

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

**ANDOVER-HARVARD
THEOLOGICAL LIBRARY**

**PURCHASED WITH THE
INCOME OF THE
HELEN O. STORROW FUND**

**DIESE NEUE AUF ANASTATISCHEM WEGE
ORIGINALGETREU HERGESTELLTE AUFLAGE
WURDE IN 310 NUMERIERTEN EXEMPLAREN GE-
DRUCKT. VORLIEGENDES EXEMPLAR TRÄGT DIE**

№ 234.

LEXICON PLATONICUM

SIVE

VOCUM PLATONICARUM

I N D E X.

CONDIDIT

D. FRIDERICUS ASTIUS.

=

VOL. I

ZWEITE AUFLAGE.

BERLIN W. 30. 1908.

HERMANN BARSDORF VERLAG.

Ref.
PA
4333
.A9
1908
v. 1

L. S.

In vocum Platoniarum indice conficiendo omnis mea cura versata est in hoc, ut sermonis Platonici, tam veri quam simulati (in scriptis videlicet quae Platonis feruntur), thesaurum recluderem reclusumque ita disponerem, ut et loci Platonici et variae nominum verborumque formae suo quaeque loco facile possent inveniri. Immensi autem operis ne immensa existeret moles, brevitati ita consului, ut nihil quidem praetermitterem quod ad sermonem Platicum illustrandum videretur pertinere, rerum autem explanatione, locorum similium comparatione variarumque lectionum censura plane abstinere. In re critica ita versatus sum, ut, nulli quam vocant textus recensionis addictus, eas sequeretur scripturas quae librorum MSS. praestantissimorum (velut Clarkiani s. Bodleiani, Parisiensis A., Vaticanorum Δ et Θ , Venetorum Π et Σ al.) stabilitae essent auctoritate, et discrepantes librorum edd. scripturas brevissime signarem appposito v (vulgo, h. e. ed.

Stephan. [cuius edit. paginae numeris et litteris indicantur]) vel al. (alii, h. e. ed. Bekker vel Stallbaum.) Coniecturas meas interrogationis signo notavi. Reliqua quibus usus sum sigla (ut *cum v.*, h. e. cum verbo, *pr.*, h. e. proprie, *praec.*, h. e. praecipue, *verb.*, h. e. verbale al.) ex orationis continuatione per se patent Libros Platonicos ita signavi:

Alc. I. II., h. e. Alcibiades prim. et secund.	
Apol.	— Apologia.
Ax.	— Axiochus.
Charm.	— Charmides.
Clit.	— Clitophon.
Conv.	— Convivium.
Crat.	— Cratylus.
Crit.	— Crito.
Def.	— Definitiones.
Dem.	— Demodocus.
Epin.	— Epinomis.
Ep.	— Epistola.
Eryx.	— Eryxias.
Euthyd.	— Euthydemus.
Euth.	— Euthyphro.
Gorg.	— Gorgias.
Hipp. mai., min.	— Hippias maior et minor.
De lege	— dialogus qui vulgo <i>Minos</i> inscribitur.
Legg.	— Leges.
Locr. vid. <i>Tim.</i>	
De lucri cup.	— dialogus qui <i>Hipparchus</i> inscribitur.
Menex.	— Menexenus.
Men.	— Meno.
Parm.	— Parmenides.
Phaed.	— Phaedo.
Phaedr.	— Phaedrus.

Phil. h. e. Philebus.

Pol. — Politia.

Polit. — Politicus.

Prot. — Protagoras.

Riv. — Rivales (vulgo *Amatores*).

Sis. — Sisyphus.

Soph. — Sophistes.

Theast. — Theaetetus.

Theag. — Theages.

Tim. — Timaeus.

Locr. — liber qui vulgo *Timaeus Locrus* inscribitur.

De virt. — de virtute.

Indicem historicum et geographicum singularis complectetur fasciculus

Potiora quae adhuc observavi corrigenda haec fere sunt:

Pag. 7. post v. ἀγανακτητός ponendum erat verbum ἀγανακτώ (formae videlicet ἀγανακτέω, ἀγανάω, ἀγνοέω al. ex vulgaribus influxerunt lexicis).

— 9. — voc. ἀγαπητῶς collocari debebat v. ἀγαπῶ.

— 13. v. 17. pro 240 scrib. 420.

— 15. — 4. a fin. ponendum erat v. ἀγνοῶ.

— 29. — 9. a f. post *fratris* adde: vel *sororis*.

— 82. — 24. post v. μόνον inser. „Crat. 384. B: ἀκηκόη (v. ἀκηκόειν).”

— 134. — 16. a f. scrib. λόγου pro λόγον.

— 148. — 14. a f. scrib. ἐρωτημάτων.

— 149. — 4. a f. pro ἀνηλώσαμεν scrib. „ἀναλώσαμεν (sic codd.).”

— 163. — 20. a f. scrib. δοκῇ (ἀνδρεία) ...

— 173. — 17. scrib. γυναῖκες καὶ ἄλλα θηρία γενήσοιτο.

— 174. — 6. scrib. Alcibiades. v. 8. Prodicus. v. 10. Euenus. v. 12. Socrates.

— 192. — 22. post ἤν interp. „(Vat. Δ ἤ).”

— 302. — 23. scrib. „τῇ καὶ τῇ δὲ (v. τῇδε καὶ τῇδε).”

— 386. — 18. scrib. vel eius peritus.

— 388. — 24. a. f. scrib. *terrester*.

- Pag. 436. v. 15. a. f. pro „etiam *opus sum*” scrib. „impero. *opus esse*.”
 — 455.— 3. interp. „*δημοκροτικός*, vid. *δημοτικός*.”
 — 467.— 23. delenda „*διαξέγγνυμι* — cet.”
 — 500.— 19. pro *πέρη* scrib. *περή*.
 — 581.— 20. a. f. pro *omisso* scrib. *non anteced.*
 — 589.— 11. a. f. scrib. *ἐγκανυμα*.
 — 601.— 11. post v. *expleri* interpon. *oporteat*.
 — 611.— 8. a. f. scrib. *εικάσειεν* pro *εικάσειν*.
 — 621.— 16. a. f. leg. *οἶόν τ'* pro *οἶόν τ'*.
 — 623.— 13. a. f. leg. *alicuius* pro *alius*.
 — 632.— 18. a. f. scrib. „quod cohaeret” pro „quod cohaeret.”
 — 639.— 4. a. f. scrib. „vid. p. 189.”
 — 656.— 10. scrib. „sortis” pro „fortis.”
 — 704.— 7. a. f. v. *ἐναντιοῦμαι* ante *ἐναντίωμα* p. 707,
 ubi nunc *ἐναντιόω* intersertum legitur, collo-
 candum erat.

Leviōra, velut *αγαθός* pro *ἀγαθός* p. 2. v. 11. a. f.,
 ἄλλ' pro ἄλλ' p. 602. v. 18. a. f., *ἐχη* pro *ἐχη* p. 608. v. 3..
μαλισθ' pro *μάλισθ'* p. 617. v. 16. a. f., nihil est quod memorem.

Dab. Monach. mense August. MDCCCXXXV.

F r. A s t.

Α.

ἄλφα, τό. Crat. 405. C: ὅτι τὸ ἄλφα σημαίνει τὸ ὅμοῦ.
404. B: ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ καλὰ εἶδέναι... "Αἰδῆς ἐκλήθη.
393. E. et 399. B: τοῦ ἄλφα. 407. B: τῷ ἄλφα... χορη-
μενος. 405. D: μεταβαλόντες... ἄλφα. 431. E: τὸ τε ἄλφα
καὶ τὸ βῆτα... τοῖς ὀνόμασιν ἀποδιδῶμεν. 427. C: τὸ...
ἄλφα τῷ μεγάλῳ ἀπέδωκε καὶ τῷ μῆκει τὸ ἦτα, ὅτι μεγάλα
τὰ γράμματα.

ἄ, *ah* (*increpandi et reprehendendi vim habens*). Hipp.
mai. 295. A: Ἄ μὴ μέγα, ὦ Ἰππία, λέγε.

ἄβατος, ὁ ἦ, *accessu, aditu vel traiectu difficilis*. Legg. X.
892. E: εἰ δὲ ἄβατος ἦν (ὁ ποταμός). Ib. ὁ μέλλων...
λόγος... σκεδὸν ἴσως ἄβατος. Critia 113. D: ὥστε ἄβατον
(τὸν γήλοφον) ἀνθρώποις εἶναι. **non adeundus, sacer*. Critia
116. C: ἱερὸν ἅγιον... ἄβατον ἀφείτο. Lach. 183. B: τὴν...
Λακεδαιμόνα ἡγουμένους εἶναι ἄβατον ἱερὸν. **intactus, in-*
teger. Phaedr. 245. A: λαβοῦσα ἀπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχὴν.

ἄβελτερία, ἦ, *insipientia, stupiditas*. Theaet. 174. C: ἦ
ἀσχημοσύνη δεινὴ, δοξάν ἄβελτερίας παρεχομένη. Conv. 198.
D: ἐγὼ μὲν γάρ ὑπ' ἄβελτερίας ὥμην δεῖν τάληθ' ἡ λέγειν
περὶ ἑκάστου τοῦ ἐγκωμιαζομένου.

ἄβέλτερος, ἔρα, ερον, *fatuus, stupidus*. Pol. III. 409. C:
ἄβέλτερος αὐ φαίνεται. Phil. 48. C: ἦν δὴ λέγομεν ἄβελτέ-
ραν εἶναι. Hipp. mai. 301. D: ἡμεῖς γάρ, ὦ βέλτιστε, οὐ-
τως ἄβέλτεροι ἡμεν... ὥστε cet.

ἄβίαστος, ὁ ἦ, *non coactus, sine violentia*. Tim. 61. A:
ἄβίαστον δὲ κατατῆκει μόνον πῦρ.

ἄβιος, ὁ ἦ, *intolerabilis, extremus*. Legg. IX. 873. C: μηδὲ
αἰσχύνῃς τινὸς ἀπὸρου καὶ ἄβιου μεταλαχών.

ἄβίωτος, ὁ ἦ, *non vitalis, h. e., intolerabilis*. Polit. 299.
E: ὥστε ὁ βίος... ἄβίωτος γίγνεται ἄν. Hinc ἄβίωτον est
intolerabile, miserrimum. Pol. III. 407. A: οὐ (ἐργου) ἀναγκα-
ζομένῳ ἀπέχεσθαι ἄβιωτον. Ib. καὶ ἄβιωτον τῷ μὴ μελε-
ταίνῃ. Legg. XI. 926. B: ἄς (ἐνυφοράς) ἄβιωτον ζῆν πεκτη-
μένῳ. Menex. 246. D: ἡγούμενοι τῷ τοῦ αὐτοῦ αἰσχύναντι
ἄβιωτον εἶναι.

ἄβλαβῆς, ὁ ἦ, *innocens, nihil detrimenti asserens*. Phil. 63.
A: καθάπερ τὰς τέχνας πάσας ἀβλαβὲς τε καὶ ὠφέλιμον

ἦν ἐπίστασθαι διὰ βίου. 49. E: ὅταν ἔχη τις τὴν ἀβλαβῇ (ἔξιν) τοῖς ἄλλοις. Legg. II. 667. E: ἀβλαβῇ λέγεις ἡδονὴν μόνον. Pol. II. 357. B: αἱ ἡδοναὶ οὐσαι ἀβλαβεῖς. **noxas expers, illaesus, saluus vel incolumis*. Pol. I. 342. B: αὐτὴ δὲ (ἡ τέχνη) ἀβλαβὴς καὶ ἀκέραιος ἐστὶν ὁρθὴ οὐσα. Def. 415. C: σωτηρία περιποιήσις ἀβλαβής. 416: σώζειν τὸ περιποιεῖν ἀβλαβῇ. Phaedr. 248. C: αἰὶ ἀβλαβῇ εἶναι (τὴν ψυχὴν). **indemnitas* (is cui damnum resarcitur). Legg. IX. 865. C: ἀβλαβῇ παρεχέτω καὶ ἀζήμιον. Significatione act. et pass.: Legg. XII. 953. A: ὅπως ἂν... ἀβλαβεῖς τοῦ θρασαί τε καὶ παθεῖν (*detrimentum neque inferentes neque accipientes*) ἀπαλλάττονται.

ἄβολος, ὁ ἡ, (*equus*) *qui nondum amisit dentes primos, aetatis indices* (γνωμονας), h. e., *pullus*. Legg. VIII. 834. C: πώλοις τε ἀβόλοις καὶ τελείων τε καὶ ἀβόλων τοῖς μέσοις.

ἀβουλέω, *nolo, non sustineo*. Pol. IV. 437. C: τὸ ἀβουλεῖν καὶ μὴ ἐθέλειν μηδ' ἐπιθυμεῖν. Ep. VII. 347. A: ὥς ἀβουλῶν ἐμὲ ἐκπλεῖν.

ἀβούλητος, ὁ ἡ, *non voluntarius, inuitus*. Legg. V. 733. D: τὸ βουλήτόν τε καὶ ἐκούσιον ἀβούλητόν τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα.

ἀβουλία, ἡ, *consilii inopia, imprudentia*. Crat. 420. C: ὥσπερ αὐ... ἡ ἀβουλία ἀτυχία δοκεῖ εἶναι. Alc. I. 125. E: μὴν ἀβουλία δοκεῖ εἶναι ἡ τῶν κυβερνητῶν (ἐπιστήμη);

ἀβρός, ἁ, ὄν, *tenax, mollis*. Conv. 204. C: τὸ... καλὸν καὶ ἀβρόν καὶ τέλεον καὶ μακαριστόν.

ἀβρότης, ἡ, *mollities*. Conv. 197. D: τρυφῆς, ἀβρότητος, χλιδῆς... πατήρ. Alc. I. 122. C: τὴν τε ἄλλην ἀβρότητα τὴν Περσῶν.

ἀβρύνομαι, *superbio, me iacto vel effero*. Apol. 20. C: ἐγὼ γοῦν καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἄν, εἰ ἠπιστάμην ταῦτα.

ἄβυθος, ὁ ἡ, *fundum non habens, immensus*. Parm. 130. D: εἰς τινα ἄβυθον (v. ἄμυθον. AL. ἄβυσσον) φλυαρίαν ἐμπεσών.

ἀγαθοειδής, ὁ ἡ, *boni similis, boni speciem habens*. Pol. VI. 509. A: ἀγαθοειδῆ μὲν νομίζειν ταυτ' ἀμφοτέρω (ἐπιστήμην τε καὶ ἀλήθειαν) ὁρθόν, ἀγαθόν δὲ... οὐκ ὁρθόν.

ἀγαθός, ἡ, ὄν, *bonus*. Crat. 412. C: καὶ μὴν τὸ γὰρ ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι. Ib. τούτω οὐν δὴ τῷ ἀγαστῷ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἐστὶ, τὰγαθόν. 422. A: οἶον... τὸ ἀγαθόν ἐφάμεν ἐκ τοῦ ἀγαστοῦ καὶ ἐκ τοῦ θοοῦ συγχεῖσθαι. **bonus dicitur, in quo probitas ac virtus est*. Def. 415. D: ἀγαθὸς ἄνθρωπος ὁ τοιοῦτος οἶος ἀνθρώπων τὰγαθὰ ἐπιτελεῖν. Pol. III. 409. C: ὁ γὰρ ἔχων ψυχὴν ἀγαθὴν ἀγαθός. AL. *ἀγαθόν, *bonum, et ἀγαθὰ, bona*. Gorg. 452. B: τί δ' ἐστὶ μείζον ἀγαθόν ἀνθρώποις ὑγιείας; 452. A: μέγιστον... ἀγαθόν. C: ἐάν σοι πλούτου φανῇ τι μείζον ἀγαθόν ὄν. Pol. VI. 491. D:

ἀγαθῷ . . . κακὸν ἐναντιώτερον, ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. I. 330. D: τί μέγιστον οἶμι ἀγαθὸν ἀπολελανκέναι cet. V. 457. D: ὡς οὐ μέγιστον ἀγαθὸν κοινὰς μὲν τὰς γυναῖκας εἶναι, κοινούς δὲ τοὺς παῖδας, εἴπερ οἶόν τε. Tim. 47. B: λέγω δὴ τοῦτο ὁμμάτων μέγιστον ἀγαθόν. Lys. 220. D: ὡς φαρμακὸν ὃν τοῦ κακοῦ τὸ ἀγαθόν. al. Pol. VI. 491. C: τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα. VII. 521. A: πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων. Legg. II. 661. C: πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ. Duo bonorum genera, *divinum unum, alterum humanum*: Legg. I. 631. B: δὲ πλᾶ δὲ ἀγαθὰ ἔστι, τὰ μὲν ἀνθρώπινα, τὰ δὲ θεῖα ἤσσηται δ' ἐκ τῶν θεῶν θάτερα sq. Triplex est bonum: Pol. II. 357. B. C. Tria bonorum genera: Legg. III. 697. B: ἔστι δὲ ὁρθῶς ἄρα τιμιώτατα μὲν καὶ πρώτα τὰ περὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθὰ κείσθαι . . . δευτέρα δὲ τὰ περὶ τὸ σῶμα καλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ τρίτα τὰ περὶ τὴν οὐσίαν καὶ χρήματα λεγόμενα. Ep. VIII. 355. B: ὄντων τριῶν, ψυχῆς καὶ σώματος, ἔτι δὲ χρημάτων. Gorg. 451. E: ὑγιαίνειν, καλὸν γενέσθαι et πλουτεῖν (v. ad Legg. p. 34.). Quatuor bona ponuntur: Legg. I. 631. B. II. 661. A. ὑγίεια, κάλλος, ἰσχύς et πλοῦτος. Cf. Euthyd. 279. A. sq. Ἀγαθὸν et τὸ ἀγαθόν vel αὐτὸ τὸ ἀγαθόν, *bonum per se spectatum*. Phaed. 76. D: εἰ ἔστιν . . . καλὸν τε καὶ ἀγαθόν. Pol. VI. 505. B: καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν. C: οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀριζόμενοι. 506. B: πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῆς εἶναι, ἢ ἡδονήν; Phil. 11. B: ἀγαθὸν εἶναι φησι τὸ χαίρειν. 13. B sq. 19. D sq. 60. A sq. Pol. VII. 534. C: αὐτὸ ἀγαθόν, i. q. B: τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ιδέαν. Pol. VII. 517. B: ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ιδέα καὶ μόγις ὁραῖσθαι . . . πάντων ὁρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία . . . ἐν νοητῷ . . . ἀληθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη. VI. 508. E: τὸ τὴν ἀλήθειαν παρέχον . . . τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ιδέαν φαθὶ εἶναι, αἰτίαν ἐπιστήμης οὐσαν καὶ ἀληθείας. Quocirca ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ιδέα dicitur μέγιστον μάθημα Pol. VI. 505. A. Τὸ ἀγαθόν est τὸ ὄν et τοῦ ὄντος τὸ φανότατον. Pol. VII. 518. C., τελειώτατον et ἱκανόν Phil. 20. D., πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις αἰρετόν, ib. et 22. B. 61. A. Tribus continetur: κάλλει, ξυμμετρίᾳ et ἀληθείᾳ Phil. 65. A. * *bonum est utile, commodum*, id quod servat vel salutem affert. Pol. X. 608. E: τὸ δὲ σῶζον καὶ ὠφελοῦν τὸ ἀγαθόν. Men. 87. E: πάντα γὰρ τὰγαθὰ ὠφέλιμα. Cf. Def. 413. A. 414. E. Hinc ἐπ' ἀγαθῷ. Polit. 293. B: ἐπ' ἀγαθῷ τῷ των σωμάτων. Euth. 13. B: ἐπ' ἀγαθῷ τινὶ . . . καὶ ὠφελείᾳ τοῦ θεραπευομένου. * i. q. καλός (v. καλὸς καγαθός). Phil. 64. E: νῦν δὴ καταπέφενον ἡμῖν ἡ τὰγαθοῦ δύναμις εἰς τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν. Conv. 201. C: τὰγαθὰ οὐ καὶ καλὰ δοκεῖ σοι εἶναι; Ib. τὰ δὲ ἀγαθὰ καλὰ. Tim. 87. C: πᾶν δὴ τὸ ἀγαθὸν καλόν; al. * *peritus, sciens, insignis*. Prot. 323. A: ἀγαθὸς αὐλητής. Conv. 215. C: ἐὰν τε ἀγαθὸς αὐλητὴς αὐλῇ ἐὰν τε φαῦλῃ αὐλητρίᾳ. Prot. 356. B: ἀγαθὸς ἰστάναι ἄνθρωπος.

Gorg. 499. A: ἀγαθὸν γε (ρήτορα). Lach. 194. B: τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην. Men. 93. C: διδύσκαλον ἀγαθόν. Prot. 325. E: ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. De virt. 376. B: παρὰ τῶν ἀγαθῶν τινὰ ἰατρῶν. al. * *fortis*. Menex. 242. E: ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τελευτήσαντες ἐνθάδε κείνται. 245. E: ἀνδρῶν μέντοι ἀγαθῶν καὶ ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ ἐστερήθημεν. Ib. ἀγαθοὶ δὲ καὶ οἱ βασιλεῖα ἐλευθερώσαντες. 246. B: ὡ παῖδες ἀνδρῶν ἀγαθῶν. C: ὅτι μὲν ἔσται πατέρων ἀγαθῶν. al. — Cum infinit. vel accusat. Prot. 356. B: ἀγαθὸς ἰστάναι ἄνθρωπος. 323. A: ἀγαθὸς αὐλητής... ἢ ἄλλην ἡντινοῦν τέχνην, ἣν μὴ ἔστιν. 324. D: ἣν δὲ αὐτοὶ ἀρετὴν ἀγαθοὶ. Gorg. 526. A: καλοὶ καγαθοὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαίως διαχειρίζειν ἢ ἂν τις ἐπιτρέπη. Legg. X. 899. B: ἀγαθαὶ δὲ (ψαλμοὶ) πᾶσαν ἀρετὴν. 900. D: ἀγαθοὶ δὲ ὄντες (θεοὶ) πᾶσαν ἀρετὴν. Ib. τίνα λέγοντες ἀρετὴν αὐτῶν ὁμολογοῦμεν αὐτοὺς ἀγαθοὺς εἶναι. Alc. I. 124. E: τίνα ἀρετὴν (ἀριστοί). Ib. ἥνπερ οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοί. Men. 93. A: ἣν (ἀρετὴν) αὐτοὶ ἀγαθοὶ ἦσαν. C: ἣν (ἀρετὴν) αὐτὸς ἀγαθὸς ἦν. De virt. 376. B: εἴ τις βούλοιο ταύτην τὴν ἀρετὴν γενέσθαι ἀγαθὸς ἦν (sic enim scrib. pro ἣ) ἀγαθοὶ εἰσιν οἱ σοφοὶ μάχιμοι. Ib. εἰ δὲ ἐτύτην τὴν ἀρετὴν ἀγαθὸς βούλοιο γενέσθαι ἥνπερ οἱ σοφοὶ τέκτονες. al. Conv. 174. B: διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολεμικά. Gorg. 516. C: ἀγαθὸς ὢν τὰ πολιτικά. D: ἀγαθὸς τὰ πολιτικά. 517. A: ὅτι οὐδένα ἡμεῖς ἴσμεν ἄνδρα ἀγαθὸν γεγονότα τὰ πολιτικά. Men. 93. A: ἀγαθοὶ τὰ πολιτικά. E: ὡς... ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς ἐγένετο ἅπερ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Legg. I. 643: τὸν ὁτιοῦν ἀγαθὸν ἄνδρα. Euthyd. 292. D: οἱ τί ἔσονται ἡμῖν ἀγαθοὶ καὶ τί χρησιμοὶ; Ib. ὅ τι δὲ ποτε ἀγαθοὶ εἰσιν. Alc. I. 124. E: οἱ τί ἀγαθοί; 125. A: οὐκοῦν ὁ ἕκαστος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός. — Cum praepos. εἰς: Pol. V. 462. A: τὸ μέγιστον ἀγαθὸν... εἰς πόλεως κατασκευήν. Alc. I. 125. A: ἀγαθὸς ἄρα εἰς ταῦτα; Cum praepos. πρὸς: Pol. III. 407. E: ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον. al. — Vocat. ὡ γὰρ εἰ in blanda usurpatur compellatione. Prot. 311. A. 314. D. 339. C. Phaedr. 260. D. Gorg. 471. D. Soph. 259. D. 261. C. Crat. 436. C. Phil. 23. D. Conv. 189. A. Pol. I. 344. E. 345. A. Legg. X. 885. C. Alc. I. 104. E. 114. B. al.

ἀγάλλω, colo, veneror. Legg. XI. 931. D: οὓς (maiores et parentes) ὅταν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς. 931. A: οὓς ἡμῖν ἀγάλλουσι cet. Med. delector. Theaet. 176. D: ἀγάλλονται γὰρ τῷ ὀνειδεῖ.

ἄγαλμα, τό, imago venerationis causa posita, simulacrum diis dedicatum (v. ad Legg. p. 532.), et in univ. simulacrum, imago, notione adiuncta operis politissimi perfectissimique. Phaedr. 252. D: ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνον ὄντα ἐαυτῷ ὅλον ἄγαλμα τεκταίνεται τε καὶ κατακοσμεῖ. Tim. 37. C: ὡς... κινηθεὶν αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν αἰδίων θεῶν γεγονὸς

ἄγαλμα ὃ γεννήσας πατήρ. Charm. 154. C: πάντες ὥσπερ ἀγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν. *in univ. statua, imago. Phaedr. 251. A: θύοι ἂν ὡς ἀγάλματι καὶ θεῷ τοῖς παιδικοῖς. Phil. 38. D: ὡς ἔστι τινῶν ποιμένων ἔργον, τὸ καθορώμενον ἄγαλμα προσεῖποι. Critia 110. B: τὸ τῆς θεοῦ σχῆμα καὶ ἄγαλμα cet. Legg. XI. 931. A: μῆδεις διανοηθῆτω ποτὲ ἄγαλμα αὐτῷ, τοιοῦτον ἐφέστιον ἱδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων, μᾶλλον κύριον ἔσεσθαι. D: ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἄγαλμ' ἂν κτησαίμεθα πατρός καὶ προπάτορος cet. Critia 116. E: πολλὰ δ' ἐντὸς ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐτήν. Phaedr. 230. B: ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων. Pol. VII. 517. D: ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων, ὧν αἱ σκιαί. Legg. XI. 931. E: πάντων πρὸς θεοφιλῇ μοῖραν κυριώτατα ἀγαλμάτων ἂν κεκτῆτο (ν. κέκτητο). Epin. 984. A: τὰ δὲ τεθέντα τιμητέον πάντων ἀγαλμάτων διαφερόντως. Men. 97. D: τοῖς Δαιδάλου ἀγάλμασιν. Prot. 322. A: βωμούς τε ἰδρῦεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Conn. 215. B: ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. 216. E: εἴ τις ἐώρακε τὰ ἐντὸς ἀγάλματα . . . καὶ μοι ἔδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾷ εἶναι cet. 222. A: θειοτάτους καὶ πλείστα ἀγάλματα ἄρετῆς ἐν αὐτοῖς ἔχοντας (λόγους). Critia 116. D: χρυσᾷ δὲ ἀγάλματα ἐνέστησαν. Legg. IV. 738. C: καθιέρωσαν δὲ τοῖς τοιοῦτοις λόγοις φήμας τε καὶ ἀγάλματα καὶ βωμούς καὶ ναοὺς cet. XI. 931. A: τῶν (θεῶν) δ' εἰκόνας ἀγάλματα ἰδρυσάμενοι cet. Epin. 983. E: θεῶν εἰκόνας ὡς ἀγάλματα . . . γεγενῆναι. *imago picta. Legg. XII. 956. B: ὄρνιθες τε καὶ ἀγάλματα, ὅσαπερ ἂν ἐν μιᾷ ζωγράφος ἡμέρᾳ εἰς ἀποτελῇ. ἀγαλματοποιός, ὁ, *statuarum artifex, statuarius*. Prot. 311. C: δῆλον ὅτι ἀγαλματοποιός. E: ὥσπερ περὶ Φειδίου ἀγαλματοποιόν. C: ὡς ἀγαλματοποιοῖς.

ἀγαμαί, *miror, admiror, delectationis et approbationis vi adiuncta*; unde etiam est *oblector vel laetor*. Prot. 335. E: ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἀγαμαί. 361. E: ὅτι ὧν ἐντυγχανῶ πολὺ μάλιστα ἀγαμαί σε. Clit. 407. E: ταῦτ' οὖν . . . ὅταν ἀκούω σοῦ θαυμά λέγοντος καὶ μάλα ἀγαμαί καὶ θαυμαστώως ὡς ἐπαινῷ. Eryx. 403. D. Pol. IV. 426. D: τοὺς ἐθέλοντας θεραπεύειν τὰς τοιαύτας πόλεις . . . οὐκ ἀγασαί τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχερείας; Menex. 249. D: οὐκ ἀγασαί αὐτήν. Conn. 180. B: μᾶλλον μέντοι θαυμάζουσι καὶ ἀγανταί cet. Parm. 129. E: ἀγαίμην ἂν ἐγωγ' . . . θαυμαστώως. Gorg. 526. A: καὶ σφόδρα γε ἄξιον ἀγασθαι τῶν γιγνομένων. Parm. 130. A: ὡς ἄξιος εἰ ἀγασθαι τῆς ὁρμῆς τῆς ἐπὶ τοὺς λόγους. Pol. VI. 500. C: ὅτω τις ὁμιλεῖ ἀγάμενος. Epin. 989. B: τὴν τε ἀνδρείαν ἀγαμένη. Conn. 219. D: ἀγάμενον δὲ τὴν ταύτου φύσιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν. Parm. 130. A: ὡς ἀγαμένους τὸν Σωκράτην. Pol. II. 367. E: αἰ . . . τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος . . . ἡγάμην. Phaedr. 88. E: πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη οὐ πώποτε μᾶλλον ἡγάσθη

ἢ τότε παραγεγνημένος. Gorg. 526. C: ἡγάσθη. Tim. 37. C: ὡς . . . ζῶν ἐνενοήσας . . . ἡγάσθη. Ep. XII. 359. C: τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἡγάσθημεν ὡς ἐνι μάλιστα. Pol. I. 329. D: καὶ ἐγὼ ἀγαθούς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα. Parm. 129. E: πολὺ μὲντ' ἂν ὥδε μᾶλλον . . . ἀγασθεῖην. Polit. 306. E: ὅταν ἀγασθῶμεν. Phaedr. 259. B: ἀγασθέντες. Conv. 179. C: ἀγασθέντες τῷ ἔργῳ (libri aliquot τὸ ἔργον). Euthyd. 276. D: ἀγασθέντες τῆς σοφίας αὐτοῖν. Theaet. 142. C: πᾶν ἀγασθῆναι τὴν φύσιν. *probo, laudo. Gorg. 449. D: ἄγαμαι γέ σου τὰς ἀποκρίσεις. 482. D: καὶ ἐγῶγε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Πᾶλλον ὅτι cet. 485. C: παρὰ νέῳ . . . ὅρων φιλοσοφίαν ἄγαμαι. Conv. 199. C: ταύτην τὴν ἀρχὴν πᾶν ἄγαμαι. Pol. I. 351. C: πᾶν γε ἄγαμαι . . . ὅτι cet. Legg. I. 631. A. Men. 95. E: καὶ Γοργίου μάλιστα . . . ταῦτα ἄγαμαι ὅτι cet. Hipp. mai. 291. E: ἄγαμαι σου ὅτι cet. Gorg. 602. D: ἦν (ῥητορικὴν) οὐ πᾶν ἀγάμεθα. Legg. XII. 948. B: Ῥαδαμανθυος . . . ἄξιον ἀγασθαι διότι cet. Parm. 135. D: πλὴν τοῦτό γε σου καὶ πρὸς τούτον ἡγάσθην εἰπόντος ὅτι cet. Polit. 307. A: περὶ τε διάνοιαν πρᾶττόμεν (γ. πρᾶττομεν) ἀγασθέντες cet.

ἀγαμένως, cum approbatione (germ. beifällig). Phaed. 89. A: μάλιστα ἐθαύμασα ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως . . . τὸν λόγον ἀπεδέξατο.

ἀγαμος, ὁ ἡ, caelebs. Legg. VI. 774. A: ἄγαμος ὦν. Phaedr. 240. A: ἄγαμον, ἀπαιδα, ἄοικον . . . παιδικὰ ἐραστής εὐξαιτ' ἂν γενέσθαι. Conv. 192. B: ἐξαρκεῖ αὐτοῖς μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις.

ἄγαν, nimis. Prot. 343. B. Phil. 45. D. Charm. 165. A. Menex. 247. E. De lucri cup. 228. E: μηδὲν ἄγαν (nihil nimis). Theaet. 171. C: ἄγαν . . . τὸν ἐταῖρόν μου καταδέομεν. Pol. VIII. 563. E: τὸ ἄγαν τι ποιεῖν. Menex. 248. A: οὕτως . . . χαίρων οὐτὲ λυπούμενος ἄγαν φανήσεται. B: οὐδὲ φοβούμενος ἄγαν. — Cum substant. vel cum artic. et substant. Pol. VIII. 564. A: ἡ . . . ἄγαν ἐλευθερία. Ib. eis ἄγαν δουλείαν (in nimiam servitutem. Cicer.). Ep. VIII. 354. D: διὰ τὴν ἄγαν ἀναρχίαν.

ἀγανακτέω, ὦ, doleo; moleste vel indigne fero, indignor. Phaed. 69. D: οὐ χαλεπῶς φέρω οὐδ' ἀγανακτῶ. Alc. I. 119. C: ἀγανακτῶ ὑπὲρ τε τοῦ σοῦ (fort. ὑπὲρ τε σοῦ) καὶ τοῦ ἐμοῦ (αὐ. τοῦ ἐμαυτοῦ) ἔρωτος. Charm. 175. D: τὸ μὲν οὖν ἐμὸν καὶ ἥττον ἀγανακτῶ, ὑπὲρ δὲ σοῦ . . . πᾶν ἀγανακτῶ. E: εἶτε δὲ μᾶλλον ἀγανακτῶ ὑπὲρ τῆς ἐπαφθῆς. Lach. 194. A: ὡς ἀληθῶς ἀγανακτῶ εἰ cet. Legg. X. 903. D: σὺ δὲ ἀγανακτεῖς ἀγνοῶν ὅπη cet. Phaedr. 251. C: ζεῖ (ἡ ψυχῇ) τε καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φρόνσα τὰ πτερά. Euth. 4. D: ταῦτα . . . ἀγανακτεῖ ὁ τε πατήρ . . . ὅτι cet. Pol. I. 329. A: ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τιμῶν ἀπεστερημένοι. Euthyd. 293. E: οὐκ ἂν πᾶν ἀγανακτοίην. Gorg. 482. D: ὅτι ἀγα-

νακτοῖεν ἂν εἴ τις μὴ φαίη. Phaed. 115. E: μὴ... ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δεινὰ πάσχοντος. Pol. VII. 535. E: ἀμαθταίνουσα που ἀλισκομένη μὴ ἀγανακτῇ. 568. E: ἐὰν... ἀγανακτῇ... ὁ δὴμος. Phaed. 62. D: τὸ... μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμωτάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπλόντας. E: ἀγανακτεῖν ἀποδνησκοντας πρόπει. 64. A: ἤκοντος... αὐτοῦ ἀγανακτεῖν ὃ πάλαί προὔθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον. Polit. 286. E: τῷ μήκει μηδὲν ἀγανακτεῖν. Phil. 47. A: ἡρέμα ἀγανακτεῖν ποιεῖ. Pol. VII. 515. E. VIII. 563. D. X. 604. B. Apol. 35. E. Crit. 43. B. C. Ep. VII. 345. D. Phaedr. 241. B: ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων. Phaed. 63. B: οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ. 117. D: κλαίων καὶ ἀγανακτῶν. Conv. 177. A: πρὸς με ἀγανακτῶν λέγει. Legg. III. 695. B: τῷ ἴσῳ ἀγανακτῶν. Eryx. 399. A. Menex. 244. B: τοῖς Ἕλλησιν ἀγανακτοῦσα. Tim. 91. C: χαλεπῶς ἀγανακτοῦν φέρει. Phaed. 68. B: ὃν ἂν ἴδῃς ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι. Legg. II. 666. E: σφόδρα ἀγριαίνοντα καὶ ἀγανακτοῦντα. Phaedr. 254. A: τὰ δὲ... ἀντιτείνετον ἀγανακτοῦντε, ὡς δεινὰ... ἀναγκαζόμενα. Gorg. 519. B: ἀγανακτούντων καὶ σχετλιαζόντων ὡς δεινὰ πάσχουσι. Menex. 248. B: οὐκ ἀγανακτοῦντας. Alc. II. 148. D. Lys. 223. A: ἡγανάκτουν. Gorg. 518. C: ἴσως ἂν... ἡγανάκτετε εἴ σοι ἔλεγον cet. Conv. 215. E: οὐδ' ἡγανάκτετε, ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου. Ep. VII. 349. D. Euthyd. 283. D: ἡγανάκτησέ τε ὑπὲρ τῶν παιδικῶν. Prot. 330. D: ἀγανακτῆσαιμ' ἂν ἐγὼ... τῷ ἐρωτήματι. Apol. 34. B: τάχα δ' ἂν τις ὑμῶν ἀγανακτῆσειεν ἀναμνησθεὶς ἐαυτοῦ. Pol. VII. 536. C: ἀγανακτῆσας. Apol. 39. D: ὑμεῖς μᾶλλον ἀγανακτῆσετε.

ἀγανάκτησις, ἡ, *dolor haud ferendus* v. *quasi impatien-ter ferimus*. Phaedr. 251. C: κνήσις τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὐλα. Phil. 46. C: ἀγανάκτησιν... ποιεῖ.

ἀγανακτητικός, ἡ, ὄν, *aegre ferens, querulus*. Pol. X. 604. E: τὸ ἀγανακτητικόν (v. ἀγανακτικόν). 605. A: πρὸς τὸ ἀγανακτητικόν τε καὶ ποικίλον ἥθος.

ἀγανακτητός, ἡ, ὄν, *indignationem movens*. Gorg. 511. B: οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητόν;

ἀγανός, ἡ, ὄν, *mitis, blandus*. Pol. II. 364. D. et 365. E: εὐχολαῖς ἀγανῶσι (al. ἀγανῆσι) ex Homero.

ἀγαπάω, ὡ, *diligo, amo, amplexor; expeto et appeto*. Pol. II. 357. C: ὁ αὐτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν καὶ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων. Phaedr. 241. D: ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ', ὡς cet. 253. A: τούτων... τὸν ἐρώμενον αἰτιώμενοι ἐτι... μᾶλλον ἀγαπῶσι. Pol. I. 330. C: ὥσπερ... οἱ ποιηταὶ τὰ αὐτῶν ποιήματα καὶ οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι. Legg. XI. 928. A: μὴ χειρόν ἀγαπάτω τῶν αὐτοῦ τέκνων τὸν τῆς ὀφθαρτικῆς μετελλήφοντα τύχης. Lys. 215. B: ὁ δὲ μὴ του δοόμενος οὐδέ τι ἀγαπῶν ἂν. Ib. ὁ δὲ μὴ ἀγαπῶν (nisi leg. ὁ δὲ μὴ ἀγαπῶν) οὐδ' ἂν φιλοῖ. Euthyd. 303. D: ὅτι του-

τους τοὺς λόγους πάνν μὲν ἂν ὀλίγοι ἀγαπῶεν ἄνθρωποι.
 Conv. 180. B: ὅταν ὁ ἐρῶμενος τὸν ἐραστὴν ἀγαπᾷ. Phil. 62.
 D: διὰ τὸ πᾶσαν ἀγαπᾶν ἐπιστήμην. Pol. I. 330. B: οὐ σφό-
 δρα ἀγαπᾶν τὰ χρήματα. VI. 485. C. 490. B: ψεύδους ἀγα-
 πᾶν, ἡ πᾶν τοῦναντίον μισεῖν. Lys. 215. E. Legg. XI. 921.
 C: βραχὺ κέρδος ἀγαπῶν. Ep. VII. 344. E. Conv. 181. C: τὸ
 φύσει ἐρῶμενέστερον καὶ νοῦν μᾶλλον ἔχον ἀγαπῶντες. Lys.
 220. D: ἡγαπῶμεν. Pol. X. 600. A: οἱ ἐκείνον ἡγάπων ἐπὶ
 συνουσία. Legg. III. 678. E: ἡγάπων καὶ ἐφιλοφρονοῦντο ἀλ-
 λήλους δι' ἐρημίαν. Pass. Lys. 215. A: ὁ δὲ μὴ ἀγαπῶτο,
 πῶς φίλον; Pol. II. 359. A: τὸ ... δίκαιον ... ἀγαπᾶσθαι
 οὐχ ὡς ἀγαθόν. Pol. X. 600. C: καὶ ἐτιμᾶτο καὶ ἡγαπᾶτο ὑπὲρ
 αὐτῶν. B: ὡς περ Πυθαγόρας ... διαφερόντως ἐπὶ τούτῳ
 ἡγαπήθη. Lys. 215. A: τὰ δὴ τοιαῦτα πῶς ἂν ὑπὲρ ἀλλήλων
 αγαπηθεῖν; Verb. Pol. II. 358. A: ὁ καὶ δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰ
 γιγνόμενα ἀπὸ αὐτοῦ ἀγαπητέον. * *amplector, probo, laudo*.
 Pol. I. 334. B: τὸν ... πάππον ... ἀγαπᾷ. Phaedr. 257. E:
 οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας. Crat. 391. C: τὰ ... ῥη-
 θέντα ἀγαπῶν ὡς του ἄξια. Legg. III. 693. E: ἡ δὲ τὸ
 ἐλεύθερον ἀγαπήσασα μειζόνως, ἡ ἔδει cet. Phaedr. 233. E:
 ἀγαπήσουσι καὶ ἀκολουθήσουσι cet. * *oblector, laetor*. Gorg.
 461. C: τοῦτο δὴ (ν. τουθ' ὁ δὴ) ἀγαπᾷς. Phaedr. 247. D:
 ἰδοῦσα ... ἀγαπᾷ. Gorg. 482. D: σὲ ... αὐτὸ τοῦτο ἀγαπᾶν.
 * *acstimo, in pretio habeo*. Polit. 286. D: δευτέρον, ἀλλ' οὐ
 πρῶτον ὁ λόγος ἀγαπᾶν παραγγέλλαι. Ep. VII. 327. B: ἀρε-
 τὴν περὶ πλείονος ... ἡγαπηκώς. Crit. 45. B: ἀγαπήσουσί
 σε. Pass. Polit. 301. D: ἀγαπᾶσθαι τε ἂν καὶ οἰκεῖν ...
 εὐδαιμόνως. Phaed. 110. D: τὰ ἐνθάδε λιθίδια ... ταῦτα
 τὰ ἀγαπώμενα. * *acquiesco, contentus sum, praeclare mecum
 agi censeo*. Pol. I. 330. B: ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ ἔάν cet. Pol. VI.
 496. D: ἀγαπᾷ εἰ cet. Critia 107. C: ἀγαπῶμεν ἂν τίς τι
 ... ἀπομιμείσθαι δυνατός ἦ. Gorg. 483. C: ἀγαπῶσι γὰρ ...
 ἂν τὸ ἴσον ἔχωσι. Pol. V. 475. B: ὑπὸ σμικροτέρων ... τι-
 μώμενοι ἀγαπῶσιν. 473. B: ἐγὼ μὲν γὰρ ἂν ἀγαπῶν.
 Men. 75. C: ἐγὼ γὰρ κἂν οὕτως ἀγαπῶν εἰ μοι ἀρετὴν εἴ-
 ποις. Phaedr. 276. B: ἀγαπῶ ἂν ... ὅσα ἐσπεIRS τέλος λα-
 βόντα. Theaet. 207. A: ἀγαπῶμεν ἂν ... εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν
 cet. 164. C: εἰκάμεν ... περιγεγόμενοι τοῦ λόγου ἀγαπᾶν.
 Tim. 29. C: ἀγαπᾶν χρῆ. 50. B. Alc. I. 119. B. Euthyd. 306.
 E. Pol. V. 450. A: ἀγαπῶν εἰ τις ἐάσοι (ν. ἐάσει) cet.
 III. 399. C: τὰ ἀποβαίνοντα ἀγαπῶντα. Alc. I. 104. E: εἰ
 μὲν σε ἔωρων ἂ νῦν δὴ διήλθον ἀγαπῶντα. Critia 109. D:
 τὰ ... ὀνόματα τοῖς ἐκγόνοις ἐτίθεντο ἀγαπῶντες. Menex.
 240. C: ἀγαπῶντες τὴν ἐν τῷ παρόντι σωτηρίαν. Prot. 327.
 D: ἀγαπήσεις ἂν, εἰ ἐντύχοις Εὐρυβάτω cet. Soph. 241. C:
 ἀγαπήσεις, εἰς πῃ cet. Pol. V. 473. B: ἡ οὐκ ἀγαπήσεις
 τούτων τυγχάνων; 472. C: ἡ ἀγαπήσομεν ἔάν cet. Ib. ἀγα-
 πήσομεν.

ἀγάπησις, ἡ, Def. 413. B: ἀπόδειξις παντελής.
 ἀγαπητός, ἡ, ὄν, *aestimatione vel amore dignus, carus, dilectus*. Alc. I. 131. E: ἐραστής ... καὶ οὗτος ἀγαπητός.
 * *aestimatione dignus, haud contemnendus*. Pol. X. 619. B: βίος ἀγαπητός, οὐ κακός. * *exultatus, acceptus*. Phaedr. 230. C: ὡς ἀγαπητὸν καὶ σφόδρα ἡδύ. Polit. 260. B: τοῖς γε κοινῇ τι πράττουσιν ἀγαπητὸν ὁμονοεῖν. Pol. IX. 583. D. Legg. XI. 918. E. 919. A: καταλύσεσιν ἀγαπηταῖς δεχόμενος. Critia 115. B: ὅσα ... μεταδόρπια ἀγαπητὰ κάμνοντι τίθεμεν. Phil. 61. E: τὸν ἀγαπητότατον βίον ἀπειρασάμενα παρεχειν ἡμῖν. — Neutr. *id in quo acquiescendum est, id quod satis est*. Prot. 328. A: ἀλλὰ κἂν εἰ ὀλίγον ἔστι τις ὅστις διαφέρει ... ἀγαπητὸν. Crat. 429. E: ἀλλ' ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο. 439. B: ἀγαπητὸν δὲ καὶ τοῦτο ὁμολογήσασθαι. Pol. IV. 435. D. Legg. III. 684. C. IV. 705. A. 718. D. VII. 791. A. Hipp. mai. 302. B: ἔφαρκεῖ... ἀγαπητὰ γὰρ καὶ ταῦτα.

ἀγαπητῶς, ἡ, *ut satis habendum sit vel ut satis facias*. Tim. 67. A: καὶ πάλιν ἡ πέφυκεν ἀγαπητῶς ἀποδιδόν. Legg. V. 735. D: ἀγαπητῶς ἂν καὶ τὸ τοιοῦτον δράσειεν. Menex. 245. E: οὕτως ἀγαπητῶς (*contenti*) ἀπηλλάττοντο καὶ οἱ πολέμιοι. * *aegre, oia, tandem*. Critia 106. A: ὡς ἄσμενος ... νῦν ... ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας ἀγαπητῶς ἀπῆλλαγμαί. Lys. 218. C: καὶ δὴ καὶ αὐτὸς ἐγὼ πάννυχαιρον, ὥσπερ θηρευτὴς τις, ἔχων ἀγαπητῶς ὃ ἐδηρευόμην.

ἀγαστός, ἡ, ὄν, *admiratione vel veneratione dignus, venerabilis*. Crat. 395. A: ἀγαστός κατὰ τὴν ἐπινομήν cet. Conn. 197. D: ἀγαστός θεοῖς. Crat. 412. C: ἀλλὰ τι αὐτοῦ ἀγαστόν. 422. A: οἷον νῦν δὴ τὸ ἀγαθὸν ἔφαμεν ἐκ τοῦ ἀγαστοῦ ... συγκείσθαι. 412. C: καὶ μὴν τό γε ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικείσθαι. Ib. τούτῳ ... τῷ ἀγαστῷ cet. Legg. VII. 808. C: ἀγαστοὶ δὲ καὶ τίμιοι τοῖς δικαίοις.

ἀγανός, ἡ, ὄν, *venerabilis*. Men. 81. C: βασιλεὺς ἀγανοί (Pindar.).

ἄγγειον, τό, *vas*. Polit. 289. B: ὄργανον, ἄγγειον, ὄχημα cet. 287. E: τοῦτο ὃ δὴ ξηροῖς καὶ ὑγροῖς ... παντοδαπὸν εἶδος ἐργασθὲν ἄγγειον ... προσφθεγγόμεθα. Pol. X. 621. A: οὐ τὸ ὕδωρ ἄγγειον οὐδὲν στέγειν. Lys. 219. E. Phaedr. 235. D: πεπληρωσθαι με δίκην ἄγγειον. Gorg. 493. E: τὰ δ' ἄγγεῖα τετορημένα καὶ σαθρά. Prot. 314. A: αἰτία ... ἔξεστιν ἐν ἄλλοις ἄγγείοις ἀποφέρειν. Pol. III. 404. C: ἀγγεῖα ἔμπεριφέρειν. * *receptaculum*. Critia 111. A: τὸ ... τῆς θαλάττης ἄγγειον. Theaet. 197. E: εἶναι τοῦτο τὸ ἄγγειον κενόν. Tim. 73. D: τὸ παρὰ τοῦτο ἄγγειον κεφαλὴν γενησόμενον. Legg. VIII. 845. E: τὰγγειον τοῦ ὕδατος. Tim. 66. B: νοτερά ἄγγεῖα αἴερος.

ἄγγελία, ἡ, *nuntiatio, legatio*. Legg. XII. 941. A: ὡς Ἑρμοῦ καὶ Διὸς ἀγγελίας καὶ ἐπιτάξεις παρὰ νόμον ἀσε-

βησάντων. * *nuntius*. Crit. 43. C: ἀγγέλιαν . . . φέρων χαλεπήν.

ἀγγέλλω, *nuntio*, *affero*. Prot. 310. B: μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Legg. XI. 913. D: ὁ . . . κατιδὼν πρώτος ἀγγέλλεται. VI. 758. C: ἂν τε ἀγγέλλειν βούληται τις ἐὰν τ' αὐτὸν πυνθάνεσθαι. Menex. 248. D. Phaed. 116. C: οἶσθα γὰρ ἃ ἤλθον ἀγγέλλων (v. ἀγγέλων). Conv. 175. A: ἡκεῖν ἀγγέλλοντα. Ep. VII. 350. B: ἐλθὼν . . . ἡγγελλον τὰ γεγονότα. Pol. X. 619. B: ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος ἡγγελλε. Ep. VII. 339. B: οὗτοι . . . ἡμῖν ἡγγελλον πάντες τὸν αὐτὸν λόγον. Phaed. 58. A: ταῦτα μὲν ἡμῖν ἡγγεῖλε τις. Ax. 371. A: λόγον ὃν ἐμοὶ ἡγγεῖλε Γωβρύης. Ep. III. 315. B: ὡς ἡγγεῖλαν οἱ τότε θεωροῦντες. Phaed. 57. B: ὅστις ἂν ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἶός τ' ἦν περὶ τούτων. Pass. Menex. 241. D: αὐτὸς δὲ ἡγγέλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων cet. Charm. 153. B: καὶ μὴν ἡγγεῖται γε δεῦρο . . . ἢ τε μάχη πάννυ ἰσχυρὰ γεγονέναι. * *nuntio*, *indico*. Phaedr. 264. D: ἀγγεῖω παριούσι . . . ὅτι cet. (epigr.). * *indico*, ut bellum. Phaedr. 242. B: οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις. * *narro*, *loquor*. Theaet. 144. B. et Pol. IV. 432. D: εὐ ἀγγέλλεις.

ἄγγελος, ὁ ἡ, *nuntius*, *nuntia*. Crat. 408. B: καὶ ἡ γε Ἴρις . . . ἔοικε κεκλημένη ὅτι ἄγγελος ἦν. Legg. IV. 717. D: Δίκης Νέμεσις ἄγγελος. Crat. 407. E: τὸ ἐρμηνέα εἶναι καὶ τὸ ἄγγελον. Pol. X. 614. D: ὅτι δέοι αὐτὸν ἄγγελον ἀνδραποῖς γενέσθαι τῶν ἐκεῖ. Hipp. mai. 281. A. Ep. VII. 345. E. Phil. 66. A: ὑπὸ τε ἀγγέλων πέμπων καὶ παροῦσι φράζων. Pol. II. 360. A: τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν παρὰ τὸν βασιλέα. Crit. 43. D: ὅλον οὖν ἐκ τούτων τῶν ἀγγέλων ὅτι ἤξει τήμερον. Ep. VII. 349. C: ἀγγέλους πέμπων. * *qui monstrat*. Pol. X. 601. D: ἄγγελον γίγνεσθαι τῷ ποιητῇ (οἰκίστῃ) οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ.

ἀγείρω, *colligo* (*mendicando*). Pol. II. 381. D: Ἦσαν . . . ἀγείρουσαν Ἰνάχον παισί. * *congrego*. Pol. II. 369. C: πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνοὺς τε καὶ βοηθοὺς. * *conflo*, *commo*. Legg. III. 685. C: τὸν πόλεμον ἡγείραν τὸν ἐπὶ Τροίαν.

ἀγελαιοκομικός, ἡ, ὄν, *ad greges curandos s. moderandos pertinens*; unde ἀγελαιοκομική (τέχνη) est *ars gregum curandorum vel moderandorum*. Pol. 276. A: λεχθέντος οὕτω τοῦ τῆς ἀγελαιοκομικῆς ὀνόματος. 275. E: ἢ τινα ἀγελαιοκομικὴν ἢ θεραπευτικὴν. 276. A. E: τὴν δὲ . . . ἐκουσίῳ διπόδων ἀγελαιοκομικὴν ζώων προσειπόντες πολιτικὴν. 299. D: σύμπασαν ἀγελαιοκομικὴν.

ἀγελαιός, αἴα, αἴον, *gregalis*, *gregarius*. Polit. 266. A: τὸ γε ζῶον ὅσον ἡμερον καὶ ἀγελαιον. 265. B: τὰ πεζὰ . . . ὅσα περ ἀγελαια. 263. E: ἀγελαιῶν . . . ζώων. D: τῆς τῶν ἀγελαιῶν τροφῆς. 264. A: ἐπὶ τοῖς ἀγελαιοῖς . . . θρέμμασιν. Polit. 266. A: ἐν ἀγελαιοῖς θρέμμασιν. * *gregarij homines* (ut

Lat. *gregarii*, v. c. *milites*, germ. *die gemeinen Soldaten*) et duces s. *imperatores* inter se *opponuntur*. Polit. 268. A: οὐ μόνον ἀγελαίων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν ἀρχόντων αὐτῶν.

ἀγελαιοτροφία, ἡ, *gregalis pastio* s. *curatio*. Polit. 264. E: τὸ γε ξηροτροφικὸν τῆς ἀγελαιοτροφίας... φύλον. 275. B: περὶ τῆς ἀγελαιοτροφίας. 261. E: πότερον... τὴν τῶν ξυμπόλων κοινὴν τροφὴν ἀγελαιοτροφίαν ἢ κοινοτροφικὴν τινα ὀνομάζωμεν; 263. C.

ἀγελαιοτροφικός, ἡ, ὄν, *ad gregalem pastionem pertinet*. Polit. 267. B: ζωτροφικῆς εἶδος ἀγελαιοτροφικόν, ἀγελαιοτροφικοῦ δ' αὐτὸ πεζονομικόν. Unde ἀγελαιοτροφικὴ *ars gregum pascendorum*, *gregalis pastio*. Polit. 289. B: ἡ... ἀγελαιοτροφικὴ cet. 261. E: τὴν... ἀγελαιοτροφικὴν. 275. D. 276. A: καθάπερ... διηρούμεθα τὴν ἀγελαιοτροφικὴν πεζοῖς τε καὶ ἀπτήσιν cet.

ἀγελαστί, *sine risu*. Euthyd. 278. E: ἀγελαστί ἀκούοντες. ἀγέλη, ἡ, *grex*. Pol. V. 459. C: ἡ ἀγέλη τῶν φυλάκων. Polit. 265. C: ἐπὶ τῷ κεραιφόρῳ μέρει τῷ τῆς ἀγέλης. 266. C: ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς ἀγέλης ξυνδιαθέων. E: τῆς λείας ἀγέλης τῶν ἡμέρων. 267. E. 268. A. 276. C: τῆς δίποδος ἀγέλης εἶναι τινα θεραπευτικὴν τέχνην. 274. E: ποιμένα τῆς τότε ἀνθρωπίνης ἀγέλης εἶπομεν. Pol. V. 451. C: ὡς ἀγέλης φύλακας. Legg. VII. 794. A: τῆς ἀγέλης ξυμπάσης. II. 666. E: οἶον ἀθρόους πῶλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους. Polit. 266. E: τὴν δίποδα ἀγέλην... τέμνειν. Legg. III. 680. E: καθάπερ ὄρινες ἀγέλην μίαν ποιήσουσι. V. 735. A: πᾶσαν ἀγέλην ποιμὴν καὶ βουκόλος... οὐκ ἄλλως μὴ ποτε ἐπιχειρήσῃ (v. ἐπιχειρήσειε) θεραπεύειν cet. De lege 318. A: τὴν ἀνθρωπειαν ἀγέλην... νέμειν. Ib. τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην... νέμειν. Legg. IV. 713. D: ὅσων ἡμεροὶ εἰσιν ἀγέλαι. Polit. 261. D: τὴν... κοινὴν τῶν ἐν ταῖς ἀγέλαις θρεμμάτων ἐπιμέλειαν. 294. E: τὸν ταῖς ἀγέλαις ἐπιστατήσουντα τοῦ δικαίου πέρι cet. 295. E. Theaet. 197. D: τὰς μὲν κατ' ἀγέλας οὖσας... τὰς δὲ κατ' ὀλίγας. Polit. 271. D: τὰ ζῶα κατὰ γένη καὶ ἀγέλας... διειλήφεσαν θαίμονες. 275. D. Legg. III. 694. E: ἀγέλας ἀνδρῶν. VIII. 840. D: κατὰ μεγάλας ἀγέλας γεννηθέντες.

ἀγένειος, ὁ ἡ, *imberbis*. Conv. 180. A: ἔτι ἀγένειος. Legg. VIII. 833. C: ἐν μὲν παιδικόν, ἐν δὲ ἀγενεῖων, ἐν δὲ ἀνδρῶν. Ib. τοῖς... τῶν ἀγενεῖων.

ἀγενής, ὁ ἡ, *ortum habens*. Tim. 27. C: εἰ γέγονεν ἡ καὶ ἀγενὲς ἐστίν.

ἀγέννητος, ὁ ἡ, *infectus*. Prot. 324. B: οὐ γὰρ ἂν τὸ γε παραχρὲν ἀγέννητον θείῃ. Legg. XI. 934. A: οὐ γὰρ τὸ γεγονὸς ἀγέννητον ἔσται ποτέ. **ortum* s. *originem non habens*. Phaedr. 245. D: ἀρχὴ δὲ ἀγέννητον. Ib. ἐπειδὴ... ἀγέννητόν ἐστι. **non natus*. Alc. II. 142. C: βουλομένους ἂν ἀγέννητα (τὰ τέκνα) μᾶλλον εἶναι ἢ γενέσθαι.

ἀγεννήης, ὁ ἧ, *genus non habens*, h. e., *ignobilis*, *oñis*. Prot. 319. D: γενναίος, ἀγεννήης. Alc. I. 107. B: ἔτι τε γενναίος ἢ ἀγεννήης. Legg. III. 690. A: γενναίους ἀγεννῶν ἀρχειν. IV. 714. C. V. 735. B: τὰ γενναῖα καὶ ἀγεννή. * *non generosus* s. *ingenuus*, *inhonestus*, *illiberalis*. Ep. VII. 340. B: ἔστι δὴ τις τρόπος... οὐκ ἀγεννήης, ἀλλ' ὄντως τυράννοις πρέπων. Gorg. 465. B: κακούργος τε οὐσα (ἡ κομμωτική)... καὶ ἀγεννήης καὶ ἀνελεύθερος. 513. D: ἡ μὲν ἑτέρα (παρασκευή), ἡ πρὸς ἡδονήν, ἀγεννήης. Theag. 121. C. Theaet. 184. C: οὐκ ἀγεννές. 164. C: ἀλεκτρούονος ἀγεννοῦς δίκην. Legg. XI. 913. C: οὐδαμῇ ἀγεννοῦς ἀνδρὸς νομοθέτημα. Phil. 44. C: ἀλλὰ τινι δυσχερεία φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς. Euth. 2. C: οὐκ ἀγεννή (γραφὴν). Pol. VIII. 555. D: οὐκ ἀγεννεῖς... ἀνθρώπους. V. 465. C: δεῖλα τε δὴ καὶ ἀγεννή cet.

ἀγέννητος, ὁ ἧ, *non* s. *nondum creatus*. Tim. 41. B: θνητὰ ἔτι γένη λοιπὰ τρί' ἀγέννητα. * *ortum non habens*. Tim. 52. A: ἀγέννητον καὶ ἀνώλεθρον. Locr. 97. D: εἰκὼν δέ ἐστι τῷ ἀγεννάτῳ χρόνῳ. 105.

ἀγεννώς, *illiberaliter*, *ignave*, *timide*; unde οὐκ ἀγεννώς *est confidenter*, *audacter*. Gorg. 492. D: οὐκ ἀγεννώς γε... ἐπεξέρχει τῷ λόγῳ παρόρησιαζόμενος. Pol. VII. 529. A: οὐκ ἀγεννώς μοι δοκεῖς... λαμβάνειν παρὰ σπαντῶ. Charm. 158. C: οὐκ ἀγεννώς ἀπεκρίνατο. Etiam *inconsulte*, *temere*. Phaedr. 264. B: ἐμοὶ... ἔδοξεν... οὐκ ἀγεννώς τοῦπιόν εἰρησθαι τῷ γράφοντι.

ἀγευστος, ὁ ἧ, *qui non gustavit*, h. e., *expers*. Pol. IX. 576. A: ἐλευθερίας... τυραννικὴ φύσις αἰεὶ ἀγευστος.

ἀγήρατος, ὁ ἧ, *senectutis expers*. Ax. 370. D: ἐνθα ἅπανα πάντα... καὶ ἀγήρατα.

ἀγήρως, ὁ ἧ, *numquam senescens*, *senectutis expers*. Phil. 15. D: ἔστι τὸ τοιοῦτον... τῶν λόγων αὐτῶν ἀδανάτων τι καὶ ἀγήρων πάθος ἐν ἡμῖν. Tim. 33. A: ἵνα ἀγήρων καὶ ἄνοσον ἧ. Polit. 273. E: ἀδανάτων αὐτὸν καὶ ἀγήρων ἀπεργάζεται. Tim. 33. A: ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτὸν ἐτεκτῆνατο. * *perpetuus* vel *quam diutissime durans*. Legg. XII. 947. D: λίθων προστίμων καὶ ἀγήρων εἰς δύναμιν.

ἅγιος, α, ον, *sanctus*. Soph. 249. A: σεμνὸν καὶ ἅγιον νοῦν οὐκ ἔχον. Legg. X. 904. D: μετέβαλε τόπον ἅγιον ὅλον. 884: ὅταν εἰς δημόσια καὶ ἅγια (int. γίγνωνται). Crit. 51. A: μητρὸς τε καὶ πατρὸς... τιμιώτερόν ἐστι πατρὶς καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον. Legg. V. 729. E: διανοητέον ὡς ἀγιώτατα ξυμβόλαια ὄντα. * *consecratus*, *dicatus*. Critia 116. C: ἱερὸν ἅγιον... τῆς τε Κλειτοῦς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος. Legg. VII. 824: ἐν ἐργασίμοις δὲ καὶ ἱεροῖς ἀγίοις (si locus sanus).

ἀγιστεία, ἧ, *sanctitas* et *sensu* qui dicitur concreto *sacra*. Ax. 371. D: καὶ τὰς ὁσίους (v. ὁσίας) ἀγιστείας (int. *mysteria* s. *sacra Cereris*) κἀκείῳ συντελοῦσι.

ἀγιστεύω, *sacra facio vel procuro*. Legg. VI. 759. D: ὁ μέλλων καθ' ἱεροῦς νόμους περὶ τὰ θεία ἱκανῶς ἀγιστεύσειν (v. ἀγιστεύειν).

ἀγκάλη, ἡ, *uſua*. Legg. VII. 789. C: ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντός. 790. D: ἐν ταῖς ἀγκάλαις αἰετ' σείουσαι.

ἀγκιστρεία, ἡ, *piscatio hamatilis*. Legg. VII. 823. D: μὴτ' ἔρως τῆς περὶ θάλατταν θήρας... μὴδ' ἀγκιστρείας.

ἀγκιστρευτικός, ἡ, ὄν, *ad piscatum hamatitem pertinens*; unde τὸ ἀγκιστρευτικόν *piscatus hamatilis*. Soph. 220. D: τὸ δέ γε μεθήμερινόν... πᾶν ἀγκιστρευτικόν. 221. B: πληκτικῆς δὲ ἀγκιστρευτικόν. 220. E: τοῦ... ἀγκιστρευτικοῦ τῆς πληκτικῆς cet.

ἀγκιστρον, τό, *hamus*. Pol. X. 616. C: οὗ τὴν... ἡλακάτην τε καὶ τὸ ἀγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος. Soph. 220. C: τὸ δὲ ἀγκιστροῖς καὶ τριόδοις πληγὴ γιγνώμενον. D: ὡς ἔχοντων ἐν ἄκροις ἀγκιστρα καὶ τῶν τριόδων.

ἄγκος, τό, *vallis*. Crat. 240. E: ἐντεῦθεν οὖν ἴσως ἐκλήθη ἀναγκαῖον, τῇ διὰ τοῦ ἄγκους ἐπεικασθὲν πορεία. E: ἀπείκασται δὲ τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορεία.

ἄγκυρα, ἡ, *ancora*, trop. *id quo aliquid fulcimus et stabilimus*. Legg. XII. 961. C: εἴ τις τούτον βάλοιτο οἷαν ἄγκυραν πάσης τῆς πόλεως. Tim. 73. D: καθάπερ ἐξ ἄγκυραν, βαλλόμενος ἐν τούτων πάσης ψυχῆς δεσμούς.

ἀγκών, ὁ, *cubitus, brachium*. Phaedr. 257. D: γλυκὺς ἀγκών (proverbium quo utitur rem malam vel tristem leni nomine mitigaturus. V. Annot. p. 502 sq.). Ib. ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἀγκώνος τοῦ κατὰ Νεῖλον. E: πρὸς τῷ ἀγκώνι. Riv. 132. B: κινήσας... αὐτὸν τῷ ἀγκώνι.

ἀγλαισμός, ὁ, *ornatus, splendor*. Aesch. 369. D: ξημάτων ἀγλαισμόν.

ἀγλαός, ὁ ἡ, *splendidus, fulgens*. Ep. I. 310. A: χρυσοῦς ἀγλαός (vers.).

ἀγνεία, ἡ, *castitas*. Def. 414. A: εὐλάβεια τῶν πρὸς τοὺς θεοὺς ἀμαρτημάτων τῆς θεοῦ τιμῆς κατὰ φύσιν δεραπεία. Legg. X. 909. E: οἷς ἀγνεία τούτων ἐπιμελής. XI. 917. B: ὡς ἔχουσιν... οἱ πλείστοι καθαρότητος τε καὶ ἀγνείας τὰ περὶ τοὺς θεοὺς.

ἀγνέω, *castus, purus sum*. Legg. VIII. 837. C: ἀγνεύειν αἰετ' μεθ' ἀγνεύοντος τοῦ ἐρωμένου βούλοιντ' ἄν.

ἀγνοέω, ὦ, *nescio, ignoro, non novi vel intelligo*. Phaedr. 228. A: εἰ ἐγὼ Φαῖδρον ἀγνοῶ. Ib. 339. B. 348. C: τοῦτο... οὐκ ἀγνοῶ ὃ τι βούλει λέγειν. Pol. I. 331. D. Apol. 25. E. Prot. 312. C: εἰ τοῦτ' ἀγνοεῖς. Soph. 233. C: τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀρθέντος σὺ γ' ἤμιν εὐδὺς ἀγνοεῖς. Phil. 23. B. Pol. I. 343. C. Alc. I. 116. E. 118. B. Phil. 64. D: οὐδεὶς που ἀγνοεῖ. Conv. 316. D: καὶ αὐτὸς ἀγνοεῖ πάντα. Alc. I. 133. E: ὅστις... τὰ αὐτοῦ ἀγνοεῖ. Legg. V. 727. E. Epin. 977. C. al. Soph. 223. E: τὸ περὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἀγνοοῦμεν. Legg. II. 654.

D: *εἰ δὲ ἀγνοοῦμέν γε τοῦτο*. Clit. 407. A: *ἀγνοεῖτε οὐδὲν τῶν δεόντων πράττοντες*. Phaedr. 250. A: *ὃ δ' ἐστὶ τὸ πάθος ἀγνοοῦσι*. Parm. 136. D. Euthyd. 303. D. Apol. 23. D. Alc. II. 144. B: *αἰεὶ δὲ ἀγνοοῖς τὸν Περικλέα*. Phaedr. 275. C: *τὴν . . . μαντείαν ἀγνοοῖ*. Legg. II. 668. D: *εἴ τις ἀγνοοῖ* cet. Epin. 988. B: *αὐτὸ ἀγνοοῖ* (proverb.). Charm. 174. A. Riv. 137. E. Alc. I. 133. E. Phaedr. 260. B: *ἄμφω δὲ ἵππον ἀγνοοῖμεν*. Prot. 313. D: *τάχα δ' ἂν τινες . . . ἀγνοοῖεν*. Charm. 156. E. Theaet. 147. B: *ὅς ἂν ἐπιστήμην ἀγνοῇ*. Riv. 137. E. Phaedr. 277. D: *τὸ γὰρ ἀγνοεῖν ὑπάρ τε καὶ ὄναρ δικαίων τε καὶ ἀδίκων περὶ* cet. Gorg. 472. C: *ἡ γιγνώσκειν ἢ ἀγνοεῖν*. Soph. 288. C: *τὸ γε μὴν ἀγνοεῖν ἐστὶν . . . οὐδὲν ἄλλο πλὴν παραφροσύνη*. Theaet. 199. D. Phil. 21. B. Crat. 389. D. Conv. 194. B. Critia 109. B: *θεοὺς ἀγνοεῖν τὰ πρέποντα ἐκάστοις αὐτῶν*. Lys. 204. E. Legg. XII. 964. A. Riv. 138. A: *τὸ . . . ἑαυτὸν ἀγνοεῖν*. De lucr. cup. 226. A. B. Alc. II. 143. C. E. al. Prot. 313. C: *φαίνειν ἀγνοῶν*. Phaedr. 239. B: *ὅπως ἂν ἡ πάντ' ἀγνοῶν*. 262. A: *ἀληθείαν ἀγνοῶν ἐκάστου*. Gorg. 479. B. Theaet. 175. B. Phil. 62. A. Pol. III. 405. C. 409. D. Alc. I. 110. B: *εἰ τύχοις ἀγνοῶν*. Legg. II. 668. E. VI. 754. A. X. 903. D. XII. 962. A. bis. Hipp. mai. 290. B. 304. E. Charm. 170. C. al. Epin. 988. B: *τοῦτο ἀγνοοῦν*. Alc. II. 144. A: *τῷ γε ἀγνοοῦντι τὸ βέλτιστον*. Phaedr. 230. A: *τοῦτ' ἐτι ἀγνοοῦντα*. 260. D: *οὐδὲν' ἀγνοοῦντα τὰ ληθές*. Soph. 267. D. Pol. VI. 506. A. Soph. 228. C: *ψυχὴν γε ἴσμεν ἄκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν*. Gorg. 517. C: *ἀγνοοῦντες ἀλλήλων ὃ τι λέγομεν*. Crat. 437. E. Alc. I. 128. E. 134. E. Men. 77. D. E. Pol. I. 344. E. IV. 426. E. Legg. II. 670. C. al. Gorg. 500. B: *ἀγνοοῦσαι . . . τὸ βέλτερον καὶ τὸ χεῖρον*. Alc. I. 110. B: *οὐκ ἡγνόουν ἔγωγε*. Hipp. mai. 290. B: *τοῦτο τὸ καλὸν . . . ἡγνόει Φειδίας*. Legg. III. 695. E. Soph. 221. D: *ἄρ' . . . ἡγνοήκαμεν τάνδρος τὸν ἄνδρα ὄντα ξυγγενή;* Legg. X. 892. A: *ψυχὴν . . . ἡγνοηκέναι κινδυνεύουσι . . . ξύμπαντες*. Phaedr. 241. B: *ἡγνοηκώς τὸ ἅπαν ἐξ ἀρχῆς ὅτι* cet. Tim. 68. D: *ἡγνοηκώς ἂν εἶη*. 72. B: *τὸ πᾶν ἡγνοηκότες ὅτι* cet. Alc. II. 144. B: *εἴ γε . . . ἡγνόησεν*. A: *εἰ οὖν . . . ἀγνοήσαις τε καὶ οἰηθείης ἂν* cet. Pol. I. 351. A: *οὐδεὶς ἂν ἐτι τοῦτο ἀγνοήσειεν*. Theaet. 199. D: *ἀγνοῆσαι . . . πάντα*. Ib. *ἀγνοῆσαι ποτέ τινα ποιήσει*. Pol. II. 376. B. VIII. 565. B: *ἐπειδὴν ὁρῶσι τὸν δῆμον . . . ἀγνοήσαντα*. Theaet. 150. E: *τοῦτο ἀγνοήσαντες*. Pol. VIII. 546. C: *ἄς . . . ἀγνοήσαντες* cet. Legg. III. 690. E. Alc. I. 133. E: *τὰ τῆς πόλεως ἀγνοήσει*. Pass. Euth. 4. A: *ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν*. Legg. VII. 794. D: *ἀγνοεῖται παρὰ τοῖς πᾶσιν ὀλίγου*. Hipp. mai. 294. D: *ἡ πᾶν τούναντίον ἀγνοεῖσθαι*. Ib. *οὕτω μᾶλλον ἀγνοεῖσθαι*. Phaedr. 262. A: *τὴν τοῦ ἀγνοοῦμένου ὁμοιότητα*. Parm. 135. C: *ποῖ τρέφει ἀγνοοῦμένων τούτων;* Polit. 278. B: *πᾶσι τοῖς ἀγνοοῦμένοις τὰ δοξαζόμενα ἀληθῶς παρατιθέμενα*. Pol. VI. 506. A: *δίκαιά τε καὶ καλὰ*

ἀγνοοίμενα ὅπη ποτὲ ἀγαθὰ ἔστιν. Legg. VII. 797. A: τὸ τῶν παιδῶν γένος ἡγνοῖσθαι ὅτι κυριώτατόν ἐστι cet.

ἄγνοια, ἡ, *inscientia, inscitia, ignoratio*. Phaedr. 91. B: ἡ δὲ ἀγνοία μοι αὕτη οὐ ξυνδιατελεῖ. Theaet. 176. C: ἡ δὲ ἀγνοια (τούτου) ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής. Polit. 301. C. Phil. 48. C: κακὸν μὴν ἀγνοια καὶ ἦν δὴ λέγομεν ἀβελτέραν εἶναι. 49. C. Pol. II. 382. B. V. 478. C: οὐτε . . . ἀγνοια οὐτε γνῶσις δόξα ἂν εἴη. IX. 585. B: ἀγνοια δὲ καὶ ἀφροσύνη ἀρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὐτῆς ἐξως; Critia 107. B: ἡ . . . ἀπειρία καὶ σφοδρὰ ἀγνοια (ν. σφοδρὰ ἀνοια) τῶν ἀκουόντων. Alc. I. 118. A: αὕτη . . . ἡ ἀγνοια τῶν κακῶν αἰτία cet. II. 143. A. E: κακὸν . . . ἐστὶν ἡ τοῦ βελτίστου ἀγνοια. 144. C. Soph. 228. E: τὸ δὲ τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος αἰσχος θετέον. Phil. 38. A: μετὰ τοῦ ψεύδους καὶ ἀγνοίας cet. Pol. V. 477. A: μεταξὺ τι καὶ ζητητέον ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης. 478. C. D. Legg. IX. 863. D. Phil. 22. B: ἀκων ἐξ ἀγνοίας. Polit. 291. B. Locr. 107. C. Euth. 16. A: ὑπὲρ ἀγνοίας. Lach. 197. A. Soph. 249. E: ἐν ἀγνοίᾳ. Pol. II. 376. B: συνέσει τε καὶ ἀγνοία ὀριζόμενον τό τε οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον. III. 406. C. IX. 586. C: ἀγνοία τοῦ ἀληθοῦς. Legg. IX. 863. C. Alc. I. 129. B: τούτου . . . ἐτι ὄντες (ν. ὄντος) ἐν ἀγνοίᾳ. Soph. 228. D: τὸ δὲ γε ἀγνοίαν μὲν καλοῦσι, κακίαν δὲ αὐτὸ ἐν ψυχῇ μόνον γιγνομενον οὐκ ἐθέλουσιν ὁμολογεῖν. 229. B. Prot. 360. B: δι' ἀγνοίαν καὶ ἀμαθίαν. Theaet. 199. D. Legg. V. 733. D. Lys. 218. A: τοὺς οὕτως ἀγνοίαν (fort. ἀγνοίας) ἔχοντας ὥστε cet. Polit. 302. A. Phil. 49. D: οὐκοῦν τὴν ἀγνοίαν εἵπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Lys. 218. A. Pol. V. 478. C: μὴ ὄντι μὴν ἀγνοίαν ἐξ ἀνάγκης ἀπέδομεν, ὄντι δὲ γνῶσιν. Ib. ὑπερβαίνουσα (δόξα) ἡ γνῶσιν σαφηνεῖα ἢ ἀγνοίαν ἀσαφεία; D. Legg. VI. 771. E. 819. D. E. IX. 863. C: τρίτον μὴν ἀγνοίαν λέγων ἂν τις τῶν ἀμαρτημάτων αἰτίαν οὐκ ἂν ψευδοίτο. Gorg. 520. B: δι' ἀγνοίαν. Soph. 216. C. 229. A. Legg. VII. 816. E. X. 902. A. Alc. I. 117. D. II. 143. B. C: τὴν ἔστιν ὧν τε ἀγνοίαν καὶ ἔστιν οἷς. Lach. 197. B.

ἄγνος, ὁ, *vitea* (germ. *Kauschlamm*). Phaedr. 230. B: τοῦ . . . ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον.

ἄγνος, ἡ, ὁν, *sanctus, augustus*. Phaedr. 254. B: καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν (τὴν τοῦ κάλλους φύσιν) ἐν ἀγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν. Crat. 398. A. et Pol. V. 469. A: δαίμονες ἀγνοί (Hesiod.). Men. 81. C: ἥρωες ἀγνοί (Pindar.). * *castus, purus*. Legg. VIII. 840. D: οἱ . . . ἡῖθεοι καὶ ἀκῆρατοι γάμων τε ἀγνοί ζῶσιν. — * *non pollutus*. Legg. VI. 759. C: φόνου . . . ἀγνόν (Lat. *a cruore castum*). * *incruentus*. Legg. VI. 782. C: καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἀγνὰ θύματα.

ἀγνωμοσύνη, ἡ, *ignoratio, inscientia*. Theaet. 199. D: τό τινος ἔχοντα ἐπιστήμην τοῦτο αὐτὸ ἀγνοεῖν μὴ ἀγνωμοσύνη, ἀλλὰ τῇ ἐαυτοῦ ἐπιστήμῃ.

ἀγνώμων, ὁ ἢ, *ignarus, imperitus*. Phaedr. 275. B: πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλήθος ὄντες. Pol. V. 450. D: οὔτε . . . ἀγνώμονες οὔτε ἄπιστοι . . . οἱ ἀκουσόμενοι. Legg. III. 700. D: ἀγνώμονες . . . περὶ τὸ δίκαιον τῆς Μούσης καὶ τὸ νόμιμον. Lys. 218. A: μήπω . . . ὄντες ἀγνώμονες μηδὲ ἀμαθεῖς. Epin. 989. A.

ἀγνώς, ὁ ἢ, *ignotus, incognitus*. Euth. 2. B: νέος γὰρ εἰς μοι φαίνεται καὶ ἀγνώς. Ep. III. 316. C: καὶ σφοδρὰ ἀγνώτος ἐμοί. Pol. II. 376. A: ὃν μὲν ἂν ἴδῃ ἀγνώτα, χαλεπαίνει. Ep. II. 310. D: οὔτε αὐτοὶ ἀγνώτες ἐσμεν οὐδενὶ Ἑλλήνων. Demod. 386. Ib. τοῖς ἀγνώσι πῶς προσήκει ταχέως πιστεύειν; Pol. II. 375. E: πρὸς . . . τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους ὡς οἷόν τε πραοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνώτας τούναντίον. Charm. 153. A. Demod. 386. * *ignarus* (c. genit.) Legg. VI. 751. D: ὄντες . . . ἀλλήλων ἀγνώτες.

ἀγνωσία, ἡ, *inscientia, ignoratio*. Pol. V. 477. A: εἰ ἐπὶ μὲν τῷ ὄντι γνώσις ἦν, ἀγνωσία δ' ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ τῷ μὴ ὄντι cet. Soph. 267. B: καίτοι τίνα μείζω διαίρεσιν ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως δῆσομεν; * *ignobilitas, obscuritas*. Menex. 238. D: οὔτε πενία οὔτ' ἀγνωσία πατέρων ἀπελήλαται οὐδεὶς cet.

ἀγνωστος, ὁ ἢ, *ignotus, qui scientiam s. cognitionem fugit*. Parm. 134. B: ἀγνωστον ἄρα ἡμῖν ἐστὶ καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὃ ἐστι. Pol. V. 477. A: μὴ ὃν δὲ μηδαμῇ πάντῃ ἀγνωστον. Sisyph. 387. D. Theaet. 205. C: (διότι) . . . αὕτη δὴ ἡ αἰτία ἀλογόν τε καὶ ἀγνωστον αὐτὸ ποιοῖ. 206. B: συλλαβὴν μὲν γνωστόν, ἀγνωστον δὲ πεφυκέναι στοιχείον. 205. D: αἶ τε συλλαβαὶ γνωσταὶ καὶ ῥηταὶ καὶ τὰ στοιχεῖα. 202. B: τὰ . . . στοιχεῖα ἀλογα καὶ ἀγνωστα εἶναι, αἰσθητὰ δέ. D. Parm. 133. C: ὁ ἀγνωστα ἀναγκάζων αὐτὰ εἶναι. 135. A: αὐτὰ εἶναι τῇ ἀνδραπίνῃ φύσει ἀγνωστα.

ἄγονος, ὁ ἢ, *sterilis*. Menex. 237. D: ἡ ἡμετέρα (γῆ) θηρίων . . . ἀγρίων ἄγονος . . . ἐφάνη. Legg. VI. 784. B: ἂν δὲ ἄγονοι τινες εἰς τοῦτον γίνωνται τὸν χρόνον. VIII. 841. D: ἄθνη δὲ παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν μηδὲ ἄγονα ἀρρένων παρὰ φύσιν. * *vacuus, carens*. Ax. 370. D: γαλήνης δὲ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος.

ἀγορά, ἡ, *forum*. Pol. II. 371. B: ἀγορὰ . . . ἡμῖν καὶ νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἐνεκα γενήσεται ἐκ τούτου. Legg. VI. 758. E: καὶ λιμένων καὶ ἀγορᾶς . . . ἐπιμελητὰς δεῖ τινὰς ἀποδεδειγμένους εἶναι. Pol. II. 360. B: ἔξον αὐτῷ καὶ ἐκ τῆς ἀγορᾶς . . . ὃ τι βούλοιο λαμβάνειν. Legg. VI. 759. A: τὸ . . . περὶ ἀγορᾶς κόσμου. XI. 917. E: περὶ τὴν τῆς ἀγορᾶς χρῆσιν. IX. 881. C: ἐκτὸς ἀγορᾶς ἐν ἄστει. XI. 936. C. Menex. 234. A. bis: ἐξ ἀγορᾶς. Legg. VIII. 849. B: ἀγορᾷ τῇ πρώτῃ. Gorg. 447. A: ἐν ἀγορᾷ . . . διατρεῖσθαι. 469. D: ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ (*in foro quando maxime frequens est*. V. Annot. p. 173 sq.). Pol. II. 371. C: καθήμενος ἐν ἀγορᾷ. D: ἰδρυμένους ἐν ἀγορᾷ. Legg. VI. 762. C. IX. 881.

C. XI. 917. E. 935. B. 874. A. Hipp. min. 368. B: ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις. Apol. 17. C: ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπέζων. Legg. VIII. 848. D: ἱερὰ καὶ ἀγορὰν ἐξηροῦσθαι θεῶν cet. XI. 917. D: τοῖς τὴν ἀγορὰν ἔχουσι θεοῖς. VI. 753. C. IX. 881. E. XII. 946. D. Pol. II. 371. C. Theaet. 142. A: καὶ σέ γε ἐξήτουν κατ' ἀγορὰν. Parm. 126. A. Id. Pol. IV. 425. C. Legg. VI. 764. B. VII. 817. C. XI. 915. D. 917. A. XII. 954. C. D. Pol. II. 371. C: αὐτοῦ . . . περὶ τὴν ἀγορὰν. Legg. VI. 764. B. 779. D. X. 908. A. VI. 778. C: πᾶσαν περὶ τὴν τε ἀγορὰν cet. III. 680. B: ἀγοραὶ βουλευφόροι (Hom.). VIII. 849. D: ἐν . . . ταῖς τῶν ξένων . . . ἀγοραῖς. XII. 952. E: ὃν ἀγοραῖς καὶ λιμέσι . . . υποδέχεσθαι χρῆ cet. Gorg. 485. D: φεύγοντα τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγοράς. Polit. 289. E: κατ' ἀγοράς. Pol. IV. 425. D.

ἀγοραῖος, ὁ ἡ, *ad forum pertinens* (res quae in foro geruntur). Pol. IV. 425. C: τὰδε τὰ ἀγοραῖα ἐμβολαίων τε περὶ cet. **forensis, subastratus* (nomen invidiosum). Prot. 347. C: τοῖς συμποσίοις τοῖς τῶν φαύλων καὶ ἀγοραίων ἀνθρώπων (v. Annot. p. 176.).

ἀγορανομικός, ἡ, ὄν, *ad forum rerum venalium spectans*. Pol. IV. 425. D: ἡ καὶ τὸ παράπαν ἀγορανομικὰ ἄττα.

ἀγορανόμιον, τό, *aedes in quibus aediles iudicium exercent*. Legg. XI. 917. E: πρόσθε τοῦ ἀγορανομίου (sic enim pro ἀγορανόμου iam Steph. scribi iussit) θέντων ἐν στήλῃ γράψαντες cet.

ἀγορανόμος, ὁ, *rerum venalium praefectus*. Legg. VIII. 849. E: ἐν οἷς ἂν νομοφύλακές τε καὶ ἀγορανόμοι μετ' ἀστυνόμων . . . ὄρουσ θῶνται τῶν ἄντων. XI. 917. E. 936. C. VI. 760. B: ἀστυνόμων καὶ ἀγορανόμων. 763. C. 764. C. IX. 881. C. 917. B. VIII. 849. A: τοῖς . . . ἀγορανόμοις τὰ περὶ ἀγορὰν πον δεῖ ἕκαστα μέλειν. XI. 913. E: τοῖσιν ἀγορανόμοις. XII. 953. B. VI. 759. A: τὸ δὲ περὶ ἀγορᾶς κόσμον ἀγορανόμους (ἐπονομάζοντα). 763. E. 764. B. XI. 920. C: φυλάττειν τὰ μὲν ἀγορανόμους, τὰ δὲ ἀστυνόμους cet.

ἀγόρασις, ἡ, *emptio*. Soph. 219. D: τὸ μὲν (εἶδος πηγ-τικῆς) . . . μεταβλητικὸν ὃν διὰ τε δωρεῶν καὶ μισθώσεων καὶ ἀγοράσεων cet.

ἀγοραστικός, ἡ, ὄν, *in emptione versans*, h. e. negotiator. Crat. 408. A: τὸ ἐρμηνεῖα εἶναι . . . καὶ τὸ ἀγοραστικόν. Unde ἡ ἀγοραστικὴ negotiatio, mercatura. Soph. 223. C: ἀγοραστικὴν διχῇ τέμνεσθαι. Ib. τῆς . . . ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν, τὸ μὲν δωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον ἀγοραστικόν.

ἀγορεύω, dico. Legg. IV. 707. A: οἱ' ἀγορεύεις (Hom.). VI. 776. E: ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἀγορεύων. **pronuntiatio*. Legg. XI. 917. D: ὁ . . . πολίτης . . . κακὸς ἀγορευέσθω. **refero in publicum*. Legg. XII. 950. E: τὰς . . . κατὰ πόλεμον καὶ στρατείας ἀποδημίας οὐκ ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς ἄξιον ἀγορεύειν ὡς τούτων οὐσας.

ἄγρᾱ, ἡ, *venatio*. Legg. VII. 824. A: πεζῶν . . . θήρευσίς τε καὶ ἄγρᾱ λοιπή. Soph. 220. C: τοῦτο . . . ἐκποθήρικόν τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν ἢ τι τοιοῦτον. Legg. VII. 823. E: ἄγρας ἀνθρώπων κατὰ θαλάτταν ληστείας τε ἱμερος. Soph. 221. E: δίχα . . . διειλομεν τὴν ἄγρᾱν πᾶσαν. **praeda*. Pol. V. 468. A: τὸν . . . εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόντα ἂρ' οὐ δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι χρῆσθαι τῇ ἄγρᾱ ὃ τι ἂν βούλωνται; Soph. 235. C: κῆκείνῳ παραδόντας ἀποφῆναι τὴν ἄγρᾱν. **fera* (Wild). Lys. 206. A: εἰ ἀνασοβοὶ θηρεύων καὶ θυσιαλότεραν τὴν ἄγρᾱν ποιοῖ;

ἄγρᾱ μῆματος, ὃ ἡ, *litteris non consignatus, non scriptus*. Polit. 295. A: καὶ ἐν γραμμασιν ἀποδιδούς καὶ ἐν ἀγραμμάτοις, πατρίοις δὲ ἔδδοι νομοθετῶν. **litterarum expert, rudis*. Critia 109. D: τὸ . . . περιλειπόμενον αἰὲ γένος . . . κατελείπετο ὄρειον καὶ ἀγράμματον. Tim. 23. B: καὶ τοὺς ἀγραμμάτους τε καὶ ἀμούσους ἔλιπον ὕμῶν.

ἄγραυλος, ὃ ἡ, *in agro stabulans*. Ion. 538. D: ἀγραύλοιο βοός (Hom.).

ἄγραφος, ὃ ἡ, *scriptis non mandatus, usu et consuetudine receptus*. Legg. VIII. 838. A: ὁ αὐτὸς νόμος ἄγραφος ὢν. 841. B: ἔθει καὶ ἀγράφῳ νομισθὲν νόμῳ. VII. 793. A: ὅτε ταῦτ' ἔστι πάντα . . . τὰ καλούμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἄγραφα νόμιμα καὶ οὐς πατέριους νόμους ἐπονομάζουσιν. Polit. 295. E: τῷ . . . τὰ δίκαια . . . γράψαντι καὶ ἄγραφα νομοθετήσαντι. 298. D: τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτρια θεμένους ἔθη. Pol. VIII. 863. D: ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι γεγραμμένων ἢ ἀγράφων.

ἄγρευτής, ὁ, *venator, adiect. venaticus*. Lys. 212. E: κύνες ἀγρευταί (Solon).

ἀγρῑαίνω, *ferocio, efferror, succenseo, indignor*. Conv. 173. D: σαντῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγρῑαίνεις. Pol. VI. 493. B: ἡμεροῦταί τε καὶ ἀγρῑαίνει. Theaet. 151. C: μὴ ἀγρῑαίνε. Legg. II. 666. E: τὸν αὐτοῦ . . . σφόδρα ἀγρῑαίνοντα καὶ ἀγανακτοῦντα. Ion. 540. C: ἃ πρέπει εἰπεῖν ἀγρῑαινοῦσῶν βοῶν παραμυθουμένων. Pol. III. 393. E: ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἡγρῑαίνειν cet. VI. 501. E: ἔτι οὖν ἀγρῑανοῦσι λεγοντων ἡμῶν ὅτι cet.

ἄγρῑος, ἰα, ἰον et ὃ ἡ, *agrestis, h. e., ferus*. Tim. 83. C: ὁ μὲν αἵματος ὁρὸς πρᾶος, ὁ δὲ μελαίνης χολῆς . . . ἄγρῑος. Polit. 271. E: οὐτ' ἄγρῑον ἦν οὐδέν. Tim. 70. E: θρέμμα ἄγρῑον. Polit. 264. A: τῷ τιθασσῷ καὶ ἀγρῑῳ. Soph. 222. B: τὸν . . . ἀνθρώπον ἄγρῑον. Legg. VII. 824: τὴν ἄγρῑον τῶν θηρίων ῥώμην. Crat. 394. E: τὸ θηριῶδες τῆς φύσεως καὶ τὸ ἄγρῑον αὐτοῦ . . . ἐνδεικνύμενος τῷ ὀνοματι. Polit. 264. A: τὰ . . . μὴ, ἔχοντα (φύσιν τιθασσευσθαι) ἄγρῑα. Pol. X. 612. A: πετρωδὴ πολλὰ καὶ ἄγρῑα περιπέφυκεν cet. Soph. 222. B: τὸ μὲν (τῆς θήρας μέρος) τῶν ἡμέρων, τὸ δὲ τῶν ἀγρῑῶν. Tim. 77. A: τὰ τῶν ἀγρῑῶν γένη, πρε-

οβύτερα τῶν ἡμέρων ὄντα. Legg. VI. 765. E: φντῶν καὶ τῶν ζῶων ἡμέρων καὶ ἀγρίων. Id. IX. 588. C. Menex. 237. D. Critia 118. B: τοῖς πάσιν-ἡμέροις καὶ ἀγρίοις . . . θρέμ-
μασιν. Theaet. 197. C: ὀρνιθας ἀγρίας. Pol. IX. 589. B: τὰ
μὲν ἡμερα τρέφων . . . τὰ δὲ ἄγρια ἀποκαλύων φύεσθαι.
X. 620. D: τὰ ἄδικα εἰς τὰ ἄγρια . . . μεταβάλλοντα. Critia
114. E: ἱκανῶς ἡμερα καὶ ἄγρια (ζῶα) τρέφουσα. Gorg. 516.
B: ὅς ἂν παραλαβὼν ἡμερώτερα ἀποδείξῃ ἀγριώτερα ἢ παρ-
έλαβε. Soph. 231. B: κυνὶ λυκος, ἀγριώτατον ἡμερωτάτω.
Legg. VI. 766. A: μὴ ἱκανῶς . . . τραφὲν ἀγριώτατον ὁπόσα
φύει γῇ. IX. 874. E: ἡ μὴδὲν διαφέρειν τῶν πάντη ἀγριω-
τύτων θηρίων. * *inhumanus, ferox, saevus*. Gorg. 510. B: τύ-
ραννος . . . ἀγριος καὶ ἀπαιδέυτος. Pol. VIII. 549. A: καὶ δυν-
λοις μὲν τισιν ἀγριος εἶη. VI. 486. B: εἰ . . . ἡμερος . . . ἡ . . .
ἀγρία (ἢ ψυχρή). Legg. VII. 791. D: ἀγρία δούλωσις. VIII.
837. B: φιλία . . . δεινὴ καὶ ἀγρία. Soph. 217. E: ἀξενόν τι κα-
ταφαίνεται μοι καὶ ἀγριον. Pol. IX. 571. C: τὸ δὲ (τῆς ψυ-
χῆς) θηριώδες τε καὶ ἀγριον. 572. B: ὡς ἄρα δεινόν τι καὶ
ἀγριον . . . ἐπιθυμιῶν εἶδος ἐκάστῳ ἐνεσι. III. 410. D. Legg.
XII. 950. B: ἀγριον καὶ ἀπηνὲς φαίνοιτ' ἂν τοῖς ἄλλοις ἀν-
θρώποις. Legg. I. 649. E: δυσκόλου ψυχῆς καὶ ἀγρίας. Pol. IX.
589. D: αἰσχροὶ δὲ τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἡμερον δουλούμενα.
Pol. I. 329. C: ὥσπερ λυτῶντ' αἰνα καὶ ἀγριον δεσπότην
ἀποφυγόν. De lege 318. D: τὸν δὲ Μίνω ἀγριόν τινα καὶ
γαλεπον καὶ ἄδικον. Prot. 327. D: ἀγριοὶ τινες. Pol. II. 375.
B. X. 615. E. Legg. X. 885. E: παρὰ . . . νομοθετῶν φασκόν-
των εἶναι μὴ ἀγρίων, ἀλλὰ ἡμέρων. Pol. III. 416. B: (μὴ)
ἀντὶ ξυμμάγων εὐμενῶν δεσπότης ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσι.
Legg. XII. 953. E: κηρύγμασιν ἀγρίοις. IV. 720. E: κατὰ τὸ
χειρόν . . . καὶ ἀγριώτερον. Pol. III. 413. D: οἱ μὲν γυμνα-
στικῇ ἀκράτῳ χρησάμενοι ἀγριώτεροι τοῦ δέοντος ἀποβαί-
νουσι cet. Gorg. 516. C: ἀγριωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἡ
οἶους παρέλαβε. * *horridus, vastus*. Phaed. 113. C: εἰς τόπον
. . . δεινόν τε καὶ ἀγριον. Legg. X. 905. B: τοῦτον εἰς ἀγριώ-
τερον ἔτι διακομισθεὶς τόπον. 908. A: ὅπῃπερ ἂν ὅτι μά-
λιστα ἀγριώτατος . . . τόπος. * *vehemens, immanis*. Phil. 46. D:
ἐντασιν ἀγρίαν ποιεῖ. Legg. XI. 919. A: ὑπὸ χειμῶνων
ἀγρίων. Pol. VIII. 564. A: δουλεία πλείστη τε καὶ ἀγριωτάτη.
* *effrenatus, insanus*. Locr. 102. E: ἀγρια πάθει τε καὶ λύσσαι
οἰστρωδες. Phaed. 81. A: ἀγρίων ἐρωτων . . . ἀπηλλαγμένη
(ψυχῇ). Cf. Pol. I. 329. C.

ἀγριότης, ἡ, *feritas*. Pol. III. 410. D: ἀγριότητός τε
καὶ σκληρότητος καὶ αὐ μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος. 411. D:
βία δὲ καὶ ἀγριότητι ὥσπερ θηρίον πρὸς πάντα διαπράττε-
ται. Gorg. 156. A: δι' ἀγριότητα. Conv. 197. D: πραότητα
μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων. Legg. III. 680. D: ἐπὶ
τῇ ἀγριότητι . . . ἐπανενεγκών.

ἀγρίως, *immaniter, acerbè, atrociter*. Phaedr. 268. D: οὐκ

ἀγρίως εἴποι ἄν. Crit. 52. A: οὐκ ἀγρίως ἐπιταττόντων ποιεῖν. Euthyd. 285. A: ἐπειδὴ μοι ἐδόκουν ἀγριωτέρως (ν. ἀγροικωτέρως) πρὸς ἀλλήλους ἔχειν. Legg. IX. 867. D: καὶ τὰ περὶ τὸν νόμον ἀγριωτέρως ἂν πράξειεν, ὃ δὲ ἡμερωτέρως. **vehementer*. Pol. VIII. 548. A: τιμῶντες ἀγρίως . . . χρυσὸν τε καὶ ἀργυρον. Conν. 218. A: οἱ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον νέου ψυχῆς μὴ ἀφνοῦς.

ἀγροικία, ἡ, *rusticitas, inhumanitas*. Gorg. 461. C: πολλῇ ἀγροικία ἐστί. Legg. II. 869. E: ὅτι τὸ τοιοῦτον γε πολλῆς ἀγροικίας μεσὸν πᾶν. Phaedr. 269. B: ὑπ' ἀγροικίας ῥῆμα τι εἰπεῖν ἀπαιδεύτον. Pol. VIII. 560. D: μετριότητα . . . ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες ὑπερορίζουσι cet. X. 607. B: σκληρότητα . . . καὶ ἀγροικίαν.

ἀγροικίζομαι, *rustice facio, inurbanus sum*. Theaet. 146. A: ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι.

ἀγροικος, ὁ ἡ, *agrestis (de fructibus)*. Legg. VIII. 844. D: ἀγροίκου ὀπώρας. 845. E: τῆς δὲ ἀγροίκου λεγομένης (ὀπώρας), ὀπρος. τῆς γενναίας. **rusticus, incultus, illiberalis*. Conν. 218. B: βέβηλός τε καὶ ἀγροικος. Legg. IX. 880. A: ἀγροικος καὶ ἀνελευθερος . . . ἀνδραποδωδης τε. Pol. III. 411. A: τοῦ δὲ ἀναρμόστου δειλὴ καὶ ἀγροικος (ἡ ψυχὴ). Theaet. 146. B: ἥκιστα . . . τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἀγροίκον. Phaedr. 229. E: ἀγροίκῳ τινὶ σοφία χρώμενος. Theaet. 174. D: ἀγροίκον δὲ καὶ ἀπαιδεύτον ὑπ' ἀσχολίας . . . γίγνεσθαι. Conν. 194. C: περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἀγροίκον δοξάζω. Gorg. 462. E: μὴ ἀγροικότερον ἢ τὸ ἀληθές εἰπεῖν. 486. C: εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρήσθαι. 509. A: καὶ εἰ ἀγροικότερόν τι εἰπεῖν ἐστί. Apol. 32. D: εἰ μὴ ἀγροικότερον ἦν εἰπεῖν. Riv. 136. E: ἡ ἀγροικότερόν ἐστιν ἐρέσθαι; Euthyd. 283. E: εἰ μὴ ἀγροικότερον . . . ἦν εἰπεῖν. Critia 107. A: παρ-αίτησιν εὖ μάλα φιλότιμον καὶ τοῦ δέοντος ἀγροικότεραν. **immanis, saevus*. Pol. X. 613. E: ἃ ἀγροικα ἐφησθα σὺ εἶναι ἀληθῇ λέγων.

ἀγροίκως, *agresti more, rustice, inhumaniter*. Phaedr. 268. D: οὐκ ἂν ἀγροίκως γε . . . λοιδορήσειαν. Euthyd. 284. E: οὕτως ἀγροίκως λέγειν. Pol. II. 361. E: καὶ ἀγροικωτέρως λέγεται. Etiam ἀγροικότερον: Phaedr. 260. D: ἀρ' οὖν . . . ἀγροικότερον τοῦ δέοντος λοιδορηκάμεν τὴν τῶν λόγων τέχνην;

ἀγρονόμος, ὁ, *agrorum suburbanorum praefectus*. Legg. VIII. 844. E: ἀγρονόμον ἐπάγων ὁ βουλόμενος. VI. 762. B: οἱ τε ἄρχοντες οἱ τε ἀγρονόμοι. VIII. 843. D: δικασταὶ καὶ τιμηταὶ γιγνέσθων ἀγρονόμοι. IX. 881. D. XI. 936. C. VI. 762. E: τὸν τῶν ἀγρονόμων γεγονότα. VIII. 848. E. et IX. 881. C: τοὺς τῶν ἀγρονόμων ἀρχοντας. IX. 873. E. VI. 763. C: ἐποιντο δ' ἂν ἀγρονόμοις γε ἀστυνόμοι cet. VIII. 844. B. XI. 914. A. XII. 955. D. VI. 760. B: οἷον ἀγρονόμους τε καὶ φυλάρχους. E. 761. E. 763. B. XI. 920. C.

ἀγρός, ὁ, *ager*, *rus*. Eryx. 393. B: ἀγρός ἄγιος θυοῖν
ταλάντοι. Theaet. init. ἐξ ἀγροῦ (*rure*). 143. A: ἐξ ἀγροῦ
ἤκων. Legg. VIII. 844. C: ἐν ἀγρῷ. Ep. VII. 348. D. Crat.
440. E: πορεύου εἰς ἀγρόν (*rus*). Pol. VIII. 563. D. De
lucr. cup. 228. E: φοιτῶν ἐκ τῶν ἀγρῶν. Legg. VI. 761.
B: τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγροῖς. Pol. II. 372. C: οἶα δὲ ἐν
ἀγροῖς ἐψήματα. De lucr. cup. 228. D: τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς
παιδεύσαι. Pol. IV. 419: ἀγροὺς τε κεκτημένοι. V. 470. D:
τέμνωσιν ἀγροὺς. VII. 541. A. III. 399. D: κατὰ πόλιν...
καὶ αὐτὸ κατ' ἀγροὺς. Legg. IX. 881. C: κατ' ἀγροὺς τῆς
χώρας που. XII. 954. D. VII. 789. E: πρὸς ἀγροὺς...
φέρειν.

ἀγρυπνία, ἡ, *insomniā*, *pervigiliatio*. Crit. 43. B: ἐν
τοσαύτῃ τε ἀγρυπνία καὶ λύπη εἶναι. Ax. 368. B: πᾶσαν
ἀγρυπνίαν ἀναπιμπλάντων ὀλοφυρμού καὶ θαυρῶν. Pol. V.
460. D: ἀγρυπνίας δὲ καὶ τὸν ἄλλον πόνον... παραδῶ-
σουσιν.

ἀγρυπνος, ὁ ἡ, *insomnis*. Pol. X. 610. E: πρὸς γε τῷ
ζωτικῷ ἀγρυπνον. Riv. 134. B: ἄνδρα γε ἀγρυπνῶν τε καὶ
ἄσιτον... καὶ λεπτόν ὑπὸ μεριμνῶν. Pol. III. 404. A: οὓς
γε ὥσπερ κύνας ἀγρυπνοὺς... ἀνάγκη εἶναι.

ἀγρυπνώ, *agō*. Legg. III. 695. A: θυραυλεῖν καὶ
ἀγρυπνεῖν.

ἀγύμναστος, ὁ ἡ, *inexercitatus*, *rudis*, *imperitus*. Pol.
III. 396. D: ἀγύμναστος ὢν τοῦ μιμεῖσθαι τοὺς τοιοῦτους.
Legg. I. 647. D: ἀπειρος... καὶ ἀγύμναστος ὢν τῶν τοιοῦ-
των ἀγῶνων. VII. 816. A: δειλὸς δὲ καὶ ἀγύμναστος γεγο-
νὼς πρὸς τὸ σωφρονεῖν. Pol. VIII. 564. D: ἀγύμναστον
καὶ οὐκ ἐβῶμένον γίγνεται. Legg. V. 731. A: ἀγύμναστον
τὴν πόλιν ὅλην εἰς ἀμίλλαν ἀρετῆς ποιῶν. VIII. 841. A:
ἀγύμναστον ὅτι μάλιστα ποιεῖν τὴν τῶν ἡδονῶν ῥώμην.
Pol. X. 619. D: ἀτε πόνων ἀγυμνάστους.

ἀγύρτης, ὁ, *qui stipem deo deaeve alicui colligit*, *qui specie*
religionis mendicat. Pol. II. 364. B: ἀγύρται δὲ καὶ μάντις
ἐπὶ πλουσίῳ θύρας ἰόντες.

ἀγχιβαθής, ὁ ἡ, *profundus*, *altus*. Critia 111. A: τὸ
δὴ τῆς θαλάττης ἀγγεῖον... τυγχάνει πᾶν ἀγχιβαθὲς ὄν.

αγχίνοια, ἡ, *ingenūacumen*, *sagacitas*. Def. 412. E: εὐφύτα
ψυχῆς, καθ' ἣν ὁ ἔχων στοχαστικός ἐστιν ἕκαστῳ τοῦ θεον-
τος. Charm. 160. A: ἡ δ' ἀγχίνοια οὐχὶ δεύτης τίς ἐστι
τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἡσυχία; Epin. 976. C: οἱ δὲ ἀγχινοῖαν
θησοῦσι φύσει.

ἀγχίνους, ὁ ἡ, *sagax*. Phaedr. 239. A: βραδὺς ἀγχι-
νου. Legg. V. 747. B: εὐμαθὴ καὶ μνήμονα καὶ ἀγχίνου
ἀπεργάζεται. Theaet. 144. A: οἱ τὲ ᾄξεις... καὶ ἀγχίνοι
cet. Pol. VI. 503. C.

ἀγχίσπορος, ὁ ἡ, *consanguineus*, *affinis*. Pol. III. 391. E:
οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγύς (*ex poet. trag.*).

... ἀγαγόντες (τούς δικαίους) τῷ λόγῳ. Phaedr. 256. A: ἐὰν ... εἰς φιλοσοφίαν νικήσῃ τὰ βελτίω τῆς διανοίας ἀγαγόντα. Pol. II. 359. C: ποῖ ἡ ἐπιθυμία ἐκότερον ἄξει; IX. 575. A: ἄξει εἰς πᾶσαν τόλμαν. Legg. I. 643. D. Pol. V. 466. E: πρὸς γε ἄξουσιν τῶν παιδῶν εἰς τὸν πόλεμον ὅσοι ἄνδρες. Id. 467. D. Pass. Euth. 10. B: διότι ἄγεται. Ib. διὰ τοῦτο ἄγεται. Prot. 355. A: ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος. Pol. IX. 572. C: ἀγόμενος ἀμφοτέρωσιν. Legg. X. 900. A. Alc. II. 147. A. Euth. 10. B: τὸ ἀγόμενον ... διότι ἄγεται. Ib. διότι ἀγόμενον ἔστι ... διὰ τοῦτο ἀγόμενον. Pol. IX. 572. D: ἀγόμενον ... εἰς πᾶσαν παρανομίαν. Soph. 219. B. Euth. 10. A: λέγομέν τι ... ἀγόμενον καὶ ἄγον. Phaed. 68. A: ὑπὸ ταύτης ἀγόμενοι τῆς ἐλπίδος. Legg. IV. 787. B: οὕτως ἦνται τῶν ἀνθρώπων γένος οὐδαμῶς εἰς τοῦτο εὐτυχῶς. Phaedr. 238. C: πρὸς ἡδονὴν ἀχθεῖσα κάλλους. Pol. V. 458. D: ὑπὲρ ἀνάγκης ... ἄζονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. * *duco* (germ. *leiten*), i. q. *derivo*. Legg. VIII. 844. B: ἀγέτω (ὑδωρ). Ib. A: ὁ βουλευθεὶς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ τόπον ἄγειν ὕδωρ ἀγέτω. Ib. ἢ δ' ἂν βούληται ἄγειν ... ἀγέτω. Critia 117. B: τὸ ... ἀπορρέον ἦγον ἐπὶ τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἄλσος. * *duco* (ut vern. *leiten*) est etiam *educō* s. *instituō*, et in univers. *rego*, *moderor*. Legg. VI. 771. B: πᾶσαν πόλιν ἄγει ... τὸ ξύμφικτον. X. 896. E: ἄγει ... ψυχὴ πάντα τὰ κατ' οὐρανὸν καὶ γῆν cet. 898. E: ἥλιον εἶπερ ἄγει ψυχῇ. Phaedr. 237. D: ἢ ἂν ἄγητον. Phaedr. 94. E: οὐχ οἷας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν. Phaedr. 237. D: ἰδέα ἀρχοντε καὶ ἄγοντε. Critia 109. C: οὕτως ἄγοντες τὸ θνητὸν ἅπαν ἐκυβέρνων. Legg. III. 681. C: τοῖς ἡγεμόσι καὶ ἀγαγοῦσι τοὺς δῆμους. Pol. IV. 431. C: αἱ ... μετὰ νοῦ τε καὶ δόξης ὀρθῆς λογισμῶ ἄγονται. Phaedr. 94. E: οἷας ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος παθημάτων. Legg. VI. 782. D: αὐτοῖς ἀγομένοις ὀρθῶς. Alc. I. 124. A: κακῶς ἡγμένος. Legg. VI. 782. E: κακῶς ἀχθεῖσι. * *meum duco*, *adduco* (germ. *mit* vel *bei sich führen*, *mitbringen*). Prot. 315. A: οὕς ἄγει ἐξ ἐκάστων τῶν πόλεων ὁ Πρωταγόρας. Soph. 216. A: τόνδε τὸν ξένον ἄγομεν. De lucri cup. 226. B: ἢ ἂν ἄγη πάντα. Legg. VII. 817. A: καὶ (πότερον) τὴν ποίησιν φερωμέν τε καὶ ἄγωμεν; Phaedr. 279. C: ὅσον μῆτε φέρειν μῆτε ἄγειν δύναίτο ἄλλος ἢ ὁ σῶφρων. Soph. 216. A: ἀλλὰ τίνα θεὸν ἄγων ... λέληθας; Legg. III. 698. C: Περσικὸν στόλον ἄγων (germ. *mit*). Hipp. mai. 286. C: ὅπως παρέσει καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις. Euthyd. 272. D: ὡς ... θέλσας αὐτοῦς ἄγομεν (al. *ἐφομεν*) τοὺς σοὺς υἱεῖς. Med. Pol. IX. 574. C: εἰ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν (αὐτοὺς) ἀγάγοιτο. Hinc ἄγεσθαι, proprie *domum ducere*, est in *matrimonium ducere*. Legg. VI. 771. E: παρ' ὧν ... τις ἄγεται. * *duco*, h. e. *at-traho*. Ion. 533. D: καὶ γὰρ αὕτη ἡ λίσσας οὐ μόνον αὐτοῖς τοὺς δακτυλίους ἄγει τοὺς σιδηροὺς cet. E: ἄλλους ἄγειν δακτυλίους. * *adduco*, *affero*. Legg. X. 899. A: ἄγει φῶς

τοῖς ἅπασιν. Ep. I. 309. C: τὸ . . . χρυσίον . . . ἄγει σοι Βακχείους cet. Prot. 322. C: Ἐρμῆν πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνδρωπούς αἰδῶ τε καὶ δίκην. Epin. 990. B: σελήνη . . . ἄγουσα (afferens s. efficiens) μήνα καὶ πανσέληνον πρώτην. Ib. τὸν ἥλιον, τροπὰς ἄγοντα διὰ πάσης τῆς αὐτοῦ περιόδου. *adduco (vern. herbringen, holen). Apol. 32. D: ἡγαγον Λέοντα. C: προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος Λέοντα cet. Legg. IX. 866. D: ἂν βία ὑπὸ τινων ἀχθῇ. *profero (ut in lucem, in medium al.). Phaedr. 261. E: ἄλλου . . . ἀποκρυπτομένον εἰς φῶς ἄγειν. Theaet. 162. D: εἰς τὸ μέσον ἄγοντες. Tim. 91. D: εἰς φῶς ἀγαγόντες. Legg. IX. 869. C: τοὺς εἰς φῶς τὴν ἐκείνου φύσιν ἀγαγόντας. *proneho. Ion. 541. D: οὗς . . . ἡ πόλις . . . καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχὰς ἄγει. Pol. VIII. 551. A: εἰς τὰς ἀρχὰς ἄγουσι. VIII. 547. E: τοὺς σοφοὺς ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἄγειν. Legg. IX. 856. B: ἄγων εἰς ἀρχὴν ἀνδρωπον. *adoeho, invehō, importo. Prot. 313. D: ὡν ἄγουσιν ἀγωγίμων. Legg. VIII. 847. C: μήτε τις ἀγέτω μήτε . . . ἐξαγέτω. Pol. II. 370. E: καὶ μὴν κενὸς ἂν ἦ ὁ διάκονος μηδὲν ἄγων ὡν ἐκεῖνοι δέονται cet. Soph. 224. A: τὸν ἄγοντα καὶ πωλοῦντα. Pol. V. 742. B: μετὰ τοῦ ἀγαγόντος (τὸ νόμισμα). Soph. 224. A: ἐτέρωσε . . . ἀγομένην καὶ πιπρασκομένην. Ib. τὰ . . . σπουδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ πωλούμενα. *abduco (vi), abripio (ut in servitutem, in iudicium, in vincula al.) Legg. XI. 914. E: ἀγέτω τὸν ἐαυτοῦ δοῦλον ὁ βουλόμενος. Ib. ἀγέτω . . . τὸν ἀφεστώτα. 928. B: εἰς ταυτόν ἀγέτω δικαστήριον. XII. 956. C: ἀγέτω . . . ἐπὶ τοὺς δικαστὰς cet. 843. B: οἱ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον ἀγόντων. Gorg. 527. A: ἐπαιδὰν σου λαβόμενος ἄγη. Legg. IX. 856. E: οἷς ἂν . . . εἰς δικαστήριον ἄγη. Menex. 240. C: Ἀθηναίους . . . ἄγειν. Pol. VIII. 565. E: εἰς δικαστήρια ἄγων. Legg. VI. 767. B: ἄγων εἰς τὴν δίκην. IX. 856. C: εἰς κρίσιν ἄγων. Legg. VI. 914. E: μεθιέτω . . . ὁ ἄγων. Menex. 240. A: ἄγοντα Ἑρετριέας καὶ Ἀθηναίους. C. Legg. III. 698. C: ἐξανδραποδισάμενον ἀγαγεῖν. Pol. X. 616. A: ὅτι εἰς τὸν τάρταρον ἐμπεσοῦμενοι ἄγοιντο. Phaedr. 273. B: ἕάν τις . . . εἰς δικαστήριον ἄγῃται. Legg. XI. 914. E: ὡς δοῦλον ἀγόμενον. Ax. 371. B: ἀχθῆναι ἐπὶ Μίνω cet. Hipp. mai. 292. A: τοῦτο ποιήσας οὐκ ἀχθήσεται καὶ δίκας ὀφλήσει; *abigo, aufero, rapio. Gorg. 484. B: νόμος . . . ἄγει δικαίων τὸ βιαιότατον (Pind.). Legg. X. 885. A: ὅταν . . . ἄγη ἢ φέρῃ ἢ χρῆταιτινι τῶν ἐκεινῶν cet. Gorg. 488. B: ἄγειν βία τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡτιόνων (Pind.). Legg. IV. 714. E: ἄγειν δικαιούντα τὸ βιαιότατον. X. 884: τῶν ἀλλοτριῶν μηδὲνα μηδὲν φέρειν μηδὲ ἄγειν. *traduco. Gorg. 489. B: ἐπὶ τὸν νόμον ἄγων . . . ἐπὶ τὴν φύσιν. Critia 113. A: εἰς τὴν ἡμετέραν ἄγων γωνίην. *reduco (ut ad sanitatem). Legg. IV. 720. D: εἰς τὴν υἱείαν ἄγων. *ago, agito (vern. halten) ut ἐορτήν, ἡουχίαν al. Legg. VIII. 832. D: σχολὴν τε

χάρ ἄγει που μεγίστην. Theaet. 172. B: οὐκ οὖν σχολὴν
 ἄγομεν...; Alc. II. 148. E: οἷ πλείστας... θυσίας...
 ἄγομεν. Lys. 206. D: ὡς Ἑρμαῖα ἄγουσιν. Apol. 39. E:
 ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι. 37. E: σιγῶν... καὶ
 ἡσυχίαν ἄγων. 35. B: τοῦ ἡσυχίαν ἄγοντος. Tim. 27. A:
 ἐμὲ... νῦν ἡσυχίαν ἄγοντα. Ep. VII. 331. D: ἡσυχίαν...
 ἄγοντα. Tim. 30. A: οὐχ ἡσυχίαν ἄγον. Theaet. 154. E:
 ὡς πᾶν πολλὴν σχολὴν ἄγοντες. Pol. I. 327. A: ἄτε νῦν
 πρῶτον ἄγοντες (τὴν ἐορτήν). 376. D: σχολὴν ἄγοντες. Crit.
 48. D: παραμένοντας καὶ ἡσυχίαν ἄγοντας. Tim. 19. B:
 ἡσυχίαν... ἄγοντα. Alc. I. 108. D: ἐν τῷ εἰρήνην ἄγειν.
 Id. 109. A. Ep. II. 310. B. Apol. 36. B: ὅτι μαθὼν... οὐχ
 ἡσυχίαν ἄγον. Pol. I. 336. B: οὐκέτι ἡσυχίαν ἄγειν. Menex.
 244. E. Ep. II. 312. C: ἡσυχίαν ἄξω. Pol. V. 465. B: εἰ-
 ρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσι. Legg. VII. 809. D:
 ὥραι καὶ θυσίαι καὶ ἐορταὶ... τῷ κατὰ φύσιν ἄγεσθαι.
 * habeo. Pol. VII. 528. C: πόλις ὅλη... ἐντίμως ἄγουσα αὐτά.
 538. E: ἃ μάλιστα ἄγειν ἐν τιμῇ. Legg. III. 649. A: ὅτε...
 τὸ μέτριον... δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἄγον. * duco, h. e.
 existimo, statuo. Theaet. 172. B: ὡδὲ πως τὴν σοφίαν ἄγουσι.
 * Reciproc. est eo, procedo (ut Lat. agere, l. q. se agere, est
 ire). Legg. III. 701. E: ἐπὶ... τὸ ἄκρον ἀγαγόντων ἐκατέ-
 ρων, τῶν μὲν δουλείας, τῶν δὲ τούναντίου. — Verb. ἀκτέον.
 Pol. V. 467. E: ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θείαν. VII. 537.
 A. 540. A: πρὸς τέλος ἤδη ἀκτέον. — Imper. ἄγε, age,
 in exhortatione ponitur. Phaed. 86. E: ἀλλ' ἄγε (v. ἀλλὰ γε)
 ... λέγε. Pol. VIII. 543. C: ἀλλ' ἄγε... ἀναμνησθῶμεν.
 Phaed. 116. D: ἀλλ' ἄγε δὴ (age dum)... πειθώμεθα. Soph.
 235. A: ἄγε δὴ, νῦν ἡμέτερον ἔργον. Phil. 39. E. Ib. 33.
 A. Pol. V. 474. C: ἄγε δὴ, ἔφη. Legg. X. 893. A. Ion.
 530. A: ἄγε δὴ ὅπως... νικῆσομεν. Phaedr. 237. A: ἄγετε
 δὴ, ὦ Μούσαι, cet. Futhyd. 304. B: ἀλλ' ἄγετε... ὅπως
 καμὲ... παραδείξεσθον (v. παραδέξασθον) al.
 ἀγωγή, ἡ, ductus. Pol. X. 604. B: ἐναντίας... ἀγω-
 γῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ep. VII. 325. C: τὸν τότε
 τῆς ἀνοσίτου ἀγωγῆς οὐκ ἐθέλησαντα μετασχεῖν. Phaedr. 238.
 C: νικῆσασα ἀγωγή (v. ἀγωγή). Legg. II. 673. A: τὴν ἐντε-
 χνον ἀγωγήν ἐπὶ τὸ τοιοῦτον αὐτοῦ. Pol. III. 400. C: τὰς
 ἀγωγὰς τοῦ ποδὸς... ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν. * ductus, h. e.
 imperium. Polit. 274. A: προσετίττετο ὑπὸ τῆς ὁμοίας ἀγω-
 γῆς. Legg. I. 645. A: τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νόμου αἰεὶ ἐυ-
 λαμβάνειν. Ib. τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγήν ἡγοσθὲν καὶ ἱερὰν.
 Ib. αὐτοῦ (τοῦ λογισμοῦ) τὴν ἀγωγήν. * ductus militaris. Legg.
 V. 746. D: πρὸς γε τὰς πολεμικὰς τάξεις τε καὶ ἀγωγὰς.
 VII. 819. C: εἰς τε τὰς τῶν στρατοπέδων τάξεις καὶ ἀγωγὰς.
 * educatio v. institutio. Legg. II. 659. D: παιδεία μὲν ἐσθ' ἡ παι-
 δων ὁλκή τε καὶ ἀγωγή πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον
 ὀρθὸν εἰρημένον. VII. 819. A: μετὰ κακῆς ἀγωγῆς. * octio,

oectura. Crat. 418. D: εἰς τὴν ἀγωγὴν. Pol. II. 370. E: πρὸς τὰς ἀγωγάς.

ἀγώγιμος, ὁ ἡ, ductu vel oectu facilis; unde ἀγώγιμα sunt merces quae importantur. Prot. 313. C: ἔμπορος τις ἡ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων. D: ὧν ἄγουσιν ἀγωγίμων.

ἀγωγός, ὁ ἡ, adducens, alliciens. Pol. VII. 525. A: ταῦτα... φαίνεται ἀγωγὰ πρὸς ἀλήθειαν. Ib. τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θέαν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθαις. 523. A: ἃ... διαιροῦμαι παρ' ἐμειντῶ ἀγωγὰ τε εἶναι οἷα λέγομεν καὶ μὴ.

ἀγών, ὁ, certamen, certatio, contentio. Phaed. 90. B: εἰ πονηρίας ἀγῶν προτεθεῖη. Phaedr. 247. B: πόνος τε καὶ ἀγῶν ἔσχατος ψυχῇ πρόκειται. Alc. I. 119. D: οὐ πρὸς τοῦτους μοι ὁ ἀγῶν. Lach. 182. A: ἐν οἷς ἡμίην ὁ ἀγῶν πρόκειται. Epin. 975. A. Ep. IV. 320. B. Pol. III. 403. E: ἀθλῆται... τοῦ μεγίστου ἀγῶνος. Lach. 182. A: οὐ γὰρ ἀγῶνος ἀθλῆται ἔσμεν. Legg. VIII. 830. A: ἔμπροσθεν τοῦ ἀγῶνος. 834. A: ἵππων... πέρι ἀγῶνος. XII. 955. B. IX. 865. A: ἐν ἀγῶνι καὶ ἄθλοις δημοσίοις. 873. E: ἐν ἀγῶνι τῶν δημοσίων τιθεμένων. Prot. 335. A: ἐγὼ πολλοὺς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμην ἀνθρώποις. Gorg. 526. E: καὶ σὲ ἀντιπαρακαλῶ ἐπὶ... τὸν ἀγῶνα τοῦτον. Alc. I. 119. C: ἀγῶνά σοι εἶναι πρὸς τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους. 120. A. B. Legg. II. 658. A: εἰ ποτέ τις... ἀγῶνα θεῖη. VIII. 830. A. 831. A. XII. 955. A. Ax. 367. A: στρατεῖαι τε καὶ τραύματα καὶ συνεχεῖς ἀγῶνες. Gorg. 526. E: ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγῶνων. Pol. VIII. 555. A: εὐδοξίας ἔνεκα καὶ τῶν τοιούτων ἀγῶνων. Legg. I. 647. D. VIII. 830. A. C: εἰς τὸν μέγιστον τῶν ἀγῶνων. 832. D. IX. 881. B. XI. 920. E: ἄρχοντες τῶν κατὰ πόλεμον ἀγῶνων. Euthyd. 305. E: ἐκτὸς... ὄντες κινδύνων καὶ ἀγῶνων. Legg. VIII. 833. A: ἐν τοῖς ἀγῶσι. 834. D. Pol. II. 362. B: εἰς ἀγῶνας... ἰόντα (in certamina... descendentes). III. 413. D: ἀγῶνας αὐτοῖς θετέον. Tim. 81. C. Legg. II. 657. D. VII. 796. D. VIII. 829. C. 835. A. B. *certamen, ludus (velut musicus, gymnicus, equester al.). Legg. XI. 936. A: τοῦ θεοῦ οὐ ἂν ὁ ἀγῶν ἦ. VIII. 834. A: ἵππων... περὶ ἀγῶνος. XII. 955. A: ἀνταγωνιστὴν γυμναστικῆς ἢ μουσικῆς ἢ τινος ἀγῶνος ἐτέρου. Legg. II. 658. A: μηδὲν ἀφορίσας μήτε γυμνικὸν μήτε μουσικὸν μηδ' ἵππικόν (ἀγῶνα). VIII. 840. A: διὰ τὸν Ὀλυμπίασι... ἀγῶνα cet. XII. 947. E: ἀγῶνα μουσικῆς αὐτοῖς καὶ γυμνικὸν... θήσουσι. Ion. 530. A: μῶν καὶ ῥαψωδῶν ἀγῶνα τιθέασι τῷ θεῷ...; Ib. καὶ τῆς ἄλλης γε μουσικῆς (ἀγῶνα). Legg. V. 729. D: πρὸ τοῦ Ὀλυμπίασι καὶ ἀπάντων ἀγῶνων πολεμικῶν τε καὶ εἰρηνικῶν. VIII. 832. D: περὶ ἀπάντων τῶν ἀγῶνων τῶν γυμνικῶν. XII. 950. E. Gorg. 501. E: ἡ κιδαριστικὴ ἢ ἐν τοῖς ἀγῶσι. Legg. VI. 764. D: ἐν τοῖς γυμνικοῖς (int. ἀγῶσι). Id. VIII. 834. C. Pol. III. 412. B: γυ-

μινικούς ἀγῶνας καὶ ἱππικούς. Legg. VIII. 828. C: ἀγῶνας μουσικούς ... τοὺς δὲ γυμνικούς cet. 835. A: τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας. Menex. 249. B: ἀγῶνας γυμνικούς καὶ ἱππικούς τιθεῖσα καὶ μουσικῆς πάσης. *bellum, pugna. Legg. V. 729. D: ἀγῶνων πολεμικῶν. XI. 920. E: τῶν κατὰ πόλεμον ἀγῶνων. Hinc proverbium: ἀγὼν οὐ δέχεται προφάσεις. Crat. 421. D: οὐ ... μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν εἰσδέχεσθαι. Legg. VI. 751. D: ἀγῶνα προφάσεις οὐ πάνυ δέχεσθαι. *actio forensis (Latin. actio s. causa), etiam discrimen (accusatio). Crit. 45. E: αὐτὸς ὁ ἀγὼν τῆς δίκης ὡς ἐγένετο. Legg. XII. 947. E: ὁ δ' ἀγὼν ἐν δικαστηρίῳ γιγνέσθω τοιῷδὲ τινι τρόπῳ. Apol. 34. C: ἐλάττω τουτοῦ τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος. Theaet. 172. E: οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως. Pol. VIII. 565. C: εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίνονται. VI. 494. E: δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνας καθιστάντας. Apol. 24. C: ῥαδίως εἰς ἀγῶνας καθιστάς ἀνθρώπους. *discrimen, momentum. Pol. X. 608. B: μέγας ... ὁ ἀγὼν ... τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι.

ἀγωνία, ἡ, certatio, certamen. Pol. II. 374. B: ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία. Legg. VIII. 831. B. 834. D. Pol. VIII. 547. D: τῆς τοῦ πολέμου ἀγωνίας ἐπιμελίσθαι. Legg. VI. 764. D: ἀγωνίας δὲ ἐν τε τοῖς γυμνικοῖς καὶ περὶ τὴν μουσικὴν cet. 765. C: ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἰρεῖσθαι τῆς περὶ τὰ γυμνάσια ἵππων τε καὶ ἀνθρώπων. Lach. 196. A: ἥττα ἢ πολέμου ἢ καὶ ἄλλης τινὸς ἀγωνίας. Alc. II. 145. C: παλαίειν ... ἢ τε τῆς ἄλλης ἀγωνίας. Riv. 135. E: ἐν τῇ ἀγωνίᾳ ... οἱ πένταθλοι. Tim. 19. B: κατὰ τὴν ἀγωνίαν ἀθλοῦντα. Legg. VIII. 834. B: τὰς (σπουδὰς) περὶ ἀγωνίαν. Legg. VIII. 834. C: τιθέντες ἀγωνίας. *corporis exercitatio. Pol. X. 618. A: κατὰ κάλλη καὶ τὴν ἄλλην ἰσχύν τε καὶ ἀγωνίαν. *ars certandi vel gymnastica, luctatio. Legg. VI. 764. D: ἀγωνίας δὲ ἐν τε τοῖς γυμνικοῖς καὶ περὶ τὴν μουσικὴν. 765. C: ἀγωνίας ... τῆς περὶ τὰ γυμνάσια. VII. 796. E. Lach. 184. E. Gorg. 456. C: δεῖ ... τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, ὥστερ καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ ἀγωνίᾳ. Id. D. 457. B: τῇ ῥητορικῇ χρῆσθαι, ὥστερ καὶ τῇ (τῇ ἄλλῃ;) ἀγωνίᾳ. Soph. 265. A: ἐν θρησκευτικῇ καὶ ἀγωνίᾳ. Legg. VI. 764. D: περὶ μουσικὴν μὲν ἑτέρους, περὶ ἀγωνίαν δ' ἄλλους. Lach. 185. B: τίς ἥμιον περὶ ἀγωνίαν τεχνικώτατος; Theag. 122. E: γράμματα τε καὶ καθαρίζειν καὶ παλαίειν καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνίαν. Men. 94. B. De virt. 377. E. Ib. ἡ μουσικὴν καὶ ἀγωνίαν.

ἀγωνίζομαι, certo, contendo. Ep. IV. 321. A: νῦν ... αὐτοί τε ἀγωνίζεσθε cet. Theaet. 168. D: ἀγωνιζόμεθα εἰς τὰ ἑαυτοῦ. Legg. XII. 955. A: ἐθέλοντα ἀγωνίζεσθαι. Ib. ὁ καλύων ἀγωνίζεσθαι. Alc. I. 120. B: τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. Hipp. min. 364. A: ἐξ οὗ ... ἤρξαι Ὀλυμπίασιν ἀγωνίζεσθαι. Theaet. 167. E: ὅταν τις μὴ χωρὶς

μὲν ὡς ἀγωνιζόμενος τὰς διατριβὰς ποιῆται, χωρὶς δὲ διαλεγόμενος. Pol. IX. 579. C: ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα. Legg. XII. 955. B. Tim. 19. C: ἀγωνιζομένην πρὸς πόλεις ἄλλας. Legg. II. 665. E: οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι. Ion. 530. A: ἡγωνίζου τε ἡμῖν; Tim. 81. C: πολλοὺς ἀγῶνας ... ἡγωνίσθαι. Ion. 530. A: πῶς τι ἡγωνίσω; Legg. II. 658. B: (ὅς δ' ἂν) ... κριθῇ τῶν ἀγωνισαμένων ἡδιστος γεγονέναι. Parm. 137. A: ὑφ' ἄρματι μέλλοντι ἀγωνισθαι. Legg. VIII. 835. A: τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας ... ἀγωνιῖσθαι. Hipp. min. 364. A: ἐρχεται αὐτόσθε ἀγωνιούμενος. Legg. II. 658. A: ἀγωνιούμενον. *certo, i. e. discepto, causam ago, oro. Euthyd. 305. B: λόγων οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται. Pol. VII. 517. D: ἐν δικαστηρίοις ἡ ἀλλοθὶ που ἀγωνίζεσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν. Legg. XII. 956. C. Apol. 34. C: ὁ μὲν καὶ ἐλάττω τουτουῖ τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος. Euthyd. 272. A: τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις μάχην κρατίστω ... καὶ ἀγωνίσασθαι καὶ ἄλλον διδάξαι λέγειν cet. 305. B: τῶν ἀγωνίσασθαι δεινῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις ῥήτωρ τις. Euth. 3. E: σὺ ... κατὰ νοῦν ἀγωνιεὶ τὴν δίκην. Legg. XII. 956. C: περὶ ζημίας μείζονος ἰόντων ἀγωνιούμενοι. *decerto cum aliquo. Gorg. 456. C: εἰ πρὸς ἄλλον γε δημιουργὸν ὄντιν οὖν ἀγωνίζοιτο. *ad populum dico, petoro, in univ. verba facio. Menex. 235. D: ὅταν ... τις ἐν τούτοις ἀγωνίζηται, οὗσπερ καὶ ἐπαινεῖ. Conv. 194. A: καλῶς ... αὐτὸς ἡγωνίσαι. *impugno, repugno, adversor. Hipp. min. 369. C: οὐχ ὅλῳ ἀγωνίζει τῷ πράγματι περὶ οὗτου ἂν ὁ λόγος ᾗ. Hipp. mai. 297. E: πῶς τί ἂρ ἂν ἀγωνιζοίμεθα;

ἀγωνίος, ὁ ᾗ, ad certamen pertinens; unde θεοὶ ἀγῶνιοι, certaminum praesides. Legg. VI. 783. A: προσχωμένους ... Μούσαις τε καὶ ἀγωνίοις θεοῖς.

ἀγώνισμα, τό, certamen, certatio. Legg. VIII. 832. E: ὅσα ... πρὸς πόλεμον ἐστὶν ἀγώνισματα. 830. A: ἥ τι τῶν τοιοῦτων ἕτερον ἀγωνισμάτων ἀθλούντες.

ἀγωνιστής, ὁ, qui certat, athleta. Pol. II. 374. D: ὀπλιτικῆς ἢ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ πόλεμον ἱκανὸς ἐστὶ ἀγωνιστής. Ax. 365. A: ὡς γὰρ ἀγωνιστής θεῖλος, ἐν τοῖς γυμνασίοις γενναῖος φαινόμενος, ἀπολέλοιπας ἐν τοῖς ἀθλοῖς. Legg. VIII. 833. A: ψιλῶ ... ἀθλα οὐ θήσομεν ἀγωνιστῇ. Legg. XII. 943. B: τῆς ὅλης ἀριστείας ἀγωνιστῇ γενέσθαι. Phil. 28. B: περὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐξαμαρτάνοντες. Legg. II. 658. C: ἐτέρων ἀγωνιστῶν μυρίων. VIII. 830. C. 834. B: τούτου (τ. ἄρματος) ἀγωνιστάς. Ep. IV. 321. A: ἐν τοῖς θεατροῖς ... τοὺς ἀγωνιστάς ἐπὶ τῶν παίδων παροξυνόμενους. *contentionis s. concertationis studiosus (ἐριστικός). Theaet. 164. C: οὐ φάσκοντες ἀγωνισταί, ἀλλὰ φιλόσοφοι εἶναι. *qui causam agit, orator. Phaedr. 269. D: ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι.

ἀγωνιστικός, ἡ, ὄν, *concertatorius*; unde ἀγωνιστική, *ars vel facultas concertandi*. Soph. 225. A: τῆς κτητικῆς ἀγωνιστικῆς τι μέρος ἡμῖν ἦν. 226. A: τῆς ἀγωνιστικῆς. 231. D: τῆς . . . ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητής. Legg. VI. 764. C. D. Sic etiam τὸ ἀγωνιστικὸν usurpatur. Soph. 219. C: τὸ τε χρηματιστικὸν καὶ ἀγωνιστικὸν καὶ θρησκευτικόν. D: τὸ μὲν ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντας, τὸ δὲ κρυφαῖον αὐτῆς πᾶν θρησκευτικόν. De homine positum est *concertationis s. concertandi studiosus*. Men. 75. C: εἰ . . . τῶν σοφῶν τις εἴη καὶ ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν ὁ ἐρόμενος. ἀγωνιῶ, *trepido, aestuo*. Prot. 333. E: τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν. Riv. 133. A: ἐδόκει καὶ ὁ ἕτερος οὐχ ἦντον ἐμοῦ ἀγωνιᾶν. Charm. 162. C: δῆλος ἦν . . . ἀγωνίων. Lys. 210. E: κατιδὼν . . . αὐτὸν ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυβημένον ὑπὸ τῶν λεγομένων.

ἀγωνοθετῶ, *certamen instituo vel propono*. Conv. 184. A: ἀγωνοθετῶν καὶ βασανίζων.

ἀδαμάντινος, ἡ, ὄν, *adamantinus vel ferreus, h. e. firmus, inextinguibilis*. Pol. II. 360. B: οὐδεὶς ἂν γένοιτο . . . αὐτῶς ἀδαμάντινος ὅς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ. Gorg. 509. A: σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις.

ἀδαμαντίνως, *firmissime*. Pol. X. 618. E: ἀδαμαντίνως δεῖ . . . ταύτην τὴν δοξάν ἔχοντα εἰς Ἄιδου λέναι.

ἀδάμας, ὁ, *ferrum durissimum, chalybs*. Epin. 982. C: οὐδὲ ἀδάμας . . . αὐτοῦ κρεῖττον οὐδὲ ἀμεταστροφώτερον ἂν ποτε γένοιτο. Pol. X. 616. C: οὐ τὴν . . . ἡλακατὴν τε καὶ τὸ ἄγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος. * *aes auro admixtum, auri podus* (Plin. 37, 4.). Tim. 59. B: χρυσοῦ δὲ ὅζος, διὰ πικρότητα σκληρότατον ὄν καὶ μελανθῆν, ἀδάμας ἐκλήθη. Polit. 303. E: λείπεται ξυμμετριμμένα τὰ ξυγγενῇ τοῦ χρυσοῦ τίμια καὶ πυρὶ μόνον ἀφαιρετά, χαλκός καὶ ἄργυρος, ἔστι δ' οὗτε καὶ ἀδάμας. Ep. I. 310. A: οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς . . . οὐδ' ἀδάμας (e carm.).

ἀδεής, ὁ ἡ, *metu carens, intrepidus*. Pol. III. 386. B: θανάτου ἀδεᾶ. Alc. I. 122. A: ἄφοβον καὶ ἀδεᾶ παρασκευάζων. * *non metuendus, c. δέος, metus quæ sit causa habemus*. Conv. 198. A: ἀδεῖς . . . δέος δεδιέναι.

ἄδεια, ἡ, *timoris vacuitas*. Legg. III. 701. A: ἡ . . . ἄδεια ἀναισχυντίαν ἐνέτεκε.

ἀδελφιδούς, ὁ, *fratris filius*. Legg. XI. 926. A: ἔστιν ὅτε πλουσίον πατρὸς ἀδελφιδοῦς τὴν τοῦ θείου θυγατέρα . . . οὐκ ἂν ἐθέλοι λαμβάνειν. Euthyd. 297. D: ὁ Ἰόλεως πότερον τοῦ Ἡρακλείους μᾶλλον ἢν ἀδελφιδοῦς, ἡ σὸς; Ib. τουτ' Ἡρακλείους ἦν ὁ Ἰόλεως ἀδελφιδοῦς. Eryx. 392. A. Ep. VII. 345. C: ὄντος . . . ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ. Euthyd. 297. C: τὸν Ἰόλεων τὸν ἀδελφιδοῦν βοηθὸν ἐπεκαλέσατο. Legg. XI. 925. A: δι' ἀδελφῶν τε καὶ ἀδελφιδῶν ἐπανιόν. Ep. XIII. 361. C: ἀδελφιδῶν θυγατέρες cet. VII. 328. A: τοὺς . . . αὐτοῦ ἀδελφιδοῦς.

ἀδελφός, ἡ, ὄν, *geminus*. Critia 109. C: κοινὴν... φύ-
σιν ἔχοντες, ἀμα... ἀδελφὴν ἐκ ταύτου πατρός. **cognatus*.
Pol. IV. 421. C: τὸ τούτου ἀδελφόν. Crat. 417. A: τῆς...
ἐπιστήμης ἀδελφόν τι φαίνεται. Pol. VII. 530. D: ἀλλήλων
ἀδελφαί τινες αἱ ἐπιστήμαι εἶναι. III. 401. A: κακοηθείας
ἀδελφά, τὰ δ' ἐναντία τοῦ ἐναντίου... ἀδελφά τε καὶ μι-
μήματα. Tim. 67. E: τὰ... μείζω καὶ ἐλάττω... τοῖς περὶ
τὴν σάρκα θερμοῖς... ἀδελφὰ εἶναι. **respondens, conueniens,*
accommodatus. Soph. 224. B: ἀδελφῷ τινὶ τῆς πράξεως ὀνό-
ματι προσεπτειν. Legg. VII. 811. E: ἀδελφά που τούτων τῶν
λόγων. **ex altera parte respondens*. Pol. III. 404. B: ἡ βελτί-
στη γυμναστικὴ ἀδελφὴ τις ἂν εἴη τῆς ἀπλῆς μουσικῆς.
**aequalis, similis*; etiam *idem*. Crat. 418. E: ὥσπερ ἀδελφόν
ὄν τοῦ βλαβεροῦ. Conv. 210. B: τὸ κάλλος τὸ ἐπὶ ὁπωσὺν
σώματι τῷ ἐπὶ ἐτέρῳ σώματι ἀδελφόν ἐστι. Ep. VII. 349. D:
ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν (πρόφασιν). Tim. 45. B: τὸ... ἐντὸς
ἡμῶν ἀδελφόν ὄν τούτου πῦρ cet. Phaedr. 238. B: καὶ τᾶλλα
... τὰ τούτων ἀδελφὰ καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα.
276. D: ἐτέροις... ὅσα τούτων ἀδελφά. Id. Phil. 21. B.
Pol. III. 402. C. IV. 436. B. VI. 510. C. VII. 522. A. VIII. 558. C.
Tim. 52. B. Legg. XII. 956. E. De leg. 230. C. Ep. VII. 337. D.
Phaedr. 108. B: ἃ τούτων ἀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα
τυγχάνει ὄντα. Legg. VII. 820. C: πολλὰ ἁμαρτήματα ἐκείνων
ἀδελφά. III. 683. A: ὡς ἀδελφοῖς νόμοις. 687. E: ἐν πα-
θήμασιν ἀδελφοῖς ὧν τοῖς γενομένοις Θῆσει cet. Pol. VI.
511. B: ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις τε καὶ ταῖς ταύταις ἀδελφαῖς
τέχναις. Epin. 986. C: ἐν ἀδελφαῖς μοίραις. B: ἀδελφούς
εἶναι. A: δυνάμεις... ἀδελφὰς ἀλλήλων. Soph. 266. B:
τὰ τούτων ἀδελφά.

(Subst.) ἀδελφός, *frater*, et ἀδελφῇ, *soror*. Prot. 310.
C: τότε μοι ὁ ἀδελφός λέγει cet. 314. E: ὁ ἀδελφός αὐτοῦ
ὁ ὁμομήτριος. Crat. 408. D: λόγον ἀδελφός. Pol. II. 362.
D: ἀδελφός ἀνδρὶ παρεῖη. Conv. 199. E: τί δὲ ἀδελφός; ...
ἐστὶ τινός ἀδελφός, ἢ οὐ; Legg. VIII. 838. A: ἀδελφος ἢ
ἀδελφῇ. IX. 868. E: ἀδελφος ἀδελφόν. Id. 877. B. XI. 924.
E: ἀδελφός ὁμοπάτωρ. Apol. 21. A. Euthyd. 297. A. E. 298.
D. E. Conv. 219. D: μετὰ... ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου. Pol.
III. 387. E. Legg. XI. 925. D: ἀδελφοῦ... θυγάτηρ. Ib.
πατρός ἀδελφοῦ παῖς. 924. E. De lucri cup. 229. B. Prot.
313. B: τῷ ἀδελφῷ ἐκοινώσω. Crat. 408. D: ἀδελφῷ... ἐοι-
κέναι ἀδελφόν οὐδὲν θαυμαστόν. Parm. 126. A: τῷ ἀδελφῷ
ὑμῶν τῷ ὁμομητρίῳ. Pol. V. 463. C. Legg. IX. 880. B.
Alc. I. 104. B. 126. E. Phaedr. 276. A: λόγον τούτου ἀδελ-
φόν γνήσιον. Gorg. 471. B: τὸν ἀδελφόν τὸν γνήσιον. Crat. 408.
D. Pol. IV. 427. D. X. 615. D: πρεσβύτερον ἀδελφόν. Legg.
I. 624. B. Legg. IX. 868. E: ἂν ἀδελφός ἀδελφόν ἢ ἀδελφὴν
ἢ ἀδελφῇ ἀδελφόν ἢ ἀδελφὴν... πτεῖνῃ. Id. 877. B. Apol.
31. B. Alc. I. 118. E. Phaedr. 278. A: τούτου ἐκγονοὶ τε

καὶ ἀδελφοί. Pol. III. 415. A: ἐστὲ ... πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοί. Menex. 239. A: μιᾶς μητρός πάντες ἀδελφοὶ ὄντες. Crit. 54. C: οἱ ἡμέτεροι ἀδελφοί, οἱ ἐν Αἴδου νόμοι. Pol. III. 414. E: ὡς ἀδελφῶν ὄντων. Legg. VI. 774. E. Tim. 18. D: ἀδελφούς (νομιοῦσι) cet. — ἀδελφῇ, soror. Legg. VIII. 838. A: ἀδελφὸς ἢ ἀδελφή. IX. 868. E: ἀδελφῇ ἀδελφόν. XI. 925. C. D. Conv. 199. E: ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς. Legg. XI. 924. E: ἀδελφῆς ... παῖς. 925. D: ἀδελφῆς πατρός ... παῖς. De lucr. cur. 229. C: διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν. Ep. XIII. 361. E: ἀδελφῆς οὕσα αὐτῷ θυγάτηρ. Pol. V. 463. C: ὡς ἀδελφῇ. Ep. VI. 323. C: τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ. Legg. IX. 868. E: ἀδελφῇν. VIII. 838. C: ἀδελφαῖς μιχθέντας. Tim. 18. D: ἀδελφᾶς (νομιοῦσι) cet.

ἀδέσποτος, ὁ ἡ, *dominium non habens, liber*. Pol. X. 617. E: ἀρετὴ δὲ ἀδέσποτον.

ἀδεῶς, *sine ullo metu, intrepide*. Phaedr. 58. E: ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. Theaet. 143. E: ἀδεῶς δὴ λέγω. Pol. II. 360. B. IX. 578. D. **fidenter*. Soph. 256. D: ἀδεῶς ... λέγωμεν. Lach. 186. D: οὐ γὰρ ἂν ποτε ἀδεῶς ἀπεφαίνοντο περὶ ἐπιτηδευμάτων. Soph. 256. D: ἀδέεστατα μὲν οὖν.

ἄδηλος, ὁ ἡ, *obscurus, incertus*. Phaedr. 232. E: ὥστε ἄδηλον αὐτοῖς εἰ ἐτι τότε βουλῆσσονται φίλοι εἶναι ἐπειδὴν cet. Gorg. 511. E: ἄδηλον ἐστὶν οὐστὶνας ... ὠφέληκε. Theaet. 171. C. Conv. 181. E: τὸ ... τῶν παιδῶν τέλος ἄδηλον οἱ τελευτᾷ. Pol. II. 361. C. Legg. VI. 775. C. Menex. 241. B. Clit. 410. A. Conv. 181. D: εἰς ἄδηλον. Def. 411. B. 412. B: δογματῶν ἀδήλων περὶ τὰ δεινὰ. **neutr. dubium, h. e., id quod nescimus* (Apol. fin. ἄδηλον παντὶ πλὴν τῷ θεῷ), etiam *quod oremur*. Phaedr. 91. D: τότε ἄδηλον παντὶ μὴ πολλὰ δὴ σῶματα ... κατατρίψασα ἡ ψυχὴ ... ἀπολλύηται. **obscurus, occultus*. Crat. 436. D: τοῦ πρώτου μικροῦ καὶ ἀδήλου γενομένου. Pol. V. 460. C: ἐν ἀπορρήτῳ καὶ ἀδήλῳ κρύβουσιν. Ax. 371. A: τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον (*locum tenebrosus*). **qui oculis non cernitur*. Pol. IV. 432. B: μὴ ... ἀφανισθεῖσα ἄδηλος γένηται. Epin. 985. B: ἀποκρυφθεὶς ἄδηλον γινόμενον (*Fic. videtur legisse καὶ δῆλον γ.*). Pol. II. 360. A: ἀδήλῳ γίγνεσθαι. **qui non percipitur vel sentitur*. Polit. 270. E: τὸ τοῦ νεκροῦ σῶμα ... διὰ τᾶχος ἄδηλον ἐν ὀλίγαις ἡμέραις διεφθείρετο. Menex. 249. A: ὅτι μάλιστα ἄδηλον αὐτοῖς τὴν ὀρφανίαν γενέσθαι. **ignotus*. Legg. IX. 874. A: ἐὰν ἄδηλος ... ὁ κτείνας ἡ. XI. 916. A: ἐτέρῳ τινὶ ἀδήλῳ τοῖς πολλοῖς νοσήματι.

ἀδημονῶ, *solicitudine afficior, angor*. Phaedr. 251. D: ἀδημονεῖ τε τῇ ἀτοπία τοῦ πάθους καὶ ἀπορούσα λυγρὰ. Theaet. 175. D: ὑπὸ ἀηθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν.

ἄδην, *sat, satis*. Polit. 272. C: ἐμπιπλάμενοι οἰκτῶν ἄδην καὶ ποτῶν. Pol. I. 341. C: ἄδην ... τῶν τοιούτων. VII. 541. B: ἄδην ἡδὴ ... ἔχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι. Critia 115.

A: ξύμπασι παρῆν ἄδην. Euth. 11. E: καὶ τούτων μὲν ἄδην. Charm. 153. D: ἐπειδὴ ... τῶν τοιούτων ἄδην εἰχομεν. Ep. III. 315. E: ἄδην γὰρ ... διεβλήθη.

ἀδιάβλητος, ὁ ἢ, *qui reprehendi non potest*. Def. 412.

C: ἔξιν ἀδιάβλητος πρὸς πόνον.

ἀδιάλειπτος, ὁ ἢ, *non desinens, continuus, perpetuus*.

Locr. 98. E: ἀδιάλειπτον δὲ ἀλλοίωσιν ... ἀποδίδωσι.

ἀδιαλύτος, ὁ ἢ, *indissolubilis*. Phaed. 80. B: τῷ ... δεῖω ... καὶ ἀδιαλύτῳ ... ὁμοίωτατον εἶναι ψυχῇ. Ib. ψυχῇ ... αὐτὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι. Locr. 95. B: μένει ... ἐν συναρμογῇ ἀδιαλύτῳ.

ἀδιανόητος, ὁ ἢ, *qui cogitatione non potest comprehendere*. Soph. 238. C: ἀδιανόητόν τε καὶ ἄρρητόν ... καὶ ἄλογον.

241. A: ἄλογα καὶ ἀδιανόητα.

ἀδιανοήτως, *inconsiderate, temere*. Hipp. mai. 301. C: οὕτως ἀλογίστως ... καὶ ἀδιανοήτως διάκεισθε.

ἀδιάπλαστος, ὁ ἢ, *non iam formatus*. Tim. 91. D: ἀδιάπλαστα ζῶα.

ἀδιάφθαρτος, ὁ ἢ, *incorruptus*. Legg. XII. 951. C: ὅς ἂν ἀδιάφθαρτος ᾗ. Apol. 34. B: αὐτοὶ μὲν γὰρ οἱ διεφθαρμένοι ... οἱ δὲ ἀδιάφθαρτοι.

ἀδιάφθορος, ὁ ἢ, *incorruptus, incolumis*. Phaedr. 252. D: ἔως ἂν ᾗ ἀδιάφθορος. Legg. XI. 918. E: κατὰ λόγον ἀδιάφθορον. — **qui interire nequit, in quem dissolutio non cadit*.

Phaedr. 245. D: ἀδιάφθορον αὐτὸ ἀνάγκη εἶναι. Phaed. 106.

D: τὸ ἀθάνατον καὶ ἀδιάφθορον. E: τὸ ... ἀθάνατον σῶν καὶ ἀδιάφθορον οἶχεται ἀπὸν. **qui se corrupti s. seduci non patitur*. Legg. VI. 768. B: δικαστὰς ... ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι δικάζειν.

ἀδιαφθόρως, *incorrupte*. Legg. VI. 768. B: ὁ (δικαστήριον) φαιμεν ... ὡς οἶόν τε ἀδιαφθορώτατα παρεσκευάζουσι.

ἀδιερεύνητος, ὁ ἢ, *qui pervestigari nequit*. Tim. 25. D: ἄπορον καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τούτῳ πέλαγος.

ἀδίκαστος, ὁ ἢ, *non iudicatus*. Tim. 51. C: τὸ παρὸν ἄκριτον καὶ ἀδίκαστον ἀφέντα cet.

ἀδίκημα, τό, *iniuria, maleficium*. Pol. II. 364. B: εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγονῶν. Prot. 324. B: οὐ τοῦ παρελθούτος ἔνεκα ἀδικήματος τιμωρεῖται. Pol. X. 615. B. Ep. VII. 335. B. Gorg. 480. C: εἰς τὸ φανερόν ἄγειν τὸ ἀδίκημα. Legg. IX. 862. A: ὡς ἀκούσιον ἀδίκημα νομοθετῶν. Apol. 27. E. Legg. VI. 778. D: ὅσα θανάτων ἄξια ἀδικήματα. IX. 861. C: ὡς πάντα ἀκούσια τὰ ἀδικήματα. Phaed. 113. D: τῶν ... ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται. Gorg. 480. D. 522. E. Pol. II. 361. B. 364. E. 365. E. Legg. IV. 714. D. IX. 854. B. 859. B. 860. E. 861. A. B. X. 906. D. al. Pol. II. 361. A: ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι. I. 330. E: ὁ ... εἰρίσκειν ἑαυτοῦ ἐν τῷ

βίω πολλὰ ἀδικήματα. ΠΙ. 409. Α: πάντα ἀδικήματα ... ἡδικοκνίαν. VI. 491. Ε. Legg. V. 731. Β. VIII. 846. Β. IX. 860. Ε. Alc. I. 113. D. al.

ἀδικία, ἡ, *iniustitia, improbitas*. Crat. 413. D: ἀδικία ... ἐμπόδισμα του διαίοντος. Def. 416: ἀδικία ἐξίς ὑπεροπτικῇ νόμων. Gorg. 477. C: αἰσχιστον ... ἀδικία καὶ σύμ-πασα ψυχῆς πονηρία. Ε: ἡ ἀδικία ... καὶ ἡ ἀκολασία ... μέγιστον τῶν ὄντων κακόν ἐστι. 479. C. Pol. I. 351. Α: ἐπειδήπερ ἐστὶν ἀμαθία ἡ ἀδικία. Ib. ὅτι ... ἰσχυρότερον εἴη ἀδικία δικαιοσύνης. D. Ε. 354. Β. 361. Α: ἐσχάτη ... ἀδικία δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα. al. Gorg. 478. Β: δίκη ... ἀκολασίας καὶ ἀδικίας (ἀπαλλάττει). 478. Β: τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας. D. Pol. I. 351. C. D. 361. C. X. 609. C: ἀπολωλέναι ὑπὸ τῆς ἀδικίας, πονηρίας οὗσης ψυχῆς. Theaet. 175. C. Pol. II. 360. Ε. Legg. VI. 775. D. IX. 863. Α. al. Gorg. 478. Ε: χρώμενος μεγίστη ἀδικία. Pol. I. 352. C: ὥρμησαν ... ἐπὶ τὰ ἄδικο ἀδικία. Tim. 42. Β. Legg. XI. 928. D. al. Gorg. 477. Β: ταύτην ... οὐκ ἀδικίαν καλεῖς καὶ ἀμαθίαν cet. C: τοιττὰς εἰρηκας πονηρίας, πενίαν, νόσον, ἀδικίαν. 478. Ε. Soph. 228. Ε: δειλίαν ... καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν ... ἡγήτεον νόσον ἐν ἡμῖν. Pol. I. 348. D: τὴν ἀδικίαν ἄρα κακοήθειαν καλεῖς; IV. 434. C: κακουργίαν ... τὴν μεγίστην τῆς ἑαυτοῦ πόλεως οὐκ ἀδικίαν φήσεις εἶναι; 444. Β: τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι τὴν τε ἀδικίαν καὶ ἀκολασίαν cet. Legg. III. 691. C: εἰς ἔκγονον ὕβρεως ἀδικίαν. IX. 860. D: τῷ τὴν ἀδικίαν ἀκούσιον τιθεμένῳ. 863. Ε: τὴν ... τοῦ θύμου καὶ φόβου καὶ ἡδονῆς ... καὶ ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ τυραννίδα ... πάντως ἀδικίαν προσαγορεύω. X. 906. C: τὴν πλεονεξίαν ... ἐν ... πόλει καὶ πολιτείαις ... ἀδικίαν. Soph. 229. Α. Polit. 309. Α. Conv. 182. Α. 193. Α. Pol. IV. 444. Α. Β. sq. X. 610. C. Legg. IX. 862. Α. Β. 869. Ε. al. Legg. I. 649. Ε: ἐξ ἧς ... ἀδικίαι μυρίαί γίνονται. IX. 854. Ε: ἡδικοκνῶς τῶν μεγάλων τινὰ καὶ ἀπορρήτων ἀδικιῶν. Phaed. 82. Α: τοὺς ... ἀδικίας τε καὶ τυραννίδας ... προτετιμηπότας. Legg. IX. 861. Ε: τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθεῖς.

ἀδικος, ὁ ἡ, *iniustus, improbus, iniquus*. Pol. I. 352. Β: καὶ θεοῖς ἄρα ἐχθρὸς ἐστὶ ὁ ἀδικος. Legg. V. 731. C: ὅτι πᾶς ὁ ἀδικος οὐκ ἐκὼν ἀδικος. D. IX. 860. D: ὥς ὁ μὲν ἀδικός που κακός, ὁ δὲ κακός ἄκων τοιοῦτος. De iusto 375. Α. C. Ion. 542. Α. Gorg. 505. Β: ἀνόητός τε οὖσα ... καὶ ἀδικος (ἡ ψυχὴ). Pol. I. 344. C: τὸ δ' ἀδικον ἑαυτῷ λυσισταλουν τε καὶ ξυμφέρων. Prot. 323. Β. Gorg. 471. Α. al. Gorg. 460. Ε: τοὺς τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου (λογους). Critia 121. Β: πλεονεξίας ἀδίκου ... ἐμπιπλάμενοι. Legg. VIII. 846. Β: μετ' ἀδίκου γνώμης κρίνειν. Ep. VII. 350. C: ἐπβολῆς ἀδίκου καὶ φυχῆς (χαριν). Pol. I. 343. C: (περὶ τοῦ) ἀδίκου τε καὶ ἀδικίας. 335. D. X. 613. Β. al. Pol. IV.

445. A: ἀδικεῖν τε καὶ ἄδικον εἶναι. Theaet. 150. A: διὰ τὴν ἄδικον τε καὶ ἄτεχνον ξυναγωγὴν ἀνδρός καὶ γυναικός. Pol. I. 351. A: πόλιν ... ἄδικον. IV. 443. E: (ὀνομάζοντα) ἄδικον πράξιν, ἣ ἂν αἰεὶ ταύτην (τὴν ἐξιν) λύη. Apol. 41. B: εἴ τις ἄλλος ... διὰ κρίσιν ἄδικον τεύνηκεν. Pol. I. 331. A: τῷ ... μὴδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότε. Legg. VI. 777. D. De iusto 374. A. Prot. 329. E: ἐπεὶ πολλοὶ ἀνδρεῖοί εἰσιν, ἄδικοι δέ. Pol. I. 352. C: οἳ γε παμπόνηροι καὶ τελείως ἄδικοι. Euthyd. 296. E. 297. A. B. al. Polit. 273. C: ὅσα χαλεπὰ καὶ ἄδικα ἐν οὐρανῷ γίνονται. Euth. 9. B. De iusto 374. E. 375. A. al. Pol. I. 352. B: εἰ ... ἄμεινον ζῶσιν οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων. Phaed. 108. B: φόνων ἀδίκων ἡμμένην. Legg. XI. 919. A. Pol. X. 613. C. I. 334. D: τοὺς ἀδικούς ... δίκαιον βλέπτειν. 352. C. De iusto 374. A. al. Gorg. 460. A: εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα. Polit. 295. E: τῷ ... τὰ δίκαια καὶ ἄδικα ... γράψαντι. 296. D. Pol. I. 352. C. IV. 444. C: τὸ ἄδικα πράττειν καὶ τὸ ἀδικεῖν. X. 610. C: ὡς πονηρότερος καὶ ἀδικώτερος γίνονται ὁ ἀποδνησκων. Ib. B: ὡς ... αὐτὴ ἐκείνη (ἡ ψυχὴ) ἀδικωτέρα καὶ ἀνοσιώτερα γίνονται. C: ὡς τῶν ἀποδνησκόντων ἀδικωτέρας αἱ ψυχαὶ διὰ τὸν θάνατον γίνονται. Alc. I. 113. D: πότερα δικαιότερα ἢ ἀδικώτερα. Pol. I. 335. C: τοὺς βλαπτομένους ... τῶν ἀνθρώπων ἀνάγκη ἀδικωτέρους γίνεσθαι. Prot. 327. C: ὅστις σοι ἀδικώτατος φαίνεται ἀνθρώπος τῶν ἐν νόμοις ... τετραμμένων. Pol. II. 360. E: ἐὰν διαστησώμεθα τὸν τε δικαιώτατον καὶ τὸν ἀδικώτατον. Prot. 349. D: εὐρήσεις ... πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀδικωτάτους μὲν ὄντας ... ἀνδρειοτάτους δὲ διαφερόντως. Id. 359. B. ἀδικῶ, iniuste facio vel ago, iniuria officio. Theaet. 175. C: τί ἐγὼ σὲ ἀδικῶ ἢ σὺ ἐμέ; Apol. 26. C: οὐδὲ ταύτῃ ἀδικῶ. Ion. 541. E: ἀδικεῖς. 542. A: οὐδὲν ἀδικεῖς. Ep. III. 315. E: ἀδικεῖς ... ἐμὲ τὰναντία τῶν γενομένων λόγων. Prot. 310. D: μὴν τί σε ἀδικεῖ Πρωταγόρας; 333. C. Conv. 196. B: οὐτ' ἀδικεῖ cet. Legg. XII. 941. D. Apol. 19. B. 27. A: ἀδικεῖ Σωκράτης θεοὺς οὐ νομίζων. Lys. 214. C. Prot. 333. D: ὅτι ἀδικοῦσιν; Gorg. 519. C: ὅτι ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτούς. Legg. V. 731. C. Euth. 8. C. Theaet. 167. D: μὴ ἀδικεῖ ἐν τῷ ἐρωτᾷ. Legg. III. 865. C: εἴ τις τῶν βαρβάρων αὐτοὺς ἀδικοῖ. Pol. I. 351. C: εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; D: τί δ' εἰ μὴ ἀδικοῖεν; Gorg. 457. B: ἐὰν ... ταύτῃ τῇ δυνάμει καὶ τῇ τέχνῃ ἀδικῇ. 480. E: ἐὰν ... ἄλλον ἀδικῇ ὁ ἐχθρός. Legg. VI. 768. A: ὁπόταν τις τὴν πόλιν ἀδικῇ. 762. A: τῶν ... ἄλλων ἀδικημάτων ὃ τι ἂν ἀδικῶσι τοὺς ἐν τῷ τόπῳ. Gorg. 483. C: τοῦτο ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν τὸ πλεον τῶν ἄλλων ζητεῖν εἶναι. 469. B: ὡς μέγιστον τῶν κακῶν πηγάζει ὃν τὸ ἀδικεῖν. Cf. 479. C. D. 473. A: τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιστον εἶναι. 474. B: τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιστον ἡγεῖσθαι. Pol. I. 334. D. 352. C. III. 405. B. IV.

444. C. Euth. 12. E. Apol. 24. B. al. Prot. 333. B: ἀδικῶν ἄνθρωπος. Gorg. 480. C: ὅς ἂν αἰεὶ τῶν φίλων τυγχάνῃ ἀδικῶν. Pol. X. 609. C: ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν. Legg. V. 730. D. IX. 862. C. al. Ion. 535. D: μηδενὸς ... ἀδικούντος. Gorg. 480. B: πατριδὸς ἀδικούσης. Crit. 49. B: τῷ ἀδικοῦντι. Euth. 6. A. 8. E. al. Pol. I. 338. E: ὡς παρανομούντά τε καὶ ἀδικούντα. Gorg. 479. D: τὸν τὰ μέγιστα ἀδικοῦντα. E: αἰεὶ τὸν ἀδικοῦντα τοῦ ἀδικουμένου ἀθλιώτερον εἶναι. Legg. IV. 714. D. VII. 794. B. VIII. 846. B. Euth. 8. D. al. Prot. 333. D: ἀδικούντες. Euth. 8. C: ἀδικούντες ... πάμπολλα. Pol. I. 344. B: οἱ κατὰ μέτρον ἀδικούντες. Hipp. min. 371. E. 372. D. 375. D. al. Legg. V. 730. D: τοῖς ἀδικούσιν. X. 906. D. Prot. 324. A: τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικούντας. Gorg. 478. A: τοὺς ἀδικούντας καὶ τοὺς ἀκολασταίνοντας. Pol. I. 334. D. Gorg. 456. E. Lys. 214. C. al. Pol. VI. 500. C: οὐτ' ἀδικούντα οὐτ' ἀδικούμενα ὑπ' ἀλλήλων. Ep. VII. 346. A: ἐπειδὴ περιφανῶς ἡδίκουν ... οὐδέν. Crit. 50. B: ἡδίκαι ... ἡμᾶς ἢ πόλιν. Prot. 322. B: ἡδίκουν ἀλλήλους. Lys. 208. E: μὴν μὴ τι ἡδίκηκας τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα; Phaed. 113. D: εἰ τίς τι ἡδίκηκε. Gorg. 471. A: ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἡδίκηκεν. Pol. I. 330. E. Men. 92. B. Phaed. 114. B: οὓς ἡδίκηκασιν. Legg. XII. 958. C: εἰ τινα ἡδίκηκει. Gorg. 471. C: ἅτε μέγιστα ἡδίκηκῶς τῶν ἐν Μακεδονίᾳ. 480. D: ἐὰν ... πληγῶν ἄξια ἡδίκηκῶς ᾗ. 481. A. Pol. III. 409. C. Legg. IX. 854. E. Pol. I. 344. C: τὴν ὅλην ἀδικίαν ἡδίκηκότα. III. 409. A: πάντα ἀδικήματα ... ἡδίκηκυῖαν. Prot. 324. B: ὅτι ἡδίκησεν. Pol. X. 615. A: ὅσα πῶποτε τινα ἡδίκησαν. Prot. 324. B: ἵνα μὴ αὐθις ἀδικήσῃ. Gorg. 480. A: ὅπως μὴ ἀδικήσῃ (unus Vind. 6. ἀδικήσει). Legg. IX. 862. D. Hipp. min. 372. A. Pol. I. 344. A: τοὺς ... ἀδικῆσαι οὐκ ἂν ἐθέλοντας. B: ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ. 330. D: ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ δίδοναι δίκην. 344. A. Legg. IX. 876. A. al. Menex. 244. E: μηδενὶ ... τῶν σφῶς ἀδικησάντων. Alc. I. 113. D: πολλοῖς ... ἀδικήσασιν μεγάλα ἀδικήματα. Pol. VII. 519. D: ἐπειτ' ... ἀδικήσομεν αὐτούς...; 520. A. Crit. 48. D. Apol. 37. B: πολλοῦ δῶ ἑμαυτὸν γε ἀδικήσειν. Pass. *iniuriam patitur vel accipio, damnum facio* al. Conyn. 196. B: οὐτ' ἀδικεῖ οὐτ' ἀδικεῖται. Gorg. 480. E: ἐὰν μόνον μὴ αὐτὸς ἀδικῆται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Menex. 249. A: ὅπως ἂν οἱ τούτων μὴ ἀδικῶνται πατέρες τε καὶ μητέρες. Phaedr. 252. C: ὅταν ... τι οἰηθῶσιν ἀδικεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου. Gorg. 469. B: οὐ τὸ ἀδικεῖσθαι μᾶλλον (κακόν); 483. A. Pol. II. 359. A. 358. E: τὸ ἀδικεῖσθαι κακόν. IV. 440. C. Legg. IV. 717. D. VI. 761. E. 767. B. al. Pol. II. 359. A: ἐὰν ἀδικούμενος τιμωρεῖσθαι ἀδύνατος ᾗ. Gorg. 479. E: τὸν ἀδικούντα τοῦ ἀδικουμένου ἀθλιώτερον εἶναι. Legg. VI. 774. B: πᾶς τῷ ἀδικουμένῳ βοηθεῖτω. 762. B: τὸν ἀδικούμενον. 768. A: οἱ ... ἀδι-

κούμενοι πάντες εἰσίν, ὁπόταν τις τὴν πόλιν ἀδικῇ. III. 684. B: βασιλεύειν ἀδικουμένοις. bis. V. 737. D. Lys. 214. C: ἀδικούντας δὲ καὶ ἀδικουμένους ἀδυνάτον πον φι-
λους εἶναι. Ep. VII. 346. A: ἐπειδὴ ... ἡδικοῦμην. Crit. 55. B: νῦν μὲν ἡδίκημένος ἄπει ... ὑπ' ἀνθρώπων. De
lucris cup. 225. B. Prot. 346. B: ἐάν τι ὀργισθῶσι τοῖς
γονεῦσιν ἢ πατρὶδι ἀδικηθέντες. Pol. I. 344. A: τοὺς ...
ἀδικηθέντας ... ἀθλιωτάτους (ποιεῖ). Gorg. 509. D: ἀδική-
σεται (vi pass.). bis. *laedo, vido, corrumpo vel nocceo. Legg. IV. 764. B: ὅπως μηδὲν ἀδικῇ μηδεῖς. VIII. 849. A: μή τις
ἀδικῇ τι τῆς τῶν ἀνθρώπων χρείας. XII. 953. B. VI. 759. A: ἵνα μὴ ἀδικῶσι. 764. B: δικάζοντας τῷ ἀδικούντι. Ib. τὸν
ἀδικούντα ... κολάζειν. Conn. 188. A: οὐδὲν ἡδίκησεν. B: διέ-
φθερέ τε πολλὰ καὶ ἡδίκησεν. *iniquo facio, h. e. fraudo, circumse-
pio (ut in lusu, certatione al.) Alc. I. 110. B: ὥς ἀδικοῖ. Ib. ὁπότε
τίς με ἀδικοῖ (Procl. utroque loco ἀδικοῖη). Legg. VIII. 847. B: ἐάν τις αὐτοὺς ἐτέρους ἢ κείνοι τινα ἄλλον ἀδικῶσι.
Alc. I. 110. B: ἀγνοῶν εἴτε ἀδικοῖο εἴτε μὴ. *perperam facio. Pol. X. 612. D: ἀδικοῖην μὲντ' ἂν... εἰ μὴ (int. μνημονεύοιμι).
Phaed. 63. B: ἡδίκουν ἂν οὐκ ἡγανακτῶν τῷ θανάτῳ. Unde
εἰ μὴ ἀδικῶ, urbana loquutio, quae pro fortiore ponitur
affirmatione: idque merito et iure (germ. und das mit Rechte, nicht
mehr als billig). Pol. IV. 430. E: βούλομαι γε, εἰ μὴ ἀδικῶ.
X. 608. D: οὐ δὲ τοῦτ' ἔχεις λέγειν; Εἰ μὴ ἀδικῶ γ', εἶπην.
Id. Charm. 156. A. Menex. 236. B. — Verbal. Pol. II. 365. E:
ἀδικητέον καὶ θνυτέον ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων. Crit. 49. A:
οὐδενὶ τρόπῳ φαιρὲν ἐκόντας ἀδικητέον εἶναι, ἢ τινι μὲν
ἀδικητέον τρόπῳ, τινὶ δὲ οὐ;

ἀδίκως, iniuste. Phaedr. 248. E: ὅς δ' ἂν ἀδίκως (int.
διαγύγῃ). Gorg. 468. E: δικαίως λέγεις ἢ ἀδίκως; 469. A:
τὸν ἀδίκως γε ... αποκτείναντι. B: ὁ γε ἀποθνήσκων ἀδί-
κως. 470. C. 473. D. al. Pol. I. 331. C: αὐτὰ ταῦτα εἰσιν
... ἀδίκως ποιεῖν. 351. B: ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δου-
λοῦσθαι ἀδίκως. C: ὅσα κοινῇ ἐπὶ τι ἔργεται ἀδίκως. VIII.
565. E: ἀδίκως ἐπατιώμενος. IX. 589. D. Legg. V. 743. B:
δικαίως καὶ ἀδίκως λαμβάνων καὶ μήτε δικαίως μήτε ἀδί-
κως ἀναλίσκων. VI. 762. A. 767. E. IX. 871. A: ἐκ προ-
νοίας τε καὶ ἀδίκως. 879. E. XII. 958. C. Euth. 8. B. E.
9. A. Men. 73. D. Menex. 242. B. Alc. I. 109. B. 134. E.
Hipp. mai. 292. A. B. C. al. *iniuria, sine causa; unde οὐκ
ἀδίκως, iure, recte. Phaed. 72. A: ὅτι οὐδ' ἀδίκως ὠμολογή-
καμεν. De lucris cup. 231. C: οὐκ ἀδίκως γε οὐ ἀπορῶν.

ἀδόκιμος, ὁ ἢ, ignobilis. Pol. X. 618. B: δοκίμων ἀν-
δρῶν βίους ... καὶ ἀδοκίμων (v. εὐδοκίμων) κατὰ ταῦτά.
* non probatus s. valens. Legg. V. 742. A: τὸ νόμισμα ...
αὐτοῖς μὲν ἔντιμον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀδόκιμον.
VIII. 829. D: μηδὲ τινα πολμῶν ἄδειν ἀδόκιμον Μοῦσαν.

ἀδολέσχης, ὁ, garrulus, nugatorius; etiam qui altius vel

subtilius res perscrutatur. Theaet. 195. B: δεινόν... κινδυνεύει καὶ ἀηδὲς εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης. Polit. 199. B: μετεωρολόγον ἀδολέσχην (τε?) τινα σοφιστήν. Pol. VI. 488. E: μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολέσχην καὶ ἄχρηστον. Crat. 401. B: μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχει τινές.

ἀδολεσχία, ἡ, *garrulitas, nugatoria aliiisque molesta.* Theaet. 195. C: τὴν ἑμμαντοῦ θυγμαθίαν... καὶ ὡς ἀληθῶς ἀδολεσχίαν. * *disputatio et indagatio rerum abstrusior vel altior* (quam multitudo indocta nugatoriam existimat). Phaedr. 269. E: πᾶσαι ὅσαι μεγάλοι τῶν τεχνῶν προσδέονται ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι. Parm. 135. D: διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας. ἀδολεσχικός, ἡ, ὄν, *nugatorius*; unde τὸ ἀδολεσχικόν *garrulitas*. Soph. 225. D: οὐχ ἕτερον ἀδολεσχικόν.

ἀδολεσχῶ, *nugor, de rebus disputo pro nihilo putandis vel nihil ad me pertinentiis.* Phaed. 70. C: ὡς ἀδολεσχῶ καὶ οὐ περὶ προσηκόντων τοὺς λόγους ποιούμαι. Riv. 132. B: ἀδολεσχῶσι... περὶ τῶν μετεώρων καὶ φλυαροῦσι φιλοσοφούντες. Eryx. 392. D: ἀδολεσχῆσοντα περὶ τῆς οὐσίας τῆς τοῦ ἀνθρώπου.

ἄδολος, ὁ ἡ, *dolo carens, sincerus, candidus.* Ep. VIII. 353. E: ἄδολῶ γνῶμη καὶ ὑγιει.

ἄδολως, *non dolose, sine fraude.* Gorg. 451. E: τὸ πλουτεῖν ἀδολως. * *sincere, vere.* Phaedr. 249. A: ἡ τοῦ φιλοσοφῆσαντος ἀδολως (ψυχῇ).

ἄδόξαστος, ὁ ἡ, *supra opinionem positus.* Phaed. 84. A. τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη (ψυχῇ ἀνδρὸς φιλοσόφου).

ἀδοξία, ἡ, *mala existimatio, ignominia, infamia.* Def. 416: ἐπὶ προσδοκία ἀδοξίας. Ib. ἔξιν ψυχῆς ὑπομενητικῇ ἀδοξίας. Pol. V. 473. C: εἰ καὶ μέλλει γέλῳτι τε... καὶ ἀδοξία κατακλύσειν. Phaed. 82. C: ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες. Ep. I. 309. C: ἀδοξίαν... πλείστην τῷ διδόντι σοὶ παρασκευάζον.

ἄδρός, ὁ, ὄν, *adultus, validus.* Pol. V. 466. E: τῶν παίδων... ὅσοι ἄδροί.

ἀδρούμαι, *ad maturitatem pervenio, adolesco.* Pol. VI. 498. B: ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδρούται (τὰ σώματα).

ἀδυναμία, ἡ, *facultatis defectus, imbecillitas.* Hipp. mai. 295. E: δυνάμεις... καλόν, ἀδυναμία... αἰσχρόν. Theaet. 192. C: ἀδυναμία τοῦ... ψευδῇ τινα δοξάσαι. Pol. II. 359. B: ἀδυναμία τοῦ ἀδικεῖν. VII. 532. B. Hipp. mai. 296. C. Gorg. 492. A: ἀποκρηπτόμενοι τὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν. 522. D. Legg. I. 646. B: σώματος... εἰς πονηρίαν, λεπτότητα τε καὶ αἶσχος καὶ ἀδυναμίαν.

ἀδύνατος, ὁ ἡ, *qui non potest; etiam qui non valet* (dicendo, ad aliquid faciendum al.; cum accus. vel infinit.); *qui (quod) fieri non potest* (germ. unmöglich). Prot. 335. C: ἐγώ...

τὰ μικρὰ ταῦτα ἀδύνατος. Phaedr. 239. A: ἀδύνατος εἰπεῖν. Theaet. 148. A: πᾶς (ἀριθμὸς) ὅς ἀδύνατος ἴσος ἰσάμεις γενέσθαι. Pol. II. 359. A. 368. A. III. 395. B. V. 476. B: αὐτοῦ . . . τοῦ καλοῦ ἀδύνατος αὐτῶν ἢ διὰ νοῖα τὴν φύσιν ἰδεῖν τε καὶ ἀσπασσάσθαι. VI. 499. D: οὐ γὰρ ἀδύνατος γενέσθαι (ἢ πολιτεία). VII. 537. B. Legg. VII. 795. B. Hipp. min. 367. B. E. 368. A. al. Legg. V. 731. C: τοῦτο δὲ ἄνευ θυμοῦ γενναίου ψυχὴ πᾶσα ἀδύνατος δρᾶν. Prot. 338. C: ἀδύνατον ὑμῖν ὥστε . . . σοφώτερόν τινα ἐλέσθαι. Phaedr. 272. B: ἀδύνατόν που . . . ἄλλως. Phaed. 85. C: εἰ ταῦτα ἀδύνατον. Theaet. 155. B. Polit. 292. C. Parm. 127. E. Conv. 187. B: ὁμολογίαν . . . ἐκ διαφερομένων . . . ἀδύνατον εἶναι. Ib. διαφερόμενον . . . ἀδύνατον ἀρμόσσει. 223. A. Pol. I. 353. E. II. 370. E. 374. A. 381. C: ἀδύνατον . . . θεῶ ἐθέλειν αὐτὸν ἀλλοιοῦν. Tim. 28. A: παντὶ . . . ἀδύνατον χωρὶς αἰτίου γένεσιν σχεῖν. C: εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. al. Hipp. mai. 296. A: τὸ μὲν δυνατόν εἶναι πάντων κάλλιστον, τὸ δὲ ἀδύνατον πάντων αἰσχιστον. Pol. V. 467. B: ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαβεῖν. Legg. XI. 924. E: διὰ τὴν ἀδύνατον σκέψιν. Phil. 23. B: ὅτι τὸ ἀδύνατον εἶπον, λυπεῖν ἡδονήν. Pol. I. 351. E: οἷαν . . . ἀδύνατον αὐτὸ ποιεῖν πράττειν μεθ' αὐτοῦ. Hipp. mai. 300. C. Phaedr. 269. B: εἰ τινες . . . ἀδύνατοι ἐγένοντο ὀρίσασθαι τί cet. Phil. 49. B. Conv. 176. C: ἡμεῖς . . . ἀεὶ ἀδύνατοι (πίρην). 182. B. Pol. I. 352. D. III. 392. D. al. Theaet. 149. B: αἱ ἤδη ἀδύνατοι τίπτειν. Parm. 160. A: ταῦτα . . . ἀδύνατα (ν. ἀδύνατον) ἐφάνη. Charm. 168. E. Ep. VIII. 357. B: ἔστι δὲ ταῦτα οὐκ ἀδύνατα. Phaedr. 276. C: μετὰ λόγων ἀδυνάτων μὲν αὐτοῖς λόγῳ βοηθεῖν, ἀδυνάτων δὲ ἱκανῶς τάληθ' διδάξαι. Theaet. 164. B. Soph. 263. C: ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν λόγον ὄντα μηδενὸς εἶναι λόγον. Pol. II. 375. C: ταῦτα . . . ἀδυνάτοις ἔοικε. I. 351. D: ἀδυνάτους εἶναι κοινῇ μετ' ἀλλήλων πράττειν. VII. 514. B. VIII. 551. D: τὸ ἀδυνάτους εἶναι πολεμιὸν τινα πολεμεῖν. Hipp. miā. 365. D. 366. B: ἀδυνάτους εἰς ταῦτα ἅπερ ψεύδονται. Men. 94. B: ἀδυνάτους γεγενῆσθαι τοῦτο τὸ πράγμα. Ep. VII. 341. A. Pol. V. 451. D: τὰς μὲν οἰκουρεῖν ἐνδον ὡς ἀδυνάτους διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόκον τε καὶ τροφήν. Theaet. 191. E: ὁμολογοῦντες ἀδύνατα (*fieri non posse*). Pol. II. 360. E. V. 456. C: οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδὲ εὐχαῖς ὁμοία ἐνομοθετοῦμεν. VI. 499. D. Legg. VIII. 839. B. Theaet. 192. B: ἀδυνατώτερον ἐτι ἐκείνων, εἰ οἷόν τε. Parm. 138. D: γίγνεσθαι ἐτι ἀδυνατώτερον. E. Gorg. 483. D: τὸν δυνατώτερον τοῦ ἀδυνατώτερου (πλέον ἔχειν). Phil. 15. B: ὁ δὲ πάντων ἀδυνατώτατον φαίνεται ἄν. Soph. 241. B. ἀδυνατῶ, non possum. Lach. 186. C: αὐτὸς . . . εὐρεῖν τὴν τέχνην ἀδυνατῶ ἐτι νυνί. Ion. 532. C. Legg. IX. 875. D: τὸ δ' ἐπὶ πᾶν ἀδυνατεῖ. Polit. 287. C: ἐπειδὴ διχα

(διαίρεισθαι) ἀδυνατοῦμεν. Phil. 20. A. Prot. 347. E: οὐ (al. ὅ) ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι. Pol. VII. 515. C: ὁπότε τις . . . ἀδυνατοὶ καθορᾶν ἐκείνα. Soph. 259. A: μέχρι περ ἂν ἀδυνατῇ. Polit. 309. D: ὅς θ' ἂν ὁρᾶν γε . . . ἀδυνατῇ τὸ τοιοῦτον. Legg. IX. 871. E. 932. C. VI. 784. C: ἔάν θ' ἀδυνατώσι. Id. IX. 878. E. Ib. ἢ μὴν ἀδυνατεῖν. XII. 966. B. Phaedr. 249. D: ἀδυνατῶν. Pol. II. 366. D: ἀδυνατῶν αὐτὸ δρᾶν. Polit. VIII. 568. D: ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι. Legg. X. 894. B. Tim. 84. E: ἀδυνατοῦν ἐξω πορευθῆναι. Legg. IX. 878. D: ὑπὲρ τοῦ ἀδυνατοῦντος. Pol. VI. 503. A: τὸν ἀδυνατοῦντα ἀποκριτέον. Alc. I. 118. C: ὅτι οὖν ἀδυνατοῦντα ποιῆσαι ἄλλον σοφόν. Pol. VII. 518. A: ἀδυνατοῦσάν τι καθορᾶν. Legg. I. 634. A. Critia 121. B: τὰ παρόντα φέροντα ἀδυνατοῦντες (v. ἀδυναμούντες). Phaedr. 248. A: ἄδυνατοῦσαι . . . συμπεριφέρονται. Crit. 121. B: τοῖς . . . ἀδυνατοῦσιν ἀληθινὸν . . . βίον ὁρᾶν. Hipp. mai. 283. C: ἡδυνάτεις (ἀμείνους ποιῆσαι). E. Legg. IX. 876. E: ἔάν τις . . . ἀποκτεῖναι . . . ἀδυνατήσῃ. VI. 784. C: ἂν . . . καὶ ἐκεῖνοί πως ἀδυνατήσωσι. XII. 955. A. Phaedr. 248. C: ἀδυνατήσασα ἐπισπένσθαι. Legg. VIII. 840. B: οἱ . . . ἡμιτέροι παῖδες ἀδυνατήσουσι καρτερεῖν.

ἀδυνάτως, imbecilliter. Ax. 304. B: ἀδυνάτως ἔχει (οἰτίβυ defectus est).

ἄδυτον, τό, locus (proprie templi) secretior. Theaet. 162. A: ἐκ τοῦ ἀδύτου τῆς βίβλου ἐφθίγξατο.

ἄδω, capo, sono, recito. Lys. 205. D: οὔτε ποιῶ οὔτε ἄδω. Ib. ἄδεις εἰς σαυτὸν ἐγκώμιον. Phaed. 85. A: ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ἄδει. Conv. 197. E: ἦν (ᾠδὴν) ἄδει. Lys. 204. D. Conv. 214. B: οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι οὔτε τι ἄδωμεν (Clark. οὐτ' ἐπύδομεν). Ion. 532. D: ὦν ὑμεῖς ἄδετε τὰ ποιήματα. Phaed. 84. E: τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα ἄδουσι. Id. 85. B. Ion. 534. D: ὃν (παίωνα) πάντες ἄδουσι. Ep. II. 311. B. Pol. III. 388. D: θρήνους ἂν ἄδοι καὶ ὀδυρόμους. Ion. 535. B: τὸν Ὀδυσσεά ὅταν . . . ἄδῃς. 536. B: ἐπειδὴν . . . τις ἄλλον του ποιητοῦ ἄδῃ. Phaedr. 259. C: αἰτιὸν τε καὶ ἄποτον εὐθύς ἄδειν. Phaed. 85. A: ἃ δὴ φασὶ διὰ λύπην θρηνοῦντα ἄδειν. B. 94. C: μή ποτ' ἂν αὐτὴν, ἁρμονίαν γε οὔσαν, ἐναντία ἄδειν οἷς ἐπιτείνοντο cet. Theaet. 164. C: φαινόμεθά μοι ἀλεκτρονός ἀγεννοὺς δίκην . . . ἄδειν. Conv. 181. A. Pol. III. 392. B: ἄδειν τε καὶ μυθολογεῖν. Lys. 206. C: λέγειν τε καὶ ἄδειν. Legg. II. 654. B: ἄδειν τε καὶ ἀρχεῖσθαι . . . καλῶς. 656. A. 664. D. 666. C. 670. D. XII. 947. B. Alc. I. 106. C. Lys. 205. D: λέγων τε καὶ ἄδων. Legg. VII. 803. E: ἄδων . . . καὶ ὀρχούμενος. II. 665. D: ἄδον τὰ κάλλιστα. Pol. II. 383. B: τὸν Ἀπόλλω . . . ἄδοντα. Legg. VII. 803. E: ἄδοντα καὶ ὀρχούμενον. Alc. I. 103. E. Phaed. 84. E: ἄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Gorg. 451. E: ἄδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκόλιον. Conv. 223. C: ἡδὴ ἀλεκτρονῶν

ἄδόντων. Theag. 123. E: τῶν ἄδόντων . . . ἐν τοῖς χοροῖς. Pol. X. 605. D: ἄδοντάς τε καὶ κοπιτομένους. Ion. 535. A: ὁ θεὸς . . . διὰ τοῦ φανλοτάτου ποιητοῦ τὸ κάλλιστον μέλος ἦσεν. Tim. 21. B: τὰ Σόλωνος πολλοὶ τῶν παίδων ἦσαν. Hipp. mai. 292. C: διδύραμβον τοσούτον ἦσας. Conv. 176. A: ἄσαντας τὸν θεὸν . . . τὰ νομιζόμενα. Legg. II. 666. D: ποίαν . . . ἄσονται (fort. ἡσουςιν) οἱ ἄνδρες φωνήν ἢ Μοῦσαν; Gorg. 502. B: τοῦτο . . . καὶ λέξει καὶ ἄσεται. Legg. II. 664. C: χορὸς ὁ παιδικὸς . . . τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ μέσον ἄσόμενος. Pass. Legg. VIII. 829. D: τὰ τῶν τοιούτων ἀδέσθω ποιήματα. Pol. III. 398. D: τοῦ μὴ ἄδομένου λόγου. Lyg. 205. E: τα λεχθέντα καὶ ἀσθέντα. *capto, h. e. celebrato, in ore habeo. Lys. 205. C: ἄ . . . ἡ πόλις ὅλη ἄδει. D: ἄπερ αἱ γυναῖκες ἄδουσι. *προσῳπτο. Legg. IX. 854. D: ἄδειν μέγα. C: ταῦτα ἡμῶν ἄδόντων προοίμια cet. — Verbal. Pol. III. 390. E: οὐδ' ἄστειον αὐτοῖς ὅτι cet.

ἄδωρος, ὁ ἡ, qui non dat. Conv. 197. D: ἄδωρος δυσμενείας.

αἰεὶ et αἰεῖ, semper, perpetuo. Phaed. 59. C: αἰεὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας cet. 75. D: εἰδότες αἰεὶ γίνεσθαι. 79. A: αἰεὶ κατὰ ταῦτα ἔχον. D. al. Phaedr. 229. A: σὺ μὲν γὰρ δὴ αἰεῖ. 248. C: κὰν αἰεὶ τοῦτο δύνηται ποιεῖν, αἰεὶ ἀβλαβὲς εἶναι. 249. C: πρὸς . . . ἐκείνοις αἰεὶ ἐστι μνήμη cet. 277. A: τοῦτ' αἰεὶ ἀθάνατον παρέχειν ἱκανοί. Parm. 142. E: τοῦτω τῷ μορίῳ αἰεὶ ἴσχει. Ib. τὸ . . . ἐν τῷ ὄν αἰεὶ ἴσχει. Conv. 173. B: ἀνυπόδητος αἰεῖ (al. αἰεῖ). D: αἰεὶ ὁμοῖος εἶ . . . αἰεὶ γὰρ σαντὸν τε κατηγορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους. Ib. αἰεὶ τοιοῦτος εἶ. 196. A: ἀσχημοσύνη . . . καὶ Ἐρωσι πρὸς ἀλλήλους αἰεὶ πόλεμος. Pol. I. 331. A: ἡδεῖα ἐλπὶς αἰεὶ παρέσθαι cet. III. 396. C. 407. C. VI. 484. B. al. Bis ponitur: Parm. 142. E: κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὕτως αἰεῖ, ὃ τιπερ ἂν μόριον, τοῦτω τῷ μορίῳ αἰεὶ ἴσχει. 165. A: ὅτι αἰεὶ αὐτῶν ὅταν τίς τι λάβῃ . . . ἄλλη αἰεὶ φαίνεται ἀρχή. al. Cum vv. διὰ βίου: Phaed. 75. D: αἰεὶ διὰ βίου εἰδέναι. Polit. 295. A: αἰεὶ διὰ βίου παρακαθήμενος. Phil. 21. B. 22. B. Legg. II. 664. A: αἰεὶ διὰ βίου παντός. Cum v. χρόνον (in perpetuum, perpetuo): Phaed. 103. E: ἀξιούσθαι τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον. Phaedr. 246. D: τὸν αἰεὶ . . . χρόνον ταῦτα συμπεφυκότα. Gorg. 525. C: φοβερώτατα παθὴ πάσχοντας τὸν αἰεὶ χρόνον. E. Conv. 208. C: κλῖος εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι. Pol. VIII. 548. A. Critia. 112. D: πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον. Menex. 238. C: ἐν ᾗ νῦν τε πολιτευόμεθα καὶ τὸν αἰεὶ χρόνον ἐξ ἐκείνου ὥς τὰ πολλά. Ep. VII. 331. A: εἰς τὸν αἰεὶ (al. αἰεῖ) χρόνον. Cum art. τό: Alc. I. 121. A: οἱ . . . τῆς Περιοίδος τὸ αἰεῖ. Est i. q. ἐκάστοτε (vern. allemal s. jedesmal). Gorg. 511. B: αἰ ἡμᾶς αἰεῖ (al. αἰεῖ) ἐκ τῶν κινδύνων σώζουσιν. Polit. 261. D: περὶ αὐτὰ ταῦτα τὴν δύναμιν αἰεὶ κεκτημένον. Phil. 12. C: τὸ δ' ἐμὸν δέος

... αἰεὶ πρὸς τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα cet. Parm. 154. D: αἰεὶ (al. αἰε) τῇ ἡλικίᾳ διοίσει αὐτῶν ἢ πρότερον. 158. C: οὕτως αἰεὶ σκοποῦνται cet. Pol. II. 360. A: αὐτῷ αἰεὶ οὕτως ξυμβαίνειν cet. V. 471. A. Legg. VIII. 832. C: ἀρχεῖ σὺν αἰετίνι βίᾳ. Hipp. min. 363. C: αἰεὶ ἐπανιὼν οἰκοῦσθαι ἐξ Ἡλιδος εἰς τὸ ἱερόν. Legg. III. 684. B: τὸ βοηθοῦς γε εἶναι τὰς δύο ἐπὶ τὴν μίαν αἰεὶ πόλιν. Cum adiectivo, praecipue superlativo, et cum substantivo iunctum est Latin. *quisque* (*jedermal der* — et *der jedermalige*). Gorg. 464. D: τῷ... αἰεὶ (Clark. al. αἰεὶ) ἡδίστῳ θηρεύεται τὴν ἀνοιαν. Polit. 273. C: τὸν ἐγγύτατα χρόνον αἰεὶ τῆς ἀφύσεως. 297. B: τὸ μετὰ νοῦ καὶ τέχνης δικαιοτάτον αἰεὶ διανεμόντες. Theaet. 175. A: εἰς τὸ πᾶν αἰεὶ (*in totum quodque*) βλέπειν. Pol. VII. 539. B: σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεὶ. X. 618. C: τὸν βελτίῳ ἐκ τῶν δυνατῶν αἰεὶ πανταχοῦ αἰρεῖσθαι. Tim. 19. A: σκοποῦντας αἰεὶ τοὺς ἀξίους. 79. B: ἐξελεύναι τὸ πλησίον αἰεὶ. Apol. 25. C: κακὸν τι ἐργάζονται τοὺς αἰεὶ ἐγγυτάτῳ ἑαυτῶν ὄντας. D. Pol. VI. 488. C. VII. 516. E: διαμιλλασθαι τοῖς αἰεὶ δεσμιώταις ἐκείνοις. Tim. 52. A: τρίτον... γένος ὃν τὸ τῆς χώρας αἰεὶ. Legg. VI. 763. B: γνωρίσεως ἕνεκα πάντων αἰεὶ τῶν τόπων. Ep. VIII. 356. D. al. Cum participio est i. q. *quisque* vel *quisquis*, *quoties quis*, *si quis*, *omnes qui* (cum modo finito). Prot. 313. C: τῷ αἰεὶ ἐπιθυμοῦντι ἐπαινοῦσι. Phaedr. 238. B: τῆς αἰεὶ δυναστευούσης ὁ προσήκει καλεῖσθαι. 247. A: ἐπεταί... ὁ αἰεὶ ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος. Phaed. 88. B: αἰεὶ τὸν μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι. Gorg. 493. C: τοῖς αἰεὶ παρούσιν ἰκανῶς καὶ ἐξαρκούντως ἔχοντα βίον ἐλέσθαι. 525. C. Theaet. 158. D: τὰ αἰεὶ παρόντα δόγματα... εἶναι ἀληθῆ. E. 171. E: τὰ δοκοῦντα αἰεὶ ταῦτα λέγειν. Soph. 235. C. 245. E. Phil. 15. D. E. 16. C. 40. B. Pol. I. 354. B: τοῦ αἰεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται. IV. 422. B. V. 460. B. VIII. 551. A: τὸ αἰεὶ τιμωμενον. Tim. 61. E. Critia 109. D. al. *sexc*. Cum pron. relativo et part. *ἂν* est *quicumque*, *si* vel *quoties quis* (germ. *wer nur immer*). Phaedr. 265. D: περὶ οὗ ἂν αἰεὶ διδάσκειν ἐθέλῃ. Gorg. 480. C: τῶν ἄλλων ὅς ἂν αἰεὶ τῶν φίλων ευχράνῃ ἀδικῶν. 492. A: ἀποπιμπλάει ὧν ἂν αἰεὶ ἡ ἐπιθυμία γίγνηται. Theaet. 146. A: ὅς ἂν αἰεὶ ἀμαρτάνῃ. 197. D: ἣν ἂν αἰεὶ ἐθέλῃ. Parm. 136. B. C. 150. B. 158. C. Pol. VII. 537. A: ὅς ἂν ἐντροχέστατος αἰεὶ φαίνεται. Apol. 29. D: ὅτῳ ἂν αἰεὶ ἐντυγχάνω ὑμῶν. al. αἰεὶ γενῆς, ὁ ἡ, *sempiternus*. Polit. 309. C: τὸ αἰεγενὲς ὃν τῆς ψυχῆς αὐτῶν μέρος. Conv. 206. E: ὅτι αἰεγενὲς ἐστὶ καὶ ἀθάνατον ὡς θνητῷ ἡ γέννησις. Legg. VI. 773. E: τῆς αἰεγενοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι. αἰειδῆς, ὁ ἡ, *in conspectum non cadens, non adspectabilis*. Phaed. 79. B: ὁρατόν, ἡ αἰεῖς (ἡ ψυχὴ); Ib. αἰεῖς ἅρα (εἶναι); 80. D: ἡ δὲ ψυχὴ ἅρα, τὸ αἰεῖς cet. 81. C: φόβῳ τοῦ αἰεδοῦς τε καὶ Αἰδου. Crat. 404. B: καὶ τὸ γε ὄνομα

ὁ Ἄιδης... πολλοῦ θεῖ ἀπὸ τοῦ αἰδοῦς ἐπανομιᾶσθαι cet. Phaed. 79. B: ὁμοιότερον ἄρα ψυχὴ σωματός ἐστι τῷ αἰδεῖ. 80. D: τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ καθαρόν καὶ αἰεὶ, εἰς Ἄιδον ὡς ἀληθῶς. 79. A: θῶμεν... δύο εἶδη τῶν ὄντων, τὸ μὲν ὁρατόν, τὸ δὲ αἰεὶς. Ib. τὸ μὲν αἰεὶς αἰεὶ κατὰ ταῦτα ἔχον. 81. A. 83. B: νοητόν τε καὶ αἰεὶς. Gorg. 493. B. Crat. 403. A. Phaed. 79. A: ἀλλ' ἐστὶν αἰεὶς τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁράται. — * *obscurus, ignotus*. Λκ. 365. C: αἰεὶς δὲ καὶ ἀπυστος (al. ἄγνυστος)... κείσομαι.

αἰεῖδω (ᾄδω). Pol. IV. 424. B: αἰεδόντεσσι (Hom.). αἰεθεῖρ, *perpetuus circum aërem cursor*. Crat. 410. B: ὅτι αἰεὶ θεῖ περὶ τὸν αἴρα ῥέων, αἰεθεῖρ δικαίως ἂν καλοῖτο (ὁ αἰθεῖρ).

αἰεῖζωος, ὁ ἡ, *semper vivens, sempiternus*. Ep. VIII. 356. A: τιμὴν-αἰεζωον ἀντὶ τυραννίδος ἐφημέρου... πτωμενος. αἰεκίνητος, ὁ ἡ, *qui semper movetur*. Phaedr. 245. C: τὸ γὰρ αἰεκίνητον ἀθάνατον.

αἰερείτος (i. q. αἰερόντος), *semper fluens*. Crat. 415. D: ὁρθῶς μὲν ἔχει αἰερείτην (v. αἰερόειτην) καλεῖν (τὴν ἀρετήν). αἰεσχοροῦς, *fluxum semper retinens*. Crat. 416. B: καὶ νῦν τῷ αἰεὶ ἴσχοντι τὸν ῥοῦν τοῦτο τοῦνομα ἔθετο αἰεσχοροῦν (v. αἰεσχορόν).

αἰεφυγία, ἡ, *perpetuum exsilium*. Legg. IX. 877. E: (ἔταν) ἐν αἰεφυγία τις φεύγη. 871. D. et 877. C: φευγέτω αἰεφυγίαν. 881. B. D.

αἰεκητι. Legg. VII. 804. A: θεῶν αἰεκητι (Hom.).

αἰένος, ὁ ἡ, *semper fluens, perennis*. Phaed. 111. D: αἰεναῶν ποταμῶν ἀμήχανα μεγέθη. * *perpetuus*. Legg. XII. 966. E: ὡν κίνησις... αἰεναον οὐσίαν ἐπορίσεν.

αἰέριος, ὁ ἡ, *aërius*. Epin. 984. D: δαίμονας, αἰέριον δὲ (fort. αἰερίον τι) γένος.

αεροβατῶ, *per aërem gradior, res sublimes contemplor*, Apol. 19. C: φάσκοντά τε αεροβατεῖν cet.

αεροειδής, ὁ ἡ, *aëris speciem v. formam habens*. Tim. 78. C: τὰ δ' ἐγκύρτια καὶ τὸ κύτος αεροειδῆ.

αεροπόρος, ὁ ἡ, *per aërem gradiens (volans), aërius*. Tim. 40. A: πτηνὸν καὶ αεροπόρον. Locr. 104. E: ἐς πτηνῶν αεροπόρων (μορφάς).

αετός, ὁ, *aquila*, Pol. X. 620. B: διὰ τὰ πάθη αετοῦ. Ion. 539. B: αἰετος ὑψιπέτης (Hom.).

αἰζήλωτος, ὁ ἡ, *haud dignus invidia, non felix iudicandus*. Gorg. 469. A: τὸν δὲ δικαίως (ἀποκτείναντα) αἰζήλω τον (int. ἐφησθα εἶναι). Ib. ὅτι οὐ χρή... τοὺς αἰζήλωτους ζηλοῦν.

αἰζήμιος, ὁ ἡ, *impunitus*. Legg. IV. 721. D: αἰζήμιος ἀπαλλάττετο ἄν. V. 745. A. VI. 764. A. VII. 800. A. VI. 765. C: τὸ μικρότατον... αἰζήμιον ἀφείσθω. I. 648. C: αἰζήμιον ἀπαλλάττοις ἄν. VI. 756. D. Pol. II. 366. A:

ἀζήμιοι... ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα. Ib. ἀζήμιοι ἀπαλλάξομεν.
* *indempnis*. Legg. IX. 865. C: ἀβλαβῇ παρεχέτω καὶ ἀζήμιον.

ἄζυμος, ὁ ἡ, non *fermentatus*, h. e., *glutinosus*, *rigidus*.

Tim. 74. D: τὴν... τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὁστοῦ καὶ σαρκὸς
ἀζύμον κράσεως... ξυνεκράσατο.

ἄζωστος, ὁ ἡ, *disinctus*, *qui cinctum deposuit*. Legg.

XII. 954. A: γυμνὸς ἢ χιτωνίσκον ἔχων, ἄζωστος... φωρᾶν.

ἀηδής, ὁ ἡ, *insuavis*, *iniucundus*, *incommodus*, *molestus*.

Phaed. 91. B: ἥττον τοῖς παροῦσιν ἀηδὴς ἔσομαι οὐδυνόμε-

νος. Conv. 176. C. Phaedr. 240. E: ἐρών... βλαβερός τε

καὶ ἀηδής. Phaed. 84. D: μὴ σοι ἀηδὴς ἦ. Phaedr. 229.

A. Gorg. 502. B. Theaet. 195. B. Legg. II. 663. A. VI. 779.

B. Euth. 3. E. Apol. 33. C. 41. B. al. Phaedr. 241. C:

ἐνδοῦναι ἑαυτὸν ἀπίστω... ἀηδεῖ. Legg. VII. 802. D: ψυ-

χράν καὶ ἀηδῇ τὴν ταύτη ἐναντίαν (Μούσαν) εἶναι φησιν.

X. 893. A: (μὴ) ἀσχημοσύνην ἀπρέπειάν τε ἐντέκη ἀηδῇ.

Pol. VIII. 563. B: ἵνα δὴ μὴ δοκῶσιν ἀηδεῖς εἶναι μηδὲ

δεσποτικοί. Legg. II. 660. A: ἐν ἀηδέσιν (σιτίοις καὶ πώ-

μασι). Pol. III. 398. A: αὐτοὶ δ' ἂν τῷ... ἀηδαστέρῳ

ποιητῇ χρώμεθα. Legg. II. 663. D: τὸν ἄδικον βίον... ἀη-

δέστερον cet. Gorg. 503. A: εἴτε ἡδῶ εἴτε ἀηδέστερα ἔσται

τοῖς ἀκούουσιν. Theaet. 177. C. Phaedr. 240. B: παιδι-

κοῖς... ἐραστής... εἰς τὸ συνημερεύειν πάντων ἀηδέστατον.

Legg. II. 663. C: τὰ δὲ δίκαια ἀηδέστατα.

ἀηδία, ἡ, *molestia*, *taedium*. Phaedr. 240. D: ἐπ' ὀχα-

τον ἐλθεῖν ἀηδίας. Legg. VII. 802. D: τὸ... τῆς ἡδονῆς

ἢ ἀηδίας.

ἀηδών, ἡ, *lusciniā*. Phaed. 85. A: ἡ τε ἀηδὼν cet. Pol.

X. 620. A: ἀηδόνοος (βίον) ἐλομένην.

ἀηδῶς, *iniucunde*. Prot. 351. B: τὸ δ' ἀηδῶς (ζῆν) κα-

κόν. Phaed. 88. C: πάντες... ἀηδῶς διετεθήμεν. Legg.

II. 665. E: ἀηδῶς... ἄδοντες. 662. A. Pol. IX. 587. B:

ὅσω ἀηδέστερον ζῇ τύραννος βασιλείῳ. Ib. ἀηδέστατα...

ὁ τύραννος βιώσεται. * *haud libenter*, *ingratis*; unde οὐκ ἀηδῶς,

grate, *libenter*. Lach. 189. A: ἀηδῶς μανθάνων. Prot. 335.

C: ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἂν ἴσως οὐκ ἀηδῶς σου ἤκουον. Phaedr.

265. C: καὶ μάλα ἔμοιγε οὐκ ἀηδῶς ἀκούσαι. Theaet. 143.

B: ὥστε οὐκ ἂν ἀηδῶς ἀναπανοίμην. Legg. I. 625. A. Gorg.

458. A: οὐκ ἀηδέστερον μέντ' ἂν ἐλεγχθέντων ἢ ἐλεγγάντων.

ἀῆθεια, ἡ, *insolentia*, *novitas*. Theaet. 175. D: ἱλιγγίων

... ὑπὸ ἀῆθειας. Pol. VII. 518. A. Tim. 18. C: διὰ τὴν

ἀῆθειαν τῶν λεχθέντων. Legg. I. 637. C.

ἀῆθης, ὁ ἡ, *insolitus*, *insuetus*. Phaed. 59. A: καὶ τις ἀῆθης

κράσις. Phaedr. 251. B: ἰδρῶς καὶ θερμότης ἀῆθης λαμβά-

νει. Legg. V. 739. A. VI. 774. E: τύχη τις ἀῆθης. Soph.

218. B: οὐκ ἀῆθης. Lach. 188. B. Tim. 48. D: ἐξ ἀτόπου

καὶ ἀῆθους διηγήσεως. 53. C: τὴν... γένεσιν ἀῆθει λόγῳ

... δηλοῦν. Legg. VII. 797. A: τὸ γε σφόδρα ἄτοπον καὶ

ἀήθεις διενυλαβείσθαι δεῖ. Euthyd. 277. D: εἴ σοι φαίνονται ἀήθεις οἱ λόγοι (sed Clark, al. dant ἀληθεῖς). Legg. X. 891. D: ἔοικε... ἀηδεστέρων ἀπτεόν εἶναι λόγων. * in homine ponitur cum genitivo rei, ut Latin. *insuetus*. Theaet. 146. B: ἐγὼ... ἀήθης τῆς τοιαύτης διαλέκτου. Lach. 194. A: καίτοι ἀήθης γ' εἰμι τῶν τοιούτων λόγων. Legg. X. 893. A: ἀήθεις ὄντας ἀποκρίσεων.

ἀήρ, ὁ, *aër*. Crat. 410. B: ὁ... ἀήρ ἄρά γε... ὅτι αἶρει τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἀήρ κέκληται; ἢ ὅτι αἰεῖ ῥεῖ; cet. Def. 411. C: ἀήρ στοιχείον οὐ πᾶσαι αἱ κατὰ τόπον κινήσεις κατὰ φύσιν εἰσίν. Phaed. 96. B: πότερον τὸ αἷμα ἐστὶν ὡ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀήρ cet. 111. B: ὁ δὲ ἡμῖν ὁ ἀήρ. Crat. 410. B. Legg. X. 892. C. Ax. 371. D: ευκράτος ἀήρ χεῖται cet. Crat. 408. D: (περὶ) αἰθέρος καὶ αἰέρος cet. Tim. 67. B. 92: ἀντὶ λεπτεῖς καὶ καθαράς ἀναπνοῆς αἰέρος. Sisyphe. 389. A. Phaed. 111. A: τοὺς δὲ (οἰκοῦντας) περὶ τὸν αἶρα. Crat. 404. C: τὸν αἶρα Ἥραν ὠνόμασεν ἐπικρυπτόμενος. 410. B. Legg. X. 889. B: πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ αἶρα φύσει πάντα εἶναι. Id. 891. C. Phaed. 98. C: αἰέρας δὲ καὶ αἰθέρας... αἰτιώμενον. D: φωνάς τε καὶ αἰέρας... αἰτιώμενος.

ἀήτης, ὁ, *flatus*, *ventus*. Crat. 410. B: οἱ γὰρ ποιηταὶ πονεῖν τὰ πνεύματα ἀήτας καλοῦσιν.

ἀητὸρῶρος, *flatus fluens* (vox ficta). Crat. 410. B: ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι πνευματορῶρον ἢ ἀητορῶρον.

ἀήτητος, ὁ ἢ, *invictus*, *insuperabilis*. Pol. II. 375. B: ψυχὴ... ἀφοβός τε καὶ ἀήτητος. Menex. 243. D: ἀήτητος γὰρ ἐστὶ καὶ νῦν ὑπὸ γε ἐκείνων ἐσμέν.

ἀθανασία, ἡ, *immortalitas*. Def. 415. A: ἀθανασία οὐσία ἐμνηστος καὶ αἰδῖος μονή. Phaedr. 246. A: περὶ μὲν οὖν ἀθανασίας αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) ἱκανῶς. Conv. 206. E: ἀθανασίας... ἐπιθυμεῖν cet. 207. A: τῆς ἀθανασίας τὸν ἔρωτα εἶναι. 208. B: θνητὸν ἀθανασίας μετέχει. Tim. 90. C. Legg. II. 661. E. IV. 713. E. 721. B. C. V. 739. E. Ax. 370. B. Euthyd. 289. B: ἄνευ τοῦ ἐπίστασθαι τῇ ἀθανασίᾳ χρῆσθαι. Phaed. 95. C: μηνύειν ἀθανασίαν μὲν μὴ cet. Polit. 270. A: λαμβάνοντα ἀθανασίαν ἐπισκευαστήν παρὰ τοῦ δημιουργοῦ. Conv. 208. E. Ax. 370. C.

ἀθάνατος, ὁ ἢ, *immortalis*, *sempiternus*. Gorg. 481. A: ἀθάνατος ἐστὶ πονηρὸς ὢν. Phaedr. 258. C: ἀθάνατος γενέσθαι λογογράφος. Conv. 203. D: οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφυκεν οὔτε ὡς θνητός. Phaedr. 245. C: ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. Conv. 207. D: ἡ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δυνατόν αἰεῖ τε εἶναι καὶ ἀθάνατος. Pol. X. 608. D: ὅτι ἀθάνατος ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ οὐδέποτε ἀπόλλυται. Men. 81. C: αἶτε οὖν ἡ ψυχὴ ἀθάνατός τε οὐσα cet. Legg. X. 906. A: μάχη... ἀθάνατός ἐστιν ἡ τοιαύτη. Phaed. 73. A: ἀθάνατόν τι ἢ ψυχὴ. 95. D. 106. B: εἰ... τὸ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν. Phaedr. 245. C: τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον.

246. A: ἀγέννητόν τε καὶ ἀθάνατον ψυχὴ ἂν εἴη. B: πῇ δὴ οὖν θνητόν τε καὶ ἀθάνατον ζῶον ἐκλήθη cet. C. Phil. 15. D. Conv. 206. C: καὶ τοῦτο ἐν θνητῷ ὄντι τῷ ζῳῳ ἀθάνατον ἔνστικ, ἡ κήσις καὶ ἡ γέννησις. Pol. X. 611. B. Legg. IV. 721. C. XII. 967. D. al. Conv. 208. D: ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου. Tim. 43. A: τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν. Phaedr. 245. E: ἀθανάτου... τοῦ ὑφ' αὐτοῦ κινουμένου. Phaedr. 106. B. Conv. 202. D. 208. E. Pol. IX. 585. C. Conv. 212. A: ὑπάρχει θεοφιλεῖ γενέσθαι καὶ... ἀθανάτω. Phaedr. 80. B: τῷ... θείῳ καὶ ἀθανάτῳ. Pol. X. 608. C. 611. E: ὡς ξυγγενῆς οὐσα τῷ τε θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ τῷ αἰεὶ ὄντι. Tim. 41. C. Polit. 273. E: ἀθάνατον αὐτὸν (τὸν κόσμον) καὶ ἀγῆρων ἀπεργάζεται. Legg. II. 661. B. C. XII. 959. B. Crat. 417. C: παρέχει ἀπαντοῖον καὶ ἀθάνατον αὐτὴν (τὴν φoράν). Conv. 208. D: ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς... ἔσσεσθαι. Pol. X. 621. C: νομίζοντες ἀθάνατον τὴν ψυχὴν. Tim. 42. E. 69. C. Men. 81. B. Ep. VII. 235. A, Phaedr. 79. D: εἰς τὸ καθαρὸν τε καὶ αἰεὶ ὄν καὶ ἀθάνατον. 105. E. Conv. 208. C: κλέος εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀθάνατον. 209. D: ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος καὶ μνήμην παρέχεται. Pol. X. 611. A. Epin. 981. E. 984. B. Tim. 41. B: ἀθάνατοι... οὐκ ἐστέ cet. Apol. 41. C. Phaedr. 247. B: αἱ... ἀθάνατοι καλούμεναι (ψυχαί). Phaedr. 80. D: ἐνία... μέρη τοῦ σώματος... ἀθανάτά ἐστιν. Pol. X. 611. B: πάντ' ἂν εἴη τελευτῶντα ἀθάνατα. Gorg. 484. B: βασιλεὺς θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων (Pind.). Pol. X. 611. B: εἰ γὰρ ὅτιοῦν τῶν ἀθανάτων πλέον γίγνοιτο. Tim. 41. C: ἀθανάτους ὁμῶνυμον εἶναι. Legg. X. 901. D. Euthyd. 289. B: ὥστε ἀθανάτους ποιεῖν. Menex. 247. D: οὐ γὰρ ἀθανάτους σφίσι παῖδας εὐχοντο γενέσθαι. Pol. X. 610. C: ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν. Tim. 69. C: ζῶα ἔχον ἅπαντα ἐν αὐτῷ θνητὰ ἀθανάτά τε. 90. C: φρονεῖν... ἀθάνατα καὶ θεία. 92. Phaedr. 99. C: Ἀτλαντὰ ἰσχυρότερον καὶ ἀθανατώτερον. Conv. 209. C: ἅτα καλλιόνων καὶ ἀθανατωτέρων παίδων κεκοινωνηκότες.

ἄθεος, ὁ ἡ, *qui nullus esse deos putat, deorum contemtor*. Apol. 26. C: οὐκ ἐμὶ τοπαράπαν ἄθεος. Legg. XII. 966. E: οὐδεὶς οὕτως ἄθεος τῶν ἀνθρώπων πέφικεν. 967. A: ἀθέους γίγνεσθαι. Neutr. τὸ ἄθεον, *a divino aversum, divini contrarium, impium*. Theaet. 176. E: τοῦ μὲν θείου (παραδείγματος) εὐδαιμονιστάτου, τοῦ δὲ ἀθέου ἀθλιστατάτου. Alc. I. 134. E: εἰς τὸ ἄθεον καὶ σκοτεινὸν βλέποντες. Pol. IX. 589. E: εἰ... τὸ ἐαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθειωτάτῳ τε καὶ μαρωτάτῳ δουλοῦται.

ἀθεότης, ἡ, *impietas* (qua deos esse non credimus aut eos non colimus). Ep. VII. 336. B: ἀνομία καὶ ἀθεότητι. Polit. 308. E: εἰς ἀθεότητα καὶ ὕβριν καὶ ἀδικίαν... ἀπωδούμενα. Legg. XII. 967. C: ταῦτ' ἦν τὰ τότε ἐξεργασμένα πολλὰς ἀθεότηας.

ἀθεραπενυσία, ἡ, *neglectio, incuria*. Ep. VIII. 356. B: *ιερῶν ἀθεραπενυσίαν*. Pol. IV. 443. A: *θεῶν ἀθεραπενυσίαι*.

ἄθερμος, ὁ ἡ, *calore vacuus*. Phaed. 106. A: *εἰ καὶ τὸ ἄθερμον ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι* cet. (Cf. Annot. T. II. p. 779.)

ἄθίως, *impie*. Gorg. 481. A. et 523. B: *ἀδίκως καὶ ἀθίως*.

ἄθησάυριστος, ὁ ἡ, *qui recondi s. reponi non potest*. Legg. VIII. 844. D: *τὴν ... Διονυσιάδα (δωρεάν) ἀθησάυριστον*. ἀθλεύω v. ἀθλῶ.

ἄθλημα, τό, *certamen*. Legg. VIII. 833. C: *τριτὰ ... ταῦτα ἀθλήματα διανοηθῶμεν*.

ἄθλητής, ὁ, *athleta s. certator gymnicus*. Transfertur autem haec vox ad quodlibet certaminis (etiam muneris, laboris, studii al.) genus, in quo quis vel exercitatus multoque usu confirmatus est, vel adhuc exercetur: ut saepenumero sit *peritus, studiosus, etiam excellens*. Soph. 231. E: *τῆς ... ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητής*. Pol. X. 620. B: *μεγάλας τιμὰς ἀθλητοῦ ἀνδρός*. Parm. 137. A: *ὧ ... ἀθλητῇ ὄντι καὶ πρεσβυτέρῳ (ἱππῳ) cet.* Prot. 343. C: *ὥσπερ εὐδοκίμουντα ἀθλητὴν*. Pol. II. 374. D: *οὐδένα δημιουργὸν οὐδὲ ἀθλητὴν ... ποιήσει*. Phil. 41. B: *προσιστώμεθα ... καθάπερ ἀθλῆται πρὸς τοῦτον ... τὸν λόγον*. Pol. III. 403. E: *ἀθλῆται ... οἱ ἄνδρες τοῦ μεγίστου ἀγῶνος*. 410. B. 416. D. IV. 422. B. C. Lach. 182. A. Hipp. min. 364. A: *εἴ τις τῶν περὶ τὸ σῶμα ἀθλητῶν* cet. Legg. II. 658. C. VIII. 840. B. Alc. II. 145. E. Riv. 135. E. Legg. VI. 764. D: *ἀθληταῖς*. VII. 824. A. Pol. VII. 521. D: *ἀθλητὰς ... πολέμου*. VIII. 543. B. Legg. VIII. 830. A. Alc. I. 119. B.

ἄθλιος, ἰα, ἰον, *miser, infelix*. Gorg. 469. B: *ὁ γε ἀποθνήσκων ἀδίκως ἐλεεινός τε καὶ ἄθλιός ἐστιν*. 470. D: *εὐδαίμων ... σοι δοκεῖ εἶναι, ἢ ἄθλιος; 471. A: θανμασίως ὥς ἄθλιος γέγονεν*. 472. E: *ὁ ἀδικῶν πάντως ... ἄθλιος*. Ib. Pol. I. 354. A. IX. 589. E. Legg. II. 660. E. V. 728. C. Euthyd. 281. C. Men. 78. A: *ὅστις βούλεται ἄθλιος καὶ κακοδαίμων εἶναι*. Alc. I. 134. A. Legg. IX. 873. A: *οὕτως ἀθλία ξυμφορά*. Pol. IX. 579. D: *πάντελως τὸ πάθος ἄθλιον*. Gorg. 470. E: *τὸν ... ἀδικον καὶ πονηρὸν ἄθλιον*. Pol. IX. 571. A: *τίνα πρόπον ζῇ, ἄθλιον ἢ μακάριον*. Legg. II. 661. E. Men. 78. A. Ep. VII. 335. C: *πορείαν ἄτιμον τε καὶ ἀθλίαν*. Gorg. 473. D: *δυεῖν ... ἀθλίῳιν εὐδαιμονέστερος ... οὐκ ἂν εἴη*. 508. B: *κακίας (κτῆσει) οἱ ἄθλιοι*. Pol. II. 380. B: *ὥς δὲ ἄθλιοι ... οἱ δίκην δίδοντες ... οὐκ ἐατέον λέγειν τὸν ποιητὴν, ἀλλ' εἰ λέγοιεν ὥς ἄθλιοι οἱ κακοὶ ... ἐατέον*. III. 392. B. X. 613. D. Alc. I. 134. B. Legg. X. 905. B: *ἐξ ἀθλίῳν εὐδαίμονας γεγενῆσθαι*. Gorg. 469. A: *ὅτι οὐ χρὴ οὔτε τοὺς ἀζηλώτους ζηλεῖν οὔτε τοὺς ἀθλίους*. 473. A: *τοὺς ἀδικοῦντας ἀθλίους ἐφην εἶναι ἐγώ*. Conv. 173. D: *πάντας ἀθλίους ἡγεῖσθαι*. Men. 78. A. Ib. *ἀθλίους οὐ κακοδαίμονας;*

Gorg. 472. E: ἀθλιώτερος μέντοι cet. 473. D: ἀθλιώτερος ... ὁ διαφυγών και τυραννεύσας. Conv. 173. A: ἀθλιώτερος ... ὁ τουοῦν. Δκ. 369. B. Pol. IX. 576. E: ὅτι τυραννουμένης ... οὐκ ἔστιν ἀθλιωτέρα. X. 606. D: ἵνα βελτίους τε και εὐδαιμονίστεροι ἀντὶ χειρόνων και ἀθλιωτέρων γιγνώμεθα. Gorg. 471. B: ἔλαθεν εἰς τὸν ἀθλιώτατος γενόμενος. C. Pol. II. 360. D: ἀθλιώτατος ... και ἀνοητότατος. VIII. 544. A: (εἰ) ὁ κάκιστος ἀθλιώτατος. IX. 576. B. Theaet. 176. E: τοῦ ... ἀθέου ἀθλιωτάτου. Pol. IX. 578. B: μακρῶ ... ἀθλιώτατον εἶναι τῶν ἄλλων ἀπάντων. 580. C: τὸν δὲ κάκιστον τε και ἀδικώτατον ἀθλιώτατον. 578. B: τὴν γε πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτάτην ἐκρίνας. Gorg. 473. B: ἐγὼ ... αὐτοὺς ἀθλιωτάτους φημί. Pol. I. 344. A: τοὺς ... ἀδικηθέντας ... ἀθλιωτάτους.

ἀθλιότης, ἡ, *miseria*, *infelicitas*. Theaet. 175. C: ἀνθρωπίνης ὅλης εὐδαιμονίας και ἀθλιότητος (περί). Pol. VIII. 545. A: πῶς ... ἡ ἄκρατος δικαιοσύνη ... ἔχει εὐδαιμονίας τε περί ... και ἀθλιότητος. IX. 576. D. 577. B. Alc. I. 134. B. Pol. IX. 575. C: πονηρία τε ... και ἀθλιότητι πόλεως. Gorg. 496. B: κακά τε και ἀθλιότητα.

ἀθλίως, *misere*. Pol. IX. 577. C: ἀτίμως τε και ἀθλίως δοῦλον. Critia 121. B: γένος ἐπισεικὲς ἀθλίως διατιθέμενον.

ἀθλοθέτης, ὁ, *certaminis praefectus*. Legg. VIII. 835. A: ὑπὸ τε ἀθλοθετῶν και τοῦ παιδευτοῦ τῶν νέων. XII. 955. A: φραζέτω ... ὁ ἐθέλων τοῖς ἀθλοθέταις. VI. 764. D. E: ἀθλοθέτας. 765. C: ἀγωνίας ἀθλοθέτας αἰρεῖσθαι. XI. 935. E.

ἀθλον, τό, *certaminis* (etiam *virtutis*, *studii* al.) *praecipuum*. Def. 415. A: ἀθλον ἀρετῆς γέρας τὸ ἐαυτοῦ ἐνεκα αἰρετόν. Phaed. 114. C: καλόν ... τὸ ἀθλον. Phaedr. 256. D: οὐ σμικρὸν ἀθλον τῆς ἐρωτικῆς μανίας φέρονται. Pol. X. 613. E: ἀθλά τε και μισθοὶ και δῶρα. Hipp. mai. 304. B. Ion. 530. A. Pol. V. 460. B: γέρα δοτέον και ἀθλα. Id. VI. 503. A. X. 608. C. 613. C. bis. 621. C. Tim. 21. B: ἀθλα ... ἡμῖν οἱ πατέρες ἔθεσαν ῥαψωδίας. Legg. VIII. 832. E: θετέον ἀθλα νικητήρια. 833. A. 834. C. * ἀθλα, ἰ. q. ἀθλοι, *certamina*. Legg. IX. 865. C: καθαρμοῖς ... χρῆσασθω μίξοσι τε και πλείοσι τῶν περὶ τὰ ἀθλα ἀποκτεινάντων. Riv. 135. D: και γὰρ ἐκείνοι τούτων ... λείπονται κατὰ τὰ τούτων (*cursorum et luctatorum*) ἀθλα. * *campus in quo certatur vel ludi committuntur*. Leg. XI. 935. B: μηδ' αὐτὸν ἐν ἀθλοῖς μηδ' ἐν ἀγορᾷ μηδ' ἐν δικαστηρίῳ cet. IX. 868. A: ὅστις δ' αὖ ... ἀκαθάρτος ὢν ἀγοράν τε και ἀθλα και τὰ ἄλλα ἱερῇ μαινῇ cet.

ἀθλος, ὁ, *certamen*. Legg. XII. 949. A: γυμνικῶν τε και ἱππικῶν ἀθλων ἐπιστάτας. IX. 865. A: ἐν ἀγῶνι και ἀθλοῖς δημοσίοις. Δκ. 365. B: ἀπολέλοιπας ἐν τοῖς ἀθλοῖς. Tim. 19. C: ἀθλους.

ἀθλῶ et ἀθλεύω, *certo*, *certamen in eo*. Tim. 19. C: ἀθλους οὓς πόλις ἀθλεῖ. B: κατὰ τὴν ἀγωνίαν ἀθλοῦντα.

Legg. IX. 873. E: ἐν ἀγῶνι τῶν δημοσίων τιθεμένων ἀθλεύοντα. VIII. 830. A: ἡ τι τῶν τοιούτων ἕτερον ἀγωνισμάτων ἀθλούντας.

ἀθόρυβος, ὁ ἡ, *perturbatio*ne libet. Legg. I. 640. C: ἡ τοιαύτη ξηνοουσία ... οὐκ ἀθόρυβος. Ib. ἀθόρυβον ... ἀρχοντα. II. 671. D: μὴ μετὰ ἀρχόντων ἀθορύβων. Ib. τοὺς ἀθορύβους καὶ νήφοντας.

ἀθροίζω, *in unum colligo, congreco*. Ep. VII. 332. C: εἰς μίαν πόλιν ἀθροίσας. Med. et pass. *se congregare et congregari*. Prot. 322. B: ἐξήτουν ἀθροίζεσθαι καὶ σώζεσθαι. Tim. 63. B: οὐ καὶ πλείστον ἂν ἡθροισμένον εἶη. Prot. 322. B: ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν. Pol. VIII. 565. A: ὅταν περ ἀθροισθῇ. VI. 493. A: ὅταν ἀθροισθῶσι. Theaet. 157. B: περὶ πολλῶν ἀθροισθέντων. Pol. VI. 487. B: ἀθροισθέντων τῶν συμικρῶν. **ad animum translatum est se colligere vel dissipatas animi partes rursus in suum cogere locum* (Cic.), *animum a rebus sub sensus cadentibus avocare*. Phaed. 67. C: ἐθίσαι αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) καδ' αὐτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι τε καὶ ἀθροίζεσθαι. 83. A: αὐτὴν ... εἰς αὐτὴν ξυλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι.

ἀθροισμα, τό, *collectio, comprehensio*. Theaet. 157. B: ὡς δὴ ἀθροίσματι ἀνθρωπίνον τε τίθενται καὶ λίθον cet.

ἀθρόος, α, ον, *confertus, coniunctus*; etiam *frequens, copiosus, effusus, universus*, plur. *cuncti*, cum v. πολλοί, *multi simul*. Tim. 25. D: τό τε παρ' ὑμῶν (ὑμῖν?) μάχιμον πᾶν ἀθρόον ἔδν κατὰ γῆς. 64. D. bis. Pol. I. 344. D: παταν-ελήσας ... ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. Legg. XII. 942. C: ἀθρόον αἰεὶ καὶ ἅμα καὶ κοινὸν τὸν βίον ὅτι μάλιστα πᾶσι πάντων γίγνεσθαι. VIII. 849. D: πᾶσαν ... ὕλην καύσιμον ... ὠνεῖσθω ἀθρόαν cet. Tim. 68. A: πῦρ ... καὶ πῦρ ἀθρόον ... ἐκτέουσιν. Gorg. 490. B: πολλοὶ ἀθρόοι ἀνθρωποι. Pol. VI. 492. B. Ep. VII. 348. A. Tim. 65. A: ὅσα ... ἀπαλλοτριούται ... ἀθρόα. Polit. 294. D: ἀθρόων ἀνθρώπων ἀσκήσεις. 295. A: πᾶσιν ἀθρόοις προστάττονται. Ib. ἴσους πόνοους νῦν δίδόντες ἀθρόοις. Lys. 203. A. Gorg. 501. D: ἀθρόαις (ψυχαῖς) ἅμα χαρίζεσθαι. Legg. II. 666. E: ἀθρόους πῶλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους. VII. 811. D. Apol. 32. B: ὅτε ὑμεῖς τοὺς δέκα στρατηγούς ... ἐβούλεσθε ἀθρόους κρίνειν. Alc. I. 114. D: ὅτι ὁ μὲν ἀθρόους πείθει ... ὁ δὲ καδ' ἕνα. Ep. VI. 323. C. Phil. 62. E: εἰς ταῦτον μεθεῖμεν ἀθρόας (ἐπιστήμας). Ib. καὶ τὰς (τας ἡδονας) πᾶσας ἀθρόας ἀφαιτέον. Tim. 65. A: τὰς ... πληρώσεις ἀθρόας καὶ κατὰ μεγάλα. — ἀθρόον, *universum*, h. e. *in universum, generatim*. Theaet. 182. A: οὐ μανθάνεις ἀθρόον λεγόμενον· κατὰ μέρη οὖν ἀκουε.

ἀθρῶ, *video, ceruo*; etiam *perpendo, considero*. Parm. 144. D: ἀλλ' ἀθρῶ καὶ ὀρῶ ὅτι ἀδύνατον. Hinc ἄθρει, *vide, considera, perpende*, et ἄθρει μὴ οὐ, *vide ne non*. Phaed. 104. B: ὁ ... βούλομαι δηλῶσαι, ἄθρει. Gorg.

495. B: ἀλλ' ... ἄθρει μὴ οὐ τοῦτο ἢ τὸ ἀγαθόν. 497. D. Theaet. 155. E. 156. C: ἀλλ' ἄθρει ἑάν πως ἀποτελεσθῇ. 191. E. Parm. 144. D: τοῦτο ἄθρει. Phil. 24. E. 29. A: τὸν ἐπιόντα ... λόγον ἄθρει. Pol. III. 394. E: τόδε τοῖνυν ... ἄθρει ... πότερον cet. IV. 420. D. VIII. 551. C. 552. B. 558. C. IX. 583. B: ἄθρει ὅτι cet. Crit. 49. E: ἐκ τούτων δὴ ἄθρει. Hipp. mai. 287. D. Lys. 215. C. De leg. 316. C: ὥδε μετ' ἐμοῦ αὐτὰ ἄθρει. Pol. IX. 577. C: οὕτω καθ' ἕκαστον ἐν μέρεσι ἀθροῶν. Tim. 91. E: μὴδὲ ἀθρούντων τῶν περὶ τὸν οὐρανὸν μὴδέν. Alc. II. 139. D: ἀλλὰ τῇδὲ πῃ ἀθροητέον.

ἄθυμία, ἡ, ἀπὸ *abiectio*, *desperatio*. Legg. V. 731. A: τοὺς ... ἀνταμιλλομένους εἰς ἀθυμίαν καθίστησι. VII. 800. C: ἀθυμίαν ... ἐντιθεῖς.

ἄθυμος, ὁ ἡ, *quā animo est abiecto*, *non animosus*; etiam *ab iracundia alienus*, *mitis*. Pol. V. 456. A: καὶ θυμοειδῆς, ἡ δ' ἄθυμος. Legg. X. 888. A: ἔγω δὴ προόρῃσις τοιαύδε τις ἄθυμος cet. Pol. III. 411. B: ἑάν ... ἐξ ἀρχῆς φύσιν (*al. φύσει*) ἄθυμον λαβῇ. De virt. 378. D: κατὰ τὸ σῶμα ... καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν θυμοειδεῖς καὶ ἄθυμοι.

ἄθυμῶ, *animum despondeo*, *despero*. Soph. 264. B: μὴ ... εἰς τὰ λοιπὰ ἀθυμῶμεν. Pol. X. 619. B: μήτε ὁ τελευτῶν ἀθυμῶται. Riv. 135. A: ἀθυμῶν πρὸς τὸν λόγον. Soph. 261. B: ὄγ' ἀθυμῶν.

ἄθύρῳ, *exulto*, *tripudio*. Legg. VII. 796. B: ἡ ... παρ' ἡμῶν κόρη καὶ θέσποινα εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾤηθη δεῖν ἀθύρειν cet.

ἄθυτος, ὁ ἡ, *non sacratus vel legitimus*. Legg. VIII. 841. D: ἄθυτα ... παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν.

ἄθῳος, ὁ ἡ, *impunis*, *sine multa evadens*. Legg. VI. 784. D: πηγαῖς ὁ βουληθεῖς ἀθῳος αὐτὸν κολάζετω. Soph. 254. D: ἀθῳοῖς ἀπαλλάττειν.

αἰγείριος, ὁ ἡ, *caprinus*. Ion. 538. C: αἰγείριον ... τυρόν (Hom.).

αἰγίλοχος, ὁ ἡ, *aegida tenens*. Ax. 368. A: Ζεὺς τ' αἰγίλοχος (Hom.).

αἰδῖος, ὁ ἡ, *aeternus*, *semperternus*. Def. 415. A: ἀθανασία ... αἰδῖος μόνη. 411. A: αἰδῖον τὸ κατὰ πάντα χρόνον καὶ πρότερον ὃν καὶ νῦν μὴ ἐφθαρμένον. Phaed. 106. D: εἰ τὸ γε ἀθάνατον καὶ αἰδῖον φθορὰν δέξεται. Tim. 37. D: ζῶν αἰδῖον. Ax. 370. E: δίδωμι τὸν αἰδῖον καὶ θεῖον δρόμον. Phil. 66. A: τὴν αἰδῖον ἡρῆσθαι φύσιν. Tim. 37. E: ἐπὶ τὴν αἰδῖον οὐσίαν. Pol. X. 611. B: οὐ ῥάδῖον ... αἰδῖον εἶναι συνθετόν τε ἐκ πολλῶν. Tim. 29. A. Locr. 97. D: ποτ' αἰδῖον παράδειγμα. Tim. 40. B: ζῶα θεῖα ὄντα καὶ αἰδῖα. 37. C: τῶν αἰδῖων θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα. Ax. 372. A: αἰδῖοις τιμωρίαις τρώγονται.

αἰδοῖος, α, ον, *verecundus*, *pudicus*. Legg. XII. 943. E:

παρθένος ... αἰδοῖα (v. αἰδοῦς) Δίκη λέγεται cet. (cf. Hesiod. Opp. 254.) **venerabilis, venerandus*. Theaet. 183. B: φαίνεται ... αἰδοῖός τέ μοι ἅμα δεινός τε. Pol. III. 390. E: αἰδοίους βασιλῆας (poët.). Plur. αἰδοῖα, τῷ, *puenda*, h. e. *genitalia* (sexus utriusque), *inguen*. Tim. 91. B: τῶν ... ἀνδρῶν τὸ περὶ τὴν τῶν αἰδοίων φύσιν ἀπειδίεσ τε καὶ αὐτοκρατέεσ γεγονός. Conv. 190. A: αἰδοῖα δύο (εἶχε). 191. B: μετατιθέσθαι αὐτῶν τὰ αἰδοῖα εἰς τὸ πρόσθεν.

αἰδοῦμαι, *puet me alicuius rei, vereor, revereor*. Legg. X. 886. A: φοβοῦμαι γε ... τοὺς μοχθηροὺς (οὐ γὰρ διηποτε εἶπομι ἂν ὥς γε αἰδοῦμαι) μὴ cet. Pol. VIII. 566. C: οὐδ' αἰδεῖται κακὸς εἶναι (Herod.). XI. 917. A: οὐς αἰδεῖσθαι cet. Euth. 12. B: δεδιέναι μὲν, αἰδεῖσθαι δὲ μηδὲν ταῦτα ἃ δεδίασιν. Legg. VII. 813. C: αἰδούμενος ἐμφορόνως. X. 886. B: οὐτε ἀνθρώπους αἰδούμενος, οὐτε θεοὺς σεβόμενος. Euth. 12. B: ὅστις αἰδουμένος τι πρᾶγμα καὶ αἰσχυρόμενος οὐ πεφόβηται cet. Phaedr. 254. E: τὴν τοῦ ἐραστοῦ ψυχὴν τοῖς παιδικοῖς αἰδουμένην τε καὶ δεδοικυῖαν ἐπεσθαι. Legg. XI. 920. E: θεοὺς ... αἰδουμένους. Ep. VII. 350. D: ὅμως οὐκ ἀπέκτεινεν, ἡδέσθη δέ. Pol. VIII. 566. C: οὐ γὰρ ἂν ... δεύτερον αὐτοῖς αἰδεσθῆναι. III. 393. E: τὸν θεὸν αἰδεσθέντας. **veniam et impunitatem do, ignosco*. Legg. IX. 877. A: οὐκ ἄξιον ἐλεεῖν, οὐδὲ αἰδούμενον ἄλλως ἢ cet.

αἰδῶς, ἡ, *puor, reverentia, verecundia*. Def. 412. C: αἰδῶς ἐβλήσεως ὑποχώρησις ἐκουσία δικαίως καὶ πρὸς τὸ βέλτιστον φανέν cet. Soph. 217. D: αἰδῶς τίς μ' ἔχει. Pol. V. 465. B: δέος τε καὶ αἰδῶς· αἰδῶς μὲν ὡς γονέων μὴ ἄπτεσθαι ἐργουσα, δέος τε cet. X. 595. B: φιλία γέ τίς με καὶ αἰδῶς ἐκ παιδὸς ἔχουσα cet. Euth. 12. C: ἵνα γὰρ δέος, ἐνθα καὶ αἰδῶς. Ib. ἵνα μὲν αἰδῶς, ἐνθα καὶ δέος, οὐ μέντοι, ἵνα γε δέος, πανταχοῦ αἰδῶς. Ib. μύριον ... αἰδῶς δέους. Charm. 160. E: εἶναι (δοκεῖ) ὅπερ αἰδῶς, ἡ σωφροσύνη. 161. A: οὐκ ἄρα σωφροσύνη ἂν εἴη αἰδῶς. B. Legg. III. 698. B: δεσπότις ἐντὴν τις αἰδῶς. Phaedr. 253. D: τιμῆς ἐραστῆς μετὰ σωφροσύνης τε καὶ αἰδοῦς. Prot. 322. D: τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν. Soph. 216. B. Polit. 310. D. Pol. V. 463. D. VIII. 560. A. Legg. I. 649. C. II. 672. D. VI. 772. A. Phaedr. 254. A: αἰδοῖ βιαζόμενος. Legg. XII. 943. E. Ep. VI. 323. B: δίκη τε καὶ αἰδοῖ. VII. 337. A: αἰδοῖ καὶ φόβῳ. 340. A. Prot. 322. C: ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ τε καὶ δίκην. 329. C. Pol. VIII. 560. D: τὴν ... αἰδῶ ἡλεθιότητα ὀνομάζοντες. Legg. I. 647. A. II. 671. D: ὃν αἰδῶ τε καὶ αἰσχύνην θείον φόβον ὀνομάζαμεν. III. 699. C. IV. 713. E. V. 729. A: παισὶ ... αἰδῶ χρητὴν πολλήν, οὐ χροσόν, καταλείπειν. Lach. 201. B: οὐκ ἀγαθὴν ... αἰδῶ κεχηρμένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι (Hom.). **venia*. Legg. IX. 867. E: τῆς αἰδοῦς τε περὶ καὶ καταδοχῆς τούτων δικαιοσύνης γίγνεσθαι.

αἰθαλόεις (εσσα, εν), *fuligineus, fuligine permistus*. Pol. III. 388. B: κόνιν αἰθαλόεσσαν (Hom.).

αἰθέριος, ὁ ἥ, *aethereus*. Locr. 96. C: τάπερ αἰθέρια ὄντα διαιρετὰ δίχα.

αἰθήρ, ὁ, *aether*. Phaed. 111. B: ἥπερ αἴρ τε ὕδατος ἀφρόσθηκε καὶ αἰθήρ αἶρος πρὸς καθαρότητα. Tim. 58. D: αἶρος τὸ ... εὐαγεστάτον ἐπικλήν αἰθήρ καλούμενος. Crat. 408. D: καὶ αἰθέρος καὶ αἶρος cet. Pol. III. 391. E: ἐν αἰθέρι (poët. trag.). Phaed. 109. B: αὐτὴν ... τὴν γῆν καθαράν ἐν καθαρῷ κείσθαι τῷ οὐρανῷ, ἐν ᾧπερ ἐστὶ τὰ ὕστρα, ὃν δὴ αἰθέρα ὀνομάζειν cet. 111. B: ὁ δὲ ἡμῖν αἴρ (al. ὁ αἴρ), ἐκείνοις τὸν αἰθέρα. Epin. 891. C: πέμπτον ... αἰθέρα. 984. B: αἰθέρα μετὰ τὸ πῦρ θῶμεν. (V. Animadv. p. 601.) Ax. 366. A: ἡ ψυχὴ ... τὸν οὐράνιον ποθεῖ καὶ σύμφυλον αἰθέρα. Phaed. 98. C: ὁρῶ ἄνδρα ... αἶρας ... καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα αἰτιώμενον.

αἰθων, ὁ, *feruens, transal. ferox, violentus*. Pol. VIII. 559. D: (ὅταν) ξυγγένηται αἰθῶσι θηρσὶ καὶ δεινοῖς.

αἰκία, ἡ, *contumelia, iniuria cum contumelia coniuncta, praesertim verberatio indigna et contumeliosa*. Pol. IV. 425. D: καὶ (περὶ) λοιδοριῶν καὶ αἰκίας καὶ δικῶν λήξεως. V. 464. E: καὶ μὴν οὐδὲ βιαιῶν γε οὐδ' αἰκίας δίκαι δικαίως ἂν εἶεν ἐν αὐτοῖς. Legg. I. 630. E: τῆς αἰκίας πέρι. IX. 869. B. 879. B. 880. B. 881. D. 880. E: βιαζόμενος αἰκία τινί. 879. C: αἰκίαν ... περὶ πρεσβύτερον ἐν πόλει γενομένην ὑπὸ νεωτέρου ἰδεῖν αἰσχρὸν καὶ θεομισέες. Ax. 372. A: πᾶσαν αἰκίαν αἰκίζόμενοι. Legg. X. 884: μετὰ ... τὰς αἰκίας.

αἰκίζω, *contumeliose tracto, crucio*. Ax. 372. A: αἰκίζόμενοι.

αἷμα, τό, *sanguis*. Phaed. 96. B: πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονούμεν. Pol. III. 391. E: οὐπω σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. (Aesch.). Tim. 82. E: αἷμα πολὺ τε καὶ παντοδαπόν. 83. E. 84. A. 85. D. Pol. VII. 537. A: γευστίον αἵματος. VIII. 565. E: (ὅς ἂν) μὴ ἀπόσκηται ἐμφυλίου αἵματος. Tim. 67. B. 83. C. 84. B. 85. D. Critia 120. A. Tim. 83. B: ἡ πικρότης ... βαφεῖσα αἵματι. 85. C: αἵματι καθαρῷ συγκερασθεῖσα (χολή). D. Legg. VI. 782. C: οὐδὲ τοὺς τῶν θεῶν βωμούς αἵματι μαιίνειν. Pol. III. 408. A: αἷμ' ἐκμυζήσαντ cet. (Hom.). Conyn. 207. E: σάρκα καὶ ὀστέα καὶ αἷμα cet. Tim. 79. D: πᾶν ζῶον ... περὶ τὸ αἷμα καὶ τὰς φλέβας θερμοτάτα (v. θερμοτήτα) ἔχει. 80. E. 82. E. 85. C. **sanguis, h. e. stirps, genus*. Soph. 268. D: ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ὅς ἂν φῇ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι. Legg. V. 729. C: ξυγγένειαν ... θεῶν καὶ κοινωνίαν ἅπασαν ταύτου φύσιν αἵματος ἔχουσαν. IX. 872. E: τοῦ ... κοινου μισανθέντος αἵματος οὐκ εἶναι κάθαραιν ἄλλην cet. **caedes*. Legg. IX. 872: ἡ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τιμωρὸς δίκη ἐπίσκοπος cet.

αίμασιώδης, ὁ ἥ, *maceriae formam habens*. Legg. III. 681. A: περιβόλους ... αίμασιώδεις τινάς.

αίματῶδεις (εσσα, εν), *cruentus*. Legg. I. 629. E. et II. 661. A: φόνον αίματόεντα (Tyr.). Hipp. min. 371. B: πολέμοιο ... αίματόεντος (Hom.).

αίμυλος, ὁ ἥ, *blandus, illecebrosus*. Phaedr. 237. B: εἰς δέ τις αὐτῶν (τῶν ἐραστῶν) αίμυλος ἦν. Legg. VII. 823. E: πτηνῶν θήρας αίμυλος ἔρως.

αἰνιγμα, τό, *aenigma* (*dictum obscurum, perplexum*). Pol. V. 479. C: τῷ τῶν παίδων αἰνίγματι τῷ cet. Charm. 161. C: αἰνίγματι γάρ τινι ἔοικεν. Apol. 26. E: ἔοικε ... ὥσπερ αἰνιγμα ξυντιθέντι. Charm. 162. B: αἰνιγμα αὐτό προῦβαλεν.

αἰνιγματώδης, ὁ ἥ, *obscurus, tectus*. Alc. II. 147. B: ἔστι ... φῦσει ποιητικὴ ἢ ἐύμπασα αἰνιγματώδης. Theaet. 180. A: ῥηματισμία αἰνιγματώδη ἀνασπώντες.

αἰνιγματῶδης, *obscurus*. Charm. 164. E: αἰνιγματωδέστερον ... ὡς μάντις, λέγει.

αἰνιγμός, ὁ, *aenigma*. Tim. 72. B: τῆς δι' αἰνιγμῶν ... φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκρίται. Ep. II. 312. D: φραστίον δὴ σοι δι' αἰνιγμῶν.

αἰνίττομαι, *tecto* s. *invokuro quodam verborum significo*. Conv. 192. D: μαντεύεται ὁ βούλεται καὶ αἰνίττεται. Apol. 21. B: τί ποτε αἰνίττεται; Alc. II. 147. B. D. Pol. V. 479. C: ᾧ καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίττονται βαλεῖν. Lys. 214. D: τοῦτο αἰνίττονται οἱ λέγοντες cet. Phaed. 69. C: πάλοι αἰνίττεσθαι ὅτι cet. Apol. 27. D: ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι. Theaet. 194. C: ὃ ἔφη Ὀμηρος αἰνιττομενος τὴν τοῦ κηροῦ ὁμοιότητα. Ep. VII. 332. D: λέγοντες οὐκ ἐναργῶς οὕτως ... αἰνιττόμενοι δὲ cet. Charm. 162. A: ἡνίκετο ἄρα ... ὃ λέγων cet. Theaet. 152. C: τοῦτο ἡμῖν ... ἡνίκατο. Pol. I. 332. B: ἡνίκατο ... ὃ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἶη. Gorg. 495. B: ταῦτα ... τὰ νῦν δὴ αἰνιχθέντα ... φαίνεται συμβαίνοντα cet.

αἰνυμαι, *capio*, h. e. *fruo, vescor*. Prot. 345. C. et 346. D: εὐρυειδοῦς ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός (Simon.).

αἰνώ, *laudo, probo*. Pol. III. 404. D: Συρακοσίαν ... τράπεζαν ... οὐκ αἰνεῖς. Legg. XII. 952. C: χάριν γοῦν τῆς σφόδρα προθυμίας αἰνεῖσθω.

αἰῆ, ὁ et ἡ, *capere et capra*. Legg. I. 639. A: εἴ τις αἰγῶν τροφήν ... ἐπαινοῖ. III. 677. E: εἴ τί που αἰγῶν περιλειφθὲν ἐτύγχανε γένος. I. 639. A: αἰγας χωρὶς νεμομένας αἰπόλου. IV. 713. D: οὐδὲ αἰγας αἰγῶν ἀρχοντας ποιούμεν.

αἰολῶ, *orio*. Crat. 409. A: τὸ δὲ ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν ταυτόν.

αἰπόλος, ὁ, *caprarius*. Crat. 408. C: ὁ πᾶν μηνίων καὶ αἰε πολλῶν Πᾶν αἰπόλος εἶη. Legg. I. 639. A: χωρὶς ... αἰπόλου.

αἰπύς, *gravis, exaltus*. Legg. IV. 706. E: αἰπὺς ὄλεθρος (Hom.).

αἵρεσις, ἡ, *electio, optio*. Pol. X. 618. E: αὕτη κρατίστη αἵρεσις. 619. B: μήτε ὁ ἄρχων αἵρέσεως ἀμελεῖται cet. E: (εἰ) ὁ κλῆρος αὐτῷ τῆς αἵρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις πίπτει. Legg. V. 734. C: ἡ βούλησις τῆς αἵρέσεως τῶν βίων. Prot. 356. E: ἐν τῇ τοῦ περιτοῦ καὶ ἀρτίου αἵρεσει. 357. A: ἐν ὁρθῇ τῇ αἵρεσει. Phaedr. 249. B. (Tim. 42. B.): ἐπὶ κληρώσιν τε καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου. Soph. 245. B: χαλεπὴν προβέβληκας αἵρεσιν. Theaet. 196. C: ἀπορον αἵρεσιν προτιδής. Pol. X. 619. C. 620. A. Legg. V. 733. C. 739. A. B. IX. 858. A. XI. 925. C. Eryx. 393. B. Prot. 356. D: ἐν ταῖς αἵρεσιν τῶν μεγάλων τε καὶ ὀμικρῶν. Pol. V. 468. C: αἵρεσις τῶν τοιούτων. X. 619. D: οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς τὰς αἵρεσις ποιεῖσθαι. **lectio vel creatio* (ut magistratum). Gorg. 456. A: ὅταν γέ τις αἵρεσις ἡ cet. Legg. VI. 753. B: αἵρεσις αὐτῶν ἔστω τοιαύδε τις. 756. E. XI. 924. B. Menex. 235. C. Gorg. 455. B: ὅταν περὶ λατρῶν αἵρέσεως ἡ ... σύλλογος. Ib. στρατηγῶν αἵρέσεως πέρι. Legg. VI. 751. B. C. 753. B. 755. B. 763. C. 768. D. XI. 924. B. Gorg. 455. B: ἐν ἐκαστῇ αἵρεσει τὸν τεχνικώτατον δεῖ αἰρεῖσθαι. Legg. VI. 753. B: ποιεῖσθαι ... τὴν αἵρεσιν ἐν ἱερῷ cet. 755. D. 758. A. 756. A. 760. A. 763. E. 765. C. 768. A. 767. A: καὶ τῶν δικαστηρίων αἱ καταστάσεις ἀρχόντων εἶσιν αἵρεσις. **in eo ponitur quod probamus, sequimur vel sectamur*. Def. 413. B: αἵρεσις, δοκιμασία ὁρθή. Phaed. 99. B: τῇ τοῦ βελτίστου αἵρεσει. Phaedr. 256. C: τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαριστῶν αἵρεσιν εἰλέτην (Eus. εἰλέσθην) τε καὶ διεπραξάντο. **affectatio*. Gorg. 513. A: ἡ αἵρεσις ἡμῖν ἔσται ταύτης τῆς δυνάμεως τῆς ἐν τῇ πόλει (ubi αἵρεσις positum est propter praecedd. τὰς τὴν σαλήνην καθαιρούσας τὰς Θετταλίδας). **pro concreto: electi, constituti*. Ax. 367. A: τὴν ἐπὶ τοὺς νέους αἵρεσιν τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς.

αἰρετικὸς, ἡ, ὄν, *facultatem eligendi habens*. Def. 412. A: ἔστι καθ' ἣν ὁ ἔχων αἰρετικὸς ἐστὶ καὶ εὐλαβητικὸς ὧν χρῆ.

αἰρετός, ἡ, ὄν, *qui capi, h. e. percipi vel comprehendendi potest*. Phaed. 81. B: τὸ ... νοητὸν δὲ καὶ φιλοσοφία αἰρετόν (i. q. Tim. 28. A: τὸ ... νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν). **electus*. Legg. XII. 956. B: δικαστηρίων ... τὸ πρῶτον αἰρετοὶ δικασταὶ γίγνουντ' αὖν. Menex. 238. D: βασιλεῖς ... αἰρετοί. Legg. XI. 915. C: ἐν αἰρετοῖσι δικασταῖς. VI. 759. B: τὰ μὲν αἰρετὰ χρῆ, τὰ δὲ κληρωτὰ ... γίγνεσθαι. **eligendus, capendus*. Phil. 21. D: ἄρ' οὐν αἰρετός ἡμῖν βίος ὁ τοιοῦτος; E: οὐδέτερος ὁ βίος ... ἔμοιγε τούτων αἰρετός. 22. B. bis. 61. A: τὸ γε τέλειον καὶ πᾶσιν αἰρετόν. Def. 415. A: τὸ αὐτοῦ ἐνσκα αἰρετόν. Phil. 22. B: παρὰ φύσιν τὴν τοῦ ἀληθοῦς αἰρετοῦ. Crat. 415. D: ἴσως αἰρετὴν λέγει (τὴν ἀρε-

τήν), ὡς οὐσης ταύτης τῆς ἔξω αἵρεσις. *quod eligi-
tur. Def. 415. A: τὸ καθ' αὐτὸ αἵρετόν.

αἱρῶ, capio, prehendo. Pol. III. 388. B: ἀμφοτέρῃσι
χερσὶν ἐλόντα κόνιν (Hom.). *capio, occuro, exurgno. Legg.
III. 698. D: ὁ Δάτις τοὺς ... Ἐρετριέας εἶλε. Soph. 261.
B: σχολῇ ... ὃ γε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλιν. Critia 119.
E: ὄν ... ἔλοιεν τῶν ταύρων. Soph. 241. C: ἀδύνατον ...
τὸν σοφιστὴν εἰλεῖν. Critia 119. D. Pol. II. 375. A: ἐὰν δέη
ἐλόντα διαμάχεσθαι. Menex. 243. B: τὰς τῶν πολεμίων
ἐλόντες ναυς. Soph. 261. C: τό τοι μέγιστον ἡμῖν τεῖχος
ῥηγμένον ἂν εἴη. *persequor. Legg. VIII. 832. E: φυγεῖν
μὲν καὶ εἰλεῖν ἢ τῶν ποδῶν (ὀξύτης). *persequor, afflicto.
Theaet. 142. B: μᾶλλον ... αὐτὸν αἰρεῖ τὸ γεγονὸς νόσημα
ἐν τῷ στρατεύματι. *capio, h. e. deprehendo. Legg. IX. 874.
B: φῶρα ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων ἐὰν ἐλὼν κτείνῃ τις. Pol. X.
613. D: ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἰρεθέντες καταγέλαστοί
εἰσι. *causam oditūco, raup ptago. Legg. VI. 784. D: (ἐὰν)
μὴ ἔλῃ τὴν δίκην. 762. B: ἐὰν δ' ἔλῃ. IX. 879. A. XI.
936. D. XII. 941. D: ἂν τίς τι κλέπτοντα ἐν δικαστηρίῳ
ἔλῃ. VI. 784. D: μὴ ἐλὼν ἐν δικαστηρίῳ τοὺς ἔγγράφοντας.
IX. 872. B. 879. A. XI. 937. C: τὴν νίκην τῷ ἐλόντι πε-
ποιημένα. Etiam res dicitur aliquem αἰρεῖν quae efficit ut
occupatus condemnatur. Apol. 28. A: τοῦτ' ἔστιν ὃ ἐμὲ αἰ-
ρήσει, ἐάνπερ αἰρή. Ib. ἃ δὴ πολλοὺς ... ἄνδρας ῥηκεν,
οἶμαι δὲ καὶ αἰρήσειν. *capio, h. e. mihi concilio et quasi sub-
iicio vel in potestatem redigo. Lys. 205. E: ἐὰν ... ἔλῃς τὰ
παιδικὰ τοιαῦτα ὄντα. 206. A: πρὶν ἂν ἔλῃ. Conv. 182.
E: πρὸς τὸ (τῷ?) ἐπιχειρεῖν εἰλεῖν. Ib. ἐλόντι τε καλὸν
δοκεῖ εἶναι καὶ μὴ ἐλόντι αἰσχρόν. Phaedr. 253. C: ἐὰν
αἰρεθῇ. Ib. ὁ αἰρεθεὶς. *assequor, adipiscor. Pol. II. 359.
A: τὸ μὲν ἐκφεύγειν, τὸ δὲ αἰρεῖν. Phil. 17. E: ὅταν ...
ἄλλο των ὄντων ὁτιοῦν ... ἔλῃς. 20. D: βουλόμενον εἰλεῖν.
Tim. 64. B: ταύτη ... μεταδιωκτέον πάντα ὅσα ἐπινοοῦμεν
εἰλεῖν. 86. C. 87. B. Legg. II. 657. B. V. 728. D. Ep. VIII.
353. C. Legg. V. 728. D: ἐλόντα. Pol. III. 410. B: ἀρ' οἶν
οὐ ... ὁ μουσικὸς γυμναστικὴν διώκων ... αἰρήσει ὥστε cet.
Polit. 282. D: εἴπερ ἱκανῶς μέλλομεν τὴν ... ὑφαντικὴν αἰ-
ρήσειν. Perf. pass. vim habet medii: Phil. 66. A: πάνθ'
ὅποσα ... χρὴ νομίζειν τὴν αἰδίων ῥηθῆναι φύσιν. *ωπico,
edocceo, persuadeo. Phil. 35. D: διψῇ ... τὸ σῶμα ἡμῶν ...
οὐδαμῇ ὁ λόγος αἰρεῖ. Parm. 141. D: ὡς γε ὁ λόγος αἰ-
ρεῖ. Pol. X. 604. C: ὅπῃ ὁ λόγος αἰρεῖ βέλτιστ' ἂν ἔχειν.
Crit. 48. C. Clit. 407. D. Pol. IV. 440. B: αἰροῦντος λό-
γου μὴ δεῖν (v. μηδὲν) ἀντιπράττειν. Pol. X. 607. B: ὁ ...
λόγος ἡμᾶς ῥεῖ. Legg. II. 663. D: ὡς καὶ νῦν αὐτὸ ῥηγῇ
ὁ λόγος ἔχειν. Theaet. 179. C: χαλεπώτερον εἰλεῖν, ὡς οὐκ
ἀληθεῖς. Med. capio, eligo, creo, constituo. Conv. 218. E:
ἐρχοντα ... αἰρούμαι τῆς πόσεως ... ἐμαντόν. Men. 90. B:

αίρουνται ... αὐτὸν ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς. Legg. VI. 756. A: φυλάρχους ... πᾶν τὸ ἱππικὸν αἰρεῖσθω. 755. C: αἰρεῖσθων δ' ἐκ τῶν προβληθέντων πάντες οἱ τοῦ πολέμου κοινωνοὶ γινόμενοι. VII. 794. B: ταύτας ... αἰρεῖσθωσαν ... αἱ τῶν γάμων κυρίαί τῆς ἐπιμελείας. Prot. 338. C: ὥσπερ φαύλῳ ἀνθρώπῳ ἐπιστάτην αἰρεῖσθαι. Gorg. 455. B. Pol. VI. 484. D. Legg. III. 681. C. VI. 751. D. 752. E. 759. E. 760. E. al. Menex. 234. B: ὅτι ἡ βουλή μέλλει αἰρεῖσθαι cet. 236. B: αἰρεῖσθαι τὸν ἐρουντα. Hipp. mai. 281. A: αἰρουμένη προεβευτήν. Polit. 311. A: τὸν ταῦτα ἀμφοτέρω ἔχοντα αἰρούμενον ἐπιστάτην. Legg. VI. 765. B. Ion. 541. C: ὃν Ἀθηναῖοι πολλάκις ἐαυτῶν στρατηγὸν ἤρηνται. Pass. Legg. VI. 770. A: ἤρηνται. 754. D: οἱ ... γινόμενοι τῶν ἐπτά καὶ τριάκοντα ... ἤρῃσθωσαν. 755. E: πρὶν προτάνεις ... ἤρῃσθαι. VII. 809. A: ὁ ... τῶν νομοφυλάκων ἐπὶ τῇ τῶν παίδων ἀρχῇ ἤρημένος. Legg. VI. 784. A: ἄς εἰλόμεθα. VII. 801. D. Apol. 28. E: οὓς ὑμεῖς εἴλεσθε ἀρχεῖν μου. Menex. 234. B: τίνα εἶλοντο; Ep. VIII. 353. A. Menex. 235. E: (εἰ) εἰλοῖτό σε ἡ βουλή; Ion. 541. C: οὐκ ἂν με εἰλοῖτο στρατηγόν. Legg. XI. 916. B: οὓς ἂν κοινῇ προβαλόμενοι ἐλῶνται. XII. 956. B. Prot. 338. A: πρῶτανιν ἐλέσθαι. B. Ib. βραβευτήν ἐλέσθαι τῶν λόγων. C. Gorg. 456. C. Legg. VI. 759. A. 767. B: κοινῇ τινὰς ἐλόμενοι. 766. B: ὑπὸ τῶν ... ἀρχόντων τῶν ἐλομένων. 767. D: ἐν τοῖς ἐλομένοις αὐτοῖς. Legg. VI. 784. B: δέκα τῶν νομοφυλάκων ἐλομένους. 754. C. 767. E. VII. 802. B. Gorg. 456. B: ὁπότερον δεῖ αἰρεθῆναι. C. Legg. VI. 766. A. Prot. 338. B: ὁ αἰρεθείς. Legg. VII. 813. A. Menex. 234. B: νῦν ... οἶμαι ἐγὼ τὸν αἰρεθέντα σὺ πᾶν εὐπορήσειν. Legg. VI. 760. B: ὁπόταν αἰρεθέντες ἡμῖν καταστῶσι τινες ἱκανῶς. 767. D: τούτων ... αἰρεθέντων γίγνεσθαι ... δοκιμασίαν. 755. D: τοὺς αἰρεθέντας στρατηγούς. Ion. 541. D: Ἰωνα ... οὐχ αἰρήσεται στρατηγόν; Prot. 338. C: ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν αἰρήσεσθε. Ib. εἰ ... αἰρήσεσθε μηδὲν βελτίω. Legg. VI. 751. C: τοὺς μέλλοντας αἰρήσεσθαι cet. Menex. 234. B: οἶμαι ... Δίωνα αἰρεθήσεσθαι. Prot. 338. B: ὥστε ἐκ περιττοῦ ἤρῃσεται (codd. vett. εἰρήσεται, Steph. αἰρεθήσεται). *eligo, capeto; praefero, praeopto, malo, sumo, suscipio; etiam statuo. Polit. 265. B: ἐγὼ γε ἀμφοτέρας αἰροῦμαι. Pol. VII. 528. A: οὕτως αἰροῦμαι cet. Apol. 39. A: πολὺ μᾶλλον αἰροῦμαι ὥδε ἀπολογησάμενος ἑστάναι, ἢ ἐκείνως ζῆν. Phaed. 92. C: πότερον αἰρεῖ τῶν λόγων. Theaet. 196. C: καὶ τούτων πότερα αἰρεῖ; Pol. I. 347. E: σὺ ... ποτέρως (πότερον;) αἰρεῖ; III. 397. D. Hipp. mai. 303. C. Legg. XI. 918. D: πρότερον αἰρεῖται τοῦ πολλοῦ τὸ τοῦ μέτρου ἐχόμενον. Ib. ἀπλήστως αἰρεῖται καρδίαειν. V. 733. B: λύπην ... οὐδ' αἰρούμεθα οὔτε βουλόμεθα. Menex. 246. D: καλῶς αἰρούμεθα μᾶλλον τελευτῶν πρὶν cet. Phaedr.

249. B: αἰροῦνται (βίον) ὃν ἂν ἐθέλῃ ἐκάστη (ψυχή). Pol. X. 617. E: πρῶτος αἰρεῖσθω βίον. Legg. IV. 722. A: ταυτὸν τοῦτ' ἂν αἰροίμην. Phaedr. 231. D: εἰ ... ἐκ τῶν ἐρώντων τὸν βέλτιστον αἰροῖο cet. Phil. 55. A: τὴν ... φθορὰν καὶ γένεσιν αἰροῖτ' ἂν ὁ τοῦθ' αἰρούμενος. Clit. 407. D. Pol. II. 366. B: κατὰ τίνα ... λόγον δικαιοσύνην ἂν πρὸς μεγίστης ἀδικίας αἰροίμεθ' ἂν cet. Legg. XI. 925. A: ὅγτιν' ἂν ἡ πῦς ... αἰρῆται. Phil. 44. A: πότερον ... αἰρώμεθα παρ' ἡμῖν ταυτ' εἶναι ... τρία, ἡ δύο μόνα ...; Legg. IX. 858. A: αἰρώμεθα οὐν ὁπότερον δοκεῖ. Prot. 358. D: δυοῖν κακοῖν τὸ ἕτερον αἰρεῖσθαι. Phaedr. 232. A: τὸ βέλτιστον ἀντὶ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων αἰρεῖσθαι. Pol. I. 350. A. X. 618. C. 619. A. 620. A. Legg. VII. 805. B. Crit. 46. C. Charm. 155. D. Phil. 55. A: ὁ τοῦθ' αἰρούμενος. Pol. X. 620. A: κῆνον βίον αἰρουμένην (ψυχὴν). Legg. X. 887. B: γελοῖον ... τὸ πρὸ τῶν βελτίστων τὰ βραχύτερα αἰρουμένους φαίνεσθαι. Crit. 52. C: οὕτω σφόδρα ἡμᾶς ἥροῦ. Ib. ἥροῦ ... πρὸς τῆς φυγῆς θάνατον. Phil. 22. B: εἰ τις ἄλλα ἥρεῖθ' ἡμῶν cet. Pol. X. 619. E: ὡς ἐκασται αἱ ψυχαὶ ἥρουντο τοὺς βίους. 620. D: ἐπειδὴ ... πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ἥρῆσθαι (vi med.). Legg. VII. 807. C: βίος ἡρημένος (libri dant β. εἰρημένος). Pol. X. 620. D: ὃν εἴλετο δαίμονα. E: ἦν λαχὼν εἴλετο μοῖραν. Ion. 542. A: ἐλοῦ ... πότερα βούλει νομίζεσθαι cet. Gorg. 469. C: ἐλοιμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Pol. II. 357. B. Legg. IV. 721. E. Conv. 179. A: πρὸ τούτου τεθνάναι ἂν πάλαις εἴλοιο. Pol. V. 347. D: μᾶλλον εἴλοιο ὑπὲρ ἄλλον (ὠφελεῖσθαι) ἢ ἄλλον ὠφελῶν πράγματα ἔχειν. Crit. 45. D. Ep. IX. 358. A. Pol. VI. 505. D: ὡς δίκαια ... πολλοὶ ἂν εἴλοιντο τὰ δοκοῦντα. Apol. 37. B: ἀντὶ τούτου ... εἰλωμαί τι ὧν (al. εἰλωμαι ὧν) cet. Hipp. mai. 294. E: εἰλώμεθα ... πότερα δοκεῖ τὸ πρέπον εἶναι cet. Phaedr. 249. A: εἰάν εἰλωνται τρεῖς ἐφεξῆς τὸν βίον τούτον. Legg. XI. 916. B: οὓς ἂν εἰλωνται. Prot. 356. E: ὅποτε τὸ πλεον ὀρθῶς εἶδει ἐλέσθαι. Conv. 179. E: ἐτόλμηνεν ἐλέσθαι cet. Pol. II. 364. C. X. 619. B. 620. B. D. Legg. III. 681. C. Alc. I. 105. A. Ep. III. 318. D. Phaedr. 230. E: τοῦθ' ἐλόμενος (τὸ σχῆμα) ἀναγίγνωσκς. Legg. IV. 719. D: τὴν μίαν ἐλόμενος συ, τὴν μέσσην cet. Ax. 368. A. Pol. X. 617. E: αἰτία ἐλομένου. Phil. 33. A: τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐλομένῳ βίον cet. B. Pol. X. 619. B. 618. B: ἄλλον ἐλομένην βίον. 620. A. Legg. V. 733. E: τὸ φίλον ... καὶ κάλλιστον ἐλόμενοι ζῆν ... μακαριώτατα. Pol. X. 620. E: ἀποπληρωτὴν τῶν αἰρεθέντων. (pass.). Soph. 217. D: τῶν νέων τίνα αἰρήσει. Prot. 358. D: οὐδεὶς τὸ μείζον αἰρήσεται (κακόν). Phil. 22. A: πᾶς ... τούτον γε αἰρήσεται μᾶλλον ἢ ἐκείνων ὁποτερονοῦν. Pol. X. 617. E: ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε. III. 386. B: αἰρήσασθαι πρὸ ἥττης τε καὶ δουλείας θάνατον. IV. 422. D:

αίρησθαι κυὸς πολεμεῖν στερεοῖς ... μᾶλλον ἢ ... προβά-
τοις cet. X. 620. C: αἰρησομένην ἵεναι. — Verb. *aperop-*
pendum. Gorg. 499. E: οὐκ οὖν τὰς ... χορητὰς καὶ ἡδονὰς
καὶ λύπας καὶ αἰρετέον ἐστὶ καὶ πρακτέον; Phil. 18. D.
Tim. 75. C: φαυλοτέρου ... τὸν ἐλάττονα ἀμείνονα ὄντα
(βίον) ... αἰρετέον (προαιρετέον?). Legg. IX. 875. D: τὸ
δεύτερον αἰρετέον.

αἶρω, *tollo*, *attollo*. Crat. 410. B: ὅτι αἶρει τὰ ἀπὸ
τῆς γῆς. Tim. 90. A: ἀπὸ γῆς ἡμᾶς αἶρειν. 63. B: αἶρων
τον ζυγόν. Crat. 425. D: ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι
θεοὺς αἶροντες. 423. A: ἤρομεν ἂν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν
χεῖρα. Phaedr. 248. A: τότε μὲν ἦρε, τότε δὲ ἔδν. Pol. IX.
578. E: εἴ τις θεῶν ἄνδρα ἐνα ... ἄρας ἐκ τῆς πόλεως ...
θεῖη εἰς ἐρημίαν. Legg. II. 671. B: πᾶς ... αὐτὸς αὐτοῦ
κουφότερος αἶρεται. Tim. 76. B: αἰρόμενον ... ὑπὸ τῆς
φορᾶς ἔξω. 66. B: ὁμοῦ κινουμένης καὶ αἰρομένης. Med.
suscipio, *aggredior*. Pol. II. 374. E: οὐκ ἄρα φαῦλον πρᾶγμα
ἡράμεθα. Polit. 277. B: θαυμαστὸν ὄγκον ἀράμενοι τοῦ
μύθου. **nanciscor*, *consequor*. Legg. XII. 969. A: σὺ ...
κλέος ἀρεὶ μέγιστον cet.

αἰσθάνομαι, *sensio* vel *sensu percipio*, deinde in univ.
sensibus (ut oculis, auribus al.) *percipio*. Phaedr. 235. C: πλῆ-
ρὲς πως ... τὸ στήθος ἔχων αἰσθάνομαι cet. Theaet. 160.
C: ἐγὼ ... αἰσθάνομαι αὐτοῦ. 192. D: ἀκούω ἢ τιν' ἄλλην
αἰσθῆσθαι αἰσθάνομαι. 184. E: δι' ὧν αἰσθάνει. Ib. α' δι'
ἐτέρας δυνάμεις αἰσθάνει. 185. E: δι' ὧν αἰσθάνεται cet.
192. A. B. C. D. Parm. 142. B. Theaet. 184. D: ἢ διὰ τού-
των οἷον ὀργάνων αἰσθανόμεθα ὅσα αἰσθητά. 185. D.
Tim. 51. C. D. 61. E. Charm. 167. D: ὧν ... αἱ ἄλλαι
αἰσθήσεις αἰσθάνονται. Ion. 536. C: ἐκείνου μόνον αἰσθά-
νονται τοῦ μέλους ὁξέως ὃ cet. Theaet. 185. A: οὐδ' αὖ
διὰ τοῦ ἐτέρου περὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνοι' ἂν. 193. D: ὅταν
... τὸν μὲν πρὸς τῷ γινώσκαι αἰσθάνωμαι. Pol. VI.
494. D: εἰάν ... εἰς αἰσθάνηται. Phaed. 75. B: ὁρᾶν καὶ
ἀκοῦειν καὶ τᾶλλα αἰσθάνεσθαι. Theaet. 151. E: αἰσθά-
νεσθαι τοῦτο ὃ ἐπίσταται. 163. C. 186. B. 192. E. 193. A.
Pol. IV. 439. E: αἰσθανόμενος νεκροὺς παρὰ τῷ τρεῖς
κειμένους. Pol. VII. 524. A: ἡ αἰσθήσις τὸ σκληρόν αἰσθα-
νομένη. Charm. 167. E: μηδενὸς αἰσθανομένη (αἰσθήσις).
Theaet. 185. C: ἡμῶν τὸ αἰσθανόμενον. 192. A. Pol. II.
375. A: ἐλαφρόν πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διωκᾶσθαι. Theaet.
182. B: τὰ δὲ αἰσθανόμενα (γίγνεσθαι). Legg. X. 894. A:
τοῖς αἰσθανομένοις. Polit. 306. D: ἄλλον παρῶν ἐπαινοῦν-
τος ἡσθῆσαι. Pol. V. 462. C: πᾶσα ἡ κοινωνία ἡ κατὰ τὸ
σῶμα ... ἡσθετο. Tim. 66. D: διὸ τούτων οὐδεὶς οὐδενὸς
ὁσμῆς πώποτε ἡσθετό τις. Phaed. 79. A: καὶ ταῖς ἄλ-
λαις αἰσθήσεσιν αἰσθοιο. Theaet. 185. A: δι' ἄλλης ...
αἰσθέσθαι. Legg. X. 900. A: ἰδὼν ἢ δι' ἀκοῆς αἰσθόμενος.

Gorg. 464. C: ἡ κολακευτικὴ αἰσθομένη, οὐ γνοῦσα λέγω. Phaed. 76. A: αἰσθόμενόν τι ἢ ἰδόντα ... ἡ τινα ἄλλην αἰσθησιν λαβόντα cet. *animadverto, intelligo, cognosco, comperio. Gorg. 455. C: ὡς ἐγὼ τινας σχεδὸν καὶ συχνούς αἰσθάνομαι. 481. D: αἰσθάνομαι οὖν σου ἐκάστοτε ... οὐ δυναμένου ἀντιλέγειν. 519. B: αἰσθάνομαι ... ἀγανακτούντων cet. Menex. 236. C. Gorg. 479. C: ἀρ' αἰσθάνει τὰ συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου; 496. E. Crat. 432. D. Conv. 207. A: ἡ οὐκ αἰσθάνει ὡς cet. Alc. I. 135. C. Hipp. min. 369. B. Phil. 44. B: λεγόντων τε ταῦτα καὶ δοξαζόντων αἰσθανόμεθα. Pol. III. 406. C. Prot. 317. A: ἐπεὶ οἷγε πολλοὶ ... οὐδὲν αἰσθάνονται. Gorg. 518. E. Theaet. 175. D. Alc. I. 121. D. Theaet. 185. A: περὶ τῶν ἀμφοτέρων αἰσθάνοι' ἄν. Pol. III. 401. E: ὅτι ... τῶν παραλειπομένων ... ὅξυτατ' ἂν αἰσθάνοιτο cet. Pol. VI. 494. D: ἐὰν ... εἰς αἰσθάνηται (al. διαισθάνηται). III. 402. C: (πρὶν ἂν) ἐρόντα ἐν οἷς ἔνεστιν αἰσθανόμεθα. Lys. 209. D: ὅταν αἰσθάνωνται ὅτι ἱκανῶς φρονεῖς. Phaedr. 263. C: ὅξέως αἰσθάνεσθαι ... ποτέρου ὃν τυγχάνει τοῦ γένους. Phaed. 88. B. Pol. III. 402. B. IX. 572. A. Hipp. mai. 371. A: αἰσθανόμενος αὐτοῦ ψευδομένου. Apol. 21. E. Charm. 167. D: μηδεὶς αἰσθανομένη. Tim. 70. B: ἴνα ... τῶν τε παρακελεύσεων καὶ ἀπειλῶν αἰσθανόμενον γίγνοιτο ἐπήκοον. Conv. 189. C: αἰσθανόμενοι γε cet. Critia 107. D. Pol. II. 360. D: ἀθλιώτατος ... ἂν δόξειεν εἶναι τοῖς αἰσθανομένοις. Apol. 39. D: ὑμεῖς δὲ οὐκ ἡσθάνεσθε. Conv. 220. C: ἄνθρωποι ἡσθάνοντο. Prot. 316. D: ἐνίοις δὲ τινες ἡσθῆμαι καὶ γυμναστικὴν (προκαλύπτεσθαι). Phaed. 61. C: ἐξ ὧν ἐγὼ ἡσθῆμαι. Crat. 426. B. Phil. 272. B: τὸν νυνὶ (βίον) παρὼν αὐτὸς ἡσθῆσαι. Theaet. 149. D: ἀρ' οὖν ἔτι καὶ τότε αὐτῶν ἡσθῆσαι ὅτι cet. Parm. 128. B: σὺ ... τὴν ἀλήθειαν τοῦ γράμματος οὐ πανταχοῦ ἡσθῆσαι. Crat. 404. E: ἡ οὐκ ἡσθῆσαι; Conv. 202. A. Pol. III. 395. C. V. 467. A. VI. 506. C. X. 608. D. Tim. 24. B. Alc. I. 121. B. Theag. 129. E. Soph. 223. D: τῆς δ' ἐμπορικῆς ἀρ' οὐκ ἡσθῆμεθα ὅτι τὸ μὲν cet. Parm. 135. C: τοῦ τοιούτου ... μοι δοκεῖς καὶ μάλλον ἡσθῆσθαι. Conv. 189. C: ἐμοὶ ... δοκοῦσιν ἄνθρωποι τὴν τοῦ ἔρωτος δύναμιν οὐκ ἡσθῆσθαι. Lach. 197. D. Polit. 264. C: ἡσθήμενος. Pol. III. 409. B. VII. 527. E. Prot. 328. D: ἐπεὶ ... ἡσθόμεν ὅτι ... πεπαισμένος εἶη. Theaet. 144. A: οὐδένα πω ἡσθόμεν οὕτω θανμαστῶς ἐν πεφυκότα. Apol. 20. A. 22. C. Phaedr. 241. E: οὐκ ἡσθον ... ὅτι cet. Alc. I. 127. D. Phaed. 89. A: ἡμῶν ὡς ὅξέως ἡσθετο ὁ πεπόνθειμν ὑπὸ τῶν λόγων. Phaedr. 243. A: ὃν (καθαρμόν) Ὅμηρος ... οὐκ ἡσθετο. Pol. II. 359. B: μάλιστ' ἂν αἰσθοίμεθα εἰ cet. Ep. II. 314. E: (ἂν) σὺ αἰσθῇ. Polit. 285. A: ὅταν ... τὴν τῶν πολλῶν τις πρότερον αἰσθῇται κοινωνίαν. Theag. 122. C: μὴ

... αἰσθώμεθα γέλοιοι ὄντες. Pol. VI. 500. D: ἐὰν ... αἰσθωνται οἱ πολλοὶ ὅτι cet. Ib. ἐάνπερ αἰσθωνται. IX. 575. C. IV. 440. B: οὐκ ἂν φάναι γενομένου ποτὲ ἐν σεαυτῷ τοῦ τοιοῦτου αἰσθέσθαι. Legg. II. 669. C: χαλεπώτατον ... αἰσθέσθαι. Alc. I. 127. E. Theag. 126. D. Crat. 427. C: τοῦ ... νῦν τὸ εἶσω αἰσθόμενος τῆς φωνῆς. Pol. VII. 538. B: αἰσθόμενος ... τὸ ὄν. Legg. VI. 762. D. IX. 881. E. X. 910. Alc. I. 122. C. Legg. VI. 758. D: γενομένων ... αἰσθομένης τῆς πόλεως. Pol. II. 360. A: αἰσθομενον ... εὐδὺς διαπραξασθαι cet. Alc. I. 127. E.

αἰσθησις, ἡ, *subiect. sensus, perceptio, object. sensus* (germ. *der Sinn*) et *instrumentum sensus*. Def. 414. C: αἰσθησις ψυχῆς φορὰ νοῦ κινήσις cet. Theaet. 151. E: οὐκ ἄλλο τί ἐστιν ἐπιστήμη ἢ αἰσθησις. Id. 160. D. 156. B: τὸ μὲν αἰσθητόν, τὸ δὲ αἰσθησις. 160. C: ὁληθῆς ... ἐμοὶ ἢ ἐμῇ αἰσθησις. Parm. 142. A: οὐδὲ τις ἐπιστήμη οὐδὲ αἰσθησις οὐδὲ δόξα. 155. D. 164. B. Pol. VI. 507. E: ἡ τοῦ ὁρᾶν αἰσθησις. VII. 523. C. 524. A. Menex. 248. B: εἰ τις ἐστὶ τοῖς τεταλευτηκόσιν αἰσθησις τῶν ζώντων. Apol. 40. C. Ep. II. 311. C: ὅτι ἐστὶ τις αἰσθησις τοῖς τεθνεῶσι τῶν ἐνθάδε. Phaedr. 250. D: κατελήφαμεν αὐτὸ διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως τῶν ἡμετέρων. Phaed. 79. C: διὰ τοῦ ἀκούειν ἢ δι' ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως. Ib. τοῦτο ... ἔστι τὸ διὰ τοῦ σώματος, τὸ δὲ αἰσθήσεως σκοπεῖν τι. Theaet. 195. E: ἐν τῇ συνάψει αἰσθήσεως πρὸς διάνοιαν. Phil. 34. A: σωτηρίαν ... αἰσθήσεως τὴν μνημὴν λέγων cet. B. 38. B. 39. B. Pol. VII. 523. B. 537. D. VIII. 546. B. Tim. 28. A. B. al. Phaedr. 271. D: ὁξέως τῇ αἰσθήσει δύνασθαι ἐπακολουθεῖν. Gorg. 465. B: λειότητι καὶ αἰσθήσει (*an ἀνθήσει, splendore?*). Phaed. 65. D: ἀλλ' ἄλλη τινὶ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφῆμω αὐτῶν; Theaet. 182. A. Phil. 35. A. Pol. VII. 524. D. Tim. 38. A. 69. D: αἰσθήσει ... ἀλόγῳ. al. Phaedr. 240. D: πᾶσαν αἰσθησὶν αἰσθανομένῳ τοῦ ἐρωμένου. Phaed. 73. C: ἢ τινα ἄλλην αἰσθησὶν λαβών. Id. 76. A. Theaet. 156. D: τὴν λευκότητά τε καὶ αἰσθησὶν αὐτῇ ἐμφυτον. 158. A: τῇ τὴν αἰσθησὶν ἐπιστήμην τιθεμένῳ. 159. D. 160. E. 192. C. 194. A. Phil. 33. C. 34. A. Crat. 430. E. 431. A. Pol. II. 375. A. VII. 523. C. 524. D. Tim. 42. A. 45. D. al. Theaet. 156. B: αἰ ... αἰσθήσεις τὰ τοιαῦτα ἡμῖν ἔχουσιν ὁνόματα, ὅψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὁσφρήσεις cet. 166. C: ὡς οὐχὶ ἰδίαί αἰσθήσεις ἡμῶν ἐκάστω γίγνονται. 179. C: ἐξ ὧν αἰ αἰσθήσεις καὶ αἰ κατὰ ταύτας δοξαὶ γίγνονται. 184. D. Pol. VII. 523. E. Tim. 43. C: αἰ (κινήσεις) ἐπὶ τὴν ψυχὴν φερόμεναι ἐκλήθησάν τε καὶ νῦν ἔτι αἰσθήσεις ξυνάπασαι κέκληνται. 44. A. 64. E. Legg. X. 901. D: ὁπόσων εἰσὶν αἰ αἰσθήσεις τε καὶ ἐπιστήμαι. Charm. 167. D. al. Phaedr. 249. B: ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον. 250. D: ὅψεις ... ἡμῖν ὁξυτάτη

τῶν διὰ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Phaed. 65. B. 75. A. B. 76. D. Theaet. 167. B. 194. C. Polit. 286. A. Pol. III. 411. D. al. Prot. 334. C: τὴν δυσχέρειαν ... τὴν ἐπὶ ταῖς αἰσθήσεσι ταῖς διὰ τῶν ῥινῶν γιγνομένην ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὄψοις. Phaed. 75. A: πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν. E: ταῖς αἰσθήσεσι χρωόμενοι. 79. A: καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἰσθοιο. Theaet. 156. C. Phil. 39. A. 66. C. Tim. 77. A. Legg. XII. 898. E. al. Phaed. 75. B: ἐωρῶμεν ... καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἰχομεν. 96. B: ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων. Theaet. 157. E: ψευδεῖς αἰσθήσεις ... γιγνομένας. 182. B: ἐξ ἀμφοτέρων ... τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἀποτίκτοντα. Phil. 55. E. 41. D. Tim. 64. A. Legg. XI. 927. A: οἱ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐρημίας αἰσθήσεσι ἔχουσι. XII. 942. E: ἔχον τὰς κυρίας ἀπάσας αἰσθήσεις αὐτοῦ φύσει. Hipp. mai. 298. D. al. *visio vel visum, species (vern. Erscheinung). Phaedr. 253. E: πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμύνας (διαθερμύναν;) τὴν ψυχὴν. Soph. 266. C: ἐναντίαν αἰσθησιν παρέχον. Phaed. 111. B: φήμας ... καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν.

αἰσθητήριον, τό, id quo sentimus, instrumentum sensus vel sentiendi. Ax. 366. A: νοσοῦς ... καὶ φλεγμονὰς τῶν αἰσθητηρίων.

αἰσθητής, ὁ, sentiens. Theaet. 160. D: πῶς ... οὐκ ἐπιστήμων ἂν εἴη ὠνπερ αἰσθητής;

αἰσθητικός, ἡ, ὄν, sentiendi vim habens, sentiendi facultate praeditus, sentiens. Tim. 67. C: τέταρτον ... λοιπὸν ἔτι γένος ἡμῶν αἰσθητικόν. 70. B: ὅσον αἰσθητικόν (v. αἰσθητόν) ἐν τῷ σώματι. Locr. 102. D: αἰσθητικῶς ... δυσαισθησία (νόσος). Tim. 67. A: τρίτον ... αἰσθητικὸν ἐν ἡμῖν μέρος ἐπισκοποῦσι τὸ περὶ τὴν ἀκοήν cet. 61. D: τῶν περὶ τὰ παθήματα ὅσα αἰσθητικά. 65. A: πληρώσεως ... αἰσθητικά γιγνόμενα.

αἰσθητός, ἡ, ὄν, sub sensum cadens, sensum moens. Tim. 92: (ὁ κόσμος) αἰσθητός ... γέγονεν. Men. 76. D: ἀπορροή σχημάτων ... αἰσθητός. Theaet. 156. B: τὸ μὲν αἰσθητόν, τὸ δὲ αἰσθητὸς. Ib. τὸ ... αἰσθητόν γένος τοῦτον ἐκάσταις ὁμόγονον. Tim. 64. D. Theaet. 156. B: μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ. Tim. 51. A: διὸ ... τοῦ ... ὁρατοῦ καὶ πάντως αἰσθητοῦ μητέρα ... μήτε γῆν ... λέγωμεν. 64. A: κατὰ παντός αἰσθητοῦ καὶ ἀναισθητοῦ παθήματος τὰς αἰτίας λαμβάνωμεν. Pol. VI. 511. B: αἰσθητῷ ... οὐδενὶ προσχρῶμενος. Theaet. 182. A: τὸ μὲν πάσχον αἰσθητόν (scribend. αἰσθητικόν, sentiens), ἀλλ' οὐκ αἰσθησιν ἔτι γίγνεσθαι. Phaed. 83. B: εἶναι ... τὸ μὲν τοιοῦτον αἰσθητόν τε καὶ ὁρατόν. Tim. 37. B. 52. A. 64. D. Polit. 285. E: αἰσθηταὶ τινες ὁμοιότητες. Theaet. 156. C: ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι τὰ ἄλλα αἰσθητὰ ἐγγενῆ γιγνόμενα. 184. D. Tim. 28. B. Pol. VII. 529. B: εἰάν ... ὅτιοῦν τῶν αἰσθητῶν ἐπιχειρῇ μανθάνειν. Locr. 101. B: τέταρτόν τι γένος αἰσθητῶν cet. Phil. 51. B:

ὅσα ... τὰς πληρώσεις αἰσθητὰς ... παραδίδωσιν. Theaet. 182. B: τὰς αἰσθησεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἀποτίκτοντα. 202. B: οὕτω ... τὰ μὲν στοιχεῖα ἄλογα καὶ ἄγνωστα εἶναι, αἰσθητὰ δέ. Pol. VI. 507. C: καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθησεσὶ πάντα τὰ αἰσθητὰ (αἰσθανόμεθα). Def. 411. C: σῶμα περιέχον πάντα τὰ αἰσθητά.

αἰσσω, *feror*, *volūo*. Pol. III. 386. D. et Men. 100. A: καὶ δὲ σκιαὶ αἰσσοῦσι (Hom.). **concitor*, *adducor*. Legg. IV. 709. A: ταῦτα ... πάντα προῖδὼν τις αἰττεῖεν ἂν εἰπεῖν ὅπερ ἐγὼ νῦν δὴ cet.

αἰστῶ, *deleo*, pass. *evanesco*, *pereo*. Prot. 321. A: μή τι γένος αἰστωθείη.

αἰστωρ, ὁ ἦ, *inscius*. Legg. VIII. 845. B: ἐὰν δέ τις αἰστωρ ὦν αὐτὸς ἢ δοῦλος ἄψηται cet.

αἰσχος, τό, *deformitas*, *turpitude*, *obscenitas*. Soph. 228. A: ἀλλ' αἰσχος ἄλλο τι πλὴν τοῦ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ θυσιδὲς ὄν γένος. Pol. IV. 444. E: κακία δὲ νόσος τε καὶ αἰσχος καὶ ἀσθένεια. Conv. 201. A: ἄλλο τι ὁ Ἔρως κάλλους ἂν εἴη ἔρως, αἰσχους δ' οὐ; 197. B: αἰσχει ... οὐκ ἔπεστιν (αἰσχους ... οὐκ ἔστιν?) Ἔρως. Phaedr. 240. E: εἰς ... μέτῃν ἰόντος πρὸς τῷ μὴ ἀνεκτῷ ἐπ' αἰσχει (int. ὄντας). Gorg. 477. B: κακίαν ἂν φήσαις ἀσθένειαν εἶναι, καὶ νόσον καὶ αἰσχος cet. Soph. 228. A. E. Legg. I. 646. B. Phaed. 110. E: ἃ ... φυτοῖς αἰσχη τε καὶ νόσους παρέχει.

αἰσχροκέρδεια, ἡ, *turpis lucri cupiditas*. Legg. VI. 754. E: αἰσχροκερδείας ... αὐτὸν γραψάμενος ὁ βουλευθείς cet.

αἰσχροκερδής, ὁ ἦ, *turpis lucri cupidus*, *sordidum quæstum faciens*. Pol. III. 408. C: οὐκ ἦν ... αἰσχροκερδής, εἰ δ' αἰσχροκερδής, οὐκ ἦν θεοῦ.

αἰσχρολογῶ, *turpia* s. *obscena loquor*. Pol. III. 395. E: κωμωδοῦντας ἀλλήλους καὶ αἰσχρολογοῦντας.

αἰσχρός, ὁ, ὄν, *deformis*; *turpis*, *foedus*; etiam *indignus* s. *ignominiosus*; *vilis*. Theaet. 185. E: καλὸς ... αἰ ... καὶ οὐχ ... αἰσχρός. Conv. 201. E: αἰσχροὺς ἄρα ὁ Ἔρως ἐστὶ καὶ κακός; Hipp. mai. 289. A: ὡς ... πιθόκων ὁ κάλλιστος αἰσχρός ἄλλω (fort. ἀνθρώπων) γένει συμβάλλειν. Phil. 49. C: ἀγνοια ... ἡ ... τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρὰ τε καὶ αἰσχροῖα (an ἀγρία?). Conv. 181. A: οὕτε καλὴ οὕτε αἰσχροῖα (πρᾶξις). 184. C. Prot. 332. C: τούτῳ (τῷ καλῷ) ἐστὶ τι ἐναντίον πλὴν τοῦ αἰσχροῦ; 352. D: αἰσchrὸν ἐστὶ καὶ ἐμοὶ ... μὴ οὐχὶ ... φαναι cet. 338. C: αἰσchrὸν ... τοῦτο τῷδε γίννεται cet. Phaedr. 255. A: ὡς αἰσchrὸν ἐρῶντι πλησιάζειν. 258. D. Gorg. 458. D. Theaet. 151. D. 195. D. Conv. 183. D: καλῶς μὲν πραττόμενον καλόν, αἰσchrῶς δὲ αἰσchrὸν. 206. C: ἀνάριμστον ... τοῦ αἰσchrὸν παντὶ τῷ θείῳ. al. Pol. III. 405. A: τῆς ... κακῆς τε καὶ αἰσchrᾶς παιδείας ... τεκμήριον cet. Legg. VI. 779. A: ἐκ ῥαστώνης ... τῆς αἰσchrᾶς οἱ πόνοι ... πεφύκασαι

γίνεσθαι. Ep. VII. 344. E. Conv. 178. E: ὅταν ὁφθῇ ἐν αἰ-
 σχρῷ τινὶ ὧν. 206. C: τίπτειν ... ἐν ... αἰσχρῷ οὐ δύνα-
 ται. Soph. 230. E: ἀπαιδεύτόν τε καὶ αἰσχρὸν γερονέναι
 ταῦτα (ad haec). Phil. 65. E: νῦν ... οὐδ' ὕπαρ οὐτ' ὄναρ
 αἰσχρὸν οὔτε εἶδεν οὔτε ἐπενόησεν cet. Conv. 202. B: αἰ-
 τὸν αἰσχρὸν ἢ κακὸν εἶναι. Soph. 228. D: ψυχὴν ... ἀνό-
 ητον αἰσχρὰν ... θετίον. Legg. VII. 819. D: αἰσχρὰν
 ἀγνοίαν. VIII. 831. D: πρᾶξιν πράττειν ... πάντως αἰ-
 σχρὰν. Phaedr. 244. B: οὐκ αἰσχρὸν ἡγοῦντο ... μανίαν.
 Gorg. 474. D: κακὸν καὶ αἰσχρὸν. Crat. 416. B: αἰσχρὸν
 καλοῦσιν. Conv. 178. D: εἴ τι αἰσχρὸν ποιῶν κατάδηλος
 γίγνοιτο. 182. D. 194. C. D. 201. E. al. Critia 121. B:
 αἰσχροὶ καταφαίνοντο. Legg. IX. 859. D: ἂν καὶ τυγχάνω-
 σιν ὄντες αἰσχροὶ τὰ σώματα. Pol. VI. 506. C: δόξας, ὡς
 πᾶσαι αἰσχροί; Legg. II. 663. E: αἰσχρὰ δὲ καὶ κακά. Conv.
 178. E: ἀπερχόμενοι πάντων τῶν αἰσχρῶν. Pol. I. 344. B:
 ἀντὶ τούτων τῶν αἰσχρῶν ὀνομάτων cet. Legg. VIII. 838.
 B: αἰσχρῶν αἰσχίστα. X. 896. D: αἰτίαν εἶναι ψυχὴν καὶ
 τῶν ... αἰσχρῶν. Alc. I. 116. A: οὐδὲ τῶν αἰσχρῶν, καθ'
 ὅσον αἰσχρὸν, κακόν. 117. A. Conv. 178. D: τὴν ἐπὶ ...
 τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνην. Prot. 323. D: τοὺς αἰσχροὺς ἢ συμ-
 κροῦς cet. Legg. XII. 943. E: ὡς αἰσχροὺς αὐτὰς εἰς ὀνειδος
 τιθεῖς. Pol. III. 402. A: τὰ δ' αἰσχρὰ πύργοι τ' ἂν ὁρθῶς
 cet. VI. 506. C: βούλει ... αἰσchrὰ θεάσασθαι, τυφλά τε
 καὶ σκολιὰ cet. IX. 589. C: οὐ καὶ τὰ καλὰ καὶ αἰσchrὰ
 νόμιμα ... ἂν φαίμεν γεγονέναι; D. Legg. II. 655. E. V.
 728. A. Euth. 7. E. Tim. 60. C: αἰσχίων ... ἢ ἐναντία.
 Alc. I. 132. A: ἂν μὴ ... αἰσχίων γένῃ. Crit. 44. C: τίς
 ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης δόξα cet. Gorg. 474. C: τί δὲ δὴ
 αἰσχίον; Id. 475. B. D. 508. C: ὅσωπερ αἰσχίον, τοσούτω
 κάκιον. Pol. II. 405. B. C. Menex. 247. B. Legg. I. 635. D:
 δουλεύσουσι τρόπον ἕτερον καὶ ἔτ' αἰσχίω. II. 663. D: τὸν
 ἄδικον βίον οὐ μόνον αἰσχίω ... τοῦ δικαίου ... εἶναι cet.
 Gorg. 508. E: αἰσχίον καὶ κάκιον. Pol. II. 381. B: ἢ ἐπὶ
 τῷ χειρὸν καὶ τὸ αἰσχίον ἑαυτοῦ (μεταβάλλει ἑαυτόν). Conv.
 182. D: καὶ αἰσχίους ἄλλων ὥσι. Legg. VII. 814. E: τὴν
 (ὀρχησιν) τῶν αἰσχίωνων (σωμάτων) ἐπὶ τὸ φαῦλον (μι-
 μουσμένην). Crat. 429. A: οἱ μὲν καλλίους τὰς οἰκίας ἐργά-
 ζονται, οἱ δὲ αἰσχίους. Polit. 293. E: τὰς δὲ ἄλλας ἐπὶ τὰ
 αἰσχίονα μεμιμῆσθαι. 297. C. Crat. 429. B: οἱ μὲν καλλίω
 τὰ ἔργα αὐτῶν παρέχονται, οἱ δὲ αἰσχίω. Legg. II. 657. A.
 663. B: ὥστε νομοθέτη γε αἰσχιστος λόγων cet. Gorg. 477.
 C: τίς ... τούτων τῶν πονηριῶν αἰσχίστη; Ib. εἰ δὴ αἰσχί-
 στη cet. Alc. I. 118. A. Gorg. 472. C: μὴ εἰδέναι ... αἰ-
 σχιστον. 477. C. D. 508. D. Pol. III. 405. B. 416. A. Legg.
 I. 626. E. Hipp. mai. 296. A. Alc. I. 118. B: ἀμαθία ...
 ξυνοικεῖς ... τῇ αἰσχίστῃ. Gorg. 509. B: ταύτην εἶναι τὴν
 αἰσχίστην βοήθειαν. Phil. 65. E: τὸ πάντων αἰσχιστον ἐπο-

μενον ὁρώντες. Conv. 183. D: ἡγήσαιτ' ἂν ... αἰσχιστον τὸ τοιούτον ... νομίζεσθαι. Pol. II. 378. C. Hipp. mai. 299. A. Legg. IX. 860. A: λεχθέντων τῶν δικαίων αἰσχιστων εἶναι. Legg. VIII. 838. B: καὶ αἰσχροῶν αἰσχιστα (εἶναι). IX. 860. B. Euthyd. 294. D.

αἰσχροότης, ἡ, *turpādo*. Gorg. 525. A: ἄσυμμετρίας τε καὶ αἰσχροότητος γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν.

αἰσχροῶς, *turpiter*, *male*. Phaedr. 258. D: αἰσχροῶς τε καὶ κακῶς (λέγειν). Conv. 183. D: αἰσχροῶς δὲ (πραττόμενον) αἰσχρόν. Ib. αἰσχροῶς (πράττειν) ... ἐστὶ cet. Legg. III. 692. C: αἰσχροῶς ... ἡμύναντο αὐτούς. VII. 814. A: οὕτως αἰσχροῶς τὰς γυναῖκας εἶναι τοθραμμένας. XII. 944. E. Crit. 54. C. Gorg. 457. D: αἰσχιστα ... λοιδορηθέντες. Crat. 435. C: αἰσχιστα ... τούναντίον (opp. κάλλιστ' ἂν λέγοιτο). Alc. I. 127. D: κινδυνεύω ... λεληθέναι ἑμαυτὸν αἰσχιστ' ἔχων.

αἰσχύνη, ἡ, *pudor*, *verecundia*. Def. 416: φόβος ἐπὶ προσδοκίᾳ ἀδοξίας. Phaedr. 237. A: μὴ βλέπων πρὸς σὲ ὑπ' αἰσχύνης διαπορεύμαι. 241. A. 243. B. 254. C. Gorg. 487. B: εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον ὥστε cet. E. Conv. 198. C: ὑπ' αἰσχύνης ὀλίγου ἀποδράς ῥόχνην. Pol. IX. 571. C: ὡς ἀπὸ παστὸς λελυμένον ... αἰσχύνης καὶ φρονήσεως. Legg. I. 648. D: τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπίπροσθεν ποιοῦμενος. Ep. VII. 329. B: εἴ τι ... ἀποδειλιῶν αἰσχύνης μετέσχον κακῆς. Gorg. 508. B: ἂ Πῶλον αἰσχύνῃ ῥού συγχωρεῖν. 492. A: δι' αἰσχύνην ἀποκρυπτόμεναι τὴν αὐτῶν ἀδυσμίαν. 508. C. Legg. VIII. 841. A. Soph. 230. D: εἰς αἰσχύνην καταστήσας. Conv. 178. D: τὴν ... ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνην. Legg. I. 647. A. II. 671. D: ὃν αἰδῶ τε καὶ αἰσχύνην θείον φόβον ὀνομάκαμεν. V. 732. B. **turpādo*, *dedecus*, *ignomīnia*, *infamia*. Gorg. 509. C: αἰσχύνῃ τοῦ μὴ (δύνατον εἶναι βοηθεῖν). Legg. I. 647. B: φίλων ... φόβος αἰσχύνης πέρι κακῆς. IX. 873. C: μὴδὲ αἰσχύνης τινὸς ἀπύρου καὶ ἄβριου μεταλαχῶν. Conv. 184. E: καὶ ἕα-πατωμένῳ αἰσχύνην φέρει καὶ μὴ. Legg. II. 671. E: μείζω τὴν αἰσχύνην φέρειν. IX. 878. C: ἔαν ... αἰσχύνην ... μεγάλην τινὰ προσβάλλῃ τῷ τρωθέντι. Menex. 247. A: ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει. Apol. 35. A: αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Ep. VII. 334. B: ὡς αἰσχύνην οὗτοι περιῆψαν τῇ πόλει. **actīv. in eo dicitur quī aliquem infamat vel ignomīnia potat*. Legg. XI. 919. E: γραφείσθω ... αὐτὸν γένους αἰσχύνης ὁ βουλόμενος.

αἰσχυντηλὸς, ἡ, ὄν, *pudicus*. Charm. 158. C: τὸ αἰσχυντηλὸν αὐτοῦ τῇ ἡλικίᾳ ἔπρεψεν. 160. E: δοκεῖ ... αἰσχύνεσθαι ποιεῖν ἢ σωφροσύνη καὶ ἀσχυντηλὸν τὸν ἀνδραπον.

αἰσχυντηλῶς, *verecunde*. Legg. II. 665. E: ἀηδῶς τε καὶ αἰσχυντηλῶς ἄδοντες.

αἰσχυνηρός, ἄ, ὄν, *rudicus, verecundus*. Gorg. 487. B: αἰσχυνηροτέρω μᾶλλον τοῦ δέοντος.
 αἰσχύνω, *infamo, turpitudinem infigo, ignominia afficio*.
 Pol. VI. 495. C: ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ἡσχυνάν τε καὶ ὄνειδῃ περιῆψαν. Menex. 246. D: πρὶν τοὺς ἡμετέρους πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχύναι. Ib. ἡγοῦμενοι τῷ τοῦ αὐτοῦ αἰσχύναντι ἀβίωτον εἶναι. Med. *erubescō, pudorē afficior, ad pudendum inducor, me pudet*; hinc etiam *revereor et vereor*, cum negatione non dubitō (vern. kein Bedenken tragen). Theaet. 183 E: Μέλισσον ... ἦττον αἰσχύνομαι. Conv. 216. B: ἐγὼ ... τοῦτον μόνον αἰσχύνομαι. Ib. αἰσχύνομαι τὰ ὁμολογημένα. Crit. 45. E: ὡς ἐγωγε ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ... αἰσχύνομαι. Apol. 22. B: αἰσχύνομαι ... ὑμῖν εἰπεῖν ... τάληθῃ. Theag. 127. B. 130. C. Hipp. mai. 304. C. Hipp. min. 372. C: οὐ γὰρ αἰσχύνομαι μανθάνων. Ep. III. 317. B. Gorg. 494. E: οὐκ αἰσχύνει εἰς τοιαῦτα ἄγων τοὺς λόγους; Apol. 28. B: εἰτ' οὐκ αἰσχύνει ... τοιοῦτον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύσας; 29. D. Crit. 52. C. Euthyd. 295. B. Alc. I. 109. A. Phaedr. 251. A: οὐ δέδοικεν οὐδ' αἰσχύνεται παρὰ φύσιν ἡδονὴν διώκων. Conv. 178. E: ὅτι ... τοὺς ἐραστας αἰσχύνεται. Phil. 66. A: αἰσχυνόμεθα. Riv. 135. A: ἢ ἴσως αἰσχυνόμεθα. Hipp. mai. 299. A: ὅτι πάλαι αἰσχύνεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς φάναι καλὰς εἶναι. Phaedr. 257. D: αἰσχύνονται λόγους ... γραφεῖν. Soph. 247. B: αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν ... ὁμολογεῖν. Legg. II. 656. A. Prot. 333. C: αἰσχυνοίμην ἂν ἐγωγ' ... τοῦτο ὁμολογεῖν. Theaet. 190. E: αἰσχυνοίμην ἂν ὑπὲρ ἡμῶν. Conv. 218. D: ἐγὼ ... μᾶλλον ἂν μὴ χαριζόμενος αἰσχυνοίμην τοὺς φρονίμους ἢ cet. Hipp. mai. 298. B. Ep. III. 324. E. Prot. 312. A: οὐκ ἂν αἰσχύνοιο ... σαυτὸν (γ. αὐτὸν) σοφιστὴν παρέχων. Conv. 194. C: τάχ' ἂν αἰσχυνοιο αὐτούς. Ib. τοὺς ... πολλοὺς οὐκ ἂν αἰσχύνοιο cet. Pol. X. 604. A: ἃ εἰ τις αὐτοῦ ἀκούοι αἰσχύνειτ' ἂν. Id. 605. E. Legg. II. 665. E. Gorg. 455. C: οἱ ἴσως αἰσχύνουσι ἂν σε ἀνερέσθαι. Pol. X. 606. C: ὃ τι ἂν (al. ὅτι, ἂν; fort. ὅταν) αὐτὸς αἰσχύνῃ (al. αἰσχύνοιο) γελοιοποιῶν cet. Legg. II. 656. B: ἐὰν ... ἐπαινεῖν αἰσχυνηται. Gorg. 487. B: διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι. D. Conv. 216. B. Pol. VIII. 562. E: μήτε αἰσχύνεσθαι μήτε δεδιέναι τοὺς γονέας. Legg. II. 667. B. V. 729. B. Crit. 47. D. Charm. 160. E. Phaedr. 243. D: τοῦτον ... αἰσχυνόμενος. Theaet. 183. E: Μέλισσον ... αἰσχυνόμενος μὴ φοβτικῶς σκοπᾶμεν. Conv. 217. D: αἰσχυνόμενος ἀφῆκα αὐτόν. Pol. III. 388. D. Legg. II. 666. C. Euth. 12. B. Ep. VII. 328. C: αἰσχυνόμενος ... ἐμαντὸν ... μὴ cet. Menex. 245. A: αἰσχυνομένη τὰ τρόπαια cet. Phaedr. 234. A: οἵτινες αἰσχυνόμενοι ... σιωπῇσονται. Conv. 183. B: τῶν δὲ νοουθετούντων καὶ αἰσχυνομένων ὑπὲρ αὐτῶν. Eryx. 396. A: ἡσχυνόμην ... ἂν εἰ cet. Pol. III.

414. E: ἡσχύνου τὸ ψεύδος λέγειν. Charm. 169. C: ἡσχύνετο τοὺς παρόντας. Eryx. 397. C. Ep. VII. 338. D. Legg. VII. 819. D: ἡσχύνθη ... οὐχ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ μόνον cet. Euth. 15. D: τοὺς ἀνθρώπους ἡσχύνθης. Gorg. 461. B: ὅτι ... ἡσχύνθη σοι μὴ προσομιλοῦναι cet. Phaedr. 117. E: ἡμεῖς ἀκούσαντες ἡσχύνθημεν cet. Charm. 164. D: οὐκ ἂν αἰσχυνθεῖν φάναι. Alc. I. 122. C: αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σεαυτῷ. Euthyd. 303. D: ὅτι αἰσχυνθεῖν ἂν μᾶλλον ἐξελέγγοντες cet. De lege 321. D: τί ἂν ἀποκρινόμενοι οὐκ ἂν αἰσχυνθῆμεν ... ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν cet. Gorg. 494. D: οὐδὲ μὴ αἰσχύνθης. 482. D: αἰσχυνθῆναι αὐτὸν cet. Euthyd. 305. A: αἰσχυνθῆναι ὑπὲρ τοῦ σεαυτοῦ ἑταίρου. Apol. 17. B. Prot. 348. C: καὶ ὁ Πρωταγόρας αἰσχυνθείς cet. Gorg. 463. A: εἰπέ μὴδὲν ἐμὲ αἰσχυνθείς. 482. E. Phil. 58. B. Riv. 139. A: αἰσχυνθείς τοῖς προειρημένοις. Legg. VII. 820. B: ὑπὲρ πάντων αἰσχύνθέντα. Pol. VI. 502. A: ἴνα ... αἰσχυνθέντες ὁμιλοῦνται. Ep. II. 310. D: ἐγὼ ... ἀληθῆ λέγειν οὔτε ὀκνήσω οὔτε αἰσχυνοῦμαι. Phaedr. 245. E: λέγων (τις) οὐκ αἰσχυνέται. Tim. 49. D: δισχυριζόμενος οὐκ αἰσχυνέται γέ τις ἑαυτόν. Pol. III. 396. C: οὐκ αἰσχυνέσθαι ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ μιμήσει. D: οὐκ ἐθελήσειν ... ἀλλ' αἰσχυνέσθαι.

αἴτημα, τό, *postulatio*. Pol. VIII. 566. B: τὸ ... τυραννικὸν αἴτημα ... ἐξουρίσκουσιν αἰτεῖν cet.

αἴτησις, ἡ, *postulatio, petitio*. Defin. 415. B: αἴτησις ἀνθρώποις ἀγαθῶν cet. Euth. 14. C: ἐπιστήμη ... αἰτήσιως καὶ δόσεως θεοῖς ἢ ὁσιότης ἂν εἴη. Legg. VII. 801. A: ὡς εὐχαὶ παρὰ θεῶν αἰτήσεις εἰσὶ.

αἰτία, ἡ, *causa, ratio; origo*. Phaedr. 252. C: ἡ γὰρ αἰτία καὶ τὸ πάθος τῶν ἐρώτων τοῦτ' ἐκεῖνο τυγχάνει ὄν. Gorg. 457. A: τέχνη οὔτε αἰτία οὔτε πονηρὰ τούτου ἐνκά ἐστιν. Phaedr. 97. A: αὕτη ... αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο θοοὶν γενέσθαι. Ib. αὕτη ... αἰτία γέγονε ... τοῦ δύο γεγονέναι. Ib. ἐναντία ... αἰτία τοῦ δύο γίγνεσθαι. Theaet. 205. C: αὕτη ἡ αἰτία ἄλογόν τε ... αὐτὸ ποιοῖ. D. E. Soph. 265. B: ἥτις ἂν αἰτία γίγνηται τοῖς μὴ πιότερον οὔσιν ὕστερον γίγνεσθαι. Phil. 27. A. Conv. 204. B: αἰτία ... αὐτῷ καὶ τούτων ἡ γένεσις. 205. B: ἡ ... ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ ὄν ἰόντι ὁπωσὺν αἰτία πᾶσά ἐστι ποιησις. Pol. I. 329. D: καὶ τούτων περὶ ... μίᾳ τις αἰτία ἐστίν. V. 464. A: τούτων αἰτία ... ἡ τῶν γυναικῶν κοινωνία. B: τοῦ μεγίστου ἀγαθοῦ τῇ πόλει αἰτία ... ἡ κοινωνία cet. VI. 489. D: ὅτι οὐδὲ τούτου φιλοσοφία αἰτία. VII. 517. C: ὡς ... πᾶσι πάντων αὕτη ὀρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία. Legg. VII. 790. E: τίς ... αἰτία τούτων μάλιστ' ἔσθ' ἡμῖν; VIII. 831. E: αὕτη ... μίᾳ κείσθω διακλύουσα αἰτία τοῦ ... ἔωσα. Legg. X. 896. A: μεταβολῆς ... αἰτία ἅπασιν. Lys. 221. C. D. al. Soph. 265. E: ἀπὸ τινος αἰτίας ἀντομότης. Tim. 40.

B: ἐξ ἧς δὴ τῆς αἰτίας γέγονεν ὅσ' ἀπλανῆ τῶν ἄστρον.
 Phaed. 97. D: διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. 98. A:
 αἰτίας ἄλλο γένος. 99. C: τῆς τοιαύτης αἰτίας ... μαθη-
 τῆς ὅτου οὖν ἡδιστ' ἂν γενοίμην. D: τὸν δεύτερον πλοῦν
 ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν cet. 100. A: περὶ αἰτίας καὶ
 περὶ τῶν ἄλλων ἀπαντων. B. Phil. 26. E: οὐδὲν πλὴν
 ὀνόματι τῆς αἰτίας διαφέρει. 30. A: τὸ τῆς αἰτίας γένος.
 D: διὰ τὴν τῆς αἰτίας δύναμιν. Conv. 184. A: ὑπὸ ταύ-
 της τῆς αἰτίας. Tim. 68. E: χρηθ' αἰτίας εἶδη διορίζεσθαι.
 Men. 98. A: ἕως ἂν τις αὐτὰς δῶσιν αἰτίας λογισμῷ. Lys.
 221. E: αἰτίας ... ἀπολομένης cet. Phaed. 97. C: ταύτη
 ... τῇ αἰτία ἡσθην. 100. C: τῇ τοιαύτῃ αἰτία ξυγχωρεῖς;
 Polit. 287. E: οὐ γὰρ ἐπὶ γενέσεως αἰτία πηγνυται. Phil.
 27. A: τὸ δουλεῖον εἰς γένεσιν αἰτία. Tim. 45. B: τοιαύτῃ
 ἐνδύσαντες αἰτία. Ep. VII. 345. A: τίμη ποτ' αἰτία τὸ δεύ-
 τερον ... διεξήμεν. Phaedr. 243. A: ἔγνω τὴν αἰτίαν. 246.
 D: τὴν ... αἰτίαν τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς ... λάβωμεν.
 271. D: διὰ τήνδε τὴν αἰτίαν. Gorg. 465. A: ὥστε τὴν
 αἰτίαν ἐκάστου μὴ ἔχειν εἰπεῖν. Phaed. 95. E: περὶ γενέ-
 σεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύεσθαι. 96. E:
 περὶ τούτων τοῦ τὴν αἰτίαν εἰδέναι. 97. C: τὴν αἰτίαν
 εὑρεῖν περὶ ἐκάστου. E. 98. A: ἄλλην τινὰ αὐτοῖς αἰτίαν
 ἐπενεγκεῖν. B: ἐκάστῳ ... ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν. D: διὰ
 ταύτην τὴν αἰτίαν. 100. B: ἐλπίζω τὴν αἰτίαν ἐπιδείξειν.
 101. C: οὐκ ἔχεις ἄλλην τινὰ αἰτίαν τοῦ δύο γενέσθαι.
 Polit. 281. D: τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δὲ
 αὐτὴν αἰτίαν. Phil. 23. D: τῆς συμμίξεως τὴν αἰτίαν ὄρα.
 26. E: πάντα τὰ γινόμενα διὰ τὴν αἰτίαν γίνεσθαι. 27.
 B: τὸ ... πάντα ταῦτα δημιουργοῦν λέγωμεν τέταρτον, τὴν
 αἰτίαν. Pol. VI. 489. D: τῆς ... τῶν ἐπιεικῶν ἀχρηστίας
 τὴν αἰτίαν διεληλύθαμεν. 490. D: τῆς ... διαβολῆς τὴν
 αἰτίαν ἐπισκοποῦντες. 491. E: μεγάλων οὕτε ἀγαθῶν οὕτε
 κακῶν αἰτίαν ποτὲ ἔσεσθαι. 508. E: αἰτίαν ... ἐπιστήμης
 οὖσαν καὶ ἀληθείας. Tim. 29. D: δι' ἣντινα αἰτίαν γένε-
 σιν ... ξυνέστησεν. Legg. III. 676. C. 688. C. VIII. 831.
 B. al. Tim. 46. E: λεπτὰ ... ἀμφοτέρω τὰ τῶν αἰτιῶν
 γένη. 57. C: διὰ τοιούτων αἰτιῶν γέγονε. 68. E: χρώμε-
 νος ... ταῖς περὶ ταῦτα αἰτίαις ὑπηρετοῦσαις. 87. C: αἷς
 αἰτίαις σώζεται. Legg. X. 908. A: αἰτίαις ... τριῶν (tribus
 de causis). Phaed. 98. B: τῷ ... νῷ οὐδὲν χρώμενον οὐδέ
 τινὰς αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν cet. C: λέγειν
 τὰς αἰτίας ἐκάστων ὧν πράττω. D: περὶ τοῦ διαλέγεσθαι
 ... ἑτέρας τινὰς τοιαύτας αἰτίας λέγοι. Ib. τὰς ὡς ἀληθῶς
 αἰτίας λέγειν. 100. C: οὐ δύναμαι τὰς ἄλλας αἰτίας γιννώ-
 σκειν. Tim. 22. E: ὅθεν καὶ δι' ἧς αἰτίας τὰνθάδε σωζό-
 μενα λέγεται παλαιότατα. 38. D. 44. C: δι' ἧς τὰς αἰτίας
 καὶ προνοίας γέγονε θεῶν. 46. D: τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως
 αἰτίας πρῶτας μεταδιώκειν. 64. A: κατὰ παντός τοῦ αἰ-

οδητοῦ ... παθήματος τὰς αἰτίας λαμβάνωμεν. Legg. III. 693. A: τὰς αἰτίας αὐτῶν ἀναζητοῦντες. VII. 821. A. VIII. 831. C. 832. B. X. 904. B: τῆς ... γενέσεως τὸ (fort. τοῦ) ποῖον (fort. ποιοῦ) τινὸς ἀφ᾽ ἧς ταῖς βουλήσεσιν ... τὰς αἰτίας. * *causa*, h. e. *res*. Hipp. min. 365. D: σὺ δ' ἐπειδὴ φαίνει ἀναδεχόμενος τὴν αἰτίαν cet. * *causa* (ut Lat. *causam sustinere*), h. e. *culpa*. Pol. X. 617. E: αἰτία ἐλομένου. Ep. VII. 341. A: ὡς μηδέποτε βαλεῖν ἐν αἰτίᾳ τὸν δεικνύντα. Phaed. 90. D: (εἰ) ἐπὶ τοὺς λόγους ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπώσαιο. Apol. 33. B: τούτων ἐγὼ ... οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν ὑπέχοιμι. * *criminatio*, *reprehensio*. Theaet. 150. A: φοβούμεναι μὴ εἰς ἐκείνην τὴν αἰτίαν ... ἐμπέσωσιν. Legg. XI. 936. D: ἐπαιτιώμενος ὁ δεσπότης ... τὴν αἰτίαν. * *crimen*. Legg. IX. 856. E: οἷς ἂν προδόσεως αἰτίαν ἐπιφέρων τις cet. Ep. VII. 325. B: ἀνοσιωτάτην αἰτίαν ἐπιβάλλοντες. Apol. 32. C: βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλῆσαι αἰτιῶν. Crit. 52. A: ταύταις δὴ φάμεν καὶ σὲ ... ταῖς αἰτίαις ἐνέξασθαι. Hinc αἰτίαν ἔχειν dicitur qui in crimen vocatur, cui *crimini aliquid datur*, et in univ. qui *accusatur*, *arguitur* vel *reprehenditur*. Phaedr. 249. E: αἰτίαν ἔχει ὡς μανικῶς διακειμενός. Pol. VIII. 565. B: αἰτίαν ... ἔσθον ὑπὸ τῶν ἐτέρων ... ὡς ἐπιβουλεύουσι τῷ δήμῳ. 566. C: γρήματα ἔχον καὶ μετὰ τῶν χρημάτων αἰτίαν μισόδημος εἶναι. Lach. 186. B: τὴν μεγίστην αἰτίαν ἔχειν ὑπὸ τῶν οἰκιοτάτων. * αἰτίαν ἔχειν et λαμβάνειν dicitur etiam qui *auctor alicuius rei*, eiusque *bonae*, *habetur*, cui *aliquid acceptum refertur*, et in univ. qui *praedicatur* vel simpl. *dicitur*, *perhibetur*. Gorg. 503. B: δι' ὅτινα αἰτίαν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι. Theaet. 169. A: ὣν δὴ σὺ περὶ αἰτίαν ἔχεις διαφέρειν. Polit. IV. 435. E: οἱ δὴ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν (*quibus hoc etiam tribuitur*, h. e. *qui θυμοειδεῖς dicuntur esse*). Legg. I. init.: θεὸς ... εἰλῆψε τὴν αἰτίαν τῆς τῶν νόμων διαθέσεως; Alc. I. 119. A: ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους συνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι. De virt. 376. D: ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν τούτων ὁμιλίαν σοφός τε καὶ ἀγαθός γεγονέναι.

αἴτιον, τό, *causa*. Prot. 352. D: ὃ τι ποτὲ αἴτιον ἔστι τούτου. Phaedr. 229. E: τὸ δ' αἴτιον ... τούτου τόδε. Gorg. 520. E. Phaed. 99. B: ὅτι ἄλλο μὲν τί ἐστὶ τὸ αἴτιον τῷ ὄντι, ἄλλο δ' ἐκεῖνο ἄνευ οὗ τὸ αἴτιον οὐκ ἂν ποτ' εἴη αἴτιον. Polit. 273. B: τούτων ... αὐτῷ τὸ σωματοειδὲς τῆς συγκράσεως αἴτιον. Phil. 26. E: τὸ ... ποιοῦν καὶ τὸ αἴτιον ὁρῶς ἂν εἴη λεγόμενον ἐν. Crat. 413. A: δι' ὃ γὰρ γίγνεται, τοῦτ' ἐστὶ τὸ αἴτιον. Pol. IV. 443. A: τούτων πάντων αἴτιον ὅτι cet. Tim. 22. C: τὸ δὲ τούτων αἴτιον τόδε. 64. A: τὸ τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἀλγεινῶν αἴτιον. Legg. VIII. 838. B. X. 891. E: ὁ πρῶτον γενέσεως καὶ φθοράς αἴτιον ἀπάντων cet. Alc. I. 103. A: τούτου ... τὸ αἴτιον γέγονεν οὐκ ἀνδρώπειον cet. 107. C. 117. A. Hipp. mai. 296. E: τὸ ποιοῦν

... οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ αἷτιον. 297. A: οὐ γάρ που τὸ γε αἷτιον αἷτιου αἷτιον ἂν εἴη. C: οὐδὲ γε τὸ αἷτιον γιγνόμε-
 νόν ἐστι, οὐδὲ τὸ γιγνόμενον αὐ αἷτιον. Menex. 244. A: καὶ τούτων ἀπάντων οὐδὲν ἄλλο αἷτιον ἢ cet. Ion. 532. B: τί οὖν ποτὲ τὸ αἷτιον ... ὅτι cet. 536. C: τοῦτου δ' ἐστὶ τὸ αἷτιον ... διότι cet. Phil. 30. E: τοῦ πάντων αἷτιου λεχθέντος. Hipp. mai. 297. A. al. Phaed. 99. B: ὡς αἷτιον αὐτὸ προσαγορεύειν. 110. E. Theaet. 149. B: εἴπω ... σοι τὸ αἷτιον; Crat. 401. D: τὸ ... αἷτιον ... αὐτῶν εἶναι τὸ ὠθοῦν. 416. C: τί οἶσι σὺ εἶναι τὸ αἷτιον κληθῆναι cet. Pol. I. 329. B: σὺ τὸ αἷτιον αἰτιᾷσθαι. Critia 113. A: τὸ αἷτιον ... αὐτῶν πεύσεσθε. B: τὸ ... αἷτιον αὐτῶν ἔχετε. Legg. III. 679. E: τὸ ... τούτων αἷτιον ἤδη διεληθύταμεν. Alc. I. 117. B: τὸ δ' αἷτιον οἶσθα ἢ ἐγὼ φράζω; Ep. II. 312. A. III. 318. E. al. Soph. 253. C: εἰ ... ἕτερα τῆς διαι-
 ρέσεως αἷτια. Pol. VII. 528. B: διττὰ γὰρ τὰ αἷτια. Tim. 63. E: περὶ ... τῶν παθημάτων τὰντα αἷτια εἰρήσθω. Legg. VIII. 832. C: ταῦτ' ... ἐστὶ τὰ δύο ... αἷτια. Tim. 69. A: τὰ τῶν αἷτιῶν γένη. 76. C: χρωμένως ... αἷτιοις τοῖς εἰρημένους. Phaed. 99. A: αἷτια ... τὰ τοιαῦτα κα-
 λεῖν λίαν ἄτοπον. Pol. II. 379. C: τῶν ... κακῶν ἄλλ' ἅττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἷτια. Legg. III. 694. A: τὰ δ' αἷτια διέλωμεν.

αἷτιος, ία, ιον, auctor: is cui aliquid acceptum refertur, etiam is cui culpam alicuius rei attribuimus vel qui in culpa est. Phaedr. 238. D: τούτων ... σὺ αἷτιος. 242. B: αἷτιος ... γεγενῆσθαι λόγῳ τινὶ ῥηθῆναι. Gorg. 447. A. Phaed. 97. C: ὡς ... νοῦς ἐστὶν ... πάντων αἷτιος. Theaet. 150. D: τῆς ... μαιείας ὁ θεός τε καὶ ἐγὼ αἷτιος. Crat. 396. A: αἷτιος ... τοῦ ζῆν. 418. A. Phil. 58. B: ἄρ' ... αἷτιος ἐγὼ τοῦ μὴ καλῶς ὑπολαβεῖν σε; Conv. 178. C: μεγίστων ἀγα-
 θῶν ἡμῖν αἷτιός ἐστιν. 194. E: τῶν ἀγαθῶν ὧν ὁ θεός αὐτοῖς αἷτιος. 195. A: οἶος οἶων αἷτιος ὧν τυγχάνει. 197. C: τοῖς ἄλλοις ἄλλων τοιούτων αἷτιος εἶναι. Pol. II. 379. C: οὐδ' ἄρα ... ὁ θεός ... πάντων ἂν εἴη αἷτιος. Ib. ὀλίγων ... τοῖς ἀνθρώποις αἷτιος. V. 474. A: οὐκοῦν σὺ μοι ... τού-
 των αἷτιος; VI. 508. B: αἷτιος ... ὧν αὐτῆς ὀράται cet. 509. C: σὺ γὰρ αἷτιος cet. VII. 516. C: ἐκείνων ... τρό-
 πον τινὰ πάντων αἷτιος. Legg. IX. 872. A: αἷτιος ὧν ... τοῦ φόνου. Euth. 3. A: πλείστων καὶ μεγίστων ἀγαθῶν αἷτιος τῇ πόλει γενήσεται. Alc. I. 118. E. Men. 70. B: τούτου ... ὑμῖν αἷτιός ἐστι Γοργίας. Ep. VII. 329. D. Gorg. 457. A: οὐδὲ ἡ τέχνη οὔτε αἷτια οὔτε πονηρὰ τούτου ἐνεκά ἐστιν. Gorg. 452. D: μέγιστον ἀγαθὸν καὶ αἷτιον ... ἐλευ-
 θερίας. Polit. 269. C: ὁ δ' ἐστὶ πᾶσι τούτοις αἷτιον τὸ πάθος cet. Crat. 399. D: ὡς τούτου ... αἷτιόν ἐστι τοῦ ζῆν αὐτῷ. Phil. 64. C: τί ... μάλιστα αἷτιον εἶναι δόξειεν ἂν ἡμῖν τοῦ ... γεγονέναι cet. Pol. I. 329. B: ὅσων κακῶν

σφίσιν αἴτιον (τὸ γῆρας). Ib. εἰ γὰρ ἦν τοῦτ' αἴτιον cet. II. 366. D: τούτων ἀπάντων οὐδὲν ἄλλο αἴτιον ἢ ἐκεῖνο cet. 379. B: ὁ ... μηδὲν κακὸν ποιεῖ οὐδ' ἂν τινος εἴη κακοῦ αἴτιον. Tim. 42. E: ὁ τι μὴ κακῶν αὐτὸ ἐναντῷ γίγνεται αἴτιον. 87. E: μυρίων κακῶν αἴτιον ἐναντῷ. Ep. II. 312. E. Tim. 28. A: πᾶν ... τὸ γιγνόμενον ὑπ' αἰτίου τινὸς ... γίγνεσθαι. C: ὑπ' αἰτίου τινὸς ἀνάγκη εἶναι γενέσθαι. Ib. χωρὶς αἰτίου. C: ὑπ' αἰτίου τινὸς ... γενέσθαι. Phaedr. 239. B: μεγάλης αἴτιον εἶναι βλάβης. 266. B: ὡς μεγίστων αἴτιον ἡμῖν ἀγαθῶν. Phaed. 97. C: τὸν νοῦν εἶναι πάντων αἴτιον. Phil. 22. D. Conv. 193. C: οὐ ... τὸν αἴτιον θεὸν ὑμνοῦντες cet. 198. E: φατὲ ἀντὶν ... τοσούτων αἴτιον (εἶναι). Pol. II. 380. B: κακῶν ... αἴτιον φάναι θεὸν τινι γίγνεσθαι cet. C: μὴ πάντων αἴτιον τὸν θεόν, ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν. Legg. V. 727. B: ὅταν ἄνθρωπος τῶν ... ἁμαρτημάτων μὴ ἐαυτὸν αἴτιον ἡγήται. IX. 862. A: τὸν τῆς ωφελείας αἴτιον ἀδικεῖν cet. Epin. 976. E. 977. A: τῶν ἄλλων αἴτιον ἀγαθῶν πάντων ἡμῖν αὐτὸν γεγονέναι cet. Gorg. 452. C: τὴν ... τέχνην μείζονος ἀγαθοῦ αἰτίαν εἶναι cet. Theaet. 149. B: αἰτίαν ... τούτου φασὶν εἶναι τὴν Ἀρτεμιν, ὅτι cet. Legg. X. 896. D: τῶν ... ἀγαθῶν αἰτίαν εἶναι ψυχὴν cet. Polit. 270. B: ὁ πάντων ἔφαμεν εἶναι τῶν θανυμαστῶν αἴτιον. Crat. 411. C: αἰτιῶνται ... οὐ τὸ ἔνδον ... πάθος αἴτιον εἶναι ταύτης τῆς δόξης. Phil. 22. D: τάχα δ' ἂν αἰτίον τις ὑπολάβοι πότερον αὐτῶν εἶναι. Conv. 207. A: τί οἶε ... αἴτιον εἶναι τούτου τοῦ ἔρωτος —; Pol. V. 471. B: μέχρι οὐ ἂν οἱ αἴτιοι ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ... δοῦναι δίκην. X. 615. B: οἵτινες πολλῶν θανάτων ἦσαν αἴτιοι. Legg. X. 887. D: οἱ τούτων ἡμῖν αἴτιοι τῶν λόγων ... γίγονται. Pol. VI. 495. A: ὡς ... αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη ... αἴτια ... τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος. Tim. 46. D: δοξάζεται ... ὑπὸ τῶν πλείστων οὐ ξυναίτια, ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων. 61. B. 63. E: ταῦτα αἴτια εἰρήσθω. Legg. X. 886. D: ὅπη κακῶν αἴτια. Gorg. 519. B: οὐκ αἰτίων ὄντων τῶν κακῶν. Tim. 29. A: ὁ δ' ἄριστος τῶν αἰτίων. Polit. 281. E. 287. B: αἱ ... τῶν τε ξυναιτίων καὶ τῶν αἰτίων (fort. αἰτιῶν). Pol. VII. 536. C: ὥσπερ θυμωθεὶς τοῖς αἰτίοις. Gorg. 518. D: τῶν νόσων αἰτίους εἶναι. 519. A: τοὺς αἰτίους τῶν κακῶν. Phaed. 116. C: γιγνώσκεις ... τοὺς αἰτίους. Pol. V. 471. B: ὀλίγους ἀεὶ ἐχθροὺς τοὺς αἰτίους τῆς διαφορᾶς. VI. 500. B: τοῦ ... διακείσθαι ... ἐκείνους αἰτίους εἶναι cet. Legg. II. 672. D: Ἀπόλλωνα ... καὶ Διόνυσον τῶν θεῶν αἰτίους γεγονέναι. V. 737. B: τούτους ἐχθρὰς αὐτοῖς αἰτίους γενέσθαι. XII. 955. C: τοὺς αἰτίους ... ταύτης τῆς πράξεως εἰσαγόντων εἰς δικαστήριον. Hipp. min. 372. E: αἰτιῶμαι ... τοῦ ... παθήματος τοὺς ἐμπροσθεν λόγους αἰτίους εἶναι. Polit. 281. E: τὰς ... αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ...

ὑπεργαζομένους (τέχνους) αἰτίας. Ib. τὰς ... δημιουργούσας αἰτίας. Tim. 76. D: καὶ ἐγὼς ... αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεοὺς. Hipp. min. 372. E. Alc. I. 113. C: ἐμὲ ... αἰτιάματ' ἡν. Lach. 179. C: αἰτιώμεθα τοὺς πατέρας ἡμῶν ὅτι cet. Crat. 411. C: αἰτιῶνται ... αἴτιον εἶναι ταύτης τῆς δόξης. Phaed. 90. D: μὴ ἐαυτὸν τις αἰτιῶτο. Critia 120. C: εἴ τις τι παραβαίνειν αὐτῶν αἰτιῶτό τινα. Legg. I. 636. B: τοῦτον τὰς ὑμετέρας πόλεις πρῶτας ἂν τις αἰτιῶτο. Phil. 22. D: τάχα ... ἂν τοῦ κοινοῦ τούτου βίου αἰτιώμεθ' ἂν τὸν νοῦν αἴτιον cet. Legg. IX. 879. A: ἐὰν ... ἐκ συνδήκης αἰτιάται ... μηχανὴν εἶναι τις (fort. τινα) τὸ γεγονός. Alc. II. 142. D: μὴ ὡς ἀληθῶς μάτ' ἡν θεοὺς ἄνθρωποι αἰτιῶνται. Soph. 218. A: μὴ ἐμὲ αἰτιάσθαι τούτων. Pol. I. 329. B: οὐ τὸ αἴτιον αἰτιάσθαι. V. 460. A: αἰτιάσθαι ἐφ' ἐκάστης συνέξεως τύχην. VI. 489. B: τῆς ... ἀρχῆς αἰτίας τοὺς μὴ χρωμένους κέλευε αἰτιάσθαι. X. 619. C: οὐ γὰρ ἐαυτὸν αἰτιάσθαι τῶν κακῶν. Tim. 88. A: τάναντία αἰτιάσθαι ποιεῖ. Epin. 979. B: τὴν ἀνθρωπίνην αἰτιάσθαι χρὴ φύσιν. Ep. III. 317. D. Phaedr. 257. B: Ἀνσίαν ... αἰτιώμενος. Phaed. 98. D: καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα αἰτιώμενος. Ep. VII. 329. C: Δίωνα Διονύσιος αἰτιώμενος ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι. Pol. III. 407. C: ἰλιγγους ... αἰτιώμεν' ἐκ φιλοσοφίας ἐγγίγνεσθαι. VIII. 562. D: κολάζει αἰτιώμεν' ὡς μαρούς cet. Phaed. 98. D: ἄρας ... αἰτιώμενον. Phaedr. 253. A: τούτων ... τὸν ἐρώμενον αἰτιώμενοι. Charm. 175. A: ὡς ... δικαίως ἐμαυτὸν ἡτιώμην ὅτι cet. Phil. 65. A: ὡς ... ὀρθότατ' ἂν αἰτιασάμεθ' ἂν cet. Pol. VI. 508. A: τίνα ... ἔχεις αἰτιάσασθαι ... τούτου κύριον cet. Theaet. 150. E: ἐαυτοὺς αἰτιασάμενοι. Phaed. 85. D: οὐδὲ ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι ἐν ὑστέρω χρόνῳ ὅτι cet. Euth. 15. B: ἐμὲ αἰτιάσει ... βαδίζοντας αὐτοὺς ποιεῖν. Legg. X. 907. D: τό τε τοῦ λόγου γένος οὐκ αἰτιάσεται τὸν νομοθέτην. Lach. 189. C: οὐ τὰ ὑμέτερα ... αἰτιασόμεθα μὴ οὐχ ἔτοιμα εἶναι cet. Gorg. 518. D: οὐ τοὺς ἐστιῶντας αἰτιάσονται τῶν νόσων αἰτίους εἶναι cet. 519. A: τοὺς τότε παρόντας αἰτιάσονται συμβούλους. Theaet. 168. A: ἐαυτοὺς αἰτιάσονται ... τῆς αὐτῶν ... ἀπορίας. Pass. Legg. X. 886. D: τὰ ... τῶν νέων ἡμῶν ... αἰτιαθῆτω ὅτ' ἡ κακῶν αἴτια. * *causam praefero et simpl. praefero vel praetendo*. Prot. 333. D: τὸν ... λόγον ἡτιάτο δυσχερὲς εἶναι. Phaedr. 231. B: οὔτε τὰς πρὸς τοὺς προσήκοντας διαφορὰς αἰτιάσασθαι. * *attribuo; etiam contendendo, perhibeo*. Crat. 396. D: αἰτιῶμαί γε ... αὐτὴν ... προσπεπτωκέναι μοι. Pol. X. 599. E: σὲ ... τίς αἰτιάται πόλιν νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι καὶ σφᾶς

ᾠφεληκέναι; Men. 93. D: οὐκ ἂν ... τὴν γε φύσιν ... ἥτι-
σαι (fort. αἰτιάσαιτ', ut de virt. 377. C.) ἂν τις εἶναι κα-
κὴν. Id. de virt. 377. C. Pol. IV. 435. E: τὸ φιλομαθὲς
ὁ ... περὶ τὸν παρ' ἡμῖν μάλιστ' ἂν τις αἰτιάσαιτο τόπον.
Demod. 385. D. legitur: εἰ ... ἐπίστευε καὶ ἥτιᾱτο, ubi
sensus videtur postulare ἥπατᾱτο. — Verb. αἰτιατέον. Pol.
II. 379. C: τῶν ... ἀγαθῶν οὐδένα ἄλλον αἰτιατέον. Tim.
57. C: τοῦ ... ἕτερα ἐμπεφυκέναι γένῃ τὴν ἐκατέρου τῶν
στοιχείων αἰτιατέον ξύστασιν. 87. B: ὧν αἰτιατέον ... τοὺς
φυτεύοντας cet.

αἰτῶ, peto, oro, flagito; iubeo. Pol. III. 399. C: οὐκ
ἄλλας αἰτεῖς λείπειν. Eryx. 398. E: αἰτεῖς παρὰ τῶν θεῶν
δοῦναί σοι ἀγαθὰ. Pol. I. 345. E: μισθὸν αἰτοῦσιν. 346.
E: μισθὸν αἰτεῖν. VIII. 566. B: τὸ ... αἶτημα ... αἰτεῖν
τὸν δῆμιον. Critia 108. A: αἰτεῖν ... τὴν δωρεάν. Euth.
14. C: τὸ δ' εὐχεσθαι (int. ἐστίν) αἰτεῖν τοὺς θεούς. D:
ὀρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη ... ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; Phaedr. 237.
B: αὐτὸν αἰτῶν. Critia 108. A: τὸ τῆς συγγνώμης ... μετ-
ξον αἰτῶν. Polit. 285. E: τῷ λόγον αἰτοῦντι. Apol. 31. C:
ἡ ἐπραξίμην μισθὸν ἡ ἥτιστα. Soph. 217. C: τὴν γε πρῶ-
την αἰτησάντων χάριν. Med. Pol. X. 612. E: δίκαια ...
αἰτεῖ. Critia 106. C: συγγνώμην αἰτούμενος. Eryx. 398. E:
ἂ σὺ τυγχάνεις αἰτούμενος. Legg. VII. 801. B: μὴ ποτε
λάθωσι κακὸν ὡς ἀγαθὸν αἰτούμενοι. Polit. 290. D: παρὰ
... ἐκείνων ... κτήσιν ἀγαθῶν αἰτήσασθαι. Pass. Theaet.
146. D: ἐν αἰτηθεῖς πολλὰ δίδως cet.

αἰφνίδιος, ὁ ἡ, improvisus, repentinus. Ax. 364. B: ἔκ-
τινος ὥρας αἰφνιδίου.

αἰχμαλώτος, ὁ ἡ, bello captus, captivus. Legg. XI.
919. A: ὡς ... ἐχθροὺς αἰχμαλώτους χειρωμένους.

αἰχμητής, ὁ, bellator. Conv. 174. C. et Pol. III. 411.
B: μαλθακὸν αἰχμητήν (Hom.).

αἰών, ὁ, aevum (sempiternum), aeternitas. Tim. 37. D:
εἰκόνα δ' ἐπινοεῖ κινητὴν τινα αἰῶνος ποιῆσαι. Ib. ποιεῖ
μένοντος αἰῶνος ... αἰώνιον εἰκόνα. 38. A: χρόνου ...
αἰῶνα ... μιμουμένου ... εἶδη. C: τὸ ... παράδειγμα
πάντα αἰῶνα ἐστίν ὄν. Locr. 97. D: εἰκὼν δέ ἐστι τῷ ἀγεν-
νώτῳ χρόνῳ, ὃν αἰῶνα ποταγορεύομεν. Ib. πρὸς παράδειγμα,
τὸν αἰῶνα, ὅδε ὁ χρόνος σὺν κόσμῳ ἐδαμιοιουργήθη. * aetas,
oeta hominis. Prot. 345. C: οὐ ποτ' ἐγὼ ... μοῖραν αἰῶνος
βαλέω (Simon.). Gorg. 448. C: ἐμπειρία ... ποιεῖ τὸν αἰῶνα
ἡμῶν πορεύεσθαι κατὰ τέχνην. Legg. III. 701. C: χαλεπὸν
αἰῶνα διάγοντας. * posteritas. Ax. 370. C: τὰ τοῦ κόσμου
παθήματα παραπλήσασθαι πρὸς (vulg. εἰς) τὸν αἰῶνα (ad
memoriam posteritatis).

αἰώνιος, ὁ ἡ et ἰα, ἰον, sempiternus. Tim. 37. D: ἡ
... τοῦ ζῶον φύσις ἐτύγχανεν οὐσα αἰώνιος. 38. B: κατὰ
τὸ παράδειγμα τῆς αἰωνίας (v. αἰωνίου) φύσεως. Locr.

105.: ποτ' εἰκόνα τὰν ἀρίστην εἶδος ἀγεννάτω καὶ αἰωνίῳ cet. 96. C: θεὸν ... τὸν ... αἰώνιον νόος ὁρῇ μόνος. Pol. II. 363. D: μέθην αἰώνιον. Tim. 37. D: ποιεῖ ... αἰώνιον εἰκόνα. Legg. X. 904. A: ἀνώλεθρον δὲ ὃν γενόμενον, ἀλλ' οὐκ αἰώνιον.

αἰώρα, ἡ, *vectatio vel agitatio pensilis, oscillatio*. Phaed. 111. E: ἐστὶ ... αὕτη ἡ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινά. Ib. ὥσπερ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ. Legg. VII. 789. D: ὅσα ... ἐν αἰώραις ἡ καὶ κατὰ θάλατταν ... κινεῖται.

αἰώρησις, ἡ, *gestatio pensilis*. Tim. 89. A: ἡ διὰ τῶν αἰωρήσεων κατὰ τε τοὺς πλοῦς cet.

αἰωροῦμαι, *agitor vel libror (ut in oscillo) suspensus teneor, pendeo*. Phaed. 112. B: αἰωρεῖται ... καὶ κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω. Tim. 80. D: αἰωρουμένου (τοῦ πυρός) ... ἐντὸς τῷ πνεύματι ξυνεπομένου. Lach. 184. A: ὁρῶντες αἰωρουμένον ἐκ τῆς ὀλκάδος τὸ δορυδρέπανον ἐκείνο. Phaed. 98. D: αἰωρουμένων ... τῶν ὁστῶν ἐν ταῖς αὐτῶν ξυμβολαῖς. *transl. *suspensus sum, pendeo*. Menex. 248. A: ὅτω ... ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρηται πάντα ... καὶ μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται.

ἀκαθαρσία, ἡ, *sordes*. Tim. 72. C: ὅταν τινὲς ἀκαθαρταὶ γίγνωνται διὰ νόσους σώματος περὶ τὸ ἦπαρ cet.

ἀκάθαρτος, ὁ ἡ, *impurus, pollutus*. Phaed. 81. B: ἐὰν ... μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται (ψυχῇ). Legg. IV. 716. E: ἀκάθαρτος ... τὴν ψυχὴν ὁ γε κακός. Soph. 230. C: τὰ μέγιστα ἀκάθαρτον ὄντα. Legg. XI. 919. B: ἀδίκων καὶ ἀκαθάρτων λύτρων. Phil. 52. C: τὰς τε καθαρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς σχεδὸν ἀκαθάρτους ὀρθῶς ἂν λεχθεῖσας. 55. D: τὰ δ' ὡς ἀκαθαρότερα (νομίζειν). *non expiatus, expiationis expers. Legg. IX. 866. A: ἀκάθαρτος ὢν. 868. A: ὅστις ἂν ... ἀκάθαρτος ὢν ... τὰ ἄλλα ἱερὰ μαινῇ. 854. B: ἐκ παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων ... ἀδικημάτων.

ἀκαθάρτως, *impure*. Tim. 92: ὡς τὴν ψυχὴν ὑπὸ πλημμελείας πάσης ἀκαθάρτως ἐχόντων.

ἀκαιρία, ἡ, *tempus inopportunum*. Polit. 305. D: ἐγκαιρίας τε πέρι καὶ ἀκαιρίας. Phaedr. 272. A: τούτων τὴν εὐκαιρίαν τε καὶ ἀκαιρίαν διαγνόντι. *importunitas. Conv. 182. A: ὁρῶντες αὐτῶν τὴν ἀκαιρίαν καὶ ἀδικίαν. *intemperies (ut caeli, anni). Legg. IV. 709. A: ἐνιαυτῶν πολλῶν ... ἀκαιρία.

ἄκαιρος, ὁ ἡ, *inopportunus; immoderatus; etiam immodestus*. Pol. VIII. 569. C: ἀντὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης καὶ ἀκαιροῦ ἐλευθερίας. Ep. VIII. 354. D: ἀπληστία ἐλευθερίας ἀκαιροῦ τινός. Epin. 976. A: καύματι ἀκαίρω. Ax. 368. C: κλαῖον ... θάλλπος ἄκαιρον. Polit. 307. B: ὅπο-
ταν ... ἀμφοτέρω γίγνηται ταῦτα ἡμῖν ἄκαιρα. Phaedr. 240. E: ἀκαίρους ... ἐπαίνους. Polit. 307. E: διὰ τὸν ἔρωτα ... ἀκαιρότερον ὄντα ἢ χρῆν.

- ἀκαίρως, *intempestive; immoderate, nimis*. Pol. X. 606.
 B: εἰ ἄλλος ἀνὴρ ... ἀκαίρως πενθεῖ. Tim. 33. A: ἀκαί-
 ρως λυεῖ. 86. C: σπεύδων τὸ μὲν ἐλεῖν ἀκαίρως, τὸ δὲ
 φυγεῖν. Legg. I. 649. A: τοῦ λίαν θαρσύνειν καὶ ἀκαίρως
 ἢ μὴ χρῆ.
 ἀκακος, ὁ ἥ, *minime malus; neminem laedens*. Tim. 91.
 D: ἐκ τῶν ἀκάκων ἀνδρῶν, κούφων δέ. *qui nihili mali fa-
 cit, innoxius, simplex, stolidus. Alc. II. 140. C: ἕτεροι ... ἀκά-
 κους καὶ ἀπείρους καὶ ἐνεούς (int. καλοῦσι).
 ἀκαμπτος, ὁ ἥ, *inflexibilis*. Tim. 74. B: τὴν ... τῆς
 ὀστεῖνης φύσεως ἔξιν ... κραυροτέραν εἶναι καὶ ἀκαμπτοτέραν.
 ἀκαρῆς, ὁ ἥ, *exiguus*. Unde παρ' ἀκαρῆ, *propetodum*.
 Ax. 366. C: ὥστε ἐχῶγε ... παρὰ ἀκαρῆ διέγραψα τὸν βίον.
 ἀκαρπος, ὁ ἥ, *sterilis*. Tim. 91. C: ὅταν ἀκαρπον
 παρὰ τὴν ὥραν ... γίγνηται. Phaedr. 277. A: οἱ (λόγοι) ...
 οὐχὶ ἀκαρποί.
 ἀκέλευστος, ὁ ἥ, *iniussus, sponte*. Legg. XII. 953. D:
 ἴτω ... πᾶς ἀκέλευστος.
 ἀκέντρος, ὁ ἥ, *stimulo carens*. Pol. VIII. 552. C: ἐκ
 τῶν ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν. 564. B:
 τοὺς δὲ ἀκέντροις (ἀφωμοιοῦμεν). Ib. τοὺς ... κηφῆνας
 πάντας ἀκέντρους ὁ θεὸς πεποίηκε. Ib. ἐνίους ... αὐτῶν
 ἀκέντρους.
 ἀκέραιος, ὁ ἥ, *purus, sincerus, integer*. Polit. 268. B:
 πῶς ... ἡμῖν ὁ λόγος ὀρθὸς φανέται καὶ ἀκέραιος cet. Pol.
 I. 342. B: αὐτῇ (τέχνῃ) ... ἀβλαβῆς καὶ ἀκέραιός ἐστιν
 ὀρθῇ οὐσα. Critia 111. B: ἀκέραιος οὐσα (ἡ γῆ). Pol. III.
 409. A: ἀπειρον αὐτὴν καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν ἡθῶν νέαν
 οὐσαν γεγενῆσθαι.
 ἀκέραστος, ὁ ἥ, *non commixtus, expers*. Polit. 310.
 D: (ψυχῇ) ἀκέραστος τόλμης ἀνδρείας.
 ἀκέρατος, ὁ ἥ, *cornibus carens*. Polit. 265. C: ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀκράτου (ἀγέλης). 267. B: τῆς ἀκράτου φύσεως
 θρεπτική. 276. A: ἀμίκτοις τε καὶ ἀκράτοις. 265. D. pro
 κολοβῶν ... ἀκράτων nunc scribitur κολοβόν ... κεράτων.
 ἀκερδῆς, ὁ ἥ, *haud lucrosus*. Crat. 417. D: ἀλν-
 σιτελὲς καὶ ἀκερδές. De lucri cup. 231. E: τὸ ... ἀνά-
 ξιον ἀκερδές.
 ἀκερως, ὁ ἥ, *cornibus carens*. Polit. 265. B: τῶν μὲν
 τὴν γένεσιν ἀκερων εἶναι, τῶν δὲ κερασφόρον.
 ἀκεστικός, ἥ, ὄν, *sarciendi vim habens; unde ἀκε-
 στική (τέχνη), ars sarciendi*. Polit. 281. B: κναφρευτικήν ...
 καὶ τὴν ἀκεστικήν cet. 282. A: πλυντικήν ... καὶ ἀκε-
 στικήν cet.
 ἀκέφαλος, ὁ ἥ, *capite carens, in univ. imperfectus*.
 Phaedr. 264. C: ὥστε μήτε ἀκέφαλον εἶναι μήτε ἄπουν.
 Legg. VI. 752. A: οὐκουν ... ἂν μῦθον ἀκέφαλον ... κατα-
 λίποιμι.

ἀκηδής, ὁ ἥ, *non curans*. Legg. XI. 913. C: ὅς δ' ἂν παίδων ... ἀκηδής γένηται.

ἀκλήλῃτος, ὁ ἥ, *non delinitus*. Phaedr. 259. B: ἐὰν ... ὀρώσι ... παραπλέοντας σφαῖς ... ἀκλήλῃτους.

ἀκήρατος, ὁ ἥ, *incorruptus, intactus (nondum expertus)*. Tim. 95. B: ἀκήρατον τῶν ... κηρῶν. Legg. VIII. 840. D: οἱ ... ἀκήρατοι γάμων τε καὶ ἀγνοὶ ζῶσιν. **purus, sincerus*. Ax. 371. D: ἀκήρατος ἀλυπία. Pol. III. 417. A: τὸ παρ' ἐκείνοις ... ἀκήρατον (νόμισμα). Phaedr. 247. D: νῶ τε καὶ ἐπιστήμη ἀκηράτῳ τρεφομένη. Polit. 303. E: τὸν λεγόμενον ἀκήρατον χρυσόν. Pol. III. 413. E: τὸν ... ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. VI. 503. A: τὸν ... πανταχοῦ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα, ὥσπερ χρυσόν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον. Crat. 396. B: τὸ καθαρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκήρατον τοῦ νοῦ (σημαίνει). Legg. V. 735. C: τὸ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀκηράτων ἡθῶν τε καὶ σωμάτων γένος. Tim. 41. D: ἀκήρατα δ' οὐκ ἐτι cet.

ἀκήρυκτος, ὁ ἥ, *indictus; implacabilis, internecivus (de bello)*. Legg. I. 626. A: πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις αἰὲ πόλεμον ἀκηρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι.

ἀκίβδηλος, ὁ ἥ, *non adulteratus, germanus*. Legg. XI. 916. D: ὁ ... ἀλλαττόμενος ... ἀκίβδηλον πᾶν διδοτω καὶ δεχέσθω.

ἀκινάκης, ὁ, *acinaces (gladius Persicus)*. Pol. VIII. 553. C: τιάρας ... καὶ ἀκινάκας παραζωννύντα.

ἀκινδύνως, *extra periculum*. Phaed. 85. D: ἀσφαλέςτερον καὶ ἀκινδυνότερον ... διαπορευθῆναι. Phil. 61. D: ἡ ... ἀκινδυνότερον ἂν μιν γνύομεν.

ἀκίνητος, ὁ ἥ, *immutus, fixus; etiam immobilis, immutabilis, et qui flecti nequit; unde ἀκίνητα dicuntur quae commoveri vel convelli non debent vel non possunt*. Def. 412. A: ἔξιν ψυχῆς ἀκίνητος ὑπὸ φόβου. Soph. 249. A: ἀκίνητον ἐστὸς (ν. ἐστὼς) εἶναι. Parm. 139. A: κατὰ πᾶσαν ... κίνησιν τὸ ἐν ἀκίνητον. Tim. 51. E: ἀκίνητον πειθοῖ. 64. C: τὸ πρῶτον πάθος ... ἀκίνητον. Theaet. 180. D: οἶον (fort. οὐλον) ἀκίνητον τελέθει (fort. ἀκίνητόν τε πέλειν. Parm.). Soph. 249. A: ἀκίνητον ... ἐστάναι. Parm. 162. E: τὸ ... ἀκίνητον ἀνάγκη ἡσυχίαν ἄγειν. Tim. 40. B: τὰς ... πέντε κινήσεις ἀκίνητον καὶ ἐστός. 62. B: ἐξ ἀνωμάλου κεκινήμενου τε ἀκίνητον ἀπεργαζόμενα. Legg. V. 736. D: οὔτε ἐὰν ... ἀκίνητον οὐδέν cet. VII. 798. A: ἀκίνητοι. De leg. 321. B: ὅτι ἀκίνητοι αὐτοῦ οἱ νόμοι. Soph. 249. D: ὅσα ἀκίνητα καὶ κεκινήμενα. B: ἀκινήτων ... ὄντων (fort. τῶν ὄντων). Tim. 29. B: καθ' ὅσον προσήκει ... λόγοις εἶναι καὶ ἀκίνητοις. Pol. VII. 515. A: ἀκινήτους ... τὰς κεφαλὰς ἔχειν. 533. C: ἕως ἂν ... ταύτας ἀκινήτους ἑώσι. Theaet. 181. A: φευξόμεθα ... ἀπὸ τῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων. Legg. III. 684. D: μὴ κινεῖν τὰ ἀκίνητα. VI.

772. C: ἀκίνητα θεμένους. 843. A: τὰκίνητα κινεῖν. VII. 846. C. XI. 913. B: τὸ μὴ κινεῖν τὰ ἀκίνητα. XII. 957. B: ἀκίνητα ... ἐπισφοραγισμένους. Tim. 55. D: ἀκινήτο-
τάτη ... γῆ.

ἀκινήτως, *sine motu*. Tim. 38. A: τὸ ... αἰεὶ κατὰ
ταῦτα ἔχον ἀκινήτως. Euth. 11. D: τοὺς λόγους μένειν καὶ
ἀκινήτως (edd. ἀκινήτους) ἰδρῦσθαι.

ἀκκίζομαι, *dissimulo* (me aliquid scire, cupere cet.).
Gorg. 497. A: οἶσθα, ἀλλ' ἀκκίζει.

ἀκλεής, ὁ ἡ, *ignobilis, honoris expers*. Prot. 327. C:
ὄτον ... (ὁ υἱὸς) ἀφνῆς, ἀκλεής. Lach. 179. D: ὅτι ...
ἀκλεεῖς γενήσονται. Legg. IX. 873. D: θάπτειν ἀκλεεῖς
αὐτούς. **ignominia notatus*. Legg. IX. 854. E: ὀνήσει γενό-
μενος ἀκλεής καὶ ... ἀφανισθεῖς.

ἀκληρος, ὁ ἡ, *sortis expers, et in univ. inops*. Legg.
XI. 924. E: ἡ ἀκληρος ὁμομήτοριος ἐχέτω τὴν θυγατέρα. Pol.
III. 386. C. et VII. 516. D: ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ (Hom.).

ἀκλητος, ὁ ἡ, *invocatus, non invitatus*. Conv. 174. B:
λέναι ἀκλητος ἐπὶ δειπνον. C: ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρὸς λέναι
θοοίνην ἀκλητος. D: ἀκλητος ἡκειν. C: ἀκλητον ἐποίησεν
ἐλθόντα ... ἐπὶ τὴν θοοίνην.

ἀκλινής, ὁ ἡ, *non inclinans s. vergens*. Phaed. 109. A:
ὁμοίως δ' ἔχον ἀκλινὲς μενεῖ.

ἀκμάζω, *vigeo, validus ac vegetus sum*. Ax. 367. B:
ἄλλοι ... ἀκμάζουσιν. Polit. 319. D: ἀκμάζειν θώρη.
Theaet. 148. C: διαδέων τοῦ ἀκμάζοντος καὶ ταχίστου ἡτ-
τήθης. Prot. 335. E: δρομεῖ ἀκμάζοντι. Pol. V. 459. B:
ἐξ ἀκμάζόντων. bis. Id. 460. D: **ferreo*. Tim. 70. D:
ἡνίκα ἐν αὐτῇ ἀκμάζοι (ὁ θυμὸς).

ἀκμή, ἡ, *summum* (v. c. *fastigium*), *vigor, flos* (v. c.
aetatis) al. Pol. V. 461. A: αὕτη ἀκμή σώματος τε καὶ
φρονήσεως. Locr. 102. B: ἃ ... ἀκμά μεθόριον τουτέων
ἐστὶ cet. Conv. 219. A: ὅταν ἡ τῶν ὁμιμάτων (ὄψις) τῆς
ἀκμῆς λήγειν ἐπιχειρῇ. Pol. V. 460. E: μέτριος χρόνος
ἀκμῆς. Legg. VIII. 840. A: ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ.
Phaedr. 230. B: ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἀνθρώπου. Pol. V. 460. E:
ἐπειδὴν τὴν δευτάτην δρομιον ἀκμὴν παρῇ (ὁ ἀνὴρ). **χρό-
νου ἀκμή, tempus opportunum*. Def. 414. A: καιρὸς, χρό-
νου ἀκμή πρὸς τὸ συμφέρον.

ἀκοή, ἡ, *auditus, auditio; etiam id quod audimus, h. e.
narratio, fama, et quo audimus, h. e. aures*. Phaedr. 227. C:
προσέχουσά γέ σοι ἡ ἀκοή. Phaed. 65. B: ἄρα ἔχει ἀλή-
θειάν τινα ὅψις τε καὶ ἀκοή τοῖς ἀνθρώποις —; Theaet.
185. C: οὔτε ὅψις οὔτε ἀκοή φαίνεται. Legg. XII. 961. D: κε-
φαλῇ ... ὅψις καὶ ἀκοή. Charm. 168. D: ἡ ἀκοή ... οὐκ ἄλλου
τινὸς ἢν ἀκοή ἢ φωνῆς. Lach. 190. A. De lege 313. C: ἄλλο
μὲν ἀκοή, ἄλλο δὲ τὰ ἀκουόμενα. Locr. 101. A: οὐ (πνεύ-
ματος) ἃ κίνας ἀκουά (v. ἀκοά) ἐστί. Phaed. 61. D:

κἀγὼ ἐξ ἀκοῆς περὶ αὐτῶν λέγω. Phaedr. 235. C: διὰ τῆς ἀκοῆς. Theaet. 142. D: μᾶλα ἀξίους ἀκοῆς (λόγους). 185. A. B: δι' ἀκοῆς. 201. B: ἐξ ἀκοῆς κρίνοντες. Crat. 431. A: εἰς τὴν τῆς ἀκοῆς ... αἰσθησιν καταστήσαι. Pol. I. 342. A: ὥσπερ ... ὅσα ἀκοῆς (προσδεῖται). Tim. 20. D: λόγον εἰσργήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς. 33. C. 47. C: φωνῆς ... καὶ ἀκοῆς πέρι πάλιν ὁ αὐτός λόγος. 64. C. Legg. X. 900. A: δι' ἀκοῆς αἰσθόμενος. Alc. I. 126. B: ἀκοῆς ... ἐγγιγνομένης. Hipp. mai. 286. B: ἀξια ἀκοῆς. 297. E: διὰ τῆς ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως. 300. A: ἡ δι' ἀκοῆς ἡδονή, ὅτι δι' ἀκοῆς ἐστὶ cet. 302. B. C. al. Locr. 101. B: φωνᾶς δὲ καὶ ἀκουᾶς. Theaet. 206. A: ἐν τε τῇ ὄψει διαγιγνώσκειν πειρώμενος καὶ ἐν τῇ ἀκοῇ. Pol. VI. 507. C: ἀκοῇ καὶ φωνῇ. Tim. 23. A: ὡν ἀκοῇ ἴσμεν. Legg. VIII. 839. E: ἀρ' ... οὐκ ἴσμεν ... ἀκοῇ cet. Men. 94. C: ἡ οὐ μέμνησαι; Ἐγώ γε, ἀκοῇ. Hipp. mai. 299. B: τὸ ἐπὶ τῇ ὄψει τε καὶ ἀκοῇ γιγνόμενον. De leg. 314. A: ἐπειδὴ ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα ἀκουεταί, τίνι ὄντι τῇ ἀκοῇ; Phaedr. 228. B: τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοῇ. 243. D: ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἄλμυράν ἀκοῇν ἀποκλύσασθαι. 247. C: ἀκοῇν γ' ἔχω λέγειν τῶν προτέρων. Pol. III. 401. C: πρὸς ὅψιν ἢ πρὸς ἀκοῇν. V. 477. C: οἷον λέγω ὅψιν καὶ ἀκοῇν τῶν θυναμένων εἶναι. X. 603. B: ἡ κατὰ τὴν ἀκοῇν (μυμητική). Tim. 21. A: κατὰ τὴν Σόλωνος ἀκοῇν. 22. B: δι' ἀρχαίαν ἀκοῇν. 23. D: ὁπόσων ... ἀκοῇν παριδεξάμεθα. 25. D. 67. B: τὴν ... ὑπ' αὐτῆς (τῆς πληγῆς) κίνησιν ... ἀκοῇν (θῶμεν). Charm. 167. D: ἀκοῇν ἢ φωνῆς ... οὐδεμιᾶς ἀκούει. Lach. 190. A: ὅντινα τρόπον ἀκοῇν ἢ ὅψιν κάλλιστ' ἂν κτήσαιο τις. Locr. 100. C: τὰν ... ἀκουᾶν (v. ἀκοᾶν) λόγων καὶ μελῶν ἀντιλαπτικὰν ἔφυσεν. Theaet. 156. B: ὄψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὁσφρήσεις cet. Charm. 167. D: ἡ ... τῶν ἄλλων ἀκοῶν ἀκούει καὶ τῶν μὴ ἀκοῶν. Theaet. 156. C: ἀκοαῖς ... φωναί. Epin. 985. C: ἐν ἀκοαῖς. Phaed. 98. D: φωνᾶς τε καὶ αἴρας καὶ ἀκοᾶς ... αἰτιώμενος. Critia 109. E: οὐκ εἰδότες, εἰ μὴ σκοτεινὰς περὶ ἐκάστων τινὰς ἀκοᾶς.

ἀκοινώνητος, ὁ ἡ, *societatis expers, disunctus a societate, et in univ. expers*. Legg. VI. 768. B: ὁ ... ἀκοινώνητος ὡν ξυνουσίας τοῦ συνδικάζειν cet. XI. 914. C: ἀκοινώνητος νόμων. VI. 774. A: ἄλλοτριον ... αὐτὸν καὶ ἀκοινώνητον ἐν τῇ πόλει ἔχῃ. Locr. 98. C: διὰ τὸ ἀκοινώνητον εἶμεν τῷ ἄλλῳ γένεος τῷ τριγώνῳ.

ἀκοινωνία, ἡ, *discordia*. Ep. III. 318. E: ταῦτα ... τὴν ἐμὴν καὶ σὴν λυκοφιλίαν καὶ ἀκοινωνίαν διὰ σὲ ἀπειρογάσατο. ἄκοιτις, ἡ, *uxor*. Crat. 405. C: τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ τὴν ἄκοιτιν.

ἀκολάκευτος, ὁ ἡ, *adulatione liber*. Legg. V. 729. A: ἡ ... τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία.

ἀκολασία, ἡ, *incontinentia, intemperantia; prurientia, petulantia*. Gorg. 477. E: ἡ ἀκολασία καὶ ἡ ἄλλη ψυχῆς πο-

νηρία μέγιστον τῶν ὄντων κακόν ἐστι. 492. C: τρυφή καὶ ἀκολασία cet. 504. E: ὅπως ἂν ... ἀκολασία ... ἀπαλλάτ-
 τηται. 505. B: τὸ κολάζεσθαι ... τῇ ψυχῇ ἁμεινόν ἐστιν
 ἢ ἡ ἀκολασία. Crat. 437. B: ἡ ἀμαθία καὶ ἡ ἀκολασία
 παραπλησία τοῖς πράγμασι φαίνεται. C: ἡ δ' ἀκολασία πανταπα-
 σιν ἀκολουθία τοῖς πράγμασι φαίνεται. Pol. II. 364. A: ἀκο-
 λασία ... καὶ ἀδικία ἡδὺν ... καὶ εὐπετέες κτήσασθαι. X
 609. B. Tim. 86. D: ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκολασία. Crit.
 53. D: ἐκεῖ ... πλείστη ἀταξία καὶ ἀκολασία. Conv. 190.
 C: ὡς ἂν ... παύσαιντο τῆς ἀκολασίας. Pol. III. 403. A:
 οὐδὲν ... ξυγγενὲς ἀκολασίας. Ib. 405. A: ἀκολασίας δὲ καὶ
 νόσον πληθυσουσῶν ἐν πόλει cet. 416. A. et IV. 425. E:
 ὑπὸ ἀκολασίας. Legg. VII. 794. A: κοσμιότητος τε καὶ
 ἀκολασίας ἐπιμελίσθαι. XII. 957. E: ἐξ ἀμαθίας καὶ ἀκο-
 λασίας cet. Phaed. 68. E: ἀκολασία τινὶ σώφρονές εἰσι.
 Pol. III. 403. A: ὕβρει τε καὶ ἀκολασίᾳ. Apol. 26. E: (δο-
 κεῖ) τὴν γραφὴν ταύτην ὕβρει τινὶ καὶ ἀκολασία καὶ νεό-
 τητι γράψασθαι. Gorg. 492. A: αἰσχρὸν δὴ φασιν εἶναι
 τὴν ἀκολασίαν. 507. D. 508. A: οὐκ ἀκοσμίαν οὐδὲ ἀκο-
 λασίαν. Phaed. 69. A: καλοῦσί γε ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ
 ἡδονῶν ἄρχεσθαι. Soph. 228. E: ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν ...
 ἡγγέτιον νόσον ἐν ἡμῖν. Conv. 187. E: ὅπως ἂν ... ἀκο-
 λασίαν ... μηδεμίαν ἐμποιήσῃ. Pol. III. 404. E: ἐκεῖ ...
 ἀκολασίαν ἢ ποικιλία ἐνέτικτεν. IV. 444. B: τὴν τε ἀδι-
 κίαν καὶ ἀκολασίαν ... καὶ πᾶσαν κακίαν. Tim. 72. E:
 τὴν ... ποτῶν καὶ ἐδεστῶν ἀκολασίαν cet. Legg. X. 884:
 αἱ τῶν νέων ἀκολασίαι τε καὶ ὕβρεις.

ἀκολασταίνω, *intemperans* s. *incontinens* sum. Pol. VIII.
 555. D: ἐφιέντες ἀκολασταίνειν. IX. 590. A: τὸ ἀκολα-
 σταίνειν ... ψέγεσθαι. 591. A: ἀδικεῖν ἢ ἀκολασταίνειν ἢ
 τι αἰσχρὸν ποιεῖν. Phil. 12. D: τὸν ἀκολασταίνοντα ἄν-
 θρωπον. Gorg. 478. A: τοὺς ἀδικοῦντας καὶ τοὺς ἀκολα-
 σταίνοντας. Riv. 137. D: ἥ τις (ἐπιστήμη) τοὺς ... ἀκολα-
 σταίνοντας ... ὁρθῶς κολάζει.

ἀκόλαστος, ὁ ἡ, *incontinens*, *intemperans*, *effrenatus*.
 Phaedr. 255. E: ὁ ἀκόλαστος ἵππος. Gorg. 507. C: ὁ ἐναν-
 τίως ἔχων τῷ σώφρονι, ὁ ἀκόλαστος. Legg. V. 734. B: ὡς ... πᾶς
 ἐξ ἀνάγκης ἄκων ἐστὶν ἀκόλαστος. Apol. 26. E. Gorg. 505. B:
 ἀνόητος τε οὐδα καὶ ἀκόλαστος. 507. A: ἦν ... αὕτη (ἡ ψυχὴ)
 ἢ ἄφρων τε καὶ ἀκόλαστος. 493. B: τὸ ἀκόλαστον αὐτοῦ.
 493. D: τοῦ τε σώφρονος καὶ τοῦ ἀκόλαστου (βίου). 494.
 A: τὸν τοῦ ἀκόλαστου (βίου) εὐδαιμονέστερον εἶναι ἢ τὸν
 τοῦ κοσμίου. Ib. τὸν κοσμίον βίον τοῦ ἀκόλαστου ἁμείνω
 εἶναι. Legg. V. 734. C. D. A: ἐν ἀκόλαστῳ (βίῳ). Lys.
 216. B: τὸ σώφρον τῷ ἀκόλαστῳ (φίλον). Prot. 341. E:
 ἀκόλαστον ... ἂν τινα λέγοι. Gorg. 477. D: τὸ ἄδικον
 εἶναι καὶ ἀκόλαστον cet. Pol. III. 408. B: νοσῶν ... τε
 καὶ ἀκόλαστον. IV. 431. B: ἵττω ἐνιού καὶ ἀκόλαστον.

Legg. III. 696. B: μὴ σώφρονα δέ, ἀλλ' ἀκόλαστον. V. 733. E: ἄφρονα, δειλόν, ἀκόλαστον (βίον). 734. A. Pol. VIII. 555. C: ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίνωνται. Men. 73. B: ἀκόλαστοι ὄντες καὶ ἄδικοι. Gorg. 493. D: εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους τῶν ἀκολάστων. Polit. 303. B: ἀκολάστων ... πασῶν οὐσῶν (τῶν πολιτειῶν). Conv. 186. C: τοῖς ... ἀκολάστοις (χαρίζεσθαι) αἰσχρόν. Legg. VII. 793. E: ἀκολάστους (δούλους) ἐῶντας. Gorg. 507. E: οὐκ ἐπιθυμίας ἐῶντα ἀκολάστους εἶναι. Phil. 47. B: ὅσω ἂν ἀκολαστότερός τε καὶ ἄφρονέστερος ὦν τυγχάνῃ. Prot. 349. D: ἀδικωτάτους ... ὄντας καὶ ... ἀκολαστοτάτους. 359. B.

ἀκολάστως, *intemperanter*. Gorg. 493. C: ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως καὶ ἀκολάστως ἔχοντος βίου. Legg. V. 734. B: ἀκολάστως ζῆν.

ἀκολούθησις, ἡ, *obtemperatio*. Def. 412. B: ἐγκράτεια ... ἀκολούθησις τῷ ὀρθῷ λογισμῷ.

ἀκολουθία, ἡ, *comitatus*. Crat. 437. C: ἀκολουθία τοῖς πράγμασι. Alc. I. 122. C: ἀποβλέψαι ... (εἰς) θεραπόντων πλήθους ἀκολουθίας.

ἀκόλουθος, ὁ ἡ, *consequens, coniunctus; etiam similis*. Legg. IV. 728. C: τιμωρία ... ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη. VIII. 842. C: τούτοις δ' ἐστὶν ἀκόλουθον ἡ τοῦ βίου κατασκευή. IX. 853. A: δίκαι ... ἀκόλουθοι ταῖς ἐμπροσθεν πράξεσιν ἀπάσαις οὐσαι. Pol. IX. 580. E: ὅσα ἄλλα τούτοις ἀκόλουθα. Tim. 42. E: πάνθ' ὅσα ἀκόλουθα ἐκείνοις. Tim. 88. D: τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάσχοντες. Alc. I. 122. B: τὰλλα ὅσα τούτοις ἀκόλουθα. **consentaneus, conveniens, non repugnans*. Legg. IV. 716. C: τίς ... πράξις φίλη καὶ ἀκόλουθος θεῷ. Phaed. 111. C: καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τούτων ἀκόλουθον εἶναι. Gorg. 457. E: ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς οὐ οὐ πάνυ ἀκόλουθα λέγειν οὐδὲ σύμφωνα οἷς τὸ πρῶτον ἔλεγες *cet*. Subst. est *comes; hinc etiam pedisequus, servus*. Conv. 203. C: τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως. 217. A: ἄνευ ἀκολούθου. Legg. VIII. 845. A: μεθ' ἑνὸς ἀκολούθου. Crat. 405. C: ὥσπερ τὸν ἀκόλουθον *cet*. Id. D. Conv. 217. A: ἀποπέμπων τὸν ἀκόλουθον. Charm. 155. A: πρὸς τὸν ἀκόλουθον ... ἔφη *cet*. Conv. 212. D: ἄλλους τινὰς τῶν ἀκολούθων. Men. 82. A.

ἀκολουθῶ, *sequor, subsequor; c. praep. μετὰ comitor, eo cum aliquo*. Menex. 249. D: ἀκολούθει μετ' ἐμοῦ. Legg. VIII. 847. E: οἷσι ... καὶ τὰ ἅπαντα ἀκολουθεῖτω τὰ ἄλλα ὠραῖα νεμόμενα. Prot. 336. A: θεοῦσι τούτοις ἀκολουθεῖν. Crat. 436. A: εἰ τις ζητῶν τὰ πράγματα ἀκολουθοῖ τοῖς ὀνόμασι. Pol. V. 451. C: ἀκολουθῶμεν τοῖνυν καὶ τὴν γένεσιν ... παραπλησίαν ἀποδιδόντες. Polit. 227. E: ἐπειδὴ καὶ σὺ ἐτοιμος ἀκολουθεῖν. Pol. V. 474. C: ἀκολουθεῖν ... τῷ ἡγουμένῳ. VII. 533. A. Tim. 78. D: ἀκολουθεῖν ἐφ' ἐκάτερα ἰόντος τοῦ αἵρος. Euth. 14. C: τῷ ἐρωτωμένῳ ἀκο-

λουθεῖν, ὅπη ἂν ἐκείνος ὑπάγῃ. Legg. VIII. 836. C: ἀκολουθῶν τῇ φύσει. Lach. 187. E: μετὰ τοῦ πατρὸς ἀκολουθῶν. Phaedr. 232. A: τοὺς ... ἐρωντας ... ἀκολουθοῦντας τοῖς ἐρωμένοις. Crat. 436. B: ἡμᾶς τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ. Prot. 315. A: οἱ ὅπισθεν ἡκολούθουν. Gorg. 527. C: ἀκολούθησον ἐνταῦθα, οἱ ἀφικόμενος εὐδαιμονήσεις cet. Theaet. 201. D: λέγοντος μὲντ' ἂν ἐτίρου ... ἀκολουθήσαιμι. Pol. V. 455. A: ἀκολουθήσαι ἡμῖν. VI. 490. C. Legg. VII. 814. D: ἐργῷ λόγος ἀκολουθήσας. II. 672. A: ἀκολουθήσαντες. Lys. 218. E: ἀλλ' ὥδε ἴσως ἀκολουθήσεις. Crat. 437. B: εἰ κατὰ τὸ ὀνομά τις ἀκολουθήσει. Polit. 292. C: εἴπερ ἀκολουθήσομεν τοῖς ἔμπροσθεν. Crit. 47. D: ὧ εἰ μὴ ἀκολουθήσομεν cet. Phaedr. 233. E: ἀκολουθήσουσι. Charm. 176. B: ὡς ἀκολουθήσοντος ... καὶ μὴ ἀπολειψομένου. * *assequor*, *intelligo*. Theaet. 185. D: ὑπέρειν ... ἀκολουθεῖς. Epin. 977. B: ἀκολουθεῖτω ... ὅπη cet. Hipp. min. 373. A: οὐ γὰρ ἂν ἀκολουθήσαιμι. Gorg. 465. B: ἤδη γὰρ ἂν ἴσως ἀκολουθήσας. Men. 76. C: ἡ ἂν σὺ μάλιστα ἀκολουθήσας. Phaed. 107. B: ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ. * *consequens vel conpunctus sum*, *convenio*, *consentio*, *respondeo*. Pol. III. 400. C: ὅτι τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τῷ εὐρυθμῷ ... ἀκολουθεῖ. E: εὐλογία ... εὐηθεία ἀκολουθεῖ. I. 332. D: εἰ ... τι δεῖ ἀκολουθεῖν ... τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις. III. 398. D: τὴν γε ἁρμονίαν καὶ ῥυθμόν ἀκολουθεῖν δεῖ τῷ λόγῳ. Lys. 219. C: εἴπερ ἀκολουθήσει τῇ πρόσθεν ὁμολογίᾳ. — Verbal. ἀκολουθητέον. Pol. III. 400. D: ταῦτά γε τῷ λόγῳ ἀκολουθητέον.

ἀκοντίζω, *iaculor*. Men. 93. D: ἡκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός. Id. de virtut. 377. B.

ἀκόντιον, τό, *iaculum*. Theag. 126. C: οἷς ἔστι τε ἀκόντια cet. Legg. VII. 794. C: διδασκάλους καὶ τόξων καὶ ἀκοντίων cet. 815. A: ἐν τε ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων. 795. B: σιδηροῖς ... καὶ τόξοις καὶ ἀκοντίοις. VIII. 834. A: τόξοις καὶ πέλταις καὶ ἀκοντίοις cet. Theag. 126. C: πολλοῖς καὶ ἄλλοις χρώνται ἀκοντίοις.

ἀκοντιστής, ὁ, *iaculator*. Prot. 342. E: ὥσπερ θεινὸς ἀκοντιστής. Legg. VIII. 834. D: τοξότης ... ἀφ' ἵππων Κρής οὐκ ἄγρηστος οὐδ' ἀκοντιστής. Critia 119. B: ἀκοντιστὴς τρεῖς ἐκατέρους.

ἀκοντιστικός, ἡ, ὄν, *iaculandi peritus*. Theag. 126. B: παρὰ τοὺς ἀκοντιστικούς ... ἐλθὼν. Hinc τὰ ἀκοντιστικά, *iaculatio*. Theag. 126. B: εἰ τὰ ἀκοντιστικά σόφος ἐβούλου γενέσθαι.

ἀκόντως, *haud lubenter*, *inuite*. Prot. 333. B: ὡμολόγησε καὶ μάλ' ἀκόντως. Hipp. min. 374. D: τὰς (αἰσθήσεις) ἀκόντως κακὰ ἐργαζομένας.

ἄκοπος, ὁ ἡ, *non defatigans vel laboriosus*. Tim. 89. A: ὅπηπερ ἂν ὀχῆσεις ἄκοποι γίγνωνται. Legg. VII. 789. D:

τὰ σώματα πάντα ... κινούμενα ἄκοπα. **lassitudinem levans, reficiens, recreans*. Phaedr. 227. A: ἀκοπωτέρους εἶναι (τοὺς κατὰ τὰς ὁδοὺς περιπάτους) τῶν ἐν τοῖς δρόμοις.

ἄκος, τό, *remedium*. Legg. X. 910.: ἐκάσταίσι τε αὐτῶν ἄκη ποιουμένους βωμοὺς καὶ ἱερά.

ἀκόσμητος, ὁ ἡ, *incompositus*. Gorg. 506. E: ψυχὴ ... κόσμιον ἔχουσα τὸν ἐαυτῆς ἀμείνων τῆς ἀκοσμήτου. **incultus, rebus ad vitae usum necessariis non instructus*. Prot. 321. C: λοιπὸν δὴ ἀκόσμητον ἔτι αὐτῷ ἦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

ἀκοσμήτως, *incomposite*. Legg. VI. 781. A: τὸ περὶ τὰς γυναικας ἀκοσμήτως περιορώμενον.

ἀκοσμία, ἡ, *ordinis defectus*. Gorg. 508. A: τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμιον καλοῦσιν ... οὐκ ἀκοσμίαν οὐδὲ ἀκολασίαν. **immoderatio*. Conv. 188. B: πᾶναι καὶ γάλασαι ... ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλλα τῶν τοιούτων γίγνεται ἑρωτικῶν.

ἀκοσμιῶ, *immoderatus sum, violo*. Legg. VI. 764. B: εἰάν δ' ἐπιχωριος ὦν τις περὶ τὰ τοιαῦτα ἀκοσμή. 784. D: εἰάν ἀκοσμοῦσα ὡσαύτως ἀναγραφῇ. 785. A: ἀκοσμούντων (τῶν πλειόνων).

ἀκούμαι, *sarcio, reparo, deinde sano, medeor*. Phil. 30. B: ἐν ἄλλοις ἄλλα συντιθέν καὶ ἀκούμενον. **εερίο*. Pol. II. 364. C: ἀδίκημα ... ἀκείσθαι μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν.

ἀκούσιος, ὁ ἡ, *involitus (in homine), non voluntarius (in re posit.)*. Legg. IX. 867. A: ἔστι ... οὐδ' οὗτος (ὁ φόνος) ἀκούσιος. Hipp. min. 374. B: ἡ δὲ ἀκούσιος (ἀσχημοσύνη) cet. Legg. V. 730. C: ὅτω ... ἀκούσιον (ψεῦδος φίλον), ἄνους. IX. 861. E: τό γε ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον ἐν αὐταῖς (ταῖς κοινωναῖς) ἀφθονόν ἐστι. De iusto 375. D. Clit. 407. D: οὐκοῦν καὶ τοῦτ' ἀκούσιον, εἴπερ τὸ νικᾶν ἐκούσιον; Def. 416.: ἀκούσιον τὸ παρὰ διάνοιαν ἀποτελούμενον. Legg. VIII. 831. A: ὡς ἀκούσιον τοῦ φόνου γενομένου. Id. IX. 869. E. 867. A. Pol. III. 413. A: τὸ τῆς ἀκουσίου (δόξας) δέομαι μαθεῖν. Legg. IX. 861. D: εἰ μὴ τῷ τε ἀκουσίῳ καὶ τῷ ἐκουσίῳ διαφέρετον ἐκάτερον. 867. A: ὅμοιος ... ἀκουσίῳ. 869. A: οἱ τὸν ἀκούσιον φόνον λξεργασάμενοι. Soph. 230. A: πᾶσαν ἀκούσιον ἀμαθίαν εἶναι. Legg. IX. 860. D: τῷ τὴν ἀδικίαν ἀκούσιον τιθεμένῳ. 864. A: ἀκούσιον ἀδικίαν εἶναι τὴν τοιαύτην βλάβην. Polit. 292. C: οὐδὲ τὸ ἐκούσιον οὐδὲ τὸ ἀκούσιον (τὸν ὅρον γίνεσθαι). Pol. VII. 535. E: ἡ αὖν (ψυχὴ) ... τὸ ... ἀκούσιον (ψεῦδος) ἐνκόλως προσδέχεται. Legg. V. 733. D: τὸ ... ἀβούλητον τε καὶ ἀκούσιον ἰδόντα. IX. 862. A: ὡς ἀκούσιον ἀδίκημα νομοθετῶν. Clit. 407. D: τό γε ἀδικεῖν ἀκούσιον ὁ λόγος αἶρει. De iusto 375. D. Legg. IX. 861. E: βλάβαι ... ἀκούσιοι ... οὐτε μεγέθειν ἐλάττους εἰσὶ τῶν ἐκουσίῳ. B: ὡς δύο εἶδη τῶν

ἀδικημάτων ὄντα, τὰ μὲν ἐκούσια, τὰ δὲ ἀκούσια. C: ὡς πάντα ἀκούσια τὰ ἀδικήματα. 869. E: τὰ ... βίαιά τε καὶ ἀκούσια ... μετρίως εἰρησθῶ. 863. A: τὸ τῶν ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων (ἀδικιῶν). Phaedr. 233. C: τῶν μὲν ἀκουσίων συγγνώμην ἔχων. Legg. IX. 878. B: τῶν ἐκουσίων τε καὶ ἀκουσίων τὸ θυμῷ γιγνόμενον cet. Apol. 26. A: τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἀμαρτημάτων cet. Legg. IX. 867. B: πότερον ἐκουσίους αὐτούς (τούς φόνους) ἢ τινας ὡς ἀκουσίους νομοθετητέον. 860. E: διοριεῖς ... αὐτοῖς ἀκούσιά τε καὶ ἐκούσια ἀδικήματα. 861. E. 865. A: τὰ βίαια καὶ ἀκούσια λέγωμεν. Tim. 87. B: κακοὶ πάντες οἱ κακοὶ διὰ δύο ἀκουσιώτατα γιγνόμεθα.

ἀκουσίως, *involuntate, praeter voluntatem*. Pol. III. 412. E: ἢ ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως. 413. A: ἀκουσίως ... πᾶσα ἡ ἀληθής. Ib. τῶν ... ἀγαθῶν ἀκουσίως στέρεσθαι τοὺς ἀνθρώπους. V. 451. A: ἀκουσίως τινὸς φρονεῖν γενέσθαι. Tim. 62. C: πρὸς ὃν ἀκουσίως ἔρχεται παν. Legg. IX. 860. D: ἀκουσίως ... ἐκούσιον οὐκ ἔχει πράττεσθαι ποτε λόγον. Hipp. min. 374. C. D. 375. A. C.

ἀκουσμα, τό, *audītio; etiam id quod audītur, ut cantus* (Ακ. 371. D: μουσικὰ ἀκούσματα), *vel quod sermonibus discitur*. Ep. II. 314. A: οὐκ ἔστι τούτων πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα.

ἀκουστός, ὅ, ὄν, *qui audiri potest*. Tim. 33. C: οὐδ' ἀκοῆς (οὐδὲ γὰρ ἀκουστόν).

ἀκούω, *audio, percipio; etiam percipio, cognosco*. Prot. 320. B: ἐπειδὴ δὲ σου ἀκούω λέγοντος. Pol. IX. 583. D: οὐκοῦν καὶ τῶν περιωδυνία τινὶ ἐχομένων ἀκούεις λεγόντων cet. Ep. VII. 335. A: ὧν ὁ φιλοχρηματος ... ἀνὴρ ... οὕτε ἀκούει. Prot. 311. E: τί ὄνομα ... λεγόμενον περὶ Ἱπρωταγόρου ἀκούομεν cet. Theaet. 163. B: ὅπερ ὀρώμεν τε καὶ ἀκούομεν. Legg. VI. 782. C: τοῦναντίον ἀκούομεν ἐν ἄλλοις. Crat. 413. D: ἄκουε δὴ. Pol. I. 338. C. II. 358. E: περὶ τούτου ἄκουε. IV. 432. E: ἄκουε εἴ τι ἄρα λέγω. VI. 487. E: ἄκουε δ' οὖν τῆς εἰκότος. D: τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμι. E: ἀκούεις ἂν cet. Theaet. 163. B: τῷ ὀρᾶν ... ἢ τῷ ἀκούειν. C. 165. D. 182. D. 186. D. al. Soph. 230. C: ἀκούειν ... ἡδίστην. 249. D: τῶν ... τὸ ὃν κινούντων μὴδὲ τὸ παράπαν ἀκούειν (*audire, h. e. probare, assentiri*). Pol. II. 358. D: ὃν τρόπον ... βουλομαι ... σοῦ ἀκούειν cet. VI. 506. C: ἐξὸν παρ' ἄλλων ἀκούειν φανά τε καὶ καλά. 507. C. Legg. I. 646. B: σφῶ γε ἐθέλῃσειν προθύμως ἔφατον ἀκούειν. Menex. 246. C: αὐτῶν ἀκούειν ἐκείνων ἃ ἂν ἀπαγγέλλω. Pol. II. 358. C: ἀκούων Θρασυμάχου cet. D: περὶ γὰρ τίνος ἂν μάλλον πολλαῖς ... χαίροι λέγων καὶ ἀκούων; 366. C: ἐπαινουμένης (τῆς δικαιοσύνης) ἀκούοντα. Epin. 979. E: μὴδὲ σφῶ ... ἀκούοντε. Hipp. mai. 284. C: χαίρουσιν ... ἀκούοντες ἐμοῦ. Pol. I.

327. C: ἡ καὶ δύναισθ' ἄν πείσαι μὴ ἀκούοντας; Phil. 58. A: ἤκουον Γοργίου cet. Euthyd. 304. D: ἃ γ' ἤκουον. Prot. 310. E: οὐδ' ἀκήκοα οὐδέν. Pol. II. 358. D: οὐδενός πω ἀκήκοα ὡς βούλομαι. Lach. 194. C: ὁ ... ἐγὼ σοῦ ... καλῶς λέγοντος ἀκήκοα cet. Charm. 163. D: Προδίκου μυρία τινὰ ἀκήκοα ... διαιροῦντος. Menex. 81. A: ἀκήκοα ... ἀνδρῶν ... περὶ τὰ θεῖα πράγματα (λεγόντων). Gorg. 503. C: οὐ καὶ σὺ ἀκήκοας. Pol. VI. 504. E: πάντως αὐτὸ οὐκ ὀλίγαις ἀκήκοας. Id. 505. A. VIII. 565. E: ἡ, οὐκ ἀκήκοας τὸν λόγον; Theag. 122. A: ἐξ ὧν ἐμοῦ ἀκήκοας. Men. 93. D. E. Alc. I. 112. B: περὶ τῶν δικαίων ... ἀκήκοας γοῦν ἄλλων τε πολλῶν καὶ Ὀμήρου. Pol. II. 365. E: οὐκ ἄλλοθὲν τοι ... ἴσμεν ἡ ἀκηκόαμεν cet. IV. 433. A: καὶ τοῦτο ἄλλων τε πολλῶν ἀκηκόαμεν cet. Prot. 314. D: οὐκ ἀκηκόατε ὅτι οὐ σχολή αὐτῶ; Crat. 413. D: φαίνει μοι ... ταῦτα ... ἀκηκοέναι του. Conv. 192. E. Pol. III. 400. B: οἶμαι δέ με ἀκηκοέναι ... ἐνόπλιον τέ τινα cet. IX. 583. B: ὡς ... τῶν σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι. X. 613. E: πάντα ἐκείνα οἶον καὶ ἐμοῦ ἀκηκοέναι ὡς πάσχουσιν. Ep. VII. 340. C: ὁδὸν τε ἡγείται θανυμαστὴν ἀκηκοέναι. Demod. 383. B: οὐδὲ τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀκηκοέναι. Crat. 413. D: ὡς σὺ ἀκηκοὺς λέγῃ. Conv. 172. B: ἀκηκοὺς Φοίνικος cet. Critia 109. D: τῶν ... δυναστῶν τὰ ὀνόματα ἀκηκοὺς μόνον. Prot. 311. A: ὡς ἐγὼ ἤκουσα. Menex. 246. C. Phaed. 57. A: ἡ ἄλλου του ἤκουσας; Pol. I. 347. E: ἤκουσας ... ὅσα ... ἀγαθὰ διήλθε; VI. 493. D: ἡδὴ πῶποτέ του ἤκουσας αὐτῶν λόγον διδόντος cet. Euthyd. 304. E. Conv. 214. B: ἀκουσον δῆ. Pol. II. 358. B: ἀκουσον καὶ ἐμοῦ. V. 477. C. Hipp. mai. 300. E: ἀλλὰ μου σαφέστερον ἀκουσον ὃ βούλομαι λέγειν. Phaed. 57. A: ἡδέως γὰρ ἂν ἀκούσαιμι. Pol. V. 470. A: σοῦ ... δοξάν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. X. 608. D. Lys. 204. B: αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμι ἂν cet. Pol. I. 352. E: ἀκούσαις ἄλλῃ ἢ ὡσὶν; Men. 95. B: αὐτῶν ἀκούσαις ὡς διδακτόν. C: ὅτι οὐκ ἂν ποτε αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσαις cet. Ion. 536. D: εἰ μου ἀκούσαις λέγοντος περὶ Ὀμήρου. Euthyd. 304. E: οἷάπερ αἰεὶ ἂν τις τῶν τοιοῦτων ἀκούσαι ληρούντων. Charm. 168. D: οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἀκούσειεν. Lach. 189. C: ἃ ἂν ἀκούσω. Ep. VII. 335. B: εἰς τε ἀκούσῃ cet. Prot. 314. B: ἴωμεν καὶ ἀκουσώμεν τοῦ ἀνδρός. Conv. 220. C: ἄξιον ἀκούσαι. Pol. II. 538. B: ἐπιθυμῶ ... ἀκούσαι τί τ' ἔστιν ἐκύτερον cet. Id. D. VII. 538. A: ἡ βούλει ἐμοῦ μαντενομένου ἀκούσαι; Euthyd. 278. D: οἶον αὐτοῦ ἐπιθυμῶ ἀκούσαι. 304. D: ἄξιον γ' ἦν ἀκούσαι. Lach. 184. D. Hinc ὡς οὕτω γ' ἀκούσαι et ἀκούειν οὕτως (germ. wenn man es so hört, int. ohne es näher zu prüfen). Phil. 12. C: ἔστι γὰρ ἀκούειν μὲν οὕτως ἀπλῶς ἐν τι. Euth. 3. B: ὑποπα ... ὡς οὕτω γ' ἀκούσαι. Lys. 216. A: εὐ γε ... ὡς γε

οὕτως ἀκούσαι. Prot. 310. A: πολλὰ καὶ εἰπὼν καὶ ἀκούσας
 al. Phaed. 268. C: ἐκ βιβλίου ποθὲν ἀκούσας. Conv. 192.
 E: ταῦτα ἀκούσας ἴσμεν ὅτι cet. Pol. I. 336. D. 337. A.
 VI. 487. D. al. Conv. 176. B: ἀκούσαντα cet. Prot. 314.
 B: ἀκούσαντες. Pol. VI. 493. C: οὐδ' ἀκούσομαι. Alc. I.
 104. E: ἀκούσομαι γάρ. Lach. 189. D. Pol. VIII. 544. C:
 οὐ χαλεπῶς ... ἀκούσει. Crit. 53. E: ἀκούσει ... πολλὰ
 καὶ ἀνάξια σαντοῦ. Alc. I. 104. D: ἀκούσει ... μου ... προ-
 θύμως. Menex. 249. D: ἀκούσει αὐτῆς λεγούσης. Pol. VI.
 507. C: ἡ ... οὐκ ἀκούσεται. Charm. 168. D: οὐκοῦν, εἴ-
 περ αὐτὴ αὐτῆς ἀκούσεται, φωνὴν ἔχουσας ἐαυτῆς ἀκούσε-
 ται; Pol. X. 607. D: εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. Legg. I. 646. B.
 III. 683. C: τῶν νῦν εἰρημένων λόγων οὐ χεῖρους ... ἀκου-
 σόμεθα. Conv. 218. B: διὸ πάντες ἀκουσέσθε. Apol. 17.
 B: ὑμεῖς δ' ἐμοῦ ἀκουσέσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. C: ἀκού-
 σέσθε εἰκὴ λεγόμενα. Theaet. 177. A: ταῦτα ... ὡς δεινοὶ
 καὶ πανούργοι ἀνοήτων τινῶν ἀκούσονται. Epin. 973. B:
 ἄτοπον ... ἀκουσέσθαι σε λόγον οἶμαι. Clit. 408. C: ὡς
 ἀκουσόμενος. Alc. I. 104. D: ὡς ἀκουσόμενῳ ... λέγω. Pol.
 V. 450. D: οὔτε θύνοι οἱ ἀκουσόμενοι. Euthyd. 283. A:
 ὡς ... ἀκουσόμενοι θαυμασίους τινὰς λόγους. Pol. I. 327. C:
 ὡς ... μὴ ἀκουσομένων ... οὕτω διανοεῖσθε. V. 450. B:
 οὐ λόγων ἀκουσομένων. Pass. Pol. VI. 507. C: τὴν μὲν
 ἀκούειν, τὴν δὲ ἀκούεσθαι. Ib. ἀκοῇ τὰ ἀκουόμενα. VII.
 531. C: ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις. A:
 τὰς ... ἀκουομένης συμφωνίας. Pol. VI. 507. D: ἡ μὲν
 οὐκ ἀκούσεται, ἡ δὲ οὐκ ἀκουσθήσεται. *ut Latin. *audio*,
in eo ponitur quod fama accerpius, et in univ. quod posuius
vel scipius. Gorg. 503. C: Θεμιστοκλέα οὐκ ἀκούεις ἀνδρα
 ἀγαθὸν γεγονότα cet. Theaet. 198. C: ἀκούεις γὰρ που
 τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις. Pol. III. 407. A: Φωκυ-
 λίδου γὰρ ... οὐκ ἀκούεις πῶς φησί cet. Legg. I. 625. B: ὡς
 ἀκούομεν. 624. B: ἀκούετε γὰρ τὸ ὄνομα. Alc. I. 112. B:
 Ὀδυσσεύς ... καὶ Ἰλιάδος ἀκήκοας (*nisi malis legisti*). **au-*
dio, h. e. exaudio. Legg. XI. 931. C: οὐκ ἄρα τὰ τοιαῦτα
 ἀκούειν ἐξ ἴσου καὶ νέμειν ἡμῖν αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς) ἡγη-
 σόμεθα; IV. 712. B: ὁ δὲ (θεὸς) ἀκούσεί τε καὶ ἀκούσας
 ἴλεως ... ἡμῖν ἔλθοι. **audio est quoque dicor, vocor (velut*
εὖ et κακῶς ἀκούειν, Latin. bene et male audire). Pol. VI.
 496. A: ἄρ' οὐχ' ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκούσαι σοφίσματα;
 Lys. 207. A: οὐ τὸ καλὸς εἶναι μόνον ἄξιός ἀκούσαι. Hipp.
 mai. 304. E: κακῶς ... ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν καὶ ὀνειδίζεσθαι
 cet. Crit. 50. E: κακῶς ἀκούοντα (*convicia audientem*) ἀντιλέ-
 γειν. Ep. II. 311. C: ὅπως ἂν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὖ
 ἀκούσωσιν. — Verbal. Pol. III. 386. A: ἀκουστέον καὶ οὐκ
 ἀκουστέον. VII. 532. D: οὐ ... μόνον ἀκουστέα.

ἀκρα, ἡ, *culmen, vertex*; unde κατ' ἀκρας, *a culmine*,
h. e. funditus, penitus. Legg. X. 909. B: ὅλας οἰκίας καὶ

πόλεις ... κατ' ἄκρας ἐξαιρεῖν. * *promontorium vel lingua terrae in fretum excurrentis*. Critia 111. A: πᾶσα ἀπὸ τῆς ἄλλης ἡπείρου μακρὰ προτείνουσα εἰς τὸ πέλαγος οἶον ἄκρα καίται.

ἀκραίφνης, ὁ ἧ, non mixtus, sincerus, purus. Ax. 366. A: τὰ δὲ ἀλγεῖνά ἀκραίφνη.

ἀκράτεια et ἀκρατία (libri etiam ἀκρασία: *dissoluta impudensque licentia?* v. Schneid. ad Plat. Civit. V. II. p. 53 sq. Cf. Lobeck. ad Phryn. p. 524 sq.), *intemperantia, incontinentia*. Tim. 86. D: ἡδονῶν ἀκρατία. Def. 416.: ἀκρασία λόγου ἄλογος. Gorg. 525. A: ὑπὸ ἐξουσίας καὶ ... ὕβρεως καὶ ἀκρατίας (v. ἀκρασίας). Pol. V. 461. B: ὑπὸ σκοτου μετὰ δεινῆς ἀκρατείας (al. ἀκρατίας, v. ἀκρασίας). Legg. X. 886. A: ἀκρατεία ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν. I. 636. C: δι' ἀκράτειαν ἡδονῆς. V. 734. B: δι' ἀμαθίαν ἢ δι' ἀκράτειαν. XI. 934. A: δι' ἀκράτειαν ἡδονῶν ἢ λυπῶν. Eryx. 397. B. Legg. X. 908. C: ἀκράτειαί τε ἡδονῶν καὶ λυπῶν.

ἀκρατῆς, ὁ ἧ, *intemperans, impotens*. Legg. IX. 869. A: ἀκρατῆς θυμοῦ. Soph. 252. C: ὧν ἀκρατεῖς ὄντες εἰργεσθαι cet. Eryx. 397. A: δοκοῦσί τινές σοι ἀκρατεῖς εἶναι ἄνθρωποι;

ἀκρατος, ὁ ἧ, non mixtus s. *temperatus*, h. e. *purus, parus* (ut οἶνος); dein *sincerus, simplex*. Legg. IV. 723. A: νόμος ἀκρατος. Pol. II. 382. C: οὐ πάνυ ἀκρατον ψεῦδος. VIII. 562. D: (ὅταν) ἀκράτου αὐτῆς (τῆς ἐλευθερίας) μεθύσθῃ. Legg. VII. 793. A: τὸν λύπης τε καὶ ἡδονῆς ἀκράτου βίον φεύγειν. Pol. III. 410. D: οἱ ... γυμναστικῇ ἀκράτῃ χρῆσάμενοι. Legg. VII. 722. C: ἀκράτῳ μόνον τῇ βίᾳ. I. 637. E: Σκύθαι ... ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι. Pol. III. 397. D: τὸν τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητὴν τὸν ἀκρατον. (VII. 535. B. pro ἀκρατον nunc scribitur ἄρρατον). Legg. VII. 823. A: ὅς ἂν ... διεξέλθῃ τὸν βίον ἀκρατον. Pol. II. 379. D: ἀκρατα τὰ ἔτερα. Tim. 57. C: ὅσα ... ἀκρατα καὶ πρῶτα σώματα. Pol. III. 397. D: ἡ τῶν ἀκράτων τὸν ἔτερον ἢ τὸν κεκράμενον. Ax. 370. D: ἀκράτους (ἡδονᾶς) ἀπασῶν ἀλγηδόνων. Phil. 53. A: τὸ ἀκρατέστατον (*tamquam a v. ἀκρατῆς ductum*. V. Matth. Gr. gr. p. 251 sq.), ἐν ᾧ χρώματος μηδεμία μοῖρα ... ἂν εἴη. * *germanus, perfectus vel summus*. Pol. VIII. 545. A: πῶς ... ἡ ἀκρατος δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν τὴν ἀκρατον ἔχει. VI. 491. E: ἡ οἷε ... τὴν ἀκρατον πονηρίαν ἐκ φανύλης ... φύσεως ... γίγνεσθαι; * *immoderatus*. Phil. 64. E: ἀλλὰ τις ἀκρατος ἐμπειρομένην ἡ τοιαύτη γίγνεται ... ξυμπορά. Legg. VI. 773. A: τὸ ... ὁμαλὸν καὶ ἐύμετρον ἀκράτον μυρίον (v. μυρίῳ) διαφέρει πρὸς ἀρετὴν.

ἀκράτωρ, ὁ ἧ, *impotens*. Pol. IX. 579. C: ὅς ἂν ... ἑαυτοῦ ὧν ἀκράτωρ ἄλλων ἐπιχειρήσῃ ἄρχειν. Ib. κείμενοι σώματι καὶ ἀκράτορι ἑαυτοῦ cet. Critia 121. A: διὰ πλοῦτον ἀκράτορες αὐτῶν ὄντες (v. οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἀμβλυώτοντες).

ἀκράτως legitur Legg. V. 731. D., ubi scribendum videtur ἀνιάτως.

ἀκρατῶς, intemperanter. Legg. IV. 710. A: ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονάς.

ἀκράχολος et ἀκρόχολος, ὁ ᾧ, is cui subito bilis commoetur, qui repente ad iram concitatur. Pol. III. 411. C: ἀκρόχολοι ... καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδούς γεγένηνται. Legg. VII. 791. D: ὡς ἡ ... τρυφή δύσκολα καὶ ἀκράχολα ... τὰ τῶν νέων ἦδη ἀπεργάζεται.

ἀκραχολῶ (v. ἀκράχολος), subito irascor. Legg. V. 731. D: τὸν θυμὸν πρᾶννεῖν καὶ μὴ ἀκραχολοῦντα ... διατελεῖν.

ἀκρίβεια, ἡ, diligentia, accuratio. Phil. 56. C: ἐλάττονος ἀκρίβειας μετισχούσας. Pol. VI. 504. B: τῆς ἀκριβείας ... ἔλλιπῆ. Legg. VII. 818. A: ὡς ἀκριβείας ἐχόμενα. XII. 967. B: ὅσοι τῆς ἀκριβείας αὐτῶν ἤπτοντο. Hipp. mai. 295. A: ἀκριβέστερον ... τῆς ἀπάσης ἀκριβείας. Phaedr. 271. A: πάσῃ ἀκριβείᾳ γράψει. Phil. 57. D: ἀμύχανον ἀκριβεῖα (ὁρμήν). 56. B: τὰ πολλὴν ἀκρίβειαν αὐτῇ πορίζοντα. Legg. VII. 809. E: πότερον εἰς ἀκρίβειαν τοῦ μαθητήματος ἵτεον. Epin. 991. C. Euthyd. 288. A. Pol. VI. 504. E: τῶν μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιούν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας. Legg. IX. 855. B: τὰς ... εἰς ταῦτα ἀκριβείας ... νομοφύλακες σκοποῦντες cet. Inde δὲ ἀκριβείας, accurate, diligenter: Theaet. 184. C. Polit. 295. B. Pol. III. 414. A. Tim. 23. D. 52. C. 56. C. 73. B. 89. D. Legg. VI. 763. B. VII. 807. B. 818. A. IX. 876. C: διὰ πάσης ἀκριβείας. Similiter εἰς τὴν ἀκρίβειαν vel εἰς ἀκρίβειαν, velut Gorg. 487. C: εἰς τὴν ἀκρίβειαν φιλοσοφεῖν (Id. Epin. 983. C. Riv. 136. A.), et πρὸς τὴν ἀκρίβειαν, Legg. VI. 769. D. *τεμπῆτας, paucitas. Legg. VIII. 844. B: ἐὰν ... δι' ἀκριβείας ἡ καὶ τοῖς γείτοσι (τὸ ὕδωρ).

ἀκριβής, ὁ ᾧ, accuratus, exactus, iustus, perfectus. Pol. I. 342. D: ὁ ἀκριβής λατρός. Ib. ὁ κυβερνήτης ὁ ἀκριβής. Legg. I. 628. D: οὐτ' ἂν νομοθέτης ἀκριβής. Pol. I. 342. B: ἑώσπερ ἂν ἡ ἐκάστη ἀκριβής ὅλη ἤπερ ἔστι. Legg. VI. 768. C: ἡ δικῶν ἀκριβής νόμων θείαις. XI. 930. C: παίδων ... ἱκανότης ἀκριβής. Legg. VI. 757. E: τὸ ... ἐγγγγωμιον τοῦ τελείου καὶ ἀκριβοῦς ... ἔστι παρατεθραυμένον. Pol. I. 431. B: τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἡ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ. C: ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ λατρός. 342. B: σκοπεῖ ἐκείνῳ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ. Hipp. mai. 284. E. Pol. I. 340. E: κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον. Phaedr. 65. B: ὅτι οὐτ' ἀκούομεν ἀκριβὲς οὐδὲν σοί. Phil. 58. C: τίς ... τὸ σαφὲς καὶ τὰκριβὲς ... ἐπισκοπεῖ. Polit. 284. D: πρὸς τὴν περὶ αὐτὸ τὰκριβὲς (ἀκριβῆ?) ἀπόδειξιν. Tim. 23. E: τὸ ... ἀκριβὲς περὶ παιτῶν ἐφεξῆς ... διέξιμεν. 38. B: ὧν οὐδὲν ἀκριβὲς (v. ἀκριβῶς) λέγομεν. Critia 107. C: αἵτε οὐδὲν εἰδότες ἀκριβὲς περὶ τῶν τοιούτων. Legg. VI.

768. D: τὸ ... ὅλον καὶ ἀκριβὲς ... οὐκ ἔστι γενέσθαι σαφές cet. 762. D: τούτων ... οἱ νομοφύλακες ἐπίσκοποι ἀκριβεῖς ἔστωσαν. Theaet. 148. C: τὴν ἐπιστήμην ... σμικρὸν τι οἶσι εἶναι ἐξευρεῖν καὶ οὐ τῶν πάντῃ ἀκριβῶν (v. ἀκρων). Pol. III. 395. C: τοὺς φύλακας ... δεῖν εἶναι δημιουργοὺς ἐλευθερίας ... πάντῃ ἀκριβεῖς. Phil. 57. E: ταύτας ... λέγομεν ἐπιστήμας ἀκριβεῖς μάλιστα εἶναι. 61. D: τέχνη τέχνης ἀκριβεστέρα. Legg. XII. 965. B: ἀκριβεστέρα σκέψις δὲα τ (v. ἀκριβεστέραν σκέψιν θετέον) cet. II. 670. E: ἀκριβεστέραν ... παιδείαν. XII. 965. B. Parm. 134. C: πολὺ αὐτὸ ἀκριβεστέρον εἶναι ἢ cet. Legg. XII. 964. D: τοὺς φύλακας ἀκριβεστέρους τῶν πολλῶν περὶ ἀρετῆς. X. 902. E: οἱ ... τῶσιν ἀκριβεστέρα καὶ τελεώτερα ... σμικρὰ καὶ μεγάλα ἀπεργάζονται. Parm. 134. D: αὕτη ... ἡ ἀκριβεστάτη δεσποτεία καὶ αὕτη ἡ ἀκριβεστάτη ἐπιστήμη. Pol. I. 340. E: τὸ ... ἀκριβεστάτον ἐκείνο τυγχάνει ὅν cet. 341. B: τὸν τῷ ἀκριβεστάτῳ λόγῳ ἄρχοντα ὄντα. Phil. 59. A: σαφές ... τῇ ἀκριβεστάτῃ ἀληθείᾳ. Parm. 134. C: ἔχειν τὴν ἀκριβεστάτην ἐπιστήμην. Phil. 23. A: τὴν ἀκριβεστάτην αὕτην προσφέροντα βασανον. Pol. VI. 503. B: ὅτι τοὺς ἀκριβεστάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθεστάναι. Phil. 56. C: ταύτας ἀκριβεστάτας εἶναι τέχνας cet. Pol. VI. 484. C: θεώμενοι ὡς οἷον τε ἀκριβεστάτα. **tenuis, restrictus* (ut vern. genau). Prot. 338. A: τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος τῶν διαλόγων ζητεῖν τὸ κατὰ βραχὺ λίαν.

ἀκριβολογοῦμαι, *exacte vel diligenter expono vel constituo, curo; etiam exacte excutio, ad omnia rescio*. Pol. I. 340. E: ἐπειδὴ καὶ σὺ ἀκριβολογεῖ. Crat. 415. A: μὴ λίαν ... ἀκριβολογοῦ. Pol. III. 403. D: παραδοίημεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογεῖσθαι.

ἀκριβῶ, *probe calleo v. scio*. Charm. 156. A: καὶ τοῦτο νομά μου σὺ ἀκριβοῖς;

ἀκριβῶς, *accurate, diligenter, plane*. Prot. 329. C: ταῦτ' οὐκ αὐτὰ διελθέ μοι ἀκριβῶς τῷ λόγῳ. Phaedr. 262. A: τὴν ὁμοιότητα ... ἀκριβῶς διειδέναι. 264. C: ἀκριβῶς διειδέν. 273. A: τὸν γε Τισίαν αὐτὸν πεπότημας ἀκριβῶς. Soph. 243. B: ἀκριβῶς ... ὥμην ξυνιέναι. Polit. 292. A: τοὺς νόμους ἀκριβῶς φυλάττον. 295. A: ἀκριβῶς ἐνὶ ἐκάστῳ τὸ προσήκον ἀποδίδοναι. 301. D. Pol. I. 336. D: σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε. 345. C: ἀκριβῶς φυλάξαι. 346. B: ἀκριβῶς διορίζειν. D: ἀκριβῶς σκοπεῖσθαι. III. 403. C: ἀκριβῶς τρέφεσθαι. IV. 435. D. VIII. 548. D. IX. 573. C. Critia 107. D. Legg. IV. 720. C. VII. 793. E. 807. E. VIII. 838. A. 846. D. IX. 859. B. 867. D. XI. 919. E. XII. 965. C. al. Polit. 273. B: ἀκριβεστέρον ἀπετέλει. Phil. 57. C: τὸ σαφές ... πότερον ἢ τῶν φιλοσοφούντων (τέχνη) ... ἀκριβεστέρον ἔχει. Pol. IV. 436. C: ἀκριβεστέρον ὁμολογήσασθαι. VI. 491. C. X. 598. D. Tim. 44. C. Legg. VI.

783. C. VII. 818. E. Hipp. mai. 295. A. Ακ. 369. A. Phaed. 58. D: ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διελθεῖν πάντα. 65. E: ἀκριβέστατα ... διανοηθῆναι. 88. E. Pol. VI. 484. C: ὡς οἶόν τε ἀκριβέστατα. 504. E: ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα ... ἔξει. VII. 522. B: ἀκριβέστατα ... ἀναμιμνήσκεις με. 529. D. Hipp. mai. 285. C: ἃ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι cet.

ἄκριτος, ὁ ἥ, non discretus, confusus. Gorg. 465. D: ἀκρίτων ὄντων τῶν τε ὑγιεινῶν καὶ ἱατρικῶν καὶ ὀψοποι-
κῶν. *non iudicatus. Tim. 51. C: τὸ παρὸν ἄκριτον καὶ
ἀδίκαστον ἐφέντα. *indemnatus (indicta causa). Hipp. mai.
292. B: ἦ καὶ σὺ με ἄκριτον τυπτήσεις; Ακ. 368. E: κατε-
χειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἀκριτον θάνατον.

ἀκροατής, ὁ, auditor. Pol. VII. 536. C: ὡς γ' ἔμοι
ἀκροατῇ. Gorg. 457. D: τοιούτων ἀνθρώπων ... ἀκροαταὶ
γενέσθαι. Pol. VI. 498. A: ἐὰν καὶ ἄλλων ... ἐθέλωσιν
ἀκροαταὶ γίνεσθαι. Legg. II. 668. C: ποιηταὶ τε καὶ
ἀκροαταὶ καὶ ὑποκριταί. Apol. 24. E: οἷδε οἱ ἀκροαταὶ
βελτίους ποιοῦσιν. Riv. 133. A. Soph. 237. C: συννοήσαντά
τινα ... τῶν ἀκροατῶν. Prot. 337. A: κοινούς ... εἶναι
ἀμφοῖν τοῖν διαλεγόμενοι ἀκροατάς. Legg. VII. 797. D:
οὐ φαύλους ... ἡμῶς ἂν ἀκροατάς πρὸς αὐτὸν τὸν λό-
γον ἔχοις cet.

ἀκροβολισμός, ὁ, iaculatio. Legg. VII. 804. C: το-
ξικῆς τε καὶ τῶν ἄλλων ἀκροβολισμῶν ἕνεκα.

ἀκρόδρυον, τό, arbor fructifera. Critia 115. B: δυσ-
θρασύριοτος ἀκροδρύων καρπός.

ἀκροθίνιον, τό, primitiae; in univ. quod diis consecra-
tur. Legg. XII. 946. B: ἀποφῆγασα ... ἀνδρας τοὺς ἀρί-
στοις τρεῖς, ἀκροθίνιον Ἀπόλλωνι ... καὶ Ἡλίῳ.

ἄκρον, τό, extremitas, summum, fastigium, vertex; etiam
summus gradus. Phaedr. 247. B: ἡνίκ' ἂν πρὸς ἄκρῳ γένων-
ται. Prot. 340. D: ὅταν δέ τις αὐτῆς εἰς ἄκρον ἵκηται
(Hes. Cf. Legg. IV. 719. A.). Polit. 268. E: ἐπ' ἄκρον ἀφι-
κνεῖσθαι. Tim. 20. A: φιλοσοφίας ... ἐπ' ἄκρον ἀπάσης
ἐλήλυθε. Legg. III. 693. D: τὴν μὲν (μοναρχίας) τὸ Περ-
σῶν γένος ἄκρον ἔχειν. 701. E: ἐπὶ ... τὸ ἄκρον ἀγαγόν-
των ἑκατέρων, τῶν μὲν δουλείας, τῶν δὲ τούναντίου. Ion.
537. B: ἄκρον ἰκέσθαι (Hom.). Ep. VII. 351. C: ἐπ' ἄκρον
ἐλθὼν τοῦ περιγενέσθαι τῶν ἐχθρῶν. Pol. X. 616. C: ἐκ ...
τῶν ἄκρων. Critia 110. D: μέχρ' αὖ τοῦ Κιταίωνος καὶ Πάρ-
νηδος τῶν ἄκρων. (118. B. pro ἀπὸ τῶν ἄκρων nunc scri-
bitur ἀπὸ τῶν ἄρκτων). Soph. 220. D: ὡς ἐχόντων ἐν
ἄκροις ἄγκιστρα καὶ τῶν τριόδοντων. Phaed. 109. D: ἐπὶ
τὰ ἄκρα τῆς θαλάττης ἀφιγμένος. E: εἴ τις αὐτοῦ ἐπὶ
ἄκρα ἔλθοι. Pol. X. 616. C: τὰ ἄκρα ... τῶν δεσμῶν.

ἀκρόπολις, ἡ, summa urbs, arx. Critia 116. C: τὰ
τῆς ἀκροπόλεως ἐντὸς βασιλεία. 117. D: πρὸς (v. πρὸ)
τῆς ἀκροπόλεως. Ib. ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως. Ep. VII. 348.

A: κλείσας τὰς τῆς ἀκροπόλεως πύλας. 349. C. E. Legg. XII. 969. C: ἐν ἀκροπόλει τῆς χώρας. Ep. III. 315. E: διὰ τὸ μένειν ἐν ἀκροπόλει. Prot. 321. D: εἰς ἀκρόπολιν ... εἰσελθεῖν. Critia 116. B: περὶ αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν. Legg. V. 745. B: Ἀθηνᾶς ἱερόν, ἀκρόπολιν ὀνομάζοντα. Ep. VII. 329. E: εἰς ἀκρόπολιν ἀγαγών. **arx Athenarum* (in qua aedificium erat). Critia 111. E: τὸ τῆς ἀκροπόλεως εἶχε τότε οὐχ, ὥς τὰ νῦν ἔχει. 112. C: κατὰ τὸν τῆς νῦν ἀκροπόλεως τόπον. Men. 89. B: οὗς ἡμεῖς ... ἐφυλάττομεν ἂν ἐν ἀκροπόλει κατασημνημένοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον. Id. De virt. 379. B. Euth. 6. C: ὁ πέπλος ... ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν. **summus, caput* (tamquam *arx corporis*). Tim. 70. A: ὅπου ἔκ τῆς ἀκροπόλεως τῷ ἐπιτάγματι ... μηδμη πείθεσθαι ἐκὼν ἐθέλοι. Etiam ad animum transferatur. Pol. VIII. 560. B: τελευτῶσαι ... κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν.

ἄκρος, α, ον, *summus, extremus, altissimus*; etiam *perfectus, princeps*, et simpl. *bonus, peritus*. Theaet. 201. C: δικαστῆς ἄκρος. Pol. II. 360. E: κυβερνήτης ἄκρος ἢ ἱατρός. Legg. IV. 710. D: μετὰ νομοθέτου γε ἄκρον. Lach. 183. E: ἕως ἄκρον τοῦ στυρακος ἀνταλάβετο. Critia 114. B: λῆξιν ... ἄκρας τῆς νήσου ... εἰληχότι. Lach. 183. B: οὐδὲ ἄκρῳ ποδὶ ἐπιβαίνοντας. Legg. XI. 918. C: ἄκρα τροφῇ τεθραμμένον. XII. 964. E: τοὺς ... νέους οἷον ἐν ἄκρῳ κορυφῇ ἀπειλημένους. Tim. 90. A: ἐπ' ἄκρῳ τῷ σώματι. Legg. VII. 823. A: τὸν ... ἄκρον πολίτην. XII. 965. B: τὸν γε πρὸς ἕκαστα ἄκρον δημιουργόν cet. Riv. 135. C: τέκτονα ... ἄκρον. Phaedr. 247. B: ἄκραν ὑπὸ τὴν οὐράνιον ἀνίδα. Polit. 268. E: ἐπ' ἄκρον ἀφικνεῖσθαι τὸ ζητούμενον. Phaed. 90. A: ὅτι ... τὰ ἄκρα τῶν ἐσχάτων σπάνια καὶ ὀλίγα. Theaet. 152. E: τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρως. Polit. 292. E: ἄκροι πεττεύται. Theaet. 148. C: τῶν πάντῃ ἄκρων (libri ἀκριβῶν). Pol. II. 366. B: ὥς ὁ τῶν πολλῶν τε καὶ ἄκρων λεγόμενος λόγος. III. 405. A: ἱατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων. V. 459. B: ὥς ... σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων. Tim. 36. A: τὴν μὲν ταυτῷ μέρει τῶν ἄκρων αὐτῶν ὑπερέχουσαν. Epin. 991. A. Ep. VII. 344. D: εἴτ' ... ἔγραψέ τι τῶν περὶ φύσεως ἄκρων καὶ πρώτων. Pol. VI. 499. C: ἄκροις εἰς φιλοσοφίαν. V. 478. E: τοῖς ... ἄκροις τὰ ἄκρα ... ἀποδιδόντες. Tim. 76. E: τρίχας ὄνυχας τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κύλοις ἐφυσαν. Legg. VI. 753. E: οὐ φαύλους, ἀλλ' ὅτι μάλιστα ἄκρους. VIII. 833. E: τοὺς περὶ ὀπλομαχίαν ἄκρους. Prot. 352. A: ἰδὼν ... τὰς χεῖρας ἄκρας. Pol. II. 363. B: ἄκρας ... φέρειν βάλανους (Hom.). Tim. 75. D: τὰς σιαγόνας ἄκρας αὐτοῖς ξυνέδησεν. Phaedr. 264. C: μέσα τ' ἔχειν καὶ ἄκρα. Superl. *summus*; etiam *praestantissimus*. Pol. V. 459. E: εἰ μέλλει τὸ ποίμνιον ὅτι ἀκρότατον εἶναι. VIII. 564. A: ἔξ, οἶμαι,

τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας δουλεία πλείστη *cet.* Legg. V. 730. E: τὸν ... μεταδιδόντα ὡς ἀκροτάτον χρή τιμῶν. Theaet. 148. C: καὶ μάλα γε τῶν ἀκροτάτων. Legg. X. 906. B: τῶν παντάπασιν ἀκροτάτων δεσποτῶν. VI. 765. E: ταύτην τὴν ἀρχὴν τῶν ἐν τῇ πόλει ἀκροτάτων ἀρχῶν πολὺ μεγίστην. Phil. 45. A: εἰς τὰς ἀκροτάτας (ἡδονάς).

ἀκροσφαλῆς, ὁ ἡ, *proclivis ad lapsum, morbum al.* Pol. III. 404. B: μὴ ἀκροσφαλεῖς εἶναι πρὸς ὑγίειαν.

ἀκροχειρίζομαι, *summis manibus luctor.* Alc. I. 107. E: τίσι χρή προσπαλαίειν καὶ τίσιν ἀκροχειρίζεσθαι.

ἀκροχολος, *v.* ἀκράχολος.

ἀκροῶμαι, *attente audio, ausculto.* Gorg. 499. B: πάλαι τοι σοῦ ἀκροῶμαι ... καθομολογῶν. Euthyd. 304. D: οὐδὲν ἀκροᾷ τῶνδε τῶν σοφῶν; Hipp. mai. 285. D: ἀλλὰ τί μὴν ἔστι ἃ ἡδέως σου ἀκροῶνται. Ib. πάσης τῆς ἀρχαιο-λογίας ἡδιστα ἀκροῶνται. Lys. 205. D: ἃ ... ἀναγκάζει καὶ ἡμᾶς ἀκροᾶσθαι. Menex. 235. A: ἔστηκα ἀκροῶμενος. Eryx. 403. D: τούτους τοὺς λόγους ἀκροῶμενος. Ib. ἐμοῦ χαίρειν ἀκροῶμενος. Pol. X. 608. A: εὐλαβητέον αὐτὴν τῷ ἀκροωμένῳ. 605. C: οἱ ... ἀκροῶμενοι Ὀμήρου. Legg. VII. 800. D: τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχάς. Eryx. 397. D: εὐδοκίμησε παρὰ τοῖς ἀκροωμένοις. Menex. 236. A: Ἀσπασίας ... ἡκροῶμην περαινούσης ἐπιτάφιον λόγον. Lys. 207. B: οὕτω προσεστὼς ἡκροᾶτο. 213. D. Sis. 387. B: αὐτοὶ ... ἡκροῶμεθα τάνδρος. Ion. 530. D: ἀκροᾶσασθαι σου. Pol. X. 608. A: ἀκροασόμεθ' αὐτῆς. Apol. 37. D: λέγοντος ἐμοῦ ἀκροᾶσονται οἱ νέοι. Demod. 383. B: τοὺς δικαστὰς ἀκροᾶσέσθαι ὁμοίως ἀμφοτέρων. **dicto sum audiens, obedio.* Gorg. 488. C: δεῖ ἀκροᾶσθαι τοῦ ἰσχυρότερου τοὺς ἀσθενεστέρους.

ἀκρως, *perfecte.* Pol. VIII. init.: τῇ μελλούσῃ ἀκρως οἰκτεῖν πόλει.

ἀκρωτήριον, τό, *extremitas.* Legg. XII. 942. E: ταῦτα (*caput et pedes*) ... ἀκρωτήρια ὄντα σωζόμενά τε ἔχει μεγίστην δύναμιν παντός τοῦ σώματος. **fastigium.* Critia 116. D: πλὴν τῶν ἀκρωτηρίων, τὰ δὲ ἀκρωτήρια χρυσῷ (περιήλειψαν).

ἀκταινῶ, *exsulco.* Legg. II. 672. C: pro ὅταν ἀποκτείνῃ *εις libri MSS. dant ὅταν ἀκταινώσῃ ἑαυτό; unde suspicor scribendum esse: ὅταν ἀκταινῇ τις, αὐτὸ τάχιστα ἀτάκτως αὐ πηδᾷ.*

ἀκτητος, ὁ ἡ, *dicitur res cuius possessio non est expectanda.* Hipp. min. 374. E: τὰς ... μὲν ἀκόντως κακὰ ἐργαζομένας (αἰσθήσεις) ἀκτῆτους εἶναι ὡς πονηράς οὐσας, τὰς δὲ ἐκουσίως κτητὰς ὡς ἀγαθὰς οὐσας.

ἀκτίν vel ἀκτίς, ἡ, *radius.* Ax. 371. D: εὐκρατος ἂρ' χεῖται ἀπαλαῖς ἡλίου ἀκτίσιν ἀνακιρνάμενος. Tim. 78. D: τὰς ... ἐντὸς τοῦ πυρὸς ἀκτῖνας διαδεδεμένας. (Pol. VII. 540. A: pro τὴν τῆς ψυχῆς ἀκτίνα nunc scribitur τ. τ. ψυχῆς αὐγὴν.)

ἄκυρος, ὁ ἥ, *potestate vel auctoritate carens*. Legg. IV. 715. D: ἐν ἣ (πόλει) ... ἂν ἀρχόμενος ἥ καὶ ἄκυρος νόμος. XI. 929. E: ἄκυρος ἔστω τῶν αὐτοῦ καὶ τὸ σμικρότατον διατίθεσθαι. Theaet. 169. E: τάχ' ἂν τις ἡμᾶς ἀκύρους τιθεῖν τῆς ὑπὲρ ἐκείνου ὁμολογίας. **irritus* (germ. *ungültig*). Legg. XII. 954. E: ἀτελῇ καὶ ἄκυρον γίγνεσθαι τὴν δίκην. Prot. 356. D: ἄκυρον ... ἂν ἐποίησε τοῦτο τὸ φάντασμα (Latin. *irritum facere*). Crit. 50. B: ἐν ἣ ἂν αἱ ... δίκαι ... ὑπὸ ιδιωτῶν ἄκυροί τε γίνωνται καὶ διαφθείρωνται. Theaet. 178. D: τοῦ μέλλοντος ἐστιᾶσθαι ... ἀκυροτέρα ἢ κρίσις τῆς τοῦ ὀψοποιοῦ περὶ τῆς ἐσομένης ἡδονῆς.

ἀκωλύτως, *sine impedimento*. Crat. 415. D: τὸ ἀσχέτως καὶ τὸ ἀκωλύτως ἀεὶ ῥέον.

ἄκων, οὐσα, ον, *involuntus*. Parm. 137. A: ἄκων ... εἰς τὸν ἔρωτα ... ἵεναι. Crat. 427. D: πότερον ἐκὼν ἢ ἄκων ... περὶ αὐτῶν λέγει. Phil. 22. B: ἐλάμβανεν ἄκων ἐξ ἀγνοίας cet. Pol. VI. 507. A: μὴ πῃ ἐξαπατήσω ὑμῶς ἄκων. Legg. V. 734. B: πᾶς ἐξ ἀνάγκης ἄκων ἐστὶν ἀκόλαστος. IX. 860. D: ὁ ... κακὸς ἄκων τοιοῦτος. 865. A: εἴ τις ... ἄκων ... ἀπέκτεινέ τινα φίλον (al. φίλιον). D. 866. B. C. Alc. I. 117. A. Hipp. min. 367. A. 370. E: οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς ... ἀλλ' ἄκων. Crit. 48. E: ἀλλὰ μὴ ἄκοντος. Pol. VII. 520. B: ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστη πολιτείας. Crit. 52. C: ἀκούσης τῆς πόλεως. Phaedr. 254. C: τὸν ... ὕβριστήν μάλ' ἄκοντα. Theaet. 206. B: ἐκόντα ἢ ἄκοντα παίζειν. Pol. I. 331. B: τὸ ... μὴδὲ ἄκοντά τινα ἐξαπατῆσαι. Legg. VIII. 846. A: ὅσα τις ἂν ἐκὼν ἄκοντα βλάπτῃ. Soph. 228. C: ψυχὴν ... ἴσμεν ἄκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν. Prot. 345. E: ὅτι πάντες οἱ τὰ αἰσχροῦ καὶ κακὰ ποιούντες ἄκοντες ποιοῦσι. Pol. I. 336. E: ὅτι ἄκοντες ἀμαρτάνομεν. II. 358. C. 359. B. III. 413. A. V. 454. B. Critia 106. B. Legg. III. 700. E. IX. 860. D. Hipp. mai. 296. B. C. Hipp. min. 371. E. 372. D. Crit. 48. E. Polit. 293. C: ἐὰν τε ἀκόντων ἀρχωσιν. C. Legg. VIII. 832. C: ἀκόντων ἐκούσα ἀρχεῖ. IX. 865. B. Crit. 48. E: ἀκόντων Ἀθηναίων. Hipp. min. 372. A. E. Phil. 14. C: ἀνδρώποισι ... ἐκούσιν τε καὶ ἄκουσιν. Legg. I. 632. B. Hipp. min. 372. A. Prot. 318. E: ἄκοντες ... ἐμβάλλουσιν εἰς τὰς τέχνας. Gorg. 509. E: ἄκοντας τοὺς ἀδικούντας πάντας ἀδικεῖν. Polit. 293. B. Legg. IX. 860. D: ἄκοντας ἀδικεῖν πάντας. E. al.

ἀλαζονεΐα, ἡ, *iactantia, insolentia*. Def. 416. A: ἐξὶς προσηγορικῇ ἀγαθοῦ cet. Phaedr. 253. E: ὕβρεως καὶ ἀλαζονείας ἐταῖρος. Gorg. 525. A: πάντα σχολιά ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας. Hipp. min. 371. A: ὅς ἦν οὕτω γότς καὶ ἐπίβουλος πρὸς τῇ ἀλαζονείᾳ. Etiam chordis tribuitur ἀλαζονεΐα vagantibus, nec certum vel iustum sonum edentibus. Pol. VII. 531. B: ἐξαργήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν.

ἀλαζονεύομαι, *falso iacto, mentior*. Hipp. min. 371. A: πρὸς τὸ ῥαδίως λανθάνειν αὐτὸν ἀλαζονεύομενος. ἀλαζών, *iactans, oapus*. Pol. VI. 486. B: ὁ κόσμος ... μὴδ' ἀνελεύθερος μὴδ' ἀλαζών. Euthyd. 283. C: ἔστι ... οὐκ ἀλαζών. Pol. VI. 490. A: ἀλαζόνι ὄντι μῆδαμὴ μεταί-
ναι φιλοσοφίας ἀληθινῆς. Hipp. min. 369. E: εἰς τὸν Ὀδυσσεά ... ὡς ἀλαζόνα ὄντα. Eryx. 399. C: σοφιστήν καὶ ἀλαζόνα. Pol. VIII. 560. C: ψευδεῖς ... καὶ ἀλαζόνες ... λόγοι τε καὶ δόξαι cet. Demod. 385. C: ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀν-
θρώπων εἰσὶν ἀλαζόνες καὶ πονηροί. Phaed. 92. D: ἐγὼ ... τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύν-
οἶδα οὐσιν ἀλαζόσι. Lys. 218. D: μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυγῆκαμεν. Charm. 173. C: τοὺς ... ἀλαζόνας ἀποτρέπειν. Hipp. min. 371. D: λοιδοροῦντα τοὺς ἀλαζόνας. Phil. 65. C: ἡδονή ... ἀπάντων ἀλαζονέστατον.

ἀλαθέως, i. q. ἀληθῶς. Prot. 339. B: ἀνδρα ἀγα-
θὸν ... ἀλαθέως γενέσθαι γαλεπόν (Simon).

ἀλγεινός, ἡ, ὄν, *dolorem afferens; acerbus, molestus, gravis*. Tim. 81. E: θάνατος ... ὁ ... κατὰ νόσους ... ἀλγεινὸς καὶ βίαιος. Legg. V. 735. D: ἔστι δ' ὁ ... ἄρι-
στος (καθαριμὸς) ἀλγεινός. Gorg. 476. C: βαθὺ τὸ τμήμα ἢ ἀλγεινόν. 479. A: ὅτι ἀλγεινόν (τὸ τέμνεσθαι). Phil. 32. C: τὸ ... πρὸ τῶν λυπηρῶν φοβερόν καὶ ἀλγεινόν. Pol. IX. 584. A: παρὰ τὸ ἡδὺ ἀλγεινόν. Tim. 64. D: τὸ ... παρὰ φύσιν καὶ βίαιον γινόμενον ἀδρόον παρ' ἡμῖν πά-
θος ἀλγεινόν. 81. E: πᾶν ... τὸ ... παρὰ φύσιν ἀλγεινόν. 77. B: αἰσθήσεως ... ἡδέας καὶ ἀλγεινῆς μετὰ ἐπιθυμιῶν. Crat. 419. C: ἀπὸ τοῦ ἀλγεινοῦ ὀνομαζόμενον (ἀλγηδών). Ax. 368. C: τὴν ... ἀπότευξιν ἀλγεινῆν. Gorg. 479. B: τὸ ἀλγεινὸν αὐτοῦ καθορᾶν. 480. C. Pol. IX. 584. A. Locr. 100. C: ὀκῶσαι ... ἀλγεῖναι. Tim. 84. E: νοσήματα ... ἀλγεινά. Ax. 366. A: τὰ ... ἀλγεινὰ ἀπραιφνῆ. Tim. 64. A: τὸ τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἀλγεινῶν υἵτιον. Gorg. 477. D: ἀλγεινότερον ... τὸ ἄδικον εἶναι. Cony. 218. A: δεδη-
γμένος ... ὑπὸ ἀλγεινότερου καὶ τὸ ἀλγεινότατον cet.

ἀλγεινῶς, *acerbe*. Gorg. 476. C: εἰ σφόδρα γε καίει ἢ ἀλγεινῶς.

ἀλγηδών, ἡ, *dolor, cruciatus, aegritudo*. Phaed. 65. C: μήτε ἀλγηδὼν μήτε τις ἡδονή. Crat. 419. C: ἡ ... ἀλγη-
δὼν ξενικὸν τι φαίνεται μοι, ἀπὸ τοῦ ἀλγεινοῦ ὀνομαζόμε-
νον. Phil. 32. E: διαφθειρομένων ... αὐτῶν ἀλγηδών. Pol. III. 413. B: ὁδὴν τις ἢ ἀλγηδών. Phil. 35. E: πανοῦτ' ἂν τῆς ἀλγηδόνος. Ax. 366. D: οὐ λείπεται ... οὐδεμιᾶς ἀλγηδόνος. Gorg. 477. E: οὐκ ἀλγηδόνι γε. Legg. VII. 792. B: ὅπως τὸ τρεφόμενον ... ὡς ὀλιγίστη προσχωρεῖται ἀλγη-
δόνι. Gorg. 478. C: ὑπομῖναι τὴν ἀλγηδὼνα. Polit. 293. B: ἢ τιν' ἄλλην ἀλγηδὼνα προσάπτοντες. Phil. 41. C: ὁ

... τὴν ἀλγηδόνα παρεχόμενον (v. παραδεχόμενον). 42. D: λῦπαί τε καὶ ἀλγηδόνες καὶ ὀδύνηαι cet. Phaed. 94. D: κολλάζουσα ... μετ' ἀλγηδόνων. Gorg. 525. B: δι' ἀλγηδόνων καὶ ὀδυνῶν. Phil. 31. D: γένεσιν ἀλγηδόνων. Legg. I. 633. B: τὸ περὶ τὰς καρτερήσεις τῶν ἀλγηδόνων. 646. D: μετ' ἀλγηδόνων. Ax. 370. D: ἀκράτους ἀπασῶν ἀλγηδόνων. Legg. I. 647. A: ἐναντίος ... ταῖς ἀλγηδόσι καὶ τοῖς ἄλλοις φουροῖς. Prot. 354. B: ὅτι ... ὀδύνας τὰς ἐσχάτας παρέχει καὶ ἀλγηδόνας. Phil. 52. A. Pol. III. 413. D: πόνους ... καὶ ἀλγηδόνας cet. V. 464. D: ἡδονὰς καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας. 465. C. IX. 578. A. X. 615. B. Legg. I. 634. B. V. 727. C.

ἄλγος, τό, dolor. Alc. II. 142. D: ἄλγε' ἔχουσι (Hom.). ἀλγῶ, dolore angor, crucior, doleo. Ax. 365. D: ἀλγεῖς ἐπὶ ... στερήσει τῶν ἡδέων. Phil. 35. E: εἴ τις ... ἀλγεῖ. Ib. διὰ ... τὸ πάθος ἀλγεῖ. 47. C: κενούμενος ... ἀλγεῖ. Pol. V. 462. D: ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ. Gorg. 475. C: ἀλγοῦσι μᾶλλον οἱ ἀδικοῦντες ἢ οἱ ἀδικούμενοι. Pol. VII. 515. C: πάντα ... ταῦτα ποίων ἄλγοι. Phil. 55. B: ὅταν ἀλγῇ. Phaed. 90. D: διὰ τὸ ἀλγεῖν. Gorg. 467. C: πίνειν τὸ φάρμακον καὶ ἀλγεῖν. Phil. 36. B. Pol. VII. 515. E: ἀλγεῖν ... τὰ ὄμματα. IX. 584. A: πῶς οὖν ὀρθῶς ἔστι τὸ μὴ ἀλγεῖν ἢ δὴ ἡγεῖσθαι cet. VI. 486. C: ὁ ἀλγῶν τε πρῶττοι cet. Charm. 156. B: ὀφθαλμοὺς ἀλγῶν. Phil. 36. A: πότερον ἀλγοῦνθ' ὅλως ἢ χαίροντα; 55. B: ἀλγοῦντα. Pol. V. 471. B: ὑπὸ τῶν ἀναιτίων ἀλγοῦντων. Conv. 178. D: οὐτ' ἂν ὑπὸ πατρὸς ὀφθέντα οὕτως ἀλγῆσαι. Ion. 539. C: ἀλγήσας ὀδύνησι (Hom.).

ἄλεια, ἡ, calor. Eryx. 401. D: ἄλέας καὶ ψύχους.

ἄλειαμαι (i. q. ἀλευομαι), effugio. Ion. 537. B: λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν (Hom.).

ἄλέγω, curo. Legg. III. 680. C: οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν (Hom.).

ἄλειμμα, τό, unguentum. Tim. 50. E: περὶ τὰ ἀλείμματα ὅποσα εὐώδη. Legg. XI. 932. E: εἴ τέ τις ... πώμασιν ... ἢ ἀλείμμασιν ... πημαίνει. Critia 115. B: βρωματα καὶ ἀλείμματα φέρων.

ἀλειπτικός, ἡ, ὄν, ad unguendum pertinens; unde ἀλειπτική, unguentaria. Locr. 104. A: ἀλειπτικά ... καὶ ἅ ταῦτα συγγενεστάτα ἱατρικά.

ἄλειψω, lino, tingo. Lys. 217. D: εἴ τις ... τὰς τρίχας ψιμυθίῳ ἀλείψει. C: εἰ ἐθέλοι τις χρώματι τῷ ὅτιοῦν ἀλείψαι, πάρεστί που τῷ ἀλειφθέντι τὸ ἐπαλειφθέν; D: τὸ ἀλειφθέν (v. ἐπαλειφθέν). Med. unguentis ungor (germ. ich salbe mich). Theaet. 144. C: ἡλείφοντο ἑταῖροι ... αὐτοῦ καὶ αὐτός. Ib. ἀλειψάμενοι.

ἄλεκτρον, ὁ, gallus. Theaet. 164. C: ἄλεκτρονόος ἀγεννοῦς δίκην ... ἄδειν. Phaed. 118. A: τῷ Ἀσκληπιῷ

ὀφείλομεν ἀλεκτρούνα. Lys. 211. E: ὄρνυγα ἢ ἀλεκτρούνα. Hipp. mai. 295. D. Conv. 223. C: ἡδὴ ἀλεκτρούνων ἀδόντων. ἀλεξητήριος, ὁ ἢ, propulsans. Polit. 279. D: τὰ δὲ πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια.

ἀλεξίκακος, ὁ ἢ, averruncus. Crat. 398. A. et Pol. V. 469. A: δαίμονες ... ἀλεξίκακοι (Hesiod.).

ἀλεξιφάρμακον, τό, remedium amolians ac depellens. Polit. 279. C: τῶν ἀμυντηρίων τὰ μὲν ἀλεξιφάρμακα καὶ θεία καὶ ἀνθρώπινα. 280. D: τὴν μαγευτικὴν τὴν περὶ τὰ ἀλεξιφάρμακα. *remedium, praesidium. Legg. XII. 957. D: καθάπερ ἀλεξιφάρμακα τῶν ἄλλων λόγων. Alc. I. 132. B: ἴν' ἀλεξιφάρμακα ἔχων ἵης καὶ μηδὲν πάθης δεινόν.

ἄλευρον, τό, simula. Pol. II. 372. B: ἐκ ... τῶν πυρῶν ἄλευρα (σκευαζόμενοι). Epin. 975. B: ἡ ... ἀλφίτων τε καὶ ἀλεύρων ποίησις.

ἄλῃ, ἡ, agitatio. Crat. 421. B: ὡς θεία οὖσα ἄλῃ.

ἀλήθεια, ἡ, veritas; vera natura vel ratio; etiam vera cognitio. Theaet. 162. A: εἰ ἀληθὴς ἡ ἀλήθεια Πρωταγόρου. 171. C: οὐδενὶ ἂν εἴη ἡ Πρωταγόρου ἀλήθεια ἀληθὴς. Parm. 134. A: τῆς ὃ ἔστιν ἀλήθεια ... ἐπιστήμη. 135. D: σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια. Crat. 386. C: εἰ ... ἔστιν αὕτη ἡ ἀλήθεια. 421. A. Phil. 65. D: νοῦς ... ἦτοι ταυτόν καὶ ἀληθείᾳ ἔστιν ἢ cet. Pol. VI. 490. A: ἡγεῖτο ... πρῶτον ... ἀλήθεια. 508. D: οὐ καταλάμπει ἀληθείᾳ τε καὶ τὸ ὄν. Legg. II. 663. E: καλὸν ... ἡ ἀλήθεια ... καὶ μόνιμον. V. 730. B: ἀλήθεια ... πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται, πάντων δὲ ἀνθρώποις. Men. 86. B: εἰ αἰεὶ ἡ ἀλήθεια ἡμῖν τῶν ὄντων ἔστιν ἐν τῇ ψυχῇ. Crit. 48. A: αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Def. 413. C: ἀλήθεια ἔστι ἐν καταφάσει καὶ ἀποφάσει ἐπιστήμη ἀληθῶν. Phaedr. 247. C: περὶ ἀληθείας λέγοντα. 248. B: τὸ ἀληθείας ... πεδίον. 272. D: οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν. Gorg. 487. E: τέλος ... ἔξε τῆς ἀληθείας. 526. C. Phaed. 65. B: πότε ... ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἄπτεται; 91. C. Theaet. 161. C: ἀρχόμενος τῆς ἀληθείας (Protagoras). 186. C: ἀληθείας τυχεῖν. E: ἀληθείας ἄψασθαι. Soph. 234. C: ἔτι πόρρω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφεισώτας. Polit. 300. D: μιμήματα ... τῆς ἀληθείας; 309. D. Phil. 48. E: διαφερόντως τῆς οὐσης ... ἀληθείας. 58. E: τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι. 65. B. 66. B. Parm. 134. A: τῆς παρ' ἡμῖν ... ἀληθείας. Pol. I. 349. A: τὰ δοκοῦντα περὶ τῆς ἀληθείας λέγειν. II. 362. A. III. 413. A. V. 473. A. 475. E. VI. 485. C: ἡ ... οἰκειότερον σοφία τι ἀληθείας ἂν εὐροις; 490. C. 508. E. IX. 572. A. 584. E. 585. C. D. X. 595. C. 599. D. 600. E. Tim. 90. B: τῷ ... περὶ τὰς τῆς ἀληθείας φρονήσεις ἐσπουδακότι. Apol. 29. E: φρονήσεως δὲ καὶ ἀληθείας ... οὐκ ἐπιμελεῖ cet. 39. B. Epin. 976. B: ἀληθείας ... παρσεφαλμένοι. Hipp. min. 370. E: περὶ ψεύδους καὶ ἀληθείας. Ep. II. 313. A: τῆς

ἀληθείας ὄντως οὐ μή ποτε τύχη. Crat. 391. C: τὰ ... τῇ τοιαύτῃ ἀληθείᾳ ῥηθέντα. 421. B: τῇ ἀληθείᾳ, ὡς θείᾳ οὐσα ἀλη. 438. D. Phil. 65. A: κάλλει ... καὶ ἀληθείᾳ. Pol. VI. 510. A: διηροῦσθαι τῇ ἀληθείᾳ τε καὶ μῇ. IX. 587. D: ἀληθείᾳ ἡδονῆς. Prot. 343. D: λέγει τὴν ἀλήθειαν. Phaedr. 249. B: ἰδοῦσα τὴν ἀλήθειαν. 262. A: ἀλήθειαν ἀγνοῶν ἐκάστου. C: ὁ τὴν ἀλήθειαν μὴ εἰδώς. 273. D. 275. A: σοφίας ... δοξάν, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις. Phaed. 65. B: ἄρα ἔχει ἀλήθειάν τινα ὅπως cet. 99. E: σκοπεῖν τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν. Gorg. 459. E: ἐὰν μὴ προειδῇ περὶ τούτων τὴν ἀλήθειαν. 482. E: τὴν ἀλήθειαν διώκειν. 526. D. Theaet. 201. B: διδάξαι ... τῶν γενομένων τὴν ἀλήθειαν. Soph. 233. C: οὐκ ἀλήθειαν ἔχων. 246. B: τὴν λεγομένην ὑπ' αὐτῶν ἀλήθειαν. Polit. 299. B: ἱατρικῆς ἀλήθειαν. Parm. 128. B: οὐ ... τὴν ἀλήθειαν τοῦ πραγματος οὐ πανταχοῦ ᾗσθησθαι. Phil. 65. C: νοῦν καὶ ἀλήθειαν cet. 64. B. E. Crat. 384. B: εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. 421. A: τὴν τε ἀλήθειαν καὶ τὸ ψεῦδος. 439. A. Conv. 198. D: ὡς εἰδώς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἐπαινεῖν ὅτιοῦν. 218. E: ἀντὶ δοξῆς ἀλήθειαν καλῶν κτήσασθαι. Pol. I. 331. C. II. 365. C: τὰν ἀλαθειαν βιάται (Sim.). III. 389. B: καὶ ἀλήθειάν γε περὶ πολλοῦ ποιητέον. VI. 490. B: γεννήσας νοῦν καὶ ἀλήθειαν. VII. 517. C: ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη. IX. 581. B. 584. A. 587. C. Tim. 51. C: τοιαύτην ἔχοντα ἀλήθειαν. 53. E: ἔχομεν τὴν ἀλήθειαν γενέσεως περὶ γῆς cet. Legg. II. 663. C: τὴν ... ἀλήθειαν τῆς κρίσεως cet. III. 684. A. X. 885. E. Apol. 17. B: ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. 20. D: πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρώ. 33. C: πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ εἶπον. Euth. 15. D. Euthyd. 286. C. 305. E: ἔχει οὕτως ... εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν. Ep. VII. 344. A: οὐδένες τούτων μὴ ποτε μάθωσιν ἀλήθειαν ἀρετῆς ... οὐδὲ κακίας. Inde τῇ ἀληθείᾳ sive ἀληθείᾳ, γενεᾷ, γαρπε. Prot. 338. C: τῇ ... ἀληθείᾳ ... ἀδύνατον ὑμῖν. 339. D: ἀνδρᾷ ἀγαθὸν γενέσθαι ἀληθείᾳ. Id. 340. B. Phaedr. 277. E: οὐκ ἐκφεύγει τῇ ἀληθείᾳ μὴ οὐκ ἐπονεῖδιστον εἶναι. Gorg. 452. D: ὅπερ ἐστὶ ... τῇ ἀληθείᾳ μέγιστον ἀγαθόν. 509. B: καταγέλαστος ἂν τῇ ἀληθείᾳ εἴη. Theaet. 172. A. Polit. 296. A. Crat. 383. B: εἰ αὐτῷ τῇ ἀληθείᾳ ὀνομά ἐστιν. 384. C: οὐ φησι ... ὄνομα εἶναι τῇ ἀληθείᾳ. 421. D. Pol. III. 414. D: ἦσαν ... τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ γῆς ἐντός πλαττόμενοι. IV. 419: ὧν ἐστὶ ... ἡ πόλις τῇ ἀληθείᾳ. 426. D: οἶονται τῇ ἀληθείᾳ πολίτικοι εἶναι. VI. 489. C: οὐ ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ᾗ. 493. B. VIII. 552. B: τῇ ... ἀληθείᾳ οὔτε ἀρχῶν οὔτε ὑπηρετῆς ἦν αὐτῆς. IX. 576. C: τοιοῦτος γεγινώς τῇ ἀληθείᾳ. 579. D: ἐστὶν ἄρα τῇ ἀληθείᾳ cet. E: πένης τῇ ἀληθείᾳ φαίνεται. X. 596. E: οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ. 613. C:

οἱ ... τῇ ἀληθείᾳ δορυμικοί. Tim. 55. D: ἡ πέντε αὐτοὺς ἀληθείᾳ πεφυκότες. Legg. II. 663. D: ἀηδέστερον τῇ ἀληθείᾳ τοῦ δικαίου ... εἶναι καὶ ὁσίου βίου. V. 731. C: ψυχὴ δ' ... ἀληθείᾳ γ' ἐστὶ πᾶσι τιμωτάτον. E. 743. A. X. 890. A. 899. E. Apol. 23. B. 28. D. 36. D. Crit. 48. D. 51. A. Hipp. mai. 231. B: τὸ τῇ ἀληθείᾳ σοφὸν ... ἄνδρα εἶναι. 284. E. Menex. 238. D. Euthyd. 305. D. 306. C. Lach. 183. D. Ep. IV. 320. B.

ἀληθεύω, *verum dico, etiam verum sentio*. Pol. IX. 589. C: ὁ ... ἐπαινέτης τοῦ δικαίου ἀληθεύει. Demod. 383. C: πότερον ἀληθεύει, ἢ ψεύδεται; Theaet. 202. B: ἀληθεύειν ... αὐτοῦ τὴν ψυχὴν περὶ αὐτό. Crat. 431. B: ἀληθεύειν ... ψεύδεσθαι. Pol. III. 413. A: οὐ τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν δοκεῖ σοι εἶναι; Alc. I. 122. A: ὁ ... δικαιοτάτος ἀληθεύειν διὰ παντὸς τοῦ βίου. Apol. 34. B: ἐμοὶ ... ἀληθεύοντι. Legg. X. 885. E: ἀληθεύοντας λέγειν ὡς εἰσὶ θεοί.

ἀληθής, ὁ ἦ, *verus*. Phaedr. 270. C: ὁ ἀληθὴς λόγος. Gorg. 508. B: εἰ οὗτος (ὁ λόγος) ἀληθὴς ἐστὶ. 454. D: πίστις ψευδὴς καὶ ἀληθής. Ib. ἐπιστήμη ... ψευδὴς καὶ ἀληθής. Phaedr. 69. B: ἀληθὴς ἀρετὴ. Phil. 37. B: δόξα ψευδὴς τε καὶ ἀληθής. Phaedr. 67. B: τοῦτο (τὸ εἰλικρινές) δ' ἐστὶν ἴσως τὰληθές. 69. B: τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι ἢ καθάραις τῶν τοιούτων πάντων. Gorg. 473. B: τὸ ... ἀληθὲς οὐδέποτε ἐλέγχεται. Phil. 37. B: τὸ ... τῆς ἡδονῆς μόνον ἀληθές. C: ψεῖδος τε καὶ ἀληθές. 59. C: τὸ ἀληθὲς καὶ ὃ δὴ λέγομεν εἰλικρινές. Pol. II. 368. C: τὰληθὲς ποτέρας ἔχει. Phaedr. 90. C: ὄντος δὴ τινος ἀληθοῦς καὶ βεβαίου λόγου. Gorg. 472. B: ἐμβαλλειν ... ἐκ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Soph. 240. B: ἐναντίον ἀληθοῦς. Phil. 58. D: ἐρῶν ... τοῦ ἀληθοῦς. Conv. 212. A: ἅτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένῳ. Pol. I. 337. B. IX. 585. E. Phaedr. 90. B: ἐπειδὴν τις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι. Pol. IX. 585. E: ἡδονὴ ἀληθεῖ. Crat. 397. D: εὐοικεῖ τι ὃ λέγω τῷ ἀληθεῖ. Parm. 136. E: ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ. Pol. V. 480: τῷ ... ἀληθεῖ χαλεπαίνειν οὐ θέμις. Conv. 212. A: ἀρετὴν ἀληθῆ. Pol. VII. 521. C: φιλοσοφίαν ἀληθῆ. Phaedr. 247. C: τὸ γε ἀληθὲς εἰπεῖν. Gorg. 458. A: εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγω. 505. E: πρὸς τὸ εἰδέναι τὸ ἀληθὲς τί ἐστὶ περὶ ὧν λέγομεν καὶ τί ψευδος. Phaedr. 69. B: μὴ ... οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχη. Theaet. 150. B: τὸ κρινεῖν τὸ ἀληθὲς τε καὶ μὴ. 176. B: τὸ δὲ ἀληθὲς ὥδε λέγωμεν. Polit. 300. D: μιμῆσθαι ... τὸ ἀληθές. Parm. 136. C. Legg. I. 634. C: ἰδεῖν τὸ τε ἀληθὲς ἅμα καὶ τὸ βέλτιστον. Pol. X. 607. C: τὸ δοκοῦν ἀληθὲς οὐχ ὅσιον προδιδόναι. Apol. 34. E: εἴτ' οὖν ἀληθὲς (ὄνομα) εἴτ' οὖν ψεῦδος. Ep. VII. 343. C: τὸ ἀληθὲς ζητεῖν. Neutr. τὸ ἀληθές, τὸ δὲ ἀληθές et τό γ' ἀληθές, *vera* (germ. *eigentlich, wirklich*). Phaedr. 102.

B: οὐχ ὡς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθές ἔχειν. Parm. 128. C: ἐστὶ δὲ τό γε ἀληθές βοηθεῖόν τις ταῦτα τὰ γράμματα cet. Tim. 22. C: τὸ δ' ἀληθές ἐστὶ τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις. E: τὸ δὲ ἀληθές ἐν πᾶσι τοῖς τόποις, ὅπου cet. 86. D: τὸ δὲ ἀληθές ἢ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἀκολασία cet. Legg. V. 734. E: μᾶλλον δὲ τό γε ἀληθές νόμους πολιτείας ὑπογράφειν. — Phil. 36. C: φόβοι ... ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. Ib. προσδοκίαι ἀληθεῖς ... δοῦναι ἀληθεῖς al. Pol. I. 330. E: μὴ ἀληθεῖς ὡσι (οἱ μῦθοι). Phaedr. 228. C: πάννυ γὰρ σοι ἀληθῆ δοκῶ. Pol. VIII. 567. E: ἀληθῆ γὰρ ... δοκῶ σοι. Gorg. 447. D. Theaet. 143. A: ἀληθῆ (in respons.). Id. Pol. I. 332. A. D. 334. D. 341. D. IV. 431. C. V. 459. C. 460. D. al. Phaedr. 248. C: ἥτις ἂν ... κατίδῃ τι τῶν ἀληθῶν. Pol. VII. 529. D: πᾶσι τοῖς ἀληθεῖσι σχήμασι. Phil. 36. C: ἀληθεῖς ... τὰς λύπας τε καὶ ἡδονάς. Ib. τὰς μὲν τινὰς ἀληθεῖς al. Prot. 312. D: ἴσως ἂν ... ἀληθῆ λέγοιμεν. 323. B: ἐὰν ... τὰληθῆ λέγῃ. 331. A. Gorg. 447. D. 462. B. 468. E. 473. B. Phaed. 64. B. 90. C. Conv. 217. B: δεῖ ... πάντα τὰληθῆ εἰπεῖν. Pol. I. 331. C: πάντα ... τὰληθῆ λέγειν. 335. C. D. E. VII. 520. C: τὰληθῆ ἐωρακέναι καλῶν ... πέρι. Etiam recte. Menex. 242. D: ὅτι οὐκ ἀληθῆ ἀμφισβητοῖεν. *veraz. Conv. 217. E: εἰ μὴ ... οἶνος ... ἦν ἀληθής. Hipp. min. 368. E: ὅπου ἐστὶν ὁ μὲν ἀληθής, ὁ δὲ ψευδής χωρὶς. 369. B: ὁ αὐτὸς ὢν ψευδής τε καὶ ἀληθής. Pol. II. 382. E: ὁ θεὸς ἀπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ. Phaed. 89. D: παντάπασί τε ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιᾶ καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον. — Compar. et superl. Pol. IX. 585. B: πλήρωσις ... ἀληθεστέρα τοῦ ἥττον ἢ τοῦ μᾶλλον ὄντος; Gorg. 493. D: τοῦτ' ἀληθέστερον εἰρηκας. 527. A: βελτίω καὶ ἀληθέστερα εὖρεῖν. Phaed. 65. E: ἀρα διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν τὰληθέστατον θεωρεῖται cet. Polit. 300. E: αὐτὸ τὸ ἀληθέστατον ἐκείνο. 301. E: τὰ τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἔχνη. Phil. 14. B: τῷ δ' ἀληθεστατῶ δεῖ πον ξυμμαχεῖν ἡμᾶς ἄμφω. 58. D: διαφέρειν τοῦτω γ' αὐτῷ τῷ ἀληθεστατῶ. C: τίς (ἐπιστήμη) ... τὸ ἀληθέστατον ἐπισκοπεῖ. 59. B. Pol. VI. 484. C: εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες. Phil. 55. C: χρώμεθα ... τοῖς τῆς ἡδονῆς μέρεσιν ἀληθεστατοῖς.

ἀληθινός, ἦ, ὄν, verus, germanus. Soph. 259. D: οὐτε τις ἐλεγχος οὗτος ἀληθινός cet. Polit. 300. D: ταῦτ' ὄντων δρῶσι ... ὅπερ ὁ ἀληθινός ἐκείνος. Pol. I. 347. D: ὁ τῷ ὄντι ἀληθινός ἄρχων. VI. 499. C: ἀληθινός ἔρως. Legg. IX. 875. D: ἐάνπερ ἀληθινὸς ἐλεύθερός τε ὄντως ἢ κατὰ φύσιν. Theaet. 176. C: σοφία καὶ ἀρετὴ ἀληθινή. Pol. II. 372. E: ἡ ... ἀληθινὴ πόλις cet. Polit. 259. A: ἡ γε ἀληθινοῦ βασιλέως βασιλική. Pol. VI. 488. D: τοῦ ... ἀληθινοῦ κυβερνήτου πέρι. 490. A: μηδαμῇ μετεῖναι φιλοσοφίας

ἀληθινῆς. Id. 499. C. VI. 486. B. VII. 521. B. VI. 496. A: οὐδὲ φρονήσεως ... ἀληθινῆς ἐχόμενον. VIII. 548. B: διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης ... ἡμεληκέναι. VII. 529. D: ἐν τῷ ἀληθινῷ ἀριθμῷ. Phil. 22. C: τὸν γε ἀληθινὸν ἄμια καὶ θεῖον ... νοῦν. Pol. IV. 427. A: τὸν ἀληθινὸν νομοθέτην. Tim. 25. A: περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκείνον πόντον. 26. E: μὴ πλασθέντα μῦθον, ἀλλ' ἀληθινὸν λόγον. 40. A: κόσμον ἀληθινόν. Critia 121. B: ἀληθινὸν πρὸς εὐδαιμονίαν βίον ὁρᾶν. Legg. VIII. 831. A: εἰς τὸν ἀληθινὸν ἄγωνα. Ep. VII. 327. D: βίον ... εὐδαιμόνα καὶ ἀληθινόν. Soph. 235. E: τὴν τῶν καλῶν ἀληθινὴν συμμετρίαν. 246. B: ἀσώματα εἶδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι. Polit. 300. E: εἰ μέλλουσι ... τὴν ἀληθινὴν ἐκείνην ... πολιτείαν ... μιμήσεσθαι. Pol. VII. 521. C: ψυχῆς περιγυρῇ ... εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὐσαν ἐπάνοδον. Ep. II. 311. D. Soph. 240. A: πρὸς τὰ ἀληθινὰ ἐφωμοιωμένον. Ib. ἕτερον ... λέγεις ... ἀληθινόν. B: ἄρα τὸ ἀληθινὸν ὄντως ὄν λέγων. Legg. IX. 878. E: οἷς ἂν παῖδες μὴ ποιητοί, ἀληθινοὶ δὲ ὦσιν. Pol. VII. 529. D: τῶν ἀληθινῶν πολλὸν ἐνδεῖν. Critia 111. E: ὑπὸ γενομένων ... ἀληθινῶν. Legg. I. 643. C: ὄργανα ... τῶν ἀληθινῶν μιμήματα. Charm. 173. C: διὰ τὸ ἀληθινοῖς δημιουργοῖς χρῆσθαι. Pol. IV. 428. E: τοὺς ἀληθινοὺς φύλακας τούτους. 464. C. V. 475. E. VI. 489. A: πρὸς ἀληθινοὺς φιλοσόφους. Theaet. 150. B: ἀληθινὰ (τίκτειν). Critia 120. E: τὰ ... φρονήματα ἀληθινὰ ... ἐκείτηντο. Pol. VII. 522. A: ὅσοι (τῶν λόγων) ἀληθινώτεροι ἦσαν. Polit. 296. E: ὅρον ... τὸν γε ἀληθινώτατον cet.

ἀληθινῶς, *vere*. Pol. IX. 584. E: τοῦ ἀληθινῶς ἄνω ... ὄντος καὶ ἐν μέσῳ καὶ κάτω. Tim. 19. B: ζῶντα ἀληθινῶς.

ἀληθῶς, *vere*; etiam *revera*, *perfecto*, *sane*. Phaed. 109. E: ὁ ἀληθῶς οὐρανὸς καὶ τὸ ἀληθῶς φῶς καὶ ἡ ὥς ἀληθῶς γῆ. Soph. 268. C: τοῦτον δεῖ προσεῖπείν ἀληθῶς αὐτὸν ἐκείνον τὸν παντάπασιν ὄντως σοφιστήν. Phil. 64. E. Pol. VI. 490. D: τὴν τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν. IX. 585. E: ἤτιόν τε ἂν ἀληθῶς καὶ βεβαίως πληροίτο. 586. A: πρὸς τὸ ἀληθῶς ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν cet. Menex. 237. E: ὦ καὶ γυνὴ δῆλῃ τεκοῦσα ἀληθῶς καὶ μή. Men. 71. C: οὐ ... ἀληθῶς οὐδ' ὅ τι ἀρετὴ ἐστὶν οἶσθα. Ep. VII. 339. E. Etiam ὡς ἀληθῶς, *revera*, *perfecto*. Phaedr. 256. B: τῶν τριῶν παλαισιμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν. Gorg. 482. C: ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὢν. Phaed. 63. A: ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς. 64. B: οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι. 66. C: ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ... οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται cet. 80. D: εἰς Ἄιδου ὡς ἀληθῶς. Theaet. 160. E: ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιδρεκτέον τῷ λόγῳ. 195. B: δεινὸν γε ... ὡς ἀληθῶς κινδυνεύει καὶ ἀηδὲς εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης. C: τὴν

ἐμμαντοῦ θυρμαθίαν καὶ ὡς ἀληθῶς ἀδολεσχίαν. Soph. 221. D: ὡς ἀληθῶς σοφιστήν. 248. C: ὡς ἀληθῶς κίνησιν cet. Crat. 397. E: καὶ ὡς ἀληθῶς ... τί ἂν ποτε νοοί τὸ ὄνομα οἱ δαίμονες; 400. B. 435. C. Conv. 181. A: ὁ ... τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ὡς ἀληθῶς πάνδημός ἐστι. 219. B: τοῦτῳ τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαναταστῷ. Pol. I. 336. C: εἴπερ ὡς ἀληθῶς βούλει εἰδέναι τὸ δίκαιον ὃ τι ἔστι. 343. B: οἷ ὡς ἀληθῶς ἄρχουσιν. C: τῶν ὡς ἀληθῶς εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. 345. C: τὸν ὡς ἀληθῶς ἱατρον. E: τοὺς ὡς ἀληθῶς ἄρχοντας. II. 357. A. 359. B. 382. A. B. 423. A: μεγίστη ἐστὶ (πόλις), οὐ τῷ δοκεῖν λέγω, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς μεγίστη. VI. 488. E. al. Apol. 41. A: εὐρήσει τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς. Crit. 46. D: ἦν δὲ παιδιὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς. Charm. 170. E. 172. E. 173. C. Alc. I. 119. D: ἀπέβλεπες ... εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀνταγωνιστάς. Lach. 183. D: ἐθεασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον οὐχ ἔκοντα.

ἀλίβαντες, οἱ *vitali carentes, mortui*. Pol. III. 387. C: καὶ ἐνέρους καὶ ἀλίβαντας.

ἀλιεύς, ὁ, *piscator*. Ion. 539. D: ὅποια τοῦ ἀλιέως. Euthyd. 290. B: οἱ ἀλιεῖς.

ἀλιευτικός, ἡ, ὄν, *piscatorius*; ἡ ἀλ. *piscatus*. Soph. 220. B: τοῦ ... ἐνυδρου σχεδὸν τὸ σύνολον ἀλιευτικῇ. Ion. 538. D: ἀλιευτικῆς εἶναι τέχνην cet.

ἀλίζω, *cogo, congrego*. Crat. 409. A: κατὰ τὸ ἀλίζειν εἰς ταῦτόν τοὺς ἀνθρώπους.

ἀλίμενος, ὁ ἡ, *portu carens*. Legg. IV. 704. B: ἐὶ παράπαν ἀλίμενος.

ἄλιος (i. q. ἥλιος). Crat. 409. A. Men. 81. B. (Pind.). ἄλις, *satis*. Polit. 287. A: καὶ τούτων μὲν ἄλις. Ax. 369. A: ἄλις ἔσχον τοῦ βήματος.

ἀλίσκομαι, *capior, expugnor*. Phaedr. 253. C: ἀλίσκεται ... ὁ αἰρεθεὶς τοιῷδε τρόπῳ. Conv. 184. A: τὸ ἀλίσκεσθαι ταχὺ αἰσχρὸν νενόμισται. Legg. VI. 758. A: πόλις ... κινδυνεύουσα ἀλίσκεσθαι. Charm. 155. E: ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου θρόμβου ἐαλωκέναι. Hipp. mai. 286. A: ἐπειδὴ ἡ Τροία ἦλω. Phaedr. 252. C: ὅταν ὑπὲρ Ἐρωτος ἀλώσι. Conv. 184. A: ὑπὸ ... πολιτικῶν δυνάμεων ἀλῶναι. Phaedr. 240. A: ἀλόντα. Pol. V. 468. A: τὸν ... ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόντα (i. q. πεσόντα καὶ ἀλόντα). **depreheator*. Legg. VI. 754. E: ἐὰν ἀλίσκηται ... τῶν νόμων καταφρονῶν. Pol. VII. 535. E: ἀμαθαίνουσα ... ἀλίσκομένη (ψυχῇ). II. 361. A: τὸν ἀλίσκόμενον. X. 619. D. Legg. XI. 937. C: τρεῖς ἐαλωκώς. Apol. 29. C: ἐὰν ... ἀλῶς ἐτι τοῦτο πράττων. Theaet. 182. D: ἵνα μὴ ἀλῶ ταύτη μινον. Legg. XI. 937. C. Ib. ἀλώσι. 914. E: ἀλούς. 937. D: τὴν ... ἀλούσαν δίκην. Gorg. 489. A: ὅπως μὴ ἀλώσει ἐνταῦθα οὐ αἰσχυνόμενος. **convincor, causa cado*. Theaet.

179. B: ἐκείνη μοι δοκεῖ ... μάλιστα ἀλίσκεσθαι ὁ λόγος, ἀλίσκόμενος καὶ ταύτῃ cet. Apol. 38. D: ἀπορία ... ἐάλωκα. Ib. ἀπορία λόγων ἐαλώμεναι. 39. B: ἐγὼ ... ὑπὸ τοῦ βραδυνέρου ἐάλων. Theat. 179. C: καὶ ἄλλη ἂν τό γε τοιοῦτον ἰσχυροῦ. Legg. XII. 946. D: εἰάν ... ἀλῶ. 948. A. 952. C. XI. 914. E: ἀλούς. XII. 955. D: ἀλούς τῇ δίκῃ. *corripitur, opprimor. Crit. 43. C: καὶ ἄλλοι ... ἐν τοιαύταις ἐνφοραῖς ἀλίσκονται. Charm. 169. C: ἀλῶναι ὑπὸ ἀπορίας. *comprehendor. Pol. V. 479. D: τῇ μετὰξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητὸν ἀλίσκόμενον.

ἀλιτήριος, ὁ ἢ, rapaciousus. Ep. VII. 336. B: ἢ τις ἀλιτήριος cet.

ἀλιτηριώδης, ὁ ἢ, exitiabilis. Legg. IX. 854. B: οἷστρος ... ἀλιτηριώδης. Pol. V. 470. D: ὡς ἀλιτηριώδης ... δοκεῖ ἢ στάσις εἶναι. Legg. IX. 881. E: ἀλιτηριώδους τυχῆς. Ep. VII. 351. E: ἐπὶ δυνάμει ... ἀλιτηριώδῃ ἐαυτῷ τε καὶ γένει.

ἀλκή, ἡ, robur. Locr. 103. B: ῥωννύσα ποτ' ἀλκάν. ἀλκιμος, ον, fortis, strenuus. Pol. X. 614. B: ἀλκιμου ... ἀνδρός.

ἀλλά, sed. Prot. 311. A: μήπω ... ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστώμεν εἰς τὴν αὐλήν. 315. B. 317. A. 318. B. Phaedr. 227. C: οὐχ ὑπὲρ ἐραστοῦ δέ, ἀλλὰ cet. 228. A: οὐ μόνον ἄπαξ ... ἀλλὰ πολλάκις cet. 229. B: οὐκ, ἀλλὰ κύττωθεν cet. 233. C. Gorg. 452. E: οὐχ ἀντὶ, ἀλλὰ σοὶ cet. 454. C. Conv. 175. B: μὴ οὐν κινεῖτε, ἀλλ' ἐάτε. al. sexc. Post μὴ ὅτι est sed potius, immo. Prot. 319. D: μὴ ... ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἰδίᾳ cet. Apol. 40. D: μὴ ὅτι ἰδιώτην τινὰ, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα cet. *verum, verumtamen. Prot. 320. C: ἀλλ' ... οὐ φθονήσω. ἀλλὰ πότερον cet. Polit. 284. C: ἀλλ' ὑποτίθεσθαι ... τὸ τοιόνδε ... καὶ μάλα δίκαιον. Conv. 177. E: ἀλλὰ ἐὰν ... εἴπωσιν, ἐξαρκέσει ἡμῖν. 194. C: ἀλλὰ μὴ οὐχ οὗτοι ἡμίεις ὄμμεν. Parm. 133. B. Pol. I. 349. B. V. 457. E. al. Cum ὅμως: Phil. 12. B: ἀλλὰ δὴ ... ὅμως πειρώμεθα περαινέιν. Crat. 394. B: ἀλλ' ὅμως ταῦτόν σημαίνει. Pol. IV. 432. C: ἀλλὰ γὰρ ὅμως ἴτεον. Euth. 3. C. al. *at, at vero, quā, immo (in admonendo et obiciendo). Prot. 314. D: ἀλλ' ... οὔτε παρὰ Καλλίαν ἤκομεν. Conv. 189. B: ἀλλὰ μὴ με φύλαττε. Ib. ἀλλὰ πρόσεχε τὸν νοῦν. 213. D: ἀλλ' οὐκ ἔστι ... ἐμοὶ καὶ σοὶ διαλλαγή. 422. D. Pol. I. 344. E: ἀλλ' ... προθυμοῦ καὶ ἡμῖν ἐνδείξασθαι. Alc. I. 114. B. Charm. 165. B. al. Cum neg. οὐ est non (vern. nicht aber vel aber nicht). Gorg. 469. E: ἀλλ' οὐκ ἄρα τοῦτ' ἔστι τὸ μέγα δύνασθαι. 494. B: χαραδρίου τινὰ ... σὺ βίον λέγεις, ἀλλ' οὐ νεκροῦ οὐδὲ λίθου. Pol. I. 346. A: ὠφέλειαν ... ἰδίαν τινὰ ἡμῖν παρέχεται, ἀλλ' οὐ κοινήν cet. V. 480. ad fin. φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον. Legg. II. 666. E. Epin. 990.

C. Euth. 3. C. al. **quin* (vern. *vielmehr*), in obliiciendo, re-fellendo al. Prot. 310. E: ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα ... ἤκω παρὰ σέ cet. 336. B: ἀλλ' ὁρᾷς ... δίκαια δοκεῖ λέγειν Πρωταγόρας. 341. D: πολλοὺ γὰρ δεῖ ... οὕτως ἔχουν ... ἀλλ' ἐγὼ εὖ οἶδ' ὅτι cet. Phaed. 97. B: ἀλλ' ἀκούσας μὲν ποτε ἐκ βιβλίου τινὸς ... ἀναγινώσκοντος cet. Gorg. 483. B. Parm. 141. E. Crat. 436. A. Conv. 194. C. Pol. I. 345. A. al. **iam, quin* (vern. *so*), c. imper. et conjunct. Prot. 310. A: ἀλλ' οὖν ἀκούετε. 311. A: ἀλλ' ἴωμεν. 335. D: ἀλλὰ χάρισαι ἡμῖν πᾶσιν. Phaedr. 228. E: ἀλλ' ἴθι, δείκνυε. Gorg. 448. B. 467. B. Phaed. 58. D. 63. E. al. innum. **quamobrem, itaque* (vern. *sonach, so, nun*). Phaed. 82. C: ἀλλὰ τούτων ἔνεκα ... οἱ ὁρθῶς φιλοσοφούντες ἀπέχονται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν. Gorg. 463. E: ἀλλ' ἐγὼ πειράσσομαι φράσαι cet. 500. D: ἀλλ' ἐγὼ σοι σαφέστερον ἐρῶ. Theaet. 145. C: ἀλλὰ χρὴ ταῦτα ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ. Soph. 222. C. Crat. 397. A. Phil. 31. B. Conv. 175. B. Pol. I. 327. B. al. **interrog.* (vern. *nun, denn*), c. negat. *nonne*. Prot. 311. A: ἀλλὰ τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτὸν cet. 353. A: εἰ μὴ ἔστι τοῦτο τὸ πάθημα ... ἀλλὰ τί ποτ' ἔστι ... εἴπατον ἡμῖν. Phaedr. 228. E: ἀλλὰ ποῦ δὲ βούλει καθεξόμενοι ἀναγνώμεν; Gorg. 470. C: ἀλλ' οὐχὶ κἂν παῖς σε ἐλέγξειεν cet. Phil. 45. B: ἀλλ' οὐχὶ οἱ πυρέττοντες ... μᾶλλον διψῶσι; Alc. I. 125. D: ἀλλὰ τί ποτε λέγεις cet. B: ἀλλὰ τίνας ποτε τοὺς ἀγαθοὺς λέγεις; al. **repetitur in argumentando vel refutando*. Pol. II. 382. E: ἀλλὰ δεδιώς τοὺς ἐχθροὺς ἂν ψεύδοιτο; ... ἀλλὰ δι' οἰκείων ἄνοιαν ἢ μανίαν; Apol. 37. C: ἀλλὰ χρημάτων ...; ἀλλὰ ταυτόν μοι ἔστιν ... ἀλλὰ δὴ φονγῆς τιμήσομαι; Alc. I. 125. B. al. In universa. ἀλλὰ ... ἀλλὰ inter se excipiunt. Prot. 341. D: ἀλλ' ἐγὼ εὖ οἶδα ὅτι ... ἀλλ' ὃ μὴ ῥάδιον ἤ, ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνεται. Phaed. 63. E: ἀλλὰ μόνον τὸ ἑαυτοῦ παρασκευάζετω ... ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι ἦδειν ... ἀλλὰ μοι cet. Conv. 211. A: ἄμικτον, ἀλλὰ μὴ ἀνάπλεον σαρκῶν ... ἀλλ' αὐτὸ τὸ θεῖον καλὸν cet. Pol. I. 338. C. V. 459. C. VI. 497. A. 506. D. al. **est affirmantis, approbantis et confirmantis* (praec. in respons.), *vero, sane, profecto* (vern. *wohl, allerdings*). Prot. 320. C: ἀλλ' ... οὐ φθονήσω. 357. B: ἀλλ' ἀνάγκη. Gorg. 449. A: ἀλλὰ βούλομαι. 476. D: ἀλλ' ὁμολογῶ. Phaed. 63. E: ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι ἦδειν. 114. C. Crat. 401. A. 407. E. 440. D. Conv. 193. E. 199. C. Pol. I. 348. C. II. 376. E. al. Hinc asseverandi et negandi formulis νῆ Δία vel νῆ τοὺς θεοὺς et μὰ Δία vel μὰ τὸν Δία adiungitur. Gorg. 463. D: μὰ τὸν Δία ... ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ αὐτὸς συνίημι ὃ τι λέγεις. 481. C: νῆ τοὺς θεοὺς ἀλλ' ἐπιθυμῶ. Crat. 423. B: μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ ἔμοι πω δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι. Phil. 36. A: μὰ Δί' ἀλλὰ (*immo hercle*) διπλῇ τινὶ λυτῇ λυπούμενον. Alc. I. 110. C: μὰ Δί' ἀλλ' οὐκ ἡγνούουν

ἔγωγε (nequaquam hercle ignorabam), ἀλλὰ σαφῶς ἐγίγνωσκον. Etiam praemittitur: Prot. 310. D: ἀλλὰ ναί μὰ Δία ... ποιή-
 σει καὶ σὲ σοφόν. Euthyd. 293. B: ἀλλὰ μὰ Δι' οὐκ ἔγωγε.
 * certe, saltem (Legg. X. 900. B. De lucri cup. 231. C. al.),
 praecipue post partt. εἰ et εἰ μὴ, saepius adiunctis partt. οὖν
 et γέ. Gorg. 470. D: εἰ δὲ μὴ (ὁρῶ), ἀλλ' ἀκούω γε. Phaed.
 91. B: εἰ δὲ μὴδὲν ἐστι τελευτήσαντι, ἀλλ' οὖν τοῦτόν γε
 τὸν χρόνον ... ἦντον ... ἀγθῆς εἶσομαι. Soph. 254. C: εἰ
 μὴ πάσῃ σαφηνεῖα δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὖν λόγου γε
 ἐνδεεῖς μὴδὲν γιγνώμεθα περὶ αὐτῶν. Legg. VII. 814. A: εἰ
 μὴδενὸς ἔνεκα, ἀλλ' εἰ ποτε δεήσειε πανδημεῖ ... ἔξω στρα-
 τεύεσθαι. X. 885. E. Lach. 183. A. Men. 84. A. Post
 οὐχ ὅτι (quamquam) est tamen. Gorg. 450. E: οὐχ ὅτι τῷ
 ῥήματι οὕτως εἶπες ... ἀλλ' οὐκ οἶμαί σε ... ῥητορικὴν λέ-
 γειν. Lys. 220. A: οὐχ ὅτι πολλὰκις λέγομεν ... ἀλλὰ μὴ
 οὐδὲν τί μᾶλλον οὕτω τὸ γε ἀληθὲς ἔχη. — ἀλλ' ἄρα, at
 vero, c. negat. μὴ (in qua interrogans num, vern. etwa, viel-
 leicht, latet). Prot. 312. A: ἀλλ' ἄρα (al. ἄρα) ... μὴ οὐ
 τοιαυτὴν ὑπολαμβάνεις σοῦ τῆν ... μάθησιν ἔσεσθαι. Pol.
 I. 374. B: ἀλλ' ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε
 γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι cet. Euthyd. 290. E: ἀλλ' ἄρα ...
 μὴ ὁ Κτησιππος ἦν ὁ ταῦτ' εἰπὼν, ἐγὼ δὲ οὐ μέμνημαι
 (ubi vern. est aber vielleicht war nicht Kt. cet.). Apol. 25. A:
 ἀλλ' ἄρα ... μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ... διαφθεῖρουσι τοὺς
 νεωτέρους; — ἀλλ' ἄρα, num. Soph. 243. E: ἀλλ' ἄρα
 (γ. ἄρα) γε τὰ ἄμφοι βούλεσθε καλεῖν ὄν; Parm. 138. C:
 ἀλλ' ἄρα τῷ φέρεσθαι; 146. B. Pol. II. 381. B: ἀλλ' ἄρα
 αὐτὸς αὐτόν μεταβάλλοι ἄν; E: ἀλλ' ἄρα ... αὐτοὶ ... θεοὶ
 εἰσιν οἳ μὴ μεταβάλλειν; VII. 522. A. Legg. X. 905. E.
 Euth. 9. D. Lys. 208. D. Euthyd. 292. C. 300. C. al. —
 ἀλλὰ γάρ, at enim, enimvero, autem. Prot. 310. E: ἀλλὰ
 γάρ πάντες τὸν ἄνδρα ἐπαινοῦσι. Phaedr. 228. A: ἀλλὰ
 γάρ οὐδέτερά ἐστι τούτων. Gorg. 448. D: ἀλλὰ γάρ ὃ ὑπέ-
 σκετο ... οὐ ποιεῖ. Theaet. 144. B. 196. B. 229. D. Conv.
 172. B. 180. A. 220. E. al. Part. γάρ verbo etiam subiici-
 tur: Charm. 165. B: ἀλλὰ ζητῶ γάρ μετὰ σοῦ αἰεὶ τὸ προτι-
 θέμενον. Cum part. δῆ: Hipp. mai. 301. B: ἀλλὰ γάρ δῆ
 οὐ ... τὰ μὲν ὅλα τῶν πραγμάτων οὐ σκοπεῖς cet. — ἀλλὰ
 ... γε, at vero, immo vero, sane. Phaed. 58. D: ἀλλὰ σχο-
 λάζω γε. 63. D: ἀλλὰ πειράσομαι γε. 85. B: ἀλλὰ τούτων
 γε ἔνεκα λέγειν τε χρὴ cet. Gorg. 478. B. Theaet. 201. A.
 Phil. 24. B: ἀλλ' εὐ γε ... ὑπέλαβες. Pol. I. 353. A: ἀλλ'
 οὐδενὶ γ' ἂν ... οὕτω καλῶς, ὥς δεεπᾶνω. III. 393. B.
 (Ἀλλὰ γε reperitur Pol. I. 331. B: ἀλλὰ γε ἐν ἀνθ' ἐνός
 cet., ubi Stob. ἀλλὰ ἐν γε (fort. ἀλλὰ ἐν γ'). VIII. 543. C:
 ἀλλὰ γε ... ἀναμνησθῶμεν, ubi libri optimi ἀλλ' ἄγε ...
 ἀναμν. Phaed. 86. E: ἀλλὰ γε ... λέγε, ubi II et Aug. ἀλλ'
 ἄγε). Cum part. δῆ: Phaedr. 262. A: ἀλλὰ γε δῆ ... μάλ-

λον λήσεις cet. ἀλλὰ δὲ, *ai enim, vero* (saepenumero occurrat id quod alter possit obiiicere); etiam *iam vero*. Prot. 338. C: ἀλλὰ δὲ βελτίονα ἡμῶν αἰρήσεσθε. Gorg. 502. A: ἀλλὰ δὲ σκόπει. Phaed. 105. A: ἀλλ' ὅρα δὲ εἰ οὕτως ὀρίξει. Theaet. 164. E: ἀλλὰ δὲ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν ... αὐτῷ βοηθεῖν. 206. C. Polit. 258. B. 271. C. Parm. 138. D. Crat. 407. A. 422. D. Pol. I. 351. C: ἀλλὰ δὲ καὶ τότε μοι χάρισαι. 352. B. Men. 92. D: ἀλλὰ σὺ δὲ ... εἰπέ cet. Hipp. mai. 304. A: ἀλλὰ δὲ γ' ... τί οἶσι ταῦτ' εἶναι ξυνάπαντα; — ἀλλ' ἤ, negat. vel interrogat. praegressa, *nisi, praeterquam*. Prot. 329. D: οὐδὲν διαφέρει ... ἀλλ' ἢ μεγέθει cet. 334. C: μὴ χρῆσθαι ἐλαίῳ, ἀλλ' ἢ ὅτι σμικροτάτω. Phaedr. 258. E: τίνας ... ἔνεκα κἂν τις ... ζῶη, ἀλλ' ἢ τῶν τοιοῦτων ἡδονῶν ἔνεκα; Phaed. 83. A: πιστεύειν ... μηδενὶ ἄλλω ἀλλ' ἢ αὐτὴν αὐτῇ. 97. D: οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν ... ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον. Theaet. 167. E: μηδὲν ἀλλ' ἢ ἀδικοῦντα ἐν λόγοις διατελεῖν. 202. B: οὐ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἀλλ' ἢ ὀνομάζεσθαι μόνον. Soph. 225. E: οὐδὲν ἀλλ' ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος. Crat. 394. E: ἃ οὐδὲν ἀλλ' ἢ βασιλέα σημαίνει. Conv. 189. E: νῦν δ' οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ ἐν ὀνείδει ὄνομα κείμενον. Pol. IV. 427. C: οὐδὲ χρυσόμειθα ἐξηγητῇ ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ. 429. B. IX. 573. A. al. Etiam simplex ἀλλά ita ponitur. Legg. IV. 710. C: εὐτυχῆς ... μὴ κατ' ἄλλο, ἀλλὰ τὸ γενέσθαι ... νομοφίτην ἄξιον cet. Conv. 181. D: οὐ γὰρ ἐρῶσι παῖδων, ἀλλ' (Steph. ἀλλ' ἢ) ἐπειδὴν ἡδὴ ἄρχονται νοῦν ἴσχειν. — ἀλλ' ἢ, *an*. Prot. 309. C: ἀλλ' ἢ σοφῷ τινὶ ἡμῖν ... ἐντυχὼν πάρει; Phaedr. 261. B: ἀλλ' ἢ τὰς Νέστορος ... φέχνας μόνον ... ἀπήκοας cet. Gorg. init. ἀλλ' ἢ ... κατόπιν ἐορτῆς ἡχομεν; — ἀλλὰ καί, *quoniam etiam vel potius, immo vero*. Prot. 360. A: ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐὰν ὁμολογῶμεν cet. Phaedr. 274. A: ἀλλὰ καὶ ἐπιχειροῦντί τοι τοῖς καλοῖς καλὸν καὶ πάσχειν cet. Phaed. 89. C: ἀλλὰ καὶ ἐμέ ... παρακάλει. Parm. 161. A: ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη. Conv. 179. C. Crit. 43. B. Cum part. δὲ; Phaedr. 236. D: οὐκ, ἀλλὰ καὶ δὴ λέγω. Post οὐ vel μὴ μόνον non solum ἀλλὰ καί (velut Gorg. 449. B. al. seex.), verum etiam simplex ἀλλά ponitur. Soph. 262. D: οὐκ ὀνομάζει μόνον, ἀλλὰ τι περαίνει. Conv. 213. E: οὐ μόνον πρῶην ... ἀλλ' αἶσι. Tim. 57. D: μὴ μόνον ἐν ... ἀλλὰ ἐλάττω τε καὶ μείζω. Alc. I. 104. B: οὐ μόνον ἐν τῇδε τῇ πόλει ... ἀλλ' ἐν πάσῃ τῇ Ἑλλάδι. — ἀλλὰ μὲν δὲ et ἀλλὰ μ. δὲ ... γε, *ai vero, iam vero; enimvero, sane*. Gorg. 466. B: ἀλλὰ μὲν δὲ λέγω γε. 471. A: ἀλλὰ μὲν δὲ πῶς οὐκ ἄδικος; 492. E: ἀλλὰ μὲν δὲ καὶ ὥς γε σὺ λέγεις δεινὸς ὁ βίος. 506. B. D. Phaed. 75. A: ἀλλὰ μὲν δὲ ἐκ γε τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι cet. 78. A: ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὲ ... ὑπάρξει. Theaet. 143. B. Pol. IV. 442. D. V. 459. C. al. — ἀλλὰ μέντοι et ἀλλὰ μ. γε, *veruntamen, attamen, quam-*

quam. Prot. 331. D: ἀλλὰ μέντοι ... προσέοικέ τι δικαιοσύνη οσιότητι. Gorg. 517. A: ἀλλὰ μέντοι πολλοῦ γε δεῖ cet. Phaed. 108. D. Theaet. 151. D. Parm. 135. B. Pol. I. 331. E. 349. A: ἀλλ' οὐ μέντοι ... ἀποκνητέον γε. II. 376. B. Alc. I. 108. E. al. — ἀλλὰ μὴ, *non* (vern. und nicht s. nicht *aber*) et *ac* vel *et non* (vern. und nicht *vielmehr*). Pol. I. 347. C: τὸ ἐκόντα ἐπὶ τὸ ἀρχειν λέναι, ἀλλὰ μὴ ἀνάγκην περιμένειν. II. 366. C: τίς μηχανή ... δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν ... ἀλλὰ μὴ (*et non*, vern. und nicht *vielmehr*) γελᾶν ἐπαινουμένης ἀκούοντα; Apol. 32. A: ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. — ἀλλὰ μὴν et ἀλλὰ μὴν ... γε, *et vero*, *eumvero*. Prot. 359. D: ἀλλὰ μὴν ἐπὶ ᾧ γε θαρρόντι πάντες αὐτὸν ἔρχονται. Gorg. 506. D: ἀλλὰ μὴν ἀγαθοὶ γέ ἐσμεν καὶ αὐτοί. 449. E. 470. C. Phaed. 100. C: ἀλλὰ μὴν ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις περαινῶν. 107. A: ἀλλὰ μὴν ... οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἐτι ὅπῃ ἀπιστῶ. 58. D. 61. D. 74. C. Soph. 219. A. 228. C. 231. A. Parm. 139. C. Crat. 406. D. Pol. I. 350. C. II. 370. B. E. 376. B. al. Cum part. *που*: Gorg. 477. E: ἀλλὰ μὴν *που* τὸ γε μείστη βλάβῃ ὑπερβάλλον μείστων ἂν κακὸν εἴη τῶν ὄντων. Euthyd. 281. A. Hipp. mai. 284. E. Hipp. min. 375. C. — ἀλλ' οὐ, interrog. Phil. 45. B: ἀλλ' οὐχ αἱ πυρέττοντες μάλλον διψῶσι; Conv. 215. B: ἀλλ' οὐκ ἀνελγής; Pol. V. 468. E. al. Extra interrog. Pol. I. 349. C: ἀλλ' οὐ τοῦτο ... ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ cet. In oppos. est *non* (vern. nicht, und nicht). Soph. 262. D: διὸ λέγειν ... αὐτόν, ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν εἵπομεν. Pol. I. 344. E: ἡ σμικρὸν οἶε ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα διορίζεσθαι, ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν; Etiam *at non*. Alc. II. 148. D: εἰ δ' ἄρα καὶ ξυμβέβηκεν αὐτοῖς ὥστε μὴ πάντα εὐτυχεῖν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν ἐκείνων εὐχὴν. — ἀλλ' οὐ γάρ, *at enim non*. Prot. 336. C: ἀλλ' οὐ γάρ δύναμαι (vern. *ich kann ja aber nicht*). Crat. 414. B: ἀλλ' οὐ γάρ ἐπισκοπεῖς με ... φερόμενον. Pol. X. 595. C: ἀλλ' οὐ γάρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ, ἀλλὰ cet. Apol. 20. C: ἀλλ' οὐ γάρ ἐπίσταμαι. — ἀλλ' οὐ μέντοι ... γε, *neque tamen*. Pol. I. 349. A: ἀλλ' οὐ μέντοι ... ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελεῖν cet. — ἀλλ' οὐ μὴν ... γε, *nec vero*. Polit. 290. A: ἀλλ' οὐ μὴν οὐς γε ὁρώμεν μισθωτοὺς ... μὴ ποτε βασιλικῆς μεταποιουμένους εὐρωμεν. B. Pol. VI. 486. D. al. — ἀλλ' οὖν, *at*. Prot. 310. A: ἀλλ' οὖν ἀκούετε. 327. C: ἀλλ' οὖν αὐλῆται γούν πάντες ἦσαν ἱκανοί. Pol. VI. 509. D: ἀλλ' οὖν ἔχεις ταῦτα διττὰ εἶδη; Cum part. *γέ*, *certe*, *tamen*. Gorg. 496. D: ἀλλ' οὖν τὸ γε πεινῶν αὐτὸ ἀνιάρων. Phaed. 102. D: ἀλλ' οὖν ἔχει γέ *που* ὡς λέγω. Phil. 13. C. Euthyd. 302. D. al. — ἀλλ' οὖν δὴ, et ἀλλ' οὖν δὴ ... γε, *veruntamen*. Phaed. 100. A: ἀλλ' οὖν δὴ ταύτη γε ὥρμησα. Pol. VII. 526. D: ἀλλ' οὖν δὴ ... πρὸς μὲν τὰ τοιαῦτα βραχὺ τι ἂν ἔξαρκοί ... μόριον.

VIII. 544. A. 552. E. X. 602. A: ἀλλ' οὐν δὴ ὅμως γε μιν
μῆσεται cet. — ἀλλὰ τί; vern. *was aber?* h. e. *was dem
sonst* (latet enim hoc posterius, ἄλλο, in ipsa part. ἀλλά, ut
in loquutt. δι' οὐδὲν ἀλλ' ἢ, οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἢ al.). Phaed.
89. B: ἀλλὰ τί; Euth. 14. D. ἀλλὰ τί δὴ, *at quid tum?*
Pol. II. 357. D. V. 459. C. al. ἀλλὰ τί μέλλει; *quid enim?*
quidni? (approbationis formula). Pol. I. 349. C. Hipp. mai.
287. D. Hipp. min. 373. D. ἀλλὰ τί μὴν, vern. *was dem
sonst, warum nicht?* Parm. 139. D. Phil. 37. D. Pol. I. 348.
C. II. 362. D. Lys. 208. C. al. ἀλλὰ τί τοῦτο (int. δια-
φέρει): *aber was liegt daran?* Gorg. 497. E: ἀλλὰ τί τοῦτο;
ΣΩ. οὐδὲν. Pol. V. 472. B. Charm. 164. E. Plene Prot.
331. C: ἀλλὰ τί τοῦτο διαφέρει; Cf. Pol. I. 349. A. —
ἀλλὰ τοι, *at vero, attamen*. Prot. 335. B: ἀλλὰ τοι ...
οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω. Gorg. 461. C: ἀλλὰ τοι ἐξεπίτηδες
κτώμεθα ἐταίρους cet. Theaet. 171. C: ἀλλὰ τοι ... ἀδύλον
ei cet. Soph. 231. C. Pol. VI. 496. E. al.

ἀλλαγή, ἡ, *mutatio, permutatio; commercium*. Phaed.
69. A: μὴ γὰρ οὐχ αὐτῇ ἢ ἡ ὀρθῇ ... ἀλλαγή. Soph. 223.
D: ἡ ... κατὰ πόλιν ἀλλαγή. Pol. II. 371. B: τῆς ἀλλα-
γῆς ἔνεκα. Legg. V. 742. A. VIII. 849. E: μὴ προεῖμενον
ἄλλον ἐτέρω τὴν ἀλλαγήν. **remuneratio*. Def. 414. A: δωρεὰ
ἀλλαγῇ χάριτος.

ἀλλακτικός, ἡ, ὄν, *ad commercium pertinens*. Soph.
223. C: τὸ τῆς κτητικῆς τέχνης ... τὸ ἀλλακτικόν. Ib. τῆς
... ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν cet.

ἀλλάττω, *muto, permuto*. Parm. 139. A: οὐτ' ἄρα ...
χώραν ἀλλάττει. Pol. II. 380. D: ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ
εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. Polit. 289. E: οἱ ... πόλιν ἐκ
πόλεως ἀλλάττοντες. Phaed. 69. B: ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλ-
λήλων. **me mutō vel convertō*. Tim. 42. C: ἀλλάττων ...
οὐ πρότερον πόνων λήξει πρὶν cet. Med. *commuto*. Soph.
223. E: πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται. Legg. XI. 915.
D: ὅσα ... ἀλλάττεται τις ἕτερος ἄλλω. E: πιστεύων
πρὸς ὃν ἂν ἀλλάττεται. V. 733. B: λύπης ... ἀλλάττεσθαι
βουλόμεθα. VIII. 849. E: ἀλλάττεσθαι νόμισμά τε χορηγί-
ων καὶ χρήματα νομίσματος. XI. 915. D. 916. D: ὁ ἀλ-
λαττόμενος ἢ νόμισμα ἀντὶ νομίσματος cet. Conv. 218. E:
ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους. Legg. VI. 770. E: πρὶν
ἀλλάξασθαι πολιτείαν. **mihi paro, emo*. Eryx. 402. E: ἀντὶ
ταύτης (τῆς ἐπιστήμης) ἀλλαττόμενοι (τὰ ἐπιτήδεια). Pol.
II. 371. C: τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι. D: ἀντ' ἀργυρίου
ἀλλάξασθαι. **redimo*. Menex. 237. A: οἱ ... τὴν τελευταίην
ἀντὶ τῆς τῶν ζώντων σωτηρίας ἠλλάξαντο.

ἀλληλοφαγία, ἡ, *mutua devoratio*. Epin. 975. A:
τῆς ἀλληλοφαγίας.

ἀλληλοφθορία, ἡ, *mutua consumptio*. Prot. 321. A:
ἀλληλοφθορῶν διαφινγὰς ἐπήρκεσε.

ἀλλήλων, *inter se* al. Gorg. 524. B: *δυοῖν πραγμά-
τοιιν διάλυσιν ... ἀπ' ἀλλήλοιν*. 454. C: *προαρπάξιν ἀλλή-
λων τὰ λεγόμενα*. 495. D: *ἀλλήλων καὶ τοῦ ἀγαθοῦ ἔτε-
ρον*. 517. C. Soph. 254. C. Phil. 63. A. al. Phaedr. 237.
C: *οὔτε ἑαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις ὁμολογοῦσιν*. Alc. I. 112. A.
Gorg. 495. E: *ἐναντία ... ἀλλήλοις*. 464. C: *ἐπικοινωνοῦσι*
... ἀλλήλαιοις. Prot. 322. B: *ἡδίκουν ἀλλήλους*. 323. C: *ὅσα*
... ἡγούνται ἀλλήλους κατὰ ἔχειν ἄνθρωποι cet. Polit. 291.
B: *ταχὺ ... μεταλλάττουσι τὰς τε ιδέας ... εἰς ἀλλήλους*.
Ep. II. 310. E: *ταῦτ' ἀλλήλ' αἰεὶ διώκει καὶ ζητεῖ*. Gorg. 472. C:
παραβαλόντες ... παρ' ἀλλήλους. 457. C: *διορισάμενοι πρὸς ἀλ-
λήλους*. Phaedr. 264. B: *ἢ ταῦτα ... παρ' ἀλλήλα ἔθηκε*. Gorg.
451. C: *πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἀλλήλα*. Soph. 228. C. Tim. 62. B. al.
ἀλλοδαπός, *peregrinus*. Pol. II. 381. D: *ἀλλοδαποῖσι*
(Hom.). Lys. 212. E: *ξένος ἀλλοδαπός* (Sol.).

ἀλλοδημία, ἡ, *regio externa*. Legg. XII. 954. E: *ἐν*
ἀλλοδημία (opp. ἐν ἄστει).

ἀλλοδοξία, ἡ, *iudicium confusum vel falsum*. Theaet.
189. B: *ἀλλοδοξίαν τινὰ οὐσαν ψευδῇ ... δοῖαν*.

ἀλλοδοξῶ, *aliud opinor vel iudico quam verum*. Theaet.
189. D: *τὸ τὰ ψευδῇ δοξάζειν ἀλλοδοξεῖν εἶναι*. 190. D.

ἄλλοθεν, *aliunde*. Phaed. 75. A: *μὴ ἄλλοθεν αὐτὸ*
ἐννεοηκέναι. Phil. 30. A: *δῆλον ὡς οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν*.
Conv. 215. A: *ἐάν ... ἄλλο ἄλλοθεν λέγω*. Pol. II. 365.
E. IV. 435. E. Legg. IV. 707. E: *ἄλλοθεν τῶν Ἑλλήνων*.
Charm. 153. B: *ἡσπάζοντο ἄλλος ἄλλοθεν*. Menex. 244. D:
μηδαμῶθεν ἄλλοθεν ... ἀλλ' ἢ ἐκ ταύτης τῆς πόλεως. Cum
part. ποθέν: Phaed. 77. B: *ἐννίστασθαι ἄλλοθέν ποθεν*.
Legg. VI. 758. B: *ἰόντι τέ τινί ποθεν ἄλλοθεν*. (Gorg. 492.
D. pro ἄλλοθέν γέ ποθεν *sensus scribi iubet ἀμῶθεν γέ*
ποθεν. V. Annot. p. 309.) Cum vv. ὀθενοῦν et ὀποθενοῦν:
Legg. V. 738. C. Gorg. 512. A.

ἄλλοθι, *alibi*. Prot. 324. E: *ἐν τούτῳ ... ἢ ἄλλοθι*
οὐδαμοῦ. 326. D: *καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ*. Conv. 182. B.
209. E. Pol. III. 394. C. IV. 440. A. V. 460. B. al. Phaed.
68. A: *μηδαμοῦ ἄλλοθι ἐντεύξεσθαι*. Conv. 184. E: *ἐν-
ταῦθα ... ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ*. Phaed. 91. E: *ἄλλοθι πού*
... εἶναι τὴν ψυχὴν. Theaet. 174. B: *ἢ πού ἄλλοθι*. 192.
C: *εἶπερ πού ἄλλοθι*. Soph. 243. B: *ἄλλοθι πῃ*.

ἄλλοιός, α, ον, *alius, diversus*. Conv. 193. D: *ἄλλοιός ἢ*
ὁ σός. 189. D: *ἄλλοία (φύσις)*. Pol. X. 598. A. Theaet. 160. A:
ἄλλοιον γενήσεται. Parm. 142. B. 148. C. Tim. 50. C: *φαίνεται*
... ἄλλοτε ἄλλοιον. Men. 87. B: *εἰ ἔστιν ἄλλοιον ἢ οἷον ἐπι-
στήμη*. C: *ἄλλοιον ἐπιστήμης*. 98. B: *ὅτι ... ἔστι τι ἄλ-
λοιον ὁρθῇ δόξᾳ καὶ ἐπιστήμῃ*. Sis. 390. C: *οὐδὲν ... ἄλ-
λοιον ἢ ὅπερ ἐπιστήμη*. Pol. VI. 500. A: *ἄλλοιαν ... δο-
ξαν λήψεσθαι*. Parm. 148. C: *ἄλλοιον δὲ ὃν ἀνόμοιον εἶ-
ναι*. Crat. 438. E: *τὸ ... ἕτερον ἐκείνων καὶ ἄλλοιον ἔτε-*

ρον ἂν τι καὶ ἄλλοτον σημαῖνοι. Locr. 103. A: ἄλλοτ' ἄλλοῖται. Parm. 161. A: τὰ δ' ἄλλοῖα οὐκ ἀνόμοια; Pol. VIII. 559. B: ἄλλοῖων ἔδεσμάτων ἢ τοιούτων ἐπιθυμία. VII. 536. B: ἄλλοιους ... ἄγοντες ἐπὶ ταῦτα. Legg. VIII. 836. B: ἡμῖν ... τιθεῖται νόμους ἄλλοίους τῶν πολλῶν τρόπων. Theaet. 167. C: ὅτι ἄλλοῖα (δοξάζει). Crit. 46. D: εἴ τί μοι ἄλλοιότερος φανέται. Crat. 402. B: τί ... δοκεῖ σοι ἄλλοιότερον τοῦ Ἡρακλείτου νοεῖν ὁ τιθέμενος cet.

ἄλλοιότης, ἢ, *diversitas*. Tim. 82. B: ἄλλοιότητας ταμποικίλας ... παρῆξεται.

ἄλλοιῶ, *mutō, immutō*. Crat. 418. A: σφόδρα ἄλλοιούσι τὰς τῶν ὀνομάτων διανοίας. Pol. II. 381. B: ἀλλ' ἄρα αὐτὸς αὐτὸν μεταβάλλοι ἂν καὶ ἄλλοιοῖ; C: αὐτὸν ἄλλοιούν. Legg. X. 894. E: τῶν ἄλλοιούντων τὸ πρῶτον. Pol. II. 381. A: ψυχὴν ... ἥμισυ ἂν τι ἐξῷθεν πάθος ... ἄλλοιῶσιεν. Legg. X. 894. E: ὅταν ... αὐτὸ αὐτὸ κινήσαν ἕτερον ἄλλοιῶσιν. Pass. *immutor*. Parm. 162. D: οὐδὲ μὴν ἄλλοιούται που τὸ ἐν ἑαυτοῦ. 163. A. D. E. Pol. III. 380. E. 381. A. Tim. 45. D. Parm. 138. B: ὅτι κινούμενον ... ἢ φέροιτο ἢ ἄλλοιόιτο ἂν. 163. A. Theaet. 181. D: ἢ τινα ἄλλην ἄλλοιῶσιν ἄλλοιῶται. Parm. 162. E: ἀνάγκη αὐτῷ ἄλλοιούσθαι. Legg. I. 648. E. Theaet. 181. E: φερόμενον τε καὶ ἄλλοιούμενον. Parm. 139. A. 163. A. B. Legg. X. 895. B: τὴν ... ἄλλοιουμένην ὑφ' ἑτέρου (κίνησιν). Theaet. 157. B: ἀπολλύμενα καὶ ἄλλοιούμενα. Parm. 139. A: εἴπερ ἄλλοιόιτο αὐτὸ ἑαυτοῦ. 162. D. Pol. II. 381. D: Ἥραν ἄλλοιωμένην (*mutatam, h. e. figura mutata*) ὡς ἱέρειαν ἀγείρουσαν.

ἄλλοιῶς, *aliter*. Lys. 212. C: ἄλλοιῶς ἄρα νῦν ἡμῖν δοκεῖ ἢ πρότερον ἔδοξε.

ἄλλοιῶσις, ἢ, *mutatio, immutatio*. Pol. V. 454. C: ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἄλλοιῶσεως ... ἐφελύττομεν cet. Phaed. 78. D: οὐδαμῶς ἄλλοῖωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται. Theaet. 181. D. Ib. δύο ... εἶδη κινήσεως, ἄλλοῖωσιν, τὴν δὲ περιφορίαν. Parm. 138. C. Locr. 98. E. 102. E: ἄλλοιῶσις.

ἄλλοιωτικός, ἢ, ὄν, *mutabilis*. Locr. 99. D: τὰ φύσει τὰ ἄλλοιωτικὰ παραδούς.

ἄλλόκοτος, ὁ ἢ, *alienus, insolitus*. Theaet. 182. A: ἴσως ... ἢ ποιότης ... ἄλλόκοτον φαίνεται ὄνομα. **consuetudinem vel modum excedens*. Euthyd. 306. E: πάνυ ἄλλόκοτος εἶναι. Legg. V. 747. D: ἄλλόκοτοι (τόποι). **insolens*. Pol. VI. 487. D: πάνυ ἄλλόκοτους γιγνομένους, ἵνα μὴ παμπονήρους εἴπωμεν. Hipp. mai. 292. C: ῥήματα ... χαλεπά τε καὶ ἄλλόκοτα. **ferox, saevus*. Prot. 346. A: πάτερ ἄλλόκοτον.

ἄλλοκότῳ, *praefer communem sensum*. Lys. 216. A: εἶεν ... οὐκ ἄλλοκότως (int. οὕτως λέγομεν);

ἄλλομαι, *salto*. Crat. 413. A: ἐπὶ τὰ ἐσκαμμένα

ἄλλεσθαι. 414. B. Charm. 159. C. Phaedr. 255. C: ἢ τις ἡγῶ ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἀλλομένη. Legg. II. 653. E: ἀλλόμενα καὶ σκιρτῶντα.

ἄλλος, η, ο, *alius*; *alter*. Phaedr. 241. A: ἄλλος γενῶνός λέληθε τὰ παιδικά. Phil. 27. A: ἄλλο ... καὶ οὐ ταυτόν. 54. C: ἐκάστην ... γένεσιν ἄλλην ἄλλης οὐσίας τινὸς ἐκάστης ἕνεκα γίνεσθαι. Phaedr. 278. B: ἐν ἄλλαις ἄλλων ψυχαῖς. Phaed. 83. B: ὅ τι δ' ἂν δι' ἄλλων σκοπῇ ἐν ἄλλοις ὄν ἄλλο. Pol. II. 369. B: ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου. Phaed. 58. D: καὶ αὐτὸν λέγοντα καὶ ἄλλου ἀκούοντα. Conv. 220. C: ἄλλος ἄλλῳ ἔλεγεν. Theaet. 159. A: εἴτε ἑαυτῷ εἴτε ἄλλῳ. al. *sexc.* **alius*, *diversus* (c. *genit.* vel *partt.* ἢ, *πλήν* et *παρά*). Gorg. 512. D: μὴ ἄλλο τι τὸ γενναῖον ... ἢ τοῦ σώζειν *cet.* Theaet. 166. A: ὁ τυγχάνει ὄν ἄλλο αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης. Parm. 164. C: τὸ ἄλλο ... ἄλλο εἶναι ἄλλον. Charm. 163. C: ποιήσιν πράξεως ... ἄλλο ἐνόμιζε. Men. 88. B. Parm. 164. C: ἀλλήλων ἄλλα ἐστί. Prot. 357. A: ἄλλη τις ἢ ἀριθμητική. Phaedr. 268. B: τί δ' ἄλλο γε ἢ ἐρεῖσθαι εἰ *cet.* Phil. 54. D: εἰς ἄλλην ἢ τὴν τοῦ αγαθοῦ μοῖραν. Pol. VI. 478. B: ἄλλο τι ἂν δοξαστὸν ἢ τὸ ὄν εἶη; Theaet. 231. B: μηδὲν ἄλλ' ἡμῖν εἶναι ... πλὴν ἢ ... σοφιστική. Soph. 228. A: ἀλλ' αἰσχος ἄλλο τι πλὴν τὸ τῆς ἀμετρίας ... θυσεῖδης ὄν γένος; 247. E. Crat. 438. D: ὅτι ἄλλ' ἅττα ζητητέα πλὴν ὀνομάτων. Pol. VIII. 556. C: πλὴν χορηγισμοῦ τῶν ἄλλων ἡμεληκότας. Phaedr. 235. E: παρὰ πάντα ταῦτα ἄλλα εἰπεῖν. Gorg. 507. A: ἐγὼ ... οὐκ ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλα φάναι. Phaed. 80. B. 107. A. Pol. VI. 506. B. X. 603. C. Tim. 30. A. Cum artic. est *reliquus* (Pol. V. 475. B: μὴ ποτε ἢ ἄλλη πόλις ... διχοστατήση. Parm. 128. A. Legg. VIII. 833. B. Plur. *reliqui*: Pol. I. 329. B: καὶ οἱ ἄλλοι πάντες. al. *sexc.*) et *ceterus* (vern. *der sonstige*). Pol. II. 368. B: τεκμαιρόμαι ... ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου al. — ἄλλος τις. Prot. 358. C: ἄλλο τι ἢ σοφία. Phaed. 64. C: ἄρα μὴ ἄλλο τι ὁ θάνατος. Theaet. 157. E: παρορᾶν ἢ τι ἄλλο αἰσθάνεσθαι. Soph. 228. A. al. *Simpliciter* ἄλλο: Parm. 142. C. Phil. 54. D. Tim. 30. A. *Praecipue* ἄλλο τι *sq.* ἢ (*proprie: aliudne quid—quam*) *interrogationi* servit eique *affirmativae* (Latin. *nomine*). Gorg. 470. B: ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν; 481. C: ἄλλο τι ἢ ἡμῶν ὁ βίος ἀνατετραμμένος ἂν εἶη *cet.* Phaed. 70. C: ἄλλο τι ἢ εἶεν ἂν ἡμῶν αἰ ψυχαὶ ἐκεῖ; 79. A: ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ τὸ μὲν σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ψυχὴ; 106. A: ἄλλο τι τὰ τρία ἢ ἀνωλεθρα ἂν ἦν; E. Theaet. 154. E. 180. C. Crat. 436. B. E. Alc. I. 116. D: τῷ διαλέγει σὺ νῦν; ἄλλο τι ἢ ἐμοί; etiam *simpliciter* ἄλλο τι ita *usurpatur*. Gorg. 495. C: ἄλλο τι οὖν ... δύο ταῦτα ἔλεγε; Theaet. 159. C: ἄλλο τι ... ὡς ἐτέρῳ μοι χρῆσεται—; 165. E: ἄλλο τι πειρώμεθα λέ-

γειν; 169. B. 203. C. Conv. 200. D: ἄλλο τι ὁμολογοῖ ἄν; Pol. I. 337. C: ἄλλο τι οὖν καὶ οὐ οὕτω ποιήσεις; 342. D. II. 369. D. — οὐκ ἄλλο τι, οὐδὲν et μηδὲν ἄλλο ἢ, ut Latin. *nihil aliud quam*, ita ponuntur ut oratio verbo ποιῶν expleri possit; dein in univ. est i. q. *tantum* (vern. *bloss*). Theaet. 189. E: οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι. 195. E: ἂ μηδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖται τις. Crat. 412. D: οὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν. Men. 76. B: ὅτι οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπιτάττεις. 80. A: ὅτι σὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ αὐτός τε ἀπορεῖς cet. 84. C: οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐρωτῶντος ἐμοῦ. Euthyd. 277. D: καὶ νῦν τοῦτω οὐδὲν ἄλλο ἢ χορεύετον περὶ σέ. — ἄλλο μὲν οὐδὲν sq. δέ, *nihil aliud nisi*, h. e. *solum*. Phaedr. 229. D: κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὅτι δ' αὐτῷ ἀνάγκη cet. Pol. II. 359. D: τοῦτον ... ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδὲν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον. V. 449. B: ὦν ἄλλο μὲν οὐδὲν κατηκούσαμεν, τόδε δὲ cet. Tim. 48. C: δι' ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι. Simile est Apol. 32. B: ἄλλην μὲν ἀρχὴν οὐδεμίαν πώποτε ἤρξα ἐν τῇ πόλει, ἐβούλευσα δέ. — τις καὶ ἄλλος, praecedd. εἴτε, εἴπερ al. Pol. I. 393. E: ἐν μάχῃ εἴτε πυγμακῇ εἴτε τινὶ καὶ ἄλλῃ. Menex. 246. D: ἐάν τι καὶ ἄλλο ἀσκήτε. Phaed. 59. A: εἴπερ τις ... καὶ ἄλλος. 66. A. Legg. II. 663. D: εἴπερ τι καὶ ἄλλο cet. Sine part. καί (Latin. *si quisquam*, vern. *wenn je einer*). Prot. 329. B: εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ πυθοίμην, καὶ σοὶ πείθομαι. 352. C: εἴπερ τῷ ἄλλῳ. Gorg. 453. B: εἴπερ τις ἄλλος ἄλλω διαλέγεται cet. Phaed. 63. C: εἴπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων. 92. C. Conv. 212. A. Lach. 179. B. al. **Saepenumero ita ponitur ut patrio sermone verti possit auch vel sonst*. Phaedr. 232. B: ἢ διὰ φιλίαν ἢ δι' ἄλλην τινὰ ἡδονήν. Gorg. 519. C: τοὺς τε μισθοὺς ἀποστεροῦντες καὶ ἄλλην χάριν οὐκ ἀποδιδόντες. Conv. 216. E: οὐτ' εἰ τις πλούσιος οὐτ' εἰ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων cet. Cum art. reddi potest *omnino, itidemque, atque etiam, quum—tum* (vern. *wie auch*). Gorg. 473. C: ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων. 480. D: κατήγορον καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων. Phaed. 110. E: καὶ λίθοις καὶ γῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις καὶ φυτοῖς ... νόσους παρέχει. Conv. 188. A: ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς. 191. A: ὑπὸ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας. Pol. X. 618. A: κατὰ κάλλη καὶ τὴν ἄλλην ἰσχὺν τε καὶ ἀγωνίαν. Legg. VII. 789. D: ὕγεια καὶ κάλλος καὶ τὴν ἄλλην ῥώμην ... παραδιδόναι. Apol. 36. B: καὶ δημιουργῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀρχῶν. Crit. 53. E: λόγοι ... οἱ περὶ δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Alc. I. 112. B: καὶ αἱ μάχαι ... τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις Τρῶσιν ἐγένοντο. — ἄλλος et ὁ ἄλλος cum part. τε ponitur sq. καὶ vel καὶ δὴ καί: *quum alia—tum*, h. e. *prae ceteris, praesertim*. Theaet. 142. C: ὡς μιντικῶς ἄλλα τε δὴ εἶπε καὶ περὶ τούτου. Polit. 268. E.

πολλά τε ἄλλα καὶ δὴ καὶ τὸ cet. 270. C: φθοραὶ ... ξυμ-
βαίνουσι τῶν τε ἄλλων ζῶων, καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων
γένος ὀλίγον τι περιλείπεται. Conv. 182. C: ὁ δὴ μάλιστα
φιλεῖ τὰ τε ἄλλα πάντα καὶ ὁ ἔρως ἐμποιεῖν. 203. B: οἱ τε
ἄλλοι καὶ ὁ ... Πόρος. 220. A: τὰ τ' ἄλλα καὶ πίνειν οὐκ
ἐθέλων ... πάντας ἐκράτει. Ib. θαυμάσια εἰργάζετο τὰ τε
ἄλλα, καὶ ποτε cet. Pol. IV. 424. A: εἰς τὲ τᾶλλα καὶ εἰς
τὸ γεννῶν. Tim. 21. C. Legg. II. 666. B. III. 686. A. XI.
919. B. al. — ἄλλη, *aliar*. Theaet. 163. A: ἄλλη δὴ σκε-
πτέον. Conv. 178. A: πολλαγῇ μὲν καὶ ἄλλη, οὐχ ἡκιστα
δὲ cet. 205. D. Pol. IV. 434. C: οὐκ ἄλλη ... ἢ ταύτη.
VII. 540. D: οὐκ ἄλλη ἢ ἡ εἰρητον. Tim. 49. D: ἀεὶ ὁ καθ-
ορώμεν ἄλλοτε ἄλλη γιγνόμενον. Legg. IV. 711. C. Eu-
thyd. 295. C. Cum v. πη: *alia quadam ratione*. Conv. 189.
C: ἄλλη γέ πη ἐν νῶ ἔχω λέγειν ἢ ἡ cet. Pol. V. 459. B:
ἢ ἄλλη πη ἔχειν; Crit. 49. E. **alio*, *aliud in locum*. Phaedr.
263. A: ἄλλος ἄλλη φέρεται. Pol. X. 621. B. Tim. 52. E:
ἄλλη ... φερόμενα. — ἄλλην καὶ ἄλλην, *ultra citroque*.
Euthyd. 273. B: ἄλλην καὶ ἄλλην ἀποβλέποντες εἰς ἡμῶς. —
τὰ ἄλλα, τᾶλλα (al. τᾶλλα), *cetera*, vern. *übrigens*, *sonst*.
Prot. 361. E: οὔτε τᾶλλα οἶμαι κατὸς εἶναι ἀνθρώπος.
Gorg. 519. C: τᾶλλα σοφοὶ ὄντες. Pol. III. 403. B: τὰ δ'
ἄλλα οὕτως ὁμιλεῖν cet. Legg. VI. 763. E. *Similiter* τὰ τε
ἄλλα καί, *quum* — *tum etiam*, *praesertim*. Phaedr. 234. C:
τὰ τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν εἰρησθαι al.

ἄλλοσε, *alio s. aliud in locum*. Phaedr. 230. E: ὅποι
ἂν ἄλλοσε βούλῃ. 265. B: τάχα δ' ἂν καὶ ἄλλοσε παραφε-
ρόμενοι. Phaedr. 82. A: ποῖ ἂν ἄλλοσε φαίμεν τὰς τοιαύ-
τας ἵεναι; 113. B. Theaet. 202. E: ἄλλοσέ ποι βλέποντα.
Pol. III. 393. A. IV. 420. A. VI. 486. D. Tim. 52. E: ἄλλα
ἄλλοσε αἰεὶ φέρεσθαι. Legg. III. 699. D. VIII. 841. A. 856.
A. Crit. 45. B: πολλαγού ... ἄλλοσε ὅποι ἂν ἀφίκη cet.
52. B: οὔτε ἄλλοσε οὐδαμόσε. Menex. 241. E: ἄλλοσε
πολλαχόσε.

ἄλλοτε, *alias s. alio tempore*. Phaedr. 237. E: τότε
μὲν ... ἄλλοτε δὲ cet. 246. B: ἄλλοτ' ἐν ἄλλοις εἶδαι γι-
γνομένη. Gorg. 482. A: ἄλλοτε ἄλλων ἐστὶ λόγων. Phaedr.
60. E. Theaet. 172. C: πολλάκις μὲν ... καὶ ἄλλοτε, ἀτὰρ
καὶ νῦν. 187. C: νῦν τε καὶ ἄλλοτε δὴ πολλάκις. Soph.
248. A: γένεσιν (ἔχειν) ... ἄλλοτε ἄλλως. Parm. 138. D:
ἄλλοτ' ἄλλοθι γίγνεται. Pol. VI. 507. A: ἄλλοτε ἤδη πολ-
λάκις εἰρηγμένα. Tim. 22. E: οὔτε τότε οὔτε ἄλλοτε. 49. D. al.
ἄλλοτριονομῶ, *in alio atque oportet loco colloco*. Theaet.
195. A: ἄλλοτριονομοῦντες παρορῶσι cet.

ἄλλοτριονπραγμοσύνη, ἡ, *rerum alienarum tractatio
vel curatio*. Pol. IV. 444. B: πολυπραγμοσύνην καὶ ἄλλο-
τριονπραγμοσύνην.

ἄλλότριος, α, ον, *alienus*. Euth. 4. B: εἴτε ἀλλό-

τριος εἶτε οἰκίος ὁ τεθνεώς. Sophi. 266. C: φῶς οἰκίον τε καὶ ἀλλότριον. Pol. I. 343. C: ὅτι ... τὸ δίκαιον ἀλλότριον ἀγαθὸν τῷ ὄντι. III. 392. B. Euth. 4. B: ὑπὲρ γε ἀλλοτρίου. Prot. 347. E: οὐδὲν δέονται ἀλλοτρίας φωνῆς. Menex. 245. D. Pol. V. 462. C: περὶ τοῦ ἀλλοτρίου. X. 604. E: ἀλλοτρίου ... πάθους ἢ μίμησις cet. Phaed. 114. E: οὐκ ἀλλοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) κόσμῳ. Legg. VI. 784. E: ἐὰν ἀλλοτρία τις ... κοινωνῇ γυναικί. XI. 934. A: ἀλλοτρία πειθοί ... χρῆσάμενοι. Phaed. 99. B: ἀλλοτρίῳ ὀνόματι προσχρώμενοι. Tim. 43. C. Pol. V. 463. B: προσεπειν ... τὸν μὲν ὡς οἰκίον, τὸν δὲ ὡς ἀλλότριον. Prot. 347. D: μισθοῦμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν τῶν κνύλων. Pol. III. 409. B. IX. 587. A: ἀλλοτρίαν ... ἡδονὴν δῶκεν. Tim. 82. A. Gorg. 465. B: ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους. Conv. 205. E: τὸ δὲ κακὸν ἀλλότριον (καλεῖ). Pol. V. 470. B: λέγω ... τὸ μὲν οἰκίον καὶ ξυγγενές, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. Legg. VIII. 845. E. Lys. 222. C. 210. C: οὐ μόνον οἱ ἀλλότριοι, ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ. Theaet. 205. C: ὡς ἕτερα καὶ ἀλλότρια λεγόμενα. Charm. 163. C: τὰ ... βλαβερά πάντα ἀλλότρια. Prot. 320. B: οὐδένα ... οὔτε τῶν οἰκίων οὔτε τῶν ἀλλοτρίων. Phaedr. 235. C: ἐξ ἀλλοτρίων ποθὲν ναμάτων. Pol. II. 360. B: ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων. D. VIII. 548. B. X. 606. B. Legg. X. 884. A. Theag. 126. B: χρώνται ... καὶ οἰκίους καὶ ἀλλοτρίους πολλοῖς (ἵπποις). Pol. III. 409. B: ἐν ἀλλοτρίαις (ψυχαῖς). Phaedr. 239. C: ἀλλοτρίοις χρώμασι ... κοσμοῦμενον. Legg. II. 666. C. Theag. 126. B. Conv. 179. C: ὥστε ἀποδείξει αὐτοὺς ἀλλοτρίους ὄντας τῷ νείει. Legg. VIII. 843. D: ἰσμοὺς ἀλλοτρίους. Pol. VIII. 556. D: πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας. Phaedr. 230. A: τὰ ἀλλότρια σκοπεῖν. Polit. 260. D: ἔργα ἀλλότρια παραδεχόμενοι. 307. D. Phil. 29. A: τὰ ἀλλότρια λέγειν. Pol. I. 344. A. IV. 433. E. al. Pol. VI. 491. D: ἐν ἀλλοτριωτέρῳ ... τροφῇ.

ἀλλοτριότης, ἡ, *alienatio*. Conv. 197. C: ἡμᾶς ἀλλοτριότητος μὲν κενοί, οἰκειότητος δὲ πληροί. Polit. 261. A: ἀλλοτριότητι διορισθὲν πρὸς οἰκειότητα. Ep. III. 318. D: εἰ τινα ἐτέρων ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐν ἡμοῖ πρὸς σέ.

ἀλλοτριῶ, *alieno*. Pass. Tim. 64. E: ἀλλοτριούμενα μὲν λύπας, καθιστάμενα δὲ εἰς ταντὸν γαίαν ἡδονάς (ίσχει).

ἀλλόφυλος, ὁ ἡ, *alienigena*. Legg. I. 629. D: πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους.

ἄλλως, *aliter* & *alio modo*. Phaedr. 272. B: οὕτως ἢ ἄλλως πως cet. Gorg. 470. D. ἄλλως οὐ γινώσκεις ὅτι εὐδαιμονεῖ; 479. C: εἰ μὴ σοὶ γε ἄλλως δοκεῖ. Phaed. 117. A: μὴ ἄλλως ποιεῖ. Theaet. 154. C: ἄλλως λέγειν. Crat. 438. B: εὐρεῖν ἀδύνατον εἶναι ἄλλως. Conv. 419. A. Pol. III. 391. A. VI. 500. E. al. — ἄλλως καὶ ἄλλως: Men. 92. C. Alc. I. 109. E. Demod. 381. D. — ἄλλως πως. Prot. 333. B: ἢ ἄλλως πως;

349. C: εἰ δὲ ἄλλως πως (δοκεῖ) cet. Polit. 266. B: μῶν ἄλλως πως ... πέφυκεν; Conv. 188. E. Pol. I. 343. B. Tim. 69. A. — ἄλλως οὐδαμῶς vel μηδαμῶς, nulla alia ratione. Parm. 163. C: οὔτε ἄλλως οὐδαμῶς οὐσίας μετέχειν. Pol. VII. 526. A. Tim. 89. B. Legg. VI. 772. D: ἄλλως δὲ μηδέποτε μηδαμῶς. VIII. 838. D. Hipp. min. 373. C: μηδαμῶς γε ... ἄλλως ποιεῖ. *ceterum, ceteroqui (vern. sonst, ohnehin), καὶ ἄλλως (vern. auch sonst, schon für sich, überhaupt). Phaedr. 229. D: ἐγὼ ... ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγοῦμαι, λίαν δὲ δεινοῦ ... ἀνδρός. Conv. 173. C: καὶ ἄλλως ... ὑπερφυνῶς ὡς χαίρω. Pol. V. 458. A: ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχὴν ἐν ἀργότεραν ποιοῦντες. VI. 495. B: ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης. Tim. 52. A: ἀόρατον ... καὶ ἄλλως ἀναίσθητον. Legg. VI. 781. A. XII. 941. B. Ep. VII. 338. D. *praeterea, quin etiam. Phaed. ad fin. ἀρίστου καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου καὶ δικαιοτάτου. — καὶ ἄλλως — καὶ vel καὶ δὴ καί, quum alias — tum, quum — tum praesertim. Phaed. 116. C: σὲ δ' ἐγὼ καὶ ἄλλως ἐγνωκα ... γενναιοτάτον ... καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ' ὅτι cet. Theaet. 144. C: καὶ ἄλλως εὐδοκίμου, καὶ μέντοι καὶ οὐσίαν μάλα πολλὴν κατέλιπε. Hipp. mai. 286. A: λόγος ... καὶ ἄλλως εὖ διακείμενος καὶ τοῖς ὀνόμασι. Theag. 121. A. Lach. 181. A. — ἄλλως τε καί, quum alias tum, h. e. praesertim. Phaedr. 229. A: οὐκ ἀγδής, ἄλλως τε καὶ τήνδε τὴν ὥραν cet. 247. C: τολμητέον ... τό γε ἀληθές εἰπεῖν, ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγοντα. Phaed. 77. D: ἄλλως τε καὶ ὅταν cet. 87. D: ἄλλως τε καὶ εἰ (v. κἂν, al. εἰ καὶ) πολλὰ ἐτη βίῳ. Theaet. 184. A: ἄλλως τε καὶ ὃν νῦν ἐγείρομεν ... ἀνῆξι ἂν πάθοι. Soph. 217. E. Parm. 136. D. Conv. 176. D. 194. D. Pol. II. 377. A. D. IV. 422. A. V. 451. C. 456. D. al. Cum v. πάντως: Apol. 35. C: ἄλλως τε πάντως ... μάλιστα μέντοι καὶ ἀσεβείας φεύγοντα cet. Part. καὶ subiecta: Hipp. min. 363. A: ἄλλως τε ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ λελείμεθα. Valet etiam quum — tum etiam, non solum — verum etiam. Phaed. 111. E: ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει ὃν καὶ διαμπερές τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς. Soph. 259. D: ἄλλως τε οὐκ ἐμμελές καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμιούσου. τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου. *aliter (int. atque putaveras vel optaveras), h. e. frustra. Phaedr. 232. A: ὅτι οὐκ ἄλλως αὐτοῖς πεπόνηται. Phaed. 76. E: εἰ δὲ μὴ ἔστι ταῦτα, ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὕτως εἰρημένος εἴη. 115. D: ἄλλως λέγειν. Crat. 429. E. al. *non — nisi, tantum (vern. nichts als, bloss). Theaet. 176. D: γῆς ἄλλως ἄχθη. Pol. VI. 499. C: ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. Crit. 46. C: ὅτι ἄλλως ἐνεκα λόγου (vern. nur zum Scheine) ἐλέγετο. Etiam art. τὴν (int. ὁδόν: τὴν ὁδὸν ἄλλως φέρουσιν, h. e. non ad propositum vel certum quendam finem) praefigitur, vern. nur so (h. e. ohne Absicht und Zweck). Theaet. 172. E: καὶ οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τὴν ἄλλως, ἀλλ' αἰ

τὴν περὶ αὐτοῦ. Legg. I. 650. A: τὸ μετὰ παιδείας τὴν ἄλλως ... θεωρεῖν.

ἄλμα, τό, saltus. Tim. 70. D: οἶον ἄλμα μαλακόν (sed scrib. μάλαγμα. V. Tour. ad Lougin. p. 392. Weisk.).

ἄλμη, ἡ, aqua parva s. salsa. Phaed. 110. A: καταβεβραμένα ... ὑπὸ τῆς ἄλμης. Tim. 84. B: τὰ τε νεῦρα ... μετὰ ἄλμης.

ἄλμυρός, ὁ, ὄν, salsus. Tim. 84. A: ὅπου' ἂν ... τὸ αἷμα ... ἄλμυρόν ... γένηται. 85. B: φλέγμα ... ἄλμυρόν cet. 74. C: ἐξ ὀξέος καὶ ἄλμυροῦ ξυνθεῖς ζύμωμα. 83. C: ἄλμυρὰ θανάμει. 60. D: ἄλμυρῶ ... ὄντι. Locr. 102. C: ἐπὶ τὸ ὄξύ ἡ ἄλμυρόν cet. Theaet. 185. B: ἄλμυρῶ. Locr. 100. E: ἄλμυρὰ (φαίνεται). Tim. 82. E: ὀξείαις καὶ ἄλμυραῖς θανάμει. *amasus, notione adiuncta impuri. Legg. IV. 705. A: μάλα ... ἄλμυρόν καὶ πικρόν γειτόνημα. Phaedr. 243. D: ποτίμῳ λόγῳ οἶον ἄλμυρὸν ἀκοήν αποκλύσασθαι.

ἄλογία, ἡ, rationis defectus; insipientia, temeritas; obiect. in eo ponitur quod repugnat. Phaed. 67. E: οὐ πολλὴ ἂν ἄλογία εἴη, εἰ μὴ cet. 68. B. Theaet. 167. E. 199. D. Phil. 55. A. Conv. 187. A. 208. C: θαυμάζοις ἂν τῆς ἀλογίας. Legg. X. 900. A. Phil. 14. A. Theaet. 207. C: τὴν ... κατὰ ξυλλαβάς ... ἀλογίαν (opp. λόγον εἶναι). Ep. VII. 352. A: διὰ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀλογίαν τῶν γενομένων.

ἄλογιστος, ὁ ἡ, rationis expertus; insipiens, temerarius. Gorg. 522. E: ὅστις μὴ παντάπασιν ἀλόγιστος ... ἐστι. Apol. 37. C: εἰ οὕτως ἀλόγιστός εἰμι ὥστε μὴ δύνασθαι λογίζεσθαι cet. Epin. 978. A: ἡ σχεδὸν ἀλόγιστός τε καὶ ἀτακτος φορὰ. Def. 415. E: ψυχῆς ἀλογίστου. Legg. IX. 863. B: ἀλογίστῳ βίᾳ. Pol. IV. 439. D: τὸ ... δὲ ἀλόγιτόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν (προσαγορεύοντες). X. 604. D.

ἄλογίστως, praeter rationem, inconsiderate, demerite. Prot. 324. B: ὅστις μὴ ὥσπερ θηρίον ἀλογίστως τιμωρεῖται. Phaed. 62. E: διὸ ἀλογίστως ἂν φεύγοι. Pol. IV. 441. C: τῷ ἀλογίστως θυμουμένῳ. VII. 518. A. Tim. 87. C: τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα ἀλογίστως ἔχομεν. Hipp. mai. 301. C.

ἄλογος, ὁ ἡ, rationis carens. Gorg. 501. A: ἄλογός τε παντάπασιν ... τριβὴ καὶ ἐμπειρία. Def. 416: ἀκρασία λόγου ἄλογος. Locr. 101. B: ἄλογος (φωνά). Conv. 202. A: ἄλογον ... πράγμα πῶς ἂν εἴη ἐπιστήμη; Tim. 51. E. Ax. 365. E: τὸ σῶμα ... ἄλογον. Tim. 28. A: τὸ ... δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου (περιληπτόν). Phil. 28. D: τὴν τοῦ ἀλόγου ... δύναμιν. Locr. 100. A. 104. C. Pol. IX. 591. C: τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ. Tim. 69. D: αἰσθήσει ... ἀλόγῳ. 42. D: ἄλογον ὄντα (τὸν ὄλον). 47. D: ἐφ' ἡθονὴν ἀλογον ... χρήσιμος. Pol. VII. 534. D: παῖδας ...

ἀλόγους ὄντας cet. Prot. 321. C: εἰς τὰ ἄλογα. **rationi non consentaneus, pugnans* (vern. *widersprechend*), *ineptus*. Gorg. 519. E: οὐ δοκεῖ σοι ἄλογον εἶναι; Phaed. 62. B. Soph. 258. E: λόγον ἔχον ἢ καὶ παντάπασιν ἄλογον. Parm. 131. D. 144. B. Soph. 249. A: ἄλογα. Gorg. 519. C: καὶ τοῦ-
του τοῦ λόγου τί ἂν ἀλογώτερον εἴη πρᾶγμα; Charm. 175. C. Apol. 18. C: ὃ δὲ πάντων ἀλογώτατον ὅτι cet. Phil. 55. C: πάντ' ἐστὶ ταῦτα ... ὡς δυνατόν ἀλογώτατα. **quod oratione vel verbis exprimi vel explicari nequit*. Theaet. 205. E: στοιχείον ἀλογόν τε καὶ ἄγνωστον. Soph. 238. C. Theaet. 201. D: τὴν ... ἄλογον (δόξαν) ἐκτὸς ἐπιστήμης. 205. C: αὕτη ... ἡ αἰτία ἀλογόν τε καὶ ἄγνωστον αὐτὸ ποιεῖ. Soph. 238. E. 239. A. Theaet. 202. B. et 203. A. B: τὰ ... στοι-
χεῖα ἄλογα. Soph. 241. A. **mutus*. Legg. III. 696. D: οὐ λόγον, ἀλλὰ τινος ... ἀλόγου σιγῆς ἄξιον ἂν εἴη.

ἀλόγως, *sine ratione vel contra rationem*. Phaedr. 238. A: ἐπιθυμίας ... ἀλόγως ἐλκουσῆς ἐπὶ ἡδονάς. Pol. IV. 439. D: οὐ δὴ ἀλόγως ... ἀξιόσομεν cet. Tim. 43. B: ἀτά-
κτως προϊέναι καὶ ἀλόγως. E: ἀλόγως ... γέρεσθαι. 53. A: πάντα ταῦτα ἔχειν ἀλόγως καὶ ἀμέτρως. Legg. II. 669. D. IX. 875. B.

ἀλοιφή, ἡ, *unctio*. Alc. I. 122. A: μύρων ἀλοιφάς. **obductio* (*incrustatio*). Critia 116. B: οἶον ἀλοιφῇ προσ-
χρῶμενοι.

ἄλοξ, ἡ, *sulcus*. Pol. II. 362. A. (Aesch.).

ἀλουργῆς, ἀλουργός et ἀλουργοῦς, *purpureus, sub-
fuscus*. Phaed. 110. C: τὴν (γῆν) ... ἀλουργῇ εἶναι. Tim. 68. C: ἐρυθρόν ... μέλανι λευκῷ τε κραιδὲν ἀλουργοῦν
(*codd. aliquot ἀλουργόν*). Pol. IV. 429. D: ὥστ' εἶναι
ἀλουργά (ἔρια).

ἄλοχος, ἡ, *partus expers, virgo*. Theaet. 149. B: ἄλο-
χος οὕσα τὴν λοχείαν εἴληχε (**Αρτεμῖς*). **uxor*. Legg. III. 680. C. (Hom.).

ἄλωω, *trahero*. Theag. 124. A: σπειρόντων καὶ ἄλο-
ώντων.

ἄλς, ἡ, *mare*. Pol. III. 388. A. Legg. IV. 706. E. Plu. ἄλς, αἰ, *sal*. Conv. 177. B: ἄλς ἐπαινον θαυμασίον
ἔχοντες. Locr. 100. D: νίτρον, ἄλς cet. Tim. 60. E: ἁλῶν
... θεοφιλὲς σῶμα ἐγένετο. Lys. 209. E. Pol. II. 372. C: ἅλας.

ἄλσος, τό, *saltus, nemus; lucus*. Legg. VI. 761. C: εἴ
τι ἄλσος ἢ τέμενος περὶ ταῦτα ἀνειμένον. Critia 117. B: ἐπὶ τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἄλσος. Legg. XII. 947. C: δένδρων
ἄλσος. I. 625. B: ἐν τοῖς ἄλσεσιν. (Phaed. 101. B. pro ἄλση
nunc scribitur ἔδη.)

ἀλυκός, ἡ, ὄν, *salsus*. Tim. 65. E: ἀλυκὰ ἄνευ πι-
κρότητος τραχείας ... φαντάζεται. 86. E: οἱ ... τῶν ἀλυ-
κῶν φλεγμάτων ... χυμοί.

- ἀλυπητήως, *sine molestia vel detrimento*. Legg. XII. 958.
 E: μάλιστα ἀλυπητήως τοῖς ζῶσι.
 ἀλυπία, ἡ, *doloris vacuitas*. Def. 412. C. Ax. 371.
 D: ἀκήρατος ἀλυπία.
 ἀλυπος, ὁ ἡ, *dolore vel molestia vacuus; molestiam non exhibens*. Ax. 372. A: ψυχὴ ... ἄλυπος. Polit. 272. A: τὸ ... τῶν ὡρῶν αὐτοῖς ἄλυπον ἐκέκρατο. Phil. 43. C: ὃν (βίον) ἄλυπον ... ἔχαμεν εἶναι. Legg. V. 729. A. Pol. IX. 585. A: πρὸς τὸ ἄλυπον. Phil. 51. B: τὰς ἐνδσίας ... ἔχοντα ... ἀλύπους. 66. C. Tim. 75. B: ἀλυπότερον. Pol. IX. 581. E. Legg. VIII. 848. E: ὅπου ... ἀλυπότατοι ... ἔσονται.
 ἀλύπως, *sine dolore vel molestia*. Prot. 358. B: ἀλύπως ζῆν καὶ ἡδέως. Phil. 43. D: διατελεῖν ἀλύπως τὸν βίον ἀπαντα. Legg. III. 685. A: διελθεῖν τὴν ὁδὸν ἀλύπως. *tranquille, placide. Soph. 217. C: ἀλύπως καὶ εὐηγίως προσδιαλεγομένη.
 ἄλυρος, ὁ ἡ, *a lyra alienus*. Legg. VII. 810. B: πρὸς ... μαθήματα ἄλυρα ποιητῶν καίμενα ἐν γραμμασι.
 ἀλυσιτελής, ὁ ἡ, *inutilis*. Crat. 417. D: ἀνωφελὲς καὶ ἀλυσιτελές.
 ἄλυτος, ὁ ἡ, *non solutus*. Tim. 60. E: ἄλυτον αὐτὴν ἔασαντα. *indissolubilis. Tim. 32. C: ὥστ' ... ἄλυτον ὑπὸ τοῦ ἄλλου ... γενέσθαι. 41. B: ἀθάνατοι ... οὐκ ἔστε οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν. A: ἄλυτα. 43. A: οὐ τοῖς ἀλύτοις ... δεσμοῖς.
 ἀλύτως, ἡα ut solvi nequeat. Tim. 60. C: ξυνωσθεῖσα ... ὑπὸ ἀέρος ἀλύτως ὕδατι γῇ cet.
 ἀλύω, erro, vagor. Pol. III. 388. A. (Hom.).
 ἄλφιτον, τό, *farina* (hordeacea). Epin. 975. B: ἡ ... ἄλφιτων τε καὶ ἀλεύρων ποίησις. Pol. II. 372. B: ἐκ ... τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. III. 405. E. Legg. III. 849. C: κριθῶν ἡ πυρῶν εἰς ἄλφιτα νεμηθέντων.
 ἄλφος, ὁ, *vittiligo*. Tim. 85. A: λένκας ἀλφούς τε ... ἀποτικτον.
 ἀλώπηξ, ἡ, *ovulpes*. Alc. I. 123. A: ὃν ἡ ἀλώπηξ πρὸς τὸν λέοντα εἶπε. Pol. II. 365. C: τὴν ... ἀλώπεκα ἐλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέον καὶ ποιικίλην.
 ἄλωσις, ἡ, *expugnatio*. Legg. III. 685. C: ἡ τῆς Τροίας ἄλωσις. *deprehensio. Legg. XI. 920. A: ἐφ' ἐκάστης ἀλώσεως.
 ἄμα, *simul*. Prot. 339. C: καὶ ἄμα ... ἐφοβούμην μὴ τι λέγοι. Gorg. 496. A: τελευτῶν ἄμα ἀμφοτέρων ἀπῆλ-
 λακται. Phaed. 62. D: καὶ ἄμα σοι ἡ ἀπολογία ἔσται ἐάν cet. 101. E: ἄμα ... οὐκ ἂν φύροιο. Theaet. 189. E: ἦτοι ἄμα γε ἡ ἐν μέρει; Parm. 144. D: ἄλλως ... οὐδαμῶς ἄμα ἀπασιν τοῖς τῆς οὐσίας μέρεσι παρέσται. Phil. 22. D: τὸν γε ἀληθινὸν ἄμα καὶ θεῖον ... νοῦν. D: αἰρετὸς ἄμα καὶ

ἀγαθός. 53. D. 64. C. al. Cum partt. τε — καί: Theaet. 182. A: ἅμα ἀλλοκοτόν τε φαίνεται ὄνομα καὶ οὐ μανθάνεις. Crat. 440. B: ἅμα τ' ἂν μεταπίπτοι εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως καὶ οὐκ ἂν εἴη γνώσις. Pol. I. 348. B: ἅμα αὐτοὶ τε δικασταὶ καὶ ῥήτορες ἐσόμεθα. Cum part. τε praeposita: Phil. 36. B: λυπεῖται τε ἅμα καὶ χαίρει. 42. A: τὰς λυπίας τε ἅμα καὶ ἡδονάς. Legg. I. 634. C. al. — καὶ ἅμα, *quoniam etiam vel etiam, praeterea*. Phaed. 116. E: καὶ ἅμα ἐγὼ οἶδα καὶ ἄλλους. Eryx. 398. E: εἰ οἶεται ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν ἃ εὐχόμεθα γενέσθαι ἂν καὶ ἅμα. Conv. 214. C: καὶ ἅμα πείθει τί σε Σωκράτης ὃν ἄρτι εἶπεν; — καὶ ἅμα καί. Legg. XII. 942. C: ἀλλ' ἀδρόον ἀεὶ καὶ ἅμα καὶ κοινὸν τὸν βίον ... γίγνεσθαι. — κατὰ ταῦτα ἅμα. Euthyd. 203. D: καὶ αὐτὸν οὐκ εἰ κατὰ ταῦτα ἅμα. — Cum praep. μετά. Critia 110. A: μετὰ σχολῆς ἅμ' ἐπὶ τὰς πόλεις ἐρχεσθον. — Cum participio est dum c. modo finito vel inter c. gerundio. Phaed. 60. B: καὶ τριβῶν ἅμα ... ἐσθ. 61. C: καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε cet. 76. C: εἰ μὴ ἄρα ἅμα γιγνόμενοι λαμβάνομεν cet. 102. D. 103. C. 116. D. Phil. 48. A. Conv. 213. E. Pol. VII. 521. D. 536. C. **simul atque*, ut vel *quum* c. verbo finito. Prot. 335. C: καὶ ἅμα ταῦτα εἰπὼν ἀνιστάμην ὡς ἀπιών. Apol. 32. A: μὴ ὑπεϊκῶν δὲ ἅμα καὶ ἀπολοίμην. **statim ut*. Crat. 339. E: ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος τὸ σῶμα ἀπόλλυται τε καὶ τελευτᾷ. — Bis pos. Gorg. 496. B: ὃν ἅμα τε ἀπαλλάττεται ἄνθρωπος καὶ ἅμα ἔχει. Tim. 38. B: ἵνα ἅμα γεννηθέντες ἅμα καὶ λυθῶσιν. — ἅμα μὲν — ἅμα δέ, *partim — partim, quum — tum*. Prot. 310. E: ἐγὼ γὰρ ἅμα μὲν καὶ νεώτερος εἰμι, ἅμα δὲ οὐδὲ ἐώρακα cet. Gorg. 452. D: αἵτιον ἅμα μὲν ἐλευθερίας ... ἅμα δὲ τοῦ ἄλλων ἄρχειν cet. Phaed. 108. D. 115. D. Conv. 177. C. 191. C. 220. D. Pol. III. 396. D. IV. 439. E. Tim. 18. A. 87. E. Critia 109. C. Legg. VI. 770. A. al. — Cum dat. est *simul vel una cum*, etiam *simpl. cum*, c. particip., *simul atque* c. modo fin. Theaet. 182. A: φέρεσθαι ... ἅμα αἰσθῆσει. Parm. 153. C: ἅμα τῇ τελευτῇ. Ib. τοῦτω δ' ἅμα τὸ ἐν πέφυκε γίγνεσθαι. Legg. IV. 407. A. VII. 789. D: βούλεσθε ἅμα γέλῳ φράζωμεν; VIII. 819. B: ὅσα ... ἅμα γράμμασι μανθάνει. IX. 878. A. Crit. 46. A: ταῦτα ... ὅρα μὴ ἅμα τῷ κακῷ καὶ αἰσχρῷ ἢ cet. Conv. 183. E: ἅμα ... τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι ... οἴχεται ἀποπτάμενος. Tim. 37. E: ἅμα οὐρανῷ ξυνισταμένῳ τὴν γένεσιν αὐτῶν μηχανᾶται. ἅμαθαίνω, *ignoro, insipiens sum*. Legg. IX. 863. C: ὅταν ἀμαθαίνῃ τις cet. III. 697. E: ἀμαθαίνειν ἀναγκάζονται λέγοντες cet. 689. D: ἀμαθαίνων εἰς ταῦτα ... φανεῖται. Pol. VII. 535. E: ἀμαθαίνουσα που ἀλικομένη. Legg. III. 689. C: τοῖς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι.

ἀμαθής, ὁ ἢ, *insciens, non sapiens; indoctus, incultus;*

rudis ac fere stupidus. Phaedr. 239. A: ἤττων ... ἀμαθῆς σοφοῦ. Theaet. 167. A: ὡς ὁ ... κάρων ἀμαθῆς. Legg. V. 730. C. Lach. 194. D: ἄ ... ἀμαθῆς, ταῦτα ... κακός. Apol. 22. E: μήτε ἀμαθῆς τὴν ἀμαθίαν. Hipp. mai. 290. E. Conv. 202. A: ἢ καὶ ἂν μὴ σοφόν, ἀμαθείς; 204. B: μεταξὺ εἶναι σοφοῦ καὶ ἀμαθούς. Euthyd. 280. A. 295. D. Pol. I. 350. C: τῷ κακῷ καὶ ἀμαθεῖ. Eryx. 394. E: ἡ σοφῷ ἢ ἀμαθεῖ εἶναι περὶ τῶν μεγίστων. Gorg. 477. D: τὸ ἀδίκον εἶναι ... καὶ ἀμαθῆ. Theaet. 170. C. Polit. 294. C. Pol. II. 382. B. Lys. 218. A: ἀμαθῆ οὐδένα φιλοσοφεῖν. Phaed. 105. C: ἀπόκρισιν ἐκείνην τὴν ἀμαθῆ. Prot. 342. B: συζηματίζονται ἀμαθείς εἶναι. Theaet. 150. D. E. 195. A. Conv. 204. A: οὐδ' αὖ οἱ ἀμαθείς φιλοσοφοῦσιν. Ib. εἰ μήτε οἱ σοφοὶ μήτε οἱ ἀμαθείς; Pol. V. 467. C: οὐκ ἀμαθείς ἔσονται, ἀλλὰ γνωμονικοὶ cet. Lys. 218. A. Locr. 104. E: ἀμαθῶν τε καὶ ἀνοήτων. Legg. III. 689. C: ὡς ἀμαθέσιν ὀνειδιστέον. Pol. III. 409. D: σοφώτερος ἢ ἀμαθέστερος. Eryx. 395. A. Hipp. min. 375. E: ἡ ... ἀμαθεστέρα ἀδικωτέρα. Prot. 337. A: τῷ ... ἀμαθεστέρῳ ἑλαττον (νεῖμαι). Theaet. 171. D: εἶναι δὲ καὶ ἀμαθέστερον. Apol. 22. B. Legg. III. 679. D: τῶν νῦν ἀτεχνότεροι ... καὶ ἀμαθέστεροι. Prot. 360. E: ἀμαθέστατοι μὲν, ἀνδρεύστατοι δέ. Tim. 92: ἐκ τῶν μάλιστα ἀνοητοτάτων καὶ ἀμαθεστάτων. Prot. 349. D: εὐρήσεις ... πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ... ἀμαθεστάτους. 359. B.

ἀμαθία, ἡ, *inscientia, incitia*. Prot. 340. E: πολλὴ ἂν ... ἀμαθία εἴη τοῦ ποιητοῦ εἰ cet. 357. D. E: τὸ ἥδο-νῆς ἤττω εἶναι ἀμαθία ἢ μεγίστη. Theaet. 176. C: ἡ ... ἄγνοια ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής. Crat. 437. B: ἡ μὲν ... τοῦ ἅμα θεῷ ἰόντος πορεία φαίνεται, ἡ ἀμαθία. Conv. 204. A: χαλεπὸν ἀμαθία. Pol. I. 351. A: ἐπειδήπερ ἐστὶν ἀμαθία ἡ ἀδικία. 354. B. Legg. III. 691. A. V. 437. B: οὐκ ἀνθρώπινος ἂν εἴη ... ἀμαθία. X. 886. B. Apol. 29. B. Alc. I. 118. E. Hipp. mai. 296. A: ἡ ... ἀμαθία πάντων αἰσχιστον. Men. 90. A. Euthyd. 281. D. E. 286. D. Conv. 202. A: ὅτι ἐστὶ τι μεταξὺ σοφίας καὶ ἀμαθίας. Pol. VII. 518. A. Apol. 25. E: ἐγὼ ... εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἦκα. Hipp. mai. 290. B: ὑπὸ ἀμαθίας. Hipp. min. 372. B. E. Prot. 337. E: ὅτι ἀμαθία πράττεται. Gorg. 488. A: οὐχ ἕκων ... ἀλλ' ἀμαθία τῇ ἐμῇ. Phaed. 82. E: ἐν πάσῃ ἀμαθία κυλινδουμένη. Polit. 309. A. Pol. III. 411. E. IV. 428. B. VII. 535. E. Legg. III. 688. C: τῇ περὶ τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἀμαθία. Prot. 357. E. 360. B: δι' ἄγνοιαν καὶ ἀμαθίαν. Phaedr. 235. C: συνειδὼς ἐμαντῷ ἀμαθίαν. Gorg. 477. B. Theaet. 170. B: τὴν ἀμαθίαν ψευδῆ δοῆαν (ἡγρύνται). Crat. 420. D. Pol. I. 350. D: τὴν ... ἀδικίαν (εἶναι) κακίαν τε καὶ ἀμαθίαν. IV. 444. B. Tim. 86. B: δύο δ' ἀνοίας γένη, τὸ μὲν μαρίαν, τὸ δ'

ἀμαθίαν. 88. B: τὴν μεγίστην νόσον ἀμαθίαν. Legg. III. 688. E. V. 732. A. 734. B: δι' ἀμαθίαν. VIII. 831. B. III. 689. B: ταύτας πάσας ἀμαθίας cet.

ἄμαξα, ἡ, *carrus, plastrum*. Theaet. 207. A: ὅτι ἐστὶν ἄμαξα. C: ἐπιστήμονα περὶ ἀμιάξης οὐσίας γεγονέναι. Gorg. 471. B: ἐμβάλων εἰς ἄμαξαν. Euthyd. 299. B: ἔλλε-
βόρου ἄμαξαν. Legg. I. 637. B: ἐν ἀμιάξαις.

ἀμαρτάνω, *aberro* (a proposito), *non assequor* (c. ge-
nit.); *misero, violo*. Hipp. min. 375. A: ψυχὴν ... τοξότου
... ἥτις ἐκουσίως ἀμαρτάνει τοῦ σκοποῦ cet. De leg. 316.
B: τοῦ νομίμου ἀμαρτάνει. Phaedr. 237. C: ἡ παντός
ἀμαρτάνειν ἀνάγκη. Euthyd. 287. A: ἀμαρτάνειν τούτου
ὃ πράττει. Legg. XII. 967. B: ἀμαρτάνοντος ψυχῆς γύ-
σεως. Phaedr. 235. E: ὡς ... τοῦ παντός ἡμαρτήκε. Hipp.
mai. 284. D: νομίμου τε καὶ νόμιου ἡμαρτήκασι. Pol. IV.
423. A: παντός ἂν ἀμάρτοις. Hipp. mai. 284. D: ὅταν ...
ἀγαθοῦ ἀμάρτωσιν cet. Med. Pol. VII. 517. B: οὐχ ἁμαρ-
τήσει τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος. * *erro, labor, pecco vel male facio*.
Phaedr. 262. E: τί ... οἷτος ἀμαρτάνει cet. Pol. I. 340.
E: οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμαρτάνει. X. 589. C. Euthyd.
280. A. Pol. I. 336. E: ἄκοντες ἀμαρτάνομεν. V. 453. C:
πῶς ... οὐχ ἀμαρτάνετε cet. III. 396. A: ὅσα οἱ τοιοῦτοι
ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις ἀμαρτάνουσιν εἰς αὐτούς τε καὶ εἰς
ἄλλους. I. 334. C. 340. D. ὅς ἂν ἐν λογισμῷ ἀμαρτάνῃ. Theaet.
146. A. Pol. I. 341. A: τὸν ἄρχοντα ... μὴ ἀμαρτάνειν. De-
mod. 384. C. Pol. I. 340. E. Hipp. min. 376. B. 375. B: ψυχὴ
... ἐκουσίως ἀμαρτάνουσα. Legg. X. 908. E: ὦν ... τὸ εἰρω-
νικὸν οὐχ ἐνός οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτοις ἀμαρτάνον. Pol.
II. 379. D. Legg. XII. 964. E. Pol. II. 366. A: ὑπερβαλ-
οντες καὶ ἀμαρτάνοντες. Phaedr. 243. A: τοῖς ἀμαρτά-
νουσι περὶ μυθολογίαν. Legg. IX. 863. Phaedr. 242. E:
ταύτη ... ἡμαρτανέτην περὶ τὸν Ἔρωτα. Demod. 384. C:
σύ δ' ... οὐχ ἡμάρτηκας; Polit. 275. A: διὸ καὶ βραχύτερον
... ἡμαρτήκαμεν. Legg. X. 891. E: ὅθεν ἡμαρτήκασι περὶ
θεῶν τῆς ὄντως οὐσίας. Phaedr. 113. E: μεγάλα ... ἡμαρ-
τημέναι ἡμαρτήματα. Phaedr. 243. C: ὡς τι ἡμαρτηκότα
εἰς τὸ θεῖον. Pol. X. 615. D: τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότων. Alc.
II. 150. A: πολλὰ ... εἰς ἀνθρώπους ἡμαρτηκότας. Demod.
384. C: τί ... ἡμαρτον; D: οὐχ ἡμαρτες ἐξ ἀνάγκης; Pol.
I. 340. E: ὅτι ὁ ἱατρός ἡμαρτε. Demod. 384. B. D. E.
Polit. 274. E: ὅσον ἡμάρτομεν. Theaet. 146. C: ἂν τι καὶ
ἁμάρτω. Gorg. 489. B: εἰάν τις ῥήματι ἁμάρτῃ. 525. B:
οἱ ἂν ... ἁμαρτωσιν. Pol. I. 339. C: οἱοί τε καὶ ἁμαρτεῖν;
Legg. II. 669. B: ἁμαρτῶν ... τις μέγιστ' ἂν βλαπτοίτο.
V. 730. A: μηδὲν ἁμάρτημα περὶ ξένους ἁμαρτόντα. III.
690. D: πῶς τε καὶ τί παρὰ ταῦτα ἁμαρτόντες cet. Pass.
Polit. 263. E: τότε ἡμαρτάνετο ταύτη. Unde ἁμαρτανόμε-
νον, *quod peccatur, et ἡμαρτημένον, peccatum; etiam*

falsum, perversum (vern. *verfehlt*). Phil. 37. D: ἂν ... ἁμαρτανόμενον τὸ δοξαζόμενον ἢ. Legg. I. 640. E. XI. 919. B: ταῦτά ἐστι ... ἁμαρτανόμενα. VI. 759. C: πάντων τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰς τὰ θεῖα ἁμαρτανομένων. IX. 864. B. VII. 801. C: ποιήσας ... τοῦτο ἡμαρτημένον. Pol. V. 449. A: κακὰς ... τὰς ἄλλας (πολιτείας) καὶ ἡμαρτημένας. VIII. 544. A. Med. Pol. VI. 489. C: ἀπεικάζων ... οὐχ ἁμαρτήσῃ. Phil. 37. E: εἴπερ ἁμαρτήσεται γε ἡδονή. Alc. I. 134. A. Ion. 532. B: οὐκοῦν ... λέγοντες ... οὐχ ἁμαρτησόμεθα cet. Legg. II. 668. C: τὸν μέλλοντα ... μὴ ἁμαρτήσεσθαι.

ἁμάρτημα, τό, *erratum, peccatum*. Polit. 296. B: τὸ περὶ τὴν τέχνην λεγόμενον ἁμάρτημα τὸ νοσῶδες. C. 274. E. 297. A. Pol. VII. 535. C. Legg. V. 730. A. VII. 805. B. Charm. 157. B. Polit. 300. B: ἁμαρτήματος ἁμάρτημα πολλαπλάσιον ἀπεργαζόμενος. Legg. V. 732. A. IX. 877. E. Prot. 340. D: τὸ ἐπανόρθωμά σοι ... μεῖζον ἁμάρτημα ἔχει cet. Phaedr. 242. C. D. Polit. 257. B. 277. B. 297. C. Pol. III. 389. C. V. 451. A. 461. A. VIII. 551. D. Legg. V. 730. A. X. 906. C. Apol. 22. D: ταῦτόν μοι ἔδοξαν ἔχειν ἁμάρτημα ὅπερ cet. Legg. V. 729. E: τὰ τῶν ξένων καὶ εἰς τοὺς ξένους ἁμαρτήματα cet. VII. 863. D. Alc. I. 117. D. II. 147. A. Gorg. 479. A: μὴ δίδόναι δίκην τῶν περὶ τὸ σῶμα ἁμαρτημάτων. Phaed. 113. E. Legg. V. 727. B. 730. A. VII. 820. C. IX. 860. E. al. Gorg. 525. B: οἱ ἂν ἰάσιμα ἁμαρτήματα ἁμαρτωσιν. Phaed. 113. E. Pol. VIII. 544. A. 551. B. Legg. VII. 801. C. Ep. VII. 335. A.

ἁμαρτία, ἡ, *error, peccatum; etiam perversitas*. Crat. 437. B: ἡ ἁμαρτία ... φανεῖται ταυτόν τῇ συνέσει cet. Pol. I. 342. B: οὔτε ... πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὔδεμία οὔδεμιά τέχνη πάρεσιν. Def. 416. A. Pol. X. 613. A: εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἁμαρτίας ὑπῆρχε. Legg. I. 627. D: ὁρθότης τε καὶ ἁμαρτίας περὶ νόμων. II. 660. C: πόρρω προβεβηκότα ἁμαρτίας. VI. 784. C. VIII. 838. C. Charm. 171. E. Pol. II. 379. D: ταύτην τὴν ἁμαρτίαν περὶ τοὺς θεοὺς ... ἁμαρτάνοντος. I. 340. D. Crat. 420. D. Legg. II. 668. C: τὴν τε ὁρθότητα τῆς βουλήσεως ἡ καὶ ἁμαρτίαν cet. Gorg. 525. C: διὰ τὰς ἁμαρτίας.

ἁμαχος, ὁ ἡ, *inexpugnabilis*. Menex. 240. D: ὅτι οὐκ ἄμαχος εἶη ἡ Περσῶν δύναμις. Pol. II. 375. B: ὡς ἁμαχὸν τε καὶ ἀνίκητον θυμὸς. Charm. 154. D: ὡς ἁμαχὸν λέγετε τὸν ἄνδρα. Euthyd. 303. A: ἀμιάχω τῷ ἄνδρε. Pol. V. 471. D: ἁμαχοι.

ἁμβλίσκω, *abortum facio*. Theaet. 149. D: τίκτειν τε καὶ ... ἁμβλίσκειν.

ἁμβλύ, *obtusē*. Theaet. 165. D: εἰ ἐπίστασθαι ἔστι μὲν ὀξύ, ἔστι δὲ ἁμβλύ. 174. E: ἁμβλύ ... ὀρώγων. Parm. 165. B. Euthyd. 281. C. Soph. 232. E: ἁμβλύτερον. Pol.

X. 595. C. * *segriter*. Polit. 273. B: ἀμβλύτερον (opp. ἀκριβέστερον).

ἀμβλύνομαι, *hebesco, deficio*. Pol. VI. 490. B: οὐκ ἀμβλύνοιτο οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἐρωτος.

ἀμβλὺς, εἶα, ὕ, *obtusus, hebes*. Lys. 215. E: τὸ ... ὁξὺ (ἐπιθυμειν) ἀμβλέος. Tim. 55. A: τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ... γωνιῶν.

ἀμβλυωπία, ἡ, *hebes oculorum acies*. Hipp. min. 374.

D: ἀμβλυωπία οὐ πονηρία ὀφθαλμῶν;

ἀμβλυώτω, *caecutio*. Pol. VI. 508. D: ἀμβλυνάττει ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον. C: ἀμβλυνάττουσί τε καὶ ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν. VI. 516. E: ἐν ᾧ ἀμβλυνάττοι. Hipp. min. 374. D. Pol. VII. 517. D: ἐτι ἀμβλυνάττων. (Critia 121. A. adhuc legebatur ἀμβλυνάττοντες. V. ἀκράτωρ).

ἀμβροσία, ἡ, *ambrosia* (deorum cibus). Phaedr. 247. E: παρέβαλεν ἀμβροσίαν.

ἀμέ (dor., i. q. ἡμέας). Locr. 103. A.

ἀμείβω, *mutuo et permuto* (vern. *ausprechen, wechseln*). Parm. 138. D: χώραν ἀμείβον. Soph. 224. B: πόλιν ... ἐκ πόλεως ἀμείβοντα. Phaedr. 242. C: μὴ τι ... τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω (Ibyc.). Med. Apol. 37. D: ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλιν πόλεως ἀμειβομένην.

ἀμεινον (adv.), *melius*. Conv. 178. E: οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἀμεινον οἰκησῃαν τῇν ἑαυτῶν. 219. A: ἀμεινον σκοπεῖ. Alc. I. 107. E. al.

ἀμείνων, ον, *melior, praestantior; etiam fortior*. Phaedr. 279. A: δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ cet. Pol. I. 333. B: ὁ δίκαιος ... ἀμείνων κοινωνός cet. Phil. 20. B: ἀμεινον ... ἀμφοῖν. 66. E: ὡς ἡδονῆς γε νοῦς εἴη μακρῷ βέλτιον τε καὶ ἀμεινον τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ. Conv. 174. C: ἐπὶ τῇν τοῦ ἀμεινονος (θοίτην). Phaedr. 248. E: ἀμεινονος μοίρας μεταλαμβάνει. Legg. I. 627. B: κρεῖττον τοῦ ἀμεινονος. Apol. 30. D: οὐ ... θεμιτὸν εἶναι ἀμεινονοι ἀνδρὶ ὑπὸ χειρόνος βλάπτεσθαι. Phil. 19. D: ἀμεινον ἡδονῆς γε ἀγαθὸν εἶναι νοῦν. Pol. I. 352. B: σοφώτεροι καὶ ἀμεινους. Menex. 242. B: ὡς ... ἄλλοι τινὲς εἰεν ἀμεινους Ἀθηναίων. Legg. I. 627. A: ἐν ὅποσαις ... οἱ ἀμεινονες νικῶσι τὸ πλῆθος. V. 726. A: τὰ ... κρεῖττω καὶ ἀμείνω δεσπόζοντα. IV. 723. D: ἀμεινωνων ... δευτέρων. XI. 924. A: ἐπὶ τύχαις ἀμεινοσι. Gorg. 489. E: τοὺς ἀμεινους (λόγους). Legg. V. 747. D. Phil. 11. B: ἀμείνω καὶ λῶω. Legg. V. 747. D: ἀμείνω καὶ χεῖρω. — Neutr. ἀμεινον (ἔστι), *melius s. satius est, h. e. conducit, expedit*. Phil. 23. A: οὐκ ἀμεινον αὐτὴν εἶν ἡδῆ. Pol. II. 369. C: οἰόμενος αὐτῷ ἀμεινον εἶναι. Apol. 19. A: εἴ τι ἀμεινον καὶ ὑμῖν καὶ ἐμοί. Alc. I. 107. E. 108. A. al.

ἀμέλει, *utique, profecto*. Phaed. 82. A: ἀμέλει ... εἰς τὰ τοιαῦτα. Pol. IV. 422. C: ἀμέλει ... οὐδὲν ἂν γέ-

νοίτο θαυμαστόν. V. 450. A. VI. 500. A. VII. 539. E. Hipp. mai. 295. B.

ἀμέλεια, ἡ, *incuria, neglectio*. Pol. VIII. 562. B: ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια. C. X. 600. B. Legg. X. 911. B. C. 903. A: τῆς ἀμελείας περὶ θεῶν. Phaedr. 256. C: ἐν μέ-
δαις ἢ τινι ἄλλῃ ἀμελείᾳ. Legg. XI. 928. C. Epin. 991. D. Phaedr. 231. B: οὔτε τὴν τῶν οἰκείων ἀμέλειαν ... ἔστι προφασίζεσθαι. 252. A. Phil. 63. E: δι' ἀμέλειαν λήθην ἐμποιοῦσαι. Pol. I. 343. E. Legg. X. 900. E. 905. B: τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν. Apol. 25. C: τὴν σαυτοῦ ἀμέλειαν. Pol. IV. 443. A: γονέων ἀμέλειαι.

ἀμελετησία, ἡ, *exercitationis neglectio*. Theaet. 153. B: ἀμελετησίας τε καὶ ἀμαθίας οὐσης. Phaedr. 275. A: μνή-
μης ἀμελετησία.

ἀμελέτηςτος, ὁ ἡ, *inexercitatus*. Legg. I. 635. C: ἀμε-
λέτηςτοι γιγνόμενοι ἐν ταῖς ἡδοναῖς κατερεῖν. *non praepra-
tatus. Conv. 172. A: δοκῶ μοι περὶ ὧν πυνθάνεσθε οὐκ ἀμελέτηςτος εἶναι.

ἀμελετήτως, *sine praeparatione*. Conv. 173. C: ὥστε ... οὐκ ἀμελετήτως ἔχω.

ἀμελής, ὁ ἡ, *negligens*. Conv. 197. D: ἀμελής κα-
κῶν. Pol. IV. 421. D: ἀργὸς ... καὶ ἀμελής. Legg. X. 901. A. Soph. 225. D: ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμενον. Legg. X. 901. D: ἀμελὲς τῶν σμικρῶν. 909. A.

ἀμελῶ, non curo, *negligo*. Conv. 216. A: ὅτι ... αὐτὸς ἔτι ἐμαντοῦ ... ἀμελῶ. Gorg. 485. E: ὅτι ἀμελεῖς ... ὧν δεῖ ἐπιμελεῖσθαι. 508. A. Legg. V. 727. E. X. 901. B: τῶν σμικρῶν ... ἀμελεῖ. Clit. 407. B: τῶν ... υἱέων ... ἀμελεῖτε. Legg. X. 901. E: εἴπερ ἀμελοῦσι τῶν σμικρῶν cet. Pol. X. 619. A: μῆτε ὁ ἀρχὼν αἰρέσεως ἀμελεῖτω. Ep. VII. 333. C: ἴνα ... ἀμελοῖ τῆς ἀρχῆς. Legg. IV. 721. C: ὅς ἂν παίδων ... ἀμελῇ. Soph. 220. D: ἀμελῶμεν τοῦ ὀνό-
ματος. Gorg. 465. B: τοῦ οἰκείου ... ἀμελεῖν. Pol. VIII. 546. D. 555. D. Legg. V. 743. D. X. 900. B: τῶν ἀνθρω-
πίνων καταφρονεῖν καὶ ἀμελεῖν πραγμάτων. 902. C. 908. E. XI. 928. B. 930. E. al. Phaedr. 249. D: τῶν κάτω ... ἀμελῶν. Pol. VIII. 561. D: πάντων ἀμελῶν. Legg. X. 902. D. Pol. III. 406. D: τῆς ... προκειμένης ἐργασίας ἀμε-
λοῦντα. Conv. 181. B: ἀμελοῦντες ... τοῦ καλῶς ἢ μῆ. Prot. 346. A: αὐτοῖς ἀμελοῦσιν αὐτῶν. Euth. IV. D: τοῦ δεδερμένου ὠλιγόρει τε καὶ ἡμέλει. Critia 110. A: τῶν ... γεγονότων ἡμέλουν. Gorg. 471. D: τοῦ ... διαλέγεσθαι ἡμε-
ληκέναι. Pol. VIII. 548. B. Apol. 31. B. Clit. 407. E: τῆς ... ψυχῆς ἡμεληκότης. Pol. VIII. 556. C. Men. 79. A: τοῦ-
του ἡμελησας. Prot. 361. D: ὥσπερ ... ἡμελησεν ἡμῶν. Phaedr. 259. B: ἡμέλησαν σίτων τε καὶ ποτῶν. Legg. 686. C: εἰ ἀμελήσειε τούτων. Ep. XIII. 363. D: τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἀργυρίου μὴ ἀμελήσης. Pol. X. 618. C: τῶν ἄλλων μαθη-

μάτων ἀμελήσας. Legg. XI. 913. C. Apol. 36. B. Pol. II. 369. E. Menex. 247. C. Phaed. 107. C: εἴ τις ἀντὶ τῆς ἀμελήσει. Lach. 179. D: εἰ ... ἀμελήσουσιν ἐαυτῶν. Pass. Pol. X. 613. A: οὐ γὰρ δὴ ὑπὸ γε θεῶν ἀμελεῖται ὅς ἂν cet. Apol. 41. D. Pol. X. 613. B: μὴ ἀμελειοῦσθαι ὑπὸ τοῦ ὁμοίου. Legg. VII. 814. C. X. 904. E. 901. B: ἀμελουμένων τῶν σμικρῶν. Apol. 31. B. Conv. 177. C: ἀλλ' οὕτως ἡμέλγεται τοσοῦτος θεός. Legg. XI. 936. B: εἴ τις ... ἀμεληθῇ τὸ παράπαν. X. 905. A: οὐ γὰρ ἀμεληθῇσι ποτὲ ἐπ' αὐτῆς. *negligo, omitto, mitto. Legg. XI. 944. C: τῆς ... εἰρημένης ἐμπροσθεν ὁ δικάζων ἀμελεῖται σκοπεῖν. Phaed. 98. D: ἀμελήσας τὰς ὥς ἀληθῶς αἰτίας λέγειν. Alc. I. 113. C: ἀμελήσας μανθάνειν. Euthyd. 287. D. Sis. 390. B: ἀμελήσαντες μανθάνειν.

ἀμελῶς, negligenter. Legg. IX. 874. A: μὴ ἀμελῶς ζητοῦσιν. Lach. 180. B: ἀμελῶς διατίθεσθαι. Legg. XI. 932. A: ἐάν τις ... ἀμελέστερον ἔχη τοῦ δέοντος.

ἀμεμπτος, ὁ ἡ, reprehensione vel culpa vacuus. Legg. XI. 924. A: ἀμεμπτος ἔλεων υἱὸν αὐτὸν ποιείσθω ξὺν νόμῳ. XII. 945. D: ἐν δίκῃ ἀμέμπτω.

ἀμέριπτως, sine ulla reprehensione. Legg. VI. 751. D. XII. 945. D.

ἀμενηνός, ὁ, οἰς carens, debilis. Locr. 100. C: τῷ τὰς κινασίας ἀμενηνοτέρας γίγνεσθαι.

ἀμερής, ὁ ἡ, parte vel partibus carens, individuus. Theaet. 205. E: εἰ ... ἐν τε καὶ ἀμερές. Soph. 245. A. Parm. 138. A: τοῦ ... ἐνός τε καὶ ἀμεροῦς cet. Tim. 35. A: ἐν μέσῳ τοῦ τε ἀμεροῦς αὐτῶν καὶ τοῦ ... μεριστοῦ.

ἀμέριστος, ὁ ἡ, individuus. Theaet. 205. C: μία τις ἰδέα ἀμέριστος. Tim. 35. A: τῆς ἀμερίστου ... οὐσίας. Locr. 95. E. Tim. 37. A: ἀμέριστον (οὐσίαν ἔχοντος). Theaet. 205. D: ἡ αἰτία τοῦ μονοειδὲς τι καὶ ἀμέριστον αὐτὸ εἶναι.

ἀμετάβλητος, ὁ ἡ, immutabilis. Locr. 98. C: ἀμεταβλητὸν τε σώμα cet.

ἀμετακίνητος, ὁ ἡ, immobilis, immutabilis. Ep. VII. 343. A: εἰς ἀμετακίνητον.

ἀμεταμέλγτος, ὁ ἡ, haud poenitendus. Tim. 59. D: ἀμεταμέλγτον ἡδονὴν πύται. Legg. IX. 866. E: τὸ πεπραγμένον ... ἀμεταμέλγτον.

ἀμετάπτωτος, ὁ ἡ, impassibilis. Def. 414. B. et C: ἀμετάπτωτος ἰσομήγος. Ib. λόγος ἀμετάπτωτος. Tim. 29. B: μοτίμους καὶ ἀμεταπτῶτας (λόγους).

ἀμετάστατος, ὁ ἡ, firmus, aequalis. Pol. II. 361. C: ἀμετάστατος μετὰ θανάτου. 378. E: ἀντρέχειται τι καὶ ἀμετάστατα.

ἀμεταστρεπτή. καὶ αὖτε καὶ ἀμεταστρεπταί, E. o. statim, propterea. Pol. X. 620. E: ἐκτείναν ... ἀμεταστρεπταί

ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἵναί τι θρόνον. Legg. IX. 854. C: τῶν κακῶν ξυνοουσίαις φεύγε ἀμεταστρεπτί.

ἀμετάστροφος, ὁ ἡ, *inflexibilis, immutabilis*. Epin. 982. B: τὸ ... ἀμετάστροφον. Legg. XII. 960. C: τὴν ἀμετάστροφον ... δυναμιν. D. Crat. 407. D: κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάστροφον. Pol. X. 620. E: ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα ποιοῦντα. Epin. 982. C: οὐδὲ ἀμεταστροφώτερον ἂν ποτε γένοιτο.

ἀμετρία, ἡ, *immoderatio*. Tim. 87. D: οὐδεμία ξυμετρία καὶ ἀμετρία μείζων ἢ ψυχῆς αὐτῆς πρὸς σῶμα αὐτό. Soph. 228. A: τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς ὄν γένος. C: ὑπὲρ ἀμετρίας. Pol. VI. 486. D: ἀλήθειαν ... ἀμετρίᾳ ἡγεῖ ξυγγενῇ εἶναι, ἢ ἐμμετρίᾳ; Phil. 52. C: προσδῶμεν ... σφοδραῖς ἡδοναῖς ἀμετρίαν cet. Pol. VI. 486. D. **immensa multitudo*. Ax. 367. A: κακῶν ἀμετρίαι. *in eo quoque ponitur quod non convenit vel idoneum est, in rebus inter se non concinentibus. Legg. X. 925. A: τὴν ... τοῦ τῶν γάμων χρόνον συμετρίαν τε καὶ ἀμετρίαν ὁ δικαστὴς σκοποῦν κρινέτω. Clit. 407. C: οὐ διὰ τὴν ἐν τῷ ποδὶ πρὸς τὴν λύραν ἀμετρίαν.

ἄμετρος, ὁ ἡ, *immoderatus, immensus*. Ep. VIII. 354. E: ἄμετρος ... οὐσα (δουλεία καὶ ἐλευθερία). Tim. 87. C: τὸ ... καλὸν οὐκ ἄμετρον. Legg. III. 690. E: τὸ μέτριον τοῦ ἀμέτρου πλέον ἡγησάμενον. Ep. VIII. 354. D: ἀμέτρω ἐλευθερίας χρώμενοι ἔρωτι. Soph. 228. D: ψυχὴν ... ἀνόητον αἰσχροῦ καὶ ἄμετρον θετέον. Tim. 47. D: διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν ... ἔξιν. Legg. V. 746. E: μηδὲν ἄμετρον αὐτῶν εἶναι εἶναι. Locr. 108. A: ἄδοναί ἀμετροί. Legg. IV. 716. C: τὰ ... ἄμετρα οὐτ' ἀλλήλοις οὐτε τοῖς ἐμμέτροις (φίλοι). Epin. 976. A. Riv. 134. D. Epin. 979. A: ἀνέμων γιγνομένων οὐκ ἐξαισίων οὐδὲ ἀμέτρων. Legg. VIII. 839. A: πωριῶτων καὶ σίτων εἶργεσθαι ... τῶν ἀμέτρων πάντων. *non conveniens vel concinens. Tim. 87. E: ἄμετρον ἐαυτῷ τι σῶμα ὄν. *quod metiri non possumus. Legg. VII. 820. C: τὰ τῶν μετρητῶν τε καὶ ἀμέτρων πρὸς ἀλλήλα. **immodestus, intemperans*. Phil. 65. D: ἡδονῆς οὐδὲν τῶν ὄντων ... ἀμετροτέρον (al. ἀμετρώτερον).

ἀμέτρως, *immoderate, immodice*. Phaed. 86. D: ὅταν χαλασθῇ τὸ σῶμα ἡμῶν ἀμέτρως. Tim. 53. A: πάντα ταῦτ' ἔχειν ἀλόγως καὶ ἀμέτρως. Legg. XI. 918. D. Clit. 407. C: ἀμέτρως καὶ ἀναρμόστως.

ἀμηγέπη, *aliqua ratione, quodammodo, fere*. Prot. 331. D: ὅτι οὐκ ὁφείδουσιν ἀμηγέπη προσέειπε. Soph. 259. D: τὸ ... ταῦτόν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμηγέπη. Polit. 278. D: τὰ μὲν αὐτῶν ἀμηγέπη ... ὁρθῶς δοξάζει. Pol. V. 474. C: εἰάν αὐτὸ ἀμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. D: οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν ... ἐρωτικὸν ἀμηγέπη δάκνουσι cet. Legg. V. 736. E. 739. C. IX. 861. C.

ἀμήτωρ, ὁ ἥ, *matrem non habens*. Conv. 180. D: ἡ ... πρεσβυτέρα καὶ ἀμήτωρ.

ἀμήχανον, *mirifice*. Phil. 57. D: ἀμήχανον ἀκριβείᾳ τε καὶ ἀληθείᾳ ... διαφέρουσιν.

ἀμήχανος, ὁ ἥ, *artificio vel adminiculo carens ad rem aliquam efficiendam*. Polit. 274. C: ἐν ἀμήχανοι καὶ ἄτεχνοι κατὰ τοὺς πρώτους ἦσαν χρόνους. **qui sibi consulere vel se expedire nequit, consilii inops*. Prot. 344. D: τὸν ... ἀεὶ ἀμήχανον ὄντα οὐ. Ib. τὸν κυβερνήτην ... ἀμήχανον ἂν τοιήσεις. Ib. ἀμήχανον ἂν θείῃ. **inexpugnabilis, ineluctabilis*. Prot. 344. C: ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ (Simon.). Ib. τίνα ... ἀμήχανος συμφορὰ καθαιρεῖ. D. E. **inexpugnabilis*. Charm. 155. D: ἐνέβλεψέ τε μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανόν τι ὄλον. **immensus, infinitus, incredibilis*. Phaed. 110. A: πηλὸς ἀμήχανος. Apol. 41. C: οἷς διαλέγεσθαι ... ἀμήχανον ἂν εἴη εὐδαιμονίας πάντως. Pol. IV. 494. C: πληρωθῆρεσθαι ἀμηχάνου ἐλπίδος. Tim. 39. D: πλήθει ... ἀμηχάνω χρωμένως. Theaet. 184. A: πλήθει ἀμηχανον (λόγον). Pol. IX. 587. E. Epin. 983. A. Ep. VII. 327. C: τὸν ... βίον ... ἀμήχανον ... μακαριότητι. Parm. 136. C: ἀμήχανον ... πραγματεῖαν. Critia 111. C: νομὴν βοσκήμασιν ἀμήχανον ἔφερεν. Conv. 218. E: ἀμήχανόν τι κάλλος ὁρώς ἂν ἐν ἐμοί. Pol. VI. 509. A. VIII. 548. D. X. 608. C. IX. 584. B: αὐταὶ ... ἀμήχανοι τὸ μέγεθος γίνονται. Phaedr. 229. D: καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθει τε καὶ ἀτοπία (al. πλήθῃ τε καὶ ἀτοπία) ... φύσεων. Phil. 47. D: ἐν πᾶσι τοῦτοις πλήθει ἀμηχάνοις οὐσι. Phaed. 112. B: δεινούς τινας ἀνέμους καὶ ἀμηχάνους παρέχεται. Phil. 46. E: ἀμηχάνους ἥδονας. Pol. X. 615. A: θείας ἀμηχάνους τὸ κάλλος. Phaed. 111. D: ἀενάων ποταμῶν ἀμηχανὰ μεγέθη. **ἀμηχανον est etiam id quod fieri nequit*. Prot. 321. D: ἀμήχανον ... ἦν ἄνευ πυρὸς αὐτὴν κτητὴν τῷ ... γενέσθαι. Ax. 371. C: ψεύσασθαι ... ἀμήχανον. Locr. 101. D: ὅπερ ἀμάχανον. **ἀμήχανος, immensus, mirus, iungitur cum v. οἶος* (Charm. 155. D.) et ὅσος. Euthyd. 275. C: σοφίαν ἀμήχανον ὄσῃ. Phaed. 80. C: ὅλον μὲν ἀμήχανον ὅσον χρόνον. 95. C: ἀμήχανον ὅσον χρόνον. Legg. IV. 704. C. VI. 782. A. Pol. IX. 588. A: ἀμηχάνῳ ... ὅσῳ πλεονί νικήσει εὐσχημοσύνη τε βίου cet.

ἀμηχάνως cum v. ὡς, *mirum quam*. Phaedr. 263. D: ἀμηχάνως γε ὡς σφόδρα. Pol. VII. 527. E: ἀμηχάνως ὡς εὐ δόξεις λέγειν.

ἀμίαντος, ὁ ἥ, *non contaminatus*. Legg. VI. 777. E: ἀμίαντος τοῦ τε ἀνοσίου πέρι καὶ ἀδίκου.

ἀμιγής, ὁ ἥ, *non mixtus, purus*. Polit. 265. E: τὸ ... λοιπὸν ... ἀμιγὲς γένοιτο πρὸς ἄλληλα. Menex. 245. D: διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων.

ἀμικτος, ὁ ἥ, *non mixtus, purus*. Phil. 27. E: ἡδὺς

καὶ ἄμικτος ὢν (βίος). Polit. 310. D: ἀνδρεία ... ἄμικτος γεννωμένη σώφρονι φύσει. 265. E: τῆς ἀμίκτου (φύσεως). 267. B. Phil. 61. B: ἐν τῷ ἀμίκτῳ βίῳ. 60. C: ἄμικτον ... ἡδονὴν φρονήσει. Conv. 211. E: αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν ... ἄμικτον. Soph. 254. D: ἀμίκτω πρὸς ἀλλήλα, iPolit. 276. A: ἀμίκτοις τε καὶ ἀκεράτοις. 162. D. Phil. 32. C. 50. E: ἐπὶ τὰς ἀμίκτας (ἡδονάς). 52. B. Legg. III. 683. B: ἀρχὰς ... ἄμικτους. Soph. 251. D: ὡς ἀμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατα μεταλαμβάνειν ἀλλήλων.

ἀμίκτως, sine permutatione. Phil. 59. C: τὸ αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἀμικτότατα ἔχον.

ἀμίλλα, ἡ, certamen, certatio, contentio. Phaedr. 248. B: θόρυβος ... καὶ ἀμίλλα. 271. A: οὐκοῦν ἡ ἀμίλλα αὐτῷ τέταται πρὸς τοῦτο πᾶσα. Legg. VIII. 834. C: ἔστω ... ἀμίλλα τε καὶ φιλονεικία. X. 906. E: ἡνιόχοισι γε ἐν ἀμίλλῃ συντεταγμένοις. Pol. III. 413. D: τρίτου εἶδους τοῦ τῆς γοητείας ἀμίλλαν ποιητέον. Legg. V. 731. B: εἰς ἀμίλλαν ἀρετῆς. VIII. 833. D. Critia 117. C. Legg. VIII. 834. E: ὅσαι ἐν ἑορταῖς ἀμίλλαι γορῶν ἀναγκαῖαι γίνεσθαι. 830. D: ἀμίλλας τε πρὸς ἀλλήλους ποιουμένους.

ἀμιλλητικός, ἡ, ὄν, concertatorius. Soph. 225. A: τὸ μὲν ἀμιλλητικὸν αὐτῆς (τῆς ἀγωνιστικῆς) τιθέντας, τὸ δὲ μαχητικόν.

ἀμιλλῶμαι, certo, contendo. Lys. 208. A: ὅταν ἀμιλλᾷται. Legg. V. 731. A: ἀμιλλώμενος ... αὐτός. VIII. 833. B. Pol. I. 328. A: ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις. Legg. VIII. 834. A: τόξοις ... ἀμιλλωμένων. X. 905. E. VIII. 833. C: τοξόταις ... ἀμιλλωμένοις. VI. 765. A. D: γυναιξὶ ... ἐν αὐτῷ τῷ θρόνῳ ἀμιλλωμέναις. 830. E: ἐπὶ κατάληψιν χωρίων ἀμιλλωμένους. 833. A: ὁ τὸ στάδιον ἀμιλλησόμενος. *summo studio contendo s. tendo (ad aliquid), επιτορ. Pol. VI. 490. A: πρὸς τὸ ὄν ... ἀμιλλᾶσθαι. Legg. XII. 968. B: πρὸς γε τοιοῦτον ἀμιλληθῶμεν πάντες. Pol. I. 349. C: ἀμιλλήσεται ὡς ἀπάντων (ὡς ἂν ἀπάντων?) πλεῖστον αὐτὸς λάβῃ.

ἄμμια, τό, vinculum. Tim. 76. A: οἶον ἄμμια ξυναγαγούσα.

ἄμμι, i. q. ἡμῖν. Alc. II. 143. A. (poët.)

ἄμμος, ἡ, arena. Phaedr. 110. A: σήραγγες καὶ ἄμμος. Euthyd. 294. B: τὴν ἄμμιον.

ἀμνημονῶ, non recordor. Theaet. 207. E: οὐ τοῖνυν ἀμνημονῶ. D: εἴτα ... ἀμνημονεῖς ... σαντόν τε καὶ τοὺς ἄλλους θρωῶντας αὐτά; Phaedr. 254. D: ἀμνημονεῖν προσποιουμένῳ. Soph. 217. B. Pol. V. 474. D.

ἀμνήμων, ὁ ἡ, immemor. Tim. 88. B: τὸ ... τῆς ψυχῆς ... θυσμαθίς ἀμνήμόν τε ποιοῦσαι. Ep. VII. 344. A: θυσμαθίς δὲ καὶ ἀμνήμονες.

ἀμνηστία, ἡ, oblivio. Legebatur Menex. 239. C., nunc vero scribitur ἐν μνηστείᾳ.

ἀμόθεν, *alicunde*; unde ἀμόθεν γέ ποθεν, *undecumque*. Gorg. 492. D: πλήρωσιν αὐταῖς ἀμόθεν γέ ποθεν (γ. ἄλλοθεν γέ ποθεν) ἐτοιμάζειν. Legg. VII. 798. B: μηχανήν ... ἐννοεῖν ἀμόθεν γέ ποθεν.

ἀμοιβαδόν (ἀμοιβηδόν), *vicissim*. Locr. 98. E: τρίβεται ἀμοιβαδόν.

ἀμοιβαῖος, *on*, *alternus*; unde τὰ ἀμοιβαῖα dicuntur carmina in quibus personae alternis loquuntur, dialogi. Pol. III. 394. B: ὅταν τις τὰ ἀμοιβαῖα καταλείπη.

ἀμοιβή, ἡ, *vicissitudo*. Legg. III. 653. D: ἀναπαύλας ... τὰς τῶν ἐορτῶν ἀμοιβάς. **remuneratio*. Conv. 202. E: ἀμοιβὰς τῶν θνυῶν.

ἄμοιρος, ὁ ἡ, *expers, exsors*. Phaedr. 258. B: ἐὰν ... ἄμοιρος γένηται λογογραφίας. Conv. 202. D: τῶν καλῶν καὶ αγαθῶν ἄμοιρος. Legg. VI. 755. A. Phaed. 83. E: ἄμοιρος (ψυχῇ) ... τῆς τοῦ θεοῦ ... συνουσίας. Legg. III. 693. E. Conv. 181. C: ὕβρεως ἀμοίρου. Polht. 269. E: μεταβολῆς ἀμοίρῳ γίγνεσθαι. Legg. IX. 878. B: ἄπαιδα καὶ ἀμοιρον κείσθαι. VI. 768. A: ἄμοιροι ... τῶν τοιούτων διακρίσεις. Phaed. 104. E: ἄμοιρα ... τοῦ ἀρτίου τὰ τρία; Ax. 366. A. Conv. 197. D: ζηλωτὸς ἀμοίρους. Legg. IV. 723. B: μὴ ἀμοίρους αὐτοὺς (τοὺς νόμους) προσοιμῶν ποιεῖν. Epin. 985. E.

ἀμόργινος, *on*, *idem fere quod hyssinus*. Ep. XIII. 363. A: χιτῶνια ... μὴ τῶν πολυτελῶν τῶν ἀμοργίνων, ἀλλὰ τῶν Σικελικῶν τῶν λινῶν.

ἄμορφος, ὁ ἡ, *formae expers, informis*. Tim. 50. D: ἄμορφον ὃν ἐκείνων ἀπασῶν τῶν ἰδεῶν cet. 51. A: ἀνόρατον εἶδος τι καὶ ἄμορφον. **deformis, indecorus*. Legg. VI. 752. A: τοιοῦτος ὢν ἄμορφος φαίνοιτο. XII. 960. A: δακρύειν ... τὸν τετελειτηκότα ἐπιτάττειν ἢ μὴ ἄμορφον. **ignominiosus*. Legg. IX. 855. C: πληγὰς ἢ τινας ἀμόρφους ἔδρας.

ἀμόρφωτος, ὁ ἡ, *forma carens*. Locr. 94. A: ἀμόρφωτον (τὰν ὕλαν).

ἄμουσία, ἡ, *imperitia* (propr. musicae et poësis, dein in univ. disciplinarum), *inscitia*. Legg. II. 670. A: πᾶσά τις ἄμουσία ... γίγνεται ἂν τῆς χρήσεως. Lys. 206. B: λόγοις τε καὶ ὤδαις ... ἐξαργυαίνειν πολλή ἀμουσία. Pol. III. 403. C: πόγον ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας ὑφέροντα. Alc. I. 120. B: ὑπ' ἀμουσίας. Clit. 407. C: οἵτινες ὑμᾶς παύσουσι ταύτης τῆς ἀμουσίας. Legg. III. 691. A: διὰ πληγμείλειαν καὶ ἀμουσίαν τὴν πικράν.

ἄμουσος, ὁ ἡ, *a musica alienus, musicae imperitus*. Soph. 253. B: μουσικός ... ἄμουσος. Pol. V. 455. E: μουσική, ἡ δὲ ἄμουσος φύσει. Pol. I. 349. E: ἀμούσου. Legg. III. 700. D: τῆς ἀμούσου παρανομίας. Theaet. 144. E. Pol. I. 349. E. Phaed. 105. D: ἄμουσον (ὀνομάζομεν). Pol. I.

335. C: ἀμούνους ... ποιεῖν. **a musica vel poesi et in univ. a doctrina alienus, inelegans*. Conv. 196. E: καὶ ἄμουσος ἢ τὸ πρῶν (Eurip.). Pol. III. 411. D: μισολόγος ... ὁ τοιοῦτος γίγνεται καὶ ἄμουσος. Soph. 259. E: παντάπασιν ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου. Pol. VI. 486. D: τὸ γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος φύσεως. Ep. VI. 323. C: σπουδῇ ... μὴ ἀμούσω. Phaedr. 240. B: ἡδονὴν τινα οὐκ ἄμουσον. Tim. 73. A: ἀφιλοσόφον καὶ ἄμουσον ... τὸ γένος. Theaet. 156. A: εἰσὶ ... μάλ' εὖ ἄμουσοι. Legg. III. 700. C: οὐδέ τινες ἄμουσοι βοαὶ πλήθους. Tim. 23. B: τοὺς ἀγραμμάτους τε καὶ ἀμούνους ... ὑμῶν. Pol. VIII. 546. D: ἀμυνοότεροι. **turpis*. Legg. IX. 863. C: μεγάλων καὶ ἀμούνων ἀμαρτημάτων.

ἀμυνόμενος, *ineleganter, inepte*. Hipp. mai. 292. C: ὅστις ... οὕτως ἀμυνόμενος πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος.

ἀμπελος, ἡ, οἴτις. Pol. I. 353. A: ἀμπέλου κλήμα. Legg. II. 674. C: ὥστε ... οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δεοί. cet. Clit. 408. E. Legg. VI. 782. B: ἀμπέλους ... φανῆναι πού ποτε πρότερον οὐκ οὔσας.

ἀμπελουργικός, ἡ, ὄν, *ad vites colendas pertinens; unde ἀμπελουργική, ars vitium colendarum*. Pol. I. 393. D: ἡ ἀμπελουργική (χρησιμὸς).

ἀμπεχόνη, ἡ, *vestitus, pallium*. Legg. III. 679. A: ἀμπεχόνης γε καὶ στρωμνῆς ... εὐπόρουν. Charm. 173. B: τὴν ἀμπεχόνην καὶ ὑπόδεσιν πᾶσαν. Pol. IV. 425. B: ἀμπεχόνας καὶ ὑποδέσεις.

ἀμπέχω et ἀμπίσχω, *induo, instruo*. Prot. 320. E: ἃ ... σμικρότετι ἡμπισχε. **complector*. Polit. 311. C: πάντας δούλους καὶ ἐλευθέρους ἀμπίσχουσα. Med. induor. Alc. I. 113. E: οὐκέτ' ἂν σὺ ἀμπίσχοιο. Hipp. mai. 291. A: καλῶς ... οὕτως ἀμπεχομένῳ. Gorg. 490. D: πλείστα καὶ κάλλιστα ἀμπεχόμενον περιέμεναι. 523. C: ἀμπεχόμενοι οἱ κρινόμενοι κρίνονται. D. Phaedr. 87. B: ὃ ἡμπείχετο αὐτὸς ὑφηνάμενος.

ἀμπλακεῖν, *peccare*. Phaedr. 242. C: παρὰ θεοῖς ἀμπλακῶν (Ibyc.).

ἀμυδρός, ὁ, ὄν, *obscurus*. Pol. X. 597. A: εἰ ... ἀμυδρόν τι τυγχάνει ὃν πρὸς ἀλήθειαν. Epin. 985. B: κατ' ἀμυδρὰν οὖν. Tim. 49. A: χαλεπὸν καὶ ἀμυδρὸν εἶδος ... λόγοις ἐμφανίσαι. Theaet. 195. A: ταχὺ γίγνεται ἀμυδρὰ. Phaedr. 250. B: δι' ἀμυδρῶν ὀργάνων. Soph. 250. E: εἴτε ἀμυδρότερον εἴτε σαφέστερον. Pol. VII. 533. D: ἀμυδροτέρου (ὀνόματος δέονται) ἢ ἐπιστήμης. Tim. 72. B: τὰ μαντεῖα ἀμυδρότερα ἔσχε τοῦ τι σαφές σημαίνειν.

ἀμύητος, ὁ ἡ, *non initiatus*. Phaedr. 69. C: ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος. Theaet. 155. E: μὴ τις τῶν ἀμύητων ἐπαικώ. **nilhil continens* (omnia effluere sinens). Gorg. 493. B: οὗτοι ἀθλιώτατοι ἂν εἴεν οἱ ἀμύητοι. A: τοὺς ∴ ἀνότους ἀμύητους (ὠνόμασε).

ἀμυθος. Legebatur Parm. 130. D., nunc vero scribitur ἄβυθον.

ἀμύμων, ον, bonus, integer. Pol. II. 363. B. (Hom.). ἀμυντήριον, τό, tutamentum, munimentum. Polit. 279. C: ἀμυντήρια. Ib. τῶν ἀμυντηρίων τὰ μὲν ἀλεξιφάρμακα cet. D. E: τοῖς ... ἀμυντηρίοις καὶ σκεπάσμασι τὸ ... ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν.

ἀμυντήριος, ὁ ἥ, ad defensionem aptus. Legg. XII. 944. D: ἀμυντηρίων ὄπλων. XI. 920. E: τέχναισιν ἐτέραις ἀμυντηρίοις.

ἀμυντικός, ἡ, ὄν, arcens, defendens. Ep. VI. 322. D: προσδεῖν ... καὶ τινος ἀμυντικῆς δυνάμεως. Polit. 280. E: τὴν ... ἀμυντικὴν χειμῶνων.

ἀμύνω, οrem fero, defendo. Phil. 38. A: προθύμως ἀμύνεις τῷ τῆς ἡδονῆς. Pol. III. 414. E: ὡς περὶ μητρός ... βουλευέσθαι τε καὶ ἀμύνειν. Legg. VI. 774. B: πᾶς ... ἀμυνέτω. IX. 880. B: ἀμυνέτω ὡς ἀδελφῷ. 881. D: ὁ ... μὴ ἀμύνων. Ep. VII. 329. C: ἤμνον ... καθ' ὅσον ἡδονάμην. Ax. 369. A: σὺ μόνος αὐτοῖς ἤμυνες. Theaet. 164. E: πολλὰ ἂν ἤμυνε. Legg. III. 699. E: οὐδ' ἤμυνεν ἱεροῖς τε καὶ τάφοις. Menex. 239. B: ὡς ἤμυναν Ἀργείοις πρὸς Καδμείους. Phaedr. 276. A: ἀμύναι ἑαυτῷ. Menex. 244. G. Pol. V. 474. A: ἀμυνῶ ὡς δύναμαι. II. 378. D: μέλλοντος τῇ μητρὶ τυπτομένη ἀμυνεῖν (v. ἀμύνειν). Legg. V. 737. E: ἀμυνοῦντες τῇ νομῇ. * arceo, propello, propulso. Legg. X. 907. D: ὁ παρατυγχάνων ἀμυνέτω. Phaedr. 260. B: πολεμίους ἀμύνειν. Legg. III. 692. E. Ib. οὐτ' ἤμυνε. 693. A: εἰ μὴ τὸ τε Ἀθηναίων ... ἤμυνε τὴν ἐπιούσαν δουλείαν. Menex. 241. C: ἤμυναν (al. ἡμύναντο). Prot. 321. A: ἀμύναι χειμῶνα. Legg. III. 692. D. Pass. Legg. VIII. 845. C: ὁ ... ληφθεὶς ... τυπτέσθω καὶ ἀμυνέσθω. — Med. me defendo. Soph. 246. B: οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀμφισβητοῦντες ... ἀμύνονται. 240. A: λέγε οὖν καὶ ἀμύνου. Legg. IX. 880. A: ἀμυνέσθω ... ψιλὰς ταῖς χερσίν. VII. 795. C: οἷς ἀμύνοιτό τ' ἂν cet. XII. 944. C: ἐάν ... τις ... μὴ ἀμύνηται. Pol. V. 474. B: ἵνα ... δύνηται τις ἀμύνεσθαι. VIII. 565. B. Phil. 13. D: ἀμυνόμενος. Conv. 178. D. Legg. I. 637. C: τῶν παρ' ἡμῖν (postea) ἀμυνόμενος. IX. 879. D: μήτε ... ὑπάρχων μήτε ἀμυνόμενος. 880. A. XI. 935. C. Lach. 182. B: ἀμυνόμενον τινὶ ἐπιθέσθαι. Legg. V. 731. B: μαχόμενον καὶ ἀμυνόμενον. Tim. 88. B: ἀμυνομένω. Theaet. 180. E. Soph. 241. D. Gorg. 456. E: ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Phil. 34. D: ὁρθῶς ἡμύνω. Legg. III. 699. C: οὐκ ἂν ποτε ... ἡμύνετο. Menex. 239. B: ὡς ἡμύναντο. Phaedr. 275. E: αὐτὸς ... οὐτ' ἀμύνασθαι οὔτε βοηθῆσαι δυνατὸς αὐτῷ. Lach. 182. B. Conv. 221. B: μάλα ἐξῳσμένως ἀμυνεῖται. Eryx. 398. E: ὡς ἀμυνόμενος. * auxiliator, orem fero (c. dat.). Pol. V. 464.

Ε: ἤλιξε ... ἤλικας ἀμύνεσθαι καλόν. * *repello, repulso* (c. accus.). Tim. 88. Ε: (ὅταν) τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ἀμύνηται ... κινήσεις. Legg. VI. 778. Ε: μὴ ἀμύνεσθαι τοὺς πολέμιους. VII. 803. Ε. Lach. 190. Ε. Menex. 241. Α. Legg. IX. 869. C: ἀμυνόμενος ἀρχόντα χειρῶν πρότερον. D. 874. C. Pol. III. 399. B: καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην. Legg. IX. 869. B: οὐδ' ἀμυνομένῳ θάνατον. III. 692. C: αἰσχρῶς ... ἡμύναντο αὐτούς. 699. C. Menex. 241. Α. Tim. 33. D: οὐτὰ ... τινὰ ἀμύνεσθαι. Legg. IV. 706. B: τοὺς πολέμιους ἀμύνασθαι. V. 737. D. Ep. VII. 328. D. VIII. 352. D. Pol. V. 474. Α: οὐς εἰ μὴ ἀμυνεῖ τῷ λόγῳ. Tim. 74. C: τὸν προσφερόμενον ... παχὺν ἀμυνεσθαι μετρίως. * *iniuriam ulciscor*. Crit. 49. D: οὐτε κακῶς πάσχοντα ἀμύνεσθαι ἀντιδρῶντα κακῶς. Menex. 244. B: ὅτι παθόντες ... κακῶς ἰκανῶς ... ἡμύναντο.

ἀμυχιαίος, αἶα, αἶον, *speciosus, vanus*. Αx. 366. Α: ὧ τὰ ... ἡδονα ἀμυχιαία (al. μυχιαία).

ἀμφημερινός, ἡ, ὄν, *quotidianus*. Tim. 86. Α: πνυρ-
τούς ... ἀμφημερινούς.

ἀμφί, *circa, in*. Menex. 242. Ε: πολλοὶ ... ἀμφί Σικελίαν πλείστα τρόπαια στήσαντες cet. Οἱ ἀμφί τινα, *qui circa aliquem sunt, dicuntur socii, sectatores, discipuli vel qui eius similes sunt*. Apol. 18. B: οὐς ἐγὼ μάλλον φοβούμαι ἢ τοὺς ἀμφί Ἄνυτον (vern. als den Anitus und seinen Anhang). Theaet. 170. C: εἰ ἐθέλοι ἄν τις τῶν ἀμφί Πρωταγόραν ... διαμάχεσθαι. Soph. 216. Α: ἑταῖρον τῶν ἀμφί Παρμενίδην καὶ Ζήνωντα. Crat. 399. Ε: τοῖς ἀμφί Εὐθύφρονα (vern. Männern wie Euth.). 400. C: οἱ ἀμφί Ὀρφέα (*die Orphiker*). Euthyd. 286. C. 305. D. Men. 99. B. Hipp. mai. 281. C.

ἀμφίβιος, ὁ ἡ, *anceps* (in terra et aqua vivens). Αx. 368. B: ὁ ... ἐπίγειος ἄνθρωπος ὡς ἀμφίβιος αὐτὸν εἰς τὸ πέλαγος ἐξέβηκεν.

ἀμφιβληστροικός, ἡ, ὄν, *reus instar comprehendens*. Soph. 235. B: περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστροικῇ τινὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις ... ὀργάνων.

ἀμφίβολος, ὁ ἡ, *ambiguus*. Crat. 437. Α: ὡς ἀμφί-
βολόν ἐστιν (τὸ ὄνομα).

ἀμφιγνοῶ, *haesito, dubito*, c. accus. *addubito*. Gorg. 466. C: ἀμφιγνοῶ μέντοι ... ἐφ' ἐκάστων ὧν λέγεις. Polit. 278. Α: ταῦτα ... ταῦτα ἐν ἄλλαις ἀμφιγνοοῦντες cet. Soph. 236. C: ὁ ... καὶ τότε ἡμφεγνόουν (v. ἀμφιγνόουν). Riv. 135. D: ἐτι ... ἡμφεγνοοῦν (v. ἀμφιγνόουν) τὸν λόγον ὃ τι ἐβούλετο. Soph. 228. Ε: ὁ νῦν δὴ λέξαντος ἡμφεγνόησα (v. ἀμφιγν.) σοῦ. Polit. 291. B.

ἀμφιδρόμια, τὰ, *dies festus* (a nato infante quintus) quo puer circa focum cursu ferebatur. Theaet. 160. Ε: μετὰ ... τὸν τόκον τὰ ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιδρεκτέον τῷ λόγῳ.

ἀμφιέννυμι, *induo, amicio*. Prot. 321 A: ἀμφιέν-
νῃς αὐτὰ ... θριξί και ... δέρμασιν. Conv. 219. B: ἀμφιέσας
τὸ ἱμάτιον τὸ ἑμαντοῦ τούτου. Pol. IV. 420. E: ἐνστίδας
ἀμφιέσαντες. Charm. 174. C: ἡ ... ὑφαντικὴ (ποιήσῃ)
ἡμφιέσθαι. Gorg. 523. C: ἡμφιεσμένοι εἰσὶ σώματα τε καλὰ
καὶ γένη cet. Pol. II. 372. A: ἡμφιεσμένοι τε καὶ ὑποδεδε-
μένοι ἱκανῶς. Conv. 220. B: ἡμφιεσμένων τε θανυμαστὰ δὴ
ὅσα καὶ ὑποδεδεμένων. Pol. V. 457. A: εἴπερ ἀρετὴν ἀντι-
ἱματίων ἀμφιέσονται.

ἀμφίεσμα, τό, *indumentum, amictus*. Gorg. 523. D:
τὰ αὐτῶν ἀμφιέσματα. Pol. II. 381. A. Polit. 281. E: τῆς
περὶ τὰ ἀμφιέσματα γενέσεως.

ἀμφιθαλῆς, ὁ ἡ, *utroque parente utens, patrimus et ma-
trimus*. Legg. XI. 927. D: περὶ τὸν ἀμφιθαλῆ γενόμενος
κακός. * *non mancus, plenus, perfectus*. Ax. 370. D: πρὸς
ἀμφιθαλὴ τὴν ἀλήθειαν.

ἀμφιλαφής, ὁ ἡ, *extensus, amplius*. Phaedr. 230. B:
ἢ τε γὰρ πλάτανος αὐτῇ μάλ' ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή.

ἀμφιπέλομαι, *obversor, adsum*. Pol. IV. 424. B. (Hom.).
ἀμφισβήτημα, τό, *controversia*. Theaet. 158. B: ἀρ-
οῦν οὐδὲ τὸ τοιόνδε ἀμφισβήτημα ἐννοεῖς περὶ αὐτῶν cet.
* *quod quis contendit* (vern. *Behauptung*). Phil. init. τὸ ... παρ'
ἡμῶν ἀμφισβήτημά ἐστι cet.

ἀμφισβητήσιμος, ὁ ἡ, *controversus*. Leg. IX. 878.
E: ἐὰν ... ἀμφισβητήσιμος ἡ τίμησις γίγνηται. Soph. 231.
E: τὸ γε μὴν ἔκτον ἀμφισβητήσιμον. Phil. 24. A. Gorg.
451. D: ἀμφισβητήσιμον καὶ τοῦτο λέγεις. Phaedr. 263. C:
τῶν ἀμφισβητήσιμων. Legg. XII. 954. C. * *dubius, incertus*.
Conv. 175. E: ἡ ... ἐμὴ (σοφία) φανύλη τις ἂν εἴη καὶ ἀμ-
φισβητήσιμος. Menex. 242. B: ἀμφισβητήσιμον ... τῆς
μάχης γενομένης. Legg. I. 638. A: ἀμφισβητήσιμον (ὄρον).

ἀμφισβήτησις, ἡ, *quaestio, controversia, dubitatio*. Phil.
15. A: περὶ τούτων ... ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως
ἀμφισβήτησις γίγνεται. Pol. VII. 533. D: ἐστὶ δ' οὐ περὶ
ὀνόματος ἡ ἀμφισβήτησις. Legg. VI. 784. B. XII. 954. C.
269. B. Def. 413. D. Soph. 231. A: οὐ ... περὶ σμικρῶν
ὄρων τὴν ἀμφισβήτησιν οἶμαι γενήσεσθαι cet. 232. E. 233.
B. 246. A. Pol. V. 452. E. 457. D. Legg. IV. 714. B. VI.
766. E. XI. 937. D: ἀμφισβήτησιν δ' εἶναι καὶ διαδικασίαν
cet. Pol. VI. 505. D: ὅτι ... μεγάλα καὶ πολλὰ ἀμφισβη-
τήσεις περὶ αὐτοῦ φανερόν. Theaet. 198. C: ἀκούεις γὰρ
ποῦ τὰς τοιαύτας ἀμφισβήτησεις. Soph. 225. B. Pol. IV.
437. A. Legg. VI. 756. B.

ἀμφισβητητικός, ἡ, ὄν, *contentiosus, disceptandi peritus*.
Polit. 306. A: τοῖς περὶ λόγους ἀμφισβητητικοῖς. Soph. 232.
D: ποιεῖν ἀμφισβητητικούς. Hinc verbis (λόγοις πρὸς λόγους)
certandi genus dicitur ἀμφισβητητικόν Soph. 225. A. (v. ἀμφι-
σβητικόν) et ars concertandi ἀμφισβητητικὴ Soph. 226. A.

ἀμφισβητῶ, *discepto, in controversiam voco, certo; dubito; affirmo, contendo*. Phil. 22. C: τῶν ... νικητηρίων πρὸς τὸν κοινὸν βίον οὐκ ἀμφισβητῶ πῶ ὑπὲρ νοῦ. Charm. 169. E: οὐ τοῦτο ἀμφισβητῶ ὡς οὐχ ... αὐτὸς αὐτὸν γινώσεται. Hipp. min. 369. D: ἐγὼ τοι οὐκ ἀμφισβητῶ μὴ οὐχὶ σὲ εἶναι σοφώτερον ἢ ἐμέ. Gorg. 465. A: τούτων ... πέρι εἰ ἀμφισβητεῖται. 452. C: ἀμφισβητεῖ γὰρ Γοργίας ὅδε τὴν παρ' αὐτῷ τέχνην μείζονος ἀγαθοῦ αἰτίαν εἶναι ἢ τὴν σὴν. Phil. 13. A. Pol. IV. 442. E. Phaedr. 263. A: οὐκ ... ἀμφισβητοῦμεν ἀλλήλοις τε καὶ ἡμῖν αὐτοῖς; Gorg. 472. D: ἐν ... τοῦτ' ἀμφισβητοῦμεν. Lys. 207. C. Polit. 275. B: ὡς πάντες αὐτῆς ἀμφισβητοῦσι τῷ ζητουμένῳ τὰ νῦν. 279. A: ἐπειδὴ τῷ βασιλικῷ γένει τῆς περὶ τὰς πόλεις ἐπιμελείας ἀμφισβητοῦσι μυρία. Euth. 8. D. E. Alc. I. 111. C. Theaet. 167. D: ἀμφισβητεῖ (imper.). Euthyd. 296. E: ἀμφισβητοῖην. Menex. 242. D: οὐκ ἀληθῆ ἀμφισβητοῖεν. Pol. V. 476. D: ἐὰν ... ἀμφισβητῇ ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγομεν. Legg. VI. 756. B. De iust. 373. A: ὅταν ἀμφισβητῶμεν περὶ τῶν μειζόνων cet. Prot. 337. A: περὶ τῶν λόγων ἀφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ. Theaet. 167. D. Polit. 276. B. Phil. init. Parm. 135. A: ἀμφισβητεῖν ὡς οὔτε ἔστι ταῦτα cet. Pol. V. 453. B. Legg. XII. 954. C. Euth. 8. C. Gorg. 506. A: ὁ ἀμφισβητῶν. Parm. 133. B. Legg. XI. 934. E. Soph. 264. C: τοῦ πᾶσιν ἀμφισβητοῦντος (λόγου) ὡς οὔτε εἰκὼν ... εἶη cet. 225. C. Prot. 343. D. Legg. VII. 794. B. Soph. 246. B: οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀμφισβητοῦντες. Pol. VII. 531. A. Legg. XI. 926. D. Euth. 7. E. 8. E. Alc. I. 112. D. Legg. I. 638. E: μυρία ... ἔθνη περὶ αὐτῶν ἀμφισβητοῦντα. Polit. 268. C: μυρίων ἄλλων ἀμφισβητούντων. Legg. I. 641. D. XI. 914. D. VI. 767. C: τοῖς ... ἀμφισβητοῦσιν. Polit. 289. C: ἀμφισβητοῦντας τῷ βασιλεῖ. 290. B. Legg. X. 989. E. Menex. 242. D: εἴ τις ... ἡμφεσβήτει (v. ἡμφισβήτει) ὡς cet. De lucri cup. 232: ἡμφεσβήτησάς μοι τοὺς ἀγαθοὺς μὴ πάντα ... βούλεσθαι κερδαίνειν. Gorg. 479. Π: οὐ περὶ τούτου ἡμφεσβητήσαμεν (v. ἡμφισβ.). 476. A. Phil. 27. C. Legg. IX. 879. A: ἀμφισβητησάτω. Euth. 1. 279. B: ἴσως ... ἂν τις ἡμῖν ἀμφισβητήσῃ. Alc. I. 122. D. Riv. 136. D. Apol. 29. E: ἐὰν τις ὑμῶν ἀμφισβητήσῃ. Pol. IV. 436. C: μὴ ... ἀμφισβητήσωμεν. V. 453. A. Phaed. 91. A: ὅταν περὶ τοῦ ἀμφισβητήσωσιν. Gorg. 457. D. Theaet. 158. A: οὐκ ἂν δυναίμην ἀμφισβητῆσαι ὡς οὐ cet. C. 163. C. Phil. 14. C. Pol. V. 452. E. VI. 501. D. Legg. I. 650. B. II. 664. A. Theaet. 153. A: πρὸς γὰρ τοσούτον στρατόπεδον ... ἀμφισβητήσας. Menex. 237. C: ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτὴν θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις. Conv. 215. B: ὅτι ... ὁμοῖος εἰ τοῦτοῖς ... οὐδ' αὐτὸς ... ἀμφισβητήσῃς. Polit. 268. A: ὅτι βουκόλῳ γὰρ οὐδέις ἀμφισβητῆσαι περὶ τούτων οὐδένος. Pol. VI. 502. A. B. 533. B.

Prot. 351. E: ἀμφισβητήσομεν. Polit. 281. B: τῆς γὰρ θεωραπείας ἀμφισβητήσουσιν αὐταὶ ... τῇ τῆς ὑφαντικῆς δυνάμει. Pol. VII. 527. A. Pass. Theaet. 171. C: ἐπειδὴ ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πάντων. 158. C. Soph. 225. B: ὅσον περὶ τὰ ξυμβόλαια ἀμφισβητεῖται. Legg. I. 638. D. Pol. IX. 581. E: ὅτε ... ἀμφισβητοῦνται ... αἱ ἡδοναὶ καὶ αὐτὸς ὁ βίος cet. Legg. XII. 957. D. Crat. 412. C: ἀμφισβητεῖσθαι. Pol. V. 457. D. Legg. IV. 714. B: πάλιν ἡμῖν ἀμφισβητούμενον ἐλήλυθεν. Def. 413. D: περὶ ἀμφισβητούμενον πράγματος. Legg. VII. 815. B. I. 641. D: περὶ τῶν νῦν ἀμφισβητούμενων. XI. 926. D. XII. 948. B. Phil. 20. A: δηλώσαι ... τὰ νῦν ἀμφισβητούμενα παρ' ἡμῖν. 15. D. Polit. 276. B: ὥσπερ ... ἡμφισβητήθη μηδεμίαν εἶναι τέχνην cet. Pol. V. 457. E: περὶ ἀμφοτέρων ... εὐ μάλ' ἂν ἀμφισβητηθεῖη. Theaet. 171. B: ἐξ ἀπάντων ... ἀμφισβητήσεται.

ἀμφοτέρος, ἔρα, ερον, *utroque*. Soph. 248. D: ποίημα ἢ πάθος ἢ ἀμφοτερον. Hipp. mai. 303. A: καὶ αὐτὸ τὸ ἔτερον καὶ τὸ ἀμφοτέρων. Euthyd. 294. E: ἐφάτην ἅμα ἀμφοτέρω. Parm. 143. C: ὡ ὁρθῶς ἔχει καλεῖσθαι ἀμφοτέρω. Gorg. 498. A: ἀμφοτέροι. Pol. II. 360. C: ἐπὶ ταῦτόν ἴοιεν ἀμφοτέροι. al. Phaedr. 249. B: ἀμφοτέραι (ψυχαί). Theaet. 178. C: ἐαυτῷ ... ἀμφοτέρα (γενήσεται). Pol. II. 365. E: ἀμφοτέρα ἢ οὐδέτερα. Euth. 9. D. al. Prot. 336. E: ἀμφοτέρων δεῖσθαι. Conv. 188. A. Pol. V. 457. E. Tim. 88. D. al. Gorg. 475. C: ἀμφοτέροις ... οὐκ ἂν ἔτι ὑπερβάλλοι. Pol. II. 381. A: ἡ φύσει ἢ τέχνῃ ἢ ἀμφοτέροις. al. Crat. 427. E: ἡμᾶς ἀμφοτέρους. Conv. 192. E. Hipp. mai. 300. D. al. Parm. 159. A: κατὰ δ' ἀμφοτέρα. Apol. 26. A. Phaedr. 274. E: πολλὰ ... περὶ ἐκείνης τῆς τέχνης ἐπὶ ἀμφοτέρα (*in utraque partem*) ... ἀποφύεσθαι. Legg. VII. 790. C. — ἀμφοτέρα cum substantt. et adiectt. iungitur tam masc. quam fem. Phaed. 68. C: ὁ αὐτὸς ... οὗτος τυγχάνει ὦν φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος, ἦτοι τὰ ἔτερα τούτων, ἢ καὶ ἀμφοτέρα (*vern. beides*). Soph. 255. B. Pol. VIII. 555. D. IX. 583. E. Etiam absolute ponitur. Gorg. 477. D: ἀνία ὑπερβάλλον ... ἢ βλάβῃ ἢ ἀμφοτέρα. 524. B. Charm. 153. B. Lach. 187. A. Ion. 541. B: ἀμφοτέρα ἄριστος ὦν τῶν Ἑλλήνων, καὶ στρατηγὸς καὶ ῥαψωδός.

ἀμφοτέρωθεν, *utriusque*. Legg. IX. 877. D: ἀμφοτέρωθεν πρὸς τε ἀνδρῶν καὶ πρὸς γυναικῶν.

ἀμφοτέρως, *utroque modo*. Gorg. 469. A: οὐκ ἀμφοτέρως ζηλωτὸν (ζηλωτός?) ἐστίν; Theaet. 161. D: ἀμφοτέρως κινεῖσθαι. E: ἡ τὸ μὲν τι ἀμφοτέρως, τὸ δ' ἑτέρως. Soph. 224. E. 243. E. Parm. 137. C. 159. A: κατὰ δ' ἀμφοτέρα ἀμφοτέρως ἐναντιώτατα cet.

ἀμφῶ, *ambo*. Phaedr. 260. B: ἄμφω ... ἵππον ἀγνοοῖμεν. Phil. 66. E: εἰ φανείη τι τούτοις ἀμφοῖν βέλ-

τιον. Epin. 979. E: ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐγὼ σοι φράζω. Prot. 337. A: κοινωνοὺς ... εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατάς. 314. D: ἀμφοῖν τοῖν χειροῖν. Soph. 226. A. Legg. VI. 757. E: χρηστέον ... τοῖν ἰσοτήτοιν ἀμφοῖν. XII. 963. D. Pol. V. 455. D: ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζῶοιν. Hipp. mai. 299. D: τοιοῦτόν τι ὀρώντες ἐπ' ἀμφοῖν. Theaet. 193. B: οὔτε γιγνώσκων οὔτε ἀγνοῶν ἄμφω. Phil. 14. B: ἡμῶς ἄμφω. Soph. 243. E: λέγοντες ἄμφω καὶ ἐκάτερον εἶναι. Tim. 88. C: μία ... σωτηρία πρὸς ἄμφω. Legg. XII. 962. E. al.

ἀμωσγέπως, una aliqua ratione; etiam omni modo, omnino. Prot. 323. C: οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς (τῆς δικαιοσύνης). Phaedr. 228. C: πρὶν ἂν εἴπω ἀμωσγέπως. Tim. 52. C. Legg. I. 641. E: ἀμωσγέπως ξυντεῖναι τὸν λόγον. II. 663. C. 665. C. V. 736. A. 737. B. VI. 753. E. VII. 820. A. Charm. 175. C: ἀδύνατον ... ἂ τις μὴ οἶδε μῆδαμῶς, ταῦτα εἰδέναι ἀμωσγέπως. Saltem verti potest Ax. 370. A: μὴ συννυποτιθέμενος ἀμωσγέπως (v. ἄλλως γέ πως) μίαν αἰσθῆσιν cet.

ἂν (i. q. ἔάν, ἤν, vern. wann, wenn), si. Prot. 310. D: ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον ... ποιήσει καὶ σὲ σοφόν. Phaedr. 61. B: ἂν σωφρονῇ. 80. D: ἂν θεὸς ἐθέλῃ. Crat. 426. C: ἂν βούλῃ. Conv. 210. A: ἂν οἶός τε ᾔδῃ. Pol. I. 348. A: ἂν δυνώμεθ' αὖ πῃ ἐξευρεῖν. al. sexc. Cum part. καὶ est etiamsi. Soph. 270. D: ἂν καὶ τυγχάνῃ βασιλεὺς ὁ μέγας ὢν. Legg. IX. 859. D: ἂν καὶ τυγχάνωσιν ὄντες αἰσχροὶ τὰ σώματα. — ἂν μόνον, dummodo. Theaet. 172. D: ἂν μόνον τύχῃσι τοῦ ὄντος. Polit. 293. B: ἂν μόνον ἐπ' ἀγαθῷ τῷ τῶν σωμάτων. al. — ἂν περ, siquidem, si. Tim. 90. C: ἂν περ τῆς ἀληθείας ἐφάπτεται. Legg. I. 631. C: ἂν περ ἂμ' ἐπιτηται φρονήσει. XI. 927. A. XII. 950. D. Epin. 988. D. al. — ἂν τε — ἂν τε, sive — sive. Gorg. 512. A: ἂν τε ἐκ θαλάττης ἂν τε ἐκ δικαστηρίου ἂν τε ἄλλοθεν ὁποθενοῦν σώσῃ. Polit. 259. B: ἂν τε ἄρχων ἂν τ' ἰδιώτης ὢν τυγχάνῃ. Pol. V. 453. C. Legg. I. 639. B: ἂν τ' οὖν ναυτία ἂν τε μή. X. 895. E. XI. 937. E. Hipp. mai. 294. B. al. Etiam ἂν τε — καὶ ἔάν et ἂν — καὶ ἂν. Polit. 292. E: ἂν τ' ἄρχῃ καὶ ἔάν μή. Crat. 385. C: καὶ ἂν ἰδιώτης καλῇ καὶ ἂν πόλις. Legg. VI. 758. C. al. *si, h. e. num (vern. ob). Soph. 226. C: σκόπει ... ταύτης αὖ δύο ἂν πῃ δυνώμεθα κατιδεῖν εἶδη. Crat. 397. E: σκέψαι ἂν τί σοι δοξῶ εἰπεῖν. Legg. I. 638. E: πειρώμενος ἂν ἄρα δυνώμεθα τὴν ... ὁρδὴν μέθοδον ἡμῶν δηλοῦν. 643. B: σκέψασθε ἂν ἀρέσκῃ τὸ λεγθέν. al. Partt. ἄρα, πῃ, που al. subiiciuntur. Polit. 259. D: πρόσχεε τὸν νοῦν, ἂν ἄρα ἐν αὐτῇ τινὰ διαφυγὴν κατανοήσωμεν. Phil. 14. B: ἂν πῃ ... μὴνύσωσι cet. Men. 84. D: φύλαττε ... ἂν πού εὖρεθ' ἐμε διδάσκοντα cet.

ἂν, particula est quae dicitur conditionalis, eaque post-

ponitur, etiam mediae orationi infertur. Conditio autem quam ἄν indicat est vel aperta (velut in enuntiatis quae dicuntur hypotheticis) vel latens (ita ut conditio e praegressis intelligenda sit, v. c. Conv. 175. D: οὐ γὰρ ἂν προαπέστης, int. εἰ μὴ εὖρες αὐτό. Pol. VIII. 554. B: οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ ἐστήσατο, int. si de disciplina cogitasset). I. In enuntiatis hypotheticis Graeci indicativo praeteriti utuntur ut significant certo aliquid eventurum esse vel fuisse, si aut nisi aliud quid acciderit vel accidisset (ut Latin. *labebar longius, nisi me retinuissem*; vern. *ich war verloren, wenn er mich nicht rettete*). Prot. 313. A: εἰ ... τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε ἔδει τω ... πολλὰ ἂν περιεσκέψω cet. Gorg. 516. E: εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοὶ ... οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἐπασχον. Ib. εἰ μὴ διὰ τὸν πρῦτανιν, ἐνέπεσεν ἂν. Pol. I. 337. B: εἴ σοι εἶπεν ... τί ἂν αὐτῷ εἶπες πρὸς ταῦτα; Apol. 31. D: εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ πράγματα, πάλαι ἂν ἀπολώλη cet. Bis pos. Prot. 311. B: ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις ... ἀργύριον τελεῖν ... εἴ τίς σε ἤρειτο ... τί ἂν ἀπεκρίνω; C. Gorg. 447. D: ὥσπερ ἂν εἰ ἐτύγγαμεν ὧν ὑποδημάτων θημιουργός, ἀπεκρίνατο ἂν δῆπου σοι ὅτι cet. Etiam in simplici oratione ponitur, ita ut conditio in orationis cohaerentia lateat. Phaedr. 228. A: καίτοι ἐβουλόμην γ' ἂν (vellem, int. si fieri posset) μᾶλλον ἢ μοι πολὺ χρυσιον γένεσθαι. Gorg. 516. C: καὶ ταῦτ' εἰς αὐτόν, ὃν ἤμιστ' ἂν ἂν ἐβούλετο (int. si impedire potuisset). Pol. I. 349. B: οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστειός ... καὶ εὐθδης. Phaed. 91. B: καλὸν γὰρ ἂν ἦν. Apol. 22. B: ἀπάντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἐλεγον (int. si interrogarentur vel tale quid) περὶ ὧν cet. Ponitur etiam ita ut iudicet aliquid factum esse si casus, tempus vel animus tulisset, h. e. in actione repetita vel re saepius facta. Apol. 22. B: ἀναλαμβάνων ... αὐτῶν τὰ ποιήματα ... διηρωτων ἂν αὐτοὺς τί λέγοιεν. Etiam indicativus praesentis et futuri ponitur, si part. ἂν neque ad verbum refertur neque totam orationem modo aliquo afficit, sed ad vocem aliquam singularem pertinet eamque effert (ita ut incertum illud ἂν, vern. *wohl*, pro fortiore: *profecto, sine dubio* positum sit: siquidem Attici urbani lenius usurpant pro graviore vel fortiore). Sic codd. fere omnes Pol. I. 352. E. scribunt οὐκοῦν δικαίως ἂν ταῦτα τούτων φαιμέν (edd. φαῖμεν) ἔργα εἶναι (ubi ἂν ad δικαίως refertur, vern. *wohl*, h. e. *unstreitig mit Recht*). X. 610. A: ὀρθότατ' ἂν ... λέγεις (ubi Ven. et Flor. γ' scribunt λέγοις). Legg. IV. 712. E: ἐγὼ ... οὕτω νῦν ἐξαίφνης ἂν ἐρωτηθεῖς ... οὐκ ἔχω διορισάμενος εἰπεῖν cet. Euthyd. 287. D: καὶ νῦν οὐδ' ἂν ὀτιοῦν (vern. *gar nichts*) ἀποκρίνει (Vat. Θ et edd. recentt. ἀποκρινεῖ). Pol. X. 615. D: οὐχ ἡκεῖ ... οὐδ' ἂν (vern. *auch gar nicht*) ἤξει δεῦρο (ubi v. ἤξοι). Apol. 29. C: ὥς, εἰ διαφευξοίμην, ἤδη ἂν ὑμῶν οἱ υἱεῖς ... πάντες παντάπασι διαφθαρήσονται. Euthyd. 274. E: ὑμεῖς

... τῶν νῦν ἀνθρώπων κάλλιστ' ἂν προτρέψετε (v. προτρέψαιτε) εἰς φιλοσοφίαν cet. Phaed. 61. C: οὐδ' ὅπωςτιοὺν ἂν σοι ἐκὼν εἶναι πείσεται (ubi codd. plur. ἂν ignorant). — II. ἂν ad verbum relatum optativum requirit, si res indicabile e cogitatione, opinione vel optato suspensa (h. e. probabile quid, quod fieri posse sumitur vel futurum cogitatur). Prot. 310. A: διπλῇ ἂν εἴη χάρις. 312. C: θαυμάζοιμι ἂν εἰ οἶσθα. 312. A: σὺ δὲ ... οὐκ ἂν αἰσχύνοιο ... σαυτὸν σοφιστήν παρέχων; Phaed. 76. B: ἀνὴρ ἐπιστάμενος ... ἔχοι ἂν δοῦναι λόγον; Gorg. 469. B: βουλοίμην ἂν ἔγωγε οὐδέτερα cet. Conv. 175. A: θαυμάζω καὶ αὐτὸς ποῦ ἂν εἴη. 176. C: ἔρμαιον ἂν εἴη ἡμῖν ... εἰ ὑμεῖς ... νῦν ἀπειρήκατε. 195. D: εὐ ἂν ἔχοι ... εἰ τοιοῦτον εἴη ἡ σοφία. Pol. II. 357. B: ἔγωγ' ἂν ἐλοίμην, εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη. Lys. 206. A. al. innum. Etiam in enuntiatis quae dicuntur hypotheticis optativus ponitur ita ut part. ἂν (wohl) aliquid significet ex cogitatione vel opinione suspensum esse (v. c. τί ἂν — vern. was meinst du wohl cet.). Prot. 311. D: εἰ οὖν τις ἡμᾶς ... ἔροιτο ... τί ἂν αὐτῷ ἀποκριναιμέθα; 312. D: εἰ δὲ τις ἐκείνο ἔροιτο ... τί ἂν ἀποκριναιμέθα; 327. E: ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς τίς διδάσκαλος τοῦ ἐλληνίζειν, οὐδ' ἂν εἰς φανείη. Gorg. 456. C: εἰ πρὸς ἄλλον γε δημιουργὸν ... ἀγνοίζοιτο, πείσειεν ἂν αὐτὸν ἐλέσθαι ὁ ῥητορικός cet. 469. C. al. Ἄν cum part. εἰ et optat. etiam iungitur ubi significatur aliquid sumi vel poni. Prot. 329. B: καὶ ἐγὼ εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ πειθοίμην ἂν (int. si sumat virtutem doceri posse), καὶ σοὶ πείθομαι. Men. 79. C: τί ἐστὶν ἀρετή, εἰ μετὰ μορίου ἀρετῆς πᾶσα πράξις ἀρετὴ ἂν εἴη (int. ut tu ponis; vern. wenn jede Handlung ... Tugend sein soll). 98. B: εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι (vern. wenn ich gestehen würde, quo significatur hoc poni tantummodo) ... ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην ἂν ὦν οἶδα. Legg. X. 905. C: εἰ δ' ἐπιδεῆς ἔτι λόγον τινὸς ἂν εἴης (vern. wenn du ... solltest) ... ἐπάκουε. Alc. II. 144. B: εἰ ... ἀγνοήσαις τε καὶ οἰηθείης ἂν (und wenn du vielleicht glaubtest) ἄλλον εἶναι τινα, ἀρ' ἔτι ἂν αὐτὸν τολμήσαις ἀποκτείνειν; Hinc ἂν c. optat. necitur ubi quid ponitur quod ex ante positis vel concessis colligitur. Euth. 13. D: ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ οὐσιότης; Ib. ὑπηρετική τις ἂν ... εἴη θεοῖς. 14. C: ἐπιστήμη ἀρα αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς ἡ οὐσιότης ἂν εἴη ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Porro ἂν c. optat. ponitur ubi vern. so cum imperat. usurpamus (hic quoque ex antecedd. aliquid colligitur). Parm. 126. A: λέγοις ἂν ... τὴν δέχοιν. Phaedr. 227. C: λέγοις ἂν (vern. so rede vel so sage es). 229. B: προάγοις ἂν. Legg. I. 643. B. VI. 782. D. al. — III. Vocibus relativis subiectum (v. c. ὃς ἂν) est si quis (quocirca coniunctivus sequitur), quicumque et simplic. qui (non is qui, ut certa quaedam persona vel res significetur, sed infinite qui). Prot. 326.

E: ὅς δ' ἂν ἐκτὸς βραίνῃ τούτων, κολάζει (ἢ πόλις). 334. D: ἐπιλανθάνομαι περὶ οὗ ἂν ἢ ὁ λόγος. Phaedr. 244. A: οὐκ ἔστ' ἐνυμνος λόγος, ὅς ἂν ... φῆ cet. Phaed. 68. B: οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον ... τοῦτο ἀνδρός, ὃν ἂν ἴδῃς (vern. *wenn du ihn ... siehst*) ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος cet. Theaet. 205. E: τοῦτο ... μὴ ἀποδεχόμεθα, ὅς ἂν λέγῃ cet. Conv. 176. C: ὥστ' ἐξαρκέσει αὐτῷ ὁπότερ' ἂν ποιῶμεν. Pol. I. 330. C: τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ὡς τὸ πολὺ οἱ ἂν μὴ αὐτοὶ κτήσωνται. 331. A. Euth. 3. C: ὃν δ' ἂν καὶ ἄλλους οἴωνται ποιεῖν τοιοῦτους, θυμούνται (ubi antec. ἂν *τινα οἴωνται*). Hipp. mai. 283. B: τούτου δ' ὅρος ἐστὶν ἄρα, ὅς ἂν πλείστον ἀργύριον ἐργάσῃται. al. Sic etiam ὅπως cet. Theaet. 205. E: al. Contra indicativus excipit pron. relat. et part. ἂν, si conditio ponitur ex praegr. oratione intelligenda vel in ipsa oratione latens. Phaed. 57. B: οὔτε τις ξένος ἀφίκεται ... ὅστις ἂν (int. *si venisset*) ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἴός τ' ἦν περὶ τούτων. Phaedr. 243. B: τούτων δ' ... οὐκ ἔστιν αὐτ' ἂν ἔμοι εἶπες (v. *εἶπης*) ἡδῶ. — IV. Cum infinitivo ἂν ponitur vī quae dicitur potentiali, ita ut indicet quod quis fieri posse vel futurum esse cogitet. Crat. 391. A: ἀλλὰ δοκῶ μοι ὥδε ἂν μᾶλλον πεισθῆσεσθαι σοι. 424. A: οὗτος ἂν εἶναι ὁ ὀνομαστικός (δοκεῖ). Pol. I. 336. E: καὶ μοι δοκῶ ... ἄφρονος ἂν γενέσθαι. IV. 422. B: οὐκ ἂν δοκεῖ σοι ῥαδίως μάχεσθαι; V. 457. D: οὐκ οἶμαι ... περὶ γε τοῦ ἀφιέλιμον ἀμφισβητεῖσθαι ἂν. 506. A. VI. 506. A: μαντεύομαι ... μῆδ' ἂν ἐνα αὐτὰ πρότερον γινώσεσθαι ἱκανῶς. Crit. 53. C. al. seexc. — V. Cum particip. Phaedr. 260. A: τὰ δόξαντα ἂν πλήθει. 458. B: τῶν ἡδέως μὲν ἂν ἐλεγχθέντων ... ἡδέως δ' ἂν ἐλεγχάντων. 460. A: οὐκ ἂν ποτε ἀδικήσας. Soph. 224. A: ἐμπορον ὁρθῶς ἂν λεγόμενον. Phil. 52. C: τὰς σχεδὸν ἀκαθάρτους ἂν λεχθείσας. Pol. I. 344. A: τοὺς ... ἀδικῆσαι οὐκ ἂν (vern. *gar nicht*) ἐθέλοντας (sic. Legg. X. 900. A: οὐκ ἂν ἐθέλων.). V. 463. D: ὡς οὔτε ὅσια οὔτε δίκαια πράττοντος ἂν εἰ ἄλλα πράττοι, ἢ ταῦτα. 478. E. VIII. 562. A. Euth. 3. D. al. Etiam adiectivis adiungitur supplendis participio. Pol. IX. 577. B: ἡμεῖς εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν κρῖναι. — VI. Repetitur ita ut verbum praecedens intelligi oporteat. Prot. 328. A: ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς ... οὐδ' ἂν εἰς φανείῃ, οὐδέ γ' ἂν (int. *φανείῃ*) εἰ ζητοῖς cet. Phil. 36. D: δόξας μὲν ἐγώ γ' ἂν που ἐνγυχωροίην, τὰ δ' ἑτερα ταῦτα οὐκ ἂν. 43. A. Parm. 137. C. al. Porro repetitur, ubi duae vel plures actiones inter se connexae ponuntur. Phaedr. 276. B: τῇ γεωργικῇ χρώμενος ἂν τέγνη ... ἀγαπῶν ἂν (*artem colendi adhibebit et — satis habebit*). Theaet. 165. D: ἂ ἐλλοχῶν ἂν πελταστικὸς ἀνὴρ ... ἐρόμενος ... ἐμβαλὼν ἂν εἰς τὸ ἀκούειν ... ἡλεγχεν ἂν (*quae interrogans ut insidias pararet ... si irrumperet ... refutaret*). Apol. 31. A: ὑμεῖς ...

τάχ' ἂν ἀχθόμενοι ... κρούσαντες ἄν με ... θαδίως ἂν ἀπο-
κτείναιτε (ubi prius ἄν cum v. τάχα ad partic. ἀχθόμενοι
pertinet et reliqua sonant: *me ferietis ... et occidatis*). Pol. X.
598. C. al. Geminatur etiam ita ut alterum ἂν ad verbum,
alterum ad aliam vocem pertineat. Phaedr. 232. C: εἰκότως
ἂν τοὺς ἐρῶντας μᾶλλον ἂν φόβοιο. Gorg. 475. E: ὅτι οὐτ'
ἂν ἐγὼ οὐτ' ἂν σὺ οὐτ' ἄλλος οὐδεὶς ... δέξαιτ' ἂν μᾶλλον
ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι. Pol. VII. 526. C: οὐκ ἂν θαδίως
(vern. wohl nicht leicht) οὐδὲ πολλὰ ἂν εὖροις. Similiter καὶ
(vern. wohl auch) — ἂν ponitur. Alc. I. 119. D: ἀλλὰ καὶ
εἰ τιμῆρη διανοοῦ κυβερνᾶν ... ἤρκει ἂν σοι cet. II. 142. D:
ἀλλὰ καὶ εὐξαιντ' ἂν γενέσθαι. — VII. Ἄν a verbo suo
divellitur interposito οἶμαι, ἔφη al. Conv. 202. D: τί οὐν
ἂν, ἔφη, εἴη ὁ Ἔρως; Pol. I. 333. A: πρὸς γε ὑποδῆ-
μάτων ἂν, οἶμαι, φαίης κτήσιν. al. Etiam cum praegressae
orationis voce aliqua (v. c. οὐκ, οὐν) nectitur et a verbo suo
divellitur. Phaed. 87. A: τί οὐν ἂν φαίη ὁ λόγος ἐτι ἀπι-
στεῖς; 102. A: σὺ δ' οἶμαι ἂν ὡς ἐγὼ λέγω ποιοῖς. Tim.
26. B: οὐκ ἂν οἶδ' εἰ δυναίμην. Hipp. mai. 299. A: μαν-
θάνω ἂν ἴσως φαίη καὶ ἐγὼ cet. — VIII. Graeci pro ora-
tione e conditione suspensa (quae hypothetica vocitatur) abso-
luta vel directa utuntur, ut gravior existat sensus (ut Lat.
longum est, oportebat al.). In quibus quidem enuntiatis cave
omissam existimes part. ἂν. Conv. 190. C: αἱ τιμαὶ ... ἀν-
τοῖς καὶ τὰ ἱερὰ ... ἠφανίζετο (vern. waren vernichtet, int.
sie waren vernichtet). Theaet. 180. D: ὀλίγον ἐπελαθομένην.
Conv. 198. C: ὀλίγον ἀποδράς ὠχόμεν. Pol. VIII. 536. B.
al. Sic ἦν, εἶχεν al. sine part. ἂν ponuntur: Prot. 327.
C. Gorg. 514. C. Pol. III. 406. E. V. 450. D. al. Saepius
vero ἂν, ubi omissum videtur, e praegressa oratione sup-
pleri oportet, velut Prot. 356. D. Phaedr. 229. C. Pol. I.
352. E. II. 360. B. 382. E. Charm. 171. E. al.

ἀνά, in distributione ponitur, ut ἀν' ἕκαστον ἔτος,
quotannis, Alc. II. 148. E. 150. A. *i. q. κατά. Phaed. 110.
D: ἀνά λόγον (v. ἀνάλογον) τὰ φνόμενα φύεσθαι. Ib. ἀνά
τὸν αὐτὸν λόγον.

ἀναβαίνειν, ascendo, progredior; etiam conscendo sugge-
stum, prodeō in scenam, surgo ad dicendum. Pol. X. 616. A:
ὅτε ἀναβαῖνοι. Apol. 31. C: ἀναβαίνων εἰς τὸ πλῆθος τὸ
ἡμέτερον. Conv. 194. B: ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα.
Apol. 33. D. 40. B: ἡνίκα ἀνέβαινον ἐνταυθοὶ ἐπὶ τὸ δι-
καστήριον. 17. D: νῦν ἐγὼ πρῶτον ἐπὶ δικαστήριον ἀνα-
βέβηκα. Euthyd. 305. C: ἐπὶ δικαστήριον ἀναβεβήκεναι.
Apol. 36. A: εἰ μὴ ἀνέβη Ἄντος cet. Pol. VII. 519. D:
ἀναβῆναι ἐκείνην τὴν ἀνάβασιν. X. 616. A. Gorg. 486.
B: εἰς τὸ δικαστήριον ἀναβάς. Pol. II. 365. B. (Pind.) VII.
517. A: ἀναβάς ἄνω, X. 617. D: ἀναβάντα ἐπὶ τι βῆμα
ὑψηλόν. VII. 519. D: ἀναβάντες. Alc. I. 117. B: ἀναβή-

σει εἰς τὸν οὐρανόν. Pol. X. 615. E: ἀναβήσεσθαι. *conscendo. Phaed. 113. D: ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματα ἔστιν. *progredior. Pol. IV. 445. C: ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἀναβέβηκαμεν τοῦ λόγου. *ascendo, h. e. ad regem Persarum (in Asiam mediterraneam) tendo. Alc. I. 123. B: τῶν ἀναβεβηκότων παρὰ βασιλέα.

ἀναβάλλομαι, *reicio, differo, procrastino*. Phaed. 107. A: ὡς οὐκ οἶδα εἰς ὄντινά τις ἂν ἄλλον καιρὸν ἀναβάλλοιτο. Alc. II. 151. A: εἰς τότε ... καὶ τὴν θυσίαν ἀναβάλλεσθαι. Menex. 234. B: ἀνεβάλοντο εἰς τὴν αὔριον. Conv. 174. E: εἰς αὐτὴς ἀναβαλοῦ. Pol. V. 458. B: ἐκεῖνα ... ἀναβαλέσθαι. Pass. Pol. III. 400. C: ταῦτα ... εἰς Δάμωνα ἀναβεβλήσθω. *pallium attollo, h. e. colligo. Theaet. 175. E: ἀναβάλλεσθαι ... ἐπιδέξια ἐλευθέρως.

ἀνάβασις, ἡ, *ascensus*. Pol. VII. 515. E: διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους. 517. B: τὴν ... ἂνω ἀνάβασιν. 519. D. Conv. 190. B: τὸ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνάβασιν ἐπιχειρεῖν ποιεῖν.

ἀναβάτης, ὁ, *eques*. Critia 119. A: ἵππους ... δύο καὶ ἀναβάτας.

ἀναβιβάζω, *impono*. Pol. V. 467. E: ἐπὶ τοὺς ἵππους ... ἀναβιβαστέον ὡς νεωτάτους. Med. *prodire facio, produco* (meo nomine meaque ipse causa). Apol. 18. D: οὐδὲ ... ἀναβιβάσασθαι οἷόν τ' ἔστιν αὐτῶν ἐνταυθοῖ cet. 34. C: παιδία ... αὐτὸν ἀναβιβασάμενος. D.

ἀναβιώ, *revivisco*. Pol. X. 614. B: ἀνεβίω. Hipp. mai. 281. D: εἰ ... νῦν ἡμῖν ... ὁ Βίας ἀναβιώη. Epin. 974. A: πάλιν ἀναβιώναι. Pol. X. 614. B: ἀναβιοὺς δὲ cet. Med. in *vitam revoco*. Phaed. 89. B: εἰν ... μὴ θυνώμεθα αὐτὸν ἀναβιώσασθαι.

ἀναβιώσκομαι, *revivisco*. Conv. 203. E: τότε δὲ ἀποθνήσκει, πάλιν δὲ ἀναβιώσκειται. Phaed. 72. C: εἰ ... μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο. 71. E. et 72. D: ἀναβιώσκεσθαι. Polit. 271. B: ἀναβιωσκομένους. 272. A: ἐκ γῆς ... ἀνεβιώσκοντο πάντες. *in *vitam revoco*. Crit. 48. C: τῶν ἑαδίως ἀποκτινύντων καὶ ἀναβιωσκομένων γ' ἂν, εἰ οἱοί τε ἦσαν.

ἀναβλαστάνω, *germino, nascor*. Legg. VIII. 845. D: τοῖς ὕδασι ξύντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστάνόντων.

ἀναβλέπω, *suspicio*. Pol. VII. 515. C: πρὸς τὸ φῶς ἀναβλέπειν. Αχ. 370. B: ἀναβλέψαι ... εἰς τὸν οὐρανόν. Pol. X. 621. B: ἐξαίφνης ἀναβλέψας ἰδεῖν. Phaed. 116. D: ἀναβλέψας πρὸς αὐτόν. *oisum *recupero*. Phaedr. 243. B: παραχρῆμα ἀνέβλεψεν.

ἀναβολή, ἡ, *dilatio*. Legg. XI. 915. D: μηδ' ἐπὶ ἀναβολῇ πράσιν ... ποιῆσθαι. Conv. 201. D: δέκα ἔτη ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου. Legg. VIII. 850. B. VI. 768. E: ἀναβολῶν ... καὶ ὄκνων. XII. 956. E. *amiculum (Spartanorum). Prot. 342. C: βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσιν.

ἀναβοῶ, *alta voce clamo*. Ep. I. 309. D: ἀναβοῶντα ποιοῦσι. VII. 348. B: παιωνά τινα ἀναβοήσαντες βάρβαρον καὶ πολεμικόν.

ἀναβρυσχόμεαι, *eiulo, lamentor*. Phaedr. 117. D: ἀναβρυσχόμενος.

ἀναγινώσκω, *recito, lego*. Phaedr. 230. E: ἀναγινώσκει. Charm. 161. D: ὅταν γράφῃ ἢ ἀναγινώσκη. Prot. 325. E: ἀναγινώσκειν ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. Parm. 127. C. Charm. 159. C. 161. D. E. Lys. 209. B. Phaedr. 98. B: ἀναγινώσκων. 97. B: ἀκούσας ... ἀναγινώσκοντος. De lucri cup. 228. E. Phaedr. 98. B: λαβὼν τὰς βίβλους ... ἀνεγίνωσκον. Theaet. 152. A: ἀνέγνωκα et ἀνέγνωκας. Gorg. 462. C: ἐν τῷ συγγράμματι ὃ ἐγὼ ἔναγχος ἀνέγνω. Phaedr. 262. D: ἴθι δὴ μοι ἀνάγνωθι τὴν τοῦ ... λόγου ἀρχήν. 228. E. et 263. E: βούλει ... ἀναγνώμεν. Parm. 127. D: τὴν πρώτην ὑπόθεσιν ... ἀναγνῶναι. Pol. II. 368. D: γράμματα σμικρὰ πόρρωθεν ἀναγνῶναι. Legg. VII. 810. B. Apol. 19. B. Ep. VII. 323. C. II. 312. D: ἴν' ὃ ἀναγνοὺς μὴ γνῶ. 314. C. III. 315. C. Pass. Parm. 127. C: τῶν λόγων ἀναγινωσκομένων. Lys. 209. A: ἀναγνωσθῆναι ἢ γραφῆναι. Parm. 127. D: ἀναγνωσθείσης (τῆς ὑποθέσεως). Med. Theaet. 143. B: ὁ παῖς ἀναγνώσεται. Legg. VI. 755. A. Phaedr. 230. E: ἀναγνώσεσθαι. Theaet. 198. E: ἢ τι ἀναγνωσόμενος.

ἀναγκάζω, *cogo, urgeo*. Conv. 189. A: φύλακά με τοῦ λόγου ἀναγκάζεις γίνεσθαι τοῦ σαυτοῦ. Prot. 326. C: ἢ πόλις ... τοὺς τε νόμους ἀναγκάζει μανθάνειν cet. Phaedr. 233. B. 254. A. Prot. 325. E: ἐκμανθάνειν ἀναγκάζουσιν. 326. B. Pol. II. 363. D. IV. 420. D: μὴ ἀνάγκας ἡμᾶς ... προσάπτειν. V. 473. A. Gorg. 480. C: ἀναγκάζειν ... αὐτὸν ... μὴ ἀποδειλιάν. Polit. 274. C. Pol. III. 400. A. Prot. 327. D: μηδὲ ἀνάγκη μηδεμίᾳ ... ἀναγκάζουσα. Phaedr. 116. C: ἀναγκαζόντων τῶν ἀρχόντων. Crat. 436. D: ἡνάγκαζεν. Soph. 240. C: ὁ ... σοφιστῆς ἡνάγκακεν (al. ἡνάγκασεν) ἡμᾶς ... ὁμολογεῖν. De lucri cup. 232. bis. 228. B: ἡνάγκασε. Pol. I. 344. D: ἡνάγκασαν ὑπομεῖναι. VIII. 555. D. Ep. VII. 337. A: ἀναγκάσωσιν. Pol. VII. 519. C: ἀναγκάσαι. Legg. XI. 926. C. Gorg. 447. A: ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρέψαι. Pol. VII. 521. B: τίνας ... ἄλλους ἀναγκάσεις ἔναι ἐπὶ φυλακὴν τῆς πόλεως cet. Soph. 225. A. Legg. IX. 862. D. Theaet. 169. A: ἀναγκάσειν. Pass. Pol. VI. 505. B: ἀναγκάζονται ... φάναι. VIII. 565. B. IV. 437. A: ἵνα μὴ ἀναγκαζόμεθα ... μηχανέιν. V. 472. C. Prot. 326. C: ἵνα ... μὴ ἀναγκαζῶνται ἀποδειλιάν. Phil. 55. B: ἀναγκάζεσθαι. Pol. II. 370. C: ὅτι οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος. VII. 517. D. Crat. 421. B: τὸ ἀναγκαζόμενον ἥσυχάζειν. Pol. III. 407. A. VI. 511. A. Phaedr. 254. A: ὡς δεῖνὰ καὶ παράνομα ἀναγκαζόμενῳ.

Legg. III. 679. B: ἀναγκαζόμενοι. XI. 926. C. Hipp. mai. 285. D: ἡνάγκασμαι. Phaedr. 239. C: ὃς ἤθ' πρό ἀγαθοῦ ἡνάγκασται διώκειν. Pol. VII. 524. A. Menex. 248. A. Theaet. 157. B: ἡναγκάσμεθα. Phaedr. 257. A: ἡναγκα-σμένη ... εἰρῆσθαι. Pol. VII. 519. A: κακία δ' ἡναγκασμέ-νον ὑπηρετεῖν. VI. 499. B: ὑπὸ τάληθους ἡναγκασμένοι. VII. 514. A. Euthyd. 294. D: ἡναγκάσθην ... εἰρῆσθαι. Ep. VII. 326. A. Prot. 338. E: ἡναγκάσθῃ ὁμολογῆσαι cet. Phaedr. 254. B. Pol. VII. 524. C. Tim. 21. C. Polit. 277. B: ἡναγκάσθημεν ... προσχρήσασθαι. Conv. 220. A: ὁπότε ἀναγκασθείῃ. 219. E: ὁπότε ... ἀναγκασθείῃμεν cet. Prot. 358. D: ὅταν ... ἀναγκασθῇ ... αἰρεῖσθαι. Theaet. 145. C. Phil. 18. A. Conv. 210. C. Pol. IV. 422. A. Legg. VII. 798. A. Pol. V. 471. B: μέχρι οὗ ἂν οἱ αἵτιοι ἀναγκασθῶ-σιν cet. Phaedr. 242. A: πρὶν ὑπὸ σοῦ τι μείζον ἀναγκα-σθῆναι. 243. D. Gorg. 482. D. 509. E. Charm. 169. C. Legg. IX. 873. C: ἀναγκασθεῖς. Crit. 52. E. Hipp. min. 370. E. Legg. V. 736. C: νομοθετεῖσθαι ἀναγκασθείῃ πό-λει. VI. 780. B: ἀναγκασθεῖσι. Soph. 244. D: μηδεὶς ὄνομα ἀναγκασθήσεται λέγειν. Pol. VI. 486. C. 490. D. Charm. 157. C. Theaet. 190. E: πολλὰ ἀναγκασθῆσόμεθα ὁμολογεῖν καὶ ἄτοπα. **argumentis cogo aliquem ut concedat, persuadeo*. Gorg. 472. B: οὐ γὰρ με σὺ ἀναγκάζεις. Pass. Conv. 223. D: ταῦτα ... ἀναγκαζομένους αὐτοὺς ... νυστά-ζειν. **probo, demonstro*. Theaet. 153. C: τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω προσβιβάζων ... ὡς cet. 196. B: τούτῳ αὐτῷ ἡναγκάζομεν μὴ εἶναι ψευδῆ δόξαν. Pol. X. 611. B: ὅτι ... ἀθανάτον ψυχὴ καὶ ὁ ἄρτι λόγος καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγκά-σειαν ἄν. **necessarium puto, contendo*. Crat. 432. D: μὴ ἀνάγκαζε πάντ' ἔχειν τὰ γράμματα (ὄνομα). Conv. 202. A: μὴ ... ἀνάγκαζε ὃ μὴ καλὸν ἐστὶν αἰσχρόν εἶναι cet. Crat. 432. C: οὐκ ἀναγκάζειν ... μηκέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι. Parm. 133. C: ἀλλ' ἀπίθανος ἂν εἴη ὃ ἄγνωστα αὐτὰ ἀναγκάζων εἶ-ναι. — Verb. Pol. II. 378. D: τοὺς ποιητὰς ... ἀναγκα-στέον λογοποιεῖν. IV. 421. C. VII. 540. A. Legg. XII. 965. C. Pol. VII. 539. E: ἀναγκαστέοι ἄρχειν τὰ τε περὶ τὸν πόλεμον cet.

ἀναγκαῖος, ὃ ἢ et αἴα, αἶον, *necessarius*; etiam *cogens*. Pol. VIII. 559. A: οὐχ ἡ τοῦ φαγεῖν (ἐπιθυμία) ... ἀνα-καῖος ἂν εἴη; B: ἡ ... τοῦ σίτου ἀναγκαῖα. Legg. VII. 806. A: ἀναγκαῖα τυγχῇ. Prot. 324. E: οὐ ἀναγκαῖον πάν-τας ... μετέχειν. Phaedr. 240. C: τό γε ἀναγκαῖον ... βαρὺ παντὶ περὶ πᾶν λέγεται. Soph. 260. B. Crat. 420. D: τὸ ... ἀναγκαῖον ... ἀπείκασται ... τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορείᾳ. Conv. 185. E. Pol. VII. 525. B: πολεμικῶ ... ἀναγκαῖον μαθεῖν ταῦτα. Tim. 75. E: ἀναγκαῖον ... πᾶν ὅσον εἰσέρχεται τρο-φὴν διδόν τῷ σώματι. Legg. VIII. 848. A: τροφῆς ἀναγ-καίου δεόμενον. Ep. VI. 322. E: ἀναγκαῖας (σοφίας) ἐπι-

μελίσθαι. Pol. VI. 493. C: τὴν ... τοῦ ἀναγκαίου καὶ ἀγαθοῦ φύσιν. Legg. VIII. 847. C: μηδενὸς ἀναγκαίου χάριν. Pol. V. 565. C: διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαίαν. I. 347. C: ὡς ἐπὶ ἀναγκάιον (ἰόντες). VII. 520. E. VIII. 559. A. Legg. VII. 818. A. Phil. 72. E: εἰ ... τινὲς ἀναγκαῖαι (ἡδοναί). Pol. VIII. 558. D: αἱ (ἡδοναί) οὐκ ἀναγκαῖαι κέκληνται. Legg. II. 662. B: οὕτως ἀναγκαῖα ... ὡς οὐδὲ ... Κρήτη νήσος σαφῶς. VI. 774. C: τὰ ... ἀναγκαῖα ὑπάρχοντά ἐστι πᾶσι cet. VII. 818. A. D. Pol. VIII. 561. A: τῶν μὴ ἀναγκαίων ... ἡδονῶν. Tim. 40. E: ἄνευ τε εἰκότων καὶ ἀναγκαίων ἀποδείξεων. Critia 109. E: ἐν ἀπορίᾳ ... τῶν ἀναγκαίων ... ὄντες. Legg. VIII. 848. A. XII. 958. A. Epin. 975. C. Prot. 346. B: πρὸς ταῖς ἀναγκαῖαις (ἐχθραῖς). Pol. VIII. 561. A: ἐκ τοῦ ἐν ἀναγκαῖοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου. Legg. XII. 967. A: ταῖς ... ἀναγκαῖαις ἄλλαις τέχναις. Legg. I. 635. B: ὁπόταν εἰς ἀναγκάιους ἔλθῃ πόνοις cet. VI. 754. B: ἀναγκάιους ... ξυμμάχους. Pol. VIII. 554. A: τὰς ἀναγκάιους (v. ἀναγκαῖας) ἐπιθυμίας. 558. D: τὰς τε ἀναγκάιους ἐπιθυμίας καὶ τὰς μὴ. 559. A. 561. A. IX. 572. C. 581. E: καλεῖν τῷ ὄντι ἀναγκαῖας. Phaed. 116. C: ὡς ῥᾶστα φέρειν τὰ ἀναγκαῖα. Phaedr. 268. E: τὰ ... πρὸ ἁρμονίας ἀναγκαῖα μαθήματα ἐπίστασαι. Pol. VI. 493. C: τὰ ἀναγκαῖα δίκαια καλοῖ. Sis. 387. B: ἀσχολία ... μοί τις ἐγένετο ἀναγκαιοτέρα. Gorg. 505. E: ἀτὰρ κινδυνεύει ἀναγκαιοτάτον εἶναι οὕτως. Parm. 165. C. Phil. 49. B. 54. C. 63. B: τόδ' αὐτὰς ἀναγκαιοτάτον εἶναι λέγειν. Pol. VII. 540. E: μέγιστον δὲ καὶ ἀναγκαιοτάτον τὸ δίκαιον. Legg. VI. 752. E. Epin. 974. D: ἀναγκαιοτάται (ἐπιστήμαι). Plur. ἀναγκαῖα adverbii instar pos. Legg. XII. 953. A: ἀναγκαῖα μὲν, ὡς ὀλίγιστα δ' ἐπιχωριμένους. *qui non habet nisi quae necessaria sunt (vern. nothdürftig). Pol. II. 369. D: εἴη δ' ἂν ἢ γε ἀναγκαιοτάτη πόλις ἐκ τεττάρων ἢ πέντε ἀνδρῶν. *etiam res ipsa dicitur ἀναγκαῖα in qua necesse est (ἀναγκάιον) aliquid facere. Gorg. 449. B: εἰσὶ ... ἐνταῖς τῶν ἀποκρίσεων ἀναγκαῖαι διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι. Legg. I. 643. C: τῶν μαθημάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι. Soph. 242. B: τὴνδε ... τὴν ὁδὸν ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι τρέπεσθαι. *convincendi vel probandi oim habens. Soph. 265. D: μετὰ πειθούς ἀναγκαῖας ἐπεχειροῦμεν ποιεῖν ὁμολογεῖν. *necessarius, i. e. cognatus. Pol. IX. 574. B: ἐνεκα ... οὐκ ἀναγκαῖας εἰαίρας ... τὴν ἀναγκάϊαν μητέρα. Ib. ἐνεκα ὠραίου ... οὐκ ἀναγκαίου ... ἀναγκαῖον πρεσβύτην πατέρα.

ἀναγκαιῶς, necessario, ratione necessaria. Pol. VII. 527. A: λέγουσι ... γελοιῶς τε καὶ ἀναγκαιῶς (ud usum s. ita ut ad usum vel necessitatem spectent). Tim. 69. D: εὐχερα-σάμενοι τ' αὐτὰ ἀναγκαιῶς τὸ θνητὸν γένος ξυνέθεσαν. Legg. III. 687. C: τοῦτ' αὐτὸ καὶ εὐχόμεθ' ἂν ἀναγκαιῶς

διὰ τέλους. VI. 757. E. IX. 872. E: παθεῖν ... ἀναγκαίως. X. 895. B. Locr. 104. D. Cum v. ἔχειν est i. q. ἀναγκαῖον εἶναι. Phaed. 91. E: ἀναγκαίως ἔχειν ἄλλοθί που πρότερον ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν. Pol. X. 618. B: διὰ τὸ ἀναγκαίως ἔχειν ... ἄλλοιαν γίγνεσθαι. Legg. VI. 771. B. Phil. 40. C: ἀναγκαιότατα λέγεις. 56. A. al.

ἀναγκαστικός, ἡ, ὄν, *cogens*. Legg. XI. 930. B: ἐμβουλευτικός ἂν εἴη νομιός ... οὐκ ἀναγκαστικός.

ἀναγκαστῶς, *necessario*. Ax. 366. A: οἷς ἀναγκαστικῶς ... ἡ ψυχὴ συναλοῦσα ... ποθεῖ.

ἀνάγκη, ἡ, *necessitas*; *quicquid cogit vel urget*; *ratio, causa*; *necesse est*. Prot. 327. D: μὴδὲ ἀνάγκη μὴδεμία ... ἀναγκάζουσα ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι. 314. B: ἀλλ' ἀνάγκη (*necesse est*) ... ἀπιέναι. 317. A. Phaedr. 243. A: ἔμοι ... καθήρασθαι ἀνάγκη. Gorg. 475. B: οὐ καὶ τοῦτο ἀνάγκη; 499. B: οὐ ταῦτα ἀνάγκη; Crat. 403. C: δεσμός ... πότερος ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; Conv. 200. A: ἀντὶ τοῦ εἰκότος εἰ ἀνάγκη οὕτως cet. Pol. I. 353. E: ἀνάγκη ἄρα κακὴ ψυχὴ κακῶς ἄρχειν cet. VI. 493. D: ἡ Διομηδεῖα λεγομένη ἀνάγκη. Epin. 982. B: ἡ ψυχῆς ... ἀνάγκη νοῦν κεκτημένης cet. Phaedr. 240. E: ἀνάγκης αἰεὶ προσκειμένης μεταχειρίζεσθαι. Phaed. 109. A: μῆτε ἄλλης ἀνάγκης μὴδεμίας τοιαύτης (δεῖν). Theaet. 170. D: εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης ὁ λόγος ἦκει. Tim. 48. A: μεμιγμένη ... ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γενεαὶς ἐξ ἀνάγκης τε καὶ νοῦ συστάσεως ἐγεννήθη. Ib. νοῦ ... ἀνάγκης ἄρχοντος. Prot. 345. D: ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται (Sim.). Cf. Legg. VII. 818. B. Crat. 403. C: εἴπερ τῷ μεγίστῳ δεσμῷ δεῖ, καὶ οὐκ ἀνάγκη. Pol. VII. 519. E: ξυναρμόττων τοὺς πολίτας πειθοὶ τε καὶ ἀνάγκη. VIII. 567. D: ἐν μακαρίᾳ ... ἀνάγκη δίδεται. Menex. 240. C: ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀνάγκη ζεύξαντας. Phaedr. 264. B: οὐ δ' ἔχεις τινὰ ἀνάγκην λογογραφικὴν ἢ cet. Phaed. 62. C: πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ. Theaet. 162. E: ἀποδείξιν ... καὶ ἀνάγκην οὐδ' ἡντινούν λέγετε. 172. E: ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε cet. Pol. I. 347. C: δεῖ ... αὐτοῖς ἀνάγκην προσεῖναι. Ib. ἀλλὰ μὴ ἀνάγκην περιμένειν. Legg. V. 741. A: ἀνάγκην ... οὐδὲ θεὸς εἶναι λέγεται δυνατός βιάζεσθαι. Pol. V. 464. E. VI. 492. D. 489. D: τῆς τῶν πολλῶν πονηρίας τὴν ἀνάγκην (*causam*) βούλει διέλθωμεν; Legg. VII. 818. B: ὅσαι θεταὶ γε ... των ἀναγκῶν εἰσίν. E. Epin. 982. B: πασῶν ἀναγκῶν πολὺ μεγίστη cet. Soph. 252. D: ταῖς μεγίσταις ἀνάγκαις ἀδύνατον. Legg. XII. 967. A. Ep. VII. 337. A: διτταῖς οὖσαις ἀνάγκαις, αἰδοὶ καὶ φόβῳ. Legg. XII. 956. E: ἀποκρίσεων ... ἀνάγκας. *Iungitur cum vv. ἅπαντα vel πᾶσα, μεγάλη, πολλή al.* Theaet. 203. D: στοιχεῖα ἅπαντα ἀνάγκη τῷ μέλλοντί ποτε γινώσσεσθαι συλλαβὴν. Pol. II. 381. C: ἅπαντα ... ἀνάγκη ἔμοιγε δοκεῖ. Phaed. 67.

Α: ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη. Tim. 69. D. Pol. III. 416. D: ἂν μὴ πᾶσα ἀνάγκη. IV. 441. D. Tim. 90. C. Legg. VI. 762. C: ἡ πάσης τινὸς ἀνάγκης ἐπιπεσοῦσης. Parm. 132. D: ἄρ' οὐ μεγάλη ἀνάγκη ἐνός ... εἶδους μετέχειν; Pol. VI. 485. E. Hipp. mai. 301. A. al. Phaedr. 64. E: καθ' ὅσον μὴ πολλή ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν. 72. C. 106. E. Gorg. 467. E. 507. A. Parm. 135. A. 147. D. 156. B. al. innum. Adverbiorum instar usurpantur ἀνάγκη (Prot. 357. B. Epin. 980. A. al.), δι' ἀνάγκης (Tim. 47. E.), ἐξ ἀνάγκης (Phaedr. 246. A. Theaet. 176. A. Soph. 228. B. Polit. 269. D. Pol. V. 473. D. Tim. 25. C. al. Etiam ἐκ τινος ἀνάγκης Phaedr. 264. B. Legg. XI. 918. E: ἐκ τινος ἀνάγκης εἰμαρμένης. Epin. 982. A: ἐξ ἀπάσης ἀνάγκης. Legg. XI. 920. B: ἐκ πολλῆς ἀνάγκης), ἐπ' ἀνάγκης (Phaedr. 241. B. Phaedr. 108. C. Polit. 274. A. Phil. 54. C. Crit. 52. E. al.) Cum articulo coni. ἐξ ἀνάγκης (ut τὸ ἐξ ἀνάγκης) est i. q. ἀναγκαῖον. Tim. 89. B: χωρὶς τῶν ἐξ ἀνάγκης παθημάτων. Etiam sine art. Soph. 256. D: ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης τὸ μὴ ὄν ἐπὶ τε κινήσεως εἶναι cet. 255. D. 259. A. Tim. 32. A. 77. A. **necessitas*, h. e. *appetitio naturalis*, *cupiditas*, *libido*. Phaedr. 231. A: οὐ γὰρ ὑπὲρ ἀνάγκης, ἀλλ' ἐκόντες ... εὖ ποιοῦσιν. 240. C: ὑπὲρ ἀνάγκης τε καὶ οἴστρου ἐλαύνεται. 241. B. Pol. V. 458. D: ὑπὲρ ἀνάγκης ... τῆς ἐμφύτου ἄξονται πρὸς τὴν ἀλλήλων μίξιν. Phaedr. 252. C: διὰ πτερόφοιτον ἀνάγκην (*propter libidinem insane vagantem*). Pol. V. 458. D: ἐρωτικαὶς ἀναγκαῖς.

ἀναγνωρίζω, *recognosco*. Pol. 258. A: δεῖ ... τοὺς τε συγγενεῖς ἡμῶς, αἰεὶ προθύμως διὰ λόγων ἀναγνωρίζειν. Parm. 127. A: ἀνεγνώρισέ τέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας cet. Lach. 181. C: ἐπειδὴ ἀνεγνώρισαμεν ἀλλήλους.

ἀναγνώρισις, ἡ, *agnitio*. Theaet. 193. C: ἵνα γένηται ἀναγνώρισις.

ἀναγνώσις, ἡ, *lectio*. Euthyd. 279. E: περὶ γραμμάτων γραφῆς τε καὶ ἀναγνώσεως. Legg. VII. 810. E: πολυηκόους ... ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι ποιοῦντας καὶ πολυμαθεῖς.

ἀναγορεύω, *pronuntio*. Legg. V. 730. D: ἀναγορεύεσθω νικηφόρος ἄρετῃ.

ἀναγραφή, ἡ, *perscriptio*. Legg. VIII. 850. A: τῆς ἀναγραφῆς περὶ τῆς οὐσίας.

ἀναγράφω, *consigno*, *perscribo*. Legg. XII. 947. B: τοῦτοιοι ἀναγράφειν τούτου κατ' ἐνιαυτον. VI. 784. C: ἀναγράψαντες. XI. 917. E. Pass. Legg. VIII. 850. A: ἀναγραφῇτω (v. ἀναγραφέτω) ... παρὰ τοῖς νομοφύλαξι τὸ πλεόν. VI. 784. D: ἀναγραφῇ et ἀναγραφείς. Praecipue ponitur in eo cuius nomen tamquam bene meriti in tabulas publicas al. refertur vel relatum est (vern. *angeschrieben sein*). Gorg. 506. C: ἀλλὰ μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγραψει. —

Med. describo. Men. 83. A: ἀναγραψώμεθα ... ἀπ' αὐτῆς ἴσας τέτταρας.

ἀνάγω, sursum duco, tollo, eveho. Pol. VII. 533. D: ἔλκει καὶ ἀναγει ἄνω. VII. 517. A: λύειν τε καὶ ἀνάγειν. Tim. 19. A: τοὺς ἀξιούς πάλιν ἀνάγειν. Pol. VII. 529. A: οἱ εἰς φιλοσοφίαν ἀνάγοντες. 521. C: πῶς τις ἀνάξει αὐτοὺς εἰς φῶς; III. 415. C: ἀνάξουσι τοὺς μὲν εἰς φυλακὴν cet. Pass. subducor. Euth. 6. C: ὁ πέπλος ... ἀνάγεται εἰς τὴν ἀκρόπολιν. *reduco, refero. Polit. 278. A: ἀνάγειν ... ἐπ' ἐκείνα. Legg. I. 626. D: τὸν ... λόγον ἐπ' ἀρχὴν ὁρθῶς ἀναγαγών. Polit. 278. A: ἀναγαγόντας. *redhibeo. Legg. XI. 915. A: ἀναγέτω ... εἰς πρᾶτήρα. 916. B: ὁ πριαμένος ... ἀναγέτω. *repeto. Phaedr. 272. D: ἀνάγειν ἄνω. *solvo, in altum provehor; unde ἀνάγεσθαι dicuntur qui se parant vel accinguntur ad aliquid. Eryx. 392. D: ὁρῶν αὐτὸν ἀναγόμενον ὡς ἀδολεσχῆσονται. Charm. 155. D: ἀνῆγετο ὡς ἐρωτήσαν. *me refero vel convertito. Pol. VII. 528. A: ἄναγε ... εἰς τοῦπίσω.

ἀναγωγή, ἡ, exiūs e portu. Polit. 298. B: οἱ ... κυβερνῆται ... καταλείποντες ... ἐν ταῖς ἀναγωγαῖς ἐρήμους. *redhibito. Legg. XI. 916. A: ἡ ... κατὰ νόμους ἀναγωγή καὶ μὴ τῇδ' ἔστω. Ib. μὴ ἀναγωγῆς ἔστω τούτῳ τυγχάνειν. C. B: τὴν ἀναγωγὴν ἐξέστω ποιεῖσθαι. Ib. ἀναγωγὴν ... εἶναι. C. A: τῶν ἀναγωγῶν τῶν κατὰ νόμους ἔνεκα.

ἀναγώνιστος, ὁ ἡ, certaminis expers. Legg. VIII. 845. C: ἀναγώνιστος γίγνεσθαι περὶ ἀρετῆς.

ἀναδασμός, ὁ, partitio, divisio. Pol. VIII. 566. A: γῆς ἀναδασμόν. Legg. III. 684. E: γῆς ... ἀναδασμούς.

ἀνάδαστος, ὁ ἡ, denuo divisus. Legg. VIII. 843. B: ὡς ἀνάδαστον γῆν ... ποιοῦντος.

ἀναδέχομαι, suscipio, in me recipio. Hipp. min. 365. D: ἐπεὶ φαίνει ἀναδεχόμενος τὴν αἰτίαν.

ἀναδέω, redimio. Conv. 213. B. E: ἀναδεῖν. 213. E: ἀνέδησα. 212. E: ἵνα τὴν τοῦ σοφωτάτου ... κεφαλὴν ἀναδῆσω. 213. E. 212. E: ἀναδῆσαντες. A: ὡς ἀναδῆσονται.

*corono, h. e. orno, honoro. Pol. V. 465. D: τροφῇ τε καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν ... αὐτοὶ τε καὶ παῖδες ἀναδοῦνται.

ἀναδιδάσκω, contra doceo, pass. alia vel contraria doceor (disco). Hipp. mai. 301. D: νῦν ... παρὰ σοῦ ἦδη ἀνεδιδάχθην ὅτι cet.

ἀναδίδωμι, produco, profero. Critia 113. E: τροφὴν ... ἱκανὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδούς. Polit. 272. A: αὐτομάτης ἀναδιδούσης τῆς γῆς. Menex. 237. D: ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῆ ἀνεδίδου καὶ ἔφνε ζῶα παντοδαπά. *praebeo, 'suppedito. Legg. V. 747. D: διὰ ταύτην τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφὴν, ἀναδιδούσαν οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἀμείνω καὶ χεῖρω cet. *restituo, reddo. Men. 81. B: ἀναδιδοῖ ψυχὰν πάλιν (Pind.).

ἀνάδικος, ὁ ἡ, iterum iudicandus, redintegrandus. Legg. XI. 937. D: τὴν ... δίκην ἀνάδικον γίγνεσθαι.

ἀναδύομαι, *retracto*. Theaet. 145. C: μὴ ἀναδύου
τὰ ὁμολογημένα.

ἀναδυσσις, ἡ, *retractatio*. Euthyd. 302. E: οὐκ ἔστι
γὰρ μοι ἀναδυσσις.

ἀναζητήσεις, ἡ, *investigatio*. Critia 110. A: ἀναζητή-
σις ... τῶν παλαιῶν.

ἀναζητῶ, *quaero*. Alc. II. 140. D: εὐρήσεις ... ἕτερα
πολλὰ ἀναζητῶν τὰ ὀνόματα. **exquiro*. Legg. III. 693. A:
τὰς αἰτίας ... ἀναζητοῦντες. **investigo, perscrutor*. Apol. 18.
B: τὰ ὑπὸ γῆς πάντα ἀνεζητηκώς.

ἀναζωπυρῶ, *ignis instar suscito s. excito* (vern. *wieder-
beleben*). Pol. VII. 527. D: ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται
τε καὶ ἀναζωπυρεῖται. Charm. 156. C: ἀνιζωπυρούμην.

ἀναθάρρῶ, *animum recipio*. Charm. 156. D: καὶ γὰρ ...
ἀνεθάρρῃσα cet.

ἀναθίω, *recurro*. Tim. 60. C: ἀὴρ εἰς τὸν ἑαυτοῦ
τόπον ἀναθεῖ.

ἀνάθημα, τό, *donarium, praec. statua consecrata s.
dedicata*. Gorg. 472. B: οὐ ... ἔστιν ἐν Πυθοὶ τοῦτο τὸ
καλὸν ἀνάθημα. Legg. XII. 956. A: ἐλέφας ... οὐκ εὐαγὲς
(v. εὐχερὲς) ἀνάθημα. Phaedr. 236. B: παρὰ τὸ τῶν Κυ-
ψελιδῶν ἀνάθημα. Critia 110. B. 116. E: πολλὰ δ' ἐντὸς
ἄλλα ἀγάλματα ἰδιωτῶν ἀναθήματα ἐνῆν. Ib. ἀναθήματα
μεγάλα τῶν τε βασιλέων καὶ ἰδιωτῶν cet. Legg. XII. 956.
B. Pol. II. 365. E: θυσίαις τε καὶ ... ἀναθήμασι. Legg.
IV. 716. D. Alc. II. 148. E. 149. C. Pol. II. 362. C: ἀνα-
θήματα ... ἀνατιθέναι. Legg. XII. 955. E. **monumentum*.
Hipp. min. 364. B: καλὸν γε λέγεις ... τῆς σοφίας ἀνά-
θημα τὴν δόξαν εἶναι τὴν σὴν cet.

ἀναθόλωσις, ἡ, *mixtura*. Legg. VII. 824: θηρεύ-
ειν μὴ χρώμενον ὅπῳ ἀναθολώσει.

ἀναθορυβῶ, *acclamo* (praec. de secunda acclamatione).
Prot. 334. C: οἱ παρόντες ἀνεθορύβησαν ὡς εὖ λέγοι. Eu-
thyd. 276. B. Conv. 198: ἀναθορυβῆσαι τοὺς παρόντας.
213. A.

ἀναθρῶ, *suspicio, considero*. Crat. 399. C: ὅτι τὰ μὲν
ἄλλα θηρία ... οὐδὲν ἐπισκοπεῖ ... οὐδὲ ἀναθρεῖ, ὁ δὲ ἄν-
θρωπος ... καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται τοῦτο ὃ ὅπωπεν.
Ib. ἄνθρωπος ὠνομάσθη ἀναθρῶν ἃ ὅπωπεν.

ἀναίδεια, ἡ, *imprudencia*. Legg. VIII. 841. A: εἰ
ἀναίδεια μὴ ἐνεῖη τῇ τῶν ἀφροδισίων χρήσει. 843. C: τῆς
... ἀναιδείας ἅμα καὶ ἀνελευθερίας ἔνεκα. IX. 871. D.
Pol. VIII. 560. E: ἀσπτίαν καὶ ἀναίδειαν ... καταγόουσιν.
Ib. ἀναίδειαν (καλοῦντες) ἀνδρείαν. Legg. I. 647. A: τὸ ...
θάρρῳς ἐναντίον ἀναίδειαν ... προσαγῶρεύει. Hinc μετ'
ἀναιδείας, *imprudenter*. Phaedr. 254. D.

ἀναίδην, vid. ἀνίδην.

ἀναιδής, ὁ ἡ, *impudens*. Theaet. 196. D: οὐκ ἀναι-

δὲς δοκεῖ ... ἀποφαίνεσθαι τὸ ἐπίστασθαι ὅλον ἔστιν;
Legg. V. 729. C: νέους ... εἶναι ἀναιδεστάτους.

ἀναιδῶς, *impudenter*. Phaedr. 243. B: ὡς ἀναιδῶς εἶρη-
σθον. Pol. III. 556. B: χρηματίζονται ... ἂν ἤττον ἀναιδῶς.
Ep. VII. 335. B: πανταχόθεν ἀναιδῶς ἀρπάξιν πᾶν cet.

ἀναιμιος, ὁ ἡ, *sanguine carens*. Tim. 70. C: ἀναιμον
(τὴν τοῦ πλεῦμονος ἰδέαν). 72. C: ἀναιμον ὕφανθέντος.
Prot. 321. B: δέρμασι στερεοῖς καὶ ἀναιμίς.

ἀναινομαι, *repudio*. Phil. 57. E: ἀλλ' ἡμᾶς ...
ἀναινοίτ' ἂν ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις, εἰ cet.

ἀναιρέσεις, ἡ, *ponitur in cadaveribus tollendis ut se-
peliantur* (Pol. V. 479. E: τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακαλύσεις),
in armis sumendis (Legg. VII. 814. D: θάσεως καὶ ἀναιρέ-
σεως ὅπλων) et *in operibus suscipiendis* (Legg. VIII. 847. B:
καὶ τῶν ἀναιρέσεων τῶν ἔργων). Legg. III. 681. B. *pro*
ἀναιρέσεις sine dubio scribe. αἰρέσεις.

ἀναιρῶ, *tollo*. Pol. VIII. 533. C: τὰς ὑποθέσεις
ἀναιρούσα. Epin. 977. E: ὅταν ἀριθμητικὴν τις ἀνέλῃ.
Eryx. 401. E: εἰ ... ἡμῖν τοῦτο ἐκ μέσου ἀναιρεθεῖ. **de*
medio tollo, interficio. Legg. IX. 870. D: τοὺς ... τούτων
μηνυτὰς ἀναιροῦσι θανάτοις. Ep. IV. 320. E: ἀναιρεθέντος
Διονυσίου. **tollo, aufero*. Legg. XI. 913. B: ἀνελεῖν τὴν
γῆν παρακαταθήκην. Ib. ἀνελών. VI. 753. C: ἀνελόντα (τὸ
πινάκιον) εἰς ἀγορὰν θεῖναι. **sortem duco, responsum do*
(de Apoll. et Pythia); *in univ. praecipio, iubeo*. Legg. XI. 914.
A: ὁ τι δ' ἂν ὁ θεὸς ἀναιρῇ περὶ ... τῶν χρημάτων cet.
I. 642. D: ἄς (θυσίας) ὁ θεὸς ἀνείλε. Apol. 21. A: ἀνεί-
λεν ... ἡ Πνθία. **sorte designo, eligo*. Legg. IX. 865. D:
οὗς ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ. 856. E. VI. 759. D: εἰς Δελφούς
πέμπειν ἀνελεῖν ἐξ ἑκάστης τριάδος ἓνα. — Med. *tollo, sumo*.
Legg. XI. 914. B: ἂν ... τις ... ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ.
913. C: ἃ μὴ κατέθου, μὴ ἀνέλῃ. Ib. ἀνέλγται. Ep. VII.
346. C: μὴ κύριος ... γιγνέσθω ἀνελέσθαι. Legg. XI. 913.
B: ἀνελόμενος. D. **tollo (ut sortem)*. Pol. X. 617. E: τὸν
... παρ' αὐτὸν πεσόντα (κλήρον) ἑκαστον ἀναιρεῖσθαι. Ib.
τῷ ἀνελομένῳ. **tollo mortuorum corpora ad sepeliendum*. Apol.
32. B: τοὺς δέκα στρατηγοὺς τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ
τῆς ναυμαχίας. Pass. Pol. X. 614. B: ὕγις ... ἀνηρεῖθι.
Menex. 243. C: οὐκ ἀναιρεθέντες ἐκ τῆς θαλάττης. Pol. X.
614. B: ἀναιρεθέντων ... τῶν νεκρῶν. **suscipio, ut laborem,*
opus faciendum al. Legg. XI. 921. A: ἀναιρουμένη ... ἔρ-
γον. Id. B. Phil. 59. A: ὁ τοιοῦτος ἀνῆρηται (vi med.) τὸν
πόνον. Legg. XI. 921. D: ἀνελόμενος δημόσιον ἔργον. Etiam
ad animum transfertur, ut Latin. suscipio. Phaedr. 243. C:
ὡς διὰ σμικρὰ μεγάλας ἔχθρας οἱ ἐρασταὶ ἀναιροῦνται.
233. C: ἰσχυρὰν ἔχθραν ἀναιρούμενος. (Legg. IX. 868. B.
pro ἣν ἀνέλωσι nunc scribitur ἣν ἂν ἐθέλωσι).

ἀναισθησία, ἡ, *perceptionis vacuitas*. Tim. 52. B: μεθ'

ἀναισθησίας. Phil. 34. A: ὅταν ἀπαθῆς (ψυχὴ) γίγνηται τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος ... ἀναισθησίαν ἐπονόμασον. **sensuum amissio*. Aκ. 365. D: συνάπτεις ... τῇ ἀναισθησίᾳ αἰσθῆσιν. Ib. ὁδύρει τὴν ἀναισθησίαν. Ib. εἰς παντελὴ μεταβάλλον ἀναισθησίαν. **stupor*. Tim. 74. E: διὰ στερεότητα ἀναισθησίαν ἐμποιοῦσαι.

ἀναίσθητος, ὁ ἡ, *sensus expers, non sentiens*. Legg. XII. 962. C: ἄνους οὐσα καὶ ἀναίσθητος (πόλις). Tim. 75. E: κωφὴν καὶ ἀναίσθητον (τὴν κεφαλὴν). 64. C: ἀναίσθητον παρέσχε τὸ παθόν. 65. A: κενώσεως ... ἀναίσθητα. **in univ. expers, vacuus*. Legg. VIII. 843. A: ἀναίσθητος τῶν ἀπ' αὐτοῦ κακῶν γίγνοιτ' ἄν. — Pass. *qui non sentitur vel sensibus percipitur*. Tim. 52. A: ἄορατον δὲ καὶ ἄλλως ἀναίσθητον. 64. A: κατὰ παντὸς αἰσθητοῦ καὶ ἀναισθητοῦ. Legg. X. 898. E: τὸ γένος ... ἀναίσθητον ... πάσαις ταῖς τοῦ σώματος αἰσθήσεσι. Tim. 67. D: τὰ ... ἴσα ἀναίσθητα. Phil. 51. B: ὅσα τὰς ἐνδεῖας ἀναισθητοὺς ἔχοντα cet. Tim. 51. D: ἀναίσθητα ὑφ' ἡμῶν εἶδη.

ἀναίστιος. Legg. V. 747. D: ἀναίσιοι; sed sine dubio scrib. ἑξαισίοι (A et Voss. ἐναίσιοι, quod Bekk. recepit). ἀναισχυντία, ἡ, *impudentia*. Def. 416. Legg. III. 701. B: τοῦτ' αὐτὸ ἐστὶ σχεδὸν ἡ πονηρὰ ἀναισχυντία. Pol. IX. 571. D: οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλεῖπει οὐτ' ἀναισχυντίας. Conv. 192. A: ὑπ' ἀναισχυντίας. Legg. XI. 919. D. Apol. 38. D. Legg. I. 647. C: ἀναισχυντία ξυμβάλλοντας αὐτόν. III. 701. A: ἡ ... ἄδεια ἀναισχυντίαν ἐνέτεκε. XI. 919. C. De lucri cup. 225. B: δι' ἀναισχυντίαν.

ἀναισχυντος, ὁ ἡ, *impudens, inverecondus*. Theaet. 196. D: καὶ τί τοῦτο ἀναισχυντον; Legg. XII. 941. B: ἀρπαγὴ ... ἀναισχυντον. Conv. 192. C: ἀναισχύντους. Legg. I. 649. C. II. 671. C: ἀναισχυντότερον τοῦ δέοντος. Apol. 17. B: τοῦτό μοι ἔδοξεν αὐτῶν ἀναισχυντότατον εἶναι.

ἀναισχυντῶ, *impudenter loquor vel facio*. Legg. V. 729. C: ὅπου ἀναισχυντοῦσι γέροντες. Theaet. 196. D: εἰ ἐπιχειρήσαιμεν ἀναισχυνταῖν. Legg. I. 647. D. V. 729. B: τοῖς νέοις ἀναισχυντοῦσι. Crit. 53. C: ἀναισχυντήσεις διαλεγόμενος cet.

ἀναισχύντως, *impudenter*. Apol. 31. B: τᾶλλα πάντα ἀναισχύντως οὕτω κατηγοροῦντες.

ἀναίτιος, ὁ ἡ, *qui non est auctor, extra culpam positus*. Pol. II. 379. C: πολλῶν ... ἀναίτιος (ὁ θεός). X. 617. E. Tim. 42. D: κακίας ... ἀναίτιος. Pol. II. 379. B: τῶν ... κακῶν ἀναίτιον. Legg. V. 727. B: ἐκιντὸν ... ἀναίτιον ἑξαιρῇ. Epin. 983. D. Pol. V. 471. B: ὑπὸ τῶν ἀναίτιων.

ἀνακαγγάζω, *risum edo*. Pol. I. 357. A: ἀνεκάγχασε ... μάλα σαρδόνιον. Euthyd. 300. D: μέγα πάνν ἀνακαγγάσας.

ἀνακαθαίρομαι, *purgo*. Menex. 241. D: ἀνακαθη-

ράμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάττης. **exurgo, secerno*. Legg. III. 678. D: ἀπορία ... τοῦ ἀνακαθαίρεσθαι τὰ τοιαῦτα (τὰ μεταλλεῖα συγκεχυμένα). Cum v. λόγον est *expolio, exprimo*. Legg. I. 642. A: μέθης πέρι ... παμμήκη λόγον ἀνακαθαίρομενος.

ἀνακαθίζομαι, *surgo, me erigo*. Phaed. 60. B: ἀνακαθιζόμενος ἐπὶ τὴν κλίνην.

ἀνακαλῶ, *appello*. Pol. III. 394. A: τὰς ... ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν. V. 471. D: ἀνακαλοῦντες ταῦτα τὰ ὀνόματα ἑαυτούς, ἀδελφούς, πατέρας cet. Med. *geroco*. Phaed. 89. A: ὥσπερ πεφρευγὸς ... ἀνεκαλίσσας. Locr. 104. C: ἀνακαλεσάμενοι τὸν νόον ἐκ μεγάλης τᾶς ἀγνοίας. Pol. IV. 440. D: ὥσπερ κύων ὑπὸ νομείως ... ἀνακληθεῖς (v. ἀνακλινθεῖς).

ἀνακάμπω, *cursum reflecto, h. e. redeo*. Phaed. 72. B: μὴ ἀνακάμπτοι πάλιν ἐπὶ τὸ ἔσθρον.

ἀνάκειμαι, *suspensus, h. e. consecratus sum*. Conv. 197. E: οὗτος ... ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος ... τῷ θεῷ ἀνακείσθω. Charm. 164. D: καὶ γὰρ τοῦτο οὕτω μοι δοκεῖ τὸ γράμματα ἀνακείσθαι. **positus vel propositus sum*. Pol. IX. 592. B: ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὀρᾶν cet. ἀνακεράννυμι, *commisceo*. Critia 121. A: πολλῶ τῷ θνητῷ ... ἀνακεραννυμένη. Locr. 102. E: ἀνακεκραμέναι ... τὰ ψυχᾷ. Ax. 366. A: εἰς πλείους ὁδύνας (fort. πλείοσιν ὁδύναϊς) ἀνακεκραμένα. Tim. 87. A: ὅπου ... ὦν ... ἀνακερασθῶσι (οἱ χυμοί).

ἀνακηκίω, *satio*. Phaedr. 251. B: ζεῖ ... ἐν τούτῳ ὅλῃ καὶ ἀνακηκίει.

ἀνακίνησις, ἡ, *prolusio*. Legg. IV. 722. D: προοίμια ... καὶ σχεδὸν οἷον τινες ἀνακινήσεις.

ἀνακινῶ, *agito*. Legg. VII. 789. C: ἐν οἷς αὐτὰ ἀνακινούσι γυμνάζοντες. **suscito*. Men. 85. C: ὥσπερ ὄναρ ἄρτι ἀνακεκίνησται αἱ δόξαι αὐταί.

ἀνακίρνημι, *misceo, tempero*. Ax. 371. A: ἄῃρ ... ἡλίου ἀκτίσιν ἀνακίρνώμενος.

ἀνακλίνω, *extollo, erigo*. Pol. VII. 540. A: ἀνακλίναντες τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον.

ἀνακογχυλιάζω, *gargarizo*. Conv. 185. D: ὕδατι ἀνακογχυλίῃσιν.

ἀνακοινῶ, *communico aliquid cum aliquo*. Crat. init. βούλει ... καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινώσωμεν (libri aliquot ἀνακοινωσώμεθα) τὸν λόγον; **consulo*. Legg. XI. 913. B: μηδ' αὐ τοῖς λεγομένοις μάντεσιν ἀνακοινώσασιν. Med. *consulo c. aliquo de aliqua re, consulo aliquem*. Lys. 206. B: διὰ ταῦτα ... σοι ... ἀνακοινοῦμαι. Ep. VII. 331. B: περὶ ὧν ἀνακοινοῦται. Theag. 128. D: ἐάν τις μοι τῶν φίλων ἀνακοινῶται. Prot. 349. B: ἀνακοινοῦσθαι. Lach. 178.

B. Theag. 128. E: οὗτός ποτε ἐτύγγανεν ἐμοὶ ἀνακοινού-
ματος. Prot. 314. B: καὶ ἄλλοις (τοῖς ἄλλοις?) ἀνακοινω-
σώμεθα. Lach. 180. A: ἃ ἐβουλόμεθα ὑμῖν ἀνακοινώ-
σασθαι.

ἀνακρεμάννυμι, *suspendo*. Tim. 90. B: ἐκείθεν ...
τὸ θεῖον τὴν κεφαλὴν ... ἀνακρεμαννὺν cet. **necto, annecto*.
Ion. 536. A: ἀνακρεμαννὺς ἐξ ἀλλήλων τὴν δύναμιν.

ἀνακρίνω, *interrogo*. Conv. 201. E: ὥς ποτ' ἐμὲ ἡ
ξένη ἀνακρίνουσα διῆγει. Ax. 371. C: ἀνακρίνοντες τῶν ἀφι-
κνουμένων ἕκαστον cet. **inquirō*. Legg. VI. 766. E: τὸ τε
πολλάκις ἀνακρίνειν cet. IX. 855. E: ἀρχεσθαι ... τὸν γε-
ραίτατον ἀνακρίνοντα. 856. A: ἀνακρίναντας διεξελεῖν
τὴν δίκην. 879. E.

ἀνάκρισις, ἡ, *quaestio* (iudiciaria). Legg. IX. 855. E:
ἄλλω τὴν ἀνάκρισιν παραδίδωτω. VI. 766. D: ἐν ταῖς ἀνα-
κρίσεσι. **disquisitio, communis perscrutatio*. Phaedr. 277. E:
ἀνευ ἀνακρίσεως καὶ διδασχῆς (v. Annot. p. 610.) Cum v.
ἔχειν, *iudicium dare, est potestatem optionemque alicui facere* (ut
eligit, ipse statuat de aliqua re al.) Charm. 176. C: βιάσει
ἄρα ... καὶ οὐδ' ἀνάκρισιν μοι δώσεις;

ἀνακροῦμαι, *inhibeo* (prop. *navem*). Phil. 13. D:
πάλιν ... αὐτὸν (τὸν λόγον) ἀνακροώμεθα.

ἀνακύκλησις, ἡ, *circuitus*. Polit. 269. E: διὸ τὴν
ἀνακύκλησιν εἰληξεν.

ἀνακυκλούμαι, *me converto*. Tim. 37. A: αὐτὴ ...
ἀνακυκλουμένη πρὸς αὐτήν.

ἀνακύπτω, *emergeo, suspicio*. Pol. VII. 529. B: εἴ τις
ἀνακύπτων μανθάνει τι cet. Phaed. 109. E: οἱ ἐκ τῆς θα-
λάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες. Theaet. 171. D: εἰ αὐτίκα
ἐντεῦθεν ἀνακύψει μέχρι τοῦ ἀνέλεος. Phaed. 109. D:
ἀνακύψας ἐκ τῆς θαλάττης εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον. Phaedr.
249. C: ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄν ὄντως (v. ὄντως ὄν). Phaed.
109. E: ἀνακύψαντα. **emergeo, exsisto*. Euthyd. 302. A:
ὅτι ἐξ αὐτῶν καλὸν τι ἀνακυψοι τὸ (v. ἀνακύψοιτο) τῶν
ἐρωτημάτων.

ἀναλαμβάνω, *repeto, retracto, iterum sumo* (ad tra-
ctandum, expendendum al.) Phaed. 95. E: ἐξεπιτήδες πολλὰ-
κις ἀναλαμβάνω. Phil. 34. B: ὅταν ... αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ ... ἀνα-
λαμβάνη. Men. 85. D: τὸ ... ἀναλαμβάνειν αὐτὸν ἐν αὐτῷ
ἐπιστήμην. Critia 113. A: πάλιν ἕκαστον τὴν διάνοιαν ὀνό-
ματος ἀναλαμβάνων. Theaet. 198. D: ἀναλαμβάνοντα τὴν
ἐπιστήμην ἕκαστου. Pol. VI. 490. C. Theaet. 203. A: ἀνα-
λαμβάνοντες. Soph. 255. E. Pol. VI. 490. D: πάλιν ἀνει-
λήφμεν τὴν τῶν ἀληθῶς φιλοσόφων φύσιν. Tim. 26. B:
ἅπαντα ἐπισκοπῶν τῆς νυκτὸς ἀνέλαβον. Crit. 46. C: εἰ
... τοῦτον τὸν λόγον ἀναλάβοιμεν cet. Hipp. mai. 288. A:
πρὸς ἑμαυτὸν ἀναλάβω ὃ λέγεις. Polit. 294. D: ἀναλάβω-
μεν πάλιν μνήμην cet. Soph. 232. B. Pol. IX. 588. B. Legg.

I. 644. B. Apol. 19. A: ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς cet. Theaet. 187. C: ἀναλαβεῖν πάλιν. Legg. VI. 771. B: τὸν ἀριθμὸν ... ἀναλαβεῖν. Euthyd. 275. C. Epin. 983. D. Pol. VIII. 544. B: ἀναλαβὼν τὸν λόγον. Legg. XII. 961. C. Men. 85. D. Gorg. 506. C: ἄκουε ... ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβόντος τὸν λόγον. Tim. 26. A: πρὸς ἑμαυτὸν ... πάντα ἀναλαβόντα. Epin. 980. C. Crat. 437. A: ἀναλαβόντες. *recipio, recupero. Locr. 102. A: ἀναλαμβάνει τὸ ὅμοιον σῶμα. Phaed. 75. E: εἰ ὕστερον ... ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστημὰς. Ib. οικείας ἀναλαμβάνειν. Ep. VIII. 352. C: ἀναλαβεῖν πάλιν τὴν ἀρχήν. Intrans. sicut recupero, in integritate restituo. Pol. V. 467. B: ποιῆσαι καὶ τὴν ἄλλην πόλιν ἀδύνατον ἀναλαβεῖν. *reptito. Legg. III. 701. C: οἴοντες ἵππον τὸν λόγον ... ἀναλαμβάνειν. *recoo, colligo. Lys. 210. E: ἀνέλαβον ... ἑμαυτὸν καὶ ἐπεσχον τοῦ λόγου. *sumo (vern. nehmen; etiam ornehmen). Apol. 22. B: ἀναλαμβάνων ... αὐτῶν τὰ ποιήματα. Men. 87. E: σκεψάμεθα ... καθ' ἕκαστον ἀναλαμβάνοντες ποία ἐστὶν ἡ ἡμῶν ὠφελεῖ. Polit. 261. C: τὸ μὲν ... παραλίπωμεν, τὸ δ' ἀναλαβόμεν. Conν. 185. E: ἀναλαβὼν τι τοιοῦτον οἷα κινήσεις ἂν τὴν γῆν. Pol. X. 606. E: ἀναλαβόντι μαρθάνειν. Polit. 261. C: ἀναλαβόντες. *accipio. Ep. VII. 329. D: φιλοφρόνως πάντας ἀνέλαμβανε. — Verb. ἀναληπτέον, recuperandum; sumendum, acquiendum. Polit. 261. C: ἀναληπτέον ... πότερον; 279. A: πάλιν ... τὸν ἐμπροσθεν λόγον ἀναληπτέον. Phil. 33. C. Legg. IX. 864. B: ταῦτα εἰς μνήμην ... ἐτι μάλλον ἀναληπτέον.

ἀνάληψις, ἡ, recuperatio. Tim. 83. E: ἀνάληψιν ... μετ' εὐπαιδείας ἴσχει. *comparatio. Locr. 100. C: ἐπιστάμας ἀνάληψιν.

ἀναλεικμῶ, σπάλλω. Tim. 52. E: σειόμενα καὶ ἀναλεικνόμενα (codd. plur. ἀναλεικνόμενα, al. ἀνικνόμενα).

ἀναλίσκω, impendo, insumo, consumo. Polit. 298. A: ὧν συμκρά ... εἰς τὸν κάμνοντα καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι. Pol. IV. 420. A: οἷα ... οἱ εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι ἀναλίσκουσι. Eryx. 397. A: οὐκ ἔχων ὁπόθεν ἀναλίσκοι. Phaed. 78. A: εἰς ὃ τι ἂν ἀναλίσκοιτε χρήματα. Prot. 313. B: ἀναλίσκειν τὰ τε σκευῶν καὶ τὰ τῶν φίλων χρήματα. Gorg. 490. C. Conν. 208. C. Pol. II. 369. E: χρόνον τε καὶ πόρον ἀναλίσκειν ἐπὶ σίτου παρασκευῇ. IV. 420. A. V. 464. C. VIII. 555. A. Tim. 18. B. Legg. VII. 806. C. Crit. 44. C. 45. B. al. Pol. VIII. 561. A: εἰς ... ἡδονὰς ἀναλίσκων καὶ χρήματα καὶ πόρους. Legg. V. 743. B. Lach. 192. E. Legg. XII. 959. C. Pol. VIII. 548. B. 552. B: ὅτε πλούσιος ὧν ἀνῆλκεν ὁ τοιοῦτος. Ep. XIII. 361. B: ὃ εἰς τὴν ναῦν ἀνῆλκωσαμεν. Eryx. 396. E: ἀργύριον ... ἀναλώσαι. Phaed. 83. B: ἡ τι ἀναλώσας διὰ τὰς ἐπιθυμίας. De lucrī cup. 231. A. B. C. D. Ep. XIII. 362. B. Men. 94. D: οὐδὲν ... ἀναλώσαντα.

De virt. 378. D. Theag. 127. A: ἀργύριον οὐκ ἀναλώσεις. Pol. VIII. 568. D: ταῦτα ἀναλώσει. IX. 591. E. Pass. Pol. IX. 573. D: ταχὺ ... ἀναλίσκονται cet. Legg. V. 743. A: τὰ τε ἀναλώματα ... ἀναλίσκεσθαι. Ep. XIII. 362. D: τὰ ... ἀναλώματα ὀρθῶς ἀναλίσκόμενα. Conv. 181. E: ἵνα μὴ εἰς ἄθλον πολλή σπουδὴ ἀνηλίσκετο. Ep. XIII. 362. A: ἀναλωθέν. Locr. 101. D: τῷ ἀναλωθέντι. Med. Gorg. 481. A: ὅπως ἂν ... ἀναλίσκηται καὶ εἰς αὐτόν cet. *consumo, conficio, extinguo. Prot. 231. B: τοῖς ... ἀναλίσκομένοις ὑπὸ τούτων. Polit. 272. D: τὸ γήϊνον ἤδη πᾶν ἀνήλωτο γένος. *profundo. Menex. 247. B: μὴδ' ἀναλώσουντες αὐτήν (τὴν τῶν προγόνων δόξαν). *absolvo. Polit. 289. C: οἱ δ' ἄλλοι πάντες ... ἀνήλυνται. — Verb. Legg. VIII. 847. E: ἥπερ καὶ ἀναλωτέα.

ἀναλογία, ἡ, proportio. Tim. 31. C: τοῦτο ... πέφυκεν ἀναλογία κάλλιστα ἀποτελεῖν. 32. C: δι' ἀναλογίας. Locr. 99. A: δεσμῷ κρατίστῳ, ἀναλογία. Polit. 257. B: κατὰ τὴν ἀναλογίαν τὴν τῆς ὑμετέρας τέχνης. Pol. VII. 534. A. Epin. 990. E. Locr. 94. B. 95. B: κατὰν ἀρίστην ἀναλογίαν. 101. E. Tim. 56. C: τὸ τῶν ἀναλογιῶν.

ἀναλογίζομαι, rationibus subductis sumptu facio, colligo. Pol. VII. 524. D: ἀλλ' ἐκ τῶν προειρημένων ... ἀναλογίζου. Prot. 332. D: ἀναλογιζώμεθα τὰ ὁμολογημένα ἡμῶν. *reputo mecum, perpendo. Crat. 399. C: οὐδὲν ἐπισκοπεῖ οὐδὲ ἀναλογίζεται. Pol. I. 330. E: ἀναλογίζεται ἡδὴ καὶ σκοπεῖ εἰ cet. Legg. III. 693. C: ἀναλογίζεσθαι χρὴ ... ὡς cet. Theaet. 186. A: ἀναλογιζομένη ἐν ἑαυτῇ τὰ γεγνηότα ... πρὸς τὰ μέλλοντα. Legg. V. 739. A: ἀναλογιζόμενα. Pol. X. 618. C: ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ ἐν δὴ ᾗθ' ἔντα. IV. 441. B: τὸ ἀναλογισάμενον περὶ τοῦ βελτιονός τε καὶ χειρόνος.

ἀναλογισμα, τό, collatio. Theaet. 186. C: περὶ τούτων ἀναλογίσματα ... μόγις ... παραγίνεται.

ἀνάλογος, ὁ ἡ, consentaneus, respondens. Tim. 69. B: ἀνάλογα καὶ ξυμμετρα. Locr. 103. D: ποτὶ τὰς ἀνάλογως ἀρετάς.

ἀναλύνω, dissolvo. Locr. 102. D: ἐς αὐτὰ ταῦτα ἀναλύοντα.

ἀνάλωμα, τό, impensa, sumptus. Ep. XIII. 361. E: εἰν δέ τι ἄλλο γίγνηται ἴδιον ἢ δημόσιον ἀνάλωμα. Ib. ὅπως ὡς ὀλίγιστον γένηται τὸ ἀνάλωμα. Crat. 417. B: εἰν τὸ ἀνάλωμα ἀπολύη. Legg. VI. 775. A: ἀνάλωμα μὴ γίγνεσθαι πλέον ἢ cet. XI. 920. C: λῆμμά τε καὶ ἀνάλωμα. Ib. τὸ γιγνόμενον ἀνάλωμα. Ep. XIII. 362. C. Legg. V. 743. A: τὰ τε ἀναλώματα μὴτε καλῶς ... ἐθέλοντα ἀναλίσκεσθαι. B: ἡμισίων ... ἀναλωμάτων. XII. 959. D. Polit. 298. A: ἀναλώματα φέρειν ... οἷον φόρους. Pol. VIII. 554. A. Legg. I. 632. B. Ep. XIII. 362. D.

ἀνάλωσις, consumptio. Crit. 48. C: περὶ ... χρημάτων

ἀναλώσεως. Ep. XIII. 362. A. Pol. IX. 591. E: προσθήσει
καὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας. Legg. VI. 781. C: τὴν σίτων καὶ
ποτῶν ἀνάλωσιν φανεράν θεωρεῖσθαι.

ἀναλωτής, ὁ, *consumitor*. Pol. VIII. 552. B: τῶν
ἐτοιμῶν ἀναλωτής. C: ἦν δὲ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναλωτής.

ἀναλωτικός, ἡ, ὄν, *prodigus*. Pol. VIII. 558. D: ὅσαι
(ἡδοναί) ἀναλωτικά μὲν, χρηματιστικά δὲ μή. 555. A:
τὰς ἐπιθυμίας τὰς ἀναλωτικὰς ἐγείρειν. 559. C.

ἀνάλωτος, ὁ ἡ, *qui convinci nequit*. Theaet. 179. C:
ἀνάλωτοι ... εἰσὶ.

ἀναμάρτητος, ὁ ἡ, *ab errore vacuus*. Theaet. 146. A:
ἀναμάρτητος (ὀρθος. ὁ ἀμαρτῶν). 200. E: ἀναμάρτητον
... τὸ δοξάζειν ἀληθῆ. Pol. V. 477. E: τὸ γὰρ ἀναμάρτητον
τῷ μὴ ἀναμαρτῆται ταύτων cet. I. 339. B: πότερον ... ἀνα-
μάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες ... ἢ οἳοί τι καὶ ἀμαρτεῖν; Alc.
I. 117. E. Charm. 171. D. Pol. I. 340. C: οὐκ ἀναμαρ-
τήτους εἶναι.

ἀναμάττομαι, *fungo, exprimo*. Locr. 94. A: οἷον
ἀναμαζαμέναν (τ. ὕλαν) ἀποτελεῖν τάδε τὰ γεννάματα.

ἀναμάχομαι, *denovo aliquid impugno*. Phaed. 89. C:
πρὶν ἂν νικήσω ἀναμαχόμενος τὸν ... λόγον. Hipp. mai.
286. D: ἀναμαχοῦμενον τὸν λόγον.

ἀναμένω, *expecto*. Lys. 209. A: οὐκ ἀναμένουσιν
ἕως ἂν ἡλικίαν ἔχῃς. Sis. init. ἡμεῖς ... σε πολὺν χρόνον
ἀνερμείναμεν.

ἀναμετρῶ, *metior*. Pol. VII. 531. A: τὰς ... συμ-
φωνίας καὶ φθόγγους ἀλλήλοις ἀναμετροῦντες. **permetior*.
Tim. 39. D: τῷ τοῦ ταύτου ... ἀναμετρηθέντα κύκλῳ. **re-*
metior. Ep. VII. 345. E: ἀναμετρήσασαιμι (Hom.).

ἀναμίγνυμι, *commisceo*. Phil. 48. A: ἡδονὰς ἐν λύ-
παις οὐσας ἀναμεμιγμένας. **congrego, conlango*. Lys. 206.
D: ἀναμεμιγμένοι ἐν ταύτῳ εἰσιν οἳ τε νεανίσκοι καὶ οἱ
παῖδες. Pol. V. 458. D: ὁμοῦ ἀναμεμιγμένων. Alc. II.
145. E.

ἀναμιμνήσκω, *in memoriam reduco, admonico*. Menex.
246. A: ὦν ἐγὼ ... ὑμᾶς ἀναμιμνήσκω. Pol. VII. 522. B:
ἀκριβέστατα ... ἀναμιμνήσκετε με. Phil. 19. D: ἃ πολλὰ-
κις ἡμᾶς αὐτοὺς ἀναμιμνήσκομεν ἐκόντες. Legg. VIII. 845.
D: εἰαν ... τὰ τοιαῦτα ... τοὺς τότε κριτὰς τις ἀναμιμνή-
σκη. Pol. V. 474. C: ἀναμιμνήσκειν ... σε ... δεήσει. bis.
Menex. 247. D. Ep. IV. 320. C. Phaedr. 254. D: ἀναμιμνή-
σκων. Menex. 249. A: ἀναμιμνήσκουσα τὰ τοῦ πατρὸς ἐπι-
τηδεύματα. Legg. V. 732. B. D. Conv. 198. C: καὶ γάρ
με Γοργίου ὁ λόγος ἀνεμιμνήσκειν. Phil. 24. B: εὐ γὰρ ...
ἀνέμνησας. Euthyd. 288. D: σὺ ... ἀνάμνησόν με. Men.
71. C. Pol. VI. 507. A: ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ... ῥηθέντα.
Phil. 59. E: ἀναμνήσασιν ἡμᾶς αὐτοὺς. Conv. 201. A: ἐγὼ
σε ἀναμνήσω. Menex. 246. B. Theaet. 209. C: ἢ ἐμὲ ...

ἀναμνήσει. Med. *memini, recordor*. Pol. X. 603. D: ἀναμνήσκομαι ... ὅτι cet. Lys. 215. C. Menex. 235. C: ὥστε μόγις ... ἀναμνήσκομαι ἑμαυτοῦ. Euthyd. 279. B: νῦν ἀναμνήσκου. Phaed. 72. E: ἃ νῦν ἀναμνησκόμεθα. 76. A: οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἀναμνήσκονται οὗτοι. C. 74. A: ὅταν ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἀναμνήσκηται τίς τι. Legg. IV. 720. A: ἀναμνησκόμεθα ... τὸν τρόπον ἐκάτερον. Phaed. 105. A: πάλιν δὲ ἀναμνήσκου. Phaedr. 250. A: ἀναμνήσκεσθαι ... ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα. Phaed. 75. E. 76. A. Crat. 412. B. Phil. 34. B. Men. 82. E. 84. A. al. Phaedr. 249. D: τοῦ ἀληθοῦς ἀναμνησκόμενος. 272. C. Theaet. 143. A. Conv. 215. A. al. Pol. VII. 516. C: ἀναμνησκομενον ... τῆς πρώτης οἰκίσεως cet. Men. 82. E. Pol. I. 329. A: ἀναμνησκομένοι. Tim. 64. A. 61. E: ἀναμνησκομένοις. Phaedr. 275. A: αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν ἀναμνησκομένους. Pol. X. 614. E: ἀναμνησκομένας. Phaedr. 273. A: ἀνεμνησθην ... ὅτι cet. Theaet. 142. C. Crat. 418. B. Charm. 161. B. Lys. 210. E. Phaed. 73. D: ἀνεμνήσθη. 74. A. Gorg. 513. D: ἀναμνήσθητι ... ὅτι cet. Theaet. 166. E. Conv. 201. A. Pol. III. 394. C. VI. 493. E. IX. 607. B. Gorg. 500. A: ἀναμνησθῶμεν ... ὧν ἐγὼ ... ἐτύγχανον λέγων. Soph. 264. C. Pol. VIII. 543. C. Legg. I. 649. B. II. 672. C. IX. 861. A. Epin. 977. B. Prot. 349. A: τὰ μὲν ἀναμνησθῆναι παρὰ σοῦ. Phaed. 73. B: δέομαι ... περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀναμνησθῆναι. E. Pol. V. 472. B. Legg. 652. B. Men. 73. C. 81. C. Gorg. 515. C: ἀναμνησθεῖς εἰπέ. Apol. 34. B: ἀναμνησθεῖς ἑαυτοῦ. Euthyd. 279. C. Men. 76. A. Tim. 71. E: τὰ τε ᾗδη ἄναμνησθέντα cet. Men. 81. D. Pol. VI. 489. E: ἐκείθεν ἀναμνησθέντες. Legg. VII. 812. B: τῶν ... λόγων ἀναμνησθέντας. Euthyd. 279. B: νῦν ἀναμνησθήσει. Phaed. 73. C: εἰ τίς τι ἀναμνησθήσεται.

ἀνάμνησις, ἡ, *recordatio*. Phaed. 72. E: ὅτι ἡμῶν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὐσα. 73. D. E. 76. A. Phaedr. 249. C. Legg. V. 732. B: ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιμύθεον φρονήσεως ἀπολιπούσης. Men. 81. D: τὸ ... ζητεῖν ... καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον ἐστίν. E. 98. A. Phaed. 92. D: ὁ ... περὶ τῆς ἀναμνήσεως καὶ μαθήσεως λόγος. 74. A: τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων. 73. C. 74. D. 91. E. 92. C. Phil. 34. B. Men. 82. A. Phil. 34. C: ἀναμνήσεις καὶ μνήμας. Pol. X. 604. D.

ἀναμνηστός, ὁ ἡ, *qui reminiscendo recognosci potest*. Men. 87. B: ἡ ... ἀναμνηστόν;

ἀναμφοισβήτητος, ὁ ἡ, *non controversus*. Legg. VII. 815. B: χωρὶς τῆς ἀναμφοισβήτητου (ὀρχήσεως). 974. C: ἀναμφοισβήτητον ὄντα ... κολαζέτω.

ἀναμφοισβητήτως, *sine ulla controversia*. Soph. 259.

B: ὥστε τὸ δὲ ἀναμφ. αὐτὴ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὐκ ἔστι. 266. E. Polit. 284. C. Legg. I. 636. A. III. 684. E: γῆν ... ἀναμφ. διανέμεσθαι. VI. 768. C. VII. 815. D. Epim. 987. E. Euthyd. 305. D.

ἀνανδρία, ἡ, *ignavia, mollitia*. Theaet. 176. C: ἡ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρός καὶ οὐδενία τε καὶ ἀνανδρία. Pol. II. 560. D: ὑπὸ ἀνανδρίας. Legg. IX. 873. C: ἀργία ... καὶ ἀνανδρίας δειλία. Menex. 246. E: μετ' ἀνανδρίας. Phaedr. 254. C: δειλία τε καὶ ἀνανδρία. Conv. 182. D. Crit. 45. E. bis. Gorg. 492. B: διὰ τὴν αὐτῶν ἀνανδρίαν. Conv. 178. D. Pol. VIII. 560. D: σωφροσύνην ... ἀνανδρίαν καλοῦντες. Legg. II. 659. A.

ἀνανδρος, ὁ ἡ, *sine carnis*. Legg. XI. 930. C: νεωτέρα ... πρὸς τὸ ζῆν αὐτὴ ὑγαιίνουσα ἀνδρος. 937. A: γυναικὶ ... ἐὰν ἀνδρος ἡ. **oium non decens, ignavus, effeminatus*. Gorg. 522. E: ἀλόγιστος τε καὶ ἀνδρος. Pol. VIII. 549. D: ὡς ἀνδρός τε αὐτῶν ὁ πατήρ cet. Gorg. 485. C: καταγέλαστον φαίνεται καὶ ἀνδρον. Menex. 247. C: αἰσχρὸν καὶ ἀνδρον. Phaedr. 239. C: ἀπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης. Gorg. 485. D: ἀνάνδρῳ γενέσθαι φεγγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως. Ep. VII. 330. D: ἀνάνδρον τε καὶ ἄτεχνον. 331. E. Pol. VIII. 564. B: τὸ ... ἀνάνδρότερον (ἡγούμενον) ἐπόμενον.

ἀνάνδρως, *ignave*. Theaet. 177. B: ἀνδρικῶς ... ὑπομῖναι, καὶ μὴ ἀνάνδρως φεύγειν. 203. E.

ἀνανεύω, *abnuo*. Pol. I. 351. C: ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις cet. VIII. 561. C: ἐν πᾶσι τοῦτοις ἀνανεύει cet. IV. 437. B: τὸ ἐπιναύειν τῷ ἀνανεύειν ... τῶν ἐναντιῶν ἀλλήλοις θείης (ἄν?). I. 350. E: καταναύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι.

ἀνανθής, ὁ ἡ, *floris carens*. Conv. 196. A: ἀνανθελ ... καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ.

ἀνάντης, ὁ ἡ, *acclivis, arduus*. Phaedr. 112. A: ἀναντες ... ἀμφοτέροις τοῖς ῥεύμασι τὸ ἐκατέρωθεν γίγνεται μέρος. Pol. VII. 515. E: διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως καὶ ἀνάντους. II. 364. D: ὁδὸν μακράν τε καὶ ἀνάντη. Phaedr. 247. B: πρὸς ἀναντες ἦδη. Legg. V. 732. C: οἷον πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη ... ἀνθισταμένων. **summus*. Pol. VIII. 568. C: πρὸς τὸ ἀναντες τῶν πολιτειῶν.

ἀναξ, ὁ, *rex*. Crat. 393. A: ὁ ... ἀναξ καὶ ὁ ἑκτωρ σχεδὸν τι ταυτὸν σημαίνει.

ἀνάξιος, ὁ ἡ et *ia, ion, indignus; immeritus; dispar; pretium non habens*. Pol. IV. 434. B: ἀνάξιος ὢν. Legg. XII. 952. A. Prot. 356. A: τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονὴ πρὸς λύπην ἔστιν (v. Annot. p. 199.). Alc. I. 119. C: ὡς ἀνάξιον τῆς ιδέας cet. De lucri cup. 231. E: τὸ ... ἀνάξιον (*quod pretium non habet*) ἀνεργές. Menex. 243. C: ἀνάξιον τύχης τυχόντες. Legg. XII. 943. E: ἀναξίω. 919. E: ἀναξίω ἐπι-

τηθεύματι. Pol. III. 388. D: σχολῇ ἂν ἑαυτὸν γέ τις ... ἀνάξιον ἡγήσαιοτο τούτων. 396. D: ἑαυτοῦ ἀνάξιον. Legg. XII. 948. A: ἀνάξιον ... τῶν ἀριστείων. Menex. 242. C: ἀναξίαν χάριν ἐκτινόντων τῇ πόλει. Euthyd. 304. E: ἀναξίαν σπουδῇν ποιουμένων. Pol. III. 397. A: οὐδὲν ἑαυτοῦ ἀνάξιον οἰήσεται εἶναι. VI. 491. A. Gorg. 523. C: ἄνθρωποι ... ἀνάξιοι. Pol. VI. 495. C. VIII. 546. D. Prot. 355. D: ἀνάξια ... τὰγαθὰ τῶν κακῶν. E: ἀναξίων ὄντων νικᾶν. Pol. VI. 496. A: τοὺς ἀναξίους παιδεύσεως. Tim. 19. A. Legg. XII. 943. E: μὴ ... ἀναξίας ἐπάγῃ δίκας. Theaet. 184. A: ἀνάξι' ἂν πάθοι. Apol. 38. E: λέγοντος πολλὰ καὶ ἀνάξια ἐμοῦ. Crit. 53. E.

ἀναξίως, *indigne*. Pol. III. 388. D: ὡς ἀναξίως λεγόμενων. VII. 536. C: προπεπηλακισμένην ἀναξίως. Ep. II. 314. B: τῶν νῦν ἀναξίως ἐκπεσόντων.

ἀνάπαλιν, *contra*. Tim. 49. C: ἀνάπαλιν ... συγκριθὲν cet. * *ordine inverso*. Tim. 82. C: ὅταν ἀνάπαλιν ἡ γένεσις τούτων πορεύηται. 84. C: πάσης ἀνάπαλιν τῆς τοῦ σώματος φύσεως ... ῥυείσης. * *retro*. Phaedr. 264. A: ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ... τὸν λόγον. Polit. 269. D: τὸ ἀνάπαλιν εἶναι. * *rursus, iterum*. Theaet. 192. D: ἀνάπαλιν ἄκουε. Pol. V. 451. B: λέγειν ... χρὴ ἀνάπαλιν αὐτὸν νῦν. Tim. 82. E. al.

ἀνάπαυλα, ἡ, *requies, remissio*. Parm. 137. B: καὶ ... ἐμοὶ ἀνάπαυλα ἂν εἴη ἢ ἐκείνου ἀπόκρισις. Phil. 30. E: ἀνάπαυλα ... τῆς σπουδῆς ... γίγνεται ἐνίοτε ἢ παιδιά. Pol. VII. 532. E. Legg. II. 653. D: ἀναπαύλας ... τῶν πόνων. * *locus ad requiescendum idoneus*. Legg. IV. 722. C: ἐν ταύτῃ παγκάλῃ ἀναπαύλῃ τινὶ γεγονάμεν. I. 625. B: ἀνάπαυλαι κατὰ τὴν ὁδόν.

ἀναπαυσις, ἡ, *animi remissio*. Tim. 59. C: ἀναπαύσεως ἔνεκα.

ἀναπαύω, *requiescere facio*. Lys. 213. D: βουλόμενος τὸν ... Μενέξενον ἀναπαύουαι. Euthyd. 277. D. Med. *requiesco; quieti me do*. Conv. 212. D: ὅτι οὐ πίνομεν, ἀλλὰ ἀναπαυόμεθα ἤδη. Theaet. 143. B: ὥστε οὐκ ἂν ἀηδῶς ἀναπαυοίμην. Pol. IX. 572. A: (ὅταν) οὕτως ἀναπαύηται. Prot. 310. C: ἐπειδὴ ... ἐμέλλομεν ἀναπαύεσθαι. Conv. fin. εἰς ἐσπέραν οἴκοι ἀναπαύεσθαι. Legg. VI. 758. D: τὰ ἔνδεκα ἀναπαυόμενον τοῦ ἐνιαυτοῦ μέρος. Polit. 257. C. Soph. 231. C. Legg. I. 625. C. Conv. 217. D: ἀνεπαύετο ... ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ. Critia init. οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπαυαμένου ὁδοῦ. Theaet. 143. C: πάντως ἐγὼ γε καὶ ἀναπαύεσθαι θέομαι.

ἀναπειθω, *aliud persuadeo, de sententia deduco*. Gorg. 493. A: οἷον ἀναπειθεσθαι. Hipp. min. 370. A: ὡς οὐτ' ἂν ἀναπεισθείῃ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς cet. Hipp. mai. 304. C: ἀναπεισθεῖς ὑφ' ἐμῶν. Hipp. min. 371. D. * *persuadeo*.

Theaet. 166. C: τοὺς ἀκούοντας τοῦτο θρᾶν ... ἀναπεί-
θεις. 190. C: ἀναπείθοντα αὐτόν. Polit. 299. B. Apol.
18. D: ὅσοι ... ὑμᾶς ἀνέπειθον. Ion. 536. D: ὥστε με
ἀναπείσαι. Pass. Legg. XII. 941. B: μηδεὶς ... ὑπὸ ποιητῶν
... ἀναπειθεῖσθω. Pol. II. 365. E: ἀναπειθόμενοι. Menex.
235. B: ὑπὸ τοῦ λέγοντος ἀναπειθόμενοι. Pol. II. 381. E.
Legg. X. 886. D: ὑπὸ τῶν σοφιστῶν τούτων ἀναπεπει-
σμένοι.

ἀναπεμπάζομαι, *repeto*, in memoriam revoco. Legg.
IV. 724. B: ἀναπεμπάζομένους. **summamim repeto*. Lys.
222. E: τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι.

ἀναπέμπω, *emitto*. Tim. 85. C: παντοί' ἀναπέμπτει
φύματα.

ἀναπετάννυμι, *-aperio*. Phil. 62. C: ἀναπετάσας
τὰς θύρας. Unde ἀναπεπταμένος, *apertus* (vern. *offen*). Pol.
VII. 514. A: ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἰσόδον
ἐχούσῃ (οἰκῇσιν). Phaed. 111. C: ἀναπεπταμένους μᾶλλον
(τόπους). Sens. transl. *nihil reticens, protervus* (vern. *frech*).
Phaedr. 240. E: παρῳχία κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένη
χρωμένου (V. Annot. p. 333.).

ἀναπέτομαι (aor. 2. ἀνεπτόμην), *evolo*. Phaed. 109. E:
εἴ τις ... πτηνὸς γενόμενος ἀνάπτοιο. Phaedr. 249. D:
προθυμούμενος ἀναπτέσθαι. Ep. VII. 348. A. Legg. X.
905. A: εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτῆσει.

ἀναπηδῶ, *exsilio; prosilio, prorumpo*. Pol. VIII. 561.
D: ἀναπηδῶν ὃ τι ἂν τύχῃ λέγει τε καὶ πράττει. Conv.
213. B: ἰδόντα δὲ ἀναπηδῆσαι καὶ εἰπεῖν. Charm. 153. B:
ἀναπηδῆσας ἐκ μέσων. Euthyd. 274. C.

ἀνάπηρος, ὁ ἥ, *mutuus, claudus*. Pol. V. 460. C:
εἰάν τι τῶν ἐτέρων ἀνάπηρον γίγνηται. VII. 535. D: πρὸς
ἀλήθειαν ... ἀνάπηρον ψυχὴν. Crit. 53. A: ἥ οἱ χῶλοί τε
καὶ τυφλοί καὶ ἄλλοι ἀνάπηροι. Alc. II. 149. A: ὥστε καὶ
ἀνάπηρα θύουσιν.

ἀναπηρῶ, *mutilo, debilito*. Phil. 310. E: ἡ ... ψυχὴ
... παντάπασιν ἀναπηρούσθαι (πέφυνεν).

ἀναπῖμπλημι, *impleo, compléo*. Ax. 368. B: πᾶσαν
ἀγρυπνίαν ἀναπῖμπλάντων ὀλοφυρμοῦ καὶ δακρύων. Phil.
42. A: αἱ δοξαὶ ψευδεῖς ... τὰς λύπας τε ἅμα καὶ ἡδονὰς
τοῦ παρ' αὐταῖς παθήματος ἀνεπῖμπλῆσαν. **pollio, conta-
mino*. Phaed. 67. A: μηδὲ ἀναπῖμπλώμεθα τῆς τούτου (τοῦ
σώματος) φύσεως. Hipp. mai. 291. A: τοιούτων ὀνομάτων
ἀναπῖμπλασθαι.

ἀναπῖπτω, *recido*. Phaedr. 254. E: ὥσπερ ἀπὸ ὕσπλη-
γος ἀναπεσών. **procumbo*. Phaedr. 254. B: ἀνέπεσεν ὑπτία.

ἀναπλάττω, *fungo, formo*. Alc. I. 121. D: ἀναπλάτ-
τοντες τὰ μέλη τοῦ παιδός.

ἀνάπλεως, ὁ ἥ et ἀναπλέα, *plenus; inquinatus*. Phaed.
83. D: τοῦ σώματος ἀναπλέα. Conv. 211. E: αὐτὸ τὸ κα-

λὸν ... μὴ ἀνάπλεων σαρκῶν τε ἀνθρωπίνων καὶ χρωμάτων
cet. Theaet. 196. E: πάλαι ἐσμέν ἀνάπλεω τοῦ μὴ καθαρῶς διαλέγεσθαι. Pol. VII. 516. E: ἄρ' οὐ σκότους ἀνάπλεως σχοίη τοὺς ὀφθαλμούς.

ἀναπλήθω, impleo. Epin. 992. B: τὴν αὐτοῦ μοῖραν ἀναπλήσει. *pollo, commaculo. Apol. 32. C: βουλόμενοι ὡς πλείστους ἀναπλήσαι αἰτιῶν.

ἀναπληρῶ, impleo, expleo. Tim. 17. A: τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ἀναπληροῦν μέρος. Legg. XII. 957. A: πάντα ... τὸν νέον ἀναπληροῦν χρη νομοθέτην. Tim. 79. B: ἀναπληροῦν αὐτήν (τὴν ἔδραν). 81. B: τὸ κενωθὲν ... πάλιν ἀναπληρώσεν. Conv. 188. E: εἴ τι ἐξέλιπον ... ἀναπληρώσαι. Polit. 267. A: ἀναπληρώσας αὐτόν (τὸν τόκον). Tim. 78. D: τὰ ἐκείνου ῥεύματα ἀναπληροῦσθαι.

ἀνάπλους, ὁ, locus ubi nares appellantur. Critia 117. E: ὁ δὲ ἀνάπλους καὶ ὁ μέγιστος λιμὴν ἔγχευε πλοίων cet. 115. D: τὸν ἀνάπλουν ἐκ τῆς θαλάττης ... πρὸς ἐκείνον ὡς εἰς λιμένα ἐποίησαντο.

ἀναπνευσις, ἡ, respiratio. Tim. 92: εἰς ὕδατος θαλεράν καὶ βαθεῖαν ... ἀναπνευσιν.

ἀναπνέω, respiro. Phaed. 112. B: ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων αἰ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα. Crat. 399. D: τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον. Tim. 91. C: ἀναπνεῖν οὐκ ἔων. B: ἀνέπνευσε. *respiro (a labore al.), h. e. me recreo, animum recipio. Euthyd. 276. C: πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ. *in univ. spiro. Legg. VIII. 838. D: μηδ' αὖτως ἄλλως ἀναπνεῖν ... παρὰ τὸν νόμον.

ἀναπνοή, ἡ, respiratio. Locr. 101. D: ἀ δ' ἀνάπνοια (γ. ἀναπνοά) γίνεται cet. Tim. 33. C: δεόμενον ἀναπνοῆς. 78. E. 79. A. 80. D. 92. bis. 66. E: περὶ τὴν ἀναπνοήν. Locr. 101. E. 102. A. Tim. 78. E. et 79. E: ἀναπνοήν καὶ ἐκπνοήν. 79. C. 84. B. 85. C. 86. E. 91. B: λαβὼν ἀναπνοήν. 85. A: ἀναπνοῆς ἴσχον. Sensu transl., ut Latin. respiratio. Phaedr. 251. E: ἀναπνοήν ... λαβοῦσα. Tim. 70. C: ἵνα ... ἀναπνοήν καὶ ῥαστώνην ... παρέχοι. Epin. 974. A: οὗτος ... ἀναπνοήν δοκεῖ ποιεῖν τινὰ cet.

ἀναπόδεικτος, ὁ ἡ, qui probari vel demonstrari nequit. Def. 415. A: ἀρχὴ ἀναπόδεικτος.

ἀναπολῶ, revolo, redintegro. Phil. 34. B: ὅταν ... αὐτίς ταύτην ἀναπολήσῃ πάλιν αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ.

ἀναπτέρω, plumis rursus induo. Phaedr. 249. D: ἀναπτερούμενος. *attollo, excito. Phaedr. 255. C: ἀφικόμενον καὶ ἀναπτέρωσαν (int. αὐτόν).

ἀνάπτω, accendo. Tim. 39. B: φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν. Locr. 100. C: τὰν ... ὅψιν αὖτις τὸν θεὸν ἀνάψαι.

ἀναπυνθάνομαι, interrogo, sciscitor. Soph. 243. D: ἀναπυνθανόμενος ὥδε. Hipp. min. 363. B: περὶ ἐκείνου ... ἡδέως ἂν ... ἀναπυνθοίμην.

ἀνάργυρος, ὁ ἥ, *argento carens*. Legg. III. 679. B: ἀχρυσοί τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες.

ἀναρθρος, ὁ ἥ, *articulis carens*. Tim. 75. A: ὅσα ἄλλα ἡμῶν ἀναρθρα.

ἀναρίθμητος, ὁ ἥ, *innumerabilis*. Theaet. 175. A: μυριάδες ... ἀναρίθμητοι. Legg. VII. 804. E: μυριάδες ἀναρ. γυναικῶν. Pol. VII. 522. D: ἀναριθμήτων ὄντων.

ἀναριθμοῦμαι, ἔτερον numero, h. e. reputo, recognosco. Ax. 372. A: κατ' ἐμαντὸν ἀναριθμήσομαι τα λεχθέντα.

ἀναρμοστία, ἡ, *discrepantia* (propr. sonorum). Phaed. 93. E: εἴπερ ἡ μὲν κακία ἀναρμοστία, ἡ δὲ ἀρετὴ ἀρμονία εἴη. Pol. III. 401. A: ἀρρυθμία καὶ ἀναρμοστία. Phaed. 93. E: οὐδὲν πλέον ἀναρμοστίας οὐδὲ ἀρμονίας μετέχει ἄν. 94. A. Polit. 273. C: τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος. Phaed. 93. C: ἀρμονίαν αὐ τινὰ ἄλλην καὶ ἀναρμοσίαν. Ep. VII. 344. D: εἰς ἀναρμοσίαν καὶ ἀπρέπειαν ἐκβάλλειν.

ἀνάρμοστος, ὁ ἥ, *discrepans*. Pol. VIII. 547. A: ἀνωμαλία ἀνάρμοστος. Epin. 978. A: ἡ ... ἀρρυθμος ἀνάρμοστος τε φορὰ. Locr. 101. B: ἐκμελὲς τε καὶ ἀνάρμοστος (φανά). Conv. 206. C: ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν παντὶ τῷ θεῷ. Pol. III. 400. D: τὸ εὐάρμοστον καὶ ἀνάρμοστον. Theaet. 178. D: περὶ ἀναρμόστου τε καὶ εὐαρμόστου ἔσομένον. Pol. III. 411. A: τοῦ ἀναρμόστου διελὴ καὶ ἄγροικος (ἡ ψυχῇ). Conv. 206. C: ἐν τῷ ἀναρμόστῳ. Phaed. 93. C: τὴν δὲ (ψυχὴν) ἀνάρμοστον ... εἶναι. Tim. 47. D: ἐπὶ τὴν ... ἀνάρμοστον ψυχῆς περίοδον. Phaed. 92. B: οἱ φθόγγοι ἔτι ἀνάρμοστοι ὄντες. Tim. 80. A.

ἀναρμωστῶ, non concipio vel convenio. Soph. 253. A: τὰ μὲν ἀναρμωστεῖ ... πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ ξυναρμόττει. 261. E: τὰ ... μηδὲν σημαίνοντα ἀναρμωστεῖ. Pol. V. 462. A: τῷ ... τοῦ κακοῦ (ἔχει) ἀναρμωστεῖ. Legg. IV. 718. B. Gorg. 482. B: ἀναρμωστεῖν τε καὶ διαφωνεῖν (nisi forte scrib. ἀνάρμοστον τε εἶναι κ. διαφ. V. Annot. p. 245.).

ἀναρμόστως, *praeeter modum*. Pol. IX. 590. B: συντείνεται ἀναρμόστως. Clit. 407. C: ἀμέτρως καὶ ἀναρμόστως προσφερόμεναι (fort. προσφερόμενοι) στασιάζουσι.

ἀνάρπαστος, ὁ ἥ, *sublatus, raptus*. Phaed. 229. C: ἀνάρπαστον γεγονέναι.

ἀναρρέω, *refluo*. Tim. 78. D: ἀναρρέειν ... τὰ ἐγκύρτια.

ἀνάρτιος, ὁ ἥ, *impar*. Phaed. 104. E: ἀνάρτιος ... ἡ τριάς. 105. E: τῷ ἀναρτίῳ. D: ἀνάρτιον.

ἀναρτῶ, *suspendo*. Gorg. 525. C: παραδείγματα ἀνηρτημένους. Perf. pass. *suspensus vel aptus sum ex aliquo vel ex aliqua re*. Menex. 247. E: ὅτω ... ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα. Ion. 533. E: ἐξ ἐκείνης τῆς λίθου ἡ δύναμις ἀνήρτηται. Men. 88. E: εἰς τὴν ψυχὴν ἀνήρτησθαι. *Pendere ex aliquo dicitur etiam res quae ad aliquem refertur vel pertinet*. Legg. V. 729. E: τὰ

τῶν ξένων καὶ εἰς τοὺς ξένους ἀμαρτήματα ... εἰς θεὸν ἀνηρτημένα τιμωρὸν μᾶλλον.

ἀναρχία, ἡ, *imperii vel legum dissolutio*. Pol. IX. 575. A: ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν. VIII. 560. E: ὕβριν καὶ ἀναρχίαν καὶ ἀσωτίαν cet. Ib. ἀναρχίαν ... ἐλευθερίαν (καλοῦντες). 562. E: τελευτᾶν μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Legg. XII. 942. C. Ep. VIII. 354. D: διὰ τὴν ἄγαν ἀναρχίαν.

ἄναρχος, ὁ ἡ, *nulli imperio subiectus*. Pol. VIII. 558. C: ἄναρχος καὶ ποικίλη (πολιτεία). Legg. I. 639. A: πᾶν θρέμμα ἄναρχον ... ἰδῶν. XII. 942. A: τὸ μηδέποτε ἄναρχον μηδένα ἔαν.

ἀνασκέπτομαι, *considero, perpendo*. Crat. 389. A: ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ... ἀνάσκειναι. Legg. III. 690. D: μεθ' ἡμῶν ἀνάσκειναι. Theaet. 144. D: ἵνα καγὼ ἐμαυτὸν ἀνασκέψωμαι. Pol. X. 619. B: οὐ πάντα ἱκανῶς ἀνασκεψάμενον.

ἀνασκοπῶ, *exploro, perpendo*. Crat. 401. C: ἔάν τις τὰ ξενικὰ ὀνόματα ἀνασκοπῇ. Legg. X. 888. C: ἀνασκοπῶν εἴτε οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. Phaed. 116. A: ἀνασκοποῦντες. Tim. 72. D: ἐτι μᾶλλον ἀνασκοποῦσι διακινδυνεύτιόν φάναι.

ἀνασοβῶ, *suscito*. Lys. 206. A: εἰ ἀνασοβοῖ ... τὴν ἄγαν. **comprimo*. Ep. VII. 348. A: τίνα τρόπον ἀνασοβῆσοι με.

ἀνασπῶ, *extraho, depromo*. Theaet. 180. A: ὥσπερ ἐκ φαρέτρας ῥηματίσκια ... ἀνασπῶντες. Med. *sursum traho*. Soph. 221. A: ἄνω ... ἀνασπῶμενον.

ἀνάσσω, *rego*. Pol. III. 386. C. (Hom.). De leg. 320. D. (Hes.)

ἀνάστατος, ὁ ἡ, *ad seditionem excitatus*. Soph. 252. A: πάντα ἀνάστατα γέγονεν. Urbs dicitur ἀνάστατος, cuius incolae sedibus pelluntur, quae evertitur vel deletur. Legg. III. 682. D: τὴν Τροίαν ἀνάστατον ἐποίησαν. IV. 716. B: πόλιν ἄρδην ἀνάστατον ἐποίησε. VI. 770. E. Ep. VIII. 353. A. Legg. III. 697. D: ἀναστάτους μὲν πόλεις, ἀνάστατα δὲ ἔθνη.

ἀνασταυρῶ, *cruci suffigo*. Gorg. 473. C: ἔάν ... τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇ.

ἀναστρέφω, *converto*. Crat. 409. C: ὅτι τὰ ὅλα ἀναστρέφει. Polit. 272. E: τὸν ... κόσμον πάλιν ἀνέστρεφεν εἰμαρμένη. Legg. I. 626. E: πάλιν ... τὸν λόγον ἀναστρέψωμεν. **me converto*. Prot. 315. B: ἐπειδὴ αὐτὸς ἀναστρέφοι. Legg. XII. 944. C: ἔάν τις ... μὴ ἀναστρέφῃ καὶ ἀμύνῃται. Pol. IV. 422. C: ἀναστρέφοντα κρούειν. Lach. 191. E: μένοντες ἢ ἀναστρέφοντες. Med. Tim. 85. C: μὴ αὐ ... μόγις ἀναστρέφοιτο ἐν ταῖς φλεσί. Lach. 191. C: ἀναστρεφόμενους ... μιάχεσθαι. **revertor*. Polit. 271. A:

τὸ ... ἐκ γῆς πάλιν ἀναστρεφόμενον (γένος). **ocisor, moror, oio*. Legg. IX. 865. E: ἐν τοῖς ἡδέσι τοῖς τῆς ἐαυτοῦ συνηθείας ἀναστρεφόμενον. Pol. VIII. 558. A: μενόντων καὶ ἀναστρεφόμενων ἐν μέσῳ.

ἀναστρωπῇ. Crat. 409. C: ἡ δὲ ἀστραπή, ὅτι τὰ ὅπα ἀναστρέφει, ἀναστρωπῇ ἂν εἴη, νῦν δὲ ἀστραπή καλ-
λωπισθεῖσα κέκληται.

ἀνασφάλλω, *erigo, recipr. me colligo, recteor e morbo*. Ax. 364. C: συμπτώματος ἀνασφῆλαι.

ἀνασχινδυλεύω, *palo vel cruci affigo*. Pol. II. 362. A: τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν ἀνασχινδυλευθήσεται.

ἀνασώζω, *in integrum restituo*. Phil. 32. E: ἀνασωζο-
μένων (oppos. διαφθειρομένων).

ἀναταράττω, *perturbo*. Tim. 80. B: οὐκ ἄλλην ἐπ-
εμβάλλοντες ἀνετάραξαν κίνησιν. Phaed. 88. C: ἡμᾶς
πάλιν ἐδόκουν ἀναταράξαι.

ἀνατεῖ vel ἀνατί, *impune*. Legg. IX. 871. E: ἀνατεῖ
(Par. A. ἀνατί) πτεινέτω. XI. 917. C: ἀνατεῖ (A. c. al. ἀ-
νατί) τυπτέτω. 935. B: κολαζέτω ... ἀνατεῖ (A. in marg.
ἀνατί).

ἀνατείνω, *distendo*. Locr. 102. A: τὸ δὲ (σῶμα) ἀ-
νατείνεται κατὰς ἐκρούας.

ἀνατέλλω, *exorior*. Polít. 269. A: ὅθεν ἀνατέλλει
νῦν. Legg. X. 887. E: ἀνατέλλοντος ... ἡλίου καὶ σελήνης
cet. Crat. 409. A: ἐπειδὴν ἀνατείλῃ.

ἀνατίθῃμι, *suspendo, consecro*. Legg. XII. 946. C:
ἀκροθίνιον Ἀπόλλων ... ἀνατίθῃσι. 956. A: μονόξυλον ...
ἀνατιθέτω. Pol. II. 362. C: ἀναθήματα ἀνατιθέναι. Legg.
XII. 955. E: θεοῖσι ... ἀναθήματα ... ἀνατιθέντα. Critia
120. C: μνημεῖα ἀνέτιθεσαν. Charm. 164. E: ἀνέθηκον.
Prot. 343. A: ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι.
Charm. 165. A: ταῦτα γραψάντες ἀνέθεσαν. Legg. XI. 917.
D: ἀναθέτω τοῖς ... θεοῖς. Charm. 165. A: ἵνα ... μηδὲν
ἦτον ξυμβουλὰς χρησίμους ἀναθεῖεν. Legg. XII. 943. C:
τούτον ... εἰς τὰ τῶν ... θεῶν ἱερά ... ἀναθεῖναι. Critia
120. B: ἀναθεῖς τὴν φιάλην εἰς τὸ ἱερόν τοῦ θεοῦ. Alc.
I. 129. A: ὁ τούτο ἀναθεῖς εἰς τὸν ἐν Πύθοι νέον. Charm.
164. E. 165. A: οἱ τὰ ὑστερον γράμματα ἀναθέντες.
Phaedr. 235. E: χρυσὴν εἰκόνα ... εἰς Δελφούς ἀναθήσειν.
Pol. V. 469. E: ὡς ἀναθήσοντες (τὰ ὅπλα). **adscribo, at-
tribuo*. Conv. 198. E: πάντα λόγον κινούντες ἀνατίθετε
τῷ Ἑρωτι. Ib. ὡς μέγιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι καὶ
κάλλιστα. Alc. I. 118. E: σοὶ τίν' αἰτίαν ἀναθῶμεν διότι
cet. Menex. 240. E: τὰ ... ἀριστεία τῷ λόγῳ ἐκείνοις ἀνα-
θετέον. — Med. *reduco calculum, h. e. retracto vel multo sen-
tentiam, me revoco*. Phaed. 87. A: οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐχὶ
πάννυ χαριέντως ... ἀποδεδεῖχθαι. Men. 89. D: οὐκ ἀνατι-
θεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι. Charm. 164. D: ἐκείνων ἂν

τι ἔγωγε μᾶλλον ἀναθείμην. Prot. 354. E: ἀναθέσθαι ἔξεστιν, εἴ πη ἔχετε ἄλλο τι φάναι. Gorg. 461. D: ἐγὼ ἐθέλω τῶν ὠμολογημένων ... ἀναθέσθαι ὅτι ἂν σὺ βούλῃ. 462. A: ἀναθέμενος ὃ τί σοι δοκεῖ. *reddo, remitto. De lucri cup. 230. A: ἀνατίθεμαι τοίνυν σοι τοῦτο. Ib. οὔτι πᾶν γε τουτί μοι ἀνάθου. 229. E: πότερον ... τοῦτό σοι ἀναδῶμαι ὡς cet. Ib. ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοι ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὃ τι βούλει τῶν εἰρημένων. *gero, differo. Legg. XI. 935. E: τοῦτο ... οὐδαμῶς ἀναθετέον.

ἀνατλήναι, *sustinere, pati*. Gorg. 525. A: ἀνατλήναι τὰ προσήκοντα πάθῃ. Theaet. 169. C: τὴν ... εἰμαρμένην ... ἀνατλήναι.

ἀνατολή, ἡ, *ortus*. Polit. 269. A: δύσεως τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου. Legg. VII. 807. E. Locr. 96. D: ἀπ' ἀνατολᾶς ἐπὶ δύσιν. 97. B. Def. 411. B: ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμᾶς. Locr. 96. E. Epin. 990. A: οἶον δυσμᾶς τε καὶ ἀνατολᾶς ἐπεσκεμμένον. Ax. 370. A. Locr. 97. B. D.

ἀνάτονος. Pol. X. 617. B. *legebatur ἀνάτονον pro ἕνα τόνον*.

ἀνατρεπτικός, ἡ, ὄν, *vertens*. Pol. III. 389. D: ἐπιτήδευμα ... πόλεως ὥσπερ νεὼς ἀνατρεπτικὸν τε καὶ ὀλέθριον.

ἀνατρέπω, *uerto, pessum do*. Legg. I. 640. E: ὅτι μεθύων κυβερνήτης ... ἀνατρέπει πάντα. IX. 863. B. Euth. 14. B: ἃ ... ἀνατρέπει ἅπαντα καὶ ἀπόλλυσιν. De leg. 314. D. Polit. 300. B: ἀνατρέποι πᾶσαν ἂν πράξιν. Pol. V. 471. B: οἰκίας ἀνατρέψιν. Euthyd. 286. C: τοὺς τε ἄλλους ἀνατρέπειν καὶ αὐτὸς αὐτόν (δοκεῖ). Ep. VII. 343. Legg. X. 906. E: κυβερνήταις ... ἀνατρέπουσι ... ναῦς τε καὶ ναύτας. IV. 709. A: ἡ ... πόλεμος τις ... ἀνέτρεψε πολιτείας. Ep. VII. 336. C. Legg. XII. 967. C: ἅπανθ' ... ἀνέτρεψαν πάλιν. Pol. IV. 424. E: ἕως ἂν ... πάντα ... ἀνατρέψῃ. 442. B. Pass. Legg. III. 691. C: ἀνατρέπεται πάντα. Polit. 302. A: μόνιμοί τ' εἰσὶ καὶ οὐκ ἀνατρέπονται. Soph. 234. D: πάντα ... ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα. Crit. 50. B: μὴ ἀνατετράφθαι (τὴν πόλιν). Gorg. 481. C: ἡμῶν ὁ βίος ἀνατετραμμένος ἂν εἴη τῶν ἀνθρώπων. Crat. 395. D: ἡ πατρις ... ὅλη ἀντετράπετο. *prosterno. Euthyd. 278. B: ὑποσκελίσαν καὶ ἀνατρέπων. C: ὑπτιον ἀνατετραμμένον.

ἀνατρέχω, *prosilio, exsurgo*. Pol. VIII. 560. C: ψευδεῖς ... λόγοι ... ἀντ' ἐκείνων ἀναδραμόντες.

ἀνατροπή, ἡ, *versio*. Prot. 325. C: τῶν οἰκῶν ἀνατροπαί.

ἀναφαίνω, *manifesto, ostendo*. Critia 108. C: τοὺς παλαιούς πολίτας ἀγαθοὺς ὄντας ἀναφαίνειν τε καὶ ὑμνεῖν. Med. me exhibeo vel offero, compareo, eluceo, reperior. Soph. 250. E: καθάπερ ἂν αὐτῶν θάτερον εἶτε ἀμυδρότερον εἶτε

σαφέστερον ἀναφαίνεται. Pol. VI. 487. B: μέγα τὸ σφάλμα ... ἀναφαίνεσθαι. Tim. 40. C: πάλιν ἀναφαινόμενοι. Soph. 233. C: ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφονται. 250. D. Pol. I. 334. A: κλέπτεις ... τις ὁ δίκαιος ... ἀναπέφονται. 350. C. Ion. 541. E: ἕως ... στρατηγὸς ἀνεφάνης. Gorg. 484. A: ἀνεφάνη δεσπότης. Theaet. 157. A: πάσχον ἀνεφάνη. Soph. 224. D. 231. D. 260. B. Polit. 305. C. Legg. X. 896. A. Lys. 220. E. Euthyd. 291. B: πάλιν ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν ὄντες. Pol. VI. 484. A: ἀνεφάνησαν. IX. 579. A: ἀναφανείη. X. 597. C. Legg. IX. 854. E: πολλίτης ... ἂν τίς ποτέ τι τοιοῦτον δρῶν ἀναφανῇ. Epin. 991. E: ἀναφανῆναι. Conv. 185. A: ἀναφανέντος τοῦ ἔραστοῦ πένητος. Ib. ἀναφανέντος ... κακοῦ. Lach. 200. A: εἰ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος ἀναφανήσομαι. Theaet. 162. C: εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσει μηδὲν χεῖρων εἰς σοφίαν ὅτουσιν cet. Polit. 261. E. Gorg. 452. E: ἄλλω ἀναφανήσεται χηματιζόμενος. Theaet. 157. D. Parm. 132. A: ἄλλο ... εἶδος μεγέθους ἀναφανήσεται. E. Phil. 48. B. Pol. VIII. 557. B. Epin. 991. E. 992. A. Hipp. mai. 291. C. Polit. 289. C: πάντα εἰληφύα ἀναφανεῖται. Legg. V. 744. A: οὐκ ὁρθῶς ἀναφανεῖται τιθέμενος.

ἀναφανδόν, *palam, aperte, publice*. Prot. 348. E: σίγ' ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκηρυξάμενος. Theaet. 180. D. Soph. 219. D.

ἀναφέρω, *refero, refero*. Phaed. 76. D: ἐπὶ ταύτην (τὴν οὐσίαν) τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν. Gorg. 487. E: ἐπ' ἄλλην βάσανον ἀναφέρειν. Crat. 422. B. Phaed. 75. B: ἐκείσε ἀνοίσειν. **repero*. Tim. 26. A: πρὸς τοὺςδε ἀνέφερον αὐτὰ ἀναμιμνησκόμενος. **pronoco* (*vern. sich beufen*). Alc. I. 111. A: εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀναφέρω οὕς cet. 112. D: εἰς τοὺς τοιοῦτους διδασκάλους ἀναφέρεις cet. 110. E: εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων. Apol. 20. E: εἰς ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἀνοίσω. **recipr. referor* (*vern. sich beziehen*), h. e. *refero ad aliquid*. Phaedr. 237. D: εἰς τοῦτ' ἀποβλέποντες καὶ ἀναφέροντες. Pol. VI. 484. C: εἰς τὸ ἀληθέστατον ἀποβλέποντες κἀκείσε ἀναφέροντες. **redire ad aliquem dicitur etiam is qui gentem suam ab eo repetit*. Theaet. 175. A: ἀναφέροντων εἰς Ἡρακλῆα cet. **refero*, h. e. *renuntio, indico*. Legg. IX. 864. D: ἀναφέροντος τοῦ δράσαντος. **meum reperio*. Legg. VIII. 829. E: χρῆ ... ἀναφέρειν ... τὸν νομοθέτην cet. Pass. *referor*. Crat. 424. D: εἰς ἃ ἀναφέρεται πάντα. *Referri dicitur quoque aliquid eo unde, tanquam a capite, principe vel auctore, repetitur*. Alc. I. 120. E: τὸ ... Ἡρακλέους ... γένος ... εἰς Περσεία τὸν Διὸς ἀναφέρεται. Med. *me attollo*. Ax. 365. A: πολλάνκις ἀναφερόμενον.

ἀναφής, ὁ ἡ, *iactatione vacuus*. Phaedr. 247. C: ἀναφής οὐσία ὄντως οἷσα.

ἀναφλέγω, *incendo*; unde ἀναφλεχθῆναι, *exardescere* (velut ira). Ep. II. 349. A: ὁ ... ἀκούσας ἀνεφλέχθη.

ἀνάφυξις, ἡ, *effugium*. Legg. IV. 713. E: οὐκ ἔστι κακῶν ... ἀνάφυξις.

ἀναφύομαι, *pullulo, progignor*. Theaet. 180. C: αὐτόματοι ἀναφύονται. Polit. 272. A: ἀναφυομένης ἐκ γῆς πῶας ἀφθόνου.

ἀναφυρῶ, *subigo*. Tim. 73. E: γῆν ... ἀνεφύρασε (sed Par. A. et Pal. Vat. θ *scribunt ἐφύρασε*).

ἀναφυσῶ, *emitto, eicio* (ut flammam, al.). Phaedr. 113. B: οὐ καὶ οἱ ῥυακες ἀποσπᾶσματα ἀναφυσῶσιν.

ἀναχωρήσις, ἡ, *regressus*. Phil. 32. B: ταύτην ... τὴν ἀναχωρήσιν πάντων ἡδονήν.

ἀναχωρῶ, *recedo* s. *secedo*. Conv. 175. A: ἀναχωρήσας ... ἔστηκε. **digredior*. Pol. VII. 528. D: ὕστερον ... ἀνεχώρησας. **redeo*. Tim. 48. A: πάλιν ἀναχωρήσας. **me recipio*. Menex. 246. B: εἰς τοῦπίσω ἀναχωρεῖν. Conv. 221. A: ὅτε ... φυγῇ ἀνεχωρεῖ τὸ στρατόπεδον. Ib. ἀνεχωρεῖ. Crit. 51. B: οὐδὲ ἀναχωρητέον. **me revoco, abstineo*. Phaedr. 83. A: ἐκ τούτων ... ἀναχωρεῖν.

ἀναψυχῇ, ἡ, *refrigeratio*. Legg. XI. 919. A: πνίγῃσιν ἀναψυχὴν (παρασυχὴν). **respiratio*. Tim. 84. D: τὰ ... οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς σήπτει. **requies*. Conv. 176. A: δέομαι ἀναψυχῆς τινός.

ἀναψύχω, *refrigero*. Crat. 399. E: τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψύχον. Ib. ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος. Med. *respiro, me reficio*. Tim. 70. D: ἀναψυχομένη (ἡ καρδιά). 78. E: τῷ σώματι ... ἀρδομένῳ καὶ ἀναψυχομένῳ τρέφεσθαι καὶ ζῆν.

ἀνδάνω, *placeo*. Men. 95. D. (Theogn.).

ἀνδραποδίζομαι, *liberum hominem pro servo rapio*. Pol. IX. 575. B: ἀνδραποδίζονται. I. 344. B: αὐτοὺς (τοὺς πολίτας) ἀνδραποδισάμενος δουλώσῃται. **servitute opprimo, cives servos rapio ac vendo*. Pol. V. 469. B: Ἕλληνας Ἕλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι.

ἀνδραποδισμός, ὁ, *servorum raptus*. Pol. V. 469. B: ἀνδραποδισμού πέρι. **plagium* (pandect.): si quis alienum servum dolo caput vel capere studet. Legg. IX. 879. A: ἀνδραποδισμού ὑπόδικον ἐχέτω τὸν τεχνάζοντα μετὰ τοῦ δούλου. Etiam crimen quod committit is qui liberum vi prohibet iudicio adesse. Legg. XII. 955. A: ὑπόδικον ... ἀνδραποδισμού τῷ ἐθέλοντι γίγνεσθαι.

ἀνδραποδιστής, ὁ, *servorum raptor*. Pol. I. 344. B: ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταί.

ἀνδραποδιστικός, ἡ, ὄν, *ad homines capiendos spectans*; unde ἡ ἀνδραποδιστικὴ (τέχνη), *hominum raptus*. Soph. 222. C: τὴν ληστικὴν καὶ ἀνδραποδιστικὴν ... βίαιον θῆραν ὀρισάμενοι.

ἀνδράποδον, τό, *servus* (plur. *mancipia*); etiam *homo abiectus*. Gorg. 483. B: οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς τοῦτο γ' ἐστὶ τὸ πάθημα, τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλ' ἀνδραπόδου τινός. Prot. 352. C. Legg. XII. 966. B: ἀνδραπόδου ... τινὰ σὺ λέγεις ξῖν. XI. 916. A: ἐὰν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται. Pol. IX. 578. E: ὅτῳ ἔστιν ἀνδραποδα cet. Eryx. 392. E: τὰ ἀνδράποδα καὶ ἵπποι cet. Alc. I. 122. D: ἀνδραπόδων κτήσει. Theaet. 175. D: τοῖς ... ἐναντίας ἢ ὡς ἀνδραπόδοις τραφεῖσιν ἄπασιν. Phaedr. 259. A: ἀνδραποδ' ἅττα ... περὶ τὴν κρήνην εὔδειν. Pol. IX. 578. D: ὅσοι πλούσιοι ἐν πόλεσιν ἀνδραποδα πολλὰ κέκτηνται. * *homuncio*. Theag. 130. B: οἷον ἦν τὸ ἀνδράποδον.

ἀνδραποδῶδης, ὁ ἢ, *qui servili est ingenio, illiberalis*; etiam *humilis vel abiectus*. Legg. IX. 880. A: ἄγροικος καὶ ἀνελεύθερος ... λεγόμενος ἀνδραποδῶδης τε. Phaed. 69. B: τῷ ὄντι ἀνδραποδῶδης τε καὶ οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχουσα (ἄρετή). Pol. IV. 430. B: τὴν ... θηριώδη καὶ ἀνδραποδῶδη. Alc. I. 120. B: ἔτι τὴν ἀνδραποδῶδη ... τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ. Ep. VII. 335. C: περὶ τὴν ἀνδραποδῶδη καὶ ἀχάριστον ... ἡδονήν. Phaedr. 258. E: διὸ καὶ δικαίως ἀνδραποδῶδεις κεκληνται. Ep. II. 311. C: οἱ ... ἀνδραποδῶδεσται.

ἀνδραποδῶδως, *illiberaliter*. Conv. 215. E: ὡς ἀνδραποδῶδως διακειμένον.

ἀνδρεία (ἀνδρία, sec. Crat. 413. E. i. q. ἀνρεία), ἡ, *fortitudo, perseverantia*. Prot. 360. D: ἡ σοφία ... τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀνδρεία ἐστίν. Phaed. 68. E: ἡ ὀνομαζομένη ἀνδρεία. Pol. IV. 429. A. 431. E. Lach. 192. B: δοκεῖ ... καρτερία τις εἶναι τῆς ψυχῆς. Cf. 190. E. sq. 192. B. Alc. I. 115. B. Def. 412. A. Polit. 306. D: σωφροσύνην ... ἀνδρείας ἕτερον. Conv. 192. A: ὑπὸ θάρρους καὶ ἀνδρείας καὶ ἀρρενωπίας. Legg. V. 734. C: ὁ τῆς ἀνδρείας (βίος) τοῦ τῆς δειλίας ἐλάττονα ... ἔχων ἀμφοτέρω. Crat. 413. E. Legg. XII. 965. D: ἐν τε ἀνδρείᾳ καὶ σωφροσύνῃ cet. Epin. 995. E. al. Pol. II. 361. B: διὰ τε ἀνδρείαν καὶ ῥῆμην. III. 402. C. IV. 426. D. Lach. 192. C. al. Polit. 306. A: ἀνδρείαν ... μέρος ἐν ἀρετῇς ἡμῖν εἶναι. Pol. IV. 429. C: σωτηρίαν ... λέγω τινὰ εἶναι τὴν ἀνδρείαν ... τὴν τῆς δόξης τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγονυίας περὶ τῶν δεινῶν ἃ τέ ἐστι καὶ οἶα. 430. B: τὴν ... τοιαύτην δύναμιν καὶ σωτηρίαν διὰ παντός δόξης ὀρθῆς τε καὶ νομίμου δεινῶν πέρι καὶ μὴ ἀνδρείαν ἔγωγε καλῶ καὶ τίθεμαι. Prot. 310. D. Conv. 194. A. 212. B. 219. D. al. innumer.

ἀνδρεῖκελος, ὁ ἢ, *hominis similis*; unde ἀνδρεῖκελον (χρῶμα) color dicitur qui vivi hominis similitudinem gerit. Crat. 424. E: ὅταν ἀνδρεῖκελον σκενάζωσιν. Pol. VI. 501. B: ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀνδρεῖκελον.

ἀνδρείος, εἶα, εἶον, *virilis, in virum conveniens*. Pol. IV. 451. C: μετὰ τὸ ἀνδρεῖον δράμα (οἶστος, τὸ γυναικεῖον). Alc. I. 187. A: τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Phaedr. 239. C: πόνων ... ἀνδρείων. Legg. XII. 945. A: τῶν ἀνδρείων κινδύνων. **fortis, impiger, constans*. Conv. 203. C: ἀνδρείος ὢν καὶ ἔτης. Pol. II. 375. A. Legg. V. 734. C. Menex. 248. A. Men. 81. D. Lach. 190. E. 191. A. al. Polit. 309. D: ἀνδρεία ψυχὴ. Id. Pol. III. 410. E. IV. 427. E. Pol. III. 410. D: ὀρθῶς ... τραφέν ἀνδρεῖον ἂν εἴη. Phaedr. 239. A: δειλὸς ἀνδρεῖου. Gorg. 463. A: ψυχῆς ... ἀνδρείας. Id. Tim. 70. A. Polit. 310. E: τόλμης ἀνδρείας. 308. E: κοινωνεῖν ἡθους ἀνδρείου καὶ σώφρονος. Pol. III. 399. A. E. V. 468. D: τῷ ἡβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ. Theaet. 144. A: ἀνδρεῖον παρ' ὄντινούν. 177. D. Pol. II. 375. A. III. 386. B. Legg. III. 696. B. V. 733. E. 734. D. al. Pol. IV. 429. B: ἡ δειλὴν ἢ ἀνδρείαν πόλιν. 432. A. Polit. 306. E: ὅξυ καὶ ἀνδρεῖον. Legg. VIII. 837. C: τὸ σώφρον ... καὶ ἀνδρεῖον. 840. A: τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτρημένον. Crat. 407. D. Legg. III. 696. B. Alc. I. 127. A. al. Gorg. 491. B: ἀνδρεῖοι, ἱκανοὶ ὄντες ἂν νοήσωσιν ἐπιτελεῖν. Prot. 329. E. Pol. III. 386. A. 416. D. IV. 429. B. Polit. 311. B: τὰ ... ἀνδρεία (ἡθῆ). Ib. τὸ τῶν ἀνδρείων καὶ σωφρόνων ἀνθρώπων ἡθος. Pol. III. 399. C: σωφρόνων, ἀνδρείων. Menex. 247. D: ἀνδρείων παίδων πατέρες εἶναι. Polit. 310. E: σώφρονα ἀπὸ τῶν ἀνδρείων ἡθῆ. Phil. 53. D: ἐραστὰς ἀνδρείους. Pol. III. 395. C. Legg. VIII. 831. E. Pol. III. 411. C: ἀνδρειότερος γίγνεται αὐτὸς αὐτοῦ. V. 459. C: ἀνδρειότερον ... τοῦ ἱατροῦ. Lach. 182. C: ἀνδρειότερον ... αὐτὸν αὐτοῦ. Theaet. 144. B: μακικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι. Legg. III. 679. E. Pol. II. 357. A: αἰ ... ἀνδρειότατος ὢν τυγχάνει. Legg. I. 648. A: τὸν ἀνδρειότατον ἀνθρώπων. Pol. II. 381. A: ψυχὴν ... τὴν ἀνδρειοτάτην καὶ φρονιμωτάτην. Polit. 263. D: ὡ πάντων ἀνδρειότατε. Id. Legg. X. 905. C. De lucr. cup. 232. A: ὡ ἀνδρειότατε πάντων. Conv. 192. A: ἅτε ἀνδρειότατοι ὄντες φύσει.

ἀνδρειότης, ἡ, *fortitudo*. Locr. 103. D: ποτὶ ... ἀνδρειότατα cet.

ἀνδρείως, *fortiter, audacter*. Gorg. 480. C: μὴ ἀποδειλιάω, ἀλλὰ παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως. Parm. 129. E. Critia 108. C. Lach. 194. A. Euthyd. 275. E. 306. D. Menex. 247. D. Cum v. εὖ: Theaet. 157. D. Legg. I. 648. C. IX. 855. A: εὖ τε καὶ ἀνδρείως. Crat. 440. D: ἀνδρείως τε καὶ εὖ. Pol. V. 454. B: πανν ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς. Legg. VI. 752. B: ἀνδρείως καὶ παρακεκινδυνευμένως. Polit. 262. A: προθυμότητα καὶ ἀνδρειότητα. Euthyd. 294. D: τῷ δὲ ἀνδρειότατα ὁμῶσε ἔτην τοῖς ἐρωτήμασιν.

ἀνδρηλατῶ, ἢ *exsilium pello*. Pol. VIII. 565. E: ἀνδρηλατῇ καὶ ἀποκτιννῇ *cet.*

ἀνδριαντοποιία, ἡ, *statuaria*. Gorg. 450. C: γραφικῇ καὶ ἀνδρ. Ion. 533. A: ἐν ἀνδριαντοποιίᾳ.

ἀνδριαντοποιός, ὁ, *statuarius*. Pol. VII. 540. C: παγκάλους ... τοὺς ἀρχοντας ... ὥσπερ ἀνδριαντοποιὸς ἀπείργασαι. Ion. 533. B: ἄλλον τινὸς ἀνδριαντοποιοῦ. Polit. 277. A: ἀνδριαντοποιοί. Alc. II. 140. C. Hipp. mai. 282. A. Men. 91. D: ἄλλους δέκα τῶν ἀνδριαντοποιῶν. Ion. 533. B. Alc. II. 140. B: ἀνδριαντοποιούς καὶ ἐτέρους παμπληθεῖς (δημιουργούς).

ἀνδριάς, ὁ, *imago ficta, statua*. Euthyd. 299. C: ὅσος ὁ ἀνδριάς ὁ ἐν Δελφοῖς. Pol. II. 361. D: ὥσπερ ἀνδριάντα ... ἐκκαθαίρεις. Eryx. 402. A: ἀνδριάντα χαλκοῦν ἐργάσασθαι. Pol. IV. 420. C: ἡμᾶς ἀνδριάντας γραφοντας (*statuis colores inducentes*). VII. 514. E: ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα.

ἀνδρίζομαι, *viriliter vel fortiter ago*. Theaet. 151. D: εἰν ... ἀνδρίζῃ. Phaed. 90. E: ἀλλ' ἀνδριστέον.

ἀνδρικός, ἡ, ὄν, *virilis, fortis, strenuus*. Phaedr. 273. B: ἀνδρικός ... δειλόν. Ep. XI. 359. B: σώφρων τε καὶ ἀνδρική (δαίτα). Phaedr. 273. A: ὑπὸ μόνου ... τοῦ ἀνδρικοῦ συγκεκοφθαι. Legg. II. 654. E: ἀνδρικής ψυχῆς. Id. VII. 814. E. Polit. 306. E: ταχὺ καὶ ἀνδρικόν. Legg. III. 681. B: ἀνδρικῶν. Pol. V. 474. E: μέλανας ... ἀνδρικούς ἰδεῖν. Men. 86. B: ἀνδρικότεροι. Legg. III. 681. B: ἀνδρικότερα (ἔθῃ). Pol. VIII. 567. B: οἳ ἂν τυγχάνωσιν ἀνδρικότατοι ὄντες.

ἀνδρικῶς, *fortiter, audacter*. Phaedr. 265. A: καὶ μάλ' ἀνδρικῶς. Theaet. 177. B: ἀνδρικῶς ... ὑπομείναι. 204. E: ἀνδρικῶς μάχει. **fortiter*, h. e. *probe* (vern. *wacker, brav*). Phaed. 103. A: ἀνδρικῶς ... ἀπεμνημόνευκας. Charm. 160. E: πανν ἀνδρικῶς πρὸς ἑαυτὸν διασκεψάμενος.

ἀνδρόγυνος, ὁ, *androgyneus*. Conv. 189. E: ἀνδρόγυνον ... ἐξ ἀμφοτέρων κοινόν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλειος. 191. D: ὁ δὴ τότε ἀνδρόγυνον ἐκαλεῖτο.

ἀνδρότης, ἡ, *virilis aetas*. Pol. III. 386. D. (Hom.). ἀνδροῦμαι, *aetatem virilem ingredior*. Conv. 192. A: ἐπειδὴν ... ἀνδρωθῶσι.

ἀνδροφόνος, ὁ, *homicida*. Euth. 9. A: ἀνδροφόνος γενόμενος. 4. D: ὡς ἀνδροφόνου. Ib. ὑπὲρ τοῦ ἀνδροφόνου. Legg. XI. 916. C: ἀνδροφόνον. Phaed. 114. A: ἀνδροφόνου.

ἀνέγγυος, ὁ ἡ, *non legitimus*. Pol. V. 461. B: νόθον ... καὶ ἀνέγγυον ... παῖδα.

ἀνεγείρω, *excito*. Legg. IX. 857. B: ἀριστ' ... ἀνήγειρας. Med. *expergiscor*. Phaed. 71. B. et 72. B: ἀνεγείρεσθαι.

ἀνεγκλητος, ὁ ἡ, *crimine vacuus*. Ep. VII. 329. B:

τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοίρας (ἐμιαυτὸν) παρέσχον. Legg. V. 737. A: ἀνεγκλήτους ... τὰς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους κα-
ταςκευάζεσθαι.

ἀνέδην, libere. Prot. 342. C: ἀνέδην ... συγγενέσθαι.
* *simpliciter* (vern. *schlechtthin*) vel *omnino*. Gorg. 494. E: ὅς ἂν
φῇ ἀνέδην οὕτω τοὺς χαίροντας ... εὐδαίμονας εἶναι, καὶ
μὴ διορίζεται cet. Hipp. min. 368. A: ἀνέδην οὕτως ἐπί-
σκεψαι. Legg. XI. 919. D: ὅπως ἦδη μὴ ἀνέδην ἀναισχυν-
τίας ... μέτοχα συμβήσεται γίγνεσθαι φασίως.

ἀνείλιξις, ἡ, *replicatio*, *reversio*. Polit. 270. D: τῇ
τοῦ παντὸς ἀνείλιξι. 286. B: περὶ τὴν τοῦ παντὸς ἀνεί-
λιξιν.

ἀνείλιττω, *evolo*. Phil. 15. E: πάλιν ἀνείλιττων
(v. ἀνελίττων).

ἀνείλλω et ἀνείλω, *revolo*; med. *me revolo* vel *re-
torqueo*. Conv. 206. D: ἀποτρέπεται καὶ ἀνείλλεται (v. ἀνεί-
λειται). Critia 109. A: ἡ τοῦ λόγου διεξοδος οἷον ἀνεί-
λουμένη.

ἀνείμι, *ascendo*. Pol. VII. 531. C: ἀλλ' οὐκ εἰς προ-
βλήματα ἀνίσαι. X. 614. D: ἐκ ... τοῦ ἀνιέναι ἐκ τῆς γῆς.
615. D. E. Conv. 172. A: εἰς ἄστυ οἰκοῦσθαι ἀνιῶν Φαλη-
ρόθεν. Pol. IV. 439. E: ἀνιῶν ἐκ Πειραιῶς. Tim. 76. A:
ἡ ... νοτὶς ὑπὸ τὰς ῥαφὰς ἀνιούσα. 60. C: ὅθεν ἀνῆι
(v. ἂν εἴη) ὁ νέος ἀήρ. * *redeo*. Phil. 13. D: ἀνιόντες εἰς
τὰς ὁμοίας.

ἀνείπειν, *renuntiare*. Pol. IX. 580. B: αὐτὸς ἀνείπω.
Legg. XII. 946. B: πᾶσιν ἀνείπειν.

ἀνείργω, *coerceo*, *cohibeo*. Legg. V. 731. D: ἀνείργοντα
τὸν θυμὸν πραῦνειν.

ἀνείρηκα, *renuntiavi*. Pol. IX. 580. C: ἀνείρησθω σοι.
ἀνέκπληκτος, ὁ ἡ, *qui non perturbatur*, *impavidus*.
Theaet. 165. B: ἀνέκπληκτος ἀνὴρ. Pol. X. 619. A: ἀνέκ-
πληκτος ὑπὸ τοῦ πλούτου τε καὶ τοιούτων κακῶν.

ἀνεκπληξία, ἡ, *vacuitas a perturbatione*. Def. 412. C:
θάρσος ... ἀνεκπληξία διὰ κακοῦ παρουσίαν.

ἀνέκπλυτος, ὁ ἡ, *qui elui* v. *delevi non potest*. Tim. 26.
C: ὥστε οἷον ἐγκαυμάτα ἀνεκπλύτου γραφῆς ἐμμονα γέγονε.

ἀνεκτός, ἡ, ὄν, *ferendus*, *tolerabilis*. Legg. X. 907. A:
οὔτε ἀνεκτὸς ὁ λόγος. VII. 820. E: θαῦμα ... μέγα καὶ
οὐδαμῶς οὐδαμῇ ἀνεκτόν. II. 655. D: ἀλλὰ τοῦτο ... οὔτε
ἀνεκτόν cet. Phaedr. 240. E: πρὸς τῷ μὴ ἀνεκτῷ. Ib. ψό-
γους ... οὐκ ἀνεκτοίς. Neutr. οὐκ ἀνεκτόν sq. *infin.* *non
sustinendum vel committendum est, ut*. Theaet. 154. C: καὶ
οὐδὲ ἀνεκτόν ἄλλως λέγειν. Cum negat. et *infin.* *est sustineri
non potest*, h. e. *facere* (vel *temperare* *mihi*) *non possum quin*. —
Theaet. 181. B: οὐδὲν ... ἀνεκτόν ... μὴ οὐ διασκέπασθαι.
Legg. IX. 861. D: τὸ μὲν οὐκ ἀνεκτόν ἐμοὶ ... γίγνεται,
τό γε δὲ μὴ λέγειν cet.

ἀνέλεγκτος, ὁ ἥ, *qui redargui vel erroris convinci nequit*.
 Apol. 22. A: ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος ἡ μαντεία γένοιτο.
 Tim. 29. B: καθ' ὅσον ... ἀνέλεγκτοῖς προσήκει λόγοις εἶναι
 καὶ ἀκινήτοις. * *non convictus vel refutatus*. Theaet. 154. D:
 ἡ ... γλῶττα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἐσται, ἡ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέ-
 λεγκτος. Gorg. 467. A: εἰ δέ με ἑάσεις ἀνέλεγκτον. 482. B:
 εἰ τοῦτο ἑάσεις ἀνέλεγκτον. Soph. 230. D: τὸν ἀνέλεγκτον
 ... τὰ μέγιστα ἀκάθαρτον ὄντα. Pol. X. 610. B: ἕως ἂν
 ἡ ἀνέλεγκτα. * *non examinatus*. Phil. 41. B: τοῦτο ... τὸ
 δόγμα ... ἀδύνατον ἀνέλεγκτον ... γίνεσθαι.

ἀνελευθερία, ἡ, *illiberalitas*. Pol. IX. 590. B: κολα-
 κεία δὲ καὶ ἀνελευθερία. Conv. 183. B: ὀνειδιζόντων (int.
 αὐτοῖς) κολακείας καὶ ἀνελευθερίας. Pol. III. 400. B: ἀνε-
 λευθερίας καὶ ὕβρεως ... βάσεις. VI. 486. A. IX. 577. D.
 Critia 112. C: τὸ μέσον ὑπερφημίας καὶ ἀνελευθερίας με-
 ταδιώκοντες. Legg. V. 747. C. VIII. 843. C. Phaedr. 256.
 E: ἀνελευθερίαν ὑπὸ πλήθους ἐπαινουμένην ὡς ἀρετήν.
 Pol. III. 391. C. IV. 422. A. VIII. 560. D: μετριότητα
 ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες ὑπερορίζουσι
 cet. Legg. V. 747. B.

ἀνελεύθερος, ὁ ἥ, *illiberalis, inhonestus*. Pol. VI. 486.
 B: ὁ κόσμος καὶ μὴ φιλοχρηματός μὴδ' ἀνελεύθερος. Legg.
 IX. 880. A. XI. 914. C. Gorg. 465. B: ἀγεννῆς καὶ ἀνε-
 λεύθερος (ἡ κομμωτική). Legg. VI. 774. C: δουλεία τα-
 πεινή καὶ ἀνελεύθερος. Theaet. 184. C: ἀνελεύθερον. Pol.
 III. 401. B. V. 469. D: ἀνελεύθερον καὶ φιλοχρηματόν.
 Legg. XII. 941. B. XI. 919. D: ἀνελευθέρον ψυχῆς. E:
 καπηλείας τῆς ἀνελευθέρου. Phaedr. 253. B: οὐ φθόνῳ οὐδ'
 ἀνελευτέρῳ δυσμενείᾳ χρώμενοι. Pol. VI. 486. B: δειλῇ
 καὶ ἀνελευτέρῳ φύσει. Gorg. 485. C: τὸν ... μὴ φιλοσο-
 φοῦντα ἀνελεύθερον. Pol. IX. 572. D: οὔτε ἀνελεύθερον
 οὔτε παράνομον βίον. Legg. I. 644. A: βάνανυσον ... καὶ
 ἀνελεύθερον (παιδείαν). VII. 802. D: ἀνελεύθερον (Μού-
 σαν). XI. 919. E: τὸ ... ἐλευθερικὸν καὶ ἀνελεύθερον ...
 νομοθετεῖν. Apol. 38. E: πράξει οὐδὲν ἀνελεύθερον. Ep.
 VII. 334. D: σμικρὰ ... καὶ ἀνελεύθερα ψυχῶν ἦθη. Legg.
 II. 669. C: δούλων καὶ ἀνελευτέρων. V. 741. A: τῶν ἀνε-
 λευτέρων χρηματισμῶν. VIII. 835. D. IV. 723: τῶν λατρῶν
 οὓς εἵπομεν ἀνελευτέρους. VII. 791. D: ταπεινοὺς καὶ
 ἀνελευτέρους μισανθρώπους ποιοῦσα. Gorg. 518. A: δούλο-
 πρεπεῖς ... καὶ ἀνελευτέρους ... τὰς ἄλλας τέχνας. Pol.
 VII. 540. D: ἀνελευτέρους εἶναι καὶ οὐδενὸς ἀξίας (τιμᾶς).
 Legg. V. 728. E. Pol. III. 395. C: τὰ ... ἀνελευθερα
 μῆτε ποιεῖν cet.

ἀνέλπιστος, ὁ ἥ, *insperatus*. Menex. 242. E: πόλε-
 μος ... ἀνέλπιστός τε καὶ δεινὸς ἐγένετο. Apol. 36. A: οὐκ
 ἀνέλπιστόν μοι γέγονε τὸ γεγονός τοῦτο. Menex. 243. E.

ἀνελπίστως, *sine spe*. Phil. 36. B: ἀνελπίστως ἔχει (*desperat*).

ἀνεμέσητος, ὁ ἧ, *a culpa vel vituperatione vacuus; offensionem non afferens*. Theaet. 175. E: ὃ ἀνεμέσητον εὐήθει δοκεῖν καὶ οὐδενὶ εἶναι. Crat. 401. A: τοῦτο ... ἀνεμέσητον. Conv. 195. A: εἰ θέμις καὶ ἀνεμέσητον εἰπεῖν. Legg. IX. 853. C. Epin. 980. A.

ἀνεμεσήτως, *sine ulla offensione*. Legg. III. 684. E: καλῶς τε καὶ ἀνεμεσήτως.

ἀνεμιαῖος, ον, *ventosus*, h. e. *vanus, irritus* (de ovibus "irrita ex quibus nihil gignitur." Plin. X. 58.). Theaet. 151. E: γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν. 157. D. 161. A: ἀνεμιαῖον τε καὶ ψεύδος. 210. B: ἀνεμιαῖα ... γεγενῆσθαι καὶ οὐκ ἄξια τροφῆς.

ἄνεμος, ὁ, *ventus*. Phaed. 77. D: μὴ ... ὁ ἄνεμος αὐτὴν ... διαφυσᾷ. Theaet. 152. B: πνέοντος ἀνέμου τοῦ αὐτοῦ. Ion. 539. D. (Hom.) Phaed. 58. B: ὅταν τύχῳσιν ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτούς. 84. B: ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφυσθηῖσιν καὶ διαπτομένη (ἢ ψυχῇ). Polit. 298. D: ἀνέμων καὶ θαλάττης περὶ. Conv. 197. C: γηγεμῖαν ἀνέμων (δ' ἀνέμοις?). Pol. II. 397. A: ψόφους ἀνέμων. 380. E. Epin. 979. A. Phaed. 112. B: δεινούς τινας ἀνέμους ... παρέχεται (τὸ πνεῦμα). Alc. II. 149. D. (Hom.) Ax. 370. C.

ἀνέμπωτος, *non incidens*. Def. 412. C: ἀνέμπωτοι ... εἰς λύπας. 413. A. *bis*.

ἀνεμῶ, *inflo*. Tim. 83. D: τούτου ... ἀνεμωθέντος *cet*.

ἀνεξέταστος, ὁ ἧ, *non excussus s. exploratus*. Apol. 38. A: ὁ ... ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ.

ἀνεπαισθητος, ὁ ἧ, *qui non sentitur*. Locr. 100. B: ἀνεπαισθητῶς (κινάσις).

ἀνεπιδεής, ὁ ἧ, *non indigens*. Legg. XII. 947. E: αὐτὴν ... ἀνεπιδεῇ χρώματος.

ἀνεπίληπτος, ὁ ἧ, *in reprehensionem non incurrens*. Phil. 43. C: ὥδ' ἔσται κάλλιον καὶ ἀνεπιληπτότερον τὸ λεγόμενον.

ἀνεπιλογίστως, *inconsiderate, temere*. Ax. 365. D: συνάπτεις ... ἀνεπιλογίστως τῇ ἀναισθησίᾳ αἰσθησιν. 369. E.

ἀνεπίπληκτος, ὁ ἧ, *non reprehensus vel qui non castigatur; hinc licentius vivens, dissolutus*. Legg. III. 695. B: τροφῇ ἀνεπιπλήκτῳ τραφέντας.

ἀνεπιπληξία, ἡ, *licentia*. Legg. 695. B: τρυφῆς μεστοὶ καὶ ἀνεπιπληξίας.

ἀνεπιστασία, ἡ, *inconsiderantia*. Ax. 365. D: παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν.

ἀνεπιστημόνως, *inscienter*. Legg. I. 636. E: ὁ ... ἀνεπιστημόνως ἅμα καὶ ἐκτὸς τῶν καιρῶν ἂν ... ζῷ.

ἀνεπιστημοσύνη, ἡ, *inscientia*. Charm. 170. A: ἐπιστήμη τε καὶ ἀνεπιστημοσύνη ὑγιεινοῦ ... δικαίου. Pol. I.

350. Α: *περὶ πάσης ... ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστημοσύνης*. Charm. 166. Ε. 167. C. 169. Β. 171. C. 174. Ε. Theaet. 199. Ε: *ἀνεπιστημοσύνη*. Ib. *ἀνεπιστημοσύνην*. 200. Α. Β. Pol. X. 598. D. Charm. 172. Β. 173. Β. Sia. 389. C. Theaet. 200. Β: *ὅτι τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀνεπιστημοσύνῶν εἶδὸν αὐ ἐπιστήμαι*. Charm. 174. D. Theaet. 199. Ε: *ἀνεπιστημοσύνας* (οppos. *ἐπιστήμης*). **inscilia, imperitia*. Theaet. 157. Β: *ὑπὸ ξυνηθείας καὶ ἀνεπιστημοσύνης*. Pol. VIII. 560. Α: *δι' ἀνεπιστημοσύνην τροφῆς πατρός*.

ἀνεπιστήμων, ὁ ἧ, insciens, ignarus. Gorg. 459. Β: *ἀνεπιστήμων ὢν ὁ λατρός ἐπιστήμων*. Theaet. 208. Β. Soph. 233. Α. Pol. I. 350. Α. Euthyd. 293. D. 297. Α. Pol. I. 350. Β: *ἀνεπιστήμονος*. Theaet. 179. Β: *ἐμοὶ ... τῷ ἀνεπιστήμονι*. 202. C: *ἀνεπιστήμονα εἶναι περὶ τούτου*. Eryx. 403. Β: *τὸν ἀνεπιστήμονα ἱππικῆς*. Legg. III. 690. Β. VII. 795. C: *μηδὲ ἀνεπιστήμον ἐὰν εἶναι*. Αχ. 370. Α: *πατὰ τὸ ἀνεπιστήμον*. Polit. 300. D: *ἀνεπιστήμονες ὄντες*. Euthyd. 294. Α. Eryx. 397. Ε: *τοῖς ... μοχθηροῖς καὶ ἀνεπιστήμοις κακῶν*. Prot. 350. Β: *πάντων τούτων ἀνεπιστήμονας ὄντας*. De leg. 317. Β. *bis*.

ἀνεπιτηδεύς, ὁ ἧ, haud idoneus vel accommodatus; alienus. Tim. 20. D: *εἴτ' ἐπιτηδεύς εἴτ' ἀνεπιτηδεύς ἐστιν*. Legg. VIII. 802. Β: *τὸ παράπαν ἀνεπιτηδεῖον*. 845. Β: *τῆς ... ἀνεπιτηδεῖον κεκτῆσθαι (ὀπώρας)*. Soph. 219. Α: *λόγον οὐκ ἀνεπιτηδεῖον ... πρὸς ὃ βουλόμεθα*. Legg. VII. 791. D: *ἀνεπιτηδεύς ξυνοίκους*. VI. 751. Β: *ἀρχὰς ἀνεπιτηδεύς ἐπιστήμαι*.

ἀνεπιτηδεύς, ratione haud idonea. Legg. VII. 813. Β: *πρὸς τὸ διαπονεῖν οὐκ ἀνεπιτηδεϊότερον*.

ἀνεπίφθονος, ὁ ἧ, ab invidia alienus; neutr. quod non est invidiae s. quod sine ulla invidia fieri vel dici potest. Soph. 243. Α: *ἀνεπίφθονον ἀποφύνασθαι*. Pol. X. 612. Β: *ἀνεπίφθορόν ἐστι ... τοὺς μισθοὺς ... ἀποδοῦναι*.

ἀνερέσθαι, interrogare, sciscitari. Conv. 173. Β: *Σωκράτη ... ἐνία ... ἀνθρώμην*. Euth. 13. C: *τούτου ἐνεκα καὶ ἀνθρώμην*. Apol. 20. Α: *τούτον ... ἀνθρώμην*. De leg. 313. Α. Ib. *εἰ με ὡσαύτως ἀνθρώμην*. Men. 74. C: *εἰ περὶ χρώματος ὡσαύτως ἀνθρώμην*. De leg. 313. C. Polit. 285. C: *εἰ τις ἀνέροιτο ἡμᾶς τὴν ... συνουσίαν*. Men. 74. Β. Phil. 38. C. Legg. VII. 799. C. Charm. 153. C. De leg. 314. Α. Ep. VII. 328. D. Gorg. 454. Β: *ἐὰν ... τοιοῦτόν τί σε ἀνέρωμαι*. Phaedr. 275. D: *ἐὰν ... ἀνέρω τι*. Legg. I. 621. Β: *ἀνερῶμεθα ... τούτον τὸν ποιητὴν οὕτωσί πως*. Gorg. 455. C: *ἀνερῶσθαι (v. ἀνέρεσθαι)*. Phaed. 78. Β: *τοιόνδε τι ... δεῖ ἡμᾶς ἀνερῶσθαι ἑαυτοὺς*. Lys. 211. Β. Crat. 421. D: *εἰ τις ... ἐκείνα ἀνερῶσται (al. ἐρήσεται, v. ἂν ἐρήσεται) τὰ ῥήματα*. Men. 85. C: *εἰ αὐτόν τις ἀνερῶσται ... τὰ αὐτὰ ταῦτα*.

ἀνερεύνητος, ὁ ἥ, *non exploratus*. Hipp. mai. 298. C: ἀνερεύνητα ὄντα. **qui investigari nequit*. Crat. 421. D: τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνερεύνητα (v. ἀνέυρετα) εἶναι.

ἀνερεινῶ, *investigo, indago*. Phaed. 63. A: λόγους τινὰς ἀνερεινᾷ. Med. Legg. VII. 816. C: ἀνερεινῆσάμενον. ἀνερμάτιστος, ὁ ἥ, *saburra non gravatus*. Theaet. 144. A: ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα.

ἀνερυθριῶ, *erubesco*. Charm. 158. C: ἀνερυθριάσας. ἀνέρχομαι, *ascendo*. Pol. VII. 521. C: ἐξ Αἰδου ... εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν. VII. 511. D: διὰ τὸ μὴ ἐπ' ἀρχὴν ἀνελθόντας σκοπεῖν. **redeo*. Crat. 422. B: εἰς ταῦτ' ἀνελθύνειν. Tim. 69. A: πάλιν ἐπ' ἀρχὴν ἀνέλθωμεν. (Pol. VI. 496. B: pro ἀνέλθωι scribendum ἀν' ἐλθωι).

ἀνερωτῶ, *interrogo, quaero*. Gorg. 489. D: ἀνερωτῶ. Hipp. min. 364. D. Gorg. 497. B: σμικρὰ ... ἀνερωτᾷ. Phaed. 87. B: εἴ τις ... ἀνερωτῶ. Soph. 247. C: πάλιν ... ἀνερωτῶμεν αὐτούς. Gorg. 453. C: εἴ σοι δοκῶ δικαίως ἀνερωτᾶν σε. Pol. V. 454. C: ἀνερωτᾶν ἡμᾶς αὐτούς. VII. 524. E. Legg. I. 629. A. VII. 792. E. X. 893. A. Apol. 22. D: ὥστε ἐμὲ ἐμαυτὸν ἀνερωτᾶν ὑπὲρ τοῦ χορημοῦ. Soph. 239. D: ἀνερωτῶν. Phil. 19. E. Tim. 21. E: τὰ παλαιὰ ἀνερωτῶν. Theag. 123. B. Men. 84. D: τὰς τούτου δόξας ἀνερωτῶνται. Phil. 63. C: ἀνερωτῶντες. Theaet. 143. D: τὰ ἐκεῖ ἂν σε ... ἀνερωτῶν. Charm. 153. D: αὐτὸς ἀνερωτῶν τὰ τῆδε. Lach. 180. E: αὐτοὺς ἀνερωτῶσα. Pass. Gorg. 455. C. D: ὑπ' ἐμοῦ ἀνερωτῶμενος νόμισον καὶ ὑπ' ἐκείνων ἀνερωτᾶσθαι. Verb. Phil. 63. C: ἀνερωτητέον.

ἄνεσις, ἡ, *remissio, solutio*. Legg. IV. 724. A: σπουδῆς τε πέρι καὶ ἀνέσεως. Pol. I. 349. E: ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν. IX. 590. B: ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τούτου χαλάσει τε καὶ ἀνέσει **immodica libertas, licentia*. Pol. VII. 561. A: εἰς τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων ... ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν τε καὶ ἄνεσιν. Legg. I. 637. C: δεικνὺς τὴν τῶν γυναικῶν παρ' ὑμῖν ἄνεσιν.

ἄνευ, *sine*. Prot. 320. E: ἰσχυρὸν ἄνευ τάχους. Phaed. 92. C: ἄνευ ἀποδείξεως. Conv. 215. C: ἄνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις. 217. A: ἄνευ ἀκολουθοῦ μόνος. Pol. II. 372. C: ἄνευ ὄνου. III. 393. C: πᾶσα ... ἄνευ μιμήσεως ἢ ποιήσεως cet. VII. 526. B: ἄνευ οὐ οὐκ ἂν εὖροιεν. X. 610. A. Tim. 40. D. al. innumerab. — ἄνευ ἐμοῦ, *me invito vel insciente*. Theag. 122. A: ἵνα μὴ πολλαῖς ἄνευ ἐμοῦ συγγεγόμενός τῳ διαφθαρή. **praefer*. Critia 112. C: πάντα ... ἄνευ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. **nulla ratione habita vel contra*. Gorg. 518. D: ἅτε ἄνευ τοῦ ὑγιεινοῦ γεγονυῖα. 519. A: ἄνευ ... σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης.

ἄνευκτος, ὁ ἥ, *non precans vel precatus*. Alc. II. 143. A: καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις (vers.).

ἀνεύρετος, ὁ ἥ, non repertus. Legg. IX. 874. A: ἐὰν ... μὴ ἀμελῶς ζητοῦσιν ἀνεύρετος γίγνεται.
 ἀνευρίσκω, reperio, inveniō, indago. Phil. 57. B: ἄλ-
 λην τέχνην οὖσαν ἀνευρίσκει. Polit. 305. C: τὴν τῶν δι-
 καστῶν ... θώμην ἀνευρίσκομεν οὐ βασιλικὴν οὖσαν. Legg.
 II. 670. C. III. 697. C. VI. 752. E. Epin. 979. D. Legg.
 III. 697. E: ἀνευρίσκουσι. VII. 794. A. Euthyd. 290. C.
 Legg. III. 693. A: ἵνα τὰς αἰτίας αὐτῶν ἀναζητοῦντες ἀνευ-
 ρίσκωμεν. Phaedr. 252. E: ἀνευρίσκειν τὴν τοῦ σφετέρου
 Θεοῦ φύσιν. Legg. III. 688. D. XII. 945. C. Phaedr. 277.
 C: ἀνευρίσκων. Phaed. 76. E: ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὐ-
 σαν. Men. 72. A: εἰ μίαν ζητῶν ἀρετὴν σμῆνός τι ἀνέυ-
 ρηκα ἀρετῶν. Legg. III. 690. D: στάσεων πηγὴν τινα ἀνευ-
 ρηκαμεν. X. 891. C. Soph. 223. A: τὸν ... σοφιστὴν μοι
 δοκοῦμεν ἀνευρηκέναι. 253. C. Conv. 197. A: τοξικὴν ...
 Ἀπόλλων ἀνέυρε. Lys. 204. E: ὡς γενναῖον ... τοῦτον τὸν
 ἔρωτα ... ἀνέυρες. Legg. XII. 954. E: ὅταν ἀνέυρη που.
 Tim. 54. B: ἀνευρόντι. 22. A: οὐτε αὐτόν οὐτε ἄλλον ...
 εἰδότες ... ἀνευρεῖν. Men. 74. A: τὴν ... μίαν ... οὐ
 δυνάμεθα ἀνευρεῖν. 81. D. Polit. 258. C. Phil. 16. B.
 Tim. 47. B. Demod. 285. C. Ep. VII. 341. E. Tim. 24.
 A: πολλὰ ... παραδείγματα ... ἀνευρήσεις. Legg. I. 626.
 A. Lach. 200. A. Polit. 258. C: ἀνευρήσει. Soph. 253. E:
 τὸν ... φιλόσοφον ... ἀνευρήσομεν. Phil. 46. C. Legg. I.
 635. E. VII. 801. C. 821. B. Phaed. 100. B: τὴν αἰτίαν
 ἀνευρήσειν. Pass. Crat. 401. C: οὐκ ἦττον ἀνευρίσκεται ὁ
 ἕκαστον βούλεται. Legg. III. 677. C: καινὸν ἀνευρίσκετο.
 685. D: ἡ τοῦ στρατοπέδου ... κατασκευὴ ... καλῶς ἐδόκει
 ἀνευρημένη. Phil. 16. C: ὅσα ... ἀνευρέθη (v. ἂν εὑρέθη)
 πᾶσι. Tim. 63. E: πάντως διάφορα πρὸς ἄλληλα ἀνευ-
 ρεθήσεται (v. ἂν εὑρεθήσεται) γιγνόμενα καὶ ὄντα. Med.
 Men. 84. C: ὅτι καὶ ἀνευρήσει ζητῶν μετ' ἐμοῦ. *inveniō,
 h. e. excogito. Legg. II. 664. A: ὥστε οὐδὲν ἄλλο αὐτὸν δεῖ
 σκοποῦντα ἀνευρίσκειν. Charm. 160. A: ἀνευρίσκων. Soph.
 251. C: πάσσοφον (v. πάνσοφον) ... τοῦτ' αὐτὸ ἀνευρη-
 κέναι. Phaedr. 236. E: ὡς εὖ ἀνέυρες τὴν ἀνάγκην cet.
 267. B: οἷ' ... ἄπειρα μῆκη περὶ πάντων ἀνεύρον. 273. C:
 ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν. — Verb. Polit. 294. C:
 ἀνευρετέον τοῦτον τὴν αἰτίαν.
 ἀνευφημῶ, eūlo, laudator. Phaed. 60. A: ἀνευφή-
 μως cet.
 ἀνεύχομαι, preces retracto s. reuoco. Alc. II. 148. B:
 ἀνευχόμενος ἄτ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξεται. 142. D: ἀνευχό-
 μενοι ἄτ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξωνται.
 ἀνέχω et ἀνίσχω, me attollo, h. e. orior. Legg. XII.
 951. D: μέχρι περ ἂν ἥλιος ἀνίσχη. Conv. 220. D: ἥλιος
 ἀνέσχη. *tueor. Pol. II. 363. B: ὅστε ... εὐδαιμίας ἀνέ-
 χησι (Hom.). Med. sustineo, tolero, fero, (c. accus., genit. et

part. et simpl. part.); *admitto*, *permitto*, *sino*. Polit. 270. C: μεταβολᾶς ... ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται. Pol. VIII. 564. D: οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος. Legg. IV. 708. C: νόμους ... ἐτέρους ... οὐκ εὐπετῶς ἀνέχεται. Ax. 369. E: τὰ ... παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται. Prot. 323. A: ἅπαντος ἀνδρὸς ἀνέχονται. 322. E. Hipp. mai. 285. C. Pol. IX. 579. A: οἱ μὴ ἀνέχονται εἰ τις ἄλλος ἀξιοί. Phaed. 109. E: εἰ ἡ φύσις ἱκανὴ εἴη ἀνέχεσθαι θεωροῦσα. Pol. V. 480: αὐτὸ ... τὸ καλὸν οὐκ ἀνέχεσθαι ὡς τι ὄν. VIII. 563. D. X. 621. C: πάντα ... κακὰ ἀνέχεσθαι. Apol. 31. B: ἀνέχεσθαι τῶν οἰκείων ἀμελουμένων. Legg. I. 634. E. Hipp. mai. 285. C. Lys. 204. D. Ep. VII. 326. D. Pol. V. 479. A: οὐδαμῇ ἀνεχόμενος ἂν τις cet. Legg. I. 629. E: ὡς οἰδαμῶς τοὺς τοιοῦτους ἀνεχόμενος οἱ μὴ cet. Charm. 162. D: ὁ δ' οὐκ ἠνέσχετο. Euthyd. 278. E: ἀνάσχεσθον ... ἀκούοντες. Pol. II. 367. D: τῶν ... ἄλλων ἀνασχοίμεν ἂν οὕτως ἐπαινούμενων. VII. 518. C: ἕως ἂν ... δυνατὴ γένηται ἀνασχεῖσθαι θεωμένη (ἢ ψυχῇ). Gorg. 491. A: ἡ οὐτε ἑμοῦ ὑποβάλλοντος ἀνέξει ...; Theaet. 161. A: ἡ καὶ ἀνέξει ἐλεγχόμενον ὄραν; Pol. X. 613. C: ἀνέξει ... λέγοντος ἑμοῦ cet. Ib. E. Phaedr. 239. A: οὐτε ... κρείττω οὐτε ἰσούμενον ... ἐραστῆς παιδικὰ ἀνέξεται. Pol. VI. 493. E. Phil. 13. B: ἀνέξεσθαι σου λέγοντος.

ἀνεψιός, ὁ, *consobrinus*. Charm. 155. A: ἐπιτρόπου ... ἄρμα καὶ ἀνεψιοῦ ὄντος. Gorg. 471. B: ἀνεψιὸν αὐτοῦ. Charm. 154. B: ἐμὸν ... ἀνεψιόν. Lys. 206. D. Legg. XI. 929. B: τοὺς αὐτοῦ ἐγγενεῖς μέχρι ἀνεψιῶν. VI. 766. C: μέχρι ἀνεψιῶν παίδων. IX. 877. D. 878. D.

ἀνεψιότης, ἡ, *consobrinorum cognatio*. Legg. IX. 871. B: τῶν ἐντὸς ἀνεψιότητος.

ἀνηβος, ὁ ἡ, *nondum puber*. Legg. VIII. 833. C: κόραις ... ἀνήβοις.

ἀνηβῶ, *reviresco*. Legg. II. 666. B: ὥστ' ἀνηβᾶν ἡμᾶς.

ἀνήκεστος, ὁ ἡ, *insanabilis*. Pol. X. 619. A: ἀνήκεστα κακά.

ἀνήκοος, ὁ ἡ, *qui non audit vel auditū s. comperit*. Phaedr. 243. E: ἀνηκοὸς ὢν. 259. B. 261. C: τῶν ... Παλαμίδους ἀνήκοος γέγονας. Alc. II. 841. D: οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἔνια ... γεγενημένα.

ἀνηκουστία, ἡ, *recusatio audientiae*. Legg. II. 671. B: παρρησίας ἐμπιπλάται καὶ ἀνηκουστίας. VI. 782. E.

ἀνηκω, *redeo*. Theaet. 196. B: εἰς τοὺς πρῶτους πάλιν ἀνήκει λόγους.

ἀνηλεῶς, *sine misericordia, crudeliter*. Legg. III. 697. D: ἐχθρῶς τε καὶ ἀνηλεῶς (v. ἀνελεῶς) μισοῦντες.

ἀνήνυτος, ὁ ἡ, *qui perfici vel ad finem perducī non potest, infinitus* (vern. *endlos*); hinc in malo perpetuus, *insana-*

bilis. Ax. 371. F: Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος. Gorg. 507. E: ἀνήνυτον κακόν. Legg. IV. 714. A: ἀνηνύτω καὶ ἀπλήστω κακῷ νοσήματι ξυνεχομένην (ψυχὴν). **irritus*. Legg. V. 735. B: ὡς μάταιος ἂν ὁ πόνος εἴη καὶ ἀνήνυτος (vern. *eitle und vergebliche Mühe*). Phaed. 84. A: ἀνήνυτον ἔργον πράττειν. Soph. 264. B. Pol. VII. 531. A: ἀνήνυτα ... ποιοῦσι. Legg. VI. 780. D: μύρια ἕτερα τοιαῦτα ἀνήνυτα ποιοῦντα (ποιοῦντα?) δρᾶν. IX. 936. C: εὐχαῖς βίον ἀνήνυτοῖς ξυλλεγόμενος.

ἀνὴρ, ὁ, *vir*, (de sexu) *mas*. Conv. 191. C: εἰ ἀνὴρ γυναικὶ ἐντύχοι. Legg. X. 910: ἀνὴρ ἢ καὶ γυνή. Pol. X. 605. E: ὡς τοῦτο μὲν ἀνδρὸς ὄν, ἐκεῖνο δὲ γυναικὸς. Conv. 191. B: εἴτε γυναικὸς ... ἐντύχοι ἡμίσει ... εἴτε ἀνδρὸς. Critia 113. D: εἰς ἀνδρὸς ὥραν (in aetatem *oīro maturam*) ἡμοῦσης τῆς κόρης. Legg. XII. 944. D. E. Conv. 193. C: καθ' ἀπάντων καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. 191. D. Tim. 76. D: ὡς ... ἐξ ἀνδρῶν γυναῖκες ... γενήσονται. Conv. 191. E: τοῖς ἀνδράσι. Ib. φιλοῦσι τοὺς ἀνδρας al. **vir* (de aetate), *adultus*. Prot. 309. A: ἀνὴρ μέντοι ... καὶ πῶγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος. Pol. VIII. 549. E: ἐπειδὴν ἀνὴρ γένηται. Legg. IX. 877. C: ἐὰν μὲν νῖεις ἢ θυγατέρες αὐτοῖς ὡς παῖδες εἴη ... ἐὰν δὲ ἄνδρες cet. E: τῶν ἀνδρῶν ἅπαις. **vir*, h. e. *maritus*. Pol. VIII. 549. D: οἱ οὐ τῶν ἀρχόντων αὐτῇ ὁ ἀνὴρ ἐστι. Legg. IX. 877. C: ἡ ἀνὴρ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα. Conv. 179. B: ἐθελήσασα ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν. Alc. I. 126. E: γυνὴ ἀνδρί. Legg. IX. 877. C: γυνή ... ἄνδρα ἑαυτῆς. **vir* dicitur qui *sipibus*, *virtute*, *dignitate*, al. *excellit* (genus enim virile praestantius. Tim. 42. A: τὸ κρεῖττον ... γένος ... ὃ καὶ ἐπειτα καλέησεται ἀνὴρ. Cf. Conv. 181. C.). Phaedr. 239. B: ὄθεν ἂν μάλιστα ἀνὴρ γίγνοιτο. Pol. VIII. 550. A: ἀνὴρ μᾶλλον ἐστὶ τοῦ πατρὸς. Lach. 188. C: ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρὸς. Pol. II. 359. B: τὸν δυνάμενον αὐτὸ (τὸ ἀδικεῖν) ποιεῖν καὶ ὡς ἀληθῶς ἄνδρα. Conv. 192. A: καὶ γὰρ τελευθέντες μόνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικά ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. Menex. 247. E: παρέχοντας αὐτοὺς φαινομένους τῷ ὄντι πατέρας ὄντας ἄνδρας ἀνδρῶν. al. **nomini adiunctum conditionem, statum, professionem, studium*, al. indicat. Phaed. 95. C: φιλόσοφος ἀνὴρ (vern. *ein Philosoph*). 115. A: φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός (*ein Tragiker*). Theaet. 165. D: πελταστικός ἀνὴρ. Pol. VIII. 554. A: θησαυροποιὸς ἀνὴρ. Ax. 371. A: ἀνὴρ μάγος. Pol. I. 349. E: μουσικός ἀνὴρ ... μουσικοῦ ἀνδρὸς. Phaed. 64. D: φιλοσόφου ἀνδρὸς. 84. A: ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου. Pol. X. 620. B: ἀθλητοῦ ἀνδρὸς. Prot. 312. C: ἀνδρὶ ... σοφιστῇ. Pol. VII. 522. E: πολεμικῷ ἀνδρί. Ion. 540. D: ἀνδρὶ ... στρατηγῷ. Phaedr. 259. B: φιλόμουσον ἄνδρα. Gorg. 456. B: ῥητορικὸν ἄνδρα. Soph. 216. A: μᾶλα ... ἄνδρα φιλόσοφον. Pol. VIII. 545. C: ἄνδρα ὀλιγαρχ-

χικόν ... δημοκρατικόν. Critia 118. E: ἄνδρα ἡγεμόνα. Tim. 19. E: φιλοσόφων ἀνδρῶν ... καὶ πολιτικῶν. Theag. 126. D. al. *substantivis et adiectivis apponitur ita ut eorum significationem urbane quodammodo efferat vel simplici pron. infinito (vern. *ein, v. c. ein Weiser*) exprimi possit. Prot. 309. A: καλὸς ... ἐφαίνεται ἀνὴρ ἔτι (int. Alkibiades). 316. A: πάσσοφος (v. πάνσοφος) γὰρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ (Bekk. et Stallb. ἀνὴρ) εἶναι καὶ θεῖος (int. Prodikos). 341. A: ὅτι σοφὸς καὶ δεινὸς ἐστὶν ἀνὴρ (int. Protagoras). Phaedr. 267. A: σοφὸς γὰρ ἀνὴρ (int. Euenos). C: δεινὸς ἀνὴρ γέγονε. Phaed. 58. E: εὐδαιμῶν γὰρ μοι ἀνὴρ (sic Mss. praestantissimi, non ἀνὴρ) ἐφαίνεται (int. Sokrates). Theaet. 162. A: φίλος ἀνὴρ (vern. *er ist mein Freund* vel *ein Freund von mir*). 165. B: ἀνέκπληκτος ἀνὴρ. 195. B: ἀνὴρ ἀδολέσχης. Soph. 236. D: θανμαστός ἀνὴρ καὶ κατιδεῖν παγγάλεπος (int. *est sophistes*). Pol. I. 331. E: σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ἀνὴρ (int. *est Simonides*). Lys. 204. A: οὐ φαῖλός γε ἀνὴρ, ἀλλ' ἱκανὸς σοφιστής. Similiter Eryx. 400. B: ἀνὴρ Λακωνικὸς (vern. *ein Lakoner*). E: Σκυθῆς ἀνὴρ. Ep. VII. 333. D: ἡλθον Ἀθηναῖος ἀνὴρ ἐγώ. Phaed. 58. E: ἀνδρὸς ἐπιτηδείου. Gorg. 526. C: ἀνδρὸς ἰδιώτου. Pol. I. 331. C: παρὰ φίλου ἀνδρὸς. 335. E: παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρὸς. Legg. VIII. 846. D: ἀνδρὸς ἐπιχωρίου. Menex. 247. D: θνητῶ ἀνδρὶ. Prot. 316. C: ξένον ... ἀνδρα. Gorg. 470. C: φίλον ἀνδρα. Phaedr. 266. C: βασιλικοὶ μὲν ἄνδρες, οὐ μὲν δὲ ἐπιστήμονες γε ὧν ἐρωτᾷς. Prot. 316. D: τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν. Theag. 126. D: τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. Ep. VII. 331. C: ἐταίρων ἀνδρῶν. *in univers. pronominis infiniti (vern. *einer, man; ἀνὴρ est enim germ. Mann et man*) partes agit. Phaed. 114. D: ἀνδρα ὅστις (vern. *einer der* vel *wenn man*) ... εἶσε χαίρειν. Conv. 178. D: ἀνδρα ὅστις ἐρᾷ. al. Sic praecipue cum participio iungitur. Phaedr. 239. C: ἀνὴρ ἔχων ἐρωτα. 249. C. Phaed. 63. E: ἀνὴρ ... ἐν φιλοσοφίᾳ διατρέψας. 76. B: ἀνὴρ ἐπιστάμενος (*ein Wissender*). Gorg. 484. A: φύσιν ἱκανὴν ... ἔχων ἀνὴρ. Conv. 179. A: ἐρῶν ... ἀνὴρ (*ein Liebender*). Lach. 188. C: ὅταν ... ἀκούω ἀνδρὸς περὶ ἀρετῆς διαλεγομένου. Phaedr. 268. D: ἐντυχῶν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἀρμονικῶ εἶναι. Lach. 200. A: ἀνδρὶ οἰομένῳ τι εἶναι. Phaed. 114. D: νοῦν ἔχοντι ἀνδρὶ. Pol. I. 331. B. Polit. 359. A: βασιλεύοντι χώρας ἀνδρὶ. Conv. 214. C: μεθύοντα ἀνδρα. al. Etiam absolute: Pol. VIII. 565. E: βίον ἀνδρὸς ἀφανίζων. Legg. XII. 943. D: πᾶσαν ἐπιφέροντα δίκην ἀνδρὶ. Lach. 182. C: πολλοῦ ἀξία ἀνδρὶ μαθεῖν. *Etiam pronominis οὗτος vim augeat vel contemtionis significationem quandam addit. Gorg. 467. B: οὗτος ἀνὴρ (vern. *der da*). 489. B: οὗτοσι ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν. 505. C: οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει cet. Ax. 366. C: ἀνὴρ οὗτος. *ἀνὴρ, ut ἀνθρωπος (ap. Latin. *homo*) pronominis personalis (vern. *er*) instar ponitur. Soph.

216. B: καί μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀνὴρ (Bekk. libris invitiis dedit ἀνὴρ) οὐδαμῶς εἶναι, θεὸς μὴν. Pol. X. 595. C: ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ (vern. er, int. Homer). Euthyd. 283. B: θαυμαστόν ... τινα ... ἀνὴρ (Bekk. ἀνὴρ) κατήρχε λόγον. In casibus obliquis (nonnunquam etiam in nominativo: Phaed. 57. A: ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου) articulus accedit. Lach. 179. E: ἐλθεῖν ἐπὶ θεόν τάνδρος. 181. A. 179. E. Gorg. 470. D: οὐ γάρ πω συγγέγονα τῷ ἀνδρὶ (vern. ihm). Phaed. 58. C: τίνες οἱ παραγενόμενοι ... τῷ ἀνδρὶ; Hipp. mai. 288. D: ἀποκριτέον τῷ ἀνδρὶ (ihm). 300. A: τὸν ἄνδρα ταῦτα λέγοντα (ἀπεν vel den der dieses sagt). Euthyd. 272. B: τοῖν ἀνδροῖν (ihnen) παραδοῦναι ἔμμετον. 288. C: μὴ ἀφιώμεθα τοῖν ἀνδροῖν. al. Etiam sine artic. in casibus obliquis ponitur (ita ut lenem irrisionis vel vituperationis significationem habeat. Cf. Sophocl. Ai. 59. 1135. Annot. in Prot. p. 47.). Theaet. 155. D: εἴν σοι ἀνδρός (Protagorae), μᾶλλον δὲ ἀνδρῶν ὀνομαστών τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν ... συνεξερευνήσομαι. Phaed. 98. B: ὁρῶ ἄνδρα (ihn, int. Anaxagoras) τῷ ... νῷ οὐδὲν χρώμενον. Cum τις ponitur. Legg. VIII. 839. B: τάχα ... τις ... ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος. *Pronominis vim habet bis positum (vern. der eine dem andern). Soph. 221. D: τάνδρος τὸν ἄνδρα ὄντα συγγενή. Legg. I. 626. C: πρὸς ἄνδρα ἀνδρὶ ἐνὶ πρὸς ἕνα. al. *cum v. πᾶς est vern. *jederman* vel *jeder*. Sic πᾶς ἀνὴρ Legg. VI. 736. C. D. IX. 854. C. 856. C. De leg. 320. E. Ep. VII. 344. B: πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος. Gorg. 500. A: παντὸς ἀνδρός ἐστίν cet. Tim. 75. C. Ion. 532. E. Pol. I. 331. B: παντὶ ἀνδρὶ. Euth. 3. D. Legg. V. 738. E: πάντα ἄνδρα. V. 732. C. VI. 781. E. (πάντ' ἄνδρα). VIII. 831. D. IX. 854. C. 864. A. XI. 916. D. XII. 943. D. Menex. 246. B. Euthyd. 306. C. 282. A: ἅπαντα ἄνδρα. Ep. VII. 343. C. 336. E: πάντα τινὰ ἄνδρα. al.

ἀνθαιρουῖμαι, *alicuius loco creo*. Legg. VI. 765. D: ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι. 767. D: ἕτερον ἀνθαιρεῖσθαι.

ἀνθαμιλλῶμαι, *certo, aemulor*. Legg. VII. 731. A: τοὺς δ' ἀνθαμιλλωμένους εἰς ἀθλημίαν καθίστησι.

ἀνθ' ἀπτομαι, *attingo, tracto*. Pol. VII. 525. C: ἐπὶ λογιστικὴν εἶναι καὶ ἀνθάπτεσθαι αὐτῆς μὴ ἰδιωτικῶς. Ep. VII. 328. C: ἔργου ... ἀνθάπασθαι.

ἀνθέλκω, *trahō*. Pol. IV. 439. B: εἴ ποτέ τι αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) ἀνθέλκει διψῶσαν. *trahō, rapio, ita ut *alteri rapiat*. Legg. I. 644. E: ἀλλήλαις ἀνθέλκουσιν ἐναντίαι οὐσαι ἐπ' ἐναντίας πράξεις. Ib. ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις. Pass. *adducor ut aliter sentiam*. Ax. 372. A: λόγῳ ἀνθέλκόμενος.

ἀνθεξίς, ἡ, *mutuus complexus*. Ep. VI. 323. B: ταῖς ἀνθεξίσιν ἀλλήλων εἰς μίαν ἀφικέσθαι φιλίας ξυμπλοκήν.

ἄνθη, ἡ, *flor.* Phaedr. 230. B: ἀκμήν ἔχει τῆς ἄνθης.

ἄνθησις, ἡ, *splendor.* Reponendum arbitramur Gorg. 465. B: ἀνθήσει pro αἰσθήσει (v. Annot. p. 140.).

ἀνθίστημι, *oppo.* Legg. VIII. 834. A: πελταστὴν κῆν ... ἀντιστησαντες ... τῇ τοῦ παγκρατίου μάχῃ. Aor. 2. et med. *resisto.* Legg. VII. 806. B: ὡς πορθομένης αὐταῖς τῆς πατρίδος γενναίως ἀντιστάσας. Conv. 196. D: εἰς γε ἀνδρείαν Ἐρωτι οὐδὲ Ἄρης ἀνθίσταται. **luctor.* Legg. V. 732. C: οἷον πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη δαιμόνων ἀνδισταμένων τισὶ πράξειςιν.

ἄνθος, τό, *flor.* Critia 115. A: εἶτε ἀνθῶν εἶτε καρπῶν. Ax. 371. C: λειμῶνες ἀνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι. Phaed. 110. D: δένδρα τε καὶ ἄνθη. Conv. 196. A: ἡ κατ' ἄνθη διαίτα. **flor, h. e. iuvenilis pulchritudo.* Pol. X. 601. B: ὅταν αὐτὰ (τὰ πρόσωπα) τὸ ἄνθος προλίπη. Conv. 183. E: ἅμα ... τῷ τοῦ σώματος ἀνθεὶ λήγοντι. 210. C: εἰάν ... καὶ μικρὸν ἄνθος ἔχη. **color.* Pol. VIII. 557. C: ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἀνθεσι πεποικιλμένον. **color purpureus.* Pol. IV. 429. D: ὅπως δέξεται ... τὸ ἄνθος.

ἀνθρώπιος, α, *ον, humanus* (neutr. *quod ia hominem cadit, hominis proprium est, homini solet contingere, al.*). Pol. I. 335. C: ἡ δικαιοσύνη οὐκ ἀνθρωπεία ἀρετή; Legg. IV. 713. C: ἀνθρωπεία φύσις. Prot. 344. C: ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρώπειον. Pol. VI. 492. E: ἀνθρώπειον (ἥθος). Menex. 238. A: τὸ ἀνθρώπειον γένος. Legg. V. 732. E: ἔστι ... φύσει ἀνθρώπειον μάλιστα ἡδοναί cet. Alc. I. 103. A: τὸ ... αἴτιον ... οὐκ ἀνθρώπειον (sic Clark. al. pro ἀνθρώπινον), ἀλλὰ τι δαιμόνιον ἐναντίωμα. Pol. III. 416. E: τοῦ ἀνθρωπείου (χρυσίου καὶ ἀργυρίου, opp. θεῖον). Conv. 212. B: τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει. 189. D: τῷ ἀνθρωπείῳ γένει. Crat. 438. C: μείζω τινῶ δυνάμιν ἢ ἀνθρωπείαν. Pol. I. 335. C. Menex. 237. E. Lach. 200. B: ὡς ἀληθῶς ἀνθρώπειον πρᾶγμα ἐργάζεσθαι. Soph. 266. A: δύο ... τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀνθρώπεια, δύο ... τὰ πρὸς θεῶν, θεῖα. Crit. 46. E: ὅσα γε τὰ ἀνθρώπεια. Gorg. 484. D: τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρωπείων. Prot. 352. D. Ax. 367. B. Conv. 187. E: καὶ τοῖς ἀνθρωπείοις καὶ τοῖς θείοις. Phaed. 89. E: ἀνευ τέχνης τῆς περὶ τῶν ἀνθρωπείων. Pol. VI. 501. C. VII. 517. D: ὑπὸ θεῶν ... θεωριῶν εἰς τὰ ἀνθρώπεία τις ἐλθῶν. Apol. 27. B. al.

ἀνθρωπικός, ἡ, *όν, humanus.* Soph. 268. D: οὐ θεῖον, ἀλλ' ἀνθρωπικόν (Heind. corrig. ἀνθρώπινον).

ἀνθρώπινος, ἡ, *ον, humanus.* Phaedr. 249. B: ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ. 256. B. Theaet. 149. C: ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἀσθενεστέρα ἢ cet. Tim. 90. C: καθ' ὅσον ... ἀνθρωπίνῃ φύσει ἀθανασίας ἐνδέχεται. Legg. V. 737. B: οὐκ ἀνθρώπινος ἂν εἴη ... ἀμαθία (non humana, h. e. incre-

dibilis vel extrema). Apol. 20. D: ἀνθρωπίνῃ σοφία. Legg. II. 673. D: τὸ ἀνθρώπινον (ζῶον). Phaedr. 246. A: ἀνθρωπίνης τε καὶ ἐλάττονος (διηγήσεως). Polit. 268. A. C. 274. E. 276. B. Theaet. 175. C: βασιλείας περὶ καὶ ἀνθρωπίνης ὁλως εὐδαιμονίας. Tim. 77. A. Legg. IX. 854. A. Ep. VII. 322. E. Pol. VI. 486. A: τοῦ ὅλου παντὸς ... θείου τε καὶ ἀνθρώπινου. Phaed. 73. A. ἐν τῷδε τῷ ἀνθρώπινῳ εἶδει. 80. B: τῷ ... ἀνθρώπινῳ καὶ θνητῷ cet. Pol. V. 473. D. Polit. 274. D: τὸν ἀνθρώπινον βίον. 276. D. Phaed. 107. A: τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθενεῖαν ἀτιμάζων. Soph. 229. A: κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν. Phil. 62. A. Conv. 189. D. 191. D. Tim. 29. D. al. Phaed. 82. B: εἰς ... τὸ ἀνθρώπινον γένος. Polit. 262. C. 263. C. 266. E. Soph. 266: οἷον ὅναρ ἀνθρώπινον ἐργοχοροσίν. Theaet. 170. B: πάντα ... τὰνθρώπινα. Polit. 279. C. Ep. VII. 350. E: ὅσα γε δὴ τὰνθρώπινα. Phaedr. 249. D: τῶν ἀνθρώπινων σπουδασμάτων. 265. A. 274. C. Phaed. 68. A: ἀνθρώπινων ... παιδικῶν. 84. B. Pol. II. 365. D. X. 606. E. Phaedr. 259. D: περὶ ... λόγους οὕσα θεῖους τε καὶ ἀνθρώπινους. Polit. 310. A. Parm. 134. E: οὔτε γιγνώσκουσι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα θεοὶ ὄντες. Conv. 186. B: κατ' ἀνθρώπινα καὶ κατὰ θεῖα πράγματα. Critia 107. D. Crat. 392. B: ὁ δὲ Σκαμάνδριος ... ἀνθρωπινώτερον διασκέψασθαι.

ἀνθρωπίσκος, ὁ, *homunculus*. Pol. VI. 495. C: ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι ... ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Phaedr. 243. A: εἰ ἀνθρωπίσκους τινὰς ἐξαπατήσαντες εὐδοκιμήσονται ἐν αὐτοῖς.

ἀνθρωποθηρία, ἡ, *hominum venatio vel captura*. Soph. 223. B: ἀνθρωποθηρίας.

ἀνθρωπονομικός, ἡ, ὄν, *ad homines pascendos pertinens*; unde ἡ ἀνθρωπονομική *hominum pastio*. Polit. 266. E: τῆς ἀνθρωπονομικῆς δηλωθείσης τέχνης. 267. C: μέρος ἀνθρωπονομικόν.

ἄνθρωπος, ὁ, *homo*. Crat. 399. C: μόνων τῶν θηρίων ... ὁ ἄνθρωπος ἄνθρωπος ὠνομάσθη ἀναθρῶν ἃ ὅπωπε. Ib. ὁ ἄνθρωπος ... ἀναθρεῖ καὶ λογίζεται τοῦτο ὁ ὅπωπαν. Def. 415. A: ἄνθρωπος ζῶον ἄπτερον, δίπουν cet. Legg. VI. 765. E: ἄνθρωπος ... θεϊότατον ἡμερώτατόν τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ. X. 902. B: θεοσεβέστατον ... πάντων ζῶων ἄνθρωπος. VII. 803. C: ἄνθρωπον ... θεοῦ τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον. Ax. 365. E: τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα ... οὐκ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος· ἡμεῖς ... ἐσμεν ψυχῇ. Polit. 271. E: καθάπερ νῦν ἄνθρωποι, ζῶον ὃν ἔτερον θεϊότερον, ἄλλα γένη φανλότερα αὐτῶν νομεύουσι. Phaed. 62. B: ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. * ἄνθρωπος tam cum articulo quam sine articulo homines universe indicat. Prot. 321. τὴν ... σοφίαν ἄνθρω-

πος ταύτη ἔσχε. 322. A: ἐπειδὴ ... ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας. Pol. X. 603. C: ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἄνθρωπος διάκειται. 619. B: οὕτω ... εὐδαιμονέστατος γίγνεται ἄνθρωπος. Prot. 321. D: ἤντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὖροι. Ib. δορεῖται ἀνθρώπῳ. E: δίδωσιν ἀνθρώπῳ. Pol. X. 618. B: ἐνθα δὴ ... ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπῳ. Prot. 321. C: ἐν ᾗ ἔδει καὶ ἄνθρωπον ἐξίεναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. Conv. 189. C: ἐμοὶ ... δοκοῦσιν ἄνθρωποι ... οὐκ ἡσθῆσθαι. Prot. 322. C: τίνα ... τρόπον δοίη δίκην ... ἀνθρώποις. Ib. δίκην οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Ib. ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ cet. 317. B: παιδεύειν ἀνθρώπους. Ib. τοὺς ἀνθρώπους. Hinc etiam pronomine infinito (vern. *einer vel man*) exprimi potest. Prot. 355. A: ὅτι πολ- λακίς γιγνώσκων τὰ κακὰ ἄνθρωπος ... ὁμῶς πράττει αὐτὰ. E: ἄνθρωπος πράττει cet. Gorg. 500. C: καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχων ἄνθρωπος. Theaet. 184. B: τῷ καὶ λευκὰ καὶ μέλανα ὄρα ἄνθρωπος; Prot. 356. E: ἄρ' ἂν ὁμολογοῖεν ἄνθρωποι cet. *in vulgaribus dicitur hominibus (vern. *der Mensch*, plur. *die Leute*) vel ita ut contemtionis adiuncta sit significatio. Prot. 314. E: μόγις ... ἥμῃν ἄνθρωπος (ianitor) ἀνέψξε τὴν θύραν. Phaedr. 268. C: μαίνεται ἄνθρωπος. Phaed. 117. E: οὕτω γὰρ ἐκέλευεν ὁ ἄνθρωπος. Ib. A: ἰδὼν ... τὸν ἄνθρωπον. Conv. 220. C: ἄνθρωποι (milites) ἡσθάνοντο. 221. A: ἐσκεδασμένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων. Gorg. 518. C: διακόνους μοι λέγεις καὶ ἐπιθυμιῶν παρασκευαστάς ἀνθρώπους. Etiam bono vel honorifico sensu frequentatur. Phaed. 116. D: ὡς ἀστεῖος ... ὁ ἄνθρωπος. Prot. 317. A: τῶν ἀνθρώπων τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν. al. Vocat. ἄνθρωπε et ὦ ἄνθρωπε appellantis est, nonnunquam etiam leniter increpantis (ut vern. *Mensch*). Prot. 330. D: εὐφῆ- μει ... ὦ ἄνθρωπε. Gorg. 452. B: σὺ δὲ ... τίς εἶ, ὦ ἄνθρωπε; 518. C: ἄνθρωπε, ἐπαῖεις οὐδὲν περὶ γυμνασι- κῆς. Prot. 314. D: ὦ ἄνθρωποι, οὐκ ἀκηκόατε ὅτι cet. *ἄνθρωπος ponitur ita ut quod humanae imbecillitati concessum sit, igitur quod fieri possit indicet (vern. *mensch- möglich*). Pol. V. 467. C: αὐτῶν οἱ πατέρες, ὅσα ἄνθρωποι, οὐκ ἀμαθεῖς ἔσονται. Hinc genit. ἀνθρώπων (i. q. πάν- των ἀνθρώπων ap. Herodot. IV, 132.) superlativis apponi- tur ut eorum vis augeatur (Latin. *quam potest*, v. c. maxime, optime al.). Prot. 361. E: φθονερός τε ἤμισ' ἀνθρώπων (vern. *am allerwenigsten*). Phaed. 67. E: τό τεθνάναι ἡμισ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν. Theaet. 148. B: ἀριστά γ' ἄν- θρώπων. 195. B: ὀρθότατα ἀνθρώπων λέγεις. Legg. I. 629. A: μύλιστα ἀνθρώπων. 636. E: κάλλιστ' ἀνθρώπων. Euth. 13. E. Hipp. mai. 284. A. Ion. 530. D. 533. C. Clit. 410. B. Hipp. mai. 285. C: ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων διαιρεῖν. Similiter Theaet. 170. E: οἳ γέ μοι τὰ ἐξ ἀνθρώ- πων πράγματα (*mirum quanta negotia*) παρέχουσιν. Lys. 211.

Ε: τὸν ἄριστον ἐν ἀνθρώποις ὄρνυγα (vern. den allerbesten vel den besten von der Welt).

ἀνθῶ, *floro*. Alc. I. 131. Ε: σὺ δ' ἄρχει ἀνθεῖν. C: ἐπειδὴ λήγει ἀνθοῦν (τὸ σῶμα). Pol. V. 475. Α: μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούντων ἐν ὥρᾳ.

ἀνία, ἡ, *dolor, molestia*. Crat. 419. C: ἡ γὰρ ἀνία τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἵέναι. Gorg. 477. D: ἀνία ὑπερβάλλον. Prot. 355. Α: τὸ κακὸν ἄλλο τι ἢ τὴν ἀνίαν. 353. Ε: νόσους ποιοῦντα ἀνίας ποιεῖ. Ib. πενίας ποιοῦντα ἀνίας ποιεῖ. Ib. εἰς ἀνίας ... ἀποτελευτᾷ. Gorg. 498. D.

ἀνιαρός, ὁ, ὄν, *tristis, molestus, acerbus*. Prot. 355. B: ἀνιαρῶ. bis. Ε: τὸ ἡδύ τε καὶ ἀνιαρόν. Gorg. 496. C. D. Pol. IX. 584. A. Locr. 102. D: ἀνιαραὶ (ἀρχαί). Prot. 351. C: καθ' ὅσον ἀνιαρά. D. 354. A. 356. B. Gorg. 497. D. Prot. 356. C: ὑπὸ τῶν ἀνιαρῶν. Ax. 366. D. Gorg. 497. D: τοῖς ἀνιαροῖς. Prot. 351. C: ἡδὲ ἅττα καλεῖς κακὰ καὶ ἀνιαρὰ ἀγαθὰ. 354. A. 355. E. Phaedr. 233. A. Pol. IX. 587. Ε: τὸν ... τυραννόν ἀνιαιρότερον (v. ἀνιαιρώτερον). Gorg. 477. D: ἀνιαιρότατον.

ἀνιαρῶς, *aegre, moleste*. Legg. II. 660. Ε: ἀνιαρῶς ζῇ. Ax. 364. B: ἀνιαρῶς φέρει τὴν τελευτήν.

ἀνιάτος, ὁ ἡ, *insanabilis*. Legg. IX. 877. Α: ἀνιάτον ἔλκος. 878. C: τῶν ... ἀνιάτων (τραυμάτων). Gorg. 512. Α: ἀνιάτοις νοσημασι. **qui sanari, h. e. emendari non potest*. Gorg. 526. C: ἀνιάτος. Legg. IV. 704. Α: οὐ τοίνυν ἀνιάτος γὰρ ἂν εἴη (πόλις) πρὸς ἀρετῆς κτήσιν. Prot. 325. Α: ὡς ἀνιάτον ὄντα ἐβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. Gorg. 525. E. Legg. IX. 854. E. XII. 941. D. Gorg. 480. B: ὑποῦλον τὴν ψυχὴν ποιήσῃ καὶ ἀνιάτον. 525. C: οἱ δ' ἂν διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀνιάτοι γίνωνται. Ib. ἅτε ἀνιάτοι ὄντες. Legg. IX. 854. Α: ὅσα δυσίατα ἢ ἀνιάτα. Ep. VIII. 352. C. Pol. III. 410. Α: τοὺς ... κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφύεις τε καὶ ἀνιάτους. Legg. V. 735. E. II. 660. C: λοιδορεῖν ... πράγματα ἀνιάτα. V. 731. B: ἀνιάτα ἀδικήματα.

ἀνιάτως, c. verbo ἔχειν, *sanari vel emendari non posse*. Phaed. 113. Ε: ἀνιάτως ἔχειν. Pol. X. 615. E. Legg. IX. 682. E. Ep. V. 322. B. VII. 326. A.

ἀνιδιτί, *sine sudore*. Legg. IV. 718. Ε: ἀνιδιτί ... πορεῦεσθαι.

ἀνιδίω, *sudo, sudorem emitto*. Tim. 74. C: θέρους ... ἀνιδίουσάν τε (v. ἀνιδροῦσαν) καὶ νοτιζομένην ἐξωθεν (int. θερμὴν νοτίδα).

ἀνίερος, ὁ ἡ, *sanctione carens*. Pol. V. 461. B: νόθον ... καὶ ἀνίερον ... παῖδα.

ἀνίημι, *submitto*. Crat. 403. Ε: ὅς γὰρ (Αἰδης) καὶ τοῖς ἐνθάδε τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀνίησιν. Α: ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίσταται ὁ πλούτος. **emitto*. Euthyd. 297. Ε: ὑδρα

... ἀνείσῃ πολλὰς (κεφαλὰς) ἀντὶ τῆς μιᾶς. Pol. III. 414. E: ἡ γὰρ αὐτοὺς ... ἀνῆκε. Menex. 238. A: **dimitto*. Theaet. 169. B: τὸν ... προσελθόντα οὐκ ἀνίης πρὶν cet. 165. D: οὐκ ἀνείς πρὶν cet. Euthyd. 276. D: οὐκ ἀνίει τὸ μειράκιον. Prot. 310. D: ἐπειδὴ τάχιστα με ... ὁ ὕπνος ἀνῆκεν. Polit. 269. C: τὸ ... πᾶν τόδε ... ἀνῆκεν. Conv. 179. C: τὴν ἐκείνης (ψυχὴν) ἀνείσαν. Pol. VII. 515. E: (εἰ) μὴ ἀνείη πρὶν cet. Hipp. mai. 295. A: μήπω γε ἀνῶμεν αὐτό. Soph. 235. A: τὸν θῆρα μηκέτ' ἀνείναι. Conv. 179. C: ἐξ Αἰδου ἀνείναι πάλιν τὴν ψυχὴν. Pol. II. 368. C: μὴ ἀνείναι τὸν λόγον. **remitto*, *relinquo*; etiam *desisto*, *desino*. Pol. X. 606. C: τότε ἀνίης. A: ἀνίησι τὴν φυλακὴν τοῦ θρηνηδούς τούτου. Ep. VII. 340. C: οὐκ ἀνίησι πρὶν ἂν cet. Crat. 420. E: καὶ σὺ μὴ ἀνίει. Legg. V. 741. A: τὴν ὁμοιότητα ... τιμῶντες ... μὴ ἀνίετε. Ep. XIII. 360. D: ὅπως τὸ ... ὠφελείσθαι σε μὴ ἀνίῃ (v. ἀνείῃ). Crat. 420. E: μὴ ἀνῶμεν αὐτήν (τὴν ῥώμην). Legg. V. 731. B: τῷ μηδὲν ἀνίεναι κολάζοντα. Lach. 194. B. Legg. VII. 810. E: μηδὲν ἀνιέντα. Conv. 220. C: οὐκ ἀνίει, ἀλλὰ εἰστέλλει ζητῶν. Ep. III. 316. E: ὅτι τοῦτο αὐτὸ ξυντείνων οὐκ ἀνῆκα πώποτε. Legg. I. 635. E: μηδὲν γε ἀνῆς ἐπιτιμῶν cet. Euthyd. 297. D. Pol. III. 411. B: ὅταν ἐπείχων μὴ ἀνῆ. Legg. XII. 965. D: τοῦτο ... μὴ ἀνῶμεν πρὶν ἂν cet. Gorg. 492. D: μηδενὶ τρόπῳ ἀνείναι. Pol. VII. 538. B. Critia 112. C: κήπους ... ἀνέντες. Parm. 162. A: ἀλλὰ τι τοῦ εἶναι ἀνῆσει πρὸς τὸ μὴ εἶναι. Pol. VI. 498. D: πείρας ... οὐδὲν ἀνήσομεν. Legg. VI. 770. B. Pass. Pol. IX. 590. A: ὅτι ἀνίεται ... τὸ δεινὸν ... θρόμμα. Legg. I. 637. B: ὅπου δ' ἀνείνται. Pol. VIII. 549. D: λίαν ἀνειμένος (*remissus*, *lassus*). IX. 573. A: ἡδονῶν ἀνειμένων. Polit. 270. A: ὅταν ἀνεθῇ. Pol. III. 410. E: μᾶλλον ... ἀνεθέντος αὐτοῦ. IX. 575. A: ἀνεθέντα καὶ ἐλευθερωθέντα. Ἀνειμένος, *relictus*, *est etiam intactus*, *diis dicatus*. Legg. VI. 761. C: τέμενος ... ἀνειμένον (v. ἀφειμένον). **sino*. Lach. 179. A: ἀνείναι αὐτοὺς ὃ τι βούλονται ποιεῖν. **remitto*, *relaxo*. Pol. IV. 442. A: τὸ μὲν ἐπιτείνουσα ... τὸ δὲ ἀνείσα. Lys. 209. B: ἐπιτεῖναί τε καὶ ἀνείναι ἦν ἂν βούλη τῶν χορδῶν. Pass. Phaed. 98. D: ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνείσθαι. Tim. 74. B: ἀνειμένω. Pol. III. 412. A. — Verb. ἀνέτεον *est dimittendum* (Conv. 217. C.) et *remittendum*: Soph. 254. B. Polit. 291. C.

ἀνίκητος, ὁ ἡ, *insuperabilis*. Pol. II. 375. B: ὡς ἀμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμὸς.

ἀνικμῶ vid. ἀναλκμῶ.

ἀνισόπλευρος, ὁ ἡ, *latera inaequalia habens*. Locri.

98. A: τὸ ... ἀνισόπλευρον.

ἀνισος, ὁ ἡ, *inaequalis*. Parm. 140. B: οὔτε ἴσον οὔτε ἀνίσον ἔσται. 149. D. 161. D. Legg. V. 744. C: ὡς

ἰσαίτατα τῷ ἀνίσῳ. Phaed. 74. B: ἀνὰ τὰ ἴσα ἔστιν ὅτε ἀνισά σοι ἐφάνη; Parm. 161. C. Tim. 55. E: τῶν ἀνίσων (τριγώνων). Id. 58. D. Parm. 154. B: ἀνίσοις ... ἴσα προς-τιθέμενα. Pol. VIII. 558. C: ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίσοις διανεμόμενα. Tim. 53. D. Legg. VI. 757. A. D. Tim. 36. D: ἐπὶ τὰ κύκλους ἀνίσους. Phil. 56. D: μονάδας ἀνίσους καταριθμοῦνται. Tim. 54. C: τοῦ τὰς πλευρὰς ἀνίσους ἔχοντος (τριγώνου). Legg. VI. 761. E. Pol. VI. 509. D: τετμημένην ... ἀνισα (al. ἀν' ἴσα) τμήματα. Legg. V. 744. B: τιμήματα ἀνισα.

ἀνισότης, ἡ, *inaequalitas*. Phaed. 74. B: ἡ ἡ ἰσότης ἀνισότης. Tim. 58. A: αἰτία ... ἡ ἀνισότης ... τῆς ἀνω-μάλου φύσεως. Parm. 140. E: ὅτι ἀνομοιοτήτος τε καὶ ἀνισότητος οὐ μετέχει. 161. C. D. Tim. 58. D: διὰ τὴν τῶν τριγώνων ἀνισότητα. Locr. 99. B.

ἀνίστημι, *erigo, statuo*. Tim. 25. C: τρόπαια ἀνέστησε. Med. *constituo*. Legg. XI. 937. A: ἐάν τις τινα δικάζοντα ἀναστήσῃται μάρτυρα. **excito* (*iacentem, dormientem*), *surgere iubeo vel cogo*. Lys. 207. D: ἀνέστησε τὸν Μενέξεον. Charm. 155. B: τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ ... κατεβάλομεν. Prot. 317. E: ἀναστήσαντες ἐκ τῆς κλίνης. Aor. 2. et med. *surgo*. Conv. 219. C: ἀνέστην. Theag. 129. C: ἀνέστη. Ax. 367. C: κοιμηθέντες οὐκέτ' ἀνέστησαν. Theag. 129. B: μηδαμῶς ... ἀναστής. Euthyd. 272. E: ἐν νῷ εἶχον ἀναστήναι. Conv. 219. B: ἀναστάς. 223. D: ἀναστάντα ἀπιέναι. Pol. III. 388. A: ὁρθὸν ἀναστάντα. Euryc. 397. C. Pol. X. 616. B: ἀναστάντας ἐντεύθεν ... πορεύεσθαι, Prot. 355. D: ἀνεστήκη (v. ἀνεστήκειν) ὡς ἐξιὼν. Conv. 223. B: ἀνίστασθαι. Pol. VII. 515. C. Theag. 129. B: ἀνιστάμενος. Prot. 335. C: ἀνιστάμην ὡς ἀπιὼν. Theag. 129. A: ὅτε ἀνίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου. **a porbo surgo*. Lach. 195. C: ἐκ τῆς νόσου ... ἀναστήναι. **surgo ad dicendum, progredior* (*in medium*), *prodeo*. Ep. V. 322. A: οὐ πῶποτε ἀναστάς ἐφθέγγετο. Alc. I. 106. C: ἀνίστασαι συμβουλευσων. 116. D: εἰ ... τις ἀνίσταται συμβουλεύσων. Id. C. **surgo ad abeundum vel pergendum aliquo*, h. e. *pergo, abeo*. Ep. XIII. 360. A: ἀνέστης παρ' ἐμέ. Prot. 311. A: ἀναστάντες εἰς τὴν αὐλήν. Phaed. 116. A: ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι ὡς λουσόμενος.

ἀνίσχω vid. ἀνέχω.

ἀνίσω, *adaequo*. Polit. 289. E: τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔργα ... ἀνισοῦντες.

ἀνίσωσις, ἡ, *aequatio*. Legg. V. 740. E: περὶ τὴν ἀνίσωσιν τῶν ... οἴκων.

ἀνίω, *molestiam exhibeo, offendo*. Gorg. 485. B: ἀνιᾷ μου τὰ ὤτα. 502. A: ἡνία ... ἄδων τοὺς θεατάς. Med. *doleo*. Gorg. 498. E: κακοὶ ... οἳ ἂν ἀνιῶνται. 497. A: τὸ ἀνιᾶσθαι κακῶς (πράττειν). 499. A: ἀνιᾶσθαί τε καὶ

χαίρειν. Prot. 351. B: εἰ ἀνιῶμενος ... ζώῃ. Gorg. 499. A: κακὸν ... τὸν ἀνιῶμενον. 498. D: τοῖς ἀνιῶμένοις οὐ πάρεστι τὰ κακά, αἱ λύπαι.

ἀνοδος, ἡ, *ascensus*. Pol. VII. 517. B: τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἀνοδὸν τιθεῖς.

ἀνοηταίνω, *insipiens, insulsus sum*. Ep. X. 359. C: μὴ ἀνοηταίνειν οἰομένους cet. Phil. 12. D: ἡδεσθαι ... καὶ τὸν ἀνοηταίνοντα.

ἀνόητος, ὁ ἡ, *non cogitans*. Parm. 132. C: νοήματα ὄντα ἀνόητα εἶναι. **amens, demens, insipiens*. Prot. 323. D: τίς οὕτως ἀνόητος ὥστε cet. Gorg. 521. C. Phaed. 62. D: ἀνόητος ... ἀνθρωπος τάχ' ἂν οἰηθείη ταῦτα. 95. D. Phil. 12. D. Conv. 281. E. Tim. 44. C: ἀτελὲς καὶ ἀνόητος (v. ἀνόνητος) εἰς Αἶδου ἐρχεται. Legg. III. 687. D. Hipp. mai. 304. B. Theag. 126. D. Gorg. 505. B: ἀνόητος ... οὕσα (ψυχή). Pol. V. 466. B: ἀνόητός τε καὶ μαιρακιδῆς δόξα ἐμπεσοῦσα. Gorg. 514. C: ἀνόητον ἦν ... ἐπιχειρεῖν. E. Euthyd. 278. E. Gorg. 527. C: σοῦ ... ὡς ἀνοήτου. Phaedr. 241. A: ἀνοήτου ἀρχῆς. Theaet. 175. B: ἀνοήτου ψυχῆς. Legg. X. 891. C: ἀνοήτου δόξης. Phaedr. 241. B: ὑπ' ἀνάγκης ἀνόητω. Pol. X. 605. B: τῷ ἀνόητῳ αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) χαριζόμενον. Gorg. 497. E: παῖδα ἀνόητον. Pol. X. 609. C. Soph. 228. D: ψυχὴν ... ἀνόητον αἰσχροῦ καὶ ἄμετρον θετέον. Gorg. 519. B: ἀνόητον πραγμα ... ὁρῶ γιγνόμενον. Phaed. 95. D. Conv. 218. C. Tim. 30. B: οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ... κάλλιον ἔσεσθαι ... ἔργον. Euthyd. 290. E: ὅσοι γε αὐτῶν μὴ παντάπασιν ἀνόητοί εἰσιν. Tim. 44. A: ψευδεῖς καὶ ἀνόητοι (αἱ περιφοραί). Theaet. 177. A: ταῦτα ... ἀνόητων τινῶν ἀκούσονται. Pol. II. 382. E. VIII. 830. B. Legg. I. 635. E. Epin. 984. A. Crit. 53. C. Ep. VIII. 354. C. Locr. 104. E. Phil. 12. D: ἀνόητων δοξῶν καὶ ἐλπίδων μεστών. Gorg. 464. D: ἐν ἀνδράσιν οὕτως ἀνόητοις ὥστε οἱ παῖδες. Alc. II. 142. E. Soph. 234. B: τοὺς ἀνόητους τῶν νέων παιδῶν ... λαμβάνειν. Legg. X. 909. D. VIII. 839. B: ὡς ἀνόητα καὶ ἀδύνατα τιθέντων. XII. 967. D: ἀνόητ' εἰπεῖν. Hipp. mai. 283. A. Pol. II. 360. D: ἀνοητότατος. Epin. 976. D: ἀνοητότατον ... καὶ ἀφρονέστατον. Conv. 181. B: ὡς ἂν δύνωνται ἀνοητοτάτων. Pass. *quod mente non comprehenditur*. Phaed. 80. B: τῷ θνητῷ καὶ ἀνόητῳ (οἶστος νοητῷ).

ἀνοήτως, *insipienter, dementer*. Phaed. 88. B: μὴ οὐκ ἀνοήτως θαρσύνειν. Phil. 49. B: ἀνοήτως δοξάζουσι. Pol. I. 336. E. II. 379. D. Legg. II. 665. D. VI. 778. A. VII. 805. A. XI. 922. C.

ἀνοια, ἡ, *dementia, temeritas*. Conv. 210. B: πολλὴ ἀνοια μὴ οὐχ ... ἡγισθῆναι. Pol. VI. 492. E. Legg. VII. 795. A. Men. 90. D. Phaedr. 270. A: ἐπὶ φύσιν νοῦ τε

καὶ ἀνοίας ἀφικόμενος. Gorg. 514. E: εἰς τοσοῦτον ἀνοίας ἔλθειν. Phaed. 81. A. Theaet. 176. E. Tim. 86. B: δὴ ... ἀνοίας γένη, τὸ μὲν μανίαν, τὸ δ' ἀμαθίαν. 92. Pol. IX. 571. D. 575. C. Legg. III. 691. C. 700. E. VII. 822. E. X. 898. B. 899. B. 908. E: ἐπ' ἀνοίας. Legg. I. 637. A: ἀνοία πάση. IV. 716. A: ἄμα νεότητι καὶ ἀνοία. VII. 794. D. X. 897. B. XI. 934. A. Gorg. 464. D: θηρεύεται τὴν ἄνοιαν. Phaed. 93. C: ἄνοιάν τε καὶ μογασθρίαν. Pol. II. 382. C. E. III. 400. E: ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλούμεν ὡς εὐήθειαν. Tim. 86. B: νόσον ... ψυχῆς ἄνοιαν ξυγγορητέον. Legg. III. 691. C. XI. 934. A. (Legg. I. 625. E. III. 688. E. 689. B. scribendum videtur ἄγνοιαν pro ἄνοιαν).

ἀνοίγω, *aperio*. Prot. 310. B: ἐπειδὴ αὐτῇ ἀνέωξέ τις. 314. E. D: ἀνοίξας. Ax. 317. B: ταῦτα (τὰ προπύλα) ἀνοίξαντα. Pass. Pol. III. 405. A: ἰατρεία πολλὰ ἀνοίγεται. Phaed. 59. D: ἀνεώγστο (al. ἀνεώγνυτο) ... οὐ πρῶ. Conv. 174. D: ἀνεωγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. Lys. 203. B. 223. B. Phaed. 59. D: ἐπειδὴ ἀνοίχθει. Conv. 216. D: ἀνοιχθείς.

ἀνοιδῶ, *intumesco*. Tim. 84. E: ἀνοιδῆσαν (τὸ πνεῦμα).

ἀνολοφύρομαι, *vehementer lamentor, eiulo*. Prot. 327. D: ἀνολοφύραι ἂν ποθῶν cet.

ἀνομία, ἡ, *legum dissolutio, licentia a lege aversa*. De leg. 314. D: αἰσχιστον ... ἡ ἀδικία τε καὶ ἡ ἀνομία. Pol. VI. 496. D. Alc. II. 146. B: πολλῆς ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεστέην εἶναι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Pol. IX. 575. A: ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν. De leg. 314. D. Ep. VII. 336. B: ἀνομία καὶ ἀθεότης.

ἀνομίλητος, ὁ ἡ, *qui nullum habet cum aliis commercium; expers*. Legg. XII. 951. A: ἀνομίλητος οὖσα (πόλις). Ep. VII. 332. C: ἀνομιλήτω ... παιδείας, ἀνομιλήτω ... συνουσιῶν τῶν προσηκουσῶν γεγονέναι.

ἀνόμιμος. De leg. 314. C. ἀνόμιμοι legebatur pro ἄνομοι.

ἀνομοθέτητος, ὁ ἡ, *legibus non constitutus*. Legg. VI. 781. A: ἀνομοθέτητον μεθεῖται. 785. A: ἀνομοθέτητα σιγῇ κείσθω. 780. A: προέμενος ... τὰ ἴδια ἀνομοθέτητα. 783. B. VIII. 846. C.

ἀνόμοιος, ὁ ἡ, *dissimilis, inaequalis*. Legg. IV. 716. D: ἀνόμοιός τε καὶ διάφορος. Parm. 129. A: ὁ ἔστιν ἀνόμοιον. 140. A: ἀνόμοιον ... ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλω. 139. E. 140. B. bis. 147. 148. A. B. C. al. Pol. III. 396. C. IV. 435. A. Crat. 435. C. A. Conv. 186. B. Ib. τὸ ... ἀνόμοιον ἀνομοίων ... ἐρᾷ. Lys. 214. D. Phaed. 74. C: ἡ ὁμοίου ὄντος τούτοις ἡ ἀνομοίων. Parm. 163. B. Crat. 435. A: ἀπὸ τοῦ ἀνομοίου sq. ἡ. Pol. 349. C. 350. B. C. Tim. 33. B: νομίσας ... κάλλιον ὁμοιον ἀνομοίου. Parm. 148. A. 161. B. Crat. 435.

B. Gorg. 513. B: ἀνόμοιον ὄντα τῇ πολιτείᾳ. Tim. 63. B. C. Phil. 14. B: εἰ ... μηδεμίαν ἀνόμοιον φαῖν ἐπιστήμην ἐπιστήμῃ γίνεσθαι. Prot. 331. E: τὰ ἀνόμοιόν τι ἔχοντα ἀνόμοια. Theaet. 159. A. B. Soph. 259. D: τὸ ὅμοιον ἀνόμοιον (ἀποφαίνειν). Parm. 157. A: ἐξ ὁμοίων ἐπὶ ἀνόμοιον ... ἰόν. Tim. 63. D. Lys. 222. E: μήτε οἱ ὁμοιοὶ μήτε οἱ ἀνόμοιοι. Prot. 333. A: ἀνόμοια. Parm. 159. A. E. 160. A. 161. A: τὰ ... ἄλλοῖα οὐκ ἀνόμοια; B. 164. A. 165. C. D: ἑτεροῖα καὶ ἀνόμοια ἑαυτοῖς. 166. B. Phaed. 74. A: ἀπ' ἀνομοίων. Polit. 310. C: τοὺς ... ἀνομοίους μὴ στέργειν. Parm. 165. D. Epin. 990. D. Phil. 12. C: ἀνομοίους ἀλλήλαις (μορφάς). 13. C. Phaedr. 261. D: ὁμοια καὶ ἀνόμοια. Parm. 127. E. 129. A. 135. E. Phil. 13. B. Tim. 83. C. Phil. 13. D: ὡς τὸ ἀνομοιοτάτον ἐστὶ τῷ ἀνομοιοτάτῳ πάντων ὁμοιοτάτον. Parm. 159. A: ἐναντιωτάτα τε καὶ ἀνομοιοτάτα. Polit. 276. E: ἀνομοιοτάτους ὄντας. Tim. 53. A: τὰ ... ἀνομοιοτάτα. Lys. 215. D.

ἀνομοιότης, ἡ, *dissimilitudo*, *inaequalitas*. Parm. 159. E: ἀνομοιότης καὶ ὁμοιότης. 161. A: ἀνομοιότης ... πρὸς τὰλλα. B: εἰ τῶν ἄλλων ἀνομοιότης ἐστὶν αὐτῷ. Ib. εἰ ἐνὸς ἀνομοιότης ἐστὶ τῷ ἐνί. Pol. VIII. 547. A. Polit. 273. D: εἰς τὴν τῆς ἀνομοιότητος ἀπειρον ὄντα τόπον. Parm. 129. A. 140. E. Pol. X. 611. B. Phaedr. 240. C: πρὸς τὴν ἀνομοιότητι. 262. A: τὴν ὁμοιότητα τῶν ὄντων καὶ ἀνομοιότητα ἀκριβῶς διειδέναι. Theaet. 185. C. Parm. 129. D. 159. E. Tim. 60. A. 80. A. Legg. IX. 857. B. Polit. 294. B: αἱ ... ἀνομοιότητες τῶν τε ἀνθρώπων καὶ τῶν πράξεων. 285. B: τὰς παντοδαπὰς ἀνομοιότητας.

ἀνομοιῶ, *dissimile aliquid reddo*. Parm. 148. B: τῷ ἀνομοιῶντι πάθει. Pol. VIII. 546. D: ὁμοιούντων τε καὶ ἀνομοιούντων (ἀριθμῶν). Pass. *dissimilis fio, tutor, desisco*. Theaet. 166. B: πρὶν ἀνομοιούσθαι. Parm. 156. B. 157. A: ἀνομοιούμενον. Theaet. 166. B: τὸν ἀνομοιούμενον τῷ ... ὄντι. 159. A. Tim. 57. B: τὰ ... ἀνομοιούμενα.

ἀνομοίως, *dissimiliter*, *inaequaliter*. Pol. III. 388. C: οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι. Tim. 36. D: ἀλλήλοις τε καὶ τρισὶν (κύκλοις) ἀνομοίως. 39. E. 51. E.

ἀνομοίωσις, ἡ, *dissimilitudo*. Theaet. 166. B: ἐάνπερ ἀνομοίωσις γίγνηται.

ἀνομολογοῦμαι, *ea quae concessa sunt repeto vel colligo* (ut argumentatio concludatur). Conv. 200. E: ἀνομολογῶμεθα τὰ εἰρημένα. Riv. 136. E: ἀνομολογῶμεθα τὰ εἰρημένα. **convenio vel constituo cum altero de aliqua re* (vern. *sich verständigen, übereinkommen*). Pol. IV. 442. E: εἰ δεῖο ἡμᾶς ἀνομολογεῖσθαι περὶ τε ἐκείνης τῆς πόλεως *cet.* I. 348. B: ἂν ... ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶ-

μεν. Conν. 199. B: ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ. Theaet. 164. C: πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι. Verb. Pol. V. 452. E: τοῦτο περὶ αὐτῶν ἀνομολογητέον. Legg. V. 737. C: τὴν διανομὴν τῶν πολιτῶν ... ἀνομολογητέον.

ἀνομολογούμενος (v. ὁμολογούμενος), non conveniens, igitur discrepans, pugnans. Gorg. 495. A: ἵνα ... μὴ ἀνομολογούμενος ἢ ὁ λόγος (V. Annott. p. 323 sq.).

ἄνομος, ὁ ἢ, *legibus carens vel legibus repugnans*. Pol. lit. 302. E: ἄνομος (μοναρχία). Pol. IX. 572. B: ἄρειον καὶ ἄνομον ἐπιθυμιῶν εἶδος. De leg. 317. C. Legg. X. 885. B: λόγον ... ἄνομον. De leg. 314. C: οἱ ... ἄνομοι ἀνομία ἄνομοι (v. ἀνύμμοι). D. Legg. VII. 823. E: θηρευτὰς ὠμούς καὶ ἄνομους. Hipp. mai. 285. A: ὑπὸ ... τῶν πατέρων (παιδεύεσθαι) ἀνομωτερον.

ἀνόνητος, ὁ ἢ, *inutilis, irritus*. Pol. VI. 486. C: ἀνόνητα πονῶν. VII. 531. D: οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι, εἰ δὲ μὴ, ἀνόνητα (*utroque autem loco vide ne scribi oporteat ἀνήντα*, vid. h. v. et ad Legg. p. 213.). Tim. 44. C. pro ἀνόνητος scribendum ἀνόητος.

ἄνοσπλος, ὁ ἢ, *inermis*. Euthyd. 299. B: ὅπλα ἔχοντα μᾶλλον λέναι ἢ ἄνοπλον.

ἀνόρατος, ὁ ἢ, *oculorum sensum effugiens*. Tim. 51. A: ἀνόρατον (*sic codd. pro ἀόρατον*) εἶδος τι καὶ ἄμορφον.

ἀνοργίαστος, ὁ ἢ, *is cui orgia vel sacra nulla peraguntur*. Epin. 985. D: ἀνοργίαστους ... ὄντας ἐτέρους θεούς. ἀνορεξία, ἢ, *cupidiūtis vacuitas*. Locr. 102. E: ὀρηγτικᾶς ... (νόσος) ἀνορεξία.

ἀνορθῶ, *erigo, restituo*. Legg. XI. 919. D: οὕς ὁ θεὸς ἀνορθῶν πάλιν κατοικίξει. **corrigo, emendo*. Pol. I. 346. E: τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα.

ἀνόσιος, ὁ ἢ, *impius*. Gorg. 505. B: ἀδίκος καὶ ἀνόσιος. Euth. 7. A: ὁ θεομισῆς ἀνόσιος. Prot. 325. D: τότε μὲν ὄσιον, τότε δὲ ἀνόσιον. Pol. V. 739. A: τῶν ὀσίων ὃ οὐκ ἀνόσιον. Euth. 5. D. 6. E. 9. C. D: ὃ ... ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν ἀνόσιόν ἐστιν. Ep. VII. 325. C: τῆς ἀνοσίου ἀγωγῆς ... μετασχεῖν. Legg. VI. 777. E: ἀμίαντος τοῦ τε ἀνοσίου πέρι καὶ ἀδίκου. Euth. 4. E. Pol. IX. 580. A: ἀνοσίῳ. Gorg. 479. C: ἀδίκῳ καὶ ἀνοσίῳ (ψυχῇ). Pol. VIII. 565. E: στόματι ἀνοσίῳ. Euth. 7. A. Legg. IX. 881. D: τὸν ἀνόσιον ἐπονομάζων. VIII. 831. D: πράξειν πράττειν ... ὀνόσιον. IX. 874. C: μηδὲν ἀνόσιον δρῶντι. Euth. 4. D. Menex. 245. D. Ep. VII. 334. A. Legg. IX. 881. A: ἀνόσιοι πληγῶν τόλμαι. 854. C: ὅσα ἀνόσια ἔργα. Pol. III. 416. E. Legg. X. 910: ἀνδρῶν ἀσέβημα ἀνοσίῳ. Pol. VI. 496. E: καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίῳ ἔργων. Legg. X. 910. Epin. 988. E. Euth. 4. E. Ep. VII. 325. A. Legg. IV. 717. A: τοῖς ἀνοσίοις. Pol. II. 363. D: τοὺς ...

ἀνοσίους ... καὶ ἀδίκους. Legg. X. 899. E. Theaet. 176. C: τῷ ... ἀδικοῦντι καὶ ἀνόσια λέγοντι. Pol. X. 615. D. Euth. 5. D. Ep. VII. 351. C: τὸ πάσχειν ἀνόσια. Pol. X. 610. B: ἀδικωτέρα καὶ ἀνοσιωτέρα (ψυχῇ). Ep. VII. 325. B: ἀνοσιωτάτην αἰτίαν ἐπιβάλλοντες. Legg. IX. 872. D: φόνων τῶν πάντῃ ἀνοσιωτάτων. Gorg. 425. D: ἀνοσιώ-
τατα ἁμαρτήματα ἁμαρτάνουσι.

ἀνοσιότης, ἡ, *impietas*. Euth. 5. D: κατὰ τὴν ἀνο-
σιότητα.

ἀνοσιουργία, ἡ, *actio scelerata*. Ep. VII. 335. B: οἷς ἐνέπεται τῶν ἀπραγμάτων (τ. πραγμάτων) ἀνοσιουργία. ἀνοσιουργός, ὁ ἡ, *sclestus*. Ep. VIII. 352. C: εἴ
τις αὐτῶν ἀνοσιουργός γέγονε.

ἀνοσιουργῶ, *impia vel nefaria perpetrare*. Legg. X. 905. B: ἀνοσιουργήσαντας ἢ τι τοιοῦτον πράξαντας.

ἀνοσίως, *impie*. Legg. X. 907. A: ἔνεκα δῶρων ... ἀνοσίως δεδομένων.

ἄνοσος, ὁ ἡ, *morbo carens*. Tim. 33. A: ἀγήρων καὶ ἄνοσον αὐτῶν (τὸν κόσμον) ἐτεκνήνατο. bis. Phaed. 111. B: ὥστε ἐκείνους ἀνοσους εἶναι.

ἄνους, ὁ ἡ, *rationis expers, demens, insipiens*. Legg. V. 730. C: ὅτῳ ... ἀκούσιον (ψεύδος φίλον), ἄνους. Ep. VIII. 355. C: γυναικῶν καὶ παιδῶν ὦν λόγος ἄνους. Tim. 44. A: ἄνους ψυχῇ γίγνεται. Legg. XII. 962. C: ἄνους οὕσα καὶ ἀναίσθητος (πόλις). Phaedr. 257. A: ἄνουν (τὴν ψυχὴν) παρῆξει.

ἀνρεία, ἡ, (*vox ficta*) *contraria fluxio*. Crat. 413. E: αὐτὸ μὴ γνέι τὸ ἔργον τοῦ νόμου ἢ ἀνρεία.

ἀνταγωνίζομαι, *repugno, contendere*. Alc. I. 119. B: τὸν ἐπιχειροῦντα αὐτοῖς ἀνταγωνίζεσθαι.

ἀνταγωνιστής, ὁ, *adversarius, aemulus*. Pol. VIII. 554. E: ἀνταγωνιστής ... φαῦλος ἢ τινος νίκης ἢ ἄλλης φιλοτιμίας τῶν καλῶν. Legg. XII. 955. A: ἀνταγωνιστὴν γυμναστικῆς *cet.* De lucr. cup. 229. C. Legg. VII. 817. B: ἀντίτεχνοί τε καὶ ἀνταγωνισταὶ τοῦ καλλίστου δράματος. VIII. 830. A. Alc. I. 122. B: τῶν ἀνταγωνιστῶν ... παι-
δείαν. 119. D: ἀποβλέψεις ... εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀντα-
γωνιστάς.

ἀνταδικῶ, *scissim iniuria afficio, iniuriam illatam ul-
ciscor*. Theaet. 173. A: τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν. Crit. 49. B. C. D. 54. C: οὕτως αἰσχροῶς ἀνταδικήσας τε καὶ ἀντι-
κακουργήσας.

ἀνταίρω, *manus contra tollo, h. e. reductor, resisto*. Eu-
thyd. 272. A: ὥστε μὴδ' ἂν ἓνα αὐτοῖς οἷόν τ' εἶναι μὴδ'
ἀντάραι.

ἀνταλλάττομαι, *permuto*. Theaet. 189. C: ἀνταλ-
λαξάμενος τῇ διανοίᾳ.

ἀντανάγομαι, *me pargo ad disputandum adversus alterum*. Eryx. 398. E: ἀντανήγαστο πρὸς τὸ μειράκιον.

ἀντάξιος, *ia, ion, is qui alterum aequiparat; etiam praeferendus (vern. aufwiegend)*. Legg. V. 728. A: πᾶς ὁ ... χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιος. 730. D: πολλῶν ἀντάξιος ἐτέρων. Polit. 297. E: τὸν ἐτέρων πολλῶν ἀντάξιον ἱατροί. Conv. 214. B. (Hom.).

ἀνταποδίδωμι, *alternis reddo, in univ. reddo*. Tim. 20. C: ἀνταποδώσειν ... τὰ τῶν λόγων ξένια. *reddo, *repono*. Parm. 128. C: ἀνταποδίδωσι ταῦτα καὶ πλείω. Phaedr. 236. C: ἀνταποδιδόντες ἀλλήλοις (*int. dicta*). *alternis vel *contra efficio, et in univ. efficio*. Pol. VIII. 563. E: εἰς τούναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι. Tim. 79. E: τὸ ... τὰ αὐτὰ πάσχον καὶ τὰ αὐτὰ ἀνταποδιδόν ἀεὶ. *sicissim *trado, h. e. exhibeo vel expono*. Tim. 87. C: τὸ ... τούτων ἀντίστροφον ... αὐτὰ πάλιν εἰκὸς ... ἀνταποδοῦναι. *pono *quod ex altera parte respondet*. Phaed. 71. E: οὐκ ἀνταποδώσομεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν; Phil. 40. D: οὐκ ἀνταποδοτέον ταῖς λύπαις τε καὶ ἡδοναῖς τὴν τούτων ἀντίστροφον ἔξιν ἐν ἐκείνοις; *respondeo. Phaed. 72. A: εἰ ... μὴ αἰεὶ ἀνταποδιδόη τὰ ἕτερα τοῖς ἐτέροις γιγνόμενα. B: εἰ ... τὸ ἀνεγείρεσθαι μὴ ἀνταποδιδόη γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος.

ἀνταπολαμβάνομαι, *sicissim accipio*. Tim. 27. B: ἀνταπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν.

ἀνταπολλύμι, *sicissim interimo*. Crit. 51. A: ἀνταπολλύναι.

ἀνταρκῶ, *resisto*. Ep. III. 317. C: ἀνταρκέσαι τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς.

ἀνταφροσινῶ, *sicissim conovio accipio*. Tim. 17. B: τοὺς λοιποὺς ἡμῶν ἀνταφροσιᾶν (*sic Procl. cum codd. pluribus. V. ἀντεφροσιᾶν*).

ἀντεικάζω, *sicissim comparo*. Men. 80. C: ἵνα σε ἀντεικάζω. Ib. οὐκ ἀντεικάζομαι σε.

ἀντειπεῖν, *contra dicere*. Clit. 408. B: τούτοις ... τοῖς λόγοις ... οὐτ' ἀντεῖπον πώποτε *cet*. Phil. 19. C: σὺ πρὸς αὐτὰ ἀντεῖπες ὡς *cet*. Hipp. mai. 289. B: τίς ... ἂν ἀντεῖποι τούτῳ γε; Clit. 408. B: οὐτ' οἶμαι μὴ ποδ' ὕστερον ἀντεῖπω. Theag. 131: μηκέτι πρὸς ταῦτα ἀντεῖπης ... τῷ μερικῇ. Hipp. mai. 291. D: ἐάν τις ἔχῃ ὅ τι ἀντεῖπῃ. Soph. 232. C: ἀντειπεῖν δεινοί. D. 233. A. Polit. 297. B. Phil. 20. D. Pol. VI. 487. B. Legg. VII. 805. C. *repono, *subicio*. Apol. 28. B: ἐγὼ ... τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντεῖποιμι ὅτι Οὐ *cet*.

ἀντεισάγω, *in alterius locum substituo*. Ax. 369. E: τῇ στερήσει τῶν ἀγαθῶν ἀντεισάγων κακῶν αἰσθήσιν.

ἀντεμπίπλημι, *sicissim impleo*. Legg. IV. 705. B: νομίσματος ... πάλιν ἀντεμπίπλαιτ' ἄν.

ἀντεπεισάγω, *vicissim introduco*. Locr. 102. A: ἀντεπεισάγεται.

ἀντεπιδείκνυμι, *vicissim ostendo*. Theaet. 162. B: μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος.

ἀντεπιτάττω, *vicissim mando*. Tim. 20. B: ἀντεπέταξα ὑμῖν cet.

ἀντεπιφέρω, *vicissim vel rursus fero*. Locr. 102. A: πάλιν ... ἀντεπιφέρεται εἰς τὸ σῶμα (τὰ πνεύματα).

ἀντερραστής, ὁ, *rivalis, aemulus*. Riv. 132. C: ἀντερραστής ὢν. 133. B: εἰς τὸν ἀντερραστήν. Pol. VII. 521. B: οἱ γε ἀντερρασταὶ μαχοῦνται.

ἀντερεῖδω, *appātor*. Tim. 45. C: ὅπηπερ ἂν ἀντερεῖδῃ cet.

ἀντερεῖν, *contra dicere*. Pol. IX. 580. A: οὐδεὶς σοι ... ἀντερεῖ. Demod. 384. B: ἡ προσδείται τοῦ ἀντερούντος. Polit. 297. B: καὶ μὴ πρὸς ἐκεῖνα οὐδὲ ἀντιρῶρήτεον.

ἀντερύομαι, *iuxta aestimo*. Legg. I. 630. A: χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι (Theogn.).

ἀντέρως, ὁ, *amor alterius amoris respondens* (vern. *Gegensiebe*). Phaedr. 255. D: εἰδῶλον ἔρωτος ἀντέρωτα (v. ἀντ' ἔρωτος) ἔχων.

ἀντερωτῶ, *vicissim interrogo*. Euthyd. 295. B: ἐρωτῶμενος ἀντερωτᾷς;

ἀντέχω et ἀντίσχω, *duro, persc.* Ax. 365. C: ἀντίσχει δέος τι. Pol. VI. 492. C: ποῖαν ἂν αὐτῷ παιδεῖαν ... ἀνθ' ἔξειν ἣν οὐ ... οἰχέσεσθαι cet. * *sustineo aliquid* (ita ut me retineam et conservem). Tim. 85. A: ὅταν τὸ σῶμα ... ἀντίσχω τηκόμενον. 81. D: ἐπειδὴν ... μηκέτι ἀντέχωσι δεσμοὶ τῷ πόγῳ διιστάμενοι. Phaed. 88. A: ὥστε πολλάκις γιγνομένην ἀντέχειν. * *resisto*. Pol. VI. 496. D: οὕτε ἱκανὸς ὢν εἰς πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν. — Med. *resistō, resisto*. Pol. IX. 574. B: ἀντεχομένων ... καὶ μαχομένων. * *manu aliquid teneo vel arripio*. Euthyd. 305. A: παντὸς ... ῥήματα ἀντέχονται. Lach. 183. E: ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος. Sensu transl. *adhaereo, amplexor*. Phil. 58. E: τῆς ἀληθείας ἀντέχεσθαι. Alc. II. 146. E: ταύτης τῆς ἐπιστήμης ἀντέχεσθαι. Hipp. mai. 304. B. Phil. 49. A: σοφίας πέρι τοῦ πλήθους πάντως ἀντεχόμενον. Tim. 63. C: τοῦ ξυγγενοῦς ἀντεχόμενα. Pol. X. 600. D: οὐχὶ μᾶλλον αὐτῶν ἀντείχοντο ἢ τοῦ χρυσοῦ. * *sequor*. Legg. VI. 773. E: τῆς αἰετινοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι. Ep. VI. 323. A: Ἑρμείου ἀντέχεσθαι. Legg. X. 607. B: ὁ ταύτης τῆς δόξης ἀντεχόμενος. Tim. 44. C: τοῦ μάλιστα εἰκότος ἀντεχομένους. Pol. IV. 424. B: τοῦτου ἀνδεκτέον τοῖς ἐπιμεληταῖς τῆς πόλεως.

ἀντί, *pro: I. permutationem indicat*. Prot. 355. E: ἀντὶ ἐλαττόνων ἀγαθῶν μείζων κακὰ λαμβάνειν. Phaed. 69. B: ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων. Conv. 218. E: ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους. Pol. II. 371. D: ἀντ' ἀργυρίου ἀλλά-

ξασθαι. Apol. 37. B: ἀντὶ τούτων ... ἐλωμαί τι cet. Alc. II. 141. B: ἀντὶ γε τῆς σῆς ψυχῆς οὐδ' ἂν τὴν πάντων Ἑλλήνων ... τυραννίδα βουληθείης σοι γενέσθαι. al. II. *remunerationem* (tam bono quam malo sensu). Phaedr. 255. E: ἀντὶ τῶν πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολαύσαι. Polit. 257. B: σὲ ... ἀντὶ τούτων εἰς αὐθις μέτειμι. Alc. II. 148. E: ἀνθ' ὅτου ... Λακεδαιμονίοις οἱ θεοὶ μᾶλλον νίκην διδύσασιν ἢ σφίοισιν αὐτοῖς. Lys. 208. E: ἀντὶ τίνος ... οὕτω σε δεινῶς διακωλύουσαι εὐδαίμονα εἶναι. Menex. 244. C: ἀνθ' ὧν ἡμεῖς τὰ κείνων (τείχη) ἐκωλύσαμεν πεσεῖν. De leg. 321. A: τὸν Μίνων τιμωρούμεθα ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἡγάγκασε τοὺς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνους. **pro*, i. e. *loco* (germ. *statt*). Gorg. 515. D: βελτίους ἐποίει τοὺς πολίτας ἀντὶ χειρόνων. 516. B: δικαιότερους γεγονέναι ἀντὶ ἀδικωτέρων. Theaet. 168. A: τοὺς ξυνόντας ἀντὶ φιλοσόφων μισούντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἀποφανείς. 189. C: ὅταν ... τις ἀντὶ καλοῦ αἰσχροῦ ἢ ἀντὶ αἰσχροῦ καλὸν δοξάζῃ. Polit. 308. A: ἀντ' ἐλευθέρων ... γινόμενοι δούλοι. Conyn. 192. E: ἀντὶ θυεῖν ἔνα εἶναι. 200. A: ἀντὶ τοῦ εἰκότος εἰ ἀνάγκη οὕτως. 208. A: καινὴν ἐμποιοῦσα ἀντὶ τῆς ἀπιούσης μνήμην. 222. B: παιδικὰ μᾶλλον αὐτὸς καθίσταται ἀντ' ἐραστοῦ. Pol. I. 343. A: ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνασθαι ... ἔφη. 344. B: ἀντὶ τούτων τῶν αἰσχροῶν ὀνομάτων εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κέκληνται. Tim. 26. E: ἢ τινα ἔτ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ζητητέον. Legg. III. 685. B: οὐ ῥᾶδιον ἀντὶ τούτων ἑτέρας λέγειν. Eryx. 396. B: μᾶλλον ἐχθροὶ ἀντὶ φίλων. al. **prae*. Phaedr. 232. A: τὸ βέλτιστον ἀντὶ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων αἰρεῖσθαι. Gorg. 526. E: ὃν (ἀγῶνα) ἐγὼ φημι ἀντὶ πάντων τῶν ἐνθάδε ἀγῶνων εἶναι. Hinc ἐν ἀνθ' ἑνός (*prope ipsum prae altero*, h. e. *prae ceteris, maxime, potissimum*). Dictio est similis Homericæ πρὸ ὃ τοῦ, i. e. ὃ πρὸ τοῦ). Phil. 63. C: πάντων ... ἡγούμεθα ἄριστον ἐν ἀνθ' ἑνός. Pol. I. 331. B: ἀλλὰ ... ἐν ἀνθ' ἑνός οὐκ ἐλάχιστον ἐγῶγε θείην ἂν εἰς τοῦτο ... πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. Legg. IV. 705. B: οὐ μείζον κακὸν ... πόλει ἀνθ' ἑνός ἐν οὐδὲν ἂν γίγνοιτο. **ex* (ut *melius fieri e deteriore*). Pol. III. 411. C: ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδοῦς γηγένηται. VII. 539. D: τὸ ἐπιτηδευμα τιμιώτερον ἀντὶ ἀτιμότερου ποιήσει. X. 606. D: βελτίους τε καὶ εὐδαιμονέστεροι ἀντὶ χειρόνων καὶ ἀθλιωτέρων.

ἀντιβαίνω, *resisto*. Legg. I. 634. A: πρὸς τὰ ἀριστερὰ μόνον δυναμένην ἀντιβαίνειν.

ἀντιβοηθῶ, *contra auxilium fero*, *contrario auxilio iuvo*. Pol. VIII. 559. E: ἐὰν ... ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν αὐτῷ ὀλιγαρχικῷ συμμαχία.

ἀντιβολή. Legg. VI. 755. E. scribebatur τὴν ... ἀντιβολήν *pro* ἀντιπροβολήν.

ἀντιβόλησις, ἢ, *obsessatio*. Apol. 37. A: περὶ τοῦ

οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως. Conv. 183. A: ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι.

ἀντιβολῶ, obsecro. Eryx. 398. E: ἀντιβολοίης σοι δοῦναι γραμματικὴν ἐπιστήμην.

ἀντιγραφῇ, ἢ, scriptio adversaria, h. e. libellus (vern. Klageschrift). Apol. 27. C: ταῦτα καὶ διωμώσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ.

ἀντιδέομαι, vicissim rogo. Lach. 186. D: τοῦτο οὖν σου ἐγὼ ἀντιδέομαι.

ἀντιδιεξέρχομαι, contrariam sententiam expono. Theaet. 167. D: λόγῳ ἀντιδιεξελθών.

ἀντίδικος, ὁ, adversarius in lite. Theaet. 172. E: ἀνάγκην ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε. Phaedr. 273. C: τῷ ἀντιδικῷ. 161. C: ἐν δικαστηρίοις οἱ ἀντίδικοι τί δρῶσιν; Legg. VI. 766. D: μὴ πλείω τῶν ἀντιδικῶν ... φθεγγόμενος. *in univ. qui iure disceptat. Legg. IX. 855. E: παρ' ἑκατέρου ... τῶν ἀντιδικῶν. XI. 937, B: τῶν ἀντιδικῶν ἑκάτερον. Demod. 383. A: μὴ ἀμφοτέρων τῶν ἀντιδικῶν ἀκούσας. B: χρόνον ἀμφοτέροις δίδοσθαι τοῖς ἀντιδικοῖς.

ἀντιδικῶ, iure discepto. Legg. XII. 948. D: τῶν ἀντιδικούντων ἑκατέρων.

ἀντιδοξάζω, contrarium iudicium facio. Theaet. 170. D: μυριοί ... σοι μάχονται ἀντιδοξάζοντες. 171. A: τὴν τῶν ἀντιδοξάζοντων οἴησιν.

ἀντιδρῶ, vicissim facio, rependo (ut malum). Crit. 49. D: κακῶς πάσχοντα ἀμυνεσθαι ἀντιδρῶντα κακῶς.

ἀντιδωροῦμαι, vicissim dono. Legg. XI. 938. A: ἀντιδωρῆται τις χρήματα. Euth. 14. E: ταῦτα ἐκείνοις ... ἀντιδωρεῖσθαι.

ἀντίθεσις, ἢ, oppositio. Soph. 257. E: ὄντος ... πρὸς ὃν ἡ ἀντίθεσις. 258. B: ἡ τῆς ... θατέρου μορίου φύσεως καὶ τῆς τοῦ ὄντος ... ἀντίθεσις.

ἀντικαθίστημι, pono aliquid quod ex altera parte respondet. Pol. IX. 591. A: τῷ παρ' ἡμῖν τοιοῦτῳ ἀντικαταστήσωμεν φύλακα ὅμοιον.

ἀντικακουργῶ, vicissim malo afficio. Crit. 49. C: ἀντικακουργεῖν κακῶς πάσχοντα. 54. C: ἀντικακουργήσας.

ἀντικατάγω, vicissim induco. Locr. 101. D: ἀνάγκα ... ἀντικαταχθῆμεν τὸ ἴσον τῷ ἀναλωθέντι.

ἀντικαταλαμβάνω, vicissim occuro. Locr. 102. D: ἀντικαταλαμβάνοντα τὰν τῶν καρόρων χώραν.

ἀντικαταλείπω, in alterius locum vel pro me relinquo. Pol. VII. 540. B: ἀντικαταλιπόντας τῆς πόλεως φύλακας.

ἀντικατατείνω, adversus alterum contendo, h. e. contende dico, alterius orationi meam oppono. Pol. I. 348. A: ἀν ... ἀντικατατείναντες λέγωμεν αὐτῷ λόγον παρὰ λόγον.

ἀντικᾶω, vicissim uro vel incendio. Tim. 65. E: πάλιν αὐτὰ ἀντικᾶόντα τὸ διαθερμῆσαν.

ἀντίκειμαι, *oppositus sum*. Soph. 258. B: πρὸς ἄλληλα ἀντικειμένων.

ἀντικρούω, *reprimō, retardo*. Legg. IX. 857. B: σχεδὸν τί με ... ἀντικρούσας ἀνήγειρας.

ἄντικρυς, *recta*. Euthyd. 273. B: ἄντικρυς ἰών. Etiam eis τὸ ἄντικρυς. Conv. 223. B: εἰς τὸ ἄντικρυς πορεύεσθαι παρὰ σφᾶς. **ad tempus translatum, continuo, illico*. Ax. 367. A: φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν.

ἀντιλαβή, ἡ, *reprehensionis ansa*. Phaed. 84. C: πολ-
λὰς ... ἔτι ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβάς.

ἀντιλαμβάνω, *retineo*. Pass. Lach. 183. E: ἐνέσχετο ... ἐν τοῖς τῆς νεῶς σκεύεσι καὶ ἀντελάβετο. Med. apprehendo, *arripio*. Tim. 44. E: πορεία, οἷς ἀντιλαμβάνόμενον καὶ ἀπηρεϊδόμενον (fort. οἷς ἀντιλαμβάνόμενον ἀπηρεϊδόμενον, ut οἷς e part. ἀπηρεϊδόμενον pendeat: quibus arreptis inhiat) ... πορεύεσθαι δυνατόν γεγόνε. Prot. 335. D: ἐως ἀντελάβετο τοῦ τρίβωνος τουτουῖ. Phaedr. 246. C: ἕως ἂν στερεοῦ τινὸς ἀντιλάβηται. Prot. 317. D: ἀντιλαβόμενοι τῶν βάθρων καὶ τῶν κλινῶν. **capesso*; hinc etiam appeto, *incipio* in aliquid, *studeo alicui rei*. Pol. VII. 534. D: ταύτης μάλιστα τῆς παιδείας ἀντιλαμβάνεσθαι. Legg. VII. 815. B: τῆς καλῆς ὁρχήσεως ἀντιλαμβάνόμενος. **retineo, cohibeo*. Crat. 427. B: ἡ ... ὀλισθανούσης τῆς γλώττης ἀντιλαμβάνεται ἡ τοῦ γάμμου δύναμις. Lach. 184. A: ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο. **arripio ad reprehendendum*, h. e. *impugno*. Hipp. mai. 287. A: ἀντιλαμβάνου. Ib. εἰάν ... ἀντιλαμβάνωμαι τῶν λόγων. Gorg. 506. A: χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. Soph. 239. D: ἀντιλαμβάνόμενος ἡμῶν. Pol. VI. 505. A: πράγματα παρέχειν ἀντιλαμβάνόμενος. Theaet. 169. D: τοῦδε ... πάλιν ἀντιλαβόμεθα. 189. C: τοῦ ἀληθῶς ψεύδους ἀντιλαβέσθαι. Hinc ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου (Pol. I. 336. B.) dicitur qui sermonem intercipit ut eum impugnet. **obijicio*. Pol. VI. 497. D: φόβω ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβάνόμενοι δεδηλώκατε μακρὰν ... αὐτοῦ τὴν ἀπόδειξιν. Soph. 251. B: ἀντιλαβέσθαι ... ὡς ἀδύνατον cet. **ἀντιλαμβάνεσθαι τινος* dicitur res quae aliquem ita cepit ut ab ea divelli vel ab ea discedere nequeat (vern. *ergreifen, fesseln*; de homine: *eingenommen sein*). Phaed. 88. D: θανάμασῶς ... μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ αἶ. Parm. 130. E: οὐπω σου ἀντεῖληπται φιλοσοφία ὡς ἔτι ἀντιλήγεται. **apprehendo*, h. e. *percipio, sentio*. Ax. 370. A: ὁ ... οὐκ ὦν οὐδὲ τῆς στερήσεως ἀντιλαμβάνεται.

ἀντιλέγω, *contra dico*. Theaet. 169. C: οὐδὲν ἔτι ἀντιλέγω. Euthyd. 285. D. Parm. 128. D: ἀντιλέγει ... πρὸς τοὺς τὰ πολλὰ λέγοντας. Euthyd. 286. A: ἥττον τι ἀντιλέγομεν ἐγὼ τε καὶ σύ; B. Phaedr. 261. C: οὐκ ἀντιλέγουσι μέντοι (οἱ ἀντίδικοι). Soph. 233. C. Crit. 48. D: ἀντίλογε. Euthyd. 286. A: ἀντιλέγοιμεν ἂν. Gorg. 481. E:

οὐ δυναμένον ἀντιλέγειν. Soph. 233. D. Crat. 406. Conv. 201. C. Ib. τῇ ἀληθείᾳ ... ἀντιλέγειν. 216. B. 202. 533. C. Crit. 48. D. 50. E. Euthyd. 585. D. E. Hipp. mai. 289. A. Prot. 335. A: ὁ ἀντιλέγων (*adoersarius*). Pol. V. 455. A: τοῦ τὰ τοιαῦτα ἀντιλέγοντος. Euthyd. 285. E. Pol. V. 539. C: ἀντιλέγοντα. Eryx. 399. B. 395. B: τῶν ἀντιλεπόντων. Soph. 233. B: εἰ μήτε ἀντέλεγον ὀρθῶς cet. ἀντιληπτικός, ἡ, ὄν, *sic percipiendi s. sentiendi habens*. Locr. 100. C: λόγων ... ἀντιλαπτικόν. **sic reprimendi s. cohibendi habens*. Def. 416: δηλία ἀντιληπτικῇ (fort. εἰς ἀντιληπτικῇ) ὀρμῆς.

ἀντίληψις, ἡ, *contradictio*. Phaed. 87. A: οὐ ἐυγχεῶ τῇ Σιμμίου ἀντίληψει. Hipp. mai. 287. A: σχεδόν τι ... ἐμπειρός εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. Soph. 241. B: τὰ, .. ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας ... ὀρᾶς. **perceptio*. Locr. 100. B: τὰς ... ὑπ' ἀντίληψιν μὴ πιπτοίσας (κινάσις).

ἀντιλογία, ἡ, *contradictio*. Pol. V. 454. B: ἀντιλογίας ἄπτεσθαι. VII. 539. B: εἰς ἀντιλογίαν χροόμενοι. (Soph. 236. E. pro ἀντιλογία codd. praestantiores ἐν ἀντιλογία.)

ἀντιλογικός, ἡ, ὄν, *contra dicendi peritus, disputator contentationis studiosus*. Theaet. 197. A: εἰ ... ἦν ἀντιλογικός. Soph. 232. B: ἀντιλογικὸν αὐτὸν ἔφαμεν εἶναι πον. Phaed. 101. E: ὥσπερ οἱ ἀντιλογικοί. Lys. 216. A: οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες οἱ ἀντιλογικοί. Soph. 232. B: ποιεῖν ἀντιλογικούς. Unde ἡ ἀντιλογική, *ars contra dicendi s. in contrariam partem disputandi*. Phaedr. 261. D: οὐκ ἄρα μόνον περὶ διπαστήριά τέ ἐστιν ἡ ἀντιλογική καὶ περὶ δημογορίαν, ἀλλ' ... περὶ πάντα τὰ λεγόμενα μία τις τέχνη. Soph. 226. A. 232. E. Pol. V. 454. A: γενναία ... ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. Etiam το ἀντιλογικόν. Soph. 225. B: καλεῖν ἄλλο πλὴν ἀντιλογικόν. Ib. τοῦ ... ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν ... τὸ δὲ cet. **adversarius* (adi.). Phaed. 90. B: οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς λόγους διατρίψαντες.

ἀντιλογικῶς, *controversorum more*. Theaet. 164. C: ἀντιλογικῶς ἐοίκαμεν ... τοιούτῳ τινὶ περιγεγόμενοι τοῦ λόγου ἀγαπᾶν.

ἀντιπάθεια, ἡ, *perpressio contraria*. Ax. 370. A: ἡ ἀντιπάθεια τῶν κακῶν.

ἀντιπαίζω, *colludo*. Eryx. 395. B: τοὺς ἀντιπαίζοντας.

ἀντίπαλος, ὁ, *adversarius, hostis*. Menex. 240. A: ἀντίπαλον αὐτῷ μηδένα εἶναι. Alc. I. 124. B: ὅτι οὗτοι ἡμῖν εἰσὶν ἀντίπαλοι. 119. E: πρὸς τοὺς τῶν ἀντιπάλων ἡγεμόνας ἀποβλέπειν.

ἀντιπαραβάλλω, *comparo*. Apol. 41. B: ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμμαντοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων. **oppo* (orationem contrariam) *ut ostendam vel probem*. Hipp. min. 369. C:

οὐ αὖ ἀντιπαράβαλε λόγον παρὰ λόγον (cf. Pol. I. 348. A.),
ὡς ὁ ἕτερος ἀμείνων ἐστί.

ἀντιπαρακαλῶ, *vicissim propono vel adhortor*. Gorg. 526. E: καὶ ... σὲ ἀντιπαρακαλῶ ἐπὶ τοῦτον τὸν βίον.

ἀντιπαρατείνω, *oppono* (velut orationem) ut cum altero contendam. Phaedr. 257. C: εἰν ... καὶ ἐθέλῃσι πρὸς αὐτὸν ἄλλον (λόγον) ἀντιπαρατείνειν.

ἀντιπαρατίθῃμι, *oppono ut comparem*, in univ. con-fero (vern. *entgegenhaken*). Apol. 40. D: τὰς ἄλλας νύκτας ... ἀντιπαραθέντα ταύτῃ τῇ νυκτί.

ἀντιπάσχω, *vicissim patior*. Gorg. 520. E: ἀντ' εὖ πείσεται.

ἀντιποιῶ, *vicissim facio, par pro pari refero*. Crit. 50. E: ταῦτα ἀντιποιεῖν. Ib. ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν. Interposito εὖ: Gorg. 520. E: ἀντ' εὖ ποιεῖν. Med. *vindico, mihi attribuo*; etiam (id quod lenius est) *profiteor*. Prot. 336. C: εἰ ... ἀντιποιεῖται. Men. 91. C: τῶν ἀντιποιοιμένων τι ἐπίστασθαι. Polit. 268. C: τῆς συννομῆς αὐτῷ ἀντιποιοι- μένους. Men. 90. D: τοὺς ἀντιποιοιμένους ... τῆς τέχνης. Ep. IV. 320. C: τοὺς ἀντιποιοιμένους τὰ τοιαῦτα τιμᾶν. Phil. 23. A: ἀντεποιεῖτο τῶν νικητηρίων. Hipp. min. 363. A: οἱ μάλιστα ἂν ἀντιποισαίμεθα μετεῖναι ἡμῖν τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ διατριβῆς.

ἀντιπολεμῶ, *adversus aliquem bello*. Critia 112. E: τῶν ἀντιπολεμησάντων.

ἀντίπους, ὁ ἧ, *is cuius adversa sunt vestigia*. Tim. 63. A: στὰς ἀντίπους.

ἀντιπράττω, *adversor*. Pol. IV. 440. B: μηδὲν ἀν-τιπράττειν (libri vero MSS. cum Galeno suadent *μὴ δεῖν τι πράττειν*).

ἀντιπροβάλλομαι, *alterius loco propono aliquem* (de-signandum). Legg. VI. 755. D: ἀντιπροβαλλέσθω τὸν ἕτερον.

ἀντιπροβολή, ἧ, *nominatio alicuius ut in alterius locum succedat*. Legg. VI. 755. E: τὴν ... ἀντιπροβολὴν (v. ἀντι-βολὴν) εἶναι. 756. A: τὴν ... αἵρεσιν καὶ τὴν ἀντιπροβο-λὴν ... τὴν αὐτὴν γίνεσθαι.

ἀντίρροπος, ὁ ἧ, *qui eiusdem est momenti, par*. Def. 412. A: ῥώμη πρὸς κίνδυνον ἀντίρροπος.

ἀντίσταθμος, ὁ ἧ, *aequale pondus habens, qui pari est momento*. Soph. 229. C: πᾶσι τοῖς ἄλλοις αὐτῆς ἀντίστα-θμῶν μέρεσιν.

ἀντίστασις, ἧ, *oppositio, repugnantia*. Pol. VIII. 560. A: στάσις ... καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη ... γίγνεται.

ἀντιστατώ, *obsto, adversor*. Gorg. 513. C: ὁ δήμου ἔρως ... ἀντιστατεῖ μοι.

ἀντίστροφος, ὁ ἧ, *e regione vel ex adverso positus, ex altera parte respondens* (vern. *Gegenstück*), et in univ. *par*. Legg. XII. 953. C: τῶν παρ' ἡμῖν θεωρῶν ἀντίστροφος (τις). Pol.

VII. 522. A: ἦν ἐκείνη γ' (ἡ μουσικὴ) ἀντίστροφος τῆς γυμναστικῆς. 530. D: ἀντίστροφον αὐτοῦ. X. 605. A: ἀντίστροφον ... τῷ ζωγράφῳ. Gorg. 464. B: ἀντίστροφον μὲν τῇ γυμναστικῇ τὴν νομοθετικὴν, ἀντίστροφον δὲ τῇ ἱατρικῇ τὴν δικαιοσύνην. 465. D: ἀντίστροφον ὁμοποιίας. Phil. 40. D: τὴν τούτων ἀντίστροφον ἔξιν. Legg. XII. 951. A: τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ἀντίστροφον ἀποδιδόντες δόξης παρασκευήν. Phil. 51. E: τοῦτ' ἐκείνης τίθῃμι ἀντίστροφον ἅπαν. 57. A: ταῖς ἡδοναῖς (fort. τῆς ἡδονῆς) ζητῶν ἀντίστροφον. Tim. 87. C: τὸ ... τούτων ἀντίστροφον ... πρέπον ἀνταποδοῦναι. Pol. X. 616. B: τὰς ἐργασίας ταύταις ἀντιστρόφους. Theaet. 158. C: ὡπερ ἀντίστροφα. 175. D. ἀντιστρόφως, *contrario modo atque* —. Pol. VII. 539. D: ἀντιστρόφως γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις (*ut in studio exerceatur corporis exercitationum contrariis*).

ἀντίτασις, ἡ, *repugnantia*. Legg. VI. 781. C: πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτείνον.

ἀντιτάττομαι, *me oppono, adversarius exsisto*. Alc. I. 123. C: ἐν νῶ ἔχει σου τῷ νίει ἀντιτάττεσθαι ὁ Α. υἱός. Legg. I. 634. B: πρὸς τὰς ἀλγῆδονας ... νόμους ἀντιταγμένους.

ἀντιτείνω, *repugno*. Phaedr. 256. A: πρὸς ταῦτα ... ἀντιτείνει. Legg. V. 727. D: ὑπείκει καὶ οὐκ ἀντιτείνει. Phaedr. 254. C: διὰ τὸ μὴ ἀντιτείνειν. Theaet. 162. A. Pol. VI. 498. X. 604. A. Phaedr. 254. A: τῷ ... ἀντιτείνοντον ἀγανακτοῦντε. Phaedr. 91. C: παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε. Ep. VII. 330. B: ὁ δ' ἐνίκησε ἀντιτείνων. Phaedr. 238. E: τὸ μὴ ἀντιτείνον. Legg. VI. 781. C. Pol. VII. 547. B: ἀντιτείνόντων ἀλλήλοις. Def. 415. D. Phaedr. 108. B: πολλὰ ἀντιτείνασα. Theaet. 191. B: ἴσως ... ἀντιτενεῖ. Pol. X. 604. A: μαγεῖσθαι τε καὶ ἀντιτενεῖν.

ἀντίτεχνος, ὁ ἡ, *artis aemulus*. Phaedr. 60. D: οὐκ ἐκείνῳ βουλόμενος οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι. Legg. VII. 817. B: ὑμῖν ἀντίτεχνοι. De virt. 376. D. Pol. VI. 493. A: οὓς ἀντίτεχνους ἡγούνται. De virt. 376. D.

ἀντιτίθῃμι, *oppono*. Gorg. 461. E: ἀντίθεες. Polit. 263. D: ἀντιτιθέν τοῖς ἄλλοις ζώοις. Alc. I. 120. E: τοῖς ἐκείνων τὰ ἡμέτερα ἀντιτιθέντες. Pol. VIII. 545. A: ἵνα ... ἀντιθῶμεν. Pass. Soph. 257. B: τῷ καλῷ ... ἀντιτιθέμενον. 258. E. 257. E: πρὸς τι τῶν ὄντων ... ἀντιτεθέν.

ἀντιτιμῶμαι, *vicissim litem aestimo, poenam (hanc et hanc) me commeruisse confiteor*. Apol. 36. B: τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι;

ἀντίτονος, ὁ ἡ, *repitens*. Tim. 62. C: ὅ τι ... ἂν ... ἀντίτονον ἢ μάλιστα.

ἀντίτυπος, ὁ ἡ, *resistens*. Crat. 420. D: τὸ ... ἀναγκαῖον καὶ ἀντίτυπον. Locr. 100. D: ἀντίτυπα. Tim. 62.

C: ἀντιτυπώτατον εἶδος. * *obstinatus*. Theaet. 156. A: ἀντιτύπους ἀνθρώπους.

ἀντιτύπτω, *vicissim verbero*. Crit. 51. A: οὔτε τυπόμενον ἀντιτύπτειν.

ἀντιτυπῶ, *resisto*. Crat. 420. D: τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντιτυπῶν.

ἀντιφέρω, *contra duco* (calculum). Eryx. 395. B: ὅτι πρὸς ταῦτα ἀντιφέρωσιν.

ἀντίφημι, *contra dico*. Gorg. 501. C: ἡ ἀντίφης (v. ἀντιφῆς). Sed 481. D. pro ὅτι ὅπως ἂν ἀντιφῇ scribendum videtur ὅτι ἂν φῇ. V. Annott. p. 241 sq.

ἀντιφιλῶ, *redamo*. Lys. 212. D: ἂν μὴ ἡ σοφία αὐτοὺς ἀντιφιλή. Ib. ἀντιφιλώσιν ... ἀντιφιλοῦν. C: ἐὰν ... ἀντιφιλήται. B: ἀντιφιλεῖσθαι. bis.

ἀντιφράττω, *oppone aliquid quod obstruit*. Tim. 66. E: τινὸς ἀντιφραχθέντος περὶ τὴν ἀναπνοήν.

ἀντιφυλάττω, *vicissim observo*. Legg. IV. 705. E: νῦν ... ὑμεῖς ... ἀντιφυλάξετε ἐπόμενοι.

ἀντίφωνος, ὁ, ἡ, *discrepans, contrarius*. Legg. VII. 812. D: ὅθεντα βαρυντὴν ξύμφωνον καὶ ἀντίφωνον παρεχόμενος. IV. 717. B: ἀντίφωνα τοῖς ἔμπροσθεν ῥήθεις.

ἀντίψηφος, ὁ ἡ, *contrariam habens sententiam*. Alc. II. 150. B: ἀντίψηφον .. τῷ θεῷ γενέσθαι (v. γίγνεσθαι).

ἀντλῶ, *haurio; infundo*. Tim. 79. A: οἷον ἐκ κρήνης ἐκ' ὀρεοῦς ἐπὶ τὰς φλέβας ἀντλοῦν αὐτά.

ἀντοιόμαι, *contra sentio vel existimo*. Theaet. 178. C: (ὅταν) ἕτερος ... ἀντοιηθῇ.

ἀντρον, τό, *antrum*. Pol. III. 387. A: μυχῶ ἄντρον (Hom.). Legg. I. 625. B. et de leg. 319. E: εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον.

ἄντυξ, ἡ, *orbiculus in curru*. Theaet. 207. A: ἄντυγες.

ἀντωμοσία, ἡ, *accusationis formula, libellus*. Apol. 19. B: τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ ἀναγνῶναι αὐτῶν. (Theaet. 172. E: ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν ex interpretatione fluxit.)

ἀνυδρία, ἡ, *aquae inopia*. Legg. VIII. 844. A: ἀνυδρία (v. αὐδρία) ... εἰ ... ἀποστέγει νάματα.

ἀνυπέρβλητος, ὁ ἡ, *invictus*. Def. 412. B: δύναμις ἀνυπέρβλητος.

ἀνυπεύθυνος, ὁ ἡ, *rationi reddendae non obnoxius*. Legg. IX. 875. B: ἀνυπεύθυνός τε καὶ ἀντοκράτωρ. Def. 415. D: ἄρχων ... ἀνυπεύθυνος. Legg. III. 691. C: νέα καὶ ἀνυπεύθυνος (φύσις). Def. 415. E: ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος. Legg. VI. 761. E: ἄρχοντα ἀνυπεύθυνον.

ἀνυπήκοος, ὁ ἡ, *non audiens s. parens*. Tim. 73. A: ἀνυπήκοον τοῦ θειοτάτου τῶν παρ' ἡμῖν. 91. B: ζῶον ἀνυπήκοον τοῦ λόγου.

ἀνυποδησία, ἡ, *ei tribuitur qui nudis pedibus incedit*. Legg. I. 633. C: ἀνυποδησαί καὶ ἀστρωσαί.

ἀνυπόδητος, ὁ ἥ, *non calceatus, nudis pedibus incedens*. Phaedr. 229. A: ἀνυπόδητος ὤν. Conv. 173. B: ἀνυπόδητος αἰεί. C. 220. B. Prot. 321. C: γυμνὸν καὶ ἀνυπόδητον. Pol. II. 372. A: γυμνοὶ τε καὶ ἀνυπόδητοι.

ἀνυπόθετος, ὁ ἥ, *nulla sumtione indigens, per se et suapte natura valens, absolutus*. Def. 414. D: ἐπιστήμη ἀνυπόθετος. Pol. VI. 511. B: μέχρι τοῦ ἀνυποθέτου. 510. B: ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα.

ἀνυπόστατος, ὁ ἥ, *invictus*. Legg. III. 686. B: ἀνυπόστατον ἂν τινα δύναμιν ἔσχε.

ἀνύσιμος, ὁ ἥ, *proficiens, valens*. Legg. IV. 715. D: ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν εὐδαίμονα βίον.

ἀνυσίμως, *magno cum profectu*. Theaet. 144. B: λείως ... καὶ ἀνυσίμως ἔρχεται. Pol. VII. 518. D: ὡς ῥάστα τε καὶ ἀνυσιμώτατα μεταστραφῆσεται.

ἀνύτω, *proficio*. Legg. IX. 881. A: οὐδὲν ἀνύτουσιν ταῖς τοιαύταις ψυχαῖς ἀποτροπῆς. Soph. 230. A: σμικρὸν ἀνύτειν. 261. B: μηδὲν ... ἀνύτων (v. ἀνύτων). Pol. VI. 486. C: μόγις σμικρὸν ἀνύτων. Conv. 127. C: ἐπειδὴ ... οὐδαμῇ ταύτῃ ἤνυτον. Polit. 264. B: ἤνυκέναι βραδύτερον. Phaed. 69. D: εἰ ... τι ἤνυσάμεν (al. ἤνυσάμεν). *cum praepos. *eis est conduco vel pertineo ad* —. Ax. 369. D: *eis* ... πομπὴν ... ἀνύτει (ταῦτα).

ἀνυφαίνω, *rursus contexo*. Phaed. 87. D: (εἰ) ἡ ψυχὴ αἰεὶ τὸ κατατριβόμενον ἀνυφαίνοι.

ἀνύω, *expedio, explico*. Legg. I. 650. A: καὶ μυρία δὴ λέγων οὐκ ἂν τις ποτε ἀνύσειεν ὅσω διαφέρει cet.

ἄνω, *procedo*. Crat. 415. A: μηχανὴ ... δοκεῖ τοῦ ἄνειν (v. ἀνείν) ἐπὶ πολὺ σημεῖον εἶναι.

ἄνω, *supra*. Gorg. 508. E: ἄνω ... ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις. Phaed. 109. C: ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν. Crat. 408. C: ἄνω οἰκοῦν ἐν τοῖς θεοῖς. Pol. III. 400. B: ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος. IV. 441. B. IX. 584. D. X. 603. D. Legg. III. 699. C. Tim. 62. E. 63. A. al. Hinc ὁ ἄνω est superior. Phaedr. 248. A: γλιχόμεναι ... τοῦ ἄνω. Soph. 235. E: τὰ ἄνω ... τὰ κάτω. Crat. 396. B: ἡ ... εἰς τὸ ἄνω ὄψις. C: τὰ ἄνω. 423. A: τὸ ἄνω καὶ τὸ κοῦφον. Pol. IV. 435. E: κατὰ τὸν ἄνω τόπον (i. e. septentrionalem). VII. 516. A: τὰ ἄνω ὀψεσθαι. 517. B: τὴν ... θείαν τῶν ἄνω. 527. B. 529. A. IX. 854. D. 586. A. X. 603. D: ἐν ... τοῖς ἄνω λόγοις. 613. B. Tim. 63. A. 46. C. D. 85. E. Legg. III. 699. C. IX. 880. E. XI. 927. A. Eryx. 404. A. — 'Ο ἄνω est etiam aetate superior; ἄνω enim ponitur in cognatis qui dicuntur ascendentibus. Theaet. 175. B: ὁ ἀπ' Ἀμφ. εἰς τὸ ἄνω πεντεκαεικοστός. Pol. V. 461. C: τοῖς τούτων εἰς τὸ κάτω καὶ ἐπὶ τὸ ἄνω. Ib. ταῖς ἄνω μητρὸς. Critia 110. B: ὅσαπερ καὶ Θησέως τῶν ἄνω ... ἀπομνημονεύεται. Legg. IX. 878. A: τοῖς ἄνω τοῦ γένους. XI. 919. E: τοῖς

ἔτι τούτων εἰς τὸ ἄνω. *sursum. Phaedr. 246. D: ἄγειν ἄνω. 249. D: βλέπων ἄνω. Theaet. 174. A. D: ὅταν ... ἐλκύσῃ ἄνω. Soph. 221. A. Pol. VII. 517. A: ἀνάβας ἄνω. 525. D: ἄνω ποι ἄγει τὴν ψυχὴν. 529. B. 533. D: ἀνάγει ἄνω. IX. 584. D: ἄνω φέρεσθαι. X. 621. B. Tim. 63. C. Critia 113. E. 118. A: ἀπὸ θαλάττης ἄνω. Cum artic. et subst. Soph. 221. B: περὶ τὴν κάτωθεν ἄνω πληγὴν. Crat. 414. A: τῇ ἄνω ῥοῇ. Pol. VII. 517. B: τὴν ἄνω ἀνάβασιν. X. 621. C: τῆς ἄνω ὁδοῦ. Legg. V. 747. A: τῆς ἄνω καὶ κάτω φορᾶς. — ἄνω καὶ κάτω vel ἄνω κάτω, sursum deorsum, huc atque illuc (vern. hin und her), etiam in omnes partes (v. c. rem aliquam versare ut quam possis diligentissime eam perscrutere). Prot. 356. D: ἄνω τε καὶ κάτω ... μεταλαμβάνειν ταυτά. Phaedr. 272. B: ἄνω καὶ κάτω μεταστρέφοντα ἐπισκοπεῖν. 278. D: ἄνω κάτω (sic codd.) στρέφων ἐν χρόνῳ. Gorg. 493. A: μεταπίπτειν ἄνω κάτω (v. ἄνω καὶ κάτω). 511. A: στρέφεις ... τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω. 481. E. Phaed. 90. C: πάντα τὰ ὄντα ... ἄνω καὶ κάτω στρέφεται. 111. E: κινεῖν ἄνω καὶ κάτω. 112. B. Theaet. 195. C: ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἔλκῃ τις. Crat. 386. E. Phil. 43. A: ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. B: αἱ μεταβολαὶ κάτω τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι. Pol. VI. 508. D. Tim. 43. B. 58. B. Ion. 541. E. De lucri cup. 228. A. Hipp. min. 376. C. Epin. 982. D. 989. A. De leg. 316. B. Ep. VII. 343. E. al. *hic illic. De lucri cup. 228. E: παριόντες ἄνω καὶ κάτω. *Etiam semet ipsum vertere (στρέφεσθαι et μεταβάλλειν) ἄνω καὶ κάτω dicitur is qui omnia tentat nesciens quam ingreditur viam, qui prae consilii inopia nescit quid dicat vel agat (vern. sich hin und her wenden vel drehen). Gorg. 481. E: ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένου. Phaed. 96. A: πολλάκις ἑμαυτὸν ἄνω κάτω (sic codd. pro ἄνω καὶ κάτω) μετέβαλλον ἑμαυτὸν σκοπῶν cet. Soph. 242. A: μεταβαλὼν ἑμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω. Alc. II. 147. E. Lach. 196. B: στρέφεται ἄνω καὶ κάτω ἐπικρυπτόμενος τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν. Ponitur quoque in rebus confusis ac perturbatis (vern. drüber u. drüber). Prot. 361. C: πάντα ταῦτα καθορῶν ἄνω κάτω ταραττόμενα δεινῶς. Theaet. 153. D: γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα. *alio. Phaedr. 272. D: ἀνάγειν ἄνω. — Comp. ἄνωτέρω, ulterius (ultra); etiam altius. Pol. VI. 511. A: τῶν ὑποθέσεων ἄνωτέρω ἐκβαίνειν. VII. 534. E: οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἄνωτέρω ... ἐπιτίθεσθαι. VIII. 568. C: ὅσῳ ... ἂν ἄνωτέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἀνάντες τῶν πολιτείων. Eryx. 403. E: εἴ τι ἄνωτέρω τούτων. Etiam superiorem (aetate) designat. Crat. 396. C: τίνας ἐτι τοὺς ἄνωτέρω προγόνους λέγει τούτων. Legg. IX. 880. B: ὡς ἀδελφῶ ἢ πατρὶ ἢ ἐτι ἄνωτέρω. — Superl. Pol. VI. 511. D: ἐπὶ τῷ ἀνωτάτῳ. Def. 411. C: πλὴν αὐτοῦ τοῦ ἀνωτάτου (v. ἀνωτάτου) ἀέρος.

- ἄνωθεν, *desuper, e loco superiore, a summo*. Phaed. 110. B: εἴ τις ἄνωθεν θεῶτο. Theaet. 175. D: βλέπων μετ-
 ἑωρὸς ἄνωθεν. Soph. 220. E: τὸ ... ἄνωθεν εἰς τὸ κάτω
 γιγνόμενον. 246. B: ἄνωθεν ἐξ ἀοράτου ποθὲν ἀμύνονται.
 Pol. VII. 514. B. 518. B. X. 616. B. Tim. 22. E. Legg. III.
 682. B. Ion. 535. E. **ake, a capite* (ordiri, aliquid petere
 al.). Phil. 44. D: ἀρχομένους ποθὲν ἄνωθεν. Legg. VI.
 781. D: ἄνωθεν ποθὲν ἐπιχειρεῖν. Ep. II. 310. E: ἄνωθεν
 ἀρξάμενος. **superne, supra*. Pol. V. 499. B: λαβόμενος
 τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὤμον. X. 616. D:
 κυκλους ἄνωθεν τὰ χεῖλη φαίνοντας. 617. B: ἄνωθεν ἐφ'
 ἐκάστου βεβηκέναι Σειρήνα. Tim. 74. E. Critia 112. A.
 115. E. Cum artic. Phaed. 101. D: ἥ τις (ὑπόθεσις) τῶν
 ἄνωθεν (*altiorum* s. *universalium*, v. Annot. p. 756.) βελτίστη
 φαίνοιτο. Crat. 408. D: τὰ ... ἄνωθεν (*superne* s. *superiore*
parte) λείος. Tim. 18. D: τοὺς ... ἐμπροσθεν καὶ ἄνωθεν
 (*actate superiores*). Legg. IV. 717. B: τοῖς ... τούτων (τῶν
 χθονίων) ἄνωθεν (θεοῖς: *diis qui inferis diis superiores sunt*).
 ἀνώλεθρος, ὁ ἡ, *interitus capers*. Phaed. 106. C:
 ψυχὴ ἂν εἴη ... καὶ ἀνώλεθρος. E. 88. B: ψυχὴ ... ἀθά-
 νατον τε καὶ ἀνώλεθρον. 105. E: ἀνώλεθρα. 95. B: ἡμῶν
 τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρον τε καὶ ἀθάνατον οὖσαν. 106. A. B.
 C. bis. 107. A. al. Tim. 52. A: ἀγέννητον καὶ ἀνώλεθρον.
 Legg. X. 904. A: ἀνώλεθρον ... ὃν γενόμενον, ἀλλ' οὐκ
 αἰώνιον, ψυχὴν καὶ σῶμα. Epin. 981. E. Phaed. 105. E:
 τὰ τρία ... ἀνώλεθρα ἂν ᾔην.
 ἀνωμαλία, ἡ, *inaequalitas, discrepantia*. Pol. VIII.
 547. A: ἀνωμαλία ἀνάρμοστος.
 ἀνώματος, ὁ ἡ, *inaequalis*. Legg. I. 625. D: ἡδε
 (χώρα) ... ἀνώματος. VI. 773. B: ἀνώματος ἡ πόλις. Tim.
 58. A: ἡ ἀνισότης ... τῆς ἀνωμάλου φύσεως. 62. B. Legg.
 XI. 918. B: οὐσίαν χρημάτων ... ἀξύμμετρον οὖσαν καὶ
 ἀνώμαλον. Menex. 238. E: ἀνώμαλοι ... αἱ πολιτεῖαι.
 Ib. ἐκ παντοδαπῶν ... ἀνθρώπων ... καὶ ἀνωμάτων. Legg.
 VI. 775. D: ἀνώματα ... γεννῶη ποτ' ἂν.
 ἀνωμαλότης, ἡ, *inaequalitas*. Tim. 58. C: ἡ τῆς
 ἀνωμαλότητος ... γένεσις. 59. A. 63. E: σκληρότης ... ἀνω-
 μαλότητι μιγθεῖσα. 57. E: εἰς ἀνωμαλότητα. 58. A.
 ἀνωμάλως, *inaequaliter*. Tim. 52. E: ἀνωμάλως πάντη
 ταλαντούμενην.
 ἀνώμοτος, ὁ ἡ, *iniuratus* (Cic.). Legg. XII. 948. D:
 τὸν φεύγοντα ... ἀνώμοτον.
 ἀνώνυμος, ὁ ἡ, *nomine carens*. Theag. 123. C: πό-
 τερον ἀνώνυμός τις ἐστίν (ἡ σοφία), ἣ ἔχει ὄνομα; Polit.
 260. E: ἀνώνυμον ὃν τυγχάνει τὸ ... γένος. Soph. 220. A.
 257. D. Theaet. 156. B: ἀπέραντοι ... αἱ ἀνώνυμοι (ἡδοναί).
 Tim. 58. D: ἀνώνυμα εἶδη. 66. E. Legg. IX. 873. D. Tim.
 60. A: ἄλλα πολλὰ ἀνώνυμα γένη παρεσχοντο. **nomen non*

habens, ignobilis. Legg. IV. 721. C: τὸ ... γενέσθαι κλεινὸν καὶ μὴ ἀνώνυμον κείσθαι. IX. 878. B: ἀνώνυμον ἔαν.

ἀνωφελής, ὁ ἥ, *inutilis.* Pol. VI. 496. D: ἀνωφελὲς αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις. Crat. 417. D. Charm. 175. B. De *lucris cup.* 231. E. Lys. 210. C: ἐν οἷς ἂν ὤμεν ἀνωφελείς. Pol. IV. 427. A: ὅτι ἀνωφελὴ καὶ πλέον οὐδέν. VIII. 560. D: μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν. 561. A. Hipp. mai. 284. E: τοῦ ἀνωφελεστερέου. * *ut Lat. inutilis, est perniciosus (vern. schädlich).* Prot. 334. A: ἃ ... ἀνθρώποις ἀνωφελὴ ἐστί.

ἄξενος, ὁ ἥ, *inhospitalis.* Soph. 217. E: ἄξενόν τι ... καὶ ἄγριον.

ἄξια, ἡ, *dignitas.* Legg. V. 744. B: τὴν τῆς ἀξίας ... τιμήν. XII. 945. B: πρὸς τὴν τῆς ἀρχῆς ἀξίαν. Unde κατ' ἀξίαν, *pro dignitate, etiam pro eo quod quis meruit; ita ut par est.* Phaedr. 247. C: οὔτε ποθ' ὑμνήσει κατ' ἀξίαν. 278. B: εἴ τινας ... κατ' ἀξίαν ἐνέφυσαν. Phaed. 113. D: κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστον. Pol. VI. 496. A: ὅταν αὐτῇ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν. Ib. τῶν κατ' ἀξίαν ὁμιλούντων φιλοσοφία. VII. 535. C. Def. 411. E: ἕξις διανοητική τοῦ κατ' ἀξίαν ἑκάστω. * *aestimatio, pretium.* Polit. 257. B: τῶν ἀνδρῶν ἕκαστον θέντος τῆς ἴσης ἀξίας. Legg. IX. 865. C: τῆς ... ἀξίας ... διάγνωσιν. XI. 921. B. 934. B. 936. D: διπλασίαν τῆς ἀξίας τοῦ δούλου κομιζέσθω. De *lucris cup.* 225. C: ἐπιστήμονα εἶναι περὶ τῆς ἀξίας τούτου *cet.* Ib. περὶ φυτῶν τῆς ἀξίας. 231. D: τῇ ἀξίᾳ γε (*ad pretium*). Legg. VIII. 845. E: τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος. IX. 865. C. 878. D. 879. B. IX. 921. De *lucris cup.* 231. D. * *quod quis commertuit, h. e. iustum praemium, merita laus al.* Apol. 36. B: ὅτι τῆς ἀξίας τιμῆσομαι. E: κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας ... τιμᾶσθαι. Pol. X. 615. B: τὴν ἀξίαν κομίζονται. Legg. IV. 718. A. Menex. 239. C: ἐπειδὴ καὶ ἔχει τὴν ἀξίαν. Apol. 36. D: κατὰ τὴν ἀξίαν ... τιμᾶσθαι. Etiam *iusta poena vel castigatio.* Legg. IX. 876. D: πρὸς ἅπτειν ἑκάστω τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως.

ἀξιοκοινώπητος, ὁ ἥ, *dignus qui in societatem admittatur.* Pol. II. 371. E: οἱ ἂν τὰ ... τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώπητοι ᾤσι. Legg. XII. 961. A: τοῦ ξυλλόγου ἀξιοκοινωτήτους εἶναι.

ἀξιόλογος, ὁ ἥ, *memorabilis, insignis.* Legg. VII. 803. D: παιδεία ... ἀξιόλογος. Tim. 60. B: οὔτε τὸ παράπαν ὀνομάσαι τῶν νῦν ὀνομαζομένων ἀξιόλογον ἢ οὐδέν. Riv. 136. B: μάλιστα ἀξιολόγων (τεχνῶν). Legg. II. 669. E: ὅ τι ... τῶν ἀξιολόγων μιμημάτων. Ax. 367. D: ἐνὸς ... μόνον μνήσσομαι τοῦ ἀξιολογωτάτου (ποιητοῦ).

ἀξιομνημόνευτος, ὁ ἥ, *commemoratione dignus, insignis.* Conv. 178. A: ὧν ἔδοξε μοι ἀξιομνημόνευτον (sic

Clark. c. aliis libris; al. *ἀξιωμανημονεύτων et ἀξιωμανημόνευτα* εἶναι. Prot. 343. A: *ῥήματα βραχέα ἀξιωμανημόνευτα*.

ἀξιόπιστος, ὁ ἥ, *fide dignus, fidus*. Alc. I. 123. A: *ἀνδρὸς ἀξιόπιστου*. Ep. VI. 323. A: *ἀξιόπιστότερα ἦδη*.

ἄξιος, *ία, ιον, dignus; meritus; etiam decens, conopieus*. Phaedr. 258. E: *τοῦ ἄξιος εἶναι συγγράφειν*. Parm. 130. A: *ἄξιος εἰ ἀγασθαι*. Phil. 14. B: *ἄξιος ... τοῦ διαλέγεσθαι νῦν*. Conv. 216. C: *ἐμοῦ ἐραστῆς ἄξιος*. Pol. X. 606. E: *ἄξιος (οὗτος ὁ ποιητής) ἀναλαβόντι μανθάνειν*. Alc. I. 105. B: *ὅτι ἄξιος εἰ τιμᾶσθαι*. Lys. 207. A: *οὐ τὸ καλὸς εἶναι μόνον ἄξιος ἀκούσαι*. Ep. VII. 344. E. Soph. 225. C: *οὔτε νῦν ... τυχεῖν (ἐπωνυμίας) ἄξιον*. Pol. VII. 539. A: *πολλῆς συγγνώμης ἄξιον*. X. 604. C: *ἄξιον ὃν μεγάλης σπουδῆς*. V. 465. E: *ταφῆς ἀξίας μετέχουσι*. Tim. 38. E: *τάχ' ἂν ... τῆς ἀξίας τυχοὶ διηγῆσεως*. Legg. V. 738. E: *οὐτ' ἂν τιμῆς τῆς ἀξίας τυγχάνοι*. VI. 762. D. Phaedr. 231. E: *τὸν ἄξιον τῆς σῆς φιλίας*. Crat. 403. B: *φοβείσθαι αὐτὸν οὐκ ἄξιον*. 231. B: *τὴν ἄξιαν ἀποδεδωκέναι χάριν*. Phil. 29. B: *τὴν δύναμιν οὐκ ἄξιαν τῆς γύσεως*. Pol. VI. 497. B. X. 619. E: *ἀξίαν (θέαν) ἰδεῖν*. Legg. I. 644. A. Menex. 239. C: *δόξαν ἀξίαν ἐπ' ἀξίοις λαβὼν*. De leg. 317. E. Pol. V. 467. C: *οὐκ ἄξιον κινδύνου (οἶει)*. Alc. I. 119. E: *ἄξιον σαντοῦ τε καὶ τῆς πόλεως (ἔργον)*. Pol. V. 458. B: *οἱ ἄρχοντες ἄξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος*. Legg. I. 635. D: *οὐκ ἄξιοι ... προσαγορεύεσθαι*. VIII. 844. A. Lach. 179. D. Pol. II. 367. C: *ἄ ... ἄξια κεκτῆσθαι*. IV. 445. C. Prot. 355. D: *οὐκ ἀξίων ὄντων νικᾶν*. Phaedr. 233. E: *τοῖς τοῦ πράγματος ἀξίοις*. Legg. VII. 820. C: *ἐν ταῖς τούτων ἀξίαισι σχολαῖς*. Theaet. 142. D: *μάλα ἀξίους ἀκοῆς (λόγους)*. Tim. 19. A: *τοὺς ἀξίους πάλιν ἀνάγειν δεῖν*. Phaedr. 233. B: *τὰ μὴ ἡδονῆς ἄξια ... ἐπαίνου ἀναγκάζει τυγχάνειν*. 267. E. Pol. V. 465. C. Pol. X. 615. C: *ἄλλα ἐλογεῖν οὐκ ἄξια μνήμης*. Legg. VII. 796. A. — *ἄξιος λόγου, memoria dignus, praestans, insignis*. Gorg. 510. C: *ἄξιος λόγου φίλος*. Ion. 541. D: *ἐὰν δοκῇ ἄξιος λόγου εἶναι*. Men. 92. D: *τὴν ἀρετὴν ... ἄξιος λόγου*. Legg. IV. 705. C. Phaedr. 110. A: *οὔτε γύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ*. Pol. VI. 492. A. Euthyd. 279. C. Crat. 412. A: *τῆς ψυχῆς τῆς ἀξίας λόγου*. Theaet. 143. E: *εἰ ... τινὲ ἐνέτυχες ἀξίῳ λόγου*. Legg. VIII. 850. B. Legg. V. 746. D: *δημιουργὸν ἄξιον ἐσόμενον λόγου*. Pol. VII. 527. E: *ἀξίαν λόγου ωφέλειαν*. Legg. II. 674. B. Pol. X. 602. B: *μηδὲν εἰδέναι ἀξίῳ λόγου*. Critia 111. B. Euthyd. 306. C: *πρὸς ὃ ἡ τε πολιτικὴ καὶ ἡ φιλοσοφία ἀξίῳ λόγου ἐστὸν*. Ion. 541. D: *ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσὶ*. Lach. 190. A. Euthyd. 283. D. Pol. I. 348. D: *ἐστὶ δὲ οὐκ ἄξια λόγου*. Legg. V. 743. D. Alc. I. 123. D. Pol. IV. 445. E: *τῶν ἀξίων λόγου νόμων*. 395. A. III. 388. E: *ἀνθρώπους ἀξίους λόγου*. Polia.

310. B. Legg. XII. 965. A: ἄξια λόγου ... *gronēin*. III. 667. B: ὅσα ἀξιώτατα λόγου. — Neutr. ἄξιον (ἐστὶ) *est operae pretium, expedit*. Phaed. 114. D: ἄξιον κινδυνεύσαι. Theaet. 143. E: ἐμοὶ τε εἰπεῖν καὶ σοὶ ἀκούσαι ἄξιον. 145. A: οὐ πᾶν αὐτῷ ἄξιον τὸν νοῦν προσέχειν. 187. C. Conv. 173. E: οὐκ ἄξιον περὶ τούτων ... νῦν ἐρίζειν. 220. C. Pol. I. 328. A: ἦν ἄξιον θεάσασθαι. VI. 496. C: οὐκ ἄξιον λέγειν. VII. 517. A. al. Lys. 203. B: ἄξιον μέντοι. Men. 75. B: ἄξιον γάρ. Crit. 53. C. al. **deced, par est, oportet*; *etiam opus est*. Prot. 328. C: τῶνδε ... οὐπω ἄξιον τοῦτο κατηγορεῖν. Phaedr. 231. C: εἰ διὰ τοῦτο ἄξιον τοὺς ἐρῶντας περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. 239. D. Gorg. 465. E. Phaed. 87. E: οὐπω ἄξιον ... θαρρῆν. Theaet. 145. B. 163. C. 181. D. Soph. 223. A. 267. B. Parm. 129. C. 136. D. Crat. 406. C. Pol. III. 416. B. IV. 422. E. 425. D. X. 608. B. Tim. 51. C. al. Plur. ἄξια: Legg. VIII. 834. D: *θηλείας* ... οὐκ ἄξια βιάζεσθαι. **pretium habens, valens*. Theaet. 167. C: ἄξιος πολλῶν χρημάτων τοῖς παιδευθεῖσι. Alc. I. 123. C: κόσμος ... ἄξιος μῶν πεντήκοντα. Eryx. 393. B: ὅτῳ ἄγρὸς ἄξιος δυοῖν ταλάντοις. Legg. V. 742. E: πλείστον νομίσματος ἄξια κτήματα. Hinc cum pronominibus (velut ὅσον, ὅπόσον al.) et adiectivis (v. c. πολλοῦ, int. τιμήματος) *nectitur*. Theaet. 162. E: ἄξιος οὐδ' ἐνός μόνον ἂν εἴη. Eryx. 396. C: ἄξιος του εἰ (*numero aliquo potatis*). Crat. 391. C: ὡς του ἄξια. Lach. 180. D: ὅπόσου βουλῇ ἄξιον συνδιατρίβειν. Prot. 328. B: ὅσου ἂν γῆ ἄξια εἶναι τὰ μαθήματα. Eryx. 393. B. Cum v. οὐδενός: Gorg. 471. E: οὐδενός ἄξιος ἐστὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Phil. 17. C: εἰς ταῦτα οὐδενός ἄξιος ἐστὶ. 19. B. Legg. VII. 808. B. Apol. 23. B. Phil. 64. D: τὸ παράπαν οὐδενός (ἄξια). Euthyd. 289. A. 304. E. Pol. IX. 581. D: οὐδενός ἄξιαν (ἡδονήν). Phaed. 88. C: οὐδενός ἄξιοι ... κριταί. Pol. VI. 495. C. Euthyd. 307. A. Apol. 41. Gorg. 492. C: φλυαρία καὶ οὐδενός ἄξια. Gorg. 520. A: ἀνθρώπων πέρι οὐδενός ἄξιων. Pol. III. 405. C: σμικρῶν τε καὶ οὐδενός ἄξιων ἕνεκα. De lucri cup. 226. C: ἀνθρώπων οὐδενός ἄξιοις. Pol. VII. 540. D: οὐδενός ἄξιας (τιμᾶς). Conv. 216. E: ἡγείται ... πάντα ταῦτα τὰ κτήματα οὐδενός ἄξια. al. Cum v. μηδενός. Gorg. 488. B: ὡς μηδενός ἄξιον ὄντα. 489. C: ἀνθρώπων μηδενός ἄξιων. Gorg. 514. C: οἰκοδομήματα ... μηδενός ἄξια. Cum v. ὀλίγου. Apol. 23. A: ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινός ἄξια ἐστὶ καὶ οὐδενός. Alc. I. 121. D: ὀλίγον ἄξιας (γυναικός). Gorg. 497. B: σμικρὰ καὶ ὀλίγον ἄξια ἀνερωτᾷ. Etiam cum vv. σμικροῦ (Legg. X. 980. D: τὸν γε ἄξιον καὶ σμικροῦ νομοθέτην. Pol. VI. 504. D: ἐπὶ ... ἄλλοις σμικροῦ ἄξιοις) et βραχείος (Legg. III. 692. C: ὡς ὄντων ἡμῶν βραχείος ἄξιων). Cum v. παντός. Alc. I. 105. E: ὅτι αὐτῇ παντός ἄξιος εἶ. Ib. παντός ἄξιος εἰμί

σοι. Phil. 64. D. Phaedr. 260. B: παντὸς ἄξιον τὸ θρέμμα ... κεκτῆσθαι. Soph. 216. C: ἄξιοι τοῦ παντός. Legg. XII. 951. B. al. Cum v. πολλοῦ. Conv. 185. B: πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις. Men. 97. E: πολλοῦ ἄξιον (ἐκτῆσθαι). Hipp. mai. 304. A: καλὸν καὶ πολλοῦ ἄξιον. Pol. VI. 506. A: οὐ πολλοῦ τινὸς ἄξιον φύλακα. Men. 98. A: οὐ πολλοῦ ἄξιαί εἰσιν (αἱ δοῦναι αἱ ἀληθεῖς). Pol. II. 374. D: πολλοῦ ... τὰ ὄργανα ἦν ἄξια. Prot. 358. C: πραγμάτων τῶν πολλοῦ ἄξιων. Ion. 534. D: οἱ ταῦτα λέγοντες οὕτω πολλοῦ ἄξια. Etiam cum v. τιμῇ. Men. 97. E: οὐ πολλῆς τινὸς ἄξιόν ἐστι τιμῆς. Cum vv. πλείονος vel πλείονος et πλείστου. Eryx. 393. B: τᾶλλα ἐτι πλείονος ἄξια. Phaedr. 235. B: εἰπεῖν ἄλλα ... πλείω καὶ πλείονος ἄξια. Id. 236. D. Crit. 53. C: ὡς ἡ ἀρετὴ ... πλείστου ἄξιον τοῖς ἀνθρώποις. Gorg. 464. D: ὥστε δοκεῖ πλείστου ἄξια εἶναι (ἡ κολακευτικὴ). Pol. I. 331. A: τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πλείστου ἄξιαν εἶναι. * ἄξιος dicitur etiam qui meret vel committit. Legg. VI. 762. E: ἄξιος ἐπαίνου. IX. 855. B: ζημίας ... ἂν τις πλείονος ἄξιος εἶναι δοκῇ. Apol. 36. B: τί ἄξιος εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι ὅτι μαθὼν cet. C. 37. B: ὡς ἄξιος εἰμι τοῦ κακοῦ. Gorg. 485. C: πληγῶν ἄξιον (φαίνεται). Pol. VI. 495. C: πολλοὶ πολλῶν κακῶν ἄξιοι. Gorg. 480. C: πληγῶν ἄξια ἡδικηκώς. D: δεσμοῦ ... θανάτου (ἄξια). 481. A. Legg. IX. 855. A: ἀδικεῖν ἄξια ... χρημάτων. X. 908. E: οὐχ ἐνὸς οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτου ἀμαρτάνον. XII. 949. C. * ut Latin. dignus, est etiam par, respondens. Ep. XII. 359. D: ὁ ἀνὴρ ἄξιος ἐκείνων τῶν πάλαι προγόνων. Lach. 188. C: ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρὸς καὶ ἄξιου λόγων ὧν λέγει. Menex. 237. B: καλὴν καὶ ἄξιαν τούτων (πράξιν).

ἀξιόχρεως, ὁ ἢ, *fide dignus, locuples*. Legg. XII. 954. A: μηδαμῶς ἀξιόχρεω. XI. 914. D: τὸν ἐγγυητὴν ἀξιόχρεων. 937. B. Apol. 20. E: εἰς ἀξιόχρεων ... τὸν λέγοντα ἀνοίσω. 38. A: ἐγγυηταὶ ... ἀξιόχρεω. Legg. IX. 871. E: ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως. XI. 914. E.

ἀξιώ, *dignum existimo*. Lach. 197. D: ὃν ἡ πόλις ἄξιοι αὐτῆς προϊστάναι. Apol. 38. A: ἐμαυτὸν ἀξιούν κακοῦ οὐδενός. Tim. 92: οὓς οὐδ' ἀναπνοῆς καθαροῦς ἐτι ἡξίωσαν οἱ μεταπλάττοντες. Ion. 534. D: οἷου τις ἂν ἀξιώσειε μνησθῆναι. Ἐαυτὸν ἀξιούν τινὸς dicitur etiam qui parem se iudicat alicui rei, qui aliquid aggreditur vel suscipit. Gorg. 485. C: οὐδέποτε οὐδενός ἀξιώσοντα ἑαυτὸν οὔτε καλοῦ οὐτε γενναίου πράγματος. Dignum iudico eum cui aliquid tribuo vel impertio; unde ἀξιούν est impertire, tribuere, pass. impertiri, affici; etiam nancisci, accipere. Soph. 226. C: ἐνὸς ὀνόματος ἀξιώσομεν αὐτήν (τὴν τέγην). Phaedr. 103. E: ἀξιούσθαι τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος. Pol. IV. 435. C: τῶν αὐτῶν ὀνομάτων ... ἀξιούσθαι. Crat. 423. E: ὅσα ῥέζονται ταύτης

τῆς προσορήσεως τοῦ εἶναι. Legg. XII. 946. E: τοῖς παρὰ πάσης τῆς πόλεως ἀριστείων ἡξιωμένοις. Polit. 275. B: τούτου ... ἀξιωθῆναι τοῦ προσορήματος. **aestimo*. Legg. XI. 917. D: ὁπόσης ἂν τιμῆς ἀξίωσῃ τὸ πωλούμενον. Hinc *dignum* (me) *iudico*, cum v. παθεῖν (*proena corporis*), h. e. *proenam me commeruisse confiteor*. Pol. I. 337. D: τούτο ἀξιῶ παθεῖν. Ib. τί ἀξιοῖς παθεῖν; (Cf. Apol. 36. A.) **dignum* (me) *iudico*, h. e. *arrogō*; et in univ. *solo*, *cupio* vel *libet mihi*, c. negat. *recuso*, *nolo*. Ep. VII. 346. B: ἀξιῶ ἐκείνον ... οἶκεν. Theaet. 162. B: ἀξιοῖς ... αὐτὸς μὴ ἀντεπιθεῖν νῦναι τὸ εἶδος. Pol. IX. 579. A: εἴ τις ἄλλος ἄλλον δεσπόζειν ἀξιοῖ. Menex. 239. E: οὐκ ἀξιούμεν δούλοι ... ἀλλήλων εἶναι. Pol. X. 605. E: οἷον ἐαυτὸν τις μὴ ἀξιοῖ εἶναι, ἀλλ' αἰσχύνοιτο ἂν. De *lucris cup.* 225. B: ἐὰν ἀξιοῖ ἀπὸ τούτων ... κερδαίνειν. Legg. V. 741. E: μηδὲ ... ἀξιοῦν ἐκ τῶν τοιούτων ξυλλέγειν χρήματα. De *lucris cup.* 225. D: τὸ ... ἀξιοῦν κερδαίνειν. Legg. XII. 953. C: ἀξίων τι καλὸν ἰδεῖν cet. Riv. 135. A: μὴ ἀξιοῦντος εἶναι τινα ἄλλον cet. Ep. III. 318. A: ἡξίουσιν ἀπιέναι. Soph. 240. A: ἃ ... ἡξίωσας ἐνὶ προσειπεῖν ὀνόματι. Legg. XI. 923. C: ὃν ἂν ἀξίωσῃ. Pol. IX. 574. A: ἀξιώσει ... πλεόν ἔχειν. **par*, *opus esse* vel *necessarium puto*. Legg. XII. 941. D: δίκης ... οὐδὲτερον ... ὁ νόμος ἀξιοῖ ζημιοῦν. X. 885. C: ἀξιοῦμεν ... πρότερον ἐπιχειρεῖν πείθειν. Pol. VI. 510. C: οὐδένα λόγον ... ἐτι ἀξιούσι περὶ αὐτῶν διδόναι. 504. E: τῶν ... μεγίστων μὴ μεγίστας ἀξιοῦν εἶναι καὶ τὰς ἀκριβείας. Pol. VIII. 549. A: οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἀξίων ἄρχειν. Lach. 188. B: ἐθέλοντα ... καὶ ἀξιοῦντα μανθάνειν. Critia 110. D: οὐδὲν ἀξιοῦντες παρὰ τῶν ἄλλων δέχεσθαι. Legg. X. 885. C: καθάπερ ὑμεῖς ἡξιώκατε (h. e. *faciendum esse putavistis*) περὶ νόμων. **peto*, *postulo*, *iubeo*; *expeto*. Apol. 19. D: ἀξιῶ ὑμᾶς ἀλλήλους διδάσκειν. Ep. VII. 348. D: ἀξιῶ καὶ θέομαι. 347. B. 348. D. Phaedr. 95. B: ἀξιοῖς ἐπιδειγθῆναι cet. Phaedr. 255. E: ἀξιοῖ σμικρὰ ἀπολαῦσαι. Pol. III. 406. D: ἀξιοῖ παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακον. I. 349. B. C. Ep. VII. 347. C. Legg. X. 885. E: παρὰ ... νομοθετῶν ... ἀξιοῦμεν πείθοι πρώτον χρῆσθαι. Demod. 383. E: ἐν μέρει ... λέγειν ἐκάτερον ἀξιοῦσι. Demod. 385. A: πῶς ἂν καλῶς ἀξιώῃ cet. Legg. VIII. 843. E: μὴ πάντα ἀξιοῦν ... τὸν μείζω πόλεως κοσμητὴν νομοθετεῖν. Prot. 336. B: ἀξίων αὐτῷ ... ἐξεῖναι διαλέγεσθαι cet. Soph. 244. B: ἀξιοῦντες παρὰ τε τούτων καὶ παρὰ τῶν ἄλλων. Ep. III. 317. E: ἡξίουσιν ... κατάρχειν Δίωνα cet. 338. A. B. Prot. 349. A: τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνησθαι. **puto*, *arbitror*, *confido*. Phaedr. 230. E: ἀξιῶ ... μὴ διὰ τούτο ἀτυχῆσαι ὧν θέομαι. Id. 264. E. 268. B: ἐπιστάμενος αὐτὰ ἀξιῶ ἱατρὸς εἶναι. Gorg. 450. C: διὰ ταύτ' ἐγὼ τὴν ὀργιστικὴν τέχνην ἀξιῶ εἶναι περὶ λόγους. Sis. 389. D: ἡ καὶ

περὶ τῶν ἄλλων ... οὕτως ἀξίοις ἔχειν cet. Polit. 262. E: τούτ' ἀξιοῖ γένος ... ἕτερον ἐγγίγνεσθαι. Crat. 401. A: οὐ γὰρ ἀξιούμεν οἱοί τ' ἂν εἶναι σκοπεῖν. Pol. VII. 526. A: οἶον ὑμεῖς ἀξιοῦτε. Legg. XII. 964. A: ἐμὲ δὲ ἀξίου ... πάλιν (ἐρεῖν). Apol. 35. C: μὴ ... ἀξιούτέ με ... τοιαῦτα δεῖν πράττειν. Pol. IV. 436. C: οὐκ ἂν ... ἀξιούμεν οὕτω λέγειν δεῖν. Phaed. 86. D: ἐάν τις ἀξιοῖ κρασιν οὐσαν τὴν ψυχὴν cet. Pol. X. 610. A: μῆποτε ἀξιῶμεν ... ἀπόλλυσθαι. Legg. IX. 853. B: τὸ καὶ ἀξιούν ... ἐμφύεσθαι τινα ... αἰσχρόν. Alc. II. 149. A: ἀξιούντες ... περιεῖναι. Apol. 22. D: ἡξίου καὶ τᾶλλα ... σοφωτατος εἶναι. Alc. I. 119. C: εἰ ἡξίωσας τὸν ἀγῶνά σοι εἶναι πρὸς τοὺς ἐνθάδε ἀνθρώπους. Apol. 18. D: ἀξιώσατε ... καὶ ὑμεῖς ... διττοὺς μου τοὺς κατηγόρους γεγονέναι. Legg. X. 902. E: μὴ ... τὸν γε θεὸν ἀξιώσωμεν φανυλότερον. Crat. 390. A: ἀξιώσεις. Pol. III. 390. E: ἀξίωσομεν. IV. 435. B. al. Pass. Theaet. 161. D: ἄλλων διδάσκαλος ἀξιούσθαι. * *non dubito, sustineo; etiam me non pudet*. Hipp. min. 364. D: ἀξιώ διὰ ταῦτα χρήματα λαμβάνειν. Lach. 201. B: ὅτι τηλικοῖδε ὄντες εἰς διδασκάλων ἀξιούμεν φοιτᾶν. Men. 91. D: τούτων φανερώς χρήματα ἀξιούσι πράττεσθαι. Menex. 239. E: ὥστε μὴδὲ ἀξιούν ἀντιπαλον αὐτῷ μὴδένα εἶναι. Hipp. mai. 282. E: τῶν παλαιῶν ... οὐδεὶς πώποτε ἡξίωσεν ἀργύριον μισθὸν πράξασθαι. Gorg. 457. D: ὅτι τοιούτων ἀνθρώπων ἡξίωσαν ἀκροαταὶ γενέσθαι.

ἀξίωμα, τό, *dignitas, nobilitas*. Pol. VI. 495. D: φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται. Def. 413. E: ἀξίωμα ἀπ' ἀρετῆς. Prot. 387. D: μὴδὲν τούτου τοῦ ἀξιώματος ἄξιον ἀποφῆνασθαι. Def. 413. E: τήρησις ἀξιώματος. Conv. 220. E: πρὸς τὸ ἐμὸν ἀξίωμα ἀποβλεπόντων.

ἀξίως, *digne, pro dignitate*. Prot. 328. B: ἀξίως τοῦ μισθοῦ. Phaedr. 228. A: ἀξίως ἐκείνου. 249. A: ἀξίως οὐ ... ἐβίωσαν βίου. Conv. 180. D: ἐπαινεῖσαι ἀξίως τοῦ θεοῦ. Menex. 91. A: ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Hipp. mai. 291. E: ἀξίως σαντοῦ. Ep. XIII. 361. A. * *ut decet, par est vel oportet, rite, recte*. Phaedr. 235. B: τῶν ... ἐνόντων ἀξίως ῥηθῆναι. Phaed. 61. C: ὅτῳ ἀξίως τούτου τοῦ πράγματος μέτεστιν. 76. B: ἀξίως οἷός τε τοῦτο ποιῆσαι. Conv. 177. C: ἀξίως ὑμνῆσαι. Menex. 239. B. 248. D. Cum v. λόγου: Phaed. 68. A. Phaedr. 270. B. Pol. IV. 436. B.

ἀξίωσις, ἡ, *dignitas*. Def. 412. E: ἀξίωσις κατὰ λογισμόν ὁρθὸν cet.

ἀξύμμετρος, ὁ ἡ, *non conveniens, abhorrens*. Tim. 87. D: ἀξύμμετρον ... ταῖς μεγίσταις ξυμμετρίαις. * *immoderatus*. Legg. XI. 918. B: οὐσίαν χρημάτων ... ἀξύμμετρον οὔσαν.

ἀξύμφορος, ὁ ἡ, *incommodus, inutilis*. Crat. 417. D: ἀξύμφορον καὶ ἀνωφελές. Pol. II. 367. C: τῷ ... ἥττονι

- ἀξύμφορον. I. 339. E: τὸ ... τοῦ κρείττονος ἀξύμφορον ... ποιεῖν. 339. C: ἀξύμφορα (τίθεσθαι). E: τὸ ἀξύμφορα ποιεῖν. 340. B: τὰ αὐτοῖς ἀξύμφορα κελεύειν ... ποιεῖν.
- ἀξύμφωνία (ἀσ.), ἡ, *discrepantia, dissensio*. Legg. IX. 861. A: παμπόλλη τις ἡμῶν ταραχὴ τε καὶ ἀσυμφωνία.
- ἀξύμφωνος (ἀσ.), ὁ ἡ, *inconcinnus, discrepans*. Pol. III. 402. D: εἰ ... ἀξύμφωνος εἶη. Gorg. 482. C: ἐμὲ ἐμαντῶ ἀσύμφωνον εἶναι. **non eadem lingua utens*. Polit. 262. D: ἀμικτοῖς καὶ ἀσυμφώνοις πρὸς ἄλληλα. Legg. VI. 777. D: ἀσυμφώνοις ... ὅτι μάλιστα.
- ἀξύμφωνως (ἀσ.), *modo discrepante*. Legg. IX. 860. C: ἀσυμφώνως προσαγορεύεται.
- ἀξύνθετος (ἀσύνθ.), ὁ ἡ, *compositionis expers, simplex*. Def. 414. D: διαλεκτος ἀσύνθετος. E: φωνὴ ἀσύνθετος. Phaed. 78. C: εἰ ... τι τυγχάνει ὃν ἀξύνθετον. Theaet. 205. C: αὐτὸ καθ' αὐτὸ ... ἀξύνθετον. Polit. 288. E.
- ἀξύστατος, ὁ ἡ, *non compactus*. Tim. 61. A: γῆν ... ἀξύστατον.
- ἄξων, ὁ, *axis*. Theaet. 207. A: τροχοί, ἄξων cet. Pol. III. 397. A: ψόφους ... ἄξόνων.
- ἄοιδῆ, ἡ, *cantus*. Phil. 66. C. (Orph.) Pol. IV. 424. B. (Hom.).
- ἄοιδός, ὁ, *cantor, poëta*. Lys. 215. C. (Hes.). De iusto 374. B. et 375. D. A: πολλὰ ψεύδονται ἄοιδοί.
- ἄοικητος, ὁ ἡ, *non habitatus*. Legg. VI. 778. B: ἄοικητον ... πόλιν.
- ἄοικος, ὁ ἡ, *domicilium non habens*. Conv. 203. D: ἄοικος. Phaedr. 240. A: ἄπαιδα, ἄοικον ... παιδικά.
- ἄοινος, ὁ ἡ, *vinu carens*. Phil. 61. C: νηφαντικὴν καὶ ἄοινον (κρήνην).
- ἄοκνως, *intrepide, fidenter*. Legg. I. 649. B: ὥστε εἰπεῖν ... ἀόκνως ὅτι οὖν.
- ἄοπλος, ὁ ἡ, *inermis*. Prot. 321. C: ἄνθρωπον ... ἄοπλον. 320. E: ἄοπλον ... φύσιν.
- ἄορατος, ὁ ἡ, *oculorum sensum effugiens*. Tim. 36. E: ἄορατος ... ψυχή. Phaed. 85. E: ἡ ἁρμονία ἀόρατον καὶ ἀσώματον. Tim. 46. D. 52. A. Soph. 246. A: ἐξ οὐρανοῦ τε καὶ τοῦ ἀοράτου. B: ἐξ ἀοράτου ποθὲν ἀμύνονται. Epin. 981. C: ἀοράτῳ ... εἶναι καὶ ... νοητῷ. Theaet. 155. E: πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι. Pol. VII. 529. B: ὁ ἂν περὶ τὸ ὄν τε ἡ καὶ τὸ ἀόρατον. VI. 507. E: τὰ ... χρώματα ἔσται ἀόρατα. Tim. 83. D: ἀοράτων διὰ σμικρότητα. Locr. 104. D. Tim. 43. A: διὰ σμικρότητα ἀοράτοις. Soph. 247. B: πάντα ἀόρατα. Tim. 91. D.
- ἄόριστος, ὁ ἡ, *non definitus*. Legg. I. 643. D: μὴ ... ἀόριστον γένηται. XI. 916. D: ἀόριστον ἔαν.
- ἀορίστως, *sine definitione*. Legg. XI. 916. D: ἀτάκτως καὶ ἀορίστως ζῶντες.

ἀπαγγελία, ἡ, *declaratio* (ea exponendi ratio qua poëta lyricus utitur qui suis ipse verbis omnia refert, suae ipse mentis sensa explicat. Vid. in Polit. p. 448.). Pol. III. 394. C: ἡ δὲ (τῆς ποιήσεως) δι' ἀπαγγελίας αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ.

ἀπαγγέλλω, *renuntio, refero*. Menex. 248. E: ἐγὼ ... προθυμότερα ἀπαγγέλλω. Crit. 43. D: ἐξ ὧν ἀπαγγέλλουσιν. Menex. 249. E: μόνον ἀπάγγελε. 246. C: ὁ ἂν ἀπαγγέλλω. 249. E: ἵνα ... λόγους ἀπαγγέλλω. Pol. X. 598. A: ἐπειδὴν τις ... ἀπαγγέλλῃ περὶ του. Legg. XII. 941. A. Men. 71. C: οἰκάδε ἀπαγγέλλωμεν (al. ἀπαγγέλωμεν). Phaedr. 259. C: ἀπαγγέλλειν. Eryx. 397. D: ἀπαγγεῖλαι τὸν λόγον. Critia 108. D: ἀπαγγεῖλαντες τὰ ποτε ῥηθέντα ὑπὸ τῶν ἱερέων. Phaedr. 278. E: ᾧ τι ἀπαγγεῖσις; **nuntio, narro*. Conv. 172. B: τοὺς ... λόγους ἀπαγγέλλειν. Pol. III. 396. C. al. Ep. IX. 357. E: ἀπαγγέλλοντες τὰ παρὰ σοῦ. VII. 350. A: ἀπήγγελον ὅτι cet. Euthyd. 292. C: ὡς σὺ τοὺς λόγους ἀπήγγειλας. Ep. II. 313. D: ἐπειδὴν ἀπαγγεῖλῃ τὰ παρ' ἐμοῦ. Phaed. 58. D: ὡς σαφέστατα ... ἀπαγγεῖλαι. Pass. Pol. X. 619. E: ἐκ τῶν ἐκείθεν ἀπαγγελλομένων. Charm. 153. C: ἐπεικῶς ... ἀληθῆ ἀπήγγελλται. **respondeo*. Ep. VII. 346. D: περὶ τούτων τὰ δόξαντα ἀπαγγεῖλιν. **nuntio, indico*. Prot. 345. C: ἀπαγγεῖλω (Sim.).

ἀπαγορεύω, *interdico, octo*. Legg. IX. 871. A: ὁ ... νόμος ἀπαγορεύει. Prot. 334. C: ἀπαγορεύουσι ... μὴ χρῆσθαι ἐλαίῳ. Legg. IX. 871. A: ἐάν ... τις ἀπαγορεύῃ. Pol. I. 337. C: ἐάν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύωμεν ἐάν τε μὴ. Legg. VIII. 837. B: ἀπαγορεύοντος. XII. 960. A: ἀπαγορεύειν. Pol. I. 339. A: ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ cet. **abduco, defugio*. Pol. II. 368. C: ἀπαγορεύειν καὶ μὴ βοηθεῖν. Menex. 245. B: τῷ κατὰ θάλατταν πολέμῳ ἀπαγορεύοντες. Crat. 422. A: ὁ ἀπαγορεύων (nisi interpretatio est antecedentis ἀπεισιπών). **deficio* (ut vern. versagen est nachlassen). Pol. VIII. 568. C: ἀπαγορεύει αὐτῶν ἡ τιμή. Theaet. 200. D: ἐάνπερ μὴ σὺ γε ἀπαγορεύσης.

ἀπαγριῶ, *effero, pass. efferor*. Polit. 274. B: τῶν πολλῶν ... θηρίων ... ἀπαγριωθέντων.

ἀπάγω, *abduco*. Phaed. 60. A: ἐκείνην ... ἀπήγόν τινες. Ep. VII. 329. E: πάλιν ἀπήγαγεν. Phaed. 60. A: ἀπαγαγέτω τις ταύτην οἰκάδε. *Abduco ad iudicem, ad supplicium, in custodiam* al. Legg. IX. 879. D: πρὸς τὴν ἀρχὴν τῶν ἀστυνόμων ἀπαγέτω. Apol. 32. B: ἐνδεικνύναι ... καὶ ἀπάγειν. Gorg. 486. A: εἴ τις σοῦ λαβόμενος ... εἰς τὸ δεσμοκτήριον ἀπαγάγοι. Legg. IX. 879. E. Men. 80. B: τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης. **deflecto* (fallaciae adiuncta notione). Phaedr. 262. B: ἀπὸ τοῦ ὄντος ... ἐπὶ τούναντιον ἀπάγων. **abstraho, seiungo vel disiungo*. Phil. 39. B: ἀπ' ὅψεως ... τὰ τότε δοξαζόμενα ... ἀπαγαγὼν τις. Phaed.

97. B: ὅτι ἀπάγεται καὶ χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἑτέρου. *mitto. Phaed. 58. D: θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. *remitto, abire iubeo. Legg. XII. 943. D: μὴ ἀπαγαρόντων ... τῶν ἀρχόντων οἴκαδε. *duco, gesto. Legg. VII. 795. A: ἐν ἀριστέρεῳ ... τόξον ἀπάγων.

ἀπάθω, *dissono, discrepo*. Legg. VII. 802. E: ὄλη ... ἀρμονίᾳ ἀπάδειν. Hipp. min. 374. C: τὴν ἐκουσίως ἀπαδουσαν (φωνήν). *dissentio. Legg. II. 662. B: νῦν γε ... ἀπάδομεν ἀπ' ἀλλήλων. Med. *pugnantia loquor*. Tim. 26. D: οὐκ ἀπασόμεθα (v. ἀπασόμεθα). *aberro. Hipp. mai. 292. C: ὅστις ... οὕτως ἀμούσως πολὺ ἀπήσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος.

ἀπαθανατίζω, *immortalitate vel divinitate afficio*. Charm. 156. D: οἱ λέγονται καὶ ἀπαθανατίζειν.

ἀπάθεια, ἡ, *affectionis vacuitas*. Def. 413. A: ἀπάθεια τοῦ θυμοειδοῦς.

ἀπαθής, ὁ ἡ, *perturbatione carens, et in univ. immunis, exers.* Phil. 21. E: ἀπαθής πάντων τῶν τοιούτων. Phil. 33. E: ἀπαθής ... τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος. D: ἀπαθῆ ἐκείνην (τὴν ψυχὴν) ἐάσαντα. Phaedr. 250. C: ἀπαθεὶς κακῶν.

ἀπαιδευσία, ἡ, *imperitia, inopia humanitatis*. Prot. 347. C. et Theaet. 174. E: ὑπὸ ἀπαιδευσίας. Gorg. 527. E: εἰς τοσοῦτον ἤκομεν ἀπαιδευσίας. Legg. II. 659. A: ἐκπληττόμενον ὑπὸ θορύβου ... καὶ τῆς αὐτοῦ ἀπαιδευσίας. al. Pol. VIII. 552. E: δι' ἀπαιδευσίαν καὶ κακὴν τροφήν. Legg. I. 641. C: νίκη ... ἐνίστε (φέρει) ἀπαιδευσίαν. Hipp. mai. 293. D: τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀπαιδευσίαν.

ἀπαιδευτος, ὁ ἡ, *non institutus, inops humanitatis*. Prot. 345. D: οὕτως ἀπαιδευτος. Gorg. 510. B: τυραννος ... ἄγριος καὶ ἀπαιδευτος. Ax. 369. A: δῆμος ... ἀπαιδευτον. De leg. 320. E: ὡς ἀπαιδευτον τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος. Theaet. 175. D: οὐδ' ἄλλω ἀπαιδευτῶ οὐδενί. 174. D: ἄγροικον ... καὶ ἀπαιδευτον. Tim. 86. E: διὰ ... ἀπαιδευτον τροφήν. Phaedr. 269. B: ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαιδευτον. Phaed. 91. A: ὥσπερ οἱ πάντῃ ἀπαιδευτοὶ. Pol. VII. 519. B: τοὺς ἀπαιδευτοὺς καὶ ἀληθείας ἀπείρους. Ep. II. 314. A.

ἀπαιδευτώς, *sine institutione*. Pol. VIII. 559. D: τετραμμένος ... ἀπαιδευτώς τε καὶ φειδωλώς.

ἀπαίρω, *me tollo, h. e. proficiscor; abeo, discedo*. Ep. VII. 328. C: ἀπῆρα οἴκοθεν. Crit. 53. D: ἐκ ... τούτων τῶν τόπων ἀπαρεῖς. Phil. 67. ad fin. libri nonnulli ἀπαρεῖς habent pro ἀπερεῖς.

ἄπαις, ὁ ἡ, *liberis carens*. Legg. IX. 877. C. E: τῶν ἀνδρῶν ἄπαις. XI. 925. C: ἄπαις ... ἀρρένων τε καὶ θηλειῶν. Phaedr. 240. A: ἄγαμον, ἄπαιδα. Legg. IX. 877. E: ἄπαιδα τελευτήσαι. 878. B. 879. E. XI. 930. A: ἄπαιδες.

ἀπαισχυνόμεαι, *pudef me, pudore (a dicendo) refugio*. Gorg. 494. C: δεῖ ... μὴδ' ἐμὲ ἀπαισχυνθῆναι. Ib. ὅπως μὴ ἀπαισχυνέι.

ἀπαιτῶ, *reposco, repeto*. Pol. I. 331. C: εἰ μανείς ἀπαιτοί. 332. A. 331. E: μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῦντι. **posco, postulo*. Phaedr. 241. A: ὁ μὲν αὐτὸν χάριν ἀπαιτεῖ. Pol. III. 394. A: **reposco (ut rationem)*. Pol. X. 612. D: ἐγὼ πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ δικαιοσύνης. Phil. 18. E: τοῦτ' αὐτὸ ... ἡμῶς ὁ πρόσθεν λόγος ἀπαιτεῖ. Pol. X. 599. B: τῶν ... ἄλλων περὶ μὴ ἀπαιτῶμεν λόγον Ὀμηρον. **rogo*. Legg. X. 895. D: τὸν λόγον ἀπαιτεῖν, τότε δὲ ... ἐρωτᾶν αὐ τοῦνομα.

ἀπακριβῶ, *accurate vel perfecte aliquid fingo, exprimo vel exornō*. Legg. VII. 810. B: πρὸς τάχος ... ἡ κάλλος ἀπηκριβῶσθαι. Tim. 29. C: ἀπηκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι. Phil. 59. D: ταῦτ' ... ἐν ταῖς περὶ τὸ ὄν ὄντως ἐννοίαις ... ἀπηκριβωμένα (*ad eius quod vere est notitias accurate v. perfecte ficta*). Tim. 33. C: πᾶν ἔξωθεν ... ἀπηκριβῶτον. Locr. 95. A: ποθ' ἄνπερ τὸ γεννώμενον ἀπακριβῶθην ... κάλλιστον ... γίγνεται.

ἀπάλαμνος, ὁ ἡ, *ignavus, iners*. Prot. 346. C: μὴδ' ἄγαν ἀπάλαμνος (Sim.).

ἀπαλέξω, *averto, avertunco*. Alc. II. 143. A. et 148. B: τὰ ... δεινὰ ... ἀπαλέξειν (poët.).

ἀπαλλαγῇ, ἡ, *discessus*. Phaed. 107. C: εἰ ... ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντός ἀπαλλαγῇ. Phaedr. 84. B: ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος. 64. C: τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν. Pol. VI. 496. E. Tim. 59. A: τὴν ... τοῦ πυρὸς ἀπαλλαγὴν ψύξιν. **liberatio*. Gorg. 478. C: κακοῦ ἀπαλλαγῇ. D. al. Phaedr. 244. E: ἀπαλλαγὴν εὖρετο. Phil. 44. B: ἀπαλλαγὴν τῶν λυπῶν. Pol. IX. 584. C: λυπῶν τινὲς ἀπαλλαγαί. Soph. 230. C: πασῶν ἀπαλλαγῶν ἀκούειν ... ἡδίστην. Prot. 354. B: λυπῶν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπὰς. **apotio (a v. ἀπαλλάττω)*. Legg. V. 736. A: δι' εὐφημίαν ἀπαλλαγῆς (ἀπαλλαγῇ?) ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος.

ἀπαλλάττω, *dimitto*. Legg. I. 648. C: ἀζήμον ἀπαλλάττοις ἄν. Pass. Legg. VII. 600. A: ἀζήμος ἀπαλλάττεσθω. Polit. 260. A: μὴδ' ἀπηλλάχθαι. Ib. ἀπήλλακτο. **removeo, tollo*. Ep. VII. 336. A: ἐπεὶ τὴν δουλείαν αὐτῆς ἀπήλλαξε. Pol. VIII. 559. A: ἄς γέ τις ἀπαλλάξειεν ἄν. Pass. Pol. VIII. 559. B: δυνατὴ ... ἀπαλλάττεσθαι. IX. 571. B. Legg. I. 628. B: ὃν (πόλεμον) ... ἄπας ἄν βούλοιο ... ὡς τάχιστα ἀπαλλάττεσθαι. **ēcio, expello vel depello*. Prot. 354. D: ὅταν ... μείζους λύπας ... ἀπαλλάττη. Theaet. 175. B: χαυνότητα ἀπαλλάττειν. Legg. V. 735. E. Eryx. 401. B: πρὸς τὸ τὰς νόσους ἀπαλλάττειν. Soph. 229. C: τῷ τούτῳ ἀπαλλάττοντι. Legg. XI. 929. A:

τοῦτον ... ἀπαλλάξει τῆς αὐτοῦ ξυγγενείας. Pass. Tim. 86. A: ἀπαλλάττεται μόγῃς. Gorg. 504. E: ἀκολασία ... ἀπαλλάττεται. Ep. VII. 346. A: ἐμοὶ καὶ σοὶ ... τὰ Δίωκος ἐκποδῶν ἀπαλλαχθήτω. Eryx. 401. C: εἰ αἱ νόσοι ἀπαλλαγείσαν ἐκ τῶν σωμάτων. D: τίνος ... ἀπαλλαγέντος. *expediō, absolvo. Legg. V. 744. A: τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττοι. Pass. res dicitur expedita esse de qua satis expositum est, ut inter disserentes de ea conveniat. Lys. 220. B: τοῦτο ... ἀπηλλάκται μὴ ... φίλον εἶναι. Phil. 67. A: νοῦς ἀπηλλάκτο ... μῆτοι τάχαθόν ... εἶναι. Etiam in eo dicitur qui creditori al. satisfacit. Legg. XII. 958. B: ἐάν τις μὴ ἀπαλλάττῃ τὸν νικήσαντα. *absolvo, libero, vindico ab aliqua re. Gorg. 477. A: τίς ... τέχνη πενίας ἀπαλλάττει; 478. A. Legg. VII. 819. D: ταύτης (τῆς ἀγνοίας) ἀπαλλάττουσιν. Ax. 367. C: ἀπαλλάττουσι τοῦ ζῆν. Legg. VI. 782. E: λύπης τῆς ἀπάσης ... ἀπαλλάττειν. Gorg. 470. C: ἐάν με ... ἀπαλλάξῃς φλυαρίας. 458. A: ἄλλον ἀπαλλάξαι. Theaet. 185. E: μάλα συγροῦ λόγον ἀπαλλάξας. Euthyd. 282. C: ἀπαλλάξας με σκέψεως πολλῆς. Hipp. mai. 291. B: ὁ εἰπὼν ... ἀπαλλάξεις σαυτὸν τῶν πολλῶν λόγων. Theag. 127. B: καὶ με πολλῶν ... ἀπαλλάξετε φροντίδων. Pass. absolvo, liberor, disiungor; absolute: defungor aliqua re (vern. mit einem vel etwas fertig werden, perf. fertig sein). Gorg. 495. E: ἅμα ἀπαλλάττεται ὑγείας τε καὶ νόσου. 496. B. al. Alc. I. 134. B: ἀθλιότητος ἀπαλλάττεται. Soph. 230. C: τῶν ... σκληρῶν δοξῶν ἀπαλλάττονται. Legg. IX. 857. C: ἀπαλαττίσθω τῶν δεσμῶν. Id. 864. E. 865. D: ἀπαλαττίσθω τοῦ φόνου. VII. 800. E: ἵνα ὅτι τάχιστα περὶ αὐτὸν λέγων ἀπαλλάττωμαι. Gorg. 496. A: ὅταν τῆς ὀφθαλμίας ἀπαλλάττεται. Legg. X. 899. C: εἰπόντες ὅρους ἀπαλαττώμεθα. Gorg. 525. C: ἀδικίας ἀπαλαττεσθαι. Phil. 46. C. Phaed. 67. A: ἀπαλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης. 114. B: ἀπαλαττόμενοι ὥσπερ δεσμωτηρίων. Critia 106. A: ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαφορείας ... ἀπηλλάγμαί. Gorg. 496. A: ἅμα ἀμφοτέρων ἀπηλλάκται. Phil. 20. C: ἀπηλλάκται τοῦ νικᾶν. Legg. VIII. 842. D. Theaet. 183. C: τοῦ ... σοῦ εἰαίρου ἀπηλλάγμεθα. 199. C: τοῦ ... μὴ ἐπίστασθαι ἀπηλλάγμεθα. Men. 87. C: τούτου ... ταχὺ ἀπηλλάγμεθα. Phaed. 68. A. 84. B: ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. 107. C. Theaet. 183. C: καὶ ἐμὲ δεῖ ἀπηλλάχθαι σοὶ ἀποκρινόμενον. Pol. I. 329. D: δεσποτῶν ... ἀπηλλάχθαι. II. 357. A: λόγου ἀπηλλάχθαι. Apol. 41. D: ἀπηλλάχθαι πραγμάτων. Pol. IX. 571. C: ἀπὸ πάσης λελυμένον τε καὶ ἀπηλλαγμένον αἰσχύνῃς καὶ φρονήσεως. Phaed. 81. B: πλάνης καὶ ἀνοίας ... ἀπηλλάγμένη. Legg. XII. 951. E. 947. D: γυναῖκες τῆς παιδοποιήσεως ἀπηλλαγμένοι. Tim. 55. B: τὸ ... ἕτερον ἀπηλλάκτο τῶν στοιχείων ταῦτα γεννήσαν. Ep. VII. 335. A: ὅταν τις ἀπαλλαχθῇ τοῦ σώματος. Gorg. 514. D: εἰ ...

τις ἄλλος ... ἀπηλλάγη νόσου. Parm. 127. A. Pol. III. 406.
 E. Menex. 245. E: ἀπηλλάγημεν τοῦ πολέμου. Gorg. 491.
 C: εἰπὼν ἀπαλλάγηθι (*expedi, dic tandem*). Hipp. mai. 303.
 C: ἴνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείονος ζητήσεως. Theat. 168. A:
 ἴν' ... ἀπαλλαγῶσι τῶν οὐ πρότερον ἦσαν. 177. A. Gorg.
 458. A: ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου. Phaed. 64. C:
 ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν ... τὸ σῶμα. 66. A. al. Phaedr.
 233. D: μεγίστων ... ἀπαλλαγέντες κακῶν. Euth. 15. E:
 τῆς ... γραφῆς ἀπαλλάξομαι. Legg. IX. 861. B: τοσοῦτον
 μόνον εἰπὼν ἀπαλλάσσεται. Pol. V. 465. D: πάντων ...
 τούτων ἀπαλλάσσονται. Apol. 39. C: ἀπαλλάξεσθαι τοῦ δι-
 δόναι ἐλεγγον τοῦ βίου. Pol. IV. 445. B: ὁπόθεν κακίας
 ... ἀπαλλαγῆσεται. * *intrans. discedo*. Soph. 254. D: ἀθώοις
 ἀπαλλάττειν. Pol. VI. 491. D: τὴν ἀρίστην φύσιν ... κά-
 κιον ἀπαλλάττειν (*vern. übler wegkommen*). II. 366. A: ἀσῆμιοι
 ἀπαλλάξομεν. — Med. *discedo*. Alc. I. 103. A: οὐκ ἀπα-
 λάττομαι. 105. D: ἐμοῦ οὐκ ἀπαλλάττει. Parm. 156. A:
 ὅτε ἀπαλλάττεται αὐτοῦ (τοῦ εἶναι). Gorg. 457. D: τε-
 λευτώντες ... ἀπαλλάττονται. Legg. IX. 854. C: ἀπαλλάτ-
 του τοῦ βίου. Legg. XI. 936. E: ἀπαλλαττέσθω τῆς δίκης.
 Pol. VI. 497. A: οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπα-
 λάττοιο. Legg. IV. 721. D: ἀσῆμιος ἀπαλλάττοιο. Phaed.
 63. A: ῥαδίως ἀπαλλάττοντο αὐτῶν. Phaed. 81. B: ἐὰν
 ... τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται. Legg. XII. 953. B: ὅπως
 ἂν ... ἀβλαβεῖς ... ἀπαλλάττονται. Parm. 156. A: τὸ ...
 ἀπαλλάττεσθαι οὐσίας. Phaed. 85. B: τοῦ βίου ἀπαλλάττε-
 σθαι. Legg. IX. 862. E: ἀπαλλαττόμενοι τοῦ βίου. XII.
 948. C: ἀπηλλάττετο ταχὺ καὶ ἀσφαλῶς. Alc. II. 141. D:
 τοῦ βίου ἀπαλλαγῆναι. Pol. VI. 496. E: τὴν ἀπαλλαγὴν
 αὐτοῦ (τοῦ βίου) ... ἀπαλλάσσεται. Phaed. 81. C: ψυχὴν
 ... εἰλικρινῇ ἀπαλλάξεσθαι. Legg. I. 642. E: ἀπαλλαγῆ-
 σονται πρᾶξαντες οὐδὲν *cet.* * *ab eo, transeo*. Legg. XI. 938.
 A: πρὸς ἄλλην ... ἀπαλλάττεσθαι χώραν. Ep. VIII. 356. B:
 εἰς βασιλείως σῆμα ἀπαλλάττεσθαι. * *discedo, h. e. desisto*
ab aliquo re, aliquem vel aliquid relinquo, desino, finem facio.
 Alc. I. 104. C: οὐκ ἀπαλλάττομαι τοῦ ἔρωτος. Apol. 39. D:
 ταῦτα ... μαντευσάμενος ἀπαλλάττομαι. Pol. VI. 487. D:
 ὅσοι ἂν ... ἀπαλλάττονται. III. 390. E: μὴ ἀπαλλάττε-
 σθαι τῆς μήμιος. Gorg. 485. D: εἰ φιλοσοφοῦντα καὶ
 μὴ ἀπαλλαττόμενον. Alc. I. 104. E: πάλαι ἂν ἀπηλλαγμένην
 τοῦ ἔρωτος. Gorg. 514. C: ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπη-
 λάγημεν. Crat. 407. D: ἐκ ... τῶν θεῶν ... ἀπαλλαγῶμεν.
 408. D. 425. D: εἰ ... μὴ ... εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν (ἀπα-
 λαγεῖμεν?). Prot. 326. C: ἐπειδὴν ... ἐκ διδασκάλων ἀπα-
 λαγῶσιν. Theat. 148. E: οὐδ' ἀπαλλαγῆναι τοῦ μέλλειν.
 * ἀπαλλάττεσθαι dicuntur etiam litigantes vel disserentes qui
 conveniunt vel inter se conciliantur. Legg. VI. 768. C: τοῖς
 μὴ δυναμένοις ... ἀπαλλάττεσθαι. XI. 915. C: ἐὰν μὴ

πρότερον ... ἀπαλλάττονται πρὸς ἀλλήλους τῶν ἐγκλημάτων. Euth. 7. B: ταχὺ ἂν ἀπαλλαγεῖμεν. * *discedo, seiungor*. Legg. IX. 868. D: ἀπαλλάττεσθαι γυναῖκά τε ἀπὸ ἀνδρός καὶ τὸν ἀνδρα ἀπὸ γυναικός. Verb. ἀπαλλακτέον, *discedendum*. Phaedr. 66. B: ἀπαλλακτέον αὐτοῦ. Polit. 304. E. Parm. 163. D.

ἀπαλλοτριῶ, *alieno*. Tim. 65. A: ὅσα ... ἀπαλλοτριούται ... ἀδρόα.

ἀπαλός, ἡ, ὄν, *mollis; tener*. Conv. 195. C: πρὸς ... τῷ νέῳ ἀπαλός. E. 203. C. Tim. 81. B: ὁ πᾶς ὄγκος ... ἀπαλός. Phaedr. 239. C: ἀπάλης καὶ ἀνάνδρου διαίτης. Tim. 83. C. Pol. II. 377. A: νέω καὶ ἀπαλῷ ὁτῶν. Phaedr. 245. A: ἀπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχὴν. Pol. VIII. 563. D. Conv. 195. D: ἀπαλὴν (**Atην*). Theaet. 173. A: ἐν ἀπαλαῖς ψυχαῖς. Legg. II. 664. B. Ax. 371. D: ἀπαλαῖς ἡλίου ἀκτίσιν. Pol. IV. 422. D: προβάτοις ... ἀπαλοῖς. Phaedr. 276. D: φουμένους ἀπαλούς. Tim. 65. D: εἰς τὰ νοτερά τῆς σαρκός καὶ ἀπαλὰ ἐμπίπτοντα. Polit. 270. E: νεώτερον καὶ ἀπαλότερον ἐφύετο. Conv. 196. A: νεώτατος ... καὶ ἀπαλώτατος.

ἀπαλότης, ἡ, *mollities, tenerritas*. Conv. 195. D: πρὸς τὸ δεῖξαι θεοῦ ἀπαλότητα. Ib. τὴν ἀπαλ. ἀποφαίνειν.

ἀπαμβλύνω, *retundo; obscuro*. Pol. IV. 442. D: μὴ πῃ ἤμιν ἀπαμβλύνεται ... δικαιοσύνη cet.

ἀπαμείρομαι, *privo*. Legg. VI. 777. A. (Hom.).

ἀπαμύνω, *propulso*. Pol. III. 415. E: τοὺς τε ἔξωθεν ἀπαμύνοιεν.

ἀπαναισχυντῶ, *impudenter dico vel obiciō*. Apol. 31. B: τοῦτο οὐχ οἰοί τε ἐγένοντο ἀπαναισχυντήσαι ... ὡς cet.

ἀπαναλίσκω, *absumo*. Locr. 101. D: ἀπαναλουμένω (ἀέρος). 102. A: ἀπαναλωθέντος ὑπὸ τῷ πυρὸς τῷ αέρος.

ἀπάνθρωπος, ὁ ἡ, *inhumanus, ab hominum consuetudine abhorrens*. Ep. I. 309. B: τρόπον ἀπάνθρωπότερον.

ἀπανθῶ, *desfloresco*. Conv. 196. A: ἀνανθεῖ ... καὶ ἀπηνθηκότε καὶ σώματι καὶ ψυχῇ.

ἀπαντλῶ, *exhaustio*. Tim. 80. D: τὰ τετμημένα αὐτόθεν ἀπαντλεῖν (ν. ἐπαντλεῖν). Pol. III. 407. D: τὰ ... σώματα ... διαίταις κατὰ μικρὸν ἀπαντλοῦντα.

ἀπαντῶ, *obviāto, occurro*. Ax. 364. B: ἀπαντᾶν αὐτοῖς. Legg. I. 637. A: ἀπαντῶν κωμάζοντί τι. Pol. VIII. 563. C: τῷ αἰεὶ ἀπαντῶντι. Tim. 68. A: ἐξ ἐναντίας ἀπαντῶσαν. Legg. X. 393. E: τοῖς ... ἀλλήλοις ἐξ ἐναντίας ἀπαντῶσι. Theaet. 209. C: ἐὰν αὖριον ἀπαντήσω. Phaedr. 228. B: ἀπαντήσας ... τῷ νοσοῦντι. Crat. 429. E. Conv. 174. E: παῖδά τινα ἐνδοθεν ἀπαντήσαντα. * *me oppono, resisto*. Legg. III. 684. D: νομοθέτῃ ... πᾶς ἀπαντᾶ λέγων cet. V. 740. E: διὰ λόγων νοουθετικῶν ἀπαντῶσαι. * *oboeptio* (quod dicitur in eo in quod incidimus, quod nobis

accidit). Ep. XI. 358. E: κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν οἷα ἀπαντᾷ. Phaed. 101. A: μὴ τίς σοι ἐναντίος λόγος ἀπαντήσῃ. *procedo, pergo, venio. Theaet. 210. D: δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν. Phil. 42. C: ἐὰν τῇδε ἀπαντῶμεν. Unde ἀπαντητέον. Theaet. 210. D: νῦν ... ἀπαντητέον μοι εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν. *aggredior ad aliquid. Theaet. 144. B: νωθροὶ πως ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις. Phil. 19. E: ἀπαντῶν ... ἐπὶ τὰ νῦν λεγόμενα. Legg. VIII. 830. A: εἰς αὐτὸν ἂν ὁπηντῶμεν τὸν ἀγῶνα. *me sisto, praesto sum. Legg. XI. 936. E: ἀπαντάτω πρὸς τὴν δίκην. 937. A: μὴ ἀπαντῶν ... τῷ καλεσαμένῳ.

ἅπαξ, *semel*. Phaedr. 226. A: οὐ μόνον ἅπαξ ... ἀλλὰ πολλάκις. Legg. IV. 711. A: οὐχ ἅπαξ, ἀλλ' ... πολλάκις. Simpliciter οὐχ ἅπαξ. Legg. V. 743. E. Epin. 981. C. Conv. 185. E: ἅπαξ ἢ δῖς. Clit. 410. B: οὐχ ἅπαξ, οὐδὲ δῖς. Phaed. 112. D: ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονάκις. Parm. 147. D: πλεονάκις ἢ ἅπαξ. Ib. ἅπαξ ... πολλάκις. al. Cum coni., v. c. ἐάν, ὅταν, ἐπεὶ al., est Latin. ut *semel*. Prot. 275. D: ὅταν ... ἅπαξ γραφῇ. Pol. IV. 424. A: ἐάνπερ ἅπαξ ὁρμήσῃ εὖ. Ep. VII. 344. E: ἐάν ἅπαξ ... περιλάβῃ. Crat. 403. B: ἐπειδὴν ἅπαξ τις ἡμῶν ἀποθάνῃ. Polit. 257. C: ἐπεὶπερ ἅπαξ γε ἐγκεχειρόκαμεν. Parm. 165. E: ἐτι ... ἅπαξ ἐλθόντες πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν εἰπώμεν. al.

ἀπάξιος, ὁ ἡ, *indignus*. Legg. I. 645. C: τοῦ μήκους ... οὐκ ἀπάξιον. Ep. VII. 324. B: οὐκ ἀπάξιον ἀκούσαι νέῳ καὶ μὴ νέῳ.

ἀπαραίτητος, ὁ ἡ, *inexorabilis, implacabilis*. Legg. X. 907. B: παντάπασιν ἀπαραίτητοι (θεοί). Locr. 104. D: κολάσιες ἀπαραίτητοι.

ἀπαρακαλύπτως, *non tecte, igitur aperte, manifesto*. Pol. VII. 538. C: ξυνόντα αὐτοῖς ἀπαρακαλύπτως. Euthyd. 294. D: ἀπαρακαλύπτως ... ἡρώτα.

ἀπαραμύθητος, ὁ ἡ, *inexorabilis*. Epin. 980. D: σχεδὸν ἀπαραμύθητοι (θεοί) τῶν περὶ τὰ ... πράγματα.

ἀπαραμυθήτως, *ratione quae admonitioni non relinquit locum*. Legg. V. 731. D: τῷ ... ἀπαραμυθήτως πλημμυλεῖ καὶ κακῷ.

ἀπαρεγγεیرهτος, ὁ ἡ, *qui reprehendi non potest, emendatus, perfectus*. Locr. 95. A: κάλλιστόν τε καὶ ἀπαρεγγεیرهτον γίγνεται.

ἀπαρέσκω, *displaceo, non probor*. Theaet. 202. D: ἐν ... τί με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει.

ἀπαρνούμαι, *nego*. Theaet. 165. A: φάναι τε καὶ ἀπαρνεῖσθαι. Gorg. 461. C: τίνα οἶε ἀπαρνήσεσθαι μὴ οὐχὶ cet. *denego, recuso. Pol. IV. 437. B: τὸ ἐφίεσθαι τινος λαβεῖν τῷ ἀπαρνεῖσθαι. Ep. VII. 338. E: ἀπηνήθη. Phaedr. 256. A: μὴ ... ἀπαρνηθῆναι ... χαρίσασθαι.

Pol. V. 468. C: μηδενὶ ἐξεῖναι ἀπαρνηθῆναι ὃν ἂν βούληται φιλεῖν. Soph. 217. C: μὴ ... ἀπαρνηθεὶς γένῃ.

ἀπαρχή, ἡ, *primitiae*. Prot. 343. A: ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι. Legg. VII. 806. D: ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀποτελοῦσιν. Alc. II. 151. B: ἀπαρχὰς αὐτὸν εἰληφέναι διὰ τὴν τέχνην.

ἀπαρχομαι, *tamquam primitias* (h. e. optimum) *aliquem vel aliquid deligo, decerpo*. Tim. 40. A: τοῦ ... θεοῦ τὴν πλείστην ἰδέαν ἐκ πυρός ἀπήρξατο (sic Paris. A.; v. ἀπειργάζετο). Legg. VI. 767. C: οἷον ἀπάρξασθαι πάσης ἀρχῆς ἓνα δικαστήν.

ἅπας, *unusquisque*, plur. *universi, omnes ad unum*. Phaed. 108. B: ταύτην ... ἅπας φεύγει. Polit. 259. C: βασιλεὺς ἅπας. Crat. 389. E: ἅπας χαλκεύς. Pol. VI. 505. E: ἅπασα ψυχὴ. Parm. 148. A: ἅπαν ... ἀπάντων ἑτερόν ἐστιν. Ib. ἅπαν ἅπασιν ὅμοιον. Pol. IV. 442. B: ὑπὲρ ἀπάσης τῆς ψυχῆς. Ep. VII. 349. A: ἀπάσῃ μηχανῇ. VIII. 353. A: εἰς ἀπορίαν ἐλθόντες τὴν ἅπασαν. Euth. 9. C: οἱ θεοὶ ἅπαντες (in seqq. πάντες οἱ θεοί). Pol. VII. 522. B: αἱ ... τέχναι βάνανσοι ... ἅπασαι ἐδοξαν εἶναι. Conv. 219. E: ταῦτα ... ἅπαντα προὔγεγονε. Phaed. 82. C: τῶν ... ἐπιθυμιῶν ἅπασων. Theaet. 208. C: ὃ τῶν ἀπάντων διαφέρει τὸ ἐρωτηθέν. Pol. V. 463. D: ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν. Prot. 317. C: περὶ τούτων ἀπάντων. Conv. 219. E: τῶν ἄλλων ἀπάντων. Pol. I. 338. E: ἐν ἀπάσαις ταῖς πόλεσι. Phil. 63. A: ἀβλαβὲς ἅπασι. Soph. 226. C: ὥς περὶ ταῦτα μίαν οὔσαν ἐν ἅπασι τέχνην. Pol. X. 618. A: τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας (βίους). V. 453. A: εἰς ἅπαντα τὰ ἔργα. Phil. 29. C: ἅπαντ' ἴσχει ταῦτα. Pol. IX. 573. D: διακυβεῖν τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Tim. 69. C: ζῶα ἔχον ἅπαντα ἐν αὐτῷ θνητὰ ἀθάνατά τε. al. **universus, totus*. Critia 118. A: ὁ τόπος ἅπας. Phaed. 104. A: ὁ ἡμῖνος τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας. B: ἅπας ὁ ἕτερος ... στίχος τοῦ ἀριθμοῦ. Theaet. 149. B: τὸ περὶ τὰς μαιᾶς ἅπαν ὥς ἔχει. Tim. 25. A: κρατοῦσα ... ἀπάσης τῆς νήσου. Legg. I. 637. D: περὶ ἀπάσης μέθης. Phil. 21. A: τὸν βίον ἅπαντα. al. Pol. VII. 514. A: παρ' ἅπαν τὸ σιγήλαιον. Cum v. τούναντιον al. est plane s. prorsus. Prot. 317. B: τούτων τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. Polit. 310. D: ποιεῖν ... τούτων τούναντιον ἅπαν. *τὸ ἅπαν, *omnino, prorsus*. Phaedr. 241. B: ἡγροηκῶς τὸ ἅπαν ἐξ ἀρχῆς ὅτι cet. Locr. 96. D: τὰν καθ' ἅπαν κίνασιν. Prov. τὰς ἀπάσας (int. λαβὰς) διαφεύγειν. Soph. 231. C.

ἀπατεῶν, ὁ, *fraudator*. Pol. V. 451. A: ἀπατεῶνα καλῶν τε καὶ νομίμων πέρι. Hipp. min. 365. E: πολύτροποι ... εἰσὶ καὶ ἀπατεῶνες.

ἀπάτη, ἡ, *fraus, error*. Phaedr. 261. E: ἀπάτη ... γίγνεται cet. Soph. 260. C: ὄντος ... ψεύδους ἐστὶν ἀπάτη.

Conv. 185. B: ὁμως καλὴ ἡ ἀπάτη. Prot. 337. B: ἀνευ ἀπάτης. Phaed. 83. A: ἀπάτης ... μεσση ἡ διὰ τῶν ὁμιμάτων σκέψεις, ἀπάτης cet. Legg. IX. 863. B: μετὰ ἀπάτης βιαιόν. 864. C: μετὰ σκότους καὶ ἀπάτης. Pol. V. 459. C: τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ χρῆσθαι. Legg. XI. 916. D: ψεύδος καὶ ἀπάτην. Ib. ψεύδος ... μηδὲν μηδ' ἀπάτην ... πράξειεν. Pol. II. 365. B: σχολιαῖς ἀπάταις (Pind.).

ἀπατηλός, ἡ, ὄν et ὁ ἡ, *fallax, fraudulentus*. Gorg. 465. B: κακοῦργός τε οὕσα καὶ ἀπατηλῇ. Critia 107. C: σκιαγραφία ... ἀπατηλῷ χρώμεθα. Crat. 407. E: ἀπατηλὸν ἐν λόγοις. Legg. X. 892. D: ἀπατηλὸν λόγον.

ἀπατητικός, ἡ, ὄν, *decipiens, fallax*. Soph. 240. D: τὴν τέχνην εἶναι τινα ἀπατητικὴν αὐτοῦ (τοῦ σοφιστοῦ). 264. D.

ἀπατῶ, *decipio, fallo*. Pol. III. 413. C: ἔοικε ... γοητεύειν πάντα ὅσα ἀπατᾷ. Soph. 240. D: ἀπατᾶν. Gorg. 487. E: ἀπατῶν ἐμέ. Pol. II. 380. D: ἡμῶς ἀπατῶντα. IX. 573. E: ἀπατήσαντα ἢ βιασάμενον. Phaedr. 262. A: ἀπατήσῃ ... ἄλλον. Pass. Pol. IX. 585. A: ἀπειρία ἡδονῆς ἀπατῶνται. Phaedr. 262. B: τοῖς ... ἀπατωμένοις. Crit. 52. E: ἀπατηθεῖς. Phaedr. 262. A: αὐτὸν ... μὴ ἀπατήσεσθαι. **per fraudem persuadere*. Prot. 323. A: ἵνα ... μὴ οἷη ἀπατᾶσθαι ὡς cet.

ἀπάτωρ, ὁ ἡ, *patre carens*. Euthyd. 298. B: ὥστε σὺ ... ἀπάτωρ εἶ. Legg. XI. 928. E: τὸν ἀπάτορα.

ἀπαυθαδίζομαι, *liberam adhibeo contumaciam*. Apol. 37. A: ἀπαυθαδίζόμενος.

ἀπαυστος, ὁ ἡ, *sempiternus*. Tim. 36. E: ἀπαύστου καὶ ἔμφορος βίου. Crat. 417. C: ἀπαυστον καὶ ἀθάνατον (φορὰν).

ἀπειθής, ὁ ἡ, *non obediens*. Legg. XI. 936. B: ἀπειθής τοῖς νόμοις. 927. D. Locr. 104. C. Tim. 91. B: ἀπειθές.

ἀπειθῶ, *non obedio*. Phaedr. 271. B: ἡ μὲν (ψυχὴ) πείθεται, ἡ δὲ ἀπειθεῖ. Legg. XII. 949. C: ὅσα τις ἐλευθερος ἀπειθεῖ τῇ πόλει. V. 745. A: ἐὰν ... τις ἀπειθῇ τούτῳ τῷ νόμῳ. IX. 866. A. al. Theaet. 146. C: ἀπειθεῖν. Pol. VII. 538. B: ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις. Legg. IX. 868. B: ὁ ... ἀπειθῶν. Apol. 29. A: ἀπειθῶν τῇ μαντείᾳ. Legg. V. 741. D: τὸν ἀπειθοῦντα ἅμα νόμῳ καὶ τῷ θεῷ. III. 684. B: τὴν τοῖς ... νόμοις ἀπειθοῦσαν (πόλιν). Pol. III. 408. B: ἀπειθοῦντες ... ἡμῖν. Critia 119. E: τοῖς ἀπειθοῦσιν. Phaed. 61. A: μὴ ἀπειθῆσαι αὐτῷ. Crit. 47. C: ἀπειθήσας ... τῷ ἐνί. Legg. XII. 956. D: ἀπειθήσαντες ταῖς ἐμπροσθεν δίκαις. Pol. VII. 520. D: ἀπειθήσουσιν ... ἡμῖν. **fidem datam violo*. Legg. XII. 949. D: τῶν ... ἀπειθοῦντων ταῖς ἐνεχυρασίαις.

ἀπειθῶς c. ἔχειν, non obedire. Pol. III. 391. B: ἀπειθῶς εἶχε.
 ἀπεικάζω, *assimilo, comparo*. Phaed. 76. E: ταῦτα
 ἐκείνη ἀπεικάζομεν. Crat. 431. C. Legg. II. 655. A: ὥσπερ
 οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν. Conv. 221. D: εἰ μὴ ...
 ἀπεικάζοι τις αὐτὸν ... Σατύροις. Pol. III. 404. D: ἀπει-
 κάζοντες ὀρθῶς ἂν ἀπεικάζοιμεν. 396. D: ἀπεικάζειν ἑαν-
 τὸν τῷ χειρόνι. Crat. 402. A: ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ
 ὄντα. Parm. 137. A. Pol. VI. 489. C: ἀρχοντας ἀπεικάζων
 ... ναύταις. Pol. V. 464. B: ἀπεικάζοντες ... πόλιν σώ-
 μιαι. Legg. X. 905. E. XII. 967. D: τοὺς φιλοσοφούντας
 κυλ ... ἀπεικάζοντας. IX. 857. C: ὅτε ... ἀπεικάζομεν
 (al. ἀπηκάσομεν). Gorg. 493. B: τὴν ... ψυχὴν ποσικῶ
 ἀπείκασε. Legg. IX. 857. C: οὐ κακῶς ἀπείκασαμεν (al.
 ἀπηκάσαμεν) cet. Pol. VII. 514. A: ἀπείκασον τοιοῦτω
 πάθει τὴν ἡμετέραν φύσιν. IV. 429. D: ἐθέλω ἀπείκασαί.
 Legg. II. 655. A: ἀπείκασαγτα. Theaet. 147. E: τὸν ...
 δυναμενον (ἀριθμὸν) ... τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα (σχῆ-
 μιαι?) ἀπείκασαντες. 148. A. Epin. 980. C. Med. *me as-*
similo. Pol. VIII. 563. A: οἱ ... νέοι πρεσβυτέροις ἀπεικά-
 ζονται. * *ad similitudinem alicuius rei fingo vel effingo*. Theaet.
 169. B: ἀριστα γὰρ ... τὴν νόσον μου ἀπείκασας. Crat. 420.
 D: ἀπείκασται ... τῇ πορείᾳ. 421. B. 419. C: ἀπείκασμέ-
 νον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Legg. X. 898. C: σφαι-
 ρᾶς ... ἀπείκασμένα φοραῖς. XII. 960. C. Polit. 267. A:
 τούτου ... ἀπείκασθὲν τὸ μῦθον cet. Crat. 419. D. 420.
 E. Tim. 29. B: τοῦ πρὸς ... ἐκεῖνο ἀπείκασθέντος. Pol.
 VI. 511. A: εἰκόσι ... χρώμενοι αὐτοῖς τοῖς ὑπὸ τῶν κάτω
 ἀπείκασθεῖσι. * *effingo, verbis exprimo, describo*. Phaed. 92. B:
 οὐ γὰρ ... ἀρμονία ... τοσούτον ἐστὶν ὃ ἀπείκάζεις (sic
 libri MSS.; v. ὡ ἀπείκ.). Crat. 426. E: πάντα τὰ τοιαῦτα
 ... ἀπείκασει διὰ τοῦ ῥῶ. Phil. 59. E: καλῶς ἂν τῷ λόγῳ
 ἀπείκάζοι. Conv. 221. D: τοὺς ἄλλους κατὰ ταῦτ' ἂν τις
 ἀπείκάζοι. Crat. 414. A: τὴν αὐξὴν μοι δοκεῖ ἀπείκάζειν
 τὴν τῶν νέων. Critia 107. D. E. Phaedr. 265. B: τὸ ἐρω-
 τικὸν πάθος ἀπείκάζοντες. Parm. 128. E: οὐ κακῶς ἀπεί-
 κασας. Crat. 432. B: εἴ τις θεῶν μὴ μόνον τὸ σὸν χρῶμα
 καὶ σχῆμα ἀπείκασειεν. Conv. 221. C: οἶος ... Ἀχιλλεύς
 ἐγένετο, ἀπείκασειεν ἂν τις καὶ Βρασίδαν cet. Pass. Tim.
 39. E: εἰς ὁμοιοῦτητα ὥπερ ἀπείκάζεται. Legg. XII. 965. A:
 τοὺς ... νῶ ἀπείκασμένους. X. 905. E: τάχα ... κἂν ἀπεί-
 κασθεῖεν ... ἀρχουσί τισι. Tim. 48. C: ἀπείκασθῆναι. * *ani-*
mo effingo, cogitatione comprehendo (germ. sich vorstellen). Epin.
 980. A: τὸ κάλλιον ... περὶ θεῶν καὶ ἄμεινον ἀπείκάζοντι
 λέγειν. 985. B: ἀπείκασειεν ἂν τις ὀρθῶς ἀπείκάζων ἐξ
 αὐτοῦ γεγονέναι. 980. C: θεογονίαν ... κακῶς ἀπείκασάν-
 των ... βέλτιον ἀπείκασαι. — Verb. ἀπείκαστέον, *compara-*
randum. Phaedr. 270. E: οὐ μὴν ἀπείκαστέον τὸν γε τέχνη
 μετιόντα ὅτι οὐκ ἐν τῇ γλῶσσει.

ἀπεικασία, ἡ, *effictio, adumbratio*. Legg. II. 668. B: μίμησις τε καὶ ἀπεικασία. Critia 107. B: μίμησιν ... καὶ ἀπεικασίαν. Legg. II. 668. D: ἀπεικασίαι μυρίαί.

ἀπείκασμα, τό, *imitatio*. Crat. 402. D: πηγῆς ἀπείκασμα. 420. C: τῆς βολῆς ἀπείκασματα.

ἀπειλή, ἡ, *comminatio, minae*. Legg. XI. 928. A: ἀπειλή τις ... ἔγκαιρος. Tim. 71. B: προσενεχθεῖσα ἀπειλή. Legg. III. 698. E: ἀπειλαὶ ἐφοίτων ... μυρίαί. Tim. 70. B: τῶν ... παρακελεύσεων καὶ ἀπειλῶν. Legg. XI. 928. A. Prot. 325. D: ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς.

ἀπειλητικός, ἡ, ὄν, *minax*. Phaedr. 268. C: φοβερὸς καὶ ἀπειλητικός (ῥήσεις). Legg. VII. 823. C: ἀπειλητικὰ νόμιμα τιθέναι.

ἀπειλῶ, *minor, minitor*. Ep. VII. 350. A: καὶ μοί τινες ἀπειλοῖεν. Legg. IV. 721. E: τῷ ἀπειλεῖν ... χρωμένους. Ib. διὰ τὸ πείθειν τε ἅμα καὶ ἀπειλεῖν. XI. 928. A: ἀπειλῶν ὁ νόμος. Phaed. 94. D: τὰ μὲν ἀπειλοῦσα. Legg. VI. 784. C: τὰ δὲ καὶ ἀπειλοῦσαι. Hipp. mai. 286. D: ἡπείλουν. Phil. 19. D: ἡμεῖς σοι ... ἡπείλησamen. Legg. VI. 783. D: ἀπειλήσοντές τισι νόμοις. Pass. Legg. VII. 823. C: τῶν ... ἀπειληθέντων μετὰ ζημίας.

ἄπειμι, *absum*. Men. 71. D: ἐπειδὴ καὶ ἄπεισι. Legg. XI. 917. C: ἐπαινος ... ἀπέστω. Theaet. 205. A: ὅταν μηδὲν ἀπῇ. Crat. 432. C: ἐάν τι ἀπῇ ἢ προσῇ. Epin. 977. C: ὅτου λόγος ἀπείη. Conv. 209. C: καὶ παρῶν καὶ ἀπῶν. Legg. I. 635. A. Crat. 420. A: τοῦ ἄλλοθί που ὄντος καὶ ἀπόντος. Charm. 174. D: ταύτης ἀπούσης. Tim. 57. E: τούτων ἀπόντων. Polit. 272. A: τὰ ... τοιαῦτα ἀπῇν πάντα. 295. C: ἀπέσεσθαι τῶν θεραπευομένων.

ἄπειμι, *abeo, discedo vel decedo; c. πάλιν redeo*. Phaed. 61. C: ἄπειμι ... τήμερον. Apol. 29. E. 39. B. Crit. 64. B: νῦν ... ἡδικημένος ἄπει. Prot. 318. D: βελτίων ἄπεισι γενόμενος. Pol. II. 371. A: κενὸς ἄπεισιν. Phaedr. 236. C: ὅτι ἐντεῦθεν οὐκ ἄπιμεν. Ep. VII. 346. C: εἰς ... ὥρας ἄπιδι. Legg. XI. 914. D: ἔχων ... ἀπίτω. 915. B. Menex. 249. C: ἄπιτε. Tim. 42. A: τὸ μὲν προσίοι, τὸ δὲ ἀπίοι. Phaedr. 227. E: ἐάν ... πάλιν ἀπίης. Tim. 81. B: ὅταν ... πλεόν τοῦ ἐπιρρέοντος ἀπῇ. Gorg. 504. E. 506. A: ἀπίωμεν. Prot. 314. B: μαθόντα ἀπιέναι. 318. A: ἀπιέναι οἴκαδε. Phaed. 85. A: παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι. 61. B. al. Prot. 335. C: ἀνιστάμην ὡς ἀπίον. Conv. 217. B: ὥχeto ἀπίων. al. Tim. 82. B: ἀπίον ἢ προσίον. 59. D: πυρὸς ἀπίοντος. Conv. 208. A: ἀντὶ τῆς ἀπιούσης. Tim. 64. E: πάλιν ἐπὶ ταυτὸν ἀπιούσης εἶδος. Phaed. 82. B: παντελῶς καθαρῶ ἀπίοντι. Legg. III. 690. C: ἀπίοντα. Gorg. 494. C: πολὺ καὶ τὸ ἀπίον εἶναι. Pol. I. 327. C: ὡς ἀπίοντες. Gorg. 498. A: ἀπίοντων τῶν πολέμιων. Pol. VII. 540. B: ἀπιοντας. X. 614. D: ἀπιούσας τὰς ψυχὰς. Apol. 22. C:

ἀπῆα ... καὶ ἐντεῦθεν. Polit. 270. E: πάλιν εἰς τὴν ... φύσιν ἀπῆει. Conv. 221. B: ἀσφαλῶς ἀπῆει. Pol. III. 394. A. Prot. 362. A: ἀκούσαντες ἀπῆμεν. Pol. I. 327. B: ἀπῆμεν πρὸς τὸ αὖτον. Euthyd. 304. D. **eundo conficiscio*. Phaedr. 272. C: ἴνα μὴ ... πολλὴν ἀπὴν καὶ τραχείαν (ὁδόν).

ἀπειπεῖν, *interdicere, vetare*. Pol. I. 337. C: ὦν ἐγὼ ἀπείπον, τούτων τι ἀποκρινεῖ; Soph. 258. C: ἀπείπε. **negare*. Pol. VII. 523. A: ἐνύμφαθι ἢ ἀπείπε. **abdicare*. Legg. XI. 928. D: τὸν υἱὸν ὑπὸ κήρυκος ... ἀπειπεῖν. **ut vern. versagen, est deficere, ultra non posse v. valere viribus*. Phaed. 85. C: πρὶν ἂν πανταχῇ σκοπιῶν ἀπείπη τις. Crat. 421. E: τελευτῶντα ἀπειπεῖν τὸν ἀποκρινόμενον. **defatigatum esse*. Phaedr. 228. B: ἐξ ἐωθινοῦ καθήμενος ἀπειπὼν εἰς περίπατον ἤει. **lassitudine confectum desinere, animum despondere, et in univ. desinere* (vern. etwas aufgeben). Legg. VI. 769. E: οὐκ ἂν ποτε λέγων ἀπείποι τὸ τοιοῦτον πρὶν ἐπὶ τέλος ἔλθειν. Lys. 219. C: ἀπειπεῖν ... οὕτως ἰόντας. Crat. 422. A: πότε ... ἀπειπὼν ... δικαίως παύοιτ' ἂν; Menex. 243. A: ἀπειπόντες.

ἀπείργω, *prohibeo, impedio; veto*. Tim. 22. E: ἡ καὶ μισα ἀπείργει. Locr. 104. D: τὰς ψυχὰς ἀπείργοιμεν ... λόγοις. Legg. XI. 929. C: μηδεὶς νόμος ἀπείργετω ποιεῖσθαι. XI. 920. D: πλὴν ὧν νόμοι ἀπείργωσιν. Pol. VI. 496. C: ἀπείργουσα αὐτόν. Phaedr. 239. B: συνοουσιῶν ἀπείργοντα. Legg. VIII. 837. D: ἀπείργοντα μὴ γίνεσθαι ἐν ἡμῖν. Pass. Parm. 148. E: τῶν ... ἄλλων ἀπείργοιτο ἄπτεσθαι. Legg. XII. 954. A: δικάζεσθαι τὸν ἀπείργομενον. Med. abstineo. Legg. IX. 879. D: ξένον ἀπείργοιτο.

ἀπειρία, ἡ, *imperitia, inscitia*. Critia 107. B: ἡ ... ἀπειρία καὶ σφόδρα ἄγνοια τῶν ἀκούοντων. Legg. VII. 819. A. Theaet. 167. D: ὑπὸ ἀπειρίας. Crat. 404. C. al. Pol. III. 406. C: οὐκ ἄγνοια οὐδὲ ἀπειρία τούτου τοῦ εἶδους τῆς ἱατρικῆς. Gorg. 518. D: δι' ἀπειρίαν. Theaet. 174. C: εἰς φρέατα τε καὶ πᾶσαν ἀπειρίαν ἐμπύπτων. Pol. VI. 487. B: δι' ἀπειρίαν τοῦ ἐρωτᾶν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι. Legg. V. 733. D. al.

ἀπειρία (ἀπειρος: πέρας), ἡ, *infinitas, infinitio*. Legg. III. 676. A: ὅπο χρόνον μήκους τε καὶ ἀπειρίας. Phil. 16. C: πέρας ... καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ἐνυμφτον ἐχόντων. Parm. 158. D.

ἀπειροκαλία, ἡ, *ignorantia honesti vel decori*. Pol. III. 403. C: ἀμουσίας καὶ ἀπειροκαλίας. 405. B: ὑπὸ ἀπειροκαλίας.

ἀπειρόκαλος, ὁ ἡ, *honesti ignarus, inconditus*. Legg. VI. 775. B: ὡς ἀπειρόκαλον τε ὄντα καὶ ἀπαιδευτον τῶν ... νόμων.

ἀπειροκάλως, *incondite*. Phaedr. 244. C: ἀπειροκάλως τὸ ταῦ ἐπεμβάλλοντες.

ἄπειρος, ὁ ἥ, *imperitus, rudis*. Theaet. 155. C: οὐκ ἄπειρος τῶν τοιούτων. Conv. 221. E. Hipp. mai. 289. E: ἄπειρος εἰ τοῦ ἀνδρός. Legg. XII. 951. A: ἄπειρος οὐσα πόλεις ἀνδρώπων κακῶν καὶ ἀγαθῶν. Tim. 55. C: ὄντως ἀπείρου τινὸς εἶναι δόγμα. Phaedr. 239. C: πόνων ... καὶ ἰδρωτῶν ξηρῶν ἄπειρον. Phil. 17. E: ἄπειρον ... τοῦ φρονεῖν. Pol. III. 409. A: ἄπειρον ... καὶ ἀκέραιον ... κακῶν ἡθῶν. Legg. I. 635. C: ἄπειροι τῶν μεγίστων ἡδονῶν. Prot. 328. A: τῶν ἀπείρων. Demod. 381. B: ἡ τῶν ἀπείρων προθυμία. Legg. VI. 752. B: ἀπείροις ἀνδράσι. Pol. II. 383. B: νόσων ... ἀπείρους ... βίους (Aesch.). VII. 519. B: τοὺς ἀπαιδεύτους καὶ ἀληθείας ἀπείρους. Apol. 26. D: ἀπείρους γραμμάτων. Lach. 181. D: ἀπειρότερον τούτων.

ἄπειρος (πέρας), ὁ ἥ, *infinitus, interminatus; innumera-bilis*. Parm. 144. A: ἄπειρος ἀριθμὸς πλήθει. 164. D. Phil. 17. B: ἄπειρος ... πλήθει (φωνή). 31. A. al. Parm. 143. A: ἀπειρον ... τὸ πλήθος (*ad multitudinem*). 144. A. 145. A: ἀπειρασμένον καὶ ἀπειρον πλήθει. Phil. 18. A: οὐκ ἐπ' ἀπείρου δεῖ φύσιν βλέπειν εὐθύς. 24. E: τῆς τοῦ ἀπείρου φύσεως ... σημεῖον. 25. D. 32. A: τὸ ἐκ ... ἀπείρου καὶ πέρατος ... γεγονὸς εἶδος. Legg. IX. 870. A: τῆς ἀπλήστου καὶ ἀπείρου κτήσεως. Pol. VI. 499. C: ἐν τῷ ἀπείρῳ τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ. Epin. 987. A. Polit. 273. D: εἰς τὸν τῆς ἀνομοιότητος ἀπειρον ὄντα τόπον. Pol. IX. 591. D. II. 373. D: ἐπὶ χρημάτων κτήσιν ἀπειρον. Parm. 165. C: πλήθει ἀπειρον ἐν ἑαστον φανῆναι. Phil. 23. C: τὸ μὲν ἀπειρον δεῖξαι τῶν ὄντων, τὸ δὲ πέρας. al. Legg. X. 910: εἰς ἀπειρον ... αὐξάνοντες. Phil. 24. B: ἀπείρῳ γίνεσθον. Theaet. 156. A: πλήθει ... ἄπειρα. 159. A. Parm. 132. B: ἄπειρα τὸ πλήθος. 144. E. Phil. 16. D. 18. E. Legg. X. 904. A: πλήθουσιν ἀπείρ' ἂν εἴη. Prot. 346. C: τῶν ... ἡλιθίων ἀπείρων γένεθλα (Sim.). Phil. 26. B: τῶν ... ἀπείρων καὶ τῶν πέρας ἐχόντων ξυμμιχθέντων. 41. D. Polit. 262. D: ἀπείροις οὐσι (γένεσιν). Phil. 15. B. Theaet. 166. B: ἀπείρους. Phaedr. 267. B: ἀπειρα μύκη περὶ πάντων. Soph. 252. B: ἐξ ἐνὸς ἄπειρα ... διαιρούμενοι. 251. B. Parm. 158. B: ἄπειρα πλήθει εἶναι. Pol. IV. 445. C. VII. 525. A: ἄπειρα τὸ πλήθος.

ἀπείρως cum v. ἔχει, *imperitum esse, nescire*. Legg. VII. 818. C. Demod. 381. B.

ἀπελαύνω, *abigo, repello*. Apol. 37. D: καὶ ... τοὺς ἀπελαύνω. E. Pol. IV. 437. C: εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς. Lys. 223. A: αὐτοὺς ἀπηλαύνομεν. Locr. 102. D: ἀπελάσαντα τὰ συγγενέα. Pass. *excludor, re-icior*. Pol. VIII. 564. D: ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν. Menex. 238. D: οὐτε ἀσθενεῖα ... ἀπελήλαται οὐδείς.

ἀπελευθέρως, ὁ ἥ, *libertus*. Legg. XI. 930. D: ἐλευθέρῳ ἢ ἀπελευθέρῳ. 915. A: ἀγείω ... καὶ τὸν ἀπελευθέρων.

ἀπελευθερῶ, *in libertatem vindico*. Legg. IX. 855. B: ἀπελευθεροῦν. XI. 915. A: τοῦ ἀπελευθερώσαντος. B. A: τοὺς ἀπελευθερώσαντας. B: τῷ ἀπελευθερωθέντι. B: τὸν ἀπελευθερωθέντα.

ἀπενιαντήσις, ἡ, *unius anni exsilium et in univ. exsilium*. Legg. IX. 868. E: τῶν καθαρμῶν καὶ ἀπενιαντήσεων. Ib. τριστεῖς ... ἀπενιαντήσεις διατελεῖν (*solus Vat. τ. ἀπενιαντίσεων et ἀπενιαντίσεις*).

ἀπενιαντῶ, *annum exsulo et in univ. exsulo*. Legg. IX. 868. C: ἐνιαυτοὺς τρεῖς ἀπενιαντεῖν (*sic MSS. pro vulg. ἀπενιαντεῖτω*). 866. C: μέτοικος ... ὧν ἀπενιαντησάτω (*Ald. Bass. ἀπενιαντισάτω*).

ἀπέραντος, ὁ ἡ, *infinitus; immensus, innumerabilis*. Critia 119. A: ἀπέραντος ... ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἐλέγετο. Polit. 302. A: χρόνον ἀπέραντον. Theaet. 147. C: ἀπέραντον ὁδόν. 156. B: ἀπέραντοι ... αἱ ἀνῶνυμοι. Soph. 257. A: ἀπέραντα ... τὸν ἀριθμόν. Parm. 144. B: μέρη ἀπέραντα τῆς οὐσίας. Phil. 28. A: τῶν ἀπεράντων. Soph. 241. C: οὐσῶν ... ἀπεράντων (τῶν ἀποριῶν). 245. D: ἀπεράντους ἀπορίας. Tim. 54. A. Legg. III. 697. E: μυριάδας ἀπεράντους λογισμῶ. Pol. IX. 591. D: ἀπέραντα καὶ ἔχων.

ἀπεργάζομαι, *facio, efficio; reddo; perficio*. Phaedr. 239. A: ὑποδεέστερον αἰεὶ ἀπεργάζεται. Gorg. 454. A. 460. B: τοιοῦτός ἐστιν οἷον ἡ ἐπιστήμη ἕκαστον ἀπεργάζεται. Soph. 262. B. Pol. X. 603. A: τὸ αὐτῆς ἔργον ἀπεργάζεται. al. Phil. 24. C: τὸ πλεόν καὶ τὸ ἔλαττον ἀπεργάζεσθον. Legg. I. 645. D: ἀπεργαζόμεθα. 647. C. Polit. 284. B: πάντα ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἀπεργάζονται. Phil. 43. B. Pol. VII. 536. E. Tim. 50. E. al. Legg. III. 683. B: εὐδαίμονα πόλιν ἀπεργάζοιτ' ἄν. VII. 788. B. al. Tim. 74. E: ἵνα μήτε ... δὺςφορα τὰ σώματα ἀπεργάζονται. Soph. 235. E: ὁπόταν ... τὴν τοῦ μιμήματος γένεσιν ἀπεργάζηται. 266. C. al. Pol. II. 381. C: ἵνα μὴ ... τοὺς παῖδας ἀπεργάζονται δειλοτέρους. Legg. VI. 761. B. al. Gorg. 513. B: εἰ μέλλεις τι γνήσιον ἀπεργάζεσθαι εἰς φιλίαν cet. Phaed. 114. E: πλεόν θύτερον ... ἀπεργάζεσθαι. Charm. 161. E: τὸ ... ἀπεργάζεσθαι πράττειν ... τί ἐστιν. 165. D. Soph. 234. B: μιμήματα ... ἀπεργαζόμενος. Polit. 300. B. al. Soph. 256. D: ἕτερον ἀπεργαζομένη τοῦ ὄντος. Phil. 47. B: παντοῖα ... πνεύματα ἀπεργαζόμενον. Phil. 50. A: τὸν τοῦτο ἀπεργαζόμενον. Pol. V. 477. D: τὴν ... τὴν αὐτὴν ἀπεργαζομένην τὴν αὐτὴν καλῶ. Tim. 68. A: τὸ τοῦτο ἀπεργαζόμενον. Phil. 40. D: τὰ ἀπεργαζόμενα δόξαν ψευδῆ. Legg. I. 647. B: τὰ τὴν νίκην ἀπεργαζόμενα. XII. 960. C: τὴν ἀμετάστροφον ἀπεργαζομένων δύναμιν. Polit. 287. A: τοὺς ἐνόνοντας ἀπειργάζετο διαλεκτικωτέρους. Critia 116. B: ἀπειργάζοντο νεωσοίκους. Perf. pass. Tim. 84. C: μυρία ... νοσήματα ἐκ τούτων ... ἀπειργασται. Legg. IV.

710. D: πάντα σχεδὸν ἀπειργασται τῷ θεῷ. Polit. 267. D: οὐ μὴν ... τελέως ἀπειργάσθαι. Phil. 64. B. Pol. VIII. 566. A: τύραννος ἀπειργασμένος (*factus*) κατέρχεται. Phaedr. 272. A: τέγνη ... ἀπειργασμένη. Tim. 79. E. al. (Etiā activa significatione. Legg. IV. 704. C: τὴν χώραν ταύτην ἐρήμιον ἀπειργασται. 719. A: ὁ λόγος ὃ γέ μιν ἀπειργασται (*quid effecerit*, l. e. *quorsum spectet*). Tim. 30. B: ὅπως ὅτι κάλλιστον εἶη ... ἔργον ἀπειργασμένος. Polit. 268. C. Legg. X. 903. B: τέλος ἀπειργασμένοι. Phil. 56. A: μελέτη καὶ πόνος τὴν ῥώμην ἀπειργασμένας.) Pol. II. 374. C: εὖ ἀπεργασθέντα. — Theaet. 159. D: ἀλθανομένην τὴν γλῶσσαν ἀπειργάσατο. Soph. 262. E. Polit. 273. A. al. Pol. VIII. 550. E: τὸ πλήθος τοιοῦτον ... ἀπειργάσαντο. Critia 115. D. Legg. I. 640. D: εἰ μὴ κακὸν ἀπεργάσαιτό τι μέγα. Pol. I. 353. B: τὸ αὐτῶν ἔργον καλῶς ἀπεργάσαιντο. Tim. 75. C. Polit. 260. A: ἕως ἂν ἀπεργάσωνται τὸ προσταχθέν. Pol. VIII. 548. D: μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι. Legg. VIII. 842. B: μεγά ... ἀγαθὸν ... οὐδὲν ἀπεργάσασθαι (al. ἀπεργάσασθαι). Legg. II. 658. B: αὐτὸ τοῦτο ὅτι μάλιστα ἀπεργασάμενος. V. 747. C: πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπεργασάμενος. Tim. 55. B: ἐν ... τετραγώνον ἀπεργασάμενον. Legg. X. 891. E: οἱ τὴν τῶν ἀσεβῶν ψυχὴν ἀπεργασάμενοι λόγοι. Phil. 61. E: τὸν ἀγαπητότατον βίον ἀπεργασάμενα παρέχειν. Tim. 55. A: μίαν ἀπεργασαμένων ... γωνίαν. 42. E: πάνθ' ... ἀπεργασαμένους. Pol. I. 553. C: ὡτα ... κακῶς τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται. E. IV. 420. D: ἢ ἐκείνους πᾶν μᾶλλον ἀπεργάσεται ἢ φύλακας. 433. C. al. Pol. V. 457. A: τοῦτο ... μουσικὴ τε καὶ γυμναστικὴ ... ἀπεργάσσονται. **facio*, *afficio* (cum dupl. accus.) Charm. 173. B: ὁ τι ἀγαθὸν ἡμᾶς ἀπεργάζεται. Riv. 135. C: τοιοῦτό τι ... τὸ φιλοσοφεῖν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδεύοντας τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα. Tim. 61. B: ὅπερ ὕδωρ γῆν, τοῦτο ... πῦρ αἶρα ἀπεργαζόμενα (unus Vat. et Flor. x. ἀπεργαζόμενον). **effingo*, *exprimo*; *exhibeo*. Tim. 41. D: ἀπεργάζεσθε ζωά. Legg. II. 656. E: ὅσοι σχήματα ... ἀπεργάζονται. Tim. 28. A: ὅτου ... ἂν ὁ δημιουργὸς ... τὴν ἰδέαν ... ἀπεργάζηται. Pol. VI. 501. B: ἀπεργαζόμενοι. X. 616. E: νῶτον συνεχῆς ... ἀπεργαζομένους. Tim. 28. C: πρὸς πότερον ... ὁ τεκταινόμενος αὐτὸν ἀπεργάζετο. Pol. VII. 540. C: παγκάλους ... τοὺς ἄρχοντας ... ἀπειργασαί (act.). VIII. 552. E: ἀπειργάσθω ... ἡμῖν καὶ αὐτῇ ... ἡ πολιτεία. Locr. 99. D: ποτὶ τὰν εἰκόνα παντελῶς ἀπειργασμένος. Polit. 268. C: οὐ μὴν ἀπειργασμένοι γε εἰμέν πω δὲ ἀκριβείας τὸν πολιτικόν. Soph. 266. B: θεοῦ γεννήματα ... ἀπειργασμένα ἕκαστα. Phaedr. 257. C: ὅση καλλίω τοῦ προτέρου (λόγου) ἀπειργάσω. Polit. 257. A: ἐπειδὴν τὸν τε πολιτικὸν ἀπεργασσονται σοὶ καὶ τὸν φιλόσοφον. Pol. X. 597. C: μὴ πλεον ἢ μίαν ... ἀπεργάσασθαι ... κλίνην. Tim. 32. B. 37. C.

ἀπεργασία, ἡ, *confectio*. Euth. 14. A: τὸ κεφάλαιον αὐτῶν ... τῆς ἀπεργασίας. Pol. VII. 529. E: κάλλιστα ... ἔχειν ἀπεργασίαν. Prot. 312. D: πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων. Pol. VI. 504. D. Euthyd. 13. D. E. **effectio*, *comparatio*. Gorg. 462. C. D: χάριτος ... καὶ ἡδονῆς. ἀπεργασίας (ἐμπειρία: *gratiae et voluptatis comparandae* s. *conciliandae peritia*). **effectus*. Alc. II. 140. B: διαφέρειν ... τὴν ἀπεργασίαν αὐτῶν (τῶν νόσων).

ἀπεργαστικός, ἡ, ὄν, *efficiens*. Pol. VII. 527. B: ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου διανοίας πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ὃ νῦν κάτω ... ἔχομεν. Fem. (ἡ, int. τέχνη) *confectio*. Epin. 375. B: σκευῶν πάντων ἀπεργαστική.

ἀπερεῖδομαι, *nitor in aliqua re*. Pol. IX. 581. A: εἰς ἓν κεφάλαιον ἀπερειδόμεθα τῷ λόγῳ. Tim. 44. E. Conv. 190. A: ὅκτῳ ... τοῖς μέλεσιν ἀπερειδόμενοι. Pol. VI. 508. D: ὅταν ... εἰς τοῦτο ἀπερεισθῇται.

ἀπέρεισις, ἡ, *actio innitendi*. Crat. 427. A: τῆς ... ἀπερείσεως τῆς γλώττης τὴν δύναμιν.

ἀπερεῖν, *interdicere, octare*. Pol. III. 392. B: τὰ ... τοιαῦτα ἀπερεῖν (*interdicturos esse*) λέγειν. 396. B: ἀπειρήγῃται αὐτοῖς ... μήτε μιννεσθαι cet. I. 337. E: ἀπειρημένον αὐτῷ εἶη ὅπως μὴδὲν ἐρεῖ cet. **deficere, ultra non posse, confectum vel defatigatum esse*. Phil. 67: οὐ ... δήπου σὺ γε ἀπερεῖς πρότερον ἡμῶν. Crat. 396. E: ἀπερεῖ (ν. ἀπορεῖ). Theaet. 200. D: οὐ γὰρ πῶ ἀπεροῦμεν. Soph. 218. D: οὐκ ἀπερεῖν. Phaed. 99. D: ἀπειρήκα τὰ ὄντα σκοπῶν. Phil. 11. C: ἀπειρήκεν. Conv. 176. C: ἀπειρήκατε. Gorg. 448. A: ἀπειρημένοι. **animum despondere*. Soph. 242. A: ἀπειρηκῶς ἐγὼ τυγχάνω. **desistere*. Clit. 410. B: ἀπειρήκα.

ἀπερημῶ, *desituo*. Soph. 237. D: ἀπηρημωμένον ἀπὸ τῶν ὄντων. Polit. 274. B: τῆς τοῦ ... δαίμονος ἀπερημωθέντες ἐπιμελείας.

ἀπεριήγητος, ὁ ἡ, *non explicatus vel adumbratus*. Legg. VI. 770. B: οὐκ ἀνήσομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὶ περιγραφῇ.

ἀπέρχομαι, *abeo, discedo*. Phaedr. 242. A: ἀπέρχομαι, πρὶν ... ἀναγκασθῆναι. Alc. I. 131. E. Euth. 15. E: καταβαλὼν ... ἀπέρχει. Phaedr. 258. B: γεγηθὼς ἀπέρχεται. Phaed. 81. A. 102. E: ἡποι ἀπέρχεται ἢ ἐπόλλυται. Phaedr. 248. B: ἀτελεῖς ... ἀπέρχονται. 249. A. Alc. I. 131. D: τῶν ἄλλων ἀπεληλυθόντων. Theaet. 150. E: ἀπῆλθον. Alc. I. 115. B: ὑγίεις ἀπῆλθον. 131. D: μὴδὲ ἀπέλθοις. Lys. 220. C: τὸ ... κακὸν ἐκποδὼν ἀπέλθοι. E. Conv. 216. B: ἐπειδὴν ... ἀπέλθω. Crat. 403. D: δεῦρο ... ἀπέλθειν. Phil. 16. A. Tim. 26. B: ἀπέλθων. Legg. IX. 864. E. Phaed. 106. A: ἀπέλθὼν ὥγιστο. Legg. XII. 954. D: ἀπελθόντος ἐνιαυτοῦ. Tim. 45. D. 59. A. Phaedr. 254. C: ἀπελθόντε ... ἀπωτέρω. Theaet. 150. E: ἀπελ-

δόντες. *revertor, redeo. Conv. 193. C: εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀπελθὼν φύσιν.

ἀπευθύνω, rego, dirigo. Legg. VI. 757. B: κλήρω ἀπευθύνων εἰς τὰς διανομὰς αὐτὴν (τὴν ἰσότητα). Tim. 71. D: πάντα ὁρθὰ καὶ λεία ... ἀπευθύνουσα. Polit. 282. E: τὴν ἀπευθύνουσαν αὐτὸ τέχνην. Critia 109. C: ἐκ πρῶμνης ἀπευθύνοντες.

ἀπευκταῖος, ὁ ἥ, deprecandus, abominandus. Ax. 369. B: ἐπιστήμην ... ἀπευκταιοτάτην.

ἀπευκτός, ὁ ἥ, abominandus. Legg. I. 628. C: ἀπευκτὸν ... τὸ δευθῆναι τούτων. Ep. VIII. 353. E: τῶν εἰκότων ... τι καὶ ἀπευκτῶν.

ἀπέυχομαι, deprecor. Legg. III. 687. D: πολλὰ ... ἀπέυξαιτ' ἂν τοῖς θεοῖς.

ἀπεχθάνομαι, odio sum, in odium incurro, offendo apud aliquem. Apol. 24. A: ἀπεχθάνομαι. Conv. 193. B: ὅστις θεοῖς ἀπεχθάνεται. Lys. 207. B: δεδιὼς μὴ αὐτῷ ἀπεχθάνοιτο. Pol. VIII. 567. D: ὅσω ἂν μᾶλλον τοῖς πολίταις ἀπεχθάνηται. Pol. II. 378. C: ἀλλήλοις ἀπεχθάνεσθαι. VIII. 567. A. Phaedr. 231. C: τοῖς ἄλλοις ἀπεχθάνόμενοι. Apol. 21. E: ὅτι ἀπηχθάνομην. Alc. II. 149. E: θεοῖς ἀπηχθήμενους. Apol. 21. D: τούτω τε ἀπηχθόμην καὶ πολλοῖς τῶν παρόντων. E. Ep. III. 317. A. VII. 338. C. Alc. II. 149. D: ἀπήχθετο (Hom.). Pol. I. 352. B: ἵνα μὴ τοῖςδε ἀπέχθωμαι. Phaedr. 233. A: δεδιότες μὴ ἀπέχθωνται. Pol. I. 343. E: ἀπέχθεσθαι (sine dubio scrib. ἀπεχθίσθαι) τοῖς τε οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. De lege 321. A: ἀπεχθόμενος ἡμῖν. Phil. 58. C: οὐδὲ ... ἀπεχθῆσει Γοργία. 28. D: οὐκ ἀπεχθησόμενος. Ep. XIII. 362. C.

ἀπέχθεια, ἡ, odium, inimicitia. Apol. 28. A: πολλῇ μοι ἀπέχθεια γέγονε. Theag. 130. B: ὁ ... Θουκυδίδης ... μοι δι' ἀπεχθείας ... ἐγγόνει. Apol. 22. E: πολλὰι ... ἀπέχθειαι μοι γέγονασι.

ἀπέχω, abstineo, h. e. prohibeo (ut vern. abhaken). Crat. 407. B: οὐδὲν ... ἀπέχει καὶ τὴν ... νόησιν ... Ἡθονόην ... βούλεσθαι προσειπεῖν. Pass. Legg. XI. 919. E: δεδιείς ἐνιαυτὸν ἀποσχέσθω τοῦ τοιούτου. *intrans. absum, disto. Parm. 145. B: τό γε μέσον ἴσον τῶν ἐσχάτων ἀπέχει. Legg. IV. 704. B. Parm. 137. A: οὐ ἂν τὰ ἐσχάτα ... ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχη. Tim. 33. B: ἐκ μέσου ... πρὸς τὰς τελευτάς ἴσον ἀπέχον. Critia 117. E. Pol. X. 599. A: τὰ ἔργα ... τριτὰ ἀπέχοντα τοῦ ὄντος. Critia 178. D: ἑτέρα ... ἀφ' ἑτέρας ... σταδίους ἑκατὸν ἀπέχεν. Legg. III. 682. C: μακρὸν ἀπέχον χρόνον τοῦ τοιούτου πάθους. Med. me abstineo. Phaedr. 83. B: ἀπέχεται τῶν ἡδονῶν cet. Theaet. 173. E. Pol. II. 366. C. Legg. I. 637. E: ὑμεῖς ... τὸ παράπαν ἀπέχεσθε. Pol. X. 607. E: ὁμῶς ... ἀπέχονται.

Legg. VIII. 839. E: ἀγροδισίων ῥῆον ἂν ἀπείχοιτο. IX. 879. C. Pol. V. 469. C: ἐαντιῶν ... ἀπέχονται. Legg. XI. 935. C: ἐάν ... μὴ ἀπέχεται τῶν τοιούτων λόγων. Phaedr. 82. C: ἀπέχονται τῶν ... ἐπιθυμιῶν ἀπασῶν. Phaedr. 236. E: τοιαύτης θοίνης ἀπέχεσθαι. Pol. II. 360. B: ἀπέχεσθαι τῶν ἄλλοτριῶν. al. Phaedr. 235. D: τούτων ἀπεχόμενος. Theaet. 196. E. Legg. VI. 782. D: ἐμψύγων ... πάντων ἀπεχόμενοι. VIII. 838. E: τοῦ ... ἀρρένος ἀπεχομένου. 839. A. Pol. I. 352. C: οὐ γὰρ ἂν ἀπείχοντο ἀλλήλων. Legg. VI. 782. C. IX. 854. E: οὐκ ἀπέσχετο τῶν μεγίστων κακῶν. Alc. II. 142. C: ὅσους ἂν ... διδομένων ἀπόσχοιτο. Ib. ἀπόσχοιτ' ἂν. Pol. VIII. 565. E: μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου αἵματος. Legg. IX. 872. D: ἀποσχεσθαι ... φόνων τῶν ... ἀνοσιωτάτων. Pol. IX. 574. E: οὔτε τινὸς φόνον ... ἀφέξεται οὔτε βρώματος cet. Legg. II. 673. E. Pol. VII. 527. C: ὅπως ... μηδενὶ τρόπῳ γεωμετρίας ἀφέξονται. Legg. VIII. 835. E: ἀφέξονται τῶν ... ἐπιθυμιῶν. **procul me teneo, me remoueo* (ab aliquo). Phaedr. 232. D: πείσαντες ... ἀπέχεσθαι σε τούτων (al. ἀπέχεσθαι σε τούτοις). **intrans. absum.* Theag. 130. A: ἐπειδὴν δέ μου ἀπόσχονται. Legg. IX. 866. B: ἀποσχεσθαι τῆς αὐτοῦ πατρίδος. **contineo* (ut manum). Conv. 213. D: τῷ χεῖρε μόνος ἀπέχεται. 214. D: οὐκ ἀφέξεται μου τῷ χεῖρε. **me contineo, mihi tempero.* Pol. I. 354. B: οὐκ ἀπεσχόμεν τὸ μὴ οὐκ (quin) ... ἔλθεῖν. — Verb. ἀφεκτέον. Pol. III. 403. A: μέθης ... ἄφ. αὐτοῖς. 404. C.
 ἀπηγόρημα, τό, *defensio*. Legg. VI. 765. B: κατηγόρημα ἐν τούτῳ ἔστω καὶ ἀπηγόρημα.
 ἀπηλεγεῶς, *fidenter, libere*. Hipp. min. 365. A. (Hom.). ἀπημων, ὁ ἡ, *incolumis*. Phaedr. 248. C: εἶναι ἀπήμονα.
 ἀπηνῆς, ὁ ἡ, *iniucundus, acerbus*. Legg. XII. 950. B: ἄγριον καὶ ἀπηνὲς φαίνοιτ' ἂν. Phaedr. 257. B: εἴ τι ... σοι ἀπηνὲς εἶπομεν.
 ἀπήχημα, τό, *dictorum vel praeceptorum repetitio, cantilena*. Ax. 366. C: ταῦτα ... Προδίκου ἐστὶ τοῦ σοφοῦ ἀπήχηματα.
 ἀπιθεῖν, *respicere, spectare*. Soph. 250. B: ἀπιδὼν αὐτῶν πρὸς τὴν τῆς οὐσίας κοινωνίαν. Legg. VII. 804. C. Phil. 17. E: εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ... ἀπιδόντα.
 ἀπίθανος, ὁ ἡ, *non persuadens*. Phaedr. 265. B: οὐ παντάπασιν ἀπίθανον λόγον. **improbabilis, incredibilis*. Legg. II. 663: οὕτως ἀπίθανον ὄν (μυθολόγημα). **is cui non persuaseris*. Parm. 133. B: ἀπίθανος ἂν εἴη ὁ ... ἀναγκάζων (cf. 135. A).
 ἄπιον, τό, *pirum*. Legg. VIII. 845. B: ἀπίων ... πέρι καὶ μῆλων cet.
 ἀπιστία, ἡ, *diffidentia*. Legg. VIII. 839. D: διὰ τὴν

ἀπιστίας ῥώμην. Pol. V. 457. D: πρὸς ἀπιστίαν. Ep. VII. 337. B: μίση καὶ ἀπιστία. Cum v. ἔχειν. Phaed. 107. B: ἀπιστίαν ἔτι ἔχειν παρ' ἐμαντῶ περὶ τῶν εἰρημένων. Soph. 258. C: ἢ τινα ἔτι πρὸς αὐτὸ ... ἀπιστίαν ἔχομεν; In re positum est Latin. *dubitatio* (ut *dubitationem habere*). Pol. V. 450. C: πολλὰς ... ἀπιστίας ἔχει. Phaed. 86. E: ἀπιστίαν παρέχει. 69. E. 70. A. Charm. 168. E: τοῖς ... ἀπιστίαν παρὰσχοι. Phaed. 88. C: εἰς ἀπιστίαν καταβαλὲν οὐ μόνον τοῖς ... λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ... μέλλοντα ῥηθῆσεσθαι. D: εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκε. **inconstantia* (v. ἀπιστος). Gorg. 493. C: δι' ἀπιστίαν (i. q. τὸ ἀναπεῖθεσθαι 493. A. V. Annott. p. 316.) τε καὶ λήθην.

ἄπιστος, ὁ ἢ, *infidus*, *perfidus*. Phaedr. 240. E: εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀπιστος. Pol. IV. 443. A. Legg. V. 730. C: ἄφιλος ... πᾶς ὃ γε ἄπιστος. Phaedr. 241. C: ἄπιστω, δυσκόλῳ. Pol. IX. 580. A. Phaed. 89. D: πονηρὸν τε καὶ ἄπιστον. Legg. IV. 705. A: τὴν πόλιν ἄπιστον καὶ ἄφιλον ποιεῖ. Pol. V. 450. D: ἄπιστοι. IX. 576. A: ἀπίστους. Demod. 386. **de re, haud probabilis*. Phaedr. 245. C: ἢ ... ἀπόδειξις ... δεινοῖς ... ἀπιστος. Hinc etiam *incredibilis*. Theaet. 170. C: ἀλλ' ἄπιστον. Critia 118. C: ἄπιστον ... λεχθέν. Euthyd. 295. A: ἄπιστον ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. Theag. 130. D: ἐγὼ σοι ... ἰρῶ ... ἀπιστον μὲν ... ἀληθὲς δέ. Demod. 385. E: διότι πιστεύει λέγουσιν ἄπιστα. 386. Ib. πιστὰ εἶη ἂν ἢ ἄπιστα. Ep. II. 314. B: τὰ ... τότε ἀπιστότατα δοξάντα εἶναι. **qui incredibilia dicūt*. Apol. 26. E: ἀπιστὸς γ' εἰ ... καὶ ταῦτα ... σεντῶ. **incertus* (in re ponitur de qua non habemus quod liqueat). Phaed. 88. C: μὴ ... τὰ πρᾶγματα αὐτὰ ἄπιστα ἢ (al. εἶη). Pol. IX. 585. E: ἀπιστοτέρας ἂν ἡδονῆς καὶ ἥττον ἀληθοῦς μεταλαμβάνοι. **inconstans, mutabilis*. Legg. IV. 705. A: ῥῖθ παλίμβολα καὶ ἄπιστα ... ἐντίκτουσα. VI. 775. D: ὥστ' ἀνώμαλα ... καὶ ἄπιστα ... γεννῶν ποτ' ἂν.

ἀπιστῶ, *diffido*, *non credo*, *dubito*. Crat. 428. D. Hipp. mai. 300. C: ἀπιστῶ ἀντοῖς. Phaed. 73. D: ἀπιστεῖς πῶς cet. 87. A. Men. 89. D: ἀπιστεῖς μὴ οὐκ ἐπιστήμη ἢ ἢ ἀρετῇ. Phaed. 91. C: ἀπιστεῖ. Soph. 259. B. Pol. VIII. 555. A: ἔτι ... ἀπιστοῦμεν μὴ cet. Phaedr. 229. C: εἰ ἀπιστοίην. Prot. 319. B: σοι ... λέγοντι οὐκ ἔχω ὅπως [ἂν] ἀπιστῶ. Phaed. 107. A: οὐδ' αὐτὸς ἔχω ὅπῃ ἀπιστῶ. 77. A: πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις. Id. 107. A. Tim. 40. D: ἀδύνατον ... θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν. Phaed. 87. B: εἰ τις ἀπιστῶν (al. ἀπιστοῖ. V. Annott. p. 674. sq.) αὐτῷ. Pol. III. 409. C. Gorg. 469. E: ἀπιστοῦντι σοι. Pol. V. 460. E: ἀπιστοῦντα. 474. B: τοῖς ἀπιστοῦσιν ἐνδείξασθαι. Theaet. 144. E: ἠπιστοῦμεν. Soph. 258. C: ἠπιστήκαμεν. Polit. 301. C: ἀπιστησάντων μηδένα ἄξιον ἂν γενεῖσθαι ποτέ. Pol. VI. 500. E: ἀπιστήσουσιν ἡμῖν λέγουσιν. Pass. Legg.

VIII. 839. C: τὸ ... ἐπιτήδευμα ἀπιστεῖται μὴ δυνατὸν εἶναι cet. Charm. 168. E: ἀπιστεῖται ... μὴ ποτ' ἂν ... σchein. Polit. 271. B: οἱ νῦν ὑπὸ πολλῶν οὐκ ὀρθῶς ἀπιστοῦνται. Pol. V. 450. C: ἀπιστοῖτ' ἂν. VI. 502. B: τὰ νῦν ἀπιστούμενα. V. 450. D: ὡς ἀριστ' ἂν εἶη ... ἀπιστήσεται. *non obedio s. morem gero. Theaet. 146. B: ὃ ἀπιστεῖν ... οὐτε σὺ ἐθέλῃσεις cet. Soph. 258. C: ὅτι Πάρμενιδῃ μακροτέρως τῆς ἀποδόξεως ἠπιστήκαμεν. Theag. 129. C: διὰ τὸ ἐμοὶ ἀπιστήσαι. Legg. XII. 941. C: ὁ ... ἀπιστήσας. Apol. 29. C: Ἀνύτῳ ἀπιστήσαντες.

ἀπλανής, ὁ ἡ, non errans s. sagax, stabilis. Polit. 288. A: πολυπλανές καὶ απλανές. Tim. 34. A. Legg. VI. 775. C: απλανές ἡσυχαιὸν τε. Tim. 40. B: ὅς' απλανῆ τῶν ἄστρον. Locr. 97. A: πολλοὶ ... τῶν απλανέων. C. Tim. 47. C: τὰς τοῦ θεοῦ πάντως απλανεῖς οὐσας (περιόδους).

ἀπλαστία, ἡ, sinceritas. Def. 412. E: ἀπλαστία μετ' εὐλογιστίας.

ἀπλάστως, non fictē s. simulate. Ep. III. 319. B: μάλ' ἀπλάστως γελῶν (cum risu satis aperto).

ἄπλετος, ὁ ἡ, immensus, ingens. Soph. 246. C: ἄπλετος ἀμφοτέρων μάχῃ τις. Legg. III. 676. C: ὡς ἄπλετόν τι (sic codd. pro ἀπειρόν τι) καὶ ἀμήχανον ἂν εἶη. 683. A: ἐν χρόνῳ τινός μῆκεσιν ἀπλέτοις.

ἀπληκτος, ὁ ἡ, verberibus vel stimulis non egens. Phaedr. 253. D: ἀπληκτος κελεύματι μόνον ... ἡνιοχεῖται.

ἀπληστία, ἡ, cupiditas insatiabilis. Pol. VIII. 562. B: ἡ πλοῦτου ... ἀπληστία. Ib. ἡ τούτου (τοῦ ἀγαθοῦ) ἀπληστία. C. IX. 590. B: ἐνεκα ... τῆς ἐκείνου ἀπληστίας. Ep. VIII. 354. E: ἀπληστία ἐλευθερίας ἀκαίρου τινός. Gorg. 493. B: διὰ τὴν ἀπληστίαν. Legg. VIII. 831. D: διὰ τὴν τοῦ χρυσοῦ ... ἀπληστίαν. al.

ἄπληστος, ὁ ἡ, implebilis, insatiabilis. Legg. VIII. 832. A: ἀπληστος ζήτησις. 773. E: τῆς τῶν γάμων ἰσότητος ἀπληστοῦ χρημάτων οὐσης. IX. 870. A. IV. 714. A: ἀπλήστῳ κακῷ ... ἐννεχομένην. Pol. IX. 578. A: φυγὴν ... τυραννικὴν ... ἀπληστον ... ἀεὶ εἶναι. IV. 442. A: χρημάτων ... ἀπληστοτάτον.

ἀπλήστως, insatiabiliter. Gorg. 493. C: ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως καὶ ἀκολάστως ἔχοντος βίου. Pol. V. 475. C: ἀπλήστως ἔχοντα. X. 604. D. Legg. XI. 918. D: ἀπλήστως ... κερδαίνειν. Ep. VIII. 354. C: ἀπλήστως πεινῶντων ... ἀνδρωπῶν.

ἀπλότης, ἡ, simplicitas. Pol. III. 404. E: ἡ ... ἀπλότης κατὰ τὴν μουσικὴν.

ἀπλούς, ἡ, σύν, simplex. Pol. III. 392. D: ἀπλὴ δειγματοῖς. 394. B. 404. B. Phaedr. 270. D: ἀπλοῦν ἡ πολυειδές ἐστιν cet. Theaet. 146. D: ποικίλα ἀνθ' ἀπλοῦ. Pol. III. 404. B: τῆς ἀπλῆς μουσικῆς. III. 392. D: ἀπλὴ

διηγῆσαι. 410. A. Soph. 268. A: ἀπλοῦν μιμητὴν τινα. Pol. II. 380. D: ἀπλοῦν εἶναι (τὸν θεόν). Legg. IV. 721. A. Phaed. 108. A: ἀπλὴν οἶμον ... εἰς Ἄιδου φέρειν. Polit. 302. D: ἀπλὴν ... δημοκρατίαν. Legg. IX. 864. E. al. Gorg. 502. E: οὐκ ἀπλοῦν ἐτι τοῦτο ἐρωτᾷς. Polit. 294. B. C. Legg. IX. 879. B: τὸ βλάβος ἀπλοῦν ἀποτινέτω. XII. 948. B: ἀπλὰι καὶ ταχέαι δίκαι. Tim. 67. A: οὐκ ἐκ πολλῶν οὐδ' ἀπλῶν εἰδὼν ὄντα (ποικίλματα). Pol. VIII. 547. E: ἅτε οὐκέτι κεκτημένη ἀπλοὺς τε καὶ ἀτενεῖς τοὺς τοιούτους ἄνδρας, ἀλλὰ μικτούς. Legg. IV. 721. E. Pol. IV. 431. C: τὰς ... ἀπλᾶς τε καὶ μετρίας (ἐπιθυμίας καὶ ἡδονάς). Phaedr. 250. C: ἀπλᾶ ... φάσματα μυούμενοι. Polit. 294. C. Critia 116. B. Phaedr. 230. A: ἀπλούστερον ζῶον. Pol. VIII. 547. E: ἐπὶ ... τοὺς θυμοειδεῖς τε καὶ ἀπλουστέρους (si sana est scriptura) ἀποκλίνειν. Hipp. min. 364. E: ἀπλούστατος. Legg. XI. 913. C: κάλλιστον νόμων διαφθερίων καὶ ἀπλούστατον. VII. 788. D: τό γε ἀπλούστατον (*id quod simplicissimum est*). * Ut Latin. *simplex*, dicitur in eo quod simpliciter vel sine ulla exceptione valet, quod in controversia non versatur, quod verum et absolutum est. Prot. 331. B: οὐ πάνυ μοι δοκεῖ ... οὕτως ἀπλοῦν εἶναι ὥστε cet. Phaedr. 244. A: εἰ ... ἦν ἀπλοῦν τὸ μανίαν κακὸν εἶναι cet. Phaed. 62. A: εἰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπλοῦν ἐστί. Theaet. 188. D. Polit. 306. C. Crat. 435. D. Conv. 183. D. 206. A: ἄρ' οὖν ... οὕτως ἀπλοῦν ἐστὶ λέγειν ὅτι cet. Euthyd. 288. E. * *simplex*, h. e. *sincerus*, *germanus*, *verus*. Legg. V. 738. E: ἀπλοὺς δὲ καὶ ἀληθὲς αἰεὶ. Pol. II. 382. E: κομιδῇ ἄρα ὁ θεὸς ἀπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ. Crat. 406. A: ἀπλοῦ. Pol. II. 361. B: ἄνδρα ἀπλοῦν καὶ γενναῖον. 380. D. Crat. 405. C: κατὰ ... τὸ ἀληθὲς τε καὶ τὸ ἀπλοῦν (ταὐτὸν γὰρ ἐστίν).

ἀπλῶς, *simpliciter*. Phil. 50. D: ἀπλῶς λαβεῖν τοῦτο ὅτι cet. Conv. 182. A: ἀπλῶς ... ὥρισταί. B: ἀπλῶς γενομοθέτῃται. D. Pol. II. 381. C: μένει αἰεὶ ἀπλῶς ἐν τῇ αὐτοῦ μορφῇ. IV. 138. E. Legg. X. 909. D. XII. 946. E: ἀπλῶς θνησκέτω. 955. D. al. Parm. 163. C: ἀπλούστατα ... σημαίνει. Legg. XI. 921. B. * *sine ulla exceptione vel discriminē* (vern. *schlechtlich, unbedingt*). Prot. 351. D: οὐκ οἶδα ... ἀπλῶς οὕτως cet. Gorg. 468. C: οὐδὲ χρήματα ἀφαιρεῖσθαι ἀπλῶς οὕτως. Phil. 12. C: ἀκούειν ... οὕτως ἀπλῶς. Parm. 163. C. Conv. 180. C. Pol. I. 331. C. 351. A. III. 386. B: μὴ λοιδορεῖν ἀπλῶς οὕτω τὰ ἐν Ἄιδου. Legg. I. 633. C. al. * *plane*, certo (vern. *bestimmt, entschieden*). Phaedr. 257. B: ἵνα ... μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ ... ἀλλ' ἀπλῶς πρὸς Ἐρώτα ... τὸν βίον ποιῇται. Phaed. 100. D: τοῦτο ... ἀπλῶς καὶ ἀτέχνως ... ἔγω παρ' ἐμαυτῷ ὅτι cet.

ἀπό, *a*, *ex*. Prot. init. ὅτι ἀπὸ κυνῆγεσιον (φαίνει). 309. B: ἀπ' ἐκείνου ἐρχομαι. 351. C: εἰ μὴ τι ἀπ' αὐτῶν

ἀποβήσεται ἄλλο. Phaedr. 228. D: ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου. B: ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ ... ἀρπάσαι. Theaet. 160. A: ἀπὸ γὰρ ἄλλου ἄλλο γεννῆσαι ἄλλοιον γενήσεται. Pol. II. 367. C: τῶν ... ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν. V. 460. E. Legg. III. 698. A: ἡ παντελής καὶ ἀπὸ πασῶν ὁρχῶν ἐλευθερία. VI. 756. E: ἐκλέξαντας ἀφ' ἐκάστων τῶν τιμημάτων. VIII. 837. B. Critia 221. B: τὰ κάλλιστα ἀπὸ τῶν τιμημάτων ἀπολλύντες. al. Cum genit. est i. q. dativus vel simplex genitivus. Prot. 313. C: ἀφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται. Phaedr. 256. E: ἡ ... ἀπὸ τοῦ μὴ ἐρῶντος οἰκιοτης. Gorg. 453. B: τὴν ἀπὸ τῆς ῥητορικῆς πειθῶ. Soph. 248. B. Conv. 215. C: τὴν ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει. Pol. II. 363: τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκίμησεις. VII. 540. B. Critia 120. B. Legg. VII. 795. B: ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ... μάχεσθαι. 796. A: τὰ ... ἀπ' ὁρθῆς πάλης, ἀπ' αὐγένων ... ἐξειλήσεως (v. Animadv. p. 351.). VIII. 832. E: ἡ σώματος οἰότης ... ἡ μὲν ἀπὸ τῶν ποδῶν, ἡ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν cet. *causam vel occasionem indicat, ut sit e, per, propter. Phaed. 83. B: οὐδὲν τοιοῦτον κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν. Theaet. 157. A: πάντα γίγνεσθαι ... ἀπὸ τῆς κινήσεως. Soph. 265. C: γεννᾶν ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης. Crat. 435. A: ἀπὸ τοῦ ἀνομοίου ... φθέγγομαι. Pol. III. 411. B: ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθίζομενον. VIII. 556. E: ἡ ... πόλις ἀπὸ σμικρᾶς προφάσεως ... νοσεῖ. 594. A: οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν ἀξιῶν ἀρχεῖν ... ἀλλ' ἀπ' ἔργων. IX. 575. A. X. 612. D. Legg. XI. 920. D. Ion. 537. E: εἰδέναι ἀπ' ἀμφοτέρων. Ep. IX. 358. B. Hinc ἀφ' ἑαυτοῦ, per se, sponte. Phil. 31. A: μήτε τέλος ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ ἔχοντος. Pol. III. 409. A: ὥστε ... ἀφ' αὐτῆς τεκμαίρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων ἀδικήματα. *e, h. e. secundum vel ut colligi potest. Phaedr. 230. B: Νυμφῶν ... ἱερὸν ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων δοικεν εἶναι. Gorg. 477. D: οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ ... ἀπὸ τούτων γε (v. Annot. p. 222.). Pol. VIII. 550. C: τὴν ἀπὸ τιμημάτων ... πολιτείαν (civilitatem e censu suspensam). 551. C. *locum indicat unde aliquid sumitur vel fit. Conv. 212. E: ἵνα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου ... κεφαλὴν ... ἀναδῇσω. Pol. I. 326. C: ὅτι λαμπρὰς ἐστὶ ... ἀφ' ἵππων. Men. 93. D: ἠκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός. al. *ponitur etiam in tempore. Pol. V. 460. E: τὸ ἀπὸ τούτου. Phaed. 76. C: ἀφ' οὗ γε (ex quo, germ. seidem) ἀνθρώποι γεγόναμεν. Conv. 172. C: ἀφ' οὗ δ' ἐγὼ Σωκράτει συνδιατρίβω. Critia 108. E: ἦν ... ἔτη χίλια ἀφ' οὗ γεγονὸς ἐμηνύθη πόλεμος cet. Legg. III. 676. B. 677. D. al. Plene Conv. 213. C: ἀπ' ἐκείνου ... τοῦ χρόνου ἀφ' οὗ τούτου ἠράσθην. Pol. V. 461. D: ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις ... νυμφίος γένηται. *ponitur in numero a latere in quadratum progrediente. Pol. VIII. 546. C: ἐκατὸν ... ἀριθμῶν ἀπὸ διαμέτρου ῥητῶν πεμπάδος. *a (ut Lat. ab re) est praeter, contra. Phaedr. 278. D: καὶ οὐδὲν γε

ἀπὸ (γ. ἄπο) τρόπον. Theaet. 143. C. Soph. 225. A: οὐκ ἀπὸ τρόπου ... ἐστὶ διαιρεῖν cet. Phil. 34. A: οὐκ ἀπὸ τρόπου φθέγγοι ἄν. Similiter Theaet. 179. C: οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἰρηκεν. 187. E: οὐκ ἀπὸ καιροῦ ... μετελθεῖν. Tim. 25. E: οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ξυνηνέχθης cet. *cum subst. vel adiect. iunctum adverbio potest exprimi. Prot. 323. C: ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου (*sponste*). Theaet. 142. D: οὐκοῦν οὕτω γε ἀπὸ στόματος (*vern. mündlich*).

ἀποβαίνω, *evado*, *exitum habeo*, *evenio*, *contingo*. Legg. VI. 782. E: δι' ὧν ἀρετὴ ... καὶ τουναντίον ἀποβαίνει κακῶς ἀχθεῖσιν. Pol. II. 357. B: οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι. 367. C. III. 399. C: τὰ ἀποβαίνοντα ἀγαπῶντα. Lach. 183. E: τὸ ... σόφισμα ... οἷον ἀπέβη. Ep. II. 312. A. Prot. 318. A: ὃ τι ... αὐτῷ ἀποβήσεται. 351. C. Euth. 3. E. Apol. 39. C. Lys. 206. A: δεδιώς τὸ μέλλον ὅπῃ ἀποβήσεται. Theaet. 178. C: τὸ μέλλον ἀποβήσεσθαι. De virt. 379. C: τὰ ἀποβησόμενα καὶ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι. **exeo* (in aliquid). Pol. IV. 425. C: εἰς ἓν τε τέλος καὶ νευαγικὸν ἀποβαίνειν. Etiam *excurro*. Critia 112. A: πρὸς τὸν Ἡριδανὸν ... ἀποβεβηκυῖα (ἢ ἀκρόπολις). **evado*, h. e. *fo*, *existo*. Conyn. 192. A: μόνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικά ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. Pol. III. 410. D. Legg. XII. 952. B: ἐὰν ἀποβαίνωσι χεῖρους τῶν πολλῶν. Phil. 39. A: τὰναντία τοῖς ἀληθείαν ἀπέβη. Conyn. 181. A. 197. A. Legg. IX. 878. C: ἂν τὸ τραῦμα ἰάσιμον ἀποβῇ.

ἀποβάλλω, *abicio*. Pollt. 308. C: τὰ ... μοχθηρὰ εἰς δόναμιν ἀποβάλλει. Theaet. 151. C: ἐὰν ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω. Soph. 226. D: τὸ ... χεῖρον ἀποβαλλούσης (διακρίσεως). Conyn. 179. A: ὅπλα ἀποβαλὼν. Legg. XII. 944. E. Pol. V. 468. A: ὅπλα ἀποβαλόντα. **reicio*, *repudio*, *reprobo*. Legg. I. 637. E: ἄς ὑμεῖς ἀποβάλλετε. VII. 812. C: ἵνα ... τὰ μὲν ἀποβάλλῃ cet. Pol. V. 475. A: ὥστε μηδένα ἀποβάλλειν τῶν ἀνθούτων ἐν ᾧρα. Legg. VII. 818. A. Men. 79. D: ἀντεβάλλομεν ... τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν. Lys. 222. B: ἀποβαλεῖν τὸν πρόσθεν λόγον. Med. Legg. VII. 802. B: τὸ ... ἀποβάλλεσθαι παντάπασιν (οἱστος. ἐγκρίνειν). Verb. Pol. III. 387. B: τὰ περὶ ταῦτα ὀνόματα ... ἀποβλητέα. **reicio*, *reprobo*. Legg. I. 630. D: τὸν νομοθέτην ἡμῶν ἀποβάλλομεν εἰς τοὺς πόρεθ νομοθέτας. **amitto*, *prio*. Alc. I. 120. B: οὕτω ἀποβεβληότες (τὴν ἀνδραποδωδὴ τρίχα). Crit. 44. E: πᾶσαν τὴν οὐσίαν ἀποβαλεῖν. Pol. VIII. 553. B: τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα.

ἀποβιβάζω, *traicio*. Gorg. 511. E: ἀποβιβάσας εἰς τὸν λιμένα.

ἀποβλάπτω, *laedo*. Legg. VII. 795. D: ὅπως ... μηδὲν τοῖς ἔθεσιν ἀποβλάπτωσι τὰς ψύσεις.

ἀποβλάστημα, τό, *proles*. Conyn. 208. B: εἰ τὸ αὐτοῦ ἀποβλάστημα φύσει πᾶν τιμᾷ.

ἀποβλέπω, *intueor, adspicio, respicio, specto*. Pol. IV. 431. B: ἀποβλέπω. Ib. ἀπόβλεπε ... πρὸς τὴν νέαν ἡμῖν πόλιν. Alc. II. 149. E: εἰ πρὸς τὰ δῶρα ... ἀποβλέπουσιν ἡμῶν οἱ θεοί. Pol. VI. 501. B: ἐκατέρωσ' ἀποβλέποιεν. VII. 532. A: πρὸς αὐτὰ ... τὰ ζῶα ... ἀποβλέπειν. Ep. IV. 320. D. Phaedr. 234. D: πρὸς σὲ ἀποβλέπων. 239. B: πάντ' ἀποβλέπων εἰς τὸν ἔραστήν. Pol. V. 452. D. Phil. 61. D: ἡ ... ἐπὶ τὰ γιγνόμενα ἀποβλέπουσα. Pol. VII. 530. A: εἰς τὰς τῶν ἄστρον φασὲς ἀποβλέποντα. Euthyd. 273. B: ἀποβλέποντε εἰς ἡμᾶς. Phaedr. 237. D: εἰς τοῦτ' ἀποβλέποντες. Pol. V. 472. C. al. Charm. 162. C: εἰς τὸν Κριτίαν ἀπέβλεπεν. Pol. IV. 432. E: εἰς αὐτὸ ... οὐκ ἀπέβλεπον. Lys. 210. D: εἰς τὸν Ἰππίαν ἀπέβλεψα. Pol. VII. 540. A: εἰς αὐτὸ ἀποβλέψαι τὸ πᾶσι φως παρέχον. Phaedr. 115. C: εἰς ἡμᾶς ἀποβλέψας. Legg. VII. 811. B. al. Prot. 354. D: εἰς ἄλλο τι τέλος ἀποβλέψαντες. Polit. 264. A. * *considero, repeto, rationem habeo*. Parm. 130. E: πρὸς ἀνθρώπων ἀποβλέψεις δόξας. Alc. I. 119. E: πρὸς τοὺς ... ἡγεμόνας ἀποβλέπειν. 120. A. Prot. 320. B: εἰς ταῦτα ἀποβλέπων. Pol. V. 477. C: πρὸς ᾧ ἀποβλέπων. IX. 578. B. al. Pol. X. 618. D: πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς φύσιν ἀποβλέποντα. Crat. 390. E. Conv. 182. A: εἰς τούτους ἀποβλέποντες. Pol. V. 742. C. al. Legg. VI. 757. C: πρὸς ταύτην τὴν ἰσότητα ... ἀποβλέποντας. XII. 952. B. Alc. I. 119. D: ἀπέβλεπες ... εἰς τοὺς ὡς ἀληθῶς ἀνταγωνιστάς. Legg. VII. 797. E: εἰ τις ἀποβλέψει πρὸς σώματα. Euthyd. 306. E: ὅταν ... εἰς τίνα ἀποβλέψω τῶν φασκόντων cet. Parm. 135. B: εἰς πάντα ... ἀποβλέψας. Conv. 209. D: εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας. Pol. VI. 487. C. Tim. 55. D. al. Alc. I. 123. E: πρὸς τὰ παρὰ σφίσιν ἀποβλέψασα πάντα τὰ τοιαῦτα. Men. 72. C: εἰς ὃ ἀποβλέψαντα cet. Alc. I. 124. A: πρὸς τὰ παρὰ σφίσιν ὑπάρχοντα ἀποβλέψασαν. Pol. VIII. 545. C: εἰς δημοκρατίαν ἀποβλέψαντες. Epin. 977. E: εἰς τὰς τέχνας ἀποβλέψαισι.

ἀπόβλητος, ὁ ἡ, *repudiandus* s. *spernendus*. Phaedr. 260. A. (Hom.).

ἀποβολεύς, ὁ, *qui abiicit vel abiecit*. Legg. XII. 944. B: ἀποβολεύς ... ὅπλων.

ἀποβολή, ἡ, *abiectio*. Legg. XII. 943. E: τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὀπλῶν ἀποβολῆς. 944. C. A: ὀπλῶν ἀποβολήν. * *amissio, iactura*. Lach. 195. E: ἀποβολή χρημάτων. Phaedr. 246. D: τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς. Gorg. 518. D. Tim. 92: νοῦ καὶ ἀνοίας ἀποβολῆ. Phaedr. 75. E: ἐπιστήμης ἀποβολήν. Phil. 33. E. 52. A: μαθημάτων ... ἀποβολαί. ἀπογέννημα, τό, *factus*. Locr. 97. E: ἀπογεννώματα ... τοιούτων ἐστὶ τὰ σώματα.

ἀπογεύομαι, *degusto*. Pol. I. 354. B: ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ αἵ παραφερομένου ἀπογεύονται ἀρπάζοντες.

Theaet. 157. C: παρατίθημι ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι.

ἀπογίγνομαι, *absum*. Soph. 247. A: παραγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι. Alc. I. 126. A: νόσου ... ἀπογιγνομένης. B. 126. A: τίνος παραγιγνομένου ἢ ἀπογιγνομένου; B. Phaed. 69. B: προσγιγνομένων καὶ ἀπογιγνομένων ... ἡδονῶν *cet.* Crat. 420. A: ἀπογενομένου. **decedo*. Tim. 82. B: προσγιγνόμενον καὶ ἀπογιγνόμενον. Legg. VIII. 850. A: πόσου προσγενομένου καὶ ἀπογενομένου.

ἀπογραφή, ἡ, *descriptio vel perscriptio* (v. c. *bonorum quae in tabulas referuntur*). Legg. V. 745. D: ἀπογραφῆς πάντων γενομένης. IX. 855. B: ἐκ τῶν ἀπογραφῶν. VIII. 850. C: ἐξαλειψάμενος ... τὰς ἀπογραφάς.

ἀπογράφω et ἀπογραφομαι, *perscribo, litteris consigno*. Legg. VI. 754. D: γραμμάτων ὧν (δι' ὧν?) ἂν ἕκαστος ἀπογραφή ... τὸ πλήθος τῆς αὐτῶν οὐσίας. VIII. 845. E: τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος. Critia 113. B: ἐκάστου τὴν διάνοιαν ὀνόματος ... εἰς τὴν ἡμετέραν ἄγων φωνὴν ἀπεγράφετο. Charm. 155. E: ἀπογράφομαι παρὰ σοῦ τὴν ἐπιδήν. Pass. Legg. XI. 914. C: ἂν ... ἀπογεγραμμένον ἢ παρὰ τοῖς ἄρχουσι τὸ κτῆμα κατὰ νόμον. Ib. εἰάν ἐν τοῖς γράμμασιν ἀπογεγραμμένον φαίνεται *cet.*

ἀπογυῖω, *epero*. Crat. 415. A. (Hom.).

ἀποδακρύω, *defleo, deploro*. Phaed. 116. D: ὡς γενναίως με ἀποδακρύει.

ἀποδείκνυμι, *indico, ostendo, declaro*. Pol V. 473. B: τὸ ... μετὰ τούτο ... πειρώμεθα ... ἀποδεικνύναι. Alc. I. 114. B: τί οὐκ ἀπέδειξας; Legg. X. 887. A: εἰ τοῖσιν ἐπιθυμοῦσιν ἀσεβεῖν τὰ μὲν ἀποδείξαιμεν *cet.* Prot. 344. A: πολλὰ ... ἔστι ... ἀποδεῖξαι ὡς εὖ πεποιήται. 354. E. Cratyl. 426. B. Pol. VI. 488. B. Phil. 35. C: ἀποδείξας. **ostendo, demonstro, proba* (cum *coni.* ὅτι vel ὡς, et c. *accus. substant., adiect. vel particip.*). Euthyd. 285. E: εἰ σοι ἀποδείκνυμι. Parm. 129. D: πολλὰ καὶ ἐν ἀποδεικνύναι. Prot. 325. B: ὅτι ... ἀπεδείξαμεν. Theaet. 164. D: τὸν ἰδόντα ... οὐκ εἰδότα ἀπεδείξαμεν. Soph. 258. C. D. Euthyd. 285. E: οὐκ οὐν σὺ γ' ἂν ... ἀποδείξαις. Pol. X. 610. B: πρὶν ἂν τις ἀποδείξῃ ὡς *cet.* Soph. 261. A: τὸ ψεύδος ὃν ἀποδείξωμεν. Pol. V. 472. D: ἵν' ἀποδείξωμεν ὡς δυνατότα ταῦτα γίγνεσθαι. Gorg. 454. A: τὰς ἄλλας ... τέχνας ἀπάσας ἔξομεν ἀποδείξαι πειθοῦς δημιουργοὺς οὐσας. 470. D. 527. B. Prot. 323. C. 361. B. al. Theaet. 164. D: τὸν ἰδόντα ... μεμνημένον ... ἀποδείξαντες. Soph. 258. D. Gorg. 466. E: οὐκοῦν ἀποδείξεις τοὺς ῥήτορας νοῦν ἔχοντας *cet.* Parm. 129. B: εἰ ὁ ἔστιν ἐν ... πολλὰ ἀποδείξει. C. Pass. Prot. 324. C: ἀποδέδωκεταί σοι. Gorg. 479. E. Phaed. 77. A: ἔμοιγε ἱκανῶς ἀποδείκεται. C. D. 77. B: εἰ ... ἔτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ... ἀποδείχθαι. C. 105. E. Pol. V.

454. E. al. Theaet. 195. D: τὸ νῦν ἀποδεδειγμένον. Prot. 359. D: τοῦτό γε ... ἀπεδείχθη ... ὅτι ἀδύνατον. Ib. εἰ τοῦτο ὁρθῶς ἀπεδείχθη. Alc. I. 130. C: ἐτι ... σαφέστερον δεῖ ἀποδείχθῃναι σοι ὅτι cet. Verb. Phaedr. 245. B: ἀποδείκτεον. *constituo. Legg. XII. 946. C: εὐθύνοὺς ἀποδείξει. *facio ut aliquid videatur, exhibeo (veru. darstellen als...). Theaet. 166. A: γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ (γ. δῆτα ἐμὲ) ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. Phaedr. 72. D: πάντ' ἂν λῆρον τὸν Ἐνθυμῖωνα ἀποδείξει. Phaedr. 278. C: τὰ γεγραμμένα φαῦλα ἀποδείξει. Conv. 179. C: ὥστε ἀποδείξει αὐτοὺς ἄλλοτριους ὄντας τῷ εἶναι cet. Ep. VII. 324. D: χρυσὴν (al. χρυσόν) ἀποδείξαντες τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν. IV. 320. D: Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων. *efficio, reddo. Gorg. 516. A: εἰ ... ἀπέδειξε ταῦτα ἅπαντα ποιοῦντας δι' ἀγριότητα. B: ὅς ἂν ... ἀποδείξῃ ἀγριώτερα ἢ παρέλαβε. Alc. I. 118. D: καὶ ἄλλον ... ἀποδείξει ἐπιστάμενον. — Med. declaro. Theaet. 180. D: ἀναφανδὸν ἀποδεικνυμένων. De lege 319. E: τὰ δὲ ἀποδείξόμενος cet. *exhibeo, praesto. Legg. VI. 783. D: ὡς ὅτι καλλίστους ... ἀποδειξομένους παιδας τῇ πόλει. *facio, edo. De lucri cup. 228. B: ὅς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπέδειξατο cet. Alc. I. 119. E: καλὸν τι ἔργον ἀποδείξασθαι. *constituo. De virt. 379. A: τέχνην ἣτις ἐστὶν ἐπὶ ταῖς φύσεσι ... ἀποδεδειγμένη, ὥστε cet. Legg. X. 907. E: πρὸς τὸ περὶ τούτων ἀποδεδειγμένον κρίναι δικαστήριον. VII. 801. D: ἀποδεδειγμένοι εἰσὶν ἡμῖν οὕς εἰλόμεθα νομοθέτας cet. Ib. τοῖς περὶ ταῦτα ἀποδεδειγμένοις κριταῖς. VI. 758. E: ἐπιμελητὰς δεῖ τινὰς ἀποδεδειγμένους εἶναι. *constituo, propono. Legg. VII. 805. D: τίνα ... τῶν νῦν ἀποδεδειγμένων (τάξεων).

ἀποδειλιῶ, ignaunt me exhibeo, labores et molestias destructo. Pol. VII. 535. B: πολὺ ... μᾶλλον ἀποδειλιῶσι ψυχὰς ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν ἢ ἐν γυμνασίοις. Prot. 326. B: ἀποδειλιᾶν διὰ τὴν πονηρίαν τῶν σωματίων. Gorg. 480. C. Ep. VII. 329. B: ἀποδειλιῶν. Pol. VI. 503. E: ὥσπερ οἱ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀποδειλιῶντες. Euthyd. 277. D: μὴ ἡμῖν ἀποδειλιάσει. Euth. 15. C: ὡς ἐγὼ ... ἐκὼν εἶναι οὐκ ἀποδειλιάσω. Pol. VI. 503. E: εἴτε καὶ ἀποδειλιάσει. Verb. Crat. 411. A: οὐκ ἀποδειλιάτεον. Pol. II. 374. E.

ἀπόδειξις, ἡ, expositio, descriptio. Polit. 277. A: ἡ περὶ τὸν πολιτικὸν ἀπόδειξις. Pol. II. 358. B: ἐμοὶ ... οὐπω κατὰ νοῦν ἡ ἀπόδειξις γέγονε περὶ ἐκατέρου. VI. 497. E. X. 580. C. Polit. 269. C: εἰς τὴν τοῦ βασιλέως ἀπόδειξιν πρόψει ῥηθὲν. 273. E. 277. B. al. Pol. V. 504. B: ἀποδείξεις ... προσάψαι. *demonstratio. Phaedr. 245. B: ἡ ... ἀπόδειξις ἐστὶ δεινοῖς ... ἀπιστος. Phaedr. 77. C: εἰ μέλλει τέλος ἡ ἀπόδειξις εἶναι. 92. C: ἀνεὺς ἀποδείξεις. Theaet. 162. E: ἀπόδειξιν ... οὐδ' ἡντινοῦν λέγετε. Soph. 242. B. al. Prot. 354. E: ἐν τούτῳ εἰσι πᾶσαι αἱ ἀποδείξεις.

Phaed. 73. A: ποῖαι τούτων αἱ ἀποδείξεις; Theaet. 206. C. Tim. 40. E: ἄνευ ... ἀναγκαιῶν ἀποδείξεων λέγουσιν. Epin. 983. A: ἀποδείξει ... ἱκαναῖς λαμβάνεται.

ἀποδέχομαι, *accipio, sumo, admitto; audio, concedo, probō*. Phaed. 96. E: οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαντοῦ. Theaet. 207. D. Phil. 54. A: δὴ ἀποδέχομαι σου ταῦτα. Parm. 128. A. al. Theaet. 207. C: εἰ ... ἀποδέχει. Polit. 294. A. al. Prot. 346. D: τὰ μέγα ἀποδέχεται. Phaed. 85. C. 91. E: ἀποδέχεσθε. Prot. 323. C: ὅτι πάντ' ἄνδρα ... ἀποδέγονται ... σύμβουλον *cet.* 319. C. 324. C. al. Phil. 39. B: ἀποδέχον. Pol. IV. 430. C. Phaed. 100. E: ἀποδέχοιο. Tim. 29. C: ἀποδέχοντ' ἄν. Pol. IV. 436. D: ἀποδεχόμεθα. Theaet. 162. E: ἂ ἄν οἱ πολλοὶ ἀποδέχοντο ἀκούοντες, λέγετε ταῦτα. 205. E: τοῦτο (τούτου;) μὴ ἀποδεχώμεθα ὅς ἂν λέγῃ *cet.* Pol. I. 340. C: οὕτως αὐτοῦ ἀποδεχώμεθα. Legg. X. 903. A. Phaed. 92. E: μήτε ἐμαντοῦ μήτε ἄλλον ἀποδέχεσθαι λέγοντος ὡς *cet.* Prot. 339. D. al. Tim. 29. E: ταύτην ... τὴν ἀρχὴν ... παρ' ἀνδρῶν φρονιμῶν ἀποδεχόμενος. Legg. II. 656. B. X. 935. A: πικραν τοῦ θυμοῦ χάριν ἀποδεχόμενος. Polit. 286. E: τὸν οὐκ ἀποδεχόμενον. Pol. VII. 525. D: οὐδ' αὖ μὴ ἀποδεχόμενον εἰάν τις *cet.* Theaet. 155. E: πράξεις ... οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει. Tim. 29. D: τὸν μῦθον ... ἀποδεχομένους. Clit. 409. D: τὰς ... τῶν παιδῶν φιλίας ... οὐκ ἀπεδέχετο εἶναι φιλίας *cet.* Theaet. 205. C: ὅτι ... ἀπεδεχόμεθα ... ὅτι *cet.* Phaed. 92. E: ἐγὼ ... ταύτην (τὴν ὑπόθεσιν) ... ὁρθῶς ἀποδέδεχμαι. Theaet. 203. C: ἂρ' ὁρθῶς ἀποδεδέγμεθα (ν. ἀποδεδείγμεθα); Pol. II. 357. A: τὴν ἀποδόρῃσιν οὐκ ἀπεδέξατο. 368. B: οὐκ ἀπεδέξασθέ μου. Phil. 42. D: ἀπεδέξαμεθα. Prot. 337. C: ἀπεδέξαντο. Legg. I. 644. C: καὶ μοι δι' εἰκότος ἀποδέξασθε. Theaet. 206. A: τὸνναντίον λέγοντος ἂρ' οὐ μᾶλλον ἂν ἀποδέξαιο *cet.* Alc. II. 150. C: ἵνα μὴδ' ... οὐδὲν ἀποδέχεται τῆς θυσίας ταύτης. Legg. II. 654. A: πρῶτον δὴ τοῦτο ἀποδεξώμεθα. Prot. 329. B: ἀποδέξασθαι τὴν ἀπόκρισιν. Conv. 194. D: ἀποδέξασθαι παρ' ἑνὸς ἐκάστου ὁμῶν τὸν λόγον. Pol. VII. 531. E. al. Pol. V. 450. A: ἀποδεξόμενος ὡς τότε ἐρρήθη. I. 336. D: ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέχομαι εἰάν *cet.* 337. B. Phaed. 92. A: οὐ ... ἀποδέξει γε σαυτοῦ λέγοντος ὡς *cet.* Pol. IV. 430. C. Hipp. mai. 290. A: ταύτην ... τὴν ἀπόκρισιν ... οὐκ ἀποδέχεται. Theaet. 162. E: εἰ ἀποδέξασθε ... λόγους. Pol. III. 389. A: ἀποδεξόμεθα. Verb. ἀποδεκτέον, *accipiendum* (Tim. 29. D.) et *audiendum* s. *probandum*. Phaedr. 272. B: οὕτως ἢ ἄλλως πως ἀποδεκτέον λόγων τέχνης; Theaet. 160. C: οὐτ' ἄλλον λέγοντος ἀποδεκτέον. Pol. II. 379. B: οὐκ ἄρα ... ἀποδεκτέον οὔτε Ὀμήρου *cet.* III. 389. A. Legg. II. 668. A: τοῦτον ἀποδεκτέον τὸν λόγον. * *accipio* (vern. *aufnehmen, behandeln*). Euth. 6. A: ὁσχερῶς πως ἀποδέχομαι. Legg. I. 634. C:

μὴ χαλεπῶς, ἀλλὰ πρῶτος ἀποδεχόμεθα ἀλλήλων. **percipio, fruor*. Legg. II. 656. A: τοῖς πρὸς τὰναντία τὰς ἡδονὰς ἀποδεχομένοις. **percipio, audio*. Crat. 430. D: ἀποδέξαι μου ὃ λέγω. Theaet. 208. D: ἱκανὸν οἶμαι σοι ἀποδέξασθαι ὅτι cet. **intelligo, assequor*. Clit. 408. D: πῶς ... ἀποδεχόμεθα τὴν Σωκράτους προτροπὴν ἡμῶν ἐπὶ ἀρετὴν; Pol. VII. 527. C: ὥστε κάλλιον ἀποδέχασθαι. VI. 511. D: ἱκανώτατα ... ἀπεδέξω. Theaet. 161. B: λόγον παρ' ἐτέρου σοφοῦ ... ἀποδέξασθαι μετρίως. Legg. I. 642. D: τὸν παρ' ἐμοῦ λόγον ἀκούσας καὶ ἀποδεξάμενος ... λέγε.

ἀποδέω, *vincio, colligo*. Conv. 190. E: ἐν στόμα ἀπέδει κατὰ μέσσην τὴν γαστέρα. **insuo*. Eryx. 400. A: ἐν δερματίῳ σμικρῶ ἀποδέδεται ὅσον cet.

ἀποδέω, *absum*. Ax. 366. A: τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιτιτῶν. 372. A: τοσοῦτον ἀποδέω τοῦ δεδοικέναι τὸν θάνατον. 369. E: τῆς ... ἀληθείας ἀποδεῖ.

ἀποδημία, ἡ, *migratio, peregrinatio*. Phaed. 67. B: ἢ γε ἀποδημία ἢ νῦν ἐμοὶ προστεταγμένη. Apol. 41. A. Legg. XII. 949. E: περὶ ἀποδημίας ἐαυτῶν ἔξω τῆς χώρας. 950. A. D: περὶ ἀποδημίας εἰς ἄλλας χώρας. Ep. III. 317. A. 319. A. Crit. 52. B: οὔτε ἄλλην ἀποδημίαν ἐποιήσω πώποτα. Legg. V. 742. A: ἐνεκά τε στρατειῶν καὶ ἀποδημιῶν εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. XII. 950. E: τὰς ... κατὰ πόλεμον καὶ στρατείας ἀποδημίας cet. Cum adv. ἐκεῖ iunctum significat id quod migrationem consequitur, h. e. *commorationem*, etiam *sortem* vel *viam*. Phaed. 61. E: περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ (v. Ann. p. 483 sq. et 514).

ἀποδημῶ, *migro, peregrinor, proficiscor, pergo*. Phaedr. 230. C: οὐτ' εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀποδημῶ. Legg. V. 742. B: ἀποδημῶ. Pol. IX. 479. C: ἐὰν τις ἔξω ἀποδημῇ. Phaed. 61. E: μέλλοντα ἐκεῖσε ἀποδημῶ. Polit. 295. C. al. Legg. XII. 954. B: ἀποδημῶν. Men. 80. B. Crit. 53. E: ὥσπερ ἐπὶ δειπνὸν ἀποδημητικῶς εἰς Θετταλίαν. Ep. VII. 330. B: ἀπεδήμησα. Crit. 53. A: ἐξ αὐτῆς (τῆς πόλεως) ἀπεδήμησας. 54. A: ἐὰν ... εἰς Θετταλίαν ἀποδημήσῃ. Pol. IV. 420. A: ἂν ἀποδημήσῃ βούλωνται ἰδίᾳ. IX. 579. B: οὔτε ἀποδημήσῃ ἐξέστιν οὐδαμῶσε. Apol. 40. E: ἀποδημήσῃ ... ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. Polit. 295. C: εἰ ... ἀποδημήσας ἔλθοι πάλιν.

ἀποδιδράσκω, *clam aufugio, et in univers. aufugio*. Euth. 11. C: τὰ ἐν τοῖς λόγοις ἔργα ἀποδιδράσκει. Men. 97. D: ἀποδιδράσκει καὶ δραπέτευει. Phaed. 62. B: οὐδ' ἀποδιδράσκειν. 99. B. Soph. 254. A: ἀποδιδράσκον cet. Pol. V. 458. E. Protag. 317. A: ἀποδιδράσκοντα. Pol. VI. 495. D: ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἐργῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες. Crit. 53. D: ὡς γελοίως ἐκ τοῦ δεσμιωτηρίου ἀποδιδράσκεις. Theaet. 203. D: ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδρακῶς οἰχῆσεται. Prot. 310. C: ὁ ... παῖς με ... ἀπέδρα. Hipp. mai. 295. B: μὴ ... ἀπο-

δρᾶ. Prot. 317. A.: μὴ δύνασθαι ἀποδράναι (ν. ἀποδράναι). Conp. 198. C: ὑπὲρ αἰσχύνης ὀλίγου ἀποδράς φχόμεν. Pol. V. 457. E.: ἐκ γε τοῦ ἐτέρου ἀποδράσεσθαι.

ἀποδίδωμι, *reddo, restituo* (hinc etiam *solvere et absolvo*), *responso* (etiam *respondeo*); *tribuo, do* (praec. id quod convenit vel par est, et id quod debeo); *addo*. Theaet. 186. D: τί ... ἐκείνῳ ἀποδίδως ὄνομα; Polit. 306. A: ποῖον ἡμῖν ὕψωμα ἀποδίδωσιν. Pol. I. 332. A: οὐ τὰ ὀφειλόμενα ἀποδίδωσιν ὅς ἂν cet. IV. 421. C. Tim. 65. B. al. Legg. IV. 707. B: τιμὰς οὐ τῷ καλλίστῳ ... ἀποδιδόασιν. XII. 958. A: τὰ τοῦ ὀφλοντος χρήματα ... ἀποδιδότω. VIII. 848. B. 829. D: ἀποδιδόντων ... γέρας. Pol. III. 387. E: γυναιξὶ ... ἀποδοῖμεν. Soph. 235. E: εἰ ... ἀποδιδούειν τὴν τῶν καλῶν ἀληθινήν συμμετριάν. Pol. V. 451. E: ἂν μὴ τὴν αὐτὴν τροφήν ... ἀποδιδῶς. Gorg. 481. A: μὴ ἀποδιδῶ τοῦτο (τὸ χρυσίον). Crat. 430. E: ἢ ἂν ἐκάστω ... τὸ προσήκον ... ἀποδιδῶ. 389. E. 390. A. Pol. III. 397. B: ἐάν τις ἀποδιδῶ πρέπουσαν ἀρμονίαν ... τῇ λέξει. Legg. V. 739. B: τὴν ... αἴρῃσιν ... ἀποδιδῶμεν. X. 895. E. VII. 809. D: ἵνα ... θεοῖς ... τὰς τιμὰς ἀποδιδῶσι. Polit. 295. A: ἀκριβῶς ἐνὶ ἐκάστω τὸ προσήκον ἀποδιδόναι. Crat. 389. B: ταυτὴν ἀποδιδόναι τὴν φρίσιν εἰς τὸ ἔργον ἑκάστον. Pol. I. 331. C. E. 332. A: τὸ τὰ ὀφειλόμενα ... ἀποδιδόναι. 335. E. 338. B: τούτων μὴδὲ χάριν ἀποδιδόναι. al. Soph. 235. C: χρώματα ἀποδίδους τὰ προσήκοντα ἑκάστοις. Pol. I. 331. C. 332. B. al. Pol. I. 332. C: ἢ τίσιν ... τί ἀποδιδούσα ὀφειλόμενον ... τέχνη λατρικὴ καλεῖται; D. VI. 508. E: ἀποδιδόν. Tim. 67. A. Legg. XI. 914. A: ἀποδιδούσης (τῆς πόλεως) τῷ δεσπότῃ τὴν τιμὴν. Crat. 417. B: νῦν ἀντὶ τοῦ δέλτα ἀποδιδόντι. Critia 107. D. Phaed. 98. A: ἐκάστω ... ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν cet. Legg. IV. 717. C. Tim. 19. C: τὰ προσήκοντα ἀποδιδούσαν τῇ παιδείᾳ cet. Gorg. 519. C: ἄλλην χάριν οὐκ ἀποδιδόντες. Pol. IV. 420. D. al. Legg. II. 659. B: ἀποδιδούσι. VIII. 834. A: ἀρμονίας ἀποδιδόντας. 848. D. Polit. 273. E: καινὰ τὰναντία ἀπεδίδου τοῖς τότε. Pol. II. 374. B: ἐνὶ ἐκάστω ... ἐν ἀπεδίδομεν. Polit. 267. A: καθάπερ εἰ χρόος ἀποδεδωκᾶς μοι τὸν λόγον. Prot. 328. B: ἀποδεδωκεν ὃ ἐγὼ πράττομαι ἀργύριον. Phaedr. 231. B: τὴν ἀξίαν ἀποδεδωκέναι χάριν τοῖς ἐρωμένοις. Polit. 272. E: πάσας ἐκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεδωκυίας. Gorg. 506. A: ἕως αὐτῷ τὴν ... ἀπέδωκε ὅσῃν. Prot. 320. A: ἀπέδωκε τούτῳ. Crat. 427. C: τὸ ... ἄλφα τῷ μεγάλῳ ἀπέδωκε. Pol. V. 478. C: μὴ ὄντι ... ἄγνοϊαν ... ἀπέδομεν. Legg. VII. 813. B. al. Menex. 244. C: ὅταν χάριν ἀπέδοσαν. Pol. VI. 511. E: τῷ τρίτῳ ... πίστιν ἀπόδος. Legg. XII. 964. A: σὺ πάλιν ἀπόδος ἐμοί. Ep. XIII. 363. D. Phaed. 118. A: ἀλλ' ἀπόδοτε. Crat. 430. C: ἄρ' ἂν τις τὴν ... τοῦ ἀνδρός εἰκόνα τῷ ἀνδρὶ ἀποδοίῃ; 432. C. Pol. I. 353. D:

ἔσθ' ὅτω ἄλλω ... αὐτὸ ἀποδοίμεν; Tim. 20. B: πάντ' αὐτῇ τὰ προσήκοντα ἀποδοίτ' ἂν μόνοι τῶν νῦν. Ib. ὅτι τὸν ... λόγον οὐδένας ἂν ... ἰκανώτερον ἀποδοίεν. Pol. I. 332. A: ὅς ἂν τῷ χρυσίον ἀποδῶ. Legg. XI. 921. B. VII. 813. A: πρὸς τοῖς ἐμπροσθεν εἰρημένοις ἀποδῶμεν. 790. C. Euthyd. 278. C: ἵνα μοι ὃ ὑπέσχεοντο ἀποδώσιν. Phaedr. 233. E: ἀποδοῦναι χάριν. 243. C: αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν παλινῳδῖαν. Soph. 267. B. Polit. 265. D. al. Gorg. 471. B: ἀποδοῦς τὴν ἀρχὴν ἐκείνῳ. Pol. V. 472. D: πάντα εἰς τὸ γράμμα ἰκανῶς ἀποδοῦς. III. 415. C: τὴν ... προσήκουσαν τιμὴν ἀποδοῦντες. Theaet. 185. C: πᾶσι ποῖα ἀποδώσεις ὄργανα; Polit. 304. C: τίτι τὸ πειστικόν ... ἀποδώσομεν ἐπιστήμῃ πλήθους cet. Pol. X. 612. E. C: ἀποδώσετε. Gorg. 471. B: ὡς ἀποδώσω τὴν ἀρχήν. Pass. Legg. VII. 795. E: καμπύτης ... ἀποδιδόμενης. Ep. XIII. 362. D: τὰ ἀναλώματα ... ἀποδιδόμενα. Gorg. 506. D: ἥτις (τέχνη) ἐκάστῳ ἀποδέδοται αὐτῶν. Ion. 537. C. Polit. 290. E: τῷ ... βρασιλεῖ ... τὰ σημαντότατα ... ἀποδεδόσθαι. Legg. I. 636. C. VI. 768. A: ἀποδοδομένην. V. 735. A: νόμοι ταῖς ἀρχαῖς ἀποδοθέντες. Tim. 42. E: μόρια ὡς ἀποδοθησόμενα πάλιν. *rendo, h. e. *ratio*, *exratio*. Theaet. 175. D: πάλιν αὐτὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσιν. Phaedr. 237. C: τὸ εἶκος ἀποδιδάσιν. — Med. *trado*, *do* (vern. *hingeben*). Phaed. 98. A: οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας. Hinc est *rendo*. Soph. 234. A: πάννυ σμικροῦ νομίσματος ἀποδίδεται. Legg. V. 728. A. XI. 916. A: ἐάν τις ἀνδράποδον ἀποδῶται cet. B. C. Pol. I. 333. B: ὅταν δὲ ἀργυρίου ... ἀποδόσθαι ἵππον. 345. C. al. Legg. XI. 915. E: ὅς δ' ἂν ἀποδόμενος τιμὴν τοῦ λάβῃ cet. 916. A: τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ ἀποδομένου. Pol. VIII. 552. A: ἀποδόμενον οἰκεῖν ἐν τῇ πόλει. Legg. V. 741. C: τὸν πριάμενον ἢ ἀποδόμενον. Pol. VIII. 568. D: τὰ τῶν ἀποδομένων (Steph. corr. ἀποδιδόμενων, *pass.*). — Verb. Crat. 354. D: τοῖς ... γιγνομένοις ταῦτά ἀποδοτέον ὀνόματα. E. Pol. II. 379. A. V. 452. A: καὶ ταῖς γυναιξίν ... τοῦτω τῷ τέχνῳ ... ἀποδοτέον. Tim. 88. C. al. Pol. V. 456. B: τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτέα ταῖς αὐταῖς φύσεσι; ἀποδιοπόμπησις, ἢ, *lustratio*, *sacrificium piaculare*. Legg. IX. 854. B: ἴδι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις. ἀποδιοπομπούμαι, *amollor*, *avertunco*. Legg. X. 900. B: οἷον ἀποδιοπομπήσασθαι λόγοις αὐτό. Crat. 396. E: αὐριον ... ἀποδιοπομπήσόμεδά τε αὐτήν (τὴν σοφίαν). *ex-*prio*, *lustror*. Legg. IX. 877. E: τοῦτον ... καθήρασθαι καὶ ἀποδιοπομπήσασθαι τὸν οἶκον. ἀποδοκιμάζω, *reprobo*, *reicio*. Theaet. 181. B: παμπάλαιους ... ἄνδρας ἀποδοδοκιμακότες. Legg. VI. 765. C: ἐάν ... τις ἀποδοκιμασθῇ cet. 767. D. ἀπόδοσις, ἢ, *retribuendi actio*, *solutio*. Pol. I. 332. B.: ἢ ἀπόδοσις καὶ ἡ λήψις. Def. 413. E. Ep. XIII. 363. D: τίς

ἀποδόσεως τοῦ ἀργυρίου. * *restitutio*. Phil. 32. A: κατὰ φύ-
σιν ... πάλιν ἀποδοσὶς ... ἡδονή. * *datio*. Legg. VII. 807.
D: εἰς ἀπόδοσιν πόνων καὶ τροφῆς.

ἀποδύρομαι, *lavabo*. Pol. X. 606. A: ἀποδύρα-
σθαι ἱκανῶς.

ἀποδυτήριον, τό, locus in balneo ubi lavaturi vestes
deponebant. Lys. 206. E: τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν γωνίᾳ. Eu-
thyd. 272. E: ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ.

ἀποδύω, *exuo, nudo*. Ion. 535. D: μηθενὸς ἀποδύ-
οντος. Charm. 154. E: τί ... οὐκ ἀπειδύσαμεν αὐτοῦ αὐτὸ
τοῦτο cet. Theaet. 169. B: ἀποδύσας. Charm. 154. D: εἰ
ἐθέλοι ἀποδύναι. Alc. I. 132. A: ἀποδύντα (*nudum*) χρῆ-
θεάσασθαι. Menex. 236. C: ἀποδύντα ὀρχήσασθαι. Med.
vestem pono. Theaet. 169. A: ἀποδύσθαι κελεύονται. Pol. V.
452. D: τὸ ἀποδύεσθαι. * *exuo s. nudo, h. e. detraho*. Pol.
X. 612. A: τὰ τε ἄλλα ἀπεδυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ. — Verb.
Pol. V. 457. A: ἀποδυτέον ... ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξίν.
ἀποειπεῖν, *edicere, pronuntiare*. Hipp. min. 365. A.
(Hom.).

ἀποζωγραφῶ, *depingo*. Tim. 71. C: ὅτ' αὖ (v. ὅταν)
τὰ ἐναντία φάσματα ἀποζωγραφοὶ πρῶτῃτος τις ...
ἐπίπνοια.

ἀπόθεσις, ἡ, *repositio, conservatio*. Ep. XIII. 361. B:
λαχάδων ... ὑστερον ἤλθομεν τῆς ἀποθέσεως. Legg. VIII.
844. D: (δωρεάν) εἰς ἀπόθεσιν γενομένην. 845. B.

ἀπόθετος, ὁ ἡ, *reconditus, h. e. secretus, arcanus*.
Phaedr. 252. B: ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν (v. Annott. p. 457 sq.).

ἀποθνήσκω, *morior*. Conv. 203. E: τοτὲ δὲ ἀπο-
θνήσκει. Phil. 47. B. Gorg. 526. D: ἐπειδὴν ἀποθνήσκω.
526. E: ἀποθνήσκειν. 522. E: αὐτὸ τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς
φοβεῖται. Phaed. 67. E. al. Gorg. 469. B: ὅ γε ἀποθνή-
σκων ἀδίκως. 480. D: ἀποθνήσκοντα (παρέχειν). Pol. X.
610. C: τῶν ἀποθνήσκόντων ... αἱ ψυχαί. Conv. 191. A:
ἀπέθνησκον ὑπὸ λιμοῦ. B: ὁπότε τι ἀποθάνοι. Euth. 4. D.
Men. 91. E: τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν. Gorg. 524. C: ἐπειδὴν
ἀποθάνῃ. Crat. 403. B. al. Conv. 192. E: ἐπειδὴν ἀπο-
θάνῃτε. Gorg. 464. E: λιμῷ ἂν ἀποθανεῖν τὸν ἱατρὸν.
471. C. al. Legg. XII. 958. E: μήτε ζῶν μήτε τις ἀποθα-
νῶν cet. Epin. 992. B: ἱανπερ ἀποθανῶν ἡ. Gorg. 523. E:
ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἐκάστου. 524. C. Pol. X. 613. A:
ζῶντι ἡ καὶ ἀποθανόντι. V. 468. E: τῶν ... ἀποθανόντων. —
Med. fut. Gorg. 481. A: ὅπως μὴ ἀποθανεῖται. Conv. 179.
E: ὡς ἀποθανοῖτο. Phaed. 64. A: μέλλων ἀποθανεῖσθαι.
88. B. Apol. 39. C. Theag. 129. A: ἡνίκ' ἀποθανοῦμενος
ῆσι. Ax. 365. D: ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανοῦμενος.
* *occido* (in bello vel proelio). Menex. 234. C: καλὸν ... τὸ
ἐν πολέμῳ ἀποθνήσκειν. Alc. I. 115. B: οἷον πολλοὶ ἐν
πολέμῳ ... ἀπέθανον. 112. C: τοῖς ... ἀποθανοῦσι. Menex.

234. B. **interficior, necor, pereor*. Ep. I. 309. E: ἰπὸ τινὸς ἀποθνήσκοντα. Euth. 4. C: ὁ γε ἀποθανών. Legg. VIII. 831. A: καὶ τινος ἀποθανόντος οὕτως, ὡς ἀκουσίῳ τοῦ φόνου γενομένου. **capitis condemnor, supplicio afficior*. Pol. X. 610. D: ὥσπερ νῦν ... ἀποθνήσκουσιν οἱ ἄδικοι. Gorg. 522. D: εἰ ἀποθνήσκωμι. Legg. IX. 860. B: δικαίως ἂν ἀποθνήσκῃ. Apol. 32. D: ἴσως ἂν διὰ ταῦτ' ἀπέθανον. Gorg. 521. D: εἰ ἀποθάνοιμι. 486. B: ἀποθάνοις ἂν, εἰ βούλοιο θανάτου σοι τιμᾶσθαι. Apol. 32. C: ἴν' ἀποθάνοι. 28. B: ἀποθανεῖν. Pol. VIII. 553. B: ἡ ἀποθανόντα ἡ ἐκπαιδόντα cet. Apol. 29. C: ἀποθανεῖ ἂν ... ἀλῶς ἐτι τοῦτο πράττων. 35. A: εἰ ἀποθανοῦνται. 42. A: ἐμοὶ ... ἀποθανούμενα. Ep. VII. 330. E. Legg. IX. 874. B: ὡς ἀποθανούμενον. Crit. 51. B. Ep. VII. 324. E. Pol. IV. 426. C: ὡς ἀποθανομένους (v. ἀποθανοῦμενον) ὃς ἂν τοῦτο δοῇ.

ἀποθρύπτω, *penitus confingo*, h. e. *molle et imbecillum aliquid reddo*. Pol. VI. 495. E: τὰς ψυχὰς ... ἀποτεθρυμμένοι διὰ τὰς βαναυσίας.

ἀποικία, ἡ, *migratio, colonia*. Pol. VI. 753. A: πολίτην ... ταύτης τῆς ἀποικίας. Legg. XI. 929. D. III. 702. C: τινὰ ἀποικίαν ποιήσασθαι. V. 736. A. al. Crit. 51. D: εἰς ἀποικίαν ἵνα. Legg. V. 740. E: ἐμπομπὴ ἀποικίων. Polit. 293. D: ἀποικίας ... ἐκπέμποντές ποι. Menex. 245. E: τὰς ἡμετέρας ἀποικίας (έχοντες).

ἀποικίζω, *transfero, colloco*. Pol. VII. 519. C: ἐν μακάρων νήσοις ... ἀπωκίσθαι. Polit. 284. E: πάνθ' ὅποσα εἰς τὸ μέσον ἀπωκίσθη τῶν ἐσχάτων. Med. *emigro*. Euthyd. 302. C: ὅσοι ἐκ τῆςδε τῆς πόλεως ἀπωκισμένοι εἰσὶν.

ἀποικος, ὁ ἡ, *colonus*. Legg. I. 637. B: παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀποίκοις.

ἀποικῶ, *commigro*. Legg. IV. 708. A: ἐκ Γόρτυνος ... τυγχάνει ἀπωκηός. Euthyd. 271. C: ἀπώκησαν ... ἐς Θουρίους. **habito*. Legg. VI. 453. A: μακράν ἀποικουσίην ἐκάτεραι.

ἀποινον, τό, *pretium redemptionis*. Legg. IX. 862. C: τὸ ... ἀποίνοις ἐξίλασθén. Pol. III. 393. E: δεξαμένους ἀποινα.

ἀποκαθαίρω, *expurgo*. Pass. Tim. 72. C: πληροῦμενος (ὁ σπλήν) τῶν ἀποκαθαιρομένων (*quae expurgando amoveantur vel detracta sunt*). Med. *me purgo*, i. q. *amoveo, liberor*. Locr. 104. B: ἀποκαθαράμεναι ψευδῆς δόξας.

ἀποκαθίστημι, *restituo*. Locr. 100. C: ὁκόσαι ... ἀποκαθίσταντι ἐς αὐτὰν (τὰν φύσιν).

ἀποκαλύπτω, *nudo*. Prot. 352. A: ἀποκαλύψας ... τὰ στήθη cet. **denudo, aperio*. Prot. 352. B: τότε τῆς διανοίας ἀποκάλυψον. Gorg. 455. D: σαφῶς ἀποκαλύψαι τὴν τῆς ῥητορικῆς δύναμιν. 460. A: ἀποκαλύψας ... εἰπέ τίς ποθ' ἡ δύναμις ἐστίν.

ἀποκαλῶ, *appello, nomino*. Sis. 391. D: ἀποκαλοῦσιν

μαι. 329. A: ἀποκρίνασθαι. B. Conv. 205. A. al. Phil. 30. E: ἀποκρινάμενος. Gorg. 463. D: ἄρ ... ἂν μάθοις ἀποκρίναμένου; Prot. 338. D: ἐγὼ ... ἀποκρινούμαι. Gorg. 463. C. Pol. V. 476. E. al. Pol. I. 337. C: τούτων τι ἀποκρίνεται; (Phil. 45. D. pro ἀποκρίνεται sine dubio scrib. ἀπόκριναι). Parm. 137. B: τίς ... μοι ἀποκρίνεται; Prot. 331. A: τί ... ἀποκρινόμεθα αὐτῷ cet. B. Pol. I. 337. A: ἀποκρινόλο. B: ἀποκρινόιτο. Gorg. 447. C: πρὸς ἅπαντα ... ἀποκρίναισθαι. Pol. I. 337. C. al. Parm. 137. C: ἐρώτα ὡς ἀποκρινουμένου. Euthyd. 295. B. Pass. Theaet. 187. B: καὶ μοι τοῦτο ἀποκεκρίσθω. Legg. II. 655. B. Men. 75. C: τί ἂν οἶμι σοι ἀποκεκρίσθαι; Euthyd. 299. D: πρὸς τὰ πρότερον ἀποκεκριμένα τῷ Κτησίππῳ. Gorg. 453. D: καλῶς ἂν σοι ἀποκεκριτο. Signif. act. Legg. II. 673. B: ἀποκεκρίσθαι ... ἂν σε φαίην. Gorg. 468. C: οὐπω ἀποκεκριμένος. Hipp. mai. 287. E: τὸ ἐρωτώμενον ... ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Prot. 358. A: ταῦτα ... τοῖς πολλοῖς ἀποκεκριμένοι ἂν ἦμεν. Alc. II. 149. B: ἄλλο ... οὐδὲν ἀποκριδῆναι τὸν προφήτην (v. Lobeck. ad Phryn. p. 108.). — Verb. ἀποκριτέον est reiiciendum (Pol. III. 413. D. 414. A. VI. 503. A.) et respondendum (Alc. I. 114. E. Hipp. mai. 288. D.).

ἀπόκρισις, ἡ, *secretio*. Def. 415. D: πάθαρσις ἀπόκρισις χειρόνων ἀπο βελτιόνων. **responsio*. Prot. 312. D: ἐρωτήσεως ... ἐτι ἡ ἀπόκρισις ἡμῖν δέεται. Soph. 244. C: τίς ... αὐτοῖς ἡ ἀπόκρισις; Parm. 137. B. al. Theaet. 183. A: τὸ ἐπανόρθωμα τῆς ἀποκρίσεως. Phil. 29. C: οὐδ' ἀποκρίσεως ἄξιον. al. Gorg. 465. E: χρῆσθαι τῇ ἀποκρίσει ἦν σοι ἀπεκρινάμην. Prot. 329. B: ἀποδέξασθαι τὴν ἀπόκρισιν. Phil. 20. A: ἱκανὴν ἀπόκρισιν ... διδόναι σοι. 30. D. al. Gorg. 449. B: ἐναι τῶν ἀποκρίσεων. Ep. VII. 343. D: ἐν λόγοις ... ἡ ἀποκρίσει. 344. B. Gorg. 449. D: ἄγαμαί γε τὰς ἀποκρίσεις. Legg. VI. 758. C.

ἀποκρύπτω, *occulto*, *obscuro*. Apol. 22. D: αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Hinc ἀποκρυμμένος, *occultus*. Phaedr. 273. C: ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν. Theaet. 155. E: τὴν ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην. Epim. 985. B: ἀποκρυφθέν. **abscondere* dicitur terram qui eam relinquit vel e conspectu amittit (ita ut illa evanescat). Prot. 338. A: ἀποκρύψαντα γῆν (v. Annot. p. 147.). — Med. celo, *occulto*; *comprimo*. Prot. 327. A: οὐδ' ἀποκρύπτεται. Pol. III. 393. C: εἰ ... μηδαμοῦ ἐσπτόν ἀποκρύπτετο ὁ ποιητής. Gorg. 480. C: μὴ ἀποκρύπτεσθαι. Alc. II. 147. C: ἀποκρύπτεσθαι ... τὴν αὐτοῦ σοφίαν. Legg. VII. 818. E: μὴδὲν ἀποκρυπτόμενος. Phaedr. 261. E: ἄλλων ... ἀποκρυπτόμενον. Gorg. 492. A: ἀποκρυπτόμενοι τὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν. Prot. 348. E: ἄλλων ταύτην τὴν τέχνην ἀποκρυπτομένων. Euth. 11. B: μὴ με ἀποκρύψῃ. 15. E. Apol. 24. A: οὔτε μέγα οὔτε μικρὸν ἀποκρυψάμενος. Ion. 535. C:

οὐ γὰρ σε ἀποκρουσάμενος ἐρῶ. Prot. 342. B: ἀποκρουσάμενοι ἐκείνο. Legg. III. 702. B: οὐ γὰρ ἀποκρυσόμαι σφω τὸ νῦν ἐμοὶ ξυμβαίνειον.

ἀποκτείνω, *interficio, de medio tollo*. Pol. IX. 573. B: ἀποκτείνει. Polit. 298. B: ἀποκτιννύασι. Phaed. 62. C: εἰ τι αὐτὸ ἐαυτὸ ἀποκτιννύοι. Pol. VIII. 565. E: ἀποκτιννύη. VII. 517. A: ἀποκτείνειν. Ib. ἀποκτιννύναι (fort. καὶ ἀποκτείνειαν). Gorg. 456. D. Phaed. 61. E: αὐτὸν ἐαυτὸν ἀποκτιννύναι. 62. C. Polit. 301. D. Pol. II. 360. C. VIII. 566. B. al. Pol. X. 610. D: ἀποκτιννύντος τῇ ἐαυτοῦ φύσει. E: αὐτὴν ... τοὺς ἄλλους ἀποκτιννύσαν. Pol. VI. 488. C: ἀποκτιννύντας. Alc. II. 141. D: ἀπέκτεινε τὸν ἐραστήν. Conv. 190. C: ὅπως ἀποκτείναιεν εἶχον. Legg. IX. 865. B: ἐάν ... ἀποκτείνῃ τις ἕτερος ἕτερον. 866. E: ὅσοι ἂν ... ἀποκτείνωσί τινα. Pol. II. 360. B: ἀποκτείνει. Legg. IX. 866. E. Conv. 179. E: ἀποκτείνας Ἑκτορα. Pol. X. 615. C. Legg. IX. 865. D: τῷ τὸν δοῦλον ἀποκτείναντι. Euth. 4. D. Legg. IX. 868. B: τὸν ἀποκτείναντα. Legg. IX. 865. C: τῶν περὶ τὰ ἄλλα ἀποκτεινάντων. Pol. III. 410. A: τοὺς ... ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτεινούσιν. Theag. 129. B: ἀποκτεινούντες. **morte mulcto vel afficio*. Gorg. 469. A: ὅστις ... ἀποκτιννύσιν ὃν ἂν δόξῃ αὐτῷ. 468. B: οὐκοῦν καὶ ἀποκτιννύμεν, εἰ τιν' ἀποκτιννύμεν cet. Prot. 325. B: ἐκβάλλειν ... ἢ ἀποκτείνειν. Gorg. 457. C: ἐκβάλλειν καὶ ἀποκτιννύναι. Id. 470. B. Phaed. 58. B. Gorg. 469. A: δικαίως ἀποκτιννύς. C: ἀποκτιννύντι. Polit. 293. D: ἀποκτιννύντες τινάς. Apol. 39. D: ἀποκτείνοντες ἀνθρώπους (Fisch. corr. ἀποκτείναντες). Crit. 48. C: τῶν ῥαδίως ἀποκτιννύντων. Apol. 38. C: ὡς Σωκράτῃ ἀπεκτόνατε. 39. C. Ib. ἢ οἷαν (τιμωρίαν) ἐμὲ ἀπεκτόνατε. Ep. VII. 325. C: ἀπέκτειναν. Apol. 31. A: ῥαδίως ἂν ἀποκτείναιτε. 30. C: ὅταν ἐμὲ ἀποκτείνῃτε. E. 35. A. Pol. VIII. 557. A: ἀποκτείνωσι. Gorg. 508. D: ἐάν τε, τὸ ἔσχατον, ἀποκτείνει. Gorg. 468. E. 469. B: τὸν ἀδίκως γε ... ἀποκτείναντα. 511. A: ἀποκτενεῖ. **facio ut aliquis morte dampnetur vel afficiatur*. Gorg. 468. D: εἰ τις ἀποκτείνει τινὰ ... εἴτε τύραννος ὢν εἴτε ῥήτωρ. 466. C: οὐχ ... ἀποκτιννύασι (οἱ ῥήτορες). Ib. ὅτι ἀποκτιννύουσιν (v. ἀποκτιννύουσιν. V. Annot. p. 154.) οἱ ῥήτορες οὓς ἂν βούλονται. Apol. 30. D: ἀποκτείνειε μέντ' ἂν ἴσως.

ἀποκωλύω, *prohibeo, impedio*. Theaet. 151. A: ἀποκάλυει ξυγείναι. Pol. X. 595. B. IX. 589. B: ἄγρια ἀποκάλυων φύσεται. Theaet. 150. C: γενεῶν ... ἀπεκώλυσεν. Unde οὐδὲν ἀποκωλύει, *nō impedī vel impedimento est*. Soph. 245. A. Phil. 33. A. Pol. II. 372. E. Epin. 977. D. **velo*. Legg. VII. 811. B: ἀποκωλύοι. Polit. 299. E: διὰ τὸν ἀποκωλύοντα τοῦτον ζητεῖν νόμον. Epin. 985. D: ἀποκωλύσει μηδέν.

ἀπολαμβάνω, *eximo, eligo*. Hipp. min. 369. B: ἀπολαμβάνων ... τούτου ἔχει cet. Hipp. mai. 301. B: ἀπολαμβάνοντες τὸ καλόν. Epin. 985. E: ἀπολαμβάνόμενον τε χρόνον (ἀπολαμβάνοντά τε τὸν χρόνον?). Part. aor. 2. ita ponitur ut adverbio *singulatim* vel *separatim* (vern. *besonders, einzeln* vel *im Einzelnen*) exprimi possit. Gorg. 495. E: περὶ οὗτου βούλει τοῦ σώματος ἀπολαβὼν σκόπει. Pol. III. 392. E: ἀπολαβὼν μέρος τι ... ἐν τούτῳ (vern. *an einem einzelnen* vel *besondern Theile*) δηλώσαι. IV. 420. C: οὐκ ἀπολαβόντες (non *separatim*) ὀλίγους ... θέντες, ἀλλ' ὅλην. **intercludo, retineo attingo* (ut elabi, se expedire vel iter pergere nequeat). Phaed. 58. C: ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτούς. Menex. 243. C: ἀπειλημμένων ἐν Μυτιλήνῃ τῶν νεῶν. Legg. XII. 964. E: τοὺς ... νέους οἷον ἐν ἄκρᾳ κορυφῇ ἀπειλημμένους. Euthyd. 305. D: ἐν ... τοῖς ἰδίοις λόγοις ὅταν ἀποληφθῶσιν. Tim. 85. A: τὸ ... λευκὸν φλέγμα ... ἀποληφθέν. Gorg. 522. A: ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἀποληφθέντα. Conv. 219. E: ἀποληφθέντες (v. ἀπολεφθέντες) πον. **accipio, nanciscor, assumo*. Legg. XII. 956. D: τὸ πέμπτον μέρος ἀπολαμβάνετω. V. 742. B: πρὸς λόγον ἀπολαμβάνων τὸ ἐπιχώριον (νόμισμα). 744. C: τὰς τιμὰς ... ἀπολαμβάνοντες. VII. 809. D: ἀπολαμβάνουσαι. II. 668. E: ὅποια ... τὴν προσήκουσαν τάξιν ἀπειλήφθῃ. 669. A. Polit. 277. C: τὴν ... ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφῆναι πω. Pol. V. 453. D: δελφινὰ τιν' ... ἡμᾶς ἀπολαβεῖν (sed scrib. cum MSS. ὑπολαβεῖν). Legg. I. 642. A: σαφὲς καὶ ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν. VI. 768. D: ἡ διεξοδος ... πάντα μέρη τα ἑαυτῆς ἀπολαβοῦσα. **recipio, recupero*. Pol. I. 332. B: ὁ τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ αποδιδούς. Tim. 59. A. Legg. VII. 798. E: τὴν ξυνήθειαν τῇ τροφῇ πάλιν ἀπολαβών. **accipio, percipio*, h. e. *audio*. Legg. XII. 964. A: οὐ παρ' ἐμοῦ ἀπειλήφας τῷ λόγῳ. Pol. X. 614. A: ἵνα τελέως ἐκότερος αὐτῶν ἀπειλήφῃ (v. ἀπειλήφως ἧ) τὰ ... ὀφειλόμενα ἀκούσαι.

ἀπόλαυσις, ἧ, *fructus, usus*. Tim. 83. A: διὰ τὸ μηδεμίαν ἐαυτῶν ἀπόλαυσιν ἔχειν. Locr. 104. B: ποτὶ ἀπόλαυσις.

ἀπολαύω, *fruor, utor; fructum capio*. Legg. VI. 781. D: σχολῆς ... ἀπολαύομεν. Pol. IV. 419: οἱ ... μὴδὲν ἀπολαύουσιν ἀγαθὸν τῆς πόλεως. Gorg. 492. B: ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν. Pol. IX. 572. D: ἐκάστων ἀπολαύων. Apol. 31. B: εἰ ... τι ἀπὸ τούτων ἀπέλαυον. Euthyd. 299. A: πόλλ' ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας σοφίας ταύτης ἀπολέλανκεν ὁ πατήρ cet. Pol. I. 330. D: εἰ μέγιστον οἶε ἀγαθὸν ἀπολελάνκειν τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτήσθαι; Phaedr. 255. E: ἀντὶ πολλῶν πόνων σμικρὰ ἀπολαύσαι. Pol. I. 354. B. Charm. 172. B: ἃ ἀπολαυσόμεθα τῆς σωφροσύνης. Phaedr. 234. A: οἵτινες τῆς σῆς ὥρας ἀπολαύσονται. **accipio, in*

partem cenae, particeps fio (unde etiam cum genitivo rei ponitur). Phaedr. 255. D: *οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολαυνκώς*. Conv. 175. D: *ἵνα καὶ τοῦ σοφοῦ ... ἀπολαύσω*. Pol. III. 395. C: *ἵνα μὴ ἐκ τῆς μιμήσεως τοῦ εἶναι ἀπολαύσωσιν*. Etiam in malam partem frequentatur. Legg. X. 910: *ἵνα μὴ ... πᾶσα ... ἡ πόλις ἀπολαύῃ τῶν ἀσεβῶν τρόπον τινὰ δικαίως*. Pol. X. 606. B: *ἀπολαύειν ... ἀπὸ τῶν ἄλλοτριῶν εἰς τὰ οἰκεία*. Crit. 54. A: *ἵνα καὶ τοῦτό σου ἀπολαύσωσιν*.

ἀπολείπω, hinc, relinquo; etiam reliquum facio. Legg. I. 645. E: *πάμπαν ἀπολείπει ταῦτα αὐτόν*. VIII. 843. E: *ἐὰν φουτεύῃ μὴ ἀπολείπῃ τὸ μέτρον* cet. Tim. 90. C: *τούτου μὴδὲν μέρος ἀπολείπειν* (v. ἀπολείπειν). Phaedr. 63. B: *ἡμᾶς ἀπολείπων* cet. 69. D. Phaedr. 245. C: *ἄτε οὐκ ἀπολείπον ἐαυτό*. Prot. 316. C: *ἀπολείποντας τὰς τῶν ἄλλων συνουσίας*. Locr. 98. E: *οὐδὲν κερὸν ἀπολείποντα*. Legg. XII. 956. A: *ἐλέφας ... ἀπολειποτόκος* (fort. *ἄτε λελοιπότος*) *ψυχὴν σώματος* cet. Apol. 20. A: *τὰς ἐκείνων συνουσίας ἀπολιπόντας*. Pass. Legg. IV. 724. A: *τὸ ... ἀπολειπόμενον ἔτι τοῦ τοιαύτου* (*quod relictum s. relictum est, deest*). Tim. 19. A: *ἡ ποθοῦμεν ἔτι τι ... ἀπολειπόμενον*; Locr. 95. B: *ὡς μὴ ποκα μέρος ἀπολειφθῆμεν ἐκτὸς αὐτῶ*. **derehinc, desero, destitui*. Pol. V. 471. D: *ἀπολείπειν ἀλλήλους*. Alc. I. 132. A: *οὐ μὴ σε ἀπολίπω*. Phil. 58. E: *τὰ ὄπλα ... ἀπολιπεῖν*. Conv. 220. E: *τετρωμένον ... ἀπολιπεῖν*. 221. A: *ὅτι οὐκ ἀπολείψω αὐτῶ*. Pass. *destituior, praet. destitutus vel exars sum, careo*. Legg. III. 689. D: *ἥς ... ὁ ἀπολειπόμενος*. Alc. I. 135. B: *ἐξουσίας ἀπολειπομέναις ἀρετῆς*. Riv. 136. B: *τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπολειφθῆναι*. Pol. VIII. 549. B: *διὰ τὸ ἀπολειφθῆναι τοῦ ἀρίστου φύλακος*. Phaedr. 266. D: *ὁ τούτων ἀπολειφθὲν ... λαμβάνεται*. Alc. I. 124. B: *ὣν οὐ εἰ ἀπολειφθῇται, καὶ τοῦ ὀνομαστός γενέσθαι ἀπολειφθῇται*. **praetermitto, omitto*. Pol. VI. 509. C: *συχρά γε ἀπολείπω*. Pol. IV. 420. A: *ταῦτα ... ἀπολείπει*. X. 602. D: *γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει*. VII. 633. A: *ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν* (i. q. *ἐγώ*), *οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείποι*. Legg. V. 746. E: *μὴδὲν ἀπολείπειν τῶν καλλίστων*. XII. 961. C. Phaedr. 69. D: *οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ* (sq. *γενέσθαι*). Pol. X. 603. D: *ὁ τότε ἀπελίπομεν*. Tim. 65. C. Theaet. 157. E: *μὴ ... ἀπολίπωμεν ὅσον ἔλλειπον αὐτοῦ*. Conv. 210. A: *ἐγὼ ... προθυμίας οὐδὲν ἀπολείπω*. Men. 77. A. Pol. VI. 509. C: *ἐκὼν οὐκ ἀπολείπω*. **deficio, absum*. Lach. 199. D: *δοκεῖ οὖν σοι ... ἀπολείπειν ἂν τι ὁ τοιοῦτος ἀρετῆς* cet. Pol. VI. 504. C: *μέτρον ... ἀπολείπον καὶ ὁσιῶν τοῦ ὄντος*. Legg. VIII. 828. B: *ἀπολείπουσαι*. Etiam in eo ponitur quod aliquem deficit. Charm. 174. D: *τὸ εἶ τε τούτων ἕκαστα γίγνεσθαι ... ἀπολειποὺς ἡμῶς εἶναι ταύτης ἀπούσης*. **animo deficio*. Ax. 364. B: *ὡς ἄγω*

νιστῆς δειλὸς ... ἀπολέλοιπας ἐν τοῖς ἄθλοις * *deficio, cesso*. Legg. V. 732. B: ἐπιρροή φρονήσεως ἀπολείπουσός. * *discedo, digredior*. Euthyd. 282. E: ὅθεν ἐγὼ ἀπέλιπον. 288. C. Gorg. 497. C: ὅθεν ... ἀπέλιπες. Phaedr. 78. B: ὅθεν ... ἀπελείπομεν, ἐπανεέλθωμεν. Euthyd. 288. D. Phaedr. 112. C: ὅταν ἐκείθεν ... ἀπολίπη. — Med. *desero aliquem vel seiunctus sum*, c. negat. *adhaerescō, coniunctus sum*. Phaedr. 240. C: οὐδ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ἐκὼν ἀπολείπεται. 252. A. Parm. 144. E: οὔτε ... τὸ ὄν τοῦ ἐνὸς ἀπολείπεται οὔτε τὸ ἐν τοῦ ὄντος. 153. E. Phaedr. 104. A: ὥστε τοῦ περιττοῦ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι. Conyn. 192. D: ὥστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν μὴ ἀπολείπεσθαι ἀλλήλων. Parm. 144. C: οὐκ ἀπολείπομενον οὔτε σμικροτέρου οὔτε μείζονος μέρους. 153. E: οὔτε ἄλλου οὐδενὸς ἀπολειφθὲν ἐν τῇ γενέσει. Charm. 176. B: (ἦν) μὴ ἀπολίπη τούτου μήτε μέγα μήτε σμικρόν. 176. B: ὡς ἀκολουθήσοντος ... καὶ μὴ ἀπολειφθόμενου. * *discedo ab aliqua re, migro*. Legg. V. 747. A: τούτων μὴ ἀπολείπεσθαι τῆς συντάξεως. IV. 716. A: τῶν ἀπολείπομένων τοῦ θείου νόμου. * *non subsequor* (etiam *non assequor*), *remaneo*. Soph. 243. A: εἴτ' ἐπακολουθοῦμεν αὐτοῖς ... εἴτε ἀπολείπομεθα. Crat. 412. A: οὔτε ἀπολείπομένης οὔτε προθεούσης (τῆς ψυχῆς). Hipp. mai. 302. C: ἀπολείπομένη (οὐσία). Theaet. 192. D: νῦν πολὺ πλείον ἀπελείφθην ἢ τότε. Hipp. min. 364. B: ἀπελείφθην σου τῶν λεγομένων. Pol. II. 375. D: ἥς ... προυθέμεθα εἰκόνοιο ἀπελείφθημεν. Phaedr. 227. D: οὐ μὴ σου ἀπολειφθῶ. * *non intersum, absūm*. Ep. V. 321. E: πλείστον ... ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν αὐτάς. Pol. V. 475. D: οὔτε τῶν κατὰ πόλεις (Διονυσίων) ... ἀπολείπομενοι. Tim. 17. A: οὐ γὰρ ἂν ἐκὼν τῆςδε ἀπελείπετο τῆς ξυνοουσίας.

ἀπόλεμος, ὁ ἦ, *imbellis*. Pol. V. 456. A: ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστική. Legg. VII. 815. D: τὸ ... τῆς ἀπολέμου Μούσης.

ἀπολέμωσις c. v. ἔχω, *imbellis sum*. Polit. 307. E: αὐτοὶ ... ἀπολέμωσις ἰσχυόντες.

ἀπολεπτύνω, *attenuo*. Tim. 83. B: ἀπολεπτύνθεντος ... τοῦ πικροῦ.

ἀπολήγω, *desino, desisto ab aliqua re*. Pol. VI. 490. B: οὐδ' ἀπολήγοι τοῦ ἔρωτος. Tim. 80. B: ἀποληγούσης.

ἀπολις, ὁ ἦ, *qui civitatem amisit*. Legg. XI. 928. E: παῖς ἀποκεκρυγμένος οὐκ ἂν ... ἀπολις εἴη. VI. 766. D: πόλις dicitur ἀπολις, quae non est civitas.

ἀπόλλυμι, *perdo, pessumdo, dissolvo*. Prot. 334. B: πάντα ἀπόλλυσιν. Phil. 64. D. al. Pol. IV. 421. A: ὅτι πᾶσαν ... πόλιν ἀπολλύσαι. Euthyd. 285. C: ἀπολλύτω με. Pol. VIII. 567. A: ὅπως ἂν τούτους ... ἀπολλύη. 555. C: ἀπολλύναι τὰ αὐτῶν. X. 609. D. al. Pol. X. 608. E: τὸ ... ἀπολλύνον καὶ διαφθεῖρον πᾶν τὸ κακὸν εἶναι. Critia

121. B: τὰ κάλλιστα ἀπολλύντες. Legg. XII. 942. D: τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας ... γένεσιν καὶ φύσιν. Pol. VIII. 562. B: ἡ ... ἀπληροῖα αὐτὴν ἀπώλλυ. Menex. 244. E. Pol. IV. 425. A: ἃ οἱ πρότερον ἀπώλλυσαν πάντα. Perf. *perire* vel *perisse*, *intercidisse*. Euthyd. 300. D: ἀπόλωλέ τε καὶ ἤττηται. Pol. VIII. 566. A: ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. IX. 579. A. X. 609. E. Euthyd. 283. D. Lys. 221. A: τοῦ κακοῦ ἀπολωλότος. Apol. 31. D: πάσαι ἂν ἀπολώλη (v. ἀπολώλειν). Legg. III. 678. C: πορεῖα ... πάντα σχεδὸν ἀπολώλει. E. — Pol. VIII. 563. E: ἀπώλεσεν αὐτήν. X. 609. A. Theaet. 150. E: τὰ ἐπ' ἐμοῦ μαιευθέντα ... ἀπώλεσαν. Legg. III. 697. D. I. 627. D: ὅστις τοὺς μὲν ἀπολέσειεν αὐτῶν ὅσοι κακοὶ cet. E. Pol. X. 609. B: οὐ γὰρ τό γε ἀγαθὸν μὴ ποτέ τί ἀπολέσῃ. Pol. X. 610. E: ἀπολέσαι ψυχὴν. Euthyd. 285. B: ἀπολέσαντες πονηρὸν ὄντα. Pol. V. 467. B: παῖδας ἀπολέσαντας. X. 609. A. 610. E: σχολῇ τό γε ... κακὸν ψυχὴν ... ἀπολεῖ. **oiolo*, *migro*. Legg. IX. 857. A: τοὺς τῆς πόλεως νόμους βίᾳ ἀπολλύντι. **perdo*, h. e. *amitto*. Phil. 37. A: τό γε δοξάζειν ... οὐδέποτε ἀπόλλυσιν. Pol. VII. 518. E. Phaed. 76. D: ἀπόλλυμεν αὐτάς. Parm. 163. D: οὐτ' ἂν λαμβάνοι οὐτ' ἀπολλύοι ἂν. Parm. 163. D: ἀπολλύναι οὐσίαν. Pol. VI. 494. E. Theaet. 155. C: μηδὲν ... ἀπολλύς τοῦ ὄγκου. Critia 111. D: ἀπολλύσα. Phaed. 75. D: λαβόντα ... ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεῖναι. Ep. III. 316. D. Ion. 535. D: μηδὲν ἀπολωλεκῶς τούτων. Legg. III. 695. B: τὴν ἀρχὴν ἀπώλεσεν ὑπὸ Μήδων. XI. 935. B. Phaed. 75. E: εἰ ... ἀπαλέσαμεν. Legg. XII. 944. A: ὁπόσοι ... ἀπώλεσαν ὅπλα. IV. 706. B: ἀπολέσαι παῖδας. Pol. VIII. 553. B: ἀπολέσας τὰ ὄντα. Phil. 34. B: ἀπολέσασα μνήμην. Tim. 58. E: τὴν ὁμαλότητα ἀπολέσαν. Men. 95. E: ἀπολεῖς ... νόον (Theogn.). Phil. 37. B: οὐδέποτε ἀπολεῖ. Pol. I. 351. E. Phil. 34. D: οὐδὲν γὰρ ἀπολοῦμεν. **abicio*. Legg. IV. 706. C: ὅπλα ... ἀπολλύσαι καὶ φεύγουσι cet. — Med. *perco*; *interco* (etiam *amittor*); *evanesco*, *extinguor*, *intercido*. Ep. I. 310. A: ἀπόλλυμαι (poët.). Parm. 156. B: τὰ πολλὰ εἶναι ἀπόλλυται. 163. D. Conv. 207. E. Pol. X. 608. D: οὐδέποτε ἀπόλλυται (ἡ ψυχὴ). 610. E. Tim. 49. E. Gorg. 519. B: ἀδίκως ὑπ' αὐτῆς ἀπόλλυνται. Conv. 208. A. Parm. 163. E: ἡδὴ ... ἂν γίγνοιτο τε καὶ ἀπολλύοιτο. Phaed. 70. A: μὴ ... ἀπολλύηται. Parm. 156. A: τὸ ... ἀπαλλάντεσθαι τῆς οὐσίας ἄρα οὐκ ἀπόλλυσθαι (int. καλεῖς); 163. D: τὸ ... γίγνεσθαι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι. al. Legg. V. 728. C: ὁ δὲ ἀπολλύμενος. Parm. 156. B: γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον. Crit. 50. B: ὑπὲρ τούτου τοῦ νομοῦ ἀπολλυμένου. Phaedr. 240. A: ἀπολλυμένης (οὐσίας). Pol. X. 611. A. Pol. VII. 527. B: οὐ τοῦ ποτὲ γιγνομένου καὶ ἀπολλυμένου. Conv. 211. A: οὐτε γιγνόμενον οὐτε ἀπολλύμενον. Pol. VI. 508.

D. al. Prot. 322. B: ἀπώλλυντο ... ὑπὸ τῶν θηρίων. Theaet. 164. D: μῦθος ἀνύλετο. Pol. V. 469. D. X. 621. B. Legg. III. 694. B. Apol. 32. A: ἀπολοίμην. Prot. 322. C: μὴ ἀπόλοιτο πᾶν. Polit. 299. E: ὅτι ... αἱ τέχναι παντελὶς ἂν ἀπόλοιονθ' ἡμῖν. Pol. IX. 578. E: μὴ ἀπόλοιτο ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Alc. I. 135. A. Lys. 220. E: εἰάν τὸ κακὸν ἀπόληται. 221. B. De lucrī cup. 226. B: αὐτὸς ἀπολοῖσθαι. Ep. III. 317. D. Phil. 14. A: ὁ λόγος ... ἀπολόμενος οἰχοίτο. Phaedr. 245. D: ἀρχῆς ... ἀπολομένης. Lys. 221. C. Legg. X. 904. A: ἀπολομένον ... θατέρου. IX. 862. B: τὸ ... ἀπολομένον σώζοντα. Legg. I. 628. B: ἀπολομένων ... τῶν ἐτέρων. Lys. 221. C. Phaedr. 91. B: ἡ ... ἄγνοια ... ἀπολείται. Epin. 977. E.

ἀπολόγημα, τό, *excusatio, defensio*. Crat. 436. C: τοῦτο ... οὐδέν ἐστιν ἀπολόγημα.

ἀπολογία, ἡ, *defensio*. Phaedr. 63. D: ἅμα σοι ἡ ἀπολογία ἔσται. Apol. 24. B. 28. A: οὐ πολλῆς ... εἶναι ἀπολογίᾳς. Ep. III. 316. A. Phaedr. 267. A: ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ. 272. E. Phaedr. 69. E. Ep. III. 316. B: διττὰς ... ποιήσασθαι τὰς ἀπολογίας.

ἀπολογίζομαι, *expendo, exploso*. Soph. 261. C: ἵνα ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα (v. ἀπολογησώμεθα) πότερον cet. **adscribo, numero in* — (c. εἰς). Phil. 25. A: ταῦτα ἔμπαντα εἰς τὸ πέρας ἀπολογιζόμενα.

ἀπόλογος, ὁ, *narratio, fabula*. Pol. X. 614. A: Ἀλκίονου γὰρ ἀπόλογον ἔρω.

ἀπολογούμαι, *me defendo, c. accus. ad defensionem aliquid assero*. Phaedr. 69. D: ταῦτ' ... ἐγὼ ... ἀπολογούμαι ὡς cet. Prot. 359. A: ἀπολογεῖσθαι ἡμῖν ... πῶς ὁρθῶς ἔχει cet. Gorg. 521. E: τί ἂν ἀπολογοῖτο ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος cet. 480. B: ἐπὶ τὸ ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῆς ἀδικίας τῆς αὐτοῦ cet. Apol. 24. B. 30. D. 34. B. 35. D: ἀπολογούμενος. 17. C: εἰάν ... ἀκούητέ μου ἀπολογουμένου. 18. C. Pol. VI. 488. A: ἀπολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν. Apol. 18. D. 19. A. Legg. X. 886. E: πότερον ἀπολογησώμεθα. Phaedr. 63. B: ὅτι χρὴ με πρὸς ταῦτα ἀπολογήσασθαι ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ. Ib. πιθανώτερον ἀπολογήσασθαι. Apol. 38. E: ἀπολογησόμενος. Ib. ἀπολογησάμενος. Conv. 174. D: ἄρ' ... ἄγων μέ τι (*malim με τί*) ἀπολογήσει; Pol. IV. 419: τί ... ἀπολογήσει εἰάν cet. 420. B: τί ... ἀπολογησώμεθα. VI. 490. A. X. 607. D: ἀπολογησομένη ἢ ἐν μέλει cet. Pass. Pol. X. 607. B: ταῦτα ... ἀπολελογήσθαι ἡμῖν cet. Verb. ἀπολογητέον. Apol. 18. E. 19. A. Ep. III. 318. E.

ἀπόλουσις, ἡ, *ablutio*. Crat. 405. B: κατὰ ... τὰς ... ἀπολούσεις.

ἀπολούω, *abluo, lauo*. Crat. 405. B: ὁ καθαίρων θεὸς καὶ ὁ ἀπολούων. 406. A: ἀπολούοντος (v. ἀπολούντος).

ἀπόλυσις, ἡ, *abolitio*. Crat. 405. C: κατὰ ... τὰς ... ἀπολύσεις.

ἀπολυτρῶ, *accepto redemptionis pretio dimitto*. Legg. XI. 919. A: ὡς δ' ἐχθρούς ... ἀπολυτρωσῇ τῶν μακροτάτων ... λύτρων.

ἀπολύω, *solvere, absolvo, libero*. Pol. II. 365. A: αἱ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς. Conv. 206. E: διὰ τὸ μεγάλης ὠδίνος ἀπολύειν τὸν ἔχοντα. Phaed. 64. E: ἀπολύων ... τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας. Crat. 405. B. Ep. II. 313. B: πολλῶν ἂν εἴης λόγων ἐμὲ ἀπολελυκώς. Phaed. 67. A: ἔως ἂν ὁ θεὸς αὐτὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς. Ep. I. 309. B: ἀπολύσας αὐτοὺς ... ζημίας. Pass. Phaed. 113. D: τῶν ... ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται. Ax. 367. A: ἐπειδὴν ... ἀπολυθῇ τούτων. Ep. IX. 357. E: τῆς ... ἀσχολίας ἀπολυθῆναι. Phaed. 81. A: αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι (ψυχαί). **manumitto, dimitto*. Pol. III. 390. A: τιμὴν ... λαβόντα νεκροῦ ἀπολύειν. 392. E: ἀπολύσαι τὴν θυγατέρα. **exsolvo, expedio*. Theaet. 184. B: Θεαίτητον ὦν κτεῖ ... ἀπολύσαι. Lach. 183. E. Soph. 261. A: ἀπολύσαντες (*praes. ἐνδῆσωμεν*). **absolvo*. Men. 99. B: θυοῖν ... τὸ ἕτερον ἀπολέλυται. **solvere, i. q. pendo*. Crat. 417. B: ἐὰν τὸ ἀνάλωμα ἀπολύῃ. — Med. *libero*. Menex. 245. A: τοὺς ... Ἕλληνας ... ἀπελύσατο δουλείας. **diluo, repello*. Apol. 37. B: διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Pol. II. 499. E: ἀπολύόμενος τὴν ... διαβολὴν. Phaedr. 267. D: ἀπολύεσθαι διαβολὰς. **defendo, patrocinator*. Legg. I. 637. C: ἀπασι ... μία ἀπόκρισις ἀπολύεσθαι δοκεῖ τοῦ μὴ κακῶς ἔχειν, ἀλλ' ὀρθῶς.

ἀπομανθάνω, *dedisco*. Prot. 342. D: ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσιν ἃ αὐτοὶ διδάσκουσιν. Phaed. 96. C: ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ὥμην εἰδέναι.

ἀπομαντεύομαι, *Vaticinor; divino*. Soph. 205. C: ὡς ... τρίτον ἀπομαντεύεσθαι τι τὸ ὄν. Lys. 216. D: λέγω ... ἀπομαντεύομενος. Pol. V. 505. E: ἀπομαντευομένη τι εἶναι. VII. 516. D: ἀπομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἤξειν.

ἀπομαραίνομαι, *languesco*. Theaet. 177. B: ἡ ὀρητορικὴ ἐκείνη ... ἀπομαραίνεται. **defloresco*. Pol. I. 328. D: ὅσον αἱ ... κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται.

ἀπομαρτύρομαι, *testificor*. Soph. 237. A: Παρμενίδης ... τοῦτο ἀπεμαρτύρατο.

ἀπομάττω, *fringo, exprimo*. Tim. 50. E: ἐν τισι τῶν μαλακῶν σχήματα ἀπομάττειν.

ἀπομερίζω, *separo, distinguo*. Polit. 304. A: ἀπομερίζων cet. 280. B: ὅτι ... πολλῶν ... ἐτέρων συγγενῶν ἀπεμερίσθη. **seligo*. Legg. IX. 855. B: τὸ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον.

ἀπομεστῶ, *impleo*. Phaedr. 255. C: ἡ δ' ἀπομεστωμένου ἔξω ἀπορρέει.

ἀπομηκύνω, *produco* (ut orationem). Soph. 217. D: ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχρόν. Prot. 336. C: ἀπομηκύνων.

ἀπομιμούμαι, *imitor*, *imitando exprimo*. Crat. 424. B: ἀπομιμῆσθαι τὴν οὐσίαν. Critia 107. C. Tim. 88. C: τὸ τοῦ παντός ἀπομιμούμενον εἶδος. Legg. VIII. 846. C: πρὸς τὰ ... νομοθετήματα ἀπομιμούμενοι. Polit. 273. E: ἀπομιμούμενα. Legg. IX. 865. A: μετὰ τινων ὀπλων ἀπομιμούμενων τὴν πολεμικὴν πράξιν. Tim. 44. D: τὸ τοῦ παντός σχῆμα ἀπομιμήσαμενοι. **exprimo*. Crat. 427. A: διὰ τοῦ ἴωτα ἀπομιμῆται. 427. C: ἀπομιμούμενος. 431. D. 427. B: τὸ γλίσχρον ἀπεμιμήσατο cet.

ἀπομισθῶ, *mercede conduco*, *loco*. Pol. V. 475. D: ὥσπερ ... ἀπομεισθώκοτες τὰ ὅτα.

ἀπομνημονεύω, *admoneo*, *in memoriam reduco*. Phaed. 103. A: ἀνδρικῶς ... ἀπεμνημόνευκας. Legg. II. 672. D. Soph. 241. B: ὀρθῶς ἀπεμνημόνευσας. Polit. 293. A. **monero*, *refero*. Theag. 121. D: λόγους τινὰς ἀπομνημονεύοντες. Tim. 20. E: ὡς ἀπεμνημόνευεν ... πρὸς ἡμᾶς ὁ γέρον. Clit. 406. Critia 118. A: τὸ τῆς διακοσμήσεως εἶδος ἀπομνημονεύσαι. Phaedr. 228. A: ταῦτα ... ἀπομνημονεύσειν. Pass. Critia 110. B: ὅσαπερ ... ἀπομνημονεύεται. Tim. 46. A: ἐξεργασίῳ ἀπομνημονεύόμενα φαντάσματα. Polit. 271. A: ἀπεμνημονεύετο ... ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων cet. **recordor*, *memini*. Polit. 268. E: ἀπομνημονεύεις ὃ φασι γενέσθαι τότε. Legg. X. 910: ὅψεις ... ἀπομνημονεύοντας. Lys. 211. A: πειρῶ ... ἀπομνημονεύσαι αὐτά. **memoria teno* s. *comprehendo*. Parm. 126. C: τοὺς λόγους ... ἀπομνημονεύει. Polit. 273. B: τὴν τοῦ δημιουργοῦ ... ἀπομνημονεύων διδασχὴν. Hipp. mai. 285. E: πεντήκοντα ὀνόματα ἀπομνημονεύσω.

ἀπόμνυμι, *iuro*. Legg. XI. 936. E: τοὺς τρεῖς θεοὺς ... ἀπομόσας ἢ μὴν μὴ εἰδέναι cet.

ἀπομονῶ, *secerno*. Tim. 60. D: τῷ ... ἐκ ξυμμίξεως ὕδατος ἀπομονοῦμένῳ πολλοῦ.

ἀπομύττω, *emungo*. Pol. I. 343. A: ὅτι ... οὐκ ἀπομύττει.

ἀποναρκῶ, *torporem affero*, *pass. obtorpesco*. Pol. VI. 503. D: ὥσπερ ἀποναρακωμένα.

ἀπονέμω, *attribuo*, *assigno*; *tribuo*. Legg. VI. 757. C: τὸ πρέπον ἑκατέροις ἀπονέμει. X. 906. D: καθάπερ νηοὶ λύκοι τῶν ἀρπασμάτων σμικρὰ ἀπονέμειν. Ib. ἀν αὐτοῖς τῶν ἀδικημάτων τις ἀπονέμῃ. Theaet. 195. A: ἕκαστα ἀπονέμειν ... ἑκάστοις. Phil. 59. C. al. Legg. V. 745. A: ἀπονέμων. Polit. 310. C: πλείστον τῇ δυσχερείᾳ μέρος ἀπονέμοντες. Tim. 56. A: γῇ ... τοῦτο ἀπονέμοντες. Polit. 281. B: μεγάλα ... σφίσιον αὐταῖς ἀπονέμουσαι. Prot. 341. E: τῷ θεῷ τοῦτο γέρας ἀπένειμι. Tim. 34. A. Critia 114. A.

Phil. 65. B: ποτέρῳ μᾶλλον ... ἕκαστον αὐτῶν ἀπονεμου-
μεν; Med. Epin. 991. B: τοῖς ἀνθρώποις ξύμφυτον χρεῖαν
... ἀπενείματο. **eximo*. Legg. VIII. 648. A: πάντων τῶν
ἀναγκαίων ἀπονεμηθὲν τρίτον μέρος. **eximo*, *tollo*. Legg.
VI. 771. C: δοῖν ἔστιαι ἀπονεμηθεῖσαι. **divido*, *separo*.
Polit. 276. D: αὐθις ... τὴν ἀπονεμηθεῖσαν ἐπιμελητικὴν
διχα τέμνειν. 280. D: γομφωτικῆς ἀπονεμηθεῖσαι μῦρια
τεχνῆς. **adscribo*, *numero in* —. Polit. 307. B: ἐπὶ τὰναν-
τία πάλιν ἀπονέμοντες τοῖς ὀνόμασιν. — Med. *mihi sumo*,
ad me vindico, et in univ. *sumo*, *eligo*. Soph. 267. A: μμη-
τικὸν ... τοῦτο ... ἀπονειμώμεθα. Legg. V. 739. B: ἀπο-
νεύμασθαι τὸ φίλον αὐτῷ τῆς αὐτοῦ πατρίδος. Pol. IX.
574. A: ἀπονειμάμενος τῶν πατρῶων.

ἀπονεύω, *me inclino*. Theaet. 165. A: ἡμεῖς ... ἐκ
τῶν ψιλῶν λόγων πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν.

ἀπονίζω, *abluo*, *lavo*. Conv. 175. A: εἴ ... ἀπονίζειν
τὸν παῖδα.

ἀπονίπτω, *abluo*. Conv. 223. D: ἀπονιψόμενον.

ἀπονος, ὁ ἢ, *labore carens*, *molestiam non exhibens*. Ax.
370. D: ἀπονα πάντα. Tim. 81. E: ἀπονείματος τῶν θα-
νάτων. **a labore abhorrens*, *laboribus non adsuetus*. Pol. VII.
335. D: ἀπονον (praec. φιλόπονον). VIII. 556. B: ἀπόνους
καὶ πρὸς τὰ τοῦ σώματος καὶ πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς.

ἀποξενοῦμαι, *peregrinor*, *migro*. Legg. IV. 708. B:
ἐτέρωσε ἀποξενούσθαι. IX. 866. A: ἀποξενούμενος.

ἀποξηραίνω, *exsicco*, *aresfacio*. Tim. 65. D: ξυνάγει
τὰ φλέβια καὶ ἀποξηραίνει.

ἀποπαπταίνω, *circumspicio*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

ἀποπαύω, *desinere facio*, *sedo*. Theaet. 151. A: τὴν
ᾧδῃνα ἐγείρειν τε καὶ ἀποπαύειν. Med. *finem facio*, *desino*.
Phaedr. 241. D: τί ἀποπαύει; Tim. 80. A: τὰς ... κινήσεις
ἀποπανομένας. Prot. 328. D: Πρωταγόρας ... ἀπεπαύσατο
τοῦ λόγου.

ἀποπειρώμαι, *experior*, *tento*, *exploro*. Theaet. 157.
C: ἐμοῦ ἀποπειρᾶ. Prot. 341. D: σοῦ ... ἀποπειρᾶσθαι.
Pol. II. 360. A. Prot. 311. B: ἀποπειρώμενος ... τῆς ῥώμης.
349. C. Phaed. 60. E: ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί
λέγοι. Theaet. 154. D: ἀλλήλων ἀποπειρώμενοι. Crat. 396.
C: ὥς ἀπεπειράθη τῆς σοφίας ταυτεῖσι τί ποιήσῃ. Theag.
131: ἀποπειραθῆναι τοῦ δαιμονίου τούτου.

ἀποπέμπω, *amando*, *dimitto*, *ablego*. Menex. 249. A:
ἀποπέμπει. Pol. III. 398. A: ἀποπέμποιμεν ... ἂν εἰς ἄλ-
λην πόλιν. Legg. VIII. 845. B: τὸν ... ἐλεύθερον ἀποπέμ-
πειν νουθετήσαντα cet. Conv. 217. A: ἀποπέμπων τὸν
ἀκόλουθον. Phaed. 117. D: τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα. Ep.
VII. 350. B: ἀπέπεμψεν ἐφόδια δούς. Conv. 179. C: ἀτελῆ
ἀπέπεμψαν ἐξ Αἰδου. Men. 91. A: πολίτας καὶ ξένους
ὑποδείξασθαι τε καὶ ἀποπέμψαι. Legg. V. 735. B: τὰ μὲν

ἀποπέμψει πρὸς ἄλλας τινὰς ἀγέλας. Med. Pol. IV. 423. C: εἰς τοὺς ἄλλους αὐτὸν ἀποπέμπεσθαι. Ep. II. 312. A: ἐμεῖ ... ἀποπέμψασθαι ἐθέλειν. Pass. Ep. I. 309. B: ἀπε-
πέμφθην ἀτιμότερον ἢ πτωχὸν ... προσήκει. *māto. Ep.
XIII. 361. A: ἀποπέμπειν σοι. Tim. 81. B: πρὸς ἑαστον
εἶδος ... ἀποπέμπον (ἀποπέμποντα?). Gorg. 525. A: ταύ-
την ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουράς. 526. B. Conv. 179. E:
εἰς μακάρων νήσους ἀπέπεμψαν. 180. B: ἀποπέμψαντες.
Ep. III. 318. A: τὰ ... ἡμισέα ἀποπέμπειν εἰς Κόρινθον.
Pass. Ep. III. 318. B: τὰ χοήματα ἀποπέμπεσθαι. *remitto.
Ep. II. 314. E: ἀπόπεμψον. *emitto. Tim. 33. C: τὴν ...
πρότερον ἐξικμασμένην (τροφήν) ἀποπέμψοι πάλιν.

ἀποπηδῶ, *desilio, resilio*. Pol. X. 613. B: ὅξως ἀπο-
πηδῶσι. Legg. IV. 706. C: πυκνὰ ἀποπηδώντας. Theaet.
164. C: ἀποπηδήσαντες ἀπὸ τοῦ λόγου. *avolo. Legg. IV.
720. C: οἴγεται ἀποπηδήσας πρὸς ἄλλον cet.

ἀποπίμπλημι, *impleo*. Crat. 413. B: βουλόμενοι
ἀποπιμπλάναι με. *expleo, satio, satisfacio. Gorg. 492. A. et
503. C: τὰς ἐπιθυμίας ἀποπιμπλάναι. 505. A. Pol. IX.
571. C: ἀποπιμπλάναι τὰ αὐτοῦ ἥθη. VIII. 554. A: τὰς
ἀναγκαίους ἐπιθυμίας μόνον ... ἀποπιμπλάς. B. IX. 579.
E. Legg. IV. 717. D: θυμουμένοις ... καὶ ἀποπιμπλάσι
τὸν θυμόν. Pass. Pol. X. 606. A: ἀποπλησθῆναι.

ἀποπίπτω, *decido*. Pol. III. 387. A. (Hom.).

ἀποπλάνησις, ἡ, *digressio*. Polit. 263. C: τὸ ... τῆς
ἀποπλανήσεως.

ἀποπλανῶμαι, *aberro, abripior*. Ax. 369. D: ὁ νοῦς
ἀποπλανώμενος.

ἀποπλέω, *pareo solvo, discedo*. Ep. VII. 348. D: εἰς
Πελοπόννησον ἀποπλεῖν. VII. 338. C: ἀπέπλεον. XIII. 363.
C: ὅθ' ἡμεῖς ἀπεπλέομεν. Hipp. min. 371. B: ἀποπλευσεῖ-
σθαι. bis. Id. D. 370. D: ὡς ἀποπλευσόμενος.

ἀποπληρῶ, *expleo, satis facio* (c. accus. rei est *alicui*
aliquid praehere vel praestare quo ei satis facias). Pol. IV. 426.
C: ἀποπληροῦν. Legg. XI. 932. B: ἔάν τις ... ἀποπληρῶν
ἢ τὰς βουλήσεις. VI. 782. E: τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας
... ἀποπληροῦντα cet. Prot. 329. C: τοῦτό μοι ... ἀπο-
πλήρωσον. Pol. I. 352. B. Charm. 169. C: καὶ μετὰ τὰς ἂν
ἀποπληρώσεις ὡς ὀρθῶς λέγεις cet. Polit. 286. A: τὴν τοῦ
πυνθανομένου ψυχὴν ... ἀποπληρῶσαι. Pass. Phil. 45. B:
ἀποπληρουμένων (int. αὐτῶν; refertur enim ad vv. πᾶνθ'
ὅποια διὰ τοῦ σώματος εἰδῶσαι πάσχειν).

ἀποπληρωτής, ὁ, *is qui aliquid perficit vel exsequitur*.
Pol. X. 620. E: ἀποπληρωτὴν τῶν αἰρεθέντων.

ἀποπλύνω, *abluo*. Tim. 65. D: τὰ ... ἀποπλύνοντα.

ἀποπνίγω, *strangulo, suffoco*. Gorg. 471. C: ἀπο-
πνίξας. 512. A: εἰ ... τις μὴ ἀπεπνίγη.

ἀποπολεμῶ, *rugno ex* — (v. c. equo). Phaedr. 260. B: ἀποπολεμείν.

ἀποπροσβεύω, *acta in legatione refero, renuntio*. Legg. XII. 941. A: παρὰ τῶν πολεμίων ... μὴ τὰ παρ' ἐκείνων ὁρθῶς ἀποπροσβέυσας.

ἀπόπροσθεν, *procul*. Epin. 987. A: νεφῶν καὶ ὑδάτων ἀπόπροσθεν ... κατωκισμένους.

ἀποπτάσθαι, *avolare*. Conv. 183. E: οἴχεται ἀποπτάμενος. **evanesco*. Pol. V. 469. D: ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ.

ἀποπτος, ὃ ἡ, *excelsus*; unde τὸ ἀποπτον *specula et ex ἀπόπτου procul* (h. e. ita ut non propius accedas ipseque experiri). Ax. 369. A: ὡς ἐξ ἀπόπτου θεώμενος.

ἀπόρημα, τό, *dubitatio, quaestio*. Phil. 36. E: περὶ τὰ αὐτὰ ἃ νῦν δὴ προϋθέμεθα ἀπορήματα.

ἀπορθῶ, *airisō*. Legg. VI. 757. E: ἀπορθοῦν ... τὸν κλῆρον πρὸς τὸ δικαιοτάτον.

ἀπορία, ἡ, *inopia, penuria*. Legg. VIII. 830. B: εἴ ... τις ἤμιν ... συνέβαινεν ἀπορία. XI. 925. A. B. III. 680. D: ὑπὸ ἀπορίας τῆς ἐν ταῖς φθοραῖς. al. Pol. III. 405. B: ἀπορία οἰκείων. VI. 496. B. al. Conv. 203. B: διὰ τὴν αὐτῆς ἀπορίαν. Legg. III. 679. B. al. **consilii inopia, dubitatio, haesitatio*. Prot. 324. D: ἀπορία ... ἣν ἀπορεῖς. E. Crat. 415. C. Epin. 974. C: ἡ περὶ σοφίαν ἀπορία καὶ ζήτησις. al. Theaet. 151. A: ἀπορίας ἐμπίπλυνται. 168. A. al. Prot. 321. C: ἀπορία ἐχόμενος. Gorg. 522. A: ἐν πάσῃ ἀπορία ... ἔχεσθαι. Phaed. 108. C. al. Theaet. 174. C: εἰς φρέατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐμπίπτων. 200. A. Soph. 238. D. E. al. Ep. II. 313. D: ἄλλαι σε ἀπορίαι λήψονται. Soph. 238. A: τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη. Polit. 273. D: ἐν ἀπορίαις ὄντα. 274. C. Phil. 46. E: ἀπορίαις (*propter consilii inopiam*). Soph. 241. B: τὰς ... ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας. 245. D: ἀπεράντους ἀπορίας. **difficultas*. Legg. VII. 788. C: ὥστε ἀπορία ... περὶ αὐτὰ νομοθετεῖν. III. 678. D: ἀπορία ... τοῦ ἀνακαταίρεσθαι τὰ τοιαῦτα. Men. 72. A: Tim. 22. D: ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας σώξει λυόμενος. Lys. 216. C: ἰλιγγίῳ ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας. Soph. 249. D: τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως. Legg. III. 699. B: πᾶσαν ἀπορίαν ἑώρων σωτηρίας (*nullam salutis spem*). VIII. 837. A. Theaet. 168. C: ἃ ... ἀπορίας ἀλλήλοις παινοδαπὰς παρέχουσι. **angustia, sollicitudo, desperatio*. Legg. IV. 709. A: πενίας χαλεπὴ ἀπορία. Pol. VIII. 556. D: ἀσθματός τε καὶ ἀπορίας μεσότην. Phil. 51. A: περὶ τε σώματος καὶ ψυχῆς ἀπορίας. Pol. V. 465. C. Tim. 91. C: εἰς ἀπορίας τὰς ἐσχάτας (v. ἀπορίας τε ἄλλας) ἐμβάλλει. *ἀπορία (*oppos. τῷ πόρῳ s. πορίζεσθαι*) dicitur etiam comparandi intermissio. Men. 78. E: οὐκ ἀρετὴ καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπορία; Ib. ἡ ἀπορία ἀρετὴ ἂν εἴη.

ἄπορος, ὁ ἢ, *inivus*, h. e. *innavigabilis*. Tim. 25. D: ἄπορον ... γέγονε τοῦκ' ἐπ' ἐλάγος. Critia 108. B: ἄπορον πηλόν. **inops*, *egens*. Conv. 204. B: μητρός (ἐστίν) ... ἀπόρου. Pol. VIII. 552. A: πέννητα καὶ ἄπορον κεκλημένον. Phaedr. 233. D: τοὺς ἀπορωτάτους εὖ ποιεῖν. **tenuis*, *parcus* (germ. *dürftig*). Legg. VI. 762. E: διαίτης ... τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπόρου. **consilii inops*, *dubius*. Phil. 16. B: ἄπορον κατέστησεν. Lach. 194. C: τὰ ... ἡμέτερα ὀργᾶς ὡς ἄπορα. **difficilis* (in re quae fieri fere nequit.) Theaet. 196. C: ἄπορον αἵρεσιν προτίθης. Legg. III. 699. B: λεπτήν μὲν καὶ ἄπορον (σωτηρίαν). Soph. 236. D: εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφηνεν. 237. C: χαλεπὸν ... καὶ σκεδὸν εἰπεῖν ... ἄπορον. Demod. 381. A: ἐκεῖνο ἄπορον. **qui facultatem non habet* (rei alicuius faciendae, dicendi al.), *qui non potest* (sq. inf.). Legg. II. 662. E: ἄπορος ... τοῦ ἐνμιφωνοῦντως ἑαυτῷ λέγειν. Lys. 223. B: ἄποροι εἶναι προστρέφουσι (non eiusmodi esse quibuscum agi posset). **qui non facile comparatur vel conciliatur*, h. e. *difficilis paratu*, *insolitus*. Pol. V. 453. D: ἢ τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν. II. 378. A: μέγα καὶ ἄπορον θυμῷ. **difficilis explicatu*, *expeditu*, Latin. *inexplicabilis*. Polit. 284. B: ἄπορος ἡμῖν ἢ μετὰ τοῦτο ἐστὶ ζήτησις τῆς βασιλικῆς ἐπιστήμης. Theaet. 158. C: ἄπορόν γε ὅτε χρὴ ἐπιδείξει τεκμηρίω. Soph. 239. C: εἰς ἄπορον τόπον καταδίδουκεν. Euthyd. 302. B: ἄπορόν τινα στροφὴν ἐφευγον. **inexrughabilis* (germ. *unwiderstehlich*). Legg. IX. 873. C: μηδὲ ἀσχύνῃς τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχόν. III. 698. B: φόβον ἀπορον ἐμβαλόν. Apol. 18. D: οὗτοι πάντες ἀπορωματοὶ εἰσιν. — Ἐξ ἀπόρων, *ex insperatu*. Legg. III. 699. B.

ἀπορῶρα θυμῷ, *per segnitiam negligo vel omitto aliquid*. Pol. V. 449. C: ἀπορῶρα θυμῷ ἡμῖν δοκεῖς.

ἀπορῶρω, *effluo*, *decido*. Phaedr. 246. D: δι' ἣν ψυχῆς ἀπορῶρει (τὰ πτερά). 255. C. Critia 111. B: τὸ τῆς γῆς ... ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορῶρον. Locr. 102. B: τὰς ἀπορῶρίσας (τροφάς). Tim. 43. B: ἀπορῶροντος κύματος. Legg. V. 732. B. Tim. 67. C: φλόγα τῶν σωματίων ἐκάστων ἀπορῶρουν. Critia 113. E: ψυχρὸν (ὑδωρ) ... ἐκ κρήνης ἀπορῶρον. 117. B. **dilabor*, *disiungor*. Legg. VI. 776. A: ἀπορῶρεῖν ἀλλήλων ποιεῖ.

ἀπορῶρηθῆναι, *abdicare*. Legg. XI. 929. A: ὑπὸ ... τοῦ γένους ἀπορῶρηθῆναι παντός.

ἀπόρῶρημα, τό, *interdictum*. Polit. 296. A: τοῦτο τὸ ἀπόρῶρημα οὐδὲν ἴστων ἂν ... γελοῖον φαίνεται.

ἀπόρῶρησις, ἡ, *interdictum*. Soph. 258. C: μακροτέρας τῆς ἀπορῶρησεως. **recusatio*. Pol. II. 357. A: τὴν ἀπορῶρησιν οὐκ ἀπεδέξατο.

ἀπόρῶρητος, ὁ ἢ, *interdictus*. Legg. XI. 932. C: ἀπόρῶρητον μηδὲν ποιούμενοι. **nefas dictu*, *celandum*. Legg. XII.

961. B: ἀπορρήττον εἶναι τὴν ... κρίσιν ... μάλιστα αὐτῷ τῷ ἀποκριθέντι. **id quod dici vel praescribi nequit*. Legg. XII. 968. E: ἀπορρήτα ... λεχθέντα οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιτο. **nefandus*. Legg. IX. 854. E: τῶν μεγάλων ... καὶ ἀπορρήτων ἀδικίων. **arcanus, secretus, obscurus*. Pol. V. 460. C: ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύπτουσιν. Unde ἐν ἀπορρήτῳ vel ἀπορρήτοις est *arcano*. Theaet. 152. C: τοῖς ... μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε. Phaed. 62. B: ὁ ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος (*oratio arcana* v. *tecia*, quam vocitamus *symbolicam*. V. Annot. p. 518 sq.). Crat. 413. A: ταῦτα ... πάντα διαπέπυσμαι ἐν ἀπορρήτοις. Etiam δι' ἀπορρήτων. Pol. II. 378. B.

ἀπορρή, ἡ, *effluvit*. Men. 76. D: ἔστι ... χρόα ἀπορροή σχημάτων. Locr. 102. B: ἀπορροᾶς καὶ ἐπιρροᾶς. Phaedr. 251. B: τοῦ κάλλους τὴν ἀπορροήν. Men. 76. C: δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται. Ib. τῶν ἀπορροῶν. 76. C: ἀπορροᾶς τινὰς τῶν ὄντων.

ἀπορρόντος, ὁ ἡ, unde *aliquid effluit*. Tim. 43. A: εἰς ἐπιρρόντον σῶμα καὶ ἀπορρόντον.

ἀπορῶ, *inops sum, indigeo, careo*. Conv. 203. E: οὔτε ἀπορεῖ ... οὔτε πλοντεῖ. Pol. VIII. 557. D: οὐκ ἂν ἀποροῖ παραδειγμάτων. Legg. XII. 909. E: ὅπῃ τις ἂν ἀπορῇ. VII. 811. C: τοῦ μὴ ... παραδείγματος ἀπορεῖν. X. 909. E: τοῖς ... ἀποροῦσιν. Critia 109. E: πρὸς οἷς ἡπόρουν τὸν νοῦν ἔχοντες. Legg. VIII. 830. C: πάντων τῶν ... ἐμψύχων καὶ τῶν ἀψύχων ἀπορήσαντες ποτα. Med. Legg. XI. 925. B: ἀπορουμένην. V. 736. D: τοῖς ἀπορουμένοις. **non habeo quid faciam, dicam al., h. e. nescio, dubito, haesito*. Prot. 348. C: ἂν αὐτὸς ἀπορῶ. Phaed. 85. C. Theaet. 145. D. E. al. Crat. 409. C: τὸ πῦρ ἀπορῶ. Phil. 28. B. al. Sq. μὴ est *haud scio an, oreeor ne*. Alc. II. 142. D: ἐγὼ ... ἀπορῶ μὴ ὡς ἀληθῶς μάτην θεοὺς ἄνθρωποι αἰτιῶνται cet. Prot. 324. D. 326. E: ἀπορεῖς εἰ cet. Euthyd. 301. B: ἄρα τοῦτο ... ἀπορεῖς; Parm. 130. C. al. Phaedr. 255. D: ἀποραῖ. Legg. VIII. 837. B. al. Phaed. 84. C: εἴ ... τι περὶ τούτων ἀπορεῖτον. Theaet. 190. E: ἀποροῦμεν. Euthyd. 293. B: περὶ ἣν πάλαι ἀπορεῖτε. Polit. 262. E: ἡνίκα ἀποροῖ γένος ... εὐρίσκειν. Crat. 409. E. Tim. 44. D. al. Soph. 264. C: ἀποροῖμεν. 247. D. Crat. 409. D: ἂν ἀπορῶ. Legg. XI. 929. D: ἀπορῇ. Gorg. 524. A: ἐὰν ἀπορήτον ... τῷ ἑτέρῳ. Legg. V. 740. E: ἀπορῶμεν. Crat. 425. D: ἐπειδὴν τι ἀπορῶσιν. Gorg. 462. B: ἀπορεῖν περὶ τῆς ῥητορικῆς. 522. A: ἀπορεῖν ποιῇ. B. Theaet. 149. A. Parm. 135. A. al. Phaedr. 256. A: ἀπορῶν. Theaet. 174. C. al. Phaedr. 251. E: ἀποροῦσα. Alc. I. 110. B: οὐχ ὡς ἀποροῦντος περὶ τῶν δικαίων cet. Charm. 169. C. Ib. ἰδὼν με ἀποροῦντα. Lach. 194. C: ἀποροῦσι. Conv. 192. D: ἀποροῦντας. 219. E: ἡπόρουν. Apol. 21. B. al. Prot. 321. C: ἡπόρει ὅτι χρῆ-

σαιτο. Phaed. 95. A. al. Soph. 244. A: ἐπειδὴ ... ἡμεῖς ἠπορήκαμεν. Legg. VII. 810. C: ἠπορηκώς. Sis. 391. B: ἀπορησίας ἂν διαγνῶναι. Theaet. 191. A: ἐὰν ... ταύτην ἀπορήσωμεν. Conv. 193. E: μὴ ἀπορήσῃσι λόγων. Euthyd. 301. B: οὐδ' ἂν παιδα ... τοῦτο ἀπορήσαι. Pol. II. 375. D: ἀπορήσας. Hipp. mai. 289. E: ἀπορήσει. Conv. 198. A: ἐγὼ δ' ἀπορήσοιμι. 198. A: ἀπορήσειν. Legg. VII. 810. C. Pass. Soph. 243. B: τοῦτο ... τὸ νῦν ἀπορούμενον (*quod in controuersia versatur*). Legg. VII. 799. C. Ep. II. 313. E: τὰ πρὶν ἀπορούμενα. Legg. VII. 799. C: τὸ ἀπορηθὲν περὶ αὐτῶν. Med. Ep. II. 312. D: ἀπορούμενος. Soph. 264. C: ἡμῶν ἀπορούμενων. Alc. II. 148. D: τοὺς ... Ἀθηναίους ... ἀπορούμενους τίνοι χρηὶ μηχανῇ cet. Hipp. mai. 286. D: ἠπορούμην.

ἀπόρως, *tenuiter, languide*. Legg. V. 737. D: βοηθῆσαι μὴ πανταπαοιν ἀπόρως. **modo inexplicabilis*. Tim. 51. A: μεταλαμβάνον ... ἀπορωτατά πη τοῦ νοητοῦ.

ἀποσαφῶ, *declaro, prodo*. Crat. 384. A: οὕτε ἀποσαφεῖ οὐδέν. Prot. 348. B: οὐδὲν ἀπεσάφει ... ὁπότερα ποιήσοι.

ἀποσβέννυμι, *extinguo; deleo*. Pol. VIII. 556. A: τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ... ἀποσβεννύναι. Critia 120. A: πᾶν ... ἀποσβεννύντες πῦρ. Conv. 218. B: ἐπειδὴ ... ὁ λύχνος ἀπεσβήκει. Hipp. mai. 290. E: τὸ πῦρ ἀποσβέσειε. Pass. vel med. Pol. VI. 498. A: ἀποσβέννυνται πολὺ μᾶλλον τοῦ ... ἡλίου. Phaed. 106. A: οὐποτ' ἂν ἀπεσβέννυντο. Tim. 58. C: φλογὸς ἀποσβεσθείσης. Critia 112. C: ἥς (κρήνης) ἀποσβεσθείσης. Intrans. *evanesco, iperece*. Polit. 269. B: διὰ ... χρόνου πλήθος τὰ μὲν αὐτῶν ἀπέσβηκε. Med. cesso. Legg. VII. 805. C: τὸ δ' ἡμέτερον διακείμεμα ... οὐκ ἀποσβήσεται τὸ μὴ οὐ λέγειν cet.

ἀποσειόμαι, *exculio, abicio*. Gorg. 484. A: πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενος καὶ διαδρήξας.

ἀποσεμνύνω, *extollo*. Theaet. 168. D: ἀποσεμνύνων ... τὸ πάντων μέτρον.

ἀποσημαίνω, *signum do*. Euthyd. 276. B: ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου ... ἀποσημηναντος.

ἀποσκάπτω, *fodio*. Legg. VI. 760. E: ταφρεύοντάς τε ... καὶ ἀποσκάπτοντας.

ἀποσκεδάγγυμι, *dispello*. Med. ex *apino meo pello*. Ax. 365. E: πάντα .. τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκεδάσαι.

ἀποσκιάζω, *adumbro*. Pol. VII. 532. C: εἰδῶλων σκιὰς δ' ἑτέρου τοιούτου φωτός ... ἀποσκιαζόμενας.

ἀποσκοπῶ, *specto, respicio*. Pol. III. 409. C: πρὸς τὰ ἐν αὐτῷ παραδείγματα ἀποσκοπῶν. Polit. 291. E: τὸ βίαιον ... ἀποσκοποῦντες. Pol. V. 460. A. IV. 432. E: πόρρω δέ ποι ἀποσκοπούμεν.

ἀποσκώπτω, *casillor*. Theaet. 174. A: Θαλῆν ἀποσκοῦντα Θράττά τις ... Θεραπευτὴς ἀποσκῶναι λέγεται.

ἀπόσπασμα, τό, *particula avulsa*. Phaed. 113. B: οὐ καὶ οἱ ῥυακες ἀποσπάσματα ἀναγινώσκουσιν.

ἀποσπᾶω, *avello, abstrahe*. Pol. VI. 491. B: ἀποσπᾶ φιλοσοφίας. Id. C. Prot. 320. A: ἀποσπᾶσας ἀπὸ τούτου. ἀποσπένδω, *libo*. Phaed. 117. B: πρὸς τὸ ἀποσπεῖσαι τι.

ἀπόστασις, ἡ, *distantia, intervallum*. Phaed. 111. B: ἀφίστανται τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ἤπερ cet. Pol. IX. 587. E. D: δῆλον ... ἀπόστασιν ὅσῃ ἀφίστηκώς γίνεται. VIII. 546. B: τρεῖς ἀποστάσεις. Tim. 43. D. **defectio*. Menex. 245. C: ἴν' αὐτῷ πρόφασις εἴη τῆς ἀποστάσεως. Legg. VI. 777. C: περὶ τὰς Μεσσηνίων συχνὰς εἰωθυίας ἀποστάσεις.

ἀποστατῶ, *absisto*. Crat. 428. D: ὅταν ... μὴδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ. **deficio ab aliquo, absum*. Parm. 144. B: οὐδενὸς ἀποστατεῖ τῶν ὄντων (ἡ οὐσία). Ib. πῶς γὰρ ἂν ... οὐσία γε τῶν ὄντων του ἀποστατοῖ; Theaet. 205. A: οὐ ἂν μηδαμῇ μὴδὲν ἀποστατῇ. Parm. 145. A.

ἀποστέγω, *contineo, non dimitto*. Legg. VIII. 844. B: αὐδρία ... εἰ ... τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα ἀποστέγει νάματα.

ἀποστέλλω, *ablego, relego*. Ep. I. 309. B: ὑμῶν ἀποστελλόνταν. Pol. X. 607. B: ὅτι εἰκότως ... αὐτὴν ἐκ τῆς πόλεως ἀπεστέλλομεν. Legg. XI. 925. B: εἰς ἀποικίαν ἀποσταλμένον. **mitto*. Ep. XII. 359. D: τὰ ... παρ' ἐμοὶ ὑπομνήματα ... ἀπέσταλκά σοι.

ἀποστέρησις, ἡ, *ademptio*. Legg. XI. 936. D: ἐπ' ἀποστερήσει ... τοῦ δούλου.

ἀποστερητής, ὁ, *raptor*. Pol. V. 344. B: ἀποστερηταὶ καὶ κλεπταί.

ἀποστερεῶ, *privo; defraudo, detraho*. Prot. 353. E: ἄλλων ἡδονῶν ἀποστερεῖ. Legg. IV. 421. C. Hipp. mai. 298. E: τί οὖν ... ἡδονὰς ... ἀποστερεῖται τοῦ καλὰς εἶναι; Prot. 354. C: ὅταν μειζόνων ἡδονῶν ἀποστερῇ. Legg. IV. 721. C: τούτου ... ἀποστερεῖν ἐκόντα ἐαυτὸν cet. IX. 873. A, C: τῇ τῆς εἰμαρμένης βίᾳ ἀποστερῶν μοῖραν. XI. 917. D: ὡς ἀποστερῶν τοὺς θεοὺς. Gorg. 519. C: τοὺς ... μαθητοὺς ἀποστεροῦντες. Legg. IX. 868. D: ὡν ἔκγονον ἢ ἀδελφόν ἀπεστέριξε. Phaedr. 241. B: ἀπεστερηκώς. Hipp. min. 372. C: οὐδένα πώποτε ἀπεστέριξα χάριτος. Gorg. 520. C: ἴσως ἂν ἀποστερήσειε τὴν χάριν. Parm. 134. E. Pol. IV. 442. E: εἰ δοκεῖ ἂν ... ὁ τοσοῦτος ἀποστερῆσαι. Pass. (c. gen. et accus.) Alc. I. 109. B: ἀποστεροῦμένοι. Theaet. 201. B: οἷς ... ἀποστερουμένοις χρήματα. Eryx. 404. C: εἰ παντᾶ πασι ἀπεστερημένος εἴη τοῦ ἀκούειν cet. Pol. I. 329. A: ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι. Conv. 219. D: ἀποστερηθεῖν τῆς τούτου συνουσίας. **derogo, recuso*. Charm. 172. C: μὴ ἀποστερήσωμεν, ἀλλὰ δῶμεν.

ἀπόστολος, ὁ ἡ, *qui huc atque illuc mittitur; unde ἀπόστολον (πλοῖον) est navigium uestitorium.* Ep. VII. 346. A: ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβάς.

ἀποστοματίζω, *memoriter recito vel profero.* Euthyd. 277. A: οὐ γράμματα ἀποστοματίζει; 276. C: ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής. 277. A: ὅταν ... τις ἀποστοματίζῃ ὅτιοῦν. Pass. Euthyd. 276. C: τὰ ἀποστοματιζόμενα.

ἀποστρέφω, *averto, converto.* Soph. 239. D: εἰς τοῦναντίον ἀποστρέφει τοὺς λόγους. Med. *me averto vel converto.* Ep. VII. 349. B: ἀποστρεφόμενος ὠχόμην ἔξω. Pol. VII. 515. E: φεύγειν ἀποστρεφόμενον πρὸς ἐκεῖνα ἃ δύναται καθορᾶν. **elabor.* Pol. III. 405. C: ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος.

ἀποσυσσιτῶ, *a convivio vel sodalitie absum.* Legg. IX. 762. C: ὁ ... ἀποσυσσιτήσας.

ἀποσφάλλομαι, *fallor, aberro, perf. expers sum.* Legg. XII. 950. B: ὅσον οὐσίας ἀρετῆς ἀπεσφαλμένοι τυγχάνουσι οἱ πολλοὶ cet.

ἀποσφάττω, *ingulo, occido.* Euth. 4. C: ἀποσφάττει αὐτόν. Gorg. 471. B: ὅς ... ἀπέσφαξς ... ἀμφοτέρους.

ἀποσχιζῶ, *disiungo, separo.* Polit. 262. E: Λυδοὺς ... ἀποσχιζοί. Pass. Polit. 267. B: ζωοτροφικὴ ... αὐτεπιτακτικὴ ... ἀποσχιζέτο. Med. *me seiungo.* Legg. V. 728. B: τοὺς ... ἀγαθοὺς φεύγειν ἄνδρας ... καὶ ἀποσχιζεσθαι.

ἀποσώζω, *servo, conservo.* Legg. III. 692. C: τὰ ... καλὰ ... πάντα ἀπέσωσς. Phil. 26. C: ἀποσώσαι. Intrans. *salvus sum.* Ep. VII. 336. B: ἤπερ ἂν ... παρὰ πάντων ... ἀνθρώποις ἀπέσωσς γενομένη.

ἀποτάττω, *destino, adsigno.* Theaet. 153. E: μηδὲ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς.

ἀποτείνω, *extendo, produco; quod in re ponitur quae continuatur; hinc est contente et sine ulla intermissione aliquid facio (ut μακρὸν λόγον ἀποτείνω, longam eamque continuam orationem ago vel exprimo, et in univ. profero, exhibeo).* Gorg. 466. A: ἀποτείνει καὶ σὺ τὸν λόγον. Pol. II. 363. D: οἱ δ' ἐτι τούτων μακροτέρους ἀποτείνουνσι μισθοὺς παρὰ θεῶν (*longius extendunt v. producunt, vern. weiter ausdehnen*). Prot. 336. C: μακρὸν λόγον ἀποτείνων. 335. C: ἀποτείνουντι μακροὺς λόγους. Pol. X. 605. D: μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα. Gorg. 465. E: συγχρόν λόγον ἀποτέτακα. Prot. 361. A: μακρὸν λόγον ... ἀποτείνωμεν. **absol., ut Latin. contendo, est pergo, perscrutero (vern. anhalten, fortgehen).* Prot. 329. A: ὥσπερ τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἤχει καὶ ἀποτείνει. Gorg. 458. C: πόρῳ ἀποτινούμεν, ἣν διωλεγωμεθα (*vern. wir werden zu weit gehen*).

ἀποτελεστικός, ἡ, ὄν, *perficiens.* Def. 412. C: εἴς ἀποτελεστικὴν οὐ ἂν προέλθῃται.

ἀποτελεύτησις, ἡ, *conclusio*. Soph. 264. A: δόξα ... διανοίας ἀποτελεύτησις.

ἀποτελευτῶ, *desino*, *evado in aliquid*. Prot. 353. E: διότι εἰς ἀνίας ... ἀποτελευτῶ. 354. B: ὅτι εἰς ἡδονάς ἀποτελευτῶ. Epin. 984. D: ἀπὸ θεῶν ... ἀρξάμενα γενέσεως εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἀποτελευτῶν. Partic. est ad *extremum*. Polit. 310. E: ἀποτελευτῶσα ... ἀναπηρεῖσθαι.

ἀποτελῶ, *ad exitum adduco*, *perficio*, *absolvo*. Legg. VII. 793. E: ταῦτα εἰ τις ἀκριβῶς ἀποτελοῖ. VI. 767. A: ἥπερ ἂν κρίνων τὴν δίκην ἀποτελῇ. XII. 856. B. Soph. 234. C: ἀποτελεῖν ἔργω. Polit. 308. E: τοιαῦτα ... τὰ ἔργα ἀποτελεῖν. 310. A. Tim. 37. D. Ep. VII. 336. C: τὰς ἐκείνου βουλήσεις ... ἀποτελεῖν. Legg. IV. 720. E: τὴν μίαν ἀποτελῶν δύναμιν. Conv. 186. A: οὐχ ἱκανῶς ἀπετέλεσε (τὸν λόγον). Tim. 21. C. Legg. III. 677. E. Pol. VIII. 543. C: ἐπειδὴ ταῦτ' ἀπετέλεσαμεν. Tim. 91. D: μέγιστον ἂν ... ζῶων ἀποτελέσωσι γένεσιν. Polit. 311. C: ἀποτελέσασα. Legg. VI. 778. C: ἐκεῖνα ... ἀποτελοῦμεν. Pass. Tim. 37. C: νοῦς ... ἀποτελεῖται. Epin. 981. C: ζῶον ... ἀποτελεῖσθαι. Legg. XII. 958. E: χῶμα ... ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτελούμενον. Soph. 221. A: τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτελέσθαι. Polit. 276. C: ὡς ἀποτετελεσμένην προσαγορεύειν. Theaet. 156. C: εἰάν πως ἀποτελεσθῇ. Theaet. 173. C: περιμένει ἀποτελεσθῆναι. Tim. 73. D: ὡς ἀποτελεσθέντος ἑκάστου ζῶου. Legg. VIII. 832. D: παιδιὰν πολεμικὴν ἀποτελεσθεῖσαν ὁρθῶς τῷ λόγῳ. Tim. 55. A: τοιούτων ... ἀποτελεσθεῖσιν (γωνιών). 56. C. **efficio*, *reddo*; etiam *alibido*. Tim. 84. C: τὰ μέγιστα ... τῶν νοσημάτων ἀποτελεῖ. Legg. IV. 718. B: τὴν πόλιν ἡμῖν ... εὐδαίμονα ἀποτελεῖ. VII. 789. A. al. Tim. 44. B: ἐμφρονα ... γιγνόμενον ἀποτελοῦσιν. Tim. 73. A: ὅπως μὴ ... ἀμουςον πᾶν ἀποτελοῖ τὸ γένος. Polit. 278. C: ὅποταν ὄν τάντων ... μίαν ἀληθῆ δόξαν ἀποτελῇ. 297. B: ἀμείνους ἐκ χειρόνων ἀποτελεῖν. Tim. 31. C: τοῦτο ... κάλλιστα ἀποτελεῖν. 46. C: τὴν τοῦ ἀριστοῦ ... ιδεάν ἀποτελῶν. Ep. VIII. 355. C: εὐδαίμονας ἀποτελῶν τοὺς χρωμένους. Legg. II. 667. C: τὴν ... ὁρθότητα ... τὴν ἀληθειαν εἶναι τὴν ἀποτελοῦσαν. Legg. I. 631. B: εὐδαίμονας ἀποτελοῦντες. al. Tim. 55. B: γωνίας ὁκτῶ ... ἀπετέλεσε. 54. D: μέγα ἀποτελέσειεν ἂν ἄλλο εἶδος ἐν. Pass. Tim. 68. C: κυανοῦν χρῶμα ἀποτελεῖται. Legg. II. 668. B: εἰ τὸ μιμηθὲν ὅσον τε καὶ ὅσον ἦν ἀποτελοῖτο. Tim. 28. B: καλὸν ... ἀποτελεῖσθαι. Def. 415. A: κατὰ διάνοιαν ἀποτελούμενον. Clit. 409. A: διττὰ τὰ ἀποτελούμενα. Epin. 975. D: πολλῶν ... ποικιλιμάτων ἀποτελούμενων. Pol. IV. 443. B: τέλειον ... τὸ ἐνὶ πνιόν ἀποτελέσεται. Legg. XII. 969. B: ἔσται σχεδὸν ὕπαρ ἀποτετελεσμένον cet. Ep. VII. 328. A: ἐλπὶς πᾶσα ἀποτελεσθήσεται τοῦ (τό?) ... ξυμβῆναι cet. **facio*, *gero*. Polit. 308. E: τὰ

ἔργα ἀποτελεῖν. Legg. VII. 815. C: τελετάς τινας ἀποτε-
λούντων. Critia 116. C: ἀπετέλουν ἱερὰ ἐκείνων ἐκάστω.
Legg. XI. 921. A: ἂν δὴ τις ... ἔργον μὴ ἀποτελέσῃ. Pass.
Polit. 281. C: δι' ὧν ἀποτελεῖται τὰ τῆς ὑφ' ἑς ἔργα. Def.
416: τὸ παρὰ διάνοιαν ἀποτελούμενον. Phil. 20. D: τῶν
ἀποτελουμένων ἅμια ἀγαθοῖς (φροντίζει). Pol. VIII. 566.
D: τύραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτετελεσμένος (*factus*). Legg.
VII. 789. E: ἕως ἂν τριετὲς ἀποτελεσθῇ τὸ γενόμενον. XII.
969. C: ἐὰν ... οἷ τε (οἷδε?) ἄνδρες ... φύλακες ἀποτελε-
σθῶσιν (*evaserint*). **perago, praesto, exsequor*. Legg. IV. 780.
D: οὐ ῥάδιον ... ἀποτελεῖν. VII. 823. D: προσταχθέντα
ἀποτελεῖν. IX. 871. C: πάντα ἀποτελῶν. IV. 718. A: ὅσα
... θεραπεύματα ... ἀποτελοῦντα τὸν ἑαυτοῦ βίον ... κο-
σμεῖν δεῖ. Polit. 273. B: ἀκριβέστερον ἀπετέλει. Critia
108. D: τὰ προσήκοντα μετρίως ἀποτετελεσμένοι. **persolvo*,
pendo. Legg. VII. 806. E: δούλοις ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς
ἀποτελοῦσιν. Hinc *proptam pendo*, h. e. *experior, ratio*. Legg.
III. 695. E: παραπλήσια ἀπετέλεσα τοῖς Καμβύσου παθη-
μασιν. **expleo, satio*. Gorg. 503. D: ταύτας (τ. ἐπιθυ-
μίας) ... ἀποτελεῖν. Pass. Pol. IX. 580. E: ὅτι διὰ χρημά-
των ... ἀποτελοῦνται αἱ τοιαῦται ἐπιθυμίαι. VIII. 558. E:
ὅσαι (ἐπιθυμίαι) ἀποτελούμεναι ὠφελοῦσιν ἡμᾶς. Phil. 54.
E: τῶν ἐν ταῖς γενέσεσιν ἀποτελουμένων (*quibus generationes
satis faciunt*). **colo*. Conn. 188. D: ὁ ... περὶ τὰγαθὰ μετὰ
σωφροσύνης ... ἀποτελούμενος (Ἐρως).

ἀποτέμνω, *abscido, deseco*. Tim. 36. A: μοίρας ...
ἐκείθεν ἀποτέμνων. Pol. I. 348. D: τοὺς τὰ βαλάντια ἀπο-
τέμνοντες. 353. A: μαχαίρᾳ ἂν ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμοις.
Pass. Tim. 45. D: ἀποτέμνεται. Euthyd. 297. C: εἰ μίαν
κεφαλὴν ἀποτέμνηται τοῦ λόγου. Med. Polit. 262. D: μυρι-
άδα ἀποτεμνόμενος ἀπὸ πάντων (τῶν ἀριθμῶν). **disseco*.
Men. 85. A: ἡμῖν ἐκάστου ἐκάστη ἡ γραμμὴ ἀποτέμνηκεν
ἐντός. **separo, secerno, adimo*. Legg. II. 653. C: τοῦτ' αὐτὸ
ἀποτεμὼν τῷ λόγῳ. Med. Phil. 42. B: τοῦτο ἀποτεμύμενος
ἐκατέρων (v. ἐκάτερον) τὸ φαινόμενον. Polit. 280. D: τὴν
... ὀπλοποικὴν ἀπετεμύμεθα.

ἀπό τευξις, ἢ, *repulsa*. Ax. 368. C: τὴν ... ἀπό τευ-
ξιν (ἐχουσα) ἀλγεινὴν.

ἀποτήκω, *liquefacio*. Tim. 65. D: ὥστε ἀποτήκειν αὐ-
τῆς τι τῆς φύσεως.

ἀποτίθῃμι, *reicio, expono*. Theaet. 161. A: τρέφειν
καὶ μὴ ἀποτίθεναι. Med. *repono*, h. e. *reservo, differo*. Euthyd.
275. A: τῶν ... ἄλλων τὴν ἐπίδειξιν ... εἰς αὐτοῖς
ἀποθέσθον. Gorg. 449. B: τὸ μήκος τῶν λόγων τούτων ...
εἰς αὐτοῖς ἀποθέσθαι. **recondo, asservo*. Ep. XIII. 361. B:
τὰ ... μύρτα ἀποθεθέντα κατεσάπη. **reservo, parco*. Legg.
X. 887. C: μηδὲν ἀποθέμενοι διεξέλθωμεν ... ἱκανῶς.

ἀποτίκτω, *gigno, procreo*. Theaet. 150. C: ψεύδους ἀποτίκτει. Tim. 85. A: νοσήματα ἀποτίκτον. Theaet. 182. B: τὰς αἰσθήσεις ... ἀποτίκτοντα. Epin. 981. B: ὅταν μία ... οὐσαις ... ἀποτέκη μίαν μορφήν.

ἀποτίνω, *solvo, pendo* (ut multam, pecuniam al.). Legg. IX. 882. A: τὴν εἰρημένην ζημίαν ἀποτίνετω. XI. 914. C. al. Polit. 299. A: ἀποτίνοι. Ib. ὃ τι χρεὶ παθεῖν ἢ ἀποτίνειν. Legg. IV. 717. B. VIII. 843. C: πασχειν ἢ ἀποτίνειν. Id. IX. 875. D. al. XI. 916. B: διπλάσιον ἀποτίνειν τῆς τιμῆς. al. Gorg. 480. D: ἀποτίνοντα. Legg. IV. 717. C. Pol. I. 337. D: ἀπότισον ἀργύριον. Apol. 36. B: παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Id. Legg. XI. 933. D. Pol. VI. 506. E: τοῦ πατρὸς ἀποτίσεις τὴν διήγησιν. Legg. V. 745. A: ἄλλο τοσοῦτον μέρος ἀποτίσαι.

ἀποτολμῶ, *audeo*. Pol. VI. 503. B: εἰπεῖν τὰ νῦν ἀποτετολμημένα. Perf. pass. vi media: Legg. III. 701. B: διὰ ... ἐλευθερίας λίαν ἀποτετολμημένης (*ex libertate nimium audente vel arrogante, h. e. dissoluta*).

ἀποτομή, ἡ, *abscisio, segmentum*. Locr. 97. D: τᾶ ἀποτομᾷ τὰς γὰς. Ib. κατ' ἀποτομὰς τῶν ὀριζόντων.

ἀπότομος, ὁ ἡ, *abscisus, praeruptus*. Critia 118. A: ὑψηλὸς καὶ ἀπότομος ἐκ θαλάττης.

ἀποτοξεύω, *emitto* (ut sagittam). Theaet. 180. A: ῥηματίσκια ... ἀποτοξεύουσι.

ἀποτορνέω, *torno, h. e. elaboro, expolio*. Phaedr. 234. E: ὅτι σαφῇ καὶ στερογγύλᾳ ... ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνενται.

ἀποτος, ὁ ἡ, *potu non utens*. Phaedr. 259. C: αἰσίων τε καὶ ἀποτον.

ἀποτρέπω, *averto, depello*. Legg. V. 741. E: ἴθως ἀποτρέπει ἐλευθερον. Pol. IV. 439. E: ἀποτρέποι ἑαυτόν. Phaedr. 231. D: ἣν (συμφορὰν) ... ἀποτρέπειν. 233. A. Pol. VIII. 558. D: ἄς (ἐπιθυμίας) ... ἀποτρέψαι. Gorg. 509. B: ἥτις ἀποτρέψει τὴν μεγίστην ἡμῶν βλάβην. Pass. Tim. 79. C: ἀποτρεπόμενος ὁ ἀήρ. Phaedr. 238. D: ἴσως ... καὶ ἀποτράποιτο τὸ ἐπίον. **amoveo*. Charm. 173. C: τοὺς ... ἀλαζδνας ἀποτρέπειν. **impedio, prohibeo, dehortor*. Apol. 31. D: ἀποτρέπει με τούτου ὃ ἂν μέλλω πράττειν. Theag. 128. D: ἀποτρέπει καὶ οὐκ ἐὰ πράττειν. Phaedr. 232. C: τὰς ... τῶν ἐρωμένων συνουσίας ἀποτρέπουσι. Legg. VII. 798. C. Euthyd. 307. C: πάντ' ἀνδρ' ἀπότρεπε. Legg. VI. 773. E: δι' ὀνείδους ἀποτρέπαι τὸν ... ἐσπονδακότα. Apol. 41. D: ἐμὲ οὐδαμῶς ἀπέτρεψε τὸ σημεῖον. Med. me *averto, deflecto; aversor, refugio*. Conv. 206. D: ἀποτρέπεται. Ep. VIII. 354. C: ἀποτρέπεσθαι καὶ φεύγειν cet. Euth. 14. C: ἀπετρέπουν. **secedo*. Ep. VII. 349. A: ταύτῃ πῃ γεγενέσθαι φανερός ἀποτετραμμένος.

ἀποτρέγω, *aufero*. Theaet. 171. D: οἰχοίτο ἀποτρέγων. Pol. X. 613. C: ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες.

ἀποτρόπαιος, ὁ ἡ, *malus avertens, avertecus*. Legg. IX. 854. B: ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερά.

ἀποτροπή, ἡ, *depulsio*. Pol. II. 382. C: ἀποτροπῆς ἔνεκα ὡς φάρμακον χρησιμον γίγνεται. Legg. IX. 853. C. 881. A. Alc. II. 138. C: κακῶν ἀποτροπὴν τινα εὖξασθαι. 148. E. Prot. 354. B: λυπῶν ἀπαλλαγὰς τε καὶ ἀποτροπᾶς. **derivatio* (aquae). Legg. VIII. 845. D: ἀποτροπαῖς ἡ καὶ κλοπαῖς. **prohibitio* (in eo qui prohibet ac deterret). Prot. 324. B: ἀποτροπῆς ... ἔνεκα κολάζει. Def. 416: ἀμαρτίας ἀποτροπῆς ἔνεκεν. **dissuasio*. Theag. 128. D: σημαίνει ὁ ἂν μέλλω πράττειν τούτου ἀποτροπὴν.

ἀπότροπος, ὁ, is qui aliquid avertit vel prohibet. Legg. IX. 877. A: ὅς ... ἀπότροπος αὐτοῖς ἐγένετο μὴ cet.

ἀποτυγχάνω, *aberro et simpl. erro; frustra aliquid facio vel ago, non impetro*. Legg. V. 744. A: ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ. Soph. 228. C: ἀποτυγχάνει (αὐτοῦ). Pol. VI. 505. E. Soph. 267. C: ἀποτυγχάνουσι τοῦ δοκεῖν cet. Pol. III. 394. E: πάντων (πάντως;) ἀποτυγχάνοι ἂν ὥστ' εἶναι που ἐλλόγιμος. Theaet. 179. A: τοῦ ὠφελιμωτάτου ἀποτυγχάνειν. Crat. 384. E. Demod. 384. C: ἀπέτυχες. Ib. οὐκ ἀπέτυχε τούτου. Legg. X. 892. D: καὶ τῶν μικρῶν ἀποτυχεῖν. Theaet. 193. C: τούτων ἀποτυχῶν. Demod. 384. C: ὁ ἀποτυχῶν ὃν ἤθελεν. bis. D. Legg. X. 898. E: λέγοντες σχεδὸν οὐκ ἀποτευξόμεθα.

ἀποτυποῦμαι, *imprimo* (velut in cera); *exprimo, formo*. Epin. 990. E: γένος ἀποτυποῦται πᾶσα ἡ φύσις. Theaet. 191. D: εἰς τοῦτο ... ἀποτυποῦσθαι. Tim. 39. E: πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν. Legg. III. 681. B: τὰς αὐτῶν ἀναιρέσεις (αἰρέσεις;) εἰς τοὺς παῖδας ἀποτυπυμένους.

ἀποτύπωμα, τό, *imago expressa*. Theaet. 194. B: ἐνθάδε ἀποτυπώματα.

ἀποτυχής, ὁ ἡ, qui aberrat, non assequitur. Sis. 391. D: ἀποτυχέστερος ... τοῦ μὴ ὄντος.

ἄπους, ὁ ἡ, *pedibus carens*. Phaedr. 264. C: μήτε ἀέφαλον εἶναι μήτε ἄπουν. Tim. 34. A: ἄπουν αὐτὸ ἐγέννησεν. Epin. 981. D: ὅσα πολύποδα καὶ ἄποδα. Tim. 92: ἄποδα αὐτὰ ... ἐγέννησαν.

ἀπουσία, ἡ, *absentia*. Parm. 163. C: οὐσίας ἀπουσίαν τούτῳ cet.

ἀποφαίνω, *ostendo, declaro, in medium profero; exhibeo, reddo*. Apol. 25. C: σαφῶς ἀποφαίνεις τὴν αὐτοῦ ἀμέλειαν. Gorg. 483. D: ἡ ... φύσις αὐτῇ ἀποφαίνει ... ὅτι cet. Parm. 129. B. D. al. Legg. IV. 718. E: σοφὸν ἀποφαίνουσι. Parm. 129. C: εἰ ... αὐτὰ τὰ γένη ... ἀποφαίνοι (ἀποφαίνει;) τὰναντία ταῦτα πάδη πάσχοντα. Phaed. 95. C: τὸ

... ἀποφαίνειν ὅτι cet. Theaet. 196. C. al. Theaet. 147. D: ἀποφαίνων ὅτι cet. Parm. 129. B: εἰ ... αὐτὰ τὰ ὁμοιά τις ἀπέφαινεν ἀνόμοια γιγνόμενα. Tim. 39. B. al. De virt. 379. A: ἀπέφαινον. Prot. 349. A: σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσεως ... διδάσκαλον. Gorg. 516. C: ἀγριωτέρους γε αὐτοὺς ἀπέφηνεν ἢ οἷους παρέλαβε. Polit. 275. A: ἄρχοντα αὐτὸν ἀπεφήναμεν. Pol. I. 338. E: ἀπέφηναν τοῦτο ... δίκαιον εἶναι. Euthyd. 285. C: μόνον χρηστὸν ἀποφηνάτω. Legg. VI. 753. D: ἀποφηνάντων ἄρχοντας. XII. 946. D: τῇ πόλει ἀποφηνάντων. Phil. 24. E: ἱκανῶς ἂν ξυμφωνοῦντας ἀποφήνειεν. Soph. 230. D: πρὶν ἂν ... καθαρὸν ἀποφῆνῃ. Polit. 268. C: ἕως ἂν καθαρὸν μόνον αὐτὸν ἀποφῆνωμεν. Legg. VI. 762. C: ἀποφῆνωσιν. 767. B. Theaet. 174. E: ἔπτα πάππους πλουσίους ... ἀποφῆναι. Pol. II. 366. C: ψευδῇ ... ἀποφῆναι ἃ εἰρήκαμεν. al. Polit. 261. E: δίδυμον ἀποφῆνας. Legg. XII. 946. B: ἀποφῆνασα. Men. 89. B: ἐκείνων ἀποφηνάντων. 90. D: ἀποφῆντας αὐτοὺς διδάσκαλους. 91. B. Theaet. 168. B: ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα (i. e. τὴν φιλοσοφίαν) ἀποφανεῖς. Legg. I. 632. E: ἐκείσε βλέποντα ἀποφανοῦμεν. Apol. 21. C: ἀποφανῶν τῷ χρησμῷ ὅτι cet. Med. *sententiam meam declaro et in univ. declaro, profero, expono, dico*. Theaet. 189. E: ὡς γε μὴ εἰδῶς σοι ἀποφαίνομαι. Gorg. 466. C: γνῶμην σαυτοῦ ἀποφαίνει. Pol. IX. 580. B: ὡσπερ ὁ ... κριτὴς ἀποφαίνεται. Legg. II. 662. E: ἀποφαίνοιτο. Theaet. 170. D: ὅταν σὺ ... πρὸς ἐμὲ ἀποφαίνῃ περὶ τίνος δόξαν. Soph. 268. B: τίνα ... ἀποφαινόμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι. Pol. IX. 576. E: δόξαν ἀποφαινόμεθα. Prot. 336. D: τὴν ἑαυτοῦ γνῶμην ἀποφαίνεσθαι. Theaet. 196. D: ἀποφαίνεσθαι τὸ ἐπίστασθαι οἷόν ἐστιν. Polit. 294. B. al. Ion. 533. C: ἀποφαινόμενος ὃ μοι δοκεῖ τοῦτ' εἶναι. Pol. V. 470. A: σοῦ ... δόξαν ἀποφαινομένου. Theaet. 151. E: ἀποφαινόμενον λέγειν. 168. B: κινεῖσθαι ... ἀποφαινόμενοι τὰ πάντα. Lys. 214. A: οὐ φαύλως ἀποφαινόμενοι περὶ τῶν φίλων οὐ τυγχάνουσιν ὄντες. Lach. 186. D: οὐ γὰρ ἂν ... ἀδεῶς ἀπεφαινόμην περὶ ἐπιτηδευμάτων cet. Prot. 340. B: τὴν ἑαυτοῦ γνῶμην ἀπεφῆνατο. Legg. VI. 776. E. al. Soph. 258. D: ἀπεφηνάμεθα. Theaet. 180. D: τάναντία τοῦτοις ἀπεφῆναντο. Legg. X. 981. E. Phaedr. 274. E: πολλὰ ... περὶ ἐκάστης τῆς τέχνης ... ἀποφῆνασθαι. Soph. 237. C. 243. A. al. Menex. 237. B: ἀποφηνάμενη μετοικούντας. Theaet. 206. E: τὸν ἀποφηνάμενον ἐπιστήμην ὃ νῦν σκοποῦμεν. Polit. 274. E: ἀποφηνάμενοι τὸν βασιλικόν cet. Phil. 30. D: τοῖς ... πάλαι ἀποφηνάμενοις ὡς cet. Polit. 305. A: ἄρχουσαν ... ἀποφανοῦμεθα. *pronuntio, promulgo. Legg. VI. 779. E: πόλειν ἀποφαίνεσθαι νόμους. *proprio, designo. Phil. 67. A: ἦν (κρίσιν) ... ὁ λόγος ἀπεφῆνατο. Legg. XII. 945. E: ἀποφανομένους. *ostendo, probdo. Phaed. 97. E: εἴ μοι

ταῦτα ἀποφαίνοιτο. *exhibeo, edo, gero (unde res gestae). Menex. 239. A: πολλὰ ... καὶ καλὰ ἔργα ἀπεφήναντο εἰς πάντας ἀνθρώπους. 237. B. Prot. 337. E: μὴδὲν τούτου τοῦ ἀξιώματος ἄξιον ἀποφήνασθαι. Conv. 209. E: πολλὰ ... καὶ καλὰ ἀποφηνόμενοι ἔργα.

ἀπόφασις, ἡ, negatio. Soph. 287. B: ὅταν ἀπόφασις λέγῃται. Crat. 426. D: ἀπόφασις τοῦ λέναι. Soph. 257. C: τῆς ἀποφάσεως. Def. 413. C: ἐν καταφάσει καὶ ἀποφάσει. Soph. 263. E: φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν. *sententia. Def. 413. D: ἀπόφασις κυρία περὶ ἀμφισβητουμένου πράγματος.

ἀποφέρω, aufero. Legg. XI. 917. C: ἀποφέρων ὀρθῶς ἂν ἀποφέρῃ. Prot. 314. A: οἰτία ... ἐν ἄλλοις ἀγγείοις ἀποφέρειν. B: μαθήματα ... ἀπενεγκεῖν. *fero, circumfero. Theaet. 148. E: τὰς παρὰ σοῦ ἀποφερομένας ἐρωτήσεις. *defero, trado. Legg. X. 910: εἰς τὰ δημόσια ἀποφέρειν ἱερὰ τὰ ἴδια. 955. D. X. 910: ἕως ἂν ἀπενεχθῇ.

ἀποφεύγω, effugio, fugio. Pol. V. 467. D: ἴν', ἂν τι δέῃ, πετόμενοι ἀποφεύγωσι. Menex. 240. C: ὅτι οὐδεὶς σφάς ἀποπεφευγὼς εἶη. Legg. III. 698. D. Pol. I. 329. C: ἀσμεναῖτα ... αὐτὸ (τάφροδίσια) ἀπέφυγον. Menex. 240. B: ἵνα μὴδὲς ἀποφύγοι. Theaet. 175. C: τὸ μὲν κτήσασθαι, τὸ δὲ ἀποφυγεῖν. Ep. VIII. 353. C. Pol. I. 329. C: ὥσπερ ... δεσπότην ἀποφυγῶν. Tim. 44. C: τὴν μεγίστην ἀποφυγῶν νόσον. Alc. I. 135. C: πῶς ἀποφεύξει τοῦτο τὸ περὶ σὲ νῦν; Apol. 39. A: ὅπως ἀποφεύξεται ... θάνατον. Legg. VI. 762. B: ἀποφευξίσθαι. Ep. VII. 329. A. *salvus evado, absolvere (iudicio al.). Apol. 35. C: ἀποφεύγειν. 36. A: Μέλῃτον ... ἀποπέφευγα. Ib. ἀποπεφεύγη (v. ἀποπεφεύγειν) ἂν. Legg. XII. 946. D: ἐὰν ... ἀποφύγῃ τις τὰς εὐδύνας. Apol. 38. D: ἀποφυγεῖν τὴν δίκην.

ἀπόφημι, nego, denego. Prot. 360. D: οὐτε σὺ φῆς ἃ ἐρωτῶ οὐτε ἀπόφης. Crat. 417. D: ὅσα ... ἀπόφῃσιν αὐτῶν. Theaet. 166. A: ἀπέφησε. Conv. 177. D: οὐτε ... ἂν πού ἐγὼ ἀποφῆσαιμι.

ἀποφοιτῶ, discedo, magistri scholam relinquo. Gorg. 489. D: ἵνα μὴ ἀποφοιτήσω παρὰ σοῦ.

ἀποφράς, ὁ ἡ, nefastus, religiosus. Legg. VII. 800. D: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλὰ ἀποφράδες ὦσι.

ἀποφράττω, obstruo. Tim. 91. C: τὰς τοῦ πνεύματος διεξόδους ἀποφράττον.

ἀποφυγή, ἡ, effugium, liberatio. Phaed. 107. C: ἀποφυγὴ κακῶν. Ep. VII. 337. D. VIII. 352. C: τῇ τῆς τυραννίδος ἀποφυγῇ. Legg. V. 731. D: οὐ ... ἀποφυγὴν οὐδεμίαν μηχανάται. I. 632. A: ὅσαι ... τῶν τοιοῦτων (ταραχῶν) ἀποφυγαί. Phil. 44. C: λυπῶν ... ἀποφυγὰς.

ἀποχετεύω, deduco per canalem, derivo. Legg. V. 736. B: τὰ δ' ἀποχετεύοντα. Pol. VI. 485. D: ὥσπερ ῥεῦμα ἐκείως ἀπωχετευμένον.

ἀποχραίνω, *colorem vel lumen umbra tempero* (vern. *schattiren*). Legg. VI. 769. A: τοῦ χραίνειν ἢ ἀποχραίνειν. Pass. Pol. IX. 586. B: ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις.

ἀπόχρη, *satis est* (de pers. c. dat. *contentus sum*). Pol. II. 380. C: καὶ μάλ' ... ἀπόχρη. Phaedr. 275. B: τοῖς ... τότε ... ἀπέχρη θρόνος καὶ πέτρας ἀκούειν. 279. A: εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσαι ταῦτα. Polit. 279. B: ἀποχρήσει ἢ περὶ τὰ ... ὑφασματα. Pol. VI. 506. B: ὅτι σοι οὐκ ἀποχρήσοι τὸ τοῖς ἄλλοις δοκοῦν περὶ αὐτῶν.

ἀποχρῶν (ἀποχρῶ), *idoneus, satis valens ad aliquid faciendum*. Alc. II. 145. C: φρόνιμιόν γε αὐτὸν φήσομεν καὶ ἀποχρῶντα ξύμβουλον.

ἀποχρῶντως, *satis*. Pol. IV. 429. A: ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ ... ἀποχρῶντως εἰρῆσθαι. Critia 107. C: ἀποχρῶντως μεμιμῆσθαι. Legg. VII. 804. A.

ἀπόχυμα, τό, *quod effunditur vel effusum est*. Locr. 100. A: οἶον ἀπόχυμα ρεῖν.

ἀποχωρησις, ἡ, *egestio* (vern. *Ausleerung*). Tim. 81. A: ὁ ... τρόπος τῆς πληρώσεως ἀποχωρήσεώς τε γίγνεται. 65. A: ὅσα ... τὰς ἀποχωρήσεις ταυτῶν καὶ κενώσεις εἴληφε.

ἀποχωρίζω, *discerno, separo*. Soph. 226. D: τὸ χεῖρον ἀπὸ βελτίονος ἀποχωρίζειν. Polit. 262. D: ὡς ἐν εἶδος ἀποχωρίζων. 289. D: ἀποχωρίζοντες τοῦτο ἀπὸ τῶν ἄλλων τὸ γένος. Pass. Soph. 256. B: ἀποχωριζομένη ταυτοῦ. Tim. 76. C. 84. A: ἐξ ἰνῶν αἷμα ... ἀποχωριζόμενον. Polit. 303. E: τὰ μὴ φίλα πολιτικῆς ἐπιστήμης ἀποκεχωρισθαι. Tim. 59. E: πυρὸς ἀποχωρισθέν. Polit. 291. A: ἀποχωρισθέντων τῶν ἐμπροσθεν.

ἀποχωρῶ, *discedo, secedo, et in univ. pergo, eo*. Legg. IV. 706. C: εἰς τὰς ναῦς ... πάλιν ἀποχωρεῖν. Theag. 121. A: βούλει ... εἰς τὴν ... στοῦν ἐκποδῶν ἀποχωρήσωμεν; Pol. III. 394. A: ἀποχωρήσας ... ἐκ τοῦ στρατοπέδου. Lys. 207. A: ἀποχωρήσαντες.

ἀποψηφίζομαι, *suffragio absolvo*. Apol. 34. B: ἀποψηφισασθαι. 39. E: τοῖς ... ἀποψηφισαμένοις. **reiciio, abrogo*. Legg. VII. 800. D: τούτον ... τὸν νόμον ἂρ οὐκ ἀποψηφισόμεθα;

ἀποψύχω, *refrigero; med. refrigesco vel defervesco*. Phaedr. 242. A: τάχα ἐπειδὴν ἀποψυχῇ, ἵμεν (v. ἀποψύξῃ, ἴωμεν). ἀπράγμων, ὁ ἡ, *otiosus*. Pol. X. 620. C: βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος. VIII. 565. A: ὅσοι αὐτουργοὶ τε καὶ ἀπράγμονες.

ἀπρακτος, ὁ ἡ, *irritus*. Prot. 345. C: ἐς ἀπρακτον ἐλπίδα (Sim.). **nil agens, otiosus*. Locr. 104. C: ἀργῶν τε καὶ ἀπρακτων.

ἀπραξία, ἡ, *cessatio*. Soph. 262. C: οὐδεμίαν ... πρᾶξιν οὐδ' ἀπραξίαν ... δηλοῖ.

ἀπρέπεια, ἡ, *discrepantia* (Cic.). Phaedr. 274. B: τὸ ... εὐπρεπείας ... γραφῆς πέρι καὶ ἀπρεπείας. Pol. V. 465. C: δι' ἀπρέπειαν ὁκνῶ λέγειν. Legg. X. 893. A. Ep. VII. 344. D:

ἀπρεπής, ὁ ἡ, *indecorus, discrepans*. Legg. VII. 788. B: ἀπρεπὲς ἅμια καὶ ἄσχημον. Parm. 136. D: ἀπρεπή. 246. E. Pol. III. 398. E: μέθῃ ... φύλαξιν ἀπρεπέστατον.

ἀπρεπῶς, *indecore*. Phaedr. 274. B: πῇ γιγνόμενον καλῶς ἂν ἔχοι καὶ ὕπῃ ἀπρεπῶς.

ἀπριάτος, *non entus*. Gorg. 484. B: ἀπριάτως (τὰς βούς). Pind.

ἀπρίξ, *mordicus, firme*. Theaet. 155. E: ἀπρίξ τοῖν χερσὶν λαβέσθαι.

ἀπροβουλεύτως, *sine consilio, consilio non capto*. Legg. IX. 866. E: ἀπροβουλεύτως τοῦ ἀποκτείνειν. 867. A. B: ἀπροβουλεύτως τε καὶ ἐξαίφνης. C.

ἀπροβουλία, ἡ, *inconsulte agendi ratio* (in eo dicitur qui consilio non capto agit). Legg. IX. 867. B: τῇ ἐπιβουλήῃ καὶ ἀπροβουλίᾳ.

ἀπροθύμως, *haud promte*. Legg. II. 665. E: ἀπρο-
θύμως ἂν τοῦτ' ἐργάζοιντο.

ἀπρομηθεία, ἡ, *imprudentia*. Lach. 197. B: μετὰ ἀπρομηθείας.

ἀπροπετία, ἡ, *nimiae festinationis vacuitas*. Locr. 102. E: ἀγορείξια καὶ ἀπροπετία (sic codd.; v. ἀπροπέτεια).

ἀπρόρρητος, ὁ ἡ, *qui (quod) non potest praedici*. Legg. XII. 968. E: ἀπρόρρητα μὲν λεχθέντα οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιτο, ἀπρόρρητα (v. ἀπρόρρητα) δὲ διὰ τὸ μηδὲν προρρήθέντα δηλοῦν τῶν λεγομένων.

ἀπροσδοκητος, ὁ ἡ, *inexpectatus, inopinatus*. Ep. VII. 351. D: χειμῶνων ... ἀπροσδοκῆτον μέγεθος. Legg. XI. 920. D: ἀπὸ τύχης ἀπροσδοκῆτον. Charm. 153. B: ἐξ ἀπροσδοκῆτου. Legg. XI. 924. D: ἀπροσδοκῆτῳ τύχῃ χρυσάμενος.

ἀπροσδοκία, ἡ, *expectationis vacuitas*. Def. 412. D: θάρσος ἀπροσδοκία κακῶν.

ἀπρόσωπος, *qui vultum non habet, h. e. cuius vultus absconditur prae totius corporis splendore*. Charm. 154. D: οὗτος ... εἰ ἐθέλοι ἀποδῦναι, δόξει σοι ἀπρόσωπος εἶναι.

ἀπταισία, ἡ, *tutus incessus*. Legg. II. 669. E: ὅποσον τάχους τε καὶ ἀπταισίας ... φίλον (ubi certe ἀπταισιτίας expectabas; sed vide ne legi oporteat ἀπανυστίας: ut si quis tibia canat sine ulla intermissione, ita ut pausas non faciat vel observet).

ἀπταιστῶς, *sine offensione, tuto*. Theaet. 144. B: λείως τε καὶ ἀπταιστῶς ... ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις.

ἄπτερος, ὁ ἡ, *implumis*. Def. 415. A: ἄνθρωπος ζῶον ἄπτερον. Phaedr. 256. D: ἄπτεροι.

ἄπτῆν, ὁ ἧ, non pinnatus. Polit. 276. A: πεζοῖς τε καὶ ἄπτῃσι.

ἄπτός, ἧ, ὄν, sub tactum cadens, tractabilis (Cic.). Tim. 28. B: ὁρατός ... ἄπτός τέ ἐστι. 31. B: οὐδὲ ἄπτὸν ἄνευ τινὸς στερεοῦ. 52. B. 32. B: οὐρανὸν ὁρατὸν καὶ ἄπτὸν. Locr. 99. A. Soph. 247. B: ὁρατὸν καὶ ἄπτὸν εἶναι. Tim. 31. B. Epin. 991. A. Pol. VII. 525. D: ὁρατὰ καὶ ἄπτα σώματα ἔχοντας ἀριθμούς.

ἄπτω, ligo, vincio. Crat. 417. E: τὸ δὲ ἄπτειν καὶ δεῖν ταυτὸν ἐστι. Ib. βουλόμενον (τὸ βουλόμενον?) ἄπτειν. Ib. ἄπτειν ροῦν. Med. amector; unde tango, attingo, contrecto, attrecto (etiam iu re venerea). Theaet. 189. A: ἐνός γέ του ἄπτεται καὶ ὄντος ἄπτεται. Parm. 149. D. al. Theaet. 195. D: ὃν οὐδ' ὁρῶμεν οὐδ' ἄπτόμεθα. Lys. 208. E: εἰ ἄπτοίμην. Parm. 138. A: πολλαχοῦ ἂν αὐτοῦ ἄπτοίτο πολλοῖς. Pol. V. 761. B: ἐάν τις ... ἄπτηται τῶν ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν. Conv. 175. B: ἐάν ἄπτώμεθα ἀλλήλων. Phaedr. 255. B: μετὰ τοῦ ἄπτεσθαι. E. Pol. III. 403. B: ξυνεῖναι καὶ ἄπτεσθαι. 417. A: ἄπτεσθαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. V. 461. E: ἀλλήλων μὴ ἄπτεσθαι. Legg. VIII. 837. B: τῆς ὥρας ἄπτεσθαι. al. Theaet. 189. A: ὁ ἄπτόμενος δὴ του cet. Conv. 175. C: ἄπτόμενός σου. Phaed. 65. C: μὴδ' ἄπτομένη. Phaedr. 240. D: ἄπτομένῳ. Conv. 195. E: ἄπτόμενον ... τῶν μαλακατάτων. Pol. V. 469. E: τοῦ βαλόντος οὐχ ἄπτόμεναι. Phaed. 118. A: καὶ αὐτός ἤπτετο. Legg. VIII. 840. A: οὔτε τινὸς ... γυναικὸς ἤψατο οὐδ' αὐτὸν παῖδός. Phaed. 79. A: τούτων ... κἂν ὕψαιο κἂν ἰδοῖς cet. Euthyd. 300. B: ἐάν τις ἄπτηται. Phaed. 78. A: ἐκ τοῦ ἰδεῖν ἧ ὕψασθαι. Pol. VI. 493. B. Men. 80. D. *capio, apprehendo, potior. Pol. III. 401. D: ἐρῶμενέστατα ἄπτεται αὐτῆς. Legg. VIII. 845. A: τῆς ... γενναίας (ὁπώρας) ἄπτεσθω. XI. 913. A: μήτε ... τις τῶν ἐμῶν χρημάτων ἄπτοίτο. VIII. 845. A: ἐάν ... δοῦλος ... ἄπτηται του τοιούτων. Id. C. Pol. II. 360. B: μὴ ἄπτεσθαι (τῶν ἀλλοτριῶν). Legg. VIII. 845. B. Pol. II. 360. D: μὴδὲ ἄψαιτο τῶν ἀλλοτριῶν. Conv. 196. E: οὐ ἂν Ἔρως ἄπτηται. Legg. VIII. 845. B. *percipio. Phaed. 99. E: ἐκάστη τῶν αἰσθήσεων ... ἄπτεσθαι αὐτῶν (τῶν πραγμάτων). *perspicio. Parm. 133. A: ὅτι ... οὐδέπω ἄπτει αὐτῆς cet. Legg. IX. 857. D: ἐξ ἀρχῆς ... ἄπτόμενον τοῦ νοσήματος. Polit. 273. E: ἄπτομένοις τοῦ λόγου. *attingo, h. e. commemoro, tracto. Phil. 14. D: μὴ δεῖν τῶν τοιούτων ἄπτεσθαι. Pol. V. 450. D. 453. D. Legg. XII. 967. C. *attingo, h. e. assequor, nanciscor. Phaed. 65. B: πότε ... ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἄπτεται; Pol. IX. 572. A. X. 600. E: τῆς ἀληθείας οὐχ ἄπτεσθαι. 608. A: ὡς ἀληθείας ... ἄπτομένη. Conv. 211. B: σχεδὸν ἂν τι ἄπτοίτο τοῦ τέλους. Theaet. 209. A: τούτων οὐδενὸς ἠπτόμεν τῇ διανοίᾳ. Phaedr. 260. E: ἄνευ τοῦ ἀληθείας ἔφθαι. Legg.

III. 694. C: παιδείας ... ὁρθῆς οὐχ ἡφθαι. Theaet. 186. D: οὐσίας ... καὶ ἀληθείας ... ἀψασθαι. E. Pol. VI. 490. B: **suscipio* s. *subeo aliquid*, *incido in aliquid*. Pol. V. 454. B: ἄκοντες ἀντιλογίας ἀπτεσθαι. **instāto*, *aggredior vel accedo ad aliquid* (tractandum). Pol. V. 467. A: πρὸν ἀπτεσθαι τοῦ κεραμεύειν. Legg. VII. 798. E. Polit. 280. E: ὁ ... τῆς τῶν ἱματίων ἐργασίας ἀπτόμενος. Pol. VII. 539. A: τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἀπτομένων. 538. C: πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν λόγων. Euthyd. 283. A: τίνα ποτὲ τρόπον ἄψοιντο τοῦ λόγου. Pol. V. 461. A: ἐάν τε πρεσβύτερος τούτων ἐάν τε νεώτερος τῶν ... γεννήσεων ἄψηται. VI. 501. A: ἀψασθαι. **committo* (ut flagitium). Phaed. 108. B: φόνων ἀδικῶν ἡμιένην. Legg. VII. 823. E: κλωπείας ... ἄψασθαι. **aggredior*, *incado*, *manus infero alicui*. Pol. V. 465. B: γονέων μὴ ἀπτεσθαι. Menex. 244. A: οὐ ... κακία ἀλλήλων ἦσαντο. Legg. IX. 880. E: πατρός ... ἄψασθαι. Conv. 221. B: εἴ τις ἄψεται τούτου τοῦ ἀνδρός. **aggredior*, *impugno*. Phaed. 86. D: οὐ φαύλως ἔοικεν ἀπτομένῳ τοῦ λόγου. **tango*, *laedo*. Ion. 535. A: ἄπτει ... πῶς μου τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς. **tracto aliquid*, *studeo alicui rei*, *versor in studio aliquid*. Pol. VI. 511. B: οὐ αὐτὸς ὁ λόγος ἀπτεται τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει. X. 611. E. Polit. 266. A: ἐπειδὴ γεωμετρίας ἀπτεσθον. Pol. VII. 535. C: ὅτι οὐ κατ' ἀξίαν αὐτῆς ἀπτονται. Pol. III. 411. C: μουσικῆς ... καὶ φιλοσοφίας μὴ ἀπτηται. VI. 497. A: δεῖ τοῦ ἐπιτηδύματος τούτου πόλιν ἀπτεσθαι. VII. 535. C. V. 474. B: ἀπτεσθαι ... φιλοσοφίας. C. Phaed. 64. A: ὁρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας. Pol. VI. 497. A. al. Pol. X. 602. B: τοὺς ... τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἀπτομένους. Legg. XII. 967. B: ὅσοι τῆς ἀκριβείας αὐτῶν ἤπτοντο. Pol. VII. 527. C: ἡμιένος ... γεωμετρίας καὶ μῆ. Legg. VII. 819. A. 813. E: γυναικας ... ἀναιρέσεως ὅπλων ἡμιένας. Gorg. 484. C: ἂν τις αὐτοῦ (τ. φιλοσοφίας) μετρίως ἄψηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Pol. III. 410. C: οἱ ἂν ... μουσικῆς ... μὴ ἄψωνται. Legg. VII. 809. E: λύρας ... ἄψασθαι. Pol. VI. 487. C: τοῦ πεπαιδευθῆναι ἐνεκα ἀψάμενοι (τ. φιλοσοφίας). Phaedr. 279. A: τῶν πάποτε ἀψαμένων λόγων. **attingere aliquid* dicitur res quae cum eo coniuncta est, ad id pertinet, c. negat. *non pertinere*, *seivinctum vel alienum esse*. Soph. 261. C: πότερον αὐτῶν ἀπτεται τὸ μὴ ὄν. Conv. 196. B: βία γε Ἐρωτος οὐχ ἄπτεται. Etiam in univ. est *coniunctus sum*. Parm. 165. D: καὶ ἀπτομένους καὶ χωρὶς ἐαυτῶν. 166. B: οὐδὲ ἀπτόμενα οὐδὲ χωρὶς. — Verb. ἀπτέον. Pol. II. 377. A: ὅτι μουσικῆς πρότερον ἀπτέον ἢ γυμναστικῆς. III. 389. B. C. al. ἀπτῶς, ὁ ἡ, *non cadens*, h. e. *stabilis*, *firmus*. Pol. VII. 534. C: ὅς ἂν ... ἀπτῶτι τῷ λόγῳ διαπορευηται. ἄπυρρος, ὁ ἡ, *igni non admotus*. Legg. III. 679. A: σκευῶν ... ἀπυρρων ευπόρουν. Polit. 287. E: ἀπύροις.

ἄπυστος, ὁ ἥ, *ignotus*. Ax. 365. C: ἄπυστος ... κείσομαι (codd. ἄγενστος, quod e vocis forma ἄπενστος videtur profectum esse).

ἀπωθῶ, *repello, retrudo*; etiam *abripio*. Pol. IV. 437. C: οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἀπ' αὐτῆς ... θήσομεν; 439. B: ἄλλη ... ἡ ἀπωθοῦσα χεὶρ, ἐτέρω ... ἡ προσαγομένη. Tim. 62. B: εἰς τοῦναντίον ἀπωθοῦν. 46. C: ὅταν ἡ τῶν κατόπτρων λειότης ... τὸ δεξιὸν εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος ἀπώσῃ τῆς ὄψεως. Ib. τὸ ... ἄνω πρὸς τὸ κάτω ... ἀπώσαν. Pass. Tim. 67. B: ἀπωθούμενον ὑπὸ τοῦ ... πνεύματος. Polit. 309. A: εἰς ἀθεότητα ... ὑπὸ κᾶκῃς βίᾳ φύσεως ἀπωθούμενα. Soph. 261. B: εἰς τοῦπιοθεν ἀπωσθεῖς. Med. *reicio, amoveo*. Crat. 410. A: τὸ ... πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ ... ἀπωθούμεται. Pol. IV. 439. B: ἀπωθούνται τε καὶ προσέλλονται. IV. 437. B: τὸ προσάγεσθαι τὸ ἀπωθεῖσθαι ... τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θεῖς cet. Phaed. 90. D: ἐπὶ τοὺς λόγους ἀφ' ἐαυτοῦ τὴν αἰτίαν ἀπώσαιοτο. Pol. IX. 571. C: ἀπώσάμενον τὸν ὕπνον. Tim. 77. B: ἀπώσαμένω. Ib. 26. D. *legebatur ἀπώσόμεθα*. V. ἀπῶδω. **reicio, repudio*. Phaedr. 255. A: ἐὰν ... ἀπωθῇ τὸν ἐρῶντα. Med. Pol. II. 366. A: τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπώσόμεθα.

ἀπώμοτος, ὁ ἥ, *propr. id quod abiuraveris, h. e. fieri posse negaveris*. Legg. VII. 814. A: ὦν (ὄν?) οὐδὲν ἀπώμοτον.

ἀπωτέρω, *remotius, longius*. Phaedr. 254. C: ἀπελδόντες ... ἀπωτέρω. Pol. V. 449. B: σμικρὸν ... ἀπωτέρω τοῦ Ἀδειμάντου καθήστο.

ἄρα *ponitur ubi e praegressis aliquid colligitur vel concluditur (vern. also)*. Prot. 309. D: καὶ ἄρτι ἄρα ἐκείνω συγγεγονώς ἦκεις; 319. A: ἡ καλὸν ... τέχνημα ἄρα κέκτεται cet. Pol. I. 331. D: οὐκ ἄρα οὗτος ὁρος ἐστὶ δικαιοσύνης cet. Lys. 213. A: οὐκ ἄρα ὁ φίλων φίλος ... ἀλλ' ὁ φιλούμενος. *sexc. al. Explicandi vim habet (vern. nelumlich)*. Phaedr. 273. D: ὡς ἄρα τοῦτο τὸ εἶκος ... τυγχάνει ἐγγιγνόμενον. Soph. 230. D: ὡς ἄρα μεγίστη ... τῶν καθάρσεων ἐστὶ cet. Polit. 284. D: ὡς ἄρα ἡγχιέον cet. Pol. II. 364. B: ὡς ἄρα καὶ ο' θεοὶ πολλοῖς ... βίον κακὸν ἐνειμαν. E. III. 414. D. *al. Etiam in orationis fine ita ponitur*. Prot. 331. B: ἡ δ' ὁσιότης οἷον μὴ δίκαιον, ἀλλ' ἄδικον ἄρα. 355. B: ἐὰν μὴ ... χρώμεθα ἄρα, ἡ δεῖ cet. Phil. 41. C. *al. Particulae γὰρ subiicitur (sicut Graeci voces solent idem fere significantes connectere)*. Prot. 315. C: ἐπεδήμι γὰρ ἄρα Περὶδικος cet. Gorg. 469. D: ἐὰν γὰρ ἄρα ἡμῖν δόξη cet. Conv. 199. A: ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ οὐκ ἤδη ἄρα τὸν τρόπον τοῦ ἐπαίνου cet. 205. B: ἀφελόντες γὰρ ἄρα τοῦ ἔρωτός τι εἶδος cet. Pol. II. 358. C: πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ τοῦ δικαίου βίος. IV. 438. A: πάντες γὰρ ἄρα τῶν ἀγα-

θᾶν ἐπιθυμοῦσιν. Legg. III. 698. D: συνάψαντες γὰρ ἄρα τὰς χεῖρας cet. Men. 81. D. al. — Etiam ita ponitur ut orationi lenem affirmationis vim adiiciat (ita ut exprimi possit part. germ. *eben*, *doch*, *wirklich* al., saepenumero autem nobis redundet). Phaedr. 68. B: ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος (vern. *dass er eben kein Philosoph ist*), ἀλλὰ τις φιλοσόφματος. Theaet. 171. C: εἰκός γε ἄρα ἐκείνον πρεσβύτερον ὄντα σοφώτερον ἡμῶν εἶναι. 194. A: ὃ δὴ καὶ ψεῦδος ἄρα ὠνόμασται. Conv. 177. E: ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄρα ξυνέφασαν. Pol. II. 375. D: ὅτι εἰσὶν ἄρα τοιαῦται φύσεις οἷας cet. X. 595. A: ὡς παντὸς ἄρα μᾶλλον ὀρθῶς ψικίζομεν τὴν πόλιν. Legg. VI. 770. E. al. In interrogatione ponitur (vern. *doch*, *denn*). Phaedr. 228. D: δείξας γε πρῶτον ... τί ἄρα ἐν τῇ ἀριστερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. Phil. 52. D: τί ποτ' ἄρ' ... ἐρωτᾷς βουλόμενος; Hipp. 298. B: τί δ' ἄρα; 297. E: πῶς τί (al. τι) ἄρ' ἂν ἀγωνιζοίμεθα. In conclusione ponitur. Legg. I. 649. C: ἐπειδὴ δὲ τὴν τε ἀνδρείαν ... δεῖ καταμελεῖσθαι, σκεπτέον ἄρα cet. Partt. εἰ et εἰ subiectum reddi potest forte (vern. *etwa* vel *vielleicht*). Theaet. 151. C: καὶ εἰ ἄν ἄρα ... ἡγήσασθαι εἰδῶλον cet. Polit. 259. D: πρόσδεχ' δὴ τὸν νοῦν, ἂν ἄρα ἐν αὐτῇ τινὰ διαφύνην κατανοήσωμεν. 290. E: ἀλλ' εἰ ἄρα καὶ τύχη cet. 298. D: εἰ ἂν ναυμαχεῖν ἄρα δέη πού cet. Crat. 400. A: εἰ ἄρα καὶ σοὶ ἀρέσκη. Legg. I. 646. D. al. Phaedr. 268. A: εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται cet. Crat. 396. C: τί ποιήσει, εἰ ἄρα ἀπερεῖ cet. Pol. IV. 433. A: ἄκουε εἴ τι ἄρα λέγω. al. Hinc εἰ vel εἰ ἂν ἄρα πολλάκις (vern. *wenn etwa vielleicht*). Phaedr. 238. C. Phaedr. 60. E. 61. A. Polit. 283. B. Lach. 194. A. Eadem vi part. μὴ subiicitur. Hipp. mai. 293. E: σκοπώμεθα μὴ πῃ ἄρ' ἐξαπατούμεθα. Legg. I. 626. B. Part. δὲ subiectum adversandi vim auget (vern. *aber*). Conv. 189. D: τὸ δὲ ἄρα ... οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὅτι οὖν cet. Pol. II. 357. A: τὸ δ' ἦν ἄρα ... προσοίμιον. IV. 443. C: Tim. 51. C: τὸ δὲ οὐδὲν ἄρ' ἦν πλὴν λόγος. Legg. VII. 803. D. Lach. 179. B. Hinc in conclusione quae dicitur a minore ad maius et in univ. ad sententiam aliquam refutandam partt. δὲ et ἄρα iunguntur (vern. *dagegen*). Apol. 34. C: εἰ ὁ μὲν καὶ ἐλάττω ... ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος ἐδεήθη ... ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄρα τούτων ποιήσω cet. Crit. 46. D: πῶς μὲν ἐμὲ δεῖν ἀποθνήσκειν καλῶς ἐλέγετο, νῦν δὲ κατάδηλος ἄρα ἐγένετο ὅτι ἄλλως ἐνεκα λόγου ἐλέγετο cet. Phil. 30. B: ἐν μὲν τοῖς παρ' ἡμῖν ψυχῇν παρέχον ... πάσαν ... ἐπικαλεῖσθαι ... τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων ἐν ὅλῳ ... οὐρανῷ ... ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμηχανῆσθαι τὴν τῶν καλλίστων ... φύσιν. Phaedr. 68. A: πολλοὶ δὴ ἔκοντες ἡθελήσαν εἰς Ἄιδου ἐλθεῖν ... φρονήσεως δὲ ἄρα τις ... ἐρῶν ... ἀγανακτήσει τε ἀποθνήσκων καὶ οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσοι. Etiam μὲν ἄρα praegress. Prot. 325. B: τὰ μὲν ἄλλα ἄρα τοὺς

οἷς διδάσκονται ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἡ ζημία ... ἐφ' ᾧ δὲ ἡ τε ζημία θάνατος ... ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται etc. Pol. X. 600. C: Πρωταγόρας μὲν ἄρα ... καὶ Πρόδικος ... οὕτω σφόδρα φιλοῦνται ... Ὀμηρον δ' ἄρα ... ῥαψωδεῖν ἂν περιόντας εἶων καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἀντείχοντο ἢ τοῦ χρυσού cet. Legg. XI. 931. C. Men. 94. B. al.

ἄρα interrogat. Phaed. 103. D: ἄρ' ὅπερ χιόνα καὶ πῦρ (int. τοῦτο καλεῖς θερμόν); Gorg. 477. A: ἄρα ἤνπερ ἐγὼ ὑπολαμβάνω τὴν ὠφέλειαν; Conv. 212. E: ἄρα καταγελάσασθε cet. Phil. 33. D: ἄρ' ὀρθότατα ἐροῦμεν; al. innum. Cum part. οὐ est *nonne*. Prot. 354. A: ἄρα οὐ τὰ τοιάδε λέγετε, οἷον cet. Phil. 11. D: ἄρ' οὐχ οὕτως; Pol. I. 339. E: ἄρα τότε ... οὐκ ἀναγκαῖον cet. 392. D. al. Part. οὐν adiunctā interrogationem cum oratione praegressa connectit. Prot. 313. C: ἄρ' οὐν ... ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὦν ἐμπροσθ' τις cet. 188. C: ἄρ' οὐν οὐ ταύτῃ σκεπτεύειν ... ἀλλὰ cet. Gorg. 449. D: ἄρ' οὐν ἀγαθὰ μὲν αἱ ὠφέλιμα, κακαὶ δὲ αἱ βλαβεραὶ; Ib. ἄρ' οὐν τὰς τοιάδας λέγεις, οἷον cet. al. Negatione accedente est *nonne*. Phaedr. 259. E: ἄρ' οὐν οὐχ ὑπάρχειν δεῖ cet. 263. A: ἄρ' οὐν οὐ παντὶ δῆλον cet. Gorg. 478. A: ἄρ' οὐν οὐ δικαιοσύνην τινὶ χρωόμενοι κολάζουσιν οἱ ὀρθῶς κολάζοντες; 479. D. Phaed. 68. C. al. Sq. ἡ (an) est *utrum*. Phaed. 91. D: ἄρα ἄλλα, ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἃ δεῖ ἡμᾶς ἐπισκοπεῖσθαι; Conv. 199. D: ἄρα ὁ πατήρ ἐστι πατήρ τινός, ἢ οὐ; Pol. X. 598. A: ἄρα οἷα ἐστίν, ἢ οἷα φαίνεται. Tim. 19. A. al. — Affirmate interrogat, ita ut responsio *aiens* vel sequatur vel in totius orationis continuatione lateat (sicut Lat. *ne* pro *nonne* ponunt). Phaedr. 241. E: ἄρ' οἷσθ' ὅτι ... ἐνθουσιάζω; Polit. 296. D: ἄρ' ... πάντα αὐτῷ μᾶλλον λεκτέον cet. 309. D: ἄρ' ἴσμεν ὅτι προσήκει cet. Crat. 430. C: ἄρ' ἂν τις ... ἀποδοίῃ cet. Pol. VIII. 566. A: ἄρα τῷ τοιούτῳ ἀνάγκη cet. Hinc etiam ἄρ' οὐν in affirmatione ponitur: *nonne* igitur vel simpl. *nonne*. Gorg. 477. A: ἄρ' οὐν τοῦ μεγίστου ἀπαλλάττεται κακοῦ; 479. C: ἄρ' οὐν συμβαίνει μέγιστον κακὸν ... τὸ ἀδικεῖν; D: ἄρ' οὐν (v. ἄρ' οὐν οὐ) περὶ τούτου ... ἡμφεσβητήσαμεν cet. Phaed. 64. E: ἄρ' οὐν ... δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων cet. 65. E: ἄρ' οὐν ἐκείνος ἂν τοῦτο ποιήσεις καθαρῶτα cet. sq. ἄρ' οὐχ οὕτός ἐστιν cet. Theaet. 200. C. 208. A. Polit. 300. D. Parm. 138. D. Phil. 27. A. 38. C. D. 45. A. al. Etiam dubitanter interrogat (Lat. *num* et *an*, vern. *awa*, *vielleicht*). Prot. 330. A: ἄρ' οὐκ ὀρθῶς ὑμῶν κατήκουσα; 351. C: ἄρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθὰ cet. Soph. 221. D: ἄρ' ... ἡγνοήκαμεν cet. Phil. 23. B: ἄρ' ὅτι τὸ ἀδύνατον εἶπον cet. Pol. I. 332. E: ἄρα καὶ τοῖς μὴ πολέμοις οἱ δίκαιοι ἄχρηστοι; Euthyd. 301. A: ἄρα τοῦτο ἀπορεῖς; al. Sq. μὴ indicat interrogantem vereri quodammodo ne alter affirmet vel aliquid dicat aut faciat quod dicere vel

facere non debeat (Latin. *num*, vern. *doch nicht* vel *etwa*, v. c. *ist etwa der Tod etwas anderes als* —? quo quidem negamus mortem aliud quid esse). Phaed. 64. C: ἄρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν; Ib. ἄρα μὴ ἄλλο τι ὁ θάνατος ἢ τοῦτο; 103. C: ἄρα μὴ πού ... καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν ὧν ὅδ' εἶπεν; Parm. 163. C: ἄρα μὴ τι ἄλλο σημαίνει ἢ cet. Pol. III. 405. A: ἄρα μὴ τι μείζον ἔξεις λαβεῖν τεκμήριον cet. Crit. 44. E: ἀρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθεΐ cet. al. Part. γέ accedens interrogativum ἀρα acuit (ut reddi possit germ. *denn*). Phaedr. 274. C: ἀρά γ' ἂν ἔθ' ἡμῖν μέλοι τι τῶν ἀνθρωπίνων δοξασμάτων; Soph. 243. E; ἀλλ' ἀρά γε τὰ ἄμφω βούλεσθε καλεῖν ὄν; Parm. 143. A: ἀρά γε ἐν μόνον φανήσεται, ἢ καὶ cet. Conv. 192. D: ἀρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε cet. Pol. I. 328. A: ἀρά γε ... οὐδ' ἴστα ὅτι λαμπρὸς ἐσται cet. al. Cum *tis* est Lat. *numquis* vel *ecquis*. Ep. VII. 347. A: ἀρά τις ἐθελήσει με ἄγειν cet. Pol. II. 376. C: καὶ ἀρά τι προὔρχου ἡμῖν ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσι cet. Etiam in interrogatione aliunde suspensa (indirecta) ponitur (vern. *ob*). Phaed. 70. D: περὶ πάντων ἰδωμεν ἄρ' οὕτως γίγνεται πάντα cet. E: τοῦτο ... σκεψώμεθα ἀρα ἀναγκαῖον cet. Gorg. 459. C: τότε ... σκεψώμεθα ἀρα τυγχάνει ... οὕτως ἔγων ὁ ῥητορικὸς cet. 475. B. 476. A. 512. E. Phil. 75. B. al. Denique (ut οὐκοῦν al.) interrogandi vim deponit et modeste affirmat (vern. *nun*, *wohl*). Prot. 319. A: ἄρ' ... ἐπομαί σου τῷ λόγῳ δοκεῖς γάρ (vern. *nehmlich*) μοι λέγειν cet. Soph. 218. A: ἀρα τοίνυν ... οὕτω ... πεχαρισμένος ἔσει. Theag. 124. A: ἀρά γε μανθάνω ἢν λέγεις τέχνην δοκεῖς γάρ μοι λέγειν cet. Riv. 135. D: ἄρ' ἐννοῶ ... ὅσον λέγεις τὸν φιλόσοφον ἄνδρα δοκεῖς γάρ μοι λέγειν cet. Part. οὖν accedente modo fortius est (*also*) modo lenius (*wohl*). Phaedr. 260. D: ἄρ' οὖν ... ἀγροικότερον ... λελοιδορήκαμεν τὴν τῶν λόγων τέχνην ἢ ὃ ἴσως ἂν εἴποι cet. Gorg. 450. C: ἄρ' οὖν μανθάνω οἷαν αὐτὴν βούλει καλεῖν ταχα δὲ εἴσομαι σαφέστερον. 463. D: ἄρ' οὖν ἂν μάθοις ἀποκριναμένον· ἐστὶ γάρ cet. Polit. 282. D: ἄρ' οὖν μανθάνω δοκεῖς γάρ μοι cet. Phil. 54. D. 64. C. 65. E. Parm. 141. A. Pol. IV. 435. D. al. — Part. ἀρα aliis vocibus subiicitur, velut καί (Polit. 292. E. Crat. 393. A. Pol. II. 376. C. V. 480. al.), ἀλλά (v. ἀλλά), μῶν (Legg. X. 895. D.). Protag. 358. C: ἀμαθίαν ἀρα τὸ τοιόνδε λέγετε cet. Pol. VIII. 551. D: τότε ἀρά τι τούτου ἔλαττον; Etiam in media ponitur oratione. Phaed. 67. C: κάθαρσις δὲ εἶναι ἀρα οὐ τοῦτο ἐνυμβαίνει cet. Gorg. 467. E: τὰ δὲ μέτε ἀγαθὰ μῆτε κακὰ ἀρα τοιάδα λέγειν cet. 476. A: τὸ διδόναι δίκην ... ἀρα τὸ αὐτὸ καλεῖς; Parm. 147. A: τὰ μὴ ἐν τοῦ ἐνός ἀρα μόριά ἐστιν; Phil. 27. B. 29. D. al. ἀρα, ἦ, *exsecratio*. Legg. IX. 871. B: ἦ τοῦ νόμου ἀρά. V. 742. B: ἀρᾷ καὶ ὀνειδίει ... ἐνοχος ἔστω. IX. 881.

D. Critia 119. E: ὄρκος μεγάλας ἀράς ἐπενχόμενος τοῖς ἀπειθοῦσιν.

ἀραῖος, α, ον, *dira imprecans, perniciem asserens*. Legg. XI. 931. C: ἀραῖος (sic codd.; v. βλαβερός) ... γονεύς ἐκ-γόνους cet.

ἀραρότως, *tenaciter, firme*. Phaedr. 240. D: ὥστε μεθ' ἡδονῆς ἀραρότως αὐτῷ ὑπηρετεῖν.

ἀργία, ἡ, *cessatio, otium*. Legg. VI. 761. A: τῶν οἰ-κειῶν ἔργων ... ἀργίας (i. q. ἀργούς) ... ἐκλεγμένους. **segni-tia, desidia*. Pol. III. 398. E: μαλακία καὶ ἀργία. Legg. X. 901. E: δειλίας ... ἔκγονος ἐν γε ἡμῖν ἀργία. Theaet. 153. B: ὑπὸ ἡσυχίας ... καὶ ἀργίας. Conv. 191. B. al. Tim. 89. E: ἐν ἀργίᾳ διάγον. Legg. IX. 873. C. Phaedr. 259. A: δι' ἀργίαν τῆς διανοίας. Soph. 232. B. Conv. 182. D. al.

ἀργός, ὁ ἡ, *otiosus, deses*. Pol. IV. 421. D: ἀργός δὲ καὶ ἀμελής γινήσεται. Legg. X. 901. A. VII. 807. D: προσ-ήκει ... ἀργῶ cet. X. 903. A: ἀργὸν ἢ δειλὸν τινα. XII. 966. D: τὸν περὶ ταῦτα ἀργόν. Pol. V. 458. A: ἀργὸν καὶ ἄλλως ψυχὴν ἐτι ἀργοτέραν ποιοῦντες. Legg. VII. 823. E. 795. C: μὴδὲν ἀργὸν τούτων ... εἶαν εἶναι. Pol. V. 458. A: οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν. Men. 86. B. Pol. VIII. 564. B: τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος. IX. 572. E: τῶν ἀργῶν ... ἐπιθυμιῶν. Gorg. 516. E: ἀργούς καὶ δειλούς. Pol. VIII. 556. C. Men. 81. D. **c. genit. ab opere aliquo vacans, vacuus*. Legg. VIII. 835. D: πόνων ... σφοδρῶν ... ἀργοί. VII. 806. A: γυναῖκας ... ἀργούς ... τα-λασίας. **impunis, expers*. Legg. IX. 855. B: τῶν κληρῶν ἀργός. **nondum tentatus vel excultus*. Euthyd. 272. A: ἢ γὰρ ἦν λοιπὴ αὐτοῖν μάχη ἀργός. **incultus*. Legg. IX. 873. D: τῶν (μερῶν) ὅσα ἀργὰ καὶ ἀνώνυμα. VII. 824: ἐν ἀργοῖς ... καὶ ἐν ὀρεσι (ορρος. ἐν ἐργασίμοις).

ἀργυραμοιβός, ὁ, *argentarius*. Polit. 289. E: οὗς ἀρ-γυραμοιβούς τε καὶ ἐμπόρους ... ἐπωνομάκαμεν.

ἀργύριον, τό, *argentum*. Alc. I. 122. E: χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον cet. De lucri cup. 231. D: οὐτε τῇ ἀξίᾳ γε ἀργύριον χρυσίου (πλέον ἐστίν). Pol. IV. 442. E: παρακαταθήκη χρυσίου ἢ ἀργυρίου. Pol. IV. 422. D: ἡμεῖς ... οὐδὲν χρυσίῳ οὐδ' ἀργυρίῳ χρώμεθα. 416. E: χρυσίον δὲ καὶ ἀργύριον ... ὅτι θείον παρὰ θεῶν αἰεὶ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι. Men. 78. C. D. E. al. Legg. V. 742. D: κεκτημένην ... χρυσία καὶ ἀρ-γύρια. **pecunia*. Prot. 333. C: ὅταν ... ἀχρηστον ἢ ἀργύ-ριον. Crit. 45. C. Hipp. mai. 282. D. Prot. 357. E: κηδό-μενοι τοῦ ἀργυρίου. Pol. I. 333. B: εἰς ἀργυρίου (κοινω-νίαν). 337. D. II. 371. D. al. Pol. I. 333. B: πρὸς τὸ χρη-σθαι ἀργυρίῳ. C. Prot. 310. D: ἀν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον. 311. B. C. al.

ἀργυρογνώμων, ὁ, *argenti probator s. spectator*. De virt. 378. E: ἀργυρογνώμονας.

ἄργυρος, ὁ, *argentum*. Polit. 303. E: χαλκός καὶ ἄργυρος. Phaedr. 263. A: σιδηροῦ ἢ ἀργύρου. Pol. III. 415. B. 417. B. al. Phaed. 110. E: κεκοσμηθῆναι ... χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ. Pol. VIII. 547. A: ὁμοῦ ... μιγέντος σιδήρου. ἀργύρῳ. Critia 116. D. Polit. 288. D: χρυσάν τε καὶ ἀργυρον cet. Phil. 43. E. Pol. III. 415. E. 419. al.

ἀργυροῦς, ἄ, οὖν, *argenteus*. Pol. III. 415. B: ἐκ χρυσοῦ γεννηθείη ἂν ἀργυροῦν (ἐκγονον). VIII. 547. B: τὸ ... χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν (γένος). Legg. IV. 705. B: νομίσματος ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ. Legg. VII. 801. B: οὔτε ἀργυροῦν ... πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν. Pol. VIII. 547. B: τὰ ... γένη, χρυσοῦν τε καὶ ἀργυροῦν cet. Hipp. mai. 301. A: εἰ χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ... τύχοιμεν ὄντες.

ἀργῶ, *vaco*; etiam *cesso*. Pol. IV. 426. A: πρὶν ἂν ... ἀργῶν παύσῃται. VIII. 561. D: ἀργῶν καὶ πάντων ἀμειλῶν. II. 371. C: ἀργήσει τῆς αὐτοῦ δημιουργίας.

ἄρδην, *funditus, prorsus*. Pol. IV. 421. A: ὅτι πᾶσαν ἄρδην πόλιν ἀπολλύσας. Legg. III. 677. C: ἄρδην ... διαφθείρεσθαι. IV. 708. B: ἄρδην ... κρατηθεῖσα. 716. B: πόλιν ἄρδην ἀνάστατον ἐποίησε.

ἄρδω, *irrigo*; hinc etiam *nutrio, foveo*. Phaedr. 255. C: τὰς διόδους τῶν περῶν ἄρδει. Tim. 82. D. Pol. X. 606. D: τρέφει ... ταῦτα ἄρδουσα. Pol. VIII. 550. B: τὸ λογιστικὸν ... ἄρδοντός τε καὶ αὖζοντος. Tim. 76. A: ἤρδε. Pass. Phaedr. 251. B: ἢ ἢ τοῦ πετροῦ φύσις ἄρδεται. Tim. 77. C: ἢ ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἄρδοιτο. Phaedr. 251. C: ὅταν ... ἄρδῃται. Locr. 101. D: ἀρδομένας (τὰς τροφὰς) ὑπὸ τοῦ πνεύματος. Tim. 78. E: ἡμῶν τῷ σώματι ... ἀρδομένων. Crat. 414. A: ὥσπερ τὰ ἀρδόμενα. **recreo, oblecto*. Phaedr. 276. D: συμποσίοις ... ἄρδοντες αὐτούς.

ἀρεσκόντως, *satis*. Pol. VI. 504. B: εἰ ... ὑμῖν ἀρεσκόντως.

ἀρέσκω, *placeo, satis facio, probor* (c. dat. et accus.). Theaet. 157. D: εἴ σοι ἀρέσκει τὸ μὴ τι εἶναι cet. 189. D. al. Crat. 433. E: πότερός σε ὁ τρόπος ἀρέσκει; 435. C. al. Legg. III. 702. C: εἴ τινες (νόμοι) ἡμᾶς ἀρέσκουσι. Pol. VIII. 557. B: ἥτις ἕκαστον ἀρέσκοι. Crit. 53. A: τίμη γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων; 51. D: εἰ μὴ ἀρέσκοιμεν ἡμεῖς. Crat. 400. A: εἰ ἂν ἀρα καὶ σοὶ ἀρέσκη (v. ἀρέση). Crit. 51. D: ὃ ἂν μὴ ἀρέσκωμεν ἡμεῖς. Phaedr. 101. E: αὐτοὶ αὐτοῖς ἀρέσκουσιν. Pol. I. 350. E. VI. 494. A. al. Legg. VII. 800. E: ἐν τοῦθ' ἡμῖν ἀρέσκον. Crit. 52. C: ὡς ἀρεσκούσης σοι τῆς πόλεως. Legg. XII. 951. E: τὸν ἀρέσκοντα αὐτῷ προσλαμβάνων. Crit. 52. B: εἰ μὴ σοι ... ἤρεσκε. 53. A. 52. B: ὅτι σοι καὶ ἡμεῖς ἤρεσκομεν. Id. E. Prot. 335. A: ὅτι οὐκ ἤρεσεν αὐτὸς αὐτῷ. 338. B. 361. D. Theaet. 172. D: εἰ ἂν αὐτοὺς ὁ ἐπελθὼν (λόγος) τοῦ προκειμένου μᾶλλον ... ἀρέσῃ. Legg. VII. 800. D. Med. c. dat. rei qua oblecta-

mur, quae nobis grata est. Theag. 127. B: εἰ οὗτος ... ἀρέσκειτο τῇ σῇ συνουσίᾳ.

ἀρεστός, ἡ, ὄν, *placens, gratus*. Def. 415. A: θεράπνευμα ἀρεστόν θεῶ.

ἀρετή, ἡ, (*iocose ducitur a v. ἀειρείτη vel αἰρετή* Crat. 415. D.) *virtus, h. e. habitus rei probus, naturae consentaneus aptusque ad id agendum quod agere eam oportet, bonitas, facultas*. Pol. I. 353. B: οὐκοῦν καὶ ἀρετὴ δοκεῖ σοι εἶναι ἐκάστω, ὥπερ καὶ ἔργον τι προστίτακται; Ib. ἀρετὴ ὀφθαλμῶν ... ὧτων. C: ἥτις αὐτῶν (τ. ὀμμάτων) ἡ ἀρετή. E. X. 601. D: ἀρετὴ ... ἐκάστου σκευοῦς καὶ ζῶον καὶ πράξεως cet. Gorg. 479. B: ἡ ὑγίεια καὶ ἀρετὴ σώματος. 504. C: ἡ ὑγίεια ... καὶ ἡ ἄλλη ἀρετὴ τοῦ σώματος. 506. D: ἀγαθοὶ γέ ἐσμεν καὶ ἡμεῖς καὶ τᾶλλα πάντα ὅσα ἀγαθὰ ἐστίν, ἀρετῆς τινὸς παραγενομένης. Critia 117. B: ὑπὸ ἀρετῆς τῆς γῆς. Legg. II. 673. A. V. 745. D: φανulότητος τε καὶ ἀρετῆς χώρας. Critia 110. E: ἀρετὴ ... πᾶσαν γῆν ὑπὸ τῆς ἐνθάδε ὑπερβάλλεσθαι. Id. 113. C. 117. A: ἡδονὴ δὲ καὶ ἀρετὴ (de aquis). Alc. I. 122. D: πλήθει οὐδὲ ἀρετῇ (terrae). Pol. III. 403. D: τῇ αὐτοῦ (τ. σώματος) ἀρετῇ. Gorg. 499. D: ἰσγὺν ἡ ἄλλην τινὰ ἀρετὴν τοῦ σώματος (ποιοῦσιν). 518. A: εἰς ἀρετὴν σώματος. Pol. I. 335. B: εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν, ἡ εἰς τὴν τῶν ἵππων. Ib. εἰς τὴν τῶν κυνῶν, ἀλλ' οὐκ εἰς τὴν τῶν ἵππων ἀρετὴν. 353. B: μὴ ἔχοντα τὴν αὐτῶν οἰκίαν ἀρετὴν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς ἀρετῆς κακίαν (ὀμματα). Legg. VI. 765. E: παντὸς ... φντοῦ ἡ πρώτη βλάστη καλῶς ὀρμηθεῖσα πρὸς ἀρετὴν τῆς αὐτοῦ φύσεως cet. Pol. VII. 518. D: τῶν τοῦ σώματος (ἀρετῶν). al. *in homine est animi habitus rationi consentaneus, probitas, honestas. Phaed. 69. B: (μὴ) ... ξυλλήβδην ἀληθὲς ἀρετὴ ἢ μετὰ φρονήσεως. 93. E: ἡ ... ἀρετὴ ἀρμονία εἴη. Theaet. 176. C: ἡ ... τούτου (τοῦ δικαιοτάτου) γνῶσις σοφία καὶ ἀρετὴ ἀληθινή. Phil. 64. E: μετριότης ... καὶ ξυμμετρία κάλλος δῆπου καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίγνεσθαι. Pol. IV. 444. D: ἀρετὴ ... μὲν ... ὑγίειά τε τις ἂν εἴη καὶ κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς, κακία δὲ νόσος τε καὶ αἰσχος καὶ ἀσθένεια. VIII. 554. E: ὁμοιομοιότης ... καὶ ἡρμοσμένης τῆς ψυχῆς ἀληθὲς ἀρετὴ. X. 617. E: ἀρετὴ ... ἀδίσποτον. Men. 70. A: ἀρα διδασκὸν ἡ ἀρετὴ; 99. E: ἀρετὴ ἂν εἴη οὔτε φύσει οὔτε διδασκόν, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα παραγιγνομένη ἄνευ νοῦ. Legg. XII. 963. C: τέτταρα ... ἀρετῆς εἶδη, sq. (Cf. Pol. IV. 427. E. sq. 443. E. Phaed. 69. C. al.). Pol. IV. 445. C: ἐν μὲν εἶδος τῆς ἀρετῆς, ἅπειρα δὲ τῆς κακίας (Cf. Prot. 325. A.). VII. 536. A: πρὸς σωφροσύνην ... καὶ ἀνδρείαν καὶ μεγαλοπρέπειαν καὶ πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς μέρη. VI. 500. D: δημιουργὸν ... σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης καὶ ξυμπαθείας τῆς δημοτικῆς ἀρετῆς. VI. 498. E: ἀνδρα ... ἀρετὴ παρισώμενον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνα-

τοῦ τελέως ἔργω τε καὶ λόγῳ. X. 612. B: τοὺς μισθοὺς τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ἀποδοῦναι. IX. 576. C: ἀρετὴ καὶ εὐδαιμονία. Pol. I. 348. C: τὴν μὲν δικαιοσύνην ἀρετὴν, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν. IV. 407. A: ἀρετὴν ἀσκεῖν. X. 613. A: ἐπιτηδεύων ἀρετὴν ... ὁμοιοῦσθαι θεῷ. VII. 518. D: αἱ μὲν ... ἄλλαι ἀρεταὶ καλοῦμεναι ψυχῆς κινδυνεύουσιν ἐγγὺς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος ... ἡ δὲ τοῦ φρονῆσαι ... θειοτέρου τινὸς τυγχάνει ... οὐσα. *in univ. est probitas, praestantia. Legg. XII. 961. D: ἡ τούτοις (animi et capitis) ἀρετὴ ... παντὶ παρέχει ζῶν σωτηρίαν. Pol. IV. 433. D: πρὸς ἀρετὴν πόλεως. X. 618. C: πρὸς ἀρετὴν βίου. Legg. X. 886. B: δι' ἀρετὴν πολιτείας. 903. B: πρὸς τὴν σωτηρίαν καὶ ἀρετὴν τοῦ ὅλου. IV. 722. B: εἰς ἀρετὴν τῆς χρείας. *ars, scientia. Prot. 322. D: περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς. E: πολιτικῆς ἀρετῆς. Alc. I. 135. A: ἀρετῆς κυβερνητικῆς. al. *virtus, h. e. fortitudo. Menex. 243. C: ἡ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετή. Lach. 189. B: ἡ ... ἔδωκας σαντοῦ πείραν ἀρετῆς. 184. C: εἰ μὴ τι θαυμασιὸν ὅσον διαφέρει τῇ ἀρετῇ. Conv. 179. A: ἐν-θεον ... πρὸς ἀρετὴν. Menex. 241. C: διὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν ... ἐγκωμιάζονται. *munus, officium. Apol. 18. A: δικαστοῦ ... αὕτη ἡ ἀρετή, ῥήτορος δὲ τάληθ' ἔλεγεν. Legg. I. 643. D: τέλειον ... τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς (in facultate muneris sui exsequendi). *est etiam id quod ex virtute proficiscitur, h. e. probitas, quam quis declarat re praeclare gerenda vel gesta. Conv. 180. A: ταύτην τὴν ἀρετὴν ... τὴν περὶ τὸν ἔρποντα. *hinc ipsa res praeclare gesta vel factum illustre ἀρετῇ dicitur. Conv. 208. D: ἀθάνατον μνήμην ἀρετῆς. lb. ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ τοιαύτης δόξης εὐκλειοὺς πάντες πάντα ποιοῦσιν. Pol. X. 618. B: ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρεταῖς.

ἀρήν, ὁ et ἡ, agnus et agna. Polit. 268. E: τὸ περὶ τῆς χροσῆς ἀρνὸς ... σημεῖον φράζεις. Phaedr. 241. D: ὡς λυκοὶ ἄρν' ἀγαπῶσ' (vers.).

ἄρθρον, τό, membrum, articulus. Def. 414. D: ἄρθρον ἐγγράμμιον. Tim. 75. D: ξυνάπτων ἄρθρον ἄρθρου. 74. A: ἐμποιῶν ἄρθρα. Locr. 100. B: συνάψαι τὰ ἄρθρα.

ἀριθμητής, ὁ, ratiocinator. De iust. 373. B: οὐχ οἱ ἀριθμηταί;

ἀριθμητικός, ὁ, ὄν, arithmeticus. Gorg. 453. E: ὁ ἀριθμητικός ἄνθρωπος. Theaet. 198. B: ἀριθμητικός ... ὦν. E. Alc. I. 114. C. Gorg. 451. A: ἡ ἀριθμητικὴ τέχνη. 463. E: ἡ ἀριθμητικὴ. Prot. 357. A. Gorg. 450. D. Polit. 258. D. Pol. VII. 525. A: λογιστικὴ τε καὶ ἀριθμητικὴ. Epin. 978. E: μάλα ἀριθμητικὸν γέγονε. Ion. 537. E: ἐν τῇ αὐτῇ τέχνῃ ... τῇ ἀριθμητικῇ. Gorg. 450. E: τὴν ἀριθμητικὴν. Theaet. 198. A. Polit. 299. E: ξυμπασαν ἀριθμητικὴν. Phil.

55. E. al. De iust. 373. C: οἱ ἀριθμητικοί. Phil. 57. D: δύο ἀριθμητικά.

ἀριθμός, ὁ, *numerus*. Theaet. 198. C: πόσος τις ἀριθμός τυγχάνει ὧν. 204. E. Pol. VII. 525. A: ἔμπας ἀριθμός. 524. D. VIII. 546. B: ἀριθμός ... τέλειος. Tim. 23. E. Critia 119. A. Phaed. 104. A: ὁ ἡμῖς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας. B. Tim. 36. B. al. Epin. 991. E: ἀριθμοῦ ... σύστημα. Phaed. 105. C: ὃ ἂν ἀριθμῷ τί ἐγγένηται. Theaet. 155. A: μήτε ὄγκω μήτε ἀριθμῷ. Legg. I. 630. C: τετάρτη ... ἀριθμῷ τε καὶ δυνάμει τοῦ τιμῶν εἶναι. al. Gorg. 147. E: τὸν ἀριθμὸν πάντα (*totam numerorum seriem*). 148. A: προμήκη ἀριθμὸν. Soph. 257. A: ἀπέραντα τὸν ἀριθμὸν. Phil. 17. C: ὅπου ἐστὶ τὸν ἀριθμὸν. Conv. 190. D: πλείους τὸν ἀριθμὸν. Pol. V. 473. B: ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν. Tim. 37. D: κατ' ἀριθμὸν ἰούσαν ... εἰκόνα. 38. A: κατ' ἀριθμὸν κυκλουμένον. al. sexc. Theaet. 198. A: τὰς ἐπιστήμας τῶν ἀριθμῶν. 198. B. Phil. 17. D. Pol. VII. 525. D: περὶ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν ... διαλέγεσθαι. 526. A. al. Legg. IX. 861. E: οὐτ' ἀριθμοῖς οὐτε μεγέθεσιν ἐλάττους. Theaet. 198. B: πάντα ἀριθμούς ἐπίσταται. Pol. VII. 525. D: σώματα ἔχοντα ἀριθμούς. Legg. VII. 817. E. **numerus*, h. e. *exactly*. Phaedr. 247. A: ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι. **mensura* (*quantitas*). Legg. II. 668. D: τοὺς ἀριθμούς τοῦ σώματος. **ars numerandi*. Phaedr. 274. C: ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν εὖρεῖν. Phil. 56. E: τῶν περὶ ἀριθμὸν τεταζόντων. Pol. VII. 522. C: λέγω ... αὐτὸ ἐν κεφαλαίῳ ἀριθμὸν τε καὶ λογισμὸν.

ἀριθμῷ, *numero*. Theaet. 198. B: ἀριθμοὶ ἂν ποτὲ τι ... αὐτὸς πρὸς αὐτόν. Ib. τὸ ἀριθμεῖν ... σκοπεῖσθαι πόσος τις ἀριθμός τυγχάνει ὧν. Pol. I. 348. A: ἀριθμεῖν δεῖσθαι τὰγαθά. VII. 522. D. E. Hipp. mai. 285. C: οὐδ' ἀριθμεῖν ... ἐπίστανται. De iust. 373. B: ἀριθμοῦντες. C. Theaet. 146. E: ἀριθμῆσαι. Euthyd. 294. C: ἡμῶν ἀριθμησάντων. Theaet. 198. E: ἀριθμήσιν. Ib. ὅταν ἀριθμῶσιν ἢ ὁ ἀριθμητικός. Pass. Legg. VI. 785. A: τῶν ἐπὶ τοῖς ἔτεσιν ἀριθμουμένων (ἀρχόντων). Med. Phaedr. 270. D: ταῦτα ἀριθμησάμενος.

ἀριπρεπής, ὁ ἢ, *splendidus*, *eximius*. Gorg. 485. D: ἄνδρας ἀριπρεπεῖς (Hom.).

ἀριστα, *optime*. Prot. 318. E: ὅπως ἂν ἄριστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικῶι. Phaedr. 231. A: ὡς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκίων βουλευσάιντο. 363. D: ἄριστα λέγεις. Theaet. 169. B: ἄριστά γε ... ἀπείκασας. 183. C: ἀριστ' εἰρηκας. Legg. I. 646. A: ἄριστα εἶπες. Pol. II. 365. B: πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι. VII. 520. D: ἀριστα ... οἰκισθαι. Legg. IV. 713. B: ἥτις τῶν νῦν ἄριστα οἰκεῖται. Menex. 238. A: ὃ κάλλιστα καὶ ἄριστα τρέφεται τὸ ἀνθρώπιον γένος. Euthyd. 299. B. sexc. al. Cum v. ἔχειν. Pol.

II. 380. E: τὰ ἄριστα ἔχοντα. 381. B: ὁ θεός γε καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντῃ ἄριστα ἔχει. In responsione. Tim. 29. D: ἄριστα cet. Theaet. 163. C: ἄριστά γε. Legg. III. 688. E. Theaet. 148. B: ἄριστά γ' ἀνθρώπων. al.

ἀριστεία, ἡ, *praestantia; virtus bellica*. Legg. XII. 943. B: τῆς ὅλης ἀριστείας ἀγωνιστῇ. 942. D: εἰς τὰς ἀριστείας τὰς κατὰ πόλεμον.

ἀριστεῖον, τό, *praemium virtutis (praec. bellicae), palma*. Legg. XI. 935. B: μηδέποτε ἀριστείων πέρι φιλονεικῆσθαι. XII. 943. B. C: εἰς τὴν τῶν ἀριστείων κρίσιν. 946. E. al. Conv. 220. D: ἐξ ἧς ἐμοὶ καὶ τὰριστεία ἔδωσαν οἱ στρατηγοί. E: δίδοναι τὰριστεία. bis. Pol. V. 468. C: πρὸς τὸ τὰριστεία φέρειν. Legg. VIII. 829. C: νικητήρια ... καὶ ἀριστεία ... διανέμειν. XI. 919. E: ὑπὸ τῶν τὰ ἀριστεία εἰληφόντων. XII. 946. B: τὰ ἀριστεία ἀποδόντας. Menex. 240. E: τὰ ... ἀριστεία τῷ λόγῳ ἐκείνοις ἀναθετεόν.

ἀριστερός, ὁ, ὄν, *sinister, laevis*. Ion. 537. B: ἵππος ἀριστερός (Hom.). Tim. 72. C: ἐξ ἀριστερᾶς. Euthyd. 271. B. 273. B. Prot. 335. D: τῇ ... ἀριστερᾷ. Phaedr. 228. D: ἐν τῇ ἀριστερᾷ. Pol. X. 617. C. al. De iust. 374. E: ὀφθαλμὸν ... ἀριστερόν. Ib. μυκτῆρα ... ἀριστερόν. Pol. X. 614. C: τὴν εἰς ἀριστεράν (πορεύεσθαι). De iust. 374. E: χεῖρα ... ἀριστεράν. Tim. 43. E: τὰ τε δεξιὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ δεξιὰ ... φαντάζεται. Id. 46. B. Legg. VII. 795. B: ἀπὸ ... τῶν ἀριστερῶν ... μάχεσθαι. Tim. 77. E: ἐκ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ. D: δεξιοῖς τε καὶ ἀριστεροῖς. Legg. IV. 717. A: ἀριστερὰ νέμων. VII. 795. A. Theaet. 193. C: εἰς ἀριστερὰ (fort. εἰς ἀριστεράν) μεταρρόευσθαι. Tim. 43. B: εἰς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ. Pol. IV. 436. E. Phaedr. 266. A: τὸ ἐπ' ἀριστερὰ ... μέρος. Parm. 129. C. Tim. 36. C. al. Legg. I. 634. A: πρὸς τὰ ἀριστερὰ ... ἀντιβαίνειν.

ἀριστεύω, *excello, praesto*. Pol. V. 468. B: τὸν ... ἀριστεύσαντα. VII. 540. A: τοὺς ... ἀριστεύσαντας πάντα πάντῃ ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμαις.

ἀριστίνδην, *secundum praestantiam, ita ut optimus quisque eligatur*. Legg. IX. 855. C: τὸ τῶν ... ἀρχόντων ἀριστίνδην ἀπομερισθὲν δικαστήριον.

ἀριστοκρατία, ἡ, *optimatum principatus s. gubernatio*. Polit. 301. C: ἀριστοκρατία. Pol. IV. 445. D: πλείονων (ἀρχόντων) ... ἀριστοκρατία. Menex. 238. C. bis. Pol. VIII. 545. C: τίνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας. 547. C. Legg. III. 701. A. Pol. VIII. 544. E: τὸν ... τῇ ἀριστοκρατίᾳ ὁμοιον. Polit. 301. A: τότε ἀριστοκρατίαν καλούμεν τὴν τοιαύτην πολιτείαν. 302. D. Legg. III. 681. D. IV. 712. C. D.

ἀριστοκρατικός, ὁ, ὄν, *optimatum imperii studiosus*. Pol. IX. 587. D: ἐὰν εἰς ταῦτον ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικὸν τιθώμεν.

ἀριστοκρατούμαι, *ab optimatibus gubernor*. Pol. I. 338. D: ὅτι τῶν πόλεων ... αἱ δὲ ἀριστοκρατοῦνται.

ἄριστος, ἡ, ον, *optimus, praestantissimus*. Phil. 55. B: καὶ ἄριστος πάντων. Tim. 75. E: κάλλιστον καὶ ἄριστον. Polit. 294. C: τὸ δ' ἄριστον ... ἐστίν. Legg. X. 903. D: τὸ περὶ σὲ ἄριστον. Phaedr. 238. A: κρατούσα τοῦ λόγου τοῦ ἁρίστου. Tim. 37. A: ὑπὸ τοῦ ἁρίστου ἁρίστη γενομένη τῶν γεννηθέντων (*int. ἡ ψυχὴ*). Phaedr. 237. D: ἐφιεμένη τοῦ ἁρίστου. 238. A: κρατούσα τοῦ λόγου τοῦ ἁρίστου. Pol. V. 452. D. Legg. IX. 864. A: τὴν ... τοῦ ἁρίστου δοξάν. Phaedr. 248. B: ἡ ... προσήκουσα ψυχῆς τῷ ἁρίστῳ (*praestantissimae parti*) νομῇ. Legg. VIII. 837. D: ὡς ἄριστον γίγνεσθαι. Men. 93. E: ὅν ... ἐν τοῖς ἁρίστον τῶν προτέρων εἶναι. Critia 114. A: πλείστην καὶ ἁρίστην οὖσαν (*λήξιν*). Phaedr. 97. D: οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν ... ἀλλ' ἡ τὸ ἄριστον καὶ τὸ βέλτιστον. Phaedr. 237. E: δόξης ... ἐπὶ τὸ ἄριστον λόγῳ ἀγούσης. Polit. 294. A. Legg. IX. 858. A: κατιδεῖν τὸ τε ἄριστον καὶ τὸ ἀναγκαιότατον. Tim. 18. D: ὡς ἄριστοι τὰς φύσεις. Conv. 182. D: τῶν γενναϊοτάτων καὶ ἁρίστων. Tim. 75. D. E. al. **fortissimus*. Conv. 179. A: ὥσθ' ὅμοιον εἶναι τῷ ἁρίστῳ φύσει. Hipp. min. 364. C: ἄριστον ... ἄνδρα. Id. D. Menex. 243. C: ἄνδρες γενόμενοι ... ἄριστοι. 246. C: προθυμειῖσθαι εἶναι ὡς ἁρίστους. Vocat. ὦ ἄριστε et ἄριστοι *blanda est appellatio*. Prot. 315. D. Pol. I. 338. D. 349. E. 351. D. Legg. I. 638. A. al. Soph. 248. B: ὦ πάντων ἄριστοι. Legg. I. 634. C: ὦ ἄριστοι ξένων. Pro ὦ ἄριστε Men. 77. C. Clark. et Vind. 1. *scribunt ὦριστε*.

ἄρκτος, ὁ, *septentrio*. Critia 118. B: ἀπὸ τῶν ἄρκτων κατάβορός.

ἄρκτοῦρος, ὁ, *arcturus*. Legg. VIII. 844. E: τὴν ὥραν ... ἄρκτοῦρῳ ξύνδρομον.

ἄρκυς, ἡ, *rete*. Legg. VII. 824: ἄρκυσι τε καὶ πάγαις. ἄρκῳ, *oaleo*. Theaet. 174. A: ταῦτόν ... ἀρκεῖ σκώμμα ἐπὶ πάντας cet. Ἀρκεῖ, *satis facit, satis est*. Prot. 355. A: ἡ ἀρκεῖ ὑμῖν τὸ cet. Gorg. 498. A: ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο. Soph. 220. D. Theaet. 169. C. Phil. 53. B: ἀρκεῖ νοεῖν ἡμῖν cet. Pol. VI. 505. D. VII. 539. D. al. Def. 415. A: τὸ ... κατὰ τέγγην ἀρκοῦν. Alc. I. 119. D: ἡρκεῖ ἄν σοι ... βελτίστῳ εἶναι. Pol. II. 369. D: πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευὴν. V. 466. B: μηδ' ἀρκέσει αὐτῷ βίος οὕτω μέτριος cet. VI. 506. D. Med. *contentus sum, acquiesco*. Ax. 369. E: μόνοις ... ἀρκεῖται (*τὰ παθήματα*) τοῖς δυναμένοις καθικέσθαι τῆς ψυχῆς.

ἄρμα, τό, *iugum* (*vern. Gespann*), *h. e. equi iugales*. Legg. VIII. 834. B: ἄρματος ... οὔτε τις τροφεὺς ἡμῖν ἐστίν cet. **currus*. Critia 116. D: ἐφ' ἄρματος ἐστῶτα. 119. A: ἄρματος πολεμιστηρίου. Parm. 137. A: ὑφ' ἄρματι ... ἀγω-

νιεύσθαι. Phaedr. 246. E: ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα. Tim. 22. C: τὸ ... ἄρμα ξεύσας. Lach. 191. B: περὶ ἀρμάτων ... ἔλεγε. Lys. 208. A. Legg. X. 899. A: ἐν ἄρμασι ἔχουσα ... ἥλιον. Critia 119. A: εἰς μύρια ἄρματα. Legg. I. 641. A. Theag. 123. C.

ἁρμονία, ἡ, *sonorum compositio, concertus, et in univ. temperatio, convenientia*. Legg. II. 665. A: αἷ ... τῆς φωνῆς (τάξει) ἁρμονία ὄνομα προσαγορεύοιτο. Phaed. 85. E: ὡς ἡ ... ἁρμονία ἀόρατον ... πάγκαλόν τι καὶ θεῖον ἐστίν cet. 86. C. Conv. 187. B: ἡ ... ἁρμονία συμφωνία ἐστί. Pol. III. 400. D: ῥυθμὸς γὰρ καὶ ἁρμονία. Phaed. 92. B. al. Phaedr. 268. E: μηδὲ μικρὸν ἁρμονίας ἐπαίειν. Conv. 187. C. Pol. IV. 443. D: ὄρους τρεῖς ἁρμονίας. Tim. 37. A: διὰ τὴν τῆς θείας ἁρμονίας μίμησιν. Epin. 991. E. al. Phaed. 92. E: ἁρμονία ἢ ἄλλη τινὶ συνδέσει. 93. C. Conv. 187. D. Pol. IV. 430. E: συμφωνία τινὶ καὶ ἁρμονία προσέοικε. 431. E: ὡς ἁρμονία τινὶ ἢ σωφροσύνη ὁμοιωταί. al. Phaed. 88. D: τὸ ἁρμονίαν τινὰ ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν. 92. C. 93. A. C. D. 94. C. E: ἡ καθ' ἁρμονίαν. 95. A. Conv. 187. A: ἁρμονίαν τόξου τε καὶ λύρας. 188. A: ἐπειδὴν ... ἁρμονίαν καὶ κράσιν λάβη σῶφρονα. Theaet. 175. E: ἁρμονίαν λόγων λαβόντος ὁρθῶς. Crat. 405. D: περὶ τὴν ἐν τῇ ὠδῇ ἁρμονίαν, ἡ δὲ συμφωνία καλεῖται. Pol. IX. 591. D: τὴν ἐν τῷ σώματι ἁρμονίαν. X. 617. B: ἐκ πασῶν ... ὁκτὼ οὐδῶν μίαν ἁρμονίαν συμφωνεῖν. C: πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἁρμονίαν. Lach. 188. D: ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος. al. Phaed. 86. C: αἱ ἄλλαι ἁρμονίαι αἱ τ' ἐν τοῖς φθόγγοις καὶ αἱ ἐν τοῖς τῶν δημιουργῶν ἔργοις πᾶσι. Pol. III. 398. D: θρηγῶδεις ἁρμονίαι. 398. E: τίνες ... μαλακαὶ ... τῶν ἁρμονιῶν. Legg. VII. 812. C: τὰς τῶν ἁρμονιῶν συστάσεις. al. Legg. II. 660. A: ἐν τε ῥυθμοῖς ... καὶ ἐν ἁρμονίαισι. VII. 800. D: γουδεστάταις ἁρμονίαις. 802. E: ἁρμονίαισι ... καὶ ῥυθμοῖς. Prot. 326. B: τοὺς ῥυθμούς τε καὶ ἁρμονίας. Theaet. 145. D: τῶν περὶ ἀστρονομίαν τε καὶ ἁρμονίας καὶ λογισμούς. Tim. 90. D: τὰς τοῦ παντός ἁρμονίας τε καὶ περιφοράς. al.

ἁρμονικός, ἡ, ὄν, *harmoniae et in univ. musicae peritus*. Phaedr. 268. D: ἁρμονικῶ. E: τὸν μέλλοντα ἁρμονικὸν ἔσεσθαι. Charm. 170. C: τὸ ἁρμονικὸν μουσικῇ (γίγνεται). Locr. 96. A: καθ' ἀριθμῶς ἁρμονικῶς συγκεκραμένοι (λόγοι). D: καθ' ἁρμονικῶς λόγως. Phaedr. 268. E: ἀλλ' οὐ τὰ ἁρμονικὰ (ἐπίστασαι).

ἁρμός, ὁ, *compages*. Locr. 102. B: λυομένων ... τῶν ἁρμῶν τὰς συστάσεις.

ἁρμόττω (ἁρμόζω), *compono, tempero*. Phil. 56. A: τὸ εὐμῶνον ἁρμόττουσα. Pass. Pol. 31. D: πάλιν ... ἁρμολομένης (τῆς ἁρμονίας). Phaed. 93. E: ἡρμιοσταί. Lach. 193. D: δοῦριστι ἡρμίοσμεθα ἐγὼ τε καὶ σύ. Phaed. 93. C.

D: ἡρμόσθαι. Theaet. 144. E: αὐτάς (τάς λύρας) ἡρμόσθαι ὁμοίως. Pol. III. 410. E. Lach. 188. D: ζῆν ἡρμοσμένους. Ib. ἀρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένους. Phaed. 93. D: ἡ ... ἡρμοσμένη. Pol. III. 410. E: τοῦ ... ἡρμοσμένου ... ἡ ψυχῇ. VIII. 554. E: ἡρμοσμένης τῆς ψυχῆς. Phaed. 85. E: ἐν τῇ ἡρμοσμένῃ λύρᾳ. Pol. IV. 443. E: σῶφρονα καὶ ἡρμοσμένον. Phaed. 93. A: ὡς ἂν ἀρμοσθῇ. B. Tim. 41. B: τό γε ... καλῶς ἀρμοσθῆν. Med. temperu. Pol. I. 349. E: ἀρμωττόμενος λύραν. IX. 591. D: τὴν ... ἀρμονίαν ... ἀρμωττόμενος φανεῖται. Intrans. concino, conponio, congruo. Soph. 262. D: τὰ μὲν οὐχ ἀρμόττει. Pol. III. 397. E. V. 462. A: ἄρα ... εἰς ... τὸ τοῦ ἀγαθοῦ ἔχνος ἡμῖν ἀρμόττει. Ep. VIII. 356. D: ἐν ᾗ βασιλείᾳ ἀρμόττει γίνεσθαι. Phaedr. 278. D: μᾶλλον ἂν αὐτῷ ἀρμόττοι. Theaet. 183. B. al. Gorg. 503. E: τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρέπον τε εἶναι καὶ ἀρμόττειν. Polit. 289. B: εἰς τι τούτων ... ἀρμόττειν. Pol. III. 397. D. X. 616. D: ἀρμόττων. Conv. 206. D: τὸ ... καλὸν ἀρμόττον. Polit. 286. D: πρὸς τὴν ἡδονὴν μίχους ἀρμόττοντος. Tim. 69. B: τελευτήν ... ἀρμόττουσαν. Legg. VI. 772. E: τὸ πρέπον καὶ τὸ ἀρμόττον. Pol. X. 616. D: οἱ εἰς ἀλλήλους ἀρμόττοντες. Legg. X. 898. D. Soph. 262. E: τὰ ... ἀρμόττοντα αὐτῶν (φωνῆς σημεῖα). Lach. 188. D: πρέποντα ἀλλήλοις καὶ ἀρμόττοντά ἐστι. Legg. VII. 819. B: ἀρμωττόντων ἀριθμῶν τῶν αὐτῶν. 813. A: ταῖς ἐορταῖς ἑκαστα ἀρμόττοντα. Hipp. mai. 294. A: ἱματία ... ἡ ἐπεσθήματα ἀρμόττοντα. Soph. 262. D: τὰ πράγματα ... ἀλλήλοις ἡρμωττε. C: τότε δ' ἡρμωσε. Crat. 405. A. Conv. 187. B: διαφερόμενον ... ἀδύνατον ἀρμόσαι. Phaedr. 248. E: ἔκτη ποιητικὸς ... ἀρμόσει. Tim. 26. D: πάντως ἀρμόσουσι.

ἀρνακίς, ἡ, *pellis agnina vel ovilla*. Conv. 220. B: εἰς πῖλους καὶ ἀρνακίδας.

ἀρνησις, ἡ, *negatio*. Legg. XII. 948. D: τὴν ἀρνησιν γράψαντα.

ἀρνυμαι, *quaero*, cum v. μᾶλλον, *praefero*. Legg. XII. 944. C: ζῶν αἰσχροῦ ἀρνούμενος ... μᾶλλον ἢ ... καλὸν ... θάνατον. **accipio*. Prot. 349. A: μισθὸν ... ἀρνυσθαι. Pol. I. 346. C: μισθὸν ἀρνυμένους. Legg. VII. 813. E. ἄροτος, ὁ, *satio*; hinc etiam *generatio vel procreatio*. Crat. 406. B: ὡς τὸν ἄροτον μισθούσης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί.

ἄροτρον, τό, *aratrum*. Pol. II. 370. C: τὸ ἄροτρον.

ἄρουρα, ἡ, *arvum, ager*. Apol. 28. D: ἄχθος ἀρούρης (Hom.). Tim. 73. C: οἶον ἄρουραν. 91. D. 22. E: ἐπὶ τὰς ἀρούρας. **arvum muliebres, h. e. matrix*. Legg. VIII. 839. A: ἀπεχομένους ... ἀρούρας θηλείας πάσης.

ἀρπαγή, ἡ, *rapina*. Legg. XII. 941. B: ἀρπαγὴ ... ἀναίσχυντον. Pol. V. 469. D: διὰ τὴν τοιαύτην ἀρπαγὴν.

Legg. I. 633. B: ἐν ἀρπαγαῖς τισί. Phaed. 82. A: τυραννίδας καὶ ἀρπαγὰς. Pol. III. 391. D: ὥρμησαν ... ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς.

ἀρπαῶ, rapio, arripio. Ep. VII. 335. B: πανταχόθεν ἀναιδῶς ἀρπάξει πᾶν cet. Pol. IX. 574. B: ἀρπάξοι ἄν. VII. 521. B: τάχαθόν ... ἀρπάξουσιν. Ep. VII. 334. D. Pol. I. 354. B: ἀπογεύονται ἀρπάζοντες (raptim). Gorg. 481. A: ἐὰν ... χρυσίον ἡσπακῶς ἢ πολὺ. Phaedr. 229. B: ἀρπάσαι. D: ὡς ... ἡρπάσθη.

ἄρπασμα, τό, rapina. Legg. X. 906. D: καδάπερ κυοὶ λύκοι τῶν ἀρπασμάτων σμικρὰ ἀπονέμειον. Idem, vel ἀρπαγμάτων, pro παραγμάτων Ep. VII. 335. B. reponendum.

ἄρρατος, ὁ ἡ, qui frangi vel defatigari nequit. Crat. 407. D: κατὰ τὸ σκληρὸν ... ὁ δὲ ἄρρατον καλεῖται. Pol. VII. 535. B: ἄρρατον (v. ἄκρατον) καὶ πάντη φιλόπονον.

ἄρρενωπία, ἡ, generositas. Conv. 192. A: ὑπὸ θάρρους καὶ ἀνδρείας καὶ ἀρρενωπίας.

ἄρρενωπός, ὁ ἡ, qui virilis est facie, qui se masculum praebeat. Legg. VII. 802. E: τὸ πρὸς τὴν ἀνδρείαν ῥέπον ἀρρενωπὸν φατίον εἶναι.

ἄρρην, ὁ ἡ, masculus; unde ἄρρεν et τὸ ἄρρεν mas. Conv. 191. C: ἄρρην (al. ἄρρεν) ἄρρενι. Legg. VIII. 840. D: ἄρρην θηλεία. XI. 925. C: θηλεία ... καὶ ἄρρην. 930. C. XII. 958. D: εἴτε τις ἄρρην εἴτε τις θήλυς. VI. 770. D: εἴτε ἄρρην τις ... οὐσα ἢ φύσις εἴτε θηλεία. Crat. 414. A: τὸ ἄρρεν καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτῳ ἐστὶ τῇ ἄνω ῥοῇ. Conv. 190. B: τὸ ... ἄρρεν ἦν τοῦ ἡλίου ... ἔκγονον. 181. C: μετεχούσης ἐν τῇ γενέσει καὶ θήλεος καὶ ἄρρενος. 189. E. 191. C: διὰ τοῦ ἄρρενος ἐν τῇ θήλει. E. Pol. V. 453. A. al. Men. 71. E: καὶ θηλείας καὶ ἄρρενος (παιδός). Polit. 262. E: ἄρρενι καὶ θήλει. Legg. VIII. 840. D. II. 665. C: θήλυν τε καὶ ἄρρενα (παιδα). al. Crat. 407. D: κατὰ τὸ ἄρρεν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον. Pol. V. 454. D: τὸ ... ἄρρεν ὀχεύειν. 466. D. Conv. 193. C: ἄρρενες. Pol. V. 451. D. Legg. I. 631. E: ὅσοι ... ἄρρενες καὶ ὅσαι θηλείαι. V. 740. C. Critia 110. C: ὅσα ἄρρενα (ζῶα). 113. E: παίδων ἄρρένων πέντε γενέσεις cet. Legg. VI. 764. D: ἄρρένων καὶ θηλειῶν κορών. 765. D. VII. 788. A: παίδων ἄρρένων καὶ θηλειῶν. 804. D. 841. D: ἄγωνα ἄρρένων (σπείριμα) σπείρειν. XI. 925. A. C: ἄραις ... ἄρρένων τε καὶ θηλειῶν. VI. 778. A: μήτ' οὖν θηλείαις μήτε ἄρρεσιν (οἰκέταις). V. 740. C: ἄρρενας (παιδας). XI. 930. B: παιδας θηλείας τε καὶ ἄρρενας. Conv. 191. A: τὰ ἄρρενα διακούς. Pol. V. 461. D: τὰ ... ἄρρενα νίεις (προσερεῖ).

ἄρρητος, ὁ ἡ, non dictus vel expositus. Alc. I. 122. D: μηδὲ τοῦτο ἡμῖν ἀρρητον ἔστω. Legg. VI. 754. A: μὴ ... παρῶμεν ἀντὶ ἀρρητον. VII. 788. A. 793. B: οὐτε ἀρρητα ἔαν. *indictus. Conv. 189. B: καὶ μοι ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρη-

μένα. quod dici vel explicari nequit. Soph. 238. C: ἔστιν ἀδιανοήτων τε καὶ ἀρρήτων cet. E. 239. A. 241. A. *ἀρρήτα (i. q. ἀλογα) etiam dicuntur quae mathematici vocant irrationalia. Pol. VIII. 546. C: ἀρρήτων ... δεῖν (διαμέτρων). Hipp. mai. 303. B: ἀρρήτων ἐκατέρων ὄντων ... τάχα μὲν ῥητά ... εἶναι, τάχα δ' ἀρρήτα.

ἀρρῦθμία, ἡ, numeri et in univ. convenientiae defectus, discrepantia. Pol. III. 401. A: ἀρρῦθμία ... καὶ ἀναρμοστία. 411. E: μετὰ ἀρρῦθμίας τε καὶ ἀχαριστίας.

ἀρρῦθμος, ὁ ἡ, non numerosus. Epin. 978. A: ἀσχημίων τε καὶ ἀρρῦθμος ... φορά. Pol. III. 400. D: τὸ εὐρυθμόν γε καὶ ἀρρῦθμον.

ἀρρῦθμῶ, dissono, discrepo. Legg. VII. 802. E: ὀυθμῶ ἀρρῦθμῶ.

ἀρρῶστία, ἡ, imbecillitas, facultatis defectus. Pol. II. 359. B: ὡς ἀρρῶστία τοῦ ἀδικεῖν τιμώμενον.

ἀρτεμής, ὁ ἡ, integer, saluus. Crat. 406. B: Ἀρτεμῖς ... (διὰ) τὸ ἀρτεμῆς φαίνεται καὶ τὸ κόσμιον.

ἀρτηρία, ἡ, arteria (vern. Lufröhre). Tim. 70. D: τῆς ἀρτηρίας ὀχτεούς. 78. C: κατὰ ... τὰς ἀρτηρίας. Ib. παρὰ τ. ἀρτηρίας.

ἄρτι, modo, nunc ipsum. Theaet. init. ἄρτι ... ἡ πάλαι ἐξ ἀγροῦ; Crit. 43. A: ἄρτι δὲ ἔχεις, ἡ πάλαι; Gorg. 448. A: ἄρτι διελήλυθε. 451. A. 454. B: ὥσπερ καὶ ἄρτι ἔλεγον. 466. C. Polit. 277. E. al. innum. Cum praesent. Lys. 215. C: ἄρτι ἀναμιμνήσκομαι. Polit. 291. A: ὥς γε ἄρτι (v. ἀρτίως) σκοπούμεν φαίνεται. Soph. 259. D: ἄρτι ... τῶν ὄντων τινὸς ἐφαπτόμενον. Tim. 23. A: ἄρτι κατασκευασμένα ... τυγγάνει γραμμασι cet. Legg. IV. 722. D: νόμους ... ἄρτι μοι δοκούμεν λέγειν ἀρχεσθαι. Cum part. νῦν. Polit. 291. A: ὅς ἄρτι κατάδηλος νῦν ἡμῖν γέγονεν. B: νῦν ... ἄρτι δοκῶ cet. Men. 85. C: καὶ νῦν μὲν γε ... ἄρτι cet. Cum artic. et subst. Theaet. 153. E: τῷ ἄρτι λόγῳ. 163. D: κατὰ τὸν ἄρτι λόγον. 165. A: τῶν ... ἄρτι δεινότερα. Men. 96. E: πρὸς τὴν ἄρτι ζήτησιν. Cum art. Men. 89. C: ἐν τῷ ἄρτι (oppos. ἐν τῷ νῦν). *modo, paulo ante. Alc. I. 127. C: οὐκ ἄρτι γε, νῦν δὲ cet. 130. D: ὁ ἄρτι ... ἐρρήθη ... νῦν δὲ cet.

ἀρτιάξω, par impar ludo, mico. Sis. 387. E: ὥσπερ καὶ οἱ ἀρτιάζοντες τῶν ἀνθρώπων. Lys. 206. E: ἡρτίαζον.

ἀρτιάκῖς, pariter. Parm. 143. E: ἀρτιω ... ἀρτιάκῖς ἀν. εἴη. 144. A: περιττὰ ἀρτιάκῖς.

ἀρτιμελής, ὁ ἡ, qui membris est integris vel sano corpore. Pol. VII. 536. B: ἀρτιμελεῖς τε καὶ ἀρτίφρονες.

ἀρτιος, ὁ ἡ, par. Legg. X. 895. E: (ἀρτιον) ἀριθμὸς διαιρούμενος εἰς ἴσα δύο μέρη. Hipp. mai. 302. A: ἐκάτερος ἀρτιος ἡμῶν ἐστίν. Phaed. 104. B: ὅπερ τὸ ἀρτιον. Prot. 356. E: ἐν τῇ τοῦ περιττοῦ καὶ ἀρτίου αἰρέσει. 357. A. al.

Phaed. 104. B: ἡ τοῦ ἀρτίου ἰδέα. Ib. ἄμοιρα τοῦ ἀρτίου. Polit. 262. E: εἰ τὸν ... ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιττῷ τις τέμνει. Gorg. 451. B: τῶν περὶ τὸ ἀρτίον τε καὶ περιττὸν. C. 453. E. al. Legg. XII. 946. A: ἐὰν ἄρτιοι γίγνωνται. Phaed. 104. C: ἄρτια γενέσθαι. Hipp. mai. 303. B: ἀρτίων ὄντων τινῶν. Epin. 981. C: ἐν περιτταῖς τε καὶ ἀρτίαις ... μεταβολαῖς. Legg. IV. 717. A: θεοῖς ἄρτια ... νέμει. VII. 818. C. al.

ἀρτίπους, ὁ ἡ, *utroque pede utens*. Legg. VII. 795. D: ἀρτίποδες τε καὶ ἀρτίχειρες ... γιγνόμενοι.

ἀρτίτελής, ὁ ἡ, *recens initiatus*. Phaedr. 251. A.

ἀρτίφρων, ὁ ἡ, *qui mente est integra vel sana*. Pol. VII. 536. B: ἀρτίφρονες.

ἀρτίχειρ, ὁ ἡ, *utraque manu utens*. Legg. VII. 795. D: ἀρτίχειρες.

ἀρτίως, modo. Polit. 282. C: ὅσα ἀρτίως ὀνόματα ἐρρήθη. Pol. IV. 440. E: τούναντίον, ἡ ἀρτίως cet. Phil. 15. A: καθάπερ ἀρτίως ἡμεῖς εἰπομεν. 66. D. Crat. 437. E. al.

ἀρτοκόπος, ὁ, *panifex, pistor*. Gorg. 518. B.

ἄρτος, ὁ, *panis* (triticeus). Gorg. 518. B: ἄρτους θαν-
μαστοὺς παρασκευάζων. Pol. II. 372. B.

ἀρτῶμαι, *suspensus sum, pendeo ex aliquo*. Theaet. 156. A: ἐξ ἧς ... πάντα ἤρτηται. Legg. I. 631. B: ἤρτηται δ' ἐκ τῶν θείων θάτερα. Ion. 533. E. 536. B: ἐκ δὲ τούτων τῶν ... δακτυλίων ... ἄλλοι ἐξ ἄλλου ... ἤρτημένοι εἰσὶ. Legg. VI. 782. D: ἤρτημένα. X. 884.

ἀρύτω, *haurio*. Phaedr. 253. A: καὶ ἐκ Διὸς ἀρύτω-
σιν. Med. Ion. 534. A: ὥσπερ αἱ βάχχαι ἀρύτονται ἐκ τῶν
ποταμῶν μέλι καὶ γάλα. Legg. I. 636. D: ἀρτύόμενος. Cri-
tia 120. A: ἐκ τοῦ κρατήρος ἀρτύόμενοι.

ἀρχαιολογία, ἡ, *historia vel narratio rerum antiquarum*. Hipp. mai. 285. D: περὶ ... πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἡδιστα ἀκροῶνται.

ἀρχαιοπρεπής, ὁ ἡ, *mores antiquos referens, priscus*. Soph. 229. E: τὸ μὲν (μόριον) ἀρχαιοπρεπές τι πατριον.

ἀρχαῖος, α, ον, *antiquus, vetustus; etiam pristinus, prior*. Phaedr. 243. A: καθαρμὸς ἀρχαῖος. Conv. 192. E: ἡ ἀρ-
χαία φύσις ἡμῶν. Crat. 418. C: τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Conv. 191. D: τῆς ἀρχαίας φύσεως ξυναγωγεύς. Crat. 398. B: ἐν
γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ. 418. E: ἐὰν τῷ ἀρχαίῳ
ὀνόματι χρῇ. Legg. IX. 865. D: παλαιὸν ... τινὰ τῶν ἀρ-
χαίων μύθων λεγόμενον. Crat. 418. C: αἶπερ ... τὴν ἀρ-
χαίαν φωνὴν σώζουσι. 419. B. Conv. 193. C: εἰς τὴν ἀρ-
χαίαν ... φύσιν. D. Pol. X. 611. D. al. Tim. 21. A: πρᾶ-
χθὲν ὄντως ὑπὸ τῆςδε τῆς πόλεως ἀρχαῖον. Legg. III. 680.
D. Theaet. 180. C: παρὰ ... τῶν ἀρχαίων. Hipp. mai. 281. D. Gorg. 518. D: τῆς ἀποβολῆς τῶν ἀρχαίων σαρκῶν.

Polit. 290. E: τὰ ... μάλιστα πάτρια τῶν ἀρχαίων θυσίων.
 Pol. IX. 574. A. Tim. 22. A. Legg. VII. 793. B: οἶον πά-
 τρια καὶ παντάπασιν ἀρχαία νόμιμα. Gorg. 518. C: τὰς
 ἀρχαίας σάρκας. Ep. VIII. 357. B. Gorg. 519. A: ὅταν καὶ
 τὰ ἀρχαία προσπολλύωσι. Polit. 295. D. Conv. 195. B:
 Κρόνου ... ἀρχαιότερος. Crat. 425. E: εἰσὶ δὲ ἡμῶν ἀρ-
 χαιότεροι βάρβαροι. Pol. IX. 574. C: τῶν φίλων ἀρχαιότα-
 τον. Crat. 418. C: οἱ ἀρχαιότατοι. Tim. 22. A: τὰ ἀρ-
 χαιότατα λέγειν. **antiquus*, h. e. *simplex*, etiam *ineptus*, *stolidus*. Hipp. min. 371. D: ἀρχαίον εἶναι τὸν Ὀδυσσεά. Ep.
 IV. 320. D: τὸν τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαίον ἀποδείξων.
 Euthyd. 295. C: ὅτι ... ἀρχαιότερος εἰ τοῦ δέοντος.

ἀρχαιότης, ἡ, *antiquitas*, notione adiuncta rudis et
 inepti. Legg. II. 657. B: ἐπικαλούσα ἀρχαιότητα. VII. 797.
 C: τὸ ψέγεσθαι τὴν ἀρχαιότητα.

ἀρχαιρεσίαι, αἱ, *comitia magistratibus creandis*. Legg.
 VI. 752. C: ἕως ... τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῇ τίλει κοινωνήσκειαν.
 ἀρχαίως, *prisco more* (ita ut res nova et recens gesta
prisca videatur). Phaedr. 267. B: καὶνὰ τε ἀρχαίως τὰ ἔ-
 ναντία καίνας (int. λέγειν, quod iung. cum sq. ἀνεύρον).

ἀρχή, ἡ, *initium*, *exordium*, *principium* (etiam sensu phi-
 losopho). Prot. 318. A: ἡ αὐτὴ μοι ἀρχὴ ἐστίν ... ἥπερ
 ἄντι. Phaedr. 237. B: περὶ παντός ... μία ἀρχὴ cet. 245.
 D: ἀρχὴ ... ἀγένητον. C: τοῦτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ κινήσεως.
 245. C: ἀρχὴ ... ἀποδείξεως ἦδε. Theaet. 155. D: οὐ γὰρ
 ἄλλῃ ἀρχῇ φιλοσοφίας ἢ αὐτῇ. Parm. 137. D: τελευτατὴ γὰρ
 καὶ ἀρχὴ πέρας ἐκάστου. 153. C: πάντων πρῶτον ἀρχὴ γί-
 γνεται. Pol. II. 377. A: ὅτι ἀρχὴ παντός ἔργου μέγιστον.
 Legg. VI. 753. E: ἀρχὴ ... ἡμῶν παντός ... ἔργου. 775. E:
 ἀρχὴ γὰρ καὶ θεὸς ... σώζει πάντα. Phaedr. 245. D: ἀρ-
 χῆς ... ἀπολομένης. Ib. ἐξ ἀρχῆς ... ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνώ-
 μενον γίγνεσθαι. Phaed. 101. E. al. Prot. 344. C: ἐν
 πλοίου ἀρχῇ. Phaedr. 237. C: ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως. al.
 Gorg. 466. B: λόγου τινὸς ἀρχὴν λέγεις. Phaedr. 262. D.
 Parm. 137. B: οὐτ' ἀρχὴν οὔτε τελευτατὴν οὔτε μέσον ἔχει.
 Pol. VI. 510. B: ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον. Tim. 36. E: θείαν
 ἀρχὴν ἠρξάτο ἀπαισίου ... βίου. Legg. IV. 715. E: ὁ θεὸς
 ... ἀρχὴν τε καὶ τελευτατὴν καὶ μέσα τῶν ὄντων ἀπάντων
 ἔχων. Pol. VI. 511. C: αἷς αἱ ὑποθέσεις ἀρχαί. Legg. II.
 671. A: ὅπερ ὁ λόγος ἐν ἀρχαῖς ἐβουλήθη. Ep. VII. 344.
 B: ὅπερ ἐν ἀρχαῖς εἶπον. Pol. VI. 511. B: τὰς ὑποθέσεις
 ποιούμενος οὐκ ἀρχάς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις. Tim. 48.
 B: Legg. II. 672. C: **fundamentum*. Ep. VII. 326. E: ἀρχὴν
 βαλέσθαι τῶν νῦν γεγονότων πραγμάτων. — Cum art. et
 adv. Tim. 48. A: ἡ αὐτὴ ἀρχὴ. Ib. τῆς πρόσθεν (ἀρχῆς).
 Cum praepos. ἀπὸ. Tim. 48. B: περὶ τούτων πάλιν ἀρκτέον
 ἀπ' ἀρχῆς. Critia 112. E: ὥς ... ἀπ' ἀρχῆς ἐγένετο. Legg.
 IV. 720. D. VI. 768. D. — ἐξ ἀρχῆς, ab initio, a principio.

Prot. 333. D: ἐξ ἀρχῆς μοι ἀπόκριναι. Phaed. 105. B: πάλιν ... ἐξ ἀρχῆς λέγε. Gorg. 474. C. al. Etiam antiquitus, ab origine, natura. Gorg. 492. B: οἷς ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρξεν cet. Polit. 310. A: τοῖς δ'εὐγενέσι γενομένοις ἐξ ἀρχῆς ἦθ'ἔστι cet. Pol. III. 411. B: ἐάν ... ἐξ ἀρχῆς φύσιν ἄθυμον λάβῃ. Critia 119. C. Hinc etiam est per se, omnino (vern. von vorn herein). Epin. 973. D: ὡς ἐξ ἀρχῆς τὸ γενέσθαι χαλεπὸν ἅπαντι ζωῷ. Cum v. εὐθύς. Legg. II. 653. B: εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μέχοι τέλους. V. 730. C: ἥς ... ἐξ ἀρχῆς εὐθύς μέτοχος εἶη (ἂν εἶη?). Cum art. et subst. Theaet. 177. C: τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον. Phil. 66. D. Pol. II. 366. D: ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρχαίμενοι. — κατ' ἀρχάς, initio. Polit. 280. E: κατ' ἀρχάς εὐθύς διωρισάμεθα. Prot. 322. A. 361. D. Phaedr. 254. A. al. Cum art. et subst., adiect. vel part. Soph. 261. A: τὸ ... κατ' ἀρχάς λεχθέν. 265. B: τὰ κατ' ἀρχάς λεχθέντα. Phil. 56. D: τὸ κατ' ἀρχάς ἐν. Tim. 73. C: ἐν τῇ διανομῇ τῇ κατ' ἀρχάς. Legg. III. 696. A: τὸ κατ' ἀρχάς θεῖον. Cum genit. Polit. 271. B: τῆςδε (περιφορᾶς) θε κατ' ἀρχάς ἐφύοντο. Legg. II. 664. E: κατ' ἀρχάς τῶν λόγων. Etiam simpliciter c. artic. ponitur. Legg. VII. 798. A: τὸ γε (v. τότε) κατ' ἀρχάς συνταραχθεῖς, ὑπὸ νόσων. Cum v. πρώτων. Legg. VI. 780. B: ὅτε κατ' ἀρχάς πρῶτον ἐγένετο. Similiter ἀρχὴν et τὴν ἀρχὴν adverbiorum instar usurpantur, initio, ab origine (vern. anfangs, ursprünglich). Conv. 190. B: ὅτι τὸ ἄρξεν ἦν τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἐκγονον. Eryx. 398. B: ὅποι' ἂν τὴν ἀρχὴν γένωνται ... τοιαῦτα διατελεῖν ὄντα αὐτά. Est etiam omnino (vern. gleich anfangs, von vorn herein, h. e. überhaupt), praec. c. negat. Gorg. 478. C: μηδὲ κάμνων ἀρχὴν (codd. plur. τὴν ἀρχήν). Demod. 381. D: ἀρχὴν δὲ τί δει πάντως ἄλλους συμβουλεύειν ὑμῖν; Theaet. 185. D: τὴν ἀρχὴν οὐδ' εἶναι τοιοῦτον οὐδὲν ... ὄργανον. 206. D: γίγνεσθαι ... ἡμῶς τὴν ἀρχὴν οὐκ ἔωσι. Legg. VI. 762. D: ὅπως ἢ μὴ γίγνηται τὴν ἀρχὴν ἢ γιγνόμενα cet. Apol. 29. C. Lys. 215. B. Riv. 133. B. al. Sic etiam τῇ ἀρχῇ. Legg. I. 646. D: τῇ γε ἀρχῇ τὴν σωματικὴν νικᾷ cet. *imperium, regnum, dominatio; magistratus, praefectura. Gorg. 471. E: οὐ ἢ ἀρχὴ ἐγένετο. Pol. I. 338. E: τίθεται δὲ γε τοὺς νόμους ἐκάστη ἢ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτῇ συμφέρον. Critia 119. C. Menex. 240. A: ἡ Περσῶν ἀρχή. al. Phaedr. 241. A: τὰ τῆς προτέρας ἀνοήτου ἀρχῆς ὀρκωμύοια cet. Polit. 276. C: κατὰ πάντων ἀνθρώπων ἀρχῆς ... τέχνη. E. Pol. I. 339. A: τὸ τῆς καθεστηκυίας ἀρχῆς συμφέρον. al. Phaedr. 238. A: τῇ ἀρχῇ (τ. ἐπιθυμίας) ὑβροῖς ἐπινομασθῇ. Pol. I. 345. E: ἐν τε πολιτικῇ καὶ ιδιωτικῇ ἀρχῇ. Apol. 37. C: δουλεύοντα τῇ αἰεὶ καθιστάμενῃ ἀρχῇ. Gorg. 523. A: διενεῖμιαντο τὴν ἀρχὴν cet. Polit. 293. A: ἀρχὴν ἄρχοντας. 302. C: ὀλίγων ἀρχὴν καὶ πολλῶν. Conv. 182. C: κατέλυσεν αὐτῶν τὴν ἀρχὴν. 183. A: ἀρχὴν ἄρξαι.

Pol. I. 343. D: *πάσαν ἀρχήν, καθ' ὅσον ἀρχή, μηδενὶ ἄλλω τὸ βέλτιστον σκοπεῖσθαι ἢ ἐκείνῳ, τῷ ἀρχομένῳ* cet. Apol. 32. B: *ἄλλην ... ἀρχήν οὐδεμίαν ... ἤρεα ἐν τῇ πόλει*. Ep. VII. 332. E: *τὴν πατρώαν ἀρχήν*. Pol. II. 360. A: *ἀρχαί τε καὶ γάμοι* cet. V. 460. B: *αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστγκυῖαι ἀρχαί*. X. 618. D: *ιδιωτεῖται καὶ ἀρχαί*. al. Polit. 291. D: *τῶν πολιτικῶν ... ἀρχῶν ... μία*. Pol. VIII. 557. A: *πολιτείας τε καὶ ἀρχῶν*. Legg. V. 735. A: *ἀρχῶν καταστάσεις*. Id. VI. 751. A. Polit. 294. D: *ἐν ταῖς τοιαύταις ἀρχαῖς*. Legg. V. 735. A: *νόμοι ταῖς ἀρχαῖς ἀποδοθέντες*. Alc. I. 135. A: *ἐν πόλει τε καὶ πάσαις ἀρχαῖς*. Theaet. 173. D: *σπουδαὶ ἐταιρειῶν ἐπ' ἀρχάς*. Pol. VIII. 549. C: *φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχάς* cet. Tim. 20. A: *τὰς μεγίστας ... ἀρχάς τε καὶ τιμὰς ἐν τῇ πόλει μεταχειρίζεται*. Theag. 127. E: *πολλὰς ἤδη ἀρχάς καὶ τὰς μεγίστας Ἀθηναῖοις ἤρεξας*. Men. 90. B: *αἰρούνται ... ἐπὶ τὰς μεγίστας ἀρχάς*. al. Cum genitiv. eius cui imperare aliquis dicitur. Prot. 354. B: *ἄλλων ἀρχαί*. Gorg. 514. A: *ἀρχήν τινων*. Polit. 275. A: *τὸν τρόπον ... τῆς ἀρχῆς τῆς πόλεως*. Pol. I. 341. D: *κατὰ ... τὴν τῶν ναυτῶν ἀρχήν*. Critia 104. A: *ἀρχήν πολλῶν ἀνθρώπων*. Legg. III. 690. C: *τὴν τοῦ νόμου ἐκόντων (in solunpatios) ἀρχήν*. Ep. VII. 327. E: *τὴν ... ἀρχήν τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας*.

ἀρχηγέτης, ὁ, auctor, praec. generis, conditor. Lys. 255. D: *τῆς τοῦ δήμου ἀρχηγέτου θυγατρὸς*.

ἀρχηγός, ὁ, auctor, conditor. Tim. 21. E: *οἷς (v. οἱ) τῆς πόλεως θεὸς ἀρχηγός τίς ἐστιν*. Legg. VIII. 848. D. Locr. 96. C: *θεὸν ... τὸν πάντων ἀρχαγόν* cet. Neutr. principium. Crat. 401. D: *τὸ ... αἴτιον καὶ τὸ ἀρχηγὸν αὐτῶν εἶναι τὸ ὠθεῖν*. Etiam id quod principatum obtinet. Soph. 243. D: *περὶ ... τοῦ μεγίστου τε καὶ ἀρχηγοῦ πρῶτον νῦν σκεπτέον*.

ἀρχιερεὺς, ὁ, summus sacerdos. Legg. XII. 947. A: *ἀρχιερεῖα ... τὸν πρῶτον κριθέντα τῶν ... ἱερέων*.

ἀρχικός, ἡ, ὄν, ad imperandum idoneus. Pol. VI. 488. D: *εἰ μέλλει ... νεὼς ἀρχικός ἔσεσθαι*. Phaedr. 248. D: *ἡ πολεμικοῦ ἢ ἀρχικοῦ (ἀνδρός)*. Pol. IV. 444. B: *τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους ὄντι*. Prot. 352. B: *οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι*. Legg. III. 689. B: *τοῖς φύσει ἀρχικοῖς*. Tim. 45. A: *τὸ πρόσθεν ... ἀρχικώτερον νομίζοντες*. Legg. XII 942. E: *τὸ δὲ (ἡ κεφαλὴ) ἀρχικώτατον*.

ἀρχιτεκτονικός, ἡ, ὄν, architectonicus. Polit. 261. C: *οἶον ἀρχιτεκτονικόν*.

ἀρχιτέκτων, ὁ, architectus. Polit. 259. E: *ἀρχιτέκτων ... πᾶς ὅνκ αὐτὸς ἐργαστικός, ἀλλὰ ἐργατῶν ἀρχων*. Riv. 135. C: *ἀρχιτέκτονα*. Gorg. 455. B: *οἱ ἀρχιτέκτονες*.

ἀρχω, initium facio, inchoo, ordior; etiam causa vel auctor sum. Legg. X. 892. A: *μεταβολῆς ... ἀπώσης ἀρχει*.

Ep. XIII. 363. B: τῆς ... σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει. Legg. VIII. 850. C: τῆς ... μετοικίας ἀρχέτω χρόνος ὁ cet. Conv. 177. D: ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον. Pol. X. 619. B: μήτε ὁ ἄρχων αἰρέσεως ἀμελείτω μήτε ὁ τελευτῶν ἀδυμείται. Legg. III. 700. D: ἄρχοντες ... τῆς ἀμούσου παρανομίας ποιηταὶ ἐγίγνοντο. Ep. III. 317. B: τῶν δ' ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἤρχεν ὡς cet. Crat. 402. B: ἤρξῃ γάμοιο (Hom.). Legg. III. 701. A: ἤρξῃ ... ἡμῖν ἐκ μουσικῆς ἡ πάντων εἰς πάντα σοφίας δόξα. IV. 707. C: τὴν μὲν ἀρξαι τῆς σωτηρίας τοῖς Ἕλλησι, τὴν δὲ τέλος ἐπιθεῖναι. Tim. 54. D: ἀρξεί ... τὸ τε πρῶτον εἶδος cet. *prior infero iniuriam (ut vern. anfangen), vel absolute vel c. χειρῶν. Legg. IX. 880. A: εἴτε ἄρχων εἴτε ἀμυνόμενος. Id. XI. 935. C. IX. 869. C: ἄρχοντα χειρῶν πρότερον. *rego, impero; moderor, praesum. Lys. 209. A: σὺ δὲ ἄρχεις οὐδενός. Phil. 30. D: ὡς αἰεὶ τοῦ παντός νοῦς ἄρχει. Pol. III. 408. E: δικαστῆς ... ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει. I. 342. C. Alc. I. 130. B: ἀρ' οὖν σῶμα αὐτὸ αὐτοῦ ἄρχει; Parm. 134. E: ἐκείνων οὐκ ἄρχομεν. Pol. I. 342. C: ἀρχοσί γε αἱ τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου οὐπὲρ εἶσι τέχναι. Legg. VI. 766. B: ἀρχέτω ἐτη πέντε. Polit. 291. E: ἐὰν ... τὸ πλήθος ἄρχῃ. 293. A: ἐὰν δ' ἐκόντων ἐὰν τε ἀκόντων ἄρχωσιν. Legg. II. 674. B. Prot. 326. D: ἄρχειν τε καὶ ἀρχεσθαι. Gorg. 483. D: τὸν κρείττω τοῦ ἥττονος ἄρχειν. Legg. VII. 805. E: κερκίδων ἄρχειν καὶ πάσης ταλασίας. Theag. 123. D: ἵππων ζεύγους ἄρχειν. De leg. 316. E: κήπων ἄρχειν. al. Part. ἄρχων et ὁ ἄρχων substantivi fere partes obtinet, ut sit *dux, rector, praefectus, magistratus* al. Phaedr. 246. B: ἡμῶν ὁ ἄρχων. Gorg. 473. C: ἄρχων ἐν τῇ πόλει. Polit. 259. B: ἀν τε ἄρχων ἂν τ' ἰδιώτης ὢν τυγχάνῃ. Crat. 396. A: ὁ ἄρχων τε καὶ βασιλεὺς τῶν πάντων. Pol. I. 341. C: ναυτῶν ἄρχων. Legg. VII. 813. A: ὁ περὶ τὴν μουσικὴν ἄρχων αἰρεθείς. Pol. I. 338. D: οὐκοῦν τοῦτο κρατεῖ ἐν ἐκάστη πόλει, τὸ ἄρχον; Tim. 44. A: οὐδεμία ... τότε περίοδος ἀρχουσα οὐδ' ἡγεμονία ἐστίν. Euthyd. 292. A: ἡ βασιλικὴ πάντων ἄρχουσα ὢν ἄρχει. Tim. 48. A: νοῦ ... ἀνάγκης ἄρχοντος. Legg. X. 896. C: ψυχῆς ἀρχούσης. Pol. II. 359. D: παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι. Critia 120. A. Phaedr. 241. A: μεταβαλὼν ἄλλον ἄρχοντα ἐν αὐτῷ καὶ προστάτην. Gorg. 470. D: ἄρχοντα Μακεδονίας. 491. D: ἐαυτοῦ ἄρχοντα. Conv. 213. E: ἄρχοντα ... αἰρούμαι τῆς πόσεως ... ἐμαυτόν. Pol. III. 414. A: ἄρχοντα τῆς πόλεως. Legg. IX. 875. D: νοῦν ... πάντων ἄρχοντα εἶναι. Menex. 240. A: Δᾶτιν ... ἄρχοντα. Tim. 43. D: ἄρχουσαν. Legg. V. 742. D: ἄρχουσαν ὅτι πλείστων. Alc. I. 130. A: αὐτὸ ... τὸ τοῦ σώματος ἄρχον ... ἀνθρώπον εἶναι. Phaedr. 237. D: ἰδὲα ἄρχοντες. 247. A: θεοὶ ἄρχοντες. Pol. I. 339. C: οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκάσταις. Polit. 305. D: οὔτε ἀλλήλων οὐδ' αὐτῶν ἀρχουσαι. 268. A: τῆς τῶν ἀρχόντων αὐ-

τῶν (τροφῆς). Conv. 182. C: τῶν ... ἀρχόντων πλεονεξία. Pol. VI. 502. D. al. Legg. VI. 784. B: μετὰ τῶν οἰκείων καὶ ἀρχουσῶν γυναικῶν. Conv. 182. C: οὐ ... συμφέρει τοῖς ἀρχουσι. Pol. I. 339. B. al. Gorg. 491. D: τοὺς ἀρχοντας τῶν ἀρχομένων (πλέον ἔχειν). Polit. 297. E: τοὺς βασιλικούς ἀρχοντας. 298. E. Tim. 18. D: τοὺς ἀρχοντας ... καὶ τὰς ἀρχούσας. Pol. X. 606. D: ἀρχοντα (ταῦτα) ἡμῖν καθίστησι. Men. 86. D: εἰ ... ἐγὼ ἤρχον. Polit. 271. D: αὐτῆς ... τῆς κυκλήσεως ἤρχεν ... ὁ θεός. Tim. 25. B: τῶν ἐντὸς τῆδε Λιβύης ... ἤρχον. Polit. 269. A: ἦν (βασιλείαν) ἤρξε Κρόνος. Pol. VI. 487. E: πρὶν ἂν ... οἱ φιλόσοφοι ἀρξώσιν. Phaedr. 238. A: ἀρξάσης ἐν ἡμῖν. Pol. IV. 443. D: ἀρξάντα αὐτὸν αὐτοῦ. Polit. 299. A: τοὺς ἀρξάντας. Pol. III. 412. C: οἵτινες ἀρξουσί τε καὶ ἀρξονται. VII. 520. D: οἱ μέλλοντες ἀρξείν. Phil. 64. B: κόσμος τις ἀσώματος ἀρξῶν καλῶς ἐμπύχου σώματος. Tim. 34. C: ὡς δεσπότην καὶ ἀρξουσὴν ἀρξομένου. Legg. IX. 875. C: νόμων οὐδὲν ἂν δίδωτο τῶν ἀρξόντων ἑαυτοῦ. Pass. Phil. 29. C: ἀρχεται τὸ τοῦ παντὸς πῦρ ὑπὸ τοῦ παρ' ἡμῖν πυρός. Phaed. 80. A: ἀρχεσθαί τε καὶ δουλεύειν. Pol. IV. 443. B. al. Legg. IV. 715. D: ἐν ᾗ ... ἂν ἀρχόμενος ἦ ... νόμος. Pol. VIII. 559. C: ἀρχόμενον ὑπὸ τῶν μὴ ἀναγκαιῶν (ἐπιθυμιῶν). Legg. X. 896. C: σῶμα ... ἀρχόμενον κατὰ φύσιν. Pol. IV. 442. D: τὸ τε ἀρχον καὶ τῷ ἀρχομένῳ. I. 343. C: οἱ ἀρχόμενοι. Gorg. 491. D: τῶν ἀρχομένων. Polit. 275. C: τοῖς ἀρχομένοις. al. Pol. I. 340. B: τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους. III. 412. C: ἀρξονται. Tim. 34. C. Clit. 407. E. — Med. incipio, ordior vel exordior. Phaedr. 100. B: ἀρχομαι ἀπ' ἐκείνων. Gorg. 515. A: ἐπειδὴ σὺ ἀρχεῖ πρῶτα τὴν τῆς πόλεως πράγματα. Alc. I. 131. E: σὺ δ' ἀρχεῖ ἀνδρῶν. Crat. 424. B: ὅθεν ἀρχεται μιμεῖσθαι ὁ μιμούμενος. Alc. I. 121. E: ἐπὶ τὰς θήρας ἀρχονται ἵνα. Crat. 401. A: ἀφ' Ἑστίας ἀρχώμεθα. Conv. 181. D: ἐπειδὴν ἤδη ἀρχονται νοῦν ἴσχειν. 210. A: ἀρχεσθαι ... ἵνα ἐπὶ τὰ καλὰ σώματα. Legg. IV. 718. C: ἀρχεσθαι τῆς θείας τῶν νόμων. Euthyd. 301. E: ἀπὸ σοῦ γὰρ δεῖ ἀρχεσθαι. Phaedr. 263. D: ἀρχόμενος τοῦ λόγου. Theaet. 174. B: ὅπερ ἀρχόμενος ἔλεγον. Soph. 237. A: ἀρχόμενος τε καὶ διὰ τέλους. Soph. 218. B: ἀρχομένῳ πρῶτον ... ἀπὸ τοῦ σοφιστοῦ. Polit. 280. B: ἀρχόμενον ἀπὸ τελευτῆς. Legg. IV. 717. C: ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς οὐσίας (primum opes), δεύτερα τὰ τοῦ σώματος cet. Pol. VI. 485. A: ὁ ... ἀρχόμενοι τούτου λόγου ἐλέγομεν. Hipp. min. 368. B: ἐπεὶ οὖν γὰρ ἤρχον. Pol. I. 336. D: ἤρχετο. Theaet. 187. A: ἡρχόμεθα διαλεγόμενοι. Pol. V. 452. E: ὅτε ἤρχοντο τῶν γυμνασίων πρῶτοι ... Κρητες. Hipp. min. 364. A: ἐξ οὗ ... ἤρχμαι ... ἀγωνίζεσθαι. Legg. IV. 722. C: ἐξ οὗ περὶ τῶν νόμων ἡρχόμεθα λέγειν. VI. 771. A: ἀφ' ἱσρῶν ἡρχμένη (ἀρχή). Conv. 216. D: ἐπεὶ περ ἡρξάμεν.

Prot. 353. D: ὥσπερ ἤρξω. Gorg. 488. A. al. Prot. 338. E: ἤρξατο ... ἐρωτᾶν cet. Euthyd. 293. A: ἤρξατο ... τοῦ λόγου ὧδε. 272. B: αὐτὰ ... ἤρξασθην ταύτης τῆς σοφίας. Pol. V. 452. C: ἐπείπερ λέγειν ἤρξαμεθα. VIII. 545. B. al. Soph. 242. B: τίνα ἀρχὴν τις ἂν ἄρξαιτο ... λόγου; Menex. 237. A: πόθεν ἂν ὁρθῶς ἀρξαίμεθα ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες; Phaedr. 241. E: ἂν δ' ἐπαινεῖν τὸν ἕτερον ἄρξωμαι. Phil. 15. D: πόθεν οὖν τις ταύτης ἀρξεται (fort. ἄρξαιτο) ... μάχης; Pol. VIII. 565. D. Phil. 28. D: ἀρξώμεθα ... ὧδε ἐπανερωτῶντες. Crat. 397. A. Pol. II. 359. A: ἐντεῦθεν ... ἀρξασθαι νόμους τίθεσθαι. Phaedr. 228. D: ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου. Tim. 28. B: ἀπ' ἀρχῆς τινὸς ἀρξάμενος. Menex. 236. D: ἀρξαμένη λέγειν ἀπ' αὐτῶν cet. Critia 117. D: ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς θαλάττης ... τείχος. Theag. 128. D: ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον. Conv. 178. A. Euth. 3. A: ἐκ τοιαύτης ἀρχῆς ἀρξάμενον. Pol. III. 408. D: ἐκ παίδων ἀρξάμενοι. Saepenumero partic. ἀρξάμενος simpliciter est: inde a (vern. von — *angefangen* vel *von* — *an*), ita ut partic. numerum et casum suum ad orationis subiectum accommodet vel ad proximam vocem, quacum ad sensum cohaeret. Gorg. 471. C: ἀπὸ σοῦ ἀρξάμενος (*ne te excepto*). Conv. 172. D: ἀπὸ παντοῦ ἀρξάμενος. Alc. I. 118. D. Legg. VI. 771. C: ὃς πάσας τὰς διανομὰς ἔχει μέχρι τῶν δωδεκα ἀπὸ μιᾶς ἀρξάμενος ((*germ. von der ersten bis zur zwölften*)). Lach. 186. C: ἐκ νέου ἀρξάμενος. Soph. 242. D: τοῦ ... ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους ... ἀρξάμενον. Pol. IX. 582. B: ἐκ παιδὸς ἀρξαμένῳ (vern. von *Kindheit an*). Legg. VII. 807. D: ἀρξάμενον (χρόνον) ἐξ ἑω μέχρι cet. (*simplificiter ab aurora ad —*). Prot. 325. C: ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι (vern. von der *frühesten Jugend an*: quod refertur ad pueros, non ad subiectum verbi διδάσκουσι) διδάσκουσι cet. Pol. II. 367. E: πάντων ὑμῶν ὅσοι ... φατὲ ... ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι ... οὐδεὶς cet. III. 386. C: ἀπὸ τούτου τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι. Legg. II. 661. B: ἀρξάμενα ἀπὸ τῆς ὑγίειας. Theaet. 171. B: ἐξ ἀπάντων ... ἀπὸ Πρωταγόρου ἀρξαμένων ἀμφισβητήσεται. Pol. X. 600. E: οὐκοῦν τιθώμεν ἀπὸ Ὀμήρου ἀρξαμένους πάντας τοὺς ποιητικοὺς cet. Alc. I. 104. A: τὰ ... ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι ... ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξάμενα, τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχὴν (*usque a corpore ad animum*). — Lach. 187. A: εἰ ... νῦν πρῶτον ἀρξασθε παιδεύειν. Parm. 137. A: πόθεν ... ἀρξόμεθα; Pol. II. 376. E. VIII. 546. D: ἡμῶν πρῶτον ἄρξονται ἀμελεῖν. Tim. 54. A: εἰ μέλλομεν ἄρξασθαι κατὰ τρόπον. Verb. Tim. 48. B: πάλιν ἀρχτεόν ἀπ' ἀρχῆς.

ἀρῶ, *aro*. Pol. II. 370. E. 373. D: νέμειν τε καὶ ἀροῦν. De iust. 375. B. **insero*. Phaedr. 276. B: εἰς Ἀδωμίδος κήπους ἀρῶν.

ἀρωγῇ, ἡ, *remedium, leuamen*. Legg. XI. 919. C: τίς

... τῆς νόσου ... ἀρωγὴ γίγνεται ἄν; Menex. 238. A: πό-
νων ἀρωγὴν.

ἀρωγός, ὁ ἢ, *salutaris, bonus*. Prot. 334. B: ταῖς δὲ
τοῦ ἀνθρώπου (θριξίλν) ἀρωγόν cet.

ἀσάλευτος, ὁ ἢ, *qui non agitur vel perturbatur*. Ax.
370. D: ἀσαλεύτω ἡσυχία εὐδιαζόμενος.

ἀσαφεία, ἡ, *obscuritas*. Ep. VII. 343. C: ἀπορίας καὶ
ἀσαφείας ἐμπίπλησι πάσης. Pol. VI. 478. C: σαφηνεῖα ἡ ...
ἀσαφεία. VI. 509. D.

ἀσαφής, ὁ ἢ, *incertus, obscurus*. Pol. III. 392. D: γε-
λοῖος ... εἶκοι διδασκαλός εἶναι καὶ ἀσαφής. Ep. VII. 343.
B: ὡς ἀσαφής. Critia 107. C: σκιαγραφία ... ἀσαφεῖ ...
χρῶμεθα περὶ αὐτά. Prot. 316. A: ἀσαφὴ ἐποίει τὰ λεγό-
μενα. Theaet. 194. E. Legg. XII. 952. A. Pol. IX. 571. B:
ἀσαφεστέρα ἔσται ἡ ζήτησις οὐ ζητούμεν. Phil. 57. B: ἀσα-
φεστέραν ἄλλην ἄλλης. Theaet. 195. A: ἔτι ἀσαφεστέρα
ἐπείνων.

ἀσαφῶς, *obscura*. Crat. 427. D: οὕτως ἀσαφῶς ...
λέγει. Tim. 54. B: τὸ πρόσθεν ἀσαφῶς (ν. οὐκ ἀσφαλῶς)
ῥηθέν.

ἀσβεστος, ὁ ἢ, *effusus*. Pol. III. 389. A. (Hom.).
ἀσέβεια, ἡ, *impietas*. Prot. 323. E: ἡ ἀδικία καὶ ἡ
ἀσέβεια. Conv. 188. C. Pol. X. 615. C. εἰς ... θεοὺς ἀσε-
βείας ... μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγείτο. Legg. VII. 799.
B: δίκας ἀσεβείας ... παρέχειν. Euth. 5. C: ὥστε ἀσεβείας
ἐγράψατο. Conv. 188. D: ὅσα τείνει πρὸς θέμιν καὶ ἀσε-
βειαν. Legg. X. 907. B: τῶν ... περὶ πᾶσαν ἀσέβειαν ὄν-
των. 908. A. X. 890. A: ἀσέβειαι.

ἀσέβημα, τό, *piaculum, facinus*. Legg. X. 910: ἀν-
δρῶν ἀσέβημα ἀνοσίαν (ἀσεβήσας).

ἀσεβής, ὁ ἢ, *impius, nefarius*. Crat. 394. D: ὅταν ἐξ
ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσεβὴς γένηται. Crat. 394.
E: τῷ ... γενομένῳ ἀσεβεῖ. Phaedr. 242. D: εὐήθη καὶ ὑπό-
τι ἀσεβῇ (λόγον). Legg. X. 886. B: ἐπὶ τὸν ἀσεβῆ βίον
ὀρμᾶσθαι. Legg. X. 835. B: οὕτε ἔργον ἀσεβὲς εἰργάσατο.
Euth. 5. C. 14. B: τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων ἀσεβῇ.
Legg. X. 891. D: οἱ λόγων ἀπτόμενοι ἀσεβῶν. 907. B. 910.
Ax. 371. E: ἔνθα χώρος ἀσεβῶν. Legg. X. 886. E: ἐν ἀσε-
βέσιν ἀνθρώποις. 907. D. Epin. 980. C: πρὸς τοὺς ἀσε-
βεῖς. Pol. III. 391. D: δεινὰ καὶ ἀσεβῇ ἐργάσασθαι. De
leg. 318. E: ἀσεβέστερον. Ep. II. 311. E. Legg. X. 907. B:
ἀσεβέστατος.

ἀσεβῶ, *impius sum vel impie facio*. Phil. 28. A: οὐκ ἂν
ἀσεβοῖμεν; De leg. 318. E: ἵνα μὴ καὶ σὺ ... ἀσεβῇς. Legg.
X. 907. D: ἐάν τις ἀσεβῇ λόγοις εἴτ' ἔργοις. IX. 871. D:
πρὸς τῷ ἀσεβεῖν. IX. 868. D: ὁ ... ἀσεβῶν περὶ ταῦτα.
Euth. 5. E: μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι. Legg. X. 907. E:
τῶν ... ἀσεβούντων. 910. X. 888. D: περὶ θεοῦς ... ἀσε-

βῆσαι. 910: ἀσεβήσας ... ἀσέβημα. XII. 941. A: παρὰ νόμον ἀσεβησάντων. Pass. *impietate affligor*. Legg. IX. 877. E: ὅταν ... τις ... ἀσεβηθῇ τῶν οἰκων.

ἀσελγαίνω, *lascivio*. Conv. 190. C: ὅπως ἔωεν ἀσελγαίνειν. D. Legg. IX. 879. D: ἀσελγαίνοντα καὶ θρασυνόμενον.

ἀσελγεία, ἡ, *lascivia, protervitas*. Pol. IV. 424. E: σὺν πολλῇ ... ἀσελγείᾳ.

ἀση, ἡ, *angor*. Tim. 71. C: λύπας καὶ ἄσας παρέχοι.

ἀσημαντος, ὁ ἡ, *non signatus*. Phaedr. 250. C: ἀσημαντοὶ τούτου cet. Legg. XII. 954. A: τὰ ἀσημαντα. B.

ἀσθένεια, ἡ, *imbecillitas*. Pol. IV. 444. E: κακία δὲ νόσος ... καὶ ἀσθένεια. Phaed. 109. E: ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυνήτος. Phil. 49. B. Pol. I. 330. E: ὑπὸ τῆς τοῦ γήρως ἀσθενείας. II. 366. D. Prot. 332. B: εἴ τι ἀσθενεία (πραττεται). Menex. 238. D. Phaed. 17. A: τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμάζων. 109. D. Gorg. 477. B: κακίαν ... ἀσθένειαν εἶναι καὶ νόσον cet. 496. B. Pol. IX. 854. A: ξύμπασαν τὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀσθένειαν εὐλαβούμενος. Pol. X. 618. D: ἰσχυρὲς καὶ ἀσθένειαι. **imbecillitas valetudinis, incommoda valetudo*. Tim. 17. A: ἀσθενείᾳ τις αὐτῷ ξυνέπεσεν. Charm. 157. C: ἡ τῆς κεφαλῆς ἀσθένεια. Gorg. 519. A: ἡ καταβολὴ αὕτη τῆς ἀσθενείας. Charm. 155. B. Ep. XI. 358. E: περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας.

ἀσθενής, ὁ ἡ, *imbecillus*. Phaedr. 273. B: ἀσθενής καὶ ἀνδρικός cet. Legg. II. 660. E: ἐάν τε μικρὸς καὶ ἀσθενής ἡ. Phil. 49. C: ἡ ... ἀσθενής (ἄγνοια). 29. C: μικρὸν μὲν τι τὸ παρ' ἡμῶν καὶ ἀσθενές cet. Pol. III. 411. D. Tim. 88. A: ἀσθενεῖ ... διανοίᾳ. Pol. III. 411. B: ἀσθενὴ ποιήσας τὸν θυμὸν. VI. 491. E: ἀσθενῇ ... φύσιν. Legg. VI. 781. A: διὰ τὸ ἀσθενές. Gorg. 483. B: οἱ ἀσθενεῖς ἀνθρωποὶ εἰσι. 490. B. Pol. II. 364. B: οἱ ἂν πῃ ἀσθενεῖς τε καὶ πένητες ὦσιν. Pol. IX. 571. B: ὀλίγοι ... καὶ ἀσθενεῖς. Phil. 49. E: γελοῖα ... ὁπόσ' ἀσθενῇ. Polit. 291. B: τοῖς ἀσθενέσι ... θηρίοις. Prot. 323. D: τοὺς αἰσχροὺς ... ἢ ἀσθενεῖς. Hipp. min. 374. A: καὶ τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ ἀσθενῇ. Gorg. 490. B: τῶν δὲ ἀσθενέστερος. Pol. VII. 569. B. Theaet. 149. C: ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἀσθενέστερα ἢ cet. Pol. V. 456. A. Tim. 75. C. Phaed. 87. D: φαυλότερον οὐδ' ἀσθενέστερον. Pol. V. 455. E: ἐπὶ πᾶσι ... ἀσθενέστερον γυνὴ ἀνδρός. Gorg. 488. C: ἥτις τε καὶ ἀσθενέστερον. Prot. 322. B: ἀσθενέστεροι. Pol. V. 451. D: ταῖς μὲν ὡς ἀσθενέστεραις χρώμεθα. Gorg. 488. C: τοὺς ἀσθενεστέρους. Prot. 320. E: τὰ δ' ἀσθενέστερα τάχει ἐκόσμει. Gorg. 490. C: πάντων ἀσθενέστατος. Tim. 89. E: ἀσθενέστατον ἀνάγκη γλῆγεσθαι. Pol. II. 371. B: τοῖς ἀσθενέστατοι τὰ σώματα. Conv. 207. B: τὰ ἀσθενέστατα τοῖς

ισχυροτάτοις. Pol. IV. 432. A: τοὺς τε ἀσθενεστάτους τανύ-
τον καὶ τοὺς ισχυροτάτους.

ἀσθενῶ, *infirmus sum, aegrotō, laboro*. Charm. 155.
B: ὅτι ἀσθενοί. Lys. 209. E: εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ υἱὸς
αὐτοῦ ἀσθενοί. Euthyd. 280. A: τί δὲ ἀσθενῶν; Ep. XIII.
361. A: καὶ ὑγιαίνοντος καὶ ἀσθενούντος. Euthyd. 299. B:
ἀγαθὸν ... εἶναι ἀσθενοῦντι φάρμακον πειεῖν. Theaet. 166.
E. 159. B: ἀσθενοῦντα. Legg. IV. 720. D. Alc. II. 138. E:
ἀσθενοῦντες. Prot. 334. C: τοῖς ἀσθενούσι. Legg. X. 909.
E. Phaed. 59. C: Πλάτων ... ἡσθένει. Ep. XIII. 363. B:
ὅς τότε τὴν χεῖρα ἡσθένει. Riv. 136. C: ἀσθενήσας.

ἀσθενῶς, *imbecilliter*. Prot. 332. B: ἀσθενῶς (πράτ-
τεται). Legg. II. 659. E: τοῖς κάμνουσί τε καὶ ἀσθενῶς
ἴσχουσι τὰ σώματα. **tenuiter, parum*. Pol. VII. 528. C:
ἀσθενῶς ζητεῖται χαλεπὰ ὄντα. Phaedr. 255. E: ἐπιθυμεῖ
... ἀσθενεστέρως ... ὁρᾷν cet. Charm. 172. B: ἀσθενέστε-
ρον καὶ φανλοτερον τοῦτο δράσουσιν.

ἄσθμα, τό, *halitus, anhelitus*. Pol. VIII. 556. D: ἄσθμα-
τός τε καὶ ἀπορίας μεστόν. 568. D: ὥσπερ ὑπὸ ἄσθματος
ἀδυνατοῦσα πορεύεσθαι.

ἄσινής, ὁ ἡ, *innocens*. Legg. II. 670. D: ἡδονὰς ...
ἀσινεῖς. I. 649. D: ἀσινεστέραν ... πείραν. Hipp. mai. 303.
E: ἀσινέσταται ... τῶν ἡδονῶν.

ἄσιτος, ὁ ἡ, *cibo abstinens*. Riv. 134. B: ἄνδρα ...
ἄγρυπνόν τε καὶ ἄσιτον. Phaedr. 259. C: ἄσιτον ... ἄδειν.
Legg. II. 665. E: ἄσιτοι.

ἄσιτῶ, *inediam fero*. Conv. 220. A: ἄσιτεῖν.

ἀσκελής, ὁ ἡ, *cruribus carens*. Tim. 34. A: ἀσκελὲς
καὶ ἄπουν.

ἀσκεπτος, ὁ ἡ, *non exploratus*. Theaet. 184. A: (μὴ)
ἀσκεπτον γένηται. Pol. IV. 438. A: ἀσκεπτους ἡμᾶς.

ἀσκεπτως, *re non explorata*. Hipp. 301. C: ἀλογίστως
καὶ ἀσκεπτως. Charm. 158. C. Cum v. εἶναι, *indagationis
expertem esse*. Crat. 440. D: ὅτι οὐδὲ νυνὶ ἀσκεπτως ἔχω.
Etiam *rationem nullam habere*. Gorg. 501. C: ἀσκεπτως ἔχων
τοῦ ἀμείνωνός τε καὶ χείρονος.

ἀσκησις, ἡ, *exercitatio*. Prot. 323. D: ἐξ ἐπιμελείας
καὶ ἀκήσεως καὶ διδαχῆς. Pol. III. 404. A. Legg. VIII.
840. A: ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀκήσεως ἀκμῇ. 846. D. al. Pol.
VII. 536. B: ἐπὶ τοσαύτην μάθησιν καὶ τοσαύτην ἀσκησιν
κομίσαντες. Legg. I. 625. D. VII. 791. B: δειλίας ἀσκησιν,
ἀλλ' οὐκ ἀνδρείας. IX. 865. A. Polit. 294. D: ἀσκήσεις.
Pol. VII. 518. E: ἀσκήσεσιν.

ἀσκητής, ὁ, *qui exercetur vel exercitatus est, qui gymnasticas operam dedit*. Pol. III. 404. A: οἱ ἀσκηταί. C. 403. E:
ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἔξις.

ἀσκητικός, ἡ, ὁν, *laboriosus* (vern. *arbeitsam*). Legg.
VII. 806. A: ἀσκητικόν ... βίον.

ἀσκητός, ἡ, ὄν, *qui usu et exercitatione comparatur*. Men. 70. A: οὐ διδασκτόν, ἀλλ' ἀσκητόν. Ib. οὔτε ἀσκητόν. Clit. 407. B.

ἀσκόος, ὁ, *ut*. Euthyd. 285. D: εἰς ἀσκόν.

ἀσκῶ, *exerceo, facito, studeo*. Conv. 212. B: διαφερόντως ἀσκῶ (τὰ ἐρωτικά). Gorg. 486. C: πραγμάτων ... εὐμουσίαν ἀσκει. Euthyd. 307. C. Menex. 246. E: ἐάν τι καὶ ἄλλο ἀσκήτε. Gorg. 508. A: πλεονεξίαν ... ἀσκεῖν. Pol. III. 407. A: ἀρετὴν ἀσκεῖν. Legg. VIII. 831. C: μανθάνειν τε καὶ ἀσκεῖν. Euthyd. 283. A: σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. al. Gorg. 527. D: ἀσκῶν ἀρετὴν. 500. C: ἱστορικὴν ἀσκοῦντα. Legg. I. 641. E: ἀσκοῦσαν. Gorg. 527. E: τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀσκούντας. 509. E: ἐάν μὴ μάθῃ αὐτὰ καὶ ἀσκήσῃ. Alc. I. 119. B: μαθόντα καὶ ἀσκήσαντα. Id. 123. D. Clit. 407. A: τὰ μὲν ἀσκήσω καὶ διώξομαι *cet*. Prot. 342. B: πάντα τοῦτο ἀσκήσειν. In corporis exercitationibus (*gymnicis et bellicis*) ponitur. Theag. 128. E: μὴ ἀσκει. Ib. ὅτι μέλλοι ἀσκεῖν. Pol. V. 468. E: ἵνα ἅμα τῷ τιμᾶν ἀσκῶμεν τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Legg. VII. 804. D: ἴσα καὶ θηλείας ἀσκεῖν δεῖν. VIII. 832. B: ἀσκεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον. VII. 789. B: ἐπὶ τὰς μάχας τὰς πρὸς ἄλληλα ἀσκούντας τὰ τοιαῦτα τῶν θηρίων. Absolute et c. accus. rei in qua quis exercetur. Pol. III. 389. C: ἀσκοῦντι. Lach. 128. E: ταῦτα εἰπὼν ἤσκει. Legg. VII. 795. B: ὁ τελείως παγκράτιον ἡσυχῶς *cet*. Lach. 184. E. 128. E: στάδιον ἀσκήσειν εἰς Νεμέαν. Pass. Pol. VIII. 551. A: ἀσκεῖται δὲ τὸ αἰεὶ τιμώμενον. Legg. VII. 805. A. Pol. III. 407. C: ἀρετὴ ἀσκεῖσθαι ... ἐμπόδιος. Verb. ἀσκητίον. Gorg. 487. C: τὴν σοφίαν ἀσκητίον. 507. D: σωφροσύνην ... ἀσκητίον.

ἀσκληιάζω, *salio*. Conv. 190. D: ἀσκληιάζοντες.

ᾄσμα, τό, *carmen* (*praec. lyricum*). Prot. 343. C: τὸ πρῶτον τοῦ ᾄσματος. 344. B. al. Prot. 343. E: ἐν τῷ ᾄσματι. 344. A. Gorg. 484. B. Prot. 339. B: τοῦτο ἐπίστασαι τὸ ᾄσμα. 343. C. al. Prot. 347. C: περὶ ... ᾄσματων τε καὶ ἐπῶν ἐάσωμεν. Pol. IV. 424. C: ᾄσματα νέα.

ᾄσμενος, ἡ, ὄν, *latus, cum voluptate, libenter*. Gorg. 499. B: ὅτι ... τούτου ᾄσμενος ἔχει. Phaed. 68. B: οὐκ ᾄσμενος εἰσιν αὐτοῖς; 90. D. al. Gorg. 486. D: ᾄσμενον εὐρεῖν. Pol. X. 620. D: ᾄσμένην ἐλέσθαι. Phaed. 67. E: εἰ μὴ ᾄσμενοι ἐκείσε ἴοιεν *cet*. Prot. 317. D. al. Crat. 418. C: ὅτι ... ᾄσμένοις τοῖς ἀνθρώποις ... τὸ φῶς ἐγίγνετο. Prot. 346. A: ὥσπερ ᾄσμένους ὁρᾶν. Pol. X. 614. E: ἀσμένως (ν. ἀσμένως) εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας.

ᾄσμένως, *cum voluptate, libenter*. Pol. V. 475. C: ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν ἰόντα. Charm. 153. A. Menex. 243. E. Pol. I. 329. C: ἀσμεναίτατα (ν. ἀσμενέστατα) ... αὐτὸ ἀπέρηγον. X. 616. A: ἀσμενέστατα ... ἀναβῆναι.

ἀσπάζομαι; *comiter accipio, saluto s. salvere iubeo*. Ep. XIII. 363. D: τοὺς συσφαιριστάς ἀσπάζου ὑπὲρ ἐμοῦ. Cony. 213. B: ἀσπάζεσθαι ... τὸν Ἀγάθωνα. Pol. X. 614. E. VI. 499. A: τὰ δὲ κοινὰ τε καὶ ἐριστικά ... πόρρωθεν ἀσπαζομένων (*e longinquo salutantium, h. e. valere iubentium*). Charm. 153. C: ἡσπαζόμεν. Parm. 127. A: ἡσπάζετο. Pol. I. 328. C. Charm. 153. B: εὐθύς πόρρωθεν ἡσπάζοντο ἄλλος ἄλλοθεν. Theag. 130. B: ἐπειδὴ ἡσπάζατο. * *amplector, diligo, sector, appeto*. Apol. 29. D: ἐγὼ ὑμᾶς ... ἀσπάζομαι μὲν καὶ φιλῶ cet. Cony. 209. B: τὰ ... σώματα τὰ καλὰ ... ἀσπάζεται. Crat. 416. D: ἀσπαζόμεθα. Pol. II. 357. C. Legg. VI. 771. A: τοὺς ... δυνατοὺς ἀσπάζεσθε cet. Cony. 205. E: οὐ γὰρ τὸ ἐαντῶν ... ἕκαστοι ἀσπάζονται. Pol. I. 330. C. al. Pol. III. 402. A: ἀσπάζονται ἅν αὐτόν. Legg. III. 689. A: φιλῇ τε καὶ ἀσπάζηται. II. 660. A: ἀσπάζονται. Pol. V. 474. D: αἵτιοι ἐπιμελείας τε καὶ τοῦ ἀσπάζεσθαι. III. 402. D. al. Phaedr. 256. A: ὡς σφόδρ' εὖνον ἀσπαζόμενος. Cony. 192. B. Legg. VIII. 838. B: ἀσπαζόμενον. Cony. 192. A: τὸ ὅμοιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι. Pol. V. 475. A: πάντα οἶνον ... ἀσπαζομένους. VIII. 569. B: οἶον θρέμμα ἡσπάζετο cet. Pol. V. 476. B: ἀσπάζασθαι. * *indulgeo*. Theag. 127. C: ἐὰν Θεάγη ... φουτοῖν ἀσπάζη. Ep. VII. 331. C: αἶς (ἐπιθυμίας) αὐτὸς ἀσπαζόμενος οὐκ ἂν ἐθέλοιμι ζῆν. * *blandior*. Pol. II. 376. A: ὃν δ' ἂν γνῶριμον (ἰδῇ), ἀσπάζεται (ὁ κύων). VIII. 566. D: προσγελᾷ τε καὶ ἀσπάζεται πάντας. — Verb. Phil. 32. D: ἀσπαστέον αὐτά. *his*.

ἀσπαίρω, *palpito*. Ion. 539. C. (Hom.).

ἀσπάλαθος, ὁ, *aspalathus* (*frutex spinis horrens*). Pol. X. 616. A: ἐπὶ ἀσπαλάθων κνάμπτοντες (*v. κνάμπτοντες*).

ἀσπαλιευτής, ὁ, *piscator*. Soph. 218. E: οἶον ἀσπαλιευτής. 222. A. 221. C: τὸν ἀσπαλιευτήν. D.

ἀσπαλιευτικός, ἡ, ὄν, *piscatorius*; unde ἡ ἀσπαλιευτική *piscum tractus*. Soph. 221. C: ἡ ... ἀσπαλιευτική. 221. A: τῆς ἀσπαλιευτικῆς πέρι. 219. D: τὴν ἀσπαλιευτικήν.

ἀσπασμός, ὁ, *appetitus, amor*. Def. 413. D: ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον ἀσπασμός. Legg. II. 670. E: ἡγεμόνες ἡδῶν χρηστῶν ἀσπασμοῦ προσήκοντος. XI. 919. E: τῷ ἐκείνων μῖσει τε καὶ ἀσπασμῷ.

ἀσπαστός, ἡ, ὄν, *expetendus*. Phil. 32. C: πότερον ὅλον τὸ γένος ἀσπαστόν.

ἀσπίς, ἡ, *clipeus*. Pol. I. 333. D: ἀσπίδα ... φυλάττειν. Legg. VI. 756. A: οἱ τὴν ἀσπίδα τιθέμενοι. VII. 806. B. Tim. 24. B: ἀσπίδων καὶ δοράτων. Euthyd. 299. C: ἀσπίδας.

ἀσταθμητός, ὁ ἡ, *instabilis, mobilis*. Lys. 214. C: ἀσταθμήτους.

ἀστακτί, *non stillatim, igitur fuse*. Phaed. 117. C: ἐμοῦ γε ... ἀστακτὶ ἔχῳρει τὰ δάκρυα.

ἀστασίαστος, ὁ ἥ, *a seditione alienus, tranquillus*. Pol. V. 459. E: εἰ ... ἡ ἀγέλη τῶν φυλάκων ὅτι μάλιστα ἀστασίαστος ἐσται. VIII. 554. D. V. 464. D: ἀστασίαστοις εἶναι. Euthyd. 292. B: ἀστασίαστους. Legg. IV. 713. E: ἀστασίαστα ... τὰ τῶν ἀνθρώπων ... γένη. Phil. 63. E: ἀστασιαστοτάτην μίξιν καὶ κρασιν.

ἀστασιαστώως, *tranquille*. Pol. VII. 520. D: ταύτην ἄριστα καὶ ἀστασιαστότατα ἀνάγκη οἰκείσθαι.

ἀσταφίς, ἡ, *uva passa*. Legg. VIII. 845. B: εἰς ἀποθεσιν ἀσταφίδος οἴνου.

ἀστεῖος, α, ον, *urbanus, comis*. Phaed. 116. D: ὡς ἀστεῖος ... ὁ ἄνθρωπος. **festivus, venustus* (unde etiam *irrisor* dicitur ἀστεῖος) vel *lepidus* (hinc etiam *risum movens* vel *ridiculus*). Pol. I. 349. B: οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος ... καὶ εὐ-
ήθης. Phaedr. 242. E: ἡ εὐήθεια αὐτοῖν πάνν ἀστεία. Lys. 204. C: ἀστεῖόν γε ... ὅτι ἐρυθριᾷς. Gorg. 447. A: καὶ μᾶλα γε ἀστείας ἐορτῆς. Phaedr. 227. D: ἀστεῖοι ... οἱ λόγοι. Pol. V. 452. D: ἐξὴν τοῖς τότε ἀστείοις (h. e. *irrisoribus*) πάντα ταῦτα κωμωδεῖν. Legg. III. 680. C: ἄλλα ... μᾶλ' ἀστεία.

ἀστενακτί, *sine gemitu, aequo animo*. Ax. 364. C: ὅπως ἀστενακτί ἐς τὸ χρεὼν ἵη.

ἀστένακτος, ὁ ἥ, *tristitiae expers*. Ax. 370. D: ἐνθα ἄπονα πάντα καὶ ἀστένακτα cet.

ἀστεφάνωτος, ὁ ἥ, *non coronatus*. Pol. X. 613. C: ἀστεφάνωτοι ἀποτρέχοντες.

ἀστήρ, ὁ, *astrum, stella*. Epin. 987. C: ἀστέρες. Pol. X. 621. B: ἄττοντας ὥσπερ ἀστέρας. Epin. 987. A. Euthyd. 294. B.

ἀστός, ὁ, *civis, indigena*. Gorg. 515. A: ἡ ξένος ἡ ἀστός. Legg. IX. 869. D. Men. 92. B. Pol. VIII. 563. A: μέτοικον ... ἀστώ καὶ ἀστὸν μετοίκῳ ἐξισοῦσθαι. Apol. 30. A: καὶ ξένῳ καὶ ἀστώ. Legg. IX. 866. C: ἐὰν τε ἀστὸν κτείνῃ. 869. D. al. Gorg. 514. E: μήτε τῶν ξένων μήτε τῶν ἀστών. Pol. X. 613. D. Legg. VIII. 849. A: τοῖς ἀστοῖς. B. C: ἀστοῖς ... καὶ τούτων δούλοις. IX. 872. A: ἀστοῖσι καὶ ξένοις πρὸς ἀλλήλους. Theaet. 145. B: ξένους τε καὶ ἀστούς.

ἀστοχος, ὁ ἥ, *verum non perspicuens, non assequens*. Tim. 19. E: ἀστοχον ... ἀνδρῶν ... ὅς' ἂν οἶά τε ... πρῦντοιεν καὶ λέγοιεν.

ἀστραβῆς, ὁ ἥ, *non tortus, h. e. rectus*. Tim. 73. B: τῶν ... τριγωνων ὅσα ... ἀστραβῇ cet.

ἀστραγαλίζω, *talis ludo*. Alc. I. 110. B: ὅποτε ἀστραγαλίζεις. Lys. 206. E: ἀστραγαλίζοντας.

ἀστράγαλος, ὁ, *talus*. Theaet. 155. B: τὰ περὶ τῶν ἀστραγάλων. Lys. 206. E: ἡρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλοισ. Theaet. 154. C.

ἀστραπή, ἡ, *fulgur*. Crat. 409. C: τῆς ἀστραπῆς ἐπωθυμίαν ἔχειν. Tim. 68. A: οἶον ἀπ' ἀστραπῆς.

ἀστροάπτω, *splendo*. Ep. I. 310. A: ἀστροάπτει (e poet.). Phaedr. 254. B: εἶδον τὴν ὄψιν τὴν τῶν παιδικῶν ἀστροάπτουσαν.

ἀστρατεία, ἡ, *militiae detractatio*. Legg. IX. 878. D: ὑπόδικος ... τῆς ἀστρατείας γιγνέσθω. XII. 943. A. B. Ib. τῶν τῆς ἀστρατείας δικῶν. D.

ἀστρατήγητος Alc. II. 142. *dicitur qui nunquam exercitum duxit*: ὥστε ἐνίους αὐτῶν εὐχεσθαι ἀστρατηγήτους εἶναι μᾶλλον ἢ ἐστρατηγημέναι.

ἄστρον, τό, *astrum, stella*. Tim. 42. B: εἰς τὴν τοῦ συννόμου πορευθεὶς οἰκησιν ἄστρον. Phaed. 109. B: τὰ ἄστρα. Tim. 38. C: ἥλιος καὶ σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα. Legg. X. 886. A. Gorg. 451. C: περὶ τὴν τῶν ἄστρον φορὰν. Polit. 269. A. 271. C. al. Pol. VI. 488. D: οὐρανοῦ καὶ ἄστρον. VII. 516. A. 530. A. Tim. 39. D. Epin. 981. D: θεῖον γένος ἄστρον. 982. E. Tim. 51. D: διεῖλε ψυχὰς ... τοῖς ἄστροις. Legg. XII. 967. D: τὸν ... εἰρημένον ἐν τοῖς ἄστροις νοῦν. Crat. 397. D: ἄστρα καὶ οὐρανόν. Legg. X. 886. D: ἄστρα καὶ γῆν. 898. D: ἥλιον ... καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα. Epin. 982. C: τοῦ νοῦν ἔχειν ἄστρα. Hipp. mai. 285. C: τὰ περὶ τὰ ἄστρα τε καὶ τὰ οὐράνια πάθῃ.

ἀστρονομία, ἡ, *astrorum cognitio, astrologia* (ap. Latin.). Conv. 188. B: ὡν (ἐρωτικῶν) ἐπιστήμη περὶ ἄστρον τε φορὰς καὶ ἐναντιῶν ὥρας ἀστρονομία καλεῖται. Gorg. 451. C: οἱ ... λόγοι οἱ τῆς ἀστρονομίας. Pol. VII. 528. E. 530. E. al. Legg. XII. 967. A: ἀστρονομία. Hipp. min. 368. A: ἐν ἀστρονομία. Prot. 318. E: λογισμούς τε καὶ ἀστρονομίαν cet. Phaedr. 274. C: γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν. Crat. 405. D: οἱ κοίμῃ περὶ μουσικὴν καὶ ἀστρονομίαν. Pol. VII. 528. D: ἀστρονομίαν ἐλεγον, φορὰν οὖσαν βάθους. E. 529. C. al. Locr. 96. E: περὶ τὰν ἱερὰν ἀστρονομίαν.

ἀστρονομικός, ἡ, ὄν, *astrologiae peritus; in re positum: ad astrologiam pertinens*. Theaet. 145. A: ἡ καὶ ἀστρονομικός καὶ λογιστικός cet. Pol. VII. 530. A: τὸν τῷ ὄντι δὴ ἀστρονομικὸν ... ὄντα. Prot. 315. C: περὶ φύσεώς τε καὶ τῶν μετεώρων ἀστρονομικὰ ἅτα διερωτᾷν. Tim. 27. A: ἅτε ὄντα ἀστρονομικώτατον ἡμῶν.

ἀστρονόμος, ὁ, *astrologus*. Hipp. min. 368. A: ὁ ἀγαθὸς ἀστρονόμος ψευδὴς ἔσται. Epin. 990. A: ὅτι σοφώτατον ἀνάγκη τὸν ἀληθῶς ἀστρονόμον εἶναι. Hipp. min. 367. E. Pol. VII. 531. A: ὥσπερ οἱ ἀστρονόμοι. Euthyd. 290. B: οἱ ... γεωμέτραι καὶ οἱ ἀστρονόμοι cet.

ἀστρονομῶ, *astra vel stellarum motus observo*. Theaet. 173. E: οὐρανοῦ τε ὑπερ ἀστρονομουῖσα (Pind.). Epin. 990. A: τὸν καθ' Ἡσίοδον ἀστρονομούντα. Pass. Pol. VII. 530. C: ἡ ὥς νῦν ἀστρονομεῖται.

ἄστροφος, ὁ ἡ, *non tortus*. Polit. 282. D: γένεσιν ἄστροφόν τινα.

ἀστρωσία, ἥ, *sine stragulis cubare*. Legg. I. 633. C: ἀνυποδησαίαι καὶ ἀστρωσαίαι.

ἀστρωτος, ὁ ἥ, *stragulo non tectus*. Prot. 321. C: ἀστρωτον. Polit. 272. A: γυμνοὶ ... καὶ ἀστρωτοὶ θυραυλοῦντες τὰ πολλὰ ἐνέριοντο.

ἄστυ, τό, *urbs, praec. Athenae*. Critia 111. E: τὸ δ' ἄστυ κατωκισμένον ὡδ' ἦν cet. 117. E. Phaedr. 230. C: ἐκ τοῦ ἄστεος. Legg. XI. 936. C. al. De lucri cup. 229. A: ἐν μείσῳ τοῦ ἄστεος. Phaedr. 227. B: ἐν ἄστει. Legg. VIII. 844. C. al. Conv. 172. A: εἰς ἄστυ ... ἀνιῶν Φαληρόθεν. Pol. I. 327. A: ἀπῆμυν πρὸς τὸ ἄστυ. B. 328. C. Critia 118. D. Legg. VI. 779. C: πάντων ... τῶν κατὰ τὸ ἄστυ ... ἐπιμελεῖσθαι. VII. 804. C. XII. 954. D. De lucri cup. 228. C: οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν. Theag. 121. D. Legg. I. 637. A: ἐν ἄστέσιν. III. 677. B: τῶν ἐν τοῖς ἄστέσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν. Legg. III. 678. B: καλῶν τῶν κατὰ τὰ ἄστη. Ax. 370. B: δέμασθαι ... ἄστη.

ἀστυνομικός, ἥ, ὄν, *ad rerum urbanarum procuracionem pertinens vel spectans*. Pol. IV. 425. D: ἀστυνομικά.

ἀστυνόμιον, τό, *aedilium curia*. Legg. XI. 918. A: εἰς ἀστυνόμιον θέντων.

ἀστυνόμος, ὁ, *rerum urbanarum procurator, aedilis*. Legg. VI. 763. D: ἀστυνόμον. VI. 763. C: ἀστυνόμοι. al. VI. 760. B: ἀστυνόμων. VIII. 849. D: τὴν τῶν ἀστυνόμων ἀρχήν. E. al. VI. 764. C: ἀστυνόμοις. XI. 913. D. VI. 759. A: ἀστυνόμους. 779. C. al.

ἄσυλος, ὁ ἥ, *a violentia tutus, salvus*. Legg. IX. 866. D: ἐκπεμπέτω ἄσυλον.

ἀσυμμετρία, ἥ, *discrepantia*. Gorg. 525. A: ἀσυμμετρίας τε καὶ αἰσχροτήτος γέμονσαν (ψυχὴν). **intemperies*. Locr. 102. B: νόσων δ' ἀρχαὶ ... αἱ τῶν πρῶτων δυναμῶν ἀσυμμετρίαι.

ἀσυμφωνία, ν. ἀξυμφωνία.

ἀσύννους, ὁ ἥ, *inconsideratus*. Soph. 267. D: παλαιὰ τις ... αἰτία (fort. ἀγδ'α) τοῖς ἔμπροσθεν καὶ ἀσύννους παρῇν.

ἀσφάλεια, ἥ, *status eius qui in tuto versatur*. Tim. 50. B: μετ' ἀσφαλείας. 76. C. Legg. I. 648. B. Ib. μετὰ τῆς ἀσφαλείας. 650. B. Phaed. 105. B: ἄλλην ὁρῶν ἀσφάλειαν. Phil. 62. E. Pol. V. 467. C. Crit. 45. C: οἱ ... ἀσφάλειάν σοι παρέξονται. al.

ἀσφαλής, ὁ ἥ, *qui non fallitur, stabilis, firmus*. Legg. X. 893. B: ἐχόμενοι ... ὡς τινος ἀσφαλοῦς πείσματος. Conv. 178. B: ἔθος ἀσφαλές (Hesiod.). Tim. 55. E: βάσις ... ἀσφαλεσιτέρα. Ib. τὸ τὰς βάσεις ἀσφαλεστάτας ἔχον. **tutus*. Prot. 313. E: ἀσφαλές σοι ὠνεῖσθαι μαθήματα cet. Gorg. 520. D. Pol. V. 450. E: τάληθῇ ... λέγειν ἀσφαλές καὶ θαρράλεον. VII. 537. A. al. Phaed. 101. D: ἐχόμενος

ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς ὑποθέσεως. Legg. X. 892. E: κα-
ταλιπόντα ὑμᾶς ἐν ἀσφαλεῖ. 893. A. Phaed. 105. B: τὴν
ἀσφαλὴ ἐκείνην (ἀποκρισιν). 100. E: ἀσφαλὲς εἶναι καὶ
ἐμοὶ cet. Legg. II. 672. B: τοῖς ἀσφαλὲς ἡγουμένοις εἶναι
λέγειν περὶ Θεῶν. Prot. 351. D: ἀλλὰ μοι δοκεῖ ... ἐμοὶ
ἀσφαλέστερον εἶναι ἀποκρίνασθαι. Polit. 262. B: διὰ μέ-
σων ... ἀσφαλέστερον εἶναι. Legg. X. 897. D: ἀσφαλέστε-
ρον ὁρᾶν. Phaed. 61. A: ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι
πρὶν cet. Ep. VII. 341. A: ἡ ... πείρα αὕτη γίγνεται ἢ σα-
φὴς τε καὶ ἀσφαλεστάτη. Phaed. 100. D: τοῦτο γὰρ μοι
δοκεῖ ἀσφαλέστατον εἶναι καὶ ἐμαντῶ ἀποκρίνασθαι καὶ ἁ-
λῶ. Soph. 242. D. al. Legg. V. 728. E: τὰ ... ἐφαπτόμενα
σωφρονέστατα ἄμα τε καὶ ἀσφαλέστατα εἶναι μακρῶ. *pro-
vidus, cautus. Soph. 231. A: τὸν ... ἀσφαλῆ δεῖ ... περὶ
τὰς ὁμοιότητας αἰεὶ ποιεῖσθαι τὴν φυλακὴν.

ἀσφαλτον, τό, būmen. Locr. 99. C: ἀσφαλτον, νί-
τρον cet.

ἀσφαλῶς, tuto, secure. Conv. 221. B: ἀσφαλῶς ἀπῆει.
Legg. III. 687. A. Epin. 976. B: μάλα ... πολλὰ καὶ ἀσφα-
λῶς μνημονεύοντα. Phaed. 85. D: ἀσφαλέστερον καὶ ἀκιν-
δυνότερον ... διαπορευθῆναι. Ep. VII. 338. A. Pol. V. 467.
E: ἀσφαλέστατα ... σωθήσονται. Legg. VI. 752. D. X. 893.
B. *caute, considerate. Pol. III. 396. C: τὸν ἀγαθὸν ἀσφα-
λῶς τε καὶ ἐμφορῶνως πράττειν. Alc. II. 143. A: ἐμοὶ μὲν
οὖν καλῶς δοκεῖ καὶ ἀσφαλῶς λέγειν ὁ ποιητής.

ἀσχέτως, libere. Crat. 415. D: τὸ ἀσχέτως καὶ τὸ
ἀκωλύτως αἰεὶ ῥέον.

ἀσχηματιστος, ὁ ἡ, forma vel figura carens. Phaedr.
247. C: ἡ ... ἀσχηματιστος ... οὐσία ... ψυχῆς.

ἀσχημονῶ, turpem me praebeo. Pol. VII. 517. D: ἀσχη-
μονεῖ. VI. 506. D: ἀσχημονῶν γέλῳτα ὁφλήσω. Critia 121.
B: ἡσχημόνονν. Theaet. 165. B: σφαλεῖς ... ἤττον ἀσχη-
μονησει.

ἀσχημόνως, indecore. Legg. XII. 959. D: οὐκ ἀσχη-
μονέστατα.

ἀσχημοσύνη, ἡ, deformitas, turpitude. Conv. 196. A:
ἀσχημοσύνη ... καὶ Ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους αἰεὶ πόλεμος. Legg.
X. 893. A: (μὴ) ἀσχημοσύνην ἀπρέπειαν τε ἐντέκη ἀηδῆ.
*discrepantia (vern. Unscklichkeit). Theaet. 174. C: ἡ ἀσχη-
μοσύνη δεινὴ cet. Pol. III. 401. A. Ib. ἡ μὲν ἀσχημοσύνη
... κακολογίας καὶ κακοηθείας ἀδελφά. Hipp. min. 374. B.
D. Pol. III. 400. C: τὸ τῆς ... ἀσχημοσύνης τῷ ... ἀρξυθμῷ
ἀκολουθεῖ. Legg. I. 627. D. 648. E: ὑπ' ἀσχημοσύνης.

ἀσχήμων, ὁ ἡ, indecorus, turpis. Legg. II. 666. C:
οὗτος ὁ τρόπος οὐκ ἂν παντάπασιν ἀσχήμων γίγνοιτο. VII.
807. E. Epin. 978. A: ἡ ... ἀσχήμων ... φορά. Phil. 33. B: ἁ-
σχημιον ... αὐτῶν ἐκάτερον γιγνόμενόν ἐστιν. Legg. VII. 788.
B. Pol. VI. 486. D: τὸ γε τῆς ... ἀσχήμονος φύσεως. Legg.

VII. 797. B: τὸ τ' εὐσχημιον καὶ ἄσχημον. Pol. III. 401. B: τὸ ... ἄσχημιον ... ἐμποιεῖν. Crit. 53. C. Legg. XII. 957. A: οὐκ ἄσχήμιονα ... νομοθετήματα. Phil. 46. A: τὰς τῶν ἀσχημιόνων (νοσημάτων ἡδονάς). Legg. XII. 949. B: μήτε ἱκεταῖς χρώμενον ἄσχημοι. Ep. VII. 329. B: οὐσας οὐκ ἄσχήμονας (διατριβάς). Legg. VIII. 831. D: καλλίω τε καὶ ἀσχημονεστέραν (τέχνην καὶ μηχανήν). XI. 918. B: ἀσχημονέστερα γιγνόμενα.

ἄσχιστος, ὁ ἡ, *indivisus*. Tim. 36. D: μίαν ... ἄσχιστον εἶσας. Soph. 221. E: τὸ ... πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιστον. ἀσχολία, ἡ, *negotium, occupatio, avocatio* (vern. *Abhaltung*). Prot. 335. C: ἐμοὶ τις ἀσχολία ἐστί. Gorg. 458. C. Phaed. 58. D: εἰ μή τις ἀσχολία τυγχάνει οὐσα. Phaedr. 227. B: καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι (Pind.). Theaet. 174. D: ὑπ' ἀσχολίας. Legg. VII. 807. C. Apol. 23. B. Theaet. 172. D: οἱ δὲ ἐν ἀσχολίᾳ ... αἰεὶ λέγουσι. Pol. III. 406. B: ἐν ἀσχολίᾳ ... πάντων (*ab omnibus avocatus*). Phaed. 66. D: ἐκ τούτου ἀσχολίαν ἄγομεν φιλοσοφίας περὶ (*occupati sumus, h. e. impedimur ne philosophiae vacemus*). Apol. 39. E: ἐν ᾧ ... ἀσχολίαν ἄγουσι. Legg. VII. 807. C. Phaed. 66. B: μυρίας ... ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν.

ἄσχολος, ὁ ἡ, *occupatus*. Legg. VIII. 831. C: ὑπ' ἔρωτος πλούτου ... ἄσχολον ποιοῦντος τῶν ἄλλων ἐπιμελεῖσθαι cet. 832. A: παρέχουσα ἄσχολον ἕκαστον.

ἄσώματος, ὁ ἡ, *corporis expers*. Phil. 64. B: καθὰ περὶ κόσμος τις ἀσώματος. Phaed. 85. E: ὡς ἡ ... ἀρμονία ... ἀσώματον cet. Soph. 247. C: συγχωρεῖν ἀσώματον. Polit. 286. A: τὰ ... ἀσώματα cet. Soph. 246. B: νοητὰ ἅπαντα καὶ ἀσώματα εἶδη.

ἄσωπία, ἡ, *helluatio*. Pol. VIII. 560. E: ἀσωτίαν καὶ ἀναΐδειαν. Ib. ἀσωτίαν ... μεγαλοπρέπειαν (καλοῦντες).

ἄσωτος, ὁ ἡ, *prodigus*. Legg. V. 743. B: ἄσωτος.

ἄτακτος, ὁ ἡ, *inordinatus, perturbatus*. Legg. VII. 802. C: ἄτακτος ... περὶ Μοῦσαν διατριβή. Epin. 978. A: ἡ ... ἄτακτος ... φορὰ. Legg. VIII. 840. E: τὴν λεγομένην ἄτακτον Ἀφροδίτην ἐν αὐτοῖς ὁρῶντες. Tim. 46. E: τὸ τυχὸν ἄτακτον. Legg. XI. 922. B: ἄτακτον ... εἶν. II. 660. B: ὑπὸ τινων ἀτάκτων ἡδονῶν. VI. 780. D. VII. 806. C: διαίταις ἀτάκτοις χρώμενον.

ἀτάκτως, *immoderate* (vern. *regellos*); *temere*. Phil. 29. A: ἀτάκτως ἔχειν. Pol. V. 458. D. Tim. 30. A. 43. B. 69. B. Legg. II. 664. E. 672. C: ἀτάκτως αὐτὴν πηδᾷ. X. 297. C: εἰ μανικῶς τε καὶ ἀτάκτως ἔργεται. XI. 916. D.

ἀτάλλω, *recreo*. Pol. I. 331. A: καρδίαν ἀτάλλουσα (Pind.).

ἀταμιεύτως, *effuse*. Legg. IX. 867. A: ὁ ... ἀταμιεύτως ταῖς ὀργαῖς ... χρώμετος.

ἀταξία, ἡ, *status inordinatus, perturbatio*. Crit. 53. D: ἐκεῖ ... πλείστη ἀταξία καὶ ἀκολασία. Gorg. 504. A: ἀταξίας (τυχοῦσα) ... μοχθηρά (οἰκία). Polit. 273. B. Tim. 30. A: ἐκ τῆς ἀταξίας (ex inordinato Cic.). Legg. VI. 782. A. Epin. 982. A: τὸ ... γήινον ἐν ἀταξία. Ib. τὸ ... ἐν ἀταξία κινούμενον. Tim. 85. E: εἰς ἀταξίαν. Legg. II. 653. E: ἀταξιῶν.

ἀτάρ, at, *oerum*. Prot. 339. C: ἀτάρ ... σοὶ οὐ φαίνεται; Phaedr. 227. B: ἀτάρ Λυσίας ἦν, ὡς εἰκεν, ἐν ᾧ στεί. 230. A: ἀτάρ ... ἄρ οὐ τοῦδε ἦν τὸ δένδρον cet. 238. C. Gorg. 505. E. Theaet. 142. B. al. sexc. **oppositi quid indicat*. Prot. 335. E: ἀεὶ μὲν ἐγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἀγαμαι, ἀτάρ καὶ νῦν ἐπαινῶ cet. Theaet. 147. C: ῥᾶδιον ... νῦν γε οὕτω φαίνεται· ἀτάρ κινδυνεύεις ἐρωτᾶν cet. 154. D: εὐ γε ... καὶ θείως· ἀτάρ cet. Soph. 225. C: ταῦτα θετίον μὲν εἶδος ... ἀτάρ ἐπωνυμίας cet. Pol. II. 367. E: ἀεὶ μὲν δὴ τὴν γῆν οὔσιν ... ἡγάμην, ἀτάρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθη. Alc. I. 124. D. **nectit*. Phaed. 60. D: καὶ ἄλλοι τινὲς με ἤδη ἤροντο, ἀτάρ καὶ Εὐγνός πρόην Theaet. 172. C: καὶ ἄλλοτε κατενόησα, ἀτάρ καὶ νῦν. Hipp. mai. 226. A. De lege 319. C: πολλαχοῦ καὶ ἄλλοθι δηλοῖ, ἀτάρ καὶ ἐν ταῦθα. Charm. 154. B. **quamquam* sq. ὅμως. Euthyd. 304. D: ἀτάρ γελοῖον μὲν μοι δοκεῖ εἶναι τὸ νοουθετεῖν σε, ὅμως δὲ cet.

ἀτάρ ακτος, ὁ ἡ, *non perturbatus, constans*. Tim. 47. C. ἀταράκτοις τεταραγμένους (περιφοράς).

ἀτασθαλία, ἡ, *stoliditas*. Alc. II. 142. D. (Hom.).

ἄταφος, ὁ ἡ, *inhumatus*. Legg. IX. 873. C: ἐκβαλλόντων ... ἄταφον. 874. B. X. 909. C. **a sepultura alienus*. Legg. XII. 960. B: ἄταφοι πράξεις.

ἄτε, *quippe*. Prot. 341. C: ἄτε Λέσβιος ὦν. 343. C. Phaedr. 229. E: ἄτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφία χρώμενος. 243. A: ἄτε μουσικὸς ὦν. Gorg. 464. C: ἄτε περὶ τὸ αὐτὸ οὔσαι. Phaed. 80. E: ἄτε οὐδὲν κοινωνοῦσα αὐτῷ. Ib. ἄτε μελετῶσα ἀεὶ τοῦτο. al. Cum genitivis qui dicuntur consequentiae. Parm. 165. B: ἄτε οὐκ ὄντος τοῦ ἐνός. Crat. 405. A: ἄτε μουσικοῦ ὄντος τοῦ θεοῦ. Phil. 54. E: ἄτε ἡδονῆς οὔσης αὐτῆς. Conv. 223. B: ἄτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὔσων. Pol. I. 350. D. al. Sine participio. Pol. VIII. 551. E: ἄτε φιλοχρημάτους. 568. B: ἄτε τυραννίδος ὑμνητάς. X. 619. D: ἄτε πόνων ἀγυμναστούς. Lys. 212. A: ἄτε ἐμπειρον. Cum part. γάρ. Crat. 404. D: ἄτε γὰρ φερομένων τῶν πραγμάτων. Men. 81. C: ἄτε γὰρ τῆς γνώσεως ἀπάσης συγγενούς οὔσης. Cum part. οὖν. Phaedr. 255. A: ἄτε οὖν πᾶσαν θεραπείαν ... θεραπευόμενος. Gorg. 521. D: ἄτε οὖν οὐ πρὸς χάριν λέγων τοὺς λόγους cet. Conv. 203. C. Pol. III. 415. A. Tim. 24. D. al. Cum partt. δέ et δῆ. Tim. 90. C:

ἄτε δὲ αἰεὶ θεραπεύοντα τὸ θεῖον. Theaet. 182. D: ἄτε δὴ ῥέον. Prot. 321. B: ἄτε δὴ οὐν οὐ πᾶνν τι σοφὸς ᾖν.

ἄτεγκτος, ὁ ἥ, qui emolliri nequit, durus. Hoc repouendum arbitramur Legg. IX. 853. D: νόμοις οὗτοι ... ἄτεγκτοι (pro ἄτηκτοι) γίγνωνται. Etiam in antecedd. pro τηκεσθαι scribendum videtur τέγγεσθαι.

ἄτειρής, ὁ ἥ, effrenatus. Crat. 395. B: κατὰ τὸ ἀτειρές (v. ἀτηρές).

ἀτέκμαρτος, ὁ ἥ, in quo nullum inest indicium (vel virtutis vel pravitatis). Legg. I. 638. A: πολλὰι ... φνγαὶ καὶ διώξεις ἀτέκμαρτοι γεγόνασι τε καὶ ἔσονται.

ἀτέλεστος, ὁ ἥ, non initiatus vel mysteriis ad humanitatem excoltus; imperfectus. Phaedr. 69. C: ὅς ἂν ἀμνήτος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἄιδου ἀφίκηται.

ἀτελής, ὁ ἥ, inchoatus, imperfectus. Prot. 314. C: ἰν' οὐν μὴ ἀτελὴς γένοιτο (ὁ λόγος). Phaedr. 269. D: ταύτη ἀτελὴς ἔσει. Tim. 41. B: οὐρανὸς ἀτελὴς ἔσται. 44. C: ἀτελὴς ... εἰς Ἄιδου ἔργεται. Pol. VI. 504. C: ἀτελὲς ... οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. Tim. 72. E: ἀτελὲς τὸ γένος ... τὸ θνητὸν τελευτῶν. 30. C: ἀτελεῖ ... εἰκότος οὐδὲν ... ἂν γένοιτο καλόν. Gorg. 505. D: ἀτελῇ (τὸν λόγον). Pol. VI. 495. C: ἔρημον καὶ ἀτελῇ φιλοσοφίαν λείποντες. VII. 530. E: μὴ ποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ... μανθάνειν. Pol. VI. 495. D: πολλοὶ ἀτελεῖς τὰς φύσεις cet. *is qui ad finem propositum non pervenit; irritus (re infecta). Phaedr. 245. A: ἀτελὴς αὐτὸς τε καὶ ἡ ποίησις ... ἠφανίσθη. Legg. XI. 920. D: δίκας εἶναι ... ἀτελοὺς ὁμολογίας. Conv. 179. D: Ὀρφεία ... ἀτελῇ ἀπέπεμψαν ἐξ Ἄιδου. Pol. V. 457. B: ἀτελῇ ... σοφίας δρέπων καρπὸν (Pind.). Legg. XII. 954. E: ἀτελῇ καὶ ἀκυρον γίγνεσθαι τὴν δίκην. Phaedr. 248. B: ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θείας ἀπέρχονται. *finem non habens. Phil. 24. B: ἀτελῇ δ' ὄντε ... ἀπείρω γίγνεσθον. Ax. 371. E: Λαυαῖδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς.

ἀτενής, ὁ ἥ, tenax, constans. Pol. VII. 547. E: ἀπλοῦς τε καὶ ἀτενεῖς ἄνδρας.

ἀτεράμων, ὁ ἥ, durus, prae fractus. Legg. IX. 853. D: ὅς ἀτεράμων εἰς τοσοῦτον φύσει γίγνοιτ' ᾧ ὥστε μὴ τέγγεσθαι (v. τήκεσθαι). 880. E: ἀτεραμόνι χρωμένων φύσει καὶ μηδὲν τεγγθέντων.

ἄτερος, ἰ. q. ὁ ἕτερος, alter. Legg. III. 695. B: τὸν ἕτερον ἄτερος. X. 908. D: καθάπερ ἄτερος.

ἀτεχνία, ἡ, artis inscitia, imperitia. Phaedr. 274. B: τὸ ... τέχνης τε καὶ ἀτεχνίας. Phaedr. 90. D: τὴν ἐναντοῦ ἀτεχνίαν. Soph. 253. B: κατὰ τῶν ἄλλων δὴ τεχνῶν καὶ ἀτεχνιῶν.

ἄτεχνος, ὁ ἥ, artis expers; ab arte alienus vel aversus (vern. kunstwidrig); inscitus. Phaedr. 260. E: ἄτεχνος τριβή. Legg. XI. 938. A: ἄτεχνός ... τις ἐμπειρία καὶ τριβή. Soph.

219. A: πότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν ἢ τινα ἄτεχνον ... θήσομεν; Phaedr. 262. C: λόγων ... τέχνην ... γελοῖαν τινὰ ... καὶ ἄτεχνον παρέξειται. Theaet. 150. A: διὰ τὴν ἁδικόν τε καὶ ἄτεχνον ξυναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Polit. 304. E: εἴτε αὐτὴν ἄτεχνον εἴτε ἐντεχνον ἐροῦμεν; Phaedr. 262. E: τί ... ἄτεχνον ποιεῖ, λεκτέον. Polit. 274. C: ἀμήχανοι καὶ ἄτεχνοι. Phaedr. 262. C: ὡν φαμέν ἄτεχνων τε καὶ ἐντέχνων (v. ἄτεχνον — ἐντεχνον) εἶναι. Polit. 296. C: ὅτι νοσῶδη καὶ ἄτεχνα πέπονθεν ὑπὸ τῶν βιασαμένων ἰατρῶν. Legg. III. 679. D: ἀτεχνότεροι ... καὶ ἀμαθέστεροι.

ἀτεχνῶς, *rostra*, *plane*; *profecto*; *etiam prorsus* (vern. *gerade*, *ganz*), *praec.* sq. ὥπερ. Prot. 352. B: ἀτεχνῶς διανοοῦμενοι περὶ τῆς ἐπιστήμης, ὥπερ περὶ ἀνδραπόδου. Phaedr. 230. C: ἀτεχνῶς γὰρ ... ξαναγνυμένῳ τινὶ ... εἰκάς. 242. A: ἀτεχνῶς θαυμάσιος. Gorg. 525. C: ἀτεχνῶς παραδείγματα ἀνηροτημένους. Phaed. 82. E: ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σωματι. 90. C: ἀτεχνῶς ὥπερ ἐν Εὐρίπῳ. Theaet. 179. E: ἀτεχνῶς γὰρ ... φέρονται. Conv. 192. E: ἀτεχνῶς οἶοιτ' ἂν ἀκηκοέναι τοῦτο ὃ πάλαι ἄρα ἐπεθύμει. 198. C: ὥστε ἀτεχνῶς τὰ τοῦ Ὀμήρου ἐπεπόνθη. 217. C: ἀτεχνῶς ὥπερ ἑραστής παιδικοῖς ἐπιβουλεύων. Pol. I. 349. A. al. *sexc.* Sq. οἶος. Pol. VIII. 563. C: ἀτεχνῶς γὰρ αἱ τε κύνες ... οἰαίπερ αἱ δέσποιναι. Sq. οἶον (vern. *ganz wie*). Legg. V. 732. E: ἀτεχνῶς οἶον ληρητῆσθαι. VII. 790. E. 793. B: ἀτεχνῶς οἶον πάτρια ... νόμιμα. XII. 952. E: ἀτεχνῶς οἶον πετόμενοι. Ep. VII. 339. D: **prorsus*, *omnino* (vern. *ödlig*, *durchaus*). Gorg. 486. B: ἀτεχνῶς ... ἄτιμον ζῆν ἐν τῇ πόλει. Conv. 173. D: δοκεῖς μοι ἀτεχνῶς πάντας ἀθλίους ἡγείσθαι. Pol. IV. 432. A: δι' ὅλης ἀτεχνῶς τέταται. Cum negatione est *omnino non* (*gar nicht*). Polit. 288. A: εἶδος ... προσήκον οὐδὲν ἀτεχνῶς ἐπιστήμη.

ἄτη, ἡ, *perniciēs*, *iactura*. Charm. 165. A: πάρα δ' ἄτη. Dea Ate Conv. 195. D.

ἄτηκτος, ὁ ἡ, *non liquescens vel liquatus*. Phaed. 106. A: ἡ χίων οὐσα σὺς καὶ ἄτηκτος. Tim. 61. B: ἄτηκτον (τὸν ὄγκον) εἶσας. 60. E: ἄτηκτον (τὴν γῆν) παρέσχε. **qui liquefieri nequit*. Tim. 73. E: ὑπὲρ ἀμφοῖν ἄτηκτον ἀπειροβάστατο. Soph. 265. C: σώματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα. **qui moliri nequit*. Legg. IX. 853. D: νόμοις ... ἄτηκτοι.

ἄτηρός, ὁ, ὄν, *perniciōsus*. Crat. 395. C: κατὰ τὸ ἄτηρόν. B: ἀτηρὰ πρὸς ἀρετὴν.

ἀτιμάζω, *despicio*, *pro nihilo duco*, *contemno*. Phaed. 65. C: μάλιστα ἀτιμάζει τὸ σῶμα. Pol. VIII. 551. A: τὸν ... πένητα ἀτιμάζουσι. Legg. IX. 865. D: παλαιὸν δέ τινα τῶν ἀρχαίων μύθων ... μὴ ἀτιμάζτω. Theag. 126. E: ἀτιμάζοι. Pol. III. 402. C: ἀτιμάζωμεν. II. 364. A: τοὺς δὲ ἀτιμάζειν τε καὶ ὑπεροράν. III. 396. D: ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ. al. IX. 572. C: τὰς ... μὴ ἀναγκαίους ... ἀτιμά-

ζοντι. VIII. 549. D: μήτε πάν τιμῶντα μήτε ἀτιμάζοντα. Clit. 409. E: τὴν ... ὁμοδοξίαν ἡτίμαζε. Pol. III. 402. A: οὐτ' ἐν σμικρῷ οὐτ' ἐν μεγάλῳ ἡτιμάζομεν αὐτά. Polit. 266. D: τὸν ... σμικρότερον οὐδὲν ἡτίμασε πρὸ τοῦ μείζονος. Ep. III. 345. C: ἡτίμασε. Euthyd. 292. E: ἐπειδήπερ τὰ ἔργα ... ἡτιμάσαμεν (v. ἀπεδοκιμάσαμεν). Apol. 30. D: ἡ ἀτιμάσειεν. Euth. 15. D: μὴ με ἀτιμάσης. Charm. 173. D. Lach. 182. C: μὴ ἀτιμάσωμεν ... εἰπείν. Legg. V. 741. B: μὴ ἀτιμάσητε cet. Crit. 47. B: ἀτιμάσας. Theaet. 173. E: ἀτιμάσασα ... φέρεται. Pol. VI. 496. B: δικαίως ἀτιμάσαν. Parm. 130. E: ὅτε οὐδὲν αὐτῶν ἀτιμάσεις. Pol. V. 465. A: οὐδὲ ἄλλως ἀτιμάσει. Pass. Ax. 365. C: οἱ ... καρτεροὶ καὶ περικτοὶ λόγοι ... ἀτιμάζονται. Legg. VI. 784. E: ἀτιμαζέσθω. Pol. VIII. 551. A: ἀμελεῖται ... τὸ ἀτιμαζόμενον. VII. 528. C: ὑπὸ ... τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα. Legg. VI. 762. D: περὶ τὰς τῶν νέων ἀρχὰς ἡτιμασθῶ πάσας. Conν. 219. D: ἡγούμενον ... ἡτιμάσθαι. Legg. XI. 931. B: ἀτιμασθεῖς. Verb. Phaedr. 266. D: πάντως δ' οὐκ ἀτιμαστέον αὐτὸ σοὶ τε καὶ ἐμοί.

ἀτιμία, ἡ, *ignominia*, *infamia*. Pol. VII. 535. C: ἡ ἀτιμία φιλοσοφία διὰ ταῦτα προσπέπτωκεν. Legg. V. 727. D: ἡ τῆς ψυχῆς ἀτιμία (*ignominia animo iniuncta*). Legg. IV. 721. B: ζημιουσθαι χρήμασι τε καὶ ἀτιμίᾳ. Ib. τῆδε καὶ τῆδε ἀτιμία. Phaed. 82. C: οὐδὲ ... ἀτιμίαν δεδιότες. Phil. 23. A. De lucri cup. 229. C: διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν (*propter ignominiam sorori iniunctam*). Def. 415. E: πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. Legg. III. 696. D: ὧν τιμαί τε καὶ ἀτιμαί. IX. 862. D: ἡ τιμῶν ἡ ἀτιμιῶν. Polit. 309. A: ταῖς μεγίσταις κολάζουσα ἀτιμiais. 310. E. Pol. VI. 492. D. Legg. V. 740. D. al. Legg. III. 697. B: τιμὰς τε καὶ ἀτιμίας διανέμειν. VIII. 830. E. XI. 930. E.

ἄτιμος, ὁ ἡ, *ignominiosus*, *turpis*. Legg. I. 635. A: οὐ γὰρ τό γε γινῶναι τι τῶν μὴ καλῶν ἄτιμον. Gorg. 527. D: πατάξει τὴν ἄτιμον ταύτην πληγὴν. Ep. VII. 335. C: πορεῖαν ἄτιμον τε καὶ ἀθλίαν. Legg. IX. 866. E: ἀτίμοις ἔργοις. **ignominia affectus*, *honoris expers*, *contemptus*, *abiectus*. Legg. VI. 774. B: τιμῆς ... παρὰ τῶν νεωτέρων ἄτιμος πάσης ἔστω. 784. D. VII. 810. A: ἄτιμος τῶν παιδείων ἔστω τιμῶν. Euthyd. 281. C: πότερον ... ἐντιμος, ἢ ἄτιμος; Legg. III. 696. D: σωφροσύνη ... τίμιον ἢ ἄτιμον γίγνεται ἂν κατὰ δίκην; Polit. 288. A: εἶδος ... τίμιον καὶ ἄτιμον. Pol. VI. 508. A. Gorg. 486. C: ἄτιμον ζῆν ἐν τῇ πόλει. Legg. VIII. 841. E. V. 727. C: ἄτιμον ... αὐτὴν (τ. ψυχὴν) ἀπεργάζεται cet. VII. 797. C: ποιεῖν τὸ μὲν ἀρχαῖον παρ' αὐτοῖς ἄτιμον, τὸ δὲ νέον ἐντιμον. Gorg. 508. C: ὥσπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος (εἰσίν). Pol. VIII. 555. D. 551. A: ἀτιμοτέρα ἀρετὴ τε καὶ οἱ ἀγαθοί. VI. 485. B: ἀτιμοτέρου μέρους. VII. 539. D: τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον

ἀντὶ ἀτιμοτέρου ποιήσει. Epin. 980. D. Pol. VIII. 550. E: τοσοῦτῳ ἀρετὴν ἀτιμότεραν. Parm. 130. C: ἢ ἄλλο τι ἀτιμωτάτον τε καὶ φαυλότατον. *impunitus. Legg. IX. 855. C: ἀτιμον ... μὴδὲν εἶναι ... μὴδ' ἐφ' ἐνὶ τῶν ἀμαρτημάτων. ἀτιμῶ, *insania noto*. Pol. VIII. 553. B: ἀτιμωθέντα (codd. plures ἀτιμασθέντα).

ἀτιμώρητος, ὁ ἢ, *impunitus*. Legg. V. 730. A: ὥστ' οὐκ ἂν ποτε ἀτιμώρητος πάθοι cet. *qui poenam effugit. Legg. XII. 959. E: ἀτιμώρητος κακῶν ἀμαρτημάτων.

ἀτίμως, *per ignominiam, turpiter*. Gorg. 525. A. 527. A: τυπτήσῃ ... ἀτίμως. Pol. VIII. 560. D. IX. 577. C: ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως δοῦλον. Legg. VII. 793. E: κολάζοντα μὴ ἀτίμως. Ep. I. 309. B: ἀπεπέμφθην ἀτιμότερον ἢ πτωχὸν ... προσήκει. Legg. V. 728. B: ψυχὴν ... ἀτιμότητα ... διατιθεῖς.

ἀτμητος, ὁ ἢ, *individuus*. Phaedr. 277. B: μέχρι τοῦ ἀτμήτου τέμνειν.

ἀτμίς, ἡ, *halitus*. Tim. 87. E: τὴν ἀφ' αὐτῶν ἀτρίδα τῇ τῆς ψυχῆς φορᾷ συμμιξαντας.

ἀτοκος, ὁ ἢ, *sterilis*. Theaet. 149. C: ταῖς ... δι' ἡλικίαν ἀτόκοις. *usuram (τόκον), *tamquam fructum, non pariens*. Legg. XI. 921. C: τῶν ἄλλων ἀτόκων χρημάτων.

ἀτομος, ὁ ἢ, *individuus*. Soph. 229. D: εἰ ἀτομον ... ἐστὶ πᾶν.

ἀτοπία, ἡ, *admirabilitas, insolentia* (sensu qui dicitur obiect.). Phaedr. 329. E: ἀμηχάνων ... ἀτοπία (al. ἀτοπίαι) ... γύσεων. 251. D: ἀδημιονεῖ ... ἀτοπία τοῦ πάθους. Conv. 215. A: οὐ γάρ τι ῥᾶδιον τὴν σὴν ἀτοπίαν ... καταριθμῆσαι. Ep. II. 352. A: διὰ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀλογίαν τῶν γενομένων.

ἀτοπος, ὁ ἢ, *insolitus, admirabilis* (vern. *wunderlich*); *inscitus, absurdus*. Gorg. 494. D: ὡς ἀτοπος εἰ. Phaedr. 229. C: εἰ ἀπιστοῖν ... οὐκ ἂν ἀτοπος εἶναι. Pol. VI. 493. C: οὐκ ἀτοπος ἂν σοι δοκοῖ εἶναι παιδευτής; Phaed. 68. D: δοῖς σοι εἶναι ἀτοπος (ἢ τῶν ἄλλων ἀνδρεία). Parm. 156. D: φύσις ἀτοπός τις. Gorg. 521. D: οὐδὲν γε ἀτοπον εἰ ἀποθάνοιμι. Phaed. 60. B: ὡς ἀτοπον ... εἰσὶν τι εἶναι τοῦτο ὁ cet. 64. A. al. Tim. 20. D: λόγον μάλα μὲν ἀτόπον, παντάπασί γε μὴν ἀληθοῦς. 48. B: ἐξ ἀτόπου καὶ ἀήθους διηγήσεως. Legg. I. 646. B: τοῦ θαυμαστοῦ τε καὶ ἀτόπου (χαριν). Ep. VII. 333. C: μάλα ἀτόπῳ τε καὶ ἀισχρᾷ νίκη. Phaed. 216. C: εἰσιν τοῦτο ἀτόπῳ. Soph. 252. C: ὥσπερ τὸν ἀτοπον Εὐρυκλέα. Epin. 973. B: ἀτοπον ... λόγον, καὶ τινα τρόπον οὐκ ἀτοπον αὐ. Phil. 49. A: ἀτοπον ἡδονῆς καὶ λύπης ... μίξιν. Pol. VII. 515. A: ἀτοπον λέγεις εἰκόνα. Prot. 309. B: ἀτοπον ... τί σοι ἐθέλω εἰπεῖν. Gorg. 465. E: ἴσως ... ἀτοπον πεποίηκα ὅτι cet. 519. C. Legg. VII. 797. A: τό γε σφόδρα ἀτοπον καὶ ἀχθές διευλα-

βελούται δει. al. Prot. 361. A: ἄτοποι γ' ἐστέ. Pol. VII. 524. B: αὐταί γε ἄτοποι τῇ ψυχῇ αἱ ἐρμηνεύται. Gorg. 480. E: ἄτοπα ... ἐμοίγε δοκεῖ. Theaet. 175. A: ἄτοπα αἰτῶ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας. Pol. III. 405. D: καὶνὰ ταῦτα καὶ ἄτοπα νοσημάτων ὀνόματα. Pol. VI. 491. C. al. Polit. 291. A: μάλα τινὰς ἀτόπους. Gorg. 473. A: ἄτοπά γε ... ἐπιχειρεῖς λέγειν. Polit. 298. E: κομιδὴ γε εἰρηκας ἄτοπα. Apol. 26. E. al. Alc. I. 106. A: πολὺ γέ μοι ... νῦν ἀτοπώτερος αὐ φαίνει. Conv. 207. E: πολὺ δὲ τούτων ἀτοπώτερον ἐτι (ν. ἔστιν) ὅτι cet. Theag. 122. D: (μὴ) ἡμεῖς ἐτι ἀτοπώτεροι ὤμεν. Legg. V. 736. A: ἡμῖν μὴν ἐτι ἀτοπώτερον τὰ περὶ ταῦτ' ἐστὶ συμβεβηκότα νῦν. Phaedr. 230. C: οὐ δέ γε ... ἀτοπώτατός τις φαίνει. Theaet. 149. A. Lys. 218. C: οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μοι ἀτοπώτατή τις ὑποψία εἰσῆλθεν. Hipp. min. 368. C: ὃ γε πᾶσιν ἔδοξεν ἀτοπώτατον. Pol. V. 475. B: οἳ τε φιλήκοοι ἀτοπώτατοί τινές εἰσιν. ἀτόπως, *mirum in modum, incredibilibiter*. Phaed. 95. B: πάνν οὖν μοι ἀτόπως ἔδοξεν εὐθύς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. Theaet. 177. B. Polit. 277. D. Alc. I. 116. E: ἔοικα ἀτόπως ἔχοντι. Hipp. mai. 294. E. **inerte, ridicule*. Polit. 266. C: καὶ μάλ' ἀτόπως ξυμβαλόν. Legg. I. 638. D. X. 894. E. Locr. 103. A.

ἄτρακτος, ὁ, *fusus*. Pol. X. 617. C: τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφοράν. 620. E. Polit. 282. E: τὸ ... ἀτράκτω ... στραφέν. Pol. X. 616. C: Ἀνάγκης ἀτρακτον. 617. A. Polit. 281. E: τὰς ... περὶ τῶ ἀτράκτους καὶ κερκίδας (τέχνας).

ἄτραπός, ἡ, *via, semita*. Phaed. 66. B: ὥσπερ ἀτραπὸς τις. Polit. 258. C: τὴν πολιτικὴν ἀτραπὸν.

ἀτρεκέης, ὁ ἡ, *certus*. Locr. 97. B: ἀτρεκέας τε ἀνατολὰς καὶ δύσεως.

ἀτρέμα, *placide*. Gorg. 503. D: οὕτως οἱ ἀτρέμα σκοποῦμενοι.

ἀτρεμής, ὁ ἡ, *placidus, quietus*. Phaedr. 250. C: ἀτρεμῇ ... φάσματα.

ἀτρεμίζω, *quiesco*. Locr. 104. B: ἀτρεμίζειν.

ἀτρεστος, ὁ ἡ, *intrepidus*. Crat. 395. B: κατὰ τὸ ἀτρεστον.

ἄτρητος, ὁ ἡ, *non perforatus*. Polit. 279. E: τῶν ἀτρητῶν.

ἀτριβής, ὁ ἡ, *non tritus*. Riv. 134. B: ἀτριβῇ (Steph. ἀστραβῇ) τὸν τράχηλον ἔχοντα.

ἀτρύγετος, ὁ ἡ, *immensus*. Pol. III. 388. A. (Hom.).

ἄτρωτος, ὁ ἡ, *invulnerabilis; etiam qui corrupti nequit*. Conv. 219. E: ὅτι χορήμασί τε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἢ πανταχῇ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας.

ἄττα, i. q. τινὰ, *aliqua, quaedam*. Gorg. 496. B: ἐὰν εὖρωμεν ἄρα ἄττα, ὧν cet. Soph. 236. E: λέγειν μὲν ἄττα ἀληθῆ δὲ μὴ. Pol. I. 339. D. V. 449. B: ἔλεγεν ἄττα. X.

602. E. Legg. III. 693. B. al. Cum genit. Theaet. 143. C: γεωμετρικός ἄττα. Soph. 226. B: τῶν ... ὁρισμένων καὶ ἑστῶν ἄττα ποτ; 242. C: ποιεῖται ... ἀλλήλους ... αὐτῶν ἄττα πρ. 254. C. Tim. 53. E. al. Cum substant. φασμάτω (etiam ion. κατὰ φασ). Phaedr. 259. A: ἀνέχεται ἄττα. Phaedr. 81. D: ἄττα τῶν ... φαντάσματα. Parm. 130. B. E: οὐδὲν ... ἄττα. Pol. VII. 531. A: πεπνυμένος ἄττα ἀνταρξάμενος. Legg. III. 677. E: βουκόλι' ἄττα. Cum adiect. Prot. 313. C: αστρονομικά ἄττα. 316. A: εἰ σμικρ' ἄττα (κακόνημα) διατρίψαντες. 351. C: ἔδεα ἄττα καλεῖς κακά. Gorg. 494. B: μεγάλ' ἄττα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκρούσι. Parm. 127. D: σμικρ' ἄττα. Crat. 402. A: παλαι' ἄττα σοφὰ λέγουσα. 420. C. al. Vocibus definientibus vel certi quid indicantibus adiungitur ut orationi urbane moderetur (*fere*). Phaedr. 236. A: ἀλλ' ἄττα ἔξεν λέγειν. Gorg. 468. A: ἢ ἀλλ' ἄττα καλεῖς τὰ μήτε ἀγαθὰ μήτε κακά; 505. B: ἀλλ' ἄττα ποιεῖν. Phaedr. 74. B: ἀλλ' ἄττα ἰδόντες. 108. B. Theaet. 203. B. Soph. 220. A: πλὴν κατ' ἐνια ... ἄττα μέρη. Pol. VII. 522. A: ἕτερα ... ἄττα ἔχουσα. Polit. 290. B. et 303. D: πόλλ' ἄττα ἕτερα. Phaedr. 95. C: ἐπραττε πόλλ' ἄττα. 116. B: οὐ πόλλ' ἄττα ... διελέχθη. Phaedr. 60. E: ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιαῦτα. Gorg. 485. E: τοιαυτ' ἄττα ... λέγειν. Phaedr. 267. C: οὐκ ἦν μέντοι τοιαυτ' ἄττα; Phaedr. 60. A: τοιαυτ' ἄττα εἶπεν οἷα δὴ cet. 66. B: τοιαυτ' ἄττα λέγειν. al. Theaet. 182. C: οἷα ἄττα ρεῖ τὰ φερόμενα; Gorg. 465. A: ὅποι' ἄττα τὴν φύσιν ἐστίν. Phaedr. 81. E: ὅποι' ἄττα ἂν καὶ μεμελετηκῶται τύχῳσιν ἐν τῷ βίῳ. Pol. III. 398. C: ποι' ἄττα δεῖ ἡμᾶς λέγειν. Theaet. 182. B: τὰ μὲν ποιά ἄττα γίνεσθαι. Pol. IV. 438. B: τὰ μὲν ποι' ἄττα ποιῶν τινός ἐστιν. Numeralibus adiungitur (*fere*). Soph. 255. C: ὥς δὴ ἄττα ὀνόματα ἐφ' ἐνὶ γένει. Pol. III. 400. A: τρι' ἄττα ἐστὶν εἶδη. Lys. 216. D: τρι' ἄττα ... γένη. Phaedr. 112. E: τέτταρ' ἄττα ρεύματα. Pol. IV. 445. C: τέτταρα ... ἐν αὐτοῖς ἄττα ὧν cet.

ἄττα, i. q. ἄτινα. Gorg. 497. A: οὐκ οἶδ' ἄττα σοφίζει. Theaet. 155. A: ἄττα ποτ' ἐστὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν. Crat. 400. B. 430. B: ἄττα ποτ' ἐστὶν ἢ λέγεις. Pol. II. 378. E: ἄττα ἐστί. IV. 433. C. VII. 520. C. al. Cum part. ἄν. Prot. 317. A: ἄτι' ἂν οὗτοι διαγγέλλωσι. Phaedr. 115. B: ἄτι' ἂν ποιῇτε. Soph. 257. C: περὶ αὐτ' ἂν κέηται τὰ ... ὀνόματα. Conv. 176. D: αὐτ' ἂν περὶ λαιρικῆς λέγῃς. al. ἄττω, mico, salio. Theaet. 144. A: ἄτιοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιστα πλοῖα. Pol. X. 621. B: φέρονσθαι ... ἄτιοντας ὥσπερ ἄστρους. * τω, feror. Alc. I. 114. B: διὸ καὶ ἄττεις ἄρα πρὸς τὰ πολιτικά. Ery. II. 313. B. ἄτυχος, ὁ ἧ', a factu vel tumore alienus. Phaedr. 259. A: ἀτύχου μοίρας ... μετέχον.

ἀτυχής, ὁ ἧ', infelix. Legg. X. 995. A: ἀτυχής γυνή.

μενος. VI. 781. D. pro ἀτυχή (λόγον) vide ne scribi oporteat ἀτελή (Fic. imperfectum).

ἀτυχία, ἡ, infortunium, calamitas. Demod. 382. E: ἀπὸ ... τῆς τούτων φλυαρίας ἀτυχία ἐστίν. Ep. VII. 350. D: τὴν ... ἀτυχίαν. Apol. 25. A: pro ἀτυχίαν nunc legitur δυστυχίαν. *frustratio. Crat. 420. C: ἀβουλία ἀτυχία δοκεῖ εἶναι.

αὐ, etiam, item (vern. auch, wiederum). Prot. 323. A: τόδε αὐ λαβὲ τεκμήριον. 326. A: οἷ τ' αὐ κίθαρισταί. 333. B: καὶ σωφροσύνη αὐ φαίνεται (ἐναντία). Phaedr. 268. D: οἰκτρὰς καὶ τούναντιον αὐ φοβεράς. Phaed. 86. E: εἰ αὐ ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ. Phil. 17. B: φωνὴ ... ἐστὶ πονεῖα ... καὶ ἄπειρος αὐ πλήθει. Conv. 188. C. al. sexc. *rursus. Phaedr. 254. D: ἡνάγκασεν αὐ προσελθεῖν τοῖς παιδικοῖς. Gorg. 494. B: χαράδριον τινα αὐ σὺ βίον λέγεις. Conv. 222. E: οἶα αὐ πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Pol. III. 393. D: ἵνα δὲ μὴ εἴπῃς ὅτι οὐκ αὐ μανθάνεις cet. VII. 532. D. X. 600. A. Tim. 20. E. al. *etiam, vicissim. Gorg. 500. B: μήτε αὐτὸς οἶον δεῖν πρὸς ἐμὲ παιζειν ... μήτ' αὐ τὰ παρ' ἐμοῦ οὕτως ἀποδέχον ὥς παίζοντος. Phaed. 85. C: καὶ ἐγὼ τέ σοι ἐξώ ὃ ἀπορῶ καὶ αὐ ὅδε cet. Theaet. 187. C. Conv. 173. C. 216. D. al. *contra (vern. dagegen, umgekehrt). Phaedr. 256. A: ὁ δὲ ὁμόζυξ αὐ ... ἀντιτείνει. Theaet. 181. A: φειζόμεθα παρ' αὐτοῦς αὐ ἀπὸ τῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων. Soph. 248. E: ὥς τὸ γινώσκειν εἴπερ ἔσται ποιεῖν τι, τὸ γινωσκόμενον ἀναγκαῖον αὐ ξυμβαίνει πάσχειν. Pol. VII. 518. E. al. Cum neg. est nec (vern. auch nicht). Phaedr. 272. E: οὐδὲ γὰρ αὐ τὰ πραχθέντα δεῖν λέγειν cet. Phaed. 78. E: οὕτως αὐ ... οὐδέποτε ὡσαύτως ἔχει. Crat. 391. C: εἰ μὴ αὐ σε ταῦτα ἀρέσκει. Pol. II. 368. B: οὐτ' αὐ ... ἔχω. X. 610. B: μηδ' αὐ ὑπ' ἄλλης νόσου cet. Euthyd. 296. A: οὐκ αὐ (vern. gar nicht) ... παύσει παραφθοργόμενος; Cum v. αὐθις. Prot. 351. C: καὶ αὐθις αὐ τὰ ἀνιάρα cet. 355. B: αὐθις αὐ λέγετε. Crat. 421. C. Tim. 48. B. al. Cum part. πάλιν. Soph. 225. E: πάλιν ἐκείνον ἤκειν αὐ ... σοφιστήν. Polit. 273. E: τὸ τῆς ἡλικίας αὐ πάλιν ἴστατο. Crat. 437. C. al. Inter praeposit. et artic. interponitur. Phaedr. 238. C: καὶ ὑπὸ αὐ τῶν ... ἐπιθυμιῶν. Phaed. 71. B: ἀπὸ δ' αὐ τοῦ ἐτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ ἕτερον. Polit. 302. D: ἐκ δ' αὐ τῶν μὴ πολλῶν cet. Pol. II. 371. D. IX. 577. B.

αὐγή, ἡ, splendor, radius, lumen. Pol. VIII. 516. A: αὐγῆς ... ἡ ὁμματα μεστὰ cet. Tim. 46. C: τὸ κάτω πρὸς τὸ ἄνω τῆς αὐγῆς ... ἀπώσαν. Locr. 96. E. Phaedr. 250. C: ἐν αὐγῇ καθαρά. Tim. 68. B. Pol. VII. 540. A: ἀνακλιναντας τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν. Locr. 99. B: πῦρ ... (ἴσχει) φλόγα καὶ φῶς καὶ αὐγαν. Ὑπ' αὐγὰς ἰδεῖν (vern. beim Lichte besehen vel betrachten) est diligenter vel accuratius in-

spicere et examinare. Phaedr. 268. A: ταῦτα ... ὑπ' αὐγὰς
μᾶλλον ἰδῶμεν. 269. A: ὑπ' αὐγὰς ... εἶναι σκεπτέα.

αὐδρία, v. ἀνυδρία.

αὐθαδεια, ἡ, *contumacia*. Pol. IX. 590. A: ἡ δ' αὐ-
θαδεια καὶ δυσκολία. Ep. IV. 321. B: ἡ δ' αὐθαδεια ἐρη-
μία ξύνοικος.

αὐθάδης, ὁ ἡ, *insolens, pertinax*. Legg. III. 692. A:
τῇ κατὰ γένος αὐθαδεὶ ῥώμῃ. Polit. 294. B: ὥσπερ τινὰ
... αὐθάδη. Legg. XII. 950. B: τρόποις αὐθάδεσι καὶ χαλε-
ποῖς. Pol. VIII. 548. E: αὐθαδέστερον.

αὐθαδιζομαι, *contumaciam adhibeo*. Apol. 34. B: οὐκ
αὐθαδιζόμενος (v. αὐθαδιαζόμενος).

αὐθαδῶς, *superbe, pertinaciter*. Legg. IV. 720. C: προς-
τάξας ... καθάπερ τύραννος αὐθαδῶς. Apol. 34. C: αὐ-
θαδέστερον.

αὐθυμερόν, *illico*. Pol. II. 374. D: ἀσπίδα ... λαβὼν
... αὐθυμερόν ... ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. Legg. XI. 935.
E: εἰσέργειν ἐκ τῆς χώρας τὸ παράπαν αὐθυμερόν. Alc.
II. 141. B.

αὐθις, *iterum, rursus*. Prot. 324. B: ἵνα μὴ αὐθις ἀδι-
κῆσθ. Phaedr. 229. D: καὶ αὐθις τὸ τῆς Χιμαιῆρας. Phaed.
60. D: ὅταν με αὐθις ἔρχεται. 117. E. Pol. I. 341. B: ἵνα
μὴ αὐθις ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγίγνηται. III. 393. E: αὐθις μὴ
έλθειν. IV. 429. C: αὐθις εἰπέ. VIII. 561. B: αὐθις ἄλλῃ.
al. sexc. **oicissim*. Charm. 153. D: αὐθις ἐγὼ ἀντοὺς ἀνη-
ρώτων τὰ τῆδε. **contra*. Polit. 301. A: ὁπόταν αὐθις εἰς
ἀρχὴν κατὰ νόμους. **postea, posthac, in posterum*. Pol. VII.
532. D: αὐθις πολλάκις ἐπανιτέον. Tim. 61. D: ἐπάνιμεν
αὐθις. Menex. 249. E: ἵνα καὶ αὐθις σοι πολλοὺς ... λό-
γους ... ἀπαγγέλλω. Legg. XI. 934. A: εἰς τὸν αὐθις ...
χρόνον. Legg. IV. 711. C: μὴδὲ νῦν ... μὴδ' αὐθις ποτε
γενήσεσθαι. XII. 963. E. Lach. 181. C: καὶ αὐθις ὑπομνή-
σομεν. Apol. 24. A. **alias*. Pol. IV. 430. C: αὐθις ... ἔτι
κἀλλιον δίδμεν νῦν γάρ cet. VIII. 561. C: τὸ μὲν μεθύων
... αὐθις δὲ ὑδροποτῶν cet. Charm. 169. D: αὐθις ...
αὐθις δὲ ἐπισκεψόμεθα cet. Men. 99. E: τοῦτω ... καὶ αὐ-
θις διαλεξόμεθα. Sis. 391. D: αὐθις ποτε ... ἐνθυμηθῆ-
ναι. Cum subst. Tim. 48. E: ἡ ... αὐθις ἀρχή ... ἔστω
cet. Cum v. πάλιν. Soph. 256. A: αὐθις δὴ πάλιν ἡ κί-
νησις ἕτερον ταύτου ἔστί. Polit. 282. C: αὐθις δὴ πάλιν
λάβωμεν. Parm. 163. B. Tim. 32. A. al. Cum praepos.
εἰς, v. εἰσαῦθις.

αὐλεις, ὁ ἡ, cum v. θύρα est *ianua vestibuli* (ad viam
versus aulam claudens). Conv. 212. C: τὴν αὐλειον θύραν
κρουομένην.

αὐλή, ἡ, *impluvium, vestibulum*. Ion. 539. A. (Hom.).
Lys. 207. A: ἐκ τῆς αὐλῆς. Conv. 212. D: ἐν τῇ αὐλῇ. Pol.
I. 328. C. Lys. 206. E. Prot. 311. A: εἰς τὴν αὐλήν.

αὐλημα, τό, *tibiae cantus vel modi*. De lege 318. B: τούτων ... τὰ αὐλήματα θειότατά ἐστι. Conv. 216. C: ὑπὸ τῶν αὐλημάτων cet. Euthyd. 279. E.

αὐλησις, ἡ, *tibiae cantus*. Prot. 327. C: μηδὲν αὐλήσεως ἐπαίοντας. Men. 90. D. Prot. 327. B: ἐν αὐλήσει. Id. Ion. 533. B. Legg. II. 669. E: ψιλῇ κισθαρίσει τε καὶ αὐλήσει προσχρῶμενοι. Ib. αὐλήσει ... χρῆσθαι. Prot. 318. C: εἰς αὐλησιν. 327. C.

αὐλητής, ὁ, *tibicen*. Prot. 323. A: ἀγαθὸς αὐλητής. Conv. 215. B. C. Pol. X. 601. D. al. Prot. 327. C: ἀγαθοῦ αὐλητοῦ. De lege 317. E: οἱ τοῦ αὐλητοῦ (νόμοι). Men. 90. E: αὐλητήν τινα ποιῆσαι. Prot. 327. A: εἰ μὴ πάντες αὐληταὶ ἦμεν. Euthyd. 279. E. Sis. 390. D. Prot. 327. B: τῶν ἀγαθῶν αὐλητῶν. Legg. VI. 764. E. Alc. I. 125. C: ἀνθρώπων ... αὐλητῶν. al. Prot. 327. B: ἀγαθοῦς αὐλητᾶς. Pol. III. 399. D: αὐλοποιοὺς ἢ αὐλητᾶς. Apol. 27. B. Theag. 126. E.

αὐλητικός, ὁ, ὄν, *tibiae inflandae peritus*; ἡ αὐλ. *ars tibiae inflandae* s. *tibia canendi*. Lach. 194. E: ἡ γε αὐλητικὴ (σοφία). Phil. 56. A: ξύμπασα αὐτῆς αὐλητικὴ (fort. αὐπληκτικὴ). Alc. II. 145. D: αὐλητικόν. Gorg. 501. E: τὴν αὐλητικὴν. Alc. II. 145. D. De lege 318. B: ἐν τοῖς αὐλητικοῖς νόμοις. Apol. 27. B: αὐλητικά ... πράγματα. Hipp. min. 375. B: ἡ ... αὐλητικωτέρα (ψυχὴ). De lege 317. E: οὗτος αὐλητικωτάτος.

αὐλητρίς, ἡ, *tibicina*. Conv. 215. C: φάυλη αὐλητρίς. 212. C: αὐλητρίδος φωνὴν ἀκούειν. 176. E: τὴν ... αὐλητρίδα χαίρειν ἔαν. 212. D. Theaet. 173. D: σὺν αὐλητρίσι κῶμοι. Prot. 347. C: τιμίας ποιοῦσι τὰς αὐλητρίδας. D: οὐκ ἂν ἴδοις οὐτ' αὐλητρίδας οὐτε ὀρχηστρίδας cet.

αὐλοποιικός, ὁ, ὄν, *tibiae conficiendae peritus*; ἡ αὐλοπ. *ars tibiarum conficiendarum*. Euthyd. 289. C: αὐλοποιικῆς.

αὐλοποιός, ὁ, *tibiarum orifex*. Pol. X. 601. D: αὐλοποιῶ. III. 399. D: αὐλοποιούς.

αὐλός, ὁ, *tibia*. Pol. III. 399. D: αὐλοῦ ... μιμήματα. Hipp. min. 374. E: αὐλοί. Pol. III. 397. A: αὐλῶν ... φωνάς. X. 601. D. Crit. 54. D. Conv. 215. B: αὐλοὺς ἔχοντας. De lucr. cup. 226. C.

αὐλῶ, *tibiam inflo* s. *tibia cano*. Conv. 215. C: ὅς ἂν τὰ ἐκείνου αὐλῇ. Ib. ἔάν τε ἀγαθὸς αὐλητῆς αὐλῇ. Prot. 327. A: τὸν μὴ καλῶς αὐλοῦντα. Conv. 176. E: αὐλοῦσαν ἑαυτῇ. Pol. X. 601. E: ἐν τῷ αὐλεῖν. Conv. 215. C: ἡῦλει. Med. Legg. VII. 791. A: ὀρχούμενους τε καὶ αὐλουμένους.

αὐλωδία, ἡ, *tibiae cantus*. Legg. III. 700. D: αὐλωδίας ... ταῖς κισθαρωδίαις μιμούμενοι.

αὐλών, ὁ, *fistula, aquae ductus*. Tim. 79. A: ὥσπερ δι' αὐλώνος.

αὐξάνω et αὐξω, *augeo*, *alo*; etiam *adorno*, *amplifico*, *provehō*. Tim. 82. D: τρέφον αὐξει. Pol. IV. 425. A. Legg. V. 731. A: ὁ ... τοιοῦτος τὰς πόλεις αὐξει. Lys. 206. A: ἐπειδὴν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὐξῇ. Tim. 41. D: τροφὴν τε διδόντες αὐξάνετε. Crat. 417. C: τοῦ αὐξεῖν. Pol. IV. 423. B. Legg. V. 727. A: ἡ τισι λόγοις ἢ δώροις αὐτὴν (τ. ψυχὴν) αὐξεῖν. De lege 321. C: αὐξων. Pol. VIII. 550. B: τὸ λογιστικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντός τε καὶ αὐξοντος. Polit. 293. B: αὐξάνοντες (oppos. ἰσχυαίνοντες). Pol. VII. 540. E: αὐξοντες αὐτό. Legg. X. 910: εἰς ἄπειρον τὴν ἀδικίαν αὐξάνοντες. Pol. IX. 573. A: ἐπὶ τὸ ἔσχατον αὐξουσαί τε ... πόθου κέντρον. Tim. 88. B. Pol. VIII. 546. B: αὐξόντων καὶ φθινόντων. Tim. 90. B: ἅτε τὸ τοιοῦτον ἡύξηκότε. Prot. 320. E: ἃ δὲ ἡύξε μεγέθει. Pol. VIII. 569. B. Menex. 238. A: αὐξήσασα πρὸς ἡβην. Pol. V. 468. D: τὴν ἰσὺν αὐξήσει. Med. et pass. *augeor*, *augesco*, *creasco*; etiam *adolesco*. Phaedr. 246. E: τούτοις ... τρέφεται τε καὶ αὐξεται μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα. Phaed. 96. C: διὰ τί ἄνθρωπος αὐξάνεται. Pol. VII. 528. C. Critia 121. A. Tim. 81. B. al. Pol. I. 328. D: τοσοῦτον αὐξονται αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. Theaet. 183. C: ἵνα καὶ αὐξάνῃ (ut animo *augeare*). Pol. IX. 590. B: ὅταν τὸ λεοντώδες ... αὐξῇται. Ep. XIII. 360. B: αὐξανήτα. Phaed. 71. B: καλούμεν οὐτὼν τὸ μὲν αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν. Pol. IV. 423. B: αὐξομένη. 424. A: πολιτεία ... ἔρχεται ... αὐξανομένη. Parm. 157. B: οὔτε αὐξανόμενον οὔτε φθίνον. Ax. 366. E: αὐξομένου (*quum adoleo*). Pol. IV. 421. C: ξυμπάσης τῆς πόλεως αὐξανομένης. VI. 492. A: αὐξανομένην (τοῦ φιλοσόφου φύσιν). Epin. 979. A: σελήνην ... αὐξανομένην. Conv. 211. A. Phil. 43. B: αὐξανόμενοι. Legg. VII. 788. E: αὐξανόμενα. Locr. 102. D: αὐξόμενα. Polit. 273. E: τὰ ... τῶν ζώων ἡύξανετο. Pol. II. 371. E: ἄρ' οὖν ... ἤδη ἡμῖν ἡύξεται ἡ πόλις, ὥστ' εἶναι τελεία; Epin. 990. D: τοὺς τοῖς ἡύξημένους (ἀριθμούς). Critia 121. A: πάντ' αὐτοῖς ἡύξηθη. Conv. 210. D: ὥσπερ καὶ αὐξηθεῖς. Pol. VII. 546. C. Theaet. 154. C: αὐξηθέν. al. Pol. VI. 497. A: αὐτός τε μᾶλλον αὐξήσεται cet. * *alendo* s. *augendo* *reddo*, in univ. *efficio*, *reddo*, pass. *fo*, *evado*. Pol. VIII. 565. C: τρέφειν τε καὶ αὐξεῖν μέγαν. IX. 591. D: τὸν ὄγκον τοῦ πληθους ... ἄπειρον αὐξήσει. Tim. 72. D: μέγας καὶ ὑπουλος αὐξάνεται. Men. 81. C: ἐκ τῶν βασιλῆες ... αὐξονται (Pindar.). Pol. IV. 425. A: ἐννόμους ... ἐξ αὐτῶν ἀνδρας αὐξάνεσθαι ἀδύνατον ὄν. Legg. III. 681. A: τῶν οἰκίσεων τούτων μειζόνων αὐξανομένων ἐκ τῶν ἐλαττόνων καὶ πρώτων. Prot. 327. C: οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ἡύξηθη.

αὐξῇ, ἡ, *incrementum*, *accessio*. Legg. VII. 788. D: πολλὴ αὐξῇ ὅταν ἐπιρροή πόνων χωρὶς πολλῶν cet. Locr. 102. B. Pol. VII. 521. E: σώματος ... αὐξῆς καὶ φθίσεως

ἐπισταται. 528. D. Tim. 44. B: τὸ τῆς αὐξῆς καὶ τροφῆς ... ῥεῦμα. Theaet. 173. A: τὴν ... αὐξήν ... ἣ ἐκ νέων δουλεία ἀφῆρηται. Crat. 414. A. Pol. VI. 509. B: τὴν γένεσιν καὶ αὐξήν καὶ τροφήν. al. Phil. 48. D: καὶ τισιν αὐξαις (v. αὐξέσει) καὶ φθίσεισι. Legg. X. 894. B: ἐν τε διακρίσεσιν αὐξαις τε ... καὶ φθοραῖς.

αὐξήσις, ἡ, *incrementum; multiplicatio*. Phaed. 71. B: αὐξήσις καὶ φθίσις. Legg. X. 897. A: εἰς αὐξήσιν καὶ φθίσιν. Pol. VIII. 546. B: αὐξήσεσι.

αὐξίς (Phil. 42. D.), v. αὐξή.

αὐξω, v. αὐξάνω.

αὔρος, ἡ, *ον, aridus*. Legg. VI. 761. C: αὐρὴν καὶ ξηρὰν ἄφθονον. Locr. 99. C: αὐρον.

ἄϋπνία, ἡ, *insomnia*. Legg. VII. 807. E.

ἄϋπνος, ὁ ἡ, *insomnis*. Tim. 52. B: περὶ τὴν ἄϋπνον ... φύσιν.

αὐρα, ἡ, *aura*. Crat. 401. C.

αὐριον, *cras*. Phaed. 76. B: αὐριον τῆνικαδὲ (vern. morgen um diese Zeit). 89. B. Theaet. 209. C. Crat. 396. E. Phil. 50. D. al. Cum praep. εἰς. Legg. IX. 858. B: ὥς οὐκέτ' ἐξὸν εἰς αὐριον. Crit. 43. C. Menex. 234. B: εἰς τὴν αὐριον (int. ἡμέραν).

αὐστηρός, ὁ, *ον, austerus; severus*. Phil. 61. C: αὐστηροῦ καὶ ὑγιεινοῦ τινὸς ὕδατος. Legg. X. 897. A: (εἰς) αὐστηρόν καὶ γλυκὺ καὶ πικρόν. Tim. 65. D: αὐστηρά. Pol. III. 398. A: αἰτιολοῖ δ' ἂν τῷ αὐστηροτέρῳ καὶ ἀηδεστέρῳ ποιητῇ χρῶμεθα.

αὐστηρότης, ἡ, *austeritas; severitas*. Theaet. 178. C: περὶ οἶνον γλυκύτητος καὶ αὐστηρότητος. Legg. II. 666. B: τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος.

αὐτανεψιός, ὁ, *patrueis*. Euthyd. 275. B.

αὐτάρ, *at*. Crat. 397. E. (Hesiod.). Pol. II. 379. D. (Hom.).

αὐτάρκεια, ἡ, *vitalis status absolutus* (in quo nullo vel auxilio vel subsidio indigemus). Def. 412. B: αὐτάρκεια τελειότης κτήσεως ἀγαθῶν. Phil. 67. A: σπερομένων (al. στερημένων) αὐταρκείας καὶ τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελείου δυνάμειως. Locr. 104. C: σὺν αὐταρκείᾳ.

αὐτάρκης, ὁ ἡ, *qui satis valet vel habet* (ut nullo vel auxilio vel subsidio indigeat). Polit. 271. D: αὐτάρκης εἰς πάντα. Pol. II. 369. B: οὐκ αὐτάρκης, ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής. III. 387. D: αὐτὸς αὐτῷ αὐτάρκης. Def. 412. D: δύνανται αὐτάρκης πρὸς τὸ εὖ ζῆν. E. 413. E: αὐτάρκης πρὸς εὐδαιμονίαν. Theaet. 169. D: αὐτάρκη ... εἰς φρόνησιν. Tim. 68. E: ἥνικα τὸν αὐτάρκη καὶ τελεωτάτον θεὸν ἐγέννα. 33. D: αὐταρκεῖς ... ἄμεινον ... ἢ προσδεῖς ἄλλων. Ep. I. 310. A: αὐταρκεῖς γυῖαι (v. γυῖαι). Locr. 95. B: ἵνα ἡ αὐταρκείστατον τὸ τῷ παντος σῶμα.

αὐτε, *rursus*. Pol. VIII. 388. A. (Hom.).

αὐτεπιτάκτης, ὁ, *qui ipse praecipit vel mandat*. Polit. 260. E: τὰ τῶν αὐτεπιτακτῶν γένος.

αὐτεπιτακτικός, ἡ, ὄν, *ad potestatem per se praeci-
piendi pertinens; ἡ αἰτεπ. ars vel scientia sua sponte vel per se
praecipendi a. mandandi*. Polit. 267. A: τὸ μόριον αὐτεπι-
τακτικόν (v. αὐτεπιτακτον). B: αὐτεπιτακτικῆς. 260. E:
εἰς τὴν αὐτεπιτακτικὴν θέντες. 275. C.

αὐτή, ἡ, *clamor*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

αὐτηκοος, ὁ ἡ, *qui ipse audit vel percipit*. Legg. II. 658. C: πρὶν ... τῶν ἀθλητῶν ἐκύστων αὐτήκοος αὐτὸς γενέσθαι.

αὐτίκα, *illico, statim*. Theaet. 171. C: εἰ αὐτίκα ἐν-
τεῦθεν ἀνακύψει cet. Conv. 217. B: ὥμην αὐτίκα διαλέξε-
σθαι αὐτὸν μοι cet. Alc. I. 105. A: αὐτίκα τεθνάναι.
Eryx. 394. C: αὐτίκα νῦν διαθίμενον τὰ χρήματα cet. Cum
v. μάλα est extemplo. Prot. 318. B: εἰ αὐτίκα μάλα μετα-
βαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν ... ἐπιθυμήσεις cet. Gorg. 469. D:
αὐτίκα μάλα δεῖν τεθνάναι. Crat. 384. B. Pol. I. 338. B.
al. **iamiatque, mox*. Gorg. 459. C: αὐτίκα ἐπισκεψόμεθα
... νῦν δὲ cet. Conv. 175. B: ἤξει δὲ αὐτίκα, ὡς ἐγῶμαι
cet. 220. A. Pol. IV. 420. C: αὐτίκα ... τὴν ἐναντίαν σκε-
ψόμεθα. **statim* (ubi exemplum affertur in promptu positum),
h. e. *veluti, exempli causa* (vern. *gleich* similiter usurpatur).
Prot. 359. E: αὐτίκα εἰς τὸν πόλεμον οἱ μὲν ἐθέλουσιν
ἵνα, οἱ δὲ οὐκ ἐθέλουσι. Phaedr. 235. E: αὐτίκα περὶ οὗ
ὁ λόγος. Gorg. 472. D: αὐτίκα πρῶτον, περὶ οὗ νῦν ὁ λό-
γος ἐστί. Theaet. 166. D. Pol. I. 340. D: ἐπεὶ αὐτίκα ἰα-
τρον καλεῖς σὺ cet. Legg. V. 727. A. 735. C. al.

αὐτόθεν, *hinc, inde, ex eo* (vern. *daraus*). Phaedr. 244. B: καὶ τινὰ φωνὴν ἔδοξα αὐτόθεν ἀκοῦσαι. 265. C:
τόδε ... αὐτόθεν (*inde, h. e. ex oratione*) λάβωμεν. Gorg. 470. E: ἄλλως δὲ αὐτόθεν οὐ γινώσκεις (ubi αὐτόθεν,
inde, refertur ad vn. ἄρχοντα Μακεδονίας). Crat. 399. B:
τό τε ἕτερον αὐτόθεν ἴωτα ἐξείλομεν. Phil. 53. B: νοεῖν
αὐτόθεν. Pol. VII. 527. E. Tim. 58. E. al. **e regione vel
cūpitate, ex eo loco*. Pol. VIII. 567. E: τοὺς δὲ αὐτόθεν ἄρ
οὐκ ἂν ἐθέλῃσεις; Legg. V. 735. C: εἴτε αὐτόθεν ἐπιχω-
ρίους ... εἴτ' ἄλλοθεν ὁδεοῦν. XI. 925. B. **per se* (vern.
oon selbst), h. e. *sine ullo alio subsidio, nulla alia re adhibita*.
Soph. 220. B: καθ' ἃ τὸ μὲν ἔρχεσιν αὐτόθεν (vern. *bloss*)
ποιεῖται τὴν θήραν, τὸ δὲ πληγῇ. **directe* (vern. *ohne Um-
stände, ohne weiteres*). Conv. 213. A: ἀλλὰ μοι λέγετε αὐτό-
θεν, ἐπὶ ὅποις εἰσὶν ἡ μῆ;

αὐτόθι, *ibi, in eo*. Prot. 314. B: οὐ μόνος Πρωτα-
γόρας αὐτόθι ἐστίν. Phaedr. 229. C: καὶ πού τις ἐστὶ βω-
μὸς αὐτόθι Βορέου. Theaet. 143. D: εἴ τινες αὐτόθι ...
εἰσὶ cet. Polit. 282. C. Conv. 174. E. 220. A. al.

αὐτόκλητος, ὁ ἢ, *invocatus*, *υἱρο*. Ep. VII. 331. B: αὐτόκλητος ... οὐκ ἔρχομαι συμβουλευσάν.

αὐτοκράτεια, ἡ, *propria vel plena potestas*. Def. 412. C: αὐτοκράτεια ἐπὶ παντί.

αὐτοκρατής, ὁ ἢ, *suum arbitrium sequens, imperiosus*. Tim. 91. B: τῶν ἀνδρῶν τὸ περὶ τὴν τῶν αἰδοίων φύσιν ἀπειθές τε καὶ αὐτοκρατές γεγονός.

αὐτοκράτωρ, ὁ, *qui ad suum ipse arbitrium aliquid moderatur, qui plenam liberamque potestatem habet, dominator*. Legg. X. 875. B: (ἐάν) ἀνυπεύθυνός τε καὶ αὐτοκράτωρ ἄρξῃ πόλεως. Ep. I. 309. B. Legg. IV. 713. C: ἀνθρωπεῖα φύσις ... αὐτοκράτωρ cet. Polit. 298. C: ἐπιτρέπειν ἄρχειν αὐτοκράτορι μηδετέρα (τοῦτων τῶν τεχνῶν) cet. 274. A: αὐτοκράτορα εἶναι τῆς αὐτοῦ πορείας. Crat. 413. C: αὐτοκράτορα ... αὐτόν (τ. νοῦν) ὄντα. Ep. VII. 324. C: ἄρχοντες ... αὐτοκράτορες. Polit. 299. C: αὐτοκράτορας ἄρχειν τῶν πλοίων καὶ τῶν νοσούντων. Ep. VIII. 353. B: αὐτοκράτορας ... τυράννους ἐπονομάζοντες.

αὐτόματος, ὁ ἢ, *qui sua sponte aliquid facit vel appetit, voluntarius*; unde adv. *sua sponte*, *υἱρο*. Polit. 269. C: τὸ δὲ (πάν) πάλιν αὐτόματον εἰς τὰναντία περιάγεται. 271. E: αὐτομάτου περὶ βίου (*de vita sua sponte sustentata*). Soph. 265. C: ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἄνευ διανοίας φουούσης. Polit. 272. A: αὐτομάτης ἀναδιδούσης τῆς γῆς. 274. C. Prot. 320. A: ἐάν που αὐτόματα (*υἱρο*, i. q. *forte fortuna*) περιτύχῃσι τῇ ἀρετῇ. Theaet. 180. C: αὐτόματοι ἀναφύονται. Conv. 174. B. al. Polit. 271. D: περὶ τοῦ πάντα αὐτόματα γίνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. Legg. IV. 713. C: ὡς ἀφθονά τε καὶ αὐτόματα πάντα εἶχεν. Hinc ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, *υἱρο*, etiam *fortuito, casu*. Prot. 323. C: οὐδ' ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἀλλὰ διδακτὸν τε καὶ ἐξ ἐπιμελείας παραγίγνεσθαι. Crat. 397. A: μὴ πάνν ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου οὕτως ἕκαστα κείσθαι. Pol. VI. 498. E: ἐξεπιτηδες ... ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου. Apol. 38. C. 41. D. Men. 90. A. Def. 411. B: ἐκ τοῦ αὐτομάτου αἰτία δαιμονίας πράξεως. Loc. 94. C: (ἵνα) μὴ κατ' αὐτόματον τροπὰς δέχοντο.

αὐτοποιητικός, ἡ, ὄν, *res ipsas (non simulacra) coniciens*. Soph. 266. A: μέρος ... ἐν ... αὐτοποιητικόν.

αὐτοπραγία, ἡ, *actio voluntaria*. Def. 411. E: αὐτοπραγία κατὰ φύσιν.

αὐτόπτης, ὁ, *qui suis ipse oculis vidit*. Legg. X. 900. A: αὐτὸς αὐτόπτης προστυχῶν.

αὐτοπώλης, ὁ, *qui res a semet ipso inventas vel confectas vendit*. Soph. 231. D: αὐτοπώλης περὶ τὰ μαθήματα. Polit. 260. C: τῆς τῶν αὐτοπωλῶν (al. αὐτοπῶλων) ... τέχνης.

αὐτοπωλικός, ἡ, ὄν, *qui res non ab alio emptas vendit*; ἡ αὐτοπ. *propria mercatura*. Soph. 224. E: καπηλικὸν εἶτε αὐτοπωλικόν. 223. D: τὴν ... τῶν αὐτουργῶν αὐτοπωλικὴν διαιρουμένην (διαιρούμενοι?).

αὐτός, ἡ, ὄν, *ipse* cet. Phaed. init. αὐτός ... παρ-γένου ... ἡ ἄλλου του ἤκουσας; Gorg. 506. B: βούλομαι ... ἔγωγε καὶ αὐτός ἀκούσαι σου cet. Ib. καὶ αὐτός ἡδέως μὲν ἂν ... διελεγόμεν. Conv. 173. A: αὐτός Σωκράτης. 174. E: θαυμάζω καὶ αὐτός cet. Pol. I. 347. C: εἰάν μὴ αὐτός ἐθέλῃ ἀρχεῖν. Phaed. 73. E: αὐτοῦ Σιμμίου. Parm. 136. D: αὐτοῦ ... δεῶμεθα Παρμενίδου. Theaet. 170. E: αὐτῷ Πρωταγόρα. Pol. VII. 532. B: ἐπ' αὐτῷ ... τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει. Gorg. 522. E: αὐτὸ ... τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς φοβεῖται. Pol. I. 331. C: τοῦτο δ' αὐτό, τὴν δικαιοσύνην cet. Phaedr. 231. D: καὶ γὰρ αὐτοὶ ὁμολογοῦσι νοσεῖν μάλ-λον ἢ σωφρονεῖν. Phil. 12. E: οὐ μὴν αὐταὶ γε ἀλλήλαις ἐναντίαι. Pol. X. 599. E: ὑπ' αὐτῶν Ὀμηριδῶν. Phaedr. 277. B: καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους οἷ cet. Bis ponitur. Crat. 439. A: ἐκ τῆς εἰκόνης μανθάνειν αὐτὴν τε αὐτὴν (τὴν εἰκόνα) ... καὶ τὴν ἀλήθειαν ... ἡ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτὴν τε αὐτὴν (vern. *sie selbst*) καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆς. Repet. Pol. II. 383. B. (Aesch.). Praecipue αὐτός, ut Latin. *ipse*, dicitur in domino, prae-fecto, magistro, alicuius rei auctore vel suatore al. Conv. 173. A: αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. Pol. I. 327. B: ὅπου αὐτός εἶη. III. 398. A: αὐτός τε καὶ τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδει-ξασθαι. VIII. 568. E: αὐτός τε καὶ οἱ συμπόται τε καὶ ἐταῖροι cet. Phaedr. 245. A: ἀτελὲς αὐτός τε καὶ ἡ ποίησις ἡφανίσθη. Prot. 314. D: οὐ σχολὴ αὐτῷ. Pol. III. 414. D: αὐτοὶ καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν. al. Etiam ponitur *in ipso homine* vel *ipsa re de qua agitur*. Crat. 432. D: ὁπότερόν ἐστι τὸ μὲν αὐτό (*res ipsa*), τὸ δὲ ὄνομα. Theaet. 172. E: τὴν περὶ αὐτοῦ (vern. *sie betreffen ihn selbst*). Pol. II. 367. C: τὸ ... ἄδικον αὐτῷ (*ihm selbst*, int. *fortiori* vel *imperanti*) μὲν ξυμ-φέρον ... τῷ δὲ ἥττονι ἀξύμφορον. 370. E: ὡν ἂν αὐτοῖς (vern. *ihnen selbst*, int. *civibus*) χρεῖα al. *αὐτός, *ipse*, est *per se* (vern. *an und für sich*). Phaedr. 258. D: αὐτὸ γε τὸ γράφειν λόγους. Gorg. 496. C: αὐτὸ λέγω τὸ πεινῆν. D: τὸ γε πεινῆν αὐτὸ ἄνιάρον. Phaed. 65. D: φαμέν τι εἶναι δίκαιον αὐτό, ἡ οὐδέν; E: αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῆναι. Parm. 143. A: αὐτὸ τὸ ἐν cet. 137. B: περὶ τοῦ ἐνὸς αὐτοῖ cet. Phaed. 65. E: αὐτῇ τῇ διανοίᾳ (vern. *mit der Vernunft für sich*, h. e. *mit der reinen Vernunft*), i. q. 66. A: αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ. Pol. VII. 525. C: τῇ νοήσει αὐτῇ. 532. B: αὐτῇ νοήσει. al. Hinc αὐτό (*per se*) substantivis et adiectivis adiunctum rei alicuius naturam ac vim *per se* et universe spectatam significat. Prot. 360. E: τί ποτ' ἐστὶν αὐτὸ ἡ ἀρετή. Parm. 130. B: τί σοι δοκεῖ εἶναι αὐτὸ ὁμοιότης χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν. Crat.

411. D: αὐτὸ ἡ νόησις τοῦ νέου ἐστὶν ἔσις. Parm. 150. C: πλὴν αὐτοὶ μεγέθους. Pol. V. 479. A: αὐτοῦ κάλλους. Theaet. 146. E: γινῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ ὃ τι ποτ' ἐστίν. Pol. II. 362. E: οὐκ αὐτὸ δικαιοσύνην ἐπαινοῦντες, ἀλλὰ τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκίμῃσεις. V. 472. C. VI. 493. E: αὐτὸ τὸ καλόν, ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ καλὰ. Parm. 130. B: χωρὶς μὲν εἶδῃ αὐτὰ ἅπαντα, χωρὶς δὲ τὰ τούτων αὐ μετέχοντα. 134. B. Pol. VII. 532. A. al. Etiam nominis genus sequitur. Soph. 256. B: αὐτὴ κίνησις. Parm. 133. D: αὐτὴ ... δεσποτεία. 134. D: αὐτὴ (v. αὐτῇ) ... ἡ ἀκριβεστάτη δεσποτεία καὶ αὐτὴ (v. αὐτῇ) ἡ ἀκριβεστάτη ἐπιστήμη. Pol. IV. 438. C: ἐπιστήμη ... αὐτὴ μαθήματος αὐτοῦ ἐπιστήμη ἐστίν. X. 612. A: ἵνα αὐτὴ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθεῖη. Parm. 133. D: αὐτοῦ δεσποτοῦ ... ὃ ἐστὶ δεσποτης. E: αὐτῆς δουλείας. 150. C. Theaet. 175. C: εἰς σκίψιν αὐτῆς (v. αὐ τῆς) δικαιοσύνης τε καὶ ἀδικίας cet. Phil. 62. A: αὐτῆς πέρι δικαιοσύνης ὃ τι ἐστί. Phaedr. 247. D: αὐτὴν δικαιοσύνην. Soph. 225. C: περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδίκων. Etiam cum artic. Alc. I. 129. B: αὐτὸ τὸ αὐτό (*ipsum per se*). 130. D. Parm. 150. B: πλὴν αὐτῆς τῆς σμικρότητος. Pol. IX. 582. A: μανθάνων αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν οἷόν ἐστιν. al. **ipse est etiam reliquis omnibus exclusis* (vern. *für sich, allein*). Prot. 320. D: αὐτὸς νείμαι. Gorg. 506. C: λέγε ... αὐτὸς (vern. *für dich*). Phaed. 63. C: ποτερον αὐτὸς ἔχων (vern. *für dich behaltend*) τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, ἢ cet. Gorg. 506. B: σοὺ αὐτοῦ διόντος τὰ ἐπιλοιπα. Lys. 220. B: ἐκείνο αὐτὸ εἰς ὃ πάσαι ... φιλίας τελευτῶσιν. Alc. II. 145. E: αὐτὸ τὸ πολεμεῖν εἰδῶτων καὶ αὐτὸ τὸ ἀποκτινύναι (*bellandi tantum et interficiendi scientium*). Prot. 320. A: αὐτοὶ (*solī, a nemine custoditī*) περιοιόντες νέμονται ὥσπερ ἄφροτοι. Parm. 137. A. et Legg. VIII. 836. B: αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν (vern. *wir sind für uns*, h. e. *solī vel sine arbitris sumus*). Theaet. 164. E: αὐτοὶ (*solī*) κινδυνεύσομεν ... αὐτῷ βοηθεῖν. Menex. 245. D. Prot. 309. A: ὥς γ' ἐν ἡμῖν αὐτοῖς (vern. *unter uns*) εἰρησθαι. Theaet. 180. C: αὐτοὺς (int. *ἡμᾶς, per nos*) δεῖ ... σκοπεῖσθαι. Hinc etiam αὐτὸς et μόνος (ut vern. *für sich allein*) nectuntur. Gorg. 500. B: αὐτὸ τοῦτο μόνον (*hoc ipsum tantum*). Legg. II. 667. B: τοῦτο αὐτὸ μόνον. Theaet. 202. A: εἶπερ αὐτὸ ἐκείνο μόνον τις ἔρεῖ. Legg. II. 667. E: αὐτοῦ τούτου μόνου ἐνεκα. Saepe numero μόνος pronominis αὐτὸς vim augeat vel effert. Phaedr. 267. B: μόνος αὐτὸς εὐρηκέναι ἔφη ὧν δεῖ λόγων τέγγη. Pol. VII. 527. B: μόνῳ γὰρ αὐτῷ ἀλήθεια ὁράται. 521. A: ἐν μόνῳ γὰρ αὐτῇ ἀρξουσιν οἱ τῷ ὄντι πλοῦσιοι. **ipse, per se* (vern. *von selbst*) est sponte, ultro (non coactus, vocatus, institutus al.), etiam; *ut nulla alia re opus sit*. Lys. 206. C: καὶ αὐτὸς σοι πρόσσις. Soph. 265. D: αὐτὴν πρόσσις cet. Prot. 324. A: αὐτὸ σε διδάξει ὅτι cet. Prot. 329. B:

ὡς αὐτὸ (v. αὐτὰ) δηλοῖ (vern. wie von selbst erhellt). Phaed. 117. B: καὶ οὕτως αὐτὸ ποιήσει. Critia 108. C. Hipp. mai. 288. B: αὐτὸ δείξει (vern. das wird sich von selbst zeigen). Phaedr. 268. C: αὐτὸν οἶόν τ' εἶναι ποιεῖν ἃ ἐρωτᾷς. Lach. 181. C. Theaet. 200. E: δεῖξιν αὐτό. Legg. II. 667. D: ἡμῶν οἱ ... νέοι αὐτοὶ χορεύειν ἔτοιμοι. Crit. 44. D: αὐτὰ ... ὅλα τὰ παρόντα νυνὶ ὅτι cet. Legg. I. 646. C: τοὺς εἰς τὰ ἰατρεία αὐτοὺς βαδίζοντας. IX. 857. E: τὸ μηδεμίαν ἀνάγκην εἶναι νομοθετεῖν, ἀλλ' αὐτοὺς ἐν σκέψει γενομένους cet. Cum v. ἕκαστος est pro se quisque, plur. singuli pro se. Legg. I. 644. C: οὐκοῦν ἓνα ... ἡμῶν ἕκαστον αὐτόν (v. αὐτῶν) τιθῶμεν. Theaet. 201. E: αὐτὸ γὰρ καθ' αὐτὸ ἕκαστον ὀνομάσαι μόνον εἴη. Soph. 266. B: αὐτὰ ἀπειργασμένα ἕκαστα. Legg. VII. 795. E: ἀποδιδομένης ἑκάστοις αὐτοῖς. In casibus obliquis simplicis pronominis personalis partes obtinet. Prot. 309. B: ἐπελανθανόμεν ... αὐτοῦ. 310. B: τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ. 310. B: ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέωξέ τις. Pol. I. 335. E: τοῦτο ... νοεῖ αὐτῷ (vern. damit s. darunter) τοῖς ... ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι cet. Apol. 21. B: οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Prot. 311. A: τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν; Theaet. 197. B: ἔχειν ... οὐκ ἂν αὐτόν αὐτὸ (τὸ ἰμάτιον) ... φαίμεν. C: αὐτόν αὐτὰς αἰεῖ ἔχειν. Phaed. 65. D: ἐφήμω αὐτῶν. Phaedr. 231. B: ὅ τι ἂν αὐτοῖς οἴωνται πράξαντες χαρίεσθαι. 232. B: τότε αὐτοὺς οἶονται ... συνεῖναι. C: πολλὰ ... αὐτοὺς ἐστὶ τὰ λυπούντα. Phil. 28. E: διακοσμεῖν αὐτὰ cet. Etiam pronominis infiniti (vern. einer, man) significatione ponitur. Conv. 200. D: ἐκείνου ἐρᾶν ὃ οὐπω ἔτοιμον αὐτῷ (vern. einem) ἐστίν. Ib. ταῦτα εἶναι αὐτῷ σωζόμενα. E: ὣν ἂν ἐνδεῖα παρῇ αὐτῷ. Alc. I. 128. E: τίς τέγνη βελτίω ποιῇ αὐτόν. *αὐτός est etiam is, hic vel ille. Prot. 325. A: ἐν αὐτὸ (unum hoc) προσαγορεύω εἶναι ἀνδρὸς ἀρετήν. Gorg. 483. C: ἀδικεῖν αὐτὸ καλοῦσιν. Soph. 263. E: ἐν λόγοις γε αὐτὸ ἴσμεν ὄν. Pol. II. 358. C: ὅτι εἰκότως αὐτὸ δρῶσι. VI. 504. C. Lys. 204. A: αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἂν ... τίς ὁ καλός. Hipp. mai. 295. B: τὴν δὲ (fort. δὴ) θέασαι αὐτὸ εἴ σοι δοκῇ ... εἶναι τὸ καλόν λέγω δὴ αὐτὸ εἶναι cet. Phaedr. 279. A: περὶ αὐτοὺς ... τοὺς λόγους οἷς νῦν ἐπιχειρεῖ. 229. E: ἐμοὶ δὲ πρὸς αὐτὰ (v. ταῦτα) οὐδαμῶς ἐστὶ σχολή. Phaed. 60. E: εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἰσωπος. Soph. 228. C: ὅσα ἀποτυγχάνει, πότερον αὐτὰ φήσομεν ... αὐτὰ πάσχειν; 244. A. Phil. 32. E: διαφθειρομένων ... αὐτῶν. Crat. 428. B: μεμέλχηκέ τέ μοι περὶ αὐτῶν cet. Cum pron. οὗτος est hic ipse, neutr. hoc ipsum (vern. eben vel gerade dieses vel das). Pol. VII. 531. E: οὗτος ἦδη αὐτός ἐστιν ὁ νόμος ὃν τὸ διαλέγεσθαι περραίνει. Prot. 319. A: αὐτὸ ... τοῦτό ἐστιν ... τὸ ἐπαγγέλημα ὃ ἐπαγγέλλομαι. Phaed. 67. D: καὶ τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν γιλοσόφων, λύσις cet. Polit. 267. C: τοῦτ'

αὐτό ἐστιν ἤδη τὸ ζητηθέν. Gorg. 449. C: καὶ μοι ἐπίδει-
 ξιν αὐτοῦ τούτου ποιεῖσαι, τῆς βραχυλογίας. Phaedr. 235.
 B: αὐτό ... τούτο καὶ μάλιστα ὁ λόγος ἔχει. 258. C: ὁνει-
 διζειν αὐτὸ τούτο ὅτι συγγράφει. Conv. 199. D: εἰ αὐτὸ
 τούτο, πατέρα, ἡρώτων cet. Phaed. 115. E: οὐ μόνον εἰς
 αὐτὸ τούτο πλημμυλές cet. Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτὸ γέ τοι
 τούτο πάρεσμεν. Prot. 337. D: κατ' αὐτὸ τούτο (*hanc ipsam*
ob causam) νῦν συνελθούσας. Phaedr. 243. B: σοφώτερος
 ... κατ' αὐτὸ γε τούτο (*vern. darin eben*). Tim. 19. A: αὐτὰ
 ταῦτ' ἦν τὰ λεχθέντα. Prot. 328. E: περὶ αὐτῶν τούτων.
 Phil. 35. D: ἐν τούτοις αὐτοῖς. Prot. 329. C: ταῦτ' οὖν
 αὐτὰ διέλθ' μοι cet. Phil. 34. D: τὴν περὶ αὐτὰ ταῦτα
 ἀπορίαν. Etiam absolute αὐτὸ τούτο et αὐτὰ ταῦτα, *hanc*
ipsam ob causam, ponuntur. Conv. 204. A: αὐτὸ γὰρ τούτῳ
 ἐστὶ χαλεπὸν ἀμαθία, τὸ ... δοκεῖν (*i. q. ὅτι ... δοκεῖ*) cet.
 Prot. 310. E: ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἤκω παρὰ σέ, ἵνα
 ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ. Etiam per se αὐτός ita ponitur
 ut *vern. voci eben s. gerade* respondeat. Pol. II. 362. D: αὐτὸ
 ... οὐκ εἴρηται ὃ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι. Gorg. 519. C: ἐπ'
 αὐτῆς τῆς πόλεως ἥς προστατεῖ. 474. A: αὐτὸν πρὸς ὃν ἂν
 μοι ὁ λόγος ᾗ. Pol. V. 473. C: ἐπ' αὐτὸ ... εἰμι ὃ τῷ με-
 γίστῳ προσηκᾶζομεν (*γ. παρεικᾶζομεν*) κύματι. Phaedr. 273.
 A: αὐτὰ γε ... διελέλυθας ἃ λέγουσιν cet. Saepenumero
 reddi potest *v. gerade* vel *genau*, ut Phaedr. 271. C: αὐτὰ
 ... τὰ ῥήματα εἰπεῖν οὐκ εὐπετέες. Critia 112. B: ἐπ' αὐτὰ
 τὰ πλάγια αὐτῆς. Sic etiam αὐτὸ τὸ ἐναντίον (*vern. gerade*
das Gegenheil). Phaed. 103. A. Pol. I. 334. E. al. *innum*.
 Cum artic. est *idem*. Crat. 389. C: ὁ αὐτὸς τρόπος. Phil.
 18. D: τὸ δ' αὐτὸ ... τοῦ λόγου ... ἐλλείπεται. Tim. 36. A:
 ταῦτῳ μέρει τῶν ἄκρων αὐτῶν ὑπερέχουσιν. Gorg. 518. A:
 ταῦτὰ οὖν ταῦτα ὅτι ἐστὶ καὶ περὶ ψυχὴν cet. Pol. I. 329.
 B: καὶ ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνδῃ. al. — Ἐν τῷ
 αὐτῷ, *una, simul*. Prot. 336. A: ἐν τῷ αὐτῷ ... θιόντας.
 Gorg. 490. B: ἐὰν ἐν τῷ αὐτῷ ὦμεν. Phaed. 179. E: ἐπει-
 δὴν ἐν τῷ αὐτῷ ὥσι ψυχὴ καὶ σῶμα. Conv. 192. D: αὐτοῖς
 ἐν τῷ αὐτῷ κατακειμένοις. Theaet. 181. C. al. — Κατὰ
 ταῦτά, *idem, aequaliter*. Conv. 221. D: τοὺς ἄλλους κατὰ
 ταῦτ' ἂν τις ἀπεικάζοι. Pol. X. 615. C: κατὰ ταῦτά τὴν
 ἀξίαν κομίζονται. Tim. 34. C. Legg. VII. 797. B. al. Cum
 pron. τούτο coni. ταῦτο, ut Latin. *idem*, est etiam vel *simul*.
 Prot. 334. C: τοῖς δ' ἐκτὸς ταυτὸν (*v. ταῦτο*) τούτο κἀκε-
 στον. Gorg. 470. B: σὺ ... ἀπόκριναι ταυτὸ τούτο. Parm.
 159. C: ἐν ᾧ τὸ τε ἐν ᾧ εἴη τῷ αὐτῷ καὶ (*eodemque etiam*)
 τᾶλλα. — Ὁ αὐτός dativum adsciscit. Euthyd. 298. A: ὁ
 αὐτὸς τῷ λίθῳ. Theaet. 197. B: ταυτὸν ... τῷ ἔχειν. Conv.
 192. C: ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι ... ἀλλήλοις. 207. D: τὸν
 αὐτὸν ἐκείνῳ λόγον ... ζητεῖ cet. Legg. I. 645. E: εἰς ταύ-
 τὸν ... τῇ τότε ὅτε cet. Menex. 244. B: οἱ αὐτοὶ ... ὄντες

ἐκείνοις γένει. al. — Cum pronomine reflexivo componitur. Theaet. 178. E: αὐτὸς αὐτῷ ἄριστος κριτής. Pol. III. 411. C: ἀνδρείότερος γίγνεται αὐτὸς αὐτοῦ. Prot. 323. B: ἐὰν οὗτος αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τάληθ' ἔλγῃ. Alc. II. 144. C: τὴν αὐτὸς αὐτοῦ (μητέρα) ἀποκτείνει. Pol. II. 367. D: αὐτὴ δι' αὐτὴν τὸν ἔχοντα ὀνίνησι. Theaet. 155. B: μάχεται αὐτὰ αὐτοῖς. Phaedr. 232. A: ὡς περ αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν. al. sexc. Cum pron. possessivo. Gorg. 514. B: ἡμέτερον αὐτῶν. Crat. 423. A: τὰ ἡμέτερα αὐτῶν σώματα cet. Legg. XI. 923. A: τὰ ὑμέτερά αὐτῶν χοήματα. Conv. 193. B: ἐντευξόμεθα τοῖς παιδικοῖς τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν. Menex. 243. D: τῇ ... ἡμετέρα αὐτῶν διαφορὰ ἐκρατήθημεν. 245. E: τὰς ἡμετέρας αὐτῶν ἀποικίας (ἐχόντες). al. Cum pron. person. Conv. 172. B: σὺ αὐτὸς παρεγένου cet. Phaedr. 60. C: ὡς περ ... καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν. Crat. 384. A: αὐτῷ σοι ὅπῃ δοκεῖ ἔχειν cet. Pol. II. 378. B: οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ cet. Conv. 198. C: μὴ αὐτὸν με λίθον ... ποιήσεις. Legg. XI. 923. A: πρὸς γε ἡμᾶς αὐτοὺς. Menex. 243. D: ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ νικήσαμεν καὶ ἡττήθημεν. al. Pronom. vero personale accentum suum obtinet, si eius vis eminet (ut in Lat. *memet ipsum*). Phaedr. 91. A: ὅπως αὐτῷ ἐμοὶ (μήμιν *ipsi*, non praesentibus tantum) ὅτι μάλιστα δόξει οὕτως ἔχειν. Gorg. 472. B: ἂν μὴ σὲ αὐτὸν ... μάρτυρα παράσχωμαι. Euthyd. 273. B: ὁ δὲ παρ' αὐτὸν ἐμὲ (v. αὐτόν με) ἐξ ἀριστερᾶς (ἐκαθέζετο). Alc. I. 105. A: νῦν ... ἕτερα αὐ κατηγορήσω διανοήματα σὰ πρὸς αὐτὸν σὲ (v. αὐτόν σε). 133. C. al. Αὐτός praepositur. Parm. 133. A: οὐδέπω ἄπτεαι αὐτῆς ὅση ἔστιν ἡ ἀπορία. Crat. 417. C: αἰεὶ λυεῖ αὐτῆς ἂν τι ἐπιχειρῇ τέλος ἐγγίγνεσθαι. Orationis structura mutata αὐτός ponitur ubi relativum exspectabas. Pol. I. 337. E: πρῶτον μὲν μὴ εἰδὼς ... ἔπειτα ἀπειρημένον αὐτῷ εἶη. Post pron. relativum infertur, ita ut oratio a relativo deflectatur. Gorg. 452. D: ὁ φῆς σὺ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι ... καὶ σὲ δημιουργὸν εἶναι αὐτοῦ. Pol. IX. 578. C: ὅς ἂν ... μὴ ἰδιωτην βίον καταβιῶ, ἀλλὰ δυστυχὲς ἦ, καὶ αὐτῷ ... ἐκπορισθῇ cet. Phil. 12. B. Legg. IX. 866. E. al. Omittitur. Prot. 310. E: οὐδὲ ἐώρακα Πρωταγόραν πώποτε οὐδ' ἀκήκοα οὐδέν (int. αὐτοῦ). 317. E: κατεσκευάζομεν (int. αὐτό, τὸ συνέδριον). 321. D: θεωρεῖται ἀνθρώπῳ (int. αὐτήν). Phaedr. 108. A: ἀπὸ τῶν ὁσίων ... τεκμαιρόμενος (int. αὐτὸ) λέγω. Pol. II. 383. C. III. 405. D. al. Redundat, ita ut subiectum repetatur. Prot. 320. E: τοῖς δ' ἄσπλον διδοὺς φύσιν ἄλλῃν τιν' αὐτοῖς ἐμυχανᾶτο δύναμιν εἰς σωτηρίαν. Gorg. 482. D: Γοργίαν ἐρωτῶμενον ... αἰσχυνθῆναι αὐτόν. Phaedr. 111. C: τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας τὸ χάσμα αὐτοὺς ἐλαττον ἔχειν. Conv. 195. A: πάντων θεῶν εὐδαιμονεστάτων ὄντων ... εὐδαιμονίστατον εἶναι αὐτῶν. 200. A: πότερον ὁ ἔρως ἐκείνου οὐ ἔστιν ἔρως ἐπιθυμεῖ αὐτοῦ, ἢ οὐ; Phaedr. 233. A.

Theaet. 155. E. Soph. 245. A. al. — *Nomini praecedenti accommodatur.* Soph. 224. B: τὸ δὲ ... *μαθημάτων οὖσαν* *πρᾶσιν αὐτὴν ἀδελφῶ τινι ... ὀνόματι προσεῖπεν ἀνάγκη.* 227. E: *ψυχῆς ... καθόσον ἂν εὐρίσκωμεν ἀφαίρεσιν τινα, καθαρῶν αὐτὸν λέγοντες* cet. Euth. init. οὗτοι ... *δίκην αὐτὴν (germ. es) καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφὴν.* — Genit. αὐτοῦ, *ibi (vern. daselbst).* Prot. 311. A: *περιόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν.* Pol. VII. 519. D: τὸ αὐτοῦ ... *καταμένειν.* IX. 575. B: αὐτοῦ ... *ἐν τῇ πόλει.* al. **hic (hier).* Gorg. 490. A: *ἔχε δὴ αὐτοῦ.* Pol. I. 327. C: *μένει αὐτοῦ.* Crit. 54. A: αὐτοῦ ... *τρεφόμενοι.* al. *Etiam illico (vern. an Ort und Stelle vel auf der Stelle).* Pol. III. 390. C: αὐτοῦ *βουλούμενον χαμαὶ ξυγγίγνεσθαι.* **hic.* Polit. 397. D: *ἂν κινήσας τις τοῦτον τὸν λόγον αὐτοῦ καταβύλλῃ* cet. Saepe redundat. Phaedr. 264. D: αὐτοῦ *τῇδε μίνουσα (epigr.).* Theaet. 142. C: αὐτοῦ *Μεγαροί.* Soph. 224. D: αὐτοῦ *καθιδρυμένος ἐν πόλει.* Conn. 216. A: αὐτοῦ *καθήμενος παρὰ τοῦτω.* Pol. II. 371. C: αὐτοῦ ... *μένοντας ... περὶ τὴν ἀγοράν.* X. 621. C: αὐτοῦ ... *μένοντες ἐνθάδε.* Alc. I. 105. B: αὐτοῦ ... *ἐν τῇ Εὐρώπῃ.*

οὐτόσε, eo, illic. Phaed. 68. B: καὶ οὐκ *ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε.* Pol. II. 369. D: ἡ καὶ *συντομόμον αὐτόσε προσδήσομεν.* VII. 526. E: *τείνει ... πάντα αὐτόσε* cet. Tim. 45. A. C. Alc. I. 122. E. al. *Redundat fere.* Critia 116. C: *ἐνθα καὶ ... ὥρατα αὐτόσε ἀπετέλουν ἱερά.*

αὐτοσχεδιάζω, subito s. ex tempore dico. Crat. 413. D: οὐκ *αὐτοσχεδιάζειν.* Menex. 235. C. D. Phaedr. 236. D: *αὐτοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν.* Sis. 390. B: *αὐτοσχεδιάζοντες.* Euthyd. 278. B: *αὐτοσχεδιάσαι.* **inconsiderate vel perperum sentio, statuo vel loquor.* Euth. 16. A: *ὅτι οὐκέτι ὑπ' ἀγνοίας αὐτοσχεδιάζω.* Apol. 20. C: *ἵνα μὴ ἡμεῖς περὶ σοῦ αὐτοσχεδιάζωμεν.* Euth. 5. A: *αὐτοσχεδιάζοντα ... καὶ καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων.*

αὐτοῦ, i. q. εἰ αὐτοῦ, quod v.

αὐτουργικός, ἡ, ὅν, is qui ipse fabricatur; ἡ αὐτουργ. ars rerum ipsarum (non simulacrorum) fabricandarum. Soph. 266. D: τὸ μὲν αὐτό, *φαιμέν, αὐτουργική, τὸ δὲ εἰδωλὸν εἰδωλοποιική.*

αὐτουργός, ὁ ἡ, qui ipse opus facit vel fabricatur. Pol. VIII. 565. A: *ὅσοι αὐτουργοί.* Soph. 223. D: *τῇν ... τῶν αὐτουργῶν (ἀγοραστικήν).*

αὐτοφυής, ὁ ἡ, naturalis. Prot. 321. B: *στρωμνὴ οὐκ αὐτοφυής ἐκάστω.* Pol. VI. 486. E: *ἐκάστου τὸ αὐτοφυές (propria cuiusque natura).* VII. 520. B. Legg. VII. 794. A: *παιδιὰ δ' εἰσὶ τοῖς τηλικούτοις αὐτοφυεῖς τινές.* Soph. 266. B: *ὅσα καθ' ἡμέραν φαντάσματα αὐτοφυὴ λέγεται.*

αὐτοφυῶς, suapte natura. Gorg. 513. B: *αὐτοφυῶς*

ὁμοιον τούτοις. Legg. I. 642. C: μόνοι ... αὐτοφνῶς ... εἰσὶν ἀγαθοί.

αὐτοφῶρος, ὁ ἢ, *in ipso furto deprehensus*; unde ἐπ' αὐτοφῶρῳ *est manifestum*. Pol. II. 359. C: ἐπ' αὐτοφῶρῳ ... λαβοίμεν ἂν τὸν δίκαιον τῷ ἀδίκῳ εἰς ταυτὸν ἰόντα. Legg. XII. 942. A. Apol. 22. B.

αὐτόχειρ, ὁ, *qui suapte manu aliquid facit*. Legg. IX. 865. B: ἐάν ... αὐτόχειρ ... ἀποκτείνῃ τις ἕτερος ἕτερον. C. 866. D. al. VII. 824: αὐτόχειρες θηρεύοντες. Ep. VII. 334. A: οἶον τοῦ φόνου αὐτόχειρες γέγοντο. Pol. X. 615. C: αὐτόχειρας (αὐτόχειρος?) φόνου. Legg. IX. 872. B: τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι. C: ξυγγενῶν αὐτόχειρας φόνους ἢ δι' ἐπιβουλεύσεως γενομένους.

αὐτοχειρία, ἡ, *facinus* (praec. homicidium) *propria manu commissum*. Legg. IX. 872. B: τῆς τε αὐτοχειρίας πέρι καὶ ἐπιβουλεύσεως.

αὐτόχθων, ὁ ἢ, *ex ipsa terra ortus, indigena*. Soph. 247. C: οἳ γε αὐτῶν σπαρτοὶ τε καὶ αὐτόχθονες. Critia 109. C: αὐτοχθόνας. Menex. 237. B.

αὐτοχορήγητος, ὁ ἢ, *sponte instructus*. Ax. 371. D: εἰλαπῖναι αὐτοχορήγητοι.

αὐτως, v. ὡσαύτως.

αὐχῆμα, τό, *iactatio*. Ax. 365. A: ποῦ τὰ πρόσθεν αὐχῆματα;

αὐχὴν, ὁ, *cervix, collum*. Theaet. 171. D: εἰ ... ἀνακύψει μῆχρ' αὐχένος. Conv. 190. E: τὸ τοῦ αὐχένος ἥμισυ. Tim. 70. A. Phaedr. 89. B: τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τρίχας. Conv. 181. E. Tim. 69. E: αὐχένα μεταξὺ τιθέντες. 91. A. Pol. VII. 515. C: περιάγειν τὸν αὐχένα. Legg. VII. 796. A: ἀπ' αὐχένων. Pol. VII. 514. A: ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένους.

αὐχμηρός, ὁ ἢ, *squalidus*. Conv. 203. C: σκληρὸς καὶ αὐχμηρός. Pol. VIII. 554. A. Legg. VI. 761. B: τοὺς αὐχμηροτάτους τόπους.

αὐχμός, ὁ, *siccitas*. Ax. 368. B: κλάον νυνὶ μὲν αὐχμόν, νυνὶ δὲ ἐπομβρίας cet. *sterilitas. Men. 70. C: ὥσπερ αὐχμὸς τις τῆς σοφίας γέγονε. *squalor. Pol. X. 614. D: μιστὰς αὐχμοῦ τε καὶ κόνεως.

αὐχμῶ, *aresco*. Pol. X. 606. D: θέον αὐχμεῖν. Phaedr. 251. D: ὅταν ... αὐχμήσῃ. Tim. 84. A: αὐχμήσαν ὑπὸ κακῆς διαίτης.

ἀφαίρεσις, ἡ, *ademptio, privatio*. Phil. 19. E: ὅτι τῶν ὀρθῶς δοθέντων ἀφαίρεσις οὐκ ἔστι. Soph. 227. D: κακίας ἀφαίρεσιν τινα. Legg. XI. 914. D. Ax. 370. C. Crit. 46. D: χρημάτων ἀφαίρέσεις.

ἀφαιρετός, ὁ ἢ, *separabilis*. Polit. 308. E: πυρὶ μόνον ἀφαιρετά.

ἀφαιρῶ, *aufero, adimo, eximo, excipio*; etiam *separo, se-*

cerno, excludo. Euthyd. 296. B: ἀφαιρῶ ... τὸ ἄ γ' ἐπίσταμαι. Gorg. 520. D: εἴ τις αὐτὸ τοῦτο ἀφαιρεῖ. Pol. II. 367. B: τὰς ... δόξας ἀφαίρει. Alc. II. 150. E: ἀφαιρέτω. Polit. 262. A: μὴ σμικρὸν μῦθον ἐν πρὸς πολλὰ καὶ μεγάλη ἀφαιρῶμεν. Pol. II. 360. E: μὴδὲν ἀφαιρῶμεν μῆτε τοῦ ἀδίκου ἀπὸ τῆς ἀδικίας. Polit. 291. C: καίπερ παγγάλεπον ὄντα ἀφαιρεῖν. Phaedr. 278. D: πρὸς ἄλληλα κολλῶν τε καὶ ἀφαιρῶν. Polit. 263. C. Crat. 431. C: ἡ προστιθεῖς ἡ ἀφαιρῶν. Tim. 63. B. Polit. 262. D: τὸ ... Ἑλληνικὸν ὡς ἐν ἀπὸ πάντων ἀφαιρούντες χωρὶς (*eximētes et separantes*). Pol. VIII. 567. C. Tim. 35. B: ἀφῆρει διπλασίαν ταύτης. 34. A: τὰς ... ἐξ ἀπάσας κινήσεις ἀφείλε. 35. B: μίαν ἀφείλε ... ἀπὸ παντὸς μοῖραν. Polit. 280. D: τὰς τῶν στεγασμάτων ... συμπίσας ἀφείλομεν. Prot. 331. C: εἴ τις τὸ εἰ ἀφείλοι αὐτοῦ. Phaed. 95. E: ἵνα ... προσθῇς ἡ ἀφείλῃς. Euthyd. 296. B. Crat. 432. A: ἐὰν τι ἀφείλωμεν ἡ προσθῶμεν. Phaed. 95. E: οὐτ' ἀφείλῃ οὔτε προσθεῖναι δεομαι. Parm. 158. C. Legg. IX. 877. A: τὸν ... θάνατον ἀφείλῃς τοῦ τρώσαντος. XII. 946. A: ἕνα ἀφείλῃ. Ib. ἀφείλῃς τὸ πλεῖον. Euthyd. 296. B. Crat. 407. B: τὸ σίγμα ἀφείλῃ. Pol. VII. 534. B. Crat. 414. B: τὸ ... ταῦ ἀφείλοντι. Conv. 205. B: ἀφείλοντες ... τοῦ ἔρωτός τι εἶδος. Ep. VIII. 356. B: δόντες εἴτε ἀφείλοντες. Polit. 258. C. Pol. II. 367. B: ἀφαιρήσεις. Pass. Theaet. 155. A: ὧ μῆτε προστιθεῖτο μῆτε ἀφαιροῖτο. Lys. 221. E: ἐνδεὲς ... γίγνεται οὐ ἂν τις (*fort. ἂν τι*) ἀφαιρῇται. Crat. 393. D: οὐδ' εἰ πρόσκειται τι γράμμα ἡ ἀφῆρηται. 394. B. Parm. 131. D: ὧ ... ἂν προστεθῇ τὸ ἀφαιρεθέν. Legg. VIII. 847. C: πάντα ἀφαιρεθέντων τῶν πρεσβυτέρων. Polit. 303. E: ταῖς ἐψηήσεσι μόγῃς ἀφαιρεθέντα. Pass. ἀφαιρεῖσθαι τι dicitur cui aliquid adimittitur vel detrahitur; etiam qui imminuitur vel privatur. Soph. 260. A: εἰ ... ἀφῆρέθημεν αὐτὸ μὴδ' εἶναι τὸ παράπαν. Ib. ἀφῆρέθημεν δ' ἂν, εἰ cet. Alc. II. 141. D: ὅσοι ... τὸν βίον ἀφῆρέθησαν. Legg. XII. 944. C: ὁ ... ἀφαιρεθείς (τὰ ὅπλα). Theaet. 155. B: μὴδὲν τοῦ ἐμοῦ ὄγκου ἀφαιρεθέντος. **detrimento facio, laedor*; etiam *pendere cogor*. Legg. XI. 914. D: κατὰ τὴν ἐκείνου ἀφαίρεσιν ἀφαιρεῖσθω. 915. A: τὴν διπλασίαν τοῦ ἐπιγραφέντος βλάβους τῷ ἀφαιρεθέντι τινέτω. XII. 958. C: εἰσαγόντων ... εἰς τὸ ... δικαστήριον οἱ ἀφαιρεθέντες ἀδίκως. Perfect. significatione media, *detrimento afficio*. Legg. XII. 958. C: ἐὰν δέ τις (*fort. τις τι*) ἀφῆρηται τὴν ἀρχὴν τὴν καταδικάσασαν καταδικασθεῖς. — Med. *adimo, spolio, privo*; etiam *tollo, eximo, eluo*. Gorg. 468. D: ἀφαιρεῖται χρήματα. Pol. I. 344. A. al. Hipp. mai. 298. E: τί οἶν ... ἡδονὰς ... ἀφαιρεῖσθε τοῦτο τοῦνομα cet. Ep. III. 315. D: τὴν σὴν ἀρχὴν ἀφαιρούμεθα σε. Gorg. 466. C: ἀφαιροῦνται χρήματα. D. al. Theaet. 151. C: ἐπειδὴν τινα λῆρον αὐτῶν ἀφαιρῶμαι. Gorg. 504. D: ἐὰν τι ἀφαιρῇται.

457. B: οὐτα τοὺς ἰατροὺς τὴν δόξαν ἀφαιρείσθαι. 468. C: χρήματα ἀφαιρείσθαι. Pol. IV. 429. E: τὸ ἄνθος ἀφαιρείσθαι (*chere*). V. 470. B. D. al. Pol. VIII. 565. A: τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι. Polit. 268. D: μέρος αἰὲ μέρους ἀφαιρουμένους. Pol. IX. 574. A: τὰ ἐκείνων ἀφηρούντο. Theaet. 173. A: τὴν αὐξὴν ... ἢ ἐκ νέων δουλεία ἀφῆρηται. Gorg. 471. B: ἦν (ἀρχὴν) Περδίκκας αὐτὸν ἀφείλετο. Phil. 26. A. Legg. VIII. 841. D: τὸ ... τῶν ἀρρένων πᾶμπαν ἀφελοίμεθ' ἂν. Phaedr. 257. A: τὴν ἐρωτικὴν τέχνην ... μῆτε ἀφῆλθ' cet. Pol. IX. 573. E: ὃν δυνατόν ἀφελείσθαι. Phaedr. 273. B: ἱμάτιον ἢ τι ἄλλο ἀφελόμενος. Pol. VIII. 567. E. al. Gorg. 468. E: ἀφελόμενον χρήματα. Legg. III. 697. C: τὸ ἐλευθερον λίαν ἀφελόμενοι τοῦ δήμου. Gorg. 504. E: ἀφαιρήσονται. 511. A. 521. B. Cum vv. εἰς ἐλευθερίαν est *eripio e servitute*, in *libertatem vindico*. Legg. XI. 914. E: οὕτως ἀφαιρείσθω. Ib. εἰάν ... τις ἀφαιρήται τινα εἰς ἐλευθερίαν. Ib. ὁ ... ἀφαιρούμενος. — Verb. *adimendum*, *tollendum*. Pol. II. 361. A: οὐκ ἀφαιρετέον. B: ἀφαιρετέον δὴ τὸ δοκεῖν. III. 387. C: ἀφαιρετέα ἄρα. 398. E: αὐταί ... ἀφαιρέται. **secernendum*, *discludendum*. Polit. 291. C: τὸν μέγιστον γόητα ... ἀφαιρετέον. 292. D. 303. C. ἀφανής, ὁ ἢ, *occultus*, *latens*. Def. 414. E: ἀπόδειξις ἀφανούς. Pol. II. 359. E: ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι. Ep. VII. 348. B. Tim. 27. B: οὕς ἐμήνυσεν ἀφανεῖς ὄντας ... ἢ φήμη. Soph. 232. C: ὅς ἀφανῆ τοῖς πολλοῖς. Hinc ἐν ἀφανεί, *occulte*, *clam*. Legg. XII. 954. D: εἰάν ... κατ' ἀγροὺς ἐν ἀφανεί κεκτῆται.

ἀφανίζω, *occulto*, *obscuro*; *de medio tollo*, *extinguo*, *deleo*. Phil. 42. A: τὸ πόρρωθεν ... ὁρᾶν τὰ μεγέθη τὴν ἀλήθειαν ἀφανίζει. 24. C: τὸ ... ποσὸν ἀφανίζετον. Soph. 249. C: νοῦν ἀφανίζων. Pol. VIII. 565. E: βίον ἀνδρός ἀφανίζων. Crat. 418. B: ἀφανίζουσα ὃ τι νοεῖ. Pol. X. 604. D: ἱατρικὴ τὴν θρηνηδίαν ἀφανίζοντα. Phil. 66. A: ἀφανίζοντες κρυπτομεν ὅτι μάλιστα. Gorg. 471. B: ἡφάνισεν ἀμφοτέρους. Legg. III. 691. D. Conv. 190. C: ὅπως ... τὸ γένος ἀφανίσαιεν. Polit. 284. B: ἂν τὴν πολιτικὴν ἀφανίσωμεν. Theaet. 151. D: ἀληθὲς ἀφανίσαι. Conv. 217. E: ἀφανίσαι Σωκράτους ἔργον ὑπερέφανον. 222. C. Phil. 24. C: μὴ ἀφανίσαντα τὸ ποσόν. Theaet. 184. A: μνηκνόμενος (ὁ λόγος) τὸ τῆς ἐπιστήμης ἀφανεῖ. Polit. 284. A: τὴν ... ὑφαντικὴν ἀφανιοῦμεν. Pass. Critia 111. B: εἰς βᾶθος ἀφανίζεται. Conv. 190. C: τὰ ἱερά ... ἡφανίζετο. 189. E: αὐτὸ δὲ (τὸ τρίτον γένος) ἡφάνισται. Polit. 273. E: τὰ ... ὑπὸ σμικρότητος ὀλίγου δεόντα ἡφανίσθαι τῶν ζώων. Legg. III. 678. E: οὐκ οὖν καὶ τέχνη ... ἡφανισμένα ἂν εἶεν ἐν τῷ τότε; Tim. 20. E: ὑπὸ χρόνου ... ἡφανισμένα. Legg. III. 678. D: ταῦτα ... ταχὺ κατατριβέντα ἡφάνιστο. Ib. πάντα τὰ μεταλλεῖα ... ἡφάνιστο. Phaedr. 245. A: ἢ

ποιήσας ὑπὸ τῆς τῶν μαινομένων ... ἡφανίσθη. Tim. 25. D. Critia 109. D. Locr. 96. E: ὅσον μὴ ὑπὸ τὰς αὐγὰς αὐτῷ ἀφανισθῆμεν. Legg. IX. 855. A: ὑπὲρ τοὺς τῆς χώρας ὅρους ἀφανισθεῖς. Pol. IV. 432. B: μὴ ... ἀφανισθεῖσα ἀδῆλος γένηται (ἢ δικαιοσύνη).

ἀφάνισις, ἢ, extinctio. Soph. 259. E: τελευτάτη πάντων λόγων ἐστὶν ἀφάνισις τὸ διαλύειν ἕκαστον ἀπὸ πάντων.

ἀφασία, ἢ, animi perturbatio ac dubitatio (qua quis quid faciat vel dicat non reperit). Legg. I. 636. E: ἀφασία γε ἡμᾶς λαμβάνει τί ποτε χρὴ λέγειν πρὸς ταῦτα. Phil. 21. D: εἰς ἀφασίαν ... με ... οὗτος ὁ λόγος ἐμβέβληκε τὰ νῦν. ἀφανρός, ἄ, ὅν, imbecillus. Locr. 102. C: ἀφανροὶ ... αἱ μὴ ἐν βᾶθει (ὕψωνί) σάψεις).

ἀφειδία, ἢ, liberalitas. Def. 412. D: ἀφειδία ἐν χρήσει καὶ ἐν κτήσει οὐσίας.

ἀφελκύνω, abstraho. Prot. 319. C: (ἔως ἂν) οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκίσωσιν.

ἀφενος, τό, copia, opes. Hipp. min. 370. D. (Hom.). ἀφερμηνεύω, renuntio. Soph. 246. E: τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἀφερμηνεύε. 248. A. *refero, narro. Legg. II. 660. B: ὡς σὺ κατ' Αἴγυπτον ἀφερμηνεύεις. VII. 809. B: πάντα ... λόγον ἀφερμηνεύειν.

ἀφεσις, ἢ, dimissio. Polit. 273. C: τὸν ἐγγύτατα χρόνον αἰετῆς ἀφέσεως. *remissio. Legg. IX. 869. D: περὶ τῆς ἀφέσεως ... φόνου πατρί. Ib. περὶ ἀπάσης τῶν τοιούτων ἀφέσεως.

ἄφετος, ὁ ἢ, liber, sine custode (ut armenta sacra). Prot. 320. A: νέμονται ὥσπερ ἄφετοι. Critia 119. D: ἀφέτων ὄντων ταύρων ἐν τῷ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερῷ. Pol. VI. 498. C: ἀφέτους νέμεισθαι.

ἄφή, ἢ, tactus. Pol. VII. 523. E: ἡ ἀφή. Locr. 100. D: ἄ ... ἀφὰ κρίνει τὰς ζωτικὰς δυνάμεις. Ib. βαρὺ ... ἀφὰ ... προκρίνει. E: τὰ ... περὶ τὰν γεύσιν εἶοικε τῇ ἀφῇ. 100. D: ποτὶ τὰν ἀφάν κληίζεται.

ἀφηγούμαι, duco. Legg. VI. 760. D: οἱ τότε ἡγούμενοι πάλιν ἀφηγείσθωσαν. *praeceo, praecepio. Legg. VIII. 845. E: ὅσπῃτερ ἂν οἱ τῶν ἐξηγητῶν νόμοι ἀφηγῶνται (nisi scrib. ὑφηγῶνται) cet. II. 672. A. pro ἀφίκοιντο, quod codd. et edd. habent, Steph. scripsit ἀφηγοῖντο.

ἀφήκω, pervenio. Pol. VII. 530. E: οἱ πάντα δεῖ ἀφήκειν.

ἄφθεγκτος, ὁ ἢ, neutr. quod eloqui non possumus. Soph. 238. C: ἄφθεγκτον καὶ ἄλογον. E. 239. A.

ἄφθογγος, ὁ ἢ, voce carens, (littera). Crat. 424. C: τὰ τε ἄφωνα καὶ ἄφθογγα ... καὶ τὰ αὐτῶν φωνήεντα μὲν οὐ, οὐ μέντοι γε ἄφθογγα. Phil. 18. C: διήρει τὰ τε ἄφθογγα καὶ ἄφωνα.

ἀφθονία, ἥ, *aninus propensus* (vern. *Bereitwilligkeit*). Prot. 327. B: εἰ ... καὶ ἐν αὐλήσῃ πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἀφθονίαν εἶχομεν ἀλλήλους διδάσκειν (ubi refertur ad praegr. μὴ ἐφθόνηι τούτου). **coria, abundantia*. Legg. IV. 718. D: οὐ γὰρ πολλή τις εὐπέτεια οὐδὲ ἀφθονία τῶν προθυμουμένων ὥς ἀρίστων ... γίνεσθαι. 713. E: εἰρήνην ... καὶ ἀφθονίαν δίκης παρεχόμενον. Apol. 23. C. 24. E.

ἄφθονος, ὁ ἥ, *invidiae expers*. Pol. VI. 500. A: ἀφθονόν τε καὶ πρᾶον ὄντα. **largus, copiosus*. Eryx. 392. D: γῆ ... ἄφθονος. Legg. VII. 790. A: πολὺ καὶ ἄφθονον. IX. 861. E. Polit. 272. A: ἀναφυομένης ἐκ γῆς πῶας ἀφθόνου. Legg. III. 677. E. Conv. 210. D: ἐν φιλοσοφίᾳ ἀφθόνῳ. Phil. 40. A: χρυσόν ... ἄφθονον. Critia 118. B: ὕλην ... πρὸς ἕκαστα ἀφθονον. Legg. V. 736. D. al. Critia 112. D: παρείχεν ἀφθονον ῥεύμα. 117. D. Polit. 272. A: καρπούς ... ἀφθόνους εἶχον. Phaed. 90. A: ἄφθονα καὶ πολλά. Pol. II. 363. A: ἄφθονα ἔχουσι λέγειν ἀγαθὰ. Critia 111. D. al. Pol. V. 460. B: ἀφθονεστέρα ἢ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ἐυκοιμήσεως. Critia 111. E: ὕδωρ ἀφθονώτατον ἔχοντων. **fecundus, uber*. Ax. 371. C: ἄφθονοι ... ὤραι. Soph. 222. A: πλοῦτον καὶ νεότητος οἷον λειμῶνας ἀφθόνους.

ἀφθόνως, *sine invidia*. Legg. V. 731. A: φιλονεικεῖτω ... πᾶς πρὸς ἀρετὴν ἀφθόνως. **promte, prolixè*. Tim. 25. C: τοὺς δ' ἄλλους ... ἀφθόνως ἅπαντας ἡλευθέρωσεν. **abunde, large*. Gorg. 494. C: ἀφθόνως ἔχοντα τοῦ κηρῶσαι. E: ἐὰν ἀφθόνως ἔχωσιν ὧν δεόνται.

ἀφίημι, *dimitto, omitto, mitto; absolvo aliqua re, libero*. Theaet. 189. D: τοῦτο ... ἀφίημι (*missum facio*). Euth. 9. C. τούτου ἀφίημί σε. Phil. 50. D: πότερα ἀφίης με. Ep. II. 314. E. Pol. V. 451. B: ἀφιεμέν σε ὥσπερ φόνου καθαρὸν εἶναι. IX. 591. A: ἐλεύθερον ἀφίεμεν. Apol. 29. C. Phil. 67: οὐκοῦν καὶ ἀφίετέ με; Pol. V. 449. C. al. Apol. 29. D: εἰ ... με ... ἐπὶ τούτοις ἀφίετε. Parm. 156. A: ἐὰν ... ἀφίῃ. Legg. IX. 869. A: ἐὰν ... ὁ τελευτήσας ... τὸν δρασάντα φόνου ἀφίῃ ἐκῶν. E. Theaet. 197. D: πάλιν ἀφίε-ναι. 198. A. Legg. XII. 962. D: οἷον βέλη ἀφίεναι. Lach. 184. C. 200. C. al. Parm. 156. A: τὸ ἐν ... λαμβάνον τε καὶ ἀφίεν οὐσίαν cet. Legg. VI. 761. C: τὰ ρεύματα ἀφίεν-τες εἰς αὐτὰ τὰ τῶν θεῶν ἱερά. Polit. 272. A: ἀφίεσαν αὐτὰ μέρη τοῦ κόσμου τῆς αὐτῶν ἐπιμελείας. Conv. 217. D: ἀφῆκα αὐτόν. Legg. III. 698. D: καὶ τινα λόγον εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀφῆκε φοβερόν. X. 885. B. Conv. 189. C: ἴσως μέντοι ... ἀφῆσω σε. 175. A: οὐκοῦν ... μὴ ἀφήσεις; Lach. 188. A: ὅτι οὐ πρότερον αὐτὸν ἀφῆσει Σωκράτης. Prot. 335. D: οὐκ ἀφῆσομέν σε. Phil. 19. D. al. Prot. 338. B: ἐμὲ ... οὐκ ἔφη ἀφήσειν. Phaedr. 228. C. al. Soph. 267. A: τὸ δ' ἄλλο πᾶν ἀφῶμεν. Polit. 272. D. Phil. 50. D: ἀφείναι με cet. 62. E: τὰς ἀληθείας ἀφείναι (*emittere*). Pol.

I. 327. C. al. Gorg. 486. C: ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφείς (Eurip.). Conv. 219. B: ἀφείς ὥσπερ βέλγη. Theaet. 205. B: τὰ στοιχεῖα ἀφέντα ἐπ' ἄλλα ἵναι. Tim. 51. C. Pass. Legg. VI. 764. A: ἀζήμιος ἀφείσθω. 765. C. al. VI. 756. D: ἐλεύθερον ἀφείσθαι τῆς ζῆμίας. XII. 945. A. Pol. III. 395. B: τῶν ... δημιουργίων ἀφειμένους. Legg. VI. 781. A: οὐκ ὀρθῶς τοῦτο ... δόστακτον ὄν ἀφείδῃ. Pol. V. 451. B: ὁ ἀφεθεῖς. Polit. 270. A: κατὰ καιρὸν ἀφεθέντα τοιοῦτον. Legg. XI. 915. B: τὸν ἀφεθέντα (*manu missum*). Tim. 80. A: ὅσα ἀφεθέντα μετέωρα. Pol. V. 472. A: ἦντον ἀφεθήσει ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν cet. Med. *dimitto*, *mitto*, *praetermitto*, *relinquo*. Lach. 184. A: ἐπειδὴ ... ἀφίεται τοῦ δόρατος. Pol. VI. 485. B: οὔτε σμικροῦ ... μέρους ἐκόντες ἀφίενται. Theaet. 146. B: μὴ ἀφίεσο τοῦ Θεαιτήτου. Euthyd. 288. C: μὴ ἀφιώμεθα τοῖν ἀνδροῖν. Lach. 186. D: μὴ ἀφίεσθαι σε ἐμοῦ διεκελεύετο. Parm. 152. C: τοῦ μὲν νῦν ἀφίεμενον, τοῦ δ' ἔπειτα ἐπιλαμβανόμενον. Polit. 272. E: οἷον πηδαλίων οἵακος ἀφείμενος. Pol. I. 354. B. Gorg. 458. C: τοιούτων λόγων ... ἀφεμένα. Ax. 364. B. **emitto*, *edo*, *do*, *exhibeo*. Pol. V. 475. A: πάσας φηνάς ἀφίετε. Ep. VII. 349. A: οἶα (χρῶματα) ἂν θυμουρινοῦς ἀφείη. Euthyd. 293. A: πᾶσαν ... φωνὴν ἡφίειν (*unus Angel. ἡφίην*). Lys. 222. B: παντοδαπὰ ἡφίει χρῶματα. **demitto*. Critia 111. D: τὸ ... ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφείσα. Tim. 78. C: τὸ μῖρος ἐκότερον ... ἀφῆκε κοινόν. **abūcio*. Legg. XII. 944. C: (ἐὰν) ἀφῇ ... ἐκόν (*int. ὅπλα*). D: τῷ τῆν ... ὀπλων εἰς τούναντίον ἀφέντι δύναμιν. Apol. 39. A. **immitto*, *dedo*. Pol. II. 373. D: ἐὰν καὶ ἐκεῖνοι ἀφώσιν αὐτοὺς ἐπὶ χρημάτων κτήσιν ἀπειρον. X. 599. A: ἐπὶ τῇ τῶν εἰδῶλων δημιουργίᾳ ἑαυτὸν ἀφείναι. **consecro*. Critia 116. C: ἱερὸν ἅγιον ... ἄβατον ἀφείτο. **admīto*, *permitto*, *sino*. Legg. II. 672. B: ἐγὼ δὲ τὰ ... τοιαῦτα τοῖς ἀσφαλλεῖς ἡγουμένοις εἶναι λέγειν περὶ θεῶν ἀφίημι λέγειν. XII. 955. A: οἱ δ' εἰς τὸν ἀγῶνα ἐλεύθερον ἀφίέντων (*imperat.*) τὸν ἐθέλοντα ἀγωνίζεσθαι. Pol. VII. 520. A: οὐχ ἵνα ἀφίῃ τρέπεσθαι ὅπῃ ἕκαστος βούλεται. Legg. VII. 806. C: τὸ δῆλν ... ἀφίεντα τυφᾶν. Crit. 48. B: μὴ ἀφίέντων Ἀθηναίων. Legg. X. 904. B: ἀφῆκε. Phil. 62. C: βούλει ... ἀφῶ πάσας τὰς ἐπιστήμας εἰσερεῖν cet. Legg. XII. 943. A: μὴ στρατηγῶν ἀφέντων. Pol. V. 461. B: ἀφήσομεν ... ἐλευθέρους αὐτοὺς συγγίγνασθαι ἢ ἂν ἐθέλωσι. Pass. Legg. I. 635. A: αὐτοὶ ... ἀφείμεθ' ὑπὸ τοῦ νομοθέτου ... μηδὲν ἂν πλημμυλεῖν. II. 657. E: ἐπείπερ ἀφείμεθ' ἃ γε παίζειν ἐν τοῖς τοιοῦτοις. **concedo*. Charm. 165. A: τὰ ... ἐμπροσθέν σοι πάντα ἀφίημι. **duco*, *extendo*. Critia 117. C: τὸ δὲ μήκος ... ἀφείτο εἰς ἄμειλλαν τοῖς ἵπποις. 118. D: διώρυχες εὐθεῖαι ... εἰς τὴν τάφρον τὴν πρὸς θαλάττης ἀφείντο. — Verb. *dimittendus*, *mittendus*. Euth. 15. D: οὐκ

ἀφελτός εἰ. Phaedr. 260. A: τὸ νῦν λεχθὲν οὐκ ἀφελτόν.
Pol. II. 376. D. 526. C. Legg. XII. 969. C. *emittendum.
Phil. 62. E: πότρεα καὶ ταύτας πάσας ἀδρόας ἀφελτόν.

ἀφικνούμαι, *venio, advenio; eo, proficiscor; etiam re-
vertor.* Hipp. mai. 283. B: εἰς ἃ ἀφικνεῖ. Phaedr. 248. E.
249. B: ἐνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπινὴ ψυχὴ ἀφικνεῖ-
ται. Polit. 273. B. Pol. X. 609. D. al. Men. 74. D: ἀεὶ
εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα. Pol. X. 619. D: ὁπότε εἰς τὸν
ἐνθάδε βίον ἀφικνοῖτο. VIII. 560. C: ἐὰν παρ' οἰκείων τις
βοήθεια ... ἀφικνῆται. Legg. III. 697. D: ὅταν ... εἰς χρείαν
τοῦ μάχεσθαι ... ἀφικνῶνται. Phaed. 82. B: εἰς τοιοῦτον
πάλιν ἀφικνεῖσθαι ... γένος. Polit. 266. C. al. Tim. 68.
B: πρὸς ... τὸ τῶν ὀμιμάτων ὑγρόν ἀφικνούμενον. Phaedr.
249. B: ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσιν cet. Pol. VI. 491. A.
al. Pol. VIII. 544. B: δεῦρο ἀφίξαι. Crit. init. 43. C. al.
Phaed. 57. A: οὔτε τις ξένος ἀφίκεται ... ἐκεῖθεν. Pol. IV.
435. E. Legg. III. 682. E: ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ἀφίγμεθα.
Pol. V. 450. B: ἐνθάδε ἀφίχθαι. Charm. 153. A: διὰ χρόνου
ἀφίγμενος (*reversus*). Phaed. 59. E: ὅτι τὸ πλοῖον ... ἀφι-
γμένον εἶη. Legg. IX. 879. D. al. Prot. 317. D: ὅτι ἐρα-
σταὶ αὐτοῦ ἀφικόμενοι εἴημεν. 318. A: περὶ ὧν ἀφικόμην.
310. B: τοῦ ἔνεκα τηλικαδὲ ἀφίκου; Lach. 201. B. Conv.
217. D: ἐπειδὴ ... ἀφίκετο τὸ πρῶτον. Tim. 38. E. al.
Phaedr. 277. A: ἀφικόμεθα εἰς τόδε. Soph. 256. C. al. Euthyd.
292. E: εἰς πολλήν γε ἀπορίαν ... ἀφίκεσθε. Legg. III. 698.
E: ὕστερον ... ἀφίκοντο τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. XII. 953.
A. al. Theaet. 143. A: ὅσακις Ἀθηναῖζε ἀφικοίμην. Pol. III.
398. A: εἰ ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν. X. 621. B. Legg. II.
672. A: ὁπότε ἀφίκοντο (*Steph. ἀφηγοῖντο. Malim, si quid
mutandum, ὑφηγοῖντο*). Men. 89. B. Crit. 45. B: ὅποι ἂν
ἀφίκη. Phaedr. 245. A: ὅς δ' ἂν ... ἐπὶ ποιητικᾷ θύρας
ἀφίκεται. Polit. 295. E. al. Legg. VII. 812. A: ὅταν ...
ἐπὶ τέλος ἀφικόμεθα cet. Pol. VII. 525. C: ἕως ἂν ἐπὶ
θέαν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται. Prot. 328. D:
ὥδε ἀφικέσθαι. Phaed. 83. D: καθαρῶς εἰς Αἶδου ἀφικέ-
σθαι. Soph. 261. A. al. Prot. 318. B: ἀφικόμενος παρ'
αὐτόν. D. E. al. Critia 118. D: πρὸς τὴν πόλιν ... ἀφικο-
μένη. Tim. 26. D. al. Pol. VII. 534. D: εἰς Αἶδου ... ἀφι-
κόμενον. Tim. 19. C. Legg. VI. 783. B: ἀφικόμενοι εἰς τὰς
τοιαύτας κοινωνίας. 763. D. al. Legg. I. 643. C: οἱ ἀφικο-
μένους αὐτοὺς δεῖ τέλος ἔχειν. III. 682. D. al. Ax. 370. D:
ἐκείσε ἀφίξει. Legg. V. 744. B: ἀφίξεται. Menex. 247. C:
φίλοι παρὰ φίλους ἡμᾶς ἀφίξεσθε. Prot. 311. B: ὡς παρὰ
τίνα ἀφιζόμενος;

ἀφιλάσκειν, *placo.* Legg. IX. 873. A: πρὶν ...
τὸν θυμὸν ἀφιλασμένῃ κοιμίσθ.

ἄφιλος, ὁ ἥ, *inimicus.* Pol. IX. 580. A: ἀδίκῳ, ἀφίλῳ
cet. Legg. IV. 705. A: τὴν πόλιν ἄπιστον καὶ ἄφιλον ποιεῖ.

**ab amicis destitutus*. Legg. V. 730. C: ἄφιλος ... πᾶς ὃ γε ἄπιστος καὶ ἀμαθής.

ἀφιλοσοφία, ἡ, *philosophiae contentio*. Def. 415. E.

ἀφιλόσοφος, ὁ ἡ, *a philosophia alienus*. Soph. 259. E: παντάπασιν ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου. Phaedr. 256. B: διαίτη ... ἀφιλοσόφῳ. Tim. 73. A: διὰ γαστριμαργίαν ἀφιλόσοφον καὶ ἄμουσον.

ἄφιξις, ἡ, *adventus; profectio*. Ep. VII. 327. E: ἡ παρὰ Διονύσιον ἐμὴ προτέρα ἄφιξις. 327. A: τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφειν. 352. A. XIII. 361. E. **reditus*. Legg. IX. 868. A: κατὰ τὴν τοῦ ξένου ἄφειν.

ἄφιππος, ὁ ἡ, *equitandi imperitus*. Prot. 350. A: πότερον οἱ ἱππικοί, ἢ οἱ ἄφιπποι; Pol. I. 335. C: τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοί ἀφιππους (int. δύνανται ποιεῖν).

ἀφίστημι, *averto, abduco*. Epin. 975. A: ἡ τῆς ἀλληλοφαγίας τῶν ζῶων ἡμᾶς τῶν μὲν ... τὸ παράπαν ἀποστήσασα cet. **diripio, disiungo*. Polit. 282. B: ὅσα τὰ ξυγκείμενα ἀπὲ ἀλλήλων ἀφίστησι. Intrans. (perf., plusq. et aor. 2.) *absum, disto, procul* sto. Phaed. 111. B: ἥπερ αἶψα τε ὕδατος ἀφίστηκε. Polit. 261. A. al. Parm. 161. D: μέγεθος ... καὶ σμικρότης αἰετὶ ἀφίστατον ἀλλήλοιν. Polit. 257. B: οἷ τῇ τιμῇ πλεον ἀλλήλων ἀφίστασιν ἢ cet. Phaed. 111. B: ἀφίσταναι τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ἥπερ cet. Pol. IX. 587. D: ἀπόστασιν ὅσῃν ἀφίστηκώς γίγνεται. Tim. 62. D: τὸ ... μέσον τὰ αὐτὰ μέτρα τῶν ἐσχάτων ἀφίστηκός. Critia 113. C: ἀφίστατός ἦν ὅρος. Pol. IX. 587. E: τὸν βασιλεῖα τοῦ τυράννου ἀφίστηκός. Legg. XI. 914. E: τὸν ἀφίστατός. VII. 800. A: ἀφίστατός ... τοῦ νῦν λεγομένου. Pol. IX. 587. A: πλεῖστον ἀφίστασαι. Tim. 62. D: ὅσα ... ἀφίστατός ἴσον τοῦ μέσου. Soph. 234. E: τῶν ἐτι πόρρωθεν ἀφίστηκόντων εἶναι. C: ἀφίστατός. Pol. X. 605. C: τοῦ ... ἀληθοῦς πόρρω πάντῃ ἀφίστατός. Theaet. 208. E: ἕως ... ἀφίστηκη πόρρωθεν. Pol. IX. 587. C: ἀπὸ τοῦ ὀλιγαρχικοῦ τρίτος ... ὁ τυράννος ἀφίστήκει. B: πλεῖστον ... ἀληθοῦς ἡδονῆς ... ὁ τυράννος ἀφίστήξει. **secedo, discedo; etiam desisto*. Phaed. 64. E: ἀφίσταται αὐτοῦ (τοῦ σώματος). Polit. 272. E: εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπίστη. Theaet. 191. D: οὐκοῦν ἀπίστημεν αὐτοῦ, ὅτι cet. Gorg. 488. A: μὴ ἀποστής. Pol. VII. 532. A: ἢν μὴ ἀποστή. Theaet. 177. B: περὶ ... τούτων ... ἀποστῶμεν. Ep. VIII. 357. C: μὴ ἀποστήτε πρὶν ἂν cet. Menex. 245. B: ἀποστήναι βουλόμενος. Pol. VI. 496. D: ὑπὸ τειχίον ἀποστάς. Parm. 165. C: Conv. 175. B. Tim. 25. C: τῶν ἄλλων ἀποστάντων. — Med. *absum, disiunctus sum*. Polit. 310. E: μηδέποτε εἶν ἀφίστασθαι σῶφρονά ἀπὸ τῶν ἀνδρείων ἡδῆ. **absisto, desisto*. Theaet. 169. B: ἐγὼ οὐδὲν τι μᾶλλον ἀφίσταμαι. Euthyd. 303. A. Legg. XII. 960. E: μὴ ... ἀφίσταμεθα μηδενὶ τρόπῳ πρὶν ἂν cet. XI. 932. C: εἰν ... τῶν αὐτῶν ἀμελείων

περὶ γονέας μὴ ἀφιστῶνται. ΠΙ. 698. Ε: οὐδαμῶς ἀφίστασθαι τῆς ὁρμῆς. Locr. 103. C: ἀφισταμένων ἀμῶν τῶν ... ἔργων. Legg. VII. 797. Α: οὐκ ἀποστησομαι. Soph. 241. C: ἀποστησόμεθα νῦν μαλθακισθέντες. **absum, disto*. Pol. IX. 587. Α: πλείστον ... λόγου ἀφίσταται cet. **secedo; discedo*, Crit. 49. D: ἡ ἀφίστασαι καὶ οὐ κοινωνεῖς τῆς ἀρχῆς; Tim. 84. Α: ἀφιστάμενον ἀπὸ τῶν ὁσῶν. **abscedo, remoueor*. Legg. XI. 928. D: τῆς ἀρχῆς τῶν νομοφυλάκων ἀφιστάσθω. — Verb. *desistendum*. Polit. 257. C: οὐκ ἀποστατέον.

ἄφοβία, ἡ, *animus intrepidus*. Legg. I. 649. Α: ἀφοβίας καὶ τοῦ λίαν θαρρόειν cet. B. C: ἀφοβίαν. Def. 413. Α. ἄφοβος, ὁ ἡ, *intrepidus*. Legg. III. 699. C: ὁ δοῦλος ... ἄφοβος. Pol. II. 375. B: ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος (ψυχῇ). Legg. VIII. 830. E. Lach. 197. B: τὸ ἄφοβον καὶ τὸ ἀνδρείον οὐ ταῦτόν ἐστιν. Ib. τόλμης καὶ τοῦ ἀφόβου (μετεῖναι). Legg. I. 647. B: ἄφοβον ἡμῶν δεῖ γίγνεσθαι ... ἔκαστον. C. Id. 648. C. VII. 797. Α: λόγον οὐκ ἀφοβον εἰπεῖν, al. Pol. III. 701. Α: ἄφοβοι ... ἐρίγνοντο ὡς εἰδότες. ἀφόβως, *intrepide*. Legg. III. 682. C: ἀφόβως ἥδη πάντων χρωμένων τῇ θαλάττῃ. VI. 752. B: εὐκόλως καὶ ἀφόβως. Men. 70. B: ἀφόβως ... ἀποκρίνεσθαι. Hipp. min. 364. B.

ἀφομοιωῶ, *assimilo, similem reddo; ad similitudinem alicuius rei exprimo vel fingo*. Crat. 424. D: ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν. 426. D. 427. C: ὡς ἀφομοίων τοῖς γραμμασι τὰ ἔργα. B. Pol. III. 396. Α: οὐδὲ μαινομένοις ... ἀφομοιοῦν αὐτοὺς ἐν λόγοις οὐδ' ἐν ἔργοις. II. 382. D: ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος ὅτι μάλιστα. **assimilo, h. e. comparo*. Pol. VII. 517. B: τὴν ... ἔδραν τῇ τοῦ δεσποτηρίου οἰκῇσι ἀφομοιοῦντα. VIII. 564. Α: οὕς ... ἀφωμοιοῦμεν κηφῆσι. Pass. et Med. *ad similitudinem alicuius rei fungor, similis evado, similitudinem gero s. habeo*. Pol. III. 396. B: μαινομένοις ἀφομοιοῦσθαι. VI. 500. C. Tim. 50. D: τὸ δ' ὅθεν ἀφομοιοῦμενον φέσται τὸ γιννόμενον. Polit. 270. E: κατὰ τε τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ σῶμα ἀφομοιούμενα. Tim. 68. C. Soph. 240. Α: τὸ πρὸς τάληθινόν ἀφωμοιόμενον ἕτερον τοιοῦτον. Tim. 31. Α. Parm. 132. D: καθ' ὅσον αὐτῷ ἀφωμοιωθή. Pol. III. 416. B: δεσπόταις ἀγρίοις ἀφομοιωθῶσι. Soph. 221. B: ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τοῦνομα. Tim. 46. Α: ἀφομοιωθέντα ... φαντάσματα.

ἀφομοιωῖμα, τό, *imago alicuius rei expressa, simulacrum*. Pol. III. 395. B: ὦν ... τὰ μιμήματά ἐστιν ἀφομοιωῖματα. Tim. 51. Α.

ἀφορία, ἡ, *sterilitas*. Pol. VIII. 546. Α: φορὰ καὶ ἀφορία ψυχῆς τε καὶ σωμαίων. Ib. ἀφορίας. Legg. V. 740. C: παίδων ἀφορίας γενομένης.

ἀφορίζω, *definio*. Legg. II. 658. Α: μηδὲν ἀφορίσας

μήτε γυμνικόν ... μηδ' ἱππικόν (ἀγῶνα). Soph. 240. C: τὴν τέχνην αὐτοῦ τινα ἀφορίσαντες. Legg. VI. 785. B: τὸν μακρότατον χρόνον ἀφορισμένον. *separo, secerno. Pol. VI. 501. D: οὓς ἡμεῖς ἀφωρίσαμεν. Hipp. mai. 298. D: τί ... ἀφωρίσατε τοῦ ἡδέος τὸ ταύτη ἡδὺ ἢ λέγετε καλὸν εἶναι. Pass. Soph. 231. B: τὸ περὶ ψυχὴν μέρος ἀφωρίσθω. Polit. 260. D: ἀφωρίσθαι. Soph. 229. C: μέγα τι ... ἀφωρισμένον ... εἶδος. 268. D: τῆς ποιήσεως ἀφωρισμένον. Parm. 158. A. Tim. 24. A. Soph. 257. C: τὸ ... ἐπὶ τῷ γιγνόμενῳ μέρος αὐτῆς ἕκαστον ἀφορισθέν. E. Conv. 205. C: ἀπὸ ... πάσης τῆς ποιήσεως ἐν μύριον ἀφορισθὲν cet. Tim. 60. B. Critia 110. C. *distinguo. Critia 110. D: τοὺς ὅρους ... ἀφωρισμένους cet. *finem habeo. Critia 110. E: ἐν αἰριστερᾷ ... ἀφορίζοντας τὸν Ἀσωπὸν. — Med. definitio. Charm. 173. E: ἀφορίζεσθαι τὸν εὐδαίμονα. Parm. 133. B: εἰ ἐν εἶδος ἕκαστον τῶν ὄντων αἰεὶ τι ἀφοριζόμενος δῆσει. Polit. 280. C: τὴν ... πιλητικὴν ἀφωρισάμεθα. Legg. VII. 815. C: ἀφορίσασθαι. *separo, secerno. Soph. 227. C: τὸν ... περὶ τὴν διάνοιαν καθαρμὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων ... ἀφορίσασθαι. Legg. I. 643. E: ταύτην τὴν τροφὴν ἀφορισάμενος ὁ λόγος οὗτος cet. Pol. IV. 423. B. *separatim facitō (v. c. artem). Soph. 231. E: τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένους (med. signif.).

ἀφορῶ, specto. Pol. IX. 585. A: πρὸς τὸ ἄλυστον ... λύπην ἀφορῶντες. Soph. 254. B: τὰ ... τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὁμματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα ἀδύνατα. *respicio. Pol. IX. 584. D: ἀφορῶντα ὅθεν ἐνῆνεκται.

ἀφοσιῶ, expro, religione exsolvo. Legg. IX. 873. B: ἀφοσιούτω τὴν πόλιν ὅλην. Euth. 4. C: μὴ ἀφοσιοῖς σεαυτὸν τε καὶ ἐκείνον τῇ δίκῃ ἐπεξιών. Med. me expro vel purgo. Legg. IX. 874. A: ἀφοσιούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ cet. Phaedr. 242. C: πρὶν ἂν ἀφοσιώσωμαι, ὥς τι ἡμαρτικὸτα εἰς τὸ θεῖον. *religione me solvo vel exsolvo. Phaed. 60. E: ἀφοσιούμενος. 61. E: μὴ ἀπιέναι πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα. *detestor (aliquid tamquam impium), abnuo. Phil. 12. B: ἀλλὰ γὰρ ἀφοσιούμαι. *religionis tantum causa (h. e. ut defungar, igitur ad speciem et leviter) aliquid facio vel tracto. Legg. VI. 752. D: μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας. Ep. VII. 331. B: προθύμως συμβουλευεω καὶ οὐκ ἀφοσιώσάμενος μόνον ἐπανασάμην.

ἀφροδισιάζω, rebus venereis deditus sum. Pol. IV. 426. A: ἀφροδισιάζων.

ἀφροδίσιος, α, ον, amatorius; τὰ ἀφροδίσια, res venereae, amor. Conv. 183. B: ἀφροδίσιον ... ὄρκον οὐ φασιν εἶναι. Ep. VII. 335. B: περὶ τὴν ἀνδραποδώδη ..., ἀφροδίσιον λεγομένην οὐκ ὀρθῶς, ἡδονήν. Prot. 353. C: ὑπὸ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ἀφροδισίων κρατούμενοι. Phaedr. 254. A. Phaed. 64. D. Conv. 192. C. Legg. VIII. 841. E: περὶ

ἀφροδισίων καὶ ἀπάντων τῶν ἐρωτικῶν. al. Phaed. 81. B: οὐ τις ἂν ἄψαιτο ... καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια χρῆσαιτο. Phil. 65. C: ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰφροδίσια. Pol. I. 329. A. C: πῶς ἔχεις πρὸς τὰφροδίσια; III. 389. E. al. Hipp. mai. 299. A: τὰ ... περὶ τὰ ἀφροδίσια.

ἀφροντιστῶ, *negligo, contemno*. Legg. X. 885. A: ἀφροντιστῶν. XI. 917. C.

ἀφρόνως, *insipienter*. Prot. 332. B: ἀφρόνως πρᾶτ-
τουσι. Ib. τὰ ... ἀφρόνως πραττόμενα. Lach. 193. C: ἀ-
φρονεστέως.

ἀφρός, ὁ, *spuma*. Crat. 406. C: ὅτι διὰ τὴν τοῦ
ἀφροῦ γένεσιν Ἀφροδίτη ἐκλήθη. Tim. 83. D.

ἀφροσύνη, ἡ, *dementia, insipientia*. Prot. 332. E: ἐναν-
τίον ἀρα ἐστὶν ἀφροσύνη σωφροσύνη. Ib. ἀφροσύνη σοφία
ἐναντίον εἶναι. Alc. II. 139. B: ἀφροσύνη ἀρα καὶ μανία
κινδυνεύει ταυτὸν εἶναι. Prot. 332. E: ὑπὸ ἀφροσύνης.
Phaed. 67. A. al. Prot. 333. B: τῇ ... ἀφροσύνη ... σοφία
ἐναντία καὶ σωφροσύνη ... φαίνεται. Conv. 181. D: ἐν
ἀφροσύνη λαβόντες. Tim. 71. E. Prot. 332. A: ἀφροσύνην
τι καλεῖς; al. Phil. 36. E: ἐν πύσσις ἀφροσύναις (Vatic.
Δ et Clark. a corr. m. παραφροσύναις). Alc. II. 142. D: εἴτε
ἀφροσύναις χοῇ εἰπεῖν.

ἀφρούρητος, ὁ ἡ, *non custoditus*. Legg. VI. 760. A:
ἀφρούρητον ... μὴδὲν ... ἔστω.

ἀφρουρος, ὁ ἡ, *non custoditus*. Phaedr. 256. C: λα-
βόντες τὰς ψυχὰς ἀφρούρους.

ἀφρώδης, ὁ ἡ, *spumous*. Tim. 60. B: ἀφρώδες γένος.

ἄφρων, ὁ ἡ, *amens, imprudens*. Alc. I. 125. A: ὁ δὲ
ἄφρων, πονηρός (int. τοῦτο, *in hoc*). Gorg. 507. A: ἡ ἄφρων
τε καὶ ἀκόλαστος (ψυχῇ). Lach. 193. D. Men. 88. E. al.
Epin. 988. A: ὡς οὔτε ἄφρον ἐστί ποτε τὸ θεῖον οὔτε ἀγνοεῖ
... τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Pol. V. 452. E: τὴν τοῦ ἀφρο-
νός τε καὶ κακοῦ (ὄψιν). Pol. I. 349. E: πότερον φρόνιμον
καὶ πότερον ἄφρονα; Soph. 247. A: τὴν μὲν φρόνιμον,
τὴν δὲ ἄφρονα (ψυχὴν). Tim. 86. D. Phaedr. 236. A: τοῦ
δὲ τὸ ἄφρον ψέγειν. Tim. 69. D: ἄφρονα συμβούλω. Legg.
XI. 927. A: ἄντις μὴ παντάπασιν ἄφρονες φαίνονται. Phil.
45. E: τὸ ... τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν cet. Conv. 194.
B. al. Pol. X. 586. C: ἔρωτας ... τοῖς ἄφροσιν ἐντίκτειν.
Tim. 80. B. Gorg. 497. E: τοὺς ἄφρονας καὶ δειλοὺς. Pol.
X. 598. C: παῖδας τε καὶ ἄφρονας ἀνθρώπους. Phil. 47.
B: ἀκολαστότερός τε καὶ ἀφρονέστερος. Lach. 193. B: ἀφρο-
νεστέρα γε ἢ τούτου ... καρτερία. Crat. 392. C: τοὺς ἀφρο-
νεστέρους. Epin. 988. B: πάντων ... ἀφρονέστατον cet. Po-
lit. 264. C: τὸν ἀφρονέστατον. Legg. I. 630. B: ἀφρονέστα-
τοι σχεδὸν ἀπάντων. Tim. 92: τοῖς ἀφρονεστάτοις.

ἄφυής, ὁ ἡ, *ingenio carens*. Phaed. 96. C: πρὸς ταύ-
την τὴν σκέψιν ἀφυής εἶναι. Parm. 133. B. Conv. 218. A:

νέου ψυχῆς μὴ ἀφνοῦς. Pol. V. 455. B: τὸν μὲν εὐφυῆ πρὸς τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ. Legg. VIII. 832. A: ἐνίοτε οὐκ ἀφνεῖς ὄντας.

ἀφυκτος, ὁ ἢ, *inevitabilis*. Legg. IX. 873. C: μήτε ἀφύκτω προσπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθεῖς. Res quoque dicitur ἀφυκτος quae ita implicata est ut te extricare nequeas. Theaet. 165. B: τί ... χρήσαι ἀφύκτω ἐρωτήματι. Euthyd. 276. E: πάντ' ... τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφυκτα.

ἀφύλακτος, ὁ ἢ, *non custoditus*. Legg. XII. 964. D: ταύτην τὴν πόλιν ἀφύλακτον οὖσαν. Polit. 274. B: ἀσθενεῖς ἀνθρώποι καὶ ἀφύλακτοι.

ἀφύσσω, *haurio*. Pol. III. 390. B. (Hom.). **colligo*, *paro*. Hipp. min. 370. B. (Hom.).

ἀφωνία, ἡ, *stupor vocem ita intercludens ut obmutescas*. Conv. 198. C: μὴ ... αὐτόν με λίθον τῇ ἀφωνίᾳ ποιήσῃ.

ἄφωνος, ὁ ἢ, *mutus*. Pol. I. 336. D: καὶ μοι δοκῶ ... ἄφωνος ἂν γενέσθαι. Legg. VI. 766. D: ἄφωνος ... δικαστῆς. IX. 876. B: ἐν ἡ δικαστήρια φωνῶ καὶ ἄφωνα ... κρύβδην τὰς κρίσεις διαδικάζει. III. 700. E: ὅθεν τὰ θέατρα ἐξ ἀφώνων φωνήεντα ἐγένοντο. Tim. 23. C: διὰ τὸ τοὺς περιγενομένους ... γραμμιασι τελευτᾶν ἀφώνους. **litterae quae vocantur consonantes*. Theaet. 203. B: τὸ τε σῆγμα τῶν ἀφώνων ἐστί. Crat. 393. D: τοῖς ... ἄλλοις φωνήεσσι τε καὶ ἀφώνοις ... περιτιθέντες ἄλλα γράμματα. 424. C: τὰ τε ἄφωνα καὶ ἄφθογγα (διελέσθαι). Phil. 18. C: τὰ νῦν λεγόμενα ἄφωνα ἡμῖν. Ib. τὰ τε ἀφθογγα καὶ ἄφωνα.

ἀχάλινος, ὁ ἢ, *effrenatus, qui sibi temperare non potest*. Legg. III. 701. C: καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα.

ἄχαρις, ὁ ἢ, *ingratus, molestus*. Ep. XIII. 360. C: οὔτε ἄχαρις ἐστὶν ἐντυχεῖν. Phaedr. 265. D: οὐκ ἄχαρι.

ἀχαριστία, ἡ, *venustatis defectus*. Pol. III. 411. E: μετὰ ἀρεθυμίας τε καὶ ἀχαριστίας.

ἀχάριστος, ὁ ἢ, *ingratus, beneficium immemor*. Ax. 369. A: δῆμος ... ἀχάριστον. Legg. VI. 761. D: μετὰ παιδείας οὐδαμῇ ἀχαρίστου. XI. 935. A: πράγματι ... ἀχαρίστῳ, θυμῷ, χαριζόμενος ὁ λέγων. Ep. VII. 335. B: περὶ τὴν ... ἀχαρίστον ... ἡδονήν. Menex. 248. C: οὕτως ἀχάριστοι εἶεν ἂν μάλιστα cet.

ἀχαριστῶ, *non gratificor vel obsequor*. Conv. 186. C: τοῖς ... κακοῖς ... δεῖ ἀχαριστεῖν.

ἀχθηδών, ἡ, *dolor, tristitia*. Crat. 419. C: ἀχθηδὼν ... ὑπαικασμένον τὸ ὄνομα τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Legg. V. 734. A: τῶν ἀχθηδόνων.

ἄχθομαι, *aegre fero, irascor, indignor, commoveor*. Conv. 173. C: αὐτὸς τε ἄχθομαι ὑμᾶς τε ... ἐλεῶ. Men. 99. E: καίτοι ἴσως ... ὅδε σοι ἄχθεται λέγοντι. Gorg. 513. C: τῷ ... ἄλλοτρίῳ ἄχθονται. Theaet. 143. E: καὶ μὴ μοι ἄχθου. Conv. 216. C: πολὺ μείζον ἂν ἄχθοίμην. Pol. VI. 493. C:

οἷς ... ἄχθοιτο κακὰ (int. καλῶν). Phaedr. 264. E: ἵνα μὴ οἱ ἄχθῃ. Soph. 218. A. Prot. 342. C: ἐπειδὴν ... ἤδη ἀχθῶνται λάθρα ξυγγιγνόμενοι. 314. D: ἄχθεσθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν. Gorg. 510. D: ἄχθεσθαι τῷ δεσποτῇ. Parm. 130. A: ἐφ' ἐκάστου ἀχθεσθαι. Phaedr. 88. E: ἐνδηλὸς τι ἐγένετο ἀχθόμενος, ἢ οὐ —; Apol. 23. E: ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος. Pol. VIII. 549. C: ὅταν ... τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀχθομένης ὅτι cet. D. Gorg. 486. A: καὶ μοι μηδὲν ἀχθεσθῆς. Lys. 218. C: εὐθύς ἀχθεσθεὶς εἶπον cet. Hipp. mai. 292. E: οὐκ ἀχθέσει ἂν εἶπω ταῦτα; Pol. X. 603. E: πότερον οὐδὲν ἀχθέσεται (v. ἀχθεσθήσεται). Gorg. 506. C: οὐκ ἀχθεσθήσομαί σοι.

ἄχθος, τό, *onus, pondus*. Apol. 28. D: ἄχθος ἀρούρης (Hom.). Critia 120. E: ῥαδίως ἐφερον οἷον ἄχθος τὸν τοῦ χρυσοῦ ... ὄγκον. Theaet. 176. D: γῆς ἄλλως ἄχθῃ. **molestia*. Phaedr. 252. C: τὸ τοῦ πτερωνύμου ἄχθος.

ἀχλύς, ἡ, *tenebrae, caligo*. Ion. 539. B: κακὴ ... ἀχλύς (Hom.). Alc. II. 150. D: ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἀφελεῖν τὴν ἀχλύν (Hom.). E. Ib. ἀφαιρεῖται ... τὴν ἀχλύν.

ἀχθυμαί, *tristis vel miser sum*. Ax. 367. D. (Hom.). ἀχόρευτος, ὁ ἡ, *a choro exclusus*. Legg. II. 654. A: ὁ ... ἀπαίδευτος ἀχόρευτος ἡμῖν ἔσται.

ἄχραντος, ὁ ἡ, *immaculatus*. Alc. I. 113. E: εἰ μὴ τίς σοι [τεκμηρίον] καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει.

ἄχρεϊος, ὁ ἡ, *inutilis*. Eryx. 400. E: τὸ ... ἄχρειον ἡμῖν ἔστιν. B: τῷ ἀχρείῳ τοῦ σιδήρου. Riv. 138. E: ἀχρειον εἶναι. Pol. II. 371. B: ἀχρεῖοί τι ἄλλο ἔργον πράττειν. Eryx. 400. E: ὅσα δ' ἀχρεῖα, ταῦτα δ' οὐ χρήματα. 402. C. al. Alc. I. 122. B: τὸν ἀχρειότατον ὑπὸ γῆρας.

ἀχρηστία, ἡ, *inutilitas*. Pol. VI. 489. B: τῆς ... ἀχρηστίας ... αἰτιασθαι. D. I. 333. D: ἐν δὲ ἀχρηστία χρήσιμος.

ἀχρηστος, ὁ ἡ, *inutilis*. Pol. I. 332. E: μὴ καμνουσί γε μὴν ... λατρός ἀχρηστος. Ib. ὁ δίκαιος ἀχρηστος. Lys. 204. B: φαῦλος καὶ ἀχρηστος. Pol. I. 333. D: ἡ δικαιοσύνη ἐκάστου ἐν ... χρήσει ἀχρηστος. C: ὅταν ... ἀχρηστον ἢ ἀργύριον. VII. 518. E: ἀχρηστον αὐτὸ καὶ βλαβερόν γίγνεται. al. Parm. 135. D: διὰ τῆς δοκούσης ἀχρηστον εἶναι ... ἀδολεσχίας. Pol. III. 411. B: χρήσιμον ἐξ ἀχρηστον ἐποίησεν. VI. 488. D: τὸν ... μὴ τοιοῦτον ψέγοντας ὡς ἀχρηστον. VII. 521. D: μὴ ἀχρηστον ... εἶναι (τὸ μάθημα). Pol. 489. B: ὡς ἀχρηστοὶ τοῖς πολλοῖς οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ. D. Pol. III. 398. E: ἀχρηστοὶ γὰρ καὶ γυναιξὶν (αὐταὶ αἱ ἀρμονίαι). Eryx. 401. E: ἀχρηστὸν ἂν ἡμῖν εἴη τὰ καλούμενα χρήματα. Pol. VI. 499. B: ἀχρηστοῖς ... νῦν κεκλημένοις. VI. 487. D: ἀχρηστους ταῖς πόλεσι γιγνομένους. VII. 527. D: ἀχρηστα μαθήματα προστάττειν.

ἄχρι, *usque ad*. Locr. 100. E: ἄχρι τᾶς περιφερείας. 101. A: ἄχρῃς ἥπατος. Tim. vero 25. B. pro ἄχρι libris

MSS. suasoribus nunc scribitur μέχρι, et pro ἄχριπερ Legg. X. 893. A: μέχριπερ.

ἄχρυσος, ὁ ἥ, aurum non habens. Legg. III. 679. B: ἄχρυσοὶ τε καὶ ἀνάργυροι ὄντες.

ἀχρώματος, ὁ ἥ, colore carens. Phaedr. 247. C: ἀχρώματος ... οὐσία ... ψυχῆς.

ἄχρως, ὁ ἥ, coloris expers. Charm. 168. D: ἄχρων .. ὄψις οὐδὲν ἂν μηποτε ἴδῃ.

ἀχώριστος, ὁ ἥ, non separatus. Pol. VII. 524. B: οὐ γὰρ ἂν ἀχώριστα γε δύο ἐνόει, ἀλλ' ἐν.

ἀψεύδεια, ἥ, veri amor. Pol. VI. 485. C: τὴν ἀψεύδειαν (int. ἔχειν).

ἀψευδής, ὁ ἥ, qui non fallitur vel errat. Theaet. 160. D: ἀψευδὴς ὦν καὶ μὴ πταίων τῇ διανοίᾳ. *verax. Pol. II. 382. E: παντὴ ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιον τε καὶ θεῖον. Legg.

XI. 921. B: τέχνη, σαφεῖ τε καὶ ἀψευδεὶ φύσει πράγματι. Hipp. min. 369. C: ἀψευδῆ. Pol. II. 383. B: θεῖον ἀψευδὲς στόμα ἡλπιζον εἶναι (Aesch.).

ἀψευδῶ, haud fallor. Theaet. 199. B: ἀψευδεῖν τε καὶ τὰ ὄντα δοξάζειν.

ἀψίκορος, ὁ ἥ, fastidiosus, ad mutationem proclivis. Ax. 369. A: δῆμιος ... ἀψίκορον.

ἄψις, ἥ, tactus. Parm. 149. A: εἰ μέλλει ἄψις εἶναι. B. C. Ib. ἄψις οὐκ ἂν εἴῃ. D. 149. B: αἱ ... ἄψεις δύο. C. Ib. τῶν ἄψων. Ib. πασῶν τῶν ἄψων. C: ταῖς ἄψεσιν. Ib. τὰς ἄψεις.

ἀψίς, ἴδος, ἥ, arcus, fornix (vern. Gewölbe, Wölbung). Phaedr. 247. B: ἄκραν ὑπὸ τὴν οὐράνιον ἀψίδα πορεύονται.

ἀποφητί, sine strepitu. Theaet. 144. B: οἶον ἐλαίου ρεῦμα ἀποφητὶ ῥέοντος.

ἀψυκτος, ὁ ἥ, non frigescens vel frigus non admittens. Phaed. 106. A: καὶ εἰ τὸ ἀψυκτον ἀνώλεθρον ἦν cet.

ἄψυχος, ὁ ἥ, inanimus s. inanimatus. Phaedr. 245. E: πᾶν ... σῶμα ᾧ μὲν ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἄψυχον. Legg.

IX. 873. E. Phaedr. 246. B: τοῦ ἀψύχου. Soph. 219. E. Legg. XII. 959. C: ὡς εἰς ἄψυχον χθονίων βωμῶν. Soph.

227. A: σῶμα εἴτε ἐμψυχον εἴτε ἄψυχον ... καθαίρειν. 265. C: ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ ξυνίσταται σώματα. Polit. 261. B. al.

Soph. 220. A: τὸ ... τῶν ἀψύχων. 227. A. al. Soph. 292. B: ἐπ' ἀψύχοις ἔργοις. Ep. VII. 334. E. Legg. XI. 931. A: καίπερ ἀψύχους ὄντας. XII. 967. A: ὅτε ἄψυχα ἀντὰ οἱ δια-

νοοῦμενοι διανοοῦντο. Tim. 74. E: ἃ δ' ἀψυχότατα ἐντός cet.

ἄωρος, ὁ ἥ, deformis. Pol. IX. 574. C: τὸν ἄωρον ... πρεσβύτην πατέρα.

B.

βῆτα, τό. Crat. 393. E: ὅλον τὸ βῆτα. Theaet. 203. B: τοῦ ... βῆτα οὔτε φωνὴ οὔτε νόμος. Crat. 431. E.

βαβαί, *parae* (exclamatio admirantis). Phaedr. 236. E. Phaed. 84. D. Soph. 249. D. Phil. 23. B. Pol. II. 361. D. V. 459. B. Alc. I. 118. B. 119. C. Lys. 218. C. Hipp. mai. 294. E. min. 364. C.

βαδίζω, *vado, incedo, ingredior, eo; etiam progredior*. Soph. 262. A: βαδίζει. Prot. 310. E: τί οὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν; Gorg. 468. B. Men. 97. A: εἴ τις ... βαδίζοι. Gorg. 468. B: ὅταν βαδίζωμεν. A: βαδίζειν καὶ τρέχειν. Pol. VII. 515. C. Charm. 159. B. Phaedr. 227. D: βαδίζων. Men. 84. A. Eryx. 398. E. Crat. 402. E: βαδίζοντα. Euth. 15. B: μὴ μένοντες, ἀλλὰ βαδίζοντες. Legg. I. 646. C: βαδίζοντας. Euth. 15. B. Parm. 126. C: ἐβαδίζομεν. Eryx. 392. B: βαδίσας Μεγαρόθεν. Med. Conv. 190. D: βαδιούνται ὄρθοι ἐπὶ θυσίᾳ σκελοῖν.

βαδισμός, ὁ, *ingressus*. Charm. 160. C: οὔτε ἐν βαδισμῷ cet.

βάθος, τό, *profundum, altitudo* (vern. Tiefe). Theaet. 194. E: βάθος ... οὐκ ἐνι. D: ἱκανῶς τοῦ βάθους ἔχοντα. Pol. VII. 528. B. D. E. Legg. VII. 817. E. X. 896. D. Soph. 235. D: ἐν μήκει καὶ βάθει καὶ πλάτει. Legg. VIII. 844. B: ἐν τούτῳ τῷ βάθει. Locr. 102. C. Tim. 32. A: βάθος ... μηδὲν ἔχον. 53. C. Critia 115. D. E. 118. C. 111. B: εἰς βάθος ἀφανίζεται. Legg. VII. 819. E. 820. A. X. 904. D. 905. A: κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος. Polit. 299. E: ἐν βάθει. Legg. V. 747. A. Polit. 284. E: ὅποσαι ... βάθη ... μετροῦσι. Legg. VII. 819. C. Tim. 44. D: ἐπὶ γῆς ὕψη τε καὶ βάθη παντοδαπὰ ἐχούσης. **ad animum transl.* (ut Latin. *altitudo*) est *grauitas*. Theaet. 183. E: καὶ μοι ἐφάνη (Parmenides) βάθος τι ἔχειν παντάπασιν γενναῖον.

βάθρον, τό, *fundamentum*. Phaedr. 254. B: ἐν ἀγνώ βάθρῳ βεβῶσαν. Phaed. 99. B: βάθρον τὸν αἶρα ὑπερείδει. **subsellum*. Prot. 317. D: ἀντιλαβόμενοι τῶν βάθρων. 315. C: ἐπὶ βάθρων. 325. E: ἐπὶ τῶν βάθρων.

βαθύς, εἰς, ὃ, *profundus, altus*. Theaet. 194. C: ὁ κηρὸς ... βαθύς. Crit. 43. A: ὄρθρος βαθύς. Gorg. 476. C: βαθύ τὸ τμήμα. Prot. 310. A: ἐν βαθύς ὄρθρον. Pol. II. 372. A: βαθεῖαν ἄλοκα (Aeschyl.). Tim. 92: βαθεῖαν ... ἀνάπνευσιν. Phaed. 111. C: βαθυτέρους (τόπους). 112. A: βάθιστον ... βέρεθρον (Hom.). **gravis, severus*. Legg. XI. 930. A: βαθύτερα ... ἤθη.

βαίνω, *incedo*. Conv. 195. D: ὅτι οὐκ ἐπὶ σκληροῦ βαίνει. Ib. (ex Hom.). Legg. II. 670. B: βαίνειν ἐν ὀνδμίῳ. Alc. I. 108. A. Pol. III. 386. D: βεβήκει (Hom.). **insisto*, *sto*. Tim. 62. A: ὅσον ἐπὶ μικροῦ βαίνει. Polit. 270. A: ἐπὶ μικροτάτου βαίνον ποδός. Tim. 55. E: στασιμωτέως ... βέβηκε. Parm. 138. C: ἐπὶ μέσου βεβημέναι. Pol. X. 617. B. Critia 121. C: κατὰ μέσον παντός τοῦ κόσμου βεβηκνῖα (*sita*). Tim. 62. C: ἄτε βεβηκὸς σφόδρα. Phaedr. 254. B: βεβῶσαν. Tim. 63. C: ἐπὶ ... γῆς βεβῶτες. **cum* v. ἐκτός et ἔξω est *migro*. Prot. 326. E: ὅς δ' αὖν ἐκτός βαίῃ τούτων *cet*. Legg. III. 697. B. VII. 793. C. IX. 876. E: τοῦ μήποτε βαίνειν ἔξω τῆς δίκης. X. 891. D: νομοθεσίας ἐκτός ... βαίνειν. Ep. VII. 330. E: τοῖς ... ἔξω ... βαίνειν τῆς ὀρθῆς πολιτείας. **inco* vel *coco*. Phaedr. 250. E: βαίνειν ... καὶ παιδοσπορεῖν.

βαιός, *parvus*. Soph. 244. E: οὔτε τι μείζον οὔτε τι βαιότερον (Parm.).

βακτηρία, ἡ, *baculus*. Prot. 310. A: τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ ... ἐκρούς. Hipp. mai. 292. A: αὖν τύχῃ βακτηρίαν ἔχων.

βακχεία, ἡ, *bacchatio*, *furor*. Conv. 218. B: τῆς φιλοσόφου ... βακχίας. Legg. VII. 790. E: αἱ τῶν ἐμφορόνων βακχειῶν ἰάσεις. II. 672. B: τὰς τε βακχίας *cet*.

βάκχειος, εἰα, εἰον, *bacchicus*. Legg. VII. 815. C: ὅση ... βακχεία τ' ἐστὶ (ὄρχησις) *cet*.

βακχεύω, *bacchor*, *fit*, *mente permotus sum*. Ion. 534. A: βακχεύουσι. Legg. III. 700. D: βακχεύοντες.

βάκχος, ὁ, *Bacchi sacerdos* et *orgiorum minister*, 'βάκχη, ἡ, *baccha*. Phaedr. 69. C: βάκχοι δέ τε παῦροι (vers.). Phaedr. 253. A: ὥσπερ αἱ βάκχαι. Ion. 534. A.

βαλανεῖον, τό, *balneum*. Pol. VI. 495. E: ἐν βαλανεῖῳ ... λελουμένου.

βαλανεύς, ὁ, *balneator*. Pol. I. 344. D: ὥσπερ βαλανεύς.

βαλανευτικός, ἡ, ὄν, *ad balneum pertinens*; ἡ βαλαν. *ars balneatorum*. Soph. 227. A: ὅσα βαλανευτικῇ παρέχεται.

βάλλανος, ἡ, *glans*. Pol. II. 363. B. (Hom.).

βαλλάντιον vel βαλλάντιον, τό, *crumena*, *zona*. Gorg. 508. E: τὸ τέμνεσθαι ... τὸ βαλλάντιον (al. βαλλάντιον). Conv. 190. E: ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλλάντια. Pol. I. 348. D: τοὺς τὰ βαλλάντια (al. βαλλ.) ἀποτέμνοντας.

βαλαντιοτόμος, ὁ, *sector zonarius* (Plaut.). Pol. VIII. 552. D: κλεπταὶ τε καὶ βαλαντιοτόμοι.

βαλαντιοτομῶ, *zonam deseco*. Pol. IX. 575. B: βαλαντιοτομοῦσι.

βάλλω, *ico*, *iacio*, *peto*; etiam *ferio* (vern. *treffen*). Pol. IX. 575. C: οὐδ' ἵκταρ βάλλει. Crat. 405. C: αἰεὶ βάλλων ἐστὶ. 406. A: αἰεὶ βάλλοντος. Sis. 391. A: τὸν πλειστάκις

βάλλοντα τοῦ σκοποῦ. Legg. XII. 968. E: τρεῖς κύβους βάλλοντας. Crat. 420. C: οὐδὲ τυχόντος οὐ ἐβάλλε (v. ἐβάλ-
λετο). Pol. V. 479. C: βαλεῖν. Conv. 189. B: βαλὼν γε
... οἷσι ἐκφεύξασθαι; Crat. 420. C: οὐ βαλόντος οὐδὲ τυ-
χόντος cet. Pol. V. 469. E: τοῦ βαλόντος. Lach. 184. A.
Prot. 345. C: βαλέω (Simon.). Alc. II. 139. D: παιομένους
καὶ βαλλομένους. Pol. V. 469. E: τοῖς λίθοις οἷς ἂν βλη-
θῶσι. **conpicio*. Legg. VIII. 835. E: εἰς ἔσχατα βαλλουσῶν
(ἐπιθυμιῶν). Ep. VII. 341. A: βαλεῖν ἐν αἰτία τὸν δει-
κνύντα. **proicicio*, *profundo*. Phaedr. 264. B: οὐ χύδην δοκεῖ
βεβλήσθαι τὰ τοῦ λόγου; **infigo*. Pol. III. 408. A: ἐκ τοῦ
τραύματος οὐ ὁ Πάνδαρος ἔβαλεν. **intrans. facesso*, *ab eo*.
Hipp. mai. 293. A: βάλλ' ἐς μακαρίαν. Med. iacio, ut an-
coram, fundamentum, al.; hinc *condo*, *stabilio*, *figo*. Legg.
VI. 779. B: τὰς οικοδομίας ... βάλλεσθαι. Tim. 73. D: κα-
θάπερ ἐξ ἀγκυρῶν βαλλόμενος ἐκ τούτων πάσης ψυχῆς δε-
σμούς. Legg. XII. 961. C: εἴ τις τοῦτον βάλοιτο οἷον ἀγκυ-
ραν πάσης τῆς πόλεως. Ep. VII. 326. E: τῶν κρείττονων
αρχὴν βαλέσθαι.

βάμμα, τό, *tinctum* (Cic.). Legg. XII. 956. A: βάμ-
ματα ... μὴ προσγέρειν.

βαναυσία, ἡ, *artificium sordidum et illiberalis, professio*
turpis. Pol. IX. 590. C: βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί
... ὄνειδος φέρει; Legg. V. 741. E: καθ' ὅσον ἐπονείδιστος
λεγομένη βαναυσία ἥθος ἀποτρέπει ἐλεύθερον. Pol. VI. 495.
E: διὰ τὰς βαναυσίας. Legg. V. 743. D.

βάνανσος, ὁ ἡ, *sordidus, illiberalis, vilis*. Conv. 203.
A: ὁ ... ἄλλο τι σοφὸς ὢν ... βάνανσος. Epin. 976. B. Ep.
VII. 334. B: διὰ βαναύσου φιλοτιτος. Legg. I. 644. A: βα-
ναυσὸν εἶναι καὶ ἀνελεύθερον καὶ οὐκ ἀξίαν τὸ παράπαν
παιδείαν καλεῖσθαι. Theaet. 176. C: ἐν ... τέχναις βάνανσοι
(αἱ ἄλλαι σοφαί). Pol. VII. 522. B: αἱ τέχναι βάνανσοι.
Alc. I. 131. B. Riv. 137. B: βαναύσους καλεῖσθαι τοὺς περὶ
τὰς τέχνας ἐσπουδακότας. Ax. 368. B.

βαπτίζω, *obruo*, *opprimo*. Euthyd. 277. D: ἐγὼ γνούς
βαπτίζομενον τὸ μειράκιον. Conv. 176. B: καὶ γὰρ αὐτός
εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων (*vinio obrutorum*).

βαπτός, ἡ, ὄν, *tinctus, infectus*. Legg. VIII. 847. C:
πορφύραν καὶ ὅσα βαπτά.

βάπτω, *immergo*. Tim. 73. E: εἰς ὕδωρ βάπτει.
**tingo*. Pol. IV. 429. D: βάπτουσι. 429. D: ἐάν τέ τις ἄλλα
χρώματα βάπτῃ cet. Ib. βάψαι ἔρια. Pass. Ib. 429. E: ὁ
... ἂν τούτῳ τῷ τρόπῳ βαφῇ. Tim. 83. B: βαφεῖσα αἵματι.
Pol. IV. 429. E: τὸ βαφέν.

βάραθρον, τό, *barathrum*. Gorg. 516. D: εἰς τὸ βά-
ραθρον ἐμβαλεῖν.

βαρβαρίζω, *barbari instar ita loquor ut homines me non*

intelligent, balbutio. Theaet. 175. D: ὀπορῶν καὶ βαρβαρίζων. Alc. I. 120. B: βαρβαρίζοντες.

βαρβαρικός, ἡ, ὄν, *barbaricus*. Crat. 410. A: βαρβαρικόν (τοῦνομα). 421. D: βαρβαρικῆς (φωνῆς). Legg. II. 654. E: εἴθ' Ἑλληνικῆς εἴτε βαρβαρικῆς (παιδείας). Pol. VI. 499. C: ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ. VII. 533. D: ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῷ. IV. 470. C: τῷ ... βαρβαρικῷ (γένει). Crat. 416. A: βαρβαρικόν τι ... εἶναι. Critia 116. D: εἶδος ... τι βαρβαρικόν ἔχοντος. Crat. 426. A: ὥσπερ καὶ τὰ βαρβαρικά. Crit. 52. E: οὐδεμίαν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐδὲ τῶν βαρβαρικῶν. Crat. 437. E: ἐν τε ταῖς Ἑλληνικαῖς καὶ βαρβαρικαῖς (πόλεσι).

βάρβαρος, ὁ ἢ, *barbarus*. Epin. 986. E: ὁ πρῶτος ταῦτα κατιδὼν βάρβαρος ὦν. Menex. 241. D: μετὰ τοῦ βαρβάρου. Prot. 341. C: ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τετραγμένους. Legg. III. 692. E: ἀμύνειν τὸν βάρβαρον (*Persarum regem vel Persas*). Polit. 262. D: βάρβαρον (γένος). Menex. 241. D: ἐξέλασαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάττης. Theaet. 175. A: βάρβαροί τε καὶ Ἕλληνες. Epin. 973. D. Menex. 245. D: φύσει ... βάρβαροι ὄντες. Lys. 210. B. De lege 315. C: βάρβαροι ἄνθρωποι. Legg. III. 693. A: βάρβαρα (γένη) ἐν Ἑλλήσι (μεμιγμένα). Phaed. 78. A: πολλὰ ... τὰ τῶν βαρβάρων γένη. Theaet. 163. B. al. Pol. 469. C: εὐλαβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν. VI. 494. C: καὶ τὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τὰ τῶν βαρβάρων. Legg. I. 635. B. Alc. I. 104. B. Ep. VIII. 355. D: ἔσωσαν ἀπὸ βαρβάρων τοὺς Ἕλληνας. Critia 113. A: Ἑλληνικὰ βαρβάρων ἀνδρῶν ὀνόματα. Crat. 383. B: καὶ Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις ... ἅπασιν. 390. A: ἐν βαρβάροις. C: ἐν τοῖς βαρβάροις. 409. E: οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβάροις οἰκούντες. Conn. 182. B. 209. E. Pol. IV. 423. B. 470. C. al. Theag. 126. C: καὶ Ἑλληνῖσι προσομιλοῦντας πόλεσι καὶ βαρβάροις. Pol. V. 470. C: βαρβάρους Ἑλλήσι πολεμεῖν. 469. C. VIII. 544. D. Legg. III. 680. B. al. Critia 109. A: τὰ ... πολλὰ ἔθνη βάρβαρα cet.

βαρέως, *graviter*. Theaet. 189. D: κούφον βαρέως ... γίγνεσθαι. **graviter, moleste, aegre*. Menex. 248. C: βαρέως γέροντες τὰς συμφοράς. Crit. 43. C: ἐν τοῖς βαρύνεσθαι ἂν ἐνέγκαιμι.

βάρος, τό, *pondus, onus; gravitas, molestia*. Phaed. 117. A: βάρος ... ἐν τοῖς σκέλεσι. Legg. XI. 925. D: τὸ τῶν τοιοῦτων νόμων ... βάρος. XII. 945. B: καμφοδὲς ὑπὸ βάρος ... τῆς ἀρχῆς. Crat. 419. C: τῷ τῆς φορᾶς βάρει. Legg. I. 625. D: μὴ βάρος ἔχοντα (ὄπλα). Epin. 988. D.

βαρύνω, i. q. βαρέως, *graviter*. Tim. 58. E: βαρὺ παγγός.

βαρύνω, *gravo, deprimo*. Phaedr. 247. B: βαρύνων. Pass. Phaed. 81. C: βαρύνεται. 117. E: βαρύνεσθαι ... τὰ

σκέλη. Charm. 155. B: βαρύνεσθαι τι τὴν κεφαλὴν. Conv. 203. B: βεβαρημένος (*vino gravatus*). Phaedr. 248. C: ὅταν ... βαρυνθῇ. Ib. βαρυνθείσα.

βαρὺς, εἰα, ὕ, *gravis*, *ponderosus*. Tim. 60. C: ἄτρε ὦν βαρὺς. Phaed. 81. C: βαρὺ καὶ γεωδές. Pol. VII. 524. A. Tim. 62. C. 63. D. Charm. 166. B. De iusto 373. E: τὸ ... κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖς βαρὺ. Pol. VII. 524. A: ἡ τοῦ βαρέος (*αἰσθησις*). Phil. 14. D: βαρὺν καὶ κοῦφον. Theaet. 152. D: βαρὺ, κοῦφον. Pol. VII. 524. A. Tim. 63. C. D. E. 52. E: τὰ ... πυκνὰ καὶ βαρέα. 82. B. Legg. VIII. 833. D. Theaet. 178. B: βαρέων, κοῦφων. Legg. X. 892. B. Crat. 423. A: τὰ κάτω καὶ τὰ βαρέα. Pol. V. 479. B. X. 602. D: τὸ φαινόμενον ... βαρύτερον. Euth. 7. C: περὶ τοῦ βαρύτερου. Charm. 166. B. 168. C. Pol. IV. 438. C: βαρύτερα πρὸς κουφότερα. De lege 316. A. **gravis*, *molestus*; etiam *vehemens*. Theaet. 210. C: ἥτιον ἔσει βαρὺς τοῖς συνοῦσι. Phaedr. 240. C: τό γε ἀναγκαῖον ... βαρὺ παντὶ περὶ πᾶν λέγεται. Crat. 43. E: ἀγγελίαν ... βαρείαν. Locr. 103. A: βαρεῖς ἐπιθυμίαι. Legg. XI. 926. D: ζημία βαρύτερα. 934. A: βαρύτεραν (*δίκην*). Apol. 37. C: βαρύτεραι (*διατριβαί*). Polit. 302. B: τίς βαρυνάτη (τῶν οὐκ ὀρθῶν πολιτειῶν). E: βαρυνάτη ξυνοικῆσαι. Legg. IV. 717. D: διότι κοῦφον ... λόγων βαρυνάτη ζημία. XI. 935. A: ἔχθραι βαρύνονται. Apol. 23. A. **gravis*, *de voce et sono*. Locr. 101. B: βαρεία. Prot. 322. C: τὸ βαρὺ. Tim. 80. B: ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας. Conv. 187. B: τοῦ ὀξέος καὶ βαρέος. Legg. II. 665. A. Phil. 26. A: ἐν ... ὀξεῖ καὶ βαρεῖ. Crat. 399. B: βαρείαν (*gravi sono*) ἐφθεγγάμεθα (τὴν μέσσην συλλαβὴν). Phil. 87. C: βαρὺ καὶ ὀξύ. Tim. 80. A: φθόγγοι ... βαρεῖς. Soph. 253. A: τοὺς τῶν ὀξέων καὶ βαρέων φθόγγους. Theaet. 184. B: τῶ τὰ ὀξέα καὶ βαρέα ἀκούει. Polit. 307. A: λεία καὶ βαρέα. Tim. 67. B: βαρυνέραν. Crat. 399. B: τὰ ... βαρύτερα φθεγγόμεθα (fort. ὀξύτερα φθ.). Phaedr. 268. D: βαρυνάτην χορδὴν. **de armatis*. Legg. VIII. 833. B: βαρύτερον ὀπλίτην.

βαρύντης, ἡ, *gravis*. Legg. X. 897. A: βαρύντηας. **de voce*. Phil. 17. C: τὰ διαστήματα ... τῆς φωνῆς ὀξύτητός τε πέρι καὶ βαρύντητος. Legg. VII. 812. D: ὀξύτητα βαρύντητι ξύμφωνον ... παρεχόμενος. Prot. 316. A: διὰ τὴν βαρύντητα τῆς φωνῆς. Theaet. 163. C.

βασανίζω, *exploro*, *probo*. Ep. II. 313. C: ἐπεὶ ... βασανίζεις αὐτὰ cet. Gorg. 486. D: ἡ βασανίζουσι τὸν χρυσόν. Theaet. 202. E: βασανίζωμεν ... αὐτὰ cet. Gorg. 487. A: οἱ ἐμὲ οὐχ οἶοί τε εἰσὶ βασανίζειν. Theaet. 150. B. 191. C. Soph. 241. D. Conv. 184. A: καλῶς βασανίζειν. Ib. βασανίζων. Pol. VII. 537. D: τῇ τοῦ διαλέγεσθαι δυνάμει βασανίζοντα. Phil. 21. A: βασανίζοντες ταῦτα. Pol. III. 413. E: βασανίζοντας πολὺ μᾶλλον ἢ χρυσὸν ἐν πυρὶ. VII.

531. B. Phil. 31. B: ἐβασανίσαμεν. Lach. 188. A: πρὶν ἂν βασανίσῃ ταῦτα cet. Phil. 31. B: βασανίσαι. Euthyd. 307. B: αὐτὸ τὸ πρᾶγμα βασανίσας καλῶς τε καὶ εὖ. Ep. II. 314. B: βασανίσαντες πάντη πάντως. Polit. 308. D: ὅτι παιδιὰ πρῶτον βασανιεῖ. Pol. IV. 434. E: βασανιοῦμεν. Gorg. 486. E: τὸν μέλλοντα βασανιεῖν ἱκανῶς ψυχῆς πέρι cet. Phil. 19. D: ἴν' ... ἐκάτερα βασανίζονται. Lach. 188. B: βασανίζεσθαι. Pol. III. 413. E: βασανιζόμενον. VI. 503. A: ὥσπερ χυσοῦν ἐν πυρὶ βασανιζόμενον. Ib. βασανιζόμενους ἐν ἡδοναῖς τε καὶ λύπαις. Pol. II. 361. C: βεβασανισμένος. Gorg. 487. E: βεβασανισμένον τοῦτ' ἤδη ἔσται ἱκανῶς cet. Epin. 987. A: βεβασανισμένα χρόνῳ μυριεῖται cet. Polit. 290. C: ἐπὶ τοὺς μήπω βεβασανισμένους. Soph. 237. B: μέτρια βασανισθεῖς. Legg. XI. 922. D: βασανισθέντες ἱκανῶς ἐν νόσοις. V. 735. A: τοὺς σμικρὰ παιδεῖα βασανισθέντας. Verb. Pol. VI. 503. D: βασανιστίον ... ἐν οἷς τότε ἐλέγομεν πόνοις cet. VII. 539. E: βασανιστοί.

βάσανος, ἡ, propr. cuticula; dein probatio, exploratio. Legg. XII. 957. D: τούτων πάντων ἂν βάσανος εἴη σαφῆς cet. Epin. 991. C: πάντως ... καλλίστη καὶ πρώτη βάσανος ἀνθρώποις ὁρθῶς γίγνεται. Ep. II. 313. D. VIII. 355. C. Gorg. 486. D: οὐδέν μοι δεῖ ἄλλης βασάνου. Legg. I. 649. D: πλὴν τῆς ἐν οἴνῳ βασάνου. Gorg. 487. E: ἐπ' ἄλλην βασάνον ἀναφέρειν. Polit. 368. D: μετὰ ... τὴν βάσανον. Phil. 23. A: τὴν ἀκριβεστάτην αὐτῇ προσφέροντα βάσανον. Tim. 68. D: εἰ δὲ τις τούτων ... βάσανον λαμβάνει. Legg. I. 648. B. 650. A. VI. 751. C: βάσανον ἱκανὴν ... δεδοκότας. VIII. 831. A. Polit. 303. E: μετὰ βασάνον. Pol. VII. 537. B: αὕτη τῶν βασάνων οὐκ ἐλαχίστη. Legg. XII. 946. C: πάσαις βασάνοις χρώμενοι ἐλευθέραις. I. 650. B: πρὸς τὰς ἄλλας βασάνους.

βασιλεία, ἡ, regnum; imperium; etiam regale civitatis genus. Pol. IV. 445. D: ἐγγενομένου ... ἀνδρὸς ἐνὸς ἐν τοῖς ἄρχουσι διαφέροντος βασιλεία ἂν κληθεῖη. Legg. III. 692. A: ἡ βασιλεία ... ἐξ ὧν ἔδει σύμμικτος γενομένη καὶ μέτρον ἔχουσα. IV. 712. E. Theaet. 175. C: βασιλείας πέρι. Conn. 208. D: ὑπὲρ τῆς βασιλείας τῶν παιδῶν. Legg. III. 696. A: ἰδιωτεῖα καὶ βασιλεία. Polit. 269. A: τὴν γε βασιλείαν ἣν ἤρξε Κρόνος. 276. A: τὴν ἐπὶ Κρόνου βασιλείαν. Conn. 197. B: διὰ τὴν τῆς Ἀνάγκης βασιλείαν. Critia 114. D. Legg. III. 680. E: βασιλείαν πασῶν δικαιοτάτην βασιλευόμενοι. Ep. III. 315. D: τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστήσαντα. VIII. 354. A. Pol. VIII. 544. D: δυναστεῖαι ... καὶ ὠνῆται βασιλεῖαι. Legg. III. 684. A: βασιλεῖαι τρεῖς cet. Pol. VI. 499. B: τῶν νῦν ἐν δυναστείαις ἡ βασιλείαις ὄντων. Legg. III. 684. A: τὰς βασιλείας ... καταλύσειν.

βασιλείδης, ὁ, *regis filius*. Critia 116. C: τὸ τῶν δέκα βασιλείδων (v. βασιλίδων) γένος.

βασίλειον, τό, *regia*, plur. Critia 116. A: ἐν ᾗ τὰ βασιλεία ἦν. C. 117. A. Δχ. 371. A: ἐν ᾗ βασιλεία Πλούτωνος. Critia 115. C: ἐπὶ τὰ βασιλεία. Ib. τὰ ... βασιλεία ... ἐποιήσαντο εὐθύς.

βασιλείος, ὁ ἡ, *regius*. Alc. I. 121. E: βασιλείους παιδαγωγούς.

βασιλεύς, ὁ, *rex*. Def. 415. B: βασιλεύς ἄρχων κατὰ νόμους ἀνυπεύθυνος. Phaedr. 258. B: ὅταν ἱκανὸς γένηται ῥήτωρ ἢ βασιλεύς. Gorg. 484. B: ὁ πάντων βασιλεύς (Pind.). Polit. 259. C. 265. D. 266. C. 301. B. Phaedr. 274. D: βασιλέως ... τότε ὄντος Αἰγύπτου ὅλης Θαιμοῦ cet. Polit. 259. B: ἀληθινοῦ βασιλέως. 292. D: ἀπὸ τοῦ φρονίμου βασιλέως. Pol. II. 363. B: βασιλῆος ἀνύμωνος (Hom.). De lege 318. A. Polit. 277. B: τῷ βασιλεῖ. Pol. II. 359. E. 360. B. Critia 114. A. Polit. 276. E: τὸν ἔχοντα ... τὴν τέχνην ταύτην καὶ ἐπιμέλειαν (τῶν ἐκουσίων διπόδων) ὄντως ὄντα βασιλέα καὶ πολιτικὸν ἀποφαινόμεθα. 301. A. Pol. II. 360. A. Critia 114. A. Ep. II. 312. E: περὶ τὸν πάντων βασιλέα. Polit. 292. E: βασιλεῖς. Conv. 196. C: οἱ πόλεως βασιλῆς (v. βασιλεῖς) νόμοι. Pol. V. 473. D. Men. 81. B: βασιλῆες ἀγανοί (Pind.). Legg. III. 684. A: βασιλεῖς. 690. D. 691. A. al. Gorg. 492. B: ἡ βασιλέων νείσιν. Polit. 260. E: τὸ ... τῶν βασιλέων γένος. Pol. III. 393. D. Tim. 25. A. al. Phaedr. 266. B: δωροφορεῖν ... ὡς βασιλεύσιν. Legg. III. 684. B. Alc. I. 121. B. Pol. III. 390. E: αἰδοίους βασιλῆας (proët.). VII. 520. B: ἡγεμόνας τε καὶ βασιλείας ἐγεννήσαμεν. Critia 117. D. Alc. I. 120. A: πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλεῖς. Superl. βασιλεύτατος de lege 320. D. (Hesiod.). *eximie Persarum rex ὁ μέγας βασιλεύς et sine art. μέγας βασιλεύς, etiam simpl. ὁ βασιλεύς et sine art. βασιλεύς vocatur. Soph. 230. D: ἂν καὶ τυγχάνη βασιλεύς ὁ μέγας ὢν. Lys. 209. D. Gorg. 524. E: τοῦ μεγάλου βασιλέως. Men. 78. D. Eryx. 393. D. Ep. XIII. 363. C. Alc. I. 120. A: τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ. Gorg. 470. E: αὐτὸς τὸν μέγαν βασιλέα. Legg. III. 685. C. Apol. 40. D. Pol. VIII. 553. C: μέγαν βασιλέα ποιεῖν ἐν ἑαυτῷ. Charm. 158. A: παρὰ μέγαν βασιλέα. Euthyd. 274. A. Menex. 241. D: αὐτὸς ... βασιλεύς. 245. B. Alc. I. 123. B: τῆς βασιλέως γυναικός. C. E: διαγωνιούμενον βασιλεῖ. Menex. 245. A. Alc. I. 123. B: παρὰ βασιλέα. Menex. 241. E. 244. D. 246. A. *apud Athenienses archon secundus dicebatur ὁ βασιλεύς. Theaet. 210. D: εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν. Euth. init. Menex. 238. D: βασιλεῖς ... αἰεὶ ἡμῖν εἰσὶν.

βασιλεύω, *rex sum, impero, regno*. Conv. 195. C: ἐξ οὗ Ἐρως τῶν θεῶν βασιλεύει. Pol. VI. 509. D: βασιλεύειν τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ τόπου cet. Critia 121. B:

θεός ... ὁ θεῶν Ζεὺς ἐν νόμοις βασιλεύων. De lucrī cup. 229. B: ἐπὶ Κρόνου βασιλεύοντος. Polit. 259. A: βασιλεύοντι χώρας ἀνδρί. Pol. IX. 580. C: βασιλεύοντα αὐτοῦ. V. 473. C: ἐὰν μὴ ... οἱ φιλόσοφοι βασιλεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν. Critia 114. A: τῷ πρώτῳ βασιλεύσαντι. Theaet. 146. A: βασιλεύσει ἡμῶν. Pol. X. 607. A: ἡδονή σοι καὶ λύπη ἐν τῇ πόλει βασιλεύσετον ἀντὶ νόμου cet. Pass. Pol. IX. 576. E: βασιλευομένης (πόλεως). D: πρὸς βασιλευομένην. Legg. III. 680. E: βασιλείαν ... βασιλευόμενοι. 684. A: βασιλευομέναις πόλεσι.

βασιλικός, ἡ, ὄν, *regius, regalis*. Alc. I. 123. A: ὁ βασιλικὸς φόρος. De lege 317. C: τὸ ... ὀρθὸν νόμος ἱστὶ βασιλικός. Polit. 259. B: ἡ γε ἀληθινοῦ βασιλέως βασιλική (ἐπιστήμη). 300. E: εἰ μὲν ἔστι βασιλική τις τέχνη. Euthyd. 291. C: ἔδοξε ... ἡμῖν ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ βασιλικὴ τέχνη ἡ αὐτὴ εἶναι. 292. A. C. Ep. VIII. 355. D: ἀρχὴ ὑπεύθυνος βασιλική. Riv. 138. C: μία τέχνη ἱστὶ βασιλική, τυραννικὴ cet. Soph. 235. B: κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου (v. *Winckelm.* ad Euthyd. p. 100.). Pol. IX. 587. C: ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ. Polit. 261. C: τὸ γε τῆς βασιλικῆς ἐπιστήμης. 276. B. 294. A. Critia 119. B. Legg. IV. 710. E: ἐκ βασιλικῆς πολιτείας. Ep. VIII. 354. B: τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. 355. D. Pol. VIII. 560. C: τοῦ βασιλικοῦ τείχους. Polit. 279. A: τῷ βασιλικῷ γένει. Riv. 138. B: οὐκ οὖν βασιλικὴ τε καὶ τυραννικὴ τέχνη διοικεῖ; Polit. 260. C: τὸν βασιλικόν. 266. E: τὸν πολιτικόν καὶ βασιλικόν. 294. A: ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν. Pol. IX. 580. B. 587. C. Phil. 30. D: βασιλικόν ... νοῦν. Polit. 292. B: τὴν βασιλικὴν ἀρχὴν τῶν ἐπιστημῶν εἶναι τινα ἔφαμεν. E: τὸν γε τὴν βασιλικὴν ἔχοντα ἐπιστήμην. 259. C. D. 260. D. 276. C. 295. B. 302. D. 305. A: τὴν ὄντως οὕσαν βασιλικήν. C. E: τὴν βασιλικὴν συμπελοκήν. Phil. 30. D: βασιλικὴν ... ψυχὴν. Euthyd. 291. B: ἐπὶ ... τὴν βασιλικὴν ... τέχνην. De lege 320. C. Polit. 264. D: τὸ βασιλικόν. 267. C: βασιλικόν ταῦτόν κληθὲν καὶ πολιτικόν. 268. C: σχῆμα βασιλικόν. Pol. V. 474. D: τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι. Critia 120. C: τὸ βασιλικόν ... γένος. Phaedr. 266. C: βασιλικοὶ ... ἄνδρες. De lege 317. A: οἱ πολιτικοὶ τε καὶ οἱ βασιλικοί. Pol. IX. 587. B: αἱ βασιλικαὶ τε καὶ κόσμιοι (ἐπιθυμίαι). Polit. 291. C: ἀπὸ τῶν ὄντως ὄντων πολιτικῶν καὶ βασιλικῶν. Ep. VIII. 354. C: νόμοις βασιλικοῖς. Polit. 264. C: ἐν ταῖς βασιλικοῖς λίμναις. Polit. 297. E: τοὺς βασιλικοὺς ἄρχοντας. Critia 115. B: τὰς βασιλικὰς οἰκίσεις. 117. B. Crat. 393. A: βασιλικά ... εἶναι τὰ ὀνόματα. Alc. I. 122. A: διδάσκει ... τὰ βασιλικά. Pol. IX. 580. C: τοῦτον δ' εἶναι τὸν βασιλικώτατον. Absolute positum βασιλικὴ est *regnum* vel *regia ars*. Polit. 291. E: τυραννίδι, τὸ δὲ βασιλικῇ. 304. A: ὅση βασιλικὴ κοινωνοῦσα

ῥητορεία ... ξυνδιακυβερνᾷ τὰς ἐν ταῖς πόλεσι πράξεις. 302. D: ἐκ ... τῆς μοναρχίας βασιλικὴν καὶ τυραννικὴν. Legg. IV. 712. C: οἷον δημοκρατίαν τινα ... ἢ βασιλικὴν. *βασιλική (int. στοά) dicebatur porticus ubi ἄρχων βασιλεὺς sedebat. Charm. 153. A: καταντικρὺ τοῦ τῆς βασιλικῆς ἱεροῦ. βασιλῖς, adj., regia. Legg. III. 694. D: γυναικείαν ... βασιλίδων γυναικῶν (τροφὴν).

βάσις, ἡ, gressus. Tim. 33. D: τῆς περὶ τὴν βάσιν ὑπηρεσίας. *numeri (rhythmi) incessus. Pol. III. 400. A: ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται. B: τίνες ἀνελευθερίας ... πρέπουσαι βάσεις. Legg. II. 670. D: ταῖς τε βάσεσι τῶν ῥυθμῶν cet. Pol. III. 399. E: μὴ ποικίλους ... διακείν μῆδὲ παντοδαπὰς βάσεις. *pes. Tim. 92: θεοῦ βάσεις ὑποτιθέντος πλείους τοῖς μᾶλλον ἄφροσιν. *basis, fundamentum. Tim. 55. E: βάσις ... ἡ τε τῶν κατ' ἀρχὰς τριγῶνων ὑποτεθέντων cet. Locr. 97. E: ὥστε ῥίξα πάντων καὶ βάσεις τῶν ἄλλων ἡ γὰρ ἐρήρεισται cet. Tim. 53. C: τῆς ἐπιπέδου βάσεως. Phaed. 112. B: ὅτι πυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὑγρὸν τοῦτο. Tim. 81. A: τὴν τοῦ κενουμένου βάσιν. Legg. X. 893. D: βάσιν ἐνὸς κεκτημένα τινὸς κέντρου. Locr. 98. B. Tim. 62. C: τὸ ... ἐκ τετραγῶνων ὃν βάσεων. Locr. 98. D. Tim. 55. B: εἴκοσι βάσεις ἔχον τριγῶνους cet. C. E: τὸ τὰς βάσεις ἀσφαλεστάτας ἔχον. 56. A: τὸ ... ἔχον ὀλιγίστας βάσεις. 59. D. Locr. 98. D. *firmitas. Crat. 437. A: τὸ βέβαιον ὅτι βάσεώς τινὸς ἐστὶ καὶ στάσεως μίμημα, ἀλλ' οὐ φορᾷς.

βασκανία, ἡ, invidia, fascinatio. Phaed. 95. B: μὴ τις ἡμῶν βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον cet.

βάσκανος, ὁ ἡ, invidus, malignus. Ax. 369. A: δῆμος ... βάσκανον.

βάτραχος, ὁ, rana. Theaet. 161. D: βατράχου γυρίνου. Phaed. 109. B: ὥσπερ περὶ τέλμα ... βατράχους. Theaet. 167. B: καὶ τοὺς σοφοὺς ... πολλοῦ δέω βατράχους λέγειν.

βαφεύς, ὁ, tinctor. Pol. IV. 429. D: οἱ βαφεῖς.

βαφή, ἡ, tinctura, color. Pol. IV. 430. A: ὅπως ... τοὺς νόμους ... δέξονται ὥσπερ βαφήν. Ib. ἐκπλύναι τὴν βαφήν.

βδάλλω, mulgeo. Theaet. 174. D: πολὺ βδάλλοντα.

βδελυρός, ὁ, ὄν, detestabilis. Pol. I. 338. D: βδελυρὸς γὰρ εἶ cet.

βδελύττομαι, detestor. Pol. X. 605. E: τὸ ὀρώντα τοιοῦτον ἄνδρα ... μὴ βδελύττεσθαι.

βέβαιος, ὁ ἡ, stabilis, firmus; certus. Pol. V. 466. B: βίος ... μέτριος καὶ βέβαιος. Conv. 183. C: φιλία βέβαιος γενομένη. Pol. VII. 537. C: μίονη ... ἡ τοιαύτη μάθησις βέβαιος. Phaed. 90. C: ὅτι οὐδὲ τῶν πραγμάτων οὐδενὸς οὐδὲν ὑγίης οὐδὲ βέβαιον. Phil. 59. B. C: τὸ τε βέβαιον καὶ

τὸ καθαρὸν καὶ τὸ ἀληθές cet. Crat. 437. A. Conv. 184. B. Pol. VI. 503. C. Menex. 245. C. Ep. VI. 323. B. Phaed. 90. C: ὄντος δὴ τινος ἀληθοῦς καὶ βεβαίου λόγου. Pol. IX. 586. A: οὐδὲ βεβαίου τε καὶ καθαροῦς ἡδονῆς ἐγεύσαντο. Tim. 29. B: τοῦ ... μονίμου καὶ βεβαίου cet. 49. B: πιστῶ καὶ βεβαίῳ χρῆσασθαι λόγῳ. Crat. 386. D: οὐσίαν ἔχοντά τινα βέβαιον. Phil. 62. B: τὴν οὐ βέβαιον οὐδὲ καθαρὰν τέχνην. Theag. 129. E: βέβαιον ἔχουσι ... τὴν ἀφέλειαν. Menex. 244. A: φιλίαν βέβαιον. Phaedr. 275. C: ὡς τι σαφές καὶ βέβαιον ἐν γραμμασιν ἐσόμενον. Theaet. 180. A: τὸ μηδὲν βέβαιον εἶναι cet. Crat. 411. C. Phil. 56. A. Legg. XII. 960. E: εἰς μηδὲν βέβαιον καταβαλεῖν. Ep. VII. 343. A. al. Tim. 37. B: δοῖαι καὶ πιστεῖς γίγνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. Pol. VI. 503. C: τὰ βέβαια ... ταῦτα ἦδη καὶ οὐκ εὐμετάβολα. X. 614. A: καλὰ τε καὶ βέβαια (ἀθλα). Ep. VI. 322. D: φίλων βεβαίων. Legg. II. 653. A: ἀληθεῖς δόξας βεβαίους. Phaed. 85. D: ἐπὶ βεβαιωτέρου ὁγήματος. Conv. 209. C: φιλίαν βεβαιωτέραν. Legg. VIII. 838. D: οὕτω τὸ βεβαιότατον ἀπειργασμένος ἔσται περὶ τοῦτον τὸν νόμον. Pol. VII. 535. A: τοὺς ... βεβαιωτάτους. Tim. 91. E: τὰς ... ἀποδείξεις βεβαιωτάτας εἶναι. 51. D: πάνθ' ... θετέον βεβαιωτάτα. *τὸ βέβαιον, i. q. βεβαίωσις, fides. Ep. VII. 346. B: ὑμῖν δὲ τὸ βέβαιον ἐκείνος παρεχέτω.

βεβαιότης, ἡ, *stabilitas, firmitas*. Def. 413. C: πίστις ... βεβαιότης ἡθους. Pol. VI. 503. C: μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ... ζῆν. Phaedr. 277. D: μεγάλην τινὰ ἐν αὐτῷ βεβαιότητα ἡγουμένος καὶ σαφήνειαν. Crat. 386. A: ἔχειν ... τινὰ βεβαιότητα τῆς οὐσίας. Phil. 59. B. Tim. 49. D. Legg. V. 735. A. VII. 790. B.

βεβαιῶ, *stabilio, confirmo*. Crit. 53. B: βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν ὥστε cet. Legg. VII. 799. E: βεβαιώσωμεν ... τότε αὐτὸ ὅταν σκεψώμεθα ἱκανῶς. Tim. 17. B: ἵνα βεβαιωθῇ μᾶλλον παρ' ἡμῖν. Med. Theaet. 169. E: βεβαιοῦσθαι. Legg. XII. 951. C: τὰ μὲν βεβαιούμενον τῶν νομίμων. Pol. IV. 437. A: βεβαιούμενοι. Lach. 194. C: αὐτὸς ἃ νοεῖς λόγῳ βεβαιῶσαι. Legg. VII. 799. D: πρὶν πη βεβαιώσασθαι τὴν σκέψιν τῆς πορείας. Pol. IV. 435. A: βεβαιωσάμεθ' ἂν αὐτὴν παρ' ἡμῖν αὐτοῖς. 442. E. Gorg. 489. A: βεβαιώσωμαι ἡδὴ παρὰ σοῦ. Lach. 200. B: ἐπειδὴν βεβαιώσωμαι αὐτά. Prot. 348. D: μεθ' ὅτου βεβαιώσεται. Pol. VII. 533. C. Phil. 14. C: τοῦτον ... τὸν λόγον ἐτι μᾶλλον δι' ὁμολογίας βεβαιώσωμεθα. Legg. XII. 966. A: βεβαιώσωμεθα τῇ ξυνομολογίᾳ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς. Soph. 250. C: τὸν βουλούμενον ἐναργές τι περὶ αὐτοῦ παρ' ἐαυτῷ βεβαιώσασθαι. Pol. V. 461. E: ὡς ... βελτίστη, δεῖ φη ... βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. Legg. IV. 718. C: ἂν τι δυνώμεθα περὶ αὐτῶν βεβαιώσασθαι. III. 683. E: μᾶλλον βεβαιώσωμεθα τὸ τοιοῦτον.

βεβαίως, *firme, certe*. Soph. 258. B: τὸ μὴ ὄν βεβαίως. Phil. 11. E: τοῦ ταῦτ' ἔχοντος βεβαίως βίου. Pol. IX. 585. E: ἥττον τε ἂν ἀληθῶς καὶ βεβαίως πληροῖτο cet. Legg. I. 635. B: πρὶν βεβαίως ... διασκέψασθαι. II. 657. A. III. 685. E: τὸ βεβαίως οἶσθαι cet. V. 738. B. 740. B. VIII. 840. E. al. Ep. VII. 343. B: μῆδὲν ἱκανῶς βεβαίως εἶναι βέβαιον. Polit. 289. D: ἴν' αὐτοὺς ἰδῶμεν βεβαιότατον. Soph. 230. C: βεβαιότατα γιγνομένην. Phil. 15. B: ὁμῶς εἶναι βεβαιότατα (v. βεβαιότητα) μίαν ταύτην.

βεβαιώσεις, ἡ, *confirmatio*. Polit. 309. C: μετὰ βεβαιώσεως.

βέβηλος, ὁ ἡ, *profanus*. Conv. 218. B: εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροίκος.

βέλος, τό, *telum, iaculum*. Legg. IX. 873. E: ἡ τε παρὰ θεοῦ τοιοῦτον βέλος ἰόν. 880. A: ἄνευ βέλους ψιλαῖς ταῖς χερσίν. Legg. IX. 865. B: βέλει. IV. 717. A: βέλη ... αὐτοῦ cet. Pol. III. 394. A: τοῖς ἐκείνου βέλεσιν. Legg. IV. 717. B: ἡ τοῖς βέλεσιν ἐφεσς. VIII. 830. E. Phil. 23. B: οἷον βέλη ἔχειν ἕτερα τῶν ἐμπροσθεν λόγων. Conv. 219. B: ἀφεῖς ὥσπερ βέλη. Legg. VII. 795. C: βέλη ῥίπτειν. XII. 962. D: τὰ πάντα οἷον βέλη ἀφιέναι.

βέλτιον, adv., *melius, etiam rectius*. Pol. I. 339. D: σκοπῶμεν δὲ βέλτιον. I. 344. E: εἴτε χειρόν εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα. VII. 520. C: μυρίῳ βέλτιον ὄψασθε τῶν ἐκεῖ. Phil. 30. C: βέλτιον λέγοιμεν ὡς cet. Alc. I. 127. E: σὺ τε καὶ γὰρ βέλτιον (Clark. βελτιῶνως, quod Bekk. recepit) σχήσομεν.

βέλτιστα, *optime*. Prot. 331. C: οὕτω τὸν λόγον βέλτιστ' ἂν ἐλέγχεσθαι. Pol. IV. 431. C: τοῖς βέλτιστα μὲν φύει, βέλτιστα δὲ παιδευθεῖσιν. X. 604. C: βέλτιστ' ἂν ἔχειν. al.

βέλτιστος, η, ον, *optimus* (etiam iron.), *praestantissimus; etiam utilissimus, maxime salutaris*. Conv. 177. B: ὥσπερ ὁ βέλτιστος Πρῶδικος. Crit. 46. B: ὅς (λόγος) ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνεται. Gorg. 484. E: αὐτὸς αὐτοῦ ... βέλτιστος (Eurip.). Pol. I. 345. D: ὥστε εἶναι βελτίστη (ποιμενική). III. 404. B: ἡ βελτίστη γυμναστική. Gorg. 500. C: ἴσως οὖν βέλτιστόν ἐστιν cet. Polit. 301. C: ὡς ... τό γε βέλτιστον ποιητόν. Conv. 214. B: βελτίστου πατρὸς καὶ σωφρονεστάτου. Pol. IV. 425. E. X. 607. A: ἀντὶ νόμου τε καὶ τοῦ κοινῆ ἀεὶ δόξαντος εἶναι βελτίστου λόγου. Phaedr. 266. E: τὸν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζάντιον ἄνδρα. Crat. 436. A: τοῦτον (τὸν τρόπον) ... καὶ μόνον καὶ βέλτιστον. Pol. VI. 439. C: τὸ βέλτιστον ἐπιτήδευμα. Polit. 294. B: τὸ βέλτιστον ἐπιτάττειν. Pol. III. 403. D: σῶμα παρέχειν ὡς οἷον τε βέλτιστον. Tim. 48. A: ἐπὶ τὸ βέλτιστον ἄγειν. Conv. 192. A: καὶ εἰσιν οὗτοι βέλτιστοι τῶν παιδῶν cet. Gorg. 503. A: ὅπως ὡς βέλτισται ἔσονται

τῶν πολιτῶν αἱ ψυχαί. Pol. III. 412. E: ἃ τῇ πόλει βέλτι-
στα. VI. 502. C: ὅτι γε βέλτιστα, εἴπερ δυνατά cet. Legg.
X. 887. B: πρὸ τῶν βελτίστων τὰ βραχύτερα αἰρουμένους.
Prot. 316. C: πείθοντα τῶν νέων τοὺς βελτίστους. Pol. X.
607. A: ὡς ὄντας βελτίστους. Gorg. 503. A: λέγοντα τὰ
βέλτιστα. Vocat. ὃ βέλτιστε blandae servit appellationi. Gorg.
461. C. 482. B. 494. C. Pol. I. 337. E. 338. E. al. Legg.
X. 902. A: ὃ ἄριστε καὶ βέλτιστε. Polit. 263. A: ὃ βέλτι-
στε ἀνδρῶν. Gorg. 514. E. Ion. 541. C. Conv. 214. B:
βέλτιστε cet. Neutr. τὸ βέλτιστον, ut τὸ ἄριστον, modo
bonum et honestum per se (virtutem in universum, temperan-
tiam, prudentiam al.) modo *id quod utilissimum est vel commo-
dum* designat (ut vern. *das Beste*, v. c. Pol. I. 339. D: τοῦ
ἐαυτοῦ βελτίστου est vern. *ih'r Bestes*). Gorg. 465. A: ὅτι
τοῦ ἡδέος στοχάζεται ἀνευ τοῦ βελτίστου. 501. B. Phaed.
99. A: ὑπὸ δόξης φερόμενα τοῦ βελτίστου. B: ἀλλ' οὐ τῇ
τοῦ βελτίστου αἰρέσει. Pol. IV. 425. E. V. 457. B. Alc.
II. 144. D: ἀνευ τοῦ βελτίστου. 145. C: ἐὰν ... παρέπῃται
... ἡ τοῦ βελτίστου ἐπιστήμη αὕτη δ' ἦν ἡ αὕτη δῆπου
ἥπερ καὶ ἡ τοῦ ὠφελίμου. 146. A. al. Phaedr. 232. A: τὸ
βέλτιστον ἀντὶ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων αἰρεῖ-
σθαι. 233. A: παρὰ τὸ βέλτιστον. Gorg. 502. A: πρὸς τὸ
βέλτιστον βλέπων. 503. D: ἐπὶ τὸ βέλτιστον λέγων ἃ ἂν
λέγῃ. Phaed. 97. D: οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσήκειν ἀνθρώπῳ
καὶ περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἡ τὸ ἄριστον καὶ
τὸ βέλτιστον. 98. B. Pol. I. 345. C: πρὸς τὸ τῶν προβά-
των βέλτιστον βλέποντα. D. Tim. 70. B. al. Prot. 352.
D: γιγνώσκοντας τὰ βέλτιστα. 353. A: οὐ πράττειν ... τὰ
βέλτιστα. Etiam est *optima vel praestantissima pars*, v. c. animi.
Pol. X. 603. A: τὸ ... λογισμῷ πιστεύον βέλτιστον ἂν εἴη
τῆς ψυχῆς. 604. D. 606. A: τὸ ... φύσει βέλτιστον ἡμῶν.
VII. 532. C: ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ. IX. 590.
C. IX. 572. A: μὴ παρέχῃ θόρυβον τῷ βελτίστῳ (i. e. τῷ
λογιστικῷ). 589. D: εἴπερ ... καταδουλοῦνται τὸ βέλτιστον
ἐαυτοῦ τῷ μοχθηροτάτῳ. X. 605. B.

βελτίων, *ον*, *melior, praestantior; utilior; etiam nobi-
lior*. Prot. 318. B: βελτίων ἂν γένοιο. C. D. Gorg. 490.
B: βελτίων καὶ κρείττων ἔσται εἰς ταῦτα. 512. C: ὅτι φαίης
ἂν βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτίωνων. Crat. 435. E: οὗτος
... βελτίων. Conv. 185. B: ἀρετῆς γ' ἔνεκα καὶ τοῦ βελτίων
γενέσθαι. Apol. 18. A: ἴσως μὲν γάρ τι χείρων, ἴσως δὲ
βελτίων ἂν εἴη. Polit. 294. C: μὴδ' ἂν τι νέον ... συμ-
βαίῃ βέλτιον παρὰ τὸν λόγον cet. Phil. 65. B. 66. E: μα-
κρῷ βελτίον τε καὶ ἁμεινον τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ. Pol.
IV. 431. A: ὡς τι ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ περὶ τὴν ψυχὴν τὸ
μὲν βέλτιον ἐνι, τὸ δὲ χείρον. Crit. 47. D: ὃ τῷ μὲν δι-
καίῳ βέλτιον ἐγίγνετο, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυτο. Prot. 318.
A: βελτίονι γεγινότι. Apol. 29. B: τὸ ... ἀπειθεῖν βελτίονι,

καὶ θεῷ καὶ ἀνθρώπῳ. Prot. 318. C: τί ... φῆς βελτίῳ ἔσεσθαι. 320. B: οὐδένα ... βελτίῳ ἐποίησαν. 338. C: βελτίονα ἡμῶν αἰρήσεσθε. C: μῆδεν βελτίῳ. Gorg. 503. C: βελτίῳ ποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον. 490. A. Pol. X. 618. C. al. Pol. I. 337. D: ἐτέραν ἀπόκρισιν ... βελτίῳ τούτων. Legg. II. 659. C: βελτίῳ τὴν ἡδονὴν ἴσχειν. Prot. 318. A: αἰ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι. Polit. 296. B. Legg. V. 732. D. Alc. I. 103. B: τί καλεῖς τὸ ἐν τῷ καθαρίζειν βέλτιον; C. 108. A. B. (explicatur verbis τὸ διὰ παντός ὁρθῶς ἔχον et τὸ κατὰ τέχνην γιγνόμενον. D. E.) Gorg. 527. D: βελτίους ὄντες βουλευέσθαι ἢ νῦν. 515. E. Soph. 247. C: βελτίους γιγνόμενοι οἱ ἄνδρες. Pol. I. 335. B: βλαπτόμενοι ... ἵπποι βελτίους ἢ χεῖρους γίνονται; III. 391. D: ἥρωες ἀνθρώπων οὐδέν βελτίους. Gorg. 502. E. 503. B. Phaedr. 256. A: τὰ βελτίῳ τῆς διανοίας. Euthyd. 306. A. Prot. 338. B: τὸν χεῖρα τῶν βελτιόων ἐπιστατεῖν. Soph. 246. D. Polit. 295. C. Legg. X. 910: οὖσιν αὐτῶν βελτίοσι. Prot. 316. C: ὡς βελτίους ἑομομένους διὰ τὴν ἐαυτοῦ συνουσίαν. Gorg. 489. E. al. Soph. 350. C: ἔργῳ βελτίους αὐτοὺς ποιεῖν. Pol. VIII. 554. E: ἐπιθυμίας ... κρατούσας ἂν ἔχοι βελτίους χειρόνων. Phaedr. 235. D: τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ βελτίῳ ... εἰπείν. Legg. II. 659. C: αἰ βελτίῳ τῶν αὐτῶν ἡθῶν ἀκούοντας. *βέλτιον dicitur etiam id quod magis conducit vel praestat, et in univ. id quod conducit (v. Annot. ad Prot. p. 16 sq.). Phaedr. 115. A: δοκεῖ ... βέλτιον εἶναι λουσάμενον πλεῖν τὸ φάρμακον καὶ μὴ cet. Gorg. 467. B: οἰόμενοι βέλτιον εἶναι. Alc. I. 107. D: οἷς βέλτιον. Ib. ὅποτε βέλτιον. E. 108. A. βέρεθρον, τό, vorago. Phaedr. 112. A. (Hom.). βῆμα, τό, suggestus, pulpitum. Ion. 535. E: καθορῶ ... ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ βήματος. Ax. 369. A: ἔγωγε ... ἄλις ἔσχω τοῦ βήματος. Pol. X. 617. D: ἀναβάντα ἐπὶ τι βῆμα ὑψηλόν. Alc. I. 106. C: μέλλοντός σου ἵνα ἐπὶ τὸ βῆμα. Pol. VIII. 564. D: τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βήματα προσίζον βομβεῖ cet.

βία, ἡ, vis, violentia. Conv. 196. B: βία γὰρ Ἔρωτος οὐχ ἄπτεται. Tim. 64. E: βία ... οὐκ ἐνὶ ἐν τῇ διακρίσει cet. Polit. 296. B: τί τοῦνομα τῆς βίας ἔσται ταύτης; D. 304. D: εἴτε διὰ πειθοῦς εἴτε διὰ τινος βίας. Phil. 58. B: διὰ βίας. Pol. II. 361. B: ὅσα ἂν βίας δεῖται. VIII. 548. B: οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας. Tim. 61. A: ὑπὸ βίας. Legg. XII. 944. C: μετ' εἰκνίας βίας. Pol. III. 411. D: βία δὲ καὶ ἀγριότητι ... πρὸς πάντα διαπράττεται. VIII. 551. B. Tim. 63. C: ξυνέπεσθαι τῇ βίᾳ. Legg. IV. 718. B: βία καὶ δίκη κολάζουσα. 722. B: πειθοὶ καὶ βίᾳ. IX. 863. A: ἀλογίστῳ βίᾳ. Vox βία, vi, per vim, in eo ponitur quia ipse invitatus aut altero invito aliquid facit; est etiam i. q. βιαίως. Phaedr. 228. C: βία ἐρεῖν. 254. A: βία φέρεται. E: βία ὅπως σπύσας τὸν χαλινόν. Gorg. 488. B: ἄγειν βία. Phaedr. 108. B: βία καὶ μόγις

... οἴχεται ἀγομένη. 117. C: βία ... ἐχώρει τὰ δάκρυα. Pol. lit. 280. D: τὰς βία (violentas) πράξεις. 309. A: βία ... ἀπω-
θούμενα. Conv. 196. B: βία πάσχει, εἴ τι πάσχει. 216. A:
βία ... οἴχομαι φεύγων (ubi est: ita ut nihimet ipsi vim afferam
vel me cogam. Similiter Pol. VIII. 554. C: ἐπιεικεῖ τινί ἐαν-
τοῦ βία). Pol. I. 344. A. II. 359. C. al. innum. Etiam ge-
nitivus eius quo invito aliquid fieri dicitur apponitur. Pol.
VIII. 566. A: βία τῶν ἐχθρῶν. — Legg. IV. 711. C: τῷ
τῇν τοιαύτην πειθῶ καὶ ἅμια βίαν εἰληροῦσι. Ep. VII. 331.
D: βίαν ... πατριδι πολιτείας μεταβολῆς μὴ προσφέρειν.
Phaedr. 236. D: πρὸς βίαν ... μάλλον ἢ ἐκὼν λέγειν.

βιάζομαι, cogo, vim adhibeo vel affero; violo. Tim.
63. D: τὸν τόπον εἰς ὃν βιαζόμεθα ἄνω. Apol. 35. D: εἰ
... τῷ δεῖσθαι βιαζοίμην. Legg. IX. 874. C: ἐὰν ἐλευθέραν
γυναικα βιάζεται τις. Pol. IV. 440. A: ὅταν βιάζωνται
τινα ... ἐπιθυμῶμαι. Phaed. 61. D: τὸ μὴ θεμιτὸν εἶναι
ἐαυτὸν βιάζεσθαι (vim sibi afferre, h. e. mortem sibi consciscere).
Conv. 213. D: ἐὰν ἐπιχειρῇ βιάζεσθαι. Pol. V. 465. A: οὔτε
ἄλλο βιάζεσθαι ... οὔτε τυπτεῖν. VIII. 569. B. Legg. V.
741. A: ἀνάγκην ... βιάζεσθαι. X. 903. A. XII. 941. B.
Crit. 51. C. Phaedr. 254. D: βιαζόμενος, χρεμετίζων cet.
Tim. 63. B. 67. A. Legg. IX. 880. E. X. 890. A. Pol. IV.
440. B: τῷ βιαζομένῳ ἐν αὐτῷ. Charm. 176. D. Gorg. 517.
B: πείθοντες ἢ βιαζόμενοι ἐπὶ τοῦτο. Pol. VI. 488. D: ἢ
πείθοντες ἢ βιαζόμενοι τὸν ναύκληρον. Critia 109. B. Tim.
60. E: οὐ βιαζόμενα. Phaedr. 248. A: βιαζομένων ... τῶν
ἵππων. Pol. VIII. 547. B. Crat. 436. C: εἰ ... τὰλλα ἤδη
πρὸς τοῦτ' ἐβιάζετο. Pol. V. 461. C: ἐὰν δέ τι βιάσῃται.
I. 341. B: οὔτε ... βιάσασθαι τῷ λόγῳ δύναιο. II. 361. B.
365. D: ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυ-
νατόν. Legg. IV. 709. A: πόλεμὸς τις βιασάμενος. Pol.
IX. 573. E. Legg. VI. 753. A: ἢ τῇ μετρίᾳ δυνάμει βιασά-
μενοι. Ep. VII. 345. D: τοῖς βιασαμένοις ἐλθεῖν ἐμὲ cet.
Charm. 176. C: βιάσει ἄρα cet. Phaed. 61. C: οὐ μέντοι
γ' ἴσως βιάσεται αὐτόν. Pol. III. 365. D: τὰ δὲ βιασομεθα.
Legg. I. 627. B: πολλοὶ ... δικαίους ἐλάττους ὄντας βιάσον-
ται. Charm. 176. C: ὡς βιασομένον. Pass. Phaedr. 254. A:
αἰδοῖ βιαζόμενος. Phil. 62. C. Legg. IX. 874. C: γυναικὶ
βιαζομένη. IV. 708. B. VI. 773. E. Pol. III. 412. E. Theaet.
201. B: ἢ τι ἄλλο βιαζομένοις. Tim. 63. D. Alc. I. 109.
B: ἢ βιαζόμενοι ἢ ἀποστερούμενοι. Legg. XI. 920. D: ὑπὸ
ἀδίκου βιασθεὶς ἀνάγκης. Polit. 296. C: τῷ βιασθέντι περὶ
τὸ τοιοῦτον. Pol. III. 413. B: βιασθέντες. Ib. τοὺς ...
βιασθέντας. Tim. 63. B: δῆλον ὡς τοῦλαττόν που τοῦ μεί-
ζονος ῥᾶον βιάται. *cogo ad aliquid, vi perduco; etiam obti-
neo vel impetro (vern. erzwingen). Prot. 337. D: ὁ δὲ νόμος
... πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. Pol. IX. 574. B: ἀρ-
πάζει ἂν καὶ βιάζοιτο. Polit. 296. B: ἂν ... μὴ πείθων

τις βιάζονται τὸ βέλτιον. Legg. VIII. 841. D: καὶ δυοῖν δεύτερον βιασαίμεθα περὶ ἐρωτικῶν. Polit. 290. E: ἐὰν ἄρα καὶ τύχη ... βιασάμενος. **rugno* (Cic.), *contendo*. Soph. 241. D: βιάζεσθαι τὸ τε μὴ ὄν ὡς ἐστὶ cet. 246. B: νοητὰ ἅττα ... εἶδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι.

βιαίος, ὁ ἢ, *violentus*, pass. *coactus*; βίαιον, *vis*, *violentia*. Gorg. 505. D: ὡς βιαίος εἶ. Legg. X. 885. A: βιαίος (ἱεροσυλία). Def. 415. E: ὁρμὴ βίαιος. Pol. VII. 536. E: ψυχῇ ... βίαιον οὐδὲν ἔμμιονον μάθημα. Tim. 64. D: τὸ ... παρὰ φύσιν καὶ βίαιον γιγνόμενον. Legg. IX. 879. B. I. 645. A: τοῦ λογίσμου ... πράου δὲ καὶ οὐ βιαίου. IX. 856. C: βιαίου πολιτείας μεταστάσεως ἅμα καὶ παρανόμου. 863. B. Pol. VIII. 566. B: βιαίῳ ... θανάτῳ. Legg. IX. 868. C: ἡ τινι τρόπῳ βιαίῳ. Pol. III. 399. A: ἐν πάσῃ βιαίῳ ἐργασία. B: ἐν εἰρηνικῇ τε καὶ μὴ βιαίῳ ... πράξει ὄντος. Polit. 276. D: τῷ βιαίῳ τε καὶ ἐκουσίῳ. E. 292. A. Soph. 222. C: βίαιον θῆραν ὀρισάμενοι. Pol. III. 399. C: βίαιον, ἐκούσιον (ἁρμονίαν). Tim. 60. E: βίαιον ποιούμενα τὴν διέξοδον. Legg. III. 690. C: τὴν τοῦ νόμου ἔκοντων ἀρχὴν, ἀλλ' οὐ βίαιον πεφυκυῖαν. IX. 865. E: διὰ τὴν βίαιον πάθην. Phaedr. 113. E: πρὸς πατέρα ... βιαιὸν τι πράξαντες. Polit. 291. E: τὸ βίαιον ... καὶ ἐκούσιον ἀποσκοποῦντες cet. Legg. IX. 874. D: αἱ βίαιοι πράξεις. Conv. 195. C: καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ βίαια. Legg. IX. 869. E. 879. B. Polit. 276. E: τὴν ... τῶν βιαιῶν (ἐπιμελητικὴν). Legg. IX. 874. D: περὶ θανάτων τῶν βιαιῶν. 864. C: διὰ βιαιῶν ... πράξεων. Pol. V. 464. E: οὐδὲ βιαιῶν ... δίκαι. Tim. 42. A: ἐκ βιαιῶν παθημάτων. 66. C. Legg. X. 884: βιαιῶν πέρι. XI. 934. C. VII. 814. E: ἐν βιαιόις ἐμπλακέντων πόνοις. Pol. X. 603. C: βιαιόους ἢ ἐκουσίας πράξεις. Legg. IX. 865. A: τὰ βίαια καὶ ἀκούσια λέγωμεν. III. 684. A: μὴ βιαιοτέραν τὴν ἀρχὴν ποιήσεσθαι. Tim. 61. A: τὴν ... ξυνοδὸν τὴν ... βιαιοτάτην. — Τὸ βιαιότατον (Gorg. 484. B. Legg. IV. 714. E. e Pind.) est *violentissime*.

βιαίως, *violenter*. Polit. 270. E: τῶν ... βιαιῶς τελευτώντων. 291. E: ἐὰν τ' οὖν βιαιῶς ἐὰν τε ἐκουσίως ... τὸ πληθὺς ἄρχῃ. Legg. IX. 856. B: βιαιῶς ... πᾶν τοῦτο πρῶτων. 865. D: ὁ θανατωθεὶς ... βιαίως.

βιαστικός, ἢ, ὄν, *cogens*; neutr. *vis* vel *violentia*. Legg. XI. 921. E: νόμος ... συμβουλευτικός, οὐ βιαστικός. Def. 416: ἔξῃς βιαστικῇ. Soph. 225. A: ὄνομα ... τι τοιοῦτον τιθεμένους οἶον βιαστικόν.

βιβλίον, τό, *liber*; *scriptum*. Theaet. 143. B: τὸ ... βιβλίον ... τουτί. Phaedr. 243. C: ὁ ἐκ τοῦ βιβλίου ἠγθεὶς (λόγος). 268. C. Phaedr. 97. B. Phaedr. 235. D: τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ βελτίῳ ... εἰπεῖν. Phil. 38. E. Conv. 177. B. Phaedr. 228. B: παραλαβὼν τὸ βιβλίον. Theaet. 143. B: λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε. Prot. 329. A: ὥσπερ βιβλία οὐ-

δὲν ἔχουσιν ... ἀποκρίνασθαι cet. Apol. 26. D: τὰ Ἀναξα-
γόρου βιβλία. Phaedr. 230. D: ἐν βιβλίοις.

βίβλος, ἡ, *liber* (vern. *Bast*). Polit. 288. E: φελλῶν
καὶ βίβλων καὶ δεσμῶν. **liber, scriptum*. Theaet. 162. A:
ἐκ τοῦ ἀδύτου τῆς βίβλου. Pol. II. 364. E: βίβλων ...
ὄμαδον παρέχονται Μουσαίου cet. Phaed. 98. B: λαβὼν τὰς
βίβλους.

βιοδότης, ὁ, *vitam largiens*. Legg. XI. 921. A: μὴδὲν
τὸν βιοδότην θεὸν ἐπαιδεοθεῖς.

βιόδωρος, *almus*. Pol. II. 381. D. (trag.).

βίος, ὁ, *vita*; *vitae ratio* s. *genus, institutum*. Phaedr.
247. E: οὗτος ... θεῶν βίος. Phil. 21. D: ἀρ' οὐν αἰρετός
ἡμῖν βίος ὁ τοιοῦτος; E. 62. C: εἴπερ γε ἡμῶν ὁ βίος
ἐστὶ καὶ ὅπως οὐν ποτὲ βίος. Pol. II. 365. B: Θεσπέσιος
βίος. Apol. 38. A: ὁ ... ἀνεξέταστος βίος οὐ βιωτὸς ἀν-
θρώπων. Ax. 365. B: παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος. Polit.
299. E. Prot. 321. E: εὐπορία ... τοῦ βίου. Phil. 22. D:
τοῦ κοινοῦ τούτου βίου. 50. B: (ἐν) τῇ τοῦ βίου ξυμπύσσει
τραγωδίᾳ καὶ κωμῳδίᾳ. Pol. I. 344. E: βίου διαγωγὴν. III.
405. B: ὅταν τις ... τὸ πολὺ τοῦ βίου ... κατατρίβηται.
V. 465. D: τοῦ μακαριστοῦ βίου ... μακαριώτερον. Tim.
44. C: τοῦ βίου ... ζῶην. Critia 114. E: εἰς τὰς τοῦ βίου
κατασκευάς. Legg. VI. 770. A: ἐν θυσίαις τοῦ βίου. Phaed.
67. E: οὐ διὰ βίου ἤρων, τυχεῖν. Phil. 59. A. 63. A. Conv.
183. E. al. Phaed. 75. D: αἰεὶ διὰ βίου εἰδέναι. Polit. 295.
A. Phil. 21. B: αἰεὶ ... διὰ βίου. 39. E: διὰ παντός τοῦ
βίου αἰεὶ γέμομεν ἐλπίδων. Conv. 203. D: φιλοσοφῶν διὰ
παντός τοῦ βίου. Legg. II. 664. A: αἰεὶ διὰ βίου παντός.
V. 746. A. Crit. 45. D. Alc. I. 122. A. Phaedr. 242. A:
ἐπὶ τοῦ σου βίου (τε νῦν). Phaed. 95. C: εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ
βιούς ἐτελεύτα. 114. C: ἐν τῷ βίῳ. Phil. 22. D: ἐν τῷ
μικτῷ τούτῳ βίῳ. 66. E: τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ. Pol. I.
330. E: ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ. V. 469. B: ἐν τῷ βίῳ. IX. 576.
A: ἐν παντὶ ... τῷ βίῳ. Crit. 43. B. Euthyd. 295. A.
Prot. 351. B: εἰ ... τὸν βίον τελευτήσκειν. D: πρὸς πάντα
τὸν ἄλλον βίον τὸν ἔμον. Gorg. 494. C: κνώμενον διατε-
λοῦντα τὸν βίον. Phil. 21. A: ζῆν τὸν βίον ἀπαντα ἡδύ-
μενος cet. C: ζῆν ... οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλὰ τινος πλεῦ-
μονος cet. D: τὸν ... τοῦ νοῦ ... βίον ἰδῶμεν. 22. C: πρὸς
τὸν κοινὸν βίον. Conv. 181. D: ὡς τὸν βίον ἀπαντα ξυγε-
σόμενοι. 216. E. Pol. II. 367. E: πάντα τὸν βίον. III.
404. B: καθεύδουσι ... τὸν βίον. VII. 534. C: τὸν νῦν
βίον. VI. 496. E: τὸν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται cet. X.
618. C: βίον καὶ χρηστὸν καὶ πονηρὸν διαγιγνώσκοντα. Tim.
42. B: βίον εὐδαιμόνα εἴσοι. Legg. II. 663. B: ζῆν τὸν ὅσιον
καὶ δίκαιον βίον. III. 680. D: οὐ ... Λακωνικὸν γε, ἀλλὰ
τινα μᾶλλον Ἰωνικὸν βίον διεξέρχεται. VI. 776. B: καθά-
περ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. VII.

802. A: ἅπαντα ... τὸν βίον διαδραμών. IX. 872. E: λιπεῖν τὸν βίον. Crit. 43. D: τὸν βίον ... τελευτᾶν. Epin. 982. A: μακραίωνα βίον ἔχειν. Gorg. 500. D: διπλῶ τῷ βίῳ. Legg. II. 663. D: ἡ δὲ ἐστὶν τινε βίῳ cet. Phil. 22. A: τρεῖς ... βίοι προϋτέθησαν. Legg. VI. 782. C: Ὀρφικοί τινες λεγόμενοι βίοι ἐγγίνοντο. Phil. 33. B: ἐν τῇ παραβολῇ τῶν βίων. Ib. εἰ πάντων τῶν βίων ἐστὶ θεϊότατος. Pol. X. 617. D: βίων παραδείγματα. 618. A. Legg. V. 734. C: τῆς αἰρέσεως τῶν βίων. VII. 803. A: τὰ τῶν βίων ... σχήματα διαστήσασθαι. Locr. 103. D: ταῖς τῶν βίων ὑποθέσεσι. Phil. 43. C: τιθώμεν τριττοὺς ἡμῖν βίους. D. Pol. II. 383. B: ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους (Aesch.). X. 618. A: ζῶων ... πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας. 620. D: ἐπειδὴ ... πασας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ἡρῆσθαι. Ib. δοκίμων ἀνδρῶν βίους. *oictus, opes. Gorg. 486. C: οἷς ἐστὶ καὶ βίος καὶ δόξα cet. Pol. III. 407. A: ὅταν τῷ ἤδη βίος ᾗ. Legg. VIII. 842. C. Ib. ἡ τοῦ βίου κατασκευή. XI. 936. C: εὐχαῖς βίον ἀνηνύτοις ξυλλεγόμενος. Epin. 979. B: οὐκ ἐν δίκῃ διανεμόμεσαν (τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν) τὸν αὐτῶν βίον (bona sua).

βιοτεύω, οἶο. Phaedr. 252. D: οὕτω ... τὴν τῆδε πρώτην γένεσιν βιοτεύει.

βίотος, ο, οἶα. Ep. III. 315. B: ἡδόμενον βίотον (epigr.). *oictus. Pol. III. 386. C. (Hom.).

βιῶ, οἶο. Lach. 188. A: ὄντινα τὸν παρεληλυθότα βίον βεβίωκεν. Apol. 40. D. Ax. 371. B. Phaed. 113. D: βεβιωμέναι. Legg. IX. 865. D: ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκώς. Pol. X. 619. C: ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ βεβιωκότα. Ax. 372. A: βεβιωκότα εὐσεβώς. Legg. VI. 762. E: τοῖς ... ἐντίμως βεβιωκόσι. Phaed. 113. D: οἷ τε καλῶς καὶ ὁσίως βιώσαντες. Ep. VII. 327. B: ἐβίω. Phaedr. 249. B: ἀξίως οὐ ... ἐβίωσαν βίου. Gorg. 512. E: τίν' ἂν τρόπον ... ὡς ἀριστα βιώῃ. Phaed. 87. D. Tim. 89. C. Pol. IX. 576. B: ὅσῳ ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βιῶ. Legg. IX. 872. B. Theag. 121. B. Phaedr. 113. E: οἷ δ' ἂν ... τὸν ἄλλον βίον βιώσιν. Gorg. 485. D: τὸν λοιπὸν βίον βιώναι. 512. E. Phaed. 114. B: ὁσίως βιώναι. Prot. 351. B: ἡδέως βιούς. Phaed. 95. C. Tim. 42. B. De virt. 378. A: μέχρι γήραος βιούντα. Pol. X. 516. C: ὀλίγον χρόνον βιούντων. Ax. 368. B: μήτε ἐν τοῖς βιούσιν. Pass. Pol. VI. 498. C: τῷ βίῳ τῷ βεβιωμένῳ. Epin. 974. A: λογισάμενον τὸν βεβιωμένον ἐαυτῷ βίον. Med. Crit. 53. E: ὑπερχόμενος ... βιώσει. Gorg. 481. B: ὅπως ὡς πλείστον χρόνον βιώσεται. Pol. I. 353. E. VI. 496. E. IX. 587. B. 591. C. I. 344. E: εἴτε χειρὸν εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα. Euth. ad fin. καὶ τὸν ἄλλον βίον ὅτι ἀμεινον βιωσόμην. Tim. 42. B: ἐν δίκῃ βιώσονται. Conyn. 178. C: τοῖς μέλλουσι καλῶς βιώσεσθαι. Pol. IV. 425. E. VI. 498. C: εὐδαιμόνως βιώσεσθαι. Alc. II.

146. E. Gorg. 491. E: τὸν ὀρθῶς βιωσόμενον. Legg. VI. 763. A: ὡς βιωσόμενοι cet. Apol. ad fin. ὑμῖν ... βιωσομέ-
τοις. Verb. Gorg. 492. D: πῶς βιωτέον. 500. D. 512. A.
Polit. 303. B. Legg. VII. 808. D: οὔτε πρόβατα οὔτ' ἄλλο
οὐδὲν πω βιωτέον.

βιώμαι (i. q. βιάζομαι). Pol. II. 365. C: ἐπειδὴ τὸ
δοκεῖν ... καὶ τὰν ἀλάθειαν βιάται (Simon.).

βιωτός, ἡ, ὄν, *vitalis*, c. βίος, *vita quae est sola oīa*
nominanda, c. negat. *miserrima*. Apol. 38. A: ὁ ... ἀνέξε-
ταστος βίος οὐ βιωτός ἀνθρώπων. Conv. 211. D: ἐνταῦθα
τοῦ βίου ... βιωτὸν ἀνθρώπων. Pol. IV. 445. A: εἰ ... δοκεῖ
οὐ βιωτὸν εἶναι. B. Legg. IX. 374. D. Crit. 47. D: ἀρα
βιωτὸν ἡμῖν ἐστὶ cet. E. Conv. 216. A: ὥστε μοι δοῖται μὴ
βιωτὸν εἶναι ἔχοντι ὡς ἔχω. Ep. VII. 340. C.

βλαβερός, ὁ, ὄν, *inutilis* (vern. *schädlich*), *perniciosus*.
Lys. 206. B: βλαβερός ὢν ἐαυτῷ. (Legg. XI. 931. C. pro
ἀραῖος *legebatur* βλαβερός.) Phil. 49. C: βλαβερά ... τοῖς
πέλας. Pol. I. 332. B. VIII. 559. B: βλαβερά (ἐπιθυμία)
μὲν σώματι, βλαβερά δὲ ψυχῇ. Lach. 192. D: βλαβερά
καὶ κακούργος. 193. D. Lys. 221. A. Men. 88. C. Crat.
417. D: τὸ ... βλαβερόν τὸ βλάπτον τὸν ῥοῦν εἶναι λέγει.
E: βουλαπτεροῦν, καλλωπισθὲν ... βλαβερόν. Pol. II. 379.
B: οὐδὲν γε τῶν ἀγαθῶν βλαβερόν. Ib. ἀρ' οὖν ὃ μὴ βλα-
βερόν βλαπτει; V. 457. B: τὸ ... βλαβερόν αἰσχρόν. VII.
519. A. Crat. 418. E: τοῦ βλαβεροῦ. Phaedr. 241. C: βλα-
βερῷ ... πρὸς οὐσίαν cet. 240. B: πρὸς τῷ βλαβερῷ. Ib.
ὡς βλαβερόν. Lach. 192. D. Gorg. 499. D: κακὰ (ἡδοναί)
... αἱ βλαβεραί. Clit. 409. E. Pol. III. 391. E: τοῖς γε
ἀκούουσι βλαβερά. Legg. VII. 820. D. Apol. 30. B. Men.
88. C: οὔτε ὠφέλιμα οὔτε βλαβερά ἐστί. Ib. βλαβερά τε
καὶ ὠφέλιμα γίννεται. D. E. Clit. 409. E: βλαβεράς. Gorg.
468. C: βλαβερά ... ὄντα οὐ βουλόμεθα. Charm. 163. C:
τὰ ... βλαβερά πάντα ἀλλότρια. Phaedr. 239. B: ἐαυτῷ ...
βλαβερώτατος ἂν εἴη.

βλαβερός, *inutiliter, perniciose*. Phaedr. 243. C: φθο-
νερῶς τε καὶ βλαβερῶς. Charm. 164. B: ὠφελίμως πράξας
ἢ βλαβερῶς. Lys. 221. B. Alc. II. 141. C: κακῶς τε καὶ
βλαβερῶς χρῆσθαι.

βλάβη, ἡ, *perniciēs; detrimentum, damnum; calamitas*.
Phaedr. 238. E: τίς ὠφέλεια ἢ βλάβη ἀπὸ τε ἐρῶντος ...
συμβήσεται. 263. C: ὡς βλάβη τέ ἐστὶ τῷ ἐρωμένῳ καὶ ἐρῶντι.
Pol. I. 343. C: οἰκεία ... τοῦ πειθομένου ... βλάβη. IV.
434. C: μεγίστη τε βλάβη τῇ πόλει. Ep. VII. 335. E: συμ-
κρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη. Phaedr. 274. E: τὶν'
ἔχει μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας. Legg. VIII. 845. E:
τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενος. IX. 863. A: τὸ τῆς
ἀδικίας τε καὶ βλάβης διάφορον. XI. 918. B. al. Ep. III.
317. D: μετ' αἰσχροῦς βλάβης ὁμιλοῦντας. Phaedr. 240. B:

δεινῷ θηρίῳ καὶ βλάβῃ μεγάλῃ. Gorg. 477. D: ἀνία ὑπερβάλλον ... ἢ βλάβῃ. E: τὸ γε μεγίστην βλάβῃ ὑπερβάλλον. Pol. I. 334. B: ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. IX. 590. D. XI. 933. D: εἰτ' ἄλλη βλάβῃ εἰτ' οὖν θανασίμῳ. Euth. 13. C. Phaedr. 232. C: μεγάλην ἂν σοὶ βλάβην γενέσθαι. 234. C. al. Pol. I. 335. E: τοῖς ... ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός. Legg. II. 656. A. V. 735. E: μεγίστην ... οὖσαν βλάβην πόλεως. VII. 798. B. VIII. 843. E: τινέτω τὴν βλάβην. IX. 862. A. al. Legg. VI. 751. C: βλάβαι καὶ λῶβαι πολὺ μέγισταί ταις πόλεσι γίγνονται ἂν ἐξ αὐτῶν. IX. 861. D. Pol. I. 332. D: ἡ ... ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα. Legg. VIII. 843. D. IX. 861. E: τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθεῖς.

βλάβος, τό, *damnum*. Legg. VIII. 846. A: μέχρι τριῶν μυνῶν ὄντος τοῦ βλάβους. IX. 878. C: τινεῖν τοῦ βλάβους τὴν διπλοσίαν. XI. 915. A. VI. 767. E: τοῦ βλάβους ... τὸ ἡμῖσις τινεῖν. VIII. 843. D: διπλάσιον τοῦ βλάβους ... ἐκτισάτω. C: τὸ ... βλάβος ἀποτινέτω. 844. D. IX. 868. A. 877. B. 879. B.

βλακεία, ἡ, *stupiditas, socordia*. Euthyd. 287. E: ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν.

βλακικός, ἡ, ὄν, *stolidus; socors*. Pol. IV. 432. D: βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. Polit. 307. C: δειλὰ καὶ βλακικά. Legg. I. 637. B: βλακικώτερα.

βλαξ, ὁ ἡ, *stupidus*. Gorg. 488. A: πάννυ με ἰγού βλαῖκα (ν. βλάκα) εἶναι.

βλάπτω, *laedo, noceo, obsum; oio, detrimentum infero*. Pol. II. 367. D: ἀδικία βλάπτει. 379. B. Legg. V. 727. B. VI. 754. C: δις ... τὸ γε καλὸν ὀφθὲν βλάπτει. Men. 77. D. 88. A. Pol. III. 407. D: ἵνα μὴ τὰ πολιτικά βλάπτοι. Legg. XI. 920. C: σμικρότατα ... ἂν βλάπτοι τοὺς ... χωμένους. Lys. 220. C. Legg. IV. 719. B: τί ... ἂν ... βλάπτειεν τὴν πόλιν. II. 667. E: ὅταν μήτε τι βλάπτῃ μήτε ὠφελῇ. VIII. 844. C. 846. A. al. Phaed. 107. D: ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν. Pol. I. 332. E: φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν. 334. B. D. 335. A. sq. II. 362. C. al. Legg. VIII. 844. A: μὴ βλάπτων πλήν αὐτῆς τῆς ὀχεταιωγίας. 845. E. IX. 882. B: μηδὲν βλάπτων τὸν δεσπότην. Crat. 417. D: τὸ βλάπτειν τὸν ῥούν. Ib. τὸ ... βλάπτειν ... σημαίνει βουλομένον (τὸ βουλ.) ἄπτειν. Legg. I. 636. A. XI. 933. E. Lys. 206. B. Hipp. μιά. 372. D. Apol. 30. C: ἐμὲ ... οὐδὲν ἂν βλάψειεν οὔτε Μέλητος cet. Pol. III. 391. A: ἐβλαψας (Hom.). Gorg. 511. E: οὕστινας ἐβλαψεν. Ep. VII. 335. E. Men. 84. B: μὴν τι ἐβλάψαμεν; Ep. VII. 335. C: ἅπαντας τὰ μέγιστα ἐβλαψαν ἀνθρώπους. Legg. XI. 936. C: δοῦλος δ' ἂν ... βλάβῃ τῶν ἀλλοτρίων καὶ ὀτιούν. Pol. IV. 434. A: ἀρὰ σοὶ ἂν τι δοκεῖ μέγα βλάψαι πόλιν; Ep. XIII. 462. A. (opp. ὀνῆσαι). Legg. XI. 936. D:

ὁ τοῦ βλάψαντος δεσπότης. IX. 875. D: ἡ τι βλάψαντα ἕτερον ἄλλον. XI. 936. D. Phil. 13. A: τί τοῦθ' ἡμῖν βλάψει τὸν λόγον; Legg. VII. 820. D: βλάψει δὲ ἡμῖν τὴν πόλιν οὐδέν. Apol. 30. C: οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Pass. laedor, *damnum vel detrimentum facio*. Men. 88. B: βλάπτεται (opp. ὠφελεῖται). Legg. XI. 933. A: βλάπτονται. Men. 78. A. Phil. 62. D: ὅ τι τις ἂν βλάπτοιτο. Legg. II. 669. B: ἁμαρτῶν ... τις μέγιστ' ἂν βλαπτοίτο. Apol. 30. D: ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι. 25. D. Alc. II. 141. C. 146. D. Lys. 221. A. Legg. VIII. 845. E: ὁ βλαπτόμενος δικαζέσθω cet. Pol. VIII. 553. B: βλαπτόμενον ὑπὸ συγκοφαντῶν. Men. 77. E. Prot. 314. B: ἡ βεβλαμμένον ἢ ὠφελημένον. Legg. VI. 767. E: τῷ βλαφθέντι. VIII. 843. D. 844. D. 846. B. IX. 877. B. Apol. 38. B: οὐδέν γὰρ ἂν ἐβλάβην. Legg. VI. 769. B: καὶ οὐδέν γε ἐβλάβης. XI. 936. D: τῷ φάσκοντι βλαβῆναι. Ib. μὴ ξυναιτίου τοῦ βλαβέντος αὐτοῦ γενομένου. Ib. τοῦ βλάψαντος ... καὶ τοῦ βλαβέντος. IX. 862. B: τὸ ... βλαβέν (*damnum factum*) ὕγιες ... ποιητέον. XI. 933. E: μέγριπερ ἂν ἰάσῃται τὸ βλαβέν. Gorg. 475. D: οὐδέν γὰρ βλαβήσει. Men. 77. D: οἱ βλαβήσονται ὑπ' αὐτῶν. Hipp. min. 373. A: οἴμαι ... οὐδ' αὐτὸν σὲ βλαβήσεσθαι. Alc. I. 114. E: οὐδέν οἴομαι βλαβήσεσθαι. 120. D. De lucri cup. 227. E: βλαβήσεσθαι ... λέγεις ζημιώσεσθαι.

βλαστάνω, *pullulo, cresco*. Pol. II. 362. B: βλαστάνει (Aesch.). VI. 498. B: ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἀδρούται (τὰ σώματα). Ep. VII. 336. B. Phaedr. 251. B: εἶργε μὴ βλαστάνειν. Tim. 76. A: βλαστάνον κύκλω.

βλάστη, ἡ, *germen*. Legg. VI. 765. E: παντὸς ... φυτοῦ ἡ πρώτη βλάστη cet. VII. 788. E: ἡ πρώτη βλάστη παντὸς ζῶον cet. Phaedr. 251. D: ἀποκλείει τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ. Prot. 334. A: ταῖς ... βλάσταῖς πονηρά. Euth. 3. A: τοὺς τῶν νέων τὰς βλάστας διαφθείροντας. **incrementum*. Legg. III. 679. B: ἔχοι βλάστην καὶ ἐπίδοσιν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

βλασφημία, ἡ, *convicium, maledictum*. Legg. VII. 800. C: βλασφημοὶ πᾶσαν βλασφημίαν. D: πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι.

βλασφημῶ, *maledico; verba mala facio, etiam preces malas (perniciosas) adhibeo*. Legg. VII. 800. C: εἰ ... τις ... βλασφημοὶ πᾶσαν βλασφημίαν. Pol. II. 381. E: ἵνα μὴ ... εἰς θεοὺς βλασφημῶσιν. Legg. VII. 821. D: μέχοι τοῦ μὴ βλασφημεῖν. Alc. II. 150. B: βλασφημοῦντός σου ἀκούων. Legg. XI. 934. D: οἱ ... κακῶς ἀλλήλους βλασφημοῦντες λέγουσιν. Alc. II. 149. C: βλασφημοῦντων ... αὐτῶν ἀκούοντες οἱ θεοὶ cet.

βλαύται, αἱ, *soleae humiliores*. Conν. 174. A: τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον.

βλάψις, ἡ, *laesio*. Legg. IX. 832. C: ἐκάστας τῶν βλάψεων. XI. 932. E: τῶν ... ἄλλων περὶ βλάψεων.

βλέπω, *videre, specto, intueri; respicio; rationem habere*. Pol. V. 477. D: *διναμειος δ' εἰς ἐκεῖνο μόνον βλέπω* cet. Legg. IV. 715. D: *καθ' ἡλικίαν ... ὁὖν βλέπεις*. Lach. 200. A: *πρὸς τοῦτο βλέπεις*. Soph. 232. A: *εἰς ὃ πάντα τὰ μαθήματα ταῦτα βλέπει*. Pol. VII. 515. D: *ὀρθότερα βλέπει*. 519. A: *ὡς δορμὴν ... βλέπει τὸ ἐνχάριον*. Legg. IX. 875. D: *ᾧ ... ὁρᾷ καὶ βλέπει*. Tim. 51. C: *ἅπερ καὶ βλέπομεν*. Charm. 172. C. Legg. XI. 927. B: *βλέπονσι ... ὁὖν*. Soph. 232. E: *ὁξύτερον ... πρὸς αὐτὸ βλέποιτε*. Legg. IV. 705. D: *ὡς πρὸς ἓν τι βλέποιν*. Pol. VII. 519. A: *ὅσα ἂν ὁξύτερον βλέπῃ*. Phaedr. 253. A: *πρὸς τὸν θεὸν βλέπειν*. Theaet. 174. E: *εἰς ἅπασαν ... τὴν γῆν βλέπειν*. Crat. 428. D: *βλέπειν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω*. Phil. 18. A: *ἐπ' ἀπείρου ... φύσιν βλέπειν*. Pol. VII. 529. A: *κάτω βλέπειν*. al. Phaedr. 249. D: *βλέπων ἄνω*. 264. E: *πρὸς ᾧ ... βλέπων*. Phaed. 99. E: *βλέπων πρὸς τὰ πράγματα*. Theaet. 155. B: *βλέπων εἰς ὑτά*. 175. B. Soph. 265. D. Crat. 389. A: *ποῖ βλέπω* cet. B. Conv. 210. C. Pol. IX. 591. C: *οὐδὲ πρὸς ὕψος βλέπων*. X. 596. B: *πρὸς τὴν ἰδέαν βλέπων*. XI. 921. A: *οὐδὲν τῷ νῶν βλέπων*. Tim. 28. A. Legg. III. 687. A. VI. 752. B: *περὶ τί βλέπων καὶ ποῖ* cet. X. 903. E. Phaedr. 251. C: *βλέπουσα πρὸς τὸ τοῦ παιδὸς κάλλος*. Theaet. 177. E. Ep. II. 312. E. Conv. 212. A: *ἐκεῖσε βλέποντος ἀνθρώπου*. Pol. II. 368. C: *ὁὖν βλέποντος*. Soph. 239. E: *ὅταν ὡς βλέποντι λέγῃς αὐτῷ*. Pol. VII. 518. D: *οὐδὲ βλέποντι οἱ δεῖ*. Gorg. 507. D: *πρὸς ὃν (σκοπὸν) βλέποντα δεῖ ζῆν*. Theaet. 174. A: *ἄνω βλέποντα*. 202. E: *ἄλλοσε ποι βλέποντα*. al. Phaedr. 238. D: *βλέποντες ... πρὸς αὐτό*. Theaet. 163. B: *βλέποντες εἰς αὐτά*. Soph. 247. D. Conv. 181. B: *πρὸς τὸ διαπράξασθαι μόνον βλέποντες*. Pol. IV. 420. B. 421. B. IX. 586. B: *κάτω αἰεὶ βλέποντες*. Tim. 52. B. Legg. XI. 922. E: *ἐπὶ σμικρὸν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων βλέποντες*. Pol. X. 595. C: *ὁξύτερον βλέπόντων*. II. 368. D: *μὴ πάνυ ὁὖν βλέπουσιν*. Parm. 130. A: *εἰς ἀλλήλους βλέποντας*. Pol. I. 343. B: *πρὸς ἄλλο τι βλέποντας* ἡ cet. Legg. I. 630. D. 631. D: *εἰς ταῦτα βλέπουσας*. XII. 942. D. 963. A: *πρὸς ... ἐν ... τὰ τῶν νόμων βλέποντ' εἶναι*. Prot. 328. D: *ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον*. Tim. 29. A: *ὡς πρὸς τὸ αἰδίων ἔβλεπεν*. Legg. V. 743. C: *ἐνταῦθα ἔβλεπεν*. Euthyd. 283. A: *ἡμεῖς πάντες ἐβλέπομεν πρὸς αὐτόν*. Pol. VII. 536. C: *ἐβλεψα πρὸς φιλοσοφίαν*. Euthyd. 275. D: *ἐβλεψεν εἰς ἐμέ*. Conv. 208. C: *τῶν ἀνθρώπων ... εἰς τὴν φιλοτιμίαν βλέψαι*. Prot. 328. D: *βλέψας πρὸς τὸν Ἱπποκράτη*. 348. B. Phaed. 60. A: *βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα*. 103. C. Phil. 65. B: *βλέψας εἰς τρία*. Conv. 183. D. al. Conv. 194. B: *βλέψαντος ἐναντία τοσοῦτ' θεᾶ-*

τρον. Phil. 34. E: πρὸς τί ... ταῦτόν βλέψαντες cet. 58. D: μήτ' εἰς τινας ὠφελείας ἐπιστημῶν βλέψαντες. Men. 90. D: πρὸς ταῦτα βλέψαντες. Euthyd. 273. D: βλέψαντες εἰς ἀλλήλους. Ep. VII. 334. D. Verb. Legg. IX. 862. B: πρὸς δύο ταῦτα ... βλέπτεον. XII. 965. D: εἰς ὃ ... βλέπτεον. Alc. I. 132. C. 133. B: εἰς ὀφθαλμὸν αὐτῷ βλέπτεον.

βλέφαρα, τά, *palpebrae*. Tim. 45. D: τὴν τῶν βλεφάρων φύσιν.

βλίστω, *facum eximo, mel exprimo*. Pol. VIII. 564. E: πῶς γὰρ ἂν ... παρὰ γε τῶν σμικρὰ ἔχόντων τις βλίσσει (v. βλίσσειε);

βλοσυρός, ἁ, ὄν, *gravis, severus*. Theaet. 149. A: μάλιστα γενναίας τε καὶ βλοσυρᾶς. Pol. VII. 535. B: γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἥθη.

βλύττω (i. q. βλύω), *profluo*. Pol. VIII. 564. E: πλείστον ... τοῖς κηφῆσι μέλι ... ἐντεῦθεν βλύττει (libri nonnulli βλίστει; Ruhnck. corrig. βλίσσεται).

βόειος, α, ον, *bovulus*. Pol. I. 338. C: τὰ βόεια κρέα.

βοή, ἡ, *clamor, vociferatio*. Legg. VI. 781. D: ἀνευ πάσης βοῆς. VII. 791. E: μετὰ βοῆς. VIII. 839. B: βοῆς πάντα ἐμπλήσειε. VII. 791. E: πρὸς τῇ βοῇ. IX. 876. B: ἐπαινοῦντα ... βοῇ. Tim. 70. E: θόρυβον καὶ βοὴν ὡς ἐλαχίστην παρέχον. Legg. III. 700. C: ἀμουσοὶ βοαὶ πλήθους. VII. 792. A: κλαυμοναὶ καὶ βοαί. Phil. 47. A: βοᾶς ... ἐνεργάζεται.

βοήθεια, ἡ, *auxilium, subsidium*. Gorg. 522. D: αὕτη ... τις βοήθεια ἑαυτῷ ... κρατίστη. Pol. VIII. 560. C: ἐὰν παρ' οἰκείων τις βοήθεια ... ἀφικνῆται. Legg. X. 890. E. Epin. 975. E. al. Pol. V. 471. D: εἴ ποτέ τις ἀνάγκη βοήθειας γένοιτο. Legg. IX. 880. C. Ep. VIII. 356. A: χάριν τῆς ... νῦν βοήθειας cet. Phaedr. 272. C: εἴ τινα πη βοήθειαν ἔχεις ἐπακηκῶς Λυσίου cet. Gorg. 509. B. cum v. βοηθεῖν. Theaet. 165. A. 168. C. Pol. VI. 496. C. Tim. 77. A: βοήθειαν αὐτῷ θεοὶ μηχανῶνται. Legg. II. 671. A. al. Pol. X. 602. D: βοήθειαι χαριέσταται πρὸς αὐτά. **defensio*. Parm. 128. C: ἔστι ... βοήθειά τις ταῦτα τὰ γράμματα τῷ Παρμενίδου λόγῳ. Cum genit. *defensio contra* —, *propulsatio*. Ep. VII. 332. E: πρὸς τὰς τῶν βαρβάρων βοήθειας.

βοηθός, ὁ et ἡ, *auxiliator, adiutor (adiutrix), defensor*. Pol. VIII. 566. B: ὁ τοῦ δήμου βοηθός. Tim. 52. C: βοηθός ὁ ... ἀληθὴς λόγος. Ep. VII. 329. A. Prot. 322. B: ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς ... τροφὴν ἱκανὴν βοηθός ἦν. Phaedr. 275. E: τοῦ πατρὸς ... δέεται βοηθοῦ. Legg. VIII. 845. E: διὸ δὴ βοηθοῦ δέεται νόμου. Pol. V. 474. B: ὡς ἔχων τοιοῦτον βοηθόν. Legg. VIII. 835. C. Euthyd. 297. C: βοηθὸν ἐπεκαλέσατο. Legg. III. 685. D: τὴν κατασκευὴν ταύτην οὐ Πελοποννήσῳ μόνον ἐσεσθαι βοηθὸν ἱκανήν.

Pol. II. 369. C: πολλοὺς ... κοινωνοὺς τε καὶ βοηθοὺς. III. 414. B: βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων δόγμασιν. Erin. 976. A. Legg. III. 684. A: βοηθοὺς γε εἶναι τὰς δύο ἐπὶ τῇ μιᾷ αἰ πόλιν.

βοηθῶ, auxilior, opem fero; adiuvō, defendo, patrocino.

Pol. IX. 578. D: ὅτι γε πᾶσα ἡ πόλις ἐνὶ ἐκάστῳ βοηθεῖ τῶν ἰδιωτῶν. Legg. V. 729. E. VI. 774. B: πᾶς τῷ ἀδικουμένῳ βοηθεῖτω. IX. 881. B. 882. A. Pol. II. 368. B: οὔτε ... ὅπως βοηθῶ ἔγω. Theaet. 165. A: ἐὰν αὐτῷ βοηθῆς. Prot. 339. E: βοηθεῖν τῷ ἀνδρὶ. 341. D: τῷ σαυτοῦ λόγῳ βοηθεῖν. 352. C. Phaedr. 276. C: αὐτοῖς βοηθεῖν. E. Gorg. 483. B. 486. B. 509. C: ἐφ' ἕκαστα βοηθεῖν. 522. C. Theaet. 164. E. Polit. 284. D. Pol. II. 362. D. al. Prot. 309. B: βοηθῶν ἐμοί. Legg. VI. 774. B: μὴ βοηθῶν. IX. 874. C. 881. B. C. Apol. 23. B: τῷ θεῷ βοηθῶν. Pol. VIII. 559. E: βοηθοῦντος ... εἶδους ἐπιθυμιῶν ἔξωθεν τῷ ἐτέρῳ cet. IX. 572. E: βοηθοῦντα. Apol. 34. B: βοηθοῦντες. Menex. 242. B: Ἑλλῆσιν ... βοηθοῦντες πρὸς Ἑλλήνας. 243. A. Apol. 32. E: ἐβοήθουν τοῖς δικαίοις. Phaedr. 88. E: πρῶως ἐβοήθει τῷ λόγῳ. Menex. 242. B: οἷς ἐβοήθουν. C. Phaedr. 88. E: ἱκανῶς ἐβοήθησεν. Theaet. 168. C. Legg. III. 699. A. D. Menex. 240. C. 245. A. Euthyd. 297. D. Lach. 194. C: βοήθησον. Riv. 134. A: ἵνα μοι βοηθήσῃ. Pol. II. 368. B: οὐτ' ... ὅπως μὴ βοηθήσω ἔγω. Phaedr. 275. E: βοηθήσαι αὐτῷ. Gorg. 508. C. Conv. 179. A: μὴ βοηθήσαι κινδυνεύοντι. Pol. II. 368. C. Legg. V. 737. D. X. 890. D. al. Pol. VI. 492. B: ἐὰν μὴ τις αὐτῇ βοηθήσας θεῶν τύχη. Legg. IX. 880. D. 881. B. C. Menex. 245. A: βοηθήσασα. Pol. VIII. 559. E: βοηθησάσης τῷ ἐτέρῳ μέρει ξυμμάχιας ἔξωθεν. Alc. I. 115. B: βοηθήσαντες. Menex. 243. C. Legg. I. 636. E: ὅδε ... βοηθήσει. Lach. 193. A: ὅτι βοηθήσουσιν ἄλλοι αὐτῷ. Pol. IX. 578. E: ὅπου αὐτῷ μηδεὶς τῶν ἐλευθέρων μέλλοι βοηθήσειν. Critia 120. C. Legg. III. 683. D. 684. A. 699. A. Euthyd. 303. A: ὡς βοηθήσαν. Pass. Ep. VII. 347. E: ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγόνει φιλοσοφία καὶ φίλοις.

βοηλάτης, ὁ, bubulcus. Polit. 261. D: ὥσπερ βοηλάτην ἢ τινα ἵπποκόμον.

βοηλατικός, ἡ, ὄν, ad bubulcum pertinens; ἡ βοηλ. ars boum tractandorum. Euth. 13. B: ἡ ... βοηλατικὴ βουὼν (θεραπεία). Ib. ὑπὸ τῆς βοηλατικῆς.

βολβός, ὁ, bulbus. Pol. II. 372. C: βολβοὺς καὶ λάχανα.

βολή, ἡ, ictus, iactus. Crat. 420. C: τῆς βολῆς ἀπεικασματα. Pol. V. 479. C: τῆς βόλης πέρι τῆς νυκτερίδος. Legg. VII. 806. B. Crat. 420. B: τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ. Legg. VIII. 834. A: λίθων βολῇ. Crat. 420. C: πρὸς τὴν βολήν. 405. C: διὰ ... τὸ αἰ βολῶν ἐγκρατὴς εἶναι. Legg.

VII. 815. A: πληγῶν καὶ βολῶν. Ib. ἐν τε ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων cet. 824: πλιγαῖς καὶ βολαῖς. VIII. 830. E.

βόμβος, ὁ, *bombus*, *fremitus*. Prot. 316. A: βόμβος τις ἐν τῷ οἰκήματι γιγνόμενος.

βομβῶ, *bombum edo*. Pol. VIII. 564. D: βομβεῖ. IX. 573. A: βομβοῦσαι. **persono*. Crit. 54. D: ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἡχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ.

βορά, ἡ, *vorare* (vern. *Frass*). Prot. 321. B: ζῶων ἄλλων βοράν.

βόρβορος, ὁ, *coepum*, *lutum*. Phaed. 69. C: ἐν βορβόρῳ κείσεται. Pol. VII. 533. D: ἐν βορβόρῳ βαρβαρικῶ τιγὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατοικωρυσμένον. Phaed. 110. A: πηλὸς ἀμήχανος καὶ βόρβοροί εἰσιν (ἐν τῇ θαλάττῃ).

βορβορώδης, ἐς, *coeposus*. Phaed. 111. E: βορβορώδεστέρον (πηλοῦ).

βόρειος, α, ον, *aquilonius*. Pol. IV. 439. E: ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος.

βορῆας, ὁ, *aquilo*. Critia 112. B: πρὸς βορῆαν αὐτῆς ᾧκουν.

βόσκημα, τό, *pecus*. Theaet. 162. E: βοσκήματος ὁτουνούν. Legg. VII. 807. A: ἐν τρόπῳ βοσκήματος. Alc. I. 122. E: ὅς ἄλλα βοσκήματα ... νέμεται. Pol. II. 373. C: δεήσει ... καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων παμπόλλων. IX. 586. A: βοσκημάτων δίκη. Legg. V. 743. D: βοσκημάτων αἰσχροῶν. XI. 933. D. Critia 111. C: νομῆν ... βοσκήμασιν ἀμήχανον ἔφερε. Legg. VI. 761. A. VIII. 843. D: ἐὰν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ.

βόσκομαι, *pascor*. Pol. IX. 586. A: βόσκονται.

βοτάνη, ἡ, *herba*, *gramen*. Pol. VIII. 564. E: κηφήνων βοτάνη. III. 401. C: ὥσπερ ἐν κακῇ βοτάνῃ. Prot. 321. B: ἐκ γῆς βοτάνην.

βοτόν, τό, *pecus*. Menex. 237. D: θηρία τε καὶ βοτά.

βότρυον, τό, *uva*. Legg. VIII. 844. D: βοτρυὼν εἴτε καὶ σύκων. 845. A: κατὰ ἕαῖρα βοτρυῶν.

βούβρωστις, ἡ, *dira fames*. Pol. II. 379. D. (Hom.).

βουκόλιον, τό, *amentum*. Legg. III. 677. E: ζῶων ... βουκόλι ἄττα.

βουκόλος, ὁ, *bubulcus*. Legg. V. 735. B: ποιμὸν καὶ βουκόλος. Ion. 540. C. De lege 313. A: οἱ ... τοῦ βουκόλου (νόμοι). Polit. 268. A: ὅτι βουκόλῳ γε οὐδὲς ἀμφισβητεῖ cet. Ion. 540. C. Tim. 22. D: οἱ ... ἐν τοῖς ὄρεσι διασώζονται βουκόλοι. Polit. 275. B: ποιμένων τε καὶ βουκόλων. Pol. I. 343. B: τοὺς βουκόλους. II. 370. D.

βουκολῶ, *boves pascō*. Legg. VII. 805. E: βουκολεῖν καὶ ποιμαίνειν.

βουλαπτεροῦν, i. q. τὸ βουλόμενον ἄπειν ζοῦν, *quod fluxionem vult nectere* (vox ficta). Crat. 417. E.

βούλευμα, τό, *consilium*. Gorg. 486. A: νεανικὸν βούλευμα (Eurip.). Pol. II. 362. A: τὰ κεδνὰ ... βουλευματα (Aesch.). Gorg. 481. E: τῶν ... παιδικῶν βουλευμασί (v. βουλήμασι) τε καὶ λόγοις. Pol. I. 334. A: τὰ τῶν πολεμίων ... βουλευματα. Crit. 49. D.

βουλευτήριον, τό, *curia, senatus*. Theaet. 173. D: ὅπου ... βουλευτήριον cet. Menex. 234. A: ἀπὸ τοῦ βουλευτηρίου. Gorg. 452. E: ἐν βουλευτηρίῳ. Hipp. mai. 304. A. Menex. 234. A: τί ... σὺ πρὸς βουλευτήριον; B: ἀφικόμενῃ πρὸς τὸ βουλευτήριον.

βουλευτής, ὁ, *senator*. Apol. 25. A: οἱ βουλευταί. Legg. VI. 758. B: τοὺς ... πολλοὺς τῶν βουλευτῶν. Gorg. 452. E: βουλευτάς. Legg. VI. 756. C. E. 767. E.

βουλευτικός, ἡ, ὄν, *consultans*. Pol. IV. 441. A: βουλευτικόν (γένος). 434. B: ἡ τῶν πολεμικῶν τις εἰς τὸ τοῦ βουλευτικοῦ (εἶδος, int. ὅταν ἐπιχειρῇ ἵεναι).

βουλεύω, *consilium do, suadeo, auctor sum*. Legg. III. 694. B: βουλεύειν δυνατός. IX. 871. E: ἐὰν ... βουλεύσῃ ... θανάτον τις ἄλλος ἐτέρῳ. B: εἴτε αὐτόχειρ εἴτε βουλευσας. **senator* (de senatu quingentorum) *sum*. Gorg. 473. E: πέρυσσι βουλεύειν λαχῶν. Apol. 32. B: ἐβούλευσα. Med. agito, *delibero, consilium in eo; etiam consilium capio, statuo* (c. εὖ, *bene mihi consulo, sapio*). Gorg. 513. B: οὐκ ὀρθῶς βουλεύει. Pol. IV. 428. D: ἡ οὐχ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ πόλει τινὸς βουλεύεται. Legg. III. 697. D. Lach. 185. D. Pol. I. 345. B: ὅτι οὐκ ὀρθῶς βουλευόμεθα cet. Charm. 176. C: τί βουλεύεσθον ποιεῖν; Lach. 185. A: περὶ οὗ βουλευόμεθα. B. 187. D. Pol. IV. 428. B: εὖ βουλεύονται. Phil. 20. A: βουλεύουν. Conv. 219. A. Legg. VI. 762. E: βουλευέσθωσαν. Alc. I. 107. E: εἰ ... βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι cet. Theag. 125. A: κοινῇ βουλευώμεθα. B. Alc. I. 107. A: ὅταν περὶ γραμμάτων Ἀθηναῖοι βουλεύονται. B. D. Phaedr. 237. B: καλῶς βουλεύεσθαι. Crat. 420. C. Phil. 62. E. Pol. I. 353. D. IV. 414. E. X. 604. C: τῷ ... βουλεύεσθαι ... περὶ τὸ γεγονός. Tim. 71. A. al. Pol. IV. 442. B: τὸ μὲν βουλευόμενον cet. Tim. 70. E. Conv. 219. A. Pol. V. 458. A: βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ. Critia 120. D. al. Gorg. 487. C: βουλευομένων. Legg. XII. 955. E. Apol. 32. C: μὴ δίκαια βουλευομένων. Legg. VI. 784. B. IX. 877. D. Ep. VII. 346. D: ἐβουλευόμεν. Crat. 420. C: περὶ οὗ ἐβουλεύετο. Conv. 190. C: ἐβουλεύοντο. Critia 119. D. Pol. III. 390. B: ἃ ἐβουλεύσατο. Gorg. 486. A: βουλεύσαιτο (Eurip.). Theag. 128. B: βουλεύσαιτο. Pol. lit. 298. B: εἰ ... βουλευσάμεθα περὶ αὐτῶν βουλὴν τινα. Phaedr. 231. A: ὥς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλεύσαιντο. Epin. 982. C: ὅταν ψυχὴ τὸ ἀριστον ... βουλεύσῃται. Prot. 319. D: περὶ τῆς πόλεως διοικήσεως ... βουλεύεσασθαι. Soph. 241. B. Parm. 128. D. Crit. 52. E.

Ep. VII. 346. D: βουλευσάμενος. Ep. I. 309. B: ἐγὼ ... περὶ ἑαυτοῦ βουλευσόμεναι. Soph. 218. B: ταῦτα ... ἰδίᾳ βουλευσει. Gorg. 527. D: τότε βουλευσόμεθα. Conn. 174. D. Pol. III. 400. B: ταῦτα ... καὶ μετὰ Δάμωνος βουλευσόμεθα. Theag. 131. Ep. VII. 324. A: βουλευέσθαι. Legg. II. 674. B: βουλευσόμενος. Demod. 380. A. B. sq. Pass. perf. vim habet tam passivi quam medii. Euthyd. 274. A: πῶς σφῶν βεβούλευται; Charm. 176. C: ἀλλὰ βεβουλευέμεθα. Legg. XII. 949. E: πόλει ... ἀνάγκη βεβουλευσθαι τί γρὴν δρᾶν. Crit. 46. A. Epin. 982. C: τὸ βελτίστη βουλῇ βεβουλευμένον. Pol. IV. 442. B: ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα. βουλή, ἡ, consilium. Crat. 420. C: ὥσπερ γε καὶ ἡ βουλῇ cet. Legg. IV. 707. E. (Hom.). Crit. 46. A. Cum v. βουλευέσθαι Polit. 298. B. *consultatio, deliberatio. Def. 414. A. Phaedr. 237. C: περὶ οὗ ἂν ἡ ἡ βουλή. Legg. III. 697. D: ἡ τῶν ἀρχόντων βουλή. Crit. 49. C: κοινὴ βουλή. Charm. 176. D: οὐδεμία ... λείπεται βουλή. Lach. 184. D. E. 185. D. Ep. VII. 346. D: τῆς βουλῆς ἡγούμενος ... λόγος. Epin. 982. C: βελτίστη βουλή. Alc. I. 119. B. et 124. B: κοινὴ βουλή. Legg. II. 674. B: εἰς βουλὴν ἀξίαν τινα λόγον. Lach. 185. C. *senatus. Menex. 234. B: ὅτι ἡ βουλή μέλλει αἰρεῖσθαι ὅστις cet. 235. E. Legg. VI. 758. D: τὸ δωδέκατον ... μέρος τῆς βουλῆς. Ib. τοῦτο τὸ μέρος τῆς βουλῆς. 766. B: πλὴν βουλῆς. Ax. 367. A: τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς. Ep. VIII. 356. D: μετὰ τε δήμου καὶ βουλῆς. Phaedr. 258. A: ἔδοξε ... τῇ βουλῇ. Hipp. mai. 282. C: ἐν τῇ βουλῇ. Legg. VI. 755. E: πρὶν ... βουλήν ἡρῆσθαι. 756. B. 768. A. VIII. 850. B.

βούλημα, τό, voluntas; consilium. Phil. 41. E: εἰ τὸ βούλημα ... τῆς κρίσεως τούτων ... διαγνῶναι βούλεται cet. Legg. VI. 769. D: ἂρ' οὐ τοιοῦτον δοκεῖ σοι τὸ τοῦ νομοθέτου βούλημι εἶναι; Tim. 26. A: λόγον τινα πρέποντα τοῖς βουλήμασιν ὑποθέσθαι. Legg. VII. 802. C: ἐξηγουμένους ... τὰ τοῦ νομοθέτου βουλήματα.

βούλησις, ἡ, voluntas, appetitio; consilium, propositum. Def. 413. C: ἔρσεις μετὰ λόγου ὀρθοῦ. Phil. 41. E: ἡ βούλησις τῆς κρίσεως αὐτῇ. Legg. V. 734. C: ἡ βούλησις τῆς αἰρέσεως τῶν βίων cet. 742. D. IX. 863. B: ὅτιπερ ἂν αὐτῆς ἡ βούλησις ἐθελήσῃ. Charm. 167. E. Tim. 41. B: τῆς ἐμῆς βουλῆσεως, μείζονος ἐτι δεσμοῦ ... λαχόντες. Legg. II. 668. C: τὴν γε ὀρθότητα τῆς βουλῆσεως cet. III. 682. A: τῆς ἡμετέρας περὶ βουλῆσεως. XII. 967. A: ἀλλ' οὐ διανοίαις βουλῆσεως ἀγαθῶν πέρι τελομένων. Legg. III. 687. E: ἐπεσθαι πάντα τῇ ἑαυτοῦ βουλήσει. IX. 872. A: τῇ βουλήσει τε καὶ ἐπιβουλεύσει. 876. E. X. 904. B. Prot. 344. B: ἀλλὰ τὸν τύπον αὐτοῦ ... διεξέλθωμεν καὶ τὴν βούλησιν. Gorg. 509. D: πόττερα δύναμιν, ἡ βούλησιν; Crat. 420. D: τῇ κατὰ τὴν βούλησιν γιγνομένῃ. Conn.

205. A. Legg. III. 687. E. al. Legg. X. 896. C: βουλῆσεις καὶ λογισμοί. III. 688. B: τὰναντία ταῖς βουλῆσεσιν οἱ γίγνεσθαι. Ep. VII. 331. A. Pol. IV. 426. C: τὰς σφετέρας βουλῆσεις. Legg. V. 742. E: οὐτ' ἂν βούλοιτο ματαίως βουλῆσεις. XI. 932. B: ἀποπληρῶν ... τὰς βουλῆσεις. Charm. 167. E. Ep. VII. 336. C: τὰς ἐκείνου βουλῆσεις πειράσθαι ἀποτελεῖν. *ois, significatio. Crat. 421. E: τὸ ψῖ ... ἐπι-κρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος.
 βουλητός, ἡ, ὄν, neutr. id quod volumus. Legg. V. 733. D: τὸ βουλητόν τε καὶ ἐκούσιον.
 βουληφόρος, ὁ ἡ, consiliarius. Legg. III. 680. B. (Hom.). βούλομαι, volo, cupio; specto, propositum mihi est.
 Conv. 199. E: ὁ βούλομαι. Pol. II. 358. D: ὡς βούλομαι. Ib. ὃν τρόπον αὐτὸς βούλομαι καὶ σοὺ ἀκούειν ... ψέγοντος. Prot. 342. A: εἰ σὺ βούλει. 341. E. Phaedr. 228. E: βούλει ... ἀναγνώμεν; 263. E. 272. C. Gorg. 454. E. Theaet. 208. D: εἰ βούλει. Crat. 399. E. 407. C. D. Pol. I. 336. C: εἴπερ ... βούλει εἰδέναι. III. 389. A. al. Theaet. 183. A: εἰ δὲ βούλει (si mavis). Crat. 392. A. Conv. 201. A. 209. D. Lach. 188. C. Hipp. mai. 307. A. Men. 94. A. Pol. IV. 432. A: εἰ μὲν βούλει, φρονήσῃ, εἰ δὲ βούλει, ἰσχύῃ. Crat. 411. B. sq. 437. B. Conv. 212. C. Etiam valet atque etiam (vern. oder auch). Theaet. 196. E: εἰ δὲ βούλει, καὶ νῦν cet. Conv. 209. D: εἰ δὲ βούλει ... οἷους Λυκούργος παῖδας κατελίπετο. Prot. 320. A. Pol. IV. 425. D. Crat. 411. D. Men. 71. E. al. Cum part. αὐτ. Phaedr. 230. C: εἰ δ' αὐτὸς βούλει, τὸ εὖπνονν cet. Conv. 177. B. al. Ion. 533. A: ἢ ἄλλου ὅτου βούλει. Cum pron. ὅς et ὅστις coni. est Latin. quivis (propr. wen du willst). Gorg. 517. B: οἶα τούτων ὅς βούλει εἰργασται. Crat. 432. A: ἢ ὅστις βούλει ἄλλος ἀριθμός. — Conv. 192. C: μαντεύεται ὁ βούλεται. Charm. 167. E: ἢ ἀγαθὸν ... οὐδὲν βούλεται, αὐτὴν δὲ καὶ τὰς ἄλλας βουλῆσεις βούλεται. Hipp. mai. 301. C: οὐχ οἶα βούλεται τις ... ἀλλ' οἶα δύναται. Soph. 219. A: πρὸς ὃ βουλόμεθα. Legg. V. 733. A: ἡδονὴν βουλόμεθα ἡμῖν εἶναι, λύπην δὲ οὐδ' αἰρούμεθα οὔτε βουλόμεθα. C. D. IX. 858. A: εἰ μὲν βουλόμεθα τὸ βέλτιστον σκοπεῖν, εἰ δὲ βουλόμεθα cet. Prot. 317. C: εἴ τι βούλεσθε. D: βούλεσθε ... συνέδριον κατασκευάσωμεν; Soph. 244. A: τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν. Conv. 102. D: τί ἔσθ' ὃ βούλεσθε ... ὑμῖν παρ' ἀλλήλων γενέσθαι; 220. D: εἰ δὲ βούλεσθε (porro vel atque etiam) ἐν ταῖς μάχαις. Legg. III. 683. A: τετάρτη ... αὕτη πόλις, εἰ δὲ βούλεσθε (vern. oder wenn ihr wollt) ἔθνος ἦκει cet. Pol. II. 372. E: εἰ δ' αὐτὸς βούλεσθε ... θεωρήσωμεν. Parm. 127. E: ὁ βούλονταί σου οἱ λόγοι. Pol. VI. 499. B: εἴτε βούλονται εἴτε μή. Legg. VIII. 843. A: βουλέσθω. Crat. 414. E: βουλοίμην ἂν. Phil. 57. A: ἀλλὰ σὲ βουλοίμην ἂν ἀποφθηνάσθαι

τὸ νῦν ἐρωτώμενον. 58. B. Pol. VI. 506. E: βουλοίμην
 ἂν ... ἐμέ τε δύνασθαι αὐτὴν ἀποδοῦναι cet. Legg. IV.
 718. C. Apol. 19. A. Ion. 532. A: βουλοίμην ἂν σε ἀληθῆ
 λέγειν. Conv. 200. B: ἄρ' οὖν βούλοιτ' ἂν τις μέγας ὢν
 μέγας εἶναι cet. Crat. 384. A. Euthyd. 296. D: ἂν ἐγὼ
 βούλωμαι. Prot. 348. A: κἂν μὲν βούλῃ ἔτι ἐρωτᾶν ... ἐὰν
 δὲ βούλῃ (sin panis), σὺ ἐμοὶ πάρασχε cet. Gorg. 447. B:
 ἐὰν δὲ βούλῃ. 448. A. 472. A: ἐὰν μὲν βούλῃ ... ἐὰν δὲ
 βούλῃ (vel etiam). B. Pol. IV. 346. B: ἐάνπερ βούλῃ ἀκρι-
 βῶς διορίσειν. Hipp. min. 369. C. Pol. IV. 437. C: ὃ ἂν
 βούληται οἱ γενέσθαι. Phaedr. 229. B: ἐὰν βουλώμεθα.
 Conv. 200. B: ἐὰν τε βούλωνται ἐὰν τε μὴ. Crat. 420. C:
 τὸ βούλεσθαι τὸ ἐπίσθαι ὑψαίνει. Prot. 317. C. Gorg.
 460. C: τὸν ... δίκαιον βούλεσθαι (propositum habere) δίκαια
 πράττειν. Pol. IV. 437. B: τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι.
 Cum μᾶλλον Alc. II. 149. B. Pol. I. 327. A: βουλόμενος
 θεάσασθαι. 329. D. Conv. 182. E. 192. C: ἄλλο τι βου-
 λομένη ἐκατέρου ἢ ψυχὴ δῆλη ἐστίν. Absolute positum βου-
 λόμενος est ultro, sua sponte et ὁ βουλόμενος quivis. Gorg.
 509. E: μηδὲνα βουλόμενον ἀδικεῖν, ἀλλ' ἀκοντας ... ἀδι-
 κεῖν. Legg. IX. 862. A: μὴ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων. Gorg.
 521. B: ὅτι ἀποκτενεῖ με ὁ βουλόμενος. 508. C: εἰμὶ ...
 ἐπὶ τῷ βουλομένῳ. Soph. 232. D. Polit. 299. A. C. Legg.
 II. 658. A. V. 745. A. VI. 753. C. 764. A. Men. 70. C.
 90. D. 91. B. Crit. 51. D. Cum πᾶς. Pol. III. 416. D: εἰς
 ὃ οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εἴσεισι. Crat. 384. A: εἰ σοὶ βουλο-
 μένῳ ἐστίν (si tibi volenti est, h. e. si vis). Pol. II. 358. D:
 ὅρα εἴ σοι βουλομένῳ ἂ λέγω. Gorg. 448. D. Hipp. min.
 363. B. Soph. 254. B: ἂν ἐτι βουλομένοις ἡμῖν ἤ. Phaed.
 63. A: τί ... βουλόμενοι (cur). Phil. 18. A. 52. D. Pol. I.
 336. B: βουλομένων διακοῦσαι τὸν λόγον. Theag. 128. B:
 ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν. Conv. 199. D: εἰ ἐβούλου καλῶς ἀπο-
 κρίνασθαι. Pol. I. 340. C: ὃ ἐβούλου λέγειν. Euth. 14. B:
 εἰ ἐβούλου. Conv. 217. D: ἀπιέναι ἐβούλετο. Pol. IV.
 423. D: τοῦτο δ' ἐβούλετο δηλοῦν. Men. 93. C: εἴπερ
 ἐβούλετό γε. Tim. 35. E: ἐβουλήθη. Phaedr. 263. E: ὃ
 αὐτὸς ἐβουλήθη. Tim. 29. E. Legg. II. 671. A: ὅπερ ὁ λό-
 γος ... ἐβουλήθη. Prot. 317. A: ὃ ἐβουλήθησαν. Euthyd.
 296. D: βουληθείης. Ib. βουληθείη. Phil. 44. D: βουλη-
 θεῖμεν. Legg. VII. 791. D. III. 687. A: βουληθεῖεν. Alc.
 I. 111. E: βουληθεῖμεν. Pol. II. 377. E: βουληθῇ. Legg.
 IV. 710. C. XII. 951. D. Ep. VII. 350. D: ἂν ... ἀγαθὸν
 τι ποιεῖν βουληθῇτε. Legg. XI. 925. E: πρότερον ... ὅτι οὖν
 ἂν βουληθῇναι παθεῖν. Soph. 226. B: βουληθεῖς δηλώσαι.
 Phil. 58. B. Legg. I. 630. C. VI. 753. D: ὁ βουληθείς (v.
 βουλόμενος). 754. 784. D. VIII. 849. D. IV. 711. B: βου-
 ληθέντι. Phil. 27. C: τί ποτε βουληθέντες εἰς ταῦτ' ἀφι-
 κομεθα; Legg. IX. 866. E: βουληθέντες ἀποκτείναι. Gorg.

460. C: οὐδέποτε ... βουλήσεται ὃ γε δίκαιος ἀδικεῖν. Legg. VII. 813. C. Phaedr. 270. D: οὐ περί βουλησόμεθα εἶναι αὐτοὶ τεχνικῶς cet. Theaet. 174. E. Polit. 294. A: ὅτι τοῦτο βουλησόμεθα ... διαλθεῖν ἡμῶς. Phaedr. 232. E: εἰ τι ... βουλήσονται φίλοι εἶναι cet. Pol. IV. 494. B: βουλήσονται ... αὐτῷ χρῆσθαι. 414. B. *ουκ (ut Latin. quid sibi ουκ haec οὐαίω?), h. e. procto, εἰρησέω. Theaet. 156. C: τί ... ἡμῖν βούλεται οὗτος ὁ μῦθος cet. Soph. 227. C. Parm. 128. A. Crat. 395. B: ὁ βούλεται ὁ Ἄτρευς. 401. C. 402. C. 414. D. 415. A. 417. B. 418. D. Pol. X. 590. E: ὅτι τοιούτον βούλεται (ὁ νόμος). Legg. II. 668. C: τί ποτε βούλεται cet. 669. E. VII. 815. C. *ιυβο, praescito. Conv. 184. A: τούτους ... βούλεται ὁ ἡμέτερος νόμος εὖ καὶ πάλως βασανίζειν. *Circumlocutioni euclid aervit. Crat. 412. C: τὸ γε ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως πάσης τῷ ἀγαθῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικεῖσθαι. 414. A: γυνή δὲ γονή μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι. B: ὁ τί ποτε βούλεται εἶναι. 422. D. 427. C. 436. B. Pol. X. 595. C: τί βούλεται εἶναι. Legg. X. 892. C: φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα. De lege 315. A.

βοῦς, ὁ ἐτ ἡ, bos et vacca. Euthyd. 301. A: βοῦς εἰ. Riv. 137. E. Crat. 393. C: βοὺς ἐκγονον. Legg. VI. 782. C: βοὺς ... γεύεσθαι. Ion. 538. D. (Hom.). Theaet. 190. C: τὸν βοῦν ἵππον εἶναι. Phil. 15. A: βοῦν εἶνα. 67: οἱ πάντες βόες. Gorg. 516. A: ἐπιμαλκτής ... βοῶν. Pol. I. 348. B: τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν. Legg. IV. 713. D. Ion. 540. C: ἀργαῖνονουσιν βοῶν. Prot. 334. A: βοῦοί. De lege 318. A: τοῖς βοῦσιν. Gorg. 484. B: τὰς βοῦς. Phil. 56. D: βοῦς δύο. Pol. II. 370. E: ἵνα οἱ τε γεωργοὶ ἐπὶ τῷ ἀρούρῃ ἔχουν βοῦς. Legg. IV. 713. D. Euthyd. 301. E. Alc. II. 149. C.

βουφορβός, ὁ ἡ, boves pascens; bubulcus. Polit. 268. A: αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφὸς ὁ βουφορβός. 261. D: βουφορβῶ.

βοῶ; clamo, vociferor. Legg. II. 672. C: βοᾷ ἀτάκτως. VII. 792. A: εὐ δ' ἂν κλαίῃ καὶ βοᾷ. Phaed. 114. A: ἐνταῦθα βοῶσι cet. 101. C: μέγα ἂν βοῶντες ὅτι cet. Pol. IX. 573. E: βοᾶν. X. 604. C: ἐν τῷ βοᾶν διατρίβειν. Conv. 212. D: μέγα βοῶντος. Ax. 364. A. Phaed. 60. A: βοῶσάν τε καὶ κοιτομένην. Ep. II. 312. A: οἱ ἐπὶ τούτοις βοῶντες. Euthyd. 300. B: βοῶντα ... τὰ σιδήρια. Apol. 32. B: ὑμῶν κελεύοντων καὶ βοῶντων. Med. Apol. 30. C: ἐφ' οἷς ἴσως βοήσασθε.

βραβεύς, ὁ, certaminis iudex, arbiter. Legg. XII. 949. A: ἄλλων ἐπιστάτας καὶ βραβείας.

βραβευτής, ὁ, arbiter. Prot. 338. B: βραβευτὴν ἐλέσθαι τῶν λόγων.

βραδέως, tarde. Prot. 332. B: ταχέως ... βραδέως.

336. A: βραδέως (opp. ταχύ θειν). Theaet. 189. D. Charm. 159. C. D. E: ἡσυχῇ καὶ βραδέως. Hipp. min. 373. D: ὁ βραδέως θέων κακῶς θει. E. Demod. 385. D: τὸν βραδέως (αἰσθανόμενον). Theaet. 190. A: εἴτε βραδύτερον εἴτε καὶ ὀξύτερον ἐπαίξασα. Polit. 264. B. Phil. 17. A: θᾶττον καὶ βραδύτερον ποιοῦσι τοῦ δέοντος. Tim. 39. A. Ib. ὑπὸ τῶν βραδύτερον ἰόντων. B: τὸ βραδύτατα ἀπὸν ἀφ' αὐτῆς cet. **lente*, *sero*. Phaedr. 233. C: βραδέως ὀλίγην ὀργὴν ποιούμενος. Demod. 385. E: τὸ βραδέως ... πιστεύειν. Ep. VII. 325. B: βραδύτερον.

βραδύνω, *moror*. Pol. VII. 528. D: σπεύδων ... ταχὺ πάντα διεξελθεῖν μᾶλλον βραδύνω. Polit. 277. B: βραδύνουσι.

βραδύς, εἰα, ὕ, *tardus*, *seguis*; *lentus*. Phaedr. 239. A: ἦττων ... βραδύς ἀγχίνου. Apol. 39. B: αἶτε βραδύς ὢν καὶ πρσιβύτης. Euthyd. 281. C. Locr. 101. B: ἄ ... βραδεῖα (φωνὰ) βαρεῖα. Theaet. 156. C: ὅσον ... βραδύ. Legg. VI. 766. E: τὸ βραδύ. Epin. 989. B: τῆς βραδεῖας ... φύσεως. Phil. 26. A: ἐν ... ταχεὶ καὶ βραδεῖ. Theaet. 195. A: βραδεῖς τέ εἰσι cet. Pol. VII. 526. B. Tim. 80. A: φθόγγοι ταχεῖς καὶ βραδεῖς. Polit. 307. A: κατὰ τὰς πράξεις ... βραδέα καὶ μαλακά. Tim. 67. B: ὅση (φωνή) ... βραδυτέρα. Epin. 986. E. Apol. 39. B: ὑπὸ τοῦ βραδυτέρου. Tim. 80. B: βραδυτέρας φορᾶς. Phaedr. 71. A: ἐκ βραδυτέρου τὸ θᾶττον. Phil. 25. C: καὶ θᾶττον καὶ βραδυτέρον. Tim. 80. A: οἱ βραδυτέροι (φθόγγοι). Legg. VI. 773. C: βραδυτέρους. VII. 796. C: βραδυτέρας. Polit. 307. A: τὰ ... βραδυτέρα καὶ μαλακώτερα. Pol. IV. 438. C: θάττω πρὸς βραδυτέρα. Legg. VII. 822. A: βραδυτάτον ... δοξάζεται. B: τὸ ... βραδυτάτον ὡς τάχιστον. Polit. 266. C: ὑστάτα ἀφικνεῖσθαι τὰ βραδυτάτα.

βραδυτής, ἦ, *tarditas*, *seguities*. Theaet. 156. C: βραδυτής ἐνι τῇ κινήσει αὐτῶν. Crat. 412. C. Pol. VII. 529. D: τὸ ὃν τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδυτής. Hipp. min. 373. D: βραδυτής δὲ κακόν. Def. 415. E: βραδυτής ἐν μαθήσει. Prot. 332. B: εἴ τι μετὰ βραδυτήτος (πράττεται). Charm. 160. B: τὰ τῆς βραδυτήτος τε καὶ ἡσυχιότητος. Gorg. 520. C: τῇ βραδυτήτι. Polit. 307. A. Tim. 39. B. Legg. VII. 812. D. Epin. 987. C. Gorg. 496. B: καὶ τάχος καὶ βραδυτήτα. Phaedr. 109. C: διὰ ... βραδυτήτά τε καὶ ἀσθένειαν. Tim. 76. B. Legg. X. 893. D: βραδυτήτάς τε καὶ τάχῃ ὁμολογούμενα πορευοῦσα (ἡ κίνησις).

βράττω, *cribro excutio*. Soph. 226. B: διαττῶν καὶ βράττειν.

βραχέως, *ad breve tempus*. Phaedr. 250. A: ὅσαι βραχέως εἶδον τότε τάκεῖ. **breviter*. Phaedr. 273. A: ὅτι ... βραχέως τοῦ τοιοῦτου ἐφηψάμεθα. Theaet. 147. C: βραχέως ἀποκρίνασθαι. Comp. βραχύτερον, *minus*. Polit. 275.

A. — Etiam βραχύ, *pauculum*. Tim. 48. C: ὑπὸ τοῦ καὶ βραχὺ φρονούντος. 107. C.

βραχίων, ὁ, *brachium*. Tim. 75. A: τὰ τε τῶν βραχιόνων ὅσῳ.

βραχύβιος, ὁ ἥ, *cuius vita brevis est*. Pol. VIII. 546. A: βραχυβίοις.

βραχυλογία, ἡ, *breviloquentia*. Prot. 343. B: βραχυλογία τις Λακωνική. Phaedr. 272. A: βραχυλογίας. Gorg. 449. C. Prot. 335. A: τῇ βραχυλογίᾳ. Legg. X. 887. B: βραχυλογίαν (opp. μῆκος). Phaedr. 269. A: βραχυλογίων.

βραχυλόγος, ὁ ἥ, *breviloquens*. Legg. I. 641. E: τὴν μὲν (Λακεδαιμονία) βραχυλόγον. Gorg. 449. C: βραχυλογωτέρου.

βραχυόνειρος, ὁ ἥ, *somnia exigua vel levia habens*. Tim. 45. E: βραχυόνειρος ὑπνος.

βραχύπορος, ὁ ἥ, *brevem habens cursum*. Pol. VIII. 546. A: βραχυπόρους (περιφοράς).

βραχύς, εἶα, ὅ, *brevis, exiguus, parvus*. Legg. X. 887. A: βραχὺς ὁ λόγος. XI. 927. C: ὧ καὶ βραχὺς (νοῦς) ἐνείη. Epin. 974. A: χρόνος βραχὺς ἂν τις εἴη. Menex. 239. B. Legg. III. 683. C: βραχεῖ ... ἡμέρα. IV. 718. E: μάλα βραχεῖα οὔσα (ὁδός). Critia 113. C: ὅρος βραχὺ πάντῃ. Men. 83. A. Legg. I. 641. B: βραχὺ τι ... ὄφελος. Tim. 64. B: καὶ βραχὺ πάθος. Gorg. 450. C: λόγον βραχείος δέονται. Pol. VI. 484. A: διὰ βραχείος (λόγου). Theaet. 201. A: τοῦτό γε βραχείας σκέψεως. 161. B: οὐδὲν ... πλέον πλὴν βραχείος. Legg. III. 692. C: βραχείος ἀξίων. Epin. 984. A. Legg. III. 698. C: ἐν τινι βραχεῖ χρόνῳ. Conv. 217. A: ἐν βραχεῖ (continuo). Pol. III. 400. B: εἰς βραχὺ τε καὶ μακρὸν γιγνόμενον. Legg. X. 907. C: εἰ δέ τι καὶ βραχὺ προὔρου πεποιήκαμεν. XI. 921. C: βραχὺ κέρδος ἀγαπῶν. Alc. I. 106. B: ἐν μόνον ... βραχὺ ὑπηρετῆσαι. Ep. VII. 336. E: ὧ καὶ βραχὺ δόξης ὀρθῆς μετέδωκε θεῖα τις τύχη. Prot. 329. B: ἀποκρίνασθαι κατὰ βραχὺ (*breviter*). 338. A: τὸ κατὰ βραχὺ λίαν. Hipp. mai. 304. A: κατὰ βραχὺ (*minutatim*) διηρημένα. Pol. III. 396. D: εἰ μὴ ... κατὰ βραχὺ (*pauculum vel paululum*). Soph. 240. E: εἴπερ ψεύσεται ... τι καὶ κατὰ βραχὺ. 241. C. Tim. 27. C. al. Phaedr. 267. B: βραχέων (λόγων). Epin. 977. E: βράχων ἐνεκα. Prot. 336. A: διὰ βραχείων (*breviter s. paucis verbis*). Gorg. 449. A. Theaet. 172. D. Polit. 279. C. Pol. IV. 424. B. Tim. 17. B. 23. E. al. Soph. 268. B: βραχεῖ λόγοις. Tim. 54. E: τὰς βραχείας πλευράς. Prot. 334. D: βραχεῖα ἀποκρίνεσθαι. E. Gorg. 465. E: λέγοντος ... μου βραχεῖα. Ep. III. 316. A: βραχεα ἅττα cet. Polit. 286. E: βραχυτέρος (λόγος). Phaedr. 272. C: βραχυτέρα (ὁδός). Legg. VI. 752. D: καὶ βραχυτέρον ἔργον. Polit. 266. D: τὴν βραχυτέραν ὁδόν. 274. E: βραχυτέρον (ἀμάρτημα). Tim. 22. C: βραχυτέροι (φθοραί). Polit.

287. A: βραχύτερα ... *γενόμενα* (τὰ λεχθέντα). 274. B. Euth. 14. B: διὰ βραχυτέρων (*brevius*) ... εἶπες ἄν cet. Prot. 334. E: ἐν βραχυτέροις (*brevius*) εἶπεν. Gorg. 449. C. Phaed. 111. D: βραχυτέρας τῷ βάθει (τόποις). 112. D. Prot. 334. D: βραχυτέρας ποιεῖ (τὰς ἀποκρίσεις). Ib. βραχύτερα ... ἀποκρίνωμαι ἢ δεῖ; Legg. IV. 721. E. X. 887. B. Phil. 60. E: ἀνευ πάσης ἡδονῆς καὶ τῆς βραχυτάτης. Epin. 985. C: ὅστις νοῦν κέκτηται καὶ τὸν βραχυτάτον. Legg. XI. 913. A: μὴδὲ τὸ βραχυτάτον (κινήσει). Soph. 263. C: ἓνα τῶν βραχυτάτων εἶναι (λόγον). Gorg. 449. E: ὡς διὰ βραχυτάτων (*brevissime*). D. Theaet. 169. E. Tim. 89. E. Polit. 277. E: ἐν ταῖς βραχυτάταις ... τῶν συλλαβῶν. Ep. VII. 344. E: πάντων ... ἐν βραχυτάτοις κεῖται. Legg. IV. 722. B: τὰ βραχυτάτα. IX. 854. A: προοίμια ... εἰς βραχυτάτα. **exiguus ad numerum*, plur. *pauci*, neutr. *pauculum*. Pol. VI. 496. B: βραχύ ... τι. VII. 526. D: βραχύ τι ἂν ἐξαρκοὶ γεωμετρίας ... μῶριον. Tim. 51. E: ἀνθρώπων ... γένος βραχύ τι. Pol. V. 455. B: ἀπὸ βραχείας μαθησεως ἐπὶ πολὺ εὐρετικός. Tim. 23. C: περιλειφθέντος ποτὲ σπέρματος βραχείος. Polit. 265. B: ἐπειδὴ τὸ λοιπὸν βραχύ. Pol. I. 330. B: βραχεὶ γέ τιμι πλείω. Tim. 74. E: βραχεῖαν σάρκα ἔφασεν. Parm. 127. C: εἶναι πάνν βραχύ· ἐτι λοιπὸν τῶν λόγων cet. Phil. 33. A. Pol. VI. 488. B. Tim. 23. B: βραχύ τι διαφέρει μύθον. Critia 112. E: τὸ δ' ἐτι βραχύ ... δεῖ δηλώσαι. Legg. III. 677. A. al. Tim. 47. E: πλὴν βραχείων (*paucis exceptis*). Phaedr. 244. B: βραχεῖα ἢ οὐδέν (εἰργάσαντο). Soph. 220. A. Critia 109. D. Epin. 981. E: βραχεῖα μέρη. Euthyd. 304. B: ἀλλ' ἅττα ἐτι βραχεῖα διαλεχθέντες. Legg. IV. 711. A: ἀριθμῷ ... βραχυτάτον. βραχύτης, ἢ, *brevitas*. Polit. 283. C: μήκους τε πέρι καὶ βραχύτητος. 286. C. Pol. III. 400. B: μήκη δὲ καὶ βραχύτητας προσήπτε. βραχυτραχηλός, ὁ ἢ, *qui brevi est collo*. Phaedr. 253. E. βραχυχρόνιος, ὁ ἢ, *qui brevi fruitor vita*. Tim. 75. C: βραχυχρονιώτερον (γένος). βρενθύομαι, *magnu cum fastu incedo*. Conv. 221. B: βρενθύομενος. βρέχω, *irrigo, madesacio*. Phaedr. 229. A: ἡμῖν κατὰ τὸ ὑδάτιον βρέχουσι τοὺς πόδας ἵεναι. 254. C: ἰδῶπι πάσαν ἔβρεξε τὴν ψυχὴν. Tim. 66. D: βρεχομένων ἢ σιγομένων cet. βρίθω, *inclino, deprimo*. Phaedr. 247. B: βρίθει ... ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων. Pol. II. 363. C: βρίθῃσι (Hom.). Ep. I. 310: βρίθοντες ... γυῖα (poët.). βροντή, ἢ, *tonitrus*. Pol. X. 621. B: βροντὴν τε καὶ σεισμόν γενέσθαι. III. 396. B. et 397. A: βροντάς. βροτός, ὁ, *mortalis, homo*. Pol. VIII. 566. D: ἐν ᾗ

ἂν (πόλει) ὁ τοιοῦτος βροτός ἐγγίνεται. Ep. II. 344. D: θεοὶ μὲν οὖν, βροτοὶ δὲ cet. Pol. II. 380. A: βροτοὶς (Aesch.). A. 367. D: βροτοῖσιν (Hom.).

βρόχος, ὁ, *laqueus*. Critia 119. E: βρόχοις ἐδήρουν. Soph. 220. C: δίπτυα καὶ βρόχους.

βρύω, *scateo, affluo, abundo*. A. 371. C: ὦραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι. Pol. II. 383. B: μαντικῇ βρύον τέχνη (Aesch.).

βρώμα, τό, *cibus*. Legg. I. 638. C: βρώμα ὡς ἀγαθόν. Pol. IV. 437. E: βρώματος. IX. 571. E: βρώματος ... ἀπέχεσθαι μηδενός. 574. E. Critia 115. B: πώματα καὶ βρώματα. Legg. VI. 782. A: πώματων ... καὶ βρωμάτων. XI. 932. E: πώμασιν ἢ καὶ βρώμασιν. XII. 953. E: βρώμασι (*coenis*) καὶ θύμασι.

βρώσις, ἡ, *victus, esca*. Legg. VI. 783. C: βρώσιν ... πόσιν. **orare* (subst.). Pol. X. 619. C: παίδων αὐτοῦ βρώσεις.

βυρσοδέψης, ὁ, *curiarius*. Conv. 221. E: βυρσοδέψας. βυσσός, ὁ, *profundum*. Ion. 538. D. (Hom.).

βωμολογία, ἡ, *dicacitas scurrilis*. Pol. X. 606. C: φοβούμενος δοξάν βωμολογίας.

βωμός, ὁ, *ara*. Phaedr. 229. C: καὶ ποῦ τις ἔστι βωμός ἀντόθι Βορέου. Pol. III. 391. E: Διὸς ... βωμός (trag.). Critia 116. E. Legg. VI. 753. C: φέρεσιν δ' ἐπὶ τὸν τοῦ θεοῦ βωμόν cet. XII. 959. D: ὡς εἰς ἄψυχον χθονίων βωμόν. Euthyd. 302. C: βωμοὶ (in Clark. et Vat. ὁ δεest) καὶ ἱερὰ οἰκεία. Legg. VII. 800. C: σπάντες οὐ πόρρω τῶν βωμῶν. B: παραστάς τοῖς βωμοῖς τε καὶ ἱεροῖς. Prot. 322. A: βωμούς τε ἰδρύεσθαι cet. Conv. 189. C. Legg. V. 738. C. VI. 771. D. 782. C. VII. 814. B. X. 910.

Γ.

γάμμα, νό. Crat. 427. B: ἡ ... ὀλισθαινούσης τῆς γλώττης ἀντιλαμβάνεται ἡ τοῦ γάμμα δύναμις, τὸ γλίσχρον ἀπαρμυγματο καὶ γλυκὺ καὶ γλοιῶδες.

γαῖα (γῆ), ἡ, *terra*. Crat. 410. B. C. Conv. 178. B. (Hea.). Pol. II. 363. C. (Hom.). Ep. I. 310. A. (poët.). A. 367. E. (Hom.).

γαιοειδής (γεώδης), ες, *terreus*. Locr. 100. C: σώματα γαιοειδέστερα (γ. γεωδέστερα).

γάλα, τό, *lac*. Gorg. 493. E: γάλακτος. Legg. III. 678. A. Tim. 81. C: τετραμμένης ... ἐν γάλακι. Pol. V. 460. C: γάλα ἐχούσας. Ion. 534. A: ἀρύονται ... μέλι καὶ γάλα. Legg. X. 887. D: ἐν γάλακι τρεφόμενοι.

γαλήνη, ἡ, *tranquillitas* vel *tranquillum*. Polit. 273. A: γαλήνης ἐπιλαβόμενος. Tim. 44. B: λαμβανόμεναι γαλήνης. Phaed. 84. A: γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα. Conv. 197. C: πελάγει ... γαλήνην. Legg. VII. 791. A: γαλήνην ἡσυχίαν τε ἐν τῇ ψυχῇ φαίνεται ἀπεργασμένη της ... πηδύσεως. XI. 919. A: εὐδαινὴν γαλήνην παρασχών. Theaet. 153. C: νηνεμίας τε καὶ γαλήνας.

γαληνός, ὁ ἡ, *tranquillus, placidus*. Ax. 370. D: γαληνός ... βίος.

γαμετή (γαμετός), ἡ, *νuptia, c. γυνή, uxor*. Legg. VIII. 841. D: πλὴν γαμετής ἑαυτοῦ γυναικός. IX. 874. C: γαμετῇ γυναικὶ βιάζομένη. 868. D: γυναίκα ... γαμετήν.

γαμινός, ἡ, *en, nuptialis*. Legg. IV. 721. A: γαμικὸι ... νόμοι.

γάμος, ὁ, *nuptiae, connubium*. Crat. 402. B: γάμοιο (Orph.). Legg. VI. 773. B: γάμον. 785. B: γάμου ... ὄρον. VIII. 833. D: μέχρι γάμου. 834. A. al. Crat. 395. D: λαβεῖν ... τὸν τῆς Ἱπποδαμείας γάμον. Legg. VI. 773. B: μνηστεύειν γάμον. 776. A: τὸν γάμον ... ποιῆσθαι. Pol. II. 363. A: ἀρχαί τε καὶ γάμοι. V. 468. C. IV. 423. E: γάμων καὶ παιδοποιίας. V. 460. A. Tim. 18. C. D: εἰς τὴν τῶν γάμων σύνεργον. Legg. IV. 721. A: ἡ τῶν γάμων σύμμιξις καὶ κοινωνία. B. 771. E. VI. 773. C. D. VII. 841. D: μετὰ θεῶν καὶ ἱερῶν γάμων. XI. 925. A. 926. C. 930. C. Pol. II. 383. B: ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις. V. 459. A. D. al. Soph. 242. D: γάμους τε καὶ τόκους *cet.* Polit. 310. B. Conv. 192. A. Pol. V. 458. E: ὅτι γάμους ... ποιήσομεν ἱερούς *cet.* Legg. I. 631. D. VI. 773. A: γάμους ... γαμεῖν. 784. D: μήτε ... εἰς γάμους ἵτω *cet.* VIII. 842. E. XI. 930. A. 932. B. Crit. 50. D: τοῖς νόμοις τοῖς περὶ τοὺς γάμους.

γαμῶ, *uxorem ducō*. Polit. 310. C: γαμοῦσι ... παρὰ τούτων. Pol. X. 613. D. Legg. VI. 772. D: γαμεῖται. Pol. II. 362. B: γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται. VI. 495. E: τοῦ δεσπότου τὴν θυγατέρα μέλλοντος γαμεῖν. Legg. IV. 721. A. B. al. V. 742. C: γαμοῦντα. VI. 774. E: τῶν μὴ γαμοῦντων πέρι. IX. 877. E: γεγαμηκότα. XI. 925. C: γῆμαι. 926. C. VI. 774. C: τοῖς γῆμασι. Med. pūdo. Ep. XIII. 361. E: ἡ μὲν ... Σπενσίππῳ γαμεῖται. Legg. XI. 925. E: γαμεῖν ἢ γαμεῖσθαι. 926. C: γῆμασθαι.

γάννυμαι, *laetitia efferor*. Phaedr. 234. D: γάννυσθαι (ν. γαννυσθαι) ὑπὸ τοῦ λόγου.

γανῶ, *exhilāro, pass. laetitia perfundor*. Pol. III. 411. A: γεγαυμένος.

γάρ (vern. *gar?*) part. est affirmans, confirmans vel asseverans (germ. *ja*, *wohl*, vel fortius *fürwahr, in der That*). Prot. 318. A: ἐγὼ γάρ (*ich fürwahr*) τοῦτο οὐκ ᾤμην διδασκόν εἶναι. Phaedr. 242. A: οἶμαι γάρ ἐγὼ (*ich glaube fürwahr*)

cet. 270. C: καλῶς γὰρ (wohl) λέγει· χρηὴ μέντοι cet. 276.
 E: ἔστι γὰρ ... οὕτω. Gorg. 454. D: καλῶς γὰρ οἷε' γνώσει
 δὲ ἐνθένδε. 471. E: ῥητορικῶς γὰρ (ja) με ἐπιχειρεῖς ἐλέγ-
 χειν. 501. C: ἐμοὶ μὲν γὰρ ... δοκοῦσί τε εἶναι cet. Phaed.
 69. A: μὴ γὰρ οὐχ αὐτῇ ἢ ἡ ὁρθὴ ἀλλαγὴ (ubi est: dieses
 ist ja gar nicht s. keineswegs). Pol. I. 327. C: οὐ γὰρ κακῶς
 (gar nicht unrichtig, h. e. ganz richtig) δοξάζεις. 337. D: ἡδὺς
 γὰρ εἰ (du bist doch gar einsüßig). 338. D: βδελυρὸς γὰρ εἰ,
 ὦ Σώκρατες (du bist gar vel ganz abscheulich). 340. D: συκο-
 φάντης γὰρ εἰ ... ἐν τοῖς λόγοις. II. 377. E: καὶ γὰρ ...
 ὁρθῶς ἔχει (ganz recht ist es) τὰ γε τοιαῦτα μίμνεσθαι. al.
 sexc. Atque hanc affirmandi, confirmandi vel asseverandi
 vim praecipue in responsione habet, (vern. ja, wohl, vel for-
 titus allerding). Prot. 313. C: φαίνεται γὰρ (allerdings) ἔμοιγε
 τοιοῦτός τις (quae Hippocratis respondentis, non Socratis,
 sunt verba). Phaedr. 229. A: λέγεται γὰρ (ja, so sagt man).
 268. A: ἔχει γὰρ. 276. C: οὐ γὰρ (gar nicht, h. e. keineswegs).
 Theaet. 187. A: ὁρθῶς γὰρ οἷε'. 207. B: ἐρρήθη γὰρ (praec.
 ὅπερ ... ἐρρήθη). Soph. 220. E: λέγεται γὰρ οὖν. Parm.
 πλείω γὰρ. 141. C: ἔστι γὰρ. al. innum. — Affirmandi vim
 etiam in optatione habet (vern. doch). Prot. 310. D: εἰ γὰρ
 ... ἐν τούτῳ εἴη. Pol. III. 388. D: εἰ γὰρ ... τὰ τοιαῦθ'
 ἡμῖν οἱ νέοι σπουδῇ ἀκούσιεν cet. IV. 432. C: εἰ γὰρ ὤφε-
 λον. — Confirmat porro is quid id quod dixit explicat (ita
 γὰρ vern. est nemlich). Prot. 319. B: ἐγὼ γὰρ Ἀθηναίους
 ... φημι σοφούς εἶναι cet. (ubi praec. δίκαιός εἰμι εἴπειν).
 349. D: εὐρήσεις γὰρ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀδικωτάτους
 μὲν ὄντας cet. 351. C: ἐγὼ γὰρ λέγω καθ' ὃ ἡδέα ἐστὶν cet.
 Phaed. 67. E: ἐκ τῶνδε δὲ σκοπεῖ· εἰ γὰρ cet. 85. C: ἐμοὶ
 γὰρ δοκεῖ ... περὶ τῶν τοιούτων ἴσως ὥσπερ καὶ σοὶ cet. 91.
 A: καὶ ἐγὼ μοι δοκῶ τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν· οὐ
 γὰρ ... προθυμήσομαι cet. Gorg. 447. C: βούλομαι γὰρ
 πυθέσθαι παρ' αὐτοῦ cet. 479. B: σχεδὸν γὰρ πού οὐ-
 τοι ... τὸ αὐτὸ διαπεπραγμένοι εἰσὶ cet. Conv. 206. B: ἔστι
 γὰρ τοῦτο τόκος ἐν καλῷ cet. Ib. κυοῦσι γὰρ ... πάντες
 ἄνθρωποι cet. Ib. ἡ γὰρ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τό-
 κος ἐστὶν. 217. B: συνεγγιγνόμεν γὰρ ... μόνος μόνῃ καὶ
 cet. Pol. II. 382. A: οἷε γὰρ τι με ... σέμνον λέγειν. al. —
 Confirmat et explicat is quoque qui probat id quod dicit vel
 posuit, h. e. qui rationem reddit vel causam affert (ita γὰρ
 est vern. ja vel denn). Prot. 312. A: καὶ ὅς εἰπεν ἐρυθριό-
 σας (ἤδη γὰρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν
 γενέσθαι)· Εἰ μὲν τι cet. 313. D: καὶ γὰρ οὗτοι ... οὔτε
 αὐτοὶ ἴσασιν cet. 315. E: πάσσοφος γὰρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ εἶναι
 (praec. ἀκούειν Προδίκου). Phaed. 116. C: ὅτι οὐκ ἐμοὶ
 χαλεπανεῖς (γινώσκεις γὰρ τοὺς αἰτίους), ἀλλ' ἐκεῖνοις.
 117. B: εἰεν ... (σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων) τί χρηὴ ποιεῖν;
 Gorg. 447. B: οὐδὲν πρᾶγμα ... ἐγὼ γὰρ καὶ ἰάσομαι. 460.

A: ἔγε δὴ (καλῶς γὰρ λέγεις), εἰάνπερ cet. Conv. 176. C: Ζωγράφτη δ' ἐξαίρω λόγον· ἱκανὸς γὰρ καὶ ἀμφοτέρω. 204. C. Pol. I. 331. E. al. Eandem vim habet in interrogatione. Phaedr. 234. D: δοκῶ γὰρ σοι παίζειν; Phil. 13. D: πῶς λέγεις; οἶτι γὰρ (vern. glaubst du denn) cet. Gorg. 448. E. 489. C. 504. E. Pol. I. 341. A. al. Sic ἢ γάρ; οὐ γάρ (nicht wahr); τί γὰρ ἄλλο; τί γὰρ οὐ; πῶς γάρ; πῶς γὰρ οὐ; al. — Ubi γὰρ rationem vel causam affert, ea orationis pars in qua interpositum est alteri quae explicanda est, quippe ex illa aptae, praemittitur; tunc exprimi potest vern. *da*. Prot. 317. C: καὶ ἐγώ — ὑπώπτευσα γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ ... ἐνδείξασθαι ... Τί οὖν, ἔφην ἐγώ cet. 335. A: καὶ ἐγώ — ἔγνων γὰρ ὅτι οὐκ ἤρεσεν — Ἀλλά τοι, ἔφην cet. C: νῦν δὲ — ἐλθεῖν γὰρ ποί με δεῖ — εἰμι. Gorg. 449. C: φέρε δὴ — ῥητορικῆς γὰρ φης ἐπισιτήμων τέχνης εἶναι — ῥητορικὴν περὶ τῶν ὄντων τυγχάνει οὐσα; — Rationem reddit etiam ubi ad praecedentia refertur. Gorg. 492. E: οἱ λίθοι γὰρ ἂν οὕτω γε ... εὐδαιμονέστατοι εἶεν (int. si recte dicerentur ii qui nulla re indigerent beati esse). Conv. 194. A: καλῶς γὰρ αὐτὸς ἠγώνισαι (praec. νῦν δὲ ὁμῶς θαρσύνω). Legg. X. 902. B. al. — Cum priore oratione neclitur, ubi sequi debebat. Soph. 242. E: διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ ἐνυμφέρεται, φασὶν αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν (i. q. φασὶ γὰρ ... διαφερόμενον αἰεὶ ἐνυμφ.). Pol. II. 363. B: ὥστε τευ γὰρ φησιν cet. Praecipue particulae ἀλλὰ subiicitur (vel, ut Grammatici dicunt, ab ea attrahitur). Phaedr. 228. A: ἀλλὰ γὰρ οὐδέτερά ἐστι τούτων εὐ οἶδα ὅτι cet. (i. q. ἀλλ' οὐδέτερά ἐστι τούτων· εὐ γὰρ οἶδα ὅτι cet.). Pol. X. 595. C: ἀλλ' οὐ γὰρ πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ, ἀλλ' ... ῥητέον (plene: *at hoc impedire me non debet, imo, quum prae veritate non sit honorandus, dicendum*). In his γὰρ pluribus vocibus etiam subiicitur, quod quidem alias quoque fit, v. c. Soph. 225. B: καθ' ὅσον μὲν γὰρ γίγνεται cet. Charm. 165. B. al. Saepenumero eo quod γὰρ cum part. prioris orationis neclitur efficitur ut duae orationes in unam copulenter vel contrahantur. Prot. 336. A: ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι (propr. *at fieri non potest; neque enim possum vel valeo*). Apol. 20. C: ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπισταμαι. Sic etiam post νῦν δὲ (nunc autem) statim γὰρ infertur, ita ut pro bipartita oratione simplex ponatur. Conv. 180. C: νῦν δὲ οὐ γὰρ ἐστὶν εἰς (vern. *so aber ist er ja nicht einer*, h. e. *so aber kann dieses nicht recht seyn, da er nicht einer ist*). Euth. 11. C: νῦν δὲ οἱ γὰρ αἱ ὑποθέσεις εἰσὶν (vern. *so aber sind es ja keine Annahmen*, h. e. *so aber kannst du nicht über mich spotten, da es keine Annahmen sind*). Legg. IX. 875. D: νῦν δὲ οὐ γὰρ ἐστὶν οὐδαμῶς οὐδαμῶς. Euth. 14. C: νῦν δὲ ἀνάγκη γὰρ ... ἀπολυνθεῖν. Apol. 38. B. Charm. 175. B. Lach. 184. D. 200. E. al. — Etiam frequentatur ubi aliquid opponitur (Latin. *vero*). Crat. 393. C:

καλῶς λέγει· φύλαττε γὰρ με μὴ πη παρακρούσωμαι σι.
432. A: μὴ· γὰρ οὐ καλῶς σκοπῶμεν οὕτω σκοποῦντες. —
Saepius deinceps ponitur. Phaedr. 235. B: αὐτὸ γὰρ τοῦτο
καὶ μάλιστα ὁ λόγος ἔχει· τῶν γὰρ ἐνόντων cet. Gorg. 448.
A. 458. A. 472. C. 507. E. Pol. I. 328. C. 334. E. Legg.
I. 629. E. 638. A. Apol. 20. E. al. — Copulatur cum
partit. ἄρα (Prot. 315. C: ἐπεδήμει γὰρ ἄρα Ἡρόδικος cet.
Conv. 205. B: ἀφελόντες γὰρ ἄρα του ἔρωτός τι εἶδος ὀνο-
μάζομεν ἔρωτα. Pol. IV. 438. A. Legg. III. 698. D. al.),
δὴ (Prot. 327. A: εἰ γὰρ δὴ ὁ λέγω οὕτως ἔχει cet. Phaedr.
227. C: γέγραφε γὰρ δὴ ὁ Λυσίας cet. 229. A: σὺ μὲν γὰρ
δὴ αἰί. Polit. 292. A: τί γὰρ δὴ καὶ καλύνει; Crat. 391. D.
Pol. I. 336. E. al.), οὖν et οὖν δὴ (Phaedr. 247. C. 259. E.
Gorg. 466. E. Soph. 220. B. Polit. 269. A. Parm. 148. C.
Tim. 84. E. al.), που et δῆπου (Gorg. 499. E: ἔνεκα γὰρ
ποσ τῶν ἀγαθῶν ἅπαντα ἡμῖν ἔδοξε πρακτέον εἶναι. Prot.
309. C: οὐ γὰρ δῆπου τινὶ καλλίονι ἐνένυχες ἄλλω cet. Pol.
II. 381. C. VI. 486. A. al.), τοι (Phaedr. 227. C: ὁ γὰρ τοι
λόγος ἦν cet. 263. D. Gorg. 458. B. E. Phaed. 108. D.
Conv. 205. B. Pol. I. 331. A.) al.

γαργαλίζω, *titillo*. Phil. 47. A: τὸ ... ὑπομεμιγμέ-
νον τῆς λυπῆς γαργαλίζει. Pass. Phaedr. 251. C: ἀγανακτεῖ
καὶ γαργαλίζεται (ἢ του πτεροφυεῖν ἀρχομένου ψυχῆ).

γαργαλισμός, ὁ, *titillatio*. Phaedr. 253. E: γαργαλι-
σμοῦ. Phil. 46. D: τὰς τῶν γαργαλισμῶν (μύξεις). Conv.
189. A: ψόφων καὶ γαργαλισμῶν.

γαστήρ, ἡ, *stomach*. Euthyd. 299. E: ἐν τῇ γαστρί.
Conv. 190. E: ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην. Ib. κατὰ
μέσσην τὴν γαστέρα. 191. A: περὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα. **stom-
ach*. Legg. VII. 792. E: τὰς φερούσας ἐν γαστρί πιασῶν τῶν
γυναικῶν μάλιστα θεραπεύειν cet.

γαστριμαργία, ἡ, *heluatio*. Phaedr. 238. A: γαστρι-
μαργία. Tim. 73. A: διὰ γαστριμαργίαν. Phaed. 81. E:
τούς ... γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις ... μεμελετηκότας.

γαστρίμαργος, ον, *gulosus*. Eryx. 405. E: γαστρί-
μαργοι.

γέ vocem antecedentem modo fortius modo lenius acuit
vel effert; quocirca non solum restringit vel circumscribit
(Latin. *quidem, certe*), verum etiam intendit vel exaggerat
(Latin. *cetero, sane* al.), ut in πάνυ γε, καὶ πάνυ γε, μάλᾳ
γε, σφόδρα γε, οὐδὲν γε (vern. *gar nichts*) al. — Restrinc-
gendi vim habet (*certe, saltem*, vel lenius *quidem*): Prot. 309.
C: ἐν γε τῇδε τῇ πόλει. D: τῶν γε νῦν. Conv. 201. C:
ἐπεὶ Σωκράτει γε οὐδὲν χαλεπὸν. Pol. I. 330. B: βραχεὶ γε
τινὶ πλείω. Theag. 128. E: γυμνασάμενός γε τούτον τὸν χρό-
νον ἀφελήθησομαι. Legg. VII. 806. B: φόβον γε, εἰ μὴδὲν
μείζον ... παρασχέιν. X. 907. D. al. Ita praecipue pronomm.
et articulo adiungitur. Prot. 348. C: ὥς γ' ἐμοὶ ἔδοξε. Crat.

404. E: ὁ γ' ἐμοὶ (v. γέ μοι) φαίνεται. Pol. I. 329. A: οἶόν γ' ἐμοὶ (v. γέ μοι) φαίνεται. Theaet. 173. C: ἐπεὶ σοὶ γε δοκεῖ. Phaed. 64. B: σφᾶς γε οὐ λελήθασιν. Phil. 18. D: ἐπ' αὐτῷ γε ἤδη γεγονότες. Prot. 330. E: εἰ μὴ αὐτῇ γε ἡ ὁσιότης ὅσιον ἔσται. Gorg. 509. E: τί οὐκ αὐτό γε μοι τοῦτο ἀπεκρίνω cet. Prot. 313. A: ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς. Phaed. 96. E: ὅς γε οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαντοῦ cet. Conv. 175. E: ἢ γε ... οὕτω σφόδρα ἐξέλαμψε cet. Phaedr. 266. D: τά γ' ἐν τοῖς βιβλίοις cet. Conv. 200. B: ὁ γε ὦν. 202. D: ὁ γε ... ἄμειρος. 187. A: τοῖς γε ῥήμασιν. — Iam quia id ad quod restringitur oratio effertur (acuitur), γέ etiam intendendi et in responsione confirmandi potestatem habet. Prot. 310. C: μάλα γε ὅψε ἀφικόμενος. Gorg. 449. D: Νῆ τήν Ἥραν ... ἄγαμαί γε τὰς ἀποκρίσεις, ὅτι cet. Phil. 19. A: οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρωτήμα ... ἡμᾶς ἐμβέβληκε Σωκράτης. Pol. I. 339. B: σμικρὰ γε ἴσως ... προσθήκη. V. 458. D: οὐ γεωμετρικαῖς γε cet. In respons. Prot. 340. E: εἰς καιρόν γε παρατέτευχεν ἡμῖν ... Πρόδικος ὅδε. 341. D: πολλοῦ γε δεῖ ... οὕτως εἶχειν. Gorg. 470. E: καὶ ἀληθῆ γε ἐρῶ. Theaet. 180. C: καὶ μετρίως γε λέγεις. Pol. I. 351. C: εὐ γε σὺ ποιῶν. V. 474. A: καλῶς γ' ... ἐγὼ ποιῶν. Hinc etiam negationem intendit. Phaedr. 242. B: οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις. Gorg. 459. E: οὐ γὰρ δήπου ἐν γε τοῖς εἰδόσι. Phaedr. 242. A: μήπω γε ... πρὶν ἂν cet. Pol. I. 329. E: οὐ μέντοι γε ὅσον οἴονται. X. 608. B: οὐδέ γε ποιητικῇ. al. sexc. — Saepenumero restringendi vis explicandi habet potestatem (ut ait γέ vern. anders vel nehmlich). Prot. 310. B: εἰ μὴ ἀγαθὰ γε. D: ὅτι γε μόνος ἐστὶ σοφός. Phaedr. 242. D: εἴ γε σὺ ἀληθῆ λέγεις. Gorg. 448. A: ἂν δέ γε βούλη. 471. A: εἴπερ γε ... ἄδικος. 511. B: εἰ μὴ κωφός γ' εἰμί. Conv. 187. B: ὥσπερ γε καὶ ὁ θυθμός ... γέγονε. Pol. I. 331. D: εἴπερ γέ τι χορὴ Σιμωνίδῃ πείθεσθαι. V. 480. A. VII. 515. A. al. Eandem vim saepenumero habet pronomini relativo subiectum (Pol. I. 343. A: ὅς γε [quippe quā] αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα ... γιγνώσκεις. Gorg. 460. E: ὁ γ' αἰεὶ περὶ δικαιοσύνης τοὺς λόγους ποιεῖται. al.) vel cum participio iunctum (quippe, scilicet; etiam licet). Gorg. 459. A: οὐκ ἱατρός γε ὦν (vern. und zwar, h. e. obgleich). 479. B: ἀγνοῶν γε (quippe) cet. 488. E: κρειττόνων γε ὄντων. Phaed. 94. C: ἀρμονίαν γε οὖσαν (siquidem harmonia esset). Crat. 406. D: Ἀθηναῖός γε ὦν. Pol. VIII. 547. A: ἀνάγκη, Μούσας γε οὖσας. Legg. VI. 754. A. X. 895. B. — Ponitur porro, ubi plures res enumerantur et una leni quodam modo effertur. Gorg. 450. D: καὶ ἡ πεπτευτικὴ γε cet. Conv. 182. C: τοῦτό γε καὶ ἡ γε φιλοσοφία cet. Pol. VI. 499. B: οὕτε πολιτεία οὐδέ γ' ἀνὴρ (vern. noch auch) cet. Apol. 34. D: ὥστε καὶ οἰκετοὶ μοὶ εἰσι καὶ νιεῖς γε. Crit. 47. B. al. — Praepositioni subiicitur (v. Annot. in Prot.

p. 97 sq.). Prot. 344. B: ἐπὶ γε χρόνον τινά. 358. C: ἐπὶ γε τὰ κακὰ οὐδεὶς ἐκὼν ἔρχεται. Phaedr. 268. A: ἐν γε δὴ πληθούς συνόδοις. Gorg. 504. E: κατὰ γε τὸν δίκαιον λόγον. Conv. 187. C: ἐν μὲν γε αὐτῇ τῇ συστάσει cet. Pol. I. 333. A: πρὸς γε καρποῦ κτῆσιν; III. 387. D: ὑπὲρ γ' ἐκείνου. al. — In eodem orationis circūta repetitur. Gorg. 502. A: δῆλον δὴ τοῦτό γε ... Κνησίου γε πέρι. Phaedr. 87. A: ἐπειδὴ γε ὅρας ... τό γε ἀσθενέστερον ἔτι ὄν. Phil. 62. E: πολὺ γε (al. τι) διαφέρει πρὸς γε ἀσφάλειαν cet. Pol. III. 389. D: ἐάν γε (al. ἐάνπερ) ... ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελῆται. Legg. III. 695. B. al. — Nectitur cum partit. δῆ (Phaedr. 242. D: λέγεται γε δῆ. 277. B: ἐδοξέ γε δῆ. Gorg. 449. B: ἐπαγγέλλομαί γε δῆ ταῦτα cet. Soph. 237. B: μάλιστα γε δῆ πάντων ὁ λόγος cet. Conv. 173. E: καὶ δῆλον γε δῆ ὅτι cet. Pol. VII. 526. E: φαμέν γε δῆ. VIII. 557. B: λέγεται γε δῆ, ἔφη. al.), μὴν (Theaet. 208. E: φαμέν γε μὴν οὕτως. Soph. 228. C: τό γε μὴν ἀγνοεῖν cet. Conv. 197. A: τοξικὴν γε μὴν ... Ἀπόλλων ἀνεύρεν. Pol. I. 332. E: μὴ κάμινουσι γε μὴν ... ἱατρὸς ἄχρηστος. Tim. 20. D: παντάπασί γε μὴν ἀληθοῦς. al.), οὖν (Polit. 257. D: τὸν μὲν γε οὖν ... φασί. 270. B. Euthyd. 299. E: φασί γε οὖν. Hipp. mai. 292. E: εὐ γ' οὖν οἶδα), που (Theaet. 147. C: ἐπειτὰ γέ που ... περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν. Polit. 259. E: παρ-εχόμενός γέ που γνώσιν cet. Conv. 205. E: ἐάν μὴ τυγ-χάνῃ γέ που ... ἀγαθὸν ὄν. Pol. V. 478. A: ἐπιστήμη μὲν γέ που ἐπὶ τῷ ὄντι cet. Legg. V. 747. D. al.), τοι et τοι δῆ (Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν. Crat. 416. D: δεῖ γέ τοι. Phaedr. 264. A: ἔστι γέ τοι δῆ ... τελευτή. Pol. V. 476. E: δεῖ γέ τοι δῆ, ἔφη. VI. 504. A: πρέπει γέ τοι δῆ. Crit. 44. C: φασί γέ τοι δῆ οἱ τούτων κύριοι.) al.

γεγωνεῖν, vociferari. Hipp. mai. 292. D: οὐδέν σοι μᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι ἢ cet.

γετηρός, ὁ ἡ, terrenus. Pol. X. 612. A: γετηρὰ καὶ πε-τρῶδη πολλὰ ... περιπέφυκαν cet.

γειτόνημα, τό, vicinitas. Legg. IV. 705. A: ἀλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα.

γειτονία, ἡ, vicinitas. Legg. VIII. 843. C: χαλεπήν καὶ σφοδρὰ πικρὰν γειτονίαν ἀπεργάζονται.

γειτονῶ, vicinus sum. Legg. VIII. 842. E: ἄλλω ξένῳ γειτονῶν. Polit. 271. A: οἱ τελευτώσῃ ... τῇ προτέρᾳ περι-φορᾷ ... ἐγειτόνου.

γείτων, ὁ ἡ, vicinus, vicina. Theaet. 174. B: ὁ ... πλησίον καὶ ὁ γείτων. Legg. IV. 704. C: γείτων ... αὐτῆς πόλιν ἅρ' ἔσται τις πλησίον; VIII. 842. E: μήτε οἰκίους πολίτου γείτονος μήτε ὁμοτέρμονος. 843. C. E. Clit. 408. A. Tim. 72. C: τοῦ γείτονος αὐτῷ ... σπλάγχνου. Lys. 209. C: τῷ γείτονι. Legg. III. 696. B: οὐνοικον ἢ γείτονα

... τινα cet. VIII. 843. C: γείτονα γάιτονι μηδὲν ποιεῖν διάφορον. IX. 877. A: μετὰστασιν ... εἰς τὴν γείτονα πόλιν. Alc. I. 121. D: οὐδ' οἱ γείτονες σφόδρα τι αἰσθάνονται. Ep. VI. 322. C: οἰκεῖτε ... γείτονές τε ὑμῖν αὐτοῖς cet. Conv. 175. A: ἐν τῷ τῶν γειτονῶν προθύρῳ. Pol. VII. 531. A: οἶον ἐκ γειτόνων (*e vicino vel domo contigua*) φωνὴν θηρυνόμενοι. Legg. VI. 761. D. VIII. 843. B. al. Legg. V. 737. D: γείτοσιν ... βοηθῆσαι. VI. 762. A. 768. C. al. Pol. IX. 579. A: εἰ καὶ ἄλλους ... ὁ θεὸς κύκλῳ κατοικίσειε γείτονας πολλοὺς αὐτῷ. Legg. V. 737. D. VI. 766. E.

γελασεῖω, *ad ridendum sum propensus*. Phaed. 64. B: οὐ πάννυ γέ με νῦν δὴ γελασεῖοντα ἐποίησας γέλασαι.

γελοῖος, α, ον, *ridiculus, absurdus*; *etiam (dedita opera) risum mouens*. Prot. 340. D: εἰμί τις γελοῖος ἰατρός. Phaedr. 236. D: γελοῖος ἔσομαι ... αὐτοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν. Conv. 213. C: εἰ τις ἄλλος γελοῖος ἐστὶ τε καὶ βούλεται. Pol. III. 332. D: γελοῖος ... διδάσκαλος. VII. 517. D. Theaet. 158. E: γελοῖον μέντ' ἂν εἴη πολλαχῇ. 205. B. Soph. 224. B. Polit. 296. A. Crat. 400. B. Phil. 48. C: τὸ γελοῖον ... πονηρία ... τις τὸ κεφάλαιον. Conv. 199. D. Pol. III. 403. E. IV. 430. E. V. 452. D: τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς γελοῖον. 454. C. Euthyd. 304. D. Theaet. 191. A: ἐκτὸς τοῦ γελοίου ἐστώτες. Conv. 215. A: οὐ τοῦ γελοίου (ἐνεκα). Pol. V. 457. B: τοῦ γελοίου σοφίας δρέπων καρπὸν. X. 606. C. Prot. 355. A: φημι ... γελοῖον τὸν λόγον γίνεσθαι. Phil. 62. B: γελοῖαν διαθεσιν ἡμῶν ... λέγομεν. 49. E. Pol. X. 620. A. Phaedr. 257. C: γελοῖόν γ' ... τὸ δόγμα λέγεις. 274. C: γελοῖον ἦρον. Phil. 65. E. Conv. 174. E: καὶ τι ... γελοῖον παθεῖν. 189. B: ἐάν τι γελοῖον εἴπῃς. Pol. V. 452. D: ὅτι μάταιος ὡς γελοῖον ἄλλο τι ἡγρεῖται ἢ τὸ κακόν. Legg. XI. 935. D: περὶ τοῦ λέγειν γελοῖον ἄνευ θυμοῦ. Epin. 990. D: σφόδρα γελοῖον ὄνομα. Ep. VII. 347. D. Theaet. 147. A: οὐκ ἂν γελοῖοι εἴμεν; Conv. 221. E. Euthyd. 291. B. Crat. 426. B: ὑβριστικά ... καὶ γελοῖα. Phil. 49. E: γελοῖα ... ὅπως ἀσθενή. Parm. 130. C. Pol. IV. 429. E. V. 452. A. Legg. VIII. 816. E. Phil. 49. C: τὴν τῶν γελοίων εἴληχε τάξιν τε καὶ φύσιν. Legg. VII. 816. D: ἄνευ ... γελοίων τὰ σπουδαῖα ... μαθεῖν ... οὐ δυνατόν. Theaet. 200. B: ἐν ἑτέροις τισὶ γελοίοις περιστερεῶσιν. Phil. 50. A: ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων γελοίοις. Legg. VIII. 838. C. Phil. 49. B: γελοῖους. Theaet. 154. B: θαναμαστά τε καὶ γελοῖα ... λέγειν. Soph. 227. A: γελοῖα δοκούντα ὀνόματα ἔσχεν. Parm. 128. D: πολλὰ καὶ γελοῖα συμβαίνει πάσχειν τῷ λόγῳ. Crat. 425. C. Conv. 189. B: μὴ γελοῖα εἰπῶ (*ubi oppos. καταγέλαστα*). Legg. XI. 935. C. D. Polit. 266. C: γελοιότερος. Pol. X. 600. B: γελοιότερος ... πρὸς παιδείαν. Hipp. mai. 297. D. Apol. 30. E: εἰ καὶ γελοιότερον εἰπείν. Soph. 227. B: θάτερα τῶν ἑτέρων

... οὐδὲν ἡγείται γελοϊότερα. Parm. 128. D: ὡς ἔτι γελοϊότερα πάσχοι ἂν αὐτῶν ἢ ὑπόθεσις ἢ cet. Conv. 214. E: ἐπὶ τὰ γελοϊότερά με ἐπαινέσεις; Id. 215. A. **deformia*. Hipp. mai. 294. A: καὶν ἢ γελοῖος, καλλίων φαίνεται.

γελοῖως, *ridicule*, *ita ut risus moveatur*. Pol. III. 406. C: ὁ ἡμεῖς γελοῖως ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργῶν αἰσθανόμεθα. VI. 505. B: καὶ μάλα ... γελοῖως. 509. C: μάλα γελοῖως ... ἔφη. VII. 527. A: λέγουσι ... μάλα γελοῖως cet. 528. D: ὅτι τῇ ζητήσῃ γελοῖως ἔχει. 531. A. Crit. 53. D: ὅτι γελοῖως ἐκ τοῦ δεσποτηρίου ἀπεδίδρασκες. Euthyd. 278. D.

γελῶ, *rideo*. Gorg. 473. E: γελᾷς; Theaet. 175. B: γελᾷ οὐ δυναμένων λογίζεσθαι cet. Pol. V. 457. B: ἐφ' ᾧ γελᾷ. VII. 518. A: οὐκ ἂν ἀλογίστως γελῶν. Phil. 49. E: ὅταν ἐπ' αὐτῇ γελῶμεν. Conv. 212. E: καὶν ὑμεῖς γελᾶτε. Phil. 50. A: τὸ ... γελᾶν ἡδονήν. Pol. II. 366. C. VII. 518. B: εἰ γελᾶν ἐπ' αὐτῇ βούλοιο. V. 457. B: ὁ ... γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναῖς γυναιξί. Euthyd. 303. B: γελῶντε. Phaed. 59. A: γελῶντες. Phil. 50. A: γελῶντας ... ἡμᾶς ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων γελοίοις. Euth. 3. E. Phaedr. 267. B: ἐγέλασε. Euthyd. 300. D. Lys. 207. C: ἐγέλασάτην ... ἄμφω. Id. Euthyd. 273. D. 276. B: ἐγέλασαν. Legg. IX. 857. D: σφόδρα γελάσειεν ἄν. Prot. 310. D: γελάσας ... ἔφη. Phaed. 101. B. 115. C: γελάσας ... ἡσυχῇ ... ἔφη. Pol. I. 331. D. V. 451. B. al. Conv. 202. B: γελάσασα ... ἔφη. 189. B: γελάσαντα. Ion. 535. E: αὐτὸς γελάσσομαι ἀργύριον λαμβάνων. Phaedr. 252. B: ἀκούσας ... γελάσει. Prot. 355. C: γελάσεται καὶ ἐρσι. Id. Men. 71. A. Hipp. mai. 289. C.

γέλως, ὁ, *risus*. Polit. 295. E: γέλως ἂν ὁ μέγιστος γίγνοιτο. Pol. III. 389. A: ἀσβεστος ... γέλως (Hom.). VII. 518. B: ἥττον ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἴη. Legg. VI. 751. B. Lach. 184. A. Pol. III. 388. E: κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος. Legg. VII. 816. D: ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμωδήματα. Pol. III. 388. E: ὅταν τις ἐντὶ ἰσχυρῷ γέλωτι. Legg. VII. 789. D: βούλεσθε ἅμα γέλωτι φράζωμεν cet. Gorg. 473. E: γέλωτα παρεῖχον. Phaed. 117. A: γέλωτα ὀφλήσειν παρ' ἐμῶν. Theaet. 161. E. 166. A: γέλωτα ... τὸν ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. 174. C: γέλωτα παρέχει. Polit. 265. B: τῶν πρὸς γέλωτα εὐδοκίμησάντων. Conv. 222. C. Pol. V. 450. E: γέλωτα ὀφλεῖν. VI. 506. D: γέλωτα ὀφλήσω. VII. 517. A: ἀρ' οὐ γέλωτ' ἂν παύσχοι cet. 536. B: φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταγλήσομεν. Legg. II. 669. D: γέλωτ' ἂν παρασκευάζοιεν. VI. 778. E: γέλωτ' ἂν ... ὄφλοι. VII. 790. A. 810. E: ἐπὶ γέλωτα ὠρμηκότες. 816. E. VIII. 830. B: τὸν τῶν ἀνοήτων γέλωτα. Alc. I. 121. B: πόσον ἂν οἶε γέλωτα ὀφλεῖν; Lach. 184. A: τὸν γέλωτα κατέχειν. Hipp. mai. 281. D. 286. E. 291. E. Charm. 155. B: ἐποίησε γέλωτα πολὺν. Legg. V. 732. C: γελώτων ... εἰργεσθαι ... τῶν ἐξαισίων.

γελωτοποιός, ὁ, *scwta*. Pol. X. 620. C: τοῦ γελωτοποιοῦ Θεορίτου.

γελωτοποιῶ, *risum facio, irrideo*. Conv. 189. A: γελωτοποιεῖς μέλλον λέγειν. Pol. V. 452. D: ὁ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρῶν. X. 606. C. Ib. γελωτοποιῶν.

γέμω, *plenus* v. *refertus sum*; *affluo*. Conv. 216. D: πόσης οἴεσθε γέμει ... σοκροσύνης; Pol. X. 603. D. Apol. 26. D: ὅτι τὰ Ἀναξαγόρου βιβλία ... γέμει τούτων τῶν λόγων. Phil. 39. E: ἡμεῖς ... γέμομεν ἐλπίδων. Phaedr. 275. C: πολλῆς ἂν εὐθδείας γέμοι. Soph. 261. A: προβλημάτων γέμειν. Pol. IX. 577. D: πολλῆς ... ἀνελευθερίας γέμειν τὴν ψυχὴν. 578. A. X. 611. B. Legg. VII. 822. E: πολλῆς ἀνοίας γέμειν. Alc. I. 105. E: πρὶν τοσαύτης ἐλπίδος γέμειν. Pol. IX. 579. E: φόβου γέμων. Legg. VII. 807. C. Pol. VIII. 544. C: συχνῶν γέμουσα κακῶν πολιτεία. Gorg. 522. E: πολλῶν ... ἀδικημάτων γέμοντα τὴν ψυχὴν cet. Pol. VIII. 559. C. Gorg. 525. A: ἀσυχρότης γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν. Theaet. 144. B: λήθης γέμοντες. Pol. IX. 573. A: θυμιαμάτων ... γέμουσαι. Legg. I. 649. C: θρασύτητος γέμοντες. Critia. 117. E: ὁ μέγιστος λιμὴν ἔγεμε πλοίων καὶ ἐμπορῶν cet.

γενεά, ἡ, *stirps, genus*. Soph. 268. D: ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος (Hom. Cf. Pol. VIII. 547. A.). Phil. 66. B: πάνθ' ὅποσα τῆς γενεᾶς αὐτῆς ἐστίν. Legg. XI. 913. C: ὡς εἰς παίδων γενεᾶν οὐ ἔμφορα τὰ τοιαῦτα. **aetas, saeculum*. Phil. 66. C: ἔκτη δ' ἐν γενεᾷ (Orph.). Legg. III. 679. D: γενεαὶ ... πολλαί. 678. D: γενεαῖς ... πόσαις cet. Polit. 310. E: ἐπὶ γενεᾶς πολλὰς οὕτω γεννηθεῖσα (ψυχή). Tim. 23. C: ἐπὶ πολλὰς γενεάς. Id. Critia 109. E. 114. C. D. 120. D. Alc. I. 122. E: πολλὰς ... γενεὰς εἰσέρχεται ... αὐτόσε cet. Ep. VIII. 354. B: ὥστε γενεὰς τοσαύτας ... σώζεσθαι.

γενεαλογία, ἡ, *generis enumeratio*. Crat. 396. C: τὴν Ἑσιόδου γενεαλογίαν.

γενεαλογῶ, *genus recenseo vel enumero*. Theaet. 155. D: οὐ κακῶς γενεαλογεῖν. Tim. 22. B: τοὺς ἐξ αὐτῶν γενεαλογεῖν. Pol. II. 365. E: τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν. Tim. 23. B: τὰ ... νῦν δὴ γενεαλογηθέντα ... περὶ τῶν παρ' ἡμῖν cet.

γενέθλια, τὰ, *natalitia*. Conv. 203. C: ἐν τοῖς ἐκείνης γενέθλοις. Alc. I. 121. C: βασιλέως γενέθλια (Clark. Vat. Ven. γενέσια, *feralia*) ἅπανα θύει ... ἡ Ἀσία.

γενέθλιος, ον, *natalis*; θεοὶ γενέθλιοι, *dii genitales* (*partum adiuvantes vel tuentes*). Legg. IX. 879. D: θεῶν γενεθλίων χάριν. V. 729. C: εὐνοὺς ἂν γενεθλίους θεοὺς εἰς παίδων αὐτοῦ σπορὰν ἴσχοι.

γένεθλον, τό, *genus*. Prot. 346. C: τῶν ... ἡλιθίων ἀπειρῶν γένεθλα (Simon.).

γενειάσκη, *pubesco*. Conv. 181. D: τοῦτο δὲ πλησιάζει τῇ γενειάσκειν.

γενεῖω, *pubesco*. Polit. 270. E: τῶν ... γενεῖώντων.

γένεσις, ἡ, *generatio, procreatio, ortus, origo*. Phaedr. 247. D: οὐχ ἡ γένεσις πρόσεστιν. Theaet. 180. D: ὡς ἡ γένεσις τῶν ἄλλων πάντων Ὡκεανός ... τυγχάνει (cf. Crat. 402. B). Polit. 271. A: γένεσις ... τίς τοῦ ἦν ... ζῶων; Phil. 53. C. oppos. οὐσία. 54. D: εἴπερ γένεσις ἐστίν. Conv. 204. B. Tim. 38. A: ὅσα γένεσις τοῖς ἐν αἰσθήσει φερομένοις προσήψεν. 40. E: ἡ γένεσις περὶ τούτων τῶν δεῶν. 41. E: ὅτι γένεσις πρώτη ... ἔσοιτο τεταγμένη μία πᾶσιν. 48. A: ἡ τοῦδε τοῦ κόσμου γένεσις. 73. B. 77. C. Legg. IV. 712. A: τότε πολιτείας τῆς ἀρίστης ... φύεται γένεσις. V. 740. D: οἷς ἂν εὖρους ἡ γένεσις. VI. 781. E: ἡ τῶν ἀνθρώπων γένεσις. X. 894. A: γίγνεται ... πάντων γένεσις ἡνίκ' ἂν cet. XI. 926. E: γένεσις οἷον δευτέρα τις. Prot. 320. D: χρόνος ... εἰμαρμένος γενέσεως. Soph. 232. C: γενέσεως τε καὶ οὐσίας πέρι. Polit. 283. D: κατὰ τὴν τῆς γενέσεως ἀναγκαίαν οὐσίαν. 287. E: ἐπὶ γενέσεως αἰτία. Parm. 136. B: περὶ γενέσεως καὶ φθοράς. Crat. 411. C: μετὰ εἶναι πάσης φθορᾶς καὶ γενέσεως ἀεί. Pol. IV. 428. C: ὑπὲρ τοῦ καρποῦ τῆς γενέσεως ἐκ τῆς γῆς. V. 450. C: τῆς γιγνομένης γενέσεως τε καὶ παιδείας. VII. 519. A: τὰ τῆς γενέσεως ἐγγυγνή. 525. B: γενέσεως ἐξαναδύντι. C: μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπὶ ἀληθείαν τε καὶ οὐσίαν. Tim. 27. A: ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως. 28. B: γενέσεως ἀρχὴν ἔχων οὐδεμίαν. 39. E: μέχρι χρόνου γενέσεως. 48. B: πρὸ τῆς οὐρανοῦ γενέσεως. 54. D: περὶ τῆς εἰς ἄλλα γενέσεως. 90. E: μέχρι γενέσεως ἀνθρωπίνης. Legg. IV. 720. E: τὴν περὶ γενέσεως ἀρχὴν. Epin. 977. E: τὸ θεῖον τῆς γενέσεως καὶ τὸ θνητόν. Alc. I. 122. B. al. Phaedr. 248. D: ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει. Conv. 206. D: Μοῖρα ... ἡ καλλονὴ ἐστὶ τῇ γενέσει. Pol. III. 415. A. Tim. 34. C: γενέσει καὶ ἀρετῇ προτέραν καὶ πρεσβυτέραν ψυχὴν σώματος. 42. B: ἐν τῇ δευτέρῃ γενέσει. Legg. XI. 920. A: ὅσοι γενέσει καὶ τροφαῖς εὖ πεπαιδευνται. XII. 944. E. Phaed. 70. D: ὅσαπερ ἔχει γένειν. 71. B: γένειν τε εἶναι ἐξ ἑκατέρου εἰς ἄλλα. E: τὴν ἐναντίαν γένειν. Soph. 235. E: (ὁπόταν) τὴν τοῦ μιμήματος γένειν ἀπεργάζεται. 245. D: οὔτε οὐσίαν οὔτε γένειν. 246. C: γένειν ἀντ' οὐσίας. Polit. 261. D: τὴν ... τῶν ζῶων γένειν καὶ τροφήν cet. 282. D: γένειν ἀστροφόν τινα. 284. C: πρὸς τὴν τοῦ μετρίου γένειν. D. Crat. 398. C: δηλοῦν τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος γένειν. 406. C: διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ (*e spruma*) γένειν. Phil. 15. B: μήτε γένειν μήτε ὀλεθρον προσδεχομένην. 26. D: γένειν εἰς οὐσίαν. 27. A: τὸ δουλεῦον εἰς γένειν αἰτία. 54. A: οὐσίαν καὶ γένειν. 55. A: τὴν ... φθορὰν καὶ γένειν. Pol. II. 359. A: εἶναι ... ταύτην γένειν τε καὶ οὐσίαν δικαιοσύ-

νης. 373. E: ὅτι πολέμου αὐτὸν γένεσιν εὐρήκαμεν. VI. 509. B: τὴν γένεσιν καὶ αὐτὴν καὶ τροφήν. 534. A: δόξαν μὲν περὶ γένεσιν, νόησιν δὲ περὶ οὐσίαν. IX. 573. B: τυραννικοῦ ἀνδρός λέγεις γένεσιν. X. 621. B: φέρεσθαι ἄνω εἰς τὴν γένεσιν. Tim. 27. D: τί τὸ ὃν αἰεὶ, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον. 29. C: ὅτι ... πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλλήθειν. 38. A: τὸ τε ἦν τὸ εἶναι περὶ τὴν ἐν χρόνῳ γένεσιν τοῦσαν πρέπει λέγεσθαι. C: πρὸς χρόνου γένεσιν. 75. B: τοῖς περὶ τὴν ἡμετέραν γένεσιν δημιουργοῖς. 76. E: τὴν τῶν ὀνύχων γένεσιν. 91. D: μέχρι περ ἂν ζῶων ἀποτελέσῃ γένεσιν. Legg. III. 676. C: τὴν πρώτην τῶν πολιτειῶν γένεσιν καὶ μετὰ βάσιν. V. 740. A: κατὰ τὴν νῦν γένεσιν τε καὶ τροφήν καὶ παιδεύσιν. X. 889. A: τὴν τῶν μεγάλων καὶ πρώτων γένεσιν ἔργων. 892. C: φύσιν βούλονται λέγειν γένεσιν τὴν περὶ τὰ πρῶτα. 896. A: τὴν πρώτην γένεσιν καὶ κίνησιν τῶν τε ὄντων cet. 899. C: ψυχὴν γένεσιν ἀπάντων εἶναι πρώτην. al. Phaed. 71. E: τοῖν γενέσιν τοῖν περὶ ταῦτα. A: δύο γενέσεις. C. Theaet. 153. A: ἡ οὐχ αὐταὶ γενέσεις πυρός; Pol. VIII. 546. C: ἀμειρόνων τε καὶ χειρόνων γενέσεων. Legg. IV. 721. A: ἀρχὴ ... τῶν γενέσεων πάσαις πόλεσιν. Phaed. 88. A: ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι. Polit. 261. B: ἐπὶ ταῖς τῶν ἀνύχων γενέσεσιν. Legg. X. 894. B: ἐν ... γενέσεσι καὶ φθοραῖς. Phaed. 71. D: τὰς γενέσεις αὐτοῖν. 113. A: εἰς τὰς τῶν ζῶων γενέσεις. Polit. 272. E: πάσας ἐκάστης τῆς ψυχῆς τὰς γενέσεις ἀποδεδωκυίας. Pol. VII. 523. B: πρὸς γενέσεις τε καὶ συνθέσεις ... τετράφαται. Critia 113. E: παίδων ... ἀφ' ὧν πέντε γενέσεις (v. γεννήσεις) διδύμους γεννησάμενος. Legg. VIII. 842. E: περὶ γάμους ἅμα καὶ γενέσεις παίδων καὶ τροφάς. Ion. 531. D: γενέσεις καὶ θεῶν καὶ ἡρώων. **rerum origo vel ortus*, i. q. *rerum natura* (Cic.). Tim. 29. E: γενέσεως καὶ κόσμου ... ἀρχήν. Phaedr. 245. E: πάντα τε οὐρανὸν πᾶσάν γε γένεσιν (Cic. *omnisque natura*). Tim. 29. D: δι' ἣν αἰτίαν γένεσιν καὶ τὸ πᾶν τοῦδε ὁ ξυνιστάς ξυνέστησεν. **genus*, i. q. *concret. animantia*. Polit. 265. B: τῶν ... τὴν γένεσιν ἀπερὶ εἶναι. 267. B: γενέσεως ἀμίκτου νομοτυκῆς. 306. E: τὸ τῆς ἡρεμασίας ... γενέσεως εἶδος. Legg. V. 740. E: μείζον ἢ κατὰ τὴν νῦν γένεσιν τε καὶ τροφήν cet. (*quam ut cadere possit in homines nunc generatus cet.*). **stirps, genus*. Menex. 287. B: ἡ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἐπὶ πᾶσι οὐσα. Legg. III. 691. D: διδύμον ἡμῖν φυτεύσας τὴν τῶν βασιλέων γένεσιν ἐκ μονογενοῦς. **aetas, saeculum* (Generation). Polit. 310. D: ἐν πολλαῖς γενέσεσιν ἄμικτος γεννωμένη. (cf. 310. E: ἐπὶ γενεᾷ πολλᾷ). Phaedr. 252. D: τὴν τῇδε πρώτην γένεσιν βιοτεύει. Polit. 274. A: ἐκ τῆς νῦν περιφορᾶς καὶ γενέσεως. Cf. Phaedr. 248. D. Tim. 42. B. **confectio*. Polit. 281. B: τῆς γενέσεως τῆς τῶν ἱματίων. E: τῆς περὶ τὰ ἀμφιέσματα γενέ-

σιως. Legg. XI. 920. E: οἱ ... ὀργάνων τε καὶ ἔργων ἀπο-
τελοῦντες γένεσιν ἔμμισθον.

γενέτωρ, ὁ (i. q. γενέτης), *parens*. Locr. 96. C: τὸν
πάντων ἀρχαγόν καὶ γενέτορα τουτίων. 103. C: ἐκ τῶν γε-
νετόρων καὶ στοιχείων.

γέννα, ἡ (i. q. γένος), *genus*. Phil. 25. D: τί, ...
τοῦ πέρατος γένναν.

γεννάδας, ὁ, *ingenuus, generosus*. Phaedr. 243. C:
γεννάδας καὶ πρῶος τὸ ἦθος. Charm. 155. D: ὦ γεννάδα.

γενναῖος, α, ον, *ingenuus, nobilis, generosus, (etiam de animant., fructibus al., i. q. εὐγενής); animosus, fortis; honestus; eximius, egregius (etiam iron.), magnus, praestans (vern. wacker, tüchtig)*. Prot. 319. D: γενναῖος, ἀγεννής. Phaedr. 227. C: ὦ (v. ὦ) γενναῖος (vern. der Treffliche!) εἶθε γράψειεν cet. Theaet. 174. E. Pol. II. 363. A: ὁ γενναῖος Ἡσιόδός τε καὶ Ὅμηρος. VI. 494. C. Alc. I. 107. B: γεν-
ναῖος ἢ ἀγεννής. Men. 71. B. Ax. 365. A: ἐν τοῖς γυμνα-
σίοις γενναῖος φαινόμενος. Soph. 231. B: ἡ γένει γενναία σοφιστική. Pol. V. 453. E: ἡ γενναία ... ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. VIII. 544. C: ἡ γενναία ... τυραννίς cet. 558. C: πάνν γ' ... γενναία (ἡ συγγνώμη). Gorg. 512. D: τὸ γενναῖον καὶ τὸ ἀγαθόν. Pol. VI. 496. B: γενναῖον καὶ εὖ τεθραμμένον ἦθος. Menex. 246. C: οὕτω ... τὸ γε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλευθερον ... ἐστι cet. Pol. II. 375. A: φύσει γενναῖον σκύλακος. Legg. V. 731. B: ἄνευ θυμοῦ γενναῖον. Theaet. 149. A: μαίας μάλα γενναίας τε καὶ βλοσυράς. Legg. VIII. 845. A: τῆς γενναίας (ὀπώρας). Gorg. 485. D: οὔτε καλοῦ οὔτε γενναίου πράγματος. Lys. 209. A: τοῦ σώματος οὕτω γενναίου ὄντος. Hipp. mai. 290. E: ἄνευ ὄψου πᾶν γενναῖον. Apol. 30. E: ἵππῳ μεγάλῳ μὲν καὶ γενναίῳ. Conv. 209. B: ψυχῇ καλῇ καὶ γενναίᾳ καὶ εὐφρεῖ. Phaed. 80. D: γενναῖον καὶ καθαρὸν (τόπον). Polit. 297. E: τὸν γενναῖον κυβερνήτην. Crat. 407. C. Pol. II. 361. B: ἄνδρα ἀπλοῦν καὶ γενναῖον. VI. 488. C: τὸν ... γενναῖον ναύκληρον. Charm. 157. B. Lys. 204. E. Gorg. 485. E: φύσει ψυχῆς ὡς γενναίαν (Eurip.). Conv. 184. B: γενναίαν φιλίαν. Pol. I. 348. D: πᾶν γενναίαν εὐήθειαν. Legg. VIII. 844. E: τὴν γενναίαν νῦν λεγομένην σταφυλὴν cet. 845. A. Theaet. 183. E: βάθος τί ἔχειν παντάπασι γενναῖον. Polit. 274. E: μάλα γενναῖον (ἀριόρημα). Pol. III. 414. B: γενναῖόν τι ἐν ψευδομένους. Voc. ὦ γενναῖε Gorg. 473. D. 494. E. Crat. 432. D. Pol. VII. 527. B. al. In principio enuntiati Alc. I. 135. E: ὦ γενναῖε. Hipp. mai. 298. A. Phaedr. 261. A: θρέμματα γενναία. Hipp. mai. 301. A: γενναῖοι ἢ σοφοὶ cet. Prot. 319. C: πλούσιος καὶ τῶν γενναίων. Theaet. 210. D. Pol. II. 375. E: τῶν γεν-
ναίων κινῶν. V. 459. A: τῶν γενναίων ὀρρίθων. Ib. καί-

περ ὄντων γενναίων. Legg. VIII. 841. D: τῶν γενναίων ἅμα καὶ ἐλευθέρων. De lucri cup. 229. C. Legg. VII. 817. D: γενναίων ψυχῶν. Pol. IV. 440. D: οὐ λήγει τῶν γενναίων. Legg. IV. 705. B: εἰς γενναίων καὶ δικαίων ἡδῶν πετήσιν. Alc. I. 120. E: ἐν τοῖς γενναίοις. Pol. VII. 535. B: γενναίους τε καὶ βλοσυροὺς τὰ ἥδη. Legg. III. 690. A: γενναίους ἀγεννῶν ἄρχειν. IV. 714. E. Pol. II. 372. B: μάζας γενναίας καὶ ἄρτους ... παραβαλλόμενοι (ubi vern. est tüchtige). Legg. V. 735. B: τὰ γενναῖα καὶ ἀγεννή. VIII. 844. E: τὰ γενναῖα σὺκα ἐπονομαζόμενα. Theaet. 162. D: ὧ γενναῖοι παῖδες τε καὶ γέροντες. Pol. IV. 440. C: ὅσῳ ἂν γενναϊότερος ᾖ cet. Lys. 207. C. Menex. 235. B. Polit. 261. C: γενναϊότερον (τὸ τῆς βασιλικῆς ἐπιστήμης). Pol. III. 409. C: γενναϊότατος ... δικαστής. Euthyd. 306. E: ὅπως ἐκ γενναιοτάτης ἔσονται μητρός. Polit. 266. C: γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ. Phaed. 116. C: γενναϊότατον καὶ πραότατον. Phaedr. 235. D. Gorg. 521. B: ὧ γενναϊότατε. Legg. III. 679. B: γενναϊότατα (v. δικαιοτάτα) ἥδη. Conv. 182. D: τῶν γενναιοτάτων καὶ ἀρίστων. Theag. 128. A: τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους.

γενναίως, *ingenue, strenue; fortiter; libere, fidenter; egregie* (iron.). Gorg. 475. D: γενναίως τῷ λόγῳ ... παρέχων ἀποκρίνου. 521. A: εὐ καὶ γενναίως εἶπέ. Phaed. 58. E: ὡς ἀδελῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. 116. E: ὡς γενναίως (*ingenue*) με ἀποδανκρύνει. Theaet. 146. C: ἀλλ' εὐ καὶ γενναίως εἶπέ. D. 151. E. 209. E: πάνυ γενναίως ἔοικεν ἐσκοτωμένῳ. Soph. 239. B. Phil. 55. C: γενναίως ... πᾶν περικρούμεν. Legg. VII. 806. B: γενναίως ἀντιστάσας. Menex. 235. A: ὥστ' ἔγωγε ... γενναίως πᾶν διατίθεμαι ἐπαινούμενος ὑπ' αὐτῶν. Lach. 196. A. Hipp. min. 366. E. 370. D. Theaet. 166. C: γενναϊοτέρως ἐπ' αὐτὸ ἐλθὼν ὁ λέγω.

γέννημα, τό, *fructus, fetus; opus; in univ. quod generatum vel factum est*. Pol. X. 597. E: τὸν τοῦ τρίτου ... γεννήματος ἀπὸ τῆς φύσεως (int. δημιουργόν) μιμητὴν καλεῖς; Legg. X. 890. D: εἴπερ νοῦ γέ ἐστι γεννήματα. V. 740. D: πληθοῦς γεννημάτων. Tim. 69. C: τοῖς ἑαυτοῦ γεννήμασι. Soph. 266. B: θεοῦ γεννήματα. Tim. 24. D: γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας. Epin. 983. E: μὴ ψυχῆς τε καὶ σώματος οὕτως εἶναι γεννήματα. * *confectio*. Soph. 266. D: τὸ δὲ ὁμοιωμάτων τινῶν γέννημα.

γέννησις, ἡ, *procreatio*. Conv. 206. C: ἡ κῆσις καὶ ἡ γέννησις. E: ὅτι ... ἀθάνατον ὡς θνητῷ ἡ γέννησις. Locr. 98. A: ὧν ἡ γέννασις (v. γένεσις) τοιαύτα. Def. 413. D: γέννησις φύσεως ἀγαθῆς. Polit. 274. A: τὸ τῆς κηρύσεως καὶ γεννήσεως καὶ τροφῆς. Conv. 206. E: τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τοκοῦ ἐν τῷ καλῷ. Legg. I. 636. C: εἰς κοινωνίαν ἰούση τῆς γεννήσεως. Menex. 238. A: κηρύσει καὶ γεννήσει. Pol. 310. B: πρὸς τὴν τῶν παίδων γέννησιν. Conv. 209. D:

διὰ τὴν τῶν νόμων γέννησιν. Locr. 99. D: ζῶων θνατῶν γέννασιν ἐμαχανάσατο. Pol. V. 461. A: τούτων ... τῶν εἰς τὸ κοινὸν γεννήσεων. Legg. I. 631. D: ἐν ταῖς τῶν παίδων γεννήσεσι καὶ τροφαῖς.

γεννητῆρ, fem. γεννήτειρα, parens. Crat. 410. C: γαῖα ... γεννήτειρα ἂν εἴη ὀρθῶς κεκλημένη.

γεννήτης, ὁ, parens. Legg. IX. 869. B: τὴν τοῦ γεννήτου ψυχὴν συλῆσας. Crit. 51. E: ὅτι τε γεννήταις οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται, καὶ ὅτι τροφεύσι. Legg. IV. 717. E: εἰς τοὺς ἑαυτῶν γεννήτας. XI. 928. D: παίδων πρὸς γεννήτας. Γεννῆται dicuntur etiam gentiles (ad idem γένος pertinentes). Legg. IX. 878. D: τοὺς γεννήτας (sic codd. pro γενήτας) καὶ τοὺς συγγενεῖς. Etiam Ax. 371. D: ὄντι γεννήτῃ τῶν θεῶν codd. dant pro γενήτῃ.

γεννητός, ἡ, ὄν, procreatus, natus; natus. Legg. XI. 923. E: εἴτε γεννητός ὢν εἴτε ποιητός (υἱός). Tim. 52. A: αἰσθητόν, γεννητόν. Pol. VIII. 546. B: θείῳ ... γεννητῷ. Tim. 28. B: γεννητῷ παραδείγματι προσχρώμενος. 37. D: τῷ γεννητῷ. Locr. 96. C: τὸν ... γεννατὸν (θεόν) ὅψι ὀρέομεν. Tim. 29. C: γιγνόμενα καὶ γεννητὰ (γ. γενητὰ) ἐφάνη. 40. D: περὶ θεῶν ὁρατῶν καὶ γεννητῶν.

γεννήτωρ, ὁ, parens. Legg. IX. 868. E: ἀπειθῶν ... ὁ γεννήτωρ ἢ ὁ γεννηθεὶς cet. 878. A: γεννήτορα ... αὐτοῖς καὶ ἐστιοῦχον ... γίγνεσθαι. Conv. 209. A: ὢν ... οἱ ποιηταὶ πάντες γεννητορες. Legg. III. 681. B: τῶν γεννητόρων τε καὶ θροεψάντων. VII. 804. D. IX. 869. A. 881. A. XI. 926. E: ἀντὶ γεννητόρων πατέρας οὐ χείρους. IX. 879. B: πρὸς τοὺς γεννήτορας. XI. 932. A: πᾶς τιμάτων ... τοὺς αὐτοῦ γεννήτορας. Menex. 248. E: παιδᾶς τε καὶ γεννήτορας.

γεννικός, ἡ, ὄν, i. q. γενναῖος. Theaet. 144. D: γεννικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα. Phaedr. 279. A: ἥθει γεννικωτέρῳ κεκράσθαι.

γεννῶ, genero, procreo; etiam trop., ut Latin. gigno. Pol. V. 459. A: πότερον ... ἐξ ἀπάντων ὁμοίως γεννᾷς cet. Theaet. 153. A: ὁ (πῦρ καὶ τᾶλλα γεννᾷ. Conv. 206. D: τίπτει τε καὶ γεννᾷ. 209. C. Pol. X. 603. B. Legg. X. 908. E. al. Legg. X. 889. D: αἶ δέ τι ... σπουδαῖον ... γεννώσι τῶν τεχνῶν. VI. 775. D: ὅσον ἂν γεννᾷ χρόνον. Pol. III. 391. D: ὥς οἱ θεοὶ κατὰ γεννώσι. Tim. 41. D: γεννάτε (imper.). Legg. VI. 775. D: γεννῶν ποτ' ἂν. Pol. III. 415. A: ὁμοίους ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννῶτε. Conv. 191. C: ἵνα ... γεννώεν. Theaet. 150. C: γεννᾶν ... ἀπεκώλυσεν. Polit. 265. E: ἐξ ἀλλήλων γεννᾶν. 274. A. Conv. 210. A: γεννᾶν λόγους καλοῦς. Pol. IV. 461. B: τοῦ γεννᾶν ... τὴν ἡλικίαν. VI. 496. A: γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας. Tim. 91. B: τοῦ γεννᾶν ἔρωτα. Legg. V. 747. D. Pol. VIII. 569. B: γεννῶν. IX. 575. C: οἱ τὸν τυράννον γεννῶν-

τες. V. 461. B: τῶν ἔτι γεννῶντων. Tim. 68. E: ἡνίκα ... τὸν τελευτάτον θεὸν ἐγέννα. Conv. 191. B: ἐγέννων καὶ ἔτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους. Pol. V. 461. D. Legg. X. 889. C: γεγεννηκέναι τὸν τε οὐρανὸν ὅλον cet. D. Phil. 25. E: τὴν υἱείας φύσιν ἐγέννησεν. Pol. VI. 508. C: ὃν τὰγαθὸν ἐγέννησεν. VIII. 568. E. Tim. 34. A. Legg. II. 673. D: ἐγέννησέ τε ὄρχησιν καὶ ἔτεκε. Menex. 237. D. Theaet. 160. E: ἐγεννήσαμεν. Pol. VII. 520. B. Crit. 50. D. Tim. 92: ἐγέννησαν. Critia 116. C. Conv. 209. B: ἐν ᾧ ἂν γεννήσειεν. Charm. 157. E: γεννήσειαν. Legg. VI. 785. B: ἐπειδὴν παῖδας γεννήσῃ. XI. 930. B. Pol. VI. 490. B: γενήσας νοῦν καὶ ἀλήθειαν. VIII. 568. E. Tim. 37. C: ὁ γεννήσας πατὴρ. 41. A: ὁ τόδε τὸ πᾶν γεννήσας. Critia 113. C. Tim. 55. B: ταῦτα γεννήσαν. Legg. XII. 958. C: γεννήσαντι. XI. 930. E: σὺν τῇ γεννησάσῃ. Conv. 209. E: γεννήσαντες παντοίαν ἀρετὴν. Legg. IV. 717. B: τῶν γεννήσαντων. VI. 754. B: τοῖς γεννήσασι. IX. 878. E. al. Pol. VII. 538. A: τοὺς τῷ ὄντι γεννήσαντας. Legg. IX. 869. A. Pol. VIII. 546. B: γεννήσουσι. Pass. Pol. V. 459. B: ἐὰν μὴ οὕτω γεννᾶται. Locr. 102. C: ὧν ἀρχαὶ γεννῶνται ἐξ ὁστέων. Polit. 269. B: ἐξ ἀλλήλων γεννᾶσθαι. 271. A: τὸ ... ἐξ ἀλλήλων ... γεννώμενον. Theaet. 156. B: γεννωμένη (αἰσθησις) μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ. Polit. 310. D. Legg. VI. 775. C: τὸ γεννώμενον. XI. 930. D. Menex. 237. E: τῷ γεννωμένῳ. Legg. XII. 957. B: τῇ νῦν γεννωμένη πολιτείᾳ. V. 746. D: ἐκ τούτων γεννώμενα. VI. 775. D: εἰς ... τὰς τῶν γεννωμένων ψυχάς. Polit. 271. A: τίνα τρόπον ἐξ ἀλλήλων ἐγεννῶντο; Crat. 410. C: γεγεννησθαι. Tim. 32. C: τὸ τοῦ κόσμου σῶμα ἐγεννήθη. 38. E. al. Pol. III. 415. B: ἐκ χρυσοῦ γεννηθεῖη ἂν ἀργυροῦν. Tim. 38. C: ἵνα γεννηθῇ χρόνος. Conv. 203. C: γεννηθείς. Legg. IX. 875. C: θείᾳ μοίρᾳ γεννηθείς. 868. E. Polit. 310. E: γεννηθείσα. Conv. 209. C: τὸ γεννηθὲν συνεκτρέφει. Legg. XI. 930. D. XII. 958. C: ἀνδρὶ ... γεννηθέντι. 960. B. Pol. X. 620. A: οὐκ ἐθέλουσαν ἐν γυναικὶ γεννηθεῖσαν γενέσθαι. Tim. 38. B: γεννηθέντες. Legg. VIII. 840. D. Menex. 238. B. Tim. 37. A: τῶν γεννηθέντων. Legg. IX. 872. E. Med. Legg. VI. 784. E: τοῖς ἐτι γεννωμένοις. Tim. 34. B: εὐδαίμονα θεὸν αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἐγεννήσατο. Critia 113. D: Κλειτῷ ... θυγατέρα ἐγεννησάσθην. Legg. VI. 784. E: ὅταν ... παῖδας γεννήσωνται. Critia 113. E: γεννησάμενος. Menex. 238. A: ὡς ... τοῦτο τὸ ζῶον αὐτὴν γεννησαμένην.

γένος, τό, genus; sexus; gens, stirps. Legg. I. 645. A: ὅπως ἂν ἡμῖν τὸ χρυσοῦν γένος νικά τὰ ἄλλα γένη. VI. 781. C: τοῦτο τὸ γένος (muliebre). VII. 794. C: τὸ γένος ἐκατέρων. IX. 878. A: γένος ... ἐν τῇ πόλει εὐδοκιμώτατον cet. Alc. I. 125. E: τὸ ... Ἡρακλείους ... γένος. Phaedr. 263. C: ποτέρου ὃν τιγχάνει τοῦ γένους. Soph. 219. E:

ἀψύχου γένους. Crat. 393. B: ὃ ἂν ἢ τοῦ γένους ἐκγονον. 394. A: ἐξ ἐκάστου γένους ἕτερον τοιοῦτον ἐκγονον. D. 398. B: ἐκείνου τοῦ χρυσοῦ γένους. Id. Pol. V. 468. E. X. 620. A: μίσει τοῦ γυναικείου γένους. Legg. V. 740. B: γένους καὶ πόλεως. IX. 877. D: ξύμπαντος τοῦ γένους. al. Menex. 238. D: τότε μὲν ἐκ γένους, τότε δὲ αἰρετοί. Alc. I. 121. B: τῷ ... γένους ὄγκῳ. Soph. 231. B: γένει γενναία. 265. A: τοῖς ἐγγυτάτῳ γένει ... πεφυκόσιν. Conv. 189. D: τῷ ἀνθρωπείῳ γένει. Pol. V. 473. E: τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει. VII. 537. E: ἐν πολλοῖς μὲν χρήμασι, πολλῷ δὲ καὶ μεγάλῳ γένει. Tim. 20. A: οἰκία καὶ γένει. Legg. VII. 805. D: τῷ τῶν ἀφρόνων γένει. IX. 855. A: παισὶ καὶ γένει. 866. A: ὁ ... γένει ἐγγύτατα. B. XII. 949. B: ἐαυτῷ καὶ γένει. al. Crat. 397. E: χρυσοῦν γένος τὸ πρῶτον φησι γενέσθαι τῶν ἀνθρώπων. 398. A: ἡμᾶς ... σιθηροῦν εἶναι γένος. Conv. 190. C: τὸ γένος (humanum). Pol. V. 477. C: δυνάμεις εἶναι γένος τι τῶν ὄντων. Legg. VII. 805. D: τὸ θῆλυ γένος. XI. 923. A: τῆς πόλεως εἶναι τὸ τε γένος πᾶν καὶ τὴν οὐσίαν. Menex. 246. D: πᾶν τὸ πρόσθεν γένος. Polit. 260. B: τούτῳ τῷ γένει. Pol. VIII. 547. B: ἐκατέρῳ τῷ γένει (Par. A. et Ven. C. corr. γένε). Prot. 320. C: θνητὰ ... γένη οὐκ ἦν. Polit. 305. E: πάντα τὰ γένη τὰ κατὰ πόλιν. Conv. 189. D: τρία ἦν τὰ γένη τὰ τῶν ἀνθρώπων. 190. A. Pol. IV. 435. B: τριτὰ γένη φύσεων. Ib. διὰ τῶν αὐτῶν τούτων γενῶν. Alc. I. 120. E: φαυλοτέρων γενῶν εἶναι. Gorg. 483. D: ἐν ὅλαις ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς γένεσι. Critia 118. B: ὕλην ... πλήθει καὶ γένεσι ποιικίλην. Legg. XI. 919. E: εἰς τὸ ἄνω γένεσι. Theaet. 174. E: τὰ γένη ὕμνου-των. Polit. 310. B: περὶ τὰ γένη (morum vel indolis genera). Pol. IV. 443. D: τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γένη. VIII. 546. E: τὰ παρ' ἡμῖν γένη, χρυσοῦν cet. Legg. VIII. 841. B: περιλαβὸν τὰ τρία γένη. Ep. VII. 326. A: τὰ ἀνθρώπινα γένη. *praecipue ponitur in genere nobili; quocirca est nobilitas. Pol. II. 366. C: δύναμις ... χρημάτων ... ἢ γένους. Legg. III. 687. B. Alc. I. 123. E: κάλλει τε καὶ μεγέθει καὶ γένει. Legg. IV. 715. C: ἰσχὺν ἢ μέγεθος ἢ τι γένος. IV. 711. E: κατὰ πλοῦτων ὑπεροχὰς διαφερούσας ἢ γενῶν. Pol. X. 618. B: ἐπὶ γένεσι καὶ προγόνων ἀρεταῖς. Gorg. 523. C: ἡμφισ-σμένοι εἰσὶ σώματά τε καλὰ καὶ γένη καὶ πλούτους. *patio, familia; etiam ordo (vern. Stand). Polit. 291. A: πάμφυλόν τι γένος αὐτῶν. Pol. VII. 519. E: ἐν τι γένος ἐν πόλει. VI. 501. E: τὸ φιλόσοφον γένος. Soph. 235. B: τοῦ γένους ... τοῦ τῶν θαυματοποιῶν τις. Polit. 290. E: ἐὰν ... τύχῃ πρότερον ἐξ ἄλλου γένους. Pol. IV. 434. C: χρηματιστικὸν ... γένους. Tim. 17. C. Polit. 290. E: εἰς τοῦτο εἰστέλει-σθαι ... γένος. Tim. 17. C: τὸ τῶν γεωργῶν (γένος). Pol. IV. 434. B: ἡ τριῶν ... ὄντων γενῶν ... μεταβολὴ εἰς ἄλ-ληλα. *in univ. gens sive familia ap. Athen. (populus enim

Atticus in γένῃ distributus erat). Alc. I. 120. E. sq. *ut Latin. *genus*, est etiam *progenies*, *proles*. Conv. 191. C: (ἵνα) γίγνοιτο τὸ γένος. Pol. II. 368. A: κλεινοῦ θεῖον γένος ἀνδρός (poët.). Legg. VII. 791. E: πᾶν ... τὸ γεννώμενον, καὶ οὐχ ἥμισυ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. VI. 783. A: περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν. Pol. II. 363. D: παῖδας ... παῖδων φασὶ καὶ γένος κατοπισσθῆναι λείπεσθαι τοῦ ὁσίου cet. **patio*, *populus*. Pol. V. 469. B: τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φεῖδεσθαι. Critia 120. D: τῷ Ἀτλαντικῷ γένει. Pol. I. 351. A: εἴτε πόλει εἴτε γένει cet. V. 470. C: τὸ ... Ἑλληνικὸν γένος αὐτὸ αὐτῷ οἰκεῖον εἶναι καὶ ξυγγενές. Phaed. 78. A: πολλὰ ... τὰ τῶν βαρβάρων γένῃ. Critia 109. A. Legg. VII. 805. D. Alc. I. 104. B: τῶν βαρβάρων ἐν πολλοῖς καὶ μεγάλοις γένεσι. Legg. V. 747. C: πολλὰ ἕτερα ... γένῃ. Menex. 240. A. — Absol. τὸ γένος Latin. est *oriundus*. Soph. 216. A: τὸ μὲν γένος ἐξ Ἑλέας. Pol. X. 614. B: τὸ γένος Παμφύλου. Euthyd. 271. C: τὸ ... γένος ... ἐντεῦθεν ποθέν εἰσιν ἐκ Χίου. Ep. XIII. 360. C. — **genus* etiam dicitur id quod species (tamquam partes) complectitur, h. e. *generale* (unde γένει, *generatim*. Phil. 12. E: γένει μὲν ἔστι πᾶν ἓν, τὰ δὲ μέρη cet. Id. κατὰ γένος. Soph. 253. E.), *patio generalis*, et in univ. *patio* vel *species* (vern. Begriff). Parm. 135. A: ὡς ἔστι γένος τι ἐκάστου καὶ οὐσία αὐτὴ καθ' αὐτήν. Polit. 285. B: πρὶν ἂν σύμπαντα τὰ οἰκεῖα ... γένους τινὸς οὐσία περιβάληται. Def. 414. D: ὅρος λόγος ἐκ διαφορᾶς καὶ γένους συγκείμενος. Legg. XI. 916. D: ὡς ἐν τι γένος ὄν (διανοηθῆναι). Parm. 134. B: αὐτὰ τὰ γένῃ ἃ ἔστιν ἕκαστα. Soph. 257. A: ἡ τῶν γενῶν φύσις. 254. B. 253. B: ἐπειδὴ ... τὰ γένῃ πρὸς ἄλληλα κατὰ ταῦτά μίξεως ἔχειν (i. q. μετέχειν) ὁμολογήκαμεν. D: τὸ κατὰ γένῃ διαιρεῖσθαι cet. Parm. 129. C: αὐτὰ τὰ γένῃ τε καὶ εἶδη. Tim. 30. C: καθ' ἐν καὶ κατὰ γένῃ. — Etiam rerum naturalium principia, h. e. *elementa*, γένῃ dicuntur. Tim. 54. B. C. 55. E. 58. A. 81. B. E. al. *Cum genitivo substantivi vel adiectivi iunctum rem appositam in universum vel generatim et per se cogitatam significat, saepenumero etiam circumlocutioni servit. Phaedr. 246. D: ἡ τὸ τῶν θεῶν γένος οἰκεῖ. 247. C: τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος (i. q. *quicquid ad veram pertinet scientiam*). 250. B: τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος. 277. C: τὸ λόγων γένος. Phaed. 81. E: εἰς τὰ τῶν ὄντων γένῃ (in *eiusmodi genera qualia sunt asinorum*). 82. A. 87. C: ποτερον πολυχρονιώτερον ἔστι τὸ γένος ἀνθρώπου ἢ ἵματιον cet. Theaet. 202. D: τὸ ... τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν. 206. B: τὸ τῶν στοιχείων γένος. Soph. 224. C: τὸ σοφιστικὸν γένος. E. 261. A. Polit. 260. D: τὸ βασιλικὸν γένος ... ἀπὸ τῶν τῶν κηρύκων γένους ἀφωρίσθαι. 267. E: τὸ τῶν λατρῶν γένος. Phil. 30. A: τὸ τῆς αἰτίας γένος. 31. A: ἡδονῆς ... τὸ γένος. Pol. V. 459. B: τό τε τῶν ὀρνίθων καὶ τὸ τῶν

κυνῶν γένος. Tim. 19. E: τὸ ... τῶν σοφιστῶν γένος. 47. A: ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας γένος οὐ cet. 70. A: τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν ... γένος. 74. B: τὸ τῶν νεύρων καὶ τὸ τῆς σαρκὸς γένος. 76. C: τὸ τῶν τριγῶν γένος. Legg. VII. 797. A: τὸ τῶν παιδιῶν γένος. 801. B: τὸ τῶν ποιητῶν γένος. VIII. 836. D: τὸ τῆς σώφρονος ιδέας γένος. X. 897. B: ψυχῆς γένος. Epin. 978. C: πλὴν τὸ τῆς ἡμέρας γένος. al. ^{i. q. res.} Pol. VI. 507. C: ἔστιν ὃ τι προσδεῖ ἀνοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου cet. Epin. 975. D: ἐν πολλοῖς ὕργοις καὶ ξηροῖς γένεσιν.

γενούστης (i. q. γεννήτης, ut Grammat. statuunt) legitur Phil. 30. D., sed Clark. et Vat. Δ γένους τῆς scribunt, unde Bekk. dedit γένους τοῦ cet.

γεοειδής, ἐς, *terrenus*. Locr. 101. A: πέψεσι γὰς τε καὶ γιοειδέων.

γεραῖος, ἄ, ὄν, *senilis, senex*. Polit. 270. D: ἐπὶ τὸ γεραίτερον ἰδεῖν πορευόμενον. Legg. XII. 952. A: οἱ γεραίτεροι (*seniores*). Lach. 201. B: ὅσῳ περ γεραίτατός εἰμι. Legg. IX. 855. E: τὸν γεραίτατον. Pol. V. 459. B: ἐκ τῶν γεραιτάτων.

γεραίρω, *honoris causa muneror, honoro vel honore orno*. Legg. VII. 799. A: χορεῖαις ποίαισι γεαίρειν τὴν τότε θυσίαν. Epin. 980. B: ὕμνοις ... γεαίροντι διάγειν τὸν αὐτοῦ βίον. Pol. V. 468. D: νύτοισιν Αἴαντα ... γεαίρεσθαι (Hom.).

γερανοβοτία, ἡ, *gruum pastio*. Polit. 264. C: γερανοβοτίας.

γέρανος, ὁ, *grus*. Polit. 263. D: τὸ τῶν γεράνων.

γέρας, τό, *dignitas; honor; deinde praemium, munus*. Legg. XI. 922. A: πρῶτοις ... τὸ μέγιστον γέρας διδόσθω cet. Prot. 341. E: ὅτι θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι γέρας (Sim.). 344. C. Phaedr. 259. B: ὃ γέρας παρὰ θεῶν ἔχουσιν ἀνθρώποις διδόναι cet. C: γέρας τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβόν. 262. D. Soph. 231. A: μὴ μείζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας. Conv. 179. C: ἔδωσαν τοῦτο γέρας οἱ θεοί. Pol. III. 406. B: καλὸν ... τὸ γέρας ... τῆς τέχνης ἡνέγκαστο. Legg. VIII. 829. D: τοῦτο ἀποδιδόντων αὐτοῖς γέρας. A. 367. C. Pol. VII. 516. C: τιμαὶ ... καὶ γέρα. Legg. XII. 947. E. Euth. 15. A. Pol. III. 414. A: τῶν ... μέγιστα γέρα λαγχάνοντα. V. 460. B: γέρα δοτέον καὶ ἄθλα cet. 465. D. VI. 503. A. Critia 120. C: περὶ τὰ γέρα (v. ἱερὰ) τῶν βασιλέων. Legg. VIII. 834. A: τὰ περὶ ταῦτα νόμιμα τὰ γέρα καὶ τὰς νίκας διανέμειν.

γεροντικός, ἡ, ὄν, *seniorum proprius*. Legg. VI. 761. C: τοῖς γέρονσι γεροντικά λυτρὰ θερμὰ παρέχοντας.

γεροντοδιδάσκαλος, ὁ, *senis vel senum praeceptor*. Euthyd. 272. C: καὶ τὸν Κόννον καλοῦσι γεροντοδιδάσκουλον.

γερουσία, ἡ, *senatus*. Legg. X. 905. C: ξύμπασα ἡμῶν ἤδε ἡ γερουσία.

γερόφορος, ὁ, *scutatus*. Lach. 191. C: ἐπειδὴ πρὸς τοῖς γερόφοροις ἐγένοντο.

γέρων, ὁ, *senex* (etiam adiect.). Tim. 22. B: γέρων δὲ Ἕλληνα οὐκ ἐστίν. Legg. I. 646. A: ὁ γέρων δις παῖς. III. 687. D. al. Lys. 223. B: ἐγὼ τε, γέρων ἀνὴρ, καὶ ὑμεῖς. Ep. VI. 322. D. Pol. IX. 574. B: γέροντός τε καὶ γράος. Legg. IX. 879. C. Pol. III. 409. B: οὐ νέον, ἀλλὰ γέροντα cet. X. 615. C: γέροντα ... πατέρα ἀποκτείνας. Legg. IX. 880. A. Theaet. 162. D: γέροντες. Pol. VIII. 563. A. al. Crit. 49. A: τηλικοῖδε γέροντες ἄνδρες. Ax. 367. B: τῷ νῦ δις παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. Ep. II. 314. B. Legg. VI. 770. D: νέων ἢ γερόντων. Pol. II. 378. C: γέρονται καὶ γραυσί. Legg. VI. 761. C. Pol. I. 452. B: τοὺς γέροντας. Legg. XII. 965. A. Ep. VII. 337. B. **senator*. Legg. III. 692. A: τὴν τῶν ὀκτώ καὶ εἴκοσι γερόντων cet. Ep. VIII. 354. B: τὴν τῶν γερόντων ἀρχήν.

γεῦμα, τό, *gustus*. De *lucris cup.* 228. E: γεῦμα λαμβάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας.

γεῦσις, ἡ, *gustus*. Locr. 100. E: τὰ ... περὶ τὰν γεῦσιν. 101. C: τό ... στρυφνὸν συνάγει τὰν γεῦσιν (πέφυκε).

γεῦω, *potestatem gustandi facio*. Legg. I. 634. A: ἃ γεύοντα τῶν ἡδονῶν. Pol. VII. 537. A: γευστέον αἵματος (τοὺς παῖδας). Med. *gusto; fruor; experior*; etiam *tracto*. Theaet. 157. C: γευοίῳ ἂν αὐτῶν. Legg. I. 649. B: ὁπόσω ἂν πλέον αὐτοῦ γεύηται. V. 733. A. Pol. II. 358. E: (ἐπειδὴ) ἀμφοτέρων γεύονται. VII. 539. B: ὅταν τὸ πρῶτον λόγων γεύονται. V. 475. C: παντὸς μαθήματος γεύεσθαι. VII. 539. A. IX. 582. B. al. Pol. VIII. 565. E: γευόμενος φόνου ξυγγενούς. III. 411. D: ἄτε οὔτε μαθήματος γευόμενον οὐδενός cet. VI. 496. C: οἱ γευόμενοι. IX. 582. C: τῆς ... τοῦ ὄντος θείας ... ἀδύνατον ἄλλω γεγεῦσθαι πλὴν τῷ φιλοσόφῳ. Legg. VI. 762. E: τῆς καθ' ἡμέραν διαίτης δεῖ τῆς ταπεινῆς ... γεγευμένον εἶναι. Pol. IX. 586. A: οὐδὲ βεβαίου ... ἡδονῆς ἐγεύσαντο. Alc. I. 114. A: οὐκέτι ἂν ἡδέως τοῦ αὐτοῦ γεύσαιτο λόγον. Pol. VIII. 559. D: ὅταν νέος ... γευσταίικηφῆνων μέλιτος. Legg. VIII. 844. D: ὅς ἂν ἀγροίκον ὁπώρας γεύσῃται. Ep. VIII. 355. C: ἐὰν γεύσῃς τῶν νῦν λογομένων περὶ νόμων. Phil. 15. D: ὁ ... πρῶτον αὐτοῦ γευσάμενος. Pol. VIII. 565. D. VI. 496. C: οἱ ... γευσάμενοι. Legg. VI. 752. C. 780. B: γευσάμενοις. Pol. IX. 598. A: τῶν μὲν μετέξει καὶ γεύσεται ἐκῶν.

γέφυρα, ἡ, *pons*. Critia 116. A: τὴν γέφυραν πλεθραιάν τὸ πλάτος οὖσαν. Ib. ἐπὶ τῶν γεφυρῶν. 115. E: κατὰ τὰς γεφύρας. Id. 117. B.

γεφυρῶ, *ponte iungo*. Critia 115. C: τοὺς τῆς θαλάττης τροχοὺς ... ἐγεφύρωσαν.

γεώδης, ὁ ἥ, *terrenus*. Critia 112. A: γεώδης δ' ἦν πῦσα. Ax. 365. E: τὸ ὑπολειφθὲν σῶμα, γεώδες ὂν καὶ ἄλογον. Tim. 66. B: γεώδους. Phaed. 81. C: γεώδες καὶ ὀρατὸν. 86. A: ξύνθετα καὶ γεώδη ἐστὶ cet. Tim. 66. A: μέρεσι γεώδεσι. 63. C: γεώδη γένη δισπτάμενοι.

γεωμέτρης, ὁ, *geometra*. Hipp. min. 367. E: ὁ ἀγαθὸς καὶ σοφὸς γεωμέτρης. Theaet. 143. B: τῷ ... γεωμέτρῃ. Gorg. 465. B: ὥσπερ οἱ γεωμέτραι. Euthyd. 290. B. Men. 86. E. Ax. 366. E. Theaet. 162. E: ἡ ἄλλος τις τῶν γεωμετρῶν. Sis. 388. E: τοῖς γεωμέτραις.

γεωμετρία, ἡ, *geometria*. Theaet. 146. C: γεωμετρία. Gorg. 508. A: γεωμετρίας γὰρ ἀμελεῖς. Theaet. 143. E: γεωμετρίας ἐνεκα. 145. C: μανθάνεις ... γεωμετρίας ἅττα. Polit. 266. A: ἐπειδὴ γεωμετρίας ἀπτεσθόν. Phil. 56. E: τῆς κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν καταμελετωμένων. Pol. VII. 526. D. al. Men. 85. E: περὶ πάσης γεωμετρίας. Hipp. mai. 285. C. min. 367. D. Phaed. 92. D: ἐν γεωμετρίας. Pol. VII. 528. A. Hipp. min. 367. D. Sis. 388. E. Prot. 318. E: ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν ... διδάσκοντες. Phaedr. 274. C. Gorg. 450. E. Theaet. 143. D: περὶ γεωμετρίαν. 165. A. Pol. VII. 526. C. 528. D: τὴν ... τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθης. 530. B. 533. B. Epin. 990. D: ὁ καλοῦσι ... σφόδρα γελοῖον ὄνομα γεωμετρίαν. Pol. VII. 536. D: τὰ ... τῶν λογισμῶν τε καὶ γεωμετριῶν cet. VI. 511. B: ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις ... λέγεις. Men. 76. A: οἷον ταῦτα τὰ ἐν γεωμετρίαις. Pol. VI. 510. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμοὺς ... πραγματευόμενοι.

γεωμετρικός, ὁ, ὄν, *geometricus*. Pol. VIII. 546. C: ξύμπας δὲ οὗτος ἀριθμὸς γεωμετρικός. Gorg. 450. D: γεωμετρικὴ ... καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι. 508. A: ἰσότης ἡ γεωμετρικὴ καὶ ἐν θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα δύναται. Pol. VII. 527. B: τοῦ γὰρ αἰὲ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ γνῶσις ἐστίν. Charm. 165. E: τῆς λογιστικῆς τέχνης ἡ τῆς γεωμετρικῆς cet. Pol. V. 458. D: οὐ γεωμετρικαῖς γε ... ἀλλ' ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις. **geometriae peritus*. Theaet. 145. A: ἀρ' οὐδὲ γεωμετρικός; Pol. VII. 526. D: διαφέρει ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γεωμετρικός καὶ μὴ ὢν. Hipp. min. 367. D. Pol. VI. 511. D: τὴν τῶν γεωμετρικῶν τε καὶ τὴν τῶν τοιούτων ἔξιν. De lege 316. E. pro γεωμετρικὰ et γεωμετρικοί (νόμοι) nunc scribitur γεωργικὰ et γεωργικοί.

γεωμετρῶ, *terram dimetior*; in univ. *metior*, *perscrutor*. Theaet. 162. E: γεωμετρῆιν. Men. 85. E. Ep. III. 319. C. Theaet. 173. E: τὰ τε γὰς ὑπένεργθε καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα (Pind.).

γεωμόρος, ὁ, *latifundiorum possessor*, *locuples*. Legg. V. 737. E: γεωμόροι. XI. 919. D. VIII. 843. B: μηχανέτω ... τοῖς γεωμόροις.

γεώργημα, τό, *agri cultus*. Legg. II. 674. C: τακτά ... τὰ τ' ἄλλα ἂν εἴη γεωργήματα.

γεωργία, ἡ, *agricultura et simpl. cultura*. Soph. 219. A: γεωργία ... καὶ ὅση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπείαι. Conyn. 186. E. Pol. I. 333. A. Legg. V. 743. D: ὅσα γεωργία δίδωσι καὶ φέρει. Epin. 975. B: ἡ χώρας ξυμπιπασθῆς γεωργία. Euthyd. 291. E. Lach. 198. E. Ax. 368. C: ἀλλ' ἡ γεωργία γλυκύ; Polit. 272. A: οὐχ ὑπὸ γεωργίας φρονιμένους. 289. E. 299. D. Tim. 77. A. Pol. III. 397. E: πρὸς τῇ γεωργίᾳ. VII. 527. D. Lach. 195. B: τὰ γε ἐν τῇ γεωργίᾳ. Phil. 56. B: ἱατρικὴν τε καὶ γεωργίαν cet. Pol. II. 370. D. Legg. VII. 806. D: γεωργίαι ... ἐκδεδομέναι δοῦλοις cet. Pol. VIII. 547. D: γεωργίων ἀπέχεσθαι. Legg. VI. 762. A: λαμβάνειν καὶ φέρειν τῶν ἐν ταῖς γεωργίαις. III. 680. E: ἐπὶ γεωργίας ... τρέπονται. IX. 853. A: τὰ κατὰ γεωργίας.

γεωργικός, ὁ, ὄν, *agricolaris, agriculturae deditus vel peritus*; unde γεωργική (int. τέχνη). Phaedr. 248. E: δημιουργικός ἢ γεωργικός (βίος). De lucri cup. 225. B: γεωργικός ἀνὴρ. Pol. IV. 428. C: ἀλλὰ γεωργική. Legg. X. 889. D: οἷον ... ἱατρικὴ καὶ γεωργικὴ καὶ γυμναστική. Theag. 124. A. Phaedr. 276. B: τῇ γεωργικῇ χρωμένος ... τέχνη. Polit. 289. A: γεωργικὴ ... καὶ θεραπευτικὴ cet. Gorg. 490. E: γεωργικὸν ἄνδρα περὶ γῆν φρόνιμον cet. De lucri cup. 226. A. Legg. VIII. 842. E: νόμοι ... γεωργικοί. De lege 316. E: τὰ γεωργικά συγγράμματα. Apol. 20. B: ἦν δ' ἂν οὗτος ἡ τῶν ἵππικῶν τις ἢ τῶν γεωργικῶν. Legg. VI. 761. D: πόνοις τετυρμένα γεωργικοῖς σώματα. Theag. 125. C: τῶν τὰ γεωργικά (σοφῶν). Pol. III. 412. C: οἱ δὲ γεωργῶν ἀριστοὶ ἂρ' οὐ γεωργικωτάτοι γίνονται;

γεωργός, ὁ, *agricola*. Phaedr. 276. B: ὁ νοῦν ἔχων γεωργός cet. Pol. II. 369. D. 370. C. 371. C. al. De lege 317. D: ὁ γεωργός ἄρα νομεὺς ἀγαθός τούτων (τῶν σπερμάτων). De iusto 375. B: τίς δ' ἐν τῷ δέοντι σκάπτειν καὶ ἀροῦν καὶ φυτεύειν οἶός τε; Ὁ γεωργός. Theaet. 178. D: ἡ τοῦ γεωργοῦ δόξα. Soph. 234. A: οὐ γὰρ δὴ γεωργὸν γε ἐρεῖς τινά. Pol. II. 369. E. 374. B. al. Legg. I. 643. B: τὸν μέλλοντα ἀγαθὸν ἔσεσθαι γεωργὸν ἢ τινα οἰκοδόμον. Euth. 2. D. Riv. 134. E. Polit. 267. E: οἷον οἱ ἔμποροι καὶ γεωργοὶ cet. Pol. II. 370. E. III. 417. A: οἰκονόμοι ... καὶ γεωργοὶ ἀντὶ φυλάκων ἔσονται. Euth. 14. A. al. Pol. II. 371. A: πλειόνων δὴ γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν δεῖ ἡμῖν τῇ πόλει. 374. C. al. Tim. 17. C: τὸ τῶν γεωργῶν (γένος). Critia 111. E: ὑπὸ γεωργῶν ... ἀλγισθινῶν καὶ πραττόντων αὐτὸ τοῦτο. 112. B. Legg. VI. 763. A. Theag. 124. B. Pol. III. 415. A: τοῖς τε γεωργοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς. Legg. VIII. 842. D. 844. A: γεωργοῖσι. Id. 848. E. X. 905. E: γεωργοῖς. 906. E. Theaet. 167. B:

κατὰ δὲ φυτόα (τοὺς ποφούς) γεωργούς (λέγω). Pol. III. 415. C. IV. 420. E. 421. B. Lach. 195. B.

γεωργῶ, *terram vel agrum colo*, et in univ. *colo* (*terram, vineam al.*). Theag. 121. B: ὅσοι τὴν γῆν γεωργοῦμεν. Legg. V. 739. E: μὴ κοινῇ γεωροῦντων (*imper.*). VII. 805. E: γεωργεῖν τε καὶ βουκολεῖν *cet.* Fryx. 392. D: πάνυ πολλὴν (γῆν) γεωργεῖν. Legg. I. 643. B: τὸν ... γεωροῦντα. VIII. 844. C. 848. E: τοῖσι γεωργοῦσι. Pol. VIII. 551. E: γεωροῦντας. Euth. 4. C: ὡς ἐγεωργοῦμεν ἐν τῇ Νάξῳ. Critia 112. B: τῶν γεωργῶν ὅσοι πλησίον ἐγεωροῦν.

γῆ, ἡ, *terra* (*vern. Erde; etiam Erdboden et simpl. Boden*). Est i. q. *γεννήτειρα* Crat. 410. B. C. Phaed. 97. D: πότερον ἡ γῆ πλατεῖα ἐστίν, ἡ στρογγύλη. 110. A: ἡ ὡς ὀληθῶς γῆ: ἥδε μὲν γὰρ ἡ γῆ *cet.* B. al. Pol. III. 414. E: ἡ γῆ αὐτοὺς μήτηρ οὕσα ἀνῆκε. X. 621. A: ὅσα γῆ φέει. Tim. 53. C sq. 55. E: ἀκίνητοτάτη ... τῶν τεττάρων γενῶν γῆ καὶ τῶν σωμάτων πλαστικωτάτη. 56. D sq. Legg. X. 886. A: πρῶτον ... γῆ καὶ ἥλιος ἄστρα τε τὰ ζυμπαντα *cet.* XII. 955. E: γῆ ... ἐστία τε οἰκῆσεως ἱερὰ πᾶσι πάντων θεῶν. 958. E: ὅσα τροφὴν μήτηρ οὕσα ἡ γῆ ... πέφυκε βούλεσθαι φέρειν. Locr. 97. D: γὰ ... ἐν μεσῷ ἰδρυμένα ἐστία θεῶν *cet.* (V. Annott. in Phaedr. p. 403 sq.). 98. C: βαρυτάτον τε καὶ θνητὸν ἂ γὰ. Prot. 320. D: γῆς ἐνδον ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες. 342. B: σοφιστοὶ πλείστοι γῆς ἐκεῖ εἰσὶν. Phaed. 108. C: εἰσὶ ... πολλοὶ καὶ θανυστοὶ τῆς γῆς τόποι. D: τὴν ... ἰδέαν τῆς γῆς. 109. C: εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς. Ib. ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς. Phil. 29. D: περὶ τε τῆς ἐν τοῖς ζώοις γῆς τῆς ἐνθάδε καὶ τῆς ἐν τῷ παντί. Conv. 190. B: τὸ δὲ θῆλυ τῆς γῆς (ἐκγονον ἦν). Pol. III. 403. E: μὴ εἰδέναι ὅπου γῆς ἐστὶ (Menex. 235. C.) IV. 427. C: ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος. IX. 592. A: γῆς γε οὐδαμοῦ ... εἶναι. X. 596. C: τὰ ἐκ τῆς γῆς φνόμενα ἅπαντα ποιεῖ. Tim. 22. C: τὰ τ' ἐπὶ γῆς ἐνέκαυσε. Legg. VII. 806. E: δούλοις ἀπαρχὴν τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀποτελοῦσιν *cet.* IX. 880. E: μήτε τῶν ὑπὸ γῆς τιμωριῶν λεγομένων (μῆνιν δείσας). XII. 958. D: τῶν τε ὑπὸ γῆς θεῶν καὶ τῶν τῆδε. Ax. 371. A: αἵτε τῆς ... γῆς ἐχούσης τὰ μέσα τοῦ κόσμου. Theaet. 173. E: γὰς (Pind.). Prot. 320. D: ὅσα πυρὶ καὶ γῆ κεράννυται. Phaed. 99. B: ὁ μὲν τις δίνην περιτιθεῖς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Conv. 186. A: (ἐν) τοῖς ἐν τῇ γῇ φανομένοις. 211. A: οἶον ἐν ζῳῇ ἢ ἐν γῇ ἢ ἐν οὐρανῷ. Pol. VII. 529. C: ἐν θαλάττῃ ἢ ἐν γῇ. Legg. VI. 778. D: τὸ καθεύδειν ἑὺν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη. Prot. 338. A: ἀποκρύψαντα γῆν. Phaed. 61. C: ἐπὶ τὴν γῆν (*vern. auf den Boden*). 99. B: μένειν ... ποιεῖ τὴν γῆν. 109. B: αὐτήν ... τὴν γῆν καθαρὰν ἐν καθαῷ κείσθαι τῷ οὐρανῷ. Conv. 191. C: ἐτικτον ... εἰς γῆν. Pol. X. 596. E: ταχὺ μὲν ἥλιον ποιήσεις καὶ τὰ ἐν

τῷ οὐρανῷ, ταχὺ δὲ γῆν. Tim. 22. C: τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων. 40. B: γῆν ... τροφὸν ἡμετέραν ... πρώτην καὶ πρεσβυτάτην θεῶν cet. Legg. X. 886. D: ἡλιὸν τε ... καὶ γῆν ὡς θεοὺς καὶ θεία ὄντα. 889. B: πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ αἶρα φύσει πάντα εἶναι καὶ τύχη φασί. 891. C. Alc. II. 148. D: καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. *terra (vern. Land). Menex. 237. E: ὅτι ἤδε ἔτεκεν ἡ γῆ τοὺς ... προγόνους. Ib. ἡ ἡμετέρα γῆ τε καὶ μήτηρ. Pol. V. 470. A: γῆς ... τῆς Ἑλληνικῆς. De lucr. cup. 228. D: (ὅς) τὰ Ὀμήρου ἐπη πρῶτος ἐκόμισεν εἰς τὴν γῆν ταυτηνί. *vern. Land, h. e. Feld vel Acker. Legg. V. 737. E: γῆ δὲ καὶ οἰκήσεις ... διανεμηθήτων. Eryx. 392. E: ὧ γε ὑπάρχει γῆ τε ἀφθονος cet. Theaet. 174. E: γῆς ... μύρια πλέθρα ... κεκτημένος (cf. Alc. I. 123. C.). Pol. VIII. 547. B: ἐπὶ χρηματισμὸν καὶ γῆς κτήσιν. 566. A: γῆς ἀναδασμόν. Legg. V. 736. C. 737. B. D. VIII. 842. E: γῆς ὄρια. B. Gorg. 490. E: ὡς πλείστῳ σπέρματι χρῆσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ γῆν. Pol. IV. 420. E: ἐργάζεσθαι ... τὴν γῆν. V. 464. B: οὔτε οἰκίας τούτοις ἰδίας δεῖν εἶναι οὔτε γῆν οὔτε τι κτήμα. V. 471. E: οὔτε τὴν γῆν ἐθελήσουσι κεῖρειν αὐτῶν cet. C: μήτε γῆν τέμνειν μήτε οἰκίας ἐμπιπράναι. VIII. 547. B: γῆν ... καὶ οἰκίας κατανειμαμένους. 566. E: γῆν διένειμε δήμῳ cet. Legg. V. 736. D: κεκτημένων ... γῆν ἀφθονον. 737. C. 739. E. Alc. I. 122. D.

γηγενής, ὁ ἡ, terrigena, et in univ. terrestris. Polit. 271. A: τὸ ... γηγενὲς εἶναι ποτε γένος λεχθέν. Legg. V. 727. E: οὐδὲν γὰρ γηγενὲς Ὀλυμπίων ἐντιμότερον. Pol. III. 414. E: ὡς ἀδελφῶν ὄντων καὶ γηγενῶν διανοεῖσθαι. Soph. 248. C: πρὸς τοὺς γηγενεῖς. Polit. 269. B: τὸ τοὺς ἐμπροσθεν φύεσθαι γηγενεῖς. 271. C. Pol. III. 415. D.

γηθῶ, gaudeo, laetor. Phaedr. 251. D: λωφᾶ τε τῆς ὀδύνης καὶ γέγηθεν. Legg. II. 671. B. XI. 931. D: γέγηθεν ὁ θεός. Phaedr. 258. B: γεγηθῶς ἀπέρχεται. Phaed. 84. E: γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι cet.

γῆϊνος, ὁ ἡ, terrenus. Polit. 272. D: τὸ γῆϊνον ... πᾶν ... γένος. Legg. X. 895. C: ἐν τῷ γῆϊνῳ ἡ ἐνύδρῳ cet. Phaedr. 246. C: σῶμα γῆϊνον λαβοῦσα. Epin. 981. C: γῆϊνον ... τιθῶμεν τὸ πρῶτον ἡμῖν ἐν. 982. A. 984. B: τὸ ... γῆϊνον ἅπαν θνητὸν γεγονέναι. Polit. 288. B: πάντα δ' ὅσα γῆϊνα περιβλήματα. Tim. 64. C: ὅσα ἄλλα γῆϊνα ... ἔχομεν ἐν ἡμῖν μορία. 65. D: γῆϊνα μέρη. Legg. VI. 778. D: γῆϊνα (τὰ τείχη).

γῆλοφος, ὁ, collis. Critia 113. D: τὸν γῆλοφον ... ποιῶν εὐερκή. 111. B: γηλόφους ὑψηλοὺς εἶχε.

γῆπεδον, τό, fundus. Legg. V. 741. C: οἰκοπέδων ἡ γηπέδων.

γηραιός, ὁ, ὄν, senex, proeectus aetate. Conv. 179. E: (ὡς) γηραιὸς τελευτήσοι. Pol. II. 372. D: γηραιοὶ τελευ-

πάντες. Legg. XI. 932. A: πρόγονοι γηραιοί. X. 899. E: πρὸς τέλος ... ἐλθόντας γηραιούς.

γῆρας, τό, senectus. Pol. I. 329. D: οὐ τὸ γῆρας cet. Ib. καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Ib. καὶ γῆρας ... καὶ νεότης. Tim. 81. D. Legg. XI. 929. D: νόσος ἢ γῆρας. Epin. 974. A: ταχὺ ... ἐπιλαβὼν γῆρας. Lys. 217. D. Ax. 367. B: λαθὼν ὑπείσθης τὸ γῆρας. Def. 411. B: γῆρας φθίσις ἐμνήχου ὑπὸ χρόνου γιγνομένη. Pol. I. 328. E: ἐπὶ γῆρας οὐδῶ (poet. Ax. 368. A: γῆρας οὐδόν. Hom.). 329. B: προπηλακίσεις τοῦ γῆρας. 330. E: ὑπὸ τῆς τοῦ γῆρας ἀσθενείας. II. 366. D. Legg. I. 631. E: μέχρι γῆρας (De virt. 378. A.). 635. A. II. 666. B: τῆς τοῦ γῆρας ἀντηρό- τητος ... φάρμακον. VI. 752. A: (ἄν) γῆρας ἐπικρατῶμεν τό γε τοσοῦτον. XI. 928. E. Alc. I. 122. B: τὸν ἀρχειότα- τον ὑπὸ γῆρας. Pol. II. 329. C: ἐν τῷ γῆρα. V. 469. B: ὅταν τις γῆρα ... τελευτήσῃ. Legg. IX. 864. D: ἡ νόσοις ἢ γῆρα ὑπερμέτρῳ ξυνεχόμενος. XI. 927. B: ἐν γῆρα δὲ ὄντων καὶ ἐν μεγίσταις τιμαῖς. 931. A: ἀπειρηκότες γῆρα. D: παρειμένων γῆρα. Phaedr. 267. C: τῶν ... ἐπὶ γῆρας ... ἐλκομένων λόγων. 276. D: εἰς τὸ λήθης γῆρας ἐὰν ἔκη- ται. Conv. 195. B: φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας. Pol. I. 330. A: χαλεπῶς ... τὸ γῆρας φέρουσιν. III. 406. B: εἰς γῆρας ἀφί- κετο. VI. 498. A: πρὸς δὲ τὸ γῆρας ... ἀποσβέννυνται cet. VIII. 552. C. Tim. 33. A: νόσους γῆρας τε ἐπάγοντα. 81. E: ὁ ... μετὰ γῆρας ἰὼν ἐπὶ τέλος κατὰ φύσιν (θάνατος). Legg. III. 691. E: τὴν κατὰ γῆρας σάφειον δύναμιν. V. 730. C: εἰς τὸ χαλεπὸν γῆρας. IX. 879. C. X. 888. C. Hipp. mai. 291. D: ἀφικομένῳ εἰς γῆρας. Lach. 188. B: τὸ γῆρας νοῦν ἔχον προσιέναι.

γηράσκω, senesco. Riv. 133. C: γηράσκω (Sol.). Theaet. 181. C: ὅταν ... γηράσκῃ. Lach. 189. A: γηράσκων ... πολλὰ διδάσκεισθαι ἐθέλω cet. Legg. XII. 958. D: γηρά- σαντι. Pol. III. 393. E: γηράσειν. VII. 536. D: ὡς γηρά- σων τις πολλὰ δυνατὸς μανθάνειν.

γηροτρόφος, ὁ ἢ, senectutem nutrens. Pol. I. 331. A: ἰδέα ἐλπίς ... καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος. Ib. γηροτρόφος συν- αορεῖ ἐλπίς (Pind.). VIII. 569. B: χαλεπὸν γηροτρόφον.

γηροτροφῶ, in senectute nutrio. Menex. 248. D: τοὺς δὲ (πατέρας) γηροτροφούντες ἀξίως. E: γηροτροφησόντων.

γίγαντομαχία, ἡ, gigantum pugna vel bellum. Soph. 246. A: ἔοικε γε ἐν αὐτοῖς οἶον γίγαντομαχία τις εἶναι. Pol. II. 378. C: πολλοῦ γε δεῖ γίγαντομαχίας τε μυθολογη- τέον αὐτοῖς καὶ ποιικιλεῖν.

γίγας, ὁ, gigas. Conv. 190. C: ὥσπερ τοὺς γίγαντας (int. ἠφάνισαν).

γίγνομαι, gignor, nascor; orior; fio, exsisto; accido, oboleo, obtingo; reperior; oersor, sum; etiam in re ponitur quae geritur vel agitur (velut συννοσία). Prot. 323. D:

ὅτι φύσει τε καὶ τύχῃ τοῖς ἀνθρώποις γίγνεται. 333. C: αἰσχρὸν καὶ τοῦτο τῷδε γίγνεται. Phaedr. 253. C: προθυμία ... οὕτω καλὴ ... ὑπὸ τοῦ δι' ἔρωτα μανέντος φίλου τῷ φιληθέντι γίγνεται. Gorg. 512. D: καταγέλαστος σοι ὁ ψόγος γίγνεται (reperitur). 525. B: γίγνεται αὐτοῖς ἡ ὠφέλεια. Soph. 260. C: δόξα ... ψευδὴς γίγνεται καὶ λόγος. Phil. 27. A: ἐξ ὧν γίγνεται πάντα. Conv. 197. A: ἡ γίγνεται τε καὶ φύεται πάντα. Pol. I. 329. C: τῶν γε τοιούτων ... πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία. V. 421. A: ἐξ ὧν πόλις γίγνεται. X. 614. A: παρὰ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων ἄθλα γίγνεται. Apol. 31. D: ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται (obvenit). al. Soph. 222. B: γίγνεσθον. Tim. 52. B: οὐ δυνατοὶ γιγνώμεθα ... τάληθες λέγειν. Ion. 535. A: οὐκ οὖν ἐρμηνέων ἐρμηνεῖς γίγνεσθε; Polit. 280. D: ὅσα ... στεκτικαὶ γίγνονται. Tim. 37. B: δόξαι ... γίγνονται βεβατοί. Legg. XI. 915. B: τὸ ... πλέον γιγνέσθω τοῦ δεσπότου. Phil. 14. A: πολλοὶ ... ἡδοναὶ ... γιγνέσθων. Legg. VIII. 843. D. VI. 760. A: γιγνέσθασαν. IX. 869. E. Prot. 337. B: οὕτως ἂν καλλίστη ἡμῖν ἡ συνουσία γίγνοιτο. Phaedr. 245. D: εἰ ... ἐκ του ἀρχῇ γίγνοιτο. Phil. 26. E: πῶς γὰρ ἂν χωρὶς τούτου γίγνοιτο; Pol. II. 374. B: ἵνα ... ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο. Men. 89. B: (ἵνα) χρήσιμοι γίγνοιτο ταῖς πόλεσιν. Gorg. 492. A: ὧν ἂν αἰὲ ἡ ἐπιθυμία γίγνηται. Crat. 394. A: ἐὰν μὴ τέρας γίγνηται. Phil. 35. E: ὅταν ἐν μέσῳ τούτων γίγνηται. Phil. 31. B: ὁπόταν γίγνησθον. Tim. 88. B: ἵνα ... γίγνησθον ἰσορρόπων. Prot. 338. C: ἵν' ... συνουσία τε καὶ διαλογοὶ ἡμῖν γίγνωνται. Gorg. 525. B: ἵν' ἄλλοι ... βελτίους γίγνωνται. Pol. V. 468. C: ἵν' ὅτι πλείστοι ἐκ τοῦ τοιούτου γίγνωνται. Legg. X. 884: ὅταν εἰς ἱερὰ γίγνωνται (αἱ ὕβρεις). Phaedr. 245. D: εἴπερ ἐξ ἀρχῆς δεῖ τὰ πάντα γίγνεσθαι. Gorg. 525. B: βελτίονι γίγνεσθαι. Ib. παραδείγματι ἄλλοις γίγνεσθαι. Phaed. 102. E: γίγνεσθαί τε καὶ εἶναι (Legg. VI. 777. B: εἶναι τε καὶ γίγνεσθαι). Soph. 229. C: δι' οὐ κινδυνεύει πάντα ... γίγνεσθαι πᾶσιν. Phil. 31. D: γένεσιν ἀλγηδόνων ἐν τῷ τότε γίγνεσθαι χρόνῳ. Parm. 156. A: τὸ ... οὐσίας μεταλαμβάνειν ἀρὰ γε οὐ γίγνεσθαι καλεῖς; 163. D: τὸ ... γίγνεσθαι καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι cet. Pol. V. 460. D: ἐξ ἀκμαζόντων δεῖν τὰ ἔκγονα γίγνεσθαι. Euth. 3. B: ὅτι ... τὸ δαιμόνιον φῆς σαντῷ ἐκάστοτε γίγνεσθαι. Phil. 35. E: ἐν ἐκτέρω γιγνώμενος (versans). Soph. 263. D: ἡ τοιαύτη αἰνθεῖς ἐκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων. Pol. VIII. 544. C: ἡ ... ταύτη ... ἐφεξῆς γιγνομένη δημοκρατία. Parm. 152. B: ὅταν ἡ ... γιγνώμενον. Phil. 39. C. Pol. VII. 527. B: τοῦ αἰὲ ὄντος ... ἀλλ' οὐ τοῦ ποτὲ γιγνομένου καὶ ἀπολλυμένου. 518. C. al. Soph. 265. C: μετὰ ... ἐπιστήμης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνομένης. Pol. III. 392. D: διὰ μιμήσεως γιγνομένη. Phil. 40. A: ἑαυτῷ χρυσοῦν γιγνώμενον ἄφθο-

νον cet. Phaed. 88. A: ὥστε πολλάκις γιγνομένην τὴν ψυχὴν ἀντέχειν. Polit. 272. E: γνόντες ἤδη τὸ γιγνόμενον. Conv. 179. B: τοῦτο ὃ Ἔρως τοῖς ἐρώσι παρέχει γιγνόμενον. Legg. I. 635. C: γιγνόμενοι ἐν ταῖς ἡδοναῖς. Theaet. 200. E: τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ γιγνόμενα πάντα καλὰ καγαθὰ γίνονται. Pol. II. 357. C: τῶν ἀπ' αὐτοῦ γιγνομένων. V. 462. B: τῶν αὐτῶν γιγνομένων τε καὶ ἀπολλυμένων. Pol. V. 460. A: πρέποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις. VIII. 567. B: τοῖς γιγνομένοις (eis quas fiunt.). Epin. 985. E: ἥλιον ἢ σελήνην ... γιγνομένους (orientes). Phil. 26. E: πάντα τὰ γιγνόμενα διὰ τὴν αἰτίαν γίνεσθαι. Pol. II. 358. A: δι' αὐτὸ καὶ διὰ τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτοῦ. Legg. III. 687. C: τὸ κατὰ τὴν τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐπίταξιν τὰ γιγνόμενα γίνεσθαι. Euthyd. 296. D: ὅτ' ἐρίγνου καὶ ὅτ' ἐφύου. Prot. 335. C: ἵνα ... συνουσία ἐρίγνέτο. Crat. 418. D: ὅτι ... ἀσμένους ... ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐρίγνέτο. 436. C: ὥς πάντα ... ἐπὶ ταῦτόν ἐρίγνέτο τὰ ὀνόματα. Men. 89. B: εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ ἐρίγνοντο. Pol. I. 330. B: μέσος τις γέγονα χρηματιστῆς τοῦ τε πάμπου καὶ τοῦ πατρός. Gorg. 526. B: εἰς ... πᾶν ἐλλόγιμος γέγονε cet. Theaet. 173. D: εὖ δὲ ἢ κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει cet. Soph. 228. B: ξυγγενῇ ... ἐξ ἀνάγκης ξυμπαντα γέγονε. Phil. 26. B: ὅσα καλὰ πάντα ἡμῖν γέγονε. Parm. 141. D: τὸ ἦν καὶ τὸ γέγονε. E. Conv. 187. B: γέγονεν ὑπὸ τῆς μουσικῆς τέχνης. Pol. I. 354. C: ὥστε μοι νυνὶ γέγονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μηδὲν εἰδέναι. VI. 496. C. al. Euthyd. 272. A: οὕτω δεινὰ γεγονότα ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαι cet. Ep. VIII. 356. A: γεγόνατε. Gorg. 526. A: καὶ ἄλλοθι γεγόνασιν, οἶμαι δὲ καὶ ἔσονται cet. Conv. 191. D. Ion. 532. B: καὶ εἰσὶ καὶ γεγόνασιν ἀγαθοὶ cet. Gorg. 515. E: βελτίους γεγονέναι. Phaed. 64. C: χωρὶς ... αὐτὸ καδ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι (esse, ut sequitur χωρὶς ... τὴν ψυχὴν ... εἶναι). Theaet. 202. B: λόγοι γεγονέναι. Conv. 172. C: τὴν συνουσίαν γεγονέναι ταύτην cet. 209. C: πᾶς ἂν δεῖξαιτο ἑαυτῷ τοιοῦτους παιδας μᾶλλον γεγονέναι ἢ cet. 218. C: ἐραστής ... γεγονέναι (esse). Pol. VII. 539. A: παράνομος ... γεγονέναι ἐκ νομίμου. Tim. 38. A: οὐδὲ γενέσθαι ποτὲ οὐδὲ γεγονέναι. Legg. XII. 963. C: τέτταρα ... ἀρετῆς εἶδη γεγονέναι (esse). Epin. 981. E: ὃ ... θεῖον γένος ἄστρων γεγονέναι. Men. 93. A: γεγονέναι ἐνὶ οὐχ ἥττον ἢ εἶναι. Apol. 40. B: κινδυνεύει γὰρ μοι τὸ ξυμβεβηκὸς τοῦτο ἀγαθὸν γεγονέναι. Charm. 153. C: μάχη πᾶν ἰσχυρὰ γεγονέναι (ἡγγέλται). Theaet. 208. E: αὐτοῦ ἐπιστήμων γεγονώς ἐστὶ οὐ cet. Conv. 204. D: ἐστὶ ... οὕτως γεγονώς ὃ Ἔρως. Pol. IX. 572. D: δημοτικὸς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γεγονώς. Legg. XII. 951. C: γεγόνως ἐστω. I. γεγώως cum v. ἐτῆ est natus (vern. alt.). Legg. IV. 721. D. VI. 755. A. 760. C. al. innum. Pol. VIII. 548. C: αὕτη ... ἢ πολιτεία οὕτω γεγονυῖα. Prot. 309. B: καὶ τί ἂν γεγονός

εἷη περὶ σὲ καὶ αἰνον τοσοῦτον πρᾶγμα; Phaed. 72. C: ταχὺ ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονὸς εἷη. Theaet. 142. B: τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατεύματι. Tim. 56. B: ἔστω ... γεγονὸς. Phil. 33. C: διὰ μνήμης πᾶν ἐστὶ γεγονὸς. Parm. 153. E: γεγονὸς ἂν εἷη. Legg. VIII. 841. C: τὸ ... γεγονὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ. Parm. 141. D: χρόνου ... τοῦ ποτὲ γεγονότος. Tim. 81. C: νεωστὶ γεγονυίας. Prot. 318. A: βελτίονι γεγονότι. Pol. III. 388. B: ἐγγὺς θεῶν γεγονότα. Apol. 36. A: τὸν γεγονότα ἀριθμὸν. Legg. XII. 961. B: τὴν γεγονυίαν κρίσιν. Pol. III. 414. C: πρότερον ... ἤδη πολλαχοῦ γεγονός. Tim. 29. A: πρὸς τὸ γεγονός (opp. τὸ κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχον). Gorg. 492. B: πῶς οὐκ ἂν ἀθλιοὶ γεγονότες εἴησαν cet. Legg. VI. 779. D: γάρ μοι ... ἔστωσαν γεγονότες. Gorg. 470. D: τὰ ... ἐχθές καὶ πρῶην γεγονότα cet. Pol. V. 461. D: τὰ δ' ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γεγονότα cet. Phaedr. 242. A: τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότων (λόγων). Conv. 177. B: μηδὲ ἕνα ... τοσοῦτων γεγονότων ποιητῶν. Critia 113. C: τῶν ἐκεῖ ... ἐκ γῆς ἀνδρῶν γεγονότων. Pol. III. 392. D: ἡ γεγονότων ἢ ὄντων ἢ μελλόντων. IX. 572. A. Legg. X. 896. A: τῶν τε ὄντων καὶ γεγονότων καὶ ἐσομένων. Phil. 40. C: μηδὲ ἐπὶ γεγονόσι. D. Legg. III. 700. C: τοῖς ... γεγονόσι περὶ παιδεύειν. Soph. 219. C: τὰ ... ὄντα καὶ γεγονότα ... χειροῦται λόγοις καὶ πράξει. 266. B: δαιμονία ... μῆχανῇ γεγονότα. Pol. X. 615. C: τύραννος ἐργόνει. Legg. III. 678. C: πᾶσι φόβος ἔναυλος ἐργόνει. Charm. 153. B: μάχη ἐργόνει. Theag. 130. B: ὁ ... Θουκυδίδης ... μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τιαῖν ἐργόνει. Gorg. 515. E: ἐπειδὴ ... καλοὶ ἀγαθοὶ ἐργόνεσαν (v. ἐργόνεισαν, al. γερόνεσαν). Critia 116. E: ὅσοι τῶν δέκα ἐργόνεσαν βασιλείων. Epin. 984. B: ὡς πάντῃ ταύτῃ γεγένηται. Tim. 24. C: ἐν ᾧ γεγένησθε. 41. B: ἐπεὶ περ γεγένησθε. Pol. III. 411. C: ἀκράτοιοι ... γεγένηνται (evadunt). Phaedr. 242. B: γεγενῆσθαι (λόγους). Theaet. 210. B: ἀνεμαῖα ... γεγενῆσθαι. Conv. 174. A: οὕτω καλὸς γεγεννημένος. Tim. 29. A. 18. C: τὸ γεγεννημένον αὐτῷ. 52. C. Legg. IV. 707. E: ὡς ὄχλου τινὸς ... γεγεννημένου πλείονος ἢ cet. Phaedr. 232. B: ἡ γεγεννημένης ἢ μελλούσης ἔσεσθαι τῆς ἐπιθυμίας. Phil. 27. B: γεγεννημένην οὐσίαν. Ep. II. 310. E. Sis. 390. E: οὔτε ὄντων οὔτε γεγεννημένων. Legg. X. 908. E: τοὺς ... ὑπ' ἀνοίας ... γεγεννημένους (tales factos). Tim. 39. E: τὰ πάντα ζῶα ... γεγεννημένα. 36. D: ἐπεὶ ... πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς εὐστασις ἐγγένητο. Euthyd. 301. A: καὶ ἐν παντὶ ἐγενόμην ὑπὸ ἀπορίας. Pol. I. 354. A: πρᾶος ἐγένου. Crit. 50. E: ἐπειδὴ ... ἐγένου τε καὶ ἐξεστράφης cet. Conv. 173. A: πότε ἐγένετο ἡ συνουσία αὕτη. 203. B: ὅτε ... ἐγένετο Ἀφροδίτη. Theag. 129. B: καὶ μοι ἐγένετο ἡ φωνή. D: ἐγένετο μοι τὸ σημεῖον. Menex. 243. C: οὐ δὴ ἐκφανής ἐγένετο ἡ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετή.

Men. 95. E: *ἐγεντο* (Theogn.). Soph. 228. E: *τούτω δὴ τέχνα τινεῖ ἐγενέσθην*. Lach. 179. D: *ἐπειδὴ μισιράκια ἐγενόμεθα*. Phaedr. 254. B: *πρὸς αὐτῷ τ' ἐγένοντο καὶ εἶδον* cet. Pol. I. 327. C: *ἡ ... τούτων ... κρείττους γένεσθε, ἡ μινεῖ αὐτοῦ*. Conv. 194. A: *εἰ δὲ γένοιο οὐ νῦν ἐγώ εἰμι*. Theaet. 173. D: *γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα*. Conv. 411. D: *εἰ τῷ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν* cet. Pol. I. 330. A: *οὐδ' ὁ μὴ ἐπιεικής ... εὐκόλος ποτ' ἂν ἐαυτῷ γένοιτο*. X. 616. A: *μὴ γένοιτο ἐκάστω τὸ φθέγμα*. Phil. 30. C: *σοφία μὲν καὶ νοῦς ἄνευ ψυχῆς οὐκ ἂν ποτε γενοίσθην*. Pol. II. 360. B. Tim. 56. E: *οὐδ' ἂν γενοίσθην σώματα*. Prot. 322. D: *οὐ γὰρ ἂν γένοιτο πόλεις εἰ* cet. 311. A: *ὥς ἂν φῶς γένηται*. Crat. 393. C: *ἂν ἐξ ἀνθρώπου ... μὴ τὸ ἀνθρώπινον ἔκγονον γένηται*. Con.. 204. D: *ὦ ἂν γένηται τὰ καλὰ*. Pol. I. 337. D: *ἐπειδὴν μοι γένηται (ἀργύριον)*. IV. 423. C: *ἐάν τε τῶν φυλάκων τις φάυλος ἔκγονος γένηται*. V. 461. D: *ἂ ἂν γένηται ἔκγονα*. Theag. 128. D: *ἐάν ... γένηται ἡ φωνή*. Legg. III. 683. C: *γενώμεθα ... ταῖς διανοαῖς ἐν τῷ τότε χρόνῳ*. Phaedr. 114. A: *(οἱ δ' ἂν) ἀνδροφόνοι ... γένωνται*. Alc. I. 121. E: *ἐπειδὴν ... ἐπitéτεῖς γένωνται οἱ παῖδες*. Prot. 316. C: *ἐπιθυμῆν δέ μοι δοκεῖ ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει· τοῦτο δὲ οἶεται οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοὶ συγγένοιτο*. Phaedr. 228. A: *καίτοι ἐβουλόμην γ' ἂν μᾶλλον ἢ μοι πολὺ χρυσίον γενέσθαι*. Phaedr. 88. A: *πρὶν καὶ γενέσθαι ἡμᾶς*. Conv. 184. D: *εἰ μέλλει ξυμβῆναι καλὸν γενέσθαι τὸ ... χαρίσασθαι*. Pol. II. 359. D: *γενέσθαι χάσμα*. Tim. 52. D: *πρὶν οὐρανὸν γενέσθαι*. Apol. 32. C: *μεθ' ὑμῶν γενέσθαι (vern. es mit euch zu haben) μὴ δίκαια βουλομένων*. al. Legg. XII. 961. D: *(νοῦς) γενόμενος ... εἰς ἐν*. Menex. 240. D: *ἐν τούτῳ ... ἂν τις γενόμενος γνοίῃ* cet. Ep. VII. 346. D: *κατ' ἐμαυτὸν γενόμενος*. Phil. 64. B: *οὐτ' ἂν γενόμενον εἶη*. Pol. III. 414. C: *οὐδ' οἶδα εἰ γενόμενον ἂν*. II. 359. D: *ὄμβρου ... πολλοῦ γενομένου*. Crit. 30. D: *περὶ τὴν τοῦ γενομένου τροφήν τε καὶ παιδείαν*. Phil. 24. B: *γενομένης ... τελευτῆς*. Epin. 983. C: *μὴ ψυχῆς πρὸς ἐκάστω γενομένης (nisi animus in quoque inisset)*. Pol. V. 458. A: *οἷα δράσους γενομένου (si evenerit)*. Epin. 974. D: *τῇ μετὰ σοῦ αἰά χρόνον ἂν γενομένη*. Gorg. 526. A: *ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ ... γερόμενον*. Soph. 249. C: *ὄντα ἢ γερόμενον ἂν καὶ ὀπουοῦν*. Phil. 65. E: *οὔτε γερόμενον οὔτε ὄντα οὔτε ἐσόμενον*. Pol. VIII. 566. C: *κατὰ τὸν Κροίσῳ γερόμενον χρησίμῳ*. Menex. 239. D: *ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ γερόμενον λόγω*. Tim. 64. C: *εἰς τὸ πᾶν ζῶον γερόμενον*. Legg. III. 699. B: *βλέψαντες πρὸς τὸ πρότερον γερόμενον*. Pol. II. 366. B: *οἱ θεῶν παῖδες ποιηταὶ ... γερόμενοι*. Alc. I. 121. C: *ἡμῶν ... γερόμενον*. Phil. 35. E: *μέμνηται δὲ τῶν ἡδέων γερόμενον*. Theaet. 201. B: *τῶν γερόμενων τὴν ἀλήθειαν*. Ep.

III. 315. E: τὰναντία τῶν γενομένων λέγων. Ax. 369. A: δῆλον ... τοῖς ἐν τῷ ἔργῳ γενομένοις. Phaed. 114. A: ἐνιαυτον ἐκεῖ γενομένους. Legg. IX. 858. A: αὐτούς ἐν σκέψει γενομένους. περὶ πάσης πολιτείας. Phaedr. 245. D: οὔτε ἄλλο ἐξ ἐκείνης γενήσεται. E. Parm. 141. E: τὸ γενήσεται. 155. D. Crat. 431. D: εἰκὼν ... γενήσεται. Conv. 212. A: ὅτι ἐνταῦθα αὐτῷ μοναχοῦ γενήσεται ... τίπτειν ... ἀληθῆ. Pol. V. 461. A: ὅς ... γενήσεται οὐχ ὑπὸ θυνσιῶν ... φύς. IV. 711. E. Tim. 52. D: ὡς ... οὐδέτερον ... ἐν ἅμα ταῦτόν καὶ δύο γενήσεσθον. Epin. 974. B: τίνα τρόπον σοφοὶ γενησόμεθα. Pol. III. 417. B: δεσπόται ... γενήσονται. VIII. 546. D: ὅθεν ἀμουςότεροι γενήσονται. Legg. I. 635. C. Tim. 76. E: ὡς ... τὰλλα θηρία γενήσοιτο. Ep. III. 317. B. Phaed. 88. A: πολλάκις γενήσεσθαι. Phil. 33. C: εἰ μᾶλλον ... φανερά πη γενήσεσθαι. Legg. III. 678. D: τὰλλα οὐκ ἔμελλε γενήσεσθαι. Prot. 311. B: τίς γενησόμενος. Tim. 38. B: τὸ γενησόμενον. 73. D. 76. D. Legg. III. 687. B: ὡς διὰ τοῦτ' αὐτῷ γενησόμενα. X. 888. E: τὰ πράγματα ... γενησόμενα. Tim. 40. D: τῶν μετὰ ταῦτα γενησομένων. Phil. 59. A: περὶ ... τὰ γιγνόμενα καὶ γενησόμενα. Parm. 141. E: τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθήσεται. Ib. οὐτ' ἐπειτα γενήσεται οὔτε γενηθήσεται οὐτ' ἔσται. — Cum participio alius verbi. Legg. V. 737. C: ὄγκος δὲ πλῆθους ἱκανὸς οὐκ ἄλλως ὀρθῶς γίγνοιτ' ἂν λεχθεὶς ἢ cet. Soph. 217. C: μὴ ... ἀπαρνηθεὶς γένῃ. Legg. VII. 788. D: μὴ γίγνεσθαι τὰ γ' ἀνθρωπῖνα μήκη διπλάσια ... αὐξανόμενα. VIII. 846. E: τοῦτ' ... ἐν πόλει ὑπάρχον δεῖ πρῶτον γίγνεσθαι. II. 670. B: ὅσοι προσάδειν γεγόναισι διηναγκασμένοι. Ep. VII. 347. E: ταύτῃ μοι βεβοηθημένον ἐγεγονε φιλοσοφία καὶ φίλοις. — Cum infinitivo γίγνεται est obtingit ut, h. e. licet, potest. Pol. III. 397. B: ὀλίγου πρὸς τὴν αὐτὴν αἰὲ γίγνεται λέγειν. Epin. 978. B: τὸ ... ἐν ... καὶ δύο γίγνους πόθεν ἡμῖν ὥστ' ἐννοῆσαι cet. *oenio, pervenio; aggredior; progredior; etiam incido (c. praepositt. motionem indicantibus) et versor, sum (cum praepositt. commorationem significantibus). Pol. VII. 532. B: τότε δὴ ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει. III. 396. D: ὅταν ... γίγνηται κατὰ τῖνα ἑαυτοῦ ἀνάξιον. IX. 585. A: πρὸς πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι. X. 604. C: ὅτι τάχιστα γίγνεσθαι πρὸς τὸ ἰσχύει cet. Phaedr. 255. B: ἐγγύθεν ἡ εὐνοία γιγνομένη. Tim. 57. A: εἰς ἄλλο τι γιγνόμενον. Pol. VI. 490. D: ἐπὶ τούτῳ νῦν γεγόμενον, τί cet. IX. 588. B: ἐπειδὴ ἐνταῦθα λόγον γεγόμενον. Phil. 18. D: ἐπ' αὐτῷ γε ἡδὴ γεγονότες. Lys. init. ἐπειδὴ δ' ἐγεγόμεν κατὰ τὴν πυλίδαν. Lach. 191. C: ἐπειδὴ πρὸς τοῖς γέροφθοις ἐγένοντο. Prot. 314. C: ἐπειδὴ ... ἐν τῷ προθύρῳ ἐγεγόμεθα. Phaed. 118. A: ἐπειδὴν πρὸς τῇ καρδίᾳ γίγνηται αὐτῷ. Crat. 422. A: ἐπειδὴν ἐπ' ἐκείνοις γίγνηται τοῖς ὀνόμασιν. Polit. 264. A: ἵνα δὴ ταχὺ γενώμεθα πρὸς

τῇ πολιτικῇ. Phaedr. 247. B: ἡνίκ' ἂν πρὸς ἄκρῳ γένωνται. Phaed. 114. A: ἐπειδὴν ... γένωνται κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀγερουσιᾶδα. Ax. 364. A: γενομένα μοι κατὰ τὸν Ἰλισσόν. 395. C: παρ' αὐτό μοι τὸ δεινὸν γενομένῳ. Legg. I. 643. D: δ (οἱ?) δεῖσαι γενομενον ἄνδρ' αὐτὸν τέλειον εἶναι cet. VII. 799. C: πρὸς τούτῳ δὴ νῦν γενομένοι τῷ λόγῳ cet. *in tempore positum est consumi, conderi, etiam effluere, praederire. Soph. 265. E: χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγναιτ' ἂν. Prot. 320. A: πρὶν ἔξ μηνῶς γεγονέναι. Pol. X. 616. B: ἐπειδὴ ... τοῖς ἐν τῷ λειμῶνι ἐκάστοις ἑπτὰ ἡμέραι γέγοντο. Phaed. 108. C: ἕως ἂν δὴ τινες χρόνοι γένωνται. *circumloquutioni servit. Legg. II. 660. D: καθάπερ νῦν γίγνεται γιγνώμενα. VII. 791. C: οὐ μικρὸν μῶριον ... γιγνώμενον γίγναιτ' ἂν. IX. 858. A: τίνα τρόπον ἂν γιγνώμενον γίγνοιτο. VIII. 847. D: ἐάν τινος ἢ τέχνης εἰσαγωγίμου δεῖ γίγνεσθαι. XII. 968. C: τίς δὲ ὁ τρόπος ἡμῖν γιγνώμενος ὀρθῶς γίγναιτ' ἂν. Pol. IV. 433. B: τοῦτο ... κινδυνεύει τρόπον τινα γιγνώμενον ἢ δικαιοσύνη εἶναι. II. 378. D: γέρονται ... καὶ πρεσβυτέροις γιγνομένοις. VII. 520. A: ὅτι οὐδ' ἀδικήσομεν τοὺς παρ' ἡμῖν φιλοσόφους γιγνομένους. Phil. 40. E: πονηρὰς δόξας ... ἄλλως ἢ ψευδεῖς γιγνομένας ἔχομεν εἰπεῖν; — Cum adverb. est se praebere vel praestare, et in univ. i. q. esse cum adiect. Pol. VI. 504. C: μέτρον ... ἀπολείπον καὶ ὅτι οὐκ οὐδὲν οὐ πάννυ μετρίως γίγνεται. Prot. 325. B: σκέψαι ὡς θαυμασίως γίγνεται οἱ ἀγαθοί. Pol. I. 344. C: ἱκανῶς γιγνομένη (si perfectam se exhibet vel perfecta est). Soph. 230. C: βεβαιότατα γιγνομένην (ἀπαλλαγὴν).

γινώσκω, νοσῶ, scio; cognosco, intelligo, perspicio; iudico. Pol. I. 347. A: τοὺς ... δύο μισθοὺς γινώσκω. Prot. 313. B: ὃν οὐτε γινώσκεις cet. Gorg. 470. D: ἄλλως δὲ ... οὐ γινώσκεις ὅτι εὐδαιμονεῖ; Phaed. 60. A: γινώσκεις γὰρ (vern. du kennst sie ja). 116. C: γινώσκεις γὰρ τοὺς αἰτίους. Theaet. 144. C: ἀλλὰ σκόπει εἰ γινώσκεις αὐτόν. Crat. 435. A: εἰ γινώσκεις ἐμοῦ φθεγγομένου. Pol. I. 343. A: ὅς γε ... οὐδὲ ποιμένα γινώσκεις. Crat. 440. A: γνῶσις ... οὐδεμία γινώσκει ὃ γινώσκει μηδαμῶς ἔχον. Alc. I. 131. A: οὐδεὶς ... τῶν ἱατρῶν ἑαυτὸν γινώσκει. Soph. 234. B: τὸν γ' ὑπισχνούμενον ... γινώσκομεν πού τοῦτο ὅτι cet. Parm. 134. E: οὐδὲ γινώσκομεν τοῦ θεοῦ οὐδὲν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιστήμῃ. Soph. 244. A: ὡς ὑμεῖς ... ταῦτα πάλαι γινώσκετε. Parm. 134. E: οὐτε γινώσκουσι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα θεοὶ ὄντες. Alc. I. 133. D: οἱ ἑαυτοὺς μὲν οὐ γινώσκουσι, τὰ δὲ ἑαυτῶν. Riv. 137. E. al. Phil. 60. D: μήτε τὸ παράπαν γινώσχοι τί ποτε πέπονθε πάθος. Crat. 421. C: ὃ ἂν μὴ γινώσκωμεν. Soph. 240. A: οὐτε ὕδατα γινώσκειν. 248. D: τὴν ψυχὴν γινώσκειν. Phil. 48. D: τὸ μηδαμῇ γινώσκειν αὐτόν. Pol. V. 476. D: ὃν φάμεν

δοξάζειν, ἀλλ' οὐ γιγνώσκειν. 479. E. al. Prot. 310. D: γιγνώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν cet. Pol. I. 347. D: πᾶς ... ὁ γιγνώσκων (*prudens*). Legg. II. 668. D: ὁ τὸ ὀρθῶς μὴ γιγνώσκων. III. 687. E: μὴδὲν τῶν καλῶν ... γιγνώσκων. XII. 955. B: γιγνώσκων (*sciens*). Phil. 20. D: ὡς πᾶν τὸ γιγνώσκον αὐτὸ θηρεύει. Pol. V. 476. D: ὡς γιγνώσκοντος. VI. 508. E: τῷ γιγνώσκοντι. III. 407. C: ταῦτα γιγνώσκοντα. VI. 488. B: γιγνώσκοντα περὶ ναυτικῶν ἕτερα τοιαῦτα. Phaedr. 233. A: τὰ δὲ αὐτοὶ χεῖρον διὰ τὴν ἐπιθυμίαν γιγνώσκοντες. Polit. 302. B: περὶ τὰ πολιτικά κατ' οὐδὲν γιγνώσκοντες. Crat. 437. E: πότερον γιγνώσκοντες τὰ πράγματα ... ἢ ἀγνοοῦντες; Conv. 199. A: δῆλον ὅτι τοῖς μὴ γιγνώσκουσιν. Critia 109. B: γιγνώσκοντας τὸ μᾶλλον ἄλλοις προσῆκον. Legg. IV. 707. A: ταυτ' οὖν ἐγίγνωσκε καὶ ἐκείνος. II. 669. A: ἐγιγνώσκομεν. Men. 89. B. Pol. II. 366. C: ἱκανῶς δ' ἔγνωκεν ὅτι cet. Apol. 23. B: ὅστις ... ἔγνωκεν ὅτι cet. Legg. VII. 790. D: ἐγνώκασιν ὃν χρῆσιμον. Crat. 439. B: ἐγνωκέναι. Euth. 2. C: τοσοῦτον πρᾶγμα ἐγνωκέναι. Pol. I. 336. C: ἐγνωκῶς τοῦτο ὅτι cet. VI. 484. D: τοὺς ἐγνωκώτας ... ἕκαστον τὸ ὄν. Prot. 335. A: ἔγνω γὰρ ὅτι cet. Pol. VI. 497. C: οὐκ ἔγνω. 508. D: ἔγνω αὐτό. IV. 428. A: ὁπότε πρῶτον ἐκείνο ἔγνωμεν. Apol. 33. D: ἔγνωσαν. Prot. 343. B: γνῶθι σαυτόν. Phil. 48. C. al. Ion. 540. D: γνοίην ... ἂν ἔγωγε οἷα στρατηγὸν πρέπει εἰπεῖν. Gorg. 470. D: συγγενόμενος ἂν γνοίης cet. Crat. 421. C. 390. B: καὶ εἰργασμένον γνοίη εἴτ' εὖ εἰργασται εἴτε μὴ; Conv. 181. C: καὶ τις ἂν γνοίη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παιδευασίᾳ τοὺς ... ὠρμημένους. Euthyd. 279. D: τοῦτο ... κἂν παῖς γνοίη. al. Legg. XI. 918. E: γνοίημεν ἂν ὡς φίλον ... ἔστιν cet. Alc. I. 128. E: ἂρ' ἂν ποτε γνοίμεν. 129. A: τάχ' ἂν γνοίμεν. 132. C: γνοίημεν. Conv. 211. C: καὶ γνῶ αὐτὸ τελευτῶν ὃ ἔστι καλόν. Pol. X. 619. A. Men. 95. A. al. Pol. III. 402. B: πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν. Riv. 136. C: φέρε δὴ γνῶμεν εἰ σὺ ἀληθῆ λέγεις. Phaedr. 229. E: γνῶναι ἑμαυτόν. Theaet. 209. E: τὸ ... γνῶναι ἐπιστήμην πον λαβεῖν ἔστιν. Conv. 222. B: παθόντα γνῶναι. Pol. V. 478. A: τὸ ὃν γνῶναι ὡς ἔχει. Legg. I. 650. B: τὸ γνῶναι τὰς φύσεις ... τῶν ψυχῶν. Alc. I. 130. E: γνῶναι ἑαυτόν (i. e. ψυχὴν). Men. 96. E. Lach. 196. D: τοῦτο ... οὐ παντὸς ... ἀνδρὸς γνῶναι. al. Prot. 310. B: ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοῦς αὐτοῦ. Conv. 207. C. Gorg. 464. C: οὐ γνούσα λέγω, ἀλλὰ στοχασασμένη. Legg. IX. 875. A: γνούσα τὸ βέλτιστον. II. 669. A: τῷ ταῦτα γνόντι. Polit. 259. E: γνούση ... τὴν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς διαφορὰν. Conv. 222. B: ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παθημάτων γνόντα εὐλαβηθῆναι. Legg. III. 691. B. al. Pol. VIII. 555. B: τὸν τοῦ τοιοῦτου ἀνδρὸς τρόπον γνόντες. Legg. VII. 801. A: γνόντας ... τοὺς ποιητάς ὡς εὐχαὶ παρὰ θεῶν αἰτήσεις εἰσὶ cet. III. 691. D. al. Pass.

Soph. 248. E: καὶ ὅσον γιγνώσκεται. Parm. 134. B. 160. C. Theaet. 149. C: καὶ μὴ γιγνώσκεισθαι μᾶλλον ὑπὸ τῶν μαιῶν cet. Soph. 248. D: τὴν δ' οὐσίαν γιγνώσκεισθαι. Pol. VI. 509. C: τὸ γιγνώσκεισθαι ... ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ παρῆναι. Legg. III. 692. B: τὸ ... παρ' ἡμῖν γιγνώσκεισθαι ταῦτα. Lys. 240. E: διὰ τὸ σφόδρα τῶν πατέρων γιγνώσκεισθαι αὐτοῦ. Soph. 248. D: τὸ γιγνώσκόμενον ἀναγκαῖον αὐτὸν ξυμβαίνει πάσχειν. Pol. VI. 508. E: ὡς γιγνώσκομένης ... διὰ νοῦ. Soph. 248. D: τὴν οὐσίαν ... γιγνώσκομένην. Pol. VI. 508. E: τοῖς γιγνώσκομένοις. 509. B. Legg. II. 656. D: πάλα ... ἐγνώσθη παρ' αὐτοῖς οὗτος ὁ λόγος cet. Crat. 439. E: οὐτ' ἂν γνωσθεῖη γε ὑπ' οὐδενός. Pol. V. 477. A: πῶς γὰρ ἂν μὴ ὅν γε τι γνωσθεῖη; Prot. 342. B: εἰ γνωσθεῖεν ὧ περίεσι. Legg. IX. 874. B: ἂν φανῇ καὶ γνωσθῇ. Ep. IV. 320. D: εἰ μέλλουσι γνωσθῆναι. Polit. 259. E: τὰ γνωσθέντα κρίναι. Legg. V. 730. C: χρόνου ... προϊόντος γνωσθεῖς. Crat. 440. B: οὔτε τὸ γνωσθησόμενον ἂν εἴη. Med. Gorg. 404. C: αὐτὸς γνώσει (Lat. *ipse oideris*). 454. D: γνώσει δὲ ἐνθὺνδε. Phil. 12. E: σὺ δ' ... αὐτὸς γνώσει. Hipp. min. 369. D: καὶ γνώσει τούτῳ οἷς ἂν ἐγὼ ἡγῶμαι σοφοὺς εἶναι. Ion. 538. B: σὺ κάλλιον γνώσει ἢ ἡνίοχος; Pol. II. 362. A: γνῶσεται ὅτι cet. V. 466. C: γνῶσεται τὸν Ἡσίοδον ὅτι τῷ ὄντι ἦν σοφὸς λέγων cet. VIII. 569. A. Legg. VII. 813. D: γνῶσεται δὲ οὐς δεῖ. Charm. 166. E: αὐτὸς τὰ ἑαυτὸν γνῶσεται. Lach. 196. D. al. Pol. III. 402. B: οὐ πρότερον γνωσόμεθα. Alc. I. 132. C: ἡμᾶς αὐτοὺς γνωσόμεθα. Pol. VII. 520. C: γνῶσεσθε ἕκαστα τὰ εἰδῶλα. Apol. 19. D: ἐκ τούτων γνῶσεσθε ὅτι cet. Ep. VIII. 355. C: ἐργῶ γνῶσεσθε. Tim. 18. C: ὅπως μὴδεῖς ποτε τὸ γεγεννημένον αὐτῷ ἰδίᾳ γνώσοιτο (v. γνῶσαιτο). Prot. 359. A: γνῶσεσθαι. Soph. 249. D. Pol. VI. 506. A. Ion. 504. A: ἐτέραν οὖσαν ἕτερα γνῶσεσθαι. Crat. 390. A: τίς οὖν ὁ γνωσόμενος εἰ cet. 440. B: τὸ γνωσόμενον. A: ἐπίοντος τοῦ γνωσομένου. Men. 79. C: ἤδη γνωσομένου ἐμοῦ. Legg. X. 897. E: ὡς ... γνωσόμενοι ἱκανῶς. Conv. 218. A: ὡς μόνοις γνωσομένοις. Verb. Pol. III. 396. A: γνωστέον. Epin. 978. A: εὐ τοῦτο γνωστέον.

γλαυκόμματος, ὁ ἡ, *oculos caesios habens*. Phaedr. 253. E: γλαυκόμματος, ὕφαιμος cet.

γλαυκός, ἡ, ὄν, *caesius*. Tim. 68. C: κυανοῦ ... λευκῷ περαννυμένου γλαυκόν (χρῶμα ἀποτελεῖται).

γλαφυρός, ἁ, ὄν, *cavus*. Legg. III. 680. B. (Hom.).

γλίσχρος, α, ογ, *glutinosus, tenax*. Tim. 82. D: τὸ ... γλισχρὸν καὶ λιπαρόν. 84. A: ἐκ λιπαροῦ ... καὶ γλίσχρον τραχὺ καὶ ἀλμυρὸν ... γένηται. Crat. 427. B: τὸ γλίσχρον ἀπεμμιῆσται. Tim. 74. D: γλισχροτέρων σαρκῶν ... ἐκτῆσται δύναμιν. **tenax, putidus*. Crat. 435. C: μὴ ὡς ἀληθῶς ... γλίσχα ἢ ἡ ὀλκή αὕτη τῆς ὁμοιότητος.

γλίσχωρως, *putide, minute*. Crat. 414. C: καὶ μάλᾳ γε γλίσχωρως. Pol. VI. 488. A: ὡς γλίσχωρως εἰκάζω. VIII. 553. C: γλίσχωρως καὶ κατὰ σμικρὸν φειδόμενος. Crit. 53. E: οὕτω γλίσχωρως ἐπιθυμεῖν ζῆν νόμους τοὺς μεγίστους πά-
ραβᾶς.

γλίχομαι, *adhaereo alicui rei* (ita ut me aegre avelli patiar), *studio vel cupiditate alicuius rei teneor, vehementer appeto vel cupio*. De lucri cup. 226. D: οἱ ... καὶ πάνν σμικρὰ ... γλίσχονται. Gorg. 489. D: γλίσχόμενος σαφῶς εἶδέναι ὃ τι λέγεις. Phaed. 117. A: γλίσχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἐτι ὄντος. Phaedr. 248. B: γλίσχόμεναι ... τοῦ ἄνω. γλοιώδης, ὃ ἢ, *glutinosus, viscosus*. Crat. 427. B: τὸ γλίσχρον ἀπειμυῖσάτο ... καὶ γλοιώδες.

γλυκνυθυμία, ἡ, *mollis animi inclinatio*. Legg. I. 635. C: ἐνεκα τῆς γλυκνυθυμίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονάς.

γλυκὺς, εἶα, ὁ, *dulcis, suavis*. Phaedr. 257. D: γλυκὺς ἀγκῶν ... λέληθέ σε ὅτι ... ἐκλήθη. Theaet. 159. C: ἡδὺς μοι φαίνεται καὶ γλυκὺς (ὃ οἶνος). Pol. I. 331. A: γλυκεῖα ... ἐλπείς (Pind.). Phil. 46. C: τὸ ... λεγόμενον πικρῷ γλυκὺ μειμιγμένον. Tim. 66. C. Legg. VII. 802. C: τῆς γλυκείας Μούσης. Lys. 215. E: τὸ ... πικρὸν γλυκέος (ἐπιθυμεῖν). Conv. 186. D: πικρὸν γλυκεῖ. Theaet. 159. D: γλυκὺν τὸν οἶνον ... ἐποίησε καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι. Phaedr. 240. A: τὸ αὐτοῦ γλυκὺ ... καρποῦσθαι ἐπιθυμῶν. Tim. 71. B: γλυκὺ καὶ πικρότητα ἔχον μηχανησάμενος. Theaet. 171. E: γλυκεῖα. Pol. III. 411. A: τὰς γλυκείας ... ἀρμονίας. Phil. 47. E: γλυκίων μέλιτος (Hom.). De lucri cup. 227. D: ἀλλ' ὁρᾶς, ὦ γλυκύτατε cet. *ut Latin. *suavis, est fere i. q. stolidus*. Hipp. mai. 288. B: ὡς γλυκὺς εἰ, φήσει, ὦ Σώκρατες.

γλυκύτης, ἡ, *dulcedo*. Theaet. 159. D: ἡ ... γλυκύ-
της πρὸς τοῦ οἴνου καὶ περὶ αὐτὸν φερομένη. 178. C: περὶ οἴνου γλυκύτητος. Tim. 71. C: γλυκύτητι. Theaet. 159. D: ἐγέννησε' ... τὸ τε ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον γλυκύτητά τε καὶ αἰσθῆσιν. Tim. 60. B.

γλύφω, *sculpro et sculpro*. Hipp. min. 368. C: δακτυλῖους γλύφειν. Conv. 216. D: ὥσπερ ὁ ἐγλυμμένος Σειληνός.

γλώττα, ἡ, *lingua*. Theaet. 134. D: ἡ ... γλώττα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται (Eurip.). Conv. 199. A: ἡ γλώττα οὖν ὑπέσχετο, ἡ δὲ φρὴν οὐ (Eurip.). Theaet. 185. C: ἡ γε διὰ τῆς γλώττης δύναμις. 203. B: οἶον οὐριττούσης τῆς γλώττης. Tim. 65. C. 66. C. 75. B: οἶον τὸ τῆς γλώττης εἶδος. Crat. 423. B: φωνὴ τε καὶ γλώττη καὶ στόματι ... δηλοῦν. Pol. VIII. 565. E: γλώττη τε καὶ στόματι ἀνοσίῳ γεύόμενος φόνον ξυγγενοῦς. Tim. 75. D. Phaedr. 254. E: τὴν τε κακὴ γλῶτταν cet. Theaet. 159. D: ἡ ... αἰσθη-
σις ... αἰσθανομένην τὴν γλώσσαν ἀπειργάσατο. Crat. 422. E: εἰ φωνὴν μὴ εἶχομεν μηδὲ γλώτταν. 426. E. Tim. 65. C: ἰδεῖ ὄντα παθήματα περὶ τὴν γλώτταν. D. 67. D.

γνάθος, ἡ, *maxilla*. Phaedr. 254. E: τὰς γνάθους.
 γναφευτικός, ἡ, ὄν, *ad fullonem pertinens*; ἡ γναφ.,
fullonica. Soph. 227. A: ὦν γναφευτικῇ ... τὴν ἐπιμέλειαν
 παρεχομένη.

γνάψις, ἡ, *est fullonis vestes deradentis et expolientis*.
 Polit. 282. E: πρὸς τὴν τῆς γνάψεως ὁλκήν.

γνήσιος, α, ον, *genuinus, germanus; legitimus* (ut filius);
ocetus. Pol. IX. 587. B: μιᾶς μὲν (ἡδονῆς) γνησίας, δυοῖν
 δὲ νόθοιν. Lys. 222. A: τῷ γνησίῳ ἔραστῇ καὶ μὴ προσ-
 ποιήτῳ. Phaedr. 276. A: τούτου ἀδελφὸν γνήσιον. Gorg.
 471. B. Pol. VII. 536. A: τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον.
 Gorg. 513. B: εἰ μέλλεις τι γνήσιον ἀπεργάξασθαι εἰς φιλίαν
 τῷ Ἀθηναίων δήμῳ. Pol. VI. 496. A: οὐδὲν γνήσιον. Legg.
 VI. 759. C: ὁλόκληρον καὶ γνήσιον. Epin. 986. B: ὡς οἱ
 μὲν γνήσιοι cet. Legg. VI. 765. D: παιδῶν ... γνησίων πα-
 τήρ. Phaedr. 278. A: οἶον νίεις γνησίους. Pol. VII. 535.
 C: οὐ γὰρ νόθους εἶδει ἀπτεσθαι, ἀλλὰ γνησίους. Polit.
 293. E: οὐ γνησίας (ν. γνησίως) οὐδ' ὄντως οὐσας λεκτίον.

γνησίως, *vere, revera*. Phaedr. 66. B: τοῖς γνησίως
 φιλοσόφοις. Pol. V. 473. D: εἰ μὴ ... οἱ βασιλεῖς ... φι-
 λοσοφῆσωσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς. Apol. 31. E: γνησίως
 ἐναντιούμενος.

γνωματεύω, *discerno, diiudico*. Pol. VII. 516. E: τὰς
 ... σκιάς ... γνωματεύοντα.

γνώμη, ἡ, *mens, animus; cognitio, intelligentia*. Crat. 411.
 D: ἡ γνώμη παντάπασι ὅτλοι γονῆς σκέψιν καὶ νόμησιν.
 Legg. VIII. 846. B: μετ' ἀδίκου γνώμης κρίνειν τὰς ζημίας.
 Def. 416: λόγος ἐπιτιμητικός ἀπὸ γνώμης (*ex animi sententia*).
 Legg. XII. 951. B: ἄνθρωπος τοῦ γνώμῃ λαβεῖν αὐτοῦς (τ. νό-
 μους), ἀλλὰ μὴ μόνον ἡθεῖσιν. Ep. VIII. 355. E: ἀδόλῳ
 γνώμῃ καὶ ὑγιεῖ. Crat. 411. A: καὶ γνώμην καὶ ἐπιστήμην.
 Pol. I. 331. A: ἀ ... θνατῶν ... γνώμην κυβερονᾶ (Pind.).
 V. 476. D: οὐκοῦν τούτου ... τὴν διάνοιαν, ὡς γιγνώσκον-
 τος, γνώμην ἂν ὀρθῶς φαίμεν εἶναι. Legg. II. 672. B: ὡς
 ὁ θεὸς οὗτος ... διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην. Menex.
 240. A: αἱ ... γνῶμαι δεδουλωμέναι ἀπάντων ἀνθρώπων
 ἦσαν. Ep. VIII. 355. B: μὴ πρὸς χρηματισμὸν ... τρέφοντες
 τὰς γνώμας ὑμῶν cet. **sententia, iudicium*. Prot. 336. D:
 τὴν ἐαυτοῦ γνώμην ἀποφαίνεσθαι. 340. B. Gorg. 466. C:
 (πότερον) γνώμην σαυτοῦ ἀποφαίνει. Polit. 298. C: γνώ-
 μην συμβάλλεσθαι. Id. Riv. 135. D. Alc. II. 139. A: περὶ
 φρονήσεως ... ἀρὰ γε τὴν αὐτὴν ἔχεις γνώμην; Ion. 533.
 A. Ax. 368. D: ὅτ' ἐγὼ ... οὐκ ἐπηρεομένη τὴν γνώμην.
 Soph. 225. D: κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν. Legg. XII. 946. D:
 κατὰ τὴν τῶν εὐθύνων γνώμην. Gorg. 456. A: νικῶντες
 τὰς γνώμας περὶ τούτων.

γνωμολογία, ἡ, *sententiarum prolatio*. Phaedr. 267. C:
 διπλασιολογίαν καὶ γνωμολογίαν cet.

γνωμονικός, ἡ, ὄν, *intelligens, peritus*. Pol. V. 467.
 C: γνωμονικοί τῶν στρατειῶν ὅσαι τε καὶ μὴ ἐπικινδυνοί.
 γνωρίζω, *nosco; cognosco*. Lach. 181. C: γνώριζε καὶ
 ἡμᾶς cet. Pol. III. 402. C: πρὶν ἂν τὰ τῆς σωφροσύνης
 εἶδη ... γνωρίζωμεν. Legg. V. 738. D: γνωρίζωσιν. Polit.
 278. E: ἐπιχειρεῖν ... τὴν τῶν κατὰ πόλιν θεραπείαν τέχνη
 γνωρίζειν. Pol. VII. 528. D: τοῦ γνωρίζειν ἔνεκα. Legg.
 VII. 816. D. Pol. III. 402. A: γνωρίζων δι' οἰκειότητα μα-
 λιστα. Phaedr. 262. B: ὁ μὴ ἐγνωρικῶς ὁ ἔστιν ἕκαστον
 τῶν ὄντων. Pol. IV. 428. A: εἰ ... τὰ τρία πρότερον ἐγνω-
 ρισαμεν. Alc. I. 130. E: ψυχὴν ... γνωρίσαι. Alc. II. 147.
 C. Pol. IV. 428. A: αὐτῷ ἂν τούτῳ ἐγνωρίστο τὸ ζητούμε-
 νον. Epin. 977. E: ἐν ᾧ καὶ τὸ θεοσεβὲς γνωρισθῆσε-
 ται cet.

γνώριμος, ὁ ἡ (etiam -ίμη), *notus* (plur. *noti*, ut vern.
Bekannte). Pol. II. 376. A: ὃν δ' ἂν γνώριμον (ἰδῇ). Tim.
 34. B: γνώριμον δὲ καὶ φίλον ἱκανῶς αὐτὸν αὐτῷ. Lys.
 214. A: ποιεῖ γνώριμον. Soph. 218. E: ἀρ' οὐ πᾶσι τε γνώ-
 रिμον cet. Ep. VII. 324. D: τούτων δὴ τινες οἰκεῖοί τε ὄν-
 τες καὶ γνώριμοι ἐτύγχανον ἐμοί. Pol. X. 614. E: ὅσαι γνώ-
 रिμαί. Legg. VII. 797. E: φίλα τε καὶ συνήθη καὶ γνώ-
 रिμα γενόμενα ἀπάσῃ ταύτῃ τῇ διαίτῃ. Conv. 172. A: τῶν
 ... γνωρίμων τις cet. Charm. 153. C. al. Pol. I. 343. E:
 τοῖς τε οἰκείοις καὶ τοῖς γνωρίμοις. Id. Demod. 386. Pol.
 II. 375. E: πρὸς ... τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους. 376.
 B. Legg. V. 738. E. Charm. 153. A. Ep. VII. 339. B.
 Pol. VIII. 558. C: καὶ μάλ' ... γνώριμα λέγεις. Legg. II.
 673. C.

γνώρισις, ἡ, *notitia* (vern. *Bekanntheit*). Polit. init.
 ἡ πολλὴν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως ...
 ἅμα καὶ τῆς τοῦ ξένου. Legg. VI. 771. D: ἡμῶν αὐτῶν
 οἰκειότητός τε περὶ καὶ γνωρίσεως ἀλλήλων. **cognitio*. Soph.
 219. C: τὸ τῆς γνωρίσεως. Legg. VI. 763. B: φυλακῆς τε
 καὶ γνωρίσεως ἔνεκα πάντων αἰ τῶν τόπων.

γνωριστικός, ἡ, ὄν, *cognoscendi vim habens*. Def. 414.
 C: ἀφ' ἧς γίγνεται ψυχῆς ἄλογος δύναμις γνωριστικὴ διὰ
 σῶματος.

γνώσις, ἡ, *cognitio, scientia*. Crat. 440. A: γνῶσις ...
 οὐδεμία γιγνώσκει ὃ γιγνώσκει μηδαμῶς ἔχον. Ib. εἰ ... ἡ
 γνῶσις τοῦ γνῶσις εἶναι μὴ μεταπίπτει, μένοι ... ἂν αἰεὶ ἡ
 γνῶσις cet. B. Pol. V. 477. A: εἰ ἐπὶ ... τῷ ὄντι γνῶσις
 ἦν cet. 478. C. 527. B: τοῦ ... αἰεὶ ὄντος ἡ γεωμετρικὴ
 γνῶσις ἔστιν. Soph. 267. B: ἀγνώσις τε καὶ γνώσεως.
 Crat. 440. B: αὐτὸ τὸ εἶδος ... τῆς γνῶσεως. Pol. V. 478.
 C: γνῶσεως ... δόξα σκοτωδέστερον. VI. 484. C: οἱ τῷ ὄντι
 τοῦ ὄντος ἑκάστου ἐστειρημένοι τῆς γνῶσεως. 508. E: γνῶ-
 σις τε καὶ ἀληθείας. VII. 527. B: τὸ δ' ἔστι ... παντὶ
 μᾶθημα γνῶσεως ἔνεκα ἐπιτηδευόμενον. Ib. τοῦ αἰεὶ ὄντος

γνώσεως. Theaet. 193. D: τὴν ... γνῶσιν ... μὴ κατὰ τὴν αἰσθησιν ἔχω. 206. B: πολὺ ... ἐναργεσιέραν ... τὴν γνῶσιν ἔχειν (ut Latin. *cognitionem habere*, i. e. *cognosci*). Polit. 259. E: παρεχόμενος ... γνῶσιν. Phil. 58. A: τὴν ... περὶ τὸ ὄν ... μακρῶ ἀληθεστατην εἶναι γνῶσιν. Pol. V. 476. C: ἂν τις ἡγήται ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ. 478. C: ὅντι ... γνῶσιν (ἀπέδομεν). Charm. 169. E. Ax. 370. A. C: δι' οὗ τὴν τῶν τηλικῶνδε ... γνῶσιν ἔσχεν.

γνωστικός, ἡ, ὄν, *ad cognitionem spectans, in cognoscendo positus*; unde ἡ γνωστική, *ars in cognoscendo posita* (opp. πρακτική, *in agendo posita*), et τὸ γνωστικόν. Polit. 259. C: τῆς ... γνωστικῆς cet. 260. A: τῆς γνωστικῆς ἐπιστήμης. Id. 267. A. 260. B: ξυμπάσης τῆς γνωστικῆς. 263. E. 261. B: τὸ τοῦ γνωστικοῦ μέρος (v. μέρους) ἐπιτακτικὸν ὄν. 258. E: τὴν μὲν (ἐπιστήμην) πρακτικὴν προσειπών, τὴν δὲ μόνον γνωστικὴν. 259. D. 260. A: γνωστικά. 259. E: τῶν γνωστικῶν ... τεχνῶν.

γνωστός, ἡ, ὄν, *qui cognosci potest vel in nostram intelligentiam cadit* (*intelligibilis* ap. Senec.). Theaet. 202. E: τὸ ... τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν. Pol. V. 477. A: ὅτι τὸ ... παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστόν. 478. A: καὶ ἔσται γνωστόν τε καὶ δοξαστόν τὸ αὐτό. Ep. VII. 342. B: ὃ δὴ γνωστόν τε καὶ ἀληθές ἐστιν. Pol. VII. 517. B: ἐν τῷ γνωστῷ (i. q. νοητῷ. C.) τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα cet. Theaet. 205. B: γνωστὴν εἶναι (τὴν συλλαβὴν). 203. C: τὸ μὴ γνωστόν εἶναι τὸ στοιχεῖον. Parm. 160. C: γνωστόν τι λέγει. Pol. V. 479. D: δοξαστόν αὐτό, ἀλλ' οὐ γνωστόν δεῖν λέγεσθαι. VI. 510. A: ὡς τὸ δοξαστόν πρὸς τὸ γνωστόν cet. Theaet. 205. D: αἶ τε συλλαβαὶ γνωσταὶ cet. 202. B: τὰς ... συλλαβὰς γνωστὰς τε καὶ ῥητὰς cet.

γόης, ὁ, *magus, praestigator*. Conv. 203. D: δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. Men. 80. B: τάχ' ἂν ὡς γόης ἀπαχθείης. Hipp. min. 371. A: ὅς ἦν οὕτω γόης καὶ ἐπίβουλος πρὸς τῇ ἀλαζονείᾳ cet. Pol. X. 598. D: ἐν-τυχὼν γόητί τινι καὶ μιμητῇ. Soph. 235. A: εἰς γόητα ... δετέον αὐτόν τινα. Polit. 291. C: τὸν πάντων τῶν σοφιστῶν μέγιστον γόητα. Pol. II. 380. D: ἄρα γόητα τὸν θεόν οἶε εἶναι cet. Soph. 235. A: ὅτι τῶν γοήτων ἔστι τις (ὁ σοφιστής). 241. B: ἐν τῇ τῶν ψευδονογῶν καὶ γοήτων τέχνῃ. Polit. 303. C: μεγίστους ... ὄντας μιμητὰς καὶ γοήτας. Pol. II. 383. A: ὡς μῆτε αὐτοὺς γόητας ὄντας τῷ μεταβάλλειν ἐαυτούς cet. Legg. I. 649. A: τοὺς γὰρ γόητας οὐκ ἐν θοίνῃ λέγω.

γοητεία, ἡ, *ars magica; praestigiae, fallacia*. Pol. IX. 584. A: οὐδὲν ὑγιές τούτων τῶν φαντασμάτων ... ἀλλὰ γοητεία τις. III. 413. D: τοῦ τῆς γοητείας (εἰδους) ἁμύλλαν ποιητέον. X. 602. B: γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει. Conv. 203. A: τὴν μαντείαν πᾶσαν καὶ γοητείαν.

γοήτευμα, τό, *praestigiae*. Polit. 44. C: γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι.

γοητεύω, *praestigiis decipio*; in univ. *decipio*; etiam *cario, delipio*. Men. 80. A: γοητεύεις με καὶ φαρμάτεις cet. Menex. 235. A: γοητεύουσιν ἡμῶν τὰς ψυχὰς. Soph. 234. C: διὰ τῶν ὧτων τοῖς λόγοις γοητεύειν. Pol. III. 413. C: ἔοικε ... γοητεύειν πάντα ὅσα ἀπατᾷ. Legg. XI. 933. A. Euthyd. 288. B: γοητεύοντες ἡμᾶς. Gorg. 484. A: ὥσπερ λέοντας κατεπάθοντες τε καὶ γοητεύοντες. Pol. II. 381. E: ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες. Legg. X. 909. B: ὡς θυσίαις τε ... καὶ ἐπωδαῖς γοητεύοντες. Pass. Pol. III. 412. E: μήτε γοητευόμενοι μήτε βιαζόμενοι. Phaed. 81. B: γοητευμένη ὑπ' αὐτοῦ (τ. σώματος). Pol. III. 413. B: γοητευθέντες ἢ βιασθέντες. Ib. τοὺς ... γοητευθέντας.

γόμφος, ὁ, *clavus, cuneolus*. Tim. 43. A: πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες.

γομφωτικός, ἡ, ὄν, *ad compingendum pertinens*; unde γομφωτική, *clavo compingendi ars*. Polit. 280. D: γομφωτικῆς ... μόρια τέχνης.

γονεύς, ὁ, *parens*. Legg. XI. 931. C: ἀρσενος ... γονεὺς ἐκγόνοις. Pol. V. 457. D: μήτε γονεῖα ἐκγονον εἶδεναι τὸν αὐτοῦ μήτε παῖδα γονεῖα. Conv. 178. B: γονῆς (v. γονεῖς) ... Ἐρωτος οὐτ' εἰσὶν οὐτε λέγονται cet. Pol. VII. 541. A: ἃ (ἡδῆ) καὶ οἱ γονῆς ἐχουσι. Legg. I. 643. A: οἱ ἡμέτεροι ... γονῆς (v. γονεῖς). XI. 917. A: διὸ καὶ γονεῖς κρείττους ἐκγόνων. Menex. 239. D: γονεῖς ... ἡμέτεροι. 248. D. Prot. 346. A: τῶν γονέων ἢ πατρίδος. Gorg. 480. B. Pol. IV. 425. B: γονέων θεραπείας (cf. Legg. X. 886. C.). 443. A: γονέων ἀμέλειαι. V. 463. D. 465. B: γονέων μὴ ἄπτεσθαι. VII. 538. A: τῶν φασκόντων γονέων. Legg. IV. 714. B: γονέων ... τιμαὶ cet. (cf. Menex. 247. B.). VIII. 839. A: περὶ τὰς τῶν γονέων συμμιξεις. IX. 881. D: αἰκίας γονέων. XI. 930. E: γονέων ... ἀμελεῖν. al. Prot. 346. D: τοῖς γονεῦσιν ἢ πατρίδι. Conv. 190. B: διὰ τὸ τοῖς γονεῦσιν ὁμοία εἶναι. Pol. VII. 538. C: ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὥσπερ ὑπὸ γονεῦσι. Legg. IX. 868. E: τοῖς γονεῦσι καὶ τοῖς ἐκγόνοις. XI. 931. B. Lys. 213. A. al. Conv. 188. C: καὶ περὶ γονεῖας ... καὶ περὶ θεοῦς. Pol. VIII. 562. E: μήτε αἰσχυνεσθαι μήτε δεδιέναι τοὺς γονεῖας. IX. 574. B. Tim. 18. D: τοὺς ... ἐμπροσθεν καὶ ἄνωθεν γονεῖας τε καὶ γονέων πρόγονους. Legg. III. 690. A. IV. 717. C. V. 730. B. al.

γονή, ἡ, *genitura*. Legg. XII. 967. D: ἀπάντων ὅσα γονῆς μετέλθην. **id quod gignit*. Crat. 414. A: γυνή ... γονή μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι. **semen*. Phaedr. 248. D: εἰς γονὴν ἀνδρὸς γεννησμένου φιλοσόφου (φυντεῦσαι). **setus, fructus*. Crat. 411. D: γονῆς σκέψιν. Ax. 371. C: παγκάρπου γονῆς.

γόνιμος, ὁ ἢ, *genitalis*. Tim. 77. D: γόνιμον ...

μυελόν. Legg. VIII. 839. A: οὐ μήποτε φρίσιν τὴν αὐτοῦ ... λήψεται γόνιμον. **fertilis*. Ep. I. 310: γόνιμοι ... γύαι (vers.). **nativus, genuinus*. Theaet. 150. C: γόνιμόν τε καὶ ἀληθές (οἱ ἰδὼλον καὶ ψεύδους). 151. E: γόνιμον ἢ ἀναιμίαον. 157. D. Pol. II. 367. D: ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ γόνιμα τῇ αὐτῶν φύσει, ἀλλ' οὐ δόξη ἐστί.

γόνος, ὅ, *genitura*. Locr. 100. A: ἐξ ὧ εἰς σπέρμα καὶ γόνον μερίζεσθαι.

γόνυ, τό, *genu*. Pol. X. 617. D: ἐκ τῶν τῆς Λαχέσεως γονάτων. B: ἐν τοῖς τῆς Ἀνάγκης γονάσιν.

γούν, *certe, saltem*. Prot. 314. D: ἐπειδὴ γούν ἐκρούσαμεν τὴν θύραν cet. 324. B: ἀποτροπῆς γούν ἕνεκα κολλάζει. 327. C: ἀλλ' οὖν (?) αὐλήται γούν πάντες ἦσαν ἱκανοὶ cet. Phaedr. 236. A: ἀναγκαῖα γούν ὄντα. 272. C: λέγεται γούν ... δίκαιον εἶναι cet. Gorg. 519. D: νῦν γούν συγχροῦς τείνω τῶν λόγων. Phaed. 71. B: ἀλλ' ἐργῶ γούν πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον. Theaet. 155. C: δοκεῖς γούν μοι οὐκ ἀπειρος τῶν τοιούτων εἶναι. Parm. 147. C: ἐπειδὴ γούν ἕτερον τῶν ἄλλων ἐφάνη. Conv. 191. C: (ἵνα) πλησμονὴ γούν γίγνοιτο τῆς συνοουσίας. Pol. I. 334. A: ὡς γούν ὁ λόγος ... σημαίνει. IX. 585. A: ὥδε γούν (ν. γε οὖν) ... ἐννόει. X. 613. B: κατὰ γούν ἐμὴν δόξαν. Alc. I. 112. B: ἔργως οἶδ' ὅτι, καὶ εἰ μὴ ἑώρακας, ἀκήκοας γούν cet. **restringit ita ut simul affirmet vel asseveret, certe, quidem, sane, profecto* (praec. in respons.). Prot. 360. A: ὡμολογητὰ γούν. Phaedr. 271. B: κάλλιστα γούν ἂν ... ἔχοι οὕτως. Theaet. 183. B: οἰκειοτάτη γούν διαλεκτος αὕτη αὐτοῖς. Soph. 219. D: φαίνεται γούν ἐκ τῶν εἰρημένων. 220. E: φασὶ γούν τινές. 222. A: εἰκότα γούν. 229. A: τὸ γούν εἰκός cet. 263. C: νῦν δὴ γούν ταύτη ξυνωμολογήσαμεν. Polit. 281. E: ἔχει γούν λόγον. 309. A: λέγεται γούν πως οὕτως. Parm. 157. A: εἴοικε γούν. al. *sexc*. **porro restringit ita ut simul explicet: certe, quidem, videlicet*. Gorg. 447. C: ἐκέλευε γούν νῦν δὴ ἐρωτᾶν cet. Pol. IV. 431. A: ἐπαινεῖ γούν. 432. C: ἐστί γούν σκοτεινός cet. Legg. I. 629. A: προστησώμεθα γούν Τύρταιον cet. D: εἰρηκας γούν ὥδε ἐν τοῖς ποιήμασιν cet. Apol. 21. D: εἴοικε γούν τούτου γε σμικρῷ τινὶ ἀντὶ τούτω σοφώτερος εἶναι cet. Men. 71. A: εἰ γούν τινὰ ἐθέλεις ... ἐρέσθαι. Ib. ἀρετὴν γούν (*videlicet*) ... εἰδέναι cet. 90. B. al. Praecipue articulo et pronom. person. subiicitur. Phaed. 85. C: τὸν γούν βέλτιστον τῶν ἀνδραπίνων λόγων λαβόντα cet. Soph. 251. A: τὸν γούν λόγον cet. Phil. 55. E: τὸ γούν ... εἰκάζειν λείποιτ' ἂν cet. Crat. 420. B: ἡ γούν οἵησις τούτῳ ξυμφωνεῖ. Pol. VII. 535. C: τὸ γούν νῦν ἀμάρτημα cet. Tim. 23. B: τὰ γούν νῦν δὴ γενεαλογηθέντα. Legg. II. 657. B: τὴν γούν ἐκεῖ (χορείαν) cet. III. 681. C: τὸ γούν μετὰ ταῦτα cet. X. 904. D: τὸ γούν εἰκός. al. Pol. I. 335. E: ἐγὼ γούν ... ἐτοιμός εἰμι

ποιωνειν της μάχης. V. 476. B: ἐγὼ γοῦν ἄν ... φαίην
cet. Apol. 20. C: ἐγὼ γοῦν καὶ αὐτός cet. Soph. 249. E:
ἔμοι γοῦν (φαίνεται). Phil. 62. A: ἔμοι γοῦν δοκεῖ δρᾶν
οὕτως. Pol. III. 402. A. IV. 429. A. VI. al. Conv. 215.
C: ἡμεῖς γοῦν cet. Lys. 204. C. al.

γοῶ, γεῶ. Pol. III. 386. D: ὃν πότμον γοῶσα
(Hom.).

γοῶδης, ὁ ἥ, *flebilis*. Legg. VII. 800. D: γοῶδεσάταις
ἀρμονίαις.

γραῖα, ἡ, *anus*. Lys. 205. D: ἄπερ αἱ γραῖαι ἄδουσι.
γράμμα, τό, *littera* (vern. *Buchstabe*). Crat. 393. D:
οὐδ' εἰ πρόσκειται τι γράμμα ἢ ἀφήρηται. 432. E: καὶ τὸ
μὴ προσήκον γράμμα ἐπιφέρειν. Soph. 252. E: ὅλον τὰ
γράμματα πεπονθὸς ἂν εἴη. Pol. II. 368. D. Theaet. 202.
E: τὰ τῶν γραμμάτων στοιχεῖά τε καὶ συλλαβάς. Crat. 394.
C: τῶν ... γραμμάτων τί ἐπικοινωνεῖ; 431. D. Pol. III.
402. B: εἰκόνας γραμμάτων. Soph. 261. D. Hipp. mai.
285. C: περὶ τε γραμμάτων δυνάμεως cet. D. Hipp. min.
368. D: περὶ ὀνυμῶν ... καὶ γραμμάτων ὀρθότητος. al.
Crat. 423. E: γράμμασί τε καὶ συλλαβαῖς. 433. B. Theaet.
204. A. Phil. 17. A. 18. B. al. Crat. 390. E: εἰς τε τὰ
γράμματα καὶ τὰς συλλαβάς. 393. E: περιτιθέντες ἄλλα
γράμματα. 399. A. al. Pol. II. 368. D: εἰ προσέταξέ τις
γράμματα μικρὰ πόρρωθεν ἀναγνῶναι cet. Charm. 159. C:
τὰ ὅμοια γράμματα γράφειν. **litterae* (vern. *das Schreiben*,
si institutionis puerilis pars significatur, est vern. das Lesen
u. Schreiben). Prot. 325. E: γραμμάτων τε καὶ καθαρίσεως.
Phaedr. 275. A: πατήρ ὢν γραμμάτων (*artis scribendi*). C:
περὶ γραμμάτων. Theaet. 207. D: ἐν τῇ τῶν γραμμάτων
μαθήσει. Legg. VII. 809. E. 812. A. Phaedr. 274. E: ἐπει-
δὴ ... ἐπὶ τοῖς γράμμασιν ἦν. Legg. VII. 819. B: ὅσα ...
ἅμα γράμμασι μαθάνει. Prot. 325. E: ἐπειδὴν γὰρ γράμ-
ματα μάθωσι. Phaedr. 242. C: ὥσπερ οἱ τὰ γράμματα
φασίλοι. 274. D: καὶ δὴ καὶ γράμματα (εὐρεῖν). Theaet.
203. A: ἡ οὐχ οὕτω γράμματα ἐμάθομεν. Legg. III. 689.
D: ἂν ... μήτε γράμματα μήτε νεῖν ἐπιστῶνται. VII. 810.
A: γράμματα ... χρὴ τὸ μέχρι τοῦ γράφαι τε καὶ ἀναγνῶ-
ναι δυνατόν εἶναι διαπονεῖν. Alc. I. 106. E: ἐμάδες ...
γράμματα καὶ καθαρίζειν καὶ παλαίειν. Theag. 122. E.
Eryx. 402. D. **ut Latin. litterae, est scriptum, scriptio; etiam*
liber. Parm. 128. D: ἀντιλέγει ... τοῦτο τὸ γράμμα πρὸς
τοὺς τὰ πολλὰ λέγοντας. C. al. B: τὴν ἀληθεῖαν τοῦ
γράμματος οὐ πανταχοῦ ᾔσθησαι. A: καλῶς συνήκας ὅλον
τὸ γράμμα ὃ βούλεται. Phil. 39. D: τὰ γράμματα τε καὶ
ζωγραφήματα. Critia 113. B: ταῦτα ... τὰ γράμματα παρὰ
τῷ παππῷ τ' ἦν cet. 119. C. Parm. 128. C. Legg. III.
680. A: οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔστι πῶ τοῖς ... γεγονόσιν cet.
VII. 810. C. IX. 858. C: γράμματα ... καὶ τὰ τοῦ νομο-

θέτου καὶ λόγοι. Phaedr. 275. C: ὡς τι σαφές ... ἐν γραμμάτων ἐξόμενον. Parm. 127. C: τῶν τοῦ Ζήνωνος γραμμάτων. D. Tim. 27. B: ἡ τῶν ἱερῶν γραμμάτων φήμη. Critia 119. E. 120. A. Ep. III. 317. B: τῶν ... ἐν ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἤρχεν ὡς cet. Phaedr. 275. C: ὁ τέχνην οἰόμενος ἐν γράμμασι (vern. schriftlich) καταλιπεῖν. 276. D: τοὺς ... ἐν γράμμασι κήπους. Polit. 295. A: ἐν γράμμασιν ἀποδιδούς. Pol. IV. 425. B: λόγῳ τε καὶ γράμμασι νομοθετηθέντα. Tim. 23. A. C: γράμμασι ... ἀφώνους. E: ἐν τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν. Legg. VII. 809. B: τὰ ... ἐν γράμμασι μὲν ὄντα, ἄνευ δὲ μέτρων. IX. 858. C: ἐν γράμμασι λόγοι. X. 886. B: εἰσὶν ἡμῖν ἐν γράμμασι λόγοι κείμενοι. 891. A. XII. 968. D: ἐν γράμμασι λέγειν. Polit. 290. B: ὅσοι ... περὶ γράμματα (ad res scriptis mandandas) σοφοὶ γίνονται. Tim. 24. A: αὐτὰ τὰ γράμματα λαβόντες. Legg. XII. 946. D: εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα καταθέντες περὶ ἐκάστης ἀρχῆς cet. 957. C: κεκτημένον γράμματα ... μανθάνειν. *litterae, doctrina. Apol. 26. D: οἷε αὐτοὺς ἀπείρους γραμμάτων εἶναι. *praescriptio, praescriptum, formula; etiam lex. Ep. VII. 325. D: τὰ τῶν νόμων γράμματα καὶ εἶδη διεφθείρετο. Polit. 292. A: μετὰ γραμμάτων. 293. B: χωρὶς γραμμάτων. 300. A: μηδὲν φροντίζων τῶν γραμμάτων. C. Legg. IV. 721. E. 722. A. Polit. 302. E: μοναρχία ... ζητηθεῖσα ... ἐν γράμμασιν ἀγαθὸς οὗς νόμους λέγομεν. Legg. VII. 823. A: πειθόμενος γράμμασι. Gorg. 484. A: καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα (formulas). Polit. 293. A: τὰ γράμματα. B: κατὰ γράμματα. 295. C: περὶ ἐκεῖνα τὰ γράμματα. 296. D: παρὰ γράμματα. 297. A: οὐ γράμματα τιθεῖς. al. Legg. IX. 858. E: ὅσοι δὴ νομοθεταὶ γενόμενοι γράμματα ἔγραψαν. XI. 922. A: τὰ τῶν ἀγαθῶν νομοθετῶν γράμματα τιμᾶν. *litterae, h. e. epistola. Ep. II. 310. D: γράμματα πέμψαντα ἐμὲ ἐρεῖσθαι. VII. 347. C: πέμπειν ... γράμματα. *inscriptio. Legg. XI. 923. A: ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Πυθίας γράμμα φράζει. Charm. 164. D. Riv. 138. A: τοῦτ' ἄρα ... καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα παρακελεύεται. Phil. 48. D: ὑπὸ τοῦ γράμματος. Alc. I. 132. C: τοῦ Δελφικοῦ γράμματος. Alc. I. 124. A: πειθόμενος ... τῇ ἐν Δελφοῖς γράμματι. Phaedr. 229. E: κατὰ τὸ Δελφικὸν γράμμα. Alc. I. 132. D. Charm. 164. D: τῷ ἐν Δελφοῖς ἀναθέντι τὸ τοιοῦτον γράμμα. Critia 119. C: γράμματα ... ἐν στήλῃ γεγραμμένα. Charm. 164. E: ὡς τὰ γράμματά φησι. Phil. 48. C: ὑπὸ τῶν ἐν Δελφοῖς γραμμάτων. Charin. 165. A: οἱ τὰ ὑστερον γράμματα ἀναθέντες. De lucrī cup. 228. D: τὰ ἐν Δελφοῖς γράμματα. *imago picta. Crat. 430. E: τουτί ἐστι σὸν γράμμα. Pol. V. 472. D: πάντα εἰς τὸ γράμμα ἱκανῶς ἀποδοῦς. Crat. 431. C: εἰ γράμμασιν αὐτὰ πρῶτα ὀνόματα ἀπεικάζομεν. Ib. καλὰ τὰ γράμματά τε καὶ τὰς εἰκόνας ἀποδιδῶσιν. Ib.

γράμματα μὲν καὶ εἰκόνας ἐργάζεται καὶ οὗτος, ἀλλὰ ποιηράς.

γραμματεῖον, τό, *codicilli, tabula*. Prot. 326. D: τὸ γραμματεῖον (v. γραμμάτιον) διδόναι (int. οἱ γραμματισταί). De lege 320. C: ἐν χαλκοῖς γραμματεῖοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους.

γραμματεὺς, ὁ, *scriba*. Phil. 39. A: ψευδῇ ... ὅταν ὁ τοιοῦτος παρ' ἡμῖν γραμματεὺς γράφῃ.

γραμματικός, ἡ, ὄν, *artis scribendi ac legendi peritus*; unde ἡ γραμματικὴ (τέχνη), *litterarum cognitio, grammatica*. Theaet. 198. E: ἡ τι ἀναγνωσόμενος γραμματικός. Eryx. 398. C: γραμματικός ... γενέσθαι. Soph. 253. A: τῆς γραμματικῆς (τέχνης). Crat. 431. E: τῇ γραμματικῇ τέχνῃ. Eryx. 398. A: εἰ τις ἐμὲ ... γραμματικὸν ποιήσειεν. Phil. 18. D: μίαν ... ὥς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην. Eryx. 398. E: δοῦναι γραμματικὴν ἐπιστήμην. Pol. III. 402. B: ὥς οὐ πρότερον ἑσόμενοι γραμματικοὶ cet. Theaet. 207. B: γραμματικούς. Eryx. 398. A: τὰλλα πράγματα γραμματικά ποιεῖν. Polit. 285. D: γραμματικώτερον γίγνεσθαι.

γραμματικῶς, *grammaticè*. Theaet. 207. B: ἔχειν τε καὶ λέγειν γραμματικῶς τὸν τοῦ Θεαιτήτου ὀνόματος λόγον.

γραμματιστής, *grammaticus* (vern. Sprach- u. Schreib-lehrer). Pol. I. 340. D: ὁ λογιστής ἐξημαρτε καὶ ὁ γραμματιστής. Alc. I. 114. C: ὥσπερ ὁ γραμματιστής ἕνα τέ που πείθει περὶ γραμμάτων καὶ πολλοὺς. Charm. 161. D. Euthyd. 276. A. C: ὁπότε ἀποστοματίζει ὑμῖν ὁ γραμματιστής. Prot. 312. A: οἷαπερ ἡ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο (μάθησις). Charm. 159. C: ἐν γραμματιστοῦ ... τὰ γράμματα γράφειν. Id. 160. A. al. Legg. VII. 812. B: μετὰ τὸν γραμματιστήν. Charm. 161. D: τὸν γραμματιστήν ὅταν γράφῃ ἢ ἀναγινώσκῃ. Prot. 326. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ cet. Theaet. 163. C. Euthyd. 279. E: περὶ γραμμάτων γραφῆς τε καὶ ἀναγνώσεως οἱ γραμματισταί. Ax. 366. D. Legg. VII. 812. A: περὶ γραμματιστῶν τε ... ἅμα καὶ γραμμάτων. **scriba*. Phil. 39. B: μετὰ τὸν γραμματιστήν.

γραμμὴ, ἡ, *linea, lineamentum* (in geometria). Men. 82. E: πηλίκῃ τις ἔσται ἐκάστον ἡ γραμμὴ ἐκάστη. 84. A. E. 85. A. 82. E: ἀπὸ τῆς διπλασίας γραμμῆς. 83. C: ἀπὸ ποίας γραμμῆς; D. 85. B. Pol. VI. 509. D: γραμμὴν δίχως τετμημένην ... ἄνισα (al. ἀν' ἴσα) τμήματα. Men. 84. C: διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν μήκει. 87. A: παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν. Theaet. 148. A: ὅσαι ... γραμμαὶ τὸν ἰσοπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι cet. Men. 85. A: οὐκοῦν τέτταρες αὐταὶ γίνονται γραμμαὶ ἴσαι. Pol. VII. 534. D: ἀλόγους ὄντας ὥσπερ γραμμῆς (v. Euclid. 10.). Men. 82. C: ἴσας ἔχον τὰς γραμμῆς ταύτας πάσας. D.

**litterarum lineamenta* (ductus ap. Quintil.). Prot. 326. D: ὑπο-

γράφαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. **ludus pictorum* (ἐλκυστίνδα vel διελκυστίνδα). Theaet. 181. A: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς παλαιστοῖς διὰ γραμμῆς παίζοντες cet.

γραπτός, ἡ, ὄν, *scriptus*. Legg. VI. 773. E: ἀλλὰ μὴ γραπτῷ νόμῳ βιαζόμενον.

γραῦς, ἡ, *apus*. Gorg. 527. A: ὥσπερ γραός (μῦθος). Pol. IX. 574. B: μαχομένων ... γέροντός τε καὶ γραός. Theaet. 176. B: γραῶν ὕβρις. Pol. I. 350. E: ὥσπερ ταῖς γραυοῖς ταῖς τοῦς μύθους λεγούσαις. II. 378. D: καὶ γέρονσι καὶ γραυοῖς.

γραφεὺς, ὁ, *pictor*. Pol. II. 377. E: ὥσπερ γραφεὺς μηδὲν εἰκότα γράφων οἷς ἂν ὁμοία βουληθῇ γράψαι. X. 601. C. VII. 529. E: ἡ γραφεὺς. Phaedr. 110. B: οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχρῶνται. Pol. VI. 484. C: ὥσπερ γραφῆς (v. γραφεῖς). 488. A: οἷον οἱ γραφεῖς (*sic libri et scripti et edd.*) τραγελάφους ... γράφουσι. Ion. 532. E: γραφεῖς. Critia 107. B: τὴν ... τῶν γραφῶν εἰδωλοποιίαν. Euth. 6. B: ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφῶν τὰ τε ἄλλα ἱερά ἡμῖν καταπειοικίλται cet. Ion. 532. E. 533. A.

γραφῆ, ἡ, *scriptio*. Phaedr. 275. D: δεινὸν ... τοῦτ' ἔχει γραφή καὶ ὡς ἀληθῶς ὁμοιον ζωγραφία. 274. B: τὸ ... ευπρεπείας ... γραφῆς περί καὶ ἀπρεπείας. 275. A: διὰ πίστιν γραφῆς. Legg. IX. 859. A: περὶ νόμων ... γραφῆς. Euthyd. 279. E: περὶ γραμμάτων γραφῆς. Theaet. 143. B: ἐν τῇ γραφῇ. Legg. VII. 788. B: τοὺς γραφῇ τεθέντας νόμους. IX. 871. A: νόμος ὃδε εἰρήσῃ τῇ γραφῇ. **prae-scriptio*, lex. Legg. IX. 876. E: ἡ δὴ γραφή περὶ τραύματος ὥδε ἡμῖν κείσθω. XI. 934. C: ἔργα ἐπομένα τῇ γραφῇ. **libellus* (vern. Klageschrift) et ipsa *accusatio*. Euth. 5. A: πρὸ τῆς γραφῆς τῆς πρὸς Μέλητον. Apol. 27. A: ἐν τῇ γραφῇ. 31. D: ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ... ἐγράψατο. Theaet. 210. D: ἐπὶ τῇ Μέλητου γραφῇ ἣν με γέγραπται. Legg. XI. 929. E: ἴαν τε δὲν γραφεσθαι καὶ ἴαν μὴ τὴν γραφὴν. XII. 948. A. Euth. 2. A: οὗτοι δὴ Ἀθηναῖοί γε ... δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ ἐστὶν οὐ ἕνεκα τὴν γραφὴν φευγῶ. Apol. 19. B. al. Legg. XII. 941. A: γραφαὶ κατὰ τούτων ἔστων ὡς ... ἀσεβησάντων. 943. A: γραφὰς ἀστρατείας εἶναι. D: λειποταξίῳ τούτων εἶναι γραφὰς. **designatio*. Pol. VI. 501. C: καλλίστη γοῦν ἂν ... ἡ γραφή γένοιτο. **pictura*. Polit. 277. C: γραφῆς ... καὶ συμπασης χειρουργίας. Tim. 19. B: ζωα ... εἴτε ὑπὸ γραφῆς εἰργασμένα cet. 26. C: οἷον ἐγκαύματα ἀνεκπιλίου γραφῆς. Conv. 193. A: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν (*ad picturae similitudinem*) ἐκτετυπωμένοι.

γραφικός, ἡ, ὄν, *pingendi peritus*, *pictor*; unde ἡ γραφικὴ, *ars pingendi*. Theaet. 144. E: εἰ γραφικός ὢν λέγει, ἡ οὐ. Gorg. 450. C: οἷον γραφικὴ καὶ ἀνδριαντοποιία cet.

Polit. 306. D: ὅποσα ... γραφικῇ μιμήματα παρέχεται. Crat. 423. D. 434. B: ἃ μιμείται ἡ γραφικῇ. Pol. X. 603. A: ὅτι ἡ γραφικῇ καὶ ὅλως ἡ μιμητικῇ πόρρω ... τῆς ἀληθείας οὕσα τὸ αὐτῆς ἔργον ἀπεργάζεται cet. Legg. X. 889. D: εἰδὼλ' ἅττα ... οἱ ἡ γραφικῇ γεννᾷ cet. Epin. 975. D: ὡν γραφικῇ μήτηρ. Ion. 532. B: γραφικῇ γὰρ τίς ἐστι τέχνη τὸ ὅλον; Polit. 299. D: θρησκευτικῆς καὶ γραφικῆς cet. Pol. X. 603. B: ἐκ τῆς γραφικῆς. Soph. 234. B: μιμήματα ... ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ. 266. C: γραφικῇ. Pol. VI. 493. D: εἰτ' ἐν γραφικῇ εἰτ' ἐν μουσικῇ cet. Legg. II. 669. A. Crat. 424. A: τὸν μὲν μουσικὸν ... τὸν δὲ γραφικόν. Prot. 318. C: πρὸς γραφικὴν. Soph. 224. A. Polit. 288. C: τὸ περὶ τὸν κόσμον καὶ γραφικὴν.

γραφίς, ἡ, stilus. Prot. 326. D: ὑπογράψαντες γραμμάς τῇ γραφίδι.

γραφῶ, insculpo, scribo; consigno; perscribo; describo (ut in figur. mathem.); inscribo. Pol. VI. 510. D: ἀλλ' οὐ ταύτης (διαμέτρου) ἦν γράφουσι. E. Legg. XI. 923. C: ὅς ἂν διαδηκὴν γράφῃ cet. 924. A. Phaedr. 257. D: ἐπειδὴν τινα γράφωσι λόγον. Ib. λόγους γράφειν. 258. D. 259. E. al. Phil. 39. A: οἷον γράφειν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς τότε λόγους. Pol. VI. 501. A: γράφειν νόμους. Legg. XII. 948. D: τὰ ... ἐκλήματα γράφειν. 955. A: νικῆσαντα γράφειν ἐν ἱεροῖς οἷς ἂν ἐθέλῃ. Legg. XI. 923. E: ὁ τὴν διαδηκὴν γράφων. Phaedr. 277. D: ὄνειδος τῷ γράφοντι. Riv. 132. A: κύκλους ... γράφοντες ἐφαινέσθην. Theaet. 143. A: ἔγραπον. 147. D: περὶ δυνάμεων τι ἡμῖν Θεόδωρος ὅδε ἔγραψε cet. 166. D: ὡς γέγραφα. Ep. II. 314. C. Parm. 127. E: ὅσους περ λόγους γέγραφας. Phaedr. 227. C: γέγραφε ... πειρώμενον τινα τῶν καλῶν. 258. D. Parm. 128. A. Phaedr. 277. D: ἔγραψεν. 278. C: ὅστις ... συγγράμματα ἔγραψεν. Ib. περὶ ὧν ἔγραψε. D. Phil. 39. A: ὅταν ... ἀληθῆ γράψῃ. Ib. ψευδῇ δ' ὅταν ... γράψῃ. Phaedr. 243. D: γράψαι ὡς χρεῖ ... χαρίζεσθαι. Legg. VII. 810. B. Hipp. min. 366. C: γράψαι ... ὄνομα. Legg. XII. 943. C: εἰς τὰ ... ἱερὰ ... γράψαντα ἀναθεῖναι. 948. D: τὴν ἄρνησιν γράψαντα. Critia 120. C: ἐν χρυσῷ πίνακι γράψαντες. Legg. VI. 762. C. Charm. 165. A: ταῦτα γράψαντες ἀνέθεσαν. Legg. XI. 920. C: γράψαντας. Phaedr. 258. D: γράψει. 276. C: οὐκ ἄρα ... ἐν ὕδατι γράψει. D. 277. D. Pass. Phaedr. 276. A: ὅς μετ' ἐπιστήμης γράφεται ἐν τῇ τοῦ μανθάνοντος ψυχῇ. Ep. VII. 343. A: τῶν ἐν ταῖς πράξεσι γραφομένων (κύκλων). Phaedr. 278. A: ἐν ... τοῖς ... τῷ ὄντι γραφομένοις ἐν ψυχῇ περὶ δικαίων cet. 258. A: πρῶτος ὁ ἐπαινέτης γέγραπται. Theaet. 143. A: ὥστε μοι ... πᾶς ὁ λόγος γέγραπται. Crat. 432. A: γέγραπται ... ἡμῖν τὸ ὄνομα. Tim. 23. E. Legg. V. 745. A: ἐν τῷ φανερῷ γεγράφθω. VI. 755. A. Parm. 128. E: γεγράφθαι. Legg. VI. 785. A. VII. 811. E. Phaedr.

276. Α: οὗ ὁ γεγραμμένος (λόγος) εἶδωλον ἂν τι λέγοιτο δικαίως. 277. Ε: ἐν ... τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ. 275. D: περὶ ὧν ἂν ἡ τὰ γεγραμμένα. Ep. VII. 343. Α: ὁ δὴ πάσχει τὰ γεγραμμένα τυποῖς. Pol. VIII. 563. D: τῶν νόμων ... γεγραμμένων ἢ ἀγραφῶν. Legg. VII. 822. Ε. Phaedr. 275. C: λόγους γεγραμμένους. Prot. 325. Ε: συνήσειν τὰ γεγραμμένα. Phaedr. 278. C: τὰ γεγραμμένα φαῦλα ἀποδείξαι. Phil. 40. B. Tim. 24. D. Ε. Parm. 128. D: ὑπὸ νέου ἐμοῦ ὄντος ἐγράφη. Phaedr. 275. Ε: ὅταν ... ἅπαξ γραφῇ. 277. Ε: γραφῆναι. Lys. 209. Α: ἀναγνωσθῆναι ἢ γραφῆναι. Legg. IX. 854. D: ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεῖς τὴν συμφορὰν καὶ μαστιγῶθεις cet. Parm. 128. D: καὶ τις αὐτὸ ἐκλεψε γραφέν. Ep. II. 314. C: τὰ γραφέντα. VII. 341. D. Med. Theaet. 142. Ε: ἐγραψάμην ... ἱπομνήματα. Apol. 31. D: ὁ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῶδῶν Μέλητος ἐγράψατο. Critia 113. Α: αὐτὰ γραψαμένους. **praescribo, praecipio*. Polit. 295. Ε: τῷ ... τὰ δίκαια ... γράψαντι. 295. Ε: κατὰ τοὺς τῶν γραψάντων νόμους. 300. C: τὰ παρὰ τῶν εἰδότην ... γεγραμμένα. 296. B: παρὰ τὰ γεγραμμένα τὸ βέλτιον ... δρᾶν. C. 299. C. D: μανθάνειν γεγραμμένα καὶ πάτρια ἔδη κείμενα. 301. Α. C. Legg. IV. 721. Ε: πότερα βουλοίμην ἂν ἐν τῇ πόλει μοι γεγραμμένα τεσθῆναι. Polit. 295. D: ἑτερα τολμῶντα παρὰ τὰ γραφέντα δρᾶν. **statuo, instituo*. Legg. XI. 923. C: κληρονόμον ... γραφέντα. Ε. VII. 790. Α: ζημίαν τοῖς μὴ ποιούσι γράψωμεν; XI. 923. Ε: γράψας κληρονόμον. 924. Α: γράψας ἐπιτρόπους τοῖς παισὶν cet. 924. B: κατὰ ταῦτα τὰ γραφέντα. **pingo*. Phil. 39. B: ὅς ... τῶν λεγομένων εἰκόνας ἐν τῇ ψυχῇ ... γράφει. Ion. 532. Ε: ἃ εὖ τε γράφει καὶ ἃ μὴ. Soph. 235. Ε: ὅσοι τῶν μεγάλων ... τι πλάττουσιν ἐργῶν ἢ γράφουσιν. Pol. VI. 488. Α. X. 602. Α: ὧν ἂν γράφη. IV. 420. D: οὕτω καλοὺς ὀφθαλμοὺς γράφειν. X. 602. Α: οἷα χρὴ γράφειν. Gorg. 453. C: ὁ τὰ ζῶα γράφων. Pol. II. 377. Ε: ὥσπερ γραφεὺς μὴδὲν ἰοικότα γράφων cet. Gorg. 453. D: γράφοντες ἄλλα πολλὰ ζῶα. Pol. IV. 420. C: ἡμῶς ἀνδριάντας γράφοντας (*colores inducentes*). Gorg. 453. D: εἰ ... μῆδεις ἄλλος ἢ Ζεῦσις ἔγραφε. Pol. II. 377. Ε: γράψαι. Legg. VI. 769. B. Pol. V. 472. D: γράψας παράδειγμα. X. 598. C: γράψας ... τέκτονα. 601. C: ζωγράφος ... ἡνίας τε γράψει καὶ χαλινόν. Legg. II. 668. Ε: ὅτι τὸ γεγραμμένον ... ἐστὶν ἀνθρώπος. Phaed. 73. Ε: ἔππον γεγραμμένον. Ib. Σιμμίαν ... γεγραμμένον. Ib. λύραν γεγραμμένην. Pol. VII. 529. Ε: γεγραμμένοις ... διαγράμμασιν. Soph. 234. B: πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς. 239. D. Critia 107. C. Legg. II. 656. Ε. VI. 769. B. **Med. consigno, annuero*. Crat. 428. B: ἔνα τῶν μαθητῶν περὶ ὁρθότητος ὀνομάτων καὶ ἐμὲ γράφου. *Etiam nomen in tabulas refectri curo, nomen do vel profutor*. Legg. VIII. 850. B:

ἀφ' ἧς ἂν γράψῃται. Pass. Legg. VI. 754. E: ἐὰν δέ τις ἕτερον φαίνεται τι παρὰ τὰ γεγραμμένα (*praeter perscripta*) πεπτημένος. **actionem intendo, accuso*. Legg. XI. 919. E: γραφέσθω ... αὐτὸν γένους αἰσχύνῃς ὁ βουλούμενος cet. 938. B: γραφέσθω ... ὁ βουλούμενος αὐτὸν κακοδικίας cet. XII. 948. A: ὃν ἂν γράφῃται. Euth. 5. B. XI. 928. E: πατέρας ... παρανοίας γράφεσθαι. 929. D: τὴν τῆς παρανοίας γράφεσθαι δίκην. E: γράφεσθαι ... τὴν γραφήν. XII. 947. E. Euth. 5. B. 12. E. Legg. XII. 948. A: ὁ γραφόμενος. Theaet. 210. D: γραφήν ἣν με γέγραπται. Euth. 2. E: γραφήν σέ τις ... γέγραπται; B: τίνα γραφήν σε γέγραπται; Ib. γέγραπται ταύτην τὴν γραφήν. Apol. 26. B: κατὰ τὴν γραφὴν ἣν ἐγράψω. 27. E. Euth. 3. B: ὡς καινοὺς ποιοῦντα θεοὺς ... ἐγράψατο. 5. C: ὥστε ἄσβεστίας ἐγράψατο. Apol. 19. B. Legg. XII. 943. B: μηδὲ ἀστρατείας ἄλλον γράψασθαι ποτε. Apol. 26. E. Legg. VI. 754. E: αἰσχροκερδείας ... αὐτὸν γραψάμενος ὁ βουλευθεὶς ἐπεξίτω τῇ δίκῃ cet. Polit. 299. C: γραψάμενον εἰσάγειν τὸν βουλούμενον. Pass. Legg. XII. 956. C: τὸ πεμπτημόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος τῆς γραφείσης δίκης. — Verb. Ep. VII. 341. D: γραπτέα.

γρύζω, *hisco*. Euthyd. 301. A: ἡγούμην δίκαια πεπονθέναι ὅτι ἐγρύξα.

γρυπός, ἡ, ὄν, *qui nasum habet aduncum* (*aquilinum*). Pol. V. 474. D: τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν φανεῖν εἶναι.

γύης, ὁ (i. q. γύα), *arum*. Ep. I. 310: οὐδὲ γάλας ... γόνιμοι βρίθοντες ... γύαι (*ex poet.*).

γυῖον, τό, *membrum* (pl. *pedes*). Ion. 539. A: νέρθετε γυῖα (Hom.).

γυμνάζω, *exerceo*. Pol. VI. 503. E: ὅτι καὶ ἐν μαθήμασι πολλοῖς γυμνάζειν δεῖ. Legg. IV. 720. E: γυμναστικῆς γυμνάζων. De lege 321. C. Legg. VII. 789. C: γυμνάζοντες. Polit. 294. D: τὰς τῶν τέχνη γυμναζόντων ἐπιτάξεις. Pass. et med. *exerceor* (pass. perf. vern. *geübt seyn*, med. *sich üben*). Lach. 182. A: γυμνάζονται. Legg. I. 648. D: οὕτω πρὸς τοὺς φόβους γυμνάζοιτο. Pol. II. 357. C: τὸ γυμνάζεσθαι. Legg. VII. 813. B: ὀρχεῖσθαι ... καὶ γυμνάζεσθαι μανθάνειν. VIII. 830. B. XII. 942. B. Pol. VIII. 561. D: γυμναζόμενος. Crit. 47. A: γυμναζόμενος ἀνὴρ. Pol. VI. 504. D: γυμναζόμενῳ. Lach. 182. A: οἱ ... γυμναζόμενοι. Theag. 123. E: τῶν γυμναζόμενων ... ἄρχειν. Pol. V. 457. B: γυναιξὶ τοῦ βελτίστου ἐνεκα γυμναζόμεναις. Polit. 295. C: τοὺς γυμναζόμενους. Pol. V. 452. A: ἐν ταῖς παλαιστραῖς γυμναζόμενας. Legg. I. 626. B: καλῶς γε ... φαίνει μοι γεγυμνασθαι πρὸς τὸ διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμιμα. VII. 815. E: πρὸς τε ἀνδρείαν μᾶλλον γεγυμνασμένος. 795. B: τοῦ μὴ γεγυμνασμένου. Polit. 266. D: τῷ ... πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἀριστα γεγυμνασμένῳ. Tim. 90. B: τῷ ... ταῦτα μάλιστα τῶν αὐτοῦ γεγυμνασμένῳ. Legg. I.

635. C: τοὺς ἐν ἐκείνοις γεγυμνασμένους. Parm. 135. C: πρὶν γυμνασθῆναι. 136. A: εἰ βούλει μᾶλλον γυμνασθῆναι. 135. D: γύμνασαι μᾶλλον. Alc. I. 132. A: γύμνασαι πρῶτον. Pol. VII. 526. B: ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι καὶ γυμνάσωνται. Gorg. 514. E: γυμνάσασθαι ἱκανῶς τὴν τέχνην. Parm. 136. C: τελείως γυμνασάμενος. Legg. VII. 795. B: ὁ γυμνασάμενος. al. Verb. Legg. VIII. 829. B: τὸν πόλεμον ... γυμναστέον. Crit. 47. B.

γυμνασία, ἡ, *exercitatio*. Legg. I. 648. C: γυμνασία γούν ... θαυμασιή ... ἂν εἴη. Theaet. 169. C: τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. Parm. 135. D: τίς οὖν ὁ τρόπος ... τῆς γυμνασίας; Legg. VIII. 830. D: τὰς ... μείζους τε καὶ ἐλάττους γυμνασίας ... ποιεῖσθαι.

γυμνασιαρχία, ἡ, *praefectura gymnasii*. Ax. 367. A: καὶ γυμνασιαρχία καὶ ῥάβδοι cet.

γυμνασίαρχος, ὁ, *gymnasiarchus*. Eryx. 399. A.

γυμνάσιον, τό, *gymnasium, palaestra*. Eryx. 399. A: ἀπαλλάττεσθαι αὐτὸν ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐκέλευεν. Critia 117. C: πολλοὶ ... κῆποι καὶ γυμνάσια. Legg. VII. 804. C. VI. 764. C: γυμνασίων καὶ διδασκαλείων. VII. 804. C. Phaedr. 255. B: ἐν τε γυμνασίοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ὁμιλίαις. Pol. IV. 452. B. 458. D. XII. 947. C. Critia 112. C: τὰ ... γυμνάσια ... ἀνέντες. Legg. I. 633. A. 636. A. VI. 779. D. *i. q. *schola*. Gorg. 493. D: ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου. **exercitatio* (etiam animi). Lach. 182. A: τοῦτο ... τὸ γυμνάσιον καὶ ἡ ἱππική. Theaet. 162. B: μὴ ἔλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρόν ᾗδ' ὄντα. Legg. I. 636. B: τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ξυσσίτια ... πρὸς τὰς στάσεις χαλεπά. Locr. 103. B. Theaet. 153. B: ὑπὸ γυμνασίων ... καὶ κινήσεων ... σώζεται. Pol. VII. 537. B: ἥνικα ... τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίστανται. Tim. 89. A. Legg. VII. 806. A: κόρας ... γυμνασίων μετόχους οὐσας ἅμα καὶ μουσικῆς δεῖν ζῆν. 813. D: περὶ πάσαν τὴν τῶν γυμνασίων κίνησιν. Lach. 181. E. Pol. II. 377. A: πρότερον δὲ μύθοις πρὸς τὰ παῖδια ἡ γυμνασίοις χρώμεθα. VII. 539. D: γυμναζομένῳ τοῖς περὶ τὸ σῶμα γυμνασίοις. Ax. 365. A: ἐν τοῖς γυμνασίοις (οἱ ἄλλοι ἐν τοῖς ἁθλοῖς). Prot. 354. A: τὰ γυμνάσια καὶ τὰς στρατείας cet. Pol. III. 410. B: αὐτὰ ... τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνοους ... πονῆσει. V. 452. C: περὶ τὰ γυμνάσια καὶ περὶ μουσικῆν. VI. 498. B: ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης (τ. ψυχῆς) γυμνάσια. Legg. I. 625. C. 646. C: τοὺς ἐπὶ τὰ γυμνάσια καὶ πόνοους ἰόντας. VI. 765. C: ἀγωνίας ... τῆς περὶ τὰ γυμνάσια. VII. 813. D: γυμνάσια γὰρ τίθεμεν καὶ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἅπαντα τοῖς σώμασι διαπονήματα τοξικῆς cet. VIII. 830. D. Riv. 134. C: τὰ μέτρια γυμνάσια τὴν εὐεξίαν ἐμποιεῖν τοῖς ἀνθρώποις.

γυμναστής, ὁ, *exercitationum magister*. Legg. IV. 720. E: γυμναστής γυμναζών. XI. 916. A: ἱατρῷ ... ἡ γυμνα-

στῇ. Polit. 267. E: *γυμνασται καὶ τὸ τῶν ἰατρῶν γένος*. Legg. III. 684. C: *εἴ τις γυμνασταῖς ἢ ἰατροῖς προστάτῃς μεθ' ἡδονῆς θεραπεύειν τε καὶ ἰᾶσθαι τὰ θεραπευόμενα σώματα*.

γυμναστικός, ἡ, ὄν, palaesticus, exercitatus; etiam palaestricae (artis) studiosus vel peritus, i. q. γυμναστής; unde ἡ γυμναστική, palaestrica. Prot. 313. D: εἰ μὴ τις εὖ γυμναστικός ἢ ἰατρός ᾖν. Gorg. 450. A: οὐκοῦν καὶ ἡ γυμναστική περὶ λόγους ἐστὶ τοὺς περὶ εὐεξίαν τε τῶν σωμάτων καὶ καχεξίαν; 517. E: τέχνη γυμναστική τε καὶ ἰατρική. Soph. 228. E: περὶ μὲν αἰσχος γυμναστική, περὶ δὲ νόσον ἰατρική. Conv. 186. E. Pol. III. 404. B: ἀρ' οὐν ἡ βελτίστη γυμναστική ἀδελφὴ τις ᾖν εἴη τῆς ἀπλῆς ... μουσικῆς —; Ib. ἀπλῇ ... γυμναστικῇ καὶ μάλιστα ἡ τῶν περὶ τὸν πόλεμον. V. 455. E: γυμναστικῇ ... καὶ πολεμικῇ (γυνή), ἡ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ γυμναστικῇ. VII. 521. E: γυμναστικῇ ... σώματος ... αὐτῆς καὶ φθίσεως ἐπιστάται. Legg. X. 889. D: ἰατρικὴ καὶ γεωργικὴ καὶ γυμναστικῇ. Alc. I. 103. B: ἡ δὲ τέχνη οὐ γυμναστικὴ ἦν; Gorg. 465. B: τοῦ οἰκείου (κάλλους) τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς. Soph. 226. E. Pol. II. 377. A. IV. 441. E. VII. 522. B. al. Legg. VII. 795. D: τὰ δὲ γυμναστικῆς αὐτῶν δύο, τὸ μὲν ὀργαίς, τὸ δὲ πάλῃ. Gorg. 464. C: τῇ ... γυμναστικῇ. 465. B. Polit. 289. A. Pol. III. 410. D: οἱ ... γυμναστικῇ ἀκράτῳ χρῶσάμενοι. VII. 521. D. Tim. 18. A. 88. C. al. Polit. 295. C: ἰατρὸν ἢ καὶ τινα γυμναστικόν. Gorg. 464. B: τῆς τοῦ σώματος θεραπείας δύο μόρια λέγω, τὴν μὲν γυμναστικὴν, τὴν δὲ ἰατρικὴν. Phaed. 94. D. Pol. III. 404. E. 412. A: τὸν κάλλιστ' ἀρα μουσικῇ γυμναστικὴν κεραινύντα. IV. 424. B. V. 456. B. Legg. II. 673. A: τὴν ἐντεχνον ἀγωγὴν ἐπὶ τὸ τοιοῦτον (i. e. τὴν τοῦ σώματος ἀρετὴν) ... γυμναστικὴν προσείπομεν. Clit. 407. B. Alc. I. 103. B: ὥσπερ ἐγὼ τὸ ἐν τῷ παλαίῳ (βέλτιον) καλῶ γυμναστικόν. Id. C. Gorg. 464. A: ἰατρός τε καὶ τῶν γυμναστικῶν τις. Alc. I. 108. E: γυμναστικώτερον (praec. μουσικώτερον).

γυμνήτης, ὁ, miles levis armorum. Critia 119. B: γυμνήτας.

γυμνικός, ἡ, ὄν, gymnicus (ut ludus, in quo nudi certabant). Legg. II. 658. A: μηδὲν ἀφορίσας μήτε γυμνικὸν μήτε μουσικὸν μήθ' ἵππικόν (ἀγῶνα). XII. 847. E. VIII. 832. E: περὶ πάντων τῶν ἀγῶνων τῶν γυμνικῶν. XII. 949. A. VI. 764. D: ἐν τε τοῖς γυμνικοῖς καὶ περὶ τὴν μουσικὴν. VIII. 834. C. Pol. III. 412. B: γυμνικούς ἀγῶνας καὶ ἵππικούς. Legg. VIII. 828. C. Menex. 249. B.

γυμνοπαῖδια, ἡ, ludus vel certamen (Spartanorum) gymnicus. Legg. I. 633. C: ἐτι ... καὶ ταῖς γυμνοπαῖδιαις θειναὶ καρτερήσεις παρ' ἡμῖν γίνονται τῇ τοῦ πνίγους ἐνύμῃ διαμαχομένων.

γυμνός, ἡ, ὄν, nudus; etiam ueste exteriore non indutus. Legg. IX. 854. D: γυμνός ἐκβληθήτω. XII. 954. A: γυμνός ἡ χιτωνίσκον ἔχων. Phaedr. 243. B: γυμνή τῇ κεφαλῇ. Prot. 321. C: τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν cet. Polit. 304. A: γυμνὸν καὶ μόνον. Legg. IX. 873. B: ἐκβαλλόντων γυμνόν. Soph. 237. D: ὥσπερ γυμνὸν καὶ ἀπηρημασμένον ἀπὸ τῶν ὄντων ἀπάντων. Polit. 272. A. γυμνοὶ ... καὶ ἄστροφοι ... ἐνέμοντο. Pol. II. 372. A. V. 457. B: ὁ ... γελῶν ἀνὴρ ἐπὶ γυμναῖς γυναιξί. Legg. VIII. 833. C. Theaet. 162. B: ἄλλους θεώμενος γυμνοὺς. Pol. V. 452. C. 474. A. Legg. VI. 772. A: γυμνοὺς καὶ γυμνὰς μέχοιπερ αἰδοὺς σώφρονος ἐκάστων. XI. 925. A: γυμνοὺς ... τοὺς ἄρρενας, γυμνὰς ... ὀμφαλοῦ μέχρι θεώμενος τὰς θηλείας. Pol. V. 452. A: γυμνὰς τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς παλαιστραῖς γυμναζομένας. Tim. 84. B: τὰ τε νεῦρα γυμνὰ καταλείπουσι. *ut Latin. nudus (a), carens, sine. Pol. IX. 577. B: γυμνός ... τῆς τραγικῆς σκευῆς. Crat. 403. B: ὅτι ἡ ψυχὴ γυμνή τοῦ σώματος παρ' ἐκείνον ἔρχεται. Gorg. 523. E: γυμνοὺς κριτεῖον ἀπάντων τούτων.

γυμνω, nudo; privo. Gorg. 524. D: ἐπειδὴν γυμνωθῇ τοῦ σώματος. Pol. X. 601. B: γυμνωθέντα γε τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν. II. 361. B: γυμνωτέος ... πάντων πλὴν δικαιοσύνης.

γυναικεῖος, α, ον (etiam ὁ ἡ), muliebris. Alc. I. 126. E: γυναικεῖον ... τοῦτό γε μάθημα. Pol. V. 457. B: γυναικεῖον περὶ νόμον λέγοντες. 469. D: γυναικεῖας τε καὶ σμικρὰς διανοίας. X. 620. A: μῖσις τοῦ γυναικεῖου γένους. II. 373. C: τῶν περὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον. Legg. III. 694. D: γυναικεῖαν (τροφὴν) ... βασιλίδων γυναικῶν. Pol. V. 451. C: τὸ γυναικεῖον (δράμα) ... περαίνειν. Legg. VII. 790. A: γυναικεῖα τε καὶ δούλεια ἦδη τροφῶν. Alc. I. 127. A: ἔστιν ... τὰ μὲν γυναικεῖα, τὰ δὲ ἀνδρεῖα μαθήματα. Legg. VI. 784. D: τῶν ἐξόδων ... τῶν γυναικεῖων. XII. 949. B: οἵκτοις γυναικεῖοις. VIII. 728. C: γυναικεῖας ... ἐορτάς. XI. 934. E: ἐπιτέρειν γυναικεῖους ἑαυτοῖς φήμας. Locr. 104. D: ἐς γυναικεῖα σκάνει.

γυναικεῖως, muliebriter. Legg. V. 731. D: γυναικεῖως πικραίνόμενον διατελεῖν.

γύναιον, τό, muliercula. Theaet. 171. E: πῶν γύναιον καὶ παιδίον cet.

γυνή, ἡ, femina, mulier; etiam uxor. Crat. 414. A: γυνή ... γονή μοι γαίνεται βούλησθαι εἶναι. Pol. V. 455. D: γυναικὸς δίδωσι γυνή. Ib. πῶντων μὲν μετέχει γυνή ἐκτελευμάτων κατὰ γένην ... ἐκείνη δὲ ἀποτελείουσα γυνή ἄνδρος. E: γυνή ἰατρική, ἡ δ' αἰσθητική, καὶ μουσική, ἡ δ' ἀμνηστίας ... φιλοσοφίας τε καὶ μελέτης. κ. Μουσικ. 234. A: γυνή γῆν (μεμίμεται πῶνται καὶ γονήναι). Crat. 414. C: γυνή ... τῆς γυναικὸς (εἰκόντα) τῇ γυναικὶ (ἀποσπασθῆναι ἐκ τῆς).

Conv. 191. B: εἶτε γυναικὸς τῆς ὅλης ἐντύχοι ἡμίσει, ὃ δὴ νῦν γυναῖκα καλοῦμεν. E: γυναικὸς τμήμα. C: εἰ ἀνὴρ γυναικὶ ἐντύχοι. Pol. I. 329. C: γυναικὶ συγγίγνεσθαι. V. 460. E. al. II. 360. B: τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα. III. 395. D: οὐ δὴ ἐπιτρέφομεν ... γυναῖκα μιμεῖσθαι ἀνδρας ὄντας ... ἀνδρὶ λοιδορουμένην cet. IX. 579. E: ἄρας ἐκ τῆς πόλεως αὐτόν τε καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας. Phaed. 60. B: τοιαῦτ' ἅττα εἶπεν οἷα δὴ εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. 116. B: αἱ οἰκείαι γυναῖκες ἀφίκοντο. Tim. 76. D: ὡς ... ποτὲ ἐξ ἀνδρῶν γυναῖκες καὶ τὰλλα θηρία γενήσοιτο cet. 90. E. Alc. I. 120. B: φαίεν ἂν αἱ γυναῖκες. Men. 99. D. Crat. 418. B: αἱ γυναῖκες αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. Conv. 179. B: οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. 191. E: ὅσαι ... γυναῖκες φίλανδροι τε καὶ μοιχεύονται. Pol. V. 454. D: γυναῖκες ... πολλὰι πολλῶν ἀνδρῶν βελτίους εἰς πολλὰ. Conv. 181. E: τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν ... μὴ ἐράν. Pol. V. 451. C: παίδων τε καὶ γυναικῶν κτησίς τε καὶ χρεῖα. 460. B: ἡ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ἐνυγκοιμήσεως. Apol. 35. B: ὅτι οἱ διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν ... οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. Ep. VIII. 355. C: γυναικῶν καὶ παίδων ὧν λόγος ἄνους. Gorg. 512. E: πιστεύσαντα ταῖς γυναιξὶν ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδ' ἂν εἰς ἐκφύγοι. Conv. 176. E: ταῖς γυναιξὶ ταῖς ἔνδον. Pol. III. 387. E: γυναιξὶ δὲ ἀποδιδόμην (τοὺς θρήνους). 398. E: ἀχρηστοὶ ... καὶ γυναιξὶν ... μὴ ὅτι ἀνδράσιν. IV. 431. C. V. 452. A. Phaed. 117. D: ἐγὼ μέντοι οὐχ ἥκιστα τούτου ἔνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμυλοῖεν. Gorg. 511. E: σώσασ' ... αὐτόν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας. Conv. 191. E: πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσὶ. Pol. V. 452. B: χυμνὰς τὰς γυναῖκας ἐν ταῖς παλαιστοῖς γυμναζομένας μετὰ τῶν ἀνδρῶν. 457. D: κοινὰς μὲν τὰς γυναῖκας εἶναι, κοινούς δὲ τοὺς παῖδας. 458. C. Omiss. Legg. I. 627. C: πολλοὶ ἀδελφοὶ ... ἐνὸς ἀνδρός τε καὶ μιᾶς (int. γυναικός).

γυρίνος, ὁ, *ranac pullus*. Theaet. 161. C: εἰς φρόνησιν οὐδὲν βελτίων βατράχου γυρίνου (*ranac rubetae*?).

γύψος, ἡ, *gypsus*. Phaed. 110. C: γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν.

γωνία, ἡ, *angulus*. Gorg. 485. D: μετὰ μειρακίων ἐν γωνία ... ψιθυρίζοντα. Lys. 206. E: ἐν γωνία ἡρταῖζον. **angulus* (fig. geometr.). Locr. 98. A: ὁ ... ἐλαχίστα ... γωνία. Tim. 53. D: γωνίας ὀρθῆς. Men. 84. E: ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν ... τέμνουσα. 85. B. 84. D: τὸ ἐν τῇ γωνία τόδε. Tim. 53. D: μίαν ... ὀρθὴν ἔχοντος ἑκατέρου γωνίαν. 54. E: μίαν στερεὰν γωνίαν ποιεῖ. Pol. VI. 510. C: γωνιῶν τριτὰ εἶδη. Tim. 55. A: τῆς ἀμβλυτάτης τῶν ἐπιπέδων γωνιῶν. B. 57. A. 61. E. Locr. 98. D. Tim. 54. E: κατὰ σὺντρεῖς ἐπιπέδους γωνίας. 55. B: εἰς τὸ κέντρον τὰς ὀρθὰς γωνίας συνάγον. Ib. γωνίας ὁκτὼ στερεὰς ἀπέτελεσε. Locr. 98. C. D. **norma* (vern. *Winkelmass*). Phil. 51. C: τὰ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις (γινγνόμενα).

Δ.

δέλτα, τό. Crat. 403. Δ: πρόκειται... τό δέλτα. 417. B: ἀντί τοῦ δέλτα. 418. C. 427. Δ: τῆς ... τοῦ δέλτα συμπίεσεως ... τῆς γλώττης τὴν δύναμιν χρήσιμον φαίνεται ἡγήσασθαι πρὸς τὴν μίμησιν τοῦ δεσμοῦ cet. 418. B: ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἴσῳ καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο. 413. E: ἐάν ... τις ἐξέλεῖν τὸ δέλτα. 417. B: δέλτα ... ἐνθεις.

δαήμων, ὁ ἥ, sciens. Crat. 398. B: ὅτι φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε.

δαήναι, scire. Soph. 237. A. et 258. D: οὐ ... μήποτε τοῦτο δαῆς (Parm.).

δαί, part. est mirantis, addubitantis ac fere improbantis: τί δαί; Latin. *an tu?* (vern. *wie so? wie das?*). Phaedr. 227. B: τί δαί (γ. δέ); οὐκ ἂν οἶσε cet. Gorg. 470. D: τί δαί; συγγενόμενος ἂν γνοίης cet. Phaed. 61. C: τί δαί; οὐ φιλόσοφος Εὐνός; Theaet. 148. B. 195. B. Soph. 248. A: τί δαί πρὸς Διός; Conv. 194. B. al. sexc. (Gorg. 474. C. scribitur τί δαί δὴ αἴσχιον; sed libri MSS. dant τί δὲ δὴ αἴσχιον; Idem repon. Crat. 404. B. 407. C. al.).

δαιμόνιος, α, ον, *divinus; admirabilis, eximius*. Conv. 203. A: ὁ ... περὶ τοιαῦτα σοφὸς δαιμόνιος ἀνὴρ. Gorg. 456. A: δαιμονία γὰρ τις ἔμοιγε καταφαίνεται τὸ μέγεθος οὕτω σκοποῦντι. Phaedr. 242. B: τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ εἰωθὸς σημείον μοι γίνεσθαι ἐγένετο (cf. Euthyd. 272. E. Theag. 129. B.). Alc. I. 103. A: ἀλλὰ τι δαιμόνιον ἐναντίωμα (124. C. dicitur θεός). Conv. 202. E: καὶ γὰρ πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξὺ ἐστὶ θεοῦ τε καὶ θνητοῦ sq. Pol. II. 382. E: πάντῃ ... ἀπευθὲς τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ θεῖον. Crat. 396. D: τὰ ὅσα ... ἐμπλήσαι τῆς δαιμονίας σοφίας. Pol. VI. 509. C: Ἀπολλων, ἔφη, δαιμονίας ὑπερβολῆς! Def. 411. B: αἰτία δαιμονίας πράξεως. Conv. 219. B: τοῦτω τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαυμαστῷ. Locr. 99. B: δεσμῷ τῷ ἀνα λόγον δαιμονίῳ. Soph. 266. B: δαιμονία καὶ ταῦτα μὴχανῇ γεγονότα. Polit. 309. C: θεῖαν ... ἐν δαιμονίῳ ... γένει. Pol. X. 614. C: εἰς τόπον τινὰ δαιμόνιον. VI. 496. C: τὸ δαιμόνιον σημείον. VII. 531. C: δαιμόνιον γὰρ πρᾶγμα λέγεις. Critia 117. B: δένδρα ... κάλλος ὕψος τε δαιμονίον ... ἔχοντα. Pol. V. 469. A: πῶς χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θείους τιθέναι καὶ τίνοι διαφόρῳ. Apol. 27. C: δαιμόνια ... πράγματ' εἶναι. **infaustus, adversus*. Hipp. mai. 304.

B: σὺ μὲν μακάριος εἶ ... ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη ... κατέχει, ὅστις πλανῶμαι cet. — Voc. ὦ δαιμόνιε *blanda est appellatio (o bone)*, qua utitur etiam is qui alterum leniter increpat vel amice admonet. Phaedr. 235. C: πλήρες ἴω, ὦ δαιμόνιε, τὸ στήθος ἔχων αἰσθάνομαι cet. Gorg. 489. D: ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ὦ δαιμόνιε, καὶ αὐτὸς πάλαι τοπάζω τοιούτον τί σε λέγειν τὸ κρεῖττον. 517. B: ὦ δαιμόνιε, οὐδ' ἐγὼ ψέγω τούτους cet. Theaet. 180. B: ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαιμονιε; Polit. 277. C. Conv. 222. E. Pol. I. 344. D: ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε, οἷον ἐμβαλὼν λογον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι cet. VII. 522. B. — Neutr. τὸ δαιμόνιον, *divinum quiddam* (Cic.), *est signum* (vox: Apol. 31. D. 40. B. Theag. 128. E. al.) *divinum s. praesagiens*. Theaet. 151. A: ἐνίοις ... τὸ γιγνομένον μοι δαιμόνιον ἀποκαλύει ξυνεῖναι. Apol. 31. D: ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται. Theag. 128. D: ἔστι γάρ τι θεῖα μοῖρα παρεπόμενον ἐμοὶ ... δαιμόνιον. Apol. 40. A: ἡ εἰωθυῖά μοι μαντικὴ ἢ τοῦ δαιμονίου cet. Theag. 128. E: γέγονέ μοι ἡ φωνὴ τοῦ δαιμονίου. 129. A. E. 131. Euth. 3. B: ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φῆς σαρτῶ ἐκάστοτε γίγνεσθαι. Apol. 24. B: ἕτερα ... δαιμόνια καινὰ (νομίζοντα). 26. B. 27. B: δαιμόνια νομίζω sq. E: καὶ δαιμόνια καὶ θεῖα ἡγεῖσθαι ... καὶ αὐτὸς ... μήτε δαίμονας μήτε θεοὺς cet. **fortuna, beatitudo*. Epin. 992. D: τούτοις μόνοις τὰ τοῦ δαιμονίου ζυμπαντα ἱκανῶς εἰληχε.

δαίμονιως, *mirum in modum, eximie*. Phaedr. 234. D: δαιμονίως μὲν οὖν ... ὥστε με ἐκπλαγῆναι. Tim. 25. E: ὡς δαιμονίως ἐκ τινος τύχης ... ξυνηγέχθης τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἶπεν.

δαίμων, ὁ ἡ, *numen divinum homines custodiens ac ducens* (quo communicio inter deos et homines continetur, v. Conv. 202. D. sq.). Phaedr. 240. B: ἀλλὰ τις δαίμων ἐμῆς τοῖς πλείστοις ἐν τῷ παραντίκῃ ἡδονῇ. Phaed. 107. D: ὁ ἐκάστου δαίμων ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει. 113. D: οἱ δὲ δαίμων ἕκαστον κομίζει. Conv. 202. D: δαίμων μέγας (ὁ Ἑρως). Pol. X. 617. E: οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε. Legg. V. 729. E: ὁ ξένιος ἕκαστων δαίμων καὶ θεός. Ax. 371. C: ὅσοις ... ἐν τῷ ζῆν δαίμων ἀγαθὸς ἐπέπνευσεν. Ep. VII. 336. B: ἡ ... τις δαίμων ἢ τις ἀλιτῆριος cet. Phaed. 108. B: ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος οἴχεται ἀγομένη (ἡ ψυχὴ). Polit. 274. B: τοῦ πεκτημένου καὶ νέμοντος ἡμᾶς δαίμονος. 272. E: τῷ μεγίστῳ δαίμονι. Legg. IX. 877. A: τούτῳ ... χάριν τῷ δαίμονι δίδοντα καὶ μὴ ἐναντιούμενον. Pol. X. 620. D: ὃν εἶλετο δαίμονα. Tim. 90. A: ὡς ... αὐτὸ (τὸ κυριώτατον ψυχῆς εἶδος) δαίμονα θεὸς ἕκαστον δέδωκε. 90. C. Legg. V. 738. D: τοῖς δὲ μέρεσιν ἕκάστοις θεὸν ἢ δαίμονα ἢ καὶ τινα ἥρωα ἀποδοτέον. XI. 914. B: φυλάττειν

ἐροδῖαν δαίμονα τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ νόμου τῇ θεῷ καθιερωμένα. Polít. 271. D: οἷον νομῆς θεοὶ ... δαίμονες. Crat. 398. A: δαίμονες ἄγνοί (Hes.). Pol. V. 469. A. Legg. X. 906. A: ἔνυμαχοι δὲ ἡμῖν θεοὶ τε ἅμα καὶ δαίμονες. Apol. 27. D: εἰ δ' αὖ οἱ δαίμονες θεῶν παῖδες εἰσι νόθοι τινὲς ἢ ἐκ νυμφῶν ἢ ἐκ τινων ἄλλων cet. Lys. 223. A: ὥσπερ δαίμονες τινες προσελθόντες οἱ παιδαγωγοὶ (ubi infastus et ingratus hominum introitus significatur). Phaedr. 246. E: στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων. Pol. III. 392. A: περὶ ... θεῶν ... καὶ περὶ δαιμόνων τε καὶ ἡρώων cet. IV. 427. B. V. 469. B. Tim. 40. D. Legg. IV. 713. D: τὸ γένος ἄμεινον ἡμῶν ἐφίστη τὸ τῶν δαιμόνων. V. 747. E: δαιμόνων λήξεις. VIII. 848. D: θεῶν τε καὶ τῶν ἐπομένων θεοῖς δαιμόνων. X. 906. A: ἡμεῖς ... κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων. Pol. VII. 540. C: ὡς δαίμοσιν, εἰ δὲ μή, ὡς εὐδαίμοσι τε καὶ θεοῖς. Legg. IV. 717. B: μετὰ θεοὺς ... καὶ τοῖς δαίμοσιν ὃ γε ἔμφρων ὀργιάζοιτ' ἄν, ἥρως δὲ μετὰ τούτους. Locr. 105: σὺν δαίμοσι παλαμναίοις χθονίοις τε. Crat. 397. D: δαίμονας τε καὶ ἥρας καὶ ἀνθρώπους. 398. B: ὅτι φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε. Pol. X. 619. C: τύχην τε καὶ δαίμονας (αἰτιασθαι). Legg. IV. 713. D: ἐφίστη βασιλέας ... οὐκ ἀνθρώπους, ἀλλὰ γένους θειοτέρου τε καὶ ἀμείνονος, δαίμονας. Apol. 27. C: τοὺς δὲ δαίμονας οὐχὶ ἦτοι θεοὺς γε ἡγούμεθα ἢ θεῶν παῖδας; D. E.

δαῖς, ἡ, epulae. Phaedr. 247. B: πρὸς δαῖτα καὶ ἐπὶ θοίνῃ. Conv. 174. B: ἐπὶ δαίτας.

δαιτυμῶν, ὁ, convivium. Pol. I. 345. C: ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἐστιάσεσθαι. Tim. init. τῶν χθρὲς μὲν δαιτυμῶν, τὰ νῦν δ' ἐστιατόρων.

δαῖφρων, ὁ, bellicosus. Hipp. min. 371. C. (Hom.).

δαίω, intr. flagro, ferveo. Ion. 539. A: οἰμωγὴ δὲ δέσσης (Hom.).

δάκνω, mordeo. Theaet. 151. C: ὥστε ἀτεχνῶς δάκνειν ἔτοιμοι εἶναι. Euthyd. 297. C: δάκνων. Gorg. 516. A: μὴδὲ κυρίττοντας μὴδὲ δάκνοντας. Pol. IX. 589. A: εἰ ἂν αὐτὰ ἐν αὐτοῖς δάκνεσθαι τε καὶ μαχόμενα ἐσθίειν ἀλλήλα. Conv. 218. A: δεδηγμένος ... ὑπὸ ἀλγεινοτέρου καὶ τὸ ἀλγεινότερον. 217. E: πλὴν τοῖς δεδηγμένοις. Ib. τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχως πάθος. *trop. punge, afficio. Pol. V. 474. D: ὅτι πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα ... δάκνουσι τε καὶ κινοῦσι. Conv. 218. A: τὴν καρδίαν ... πληγείς τε καὶ δηχθεῖς ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων.

δάκρυον, τό, lacrima. Tim. 68. A: ὕδωρ ἀθρόον ὃ δάκρυον καλοῦμεν. 83. D. Phaed. 117. C: ἀστακτεῖ ἐχώρει τὰ δάκρυα. Conv. 215. E: δάκρυα ἐκχέται. Legg. V. 732. C: γελῶτων τε εἰργασθαι χρὴ ... καὶ δακρύων. Apol. 34. C: μετὰ πολλῶν δακρύων. Ion. 535. C: δακρύων ἐμπύπλανται

μου οἱ ὀφθαλμοί. Αλ. 368. Β: ὀλοφυρμού καὶ δακρύων. 365. Α: σὺν δακρύοις. Phaed. 117. D: κατέχειν τὰ δάκρυα. Pol. III. 394. Α: τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἃ δακρυα.

δακρύνω, *lacrimo*. Phaed. 117. C: τὸ μὴ δακρύνειν. Ε: ἐπέσχομεν τοῦ δακρύνειν. Legg. XII. 959. Ε: δακρύνειν ... τετελευτηκότα. Phaed. 117. D: οὐδὲν ἐπαύετο δακρύνων. Ερ. VII. 349. Α: σιγῇ δακρύνοντε. Phaed. 59. Α: δακρύνοντες. Ερ. VII. 349. Α: ἰδάκρυσέ τε καὶ ἰκέτευε. Pol. X. 606. Α: τὸ βία κατεχόμενον ... τοῦ δακρύναι cet. Legg. VII. 800. D. Phaed. 116. D: δακρύνσας. Ion. 539. Α: δεδάκρυνται ... παρειαί (Hom.). Αλ. 364. Β: δεδακρυμένος (*lacrimis perfusus*).

δακτυλιογλυφία, ἡ, *annulorum sculptura aut caelatura*. Alc. I. 128. C: δακτυλιογλυφία δὲ τῶν τῆς χειρὸς (ἐπιμελούμεθα).

δακτύλιος, ὁ, *annulus*. Pol. II. 359. Ε: τὴν σφενδάμνην τοῦ δακτυλίου περιεγαγόντα πρὸς ἑαυτόν, 360. Α: ἀπειραῖσθαι τοῦ δακτυλίου. X. 612. Β: πρὸς τοιοῦτῳ δακτυλίῳ. II. 359. Ε: περὶ ... τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον. Ib. ἔχοντα τὴν δακτύλιον. X. 612. Β: ἰάν τ' ἔχη τὸν Γύγον δακτύλιον ἰάν τε μὴ. Alc. I. 128. Α: δακτύλιον ... δακτύλου. Ε. Pol. II. 360. Β: εἰ ... δύο τοιοῦτα δακτυλίῳ γενοίσθην. Theaet. 191. D: δακτυλίων σημεία. 193. C. Ion. 533. Ε: ὀρματὸς ... σιδηρίων καὶ δακτυλίων. 535. Ε: τῶν δακτυλίων ὁ ἑσχατος. 536. Α. Β. 533. D: τοῖς δακτυλίοις. Alc. I. 128. Ε: τίς τέχνη δακτυλίους βελτίους ποιεῖ. Hipp. min. 368. Β: δακτυλίους γλύφειν. Ion. 533. D: τοὺς δακτυλίους ... τοὺς σιδηροῦς.

δάκτυλος, ὁ, *digitus*. Pol. V. 462. C: ὅταν ... ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ. VII. 523. C. D. 524. Ε: ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν. V. 462. D: ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεί. VII. 523. D. C: τρεῖς ... δάκτυλοι, ὃ τε σμικρότατος καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ μέσος. Ion. 537. Ε: πέντε ... οὗτοι οἱ δάκτυλοι. Tim. 76. D: ἐν τῇ περὶ τοὺς δακτύλους καταπλοκῇ τοῦ νεύρου cet. **dactylīcus numerus* (Cic.). Pol. III. 400. Β: δάκτυλον καὶ ἡρώων γε.

δαμῆναι, *profigari*. Pol. III. 388. D. (Hom.).

δανεῖζω, *mutuum do*. Legg. V. 742. C: μὴδὲ δανεῖζειν ἐπὶ τόκῳ. Pass. Legg. IV. 717. C: ἐπιμελείας ... δανεισθείσας (*impensas*). Med. *mutuor*. Pol. V. 465. C: τὰ μὲν δανειζόμενοι cet. Tim. 42. Ε: ἀπὸ τοῦ κόσμου δανειζόμενοι μόρια. Pol. X. 612. C: ἄρ' οὐν ἀποδώσετέ μοι ἃ ἱδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ; Legg. V. 742. C: τῷ δανεισασμένῳ.

δάνεισμα, τό, *mutuum datum*. Legg. IV. 717. C: ἀποτίνοντα δανείσματα.

δανεισμός, ὁ, *mutuatio*. Pol. IX. 473. Ε: δανεισμοὶ καὶ τῆς οὐσίας παραιρέσεις. **feneratio*. Legg. XI. 921. C:

ὅποσα θανεισμιῶ ξυμβάλλει τις. VIII. 842. D: θανεισμιῶν καὶ ἐπιτόκων τόκων.

δαξασμός, ὁ, *morsus, pruritus*. Locr. 103. B: δαξασμὸς ποιοῦντι.

δαπάνη, ἡ, *sumtus, impensa*. Pol. VI. 485. E: μετὰ πολλῆς δαπάνης. VIII. 560. D: μετριότητι ... καὶ κοσμίαν δαπάνην ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀγελευθερίαν οὕσαν πεῖθοντες. Ep. XIII. 362. A: σὴν εἶναι τὴν δαπάνην. Pol. II. 364. C: μετὰ σμικρῶν δαπανῶν. Phaedr. 233. D: ἐν ἰδίαις δαπάναις. **opes quibus sumtus tolerantur, et ia univ. opes*. Legg. IV. 718. A: δαπάνης ... διδομένης ὑπὸ τύχης τὸ μέτριον τοῖς περμηκόσι νέμοντα. Pol. VIII. 550. D: δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρισκονσι.

δαπανηρός, ὁ, ὄν, *sumtuosus*. Pol. VIII. 564. B: τὸ τῶν ἀργῶν τε καὶ δαπανηρῶν ἀνδρῶν γένος.

δαπανῶ, *sumtum facio* ἢ *impendo*. Pass. Legg. V. 743. A: τῶν ... εἰς καλὰ ἐθελόντων (ἀναλωμάτων) δαπανᾶσθαι. Med. Pol. VIII. 548. B: ἐν αἷς ἀναλίσκοντες γυναιεῖ ... πολλὰ αὖ δαπανῶντο. Men. 94. C: οὐ (οἱ?) ∴ ἔδει δαπανώμενον διδάσκειν. Id. de virt. 378. B.

δασμός, ὁ, *partitio, distributio*. Legg. III. 695. D: τὸν τοῦ Κύρου δασμόν ὃν ὑπέσχετο Πέρσαις. Ep. VIII. 354. B: τὸν τῶν ἐφόρων δασμόν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. **tributum*. Legg. IV. 706. B: εἰς χαλεπὴν τινα φορὰν δασμοῦ. De lege 321. A: τοῦς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνους.

δασύς, εἰα, ὅ, *densus*. Copv. 212. E: κιττοῦ τέ τινα στεφάνῳ δασεῖ καὶ ἰων.

δατέομαι, *fruo*. Alc. II. 149. D. (Hom.).

δάφνη, ἡ, *laurus*. Legg. XII. 947. A: δάφνης στεφάνῳ. Ep. II. 313. A: ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ ταῖς δάφναις.

δέ (unde δέω, *necto*?) partic. est proprie copulativa, qua tam singulae orationis partes quam enuntiata inter se cohaerentia nectuntur. Phaedr. init. *ποῖ δὴ καὶ πόθεν*; Ad quod respondet Phaedrus: *παρὰ Λυσίου ... πορεύομαι δὲ πρὸς περίπατον*. 229. D: ἐγὼ δὲ cet. (ubi simpliciter pos ponimus *ich*). Prot. 311. A: καταλύει δ' cet. 316. B: ἐπιθυμεῖν δὲ μοι δοκεῖ ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει· τοῦτο δὲ οἶται οἱ μάλιστα γενέσθαι εἰ σοὶ συγγένιστο. Phaedr. 229. E: ἐμοὶ δὲ πρὸς αὐτὰ οὐδαμῶς ἐστὶ σχολή· τὸ δὲ αἴτιον ... τοῦτον τόδε. 236. C: ἐμὲν δὲ μόνῳ ἐν ἐρημίᾳ, ἰσχυρότερος δὲ ἐγὼ καὶ νεώτερος cet. 259. B. Gorg. 486. C. Theaet. 172. E. 208. D. Copv. 190. B. Pol. III. 393. E. VI. 505. A: εἰ δὲ μὴ ἴσμεν, ἄνευ δὲ ταύτης εἰ οὐ μάλιστα τᾶλλα ἐπιστάμεθα cet. al. sexc. Similiter in respons. ponitur δέ, ubi itidem simpliciter nectit (ita ut nobis redundet). Euthyd. 280. E: καλῶς δὲ (sic libri omnes) ... λέγεις. Menex. 246. C: ἔλεγον δὲ ταῦδε. Eandem nectendi vim habet voci οὕτω vel ὡσαύτως adiunctum, sive ὥσπερ, οἷον vel tale quid

praecedit (ut Phaed. 72. C. Soph. 258. C. Crat. 394. B. 425. C. Legg. I. 628. D. al.) sive non praecedit (ut Prot. 347. D. 351. A. Pol. I. 345. D. Alc. II. 151. B: ὥσπερ δὲ ... οὕτω δὲ καὶ γὰρ cet.).— Praecipue posteriori orationis parti subiicitur (vel in apodosi ponitur), ut eam cum priore neclat. Phaedr. 255. A: εἰν ἄρα καὶ ἐν τῷ πρόσθεν ... διαβεβλημένος ἦ ... προϊόντος δὲ ἤδη τοῦ χρόνου ἢ τε ἡλικία ... ἤγαγεν εἰς τὸ προσέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν. Conv. 220. B: καὶ ποτε ὄντος πάγου ... οὗτος δ' ἐν τούτοις ἐξήκει cet. Pol. IV. 431. A: ὅταν δὲ ὑπὸ τροφῆς κακῆς ... κρατηθῇ ... τὸ βέλτιον ὄν, τοῦτο δὲ ... ψέγειν. Apol. 38. A: εἰν τ' αὐ λέγω ὅτι ... ταῦτα δ' ἐτι ἤτιον πείσοσθ' μοι λέγοντι. Men. 98. A: εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι, ὀλίγα δ' ἂν γαίην, ἐν δ' οὖν καὶ τοῦτο ... θείην ἂν. Apol. 28. C: ἐπειδὴ εἰπεν ἡ μήτηρ αὐτῷ ... ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας cet. Charm. 173. D. al. Hinc etiam ponitur ubi antecedentibus aliquid adiungitur quo illa explicantur, et in univ. in orationis progressu (ubi vern. lingua nullam fere part. frequentat; v. Annot. in Gorg. p. 208 sq.). Gorg. 461. D: οὐ παρὼν ἐπανόρθον· δίκαιος δ' εἰ. 500. E: ἔλεγον δὲ πού ὅτι cet. 509. D: ὡς δὲ λέγω· πότερον cet. Phaed. 67. E: ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει· εἰ γάρ cet. 79. E: ὅρα δὲ καὶ τῇδε ὅτι cet. Pol. II. 368. B: τεκμαίρομαι δὲ ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμετέρου τρόπου. III. 393. D: φράσω δὲ ἄνευ μέτρου· οὐ γάρ εἰμι ποιητικὸς. IV. 433. E: σκόπει δὲ (sic libri nonn. pro vulg. δη) καὶ τῇδε, εἰ οὕτω δόξει. V. 476. C: σκόπει δὲ· τὸ ὀνειρώττειν ἄρα οὐ τόδε ἐστίν cet. Alc. II. 144. D. al. — Orationem neclit simulque constructionem restituit (praecipue si pronomini relativo, pluribus interpositis, demonstrativum, quod praecedere debebat, subiicitur). Prot. 313. A: ὃ δὲ περὶ πλείους τοῦ σώματος ἡγεί, τὴν ψυχὴν ... περὶ δὲ τούτου οὔτε τῷ πατρὶ ... ἐπεκοινῶσω cet. 325. B: ἐφ' ᾧ δὲ ἦ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ ... ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται cet. Phaedr. 113. E: οἱ δ' ἂν δόξωσιν ... τούτους δὲ cet. 114. A. Lach. 194. D: ὅτι ταῦτα ἀγαθὸς ἕκαστος ἡμῶν ἄπερ σοφός, ἃ δὲ ἀμαθής, ταῦτα δὲ κακός. Similiter Pol. VI. 493. B: οἷόνπερ ἂν εἰ ... κατεμάνθανεν ... καταμαθὼν δὲ ταῦτα πάντα ... σοφίαν τε καλέσειε cet. 505. E: ἀπορούσα δὲ ... διὰ τοῦτο δὲ ἀποτηγάνει. Alc. I. 105. A: ἡγεί, εἰν θάπτον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθης ... παρελθὼν δὲ ἐνδείξασθαι cet. — Similiter iteratur, si demonstrativum post ὃ δὲ, τὸ δὲ, τὰ δὲ al. in altera orationis parte sequitur. Phaedr. 277. E: ὃ δὲ γε ... ἡγούμενος ... οὗτος δὲ ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει ... εἶναι οἷον cet. Phaed. 78. C: τὰ δὲ ἄλλοι ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταῦτά (ἐχοντα), ταῦτα δὲ εἶναι τὰ ξύνθετα. 80. D: ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα ... αὕτη δὲ δη cet. 81. B: τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές ... τοῦτο δὲ εἰθισμένη μισεῖν cet. Phil. 30. B: τῶν δ' ἀντῶν τούτων

ὄντων ἐν ὅλῳ τε οὐρανῷ ... ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμηχανῆσθαι τὴν τῶν καλλίστων ... φύσιν. Pol. V. 475. C: τὸν δὲ δὴ εὐχερῶς ἐθέλοντα παντός μαθημάτων γεύεσθαι ... τοῦτον δ' ἐν δίκῃ φήσομεν φιλόσοφον. Legg. XII. 944. A. al. — Etiam pronomini relat. adiungitur, ita ut priora ad sequentia spectent vel cum eis copulentur. Legg. III. 679. B: ἢ δ' ἂν ποτε ξυνουσία μῆτε πλοῦτος ξυνοικη μῆτε πενία, σχεδὸν ἐν ταύτῃ γενναιοτάτα ἦδη γίγνεται ἂν. VII. 803. E: οἷοις δὲ ἄδων ἂν τις ... ἀμφοτέρω ταῦτα πράττοι, τὸ μὲν τῶν ὑπὸν εἰρηται cet. Ep. VIII. init. ἃ δ' ἂν διανοηθέντες μάλιστα εὖ πράττοιτε, ὁντως πειράσσομαι ταυτ' ὑμῖν ... διεξελεῖν. — In interrogatione quoque ponitur ita ut sequentem orationem cum praegressa connectat (ubi vern. lingua nulla utitur particula, ut in τί δέ; τί δ' οὐ; al.). Prot. 310. B: ἔστι δὲ τί; Ib. πρῶην, ἔφην ἐγώ· σὺ δὲ ἄρτι πᾶπυσαι; 312. A: σὺ δὲ ... οὐκ ἂν αἰσχύνοιο cet. Gorg. 462. E: ταυτὸν δ' (al. ἄρ') ἐστὶν ὀψοποιία καὶ ῥητορικὴ; 514. D: φέρε πρὸς θεῶν, αὐτὸς δὲ ὁ Σωκράτης πως ἔχει τὸ σῶμα πρὸς ὑγίαν; Conv. 203. A: πατὴρ δὲ ... τίς ἐστὶ καὶ μητὴρ; 205. A: ἵνα τί δὲ βούλεται εὐδαίμων εἶναι ὁ βουλούμενος; Euthyd. 293. B: ὦ μακάριε, ἦν δ' ἐγώ, ἔστι δὲ ἐπὶ σοὶ τοῦτο; — Praegresso πρώτον ponitur ita ut sit porro vel deinde. Phaed. 113. C: ὁ δ' ἐμπροσθεν ἐνταῦθα (praegr. ἐκπίπτει εἰς τόπον πρώτον δεινόν cet.). Critia 110. E: πρώτον μὲν τοὺς ὅρους αὐτὴν ... ἔχειν ἀφωρισμένους πρὸς τὸν Ἰσθμὸν ... ἀρετῇ δὲ πᾶσαν γῆν ὑπὸ τῆς ἐνθάδε ὑπερβάλλεσθαι. Legg. XII. 937. E. 959. A. al. — Ubi priori oppositi quid infertur (v. c. negatione praegressa, velut Legg. I. 640. B. VI. 769. D. VIII. 831. B. X. 885. D. al.), reddi potest part. sed. Polit. 295. C: ἄρ' οὐκ ἂν ... τολμήσειεν ἄλλα ὑποθέσθαι ... καρτερῶν δ' ἂν ἡγοίτο δεῖν μὴ ἐκβαίνειν τὰ ἀρχαῖα ποτε νομοθετηθέντα cet. Praecipue post οὐ μόνον sic ponitur ut verti possit *verum etiam*. Legg. II. 666. E: ὅθεν οὐ μόνον ἀγαθὸς ἂν στρατιώτης εἴη, πόλιν δὲ καὶ ἄσπῃ δυνάμενος διοικεῖν. V. 747. E: ἀναδιδοῦσαν οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἀμείνω καὶ χεῖρῳ, ταῖς δὲ ψυχαῖς οὐχ ἥττον δυναμένην πάντα τὰ τοιαῦτα ἐμποιεῖν. VI. 751. B: οὐ μόνον ... σχεδὸν δὲ cet. 781. A: οὐ γὰρ ἡμῖν μόνον ἐστὶν ... ὅσῳ δὲ ἡ θήλεια ἡμῖν φύσις cet. VII. 832. A. VIII. 842. C sq. XI. 920. A. al. — Saepenumero ponitur ubi praegressa corriguntur, ut verti possit *immo*. Phil. 55. C: γενναίως δὲ ... πᾶν περικρούωμεν. Praecipue τὸ δὲ (plene τὸ δ' ἀληθές) hac vi frequentatur (vern. *vielmehr* vel *aber*). Prot. 344. E: τὸ δ' ἐστὶ γενέσθαι μὲν χαλεπὸν, δυνατὸν δὲ ἐσθλόν. Gorg. 519. B: τὸ δὲ ὅλον ψευδὸς ἐστὶ (ubi est vern. *vielmehr*). Theaet. 157. B: τὸ δ' οὐ δεῖ cet. 183. A. 207. B. Soph. 244. A: ἵνα μὴ δοξάζωμεν μανθάνειν μὲν τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν, τὸ δὲ τούτου γίγνηται

πᾶν τούναντιον (ubi est vern. *aber*). Conv. 198. D: τὸ δὲ ἄρα ... οὐ τοῦτο ἦν τὸ καλῶς ἐπαινεῖν ὅτιοῦν cet. 216. E: ἡγείται δὲ (vern. *siehmehr*) πάντα ταῦτα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἀξία cet. Pol. I. 340. D: τὸ δ', αἶμαι, ἕκαστος τούτων ... οὐδέποτε ἁμαρτάνει, Legg. VII. 803. C. Apol. 23. A. Men. 97. D. — Saepenumero in altero propositionis membro, oratione absolute formata, est *autem*, *quamquam*, *quum tamen* vel *tamen*. Gorg. 464. A: ἃ τι ποιεῖ μὲν δακτεῖν εὖ ἔχειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἔχει δὲ αὐδὲν μᾶλλον. 468. D: οἰόμενος ἄμεινον εἶναι αὐτῷ, τυγχάνει δὲ ὄν κάκιον. Theaet. 179. B: ἡ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ, αὐταὶ δὲ ἐφάρησαν ... ἡγούμεναι. Pol. VII. 533. D: ἃς ἐπιστήμιας μὲν πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος, θεόνται δὲ ὀνοματος ἄλλου. Men. 77. E: ἀλλὰ ἐκείνων (ἐπιθυμοῦσιν) ἃ ῥοντο ἀγαθὰ εἶναι, ἔστι δὲ ταῦτά γε κακά. 79. B: ὅτι ἀρετὴ ἔστιν οἷον τ' εἶναι ἀγαθὰ πορίζεσθαι μετὰ δικαιοσύνης, τοῦτο δὲ φῆς μῦθον ἀρετῆς εἶναι. — Eandem habet potestatem participii adiunctum (ut verti possit *tamen* vel *quamquam*, participio in modum finitum soluto). Gorg. 467. B: ποιούντες δὲ ἃ φονεῖ αὐτοῖς (ubi est *tamen*). Phil. 17. C: μὴ εἰδὼς δὲ (*quamquam*) ... εἰς ταῦτα οὐδενὸς ἀξίος ἔσει. Apol. 32. A: οτι οὐδ' ἂν ἐνὶ ὑπείκασθαι παρὰ τὸ δίκαιον δεῖσας θάνατον, μὴ ὑπείκων δὲ (*quamquam*) ἅμα καὶ ἀπολοιμην. — Ubi fortior est oppositio, verti potest *quodcontra* (vern. *da-gegen*). Gorg. 518. A: διὰ τὸ εἰδέναι ὅ τι χρηστὸν καὶ πονηρὸν ... τὰς δ' ἄλλας πάσας ταύτας ἀγνοεῖν. 522. B: ἃς οὗτοι εὐεργεσίας ... νομίζουσιν, ἐγὼ δὲ οὔτε τοὺς πορίζοντας ζηλώ cet. Phaed. 81. D: ἀπηλλαγμένη, ὥσπερ δὲ λέγεται ... μετὰ θεῶν διάγουσα. — Ponitur quoque ubi aliquid ex praegressis colligitur vel antecedentia concluduntur, ut verti possit *igitur*, *quocirca*. Polit. 288. E: ἐν δὲ αὐτὸ προσγορεύωμεν πᾶν τὸ πρωτογενὲς ἀνθρώποις κτῆμα. Tim. 37. D: ἡ μὲν οὖν τοῦ ζώου φύσις ἐτύχχανεν αὐσα αἰώνιος· καὶ τοῦτο μὲν δὴ τῷ γεννητῷ παντελῶς προσάπειν οὐκ ἦν δυνατὸν· εἰκόνα δ' ἐπινοεῖ ... ποιῆσαι. Conv. 196. C: κρατῶν δὲ ἡδονῶν ... ὁ Ἔρως διαφερόντως ἂν σωφρονοί. D: κρείττων δὲ ὁ ἔχων τοῦ ἐχομένου· τοῦ δ' ἀνδρεϊοτάτου τῶν ἄλλων κρατῶν πάντων ἂν ἀνδρεϊότατος εἴη. — Redintegrat orationis structuram post parentheses quae dicitur (Latin. *igitur*). Tim. 59. D: τὸ πυρὶ μεμιγμένον ὕδωρ, ὅσον λεπτὸν ... λέγεται ... τοῦτο δ' ὅταν cet. Apol. 28. E: (εἰ) τοῦ δὲ θεοῦ τάττοντος ... ἐνταῦθα δὲ φοβηθεῖς ... λίποιμι τὴν τάξιν. — Plura copulantur particulis *μὲν* et *δὲ* interpositis. Prot. 310. E: ἐγὼ γὰρ ἅμα μὲν καὶ νέωτερός εἰμι, ἅμα δὲ οὐδὲ εὐάρεκα Πρωταγόραν πώποτε. 329. E: οἱ μὲν ἄλλοι, οἱ δὲ ἄλλοι. Phaed. 110. C: τὴν μὲν γὰρ ἀλουργὴν εἶναι ... τὴν δὲ χυρσοειδῆ, τὴν δὲ ... λευκοτέραν (ubi est *partim* — *partim*; diversae enim unius terrae partes enumerantur). Pol. I. 345. A.

ἔστω μὲν ἄδικος, δυνατόν δὲ ἀδικεῖν cet. VII. 537. D: μόνιμοι μὲν ... μόνιμοι δὲ cet. Critia 44. B: χωρὶς μὲν τοῦ ἐπαινεῖσθαι τοιοῦτον ἐπιτηδεῖον ... ἔτι δὲ καὶ πολλοῖς δόξω ... ἀμελεῖσθαι. al. — Nectuntur vero etiam contraria vel diversa ita ut inter se opponantur (hinc quoque oppositionis vis in ipsa inest sententia, ut in τοτὲ μὲν ... τοτὲ δὲ al.). Prot. 314. A: σιτία μὲν γὰρ καὶ ποτὰ ... ἐξέστιν ἐν ἄλλοις ἀγγείοις ἀποφέρειν ... μαθήματα δὲ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ ἀγγείῳ ἀπενεργεῖν. 316. D. 347. B. Phaedr. 229. D: ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγούμεαι, λίαν δὲ δεινοῦ cet. Ib. κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν, ὅτι δ' αὐτῷ ἀνάγκη cet. 240. E. Phil. 55. C: μὴ ... ἡδονῆς μὲν ... νόῦ δὲ καὶ ἐπιστήμης οἷον φειδόμενοι σφοδρὰ φανώμεν. Prot. 311. D: ἂν μὲν ἐξικνηται τὰ ἡμέτερα χρήματα ... εἰ δὲ μή cet. 313. E: εἰ μὲν ... εἰ δὲ μή. 347. B. Legg. III. 688. B: εἰ μὲν βούλεσθε, ὥς παίζων, εἰ δ' ὥς σπουδάζων. Conv. 190. B: τὸ μὲν ἀρθεὶν ἦν τοῦ ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἐκγονον, τὸ δὲ θῆλυ τῆς γῆς. Theaet. 204. B. Pol. I. 343. D: ὁ μὲν δίκαιος ἀπὸ τῶν ἰσῶν πλέον εἰσφέρει, ὁ δὲ (int. ἄδικος) ἐλάττω. Etiam in altero propositionis membro nomen infertur. Theaet. 167. E: ἐν μὲν τῷ (int. ἀγωνίζεσθαι) παίξῃ, ἐν δὲ τῷ διαλέγεσθαι σπουδάζῃ. Pol. II. 366. E: ὥς τὸ μὲν (ἢ ἀδικία) μέγιστον κακῶν ..., δικαιοσύνη δὲ μέγιστον ἀγαθόν. — Etiam μὲν non praegresso ponitur δὲ in orationis parte cum priore coniuncta vel ei opposita. Prot. 329. E: ἐπεὶ πολλοὶ ἀνδρεῖοί εἰσιν, ἄδικοι δὲ, καὶ δίκαιοι αὐτοῖς, σοφοὶ δὲ οὐ. Phaedr. 227. C: γέγραφε ... πειρώμενόν τινα τῶν καλῶν, οὐχ ὑπὲρ ἑαυτοῦ δέ. Gorg. 479. B: τὸ ἀλγεινὸν αὐτοῦ καθορᾶν, πρὸς δὲ τὸ ὠφέλιμον τυφλῶς ἔχειν (v. Annot. p. 227.). Theaet. 180. B: ἴσως ... τοὺς ἀνδρας μαχομένους ἐωρακας, εἰρηνεύουσι δὲ οὐ συγγέγονας. Tim. 75. C: τοῦ πλειονος βίου, φανλοτέρου δὲ (ubi sequitur τὸν ἐλάττωνα ἀμείνονα ὄντα). 80. B: κατὰ τῆς τῆς θάττονος, ἀποληγούσης δὲ ὁμοιότητα. Sic etiam τοτὲ δὲ ponitur non praegresso τοτὲ μὲν. Phil. 35. E: εἴ τις ἀλγεινὸν, τοτὲ δὲ χαίρει κατὰ τὰς μεταβολάς. Sic praecipue ὁ δὲ ponitur non praegresso ὁ μὲν. Prot. 320. B: πολλὰ δὲ μεμαθηκέναι, τὰ δὲ αὐτὸς ἐξευρηκέναι. 330. A: ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο (cf. Phil. 56. D.). 343. E: αὐτὸν λέγοντα ... εἰπόντα ... τὸν δὲ ἀποκρινόμενον cet. 355. D: ἡ πλείω, τὰ δὲ ἐλάττω ἢ. Polit. 298. D: τὰ δὲ τῷ πλήθει δοξάντα ... γραψάντας ἐν κύρβεσι ... τὰ δὲ καὶ ἀγραφα πάτρια θεομένους ἐθῆ. Theaet. 181. D: ἀλλοίωσιν, τὴν δὲ περιφοράν. Crat. 385. B: οὐκοῦν εἴη ἂν λόγος ἀληθείας, ὁ δὲ ψευδῆς; Phil. 36. E: ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί; Conv. 205. B: τινας φαιμέν ἐρᾶν, τοὺς δ' οὐ. 207. D: νέος αἰὲ γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλύς. Pol. II. 369. C: ἄλλον ἐπ' ἄλλου, τὸν δ' ἐπ' ἄλλου χρεῖα. V. 455. E: γυνὴ ἰατρικὴ, ἢ δ' οὐ, καὶ μουσικὴ, ἢ δ' ἄμουσος φύσει. — Saepenumero

etiam praegresso *τε* vel καί in altero orationis membro ponitur copulativum δέ. Polit. 284. D: τούτου *τε* γὰρ ὄντος ... μὴ δὲ ὄντος cet. Crat. 406. C: ὁ *τε* γὰρ Διονυσος εἶη ἂν ὁ δοῦς τὸν αἶνον ... οἶνος δ' ὅτι οἶσθαι ποιεῖ cet. Conv. 186. C: ἡ *τε* οὖν ἰατρικὴ ... πᾶσα διὰ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται, ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστικὴ καὶ γεωργία. Pol. II. 367. C: ἃ τῶν *τε* ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν ἔνεκα ἄξια κακτῆσθαι, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὰ αὐτῶν. Tim. 20. A: Τίμαιος *τε* γὰρ ὁδε ... Κριτίαν δὲ πον ... τῆς δ' Ἑρμοκράτους αὐτοῦ περὶ αὐσεως καὶ τροφῆς cet. Legg. I. 641. B: τὰ *τ'* ἄλλα πράττειεν καλῶς, ἐτι δὲ καὶ νικῶεν τοὺς πολεμίους μαχόμενοι. Euth. 3. E: ἀλλὰ σὺ *τε* κατὰ νοῦν ἀγωνιεῖ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν. Menex. 235. E: ἅπερ καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς πεποίηκε ῥήτορας, ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα cet. Eryx. 393. E: ὅσοιπερ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν ... τὰ δὲ πλείστα κατορθοῖεν. — Tertio loco ponitur. Parm. 161. B: οὐ δέι δέ γε. Crat. 421. B: τὸ *ψι* δὲ προσγενόμενον cet. Phil. 17. C. Pol. VI. 510. C. Legg. III. 676. B. al. Etiam quarto, ut Ep. VIII. 357. B: τὸν μὴ ἐθέλοντα δὲ πολέμιον ἡγεῖσθαι κοινῇ. — καὶ — δέ, *verum etiam, vel etiam*. Phaedr. 229. D: καὶ ἐπιρροῖ δέ cet. Theaet. 171. E: καὶ *θηρίον* δέ. Legg. I. 637. B: καὶ ἐν Τάραντι δέ cet. II. 665. B: οἱ ὑπὲρ τριάνοντα καὶ πεντήκοντα δὲ γεγονότες *ἐτη*. — δέ γε, (*utique, sane; etiam autem, vero; tamēn*). Phaedr. 230. C: οὐ δέ γε ... ἀποπώτατός τις φαίνει. Gorg. 448. A: ἂν δέ γε, *βούλη*. 450. D: ἑτέροι δέ γέ εἰσι τῶν τεχνῶν cet. 473. A. B. Phaed. 65. C: λογιζέσθαι δέ γέ *που* τότε κάλλιστα ὅταν cet. 74. C: διαφέρει δέ γε ... οὐδέν. 81. C. 82. B. Theaet. 146. E: τὸ δέ γε ἐπερωτηθὲν ... οὐ τοῦτο ἦν cet. 193. E: παρελείπετο δέ γέ *που* τὸ νῦν λεγόμενον. Parm. 134. B: γινώσκεται δέ γέ *που* cet. 164. C. Legg. III. 680. E: μετὰ δὲ ταῦτά γε cet. 694. E: ὁ δὲ πατήρ γε cet. VII. 802. C. al. Cum part. *δή*. Theaet. 204. B: δέι δέ γε *δή*. — δὲ *δή* modo est *vero, autem* (ubi ipsa sententia oppositi quid indicat), modo *iam* (ubi *δή* eminent et *δέ* copulationis causa adiunctum est). Prot. 312. A: αὐτοὺς δὲ *δή* ὡς τίς γεννησόμενος ἐρχει παρὰ Πρωταγόραν; E: ὁ δὲ *δή* σοφιστὴς περὶ τίνος δεινὸν ποιεῖ λέγειν; 358. B: τί δὲ *δή* ... τὸ τοιονδε; Gorg. 452. C: δὲ δὲ *δή*; 474. C: τί δὲ *δή* αἴσιχον; Phaedr. 238. A: ὕβρις δὲ *δή* πολυώνυμον. 241. D: νῦν δὲ *δή* ... τί ἀποπαύεις; Phaed. 64. A: ἥκοντος δὲ *δή* αὐτοῦ. 95. B: ἔστι δὲ *δή* τὸ κεφάλαιον ὧν ζητεῖς cet. Polit. 265. B: νῦν δὲ *δή* τὴν διαίρεσιν ἄρα. Conv. 194. E: ἐγὼ δὲ *δή* βούλομαι πρῶτον ... εἰπεῖν cet. Pol. I. 350. D. al. Etiam *μὲν* *δή* et *δέ* *δή*. Phaedr. 238. D: ὁ μὲν *δή* τυγχάνει ὦν ... περὶ οὗ βουλευτίον εἴρηται ... βλέποντες δὲ *δή* πρὸς αὐτὸ τὰ λοιπὰ λέγωμεν cet. — Particulae δὲ subiungitur *πού*. Parm. 148. B:

ὁμοίου δὲ που τὸ ἕτερον; Pol. V. 459. C: *λατρόν δὲ που ... καὶ φανυλότερον ἐξαρκεῖν ἡγούμεθα εἶναι*. D: *ἐφαιμεν δὲ που cet.* VII. 528. B: *ἔστι δὲ που τοῦτο περὶ τὴν τῶν κύβων αὐξίν cet.* — δὲ τοι. Theaet. 184. D: *τοῦ δὲ τοι ἐνεκα αὐτὰ σοι διακριβοῦμαι; — δὲ οὖν nectuntur ita ut vel οὖν (affirmans illud et colligens, ut sit certe et haque) emineat et δὲ copulationi tantum serviat, vel οὖν vim adversariam quam part. δὲ in oppositione habet (autem vel tamen) adaugeat. Ad prius genus pertinent: Pol. I. 330. E: ὑποψίας δ' οὖν καὶ δειμματος μυστός γίνεται cet.* 337. C: *εἰ δ' οὖν καὶ μὴ ἔστιν ὁμοιον, φαίνεται δὲ τῷ ἐρωτηθέντι τοιοῦτον cet.* III. 388. C: *εἰ δ' οὖν (vern. ja) θεούς, μήτοι τόν τε μέγιστον τῶν θεῶν τολμῆσαι οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι cet.* Legg. II. 653. A: *τέλεος δ' οὖν ἔστ' ἀνδρωπος ταῦτα ... κεκτημένος ἀγαθά.* VII. 804. B. (ubi est *ignur*). 811. C: (ubi est *certe*). Sic etiam Apol. init. *ἐγὼ δ' οὖν καὶ αὐτός ... ὀλίγου ἐμαυτοῦ ἐπελαθόμεν.* 34. E. Ad alterum genus pertinent: Phaed. 59. E: *μὴ πρότερον παριέναι, ἕως ἂν αὐτός κελύσῃ ... οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχῶν (vern. nach kurzer Zeit jedoch) ἦκε cet.* Theaet. 197. B: *ἴσως μὲν οὐδὲν ὃ δ' οὖν δοκεῖ ἀκούσας συνδοκίμαζε.* Conv. 180. C: *ἐπαινεῖν μὲν οὖν (sane) δεῖ πάντας θεούς, ἃ δ' οὖν (tamen) ἐκάτερος εἴληχε πειρατέον εἰπεῖν.* 193. C: *λέγω δὲ οὖν ἐγωγε καδ' ἀπαντων cet.* 217. D: *ὅμως δ' οὖν χρόνῳ ἐπίσθη.* Pol. VI. 477. E: *ἀκουε δ' οὖν τῆς εἰκόνης cet.* Legg. II. 664. A: *εἰ δ' οὖν (autem) ἄλλη πη δοκεῖ ἢ ταύτη cet.*

δεδιττομαι, terreo. Phaedr. 245. B: *μὴ τις ἡμῶς λόγος θορυβεῖται δεδιτόμενος ὥς cet.*

δέησις, ἡ, indigentia. Eryx. 405. E: *εἰ ὁ μὲν τυγχάνοι ... πολλῶν ἐν ἐπιθυμίᾳ τε καὶ δεήσει ὦν.* Ib. τότε ... πλείστων ... ἐν ἐπιθυμίαις τε καὶ δεήσεσιν ἔσμεν. *rogatio. Crat. 391. C: *ἄτοπος μὲντ' ἂν εἴη μου ... ἡ δέησις.* Ep. II. 314. E: *ἐλαφρὰ ... ἡ δέησις καὶ περὶ τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ cet.* Hipp. min. 373. A: *ἀλλ' ... οἶμαι οὐδὲν διήσεσθαι Ἰππίαν τῆς ἡμετέρας δεήσεως.* Parm. 126. A: *λέγοις ἂν ... τὴν δέησιν.* *precēs. Ep. VII. 339. D: *μετὰ δεήσεως οἶον ἐξωθούντων με.* Phaedr. 240. E: *μετὰ πολλῶν ὀρκῶν τε καὶ δεήσεων ὑπισχνούμενος.* Conv. 183. A: *ἱκετίας τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσεσι ποιούμενοι.* Legg. VI. 768. D: *ἀδιαφθόρως ταῖς δεήσεσι δικάζειν.* Conv. 202. E: *τῶν μὲν (ἀνθρώπων) τὰς δεήσεις καὶ θυσίας.* Ep. VII. 329. D. *δεῖ (deū), oportet, debet; opus est; par est, decet.* Prot. 334. D: *βραχυτέρα σοι ... ἀποκρίνωμαι ἢ δεῖ;* Gorg. 491. D: *ἡ τοῦτο μὲν οὐδὲν δεῖ αὐτὸν ἐαυτοῦ ἄρχειν;* Theaet. 184. A: *δεῖ δὲ οὐδέτερα.* Parm. 164. A: *εἰ μὴδὲν αὐτῷ δεῖ εἶναι.* Crat. 433. C: *οὐδὲν δεῖ διαμάχεσθαι.* Conv. 217. C: *καὶ τί δεῖ λέγειν;* Soph. 253. A: *ἡ τέχνης δεῖ τῷ μέλονται δοῦν ἱκανῶς αὐτά;* Conv. 187. D: *ἀγαθοῦ δημιουργ-*

γοῦ δεῖ. Pol. II. 370. C: πλείονων δεῖ πολιτῶν cet. D: πολλῶν ... καὶ τούτῳ δεῖ. Legg. IX. 881. A: τούτῳ δεῖ τινὸς ἀποτροπῆς ἐσχάτης. Epin. 974. D: ὦν ... δεῖ θνητῷ γένει. Men. 79. C: δεῖ ... σοι ... τῆς αὐτῆς ἐρωτησεως. Pol. III. 402. B: ὡς οὐ δεοὶ αἰσθάνεσθαι. Legg. II. 674. C: ὥστε ... οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δεοὶ οὐδ' ἦτινι πόλει. Crit. 45. A: οὐδὲν ἂν δεοὶ ἐπ' αὐτοὺς πολλοῦ ἀργυρίου. Menex. 235. D: ἀγαθοῦ ἂν ῥήτορος δεοὶ τοῦ πείσοντος cet. 236. A: οἷα δεοὶ λέγειν. Prot. 319. B: ἐπειδὴν ... τι δέη προᾶναι τὴν πόλιν. D. Phil. 23. D: ἐὰν δέ τι δέη. Pol. I. 333. C: ὅταν μὴδὲν δέη αὐτῷ χρῆσθαι. V. 467. D: ἂν τι δέη. al. Prot. 316. C: πότερον ... μόνος οἶμι δεῖν διαλέγεσθαι πρὸς μόνους cet. Polit. 275. E: ἐπειδὴ δεῖν τοῦτ' ἐπὶ μέναιεν ὁ λόγος. Crat. 424. E: οὐ ἂν δοκῇ δεῖν. Phil. 33. B: μὴδὲν δεῖν ... χαίρειν τῷ τὸν τοῦ νοεῖν ... βίον ἐλομένῳ, Conv. 185. C: δεῖν (oportuisse) ... Ἀριστοφάνη λέγειν. 198. D: ὥμην δεῖν τάληθ' ἢ λέγειν περὶ ἐκάστου cet. Crat. 418. D: τὸ δεῖν. E: φαίνεται δεσμός εἶναι (v. δέω). Pol. I. 536. D: ὅτι τὸ δεῖν ἐστὶ. Legg. I. 649. C: θεραπεύεσθαι δεῖν ἂν εἴη. VII. 793. E: τριετὶ ... ἥθει ψυχῆς παιδιῶν δεῖν ἂν εἴη. 796. C. Prot. 313. A: εἰ ... τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε ἔδει πῶ. Phaedr. 244. E: οἷς ἔδει. Theaet. 199. E: ἔδει ... καὶ ἀνεπιστημοσύνας τιθέναι cet. Crat. 387. D: ὃ ἔδει τέμνειν. Conv. 198. D: οὐδὲν εἰδῶς ... ὡς ἔδει ἐγκωμιάζειν ὅτιοῦν. Pol. I. 328. C: οὐδὲν ἂν σε ἔδει δεῦρο ἵεναι. Legg. III. 692. A: ἡ βασιλεία ... ἐξ ὧν ἔδει συμμικτὸς γινόμεν. Ib. οἷαν ἔδει καὶ δεῖ δὴ τὴν μενούσαν μαλίστα ἀρχὴν γίνεσθαι. IV. 704. E: μεγάλου τινὸς ἔδει σωτηρὸς τε αὐτῇ cet. VII. 814. A: εἰ ποτε δεήσει ... ἐξω στρατεύεσθαι. Polit. 284. C: ὡς ποτε δεήσει τοῦ πῦν λεχθέντος πρὸς τὴν ... ἀποδείξειν. 298. E: δεήσει ... εἰς τούτους εἰσάγειν τοὺς ἄρξαντας. Pol. I. 328. E: ἦν καὶ ἡμᾶς ... δεήσει πορεύεσθαι. II. 373. C: δεήσει ... καὶ τῶν ἄλλων βοσκομάτων παμπόλλων. III. 389. D: σωφροσύνης ἄρα οὐ δεήσει ἡμῖν τοῖς νεανίαις; Critia 108. B: ὥστε τῆς συγγνώμης δεήσει τινὸς σοι παμπόλλης. Pol. VI. 497. C: ὅτι δεήσει τε αἰεὶ ἐνεῖναι ἐν τῇ πόλει λόγον ἔχον τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν cet. Legg. VI. 770. B. Pol. II. 373. C: ἡ οὐ δοκεῖ δεήσειν παιδαγωγῶν cet. — Cum V. πολλοῦ (etiam c. παντός) est multum vel longe abest. Prot. 341. D: πολλοῦ γε δεῖ ... οὕτως ἔχειν (ut Apol. 35. D.). Gorg. 474. B: πολλοῦ γε δεῖ. 510. E: ἡ πολλοῦ δεῖ. 517. A: πολλοῦ γε δεῖ ... μὴ ποτὲ τις ... ἐργάσεται. Theaet. 179. D: πολλοῦ καὶ δεῖ φαύλη εἶναι, ἀλλὰ cet. Conv. 203. C: πολλοῦ δεῖ ἀπαλός τε καὶ καλός (εἶναι). Pol. II. 378. C: πολλοῦ γε δεῖ γιγαντομαχίας τε μυθολογητίον αὐτοῖς cet. Lys. 215. E: ὡς ... παντός δεοὶ τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον εἶναι, ἀλλ' cet. Phaedr. 243. C: πολλοῦ δ' ἂν δεῖν ἡμῖν ὁμολογεῖν. Pol. IV. 440. E: νῦν δὲ πολλοῦ δεῖν φασί. Ep. VII. 329. A

πολλοῦ γε καὶ δεήσει. — Δεῖν cum vocc. σμικροῦ et ὀλίγου (pr. *sa ut non multum absit*) est paene. Legg. XII. 948. D: δεινὸν ... εὖ εἰδέναι σμικροῦ δεῖν τοὺς ἡμίσις cet. Apol. 22. A: ἐδοξάν μοι ὀλίγου δεῖν τοῦ πλείστου ἐνδεῖς εἶναι. Polit. 273. E: τὸ ... ὀλίγου δέοντα ἡφανίσθαι. — Absolute ponitur δέον (*quam oporteat, oporteret vel oportuisset*). Prot. 355. D: οὐ δέον ἀντὰ πραττεῖν. Phaedr. 241. A: τότε ... δέον ἐκτίνειν ... ἄλλος γεγανώς λέληθε. Phil. 25. D: ἦν ... δέον ἡμᾶς ... ξυναγαγεῖν, οὐ ξυνηγάγομεν. 66. A: ὡς φῶς οὐ δέον ὄραν ἀντὰ. Conv. 189. C: οὐχ ὥσπερ νῦν τούτων οὐδὲν γίγνεται περὶ αὐτόν, δέον πάντων μάλιστα γίγνεσθαι. Pol. VII. 527. B: ἃ νῦν κάτω, οὐ δέον, ἔχομεν. Legg. VII. 794. E: καὶ εἰς ἄλλα, μὴ δέον, οὕτω χρῆσθαι. 816. E: μὴδὲν δέον al. Gorg. 487. B: αἰσχυνηροτέρῳ μάλλον τοῦ δέοντος (*quam par est*). Theaet. 150. E: ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος (*quam oportebat*). Polit. 308. A: διὰ τὴν ... σφοδρότεραν τοῦ δέοντος ἐπιθυμίαν. Crat. 399. A: σοφώτερος τοῦ δέοντος. Phil. 13. D: νειώτεροι τοῦ δέοντος. Conv. 195. B: θάττον ... τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέργεται. Pol. III. 387. C. al. Crat. 418. B: οἷον καὶ ἐν τῷ δέοντι. Pol. III. 414. B: τῶν ψευδῶν τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων. De iust. 375. A: ἐν ... τῷ δέοντι καὶ τῷ καιρῷ. B. C. Polit. 284. E: πρὸς τὸ μίτριον ... καὶ τὸ δέον. Clit. 409. C. Pol. X. 596. E: καλῶς ... καὶ εἰς δέον (*commode, opportune*) ἔρχει τῷ λόγῳ. Epin. 982. E: πᾶσι τοῖς ζῶσι τὸ δέον ἀποτελεῖν. Pol. V. 469. D: ὡς τι τῶν δέοντων δοῶντας. Legg. VII. 820. E: ὡς ἄντα τῶν δέοντων μαθημάτων. Clit. 407. A: οὐδὲν τῶν δέοντων πράττοντες. Phaedr. 234. B: ὡς τὰ δέοντα εἰρηκότος τοῦ ποιητοῦ. Charm. 164. B: τὰ δέοντα πράττει. **redundat*. Pol. VII. 535. A: ἐκείνας τὰς φύσεις οἷον δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι. Legg. V. 731. D: διὸ ... θυμοειδῆ πρίπειν καὶ πρᾶον φαιμεν ἐκαστοτε εἶναι δεῖν τὸν ἀγαθόν. E: (ὡς) ὀρθῶς ἔχει τὸ δεῖν εἶναι τοιοῦτον. Alc. II. 144. D: ἄρ οὐκ ἀναγκαῖόν σοι δοκεῖ ... οἰηθῆναι δεῖν πρῶτον ἡμᾶς εἰδέναι cet. 146. B. Ep. VII. 352. A. VIII. 352. D. **ubi omisum videtur, eius significatio latet in verbo praegresso putandi (quod est aequum vel opus iudicare, v. Annott. in Prot. p. 174.) vel in adiect. verbali quod praecedat, velut Gorg. 492. D: οὐ κολαστέον ... ἔωντα δὲ αὐτὰς ... πλήρωσιν ... ἐτοιμάζειν.*

δείγμα, τό, *specimen, exemplum*. Legg. IV. 718. B: δείγμα προενεγκόντα. XII. 951. D: εἰ μέλλει τὸ τῶν νομοφυλάκων δείγμα εἰς τὰς ἄλλας μεθῆσεν πόλεις. Phaed. 110. B: ὥν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα ὥσπερ δείγματα. Legg. VII. 788. C: οἷον δείγματα ἐξενεγκόντα εἰς φῶς.

δεῖδω, μετuo, vereor, horreo (Perf. vim habet praesentis et plusquamperf. vim imperfecti). Phaedr. 231. E: εἰ ... τὸν νόμον τὸν καθεστηκότα δέδοικα. Crat. 407. D: ὡς ἐγὼ

δέδοικα περὶ αὐτῶν (τῶν θεῶν) διαλέγεσθαι. Pol. II. 368. B. Legg. VII. 819. A. Alc. I. 116. E: δέδοικα ... περὶ ἑμᾶν-
του. Phaedr. 251. A: οὐ δέδοικεν οὐδ' αἰσχύνεται παρὰ φύ-
σιν ἡδονὴν διώκων. Euth. 12. C: δέδοικεν ἅμα δόξαν πο-
νηρίας. B: ἃ δεδίασιν. Apol. 29. A: δέδισαι δ' ὥς εὖ
εἰδότες cet. Ax. 372: τοῦ δεδοικέναι τὸν θάνατον. Phaed.
68. D: τῷ δεδιέναι ... καὶ δεῖ. 77. D: δεδιέναι τὸ
τῶν παιδῶν. E. 78. B: ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι ...
καὶ τῷ ποίῳ τινὶ οὐ. Ib. δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς.
88. B. Conv. 198. A: ἀδεις ... θεὸς δεδιέναι. Pol. III. 386.
A: τὸν θάνατον δεδιέναι. VIII. 551. D. 562. E: μήτε αἰ-
σχύνεσθαι μήτε δεδιέναι τοὺς γονέας. Euth. 12. B: δεδιέ-
ναι μὲν, αἰδεῖσθαι δὲ μηδὲν cet. Prot. 320. A: δεδιὼς περὶ
αὐτοῦ μὴ διαφθαρεῖ. Phaedr. 243. D: αὐτὸν τὸν Ἑρωτα
δεδιὼς. Pol. II. 367. A. 382. D: δεδιὼς τοὺς ἐχθρούς. VIII.
555. A. Lys. 206. A. al. Phaedr. 254. E: τὴν τοῦ ἑρα-
στοῦ ψυχὴν αἰδουμένην τε καὶ δεδιυῖαν (v. δεδοικυῖαν). Pol.
VII. 527. D: ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλοὺς. X. 608. B:
περὶ τῆς ἐν αὐτῷ πολιτείας δεδιότι. Theag. 121. C. Pol. I.
331. B: δεδιότα. Legg. I. 640. B: μηδὲν τὸ παράπαν δε-
διότα. Phaedr. 233. A: τὰ μὲν δεδιότες μὴ ἀπέχθωνται
cet. Pol. III. 389. E: δειδιότες (Hom.). Phaed. 77. E: μὴ
ὥς ἡμῶν δεδιότων. Pol. V. 472. A: ὅτι ... ὠκνοῦν τε καὶ
ἐδεδοίκειν (al. ἐδεδοίκη). Charm. 175. A: ὥς ἐγὼ πάλαί εἰ-
κότως ἐδεδοίκειν. Phaedr. 251. A: εἰ μὴ δεδίει (nisi timeret;
al. δεδειείη) τὴν τῆς σφόδρα μανίας δόξαν. Legg. III. 685.
C: καὶ τότε τὴν ... σύνταξιν ἐδέδισαν. Euth. 15. D: τοὺς
θεοὺς ἂν ἐδεῖσας παρακινδυνεύειν. Phaedr. 254. B: ἰδοῦσα
δὲ ἐδεῖσε cet. Theaet. 166. A. Pol. III. 394. A. Theaet.
166. B: ἐάνπερ τοῦτο δεῖσῃ. Alc. I. 122. A. Prot. 322. B:
Ζεὺς ... δεῖσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν. Pol. VIII. 553. B.
Legg. IX. 880. E: μήτε τῶν ἄνω δεῖσας θεῶν μῆνιν cet.
Apol. 28. D. 32. A. al. Theaet. 166. A: δεῖσαν (τὸ παιδίον)
ἀπέφασε. Legg. V. 746. E: δεῖσαντα τὴν δόξασαν ἂν γί-
γνεσθαι σμικρολογίαν. Menex. 241. E. Pol. I. 336. B: δεῖ-
σαντες διεπτοήθημεν. 347. C. III. 413. C: ὑπὸ φόβου τι
δεῖσαντες. VIII. 566. B: δεῖσαντες ... ὑπὲρ ἐκείνου. Legg.
VIII. 830. B.

δείκνυμι (δεικνύω), ostendo, declaro; demonstro, probō;
etiam recipr. me ostendo (vern. sich zeigen), ut fut. δείξει.
Pol. VII. 523. A: δεικνυμι. Epin. 978. C: δεικνυσιν. Pol.
VII. 514. B: ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύασιν (v. δεικνύ-
σιν). Phaedr. 228. E: δεικνυε. 268. A: δεικνυε μόνον.
Pol. VII. 523. A: δεικνυ. III. 407. E: οἱ παῖδες αὐτοῦ δει-
κνύοιεν ἂν ὅτι τοιοῦτος ἦν. Soph. 237. C: τῷ πυνθανο-
μένῳ δεικνύναι. Legg. VII. 801. D. Apol. 21. C. Pol. VII.
515. D: ἕκαστον τῶν παριόντων δεικνύς αὐτῷ. Legg. I.
637. C. VIII. 836. C. Tim. 50. A: δεικνύντος. Legg. V.

746. B: τὸν τὸ παράδειγμα δεικνύντα. Tim. 49. E: ὅσα δεικνύντες ... δηλοῦν ἡγοούμεθά τι. Soph. 234. C: δεικνύντας εἶδωλα. Tim. 41. E: τὴν τοῦ παντὸς φύσιν ἐδείξε. Legg. III. 692. B. al. Ep. VII. 332. B: ἐδείξε ... παράδειγμα οἷον cet. VIII. 354. B: ὡς ἐδείξεν ἔργω σοφὸς ἀνὴρ cet. Menex. 242. E: οὗτοι ... ἐνταῦθα ἐδείξαν ... τούτους νικῶντες ἰδίᾳ. Men. 84. A: δαίξον ἀπὸ ποίας. Gorg. 469. E: εἰ ... ἀπιστοῦντί σοι δείξαιμι τὸ ἐγχειρίδιον. Crat. 391. A: εἰ μοι δείξεις. Legg. III. 676. C: τάχα γὰρ ἂν ἴσως δείξειεν ἡμῖν τὴν πρώτην τῶν πολιτειῶν γένεσιν cet. Pol. I. 337. C: ἂν ἐγὼ δείξω ἐτέραν ἀπόκρισιν cet. Legg. X. 893. A: μέχριπερ ἂν ... δείξῃ πρότερον ὃν ψυχὴν σώματος. VII. 822. C: ἂν ... δείξωμεν οὕτω ταῦτ' ἔχοντα. Prot. 338. D: ἀντὶ δαίξαι. Crat. 430. E: τὸ ... δείξαι λέγω εἰς τὴν τῶν ὀφθίλμων αἴσθησιν καταστήσαι. Phil. 50. C. Pol. V. 473. C. al. Phaedr. 228. D: δείξας ... τί ἄρα ... ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. 245. B: τόδε ... δείξας. Lys. 203. B. Eryx. 392. D: δείξας εἰς τὸν ἓνα τῶν πρέσβειων. Legg. XII. 964. A: σοὺ δείξαντος ὡς ἐν. Crat. 438. D: δείξαντα ... τὴν ἀλήθειαν τῶν ὄντων. Conv. 179. D: φάσμα δείξαντες τῆς γυναικός. Legg. III. 681. D: φανερά δείξαντες. VII. 819. E: μᾶλλον δὲ ἐρωτῶν σοι δείξω. Phaedr. 270. A: τὴν οὐσίαν δείξει ἀκριβῶς τῆς φύσεως τούτου. Phil. 20. C: ὁ λόγος σαφέστερον δείξει. 45. D: τάχα ... οὐχ ἥττον δείξει (πατοβή; vulg. δείξεις). Pol. X. 610. C: τοῦτο γε οὐδεὶς ποτε δείξει ὡς cet. Legg. VII. 812. E: δείξει ... αὐτὰ προῖων ὁ λόγος ἅμα τῷ χρόνῳ. Hipp. mai. 288. B: αὐτὸ δείξει. Theaet. 200. E: δείξιν αὐτό (vern. es werde sich von selbst zeigen). Soph. 253. B: τὸν μέλλοντα δείξιν ποῖα cet. Polit. 284. D: πρὸς τὰ (fort. πρὸς τὸ τὰ) νῦν καλῶς καὶ ἱκανῶς δεικνυσθαι. Epin. 978. C: δεικνύμενον ξυνοεῖν. Pol. VII. 515. E: τῶν δεικνυμένων. IV. 432. C: τὰ δεικνύμενα ... καθορᾶν. Phaed. 66. D: τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεται (exploratum est, liquet) ὅτι cet. Legg. X. 896. B: ἱκανώτατα δέδεται ψυχῇ τῶν πάντων προεβιβάτη γενομένη γε ἀρχὴ κινήσεως. A: μὴ ἱκανῶς δεδειχθαι ψυχὴν ταύτην ὃν καὶ τὴν πρώτην γένεσιν cet. Polit. 278. B: μέχριπερ ἂν ... τὰ δοξαζόμενα ... δειχθῇ. Legg. VII. 801. D. Polit. 286. A: οὐ δειχθέντος. 278. B: δειχθέντα. Legg. VII. 822. C: μὴ δειχθέντων.

δείλη, ἡ, *vespera*. Def. 411. B: δείλη ἡμέρας τελευτή. Unde δείλης, *vesperi*. Ep. VII. 348. E. **occasus*. Def. 411. A: ἀπ' ἡοῦς μέχρι δείλης.

δειλία, ἡ, *timiditas*, *ignavia*. Prot. 360. C: οὐκοῦν ἡ τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν ἀμαθία δειλία ἂν εἴη; D: ἡ ... τούτων ἀμαθία δειλία. Crat. 415. C: ἡ ... δειλία τῆς ψυχῆς σημαίνει δεσμόν εἶναι ἰσχυρόν ... δεσμός ... ὁ λίσαν ... τῆς ψυχῆς ἡ δειλία ἂν εἴη. Pol. X. 609. C: ἀκολασία καὶ

δειλία καὶ ἀμαθία. Alc. I. 115. D: ἔσχατον ... κακῶν εἶναι σοι δοκεῖ ἢ δειλία. Pol. X. 604. D: δειλίας φίλον. Tim. 87. A: θρασυτήτος τε καὶ δειλίας. Legg. I. 648. B: ἀνδρείας πέρι καὶ δειλίας. X. 901. C: δειλίας ... ἐκγονος ἐν γε ἡμῖν ἀργία. XI. 934. A: ἐν φόβοις δειλίας (Voss. ἢ δειλία). XII. 957. E: ἐξ ἀμαθίας ... καὶ δειλίας ... μεταβολήν. Ep. VII. 351. A: ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος. Prot. 360. B: ἐναντίον ἀνδρεία δειλία. Phaedr. 254. C: δειλία τε καὶ ἀνανδρία. Phaed. 68. D: δειλία ἀνδρεῖον εἶναι. Legg. IX. 856. B: δειλία ... μὴ τιμωρούμενον. 873. C: ἀργία δὲ καὶ ἀνανδρίας δειλία. Gorg. 477. B: ἀμαθίαν καὶ δειλίαν. Soph. 228. E: δειλίαν ... νόσον ἐν ἡμῖν. 229. A. Pol. IV. 444. B. Legg. II. 659. A: δι' ἀνανδρίαν καὶ δειλίαν. Menex. 246. E: ἐκφαίνει τὴν δειλίαν.

δειλός, ἢ, ὄν, *timidus*, *ignavus*. Phaedr. 239. A: δειλὸς ἀνδρεῖον (ἡττων). Pol. VI. 486. B. Legg. I. 639. B: δειλὸς ὧν ἐν τοῖς δεινοῖς. VI. 774. C: δειλὸς ἐτε ἅμα καὶ πακὸς ... πολλῆς εἶναι λεγέσθω. Ax. 365. A: ὥς ... ἀγωνιστῆς δειλός. Pol. III. 411. A: τοῦ ... ἀναρμόστου δειλῆ καὶ ἀγροίκος (ἢ ψυχῆ). Legg. V. 734. D: δειλοῦ (βίον). II. 634. E: δειλῆς (ψυχῆς). Menex. 246. E: δειλῶ καὶ κακῶ. Pol. VI. 486. B: δειλῆ ... καὶ ἀνελευθέρω φύσει. Phaedr. 273. B: ἰσχυρὸν καὶ δειλόν. Gorg. 477. D: τὸ ἄδικον εἶναι ... καὶ δειλόν καὶ ἀμαθῆ. Legg. V. 733. E: δειλόν (βίον). X. 903. A: ἀργὸν ἢ δειλόν τινα. Pol. IV. 429. B: τίς ἂν ... δειλὴν ἢ ἀνδρείαν πόλιν εἴποι. Prot. 359. C: πότερον οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θαρράλεα ἐκγονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινά; Tim. 90. E: τῶν ... ἀνδρῶν ὅσοι δειλοὶ *cet*. Legg. IX. 870. C: οἱ δειλοὶ καὶ ἄδικοι φόβοι. Legg. I. 640. A: τῶν δειλῶν. II. 655. B. Pol. V. 469. C: τοῖς δειλοῖς. Gorg. 497. E: ἀγαθοὺς ἀνδρας καλεῖς τοὺς ἄφρονας καὶ δειλοὺς; 515. E: ἀργοὺς καὶ δειλοὺς καὶ λάλους (Ἀθηναίους). Pol. III. 395. E. Polit. 307. B: δειλά καὶ βλακικά (λέγοντες). Pol. V. 465. C: οἷα πάσχουσιν, δειλά (*codd.* δῆλά; *sed scribendum videtur δεινά*) τε δὴ καὶ ἀγεννή καὶ οὐκ ἄξια λέγειν. II. 381. E: δειλοτέρους (τοὺς παῖδας). Legg. VII. 814. B: ὥς πάντων δειλοτάτων φησὶ θηρίων ἐστίν. **miser, infelix*, in locc. Homer. Pol. II. 379. D. III. 388. C. Ax. 367. D.

δεῖμα, τό, *timor*, *terror*. Pol. I. 330. E: δειμματος μεστὸς γίγνεται. Legg. IX. 865. E: φόβου καὶ δειμματος ... πεπληρωμένος. Pol. III. 386. B: ἔχοντα ἐν αὐτῷ τοῦτο τὸ δεῖμα. Legg. VII. 790. E: ἔστι δειμματα δι' ἔξιν φαύλην τῆς ψυχῆς τινα. Phaedr. 251. A: καὶ τι τῶν τότε ὑπῆλθεν αὐτὸν δειμάτων. Legg. VII. 791. B: ἅπαντα ψυχῇ δειμάσι ξηνοῦσα ἐκ νέων. Pol. III. 413. D: νέους ὄντας εἰς δειμάτ' ἅττα κομιστέον. Legg. VII. 791. C: τὸ νικᾶν τὰ προσπίπτονθ' ἡμῖν δειμάτ' τε καὶ φόβους. VIII. 830. E: δειμματα

... παρέχῃ cet. Locr. 104. C: σύντονα ἐπάγοισα δείματα
τε ὑπουρανια καὶ τὰ καθ' Ἄϊδω.

δειμαίνω, μετω. Pol. I. 330. E: δειμαίνει. Legg.
IX. 865. E. VII. 790. E: δειμαίνειν. XI. 933. C: καθά-
περ παῖδας ... δειμαίνοντας.

δειματοῦμαι, timeo. Ax. 370. A: δειματούμενος
στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς.

δεινός, ἡ, ὄν, *timendus, horribilis, atrox, dirus; malus, pernicius.* Menex. 242. E: πόλεμος ... δεινὸς ἐγένετο. Prot. 341. B: τὸ γὰρ δεινὸν ... κακὸν ἐστι. Theaet. 162. E. Crat. 404. C: δεινὸν αὐτοῖς φαίνεται (τὸ ὄνομα). Pol. IV. 421. A: πόλει οὐδὲν δεινόν. IX. 590. A: τὸ δεινὸν τὸ μέγα ἐκείνο ... θρέμμα. Alc. II. 143. D: δεινὸν ... τὸ πρᾶγμα. Unde οὐδὲν δεινὸν μὴ, non est metuendum s. periculum ne —. Phaed. 84. B: οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ. Gorg. 520. D. Pol. V. 465. B. Apol. 28. B. Ep. VII. 344. E. Prot. 341. B: δεινοῦ πολέμου. Pol. IX. 574. E: οὔτε τινὸς φόβου δεινοῦ ἀφέξεται cet. Phaed. 113. B: εἰς τόπον ... δεινὸν τε καὶ ἄγριον. Crat. 404. E: ὥς τι δεινὸν μὲνύοντος. Pol. VI. 486. B: οὐκοῦν καὶ θάνατον οὐ δεινὸν τι ἡγήσεται ὁ τοι- οὔτος; Menex. 243. B: ὃ δ' εἶπον δεινὸν ... τοῦ πολέμου γενέσθαι. Ax. 365. C: παρ' αὐτό μοι τὸ δεινὸν γενομένω. Apol. 18. C: οὔτοι ... οἱ δεινοὶ εἰσὶ μου κατήγοροι. Pol. II. 365. A: μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. Lach. 199. B: τὰ ... δεινὰ ... τὰ μέλλοντα κακὰ εἶναι. Prot. 360. C: διὰ τὴν τῶν δεινῶν ἀμαθίαν. Pol. IV. 429. C: τὴν περὶ τῶν δεινῶν δοξάν. X. 615. D: τοῦτο τῶν δεινῶν θαυμα- τῶν. Tim. 70. C: ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ. Legg. X. 900. A: πολλῶν ἀσεβημάτων καὶ δεινῶν γενομένων. al. Pol. VIII. 559. D: αἰθῶσι θεοὶ καὶ δεινοῖς. Apol. 18. B: καί- περ ὄντας καὶ τούτους δεινοὺς (*praec. φοβέσθαι*). Phaed. 113. C: δεινὰς δυνάμεις λαβὼν ἐν τῷ ὕδατι. Pol. III. 391. D: ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς. Legg. XI. 926. B: δεινὰς ἄλλας σωματῶν ἢ ψυχῶν συμφορὰς. Prot. 359. C: οἱ ... ἀνδρεῖσι ἐπὶ τὰ δεινὰ (ἐρχονται). Pol. III. 386. B: τὰν Ἄϊδου ἡγού- μενον ... δεινὰ εἶναι. 387. B: τὰ δεινὰ τε καὶ φοβερά. VIII. 522. C: δεινὰ πέντρα ἔχοντας. Lach. 195. B: ἐν ταῖς νόσοις οὐχ οἱ ἱατροὶ τὰ δεινὰ ἐπίστανται; lb. δεινὰ τε καὶ θαρραλέα. D. 198. B: δεινὰ ... εἶναι ἃ καὶ θεὸς παρέχει. C: δεινὰ ... τὰ μέλλοντα κακὰ φανέναι εἶναι. 182. D: δει- νότερος τοῖς ἐχθροῖς φανείται. Pol. IX. 590. A: πολὺ ἐπὶ δεινότερῳ ὀλέθρῳ. Apol. 18. B: ἐκείνου δεινότεροι. **gravis, intolerabilis, miser; indignus vel indignationem movens (ut indigna pati)*. Gorg. 492. E: δεινὸς ὁ βίος. 494. E: βίος οὗτος οὐ δεινὸς καὶ αἰσχροὺς καὶ ἄθλιος; Theaet. 174. C: ἡ ἀσχη- μοσύνη δεινὴ. Legg. III. 701. A: οὐδὲν ἂν πάννυ γε δεινὸν ἦν τὸ μερονός. Pol. V. 461. B: μετὰ δεινῆς ἀκρατίας. Phaedr. 240. B: πόλακι, δεινῶ θηρίῳ καὶ βλάβῃ. 242. D:

δεινόν, ὃ Φαίδρε, δεινόν λόγον αὐτός τε ἐκόμισας cet. 260. C: δεινόν τε καὶ ἐχθρόν εἶναι φίλον. Legg. X. 906. E: δεινὴν ... εἰκόνα λέγοις ἂν λέγων τὸν λόγον τοῦτον. Prot. 317. B: μηδὲν δεινὸν πάσχειν. Phaedr. 275. D: δεινὸν ... τοῦτ' ἔχει γραφή. Polit. 308. A: χαλεπὸν εἶπες καὶ δεινὸν πάθος. Apol. 35. A: δεινόν τι ... πείσεσθαι. Ion. 535. C: φοβερόν ἢ δεινόν. E: δεινὸν ἐμβλέποντας. Demod. 382. E: ὡς δεινὸν πρᾶγμα ποιοῖ cet. Crat. 395. D: δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινὰ. Conv. 197. B: πολλὰ καὶ δεινὰ θεοῖς ἐγίγνετο. Euthyd. 303. A: δεινῶν λόγων. Ax. 368. C: διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν. Legg. I. 630. C: πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς. 639. A. 633. D: καὶ τινὰς δεινὰς θωπείας κολακικὰς. Phaedr. 254. A: ὡς δεινὰ καὶ παράνομα ἀναγκαζομένω. Gorg. 519. B: ὡς δεινὰ πάσχουσι. 461. E. Phaed. 115. E: Legg. X. 886. E: ὡς δεινὰ ἐργαζόμεθα. Apol. 28. D: ἐγὼ ... δεινὰ ἂν εἶην ἐργασμένος ... εἰ cet. Hipp. min. 363. C: καὶ γὰρ ἂν δεινὰ ποιοίην ... εἰ cet. Id. Charm. 176. B. Theaet. 199. C: δεινότερον ... πάθος ἄλλο. Legg. IX. 876. B: ὃ τοῦτον δεινότερον. Pol. III. 416. A: δεινότερον ... πάντων καὶ αἰσχιστον. Polit. 298. A: ὅτι δεινότερα ὑπ' αὐτῶν πάσχομεν. **mirabilis, incredibilis; acer, vehementis; ingens* (vern. *gewaltig*); *etiam difficilis*. Phaed. 107. C: ὁ κίνδυνος ... δοξεῖν ἂν δεινὸς εἶναι. Theaet. 169. B: οὕτω τις ἔρως δεινὸς ἐνδεδυκε τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. Conv. 203. D: θεραπευτὴς δεινός. Ib. δεινὸς γόης ... καὶ σοφιστής. Legg. III. 682. B: δεινὴ ... λήθη. VIII. 837. B: φιλία ... δεινὴ καὶ ἀγρία. Theaet. 195. B: δεινόν γε ... κινδυνεύει ... εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης. Pol. IX. 572. B: δεινόν τι καὶ ἀγριον ... ἐπιθυμιῶν εἶδος. X. 621. A: διὰ καύματός τε καὶ πνίγους δεινοῦ. Legg. V. 736. C: δεινὴν καὶ ἐπικινδυνον ἔριν ἐξέφυγεν. Alc. I. 109. B: δεινὸν τοῦτό γε ἔρωτας. Conv. 220. A: δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες. Apol. 39. B: οἱ δ' ἐμοὶ κατήγοροι ἅτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες. Pol. IX. 573. D: πολλὰ καὶ δεινὰ ... ἐπιθυμίαι. Conv. 190. B: ἦν ... τὴν ἰσχὴν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην. Lys. 204. D: δεινὰ ὄντα οὐ πᾶν τι δεινὰ ἐστίν. Phaedr. 250. D: δεινοὺς ... ἂν παρδείχεν ἔρωτας, εἰ cet. Phaed. 112. B: δεινοὺς ἀνέμους καὶ ἀμηνχάνους παρέχεται. Soph. 246. B: ἢ δεινοὺς εἰρηκας ἀνδρας. Tim. 69. D: δεινὰ καὶ ἀναγκαῖα ἐν ἑαυτῷ παθήματα ἔχον. Conv. 220. B: πάχον οἴου δεινοτάτου. **mirus, absurdus*. Theaet. 163. A: δεινον ... τοῦτό γε φάναι. 184. D: δεινὸν γάρ που ... εἰ cet. 203. D: δεινὸν καὶ ἄλογον. Demod. 382. A. Polit. 305. A: οὕτω δεινῆς καὶ μεγάλης τέχνης. Soph. 249. A: δεινὸν μὲντ' ἂν ... λόγον συγχωροῖμεν. Euthyd. 298. C: δεινὸν ... λέγεις πρᾶγμα, εἰ cet. Lys. 204. D: ὃ ἐστὶ τούτων δεινότερον, ὅτι cet. Parm. 134. C: ὅρα ... ἔτι τούτου δεινότερον τόδε. Theaet. 165. A: τῶν γὰρ ἄρτι δεινότερα ἂν τις ὁμολογήσεις cet. Conv. 183. B:

ὁ δὲ δεινότητον ... ὅτι cet. Demod. 381. E. **admirabilis* (bono sensu), *insignis*, *eximius*, et simpl. *bonus*, *scitus*. Prot. 342. E: ὡς περ δεινός ἀκοντιστής. Parm. 183. E: αἰδοίός τε ... ἅμα δεινός τε. Pol. I. 334. A: δεινός φύλαξ. Ib. φῶρ δεινός. Ib. δεινός φυλάττειν. al. Theag. 126. B: δεινός ... ἱππεύς. 128. B. Pol. IX. 588. C: δεινοῦ πλάστον ... τὸ ἔργον. X. 506. C: δεινὸν τινα λέγεις καὶ θαυμαστὸν ἄνδρα. Crat. 398. D: ῥήτορες δεινοί. Euthyd. 305. C: δεινοὺς λόγους συντιθέναι. Pol. III. 408. D: ἰατροὶ ... δεινότετοι ἀν γένοιτο εἰ cet. **sciens*, *sapiens*, *praestans* (plerumque cum leni quadam irrisione ponitur). Prot. 341. A: ὅτι Πρωταγόρας σοφός καὶ δεινός ἐστιν ἀνὴρ. Hipp. min. 373. B: σοφός γὰρ ἂν ἦν καὶ δεινός κατὰ τὸν σὸν λόγον. Theaet. 154. D: δεινοὶ καὶ σοφοί. 173. B: δεινοὶ τε καὶ σοφοὶ γεγονότες. Crat. 407. A: οἱ νῦν περὶ Ὀμήρου δεινοί. 424. C: οἱ δεινοὶ περὶ τούτων. Pol. II. 360. E: ὡς περ οἱ δεινοὶ δημιουργοί. IV. 430. A: δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν. I. 337. A: ὑπὸ ὑμῶν τῶν δεινῶν. Gorg. 517. C: δεινότερους ... ἐμπορίζειν. **etiam qui sapientiam sibi arrogat et omnia se melius scire putat, qui argutius in res inquiri vel captiose disputat* (vern. Kligler). Phil. 29. A: ὅταν ἀνὴρ δεινός φῇ ταῦτα μὴ οὕτως ... ἔχειν. Phaedr. 229. D: λίαν ... δεινοῦ καὶ ἐπιπόνου. 245. C: ἡ ... ἀπόδειξις ἐστὶ δεινοῖς μὲν ἄπιστος, σοφοῖς δὲ πιστή. Theaet. 164. D: ταῖτα ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιούντες (cf. 154. D. 173. B.). **argutus*, *callidus*, *vaser*. Pol. III. 409. C: ὁ ... δεινός ἐκείνος καὶ καχύποπτος. Ib. δεινός φαίνεται ἐξυλαβούμενος. Lys. 211. C: δεινός ... ὁ ἄνθρωπος. Theaet. 177. A: ὡς δεινοὶ καὶ πανούργοι. Pol. X. 613. B: οἱ ... δεινοὶ τε καὶ ἄδικοι. Alc. I. 120. D: οἴμενος δεινοὺς αὐτοὺς εἶναι. **peritus*, *versatus*, et in univ. *qui valet* (v. c. λέγειν, *dicendo*) vel *potest*. Soph. 230. A: ὡν οἶοιτο πέρι δεινός εἶναι. Polit. 259. A: παραινέειν δεινός. Crat. 396. E: ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινός καθαίρειν. Conv. 198. D: δεινός τὰ ἐρωτικά. Id. 207. C. Pol. III. 405. C: ὡς δεινός ὦν περὶ τὸ ἀδικεῖν. IV. 426. C: δεινός ... ἀποπληροῦν. Apol. 17. B: δεινός λέγειν. Ion. 531. A: περὶ Ὀμήρου ... δεινός. C. 532. A: δεινός περὶ ἀμφοτέρων. E: δεινός ... ἀποφαίνειν. 533. B: δεινός ... ἐξηγεῖσθαι ἃ εὖ πεποιήκεν. 536. D: Ὀμήρου δεινός εἰ ἐπαινέτης. 541. E: περὶ ὦν δεινός εἰ. Conv. 198. C: Γοργίου ... δεινοῦ λέγειν. Apol. 17. A: ὡς δεινοῦ ὄντος λέγειν. Gorg. 463. A: ψυχῆς ... φύσει δεινῆς προσομιλεῖν τοῖς ἀνθρώποις. Theaet. 176. D: δεινὴ ὑπὸ καπουργίας εἶναι. Prot. 312. D: ποιῆσαι δεινὸν λέγειν. 338. E: περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι. Euthyd. 272. B: τὰ αὐτὰ ταῦτα δεινόν. A: ταῦτα δεινῶ ἥστην μόνον. Ib. δεινῶ ... ἐν τοῖς λόγοις μάχεσθαι. 273. E: διανοοῦμην ... ὡς τὸ πολὺ τοῦτο δεινοῖν ὄντοι (vos huius rei quae latissime pateret peritos esse). Soph. 232. C: ἀντειπεῖν δεινοί. Pol. II. 368. D:

ἐπειδὴ ... ἡμεῖς οὐ δεινοί. VII. 531. E: οἱ ταῦτα δεινοί. Theag. 126. A: τὰ πολιτικά δεινοί. Lach. 191. D: πρὸς ἐπιθυμίας ... δεινοὶ μάχεσθαι. Pol. VI. 487. B: ὑπὸ τῶν πεττεῦειν δεινῶν. Euthyd. 304. D: τῶν περὶ τοὺς λόγους τοὺς εἰς τὰ δικαστήρια δεινῶν. Prot. 326. D: τοῖς μῆτιω δεινοῖς γράφειν. Phil. 57. D: τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλκῆν. Conv. 193. E: δεινοῖς οὔσι περὶ τὰ ἐρωτικά. Phil. 44. B: μάλα δεινοὺς λεγομένους τὰ περὶ φύσιν. 57. E. Pol. III. 395. C: μῆτε δεινοὺς εἶναι μιμησασθαι. VII. 525. D: τοὺς περὶ ταῦτα δεινοὺς. Theag. 126. B: τοὺς δεινοὺς ὄντας ταῦτα. Euth. 11. D: δεινότερος ... τὴν τέχνην. Euthyd. 299. C. Phaedr. 228. A: δεινότατος ὢν τῶν νῦν γράφειν. Pol. I. 333. E: ὁ πατάξει δεινότατος ἐν μάχῃ. Lach. 186. E: τίμι ... τῷ δεινοτάτῳ ... περὶ τῆς τῶν νέων τροφῆς. Euthyd. 271. D: τούτῳ ... τῷ σώματι δεινοτάτῳ ἰστόν καὶ μάχῃ. Theaet. 149. D: ὅτι καὶ προμνήστριαί εἰσι δεινόταται, ὡς πάνσοφοι οὔσαι περὶ τοῦ γινῶναι cet.

δεινότης, ἡ, *vehementia*, *ois*. Phaed. 82. E: τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδούσα ὅτι δι' ἐπιθυμίας ἰστίν cet. **sollertia*. Def. 413. A. **peritia*, *praestantia*. Theaet. 176. C: περὶ τούτου καὶ ἡ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρός cet. 177. A: τῆς δεινότητος. 176. C: αἱ δ' ἄλλαι δεινότητές τε καὶ δοκοῦσαι καὶ σοφαί ... φορτικάί. Ep. X. 358. C: τὰς ... ἀλλας ... σοφίας τε καὶ δεινότητας.

δεινῶς, *purifice*, *magno opere*, *vehementer*. Prot. 361. C: πάντα ταῦτα καθορῶν ἄνω κάτω ταραττόμενα δεινῶς. Phaedr. 273. C: δεινῶς (ν. δεινός) ... ἀποκεκρυμμένην τέχνην. Conv. 207. A: ὡς δεινῶς διατίθεται πάντα τὰ θηρία. 208. C: ὡς δεινῶς διάκεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοῦ γενέσθαι. Lys. 208. E: ἀπὲς τίνος ... οὕτω σε δεινῶς διακωλύουσιν εὐδαίμονα εἶναι.

δείνωσις, ἡ, *grasitas ac sublimitas* (orationis). Phaedr. 272. A: καιροῦς ... ἐλσεινολογίας καὶ δεινώσεως.

δεῖπνον, τό, *coena*, *convivium*. Conv. 174. A: ἐπὶ δεῖπνον. E. 175. B. E: πρὸς τὸ δεῖπνον ... τρέπου. Pol. I. 328. A: μετὰ τὸ δεῖπνον. Critia 120. B. Crit. 53. E. Theaet. 173. D: σύνοδοι καὶ δεῖπνα.

δεῖπνῳ, *coeno*, *convivium concelebro*. Conv. 174. E: ἤδη μέλλοντας δεῖπνεῖν. 175. C. Pol. II. 372. E: ἀπὸ τραπέζων δεῖπνεῖν. Conv. 175. C: σφὰς μεσοῦν δεῖπνούσας. 217. D: ἐν ᾧπερ ἐδείπνει. Prot. 310. E: ἐπειδὴ ... δεδειπνηκότες ἡμεν. Conv. 217. D: ἐπειδὴ ἐδεδειπνήκει. 203. B: ἐδείπνησαν. 217. D: δεῖπνήσας. 220. C: δεῖπνήσαντες. Phaedr. 116. E: δεῖπνήσαντας.

δειρῆ, ἡ, *cervix*. Ion. 539. C. (Hom.).
δέκα, τά, *decem*. Phaedr. 105. A. Crat. 432. A. Conv. 201. D: δέκα ἕτη ἀναβολὴν ἐποίησε. Critia 119. A: εἰς δέκα ... στάδια.

δεκαέτηρος, ὁ ἥ, *decennis*. Legg. VI. 772. B: χρόνος ... δεκαέτηρος.

δεκάκις, *decies*. Pol. X. 615. A. Critia 119. A.

δεκαπλάσιος, ὁ ἥ, *decuplus*. Euthyd. 300. D: ἐγίνετο πλείον ἢ δεκαπλάσιος. Pol. X. 615. B: ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν. Legg. VI. 774. B: δεκαπλάσιον ὀφειλέτω. XI. 914. C: δεκαπλάσιον τῆς τιμῆς ... ἀποτινέτω. Pol. X. 615. B: δεκαπλασίας ἀλγυθόνας.

δεκάς, ἡ, *denarius numerus*. Locr. 96. B: ποτὶ ὀκτὼ δεκάσι.

δεκαταῖος, α, ον, *decem post diebus*. Pol. X. 614. B: ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν.

δεκατημόριον, τό, *decuma*. Legg. XI. 924. A: τὸ τῆς ἐπικτήτου δεκατημόριον ἐξελόμενος.

δέκατος, η, ον, *decimus*. Legg. VI. 751. E: δέκατος αὐτός (*cum novem collegis*). Pol. V. 461. D: δεκάτῃ μηνὶ καὶ ἑβδόμῃ. Legg. X. 894. C: ταύτην ... δεκάτην σχεδὸν ἐροῦμεν.

δεκέτης, ὁ, et δεκετίς, ἡ, *decennis*; etiam *decem annos natus*. Tim. 21. B: ἐγὼ ... μάλιστα δεκέτης. Legg. VI. 784. B: ἡ ... παιδοποιία ... δεκέτις ἔστω. III. 682. D: ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ὅντι δεκέτει. VII. 809. E: παιδὶ δεκέται (al. δεκεταί). Pol. VII. 540. E: πρεσβύτεροι ... δεκετῶν.

δεκτικός, ἡ, ὄν, *capax*. Def. 415. A: ἐπιστήμης ... δεκτικόν.

δέλεαρ, τό, *illecebra, esca*. Soph. 222. E: (τὸ) παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ ποιούμενον. Tim. 69. D: ἡδονήν, μέγιστον κακῶν δέλεαρ. Euthyd. 272. D: ὥς δὲ δέλεαρ αὐτοῖς ἔχομεν (v. ἄχομεν αὐτοῖς) τοὺς σοὺς υἱεῖς.

δέλτωρ, ἡ, *tabula*. Ax. 371. A: ἐκ τινῶν χαλκίων δέλτων. **epistola*. Ep. II. 312. D.

δελφίς, ὁ, *delphinus*. Pol. V. 453. D: ἦτοι δελφινά τιν' ... ἡμᾶς ὑπολαβεῖν. Critia 116. E: ἐπὶ δελφίνων.

δέμομαι, *aedifico, condo*. Ax. 370. B: δειμάσθαι ... ἄσση. 367. C: οἱ δειμάμενοι τὸ Πυθοὶ τοῦ θεοῦ τέμενος.

δένδρον, *arbor*. Phaedr. 230. A: τόδε ἦν τὸ δένδρον cet. Tim. 86. C. Prot. 334. A: τοῦ δένδρου ταῖς ... ῥίζαις. Phil. 38. D: ὑπὸ τινι δένδρῳ. Phaedr. 230. D: τὰ ... χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Tim. 77. A: ἡμερὰ δένδρα. Id. Critia 111. C: δένδρεα. Phaedr. 264. D. (epigr.) et Pol. II. 363. C. (Hom.). Prot. 321. B: δένδρων καρπούς. Polit. 272. A: καρπούς ... ἀπὸ τς δένδρων (v. δρυῶν). Pol. X. 621. A: κενὸν δένδρων. Tim. 91. C: οἶον ἀπὸ δένδρων (v. δένδρων) καρπὸν. Critia 111. C. 117. A. B. Legg. XII. 947. E: δένδρων ἄλλος. Prot. 334. A: δένδροις. Legg. I. 625. B: ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδροισιν. Phaed. 110. D: δένδρα

τε καὶ ἄνθη καὶ τοὺς καρπούς. Soph. 233. E: τὰ ἄλλα ζῶα καὶ δένδρα. Crat. 393. C.

δεξιός, ἄ, ὄν, *dexter*; unde δεξιὰ, *dextra* (manus). Euthyd. 271. A: ἐκ δεξιᾶς. 273. B. Prot. 335. D: καὶ μιν ἀνισταμένου ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ cet. Phaedr. 266. A: εἰς τὰ ἐν δεξιᾷ ... ἀγαγὼν ἡμᾶς. Phaed. 89. A: ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ καθήμενος. Pol. X. 617. C: τῇ δεξιᾷ χειρὶ ἐφαπτομένην. Critia 170. E: ἐν δεξιᾷ (*ad dextram*) ... ἐν ἀριστερά. Legg. VII. 794. E: ἐν δεξιᾷ (*dextra*). 795. A. De iusto 374. E: ὁφθαλμὸν ἐγὼ ἔχω δεξιὸν καὶ ἀριστερόν cet. Ib. χεῖρα δεξιάν cet. Pol. X. 614. C: πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Tim. 46. C: ὅταν ἡ τῶν κατόπτρων λειότης ... τὸ δεξιὸν εἰς τὸ ἀριστερόν μέρος ἀπόσῃ τῆς ὀψews cet. Phaedr. 266. A: σκαῖά, τὰ δὲ δεξιὰ κληθέντα. Theaet. 193. C: δεξιὰ (δεξιᾶς?) εἰς ἀριστερά (ἀριστεράν;) μεταρρυσούσης. Tim. 43. E. Legg. VII. 794. D: ὡς ... τὰ δεξιὰ καὶ τὰ ἀριστερὰ διαφέροντά ἐσθ' ἡμῶν φύσει πρὸς τὰς χρεῖας cet. Tim. 77. E: ἐκ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰριστερὰ ... κλίναντες. Legg. VII. 795. A: οἱ ἀριστερὰ δεξιῶν ἀσθενέστερα κατασκευάζοντες. Tim. 77. D: δεξιοῖς τε καὶ ἀριστεροῖς. De iusto 374. E: τὰ μὲν δεξιὰ φησὶ εἶναι cet. Pol. IV. 436. E: (ὅταν) εἰς δεξιὰ ... ἐγκλίνῃ. Tim. 43. B: εἰς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ... πλανώμενα προηγεῖν. Soph. 264. E: πορεύεσθαι κατὰ τοῦπὶ δεξιᾷ αἰεὶ μέρος τοῦ τμηθέντος. Parm. 129. C: ὡς ἕτερα ... τὰ ἐπὶ δεξιᾷ μου ἔστιν. Conv. 177. D: εἰπεῖν ... ἐπὶ δεξιᾷ. 214. B. C: τῷ ἐπὶ δεξιᾷ. 222. A: τὸν ἐπὶ δεξιᾷ ἐπαινεῖν. 223. C: πίνειν ... ἐπὶ δεξιᾷ. Tim. 36. C. 77. E. Legg. VI. 760. D: τὸ δ' ἐπὶ δεξιᾷ γιγνέσθω τὸ πρὸς ἔω. De lucri cup. 229. A: ἐν ... τοῖς ἐπὶ δεξιᾷ. Epin. 987. B. *scitus, peritus. Menex. 235. C: οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοὶ εἰσιν. De lucri cup. 225. C: οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας. Legg. I. 634. A: πρὸς ... τὰ δεξιὰ καὶ κομψά cet. δέομαι (δέω), *indigeo*, *opus vel necesse habeo, requiro*; etiam *opus sum*. Phaed. 87. B: εἰκόνομος ... τινος ... καγὼ ... δέομαι. 88. D: πάνν δέομαι πάλιν ... ἄλλου τινὸς λόγου. Theaet. 143. A: ἀναπαύσασθαι δέομαι. Phil. 17. A: δέομαι ... ἀκοῦσαι. Apol. 21. C: ὀνόματι ... οὐδὲν δέομαι λέγειν. Parm. 126. A: εἴ του δέει τῶν τῆδε cet. Charm. 176. A: (εἰ) μὴδὲν δέει τῆς ἐπιφθῆς. Lys. 210. D: εἰ ... οὐ διδασκάλου δέει. Prot. 326. B: πᾶς ... ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας ... δέεται. Pol. I. 340. A: καὶ τί ... δέεται μάγυρος; V. 465. D: ὅσων βίος δέεται. VIII. 556. E. Phaedr. 258. D: δεόμεθ' αὖτις ... Λυσίαν τε περὶ τούτων ἐξετάσαι cet. Phil. 47. E. Alc. I. 124. D: ὅτι ἐπιμελείας δεόμεθα. Epin. 974. D: ὡν δεόμεθα. Prot. 347. E: οὐδὲν δέονται ἀλλοτριᾶς φωνῆς οὐδὲ ποιητῶν. Gorg. 450. C: λόγου βραχείας δέονται. Theaet. 151. B: ὅτι οὐδὲν ἐμοῦ δέονται. Soph. 252. C. al. Conv. 218. C: εἴ τι ἄλλο ἢ τῆς οὐσίας τῆς ἐμῆς δέοιο cet.

Pol. VII. 516. A: *συνηθείας δὴ ... δέοιτ' ἄν.* Legg. IX. 875. C. Lys. 220. C: *οὐδὲν ἄν οὐδεμιᾶς ὠφελείας δεοίμεθα.* Theag. 127. C: *ὅτου ἄν δέη ἔμβραχυν.* Pol. II. 361. B: *ὅσα ἄν βίας δέηται.* Legg. XI. 930. D. Pol. II. 371. A: *ὣν ἄν δέωνται.* Gorg. 485. D: *πληγῶν μοι δοκεῖ ἤδη δέισθαι.* 507. D: *μηδὲν δέισθαι τοῦ κολάζεσθαι.* Pol. III. 403. E: *φύλακος δέισθαι.* 405. A: *τὸ δέισθαι ἱατρῶν* cet. Men. 79. C: *ἡ οὐ δοκαί σοι πάλιν δέισθαι (opus esse) τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως.* Alc. II. 149. C: *δοκεῖ μοι πολλῆς φυλακῆς δέισθαι* cet. Conn. 184. D: *ὁ δὲ δεόμενος ... κτᾶσθαι.* Pol. IX. 579. A: *οὐδὲν δεόμενος.* Lys. 215. A: *ὁ ... ἱκανὸς οὐδενὸς δεόμενος* cet. Legg. VI. 768. E: *ὄκνων οὐδὲν ἔτι δεομένην.* Epin. 975. E. Phil. 20. E: *δεόμενον δ' ἄν φανῇ πότερον.* Pol. II. 374. E: *ἐπιμελείας μεγίστης δεόμενον (ἄν εἴη ἔργον).* Tim. 33. C: *δεόμενον ἀναπνοῆς.* Legg. VIII. 837. A. XI. 924. B: *τῷ δεομένῳ τῶν ὀρφανῶν.* Apol. 30. E: *δεομένην ἐγείρεσθαι.* Legg. VI. 758. A: *τῇ τῆς τύχης δεομένην.* Pol. I. 343. A: *(ὅτι) οὐκ ἀπομύττει δεόμενον.* VI. 489. C: *πάντα τὸν ἀρχεσθαι δεόμενον.* Legg. VIII. 849. A: *τὸν δεόμενον κολάσεως.* Gorg. 492. E: *οἱ μηδενὸς δεόμενοι.* Pol. II. 369. C: *πολλῶν δεόμενοι.* Legg. VIII. 848. A: *τροφῆς ἀναγκαίου δεόμενοι.* Pol. VII. 524. B: *ἐπισκέψεως δεομεναι.* IX. 573. D. Phil. 46. A: *οὐκ ἄλλης δεόμενα φαρμάξεως.* Legg. VII. 798. D: *πλείστης εὐλαβείας δεόμενα ἄν εἴη.* al. Phaedr. 233. D: *τοῖς δεομένοις ... χαρίζεσθαι.* Pol. II. 371. C: *τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι.* V. 459. C: *μὴ δεομένοις ... σώμασι φαρμάκων.* Phaedr. 233. E: *τοὺς δεομένους πλησμονῆς.* Conn. 215. C: *τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους.* Legg. XI. 924. C: *παιδας ... δεομένους ἐπιτροπῆς.* III. 680. A: *ἐκεῖνοι ... οὐτ' ἐδέοντο νομοθετῶν* cet. Pol. II. 380. B: *ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως.* Gorg. 507. D: *ἐὰν ... δεηθῇ (τοῦ κολάζεσθαι) ἡ αὐτὸς* cet. Pol. VIII. 562. C: *τυραννίδος δεηθῆναι.* Legg. I. 628. C: *ἀπεικτόν ... τὸ δεηθῆναι τούτων.* D: *τῷ ... μὴδὲ τὸ παράπαν δεηθέντι σώματι.* Ep. VII. 350. D: *πρὸς ἀλλήλους δεηθέντες φιλίας.* Pol. VIII. 567. D: *τοσούτῳ πλείονων ... δορυφόρων δέησεται.* Phil. 53. B: *οὐ ... πολλῶν δεησόμεθα παραδειγμάτων.* Pol. I. 348. B: *ἥδη δικαστῶν τινῶν ... δεησόμεθα.* II. 371. A. 373. C. Tim. 76. E: *τῆς τῶν ὀνύχων χρείας ὅτι πολλὰ τῶν θρεμμάτων καὶ ἐπὶ πολλὰ δεύσοιτο (ν. δέησονται).* *desidero, cupio; expro, volo (velim), postulo. Prot. 331. C: *οὐδὲν ... δεόμαι τὸ εἰ βούλει τούτο ... ἐλέγχεσθαι.* 336. A: *ᾧτι πολὺ σοῦ μᾶλλον ἐγὼ ἐμαντοῦ δεόμαι θέουσι τούτοις ἀκολουθεῖν.* Phaedr. 73. B: *αὐτὸ ... τούτο ... δεόμαι μαθεῖν.* Conn. 176. B: *καὶ ἔτι ἐνὸς δεόμαι ὕμνων ἀκούσαι πῶς* cet. Pol. II. 367. A: *οὐδὲν γάρ σε δεόμαι ἀποκρύπτεσθαι.* III. 392. D: *καὶ τούτο ... ἔτι δεόμαι σαφέστερον μαθεῖν.* 413. A. al. Prot. 336. A: *εἴ τι δέει θεάσασθαι ... θέοντας.*

Conv. 199. B: εἴ τι καὶ τοιοῦτον λόγον δέει cet. Ion. 532. D: δέει τί μου ἀκούσαι —; Legg. XI. 918. D. Hipp. mai. 287. D. Soph. 248. C: ὅτι δεόμεθα παρ' αὐτῶν ἐτι πυνθέσθαι σαφέστερον εἰ cet. Parm. 126. C: τούτων ... δεόμεθα διακοῦσαι. Euth. 14. D: ὡν δεόμεθα παρ' ἐκείνων (τῶν θεῶν). Pol. II. 371. D: ὅσοι τι δέονται πρίασθαι. VI. 489. A: δεῖσθαι σε ... ἰδεῖν. Lach. 200. C: σφόδρα δεῖσθαι μαθεῖν. Hipp. min. 373. C: σοῦ γε δεομένου. Prot. 314. E: Πρωταγόραν ... δεόμενοι ἰδεῖν. Theaet. 151. A: δεόμενοι τῆς ἐμῆς ξυνοουσίας. Euth. 14. E: ὡν ἐκείνοι τυγχάνουσι δεόμενοι παρ' ἡμῶν. Pol. II. 371. D: τοῖς τι δεομέναις ἀποδοῦσθαι. Theag. 121. A: ἐδεόμην ἅττα σοι ἰδιολογήσασθαι. Gorg. 465. E: ἀλλ' ἐδέου διηγήσεως. Prot. 338. B: ἐλῆσθαι ἐδέοντο ἐπιστάτην. Phaedr. 256. A: εἰ δεηθεῖη τυχεῖν. **pato, rogo, precor*. Prot. 335. D: δεόμαι οὖν σου παραμείναι ἡμῖν. Phaedr. 231. A: ἀξιώ μὴ ... ἀτυχεῖσαι ὡν δεόμαι. Gorg. 492. D: δεόμαι ... ἐγὼ σου μηδενὶ τρόπῳ ἀνείναι. Phil. 28. B. Apol. 18. A: τοῦτο ὕμῳν δεόμαι δίκαιον cet. 41. E: τοσόνδε ... αὐτῶν δέωμαι. al. Ep. VII. 349. B: ἃ σοῦ νῦν οὗτος δέεται μὴ ποιεῖν. Menex. 248. B: δεόμεθα δὴ καὶ πατέρων καὶ μητέρων ... τὸν ἐπίλοιπον βίον διάγειν. Phaed. 114. B: ἰκτενεύουσι καὶ δέονται ἐᾶσαι σφᾶς ἐκβῆναι εἰς τὴν λίμνην. Hipp. min. 373. A: δεῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἐμοῦ. Prot. 335. E: εἰ μου δυνατὰ δεῖο. 337. E. Legg. IV. 720. A: καθάπερ ἱατροῦ δεοῖντο ἂν παιδες ... θεραπεύειν αὐτούς. Crat. 406. A: ὡν ἂν τις δέηται. Parm. 136. D: αὐτοῦ ... δεώμεθα Παρμενίδου. Pol. IX. 575. E: ἐάν τού τι δέωνται. Parm. 136. D: οὐκ ἂν ἄξιον ᾗ δεῖσθαι. E: δεῖσθαι τοῦ Παρμενίδου cet. Crat. 391. C. al. Tim. 23. D: δεόμενος τῶν ἱερέων πάντα ... διελθεῖν. Phaedr. 228. C: δεομένου ... λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ. Pol. III. 399. B: ἢ τινά τι πείθοντός τε καὶ δεομένου. Ib. ἄλλω δεομένῳ. Euthyd. 282. B: δεόμενον καὶ ἰκτενεύοντα σοφίας μεταδιδόναι. Tim. 20. B: ὕμῳν δεομένων ... διελθεῖν. Pol. VI. 488. C: δεομένους cet. Theaet. 142. C: ἐπεὶ ἐργῶν ἐδεόμην καὶ συνεβούλεον. Pol. I. 344. D: ἐγῶγε καὶ αὐτὸς παννὶ ἐδεόμην. Demod. 384. C: εἰ ... ἐδέου αὐτοῦ ... ὡν οὐκ ἐχρην. D. Ep. VII. 327. D: αὐτὸς ἐδεῖτο ... ἦκειν cet. 329. D. Conv. 173. E: ὅπερ ἐδεόμεθά σου. Pol. I. 338. A: ἐδέοντο αὐτοῦ μὴ ἄλλως ποιεῖν. II. 368. C. Conv. 193. D: ὥσπερ οὖν ἐδεήθην σου. Apol. 30. C: ἐμμεῖναιτέ μοι οἷς ἐδεήθην ὕμῳν μὴ θορυβεῖν cet. 34. C: ἐδεήθη (sic codd.; v. δεδέχται) τε καὶ ἱκέτευσε τοὺς δικαστὰς cet. Hipp. mai. 216. B: ἐδεήθη γάρ μου Εὐδικος cet. Phaedr. 228. C: αὐτοῦ δεήθητι ... νῦν ἤδη ποιεῖν. Men. 79. A: ἐμοῦ δεθέντος σου μὴ καταγνῦναι cet. B. Pol. V. 452. C: δεηθεῖσά τε τούτων μὴ τὰ αὐτῶν πράττειν. 453. C: ἀλλὰ σοῦ δεήσομαι τε καὶ δεόμαι ... ἐρμηνεύσαι. Apol. 34. D. Pol.

III. 388. A: *πάλιν δὴ Ὀμήρου ... δεησόμεθα ... μὴ ποιεῖν* cet. B. Parm. 126. A: *δεησόμενος ὑμῶν*.

δεόντως, *ita ut par est a. convenit*. Legg. VIII. 837. C: *δεόντως τῆς ψυχῆς ἐπιτεθυμηκώς*. Clit. 409. C: *τὸ καλῶς, τὸ δεόντως*.

δέος, *τό, timor, metus; etiam religio*. Phaedr. 232. B: *εἰ σοι δέος παρέστηκεν* cet. Phil. 12. B: *τὸ δ' ἐμὸν δέος ... πρὸς τὰ τῶν θεῶν ὀνόματα ... πέρα τοῦ μεγίστου φόβου*. Pol. I. 330. D: *εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς* cet. V. 465. B: *δέος τε καὶ αἰδώς*. Ib. δέος ... *τὸ τῷ πάσχοντι τοὺς ἄλλους βοηθεῖν*. Legg. III. 699. C: *ὃν εἰ τότε μὴ δέος ἔλαβεν*. Euth. 12. B: *ἵνα δέος, ἐνθα καὶ αἰδώς*. C: *ἵνα γὰρ δέος, ἐνθα καὶ αἰδώς*. Ax. 365. C: *ἀντίσχει ... δέος τι*. 370. D. Euth. 12. C: *μόριον ... αἰδώς δέους*. Prot. 358. D: *καλεῖται τι δέος καὶ φόβον*; Phaed. 85. A: *διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου*. Conv. 198. A: *ἀδέεις ... δέος δεδιέναι*. Legg. I. 648. A: *εἰς πᾶν δέος ἵεναι*. Euth. 12. C: *ἐπὶ πλέον ... οἶμαι δέος αἰδοῦς*. Lach. 198. B: *δεινὰ ... εἶναι ᾧ καὶ δέος παρέχει*. Ib. δέος *εἶναι προςδοκίαν μέλλοντος κακοῦ*.

δέπας, *τό, poculum*. Pol. III. 390. B. et V. 468. E: *δεπάσσειν* (Hom.).

δέρμω, *τό, pellis, corium*. Eryx. 400. D: *(τί δήποτε) τοῖς ... Καρχηδονίοις ... τὰ δέρματα (χρήματά ἐστιν)*. Legg. VIII. 849. C: *δερμάτων ἢ καὶ πάσης ἐσθῆτος*. Prot. 321. A: *σπεροῖς δέρμασιν*. Pol. II. 370. E: *δερμασί τε καὶ ἐρίοις*. Polit. 288. D: *ἐμψύχων δέρματα σωμάτων περιαιρουῖσα σκυτοτομική*. *cutis. Tim. 76. A: *τὸ νῦν λεγόμενον δέρμα*. B. D: *ἐν κοινὸν ... γέγονε δέρμα*. Phaed. 98. D: *μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος, ὃ ξυνέχει αὐτά*. Tim. 76. C: *ἐν τῷ δέρματι*. Conv. 190. E: *συνέλκων ... τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα* cet. Tim. 76. B: *ὑπὸ τὸ δέρμα*. E.

δερμάτινος, *η, ον, e pellibus confectus*. Eryx. 400. E: *οἰσυραν δερματίνην*.

δερματίον, *τό, pellicula*. Eryx. 400. A: *ἐν δερματίῳ σμικρῷ ἀποδέδεται* cet.

δερματουργικός, *ή, όν, e pellibus aliquid conficiens*. Polit. 280. C: *τὴν ... θεραπεῖαν δερματουργικήν*.

δέρω, *corium concido, misere crucio*. Euthyd. 285. D: *δέρουσιν*. C: *δέρειν*.

δέσις, *ή, coniunctio*. Crat. 418. D: *ἐνεκα τῆς δέσεως*. *δεσμευτικός*, *ή, όν, ad vinciendum idoneus*. Legg. VIII. 847. D: *δεσμευτικοῦ (κτῆματος)*.

δεσμεύω, *vincio*. Legg. VII. 808. D: *διό ... πολλοῖς αὐτὸ οἶον χαλινοῖς τισὶ δεῖ δεσμεύειν*.

δεσμός, *ό, vinculum; compes; carcer; etiam vinctus*. Soph. 253. A: *οἶον δεσμός διὰ πάντων πεχώρηκεν*. Crat.

402. Α: ὥσπερ δεσμὸς τῶν ποδῶν αὐτῷ ἐγένετο. 403. C: δεσμὸς ζῶν ὁτιοῦν ὥστε μένειν cet. 415. C: δεσμὸς ... ὁ λίαν καὶ ὁ μέγιστος τῆς ψυχῆς. 418. E: δεσμὸς ... καὶ κώλυμα φορᾶς. Tim. 77. E: ὅπως δεσμὸς ἅμα τῇ κεφαλῇ πρὸς τὸ σῶμα εἴη μετὰ τοῦ δέρματος. Legg. X. 908. A: δεσμὸς ... ὑπαρχέτω πᾶσι. δεσμοτῆριον cet. Phaed. 60. C: ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ. Id. Pol. VII. 514. B. Gorg. 480. D: εἰάν ... δεσμοῦ (ἄξια ἡδικηκῶς ἤ). Crat. 427. B. al. Polit. 309. C: θείῳ ξυναρμολογημένη δεσμῷ. Crat. 403. D: εἰ μὴ τῷ ἰσχυροτάτῳ δεσμῷ ἔδει τοὺς ἐκείσε ἰόντας. D. Legg. IX. 864. E: ἐν δημοσίῳ δεσμῷ δεθείς. Men. 98. A. Locr. 99. A: δεσμῷ κρατίστῳ, ἀνάλογια. B: δαιμονίῳ δεσμῷ τῷ ἀνὰ λόγον. Polit. 309. E: ξυμπλοκὴν καὶ δεσμὸν (v. ξυνδεσμιον) τοῦτον. Parm. 162. A: δεσμὸν ἔχειν τοῦ μὴ εἶναι cet. Crat. 415. C: δεσμὸν ... ἰσχυρόν. Pol. III. 390. C: οὐδ' Ἄρεος ... ὑπὸ Ἑφαιστου δεσμὸν cet. Tim. 31. C: δεσμὸν ... ἐν μέσῳ θεῖ τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίγνεσθαι. Prot. 322. C: δεσμοὶ φιλίας συναγωγαί. Conv. 195. C: δεσμοὶ ἀλλήλων. Tim. 73. B: οἱ ... τοῦ βίου δεσμοί. 81. D. Legg. VII. 793. B: δεσμοὶ γὰρ οὗτοι (οἱ νόμοι) πάσης εἰσὶ πολιτείας. Phaed. 67. D: ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος. Polit. 288. E: βίβλων καὶ δεσμῶν ἐργαστικά. Pol. II. 360. G: ἐκ δεσμῶν λύειν. VII. 515. C: αὐτῶν λύσιν ... τῶν τε δεσμῶν cet. 532. B: ἡ ... λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν cet. Tim. 31. C: δεσμῶν ... κάλλιστος cet. 36. A. Legg. IX. 857. B: ἀπαλλατέσθω τῶν δεσμῶν Crat. 404. A: ἐν τοῖς δεσμοῖς δῆσας cet. Pol. VII. 514. A: ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχίνας. Tim. 38. E: δεσμοῖς ... ἐμψύχοις σώματα δεθέντα. 43. A. Legg. VI. 764. B: πληγαῖς ... καὶ δεσμοῖς. VIII. 847. A: δεσμοῖσι τε καὶ χρημάτων ζημίαις cet. IX. 855. B: δεσμοῖς τε χρονίοις καὶ ἐμφανέσι ... κολάζειν. Polit. 310. A: ὄντας ἀνθρωπίνους δεσμούς. E. Pol. II. 378. D: Ἦρας ... δεσμούς ἐν ὑπὸ νείας. Tim. 81. D: τοὺς τῆς ψυχῆς ... δεσμούς. Legg. IX. 855. C: θάνατον ... ἢ δεσμούς ἢ πληγὰς cet. XI. 902. A. Crit. 46. C: δεσμούς καὶ θανάτους ἐπιτέμπουσα cet. Euth. 9. A: διὰ τὰ δεσμά.

δεσμοτῆριον, τό, carcer. Phaed. 59. D: ἕως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμοτῆριον. Pol. VII. 515. B. Phaed. 59. D: πλῆθειον ... τοῦ δεσμοτῆριου. Crat. 400. C: δεσμοτῆριου εἰκόνα. Pol. VII. 517. B: τῇ τοῦ δεσμοτῆριου οἰκῇ ἀφομοιοῦντα. Crit. 43. A: ὁ τοῦ δεσμοτῆριου φυλαξ. 53. D. Gorg. 525. C: ἐν τῷ δεσμοτῆριῳ. Phaed. 58. C. Pol. IX. 579. B. Gorg. 486. A: εἴ τις ... εἰς τὸ δεσμοτῆριον ἀπαγάγοι. 523. B: εἰς τῆς τιμῆς τε καὶ δίκης δεσμοτῆριον ... εἶναι. Phaed. 114. C: ἀπαλλαττόμενοι ὥσπερ δεσμοτῆριον. Legg. X. 908. A: δεσμοτῆριον ... ὄντων ἐν τῇ πόλει τριῶν.

δεσμώτης, ὁ, vinculus, in carcerem coniectus. Pol. VII.

514. B: μεταξὺ ... τῶν δεσμοτῶν. 516. E: τοῖς αἰ δεσμώ-
ταις ἐκείνοις. 515. A: δεσμώτας ἀτόπους. 519. D.

δεσπόζω, *dominor*. Legg. IV. 713. D: ἡμεῖς γ' αὐ-
τῶν δεσπόζομεν. Phaed. 80. A: ἄρχειν καὶ δεσπόζειν. 94.
E: ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν. Pol. IX. 579. A: εἰ τις
ἄλλος ἄλλου δεσπόζειν ἀξιοί. Legg. III. 701. E: μητριότητά
τινα ... τοῦ δεσπόζειν. Phaed. 94. D: δεσπόζουσα πάντας
τρόπους. Legg. IV. 713. A: τὸ τοῦ ἀληθῶς τῶν νοῦν ἐχόν-
των δεσπόζοντος θεοῦ ὄνομα. Polit. 260. C: δεσπόζοντά
γε. Pol. IX. 576. A: αἰεὶ δὲ του δεσπόζοντες ἢ δουλεύοντες
ἄλλω. Legg. V. 726: τὰ ... κρεῖντω καὶ ἀμείνω δεσπόζοντα.
Ib. τῶν ... αὐτοῦ τὰ δεσπόζοντα. Ep. VIII. 355. E: δεσπο-
ζόντων νόμων τῶν τε ἄλλων πολιτῶν καὶ τῶν βασιλέων
αὐτῶν. Parm. 134. D: οὐτ' ἂν ἡ δεσποτεία ἢ ἐκείνων ἡμῶν
ποτὲ ἂν δεσπόσειεν. Pass. Legg. IV. 713. A: πόλεων ...
δεσποζομένων τε καὶ δουλευουσῶν cet.

δέσποινα, ἡ, *domina, dominatrix*. Legg. VII. 796. B:
ἡ ... παρ' ἡμῖν κόρη καὶ δέσποινα. V. 740. A: τῇ καὶ δέ-
σποιναν θεόν αὐτὴν οὖσαν θνητῶν ὄντων γεγονέναι. VII.
808. A: δέσποιναν ἐν οἰκίᾳ. VIII. 841. B: ἀσθενεστέραν ἂν
αὐτὴν (τὴν ἡδονὴν) δέσποιναν κτῶντο. Pol. VIII. 563. C:
οἰαίπερ αἱ δέσποιναι. Gorg. 518. A: δεσποίνας ... τούτων.
Legg. VII. 808. B: δεσποίνας δὲ καὶ δεσπότας ἐν ἰδίαις
οἰκίαις.

δεσποτεία, ἡ, *dominatio*. Parm. 133. E: αὐτὴ ... δε-
σποτεία ἀντὶς δουλείας ἐστὶν ὃ ἐστι. 134. D: ἀκριβεστάτη
δεσποτεία. Def. 415. E: δεσποτεία ἀρχὴ ἀνυπεύθυνος δι-
καία. Parm. 133. E: αὐτῆς δεσποτείας. Pol. VIII. 569. C:
εἰς πῦρ δούλων δεσποτείας ἂν ἐμπεπτωκῶς εἴη. Legg. III.
698. A: διὰ τὴν σφόδρα δουλείαν τε καὶ δεσποτείαν.

δεσπότης, ὁ, *dominus; dominator*. Gorg. 484. A: ἀνε-
φάνη, δεσπότης. Polit. 259. B: καὶ μὴν οἰκονόμος γε καὶ
δεσπότης ταυτόν. (Cf. Riv. 138. C.) Parm. 133. D: εἰ τις
ἡμῶν τον δεσπότης ἢ δοῦλός ἐστιν. Ib. ὃ ἐστὶ δεσπότης.
Pol. VIII. 563. E. Legg. IV. 715. D: ἐν ἧ ... ἂν δεσπότης
τῶν ἀρχόντων (ὁ νόμος). XII. 954. B: οἰκίας δεσπότης.
Gorg. 511. A: διὰ τὴν μίμησιν τοῦ δεσπότου. Phaed. 62.
D: φρενκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου. 65. B: παρὰ τοῦ
δεσπότου (int. *Apollitem*). Parm. 133. D. Pol. VI. 495. E.
al. Legg. IV. 720. C: τῷ δεσπότη. VI. 777. E: ἐπὶ τε δε-
σπότη καὶ τυράννῳ. XI. 914. A. 930. D: τῷ δεσπότη ...
τῆς δούλης. Ep. VIII. 354. E: μήτε νόμῳ δεσπότη (δου-
λεύοιεν). Phaedr. 265. C: τὸν ἐμὸν τε καὶ σὸν δεσπότην
Ἔρωτα. Gorg. 471. B: τοῦτον αὐτὸν τὸν δεσπότην. 492. B.
Theaet. 172. E: πρὸς δεσπότην καθήμενον. Polit. 258. E:
βασιλεῖα καὶ δεσπότην. Pol. I. 329. C: ὥσπερ λυτιῶντά τινα
καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποριγῶν. X. 607. B: ἡ ... πρὸς δε-
σπότην (v. δεσπότην) κύνων ἐκείνη κραυγάζουσα. Legg. IX.

859. A: κατὰ τύραννον καὶ δεσπότην. IX. 868. B: ἐὰν δέ τις ... δούλος δεσπότην, αὐτοῦ κτείνῃ cet. Parm. 134. E: οὔτε δεσπότες ἡμῶν εἰσὶν cet. Pol. III. 417. A: δεσπότες δ' ἐχθροὶ ἀντὶ ξυμμάχων ... γενήσονται. Legg. III. 694. A: ἄλλων πολλῶν δεσπότες. VI. 756. E: δούλοι γὰρ ἂν καὶ δεσπότες οὐκ ἂν ποτε γένοιτο φίλοι. Menex. 238. E: οὐκ ἀξιοῦμεν δούλοι οὐδὲ δεσπότες ἀλλήλων εἶναι. Euthyd. 302. D: πρόγονοι ... καὶ δεσπότες (de diis). Pol. I. 329. D: δεσποτῶν πάντων πολλῶν ἐστὶ καὶ μαινομένων ἀπηλλάχθαι. 343. B: τὸ τῶν δεσποτῶν ἀγαθόν. al. Phaedr. 274. A: δεσποταῖς ἀγαθοῖς τε καὶ ἐξ ἀγαθῶν. Phaed. 69. E: δεσποταῖς ... ἀγαθοῖς ἐντεύξεσθαι. Pol. III. 416. B: δεσποταῖς ἀγροῖς. Ep. VII. 334. B: μὴ δουλοῦσθαι Σικελίαν ὑπὲρ ἀνθρώποις δεσποταῖς. Phaed. 63. A: τί ... βουλούμενοι ... δεσπότης ἀμείνους αὐτῶν φεύγειν. Pol. IX. 577. C: δεσπότης καὶ ἐλευθέρους. Legg. V. 726: μετὰ θεοῦς ὄντας δεσπότης. Lys. 208. D: δεσπότης καὶ ἀρχοντας. Menex. 239. E: τοὺς δεσπότης Μήδους ἐδουλώσατο.

δεσποτικός, ἡ, ὄν, imperialis. Riv. 138. C: δεσποτική (τέχνη). Legg. III. 697. C: τὸ δεσποτικόν ... ἐπαγαγόντες μᾶλλον τοῦ προσήκοντος. Pol. VIII. 563. B: δεσποτικοί. I. 344. C: δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ἐστὶν ἱκανῶς γιγνομένη. Legg. III. 701. E: τὴν τε δεσποτικωτάτην προελομένοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην.

δεσπότης, ἡ, domina; dominatrix. Legg. III. 698. B: δεσπότης ἐνὶ τῇ αἰδῶς. Polit. 305. A: ξυμπάσης τῆς πολεμικῆς δεσπότης. Tim. 34. C: ὡς δεσπότης (ψυχῇ) καὶ ἄρξουσιν ἄρξομένου (σώματος).

δεσποτῶ, dominor. Tim. 44. D: ὁ θειοτάτων εἴ ἐστι καὶ τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν.

δεῦρο, huc. Prot. 311. A: δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Phaedr. 229. A: δεῦρ' ἐκτραπόμενοι κατὰ τὸν Ἰλισσὸν ἴωμεν. 230. E: δεῦρ' ἀφικόμενος. 249. D: ἐστὶ ... δεῦρο ὁ πᾶς ἡκὼν λόγος cet. 250. A: δεῦρο πεσοῦσαι. Theaet. 143. A: δεῦρο ἐλθῶν. 144. D: δεῦρο παρὰ Σωκράτη. Polit. 258. E: μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἔπου. al. sexc. Cum v. αἰεί: Polit. 292. C: δεῦρ' αἰεὶ προεληλύθαμεν. (Legg. VII. 811. C. pro δεῦρο δὴ διεληλύθαμεν ἡμεῖς Suid. al. habent δεῦρ' αἰεὶ δ. Cf. Animadvn. p. 374.). Cum μέχρη: Conv. 217. E: μέχρη μὲν οὖν δὴ δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἂν ἔχοι. Legg. VII. 814. D: νῦν μὲν τῆς ... περὶ παλαιστράν δυνάμεως τὸ μέχρη δεῦρ' ἡμῖν εἰρήσθω. *adhuc (vern. bishar). Theaet. 143. A: διατέτριφα δεῦρο. Etiam usque ad hoc tempus. Tim. 21. D: διὰ δὲ χρόνον ... οὐ διήρκεσε δεῦρο ὁ λόγος. *cum imperat. exhortationi inservit. Crat. 422. C: δεῦρο αὐ συνεπίσχεψαι μετ' ἐμοῦ. Apol. 24. C: καὶ μοι δεῦρο ... εἰπέ. Etiam absolute: Pol. IV. 445. D: δεῦρο νῦν (v. δὴ) ... ἵνα καὶ ἰδῇς cet. V. 477. D: δεῦρο δὴ πάλιν ... ὡς ἄριστε.

δευσοποιός, ὁ ἥ, *ita tinctus ut color elui non possit*; in univ. *qui deleri non potest*. Pol. IV. 430. A: *ἵνα δευσοποιός αὐτῶν ἡ δόξα γίγνοιτο* cet. 429. E: *δευσοποιὸν γίγνεται τὸ βαφέν*.

δευτερεῖα, τὰ, *secundae (partes)*. Phil. 22. C: *τῶν ... δευτερεῶν ... περί*. E. 23. A. 66. E. 23. B: *ἐπὶ τὰ δευτερεῖα ὑπὲρ νοῦ πορευόμενον*. 27. C. 33. C. 61. A: *δευτερεῖα ὅτω δώσομεν*. Menex. 240. E: *τὰ δὲ δευτερεῖα τοῖς περὶ Σαλαμῖνά ... νικήσας (ἀναθετόν)*. Riv. 136. A: *τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι*. 138. E.

δεύτερον et τὸ δεύτερον, *secundo; secundo loco; deinde*. Gorg. 476. A: *περὶ οὗ τὸ δεύτερον ἡμεροβητήσαμεν*. Soph. 224. D: *δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστική*. Phil. 15. E: *πρῶτον ... δεύτερον*. Pol. VIII. 568. C: *μάλιστα μὲν ... δεύτερον δὲ cet*. Epin. 980. A: *ῥητέον ... πρῶτον ... τὸ δεύτερον, τίνες cet*. De lege 318. E. Pro adiect. ponitur. Legg. III. 685. D: *ἡ τῆς Τροίας ἄλωσης τὸ δεύτερον (i. q. δευτέρα)*. VI. 753. D: *τοὺς ... τὸ δεύτερον ἐξ αὐτῶν προκριθέντας*. Ep. VII. 526. E: *τὸ δεύτερον συμβουλευόντι*. 330. C: *ἤλθον τὸ δεύτερον*. 336. B. 338. E. 345. A. Etiam v. *πρῶτον non praegressa* Legg. IV. 710. D. Cum v. *πάλιν et αὐθις, iterum, rursus*. Polit. 260. D: *δεύτερον πωλοῦσι πάλιν οἱ κάπηλοι*. Pol. VIII. 566. C: *οὐ γὰρ ἂν ... δεύτερον αὐθις αἰδεσθεῖη*. Hipp. mai. 286. E: *μή ... τὸ δεύτερον αὐθις γέλωτα ὄφλω*.

δεύτερος, α, ον, *secundus; proximus; posterior; inferior; etiam alter*; τὰ δευτερα i. q. *δευτερεῖα*. Gorg. 478. E: *δεύτερος ... ὁ ἀπαλλαττόμενος*. Polit. 300. B: *δεύτερος πλοῦς*. Id. Phil. 19. C. Pol. VII. 523. C: *ὁ δεύτερος (δάκτυλος)*. VIII. 544. C: *δευτέρα (πολιτεία)*. Tim. 82. B: *δευτέρα κατανόησις νοσημάτων ... γίγνεται*. Phaedr. 264. B: *τὸ δεύτερον εἰρημένον*. Phil. 66. A: *ὡς ἡδονὴ κτῆμα οὐκ ἔστι πρῶτον οὐδ' αὖ δεύτερον*. B. Pol. IX. 588. D: *πολύ δὲ μέγιστον ἔστω τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον τὸ δεύτερον*. Tim. 31. A: *μεθ' ἑτέρου δευτέρου οὐκ ἂν ποτ' εἴη*. Legg. V. 728. D: *διὸ δεύτερον ἐτάχθη τιμῇ*. 745. C: *τὸ δεύτερον ἀπὸ πόλεως (μέρος)*. Pol. VI. 511. E: *διανοίαν ... ἐπὶ τῷ δευτέρῳ*. Legg. V. 745. D: *τῷ ἀπ' ἐσχάτων δευτέρῳ*. VI. 760. D: *τῷ δευτέρῳ ἔτει*. Phaedr. 99. D: *τὸν δεύτερον πλοῦν ... ἢ πεπραγματεύεται*. Legg. XI. 924. A: *παῖδα ... δεύτερον (mortui loco)*. Phaedr. 248. D: *τὴν ... δευτέραν (ψυχὴν)*. Pol. IX. 580. D: *δευτέραν δὲ δεῖ τήνδε ... εἶναι (praecc. μία, sq. ἑτέραν ἀπόδειξιν)*. Legg. IV. 715. C: *δευτέραν (τῶν θεῶν ὑπηρεσίαν)*. Phaedr. 264. B: *δεύτερον ... τεθῆναι*. Polit. 286. D: *δεύτερον, ἀλλ' οὐ πρῶτον ... ἀγαπᾶν*. Legg. VI. 760. E: *ἕως ἂν τὸ δεύτερον διεξέλθωσιν ἔτος*. X. 894. D: *τὸ δὲ μετὰ τοῦτο ἔχομεν τοῦτου δευτέρου*. Critia 114. B: *τοῖν ... δευτέροιν γενομένοιιν*. 115. E. Menex. 239. C: *τάχ'*

ἂν δεύτεροι φαινοίμεθα. Riv. 135. E: δεύτεροί εἰσι πρὸς τούτους. Legg. XII. 956. C. 951. A: ὅτι δεύτερα τὰ τῶν ἄλλων ἐστὶ νόμιμα cet. Tim. 82. B: δευτέρων ... ξυστάσεων cet. Legg. IV. 723. D: ἀμεινόνων ἐξ ἀρχῆς δευτέρων. XII. 943. D: τὴν τῶν δευτέρων καὶ τρίτων (κρίσιν; praec. τῶν ἀριστιῶν). Ep. VIII. 352. B: μάλιστα γὰρ ... ὑμῖν, καὶ δευτέροις (i. q. δεύτερον) πᾶσι τοῖς ἐν Συρακούσαις cet. Phil. 59. C: τὰ δ' ἄλλα πάντα δεύτερά τε καὶ ὕστερα λεπτέον. Legg. IV. 715. C: τῷ τὰ δεύτερα κρατοῦντι. 717. A: τοῖς χθονίοις ... θεοῖς ἄρτια καὶ δεύτερα καὶ ἀριστερὰ νέμων. Ep. II. 312. E: δευτερον ... περὶ τὰ δεύτερα.

δευτερουργός, ὁ ἡ, *secundarius*. Legg. X. 897. A: τὰς δευτερουργούς ... παραλαμβάνουσαι κινήσεις σωματικῶν. δευτέρως, *secundo, secundo loco*. Pol. VIII. 544. C: δεύτερα καὶ δευτέρως ἐπαινουμένη (πολιτεία). Tim. 56. B: τὸ δὲ δεύτερον δευτέρως τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἔχειν. 58. B: μάλιστα ... δευτέρως. Legg. III. 696. E: τὸ δεύτερον δευτέρως (praec. μάλιστα). V. 739. A. E. VIII. 841. B. X. 885. A: δεύτερα καὶ δευτέρως. XII. 955. E.

δεύω, *irrigo, imbuo*. Tim. 73. E: γῆν ... ἔδενσε μὲν εὐῶ. Legg. VI. 782. C: μέλειτι καρποὶ δεδευμένοι.

δεχήμερος, ὁ ἡ, *qui decem est dierum*. Ep. VII. 349. D: θύσαι θυσίαν τινὰ δεχήμερον.

δέχομαι, *accipio* (etiam i. q. *probo*), *admitto; suscipio; recipio; excipio* (etiam i. q. *sustineo*). Soph. 218. A: ἐπεὶ Θεσπότητόν γε τὸν προσδιαλεγόμενον εἶναι δέχομαι παντάπασιν. Critia 106. B: δέχομαι μὲν (τὸν λόγον). Alc. II. 151. B: δέχομαι καὶ τοῦτο. Phil. 11. C: δέχει δὴ τούτον τὸν νῦν διδόμενον ... λόγον; Soph. 253. B: ποῖα ἄλλα οὐ δέχεται. Tim. 50. B: δέχεται ... αἰεὶ τὰ πάντα. Phil. 41. D: ὡς τὸ μᾶλλον ... ἄμφω τούτῳ δέχεσθον. Soph. 247. E: δέχονται τοῦτο. Pol. V. 465. D: γέρα δέχονται παρὰ τῆς αὐτῶν πόλεως ζῶντες. Ep. III. 315. C: ταύτῃ δέχου. Legg. XI. 916. D: διδότη καὶ δεχέσθω. Tim. 41. D: φθίνοντα (ζῶα) πάλιν δέχεσθε. Legg. VIII. 842. A: ἐγὼ ... σφοδρὰ δεχοίμην ἂν τοῦτον τὸν νόμον. Hipp. mai. 292. C: δεινὸν ... ἂν εἶη ... εἰ μὴ δεχοίμην (λόγον). Legg. IX. 871. B: τὸ μᾶλλον εἰς αὐτὸν ... δέχοιτο. 880. B: δέχοιτ' ἂν τὸν τοιόνδε ἐτοίμως νόμον. Tim. 51. B: καθ' ὅσον ἂν μιμήματα τούτων δέχεται. Legg. VI. 762. A: εἰάν δέχωνται τι κολακείας ἔνεκα διδόντων. Gorg. 499. C: τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδόμενον παρὰ σοῦ. Soph. 247. D. Phil. 11. A: τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλίβου δέχεσθαι (*suscipere*) νυνί. C. Pol. III. 416. E: δέχεσθαι μισθὸν τῆς φυλακῆς cet. Critia 110. D: οὐδὲν ἀξιούντες παρὰ τῶν ἄλλων δέχεσθαι πολιτῶν. Legg. VI. 751. D: προφάσεις ... δέχεσθαι. Alc. II. 141. C: τὰ διδόμενα εἰκὴ δέχεσθαι. Menex. 238. A: δέχεσθαι ... τεκμήρια. Critia 115. C: ἕτερος ... παρ' ἐτέρου δεχόμενος.

Legg. VIII. 845. A: ξένια δεχόμενος. XI. 919. A: καταδύσειν ἀγαπηταῖς δεχόμενος. Phaedr. 251. C: μέρη ἐπιόντα ... δεχομένη. Tim. 70. C. al. Phil. 25. C: τῆς τὸ μᾶλλον ... δεχομένης ... φύσεως. Tim. 50. B: περὶ τῆς τὰ πάντα δεχομένης σώματα φύσεως. 57. C: διὰ τὴν δεχομένης (*receptaculi*) κίνησιν. 71. B: οἷον ἐν κατόπτρῳ δεχομένῳ τύπους. 52. D: τὴν ... γενέσεως τιθῆναι ... τὰς γῆς τε καὶ αἰέρος μορφὰς δεχομένην. Legg. V. 747. E: ἴλεω δεχόμενοι. VI. 771. A: φιλοφρόνως δεχόμενοι. XII. 948. C. Phil. 24. E: ὅσα ... τὸ σφόδρα καὶ ἡρέμα δεχόμενα. 27. E: τῶν τὸ μᾶλλον ... δεχομένων. Legg. VI. 761. D: τετραμμένα ... σώματα δεχομένους εὐμενῶς. X. 905. D: δεχομένους δῶρα. Pol. X. 615. E: οὐς ... οὐκ ἔδεχτο τὸ στόμιον. Phaedr. 256. D: πιστεῖς τὰς μεγίστας ... δεδωκέναι τε καὶ δεδῆχθαι. Tim. 27. A: ὡς παρὰ ... τούτου δεδεγμένον ἀνθρώπους τῷ λόγῳ γεγονότας. Ep. VIII. 355. A: δέξασθε ... πάντων πρῶτον νόμους. Clit. 406: ἥδιον ἂν δεξαίμην. Legg. VIII. 832. D: ὥστ' εἰκότως ... ἡ τοιαύτη κατάστασις πολιτείας μόνῃ δέξαιτ' ἂν ... τὴν παιδείαν cet. IV. 723. A: ἴνα ... εὐμενῶς ... τὴν ἐπίταξιν ... δέξηται. Men. 81. B: οἷσι ... ἂν ποιῶν ... δέξηται (Pind.). Legg. XI. 916. D: προσοίμιον ... δεξώμεθα καὶ περὶ ὅλης ταύτης τῆς κήκης. Ep. VI. 322. C: ἂν εὖ δέξησθε. Prot. 314. A: πρὶν δέξασθαι αὐτὰ εἰς τὸ σῶμα πιόντα ἢ φαγόντα. Phaedr. 247. D: ὅση ἂν μέλλῃ τὸ προσῆκον δέξασθαι. Phaed. 95. B: εὐθύς τὴν πρῶτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι (*sustinere*) τοῦ ... λόγου. 103. C: γένεσιν ἀλλήλων δέξασθαι. Polit. 309. B: δέξασθαι ... ἐνμυξίν πρὸς ἀλλήλας. Ep. III. 315. C: ὅπη βούλει δέξασθαι. Phaedr. 251. B: δεξάμενος ... τοῦ κάλλους τὴν ἀπορρόγην διὰ τῶν ὀμμάτων. Pol. IV. 442. E: παρακαταθήκην ... δεξάμενος. Legg. X. 900. C: ἐγὼ σφῶν (ἐγὼ σφῶ?) ... δεξάμενος διαβιβῶ τὸν ποταμόν. XI. 919. A: οὐχ ὡς ἐταίρους δεξάμενος. Phaedr. 255. B: ὀμιλίαν δεξαμένου. Menex. 240. D: οἱ Μαραθῶνι δεξάμενοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν. Tim. 53. A: ὑπὸ τῆς δεξαμένης (*libri nonnulli δεξαμένης. Est materia formas recipiens vel receptaculum. Sic Critia 117. A: δεξαμενάς, V. Lobeck, ad Phryn. p. 322.*) Alc. II. 151. B: ἄλλο ... ἂν τι τῶν παρὰ σοῦ δοθέντων ἡδέως ἴδοιμι δεξάμενον ἐμεινόν. Phaed. 102. E: ὑπομένον δὲ καὶ δεξάμενον τὴν σμικρότητα. Ep. VIII. 355. C: δεξάμενοι ... τοὺς τοιούτους νόμους. Pol. III. 393. E: δεξαμένους ἄποινα. Hipp. mai. 292. B: ἡ δέξει λόγον; Theaet. 177. A: αὐτοὺς ἐκεῖνος ... ὁ τῶν κακῶν καθαρὸς τόπος αἰδέσεται. Pol. IV. 429. D: ὅπως δέξεται ... τὸ ἀνθος. IX. 580. D. Conv. 212. E: μεθύοντα ἄνδρα ... δέξεσθε συμπότην cet. Phil. 24. E: τῆς τοῦ ἀπείρου φύσεως εἰ τοῦτο δεξώμεθα σημείον. Legg. VI. 752. B: ὅπως δέξονται ποτε τοὺς ... νόμους. Tim. 33. C: ὃ τὴν ... εἰς. ἐαυτὸ τροφήν

δέξοιτο. Pol. IV. 430. A: ὅπως ... τοὺς νόμους ... δέξοιντο ὥσπερ βαφίην. *cupio, volo, opto (c. μάλλον est malo, praefero, etiam sine v. μάλλον sq. ἢ). Theaet. 162. A: οὐκ ἂν ... δεξαίμην δι' ἐμοῦ ὁμολογούντος ἐλέγχασθαι Πρωταγόραν. Apol. 22. B: ποτέρα δεξαίμην ἂν οὕτως ὥσπερ ἔγω ἔχειν cet. Lys. 211. E: μάλλον ἢ τὸ Δαρσίου χρυσίον κτήσασθαι δεξαίμην πολὺ πρότερον ἑταῖρον. Alc. I. 115. D: οὐδὲ ζῆν ἂν ἐγὼ δεξαίμην δειλὸς ὢν. Gorg. 468. E: ὡς δὴ σὺ ... οὐκ ἂν δέξαιο ἐξεῖναι σοι ποιεῖν cet. C: σὺ ἄρα τυραννεῖν οὐκ ἂν δέξαιο; 475. D: δέξαιο ἂν ... σὺ μάλλον τὸ κάκιον ... ἀντὶ τοῦ ἤπτον; Phil. 21. A. Alc. I. 115. C. D: ἐπὶ πόσῳ ἂν αὐτοῦ δέξαιο στέρεσθαι; Phaedr. 239. E: πατὴρ ... στέρεσθαι ἂν αὐτὸν δέξαιτο. Phil. 60. E: εἰ τις ἄνευ πάσης ἡδονῆς ... δέξαιτ' ἂν φρόνησιν ἔχειν μάλλον ἢ μετὰ τινῶν ἡδονῶν. Conv. 179. A: ὀφθῆναι ... ἤπτον ἂν ... δέξαιτο ἢ cet. 209. A: πᾶς ἂν δέξαιτο ἑαυτῷ τοιοῦτους παῖδας μάλλον γεγονέναι ἢ cet. Pol. X. 604. A. Legg. V. 729. D: ὅστις πρὸ τοῦ Ὀλυμπίαι καὶ ἀπάντων ἀγώνων ... νικᾷν δέξαιτ' ἂν cet. Apol. 41. A: ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; Pol. II. 357. B: ὁ δεξαίμεθ' ἂν ἔχειν οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφιέμενοι. Hipp. min. 375. C: δεξαίμεθ' ἂν μάλλον ... ἢ cet. Phil. 63. B: μὴν οὐκ ἂν δέξαισθε οἰκεῖν μετὰ φρονήσεως πάσης, ἢ χωρὶς τοῦ φρονεῖν; Pol. II. 382. B: πάντες ἡμῖσ' ἂν δέξαιντο. Legg. I. 646. C: ζῆν οὐκ ἂν δέξαιντο; Phil. 54. E: καὶ φασὶ ζῆν οὐκ ἂν δέξασθαι μὴ διψῶντες cet. Pol. VII. 516. E: πᾶν μάλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι, ἢ ζῆν ἐκείνως.

δέω, vincio; ligo, colligo. Crat. 403. C: ἐπιθυμία ... δεῖ. Ib. εἴπερ τῷ μεγίστῳ δεσμῷ δεῖ. D: Gorg. 480. D: δεῖν. Crat. 417. E: τὸ δὲ ἄπτειν καὶ δεῖν ταυτόν ἐστι. Phaedr. 99. C: τὸ ... ὡς ἀληθῶς δεῖν ταῦτα (v. Annot. p. 744.). Crat. 419. A: τὸ ... ἴσχον καὶ δοῦν. B: ἐπὶ τῷ δοῦντι τὸ ἰόν. 421. C: εἰ ... τίς σε ἔροιτο τοῦτο ... τὸ δοῦν. 403. C: ἔδει. Men. 98. A: ἕως ἂν τις αὐτὰς δῆσῃ αἰτίας λογισμῷ. Euth. 6. A: τὸν αὐτοῦ πατέρα δῆσαι. Crat. 404. A: δῆσας τῇ περὶ ἀρετὴν ἐπιθυμία. Ib. ἐν ταῖς δεσμοῖς δῆσας. Tim. 74. D: δῆσας πρὸς ἀλλήλα νεύροις. Legg. IX. 882. B: δῆσας ἐν πέδαις. Gorg. 468. E: δῆσαντα. Legg. IX. 871. E: τὴν ἀρχὴν ... δῆσανσαν φιλάττειν. Pass. Crit. 51. B: ἐάν τε τύπτεσθαι ἐάν τε δεῖσθαι. Gorg. 508. E: κατέχεται καὶ δέδεται ... σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις. Pol. VIII. 567. C: ἐν μακαρίᾳ ... ἀνάγκη δέδεται. IX. 579. B: ἐν τοιούτῳ ... δεσμοτηρίῳ δέδεται ὁ τύραννος. Legg. IX. 880. B: δεδέσθω. C. Phaedr. 82. E: ξυλλήπτωρ ... τῷ (τοῦ;) δεδέσθαι. Legg. IX. 857. A. X. 909. B: δεδέσθαι ἐν τῷ ... δεσμοτηρίῳ. Apol. 37. C. Phaedr. 82. E: αὐτὸς ὁ δεδεμένος. Legg. IX. 880. C: δύο ἐτη δεδεμένος. Euth. 4. C: τοῦ δεδεμένου ὠλιγώρει. Men. 97. E: δεδεμένον (opp. λε-

λυμένον). D: εἰν ... μὴ δεδεμένα ἤ. Phil. 27. D: τῶν ἀπείρων ὑπὸ τοῦ πέρατος δεδεμένων. Men. 98. A: ἐπειδὴν ... δεθῶσι. Legg. XII. 954. E: δεθῆναι ... ἐνιαυτόν. IX. 864. E: ἐν δημοσίῳ δεσμῷ δεθεῖς. XI. 919. E: δεθεῖς ἐνιαυτόν. Theaet. 153. D: ὥσπερ δεθέν. Tim. 41. A: τὸ ... δεθέν πᾶν λυτόν. 38. E: δεσμοῖς ... ἐμψύχοις σώματα δεθέντα ζῶα. Pol. II. 361. E: ὅτι ... ὁ δίκαιος ... δεθήσεται.

δεῖω, pr. opus habeo, indigeo (unde δεῖ opus est, oportet); hinc deficior, absum (Lat. abest ut —, v. c. multum abest ut ego cet.). Phaedr. 228. A: πολλοῦ γε δέω. Theaet. 166. D: σοφὸν ἄνδρα πολλοῦ δεῖω τὸ (v. τῷ) μὴ φάναι εἶναι. 167. B: τοὺς σοφοὺς ... πολλοῦ δέω βατραχούς λέγειν. Crat. 425. B. Men. 71. A: ἐγὼ ... τοσοῦτον δέω ... εἰδέναι, ὡς cet. Euthyd. 297. C: ὥστε πολλοῦ δέω μὴ οὐ δύο γε φεύγειν. Lys. 204. E: ὅτι πολλοῦ δεῖς τὸ εἶδος ἀγνοεῖν τοῦ παιδός. Legg. VII. 789. B: πολλοῦ δὴ δέουσιν ἡγεῖσθαι cet. Alc. I. 131. A. Men. 92. A. Hipp. mai. 285. C. Legg. II. 660. B: πολλοῦ δεουσῶν τῶν αὐτῶν εἶναι. V. 738. A: οὐ πλείους μιᾷς δεουσῶν ἐξήκοντα (h. e. undesexaginta) δύνανται ἂν τέμνεσθαι τομῶν. Polit. 277. D: παραδείγματος ... αὐ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκεν. Pol. III. 395. E: κάμνουσαν (μυμεισθαι) ... πολλοῦ γε καὶ δεήσομεν.

δὴ confirmandi et asseverandi vim habet eamque modo fortiorem (vern. in der That, wirklich) modo leniorem (wohl; nun, velut in dictt. ταῦτα δὴ, οὕτω δὴ, τότε δὴ al.). Prot. 359. C: λέγεται δὴ ... οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Phaedr. 235. A: καὶ ἐφαίνετο δὴ μοι νεανιεύεσθαι cet. 236. B: καὶ οἷσι δὴ με ὡς ἀληθῶς ἐπιχειρήσειν cet. Gorg. 481. B: εἰ δὴ (wirklich) καὶ ἔστι τις χρεῖα. Phaed. 60. A: ὕστατον δὴ σὲ προσερόνσι νῦν οἱ ἐπιτήδαιοι καὶ σὺ τούτους. Theaet. 194. D: καὶ σοφοὶ δὴ οὗτοι καλοῦνται. Conv. 198. D: καὶ πάννυ δὴ μέγα ἐφρόνουν cet. 222. C: ὡς ἐν παρέργῳ δὴ λέγων. Pol. I. 338. B: εὐ εἶσει ἀντίκα δὴ μάλα. III. 407. A: οὐκ οὖν δὴ λέγεται γε. VI. 504. A: πρέπει γέ τοι δὴ ... οὕτω σκοπεῖν. al. — Est ut verti possit vern. schon (Prot. 361. E: πρὸς πολλοὺς δὴ εἶρηκα. Phaed. 68. A: πολλοὶ δὴ ἐκόντες ἠθέλησαν cet. 108. D: πολλὰ δὴ ἀκήκοα.) et erst vel vollends (Phaedr. 260. B: ἀλλ' ὅτε δὴ σπουδῇ σε πείθοιμι cet. Lys. 204. D: ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπῆ cet.). — In oratione progrediente, concludente al. est itaque vel igitur, iam, iam vero al. Prot. 328. B: ὦν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἰς εἶναι. 343. C: ἐπισκεψώμεθα δὴ αὐτὸ κοινῇ ἅπαντες. Phaedr. 277. A: νῦν δὴ ἐκεῖνα ἤδη ... δυνάμεθα κρίνειν. Phaed. 115. D: ἐρωτᾷ δὴ πῶς με θάπτῃ. Phil. 62. E: ὥρα δὴ βουλευέσθαι νῦν cet. Pol. VI. 486. B: δειλὴ δὴ ... φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς ... οὐκ ἂν μετεῖη. Tim. 67. C: τέταρτον δὴ λοιπὸν ἔτι γένος cet. al. innum. Hinc etiam in orationis conclusione (apodosi) frequentatur. Crat. 435. D: ὡς, ἐπειδὴν τις εἰδῇ

τὸ ὄνομα ... εἴσεται δὴ καὶ τὸ πρᾶγμα. Conv. 184. E: ὅταν ... εἰς τὸ αὐτὸ ἔλθωσιν ... τότε δὴ cet. 209. B: καὶ ἐὰν ἐν-
 τύχη ψυχῇ καλῇ ... πάνυ δὴ ἀσπιάζεται τὸ ξυναμφοτερον.
 Pol. VII. 524. E. Legg. IX. 876. D. X. 906. A. Euthyd.
 282. A. al. — In explicatione ponitur (*videlicet*, *quippe* vel
quidem), saepenumero ita ut irrisionem adspergat (vern. *frei-
 lich*). Prot. 320. A: μὴ διαφθαρῇ δὴ ὑπὶ Ἀλκιβιάδου. 342.
 C: ὡς δὴ τούτοις κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων τοὺς Λακεδαι-
 μονίους. Phaedr. 242. C: ὡς δὴ τοι μαντικόν γέ τι καὶ ἡ
 ψυχῇ. Gorg. 500. C: τὰ τοῦ ἀνδρὸς δὴ ταῦτα πράττοντα.
 Conv. 211. B: τοῦτο γὰρ δὴ ἐστὶ τὸ ὀρθῶς ... εἶναι cet.
 Pol. I. 337. C: ὡς δὴ (*nimirum*) ὅμοιον τοῦτο ἐκείνω. 338. B:
 αὐτῇ δὴ ... ἡ Σωκράτους σοφία. II. 366. C: ὡς δὴ τοι ...
 πολλήν που συγγνώμην ἔχει. Tim. 26. B: ὡς δὴ τοι ... τὰ
 παίδων μαθήματα θαυμιστὸν ἔχει τι μνημεῖον. al. — In
 interrog. est vern. *nun* vel *denn*. Prot. 343. B: τοῦ δὴ ἐνεκα
 ταῦτα λέγω; 360. D. Phaedr. init. ποῖ δὴ καὶ πόθεν; 228.
 E: ποῦ δὴ βούλει καθεζόμενοι ἀναγνώμεν; 234. D: οὕτω
 δὴ δοκεῖ παιζειν; Phaed. 81. E: τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις;
 Theaet. 176. E: τίνα δὴ λέγεις; Polit. 258. A: ἀκούεις δὴ
 Σωκράτους; Pol. I. 333. B. al. — In exhortatione (*praec.
 c. imperat.*) est vern. *nun* vel *so*. Prot. 312. C: λέγε δὴ τί ἡγεῖ
 εἶναι τὸν σοφιστήν; 317. E: νῦν δὴ ἂν λέγοις cet. 339. C:
 ὅρα δὴ ... βέλτιον. Phaedr. 227. C: πρόαγε δὴ. Phaed. 80.
 A: σκοπεῖ δὴ ... εἰ cet. Soph. 224. C: ἴθι δὴ νῦν συναγά-
 γωμεν αὐτὸ cet. 239. B: ἀλλ' εἰα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα.
 al. — Orationem ad propositum reflectit ac vincit (Latin.
igitur). Polit. 458. D: οἱ δέ, ἄτε ... ἔχοντες, ἰδίᾳ δὲ οὐδε-
 νὸς οὐδὲν τοιοῦτο κεκτημένου, ὅμου δὴ εἶσονται cet. Legg.
 IV. 714. A: εἰ δ' ἀνθρώπος εἰς ... ἀρεῇ δὴ πόλεως ... ὁ
 τοιοῦτος. XII. 948. C. Menex. 240. D. Apol. 21. A. al. —
 Cum pron. *τις* est vern. *einer* (plur. *cinige*), etiam *ein gewisser*.
 Phaed. 107. D: ἄγειν ... εἰς δὴ τίνα τόπον. 108. C: ἕως
 ἂν δὴ τινες χρόνοι γένωνται. 115. D: εἰς μακάρων δὴ τινὰς
 εὐδαιμονίας. Polit. 306. B: κατὰ δὴ τίνα τρόπον. Conv.
 179. C: ὥστε ... εὐαριθμήτοις δὴ τισιν ἔδοσαν τοῦτο μέρας
 οἱ θεοί. Pol. II. 372. E: ταῦτα γὰρ δὴ τισιν ... οὐκ ἐξα-
 κίσει. VI. 498. A: ἐκτὸς δὴ τινων ὀλίγων. VII. 521. C.
 VIII. 561. B. Legg. IV. 706. C. IX. 853. B. — Pluribus
 vocibus subiicitur. Pol. VIII. 566. A: ἄρα τῷ τοιούτῳ ἀνάγ-
 κη δὴ τὸ μετὰ τοῦτο ... ἡ ἀπολαλέναι cet. Legg. VII. 810.
 A: μανθάνειν δὲ ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις δὴ τί ποτε δεῖ
 τοὺς νέους —; VII. 813. B: τοὺς γὰρ παῖδας τε καὶ τὰς
 παῖδας ὀρχεῖσθαι δὴ δεῖ cet. IX. 857. B. al. Bis pos. Legg.
 X. 893. A: μὴ δὴ σκοτοδινίαν ... ἐμποιήσῃ ... δοκεῖ δὴ
 μοι χρῆναι cet. — καὶ δὴ, καὶ ... δὴ, καὶ δὴ καὶ (*iam,
 atque etiam*). Crat. 416. A: τὸ μὲν τοίνυν αἰσχρὸν καὶ δὴ
 κατὰδὴλόν μοι φαίνεται ὃ νοεῖ. Soph. 234. C: καὶ τὸν

λέγοντα δὴ σοφώτατον πάντων ἅπαντ' εἶναι. Pol. I. 352. A: καὶ ἐν ἐνὶ δὴ ἐνούσα ταῦτα πάντα ποιήσῃ. IV. 434. E: καὶ ἔδοξε δὴ ἡμῖν τοῦτο εἶναι πόλις. 441. C. Tim. 54. B. Theaet. 187. C: καὶ δὴ καὶ νῦν τί φῆς; Legg. X. 892. E: καὶ δὴ καὶ νῦν ὁ μέλλων ἐστὶ λόγος σφοδρότερος. Praeced. τε. Phaed. 112. E: ὅς δι' ἐρήμων τε τόπων ῥεῖ ἄλλων, καὶ δὴ καὶ ὑπὸ γῆν ῥέων cet. Pol. II. 357. A: ἀεὶ τε ... καὶ δὴ καὶ τότε cet. IX. 586. E. X. 618. A. Tim. 21. E. — δὴ οὖν et οὖν δὴ (in illo part. δὴ ad antecedd. refertur, in hoc δὴ vim part. οὖν adauget). Phaedr. 246. B: πῇ δὴ οὖν θνητὸν ... ζῶον ἐκλήθη. 259. B: πολλῶν δὴ οὖν ἔνεκεν λεπτέον τι. Theaet. 143. E: εἰ δὴ οὖν τινὶ ἐνέτυχες ἀξίω λόγου. 150. C: εἰμὶ δὴ οὖν αὐτὸς μὲν οὐ πά- νυ τι σοφός cet. Conv. 191. C: ἐστὶ δὴ οὖν ἐκ τούτου ὁ ἔρως ἐμφυτος ... τοῖς ἀνθρώποις. Pol. VI. 497. C: δῆλος δὴ οὖν εἰ ὅτι cet. Crit. 49. D: σκόπει δὴ οὖν καὶ σὺ εὖ μάλα cet. Prot. 316. B: τί οὖν δὴ ἐστὶν ... οὐ ἔνεκα ἤμε- τε; Phaed. 57. A: τί οὖν δὴ ἐστὶν ἅτα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου; 112. E: τὰ μὲν οὖν δὴ ἄλλα πολλὰ τε καὶ μεγάλα ... ῥεύματα ἐστὶ. Pol. I. 340. E. VI. 490. A. al. δῆθεν, scilicet. Polit. 297. C: οὐδὲ γὰρ ἄρτι δῆθεν κατέμαθον τό περὶ τῶν μνημάτων.

δῆτις, α, ον, *hostilis; hostis*. Legg. I. 629. E. (Tyrt.).

δηλέομαι, *perniciōsus sum*. Legg. IV. 707. A: σὴ βουλὴ δηλήσεται (Hom.).

δῆλομαι (i. q. βούλομαι). Locr. 94. B: δηλόμε- νος ... ἀριστον γένναμα ποιῆν.

δῆλος, η, ον, *manifestus, clarus, perspicuus*. Phaed. 64. E: δῆλος ἐστὶν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων ... τὴν ψυχὴν cet. Theaet. 189. C: δῆλος εἰ ... καταφρονῶν μου. Crat. 407. C: οὗτος ... παντὶ δῆλος Φαῖστος ὢν. Conv. 221. B: δῆλος ὢν παντὶ ... ὅτι ... ἀμυνεῖται. Pol. I. 348. E: νῦν δὲ δῆλος εἰ ὅτι φῆσεις cet. VII. 541. B: δῆλος ... καὶ οὗ- τος οἷον ἀήσομεν δεῖν αὐτὸν εἶναι. Charm. 162. C: δῆλος ... ἦν καὶ πάλαι ἀγωνιῶν. Conv. 192. C: ἀλλ' ἄλλο τι βουλομένη ἐκα- τέρου ἢ ψυχὴ δῆλη ἐστίν. Pol. X. 602. D: πᾶσα τις ταραχὴ δῆλη ἡμῖν ἐνούσα αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ. Prot. 311. C: δῆλον ὅτι ἀγαλματοποιός. 312. A: δῆλον ὅτι σοφιστὴς γενησόμενος (int. ἐρχομαι) παρὰ τὸν Πρωταγόραν. Theaet. 201. A: μέ- νουσι δὲ δῆλον οὐδέν. Soph. 267. D: ἢ δῆλον δὴ χαλεπὸν ὄν. Conv. 204. A: δῆλον δὴ ... τοῦτό γε ἦδη καὶ παιδὶ ὅτι cet. Pol. I. 337. B: δῆλον ... σοὶ ἦν ὅτι cet. 339. B: οὐπω δῆλον οὐδ' εἰ μεγάλῃ. II. 372. C: ἄλας τε δῆ- λον ὅτι καὶ ἐλάας (ἔξουσι). VIII. 550. D: καὶ τυφλῷ γε δῆλον ὡς μεταβαίνει. Tim. 53. C: δῆλόν που καὶ παντί. al. Form. δῆλον ὅτι (*nūmrum, manifestum*) etiam absolute po- nitur. Gorg. 516. A: δῆλον ὅτι ὡς πονηροῦ ὄντος. Parm. 158. A: μετέχοι ... ἂν τοῦ ἐνός δῆλον ὅτι ἄλλο ὄν ἢ ἐν.

Crat. 438. D: δείξαντα δῆλον ὅτι τὴν ἀλήθειαν τῶν ὄντων. Phil. 25. C: φράσων δῆλον ὅτι. 35. B: τῇ μνήμῃ δῆλον ὅτι. Conv. 199. A: ὅπως ἂν φαίνεται ὡς καλλίστος ... δῆλον ὅτι τοῖς μὴ γινώσκουσιν. 197. B. Euth. 7. A: ἀλλὰ σὺ δῆλον ὅτι ἐπεκιδιόξεις. Crit. 53. A: οὕτω σοι ... ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς οἱ νόμοι δῆλον ὅτι. Alc. I. 114. C: ἔστι δὲ ταῦτα δῆλον ὅτι ἃ οἶσθα. Alc. II. 149. B: τὸν γὰρ θεὸν οὐκ ἔαν δῆλον ὅτι (γ. δηλονότι). — Pol. X. 604. B: ὡς οὕτε δῆλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ cet. Prot. init. ἡ δῆλα δῆ ὅτι cet. Polit. 305. E: ὅτε καὶ πάντα τὰ γένη ... δῆλα ἡμῖν γέγονεν; Pol. III. 387. C: δῆλα δῆ (in responsa). V. 452. A: ἡ δῆλα δῆ ὅτι cet. Tim. 68. C: τὰ δὲ ἄλλα ἀπὸ τούτων δῆλα αἰς cet. Legg. XII. 968. E: οὐδὲ ... αὐτοῖς τοῖς μανθάνουσι δῆλα γίγνεται ἂν ὅ τι πρὸς καιρὸν μανθάνεται. Crit. 44. D: αὐτὰ δὲ δῆλα τὰ παρόντα νυνὶ ὅτι cet. Euthyd. 279. B: ἀλλὰ μὴν εὐγένειαι ... δῆλὰ ἐστὶν ἀγαθὰ ὄντα. *qui videtur, conspicuus. Pol. II. 360. A: δῆλῳ (opp. ἀδήλῳ γενέσθαι).

δηλῶ, indicō; significo; ostendo, declaro, illustro; expono, probō. Prot. 345. C: τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ἄσματος ἐστὶ μάλ-
λον δηλοῖ. Gorg. 493. C. Crat. 394. C: δηλοῖ ... τὸ αὐτό. Gorg. 449. E: ἀρα οἱ δηλοῦσι τοὺς κάμνοντας ὡς ἂν διαι-
τώμενοι ὑγιαίνουσιν; Pol. II. 365. C: ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοί. VII. 523. E. al. Charm. 163. D: δῆλου δὲ μόνον ἐφ' ὃ τι ἂν φέροις τοῦνομα ὃ τι ἂν λέγῃς. Parm. 160. C: ἀρ' ἐφ' ἐκάστου ἂν δηλοῖ ὅτι cet. Crat. 423. E: ἀρ' οὐκ ἂν δηλοῖ ἔκαστον ὃ ἐστίν; Legg. VII. 823. A: δηλοῖ μὲν ἂν ὁ βουλούμεθα μᾶλλον. Crat. 434. A: ὃ τι ἂν τις δηλοῖ. Pol. VI. 485. B: ὃ ἂν ... αὐτοῖς δηλοῖ cet. VII. 523. C. Legg. VIII. 830. E. Soph. 243. D: τί ποθ' οἱ λέγοντες αὐτὸ δη-
λοῦν ἡγοῦνται. 257. B: τὸ ἴσον δηλοῦν τῷ ῥήματι. Polit. 266. B: ὁ βούλει δηλοῦν μανθάνω. 277. C: λόγῳ δηλοῦν πᾶν ζῶον μᾶλλον πρέπει cet. Crat. 398. C: τὸ ὄνομα, δη-
λοῦν τὴν ... γένεσιν. Legg. XII. 959. A: μὴ μακροτερον χρόνον ... τοῦ δηλοῦντος τὸν τε ἐκτεθνεῶτα cet. De lege 314. A: αἰσθήσει τῇ ... δηλοῦσθαι. B: δηλοῦσθαι τῇ ἐπιστη-
μῇ. Crat. 409. A: εἰκοις δηλοῦντι παλαιότερον. Soph. 227. B: τὸν διὰ στρατηγικῆς ... δηλοῦντα θηρευτικὴν. 261. D: τα ... δηλοῦντά τι. Legg. IX. 873. D: μήτε στή-
λαις ... δηλοῦντας τοὺς τάφους. I. 633. A: δηλοῦντα μό-
νον ἃ λέγει. Ep. VII. 347. C: πέμπειν ... γράμματα τὰ νῦν δεδογμένα δηλοῦντα. Phaedr. 277. D: δεδήλωκε. Pol. VI. 497. D: δεδηλωκατε. Conv. 185. B: δεδηλωκέναι. Phaedr. 262. D: μόνον δηλώσον ὃ φῆς. Polit. 277. C. Legg. XI. 914. A: δηλώσάτω. Soph. 237. B: ὁ λόγος αὐτὸς ἂν δη-
λώσειε. Critia 107. B: ἵνα δὲ σαφέστερον ὁ λέγω δηλώσω. Gorg. 452. E: δηλώσαι. Phil. 75. A: πρὸς γε ὁ βούλεται δηλώσαι ὁ λόγος. 104. B. Theaet. 164. D. Soph. 226. B.

al. Prot. 356. D: δηλώσασα ... τὸ ἀληθές. Conv. 216. D: ἀλλ' ἐγὼ δηλώσω. Tim. 23. E: δηλώσω ... νόμους cet. Crat. 393. E: ὁ αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει. Critia 108. C: τοῦτο ... αὐτό σοι τάχα δηλώσει. 109. A. Ep. II. 312. D. — Pass. Crat. 426. A: ἃ ἐξ ἐκείνων ἀνάγκη δηλοῦσθαι cet. Phil. 34. C: διὰ ... τούτων πως ταῦτα ἀμφότερα εἰκοι δηλοῦσθαι. Crat. 393. D: ἡ οὐσία τοῦ πράγματος δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι. Legg. III. 687. C: τὸ νῦν ὑπὸ τοῦ λόγου δηλούμενον. Crat. 393. E: δηλουμένην τὴν δύναμιν. Soph. 221. C: ἱκανῶς δεδήλωται. Id. Polit. 265. D. Phil. 31. A: σχεδὸν ἐπεικῶς ἡμῖν τὰ νῦν δεδήλωται. Legg. IX. 864. B: Phaedr. 277. B: τὸ ... ἐντεχνον καὶ μὴ δοκῇ μοι δεδηλωσθαι μετρίως. Crat. 420. D: εἶκον τῷ ἴοντι δεδηλωμένον ἂν εἶη τοῦτο τῷ ὀνόματι. Phil. 27. B: ὡς ἱκανῶς ἕτερον ἐκείνων δεδηλωμένον. Pol. VI. 497. D: ἐδηλώθη. Tim. 62. C: βαρὺ ... ἐξεταζόμενον ἂν δηλωθεῖν σαφέστατα. Polit. 266. E: τῆς ἀνθρωπονομικῆς δηλωθείσης τέχνης. Legg. XI. 914. A: δηλωθέντων. — Intrans. vel recipr. (vern. *sich zeigen*, igitur *athellen*). Prot. 329. B: ὡς αὐτὰ (αὐτὸς?) δηλοῖ. Gorg. 483. D: δηλοῖ δὲ ταῦτα πολλοῦ ὅτι οὕτως ἔχει cet. Pol. VI. 497. C: τότε δηλώσει (*patet*) ὅτι cet. Eandem vim med. habet. Tim. 66. E: δηλοῦνται δὲ (ὅσμαι), ὁπόταν cet. — Verb. Tim. 48. E: νῦν δὲ τρίτον ἄλλο γένος ἡμῖν δηλωτέον. Ep. II. 312. D.

δήλωμα, τό, *significatio, declaratio*. Crat. 423. A: δῆλωμά του τῷ σώματι. B: ἐκάστον δῆλωμα. 435. A: δῆλωμα σοι γίγνεται παρ' ἐμοῦ. Legg. VII. 792. A: τοῖς ... παιδίοις τὸ δῆλωμα ὡν ἐρᾷ καὶ μισεῖ κλαυμοναὶ καὶ βοαί. Soph. 262. A: τὸ ... ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὃν δῆλωμα ἡμῶν που λέγομεν. Crat. 433. B: δῆλωμα συλλαβαῖς καὶ γραμμασι πράγματος ὄνομα εἶναι. 433. D: τὸ εἶναι τὸ ὄνομα δῆλωμα τοῦ πράγματος. Ib. δῆλωμά τινων. Soph. 261. E: τῶν τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων διττὸν γένος. Crat. 433. D: τοῦ δηλώματα αὐτὰ γενέσθαι.

δήλωσις, ἡ, *significatio, declaratio*. Polit. 287. A: τῆς τῶν ὄντων λόγῳ δηλώσεως. Legg. XII. 942. B: ἀνευ τῆς τῶν ἀρχόντων δηλώσεως. De lege 314. A: δηλώσει. Crat. 435. B: πρὸς δῆλωσιν ὡν διανοοῦμενοι λέγομεν.

δημερεστής, ὁ, *populi amans*. Alc. I. 132. A: μὴ δημερεστής γενόμενος ἡμῖν διαφθορῆς.

δήμευσις, ἡ, *publicatio*. Prot. 325. C: χρημάτων ... δημεύσεις.

δημεύω, *dinisco*. Phil. 14. E: ἃ ... δεδήμενται περὶ τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον. D: εἰρηκας τὰ δεδημευμένα τῶν θασμαστῶν περὶ τὸ ἐν καὶ πολλὰ.

δημηγορία, ἡ, *concio* (oratio quae coram populo habetur). Phaedr. 261. D: ἐν δημηγορίᾳ. B: περὶ δημηγορίας. * *ars concionandi*, etiam *oratio* s. *expositio copiosa et continua*

(quae non verum, sed speciem auditorumque delectationem et gratiam spectat). Gorg. 502. C: *δημηγορία ἄρα τίς ἐστίν ἡ ποιητική*. D: οὐκοῦν ῥητορικὴ *δημηγορία ἂν εἴη*. Theaet. 162. D: *τῆς ... δημηγορίας ὁξέως ὑπακούεις καὶ πείθει*. Apol. 36. B: *στρατηγίων καὶ δημηγοριῶν (ἀμελήσας)*.

δημηγορικὸς, ἡ, ὄν, concionalis (vid. *δημηγορία*). Soph. 222. C: *τὴν ... δικανικὴν καὶ δημηγορικὴν ... πιθανουργικὴν* τινὰ μίαν τέχνην *προσειπόντες*. Pol. II. 365. D: *εἰσὶ τε πειθοῦς διδασκαλοὶ σοφίαν δημηγορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες*. Gorg. 482. E: *οὐ ... εἰς τοιαῦτα ἄγεις φορτικὰ καὶ δημηγορικά*.

δημηγόρος, ὁ, qui concionem habet vel habuit (orator qui populi delectationem gratiamque spectat). Gorg. 482. C: *ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὢν*. 494. D: *ὡς ἄτοπος εἰ ... καὶ ἀτεχνῶς δημηγόρος*. Legg. X. 908. D: *τύραννοὶ καὶ δημηγόροι καὶ στρατηγοί*. Prot. 329. A: *εἰ μὲν τις περὶ αὐτῶν τούτων συγγένοιτο ὁπωσὺν τῶν δημηγόρων*. Gorg. 520. B: *τοῖς δημηγόροις τε καὶ σοφισταῖς*.

δημηγορῶ, concionem habeo (quod etiam in eo ponitur qui orationem continuam copiosamque exprimit vel verba inania facit, ita ut non verum vel utile spectet, sed audientium delectationem gratiamque aucupetur). Gorg. 482. C: *καὶ νῦν ταῦτα δημηγορεῖς* cet. Theaet. 162. D: *δημηγορεῖτε ξυγκαθεζόμενοι*. Prot. 336. B: *χωρὶς ... εἶναι τὸ συνεῖναι τε ἀλλήλοις διαλεγόμενους καὶ τὸ δημηγορεῖν*. Gorg. 503. B. 519. D: *ὡς ἀληθῶς δημηγορεῖν με ἠνάγκασας ... οὐκ ἐδέεω ἀποκρίνεσθαι*. Pol. I. 350. E: *εὐ οἶδ' ὅτι δημηγορεῖν ἂν με φαίης*. Legg. VII. 817. C: *δημηγορεῖν πρὸς παῖδας τε καὶ γυναῖκας καὶ τὸν πάντα ὄχλον*.

δήμιος, ὁ, carnifex (pr. *servus publicus*). Legg. IX. 872. B: *ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος*. Pol. VI. 439. E: *νεκροὺς παρὰ τῷ δημίῳ (v. *δημείῳ*) κειμένους*.

δημιουργία, ἡ, opus (pr. *publicum*), *ars; confectio*. Pol. IV. 401. A: *γραφικὴ ... καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία*. II. 371. C: *ἀργήσει τῆς αὐτοῦ δημιουργίας*. Alc. II. 140. B: *δημιουργίας μέρος*. Pol. X. 599. A: *ἐπὶ τῇ τῶν εἰδωλῶν δημιουργίᾳ ... σπουδάζειν*. Polit. 280. C: *τὴν ἐκ τῶν λίνων ... δημιουργίαν πᾶσαν ἀφείλομεν*. Tim. 41. C: *ἐπὶ τὴν τῶν ζώων δημιουργίαν*. Pol. VI. 493. D. III. 395. B: *τῶν ἄλλων πασῶν δημιουργιῶν ἀφειμένους*. VI. 495. D: *ὑπὸ ... τῶν τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν*. X. 598. C: *πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημιουργίας*. Critia 110. C: *τὰ ... ἄλλα ἐθνη τῶν πολιτῶν περὶ τὰς δημιουργίας ὄντα*. **tractatio*. Conv. 197. A: *τὴν τῶν τεχνῶν δημιουργίαν*.

δημιουργικὸς, ἡ, ὄν, ad opera facienda spectans, operarius. Phaedr. 248. E: *δημιουργικὸς (βίος)*. Prot. 322. B: *ἡ δημιουργικὴ τέχνη*. Phil. 55. D: *τὸ μὲν ... δημιουργικὸν ἐστὶ τῆς περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης* cet. Prot. 322.

D: ἡ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς (ἀρετῆς). Gorg. 455. B: ἡ περὶ ἄλλου τινὸς δημιουργικοῦ ἔθνους. Soph. 229. D: δημιουργικὰς διδασκαλίας. Legg. VIII. 846. D: τῶν περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα διαπικνούντων.

δημιουργός, ὁ et ἡ, *opifex, artifex* (etiam qui *artem proficitur*, opp. *ιδιωτής*), et in univ. *effector, fabricator; etiam aedificator* (v. c. mundi). Prot. 312. B: ὡς δημιουργός ἐσόμενος. Gorg. 452. C: τούτου δημιουργός. 453. A: ὅτι πειθοῦς δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορικὴ. E. 467. D: ὑποδημάτων δημιουργός. Crat. 431. E: ὁ μὲν ἀγαθὸς δημιουργός ὀνοματῶν, ὁ δὲ κακός. Conv. 186. D. 188. C: φιλίας ... δημιουργός. Pol. I. 340. E: ὥστε δημιουργὸς ἡ σοφὸς ἡ ἀρχὼν οὐδεὶς ἀμαρτάνει τότε cet. 346. D. X. 596. B: ὁ δημιουργός ἐκατέρου τοῦ σκεύους. Tim. 41. A: ὡν ἐγὼ δημιουργός πατήρ τε ἔργων cet. 68. E: ὁ τοῦ καλλίστου τε καὶ ἀρίστου δημιουργός. 69. C. Legg. X. 903. C: ἐντεχνος δημιουργός. Charm. 175. A: οὐδεμίας ὠφελείας οὐσα δημιουργός. Polit. 270. A: παρὰ τοῦ δημιουργοῦ. 273. B: τὴν τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρός ... διδασχὴν. Conv. 187. D: ἀγαθοῦ δημιουργοῦ δεῖ. Tim. 59. A: τοῦ τῆς ἀνωμαλότητος δημιουργοῦ πυρός. Pol. IV. 433. D: (ἐν) δημιουργῶ καὶ ἄρχοντι καὶ ἀρχομένῳ. VII. 530. A: τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ. Prot. 319. C: ὃν ἐκεῖνοι μὴ οἶονται δημιουργὸν εἶναι. 327. C: δημιουργὸν τούτου τοῦ πράγματός. Gorg. 452. C. Crat. 390. E: οὐ πάντα δημιουργὸν ὀνοματῶν εἶναι. Phil. 39. B: ἕτερον δημιουργὸν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ... γιγνόμενον. Pol. V. 468. A: δημιουργὸν τινα ... καθιστάναι ἡ γεωργόν. VI. 500. D: δημιουργὸν ... σωφροσύνης τε καὶ δικαιοσύνης cet. 507. C: τὸν τῶν αἰσθήσεων δημιουργόν. Tim. 40. C: δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας. Legg. V. 746. C: καὶ τὸν τοῦ φαυλοτάτου δημιουργόν. Euthyd. 292. D: αὐτὴν δημιουργὸν εἶναι. Theag. 125. A: δημιουργὸν ... τῆς σοφίας ἥς ἐπιθυμεῖ. Gorg. 503. E: ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ αὐτῶν ἔργον ἕκαστος cet. Conv. 205. C: οἱ τούτων δημιουργοὶ πάντες ποιηταί. 215. B: οὕστινας ἐργάζονται οἱ δημιουργοί. Pol. II. 360. E: ὥσπερ οἱ δεινοὶ δημιουργοί. 373. B: σκευῶν ... παντοδαπῶν δημιουργοί. VIII. 552. D: πάντων τῶν τοιούτων κακῶν δημιουργοί. Apol. 22. D: οἱ ἀγαθοὶ δημιουργοί. Tim. 46. E: ὅσαι (αἰτίαι) ... καλῶν καὶ ἀγαθῶν δημιουργοί. Euthyd. 291. C. Gorg. 455. E: ἐκ τῶν δημιουργῶν. Theaet. 146. D: αἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν τέχναι. Polit. 298. C: ιδιωτῶν καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν. Conv. 209. A: τῶν δημιουργῶν ὅσοι λέγονται εὐρετικοὶ εἶναι. Pol. I. 340. E: ὥστε ... οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμαρτάνει. II. 371. A: πλείονων δὲ γεωργῶν τε καὶ τῶν ἄλλων δημιουργῶν δεῖ ἡμῖν τῇ πόλει. III. 406. C: ὁ ἡμεῖς ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργῶν αἰσθανόμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν πλουσίων ...

οὐκ αἰσθανόμεθα. Legg. X. 902. E: *θυνητῶν δημιουργῶν* (opp. τὸν θεόν). XI. 920. D: τὸ τῶν δημιουργῶν γένος. Ion. 531. C: καὶ ἰδιωτῶν καὶ δημιουργῶν. Theag. 124. B. C. Phil. 59. E: καθάπερ εἰ δημιουργοῖς ἡμῖν. Pol. III. 401. B: τοῖς ποιηταῖς ... ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς cet. 415. A: τοῖς τε γεωργοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς. Tim. 75. B: τοῖς περὶ τὴν ἡμετέραν γένεσιν δημιουργοῖς. Legg. VII. 848. A. al. Gorg. 454. A: πειθοῦς δημιουργοῦς οὐσας (τέχνας). Polit. 281. C: τὰς τῶν ἐργαλείων δημιουργοῦς τέχνας. Crat. 428. A: δημιουργοῦς αὐτῆς (τ. τέχνης). Pol. I. 346. C. III. 395. B: δημιουργοῦς ἐλευθερίας τῆς πόλεως πάνν ἀκριβεῖς. 399. D: τριγῶνων ... δημιουργοῦς. X. 598. B: τέκτονα, τοὺς ἄλλους δημιουργοῦς. Charrn. 162. E: τοὺς δημιουργοῦς πάντας ποιεῖν τι. * *artifex*, praec. *statuarius*. Pol. VII. 529. E: ὑπὸ Δαιδάλου ἢ τινος ἄλλου δημιουργοῦ ἢ γραφέως. Ep. XIII. 361. A: νέου καὶ ἀγαθοῦ δημιουργοῦ.

δημιουργῶ, *fabricor*, *facio*, *efficio*; *factū*. Soph. 219. C: ἐπειδὴ δημιουργεῖ ... οὐδὲν τούτων. Polit. 308. C: μίαν τινὰ δύναμιν καὶ ἰδέαν δημιουργεῖ. Pol. X. 596. B: οὐ γὰρ που τὴν γε ἰδέαν αὐτὴν δημιουργεῖ οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν. Polit. 279. C: ὅποσα δημιουργοῦμεν. 281. D: ὅσαι ... τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μὴ δημιουργοῦσι. 288. D: ἐξ ὧν καὶ ἐν οἷς δημιουργοῦσιν ὅποσαι τῶν τεχνῶν νῦν εἰρηνται. Pol. I. 342. E: ὧ ἂν αὐτὸς δημιουργῇ. Polit. 288. E: δημιουργεῖν σύνθετα ἐκ μὴ συντιθεμένων εἶδη γενῶν. Phil. 59. E: ἐξ ὧν ἢ ἐν οἷς δεῖ δημιουργεῖν τι. Pol. IV. 466. ᾧ τελευθεύοντας δεήσει δημιουργεῖν. Epin. 981. B: πλάττειν καὶ δημιουργεῖν. Soph. 265. C: ἄλλου τινὸς ἢ θεοῦ δημιουργοῦντος. Epin. 975. D: σπουδῇ τῇ μεγίστῃ δημιουργοῦντα. Phil. 27. B: τὸ ... πάντα ταῦτα δημιουργοῦν λέγωμεν τέταρτον, τὴν αἰτίαν. Legg. VIII. 846. E: οἰκετῶν ... ἐαυτῷ δημιουργοῦντων. Polit. 281. E: ὅσαι ... ταῖς δημιουργοῦσαις (τέχναις) ὅργανα παρασκευάζουσιν. Pol. III. 396. A: ἢ τι ἄλλο δημιουργοῦντας. Polit. 281. E: τὰς αὐτὰ ... δημιουργοῦσας (τέχνας). Pol. VI. 507. C: ὅσω πολυτελεστάτην τὴν τοῦ ὁρᾶν τε καὶ ὁραῖσθαι δύναμιν ἐδημιουργήσεν. Epin. 984. C: πάντα ... δημιουργήσασαν ταῦτα ψυχὴν cet. Pass. Pol. X. 596. D: πολλὰ καὶ ταχὺ δημιουργοῦμενος (τρόπος). III. 414. D: ἢ ἄλλῃ σκευῇ δημιουργομένη (τ. δημιουργομένην). 401. B: μήτε ἐν ἄλλῳ μηδενὶ δημιουργομένην. V. 476. B: πάντα τὰ ἐκ τῶν τοιούτων δημιουργοῦμενα. Tim. 29. A: πρὸς τὸ ... κατὰ ταῦτα ἔχον δεδημιουργηται. Locr. 105: ὅσα δεδαμιοῦργαται ποτ' εἰκόνα cet. Tim. 31. A: εἰπερ κατὰ τὸ παράδειγμα δεδημιουργημένος ἔσται. 80. E: δεδημιουργημένη φύσις. Legg. II. 656. E: τῶν νῦν δεδημιουργημένων. Tim. 47. E: τὰ διὰ νοῦ δεδημιουργημένα. Locr. 97. D: ὅδε ὁ χρόνος ... ἐδαμιοργήθη. Tim. 76. D:

τοῖς ... ξυναιτίοις τούτοις δημιουργηθέν. Pol. III. 401. E: τῶν ... μὴ καλῶς δημιουργηθέντων.

δημοκρατία, ἡ, *popularis cívitas vel gubernatio*. Polit. 291. D: ἡ τοῦ πλήθους ἀρχή, δημοκρατία τοῦνομα κληθεῖσα. 301. C. Pol. I. 338. E. VIII. 544. C. 557. A: δημοκρατία ... γίνεται ὅταν cet. 562. A: ἐκ τε ὀλιγαρχίας δημοκρατία γίνεται cet. B. Legg. III. 701. A: δημοκρατία ... ἐλευθέρων ἀνδρῶν. IV. 714. A. Polit. 291. E: δημοκρατίας ... τοῦνομα. Pol. VIII. 557. A: ἔστι ... αὕτη ἡ κατάστασις δημοκρατίας. 562. A: ὅτι ... ἐκ δημοκρατίας μεταβάλλει (τυραννίς). Ib. ἐκ δημοκρατίας τυραννίς (γίνεται). Polit. 303. B: ἐν δημοκρατίᾳ ... ζῆν. Pol. VIII. 564. B. D. al. Ep. V. 322. D: τὰ δημοκρατία ξυμφέροντα. Polit. 302. D: ἀπλὴν ἐπονομάζοντες ... δημοκρατίαν. Pol. VIII. 545. C: εἰς δημοκρατίαν ἀποβλέψαντες. 555. B: μεταβάλλει ... ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν. 562. A: τεταχθῶ κατὰ δημοκρατίαν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. 563. E: τοῦτο ... καταδουλοῦται δημοκρατίαν. 568. C: εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἔλκουσι τὰς πολιτείας.

δημοκρατικός, ἡ, ὄν, *popularis gubernationis studiosus; (in re) populari gubernationi consentaneus; popularis (v. c. ἀρχή)*. Pol. VIII. 559. D: ὡς ἐξ ὀλιγαρχικοῦ δημοκρατικός γίνεται. 562. A: ὡς δημοκρατικός ὁρθῶς ἂν προσαγορευόμενος. 560. A: τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ. IX. 571. init.: ἐκ δημοκρατικοῦ (ἀνδρός). Legg. VI. 756. E: δημοκρατικῆς πολιτείας. Pol. VIII. 559. E: εἰς δημοκρατικὴν (ἀρχήν). 545. A: τὸν ... δημοκρατικόν. IX. 580. B. I. 338. E: δημοκρατικούς (νόμους).

δημοκρατοῦμαι, *popularem gubernationem habeo*. Pol. I. 338. D: ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται, αἱ δὲ δημοκρατοῦνται cet. IX. 574. E: δημοκρατούμενος ἐν ἑαυτῷ. VIII. 562. C: δημοκρατουμένη πόλις. 556. E: ἐκ δημοκρατουμένης (πόλεως). Apol. 32. C: ἐτι δημοκρατουμένης τῆς πόλεως. Pol. VIII. 562. B: ἐν δημοκρατουμένη πόλει. Legg. IV. 712. D. Pol. VIII. 557. D: εἰς δημοκρατουμένην ... πόλιν. 564. C. IX. 576. C. V. 463. A: ἐν ... ταῖς δημοκρατουμέναις (πόλεσιν).

δημολογικός, ἡ, ὄν, *qui apud populum loquitur*. Soph. 268. B: πότερα πολιτικόν, ἡ δημολογικόν.

δῆμος, ὁ, *populus, vulgus; civitas* (ap. Athen.); etiam *concio*. Gorg. 481. E: ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων. Pol. VIII. 564. E: δῆμος δ' ἂν εἴη τρίτον γένος ... ὃ δὴ πλεῖστόν τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατίᾳ, ὅταν περ ἄθροισθῇ. 565. C. 568. E: ὅτι ὁ δῆμος ὁ γεννήσας τὸν τύραννον θρῆψαι αὐτόν cet. Legg. III. 689. B: ὅπερ δῆμός τε καὶ πλήθος πόλεώς ἐστιν. Alc. I. 132. A: ὁ τοῦ μεγάλτορος δῆμος Ἐρεχθίδεω (Hom.). Aχ. 369. A: δῆμος γάρ ... ἀγάριστον ... ἀπαίδεντον. Gorg. 481. D: τοῦ ... Ἀθηναίων δῆμον. 513. C: ὁ δῆμον ...

ερας. Polit. 298. E: εἴτε ἐκ τῶν πλουσίων εἴτε ἐκ τοῦ δήμου παντός. Pol. VIII. 565. E: δήμου προσετώς. 566. B: ὁ τοῦ δήμου βοηθός. IX. 575. C: μετὰ δήμου ἀνοίας. Ax. 368. D: δήμον παίγνιον ἐκβαλλόμενον. Ep. VIII. 356. D: μετὰ τε δήμον καὶ βουλῆς. Phaedr. 258. A: ἔδοξε ... τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ. Gorg. 451. B: ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφομένοι. 513. A: τῷ δήμῳ τῷ (γ. τῶν) Ἀθηναίων. B: τῷ Ἀθηναίων δήμῳ. Pol. VIII. 565. B: λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ καὶ πράττοντες ὅπῃ δύνανται. Epin. 975. C: δήμῳ τὸ πρόσφορον ἔχουσα. Alc. I. 114. C: τοῦ ἐν τῷ δήμῳ ῥήτορος. Euthyd. 284. B: οἱ ῥήτορες ὅταν λέγωσιν ἐν τῷ δήμῳ. Ax. 368. D: μαινομένην δήμῳ. Ep. V. 322. A: ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Gorg. 502. C: οὐκ οὐν πρὸς πολὺν ὄχλον καὶ δήμον οὗτοι λέγανται οἱ λόγοι; D: πρὸς δήμον τοιοῦτον οἷον παιδῶν τε ἡμοῦ καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν. Ib. πρὸς τὸν Ἀθηναίων δήμον. Pol. VIII. 566. B: αἰτεῖν τὸν δήμον φύλακὰς τινὰς τοῦ σώματος. 568. D. Legg. III. 695. D: τὸν Περσῶν δήμον. IV. 714. C: δήμον ... ἢ τινὰ πολιτείαν ἄλλην ἢ καὶ τυραννίδα. VI. 759. B: μὲν ὄντας πρὸς φιλίαν ἀλλήλοις δήμον καὶ μὴ δήμον. XI. 920. E: χώραν καὶ δήμον. Alc. I. 105. A: ἐὰν θάπτον εἰς τὸν Ἀθηναίων δήμον παρέλτης. 114. B: ἐμὲ ἐκκλησίαν νόμισον καὶ δήμον. Legg. III. 684. B: δήμοι δήμοις καὶ βασιλευσὶν ἀδικουμένοις (βοηθήσειν). C: οὓς ἐκόντες οἱ δήμοι καὶ τὰ πλήθη δεῖνται. Gorg. 502. E: ὥσπερ παισὶ προσομιλοῦσι τοῖς δημοῖς. Legg. III. 684. D: βασιλευσὶν ... καὶ δήμοις. 690. E: ἐν τοῖσι δήμοις. Gorg. 502. D: (πρὸς) τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι δήμους τοὺς τῶν ἐλευθέρων ἀνδρῶν. Legg. III. 697. D. *ragus (vern. Gemeinde). Legg. VI. 753. C. τοῦνομα πατρόθεν καὶ φυλῆς καὶ δήμου. Lys. 205. D: τῆς τοῦ δήμου ἀρχηγέτου θυγατρὸς. De lucr. cup. 229. A: ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τοῦ δήμου. Euth. 2. B: ἔστι δὲ τὸν δήμον Πιτθεύς. De lucr. cup. 228. D: ἐν μέσῳ τοῦ ἄστεος καὶ τῶν δήμων ἐκάστων. Legg. VI. 746. D: ὅθεν φρατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας ... δεῖ τὸν γε νόμον διατάττειν.

δημοσίᾳ, publice. Prot. 324. C: καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Id. 325. B. 326. E. Phaedr. 277. D. Theaet. 174. B. al. Gorg. 514. A: δημοσίᾳ πράξαντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Soph. 225. B: καθ' ὅσον ... γίγνεται ... δημοσίᾳ. Pol. IV. 443. A: προδοσιῶν ἢ ἰδίᾳ ἐταίρων ἢ δημοσίᾳ πόλεων. VII. 540. B: θυσίας τῇ πόλιν δημοσίᾳ ποιεῖν. Legg. VII. 800. C: δημοσίᾳ γὰρ τινὰ θυσίαν ὅταν ἀρχὴ τις θύσῃ. IX. 857. B: ἐὰν δὲ τις ὄφλη κλοπῆς δημοσίᾳ δίκην. IX. 873. E: ἐν ἀγῶνι τῶν δημοσίᾳ τιθεμένων. X. 890. B: δημοσίᾳ πόλεσι τε καὶ ἰδίῳ οἴκοις. XII. 950. B: ξένον ὑποδέχεσθαι ... δημοσίᾳ. Apol. 33. A: δημοσίᾳ τε εἰ ποὺ τι ἐπραξα, τοιοῦτος φανούμαι, καὶ ἰδίᾳ ὁ αὐτὸς οὗτος. Alc. I. 111. C: ἀλλήλοις τε ὁμολογοῦσι καὶ αὐτοὶ ἐαυτοῖς ἰδίᾳ,

καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις πρὸς ἀλλήλας οὐκ ἀμφισβητοῦσιν. 121. B: ὧν αἱ γυναῖκες δημοσίᾳ φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων. Hipp. mai. 294. D: καὶ ἰδίᾳ ἐκάστοις καὶ δημοσίᾳ ταῖς πόλεσιν. **auctoritate civitatis*. Phaed. 58. B: δημοσίᾳ μηδὲν ἀποκτινύναι. Hipp. mai. 282. B: ἀφίκετο δημοσίᾳ οἴκοθεν πρεσβέων.

δημοσιεύω, *res civiles tracto*. Apol. 32. A: ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. **publice artem factito* (veluti medicus publice constitutus vel conductus). Gorg. 514. D: ἐπιχειρῶσαντες δημοσιεύειν. E. 515. B: πρὶν δημοσιεύειν ἐπιχειρεῖν. Polit. 259. A: εἰ ... τις τῶν δημοσιεύοντων ἰατρῶν cet.

δημόσιος, α, ον, *ad populum vel civitatem pertinens, publicus*; neutr. *commune, civitas*; *negotium publicum, rerum publicarum procuratio*; etiam *opes publicae, aerarium* (ut Latin. *publicum*). Cum v. εἶναι vel γίγνεσθαι est *publicari*. Legg. IX. 877. D: ὡς τῆς πόλεως δημόσιός τε καὶ ἴδιος. V. 742. B: δημόσιον ... γιγνέσθω (*publicator*). VI. 754. E: δημόσιον ... ἔστω τὸ τοιοῦτον ἅπαν. XI. 932. D: τὸ δημόσιον ὑπὲρ αὐτοῦ τιμὴν ... καταβαλλέτω. XII. 955. D. Ep. XIII. 361. E: ἴδιον ἢ δημόσιον ἀνάλωμα. Pol. I. 343. E: ἐκ δὲ δημοσίου μηδὲν ὠφελείσθαι. V. 465. D: ἢ τ' ἐκ τοῦ δημοσίου τροφῇ τελεωτέρα. Legg. VI. 774. D: ὀφειλέτω ... τῷ δημοσίῳ τοσούτον ἔτερον. IX. 864. E: ἐν δημοσίῳ δεσμῷ δεθείς. VI. 766. C: δημοσίαν ἀρχὴν ἄρχων. 767. B: ὅπου ταν τὸ δημόσιον ὑπὸ τινος τῶν πολιτῶν ἡγῆται τις ἀδικεῖσθαι. 784. C: πρὸς τὸ δημόσιον ἀποφηνάντων. XI. 921. D: ἐάν τις ... δημόσιον ἔργον ... καλῶς ἐξεργάσῃται. XII. 941. C: ἐάν τις τι κλέπτῃ δημόσιον. 953. B: κατὰ τι δημόσιον ... ἀφιγμένον. Phaedr. 261. A: ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι. Legg. XII. 957. A: τὰ ... δημόσια καὶ κοινὰ (δικαστήρια) cet. Gorg. 469. E: καὶ τὰ δημόσια καὶ ἴδια. Legg. XI. 915. C: τὰ χρήματα αὐτοῦ γιγνέσθω δημοσία. VI. 767. E: περὶ ... τῶν δημοσίων ἐγκλημάτων. 941. D: τῶν δημοσίων ... τι κλέπτοντα. Pol. IX. 577. B: ἐν ... τοῖς δημοσίοις κινδύνοις. Legg. XII. 968. A: πρὸς ταῖς δημοσίαις ἀρεταῖς. IX. 865. A: ἐν ἀγῶνι καὶ ἄθλοις δημοσίοις. XII. 952. C: δημοσίοις οἰκοδομήμασιν ... ὑποδεχέσθαι. Gorg. 514. C: ἵεναι ἐπὶ τὰ δημοσία ἔργα. Pol. I. 344. A: καὶ ἴδια καὶ δημόσια. VII. 521. A: εἰ δὲ πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν. Legg. VI. 763. A. 780. A: πῇ τὰ δημόσια καὶ κοινὰ αὐτοὺς χρῆζῃν πράττοντας. VII. 800. A: παρὰ τὰ δημόσια μέλη τε καὶ ἱερὰ cet. IX. 855. A: δημόσια ... χρήματα οὐδενὸς τῶν τοιούτων ... πρέπειν ἂν εἶη γίγνεσθαι. X. 884: εἰς δημόσια καὶ ἅγια. 909. D: πρὸς τὰ δημόσια ἔτω θύσαν. 910: κερτημένον ἔτερα καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια. Ib. εἰς τὰ δημόσια ἀποφέρειν ἱερὰ τὰ ἴδια. Apol. 32. E: εἰ ἐπρατ-

τον τὰ δημόσια. Hipp. mai. 282. B: πρὸς τὸ καὶ τὰ δημόσια πρᾶττειν δύνασθαι μετὰ τῶν ἰδίων. *popularis, h. e. vulgaris. Phil. 31. C: οὐκοῦν τὰ δημόσια πον καὶ περιφανῆ ῥᾶστον ξυννοεῖν;

δημοσιῶ, in publicum propono. Soph. 232. D: τὰ ... δημοσιωμένα ... καταβέβληται γεγραμμένα τῷ βουλομένῳ μαθεῖν.

δημοτελής, ὁ ἡ, qui vel quod publicis impensis peragitur, publicus. Legg. XI. 935. B: μηδ' ἐν τισι δημοτελέσι θυσίαις.

δημοτερπής, ὁ ἡ, populum oblectans. De lege 321. A: ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατον ... ἡ τραγωδία.

δημοτεύομαι, popularis sum, ad ragum pertinéo. Legg. VI. 753. C: δήμου, ὁπόθεν ἂν δημοτεύηται.

δημότης, ὁ, popularis (tribulis). Apol. 33. D: ἐμὸς ἡλικιώτης καὶ δημότης. Lach. 180. D: τῷ σαντοῦ δημότη. C: ὄντα δημοτήν. Theag. 121. D: τῶν ἡλικιωτῶν τινὲς αὐτοῦ καὶ δημοτῶν. 127. E. Lach. 187. E: ἐν ἄλλῳ τῷ συλλόγῳ τῶν δημοτῶν. Ib. ἐν τοῖς δημόταις.

δημοτικός, ἡ, ὄν, popularis, populi rebus studens. Pol. IX. 572. D: δημοτικός ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γεγονώς. 576. C. 587. C: ἐν μέσῳ ... αὐτῶν (τοῦ ὀλιγαρχικοῦ et τοῦ τυράννου) ὁ δημοτικός ἦν. Ep. VIII. 353. D: τὸ δημοτικὸν ἀρετῆς. IX. 572. C: τὸν δημοτικὸν cet. Phaed. 82. A: οἱ τὴν δημοτικὴν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες. *civilis, comis. Euthyd. 303. D: καὶ τότε αὐ' ἕτερον δημοτικὸν τι καὶ πρᾶον ἐν τοῖς λόγοις ὅτι cet. Hinc δημοτικός (ut Lat. popularis) etiam dicitur, qui plebi libertatis avidae et ad seditiones proclivi adulatur (i. q. δημαγωγός). Phaedr. 248. E: ὀγδόη (ψυχῇ ἀρμόσει) σοφιστικός (βίος) ἡ δημοτικός (sic Clark. c. plur. al. Vulgo δημοκοπικός).

δημοῦμαι, populariter loquor, iocor. Theaet. 161. E: ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημοῦμενον λέγειν τὸν Πρωταγόραν;

δημῶδης, ὁ ἡ, popularis, vulgaris. Phaed. 61. A: τὴν τὴν δημῶδη μουσικὴν ποιεῖν. Legg. IV. 710. A: τὴν δημῶδη γε (σωφοροσύνην).

δημωφελής, ὁ ἡ, populo, h. e. omnibus salutaris. Phaedr. 227. D: ἡ γὰρ ἂν ἀστεῖοι καὶ δημωφελεῖς εἰεν οἱ λόγοι.

δήποθεν, undecumque. Ep. VII. 331. E: οὔτε ἄλλων δήποθεν (v. δήπουθεν) ὀθνεῖων.

δήπου (vel δήπου), sane, utique, scilicet, etiam ut opinor. Prot. 309. C: οὐ γὰρ δήπου τινὲ καλλίονι ἐνέτυχες ἄλλῳ cet. D: σοφιστᾶν μὲν οὖν δήπου τῶν γε νῦν. 312. D: ὥσπερ ὁ καθαριστὴς δεινὸν δήπου ποιεῖ λέγειν cet. 313. C: μαθήμασι δήπου (τρέφεται). Phaed. 68. C: πάντως δηπου, ἔφη. Phaedr. 263. C: τῶν ἀμφισβητησίμων δήπου (in respons.). Gorg. 447. D: ἀπεκρίνατο ἂν δήπου σοι.

Conv. 202. A: ἔστι δὲ δήπου τοιοῦτον ἡ ὀρθὴ δόξα. Men. 72. C: εἶχες δήπου ἂν τί μοι εἰπεῖν; C. negat. *numquid* (vern. *doch nicht*). Phil. 53. B: οὐ δήπου ... δεησόμεθα cet. Conv. 194. B: οὐ δήπου με οὕτω θεάτρου μεστὸν ἡγείωσσε cet. al.

δήπουθεν, *utique, scilicet*. Phil. 62. E: τάς γε ἀναγκαίας δήπουθεν. Ion. 534. A: λέγουσι γὰρ δήπουθεν πρὸς ἡμᾶς οἱ ποιηταὶ ὅτι cet.

δῆτα, *sane, utique, vero*. Prot. 310. C: ἐσπέρας δῆτα. Ib. καὶ δῆτα μέλλων σοι φράζειν cet. Gorg. 449. E: οὐ δῆτα (in respons.). Phaed. 90. D: οἰκτρόν δῆτα. Theaet. 171. D: καὶ δῆτα καὶ νῦν ἄλλο τι φῶμεν ὁμολογεῖν ἂν cet. 208. E: νῦν δῆτα ... παντάπασί γε ἔγωγε ... ξυνίημι οὐδὲ σμικρόν. Soph. 249. A: ἀλλὰ δῆτα νοῦν μὲν (ἔχειν) cet. Crat. 422. B: εὐκὸς δῆτα. Pol. II. 381. B: ἥκιστα δῆτα. VIII. 563. E: νεανικὴ δῆτα. al. In interrog. *est tandem* (vern. *denn, nun*). Phaedr. 236. E: τί δῆτα ἔχων στρέφει; Gorg. 469. B: πῶς δῆτα —; Theaet. 164. B: τί οὖν δῆτ' ἂν εἴη ἐπιστήμη; Soph. 218. D: βούλει δῆτα ... πειραθῶμεν cet. 240. A: τί δῆτα ... εἰδῶλον ἂν φαίμεν εἶναι cet. Polit. 279. B: τί δῆτα, ... οὐ ... καὶ νῦν περὶ ὑφαντικὴν ταῦτόν τοῦτ' ἐδράσαμεν —; Phil. 61. C: βούλει δῆτα ... ἀφῶ cet. 64. C. Conv. 211. D. al. Cum imperat. *quaeso*. Gorg. 452. C: σκοπεῖ δῆτα ... εἰάν σοι ... φανῇ cet.

διά, c. genit. in loco, spatio et motu ponitur (*per, etiam in*). Phaed. 82. E: διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. 109. C: διὰ τοῦ ὕδατος ὁρῶν τὸν ἥλιον. D: ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄστρα γυροῦντα. Crat. 412. D: διὰ δὲ τούτου παντὸς εἶναι τι διεξιόν. Conv. 220. B: διὰ τοῦ κρυστάλλου ... ἐπορεύετο. Pol. VI. 511. C: εἶδαι αὐτοῖς δι' αὐτῶν. X. 614. C: πορεύεσθαι ... ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ. 621. A: δι' ἐκείνου διεξελθόντα. Tim. 39. D: δι' οὐρανοῦ πορευόμενα. Soph. 253. C: διὰ πάντων εἰ συνέχοντα ταῦτ' ἐστί. Ib. εἰ δι' ὅλων ἕτερα τῆς διαιρέσεως αἵτια. D: μίαν ιδέαν διὰ πολλῶν. Ib. μίαν ... δι' ὅλων πολλῶν. Parm. 136. E: ἄνευ τῆς διὰ πάντων διεξόδου. Conv. 196. A: διὰ πάσης ψυχῆς ... εἰσιῶν ... λαμβάνειν καὶ ἐξῶν. Pol. IV. 432. A: διὰ πασῶν (int. χορδῶν) παρεχομένη ξυνάδοντας cet. VII. 534. C: ὥσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλέγχων διεξιῶν. IX. 580. A: νῦν ἤδη ὥσπερ ὁ διὰ πάντων κριτῆς ἀποφαίνεται. — In tempore et re durante ponitur, ut Lat. *per* (vern. *hindurch, während*). Phaedr. 236. C: διὰ τε τοῦ ἔρωτος καὶ ἔξω γενομένω. Phaed. 75. D: αἰ διὰ βίου εἰδέναι. 76. A: ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες. Conv. 183. A: διὰ βίου μένει. Pol. II. 361. D. 374. B. Conv. 203. D: φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου. Pol. IX. 579. E. al. — Etiam in tempore praeterito frequentatur (ut *sit post*, v. c. διὰ χρόνου, *longo intervallo*). Phaedr. 247. D: ἰδοῦσα διὰ χρόνου τὸ ὄν

ἀγαπᾷ. Parm. 136. E: ἵνα καὶ αὐτὸς ἀκούσῃ διὰ χρόνου. Pol. I. 328. C: διὰ χρόνον γὰρ καὶ ἐωράκειν αὐτόν. Charm. 153. A: διὰ χρόνον ἀφιγμένος. Euthyd. 273. B: ἅτε διὰ χρόνον ἐωρακώς. Tim. 22. D: διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη ... φθορά. 23. A: δι' ἐλωθότων ἐτῶν. Critia. 119. D: δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου. Legg. I. 624. B: δι' ἐνάτου ἔτους (novem interiectis annis vel nono quoque anno). VIII. 834. E: εἴτε ... καὶ διὰ πέμπτων ἐτῶν. — Cum verbb. eundi (ut Latin. ire cum praep. in et per) est *versari in aliqua re, persequi, studere* al. Prot. 323. A: ἦν (πολιτικὴν ἀρετὴν) δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἵνα καὶ σωφροσύνης. — Cum genit. subst. et v. εἶναι est i. q. verbum cuius subst. appositum est. Phaed. 82. E: ὅτι δι' ἐπιθυμίας ἐστὶν ὡς cet. — Rationem, modum, instrumentum vel opem, etiam causam vel originem indicat. Prot. 347. C: διὰ ἐαυτῶν συνεῖναι ... μὲν δὲ διὰ τῆς ἐαυτῶν φωνῆς. D: διὰ τῆς ἐκείνων φωνῆς ἀλλήλοις συνείσιν. Phaedr. 242. D: ὅς διὰ τοῦ ἔμου στόματος ... ἐλέγχῃ. Phaed. 79. C: ὅταν ... τῷ σώματι προσχωρῇται εἰς τὸ σκοπεῖν τι ἢ διὰ τοῦ ὁρᾶν cet. Ib. τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ διὰ τοῦ σώματος, τὸ δι' αἰσθήσεως σκοπεῖν τι. 82. E: ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὐτῆς. Soph. 219. D: μεταβλητικὸν ὃν διὰ τῶν θεωρῶν καὶ ἀγοράσεων cet. 222. E: τὸ ... προσομιλοῦν διὰ χάριτος καὶ παντάπασιν δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιθμένων. Polit. 272. B: διὰ λόγων ... συγγίγνεσθαι. 306. D: διὰ λόγων ἐνδείξασθαι. Phil. 34. C: διὰ ... τούτων ... ταῦτα ἀμφοτέρω ἐοικε δηλοῦσθαι. Conv. 176. E: μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν συνουσίαν. 191. E: διὰ τούτων τὴν γενέσιν ἐν ἀλλήλοις ἐποίησε, διὰ τοῦ ἄρρενος ἐν τῷ θήλει. 202. E: διὰ τούτου καὶ ἡ μαντικὴ πᾶσα χωρεῖ cet. 203. A: διὰ τούτου πᾶσα ἐστὶν ἡ ὁμιλία cet. 221. E: αἰεὶ διὰ τῶν αὐτῶν ταῦτά φαίνεται λέγειν. Pol. II. 379. E: ἕαν τις φῇ δι' Ἀθηνᾶς τε καὶ Διὸς γεγονέναι. III. 394. C: ἡ μὲν διὰ μίμησεως ὅλη ἐστὶν. IV. 429. C: τῆς δόξης τῆς ... διὰ τῆς παιδείας γεγονυίας. VIII. 562. B: δι' οὗ ἡ ὀλιγαρχία καθίστατο. Tim. 26. A: διὰ χρόνου ... οὐχ ἱκανῶς ἐμμενήμεν. 41. C: δι' ἐμοῦ ... ταῦτα γεγόμενα. 47. E: τὰ διὰ νοῦ δεδημιουργημένα. 57. C: διὰ τοιούτων αἰτιῶν γέγονε. 80. D: τοῦ τῆς ἀναπνοῆς ... κατὰ ταῦτα καὶ διὰ τούτων γέγονε. Legg. III. 701. B: τοῦτ' αὐτό ἐστὶ σχεδὸν ἡ πονηρὰ ἀναισχυντία διὰ δὴ τινος ἐλευθερίας λίαν ἀποτετολμημένης. VI. 776. A: τὸν διὰ χρόνου πόθον (ubi est: e temporis longinquitate proficiscentem). — Saepenumero verti potest apud vel a. Soph. 229. D: τοῦτο δὲ ἐνθάδε γε παιδεῖαν δι' ἡμῶν κακλῆσθαι. — Cum genit. etiam ita ponitur ut simplici genitivo vel adiectivo (v. c. διὰ τοῦ σώματος, vern. körperlich vel sinnlich) exprimi possit. Prot. 334. C: ἐπὶ ταῖς αἰσθήσεσι ταῖς διὰ τῶν ὀνῶν. Phaedr. 250. D: τῶν διὰ τοῦ σώματος ... αἰσθήσεων. Phaed. 65. A: τῶν ἡδονῶν αἱ διὰ τοῦ σώματος εἰσιν.

D: ἄλλη τινὶ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος cet. Theaet. 206. D: εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν. Phil. 39. D: αἷ γε διὰ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἡδοναὶ καὶ λυπαί. Ib. πρὸ τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ λυπῶν. Pol. VI. 485. D: τὰς ... διὰ τοῦ σώματος (ἡδονάς). — Cum genitivo subst. vel adi. etiam ita ponitur ut dativo substant. vel adverbio exprimi possit. Gorg. 449. B: διὰ μακρῶν τοὺς λόγους ποιεῖσθαι. Theaet. 172. D. Phil. 58. A: πάντα γὰρ ὑφ' αὐτῇ δοῦλα δι' ἐκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο. Pol. II. 378. A: δι' ἀπορρήτων ἀκούειν. V. 463. E: εἰ ... διὰ τῶν στομάτων (ore) μόνον φθέγγονται. Tim. 17. B: διὰ βραχείων πάλιν ἐπανελεθε αὐτά. Legg. V. 730. E: διὰ φιλίας. VI. 780. A: μὴ πάντα διὰ τάξεως δεῖν γίνεσθαι. Ib. ζῆν διὰ νόμων. VII. 803. B: εἴ πως διὰ προσηκόντος τινος αὐτὸ πράττοιμεν. Sic δι' ἀκριβείας (vid. h. v.) al. — C. accus. causam et originem indicat (cur, cuius beneficio vel culpa aliquid factum sit vel fiat); est igitur *per*, *propter*. Prot. 317. C: μηδὲν δεῖν ὅν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστὴς εἶναι. 322. A: δι' ἐπιμηθεῖα. 347. C: διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις ... συνεῖναι. Phaedr. 241. A: τὴν ... ξυνουσίαν ... φέρειν δι' ἐλπίδα ἀγαθῶν. Gorg. 481. E: ἃ διὰ τοῦτους λέγεις. 515. E: εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγονέναι. 516. E: εἰ μὴ διὰ τὸν πρῶτανιν (nī prytanis fuisset, per quem videlicet res impedita est), ἐνέπεσεν αὐν. 520. C: οἷον ταχὺς γεγόμενος διὰ παιδοτροίβην. Theaet. 210. B: ἔγωγε πλείω ... διὰ σὲ εἶρηκα. Phil. 42. B: διὰ τὸ πόρρωθεν ... θεωρεῖσθαι. Crat. 403. C: δι' ἐκείνον ἔσεσθαι ἁμείνων ἀνὴρ. Cony. 179. C: οὗς ἐκείνη τοσοῦτον ὑπερεβάλετο ... διὰ τὸν ἔρωτα. 182. D: διὰ τὴν τῶν θεμένων τῆς ψυχῆς ἀρχίαν (int. ἐνομιόσθη). 190. A: ἦν δὲ διὰ ταῦτα τρία τὰ γένη ... ὅτι cet. 193. A: νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διωκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. 203. E: ἀναβιώσκειται διὰ τὴν τοῦ πατρὸς φύσιν. Pol. I. 329. E: ῥαδίως τὸ γῆρας φέρειν οὐ διὰ τὸν τρόπον, ἀλλὰ διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν κατεῖσθαι. II. 370. A: αὐτὸν δι' αὐτὸν τὰ αὐτοῦ πράττειν. 382. B: ὅταν διὰ μαρίαν ἦτινα ἀνοιαν κακὸν τι ἐπιχειρῶσι πράττειν. IV. 419. A: καὶ ταῦτα δι' ἑαυτούς (sua ipsos culpa). VIII. 562. B: ἡ πλοῦτου ... ἀπλησία ... διὰ χρηματισμὸν αὐτὴν ἀπώλλει. Tim. 22. B: οὐδεμίαν ... ἔχετε δι' ἀρχαίαν ἀκοὴν παλαιὰν δοξάν. 38. A: οὕτε νεώτερον προσήκει γίνεσθαι διὰ χρόνον. 47. D: διὰ τὴν ἄμετρον ... ἔξιν. 48. C: δι' ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ χαλεπὸν εἶναι cet.

διαβαίνω, transeo, traicio, transgredior. Legg. X. 892. D: ποταμὸν ... διαβαίνειν ῥέοντα σφοδρῶς. Alc. I. 105. C: διαβῆναι ... εἰς τὴν Ἀσίαν. Phaedr. 242. A: τὸν ποταμὸν τοῦτον διαβάς. Critia 117. D: διαβάντι ... τοὺς λιμένας cet. Legg. I. 630. B: διαβάντες ... εὖ (Tyrt.). Pol. X. 621. C: τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα.

διαβάλλω, *disiungo* (vern. *entzweien*). Pol. VI. 498. C: μὴ διάβαλλε ... ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Conv. 222. C: τοῦ ἐμὲ καὶ Ἀγάθωνα διαβάλλειν. Ep. III. 317. C: τοῖς διαβάλλουσιν ἡμᾶς. Conv. 222. D: ὅπως ἐμὲ καὶ σὲ μηδεὶς διαβάλῃ. Unde perf. pass. est *dissidere, odisse vel aspernari*. Phaedr. 67. E: εἰ ... διαβέβληνται ... πανταχῇ τῷ σώματι. Phaedr. 255. A: ἐὰν ἄρα καὶ ... διαβεβλημένος ᾦ (int. αὐτῷ, τῷ ἔρῳντι). Phaedr. 68. A: ὧ ... διαβέβληντο (v. διεβέβληντο). **calumnior, crimino, accuso, invidiam conflo*. Ep. III. 319. C: μὴ με διάβαλλε. XIII. 362. D: μὴ οὖν σε διαβαλλόντων πρὸς τοὺς ἀνθρώπους οἱ κήδεσθαί σου φάσκοντες. Phaedr. 267. D: διαβάλλειν τε καὶ ἀπολύσασθαι διαβολὰς cet. Pol. VIII. 566. B: διαβάλλοντες τῇ πόλει. Apol. 33. A: οἱ διαβάλλοντές με. Pol. VIII. 565. B: ὑπὸ τῶν διαβαλλόντων. Ep. VII. 330. B. D: τοῖς διαβάλλουσιν. Apol. 19. B: τί δὴ λέγοντες διεβάλλον οἱ διαβάλλοντες. Legg. XI. 918. C: τί τὸ διαβεβλημένος τυγχάνει. Ep. VII. 339. D: ὅτι ... τὴν φιλίαν ... διαβαλοῖν (v. διαβαλλοῖν). Euth. 3. B: ὡς διαβαλὼν ... ἐρχεται εἰς τὸ δικαστήριον. Legg. XI. 918. D: διὸ πάντα τὰ περὶ τὴν καπηλείαν ... γένῃ διαβέβληται. Pol. VII. 539. C: αὐτοὶ ... εἰς τοὺς ἄλλους διαβέβληνται. Crit. 44. D: ἐὰν τις ἐν αὐτοῖς διαβεβλημένος ᾦ. Ep. VII. 350. A. 334. A: Δίωνα ... διαβεβλημένον εἰς τοὺς ... Σικελιώτας. III. 315. E: ἀδὴν ... διεβλήθην.

διαβασανίζω, *penitus exploro*. Legg. XII. 957. B: ταῖς ἐμπειρίαις διαβασανίζοντας. V. 736. C: ἱκανῶ χρόνῳ διαβασανίσαντες. XII. 961. A: διαβασανισθέντας.

διάβασις, ἡ, *transitus, traiection*. A. 371. A: κατὰ τὴν Ἐρεξον διάβασιν. Critia 116. A: κατὰ τὰς τῆς θαλάττης διαβάσεις.

διαβατός, ἡ, ὄν, *qui traici potest, vadousus*. Legg. X. 892. E: εἰ διαβατός ἐστὶ (ποταμός) πρὸςβυτέρους οὖσι καὶ ὑμῖν.

διαβήτης, ὁ, *libella*. Phil. 56. B: κἄνονι γὰρ ... χρῆται καὶ διαβήτη καὶ στάθμη cet.

διαβιάζομαι, *omni si cogo vel pertumpo*. Tim. 84. D: τὰ δὲ τῶν φλεβῶν διαβιαζόμενον (al. διαβιβαζόμενον).

διαβιβάζω, *traduco, traicio*. Legg. X. 900. C: ἐγὼ σφῶν (σφῶ?) ... διαβιβῶ τὸν ποταμόν.

διαβιβρώσκω, *peredo*. Tim. 83. A: διὰ ... τὸ πάντῃ διαβεβρωσθαι.

διαβιῶ, *viam transigo, vivo*. Legg. V. 730. C: ἵνα ὡς πλείστον χρόνον ἀληθῆς ὢν διαβιῶ. Pol. II. 365. B: διαβιῶ (Pind.). Gorg. 473. C: (ἐὰν) ἄρχων ἐν τῇ πόλει διαβιῶ. Legg. VII. 802. C. III. 679. D: γενεαὶ διαβιόουσαι ... τοῦτον τὸν τρόπον. VII. 806. B. II. 662. D: τοὺς τὸν ἡδυστον διαβιούντας βίον. Gorg. 526. A: δικαίως διαβιῶναι.

Legg. IX. 875. B. Men. 81. B: ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον. Legg. VII. 804. B: οἷςτισι ... προσπαίζοντες ... διαβιώνονται. — Verb. διαβιωτέον. Legg. VII. 803. D.

διαβλέπω, *intenta acie vel defixis oculis specto*. Phaed. 86. D: διαβλέψας (ν. διαβλεψάμενος) ... ὁ Σωκράτης, ὥσπερ τὰ πολλὰ εἶδθαι.

διαβολή, ἡ, *crimnatio, calumnia*. Pol. VI. 489. D: πολὺ δὲ μεγίστη ... διαβολὴ γίνεταί φιλοσοφία διὰ τοὺς cet. 500. D: διαβολὴ δ' ἐν πάσι πολλή. Legg. XI. 937. E: διαβολὴ τις κακή. Apol. 19. A: ἐξ ἧς (κατηγορίας) ἡ ἐμὴ διαβολὴ γέγονεν. 21. B. 28. A: ἡ τῶν πολλῶν διαβολὴ τε καὶ φθόνος. Pol. VI. 490. D: τῆς ... διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες. Ep. III. 316. A: οὐ διαβολῆς προσδέομαι cet. Legg. V. 731. A: τῇ τῶν ἄλλων διαβολῇ. Apol. 18. D: φθόνῳ καὶ διαβολῇ χρώμενοι. 20. E: ἐπὶ διαβολῇ τῇ ἐμῇ λέγει. Pol. VI. 497. A: ὧν ἕνεκα διαβολὴν εἴληφε. 499. E: τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολὴν. Apol. 19. A: ὅμῳν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν. 20. D: ὃ ἐμοὶ πεποίηκε τό τε ὄνομα καὶ τὴν διαβολὴν. C: πόθεν αἱ διαβολαὶ σοι αὐταὶ γέγονασιν; Ep. VII. 329. B: διαβολῶν (μεσά). Legg. V. 731. A: τοὺς ἄλλους ... οὐ κολουῶν διαβολαῖς. Ep. III. 318. C: ἐπειδὴ ... ἐν διαβολαῖς εἶεν. Phaedr. 267. D: ἀπολύσασθαι διαβολάς. Legg. XI. 919. B: ταυτά ἐστι ... τὰς διαβολὰς ... παρεσκευασκότα. Apol. 23. A: ὥστε πολλὰς διαβολὰς ἀπ' αὐτῶν γεγονέναι. 37. B: μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Lach. 184. B: μεγάλας ἂν διαβολὰς ἴσχειν. Ep. I. 309. A: τὰς διαβολὰς δυσχερεῖς οὕσας ὑπέμενον. III. 316. E: εὐλαβούμενον τὰς ἐκ τῶν φθόνων διαβολὰς.

διαβοῶ, *rumorem dissipo, divulgo*. Ep. II. 312. B: ταῦτα δὴ διαβεβόηται.

διαβουλεύομαι, *delibero, decerno*. Polit. 304. E: τὴν ... εἴτε πολεμητίον εἴτε διὰ φιλίας ἀπαλλακτίον οἶαν τε καὶ ἐπιστήμονα διαβουλεύεσθαι.

διαγγέλλω, *annuntio; pronuntio, indico*. Epin. 976. A: τοῦτων ἄνδρα σοφὸν μηδὲνα τις ... διαγγελλέτω. Legg. VI. 784. A: διαγγελλόντων ἀλλήλαις εἴ τις τινα ὀρᾷ cet. Prot. 317. A: αὐτὶ ἂν οὕτοι διαγγέλλωσι, ταῦτα ὑμνοῦσι. Tim. 37. B: ὅταν ... εἰς πᾶσαν ... τὴν ψυχὴν διαγγείλῃ. Ep. VII. 329. E: διηγγελμένον ... τούναντιόν ἢ τὸ πρότερον cet.

διαγίγνομαι, *duro, sto* (vern. *ich behaupte s. erhalte mich*). Tim. 22. A: ὡς διεγέγοντο. Apol. 32. E: ἄρ' οὐν ἂν με οἴεσθε τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι εἰ cet. **persto* (in aliqua re), *permaneo* (c. part. est i. q. adv. *perpetuo* c. modo fin.). Legg. XII. 954. D: ἐὰν οὕτω τις ἐνιαυτὸν οἰοῦν ἐκτεθμένος, ὃ δὲ ζῆτῶν διαγένηται.

διαγινώσκω, *interno, discerno, diiudico; cognosco, perspicio*. De iusto 372: τίνοι σκοποῦντες διαγινώσκομεν; Phaedr. 262. A: τὴν ... ὁμοιότητα ... ἐν τοῖς ἄλλοις δια-

γιγνώσκειν. Theaet. 206. A. Conv. 187. C. Pol. VII. 522. C: τὸ ἐν τε καὶ τὰ δύο ... διαγιγνώσκειν. Legg. II. 654. D. al. Conv. 186. C: ὁ διαγιγνώσκων ἐν τούτοις τὸν καλὸν τε καὶ αἰσχρὸν ἔρωτα. Pol. X. 605. C: οὔτε τὰ μείζω οὔτε τὰ ἐλάττω διαγιγνώσκοντι. 618. C: βίον καὶ χορηστὸν καὶ πονηρὸν διαγιγνώσκοντα. Riv. 137. D: διαγιγνώσκουσιν. Ion. 540. E: εἰ καὶ τοὺς εὖ κιθαρίζοντας διεγίγνωνσας. Alc. I. 106. A: εἰ ... ἐγὼ ταῦτα διανοοῦμαι ἢ μὴ ... διέγνωνας. Soph. 225. C: ἐπεὶ περ αὐτὸ διέγνωνεν ὡς ἕτερον ὃν ὁ λόγος. Prot. 313. B: ὡς ἤδη διεγνωνκώς ὅτι cet. Sis. 391. A: πῶς ἂν τοξοτῶν πολλῶν διαγνοίης τὸν τε χρηστὸν καὶ τὸν πονηρὸν ὅστις εἴη αὐτῶν; Gorg. 489. A: ἀτακτανοῦ ἀνδρὸς διαγνῶναι. Theaet. 150. B: τοῦτο ... μὴ ῥάδιον εἶναι διαγνῶναι. Phil. 41. E. Legg. I. 637. D. II. 668. D. E. al. Phaedr. 272. A: τούτων τὴν εὐκαιρίαν τε καὶ ἀκαιρίαν διαγνόντι. Legg. II. 668. C: σχολῇ τῇν γε ὁρθότῃ τῆς βουλήσεως ... διαγνώσεται. Pol. V. 461. D: πατέρας δὲ καὶ θυγατέρας ... πῶς διαγνώσσονται ἀλλήλων; Charm. 170. E: εἰ μέλλει ὁ σῶφρων ... τὸν ὡς ἀληθῶς ἰατρὸν διαγνώσεσθαι καὶ τὸν μὴ.

διάγνωσις, ἡ, *distinctio*. Soph. 267. D: διαγνώσεως ἔνεκα. **cognitio*, *diudicatio*. Legg. XI. 936. A: τούτου ... διάγνωσις ἐπιτετραφῆθω τῷ ... ἐπιμελητῇ. **aestimatio*. Legg. IX. 865. B: τῆς ... ἀξίας οἱ δικασταὶ διάγνωσιν ποιεῖσθωσαν.

διαγορεύω, *pronuntio*; *constituo*. Legg. VI. 757. A: ἐν ἴσαις τιμαῖς διαγορευόμενοι (*in aequalibus honoribus constituti*. Suid. διαγενόμενοι).

διαγράμμα, τό, *descriptio* (*figura geometrica*). Epin. 991. E: πᾶν διάγραμμα ἀριθμοῦ τε σύστημα cet. Theaet. 169. B: διαγραμμάτων περὶ μέτρον εἶναι. Crat. 436. D. Hipp. min. 367. D. Phaedr. 73. B: ἐάν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα ἄγῃ. Euthyd. 290. C: οὐ γὰρ ποιοῦσιν (οἱ γεωμέτραι) τὰ διαγράμματα ἕκαστοι τούτων. Hipp. min. 367. E: ψευδὴς περὶ διαγράμματα. **operum lineamenta*. Pol. VII. 529. E: εἴ τις ἐντύχοι ὑπὸ Δαιδάλου ... διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν.

διαγραφή, ἡ, *designatio*. Pol. VI. 501. A: τίνα λέγεις τρόπον τῆς διαγραφῆς;

διαγράφω, *describo*, *delineo*. Legg. VI. 778. A: οἰκῆσεις ... διαγράφειν τῷ λογῷ. Pol. VI. 500. E: εἰ μὴ αὐτὴν διαγράψειαν οἱ τῷ θείῳ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι. (Soph. 219. C. pro διαγράψειε nunc e libris legitur διαπρέψειεν). **induco*, *deleo*; hinc *contemno*. Ax. 366. C: ὥστε ἔργως ... παρὰ ἀκαρῇ διέγραψα τὸν βίον.

διάγω, *traduco*. Tim. 79. A: διὰ τῶν ἐξόδων ... διάγον. **trado*. Locr. 95. D: ἃ ... διαῖνται (*Fic. quae ... aptata sunt et accommodata*). **traduco* (*ut vitam, tempus al.*),

abs. οἶνο, versor, sum. Pol. VIII. 561. B: εἰς ἕσον δὴ τι κτ. ταπτήσας τὰς ἡδονὰς διάγει. Legg. VII. 798. A: ἄρ' οὐα διάγει. Phaedr. 249. A: διάγουσι ἀξίως οὐ ... ἐβίωσαν βίον. 256. B: μακάριον ... τὸν ἐνθάδε βίον διάγουσιν. D: φίλω ... καὶ τούτω ... διάγουσι. Theaet. 174. A: ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ διάγουσι. Pol. II. 363. D: τὸν ἅπαντα χρόνον ... διάγειν μεθύοντας. VIII. 548. A: πολεμοῖσα τὸν αἰ χρόνον διάγειν. IX. 579. D: μαγόμενος ... διάγειν τὸν βίον. Legg. II. 657. D: διάγειν ... πρεπόντως. Epin. 980. B: διάγειν τὸν αὐτοῦ βίον. Apol. 41. B: ἐξετάζοντα ... διάγειν. Menex. 248. B: τὸν ἐπίλοιπον βίον διάγειν. Clit. 408. B. Phaed. 81. A: ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ θεῶν διάγουσα. Pol. II. 372. D: οὕτω διάγοντες τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ cet. Legg. IV. 718. A: διάγοντες τὸ πλεῖστον τοῦ βίου. Phaedr. 259. D: τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ διάγοντας. Legg. III. 701. C: χαλεπὸν αἰῶνα διάγοντας. Crit. 43. B: ἵνα ὡς ἡδίστα διαγῆς. Alc. II. 142. B: ὅλον τὸν βίον λυπούμενοι διήγαγον. Legg. III. 702. B: πῶς ἂν τις βέλτιστα τὸν αὐτοῦ βίον διαγάγοι. V. 730. B: ποίῳς τις ὦν ἂν κάλλιστα διαγάγοι τὸν βίον. Phaedr. 248. E: ὅς ἂν δικαίως διαγάγῃ. Pol. I. 331. A: ὅς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ. Legg. VII. 792. A: μῶριον οὐ σμικρὸν τοῦ βίου διαγαγεῖν χεῖρον ἢ μὴ χεῖρον. Euth. 3. E: ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν. Epin. 980. B: καθαρώτερον ... διαγαγόντι τὸν βίον. Ax. 365. B: ἐπιεικῶς διαγαγόντας. Phaedr. 276. D: οἷς λέγω παίζων διάξει. Legg. IV. 710. B: ἦν λαβοῦσα (πόλις) εὐδαιμονέστατα διάξει. Pol. III. 417. B: διάξουσι πάντα τὸν βίον. Phaed. 116. A: διάξειν ὀρφανοὶ τὸν ἐπειτα βίον. Epin. 986. C: ἄρισθ' οὕτως εὐτυχεστάτα τε διάξειν τὸν βίον. Pass. Legg. VII. 808. C: νῦν ... διαγομένη τοιαύτη τις. Med. Pol. I. 344. E: ἡ ἂν διαγομένος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεστάτην ζωὴν ζῶη. Legg. VI. 758. A: πόλις ... ἐν κλύθωνι τῶν ἄλλων πόλεων διαγομένη. *perago, perficio. Polit. 273. C: κάλλιστα πάντα διάγει. Leg. X. 899. A: τούτων ἐν γέ τι θρῶσαν ψυχὴν πάντα διάγειν.

διαγωγή, ἡ, ὅσας ratio, οἷα. Pol. VIII. 558. A: ἄρ' οὐ θεοπεσία καὶ ἡδεῖα ἡ τοιαύτη διαγωγή ἐν τῷ παραντίκα; Theaet. 177. A: τὴν αὐτοῖς ὁμοιότητα τῆς διαγωγῆς αἰετίζουσι. Polit. 274. D: τὴν τε διαγωγὴν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτοὺς αὐτῶν ἔχειν. Pol. I. 344. E: ἀλλ' οὐ βίου διαγωγὴν cet. Tim. 71. D: ἐν τε τῇ νυκτὶ διαγωγὴν ἔχουσιν μετρίαν (noctem moderate traducantem). Legg. VII. 806. E: ἰδόντας τὴν διαγωγὴν τὴν τῶν ξυσσίων. *tractatio (si quis versatur in aliqua re). Ep. VII. 343. E: ἡ ... διὰ πάντων αὐτῶν διαγωγή ... μῶς ἐπιστήμην ἐνέτεκεν cet.

διαγωνίζομαι; decerto, discepto, contendo (cum aliquo). Gorg. 456. B: λόγῳ διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ. 464. D: εἰ δέοι ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι ... πότερος ἵπαιε cet. Alc.

I. 123. D: τῷ Ἀριστέρῳ διαγωνίζεσθαι. 124. A. Riv. 134. C: πρὸς ... τοῦτον ... κἂν πάνν ἰδέως διαγωνισαίμην. Alc. I. 123. E: διαγωνιούμενον βασιλεῖ.

διαδέχομαι, *excipio* (v. c. τὸν λόγον, i. e. *respondeo*). Legg. X. 900. C: ὑπὲρ τοῦ νέου ... ἀποκρινόμενοι διαδέχασθε. Pol. IX. 576. B: ἐφη διαδεχάμενος (v. δεχάμενος) τὸν λόγον. **succedo*. Legg. VI. 758. B: διαδεχομένους αἰὶ καὶ παραδιδόντας μηδέποτε λήγειν. **suscipio*. Locr. 99. D: διαδεξαμένα.

διαδέω, *constringo*, *vincio*. Tim. 73. B: ἐν τούτῳ διαδούμενοι. Phaed. 82. E: τὴν ψυχὴν ... ἀτεχνῶς διαδεδμενὴν ἐν τῷ σώματι. Tim. 78. D: τὰς ... ἐντὸς τοῦ πυρὸς ἀκτῖνας διαδεδεμένας.

διάδηλος, ὁ ἡ, *manifestus*, *perspicuus*. Legg. VI. 777. D: διάδηλος ... ὁ φύσει ... σέβων τὴν δικήν. I. 632. D: ὅπη ... διάδηλός ἐστι τῷ περὶ νόμων ἐμπείρῳ. Pol. V. 474. B: διαδήλων γενομένων.

διαδίδωμι, *trado* (de manu in manum). Pol. I. 328. A: λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. **distribuo*. Legg. VII. 819. C: οἱ δὲ καὶ ὅλας (φιάλας) ... διαδιδόντες. **tribuo*, *impertio*; *transfundo*. Tim. 64. B: διαδίδωσι κύκλω μόρια ἑτέρα ἑτέροις. 45. D: τούτων τὰς κινήσεις διαδιδόν εἰς ἅπαν τὸ σῶμα. 49. C: κύκλον (κύκλω?) ... οὕτω διαδιδόντα εἰς ἄλλα ... τὴν γένεισιν. 64. E: διαδιδόντα ... εἰς ὅλον τὰς κινήσεις. Pass. Locr. 102. B: τροφὰ μὴ διαδίδοται. Tim. 77. E: τὸ τῶν αἰσθήσεων πάθος ἢ ὑφ' ἐκείνων τῶν μερῶν εἰς ἅπαν τὸ σῶμα εἴη (v. ἦ) διαδιδόμενον. Locr. 101. C. Tim. 67. B: μέχρι ψυχῆς πλεγγὴν διαδιδομένην. Phaedr. 274. D: δεῖν διυδοθῆναι τοῖς ἄλλοις Αἰγυπτίοις. — Verb. Tim. 19. A: τὰ ... τῶν φυλῶν εἰς τὴν ἄλλην λάθρα διαδοτ' ὄν πόλιν.

διαδικάζω, *iudico*, *iudicium facio*. Legg. IX. 876. B: ἐν ἡ δικαστήρια ... κρύβδην τὰς κρίσεις διαδικάζει. VIII. 847. B: μισθῶν ... περὶ ... ἀστυνόμοι διαδικάζοντων. IX. 873. E. 871. D: οὐσπερ τοῖς τὰ ἱερὰ σὺλῶσι διαδικάζειν ἐρόχηθη κυρίως. XI. 914. E: τὴν ... κρίσιν διαδικάζειν ... τοὺς ἀρχοντας. Pol. X. 614. C: ἐπειδὴ διαδικάσειαν (δικασταί). Pass. Legg. XI. 916. B: διαδικάζεσθω ... ἐν τῷ τῶν ἰατρῶν cet. Pol. X. 614. C: τῶν διαδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν. Med. *actionem intendo*, *discepto*, *causam ago*. Legg. XI. 926. D: διαδικάζεσθω περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων. 936. D: διαδικάζεσθω ... κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι. 926. C: διαδικάζεσθων οἱ περὶ τίνος τῶν τοιούτων ἀμφισβητούντες. Conv. 175. E: ἀλλὰ ταῦτα ... διαδικασόμεθα ἑγὼ τε καὶ σὺ περὶ τῆς σοφίας, δικαστῆ ἡρώμενοι τῷ Διονύσῳ. **iudicium subeo*; *iudicandum me praebeo*. Phaed. 113. D: πρῶτον ... διεδικάσαντο οἱ τε κακῶς καὶ

οσίως βιώσαντες καὶ οἱ μὴ. 107. D: διαδικασαμένους. *condemno. Legg. VI. 764. B: μέγροι ... ἐκατὸν δραχμῶν νομίματα^ς αὐτοὺς εἶναι κυρίους διαδικάζοντα^ς.

διαδικασί^α, ἡ, *disceptatio* (forensis), *iudicium*. Legg. XI. 916. C: ἀναγωγὴν ... εἶναι ... καὶ τὴν διαδικασί^{αν}. 937. D: ἀμφισβήτησιν δ' εἶναι καὶ διαδικασί^{αν}. XH. 952. D: εἰς τὴν τῶν ἀριστείων διαδικασί^{αν}.

διαδοξάζω, *iudico*. Phil. 38. B: οὐκοῦν ἐκ μνήμης ... δοῖα ἡμῖν καὶ τὸ διαδοξάζειν (Angel. et Bas. 2. δοξάζειν) ἐπιχειρεῖν (v. ἐγχαρεῖν) γίγνεται ἐκάστοτε^ς;

διάδοχος, ὁ, *successor*, *vicarius*. Phil. 19. B: ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον παντελῶς ὑποστάντα. Legg. V. 740. B. VI. 769. C: εἰ μὴ τινα καταλείψει διάδοχον τοῦ ἐπανορθοῦν cet.

διαδύομαι, *elabor*, *effugio*. Lys. 216. C: διαδύεται ἡμᾶς. Soph. 231. C: ὅπη ... διαδύσεται τὸν λόγον.

διαδυσσις, ἡ, *ingressus*. Locr. 100. E: ἀ ἐς τῷς πόρως διαδύσει.

διαζεύγνυμι, *diortium facio*. Legg. VI. 784. B: ἂν ... ἄγονοι τινες εἰς τοῦτον γίγνωνται τὸν χρόνον ... διαζεύγνυσθαι cet.

διαζεύγνυμι, *diortium facio*. Legg. VI. 784. B: ἂν ... ἄγονοι τινες εἰς τοῦτον γίγνωνται τὸν χρόνον ... διαζεύγνυσθαι cet.

διάζευξις, ἡ, *disiunctio*, *separatio*. Phaed. 88. B: ἐν τῇ νῦν τοῦ σώματος διαζεύξει. Legg. XI. 930. B: τὴν διάζευξιν τε καὶ σύζευξιν ποιῆσθαι.

διαζητῶ, *perscrutor*. Polit. 258. B: τὸν πολιτικὸν ἄνδρα διαζητεῖν.

διαζῶ, *vitam traduco*, *vivo*. Pol. VIII. 561. C: διαζῇ τὸ καθ' ἡμέραν οὕτω χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ. Legg. V. 739. D: οὕτω διαζῶντες εὐφραϊνόμενοι κατ-οικονοῦσι. Charm. 171. D: ἀναμάρτητοι γὰρ ἂν τὸν βίον διεζῶμεν cet. Legg. III. 679. A: ἡ δὲ τὸ πλείστον διεζῶν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. VII. 792. E: τὸ ... ἔλεον ... τιμῶσα διαζήσει τὸν τότε χρόνον.

διαζωγραφῶ, *describo*, *designo*. Tim. 55. C: ἐκείνο (τὸ πᾶν) διαζωγραφῶν.

διαθερμαίνω, *calefacio*, *incendo*. Tim. 65. E: πάλιν αὐτὰ ἀντικαίοντα τὸ διαθερμήναν. *Sensu transl.* Phaedr. 253. E: πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμήνας τὴν ψυχὴν.

διάθεσις, ἡ, *dispositio*. Legg. IV. 710: B: ἀμείνων πολιτεί^{ας} διάθεσις οὗτ' ἔστιν οὗτ' ἂν ποτε γένοιτο. Phaedr. 236. A: τῶν μὲν τοιούτων οὐ τὴν εὐρεσιν, ἀλλὰ τὴν διάθεσιν ἐπαινετέον. Tim. 27. A: σκόπει ... τὴν τῶν ξενίων σοι διάθεσιν. Hinc etiam in *testamento faciendo* ponitur. Legg. XI. 922. B: αἱ τε τῶν τελευτᾶν μελλόντων ἐπιθυμί^{αι}ς τῆς διαθέσεως cet. *ratio, status, constitutio. Soph. 264. D: τέλην ἐκ ταύτης γίγνεσθαι τῆς διαθέσεως ἀπατητικὴν. Legg.

I. 624. A: τῆς τῶν νόμων διαθέσεως. 632. A: τῆς ἐκάστων διαθέσεως ... ὀριστεῖον τό τε καλὸν καὶ μῆ. Pol. IX. 579. E: εἴπερ τῇ τῆς πόλεως διαθήσει ἥς ἄρχει ἔοικεν. *status, affectio (tam animi quam corporis), affectus; etiam animus (vern. Gesinnung). Phil. 32. E: τρίτη ἡμῶν ἡ τοιαύτη διάθεσις. Def. 411. C: ἀρετὴ διάθεσις ἡ βελτίστη. D. 413. A. 414. A: μνήμη διαθέσεις ψυχῆς cet. C. Phil. 11. D: ἔξιν ψυχῆς καὶ διαθεσιν ἀποφαίνειν τινά. 48. A: τὴν ... ἐν ταῖς κωμωδαίαις διαθεσιν ἡμῶν τῆς ψυχῆς. 62. B: γελοίαν διαθεσιν ἡμῶν ... λέγομεν. 64. C. Pol. VI. 489. A: ὅτι ταῖς πόλεσι πρὸς τοὺς ἀληθινούς φιλοσόφους τὴν διαθεσιν ἔοικεν. Legg. VII. 792. D: ἣν δὴ διάθεσιν καὶ θεοῦ ... εὐστόχως πάντες προσαγορεύομεν. 791. A: ἀντὶ μανικῶν ... διαθέσεων. διαθεσμοθετῶ, praescribo, designo. Tim. 42. D: διαθεσμοθετήσας ... πάντα αὐτοῖς ταῦτα.

διαθετῆρ, ὁ, moderator. Legg. VI. 765. A: τὸν ... χορῶν ἄρχοντα καὶ διαθετῆρα.

διαθέω, cursu certo s. contendo. Prot. 335. E: τῶν δολιχοδρόμων τῷ ... διαθεῖν. Theaet. 148. C: διαθέων. *discurro, apparere vel emineo. Tim. 80. E: ἡ δ' ἐρυθρὰ πλείστη περὶ αὐτὸ χροὰ διαθεῖ. (Locr. 101. A: διαθεῖσθαι pro διηθεῖται e libr. nunc legitur.)

διαθεώμαι, specto, considero, contemplor. Tim. 59. D: τοὺς γενέσεως πέρι διαθεώμενος εἰκότας (λόγους). Prot. 316. A: ταῦτα διαθεασάμενοι. Crat. 424. D: ταῦτα πάντα καλῶς διαθεασαμένους. — Verb. Pol. X. 611. C: τοιοῦτον ἱκανῶς λογισμῷ διαθεατέον.

διαθήκη, ἡ, testamentum. Legg. XI. 923. E: κλήρος ἐπιχώριος τῆς διαθήκης γεγόμενος ὕστερον. 926. B. 922. C: οὕτω κυρίαν εἶναι διαθήκην ἣν ἂν τις διάθῃται. 923. C: ὅς ἂν διαθήκην γράφῃ cet. E: ὁ τὴν διαθήκην γράφων. 924. A.

διαθηρεύω, pervestigo. Phil. 32. D: ὅτι ταύτη πῃ δεῖ διαθηρευθῆναι (Bas. 2. διαπορευθῆναι) τὸ νῦν μεταδιωκόμενον.

διαθρεύω, discindo. Soph. 246. B: κατὰ σμικρὰ διαθραύοντες ἐν τοῖς λόγοις. Tim. 57. B: διαθραυόμενα κατασβεννύηται.

διαθρυλώ, semper in ore habeo vel memoro; hinc alicuius aures obtundō. Pass. Lys. 205. B: εἴπερ ... ὑπ' ἐμοῦ ἀεὶ ἀκούων διατεθρυλῆται (v. διατεθρύλληται). Pol. II. 358. C: ἀπορῶ μέντοι διατεθρυλῆμένος (v. διατεθρυλλῆμένος) τὰ ὠτα ἀκούων Θρασυμάχου καὶ μυρίων ἄλλων.

διαθρύπτω, delicatum et fastidiosum aliquem reddo. Lys. 210. E: ταπεινούντα καὶ συστέλλοντα, ἀλλὰ μῆ, ὥσπερ σύ, χαυνούντα καὶ διαθρύπτοντα.

διαίρεσις, ἡ, divisio, distributio. Polit. 275. E: ἡ μετὰ τοῦτο διαίρεσις ... τίνα τρόπον ἐγίγνετ' ἡν; Pol. VI. 768. C:

ἡ δικῶν ἀκριβὲς νόμων θέσις ἅμα καὶ διαίρεσις. Soph. 235. C: κατὰ τὸν ... τρόπον τῆς διαίρεσεως. 253. C: εἰ δὲ ὅλων ἕτερα τῆς διαίρεσεως αἷτια. 267. D: τῆς τῶν γενῶν κατ' εἶδη διαίρεσεως. 229. D: ἡ ἄρα τινὰ ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας. Polit. 265. B: τὴν δὲ δὴ διαίρεσιν ὄρα. Pol. VII. 534. A: τὴν δ' ἐφ' οἷς ταῦτα ἀναλογίαν καὶ διαίρεσιν διχῇ ἐκατέρου ... ἐῶμεν. Locr. 96. C: ταὶ δὲ διαίρεσις αὐταὶ ἐντὶ cet. Phaedr. 266. B: τῶν διαίρεσεων καὶ συναγωγῶν. Soph. 264. C: τῶν ἐμπροσθεν ... κατ' εἶδη διαίρεσεων. 253. C: ἐν ταῖς διαίρεσιν. *distinctio. Crat. 424. B: τίς ἂν εἴη ὁ τρόπος τῆς διαίρεσεως cet. Phil. 15. A: ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαίρεσεως ἀμφισβήτησις γίγνεται. Prot. 358. A: τὴν ... Προδικὸν τοῦδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραιτοῦμαι. Soph. 267. B: τίνα μείζω διαίρεσιν ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως θήσομεν; Phil. 20. C: εἰς τὴν διαίρεσιν.

διαίρομαι, suscipio, molior. Ax. 370. B: οὐ γὰρ δὴ θνητὴ γε φύσις τοσον διήρατο μεγεθουργίας cet.

διαίρω, divido, distribuo; distinguo. Pol. V. 476. A: ταύτη ... διαίρω. Prot. 340. A: ἡ τὸ τε βούλεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν διαίρεις ὡς οὐ ταυτὸν ὄν. Soph. 252. B: τοτὲ μὲν συντιθέασι τὰ πάντα, τοτὲ δὲ διαιροῦσιν. Polit. 258. E: ταύτη τοίνυν συμπαῖσας ἐπιστήμας διαίρει. 262. D: εἴ τις ... διαίροι. 284. E: δῆλον ὅτι διαιροῦμεν ἂν τὴν μετρητικὴν. Legg. VII. 815. D. Prot. 431. C: τὰ ὀνόματα ... ὁρῶν διαίρειν. Soph. 225. A: διαίρειν αὐτὴν δίχα. Polit. 261. A: πάλιν αὐτὴ διαίρειν. 262. D: κατ' εἶδη δύο διαίρειν. 265. D: τῷ σχιστῷ ... διαίρειν. Tim. 35. B. Legg. II. 672. E: πῶς ἐκάτερα διαίρων; Tim. 79. A: κατὰ σμικρὰ διαιροῦν. Charm. 162. D: περὶ ὀνομάτων διαιροῦντος. Polit. 291. E: διπλὴν ἐκατέραν ... διαιροῦντες. 302. D: τίνι διαιροῦντες ταύτην; Soph. 235. C: διαιροῦντας ἀεὶ τὴν ὑποδεχομένην αὐτὸν μοῖραν. Polit. 264. B: εὐ διαιροῦντας. Theaet. 201. D: πῇ διήρει; Phil. 18. C. Tim. 41. D: διεῖλε ψυχὰς ἰσαριθμοὺς τοῖς ἀστροῖς. Soph. 221. E: δίχα ... διεῖλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν. Critia 115. E: τοὺς τῆς γῆς τροχούς ... κατὰ τὰς γεφύρας διεῖλον. Soph. 235. C: διεῖλε ἡμῖν cet. Phil. 49. A. Polit. 283. D: διεῖλωμεν ... αὐτὴν δύο μέρη. Legg. III. 697. A: τριχῇ διελεῖν. V. 745. C. Polit. 265. C: τὴν ... πεζονομικὴν διελὼν cet. Phil. 14. E. Crat. 396. A: διελόντες ... αὐτὸ διχῇ. Legg. VIII. 828. D: τοὺς διαιρήσοντας ἱκανῶς ταῦτα. Pass. Legg. VIII. 848. A: τριχῇ διαιρῆσθω. X. 895. E: λόγος ... ἀριθμὸς διαιρούμενος εἰς ἴσα δύο μέρη. Ib. ἔστι ... δίχα διαιρούμενον ἐν ἄλλοις τε καὶ ἐν ἀριθμῷ. Ib. δίχα διαιρούμενον ἀριθμόν. Pol. X. 618. C: ξυντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα. Soph. 225. C: κατὰ σμικρὰ ... λίαν καὶ παντοδαπὰ διήρηται. Pol. IX. 580. D. (Legg. XII. 956. B. pro διήρηται nunc e librr. scri-

bitur διείρηται). Euthyd. 289. C: χωρὶς ... διήρηται. Polit. 282. C: διηρησθω. 260. B: ἐμμελῶς ... διηρησθαι. Pol. VI. 510. A: διηρησθαι ἀληθείᾳ τε καὶ μῇ. Tim. 48. E: ἡ ... ἀρχὴ ... ἔστιν μειζόνως τῆς πρόσθεν διηρημένη. Legg. III. 700. A: διηρημένη ... τότε ἦν ἡμῖν ἡ μουσικὴ κατὰ εἶδη τε ἐαυτῆς αἰτια καὶ σχήματα. Soph. 220. A: πολλοὶς εἶδеси ... διηρημένον. Crat. 410. D: ὄνομα δίχα διηρημένον. Tim. 53. D: γωνίας ὁρθῆς πλευραῖς ἴσαις διηρημένης. Legg. XII. 956. C: κατὰ τὸ δωδέκατον μέρος διηρημένοι. Soph. 266. A: τὰ ... ὡς ἐτέρως αὐτὸ διηρημένα. Euthyd. 304. A: κατὰ βραχὺ διηρημένα. Polit. 266. C: ἐν τοῖς διηρημένοις. 263. E: διήρητο ... ἑύμπαρ τὸ ζῶον τῷ τιθασσῶ καὶ ἀγρίῳ. Legg. IX. 874. E: καθάπερ οἱ φόνοι διήρητο. Polit. 265. C: δίχα διαιρεθείσης. 261. C: πᾶν ... διαιρίζεται δίχα. Med. *divido, distinguo, discerno*. Legg. XII. 950. C: ἐν τοῖς λόγοις καὶ ταῖς δοξαῖς διαιροῦνται τοὺς ἀμείνους τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς χειρόνας. Polit. 262. E: κάλλιον ... διαιροῖτ' ἂν cet. Parm. 129. D: εἰς δέ τις ... διαιρῆται χωρὶς αὐτὰ καθ' αὐτὰ τὰ εἶδη. Polit. 264. A: μὴ ... διαιρῶμεθα. 276. E. 287. C. Phaedr. 273. E: κατ' εἶδη ... διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα. Gorg. 500. D. Soph. 253. C: τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι cet. 220. B: πῇ διαιρούμενος ἐκάτερον; Polit. 265. A: πρὸς μέγα μέρος σμικρὸν διαιρούμενην. Soph. 265. A: ποιητικὴν καὶ κητικὴν τέχνην διαιρούμενοι. Polit. 260. B. Pol. V. 454. A: κατ' εἶδη διαιρούμενοι. Tim. 63. A. 73. C: τὸν μωελὸν αὐτὸν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα διηρεῖτο σχήματα. D: ἅμα στρογγύλα καὶ προμήκη διηρεῖτο σχήματα. Polit. 276. A: διηρούμεθα. 279. B. 262. A: ἀνδρείοτατα διήρησαι. Parm. 130. B. Phaedr. 253. C: καθάπερ ... τριγῇ διελομένην ψυχὴν ἐκάστην. Legg. III. 695. C: διείλετο (τὴν ἀρχὴν) ἑπτὰ μέρη τεμόμενος. Theaet. 182. C: ὡς διειλόμεθα κινήσεις. Soph. 264. C: διειλόμεθα ... τῆς εἰδωλοποιικῆς εἶδη δύο. Tim. 17. C. al. Crat. 424. C: διείλοντο. Soph. 220. B: ταύτην ... τὴν θήραν ἀρ' οὐκ ἂν κατὰ μέγιστα μέρη δύο διελοίμην (al. διελοιμεν); Polit. 260. E: ταύτη ταῦτα διελώμεθα. Phaedr. 270. B: ἐν ἀμφοτέραις δεῖ διελέσθαι φύσιν. Phaed. 99. B: τὸ ... μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι ὅτι ἄλλο μὲν τί ἐστι cet. Polit. 262. C: τὰνθρωπινον ἐπιχειρήσας δίχα διελέσθαι γένος. Crat. 424. B: διελέσθαι τὰ στοιχεῖα. Conv. 186. A. Legg. V. 745. B: δώδεκα μέρη διελέσθαι. Alc. II. 138. C: χαλκῷ διελέσθαι τὰ πατρῶα. Legg. IX. 863. C: διχῇ ... διελούμενος. Phaedr. 265. B: τῆς ... θείας (μανίας) ... τέτταρα μέρη διελόμενοι. Theaet. 181. D. Soph. 248. A: χωρὶς που διελόμενοι. Legg. XI. 946. C: τὰς ἀρχὰς πάσας κατὰ δώδεκα μέρη διελόμενοι. Gorg. 500. D: διελομένους. Soph. 219. E. Crat. 425. A. Legg. VIII. 848. E. διελομένους αὐτὸ καὶ τοῦτο εἰς τὰ δώδεκα μέρη τῆς πόλεως ἀπάσης. **secerno*. Phil. 23. E:

τῶν τεττάρων τὰ τρία διελόμενοι. *diffundo. Locr. 101. C: τὸ ... δορυὺν διαιρῆν (opp. συναγεν) πέφυκε. *dissolvo. Pass. Tim. 81. D: αὐτὰ ... ὑπὸ τῶν ἐξωθεν ἐπεισιόντων ἐνπεσὺς διαιρεῖται. Phaed. 78. C: ταύτη διαιρεθῆναι ἥπερ ξυνετέθη. *dirimo (ut litem al.). Polit. 305. C: τὰ ἀλλήλων ἐγκλήματα διαιρεῖν. *diduco. Critia 115. D: διελόντες στόμα τανυτὶ ταῖς μεγίσταις ἱκανὸν εἰσπλεῖν. *exploro, considero. Phaed. 107. B: ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλῃτε. Gorg. 495. C: διελοῦ τὰδε. *diplico, defimo; etiam exploro; explico, expromo. Hipp. mai. 285. C: ἂ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων διαιρεῖν. Phaed. 107. B: ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλῃτε. Prot. 339. A: ἐπίστασθαι διελεῖν. Crat. 399. A: περιώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν. Pass. Pol. X. 595. B: ἐπειδὴ χωρὶς (separatim) ἕκαστα διήρῃται τὰ τῆς ψυχῆς εἶδη. Med. signif. Legg. I. 647. C: ὧν δ' ἑκάτερον ἐνεκα, διηρῃμεθα. Phaedr. 263. B: τὸν μέλλοντα τέχνην ῥητορικὴν μετιέναι ... δεῖ ταῦτα ὁδῶ διηρῆσθαι. Pol. IX. 571. B. Gorg. 495. C: διελοῦ τὰδε. Prot. 314. B: ὅτι νέοι ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελίσθαι. Phil. 19. C: πρὸς τὸ διελίσθαι τί τῶν ἀνθρωπίνων κτημάτων ἄριστον. Pol. III. 400. C: διελίσθαι ... οὐ σμικροῦ. V. 449. D. Tim. 72. A. al. Legg. I. 631. A: διελόμενον λέγειν. Charm. 169. A: ὅστις τοῦτο κατὰ πάντων ἱκανῶς διαιρῆσθαι. *staiwo, constiwo. Legg. XII. 946. B: κληρῶ διελόντας τὸν νικῶντα καὶ δεῦτερον καὶ τρίτον. Pol. VII. 523. A: ἂ ... διαιροῦμαι παρ' ἐμιντῶ ἀγῶγά τε εἶναι ... καὶ μὴ. — Verb. αἰρετέον est distinguendum et explorandum vel explicandum. Polit. 287. B: ὥς πρῶτας ἀπ' ἀλλήλων διαιρετέον. Soph. 265. A. Phil. 20. A. 49. A. Pol. III. 412. B. Tim. 27. D. Legg. V. 737. C. IX. 874. E.

διαισθάνομαι, perspicio; cognosco. Soph. 253. D: μίαν ἰδέαν ... πάντῃ διατεταμένην ἱκανῶς διαισθάνεται. Pol. II. 360. E. Polit. 277. E: ὅτι τῶν στοιχείων ἕκαστον ... ἱκανῶς διαισθάνονται. Phaedr. 250. A: διὰ τὸ μὴ ἱκανῶς διαισθάνεσθαι. Pol. III. 409. B. Phaedr. 271. E: διαισθανόμενος. 255. B: διαισθανόμενον ὅτι cet. Tim. 87. C: ζυμμέτρων ... τὰ μὲν σμικρὰ διαισθανόμενοι συλλογιζόμεθα.

δίαιτα, ἡ, ὅσας ratio (præc. a medico præscripta), ὁσας institutum; victus; vita. Pol. II. 373. A: οὐδ' αὕτη ἡ δίαιτα (ἐξαρκέσει). Legg. II. 674. C: ταχτὰ ... τὰ τ' ἄλλα ἀν εἴη γεωργήματα καὶ πᾶσα ἡ δίαιτα. VI. 779. D: δίαιτα ... πρὸ παιδογονίας οὐκ ἐλαττων ἐνιαυσίας γίγνοιτ' ἂν. Ax. 371. D: ἡδεῖα δίαιτα. Ep. VII. 340. D: δίαιτα ἡ καθ' ἡμέραν. Id. Locr. 103. B. Phaedr. 239. C: ἐμπειρον ... ἀπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης. Pol. III. 404. A: ἐὰν σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης. 406. B: εἴ τι τῆς εἰδυίας διαίτης ἐκβαίη. IV. 425. E: ἐκβῆναι πονηρᾶς διαίτης. Tim. 84. A: ὑπὸ κακῆς διαίτης. Legg. VI. 762. E: τῆς καθ' ἡμέραν διαίτης δεῖ τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπόρου γεγενυμένου

εἶναι cet. XI. 359. A. Ax. 366. A: τῆς ἐκείας διαίτης καὶ χορείας ὀριγνωμένη. Ep. VII. 339. A. Pol. III. 407. C: τοὺς ... φύσει τε καὶ διαίτῃ ὑγιεινῶς ἔχοντας τὰ σώματα. 408. A: ἀνδρας ... κοσμίους ἐν διαίτῃ. V. 459. C: διαίτῃ ἐθελόντων ὑπακούειν. Legg. I. 647. C. VII. 798. A. Phaedr. 256. A: εἰς τεταγμένην τε διαίταν καὶ φιλοσοφίαν. Pol. III. 404. D: ὅλην ... τὴν τοιαύτην αἰτήσιν καὶ διαίταν τῇ μελοποιίᾳ ... ὀρθῶς ἂν ἀπεικάζοιμεν. 405. D: δι' ὕργιαν τε καὶ διαίταν cet. 406. D: ἐὰν δὲ τις αὐτῷ μακρὰν διαίταν προστάτῃ. E: εἰς τὴν εἰωθυῖαν διαίταν ἐμβάς. 407. D: τὴν εἰωθυῖαν προστάττειν διαίταν. Tim. 18. C: κατὰ τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην διαίταν. Legg. VI. 762. C: ἐν οἷς (ἐυσσείοις) κοινῇ τὴν διαίταν ποιητέον ἅπασιν. Menex. 238. B: πρὸς τε τὴν καθ' ἡμέραν διαίταν. Eryx. 394. B: (εἰ) τὰ ἐπιτηδεῖα τὰ πρὸς τὴν διαίταν μὴ τυγχάνοι ἔχων. C: ὥνπερ καὶ τυγχάνει θεόμενος εἰς τὴν διαίταν. 405. C: εἰ ὡς πλείστων δεῖτο πρὸς τὸ σῶμα τε καὶ τὴν διαίταν ἐπιτηδεύων. Ep. VII. 330. C: διαίταν διαιτωμένῳ μοχθηρὰν πρὸς ὑγίειαν. 336. C: τὴν τῆς τροφῆς σῶφρον διαίταν. Legg. VII. 798. A: μεταβάλλειν αὐτὸς ἡντινοῦν τῶν εὐδοκίμων διαιτῶν. Pol. III. 407. D: διαίταις κατὰ σμικρὸν ἀπαντλοῦντα. Tim. 89. C: διὸ παιδαγωγεῖν δεῖ διαίταις πάντα τὰ τοιαῦτα. Legg. VII. 797. D: ἐν διαίταις σωματίων. 806. C: διαίταις ἀτάκτοις χρωμένον. Charm. 156. C: διαίταις ... μετὰ τοῦ ὅλου τὸ μέρος ἐπιχειροῦσι θεραπεύειν τε καὶ ἰᾶσθαι. *vivendi consuetudo, commoratio. Conv. 196. A: ἡ καθ' ἑαυτὴν διαίτα τοῦ Θεοῦ. *arbitrium. Legg. VI. 766. D: καθάπερ ἐν ταῖς διαίταις. Riv. 138. E: ἐὰν τε οἱ φίλοι αὐτῷ διαίτας ἐπιτρέπωσιν cet.

διαιτητής, ὁ, *arbiter*. Ep. VIII. 354. E: διαιτητοῦ τινὰ τρόπον διαλεγόμενος. Legg. XII. 956. D: διαιτηταὶ δικαστῶν τούνομα μᾶλλον πρέπον ἔχοντες. Prot. 337. E: ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβάζοντων εἰς τὸ μέσον. Legg. XI. 920. D: ἐὰν ἐν διαιτηταῖς ... μὴ δύνωνται διαλάττεσθαι. 926. A: διαιτητὰς ... αἰρεῖσθαι. C.

διαιτωμαι, *victus ratione utor, vinctus; commoror, versor*. Legg. VI. 762. B: διαιτάσθων ... οἳ τε ἔρχοντες οἳ τε ἀγρονόμοι τὰ δύο ἔτη τοιόνδε τινὰ τρόπον. Ep. VII. 330. C: διαίταν διαιτωμένῳ μοχθηρὰν. Gorg. 449. E: ὡς ἂν διαιτῶμενοι ὑγιαίνοιεν. Pol. II. 373. D: οὕτω διαιτῶμενοι. Phaed. 61. E: ὅτε παρ' ἡμῖν διητάτο. Pol. II. 372. A: τίνα τρόπον διαιτήσονται οἱ οὕτω παρεσκευασμένοι.

διαιώνιος, α, ον, *aeternus*. Tim. 39. E: πρὸς τὴν τῆς διαιωνίας μίμησιν φύσεως.

διαιωρῶ, *sursum deorsum agito*. Pass. Tim. 78. E: διαιωρούμενον ... ἀεὶ διὰ τῆς κοιλίας.

διακαθαίρω, *perpurgo, purgo*. Pol. III. 399. E: λε-

λήθαι μὲν γε διακαθαίροντες πάλιν ἦν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν. 411. D: οὐδὲ διακαθαίρομένων τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ. Med. Legg. V. 735. C: ἂν τις τὰ ὑπάρχοντα μὴ διακαθαίρηται.

διακάθαρσις, ἡ, purgatio. Legg. V. 735. D: πολλῶν οὐσῶν τῶν διακαθάρσεων cet.

διάκειμαι, in statu aliquo sum, comparatus sum, me habeo. Gorg. 508. D: οὕτω διακείσθαι πάντων δὴ αἰσχιστόν ἐστιν. Crat. 440. D: οὕτως οἶεσθαι καὶ τὰ πράγματα διακείσθαι. Legg. VII. 820. A. Gorg. 522. C: οὕτω διακείμενος. Pol. II. 361. C: ποιητέος ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ. E: ὅτι οὕτω διακείμενος ὁ δικαίως μαστιγώσεται cet. VIII. 561. C. Hipp. mai. 286. A: καὶ ἄλλως εὖ διακείμενος (λόγος) καὶ τοῖς ὀνόμασι. Pol. VIII. 556. E: ἡ κατὰ ταῦτα ἐκείνη διακειμένη πόλις. Conv. 215. E: ὡς ἀνδραποδωδῶς διακειμένου. Gorg. 504. E: σώματι γε κάμνοντι καὶ μοχθηρῶς διακειμένῳ. Pol. IV. 431. B: ἀκόλαστον τὸν οὕτω διακείμενον. Tim. 53. B: παντάπασι ... διακείμενα ὥσπερ cet. Gorg. 514. C: οὕτω ... διακειμένων (int. ἡμῶν). Legg. III. 678. A. Phaed. 68. C: τοῖς οὕτω διακειμένοις. *ad animum transl. est affectus vel animatus sum, me habeo; etiam sentio, iudico. Hipp. mai. 304. E: ὁπότε οὕτω διακείσαι. Lach. 189. B: οὕτω σὺ παρ' ἐμοὶ διάκεισαι (ita erga te affectus sum) cet. Prot. 309. B: πῶς πρὸς σε (v. πρὸς σέ) ὁ νεανίας διάκειται; Conv. 216. D: ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται. Pol. X. 613. D: ἄρ οὐκ ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἀνθρώπος διάκειται; Conv. 258. C: ὡς δεινῶς διάκεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοὶ γενέσθαι. Pol. IX. 584. E: πρὸς τε ἡδονὴν ... οὕτω διάκεινται. Alc. II. 149. A: οὕτως ὀλιγάρως διάκεινται πρὸς τοῖς θεοῖς ὥστε cet. Phaed. 84. E: φοβείσθαι μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι (coni.) ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. Pol. VI. 500. B: τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακείσθαι cet. Legg. XI. 933. B. Alc. II. 150. D: ὡς δεῖ πρὸς θεοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους διακείσθαι. Phaedr. 249. D: ὡς μανικῶς διακείμενος. Riv. 133. B: οὐδ' ἄλλον τὸν οὕτω διακείμενον. Pol. X. 611. D: οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς θεώμεθα διακειμένην ὑπὸ μυρίων κακῶν. C: διακείμενον αὐτὸ (τὴν ψυχὴν) ὥσπερ cet. Phaedr. 231. D: οὕτω διακείμενοι. Eryx. 405. D: ὅταν ... αὐτοὶ αὐτῶν τυγχάνωμεν φαυλότατα διακείμενοι. 406: μοχθηρότατα διακείμενοι. Conv. 221. B: τῶν οὕτω διακειμένων. Alc. II. 144. C: τοῖς οὕτω διακειμένοις καὶ τοιαύτας δόξας ἔχουσιν. Charm. 172. A: τοὺς οὕτω διακειμένους. Ep. VII. 339. B: εἰδὼς ὡς πρὸς Δίωνα διεκείμην. Phaed. 59. A: καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδὸν τι οὕτω διεκείμεθα. Theaet. 200. A: ὡς εἰδὼς διακείσεται περὶ ὧν ἔψενσται.

διακείρω. Tim. 83. E. legebatur διακειρομένης; libri vero Mss. suppeditarunt διακειρομένης.

διακέλευμα, τό, *adhortatio*. Legg. III. 805. C: τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται.

διακελεύομαι, *adhortor, cohortor, moneo, iubeo; incito* (ut currentem). Theaet. 149. A: ὡς σὺ διακελεύει. Soph. 218. A: καὶ σὺ τὰ νῦν μοι διακελεύει. Polit. 261. E: καθάπερ διακελεύει. Legg. VI. 783. C: τὰ ποῖα δὴ διακελεύει; Pol. VIII. 549. E: διακελεύονται ὅπως ... τιμωρήσεται πάντας cet. Legg. IV. 719. D: (εἰ) θάπτειν αὐτὴν διακελεύοιτο cet. 723. B. Pol. X. 614. D: διακελεύονται οἱ ἀκούειν cet. Legg. I. 636. E: τὸ τὰς ἡδονὰς φεύγειν διακελεύεσθαι. IV. 724. A. II. 662. E: αἰὲ διακελεύομενος οὐδὲν ἐπαύου cet. Ep. VII. 346. E. Pol. X. 604. A: τὸ ... ἀντιτείνειν διακελεύομενον λόγος ... ἐστί. Phaed. 61. A: ὥσπερ οἱ τοῖς θεοῖσι διακελεύομενοι. Ep. III. 317. C: πᾶσαι διακελεύομεναί μοι ἔναι. Pol. VII. 523. B: τὰ δὲ παντάπασι διακελεύομενα ἐκείνην ἐπισκέψασθαι. Euth. 6. D: ὅτι οὐ τοῦτό σοι διεκελεύομην. Lach. 186. D: διεκελεύετο. Ep. VII. 329. D: θαρρύν διεκελεύετο. 323: κοινωνεῖν διεκελεύεσθαι μοι. Theaet. 168. D: σπουδᾶσαι ἡμᾶς διεκελεύσατο περὶ τὸν αὐτοῦ λόγον. Pol. II. 267. B: ὥσπερ Γλαύκων διεκελεύσατο. V. 461. C: ταῦτά γ' ἤδη πάντα διακελευσάμενοι. Menex. 246. B: ἀναμνήσω καὶ διακελεύσομαι cet. Legg. I. 631. D: διακελευστίον.

διάκενος, ὁ ἡ, *vacuus*. Tim. 60. E: τῶν διακένων. 58. B: εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα. 61. A: κατὰ τὰ διαίκενα. B: τὰ τῆς γῆς διάκενα. Ib. εἰς τὰ τῶν υδάτων διάκενα. **inanis*. Legg. VII. 820. E: ἵνα μὴ διάκενα ἡμῖν ᾖ τὰ τῶν νόμων.

διακινδυνεύω, *periclitor, periculum subeo*. Apol. 32. C: μετὰ τοῦ νόμου ... ὥμην μᾶλλον με δεῖν διακινδυνεύειν ἢ μεθ' ὑμῶν γενέσθαι. Menex. 240. E: ἐτόλμησαν διακινδυνεύειν οἱ Ἕλληνες ὑπὲρ τῆς σωτηρίας. Prot. 313. A: διακινδυνεύοντα ἢ χρηστὸν αὐτὸ γενέσθαι ἢ πονηρόν. Tim. 72. E: διακινδυνευτίον φάναι.

διακληρῶ, *sorte assigno*. Legg. VI. 760. C: τούτοις ... διακληρωθήτω τὰ μύρια τῆς χώρας κατὰ μῆνα ἕκαστα ἐκάστοις.

διακομίζω, *transveho, traduco, transfero*. Legg. X. 898. E: ὡς ... ἐνοῦσα (ψυχῇ) ... πάντῃ διακομίζει τὸ τοιοῦτον. Polit. 289. E: τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔργα διακομίζοντες ἐπὶ ἀλλήλους. Legg. X. 905. B: τούτων εἰς ἀγριώτερον ἔτι διακομισθεὶς τόπον. VII. 803. B: εἰσι ποτὲ τρόποις ξυνόντες τὸν βίον ἀριστα διὰ τοῦ πλοῦ τούτου τῆς ζωῆς διακομισθῆσομεθα (vi med.).

διακόνημα, τό, *ministerium*. Theaet. 175. E: ὅταν εἰς δουλικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα.

διακόνησις, ἡ, *ministratio, ministerium*. Legg. I. 633. C: ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν (αὐτοῖς αὐτῶν?) διακονήσεις.

διακονία, ἡ, *ministerium, provincia*. Pol. II. 371. C: οἱ ... ἐαυτοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τῷ ττοῦσι ταύτην. VI. 493. D: ἡ πόλει διακονίαν (ἐπιδεικνύμενος). Legg. XI. 919. D: μήτε διακονίαν μηδ' ἡντινα κεκτημένος ἰδιωταις.

διακονικός, ἡ, ὄν, *ad ministrandum aptus vel paratus, ministrans*; abs. *ministrandi ars*. Polit. 299. E: ἡ πᾶν ὁ τε μέρος διακονικὴ περιείληφεν. Gorg. 517. D: ἡ μὲν ἑτέρα (πραγματεία) διακονικὴ ἐστίν. 518. A: ταύτας (τάς τέχνας) ... δουλοπρεπεῖς τε καὶ διακονικὰς καὶ ἀνελευθέρους εἶναι. 517. B: ἀλλὰ μοι δοκοῦσι τῶν γε νῦν διακονικώτεροι γεγονέναι.

διάκονος, ὁ ἡ, *ad ministrandum s. serviendum pertinens*; ὁ, *minister*. Pol. II. 370. E: κενὸς ἂν ἦ ὁ διάκονος. Polit. 290. C: οἱ ... ἔχοντές τινος ἐπιστήμης διακόνου μόριον. D: διακόνου τέχνης ... μόρια. Legg. VI. 782. B: Τριπτόλεμόν τε τινα τῶν τοιούτων γενέσθαι διάκονον. Pol. II. 371. D: εἰσὶ καὶ ἄλλοι διάκονοι οἱ cet. A: τῶν ἄλλων διακόνων (δεῖ). 373. C: καὶ δὴ καὶ διακόνων πλειόνων δεησόμεθα. Legg. VI. 763. A: οὐδ' ... τοῖς ἐκείνων ... χρῆσονται ... διακονοῖς. Gorg. 517. B: ὥς γε διακόνους εἶναι πόλεως. 518. C: διακόνους μοι λέγεις cet. Legg. VIII. 831. E.

διακονῶ, *ministro, servio*. Theaet. 175. E: τὰ ... τοιαῦτα πάντα δυναμένον τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν. Pol. V. 466. E: διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν πάντα τὰ περὶ τὸν πόλεμον. Legg. VII. 805. E: διακονεῖν μηδὲν διαφερόντως τῶν δούλων. XII. 955. C. D: μηδὲν ἐπὶ δώροισι διακονεῖν. Pol. V. 467. A: ὥς πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι. Legg. VI. 763. A. Polit. 290. A: τοὺς τὰ τοιαῦτα διακονοῦντας ἡμῖν ἐκάστοτε. Legg. XII. 955. C: τοὺς τῇ πατρίδι διακονοῦντας τι. Gorg. 521. A: ὥς διακονίσοντα καὶ πρὸς χάριν ὁμιλήσοντα. Med. *ministerio fungor*. Legg. VI. 763. A: διακονοῦντές τε καὶ διακονούμενοι ἑαυτοῖς. Pol. II. 371. D: τοὺς πρὸς ὧν ἡν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦμένους (sic libri Mss. pro v. διακονοῦντας).

διακορῆς, ὁ ἡ, *satius, satur*. Legg. I. 629. B: ὅδε ... διακορῆς αὐτῶν ἐστί. VII. 810. E: διακορεῖς ποιεῖν.

διακόσιοι, αι, α, *ducenti*. Critia 119. B: εἰς πλήρωμα διακοσίων καὶ χιλίων νεῶν. Tim. 36. B. Ib. πρὸς τρία καὶ τετρακόντα καὶ διακόσια.

διακόσμησις, ἡ, *ordinatio, constitutio*. Tim. 23. E: τῆς ... ἐνθαδὲ (v. ἐνθαδὲ) διακοσμήσεως παρ' ἡμῖν ... ἀριθμὸς γέγραπται. Legg. IX. 853. A: κατὰ θύσιν ... τὴν τῆς διακοσμήσεως τῶν νόμων. De lege 317. C: περὶ πόλεως διακοσμήσεως. Tim. 24. C: ταύτην ... τότε ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν ἡ θεὸς ... διακοσμήσασα cet. Conν. 209. A: ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκίσεων διακοσμήσεις (φρόνησις).

διακοσμῶ, *ordino, in ordinem adduco; dispono, constituo*. Legg. IX. 864. A: ἐὰν αὕτη κρατούσα ἐν ψυχῇ διακοσμῇ πάντα ἄνδρα. Phaed. 98. B: εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Phil. 28. E: τὸ ... νοῦν πάντα διακοσμεῖν αὐτὰ φάναι. Phaedr. 246. E: διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος. Phaed. 97. C: ὡς ... νοῦς ἐστὶν ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἷτιος. Tim. 37. D: διακοσμῶν ἅμα οὐρανὸν cet. Legg. V. 742. E. Crat. 419. A: τὸ διακοσμοῦν. Legg. VI. 758. D. Pol. III. 400. B: ἡρώων γε ... διακοσμοῦντος. Crat. 400. A: ψυχὴν εἶναι τὴν διακοσμοῦσαν. Critia 115. C: τοιαῦδε ἐν τάξει διακοσμοῦντες. Tim. 75. D. Legg. III. 685. B: οἱ ταύτας (τὰς πόλεις) διακεκοσμήκασιν. XII. 966. E: νοῦς ἐστὶ τὸ πᾶν διακεκοσμηκῶς. 967. B. Tim. 69. C: πάντα ταῦτα πρῶτον διακόσμησεν. Critia 113. E: αὐτὸς δὲ τὴν ... ἐν μέσῳ νῆσον ... εὐμαρῶς διεκόσμησεν. Tim. 24. C: ταύτην ... τὴν διακόσμησιν ... διακοσμήσασα. Legg. III. 677. C: ὡς νῦν διακεκόσμηται. VII. 804. C: γυμνάσια ... διακεκοσμημένα. X. 886. A: τὰ τῶν ὤρων διακεκοσμημένα καλῶς οὕτως. Phil. 16. D: τούτων οὕτω διακεκοσμημένων. Legg. I. 625. E: διακεκοσμημένους εἶναι φύλακας αὐτῶν. III. 686. A. Tim. 53. B: πρὶν καὶ τὸ πᾶν ἐξ αὐτῶν διακοσμηθὲν γενέσθαι. Critia 119. C: τὰ ... τῶν ἀρχῶν καὶ τιμῶν ὧδ' εἶχεν ἐξ ἀρχῆς διακοσμηθέντα. **adorno, instruo, comparo*. Phaedr. 277. C: (πρὶν ἂν τις) οὕτω τιθῇ καὶ διακοσμῇ τὸν λόγον. Legg. III. 687. A: εἰ κατὰ τροπὸν ἡπιστήθισαν τάξει τὸ στρατόπεδον οἱ τότε διακοσμοῦντες. Tim. 75. D: τὴν ... τοῦ στόματος ἡμῶν δύναμιν ὁδοῦσι ... διεκόσμησαν οἱ διακοσμοῦντες. Ax. 369. D: ἦδε ἡ φλυαρολογία πρὸς τὰ μειράκια διακεκοσμημένη. Critia 111. E: τὰ ... τῆς ἄλλης χώρας ... διεκεκόσμητο ... ὑπὸ γεωργῶν ... ἀλθιδινῶν cet.

διακοῦω, *exaudio, audio*. Tim. 26. B: ἄ πάμπολυν χρόνον διακήκοα. Polit. 264. B: εἰ τινων πολλάκις ἄρα διακήκοας. Soph. 217. B: διακηκοέναι ... ἱκανῶς. Ep. VII. 338. D: ὡς Διονυσίου πάντα διακηκοότος. Ib. Διώνος τε ἅπτα διακηκοότες. Parm. 136. E: ἵνα καὶ αὐτὸς διακούσῃ διὰ χρόνου. 126. C: τούτων ... δεόμεθα διακούσαι. Pol. I. 336. B: βουλομένων διακούσαι τὸν λόγον. Ep. VII. 338. E.

διακριβολογοῦμαι, *accurate disputo, diligentius expono*. Tim. 38. B: περὶ ... τούτων τάχ' ἂν οὐκ εἴη καιρὸς πρέπων ἐν τῷ παρόντι διακριβολογεῖσθαι. Soph. 245. E: τοὺς ... διακριβολουμένους ὄντος τε περὶ καὶ μὴ cet.

διακριβῶ, *accurate vel absolute aliquid efficio*. Legg. XII. 965. A: διηκριβωμένους ἔστιν οὓς τραφέντας τε καὶ πεπαιδευμένους. Med. *accurate vel diligentius expono*. Theaet. 184. D: τοῦ ... ἕνεκα αὐτὰ σοι διακριβούμαι; Polit. 292. C: οὐχ ἱκανῶς πω θυνάμειροι διακριβώσασθαι.

διακρίνω, *discerno; discerno; divido; dissolvo*. Pol. II. 376. B: ἡ ... ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει. Locr. 101. C: τὸ ... λευκὸν διακρίνει τὰν ὄψιν. Crat. 388. B: οὐ τὴν πρόκην καὶ τοὺς στήμιονας συγκεχυμένους διακρίνομεν; Ib. τὰ πράγματα διακρίνομεν ἢ ἔχει. De virt. 378. D: ἡ τὰς ἀγαθὰς καὶ τὰς κακὰς φύσεις τῶν κυνῶν διακρίνουσιν. Soph. 216. C: οὐ πολὺ τι ῥᾶον ... εἶναι διακρίνειν ἢ cet. 253. E: διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. Charm. 170. E. Tim. 62. A: διακρίνουσα. 67. E: διακρίνουσαν τὴν ὄψιν. D: τὰ δὲ διακρίνοντα αὐτὴν (τὴν ὄψιν) cet. 58. B: τῶν ἐλατιόνων τὰ μείζονα διακρινόντων. Charm. 171. C: οὔτε ἱατρὸν διακρίναι οἷα τε ἔσται ἐπιστάμενον τὰ τῆς τέχνης ἢ μὴ ἐπιστάμενον cet. Tim. 91. D: πάλιν διακρίναντες. Parm. 157. A: οὔτε διακρίνεται οὔτε συγκρίνεται. Legg. VII. 794. C: διακρινέσθω ... τὸ γένος ἐκαστέρων. Phaed. 72. C: κἂν εἰ συγκρίνοιτο μὲν πάντα, διακρίνοιτο δὲ μή. 71. B: διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι. Parm. 129. E. 156. B. Legg. V. 735. A. Tim. 83. A: διακρινομένης ... ὑπὸ νόσων τῆς σαρκὸς ἐκάστης. 49. C: τηκόμενον δ' αὖ καὶ διακρινόμενον. Soph. 226. E: ὅσα ἐντὸς σωματίων ὑπὸ γυμναστικῆς ἱατρικῆς τε ὀρθῶς διακρινόμενα καθάριζται. Legg. X. 893. E: διακρινόμενα ... γθίνει. Phil. 32. A: πάλιν ... εἰς ταυτὸν ἀπιόντων καὶ διακρινομένων ἢ κατὰ φύσιν ὁδὸς ἡδονῇ. Tim. 80. C: διακρινόμενα καὶ συγκρινόμενα. 52. E. Phil. 52. C: ὅτε μετρώς ... διαπεκρίμεθα χωρὶς (*distinctimus*) τὰς τε καθαρὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ... ἀκαθάρτους ὀρθῶς ἂν λεχθεῖσας. 46. E: τὰ ... διαπεκρίμενα συγχέειν. Tim. 84. E: διακριθείσης σαρκὸς. **iudico, diiudico, discerno* (vern. *entscheiden*); *statuo, definio*. Legg. VIII. 834. A: τὸν ἡττώμενον ὡσαύτως ἥτις διακρίνει τάξεις. De iusto 373. E: ἐπειδὴ ... τὸ βαρὺ καὶ τὸ κοῦφον σταθμὸς ... διακρίνει. B: τί ποιοῦντες διακρίνουσιν (al. διακρινούσιν) οἱ μετρηταὶ περὶ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν; C. Legg. VIII. 847. B: τὸ δὲ πλεόν τούτου τὰ κοινὰ δικαστήρια διακρινόντων κατὰ νόμον. Phil. 58. A: οὐ δὲ τί πῶς ... διακρίνοις ἂν; Legg. V. 742. C: ὥδε ἂν τις σκοπῶν ὀρθῶς ἂν αὐτὰ διακρίνοι. Polit. 272. B: βούλει ... ἐγὼ σοι τρόπον τινὰ διακρίνω; Ion. 538. E: ἂ προσήκει ἐκάστη διακρίνειν. 539. E. Legg. II. 659. B: τὸν νικῶντα διακρίνων χειροτονίαις. De iusto 373. B: τίνες οἱ διακρίνοντες; Hipp. min. 364. C: πῶς διέκρινες αὐτούς; Prot. 315. C: ἐκάστοις αὐτῶν διέκρινα καὶ διέξῃται τὰ ἐρωτώμενα. Menex. 242. B: διέκρινε τὸ ὕστερον ἔργον. Lach. 186. E: οὐδ' ἱκανὸς εἶναι διακρίναι ὁπότερος ὕμῶν ἀληθὴ λέγει. Theaet. 161. D: (εἰ) μήτε τὸ ἄλλου πάθος ἄλλος βέλτιον διακρίνει cet. De iusto 373. A: τίνες ἡμᾶς διακρινούσιν; Lach. 184. C: τοῦ διακρινούντος ... δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἢ βουλῇ. Pol. I. 348. B: ἤδη δικαστῶν τινῶν τῶν διακρινούντων δεησόμεθα. Gorg. 465.

D: (εἰ) μὴ ὑπὸ ταύτης (τῆς ψυχῆς) ... διακρίνεται cet. Legg. XI. 937. B: πρὶν τὴν δίκην διακεκρίσθαι. Aor. διακριθῆναι dicuntur etiam quorum res diiudicata est, qui controversiam vel litem componunt vel composuerunt. Euth. 7. C: περὶ τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου διακριθεῖμεν ἂν. Legg. XII. 956. C: ἂν μὴ διακριθῶσιν ἐν τοῖς πρώτοις. VI. 767. B: διακριθῆναι. Med. Phil. 46. B: σχεδὸν οὐκ ἂν ποτε θυναιμέθα διακρίνασθαι τὸ νῦν ζητούμενον.

διάκρισις, ἡ, *secretio*. Phil. 32. A: διακρισις ... καὶ διάλυσις. Soph. 226. D: τῆς ... καταλειπούσης μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ δὲ χεῖρον ἀποβαλλούσης. Tim. 64. E: τῇ διακρίσει τε αὐτῆς καὶ συγκρίσει. Phil. 23. D: πέμπτου διακρίσιν τινος θυναιμένου. Tim. 61. D. 66. C: δια ... διακρίσεων. Soph. 226. D: ἐν γε ταῖς εἰρημέναις διακρίσεσι. Phil. 42. C. Legg. X. 894. B. Soph. 243. B: διακρίσεις καὶ συγκρίσεις ὑποτιθεῖς. **distinctio*. Legg. X. 908. B: ἃ καὶ διακρίσεις ἄξια γένη τῶν περὶ τὰ θεῖα ἐξαμαρτανόντων. Locr. 94. C: ταὶ διακρίσεις τῶν σωμάτων. **diiudicatio*, *disceptatio*. Legg. VI. 765. A: τοῖς ἀμιλλωμένοις τὴν διάκρισιν ἱκανῶς ἀποδιδοῦς. XI. 937. B: εἰς τὴν τῶν ψευδομαρτυριῶν διάκρισιν. VI. 768. A: ἅμοιροι γιγνόμενοι τῶν τοιούτων διακρίσεων.

διακριτικός, ἡ, ὄν, *discernendi oim habens*; ἡ διακρι. *ars discernendi vel dissolvendi*. Polit. 282. B: ἡ ... διακριτική. C: ἡ ... ἐν ἐρίοις τε καὶ στήμοσι διακριτική. Def. 411. C: ὄψις ἕξις διακριτικὴ σωμάτων. Crat. 388. B: ὄνομα ... διδασκαλικόν τί ἐστίν ὄργανον καὶ διακριτικόν τῆς οὐσίας. Tim. 60. A: τὸ ... λείον καὶ διακριτικόν ὄψεως. 67. E. Soph. 231. B: ἔστω δὴ διακριτικῆς τέχνης καθαρτικῆ. Polit. 282. C: διακριτικῶ τε καὶ συγκριτικῶ τμήματι. Soph. 226. C: διακριτικὴν (προσειπόντες).

διακροτῶ (*pulsando*) *solvo*, in univ. *solvo* (aliquid in elementa e quibus compositum est). Crat. 421. C: ταῦτα μὲν μοι δοκεῖς ... ἀνδρείως πᾶν διακροτηκέναι (ubi iocose fere propter antecedd. συγκεκροτημένῳ et συγκεκροτῆσθαι videtur positum esse).

διακρούω, *pulso*, *pulsando sonum exploro*. Theaet. 179. D: τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν διακρούοντα, εἴτε ὕγιες εἴτε σαθρὸν φθίγγεται.

διακυβεῖν, *gubernare*, *rego*. Legg. IV. 709. B: ὡς θεῖς ... καὶ μετὰ θεοῦ τύχη καὶ καιρὸς τᾶνθρώπινα διακυβεῖν ἔμπαντα. Pol. IX. 573. D: ὡν ἂν Ἐρως τύραννος ἐνδὸν οἰκῶν διακυβεῖν τὰ τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Phil. 28. D: νοῦν ... διακυβεῖν. Tim. 42. E: τὸ θνητὸν διακυβεῖν ζῶν. Polit. 301. D: διακυβεῖν ὄντα ... ὁρθῶν ἀκριβῶς ... πολιτεῖαν.

διακώλυμα, τὸ, *impedimentum*. Legg. VII. 807. D: πάρεργον ... οὐδὲν δεῖ τῶν ἄλλων ἐργῶν διακώλυμα γίγνε-

σθαι cet. Tim. 76. D: εὐαισθησίας ... οὐδὲν διακώλυμα ἐμποδῶν γενησόμενον.

διακώλυσις, ἥ, *impeditio*. Ep. III. 316. B: ὥς οὐκ ἐμὴν ταύτην εἰρηκας συμβουλὴν οὐδὲ διακώλυσιν. Pol. V. 469. E: τὰς τῶν ἀναιρέσεων διακωλύσεις.

διακωλυτής, ὁ, *qui impedit*. Phaedr. 239. E: διακωλυτὰς ... ἡγούμενος τῆς ἡθίστες πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας.

διακωλυτικός, ἥ, ὄν, *impediens*. Polit. 280. D: διακωλυτικὰ ἔργα.

διακωλύω, *impedio, prohibeo; ceto*. Prot. 331. B: εἰ διακωλύεις ἀποκρίνασθαι. Theag. 129. E: πολλοῖς ... συνεῖναι μὲν οὐ διακωλύει cet. Lys. 208. D. E. 207. E: οὐδὲ διακωλύουσι ποιεῖν ὧν ἂν ἐπιθυμῆς. 208. A: διακωλύοιεν. Pol. I. 345. A: (ἐάν) μὴ διακωλύῃ πράττειν ἃ βούλεται. VIII. 557. E. Legg. XII. 955. A. Conv. 183. D: (ἐάν) οἱ πρεσβύτεροι μὴ διακωλύωσι. Polit. 258. B: δεῖ ... ἴσως ἔτι ἤτιον τὰμὲν διακωλύειν. Euthyd. 304. C. Apol. 31. E: διακωλύουσιν πολλὰ ἄδικα ... ἐν τῇ πόλει γίνεσθαι. Legg. VIII. 831. E. αὕτη ... μία κείσθω διακωλύουσα αἰτία. Theag. 128. E: καὶ ἐγὼ διακώλυθόν τε αὐτὸν cet. Phaed. 61. A: ἡ τοῦ Θεοῦ ἐορτὴ διακώλυέ με ἀποθνήσκειν. Legg. III. 692. D. 698. E. Ep. VII. 329. D: διακώλυέ μου τὸν ἔκπλουον. Pol. II. 374. B: τὸν ... σκυτοτόμον διακωλύομεν μῆτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι cet. Ep. III. 315. D: ταῦτ' ἄρα σὲ μὲν τότε διακώλυσα. Tim. 25. C: τοὺς ... μὴπω δεδουλωμένους διακώλυσε δουλωθῆναι. Leg. V. 736. C: τοὺς ... κακοὺς ... διακωλύσωμεν ἀφικνεῖσθαι. XII. 955. B: τῷ ... διακωλύσαντι. Pol. VI. 497. E: τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει. Pass. Pol. VIII. 552. B: οὐκ οὖν διακωλύεται γε ... τὸ τοιοῦτον. Ep. VII. 346. A: εἰ διακωλυοίμην. Pol. I. 336. B: ὑπὸ τῶν παροκαθημένων διακωλύετο. Legg. XII. 955. A: τῷ διακωλυθέντι. Pol. III. 401. B: διακωλυτίον τὸ κακὸν τούτο.

διακωμωδῶ, *facetiis perstringo, irrideo*. Gorg. 462. E: μὴ οἴηται με διακωμωδεῖν τὸ ἐαυτοῦ ἐπιτήδευμα.

διαλαγχάνω, *sortior*. Critia 109. B: Θεοὶ ... ἅπανσαν γῆν ... διελάγγανον. Polit. 307. C: οἷον πολεμικὰς διαλαχούσας στάσιν ιδέας.

διαλαμβάνω, *separatim sumo, distinguo; separo; divido; distribuo*. Alc. II. 140. B: ἔχουσι ... διειληγρότερες δημοουρίας μέρη. C: καὶ τὴν ἀφροσύνην διειληγρότερες εἰσὶ. Tim. 62. C: τόπους δύο εἶναι διειληγρότας διχῇ τὸ πᾶν. Polit. 147. E: τὸν ἀριθμὸν πάντα διχα διελάβομεν. Conv. 222. E: ἵνα χωρὶς ἡμῶς διαλάβῃ. Phil. 23. C: πάντα τὰ νῦν ὄντα ... διχῇ διαλάβωμεν. Legg. XI. 935. D: διαλάβωμεν διχα τῷ παιδεῖν καὶ μὴ. Prot. 346. E: ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἐκὼν διαλαβεῖν λέγοντα. Polit. 261. B: τὰ γε γιγνόμενα πάντα διχα διαλαβεῖν οὐ παντάπασι χαλεπὸν. Legg. IX. 866. D:

διχῇ δει ... τὸ τοιοῦτον διαλαβεῖν. VI. 763. C: τριχῇ δώδεκα μέρη τῆς πόλεως διαλαβόντες. 777. A: ταῦτα ... διαλαβόντες ... τοῖς διανοήμασιν. XI. 933. B: διαλαβόντας ... διχῇ τὸν τῆς φαρμακείας πέρι νόμον. Crat. 396. B: διείληπται ... διχα ... ἐν ὃν τὸ ὄνομα, τῷ Διὶ καὶ τῷ Ζηνί. Phil. 41. C: διχα ... τότε τὸ σῶμα καὶ χωρὶς τῆς ψυχῆς τοῖς παθήμασι διείληπται. Polit. 271. D: ὑπὸ θεῶν ἀρχόντων ... τὰ τοῦ κόσμου μέρη διειλημμένα. Legg. X. 886. A: ἐνιαντοῖς τε καὶ μηδὲ διειλημμένα. Polit. 258. B: τὰς ἐπιστήμας ἄρα διαλειτουργοῦν. Phil. 55. D: τὰς ... ἡγεμονικὰς διαλειτουργοῦν ἐκάστων αὐτῶν χωρὶς. **distingo*, h. e. *obduco*. Phaed. 110. B: χρώμασι διειλημμένη (ἡ γῆ). **comprehendo*, *teneo* (germ. *ergreifen*, *festhalten*). Pol. X. 615. E: τοὺς μὲν διαλαβόντες (*comprehensos*; γ. ἰδίᾳ λαβόντες) ἔχον cet. Phaed. 81. C: διειλημμένην (ψυχὴν) ... ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς. Epin. 981. D: ὅσα μόνιμα, διειλημμένα ῥίξαις. **sumo aliquid ad disceptandum, explorandum* al. Tim. 26. D: κοινῇ ... διαλαμβάνοντες ἅπαντές πειρασόμεθα τὸ πρέπον ... ἀποδοῦναι.

διαλανθάνω, *lateo*. Euthyd. 278. A: σὲ ... τοῦτο ... διαλέλθῃς ταῦτ' ὄνομα ἐπ' ἀνθρώποις ἐναντίας ἔχουσι κείμενον. Legg. III. 677. D: ὅτι ... μυριάκις μύρια ἔτη διελάνθανεν ἄρα τοὺς τότε cet.

διαλέγω, *deligo*, *discerno*. Legg. V. 735. B: διαλέξας τὰ τε ὑγιῇ καὶ τὰ μὴ cet. Med. *dissero*, *colloquor*; etiam simpl. *loquor*; *convenio aliquem*; etiam *utor aliquo magistro*; *disseto* vel *disputo dialectice*; *explico*, *expono*. Apol. 33. A: οὐδὲ χρήματα ... λαμβάνων διαλέγομαι. Pol. VII. 527. E: πρὸς ποτέρους διαλέγει. Hipp. mai. 293. D: τὰ ... πολλὰ ... σχεδὸν τί μοι οὕτω διαλέγεται. Pol. VII. 526. A: περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθε ...; Gorg. 449. B: ὥσπερ νῦν διαλεγόμεθα. Legg. III. 686. D: οὐ πέρι διαλεγόμεθα. V. 732. E: ἀνθρώποις γὰρ διαλεγόμεθα. Lys. 211. C: ἀλλ' ἴδι διαλέγου αὐτῷ. Hipp. mai. 291. A: οὐ μέντ' ἂν ἐγὼ γε τῷ ἀνθρώπῳ τοιαύτ' ἐρωτῶντι διαλεγόμην. Conv. 194. D: εἰ μόνον ἔχῃ, ὅτῳ διαλέγεται. Ion. 532. B. Pol. VIII. 558. D: ἵνα μὴ σκοτεινῶς διαλεγόμεθα. Gorg. 458. B. Alc. I. 129. C: τὸ διαλέγεσθαι καὶ τὸ λόγῳ χρῆσθαι ταυτόν που καλεῖς. Phaed. 63. D: ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι. Phaedr. 269. B: μὴ ἐπιστάμενοι διαλέγεσθαι. Gorg. 448. E: ὅτι τὴν καλονμένην ἑρτορικὴν μᾶλλον μεμελέτηκεν ἢ διαλέγεσθαι. 471. D: τοῦ δὲ διαλέγεσθαι ἡμεληκνέαι. Theaet. 161. E: ἡ τοῦ διαλέγεσθαι πραγματεία. Parm. 135. C: τὴν τοῦ διαλέγεσθαι δύναμιν. Phil. 57. E. Conv. 181. A. Pol. V. 454. A: οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι. VI. 511. C: ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης ... θεωρούμενον. VII. 532. A: ὅν (νόμον) τὸ διαλέγεσθαι περαίνει. Ib. τῷ διαλέγεσθαι. D. al. Theaet. 167. E: διαλεγόμενος (opp. ὡς ἀγω-

νιζόμενος). Pol. I. 328. D. Parm. 135. D: *πρώτῃ σου ἀκούων διαλεγόμενον* cet. Phaed. 94. D: *ὡς ἄλλη οὔσα ἄλλῃ πρᾶγματι διαλεγομένη*. Legg. III. 682. E: *περὶ νόμων διαλεγόμενοι*. IV. 719. A: *τῷ νομοθέτῃ διαλεγόμενοι τῷδε*. Crit. 49. A: *πρὸς ἀλλήλους σπουδῇ διαλεγόμενοι*. Prot. 335. D: *σοῦ τε καὶ Πρωταγόρου διαλεγομένων*. Pol. I. 336. B: *διαλεγομένων ἡμῶν*. Prot. 336. B: *χωρὶς ... εἶναι τὸ συνειναί τε ἀλλήλοις διαλεγόμενους καὶ τὸ δημηγορεῖν*. Phaed. 63. D: *διαλεγόμενους* (vern. *wenn man rede*). Legg. I. 630. D. Soph. 239. A: *οὐχ ὡς ἐνὶ διαλέγῳ*. Conv. 217. D. Euthyd. 271. A: *διελέγου*. Phaed. 61. D: *τὰ λοιπὰ διέλεγτο*. Theaet. 178. E: *ἡ οὐδείς γ' ἂν αὐτῷ διέλεγτο*. Soph. 232. D: *οὐδείς γὰρ ἂν αὐτοῖς ... διέλεγτο μὴ τοῦτο ἐπισυνουμένοις*. Euthyd. 273. B: *διελεγίσθη ἡμῶν*. Prot. 314. C: *περὶ τινος λόγου διελεγόμεθα*. Lys. 207. E: *καὶ τε ἀλλήλοις διελεγόμεθα*. Soph. 218. A: *ἐξ ἧν αὐτός τε πρότερον διέλεγμαί*. Prot. 313. B: *οὔτε διέλεξαι οὔτε πάποτε*. Eryx. 399. D: *ἐπεὶ ταῦτα εὖ καὶ καλῶς διέλεχθον*. Theaet. 158. C: *ἃ τε γὰρ νυνὶ διέλεγμεθα*. Soph. 251. D: *ὅσοις ἐμπροσθεν διέλεγμεθα*. Legg. IV. 722. C. Apol. 37. A: *ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διέλεγμεθα*. Soph. 242. C: *ἐν πόλιν μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἤμῃν διελίχθαι* cet. Legg. X. 903. A. Theaet. 142. C: *τούς τε λόγους οὕς διελίχθη*. Theag. 130. B: *τὰλλα διελίχθη*. Parm. 126. C: *οἷς (λόγους) ... διελίχθησαν*. Prot. 333. C: *πρὸς τοῦτον πρῶτον τὸν λόγον διαλεχθῆτι τὸν τῶν πολλῶν*. Euthyd. 275. B: *διελίχθητον* (v. *διαλεχθῆτον*) *ἐναντίον ἡμῶν*. Apol. 39. E: *τοῖς ... ἀποψήφισαμένοις ἰδίᾳς ἂν διαλεχθεῖν ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τούτου πράγματος*. Conv. 217. B: *ἅπερ ἂν ἱραστὴς παιδικοῖς ἐν ἐφημίᾳ διαλεχθεῖν*. Prot. 310. E: *ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ*. 316. B: *μόνῳ βουλομένοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων*. Theaet. 143. B: *οἷς ἐφη διαλεχθῆναι*. Conv. 213. D. al. Theaet. 142. C: *σπγγενομένος τε καὶ διαλεχθεῖς*. Conv. 217. B. Soph. 251. C: *τούς πάποτε περὶ οὐσίας καὶ ὅτιοσιν διαλεχθέντας*. Conv. 174. D: *τοιούτ' αὐτα ... διαλεχθέντας*. Theaet. 196. E: *τίνα τρόπον διαίξει ... τούτων ἀπεγομένους*; Charm. 170. E: *περὶ ... ἱατρικῆς δῆπου αὐτῷ οὐ διαίζεται*. Pol. I. 328. A: *διαλεξόμεθα*. Men. 99. E: *τούτῳ ... καὶ αὐθις διαλεξόμεθα*. Conv. 217. B: *διαίξεσθαι*. Charm. 155. C: *ὡς παννύχως αὐτῷ διαλεξόμενος*. Verb. Lys. 211. C: *διαλεκτόν*. *διαλείμμα, τό, idervalium*. Tim. 59. C: *τῷ ... μεγάλα ἐντός αὐτοῦ διαλείμματα ἔχειν*. *διαλείπω, iderimmo*. Pol. X. 617. C: *διαλείπουσαν χρόνον* (*idericeto aliquo tempore*). Phaed. 117. E: *διαλείπων χρόνον*. 118: *ὀλίγον χρόνον διαλείπων*. Theag. 129. B: *διαλείπων χρόνον εἰδὶς ἑρμῶν εἶναι*. Er. VII. 345. C: *οὐ πολὺν χρόνον διαλείπων* (*id est non multum tempus*).

διαλεκτικός, ἡ, ὄν, *disserendis. disputandi peritus*; ἡ διαλ. *ars quascendi et disserendi, vera ac falsa diiudicandi*. Pol. VII. 537. C: ὁ μὲν γάρ συνοπτικός διαλεκτικός, ὁ δὲ μὴ οὐ. 533. C: ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος. 534. E: ἂρ' οὖν δοκεῖ σοι ... ὡπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἤμιν ἐπάνω κείσθαι —; Soph. 253. D: τῆς διαλεκτικῆς ... ἐπιστήμης. Pol. VII. 536. D: τῆς διαλεκτικῆς. 537. C: διαλεκτικῆς φύσεως. Phaedr. 276. E: τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ χρώμενος. Crat. 390. C: τὸν δὲ ἐρωτῶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι οὐ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; D: διαλεκτικὸν ἄνδρα. Pol. VII. 534. B: ἢ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἐκαστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; 532. B: διαλεκτικὴν ... πορείαν. Phaedr. 266. C: διαλεκτικὸν (εἶδος) καλῶν. Soph. 253. E: τό γε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλω δόσεις ... πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Crat. 398. D: ῥήτορες δεινοὶ καὶ διαλεκτικοί. Pol. VII. 531. E. Euthyd. 290. C: τοῖς διαλεκτικοῖς. Pol. II. 285. D: τοῦ περὶ πάντα διαλεκτικωτέροις γίγνεσθαι. 287. A: τοὺς συνόντας ἀπειργάζετο διαλεκτικωτέρους.

διαλεκτικῶς, *dialectice* v. *more dialectico*. Phil. 17. A: τό τε διαλεκτικῶς πάλιν καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους. Men. 75. D: πραότερον ... καὶ διαλεκτικωτέρον ἀποκρίνεσθαι. Ib. ἐπι ... τὸ διαλεκτικωτέρον μὴ μόνον τάληθῇ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων ὧν ἂν προσομοιογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος.

διάλεκτος, ἡ, *colloquium*. Conv. 208. A: ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους. Theaet. 146. B: ἐγὼ ... ἀπ' αὐτῆς τῆς τοιαύτης διαλέκτου. Pol. V. 454. A: ἐρωτῶ, οὐ διαλέκτω πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. *in univ. *sermo, oratio, dictio*. Theaet. 183. B: οἰκειοτάτη γοῦν διάλεκτος αὕτη αὐτοῖς. Def. 414. D: διάλεκτος συνθετός ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων ἄνευ μέλους. Ib. ὄνομα διάλεκτος ἀσύνθετος est. Ib. διάλεκτος φωνὴ ἀνθρώπου ἐγγράμματος est.

διάλεξις, ἡ, *sermo, oratio*. Ep. VII. 350. D: οὐ πειδόμενοι ταῖς ἐπ' ἐμοῦ διαλέξεσι.

διαλλαγὴ, ἡ, *reconciliatio*. Conv. 213. D: ἀλλ' οὐκ ἔστι ... ἐμοὶ καὶ σοὶ διαλλαγή. Legg. I. 628. B: εἰρήνης ὑπὸ διαλλαγῶν γενομένης. Ep. VIII. 356. C: κυρίους ποιησάμενοι τῶν διαλλαγῶν.

διαλλάττω, *permuto* (*endo*). Pol. H. 371. D: τοῖς δὲ ἀντὶ αὐτῶν ἀργυρίων διαλλάττειν ὅσοι τι δεόνται πρῶσθαι. X. 620. B: ἀετοῦ διαλλάξαι βίον (*permutasse*, h. e. *elegisse*). Med. *muta* (ut *locum, urbem*), h. e. *peragro*. Soph. 223. D: τὸ ... ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττομένων (διαλλαττόμενον?) ὠνὴ καὶ πράξει ἐμπειρωτῇ. **concilio vel reconcilio*. Menex. 244. A: διαλλάττειν αὐτούς. Conv. 213. D: διάλαξον ἡμᾶς. Phaed. 60. C: βουλομένος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα. Legg. VI. 767. A. I. 628. A: διαλλάξας. Me-

neh. 244. A: ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς διαλλάγμεθα. Crat. 430. A: εἰς πῃ διαλλαχθῶμεν. Conv. 193. B: διαλλαγέμεντες τῷ θεῷ. Pol. V. 471. A: ὡς διαλλαχσόμενοι. 470. E: διανοεσθαι ὡς διαλλαχσόμενον καὶ οὐκ ἔει πολεμιτσόντων. Med. in gratiam redeo, reconcilior (vern. sich versöhnen). Prot. 346. B: διαλλάττεσθαι. Legg. XI. 920. D: εἰς ἐν διαιτηταῖς ... μὴ δύνωνται διαλλάττεσθαι.

διαλογίζομαι, *peruto, exputo*. Soph. 231. C: πρὸς ἡμῶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα. Tim. 59. C: τὰλλα ... οὐδὲν ποικίλον ἐτι διαλογισάσθαι. Phil. 58. D: ἱκανῶς διαλογισάμενοι.

διαλογισμός, ὁ, *deliberatio*. Ax. 367. A: φροντίδες ... καὶ διαλογισμοί.

διάλογος, ὁ, *sermo, colloquium*. Soph. 263. E: πλὴν ὁ ... ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γινόμενος. 264. A: αὐτῆς πρὸς αὐτὴν ψυχῆς διάλογος. Pol. I. 354. C: ἐκ τοῦ διαλόγου. Prot. 335. D: οὐχ ὁμοίως ἡμῖν ἔσονται οἱ διάλογοι. 338. C: ἐν ... συνουσία τε καὶ διάλογοι ἡμῖν γίνονται. Alc. I. 110. A: ἵνα μὴ μάτην οἱ διάλογοι γίνωνται. Prot. 336. B: τίς ὁ τρόπος ἐστὶ τῶν διαλόγων; 338. A: τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος τῶν διαλόγων. Lach. 200. E: ἐν τοῖς διαλόγοις τοῖς ἀρετῇ.

διάλυσις, ἡ, *dissolutio, solutio, distinctio*. Gorg. 524. B: δυοῖν πραγμάτων διάλυσις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Phil. 32. A: διάκρισις ... καὶ διάλυσις. Crat. 419. C: ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος. Legg. VIII. 828. D. Pol. I. 343. D: ἐν τῇ διαλύσει τῆς κοινωνίας. Phaed. 88. E: ταύτην τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος. Legg. III. 684. D: χορῶν διάλυσιν. I. 632. B: τὰς πρὸς ἀλλήλους ... κοινωνίας καὶ διαλίσεις. **dismissio*. Legg. VI. 758. D: διαλύσεων (οὐρ-ξυλλόγων).

διαλυτικός, ὁ, *dissolvens*. Polit. 281. A: τῶν συνεστώτων ... διαλυτικῇ. Tim. 60. B: τὴ ... τῆς σαρκὸς διαλυτικῶν.

διαλυτός, ὁ, *dissolubilis*. Phaed. 80. B: πολεῖται καὶ διαλυτῷ. Tim. 57. B: διαλυτὰ ὄντα (Par. A. διαίσι-θέντα).

διαλύω, *dissolvo, solvo; solvo*. Pol. V. 462. B: ἡ ... τῶν τοιοῦτων ἰδέσθαι διαλύει. X. 609. C: ἡ σὺν τε ταύτῃ αὐτὴν διαλύει τε καὶ ἀπώλυσεν; Gorg. 458. E: διαλύσας τὸν λόγον. Soph. 259. E: τὸ διαλύειν κακὸν ἀπὸ πάντων. Tim. 63. D: εἰς ἕνα εἰς πολλὰ διαλύειν. Dox. 411. C: τὸ συναγεῖν καὶ διαλύειν τὰ σύνθετα. Tim. 58. E: καὶ πυρὸς ... διαλύσας. Pol. X. 609. A: ἥσαν διαλύειν καὶ ἀπώλυσεν. Lys. 223. E: διαλύσας μὲν τὴν ἀσυνέσιαν. Menex. 241. B: οὗτοι ... πρὸς τὴν διαλύσας τῶν ἑλλήνων. Lach. 201. C: τὴν ἀσυνέσιαν διαλύσας. Prot. 338. E: καὶ μεταξὺ διαλύσει τὴν φωνήσιν. Phaed. 80. E: τὴν διαλύσας. C. Tim. 53. E: διαλύσας, 54. C: εἰς ἀλλήλα διαλύσας.

μῆνα. Gorg. 524. B: ἐπειδὴν ... διαλυθῆτον ... ἀπ' ἀλλήλων. Polit. 273. D: διαλυθείς. Tim. 56. D: γῇ ... διαλυθείσα. E: αἶρος διαλυθέντος. Ax. 365. E: τῆς ἐνγκρίσεως ἅπυξ διαλυθείσης. Legg. XII. 945. C: διαλυθείσαν οἰχέσθαι πολιτείαν. X. 904. D: διαλυθέντες ... τῶν σωμάτων. Med. Gorg. 457. C: διαλείσθαι τὰς συνουσίας. *redarguo, refello. Soph. 252. D: τοῦτο μὲν οἷός τε καὶ γὰρ διαλύειν.

διαμαντεύομαι, *oaticipor, dñipno*. Sis. 387. E: διαμαντεύομενον. 390. B: διαμαντεύομενοι. *ex oraculo consilio. Legg. III. 696. A: ὡς μὴ τὸ ... θεῖον παρὰ θεοῦ διεμαρτύσωτό τινος.

διαμαρτάνω, *aberro, erro, fallor, falso existimo; ignoro*. Phaedr. 257. D: τοῦ ἐταίρου συχνὸν διαμαρτάνεις. Theaet. 178. A: ἡ πολλὰ καὶ διαμαρτάνει ἐκάστη; Pol. I. 339. D: ἐνίοτε διαμαρτάνειν τοῦ ἐαυτοῖς βελτίστου. Polit. 275. D: ταύτης (ταύτης?) ... πῃ διαμαρτάνομεν. Phil. 48. E: πολὺ δὲ πλείστοι γε ... περὶ τὸ τρίτον εἶδος ... διαμαρτάνουσιν. Pol. I. 334. D: ὅσοι διαμαρτάνουσι τῶν ἀνθρώπων. Crat. 403. B: διαμαρτάνειν περὶ τοῦτου τοῦ θεοῦ τῆς δυνάμεως. Alc. II. 146. C: τοὺς πολλοὺς διαμαρτάνειν τοῦ βελτίστου. Eryx. 398. E: εἰ τυγχάνει τοῦτου διαμαρτάνως. Ep. I. 310. A: τοσοῦτον ἡμῶν διαμαρτάνως. Alc. II. 146. A: τοῦ ... βελτίστου ὄντος τὰ πολλὰ διαμαρτάνοι. Legg. XI. 935. B: ὅς οὐ τοῦ σπουδαίου τρόπου ἔτι το παρὰ πᾶν διήμαρτεν cet. Hipp. mai. 303. D: ἐπειδὴ τοῦτου διαμαρτάνει. Phaed. 108. A: οὐ γὰρ πού τις διαμαρτάνει οὐδὲ μὴ οὐδὲ οὐδὲ οὐδὲ. Theaet. 193. D: ὅταν ... διαμαρτάνω. Legg. XII. 943. D: διαμαρτάνω τις ... τῶν ἀναγκαίων ἀποβολῶν. Pass. Polit. 276. C: ὅτι ... συχνὸν αὐτὸν διαμαρτάνοι. Legg. I. 639. E: τὰ πολλὰ ... διαμαρτάνοι.

διαμαρτύρομαι, *confessor, testificor; assevero vel affirmo*. Phaedr. 260. E: διαμαρτυρομένων λόγων ὅτι cet. Phaed. 100. E: διαμαρτύροιο ἂν ὅτι cet. Charm. 174. E: ἡ οὐ πάλαι διεμαρτυρόμεθα ὅτι cet. Phil. 59. B: τότε ... διαμαρτυράσθαι τῷ λόγῳ. 66. D: διαμαρτυράμενοι.

διαμαστιγῶ, *verberibus caedo*. Gorg. 524. E: διαμαστιγωμένην (ψυχὴν).

διαμάχη, ἡ, *pugna*. Legg. I. 633. D: πρὸς φόβους καὶ λύπας διαμάχην μόνον. VII. 814. A: περὶ αὐτῆς τῆς πόλεως τὴν διαμάχην γίγνεσθαι.

διαμάχομαι, *dimico, pugno, contendo, certo; debello; oppugno, adversor*. Riv. 134. B: ἡ διαμάχη θύοις ὄντοιν γὰρ περὶ τοῦ λόγου; Phil. 22. D: τούτου ... περὶ καὶ μᾶλλον ἔτι πρὸς Φίληθον διαμαχοίμεν ἂν. Men. 86. C: περὶ τοῦτον πάντῃ ἂν διαμαχοίμεν ... καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. Legg. I. 638. E: λόγῳ διαμάχεται ἂν. Theaet. 178. E: περὶ ... τοῦ τῶν ὄντος ἐκείτῳ ἡδὲ ... μηδὲν πῶ τῇ λόγῳ διαμαχοίμε-

θα. Soph. 261. A: τοῦτο πρότερον ἀναγκαῖον διαμάχεσθαι (*horrugnare*). Crat. 431. A: οὐδὲν (ν. οὐδέ) γὰρ δεῖ νῦν πάνν διαμάχεσθαι περὶ αὐτοῦ. Conv. 207. B: ὑπὲρ τούτων ... διαμάχεσθαι ... τοῖς ἰσχυροτάτοις. Pol. II. 375. A: ἐλόντα διαμάχεσθαι. VI. 499. D: περὶ τούτου ... τῷ λόγῳ διαμάχεσθαι. Legg. I. 629. A: σκληρῶς ... διαμάχεσθαι. II. 671. D: μέθῃ διαμάχεσθαι. VII. 806. A: διαμαχεσθαι περὶ πόλεως cet. Euthyd. 297. C: τῇ ... ὕδρῃ διαμάχεσθαι. Ep. VII. 333. D: διαμαχόμενος ... τοῖς διαβάλλουσιν ἡττήθην. Gorg. 513. D: μὴ καταχαριζόμενον, ἀλλὰ διαμαχόμενον. Legg. I. 647. C: διαμαχομενον αὐτοῦ τῷς ἡδοναῖς. VIII. 830. B: περὶ τῆς νίκης διαμαχόμενοι. Ep. VII. 332. D: διαμαχόμενοι τοῖς λόγοις ὡς cet. Legg. I. 633. C: τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων. VIII. 833. D: ἓνα τε πρὸς ἓνα διαμαχομένους καὶ δι' οὗ πρὸς δυο. Soph. 260. A: τοῖς τοιούτοις διεμαχόμεθα. Legg. I. 647. D: μὴ πολλὰς ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις ... διαμεμαχημένος. Pol. II. 374. A: ὑπὲρ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν διαμαχέται τοῖς ἐπιούσιν. Legg. VIII. 830. C: διαμαχομένον περὶ ψυχῆς cet. **contendo, enītor, studeo*. Prot. 325. C: περὶ τούτων διαμάχονται ὅπως ὡς βέλτιστος ἐστὶ ὁ παῖς. Gorg. 502. B: διαμάχεσθαι ... ὅπως τοῦτο ... μὴ ἔρεῖ. 503. A: διαμάχεσθαι λέγοντα τὰ βέλτιστα. Ep. XIII. 361. E: ἐμὲ ... διαμάχεσθαι ὅπως cet. **contendo, h. e. contendendo affirmo vel eoīnco* (vern. *behaupfen*). Theaet. 158. D: ἐν ἐκατέρῳ διαμάχεται ἡμῶν ἡ ψυχὴ τὰ αἰεὶ παρόντα δόγματα παντὸς μάλλον εἶναι ἀληθῆ. Phaed. 106. C: τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ ἂν ἔχοιμεν διαμάχεσθαι ὅτι οὐκ ἀπόλλυται, Theaet. 170. C: εἰ ἐθέλοι ἂν τις ... διαμάχεσθαι ὡς cet. 177. D. Parm. 127. E: διαμάχεσθαι περὰ πάντα τὰ λεγόμενα ὡς οὐ πολλὰ ἐστὶ. Soph. 256. D: ἀδεῶς ἄρα τὴν κίνησιν ἕτερον εἶναι τοῦ ὄντος διαμαχόμενοι λέγωμεν; 260. D: ὥστε τὴν εἰδωλοποιήν ... διαμάχοντ' ἂν ... ὡς παντάπασιν οὐκ ἐστίν. Polit. 268. A: παντάπασιν τῷ λόγῳ διαμάχοντ' ἂν οὗτοι ... ὡς cet. **vim adhibeo, per vim aliquid efficiō*. Pol. I. 345. A: δυνάσθω ... ἀδικεῖν ἢ τῷ λατθανεῖν ἢ τῷ διαμάχεσθαι. — Verb. Soph. 241. D: φαίνεται τὸ τοιοῦτον διαμαχητιὸν ἐν τοῖς λόγοις. Pol. II. 380. B: διαμαχετιὸν (*libri plures διαμαχητιόν*) παντὶ τρόπῳ τινὰ λέγων ταῦτα ἐν τῇ αὐτοῦ πόλει cet.

διαμεῖβω, *commuto*. Polit. 289. E: νόμισμά τε πρὸς τὰλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμεῖβοντες. Tim. 92: τότε καὶ νῦν διαμεῖβεται τὰ ζῶα εἰς ἄλληλα: 80. C: διαμεῖβόμενα. Med. *permutō*. Tim. 57. C: διαμεῖβεται τὰς γῶρας ἀπαντα. Legg. XI. 915. E: ἐὰν ... ὅτιοῦν ἀνθ' ὅτουσιν διαμεῖβεται ἕτερος ἄλλῳ. Conv. 219. A: χρύσεια χαλκείων διαμεῖβεσθαι.

διαμειδιῶ, *arrideo*. Tim. 21. C: διαμειδιάσας εἶπεν. διαμελετώ, *operam do, studeo, me exerceo* (*exerceor*) *in aliqua re*. Parm. 126. C: μυριάκιον ... ὧν αὐτοῖς (ταῖς

λόγους) εὖ μάλα διεμελέτησεν. *Paas. Legg. VIII. 830. B: ὅπως αἱ πληγαὶ τε καὶ αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διεμελετώντο ... ἱκανῶς. Critia 113. B: διαμεμελέτηται τε (τὰ γραμματα) ὑπ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος.*

διαμένω, *permaneo, duro. Locr. 97. E: πῦρ ... οὐ κα (ν. σὶν ἄν) διαμένοι. Legg. X. 893. E: ὅταν ἡ ... ἔξῃς διαμένη. Prot. 344. B: διαμένειν ἐν ταύτῃ τῇ ἔξει.*

διαμερίζω, *divido, distinguo. Phil. 15. E: διαμερίζων. Polit. 289. C: διαμερισθείσα. *concido. Legg. VII. 849. D: ζῶων διαμερισθέντων.*

διαμερισμός, *ο, distributio. Legg. VI. 771. D: αὐτῷ τῷ τῆς πόλεως διαμερισμῷ.*

διάμετρος, *ἡ, media (diagonalis) linea, diametros. Polit. 266. B: καθάπερ ἡ διάμετρος ἡ δυνάμει δίπους. Ib. τῆς ἡμετέρας δυνάμεως διάμετρος. Men. 85. B: αἱ ταύτης διαμετρος ὄνομα. Sis. 388. E: εἰ διάμετρος ἐστὶν ἡ μή. Pol. VI. 510. D: διαμέτρου αὐτῆς (ἐνεκα). Men. 85. B: ἀπὸ τῆς διαμέτρου. Polit. 266. A: τῇ διαμέτρῳ ... καὶ πάλιν τῇ τῆς διαμέτρου διαμέτρῳ. Tim. 54. D: κατὰ διάμετρον. Critia 116. A: πέντε σταδίων τὴν διάμετρον εἶχε. Men. 85. B: καλοῦσι ... ταύτην διάμετρον οἱ σοφισταί. Sis. 388. E: ἀγροουμένην τὴν διάμετρον τοῖς γεωμέτραις. Pol. VIII. 546. C: ἀπὸ διαμέτρων ῥητῶν πεμπάδος. Tim. 54. E: τὰς διαμέτρους.*

διαμηχανῶμαι, *machinor, molior; excogito, callide perficio. Conv. 179. D: διαμηχανᾶσθαι ζῶν εἰσιέναι εἰς Αἰδου. Legg. V. 746. C: τοῦτ' αὐτὸ διαμηχανᾶσθαι ὅπως ἂν γίγνηται. Ep. VII. 348. A: διαμηχανιῶμενος τίνα τρόπον αντισοβήσοι με. Conv. 213. C: διεμηχανήσω ὅπως παρὰ τῷ καλλίστῳ ... κατακείσει.*

διαμιλλῶμαι, *contendo, certo. Pol. VIII. 563. A: διαμιλλῶνται καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις. VII. 516. E: διαμιλλᾶσθαι τοῖς ἀεὶ δεσμιώταις ἐκείνοις. D: διαμιλλᾶσθαι περὶ τούτου. Legg. VIII. 833. B: λειοτέρας ὁδοῦ διαμιλλώμενον. E: μέχρι δέκα πρὸς δέκα διαμιλλωμένους ἀλλήλοις.*

διαμνημονεύω, *commemoro, in memoriam revoco; prodo, expono. Tim. 22. B: διαμνημονεύων. Epin. 976. C: μάλα .. πολλὰ καὶ ἀσφαλῶς μνημονεύοντα. Legg. VI. 772. E: κάλλιστα ... διεμνημόνευσας. Critia 117. E: τῶν διεμνημόνευται. *memini. Conv. 180. C: ὧν οὐ πᾶν διεμνημόνευεν.*

διαμπερές, *penitus, omnino. Phaed. 111. E: διαμπερές τετραμήνον δι' ὅλης τῆς γῆς. Pol. X. 616. D: ἐν ... σφονδύλῳ ... ἐξεγλυμμένῳ διαμπερές. E: ἐκείνην ... διὰ μέσου τοῦ ὁρόδου διαμπερές ἐληλάσθαι.*

διαμυθολογῶ, *confabulor, colloquor, dissero de aliqua re. Phaed. 70. B: περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν — ; Legg. I. 632. E: τὰλλα οὕτω διαμυθολογούν-*

τες. Apol. 39. E: οὐδὲν γὰρ καλὺν διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους.

διαναγκάζω, *cogo*. Phil. 14. E: ὅτι τέρατα διηγάσσονται θάνατι. Legg. VIII. 836. A: διηναγκασμένη. II. 670. B: ὅσοι ... βαίνειν ἐν ῥυθμῷ γεγόνασι διηναγκασμένοι.

διαναπαύω, *requiescere sino*. Polit. 257. C: διαναπαύωμεν αὐτὸν *cet*. Med. *requiesco*. Legg. I. 625. B: τὸ διαναπαύεσθαι πυκνὰ ἐν αὐταῖς. Conv. 191. C: (ἵνα) πλησμονή ... γίγνοιτο τῆς συνουσίας καὶ διαναπαύονται.

διανεκὴς, ὁ ἡ, *perpetuus, continuus*. Hipp. mai. 301. E: διανεκί (v. διηνεκί) λόγῳ. B: διανεκὴ (v. διηνεκὴ) σώματα τῆς οὐσίας πεφυκότα.

διανεμητικός, ἡ, ὄν, *distribuens*. Def. 411. E: ἐξὺς διανεμητικὴ τοῦ κατ' αἴσαν ἐκάστῳ. Tim. 55. A: ὅλου περιφερούς διανεμητικὸν εἰς ἴσα μέρη καὶ ὅμοια.

διανέμω, *distribuo, divido, partior; attribuo*. Tim. 81. E: διανέμει. Legg. X. 893. D: ἡ τοιαύτη κίνησις ἀνὰ λόγον ἐαυτὴν διανέμει σμικροῖς τε καὶ μεγίστοις. De lege 317. D: οὗτος ... τὰ αἴτια σπέρματα ἐκάστη γῇ διανέμει. Theaet. 194. D: ταχὺ διανέμουσιν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα ἐκμαγεία. Polit. 262. D: καθάπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἐνθάδε διανέμονται. Ep. VII. 351. B: (ἂν) τῇ ἐαυτοῦ πόλει τὰ τῶν σμικροτέρων χρήματα διανέμῃ μὴ κατὰ δίκην. Legg. VI. 762. A: (ἐὰν) δίκας ἀδίκως διανέμωσι. Polit. 301. D: τὰ δίκαια καὶ ὅσια διανέμειν ὀρθῶς πάσι. Crat. 430. E: τὸ μὴ ὀρθῶς διανέμειν. 431. B. Legg. V. 740. C: τούτοις νίεις διανέμειν. VIII. 834. A: τὰς νίκας διανέμειν. 848. C. al. Legg. VIII. 830. E: τοῖς μὲν τιμὰς, τοῖς δὲ καὶ ἀτιμίας διανέμων. De lege 321. C. D. Pol. VIII. 558. C: ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίστοις διανέμουσα. Epin. 979. B: οὐκ ἐν δίκῃ διανέμουσιν τὸν αὐτῶν βίον. Polit. 297. B: τὸ ... δικαιοτάτον αἰεὶ διανέμοντες τοῖς ἐν τῇ πόλει. Pol. VIII. 565. A: διανέμοντις τῷ δήμῳ. Legg. XII. 967. C: διανεμόντων τὰς αἰτίας παντὸς τοῦ κόσμου. VIII. 828. C: γυναικείας ... ἐορτὰς ... διανέμοντας. XII. 953. A. V. 745. E: ὅνπερ (τρόπον) καὶ τὴν ἄλλην χώραν διένεμον. Pol. VIII. 566. E: γῆν διένειμε δήμῳ. Tim. 35. B: πάλιν ὅλον τοῦτο μοίρας ὅσας προσέθηκε διένειμεν. Ep. VII. 332. A: διένειμε ... μέρη μεῖζω ἕκαστα *cet*. Tim. 55. D: τὰ ... γένη διανείμμεν εἰς πῦρ *cet*. Polit. 266. E: τὸ πλεόν τῷ δίποδι πρὸς τετράπουν γένος διανείμει. Crat. 430. B. De lege 317. D: διανείμει ἐπὶ γῇ τὰ σπέρματα. E: τὴν τροφὴν ἐπὶ ταῖς τῶν ἀνθρώπων σώματι διανείμει. Gorg. 464. C: τέτραχιν αὐτὴν διανείμασα. Legg. III. 683. D: τριγῇ τὸ σιγάτευμα διανείμαντας. VI. 756. B: μῆρῳ ... διανείμαντας τέτταρα. 758. E: (ἡνίκα) σύμπασα ... ἡ χώρα κατὰ δώδεκα μέρη διανεμίζεται. Polit. 303. A: διὰ τὸ τὰς ἀρχὰς ... διανεμεῖσθαι κατὰ σμικρὰ εἰς πολλοὺς. Parm. 144. E: αὐτὸ τὸ ἐν ὑπὸ τοῦ ὄντος διανενημμένον. Critia 119. A:

εἰς τούτους τοὺς κλήρους ... διενεμένητο. Legg. V. 737. E: γῇ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μίση διανεμηθή-
των. VIII. 835. A: διανεμηθῶσι. III. 687. D: διανεμηθεῖσα
εἰς τρεῖς πόλεις. V. 740. B: διανεμηθεῖσαι τὸν ἀριθμὸν.
Med. partior (partiri inter se). Legg. III. 684. E: γῇ ... δια-
νέμεσθαι. VIII. 848. C: τῇδε χρὴ διανέμεσθαι. Pol. IX.
572. E: τῶν ἀργῶν καὶ τὰ ἔτοιμα διανεμομένων ἐπιθυμῶν.
Gorg. 523. A: διενείμαντο τὴν ἀρχὴν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσει-
δών καὶ ὁ Πλούτων. Legg. XII. 963. D: διανειμώμεθα ...
ἀλλήλοις τὴν ἐρώτησιν καὶ ἀποκρίσιν. Ep. III. 318. A: μὴ
διανείμασθαι τοὺς διανειμαμένους.

διανέω, *trano, trañcio*; transl. i. q. *persequor, absolvo*.
Phaedr. 264. A: ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν
λόγον. Pol. IV. 441. C: ταῦτα ... μόγις διανενεύκαμεν.
Parm. 137. A: διανεῦσαι ... τοσοῦτον πλῆθος λόγων.

διάνημα, τό, *filum*. Polit. 309. B: κροκῶδει δια-
νήματι.

διανόημα, τό, *cogitatum, cogitatio; consilium, propositum*.
Pol. VI. 504. E: καὶ μάλα ... ἄξιον τὸ διανόημα. Legg.
III. 692. E: τὸ τε Ἀθηναίων καὶ τὸ Λακεδαιμονίων κοινὴ
διανόημα. 688. C: τῆς τῶν βασιλείων τε φθορᾶς καὶ ὅλου
τοῦ διανοήματος οὐ δειλίαν οὖσαν τὴν αἰτίαν. VII. 818.
D: πολλὴ καὶ μωρία τοῦ διανοήματος. Prot. 348. D: πρὸς
ἅπαν ἔργον καὶ λόγον καὶ διανόημα. Legg. X. 903. A: οὐτ'
ἀλλ' ἔξ τὸ διανόημα διανοοίμεθ' ἅν. Epin. 988. C: ὅτε
περὶ θεῶν ἦν ἀνθρώποις διανοήματι πρῶτα. Tim. 71. B:
τῶν διανοημάτων ἡ ἐκ τοῦ νοῦ φερομένη δύναμις. Legg.
VII. 816. D: τὰ ... τῶν αἰσχρῶν σωμάτων καὶ διανοημάτων.
Alc. I. 105. D. Theaet. 196. C: ἐν αὐτοῖς τοῖς διανοήμα-
σιν. Legg. VI. 777. A. Ep. III. 315. D: τοῖς διανοήμασι
τοῖς σοῖς. Conv. 210. D: διανοήματα (τίκτῃ) ἐν φιλοσοφίᾳ
ἀφθόνα. Pol. VI. 496. A: ποῖ ἅττα φῶμεν γεννᾶν δια-
νοήματά τε καὶ δόξας; Legg. V. 740. A: ταῦτά δ' ἔχειν
διανοήματα καὶ περὶ τοὺς ἑγχωρίους θεοὺς cet. Alc. I. 105.
A: ἕτερα ... κατηγορήσω διανοήματα σὰ πρὸς αὐτόν σε.

διανόησις, ἡ, *cogitatio, sententia*. Legg. X. 888. C:
μείναντα ἐν ταύτῃ τῇ διανοήσει. Tim. 90. D: αἱ τοῦ
παντός διανοήσεις καὶ περιφοραί. **mens s. animus*. Polit. 306.
E: ὁξύτητα διανοήσεως τε καὶ σώματος. Tim. 47. C: ἐπὶ
τὰς περιφορὰς τὰς τῆς παρ' ἡμῖν διανοήσεως. 87. C: περὶ
τὰς τῶν σωμάτων καὶ διανοήσεων θεραπείας.

διανοητικός, ὁ, ὄν, *ad mentem pertinens* (intellectualis
ap. Apul.). Tim. 89. A: τῇ διανοητικῇ καὶ τῇ παντός κει-
νήσει συγγενής.

διάνοια, ἡ, *cogitatio, consideratio; intelligentia, mens;*
etiam animus (vern. *Gesinnung*). Soph. 263. D: διάνοιά τε
καὶ δόξα καὶ φαντασία. E: ὁ ... ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐ-
τὴν διάλογος ἀνευ φωνῆς γινόμενος τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπω-

νομιάζῃ, διάνοια. Pol. V. 470. E: πολὺ ... ἡμερωτέρων αὐτῇ ἢ διάνοια ἐκείνης. Prot. 352. A: καὶ τόδε τῆς διανοίας ἀποκάλυψον. Phaedr. 244. C: αὐτὸ ἐκ διανοίας πορίζομένων ... νοῦν τε καὶ ἱστορίαν. Theaet. 188. D: πᾶν ὁπwsοῦν ἄλλως τὰ τῆς διανοίας ἔχη. Soph. 265. C: ἀνεὺ διανοίας φουόσης (αἰτίας). Pol. V. 469. D: γυναικείας τε καὶ ἀμειράς διανοίας τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα cet. VI. 486. A: διανοίας μεγαλοπρέπεια. VIII. 568. A: τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἔχονον. Legg. X. 909. E: μεγάλῃς ... διανοίας τιτὸς ὀρθῶς δοῦν τὸ τοιοῦτον. Ion. 530. C: ἐρηγία ... τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίγνεσθαι τοῖς ἀκούουσι. Pol. III. 412. E: φαίνεται μοι δοῖα ἐξίνα ἐκ διανοίας. VII. 524. D: ὡς τὰ μὲν παρακλητικὰ τῆς διανοίας ἐστί cet. Tim. 71. C: πραότης τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια. Prot. 326. B: ἵνα ... ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὐσίᾳ. Theaet. 168. B: ἴλεω τῇ διανοίᾳ. 189. D: ἕτερον τι ὡς ἕτερον ... τῇ διανοίᾳ τίθεσθαι. Soph. 229. C: ὅσα διανοία σφαλλόμεθα. 238. B: πῶς ... τῇ διανοίᾳ τὸ παράπαν λάβοι (τις) τὰ μὴ ὄντα cet. 260. C: ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις. Parm. 143. A: ἐὰν αὐτὸ τῇ διανοίᾳ ... λάβωμεν. 165. A. Pol. II. 359. B: εἰ τοιόνδε ποιεῖσθαι μὲν τῇ διανοίᾳ. III. 396. E: ἀτιμάζων τῇ διανοίᾳ. Legg. V. 740. A: τοιαύδε διανοία πῶς ὡς ἀρα δεῖ cet. Menex. 248. B: τῇ αὐτῇ ταύτῃ διανοίᾳ χρωμένους. Phaedr. 234. B: πρὸς ἅπαντας ... τοὺς ἐρωῶντας ταύτην ἔχειν τὴν διάνοιαν. Prot. 324. B: καὶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων διανοεῖται cet. Theaet. 170. B: οὐκοῦν τὴν ... σοφίαν ἀληθῆ διάνοιαν ἡγοῦνται cet. 188. B: εἰς τὴν διάνοιαν λαβεῖν. 206. D: τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς. Soph. 227. C: τὸν ... περὶ τὴν διάνοιαν καθαρμόν. 250. C: τὴν διάνοιαν ... τρέπειν. Crat. 407. B: νοῦν τε καὶ διάνοιαν. Conv. 219. D: τίνα οἶσθε με διάνοιαν ἔχειν —; Pol. III. 393. A: οὐδ' ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἄλλοσε τρέπειν. 400. E: τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἥθος κατεσκευασμένην διάνοιαν. V. 476. D: οὐκοῦν τούτου μὲν τὴν διάνοιαν, ὡς γιγνώσκοντες, γνώμην αὖν ὀρθῶς φαίμεν εἶναι, τοῦ δὲ δοῖαν, ὡς δοξαζοντες; VI. 486. D: ἔμμετρον ... καὶ εὐχαρίν ... διάνοιαν φῶσει. 511. D: ὡς μεταξύ τι δοῖης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὐσαν. E: διάνοιαν ... ἐπὶ τῷ δευτέρῳ. VII. 534. A: διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν. Legg. III. 691. D: ἀνοίας πληρωθεῖσα αὐτῆς τὴν διάνοιαν. VIII. 828. C: διάνοιαν χρὴ σχεῖν ... τοιανδὲ ὡς cet. X. 888. A: τοῖς οὕτω τὴν διάνοιαν διεγερμένοις. XI. 926. B: ἐπὶ μείζοσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων. Pol. VII. 522. C: πᾶσαι ... τίχθαι τε καὶ διανοεῖσθαι καὶ ἐπιστῆναι. Theaet. 195. C: οὔτε ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ... οὔτ' ἐν ταῖς διανοίαις. Legg. III. 683. C: γενομεθα ... ταῖς διανοίαις ἐν τῷ τότε χρόνῳ ὅτε cet. Pol. VI. 503. C: γενοίκοι τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας. Legg. VII. 798. D:

περὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων διανοίας τε ἅμα καὶ τὰς τῶν ψυχῶν φύσεις. *mens, animus (vern. Geist); ratio. Phaedr. 247. D: θεοῦ διάνοια νῦν τε καὶ ἐπιστήμη ἀκηράτῳ τρεφομένη. 249. C: ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια. Gorg. 514. A: ἐὰν μὴ καλὴ κἀγαθὴ ἡ διάνοια ἡ τῶν μελλόντων cet. Theaet. 150. C: τοῦ νέου ἡ διάνοια. 173. E: ἡ ... διάνοια (opp. τὸ σῶμα). 194. A. Crat. 416. C: διάνοια ... ἥτοι θεῶν ἡ ἀνθρώπων ἡ ἀμφοτέρω. Pol. V. 476. B: αὐτοῦ ... τοῦ καλοῦ ἀδυνατος αὐτῶν ἡ διάνοια τὴν φύσιν ἰδεῖν. Phaedr. 256. A: τὰ βελτίω τῆς διανοίας. 259. E: τὸ ... ἄφρον τῆς διανοίας. Phaed. 79. A: τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ. Theaet. 173. B: ὕμεις οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας. Crat. 396. B: μεγάλῃς τινὸς διανοίας ἔργονον εἶναι τὸν Δία. 416. B. Conv. 219. A: ἡ τοι τῆς διανοίας ὄψις ἀρχεται ὅζῳ βλέπειν, ὅταν ἡ τῶν ὁμιλιῶν cet. Pol. II. 371. D: τὰ ... τῆς διανοίας (opp. τὴν τοῦ σώματος ἰσχύν). VII. 527. B: φιλοσόφου διανοίας. al. Prot. 337. C: προσήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Phaedr. 256. C: ἅτε οὐ πίσση δεδογμένα τῇ διανοίᾳ πράττοντες. 279. B: ἐνεστί τις φιλοσοφία τῇ τοῦ ἀνδρὸς διανοίᾳ. Phaed. 65. E: ὅστις ὅτι μάλιστα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἑκάστον. 66. A: αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος. Theaet. 160. D: μὴ πταιῶν τῇ διανοίᾳ περὶ τὰ ὄντα. Pol. VI. 500. B: τῷ γε ὡς ἀλθρῶς πρὸς τοῖς οὔσι τὴν διάνοιαν ἔχοντι. 511. A: ἂ οὐκ ἂν ἄλλως ἴδοι τις ἢ τῇ διανοίᾳ. 529. D: ἂ ... λόγῳ ὄντων καὶ διανοίᾳ ληπτὰ, ὅψι δ' οὐ. Tim. 88. A: σῶμα ... ὅταν μέγα ... σμικρὰ ξυμφυῖς ἀσθενεῖ τε διάνοια γένηται. C: ἡ τινα ἄλλην σφόδρα μελέτην διάνοια κατεργαζόμενον. Phaedr. 239. A: τοσοῦτων κακῶν ... κατὰ τὴν διάνοιαν ... γιγνομένων. B. 259. E: ὑπάρχειν δεῖ ... τὴν τοῦ λέγοντος διάνοιαν εἰδυῖαν τάληθές cet. Pol. III. 395. B: κατὰ σῶμα ... καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν. 403. D: τὴν διάνοιαν ἱκανῶς θεραπεύσαντες. 410. C: ὡς διατίθενται αὐτῇ τὴν διάνοιαν οἷ cet. V. 458. A: ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν cet. Tim. 74. E: τὰ περὶ τὴν διάνοιαν. Legg. XI. 916. A: νοσήματι ... κατὰ τὸ σῶμα ἢ κατὰ τὴν διάνοιαν. Pol. VIII. 560. C: ἐν ἀνδρῶν θεοφιλῶν ... διανοίαις. *cogitatum, sepius. Theaet. 155. D: τῆς διανοίας τὴν ἀλήθειαν αποκηρυχμένην. Legg. III. 685. E: τῇ διανοίᾳ ταύτῃ κατασκευάζεσθαι τοὺς τότε. Menex. 244. C: ἡμῶν ... ἐν τοιαύτῃ διανοίᾳ ὄντων. Ep. VII. 328. C: ταύτῃ ... τῇ διανοίᾳ τε καὶ τὸλμῃ ἀπῆρα οἰκοθεῖν. Phaed. 63. C: αὐτός ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην. Critia 103. B: τὴν τοῦ θεάτρου διάνοιαν ὅτι cet. Alc. I. 104. E: ὅμως ... τολμητέον φράσαι τὴν ἐμὴν διάνοιαν. Sis. 388. B: καὶ αὐτὸς ὑπομαντεύεσθαι μοι δοκῶ τὴν διάνοιάν σου περὶ τοῦ εὖ βουλευέσθαι. Ep. VII. 323. D: δεῖν τὴν διάνοιαν ὕμῶν εἶναι τὴν αὐτὴν ἣν εἶχε καὶ Διών. 326. B. al. Ion. 530. D: οὕτω πολλὰς καὶ καλὰς διανοίας περὶ

Ὁμήρου. *ut Latin. *sententia* (vern. *der Gedanke*) est etiam *sensus, argumentum*. Lys. 205. B: οὔτι τῶν μέτρων δοῖμαι ἀκοῦσαι ... ἀλλὰ τῆς διανοίας cet. Phaedr. 228. D: τὴν μέντοι διάνοιαν σχεδὸν ἀπάντων ... ἐκ κεφαλαίοις ... δίδειμι. **meus, h. e. consilium, solutus*. Tim. 38. C: ἐξ οὖν λόγου καὶ διανοίας θεοῦ τοιαύτης. Apol. 41. D: καίτοι οὐ ταύτη τῇ διανοίᾳ κατατηγίζοντό μου cet. Menex. 240. C: τῇ δ' αὖτῃ διανοίᾳ κατηγοροῦντο ... εἰς Μαραθῶνα. Crat. 418. C: τὴν διάνοιαν τοῦ θεμένου. Lach. 180. A: ἐπαινώ ... ὑμῶν τὴν διάνοιαν. Def. 415. C: ἀρχῶν πόλεως κατὰ τὴν ἐαυτοῦ διάνοιαν. 416: τὸ παρὰ διάνοιαν ἀποτελούμενον. Legg. XII. 967. A: ἀλλ' οὐ διανοίαις βουλήσεως ἀγαθῶν πέρι τελομένων. **ois, significatio*. Critia 113. A: ἐκάστου τὴν διάνοιαν ὀνόματος ἀναλαμβάνων. Crat. 418. A: σφόδρα ἄλλοιοῖσι τὰς τῶν ὀνομάτων διανοίας.

διανοίγω, *aperio*. Lys. 210. A: διανοίγοντες τοὺς ὀφθαλμούς.

διανομή, ἡ, *distributio; partitio*. Crat. 431. B: εἰ ... ἔστι τοιαύτη τις διανομή καὶ ἐνταῦθα. Pol. VII. 535. A. Legg. VI. 755. A. V. 737. C: τίς ... τρόπος ἂν εἴη τῆς ὁρθῆς διανομῆς; 745. D: τῷ πλήθει τε καὶ ὀλιγότῃ τῆς διανομῆς. 746. D. VIII. 847. E. Prot. 361. D: ἐν τῇ διανομῇ. Tim. 73. C: ἐν τῇ διανομῇ τῇ κατ' ἀρχάς. Legg. V. 738. D: ἐν ... τῇ τῆς γῆς διανομῇ. 771. D: τῇ τῆς φυλῆς διανομῇ. Legg. III. 692. E: ἐν τοῖς τότε χρόνοις τοῖς περὶ τὴν διανομήν. IV. 714. A: τὴν τοῦ νοῦ διανομήν ἐπονομάζοντας νόμον. V. 737. B: διὰ τὴν διανομήν τῆς γῆς cet. C: τὴν διανομήν τῶν πολιτῶν. Crat. 430. C: ἀρ' οὖν αὐταὶ αἱ διανομαὶ ἀμφοτέραι ὀρθαί —; Legg. V. 744. B. VII. 819. B: μῆλων ... τινῶν διανομαί cet. V. 738. A: διανομῶν. VI. 756. B: ταῖς διανομαῖς. V. 738. A: τὸν πλείστας ... διανομὰς ἐν αὐτῷ κεκτημένον. 747. A: τὰς τῶν ἀριθμῶν διανομὰς. VI. 771. B: ἔχει ... διανομὰς δώδεκα ... ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἡμῖν. C.

διανομοθετῶ, *legem do s. constituā*. Legg. I. 628. A: τοῦναντίον γε ἡ πρὸς πόλεμον ἂν βλέπων αὐτοῖς τοὺς νόμους διανομοθετοί. Med. Legg. VIII. 833. E: καθάπερ νῦν ἐν τῇ πάλῃ διανομοθετήσαντο οἱ περὶ τὴν πάλῃν αὐτήν cet.

διανοοῦμαι, *cogito* (etiam *volo*), *sentio, existimo, cognosco, statuo; animatus sum; reputo; considero, specto; perpendo*. Prot. 312. A: εἴπερ γε ἃ διανοοῦμαι χορὴ λέγειν. Polit. 267. D: τοῦτ' αὐτὸ ὃ διανοοῦμαι. Phil. 43. A: τῇδ' οὖν διανοοῦμαι φεύγειν. Conv. 219. A: οὐδὲν ἄλλως ... ἢ ὥς διανοοῦμαι. Tim. 27. D. al. Theaet. 185. A: εἰ τι ἄρα περὶ ἀμφοτέρων διανοεῖ. Ib. αὐτὸ τοῦτο περὶ ἀμφοτέρων διανοεῖ. Conv. 207. C: διανοεῖ οὖν δεινὸς ποτε γενήσεσθαι τὰ ἱερωτικά ἐὰν cet. 218. E: οὐκ ὀλίγῳ μου πλεονεκτεῖν διανοεῖ.

Pol. VI. 504. E: ἡ αὖ διανοεῖ ἐμοὶ πράγματα παρίχων ἀντιλαμβανόμενος. X. 608. E: ἀρ' οὖν ὡς περὶ ἐγὼ περὶ αὐτῶν διανοεῖ; Alc. I. 106. C: διανοεῖ ... παριέναι cet. 119. A: τί οὖν διανοεῖ περὶ σαντοῦ; Prot. 324. B: διανοεῖται παιδείην εἶναι ἀρετήν. Legg. IV. 718. B: ὅστις ἄπερ ἐγὼ διανοεῖται. VI. 779. E: ὅστις ... διανοεσθαι πόλεσιν ἀποφαίνεσθαι νόμους cet. Theaet. 154. E: τί ποτ' ἐστὶν ἃ διανοοῦμεθα. Legg. VII. 820. A: ἐρ' οὐ διανοοῦμεθα περὶ ταῦτα οὕτως Ἕλληνας πάντες ὡς cet. Apol. 39. D: οὐκ ὀρθῶς διανοεῖσθε. Prot. 352. B: οὐδὲ ὡς περὶ τοιούτου αὐτοῦ ὄντος διανοοῦνται. Soph. 247. C: ἀγέδων οἷα διανοοῦνται λέγεις. Legg. VII. 798. B. Alc. I. 124. A: εἰ αἱ τῶν πολέμιων γυναῖκες βέλτιον περὶ τῆμῶν διανοοῦνται. Phaedr. 228. D: οὕτως διανοοῦ περὶ ἐμοῦ ὡς cet. Pol. VII. 523. C: ὡς ἰγγύθεν ... ὀρμημένους λέγοντός μου διανοοῦ. Legg. XII. 964. A: διανοοῦ ... ὡς ἐρῶν καὶ ὀπη cet. IV. 719. E. IX. 854. E: ὡς ἀνίατον ἤδη τοῦτον ὄντα ὃ δικαστής διανοεῖσθω. Pol. I. 327. C: ὡς ... μὴ ἀκονοιόμενων (int. τῆμῶν) ... οὕτω διανοεῖσθε. Phil. 51. B: ἀληθεῖς ... τίνας ... ἱπολαμβάνων ὀρθῶς τις διανοοῖτ' ἄν; Legg. III. 686. D: τάχ' ἂν ἴσως περὶ τοῦτο αὐτὸ οὐτ' ὀρθῶς διανοοῖμεθα οὕτε κατὰ φύσιν. X. 903. A: οὐδαμῇ γὰρ οὐτε ὅσιον ... τὸ διανόημα διανοοῖμεθ' ἄν. IX. 859. A: οὕτω διανοοῖμεθα ... δεῖν ... γίγνεσθαι. De lucri cup. 230. C. Theaet. 158. B: (ὅταν) ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὑπνω διανοῶνται (οὐλαρε εἰδὶ οἰδαμῦρ). Prot. 341. E: ἃ μοι δοκεῖ διανοεῖσθαι Σιμωνίδης ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι. Phaedr. 270. D: ἀρ' οὐκ ὧδε δεῖ διανοεῖσθαι περὶ ὁπουοῦν φύσεως; Theaet. 189. E: τὸ διανοεῖσθαι ... (καλῶ) λόγον ὃν αὐτὴ πρὸς αὐτὴν ἡ ψυχὴ διεξέρχεται περὶ ὧν ἂν σκοπῇ. Crat. 384. A: προσποιούμενός τι αὐτὸς ἐν ἐαυτῷ διανοεῖσθαι. Pol. I. 343. B: διανοεῖσθαι πρὸς τοὺς ἀρχομένους. III. 414. E: ὑπὲρ τῶν ἄλλων πολιτῶν ὡς ἀδελφῶν ὄντων ... διανοεῖσθαι. V. 470. E: διανοεῖσθαι ὡς διαλλαχσομένων. Critia 107. E: ὡς χαλκὰ πρὸς ὄξυν ὄντα ἀπεικάζειν δεῖ διανοεῖσθαι. Legg. VI. 771. B: ἐκάστην ... τὴν μοῖραν διανοεῖσθαι χρεὼν ὡς οὖσαν ἱερὸν θεοῦ ὄρωρον. 783. A: διανοεῖσθαι (id spectare ut) ... ὡς ὅτι καλλίστους ... ἀποδειξομένους παῖδας τῇ πόλει. Apol. 41. C: ἐν τι τοῦτο διανοεῖσθαι ἀληθές ὅτι cet. Menex. 241. D: διανοεῖσθαι ὡς ἐπιγεῖρασιν πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. De lege 314. D: ὡς περὶ καλοῦ ἄρα τινὸς ὄντος δεῖ τοῦ νόμου διανοεῖσθαι. Prot. 347. A: ταῦτά μοι δοκεῖ ... Σιμωνίδης διανοοῦμενος πεποιτκένας τοῦτο τὸ ᾄσμα. Theaet. 184. A: τί ... διανοοῦμενος εἶπε cet. Phil. 38. E: τοῦτο ταῦτόν πρὸς αὐτόν διανοοῦμενος. Pol. X. 595. B: πῇ δὴ ... διανοοῦμενος λέγεις; Legg. I. 628. D: ὡς αὐτὸς ... καὶ πρὸς πᾶσι εὐδαιμονίαν ... διανοοῦμενος cet. Theaet. 189. E: διανοομένη (ἡ ψυχὴ). Legg. IV. 722. A.

Menex. 244. C. Alc. I. 106. B: ὡς διανοοιμένου σου ταῦτα. Tim. 40. B: αἰεὶ τὰ αὐτὰ ἐαυτῷ διανοοιμένῳ. Phaed. 94. E: διανοοούμενον ὡς ἀρμονίας αὐτῆς οὐσῆς. Phil. 45. C: μή με ἡγῇ διανοοούμενον ἐρωτᾶν σε εἰ cet. Crat. 401. B: τί ... διανοοούμενον ... ὀνομάσαι. Prot. 352. B: ἀτεχνῶς διανοοούμετοι περὶ τῆς ἐπιστήμης ὥπερ περὶ ἀνδραπύδου. Crat. 435. B: πρὸς δῆλωσιν ὧν διανοοούμετοι λέγομεν. Pol. VI. 510. D: οὐ περὶ τούτων διανοοούμετοι. Epin. 990. E: διανοοιμένοις. Legg. VII. 793. C: ἃ δὴ διανοοιούμενους ἡμᾶς ... δι' cet. Euthyd. 273. E: ἐγὼ ... ὑπὲρ ὑμῶν διανοοιμην εἰ ὥπερ γιν' δὴ ἔλεγον. Ep. VII. 338. D: ὅσα διανοοιμην ἐγώ. Tim. 26. D: οὕς διανοοῦ. Alc. I. 119. D: εἰ τριττῇ διανοοῦ κυβερνᾶν cet. Pol. I. 332. B: διανοεῖτο μὲν γὰρ ... ὅτι cet. Alc. II. 144. C: οὐδὲ τιν' ᾔκουσιν μητέρα διανοεῖτο ἀποκτεῖναι. Legg. VII. 822. B: ἢ δολιχοδρομικῶν ἀνδρῶν διανοοίμεθα περὶ. XII. 967. A: ὅτε αὖτις αὐτὰ οἱ διανοοούμενοι διανοοῦντο. Alc. I. 106. A: εἰ ... ὅτι μάλιστα ταῦτα διανοόσμαι. Euthyd. 295. D: ἐπεὶ ... διανοοίμην (ν. διανοοίμην) καὶ παρὰ τούτον φοιτῶν. Phaed. 99. E: τοις αὖτις τι καὶ ἐγὼ διανοοίθην. Euthyd. 283. B. Ep. VII. 346. A. VIII. 357. A. Soph. 217. A: ἐρίσθαι διανοήθης. Tim. 39. E: τοσαύτως διανοήθη δειν καὶ τόδε σχεῖν. Legg. X. 904. B: τὸ μὲν ὠφελεῖν αἰεὶ πεφυκὸς ... διανοήθη. Polit. 276. D: εἰ καὶ διανοήθημεν ὅτι cet. Phil. 62. D. Soph. 230. C: ταύτων καὶ περὶ ψυχῆς διανοήσθσαν ἐκείνοι. Phaedr. 236. C: διανοήθητι ὅτι ἐντεῦθεν οὐκ ἄπιμεν, πρὶν ἂν cet. Legg. VI. 755. B: μηκέτι ... τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν ὡς ἄρξων διανοοίθην. 765. D: διανοοίθην ... ὡς οὖσαν ταύτην τὴν ἀρχὴν ... πολὺ μάλιστα. XI. 931. A. VI. 763. A: αὐτοὶ δὲ αὐτῶν διανοοίθην ὡς βιωσόμενοι διακονοῦντες cet. Polit. 304. E: πῶς ἂν ἀτεχνῶν διανοοίθην ἢ γὰρ cet. 298. A. Lach. 189. C: τὰ πολλὰ ... ὧν ἂν διανοοίθην. Epin. 983. B: ἥπερ ἂν διανοοίθην βέλτεστα. 973. A. Soph. 257. C: τόδε ... διανοοίθην. Polit. 261. A: ὅπόσους ἂν ἄρχοντας διανοοίθην ἐπιτάξει προσχωμένους. Phil. 52. E. 56. D. Legg. I. 944. D. al. Phaed. 65. E: αὐτὸ ἕκαστον διανοοίθην. 107. B: τόδε ... δίκαιον διανοοίθην ὅτι cet. Soph. 238. C: οὕτως διανοοίθην τὸ μὴ ὄν αὐτὸ καθ' αὐτό. Polit. 258. B: τὰς ἐπιστήμης ὡς οὐσας δύο εἶδη διανοοίθην. Phil. 21. D: ἄλλως πῶς διανοοίθην. Tim. 50. C: χρὴ γένῃ διανοοίθηναι τριττῶ. Legg. IV. 716. B. al. Phaed. 60. D: ὅ τε ποτὲ διανοοίθης ... ἐποίησας αὐτά. Conv. 217. A: ταῦτα ... διανοοίθης. Tim. 32. C. al. Legg. IX. 876. E: τὸν διανοοίθηντα (qui id propositum habuit). X. 880. B: περὶ τοὺς θεοὺς ὁρθῶς διανοοίθηντα. Parm. 158. C: ὥστε ἅπερ σὺ λέγεις διανοοίθην γραφεῖν. Phil. 58. D: γιν' δὴ σφόδρα διανοοίθηντες. Crat. 439. C: διανοοίθηντες ... ὡς ἰόντων ἐπάντων

αἶν καὶ ῥεόντων. Legg. III. 677. A: τὸ ποῖόν τι περὶ αὐ-
τῆς διανοηθέντας; VII. 803. C: τούναντίον ἢ νῦν διανοη-
θέντας. IX. 877. D: διανοηθέντας τρόπῳ καὶ λόγῳ τοιῶδε
ὡς cet. X. 890. B: (εἰ μὴ) εἶναι θεοὺς ... διανοηθήσονται.
VIII. 837. A: εἰ μέλλει τις ταῦτα ὀρθῶς διανοηθήσεσθαι.
Pass. Legg. II. 654. C: τὸ διανοηθὲν εἶναι καλόν. Ep. VII.
328. B: εἰ ποτέ τις τὰ διανοηθέντα περὶ νόμων ... αποτε-
λεῖν ἐγχειρήσοι. — Verb. Polit. 304. E: τί ... περὶ τῆς
τοιῶσδε αὐτῶν δυνάμειος διανοητέον; Tim. 63. al. Legg. I.
626. D: αὐτῷ ... πρὸς αὐτὸν πότερον ὡς πολαμίῳ πρὸς πο-
λέμιον διανοητέον, ἢ πῶς ἐτι λέγομεν; 646. D. al.

διαντλῶ, *exantlo, perfero*. Ax. 366. D: πολλοὺς πό-
ρους διαντλήσαν. Menex. 241. E: οὗτος ... πάσῃ τῇ πόλει
διηντλήθη ὁ πόλεμος.

διαπαιδαγωγῶ, *guberno, rego*. Tim. 89. D: διαπαι-
δαγωγῶν καὶ διαπαιδαγωγούμενος ἐφ' αὐτοῦ.

διαπαιζῶ, *ludo*. Legg. VI. 769. A: ἡ πρεσβυτῶν
ἔμφορον παιδιὰ μέχρι δεῦρ' ... διαπαισμένη.

διαπατῶ, *decipio*. Legg. V. 738. E: (ὅπως) μῆτε
ἄλλος ... αὐτὸν διαπατήσῃ.

διάπαυμα, τό, *intermissio*. Legg. VII. 824. A: οὐδ'
ἢ τῶν διαπαύματα πόνων ἔχουσα (θήρεσις).

διαπαύομαι, *desino, finem facio*. Tim. 78. E: μὴ
διαπαύεσθαι γιγνόμενον. Pol. I. 336. B: ὡς δὲ διεπαυ-
σάμεθα.

διαπειρώμαι, *exploro, tento*. Apol. 27. A: ἔοικε ...
διαπειρωμένῳ. **tento, conor*. Legg. XI. 921. B: διαπειρά-
σθαι τῶν ἰδιωτῶν τεχνάζοντα αὐτὸν τὸν δημιουργόν. Ib.
μὴ πλείονος τιμᾶν διαπειρώμενον.

διαπεραίνω, *perficio, absolvo; persequor, exprobo, narro*.
Phil. 52. B: νῦν γε ἡμεῖς τὰ τῆς φυσεως μόνον παθήματα
... διαπεραίνομεν. Legg. III. 682. E: ταῦτα ... διαπεραι-
νετε. Phil. 20. C: οὕτω καὶ διαπεραίνει. Critia 108. E: ὃν
(πόλεμον) δεῖ νῦν διαπεραίνειν. Legg. VII. 790. C. 796.
C: τὴν ὀργῇσιν διαπεραίνειν. Phil. 47. C: πάντα ... δια-
πέρανας. Gorg. 451. A: τὴν ἀπόκρισιν ... διαπέρανον. Gorg.
510. A: ἵνα διαπεράνης τὸν λόγον. Phil. 33. A: βραχὺ δέ
τι περὶ αὐτῆς ... διαπεράνωμεν. Crat. 420. D: ἀνάγκη
... ἐτι βούλομαι διαπεράναι. Legg. I. 625. B: τὴν ὁδὸν
ἅπασαν ... διαπεράναι. Pass. Polit. 264. B: διαπεραινό-
μενος ὁ λόγος. Soph. 261. C: ἐπεὶ ... τοῦτο ὃ λέγεις δια-
πεπέρανται. Legg. VII. 816. D: τὰ ... τῶν καλῶν σωμάτων
καὶ γενναίων ψυχῶν ... οἷας εἶρηται δεῖν ἀντάς εἶναι, δια-
πεπέρανται. VIII. 834. E: καὶ μουσικῆς τὰ ... πλεῖστα ὡς-
αὐτως διαπεπέρανται. II. 672. E: τὰ ... τῆς χορείας ἡμί-
σεα διαπεπεράνθω. Pol. III. 398. B: τὸ περὶ λόγους ...
παντελῶς διαπεπεράνθαι. Legg. II. 673. B. Gorg. 596. A:
διαπερανθῆναι τὸν λόγον. Legg. VIII. 832. D: τὴν διαπε-

ρανθείσαν παιδείαν. Pol. V. 451. C: μετὰ ἀνδρείον δρᾶμα παντελῶς διαπερανθέν. Phil. 50. C: ὅτι θρήνου πέρι ... πάντ' ἐστὶ τὰ νῦν δὴ διαπερανθέντα. Legg. II. 659. C. Med. Phaedr. 263. E: πάντα τὸν ὑστερον λόγον διεπεράνατο. Legg. XII. 966. C: ὃ δὴ σπουδῇ διεπερανάμεθα. X. 900. B. Tim. 89. E: διαπεραναιτ' ἄν. Legg. X. 893. A: μέχρι περ ἂν ψυχῆς πέρι διαπερανῇται. Polit. 297. E: διαπερανώμεθα. Legg. II. 673. C: διαπερανάσθαι τὰ περὶ γυμναστικῆς. VII. 799. E. Prot. 314. C: διαπερανάμενοι. Phil. 53. C: διαπερανοῦμαι σοι τοῦτ' αὐτό. Legg. V. 739. E: τρίτην δὲ μετὰ ταῦτα ... διαπερανούμεθα. — Verb. Legg. IV. 715. E: τὸν δ' ἐξῆς αὐτοῖς διαπεραντίον ἂν εἶη λόγον.

διαπεραιούμαι, *traiciō*. Ak. 370. B: διαπεραιώσασθαι πελάγη.

διαπερῶ, *traiciō*; *permeo*, *conficio*, *absolvo*. Soph. 261. A: μόγις ... τὸ μὴ ὄν ὡς οὐκ ἔστι προβληθὲν διεπεράσαμεν. Tim. 85. E: πρὸς τὸ τοῦ μυελοῦ διεπεράσασα γένος.

διαπίετομαι, *pernolo*, *colito*. Theaet. 199. B: διαπετομένων (ν. διαπιπτομένων). **in curas diffuso*, *evanesco*. Legg. III. 686. A: ταῦτα ... διίπτατο ... τότε ταχύ. Phaed. 70. A: (μὴ) οἷχεται διαπιτομένη (ν. διαπιταμένη). Id. 84. B.

διαπίνω, *bibo*. Pol. IV. 420. E: διαπίνοντάς τε καὶ εὐωγούμενους.

διαπίπτω, *dilabor*. Phaed. 80. C: διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν *cet*.

διαπλέκω, *contexo*. Tim. 78. B: ὡν θάτερον πάλιν διέπλεξε δίκρουν. **pertexo*, *traduco*. Legg. VII. 806. A: βίον οὐδαμῶς φανῶλον οὐδ' εὐτελῆ διαπλέκειν. **catendo*. Tim. 36. E: ἡ δ' ἐκ μέσου πρὸς τὸν ἔσχατον οὐρανὸν πάντῃ διαπλακείσα *cet*.

διαπλέω, *pernavigo*, *traduco*. Phaed. 85. D: διαπλεῦσαι τὸν βίον.

διάπλους, ὁ, *traiectus*. Critia 118. E: διάπλους (ν. διηλοῖς) ... τεμόντης.

διαπνέω, *flatu dispergo*, *pass. evanesco*. Phaed. 80. C: διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι.

διαποικίλλω, *varie conflo vel compono*. Legg. IX. 863. A: τὸ τῶν ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων ὡς ἐν τούτοις διαπιποικίλται. III. 693. D: αἱ δ' ἄλλαι σχεδὸν ἅπασαι ... ἐκ τούτων εἰσὶ διαπιποικιλμένα.

διαπολεμῶ, *bellum transigo*, *pugno*. Critia 109. A: οἷς (ν. ὡς) διεπολέμησαν. Ep. VIII. 357. A: ὅσοι μὴ ... διεπολέμησαν πρὸς τὴν τυραννίδα. Critia 108. E: πάντα τὸν πόλεμον διαπολεμήσασα (ἥδε ἡ πόλις) ἐλέγετο.

διαπονῆμα, τὸ, *labor*; *opus*. Critia 118. C: πρὸς τοῖς ἄλλοις διαπονήμασι. 114. E: πρὸς τὰ τῶν τεκτόνων

διαπονήματα. **exercitatio*. Legg. VII. 813. D: τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἅπαντα τοῖς σόιμασι διαπονήματα τοξικῆς cet. διαπονῶ, *laborem fero; elaboro, conficio; tracto, exerceo* (praec. in exercitationibus gymniciis et musicis ponitur); *excolo*. Legg. VII. 727. C: ὁπόταν ... τοῖς ἐπαινουμένοις πόνοις καὶ γόβοις ... μὴ διαπονῇ καρτερών. Pol. VI. 503. D: ὅταν τι δέη τοιοῦτον διαπονεῖν. VII. 535. C: τὰ τε τοῦ σώματος ... διαπονεῖν cet. Legg. VII. 795. C. 810. B: γράμματα ... διαπονεῖν. 813. B. 818. A. Tim. 90. B: ταῦτα διαπονοῦντι. Legg. VIII. 846. D: τῶν περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα διαπονούντων. Riv. 136. A: μὴδ' εἰς ἀκρίβειαν μὴδὲν διαπεπονηκέναι. Legg. XII. 966. D: τὸν μὴ θεῖον καὶ διαπεπονηκὸτα πρὸς αὐτό. Epin. 992. D: τοῖς ... ταῦτα οὕτω διαπονήσασιν. Pass. Ep. VII. 357. A: ἀφροδισίων σπουδᾶς διαπονουμένης (v. διαπονουμένων). Legg. VII. 796. A: μετὰ φιλονεικίας ... διαπονούμενα. IX. 857. C: ὅτι τὰ περὶ τῆν τῶν νόμων θίσειν οὐδενὶ τρόπῳ πώποτε γέγονεν ὀρθῶς διαπεπονημένα. Critia 108. C: ὡδε ... τὸ πεδῖον ... ἐν πολλῷ χρόνῳ διεπεπόνητο. Med. *operam do, elaboro, conficio; etiam exerceo vel exerceor* (vern. *sich üben*). Enthyd. 306. D: ὅστις καὶ ὅτιοῦν λέγει ... πρᾶγμα καὶ ... διαπονεῖται. Clit. 408. E: ὅσα τοῦ σώματος ἔνεκα διαπονούμεθα τε καὶ πτώμεθα. 410. D: ἥς (ψυχῆς) ἔνεκα τᾶλλα διαπονούμεθα. Phaedr. 273. E: ἥν (πραγματείαν) οὐχ ἔνεκα τοῦ λέγειν ... δεῖ διαπονεῖσθαι τὸν σῶφρονα. Polit. 290. B: πολλὰ ἅτα ἕτερα περὶ τὰς ἀρχὰς διαπονεῖσθαι. Soph. 218. C: ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι καλῶς. Crat. 395. A. Legg. VIII. 846. D: δύο τέχναις ἀκριβῶς διαπονεῖσθαι. 847. A: τοῦτον ... τὸν νόμον ἀστυνόμοι διαπονούμενοι σωζόντων. VII. 823. E: μήτε ... κύριοις ἀργὸν θήραν διαπονουμένοις. VIII. 830. A: διεπονούμεθα. III. 689. D: ὅσα πρὸς τάχος τῆς ψυχῆς πεφυκότι διαπεπονημένοι ἅπαντα. XII. 966. C: ὅς ἂν μὴ διαπονῇται τὸ πᾶσαν πίστιν λαβεῖν τῶν οὐκῶν περὶ θεῶν. Phil. 15. C: οὐκοῦν χρὴ ... τοῦθ' ἡμᾶς ... πρῶτον διαπονήσασθαι; Epin. 990. C: δεῖ διαπονήσασθαι (sic codd.; v. διαπονεῖσθαι) παῖδα ὄντα cet.

διαπορεῖα, ἡ, *cursus*. Epin. 982. C: τοῦ τοῦν ἔχειν ἄστρο τε καὶ ξύμπασαν ταύτην τὴν διαπορείαν. **expositio* (but Latin. *sermonis iter* al.). Critia 106. A: ἐκ τῆς τοῦ λόγου διαπορείας. Epin. 984. E: χάριν τῆς εὐφήμου διαπορείας.

διαπορεύομαι, *traicio, traduco*. Phaed. 85. D: ἐπὶ βεβαιότερον ὁχήματος ... διαπορευθῆναι (τὸν βίον). Tim. 44. C: χαλὴν τοῦ βίου διαπορευθεὶς ζωὴν. **transceo, progredior, et simpl. proficiscor, incedo*. Pol. VII. 534. C: ὅς ἂν ... ἐν πᾶσι τοιούτοις ἀπῴτῃ τῷ λόγῳ διαπορεύεται. Conv. 221. B: ἐκεῖ διαπορεύεσθαι ... βρενθυόμενος cet. Legg.

VIII. 845. A: διαπορευόμενος τὰς ὁδούς. Ep. VII. 326. D: εἰς Συρακούσας διαπορεύθην. Legg. X. 905. A: εἴτε καὶ ἐν Αἰδου διαπορευθεῖς. Epin. 991. A: ὡφ' ἐνός εἰς ὁκτὼ διαπορευθεῖσα.

διαπορθμεῖω, *transfervo*. Conv. 202. E: διαπορθμεῖον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων cet.

διαπορῶ, *ambigo, dubito, nescio*. Tim. 55. D: μᾶλλον ἂν (ν. αὐ) ταύτῃ ... εἰκότως διαπορῆσαι. Legg. VI. 777. C: πρὸς ἃ τις ἅπαντα βλέψας διαπορήσεις τί χρὴ δρᾶν cet. Pass. Legg. VII. 799. E: τάχα ἱκανῶς ἂν μὴνύσεις καὶ τὸ νῦν διαπορούμενον. Soph. 250. E: τοῦτο ... ἐνταυῦθα κείσθω διηπορημένον. Med. *dubito; consilii inopia afficior, laboro*. Phaedr. 237. A: μὴ ... ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι. Soph. 247. A: τί ... καὶ τὸ ποῖον τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεῖς ἐρέσθαι διενόηθης; Tim. 49. B: τί περὶ αὐτῶν εἰκότως διαπορηθέντες ἂν λέγοιμεν (ν. λέγωμεν);

διαπραγματεύομαι, *perscrutor*. Phaed. 77. D: τοῦτον διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον. 95. E: περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι.

διαπραξίς, ἡ, *actio*. Conv. 184. B: εἰς διαπραξίς πολιτίας.

διαπράττομαι, *perficio; hinc assequor, impetro; etiam satis facio, expleo*. Pol. IX. 586. C: ὅς αὐτὸ τοῦτο (τὸ θυμειδὲς) διαπράττεται. Parm. 128. C: ὥς τι μέγα διαπρατόμενον. Gorg. 451. D: τῶν λόγῳ τὰ πάντα διαπραττομένων. Epin. 986. A: οὐδὲν μέγα διαπέπραγμαί. Gorg. 479. A: σχεδὸν ... οὗτοι ... τὸ αὐτὸ διαπεπραγμένοι εἰσίν, ὥσπερ ἂν εἴ τις cet. Pol. III. 411. B: ταχὺ τοῦτο διεπράξατο. Phaedr. 256. C: διεπράξαντο. Ep. IX. 357. E. Gorg. 479. A: εἴ τις ... διαπράξαιτο μὴ δίδοναι δίκην. 478. E: ὅς ἂν ... διαπράξῃται ὥστε μήτε νουθετεῖσθαι cet. Pol. I. 337. E: ἵνα Σωκράτης τὸ εἰωθὸς διαπράξῃται. IV. 440. D. Phaedr. 253. C: εἰάν γε διαπράξωνται ὃ προθυμούνται. Prot. 317. A: οὐτι διαπράξασθαι ὃ ἐβουλήθησαν. Phaed. 85. C: ἐν γέ τι τούτων διαπράξασθαι. Conv. 181. B: πρὸς τὸ διαπράξασθαι μόνον βλέποντες. 182. E. Pol. II. 360. A: διαπράξασθαι τῶν ἀγγέλων γενέσθαι τῶν παρὰ τὸν βασιλέα. Ep. XI. 358. E. 359. C. Phaedr. 256. C: διαπραξάμενω (*cupidditate expleta*). 234. A: διαπραξάμενοι. Pol. IX. 576. A. Pass. Gorg. 510. E: οὐκοῦν τούτῳ τὸ ... μὴ ἀδικεῖσθαι ... ἐν τῇ πόλει διαπεπράξεται; **facio, ago, gero; perago, transigo; praesto; etiam committo*. Pol. III. 411. E: βία ... πρὸς πάντα διαπράττεται. Euth. 19. B: οὐκοῦν θεραπεία γε πᾶσα ταυτὸν διαπράττεται; Prot. 319. C: περὶ ... ὧν οἶονται ἐν τέχνῃ εἶναι οὕτω διαπράττονται. Theaet. 144. B: οὕτω ταῦτα διαπράττεσθαι. Alc. II. 139. D: ἅπερ εἰώθασιν οἱ μαινόμενοι διαπράττεσθαι. Sia. 389. B. 390. A: τὰ βέλτιστα διαπράττεσθαι ἐν τῇ πόλει. B. Eryx. 397. A.

Gorg. 511. D: ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη. Conv. 183. B: ὡς παγκαλόν τι πρᾶγμα διαπραττομένου. Lach. 192. B: τὴν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὰ διαπραττομένην δύναμιν ταχυτῆτα ἐγὼγε καλῶ. Crat. 395. B: ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμὰ διεπράττετο. Alc. II. 143. C: ἐθέλειν ἂν σε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ (al. σουτοῦ) μητέρα διαπεπράχθαι ὥπερ cet. D: εἰ δὴ τινες ἄλλοι ἐκείνοις τυγχάνουσι ταῦτ'α διαπεπραγμένοι. Theag. 129. C: διεπράξατο. Legg. III. 699. A: (ὅτε) τὰ περὶ Ἑρέτριαν διεπράξαντο. Menex. 241. A. Alc. II. 143. D: τολμήσαι ἂν τι τούτων διαπραξασθαι. Hipp. mai. 281. A: ὅταν τι δέχται διαπράξασθαι (transigere) πρὸς τινα τῶν πόλεων. Gorg. 511. E: ταῦτα διαπραξαμένοις. Pol. VI. 497. A: οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττοιο. Ep. VII. 346. D. Eryx. 397. B: εἴπερ ἦττον διαπράζεται ἢ βούλεται.

διαπρέπει, *deceit*. Soph. 219. C: μάλιστ' ἂν που ... τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα διαπρέψειεν (sic libri Mas.; v. διαγράψει). Sensus trans. orno vel decorare studeo. Gorg. 485. E: φύσιν ψυχῆς ... διαπρέπεις μορφώματι (Eurip.).

διαπρίω, *diffindo, disseco*. Conv. 193. A: διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας.

διαπτύσσει, ἢ, *cupiditas flagrans*. Legg. VI. 783. C: ἀφροδισίων δέ τινα διαπτύσσειν.

διαπτωῖ, *percello*. Pol. I. 336. B: δέξαντες διεπτωθήσθμεν.

διαπτύσσω, *explico*. Legg. IX. 858. E: τὰ περὶ τοῦς νόμους γεγραμμένα φαίνεσθαι διαπτυστόμενα. (Steph. διατυπούμενα) καλλίστα τε καὶ ἄριστα.

διαπυνθάνομαι, *percontor, sciscitor*. Hipp. min. 369. D: διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ cet. Critia 113. A: διαπυνθανόμενος τὴν τῶν ὀνομάτων δύναμιν. Phil. 63. A: διαπυνθανόμενος τὸ τοιόνδε ἀλλήλων πέρι. Theag. 122. D. Crat. 413. A: ταῦτα ... πάντα διαπέπυσμαι ἐν ἀπορρήτοις. Theag. 125. B: διαπυνθώμεθα αὐτοῦ πρώτον ἱκανώς. Conv. 172. A: βουλόμενος διαπυνθέσθαι τὴν ... ξυνουσίαν. Legg. I. 638. C: μὴ διαπυνθόμενος αὐτοῦ μήτε τὴν ἐργασίαν cet. Pol. V. 469. A: διαπυνθόμενοι ... τοῦ Θεοῦ πῶς cet.

διάπυρος, ὁ ἢ, *candens*. Tim. 74. B: διάπυρον ... γιγνομένην (τὴν τῆς οὐτείνης φύσεως ἑξίν). 58. C: τὸ ... ἐν τοῖς διάπυροις καταλειπόμενον αὐτοῦ. *ardens, fervidus. Legg. II. 664. E: ἡ φύσις ἀπάντων τῶν νέων διάπυρος οὐσα. Tim. 88. A: διάπυρον αὐτὸ (τὸ σῶμα) ποιοῦσα. Pol. X. 615. E: ἄγριοι, διάπυροι ἰδεῖν. Legg. II. 671. B: τὰς ψυχὰς τῶν πινόντων διάπυρους γιγνομένας. VI. 783. A: διαπυρωτάτους ... τοὺς ἀνθρώπους μανταῖς ἀπεργάζεται πάντως.

διάρθρω, *articulo, articulis distinguo, fingo, formo*. Conv. 191. A: τὰ στήθη διάρθρω. Phaedr. 253. D: ὁρθός καὶ

διηρθρωμένος. Med. Prot. 322. A: ἐπειτα φωνῶν καὶ ὑνόματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ. *articulatim (dibucide) explicō et in univ. expono. Legg. XII. 963. B: ἡ ... ἔχeton διαρθρούντες ... φράζειν πρὸς ἐμέ. I. 645. C: οὕτω δὴ καὶ κακία ... σαφέστερον ἡμῖν διηρθρωμένον ἂν εἴῃ.

διαριθμῶ, dinumero, numero. Epin. 978. A: ἐπεὶ καὶ τὰ κατὰ μουσικὴν πᾶσαν διαριθμουμένων κινήσεως τε καὶ φθόγων δῆλον ὅτι δεῖ. Med. dinumero; discerno, distinguo. Legg. VII. 818. C: μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμείσθαι δυνατός ἂν. V. 728. C: ἅπερ ἂν νομοθέτης αἰσχροῖ εἶναι καὶ κακὰ διαριθμούμενος τάττῃ. Phaedr. 273. E: εἰάν μὴ τις τῶν τε ἀκουσόμενων τὰς φύσεις διαριθμῆσθαι. Legg. I. 633. A: οὕτω ... διαριθμῆσασθαι καὶ περὶ τῶν τῆς ἄλλης ἀρετῆς ... μερῶν. Crat. 437. D: ὥσπερ ψήφους διαριθμῆσόμεθα τὰ ὀνόματα. *perpendo, rationem in eo. Gorg. 501. A: ἄλογός τε παντάπασιν ὥς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν διαριθμησάμεν τριβὴ καὶ ἐμπειρία. Epin. 978. B: οὐδεὶς ποτε διαριθμῆσεται cet.

διαρκῶ, duro. Tim. 21. D: διὰ δὲ χρόνον ... οὐ διήρκεσε δεῦρο ὁ λόγος.

διαρπάζω, dilacero. Polit. 274. B: διηρπάζοντο ἱπ' αὐτῶν. Legg. VII. 807. B: ὑπ' ἄλλου διαρπασθῆναι ζῶον. Med. Pol. I. 336. B: ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος.

διαρρήγνυμι, rumpo, discindo. Phaed. 86. A: ἐπειδὴν ... διαρρήξῃ τὰς χορδὰς. Gorg. 484. A: πάντα ταῦτα ... διαρρήξας. Intrans. Phaed. 86. A: διερρήγων τῶν χορδῶν.

διαρρήδην, distincte, definite. Legg. III. 698. C: πέμψαντος Δαρίου διαρρήδην ἐπὶ τε Ἀθηναίους cet. IX. 860. C: διαρρήδην ... εἰρῆκέναι. 876. C: νομοθετεῖν διαρρήδην. 877. E: ὡν ἂν θάνατος ἐν τῷ νόμῳ ζημία διαρρήδην ἢ κειμένη. X. 898. C: διαρρήδην εἰπεῖν. XI. 932. E. XII. 953. E: ἐγγύην ... διαρρήδην ἐγγυάσθω.

διάρρησις, ἡ, diserta explicatio, definitio. Legg. XI. 932. E: ἐπίσχουσι τὴν διάρρησιν.

διάρριπτω, disticio. Legg. IX. 860. C: διερριμμένα προσαγορεύεται. *reicio. Ep. VII. 343. D: δυναμένων ... τὰ τέτταρα διάρρίπτειν τε καὶ ἐλέγχειν.

διάρροια, ἡ, profluvium. Tim. 85. E: διάρροίας καὶ δυσεντερίας ... παρέσχετο.

διασαφῶ, declaro; statuo. Prot. 348. B: οὐκ ἐθέλων ... διασαφεῖν. Legg. V. 733. B. VII. 802. E. XI. 916. E: ἡ μείζους ἢ ἐλάττους ὅρους αἰεὶ δεῖ διασαφεῖν. VI. 754. A: μηδὲν διασαφῆσαντες ἡμῖν αὐτοῖς τίνα εἶναι τρόπον.

διασεῖω, concutio. Tim. 87. E: διασεῖονσα πᾶν αὐτό. 85. E: τὰς ἴσας εἰς ἀταξίαν ... διέσεισε (v. διέσωσε). 43. D: τὴν δ' αὖ θατέρου (περίοδον) διέσεισαν.

διασκεδάννυμι, dissipō. Phaed. 77. D: μὴ ... ὁ

ἀνεμὸς αὐτὴν ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος διασκεδάννυσιν. B: ὅπως μὴ ... διασκεδάννυται ἡ ψυχὴ. 78. B: τὸ διασκεδάννυσθαι. 70. A: διασκεδασθεῖσα.

διασκεπτομαι, *dispicio, tecum reputo, exploro*. Theaet. 168. E: ὡς παίζοντες ... διεσκεψάμεθ' αὐ ... τὸν λόγον. Legg. XI. 924. D: ὅπερ ἂν παιτρ διασκέψαιτο. Prot. 333. B: καὶ τὰ λοιπὰ διασκεψώμεθα. Pol. I. 351. A: ἵνα καὶ ἐξῆς διασκεψώμεθα τὸν λόγον. Prot. 348. C: ταῦτα διασκεψασθαι. Gorg. 461. B. Theaet. 181. B. Crat. 392. B. al. Gorg. 476. B: καὶ διασκεψάμενος εἶπέ. Charm. 160. E: πάνυ ἀνδρικῶς πρὸς ἑαυτὸν διασκεψάμενος. Tim. 51. B: περὶ αὐτῶν διασκεπτέον. Legg. IX. 859. B.

διασκενωρῶ, *dispono, concipio*. Ep. III. 316. A: ἀκούω γὰρ ὕστερον ὑμῶν τινὰς αὐτὰ (τὰ τῶν νόμων προσίμια) διασκενωρεῖν. Med. *dispono vel constituo*. Pol. VII. 540. E: ὅταν οἱ ὡς ἀληθῶς φιλοσοφοὶ δυνάσται ... διασκενωρῶσινται τὴν ἑαυτῶν πόλιν.

διάσκεψις, ἡ, *quaestio, inquisitio*. Legg. III. 697. C: ἡ Περσῶν περί διασκεψις τῆς πολιτείας.

διασκοπιῶ, *dispicio, specto; perscrutor, exploro*. Phil. 52. E: προσελόμενοι πρῶτον αὐτῶν ἐν τι διασκοπιώμεν. Phaed. 61. E: διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ. Pol. V. 472. A. Apol. 21. C: διασκοπῶν ... τοῦτον cet. Crat. 397. A: διασκοποῦντες. Prot. 311. B: διασκοποῦν αὐτόν. Ep. II. 312. C: ὃ τι διεσκόπεις (*quod spectavisti*) καὶ ἄλλως. Legg. IX. 859. C: τῶν δ' ἐτι διασκοποῦμεν περί. Med. Gorg. 513. D: βέλτιον ταῦτα ταῦτα διασκοπώμεθα. Phaed. 70. C: χρη διασκοπεῖσθαι. Euthyd. 291. B: διασκοπούμενοι αὐτήν. Legg. I. 636. D: νόμων ... περί διασκοποῦμένων ἀνθρώπων cet. Polit. 259. B: ὃ νῦν δὴ διασκοποῦμεθα.

διασπείρω, *dissemino; diffundo; dispergo, dissipo, disicio*. Tim. 75. D: τὰ δ' ἄλλα εἰς ἅπαντα τὰ μέλη διέσπειρε. Soph. 260. B: κατὰ πάντα τὰ ὄντα διεσπαρμένον. Legg. VII. 795. E: διασπειρομένης (κινήσεως). XII. 945. C: μίαν οὖσαν φύσιν διεσπαρμένην. Pol. I. 455. D: ὁμοίως διεσπαρμέναι αἱ φύσεις ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοις. Legg. III. 680. D: κατὰ γένος διεσπαρμένων. Phaedr. 265. D: τὰ πολλὰ διεσπαρμένα. Polit. 269. B. Legg. III. 699. D: ἄλλος ἄλλως διεσπάρη. Tim. 85. C: αἱ διεσπάρησαν ... εἰς αἶμα. 54. D: σμικρὰ ὅταν ... πολλὰ κατὰ τρίγωνα διασπαρῇ.

διασπῶ, *distraho, divello, discerpo; seungo*. Legg. IX. 875. A: τὸ ... ἴδιον διασπᾷ τὰς πόλεις. Legg. II. 669. D: ἐτι διασπῶσιν οἱ ποιηταὶ ἑνθμὸν ... καὶ σχήματα μέλους χωρίς. Pol. V. 462. A: ὃ ἂν αὐτὴν (τὴν πόλιν) διασπᾷ. 464. C: ποιεῖ μὴ διασπᾶν τὴν πόλιν. Phil. 25. A: ὅσα διέσπασται. Pol. VI. 503. B: τὰ πολλὰ ... διεσπασμένην (v. διεσπασμένα) φέεται. Polit. 278. C: ἐν ἐτέρῳ διεσπασμένην.

Phil. 15. B: διεσπασμένην καὶ πολλὰ γεγονυῖαν (μονάδα).
23. E: ἐσχισμένον καὶ διεσπασμένον. Legg. XII. 945. D:
πᾶσα ἀρχὴ διεσπασθῇ χωρὶς ἑτέρα ἀπ' ἄλλης. Phaed. 84.
B: διασπασθεῖσα.

διάστασις, ἡ, *disantia, intervallum*. Tim. 36. B: τῆς
τοῦ μορίου ταύτης διαστάσεως λειψθείσης. D: κατὰ τὴν
τοῦ διπλασίου καὶ τριπλασίου διάστασιν ἐκάστην. A: ἡμιο-
λίων ... διαστάσεων *cet.* Ib. ἐν ταῖς πρόσθεν διαστάσεσι.
**oppositio*. Pol. II. 360. E: τίς οὖν δὴ ἡ διάστασις; **dissi-*
dium. Def. 416: διαβολὴν διάστασις φίλων λόγῳ. Legg. V.
744. D: ὁ διάστασιν ἢ στάσιν ὀρθότερον ἂν εἴη κεκλήσθαι.

διαστατικός, ἡ, *on, separandi vim habens*. Locr. 100.
E: τὸ ... θερμὸν ... διαστατικὸν τῶν σωμάτων δοκεῖ εἶμεν.

διαστέλλω, *distinguo, divido*. Polit. 265. E: δίχα δια-
στέλλειν. Euthyd. 295. D: διαστέλλονται τὰ λεγόμενα. Med.
pono, statuo. Pol. VII. 535. B: ποῖα δὴ διαστέλλεις;

διάστημα, τό, *intervallum*. Tim. 36. A: ἐν ἐκάστῳ
διαστήματι. B: τῷ τοῦ ἐπογδόου διαστήματι. Pol. VII.
531. A: σμικρότατον εἶναι τοῦτο διάστημα. Phil. 17. D:
τοὺς ὅρους τῶν διαστημάτων. Locr. 95. C: τὰ διαστήματα.
Phil. 17. C: τὰ διαστήματα ... τῆς φωνῆς ὁξύτης τε πέρι
καὶ βαρύτης. Tim. 36. A: τὰ τε διπλάσια καὶ τριπλάσια
διαστήματα.

διαστρέφω, *distorqueo*. Prot. 325. D: ὥσπερ ξύλον
διαστρεφόμενον. Gorg. 524. C: μέλη ... διεστραμμένα.

διασχηματίζω, *figuro*. Tim. 50. C: διασχηματίζομε-
νον ὑπὸ τῶν εἰσιόντων. Med. *exorno*. Tim. 53. B: οὕτω
δὴ τότε πεφυκότες ταῦτα πρῶτον διασχηματίσαστο εἰδεῖσι τε
καὶ ἀριθμοῖς.

διασχίζω, *disseco, discindo; divello, divido*. Phaed. 97.
A: εἰάν τις ἐν διασχίῃ. Legg. X. 893. E: διασχίζεται (*opp.*
συνγκρίνεται). Phil. 25. A: ὅσα διέσπασται καὶ διέσχισται.
Gorg. 469. D: θοιμάτιον διασχίσθαι. Ib. διεσχισμένον ἔσται.
Phaed. 101. B: διασχισθέντος (ἐνός).

διασώζω, *servo, conservo; libero periculo*. Tim. 22. D:
ἐκ ταύτης τῆς ἀπορίας σώζει λυόμενος. 56. A: τὸν εἰκότα
λόγον διασώζομεν. Ep. III. 315. B: διάσωζε (*vers.*). Tim.
68. D: διασώζει τὸν εἰκότα μῦθον. Pol. IV. 442. C: ὅταν
αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασώξῃ. Lach. 181. C: ὅπως ἂν δια-
σώζητε καὶ ὑμεῖς τὴν ἡμετέραν φιλίαν. Pol. V. 460. A:
ἔν' .. διασώζωσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν. Tim. 48.
D: διασώζειν ἡμᾶς. 74. A: τὸ πᾶν ... σπέρμα διασώζων.
Gorg. 511. C: τὴν ἐν τοῖς δικαστηρίοις διασώζουσιν. Pol. I.
329. A: διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. Critia 114.
D: τὴν βασιλείαν διέσωζον. Legg. III. 687. A. Ep. VII.
332. B: διασέσωκε τὴν Περσῶν ἀρχήν. Pol. III. 395. B: εἰ
... τὸν πρῶτον λόγον διασώσομεν. Tim. 58. C: ἡ τῆς ἀνω-
μαλότητος διασωζομένη γένεσις. Critia 110. A: ταύτη ...

τὰ τῶν παλαιῶν ὀνόματα ... διασέσονται (ν. διασώσονται). Legg. III. 677. B: ζῶπυρα ... διασεσωσμένα. VIII. 848. B: μνημῆα διασεσωσμένων. Pol. VII. 540. A: τοὺς διασωθέντας. Med. Pol. IV. 429. B: τῷ ἐν τε λύπαις ὄντα διασώζεσθαι αὐτὴν (τὴν περὶ τῶν θειῶν δόξαν) ... καὶ μὴ ἐκβάλλειν. Verb. Ep. XIII. 360. B: τοῦτ' οὖν διασωστέον.

διαταμιεύω, *custodio, conservo*. Legg. VII. 805. E: πάντα χορήματα παρόδομεν ταῖς γυναιξὶ διαταμιεύειν. Med. Critia 111. D: τῇ κεραμίδι στεγούσῃ διαταμιευομένη (al. τῇ διαταμιευομένη).

διάταξις, ἡ, *descriptio*. Tim. 53. B: τὴν διάταξιν αὐτῶν ... διλῶν.

διαταράττω, *perturbo, conturbo*. Legg. VI. 757. A: σφόδρα ἡμῶς διαταράττει. Theag. 121. D: διαταράττουσιν αὐτόν. Legg. III. 693. C: μὴ διαταραττέτω.

διάτασις, ἡ, *tensio*. Pol. III. 407. C: κεφαλῆς τινὰς ... διατάσεις.

διατάττω, *dispono, constituo; mando*. Pol. V. 458. B: ἦδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι. Legg. V. 746. E: πάντα ταῦτα ἐριμετρα ... δεῖ τὸν γε νόμον διατάττειν. Phaed. 115. C: διατάττων ἕκαστον τῶν λεγομένων. Tim. 42. E: ὁ ... ἀπάντα ταῦτα διατάξας. Pol. V. 458. B: πῶς διατάξουσιν αὐτὰ οἱ ἄρχοντες γιγνόμενα. Tim. 75. D: ἡ νῦν διατέτακται. Legg. XI. 922. A. VI. 758. D: μετρίως ἂν εἴῃ διατεταγμένα. XI. 931. E: τούτων ... οὕτω φύσει διατεταγμένων. VIII. 848. C: οἰκῆσεις δεῖ χωρὶς διατεταγμένας εἶναι. IV. 716. B: πρὸς ταῦτ' ... οὕτω διατεταγμένα τί χορὴ δρᾶν cet. Critia 117. B: διετέτακτο ἡ φρουρά. 119. B. Legg. VI. 764. B: τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κόσμον διαταχθέντα ὑπὸ νόμων φυλάττειν. Med. *dispono, constituo*. Tim. 45. B: διετάξαντο μέτοχον ἡγεμονίας τοῦτ' εἶναι τὸ κατὰ φύσιν πρόσθεν. Phaedr. 271. B: διαταξάμενος τὰ λόγων τε καὶ ψυχῆς γέννη.

διατεθρυμμένως, *fractis animi viribus*. Legg. XI. 922. C: ἀνοήτως ... καὶ διατεθρυμμένως.

διατείνω, *extendo, pass. extendor, porrigor; unde pertineo*. Soph. 253. D: μίαν ἰδίαν ... πάντῃ διατεταμένην. Tim. 79. D: κατὰ μέσον διατεταμένον. Med. *extendo*. Tim. 78. B: ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων ... διετεινато οἶον σχοίνους cet. **contendo (contente curro, clamo al.)*. Soph. 247. C: διατείνοιντ' ἂν ... ὥς ἄρα τοῦτο οὐδὲν τὸ παράπαν ἐστίν. Pol. IV. 474. A: θεῖν διατεταμένους. VI. 501. C: διατεταμένους ... ἵεναι.

διατελής, ὁ ἡ, *perpetuus*. Pol. X. 618. A: τὰς μὲν διατελεῖς (τυραννίδας) cet.

διατελῶ, *perficio, absolvo*. Eryx. 453. D: τί οὐκ ἐκεῖνον τὸν λόγον διετέλεσας ὥς cet. **transigo, traduco* (ut vitam, tempus al.), in univ. ὅσο. Pol. IV. 426. A: οὐτοί γε χαριέντως διατελοῦσιν. III. 411. A: (ὅταν) μινυρίζων ...

διατελῇ τὸν βίον ὅλον. Phil. 43. D: διατελεῖν ἀλύπως τὸν βίον ἅπαντα. Legg. IX. 868. E. XII. 952. D: ὡς τὰ πολλὰ διατελὼν ταῖς φοιτήσεσι. Conv. 192. C: οἱ διατελοῦντες μετ' ἀλλήλων διὰ βίου. Pol. IV. 425. E: πολλὰ τοιαῦτα ... ἐπανορθούμενοι τὸν βίον διατελέσουσιν. **persevero, pergo, semper sum*. Gorg. 494. C: διατέλει γὰρ ὥσπερ ἤρξω. Prot. 345. C: εἶναι ... ἀνδρα ἀγαθὸν οὐχ οἶόν τε διατελοῦντα ἀγαθόν. Etiam in re ponitur quae producitur vel continuatur. Pol. V. 395. D: ἐὰν ἐκ νέων πόρῳ διατελέσωσιν (αἱ μιμήσεις). — Cum part. verti potest *semper, perpetuo*. Tim. 77. B: πάσχον γὰρ διατελεῖ πάντα. Legg. VII. 815. B. Epin. 986. D. Ep. II. 315. A: αἰεὶ τι ἀγαθὸν ... λέγων ... διατελεῖ. Legg. XI. 920. E: θεραπεύοντες διατελοῦσιν. Phaed. 90. D: τὸν λοιπὸν βίον μεσῶν ... διατελοῖ. Apol. 31. A: τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντας διατελοῖτ' ἄν. Gorg. 521. A: διατελεῖν ἃ νοεῖς λέγων. Theaet. 167. E: ἀδικοῦντα ἐν λόγοις διατελεῖν. Legg. IX. 855. A: ἐν ᾗ δεῖ τοὺς αὐτοὺς αἰεὶ καὶ ἴσους ὄντας διατελεῖν κλήρους. X. 889. E. al. Alc. I. 105. A: ὅτι προσέχων γέ σοι τὸν νοῦν διατετέλεκα. Riv. 132. C: ὅτι ... καθεύδων πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν. Theaet. 206. A: ὡς οὐδὲν ἄλλο μανθάνων διετέλεσας ἢ cet. Ep. VII. 324. A. Alc. II. 142. A: πολιορκούμενοι ... διετέλεσαν. Gorg. 449. B: διατελέσαι ... ἐρωτῶν. Legg. X. 888. C: διατελέσαι πρὸς γῆρας μέιναντα ἐν ταύτῃ τῇ διανοήσει. διατέμνω, *disseco; deseco; c. χωρὶς est secepo, distinguo*. Polit. 280. B: τὴν μὲν διετέμομεν ἀπ' αὐτῆς. Phaed. 86. A: ἐπειδὴν ... τὴν λύραν ... διατέμῃ. Legg. III. 697. A: πειραθῶμεν διατεμεῖν χωρὶς τὰ τε μέγιστα καὶ δεύτερα καὶ τρίτα. VII. 815. B: τὴν ... ἀμφισβητουμένην ὀρχησιν χωρὶς τῆς ἀναμφισβητήτου διατεμεῖν. Conv. 190. D: διατεμῶ δῖχα ἕκαστον.

διατηρῶ, *observo*. Legg. VIII. 836. C: ὃ διὰ παντός φαιμεν δεῖν τὸν νομοθέτην διατηρεῖν.

διατίθημι, *dispono, constituo*. Tim. 27. A: ἢ διεθέμεν. **dispono, reddo, efficio; afficio; tracto*. Locr. 103. A: τὸ γὰρ πλεονάζειν ... εὐ ἢ κακῶς ἀμὲ διατίθῃ. Pol. VIII. 556. B: τοὺς ... ἀρχομένους οὕτω διατιθέασιν ἐν τῇ πύλει οἱ ἄρχοντες. Legg. V. 728. B: ψυχὴν ... ἀτιμώτατα ... διατιθεῖς. Polit. 307. E: τοὺς νέους ὡσαύτως διατιθέντες. Pol. X. 605. D: ὅς ἂν ἡμᾶς ὅτι μάλιστα οὕτω διαθῇ. Pass. *affectus sum; animatus sum; me habeo; statu (aliquo) sum*. Euthyd. 306. D: ἐγὼ ... οὕτω διατίθεμαι ὥστε μοι δοκεῖ cet. Menex. 235. A: γενναίως πάνν διατίθεμαι. Conv. 207. A: ὡς διανῶς διατίθεται πάντα τὰ θηρία. Pol. III. 410. C: ὡς διατίθενται αὐτὴν τὴν διάνοιαν οἱ ἄν cet. Conv. 207. C: οὕτως ἐρωτικῶς διατίθεσθαι. Lach. 180. B: ἀμελῶς διατίθεσθαι. Pol. VI. 494. D: τῷ ... οὕτω διατιθεμένῳ. Critia 121. B: ἀθλίως διατιθέμενον (γένος). Conv. 207. B: ἐρω-

τικῶς διατιθέμενα. Legg. IV. 719. C: ἐναντίως ἀλλήλοις ἀνθρώπους ποιῶν διατιθεμένους. XI. 928. E: διατιθεμένους αἰσχροῦς. Conv. 215. E: ὑπὸ τουτουῦ τοῦ Μαρσίου πολ- λάκις δὴ οὕτω διετίθη. Euthyd. 303. B: ἐγὼ ... καὶ αὐτὸς οὕτω διετίθη. Theaet. 151. C: πολλοὶ ... ἤδη ... πρὸς με οὕτω διετίθησαν ὥστε ἀταχνῶς δάκνειν ἐτοιμοὶ εἶναι. Pol. I. 343. B: ὥπερ ἂν τις πρὸς πρόβητα διατεθείη. VII. 538. A: πῶς ἂν διατεθείη πρὸς τε τοὺς κόλακας cet. III. 410. C: ὅσοι ἂν τούναντίον διατεθῶσιν. Legg. II. 606. C: διατεθείς οὕτως ἔκαστος. XII. 958. A: ταῖς οὕτω διατεθεί- σαις ψυχαῖς. Ep. VII. 337. B: ταῖς οὕτω διατεθείσαις πό- λεσιν. 329. D: ἡμᾶς οὕτω διατεθέντας. **exhibeo*, ago, re- cito. Charm. 162. D: ὥπερ ποιητῆς ὑποκριτῇ κακὸς διατι- θέντι τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα. Legg. II. 658. D: ῥαψωδὸν ... καλῶς Ἰλιάδα ... διατιθέντα. Med. *dispono*, h. e. *testor*, *te- stamentum facio*. Legg. XI. 922. B: πρὶν διατίθεσθαι μέλ- λειν. E: τὰ ἑαυτοῦ διατίθεσθαι. 923. B. 929. E. 923. C: τὰ ἑαυτοῦ διατιθέμενος. E. 924. A. B. C. 922. C: διαθή- κην ἦν ἂν τις διάθῃται cet. 924. E: ὁ μὴ διαθέμενος. 923. E: τοῦ τὴν διαθήκην διαθεμένου. 925. C. 922. B: τῶν μηδὲν τὸ παράπαν διαθεμένων. **pono*, *statuo*. Legg. VIII. 834. A: διαθεμένους αὐτὸν περὶ τούτων νόμους. **expono* (mer- ces), h. e. *vendo*. Legg. VIII. 849. D: μάγειροι διατιθέσθων ξένοις cet. Eryx. 394. D: τὰ ἔργα τὰ ἀπὸ ταύτης (τῆς σο- φίας) διατίθεσθαι. E. 394. C: διαθέμενον τὰ κτήματα.

διατρέχω, *percurro*, *transigo*. Phaedr. 237. A: ἐν ὅτι τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον. Legg. VII. 802. A: ἅπαντα ... τὸν βίον διαδραμών.

διατριβή, ἡ, *mora*. Legg. VI. 780. D: ἵνα μὴ πολλὴ διατριβὴ γίγνηται περὶ τούτ' αὐτὸ μάτην. IV. 723. D: μη- κέτ' ... διατριβὴν πλείω τῆς μελλήσεως ποιούμεθα. **id quo tempus terimus* (vern. *Zeitvertreib*, *Unterhaltung*): *commoratio*, *sermo*, *disputatio*, *occupatio*, *studium* al. Phaedr. 227. B: τίς οὖν δὴ ἦν ἡ διατριβή; Conv. 177. D: γένοιτ' ἂν ἡμῖν ἐν λόγοις ἱκανὴ διατριβή. E: ὧ περὶ Διόνυσον ... πᾶσα ἡ δια- τριβή. Legg. V. 747. B: ὡς ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβή. VII. 802. C: πᾶσα ... περὶ Μούσαν διατριβή. Apol. 41. A: θανυσσὴν ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι. Lys. 204. A: ἡ ... διατριβὴ τὰ πολλὰ ἐν λόγοις. Soph. 225. D: δι' ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς. Polit. 285. C: περὶ πάσης τῆς ἐν τοῖς τοιοῖσδε λόγοις διατριβῆς. Legg. I. 645. C: τὸ περὶ τῆς ἐν τοῖς οἰνοῖς διατριβῆς. Ib. ὅτιπερ ἂν τῆς γε νῦν δια- τριβῆς ἄξιον γίγνηται. VII. 807. D: τάξιν ... τῆς διατριβῆς περὶ τὸν χρόνον ἅπαντα. Hipp. min. 363. A: τῆς ἐν φιλο- σοφίᾳ διατριβῆς. Theaet. 172. C: πρὸς τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ τοιῷδε διατριβῇ τετραμμένους. Apol. 33. E: ὧν οἱ ἀδελφοὶ ἐν ταύτῃ τῇ διατριβῇ γηγόνασαι. Pol. V. 475. D: οἱ πρὸς μὲν λόγους καὶ τοιαυτὴν διατριβὴν ἐκόντες οὐκ

ἂν ἐθέλοιεν ἐλθεῖν. Legg. I. 625. A: περὶ τῆς πολιτείας ... τὴν διατριβὴν ... ποιήσονται. 641. C: τὴν ἐν τοῖς οἴνοισι κοινὴν διατριβὴν. VII. 794. C: μετ' ἀλλήλων τὴν διατριβὴν ποιείσθωσαν. 820. C: διατριβὴν τῆς πεντετίας πολὺν χαριστέραν ... διατρίβοντες. Ep. V. 322. A: τῶν περὶ τὴν σὴν διατριβὴν ὄντων. Gorg. 484. E: ἐπειδὴν ... εἰς τὰς ὑμετέρας διατριβὰς ἐλθῶσι καὶ τοὺς λόγους. Theaet. 167. E: ὅταν τις ... τὰς διατριβὰς ποιῆται. Polit. 280. C: περὶ τὰς τοιαύτας διατριβὰς. Apol. 37. C: ἐνεγκεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους. Lach. 180. C: ἐνταυθ' αἰεὶ τὰς διατριβὰς ποιούμενον. 181. E. Clit. 406: τὰς ... μετὰ Σωκράτους διατριβὰς. Ep. VII. 329. B: καταλιπὼν τὰς ἐμὰν τοῦ διατριβῆς. *locus ubi versatur aliquis, tempus in sermonibus terit, al.; etiam commoratio. Ep. VII. 330. B: τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημίας τῆς καὶ διατριβῆς. 337. E: τῆς ἐν Σικελίᾳ διατριβῆς. Legg. VI. 760. E: ἐν ... ταῖς διατριβαῖς τῷ τόπῳ ἐκαστῷ. Euth. 2. A: καταλιπὼν διατριβὰς. Charm. 153. A: ἥα ἐπὶ τὰς ξυνήθεις διατριβὰς. *tempus. Pol. VIII. 561. A: ἀναλίσκων καὶ χορήματα καὶ πόρους καὶ διατριβὰς.

διατρίβω, *tero* (ut tempus, aetatem al.), *traduco*; *moror*; *otium consumo* vel *versor* in aliqua re, *vaco*; in univ. *versor*, *commoror*; *colloquor* (vern. *sich unterhalten*). Parm. 130. D: περὶ ἐκείνα πραγματευόμενος διατρίβω. Euth. 2. A: ὅτι ... ἐνθάδε νῦν διατρίβεις περὶ τὴν τοῦ βασιλέως σιούαν. Prot. 311. A: τὰ πολλὰ Πρωταγόρας ἐνδον διατρίβει. Parm. 126. C: πρὸς ἱππικὴν τὰ πολλὰ διατρίβει. Lys. 203. B: διατρίβουμιν ... αὐτοῦ. Euthyd. 271. C: πόλλ' ἤδη ἔτη περὶ τουσδε τοὺς τόπους διατρίβουσιν. Legg. I. 625. C: ἐν οἷσιν ἀναπαυόμενοι διατρίβουμιν ἂν. Conv. 223. D: τὴν ἄλλην ἡμέραν διατρίβειν. Pol. II. 370. A: τὸ μὲν ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρίβειν. VII. 517. D: ἄνω ... ἐπείγονται ... διατρίβειν. X. 604. C: ἐν τῷ βοᾷν διατρίβειν. Ion. 530. B: ἐν ποιηταῖς διατρίβειν. Pol. VIII. 561. D: ὥς ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίβων. Theag. 130. A: διατρίβων μετ' ἐμοῦ. Legg. VII. 820. C: διατριβὴν ... διατρίβοντα. Theag. 130. A. Phaed. 59. D: διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων. Lach. 181. B: ἄτε κατ' οἰκίαν τὰ πολλὰ διατρίβοντες ὑπὸ τῆς ἡλικίας. Euthyd. 305. A: οἱ ἐν τῷ πράγματι διατρίβοντες. Pol. X. 597. A: τοῖς περὶ τοὺς τοιοῦσδε λόγους διατρίβουσιν. Theag. 129. E: μετ' ἐμοῦ διατρίβουσιν. Theaet. 173. C: τοὺς γε φανύλως διατρίβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ. Pol. VII. 540. B: τὸ ... πολὺ πρὸς φιλοσοφίαν διατρίβοντας. Phaedr. 227. C: περὶ ὃν διετρίβουμιν. Ep. VI. 322. E: διὰ τὸ μεθ' ἡμῶν ... συγχρὸν διατετριφέναι τοῦ βίου. Riv. 132. D: ἦν ... περὶ μουσικὴν διατετριφώς. Phaedr. 227. A: συγχρὸν ... ἐκεῖ διέτριψα χρόνον. Phaed. 116. B: χρόνον ... πολὺν διέτριψεν ἐνδον. Critia 120. B: περὶ τὸ δειπνον ...

διέτριψεν. Prot. 311. A: αὐτοῦ διατρίψωμεν. Gorg. 447. A: ἐν ἀγορᾷ ἀναγκάσας ἡμᾶς διατρίψαι. Phaed. 63. E: ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον. 117. A: συγχρὸν χρόνον διατρίψας. Ep. I. init. διατρίψας ἐγὼ παρ' ὑμῖν χρόνον τοσούτον cet. Conv. 175. C: οὐ πολὺν χρόνον ... διατρίψαντα. Ep. I. 309. B: τοσούτον παρ' ὑμῖν ... διατρίψαντα χρόνον. Prot. 316. A: ἔτι σμίκρ' ἅττα διατρίψαντας (*paullulum adhuc morati*). Phaed. 90. B: οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς λόγους διατρίψαντες. Theaet. 172. C: οἱ ἐν ταῖς φιλοσοφίαις πολὺν χρόνον διατρίψαντες. **moram facio; cunctor*. Pol. V. 472. B: ἀλλὰ λέγε καὶ μὴ διάτριβε. Legg. VIII. 832. B: μὴ οὐ λέγειν, ἀλλὰ διατρίβειν δοκῶ δι' ἀπορίαν; Theaet. 143. A: διατέτριφα δέυρο (*adhuc*).

διατρυφῶ, *luxuria diffuso*. Legg. III. 695. C: παιδεία ... οὐ διατρυφώσῃ τεθραμμένος.

διαττώ, *percolo, cribro*. Soph. 226. B: οἶον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν καὶ βράττειν. Tim. 73. E: γῆν διαττήσας (v. διατρήσας) καθαρὰν καὶ λείαν cet. Crat. 402. C: το ... διαττώμενον καὶ ἡθούμενον πηγῆς ἀπαίκασμά ἐστιν.

δίανυλος, ὁ, *cursus duplicatus*. Legg. VIII. 833. B: ὁ τὸν δίανυλον (ἀμιλλησόμενος). E.

διανυχένιος, ὁ ἢ, *per cervicem pertinens*. Tim. 74. A: περὶ τὸν διανυχένιον ἄμια καὶ νωτιαῖον μυελόν.

διαφάνεια, ἡ, *perspicuitas* (i. q. *pelluciditas*). Phaed. 110. D: τὴν τε λειοτητα καὶ τὴν διαφανεϊαν.

διαφανής, ὁ ἢ, *pellucidus*. Tim. 60. C: ἡ τῶν ἴσων καὶ ὁμαλῶν διαφανῆς μερῶν. 66. B: διαφανεῖς περιστῆναι. Phaedr. 229. B: διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνονται. Tim. 67. A. D: ἃ δὴ καὶ διαφανῆ λέγομεν. **perspicuus, manifestus*. Epin. 990. D: ὁμοίους ... διαφανῆς. **conspicuus, illustris, insignis*. Tim. 25. B: τότε ... τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους διαφανῆς ἀρετῇ τε καὶ ῥώμῃ ἐγένετο. Pol. VIII. 544. D: ἥτις καὶ ἐν εἶδει διαφανεῖ τινὶ καίται. X. 600. B: διαφανεῖς πῇ δοκοῦσιν εἶναι ἐν τοῖς ἄλλοις. Tim. 60. A: διαφανῆ μάλιστα γενόμενα. Legg. I. 634. B: κατὰ μεγάλα μέρη καὶ διαφανῆ. Pol. VIII. 548. C: διαφανέστατον δ' ἐν αὐτῇ ἐστὶν ἐν τι μόνον.

διαφανῶς, *insigniter*. Legg. I. 630. A: ἀρίστους διαφανῶς. VII. 802. A: ἀγαθοῖς ... διαφανῶς γενομένοις.

διαφανυλίζω, *non flocci facio*. Legg. VII. 804. B: πάντ' ἀπάσι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἡμῖν ... διαφανυλίζεις.

διαφερόντως, *insigniter, eximie, maxime; praeter ceteros*. Prot. 349. D: ἀνδρειοτάτους ... διαφερόντως. Phaed. 59. A: εἰς δὲ ἡμῶν καὶ διαφ. 114. B: οἱ ... ἂν δόξωσι διαφ. (v. διαφ. πρὸς τὸ) ὁσίως βιῶναι. Theaet. 144. A: πρᾶον αὐ εἶναι διαφ. Polit. 290. B: τοὺς διαφ. ἀμφισβητοῦντας τῆς πολιτικῆς. 293. C: ταύτην διαφ. ὀρθὴν εἶναι

καὶ μόνην πολιτείαν. 307. E: οἱ ... διαφ. ὄντες κόσμιοι. Conv. 174. B: διαφ. ἀγαθὸν ἄνδρα. 178. E: ὅτι διαφ. τοὺς ἐραστὰς αἰσχύνεται. 180. A: διαφ. αὐτὸν ἐτίμησαν. 196. A: ὃ δὲ διαφ. ... Ἐρως ἔχει. C: διαφ. ἂν σωφρονοί. 212. A: διαφ. ἀσπῶ. Pol. IV. 420. B: διαφ. εὐδαιμον. VII. 529. E: διαφ. γεγραμμένοις. VIII. 565. C: οὐκοῦν ἓνα τι γὰρ αἰεὶ ὁ δῆμος εἴωθε διαφ. προϊστασθαι ἑαυτοῦ cet. Tim. 18. A: φιλοσοφον δεῖν εἶναι διαφ. 23. C: κατὰ πάντα ἐννομωτάτη διαφ. Critia 112. A: μία γενομένη νῦν ὑγρὰ διαφ. Crit. 52. B: εἰ μὴ σοι διαφ. ἤρεσκε. *magis, c. genit. Prot. 328. B: διαφ. τῶν ἄλλων ἀνθρώπων νοῆσαι τινα cet. Phaed. 65. A. Soph. 253. A: διαφ. τῶν ἄλλων. Phil. 48. E: διαφ. τῆς οὐσης αὐτοῖς (v. αὐτῆς) ἀληθείας. Pol. III. 387. D. Legg. III. 685. D: διαφ. τῆς ἐπὶ τὴν Τροίαν ἀφικομένης. VI. 780. A: μὴδὲν διαφ. μὴδὲ ἤττον ... τοῦ πρὸ τῶν γάμων χρόνου γενομένου. X. 887. B. Epin. 984. B: πάντων ἀγαλμάτων διαφ. Crit. 52. B: τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφ. 53. A. Menex. 248. E: διαφ. τῶν ἄλλων πολιτῶν. Ep. VII. 327. B. al. Etiam sq. ἡ. Phaed. 85. B: τέρονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφ. ἡ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ. 95. C: εὖ πράξειν διαφ. ἡ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιούς ἐτελεύτα. Pol. V. 455. C: διαφ. ἔχει ἡ cet. VII. 538. B: παιδεσθαι ... αὐτοῖς διαφ. ἡ πρότερον. Legg. II. 669. B: ἐπειδὴ ... ὑμνεῖται τὸ περὶ αὐτὴν διαφ. ἡ τὰς ἄλλας εἰκονας. *μυθο. Legg. IX. 862. C: ἡ διαφ. ἦττον πολὺ. Ep. VII. 330. A: ἐβούλετό με καὶ φίλον ἡγεῖσθαι διαφ. μᾶλλον, ἡ ἐκείνον.

διαφέρω, *differo*, h. e. *diversus sum*; etiam *alicuius momenti sum*. Conv. 215. C: σὺ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέρεις ὅτι cet. Prot. 329. D: οὐδὲν διαφέρει τὰ ἕτερα τῶν ἑτέρων. Theaet. 145. E: τοῦτο δὲ μὴν διαφέρει τι ἐπιστήμης; Polit. 262. B: τοῦτο δὲ διαφέρει τὸ πᾶν (*vim maximam habet*) πρὸς τὰς ζητήσεις. Pol. III. 398. D: οὐδὲν ... διαφέρει τοῦ μὴ ἄδομένου λόγου πρὸς τὸ ... δεῖν λέγεσθαι cet. Tim. 23. B: παιδων βραχὺ τι διαφέρει μύθων. Legg. VII. 795. B: διαφέρει ... πάμπολυ μαθῶν μὴ μαθόντος. VIII. 835. C: ἂ ... μὴ σμικρὸν διαφέρει. Men. 98. A: διαφέρει δεσμῷ ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης. Alc. I. 114. C: ἄλλοτι σὺν τοσοῦτον μόνον (v. τοσοῦτω μόνῳ) διαφέρει τοῦ ἐν τῷ δῆμῳ ῥήτορος ὁ cet. Charm. 166. B: ἐπὶ αὐτὸ ἡκεις ... ὅτῳ διαφέρει πασῶν τῶν ἐπιστημῶν ἡ σωφροσύνη. De lege 313. A: ἔστιν ὃ τι διαφέρει νόμος νόμου κατὰ γ' αὐτὸ τοῦτο cet. Pol. IV. 427. D: τί ἀλλήλοιν διαφέρετον. Legg. XII. 963. D: ἡ ... διαφέρετον αὐτοῖν τούτῳ τῷ δύο. Euthyd. 289. C: πολὺ διαφέρετον ἀλλήλοιν. Phil. 57. C: ὅτι πολὺ ... αὐταὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν διαφέρουσι. Pol. VII. 526. D: διαφέρου αὖν αὐτὸς αὐτοῦ cet. Theaet. 166. D: μυρίον ... διαφέρειν ἕτερον ἑτέρου αὐτῷ τούτῳ cet. 169. D: περὶ

τε τοῦ ἀμείνονος καὶ χείρονος διαφέρειν τινάς. Parm. 154. B: ἴσω ποιεῖ διαφέρειν. Pol. II. 375. A: οἶε ... τι ... διαφέρειν φύσιν γενναίου σκύλακος εἰς φυλακὴν νεανίσκου εὐγενοῦς; Legg. VI. 780. B: ἔδοξε μέγα διαφέρειν (*magni momenti esse*) εἰς σωτηρίαν τὸ νόμιμον. Gorg. 500. C: τί ποτ' ἐστὶν οὗτος ἐκείνου διαφέρων. Polit. 284. E: πολὺ διαφέρων ἀλλήλοιν. Parm. 154. D: πρὸς τὰλλα ἡλικία διαφέρων. Pol. VII. 526. A: οὐδὲ σμικρὸν διαφέρων. Polit. 302. D: οὐδὲν διαφέροντι τῶν ἄλλων. Legg. VII. 802. E: αὐτῷ τῷ τῆς φύσεως ἐκατέρου διαφέροντι. Phil. 34. B: μνημῆς ... ἀνάμνησιν ἄρ' οὐ διαφέρουσιν λέγομεν; Phaed. 103. B: οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διαφέρων (*discrimen*) τοῦ τε νῦν λεγόμενου καὶ τοῦ τότε. Phil. 45. D: πολὺ τὸ διαφέρων ὀρῶ. Legg. II. 654. D: πολὺ τὸ διαφέρων ... λέγεις τῆς παιδείας. Charm. 164. C: προσαγορεύει ... διαφέρων τι ἢ οἱ ἄνθρωποι. Lach. 183. D: διαφέρων (*singulare*) δὴ ὄπλον (ἔχων). Phaedr. 261. E: ἐν πολὺ διαφέρουσι. Legg. XI. 927. E: ὡς ὄντας ἰδίᾳ διαφέροντας πολὺ. Men. 72. B: διαφερούσας ἀλλήλων. Phil. 34. E: οὕτω πολὺ διαφέροντα. Legg. VII. 794. D: διαφέροντα ... πρὸς τὰς χρείας. Soph. 255. D: εἴ γε τὸ ὄν καὶ τὸ θάτερον μὴ ἀμείνονι διαφέρειν. Parm. 154. B: διήνεγκε τῇ ἡλικίᾳ. Pol. IV. 438. D: διήνεγκε τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν. VI. 501. A: ὅτι τοῖτῳ ἂν εὐθύς τῶν ἄλλων διενέγκοιεν τῷ cet. Parm. 154. B: ὅσω περ ἂν τὸ πρῶτον διενέγκῃ. Prot. 339. A: τοσοῦτον μόνον διοίσει. Parm. 154. D: ἄρα τῷ ἴσω μορίῳ διοίσει τὸ πλεόν τοῦ ἐλάττονος cet. Phil. 12. E. Pol. IV. 435. B. X. 604. A: πολὺ πον ... διοίσει, ὅταν ὁράται. Alc. I. 135. E: πελαργοῦ ἄρα ὁ ἐμὸς ἔρως οὐδὲν διοίσει. Polit. 259. B: μὴν τι πρὸς ἀρχὴν διοίσετον; Lyn. 207. B: ὥστε τοῖτῳ γε οὐδὲν διοίσετον. Gorg. 472. C: εἴ τι διοίσουσιν ἀλλήλων. Phaed. 91. A: ἐγὼ μοι δοκῶ ... τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν. **excello, praesto, melior, praestantior vel praecipuus sum, melius me habeo*. Apol. 29. B: ἐγὼ ... τοῖτῳ ... ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Alc. I. 124. C: οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτῳ σου διαφέρω, πλην γε ἐνί. Ep. II. 314. D: ὅτι πρὸς τὸ διαλεχθῆναι καὶ φύσει καὶ τῇ μεθόδῳ τῶν λόγων ἀμείνονι διαφέρεις αὐτῶν. Prot. 328. A: ὅστις διαφέρει ἡμῶν προβιβᾶσαι εἰς ἀρετὴν. Gorg. 478. B: πολὺ διαφέρει ... ἢ δικη. Crat. 434. A: ὅλω καὶ παντὶ διαφέρει ... τὸ ὁμοιωμάτι δηλοῦν cet. Pol. V. 469. C: ὅλω καὶ παντὶ ... διαφέρει τὸ φεῖδεσθαι. VI. 493. C: ὅσον διαφέρει τῷ ὄντι. Legg. VI. 773. A: τὸ ... ὁμαλὸν ... μυρίον (v. μυρίῳ) διαφέρει πρὸς ἀρετὴν. Apol. 35. B: ὅτι ... οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. Hipp. mai. 283. A: ὅσον διαφέρουσι. Euth. 4. E: οὐδέ τῳ ἂν διαφέρει Εὐθύφρων τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Legg. V. 747. E: τοῦτων ... πάντων μέγιστον διαφέρειεν ἂν τοῖσι χώρας cet. Phaedr. 228. D: οἷς ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ

ἐρῶντος ἢ (*quam*) τὰ τοῦ μή. Phaed. 87. A: δοκεῖ γάρ μοι
 πᾶσι τοῦτοῖς πᾶν πολὺ διαφέρειν. Theaet. 169. A: ὦν δὴ
 σὺ περὶ αἰτίαν ἔχεις διαφέρειν. 171. E: διαφέρειν ἄλλον
 ἄλλου. 178. E: τοῦτό γε ... πάντων διαφέρειν. Phil. 55.
 B: διαφέρειν πρὸς ἀρετὴν. 60. B: τὴν τάχα θοῦ διαφέρειν
 φύσιν τῷδε μᾶλλον τῶν ἄλλων. Legg. I. 650. B: τό τε εὐ-
 τελείας ... διαφέρειν πρὸς τὰς ἄλλας βασάνους. Apol. 35.
 A: διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Polit. 301. E:
 τὴν ψυχὴν διαφέρων εἰς. Pol. VIII. 568. A: καὶ ὁ Εὐριπί-
 δης διαφέρων ἐν αὐτῇ. Legg. III. 696. A: διαφέρων πρὸς
 ἀρετὴν. XII. 963. B: οὐ δ' ὦν δὴ διαφέρων ... πάντων
 τῶν ἐμφορόντων cet. IV. 720. E: πολὺ που διαφέρειν ... τὸ
 διπλῇ. Charm. 157. E: ὡς διαφέρουσα κάλλει cet. Legg.
 VI. 779. E: ἐν πόλει διαφερούση τῶν πολλῶν ἰσομένη.
 Menex. 235. E: ἓνα ... διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων. Legg. X.
 904. D: διαφέροντα ... τόπον ἄγιον. Conv. 218. E: τῆς
 παρὰ σοὶ εὐμορφίας πᾶν πολὺ διαφέρειν. Legg. XII. 959.
 A: ψυχὴν σώματος εἶναι τὸ πᾶν διαφερούσαν. Apol. 35. A:
 οἱ διαφέροντες Ἀθηναίων εἰς ἀρετὴν. Phaed. 64. D: ἱμα-
 τίων διαφερόντων. Critia 117. D: τοῖς ... πάντων διαφέ-
 ρουσι πρὸς πίστιν. Legg. IV. 711. D: κατὰ πλούτων ἐπι-
 ροχὰς διαφερούσαις ἢ γειτῶν. III. 687. B. Theaet. 170. B: οὐκ ἄλ-
 λω τι διαφέροντας ἢ τῷ εἰδέναι. Legg. I. 629. C: τοὺς ἐν τῷ
 πολέμῳ διαφέροντας. X. 907. A. Tim. 53. E: τὰ διαφέ-
 ροντα κάλλει σωματικῶν τέτταρα γένη. Gorg. 517. B: μετα-
 βιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας ... οὐδὲν τούτων διέφερον ἐκείνοι.
 Polit. 272. C: ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μυρῖν πρὸς εὐδαιμονσίαν
 διέφερον. Legg. IV. 723. B: ὅσον νῦν δὴ τῷ λεχθέντε διη-
 νεγκύτην. Phaedr. 279. A: εἰ ... πλεον ἢ παιδῶν διενέγκοι
 τῶν πῶποτε ἀψαμένων λόγων. Sis. 390. C: ἄρ' ἂν οἷε
 αὐτῷ διενεγκεῖν τι ἐτέρους ἐτέρων πρὸς τὸ εὖ βουλευέσθαι
 cet. D. Ep. IV. 320. B: ἀνδρεία ... διενεγκεῖν. D: ἥθει
 καὶ πολιτεία διενεγκεῖν. Legg. IV. 711. E: τῇ τοῦ λέγειν
 ῥώμῃ ... πάντων διενεγκόντι ἀνθρώπων. Ep. II. 313. E:
 θαυμάζοιμι ἂν εἰ μὴ τὰ πρὶν ἀπορούμενα πολὺ σοὶ διοίσει
 ἢ τὰ νῦν. Legg. IV. 723. B: ἢ διοίσουσιν ἑαυτῶν. Med.
dissentio, discrepo, dissideo; etiam contendo, discepto. Euth. 12.
 B: ἐγὼ οὖν τούτῳ διαφέρομαι τῷ ποιητῇ. Hipp. min. 372.
 D: διαφέρομαι πᾶν σοφῶρα. Euth. 8. C: εἰ τις ἄλλος
 τῶν θεῶν ἕτερος ἐτέρῳ διαφέρεται περὶ αὐτοῦ. Gorg. 473.
 A: ἃ διαφερόμεθα ταῦτ' ἐστί. Legg. IX. 859. C: ὅπῃ δια-
 φερόμεθα ἡμεῖς τε ἡμῖν αὐτοῖς cet. Polit. 308. B: ὅτι μό-
 ρια ἀρετῆς οὐ σμικρὰ ἀλλήλοισι διαφέρεσθον γύσει. Lach.
 186. D: ὅτι ... διαφέρεσθον ἀλλήλοισιν. Euth. 7. B: δια-
 φέρονται ἀλλήλοισι. Alc. I. 112. E: περὶ ὧν οὕτω σοφῶρα
 διαφέρονται. Men. 75. E: ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος δια-
 φέροιτο. Euth. 7. B: εἰ διαφερόμεθα ... περὶ ἀριθμοῦ;
 C. Pol. I. 351. D: ἵνα σοὶ μὴ διαγέρωμαι. Hip. min. 372.

C. Polit. 259. C: μηδὲν αὐτῷ διαφερώμεθα (*compendamus*). Legg. I. 644. A: ἡμεῖς δὴ μηδὲν ὀνόματι διαφερώμεθ' αὐτοῖς. Conv. 187. B: ἕως ἂν διαφέρωνται. Legg. V. 744. C. XI. 930. A. Alc. I. 111. B: ἐν οἷς δ' ἂν διαφέρωνται. Prot. 337. E: διαφέρεσθαι ἀλλήλων. Pol. I. 352. A: διὰ τὸ στασιάζειν καὶ διαφέρεσθαι. Euthyd. 285. A: καὶ μὴ ὀνόματι διαφέρεσθαι. Soph. 242. E: διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ ξυμφέρεται (cf. Conv. 187. A.). Phil. 47. D: ψυχῆς πρὸς σῶμα διαφερομένης. Conv. 187. A: ἐκ διαφερομένων ἐτι. Legg. VI. 777. B. Polit. 307. C: διαφερομένους ἀλλήλους ὀφόμεθα. Soph. 228. B: πάντ' ἀλλήλοις ταῦτα ... οὐκ ἡσθήμεθα διαφερόμενα; Conv. 187. C: ἐκ τοῦ ταχέος καὶ βραδέος διεννηγεγμένων πρότερον ... γέγονε (ὁ θυθμός). Lach. 180. E: πρὶν τι ἐμοὶ διενεχθῆναι. Euth. 7. C: περὶ τίνος ... διενεχθέντες cet. 11. B: οὐ γὰρ περὶ τοῦτου διοσόμεθα. Pol. I. 351. E: οὐ διοίσονται καὶ μισήσουσι cet. V. 471. A. *intrans. interest, refert. Prot. 316. B: ἥμιν μὲν ... οὐδὲν διαφέρει. 338. C: ἐπεὶ τὸ γ' ἐμὸν οὐδὲν μοι διαφέρει. 331. C: ἀλλὰ τί τοῦτο διαφέρει; 358. E: ἀλλ' οὐδὲν ... διαφέρει. Phaedr. 264. E: ὅτι δ' οὐδὲν διαφέρει ... πρῶτον ἢ ὑστατόν τι λέγεσθαι. 275. C: σοὶ δ' ἴσως διαφέρει τίς cet. Gorg. 497. B: ἀλλὰ τί σοὶ διαφέρει; Soph. 237. B: εἰ μὴ τί σοι διαφέρει (vern. wenn es dir nichts erschlägt; Lat. nisi quid tibi videtur secus). Lach. 187. D: εἰ οὖν ὑμῖν μὴ τι διαφέρει. Hipp. mai. 287. A: εἰ οὖν μὴ τί σοι διαφέρει (vern. wenn es dir recht ist). Pol. I. 340. C: οὐδὲν ... διαφέρει. 349. A: τί δέ σοι ... τοῦτο διαφέρει εἴτε μοι δοκαί εἴτε μὴ; VII. 523. E: οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει ἐν μέσῳ τινὰ αὐτῶν κείσθαι ἢ ἐπ' ἐλαττω. IX. 592. B: διαφέρει δὲ οὐδὲν εἴτε που ἔστιν εἴτε ἔσται. Legg. VII. 794. E: ἐν ὅσοις ... τῶν ἔργων μὴ μέγα διαφέρει λύρα ... ἐν ἀριστερεῇ χρώμενον cet. X. 887. B: διαφέρει δ' οὐ μικρόν ... πιθανότητά τινα τοὺς λόγους ἡμῶν ἔχειν. al. Charm. 161. C: ἀλλὰ τί διαφέρει ... ὅτου ἤκουσα; Men. 78. D. Ep. XIII. 362. A: ἐπεὶ καὶ ἂν τι σοὶ αὐτῷ διαφέρῃ (διαφίροι;) μέγα ὥστα cet. Pol. V. 467. C: ἀλλὰ μικρόν οἶε διαφέρειν cet. Legg. IX. 857. B. Omitt. Gorg. 448. B: τί δὲ τοῦτο —; sq. οὐδὲν. 497. E: ἀλλὰ τί τοῦτο; sq. οὐδὲν. Pol. V. 472. B. Legg. IV. 723. C: οὐδ' ὀλίγον διαφέρων ἢ σαφῶς ἢ μὴ σαφῶς αὐτὰ μνημονεύεσθαι. X. 901. B: ἡ διαφέρων οὐδὲν οἰόμενος εἶναι τῷ ὅλῳ ἀμελουμένων τῶν μικρῶν ἢ ῥαθυμία cet. Eryx. 394. D: μεγάλα τῷ ἀνθρώπῳ τα διαφέροντα τὰ πρὸς τὸν βίον ... οἰκίειν cet. Phaed. 89. C: οὐδὲν διοίσει. Soph. 227. B: οὐδὲν αὐτῇ διοίσει. Conv. 194. D: οὐδὲν ἐτι διοίσει αὐτῷ ὀπγοῦν τῶν ἐνθάδε οἰοῦν γίγνεσθαι. Alc. I. 107. B: ἕαν τε πένης ἕαν τε πλούσιος ἢ ὁ παρ-αιτῶν, οὐδὲν διοίσει Ἀθηναίοις. Lach. 200. A.

διαφεύγω, *effugio*, *evito*; *elabor*; *fugio* (etiam *lateo*).

Phaedr. 262. B: αὐτὸς τοῦτο διαφεύγειν. 266. C: δοκίμοι διαφεύγειν ἔθ' ἡμᾶς. Soph. 231. C: τὰς ἀπάσας ... διαφεύγειν. Conv. 184. A. Apol. 39. A: ὥστε διαφεύγειν θάνατον. Charm. 156. E. Men. 96. E. Tim. 26. B: εἰ εἰ με αὐτῶν διαπέφηνεν. Clit. 410. A. Crit. 40. E: διαπεφευγῆναι ἡμᾶς. Hipp. mai. 294. E: οἴχεται ... ἡμᾶς διαπεφευγός. Legg. VII. 815. E: ἐκ πόνων ... διαπεφευγόντων εἰς ἀγαθὰ. IX. 855. A: ὡς εὖ ... εἰς ἀγαθὸν ἐκ κακοῦ διαπεφευγόντων. Conv. 219. E: διεπιφεύγει με. 174. A: χθὲς γὰρ αὐτὸν διέφυγον. Polit. 284. B: ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο διέφυγεν ἡμᾶς ὁ λόγος. Lach. 194. B. Phaed. 89. C: (εἰ) με διαφύγοι ὁ λόγος. Gorg. 481. A: ὅπως ἂν διαφύγη καὶ μὴ διὰ δίκην ὁ ἐχθρός. Phaed. 95. E: ἵνα μὴ τι διαφύγη ἡμᾶς. Pol. IV. 432. B: μὴ, πῃ διαφύγη ἡ δικαιοσύνη. Lys. 205. E: εἰάν δέ σε διαφύγη (τὰ παιδικὰ). Theaet. 180. E: ἂν μὴ πῃ ἀμυνόμενοι διαφύγωμεν. Gorg. 473. D: ὁ διαφυγών. 484. A. Ion. 541. E: διαφυγὼν με. Legg. X. 892. D. Phil. 16. B: διαφυγούσα (ὁδός). Legg. XII. 965. D: τοῦτου διαφυγόντος ἡμᾶς. II. 654. E: εἰ δὲ ταῦθ' ἡμᾶς διαφυγόντα οἰχέσεται. IX. 880. E: τῶν τὴν παιδείαν διαφυγόντων. XII. 947. E: τοῖς τὰς εὐθύνas διαφυγοῦσιν. Parm. 135. D: σὲ διαφεύξεται ἢ ἀλήθεια. Apol. 29. C: εἰ διαφευξοίμην.

διαφθείρω, *corrupto, depravo; vicio; conficio*. Apol. 25. A: ἐγὼ ... μῖσος διαφθείρω. 30. B: εἰ ... διαφθείρω τοὺς νέους. 33. C. Gorg. 521. E: τοὺς νεωτάτους ἡμῶν διαφθείρει. Pol. IV. 421. D. Legg. VII. 788. B: διαφθείρει δὲ καὶ τοὺς νόμους. De lucr. cup. 226. A: ὅτι τὸν ἵππον διαφθείρει. Apol. 25. A: μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ... διαφθεירוσιν τοὺς νεωτέρους; Pol. VIII. 566. E: (ὅταν) τοὺς δὲ καὶ διαφθείρῃ. Legg. VIII. 845. E: ἂν τις διαφθείρῃ ... ὕμῳ ἀλλοτριῳ ὄν. Euthyd. 275. B. Gorg. 522. B: νεωτέρους ... διαφθείρειν. Euth. 3. A. Legg. XII. 942. D. Apol. 25. B: εἰς δὲ τις ὁ διαφθείρων. Legg. XI. 913. C: κάλλιστον νόμων διαφθείρων. Men. 91. E. Euth. 2. C: ὡς διαφθείροντος τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ. Pol. X. 609. D: διαφθειρούσης (κακίας). Euth. 5. B: ὡς ... διαφθεύροντι. Polit. 299. B: ὡς διαφθεύροντα ἄλλους νεωτέρους. Apol. 24. B. al. Euth. 2. C: οἱ διαφθεύροντες. Pol. X. 608. E: τὸ ... διαφθεύρων πᾶν τὸ κακὸν εἶναι. IX. 572. C: τῶν διαφθειρόντων. Legg. IX. 864. D: τῶν τοὺς νόμους διαφθειρόντων. Pol. VI. 492. A: διαφθεύροντας δὲ τινὰς σοφιστὰς ἰδιωτικούς. Euth. 3. A. Lach. 186. B. Legg. III. 686. C: διαφθειρούσας τὸ παράπαν. Men. 89. B: ἵνα μεγεῖς αὐτοὺς διέφθαριν. Apol. 30. D: τοὺς δὲ διέφθαρχα. Legg. III. 659. B: διέφθαρχε ... τοὺς ποιητὰς αὐτούς. C: διέφθαρχε δ' αὐτοῦ τοῦ θεάτρον τὰς ἡδονὰς. Theaet. 144. D: τὴν ... οὐσίαν δοκοῦσί μοι ἐπίτροποι τινες διεφθαρκέναι.

Legg. I. 636. B: τὰς περὶ τὰ ἀγροδίσια ἡδονὰς ... διεφθα-
ρῆναι. V. 735. B: πονηρὰ τροφή διεφθαρκυῖα. Conn. 188.
A: διέφθειρε ... πολλὰ. Legg. III. 685. E: τοὺς νόμους
διέφθειρε. 686. B. al. 690. D: πῶς ... τὴν τῶν Ἑλλή-
νων δύναμιν ... διέφθειραν. Pol. X. 609. B: οὐκ ἂν ἄλλο
γε αὐτὸ ἐπὶ διαφθεῖριεν. Legg. II. 657. B: πρὸς τὸ δια-
φθεῖραι τὴν ... χορείαν. Crit. 52. C: ἐπιχειρῶν διαφθεῖραι
(ἡμᾶς τοὺς νόμους). Theag. 127. C: οἷω τοῦτον διαφθεῖ-
ραι. Ep. VIII. 354. B: διαφθείραντας ἑαυτοὺς τε καὶ τὴν
πόλιν. Crit. 47. D: διαφθεροῦμεν ἐκεῖνο. Tim. 74. B: δια-
φθεῖν τὸ σπέρμα. Pol. VI. 496. B: ἀπορῖα τῶν διαφθε-
ρούντων. Tim. 82. C: τότε ταῦτα διαφθείρεται. Legg. II.
653. C: διαφθείρεται τὰ πολλὰ ἐν τῷ βίῳ. Phaed. 99. D:
διαφθεύονται ... ἔνιοι τὰ ὄμματα. Euth. 2. C: τίνα τρό-
πον οἱ νέοι διαφθεύονται. Legg. VIII. 840. E: ἐὰν ... ὑπὸ
τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ... διαφθείωνται. Phil. 42. C: τῆς
φύσεως ἐκάστων διαφθειρομένης. Pol. IV. 445. A. B. Crit.
47. D: διαφθειρόμενον. Phil. 32. E: διαφθειρομένων ...
αὐτῶν. Pol. VI. 492. A: διαφθειρομένους μὲν τινες εἶναι
ὑπὸ σοφιστῶν νέους. Ep. VII. 325. D: τὰ ... ἔθνη διεφθεί-
ρετο. 343. E: τὰ δὲ διέφθαται. Phaedr. 250. E: ὁ ...
διεφθαρμένος. Pol. VII. 517. A: διεφθαρμένος ... τὰ ὄμ-
ματα. Legg. XII. 952. C. Tim. 83. B. Crit. 47. E: διε-
φθαρμένου αἰτοῦ. Ib. διεφθ. σώματος. Legg. III. 695. A:
διεφθαρμένην ... παιδείαν. V. 738. B. Phaed. 110. E:
οὐδὲ διεφθαρμένοι. Apol. 34. B. Phaed. 110. A: διεφθα-
ρμένα. Tim. 82. E. Legg. X. 888. A: τοῖς οὕτω τὴν δι-
αίτην διεφθαρμένοις. 891. B. VIII. 835. C: ἐν ψυχαῖς
διεφθαρμέναις. 841. B: τοὺς τὰς φύσεις διεφθαρμένους.
Tim. 90. D: τὰς ... διεφθαρμένας ἡμῶν περιόδους. Legg.
III. 688. C: κακία διεφθαρμένα. 692. D. Alc. I. 132. A:
ἂν μὴ διαφθαρής ὑπὸ τοῦ Ἀθ. δήμου. Ib. μὴ ... ἡμῖν
διαφθαρής. Prot. 320. A: μὴ διαφθαρή cet. Pol. IV. 441.
A. Gorg. 515. E: διαφθαρήναι ὑπ' ἐκείνου. Pol. VI. 502.
A. Gorg. 487. D: ὅπως μὴ ... λήσετε διαφθαρέντες. Pol.
IV. 421. A. Apol. 29. C: ὡς ... πάντες παντάπασι δια-
φθαρήσονται. *conficio, interficio, tollo; pass. pereco, cado, ex-*
stinguor. Phil. 63. E: τὰ τε γινόμενα ἡμῶν τέκνα ... παν-
τάπασι διαφθεύουσιν. Legg. IX. 866. E: ὅσοι ἂν ... δια-
φθεύωσι τίνα παρὰ χρῆμα τῆς ὁρμῆς γενομένης. Crit. 45.
C: σὲ διαφθεῖραι βουλόμενοι. Menex. 242. C: ἔξω αὐτοὺς
διαφθεῖραι. Ep. VII. 335. C: διαφθείραντες (*praec. τοῖς*
ἀποκτεῖναι ἐκεῖνον). Parm. 135. C: τὴν τοῦ διαλέγεσθαι
δύναμιν παντάπασι διαφθερεῖ. Ep. VII. 350. A: καὶ μοί
τινες ἀπειλοῖεν ... διαφθερεῖν. Phaed. 70. A: (μὴ) δια-
φθειρηταί τε καὶ ἀπολλύηται. 77. B: τελευτῶν καὶ διαφθεί-
ρεσθαι. Pol. X. 610. A. Legg. III. 677. C: τὰς ... πόλεις
... ἄρδην ἐν τῷ τότε χρόνῳ διαφθεῖρεσθαι. Menex. 248. A:

διαφθειρομένων (opp. γιγνομένων). Pol. X. 618. A: τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας. Polit. 271. A: ἐν ὀλίγαις ἡμέραις διεφθείρετο. Prot. 322. B: διεφθείροντο. Legg. X. 894. A: διεφθαρται παντελῶς. Pol. X. 614. B: τῶν νεκρῶν ἤδη διεφθαρμένων (occisis iam putrefactis). Tim. 22. C: καὶ αὐτὸς κεραννωθεὶς διεφθάρη. Pol. VIII. 560. A: καὶ τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν cet. Theaet. 153. A: πάντα χρήματ' ἂν διαφθαρείη. Parm. 130. D: μὴ ... διαφθαρῶ. Pol. III. 415. C: τότε τὴν πόλιν διαφθαρήναι. Alc. I. 135. A: διαφθαρήναι τὸ σῶμα. Ep. IV. 320. E: διαφθαρήναι τὰ πράγματα. Pol. IV. 424. B: διαφθαρέν. *perdo, h. e. dissolvo, rescindo, irritum facio; ewerto (vern. umstossen). Gorg. 495. A: διαφθείρεις ... τοὺς πρώτους λόγους. Euthyd. 297. A: διαφθείρεις ... τὸν λόγον. Conv. 174. B: ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες (v. μεταβαλόντες). Prot. 338. D: μὴ διαφθείρειν τὴν συνουσίαν. Pol. I. 336. E: διαφθείρειν τὴν εὐρεσιν αὐτοῦ. Conv. 174. B: διαφθεῖραι (τὴν παροιμίαν). Prot. 360. A: διαφθερούμεν τὰς ἐμπροσθεν ὁμολογίας. Crit. 50. B: ἐν ᾗ ἂν αἱ γενόμεναι δίκαι ... διαφθειρῶνται. *in deterius mulo (vern. entstellen). Phaed. 117. B: οὐδὲ διαφθείρας οὐτε τοῦ προσώπου.

διαφθορά, ἡ, corruptio, depravatio; perniciēs; clades. Gorg. 484. C: διαφθορά τῶν ἀνθρώπων. Pol. VI. 495. A: διαφθορά τοσαύτη τε καὶ τοιαύτη. Legg. VII. 792. C: διαφθορά μεγίστη πασῶν. Men. 91. C: φανερά ... λῶβη τε καὶ διαφθορά τῶν συγγιγνομένων. Soph. 228. A: τὴν ... ἔκ τινος διαφθορᾶς διαφορᾶν. Polit. 273. D: ἐπὶ διαφθορᾷ κίνδυνον. Menex. 242. D: μέχρι διαφθορᾶς (δεῖν πολεμείν). Theag. 129. D: περὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ στρατοπέδου. Phil. 46. C: ἐν τῇ καταστάσει ... ἢ τῇ διαφθορᾷ. Pol. VI. 491. A: τίνας δὲ ... τὰς διαφθορὰς λέγεις;

διαφθορεύς, ὁ, corruptor. Crit. 53. C: νόμων διαφθορεύς. Ib. νέων ... διαφθορεύς. B: διαφθορέα ... τῶν νόμων.

διαφορά, ἡ, differentia (etiam species), diversitas, discrepantia. Phil. 38. B: τῆς ... διαφορᾶς ἀντιοῖς ἐπὶ θεωρίαν ἔλθωμεν. 57. C: εἰς θαυμαστὸν διαφορᾶς μέγεθος ... προεληλυθάμεν ἐπιστημῶν. Pol. X. 611. B: ὥστε πολλῆς ... διαφορᾶς γέμειν. Def. 414. D: λόγος ἐκ διαφορᾶς καὶ γένους συγκείμενος. Legg. I. 648. D: τὴν ἐν τῇ τοῦ πώματος ἀναγκαίᾳ διαφορᾷ (v. διαφθορᾷ) δύναμιν. Theaet. 208. D: τὴν διαφορὰν ἐκείνου ἂν λαμβάνῃς ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει. E. Polit. 259. E: τὴν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς διαφορὰν. Phil. 56. E: οὐ μικρὰν διαφορὰν τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων. Legg. IX. 861. C. Euthyd. 278. B: διὰ τὴν τῶν ὀνομάτων διαφορὰν. Def. 416: τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος κατὰ τινα διαφορὰν πιπτόντων. Theaet. 186. D: τοσαύτας

διαφορὰς ἔχοντε. Polit. 285. B: πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς ἴδῃ πάσας. Tim. 43. E: πάσας ... διαφορὰς τῶν κύκλων. Legg. IX. 859. D. * discordia, dissidium, controversia. Polit. 307. D: ἡ διαφορὰ τούτων ... τῶν εἰδῶν. Pol. X. 607. B: ὅτι παλαιὰ μὲν τις διαφορὰ φιλοσοφία τε καὶ ποιητικῇ. Legg. XI. 915. E: ἐὰν δὲ τις διαφορὰ γίγνηται περὶ τῆς ἐρανίσεως. Euth. 7. B: ἔχθραν ... ἡ περὶ τίνων διαφορὰ ποιεῖ; Alc. I. 112. C: οὐδὲ περὶ ἐνὸς ἄλλου ἢ διαφορὰ ἡ περὶ τοῦ δικαίου τε καὶ ἀδίκου. Phaedr. 232. B: διαφορὰς γενομένης. Pol. V. 471. B: τοὺς αἰτίους τῆς διαφορὰς. Legg. IX. 862. C: ἐκ διαφορὰς εἰς φιλίαν ... καθίσταται τοῖς νόμοις. Euth. 7. C: ταχὺ πανοσαίμεθ' ἂν τῆς διαφορὰς. Alc. I. 112. B: περὶ διαφορὰς δικαίων τε καὶ ἀδίκων. Il. 148. D: Ἀθηναίοις καὶ Λακεδαιμονίοις διαφορὰς γενομένης. Eryx. 396. A: παύειν τῆς διαφορὰς. D. Menex. 243. D: τῇ ... ἡμετέρα αὐτῶν διαφορὰ ἐκρατήθημεν. Phaedr. 232. D: ἡξεῖς αὐτοῖς εἰς διαφορὰν. Soph. 228. A: τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἐκ τινος διαφθορὰς διαφορὰν. Polit. 306. C: ἔχον διαφορὰν τοῖς ξυγγενέσιν. Pol. V. 470. E: τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαφορὰν ... στάσιν ἡγήσονται. 471. B: μέχρι τούτου ποιήσονται τὴν διαφορὰν. Ep. II. 311. B: εἰς διαφορὰν ... ἰόντας. Legg. XI. 928. D: διαφοραὶ πατέρων τε πρὸς αὐτῶν παῖδας γίγνονται cet. Ep. VII. 336. E: πολλὰ ... φνόμενα ἐκάστης ἡμέρας διαφοραί. Pol. V. 470. B: ὄντα (ονόματα) ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. Phaedr. 231. B: τὰς πρὸς τοὺς προσήκοντας διαφορὰς. * praestantia. Tim. 23. A: εἰ ποῦ τι καλὸν ἢ μέγα γέγονεν ἢ καὶ τινα διαφορὰν ἄλλην ἔχον.

διάφορος, ὁ ἢ, *differens, diversus; discrepans; dissidens, adversarius*. Legg. IV. 716. D: ἀνόμοιός τε καὶ διάφορος. VI. 754. B: διάφορος ... τοῖς γεννήσασιν. Phil. 61. D: ἐπιστήμη ... ἐπιστήμης διάφορος. Pol. VIII. 544. C: ἡ τε ταύτῃ διάφορος ... δημοκρατία. Prot. 331. C: ἄλλὰ τί μοι δοκεῖ ἐν αὐτῷ διάφορον εἶναι. Parm. 160. D: ὅτι διάφορον τῶν ἄλλων. Legg. IX. 863. A: τὸ τῆς ἀδικίας τε καὶ βλάβης διάφορον. Lys. 214. D: ὃ δὲ αὐτὸ αὐτῷ ἀνόμοιον εἶη καὶ διάφορον. Parm. 141. B: ὁ τὸς διάφορον. Pol. V. 469. A: τίνι διαφόρῳ. Phil. 13. C: ἡδονὴν ἢδονῆς διάφορον. 60. B: διαφορὸν ἀλλήλων φύσιν ἔχειν. Polit. 267. E: τὸ ... τῶν νομίμων πάντων διάφορον (*discrimen*) καὶ τὸ τῶν βασιλέων θεασώμεθα. Theaet. 209. C: διάφορόν τι μνημείον. Soph. 255. B: εἰ ... μὴδὲν διάφορον σημαίνετον. Polit. 306. A: τὸ ... ἀρετῆς μέρος ἀρετῆς εἶδει διάφορον εἶναι τινα τρόπον. Parm. 141. B: διαφορὸν ἕτερον ἕτερον οὐδὲν δεῖ γίνεσθαι. Crat. 434. E: οἷε τι διάφορον λέγειν συνδήκῃς; Phil. 12. E. Pol. II. 360. C: οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου ποιοῖ. V. 469. D: ἡ οἷε τι διάφορον δρᾶν τοὺς τοῦτο ποιοῦντας τῶν κυνῶν —:

Tim. 62. E: οὐτ' ἔχων διάφορον αὐτοῦ μέρος ἕτερον θατέ-
ρον μᾶλλον πρὸς τὸ μέσον cet. 68. D: τὸ τῆς ἀνθρωπί-
νης καὶ θείας φύσεως ἡγνοηκὼς ἂν εἴη διάφορον. Hipp.
mai. 299. E: ὅτι ἔχουσι τι διάφορον τῶν ἄλλων. Legg. XII.
964. A: ἡ ... ἐσὼν διαφόρῳ καὶ δύνω. Prot. 337. B: ἐρί-
ζουσι ... οἱ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις. Leg. III. 679.
B: οὐδ' ... διαφοροὶ ἑαυτοῖς ἐγγίγνοντο. Hipp. min. 369. B:
οὐ διάφοροὶ ἀλλήλων οἱ ἄνδρες οὐδ' ἐναντίοι. Phil. 14. A:
πολλοὶ ... ἐπιστήμῃ καὶ διάφοροι. Legg. VI. 754. B: ὅτι
πολλοὶ ... διάφοροι ταῖς κατοικισάσαις ... γεγονάσι τε καὶ
ἔσονται. Tim. 63. E: πάντως διάφορα πρὸς ἄλληλα. Po-
lit. 307. D: τὰ ... τῶν διαφόρων ψέγοντες ὡς ἄλλοτρια. Ep.
III. 316. E: καίπερ ἀλλήλων χωρὶς γεγονότας καὶ διαφόρους
ὄντας. VIII. 357. C: φίλους καὶ διαφοροὺς. Crat. 424. C:
ὅσα διάφορα εἶδη ἔχει ἀλλήλων. Legg. II. 662. C: πολλὰ
αὐτ' ἂν παρὰ τὰ νῦν λεγόμενα ... διάφορα πείθοιμ' ἂν
τοὺς πολίτας μοι φερέγγεσθαι. VII. 794. E: διάφορα αὐτὰ
(τὰ μέλη) πεποιήκαμεν οὐκ ὀρθῶς χρώμενοι. XI. 922. B:
διάφορα ἀλλήλων. *incommodus, inutilis. Legg. VIII. 843. C:
γείτονα γείτοινι μηδὲν ποιεῖν διάφορον. *praestans, insignis
(sq. genit. praestantior). Legg. VI. 779. B: ὅλω καὶ παντὶ
πρὸς σωτηρίαν γίγνοιτ' ἂν διάφορος. Theaet. 174. B: τί
τῇ τοιαύτῃ φύσει προσήκει διάφορον τῶν ἄλλων ποιεῖν. Po-
lit. 272. C: εἰ ... ᾗσθετό τι διάφορον τῶν ἄλλων εἰς συνα-
γυρμὸν φρονήσεως. Legg. IV. 722. B: οὐ διπλῶ θάτερα τῶν
ἐτέρων διάφορα ... εἰς ἀρετὴν τῆς χρείας. XII. 947. B: θή-
κας διαφοροὺς εἶναι τῶν ἄλλων πολιτῶν.

διαφορότης, ἡ, *differantia*. Parm. 141. C: τὸ γε
πρεσβύτερον διαφορότης νεωτέρου ἐστὶ καὶ οὐδενὸς ἄλλου.
Theaet. 209. A: ἡ τῆς σῆς διαφορότητος ἐρμηνεία. 210. A:
μετὰ ἐπιστήμης διαφορότητος. Pol. IX. 587. E: τῆς δια-
φορότητος τοῖν ἀνδροῖν. Theaet. 209. D: περὶ τὴν διαφο-
ρότητα. E: ἀλλὰ μὴ δοξάσαι τὴν διαφορότητα. Phil. 12.
E: τὰ δὲ διαφορότητα ἔχοντα. 14. A.

διαφορῶ, *dissipio, diripio; dissipatio*. Tim. 85. C: ὅταν
... τὸ τῶν ἰνῶν γένος ἐκ τῆς ἑαυτῶν διαφορῇ τάξεως. Ep.
VII. 351. B: (ἂν) διαφορῇ τὰ τούτων χρήματα. 337. D:
τύχη ... διεφορίσῃ. Legg. III. 693. A: διαπεφορημένα καὶ
ξυμπεφορημένα ... κατοικεῖται. II. 672. B: ὡς ὁ θεὸς οὐ-
τος ὑπὸ τῆς μητρυῖας Ἡρας διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν
γνώμην.

διαφόρως, *diverse*. Phil. 25. E: διαφόρως ἔχοντα.
Tim. 63. D: ταῦτ' ... διαφόρως ἔχειν αὐτὰ πρὸς αὐτὰ ἀνάγ-
κη cet. Ion. 531. B: ὅσα τε ὁμοίως καὶ ὅσα διαφόρως πε-
ρὶ μαντικῆς λέγετον. Ib. περὶ τῶν διαφόρως λεγομένων.

διάφραγμα, τό, *septum*. Tim. 70. A: τὰς φρένας
διάφραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. 84. D: εἰς τὸ
μέσον αὐτοῦ (τοῦ σώματος) διάφραγμα ... ἴσχον.

διαφυγή, ἡ, *effugium*. Legg. V. 737. A: ἄλλη δ' οὐκ ἔστι ... τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγή. VIII. 836. B: τοῦ τοιοῦτου κινδύνου διαφυγὴν εὐρήσει. Prot. 321. A: ἐπειδὴ ... αὐτοῖς ἀλλήλοφθοριῶν διαφυγὰς ἐπ' ἤρκεσε.

διαφυγή, ἡ, *commisura* (ut ossium), *articulus*. Polit. 259. D: ἂν ἄρα ἐν αὐτῇ τινὰ διαφυγὴν (v. διαφυγὴν) κατανοήσωμεν. Phaed. 98. C: τὰ ... ὅσα ... διαφυγὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων.

διαφυλακτικός, ἡ, ὄν, *conservans*. Def. 412. A: ἐξὺς διαφυλακτικῇ λογισμῶν ορθῶν ἐν κινδύνοις.

διαφυλάττω, *conservo*, *servo*; *observo*; sq. negat. *caveo*. Legg. XII. 951. B: οὐδ' αὖ τοὺς νόμους διαφυλάττειν. Tim. 48. D: τὸ ... κατ' ἀρχαίς ῥηθὲν διαφυλάττων. Critia 112. D: πλήθος ... διαφυλάττοντες* ὅτι μάλιστα ταύτων ἑαυτῶν εἶναι ... ἀνδρῶν καὶ ἡναικῶν. Ep. VII. 332. B: διεφύλαξαν τὴν ἀρχὴν. Polit. 261. E: κἂν διαφυλάξης τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι. Menex. 244. E: οὐδὲ διαφυλάξαι ἃ ἐδόδοκτο αὐτῇ. Ep. I. 309. B: πολλὰκις τὴν ὑμετέραν πόλιν διαφυλάξας.

διαφυσῶ, *flatu dispergo*, *dissipo*. Phaed. 77. D: μὴ ... ὁ ἄνεμος αὐτὴν ... διαφυσᾷ. 84. B: ὑπὸ τῶν ἀνέμων διαφυσήθισα. 80. D: εὐθὺς διαπυφύσεται καὶ ἀπόλλωλεν.

διαφωνία, ἡ, *dissensio*. Legg. III. 691. A: ἡ διαφωνία ... οὕσα ἀμαθία μεγίστη. 689. A: ταύτην τὴν διαφωνίαν λύπης τε καὶ ἡδονῆς πρὸς τὴν κατὰ λόγον δοξάν ἀμαθίαν φημὶ εἶναι τὴν ἐσχάτην.

διαφωνῶ, *discrepo*. Phaed. 101. D: εἴ σοι ἀλλήλοις ἔμφωνεῖ ἡ διαφωνεῖ. Gorg. 482. B: τὴν λύραν μοι ... διαφωνεῖν. Crat. 394. C: τοῖς γράμμασι διαφωνοῦντα. Gorg. 482. B: διαφωνήσει ἐν ᾧ παντὶ τῷ βίῳ. **dissentio*, *dissideo*. Legg. IX. 860. A: οὐκ ἂν διαφωνοῦντα παρέχοι τὸν λόγον; 859. A: ξυνεπόμενα ἢ διαφωνοῦντα αὐτοῖς. 860. A: διαφωνήσει τὸ τε δίκαιον καὶ τὸ καλόν. Polit. 292. B: τῷ ῥηθέντι κατὰ πρῶτα πότερον ἐμμενούμεν, ἢ διαφωνήσομεν;

διαχειρίζω, *administro*. Gorg. 526. B: τὴν ἀρετὴν τὴν τοῦ δικαίως διαχειρίζειν ἢ ἂν τις ἐπιτρέπη.

διαχειροτονῶ, *suffragiis eligo*. Legg. VI. 755. D: ὁπότερος δ' ἂν δόξῃ διαχειροτονοῦμενος. 763. D: διαχειροτονηθέντων.

διαχέω, *diffundo*, *illiquefacio*, *dissolvo*. Tim. 45. E: ἣ δὲ διαχέῃ (v. διαχεῖται) τε καὶ ὀμιλύνει τὰς ἐντὸς κινήσεις. Locr. 101. C. D. Tim. 61. A: τὴν ... ἀσθενεστέραν (ὑδάτος ἑννοδον) ἀμφοτέρω ... διαχεῖτον. Phil. 46. E: (ὁπόταν) τὸ ... ἐπιπολὴς μόνον διαχέῃ. Ib. τῷ τὰ ξυγκεκριμένα βίᾳ διαχεῖν. Tim. 46. D: πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα. 85. D: διαχεῖται πᾶν τὸ λοιπὸν αἷμα. Legg. VI. 775. C: τῶν σωμάτων διακεχυμένων ὑπὸ μέθης. *ut Latin. *diffundi*, δια-

χεῖσθαι in eo dicitur qui iucunditate vel laetitia perfunditur. Conv. 206. D: εὐφραϊνόμενον διαχεῖται.

διαχλευάζω, irrideo. Ax. 364. B: διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον.

διάχυσις, ἡ, diffusio. Crat. 419. C: τῇ διαχύσει καὶ εὐπορία τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς.

διαχυτικός, ἡ, ὅν, diffundens, illiquefaciens. Tim. 60. B: ὅσον ... διαχυτικὸν μέχρι φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα ξυνόδων.

διαχωρίζω, discerno. Polit. 262. B: ἀπὸ τῶν ἄλλων εὐθύς διαχωρίζειν τὸ ζητούμενον. Tim. 59. C: ὅταν παλαιούμενῳ διαχωρίζῃσθον πάλιν ἀπ' ἀλλήλων. Polit. 287. B: ἀπὸ πασῶν ... διακεχώρισται. Phil. 17. A: οἷς διακεχώρι-σται τὸ τε διαλεκτικῶς ... καὶ τὸ ἐριστικῶς ... ποιεῖσθαι ... τοὺς λόγους. Tim. 58. A: κατὰ γένη διαχωρισθέντα.

διαχωρῶ, pervado. Tim. 78. A: ὅθεν δι' ὕδατος καὶ γῆς ... διαχωρεῖ. *διαχωρεῖν etiam in his ponitur quae egeruntur vel excernuntur. Phaedr. 268. B: ὥστε ... ἐμείν ποι-εῖν, ἐὰν δ' αὖ (βούλωμαι), κάτω διαχωρεῖν.

διαψέγω, vitupero. Legg. I. 639. A: (εἰ) ἄλλος τις ... διαψέγοι.

διαψεύδομαι, pass. fallor. Ep. VII. 351. D: ὅσιος ... ἄνθρωπος ... οὐκ ἂν ποτε διαψευσθεῖν τῆς ψυχῆς τῶν τοιούτων πέρι.

διαψηφίζομαι, suffragium fero, sententiam dico. Legg. XI. 937. A: μὴ διαψηφίζεσθω περὶ ταύτης τῆς δίκης. VI. 756. B: διαψηφίζεσθαι τούτους cet. XI. 929. B: πλὴν πα-τρὸς διαψηφίζομένον cet.

διαψήφισις, ἡ, suffragiorum latio (v. ad Legg. p. 435 sq.). Legg. IX. 855. D: τὴν διαψήφισιν ... ἡμέτερον ἔργον νομοθετεῖν. XII. 958. A. 956. E: διαψηφίσεων πέρι.

δίδαγμα, τό, disciplina. Clit. 409. B: τὸ μὲν ἔργον, τὸ δὲ δίδαγμα.

διδασκός, ὁ ἡ, qui doceri potest. Eryx. 398. D: εἴπερ ... τυγχάνει ἡ ἀρετὴ διδασκὸς οὐσα. 404. D: εἴπερ διδασκὸς γε. Prot. 328. C: ὡς διδασκὸν ἀρετῆς. 361. A. C. Pol. VI. 488. B. Euthyd. 274. E: ὡς καὶ διδασκὸν ἡ ἀρετῆς. 282. C: εἰ ἔστι γε ... ἡ σοφία διδασκόν. Men. 70. A: ἀρα δι-δασκὸν ἡ ἀρετῆς; ἡ οὐ διδασκόν, ἀλλ' ἀσκητόν. 71. A. al. Men. 95. E: ὡς διδασκτοῦ οὐσης τῆς ἀρετῆς. 86. C: ὡς δι-δασκῶ ὄντι αὐτῷ. Prot. 319. A: ἐγώ ... τοῦτο ... οὐκ ᾧμην διδασκὸν εἶναι. B: οὐ διδασκὸν εἶναι μὴδ' ὑπ' ἄν-θρωπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις. 325. B. al. Men. 95. B. διδασκὸν ἀρετῆν.

διδασκαλεῖον, τό, ludus, schola. Hipp. mai. 286. B: ἐν τῷ ... διδασκαλείῳ. Legg. VI. 779. D: τὰ περτὰ γυ-μνάσια καὶ πάντα ὅσα διδασκαλεῖα. 764. C: γυμνασίων καὶ

διδασκαλείων. VII. 804. C: οἰκοδομαίαι ... γυμνασίων ἅμα καὶ διδασκαλείων κοινῶν.

διδασκαλία, ἡ, *disciplina, doctrina*. Legg. VII. 803. A: τούτων ... αὐτῶν διδασκαλίᾳ καὶ παράδοσις λεγέσθω. Crat. 428. E: διδασκαλίας ἄρα ἔνεκα τὰ ὀνόματα λέγεται. 435. E: τίς ... ὁ τρόπος οὗτος τῆς διδασκαλίας τῶν ὄντων. Legg. VII. 812. B. Pol. VI. 493. B: ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο. Alc. I. 111. A: δικαίως ἐπαινοῖντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν. D: ὁρθῶς ἂν αὐτὸν πέμποιμεν εἰς διδασκαλίαν τούτων τῶν πολλῶν. Soph. 229. D: δημονοργικὰς διδασκαλίας.

διδασκαλικός, ἡ, ὄν, *doctrinam vel scientiam efficiens s. impertiens*, abs. διδασκαλική, *doctrina*. Gorg. 455. A: οὐκ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ δικαστηρίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων δικαίων τε πέρι καὶ ἀδίκων. Crat. 388. C: διδασκαλικὸς ... ὀνόματι καλῶς (χρησεται). D. E. Soph. 231. B: τούτου (ἀφωρισθῶ) ... διδασκαλικῇ. Crat. 388. B: ὄνομα ... διδασκαλικὸν τί ἐστιν ὄργανον καὶ διακριτικὸν τῆς οὐσίας. Gorg. 453. E: τῆς διδασκαλικῆς (πειθοῦς) τῆς περὶ τὸ ἀρτίον τε καὶ τὸ περιττόν ὅσον ἐστὶ. Soph. 229. A: διδασκαλικῆς ... ἐν μίονον γένος φατέον εἶναι, ἡ πλείω cet. E: τῆς ἐν τοῖς λόγοις διδασκαλικῆς. Euth. 3. C: μὴ μέντοι διδασκαλικὸν τῆς αὐτοῦ σοφίας. Soph. 229. A: περὶ ἔμπασαν ἄγνοίαν μῶν ἄλλην τινὰ ἢ διδασκαλικήν ... εἴποι τις ἂν; Legg. VII. 813. B: καθάπερ μουσικῆς τὸ διδασκαλικὸν ... ἀπέδομεν.

διδασκαλικῶς, *ex arte docendi*. Crat. 388. C: καλῶς (χρησθαι) δ' ἐστὶ διδασκαλικῶς.

διδάσκαλος, ὁ et ἡ, *doctor, praeceptor, ludī magister*. Theaet. 161. D: ὥστε καὶ ἄλλων διδάσκαλος ἀξιουσθαι. Conv. 197. A: οὐ ... ἂν ὁ θεὸς οὗτος διδάσκαλος γένηται. Pol. III. 392. D: γελοῖος ... εἵκοι διδάσκαλος εἶναι καὶ ἀσαφής. VIII. 563. A: διδάσκαλος ... φοιτητὰς φοβεῖται. X. 595. C: εἵκοι ... τῶν καλῶν ἀπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμὼν γενέσθαι ("Ομηρος"). Legg. II. 659. B: οὐ γὰρ μαθητῆς, ἀλλὰ διδάσκαλος ... θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτῆς καθίξει. IX. 870. B. Men. 93. C: εἴπερ τις ἄλλος τῆς αὐτοῦ ἀρετῆς διδάσκαλος ἦν. E. Lach. 186. C: ὅτι διδάσκαλός μοι οὐ γέγονε τούτου πέρι. Menex. 235. E: ὧ τυγχάνει διδάσκαλος οὐσα οὐ πάνυ φανύλη περὶ ῥητορικῆς. Prot. 319. D: οὐδὲ ὄντος διδασκάλου οὐδενὸς αὐτῶ. Alc. I. 109. D: φοιτῶν εἰς διδασκάλου. Lys. 208. C: ἄγων ... εἰς διδασκάλου. Euth. 5. B: ἐκείνω τῷ διδασκάλῳ λάχνη δίκην πρότερον ἢ ἐμοί. Phaed. 97. D: διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. Pol. VI. 488. B: μήτε ἔχοντα ἀποδείξει διδασκαλον ἑαυτοῦ. Legg. VII. 808. E. al. Prot. 327. E: διότι πάντες διδασκαλοὶ εἰσιν ἀρετῆς. Conv. 189. D: ὑμεῖς ... τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε. Pol. II. 365. D: εἰσὶ τε πειθοῦς διδάσκαλοι cet. Alc. I. 111. A: τούτου μὲν

ἀγαθοὶ διδάσκαλοι οἱ πολλοί. Euthyd. 276. A: οὐκοῦν τῶν μανθανόντων οἱ διδάσκαλοι διδάσκαλοί εἰσιν —; Menex. 240. D: ἡγεμόνες καὶ διδάσκαλοι τοῖς ἄλλοις γενόμενοι. Prot. 325. D: εἰς διδασκάλων (vern. in die Schule) πέμποντες. 326. C: εἰς διδασκάλων (Lugd. et Bip. διδασκαλίαν) ... φοιτᾶν. Ib. ἐπειδὴν ... ἐκ διδασκάλων ἀπαλλαγῶσιν. Gorg. 514. C: ἐπειδὴ τῶν διδασκάλων ἀπηλλάγημεν. Conv. 207. C: γνοὺς ὅτι διδασκάλων δέομαι. Pol. VIII. 563. A. Alc. I. 110. A: πολλὰκις σου ἐν διδασκάλων ἤκουον cet. Men. 94. A: ὅσα ... διδασκάλων εἶχετο. Legg. VII. 811. D: τοῖσι διδασκάλοις. Theaet. 201. A: δεινούς τινας οὕτω διδασκάλους εἶναι ὥστε cet. Pol. II. 383. C: οὐδὲ τοὺς διδασκάλους εἰσομιεν ἐπὶ παιδείᾳ χοῦσθαι τῶν νέων. Legg. VII. 794. C: ἐφ' ἵππων διδασκάλους καὶ τόξων cet. 808. D. al. Alc. I. 110. E: οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις εἰς τοῖς πολλοὺς ἀναφέρων. 121. D: ἐπὶ τοῖς τούτων (κ. ἵππων) διδασκάλους φοιτῶσι. Men. 90. B: ἀρετῆς περί διδασκάλους. Menex. 238. B: ἄρχοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν θεοὺς ἐπηγάγετο. *i. q. χοροδιδασκαλος, qui chorum erudit et exercet. Euthyd. 276. B: ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου χορὸς ἀποσημῆναι. Ion. 536. A: χορευτῶν τε καὶ διδασκάλων καὶ ὑποδιδασκάλων.

διδάσκω, doceo, instituo, trado; suadeo. Legg. IV. 720. D: διδάσκει τὸν ἀσθενοῦντα αὐτόν. Conv. 185. C: διδάσκουσι γὰρ με ἴσα λέγειν οὕτως οἱ σοφοί. Pol. VI. 489. A: ἐκείνον τὸν θαυμάζοντα ... διδάσκει τὴν εἰκόνα. Legg. XI. 934. E: διδασκέτω καὶ μανθανέτω. Ep. III. 315. D: Δίωνα διδάσκοιμι δρᾶν αὐτὰ ταῦτα. Epin. 989. D: εἰ διδάσκοι τις. Pol. IV. 421. E: οὐς ἂν διδάσκη (ν. διδάξη). Lach. 195. A: οὐκοῦν διδάσκωμεν αὐτόν. Phaedr. 265. D: περὶ οὗ ἂν αἰεὶ διδάσκειν ἐθέλῃ. Phil. 16. E: μανθάνειν καὶ διδάσκειν ἀλλήλους. Pol. I. 338. B. al. Lach. 189. A: ὁ διδάσκων. Tim. 26. C: τοῦ πρεσβύτου προθύμως με διδάσκοντος. Polit. 304. C: διδασκούσης. Pol. III. 399. B: διδάσκοντι. Legg. IX. 858. D: διδάσκοντα οἷά τέ ἐστι cet. Prot. 318. E: μουσικὴν διδάσκοντες. Phaedr. 269. C: ταῦτα ... διδάσκοντες ἄλλους. Legg. VII. 808. E: τοῖς διδάσκουσι καὶ ὁτιοῦν. Phaedr. 269. B: εἰς τοὺς ταῦτα ... διδάσκοντας. Conv. 207. A: ταῦτα ... πάντα ἐδίδαξέ με. Men. 85. D: ἡ δεδίδαχέ τις τούτον γεωμετρῶν. E. Euth. 6. D: οὐ γὰρ με ... τὸ πρότερον ἱκανῶς ἐδίδαξας. Conv. 201. D: ἡ δὴ καὶ ἐμὲ τὰ ἐρωτικά ἐδίδαξεν. Euth. 6. E: ταύτην ... με αὐτὴν διδάξον τὴν ἰδέαν τίς ποτέ ἐστιν. 8. E. Hipp. mai. 286. D. al. Hipp. mai. 257. B: καὶ πολὺ τούτου χαλεπώτερα ἂν ἀποκρίνασθαι ἐγὼ σε διδάξαιμι. Euth. 11. E: ὅπως ἂν με διδάξαις. Prot. 318. B: εἴ τίς σε διδάξειεν ὃ μὴ ευχάνοις ἐπιστάμενος. Soph. 234. A. Conv. 196. F. al. Euthyd. 293. B: πότερον δὴ σε ... ταύτην τὴν ἐπιστή-

μην ... διδάξω. Crat. 427. E: ἵνα ἦτοι μάθῃς παρὰ Σωκράτους ἢ διδύξῃς ἡμᾶς ἀμφοτέρους. Euthyd. 297. B: διδάξῃ. D. Pol. III. 407. A: ἡμᾶς αὐτοὺς διδάξωμεν. Phaedr. 276. C: ἱκανοὺς ἀλλήθῃ διδάξαι. Parm. 135. B. Conv. 204. D. Pol. I. 338. A. Men. 81. E: ἔγω σε διδάξαι. Conv. 215. C: διδάξαντος. Men. 85. D. Hipp. min. 372. C: τὸν διδάξαντά με. Gorg. 457. A: οἱ διδάξαντες. Pol. VI. 489. B: ἀλλὰ διδάξω. Lach. 200. B: διδάξω καὶ σέ. Prot. 324. A: αὐτό σε διδάξει ὅτι cet. Legg. IX. 862. D: ὁ νόμος αὐτὸν διδάξει. Lach. 196. C: διδάξωμεν. Legg. XII. 951. A: διδάξουσι τοὺς νέους cet. Gorg. 482. D: εἰ διδάξοι αὐτὸν ὁ Γοργίας. Men. 90. E: διδάξειν τὴν τέχνην. Euthyd. 274. A: ὡς ... διδάξοντε. Legg. VI. 783. D: διδάξοντες αὐτούς. VII. 796. B: τοῖς διδάξουσιν. Paes. doceor, disco, in re pos. trador. Men. 87. C: ὅτι οὐδὲν ἄλλο διδάσκεται ἀνθρώπος ἢ ἐπιστήμην. De virt. 377. E: ὅσα τέχνη διδάσκονται. Lach. 189. A: πολλὰ διδάσκεσθαι ἐθέλω ὑπὸ χρησίων μόνον. Clit. 409. B: τῆς τέχνης ... τῆς ... διδασκομένης ἔργον. Phaedr. 278. A: ἐν ... τοῖς διδασκομένοις. 269. C: ῥήτορικήν δεδιδάχθαι. Eryx. 398. D: διδαχθῆναι ἃ οὐκ ἐπιστάναι. Demod. 383. D: ὑπὸ τούτου ... διδαχθῆναι οἷόν τε. Men. 95. D: ἐσθλῶν ... ἀπ' ἐσθλὰ διδάξαι (Theogn.). *ut Lat. doceo et erudio, est docendum curo, doceri vel institui et instituendo effici iubeo. Prot. 324. D: τί δῆποτε οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς αὐτῶν υἱεῖς διδάσκουσιν. Men. 94. C: διαπανώμενον διδάσκειν. B: ἱππέας ... ἐδίδαξεν. C: ταῦτα ... ἐδίδαξε τοὺς παῖδας τοὺς αὐτοῦ. D: ταῦτα ... οὐκ ἐδίδαξεν. De virt. 377. B. E. 378. B. *admonere, corrigo. Prot. 323. D: οὐδὲ νοουθετεῖ οὐδὲ διδάσκει οὐδὲ κολάζει cet. 325. C: τὸν μὴ μετέχοντα καὶ διδάσκειν καὶ κολάζειν. Apol. 26. A: ἰδία λαβρόντα διδάσκειν καὶ νοουθετεῖν. Prot. 325. A: ὅς δ' ἂν μὴ ὑπακούῃ κολαζόμενος καὶ διδασκόμενος. *ut Lat. fabulam docere, in poëta ponitur histriones erudiante, exercente, deinde in univ. fabulam dante. Legg. II. 656. C: τοῦτο διδάσκοντα καὶ τοὺς τῶν ἐννόμων παῖδας καὶ νέους ἐν τοῖς χοροῖς cet. Prot. 327. D: οὓς πέρουσι Φερεκράτης ὁ ποιητής ἐδίδαξεν. Legg. XI. 936. B: μήτε ἄλλον δούλον μήτε ἐλευθέρον ποτε φανῇ διδάξας. — Med. docendum vel instituendum curo; etiam instituendo officio vel reddito et effici curo (vern. zu etwas bilden lassen). Prot. 325. B: εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μὴ. C: ταῦτα ... οὐ διδάσκονται. Men. 93. D: τὸν υἱὸν ἱππέα ... ἐδιδάξατο ἀγαθόν. Theag. 122. E: οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατήρ καὶ ἐπαίδευσεν ἅπερ cet. De virt. 377. B: ὅτι Θεμιστοκλῆς τὸν υἱὸν ἱππέα ... ἐδιδάξατο σοφὸν εἶναι. Pol. V. 467. E: διδασκόμενος ἱππεύειν. IV. 421. E: ἢ ἄλλους οὓς ἂν διδάσκῃ, χεῖρους δημιουργοὺς διδάξεται. Etiam i. q. activ. Menex. 238. B: ὅπλων κτήσιν τε καὶ χρῆσιν διδασκ-

μενοι. — Verb. Pol. V. 451. E: ταῦτά καὶ διδασκῆναι αὐτάς (τ. γυναῖκας). Legg. I. 632. A: διδασκῆναι ... τό τε καλὸν καὶ μή. Euthyd. 273. C.

διδασχῇ, ἡ, *doctrina, disciplina*. Legg. XII. 968. C: τὸ τὰ τοιαῦτα κατασκευάζον διδασχῇ ... γίγνοιτ' ἄν. Prot. 323. D: ἐξ ἐπιμελείας ... καὶ διδασχῆς. Phaedr. 275. A: ἄνευ διδασχῆς. Polit. 304. D: διὰ διδασχῆς. Pol. VII. 536. D: τὸ ἀγγῆμα τῆς διδασχῆς. Legg. IX. 880. D: διδασχῆς χάριν. Pol. III. 399. B: ἡ διδασχῇ καὶ νοουθετήσῃ. Legg. VII. 788. A. Ep. VII. 332. A: πειθοὶ καὶ διδασχῇ. Polit. 273. B: τῇ τούτῃ δημιουργοῦ ... ἀπορρημονεύων διδασχῇ. Men. 81. E: ὅς σὺ φημι διδασχῇ εἶναι, ἀλλ' ἀνάμνησιν. Tim. 88. A: διδασχῆς ... ποιομένη.

δίδυμος, ὁ ἡ, *geminus, duplex*. Tim. 77. D: δίδυμον ὡς τὸ σῶμα ἐτύγγανε δεξιοῖς τε καὶ ἀριστεροῖς ὄν. Critia 114. A: τῷ ... διδύμῳ. Legg. III. 691. D: δίδυμον ὑμῖν φαντεύσας τὴν τῶν βασιλέων γένεσιν ἐκ μονογενούς. Polit. 261. E: δίδυμον ἀποφύγας τὸ ζητούμενον. Theaet. 156. A: ἐκ ... τῆς τούτων ὁμιλίας ... γίγνεται ἐκγονα πλήθει μὲν ἄπειρα, δίδυμα δέ. Critia 113. E: γενέσεις (ν. γενήσεις) διδύμους γεννησάμενος.

διδυμότης, ἡ, *geminatio*. Phil. 57. D: τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην.

δίδωμι, *do, dedo, tribuo (etiam dico), committo; praebeo; concedo s. permitto; potestatem facio, sino*. Charm. 168. D: ἐγὼ σοι τίθεσθαι ... τῶν ὀνομάτων δίδωμι ὅπῃ βούλει ἕκαστον. Phaed. 100. B: ἂ εἴ μοι δίδως τε καὶ ἐγγχωρεῖς εἶναι ταῦτα. Clit. 406: εἰ δέ μοι δίδως παρόρησιαν. Pol. II. 363. C: τὰγαθὰ ... διδοῦσι τοῖς δικαίοις. VIII. 566. B. al. Phaedr. 257. A: δίδου δ' ἔτι μᾶλλον. Legg. XI. 916. D: ἀκίβδηλον πᾶν διδόντω καὶ δεχέσθω. Critia 108. A: ἐκόντες δίδοτε. Prot. 310. D: ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον. Pol. IV. 425. E: ἐάν γε θεὸς αὐτοῖς διδῶ σωτηρίαν τῶν νόμων. Legg. III. 691. C. Gorg. 474. B: διδόναι ἔλεγχον. 479. A: μὴ διδόναι δίκην τῶν περὶ τὸ σῶμα ἁμαρτημάτων (ν. Annot. p. 208.). Pol. V. 468. A: τὸν ... ζῶντα εἰς τοὺς πολέμιους ἀλόντα ἂρ' οὐ δωρεὰν διδόναι cet. Phaedr. 240. D: ἐκείνῳ ἡδονὰς αἰεὶ διδούς. 277. C: ποικίλῃ ... ποικίλους ψυχῇ ... διδούς (*adhuc*) λόγους. Phil. 58. C: τῇ ... ἐκείνου ὑπάρχειν τέχνην διδούς ... κρατεῖν. Pol. IV. 423. A. Legg. VIII. 844. C: μὴ διδούς ἐκροήν. XII. 948. B: διδούς ... ὄρκον. Crat. 404. B: διδοῦσα ὡς μήτηρ. Tim. 75. E: τροφὴν διδὼν τῷ σώματι. Prot. 348. A: πείραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες. Polit. 294. E: ἴσους πόνους ... διδόντες ἀθρόοις cet. Phil. 66. A: νυκτὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διδόντες. Polit. 281. B: μέγιστον ... μέρος ἐκείνῃ διδοῦσαι. Critia 119. D: πίστεις ἀλλήλοις τοιάσδε ἐδίδσαν πρότερον. Legg. VII. 813. C: ὁ νόμος ... αὐτῷ δέδωκε ... προσλαμβά-

νειν ... οὓς ἂν ἐδέλῃ. Pol. III. 411. E: δύο τέχνα θεὸν ... δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις. Legg. II. 665. A: χορηγούς ἡμῖν δεδωκέναι τὸν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μούσας. 654. A: τοὺς δεδωκότας τὴν ... αἴσθησιν μεθ' ἡδονῆς. VI. 751. C. Pol. X. 612. C: ἔδωκα ὑμῖν τὸν δίκαιον δοκεῖν ἀδίκον εἶναι cet. Phaedr. 257. A: ἦν ἔδωκας. Prot. 321. B: ἔστι δ' οἷς ἔδωκεν εἶναι τροφὴν ζώων ἄλλων βοράν. Phaedr. 254. E: οἰσύναις ἔδωκεν. Theaet. 149. C: στερίφαις ... οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι. Legg. III. 679. A: ταῦτα πάντα τοῦτω τῷ τέχνῳ θεὸς ἔδωκε πορίζειν τοῖς ἀνθρώποις. V. 737. B: οἷς ... θεὸς ἔδωκε καινὴν τε πόλιν οἰκίζειν cet. Men. 94. C: τὸν μὲν γὰρ Ξανθία ἔδωκε (in disciplinam tradidit) cet. Conv. 179. C: εὐαριστητοῖς δὴ τισιν ἔδωσαν τοῦτο τὸ γέρας οἱ θεοί. 220. D: ἐξ ἧς ἐμοὶ καὶ ἀριστεία ἔδωσαν οἱ στρατηγοί. Tim. 44. E. al. Ax. 366. C: δός τι καὶ λάβε τι. Legg. XI. 929. B: δότω καὶ τῷ νείει λόγους τοὺς ἴσους. IV. 709. E: τυραννουμένην μοι δότε τὴν πόλιν. Lach. 187. A: δότε παράδειγμα. Legg. VI. 753. A: τούτους δ' οἱ Κνωσιοὶ τῇ πόλει σοὶ δόντων. Conv. 196. E: οὐτ' ἂν ἐτέρῳ δοίη. Pol. X. 607. D: δοῖμεν ... ἂν καὶ τοῖς προστάταις αὐτῆς. Men. 96. E: δοίμεν. Phaedr. 279. B: δοίητέ μοι καλῶ γενέσθαι τᾶνδοθεν. Tim. 55. D: γῆ ... τὸ κυβικὸν εἶδος δώμεν. Legg. III. 702. C: νῦν οὖν ἐμοὶ τε καὶ ὑμῖν ταύτην δῶμεν χάριν. Prot. 336. C: λόγον τε δοῦναι καὶ δεῖξασθαι. Gorg. 512. C: δοῦναι (nuptum dare) θυγατέρα. Pol. III. 393. E: τοὺς θεοὺς δοῦναι ... αὐτοὺς σωθῆναι. IX. 574. C: πλῆγαις ... δοῦναι. Phaed. 88. A: δούς αὐτῷ μὴ μόνον ... εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν. Pol. IX. 571. E: τὸ ἐπιθυμητικὸν μῆτε ἐνδεῖα δούς μῆτε πλησιμονή. Men. 90. A: οὐδὲ δόντος τινός. Pol. III. 406. A: τῇ δούσῃ πιεῖν. Legg. XI. 915. D: τὸν δόντα. Tim. 17. C: κατὰ φύσιν ... δόντες τὸ καθ' αὐτὸν ἐκάστω πρόσφορον ἐν μόνον ἐπιτηδευμα. Legg. III. 681. D: ἐλέσθαι δόντες. Phaedr. 236. B: δώσω σοι ὑποτίθεσθαι. Soph. 253. E: τό γε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλω δώσεις ... πλὴν τῷ cet. Pol. V. 461. E: ἀδελφούς δὲ καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν. Legg. VII. 813. C. Pol. VII. 535. A: τίσι ταῦτα τὰ μαθήματα δώσομεν. Legg. VII. 817. D: δώσομεν ὑμῖν χόρον. VI. 778. C: ἐν οἷς τὰς δίκας ... δώσουσι. Theaet. 166. B: δώσειν ποτὲ τὸν αὐτὸν εἶναι cet. Legg. X. 891. E: ὥς δάσονται εἰς πάντα χρόνον ἐλεγχον. Pol. VIII. 566. C: θανάτῳ δίδονται. Ep. IX. 358. A: πολλὰ ... καὶ τοῖς καιροῖς δίδονται τοῖς τὸν βίον ἡμῶν καταλαμβάνουσι. Demod. 383. B: χρόνον ἀμφοτέροις δίδοσθαι τοῖς ἀντιδίκους. Alc. II. 142. C: οὔτε ... τυραννίδος διδομένης ἀπόσχοιντ' ἂν. Phil. 11. C: δέχει ... τοῦτον τὸν νῦν διδομένον ... λόγον; Gorg. 499. C: τοῦτο δέχεσθαι τὸ διδομένον παρὰ σοῦ. Alc. II. 142. C: ὅστις ἂν ... ἡ διδομένην ἀπόσχοιτο. 148. A: τῶν παρ' ἐκείνου διδομένων. 141. C:

ὡς οὐκ ἀσφαλὲς οὐτα τὰ διδόμενα εἰκὴ δέχεσθαι. Phaedr. 257. A: αὕτη ... ἀρίστη δέδοται ... παλινῳδία. Conv. 183. B: δέδοται ὑπὸ τοῦ νόμου ἄνευ ὀνειδους πρᾶττειν. Lys. 204. B: τοῦτο δέ μοί πως ἐκ θεοῦ δέδοται. Tim. 52. D: οὗτος ... δεδόσθω λόγος. Critia 108. B. Legg. XI. 922. A: πρώτοις ... τὸ μέγιστον γέρας δεδόσθω cet. II. 672. D: τὸν οἶνον ... ἐπὶ τιμωρία τῇ τῶν ἀνθρώπων δεδόσθαι. 653. E. Epin. 991. B: εὐδαίμονι χορεία Μουσῶν δεδομένη. 975. E. Legg. VIII. 837. E: τὸ δέ μοι δεδομένον ὑπὸ σφῶν ἴτω. VII. 806. D: δεδομένης ... αὐτῷ παρόρησίας. Critia 117. D. τοῖς ... πάντων διαφέρουσι ... ἥσαν οἰκήσεις δεδομέναι. Tim. 47. E: ῥυθμὸς ... ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐδόθη. Legg. VIII. 829. E: ὅσα τε ἱερὰ κριθέντα ποιήματα ἐδόθη τοῖς θεοῖς. Sia. 390. C: εἰ δοθείη τὸ βουλευσασθαι τι εἶναι. Tim. 47. D: πρὸς ἀκοήν ... ἐστὶ δοθέν. Legg. VI. 757. D: τὸ κατὰ φύσιν ἴσον ἀνίστοις ἐκάστοτε δοθέν. Men. 87. A: παρὰ τὴν δοθείσαν αὐτοῦ γραμμὴν. Legg. XII. 948. A: καὶ τῶν ἄλλων τῶν δοθεισων αὐτῷ τιμῶν. Phil. 19. E: ὅτι τῶν ὀρθῶς δοθέντων ἀφαίσεις οὐκ ἔστι. Legg. V. 744. E: δοθέντων ποθέν. Alc. II. 151. B. Verb. Polit. 304. D: καὶ τοῦτο ῥητορικῇ δοτέον. Phil. 32. D. Pol. II. 361. A. III. 414. A: τιμὰς δοτέον καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι. V. 452. A: δοτέον ἀμφισβήτησιν. 460. B. Tim. 18. C. al. *trado, i. e. doceo. Soph. 263. E: δίδου μόνον. Phaedr. 270. E: ἂν τῷ τις τέχνη λόγους διδῷ. 271. A: ὅς ἂν ἄλλος σπουδῇ τέχνην ῥητορικὴν διδῷ. Pol. II. 364. C: κακίας πέρι εὐπειθείας διδόντες. 365. D: εἰσι τε πειθοῦς διδάσκαλοι σοφίαν δημηγορικὴν ... διδόντες. Eryx. 398. E: εἰ πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ φοιτῶν θύρας ἀντιβολοῖς καὶ δοῦναι γραμματικὴν ἐπιστήμην. Pol. V. 452. A: μουσικὴ ... ἐκείνους τε καὶ γυμναστικὴ ἐδόθη.

διειδέναι, *discernere*; *perspicere*; *diudicare*. Phaedr. 262. A: τὴν ὁμοιότητα τῶν ὄντων καὶ ἀνομοιότητα ἀκριβῶς διειδέναι. Legg. I. 626. A: πρὸς τὸ διειδέναι τὰ Κρητῶν νόμιμα. Phaedr. 264. C: τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διδῆναι. Phaedr. 62. B: οὐ ῥάδιος διδῆναι (λόγος). Pol. IX. 577. A. Phaedr. 277. B: περὶ τε ψυχῆς φύσεως διδῶν κατὰ ταῦτά.

δίειμι, *permeo*, *percurro*. Ax. 370. E: δίειμι τὸν αἶθιον καὶ θεῖον δρομον. Crat. 412. D: διαῖον (unde, *inserto, δίκαιον fictum esse ponitur). 413. E: ἐμπόδισμα τοῦ διαῖοντος. B: τοῦτον ... διαῖοντα. (419. A. v. scribitur δῖον et διῖον; codd. διάῖον, al. ἰόν). *persequor, exprobo, memoro. Phaedr. 96. A: ἐγὼ οὖν σοι δίειμι (vi fut.) περὶ αὐτῶν ... τὰ γ' ἐμὰ πάθη. Gorg. 505. E: δίειμι ... τῷ λόγῳ ἐγὼ ὡς ἂν μοι δοκῇ ἔχειν. Phaedr. 271. B: δίεισι πάσας αἰτίας. Pol. IV. 430. C: αὐθις ... περὶ αὐτοῦ ... ἔτι κάλιον δίμεν. Tim. 59. D: τῶν αὐτῶν πέρι τὰ ἐξῆς εἰκότα

δίμενον τῆδε. Crit. 47. C: ἵνα μὴ πάντα διῶμεν. Gorg. 506. B: σοῦ αὐτοῦ διόντος τὰ ἐπίλοιπα. Tim. 26. C: ἡν χθές ἡμῖν ὡς ἐν μύθῳ διήμισθα σύ. Conyn. 201. E: ὡς ποτ' ... ἡ ξένη ... διῆει. Lys. 205. C: τὸν ... τοῦ Ἡρακλέους ξενισμὸν πρῶην ἡμῖν ἐν ποιήματί τινι διῆει. Menex. 236. B: τὰ μὲν ἐκ τοῦ παρὰ χοῆμά μοι διῆει cet. Phaedr. 269. A: εἰ ἀκούσειαν ὧν νῦν δὴ ἡμεῖς διῆμεν τῶν παγκάλων τεγνημάτων. Theaet. 157. D: ἄ ἄρτι διῆμεν. E: ὅν ἄρτι διῆμεν λόγον. 162. C. Soph. 254. D. Pol. III. 404. B. VI. 489. E: ὅθεν διῆμεν (v. διῆειμεν). X. 609. C. Verb. Pol. VIII. 545. A: τὸ μετὰ τοῦτο διαιτέον τοὺς χεῖρους. *recito. De lucri cup. 228. B: ἡνάγκασε τοὺς βαψμ-δοὺς ... ἐφεξῆς αὐτὰ διέναι.

διειπεῖν, *diserte dicere, explicare, explanare*. Phaedr. 253. D: οὐ διείπομεν. Polit. 275. A: ὄντινα δὲ τρόπον, οὐ διείπομεν. Refertur huc perf. διειρηκέναι. Legg. VII. 813. A: ἀληθῆ καὶ ταῦτα διείρηκας. 809. E: ὡς οὐπω διειρηκέ σοι πότερον cet. Ib. ταῦτα ... πάντα ἱκανῶς ... παρὰ τοῦ νομοθέτου διείρηται (v. διήρηται). 813. A: ταῦτα ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν διείρηται πάντα. XI. 932. E: τὰ μὲν θανάσιμα αὐτῶν διείρηται. VII. 824: ἐπαινος ... καὶ ψόγος ὁ διειρημένος ἂν εἴη λόγος. Epin. 991. B: ἄνευ τῶν νῦν διειρημένων. Legg. XI. 927. E: νόμους ... μετρίως διειρημένους. 932. E: τούτων οὐδὲν πω διεῖρήθη.

διείργω, *dirimo*. Legg. IX. 880. B: εἰάν τις τύπη τὸν πρεσβύτερον ... ὁ προστυγχάνων ... διειργέτω. Critia 115. E: οἱ τοὺς τῆς θαλάττης (τροχούς) διείργον.

διεκπερῶ, (me) *trañcio*. Tim. 73. A: διεκπερῶσα (*traiecta*) ἡ τροχῆ.

διεκπλους, ὁ, *traiectio*. Critia 115. E: ὅσον μιᾷ τρι-ῆρει διεκπλουσιν εἰς ἀλλήλους.

διελέγχω, *redarguo*. Gorg. 457. E: φοβοῦμαι ... διελέγειν σε.

διελκύνω, *diduco, dilato*. Pol. IV. 440. A: διελκύνσας τοὺς ὀφθαλμούς.

διέξειμι, *permeo, percurro*. Epin. 990. B: σελήνη ... περίοδον τὴν αὐτῆς τάχιστα διέξεισιν. Pol. VII. 534. C: ὥσπερ ἐν μάχῃ διὰ πάντων ἐλεγγῶν διεξιῶν. Crat. 417. B: εἰς πάντα διεξιῶν. Epin. 990. A: διεξιούσης τὸν αὐτὸν κύκλον ἐκάστης, **persequor* (oratione), *expono, exhibeo*. Ep. VII. 330. C: ὕστερον τὰ περὶ ταῦτα διέξειμι (vi fut.). Legg. IV. 723. E: μετὰ δὲ τοῦτο ἥδη τοὺς νόμους διέξει λέγων (v. λέγειν). Soph. 237. B: τὸν τε λόγον ἢ βέλτιον διέξεισιν cet. Prot. 361. E: περὶ τούτων ... εἰς αὐθις ... διέξιμεν. Tim. 24. A. Legg. I. 632. E. 638. D. Lach. 189. D: ἡμεῖς οὖν λέγετε καὶ διέξτε πρὸς ὑμᾶς αὐτούς. Pol. III. 412. B: χορείας ... τί ἂν τις διεξίῃ τῶν τοιούτων —; Ep. XI. 358. E: εἴ τις πάντα διεξίῃ. Legg. I. 635. E.

διεξίοιμεν. Pol. II. 376. D: ἵνα μὴ ... συγνόν (λόγον) δι-
εξίωμεν. Prot. 320. C: οὕτω διεξιέναι. Phaed. 84. C: εἴ
γς ... τις αὐτὰ μέλλει ἱκανῶς διεξιέναι. Soph. 217. C.
Crat. 417. D: οὐδὲν δεῖ ταῦτα διεξιέναι. Lach. 187. C. al.
Crat. 396. C: διεξιῶν ὡς ὀρθῶς αὐτοῖς τὰ ὀνόματα κεῖται.
Pol. V. 450. B. VI. 509. C. Legg. I. 633. C. al. Phaedr.
274. D: διεξιόντος. Theaet. 157. D: οὕτω διεξιόντος. Tim.
19. C: ἡδέως ... ἂν του λόγῳ διεξιόντος ἀκούσαιμ' ἂν. Hipp.
min. 368. B: πολλὴν σοφίαν ... παντοῦ διεξιόντος ἐν ἀγορᾷ.
Soph. 217. C: διεξιόντι λόγους παγκάλους. Men. 84. D:
διεξιόντα αὐτῷ. Euthyd. 275. C. al. Prot. 348. A: περὶ
ᾧ μεταξὺ ἐπανυσάμεθα διεξιόντες. Phaed. 116. A. Pol. V.
458. A. Legg. II. 655. D: μιμήμασι διεξιόντων ἐκάστων.
Prot. 315. C: διεξῆει τὰ ἐρωτώμενα. Ep. VII. 345. A: διεξ-
ῆμεν. Verb. Tim. 44. D: οὕτω ... πορευομένοις διεξιτέον.
Epin. 974. D: τὰς ἄλλας ... πρῶτον διεξιτέον.

διεξεργάζομαι, *efficio, infero*. Legg. VII. 798. D: τὰ
... ἄλλα ἐλάττω μεταβαλλόμενα κακὰ διεξεργάζοιτ' ἂν.

διεξερευνῶμαι, *perscrutor*. Legg. VI. 763. A: πῶσαν
τὴν χώραν διεξερευνώμενοι. Phil. 58. D: διεξερευνησάμε-
νοι τὸ καθαρόν νοῦ τε καὶ φρονήσεως.

διεξέρχομαι, *percurro, perire; pervado, pervenio, c.*
odón, conficío. Prot. 315. A: δι' ὧν (πόλεων) διεξέρχεται.
Legg. VII. 822. A: τὴν αὐτὴν ... ὁδὸν ἕκαστον ... διεξέρχε-
ται. Epin. 986. C. Pol. III. 409. A: πάντα ἀδικήματα αὐ-
τὴν ἡδικοκίαν αὐτὴν διεξεληλυθέναι. Epin. 978. D: ἡ (σε-
λήνη) διεξήλθεν. Phaed. 109. E: οὐχ οἴους τε εἶναι ἡμᾶς
διεξελθεῖν ἐπ' ἔσχατον τὸν ἀέρα. Phil. 33. D: πρὶν ἐπὶ
τὴν ψυχὴν διεξελθεῖν. Pol. III. 405. C: πάσας ... διεξόδους
διεξελθῶν. X. 621. A: δι' ἐκείνου διεξελθόντα. **trahuco*
(ut vitam), *transigo*. Legg. VII. 823. A: ὅς ἂν ... διεξέλθῃ
τὸν βίον ἄκρατον. VI. 760. E: ἕως ἂν τὸ δεύτερον διεξέλ-
θωσιν ἔτος. VII. 803. D: βίον ... διεξελθεῖν. VIII. 832.
A: πεινώσι τὴν ψυχὴν ... τὴν αὐτῶν διεξελθεῖν. Phaed.
108. C: ἡ ... καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦ-
σα. **transgredior, excedo*. Epin. 976. D: ἐκ τῆς ἀνθρωπι-
νης φύσεως ἐπιστήμη ... διεξελθοῦσα ἡ μὴ παραγενομένη.
**persequor, absolvo*. Legg. IX. 856. A: διεξελθεῖν τὴν δι-
κην. **expono, explico, refero*. Legg. III. 699. E: οὐ γὰρ
μύθων ἕνεκα διεξέρχομαι. Theaet. 189. E: λόγος ὃν αὐτὴ
πρὸς αὐτὴν ἡ ψυχὴ διεξέρχεται περὶ ᾧ ἂν σκοπῇ. Soph.
242. D. Legg. III. 680. D: ἀλλὰ τινα μᾶλλον Ἰωνικὸν βίον
διεξέρχεται ἐκάστοτε. V. 746. B: ὡς ἀληθῆ διεξέρχεται τι-
να τρόπον. IX. 357. E: ὅστις περὶ νόμον οὕτω διεξέρχε-
ται. V. 743. E: ἣν διεξεργόμεθα πολιτείαν. VII. 793. A.
X. 886. C: θεογονίαν διεξέρχονται. Prot. 359. B: ἐπειδὴ
ταῦτα μεθ' ὧν διεξήλθον. Ep. VII. 341. A. 345. A.
Legg. III. 702. B: τὰ των λόγων ... ὧν διεξήλθομεν. Epin.

973. A: τὰ ... ἄλλα ... ἅπαντα διεξήλθομεν. Polit. 257. C: διεξέλθε. Phil. 50. E. Alc. I. 114. B. Clit. 406: ἥδις ἂν σοι διεξέλθοιμι αὐτοὺς (τ. λόγους) αὐτός. Prot. 339. B: ἡ πᾶν σοι διεξέλθω; Legg. X. 887. C: διεξέλθωμεν. Prot. 342. A: πειρασομαι ὑμῖν διεξελθεῖν. Phaed. 84. D. Gorg. 506. B: διεξελθεῖν σε τὸν λόγον. Polit. 274. B: περὶ ... τῶν ἄλλων θηρίων πολλὰ ἂν καὶ μακρὰ διεξελθεῖν γίγνοιτο. Pol. VII. 528. D: ταγὺ πάντα διεξελθεῖν. Legg. XI. 926. A: τοὺς ἔμπροσθεν λόγους διεξελθεῖν. Epin. 973. A: λόγῳ διεξελθεῖν. 989. D. al. Prot. 320. C: ἡ λόγῳ διεξελθών. Pol. VI. 484. A: διὰ μακροῦ τινὸς διεξελθόντος λόγου. Legg. IV. 718. C: τὰ λοιπὰ πάντα ... διεξελθόντα. III. 683. A: διὰ πολιτειῶν τινῶν ... διεξελθόντες. Prot. 361. C: ταῦτα διεξελθόντας ἡμᾶς.

διέξοδος, ἡ, *exitus*; *transitus*; *oia*, *canalis*. Phaedr. 251. D: τῇ διεξόδῳ ἐγγρίει. Tim. 60. E: βίαιον ποιούμενα τὴν διεξοδὸν. 73. E: ταύτῃ ... στενὴν διεξοδὸν κατελίπετο. 91. A: τὴν τοῦ ποτοῦ διεξοδὸν. Tim. 79. D: δεῖν ... ταῖν διεξόδοιιν οὐσαι. Phaedr. 251. D: τὰ τῶν διεξόδων στόματα. Phaedr. 111. D: διεξόδους ἔχειν. Pol. III. 405. C: πάσας ... διεξόδους (*effugiendi vias ac rationes*) διεξελθών. Tim. 67. E: αὐτὰς ... τῶν ὀφθαλμῶν τὰς διεξόδους. 84. D: ὅταν ... πλεῦμων μὴ καθαρὰς παρέχῃ τὰς διεξόδους. 91. C: τὰς τοῦ πνεύματος διεξόδους ἀποφραττον. **circuitus* (*astrorum*). Epin. 986. E: ἡ ... τετάρτη φορὰ καὶ διεξοδος. 977. B: ὅπῃ (οὐρανός) ... πάσας διεξόδους ὥρας τε καὶ τροφήν πᾶσι παρέχεται. **percursorio*, *expeditio*. Phaedr. 247. A: πολλὰ καὶ μακάραι θείαι τε καὶ διεξοδοὶ ἐντὸς οὐρανοῦ. Legg. VII. 813. E: διεξόδων τακτικῶν. Ib. διεξόδων καὶ τάξεων. **expositio*, *explicatio*; *narratio*. Critia 109. A: ἡ τοῦ λόγου διεξοδος ... δηλώσει. Legg. IV. 718. B: τῶν νόμων αὐτῶν ἡ διεξοδος. VI. 768. D: πρὶν ἂν ἡ διεξοδος ... πρὸς τέλος ἀφίκηται. Polit. 277. B: τὸ τῆς ἔμπροσθεν ἀμάρτημα διεξόδου. Parm. 136. E: ἄνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης. Tim. 48. C: κατὰ τὸν παρόντα τρόπον τῆς διεξόδου. Legg. VII. 812. A: ἐπὶ τέλος ἀφικώμεθα πάσης τῆς διεξόδου περὶ νόμων. Prot. 361. D: ἐπαινώ σου ... τὴν διεξοδὸν τῶν λόγων. Theaet. 207. C: τὴν διὰ τοῦ στοιχείου διεξοδὸν. 208. A. Polit. 279. C: αὐτὴν τὴν διεξοδὸν ἀπόκρισίν σοι ποιήσομαι. Prot. 326. A: ἐν οἷς ... πολλὰ ... διεξοδοὶ (*vern. Schilderungen*) καὶ ἐπαινοὶ ... παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν.

διεργάζομαι, *conficio*, *interimo*. Legg. IX. 865. C: εἰάν ... δοῦλον κτείνῃ νομίζων τὸν ἑαυτοῦ διεργάζομαι. διερεῖσθαι, *interrogare*. Phil. 42. E: τὴν ἐμὴν ἐρώτησιν ... με διερεῖσθαι (v. *διέρεσθαι*) σε πάλιν.

διερευνῶ, *perscrutor*, *investigo*. Charm. 166. C: οὐπερ ἔνεκα καὶ ἐμαυτὸν διερευνῶν τὴν τί λέγω. Soph. 241. B: εἰάν

αὐτὸν διερευνῶμεν. Theaet. 168. E: λόγῳ διερευνωμένῳ. Med. Phaed. 78. A: οὕς πάντας χρὴ διερευνῶσθαι ζητούν-
τας cet. Legg. V. 735. C. Theaet. 174. D: ζητεῖ τε καὶ
πράγματ' ἔχει διερευνώμενος. Menex. 240. B: διερευνήσατο
δὲ αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν. Soph. 236. D: εἰς ἄπορον εἴ-
δος διερευνήσασθαι καταπέφευγεν. 243. D. Pol. II. 368. C:
διερευνήσασθαι τί τ' ἔστιν ἐκάτερον cet. Verb. Soph. 260.
E: λόγον πρῶτον ... διερευνητέον ὃ τί ποτ' ἔστιν. Legg.
II. 654. E.

διερμηνεύσεις, ἡ, *interpretatio, explicatio*. Tim. 19. C:
κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις.

διέρχομαι, *permeo, pervado; pervenio; dimano; etiam
pertineo*. Soph. 255. E: διὰ πάντων αὐτὴν ... φήσομεν εἶ-
ναι διεληλυθῆσαν. 259. A: διὰ πάντων καὶ δι' ἀλλήλων
διεληλυθότα. Ep. VII. 329. C: περὶ δ' ἐμοῦ καὶ διήλθε
λόγος τις ἐν Συρακούσαις ὡς cet. 348. B: λόγος δὴ τις ταχὺ
διήλθεν ὡς cet. Pol. X. 621. A: ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι διήλ-
θον. Menex. 240. B: διήλθον ἅπασαι τὴν χώραν. Legg.
III. 685. A: διελθεῖν τὴν ὁδὸν ἀλύπως. Parm. 153. E: πρὸς
τὸ ἔσχατον διελθόν. **transigo, traduco*. Pol. II. 367. E:
διότι πάντα τὸν βίον οὐδὲν ἄλλο σκοπῶν διελήλυθας ἢ
τοῦτο. Tim. 90. A: ὅσοι δειλοὶ καὶ τὸν βίον ἀδίκως διήλ-
θον. Pol. II. 365. B: πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἄριστα
διέλθοι. Euthyd. 293. A: ἥς τυγόντες ἂν καλῶς τὸν ἐπιλοι-
πον βίον διέλθοιμεν. Gorg. 523. A: τὸν ... δικαίως τὸν
βίον διελθόντα καὶ οὐσίῳ. **persequor, exprobo, memoro, ad-
umbrō; enumeo; narro*. Phil. 66. E: ἅπερ ... διελήλυθα.
Legg. VII. 796. D. Phaedr. 273. A: αὐτὰ γε ... διεληλυθας
ἂ λέγουσιν cet. Theaet. 157. D: ἣπερ διελήλυθας. Polit.
270. B: πάνθ' ὅσα διελήλυθας. Pol. VIII. 561. E: παντά-
πασιν ... διελήλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός. Legg.
X. 890. B: οἷον διελήλυθας ... λόγον. Gorg. 448. A: πολλὰ
γὰρ ἄρτι διελήλυθε. Ion. 531. C: οὐ περὶ πολέμου ... τὰ
πολλὰ διελήλυθε cet. Phaed. 114. C: τούτων ... ἐνεκα ...
ὧν διεληλύθαμεν. Theaet. 160. C: ὁ λόγος ὃν διεληλύθα-
μεν. Soph. 241. B. 245. E. Pol. II. 372. E: ἣν (πόλιν)
διεληλύθαμεν. V. 473. E: ἣν (πολιτείαν) νῦν λόγῳ διελή-
λυθαμεν. al. Prot. 347. A: εὖ ... περὶ τοῦ ἄσματος διελή-
λυθέναι. Pol. VI. 486. E: οὐκ ἀναγκαῖα ... διεληλυθέναι.
VIII. 508. B: τὴν ... γένεσιν διεληλυθέναι. Legg. II. 673. B.
Pol. V. 450. A: ἣν ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔλαiron. VIII. 543.
C. Conv. 204. C: οἶαν ἐγὼ διήλθον. Hipp. mai. 303. A. Phaed.
70. A: τῶν κακῶν ὧν σὺ νῦν δὴ διήλθες. Theaet. 146. C.
Pol. VI. 506. D: ὥσπερ δικαιοσύνης πέρι ... διήλθες. VIII.
543. C: οἶαν τότε διήλθες. al. Pol. I. 348. A: ὅσα ἄρτι Θρα-
σύμαχος ἀγαθὰ διήλθε. II. 362. A: ὅσαπερ Γλαυκῶν διήλ-
θεν ἄρτι. Crat. 436. E. Phil. 47. C. al. Parm. 166. B: ὅσα ἐν
τοῖς πρόσθεν διήλθομεν. Pol. IV. 428. B: ἣν (πόλιν) διήλθο-

μεν. V. 473. A: οἶα τῷ λόγῳ διήλθομεν. al. Parm. 130. A: ὥσπερ ἐν τοῖς ὁραμένοις διήλθετε. Ep. IX. 357. E: διήλθον ἡμῖν λέγοντες cet. Prot. 329. C: ταῦτ' οὖν πάντα διελθέ μοι ἀκριβῶς τῷ λόγῳ. Phaed. 88. E: πάντα ἡμῖν διελθεὺς ὡς δύνασαι ἀκριβεστάτα. Legg. II. 664. B: ὅσα ... ἐτι διέλδοιμεν ἄν. Pol. V. 450. A: πρὶν ἂν ταῦτα πάντα ... διέλθῃς. 449. C. Crat. 408. E: ἢ ... τὸν ἥλιον διέλθωμεν; Pol. V. 460. D: τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν. Theaet. 183. D: μὴ πρὶν γ' ἂν ... τοὺς φασκοντας αὐτὸ πῦν ἐστάναι διέλθῃτε. Prot. 344. B: ἀλλὰ μικρὸν ἂν εἴη αὐτὸ οὕτω διελθεῖν. Phaedr. 274. E: ἂ λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν. Gorg. 505. D: διελθεῖν τὸν λόγον. Phaed. 58. D: διελθεῖν πάντα. Theaet. 207. B: τὸν ... δυνάμενον διελθεῖν αὐτῆς τὴν οὐσίαν. Parm. 127. A: διελθεῖν τοὺς λόγους. Conv. 195. A: λόγῳ διελθεῖν. 201. D. Pol. II. 362. E: διελθεῖν ... καὶ τοὺς ἐναντίους λόγους. VI. 484. A. al. Prot. 344. B: ὀλίγα διελθών. Phil. 18. A: διελθὼν σμικρὸν ἐτι περὶ αὐτὴν τούτων. Legg. VII. 805. B: διελθόντος (τοῦ λόγου). Phaedr. 269. A: ὅσα ἄλλα διελθόντες cet. Theaet. 173. B. Legg. II. 673. B: μουσικῆς περὶ διελθόντων ἡμῶν.

διερωτῶ, *interrogo*, *sciscitor*. Soph. 230. B: διερωτῶσιν. Gorg. 458. A: ἡδέως ἂν σε διερωτῶν. Prot. 315. C: ἀστρονομικὰ ἅττα διερωτᾶν τὸν Ἰππίαν. Phil. 57. C. 63. A. Soph. 217. B: διερωτῶντες. Apol. 22. B: διερωτῶν ἂν αὐτοὺς τί λέγοιεν. Legg. I. 639. D: πάσας ... διερωτηκα. Ep. III. 319. A: καὶ με τούτων ἐναντίον διερωτήσας εἰ μνημονεύω. Riv. 132. D: διερωτήσαι. Polit. 293. E: ἐμελλον γὰρ σε διερωτήσῃν ταῦτα (ταυτά?). Phil. 13. E: διερωτώμενος.

διευκρινιούμαι, *explico*, *explano*. Parm. 135. B: ταῦτα πάντα ἱκανῶς διευκρινισάμενον.

διευλαβοῦμαι, *caveo*; *vereor*. Legg. VIII. 836. B: πῶς τις τοῦτο διευλαβοῖτ' ἂν. Theat. 166. C: εἰ δὴ ὀνομάτων γε δεῖσιν θηρεύσεις διευλαβεῖσθαι ἀλλήλων. Phil. 23. B: τὴν ... ἀρχὴν αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι πειρωμεθα τιθέμενοι. Legg. VII. 797. A: τό γε σφόδρα ἄτοπον ... διευλαβεῖσθαι δεῖ cet. VIII. 843. C. Ep. VII. 351. C: διευλαβοῦμενος ... παθεῖν. Legg. VIII. 829. B: μηδὲν χειμῶνας ἢ καύματα διευλαβουμένους. VII. 798. E: διευλαβουμένας ... μὴ πῃ ... στρέφῃται τὰ κῶλα. Phaed. 81. E: μὴ διευλαβημένους. Legg. VIII. 843. E: ἐὰν πυρεῶν τὴν ὕλην μὴ διευλαβῇ τῶν (τὴν?) τοῦ γείτονος. Pol. VII. 536. A: ἡμῖν ... πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον. **vereor*, *verescor*. Legg. IX. 879. C: τὸν ... προέχοντα εἰκοσιν ἡλικίας ἐσσεῖν ... νομίζων ὡς πατέρα διευλαβεῖσθω.

δίζημαι, *quaero*. Prot. 345. C: διζήμενος (Simon.).
δίζησις, ἢ, *quaestio*. Soph. 237. A. 258. D: διζήσιος (Parm.).

διήγησις, ἡ, *expositio; narratio*. Pol. III. 392. D: διήγησις ... ἡ γεγονότων ἢ ὄντων ἢ μελλόντων. 393. B. C. D: ἀπλῇ διήγησις. Id. 394. B. Phaedr. 246. A: μακρὰς διηγήσεως. Gorg. 465. E: ἰδέου διηγήσεως. Pol. III. 396. B. E. 397. B. Tim. 38. E: ταῦτα ... ταχ' ἂν ... τῆς ἀξίας τῶν διηγήσεως. 48. D: ἐξ ἀτόπου ... διηγήσεως. Euthyd. 275. D. Pol. III. 392. D: ἀπλῇ διηγήσει. 396. C: ἐν τῇ διηγήσει. Phaedr. 266. E: διηγῶσιν τινα. Pol. III. 393. B: τὴν ἄλλην ... πᾶσαν ... οὕτω πεποιῆται τὴν διήγησιν περὶ τε τῶν ... παθημάτων. C: διὰ μνησεως τὴν διήγησιν ποιοῦνται. VI. 506. E. Theaet. 142. C: αἱ μεταξὺ τῶν λόγων διηγήσεις. Pol. III. 394. D: τὰς διηγήσεις ποιεῖσθαι.

διηγοῦμαι, *expono; describo; narro, refero*. Theaet. 144. C: οἶον καὶ σὺ τοῦτον διηγεί. Lys. 204. D: ἃ ... καταλογάσθην διηγείται. Pol. III. 396. B: ἐν ᾧ ἂν διηγοῖτο ὁ τῷ ὄντι καλὸς κάγαθός. C. Theaet. 158. C: διηγείσθαι. Soph. 242. C: μῦθον ... φαίνεται μοι διηγείσθαι παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν. Conv. 172. C. Pol. X. 614. E. 615. A. Critia 110. B: τὸν τότε διηγείσθαι πόλεμον. Conv. 172. C: ὁ διηγούμενος. Theaet. 143. B: οὐκ ἐμοὶ Σωκράτη διηγούμενον. Charm. 153. C: διηγούμενη αὐτοῖς τὰ ἀπὸ στρατοπέδου. Theaet. 143. B: ὡς διηγείτο. Conv. 173. A: ἀλλὰ τίς σοι διηγείτο; 180. C: τὸν Πausανίου λόγον διηγείτο. Pol. X. 615. C: μείζους ἔτι τοὺς μισθοὺς διηγείτο. Tim. 21. A: ποῖον ἔργον τοῦτο ... διηγείτο (v. διηγείται). Prot. 310. A: τί οὐκ οὐ διηγῶμαι ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν —; Conv. 201. D: ὥσπερ οὐ διηγῶμαι. Theaet. 142. C: τοὺς λόγους ... διηγῶμαι. Conv. 172. B: σὺ οὖν μοι διήγησαι. 173. E. Charm. 153. C. Euthyd. 275. C: τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ... πῶς ἂν καλῶς σοι διηγῶμαι; Phaed. 58. D: ὑμῖν διηγῶμαι. Theaet. 142. D: ἔχουσ ἂν διηγῶσθαι; Conv. 203. B: μικρότερον μὲν ... διηγῶσθαι. Pol. X. 615. A. Legg. XI. 929. E. al. Euth. 6. C: ἀλλὰ σοι ἐγὼ πολλὰ ... περὶ τῶν θείων διηγῶμαι. Pol. III. 397. A: πάντα ... μᾶλλον διηγῶται.

διηθῶ, *percolo, transfundo*. Soph. 226. B: οἶον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττάν cet. Tim. 45. C: τὸ τοιοῦτον δὲ μόνον αὐτὸ καθαρόν διηθεῖν. 82. D: τὸ ... διηθούμενον. (Locr. 101. A. pro διηθείται nunc scribitur διαθεῖσθαι).

διήκω, *peruenio; accido*. Ax. 364. A: ἐξιώντι μοι ... διήξῃ φωνῇ βωωντός του. *pertineo. Locr. 101. A: ὡν τοὶ ποροὶ διήκοντι ἄχρῃς ἡπατος χωρέοντες.

διημερεύω, *diem totum transigo*. Phaed. 59. D: τὰ πολλὰ διημερεύομεν μετ' αὐτοῦ.

διηνεκής (v. διανεκής), ὁ ἡ, *perpetuus*. Legg. VIII. 839. A: ὁ δὲ νόμος οὗτος διηνεκής ... γενόμενος. *integer,

totus. Pol. V. 468. D: νῦν τοιοῖσιν ... διηγεκέεσσι γεραίρεσθαι (Hom.).

διθύραμβος, ὁ, *dithyrambus*, *poëma dithyrambicum*. Legg. III. 700. B: Διονύσου γένεσις ... διθύραμβος λεγόμενος. Hipp. mai. 292. C: διθύραμβον τοσούτον ἄσας. Phaedr. 238. D: οὐκ ἐτι πόρῳ διθυράμβων φθέγγομαι. Gorg. 501. E: ἡ τῶν διθυράμβων ποιήσις. Id. 502. A. Apol. 22. A: τοὺς τῶν διθυράμβων (ποιητῶν). Pol. III. 394. C: ἐν διθυράμβοις. Legg. II. 790. D: παῖωνας διθυράμβοις (κεραννύντες). Phaedr. 241. E: οὐκ ἐτι διθυράμβους (φθέγγομαι). Hipp. min. 368. D: ἐπη καὶ τραγωδίας καὶ διθυράμβους. Ion. 534. C.

διθυραμβώδης, ὁ ἡ, *dithyrambicum prae se ferens tumorem*. Crat. 409. C: διθυραμβώδεις γε τοῦτο τοῦνομα.

διιδεῖν, *vid. diεδεῖν*.

διίημι, *transmittō*. Tim. 77. E: δι' ἀλλήλων ἐναντίας πλέξαντες διέσαν (τὰς φλέβας).

δικνοῦμαι, *pervenī, pertinēo*. Locr. 101. A: πλάξῃς ἐν αἵρι δικνούμενα ποτὶ τὰν ψυχὰν δι' ὧτων. (Theaet. 184. D. *pro* δικνούμεθα *nunc* legitur *ἐφικνούμεθα*).

δίεστημι, *seorsum pono, dispono vel oppono, distinguo, divido*. Phil. 23. D: κατ' εἶδη διεστάς. Pol. X. 617. D: προσητην ... τινὰ σφᾶς ... ἐν τάξει διαστήσαι. Med. Tim. 63. C: γεώδη γένη διεστάμενοι. Phil. 18. C: τρίτον ... εἶδος γραμμάτων διεστήσατο. Pol. II. 360. E: ἐὰν διαστησώμεθα τὸν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικώτατον. VIII. 564. C: τριχῇ διαστησώμεθα τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν. Legg. VII. 803. A: τὰ τῶν βίων ... σχήματα διαστήσασθαι. Pol. VI. 504. A: τριττὰ εἶδη ψυχῆς διαστησάμενοι. **intrans. (perf. aor. 2. et med.) disto, differo; divisus vel disiunctus sum; dissideo, hūo*. Gorg. 465. C: διέστηκε μὲν οὕτω φύσει. Polit. 260. C: εἴ πῃ διέστηκε. Pol. VII. 532. E: κατὰ ποῖα δὴ εἶδη διέστηκε. VIII. 550. E: ἡ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν ὥσπερ cet. Tim. 57. C: διέστηκε ... τοῦ γένους ἐκαστου τὰ πλήθη cet. Phaedr. 268. A: διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἡτρίον. Tim. 42. B: ὅποσα ἐναντίως πέφυκε διεστηκότες (v. *διαστώτα*). Legg. X. 908. E: τούτων ... ταύτῃ διεστηκόντων. V. 470. D: ὅπου ἂν ... διαστή, πόλιν. Menex. 240. B: ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν διαστάντες. Locr. 101. A: συνάγεσθαι καὶ διασταθῆναι. Tim. 81. D: τῷ πόνῳ διεστάμενοι.

δισχυρίζομαι, *pro certo affirmo, contendo*. Phaedr. 100. D: οὐ γὰρ ἐτι τοῦτο δισχυρίζομαι. Epin. 986. E: βεβαίως δὴ δισχυρίζομαι τό γε τοσούτον. 992. B. Theaet. 158. D: ὁμοίως ἐφ' ἑκατέροις δισχυρίζομεθα. 180. E: ἅλλα ὅσα ... δισχυρίζονται. Soph. 246. A. Phaedr. 86. A: εἴ τις δισχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ λόγῳ ὥσπερ σὺ. Legg. IX. 859. D: οὐδ' εἴ τις δισχυρίζοιτο εἶναι τοὺς δικαίους ἀνθρώπους.

Tim. 72. D: τότε ἂν ... δισχυριζοίμεθα. Charm. 168. A: μηδὲν γὰρ πῶς δισχυριζώμεθα ὥς οὐκ ἔστιν. Theaet. 177. C: δισχυριζεσθαι. Soph. 247. C. Crat. 440. C: δισχυριζεσθαι ὥς τι εἶδονα. Pol. III. 416. B. al. Tim. 49. D: παγίως δισχυριζομενος. Legg. IV. 712. E. Soph. 231. C: δισχυριζόμενον. Legg. VII. 799. D: δισχυριζομένους. Ep. III. 317. D: περὶ σοῦ δισχυριζομένην ὥς οὐχ οἷός τ' ἴσοιο cet. Euth. 5. C: δισχυρίζου. Phaed. 63. C: δισχυρισαίμετην ἂν καὶ τοῦτο. Crat. 428. A. Men. 86. B. Theaet. 154. A: ἡ σὺ δισχυρίσαιτο ἂν ὥς cet. Phaed. 114. D: τὸ ... ταῦτα δισχυρίσασθαι οὕτως ἔχειν ... οὐ πρέπει cet. Charm. 169. B. Theaet. 163. B: ἐπίστασθαι ... δισχυριούμεθα;

δικάζω, *iur dico; iudico, discepto* (vern. *entscheiden*). Crit. 51. E: ὃν τρόπον ἡμεῖς τὰς τε δίκας δικάζομεν cet. 50. C: ἐμμένειν ταῖς δίκαις αἷς ἂν ἡ πόλις δικάζῃ. Pol. IV. 433. E: τὰς δίκας ... δικάζειν. VIII. 557. E. Critia 119. D. Legg. VI. 767. D: δικάζειν ... τοῖς τᾶλλα δικαστήρια φηγουσιν. XII. 948. E: δικαστὴν ... ἐμνύναι δικάζειν μέλλοντα. 944. D: ὁ δικάζων. 958. A: ἡ δικάζουσα ἀρχή. XI. 937. A: δικάζοντα. Riv. 138. E. Gorg. 523. B: δικάζοντες. Polic. 305. B: τῶν δικαστῶν τῶν ὁρθῶς δικαζόντων. Tim. 17. D: δικάζοντας ... πρῶτος τοῖς ἀρχομένοις ὑπ' αὐτῶν. Legg. VI. 761. E. 764. C. Critia 119. D: ἐδικάζον. 120. B. Theaet. 201. C: εἴπερ ἐν ἐδικάσαν. Legg. IX. 877. B: οἵπερ ἂν τοῦ φρόνου ἐδικάσαν, εἰ cet. III. 696. B: δικάσαν ... αὐτὸς τὸν λόγον ἀκούσας. Demod. 383. B: μηδὲ δίκην δικύσης. Legg. III. 700. C: γινῶναι τε καὶ ἅμα γινόντα δικασαί. Crit. 53. C: τὴν δίκην δικάσαι. Demod. 383. A. Legg. XII. 958. B: ἡ δικύσασα ἀρχή. Critia 120. C: δικάσαντες ... τὰ δικασθέντα. Phaedr. 260. A: οἵπερ δικάσουσιν. Pol. IV. 433. E. Critia 120. A: δικάσειν ... κατὰ τοὺς ἐν τῇ στήλῃ νόμους. Id. Apol. 35. C. Pass. *iudicor* (etiam *dammor*); in re quoque ponitur, ut Latin. *iudicatum, res iudicata*. Gorg. 523. C: κακῶς αἱ δίκαι δικάζονται. Pol. X. 614. C: σημεῖα περιέψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν. D: ἐπειδὴ αὐταῖς δικασθείη (*iur dictum esset*). VIII. 558. A: ἡ πραότες ἐνίων τῶν δικασθέντων (*erga dampnatos*). Legg. IX. 867. E: τοὺς δ' αὐ τοῖς δικασθείσιν ὑπὸ τῶν τοιούτων ἀρχόντων ἐμμένειν. Crit. 50. B: τὰς δίκας τὰς δικασθείσας ... κυρίας εἶναι. Critia 120. C: δικάσαντες ... τὰ δικασθέντα. Med. in *iudicium voco, actionem intendo*. Euth. 5. B: μὴ δικάζου. Legg. VIII. 845. E: ὁ βλαπτόμενος δικαζέσθω πρὸς τοὺς ἀσυννόμους. XII. 954. A: δικάζεσθαι ... τὸν ἀπειρογόμενον. Euth. 4. E: δικαζόμενος τῷ πατρι. Critia 120. B: ἐδικάζοντό τε καὶ ἐδικάζον, εἰ τίς τι πρᾶττειν αὐτῶν αἰτιώτο τινα. Legg. XI. 937. E: τῷ τε δικάσασθαι καὶ ξυνδικεῖν ἄλλῃ νικᾶν. VI. 767. E: τῷ τὴν δίκην δικασαμένην.

δικαίος, α, ον, *iustus, debitus; par, conveniens*. Gorg. 460. B: ὁ τὰ δίκαια μεμαθηκώς δίκαιος. Ib. ὁ δὲ δίκαιος δικαίᾳ πονεῖ. De iust. 375. A: ὁ ... τὰ δίκαια ποιῶν δίκαιος. Pol. I. 350. C: ὁ μὲν ... δίκαιος ἡμῖν ἀναπτεφάνται ὡν ἀγαθός τε καὶ σοφός, ὁ δὲ ἄδικος ὠμαθής τε καὶ κακός. 354. A: ὁ ... δίκαιος ... εὐδαίμων. IV. 441. E: οὔτου ἂν τὰ αὐτοῦ ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ πράττει, οὗτος δίκαιός τε ἔσται καὶ αὐτοῦ πράττων. D: πόλις ... δικαία. VI. 486. B: εἴ ἄρα δικαία τε καὶ ἡμερος (ἡ ψυχὴ). Prot. 325. D: ὅτι τὸ μὲν δίκαιον, τὸ δὲ ἄδικον. Crat. 412. D: διαίον ... ἐκλήθη ... δίκαιον. 419. D: τό γε δίκαιον (*idque iure*). Legg. II. 659. B: ὡς γε τὸ δίκαιον. Lach. 181. C: ὥσπερ τὸ δίκαιον (*ut par est*). Neutr. δίκαιον, *par est, convenit*. Prot. 331. E: ὁμοία δίκαιον καλεῖν. Gorg. 457. C: μισεῖν δίκαιον. 463. C: οὐ γὰρ δίκαιον. 466. A: δίκαιον γάρ. Crat. 422. A: οὐκέτι δίκαιον φανῆναι ἐξ ἄλλων ὀνομάτων συγκείμενα. Conv. 220. D: τοῦτο γὰρ δὴ δίκαιόν γε αὐτῷ ἀποδοῦναι. Pol. I. 334. C: δίκαιον τότε τοῖσι τοὺς μὲν πονηροὺς ὠφελεῖν *cet.* V. 466. B: δίκαιον καὶ ἐνταῦθα εἰπεῖν. X. 599. D: δίκαιόν που ἐρωτᾷ αὐτόν. Legg. X. 897. D: διό δὴ καὶ ἐμὲ τῆς ἀποκρίσεως ὑμῖν δίκαιον τὰ νῦν προσλαμβάνειν. al. Soph. 216. B: ὅποσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας. Apol. 32. C: μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου. Gorg. 457. B: ἐπὶ δικαία χρεῖα παρέδωκεν. 483. D: ποῖόν δικαίῳ χρώμενος. Pol. III. 405. B: τὸ ἐπακτῷ παρ' ἄλλων ... τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι. Gorg. 504. E: κατὰ γε τὸν δίκαιον λόγον. Pol. IV. 434. C: τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι. 443. E: δικαίαν ... καὶ καλὴν πράξιν, ἢ ἂν ταύτην τὴν ἔξιν σώξῃ τε καὶ ξυναπεργάζηται. I. 338. C: τὸ δίκαιον ... τὸ τοῦ κρείττονος συμφέρον. Gorg. 471. A: κατὰ ... τὸ δίκαιον. Apol. 18. A: τοῦτο ὑμῶν δέομαι δίκαιον. 32. A: παρὰ τὸ δίκαιον. 36. E: κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας. Crit. 50. E: ἄρ' ἐξ ἴσου οἶε εἶναι σοὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡμῖν; Prot. 323. B: πάντας δεῖν φάναι εἶναι δικαίους. Gorg. 460. A: εἰδέναι τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα. 507. B: περὶ μὲν ἀνθρώπους τὰ προσήκοντα πράττων δίκαι' ἂν πράττοι, περὶ δὲ θεοὺς ὅσια. Ib. τὸν ... τὰ δίκαια καὶ ὅσια πράττοντα ἀνάγκη δίκαιον καὶ ὅσιον εἶναι. Phaed. 63. B: δίκαια λέγετε. 86. D. Pol. IX. 588. E: δίκαια ... πράττειν. Legg. IV. 715. B: τὰ τούτων δίκαια ... μάτην εἰρησθαι. X. 889. E: τὰ ... δίκαια οὐδ' εἶναι τὸ παραπανύσει. Apol. 42: δίκαια πεπονθὼς ἐγὼ ἔσομαι ὑφ' ὑμῶν. Ep. VII. 326. A: τὰ τε πολιτικά δίκαια καὶ τὰ τῶν ἰδιωτῶν πάντα κατιδεῖν. Tim. 87. C: δικαιοτέρον γὰρ τῶν ἀγαθῶν πέρι μᾶλλον ἢ τῶν κακῶν ἵσχειν λόγον. Crat. 438. E: δι' ἄλλου του ἢ οὐπερ εἰκός τε καὶ δικαιοτάτον. Phil. 59. C: ἄρ' οὐ τοῖς καλλίστοις δικαιοτάτον ἀπονέμειν; Legg. I. 624. A: ὡς γε τὸ δικαιοτάτον εἰπεῖν. Menex. 237. C: δι-

καιότατον δὴ κοσμήσαι πρῶτον τὴν μητέρα αὐτήν. Legg. VI. 757. E: πρὸς τὸ δικαιοτάτον. Ep. VII. 347. D: τὸ γὰρ δὴ δικαιοτάτον οὕτως ἔχειν. *δικαίος εἶναι dicitur is ipse qui *debet* (aliquid facere vel dicere), cui *convenit* vel *quæ par est* (v. c. dicere vel dici). Prot. 319. B: ὅθ' ἐν ... αὐτὸ ἡγοῦμαι οὐ διδακτὸν εἶναι ... δικαίος εἰμι εἰπεῖν. 339. E: δικαίος εἰ βοηθεῖν τῷ ἀνδρὶ. 351. E: δικαίος ... σὺ ἡγεῖσθαι. Gorg. 461. D: δικαίος δ' εἶ. Id. Crat. 428. A. Conv. 185. D. Men. 85. E: δικαίος γὰρ πον εἰ εἰδέναι. al. Tim. 62. D: ὁ ... μέσος ἐν αὐτῷ τόπος οὔτε κάτω πεφυκώς οὔτε ἄνω λέγεσθαι δικαίος. Crit. 45. A: ἡμεῖς γὰρ πον δικαιοὶ ἐσμεν ... κινδυνεύειν τοῦτον τὸν κίνδυνον. Conv. 172. B: δικαιοτάτος γὰρ εἰ τοὺς τοῦ ἐταίρου λόγους ἀπαγγέλλειν. *qui dignus est, meret vel simpl. qui potest (vern. *der sœlcher darf*). Pol. VI. 504. A: μὴ γὰρ μνημονεύων ... τὰ λοιπὰ ἂν εἶην δικαίος μὴ ἀκούειν. Legg. VIII. 833. E: τίς νικᾷν ... δικαίος. Pol. X. 607. D: οὐκοῦν δικαία ἐστὶν οὕτω κατιέναι, ἀπολογησαμένη (v. ἀπολογησομένη) cet.

δικαιοσύνη, ἡ, *iustitia*. Pol. I. 332. D: ἡ ... τίσις τί ἀποδιδούσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; ... ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα. 335. C: ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη οὐκ ἀνθρωπεία ἀρετὴ; 351. A: εἴπερ σοφία τε καὶ ἀρετὴ ἐστὶ δικαιοσύνη. III. 392. B: ἡ ... δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγαθόν, οἰκεία δὲ ζημία. IV. 433. A: ὅτι γὰρ τὸ τὰ αὐτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστὶ. E: ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε καὶ πράξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογοῖτο. 434. C. Hipp. min. 375. D: ἡ δικαιοσύνη οὐχὶ ἡ δύναμις τίς ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀμφοτέρω; sq. Def. 411. D: δικαιοσύνη ὁμόνοια τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτήν, καὶ εὐταξία τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἄλληλά τε καὶ περὶ ἄλλα cet. Prot. 323. A: ἦν δὲ διὰ δικαιοσύνης πάσαν ἵνα καὶ σωφροσύνης. Ib. μετέχειν δικαιοσύνης τε καὶ τῆς ἄλλης πολιτικῆς ἀρετῆς. Gorg. 470. E: παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Pol. I. 331. D: οὐκ ἀρα οὗτος ὅρος ἐστὶ τῆς δικαιοσύνης, ἀληθὴ τε λέγειν καὶ ἄ ἂν λάβῃ τις ἀποδιδόναι. Prot. 323. B: μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην. Phaed. 82. B: τὴν δημοτικὴν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ... ἦν δὴ καλοῦσι σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην. Pol. I. 331. C: τοῦτο δ' αὐτὸ, τὴν δικαιοσύνην, πότ' ἐρα τὴν ἀληθειαν αὐτὸ φήσομεν εἶναι ἀπλῶς οὕτω καὶ τὸ ἀποδιδόναι cet. 332. D: τὸ τοὺς φίλους ἀρα εὖ ποιεῖν καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς δικαιοσύνην λέγει; Riv. 137. D: ἡ ἄλλην ... τινὰ καλεῖς δικαιοσύνην, ἡ ταύτην (τὴν δικαστικὴν); Pol. X. 611. C: ἐναργέστερον δικαιοσύνας τε καὶ ἀδικίας δίδωται. **iustitia ex legum præscriptis suum cuique tribuens*, h. e. *ars vel scientia iudiciaria*. Gorg. 464. C: ἐπικοινωνοῦσι ... ἡ τε ἱατρικὴ τῇ γυμναστικῇ καὶ ἡ δικαιοσύνη τῇ νομοθετικῇ. B: ἀντιστροφον ...

τῇ λατρικῇ τὴν δικαιοσύνην (libri nonnulli τὴν δικαστικὴν. V. Annott. p. 131. sq.). Clit. 408. B: τὴν αὐτὴν ... ταύτην δικαστικὴν τε καὶ δικαιοσύνην ὡς ἔστι λέγων.

δικαιοσύνης, ἡ, *iustitia*. Prot. 331. B: ὅτι ἦτοι ταυ-
τόν γέ ἐστι δικαιοσύνης οὐσιότητι ἢ ὅτι ὁμοιότατον. Gorg. 508.
A: οὐρανὸν καὶ γῆν ... τὴν κοινωνίαν συντέχειν ... καὶ σω-
φροσύνην καὶ δικαιοσύνην.

δικαιῶ, *iustum constituo*. Gorg. 484. B: ἄγει δικαῶν
(v. βιαίως) τὸ βιαιότατον (Pind.). Legg. IV. 714. E: ἄγειν
δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον. **rupio*. Legg. XI. 934. A: τοὺς
ιδόντας αὐτὸν δικαιοῦμενον.

δικαιῶμα, τό, *poena, multa*. Legg. IX. 864. E: τῶν
δὲ ἄλλων δικαιωμάτων ἀφείσθαι.

δικαίως, *iuste, iure*. Phaedr. 248. E: ὅς ... ἂν δι-
καίως διαγάγῃ. Gorg. 456. E: ἐπὶ τῷ δικαίως χρῆσθαι
τούτοις (τ. ὀπλοῖς). 457. B: δικαίως καὶ τῇ ῥητορικῇ χρῆ-
σθαι. 468. E: δικαίως (ἀποκτείναντα cet.) λέγεις, ἡ ἀδί-
κως; 469. B: ὁ δικαίως ἀποθνήσκων. Pol. I. 331. A: ὅς
ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ. C: αὐτὰ ταῦτα
ἔστιν ἐνίοτε μὲν δικαίως, ἐνίοτε δὲ ἀδίκως ποιεῖν. al. De-
mod. 383. B: τῆς δικας δικαιοτερον ἂν καὶ βέλτιον κρίνε-
σθαι ὑπὸ τῶν δικαστῶν. Polit. 299. A: δικαιοτάτ' ἂν ὅτι-
οὺν πύσχοι καὶ ἀποτίνοι. **iure, rite, recte*. Phaedr. 276. A:
οὐ ὁ γεγραμμένος εἰδῶλον ἂν τι λέγοιτο δικαίως. Gorg.
448. B: τί ἂν αὐτὸν ὠνομάζομεν δικαίως; 453. C: εἴ
σοι δοκῶ δικαίως ἀνερωτᾶν σε. Theaet. 143. D: καὶ δικαίως
(*idque iure*). 189. C: δικαίως ἂν καλοῖτο ψευδῇ δοξαζών.
Conv. 184. D: δικαίως ἂν ὑπηρετεῖν. 193. D: δικαίως ἂν
ὑμνοῖμεν. Pol. II. 375. D: δικαίως γε ... ἀποροῦμεν. Tim.
88. C: εἰ μέλλει δικαίως τις ἄμα μὲν καλός, ἄμα δὲ ἀγαθὸς ὀφ-
θῶς κεκλήσεσθαι. Critia 108. A: δικαίως αἰτεῖν. Theaet.
209. E: τυφλοῦ ... παρακένουσις ἂν καλοῖτο δικαιοτερον.
Soph. 219. B: δικαιοτάτ' ἂν ἐνὶ προσαγορευοῦν ὀνοματι.
257. A: δικαιοτάτα εἰρηκός. Polit. 288. B. 289. A. Crat.
409. B: δικαιοτάτ' ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῖτο. Phil. 30. C:
νοῦς λεγομένη δικαιοτάτ' ἂν. Tim. 72. B: δικαιοτάτα ὀνο-
μαζοῖντ' ἂν. Legg. III. 689. D: μεγίστη δικαιοτάτ' ἂν λέ-
γοιτο σοφία. X. 907. B. al. **ha ut par est, plane, vere*.
Phaed. 83. E: οἱ δικαίως φιλομαθεῖς. Soph. 253. E: πλὴν
τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Tim. 21. A: δι-
καίως τε καὶ ἀλγθῶς ... ἐγκωμιάζειν. Lach. 189. B: τὸν
μέλλοντα δικαίως δάσκειν.

δικαιωτήριο, τό, *locus supplicio destinatus*. Phaedr.
249. A: εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαιωτήρια ἐλθούσαι.

δικανικός, ἡ, ὄν. *causarum agendarum peritus, causi-
dikus*. Gorg. 512. B: μή σοι δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶ-
ναι; Theaet. 201. A: οὗς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δι-
κανικούς. **iudicialis*. Soph. 225. B: δικανικόν. Pol. II. 365.

D: σοφίαν δημογορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες. Absol. ars (rhetorica) iudicialis. Pol. III. 405. A: δικανικὴ τε καὶ ἱατρικὴ σεμνύνονται. Gorg. 511. D: ταῦτά διαπραξαμένη ἐν δικανικῇ. Soph. 222. C: τὴν ... δικανικὴν καὶ δημογορικὴν ... πιθανουργικὴν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες. *putidus, insulsus. Theaet. 175. D: τὸν σμικρὸν ἐκείνον τὴν ψυχὴν καὶ θριμύνην καὶ δικανικόν. Apol. 32. A: ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ.

δικάσιμος, ὁ ἢ, iurisdictioni destinatus. Legg. XII. 958. B: ἐπειδὴν ... ὁ τῶν δικασίμων μνηνὼν ἐχόμενος γένηται μὴν. δικαστήριον, τό, forum vel iudicium. Theaet. 173. D: ὅπου δικαστήριον ἢ βουλευτήριον cet. Legg. VI. 767. B: κυριώτατον ... ἔστω δικαστήριον cet. C. VIII. 843. B. al. XII. 948. A: νομοφύλακες ἔστωσαν τούτου τοῦ δικαστηρίου. Phaed. 63. B: ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ. Theaet. 174. C. Legg. VI. 784. D. Euth. 3. E: παίζοντας ... ἐν τῷ δικαστηρίῳ διαγαγεῖν. Hipp. mai. 304. C: ἐν δικαστηρίῳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ. Phaedr. 273. B: ἐὺν τις ... εἰς δικαστήριον ἄγῃται. Gorg. 486. B: εἰς τὸ δικαστήριον ἀναβύς. 521. C: εἰσαχθεὶς εἰς δικαστήριον. Phaed. 59. D: συλλεγόμενοι ... εἰς τὸ δικαστήριον. Polit. 299. C: εἰσαγεῖν ... εἰς δὴ τι δικαστήριον. Pol. VIII. 553. B: εἰς δικαστήριον ἐμπισσόντα. Apol. 17. D: εἰς τὸ δικαστήριον ἀναβέβηκα. al. Prot. 327. D: οἷς ... μήτε δικαστήρια μήτε νόμοι (εἰσὶ). Pol. III. 405. A: ἀρ' οὐ δικαστηρίῳ τε καὶ ἱατρείᾳ πολλὰ ἀνοίγεται —; Legg. IX. 876. B: δικαστήρια φαῦλα καὶ ἄφωνα. Gorg. 455. A: διδασκαλικὸς ... δικαστηρίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων. Legg. VI. 778. C: οἰκήσεις τε ἀρχόντων καὶ δικαστηρίων. Phaedr. 272. D: ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Gorg. 454. B: τῆς (πειθοῦς) ἐν δικαστηρίοις. καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ὄχλοις. Pol. III. 405. B: ὅταν τις μὴ μόνον τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις ... κατατρίβηται cet. VII. 517. D: ἐν δικαστηρίοις ἢ ἄλλοθί που ἀγωνίσσθαι περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν ἢ ἀγαλμάτων cet. Legg. XI. 921. D: ἐν τοῖς κατὰ φύλας δικαστηρίοις. Lys. 222. E: ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Phaedr. 261. D: περὶ δικαστήρια. Theaet. 172. C: εἰς τὰ δικαστήρια ἴοντες. Pol. VI. 492. B: εἰς δικαστήρια ἢ θέατρα cet. VIII. 565. E: εἰς δικαστήρια ἄγων. Euthyd. 304. D: τῶν περὶ τοὺς λόγους τοὺς εἰς τὰ δικαστήρια δεινῶν. *i. q. iudices. Legg. IX. 880. C: ἐὰν μὴ τὸ δικαστήριον πλέονος αὐτῷ χρόνου τιμῆς τὴν δίκην. D: δικαστήριον ... γιγνέσθω τοῖς ποιούτοισι στρατηγοὶ καὶ ταξίαρχοι cet. XII. 948. A. 956. B. E.

δικαστής, ὁ, iudex. Theaet. 173. C: οὔτε γὰρ δικαστής οὔτε θεατής ... ἐπιτιμῆσων ... ἐπιστάται παρ' ἡμῖν. 201. C: δικαστής ἄκρος. Legg. VI. 766. D: ἄφρωνος ... δικαστής cet. Apol. 35. C: οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ καθήται ὁ δικαστής ἐπὶ τῷ cet. Pol. III. 405. C: μὴδὲν δεῖσθαι νυσσέ-

ζοντος δικαστοῦ. Apol. 35. B: δέισθαι τοῦ δικαστοῦ. Conν. 175. E: δικαστῇ χρώμενοι τῷ Διονύσῳ. Gorg. 480. A: λέναι ... παρὰ τὸν δικαστῆν. 481. A. Pol. 409. B: γέροντα δεῖ τὸν ἀγαθὸν δικαστῆν εἶναι. Legg. I. 627. E: τρίτον ... δικαστῆν πρὸς ἀρετὴν εἰπωμεν cet. VI. 761. E: δικαστῆν δὲ καὶ ἀρχοντα ἀννπεύθυνον οὐδένα δικάζειν. XII. 948. E: Gorg. 523. B: τούτων ... δικασταὶ ... ζῶντες ἦσαν ζώντων. Theaet. 201. B: ὅταν δικαίως πεισθῶσι δικασταὶ περὶ ὧν cet. Conν. 219. C: ὡ ἄνδρες δικασταί· δικασταὶ γάρ ἐστε τῆς Σωκράτους ὑπερηφανίας. Pol. I. 348. A: ἅμα αὐτοὶ τε δικασταὶ καὶ ῥήτορες ἐσόμεθα. III. 408. D: δικασταὶ ... οἱ παντοδαπαῖς φήσεσιν ὠμυληκότες. Legg. XII. 956. B: αἱρετοὶ δικασταὶ γίγνονται· αν. Polit. 305. B: τὴν τῶν δικαστῶν τῶν ὀρθῶς δικαζόντων θεασώμεθα δύναμιν. Pol. I. 348. B: δικαστῶν τινῶν τῶν διακρινούντων. III. 405. A: τὸ δέισθαι λατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων. Legg. XI. 926. D: εἰς τὸ τῶν ἐκκρίτων δικαστῶν δικαστήριον εἰσάγων. Phaed. 63. E: ἀλλ' ὑμῖν δὴ τοῖς δικασταῖς βούλομαι ἡδὴ τὸν λόγον ἀποδοῦναι ὡς cet. Legg. IX. 854. D: ὁπόσας ἂν δόξῃ τοῖς δικασταῖς. Gorg. 452. E: ἐν δικαστηρίῳ δικαστάς. 478. A. al. Legg. II. 674. B: μηδὲ δικαστάς ἐνεργούς ὄντας οἵνου γεύεσθαι τὸ παράπαν. VI. 767. A: θέντες ... καὶ τοὺς δικαστάς ὡς ἀρχοντας. 768. B: δικαστάς ... ἀδιαφθόρους ταῖς δεήσεσι. XII. 946. D: εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς δικαστάς εἰσαγέτω τοὺς εὐθύνοους. Apol. 41. A: εὐρήσει τοὺς ὡς ἀληθῶς δικαστάς. Ep. VIII. 356. D: ἐκλεκτοὺς γίγνεσθαι δικαστάς ἐκ τῶν ... ἀρχόντων.

δικαστικός, ἡ, ὄν, *iudicialis*; δικαστική, *ars s. ratio iudiciaria*. Polit. 303. E: στρατηγία καὶ δικαστική. Riv. 137. D: οὐχ ἡ δικαστική; De iusto 373. E. Gorg. 520. B: ὅσῳπερ νομοθετικὴ δικαστικῆς (κάλλιον ἐστι). Pol. III. 409. E: μετὰ τῆς τοιαύτης δικαστικῆς. 410. A: δικαστικῆς εἰς χρειαὶν λέναι. Clit. 408. B: τὴν αὐτὴν δὴ ταύτην δικαστικὴν τε καὶ δικαιοσύνην ὡς ἐστὶ λέγων.

δίκη, ἡ, *ritus*; unde δίκην, *ritu, instar*. Phaedr. 235. D: πεπληρωσθαι ... δίκην ἀγγεῖου. 249. D: ὄρνιθος δίκην βλέπων ἀνω. Theaet. 164. C: ἀλεκτρούονος ... δίκην. Pol. IX. 586. A: βοσκημάτων δίκην. Legg. IV. 705. E: δίκην τοξότου. VI. 773. C: δίκην κρατῆρος κεκραμένην. XI. 934. 4. A. 365. C: ἔχειν νηπίου δίκην. 368. C. Loc. 95. C. **ius, iustitia*. Pol. VII. 536. B: ἡ τε δίκη ἡμῖν οὐ μέμψεται αὐτῇ. Legg. IX. 872. E: ἡ τῶν ξυγγενῶν αἱμάτων τιμωρὸς δίκη ἐπίσκοπος. 904. C: δίκη ... θεῶν (Hom.). Critia 109. B: δίκης κλήροις ... λαγχάνοντες. Legg. IV. 713. E: ἀφθονίαν δίκης παρεχόμενον. IX. 876. E: τοῦ μήποτε βαίνειν ἔξω τῆς δίκης. Pol. II. 365. B: δικᾶ ... ἡ σχολιαῖς ἀπύταις (Pind.). Tim. 41. C: τῶν αἰὲ δίκη ... ἐθελόντων ἔπεσθαι. Legg. XII. 945. D: ἐν δίκῃ ἀμέμπτω. VI.

777. D: ὁ φύσει σέβων τὴν δίκην. X. 887. B: δίκην τιμῶντες διαφέροντως ἀνθρώπων. Epin. 988. E: κατὰ τὴν τῶν ἀνοσιῶν τιμωρὸν δίκην. Menex. 237. D: ὁ ... δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει. Adverbiorum instar frequentantur μετὰ δίκης (*iuste*. Legg. I. 643. E. 647. C. II. 671. D. al.), ἐν δίκῃ (*iuste, iure; rite*. Phaedr. 266. A. 275. E. 277. D. Crat. 419. D. Pol. V. 475. C. Tim. 42. B. al. Etiam δίκη: Critia 112. E. et τῇ δίκῃ: Legg. VII. 808. A.), σὺν δίκῃ (Ep. VIII. 364. E.), κατὰ δίκην (Legg. III. 696. D. XII. 957. C. al.), et παρὰ δίκην (Legg. VI. 757. E: παρὰ δίκην τὴν ὀρθὴν). Cum v. ἔχειν, *iustum vel par esse*: Pol. VII. 520. B. **ars vel ratio iudicialis*. Gorg. 478. B: δίκη (*ars iudicum, v. praecedd.*) ἀκολασίας καὶ ἀδικίας (ἀπαλλάττει). Ib. πολὺ διαφέρει ... ἡ δίκη. Soph. 229. A: ἡ κολαστική ... δίκη. Gorg. 478. B: χρηματιστικῆς, ἱατρικῆς, δίκης. D: σωφρονίζει ... καὶ ἱατρικὴ γίγνεται πονηρίας ἡ δίκη. **iudicium (in quo causa agitur), et ipsa actio vel causa quae apud iudices agitur vel agenda est (tam publica quam privata)*, *hs.* Phaedr. 59. D: ἐν ᾧ καὶ ἡ δίκη ἐγένετο. 61. A: ἐπειδὴ ἡ τε δίκη ἐγένετο cet. Legg. XII. 944. D: τοιαύτης ... ὅπλων ἀποβολῆς ἔστω δίκη ῥιφθέντων. Euth. 2. A: οὐ γὰρ που καὶ σοὶ γε δίκη τις οὕσα τυγχάνει πρὸς τὸν βασιλέα cet. 4. A: τίνος ἡ δίκη; Φόνου. Def. 413. D: δίκη ἀπόφασις (i. q. ἀπόφανσις, *sententia*) κυρία περὶ ἀμφισβητουμένου πράγματος. Phaedr. 249. A: εἰς τούραν οὐ τινὰ τόπον ὑπὸ τῆς δίκης κουρισθεῖσαι. Phaedr. 58. A: περὶ τῆς δίκης ... ὃν τρόπον ἐγένετο. B: τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης. C. Legg. XI. 937. B: μέχρι δίκης. XII. 956. C: τοῦ τιμήματος τῆς γραφείσης δίκης. VI. 754. E: ἐπεξίτω τῇ δίκῃ ἐν αὐτοῖς τοῖς νομοσύλαξιν. 767. A: τέλος ἐπιθέτω τῇ δίκῃ. VI. 767. A: κρίνων τὴν δίκην. B: ἄγων εἰς δίκην. 784. E: ἐὰν ... μὴ ἔλῃ τὴν δίκην. VIII. 846. B: πρὸς τὰ κοινὰ δικαστήρια φέρων τὴν δίκην. X. 885. A: τὸ πολιτικὸν ... ἐκάστου τῶν πολιτῶν ὑβρισθὲν δίκην ἐπικαλούμενον. IX. 866. B: ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην. 868. B: εἰς δίκην καταστήσας. 880. C. al. Euth. 2. A: οὗτοι ... δίκην αὐτὴν καλοῦσιν, ἀλλὰ γραφὴν. 3. E: ἀγωνιεῖ τὴν δίκην. 5. B: ἐκείνῳ ... λάχε δίκην. Gorg. 523. B: κακῶς ... αἱ δίκαι ἐκρίνοντο. Pol. V. 464. D: δίκαι τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους. E: αἰκίας δίκαι. Legg. V. 743. C: ὅπου πολλοὶ ... δίκαι ἐν ἀλλήλοις εἶεν. VI. 778. D: αἱ ... τῶν φόνων ... δίκαι. Crit. 50. B: αἱ γινόμεναι δίκαι. Pol. IV. 425. D: δικῶν λήξεως. Legg. VI. 768. B: τῶν ἰδίων δικῶν. C: ἡ δικῶν ἀκριβὲς νόμων θέσις. IX. 856. E: ὁ τρόπος τῶν δικῶν. XII. 943. B: ἐκδικασθειῶν τῶν τῆς ἀσφατείας δικῶν. 948. B: περὶ τὴν λεγομένην κρίσιν τῶν δικῶν. 949. A: διὰ δικῶν ... κρίνεσθαι. Pol. VI. 499. A: καὶ ἐν δίκαις καὶ ἐν ἰδίαις συνουσίαις. Legg. VI. 762.

B: ἐν ταῖς κοιναῖς δίκαις. Phaedr. 261. B: περὶ τὰς δίκας λέγεται ... τέχνη. Pol. IV. 433. E: τὰς δίκας ... διακρίνειν. VIII. 549. C: φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας cet. IX. 574. D: περὶ καλῶν ... τὰς δίκας ποιοιμένας (*iudicium facientes*). Legg. VI. 767. D: ὁσιώτατα τὰς δίκας ... διακρίνειν. 778. C: ἐν οἷς τὰς δίκας ... λήγονται τε καὶ δάσονται. X. 909. C: δίκας ἀσεβείας τῷ ἐθέλοντι λαγχάνειν ὑπεχέτω. XII. 953. A: δίκας αὐτοῖς ὀρθῶς διανέμοντας. Crit. 50. B: ὃς τὰς δίκας τὰς δικασθείσας προστάττει κυρίας εἶναι. **prosa*. Prot. 322. A: Προμηθεύα ... κλοπῆς δίκη μετέλλθεν. Phaed. 104. B: αὕτη γὰρ ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς ἐτάχθη. Critia 106. B: δίκη δὲ ὀρθῇ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν. Legg. V. 728. C: καλὸν γὰρ τό γε δίκαιον καὶ ἡ δίκη. Ib. δίκη μὲν οὐκ ἔστι ... τιμωρία δέ. IX. 854. D: οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ δίκη γίγνεται οὐδεμίᾳ γιγνομένη κατὰ νόμον. Prot. 326. E: ὡς εὐδυνούσης τῆς δίκης. Gorg. 472. D: ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τιμωρίας. E: εἰς τυγχάνῃ δίκης ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. 523. B: εἰς τὸ τίσις τε καὶ δίκης δεσμοπτήριον. Legg. VI. 762. D: ὅπως ... τῆς ἀξίας δίκης τυγχάνῃ. IX. 857. A: μία δίκης τιμωρία ξυμψασι (κείσθω). X. 908. B: οὐκ ἴσῃς ... δίκης δεόμενα. D: δίκης μὴ τυγχάνων. Phaedr. 249. A: δίκην ἐκτίνουσιν. Gorg. 472. E: εἰς διδῶ δίκην. B. 476. A: τὸ διδόναι δίκην καὶ τὸ κολάζεσθαι δικαίως ἀδικοῦντα ἄρα τὸ αὐτὸ καλεῖς; 479. B: οἱ τὴν δίκην φεύγοντες. Phaed. 81. D: δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς. Theaet. 177. A: οὐ δὲ τίνουσι δίκην. 181. A: δίκην δάσσομεν. Crat. 400. C: ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς cet. Conv. 179. D: δίκην αὐτῷ ἐπέθεσαν. Pol. I. 330. D: ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικούμενον δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην. V. 457. E: ὑπεκτέον ... δίκην. VII. 529. C: δίκην ... ἔγω. Tim. 92. δίκην ἀμαθίας ἐσχάτης ἐσχάτας οἰκήσεις ἐλληχότων. Critia 106. B: δίκην τὴν πρέπουσαν ἐπιτιθέναι. Legg. VI. 754. E: ὑπεχέτω (*prosa* καὶ *luto*) τῷ βουλομένῳ μετιέναι. VIII. 838. C: θάνατον ... ἐπιτιθέντας δίκην τῆς ἀμαρτίας. 844. D: φθόνου ... ὑπεχέτω δίκην. IX. 870. E: τὴν κατὰ φύσιν δίκην ἐκτίσαι. 881. D: εἰς δὲ τις ὀφλῇ δίκην αἰκίας γονέων. X. 909. A: (εἰς) ὀφείλῃ δ' αὖθις τὴν τοιαύτην δίκην. XI. 921. A: πρῶτον μὲν δίκην τῷ θεῷ ὑφέξει. 933. D: (εἰς) ὀφλῇ δίκην φαρμάκων. Apol. 39. B: θανάτου δίκην ὀφλῶν. Ep. III. 319. E: ἔγω τὴν δίκην (*mihi satis est factum*). Legg. VIII. 843. A: διτταῖς δίκαις ἐνοχος ἔστω. Pol. III. 405. C: ὥστε μὴ παρασχέειν δίκας. X. 616. A: τὰς ... δίκας τε καὶ τιμωρίας τοιαύτας τιμὰς εἶναι. Legg. I. 632. B: τοῖς ... δυσπειθέσι δίκας τακτὰς ἐπιτιθέναι. VII. 799. B: δίκας ἀσεβείας ... τῷ ἐθέλσαντι παρέχειν. IX. 870. C: ὁ ποιεῖ φόνου ἐκονοσίον τὰς μεγίστας δίκας. 872. C: καθάπερ ἂν εἰ πολίτην κτείνας ὑπέλχετο φόνου δίκας. XII. 958. C. Hipp. mii. 292. A: δίκας ὀφλῇ.

δίκρους, ὅα, οὐν, *bifidus, duplex*. Tim. 78. B: ὦν θάτερον ... διέπλεξε δίκρουν.

δίκτυον, τό, *rete*. Euthyd. 302. B: ὥσπερ ἐν δικτύῳ εἰλημμένος. Soph. 220. C: κίρτους ... καὶ δίκτυα cet.

δίμοιρος; unde διμοιρον, *dimidium drachma* s. *tres oboli*. Ax. 366. C: τὰ ... μὲν διμοίρου εἰρημένα, τὰ δὲ δυοῖν δραχμαῖν.

δίνη, ἡ, *turbo*. Pol. X. 620. E: ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης. Phaed. 99. B: δίνην περιτιθεῖς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Crat. 439. C: ὡς εἷς τινα δίνην ἐμπεσόντες.

δινῶ, *circumago*. Euthyd. 294. E: ἐπὶ τροχοῦ διεισδαι.

διό, *quapropter, q* *ocirca*. Phaedr. 258. E: διό καὶ δικαίως ἀνδραποδώδεις κέκληνται. Gorg. 518. A: διό δὴ καὶ ταύτας ... ἀνελευθέρους εἶναι cet. Soph. 232. A: διό καὶ πολλοῖς ὀνόμασι ... προσαγορεύει. Crat. 412. A: διό δὴ ... δεῖ ... ὀνομάζειν. Conv. 203. C: διό δὴ καὶ τῆς Ἀγροδότης ἀκόλουθος ... γέγονεν ὁ Ἔρως. Pol. II. 358. D: διό κατατείνας ἔρω cet. III. 409. A: διό δὴ καὶ εὐθδεῖς νέοι ὄντες οἱ ἐπεικεῖς φαίνονται. *sexc.* al.

διόδος, ἡ, *transitus, exitus*. Locr. 102. B: αἶ κα μὴ κέτι διόδος ἢ πνεύματι. Tim. 79. C: κατὰ τὴν τοῦ στόματος ... διόδον. Phaedr. 255. C: τὰς διόδους τῶν πτερῶν ἀρδαι.

διοίγνυμι (διοίγω), *aperio*. Conv. 221. D: τοῖς Σειληνοῖς τοῖς διοιγομένοις. 222. A: διοιγομένους (τ. λόγους) ... ἰδῶν cet. 215. B: δίχα διοιχθέντες.

διοικήσεις, ἡ, *administratio, gubernatio*. Prot. 319. D: περὶ τῆς πόλεως διοικήσεως. Polit. 296. E: τὸν ὅρον ... ὁρθῆς πόλεως διοικήσεως. Legg. VII. 790. B: χωρὶς τῆς ἰδίας διοικήσεως ἐν ταῖς πόλεσιν ὁρθῆς γιγνομένης. Charm. 172. D: ἡγουμένη διοικήσεως καὶ οἰκίας καὶ πόλεως. Pol. V. 455. B: πρὸς διοίκησιν πόλεως. X. 606. E: πρὸς διοίκησιν τε καὶ παιδείαν τῶν ἀνδρωπίνων πραγμάτων. Legg. VII. 809. C: (πρὸς) τὴν κατὰ πόλιν διοίκησιν. Locr. 105: διοίκησιν κόσμῳ. Pol. X. 599. C: διοικήσεων πόλεων (πέρι). Legg. VI. 768. D. VII. 807. E: περὶ τῶν κατ' οἰκίαν διοικήσεων. Pol. V. 449. A: περὶ τε πόλεων διοικήσεως cet.

διοικίζω, *dispergo*. Conv. 193. A: νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἀδικίαν διωκισθῆμεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

διοικοδομῶ, *exstruo ita ut aliud ab alio separem*. Tim. 69. E: διοικοδομοῦσι τοῦ θώρακος αὐτὸ κύτος. Ib. ἰσθμῶν καὶ ὅρον διοικοδομήσαντες τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους.

διοικῶ, *administro, gubernu*. Phaedr. 246. C: πάντα τὸν κόσμον διοικεῖ. Riv. 138. B. Crit. 51. E: ὃν τρόπον ... εἰς τὴν πόλιν διοικοῦμεν. Men. 91. A: ἡ οἱ ἀνθρ-

ποι τὰς τε οἰκίας καὶ τὰς πόλεις καλῶς διοικοῦσι. Prot. 318. E: ὅπως ἂν ἄριστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοῖ. Id. Gorg. 520. E. Riv. 138. C. B: ὅταν εἰς ἀνὴρ ὀρθῶς πόλιν διοικῇ. C. Men. 73. B: ἄνπερ δικαίως ... διοικῶσι. Polit. 297. B: μετὰ νοῦ διοικεῖν πόλιν. Pol. X. 600. D: οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν ... διοικεῖν. Legg. II. 667. A: πόλιν δὲ καὶ ἄστυ δυνάμενος διοικεῖν. X. 896. E: τὸν οὐρανὸν ... διοικεῖν. XII. 957. A: τὰ προσήκοντα ἐκάστη τῶν ἀρχῶν διοικεῖν. Ep. VII. 325. D: τὰ πολιτικά διοικεῖν. Legg. VII. 790. B: εὖ τὴν τε οἰκίαν καὶ πόλιν ἅμα τὴν αὐτοῦ διοικῶν. Ep. I. 309. A: διοικῶν τὴν ὑμετέων ἀρχήν. Legg. VII. 713. C: τὰ ἀνθρώπινα διοικούσα. X. 896. D: ψυχὴν διοικούσαν cet. Men. 73. A: μὴ σωφρόνως καὶ δικαίως διοικούντα. Critia 112. E: τὴν τε ἑαυτῶν καὶ τὴν Ἑλλάδα δίκη διοικούντες. Pol. V. 455. D: τῶν πόλιν διοικούντων. Polit. 296. B: ὃν ὁ σοφὸς ... ἀνὴρ διοικήσει τὰ τῶν ἀρχομένων. Men. 73. B: δικαιοσύνη ... διοικήσουσιν. Legg. X. 905. E: τοῖς γε διοικήσοντας τὸν ἅπαντα ... οὐρανόν. Pass. Pol. V. 462. C: αὕτη ἄριστα διοικεῖται. VIII. 564. E: ὥστε πάντα ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου διοικεῖται ἐν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ. Legg. III. 698. A: ὡς οὐκ ὀρθῶς τὰ νῦν διοικεῖται. Alc. I. 126. A: ἄμεινον ... διοικεῖται (ἡ πόλις) cet. Ib. ἄμεινον διοικεῖται σῶμα καὶ σώζεται. B. Ep. VII. 325. D: οὐ γὰρ ἔτι ἐν τοῖς τῶν πατέρων ἦθροι ... ἡ πόλις ἡμῶν διωκεῖτο. *constituo. Legg. IV. 709. E: τὴν πόλιν ἱκανῶς διοικῆσαι. *habito, domicilium habeo. Tim. 19. E: οἰκήσεις ... ἰδίας οὐδαμῇ διωκηκός.

διοινῶ, oino repleo. Legg. VI. 775. C: ὁ ... διω-
νωμένος.

διοίχομαι, dilabor, intereo. Phaedr. 87. E: ταχὺ σα-
πὲν διοίχοιτο.

διολισθαίνω, elabor. Lys. 216. C: διὸ καὶ ἴσως ῥα-
δίως διολισθαίνει καὶ διαδύεται ἡμᾶς.

διόλλυμι, perdo; exstinguo, tollo. Pol. X. 609. C: ὡς περ σῶμα ἢ σώματος πονηρία νόσος οὖσα ... διόλλυσι. Tim. 82. E. Crit. 47. C: τοῦτο (τ. σῶμα) γὰρ διόλλυσι (τὸ κακόν). Menex. 242. D: μὴ δι' ὀργὴν ἰδίαν πόλεως τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων διόλλυναι. Tim. 83. A: διόλλυντα καὶ τήκοντα. Polit. 308. A: πᾶμπαν διώλεσαν. Legg. XII. 945. E. Polit. 302. A: ὡς πάντ' ἂν διολέσεις τὰ ταύτῃ γιγνόμενα. Crit. 47. D: εἰν ... διολέσωμεν. Pol. II. 375. C: ἄλλους σφᾶς διολέσαι. Polit. 284. A: οὐκοῦν τὰς τέχνας ... διολοῦμεν (ν. διελοῦμεν) τῷ λόγῳ —; Med. perdo, exstinguor, etiam corrumpor. Phaedr. 246. E: φθίνει τε καὶ διόλλυται. 254. E: φόβῳ διόλλυται. Theaet. 153. B. Pol. VI. 490. E: ὡς διόλλυνται ἐν πολλοῖς. Polit. 302. A: πολ-
λαὶ ... διόλλυνται. Tim. 22. D. Pol. VI. 491. E: ἐκ νεα-
νικῆς φύσεως τροπῇ διόλλυμένης. Polit. 302. A: πολλὰ ... διολώλασι. Tim. 88. D: κρατηθὲν διώλετο. Legg. III. 686.

B: πῶς ... καὶ πῇ διώλετο; Ep. III. 317. E. VIII. 353. D: διολέσθαι ... ὑπὸ τοῦ κυκλου τούτου κινδυνεύσει καὶ τὸ τυραννικὸν ἅπαν καὶ τὸ δημοτικὸν γένος. Pol. VI. 497. D: τίνα τρόπον ... πόλιν ... οὐ διολεῖται. Polit. 302. A: καὶ ἔτι διολοῦνται.

διόμνυμαι, iuro, iurando affirmo. Apol. 27. C: καὶ ταῦτα καὶ διωμόσω ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Eryx. 403. C: ὅμως δὲ μοι κἄν διομόσασθαι δοκῶ ὑπὲρ Κριτίου.

διομολογοῦμαι, confiteor, concedo; constituo; etiam c. accus. rei quae inter eos qui disserunt convenit. Phaedr. 237. C: οὐ διομολογοῦνται. Pol. X. 603. D: ὅτι τοῦτό γε νῦν οὐδὲν δεῖ ἡμᾶς διομολογεῖσθαι. Legg. XII. 953. E: τὴν πρᾶξιν πᾶσαν διομολογούμενος ἐν συγγραφῇ. Pol. I. 350. D: ἐπειδὴ ... διομολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι καὶ σοφίαν cet. VIII. 543. B. al. Gorg. 500. E: διομολόγησαι μοι εἰ cet. Pol. V. 472. E: πάλιν μοι ... τὰ αὐτὰ διομολόγησαι. Phil. 11. D: διομολογησάμεθα καὶ τόδε. 20. C: σμικρὰ ἅττα ... ἔμπροσθεν ἔτι διομολογησάμεθα. Theaet. 169. E: σαφέστερον περὶ τούτου αὐτοῦ διομολογήσασθαι. Soph. 260. A: δεῖ λόγον ἡμῶς διομολογήσασθαι τί ποτ' ἐστίν. Pol. III. 394. D. X. 603. A. Phil. 14. E: πάντα ταῦτα τὸ ἐν ἐκείνῳ εἶναι διομολογησάμενος (al. διομολογησάμενον). Pol. VI. 507. A. Soph. 241. B: διομολογησάμενους. Tim. 57. D: εἰ μὴ τις διομολογήσεται. Pol. III. 392. C: τότε διομολογησόμεθα ὅταν cet. Pass. Pol. V. 456. C: ὅτι ... βέλτιστα, διομολόγηται. X. 602. B: ἐπεικῶς ἡμῖν διωμολόγηται. Soph. 264. D: διωμολογημένον ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν ἦν. Euthyd. 282. C: οὕτω διωμολογημένον ἐμοὶ τε καὶ σοί. Eryx. 396. E: ἵνα διομολογηθῇ ὑμῖν ὅπως ἔχει τοῦτο. Pol. V. 456. C: δεῖ διομολογηθῆναι. Verb. Soph. 260. B: λόγον ... διότι νῦν διομολογητέον. Phil. 37. C: καὶ ταῦθ' ἡμῖν διομολογητέον. VII. 527. B: οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Tim. 63. B: ταῦτα διομολογητέον ὑποθεμένοις τὰς ἡμῖν. Parm. 142. B: διομολογητέα ταῦτα.

διονομάζω, nominō, nuncupo. Polit. 263. D: τάχ' ἂν ... κατὰ ταῦτα ἴσως διονομάζοι.

διόπερ, quocirca. Phaedr. 232. C: διόπερ ... ἀποτρέπουσι. Legg. III. 679. C: διόπερ ἦσαν τοιοῦτοι παντάπασι cet. Ep. I. 309. C. Locr. 97. C.

διορῶ, perspicio. Pol. VII. 519. A: ὡς ... ὀξέως διορᾷ ταῦτα. IX. 577. A: ἱκανῶς διορᾷ. Legg. VI. 773. D: διορᾷν. Epin. 984. E: οὐ διορῶμενον ὅλον ... εἶναι. — Propter significationem huc referuntur tempora a radice OII ducta. Pol. X. 611. C: ἐναργέστερον δικαιουσύναν ... διόψεται. IV. 423. E: πάντα ταῦτα ῥαδίως διόψονται. Parm. 136. C: εἰ μέλλει ... κυρίως διόψεσθαι τὸ ἀληθές.

διόρθωσις, ἡ, *correctio, recta ratio*. Legg. I. 642. A: ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις.

διορίζω, *discrimino, discerno, distinguo; definio; statuo, declaro*. Crat. 391. D: ἐν οἷς διορίζει ... ἃ τε οἱ ἄνθρωποι ὀνόματα καλοῦσι καὶ οἱ θεοί. Pol. VI. 507. B: διορίζομεν τῷ λόγῳ. Soph. 266. E: τὸ ... φανταστικὸν αὐτῆς διορίζομεν (v. διορίζομεν) δίχα. 239. A: μήτε ὥς ἐν μήτε ὥς πολλὰ διορίζειν αὐτὸ cet. Pol. I. 346. B: αὐριβῶς διορίζειν. VI. 511. C: διορίζειν σαφέστερον, Legg. IX. 867. B. Polit. 301. B: οὐ διορίζοντες ὀνόματι τὸν μετ' ἐπιστήμης ἢ δόξης ... μοναρχοῦντα. Tim. 69. E. Polit. 267. D: ταυτην ... διορίζεν ὁ λόγος οὐχ ἵππων εἶναι τροφὸν cet. Gorg. 488. D: τοῦτό μοι αὐτὸ σαφῶς διόρισον. 521. A. Pol. X. 598. τοῦτο ... ἔτι διόρισον. Legg. XII. 943. E: ῥᾶτι διον ... οὐδαμῶς διορίσαι τούτων θάτερον. Polit. 275. A: τὸν πρότερον ... διορίσαντας τῆς ἀρχῆς τῆς πόλεως. Legg. IX. 860. E: διορίεις ... αὐτοῖς ἀκουσιά τε καὶ ἐκούσια ἀδικήματα. Polit. 260. C: καθάπερ ἡ τῶν καπηλῶν τέχνη τῆς τῶν αὐτοπῶλῶν διώρισις τέχνης. 280. B: ὅτι τῶν ... ἐγγύς συνεργῶν οὕτω διωρίσται. Polit. 281. C: ἱκανῶς ... διωρισμένος. Legg. I. 644. E: οὐ δὴ διωρισμένη ἀρετὴ καὶ κακία κεῖται. Tim. 45. A: διωρισμένον ἔχειν. Phil. 27. B: διωρισμέναν τῶν τετάρων. Soph. 253. D: πολλὰς χωρὶς πάντῃ διωρισμένας. Pol. VII. 524. C: οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα. Polit. 261. A: ἄλλοτριότητι διορισθὲν πρὸς αἰκισίτητα. 275. E: μηδὲν διορισθεὶς τροφῆς. Med. Pol. V. 477. C: ἐνια διορίζομαι παρ' ἐμειντῷ τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα. Charm. 163. E: τὴν ... τῶν ἀγαθῶν πράξιν σωφροσύνην εἶναι σαφῶς σοι διορίζομαι. Epin. 973. C. Polit. 259. D: διοριζόμεθα. Pol. VI. 499. E: ἐὰν ... διορίξῃ. Gorg. 495. A: (ὅς ἄν) μὴ διορίζεται τῶν ἰδονῶν ὅποια ἀγαθὰ καὶ κακὰ. Parm. 133. A. Tim. 68. E: δὴ αἰτίας εἶδη διορίζεσθαι. Pol. I. 344. E. Legg. IV. 777. B. Polit. 283. B: πάμπολλα διοριζόμενοι μύτην. Tim. 52. C. 51. B: λόγῳ ... μᾶλλον τὸ τοιοῦνδε διοριζομένοις. Theaet. 192. A: διοριζομένους. Legg. XII. 963. B: διωριζόμην. VI. 783. C: ἃ τοῖς τρισὶ διωριζόμεθα ῥήμασι. Polit. 280. E: τὴν μαγευτικὴν ... κατ' ἀρχὰς εὐθύς διωρισάμεθα. Prot. 349. C: τοῦτο διόρισαι. Polit. 282. D: διόρισαι ... καὶ τούτοις ἐκάτερον. Pol. I. 341. B. Legg. IX. 863. E: τὸ τε δίκαιον καὶ τὸ ἀδίκον ... σαφῶς ἂν διορισαίμην. Phil. 37. A: διωρισάμεθα ... σαφέστερον ἔτι cet. Soph. 217. B: σαφῶς διορίσασθαι. 242. C. Pol. V. 474. B: διορίσασθαι πρὸς αὐτοὺς τοὺς φιλοσόφους τίνας λέγοντες cet. VII. 534. B. al. Polit. 264. E: τῷ πτηνῷ τε καὶ πεζῷ διορισάμενος. Phil. 56. D. Legg. VII. 802. E: τύπω τινὶ διορισάμενον. Gorg. 457. C: διορισάμενοι πρὸς ἀλλήλους. Verb. Tim. 29. B: ὡδε ... περὶ τε εἰκόνας καὶ περὶ τοῦ παραδείγματος ... διο-

ριστέον. 54. B: νῦν μάλλον διοριστέον. Legg. IX. 874. D. **exterminio*, *εἰσιό*. Legg. IX. 873. E: τὸ ... ὄφλον ἐξω τῶν ὄρων τῆς χώρας διορίσιν.

διόρισις, ἡ, *distinctio*. Legg. VI. 777. B: ἐπειδὴ δὲς-κολόν ἐστι τὸ θρέμμα ἀνθρώπου καὶ πρὸς τὴν ἀναγκαίαν διορίσιν.

διορισμός, ὁ, *distinctio*, *divisio*. Polit. 282. E: ἴσως γὰρ ὁ (ν. ὁδ') ὀρισμὸς ἐγκαιρὸς ἂν σοι γένοιτο. Tim. 38. C: εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ὀριθμῶν χρόνου.

διορύττω, *perfordio*. Legg. III. 699. A: Ἄθων ... διορυττόμενον.

διός, α, ον, *divinus*. Pol. II, 379. D. et Hipp. min. 371. C. (Hom.).

διότι, *propterea quod*, *quia*. Prot. 327. E: νῦν δὲ τρυφᾷς ... διότι πάντες διδάσκαλοί εἰσιν ἀρετῆς. 353. E: δι' οὐδὲν ἄλλο ... ἢ διότι cet. Phaedr. 244. A: διότι δὲ ὁ μὲν μαίνεται, ὁ δὲ σωφρονεῖ. Phaed. 100. C: οὐδὲ δὲ ἐν ἄλλῳ ... ἢ διότι cet. Theaet. 158. A. Polit. 310. D: διὰ τί; Διότι cet. Crat. 404. D: δὲ ὅπερ καὶ σύνεστιν αὐτῇ ὁ Αἰδῆς σοφὸς ὢν, διότι τοιαύτη ἐστὶ. Pol. V. 455. D: οὐδὲν ... ἐπιτηδεύμα ... γυναικὸς διότι γυνή, οὐδ' ἀνδρὸς διότι ἀνὴρ. Euth. 10. D: διότι γε φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν. B. Sis. 320. A: διὰ τοῦτο ... διότι cet. al. **quasobrem*, *cur*. Phaed. 100. C: ἐάν τις μοι λέγῃ διότι καλὸν ἐστὶν οἰοῦν. Theaet. 260. B: λόγον δὲ διότι νῦν διομολογητέον οὐκ ἔμαθον. Crat. 392. D: ἢ αὐτὸς ἡμῖν κάλλιστα ὑφηρεῖται τὸ διότι; 419. D: εὐφροσύνη ... οὐδὲν προσδίδεται τοῦ διότι ῥηθῆναι. Tim. 54. B: διότι δέ, ὁ λόγος πλείων. Men. 97. D. al. *i. q. ὅτι. Ep. I. 309. D: ὑπομνήσαι δέ σε βούλομαι διότι ... οἱ πλείστοι ... ἀναβωῶντα ποιοῦσι cet.

διοχρεεύω, *per canales distinguo vel divido*. Tim. 77. C: τὸ σῶμα αὐτὸ ἡμῶν διωχέτευσαν τέμνοντες οἶον ἐν κήποις ὀχετούς.

δίοψις, ἡ, *spectatio*. Tim. 40. D: ἄνευ δίοψεως τούτων ... τῶν μιμημάτων.

δίπηχυς, ὁ ἡ, *bicubitalis*. Phaed. 96. E: τὸ δίπηχυν τοῦ πηχυαίου μείζον εἶναι (μοι ἔδονεε). 101. B.

διπλασιάζω, *uplico*. Legg. XI. 920. A: τοὺς δεσμούςς μὴ πανέσθω διπλασιάζων.

διπλασιασμός, ὁ, *uplicatio*. Sis. 388. E: ὁ τοῦ κύβου διπλασιασμός.

διπλασιολογία, ἡ, *verborum repetitio*. Phaedr. 267. C: διπλασιολογίαν καὶ γνωμολογίαν cet.

διπλάσιος, α, ον, *duplex*, *duplus*. Legg. V. 743. A: ἡ ... κτῆσις πλέον ἢ διπλασία ἐστὶ τῆς cet. Men. 82. E. Epin. 991. A: διπλάσιον ... ἢ κατὰ δύναμιν οὐσα. Men. 82. D. 83. C: οὐ διπλάσιον ... χωρίον. 85. B. Charm. 168. C: οὐ γὰρ ἐστὶ πον ἄλλου διπλάσιον ἢ ἡμίσεως. Legg.

V. 730. D: πλέον ἢ διπλασίας τιμῆς ἄξιος ἐκείνου. VII. 805. A: πᾶσα ἡμίσεια πόλις ἀντὶ διπλασίας οὕτως ἔστι cet. 807. C. Men. 83. A. B. Phil. 25. D: τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλασίον (γένναν). Tim. 36. D: κατὰ τὴν τοῦ διπλασίον ... διάστασιν. 43. D. Legg. VI. 764. B: μέχρι ... διπλασίον τούτου (usque ad roenam dupli). VII. 806. C: ἡμῖον βίου ... ἀντὶ διπλασίον. Legg. V. 743. A: διπλασίῳ ἐλάττονα. Pol. VI. 492. C: αἱ τε πέτραι ... διπλάσιον θόρον παρῆχαι τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου. De lucri cup. 231. D: διπλάσιον (σταθμόν) ... ἀργυρίου. Tim. 35. B: ἀφῆρει διπλασίαν (μοῖραν) ταύτης. 54. D. Legg. VI. 762. B: τὴν διπλασίαν (int. ζημίαν) πραττέσθω cet. 764. C. IX. 868. B. al. Men. 84. C: διπλασίαν τὴν γραμμὴν ἔχειν μήκει. Phaed. 105. A: τὸ διπλάσιον. Phil. 25. A. Legg. V. 744. E: διπλάσιον ... τούτου κτᾶσθαι. VI. 781. B: πρὸς τὸ πλέον ἢ διπλάσιον εἶναι. VIII. 843. C: διπλάσιον τοῦ βλάβους ἄλλο ἐκτίσασθαι τῷ βλαφθέντι. XI. 916. B: διπλάσιον ἀποτίνειν τῆς τιμῆς cet. Pol. IV. 438. C: τὰ διπλάσια πρὸς τὰ ἡμίσεια ... ἂρ' οὐχ οὕτως ἔχει; V. 479. B. Men. 85. A. Pol. VII. 529. E: ἴσων ἢ διπλασίων. Legg. V. 743. B. VIII. 842. C: ἐκ διπλασίων ἢ τούτοις. 846. B. Pol. IV. 422. C: ῥαδίως ... οἱ ἀθλῆται ... διπλασίοις τε καὶ τριπλασίοις αὐτῶν (cum duplo - pluribus) μαχοῦνται. Polit. 261. E: ἐν διπλασίοις (sq. ἐν τοῖς ἡμίσεισιν). Pol. VII. 539. E: ἔτη διπλάσια ἢ τότε. Tim. 35. C: τὰ τε διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα. Legg. VII. 788. D.

διπλῇ, vid. διπλοῦς.

διπλόη, ἡ, scissura. Soph. 267. E: εἶτε ὕγιης εἶτε διπλόην ἐτ' ἔχων τινὰ ἔστιν ἐν ἑαυτῷ.

διπλοῦς, ἡ, οὖν, duplex, duplus. Crat. 408. C: διπλοῦς (ὁ λόγος), ἀληθής τε καὶ ψευδής. Pol. III. 397. E: ὅτι οὐκ ἔστι διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῖν οὐδὲ πολλαπλοῦς. VIII. 554. D: οὐδὲ εἰς, ἀλλὰ διπλοῦς τις (ἂν εἴη). Prot. 310. A: διπλῇ ἂν εἴη ἡ χάρις. Gorg. 503. A: εἰ ... καὶ τούτῳ ἔστι διπλοῦν. Soph. 220. A: διπλοῦν εἶδος. Phil. 36. B: τὸ διπλοῦν ... πάθος. Lach. 188. C: (opp. ἀπλοῦν). Tim. 41. E: διπλῆς ... οὐσης τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. 78. C: διπλοῦ ... ὄντος αὐτοῦ. Phil. 36. A: διπλῇ τινὶ λύπῃ λυπούμενον. Adverbiorum instar pon. διπλῇ et διπλῷ (dupliciter et duplo vel altero tanto magis aut plus). Pol. I. 330. C: οἱ ... κηττούμενοι διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτὰ (τ. χορήματα). Legg. IV. 720. E: πολὺ πον διαφέρων ... τὸ διπλῇ (int. ἀπεργάζεσθαι; opp. μοᾶχῃ). IX. 862. E: τοὺς τε ἄλλους ἂν διπλῇ ὠφελοῖεν. 868. A: διπλῇ τὸ βλάβος ἐκτίσασθαι. XI. 928. B: ζημιόιντω ... διπλῇ. IV. 722. B: οὐ διπλῷ θάτερον τῶν ἐτέρων διάφορα μόνον εἰς ἀρετὴν τῆς χρείας. — Conv. 186. A: τὸ ... διπλοῦν εἶναι τὸν Ἐρωτα. B. Tim. 75. B: βίον ... διπλοῦν (altero tanto

longiorem). Polit. 291. E: διπλὴν ἐκατέρω ... διαιρούντες. 302. D: καὶ ταύτην ἡμῖν θετέον ἐστὶ διπλὴν. Tim. 35. D: τῆς δευτέρας διπλὴν. 36. B. Legg. IX. 865. C: δίκην εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ τελευτήσαντος ὑπερέτω διπλὴν. 878. D. al. Soph. 226. E: τὸ γε καθαρτικὸν εἶδος ... διπλοῦν ὃν πᾶς ἂν ἴδοι. 267. B. Phil. 36. C: ἀπλῶς εἶναι διπλοῦν. Legg. IX. 857. B: τὸ κλέμμα ἐκτίσας διπλοῦν. IV. 722. E: διπλοὶ ... νόμοι. Phaedr. 266. A: διπλά καὶ ὁμώνυμα πέφυκε. Legg. I. 631. B: διπλᾷ ... ἀγαθὰ ἐστὶ. IX. 866. B. Critia 116. B: νεωσοίκους ... διπλοῦς. Legg. IV. 721. D. Tim. 78. B: διπλά ... ἐγκύρτια ἔχον. Legg. IX. 861. E: τὰ ἀδίκᾳ ... γίνεσθαι διπλᾷ. Euthyd. 276. D: διπλὰ ἔστρεψε τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ αὐτοῦ.

δίπους, ὁ ἡ, *bipes*. Def. 415. A: ζῶον ... δίπουν. Polit. 276. C: τῆς διποδος ἀγέλης. 267. C: ἐπὶ ποίμνῃ διποδι. 266. E: τῷ διποδι πρὸς τετράπουν γένος διανέμῃ. Ib. τὴν διποδα ἀγέλην. 276. E: ἐκουσίῳ διπόδων. **bipedalis*. Polit. 266. B: ἡ διάμετρος ἡ δυνάμει δίπους. Men. 83. D: τῆσθε τῆς διποδος (γραμμῆς).

δῖς, *bis*. Phaedr. 235. A: δῖς καὶ τοῖς τὰ αὐτὰ εἰρηκέναι. Phaedr. 63. D: καὶ δῖς καὶ τοῖς πίνειν. E. Theaet. 204. B: δῖς τρία. Parm. 143. E: δυοῖν ὄντων οὐκ ἀνάγκη εἶναι καὶ δῖς. Ib. τὸ δῖς ἓν. Ib. δύο δῖς εἶναι ... τρία ... δῖς εἶναι. 147. E. Crat. 402. A: ὡς δῖς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης. Phil. 59. E: τὸ καὶ δῖς καὶ τοῖς τὸ γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. Conv. 185. E: ἀπαξ ἡ δῖς. Pol. I. 337. B: ὅτι ἐστὶ τὰ δώδεκα δῖς ἕξ. al. *δισμύριοι*, αι, α, *vicies mille*. Ion. 535. D: πλέον ἢ ἐν δισμυρίοις ἀνθρώποις ἐστὶν φίλοις.

διττός, ἡ, ὄν, *bipus*, *duplex*. Gorg. 517. D: ὡς ... διττὴ αὕτη τις ἡ πραγματεία ἐστὶ. Theaet. 198. D: ὅτι διττὴ ἦν ἡ θῆρα. Soph. 261. E: διττὸν γένος. 222. C: διττὴν ... τὴν ἡμεροθηρικὴν εἰπωμεν. 225. B: τὸ ... περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις θετέον διττόν. Pol. II. 376. E: λόγων ... διττόν εἶδος. Gorg. 500. D: εἰ ἐστὶ τούτω διττῷ τῷ βίῳ. Soph. 268. B: καὶ μοι διττῷ καταφαίνεσθόν τινε. Pol. VII. 518. A: ὅτι διτταὶ ... γίνονται ἐπιταραξίαι ὁμμασιν. Crat. 432. D: διττὰ ... ἂν πού πάντα γένοιντο. Pol. VII. 528. B: διττὰ ... τὰ αἷτια. Tim. 88. A: διττῶν ἐπιθυμιῶν οὐσῶν φύσει κατ' ἀνθρώπους. Ep. VIII. 355. E: χαρίων ἕνεκα διττῶν. Pol. VII. 518. A: ἀπὸ διττῶν. Legg. VIII. 843. A: διτταῖς δίκαις ἐνοχος ἔστω. VI. 764. C: διττοὺς (ἄρχοντας) ἐκατέρω. IX. 866. E: διττοὺς ... τοὺς φόνους ... θετέον. Apol. 18. D: διττοὺς μου τοὺς κατηγόρους γεγονέναι. Polit. 283. E: διττὰς ... ταύτας οὐσίας ... θετέον. Phil. 56. D. Legg. VIII. 844. D: διττὰς ... δωρεάς. 370. C: τροπὰς διττὰς. Soph. 222. D: διττὰ λέγόμεν γένη. 266. D: κατὰ δύο διττὰ ἔργα. Pol. IV. 439.

D: διττά τε καὶ ἕτερα ἀλλήλων εἶναι. VI. 509. D: ταῦτα διττά εἶδη. Critia 113. E: ὕδατα ... διττά cet. Legg. VII. 795. C.

διστάζω, *dubius sum, dubito, haesito*. Soph. 235. A: διστάζομεν ἔτι μὴ ... καὶ τὰς ἐπιστήμης ἀληθείας ἔχων τυγχάνει (v. τυγχάνοι); Legg. X. 897. B: ἡ ἔτι διατάζομεν εἰ ἑτέρως πῶς ἔχει; Theaet. 190. A: ὅταν ... μὴ διατάξῃ. Ion. 534. E: ἵνα μὴ διστάζωμεν. Theaet. 187. D: ἔτι διστάζων. Ep. VII. 328. B: διατάζοντι (μοι) πότερον εἴη πορευτέον ... ἢ πῶς.

διστάσιος, ὁ ἡ, *duplum pondus habens*. De lucri cup. 231. D: ἀντὶ δωδεκαστασίου ... διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίον.

διςχιλίοι, αι, α, *bis mille*. Critia 118. A: διςχιλίων (σταδίων).

διυλάζω, *aliquid, tamquam materiam, praeparo ac digero*. Tim. 69. A: ὅτ' ... οἷα τέκτοσιν ἡμῖν ὕλη παράκειται τὰ τῶν αἰτίων γένη διυλασμένα.

διφθέρα, ἡ, *pellis*. Crit. 53. D: ἡ διφθέραν λαβών cet.

δίφρος, ὁ, *sedes (aurigae in curru)*. Critia 119. B: ξυνωρίδα χωρὶς δίφρου. Pol. VIII. 566. D: ἔστηκεν ἐν τῷ δίφρῳ τῆς πόλεως. *currus, *bigae*. Ion. 537. (Hom.). *sellā. Pol. I. 328. C: ἐπὶ ... δίφρου. Ib. ἔκειντο ... δίφροι τινὲς αὐτόθι κυκλῶ.

διφυής, ὁ ἡ, *biformis, geminus*. Crat. 408. D: Πάν ... διφυής Ἐρμού υἱός. B: υἱὸν διφυή.

δίχα, *bifariam, bipartito*. Theaet. 147. E: τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν. Soph. 221. E: δίχα ... διείλομεν τὴν ἄγρην πᾶσαν. 267. A: διαρίζομεν δίχα. Polit. 261. B. 264. C. Crat. 369. B: διείληπται ... δίχα ... ἐν ὃν τὸ ὄνομα. Phil. 41. C: δίχα ... τὸ σῶμα ... τοῖς παθήμασι διείληπται. Conn. 190. D: διατεμῶ δίχα ἕκαστον. Ib. ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα. 191. A. 215. B: δίχα (*bifariam*, h. e. *utrinque*; v. *διχάδε*) διαχθέντες. Pol. VI. 509. D. Legg. V. 745. D: ἐν τοῖς δίχα τμήμασι. al. *sine. Locr. 104. B: δίχα λόγῳ.

(*διχάδε* vid. *δίχα*).

διχάζω, *divido, distribuo*. Polit. 264. D: ταύτη δεῖν διχάζειν τὴν κοινοτροφικὴν ἐπιστήμην.

διχῆ, *bifariam, bipartito*. Soph. 219. D: ἄρ' οὐ διχῆ τμητέον; 264. D: σχίζοντες διχῆ. 266. D: τίθῃμι δύο διχῆ ποιητικῆς εἶδη. Crat. 396. A: διελόντες ... διχῆ. Phil. 23. C: διχῆ διαλάβομεν. 56. C: θῶμεν ... διχῆ τας λεγομένας τέχνας. Pol. VII. 534. A: τὴν ... διαιρέσιν διχῆ ἑκατέρου. Tim. 39. A: διὰ τὸ διχῆ κατὰ τὰ ἐναντία ἀμα προῖέναι. 58. D: τὰ ... ὕδατος διχῆ μὲν πρῶτον, τὸ μὲν cet. 62. C: διειληφόντας διχῆ τὸ παν. 67. A. Legg. VII.

815. D. al. **duplīciter vel duplīci modo*. Pol. IV. 445. D: ἐπονομασθείη δ' ἂν καὶ διχῇ. Legg. IV. 720. E: διχῇ τὴν μίαν ἀποτελων δύναμιν, ἢ μαναχῇ ... ἀπεργαζόμενος; XI. 930. E: νόμοι ... κείνται παρὰ πᾶσι διχῇ.

διχόνοια, ἡ, *dissensio*. Alc. I. 126. C: ἄρ' οὖν φι-
λίαν λέγεις ὁμόνοιαν, ἢ διχόνοιαν;

διχοσταςία, ἡ, *seditio*. Legg. I. 630. A. (Theogn.).
διχοστατῶ, *dissideo*. Pol. V. 465. B: μή ποτε ἢ
ἄλλη πόλις πρὸς τοὺτους ἢ πρὸς ἀλλήλους διχοστατήσῃ.

διχοτομῶ, *bifariam dividō*. Polit. 302. E: τὸ παρὰ-
νομιαν καὶ ἔννομον ἐκάστην διχοτομεῖ τούτων.

δίψα, ἡ, *sitis*. Pol. IV. 437. D: καθ' ὅσον δίψα
ἐστί. Ib. δίψα ... θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ. E. 438. A.
IX. 585. A: οὐχὶ πείνα καὶ δίψα ... κενώσεις τινές εἰσι τῆς
περὶ τὸ σῶμα ἕξεως; Lys. 221. A. Phil. 54. E: ἡ πείνην
ἢ δίψαν. Pol. IV. 437. D: ἦν τε δίψαν καλούμεν καὶ ἦν πείναν.

δίψος, τό, *sitis*. Phil. 31. E: δίψος ... φθορά καὶ
λύπη καὶ λύσις. 34. E: ἄρ' οὖν τὸ δίψος ἐστὶν ἐπιθυμία;
Pol. IV. 439. A: δίψος ... αὐτὸ *cet*. Ib. αὐτοῦ πωματος
μόνον ἀπὸ δίψος πέφυκε. Ax. 371. E: Ταντάλου δίψος.
Phaed. 94. B: δίψους (ἐνόητος). Pol. IV. 437. D: ἐὰν
μὲν τις θερμότης τῷ δίψει προσῇ. Phil. 34. D: πείνην τε
καὶ δίψος. Pol. IV. 438. E.

διψῶ, *sitio*. Phil. 35. B: διψῇ γάρ. Pol. IV. 439.
A: καθ' ὅσον διψῇ. D. Phil. 45. B: ὅτι οἱ πυρέττοντες ...
μᾶλλον διψῶσι *cet*. Eryx. 401. D: (εἰ) μήδὲ διψῶ. Gorg.
517. D: ἐὰν δὲ διψῇ (τὰ σώματα ἡμῶν). 494. B: διψῇ
... καὶ διψῶντα πίνειν. Phil. 34. E. 35. E: διψῇ τὸ σῶμα ἡμῶν
ἢ πείνην ... οὐδαμῇ ὁ λόγος αἰρεῖ. Pol. IV. 437. E: αὐτὸ
... τὸ διψῇ. 439. A: ταῦ διψῶντος ... ψυχῇ. B: αὐτοῦ
τοῦ διψῶντος. Gorg. 494. B: διψῶντα. 565. A: διψῶντα
πιεῖν. Lys. 221. A. Pol. IV. 439. B: διψῶσαν. Phil. 54. E:
διψῶντές τε καὶ πεινῶντες. Conv. 214. B. Pol. IV. 439.
C: διψῶντας. **sitio*, h. e. *vehementer appeto*. Ax. 366. A:
ἡ ψυχὴ ... διψᾷ. Pol. VII. 562. C: δημοκρατουμένη πό-
λις ἐλευθερίας διψήσασα.

δίωγμα, τό, *appetitio*. Polit. 310. B: τὰ ... πλούτου
καὶ δυνάμεων ... διώγματα.

διωθῶ, *dispello*. Tim. 67. E: αὐτάς τε τῶν ὀφθαλμῶν
τὰς διεξέδους βία διωθοῦσαν καὶ τήκουσαν (τὴν ὀξυτέραν
φορὰν). Med. *repello*. Ep. XIII. 363. B: οὐς οὐ ῥάδιον φα-
νερώς διωθῆσθαι. Theaet. 163. C: σκοπεῖ πῇ αὐτὸ διωσό-
μεθα. (Soph. 251. A. pro διωσόμεθα *scribend.* videtur διω-
ξόμεθα.)

διωκάθω, *persequor, urgeo*. Pol. II. 375. A: ἐλαφρόν
πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διωκάθειν (v. διώκειν). Gorg. 483.
A: οὐ τὸν νόμον ἐδιώκαδες (*urgebas*). **accuso*. Euth. 15.
D: ἄνδρα πρεσβύτην πατέρα διωκάθειν φόνου.

διώκω, *persequor, premo, urgeo; sector; sequor; appeto*.
 Phaedr. 266. B: τοῦτον διώκω. Pol. VI. 505. D: ὁ δὴ διώ-
 κει ... ὅπασα ψυχῇ. Legg. X. 887. B: οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς ...
 ἐπείγων διώκει. Ep. II. 310. E: ταῦτ' ἄλληλ' αἰεὶ διώκει.
 Pol. V. 454. B: πάνυ ἀνδρείως ... κατὰ τὸ ὄνομα διώκομεν.
 Legg. I. 638. A. Prot. 354. C: οὐκοῦν τὴν ... ἡδονὴν διώ-
 κετε ὡς ἀγαθὸν ὄν —; Conv. 191. E: τὰ ἀρρένεα διώκου-
 σι. 221. C: τοὺς προτροπάδην φεύγοντας διώκουσι. The-
 aet. 166. D: τὸν ... λόγον ... μὴ τῷ ῥήματί μου διώκε.
 Euthyd. 307. C. Phaed. 60. B: εἰάν δέ τις διώκῃ τὸ ἕτερον.
 Pol. VIII. 553. A: (ὅταν) τὰ ἐκείνου ἵκνη διώκῃ. 545. A:
 ἵνα ἡ ... διώκωμεν ἀδικίαν ἢ cet. Phaedr. 239. C: ἡδὺ πρὸ
 ἀγαθοῦ ... διώκειν. Gorg. 482. E: τὴν ἀλήθειαν διώκειν.
 507. B: οὔτε διώκειν οὔτε φεύγειν ἄ μὴ προσήκει. Phaed.
 61. B: ἐμεὶ διώκειν ὡς τάχιστα. Theaet. 176. B: ἀρετὴν ...
 διώκειν. Phil. 67. Conv. 184. A. al. Phaedr. 251. A: πα-
 ρὰ φύσιν ἡδονὴν διώκων. Conv. 182. E: ἀλλ' ὅτιοις διώ-
 κων. Crat. 420. B: ἡ ψυχὴ διώκουσα τὸ εἶδέναι cet. Legg.
 IX. 875. B: διώκουσα ... τὴν ἡδονὴν. Gorg. 471. C: χῆνα
 ... διώκοντα. 480. C: τὸ ἀγαθὸν καὶ καλὸν διώκοντα. 468.
 B: τὸ ἀγαθὸν ... διώκοντες. Polit. 310. C. Lach. 191. A:
 διώκοντες μάχεσθαι. Pol. IX. 586. D: τὰς ἡδονὰς διώκου-
 σαι. Euthyd. 291. B: ὥσπερ τὰ παῖδια τὰ τοὺς κορυνοὺς
 διώκοντα. Conv. 206. B: τῶν τίνα τρόπον διώκοντων αὐτὸ
 ... ἡ σπουδὴ ... ἔρως ἂν καλοῖτο; Apol. 39. A: ἐφ' ἵκετεῖαν
 τραπόμενος τῶν διωκόντων. Ep. VIII. 354. D: τοῖς ... ἐ-
 λεύθερα διώκουσιν ἡδονήν. Theag. 130. C: ὥστε καὶ ἐδιώκον
 τὰς συνουσίας τῶν χαριεστάτων ἀνθρώπων. Pass. Pol. III.
 388. C: διωκόμενον (Hom.). Med. fut. Clit. 407. A: τὰ
 μὲν ἀσκήσω καὶ διώξομαι. (Soph. 251. A. Vid. διωθῶ).
 Theaet. 168. A: σὲ μὲν διώξονται. Prot. 313. C: ὅτι διω-
 ξοίμην αὐτόν. **persequor*, h. e. *accuso vel litem alicui inten-*
do; unde ὁ διώκων *actor*. Euth. 3. E: διώκω. Ib. φεύγεις
 αὐτὴν (τ. δίκην) ἢ διώκεις; 4. A. Pol. III. 405. B: φεύ-
 γων τε καὶ διώκων. Legg. VI. 768. A. XII. 948. A. 956.
 B. D. Euth. 3. E: ὃν διώκων ... δοκῶ μαινεσθαι. Legg.
 IX. 855. D: τοῦ διωκόντος. Ib. τὸν διώκοντα. Verb.
 Phaedr. 272. E: τὸ ... εἰκὸς διωκτέον εἶναι. Gorg. 507. D:
 σωφροσύνην ... διωκτέον. Theaet. 167. D. Tim. 80. A. Pol.
 III. 400. E: ἀρ' οὐν οὐ ... ταῦτα διωκτέα τοῖς νέοις, εἰ cet.
 διωλύγιος, ὁ ἡ, *immensus*. Theaet. 162. A: μακρὰ
 ... καὶ διωλύγιος φλυαρία. Legg. X. 890. E: μήκῃ ... διω-
 λύγια.

διώξις, ἡ, *persequutio; appetitio*. Crat. 420. B: δόξα ...
 τῇ διώξει ἐπωνόμασται cet. Conv. 192. E: τοῦ ὄλου οὐν
 τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα. Legg. I. 638. A: πολ-
 λαί ... φυγαὶ καὶ διώξεις ἀτέκμαρτοι γεγوناσι.

διωρύνε, ἡ (γῆ), *fossa, canalis*. Critia 117. E: εἰς τὸ

τῆς διώρυχος στόμα. 115. D: διώρυχα ... τρίπλεθρον τὸ πλάτος ... συνέτρεσαν. 118. D: διώρυχες εὐθελαι τετμημένοι. E: τὰ ἐκ τῶν διωρυχῶν ἐπαγοντες νάματα.

δίωτος, ὁ ἡ, *utrinque ansatus*. Hipp. mai. 288. D: οἶαι τῶν καλῶν χιτρῶν εἰσὶ τινες δίωτοι.

δοάσσεται, *videbitur*. Ion. 537. B. (Hom.).

δόγμα, τό, *sententia, decretum*. Phil. 41. B: τοῦτο ... τὸ δόγμα ... ἀδύνατον ἀνέλεγκτον ... γίγνεσθαι. Legg. I. 644. D: ὃς γενόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται. VII. 798. E. 800. A. 822. A. XII. 900. B. Pol. III. 412. E: εἰ φυλακικοὶ εἰσι τούτου τοῦ δόγματος. 413. C: τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος. V. 464. A. Legg. VII. 797. C. Soph. 265. C: ἡ τῷ τῶν πολλῶν δογματι καὶ ῥήματι χρώμενοι; Pol. V. 464. D. Legg. IX. 875. B: ἐμμεῖναι τούτῳ τῷ δόγματι. Phaedr. 257. C: γελοῖον γ' ... τὸ δόγμα λέγεις. Theaet. 157. D: τὸ σὸν δόγμα. Pol. VI. 503. A. Tim. 55. D: ἀπείρου τινὸς εἶναι δόγμα. 48. D. Legg. XI. 933. B: μὴ σαφές ἔχουσι δόγμα περὶ αὐτῶν. De lege 314. E: οὐκοῦν δόγμα ἔφαμεν εἶναι πόλεως τὸν νόμον; Pol. VII. 538. C: ἔστι που ἡμῖν δόγματα ἐκ παίδων περὶ δικαίων καὶ καλῶν cet. VI. 493. B: μηδὲν εἰδὼς ... τούτων τῶν δογμάτων ... ὅ τι καλὸν cet. Legg. IX. 854. B. Pol. III. 414. B: βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων δογμασιν. Def. 415. C: ἀνθρώπων κοινοῖς δόγμασι χρωμένων. Theaet. 158. C: τὰ αἰεὶ παρόντα δόγματα παντὸς μᾶλλον εἶναι ἀληθῆ. Pol. VI. 493. A: ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα. 506. B. Tim. 90. B: πάντα τὰ δόγματα ... θνητὰ ἐγγεγονέναι. Legg. XI. 926. D: κύρια τελοῦντες τὰ τούτων δόγματα. De lege 314. B: τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα (int. μάλιστα τὸν νόμον εἶναι).

δοιοί, duo. Pol. II. 379. D. (Hom.).

δοκιμάζω, *exploro, probeo, comprobō* (part. perf. pass. *spectatus*). Pol. VIII. 546. E: πρὸς τὸ δοκιμάζειν τὰ ... γένη. Legg. VI. 579. C: δοκιμάζειν ... τὸν αἰεὶ λαγχάνοντα πρῶτον μὲν ὁλόκληρον καὶ γνήσιον, ἔπειτα cet. Legg. VI. 765. C: οὕς ἂν καὶ ψῆφος ἢ τῶν δοκιμαζόντων δοκιμάσῃ. 756. E: τοὺς ἡμίσεις δοκιμάσαι. 759. D: δοκιμάσαντας. Epin. 992. D. Pass. Pol. III. 407. C: ἀρετῇ ἀσκεῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι πάντῃ ἐμπόδιος. Epin. 988. E: περὶ ... τὸ δοκιμαζόμενον. Ep. III. 316. C: τοῦ ... δεδοκιμασμένου παρ' ἐμοί. Crit. 51. D: ἐπειδὴν δοκιμασθῇ (ν. δοκιμάσῃ). Legg. VI. 754. D: καταστάσαι τε (αἱ ἀρχαί) δοκιμασθῶσι. 765. B: δοκιμασθεῖς ... ἀρχέτω. 766. B. 763. E: δοκιμασθέντες ... ἀρχόντων. 755. D: δοκιμασθέντων, καθάπερ οἱ νομοφύλακες. 763. E: δοκιμασθέντας αὐτοὺς ἀρχοντας ἀποφῆναι. 767. D. **in pretio habeo, magni aestimo*. Ep. I. 310. A: δοκιμαζόμεν' ἀστρέπτει (vers.).

δοκιμασία, ἡ, *probatio* (praec. ad magistratus acce-

dentium). Def. 413. B: αἴρεσις δοκιμασία ὀρθή. Legg. VI. 765. B: ἐν ... τῇ δοκιμασίᾳ. 759. D: τὴν ... δοκιμασίαν αὐτῶν ... εἶναι, καθάπερ τῶν ἱερέων. 760. A. 765. D: τὴν δοκιμασίαν ὡσαύτως αὐτῶν πέρα ποιησθαι. 767. D: τούτων ... αἰρεθέντων γίνεσθαι ... δοκιμασίαν ἐν τοῖς ἐλομένοις αὐτοῖς. 753. D: τῶν ἀρχῶν τε πέρι καὶ τῶν δοκιμασιῶν αὐτῶν.

δοκιμαστής, ὁ, *aestimator*. De virt. 378. D: περὶ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον εἰσὶν ἡμῖν δοκιμασταί. Legg. VII. 802. B: δοκιμαστής ... τούτων ἐλομένους τὴν ἐκλογὴν ποιησθαι *cel*.

δοκίμιον, τό, *probatio* (*id quo aliquid exploratur*). Tim. 65. C: οἷόνπερ δοκίμα (Par. A. δοκιμεῖ) τῆς γλῶττης.

δόκιμος, ὁ ἡ, *spectatus, illustris*. Pol. X. 618. A: δόκιμων ἀνδρῶν βίους. Apol. 29. D: πόλεως ... εὐδοκίματάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύιν.

δοκῶ, *videor* (c. dat. pronom., ut *δοκῶ μοι*, est etiam *lubet, volo*, vel i. q. futur. V. Annot. in Phaedr. p. 251.); etiam *pulo, arbitror*: Prot. 340. A: δοκῶ σὺν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σέ. Phaedr. 228. C: πάνν γὰρ σοι ἀληθῆ δοκῶ. 230. E: ἐγὼ μὲν μοι δοκῶ κατακρίσθαι. 263. A: δοκῶ ... μανθάνειν. Theaet. 183. D: ἀλλὰ μοι δοκῶ ... οὐ πείσεσθαι αὐτῶ. Soph. 221. A: δοκῶ μὲν ... τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτετελέσθαι. Parm. 126. B: τῷ ... πατρί, δοκῶ, Πυριλάμπης ὄνομα. Conv. 198. A. Pol. I. 336. D: καὶ μοι δοκῶ ... ἄφρονος εἶν γενέσθαι. 341. B: ἡ, ὁρθῶς σοι δοκῶ ... εἰν εἰπεῖν ἡ οὐ; II. 368. B: δοκῶ γὰρ μοι ἀδύνατος εἶναι. V. 473. D: δοκῶ δὲ οὐδὲ τῷ ἀνδρωπίῳ γένει. VII. 536. C: ἀγανακτήσας μοι δοκῶ ... σπουδαιότερον εἰπεῖν ἂ εἴπον. VIII. 554. B: οὐ δοκῶ (resp.). Apol. 36. A: ὡς ἐμοὶ δοκῶ. Phaedr. 228. C: ὡς μοι δοκεῖς οὐ οὐδαμῶς με ἀφίσειν. Theaet. 162. B: ἀλλὰ τί μὴ δοκεῖς —; 189. C: οὐθότατά μοι νῦν δοκεῖς εἰρηκέναι. Pol. I. 351. C: δοκεῖς ἂν ἡ πόλιν ... πρᾶξαι ἂν τι δύνασθαι, εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους; Legg. III. 687. E: τότε, δοκεῖς, παῖς πατρὶ συνενέσται; Men. 80. A: ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖς. Prot. 314. C: δοκεῖ σὺν μοι, ὁ θυρωρὸς ... κατήκουεν ἡμῶν. Phil. 36. E: ὅστις ... δοκεῖ μὲν χαίρειν, χαίρει δὲ οὐδαμῶς. Parm. 137. B: ἐπειδὴπερ δοκεῖ (*placet*) πραγματεῖσθαι παιδιὰν παῖσιν. Crat. 425. C: δοκεῖ ταῦτα; ἡ πῶς λέγεις; Conv. 173. B: ὡς ἐμοὶ δοκεῖ (*si bene memini*). Pol. V. 469. B: δοκεῖ δίκαιον —; Legg. XII. 960. D: ἡμῖν δ' εἴ μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλείπον τοῖς νόμοις εἶναι. Menex. 236. B: ὅτε μοι δοκεῖ (*ut mihi videtur*, h. e. *ut fallor*) συνετίθει τὸν ... λόγον. Theaet. 147. E: ἔμοιγε δοκοῦμεν (resp.). 203. C. Soph. 229. B. al. Tim. 49. C: ὡς δοκοῦμεν. Legg. X. 903. A. Pol. I. 327. C: δοκεῖτέ μοι πρὸς ἄστυ ὠρμησθαι. Lach.

194. C. Theaet. 150. D: ὡς αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις δοκοῦσι. Pol. I. 329. B: ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν ... οὗτοι οὐ τὸ αἰτιὸν αἰτιῶσθαι. Pol. IV. 438. A: ἴσως γὰρ ἂν ... δοκοῖ τι λέγειν ὁ ταῦτα λέγων. Lys. 206. A: ποῖός τις οὖν ἂν σοι δοκοῖ θηρευτῆς εἶναι, εἰ cet. Riv. 135. B: εἰ δοκοῖη τῶν τεχνῶν ἔμπειρος εἶναι πασῶν. Legg. XII. 950. B: ὡς δοκοῖεν ἂν. Gorg. 466. C: ὃν ἂν δοκῇ αὐτοῖς. Pol. I. 334. C: κἂν μὴ δοκῶσι. Gorg. 527. B: B: οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι. Parm. 135. A: δοκεῖν ... τι λέγειν. Pol. I. 380. D: ποιοῦντα περὶ αὐτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν. II. 361. B: οὐ δοκεῖν; ἀλλ' εἶναι ἀγαθόν ἐθέλοντα. 381. E: ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαπούς φρύνεσθαι. IV. 423. A: οὐ τῷ δοκεῖν λέγω, ἀλλ' ὡς ἀληθῶς μερίστη. X. 612. D: ἀπὸ τοῦ δοκεῖν. Euthyd. 273. A: καὶ ἄλλοι μαθηταὶ ἅμα πολλοὶ, ἐμοὶ δοκεῖν (ut mihi videbatur). Men. 81. A: ἀληθῇ, ἐμοιγε δοκεῖν. Pol. II. 361. C: δοκῶν μὲν εἶναι ἄδικος διὰ βίου, ὧν δὲ δίκαιος. IV. 423. C: (ὅπως) μῆτε μεγάλη δοκούσα (ἔσται). Legg. VI. 779. E: τὸ ... δοκοῦν ὀρθόν καὶ ἀληθές εἶναι. Parm. 135. D: διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι ... ἀδολεσχίας. Theaet. 158. E: τῷ δοκοῦντι. Phaedr. 273. B: τὸ τῷ πλήθει δοκοῦν. Pol. I. 340. C: τὸ τοῦ κρείττονος ὑμυφέρον δοκοῦν εἶναι τῷ κρείττονι. VI. 487. D: τὸ σοὶ δοκοῦν ἡδέως ἂν ἀκούοιμί. IV. 420. A: οἱ εὐδαιμόνες δοκοῦντες εἶναι. 421. A: μὴ ὄντες, ἀλλὰ δοκοῦντες. Theaet. 176. C: αἱ δ' ἄλλαι δεινότητές τε δοκοῦσαι καὶ σοφαί. Pol. III. 406. C: ἐπὶ ... εὐδαιμόνων δοκούντων εἶναι. X. 613. A: (ἐν) τινι ἄλλῳ τῶν δοκούντων κακῶν. I. 334. C: πότερον τοὺς δοκούντας ἐκαστῷ χρηστοὺς εἶναι, ἢ τοὺς ὄντας (λέγεις). VI. 487. D: τοὺς ... ἐπιεικεστάτους δοκούντας ὁμῶς τοῦτό γε ... πάσχοντας. VII. 538. B: τοὺς ἄλλους οἰκείους δοκούντας. Phil. 51. A: τινὰς ἡδονὰς εἶναι δοκούσας (ορίστας). Pol. III. 404. D: τὰς δοκούσας εἶναι εὐπαθείας. IV. 423. B. Prot. 335. B: παρα τὰ σοὶ δοκοῦντα. Theaet. 158. E: τὰ αὖτε δοκοῦντα ... εἶναι ἀληθῇ. Pol. IV. 425. A. Theaet. 201. D: ἐγὼ ... ἐδόκουν ἀκούειν τινῶν ὅτι cet. Pol. III. 414. D: ὥσπερ ὄνειράτα ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν. Crat. 434. D: καὶ ὀρθῶς ἐδόκεις ἐμοιγε. Prot. 307. D: ἐδόκει χρῆναι. Pol. VIII. 552. B: ἢ ἐδόκει μὲν τῶν ἀρχόντων εἶναι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ cet. Prot. 315. E: ἐδοξα (ni fallor, si bene memini) ἀκούσαι ὄνομα αὐτῇ εἶναι Ἀγυθῶνα. Pol. I. 330. B: ὅτι μοι ἐδοξας σὺ σφόδρα ἀγαπᾶν τὰ χρήματα. Prot. 309. B: εὐ ἐμοιγε ἐδοξεν (int. διακείσθαι). Phaedr. 258. A: ἐδοξε ... τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ cet. Conv. 217. C: ἐδοξέ μοι ἐπιθετίον εἶναι ἀνδρὶ cet. 218. C. Pol. I. 327. A: καλῇ μὲν οὖν μοι ... ἐδοξεν εἶναι. Tim. 27. A: ἐδοξε ... ἡμῖν Γίμαιον ... πρῶτον λέγειν. Apol. 21. C: ἐδοξέ μοι οὗτος ... δοκεῖν μὲν εἶναι σοφός ἄλλοις τε πολλοῖς ἀνθρώποις ... εἰ-

ναι δ' οὐ. Pol. VI. 493. A: *ἔτι ... σοι ... καὶ τότε δοξά-
 τω*. Apol. 34. C: *ὡς ἂν δοξάιμι*. Phaedr. 275. D: *δόξαις
 ... ἂν ὡς τι φρονούντας αὐτοὺς λέγειν*. Pol. I. 337. C: *εἰ
 μοι σκεψαμένῳ οὕτω δόξειε*. Polit. 280. E: *ὡς δόξαιμεν ἂν*.
 Pol. VI. 509. D: *ἵνα μὴ ... δόξω σοι σοφίζεσθαι*. Conv.
 189. C: *ἂν δόξῃ μοι*. Legg. IX. 854. D: *ὅσας ἂν δόξῃ
 τοῖς δικασταῖς*. X. 892. D: *μὴ δοξῶμεν ... καὶ τῶν συμ-
 κρῶν ἀποτυχεῖν*. Pol. VI. 502. B: *δόξαι καὶ ἄλλοις*. Me-
 nex. 238. D: *ὁ δόξας σοφός ἢ ἀγαθός εἶναι κραταὶ καὶ ἀρ-
 χεῖ*. Prot. 314. C: *δόξαν οὖν ταῦτα, ἐπορενόμεθα*. Theaet.
 172. B: *τὸ κοινῇ δόξαν*. Legg. XII. 960. A: *ζημιούσθω
 τῇ δοξασῇ πᾶσι κοινῇ ζημίᾳ*. V. 746. E: *δεῖσαντα τὴν δό-
 ξασαν ἂν γίνεσθαι σμικρολογίαν*. VIII. 843. E: *τὴν δό-
 ξασαν ζημίαν τοῖς ἀρχουσι ζημιούσθω*. III. 689. A: *ὅταν
 τῷ τι δόξαν καλὸν ἢ ἀγαθὸν εἶναι μὴ φιλῇ τοῦτο cet.* Alc.
 I. 121. E: *οἱ ἀρίστοι δόξαντες*. Ep. VII. 347. B: *ταῦτα
 μοι δόξαντα, ... εἶπον ὅτι cet.* Crat. 395. A: *τοῖς δό-
 ξασι*. Menex. 238. D. Polit. 298. D: *τὰ ... τῷ πλή-
 θει δόξαντα περὶ τούτων ... γράψαντας ἐν κύρβεσί τισι
 καὶ στήλαις*. Critia 120. D: *τὰ δόξαντα περὶ πολέμου*. Legg.
 IV. 720. C. al. Pol. III. 414. C: *δόξω δέ σοι ... καὶ μάλ'
 εὐκρίτως ὀκνεῖν*. VII. 527. E: *ἀμνηστὺς ὡς εὐ δόξεις λέγειν*.
 Crit. 49. D: *ὅτι ὀλίγοις τισὶ ταῦτα καὶ δοκεῖ καὶ δόξει*.
 Phaedr. 275. A: *πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν*. Legg. VII.
 792. E: *εἰ μὴ μέλλοιμι δόξειν παίζειν*. Pass. *δέδοκται, vi-
 sum vel placitum est; etiam statutum vel propositum est, et simpl.
 habet*. Phaedr. 228. E: *οὐ πάνυ δέδοκται*. Phaed. 89. E:
καὶ ἐμοὶ βέλτιον αὐτὸ δέδοκται ἐνθάδε καθῆσθαι. Soph. 235.
 B: *δέδοκται τοῖνυν ... διαιρεῖν τὴν ... τέχνην*. Conv. 176.
 E: *ἐπειδὴ ... τοῦτο μὲν δέδοκται, πίνειν cet.* 218. C: *οἰ-
 σθα οὖν ἂ μοι δέδοκται; Pol. V. 449. D: δέδοκται ἡμῖν
 τοῦτο ... τὸ σὲ μὴ μεθίεναι cet.* Pol. VII. 817. A: *ἡ πᾶς
 ὕμιν δέδοκται περὶ τὰ τοιαῦτα δρᾶν; Crit. 49. D: οἷς
 οὖν οὕτω δέδοκται καὶ οἷς μὴ, τοῖτοίς cet.* E: *σοὶ δ' εἰ
 πῇ ἄλλῃ δέδοκται*. Lach. 179. A. Ep. VII. 347. B: *ὅτι δέ-
 δοκταὶ μοι μένιν*. Legg. VII. 799. E: *δεδοχθῶ ... τὸ αὐτο-
 πον τοῦτο, νόμους τὰς ψδὰς ἡμῖν γεγονέναι*. 808. A: *τού-
 το αἰσχρὸν δεῖ δεδόχθαι πᾶσι*. Legg. III. 689. C: *τοῦτο ...
 οὕτω κείσθω δεδογμένον καὶ λεγόμενον, ὡς cet.* 700. C.
 Apol. 34. E: *ἀλλ' οὖν δεδογμένον γέ ἐστι τὸν Σωκράτη δια-
 φέρειν τινὲ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων*. Legg. XII. 967. B: *ὅ-
 πωπεύετο τὸ νῦν ὄντως δεδογμένον*. VI. 781. C: *ὅπου
 μηδὲ ἔξοσιτα ὑπάρχει ... δεδογμένα κατὰ πόλιν εἶναι*.
 Phaedr. 256. C: *ἄτς οὐ πάσῃ δεδογμένα τῇ διανοίᾳ πρᾶτ-
 τοντες*. Pol. V. 450. A: *πᾶσι ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε*.
 Legg. XII. 969. A: *ἐξηγεῖσθαι τὰ γε δεδογμένα ἐμοὶ περὶ
 τῆς παιδείας cet.* Menex. 244. E: *ἂ ἐδέδοκτο αὐτῇ. *vi-
 deor (sine pron. pers.), h. e. reperiur (vern. befunden werden,*

sich zeigen; saepius exprimi potest part. vern. offenbar). Pol. IX. 572. B: *εἰ οὖν τι δοκῶ λέγειν καὶ ξεγχοῦναι, ἄθρει*. Gorg. 482. C: *δοκεῖς νεανισύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀληθῶς δημηγόρος ὦν*. Prot. 341. D: *ἐγὼ οἶμαι ... σοῦ δοκεῖν ἀποπειράσθαι, εἰ οἷός τ' ἔσει* cet. Gorg. 516. A: *ὄνων γοῦν ἂν ἐπιμελητῆς ... τοιοῦτος ὦν κακὸς ἂν ἐδόκει εἶναι, εἰ ... ἀπέδειξε* cet. Polit. 299. C: *ἂν ... παρὰ τοὺς νόμους ... δόξῃ πείθειν εἴτε νέους εἴτε πρεσβύτας* cet. Phaed. 113. D: *οἱ ... ἂν δόξωσι μέσως βεβιωκέναι*. E: *οἱ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιῶτως ἔχειν*. 114. B: *οἱ ... ἂν δόξωσι διαφερόντως ὁπίως (v. πρὸς τὸ ὁπίως) βιώναι*. **existimor*. Menex. 243. D: *καὶ ἀληθῇ ἔδοξε (praec. δόξαν ... ἢ πόλις ἔσχε)*. Pass. Pol. X. 612. D: *καὶ ὑμᾶς ὁμολογεῖν περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτως*. Pol. VI. 490. A: *οὐκοῦν ἐν μὲν τούτῳ σφόδρα οὕτω παρὰ δόξαν τοῖς νῦν δοκουμένοις περὶ αὐτοῦ;*

δολερός, ἁ, ὄν, dolosus, fraudulentus. Conv. 205. D: *ὁ μέγιστός τε καὶ δολερός ἔρως παντὶ (si sana est script.)*. Hipp. min. 369. C: *τὸν δὲ δολερόν τε καὶ πολλὰ ψευδόμενον*.

δολιχοδρόμος, ὁ ἡ, cursor curriculum longum ultra et citro emetiens. Prot. 335. E: *ἡ τῶν δολιχοδρόμων τῶν*. Legg. VII. 822. B: *δολιχοδρόμων ἀνδρῶν*.

δολιχός, ἡ, ὄν, longus. Prot. 329. A: *δολιχὸν καταταίνοσαι τοῦ λόγον* (v. Annot. p. 116 sq.).

δόλιχος, ὁ, cursus genus longioris. Legg. VIII. 833. B: *τέταρτος (εἰσεῖσιν) ὁ τὸν δόλιχον (ἀμιλλησόμενος)*. D.

δόλος, ὁ, dolus, fraus. Legg. X. 908. D: *δόλου τε καὶ ἐνέδρας πλήρης*. Ep. VII. 333. C: *ὁ δὲ ... Διονύσιον ἐκβάλοι ἐκ τῆς ἀρχῆς δόλω*. Legg. XII. 941. B: *οὔτε δόλοις οὔτε βία χαιρών*. Pol. VIII. 548. A: *τοὺς περὶ ταῦτα δόλους τε καὶ μηχανὰς ἐντίμως ἔχειν*.

δόμα, τό, datio. Def. 415. B: *δόμα θύματος*. D.

δόξα, ἡ, opinio; sententia; cogitatio (vern. *Vorstellung*); *iudicium; etiam species* (vern. *Schein*). Deriv. Crat. 420. B. Phaedr. 237. D: *ἐπίκτετος δόξα, ἐφιεμένη τοῦ ἀρίστου*. Gorg. 458. A: *δόξα ψευδής*. 487. C: *ὅτι ἐνίκα ἐν ὑμῖν τοιαύτε τις δόξα*. Soph. 240. D: *ψευδής ... δόξα ἔσται τάναντία τοῖς οὐαῖς δοξάζουσα*. 264. A: *δοξα ... διανοίας ἀποτελεύτησις*. Phil. 37. B: *δόξα ψευδής τε καὶ ἀληθινή ἡμῖν φιλεῖ γιγνεσθαι* cet. Parm. 155. B: *καὶ ἐπιστήμη ... εἴη ἂν αὐτοῦ καὶ δόξα καὶ αἴσθησις*. 166. A: *οὐδ' ἄρα δόξα τοῦ μὴ ὄντος παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστὶν οὐδὲ τι φάντασμα*. Pol. IV. 431. D: *εἴπερ ... ἡ αὐτὴ δόξα ἔνεστι τοῖς τε ἄρχουσι καὶ ἀρχομένοις περὶ τοῦ* cet. 435. D: *ὡς ἡ ἐμὴ δόξα*. V. 466. B: *ἀνόητός τε καὶ μωρακιώδης δόξα ἐμπροσὺς εὐδαιμονίας πέρι*. 477. B: *ἐπ' ἄλλω ... τέτακται δόξα καὶ ἐπ' ἄλλω ἐπιστήμη*. 478. A: *ἔτερον ἐπιστήμης δόξα*. Tim. 51. D: *νοῦς καὶ δόξα ἀληθής*. Legg. XII. 948. C: *τῶν ... πλείστων ἐστὶ καὶ κακίστων ἡ δόξα ὡς* cet. Ep. III. 317. E: *ὡς ἡ ἐμὴ δόξα μαν-*

τεύεται. al. Phaedr. 238. B: ἡ ... ἄνευ λόγου δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁρμώσης κρατήσασα ἐπιθυμία. 253. D: ἀληθινῆς δόξης ἐταίρος. Phaed. 96. B: ἐκ ... μνήμης καὶ δόξης; λαβούσης τὸ ἡρεμεῖν cet. Theaet. 202. D: τίς γὰρ ἂν ... ἐτι ἐπιστήμη εἴη χωρὶς λόγου τε καὶ ὀρθῆς δόξης; Conn. 218. E: ἀντὶ δόξης ἀλήθειαν (pro opinatis vera) καλῶν πᾶσθαι ἐπιχειρεῖς. Pol. IV. 429. C: τὴν (σωτηρίαν) τῆς δόξης τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγονυίας περὶ τῶν δεινῶν. V. 456. D: πῶς οὖν ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; VII. 533. D: δέονται δὲ ὀνόματος ἄλλου, ἐναργεστέρου μὲν ἢ δόξης, ἀμυνδρστέρου δὲ ἢ ἐπιστήμης. IX. 585. B: τὸ δόξης τε ἀληθοῦς εἶδος καὶ ἐπιστήμης cet. Tim. 77. B: ὡς δόξης μὲν λογισμοῦ τε καὶ νοῦ μέτεστι τὸ μηδέν. Legg. II. 632. C: τοὺς δὲ (νόμους) δι' ἀληθούς δόξης ἰόντας. Epin. 974. A: ὅστις μὴ τυγχάνει παιδικῆς δόξης μιστὸς ὢν. 976. B: δόξης ἡθεοὶ προσέχοντες τὸν νοῦν, ἀληθείας δὲ τῶν ὄντως δικαίων ἐκτός παρασφαλμένοι. 978. B: ἀληθοῦς δόξης ἐπιλαβόμενος. Crit. 44. C: ἀλλὰ τί ... οὕτω τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει; Pol. II. 364. A: δόξη ... μόνον καὶ νόμῳ αἰσχρόν. Tim. 28. A: τὸ δ' αὖ δόξη μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου (περιληπτον). B: τὰ ... αἰσθητά, δόξη περιληπτά μετὰ αἰσθήσεως. Legg. II. 667. E: ἥκιστα ἡδονῇ προσήκειν κρίνεσθαι καὶ δόξη μὴ ἀληθεῖ. IX. 863. C: δόξη σοφίας. X. 908. C: πρὸς τῇ δόξη τῇ θεῶν ἔρημα εἶναι πάντα. Alc. II. 146. A: ὅτις ... ἄνευ νοῦ δόξη πεπιστευκότα. Prot. 324. B: ταύτην ... τὴν δόξαν πάντες ἔχουσιν. 353. A: σκοπεῖσθαι τὴν τῶν πολλῶν δόξαν ἀνθρώπων. Phaedr. 279. A: σοφίας ... δόξαν, οὐκ ἀληθειαν πορίζεις. Theaet. 190. A: τὴν δόξαν (καλῶ) λόγον εἰρημένον ... σιγῇ πρὸς αὐτόν. Soph. 216. D: ἔστιν οἷς δόξαν παρὰ σχοιντ' ἂν ὡς ... ἔχοντες μανικῶς. Phil. 49. B: ὅποσοι ταύτην τὴν ψευδῇ δόξαν περὶ ἐαυτῶν ἀνοήτως δοξάζουσιν. 61. D: δόξαν μοι δοκῶ τινὰ ἀποφύνασθαι ἂν. Crat. 401. A: ἦντινα ποτὲ δόξαν ἔχοντες ἐτίθεντο αὐτοῖς τὰ ὀνόματα. Pol. III. 412. E: δόξαν τὴν τοῦ ποιεῖν δεῖν ἢ τῇ πόλει βέλτιστα. V. 470. A: σοῦ ... δόξαν ἀποφαινομένου ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. 476. D: τοῦ δὲ (τὴν διάνοιαν) δόξαν, ὡς δοξαζοντες. 478. B: οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τὴ φέρει τὴν δόξαν; VI. 505. D: τὰ ὄντα ζητοῦσι, τὴν δὲ δόξαν ... πᾶς ἀτιμάζει. VII. 534. A: τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τεταυρῆν· καὶ ξυναμφότερα μὲν ταῦτα δόξαν cet. Tim. 19. D: τὴν αὐτὴν δόξαν εἰληφα καὶ περὶ τῶν πάλαι γεγονότων ... ποιητῶν. 22. B: οὐδεμίαν ... ἔχετε δι' ἀρχαίαν ἀκοὴν πηλαιὰν δόξαν οὐδ' μάθημα cet. Crit. 53. B: βεβαιώσεις τοῖς δικασταῖς τὴν δόξαν ὥστε δοκεῖν ὀρθῶς τὴν δίκην δικάσαι. Ep. VII. 328. B: τὴν δ' ἐμὴν δόξαν ... εἶχε φόβος. Cum praep. εἰς (Polit. 47. B. Legg. I. 649. A. Euthyd. 305. D.), κατὰ (Gorg. 469. C: κατὰ τὴν αὐτοῦ δόξαν. 472. E: κατὰ δὲ γε τὴν ἐμὴν δόξαν cet. Theaet. 178. C: κατὰ τὴν ποιέου δόξαν

γοίμεν cet. Phil. 32. C: κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν. Crat. 327. A: οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν δόξαν. Pol. VII. 534. C: μὴ κατὰ δόξαν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν προθυμουμένους ἐλέγχειν. Legg. XII. 949. A: κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν. al.), παρὰ (Prot. 337. B: παρὰ δόξαν [*praepter animi sententiam*] ψευδομένων. Phaed. 95. A: θαυμασιῶς ... ὡς παρὰ δόξαν [*praepter expectatam*]). Pol. I. 346. A: μὴ παρὰ δόξαν ἀποκρίνου. 350. E: μηδαμῶς ... παρὰ γε τὴν σαντοῦ δόξαν. V. 467. D. al.) et πρὸς (Pol. II. 362. A: οὐ πρὸς δόξαν ζῶντα. Critia 107. E: ὡς χαλεπὰ πρὸς δόξαν ὄντα ἀπεικάζειν. Legg. III. 689. A: ταύτην τὴν διαφωνίαν λύπης τε καὶ ἡδονῆς πρὸς τὴν κατὰ λόγον δόξαν ἀμαθίαν φησὶ εἶναι τὴν ἐλαττην). — Phil. 36. C: δοῦναι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. Conv. 207. E. Tim. 37. B: δοῦναι καὶ πίστις γίνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. Legg. X. 896. C: λογισμοὶ καὶ δοῦναι ἀληθεῖς. Men. 85. C. 97. E. al. Crit. 46. C: τὸν περὶ τῶν δοξῶν (λόγον). Ib. ὅτι ταῖς μὲν δεῖ τῶν προσέχειν τὸν νοῦν cet. D: τῶν δοξῶν ἄς εἰ ἀνθρώποι δοξάζουσι. Charm. 168. A: δοῦναι ... δοξῶν δόξαν καὶ αὐτῆς. Pol. II. 378. D: ἃ ἂν ... λαβὴ ἐν ταῖς δόξαις. VI. 493. C: ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζῶου δόξαις. Legg. X. 899. E: ἀληθεῖα μὲν οὐκ εἰδαίμονες, δόξαις δὲ εὐδαιμονιζόμεναι σφόδρα (κακῶν ἀνθρώπων τύχαι). XII. 950. C: τοῖς λόγοις καὶ ταῖς δοξαις. Epin. 976. A: ἀμετρα γὰρ δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα. Theaet. 161. E: ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας. Soph. 230. B: ἄτε πλανωμένων τας δόξας ῥαδίως ἐξετάζουσι. Phil. 66. B: δόξας ὁρθὰς λαμβάνειν. Pol. II. 377. B: λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ... ἐναντίας δόξας ἐκείναις ἄς cet. VI. 496. A: ποῖ ἅττα φῶμεν γεννᾶν διανοήματά τε καὶ δόξας; 506. C: οὐκ ἡσθησάμενος ἄνευ ἐπιστήμης δόξας ὡς πᾶσαι αἰσχυραί; 508. D: ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον. VII. 533. B: πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἰσίν. IX. 574. D: ἄς πάλοι εἶχε δόξας ἐκ παιδός cet. 584. E: εἰ ... μὴ ὕγιαινε δόξας ἔχουσι. Alc. II. 144. C: τοῖς ... τοιαύτας δόξας ἔχουσιν. **existimatio; gloria; etiam fama et infamia*. Gorg. 486. D: οἷς ἐστὶ καὶ βίος καὶ δόξα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθὰ. Crit. 44. C: τῖς ἂν αἰσχίον εἴη ταύτης δόξα ἢ δοκεῖν cet. Phaedr. 232. A: ἀντὶ τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων. Conv. 208. D: ὑπὲρ ἀρετῆς ἀθανάτου καὶ τοιαύτης δόξης εὐκλεοῦς. Pol. IX. 581. B: χορημάτων τε καὶ δόξης ἥκιστα τούτων τούτῳ μέλει. X. 612. D: ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Apol. 35. B: χωρὶς ... τῆς δόξης cet. Pol. II. 367. D: τῇ αὐτῶν φύσει, ἀλλ' οὐ δόξη. Legg. V. 729. D: νικᾶν ... δόξη ὑπερησίας τῶν νόμων. Menex. 239. A: ἀρετῆς δόξη καὶ γρονησιῶς. 247. A: τῇ τῶν προγόνων δόξη μὴ καταχρησόμενοι μηδ' ἀναλώσοντες αὐτήν. Lach. 189. A: μήπω ἐν δόξη ὦν. Phaedr. 251. A: τὴν τῆς σφόδρα μανίας δόξαν. Polit. 290. D: δόξαν οὐκ ἐμὴν λαμβάνει. Pol. II. 358.

Α: ὁ μισθὸν τε ἔνεκα καὶ εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν ἐπιτη-
 δευτίον. 361. Α: τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παροσκευακέναι
 εἰς δικαιοσύνην. C: δόξαν ἔγέτω τὴν μεγίστην ἀδικίας. VI.
 491. Α: ἐπὶ πάντας δόξαν οἷαν λέγεις φιλοσοφία προσηΐψαν.
 X. 606. C: φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας. Legg. VII. 814.
 B: δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν ὡς cet. XI.
 914. Α: δόξαν ἀρετῆς κεκτήσθω. XII. 950. C: δόξαν πρὸς
 τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὅτι καλλίστην τε καὶ ἀρίστην παρα-
 σκευάσσει πρὸς ἀρετὴν. Menex. 241. B: δόξαν εἶχον Πέρ-
 σαι ἅμαχοι εἶναι cet. 247. B: τιμώμενον μὴ δι' ἑαυτὸν,
 ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων. al. Pol. II. 363. E: ἔτι δὲ ζῶν-
 τας εἰς κακὰς δόξας ἄγοντες. 366. E. 367. B. D: μισθοὺς
 δὲ καὶ δόξας πάρες ἄλλοις ἐπαινέειν. X. 612. B. **sententia*,
decretum. De lege 314. E: δόξα (præc. δόγμα) γέ τις καὶ
 αὐτῷ μοι καταφαίνεται ὁ νόμος εἶναι. Ib. εἴπερ δόξα νόμος
 ἐστίν. 315. A. Pol. IV. 430. B: δόξης ὀρθῆς τε καὶ μονί-
 μου δεινῶν περὶ καὶ μὴ. Ib. τὴν ὀρθὴν δόξαν ... ἄνευ
 παιδείας γεγνηῖαν. Legg. V. 746. D: μετὰ τὴν δόξαν τῆς
 τῶν θῶδεκα μερῶν διανομῆς. De lege 314. C: δόξαν ...
 λέγεις πολιτικὴν τὸν νόμον.

δοξάζω, opinor, existimo, iudico; cogito, animo comprehendo
 vel cogitatione complector. Gorg. 461. B: οὕτω καὶ σὺ περὶ τῆς
 ῥητορικῆς δοξάζεις, ὥσπερ νῦν λέγεις; Theaet. 170. E: ὡς
 σὺ τότε σεντῶ ... ἀληθῆ δοξάζεις. Pol. I. 327. C: οὐ γὰρ
 κακῶς δοξάζεις. Gorg. 486. E: περὶ ᾧ ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει.
 Theaet. 167. A: ὅτι τοιαῦτα δοξάζει. D: οὐδεὶς ψευδῆ δο-
 ξάζει. Pol. V. 478. A: ἄρ' οὖν τὸ μὴ ὄν δοξάζει; B: ἀλλ'
 ἔν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων; Theaet. 158. B: ὡς οἱ μαινύ-
 μενοι ... οὐ ψευδῆ δοξάζουσιν. Pol. VI. 493. A: ἃ (δόγματα)
 δοξάζουσιν ὅταν ἀθροισθῶσι. Crit. 46. D: τῶν δοξῶν ἅς οἱ
 ἄνθρωποι δοξάζουσι. Phil. 43. E: οὐτ' εἰ δοξάζοι τις. 60. D:
 εἰ μήτε ἀληθῶς δοξάζοι χαίρειν cet. Men. 97. E: ἔωσπερ
 ὀρθὰ δοξάζοι. Theaet. 161. D: ὁ ἄν δι' αἰσθήσεως δοξάζη.
 190. A: ὅταν ... τις τὸ ἕτερον ἕτερον δοξάζη. Soph. 244. A:
 ἵνα μὴ δοξάζωμεν μανθάνειν ... τὰ λεγόμενα παρ' ἐμῶν.
 Phaed. 67. B: λέγειν τε καὶ δοξάζειν. Theaet. 190. A: τὸ
 δοξάζειν λέγειν καλῶ. Soph. 240. D: ψευδῆ δοξάζειν. Con-
 v. 202. A: τὸ ὀρθὰ δοξάζειν ... οὕτε ἐπίστασθαι ... οὕτε ἁμα-
 θία. Pol. III. 413. A: τὰ ὄντα δοξάζειν. V. 476. D: ὄν
 φάμεν δοξάζειν, ἀλλ' οὐ γινώσκειν. Legg. X. 897. A: δο-
 ξάζειν ὀρθῶς. Euthyd. 287. A: μήτε ψευδῆ δοξάζειν μήτε
 ἁμαθῆ εἶναι. Con. v. 194. C: περὶ σοῦ τι ... ἀγροικον δοξά-
 ζων. Phil. 37. A: τὸ δοξάζον. Pol. V. 476. D: ὡς δοξάζον-
 τος. Theaet. 167. A: ψευδῆ δοξάζοντά ... τινα. Phaed. 83.
 D: δοξάζουσιν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι. Phil. 37. C: τὴν δόξαν
 ... οὐδ' ὀρθῶς δοξάζουσιν. Soph. 267. C: δοξάζοντες. Phil.
 48. E: δοξάζοντες βελτίους ἑαυτοὺς, οὐκ ὄντες. Pol. VI.
 506. C: οἱ ἄνευ νοῦ ἀληθεῖς τι δοξάζοντες. Soph. 265. D:

τῶν ... ἄλλως πως δοξαζόντων εἶναι. Phaedr. 262. B: τοῖς παρὰ τὰ ὄντα δοξάζουσι. Theaet. 209. B: πῶς ποτ' ἐν τῷ τοιοῦτῳ σε μᾶλλον ἐδόξαζον ἢ ἄλλον ὄντινον; 201. C: ὁρθῶς ποτ' ἂν δικαστῆς ἄκρος ἐδόξαζεν ἄνευ ἐπιστήμης. Eryx. 397. C: ὅτι οὐκ ὁρθῶς τὸ πρότερον ἐδόξαζε περὶ τοῦ πλουτεῖν. Polit. 278. A: ἐν οἷς ταῦτα ταῦτα ὁρθῶς ἐδόξαζον. Theaet. 191. E: εἰ ... τοιῷδε τρόπῳ ψευδῇ ἂν δοξάσαι. Parm. 166. B: ἄνευ γὰρ ἐνὸς πολλὰ δοξάσαι ἀδύνατον. Pol. V. 478. B: ἡ ἀδύνατον καὶ δοξάσαι τό γε μὴ ὄν; Epin. 974. B: δοξάσαι ... τὸ ἀληθέστατον. Theaet. 209. C: μὴ τι σὲ αὐτὸ μᾶλλον δοξάσω ἢ ἐριαντόν —; 161. D: αὐτὸς τὰ αὐτοῦ ἕκαστος; μόνος δοξάσει. Pol. X. 602. A: οὕτε ὁρθῶς δοξάσει ὁ μιμητῆς περὶ ὧν ἂν μιμῆται πρὸς κάλλος ἢ πονηρίαν. Tim. 55. D: ἄλλος δὲ ... ἕτερα δοξάσει. Phaed. 108. C: ὅση δοξάζεται. Soph. 240. E: οὐ καὶ μιθαρμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα δοξάζεται; Tim. 46. D: δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων ... αἰτία εἶναι πάντων. 86. D: ὡς ἐκὼν κακὸς κακῶς δοξάζεται. Legg. XI. 936. B: ἡ κακὸς εἶναι δοξαζέσθω. Phil. 43. E: οὐδ' ... ὁρθῶς ἂν ποτε ... δοξάzoιτο. Legg. I. 646. E: ἡγούμενοι δοξάζεσθαι κακοί. Hipp. mai. 294. C: δοξάζεσθαι καλὰ εἶναι. Epin. 976. C: ὁ σοφὸς ὄντως ὦν καὶ μὴ μόνον δοξαζόμενος. Polit. 278. C: δοξαζόμενον ὁρθῶς. Pol. IX. 588. B: δοξαζόμενων ... δικαίῳ. Legg. X. 888. E: τὸν παρὰ πολλοῖς δοξαζόμενον εἶναι σοφώτατον ἀπάντων λόγων. Polit. 278. B: τὰ δοξαζόμενα. Pol. II. 363. E: περὶ τῶν δικαίων, δοξαζόμενων δὲ ἀδίκων. VI. 490. A: οὐκ ἐπιμέμνηοι ἐπὶ τοῖς δοξαζόμενοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις. Clit. 408. C: τοὺς τι μάλιστα εἶναι δοξαζόμενους ὑπὸ σοῦ. Phil. 39. B: τὰ πότε δοξαζόμενα. Critia 121. B: μακάριοι ... ἐδοξάζοντο εἶναι. Sis. 387. C: ὥσπερ καὶ σὺ δεδόξασαι εὐβουλος εἶναι. Ib. τὸ ... ὑπὸ τῶν πολιτῶν δεδοξῶσθαι εὐβουλος εἶναι. Pol. VI. 511. A: ἐκείνοις πρὸς ἐκεῖνα ὡς ἐναργεῖς δεδοξασμένοις. Legg. I. 645. C: ὁ δοξαζομένη ... ἂν εἶναι φαῦλον πέρι μῆκος πολὺ λόγων περιττὸν εἰρημένον. Phil. 39. B: τὰς τῶν δοξασθέντων καὶ λεχθέντων εἰκόνας. Theaet. 209. C: ἀλλ' οὐ πρότερόν γε ... Θεαίτητος ἐν ἐμοὶ δοξασθήσεται πρὶν ἂν cet. Parm. 165. A: καὶ ἴσος ... ἕκαστος ὁγκος δοξασθήσεται εἶναι.

δοξασμα, τό, opinio, sententia. Phaedr. 274. C: ἀρὰ γ' ἂν ἐθ' ἡμῖν μέλοι τι τῶν ἀνθρωπίνων δοξασμάτων; Theaet. 158. E: ὅποια τούτων τῶν δοξασμάτων ἀληθῆ. Polit. 260. B: ἐτιόν τὰ γε τῶν ἄλλων δοξάσματα χαίρειν.

δοξαστής, ὁ, opinator. Theaet. 208. E: ἐπιστήμων ... οὐ πρότερον ἢν δοξαστής.

δοξαστικός, ἡ, ὄν, opinans. Theaet. 207. C: ἀντὶ δοξαστικοῦ ... ἐπιστήμονα ... γεγονέναι. *ad simulationem vel opinatiorem spectans. Soph. 268. C: τὸ ... τῆς δοξαστικῆς μιμητικόν. *opinatus vel simulatus. Soph. 233. B: δοξαστικὴν

ἄρα τινὰ περὶ πάντων ἐπιστήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ ἀλήθειαν ἔχων ἀναπέφονται.

δοξαστός, ἡ, ὄν, *opinatus*. Phaedr. 248. B: τροφῇ δοξαστῇ χρωῖνται. **qui mente comprehendi potest* (vern. vorstellbar). Pol. V. 478. B: καὶ ἔσται γνωστὸν τε καὶ δοξαστὸν τὸ αὐτό; 478. E. VI. 510. A: ὡς τὸ δοξαστὸν πρὸς τὸ γνωστὸν, οὕτω cet. VII. 534. A: δοξαστοῦ τε καὶ νοητοῦ (διαίρεσιν). V. 478. B: γνωστὸν καὶ δοξαστὸν ταυτὸν εἶναι. 479. D: δοξαστὸν αὐτό, ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι. Theaet. 202. B: τὰς δὲ συλλαβὰς ... ἀληθεῖ δόξῃ δοξαστάς.

δοξοκαλία, ἡ, *opinio pulchritudinis*. Phil. 49. D: τὴν τῶν φίλων ... δοξοκαλίαν.

δοξομιμητής, ὁ, *qui ad opinionem vel simulate imitatur*. Soph. 267. E: τὸν δοξομιμητὴν ... σκοπώμεθα.

δοξομιμητικός, ἡ, ὄν, *simulate imitans*; fem. *ars simulate imitandi vel imitatio simulata*. Soph. 267. D: τὴν ... μετὰ δόξης μίμῃσιν δοξομιμητικὴν προσεῖπυμεν.

δοξοπαιδευτικός, ἡ, ὄν, *simulate instituens*. Soph. 223. B: τέχνης ... δοξοπαιδευτικῆς.

δοξοσοφία, ἡ, *opinio sapientiae, sapientia opinata*. Phil. 49. A: μεστὸν ἱριδῶν καὶ δοξοσοφίας. Soph. 231. B: ὁ περὶ τὴν μύτιον δοξοσοφίαν γιγνώμενος ἔλεγχος. Phil. 49. D: τὴν τῶν φίλων δοξοσοφίαν.

δοξόσοφος, ὁ ἡ, *sapiens opinatus*. Phaedr. 275. B: δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν.

δορά, ἡ, *pellis*. Euthyd. 285. D: εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει. Conn. 221. E: Σατύρου ἂν τινα ὑβριστοῦ δοράν.

δόρυ, τό, *lignum*. Pol. III. 389. D: τέκτονα δόρων (Hom.). Theaet. 207. A. (Hesiod.). **hasta*. Euthyd. 183. E: ἀντεχομένος τοῦ δόρατος. Ib. τοῦ δόρατος ἐχόμενον. Lach. 184. A. Legg. VII. 806. B: οὐδὲ ἀσπίδα καὶ δόρυ λαβοῦσαι. Lach. 183. E: ἐρίει (al. κατηγίει) τὸ δόρυ διὰ τῆς χειρός. Tim. 24. B: ἀσπίδων καὶ δορατῶν. Euthyd. 299. C: ὡς πλείστα δεῖ ἔχειν δόρατά τε καὶ ἀσπίδας.

δορυδρέπανον, τό, *hasta vel ensis falcatus*. Lach. 183. D: ἐμάχετο ἔχων δορυδρέπανον. 184. A.

δορυφορικός, ἡ, ὄν, *satellitum proprius*. Tim. 70. B: εἰς τὴν δορυφορικὴν οἰκῆσιν κατέστησαν. Critia 117. C: δορυφορικαὶ ... οἰκήσεις.

δορυφόρος, ὁ ἡ, *satelles*. Pol. VIII. 567. D: τοσοῦτῳ πλείονων καὶ πιστοτέρων δορυφόρων δεῖσεται. E. Critia 117. C. Pol. IX. 573. E: πάσαις ταῖς ἄλλαις (ἐπιθυμίαις) ὥσπερ δορυφόροις ἡγουμένου. 587. C: δούλαις τισὶ δορυφόροις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ.

δορυφορῶ, *satellitibus instar tuor vel comitor*. Pol. IX. 575. B: ἄλλον τινὰ δορυφοροῦσι τύραννον. 574. D: δορυ-

φοροῦσαι τὸν Ἑρῶτα. Pass. Pol. IX. 573. A: τότε δὴ δορυφορεῖται ... ὑπὸ μανίας.

δόσις, ἡ, *dativ; donum, munus*. Phil. 16. C: θεῶν ... εἰς ἀνθρώπους δόσις ... ποθὲν ἐκ θεῶν ἐξήρφη cet. Def. 413. E: δόσις ἀγαθῶν. Euth. 14. C: ἐπιστήμη ... αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς. Charm. 158. C: πρὸ τῆς τοῦ φαρμάκου δόσεως. Phaedr. 244. A: θεία ... δόσει διδομένης. Legg. IX. 865. B: σίτου δόσει. Crat. 404. B: κατὰ τὴν δόσιν τῆς ἐδωδῆς. 430. D: τὴν τοῦ ἀνομοίου δόσιν τε καὶ ἐπιφοράν. Epin. 977. B: τὴν τῶν ἀριθμῶν αὐτοῦ δόσιν δεξάμενος. Apol. 30. D: μὴ τι ἐξαμάτῃτε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. Conv. 195. A: τὰς δόσεις.

δουλεία, ἡ, *servitus*. Theaet. 173. A: ἡ ἐκ νέων δουλεία. Parm. 133. E: αὐτῇ δουλεία ἀντὶς δεσποτείας (ἐστὶ). Conv. 184. C: μία μόνη δουλεία ἐκούσιος λείπεται οὐκ ἐπονείδιστος. Pol. VIII. 564. A: δουλεία πλειστή τε καὶ ἀρχιωτάτη. Legg. VI. 774. C: δουλεία ταπεινῇ. Ep. VIII. 354. E: δουλεία ... καὶ ἑλευθερία ὑπερβάλλουσα ... πάγκυκον. Ib. μετρία ... ἡ θεῶ δουλεία. Parm. 133. E: αὐτῆς δουλείας. Pol. III. 386. B: πρὸ ἥττης τε καὶ δουλείας. VII. 536. E: μετὰ δουλείας (μυθάνειν). VIII. 563. D: καὶ ὅτι οὖν δουλείας τις προσφέρεται. 569. B: φειγῶν ... καπνὸν δουλείας. IX. 574. D: αἱ νέωσι ἐκ δουλείας λειψόμεναι. Menex. 245. A: ἀπελύσατο δουλείας. Pol. V. 471. A: οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κολάζοντες οὐδ' ἐπ' ὀλέθρῳ. Conv. 184. B: δουλεύειν ... ἡντινοῦν δουλείαν. Pol. III. 387. B: δουλείαν θανάτου μάλλον πεφοβημένους. V. 469. C: ἐλὰβουμένους τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων δουλείαν. VIII. 564. A: εἰς δουλείαν μεταβάλλειν. 569. C: τὴν χάλεπωτάτην ... δούλων δουλείαν μεταμπισχόμενος. Legg. III. 693. A: ἤμυνε τὴν ἐπιούσαν δουλείαν. Conv. 183. A: δουλείας δουλεύειν. Pol. IX. 579. D. X. 615. B: εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες.

δούλετος, ὁ ἡ, *servilis*. Legg. VI. 770. E: δουλείον ὑπομείνασα ζυγόν. Ep. VIII. 354. D: φείγουσι τὸν δουλείον ζυγόν. Legg. VII. 790. A: γυναικεῖα τε καὶ δούλεια ἡ ὀνητρωγῶν.

δουλεύω, *servio; colo; obtempero; indulgeo vel deditus sum*. Ep. VIII. 354. E: ἵνα δὴ δουλεύοιεν μηδενί. Phaedr. 252. A: δουλεύειν ἐτοιμή. Phaed. 79. E: τῷ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἡ φῦσις προσταττει. 80. A: τὸ ... θνητὸν ἄρχοσθαί τε καὶ δουλεύειν. Conv. 183. A. Pol. IV. 444. B. Legg. III. 701. B: ἡ τοῦ μὴ ἐθέλειν τοῖς ἄρχουσι δουλεύειν (ἑλευθερία). Riv. 136. A. Euthyd. 282. B. Gorg. 491. E: δουλεύων ὀψοῦν. Conv. 210. D. Pol. VIII. 569. A: αὐτὸς δουλεύων τοῖς αὐτοῦ δούλοις. Crit. 53. E. Phil. 27. A: τὸ δουλεύον εἰς γένεσιν αἰτία. Phaedr. 238. E: δουλεύοντι ... ἔδονῃ. Lys. 208. E. Legg. X. 890. A: μὴ δουλεύοντα ἐτίροισι. Apol. 37. C: δουλεύοντα τῇ ... ἀρχῇ. Alc. I. 122. A. Lys. 207. E. Pol. IX. 575. D: ὑπὸ τούτοις ... δουλεύουσιν τὴν ... πατρίδα ἐξεῖ. Ep. VIII. 355.

B. Phaed. 66. D: δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ. Pol. IX. 576. A. Legg. III. 698. B: δουλεύοντες τοῖς τότε νόμοις. 699. C. IV. 712. E: δουλεινοῦσῶν μέρεσιν ἑαυτῶν τισί (πόλεων). VII. 726. τῶν δουλειόντων. Gorg. 471. A: ἐδούλευεν ἂν Ἀλκίτη. Legg. III. 700. A. ἐδούλευε τοῖς νόμοις. 698. C: τοῖς νόμοις δουλεύσαι. VI. 762. E: τῷ καλῶς δουλεύσαι. Ep. VIII. 354. C. Legg. VI. 762. E: ὁ μὴ δουλεύσας. Pol. VI. 494. D: μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ. Legg. I. 635. D: δουλεύσουσι ... τοῖς γε δυναμένοις καρτερεῖν ἐν ταῖς ἡδοναῖς. C: δουλεύσειν αὐτοῖς. VI. 777. D. Med. servitute opprimo. Menex. 239. D: Πέρσας ... δουλευομένους τὴν Εὐρώπην.

δουλικός, ἡ, ὄν, servilis. Polit. 309. A: εἰς τὸ δουλικὸν ὑποξεύγνυσι γένος. Theaet. 175. E: ὕταν εἰς δουλικά ἐμπέσῃ διακονήματα.

δούλιος, servilis. Legg. VI. 777. A. (Hom.).

δουλοπρέπεια, ἡ, conditio servilis. Alc. I. 135. C: οὐκοῦν φεύγειν χρὴ ... τὴν δουλοπρέπειαν;

δουλοπρεπής, ὁ ἡ, servo convepiens, servilis. Gorg. 485. C: καὶ μοι δοκεῖ δουλοπρεπὲς τι εἶναι. Alc. I. 135. C: δουλοπρεπὲς ἄρα ἡ κακία. Gorg. 518. A: δουλοπρεπεῖς τε καὶ διακονικάς (τὰς ἄλλας τέχνας).

δοῦλος, ἡ, ὄν, servus (adi.); subst. servus et serva. Gorg. 484. A: ἀνεφάνη δεσπότης ἡμέτερος ὁ δοῦλος. Parm. 133. D: εἰ τις ἡμῶν του δεσπότης ἡ δοῦλός ἐστιν. E. Conv. 183. A: οἷας οὐδ' ἂν δοῦλος οὐδεὶς. Pol. IX. 579. D. Legg. VI. 761. E: δοῦλος ἡ ἐλευθέρως. Crit. 52. D: ἅπερ ἂν δοῦλος ὁ φαυλότατος πράξειεν. Gorg. 471. A: ἡ ἦν δούλη Ἀλκίτου. Pol. IX. 577. D: ἡ γε ... δούλη καὶ τυραννουμένη πόλις cet. Legg. XI. 930. D. Parm. 133. E: αὐτοῦ δοῦλου. Legg. XI. 930. D. Ib. ἐξ αὐτοῦ δούλης. VI. 776. E: ὡς ὕγεις οὐδὲν ψυχῆς δούλης. XI. 930. D: δοῦλος. Ion. 540. B. C. Gorg. 452. C: δοῦλον ... ἔξεις τὸν ἰατρόν cet. Pol. V. 469. C: μηδὲ Ἑλληνα ... δοῦλον ἐκτεῖσθαι. IX. 590. C. Legg. VI. 777. B: τὸ δοῦλόν τε ἐργῶ διορίζεσθαι καὶ ἐλευθέρων καὶ δεσπότην. Alc. I. 122. A: ὡς, ὅταν δεῖσῃ, δοῦλον ὄντα. Pol. IX. 577. C: ἐλευθέραν ἡ δούλην τὴν τυραννουμένην ἐρεῖς; D: δούλην ἡ ἐλευθέραν τὴν τοιαύτην φήσεις εἶναι ψυχῆν; Legg. I. 635. D: τὴν ψυχὴν τῇ μὲν δούλην, τῇ δὲ ἐλευθέραν ἔξουσι. II. 674. A: μήτε δοῦλον μήτε δούλην. VII. 794. B: δοῦλον .. καὶ δούλην. 808. A. Polit. 308. A: ἀντ' ἐλευθέρων ... γε-νόμενοι δοῦλοι. Legg. IV. 715. D: οἱ δὲ ἄρχοντες δοῦλοι τοῦ νόμου. 720. B: VI. 756. E: δοῦλοι ... καὶ δεσπότηται. V. 726: τὰ δ' ἥτις καὶ χεῖρω δοῦλα. Gorg. 502. D: καὶ δοῦλων καὶ ἐλευθέρων. Polit. 289. B: πλὴν δοῦλων. Pol. III. 395. E: ὅσα δοῦλων. VIII. 569. C. al. Pol. I. 351. D: ἐν ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγιγνόμενῃ. VIII. 569.

A. Legg. V. 742. A: δούλοις καὶ ἐπιστοίκοις. VII. 806. D. Pol. IX. 587. C: δούλαις ... ἡδοναῖς. Polit. 289. D: οὗς ... δούλους ἔχομεν εἰπεῖν. 311. C. Pol. III. 395. E. VIII. 567. E. III. 395. E: δούλας. Phil. 58. A: πάντα ... ὑφ' αὐτῇ δουλα ... ποιοῖτο.

δουλῶ, *servitute opprimo, subigo, subiicio*. Pass. Menex. 244. E: τὸ μηδενὶ δουλουμένῳ βοηθεῖν. C: μήθ' Ἑλλῆσι πρὸς ἀλλήλων δουλουμένοις μήτε ὑπὸ βαρβάρων. 240. A: αἱ ... γινώμαι δεδουλωμένοι ἀπάντων ἀνθρώπων ἦσαν. Tim. 25. C: τοὺς ... μήπω δεδουλωμένους. Ib. δουλωθῆναι. Ep. VII. 334. C: τοῖς δουλωθεῖσι. Med. Pol. VIII. 564. B: δουλοῦται αὐτήν. IX. 589. E: εἰ ... τὸ ἑαυτοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ ... δουλοῦται. Legg. IX. 856. B: ὅς ἂν ... δουλῶται ... τοὺς νόμους. Pol. I. 351. B: ἄλλας πόλεις ἐπιχειρεῖν δουλοῦσθαι. VIII. 561. C. Tim. 25. B. Ep. VII. 434. C. Pol. VIII. 554. A: δουλούμενος τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Gorg. 492. A: δουλούμενοι τοὺς βελτίους τῇ φύσιν ἀνθρώπου. Legg. I. 627. B. VIII. 838. D: τῶν διαφερόντως τοὺς ἀνθρώπους δουλουμένων (ἐπιθυμιῶν). Ep. VII. 334. C: τοῖς δουλουμένοις. Menex. 239. D: δουλούμενος τὴν Εὐρωπὴν. Pol. IX. 589. D: αἰσχρὰ ... τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἡμέρον δουλούμενα. E: εἰ ... υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο ... εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀνδρῶν (int. οἶκον). Menex. 239. E: τοὺς δεσπότας Μήδους ἐδουλώσατο. Pol. I. 344. B: ἐπειδὴν ... τις ... καὶ αὐτοὺς ἀνδραποδισάμενος δουλώσῃται. Legg. VIII. 838. D: βουλομένη τινα ἐπιθυμίαν δουλώσασθαι. Ep. VII. 333. A. Pol. I. 351. B: πολλὰς ... ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. Phaedr. 256. B: δουλωσάμενοι ... ᾧ κακία ψυχῆς ἐνεγίγνετο. Pol. VIII. 547. C. Legg. VIII. 839. C: πᾶσαν ψυχὴν δουλώσασθαι.

δούλωσις, ἡ, *servitus*. Legg. VII. 791. D: ἡ γὰρ σφοδρὰ καὶ ἀγρία δούλωσις.

δούρειος, α, ον, *ligneus*. Theaet. 184. D: ὥσπερ ἐν δουρείοις ἵπποις.

δοχή, ἡ, *receptaculum*. Tim. 71. C: λοβὸν δὲ καὶ δοχάς (v. λόχον) cet.

δράκων, ὁ, *draco*. Ion. 539. C. (Hom.).

δράμα, τό, *actio, negotium vel munus*. Theaet. 150. A: ἔλαττον ... τοῦ ἐμοῦ δράματος. 169. B: σὺ δὲ κατ' Ἀνταῖον τί μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δράμα δρᾶν. Pol. V. 451. C: μετὰ ἀνδρῶν δράμα ... τὸ γυναικεῖον αὐτὸ περιβαίνειν. **fabula ad scenam composita, et in univ. quicquid in medium prolatum est vel profertur*. Polit. 303. C: τοῦτο ... ἀτεχνῶς ἡμῖν ὥσπερ δράμα. Conv. 222. D: τὸ Σατυρικὸν σου δράμα τοῦτο καὶ Σειληνικὸν κατάδηλον ἐγένετο. Legg. VII. 817. B: ἀνταγωνισταὶ τοῦ καλλίστου δράματος. Phil. 50. B: τοῖς δράμασι. Apol. 35. B: τοῦ τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσαγόντος.

δραπετεύω, *aufugio*, *evolo*. Conv. 216. B: δραπίε τεύω ... αὐτόν καὶ φεύγω. Men. 97. D: ἀποδιδράσκει κα-
δραπετεύει. 98. A: δραπετεύουσιν ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀν-
δρώπου.

δραπέτης, ὁ, *fugitiuus*. Men. 97. E: ὥσπερ δραπέ-
την ἀνδρῶπον.

δραστικός, ἡ, ὄν, *actuosus*. Legg. VII. 815. A: τὰς
ἐπὶ τὰ δραστικά φερομένας ... σχήματα.

δράττομαι, *prehendo*. Lys. 209. E: δραζόμενοι τῶν
ἁλῶν.

δραχμή, ἡ, *drachma* s. *denarius*. Legg. XII. 958. A:
μὴ ἔλαττον δραχμῆς. Apol. 26. D: δραχμῆς ... πριαμέ-
νοις. Legg. VI. 766. C: ζημιούσθων ἕκαστος δραχμὴ τῆς
ἡμέρας. XI. 921. D. 917. D: κατὰ δραχμὴν ἕκαστην.
Aκ. 366. C: δοῖν δραχμαῖν. Legg. VI. 764. B: μέχρι ...
ἐκατὸν δραχμῶν νομίσματος cet. 774. D. VIII. 847. B.
Riv. 135. C. Legg. VI. 764. A: ζημιούσθω πεντήκοντα
δραχμαῖς. Ib. δέκα δραχμαῖς. 774. A. IX. 880. D. Gorg.
511. E: δύο δραχμὰς ἐπράξατο. Legg. VIII. 844. E. XI.
934. D. Apol. 36. A. Omiss. Legg. XII. 945. A.

δραχμιαῖος, α, ον, *una drachma constans*. Crat. 384.
B: τὴν δραχμιαίαν (ἐπίδειξιν).

δρέπανον, τό, *falx*. Pol. I. 353. A: ὡς δρεπάνω
333. D: δρέπανον ... φυλάττειν.

δρέπω, *carpo*, *colligo*. Legg. VIII. 844. E: ἐὰν ἐκ τῶν
ἐαυτοῦ (χωρίων) δρέπη. Pol. V. 457. B: ἀτελῇ ... σοφίας
δρέπων καρπὸν (Pind.). Tim. 91. C: καρπὸν ... δρέψαν-
τες. Med. Pol. III. 401. C: πολλὰ ... ἀπὸ πολλῶν δρεπό-
μενοί τε καὶ νεμόμενοι. Ion. 534. B: ἀπὸ κρηνῶν ... δρε-
πόμενοι τὰ μέλη. (Legg. VIII. 844. E. pro δρεπέσθω e codd.
nunc scribitur καρπούσθω).

δριμύ, *acriter*, *acute*. Pol. VII. 519. A: ὡς δριμὺν ...
βλέπει τὸ ψυχάριον.

δριμύς, εἰα, ὅ, *acer*, *acidus*. Locr. 101. C: τὸ ...
δριμὺν διαιρῆν πέφυκε. 102. C. Tim. 66. A: δριμεία πάντα
τὰ τοιαῦτα ἐλέγθη. 67. E: Locr. 100. E. **acer*, *vehemens*.
Legg. VII. 808. D: δριμὺν καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίγνε-
ται. Pol. VIII. 564. D: πολὺν ... δριμύτερον. V. 438. D:
δριμύτεραι. VIII. 564. D: τὸ μὲν δριμύτατον αὐτοῦ λέγει
τε καὶ πρᾶττει. **acutus* ac fere *versutus*. Theaet. 175. D:
τὸν ... δριμὺν καὶ δικανικόν. 173. A: ἔντονοι καὶ δριμεῖς
γίγονται.

δριμύτης, ἡ, *acrimonia*, *vehementia*. Polit. 311. A:
δριμύτης δὲ ... ἐνδείτται. **acre ingenium*, *acumen*. Pol. VII.
535. B. δριμύτητα ... δεῖ αὐτοῖς πρὸς τὰ μαθήματα ὑπ-
ερχεῖν.

δρομεύς, ὁ, *cursor*. Hipp. min. 373. D: πότερος ...
ἀμείνων δρομεύς. E: ὁ ... ἀγαθὸς δρομεύς cet. Prot. 335.

E: τῷ ... δρομεῖ. Hipp. min. 373. C: καλεῖς τινὰ δρομέα ἀγαθόν; Pol. X. 613. B: δρώσιν ὅπερ οἱ δρομῆς (v. δρομείς). Legg. VII. 822. B: τοῖς δρομεύσιν. Riv. 135. E: πρὸς τοὺς δρομέας.

δρομικός, ἡ, ὄν, *ad cursum aptus; cursor.* Theaet. 148. C: μηδενὶ οὕτω δρομικῷ τῶν νέων ἐντετυχημένοι. Pol. X. 613. C: οἱ ... τῇ ἀληθείᾳ δρομικοὶ ... στεφανοῦνται. Alc. I. 111. D: τίνες αὐτῶν δρομικοὶ τε καὶ μή.

δρομικῶς, *cursum.* Legg. IV. 706. C: πυκνὰ ἀποπηδώντας δρομικῶς εἰς τὰς ναὺς ταχὺ πάλιν ἀποχωρεῖν.

δρόμος, ὁ, *cursum.* Theaet. 172. E: πολλὰκις δὲ καὶ περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος. Polit. 294. E: καταπαύουσι δρόμον καὶ πάλης cet. Crat. 414. B: ὥσπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον. Pol. V. 460. E: δρόμον ἀκμήν. X. 613. D: ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου αἰρεθέντες. Legg. VIII. 833. C. Crat. 397. D: πάντα αἰεὶ ἰόντα δρόμῳ. Legg. VIII. 833. D: ἐν αὐτῷ τῷ δρόμῳ ἀμιλλωμέναις. Hipp. min. 373. D: ἐν δρόμῳ ... καὶ τῷ θεῖν. E. Theaet. 148. C: πρὸς δρόμον ... ἐπαινῶν. Polit. 273. A: εἰς τε τὸν εἰωθότα δρόμον τὸν ἑαυτοῦ κατακοσμούμενος ἦει. 294. D. Legg. I. 631. C. Ax. 370. E: δίδεμι τὸν αἰθιον καὶ θεῖον δρόμον. Legg. I. 625. D: πρὸς τὴν τῶν περὶ δρόμων ἀσκήσιν. VIII. 833. D: ἐπὶ τὴν ἀμύλλαν τούτων τῶν δρόμων. 834. C. 840. B. I. 625. D: δρόμοισι ... ἡμεῖς (χωρμεθα). VII. 824: δρόμοις καὶ πληγαῖς cet. Ax. 370. B: δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης. **curriculum tectum, ambulatio vel porticus.* Euthyd. 273. A: περιεπατεῖτην ἐν τῷ καταστέγῳ δρόμῳ. Theaet. 144. C: ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἡλείφοντο. Phaedr. 227. B: τῶν ἐν τοῖς δρόμοις (περιπατῶν).

δρόσος, ἡ, *ros.* Tim. 59. E.

δρυοτομία, ἡ, *materia caesa.* Legg. III. 678. D: δρυοτομίας ... εἶχον σπάνιν.

δρυοτομική (τέχνη), ἡ, *ligni vel materiae caesura.* Polit. 288. D: ὅσα δρυοτομική ... τέμνουσα παρέχει τεκτονικῇ cet.

δρύοχος, ὁ, *fundamentum.* Tim. 81. B: καινὰ τὰ τρίγωνα οἷον ἐκ δρυόχων ἐτι ἔχουσα τῶν γενῶν (v. γερῶν).

δρῦς, ἡ, *quercus.* Phaed. 275. B: δρυὸς λόγους. Ib. δρυὸς καὶ πέτρας ἀκούειν. Pol. VIII. 544. D: ἡ οἶε ἐκ δρυὸς ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι; Apol. 34. D: οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς ... πέφυκα (Hom.). Soph. 246. A: ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρῦς περιλαμβάνοντες. Pol. II. 363. A.

δρῶ, *facio, ago, pergo, exsequor; etiam efficio et afficio; committo.* Theaet. 151. D: οὐδ' ἐγὼ δυνωσία τοιοῦτον οὐδὲν δρῶ. Pol. I. 338. B: ὡς ... προθύμως τοῦτο δρῶ cet. V. 450. E: ὃ δὴ ἐγὼ δρῶ. VI. 495. B: σμικρὰ ... φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα οὔτε ἰδιώτην οὔτε πόλιν δρᾷ.

Polit. 308. B: (ὅτι) καὶ τοὺς ἱαχόντας δρᾶτον τὸ αὐτὸ τοῦ-
 το. Legg. IV. 713. D: οἷον νῦν ἡμεῖς δρῶμεν τοῖς ποιμνί-
 οισι cet. Phaedr. 253. B: πάντα δρῶσι τὰ αὐτά. 261. C.
 Pol. II. 358. C: ὅτι εἰκότως αὐτὸ δρῶσι. VIII. 559. A: (αἱ)
 οὐδὲν ἀγαθὸν ἐνοῦσαι δρῶσιν. 562. D. Legg. X. 900. C:
 οὐ ... οὕτω ταῦτα δρᾶ. X. 914. A: τοῦτο ἢ πόλις ... δρᾶ-
 τω. Pol. II. 378. B: δρῶν ἂν ὅπερ θεῶν οἱ πρῶτοί τε καὶ
 μίγιστοι. Legg. III. 697. C. VI. 774. D. Epin. 989. D:
 εἰ ἔ' οὖν διδάσκοι, κατὰ τρόπον δὲ μὴ δρῶ τὸ τοιοῦτον.
 Polit. 296. E: καὶν πείσας ... δρᾶ τὰ ξύμφορα. Pol. IV.
 426. C: ὅς ἂν τοῦτο δρᾶ. V. 470. C: ὅταν τι τοιοῦτον
 δρῶσι. Phaedr. 270. D: εἰς τὸ δρᾶν (εἰ, εἰς τὸ παθεῖν).
 Theaet. 164. C: τί ποτε μέλλομεν ... δρᾶν. Soph. 233. D:
 ποιεῖν καὶ δρᾶν (agere) μιᾷ τέχνῃ ξύμπαντα ἐπίστασθαι
 πράγματα. Polit. 305. D: τὰ προσταχθέντα δρᾶν. Conn.
 218. A: δρᾶν τε καὶ λέγειν. Pol. I. 332. A: ἀγαθὸν μὲν
 τι δρᾶν, κακὸν δὲ μηδὲν. Crit. 51. C: ὅτι οὐ δίκαια ἡμᾶς
 ἐπιχειρεῖς δρᾶν ἢ νῦν ἐπιχειρεῖς. al. Omiss. Legg. 861. C.
 Phaedr. 228. B: τοῦτο δρῶν ἐξ ἐωδινού cet. Pol. II. 360. C:
 οὕτω ... δρῶν. 380. B. Charm. 160. A: ὁ ῥᾶστα ... τοῦτο
 δρῶν. Tim. 33. D: πάντα ἐν ἑαυτῷ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ πά-
 σχον καὶ δρῶν ἐκ τέχνης γέγονιν. 64. E: μόγις εἰκοντα τῷ
 δρῶντι. Ep. VIII. 352. D: πολλὰ κακὰ δρῶντα τοὺς ἄλ-
 λους. Theaet. 151. A: θανμασὰ δρῶντες. Phil. 19. D:
 ὀρθῶς δρῶντες. Tim. 65. B: τῶν δρῶντων αὐτά. Ib. ὅσαι
 (ἐπωνυμῖαι) τοῖς δρῶσιν αὐτὰ γέγονασι. Legg. II. 659. C:
 νῦν αὐτοῖς δρῶσι (ipsorum culpa) πᾶν τοῖναντίον ξυμβαίνει.
 Theaet. 207. D: δρῶντας αὐτά. Pol. V. 469. D: ὥς τι
 τῶν δεόντων δρῶντας. Legg. I. 639. A: αἴγας ... ἐν ἐργα-
 σίμοις χωρίοις δρῶσας κακὰ. Pol. III. 391. B: ὥς ἐδρασε
 τοῦτο, οὐ πειστέον. Legg. IX. 872. E. Polit. 279. C: πε-
 ρὶ ὑφαντικῇν ταῦτόν τοῦτ' ἐδράσαμεν. Legg. I. 641. A:
 τί ποτ' ... ἀγαθὸν ἂν δράσειεν ἡμεῖς; IV. 709. D: ταῦτόν
 δὴ καὶ νομοθέτης ... δράσειεν. IX. 873. E: ὅσα ... ἀθλη-
 οντί τι τοιοῦτον δράσῃ. Pol. II. 377. E: ἂ φησι δράσαι
 αὐτόν Ἡσίοδος. IV. 443. A. VII. 538. B: ἦτον ... πα-
 ράνομόν τι δράσαι ἢ εἰπεῖν. IX. 574. B. Theaet. 163. E:
 τοῦτο δράσας. Legg. IX. 868. E: ὁ τι τοιοῦτον δράσας.
 873. A: ἢ δράσασα ψυχή. 878. E: τῶν ξυγγενῶν τοῦ δρᾶ-
 σαντος μηδένα δικάζειν. 865. D: θυμοῦται ... τῷ δράσαν-
 τι. 869. E. 872. E. 865. E: ταραττεῖ ... τὸν δράσαντα.
 869. A. 871. C. Pol. II. 375. C: αὐτοὶ γ-θήσονται αὐτὸ
 δράσαντες. Legg. IX. 856. A: τρεῖς δράσαντας τοῦτο. Phil.
 18. A: δράσω ταῦτα. Legg. VI. 752. A: δράσω κατὰ δύνα-
 μιν οὕτω. Pol. V. 449. B: ἢ τί δράσομεν; Legg. IV. 714.
 B: ἢ πῶς δράσομεν; VI. 770. B: ὅποι ... βλέποντες δράσετε
 τὸ τοιοῦτον. Pol. V. 458. A: οἶα δράσουσι. 470. A. VI.
 494. E: τί οἴομεθα δράσειν ἐκείνους cet. Polit. 288. C:

παιδιῷς ἐναεὶς πάντα δρᾶται. 281. D: περὶ πῦντα τὰ δρώμενα. Verb. Polit. 268. D: οὐδαμῶς τοῦτό γε δραστήον. Phil. 20. A. Critia 108. E. Legg. I. 626. A. 644. B. al.

δυσάς, ἡ, *binarius numerus, duo*. Parm. 149. C: εἰ ... ἐν μόνον ἐστί, δυσάς δὲ μὴ ἐστίν. D. Phaed. 101. C: τὴν τῆς δυάδος μετασχεσιν.

δυναμαί, *possum, valeo ad aliquid; praesto; efficio; potestatem habeo, polleo; c. negat. etiam a me impetrare non possum, nolo*. Pol. I. 338. B: ὅσῃν δύναμαι (ἐκτίνειν)· δύναμαι δὲ ἐπαινεῖν μόνον. II. 367. B: ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας. V. 474. A. al. Pol. III. 400. C: ἀλλὰ τότε ... δύνασαι διελέσθαι; Phaedr. 263. B: ἡ ῥητορικὴ ἐν ποτέροισι μείζον δύναται; 275. A: τούναντίον ... ἡ δύναται. 508. A. Theaet. 210. C: τοσοῦτον ... μόνον ἡ ἐμὴ τέχνη δύναται. Polit. 259. C. Theag. 129. E: ὅτι ἡ δύναμις αὐτῇ τοῦ δαιμονίου τούτου καὶ εἰς τὰς συνοουσίας ... τὸ ἅπαν δύναται. Pol. I. 336. E: ἀλλ' ... οὐ δυνάμεθα. V. 477. C: αἷς ... καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἢ δυνάμεθα. Prot. 326. C: μάλιστα δὲ δύνανται οἱ πλουσιώτατοι. Gorg. 466. B: οὐ μέγιστον δύνανται ἐν ταῖς πόλεσιν. Pol. II. 386. A: αἱ τελεταὶ ... μέγα δύνανται. I. 345. A: δυνάσθω ... ἀδικεῖν. Conv. 201. C: σοὶ οὐκ ἂν δυναιρὴν ἀντιλέγειν. Gorg. 510. E: τούτῳ ... οὐκ ἂν ποτε δύναιτο φίλος γενέσθαι; Crat. 405. B. Conv. 214. C: ὡς δύναιτο κάλλιστον. Hipp. mai. 296. B. Pol. I. 327. C: ἡ καὶ δύναισθ' ἂν ... πείσαι μὴ ἀκούοντας; Gorg. 467. A: πῶς ἂν ... οἱ ῥήτορες μέγα δύναιτο ... ἐν ταῖς πόλεσιν —; Pol. V. 477. C: ὁ τὶ περ ἂν δύνῃται. Hipp. mai. 296. D: εἰάν γε ... ἀγαθὰ δύνῃται. Legg. VI. 768. A: εἰάν δὲ μὴ δύνῃσθον κοινωνῆσαι τῆς ὁμόθυγίας αὐτοὶ εἴη. Pol. I. 348. A: ἂν δυνώμεθα πῇ ἐξευρεῖν. Gorg. 453. A: ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ πειθῶ ... ποιεῖν. 466. B: εἰ τὸ δύνασθαι γε λέγεις ἀγαθόν τα εἶναι τῷ δυνάμενῳ. D. 510. E. Phaed. 101. E: ἱκανοὶ ... ὅμως δυνασθῆαι αὐτοὶ αὐτοῖς ἀρέσκειν. Pol. I. 336. A: μέγα ... δύνασθαι. II. 377. C: ταῦτόν δύνασθαι τοὺς τε μείζους καὶ τοὺς ἐλάττους (μύθους). Legg. X. 901. D: δύνασθαι πάντα ὁπόσων ... δύναμις ἐστὶ θνητοῖς τε καὶ ἀθανάτοις. Men. 77. B: δοκεῖ ... μοι ... ἀρετὴ εἶναι ... χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. Chl. 410. B: τοσοῦτον μόνον δύνανσθαι. Pol. V. 476. C: δυνάμενος ἐπισθαι. 478. A: ἐφ' ἑτέρῳ ... ἑτερόν τι δυνάμενη ἐκατέρω αὐτῶν πέφκεν. Legg. VI. 757. A: ἡ τοῦτο αὐτὸ δυνάμενη. Phil. 23. D: πέμπτου προσδεήσει διάκρισιν τινος δυνάμενου. Pol. VI. 489. C: τοῦ ἀρχεῖν δυνάμενου. Prot. 335. C: σὲ ... τὸν ἀμφοτέρω δυνάμενον. Pol. I. 344. A: τὸν μεγάλα δυνάμενον πλεονεκτεῖν. Legg. VI. 773. C: πολλὰ δυνάμενον πράττειν. XI. 917. C: μὴ δυνάμενον τοῖς νῦν πείθεσθαι

λόγοις. Phil. 11. D: τὴν δυναμένην (ψυχῆς διάθεσιν) ... τὸν βίον εὐδαίμονα παρέχειν. Legg. II. 663. E: δυνάμενον μᾶλλον (*efficientes hoc ut*), ποιεῖν ... ἐκόντας πάντα τὰ δίκαια. Prot. 326. C: οἱ μάλιστα δυνάμενοι. Phaedr. 257. D: οἱ μέγιστον δυνάμενοι ... ἐν ταῖς πόλεσιν. Pol. VI. 484. B: οἱ ... δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι. VII. 533. C: μὴ δυνάμεναι λόγον διδόναι αὐτῶν. Gorg. 525. E: ἐκ τῶν δυναμένων εἰσὶ καὶ οἱ σφόδρα πονηροὶ γιγνόμενοι ἄνθρωποι. Prot. 317. A: τοὺς δυνάμενους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν. Pol. III. 401. C: τοὺς εὐφυνῶς δυνάμενους ἰχνεύειν τὴν ... φύσιν. Legg. II. 671. C: δυνάμενους (*efficientes ut*), τὸν εὐέλπιν ... ἐδέλπειν ποιεῖν πάντα τούτοις τάναντία. IV. 710. E: πρὸς τοὺς ἐν τῇ πόλει μέγιστον δυνάμενους. Prot. 315. E: οὐκ ἐδυνάμην ἐγωγε μαθεῖν ἔξωθεν. Men. 94. D: ἐδύνατο μέγα ἐν τῇ πόλει. Pol. IV. 434. E: ὡς ἐδυνάμειθα ἀρίστην. Legg. XII. 968. B: ἂν πῃ καὶ κατὰ βραχὺ δυνήθωμεν. Alc. II. 150. E: νῦν ... οὐκ ἂν μοι δοκεῖς δυνήθῃναι. Legg. XI. 922. A: τοῖς τὰ τῶν ἀγαθῶν νομοθετῶν γραμματα τιμᾶν διαφερόντως δυνήθεισι. Eryx. 398. E: ἤντινα λαβὼν ... δυνήσει πράττειν τὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἔργα. Legg. III. 691. C: ἥτις ... δυνήσεται τὴν μεγίστην ἐν ἀνθρώποις ἀρχὴν φέρειν. Demod. 383. D. Pol. III. 414. B: (ὅπως) οἱ δὲ μὴ δυνήσονται κακουργεῖν. Demod. 383. D. Alc. I. 105. B: μέγιστον δυνήσεσθαι ἐν τῇ πόλει. E. Parm. 135. A: τοῦ δυνησομένου μαθεῖν. B: ἄλλον δυνησομένου διδάξαι. *δύνασθαι, *efficere*, *ponitur etiam in numero, linea al.* (*praec. quadratum ex sese producentibus*). Theaet. 148. B: τοῖς δ' ἐπιπέδοις ἃ δύνανται (ξυμμέτρους ἐκείναις). 147. E: τὸν ... δυνάμενον (ἀριθμὸν) ἴσον ἰσάκεις γίγνεσθαι τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα ἀπεικιάσαντες *cet.* Legg. VIII. 546. B: αὐξήσεις δυνάμεναι ... ἰστέεις ἀποστάσεις. **vim habeo, significo; hinc etiam volo, specto.* Prot. 324. A: τὸ κολάζειν ... τί ποτε δύναται. Crat. 429. D: ἄρα τοῦτό σοι δύναται ὁ λόγος; Euthyd. 286. C: τοῦτο γὰρ δύναται ὁ λόγος. Demod. 380. A: τί ποτε δύναται ἡ ξύνοδος ὕμῶν.

δύναμις, ἡ, *vis, facultas, potestas, potentia, etiam vires s. copiae* (vern. *Macht*); *natura (Wesen)*. Phaedr. 246. D: πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθεῖς ἄγειν *cet.* 271. C: λόγου δύναμις. Gorg. 447. C: τίς ἡ δύναμις τῆς τέχνης τοῦ ἀνδρός. 456. A: τίς ποτε ἡ δύναμις ἐστὶ τῆς ἡτορικῆς. C: ἡ ... δύναμις τοσαύτη ἐστὶ καὶ τοιαύτη τῆς τέχνης. 469. D: ἐμοὶ δύναμις τις καὶ τυραννὶς θαυμασιὰ αὐτὶ προσγέγονεν. Theaet. 185. C: ἡ γὰρ διὰ τῆς γλώττης δύναμις. Polit. 304. D: ἡ τοῦ πολιτικοῦ δύναμις. Phil. 58. D: εἴ τις πέφυκε τῆς ψυχῆς ἡμῶν δύναμις ἐρᾶν τε τοῦ ἀληθοῦς *cet.* Phil. 57. E: ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις. 64. E: κατεπύφηνεν ἡμῖν ἡ τὰγαθοῦ δύναμις εἰς τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν. Conv. 218. E: καὶ τις ἐστ' ἐν ἐμοὶ δύναμις δι' ἧς *cet.* Pol. II.

364. B: δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη ... ἀκείνῳ cet.
 IV. 433. D: ἡ τοῦ ἑαυτοῦ ἐν αὐτῇ τὰ αὐτοῦ πράττειν δύ-
 ναμις. V. 453. E: ἡ γενναία ... ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογι-
 κῆς τέχνης. V. 473. D: δύναμις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσο-
 φία (cf. Ep. VII. 335. D.). VII. 532. A: ἡ τῆς ὁψιως δύ-
 ναμις. 533. A: ἡ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις. Tim. 25. A:
 μεγάλη συνέστη καὶ θαυμαστὴ δύναμις βασιλέων. E. Me-
 nex. 240. D: ὅτι οὐκ ἄμαχος εἴη ἡ Περσῶν δύναμις. The-
 aet. 184. E: ἃ δι' ἐτέρας δυνάμεως αἰσθάνει. Soph. 233.
 A: τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θάυμα. 254. C: κοινωνίας
 ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμεως. Polit. 271. C: ἐπὶ τῆς Κρό-
 νου ... δυνάμεως. 272. B: παρούσης ἀντοῖς ... δυνάμεως
 πρὸς τὸ ... δύνασθαι συγγίγνεσθαι. Crat. 397. C: ἰσως
 δ' ἓν αὐτῶν καὶ ὑπὸ θειοτέρας δυνάμεως ἢ τῆς τῶν ἀν-
 θρώπων ἐτέθη. Pol. VII. 532. D: τίς ὁ τρόπος τῆς τοῦ
 διαλέγεσθαι δυνάμεως. Critia 121. B: πλεονεξίας ἀδίκου
 καὶ δυνάμεως ἐμπιπλάμενοι. Phaedr. 246. A: εἰκίετω ...
 ξυμφύτῳ δυνάμει ὑποπτέρου ζεύγους τε καὶ ἡνίοχου. Po-
 lit. 281. B: ἀμφισβητήσουσι ... τῇ τῆς ὑφαντικῆς δυνάμει.
 Conv. 215. B: τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει. Pol. I. 328.
 C: εἰ ... ἐγὼ εἴη ἐν δυνάμει ἣν τοῦ ῥαδίως πορεύεσθαι
 πρὸς τὸ ἄστυ. II. 366. E: αὐτὸ δ' ἐκάτερον τῇ αὐτοῦ δυνά-
 μει ἐν τῇ τοῦ ἔχοντος ψυχῇ ἐνόν. V. 479. D: τῇ με-
 ταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητῶν ἀλιαχόμενον. VII. 517.
 B: τῇ τοῦ ἡλίου δυνάμει. Legg. I. 630. D: τετάρτη ...
 ἀριθμῷ τε καὶ δυνάμει τοῦ τιμῆ εἶναι λέγοντ' ἂν ὀρθότα-
 τα. III. 685. C: πιστεύοντες τῇ τῶν Ἀσσυρίων δυνάμει
 τῇ περὶ Νινον γενομένη. VII. 814. A: πάσῃ τῇ δυνάμει
 ἔξω στρατεύεσθαι. Hipp. mai. 296. B: δυνάμει ... δυναν-
 ται οἱ δυνάμενοι. Prot. 320. E: ἄλλην τιν' αὐτοῖς ἐμπα-
 νᾶτο δύνανται εἰς σωτηρίαν. 330. A: ἡ καὶ δύνανται ἀν-
 τῶν ἑαυτοῦ ἰδίαν ἔχει —; 349. B: πράγμα ἔχον ἑαυτοῦ
 δύνανται ἑαυτοῦ. Phaedr. 232. D: τὴν δύνανται ἑαυτοῦ
 φυλάττονται. 237. C: ἣν ἔχει δύνανται. 258. C: λαβὼν
 τὴν ... Λαρείου δύνανται. 265. D: εἰ αὐτοῖν τὴν δύνανται
 τέχνη λαβεῖν δύνανται τις. 268. A: τίνα ... ἔχει τὴν τῆς
 τέχνης δύνανται. Gorg. 455. D: τὴν τῆς ὀρθορικῆς δύναν-
 τιν ἀπασαν. 509. D: πόττερα δύνανται, ἢ βούλησιν; 511.
 A. Phaedr. 99. C: τὴν ... τοῦ ὡς οἶον τε βέλτεστα αὐτὰ
 τεθῆναι δύνανται οὕτω νῦν κείσθαι, ταύτην cet. Theaet.
 156. A: δύνανται τὸ μὲν ποιεῖν ἔχον, τὸ δὲ πάσχειν. Soph.
 219. A: ἄλλην ... δύνανται ἔχοντα. 236. B: δύνανται ...
 εἴ τις λάβοι τὰ τηλικαῦτα ἱκανῶς ὁρᾶν. 247. D: λέγω ...
 τὸ καὶ ὁποιαοῦν τινὰ κεκτημένον δύνανται εἴτ' εἰς τὸ ποι-
 εῖν ... εἴτ' εἰς τὸ παθεῖν cet. 251. E: μηδὲν ... μηδεμίαν
 δύνανται ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. Parm. 133. E: οὐ τὰ
 ἐν ἡμῖν πρὸς ἐκεῖνα τὴν δύνανται ἔχει οὐδὲ ἐκεῖνα πρὸς ἡ-
 μᾶς. Crat. 404. E: κάλλιστα κείμενον πρὸς τὴν δύνανται

τοῦ θεοῦ. 438. C: μείζω τινὰ δύναμιν εἶναι ἢ ἀνθρω-
 πείαν τὴν θεμένην τὰ πρῶτα ὀνόματα τοῖς πράγμασιν.
 Phil. 29. B: τὴν δύναμιν οὐκ ἀξίαν τῆς φύσεως ἔχον. 30.
 D: διὰ τὴν τῆς αἰτίας δύναμιν. 49. B: ἐπεσθαι τοῖς μὲν
 ῥώμην ... καὶ δύναμιν cet. Conn. 188. D: οὕτω πολλὴν
 καὶ μεγάλην, μᾶλλον δὲ πᾶσαν δύναμιν ἔχει ... ὁ πᾶς Ἑ-
 ρως. Pol. II. 358. B: τίνα ἔχει δύναμιν αὐτὸ καθ' αὐτὸ
 ἔνόν ἐν τῇ ψυχῇ. IV. 433. B: ὁ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύ-
 ναμιν παρέσχεν ὥστε ἐγγετέσθαι. V. 477. B: πότερον ἄλ-
 λην δύναμιν ἐπιστήμη, ἢ τὴν αὐτήν; VI. 507. C: τὴν
 τοῦ ὅραν τε καὶ ὁραῖσθαι δύναμιν. Tim. 24. E: ὅσην ἡ
 πόλις ὑμῶν ἔπαυσε ποτε δύναμιν cet. 28. A: εἰν ἰδεῖν
 αὐτοῦ καὶ δύναμιν. 48. D: τὴν τῶν εἰκότων λόγων δύνα-
 μιν. Legg. II. 657. B: οὐ μεγάλην τινὰ δύναμιν ἔχει
 πρὸς τὸ διαφθεῖραι cet. IV. 706. B: ναυτικὴν παρασχέ-
 σθαι δύναμιν. XI. 931. D: ἡ μετῆρων εἴη αὐτὴν δύνα-
 μιν ἔχουσῶν (praec. παρειμένων γίγρε). Menex. 240. D:
 δεξιμένοι τὴν τῶν βαρβάρων δύναμιν. Absol. Pol. V.
 473. C: σμικροτάτων τὴν δύναμιν. Cum praeposs. διά
 (per vim vel vi. Pol. V. 466. B. al.), εἰς (quam maxime, pro
 vituli parte. Phaedr. 257. A: εἰς ἡμετέραν δύναμιν ὅτι καλ-
 λίστη ... δίδοται. 273. E: κεχαρισμένως ... πράττειν τὸ
 πᾶν εἰς δύναμιν. Soph. 244. B. Polit. 273. B. 308. A.
 Pol. IV. 427. E. V. 458. E: εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. IX.
 590. D. Tim. 26. D. Legg. III. 697. B: πόλιν ... τὴν
 μέλλουσαν ... εὐδαιμονήσῃν εἰς δύναμιν ἀνθρωπίνην),
 κατὰ (Phaedr. 249. C: κατὰ δύναμιν. Theaet. 168. C:
 κατ' ἐμὴν δύναμιν. Soph. 226. A. Polit. 262. A. 279. C:
 κατὰ δύναμιν ὅτι μάλιστα διὰ βραχείων. Pol. V. 477. B:
 κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐκατέμεινεν αὐτῆς. Tim. 38. B.
 Legg. IX. 865. E: κατὰ δύναμιν πᾶσαν.) et πρὸς (Phaedr.
 231. A: πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὐτῶν). Pol. V. 478. A:
 δυνάμεις ... ἀμφοτέραι ἴσταν. Theaet. 185. E: διὰ τῶν
 τοῦ σώματος δυνάμεων. Polit. 310. B: τὰ ... πλοῦτου καὶ
 δυνάμεων ἐν τοῖς τοιοῦτοις δόγματι cet. Crat. 406. A:
 πασῶν ἐραυπτόμηνον κεῖται τῶν τοῦ θεοῦ δυνάμεων. Pol.
 V. 477. E: πασῶν γε δυνάμεων ἐρῶμενεστάτην. Tim. 31.
 C. 52. E. Crat. 405. A: τέτταροι δυνάμεις ταῖς τοῦ θεοῦ.
 Phil. 55. E: ταῖς τῆς στοχαστικῆς προσχωμένους δυνάμειν.
 Prot. 320. D: νεῖμαι δυνάμεις ἐκάστοις. Phaed. 113. C:
 δεινὰς δυνάμεις λαβὼν ἐν τῷ ὕδατι. Soph. 227. B: ξυμ-
 πάσας δυνάμεις οὐκ ὁμοῦ ... ἐλλήσας καθαιρεῖν. Pol. II.
 364. A: πλουσίους καὶ ἄλλας δυνάμεις ἔχοντας. IV. 423.
 A: χρήματα τε καὶ δυνάμεις. V. 477. C: δυνάμεις εἶναι
 γένος τι τῶν ὄντων αἰς δὴ καὶ ἡμεῖς δυνάμεθα ἢ δυνάμε-
 θα. VIII. 546. D: εἰς τὰς τῶν πατέρων ... δυνάμεις ἐλ-
 θόντες. Tim. 33. A: πάνθ' ὅσα δυνάμεις ἰσχυρὰς ἔχει.
 66. A. *quadratum (potentia). Theaet. 148. B: περὶ τοῦ μή-

κοὺς τε καὶ τῆς δυνάμεως. Epin. 990. E: περὶ τὸ διπλάσιον αἰεὶ στρεφομένης τῆς δυνάμεως. Polit. 226. B: ἡ διαμικτος ἡ δυνάμει δίπους. Locr. 98. A. Polit. 266. B: κατὰ δύνανται ... τῆς ἡμετέρας δυνάμεως διάμετρος. Pol. IX. 587. D: κατὰ ... δύνανται καὶ τὴν τρίτην αὐξάν. Tim. 54. B. Theaet. 147. D: περὶ δυνάμεων ... τῆς τε τρίτοδος πέρι καὶ πεντέτοδος. 148. A: δυνάμεις (ὠρισάμεθα). *οἱ, significatio. Crat. 394. B: ἡ τοῦ ὀνόματος δύναμις. C: τῇ ... δυνάμει ταῦτον φθεγγόμενα. B: τὴν δύνανται αὐτῶν σκοπεῖ. 435. D: τίνα ἡμῖν δύνανται ἔχει τὰ ὀνόματα. Phil. 24. C: ὅτι καὶ τὸ σφόδρα ... καὶ τὸ γε ἡρέμα τὴν αὐτὴν δύνανται ἔχειον τῷ μᾶλλον τε καὶ ἥττον. 49. C: τὴν ... τοῦ φθόνου λαβὲ δύνανται πρῶτον. Critia 113. A: διαπυνθανόμενον τὴν τῶν ὀνομάτων δύνανται. Crat. 424. C: τῶν στοιχείων πρῶτον δυνάμεις διείλοντο. *orationem amplificat. Legg. XII. 952. C: τιμαῖς αὐτὸν ... ἡ τῶν συλλεγομένων τιματῶ δυνάμεις. Phil. 67. A: στερομένοιον (v. στερομένων) αὐταρχίας καὶ τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελέου δυνάμεως. Hipp. mai. 285. D: περὶ τε γραμμάτων δυνάμεως ... καὶ ἁρμονῶν. Crat. 412. E: εὐστομίας ἔνεκα τὴν τοῦ κάππα δύνανται προσλαβόν. Phil. 44. C: λίαν μεμισηκότων τὴν τῆς ἡδονῆς δύνανται. Tim. 45. E: καθείργουσι τὴν τοῦ πυρὸς ἐντὸς (v. ἐνδον) δύνανται. 75. D: τὴν ... τοῦ στόματος ἡμῶν δύνανται. Legg. V. 741. A. XI. 918. B. XII. 944. D. 968. D: ἡλικίαις τε καὶ μαθημάτων δυνάμεσι.

δυναστεία, ἡ, dominatio. Gorg. 492. B: ἀρχὴν τινα ἢ τυραννίδα ἢ δυναστείαν. Polit. 291. D: τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν. Legg. III. 680. B. VI. 777. E: πᾶσαν δυναστείαν δυναστεύοντα. Ep. VIII. 353. E. Pol. VIII. 544. D: δυναστεῖαι ... καὶ ὠνῆται βασιλείαι cet. Legg. III. 681. D: ἀριστοκρατίαν τινὰ ἐκ τῶν δυναστεῶν ποιήσαντες. Theaet. 176. C: ἐν ... πολιτικαῖς δυναστείαις. Pol. V. 499. B: τῶν νῦν ἐν δυναστείαις ἢ βασιλείαις ὄντων νείσιν. Critia 114. D: ἐν δυναστείαις τισὶ βασιλέων. Legg. IV. 711. D.

δυναστεύω, dominor, potens sum. Polit. 273. C: μᾶλλον καὶ δυναστεύει τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος. Alc. I. 105. B: ὅτι αὐτοῦ σε δεῖ δυναστεύειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Phaedr. 238. B: τῆς αἰεὶ δυναστευούσης. Pol. VI. 498. E: ἄνδρα ... δυναστεύοντα ἐν πόλει ἐτέρᾳ τοιαύτῃ. Legg. VI. 777. E. IX. 863. B: δυναστεύουσιν. Ep. VII. 325. B: δυναστεύοντες τινες. Legg. IV. 711. C: τῇ τῶν δυναστεύοντων ἡγεμονία. Ep. VII. 326. B. D: τοὺς ἐν αὐταῖς δυναστεύοντας. Pass. Pol. VIII. 546. B: αὐξήσεις δυνάμεναί τε καὶ δυναστεύόμεναι (v. Schneid. Civ. III. p. XX. sq.)

δυνάστης, ὁ, dominator. Gorg. 524. E: ἢ ἄλλον ὁτουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου. Ep. II. 311. A: Κύρον ὡς δυνάστην. Pol. V. 473. D: οἱ βασιλεῖς (al. βασιλεῖς) τε

νῦν λεγόμενοι καὶ δυνάσται. VII. 540. D. Legg. IV. 710
 E. Gorg. 525. D: ἐκ τυράννων καὶ βασιλείων καὶ δυνα-
 στῶν. 526. B. Pol. VI. 502. A. Critia 109. D: τῶν ἐν
 τῇ χώρᾳ δυναστῶν τὰ ὀνόματα ἀκηκοὺς μόνον (γένος). Gorg.
 479. A: τοὺς ἄλλους τυράννους ... καὶ δυνάστας. 525. D.
 δυνατός, ἡ, ὄν, *qui potest vel valet ad aliquid; aptus,*
idoneus; potens (etiam *dives*); obiect. et neutr. *quod quis facere*
vel quod fieri potest. Phaedr. 273. E: εἰάν μὴ τις ... δυνα-
 τὸς ἢ καθ' ἐν ἑκάστον περιλαμβάνειν. 275. E: οὔτε βοη-
 θῆσαι δυνατός αὐτῷ. Theaet. 185. B: δυνατός ἐπισκεψασθαι.
 Phil. 48. D. Pol. III. 394. E. Legg. III. 694. B: βουλευ-
 εῖν δυνατός. Hipp. min. 366. B: δυνατός ... ὅς ἂν ποιῇ
 τότε ὃ ἂν βούληται ὅταν βούληται. Pol. V. 471. C: ὡς δυνατὴ
 ἡ αὕτη πολιτεία γενέσθαι καὶ τίνα τρόπον ποτὲ δυνατὴ. VII.
 521. A: ἐστι σοι δυνατὴ γενέσθαι πόλις ἐν οἰκουμένῃ. Phaedr.
 277. A: εἰς ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατόν μάλιστα. Phil. 22. B:
 οἷσπερ δυνατόν ἦν οὕτως αἰεὶ διὰ βίου ζῆν. Conv. 196. D:
 ὅσον οὖν δυνατόν, πειρατέον cet. Pol. II. 375. E: τοῦτο
 μὲν ἄρα ... δυνατόν. V. 457. D: εἰ δυνατόν ἢ μὴ. V.
 472. D: ὡς καὶ δυνατόν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα. E: ὡς
 δυνατόν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι. VI. 509. C: ὅσα γ' ἐν τῇ παρ-
 οντι δυνατόν. VII. 519. D: δυνατόν αὐτοῖς ὃν ἄρκειον
 (ζῆν). X. 613. A: εἰς ὅσον δυνατόν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι
 θεῷ. Tim. 90. C: καθ' ὅσον μάλιστα δυνατόν θνητῷ γί-
 γνισθαι. Legg. III. 688. C: ὅσην δυνατόν ἐμποιεῖν. VIII.
 839. C: μὴ δυνατόν εἶναι δύνασθαι διὰ βίου ὅλην πόλιν
 ζῆν πράττουσαν τοῦτο. Hipp. mai. 295. E: οὐκοῦν τὸ δυ-
 νατόν ἑκαστον ἀπεργάζεσθαι, εἰς ὅπερ δυνατόν, εἰς τοῦτο
 καὶ χρῆσιμον, τὸ δὲ ἀδύνατον ἀχρηστον; 296. D: τὸ δυνα-
 τὸν ἐπὶ τὸ ἀγαθόν τι ποιῆσαι, τοῦτ' ἐστὶ τὸ καλόν. Cum
 conl. ὡς. Phil. 55. C: πάντ' ἐστὶ ταῦτα ... ὡς δυνατόν ἀ-
 λογώτατα. Legg. II. 640. D: γιγνομένων ὡς δυνατόν ὀρ-
 θότατα τούτων. IV. 710. B: εἰ μέλλει πόλις ὡς δυνατόν
 ἐστὶ τάχιστα καὶ ἄριστα σῆσαι πολιτείαν cet. X. 898. A:
 εἰναὶ τε αὐτὴν τῇ τοῦ νοῦ περιόδῳ πάντως ὡς δυνατόν οἰ-
 κειοτάτην τε καὶ ὁμοίαν. — Phaedr. 90. C: λόγου ... δυ-
 νατοῦ κατανοῆσαι. Pol. V. 457. D: τοῦ δυνατοῦ περί καὶ
 τοῦ ὠφελίμου. VI. 498. E: μέχρι τοῦ δυνατοῦ. Legg. IX.
 879. C: πάσης τῆς δυνατῆς ἡλικίας αὐτὸν φρεσύναι καὶ τε-
 κεῖν ἀπέχοιτο. Pol. II. 361. B: ἐπανορθοῦσθαι δυνατῷ εἶ-
 ναι. Soph. 234. B: τὸν γ' ὑπισχνούμενον δυνατόν εἶναι
 μιᾷ τέχνῃ πάντα ποιεῖν cet. Pol. X. 618. C: τίς αὐτὸν
 ποιήσει δυνατόν καὶ ἐπιστήμονα. 624. C: δυνατὴν (τ. ψυ-
 χὴν) πάντα ... ἀνέχεσθαι. Critia 110. E. Legg. VI. 785.
 B: τὸ δυνατόν καὶ πρέπον ἐκασταῖς προστάττειν. Phaedr.
 260. B. Cum praeposs. εἰς (Phaedr. 252. D: μιμούμενος
 εἰς τὸ δυνατόν. Pol. II. 381. C: ἄριστος ὢν εἰς τὸ δυνα-
 τόν. VI. 500. D: θεῖος εἰς τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ γίγνεται.

IX. 586. E: καὶ εἰς τὸ δυνατόν τὰς ἀληθεστάτας καρπούσθαι. Legg. V. 739. C.) et κατὰ (Crat. 422. D: τίτι τροπῶ κατὰ τὸ δυνατόν ὅτι μάλιστα φανερά ἡμῖν ποιήσῃ τὰ ὄντα —; 435. C: ἐπεὶ ἴσως κατὰ γε τὸ δυνατόν κάλλιστον ἂν λέγοιτο. Conv. 207. D: ἐνταῦθα ... ἡ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δυνατόν αἰετὶ εἶναι καὶ ἀθάνατος. Pol. V. 460. A. 466. D. Tim. 46. C: τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατόν ἰδέαν ἀποτελῶν.) — Euthyd. 294. B: ἡ καὶ νεοροῦσθαι δυνατόν ἐστιν; Phaedr. 270. D: ἄλλον δυνατόν ποιεῖν (τεχνικόν). Soph. 233. B. Parm. 126. A: εἴ του δέει τῶν τῆδε ὧν ἡμεῖς δυνατοί. Pol. V. 476. B. Legg. VI. 771. A: ὅσοι μὴ ταῦτα δυνατοί. VIII. 840. E. Pol. V. 472. D: ὡς δυνατόν ταῦτα γίγνεσθαι. Legg. V. 742. E: τούτων ... τὰ μὲν δυνατόν ἐστι γίγνεσθαι, τὰ δὲ οὐ δυνατόν. Pol. IX. 577. B: ἡμεῖς εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν κρίναι. X. 618. C: τὸν βελτίω (βίον) ἐκ τῶν δυνατῶν ... αἰρεῖσθαι. Hipp. min. 366. A. Polit. 308. A: εἰς ἔχθραν πολλοῖς καὶ δυνατοῖς καταστάντες. Prot. 321. A: δυνατοῖς δὲ καὶ καύματα (ἀμύναι). 350. E: τοὺς ... ἰσχυροὺς δυνατούς (εἶναι ὁμολογῶ). Soph. 232. C: ὅτι ποιοῦσι ἅπερ αὐτοὶ δυνατοὺς (al. δυνατοί). Pol. III. 412. C. VII. 520. C: μάλλον δυνατόν ἀμφοτέρων μετέχειν. Legg. VI. 763. D: δεῖ ... καὶ τούτους δυνατούς τε εἶναι. Hipp. min. 365. D: δυνατούς τι ποιεῖν. 366. A. Prot. 335. E: εἴ μου δυνατόν δέοιο. Soph. 259. C: ταῦτα ἐάσαντα ὡς δυνατόν. Pol. II. 360. E: τὰ τε δυνατόν ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ ἀδύνατα. Euthyd. 300. A: τὰ δυνατόν ὁρᾶν, ἢ τὰ ἀδύνατα. Phaedr. 276. A: ὅσων ἀμείνων καὶ δυνατότερος τούτου φύεται. Hipp. min. 375. E: οὐκοῦν ... ἡ δυνατότερα ψυχὴ καὶ δικαιότερα ἐστι; 376. A. Pol. I. 351. A: ὅτι καὶ δυνατότερον καὶ ἰσχυρότερον εἴη ἀδικία δικαιοσύνης. Phaedr. 350. E: δυνατότεροι ... (παλαίειν). Pol. II. 352. B: δυνατότεροι πράττειν. Lach. 186. C: χρήμασιν ἐμοῦ δυνατότεροι. Euthyd. 281. D: ὅσων δυνατότερα ὑπηρετεῖν τῷ ἰγνυμένῳ κακῷ ὄντι. Gorg. 319. A: ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυνατότατος ἂν εἴη καὶ πράττειν καὶ λέγειν. Pol. I. 332. D: τίς ... δυνατότατος κάμνοντας φίλους εὖ ποιεῖν cet. E. Hipp. min. 366. D: ἀρα ὅτι δυνατότατός τε εἴ καὶ σοφώτατος κατὰ ταῦτα; Ib. ἅπερ δυνατότατός τε καὶ σοφώτατος. 367. B: δυνατότατος ὧν ψεύδεσθαι περὶ λογισμῶν. E: δυνατότατός γε ἀμφοτέρω. Conv. 176. C: ὑμεῖς οἱ δυνατότατοι πίνετε. Pol. V. 472. E: κατὰ τί δυνατότατον ἂν εἴη.

δυνατώτατα, *quam maxime* (potest), *optime*. Pol. VII. 516. D: ἐκ τούτων ... δυνατότατα ἀπομαντευομένων τὸ μέλλον ἥξειν. Hipp. min. 366. D: τὰ ... ἀληθῆ σὺ ἂν δυνατώτατα εἶποις περὶ τούτων.

δύο, *duo*. Alc. II. 360. B: εἰ ... δύο τοιούτω δακτυλίῳ γενοίσθην. Pol. IV. 422. E: δύο ... πολεμῖα ἀλλήλαιν. Parm.

143. D: ἄρα οἶόν τε ἄμφω μὲν αὐτῷ εἶναι, δύο δὲ μή; Ib. ὡ δ' ἂν δύο ἦτον. 149. A: δύο ὃν τὸ ἐν. B: τὰ πρῶτα δύο. Gorg. 464. B: δυοῖν ὄντοιν τοῖν πραγμάτοιν. 473. D: δυοῖν (Vind. 2. δυεῖν) ... ἀθλίον. 481. D: ἐρώντε δύο ὄντε δυοῖν (Fl. h. et Par. 1. δυῖν) ἐκάτερος. Phaed. 102. D: δυοῖν (libr. aliquot δυεῖν) τὸ ἕτερον. Parm. 142. E: γίγνεται ... ἐκ δυοῖν ... μορίοιν τὸ μόριον. 149. D: δυοῖν μὴ ὄντοιν. Conv. 191. D: ποιῆσαι ἐν ἐκ δυοῖν. Pol. IV. 440. B: δυοῖν στασιαζόντοιν. IX. 597. B: δυοῖν ... νόθοιν (ἡδοναῖν). Tim. 63. C. Apol. 40. C. al. Formam δυεῖν libri meliores commendat Conv. 192. E. Pol. VIII. 546. C. Tim. 79. D. Legg. I. 638. E. VI. 754. E. 774. D. VIII. 846. C. al. Cf. Schneid. ad Plat. Civ. T. II. p. 92 sq. — Parm. 149. A: ἐν δυοῖν χώροιν ἅμα γένοιτο. Theaet. 203. C: ὅρα δὴ ἐπὶ δυοῖν. Soph. 244. C: ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσχρῶμενοι δυοῖν ὀνόμασι. Parm. 149. A: ἐὰν ... τοῖν δυοῖν ... τρίτον προσγένηται. Pol. I. 351. E: ἂν ἐν δυοῖν ἐγγένηται. III. 411. E: ἐπὶ ... δύο ὄντε τούτῳ ... δύο τέχνα θεόν ... δεδωκέναι τοῖς ἀνθρώποις. Conv. 192. E: δύ' ὄντας. Gorg. 464. B: δύο λέγω τέχνας. Theaet. 204. B: ὅταν λέγωμεν ἐν, δύο, τρία cet. Parm. 149. A. Pol. VII. 522. C: τὸ ἐν τε καὶ τὰ δύο ... διαγιγνώσκειν. Legg. XI. 924. D: πρὸς τὰ (ν. τῷ) δύο ἐπισκοπεῖν. δυογόν, το. Crat. 418. D: τό γε ζυγὸν οἶσθα ὅτι δυογόν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν.

δυσαισθησία, ἡ, *hebetudo*. Locr. 102. E.

δυσάλθης, ὁ ἡ, *difficilis sanatu*. Ax. 367. B: τὸ τῆς φρίσεως ἐπίκρητον καὶ δυσάλθες.

δυσάλωτος, ὁ ἡ, *difficilis captu*. Lys. 206. A: εἰ δυσάλωτοτέραν τὴν ἄγραν ποιοί. Ib. δυσάλωτοτέροι γίγνονταί. **difficilis percipit*. Tim. 51. B: δυσάλωτάτατον αὐτὸ λέγοντες οὐ ψευδομεθα.

δυσανάπειστος, ὁ ἡ, *quia difficile ad animam persuasionem adducitur*. Parm. 135. A: θαυμασιῶς ὡς δυσανάπειστον εἶναι.

δυσανάπορος, *vid. ἄπορος*.

δυσπαλλακτία, ἡ, *pertinacia*. Phil. 46. C: μετὰ δυσπαλλακτίας (δυσπαλλάξιας? V. Lobeck. ad Phryn. p. 509.) παρόν.

δυσπάλλακτος, ὁ ἡ, *qui difficile repellitur vel aegre diuelliitur*. Theaet. 195. C: (ὅταν) ἡ δυσπάλλακτος ἀφ' ἐκαστου λόγου. Tim. 85. B: ἐργηγοῦσι ... ἐπιτιθέμενον δυσπαλλάτοτερον.

δυσπόδεικτος, ὁ ἡ, *difficilis probatu*. Pol. VI. 487. E: ἐμβεβληκῶς με εἰς λόγον οὔτω δυσπόδεικτον.

δυσποσπάστως, ἡ *ut aegre auelli possit*. Ax. 365. B: δυσποσπάστως εἶχειν.

δυσαρέστησις, ἡ, *aegrítudo*. Ax. 366. D: ταύτην τῆς δυσαρεστήσεως μίαν ἔχον φωνήν.

δυσαριστοτόκεια, ἡ, *fili optimi mater infelix*. Pol. III. 388. C. (Hom.).

δύσβατος, ὁ ἡ, *difficilis aditu vel transitu*, et in univ. *difficilis*. Pol. IV. 432. C: δύσβατός γέ τις ὁ τόπος φαίνεται καὶ ἐπίσκοις. Legg. VI. 761. A: δύσβατα ... πάντα ποιεῖν τοῖς ἐχθροῖς.

δυσγένεια, ἡ, *generis humilitas*. Pol. X. 618. D: εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι cet.

δύσγνωστος, ὁ ἡ, *difficilis cognitu vel perspectu*. Alc. II. 147. C: ὑπερφυῶς ... τὸ χρῆμα ὡς δύσγνωστον φαίνεται.

δυσγοήτητος, ὁ ἡ, *qui non facile illecebris capitur*. Pol.

III. 413. E: εἰ δυσγοήτητος καὶ εὐσχήμων ἐν πᾶσι φαίνεται.

δυσδαίμων, ὁ ἡ, *infelix*. Legg. X. 905. C: εἰς εὐδαιμονίαν τε καὶ δυσδαίμονα τύχην. Locr. 104. D: δυσδαίμοσι νεοτέροις.

δυσδιερευνήτος, ὁ ἡ, *difficilis perscrutatu*. Pol. IV. 432. C: ἔστι ... δυσδιερευνήτος (ὁ τόπος).

δυσειδής, ὁ ἡ, *foedus*. Soph. 228. A: τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς ὄν (v. ἐν ὄν) γένος.

δυσέκνιπτος, ὁ ἡ, *qui non facile eluitur vel deletur*.

Pol. II. 378. D: δυσέκνιπτα τε καὶ ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι.

δυσέλπιτος, ὁ ἡ, *de quo desperatur, miser*. Ep. I.

310: ἐν θνατῶν δυσελπίστῳ βίῳ (vers.).

δυσεντερία, ἡ, *malus intestinorum habitus*. Theaet. 142.

B: μῶν ἡ δυσεντερία; Tim. 86. A: διαρροίας καὶ δυσεντερίας.

δυσεξαπάτητος, ὁ ἡ, *qui non facile decipitur*. Pol. III.

413. C: τον ... μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκριτέον.

δυσεξέλεγκτος, ὁ ἡ, *difficilis ad refellendum*. Phaed.

85. C: τῶν ἀνθρωπίνων λόγων ... δυσεξέλεγκτότατον.

δύσερις, ὁ ἡ, *contentiosus*. Legg. IX. 864. A: ἡμῶν ...

οὐκ ἔστι τὰ νῦν ονομάτων πέρι δύσερις λόγος. 863. B:

δύσει καὶ δύσμαχον κτῆμα ἐμπεφυκός.

δυσθανατῶ, *cum mortis luctor vel mortem propulso*.

Pol. III. 406. B: δυσθανατῶν ... ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας

ἀφίκετο.

δυσθῆρευτος, ὁ ἡ, *difficilis ad capiendum vel investigan-*

dum. Soph. 218. D: χαλεπὸν καὶ δυσθῆρευτον (v. δυσθῆρα-

πον) ... εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος. 261. A: ὅτι δυσθῆ-

ρευτον εἶη τὸ γένος.

δυσθῆσαύριστος, ὁ ἡ, *difficilis asservatu*. Critia 115.

B: δυσθῆσαύριστος ἀροδρῶν καρπός.

δυσθυμία, ἡ, *tristitia, moeror*. Tim. 87. A: ποικίλλει

... εἶδη δυσκολίας καὶ δυσθυμίας παντοδαπά. Legg. II.

666. B: (ᾧστε) δυσθυμίας λήθην γίγνεσθαι. Locr. 103. B:

δυσθυμῖαι.

δύσθυμος, ὁ ἡ, *moerore afflictus*. Phaed. 85. B: οὐδὲ

δύσθυμότερον αὐτῶν τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι.

δυσίατος, ὁ ἡ, *difficilis sanatu, sedatu* al. Legg. XI. 916.

A: νοσήματι ... δυσίατω. IX. 854. A: ὅσα δυσίατα καὶ ἀνίατα. XI. 934. A: θυμοῖς δυσίατοις γιγνομένοις. V. 731. B: δυσίατα ... ἀδικήματα ... ἐκφυγεῖν.

δύσις, ἡ, occasus. Polit. 269. A: τὸ περὶ τῆς μεταβολῆς δύσιως τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου. Locr. 96. D: ἀπ' ἀνατολᾶς ἐπὶ δύσιν. B. 97. B. Aκ. 370. B: ἀνατολᾶς τε καὶ δύσεις. Locr. 97. B: δύσις. D.

δυσκαταμάθητος, ὁ ἡ, *difficilis perspectu*. Polit. 303. D: δυσκαταμάθητότερον.

δυσκίνητος, ὁ ἡ, *qui difficile movetur vel commovetur*. Tim. 85. C: δυσκίνητον ὄν. Locr. 98. C: δυσκίνατον ἂ γὰρ. Tim. 64. B: δυσκινήτου φύσεως. Pol. VI. 503. D: ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβους δυσκίνητα ὄντα. Tim. 74. E: αἵτε δυσκίνητα γιγνόμενα. 56. A: ὑδατι ... τὸ δυσκίνητότατον εἶδος (ἀπονέμοντες).

δυσκινήτως, c. ἔχειν, *non facile commoveri*. Pol. VI. 503. D: δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς.

δύσκληια, ἡ, *infamia*. Legg. II. 663. A: δύσκληια δὲ τᾶναντία.

δυσκληρῶ, *in sortitione cado*. Legg. III. 690. C: δυσκληροῦντα (opp. λαχόντα).

δυσκοινώνητος, ὁ ἡ, *a vitae communitate aversus*. Pol. VI. 486. B: ἡμέτερος ἡ δυσκοινώνητος καὶ ἀγρία (ψυχῇ).

δυσκολαῖνω, *molestie fero, conqueror*. Theaet. 155. A: οὐ δυσκολαίνοντες. Phil. 26. D: οὐτ' ἐδυσκολαίνομεν ὥς οὐκ ἦν ἐν φύσει.

δυσκολία, ἡ, *morositas*. Pol. IX. 590. A: ἡ ... αὐθάδεια καὶ δυσκολία. III. 411. C: δυσκολίας ἐμπλεοῖ (v. ἐμπλεω). Tim. 87. A: εἶδη δυσκολίας. Legg. VI. 757. E: δυσκολίας τῶν πολλῶν ἔνεκα. XI. 935. A: ἐν δυσκολίᾳ ζῶν. Pol. IX. 586. C: θυμῷ διὰ δυσκολίαν.

δύσκολος, ὁ ἡ, *difficilis, morosus; in re, molestus, difficilis*. Theaet. 161. A: οὐδαμῶς γὰρ δύσκολος. Legg. VII. 792. A. Phaedr. 246. B: χαλεπὴ δὴ καὶ δύσκολος ... ἡ περὶ ἡμᾶς ἡνιόχῃσι. Pol. III. 407. B: καὶ πρὸς οἰκονομίας ... δύσκολος (ἡ περιττὴ τοῦ σώματος ἐπιμέλεια). Theag. 121. B: θεραπεία τοῦ φύντος ... χαλεπὴ καὶ δύσκολος γίγνεται. C: ἡ ... τροφὴ δύσκολος. Legg. VI. 777. B: ἐπειδὴ δύσκολόν ἐστι τὸ θρέμμα ἄνθρωπος. VII. 791. C: τὸ γε μὴ δύσκολον ἐν ψυχῇ καὶ τὸ δύσκολον. X. 900. C: ἂν δέ τι δύσκολον ἐμπέπηται τοῖς λόγοις. I. 649. E: δύσκολον ψυχῆς καὶ ἀγρίας. VIII. 844. C. Phaedr. 241. C: δυσκόλῳ, φθονερῷ cet. Tim. 89. D: κακὸν δύσκολον. Legg. XI. 922. B: βλέψας αὐτῶν πέρι πρὸς τε τὸ δύσκολον καὶ χαλεπὸν. VII. 791. D: ὡς ἡ ... τρυφὴ δύσκολα ... τὰ τῶν νέων ἤδη ἀπεργάζεται. Theaet. 174. D: δυσκολώτερον ... ἐκείνων ζῶν . ποιμαίνειν ... νομίζει αὐτούς.

δυσκόλως, *morose*. Phaed. 84. E: μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ.

δύσκριτος, ὁ ἢ, *difficilis diiudicatu*. Pol. IV. 423. C: δύσκριτον ἂν εἴη πότερον *cet.* D. Hipp. min. 370. E.

δυσμαθής, ὁ ἢ, *indocilis*. Pol. II. 358. A: ἀλλ' ἐγὼ τις ... δυσμαθής. VI. 486. C: εὐμαθής ἢ δυσμαθής. Lach. 189. A. Legg. X. 891. A: ἃ γ' ἐσται καὶ τῷ δυσμαθεῖ ... σκοπεῖν. Tim. 88. B: τὸ δὲ τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ δυσμαθές ἀμνημόν τε ποιοῦσθαι. Ep. VII. 344. A: δυσμαθεὶς δὲ καὶ ἀμνημονες. Euth. 9. B: ὅτι σοι δοκῶ τῶν δικαστῶν δυσμαθέστερος εἶναι. Phaed. 79. E: καὶ ὁ δυσμαθέστατος. Epin. 978. D: πρὶν ἂν καὶ ὁ δυσμαθέστατος ἱκανῶς μάθῃ ἀριθμεῖν. E: ὥστε ... καὶ τὸ δυσμαθέστατον ἂν μαθεῖν ζῶον.

δυσμαθία, ἡ, *ingenium indocile, tarditas*. Charm. 159. E: ἡ δὲ δυσμαθία (ἐστὶ) ἥσυχῇ καὶ βραδέως (μανθάνειν). Def. 415. E: συσμ.βραδυτῆς ἐν μαθήσει. Tim. 87. A: λήθης ... καὶ δυσμαθίας. Theaet. 195. C: τὴν ἐμαντοῦ δυσμαθίαν δυσχεράνας. Legg. VII. 812. E: τὰ γὰρ ἐναντία ἄλληλα ταρύτεντα δυσμαθίαν παρέχει. Ep. III. 315. C. Pol. X. 618. D: δυσμαθία.

δυσμαθῶς, *c. ἔχειν*. Pol. VI. 503. D.

δυσμαί, ὦν, *occasus*. Phaed. 61. E: ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ. 116. B: ἦν ἤδη ἐγγὺς ἡλίου δυσμῶν. Legg. VI. 770. A: ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου. X. 887. E: πρὸς δυσμᾶς ἰόντων. Epin. 990. A: οἶον δυσμᾶς τε καὶ ἀνατολᾶς ἐπεσκεμμένον. Def. 411. B: ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ δυσμᾶς.

δύσμαχος, ὁ ἢ, *difficilis expugnatu*. Legg. IX. 863. B: δύσμαχον κτήμα (ὁ θυμός).

δυσμένεια, ἡ, *malevolentia, mimicitia*. Conv. 197. D: ἄδωρος δυσμενείας. Pol. VI. 500. C: φθόνον τε καὶ δυσμενείας ἐμπίπλασθαι. Phaedr. 253. B: οὐ φθόνῳ οὐδ' ἀνελευθέρῳ δυσμενεῖα χρώμενοι πρὸς τὰ παιδικά. Prot. 316. D: φθόνον τε ... καὶ ἄλλαι δυσμένειαι.

δυσμενής, ὁ ἢ, *insensus, inimicus*. Legg. XI. 927. B: ἀτιμάζουσι δυσμενεῖς (εἶναι). Prot. 317. B: πολὺ δυσμενεστέρους παρέχασθαι ... τοὺς ἀνθρώπους.

δυσμενῶς, *insense*. Theaet. 168. B: οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς, ἀλλ' ἔλεῳ τῇ διανοίᾳ ξυγκαθεῖς ... σκέπει *cet.*

δύσμικτος, ὁ ἢ, *difficilis copulatu*. Locr. 96. A: δύσμικτος ἕασσα (*v. ἕασσα*). Tim. 35. A: τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον οὖσαν.

δυσμνημόνευτος, ὁ ἢ, *act. difficile memoria aliquid custodiens*. Tim. 74. E: δυσμνημονευτέρα ... τὰ περὶ τὴν διάνοιαν.

δύσνοια, ἡ, *malevolentia*. Theaet. 151. D: οὐδ' ἐγὼ δύσνοια τοιοῦτον οὐδὲν δρῶ.

δύσνους, ὁ ἢ, *insensus, inimicus*. Phaedr. 258. C: ὅστις

καὶ ὁπωσtioύν δύνους Λυσία. Theaet. 151. D: ὅτε οὐδεὶς θεὸς δύνους ἀνθρώποις. Pol. V. 450. D: οὔτε δύνουσι οἱ ἀκουσόμενοι.

δυσξύμβολος, ὁ ἡ, *difficilis in commercio, negotiis gerendis* al. Pol. VI. 486. B: ἐσθ' ὅπη ἂν δυσξύμβολος ἡ ἀδίκος γένοιτο;

δυσπαράμυθτος, ὁ ἡ, *implacabilis*. Tim. 69. D: θυμὸν τε δυσπαράμυθτον.

δυσπειθήης, ὁ ἡ, *difficilis adductus*. Phaed. 271. D: οἱ δὲ τοιοῖδε διὰ τὰδε δυσπειθεῖς. **non obediens*. Legg. IX. 880. E: ἡ ... δυσπειθήης καὶ μηδὲν τοῦ προοιμίον φροντίζων. IV. 708. C: δυσπειθεὶς γίγνεται. I. 632. B: τοῖς ... δυσπειθεῖσι.

δύσπεπτος, ὁ ἡ, *ad concoquendum difficilis*. Tim. 83. A: δύσπεπτον γιγνόμενον.

δυσπίστως, c. ἔχειν, *difficile sibi persuadere, dubitare*. Eryx. 405. B: σφόδρα δυσπίστως εἶχε καὶ πρὸς τούτους τοὺς λόγους.

δύσπορος, ὁ ἡ, *inopius*. Crat. 420. E: δύσπορα καὶ τραχέα ... ὄντα.

δύστακτος, ὁ ἡ, *inordinatus*. Legg. VI. 781. A: δύστακτον ὃν ἀφείδῃ.

δυστοκῶ, *difficulter partum edo*. Theaet. 149. D: τὰς δυστοκούσας.

δυστύχημα, τό, *infortunium*. Crat. 395. D: ἃ ... ἐτιζῶντι δυστυχήματα ἐγένετο πολλὰ καὶ δεινὰ.

δυστυχής, ὁ ἡ, *infelix*. Pol. IX. 578. C: ἀλλὰ δυστυχής ἡ. 580. A: δυστυχεῖ εἶναι. Legg. I. 647. E: δυστυχῇ γίγνεσθαι. XII. 944. D: οὐ τὸν δυστυχῇ. VIII. 832. A: πῶς ... αὐτοὺς οὐ λέγοιμ' ἂν τὸ παράπαν δυστυχεῖς cet.

δυστυχία, ἡ, *infortunium*. Crat. 395. C: ὅσῃς αὐτὸ δυστυχίας ἐνεπίμπτῃ (v. αὐτῷ ... ἐνεπίμπλατο). Legg. XI. 929. E: τρόπων δυστυχία χρωμένοι. Menex. 244. B: οὐδ' ἐχθρα, ἀλλὰ δυστυχία. Legg. I. 632. A: διὰ δυστυγίαν. Apol. 25. A: πολλήν γ' ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυγίαν. Pol. II. 364. B: ὡς ... θεοὶ πολλοῖς μὲν ἀγαθοῖς δυστυχίας τε καὶ βίον κακὸν ἐνεμψαν cet. Alc. II. 142. C: καὶ τούτους οὐδὲν εἰς ἐλάττους δυστυχίας καθεστηκότας.

δυστυχῶ, *adversa fortuna utor, male mecum agitur*. Alc. II. 148. D: ὥστε καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν ... δυστυχεῖν. Pol. III. 399. C: δυστυχοῖντων. Phaedr. 233. B: δυστυχοῦντας ... ἀναρὰ ποιεῖ νομίζειν. Legg. VIII. 832. A. Ep. VII. 325. C: ὅτε φεύγοντες ἐδυστύχουν αὐτοί. Phaedr. 250. A: αἱ δεῦρο πεισοῦσαι ἐδυστύχησαν. Menex. 243. A. Lach. 183. C: οὗτοι ... οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασιν. Pass. Legg. IX. 877. E: ὅταν ... τις ἅμα δυστυχηθῇ καὶ ἀσεβηθῇ τῶν οἴκων.

δυστυχῶς, *infelicitet*. Legg. III. 687. E: πρὸς τὸν δυστυχῶς τελευτήσαντα Ἰππόλυτον.

δυσυπνῶ, *male dormio*. Legg. VII. 790. D: κατακοιμίζειν τὰ δυσυπνούonta τῶν παιδίων.

δύσφημος, ὁ ἡ, *impius*. Hipp. mai. 293. A: οὐ πάνυ δύσφημον;

δύσφορος, ὁ ἡ, *tardus ad motum*. Tim. 74. E: ἵνα μήτε ... δύσφορα τὰ σώματα ἀπεργάζοντο.

δύσφραστος, ὁ ἡ, *inexplicabilis*. Tim. 50. C: τρόπον τινὰ δύσφραστον καὶ θαυμαστόν.

δυσχεραίνω, *aegre fero, indignor; grauo, succenseo; auersor, repudio, improbo*. Legg. IV. 708. E: τί ποτε δυσχεραίνω; Lys. 214. E: καίτοι δυσχεραίνω τί γε ἐν αὐτῷ. Polit. 294. A: πότερον ἀποδέχει πάντα, ἢ τι καὶ δυσχεραίνεις τῶν λεγθέντων. Men. 89. D: πρὸς τί βλέπων δυσχεραίνεις αὐτό —; Pol. IV. 439. E: ὡς ... δυσχεραίνοι. Legg. VIII. 834. D: ἐάν ... ἡ φύσις ἐνδέχεται καὶ μὴ δυσχεραίνειν παῖδας ἢ παρθένους κοινωνεῖν. Pol. III. 388. A: ἵνα ἡμῖν δυσχεραίνωσιν ὅμοια τοῖτοις ποιεῖν. II. 362. B: τῷ μὴ δυσχεραίνειν τὸ ἀδικεῖν. Legg. X. 887. A. 900. A: δυσχεραίνειν θεούς. 908. B: τῷ δυσχεραίνειν τὴν ἀδικίαν. Pol. III. 366. C: δυσχεραίνων τὸ ἀδικεῖν. 396. D: δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάρτειν ... εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους. 401. E. Legg. II. 654. D: τὰ δὲ δυσχεραίνων, ὅποσα μὴ καλά. Ep. VII. 339. A. Pol. V. 475. C: τὸν ... περὶ τὰ μαθήματα δυσχεραίνοντα. Legg. VIII. 831. D: μὴδὲν δυσχεραίνοντα. VI. 751. D: πρὸς τὸ δυσχεραίνοντάς τε καὶ ἀποδεχομένους ὀρθῶς κρίνειν. Ep. VII. 346. D: τοῦτον ... ἐγὼ τὸν λόγον ἀκούσας ἐδυσχέραινον μὲν cet. Theaet. 169. D: ὀρθῶς ἢ οὐκ ὀρθῶς ἐδυσχεραίνομεν ἐπιτιμῶντες τῷ λόγῳ οὐ cet. C. Ep. VII. 325. A: ἃ ... πάντα καθορῶν ... ἐδυσχέρανα. Theaet. 195. C: τὴν ἐμαντοῦ δυσμαθίαν δυσχεράνας. Phil. 66. E: δυσχεράνας τὸν Φιλήβιον λόγον οὐ μόνον cet. Legg. 387. C: μὴδὲν ... δυσχεράναντες cet. Polit. 301. C: δυσχερανάντων τῶν ἀνθρώπων τὸν ἕνα ... μόνον. Legg. V. 746. A: ὃ μὴ δυσχερανοῦσι τὴν τοιαύτην ξυνουσίαν. **difficilis sum, calumniar*. Gorg. 450. E: εἰ βούλοιο δυσχεραίνειν ἐν τοῖς λόγοις (ν. δ. τοῖς λόγοις). — Verb. Soph. 256. A: οὐ δυσχεραντέον. 257. A: οἰκοῦν ... καὶ ταῦτα οὐ δυσχεραντέον. Legg. VIII. 828. D: οὐ δυσχεραντέον πολεμικοῖς ἀνθρώποις τὸν τοιοῦτον θεόν. IX. 859. B.

δυσχέρασμα, τό, *difficultas, morositas*. Phil. 44. D: σκεψάμενος ἔτι καὶ τὰλλ' αὐτῶν δυσχεράσματα.

δυσχέρεια, ἡ, *difficultas, morositas*. Phil. 44. C: κατὰ τὸ τῆς δυσχερείας αὐτῶν ἔχθος. C: οὐ τέχνη, ἀλλὰ τινι δυσχερείᾳ φύσεως οὐκ ἀγεννοῦς. **difficilis (in re pos)*. Pol. VI. 502. D: τὴν τε τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχε-

ρειαν ... παραλιπόντι cet. Legg. XII. 967. C: δυσχερείας τῶν τοιούτων ἀπιτεσθαι. **molestia, taedium*. Polit. 286. B: ταύτης ... αὐτῆς ἔνεκα τῆς δυσχερείας cet. 310. C: πλειστον τῇ δυσχερείᾳ μέρος ἀπονέμοντες. Epin. 975. B: τῶν ποιουμένων αὐτῶν δυσχέρειαν ἀπεργάζοιτ' αὐν.

δυσχερῆς, ὁ ἡ, *difficilis*. Legg. VI. 780. C: οὐχ ὁμοίως τῷ προσταίτοντι δυσχερὲς ἂν εἴη νομοθετεῖν αὐτό. 779. E: τοῦτο ἐτι ... δυσχερέστερον ἀποδέχεσθαι τῷ πλήθει. **difficilis, morosus, fastidiosus*. Pol. V. 475. C: τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ. Phil. 44. E: δεῖ ... καὶ τοῦτοις τοῖς δυσχερεῖσιν ἀποκρίνεσθαι. 46. A: οὐς εἵπομεν δυσχερεῖς. **molestus, gravis, odiosus*. Crit. 45. B: μήτε ... δυσχερὲς σοι γενέσθω ὅτι cet. Legg. XI. 922. C: λόγου τοῖς νομοθέταις εὐ μάλα φοβεροῦ καὶ δυσχεροῦς. Ep. I. 309. A: τὰς διαβολὰς δυσχερεῖς οὖσας ὑπέμενον. Legg. XII. 944. B: τὸ δυσχερέστερον κακόν. **difficilis ad disceptandum, captiosus*. Prot. 333. D: τὸν ... λόγον ἡτιᾶτο δυσχερῆ εἶναι. Hipp. min. 369. B: ὁ ἂν ᾗ δυσχερέστατον τοῦ λόγου.

δυσχερῶς, *moleste, difficulter*. Polit. 286. B: ἦν ... ἀπεδεξάμεθα δυσχερῶς. Legg. V. 727. E: ὁπόταν ... μὴ δυσχερῶς φέρῃ κτώμενος. Euth. 6. A: ὅτι τὰ τοιαῦτα ... δυσχερῶς ἀποδέχομαι. Cum v. ἔχειν, *aegre aliquid ferre, aversari*. Prot. 332. A: ἐπειδὴ δυσχερῶς δοκεῖς μοι ἔχειν πρὸς τοῦτο.

δυσχωρία, ἡ, *difficultas loci*. Menex. 245. E: τῶν ... ἐν Κορίνθῳ χρῆσασμένων δυσχωρία.

δυσωδής, ὁ ἡ, *male olens*. Locr. 101. A: εὐώδεά τε καὶ δυσώδεα εἶμεν.

δυσωπούμαι, *oreor*. Polit. 285. B: μὴ δυνατόν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι. Legg. XI. 933. A: δυσωπούμενους πρὸς ἀλλήλους. Phaedr. 242. C; καὶ πως ἐδυσωπούμην ... μὴ τι ... ἀμείψω.

δύω, *infuso, intro; submergor*. Phaedr. 248. A: τότε μὲν ἦρε, τότε δὲ ἔδυ. 255. C: ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δ' ... ἔξω ἀπορρεῖ. Tim. 25. D: πάν ... ἔδυ κατὰ γῆς. Phaed. 113. C: δὺς κατὰ τῆς γῆς. Phaedr. 247. E: δύσα πάλιν εἰς τὸ εἶσω τοῦ οὐρανοῦ. Tim. 25. D: ἡ ... νήσος ... κατὰ τῆς θαλάττης δύσα ἠφανίσθη. Critia 108. E: νῦν ... ὑπὸ σεισμῶν δῦσαν. Med. Tim. 78. D: δύεσθαι εἶσω ... καὶ πάλιν ἔξω. 79. C: εἶσω διὰ μανῶν τῶν σαρκῶν δυομένου. Phaed. 112. C: πάλιν δύομενα κατὰ τῆς γῆς. Legg. X. 905. A: οὐχ οὕτω σμικρὸς ὢν δύσει κατὰ τὸ τῆς γῆς βάθος. **me abdo, abscondor*. Legg. VI. 781. C: δεδυκός (v. δεδοικός) καὶ σκοτεινὸν ζῆν. Med. Soph. 235. C: εἰαν ... κατὰ μέρη τῆς μυμητικῆς δύηται πη. **occido*. Crat. 413. B: ἐπειδὴν ὁ ἥλιος δύῃ. Phaed. 116. D: ἥλιον ... οὐπω δεδυκέναι. Med. Polit. 269. A: ὡς ... εἰς τοῦτον τότε τὸν τόπον ἔδυετο.

δώδεκα, *duodecim*. Phaedr. 247. A: ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοί. Theast. 295. E. 196. B: αὐτὰ τὰ δώδεκα. 199. B. al.

δωδεκάεδρον, τό, *duodecim bases habens*. Locr. 98. D. δωδεκάς, ἡ, *numerus duodenarius*. Legg. VI. 756. B: βουλὴν ... εἶναι ... τριάκοντα δωδεκάδας.

δωδεκάσκυτος, ὁ ἡ, *e duodecim coris s. corii partibus consutus*. Phaed. 110. B: ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαίραι.

δωδεκυστάσιος, ὁ ἡ, *duodecies tantus*. De lucri cup. 231. D: ἀντὶ δωδεκαστασίου ... διστάσιον αὐτῷ καθίσταται τὸ χρυσίον.

δωδεκαταίος, α, ον, *duodecim diebus post*. Pol. X. 614. B: δωδεκαταίος ... ἀνεβίω.

δωδεκατημόριον, τό, *duodecima pars*. Legg. VIII. 843. D: πᾶσα ἡ τοῦ δωδεκατημορίου τάξις. VI. 771. B: ὃ ... τοῦ παντὸς ἔθεμεν δωδεκατημόριον. VIII. 848. C: κατὰ μέρος τὸ δωδεκατημόριον ἕκαστον μίαν (κώμην). 849. B: δωδεκατημόριον πρωτον τοῦ σίτου.

δωδέκατος, η, ον, *duodecimus*. Legg. VI. 755. D: τὸ δωδέκατον ... μέρος τῆς βουλῆς. VIII. 847. E. 828. D: μηνὶ τῷ δωδεκάτῳ. 849. B: δωδεκάτῃ ... τοῦ μηνός. VI. 758. B: τὸ ... δωδέκατον αὐτῶν μέρος ἐπὶ δωδεκα μῆνας νεύμαντας cet. XII. 956. C.

δῶμα, τό, *domus*. Pol. II. 380. A. (Aesch.). III. 389. A. (Hom.).

δωμάτιον, τό, *cubiculum*. Pol. III. 390. C: ὥστε μὴδ' εἰς τὸ δωμάτιον ἐθέλειν ἐλθεῖν.

δωρεά, ἡ, *donum, munus*. Def. 414. A: δωρεὰ ἀλλαγὴ χάριτος. Legg. II. 672. A: τῆς τοῦ Διονύσου δωρεάς. X. 906. E: πεισθεῖσιν ὑπὸ δωρεάς. Ep. VIII. 353. C: τῇ τῆς πόλεως δωρεᾷ. Pol. V. 468. A: δωρεὰν διδόναι τοῖς θέλουσι χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ cet. Critia 108. A: αἰτεῖν ... τὴν δωρεάν. Legg. XI. 937. E. Pol. II. 361. C: εἶσονται τιμαὶ καὶ δωρεαί. Soph. 219. D: διὰ ... δωρεῶν. Pol. II. 361. C: εἴτε τῶν δωρεῶν τε καὶ τιμῶν ἕνεκα. Legg. III. 695. D: χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμιον προσ-αγόμενος. Polit. 290. C: δωρεάς θεοῖς ... δωρεῖσθαι. Pol. II. 366. E: δοξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεάς. Legg. VIII. 844. D: διττὰς ἡμῖν δωρεάς ἡ θεὸς ἔχει χάριτος αὐτῇ.

δωρητικός, ἡ, ὄν, *munificus, donans*. Soph. 223. C: τὸ μὲν δωρητικόν (εἶδος) cet.

δωριστί, *donice*. Pol. III. 399. A: κινδυνεύει σοι δωριστί (*donica harmonia*) λείπεσθαι καὶ φρογιστί. Legg. II. 670. B: ὧ προσῆκεν ἢ μὴ προσῆκε τοῦ δωριστί. Lach. 188. D: ἀτεχνῶς δωριστί (ἡρμοσμένος). 193. D: οὐκ ἄρα που ... δωριστί ἡρμοσμεθα ἐγὼ τε καὶ σύ. Ep. VII. 363. C: δωριστί ζῆν.

δωροδόκος, ὁ ἥ, *qui munerebus se corrumpi patitur*. Alc. II. 150. A: ὅτε οὐ δωροδόχοι ὄντες. Pol. III. 390. D: οὐ ... δωροδόκους ... οὐδὲ φιλοχρημάτων.

δωροδοκῶ, *munera s. largitiones accipio*. Pol. IX. 590. A: χρυσὸν δωροδοκεῖ. 575. B: δωροδοκοῦσι.

δῶρον, τό, *donum, munus*. Legg. VI. 771. B: ὡς οὐσαν ἱερὸν θεοῦ δῶρον. Polit. 274. C: ὅθεν ... τὰ πάλα λεχθέντα παρὰ θεῶν δῶρα ἡμῖν δεδωρήται; Pol. III. 390. E: δῶρα θεοὺς πείθει *cet. (vers.)*. X. 614. A. Legg. XII. 956. A: θειότατα ... δῶρα ὀρνιθές τε καὶ ἀγάλματα. Polit. 305. B: ὑπὸ τινων δώρων. Pol. III. 390. E: ἀνευ ... δώρων. Legg. IX. 862. D. V. 727. A: ἥ τισι λόγοις ἡ δώροις. 728. A: δώροις ... τιμᾷ τότε τῇ ἐαυτοῦ ψυχῇ. XII. 955. D: μηδὲν ἐπὶ δώροις διακονεῖν. De lucrī cup. 228. C: μεγάλοις μισθοῖς καὶ δώροις πείθων. Lach. 187. A. Soph. 222. E: ὅτι ... δῶρα προσεπιδιδόασιν. Pol. III. 390. E: δῶρα ... λαβόντι. Legg. VI. 782. B: τὰ Δήμητρος τε καὶ Κόρης δῶρα. VII. 796. E: περὶ τὰ τῶν Μουσῶν τε καὶ Ἀπόλλωνος δῶρα. X. 905. D: δεχομένους δῶρα. Alc. II. 149. E: δῶρα τελεῖν μάτην.

δωροφορικός, ἡ, ὄν, *munera offerens*. Soph. 222. D: τὸ δὲ δωροφορικόν.

δωροφορῶ, *donata vel munera offero*. Phaedr. 266. C: οἳ ἂν δωροφορεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσιν ἐθέλωσι. Euth. 14. E: δωροφορεῖν διδόντα τῷ ταῦτα ὧν οὐδὲν δέεται.

δωρῶ, *donu, do*. Pass. Polit. 274. C: δῶρα ἡμῖν δεδωρήται. Tim. 47. C: παρὰ θεῶν δεδωρῆσθαι. B: τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν. Med. Prot. 321. D: καὶ οὕτω δὴ δωρεῖται τῷ ἀνθρώπῳ. Legg. II. 672. A: τὸ μέγιστον ἀγαθὸν ὃ δωρεῖται. V. 732. C. X. 924. A: δωρεῖσθω. Polit. 290. C: δωρεὰς θεοῖς ... δωρεῖσθαι. Legg. VII. 796. B: εὐμενῶς δωρεῖσθαι. Alc. II. 149. C: ἀναθήμασι δωρούμενοι τοὺς θεοὺς. Alc. II. 148. E: πομπὰς ... ἐδωρούμεθα τοῖς θεοῖς. Tim. 46. E: δι' ὃ θεὸς αὐτῷ ἡμῖν δεδωρήται. Legg. II. 672. B: ὅθεν καὶ τὸν οἶνον ἐπὶ τοῦτ' αὐτὸ δεδωρήται (ὁ θεός). Ep. II. 314. D: δεδωρῆσθαι. Conyn. 194. E: ὅποιος ... ὧν ταῦτα ἐδωρήσατο. Pol. III. 394. A: εἴ τι πώποτε ... δωρήσαιο. Tim. 47. B: θεὸν ἡμῖν ... δωρῆσασθαι ... ὅψιν. Phaedr. 256. E: θεία οὕτω σοι δωρῆσεται ἢ παρ' ἐραστοῦ φίλια. Ep. XIII. 363. A: Κρατίνῳ ... θώρηκα δωρησόμεθα ὀπλιτικόν.

E.

εἰ, τό. Crat. 402. E: τὸ δὲ εἰ (v. ε) ἐγκνεται ἴσως εὐπρεπείας ἔνεκα. 393. D: πλὴν ... τοῦ τε εἰ (v. τοῦ ε) καὶ cet. 419. A. 426. C: οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ εἰ (v. ε) τὸ παλαιόν. 437. A: ἐν τῷ εἰ. Theaet. 207. E: ὅταν ... εἰ οἴηται τε δεῖν γράφειν καὶ γράψῃ. 208. A. Crat. 412. A: ἐμβάλλοντας (ἐκβάλλοντας?) ... τὸ εἰ cet. 418. C. 437. A. 411. E: ἀντὶ τοῦ ἦτα εἰ (v. ἡ εε) ἔδει λέγειν δύο.

ε, se. Conv. 175. A: καὶ ε μὲν ἐφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα. C: ε δὲ οὐκ ἔαν. (Id. Pol. X. 617. E.). 223. B: ε δὲ ὑπνον λαβεῖν. Pol. I. 327. B: περιμεῖναι ε κελευσάι. *εα, indignantis exclamatio, Lat. oah!* Prot. 314. D: εα, ἐφη, σοφισταὶ τινες.

εάν, si. Prot. 323. B: εἰάν ... τάληθῇ λέγῃ. Phaedr. 244. B: καὶ εἰάν δὴ λέγωμεν Σίβυλλαν cet. 268. B: εἰάν βούλωμαι. Phaed. 80. C: εἰάν μὲν τις ... τελευτήσῃ cet. Soph. 239. E: εἰάν ... λέγῃς τι (antec. ὅταν). Conv. 189. B: εἰάν τι γελοῖον εἴπῃς. Pol. I. 330. B: ἐγὼ ... ἀγαπῶ, εἰάν μὴ ἐλαττω καταλίπω τούτοις. 337. B: εἰάν τοιαῦτα φλυαρήσ. II. 358. B: εἰάν καὶ σοὶ δοκῇ. IX. 573. D: εἰάν τινες ὡσι πρόσοδοι. 580. D: εἰάν τι (si qua) δόξῃ. — εἰάν ἄρα, si forte. Soph. 254. C. Pol. II. 361. A: εἰάν ἄρα πῃ σφαλῇ. B: εἰάν ἄρα σφάλῃται τι. Etiam abs. (verbo omisso), ut verti possit fortasse vel forsitan. Theaet. 192. C: ἐν τίσι δὴ; εἰάν ἄρα ἐξ αὐτῶν τι μᾶλλον μάθω. Similiter εἰάν πως. Euthyd. 288. D: τὸ ἐξῆς τούτοις πειράσομαι ... διελθεῖν, εἰάν πως ἐκκαλέσωμαι cet. — Cum part. γε. Pol. I. 338. C: εἰάν μάθω γε πρῶτον ... τί λέγεις. III. 411. B: καὶ εἰάν μὲν γε ... φύσιν ἄθυμιον λάβῃ ... εἰάν δὲ cet. IV. 425. E: εἰάν γε θεὸς αὐτοῖς διδῶ σωτηρίαν τῶν νόμων cet. Hipp. mai. 296. D. al. — Cum part. δέ. Prot. 342. B: εἰάν δὲ βούλῃ (sin mavis). 348. A. Gorg. 447. B. Phaedr. 268. B: εἰάν δ' αὖ (praec. εἰάν μὲν δόξῃ μοι). Crat. 387. C: εἰάν δὲ μὴ (sin minus). — εἰάν θᾶττον, quum primum, simul ac. Alc. I. 105. A: εἰάν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς. — καὶ εἰάν, etiam si (vern. auch wenn vel selbst wenn). Phaed. 80. D: καὶ εἰάν σαπῇ ... ὅμως cet. Theaet. 200. C: καὶ εἰάν μὴ προχείρους ἔχῃ ἐν τῇ ψυχῇ. Pol. IV. 423. A: καὶ εἰάν μόνον ἢ χιλίωντων προπολεμούντων (ἢ πόλις). Menex. 234. C: καὶ εἰάν πένυς τις ὢν τελευτήσῃ. Ib. καὶ εἰάν φαῦλος ᾗ. Euthyd. 285. C: καὶ εἰάν βούλωνται δέρειν ἐτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν. — εἰάν ...

καί, *etiam* (vern. *auch*). Prot. 323. B: *ἐάν τινα καὶ εἰδῶσιν ὅτι ἀδίκος ἐστίν*. Phaedr. 255. A: *ἐάν ἄρα καὶ ... διαβεβλημένος ᾗ*. 257. C: *ἐάν ἄρα καὶ ἐθέλησῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντιπαρεσθῆναι*. Pol. II. 365. B: *ἐάν μὴ καὶ δοκῶ*. Tim. 50. B. Legg. II. 656. B. VIII. 829. D: *ἐάν καὶ μὴ μουσικὰ πεφύκη*. XII. 947. D. — *ἐάν μὴ, si non; nisi et nisi si*. Prot. 313. E: *ἐάν μὴ τις τύχη ... λατρικός ὢν*. Crat. 394. A: *ἐάν μὴ τέρας γίνηται*. Pol. V. 459. B: *καὶ ἐάν μὴ οὕτω γεννᾶται* cet. 460. D: *ἐάν μὴ αὐταὶ ἱκαναὶ ὦσι*. 470. A: *ἐάν μὴ τι δὴ ὁ θεὸς ἄλλο λέγῃ*. 472. E: *ἐάν μὴ ἔχωμεν ἀποδείξαι ὥς* cet. 473. C. al. — *ἐάν μόνον, dummodo*. Gorg. 480. E: *ἐάν μόνον μὴ αὐτὸς ἀδικῆται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ*. Conv. 194. D: *ἐάν μόνον ἔχῃ ὅτω διαλέγεται*. Pol. VIII. 558. B: *ἐάν φῇ μόνον εὖνους εἶναι τῷ πλήθει*. — *ἐάνπερ ei ἐάνπερ γε, si*. Phaed. 89. B: *ἐάνπερ γε ἡμῖν ὁ λόγος τελευτήσῃ*. 92. A: *ἐάνπερ μείνη ἥδε ἢ οἰήσῃς*. Theaet. 166. B: *ἐάνπερ τοῦτο δεῖσῃ*. Ib. *ἐάνπερ ἀνομοιώσῃς γίνηται*. Soph. 242. B: *ἐάνπερ ἐλέγχωμεν*. Parm. 150. C: *ἐάνπερ ᾗ μέγα*. Crat. 431. E. Pol. I. 332. B. al. — *ἐάν πῃ, si qua*. Crat. 430. A: *ἐάν πῃ διαλλαγῶμεν*. Pol. V. 453. E. — *ἐάν που, siubi*. Prot. 320. A: *ἐάν που αὐτόματοι περιτύχῃσι τῇ ἀρετῇ*. Pol. IX. 575. B: *ἐάν που πόλεμος ᾗ*. Hipp. min. 368. E: *ἐάν που εὖρης* cet. — *ἐάν πως, si forte*. Gorg. 493. C: *ἐάν πως οἶός τε ᾧ*. Legg. I. 644. C: *ἐάν πως δυνατός ὑμῖν γένωμαι δηλώσαι τὸ τοιοῦτον*. X. 900. B. — *ἐάν τε ... ἐάν τε, siue — siue*. Prot. 323. B: *ἐάν τε ὥσιν ἐάν τε μὴ*. 356. B: *ἐάν τε τὰ ἐγγύς ... ἐάν τε τὰ πόρρω* cet. Theaet. 167. D: *ἐάν τε βούλῃ ἐάν τε μὴ*. Polit. 293. C: *ἐάν τε κατὰ νόμους ἐάν τε ἄνευ νόμων ἀρχῶσι*. Pol. I. 337. C: *ἐάν τε ἡμεῖς ἀπαγορεύομεν ἐάν τε μὴ*. II. 379. A: *ἐάν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ ἐάν τε ἐν μέλεσιν ἐάν τε ἐν τραγωδίᾳ*. Legg. IX. 881. C: *ἐάν τε παῖς ἐάν τε ἀνὴρ ἐάν τ' οὖν γυνή*. XI. 934. D: *ἐάν τ' οὖν δοῦλον ἐάν τ' οὖν καὶ ἐλευθερον περιορᾷ*. Apol. 25. B: *ἐάν τε σὺ καὶ Ἄνυτος οὐ (ν. μὴ) φῆτε ἐάν τε φῆτε*. Pol. VIII. 557. A: *ἐάν τε καὶ δι' ὅπλων γένηται ἐάν τε καὶ* cet. Lys. 212. C: *ἐάν τε καὶ ἀντιφιλῆται ἐάν τε καὶ μισῆται*. Conv. 184. B: *ἐάν τε κακῶς πάσχων ... ἂν τ' εὐεργετούμενος* cet. Alc. I. 107. B: *ἐάν τέ γε σμικρὸς ἢ μέγας ᾗ, ἐάν τε καλὸς ἢ αἰσχροὺς* cet. Pro *ἐάν τε etiam εἴτε (εἰ τε)* ponitur, ut Pol. II. 364. C: *εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν ... ἐάν τέ τιν' ἐχθρὸν πημῆναι ἐθέλῃ* cet. Simpl. *ἐάν τε*. Pol. VIII. 568. D. Legg. VIII. 849. E: *ἐάν τε κομίσσεται καὶ ἂν μὴ*. *ut Lat. *si, est an* (vern. *ob*). Gorg. 452. C: *σκόπει δῆτα ... ἐάν σοι πλούτου φανῇ τι μείζον ἀγαθὸν ὄν* cet. 510. B: *σκόπει δῆ καὶ τότε ἐάν σοι δοκῶ εὖ λέγειν*. Phaed. 100. C: *σκόπει δῆ ... ἐάν σοι ξυνδοκῇ, ὥσπερ ἐμοί*. Theaet. 192.

Ε: ἰδὲ δὴ ἐάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ. Crat. 400. A. Pol. IV. 434. A. Legg. XI. 929. Ε: συμβουλευόντων (imper.) ἐάν τε δὲ γράφεισθαι καὶ ἐάν μὴ τὴν γραφὴν. Crit. 48. E. Men. 89. D. Etiam ἐάν πως, si forte, sic frequentatur. Theaet. 156. C: ἀλλ' αἴθρῃ ἐάν πως ἀποτελεσθῇ. Pol. IV. 427. D. ἐάν πως ἴδωμεν cet. 432. C. al. — Denique ita ponitur ut verbo videndi expleri possit. Alc. I. 122. D: μὴ δὲ τοῦτο ἡμῖν αἰσθητόν ἔστω, ἐάν πως αἰσθῇ οὐ εἰ (vern. ob du vielleicht, h. e. um zu sehen ob du cet.).

ἐαρίζομαι, verpo. Ax. 371. C: λειμῶνες ἀνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι.

ἐαυτοῦ, sui ipsius (v. αὐτός). Phaed. 63. Ε: τὸ ἐαυτοῦ παρασκευάζετω. Pol. I. 330. Ε: ἐαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ. X. 614. D: ἐαυτοῦ ... προσελθόντος. Alc. II. 143. C: ἐθέλειν ἂν σε πρὸς τὴν ἐαυτοῦ (Par. F. σαυτοῦ) μητέρα διαπεπραχθῇ. Pol. I. 330. A: εὐκολος ... ἐαυτῷ. Alc. I. 135. B: οὐδ' ἐαυτῷ οὔτε τῇ πόλει. Polit. 263. D: σεμνῦνον αὐτὸ ἐαυτό. Prot. 346. B: προσαναγκάζοντας ἐαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἐαυτῶν. 347. C: διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις δι' ἐαυτῶν συνείναι ἐν τῷ πότῳ. Ib. διὰ τῆς ἐαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἐαυτῶν. Pol. I. 330. C: ὡς ἔργον ἐαυτῶν. Prot. 347. Ε: αὐτοὶ δ' ἐαυτοῖς σύνεισι δι' ἐαυτῶν. Phaedr. 237. C: οὔτε γὰρ ἐαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις (v. ἀλλοῖς) ὁμολογοῦσιν. Polit. 270. A: φρονούντες ἐαυτοῖς ἐναντία. Alc. I. 112. A: περὶ τῶν δικαίων ... οἱ πολλοὶ δοκοῦσιν σοὶ ὁμολογεῖν αὐτοὶ ἐαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις; 125. B: οὐκ οὖν τῶν καὶ συμβαλλόντων ἐαυτοῖς καὶ χρωμένων ἀλλήλοις cet. Prot. 346. B: αὐτοὺς ἐαυτοῖς παραμινθεῖσθαι. Lys. 215. B: ἱκανοὶ γὰρ ἐαυτοῖς καὶ χωρὶς ὄντες. Crat. 436. D: τῶν μὲν (ὀνομάτων) φασκόντων ἑαυτὰ εἶναι τὰ ὅμοια τῇ ἀληθείᾳ. Parm. 134. A: καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ὡσαύτως πρὸς ἑαυτὰ. ἐβδομήκοντα, septuaginta. Legg. VI. 755. A. 774. A. XII. 946. C. Crit. 52. E. Men. 91. E.

ἐβδομος, η, ον, septimus. Legg. III. 695. C: λαβὼν αὐτὴν (τ. ἀρχὴν) ἑβδομος (cum sex alijs). Pol. X. 616. Ε: τοῦ ἐβδόμου. V. 461. D: ἐβδόμῳ (μηνί). Phaedr. 248. Ε: ἐβδόμῃ (ψυχῇ). Pol. X. 617. B: τὸν τε ἑβδομον cet. Polit. 302. Ε: τὴν ὁρθὴν χωρὶς ἀποκρίναντες τούτων ἐβδόμην. Tim. 35. C. Legg. III. 690. C. al.

ἐγγεῖος, ὁ ἡ, terrenus. Tim. 90. A: φυτὸν οὐκ ἐγγεῖον, ἀλλ' οὐράνιον. Pol. VI. 491. D: εἴτε ἐγγεῖων εἴτε τῶν ζώων. VIII. 546. A: οὐ μόνον φυτοῖς ἐγγεῖοις.

ἐγγέννησις, ἡ, procreatio. Legg. VI. 776. A: οἶαν νεοττῶν ἐγγέννησιν (v. γέννησιν) καὶ τροφὴν.

ἐγγίγνομαι, innascor, existo in aliquo; insum; etiam peragor in aliquo. Soph. 247. B: ἐν ἡ ταῦτα ἐγγίγνεται. 263. D: ὅτι ταῦτα ... ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται. Parm. 150. A: εἰ ... ἐν τῷ ἐνὶ σμικρότης ἐγγίγνεται. Tim. 29. Ε:

ἀγαθῷ δὲ οὐδὲις περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόρον.
 51. E. Legg. VII. 820. C. Tim. 37. C: τοῦτω δὲ ἐν ᾧ τῶν
 ὄντων ἐγγίγνεσθον. Parm. 150. A: εἰ ἐν ὅλῳ ἐγγίγνεται.
 149. E: οὐ γὰρ ἂν που ... ἐν τοῖς οὐσίῳ ἐγγίγνοισθην.
 Pol. VIII. 557. C: παντοδαποὶ δὴ ἂν ... ἐν ταύτῃ τῇ πο-
 λιτείᾳ μάλιστα ἐγγίγνοιντο ἄνθρωποι. Soph. 264. A: ὅταν
 ... τοῦτο ἐν ψυχῇ κατὰ διάνοιαν ἐγγίγνηται μετὰ σιγῆς.
 266. B: ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται. Pol. VII. 540.
 C: ὅσαι ἂν αὐτῶν ἱκαναὶ τὰς γνώσεις ἐγγίγνωνται. Legg.
 II. 653. B. Gorg. 526. A: καὶ ἐν τούτοις ἀγαθοὺς ἄνδρας
 ἐγγίγνεσθαι. Polit. 262. E. Parm. 132. B: οὐδαμοῦ ...
 ἐγγίγνεσθαι ἄλλοθι ἢ ἐν ψυχαῖς. Pol. III. 407. C: ἐκ φιλο-
 σοφίας ἐγγίγνεσθαι. V. 456. E. Parm. 150. B: μήτ' ἐν
 ὅλῳ ἐγγίγνομένη. Pol. I. 351. D. Alc. I. 133. B: ἐν ᾧ
 τυγχάνει ἡ ὀφθαλμοῦ ἀρετὴ ἐγγίγνομένη. Phaedr. 273. D:
 ὥς ἄρα τοῦτο τὸ εἶδος τοῖς πολλοῖς ... τυγχάνει ἐγγίγνομέ-
 νον. Soph. 228. A: τὸ δ' οἷον αἰσχος ἐγγίγνομένον (ἐν
 σώματι). Parm. 138. D. Tim. 84. E. Polit. 273. C: λή-
 θης ἐγγίγνομένης ἐν αὐτῷ. Phil. 38. A. Pol. X. 610. B:
 τοῦ δὲ ἰδίου ἐκάστῳ μὴ ἐγγίγνομένον. Gorg. 504. C: τῷ
 ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγίγνομένῳ ἐκ τῆς τάξεως cet. Ep. VII. 327. C:
 ἐγγίγνομένην δ' αὐτὴν καὶ ἐν ἄλλοις cet. Pol. VI. 501. B:
 ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγίγνομένον. Legg. III. 690. E. Pol.
 VIII. 564. B: τούτῳ ... ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγί-
 γνομένο. Theaet. 194. D: καὶ τούτοις καθαρὰ τὰ σημεῖα
 ἐγγίγνομéνα. Tim. 49. E. Phil. 41. A: τὰς δὲ ψευδεῖς (ἡ-
 δονάς) ... ἐν ἡμῖν πολλὰς καὶ πολλὰς ἐνοῦσας τε καὶ ἐγ-
 γίγνομéνας. Phaedr. 256. B: ᾧ κακία ψυχῆς ἐνεγίγνετο.
 Tim. 50. B: ὅσα τε ἄλλα σχήματα ἐνεγίγνετο. Legg. III.
 695. E: βασιλεὺς ἐν Πέρσῃσι οὐδεὶς πῶς μέγας ἐγγίγνετο
 (v. γέγονεν) ἀληθῶς. Pol. IV. 435. E: εἴ τις οἰήθῃ τὸ
 θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγε-
 γονέναι. Tim. 90. B. Legg. XII. 965. E. Pol. X. 607.
 E: διὰ τὸν ἐγγεγονότα ... ἔρωτα τῆς τοιαύτης ποιή-
 σεως. Charm. 153. D: εἴ τινες ἐν αὐτοῖς διαφέροντες ...
 ἐγγεγονότες εἶεν. Pol. I. 351. E: ἂν ἐν δυοῖν ἐγγένηται.
 Ib. ᾧ ἂν ἐγγένηται. VII. 537. C: ἐν οἷς ἂν ἐγγένηται.
 VIII. 545. D: ὅταν ἐν αὐτῷ τούτῳ στάσις ἐγγένηται. Pol.
 VIII. 564. C: ἂν δὲ ἐγγένησθον. Phil. 24. D: ἡρέμα ἔδρα
 ἐγγενέσθαι. Conv. 186. D: δεῖ δ' ἐγγενέσθαι. Pol. III.
 398. A: οὔτε θέμις ἐγγενέσθαι. IV. 433. B. 545. D:
 οὔτε εἰς ἐγγεγόμενος cet. VIII. 549. B: ὅς μόνος ἐγγεγό-
 μενος σωτηρ ἀρετῆς ... ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι. Phaedr. 244. D:
 ἡ μανία ἐγγεγόμενη. Pol. II. 371. E: τίμι ... ἐγγεγόμενη.
 IV. 433. C. Ib. τί ... ἐγγεγόμενον. VIII. 563. E: ὅπερ
 ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ νόσημα ἐγγεγόμενον ἀπώλεσεν αὐτήν. Conv.
 197. B: Ἐρωτος ἐγγεγόμενος, δῆλον ὅτι κἀλλους. Pol. IV.
 545. D. Pol. VIII. 560. A: αἰδοῦς τινὸς ἐγγεγόμενης ἐν

τῇ τοῦ νέου ψυχῇ. Charm. 157. A. Pol. IV. 433. B: ἐγγε-
νομένοις (v. ἐγγενόμενα). 421. B: ὅπως ὅτι πλείστη αὐτοῖς
εὐδαιμονία ἐγγενήσεται. VIII. 547. A. 564. C: ὅπως μὴ
ἐγγενήσασθον. VII. 521. C: τίνα τρόπον οἱ τοιοῦτοι ἐγγε-
νησονται. *accido. Legg. I. 642. B: καὶ δὴ καὶ ἐμοὶ νῦν
ταὐτὸ τοῦτο ἐγγέγονεν. Pol. I. 341. B: ἵνα μὴ αὐδῆς ἡμῖν
τοιοῦτον ἐγγένηται. *incido. Ax. 371. D: οὐτε γὰρ χεῖμα
σφοδρὸν ... ἐγγίγνεται. *etiam in eo ponitur quod alicui
datur vel conceditur (v. c. spatium ad deliberandum, quod
nos dicimus *cinem Zeit lassen*). Prot. 339. E: ἵνα μοι χρόνος
ἐγγένηται (v. ἐκγένηται) τῇ σκέψει τί λέγοι ὁ ποιητής. Conn.
184. A: ἵνα χρόνος ἐγγένηται ὅς cet. Phaed. 86. E: ἵνα
χρόνον ἐγγενομένου βυλευσώμεθα τί ἐροῦμεν. Hinc ἐγγί-
γνεται, conceditur, est licet. Phaed. 66. C: ὥστε ... οὐδὲ φρο-
νῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν.

ἐγγιστά, *proxime*. Locr. 98. E: ἐγγιστά σφαίρας ἐόν.

ἐγγλύφω, *insculpo*. Eryx. 400. B: ἐν δὲ Αἰθιοπία λί-
θοις ἐγγλυμένοις χρώνται.

ἐγγονος, ὁ ἡ, *oriundus vel genere coniunctus*. Pol. II.
364. E: Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἐγγόνων. (Polit. 288. D.
pro ἐγγονον nunc scribitur ἐκγονον).

ἐγγράμματος, ὁ ἡ, *scriptus*. Def. 414. D: λόγος
φωνῇ ἐγγράμματος. Ib. ἄρθρον ἐγγράμματον.

ἐγγράφω, *inscribo*. Pol. VI. 501. B: τὸ δὲ πάλιν ἐγ-
γράψαι. *in tabulas publicas refero. Legg. VI. 784. D: μὴ
ἔλων ἐν δικαστηρίῳ τοὺς ἐγγραφάντας. *in numerum adscribo.
Ax. 366. E: ἐπειδὴν ... εἰς τοὺς ἐφήβους ἐγγραφῇ.

ἐγγύη, ἡ, *sponsio, oadimonium*. Charm. 165. A: ἐγγύη,
πύρα δ' αὖτη. Legg. IX. 872. A: πλὴν τῆς ἐγγύης. B. Phaed.
115. D: τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἦν cet. Legg. VI. 774. E:
ἐγγύην ... εἶναι κυρίαν πατρὸς μὲν πρῶτον cet. XII. 953.
E. IX. 873. B: ἐγγύας τὰς αὐτὰς εἶναι.

ἐγγυητής, ὁ, *sponsor, oas*. Legg. XII. 954. A: ἐγγυη-
τής ... καὶ ὁ προπωλὼν ὁτιοῦν. Alc. I. 134. E: ἀσφαλῆς
γὰρ εἰ ἐγγυητής. Legg. XI. 914. D: ὁπότερος ἂν μὴ πα-
ρόσχη τον ἐγγυητὴν ἀξιόχρεων. 937. B. Apol. 38. B: ἐγγυη-
ταὶ δ' ὑμῖν ἔσονται τοῦ ἀργυρίου οὗτοι ἀξιόχρεοι. Legg. IX.
871. E: ὁ δὲ παρεχέτω τοὺς ἐγγυητὰς ἀξιόχρεως. XI. 914.
E: ἐγγυητὰς ... καταστήσας. Ep. VII. 346. B.

ἐγγύθεν, *e propinquo, comitatus*. Prot. 356. C: φαίνε-
ται ὑμῖν τῇ ὄψει τὰ αὐτὰ μεγέθη ἐγγύθεν μὲν μεῖζον cet.
Phaedr. 255. B: ἐγγύθεν ἢ εὐνοια γιγνομένη τοῦ ἐρωήτος.
Theaet. 165. D: ἐγγύθεν μὲν ... πόρρωθεν δὲ cet. Soph.
236. A: τὰ δ' ἐγγύθεν ὑφ' ἡμῶν ὁράσθαι. Polit. 289. D:
προσελθόντες ἐγγύθεν. Parm. 165. C: ἐγγύθεν ... νοοῦντι.
Phil. 41. E: τὸ πόρρωθεν καὶ ἐγγύθεν ὅρῳν τὰ μεγέθη. Pol.
VII. 523. C: εἴτ' ἐγγύθεν προσπίπτουσα εἴτε πόρρωθεν.
VIII. 550. A: ὁρῶν τὰ ἐπιτηδύμια αὐτοῦ ἐγγύθεν παρὰ

τὰ τῶν ἄλλων. X. 602. C. Legg. I. 629. E: ἐγγύθεν ἰσχυμένοι (Tyrt.). Id. II. 661. A. VI. 783. B: ἐγγύθεν ἰσως μᾶλλον κατοψόμεθα.

ἐγγύθι, *prope*. Pol. II. 364. D. (Hom.).

ἐγγυμναζομαι, *in aliquo exerceor*. Phaedr. 228. E: ἐν σοὶ ὡς ἐγγυμνασόμενος.

ἐγγύς, *prope*, *in propinquo* (cum art. *propinquus*, c. pron. *ti* vel genit. *simile*, cum v. *τείνειν prope accedere*). Prot. 356. B: τὸ ἐγγύς καὶ τὸ πόρρω στήσας ἐν τῷ ζυγῷ. E: εἴτ' ἐγγὺς εἴτε πόρρω εἴη. Phaedr. 254. D: ἐπειδὴ ἐγγὺς ἦσαν. Gorg. 520. A: ἡ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον. Phaed. 65. A: ἐγγὺς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι. 80. B: ἡ ἐγγύς τι τούτου (εἶναι). 95. B: ἐγγὺς ἴοντες. 116. B: καὶ ἦν ἡδὴ ἐγγὺς ἡλίου δυσμῶν. Theaet. 174. A: εἰς τι τῶν ἐγγύς (al. εἰς τῶν ἐγγύς) οὐδὲν αὐτὴν συγκαθίστα. 208. E: ἐπειδὴ ἐγγὺς ... γέγονα τοῦ λεγομένου. Polit. 280. B: ὅτι τῶν μὲν ἐγγὺς συνεργῶν οὕτω διωρίζεται. Parm. 126. C: οἰκεῖ δὲ ἐγγὺς ἐν Μελίττῃ. 127. B: ἐγγὺς τῶν (v. ἐτῶν) τετραράκοντα τότε εἶναι. Crat. 395. C: τὸν τὰ ἐγγὺς ὁρῶντα. Ib. τὸ ἐγγὺς μόνον ὁρῶν. Conv. 198. B: οὐδ' ἐγγὺς τούτων οὐδὲν καλὸν εἰπεῖν. Pol. I. 330. D: ἐπειδὴν τις ἐγγὺς ἢ τοῦ οἰεσθαι τελευτήσῃ. II. 378. D: ἐγγὺς τούτων ... λογάποισιν. III. 388. B: μὴδὲ Πρίαμιον ἐγγὺς θεῶν γεγόνυτα. 391. E: οἱ (v. *deest*) Ζηνὸς ἐγγὺς. 395. A: οὐδὲ τὰ δοκοῦντα ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι δύο μιμήματα. VI. 508. C: ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν. VII. 518. D: ἐγγὺς τι εἶναι τῶν τοῦ σώματος (ἀρετῶν). 537. A: προσκτεῖον ἐγγὺς. VIII. 548. D: οἶμαι ... ἐγγὺς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτουῖ τείνειν. 568. B: ὅσοι ἡμῶν ἐγγὺς πολιτεύονται. X. 615. D: ἐπειδὴ ἐγγὺς τοῦ στομίου ἦμεν. Tim. 21. B: σφεδρὸν ἐγγὺς ἦδη τῶν ἐκνήκοντα ἐτῶν. 59. B. Legg. III. 692. A: ἐγγὺς τῆς κληρωτῆς ἀγαγῶν δυνάμεως. 701. B: ἐγγὺς τοῦ τέλους οὐαί. V. 745. C: τοῦ τ' ἐγγὺς καὶ τοῦ πόρρω μετέγοντα ἑκάτερον. E: τὴν τε (οἰκησιν) ἐγγὺς τοῦ μέσου *cet.* VII. 806. E: ἐγγὺς δ' ἐχόμενα τὰ τῶν αὐτοῖς οἰκείων (ἑυσσίτια). IX. 857. D: τοῦ φιλοσοφεῖν ἐγγὺς χρώμενον ... τοῖς λόγοις. Apol. 38. C: ὅτι πόρρω ἦδη ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς. Charm. 154. A: ἐγγὺς ἦδη ... προσιών. Menex. 247. E: ἡ ἐγγὺς τούτου. Legg. IV. 704. D: ἐγγύτερον ... τοῦ θέντος κεῖται τῆς θαλάττης. Theaet. 179. C: προσκτεῖον οὖν ἐγγυτέρω. Phil. 16. C: ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες. Pol. I. 330. E: ὡς περ ἦδη ἐγγυτέρω ὦν τῶν ἐκεῖ. VII. 515. D: μᾶλλον τι ἐγγυτέρω τοῦ ὄντος. Tim. 70. A: κατὰ κίσαν ἐγγυτέρω τῆς κεφαλῆς. Apol. 30. A: ὅσῳ μὲν ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει. Lys. 214. B: ὅσῳ ἂν ἐγγυτέρω προσίῃ. Gorg. 452. E: οὖν μοι δοκεῖς δηλῶσαι ... ἐγγύτατα τὴν ἠπορικὴν *cet.* Phaed. 65. E: οἷτος ἂν ἐγγύτατα ἴοι τοῦ γινῶναι ἑκαστον. Soph. 234. E: ὡς ἐγγύτατα ... προσάγειν. Polit. 273. C: τὸν ἐγ-

χυτάτα χρόνον ἀεὶ τῆς ἀφίσεως. 287. C: εἰς τὸν ἐγγύτατα
 ὅτι μάλιστα τέμνειν ἀριθμὸν ἀεὶ. Pol. III. 417. B: θέον-
 τες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου. V. 462. C: ἤτις... ἐγγύ-
 τατα ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει. 473. A: ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημέ-
 των πόλις οἰκῆσαι. Tim. 39. B. Legg. I. 634. B: πολεμίων
 τῶν ἐγγύτατα ἑαυτῶν. III. 691. D: μίσος ἔχειν πρὸς τῶν
 ἐγγύτατα φίλων. V. 739. E: εἴη ... ἂν γενομένη πως ἀθα-
 νασίας ἐγγύτατα. VI. 774. E: τοὺς ἐγγύτατα γένους (Id.
 Hipp. mai. 304. D.). VIII. 830. B: ὡς ἐγγύτατα τοῦ ὁμοίου
 ὄντες. IX. 866. A: ὁ τοῦ τελευτήσαντος γένει ἐγγύτατα (v.
 ἐγγυτάτω). B: ὁ προσήκων ἐγγύτατα. 874. A: τῶν γειτό-
 των τὸν ἐγγύτατα. Crit. 53. B: εἰς τῶν ἐγγύτατα τινα πό-
 λεων. Lach. 187. E: ὅς ἂν ἐγγύτατα (v. ἐγγυτάτω) Σωκρά-
 τους ἢ λόγῳ ὥσπερ γίνοι. Ep. VII. 342. C. Etiam ἐγγυτάτω.
 Phaedr. 252. A: ὅπου ἂν ἔῃ τις ἐγγυτάτω τοῦ πόθου. Phaed.
 67. A: οὕτως ... ἐγγυτάτω ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι. D: ὅτι
 ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι. Soph. 265. A: τοῖς ἐγγυτάτω
 γένει τῆς τοιαύτης μεθόδου πεφνύοσιν. Conv. 193. C: τὸ
 τοῦτου ἐγγυτάτω. (185. C. pro ἐγγυτάτω libri Mss. dant ἐν
 τῇ κάτω). Apol. 25. C: τοὺς ἀεὶ ἐγγυτάτω ἑαυτῶν ὄντας.
 *ραενη, propemodum. Men. 91. E. Alc. I. 123. B. De lucri
 cup. 229. B.

ἐγγυῶ, spondeo (vern. overluben). Legg. XI. 923. D:
 θνηταὶ ... ἢ ... ἂν ἐγγεγνημένος ὡς ἀνὴρ ἐσόμενος ἢ.
 Med. spondeo, sponsionem facio. Prot. 336. D: ἐπεὶ Σωκράτης
 γε ἐγὼ ἐγγυῶμαι μὴ ἐπιλήσασθαι. Euthyd. 274. B: ὅτι ...
 ἐθέλησουσιν ἅπαντες οἱ μὴ ἔχοντες, ἐγὼ ὑμῖν ἐγγυῶμαι.
 Legg. XII. 953. E: διαδόχῳ ἐγγυασθῶ. Ib. ἐγγυῆν ἣν ἂν
 ἐγγυαται τις. IX. 855. B: ἐὰν ... μὴ τινες ἐθέλωσιν αὐτὸν
 τῶν φίλων ἐγγυᾶσθαι. Apol. 38. B. Legg. IX. 871. E: ἐγ-
 γυωμένους. Phaed. 115. D: ἣν (ἐγγυῆν) οὕτως πρὸς τοὺς
 δικαστὰς ἡγγυάτω. Ib. ἐγγυήσαοτε οὐκ με πρὸς Κριτῶνα
 ... τὴν ἐναντίαν ἐγγυῆν cet. Alc. I. 134. E: ὑμῶς ἐθέλω
 ἐγγυήσασθαι ἢ μὴν εὐδαιμονήσῃν.

ἐγείρω, excitō (etiam e somno). Crat. 411. A: ἐγεί-
 ρεις ... οὐ φαῦλον γένος ὀνομάτων. Pol. X. 605. B: ὅτι
 τοῦτ' ἐγείρει τῆς ψυχῆς. Legg. V. 747. B. Theaet. 184. A:
 ὃν (λόγον) νῦν ἐγείρομεν πληθεὶ ἀμύχανον. 149. C: ἐγεί-
 ρειν ... τὰς ψδίνους. 151. A. Pol. VIII. 555. A: τὰς ἐπιθυ-
 μίας... ἐγείρειν. Legg. VII. 808. A: καὶ μὴ πρῶτην αὐτὴν ἐγεί-
 ρειν (int. e somno) τὰς ἄλλας. Pol. III. 410. B: κακείνο ἐγεί-
 ρων. Legg. IX. 856. B: στάσιν ἐγείρων. Apol. 30. E: ὑμῶς
 ἐγείρων. Phaedr. 245. A: μανία ... ἄβατον ψυχὴν ἐγείρουσα.
 Legg. II. 673. D: ἐγείροντος τὸν ῥυθμὸν. Loctr. 103. E:
 ἐγείροισαι τὰν ὀρμάν. Crit. 43. B: καὶ ἐπίτηδές σε οὐκ
 ἡγείρον. Polit. 272. D: οὐ δ' ἔνεκα τὸν μῦθον ἡγείραμεν.
 Legg. VI. 773. C: θυμὸν ἂν ἐγείραι (v. ἀνεγείραι; al. ἂν
 ἀνεγείραι) πολλοῖς. Crit. 44. A: κινδυνεύεις ἐν καιρῷ τινὶ

οὐκ ἐγείραι με. Legg. VIII. 843. A: οἱ μετὰ πολέμων τῶν ἐχθίστων ἐγείρονται. Pol. IV. 440. C: οὐκ ἐθέλει πρὸς τοῦτον αὐτοῦ ἐγείρεσθαι ὁ θυμὸς. Legg. VII. 808. A: ὑπὸ στραπαεινίδων ἐγείρεσθαι τινων. XII. 942. B: ἐγείρεσθαι νύκτωρ εἰς τε φυλακὰς cet. Apol. 30. E: δεομένῳ ἐγείρεσθαι ὑπὸ μύωπός τινος. Pol. I. 330. E: ἐκ τῶν ὑπνῶν ... θαμνὺ ἐγειρόμενος. III. 411. D: ὥς οὐκ ἐγειρόμενον. Legg. VII. 808. A: ἐγειρόμενόν τε καὶ ἐξανισταμένον αἰεὶ πρῶτον. Apol. 31. A: ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι. Legg. VII. 808. A: ἐγειρομένους ... νύκτωρ. Pol. IX. 571. C: τὰς περὶ τὸν ὕπνον ... ἐγειρομένης (ἐπιθυμίας). Tim. 52. C: ἐγερθέντες. 46. A: ἐγερθεῖσιν. Lys. 204. D: ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις. Perf. *experrectus sum*, *vigilo*. Ion. 532. C: εὐθύς τε ἐγρήγορα cet. Prot. 310. B: ἐγρήγορας, ἢ καθεύδεις; Ion. 536. B: εὐθύς ἐγρήγορας. Legg. VII. 808. B: ἐγρήγορα χρόνον ὡς πλείστον. Ion. 533. A. Theaet. 158. B: πότερον καθεύδομεν ... ἢ ἐγρηγόραμεν. D. Phaed. 71. C: ὥσπερ τῷ ἐγρηγορεῖναι τὸ καθεύδειν (ἐναντίον ἐστὶ). Conn. 223. C. Phil. 20. B: ὄναρ ἢ καὶ ἐγρηγορώς. Pol. III. 390. B. Legg. VII. 809. D: ζῶσαν τὴν πόλιν καὶ ἐγρηγορουίαν παρὰ χόμηναι. 808. C: ἐγρηγοροῦτες ... νύκτωρ. Soph. 266. C: οἷον ὄναρ ἀνθρώπινον ἐγρηγοροῦσιν ἀπειρασμένην. Conn. 203. A. Tim. 85. A. Legg. VII. 823. E: μήτε ἐγρηγοροῦσι μήτε εὐδουσι. 791. A: τοὺς ... ἐγρηγοροῦτας. 819. C. X. 910. ἔγερεσις, ἡ, *concitatio*. Tim. 70. C: τῇ τοῦ θυμοῦ ἐγέρσει.

ἐγερτικός, ἡ, ὄν, *excitans*. Pol. VII. 523. E: οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἶη. 524. A: οὐκ ἐγερτικά τῆς νοήσεως.

ἐγκάθετος, ὁ ἡ, *subornatus*, *subdohus*. Ax. 368. E: προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες.

ἐγκάθημαι, *insideo*. Theaet. 184. D: εἰ πολλαὶ τινες ἐν ἡμῖν ... αἰσθήσεις ἐγκάθηνται. Cum praep. *μεταξύ est interiectus sum*. Parm. 156. D: ἀλλ' ἡ ἐξαίφνης αὐτῇ φύσει ... ἐγκάθεται μεταξύ τῆς κινήσεως τε καὶ στάσεως.

ἐγκαθίζω, *colloco*. Pol. VIII. 553. C: ἄρ' οὐκ οἶε τὸν τοιοῦτον τότε εἰς ... τὸν θρόνον ἐκείνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ... ἐγκαθίζειν —;

ἐγκαθορῶ, *perspicio*. Epin. 990. E: τοῖς ἐγκαθορῶσι τε καὶ διανοοῦμένοις.

ἐγκαιρία, ἡ, *opportunitas*. Polit. 305. D: ἐγκαιρίας τε πέρι καὶ ἀκαιρίας.

ἐγκαιρος, ὁ ἡ, *tempestivus*, *opportunus*. Polit. 282. E: ἴσως γὰρ ὁ διορισμὸς ἐγκαιρὸς ἂν σοι γένοιτο. Legg. XI. 928. A: ἔτι δ' ἀπειλή τις ἂν τοιάδε εἴη μάλα ἐγκαιρος. IV. 717. A: ἐγκαιρότατος (πόνος).

ἐγκαλύπτω, *involvo*; *obvolvo* (ut caput). Prot. 315. D: ἐγκεκαλυμμένος ἐκ κωδίοις τιοὶ καὶ στρώμασι καὶ μάλα πολ-

λοις. Phaedr. 243. B: καὶ οὐχ ... ὑπὸ αἰσχύνῃς ἐγκεκαλυμμένος (opp. γυμνῇ τῇ κεφαλῇ). Phaed. 118. A: ἐνεκακάλυπτο γάρ. Med. Phaedr. 237. A: ἐγκαλυψάμενος ἔρω. Phaed. 117. C: ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλειον ἑμιαυτόν.

ἐγκαλῶ, obijcio, reprehendo, offendo aliquid in aliquo; etiam criminator, accuso. Demod. 385. D: ἀλλ' οὐ τοῦτο ἐγκαλῶ. Apol. 26. C: τοῦτ' ἔστιν ὃ μοι ἐγκαλεῖς. Demod. 385. D. Phaed. 86. E: τί αὖ ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ. Ep. VII. 351. B. Legg. III. 683. B: εἰ μὴ τι τοῖς εἰρημένοις ἐγκαλοῦμεν λόγοις. Demod. 384. E: τί οὖν ποτὲ οἱ ἄνθρωποι ... τοιαῦτα ἐγκαλοῦσι πρὸς ἀλλήλους ... αὐτοῖς δὲ ... οὐδ' ὅτιοῦν ἐγκαλοῦσιν; Apol. 27. E: ἀπορῶν ὃ τι ἐγκαλοῖς ἐμοὶ ἀληθὲς ἀδίκημα. Demod. 384. D: πῶς ἂν δικαίως ἐγκαλοῖς ἐκείνῳ; Prot. 346. A: ἵνα αὐτοῖς ἀμειλοῦσιν αὐτῶν μὴ ἐγκαλῶσιν εἰ ἄνθρωποι. Legg. XI. 926. B. Gorg. 460. D: ὅτε οὐ δεῖ τοῖς παιδοτρίβαις ἐγκαλεῖν. Ib. μὴ τῷ διδάξαντι ἐγκαλεῖν. Theaet. 168. E. Legg. I. 648. C: μηδὲν ἄλλο ἐγκαλῶν τῷ πάματι. XII. 956. C: ἐγκαλῶν ... τοῖς δικασταῖς. Crit. 50. C: τί ἐγκαλῶν ἡμῖν τε καὶ τῇ πόλει cet. Demod. 385. B: ἀκούσαντες αὐτοῦ ἐγκαλοῦντος. Pol. VI. 489. D: τὸν ἐγκαλοῦντα τῇ φιλοσοφίᾳ. Alc. I. 109. A: τί ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοις πάθημα ἐρχομεθα ἐπὶ τὸ πολεμεῖν. Demod. 385. D: οἱ ἂν ἐνεκάλεσας αὐτῷ μᾶλλον;

ἐγκαρπος, ὁ ἡ, frugifer. Phaedr. 276. B: ἐγκαρπια (σπερμιατα).

ἐγκαταβάλλω, deijcio. Ion. 539. C. (Hom.).

ἐγκαταδέω, illigo. Phaed. 84. A: λύπαις ἑαυτὴν πάλιν αὐτὴν ἐγκαταδεῖν.

ἐγκαταλείπω, relinquo. Conv. 208. B: τῷ τὸ ἀπίον ... ἄτερον νέον ἐγκαταλείπειν. Phaed. 91. C: ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπών. *derelinquo. Conv. 179. A: καὶ μὴν ἐγκαταλιπεῖν γε τὰ παιδικὰ καὶ μὴ βοηθῆσαι κινδυνεύοντι.

ἐγκατατέμνω, in aliquo concido. Pol. VIII. 565. D: ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἑνὸς (ἀνθρωπίνου σπλάγγνου) ἐγκατατετμημένου (v. ἐγκαταμεμιγμένου).

ἐγκατοικῶ, inhabito. Gorg. 486. C. (Eurip.).

ἐγκανυμ, τό, inustum (ut color). Tim. 26. C: οἶον ἐγκανυματα ἀνεκπλύτου γραφῆς.

ἐγκειμαι, insertus vel interpositus sum. Crat. 402. E: τὸ δὲ εἰ ἐγκείται cet. 419. B: τὸ δέλτα δὲ ἐγκείται. 434. D: ἴσως γὰρ οὐκ ὀρθῶς ἐγκείται. Pol. X. 616. D: ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἐνὶ μεγάλῳ σπονδύλῳ ... ἄλλος τοιοῦτος ἐλάττων ἐγκείτο. Crat. 434. D: ἡ καὶ τὸ λάβδα ἐγκείμενον; Pol. X. 616. D: ἐν ἀλλήλοις ἐγκειμένους.

ἐγκελεύομαι, incito. Locr. 104. A: ἐγκελεύόμεναι (v. ἐκκελ.) ... ποτὰ ἔργα.

ἐγκεράννυμι, intromitto, interpono. Crat. 427. C: τοῦτο

(τὸ οὐ) πλειστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασε. Euthyd. 299. B: ἐάν τις αὐτῷ (v. αὐτό) ... ἐγκερασῇ ἑλλεβόρου ἄμαξαν. Med. Polit. 268. D: σχεδὸν παιδιὰν ἐγκερασάμενος. ἐγκέφαλος, ὁ, *cerebrum*. Phaed. 96. B: ὁ δὲ ἐγκέφαλος ἐστίν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν cet. Tim. 73. E: ἐγκεφάλου ... πληγὴν. D: ἐπιωνόμασε τοῦ μυελοῦ ταύτην τὴν μοῖραν ἐγκέφαλον. E. 76. A. C. Hipp. mai. 292. D: μήτε ὧτα μήτ' ἐγκέφαλον ἔχων. Locr. 100. A: ῥίζαν μυελῷ εἶμεν ἐγκέφαλον.

ἐγκλείω, *claudio*. Prot. 314. D: ἐγκεκλημένης (v. ἐγκλεισμένης) τῆς θύρας.

ἐγκλημα, τό, *reprehensio; criminatio, accusatio*. Legg. III. 685. C: μέγα γὰρ ἐγκλημα πρὸς αὐτοὺς ἡ τῆς Τροίας ἄλωσης ... ἐγεγόνει. VIII. 846. A: ἐάν δ' ἐγκλήμα τῷ μετίζον ἄλλῳ πρὸς ἄλλον γίγνηται. XII. 953. B. Euth. 4. E: ἔστι δὲ τί τὸ ἐγκλημα καὶ τίνος ἡ δίκη; Apol. 24. C. Ib. τοῦ ἐγκλήματος. Phaed. 86. E: ταῦτόν ἐγκλημα ἔχειν. Pol. V. 464. D: δίκαι τε καὶ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους. Legg. V. 737. B: οἷς ἢ (οἷς ἂν ἢ?) παλαιὰ ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους. VII. 767. E: περὶ ... τῶν δημοσίων ἐγκλημάτων. VIII. 846. al. Ep. VII. 348. C: περὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῷ τῶν νῦν γεγονότων. Polit. 305. C: τὰ ἀλλήλων ἐγκλήματα διαιρεῖν. Phil. 22. C: ἀλλ' ἔξει που ταῦτά (v. ταῦτα τὰ) ἐγκλήματα. Legg. X. 910: (ἵνα μὴ) αὐτοῖς τε ἐγκλήματα πρὸς θεῶν ποιῶνται cet. XII. 948. D: τὰ ... ἐγκλήματα γράφειν.

ἐγκλίνω, *inclino*. Pol. IV. 436. E: ὅταν ... τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξιὰ ἢ εἰς ἀριστερὰ (v. δεξιὰν - ἀριστεράν) ... ἐγκλίνῃ.

ἐγκλίσεις, ἡ, *inclinatio*. Riv. 132. B: ἐγκλίσεις τινὰς ἐμμιούντο τοῖν χερσὶν ἐπικλίνοντε.

ἐγκοῖλος, ὁ ἢ, *cavus*. Phaed. 111. C: κατὰ τὰ ἐγκοῖλα αὐτῆς (τῆς γῆς).

ἐγκράτεια, ἡ, *continentia, moderatio*. Pol. IV. 430. E: ἡδονῶν τινῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια. Def. 412. A: ἐγκράτεια ψυχῆς πρὸς τὰ φοβερά καὶ δεινά. B: ἐγκράτεια δυναμὶς ὑπομενητικὴ λύπης. Pol. III. 390. B: πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ.

ἐγκρατής, ὁ ἢ, *is qui potestatem alicuius rei habet, qui aliquid adeptus est, compos*. Theaet. 197. B: ἱμάτιον πριάμενός τις καὶ ἐγκρατής ὢν. Crat. 391. C: ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐγκρατής εἰ τῶν πατρῶων. 405. C: διὰ ... τὸ αἰ βολῶν ἐγκρατής εἶναι. Legg. I. 645. E: ἥμισυ δὴ τότ' ἂν αὐτὸς αὐτοῦ γίγνοιτο ἐγκρατής. VIII. 839. B: εἰ τοῦ νόμον τις τούτου δύναιτο ἐγκρατής εἶναι. Theag. 130. E: οἱ ἐγκρατεῖς αὐτοὶ εἰσι τῆς ὠφελείας ἢν ὠφελουσι τοὺς ἀνθρώπους. Legg. VIII. 840. C: τῆς τῶν ἡδονῶν νίκης ἐγκρατεῖς ὄντας ἂν ἔξιν εὐδαιμόνως, ἡττωμένους, δὲ τούναντίον ἅπαν. *superior,

dominans. Legg. XII. 966. E: ὅσων ἄλλων ἐγκρατῆς νοῦς ἐστὶ. Crat. 393. D: ἕως ἂν ἐγκρατῆς ἢ ἡ οὐσία τοῦ πραγματος δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι. Pol. VI. 499. D: ὅταν αὕτη ἡ Μοῦσα πόλεως ἐγκρατῆς γένηται. Pol. IV. 431. A: ὅταν ... τὸ βέλτιον φύσει τοῦ χειρόνος ἐγκρατῆς ἢ. VI. 501. E: πρὶν ἂν πόλεως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατῆς γένηται. Menex. 238. D: ἐγκρατῆς δὲ τῆς πόλεως τὰ πολλὰ τὸ πλῆθος. Legg. X. 897. B: ἐγκρατῆς οὐρανοῦ καὶ γῆς cet. Pol. X. 605. B: μοχθηροὺς ἐγκρατεῖς ποιῶν. Conv. 188. A: ἐγκρατίστερος. **qui sibi temperat, continens*. Ep. VII. 331. D: ἐγκρατῆς αὐτὸς αὐτοῦ. Def. 415. D: ἐγκρατῆς ὁ κρατῶν ἀντιτεινόντων τῶν τῆς ψυχῆς μορίων τῷ ὀρθῷ λογισμῷ. Phaedr. 256. B: ἐγκρατεῖς αὐτῶν καὶ κόσμιοι ὄντες. Ep. VII. 336. E. Pol. IX. 589. B: ὅθεν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ἐντὸς ἀνθρώπος ἐστὶ ἐγκρατίστατος.

ἐγκρατῶς, *temperanter*. Legg. IV. 710. A: τοῖς δὲ ἐγκρατῶς (ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονάς).

ἐγκρίνω, *admitto, recipio*. Legg. IX. 936. A: ὁ ... ἂν οὗτος ἐγκρίνῃ. Pol. VI. 486. D: ἐπιλήσμονα ... ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν. Legg. XII. 952. A: ἂ ὃ ἂν τούτων ἐγκρίνωσιν οἱ γεραίτεροι. VII. 802. B: ἐγκρίνειν. XII. 946. B: ἐγκρίναντας. VII. 820. D: δῆλον ὡς ἐγκρινοῦμεν αὐτά. VI. 755. D: εἰς τὴν αἴρεσιν ἐγκρινέσθω. Pol. II. 377. C: τοὺς δ' ἐγκριθέντας cet. Ib. ἐγκριτέον (opp. ἀποκριτέον). III. 413. D. VII. 537. A: εἰς ἀριθμὸν τινα ἐγκριτέον.

ἐγκριτος, ὁ ἧ, *qui admittitur vel in numero reponitur*. Legg. XII. 966. D: μηδ' αὐτῶν πρὸς ἀρετὴν ἐγκριτον γίγνεσθαι.

ἐγκύκλιος, ὁ ἧ, *circulum conficiens*. Locr. 95. D: ἐγκύκλιον μεταβολὰν ἀποδιδόν.

ἐγκύμων, ὁ ἧ, *gravidus, praegrans* (propr. et trop.). Theaet. 148. E: διὰ τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. 210. B: ἄλλων ... ἐγκύμων ... γίγνεσθαι. Conv. 209. B: τούτων δ' αὐτῶν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ἢ τὴν ψυχὴν. Epin. 979. A: ἐγκύμων ἢ γῇ γέγονεν. Theaet. 151. B: ἐγκύμονες.

ἐγκύπτω, *caput inclino vel demitto*. Phaedr. 254. D: ἐγκύψας. Pol. VIII. 555. E: οἱ δὲ χρηματισταὶ ἐγκύψαντες οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὁρᾶν. **capite demisso introspectio*. Pol. II. 359. D: καθ' ἃς (θυρίδας) ἐγκύψαντα ἰδεῖν ἐνόντα νεκρόν.

ἐγκύρτιον, τὸ, *convexitas*. Tim. 78. B: ἀπὸ τῶν ἐγκυρτίων. C. B: διπλᾶ ... ἐγκύρτια. C. D.

ἐγκυρῶ, *incido*. Eryx. 397. E. (Archil.).

ἐγκωμιάζω, *laudes abicius celebro, praedico*. Conv. 199. A: οὐ γὰρ ἐτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον. 212. B. Hipp. mai. 372. C. Gorg. 448. E: ἐγκωμιάσεις ... αὐτοῦ

τὴν τέχνην. 518. E. Pol. VIII. 568. B: καὶ ὡς ἰσοδιδόν γ' ... τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. Legg. VI. 753. E: τὸ γε καλῶς ἀρξασθαι πάντες ἐγκωμιάζομεν ἐκάστοτε. Pol. II. 363. D: ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην. IX. 583. D: τὸ μὴ λυπεῖσθαι ... ἐγκωμιάζουσιν ὡς ἡδιστον. Conv. 177. E: ἐγκωμιάζτω τὸν Ἑρωτα. Menex. 237. A: τὴν εὐγένειαν ... αὐτῶν ἐγκωμιάζωμεν. Men. 99. D: ὅταν τινὰ ἐγκωμιάζωσιν ἀγαθὸν ἄνδρα. Phaedr. 236. A: τοῦ μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν (opp. ψέγειν). Conv. 180. C: ἐγκωμιάζειν Ἑρωτα. 188. E. Tim. 21. A: οἰόνπερ ὕμνουσας ἐγκωμιάζειν. Phaedr. 258. A: εἰαυτὸν ... ἐγκωμιάζων. Pol. IX. 589. B. Euth. 9. B: ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ. Pol. VIII. 560. E: ἐγκωμιάζοντες. Menex. 235. A. Theaet. 142. B: ἥκουσιν τινων μάλιστα ἐγκωμιαζόντων αὐτὸν περὶ τῆς μάχης. Pol. II. 367. D. Legg. I. 629. C: ὅτι τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ διαφέροντας διαφερόντως ἐγκεκωμιάκας. VI. 754. A: οὐδεὶς αὐτὸ καλῶς γενομένον ἐγκεκωμιάκεν ἱκανῶς. Lach. 191. B: καὶ αὐτὸν τὸν Αἰνείαν κατὰ τοῦτ' ἐνεκωμιάσας. Prot. 346. B: ἐπαινέσαι καὶ ἐγκωμιάσαι. Conv. 214. C. Tim. 19. D. Gorg. 518. D: τοὺς ... προτέρους ἐκείνους ... ἐγκωμιάσους. 519. A. Menex. 241. D: διὰ ταύτην τὴν ἀρετὴν ... ὑφ' ἡμῶν ἐγκωμιάζονται. Conv. 181. A: οὐδὲ ἄξιος ἐγκωμιάζεσθαι. Pol. X. 599. B: ὁ ἐγκωμιαζόμενος. Prot. 343. B: τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐγκωμιαζόμενον ὑπὸ τῶν σοφῶν. Conv. 198. D: περὶ ἐκάστου τοῦ ἐγκωμιαζομένου. Theaet. 174. D: τυράννον ... ἢ βασιλεῖα ἐγκωμιαζόμενον. Pol. II. 358. D: βούλομαι δὲ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐγκωμιαζόμενον ἀκούσαι. De lege 319. D: ὑπὸ Ὁμήρου ἐγκεκωμιάσθαι. Charm. 157. E: ἡ ... οἰκία ... ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη. Crat. 419. A: τὸ διακοσμοῦν ... πανταχοῦ ἐγκεκωμιασμένον. Conv. 177. C: καὶ ἄλλα τοιαῦτα συχνὰ ἴδοις ἂν ἐγκεκωμιασμένα. Med. Conv. 198. E: οὐχ ὅπως ἐγκωμιάσεται. C: ἐγκωμιάσασθαι τὸν Ἑρωτα.

ἐγκώμιον, τό, *carmen* vel *oratio alicuius laudes celebrans*, in univ. *laudatio*, *praeconium*. De lege 319. B: ἔστιν οὖν τοῦτο Ὁμήρου ἐγκώμιον εἰς Μίνων (v. Μίνω). Conv. 194. D: ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἐγκωμίου τῷ Ἑρωτι. 177. B: μὴδὲ ἓνα πᾶποτε τοσούτων γεγονότων ποιητῶν πεποιτημένα μὴδὲν ἐγκώμιον. 212. C: ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἑρωτα ... εἰρηθεῖσαι. Lys. 205. D: πρὶν νενικηκέναι ποιεῖς τε καὶ ἄδεις εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον. Prot. 326. A: ἐπαινοὶ καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν. Legg. VII. 801. E: ὕμνοι θεῶν καὶ ἐγκώμια κεκοινωνημένα εὐχαίς ἀδοῖτ' ἂν ὀρθότατα. Lys. 205. E: ἐγκώμια ὥσπερ νενικηκόσι. Legg. VII. 801. E: μετ' ἐγκωμίων. Ib. ἐγκωμίων ... τυγχάνειν. Pol. X. 607. A: ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς. Legg. VII. 822. B: ἐγκώμια ... ποιοῦντες. Ib. τὰ ἐγκώμια προσάπτειν ἀνθρώποις οὐσι. VIII. 829. C: ἐγκώμια τε καὶ ψόγους ποιεῖν ἀλλήλοις.

XII. 958. E: ὅσα δέχασθαι τὰ τοῦ τετελευτηκότος ἐγκώμια βίου. Ion. 534. C: διθυράμβους ... ἐγκώμια cet.

ἐγχειρήμα, τό, *munus susceptum*. Polit. 290. D: διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐγχειρημάτων.

ἐγχειρίδιον, τό, *rugio*. Gorg. 469. D: λαβῶν ... ἐγχειρίδιον. E. Alc. II. 143. E: ἐγχειρίδιον λαβόντα.

ἐγχειρίζω, *trado, committo*. Legg. X. 909. D: τοῖς ἱερεῦσι ... ἐγχειρίζετω τὰ θύματα. Pol. VI. 506. A: οἷς πάντα ἐγχειριούμεν.

ἐγχειρῶ, *suscipio, aggredior, instituo* (etiam *mihi propono*). Tim. 48. C: ὡς ὁρθῶς ἐγχειροῖμι ἂν τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον. Alc. II. 144. B: καὶ εἰ πολλάκις ἐγχειροῖς. Epin. 984. B: νῦν ... περὶ θείων ἐγχειρῶμεν τὸ γὰρ τοσοῦτον. Phil. 38. B: τὸ διαδοξάζειν ἐγχειρεῖν (ν. ἐγχωρεῖν) γίγνεται ἐκάστοτε. Legg. II. 666. A: πρὶν ἐπὶ τοῖς πόνοις ἐγχειρεῖν πορεύεσθαι. Conv. 222. C: οὐ γὰρ ἂν ... ἀφανίσαι ἐνεχειρεῖς cet. Polit. 257. C: ἐπεὶ περ ἅπαξ γὰρ ἐγκεχειρήκαμεν. Conv. 217. C: ἐπειδὴ περ ἐγκεχειρήκη (ν. ἐγκεχειρήκειν). Prot. 310. C: καὶ ἔτι μὲν ἐνεχειρήσα εὐθύς παρὰ οὐκ ἔναι. Sis. 387. D: περὶ αὐτοῦ τοῦ βουλευέσθαι ... ἐγχειρησάμεν ἂν διαλεχθῆναι σοι. Ep. VII. 328. C: περὶ νόμιον ... ἀποτελεῖν ἐγχειρήσοι. Polit. 304. A: ἐγχειρητέον δηλώσει.

ἐγχεῖω (ἐγγύω), *infundo*. Pol. III. 390. B: ἐγχεῖη (Hom.). Conv. 214. A: τῷ Σωκράτει καλεῦμαι ἐγχεῖν. Ib. ἐγγεάντος τοῦ παιδός. Legg. VI. 773. D: οὐ μαινόμενος ... οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ. Phil. 47. A: τὸ ... τῆς ἡδονῆς πολὺ πλέον ἐγκεχυμένον ξυνταίνει cet.

ἐγχερίμπτω, *appello, admoveo*. Ion. 537. B. (Hom.). ἐγχερίω, *pungo, ferio*. Phaedr. 251. D: τῇ διεξούῃ ἐγχερίει.

ἐγχερονίζω, *differo*. Ep. XIII. 362. A: ἐγχερονισθῆν, ἕως ἂν τις παρὰ σοῦ ἔλθῃ. Pass. etiam *inveterasco*. Gorg. 480. A: ἐγχερονισθῆν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας.

ἐγχευμός, ὁ ἡ, *succi plenus*. Tim. 74. D: σῦρκα ἐγχευμον ... ξυνέστησε.

ἐγγυτρίστρια, ἡ, *mulier victimae sanguinem lustralem (vel ossa?) colligens*. De lege 315. C: ἐγγυτριστρίας μεταπεμπόμενοι.

ἐγγώριος, ὁ ἡ, *indigena*. Legg. V. 740. A: περὶ τοὺς ἐγγωρίους θεοὺς τε ἅμα καὶ δαίμονας.

ἐγχωρῶ, *permitto*; abs. ἐγχωρεῖ (int. χορός), *tempus permittit vel suppetit* (ut Phaed. 116. E: ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ, vern. *es ist ja noch Zeit*); deinde in univ. *licet, fieri potest*. Prot. 344. D: τῷ ... ἐσθλῶ ἐγχωρεῖ κακῶ γενέσθαι. Theaet. 172. κ: καὶ οὐκ ἐγχωρεῖ ... τοῖς λόγους ποιεῖσθαι. 190. D. Soph. 246. D: εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγχωρεῖ. 264. D: ἐγχωρεῖ ... μιμήματα τῶν ὄντων εἶναι. Pol. III. 403. E. Tim. 56. D. Legg. V. 731. D. al. Gorg. 520. B: μόνους ... τοῖς θεημηγόροις ...

οὐκ ἐγχωρεῖν μέμψασθαι τούτῳ τῷ πράγματι. Polit. 294. D: ὅτι λεπτοφυγεῖν οὐκ ἐγχωρεῖν ἡγούνται cet. Prot. 321. D: τῷ ... Προμηθεῖ ... οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν. Pol. III. 408. E: οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ ἐνεχώρει κακὰ εἶναι ποτε καὶ γενέσθαι. VII. 536. C: ἐν δὲ ταύτῃ οὐκ ἐγχωρήσει.

ἐγὼ, ego, ἐμοῦ (enclit. μου), ἐμοί (μοι), ἐμέ (με), ἡμεῖς cet. Cum pron. αὐτός, ut Phaed. 91. A. Conv. 220. E. al. Cum artic. nectitur ita ut persona efferatur vel alteri opponatur. Theaet. 166. A: γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ (v. δῆτα ἐμὲ) ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. Soph. 239. A: τὸν μὲν τοῖ-
νον ἐμέ γε τί τις ἂν λέγοι; Phil. 20. B: δεινὸν ... ἐτι προσ-
δοκᾷ οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμέ, ἐπειδὴ τοῦθ' οὕτως εἶπες.

ἐδωφος, τό, praementum. Critia 116. D: κίωνων καὶ ἐδάφους.

ἐδεσμα, τό, cibus. Tim. 73. A: πώματος ἐδέσματος τε. Pol. VIII. 559. B: ἀλλοίων ἐδεσμάτων.

ἐδεστός, ἡ, ὄν, esculentus, plur. esculenta. Tim. 72. E: ποτῶν καὶ ἐδεστών.

ἐδος, τό, sedes. Conv. 178. B: ἔδος ἀσφαλές (Hesiod.). *templum. Phaed. 111. B: θεῶν ἔδη (v. ἄλση).

ἐδρα, ἡ, sedes, locus; etiam sessio. Tim. 72. C: ἡ ... ἐδρα σπλάγγνου. 79. B: τὸ πλησίον ἐκ τῆς ἐδρας ὠθεῖ. Phil. 24. D: ἐν τῇ τοῦ μᾶλλον καὶ ἦντον ... ἐδρα ἐγγενέσθαι. Pol. IV. 436. D: ἐν τῇ αὐτῇ ἐδρα. VII. 516. B: ἐν ἀλλοτριᾷ ἐδρα. Legg. X. 893. C. Parm. 148. E: ταύτην τὴν ἐδραν κατέχον ἡ ἂν μετ' ἐκείνην ἡ ἐδραν. Pol. VII. 517. B: τὴν ... δι' ὅψεως φαινομένην ἐδραν. Tim. 52. B: ἐδραν ... παρέχον ὅσα ἔχει γενέσθαι πᾶσιν. 53. A: εἰς ἐτέραν ἵκει φερόμενα ἐδραν. 67. B: περὶ τὴν τοῦ ἡπαιτος ἐδραν. Legg. X. 904. B: ποῖαν ἐδραν δεῖ μεταλαμβάνον οἰκίζεσθαι. Epin. 984. E: ἔχον ἐδραν εὐρίτην καὶ μέσθην. Pol. V. 468. D: ἐδραις (Hom.). Tim. 59. A: τὸν ὄγκον ὄγκον εἰς τὰς τοῦ πυρὸς ἐδρας συνωθῶν. 60. C. 62. B. Legg. VIII. 149. E: ἐν οἷς ἂν ... ἐδρας προεπούσας ... θῶνται. IX. 855. C: ἡ τινὰς ἀμόρφους ἐδρας ἡ στάσεις.

ἐδραῖος, ὁ ἡ, sedentarius. Pol. III. 407. B: πρὸς ἐδραῖους ἐν πόλει ἀρχάς. *stabilis, firmus. Tim. 64. B: τὸ ... ἐδραῖον ὄν. 59. D: τὰς βάσεις ἦντον ἐδραῖους οὐσας. Locr. 98. C: ἐδραιότατον καὶ σταδαῖον παντὶ σῶμα.

ἐδω, edo; unde fut. med. ἐδομαι. Pol. II. 373. C: εἴ τις αὐτὰ ἐδεται. Prot. 334. C: ἐν τούτοις οἷς μέλλει ἐδεσθαι (int. ὁ ἀσθενῶν). Verb. Prot. 314. A: ὁ τι τε ἐδεστέον ἡ ποτέον. Crit. 47. B: καὶ ἐδεστέον γε καὶ ποτέον.

ἐδωδῇ, ἡ, cibus; consumptio. Phil. 31. E: ἐδωδῇ δέ, πλη-
ρωσις γιγνομένη πάλιν, ἡδονή; Legg. VI. 782. E: ἐδωδῇ ... καὶ ποσις. Crat. 404. B: κατὰ τὴν δόσιν τῆς ἐδωδῆς. Pol. IV. 437. D. I. 350. A: ἐν τῇ ἐδωδῇ ἡ ποσει. Legg. II.

667. B. Phaedr. 238. A: περι ... ἐδωδὴν κρατούσα τοῦ λόγου τοῦ ἀρίστου ... ἐπιθυμία. Pol. IX. 580. E: τῶν περι τὴν ἐδωδὴν ἐπιθυμιῶν. Legg. VI. 782. B: ἐπὶ τὴν ἀλλήλων ἐδωδὴν τρέπασθαι. Epin. 975. A: εἰς τὴν νόμιμον ἐδωδὴν καταστήσασα. Polit. 271. E: οὔτε ἀλλήλων ἐδωδαί. Pol. VII. 519. B: ἐδωδαῖς τε καὶ τῶν τοιούτων ἡδοναῖς cet. III. 389. E: τῶν περι πότους ... καὶ περι ἐδωδας ἡδονῶν.

ἐέλδομαι, cupio. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

ἐθελήμων, ὁ ἢ, promptus, prolixus. Crat. 406. A: διὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἂν τις θέηται.

ἐθελοδοουλεία, ἡ, servitūs voluntaria. Conv. 184. C: αὕτη ... ἐθελοδοουλεία οὐκ αἰσχροῦ εἶναι (γεγνόμισται).

ἐθελόδουλος, ὁ, servus voluntarius. Pol. VIII. 562. D: ὡς ἐθελοδούλους τε καὶ οὐδὲν ὄντας.

ἐθελοντής, ὁ, voluntarius. Menex. 245. A: φυγάδας δὲ καὶ ἐθελοντὰς εὐσάσας μόνον βοηθῆσαι cet. (Conv. 183. A. pro ἐθελοντίας nunc scribitur ἐθέλοντες).

ἐθέλω et θέλω, volo, cupio; *gestio* (unde part. ἐθέλων saepius verti potest *cupide*, *studiose* vel *libenter*); *non recuso*, *sustineo* et in univ. *possum* (praec. in rebus inanimatis). Saepenumero etiam, ut Lat. *vole*, pro simpl. verbo apposito ponitur. Conv. 192. E: ἐθέλω (plures libri Mss. θέλω) ὑμῶς συντηῆσαι cet. Phaed. 68. D: εἰ ... ἐθέλεις (v. ἐθέλῃσεις) ... ἐννοῆσαι τὴν τε τῶν ἄλλων ἀνδρείαν ... δοῖαι σοι εἶναι ἀτοπος. Crat. 435. B: εἰ θέλεις (al. ἐθέλεις) ἐπὶ τὸν ἀριστὸν ἐλθεῖν. Conv. 268. C. Pol. X. 596. D: εἰ θέλεις cet. Hipp. min. 373. A. bis. Alc. I. 122. B. D: εἰ ἐθέλεις. al. Phaedr. 230. D: τὰ ... χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν μ' ἐθέλει, (v. με θέλει) διδάσκειν. Phaed. 63. A: καὶ οὐ πᾶνν εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι ὃ τι ἂν τις εἴπῃ. Soph. 252. E: ὅτε ... τὰ μὲν ἐθέλει τοῦτο δρᾶν, τὰ δ' οὐ. 261. D. Pol. II. 370. B: οὐ γὰρ ... ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν περιμένειν. VI. 503. B. VIII. 565. A: οὐ θαμὰ ἐθέλει ποιεῖν τοῦτο cet. X. 604. D: οὐκοῦν ... τὸ μὲν βέλτιστον τούτῳ τῷ λογιστικῷ ἐθέλει ἐπασθαι. Charm. 154. E: πάντως γὰρ πού ... ἤδη ἐθέλει διαλέγεσθαι (*libenter disserit*). Phaed. 77. C: εἰ θέλετα συνθεῖναι cet. Theaet. 172. B: ἐθέλουσιν ἰσχυρίζεσθαι ὥς cet. Soph. 247. C: εἰ γὰρ τι καὶ σμικρὸν ἐθέλουσι τῶν ὄντων συγχερεῖν ἀσώματον. Conv. 179. B: ὑπεραποθνήσκειν μόνοι ἐθέλουσιν (*sustinent*) οἱ ἔρῳντες. 205. E: ἐπεὶ αὐτῶν γε καὶ πόδας καὶ χεῖρας ἐθέλουσιν ἀποτεμένεσθαι οἱ ἄνθρωποι, ἐὰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἑαυτῶν πονηρὰ εἶναι. Men. 98. A: πολὺν δὲ χρόνον οὐκ ἐθέλουσι παραμένειν. Prot. 334. B: εἰ δ' ἐθέλοις ἐπὶ τοῖς πτόρθοις ... ἐπιβάλλειν. Pol. VI. 510. A: ἡ καὶ ἐθέλοις ἂν αὐτὸ φάναι ... διηρῆσθαι ἀληθείᾳ cet. VIII. 581. C: εἰ θέλοις τρεῖς τοιούτους ἀνθρώπους ... ἀνερωτᾶν. Parm. 133. B: (εἰ) ἐθέλοι ... ἐπασθαι. Legg. VII. 799. E: εἰ θεός

ἐθέλοι. VIII. 841. C. Gorg. 510. C: ὅς ἂν ... ἐθέλῃ ἄρ-
χεσθαι cet. Conv. 185. D: ἐὰν μὲν σοι ἐθέλῃ ... παύεσθαι
ἢ λύγῃ. Pol. IV. 423. B: μέχρι οὗ ἂν ἐθέλῃ αὐτομένη εἶ-
ναι μία. X. 613. A: ὅς ἂν προθυμεισθαι ἐθέλῃ δίκαιος
γίγνεσθαι cet. Legg. III. 688. E: ἐὰν θεὸς ἐθέλῃ. V. 739.
E. VI. 752. A. al. Phaed. 115. D: (ἐὰν) μὴ θέλητε ... ζῆν.
Phaedr. 266. -C: οἱ ἂν δοροφορεῖν αὐτοῖς ὡς βασιλευσὶν
ἐθέλωσι. Conv. 190. D: καὶ (ἐὰν) μὴ θέλωσιν (v. ἐθέλω-
σιν) ἡσυχᾶν ἄγειν. Pol. I. 347. B: ὅταν ἐθέλωσιν ἄρχειν.
Legg. VIII. 844. C. Lach. 193. C: ὅσοι ἂν ἐθέλωσιν εἰς
φρίαρ καταβαίνοντες ... καρτερεῖν ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ. Gorg.
461. A: τὸν ῥητορικὸν ἀδύνατον εἶναι ... ἐθέλειν ἀδικεῖν.
Phaed. 61. D: ἐθέλειν δ' ἂν τῷ ἀποδνήσκοντι τὸν φιλοσο-
φον ἐπεσθαι. 102. D: ἐμοὶ ... φαίνεται οὐ μόνον αὐτὸ τὸ
μέγεθος οὐδέποτε ἐθέλειν ἅμα μέγα καὶ μικρὸν εἶναι. E:
οὐκ ἐθέλειν εἶναι ἕτερον ἢ ὅπερ ἦν. Theaet. 177. C: ἐν ...
τοῖς ἄλλοις ἐθέλειν δισχυρίζεσθαι ὡς cet. Soph. 252. E: τὰ
μὲν ἐθέλειν, τὰ δὲ μὴ ξυμμιγνυσθαι. 254. B. Polit. 295.
C: λατρὸν ... ὑπομνήματα γραφεῖν ἂν ἐθέλειν αὐτοῖς. Pol.
I. 347. C: εἰ μέλλουσιν ἐθέλειν ἄρχειν. Pol. III. 391. A:
ἄλλως δὲ μὴ θέλειν. 412. E: μηδενὶ τρόπῳ πράξει ἂν ἐθέ-
λιν. IV. 437. B: τὸ ἐθέλειν καὶ τὸ βούλεσθαι. Tim. 57.
E: ἐν μὲν ὁμαλότῃ μὴδέποτε ἐθέλειν κίνησιν ἐνεῖναι.
Legg. III. 697. D: μετὰ προθυμίας τοῦ ἐθέλειν κινδυνεύειν
cet. IX. 872. E: οὐδὲ ἐκπλυτον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μιαν-
θὲν πρὶν cet. Polit. 299. E: ὁ γ' ἐθέλων καὶ ἐκὼν ἐν τοῖς
τοιούτοις ἄρχειν. Conv. 220. A: πίνειν οὐκ ἐθέλων. E:
τετρωμένον οὐκ ἐθέλων ἀπολιπεῖν. Legg. IV. 707. E: πότε-
ρον ἐξ ἀπάσης Κρήτης ὁ ἐθέλων. Gorg. 508. C: ὥσπερ οἱ
αἰτιμοὶ τοῦ ἐθέλοντος (in cuiusvis potestate sunt). Legg. X. 907.
E: ἀσεβείας ὑπόδικος γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι τιμωρεῖν ὑπὲρ
τῶν νόμων. 909. C. Id. IX. 868. D. al. Lach. 193. A:
ἐθέλοντα μάχεσθαι. B: ἐθέλοντα ὑπομένειν τε καὶ καρτε-
ρεῖν. Conv. 183. A: ἐθέλοντες δουλείας δουλεύειν οἷας cet.
Pol. I. 330. C: οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινέειν ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦ-
τον. Legg. I. 630. B: ἐθέλοντες ἀποδνήσκειν. V. 743. A:
τά τε ἀναλώματα μῆτε καλῶς μῆτε αἰσχροῦς ἐθέλοντα ἀνα-
λίσκεσθαι (i. q. ἀναλίσκόμενα) τῶν καλῶν (καλῶς?) ἐθελόν-
των δαπανᾶσθαι διπλασίῳ ἐλάττονα. Theaet. 143. D: οἷς
ἂν ὁρῶ τοὺς νέους ἐθέλοντας (cupide vel studiose) ξυγγίγνε-
σθαι. Pol. IV. 426. D: τοὺς θέλοντας θεραπεύειν τὰς τοιαύ-
τας πόλεις. Legg. VIII. 838. E: ὅπως ... τὸ τοιοῦτον ἐθέ-
λοντας λέγειν πάντας δυνατόν ἐσται ποτὲ παρασχεῖν. Crit.
43. B: οὐδ' ἂν αὐτὸς ἡθέλον ἐν τῷ τῷ τῷ ... λύπη εἶναι.
Euthyd. 294. D: οὐκ ἡθέλετῃν. Legg. III. 698. B: δι' ἣν
δουλεύοντες τοῖς τότε νόμοις ζῆν ἡθέλομεν. Crit. 43. A:
θανυμάζω ὅπως ἡθέλῃσέ σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπα-
κούσαι. Tim. 75. B: εἴπερ ἅμα ξυμπίπτειν ἡθελησάτην.

Menex. 245. C: ἡθέλησαν γὰρ αὐτῷ ἐκδιδόναι. Gorg. 449. B: ἀλλὰ ἐθέλησον κατὰ βραχὺ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι. Ib. ἀρ' οὐν ἐθέλησαις ἂν ... διατελεῖσαι cet. Polit. 272. B: ἀρ' ἂν δυναίῳ τε καὶ ἐθέλησαις; Lys. 206. C: εἰ μοι ἐθέλησαις αὐτὸν ποιῆσαι εἰς λόγους ἔλθειν. Polit. 276. B: ἐπιμέλεια ... οὐδεμία ἂν ἐθέλησειεν ἑτέρα μᾶλλον ... φάναι ... εἶναι τέχνη. Euthyd. 295. A: ἦν ... ἐθέλησθης μοι ἀποκρίνεσθαι, ἐγὼ ἐπιδείξω cet. Phaedr. 257. C: εἰ ἂν καὶ ἐθέλῃς πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντιπαράτείναι. Legg. IX. 863. B: πρᾶττειν πᾶν ὃ τί περ ἂν αὐτῆς ἡ βούλησις ἐθέλῃσῃ. Theaet. 177. B: (ἂν) ἐθέλῃσωσιν ἀνδρικῶς πολὺν χρόνον ὑπομῖναι. Phaed. 103. C: αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἂν ποτὶ φάμεν ἐθέλῃσαι γενέσιν ἀλλήλων δέξασθαι. Theaet. 171. E: ἐθέλῃσαι ἂν φάναι (i. q. futur.). Pol. VI. 501. A: τῷ μήτε ἰδιώτου μήτε πόλεως ἐθέλῃσαι ἂν ἄψασθαι. Epin. 974. A. Conν. 179. B: ἐθέλησασα μόνῃ ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν. Legg. VII. 799. B: δίκας τῷ ἐθέλησαντι παρέχειν. Ep. VII. 325. C: τὸν τότε τῆς ἀνοσίῳ ἀγωγῆς οὐκ ἐθέλησαντα μετασχεῖν. Phil. 50. D: τούτων ... αὐριοι ἐθέλῃσῃ σοι λόγον δοῦναι. Theaet. 184. E: ἡ καὶ ἐθέλησεις ὁμολογεῖν ... ἀδύνατον εἶναι cet. Pol. I. 338. C: ἀλλ' οὐκ ἐθέλησεις (ἐπαινέειν). Alc. I. 122. B. Phaed. 61. C: ἐθέλῃσει ... πᾶς cet. Parm. 145. A. 146. D. Pol. II. 375. A: ἀνδρείος δὲ εἶναι ἄρα ἐθέλῃσει ὃ μὴ θυμοειδῆς —; Epin. 975. B: (ἡ ἀλφίτων τε καὶ ἀλεύρων ποιήσεις) σοφὸν ... ἄνδρα τελέως οὐκ ἐθέλῃσει ποτὲ ἀπεργάσασθαι. Pol. V. 471. B: οὔτε τὴν γῆν ἐθέλῃσουσι κίρειν κινήτων cet. VII. 520. D: οὐκ ἐθέλῃσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει. Euthyd. 274. B. Pol. I. 337. A: ὅτι σὺ ἀποκρίνασθαι ... ἐθέλῃσῃς. Prot. 335. A: ὅτι οὐκ ἐθέλῃσοι ἐκὼν εἶναι ἀποκρινόμενος διαλέγεσθαι. Pol. I. 347. A: τοῖς μέλλουσιν ἐθέλῃσειν ἄρχειν. III. 396. C. V. 458. C: τοὺς μὲν ἐθέλῃσειν ποιεῖν τὰ ἐπιταττόμενα, τοὺς δὲ ἐπιτάξειν. VII. 535. C. ἔθεν, i. q. οὐ. Ion. 539. C. (Hom.).

ἐθίζω, assuefacio; etiam in consuetudinem adduco; perf. et aor. pass. consuevi. Locr. 104. B: ἐθίζοντι καὶ πείθοντι. Ep. XIII. 362. D: ἔθιζε ... αὐτούς. Pol. IX. 590. B: ὅταν τις τὸ αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδές ... ἐθίζῃ ἐκ νέου ἀντιλέοντος πίθηκον γίνεσθαι. Gorg. 510. D: εὐθύς ἐκ νέου ἐθίζειν αὐτὸν τοῖς αὐτοῖς χαίρειν. Pol. V. 469. B: τοῦτο ἐθίζειν, τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φεῖδισθαι. X. 604. C: ἀλλ' αἰεὶ ἐθίζειν τὴν ψυχὴν ὅτι τάχιστα γίνεσθαι πρὸς τὸ λῆσθαι cet. Legg. IV. 706. D: ἔθη γὰρ ποιεῖν οὐδέποτε ἐθίζειν del. Apol. 35. C: οὐκ οὐ γὰρ οὔτε ἡμᾶς ἐθίζειν ὑμᾶς ἐπισηκεῖν. Epin. 990. C: πολλὰ προδιδάσκοντα καὶ ἐθίζοντα ... παῖδα ὄντα καὶ νεανίσκον. Men. 70. B: καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ ἔθος ὑμῶς εἴθικεν. Phaed. 67. C: ἐθίσαι ... συναγείρεσθαι. Crat. 384. D: τῶν ἐθισάντων. Legg. VII. 791. B:

ὡς ἅπασα ψυχὴ δαίμασι ξυνοῦσα ἐκ νέων μᾶλλον ἂν διὰ φόβων ἐθίζοιτο γίγνεσθαι. Π. 659. D: ἐθίζηται. Alc. I. 122. A. Gorg. 454. C: ἵνα μὴ ἐθιζώμεθα ... προαρπάξαιν ἀλλήλων τὰ λεγόμενα. Legg. II. 660. A: ἐθίζονται. Pol. VIII. 562. E: πατέρα ... ἐθίζεσθαι παιδὶ ὅμοιον γίγνεσθαι. Apol. 35. C: οὐδ' ὑμᾶς ἐθίζεσθαι (ἐπιορκεῖν). Legg. XI. 935. B: ὁ τις ἐθιζόμενος οὐδεὶς πώποτε ὅς οὐ cet. Apol. 38. A: ἐγὼ οὐκ εἶθισμαι ἑμαυτὸν ἀξιούν κακοῦ οὐδενός. Alc. I. 106. B: οἶους ... ἀκούειν εἶθισαι; Euthyd. 275. C: τοῦτό γε καὶ εἶθισται. Apol. 38. E: οἷα ... εἶθισθε ὑμεῖς τῶν ἄλλων ἀκούειν. Theaet. 165. A: ἡ τὸ πολὺ εἰθίσμεθα φάναι τε καὶ ἀπαρνεῖσθαι. Soph. 225. B: μὴν εἰθίσμεθα καλεῖν ἄλλο πλην ἀντιλογικόν; C. Tim. 63. A. Legg. II. 653. B: ὀρθῶς εἰθίσθαι ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἐθῶν. XII. 942. A: μὴδὲ τινος ἔθει ψυχὴν εἰθίσθαι ... αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τι κατὰ μόνας δρᾶν. Phaed. 81. B: τοῦτο ... εἰθισμένη μισεῖν. Legg. VI. 781. C: εἰθισμένον γὰρ δεδνχὸς ... ζῆν. Ep. V. 322. B. Pol. VIII. 563. C: πάνν ἐλευθέρως ... εἰθισμένοι πορεύεσθαι. Ep. VII. 343. C. Legg. IV. 717. D: τὸν εἰθισμένων ὄγκων. III. 681. B: ἃ (ἔθῃ) εἰθισθήσαν. IV. 707. A: καὶ λέοντες ἂν ἐλάφους ἐθισθεῖεν φεύγειν cet. 706. C: πρὶν ... ἐθισθῆναι ... εἰς τὰς ναῦς ταχὺ πάλιν ἀποχωρεῖν. VII. 793. B: καλῶς ... τεθέντα καὶ ἐθισθέντα. VII. 788. B: ἐν τοῖς σμικροῖς ... ἐθισθέντων τῶν ἀνθρώπων παρανομεῖν. Menex. 241. C: ἐθισθέντας μὴ φοβεῖσθαι τοὺς βαρβάρους. Verb. Pol. III. 396. A: οὐδὲ μαινομένοις ἐθιστέον ἀφομοιοῦν αὐτοὺς ἐν λόγοις οὐδ' ἐν ἔργοις.

ἐθισμα, τό, *consuetudo, mos*. Legg. VII. 793. D: πολλὰ θόμματα ἢ καὶ ἐθίσματα ἐπιρρέοντα.

ἔθνος, τὸ, *multitudo, turba; gens, natio; classis vel ordo; familia*. Soph. 242. D: τὸ ... Ἑλεατικὸν ἔθνος. Polit. 290. B: ὦν τὸ κηρυκικὸν ἔθνος. Pol. IV. 420. B: ὅπως ἐν τι ἡμῶν ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὐδαιμον. Tim. 19. D: τὸ μνηστικὸν ἔθνος. 92: ὅθεν ἰχθύων ἔθνος ... γίγνε. Legg. III. 683. A. VI. 776. D: τὸ Θετταλῶν ... πενεστικὸν ἔθνος. Gorg. 455. B: ἡ περὶ ἄλλου τινὸς δημιουργικοῦ ἔθνος. Pol. IV. 428. E: τῷ σμικροτάτῳ ... ἔθνει καὶ μέρει ἑαυτῆς ... ὅλη σοφὴ ἂν εἴη cet. Legg. VI. 751. E: τῷ Κρητῶν ἔθνει. Pol. I. 351. C: ἡ κλέπτας ἢ ἄλλο τι ἔθνος. V. 466. A: οὐκ εἰς ἐν ἔθνος ἀποβλέποντες ἐν αὐτῇ. VII. 541. A: καὶ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ ἂν ἐγγένηται, πλείστα ὀνήσειν. Critia 110. C: τὰ μὲν ἄλλα ἔθνη τῶν πολιτῶν cet. Legg. I. 638. E: μυρία ἐπὶ μυρίοις ἔθνη. Pol. IV. 421. C: ἐκάστοις τοῖς ἔθνεσιν. Legg. XII. 943. C: ἐν τοῖς αὐτῶν ἔθνεσι. Pol. I. 348. D: πόλεις τε καὶ ἔθνη ... ἀνθρώπων. Critia 109. A: ἔθνη βάρβαρα. Legg. III. 797. D: ἀνάστατα ... ἔθνη φίλια πυρὶ καταφθείραντες.

ἔθος, τό, *consuetudo, mos, plur. mores; etiam animus*

(vern. *Gesinnung, Charakter*). Crat. 435. A: εἰ ... τὸ ἔθος συν-
 δῆμη. Legg. X. 909. E: ἔθος ... γυναιξὶ ... καθιερῶν ...
 τὸ παρὸν αἰεί cet. Phaed. 82. B: πολιτικὴν ἀρετὴν ... ἐξ
 ἔθους τε καὶ μελέτης γεγονυῖαν ἀνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ.
 Crat. 435. A: ἔθους τε καὶ συνθήκης τυχόντα. Pol. III. 416.
 A: (ὑπὸ) τινὸς ἄλλου κακοῦ ἔθους. Men. 82. A: ὑπὸ τοῦ
 ἔθους. Crat. 384. D: νόμῳ καὶ ἔθει τῶν ἐθισάντων cet. Pol.
 X. 606. A: ἅτε οὐχ ἱκανῶς πεπαιδευμένον λόγῳ οὐδὲ ἔθει.
 619. C: ἔθει ἀνευ φιλοσοφίας ἀρετῆς μεταληφόντα. Legg.
 VIII. 841. B: ἔθει καὶ ἀγράφῳ νομοθετῶν νόμῳ. XII. 942.
 A. Gorg. 482. D: διὰ τὸ ἔθος τῶν ἀνθρώπων. Crat. 434.
 E: διὰ γε τὸ ἔθος. 435. B. Conv. 175. B: ἔθος γάρ τι
 τοῦτ' ἔχει. (Id. Hipp. mai. 287. B.) Pol. V. 452. A: παρὰ
 τὸ ἔθος. Tim. 46. B: παρὰ τὸ καθεστὸς (v. καθεστώς)
 ἔθος τῆς προσβολῆς. Legg. II. 655. D: ἡ κατὰ φύσιν ἢ κατὰ
 ἔθος. VII. 808. C: καλῶς εἰς ἔθος ἰόν. 818. E: φοβεῖσθαι
 τὸ τῆς ἡμετέρας περὶ τῶν τοιούτων ἀπειρίας ἔθος. VIII.
 834. D. VII. 817. E: ταῦτ' ... εἶπω ... συντεταγμένα νό-
 μοις ἔθῃ. Ep. VII. 325. D: τὰ ... τῶν νόμων γράμματα
 καὶ ἔθῃ διφθερίζετο. Locr. 103. B: ἱκανὰ ... τὰ ἔθετα cet.
 Legg. II. 653. B: ὁρθῶς εἰδίδομαι ὑπὸ τῶν προσηκόντων
 ἔθων. VII. 807. D: οὐδ' αὖ ψιγῇ (τῶν προσηκόντων) μα-
 θημάτων τε καὶ ἔθων. Ep. VII. 326. C. Polit. 295. A:
 πατρίαις ... ἔθει νομοθετῶν. Pol. VII. 518. E: ἔθεισί τε
 καὶ ἀσκήσεσιν. 522. A: ἔθει παιδεύουσα τοὺς φύλακας.
 Legg. II. 663. C: ἔθει καὶ ἐπαίνοισ καὶ λόγοις. III. 660. A:
 ἔθει καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίοις νόμοις ἐπόμενοι ζῶσιν.
 IV. 707. A: τοιοντοῖς ἔθει χρώμενοι. V. 741. D: ἐπεικῆς
 ἔθει (Steph. malebat ἡθεσι) γενόμενος. XII. 942. C. 968.
 D: τρόπων ἡθεσι καὶ ἔθει. Phaedr. 253. A: ἐξ ἐκείνου
 λαμβανουσι τὰ ἔθῃ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. Polit. 299. A:
 κατὰ τὰ παλαιὰ τῶν προγόνων ἔθῃ. D: γεγραμμένα καὶ
 πάτρια ἔθῃ κείμενα. 301. A. B. Pol. III. 395. D: ὅτι αἱ
 μιμήσεις ... εἰς ἔθῃ τε καὶ φύσιν καθίστανται. Legg. III.
 681. A: ἔχουσαν ... αὐτῆς ἔθῃ ἅττα ἴδια διὰ τὸ χωρὶς ἀλλή-
 λων οἰκεῖν. IV. 706. D: ἔθῃ ... πονηρά. VII. 793. D: ὅσα
 νόμους ἢ ἔθῃ τις ἢ ἐπιτηδεύματα καλεῖ. Ep. VII. 325. C.
 348. A: παρὰ τὰ τοῦ πατρὸς ἔθῃ.

εἰ, si (c. indic. in re certa vel sensu qui dicitur ob-
 iectivo). Prot. 324. A: εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν.
 342. D: εἰ γὰρ ἐθέλει τις ... συγγενέσθαι. Phaedr. 230.
 C: εἰ δ' αὖ βούλει. Phaed. 107. C: εἰ τις αὐτῆς ἀμελήσει
 (antec. δόξειεν ἂν). Crat. 389. D: εἰ μέλλει κύριος εἶναι
 ὀνομάτων θέτης. 390. D. 432. B. Pol. II. 370. C: εἰ μέλ-
 λει (v. μέλλοι) καλὸν εἶναι. VI. 488. D. 491. A. al. Repe-
 titur in protasi. Prot. 311. B: ὥσπερ ἂν εἰ ἐπετόεις ... ἄρ-
 γύριον τελεῖν ὑπὲρ παντοῦ μισθὸν ἐκείνῳ, εἴ τις σε ἤρετο
 cet. Id. C. 325. B: εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυ-

κῶτος ... *ei* cet. Gorg. 453. C: ὥσπερ ἂν *ei* ἐτύγχανόν σε ἐρωτῶν ... *ei* μοι εἶπες cet. cf. Men. 72. A. B. 74. B. Etiam post protasin infertur. Phaed. 67. E: *ei* φοβοῖντο ... οὐ πολλή ἂν ἀλογία εἴη, *ei* μὴ ἄσμενοι ἐκείσε ἴοιεν οἱ cet. Apol. 20. C. — Cum optat. in eo quod cogitatur vel ponitur ac sumitur tantummodo. Prot. 329. B: νῦν ... σμικροῦ τινὸς ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν, *ei* μοι ἀποκρίναιο τόδε. 334. B: *ei* δ' ἐθέλοις (vern. wenn du wolltest, h. e. gesetzt du wolltest) ἐπὶ τοὺς πτόρθους ... ἐπιβάλλειν. 342. D: ἡγούμενοι, *ei* γνωσθεῖεν ὃ περιέεισι, πάντας τοῦτο ἀσκήσειν. Gorg. 456. A: *ei* πάντα γε εἰδείης ... ὅτι cet. 522. C: *ei* ἐκεῖνό γε ἐν αὐτῷ ὑπάρχοι ... *ei* βεβοηθηκώς εἴη αὐτῷ cet. D: *ei* ... ἐμὲ τις ἐξελέγχοι ... ἀσχυνοίμην ἂν cet. Theaet. 147. A: εἴ τις ἡμῶς τῶν φαύλων τι ἐροῖτο ... *ei* ἀποκρινάμεθα αὐτῷ ... οὐκ ἂν γελῶι εἴμεν; 164. A: *ei* σώσοιμεν τὸν πρόσθεν λόγον. Pol. I. 347. D: πόλις ἀνδρῶν ἀγαθῶν *ei* γένοιτο. IV. 433. C: *ei* δέοι γε κρίναι τί ... ἀπεργάσεται. X. 597. C: *ei* δύο μόνας ποιήσεις, πάλιν ἂν μία ἀναφανείη. Charm. 154. D: *ei* ἐθέλοι ἀποδύναι cet. — *Ei* et εἴπερ cum optat. et part. ἂν, vid. ἂν p. 134). — Cum coniunct. reperitur Legg. VI. 761. C: εἴ τί πον ἄλσος ... ἀντιμένον (v. ἀφειμένον) ἤ. XII. 958. D. — Etiam ita ponitur ut ad particulae ὅτι vim accedat (praecipue post v. θαυμάζειν). Phaedr. 274. A: ὥστ' *ei* μακρὰ ἡ περίοδος μὴ θαυμασῆς. Phaed. 77. B: *ei* μέντοι ... ἐτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ ... ἀποδειχθαι. 95. A: πάντ' ἐθαυμάζον εἴ τι ἔξει τις χρῆσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ. Theaet. 162. C: ἄρα οὐ συνθαυμάξεις *ei* ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσῃ μηδὲν χεῖρον εἰς σοφίαν ὅτουσιν ἀνθρώπων ἤ καὶ θεῶν; Polit. 278. C: θαυμάζομεν ἂν οὖν *ei* ... ἡμῶν ἡ ψυχῇ ... ἀργοί; Parm. 135. E: μὴ μόνον, *ei* ἐστὶν ἕκαστον, ὑποθέμενον σκοπεῖν cet. 136. A: *ei* μὴ ἔστι, τὸ αὐτὸ τοῦτο ὑποτίθεσθαι. Ib. περὶ ταύτης τῆς ὑποθέσεως ... *ei* πολλὰ ἴσθι. Pol. I. 438. E: ἀλλὰ τόδε ἐθαύμασα *ei* ἐν ἀρετῇ ... τίθης μέρεϊ τὴν ἀδικίαν. Legg. II. 660. C: *ei* δ' ἐδοξά σοι ἃ σὺ λέγεις λέγειν ὥς νῦν γινόμενα, οὐκ ἂν θαυμάζοιμι *ei* μὴ σαφῶς λέγων ἃ διανοοῦμαι τοῦτο ἐποίησα (i. q. non dubitaverim quin hoc fecerim). Alc. I. 124. A. Crit. 43. B: ἀγανακτεῖν ... *ei* δεῖ ἡδὴ τελευτᾶν. Lach. 194. A: καὶ ὥς ἀληθῶς ἀγανακτῶ *ei* οὕτως ἃ νοῶ μὴ οἷός τ' εἰμὶ εἰπεῖν. * ut Latin. si, in interrogatione aliunde suspensa ponitur (vern. ob), εἴ τι, numquid. Prot. 331. B: ἀλλ' ὅρου *ei* διακλύεις ἀποκρίνεσθαι, ἡ καὶ σοὶ συνδοκεῖ οὕτως. 343. C: ἐπισκενῶμεθα ... *ei* ἄρα ἐγὼ ἀληθῇ λέγω. Phaedr. 234. B: ἴσως ... ἂν ἐροῖό με *ei* ... παραινῶ σοι cet. Soph. 229. B: τὴν ἀγνοίαν ἰδόντες εἴ πῃ ... τομὴν ἔχει τινά. 264. B: τόδε (φράζε) εἴ τινων πολλάκις ἄρα διακλήκας. Crat. 424. A: ἐπισκεπτέον ... *ei* ... τοῦ ὄντος ἐπιλαμβάνεται ... εἴτε καὶ οὐ.

Conv. 192. E: ἀλλ' ὁράτε εἰ τούτου ἑρᾶτε cet. 199. B: ὅρα ... εἴ τι καὶ τοιούτου λόγον δέει. Pol. I. 330. E: σκοπεῖ εἴ τινα τι ἡδίκηκεν. 339. A: εἰ δὲ ἀληθὲς ἢ μὴ, πεῖρασσομαι μαθεῖν. IV. 420. D: ἄθροι εἰ ... τὸ ὅλον καλὸν ποιοῦμεν. 433. A: ἄκουε εἴ τι ἄρα λέγω. V. 451. D: σκοπώμεν εἰ ἡμῖν πρέπει ἢ οὐ. VII. 526. E: σκοπεῖσθαι δεῖ εἴ τι πρὸς ἐκεῖνο τείνει, πρὸς τὸ ποιεῖν cet. Tim. 26. D. Apol. 34. E: εἰ μὲν θαρσάλως ἔχω πρὸς θάνατον ἢ μὴ, ἄλλος λόγος. Alc. I. 106. B: ἀλλ' ἐρωτᾷς εἴ τινα ἔχω εἰπεῖν λόγον μακρόν —; Hoc sensu εἰ, ut Latin. si, saepe ita ponitur ut oratione expleri (ut videam vel videamus an). Theaet. 184. D: τοῦ δέ (v. τοῦδε) τοι ἔνεκα ἀντά σοι διακριβοῦμαι; εἴ τινη ἡμῶν αὐτῶν τῷ αὐτῷ ... ἐφικνούμεθα λευκῶν ... καὶ ἔξεις ... πάντα τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ σῶμα ἀναφέρειν. Crat. 424. D: αὐθις δεῖ ὀνόματα ἐπιθῆναι, εἰ ἔστιν εἰς ᾧ ἀναφέρεται πάντα cet. Hinc etiam dubitanter interrogat, ita ut interrogatio videatur directa esse (vern. ob wohl —?). Legg. V. 744. A: τοῦτ' οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαίνεσθαι χρὴ τὸν νομοθέτην, τί τε βούλομαι; καὶ εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ; καὶ οὕτω τὰ ἄν cet. Atque ita defendi possit Pol. IV. 440. D: ἀλλ' εἰ (al. ἢ) πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῶ (v. ἐνθυμῇ); Alc. I. 106. B: εἰ (al. ἢ) χαλεπὸν δοκεῖ (vern. scheint dir wohl) τὸ ἀποκρίνεσθαι (v. ἀποκρίνασθαι) τὰ ἐρωτώμενα; — εἰ γάρ. Pol. IV. 432. C: εἰ γὰρ ὥφελον. Crit. 44. D: εἰ γὰρ ὥφελον ... οἰοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ cet. Cum optat. utinam. Prot. 310. D: εἰ γάρ ... ἐν τούτῳ εἴη. Epin. 980. B: εἰ γάρ σοι τοῦτο τέλος αἴη τῶν νόμων. — εἴ γε, si quidem. Phaedr. 242. D: εἴ γε σὺ ἀληθῆ λέγεις. Parm. 135. B: εἴ γε τις δὴ ... αὐτὸ μὴ ἔασει εἶδη τῶν αὐτῶν εἶναι. Alc. I. 106. B: ἀλλ' εἴ γε δὴ μὴ χαλεπὸν τι λέγεις τὸ ὑπερέττημα, ἰδέλω. — εἰ δέ, antec. εἰ μὲν βούλει, sin. autem. Conv. 212. C. Alc. I. 114. B. Post ἂν μὲν Phaed. 93. B. Post εἴτε Apol. 33. D. 40. E. Εἰ δ' οὖν ellipt. ponitur Apol. 34. D. — εἰ δὴ et εἰ δὴ ... γε. Conv. 218. E: εἰ δὴ καθορῶν αὐτὸ κοινώσασθαι τέ μοι ἐπιχειρεῖς cet. Theaet. 166. B: εἰ δὴ ὀνομάτων γε δεήσει θερεύσεις διευλαβεῖσθαι ἀλλήλων. — εἴ καὶ et εἴ τι καί, etiamsi. Gorg. 486. C: εἴ τι καὶ ἀγροικότερον εἰρησθῆναι. Polit. 264. C: εἰ καὶ μὴ πεπλάνησαι περὶ τὰ Θεταλικά πεδία. 276. C: εἰ καὶ διανοήθημεν cet. Phil. 50. B: εἰ καὶ τις φιλονεικοῖ πᾶν πρὸς τᾶναντία. Conv. 191. C: εἰ καὶ ἄρῃην ἄρῃην (ἐντύχοι). 200. B: εἰ γὰρ καὶ ἰσχυρὸς ὢν βούλοιο ἰσχυρὸς εἶναι cet. Pol. V. 473. C: εἰ καὶ μέλλει γέλως τέ τις ... κατακλύσειν. — εἰ μὴ, nisi. Prot. 349. E: εἰ μὴ μαίνομαι γε. Gorg. 511. A: εἰ μὴ κωφὸς γ' εἰμί. 513. C: εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις. (Id. Pol. IV. 430. B.) Phaed. 91. A: εἰ μὴ εἴη πάρεργον. Theaet. 183. B: εἰ μὴ ἄρα τὸ οὐδ' ὅπως. Pol. I. 336. D: εἰ μὴ πρότερος ἐωράκειν

αὐτόν cet. II. 372. A: εἰ μὴ που cet. Apol. 17. B: εἰ μὴ ἀρα δεινὸν καλοῦσι οὗτοι λέγειν cet. Post μὲν Alc. I. 124. B. Hinc εἰ δὲ μὴ (absol.), *sin minus*, *alioqui* (quod etiam ἂν vel εἰ μὲν non anteced. frequentatur). Prot. 311. D. Phaedr. 241. C. 273. D. Phaed. 88. C. Theaet. 177. B. Soph. 217. D. Pol. II. 375. C. III. 401. D. Crit. 53. E. Etiam cum part. γε. Pol. IV. 425. E: εἰ δὲ μὴ γε. al. — εἰ μὴ εἰ, *nisi si*, *nisi forte*. Gorg. 480. B: εἰ μὴ εἴ τις ὑπολάβοι ἐπὶ τοῦναντίον. Conv. 205. E: εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ καὶ ἑαυτοῦ. Pol. IX. 581. D: εἰ μὴ εἴ τι αὐτῶν ἀργύριον ποιεῖ. Lach. 196. A: εἰ μὴ εἰ θεὸν τινα λέγει αὐτόν εἶναι. Sq. ἀλλά (*sallet*). Soph. 254. C: Ἰνα τό τε ὄν καὶ μὴ ὄν εἰ μὴ πάση σαφηνεῖα δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὐκ λόγου γε ἐνδεεῖς μηδὲν γινώμεθα cet. Pol. VI. 509. C: εἰ μὴ τι, ἀλλὰ τὴν ... ὁμοιότητα αὐ διεξιῶν. Men. 86. E: εἰ μὴ τι οὐκ, ἀλλὰ σμικρὸν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλυσον. — εἶπερ, *si*, *si quidem*. Prot. 319. A: εἶπερ κέκτηται. 334. D: εἶπερ ἐμελλές μοι διαλέξεσθαι. Phaed. 61. B: εἶπερ μέλλει ποιετῆς εἶναι. 107. C: εἶπερ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος ἐστίν. Pol. I. 336. C: εἶπερ ... βούλει εἰδέναι cet. Cum part. γε, *si modo*, *certe si*. Prot. 312. A: εἶπερ γε ἂ δα-νοοῦμαι χρὴ λέγειν. Gorg. 515. D: εἶπερ ἀγαθός γ' ἦν ἔκλεινος πολίτης. Polit. 275. E: εἶπερ ἐτύγχανε γε ὄν. Theaet. 182. C: εἶπερ γε δὴ τελῶς κινήσεται. Soph. 238. B: εἶπερ γε καὶ ἄλλο τι θετερόν ὥς ὄν. Phil. 62. C. 66. C. Etiam interrogative ponitur. Gorg. 515. B: ὅτανεῖς ἀποκρίνασθαι εἶπερ ἔστι τοιόνδε τι ἔργον σὸν —; Cum ἄλλος τις (vid. ἄλλος); εἶπερ μόνον (Phil. 16. A.), εἶπερ που (Theaet. 171. E. 172. A. al.), εἶπερ που ἄλλοθι (Phaed. 65. C. 67. B. al.). Etiam absolute: Parm. 150. A: ἀλλ' εἶπερ (int. ἂν εἶη), ἐν μέρει. Pol. VI. 497. E: ἀλλ' εἶπερ, τὸ μὴ δύνασθαι διακωλύσει. Legg. II. 667. A. X. 900. E. Euthyd. 296. B.

εἶα, exhortationi inservit. Soph. 239. B: ἀλλ' εἶα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα.

εἶδον (ἸΔΩ, quocum cognata sunt Lat. *video* et germ. *wissen*; hoc enim illi consequens; hinc *ιδεῖν*, *videre*, et *εἰδέναι*, *scire*), *vidi*. Pol. I. 350. D: τότε καὶ εἶδον ἐγὼ ... Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. VIII. 558. A: ἡ οὐπω εἶδες cet. Phil. 65. E: οὔτε εἶδεν οὔτε ἐπενόησεν. Legg. XII. 969. C: οἴους ἤμεις οὐκ εἶδομεν ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. Phaedr. 250. B: ὅτε ... μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θέαν ... εἶδον cet. Pol. VI. 498. D: οὐ γὰρ πώποτε εἶδον (v. ἶδον) γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον. X. 596. A. In reliquis modis, ut Lat. *videre*, est etiam *spectare*, *considerare*, *cognoscere* vel *perspicere*. Phaedr. 268. A: ἰδὲ καὶ σὺ cet. Phaed. 72. A: ἰδὲ τοίνυν ... ὅτι οὐκ ἀδίκως ὠμολογήκαμεν. Theaet. 192. E: ἰδὲ δὴ ἔαν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ. Phil. 12. C: ἰδὲ γάρ. 48. C: ἐκ δὴ

τούτων ἰδὲ τὸ γινώσκον ἔστιν αὐτὸν ἴδω. Pol. IV. 431. A.
 al. Conν. 216. C: καὶ πολλὰς ... ἴδωσιν ἂν ἴδωμεν αὐτὸν
 μὴ ὅτι ἐν ἐνδράσι. 177. C: καὶ ἄλλα τούτων αὐτὸν
 ἴδωσιν ἂν ἐγγενέσθαι. Pol. I. 332. E: οὐδ' αὖν ἂν αὐτὸν
 ἴδωσιν ἢ ὁφθαλμοί: Soph. 226. E: οὐκ αὖν ἐν ... εἶδος ἴ-
 δωσιν ἂν πᾶς ἂν ἴδω: Pol. II. 373. D: ἴδω μὲν ἂν τῶν
 καὶ ἐν ἀλλοῖς ζώοις. VI. 310. E: ὅτι αὖν αὐτὸν ἴδω τις ἢ
 τῇ διανοίᾳ. Legg. X. 903. C: οὐδ' αὖν τῶν ἴδω ποτε.
 Erii. 977. E: εἰ ... τις ἴδω τὸ θεῖον ... γινώσκων καὶ τὸ
 θνῆκτον. Alc. I. 123. A. Polit. 273. B: (ἴνα) πάντων αὐ-
 τὸν ἐναρξέστερον ἴδωμεν. Phil. 61. E: εἰ ... ἴδωμεν. Pol.
 II. 369. A: καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτὸς ἴδωμεν ἂν γινώσκον-
 τη. V. 476. E: ἀσμετοὶ ἂν ἴδωμεν εἴθεα τι. A. 611.
 D: οὐκ αὖν ἔτι ῥαδίως αὐτοῦ ἴδωμεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν.
 Conν. 216. B: ὅταν ἴδω. Conν. 211. D: ὃ ἐν ποτε ἴδω.
 Pol. IV. 432. C: εἰν πῶς πρότερος ἐμοῦ ἴδω. 443. C: ἴνα
 καὶ ἴδῃ ὅσα cet. Polit. 285. B: πᾶν αὖν ἐν αὐτῷ τὸς δια-
 φορὰς ἴδῃ (v. εἰδῇ) πάσας. Phil. 16. D: μᾶλλον αὖν ...
 ἴδῃ τις. Conν. 210. C: ἴνα ἴδῃ αὐτὸ ἐπιστημῶν καὶ λόγος. Pol.
 II. 376. A: ὅν αὖν ἴδῃ ἀγνώστα. V. 473. E: (μῆποτε πρῶτα-
 ρον) φῶς ἡλίου ἴδῃ. Legg. III. 686. E: ὅς αὖν ἴδῃ τι μέγα
 cet. Crit. 51. D: ἐπειδὴν ... ἴδῃ τὰ ἐν τῇ πόλει πράγματα.
 Critia 110. A: ὅταν ἴδῃτον τισιν ἔδῃ τοῦ βίου τὰν ἀρχαίαν κατ-
 σκευασμένην. Phaedr. 268. A: ταῦτα δὲ ὅτι ἀγὰρ μάλλον
 ἴδωμεν τίνα cet. Gorg. 435. A: ἴδωμεν εἰ ποτε καὶ λέγο-
 μεν περὶ τῆς ῥητορικῆς. Phaedr. 70. D: περὶ πάντων ἴδω-
 μεν, ἂρ cet. Soph. 223. B: ἔτι δὲ καὶ τῆδε ἴδωμεν. 257.
 A: ἴδωμεν δὴ καὶ τόδε. Parm. 158. B: ὥδε ἴδωμεν (v. εἰ-
 δώμεν). Pol. IV. 427. D: εἰν πῶς ἴδωμεν πού cet. X.
 601. C: ἀλλ' ἱκανῶς ἴδωμεν. Tim. 61. E: ἴδωμεν ὥδε σπο-
 ποῦντες. 79. A: πάλιν ... τὸ τῆς ἀναπνοῆς ἴδωμεν πάθος.
 Legg. VII. 800. B. al. Phaedr. 250. B: κάλλος δὲ τὸτ' ἦν
 ἰδεῖν λαμπρόν. 253. D: λευκὸς ἰδεῖν. 277. B: ὃν δὴ πλεον
 βουληθέντες ἰδεῖν ἀφικόμεθα εἰς τόδε cet. Phaedr. 84. C:
 ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο. Theaet. 206. C: τὸ ... προκαίμενον μὴ
 ἐπιλαθώμεθα δι' αὐτὰ ἰδεῖν. Soph. 253. E: ἰδεῖν ... χαλε-
 πὸν ἐναργῶς καὶ τούτον. Parm. 127. B: χαρίεντα ἰδεῖν.
 Conν. 210. C: τοῦτ' ἰδεῖν ὅτι πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ἐγγενὲς ἐστίν.
 Pol. V. 474. E: ἀνδρικούς ἰδεῖν. VI. 495. E: δοκεῖ οὖν τι
 ... διαφέρειν αὐτοὺς ἰδεῖν cet. 510. E: ζητοῦντες ... αὐτὰ
 ἐκείνα ἰδεῖν. X. 601. B: οἷα γίγνεται ἰδεῖν. 616. A: διά-
 πυροι ἰδεῖν. 620. A: ἐλεεινὴν τε γὰρ ἰδεῖν εἶναι καὶ γα-
 λοίαν cet. Tim. 40. A: λαμπρότατον ἰδεῖν. 52. E: παντο-
 δαπὴν ... ἰδεῖν φαίνεσθαι. 83. D: ἰδεῖν λευκόν. Critia
 107. D: ταῦτόν ... καὶ τοὺς λόγους ἰδεῖν διττὸν γινώμενον
 ὅτι cet. 115. C: εἰς ἐκπληξιν ... ἰδεῖν. Legg. VI. 757. B:
 οὐκέτι ῥάδιον παντὶ ἰδεῖν. Prot. 314. D: ἴδων ἡμῶς. 324.
 B: ἄλλος ὁ τούτον ἴδων κολασθέντι. Phaedr. 84. C: ἴδων

αὐτῶ. Conv. 194. A. Pol. I. 328. C: εὐθύς οὖν με ἰδὼν ... ἡσπάζετο. Prot. init. καὶ πρώην ἰδόντι. Polit. 305. C: ἰδόντι ξυναπάσας τὰς εἰρημένους ἐπιστήμας. Parm. 132. A: ἐπὶ πάντα ἰδόντι. Phil. 38. C: ἰδόντι τινὶ πόρρωθεν μὴ πάνυ σαφῶς. Conv. 213. B: ἰδόντα ... ἀναπηδήσαι. Pol. II. 359. D: ἰδόντα ... καταβῆναι. Phil. 20. E: τὸν τε ἡδονῆς καὶ τὸν φρονήσεως βίον ἰδόντες χωρὶς. Pol. VI. 496. C: τῶν πολλῶν αὐτὸν ἰκάνως ἰδόντες τὴν μανίαν. Legg. III. 681. C: τὰ πάντων ἰδόντες νόμιμα. Perf. οἶδα, scio, intelligo, νοῶ. Gorg. 458. D: οὐκ οἶδ' εἰ πώποτε ἦσθην οὕτως. Theaet. 177. A: οἶδά τοι (*ita sane est*). 197. D: ὥστερ ... κατεσκευάζομεν οὐκ οἶδ' ὅ τι πλάσμα. Crat. 396. C: οὐκ οἶδ' ὁπόθεν. Conv. 216. C: εὐ οἶδ' ὅτι cet. E: οὐκ οἶδ' εἴ τις cet. Phaedr. 227. C: οὐκ οἶδ' ὄντινα τρόπον (*nescio quo pacto*). Gorg. 513. C. Phil. 19. A. al. (v. Annot. in Phaedr. p. 220 sq.). Phaedr. 265. B: οὐκ οἶδ' ὅπη ... ἀπεικάζοντες. Pol. I. 338. C: νῦν γὰρ οὕτω οἶδα. III. 400. B: οὐκ οἶδ' ὅπως διακοσμοῦντος. IV. 429. A: τοῦτο ... οὐκ οἶδα ὅντινα τρόπον εὐρήκαμεν. V. 465. E. Tim. 26. B: οὐκ ἂν οἶδ' εἰ (*sciret ut*) δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Euth. 6. C: ἂν οὐκ οἶδ' ὅτι ἐκπλαγῆσει. Alc. I. 106. D: περὶ ὧν οἶδα βέλτιον ἢ οὗτοι. Men. 80. D: περὶ ἄρετῆς ὃ ἔστιν ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα cet. Theag. 128. C: ἐπεὶ ἐγὼ οἶδα τῶν ἐμῶν ἡλικιωτῶν ... οἷ cet. Apol. 37. B: ὧν εὐ οἶδ' ὅτι κακῶν ὄντων. Prot. 312. B: οἶσθα οὖν ὃ μέλλεις νῦν πράττειν, ἢ σε λανθάνει; C: θαυμάζοιμ' ἂν εἰ οἶσθα. Phaedr. 236. D: οἶσθ' ὡς ἔχει; Phil. 48. A: ἀρ' οἶσθ' ὡς —; Phaedr. 72. A: οἶσθ' ὅτι (*idem fere quod dubitari non potest quin*) πάντα ... τὸ αὐτὸ σῆμα ἂν σχοίη. Id. Gorg. 486. A. Theaet. 171. A. Pol. III. 393. D. IV. 505. A. Men. 85. C. al. Conv. 172. E: οὐκ οἶσθ' ὅτι —; 218. C: οἶσθα οὖν ἃ μοι δεδοκται; Pol. V. 472. A: ἴσως ... οὐκ οἶσθα ὅτι cet. Alc. I. 106. D: οὐκοῦν ταῦτα μόνον οἶσθα ἃ ... ἔμαθες cet. 117. A: δῆλον ὅτι περὶ τούτων οὐκ οἶσθα. Men. 94. B: Περικλέα ... οἶσθ' ὅτι δύο νῆεις ἔθρεψε cet. Theaet. 163. D: εἰ μαθὼν τίς τι μεμνημένος μὴ οἶδεν. Conv. 216. D: οὐδὲν οἶδεν. Crat. 426. A. Pol. VI. 506. C: περὶ ὧν τις μὴ οἶδε λέγειν ὡς εἰδὼτα. X. 598. C: ὅσα εἰς ἕκαστος οἶδεν. Apol. 24. E: ὅστις πρῶτον καὶ αὐτὸ τοῦτο οἶδε, τοὺς νόμους. Charm. 171. D. al. Propter significatiōnem huc referuntur ἴημεν rel. et imper. ἴσθι. Pol. VI. 505. C: ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθόν. Tim. 23. A: ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Crit. 107. B: περὶ ... θεῶν ἴσμεν ὡς ἔχομεν. Legg. VIII. 838. A: ἴσμεν που ... τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων ... ὡς cet. Lach. 190. A: δῆλον ὅτι οὖν γε ἴσμεν αὐτὴν ὃ τί ποτ' ἐστίν. C: ὃ γε ἴσμεν. Pol. I. 328. A: ἀρὰ γε ... οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπρὰς ἔσται cet. Tim. 23. C. Phaedr. 243. D: ἀλλ' εὐ ἴσθι ὅτι ἔξει τοῦθ' οὕτως. Gorg. 453. A: ἐγὼ γὰρ

εὐ ἴσθ' ὅτι cet. Theaet. 145. B: ὡς εὐ ἴσθι ὅτι cet. Parm.
 135. D: καλὴ ... καὶ θεία, εὐ ἴσθι, ἡ ὁρμὴ cet. Conv.
 208. C: εὐ ἴσθι (vern. *das sei versichert*). Pol. I. 328. D: ὡς
 εὐ ἴσθι ὅτι cet. 330. D. IV. 435. C. Euthyd. 284. E. Phaed.
 62. A: ἴτω (boeot. pro ἴσω) Ζεύς. Ep. VII. 345. A.
 Phaed. 63. B: νῦν δὲ εὐ ἴστε ὅτι ... ἐλπίζω cet. C. Conv.
 216. D: ἴστε ὅτι ... μέλει αὐτῷ οὐδέν cet. Crat. 391. A:
 ὅτι οὐκ εἰδείην. Id. Conv. 207. C. Charm. 176. A. Legg.
 IV. 719. B: εἴπερ ὁ τι γρὴν πράττειν ἡμᾶς καὶ λέγειν εἰδείης.
 Pol. VII. 538. B: ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ ἀληθὲς μὴ εἰδείη. Tim.
 68. B: οὐδ' εἴ τις εἰδείη. Legg. XII. 962. B. Pol. IX.
 582. A: πῶς ἂν εἰδείμεν τίς αὐτῶν ἀληθέστατα λέγει;
 Lach. 190. B: εἰ γὰρ που μηδ' ἀρετὴν εἰδείμεν ... ὁ
 τί ποτε τυγχάνει ὄν. Legg. X. 886. B: ὁ παντάπασι
 ὑμεῖς ... οὐκ ἂν εἰδείητε. IV. 719. B: οὐ γὰρ ἂν εἰδείην
 τί cet. Alc. I. 106. C: ἵνα καὶ εἰδῶ ὁ τι καὶ ἔρεις. Crat.
 435. E: ὅς ἂν τὰ ὀνόματα εἰδῇ. Legg. XI. 936. E: ἐάν ...
 εἰδῇ. Men. 85. C: περὶ ᾧν ἂν μὴ εἰδῇ. Alc. I. 114. C.
 Theaet. 169. A: ἕως ἂν εἰδῶμεν εἴτε cet. Soph. 245. E:
 ἵν' ἐκ πάντων εἰδῶμεν (al. ἴδωμεν) ὅτι cet. Polit. 289. D:
 ἵν' αὐτοὺς εἰδῶμεν βεβαιότερον. Crat. 407. E: ἵνα καὶ εἰ-
 δῶμεν εἴ τι ὅδε λέγει. Apol. 32. A: ἵν' εἰδῇτε ὅτι cet.
 Prot. 323. B: ἐάν τινα καὶ εἰδῶσιν ὅτι ἄδικός ἐστιν. Prot.
 337. D: τὴν ... φύσιν τῶν πραγμάτων εἰδέναι. Gorg. 454.
 E: τὸ ... πίστιν παρεχόμενον ἀνευ τοῦ εἰδέναι. Phaed. 75.
 D: τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστί, λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν
 καὶ μὴ ἀπολωλεμέναι. Crat. 404. B: ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ
 καλὰ εἰδέναι. 426. B: εὐ εἰδέναι ὅτι cet. Conv. 172. E:
 ἐκάστης ἡμέρας εἰδέναι ὁ τι ἂν λέγῃ ἡ πράττει. Pol. I. 336.
 C: εἴπερ ὡς ἀληθῶς βούλει εἰδέναι τὸ δίκαιον ὁ τι ἐστί.
 337. E: μηδὲ φασκὼν εἰδέναι. 354. C: ὥστε μοι νυνὶ γέ-
 γονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μὴδὲν εἰδέναι. V. 457. D: μῆτε
 γονεῖα ἔκγονον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ. IX. 581. B: πρὸς τὸ
 εἰδέναι τὴν ἀληθειαν ὅπῃ ἔχει. X. 595. B: ὅσοι μὴ ἔχουσι
 φάρμακον τὸ εἰδέναι αὐτὰ οἷα τυγχάνει ὄντα. Legg. XI.
 936. E. Alc. I. 109. E: εἰδέναι περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδί-
 κων. Crit. 52. B. Phil. 17. C: εἰδὼς ταῦτα μόνα. Conv.
 198. D: οὐδὲν εἰδὼς ἄρα τοῦ πράγματος. Pol. X. 601. E:
 ὁ ... εἰδὼς. Legg. IX. 863. C: ὡς εἰδὼς παντελῶς περὶ ἃ
 μῆδ' αὖτις οἶδε. X. 905. B: οὐκ εἰδὼς αὐτῶν τὴν συντέλει-
 αν ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται. XI. 931. E: εἰδὼς
 πολλοῖς ... ἐπιτελεῖς γενομένης (εὐχάς). Alc. I. 114. C: ὁ
 εἰδὼς (absol.). 134. A: ὁ γε μὴ εἰδὼς οὐχ ἁμαρτήσεται;
 Men. 71. B: ὡς οὐκ εἰδὼς περὶ ἀρετῆς τὸ παραπαν. Lach.
 198. E: ὡς εὐδυνία κάλλιον τὰ περὶ τὸν πόλεμον καὶ γιγνώ-
 μενα καὶ γενησόμενα. Prot. 357. C: κρατεῖν καὶ τοῦ εἰδό-
 τος ἀνθρώπου. Phaedr. 276. A: τὸν τοῦ εἰδότος λόγον.
 Pol. I. 337. D: μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος. X. 602. A.

Alc. I. 107. C: *ειδοτος γάρ ... περί ἐκάστου ἢ συμβουλῇ, καὶ οὐ πλουτοῦντος*. Pol. I. 337. D: *τῷ μὴ εἰδοτι*. X. 601. E: *ξυνῶν τῷ εἰδοτι*. Legg. XI. 916. C. Euth. 6. B: *σοὶ ... εὖ εἰδοτὶ περί τῶν τοιούτων*. Phaedr. 275. D: *τὸν εἰδοτὰ ὑπομνήσαι*. Crat. 436. B: *εἰδοτὰ τίθεσθαι τὸν τιθέμενον τὰ ὀνόματα*. Pol. V. 450. E: *τάληθ' ἡ εἰδοτὰ*. X. 598. E: *τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν ... εἰδοτὰ ... ποιεῖν*. Phaedr. 259. E: *διάνοιαν εἰδυῖαν τάληθ' ἐς cet.* Polit. 300. C: *τὰ παρὰ τῶν εἰδοτῶν ... γεγραμμένα*. Conv. 199. A: *οὐ γὰρ ἂν πού τοις γε εἰδοσί*. Pol. VI. 505. C: *εἰ ... λέγουσι πάλιν ὡς εἰδοσί*. Tim. 40. D: *σαφῶς ... τοὺς γε αὐτῶν προγόνους εἰδοσίν*. 48. B: *ὡς εἰδοσί πῦρ ὃ τί ποτέ ἐστι cet.* Epin. 987. B. Charm. 167. B. Phaed. 75. D: *εἰδοτὰς ἀεὶ γίγνεσθαι*. Crat. 438. B. Men. 92. A. Phaed. 60. D: *ἤδειν (sciebam) γὰρ ὡς οὐ ῥάδιον εἶη*. 63. E: *σχεδὸν μὲν τι ἤδειν (Phot. ἤδη)*. Conv. 199. A: *ἐγὼ οὐκ ἤδη (v. ἤδειν) ἄρα τὸν τρόπον τοῦ ἐπαίνο*. 219. E: *εὖ γὰρ ἤδη (v. ἤδειν) ἔτι cet.* Pol. I. 337. A. Euthyd. 271. C: *οὐδ' ἤδη (v. ἤδειν) πρὸ τοῦ ὃ τι εἶεν οἱ παγκρατιασταί*. 302. A. Apol. 22. D. Pol. I. 337. A: *εὖ οὐκ ἤδησθα ὅτι cet.* Euth. 15. D: *εἰ γὰρ μὴ ἤδησθα (v. ἤδεισθα) σαφῶς τό τε ὅσιον καὶ τὸ ἀνόσιον*. Men. 80. D: *ἤδησθα (v. ἤδεισθα), bis*. Euthyd. 277. E: *ὅτι οὐκ ἤδεισθα (Bass. 1.2. ἤδησθα) τὸ μανθάνειν ὅτι cet.* Conv. 217. A: *ὅσα περ οὗτος ἤδει*. Pol. VII. 538. A: *ᾧ οὐκ ἤδει τὰ περί τῆς ὑποβολῆς, καὶ ἐν ᾧ αὐτὸς ἤδει*. Charm. 171. D: *εἰ ... ἤδει ὁ σάφρων ἅ τε ἤδει καὶ ἅ μὴ ἤδει*. Men. 84. A. 85. C. Tim. 72. E: *τὴν ἐσομένην ... ἀκολασίαν ἤδεσαν οἱ ξυντιθέντες ἡμῶν τὸ γένος*. 76. E. Prot. 310. A: *καὶ χάριν γε εἶσομαι, ἐὰν ἀκούγῃς*. Gorg. 450. C: *τύχα δὲ εἶσομαι σαφέστερον*. Pol. I. 354. C: *σχολῇ εἶσομαι εἴτε cet.* Lys. 218. E: *ἐγὼ μᾶλλον εἶσομαι ὃ τι λέγω*. Euthyd. 294. C. Theaet. 154. C: *πάντα εἴσει ἅ βούλομαι*. Soph. 263. D: *ᾧδ' εἴσει ῥῶον*. Pol. I. 338. B: *εὖ εἴσει αὐτίκα δὴ μάλα*. VI. 497. E: *παρὼν δὲ τὴν γ' ἐμὴν προθυμίαν εἴσει*. VII. 523. C: *ᾧδε δὲ ἅ λέγω σαφέστερον εἴσει*. Crat. 435. D: *εἴσεται δὴ καὶ τὸ πρᾶγμα*. E. Pol. X. 602. A: *οὔτε ἄρα εἴσεται cet.* Legg. XI. 927. D: *οὐκ εἴσεται (cognoscet & experietur) ἐναργῶς τὴν ... ὀργὴν νομοθέτου*. Alc. I. 134. A: *οὐδὲ γε εἴσεται ὃ τι πρᾶττει*. Lach. 195. E. al. Phaed. 69. D: *τὸ σαφὲς εἰσόμεθα*. Pol. IV. 436. B. X. 609. B: *οὐκ ἤδη εἰσόμεθα ὅτι —; Euth. 9. E: τάχ' ... βέλτιον εἰσόμεθα*. Alc. I. 130. C: *ἀκριβῶς ... τότε εἰσόμεθα ὅταν cet.* Phaedr. 233. D: *πλείστην χάριν αὐτοῖς εἰσονται*. E. Phaed. 64. D: *ἐκ ... τούτων μᾶλλον οἶμαι ἡμᾶς εἰσεσθαι περί ὧν σκοποῦμεν*. 66. D: *εἰ μέλλομεν ποτε καθαρῶς τι εἴσεσθαι*. Pol. VII. 531. E. Legg. VII. 818. D: *τῷ μέλλοντι σχεδὸν ὅτι οὐκ τῶν καλλίστων μαθημάτων εἴσεσθαι*. Charm. 154. A: *περί ... τῶν καλῶν ... αὐτίκα μοι δοκεῖς*

εἰσεσθαι. Verb. ἰστίον, *cognoscendum vel explorandum*. Theaet. 202. E: ἰστίον δὴ. Conv. 217. C: ἀλλ' ἰστίον ἤδη τί ἐστι τὸ πρᾶγμα.

εἶδος, τό, *species, forma*. Conv. 189. E: ὅλον ἦν ἐκάστου νοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον. Tim. 53. C: τὸ τοῦ σώματος εἶδος. Prot. 352. A: ὥσπερ εἴ τις ἀνθρώπον σκοπῶν ἐκ τοῦ εἶδους ἢ πρὸς ὑγίαιαν cet. Phaedr. 249. B: ἐν ἀνθρώπου εἶδει. Phaed. 73. A: πρὶν ἐν τῷδε τῷ ἀνθρώπῳ εἶδει γενέσθαι. Parm. 149. E: ὅποτέρῳ ... τῷ εἶδει μέγεθος προσείη. Pol. III. 402. D: ἐν τε τῇ ψυχῇ ἐνόντα ... καὶ ἐν τῷ εἶδει. Phaedr. 229. D: τὸ τῶν Ἱπποκυνταύρων εἶδος ἐπανορθοῦσθαι. 251. B: ὑπὸ πάν τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος. Conv. 196. A: ὑγρὸς τὸ εἶδος. 215. B: ὅτι ... τὸ γε εἶδος ὅμοιος εἰ τούτοις. Pol. II. 380. D: ἀλλὰ τόντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. VI. 497. B: εἰς ἀλλότριον εἶδος ἐκπίπτειν. Critia 116. D: εἶδος δέ τι βαρβαρικὸν ἔχοντος. Charm. 154. D: οὕτω τὸ εἶδος πάγκαλός ἐστιν. Tim. 51. A: ἐκτός ... πεφυκέναι τῶν εἰδῶν. Ep. VII. 322. D. Phaedr. 246. B: ἄλλοτ' ἐν ἄλλοις εἶδαισι γιγνομένη. Pol. VI. 510. D: ὅτι τοῖς ὁρωμένοις εἶδαισι προσχρῶνται. X. 618. A: ἐπ' εἶδαισι καὶ κατὰ κάλλη cet. Tim. 57. C. Legg. I. 645. A: τὰς δὲ ἄλλας (ἀγωγὰς) παντοδαποῖς εἶδαισιν ὁμοίας. **species* (quae animo comprehenditur), i. q. *idea, exemplar*. Hipp. mai. 289. D: ἐπειδὴν προσγένηται ἐκεῖνο τὸ εἶδος (i. e. αὐτὸ τὸ καλόν). Conv. 210. B: τὸ ἐπ' εἶδει καλόν. Phaed. 103. E: μὴ μόνον αὐτὸ τὸ εἶδος ... ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι cet. Pol. X. 597. A: ὅτι οὐ τὸ εἶδος ποιεῖ, ὃ δὴ φαιμεν εἶναι ὃ ἐστὶ κλίση. Phaed. 102. B: εἶναι τι ἔκαστον τῶν εἰδῶν. Parm. 132. D: τὰ μὲν εἶδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἐστάναι ἐν τῇ φύσει, τὰ δὲ ἄλλα τούτοις προσεικέναι καὶ εἶναι ὁμοιώματα. **genus* (*universale, totum*); etiam (*sensu logico*) *notio* (*generalis*). Theaet. 181. C: τοῦτο ... ἐν ἑστῶ εἶδος. Polit. 287. E: μάλα γε συχρὸν εἶδος. Pol. III. 392. A: τί ... ἤμῃν ... ἔτι λοιπὸν εἶδος —; IV. 427. A. Phaedr. 263. B: εἰληφέναι τινὰ χαρακτῆρα ἐκατέρου τοῦ εἶδους. Theaet. 178. A: εἰ περὶ παντός τις τοῦ εἶδους ἐρωτῶ. Pol. V. 474. B: παντός τοῦ εἶδους τούτου φήσομεν ἐπιδυμῆν, ἢ τοῦ μὲν, τοῦ δὲ οὐ; Legg. IX. 865. A: παντός εἶδους περὶ φόνου. Theaet. 148. D: ὥσπερ ταύτας πολλὰς οὐσας ἐνὶ εἶδει περιέλαβες. Pol. VIII. 544. D: ἥτις καὶ ἐν εἶδει διαφανεῖ τινὶ κεῖται. Phaedr. 249. B: κατ' εἶδος λεγόμενον. 265. D: ἐν τι κοινῇ εἶδος. Theaet. 204. A: ἢ καὶ ὅλον ἐκ τῶν μερῶν λέγεις γεγονὸς ἐν τι εἶδος ἕτερον τῶν πάντων μερῶν; Polit. 263. B: εἶδος τε καὶ μέρος ἕτερον ἀλλήλων εἶναι. Pol. II. 363. E: σκέψαι ... ἄλλο αὐτὸ εἶδος λόγων cet. IV. 424. C: εἶδος ... καινὸν μουσικῆς μεταβαλλεῖν. Epin. 990. E: εἶδος καὶ γένος. Men. 72. C: ἐν γέ τι εἶδος ταυτόν ἅπασαι ἔχουσι δι' ὃ εἰσὶν

ἀρεταί. D. Phaedr. 265. C: τούτων ... ἡθδέντων δυοῖς εἶδοιν. Soph. 219. A: τῶν γε τεχνῶν πασῶν σχεδὸν εἶδη δυο. Phaed. 102. B: εἶναί τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν. Soph. 248. A: τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους. Pol. V. 476. A: πάντων τῶν εἰδῶν περί ὁ αὐτὸς λόγος. Soph. 246. C: παρὰ ... τῶν ἐν εἶδεσιν αὐτὴν (τ. οὐσίαν) τιθεμένων. Pol. VI. 510. B: αὐτοῖς εἶδει δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένη (ψυχῇ). Soph. 246. B: νοητὰ ἅντα καὶ ἀσώματα εἶδη βιαζόμενοι. 252. A: ὅσα κατ' εἶδη τὰ ὄντα κατὰ ταῦτά ὡσαύτως ἔχοντα εἶναί φασιν αἰεί. Parm. 129. C: αὐτὰ τὰ γένη τε καὶ εἶδη. Pol. VI. 509. D: ἔχεις ταῦτα διττὰ εἶδη, ὁρατὸν, νοητὸν; VIII. 544. D: ὅτι καὶ ἀνθρώπων εἶδη τοσαῦτα ἀνίγκη τρώπων εἶναι, ὅσαπερ καὶ πολιτειῶν. *species (sensu logico), forma vel pars. Phil. 32. C: ἐστὶ ... τοῦθ' ἡδονῆς καὶ λύπης ἕτερον εἶδος. 33. C. Legg. III. 689. D: πῶς γὰρ ἂν ... ἄνευ ξυμφωνίας γένοιτ' ἂν φρονήσεως καὶ τὸ σμικρότατον εἶδος; VIII. 837. A: τρίτον ἄλλο εἶδος. Pol. VIII. 559. E: βοηθούντος ... εἶδους ἐπιθυμιῶν ἔξωθεν τῷ ἐτέρῳ τῶν παρ' ἐκείνῳ. Crat. 389. D: ἐκάστῳ εἶδει ὑφάσματος. Phaedr. 253. C: ἡνιογικὸν ... εἶδος τρίτον. Conv. 205. B: ἀφελόντες ... τοῦ ἔρωτός τι εἶδος ὀνομάζομεν, τὸ τοῦ ὅλου ἐπιτιθέντες ὄνομα, ἔρωτα. 205. D: οἱ δὲ κατὰ ἐν τι εἶδος ἰόντες ... τὸ τοῦ ὅλου ὄνομα ἴσχουσιν. Soph. 440. B: ἅμα τ' ἂν μεταπίπτει εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως. Pol. II. 357. C: τρίτον ... ὁρᾷς τι ... εἶδος ἀγαθοῦ. Phaedr. 253. C: ἵππομορφῳ ... δυο τινες εἶδη. Parm. 149. E. Phil. 20. C: τῶν ... εἰδῶν ἡδονῆς. Legg. X. 894. E: ὡς ἐν εἶδεσι λαβεῖν. Gorg. 454. E: δυο εἶδη ... παιδούς. Phil. 19. B: εἶδη ... ἡδονῆς. 23. D: κατ' εἶδη διστὰς. Pol. III. 402. C: τὰ τῆς σωφροσύνης εἶδη cet. V. 454. A: κατ' εἶδη διαιρούμενοι (cf. Phaedr. 265. E. 273. E.) VI. 504. A. Tim. 48. E. Legg. III. 700. A. al. *genus, ratio, modus. Gorg. 473. E: ἄλλο αὐ τοῦτο εἶδος ἐλέγχου ἐστίν —; Pol. III. 396. B: ἐστὶ τι εἶδος λέξεώς τε καὶ διηγήσεως cet. II. 358. A: τοῦ ἐπιπόνου εἶδους. III. 406. C: οὐδὲ ἀπειρία τούτου τοῦ εἶδους τῆς ἱατρικῆς cet. Lach. 191. D: ἐν ... πολεμικῷ εἶδει. Prot. 338. A: τὸ ἀκριβὲς ... εἶδος τῶν διαλόγων τὸ κατὰ βραγὺ λίαν. Phaedr. 237. A: δι' ὧδῆς εἶδος. 259. D: κατὰ τὸ εἶδος ἐκάστης τιμῆς. Phaed. 100. B: τῆς αἰτίας τὸ εἶδος. Theaet. 169. C: μὴ που παιδικὸν τι λάθωμεν εἶδος τῶν λόγων ποιούμενοι. Critia 118. A: τὸ τῆς διακοσμήσεως εἶδος. — Orationem amplificat. Phaed. 91. D: ἐν ἀρμονίας εἶδει οὐσα. Crat. 394. D: οἷ ἂν ἐν τέρατος εἶδει γίνωνται. Pol. III. 389. B: ὡς ἐν φαρμάκου εἶδει. Id. V. 459. D: Tim. 30. C: τῶν ... ἐν μέρους εἶδει πεφικτόων. Pol. IX. 590. C: ὅταν τις ἀσθενὲς φύσει ἔχῃ τὸ τοῦ βελτίστου εἶδος. Tim. 42. D: πρὶν ... εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἔξω. 48. A: μικτίον καὶ τὸ τῆς πλανωμένης εἶδος

αἰτίας 75. A: οἶον τὸ τῆς γλώττης εἶδος. 48. B: οὐδ' ὥς ἐν συλλαβῇς εἶδαι μόνον ... ἀπεικασθῆναι.

εἶδωλον, τό, *simulacrum, imago*. Phaedr. 276. A: οὐ ὁ γεγραμμένος (λόγος) εἶδωλον ἂν τι λέγοιτο δικαίως. Gorg. 463. D: πολιτικῆς μορίου εἶδωλον. Theaet. 191. D: ἕως ἂν ἐνῇ τὸ εἶδωλον αὐτοῦ. 208. C: διανοσίας ἐν φωνῇ ὥσπερ εἶδωλον. Soph. 264. C: οὔτε εἰκὼν οὔτε εἶδωλον cet. 266. C: αὐτό τε καὶ τὸ παρακολουθεῖν εἶδωλον ἐκάστω. Pol. II. 382. C: μίμημά του ἐν τῇ ψυχῇ παθήματος καὶ ... εἶδωλον. IV. 443. C: εἶδωλόν τι πῆς δικαιοσύνης. IX. 587. D: εἶδωλον ... ἡδονῆς τυραννικῆς. Alc. I. 133. A: εἶδωλον ὃν τι τοῦ ἐμβλεπόντος. Ep. VII. 342. B: τὸ δὲ τρίτον εἶδωλον. Conv. 212. A: ἄτε οὐκ εἶδωλον ἐφαπτομένω. Pol. VII. 534. C: εἰ πῃ εἶδωλου τινὸς ἐφάπτεται. X. 599. D: εἶδωλον δημουργός, ὃν δὴ μιμητὴν ὠρισάμεθα. 601. B: ὁ τοῦ εἰδώλου ποιητής, ὁ μιμητής. IX. 587. C: οὐκοῦν καὶ ἡδονῆς τρίτω εἶδωλοῦ πρὸς ἀληθείαν ἀπ' ἐκείνου ξυνοικοῖ ἂν—; Phaedr. 250. D: εἰ τι τοιοῦτον αὐτῆς ἐναργεῖς εἶδωλον παρ-εἶχeto εἰς ὅψιν ἰόν (φρόνησις). 255. D: εἶδωλον ἔρωτος ἀντίρωτα ἔχων. Theaet. 150. C: πότερόν εἶδωλον καὶ ψεύ-δος ἀποτίκτει τοῦ νέου ἢ διάνοια, ἢ γόνιμόν τε καὶ ἀλη-θές. Pol. X. 599. A. Legg. VIII. 830. B: κρεμνύνοντες εἶδωλον ἄψυχον. Soph. 266. B: τούτων ... ἐκάστων εἶδωλα, ἀλλ' οὐκ αὐτά, παρέπεται. Lys. 219. D: ὥσπερ εἶδωλ' ἄτ-τα ὄντα αὐτοῦ. Phaed. 66. C: εἶδωλον παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμᾶς πολλῆς. Soph. 241. E: εἶτε εἰ-δώλων εἶτε εἰκόνων cet. Polit. 303. C: εἰδώλων μεγίστων προστάτας ὄντας. Pol. X. 599. A: ἐπὶ τῇ τῶν εἰδώλων δημουργίᾳ. Tim. 71. A: ὑπὸ ... εἰδώλων καὶ φαντασμάτων cet. Soph. 236. A: τὰς δοξοίσας εἶναι καλὰς τοῖς εἰδώλοις ἐναπεργάζονται. Polit. 306. D: εἶτε αὐτῶν τούτων εἶτ' ἐν εἰδώλοις ὄντων. Pol. IX. 586. B: εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδο-νῆς. Phaed. 81. D: οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦτα ψυχὰι εἰ-δωλα cet. Theaet. 150. A: εἶδωλα τίκτειν. E: ψευδῇ καὶ εἶδωλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς. Soph. 234. C: δεικνύντας εἶδωλα λεγόμενα (*oratione expressa*) περὶ πάν-των. 239. D: τὰ τε ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτροις εἶδωλα. Conv. 212. A: τίκτειν οὐκ εἶδωλα ἀρετῆς ... ἀλλ' ἀληθῆ. Pol. VII. 516. A: ἐν τοῖς ὕδασι τὰ τε τῶν ἀνθρώπων ... εἶδωλα. 532. B: μεταστροφή ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἶδωλα. X. 605. C. Tim. 71. B: οἶον ἐν κατόπτρῳ ... κατιδεῖν εἰ-δωλα παρέχοντι. Legg. X. 889. D: εἶδωλ' ἄττα ξυγγενῇ δαιτῶν. XII. 959. A: τελεστησάντων ... εἶδωλα εἶναι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα.

εἰδωλοποιητικὸς, *vid. εἰδωλοποιικός*.

εἰδωλοποιία, ἡ, *imaginum fictio*. Tim. 46. A: τὸ ... περὶ τῶν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίαν. Critia 107. B: τὴν ... τῶν γραφῶν εἰδωλοποιίαν.

εἰδωλοποιικός, ἡ, όν, *simulacra effingens*; ἡ εἰδ. *simulacrum effingendorum ars*. Soph. 266. D: τὸ δὲ εἰδωλον εἰδωλοποιική (εἰδωλοποιικής?). 236. C: τὼ δύο ... εἶδη τῆς εἰδωλοποιικής (v. εἰδωλοποιητικῆς). 264. C. 268. C. 235. B: τὴν εἰδωλοποιικήν τέχνην. 260. D: τὴν εἰδωλοποιικήν (v. εἰδωλοποιητικὴν) καὶ φανταστικήν. 266. A: εἰδωλοποιικά.

εἰδωλοποιός, ό, *simulacrorum effector*. Soph. 239. D: ὅταν εἰδωλοποιόν αὐτόν καλῶμεν.

εἰδωλοποιῶ, *simulacra fingo*, et in univ. *fingo*. Pol. X. 605. C: εἰδῶλα εἰδωλοποιούντι (al. εἰδωλοποιούντα).

εἰδωλονουργικός, ἡ, όν, *simulacra fingens*; ἡ εἰδ. *simulacrorum effingendorum ars*. Soph. 266. D: τῆς ... εἰδωλονουργικής ... τὸ μὲν εἰκαστικόν, τὸ δὲ φανταστικόν ... γένος.

εἶεν absolute positum (praec. in respons.) concedentis vel probantis est, Latin. *sane, vero* (vern. *wohl*). Crat. 410. C: τὸ γὰρ γεγάσσι γεγενῆσθαι λέγει. EPM. Εἶεν. ΣΩ. Τί οὖν cet. Pol. IV. 536. C. Men. 75. C. Similiter Hipp. mai. 288. A: εἶεν, πάνυ μὲν οὖν (vern. *allerdings wohl*). E: εἶεν μανθάνω ... ὡς ἄρα χρὴ cet. — Admirationem indicat (vern. *ex!*). Lys. 204. E: εἶεν ... ὡς γενναῖον ... τοῦτον τὸν ῥῶτα πανταχῇ ἀνεύρες! In irrisione verti potest vern. *so?* Cony. 206. E: Εἶεν, ἣν δ' ἐγώ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Pol. I. 337. C: εἶεν, ἔφη· ὡς δὴ ὁμοιον τοῦτ' ἐκείνου. 350. E: ἐγὼ δὲ σοι, ὥσπερ ταῖς γραφαῖς ταῖς τοῦς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ. — In oratione ad aliud quid progrediente ita ponitur ut cum seqq. vel, pluribus interiectis (v. c. καλῶς γὰρ λέγεις), cum primario orationis membro cohaereat; Lat. *iam* vel *nunc*, vern. *also, so* vel *nun* (in quo simul exhortationis vis quaedam inest). Gorg. 508. A: εἶεν ἡ (v. εἶεν. ἡ) ἐξελεγκτέος δὴ οὗτος ὁ λόγος ἡμῖν ἐστίν ... ἡ cet. Phaed. 95. A: εἶεν δὴ ... τὰ μὲν Ἀρμονίους cet. 105. E: εἶεν ... τοῦτο μὲν δὴ αποδιδέχθαι φώμεν; (vern. *sollen wir nun sagen cet.*). 117. A: εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε (οὐ γὰρ τούτων ἐπιστήμων), τί χρὴ ποιεῖν; (vern. *nun, mein Bester — was habe ich zu thun?*) Parm. 160. B: εἶεν, εἰ δὲ δὴ μὴ ἔστι τὸ ἐν, τί χρὴ συμβαίνειν ἄρ' οὐ κακίον μείζον ταῦτα; Crat. 404. B. Cony. 176. A: εἶεν, ἄνδρες ... τίνα τρόπον ῥᾶστα πιόμεθα; 204. C: εἶεν δὴ, ὦ ξένη ... τοιοῦτος ὢν ὁ Ἔρως τίνα χρειαὴν ἔχει τοῖς ἀνθρώποις; Pol. I. 332. D: εἶεν, ἡ οὖν τίσι τί ἀποδιδούσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; 349. D. III. 412. B. IV. 444. A. VIII. 543. A. IX. 588. A. Apol. 18. E: εἶεν ἀπολογητέον δὴ cet. 19. B. Alc. I. 106. A. — Particulis *δέ* et *δε* δὴ praemittitur, ubi antecedentibus aliquid opponitur (Lat. *nunc vero*, vern. *nun aber* vel simpl. *aber*). Prot. 312. E: εἶεν, ὁ δὲ δὴ σοφιστὴς περὶ τί- νος δεινὸν ποιεῖ λέγειν; 357. A. Gorg. 472. D: εἶεν, ἀδίκων δὲ δὴ εὐδαίμων ἐστὶ ἀρ' ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τι-

μιωρίας; 480. A. 496. D. Phil. 25. B: εἶεν, τὸ δὲ τρίτον ... τίνα ἰδέαν φήσομεν ἔχειν; 27. D: εἶεν, τί δὲ ὁ σὸς (βίος) ... ὁρθῶς ἂν ποτε λέγοιτο; Pol. I. 336. A. V. 468. E. Legg. II. 654. E. Apol. 36. B: εἶεν, ἐγὼ δὲ δὴ (vern. *ich nun aber*) τίνος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι —; Euth. 13. E: εἶεν, ἀλλὰ τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ οὐσιότης; (vern. *so sage mir nun cet.*). Men. 75. C. 78. D. — Etiam simpliciter εἶεν ponitur ubi quid opponitur vel obiicitur (ut exprimi possit v. vern. *aber*). Euthyd. 293. D: εἶεν ... πῶς οὖν ἐπισταμαι cet. 295. B: εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ἀλλὰ πῶς ποιῶ; (vern. *wie soll ich es denn aber machen?*) Lys. 216. A: εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, οὐκ ἄλλοκῶτως (int. ex antecedente φῶμεν ἡα dicemus) ... καὶ ἡμῖν ... ἐπιπηθόρονται —; Hipp. mai. 288. C: εἶεν, φήσει δὴ, τί δέ; (vern. *wie aber?* Cohærent enim εἶεν et τί δέ;)

εἶθε, utinam. Phædr. 227. C: εἶθε γράψειεν ὡς χορή cet. εἰκάζω, similitudine utor, comparo. Phædr. 99. E: ἴσως ... ὡ εἰκάζω τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν. Pol. VI. 488. A: ὡς γλίσχρως εἰκάζω. Polit. 260. E: καθάπερ εἰκάζομεν νῦν δὴ. Pol. VI. 488. A: εἰκάζοντα. Conv. 216. C: οἷς ἐγὼ εἰκασα αὐτόν Men. 80. C: οὐ ἔνεκά με εἰκασας. Ib. ὅτι χαίρουσιν εἰκαζόμενοι. *ad similitudinem exprimo vel effingo; pass. ad similitudinem effectus sum; etiam similitudinem speciemque gerō. Crat. 432. B: οἷόν ἐστιν ὃ εἰκάζει. Pol. II. 377. E: ὅταν εἰκάξῃ τις κακῶς τῷ λόγῳ περὶ θεῶν ... οἷοί εἰσιν. Crat. 439. A: εἰ καλῶς εἰκασται. Phædr. 248. A: ἡ ... ἀριστά θεῶ ἐπομένῃ καὶ εἰκασμένῃ (ψυχῇ). Parm. 132. D: εἰκασθῆναι αὐτοῖς. Ib. οἷόν τε ἐκεῖνο τὸ εἶδος μὴ ὅμοιον εἶναι τῷ εἰκασθέντι —; Etiam id ad cuius similitudinem aliquid effectum est, h. e. exemplar, dicitur εἰκασθέν. Phædr. 250. B: ὀλίγοι ἐπὶ τὰς εἰκόνας ἰόντες θεῶνται τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος. *colligo, conſpicio; coniectura assequor. Alc. I. 105. C: εὐ οἶδα καὶ οὐκ εἰκάζω. Conv. 425. C: ὅτι οὐδὲν εἰδότες τῆς ἀληθείας τὰ τῶν ἀνθρώπων δόγματι περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν. Phil. 55. E: τὸ ... εἰκάζειν λείποιτ' ἂν. Men. 98. B: οὐ πάνν μοι δοκῶ τοῦτο εἰκάζειν, ἀλλ' ... ἔν ... καὶ τοῦτο ἐκείνων θεῖην ἂν ὦν οἶδα. Ib. εἰκάζων (opp. εἰδώς). Id. Ep. VII. 324. A. Sis. 387. E: εἰκάζοντα. Men. 89. E: καλῶς ἂν αὐτὸ εἰκάζοντες εἰκάζοιμεν μὴ (μῆδ᾽;) διδακτὸν εἶναι. Conv. 190. A: ὡς ἀπὸ τούτων ἂν τις εἰκασειν. Ion. 532. C: οὐ χαλεπὸν τοῦτό γε εἰκάσαι.

εἰκάς, ἡ, dies vicesimus. Legg. VIII. 849. B: τρίτῃ δὲ εἰκάδι τῶν ζῶων ἔστω πρᾶσις.

εἰκασία, ἡ, coniectura. Sis. 390. C: ἄλλοιόν ἢ ὅπερ ἐπιστήμη τε καὶ εἰκασία καὶ σχεδιασμός. Pol. VI. 511. E: τῷ τελευταίῳ εἰκασίαν (ἀπόδος). VII. 534. A: εἰκασίαν τε-τύριγν (μοῖραν). Ib. διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν.

εἰκαστικός, ἡ, ὄν, *assimilans, similitudines effingens, effingendi vim habens*; ἡ εἰκ. *similitudinum effingendarum ars*. Soph. 266. D: τῆς ... εἰδωλουργικῆς ... τὸ μὲν εἰκαστικόν, τὸ δὲ φανταστικόν γένος. 236. B: εἰκαστικήν. C. 264. C. Legg. II. 668. D: οὐκ οὐν μουσικήν γε πᾶσαν φαμεν εἰκαστικήν τε καὶ μιμητικήν; 667. C: ὅσαι τέχναι εἰκαστικάι. εἴκελος, η, ον, *similis*. Legg. X. 901. A: πηγήῃς ... εἴκελον (Hes.).

εἰκῇ, *temere, inconsulte; forte fortuna; subito* (τ. c. dicere). Prot. 326. D: ἵνα μὴ αὐτοὶ ἐφ' αὐτῶν εἰκῇ πράττωσιν. Phaedr. 253. E: πολλὰς εἰκῇ συμπεφορημένοις. Gorg. 503. E: οὐκ εἰκῇ ἐρεῖ, ἀλλ' ἀποβλέπων πρὸς τι. Ib. οὐκ εἰκῇ ἐκλεγόμενος. 506. D: οὐχ οὕτως εἰκῇ κάλλιστα παραγίγνεται. Phaed. 97. B: ἀλλὰ τιν' ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῇ φύρω. Soph. 225. B: εἰκῇ δὲ καὶ ἀτεχνῶς περὶ αὐτὸ πράττεται. Phil. 28. D: τὴν τοῦ ἀλόγου καὶ εἰκῇ δύναμιν. 40. D: εἰκῇ χαίρουντι. Tim. 34. C: μετέχοντες τοῦ προστυχόντος τε καὶ εἰκῇ. Legg. I. 635. E: τῶν εἰκῇ πολιτευομένων (πολιτειῶν). VIII. 844. C: ὁ ἐπ' αὐτὰ μεθεῖς εἰκῇ τὰ ρεύματα. Apol. 17. C: ἀκούσεσθε εἰκῇ λεγόμενα. Menex. 234. C: οὐκ εἰκῇ ἐπαινούμενων. Charm. 173. A. Alc. II. 141. C: οὕτε τὰ δεδομένα εἰκῇ δέχσθαι. 143. B: οὕτως εἰκῇ ψέγοντας ἄνοιαν. D: ὥστε οὐδὲ ῥητέον εἶναι οὕτως εἰκῇ. De lucri cup. 225. B: μὴ μοι οὕτως εἰκῇ ... ἀποκρίναι.

εἰκονολογία, ἡ, *similitudinum usus in dicendo*. Phaedr. 267. B: γνωμολογίαν καὶ εἰκονολογίαν. 269. A: εἰκονολογίων.

εἰκοσάπισ, *scies*. Legg. VI. 771. B.

εἴκοσι, *viginti*. Pol. V. 460. E: τὰ εἴκοσιν ἔτη. VII. 537. B: ἐν τῶν εἴκοσιν ἐτών. Legg. VIII. 833. D. al.

εἰκοσιέδρον, τό, *quod viginti sedes habet*. Locr. 98. D: τὸ εἰκοσιέδρον βασιῶν ... εἴκοσι.

εἰκοσιέτης, *fem. ἔτις, annos viginti natus*. Pol. V. 460. E: γυναῖκα ... ἀρξαμένη ἀπὸ εἰκοσιέτιδος (sic Par. A. al. Vulgo εἰκοσαετίδος) ... τίττειν.

εἰκότως, *ut facile credi potest, ita ut non sit mirum* (vern. *begreiflicher Weise, nicht zu verwundern*). Gorg. 463. D: εἰκότως γε ... οὐδὲν γὰρ πω σαφὲς λέγω cet. Phaedr. 269. E: κινδυνεύει εἰκότως ὁ Περικλῆς πάντων τελευτάτος εἰς τὴν ῥητορικὴν γενέσθαι. Theaet. 172. C: ὡς εἰκότως οἱ ἐν ταῖς φιλοσοφίαις ... διατρίψαντες ... γελοῖοι φαίνονται ῥητορεῖς. Soph. 231. C: εἰκότως γε σὺ ἀπορώ. Pol. VI. 503. B: ὡς εἰκότως ὀλίγοι ἔσονται σοί. VII. 523. D. Legg. VI. 776. C. **convenienter, recte, rite*. Phaedr. 232. C: εἰκότως ἂν τοὺς ἐρῶντας μᾶλλον ἂν φοβοίω. 252. B. Phaed. 63. E: ὡς μοι φαίνεται εἰκότως ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον θαρρύνει μὲλλον ἀποθανεῖν. 69. D. 102. A. Crat. 399.

D: ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος ευγχανεῖ. 409. E: ὡς εἰκότως κείται. Polit. 270. B. Pol. IV. 439. D. V. 472. A. VII. 520. B. 524. B. Tim. 62. A. 48. B. 49. B. Epin. 979. D. al.

εἰκω (cogn. cum verbis germ. *weichen*, h. e. *nachgeben*, et *gleich*, h. e. *gleich* vel *ähnlich sein*), cedo. Locr. 104. D: αἱ κα μὴ εἰκῇ τοῖς ὑγμεινοτάτοις. Crat. 420. D: τὸ εἶκον καὶ μὴ ἀντιτυποῦν. Ib. εἶκον τῷ λόγῳ. Tim. 64. E: μό-γῃς εἰκοντα τῷ δρῶντι. Locr. 100. D: εἰκοντα, ἀντίτυπα. Phaedr. 254. B: εἶξαντα. **succumbo*. Menex. 246. B: εἰκον-τας ἀκῆ. **concedo*. Ion. 537: εἶξαι (Hom.). Legg. VI. 781. A: οὐκ ὀρθῶς τούτο εἶξαντος τοῦ νομοθέτου. — Perf. εἶκα (unde εἶξαι pro εἶκασι) est *similis sum* (Polit. 291. A: πολλοὶ ... λένουσι τῶν ἀνδρῶν εἶξαι καὶ Κενταύροις cet.) et *speciem habeo*, h. e. *videor*. Soph. 230. A: ὡς εἶξαι τι-νες ... ἡγήσασθαι πᾶσαν ἀκούσιον ἀμαθίαν εἶναι. Polit. 305. E: εἶξαι γοῦν. Hinc ducitur part. εἰκός, neutr. εἰκός, id quod videtur; *verisimile*, *probabile*; *conveniens*, *consequens*; *par*, *aequum*. Phil. 63. C: εἰκός (resp. Id. Pol. V. 458. C. VII. 528. E. al.). Prot. 312. E: εἰκός γε (resp. Cf. Phaedr. 81. D. Theast. 203. C. Crat. 397. C. Pol. X. 603. B. al.). Phaedr. 231. E: εἰκός ἐστι τοὺς μὲν ἐρῶντας ... ἐπαρθεῖναι cet. Phaedr. 59. A: ὡς εἰκός ἂν δοξέειν εἶναι παρόντι (παρόντα?) πένθει. 62. C: ἀλλ' εἰκός ... τοῦτό γε φαίνεται. E: ὥσπερ εἰκός. Theast. 149. E: οὐκ οὐν εἰ-κός γε. Soph. 225. A: σχεδὸν εἰκός καὶ πρέπον ὄνομα λέ-γειν cet. Crat. 397. B: εἰκός δὲ μάλιστα ἡμᾶς εὐρεῖν τὰ ὀρθῶς κείμενα. 422. B: εἰκός δῆτα. 424. B: εἰκός γάρ. Legg. VI. 780. B: ὡς γ' εἰκός. Pol. I. 334. C: εἰκός μὲν ... φιλεῖν. 337. A: ἐλπίσθαι ... ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκός ἐστὶ πού ὑπὸ ὑμῶν τῶν δαιμόνων cet. E: ἀλλὰ σὲ δὲ μάλ-λον εἰκός λέγειν. Pol. III. 406. B: ὅταν εἰκός ... τὸν μὴ εἰδότες. VII. 539. A: οὐκ οὐν ... εἰκός τὸ πάθος τῶν οὕτω λόγων ἀπτομένων —; Tim. 24. D: καθάπερ εἰκός γεννή-ματα ... θεῶν ὄντας. 67. D: τῇδ' οὖν ... μάλιστα εἰκός πρέποι τ' ἂν ... διαξελθεῖν. Legg. X. 888. E: εἰκός γέ τοι πού σοφοὺς ἀνδρας ὀρθῶς λέγειν. — Cum artic. Phaedr. 67. A: ὡς τὸ εἰκός. Gorg. 520. C. Theast. 171. D. Pol. III. 407. D. V. 465. A. VI. 488. C: ὡς τὸ εἰκός τοὺς τοιοῦ-τους (int. πράττειν). VIII. 568. C: ὥσπερ τὸ εἰκός. Soph. 229. A: τὸ γοῦν εἰκός. 231. B: οὐκ οὐν τό γε εἰκός. Cony. 200. A: ὡς τὸ εἰκός γε. Pol. X. 610. E: ὡς γε τὸ εἰκός. Polit. 295. A: τὸ γοῦν εἰκός (resp.). Id. Legg. X. 904. C. al. — Legg. VII. 788. A: λεγομένη δὲ διδασχὴ τινὶ ... μάλ-λον ἢ νόμοις εἰκνὶ ἂν ἡμῖν φαίνοιτο. Euthyd. 305. E: πᾶν ἐξ εἰκότος λόγου. Legg. XII. 944. C: μετ' εἰ-κνίας βίας. Phaedr. 92. D: μετὰ εἰκότος τινός καὶ εὐπρε-πείας. Phaedr. 238. E: ἐξ εἰκότος (i. q. εἰκότως). Tim.

44. C: τοῦ μάλιστα εἰκότος ἀντεχομένοις. 57. D: τοὺς μέλλοντας περὶ φύσεως εἰκότι λόγῳ χρῆσθαι. Theaet. 162. E: τῷ εἰκότι (*verisimilitudine*) χρῆσθαι. Pol. X. 603. B: μὴ τοῖνυν ... τῷ εἰκότι μόνον πιστεύσωμεν ἐκ τῆς γραφικῆς. Theaet. 177. A: ζῶντες τὸν εἰκότα βίον ὃ ὁμοιοῦνται. Tim. 30. B: οὕτως ... κατὰ λόγον τὸν εἰκότα δεῖ λέγειν. 36. A: τὸν εἰκότα λόγον διασώζομεν. B. 68. B. D. 90. E. Legg. I. 647. D: οὐκ οὖν τὸν γ' εἰκότα λόγον ἂν ἔχοι. XII. 961. D: σωτήρα τὸν εἰκότα ἐν ἐκύστοις τῶν ἔργων. Prot. 318. B: τοῦτο μὲν οὐδὲν θανυμαστὸν λέγεις, ἀλλὰ εἰκός. Crat. 236. A: τὸ ... ἕτερον οὐ δίκαιον, εἰκός (*simile*) γε ὄν, εἰκότα καλεῖν; Phil. 31. D: πάνν λέγεις εἰκός. Legg. I. 640. A. Cum art. Phaedr. 237. C: τὸ εἰκός (*id quod par est*) ἀποδιδοασιν. 272. E: τοῦτο (τὸ πιθανόν) δ' εἶναι τὸ εἰκός, ὥς δὲ πρὸς ἐγγεῖν. Crat. 407. B: τὸ γε τὸν Πᾶνα τοῦ Ἑρμοῦ εἶναι υἱὸν διφυῆ ἔχει τὸ εἰκός. 410. C: εἴπερ βούλει τὸ εἰκός εἰδέναι. 414. E: τὸ μέτριον ... δεῖ φυλάττειν καὶ τὸ εἰκός (*aequum*) σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστάτην. Tim. 56. C: ὡδ' ἂν κατὰ τὸ εἰκός μάλιστα ἔχοι. — Alc. I. 134. E: ὡς τὰ εἰκότα. Tim. 48. D: τὴν τῶν εἰκότων λόγων δύναμιν. 59. C: τὴν τῶν εἰκότων μύθων μεταδιωκοντα ἰδεῖν. Phil. 58. D: ἐκ τῶν εἰκότων (i. q. εἰκότως). Id. Pol. II. 362. C. 365. B. IV. 422. C. Legg. VI. 775. D. XII. 941. D. al. Phaedr. 92. D: τοῖς διὰ τῶν εἰκότων (*per verisimilitudines vel similitudines*) τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις. Tim. 40. E: ἄνευ ... εἰκότων. 48. D: πρὸς τὸ τῶν εἰκότων δόγμα διασώζειν. 29. C: εἰκότας (λόγους). 59. D. Legg. IV. 706. C: εἰκνίας αὐτοῖς γίγνεσθαι προφάσεις. Crat. 421. D: λέγω γὰρ οὖν εἰκότα. Tim. 48. D: μηδεὶς ἦτιον εἰκότα ... λέγειν. Legg. VII. 821. B. IX. 863. D. Critia 107. D: οὐτὶ τὰ ... θεῖα ἀγαπῶμεν καὶ σμικρῶς εἰκότα λεγόμενα. Charm. 158. D. Ep. XIII. 362. B: ὁ δὲ εἶπεν εἰκότα καὶ ἀνθρώπινα, ὅτι cet. — Ex altera perfecti forma οἶκα ex-stilitit attic. εἰοικα, *similis sum; videor; etiam appareo, pateo*. Crat. 407. C: εἰοικα (resp. i. q. *patet vel sane, vero*). Alc. I. 112. D. Euthyd. 296. C. Gorg. 519. D: εἰοικὰ γε (οὐχ οἷός τ' εἶναι). Phaedr. 102. D: εἰοικα ... καὶ ξυγγραφικῶς ἐρεῖν. Polit. 277. D: καὶ μάλ' ἀτόπως εἰοικὰ γε (v. εἰοικαμεν) ... κινήσας (sic Clark c. al. Vulgo κινήσαι) τὸ περὶ τῆς ἐπιστήμης πάθος ἐν ἡμῖν. Pol. III. 392. D: γελοῖος ... εἰοικα διδασκαλός εἶναι καὶ ἀσαφής. VII. 536. B: γελοῖον ... εἰοικα παθεῖν. Tim. 27. B: εἰοικα ἀνταποληψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν. Legg. VIII. 837. E: εἰοικὰ γε ... τυχεῖν τῆς σῆς ... ξυμφυῖας. Apol. 21. D: εἰοικα ... σοφώτερος εἶναι. Men. 80. C: εἰοικα αὐτῇ (τῇ νύρκῃ). Alc. I. 116. E: ἀλλ' ἀτεχνῶς εἰοικα ἀτόπως ἔχοντι. Phaedr. 230. C: ἀτεχνῶς ... ξαναγοιμένην τινὴ ... εἰοικας. Theaet. 196. D: εἰοικας οὐκ ἐννοεῖν ὅτι cet. Conv. 215. B: ὡς δὲ καὶ τῶν ἄλλων εἰοικας.

Pol. I. 344. E: *ἔοικας ... ἥτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κίχαιοται* cet.
 III. 414. C: *ὡς ἔοικας ... ὀκνοῦντι λέγειν*. VII. 527. D:
ὅτι ἔοικας δεδιότι τοὺς πολλούς. Soph. 222. D: *ὡς ἔοικας*.
 233. E. Phil. 66. D. Pol. II. 372. C. III. 404. D. al.
 Prot. 313. C: *ἔοικεν ... ἐξ ὧν σὺ λέγεις*. Soph. 254. A:
ἔοικεν (resp.). Pol. I. 334. A. 346. C. Alc. I. 116. D. al.
 Phil. 66. B: *ἔοικε γοῦν* (resp.). Legg. VI. 780. C. XII. 961
 D. Soph. 229. E: *ἡ μὲν τραχυτέρα τις ἔοικεν ὁδὸς εἶναι*.
 Phil. 34. C: *ἔοικε ... δηλοῦσθαι*. Crat. 395. A. Ep. VII.
 342. A: *ἔοικε δ' οὖν εἶναι καὶ νῦν λευτέος*. Pol. I. 328. B:
ἔοικεν ... μεγετέον εἶναι. Etiam sine v. *εἶναι*: Polit. 280.
 B: *πάλλιν οὖν ἔοικεν ἐπανιτέον ἀρχόμενον ἀπὸ τελευτῆς*.
 Crat. 424. A: *ἥδη ἔοικεν* (sic Cl. et Δ pro ὡς ἔοικεν) ἐπι-
σκεπτέον. Euthyd. 289. B: *οὐδὲ ταύτης ἔοικεν ὄφελος οὐ-*
δέν. Cum dat. *similis* vel *simile est*. Prot. 312. A: *εἰ μὲν τι*
τοῖς ἔμμορσθεν ἔοικε. 330. B: *εἴπερ τῷ παραδείγματί γε*
ἔοικεν. Phaedr. 246. A: *ὧ ... ἔοικεν*. Lys. 220. E: *τὸ ἄρα*
φίλον ... οὐδὲν τούτοις ἔοικεν. Phaedr. 80. A: *ποτέρῳ οὖν*
ἡ ψυχὴ ἔοικεν; Pol. I. 349. D: *οὐκοῦν ... καὶ ἔοικε τῷ φρο-*
νίμῳ καὶ ἀγαθῷ ὁ ἄδικος —; II. 375. C: *ταῦτα ... ἀδυνά-*
τοις ἔοικε. VI. 489. A: *ὅτι ταῖς πόλεσι ... τὴν διάθεσιν ἔοικεν*.
 510. A. D. al. Cum dat. adiect. et partic. est etiam i. q. *videtur* c.
 infinitivo. Prot. 361. B: *νῦν δὲ τούναντίον ἔοικε σπεύδοντι*.
 Phaedr. 62. C: *ἔοικε τοῦτο ... αἰόπιω*. 86. D: *οὐ φανύλως*
ἔοικεν ἀπτομένῳ τοῦ λόγου. Theaet. 209. E: *ἔοικεν ἔσποτωμένῳ*.
 Crat. 437. A: *μᾶλλον ἔοικε σημαίνοντι ὅτι cet*. Pol. V. 453.
 D: *οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν*. VI. 508. D: *ἔοικεν αὐτῶν οὖν*
ἔχοντι. X. 605. E: *οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε*. Legg. IV. 719. A:
καὶ καλῶς γ' ἔοικε λέγοντι. Hipp. min. 373. B: *ἔοικεν ὥσπερ*
κακουργοῦντι. Etiam c. nomin. partic. Crat. 408. B: *ἔοικε*
κεκλημένῳ. E: *ἔοικε ... κατὰ δὴλον γενόμενον ἂν μᾶλλον*
εἰ cet. 419. C: *οδύνη ... κεκλημένη ἔοικεν*. Ib. χαρὰ ...
ἔοικε κεκλημένῳ. Legg. XII. 948. B: *ἔοικε ... διανοομένους*.
 — *ὡς ἔοικε*, ut *videtur*, est etiam ut *pate* vel tale quid (vern.
offenbar, ohne Zweifel, vel simpl. *also*, ubi ex antecedd. aliquid
 colligitur). Phaedr. 227. B: *ἀτὰρ Λυσίας ἦν, ὡς ἔοικεν, ἐν*
ἅσται; 229. A. 258. C. Phaedr. 61. B: *ἅπειμι δέ, ὡς ἔοικε,*
τῆμερον. Crat. 404. C. Conv. 176. C. Pol. I. 332. B.
 VIII. 555. B. sexc. al. — *ἔοικεν* est etiam i. q. *εἰκός* est,
convenit, *decet*. Legg. IX. 879. C: *ἔοικε δὲ γὰρ παντὶ ... ῥα-*
θύμως ὀργὴν ὑποφέρειν. — Ponitur etiam *ἔοικε* sq. *φαίνεσθαι*
vel δοκεῖ. Phaedr. 60. C: *ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικεν*
... ἥκειν δὴ φαίνεται ἐπακολουθεῖν τὸ ἥδύ. Crat. 417. B:
ἔοικεν ... οὐ τάντῃ λέγειν μοι δοκεῖ τὸ λυστελεῖν. — Crat.
 401. C: *ἔοικαμεν γὰρ καὶ ἡμεῖς ... καλεῖν*. Lach. 193. D:
ἔοικαμεν (resp.). Hipp. mai. 303. E. Theaet. 183. A: *ἔοικατε*
(resp.). Phil. 55. A: *ἔοικασι γοῦν* (resp.). Pol. IX. 55. A:
ὧ μάλιστα ἔοικασι. Phaedr. 270. D: *ἡ ... τούτων μέθοδος*

λοῖκοι ἄν ὥσπερ τυφλοῦ παρσία. Crat. 409. A: λοῖκοι δ' ἄν (int. ἄλιος εἶναι) καὶ ὅτι cet. Soph. 236. B: λοικέναι τῷ καλῷ. Ib. ἢ φησὶν ἐκινέσθαι. Parm. 132. D: τὰ δὲ ἄλλα τούτοις λοικέναι. Crat. 408. D: ἀδελφῷ δὲ λοικέναι ἀδελφὸν οὐδὲν θαναταστόν. Conv. 215. B. Pol. I. 349. D. X. 611. D. VIII. 549. B: τῇ τοιαύτῃ πόλει λοικῶς. Tim. 30. C: ἀτελεῖ γὰρ λοικὸς οὐδὲν ποτ' ἄν γένοιτο καλόν. Soph. 240. B: οὐδὲ μὴν ἀληθινόν γε, ἀλλ' λοικὸς μὲν (int. λέγω). Ib. οὐκ ὅν ἄρα λέγεις τὸ λοικὸς, εἴπερ αὐτὸ γε μὴ ἀληθινόν ἔρσις. Legg. IX. 867. B: τὸ ... λοικὸς μείζονι κακῷ μισθῶνας ... τιμωρητέον. Pol. II. 381. D: ξείνοισιν λοικότες (Hom.). Crat. 439. A: τὰ καλῶς κείμενα (ὀνόματα) λοικότεα εἶναι ἱππίοις ὡς ὀνόματα κίπται. Phil. 53. D. Pol. II. 377. E: ὥσπερ γραφεὺς μιθεῖται λοικότεα γράφων οἷς ἔν ὅμοιο βουληθῇ γράφειν.

εἰκῶν, ἡ, *imago, simulacrum, effigies*. Soph. 240. B: πλὴν γ' εἰκῶν ὄντως. 264. C: ὡς αὐτὲ εἰκῶν οὐτὲ εἰδωλόν ... εἶη. Crat. 431. D: καλὴ ἡ εἰκῶν ἔσται. 432. B: εἰ μὲλ-λει εἰκῶν εἶναι. Tim. 92: εἰκῶν νοητοῦ θεοῦ. Legg. IX. 867. A: εἰκῶν ἀκουσίον. Crat. 432. B: συμπαύσης εἰκόνοσ ... ὀρθότες. Tim. 29. C. Legg. II. 655. B. VIII. 836. E. Tim. 52. C: εἰκόνι. Phaed. 99. D: ἐὰν μὴ ἐν ὕδατι ... σκαπῶν-ται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ (τ. ἡλίου). Soph. 236. A: τὸ ... ἐτε-ρον οὐ δίκαιον, εἰκὸς γε ὄν, εἰκόνα καλεῖν; Crat. 430. C: ἂρ' ἄν τις τὴν ... τοῦ ἀνδρός εἰκόνα τῷ ἀνδρὶ ἀποδοίῃ —; Pol. III. 401. B: τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἡθους ἐμποι-εῖν τοῖς ποιήμασιν. IX. 588. B: εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ. Tim. 29. B. 38. D: εἰκῶ (sic libri MSS. pro vulg. εἰκόνα) δ' ἐπινοεῖ κινήτον (sic MSS. pro κινήτην) τινα αἰώνος ποιῆσαι. Ib. κατ' ἀριθμὸν ἰούσαν αἰώνιον εἰκόνα. Legg. II. 669. A. IX. 867. B. al. Acc. εἰκόνα est etiam Lat. *instar*. Crat. 400. C: δεσμοτηρίου εἰκόνα. — Phil. 39. C: ἀκούει αἱ ... τῶν ἀληθῶν δαξῶν καὶ λόγων εἰκόνας ἀλη-θεῖς —; 49. C: ὅσαι εἰκόνας αἰτῆς εἰσὶν. Pol. VI. 509. D. 510. E: ὧν καὶ σκιά καὶ ἐν ὕδατι εἰκόνας εἰσὶ. Soph. 241. E: εἰκόνων. Pol. VI. 510. B: ἄνευ τῶν περὶ ἐκείνο εἰκόνων. Legg. II. 669. B. X. 898. B: οὐκ ἄν ποτε φανεί-μεν φαῦλοι δημιουργοὶ λόγῳ καλῶν εἰκόνων. Phaed. 100. A: ἐν εἰκόσι ... σκοπεῖν (oppo. ἐν τοῖς ἔργοις). Pol. III. 401. B: ἐν κακίᾳ εἰκόσι τρεφόμενοι. VI. 510. B: ὡς εἰκόσι γεω-μένη ψυχῇ. E. 511. A. Phaedr. 250. B: ἐπὶ τὰς εἰκόνας ἴοντες. Crat. 431. C: καὶ τὰς εἰκόνας ἀποδιδῶσιν. Ib. εἰ-κόνας ἐργάζεται καὶ οὗτος, ἀλλὰ πονηρὰς. 439. A: καὶ εἴ-ναι εἰκόνας τῶν πραγμάτων. Phil. 39. B: ζωγράφον ὅς ... εἰκόνας ἐν τῇ ψυχῇ γράφει. Pol. III. 402. B: εἰκόνας γραμμά-των. C: καὶ αὐτὰ καὶ εἰκόνας αὐτῶν. Legg. XI. 931. A: τῶν δ' (θεῶν) εἰκόνας ἀγάλματα ἰδρυσάμενοι. Epin. 983. E: ἡ θεῶν εἰκόνας ὡς ἀγάλματα ὑπολαβεῖν γεγονέναι.

* *imago, statua*. Phaedr. 235. D: χρυσὴν εἰκόνα ... ἀναδη-
σειν. Critia 116. E: εἰκόνες ἀπάντων ἑστᾶσαν ἐν χρυσοῦ.
Prot. 312. D: πρὸς τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων. * *si-
militudo, comparatio* (vern. *Gleichniss et Vergleichung*). Conn.
215. A: ἔσται δ' ἡ εἰκὼν τοῦ ἀληθοῦς ἄνεκα. Pol. VII.
531. B. 538. C. Phaed. 87. B: εἰκόνας γὰρ τινος ... καὶ
... δέομαι. Pol. II. 375. D: ἥς γὰρ προϋδέμεθα εἰκόνας
ἀπελείφθημεν. Pol. VI. 487. C: ἀποκρίσεως δι' εἰκόνας λε-
γομένης. VII. 531. B: παύομαι τῆς εἰκόνας. Legg. I. 644.
C: καὶ μοι δι' εἰκόνας ἀποδέξασθε. Gorg. 493. D: ἄλλην
σοι εἰκόνα λέγω. Phaed. 87. D. Polt. 309. B: κατὰ τὴν
εἰκόνα. Pol. VI. 489. A: τὴν εἰκόνα ἰδεῖν ὅτι ταῖς πόλεσι
... ἔοικεν. VII. 515. A: ἄτοπον ... λέγεις εἰκόνα. Legg. X.
906. E: θεινὴν γὰρ εἰκόνα λέγοις ἂν λέγων τὸν λόγον τοῦ-
τον. XII. 969. B: κεφαλῆς νοῦ τε κοινωνίας εἰκόνα τινα
πῶς ἑυμυρίζαντες. Men. 72. A: κατὰ ταύτην τὴν εἰκόνα τὴν
περὶ τὰ σμήνη. 80. C: καλαὶ γὰρ ... τῶν καλῶν καὶ αἱ εἰ-
κόνας. Gorg. 517. D: ἐκπιτήδεῖς σοι διὰ τῶν αὐτῶν εἰκό-
νων λέγω. Conn. 215. A: ἐπαινεῖν ... δι' εἰκόνων. Pol. VI.
487. E: οὐ ... οὐκ εἰσθας δι' εἰκόνων λέγειν. Theaet. 162.
E: πιθανολογία τε καὶ εἰκόσι ... λεγομένους λόγους. Polit.
297. E: εἰς ... τὰς εἰκόνας ἐπανίωμεν πάλιν.

εἰλαπίνη, ἡ, *epulae mlementes*. Ax. 371. D: συμπόσια
... καὶ εἰλαπίναι αὐτοχορήγητοι.

εἰλήσεις, ἡ, *calor, aestus*. Pol. II. 380. E: ὑπὸ εἰλή-
σεων τε καὶ ἀνέμων. III. 404. B: μεταβολὰς ... εἰλήσεων
τε καὶ χειμώνων. Legg. V. 747. D: διὰ πνεύματα παντοῖα
καὶ δι' εἰλήσεις (v. διειλήσεις).

εἰλικρινές (v. εἰλικρ.), ὁ ἡ, *purus, sincerus, integer*.
Pol. VIII. 549. B: (τῷ) μὴ εἶναι εἰλικρινές (sic libri MSS.
pro εἰλικρ.) πρὸς ἀρετὴν. Phil. 29. B: οὐδαμῇ οὐδα-
μῶς εἰλικρινές ὄν. 53. A: δῆλον ὅτι τὸ μάλισθ' εἰλικρι-
νές (sic Coisl. Vulgo μάλιστ' εἰλ.) ὄν. 59. C. 63. B. Pol.
V. 478. E. Tim. 76. B. Phaed. 66. A: εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ
χρῶμενος. 81. C: οἷε ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἰλικρινῇ
ἀπαλλάξεσθαι; Phaed. 66. A: (ὅστις) αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἰλι-
κρινές (sic Cl. pro εἰλ.) ἕκαστον ἐπιχειροῖ θηρεύειν τῶν ὄν-
των. 67. B: γνωσόμεθα ... πᾶν τὰ εἰλικρινές. Phil. 52. D:
τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλικρινές. Conn. 211. E: εἰλικρινές,
καθαρόν cet. Tim. 45. B: τὰ ... ἐντὸς ἡμῶν ... πῦρ εἰλι-
κρινές ἐποίησαν. Phil. 30. B: καλῶν καὶ εἰλικρινῶν. 32.
C: εἰλικρινεῖς ... ἑκατέροις γιγνομένοις. Ax. 370. C: ἀλλ'
εἰλικρινεστέρας (sic libri edd.) τῶν ἀπόλαυσιν (ἐξεις).

εἰλικρινῶς, *pure, sincero, vere*. Conn. 181. C: τοὺς
εἰλικρινῶς (sic Lob. pro vulg. εἰλικρ.) ὑπὸ τούτῳ τοῦ ἔργου
ὠρμημένους. Pol. IV. 477. A: μεταξὺ ... τοῦ εἰλικρινῶς
(sic libri MSS.) ὄντος καὶ τοῦ αὐτὸ μηδαιμῇ ὄντος. 478. D:

479. D. Menex. 245. D: διὰ τὸ εἰλικρινῶς (v. εἰλικρ.) εἶναι "Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων.

εἵλλω, conuolo, constingo. Tim. 76. B: ἐντὸς ὑπὸ τὸ δέσμα εἵλλόμενον (al. εἰλούμενον) κατεξέριζοντο. 40. B: γῆν ... εἵλλομένην (sic Par. A. pro vulg. εἰλούμένην) ... περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον (Cic. quae traiecto axe sustinetur). 86. E: ἐντὸς ... εἵλλόμενοι (sic Par. A., v. εἰλούμενοι).

εἰλύω, obuolo. Ion. 539. A. (Hom.).

εἰλῶ, uolo et recipr. uoluo. Crat. 409. A: τῷ περὶ τὴν γῆν αἰεὶ εἰλεῖν ἰὼν (ἥλιος).

εἰλωτεία, ἦ, Helotum servitūs. Legg. VI. 776. C: ἡ Λακεδαιμονίων εἰλωτεία.

εἵμαρται (pro μέμαρται, ab ant. ΜΕΙΡΩ), trībutum, h. e. destinatum vel fato constitutum est. Phaedr. 255. B: οὐ γὰρ ... εἵμαρται κακὸν κακῷ φίλον ... εἶναι. Pol. VIII. 566. A: ἄρα τῷ τοιοῦτῳ ἀνάγκη δὴ ... καὶ εἵμαρται ἡ ἀπολωλέναι cet. Par. praesentius, fatalis. Prot. 320. D: ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῖς χρόνος ἔλθεν εἵμαρμένος γενέσεως. 321. C: ἤδη ... καὶ ἡ εἵμαρμένη ἡμέρα παρῆν. Menex. 243. E: εἵπερ εἵμαρμένον εἴη ἀνθρώποις στασιάζειν. Legg. XI. 918. E: ἐκ τινος ἀνάγκης εἵμαρμένης. Tim. 89. B: καὶ καθ' αὐτὸ τὸ ζῶον εἵμαρμένον ἕκαστον ἔχον τὸν βίον φύεται. Menex. 236. D: πορεύονται τὴν εἵμαρμένην πορείαν. Phaedr. 113. A: καὶ τινες εἵμαρμένους χρόνους μέναισαι. Tim. 41. E: νόμους ... τοὺς εἵμαρμένους εἶπεν αὐταῖς. Unde ἡ εἵμαρμένη (μοῖρα), fatum, necessitas. Phaedr. 115. A: ὅταν ἡ εἵμαρμένη καλῇ. Ib. ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ ... ἡ εἵμαρμένη. Polit. 272. E. Legg. IX. 873. C: τὴν τῆς εἵμαρμένης βία ἀποστερῶν μοῖραν. X. 904. C: κατὰ τὴν τῆς εἵμαρμένης τάξιν καὶ νόμον. Gorg. 512. E: ὅτι τὴν εἵμαρμένην οὐδ' ἂν εἰς ἐκφυγοί. Theact. 169. C: πάντων τὴν περὶ ταῦτα εἵμαρμένην ... δεῖ ἀνατλήναι ἐλεγχόμενον. Pol. X. 619. C: αὐτὸν λαθεῖν ἐνοῦσαν εἵμαρμένην παιδῶν αὐτοῦ βρώσεις καὶ ἄλλα κακά. Tim. 89. C: παρὰ τὴν εἵμαρμένην τοῦ χρόνου.

εἰμί, sum. Phaedr. 230. D: φιλομαθῆς γὰρ εἰμι. Conv. 173. D: αἰεὶ ὁμοῖος εἶ. Ib. ἐν μὲν γὰρ τοῖς λόγοις αἰεὶ τοιοῦτος εἶ. Prot. 310. B: ἔστι δὲ τί; Phaedr. 231. A: τοῖς χρόνοις δὲ οὐκ ἔστι χρόνον cet. C: πῶς ... εἰκός ἐστι cet. Legg. VII. 794. D: ὡς ... διαφέροντά ἐσθ' ἡμῶν τῇ φύσει. 796. D: ἐσθ' αὕτη παντελής. Lys. 212. A: ὑμᾶς ... ὁρῶν ... ὅτι οὕτω νέοι ὄντες οἱοί ἐστιν τοῦτο τὸ κτήμα ... κτᾶσθαι. Parm. 149. E: οὐκοῦν ἐστὸν γέ τινε τοῦτω εἶδη. Tim. 38. A: κινήσεις γὰρ ἐσσι. Legg. V. 735. A: ἐστὸν γὰρ δὴ δύο πολιτείας εἶδη. al. Pol. II. 378. E: οὐκ ἐσμέν ποιηταὶ ἐγώ τε καὶ οὐ ἐν τῷ παρόντι. Tim. 22. B: "Ἕλληνες αἰεὶ παῖδες ἐσσι. Phaedr. 231. C: ἐτοιμοὶ εἰσι ... χαρίζεσθαι. Pol. I.

336. E: *μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι*. Gorg. 516. C: *ἔστω δὴ ταῦτα*. Pol. II. 361. C: *ἀλλ' ἔστω (v. ἦτω) ἀμετάστατος μέχρι θανάτου*. Men. 75. B: *ἔστω γὰρ δὴ ἡμῖν τοῦτο ἀχίμα ὃ cet.* Soph. 231. A: *ὁμῶς δὲ ἔσπωσαν*. Legg. V. 737. E. VI. 762. D. al. Pol. VI. 502. A: *οὗτοι ... τοῦτο πεπεισμένοι ἔστων*. Legg. VI. 759. E: *οὗτοι δὲ ἔστων ἐξηγγηταὶ διὰ βίου*. IX. 879. B: *δικασταὶ δὲ ὄντων οἵπερ cet.* Prot. 317. C: *οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων ἂν ὑμῶν καθ' ἡλικίαν πατὴρ εἴην*. Conv. 210. A: *οὐκ οἶδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴη*. Phaedr. 231. D: *ἐξ ὀλίγων ἂν σοι ἡ ἐκλεξις εἴη*. Parm. 149. E: *οὐ γὰρ ἂν που μὴ ὄντε γε ἐναντίω ... ἀλλήλοιν εἴτην* (sic Cl. c. al. Vulgo ἦτην). 155. A: *γενέσθαι δὲ οὐκ ἂν οἶω τε εἴτην* (Cl. c. al. pro v. ἦτην). Tim. 30. A: *οὐ μέρος ἂν εἴτην* (sic Par. A. c. al. Vulgo ἦτην). Riv. 132. B. Theaet. 147. A: *οὐκ ἂν γελοῖοι εἴμεν;* (sic Cl. c. al. pro ὤμεν). VIII. 558. D: *ἄς τε οὐκ ἂν οἰοί τ' εἴμεν ἀποτρέψαι*. Men. 86. B. Contra εἴτημεν Hipp. mai. 301. D. Gorg. 492. C: *πῶς οὐκ ἂν ἄθλιοι γεγονότες εἴησαν* —; Pol. VII. 515. B: *εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἰοί τ' εἴην πρὸς ἀλλήλους*. Phaedr. 243. E: *ἔωσπερ ἂν ἦς ὅς εἰ*. Pol. I. 330. E: *μὴ ἀληθεῖς ὦσι*. Inf. εἶναι et part. ὦν, οὔσα, ὄν quavis pagina reperiuntur. Theaet. 197. A: *εἰ μέντοι ἦν* (unus Vat. ἦ) *ἀντιλογικός*. Pol. I. 328. C: *εἰ ... ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν* (Ven. C. ἦ) *ταῦ ῥαδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ*. Theag. 127. D. Contra attic. ἦ libri mss. praestant; Prot. 310. E: *ἔτι γὰρ παῖς ἦ*. Phaed. 61. B: *καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικός*. 98. B. 99. A. Gorg. 488. C. Theaet. init. *ὅτι οὐχ οἷός τ' ἦ* (v. ἦν) *εὐρεῖν*. Conv. 173. A. 174. E. 221. A. — Pol. VI. 506. B: *ἴσθαι καὶ πύλαι καταφανῆς ὅτι cet.* Crit. 50. E: *ὥς οὐχὶ ἡμέτερος ἦσθα*. Alc. I. 110. A. al. Ax. 365. E: *ἦς*. Phaed. 61. B: *οὐ ἦν ἡ παρ-οὔσα θυσία*. Impf. saepius ponitur ubi nos praesens usurpamus, ita ut ad antecedentia referatur vel ad cogitationem aliquam apud animum supplendam. Phaedr. 230. A: *ἄρ' οὐ τότε ἦν τὸ δένδρον ἐφ' ὅπερ ἦγες ἡμῶς*; Phaed. 68. B: *ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος* (int. *wofür er sich ausgab*). Crat. 387. C. Pol. III. 406. E. IV. 436. C. IX. 580. D. X. 609. B. Cf. Annot. in Prot. p. 52. Euthyd. 294. E: *καὶ ὅτε παιδία ἦστην* (Coisl. a corr. m. ἦτον, Bekk. ἦστον. Vid. Winckelm. p. 96.) ... *ἠπίστασθε*; Parm. 143. D: *ὦ δ' ἂν δύο ἦτον*. Soph. 243. E: *σχεδὸν γὰρ ἂν ... ἐν, ἀλλ' οὐ δύο ἦτην*. Phil. 41. D: *οἱ τῶν ἀπείρων ἦτην*. Phaedr. 273. B: *ὥς μόνω ἦστην*. Euthyd. 271. A: *οὐ γὰρ εἰς, ἀλλὰ δύο ἦστην*. 272. A: *ταῦτα δεινὴ ἦστην μόνον*. C. 273. A. Pol. I. 343. A: *ἐπειδὴ οὖν ἐνταῦθα ἦμεν τοῦ λόγου*. Euthyd. 276. A: *ἄρ' οὐκ σοφοὶ ἦτε ὅτε ταῦτα οὐκ ἠπίστασθε*; Conv. 173. E: *τίνες ἦσαν οἱ λόγοι*; Fut. *ἔσομαι, ἔσει, ἔσται cet.* **exsto, locum habeo* (vern. *es giebt, findet statt ist der Fall*). Phaed. 71. E: *εἴπερ ἔστι τὸ ἀναβιώσκειν*. 72. D. Phaedr. 228.

Α: ἀλλὰ γὰρ οὐδ' ἄτερά ἐστι τοῦτων. D: εἰ δὲ τοῦτό ἐστιν. Conv. 203. B: οἶνος γὰρ οὐπω ἦν. Tim. 33. C. Prot. 322. B: πόλεις δὲ οὐκ ἦσαν. Polit. 271. E. Charm. 168. A: ἐπιστήμην ... φασὶν τινα εἶναι τοιαύτην cet. Men. 89. B: καὶ γὰρ ἂν που καὶ τόδ' ἦν. **me habeo* (ut ἐσσι ταῦτα, *sic se habet*, praec. in respons.). Phaed. 76. E: ὥσπερ καὶ ταῦτα ἐστίν. Ib. εἰ δὲ μὴ ἐσσι ταῦτα. 70. D: καὶ τοῦτο ἰκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῖντ εἶναι (*ha esse vel tam se sic habere*). 76. E: ταῦτά τε εἶναι cet. Apol. 19. D: ὅτι τοιαῦτ' ἐστὶ καὶ τᾶλλα cet. **eximie in eo ponitur quod vere ac per se est*. Phaed. 75. B: τοῦ ὃ ἐστίν ἴσον. Ib. αὐτοῦ τοῦ ἴσου ὃ ἐστι ἐστίν. D: οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἐστι (vern. *das wahrhafte Sein*). 76. D: εἰ μὲν ἐστίν ἃ θρυλοῦμεν αἰεὶ, καλὸν τε καὶ ἀγαθὸν cet. 92. D. Parm. 129. B: ὃ ἐσσι ἐν. Conv. 211. C: αὐτὸ ... ὃ ἐσσι καλόν. Pol. VI. 490. B: πρὶν αὐτοῦ ὃ ἐστίν ἑκάστου τῆς φύσεως ἄψασθαι. VII. 532. A. X. 597. A: ὃ δὴ φασιν εἶναι ὃ ἐστι. **oko, oígeo; etiam mappo* (vern. *fortdauernd*). Phaed. 70. B: ὡς ἐστι ... ἡ ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου. Prot. 316. D: ὃ νῦν ἐστι ὢν. Men. 92. A: οἱ δὲ καὶ νῦν ἔτι ὄντες. Conv. 190. C: ὡς ἂν εἶέν τε (vern. *fortbestehen*) ἀνθρωποι καὶ παύσαιτο τῆς ἀπολασσίας cet. Crit. 50. B: ἡ δοκιὰ σοι οἷόν τε ἔτι ἐκείνην τὴν πόλιν εἶναι καὶ ἀνατετρόφθαι, ἐν ᾗ cet. Phaed. 76. E: οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι (*oíguisse*) καὶ πρὶν γεγενῆαι ἡμᾶς. 77. A: τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἷον τε μάστιγι. D: πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτῇ καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνῃ εἶναι —; B: εἰ μέντοι καὶ ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν ἔτι ἐστὶν cet. C. **porro in eo ponitur quod obtingit, evenit vel simpl. fit*. Gorg. 524. A: ἴνω ὡς δικαιοσύνη ἡ κρίσις ἡ περὶ τῆς πορείας τοῖς ἀνθρώποις. Phaed. 58. A: τί οὖν ἦν τοῦτο; (vern. *wie kam dieses?*) Conv. 204. D: τί ἐστὶ ἐκείνη ᾧ ἂν γένηται τὰ καλὰ; Pol. I. 329. D: παιτάπασι τὸ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται, διανοητῶν πάντων πολλῶν ἐστι καὶ μαινομένων ἀπηλλάχθαι. V. 471. E: ὡς ἐμοῦ ὁμολογούντος πάντα ταῦτα ὅτι εἴη ἂν ... εἰ γένοιτο ἡ πολιτεία αὕτη cet. Legg. IX. 872. A: τὰ αὐτὰ δὲ ἐστὼ ταῦτα ξένοισι τε πρὸς ξένους cet. Prot. 318. A: ἐστὶν τοῖσιν σοι, ἐὰν ἐμοὶ συνῆς ... ἀπείναι οἴκαδε βελτίονα γεγονόσι. Gorg. 455. D: τί ἦμῖν ... ἐστὶν, ἐὰν σοι συνώμεν; Phil. 66. D: καὶ τόδε ... ἡμῖν ἐστὶν οὐ ἐπιθυμούμεν ... φρονήσεως. Pol. V. 458. A. Lach. 195. E: εἴτε τῷ θάνατος εἴτε νόσος ... ἐστὶν. Alc. I. 108. A. Hinc ἐστὶν ταῦτα et ταῦτ' ἐστὶν, vern. *das soll geschehen*. Theaet. 144. D. Soph. 246. E. 248. A. Polit. 258. A. Crat. 440. E. al. **significare, valere*. Gorg. 459. A: οὐκ οὖν τὸ ἐν ὀχλῷ ταῦτό ἐστιν ἐν τοῖς μὴ εἰδῶσιν; 466. E: οὐκ οὖν ταῦτό ἐστι τὸ μέγα δύνασθαι; Theaet. 152. B: τὸ δὲ γε φαίνεται αἰσθάνεσθαι (αἰσθάνεσθαι;) ἐστίν; 164. B: τὸ δὲ γε οὐχ ὁρᾷ οὐκ ἐπίσταται ἐστίν —; 209. D. Soph. 253. E:

τοῦτο δ' ἔστιν ... διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. Crat. 398. D: τὸ γὰρ εἶρην λέγειν ἔστιν. 414. B: ὁ τί ποτε βούλεται εἶναι. 388. C. 415. B. 426. C. — Cum genit., ut Lat. *esse* (v. c. Cicer. *si est horum quatuor generum*) valet *numerari in* — (vern. *zu* — *gehören*). Prot. 324. C: καὶ Ἀθηναῖοι εἰσι τῶν ἡγουμένων cet. 342. E: τοῦτο οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσιν οἱ καταγενοῦνται καὶ τῶν πάλοι. Ib. τούτων ἦν καὶ Θαλῆς cet. Phaed. 68. D: ὅτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγίστων (αἱ, μεγάλων) παλαιῶν εἶναι. Theaet. 203. B: καὶ γὰρ δὴ ... τὸ γε σίγμα τῶν ἀφώνων ἔστι. Soph. 263. C: ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν λόγον ὄντα μηδενὸς εἶναι λόγον. Conv. 194. C: ἔμμεν τῶν πολλῶν. 204. B: ἔστι γὰρ δὴ τῶν καλλίστων ἡ σοφία. Pol. V. 477. C: οἷον λέγω ὅψιν καὶ ἀκοὴν τῶν θυράμιων εἶναι. Euthyd. 277. C: εἶναι τούτων καὶ τοῖς μὴ ἐπισταμένους τῶν μὴ ἔχόντων. Ib. τῶν λαμβανόντων ἀρ' εἰσιν οἱ μανθάνοντες, ἀλλ' οὐ τῶν ἔχόντων. Men. 81. A. Addito εἰς vel τις: Prot. 328. B: ὧν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἰς εἶναι. Gorg. 451. D. Crat. 414. B. Conv. 203. B. al. **natum vel ortum esse*. Theaet. 144. B: τίνος δὲ καὶ ἔστι τὸν πολιτῶν; Conv. 203. A: πατρός δὲ ... τίνος ἔστι καὶ μητρός; 204. B: πατρός μὲν γὰρ σοφοῦ ἔστι καὶ εὐπόρου, μητρός δὲ οὐ σοφῆς καὶ ἀπόρου. Pol. III. 408. B: Ἀπόλλωνος μὲν φασιν Ἀσκληπιὸν εἶναι. VII. 538. A. VIII. 550. B: διὰ τὸ μὴ κακοῦ ἀνδρὸς εἶναι τὴν φύσιν. Men. 90. A. Menex. 246. C. Etiam c. vocc. οἰκίας, πόλεως, γενεᾶς al. (ut Lat. *genitū esse*). Prot. 316. B: (ἔστι) οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαίμονος. Soph. 268. D: ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ὃς ἂν φῇ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι, εἰληθέστατα ... ἐρεῖ. Pol. V. 468. E: τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι. VI. 494. C: ἄλλως τε καὶ ἐὰν τύχῃ μεγάλης πόλεως ὧν. Tim. 20. A. Est quoque i. q. *proprium esse, posse*, ut Lat. *esse c. genit. (v. c. fortis animi est)*. Prot. 342. E: ὅτι τοιαῦτα οἷόν τ' εἶναι ῥήματα φθίγγεσθαι τελῶς πεπαιδευμένου ἔστιν ἀνθρώπου. Gorg. 500. A: ἀρ' οὖν παντὸς ἀνδρὸς ἔστιν ἐκλείεσθαι cet. Conv. 223. D: τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κομωδίας καὶ τραγωδίας ἐπίστασθαι ποιεῖν. Pol. I. 335. B: ἔστιν ἄρα ... δεκαῖος ἀνδρὸς βλάπτειν καὶ ὀντινοῦν ἀνθρώπων; *Cadere vel corrompire in aliquem*. Gorg. 483. B: οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς τοῦτέ γ' ἔστι τὸ πάθημα, τὸ ἀδικεῖσθαι, ἀλλ' ἀνδραπόδου τινός. *Partinere ad aliquem*. Pol. V. 462. E: ἡ τοιούτη πόλις μάλιστα ... φήσει ἑαυτῆς εἶναι τὸ πάσχον. Legg. VII. 804. D: ὡς τῆς πόλεως μᾶλλον ἢ τῶν γεννητόρων ὄντας. *Alicuius esse (h. e. potestatis vel arbitrii esse)*. Polit. 307. E: (ἔλαθον) ὄντες ... αἰεὶ τῶν ἐπιτετεμένων. Gorg. 508. C. Etiam *dicitum esse*. Phaed. 85. B: ἄτε ... τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες. **adsum, velat ἦν pro παρῆν (aderat)*. Prot. 315. E: τοῦτό τ' ἦν καὶ τὸ μειράκιον καὶ ... ἄλλοι τινες ἐφαίνοντο. Phaed.

59. B: ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος cet. Pol. X. 615. D: ἦσαν δὲ καὶ ἰδιωταὶ τινες cet. — Ἔστι etiam pro ἔξεστι (licet vel potest, vern. man kann) ponitur. Prot. 314. B: μαθήματα δὲ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ ἀγγεῖῳ ἀπενεγκεῖν. 337. B: εὐδοκίμειν ... ἔστι cet. C: εὐφραίνεσθαι ... ἔστι μὲν-θάνοντά τι ... ἡδῆσθαι δὲ ἐσθίοντα τι cet. Gorg. 488. C: ἡ ἔστι (vern. kann man) βελτίῳ μὲν εἶναι, ἥττω δὲ καὶ ἁσθε-νέστερον —; 501. D: οὐκοῦν καὶ ἀθροαῖς ἅμα χαρίζεσθαι ἔστι μὴδὲν ἀκοποῦμεν τὸ βέλτιστον; 524. C: καὶ τεθνεώτος τὸ σῶμα ἔστιν ἰδεῖν ταῦτα ἔχον. Theaet. 188. B: καὶ τοῦτ' ἔστι τῷ μῆτε Θεαίτητον ... εἰδοῦσι εἰς τὴν διάνοιαν λαβεῖν ὥς cet. 201. B: περὶ ὧν ἰδόντι μόνον ἔστιν εἰδέναι. 201. B: αὐτὸ ... καθ' αὐτὸ ἐκαστον ὀνομάσαι μόνον εἴη. 207. B: τὸ δ' οὐκ εἶναι ἔπιση-μάνως οὐδὲν λέγειν πρὶν ἂν cet. Polit. 271. E: ἀλλὰ ... μυρὶ' ἂν εἴη λέγειν. Phil. 59. D: ταῦτ' ἄρα ... ἔστιν ... ὀρθῶς κείμενα καλεῖσθαι. Parm. 843. C: ἔστιν οὐσίαν εἶ-πειν; Conv. 178. D: οὐ γὰρ ἔστιν ἄνευ τούτων οὔτε τί-ο-λιν οὔτε ἰδιώτην μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξεργάζεσθαι. De- mod. 384. B: πότερον ἔστιν ἐνός λέγοντος γινῶναι τί λέγει; Saepius est fieri potest ut. Gorg. 468. E: ὅτι ἔστιν ἀνθρω-πον ποιοῦντα ἐν πόλει ἃ δοκεῖ αὐτῷ μὴ μέγα δύνασθαι μὴδὲ ποιεῖν ἃ βούλεται. Theaet. 192. E: ὥς ἔστι μὲν ἃ οἶδε μὴ αἰσθάνεσθαι, ἔστι δὲ αἰσθάνεσθαι. 198. D: πά-λιν ἔστι καταμανθάνειν ταῦτα ταῦτα ἀναλαμβάνοντα τὴν ἐπιστήμην ἐκάστου. Parm. 140. A: οὐδαμῶς ἔστιν ἄρα ταῦτον πεπονθὸς εἶναι τὸ ἐν οὔτε ἄλλῳ οὐδ' ἑαυτῷ. Crat. 421. D: εἴη δὲ κἂν ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὀνο-μάτων ἀνερευνῆτα εἶναι. 429. C: μὴ γὰρ οὐδὲ τοῦτο αὐ-τὸ τὸ τοῦτον φάναι ἑρμογένη εἶναι, εἰ μὴ ἔστι. — Cum partic. alius verbi. Phaedr. 249. D: ἔστι ... δεῖρο οὐ πᾶς ἡκὼν λόγος. Gorg. 500. C: καὶ τί ποτ' ἔστιν οὗτος ἐκεί-νου διαφέρων; Phaed. 76. B: ὧν πρότερον ἐπιστήμην εἰ-ληγότες ἤμην. Soph. 257. D: διὸ πολλὰ τέχνη εἶσι λε-γόμεναι καὶ ἐπιστήμαι. 267. E: εἴτε διπλόην εἴ' ἔχων τι-νά ἔστιν ἐν ἑαυτῷ. Polit. 274. E: πόσον ἀμάρτημα φῆς εἶναι γεγονὸς τῇμιν; Pol. VI. 492. C: μῆτε ἐωρακὸς εἴη. Tim. 26. B: ἦν ... ἀκουόμενα. 38. C: τὸ ... παράδειγμα πάντα αἰῶνά ἔστιν ὄν, ὃ δ' αὐτὸ ... γεγονὸς τε καὶ ὢν καὶ ἐσόμενος (sic codd. Vulg. ἐσόμενός ἐστὶ μόνος). Legg. III. 696. D: καλῶς τοίουν γεγονὸς ἂν εἴη. V. 729. B. X. 894. A: ἔστι δὲ ὄντως ὄν, ὅποταν μένῃ. Ep. VII. 328. C: πεί-σας γὰρ ἓνα μόνον ἱκανῶς πάντα ἐξεργασμέος ἐσοίμην ἀγαθά. — Cum dat. part. (ut βουλομένην al.) vid. h. v. — Cum praep. ἀπὸ est proficisci; etiam natum esse. Phil. 12. D: εἰσὶ μὲν γὰρ ἀπ' ἐναντίων ... αὐταὶ πραγμάτων. Conv. 181. B: ἔστι γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς Θεοῦ νεωτέρας τε οὐσος πο-λὺ cet. — Cum praep. ἐκ est nasci vel natum esse. Gorg. 471. A: ὅντι ἐκ γυναικός. Legg. XII. 948. B: τῶν πολλῶν

ἐκ θεῶν ὄντων. *Etiam exsistere, proficisci vel prodire.* Phaedr. 260. A: ἐκ γὰρ τούτων εἶναι τὸ πείθειν, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ἀληθείας. Soph. 262. A: οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων ... μόνων ... οὐκ ἔστι ποτὲ λόγος —; Polit. 269. B: ταῦτα ... ἔστι μὲν ἑμπαντα ἐκ ταύτου πάθους. Crat. 409. E: ἐξ ἧς τὸ ὄνομα τυγχάνει ὄν. Tim. 67. A: οὐκ ἐκ πολλῶν οὐδ' ἀπλῶν εἶδων ὄντα. *Constare, compositum esse.* Theaet. 204. D: ὅσα ἐξ ἀριθμοῦ ἔστι. Soph. 245. B: τὸ ... τοιοῦτον ἐκ πολλῶν μερῶν ὄν. 266. B: ἐξ ὧν τὰ πεφυκότες ἔστι. Parm. 137. C: ἀμφοτέρως ἄρα τὸ ἐν ἐκ μερῶν ἂν εἴη. Crat. 432. A: ὅσα ἂν τινος ἀριθμοῦ ἀναγκαῖον εἶναι ἢ μὴ εἶναι. 433. C: τὸ μὲν ἂν πολὺ ἴσως ἐκ προσηκόντων εἴη γραμμάτων καὶ ὁμοίων cet. Conn. 187. A: ἀρμονίαν ἐκ διαφορομένων ἔτι εἶναι. Pol. II. 369. D. Tim. 81. C. al. — *Cum praep. eis est spectare.* Phil. 39. E: ἐλπίδες εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον οὔσαι. Alc. I. 126. A: εἰς τί ἐστιν; AL. Εἰς τὸ ἄμεινον τὴν πόλιν διοικεῖν καὶ σῶζεσθαι. — *Cum praep. ἐν est versari in aliqua re; etiam factitare (ut artem).* Prot. 317. C: καίτοι πολλὰ γὰρ ἤδη εἴη εἰμὶ ἐν τῇ τέχνῃ. 319. C: περὶ μὲν οὖν ὧν οἴονται ἐν τέχνῃ εἶναι cet. Phaedr. 59. A: ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων. 84. A: αἰ ἐν τούτῳ οὔσα. Phil. 62. B. Pol. IX. 581. E: ἐν τῷ τοιοῦτῳ τινὶ αἰ εἶναι μανθάνοντα. Charm. 171. B. *Etiam, ut Lat. versari, est situm esse vel consistere.* Prot. 310. E: εἰ γὰρ ... ἐν τούτῳ εἴη. 354. E: ἔπειτα ἐν τούτῳ εἰσὶ πάσαι αἱ ἀποδείξεις. 356. D: εἰ ... ἐν τούτῳ ἡμῖν ἦν τὸ εὖ πράττειν ἐν τῷ cet. *Cum ἐν et substant. est i. q. verbum substantivo cognatum, ut Prot. 318. A: Ἴπποκράτης γὰρ ὅδε τυγχάνει ἐν ἐπιθυμίᾳ ὧν τῆς σῆς συνουσίας.* — *Cum praep. ἐπὶ valet positum vel impositum esse (ut nomen).* Prot. 349. B: πότερον ταῦτα, πέντε ὄντα ὀνόματα, ἐπὶ ἐνὶ πράγματι ἐστιν. Ib. οὐκ ὀνόματα εἶναι ἐπὶ ἐνὶ. Pol. V. 470. B: οὕτω καὶ εἶναι δύο (ὀνόματα), ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. Phil. 18. D: μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὔσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεσθ' ἔχματο προσειπῶν. 57. B. *Etiam situm esse* (Pol. II. 357. B: εἰ ἐπ' ἐμοὶ εἴη), *subiectum vel in potestate alius esse* (Gorg. 580. C: εἰμὶ δὲ ἐπὶ τῷ βουλομένῳ.) *et ad aliquid pervenire vel pervenisse.* Phaedr. 274. E: ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῖς γράμμασιν ἦν. Polit. 274. B: ἐπ' αὐτῷ νῦν ἱσμεν ἤδη. Crat. 422. B: ἐπὶ στοιχεῖω ... ἤδη εἶναι. Euth. 14. C: ἐπειδὴ ἐπ' αὐτῷ ἦσθα. Euthyd. 291. B: οἴομεθα ἤδη ἐπὶ τέλει εἶναι. — *Cum praep. περί et genit. est aliquid tractare et aliquo spectare.* Phaedr. 275. D: περὶ ὧν ἂν ἢ τὰ γεγραμμένα. Gorg. 451. D: περὶ οὗ οὔτοι οἱ λόγοι εἰσιν. 453. B. Phil. 50. C: ὅτι θρόνον πέρι καὶ ῥόδον ... πάντ' ἐστὶ τὰ νῦν δὴ διακυρανθέντα. *Cum περί et accus. valet in aliqua re versari, aliquid tractare.* Phaedr. 248. D: περὶ σώματος ἱσθῶν τινα ἱσομένον. 259. D: αἱ ... μάλιστα τῶν Μουσῶν περὶ τοῦ οὐρατὸν καὶ λόγους

οὔσαι θείους τε καὶ ἀνθρώπινους ἰᾶσι καλλίστην φωνήν. Gorg. 449. D: ἡ ῥητορικὴ περὶ τί τῶν ὄντων τυγχάνει οὐσα; E: οὐκ ἄρα περὶ πάντας γε τοὺς λόγους ἡ ῥητορικὴ ἐστίν. Soph. 241. E: ὅσαι (τιγαί) περὶ ταυτὰ εἰσι. Polit. 280. D. Crat. 423. D. Pol. VII. 529. B. Critia 110. C. al. Etiam aliquo spectare vel ad aliquid pertinere. Phaedr. 261. D: οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαστήρια τέ ἐστίν ἡ ἀντιλογικὴ καὶ περὶ δημηγορίαν cet. Gorg. 451. C: οἱ δὲ λόγοι οἱ τῆς ἀστρονομίας ... περὶ τί εἰσιν —; C: ἅτε περὶ τὸ αὐτὸ οὔσαι. Polit. 285. A: ὡς ἄρα μετοχητικὴ περὶ πάντ' ἐστὶ τὰ γιννόμενα. Conv. 188. C: οἷς μαντικὴ ἐπιστάται ... οὐ περὶ ἄλλο τί ἐστίν ἡ περὶ Ἑρωτος γυλακὴν τε καὶ ἰασιν. In aliquo inesse. Pol. X. 618. D: πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν φύσει περὶ ψυχῇν ὄντων. Tim. 34. A. Alc. I. 133. C. Etiam id quod simpl. genitivus. Gorg. 450. D: περὶ ὧς οὐ φῆς τὴν ῥητορικὴν εἶναι. — Cum praep. πρὸς et dat. est mentem in aliqua re defigere, de aliqua re meditari. Phaedr. 249. C: πρὸς γὰρ ἐκείνοις αἰεὶ ἐστὶ μνήμη ... πρὸς οἷσπερ θεὸς ὦν θεῖος ἐστί. Phaedr. 84. C: αὐτοὺς τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης cet. Etiam curare. Pol. VIII. 567. A: ἵνα ... πρὸς τῷ καθ' ἡμέραν ἀναγκάζονται εἶναι. Cum πρὸς et accus. est conferre. Prot. 353. B: οἶμαι ... εἰναί τι ἡμῖν τοῦτο πρὸς τὸ ἐξευρεῖν περὶ ἀνδρείας. Phil. 33. C: ἐὰν πρὸς λόγον τι ἦ. Alc. I. 105. C: τί ... τοῦτό ἐστί σοι πρὸς λόγον (Ven. E et Bas. 2. πρὸς τὸν λόγον) ὃν ἐφησθα ἔρειν —; Etiam referre. Phil. 33. A: πρὸς ... τῇ τῆς ἡδονῆς κρίσει οὐ σμικρὸν μεμνησθαι ταύτης ἐσθ' ἡμῖν ἢ μή. Spectare, referri (vern. sich beziehen). Pol. VII. 533. B: αἱ ... ἄλλαι πᾶσαι δοῦναι ἢ πρὸς δόξας ἀνθρώπων καὶ ἐπιθυμίας εἶσιν ἢ πρὸς γενέσεις cet. Charm. 168. D: οὐ καὶ ἐκείνην ἔξει τὴν οὐσίαν πρὸς ἣν ἡ δύναμις αὐτοῦ ἦν; — Ἔστι et εἰσὶ sequente pron. relat. (ut Lat. sunt qui). Gorg. 471. C: ἴσως ἐστίν ὅστις (vern. mancher) Ἀθηναίων ... δέξαιτ' ἂν ἄλλος ὅστις οὐκ ἔστιν Μακεδόνων γενέσθαι μᾶλλον ἢ Ἀρχέλαος. Pol. VI. 502. B: ἐσθ' ὅστις ἀμφισβητήσει; 507. C: ἐστίν ὃ τι προσδεῖ ἀκοῇ καὶ φωνῇ γένους ἄλλου —; 352. E: ἐσθ' ὅτῳ ἂν ἄλλῳ ἰδοῖς ἢ ὀφθαλμοῖς; 353. D. IX. 589. D: ἐστίν οὖν ... ὅτῳ λυσιτελεῖ —; Gorg. 503. A: εἰσὶν μὲν γὰρ οἱ κηδόμενοι τῶν πολιτῶν λέγουσιν ἃ λέγουσιν cet. Legg. XI. 934. D: εἰσὶ δὲ οἱ διὰ θυμοῦ κακὴν φύσιν ἅμα καὶ τροφὴν γενομένην (μαίνονται). Men. 77. D: εἰσὶ μὲν οἱ ἡγούμενοι τὰ κακὰ ὠφελεῖν (int. αὐτῶν ἐπιθυμοῦσιν), εἰσὶ δὲ καὶ οἱ γιγνώσκοντες ὅτι βλάπτει. Pro εἰσὶ vero plerumque ponitur ἐστὶ (quod alias quoque duali et plurali iungitur ubi nos verbo neutrali es giebt utimur, velut Gorg. 500. D: εἰ ἐστὶ τούτῳ διττῷ τῷ βίῳ. Pol. V. 462. E: ἐστὶ μὲν πού καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι ἄρχοντές τε καὶ δήμιος, ἐστὶ δὲ καὶ ἐν αὐτῇ; Euthyd. 302. C. al.); et in univers.

ἔστι (ut Lat. *est ut, est ubi* al.) vocibus relativis ὧν, οὓς, ὅπη, ὅπως, ὅτε al.) ita praemittitur ut cum his in unam coalescat dictionem. Phaed. 62. A: καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ ... ἔστιν ὅτε (nonnunquam) καὶ οἷς (i. q. ἔστιν οἷς, nonnullis) βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν. Prot. 346. E: ἀκὼν δ' ἔστιν οὓς ἐγὼ ἐπαινῶ καὶ φιλῶ. Phaed. 111. C: ἔστι δ' οὓς καὶ βραχυτέρους τῷ βιάθει ... εἶναι. Critia 111. C: τῶν ... ὁρῶν ἔστιν ἃ νῦν μὲν ἔχει μελίτταις μόναις τροφήν. Alc. II. 143. C: τὴν ἔστιν ὧν τε ἄγνοϊαν καὶ ἔστιν οἷς. Legg. VI. 753. E: οἱ τινες δὲ εἶεν ἄν ... γεγονότες οὐκ ἔστι. Prot. 331. D: τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι ἔστιν ὅπη (aliqua ratione) προσέοικε. Phil. 53. A: ἔστιν ὁπόθεν ... πληρώσεως ἐφάπτοιτ' ἄν —; Pol. VI. 486. B: ὁ κόσμος ... ἔσθ' ὅπη ἄν δυσξύμβολος ἢ ἄδικος γένοιτο; 487. A. Pol. VI. 493. E: αὐτὸ τὸ καλὸν ... ἔσθ' ὅπως πλήθος ἀνέξεται ἢ ἡγήσεται εἶναι; 495. A: ἔστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φιλοσοφῆσει; Phaedr. 262. B. Gorg. 468. D. Parm. 141. E. Pol. VIII. 561. D: τοτὲ δ' αὐ γυμναζόμενος, ἔστι δ' ὅτε ἀργῶν cet. IX. 575. B: ἔστι δ' ὅτε συκοφαντοῦσιν. Tim. 60. D. Theaet. 208. D: ἔστι δὲ ... ὡς ... λόγον, ὡς φασί τινες, λήψει. Men. 76. E: ἀλλ' οὐκ ἔστιν ... ὡς ἐγὼ ἐμμαντὸν πείθω (at non possum mihi persuadere, int. hanc mulierem esse). Ep. VII. 337. A: ἄλλως δὲ οὐκ ἔστιν ὡς ἂν ποτε κακῶν λῆξαι πόλις cet. Phaed. 103. E: ἔστιν ἄρ' ... ὥστε (ut Latin. *est ut*). — Vocibus pluribus, praec. in orat. negativa, additur εἶναι ita ut dictionem restringat. Prot. 317. A: ἐγὼ δὲ τούτους ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι (vern. *darin wenigstens*) οὐ ξυμφέρομαι. Pol. lit. 300. C: τὰ παρὰ τῶν εἰδότηων εἰς δύνάμιν εἶναι (quoad possunt. Similiter *Isaeus* de Menecle. hered. p. 24: κατὰ δύνάμιν εἶναι) γεγραμμένα. Crat. 396. E: τὸ μὲν τήμερον εἶναι (vern. *für heute*) χρῆσασθαι αὐτῇ. Pol. VI. 506. E: ἐάσωμεν τὸ νῦν εἶναι. Similiter ἐκὼν εἶναι. Phaed. 61. C: οὐδ' ὅπωςτιοῦν σοι ἐκὼν εἶναι πείσεται. Phaedr. 252. A: ὅθεν δὴ ἐκούσα εἶναι (wenigstens freiwillig) οὐκ ἀπολείπεται. Gorg. 499. C: καίτοι οὐκ ὥρην γε κατ' ἀρχὰς ὑπὸ σοῦ ἐκόντος εἶναι ἐξαπατηθῆσθαι, ὡς ὄντος φίλου. Apol. 37. A: πείπαισμαι ἐγὼ ἐκὼν εἶναι μηδένα ἀδικεῖν ἀνθρώπων. — Verbis nominandi apponitur. Prot. 311. E: σοφιστὴν δὴ τοι ὀνομάζουσι γε ... τὸν ἄνδρα εἶναι. 325. A: ἐν αὐτὸ προσάγορσθω εἶναι, ἀνδρὸς ἀρετὴν. Phaed. 102. C: ἐπωνυμίαν ἔχει μικρὸς τε καὶ μέγας εἶναι. Theaet. 160. B: εἴτε τις εἶναι τι ὀνομάζει. 166. C: εἰ εἶναι δεῖ ὀνομάζειν. Pol. IV. 428. E: ὅσοι ἐπιστήμης ἔχοντες ὀνομάζονται τινες εἶναι. Phil. 13. B. al. — Ubi facile intelligitur (ut post v. ἀνάγκη) etiam omissum reperitur. Prot. 351. E: δίκαιος (libri plures dix. εἰ) ... σὺ ἡγεῖσθαι. Parm. 135. A: ταῦτα ... καὶ ἐτι ἄλλα ... ἀναγκαῖον (int. ἔστιν) ἔχειν τὰ εἶδη. Pol. II. 370. E: ὧν ἂν αὐτοῖς χρεῖα (int. ἦ). Gorg. 505. E: ἀτὰρ κινδυ-

νέυει ἀναγκαιότατον (int. εἶναι) εἶναι οὕτως. Pol. VII. 517. D: ποῦδε οἶε τι θαυμαστόν εἰ cet. Eucl. 11. D: ἀλλὰ σύ μοι δοκεῖς ὁ Δαιδαλος. Prot. 323. B: ὡς ἀναγκαῖον (int. ὄν) οὐδένα ὄντιν οὐχί ... μετέχειν αὐτῆς. Phaedr. 239. D: τοῦτο μὲν οὖν, ὡς δήλον, ἐατίον. 240. D: ὁρῶντι ... ὅψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ (int. οὖσαν). Gorg. 466. E: οὐκοῦν ἀποδείξεις ... τέγγην (int. οὖσαν) τὴν ῥητορικὴν; 495. C: ὡς ἕτερον τὴν ἀνδρείαν τῆς ἐπιστήμης. Phaedr. 269. C: τὸ ὅλον συνίστασθαι, οὐδὲν (al. ὡς οὐδὲν) ἔργον, αὐτοῦς δεῖν cet. Pol. II. 358. C. V. 437. D. Legg. X. 899. A: αὐτοῦ δὴ ἄμεινον ταύτην τὴν ψυχὴν ... θεὸν ἡγεῖσθαι χρεῶν πάντα ἄνδρα. Phaedr. 240. E: ψόγους νήφοντος μὲν οὐκ ἀνεκτοῦς, εἰς δὲ μέθην ἰόντος ... ἐπ' αἰσχει (int. ὄντας). 273. A: τοῖς περὶ ταῦτα (int. οἷσι). Parm. 165. D: καὶ ἀπτομένους καὶ χωρὶς ἑαυτῶν (int. ὄντας). 166. B. cf. Annot. in Prot. p. 90 sq. — Partic. ὄν est i. q. οὐσία. Tim. 52. D: ὄν τε καὶ χωρὶν καὶ γένεσιν εἶναι, τρία τριχῇ. Cum artic. significat id quod vere ac per se est (das wahrhaft Seiende), et in univ. id quod revera est. Pol. V. 477. A: οὔτε τὸ μὲν παντελῶς ὄν παντελῶς γνωστόν. VI. 508. D: οὐ καταλάμπει ἀληθείᾳ τε καὶ τὸ ὄν. VII. 529. D: ἄς τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδυτῆς ἐν τῷ ἀληθινῷ ... φορὰς ... φέρεται. Phaedr. 262. B: ἀπὸ τοῦ ὄντος ... ἐπὶ τουναντίον ἀπάγων. Phaed. 65. C: (ὅταν) ὀρέγεται τοῦ ὄντος. Theaet. 172. D: ἂν μόνον τύχωσι τοῦ ὄντος. Conv. 202. A: τὸ ... τοῦ ὄντος τυγχάνον. Pol. VI. 501. D: πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστάς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; 511. C: τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον. VII. 521. C: ψυχῆς περιαγωγή ... εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὖσαν (v. ἰούσης) ἐπ' ἀνοδόν, τὴν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθῆ γήσομεν εἶναι. 537. C: τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. IX. 582. C: τῆς ... τοῦ ὄντος θέας. Crat. 417. C: τάχιστον ὄν τοῦ ὄντος (rerum). De lege 321. B: ἄτε τοῦ ὄντος περὶ πόλεως οἰκήσεως ἐξευρόντες εὖ τὴν ἀληθειαν. Theaet. 176. E: παραδειγμάτων ... ἐν τῷ ὄντι (in rerum natura) ἐστώτων. Phaedr. 247. D: ἰδοῦσα διὰ χρόνον τὸ ὄν. Pol. VII. 518. C: εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον ... θεωμένη. 537. D: τίς ... δυνατός ... ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν μετ' ἀληθείας εἶναι. X. 613. B: εἰ δεῖ τὸ ὄν τιθεῖναι. VII. 522. C: σκιάς τῶν ὄντων. Phaed. 65. C: ἀρ' οὖν οὐκ ἐν τῷ λογισμῷ ... κατάδηλον αὐτῇ γίγνεται τι τῶν ὄντων. 66. A. Soph. 234. D: τοῖς ... οὐσί προσπίπτοντας ἐγγύθεν. Phaedr. 249. D: πᾶσα ... ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει θετάται τα ὄντα. 262. B: τοῖς παρὰ τὰ ὄντα δοξάζουσι. Theaet. 179. C: τάχ' (v. τάχα) ἂν ὄντα (τὰ ὄντα?) λέγοιεν. 199. B: τὰ ὄντα δοξάζειν. Pol. III. 389. C: μὴ τὰ ὄντα λέγοντι. Parm. 161. E: εἰ δὲ ἀληθῆ (int. λέγομεν), δήλον ὅτι ὄντα αὐτὰ λέγομεν. Ib. ἐπειδὴ δὲ φανεν ἀληθῆ λέγειν, ἀνάγκη ἡμῖν φάναι καὶ ὄντα λέγειν. Pol. VI.

505. D: ἀγαθὰ δὲ οὐδενὶ ἔτι ἀρκεῖ τὰ δοκοῦντα κτᾶσθαι, ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι. Τὰ ὄντα dicuntur etiam bona, facultates. Gorg. 511. A: ἀφαιρήσεται τὰ ὄντα. Partic. saepius ita interponitur ut redundare videatur; oratio vero contracta est, ita ut resolvi debeat, v. c. Conv. 194. C: εἴ τι ἴσως οἰοιο αἰσχροὺν ὄν (i. q. ὁ αἰσχροὺν εἶη) ποιεῖν. Phaedr. 93. C: τί τις φήσει ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς (i. q. εἰ ἐν ταῖς ψυχαῖς εἶη); — Adverbii instar usurpatur τῷ ὄντι, *re vera, vere, profecto*. Prot. 328. D: ὅτι τῷ ὄντι πεπαιυμένος εἶη. Phaedr. 238. C: τῷ ὄντι γὰρ θεῖος ἔοικεν ὁ τόπος εἶναι. 260. A: τὰ τῷ ὄντι δίκαια μανθάνειν. 269. C: τῇν τοῦ τῷ ὄντι ῥητορικοῦ τε καὶ παιδανοῦ τέχνην. 275. C: τῷ ὄντι τὴν Ἀμιωνος μαντείαν ἀγνοοῖ. Pol. III. 396. B: ὁ τῷ ὄντι καλὸς κάγαθος. VI. 484. C. al. Cum art. et subst. Menex. 244. A: ἡ τῷ ὄντι ξυγγένεια. Cum. v. ἀληθῶς iungitur in forti asseveratione. Phaedr. 66. C: ὥστε ... ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. εἰμι, *eo, proficiscor, pergo* (praes. plerumque futuri vi ponitur). Prot. 335. C: νῦν δὲ ... εἰμι. Phaedr. 100. B: εἰμι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνα cet. Theag. 129. C: εἰμι δῆ. Conv. 174. B: ὡς ... ἐπὶ δαίτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Soph. 237. B: αὐτότε ἴθι καμὲ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἀγε. 242. B: θαρρόων ἴθι τοῦτου γε ἕνεκα. Plerumque exhortandi vi ponitur ἴθι (*agedum*). Soph. 239. B: ἴθι ... πειράσθητι ... φθέγγασθαι τι περὶ αὐτοῦ. Phaedr. 228. E: ἀλλ' ἴθι δείκνυε. Gorg. 489. E: ἀλλ' ἴθι εἰπέ. Prot. 332. D: ἴθι δῆ ... ἀναλογισάμεθα τὰ ἀμολογημένα ἡμῖν. Phaedr. 262. D: ἴθι δῆ μοι ἀνάγνωθι τὴν ... ἀρχήν. Gorg. 449. D. Theaet. 148. D. Pol. I. 348. B. Gorg. 452. D: ἴθι οὖν ... ἀποκρίναι cet. Theaet. 195. E: ἴθι οὖν δῆ σὺ ἀποκρίνου. Conv. 199. C. Pol. II. 376. D. al. — Legg. V. 737. D: πρὸς τὴν νομοθεσίαν ὁ λόγος ἴτω. VI. 764. A: ἴτω δ' εἰς ἐκκλησίαν cet. VIII. 850. C. X. 888. A. al. Etiam est *eueniat, eoadat*. Legg. VIII. 837. E: τὸ δέ μοι δεδογμένον ὑπὸ σφῶν ἴτω. Apol. 19. A: ὅμως τοῦτο μὲν ἴτω ὅπη τῷ θεῷ φίλον. — Legg. VII. 797. D: ἴτε δῆ μειζόνως αὐτὸν ἀκούσωμεν cet. VI. 765. A: εἰς τὸν ξύλλογον ἴτωσαν. XII. 956. C: ἰόντων ἀγωνισούμενοι. Tim. 78. C: ὅτε μὴ κατὰ τὸ στόμα ἴοι θάτερον. Pol. II. 370. E: κενὸς ἂν ἴη ὁ διάκονος cet. Tim. 84. C. Legg. VI. 784. D. Polit. 265. B: τὴν μαρκοτέραν πρότερον ἴωμεν. Parm. 163. B: αὐθις ... ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἴωμεν πάλιν. Pol. VIII. 543. C: ἵνα πάλιν τὴν αὐτὴν ἴωμεν. Pol. VIII. 568. C: ὅσα δ' ἂν ἀνωτέρω ἴωσι πρὸς τὸ ἀγαντεσ τῶν πολιτειῶν cet. Legg. VII. 796. C: ὅσον ἂν χρόνον μήπω εἰς πόλεμον ἴωσι. Gorg. 480. A: ἵνα ἐκεῖσε. Conv. 174. B: πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἵναί τι ἀληθὲς ἐπὶ δέπνον. Pol. I. 328. C: δεῦρο ἵνα. VII. 517. A: ἄνω ἵνα. X. 617. B: φορᾷ ἵνα. Legg. VII. 821. B: τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἵνα. Euthyd. 273. B: ἀντικρυς ἴων. Phil. 17.

B: φωνή ... διὰ τοῦ στόματος ἰούσα. Pol. VI. 510. B: ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως ἰούσα. VII. 518, B. Parm. 138. E: οὐτ' ἄρα ποι ἰόν ... χωρὰν ἀλλάττει. 157. A: ἐξ ἑνὸς ἐπὶ πολλὰ ἰόν καὶ ἐκ πολλῶν ἐφ' ἓν. Tim. 52. A. Crat. 437. C: ἡ ... τοῦ ἅμα θεῶ ἰόντος πορεία. 413. C: διὰ πάντων ἰόντα (νοῦν). Tim. 37. D: κατ' ἀριθμὸν ἰούσαν ... εἰκόνα. Apol. 36. C: ὥστ' εἰς ταυτ' ἰόντα σώζεσθαι. Conv. 173. B: οὕτω δὴ ἰόντες cet. Legg. 784. C: πρὸς τοὺς νομοφύλακας ἰούσαι. Phil. 33. D: τὰ δὲ δι' ἀμφοῖν ἰόντα. Theaet. 208. D: τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἰόντων περὶ γῆν. Crat. 403. C: τοὺς ἐκείσε ἰόντας. Tim. 38. D: εἰς τοὺς ... ἰσοόρομον ἡλίω κυκλον ἰόντας. Pol. V. 466. C: εἰς πόλεμον ... ἰοίους. Crat. 397. D: ἄτε ... αὐτὰ ὄρωντες πάντα αἰεὶ ἰόντα δρόμῳ καὶ θείοντα. Apol. 21. D: ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ἥα cet. 22. A. C. 36. C. Charm. 153. A. Prot. 310. B: εὐθύς εἴσω ἦι ἐπειγόμενος. Phaedr. 228. B: εἰς περιπατον ἦι. Pol. I. 331. D: καὶ ἅμα ἦι πρὸς τὰ ἱερά. Tim. 38. C: ἄς (περιφορᾶς) ἡ θατέρου περιόδος ἦιν (sic Par. A. et Vat. Θ. Vulg. ἦι). Euthyd. 294. D: τὸ δὲ ἀνδρείοτατα ὁμίωσε ἦτην. (Cl. cum al. et libr. edd. vetust. εἴτην, Steph. ἔτην, quae forma ab Atticis aliena). Pol. I. 328. B: ἦμεν ... οἰκάδε. D: ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρὰ σὲ ἦμεν. Alc. I. 124. E. Pol. X. 600. E: ὅπῃ ἦσαν. Lys. 206. E. **progredior*, *procedo*. Pol. VI. 490. B: οὐκ ἐπιμένει ... ἀλλ' ἰοί. Polit. 281. D: ἔν' ἐφεξῆς ἡμῖν ὁ λόγος ἔη. Crat. 425. C: ἰωμεν. Pol. IX. 571. C: ὅταν ... τὸ θηριώδες ... ζητῇ ἵεναι. Theaet. 200. E: τοῦτο ἐὰν ἰόντες ἱερυνῶμεν. Lys. 219. C: ἀρ' οὐκ οὐκ ἀνάγκη ἀπειπεῖν ἡμῖας οὕτως ἰόντας—; **redeo*. Theaet. 177. C: ἐπὶ δὲ τὰ ἔμπροσθεν ἰωμεν. Polit. 271. B: τῷ τοὺς πρεσβύτας ἐπὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἵεναι γύσιν. Parm. 137. A: εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἵεναι (*reverti*). **introeo*. Conv. 213. A: καὶ τὸν ἵεναι cet. **invado*. Tim. 85. A: καθ' ὕπνον ... ἰόν (sq. ἐπιτιθέμενον). — Cum part. futuri est Lat. *ire* c. supino, etiam *in eo esse ut*—, et in univ. *velle*. Tim. 17. D: εἴτε τις ... ἰοί κακουργήσων. Theaet. 198. E: ὅταν ἀριθμήσων ἔη. Alc. I. 123. D: οὕτως ἵεναι διαγωνισύμενον βασιλεῖ. Theaet. 180. C: ὅπερ ἥα ἔρων. Pol. V. 449. A: καὶ ἐγὼ μὲν ἥα τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν. Theag. 129. A: ἡνίκ' ἀποθανουμένος ἦι. C. Lys. 207. B. — Cum praep. *διὰ* est *sectari*, *adhaerescere*; etiam *imbutum esse*. Prot. 323. A: ἦν (πολιτικὴν ἀρετὴν) δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἵεναι καὶ σωφροσύνης. Ax. 369. A: οἱ διὰ πείρας ἰόντες. Legg. I. 632. C: τοὺς μὲν (φύλακας) διὰ φρονήσεως, τοὺς δὲ δι' ἀληθεύς δόξης ἰόντας. 643. A. Saepius est i. q. *verbum nomine apposito involutum*. Theaet. 194. C: τὰ ἰόντα διὰ τῶν ἀποθροσῶν (*quae percipiuntur sensibus*). — Cum praep. *εἰς* est *inire*; *accedere*, *aggredi*; *incidere*. Tim. 88. A: ὅταν εἰς τινὰς μαθήσεις καὶ ζητήσεις ... ἔη. Phaedr. 264. E: εἰς δὲ

τοὺς ἑτέρους λόγους ἴωμεν. Prot. 323. A: ὅταν δὲ εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν. Pol. III. 410. A: δικαστικῆς εἰς χρεῖαν ἵεναι. VI. 497. B: εἰς τὸ ἐπιχώριον ... ἵεναι. X. 619. A: εἰς Ἄιδου ἵεναι. 621. D: εἰς ἀνθρώπους ἵεναι. Legg. I. 648. A: εἰς πᾶν θεὸς ἵεναι τὸν ἀνδραπότατον ἀνθρώπων. Theag. 122. A: ἡγοῦμαι δὲ τοῦτον οὐκ εἰς σμικρὸν κινδύνον ἵεναι. Phaedr. 250. D: εἰς ὅψιν ἰόν. Pol. IV. 434. D: εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀνθρώπων ἰόν τὸ εἶδος. Tim. 66. E: τὸ ... ἐξ αἰέρος εἰς ὕδωρ ἰόν. Legg. VII. 808. C: καλῶς εἰς εἶδος ἰόν. Phaedr. 240. E: εἰς ... μέθην ἰόντος. Pol. III. 399. A: εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόντος. Legg. VIII. 836. E: τοῦ ... εἰς μίμησιν τοῦ θήλεος ἰόντος. Phaedr. 77. D: εἰς τὸ ζῆν ἰούση. Legg. I. 636. C: εἰς κοινωνίαν ἰούση τῆς γεννήσεως. Pol. II. 359. C: τὸν δίκαιον τῷ ἡδίκῳ εἰς ταῦτόν ἰόντα. Legg. IX. 855. E: ἰόντα εἰς τὴν τῶν λεχθέντων σκέψιν ἱκανήν. Pol. X. 620. C: εἰς ... γυναικὸς ἰούσαν φύσιν. Phil. 45. C: εἰς νόσον ἰόντας. Legg. VII. 821. C: ἰόντας εἰς τὸν αὐτὸν δρόμον. — Cum praep. ἐκ, *proficisci, prodire*. Phaedr. 249. B: κατ' εἶδος ... ἐκ πολλῶν ἰόν αἰσθησεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον (i. q. ξυναιρουμένων. V. Annot. p. 432.). Legg. IV. 711. E: οἱ ξυνήκοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονούντος στόματος ἰόντων λόγων. — Cum praep. ἐπὶ, *accedere, aggredi; progredi, pergere*. Pol. V. 473. C: ἐπ' αὐτὸ δὴ ... εἶμι ὃ cet. VII. 520. E: ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον αὐτῶν ἕκαστος εἶσι τὸ ἄρχειν. Ep. VII. 351. C: οὔτε Δίαν ... ἐπὶ δύναμιν ἐκὼν εἶσι ἀλιτρωθῇ cet. 521. A: εἰ δὲ πτωχοὶ ... ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν. Phaedr. 65. E: ὅστις ... αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον. Pol. II. 360. C: ἐπὶ ταῦτόν ἴσεν ἀμφοτέροι. Soph. 242. B: ἂν ἐπὶ τὸν ἄλλεγον τοῦτον ... ἴης. Phaedr. 105. A: ἐφ' ὃ τι ἂν αὐτὸ ἴη. 106. B: ὅταν θάνατος ἐπ' αὐτὴν ἴη. Legg. X. 909. D: θύειν δ' ὅτιαν ἐπὶ νοῦν ἴη τινί cet. Alc. I. 131. D: ἕως ἂν ἐπὶ τὸ βέλτιον ἴη. Phaedr. 78. C: ἴωμεν ... ἐπὶ ταῦτα, ἐφ' ἅπερ cet. Pol. VII. 532. D: ἐπ' αὐτόν δὴ τὸν νόμον ἴωμεν. Prot. 349. E: ἐφ' ᾧ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἵεναι. Phaedr. 239. D: ἐπ' ἄλλο ἵεναι. Gorg. 514. C: ἵεναι ἐπὶ τὰ δημόσια ἔργα. Crat. 415. B: τὸ κακῶς ἵεναι ἐπὶ τὰ πράγματα. Conv. 211. B: τὸ ὀρθῶς ἐπὶ τὰ ἱερωτικά ἵεναι. Pol. 347. C: τὸ ἐκόντα ἐπὶ τὸ ἄρχειν ἵεναι. VII. 525. C: ἐπὶ λογιστικὴν ἵεναι. 537. D: ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν ... ἵεναι. VI. 496. C: ἰὼν ἐπὶ τὴν τῶν δικαίων βοήθειαν. 511. B: ἐπὶ τὴν τοῦ παντός ἀρχὴν ἰὼν. VIII. 558. B: ἐπὶ τὰ πολιτικά ἰὼν. Tim. 81. E: ὁ (θάνατος) ... ἰὼν ἐπὶ τέλος κατὰ φύσιν. Crat. 419. D: τῇ ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει. Conv. 210. A: τὸν ὀρθῶς ἰόντα ἐπὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Pol. V. 475. C: τὸν ... ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν ἰόντα. Phaedr. 250. B: ἐπὶ τὰς εἰκόνας ἰόντες. Pol. I. 347. C: οὐκ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες. II. 364. B: ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες. VI. 489. D: οἱ πλείστοι

τῶν ἰόντων ἐκ' αὐτήν (τὴν φιλοσοφίαν). Legg. III. 690. D: τῶν ἐπὶ νόμων θείων ἰόντων. VI. 751. C: τοὺς ὀρθῶς ἰόντας ἐπὶ τὰς τῶν ἀρχῶν δυνάμεις. Etiam *aggredi*, *adoriri*. Pol. III. 415. E: εἰ πολέμιος ὥσπερ λύκος ἐπὶ ποιμνῆν τις ἴοι. 414. E: ἕαν τις ἐπ' ἐκείνην (τὴν χώραν) ἴῃ. VI. 501. C: οὓς ... ἐφ' ἡμᾶς ἐφροῦθα ἵναί. Hipp. mai. 286. D: ἵναί πάλιν ἐπὶ τὸν ἐρωτήσαντα, ἀναμαχοῦμενος τὸν λόγον. Pol. I. 352. C: ἐφ' οὓς ἦσαν. — Cum praep. κατὰ est *aliquem sectari* vel *sequi*, *aliquid spectare* vel *persequi*. Legg. III. 688. D: ἰὼν κατὰ τὸν ἐξῆς λόγον. Phaedr. 253. B: κατὰ τὸν θεὸν ἰόντες. Conv. 205. D: οἱ ... κατὰ ἐν τι εἶδος ἰόντες. Legg. III. 688. E: καθ' ὁδὸν ἰόντες τὴν λοιπὴν τοῦ λόγου. Pol. V. 451. C: κατ' ἐκείνην τὴν ὁρίην ἰούσιν. Theaet. 188. C: οὐ ταύτῃ σκεπτιόν ... κατὰ τὸ εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι ἰόντας; ἀλλὰ κατὰ τὸ εἶναι καὶ μὴ εἶναι. — Cum praep. πρὸς, *accedere*, *pergere*; *aggredi*, *suscipere*. Legg. X. 909. D: πρὸς τὰ δημιουργία ἰτὼ θύουσ. Soph. 248. A: πρὸς ... τοὺς ἐτέρους ἴωμεν τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους. Epin. 978. B: ἴωμεν δὲ σκεψόμενοι πρὸς τοῦτ' αὐτό, πῶς cet. 974. B: ὅταν τις πρὸς τινα φρόνησιν ἴῃ τῶν λεγομένων τεχνῶν. Pol. X. 617. D: εὐθύς ... ἵναί πρὸς τὴν Λάγῃσιν. Conv. 210. E: πρὸς τέλος ἤδη ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν. Apol. 36. C: ἐπὶ δὲ τὸ ἰδίῳ ἕκαστον ἰὼν εὐεργετῆιν τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν ... ἐνταῦθα ἦα. Etiam *aggredi*, *adoriri*. Alc. I. 119. B: ἀσκήσαντα ἵναί ὡς ἐπ' ἀθλητάς. Pol. V. 469. D: μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἵναί. — Verb. ἰτέον. Phaedr. 237. C: πότερον ἐρῶντι ἢ μὴ μᾶλλον εἰς φιλίαν ἰτέον. 238. D: ἡμῶν δὲ πρὸς τὸν παῖδα πάλιν τῷ λόγῳ ἰτέον. Pol. II. 365. D: ἀλλ' ὅμως ... ταύτῃ ἰτέον. III. 394. D. Legg. I. 643. A: διὰ γὰρ ταύτης φαιμέν ἰτέον εἶναι τὸν ... λόγον. VII. 809. E: πότερον εἰς ἀκρίβειαν τοῦ μαθήματος ἰτέον τὸν μέλλοντα cet. Exhortandi fere vim adiunctam habet: Phaed. 91. C: ἀλλ' ἰτέον, ἔφη, πρῶτον cet. (ubi verti potest iam ad rem aggrediamur). Apol. 21. E: ἰτέον οὖν (sic Cl. cum al. Vulg. καὶ ἵναί) ... ἐπὶ ἅπαντας τοὺς τι δοκοῦντας εἰδέναι.

εἵνεκα pro ἔνεκα. Legg. VI. 778. D: τῶνδε εἵνεκα. XI. 916. A. XII. 949. D.

εἶπον, *dixi*, *memoravi*, *exposui* (in rel. modis est etiam *enumerare*, *appellare* al.). Soph. 242. A: εἰπόν που νῦν δὴ λέγων ὡς cet. Pol. I. 331. E: εἶπον ἐγὼ (interpos.). 336. B: (ὡς) ἐγὼ ταῦτ' εἶπον. III. 407. A: εἶπον (interpos., ut VI. 500. D. 506. E. 509. C. al.). VII. 536. C: μᾶλλον ἐντεινόμενος εἶπον. Legg. VII. 819. C: ὅπερ εἶπον. 820. B. Phaedr. 275. A: τούναντίον εἶπες ἢ δύναται. Soph. 254. B: καλῶς εἶπες. Pol. I. 337. C: τί ἂν αὐτῷ εἶπες πρὸς ταῦτα; 338. B: ἀληθῆ εἶπες. Prot. 309. B: καὶ γὰρ πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε. Phaedr. 258. A: καὶ ὅς εἶπεν (*qui rogationem ad populum tulera*) ... ὁ συγγραφεὺς ἐπειτα λέγει δὴ μετὰ

τούτο. Phaed. 59. E: εἶπε (i. q. *iussit*) περιμένειν. Pol. I. 337. B: εἰ σοι εἶπεν. Legg. IV. 722. E: οὐδεὶς πώποτε οὐτ' εἶπέ τι προοίμιον. Menex. 240. A: εἶπεν (*iussit*) ἤκειν ἄγοντα Ἑρετριέας cet. Phil. 15. A: ὅπερ εἶπομεν νῦν δῆ. Pol. III. 409. E: ἱατρικὴν, οἷαν εἶπομεν. V. 466. A: ἡμεῖς δέ που εἶπομεν ὅτι cet. VII. 535. C: ὁ καὶ πρότερον εἶπομεν. Conv. 189. C: ἡ σύ τις καὶ Πανσανίας εἰπέτην (al. εἶπετον). Imper. aor. 1. εἶπον: Men. 71. D: εἶπον (v. εἰπόν) καὶ μὴ φθονήσης. Phil. 60. D: ὀρθότερον εἰπάτω. Prot. 353. A: εἶπατον ἡμῖν. Euthyd. 294. C: ἀλλὰ τούτο ἐτι ἡμῖν μόνον εἶπατον. Lach. 186. E: εἶπατον ἡμῖν ἐκάτερος. 187. D: εἶπατε. Prot. 311. B: εἶπέ μοι. Pol. I. 330. D: ἀλλὰ μοι ἐτι τοσόνδε εἶπέ. 338. D: ἀλλὰ σαφέστερον εἶπέ τί λέγεις. Euthyd. 296. E: φέρε εἶπέ. Phaedr. 273. A: εἶπέτω ... καὶ τόδε ἡμῖν ὁ Τισίας. Legg. II. 662. E. Lach. 194. E. Euthyd. 296. D: εἶπετον δέ μοι. Pol. III. 400. A: ὅτι ... τεθαμμένος ἂν εἴποιμι. Phil. 23. E: εἴ μοι σαφέστερον ἐτι περὶ αὐτῶν εἴποις. Soph. 220. D: τί τις ἂν ... εἴποι κάλλιον; Phil. 38. D: ἀρ' ... ὁ τοιοῦτος ... ἂν πρὸς αὐτὸν εἴποι τούτο —; Pol. I. 331. C: πᾶς ἂν που εἴποι ... ὅτι cet. Legg. VII. 804. D. Soph. 240. D: τί γὰρ ἂν ἄλλο εἴπαιμεν; (sic Cl. c. al. Vulg. εἴπομεν). Pol. III. 398. A: εἴπομεν δ' ἂν ὅτι cet. Legg. IV. 709. D: οἱ ... ἄλλοι γε δῆ πάντας ... εἴποιεν ἂν. Theaet. 149. B: εἴπω οὖν σοι τὸ αἴτιον; Parm. 143. C: ὅταν εἴπω οὐσία τε καὶ ἐν. Pol. I. 337. B: ἀλλ' ἕτερον εἴπω τι τοῦ ἀληθοῦς; Hipp. min. 372. D: ἴνα μὴδὲν ἐμαυτὸν (*de me*) μείζον εἴπω. Ion. 538. B: ὅταν εὖ εἴπῃς ἐπὶ (*quam* — *recitas*). Soph. 225. A: τί τις ... ἄλλο εἴπῃ (*appellet*) πλὴν ἀμφισβητητικόν; Pol. I. 348. E: οὐκέτι ῥᾶον ἔχειν ὅ τί τις εἴπῃ. Polit. 287. E: ἕτερον αὖ ... εἴπωμεν τόδε. 295. B: εἴπωμεν ... πρὸς γε ἡμᾶς αὐτούς. Phil. 58. D: ταύτην εἴπωμεν (*quaeramus*), διεξερευνησάμενοι cet. Conv. 177. E: ἐὰν οἱ προσθεν ἱκανῶς καὶ καλῶς εἴπωσιν. Prot. 329. A: τῶν ἱκανῶν εἰπεῖν (i. q. *λέγειν*). B: μακροὺς λόγους καὶ καλοὺς εἰπεῖν. 334. E: ὥστε μὴδὲνα σοῦ ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν. Phaedr. 235. A: ἀμφοτέρως εἰπεῖν ἄριστα. 239. A: ἀδύνατος εἰπεῖν ῥητορικοῦ (ἤττων). Parm. 143. C: ἔστιν οὐσίαν εἰπεῖν; Theaet. 207. A: ἂ ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν δυναίμην εἰπεῖν (*enumerare*). Soph. 237. C: σχεδὸν εἰπεῖν (*propemodum dixerim*). Crat. 429. E: οὐδὲ εἰπεῖν (*loqui*) οὐδὲ προσεῖπεῖν; 432. D: καὶ οὐκ ἂν ἔγοι αὐτῶν εἰπεῖν οὐδέτερον (vern. *man würde von keinem von beiden sagen können*. Vid. Annot. in Prot. p. 71.), ὁπότερον cet. Pol. II. 377. A: ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν (vern. *im Ganzen*). IX. 577. C: πρῶτον μὲν ... ὡς πόλιν εἰπεῖν (*um zuerst vom Staate zu reden*). Legg. II. 667. D: ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν εἰπεῖν. Form. ὡς εἰπεῖν et ὡς ἔπος εἰπεῖν (vern. *wie man sagen kann, so zu sagen*) proprie est modeste loquentis et rem in-

finita ratione vel universe significantis. Pol. I. 341. B: τὸν
 ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ (int. κρείττονα; vern.
den man nur so nennt, oder der im eigentlichen Sinne so heisst).
 Legg. II. 656. E: οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριστόν, ἀλλ' ὄντως.
 Deinde hac modesta loquutione (ut *ἴσως* al.) Attici utuntur
 etiam in affirmatione vel asseveratione (ut vern. *kann man sa-*
gen sit i. q. *kann man mit Recht* vel *in der That* sagen, et in univ.
in Wahrheit vel *in der That*, wirklich). Phaedr. 258. E: τίνος
 ἔνεκα κἄν τις ὡς εἰπεῖν ζῶη; Soph. 220. E: τὸ ... λοιπόν
 ἔστιν ἐν ἐτι μόνον ὡς εἰπεῖν (vern. *wirklich*) εἶδος. 229. A:
 τὸ γοῦν εἰκὸς ὡς εἰπεῖν (vern. *allerdings*) κατὰ τὴν ἀνθρω-
 πίνην δόξαν. Pol. X. 619. D: ὡς δὲ καὶ εἰπεῖν (vern. *und in*
der That) οὐκ ἐλάττους εἶναι ἐν τοῖς τοιοῦτοις ὑλισκομένους
 τοὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦκοντας cet. Legg. I. 639. E: τὰ πολλὰ
 δὲ ξύμπανθ' ὡς εἰπεῖν διημαρτημένα (*reapse perversa*). Epin.
 976. E. Pariter ὡς ἔπος εἰπεῖν frequentatur. Pol. IX. 577.
 C: τὸ δὲ ὅλον ὡς ἔπος εἰπεῖν (*in Wahrheit* vel *in der That*) ...
 ἀτίμως τε καὶ ἀθλίως δοῦλον. Apol. 22. B: ὡς ἔπος γὰρ
 εἰπεῖν ὀλίγον αὐτῶν ἅπαντες οἱ παρόντες ἂν βέλτιον ἔλεγον
 παρὶ ὧν αὐτοὶ ἐπεποιήκεσαν. Legg. III. 678. A. VII. 804.
 E. al. Ita praec. cum v. πᾶς vel negat. usurpatur (Lat. *omnino*).
 Gorg. 450. B: ὅτι ... τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν περὶ χειρουρ-
 γίας τε καὶ τοιαύτας πράξεις ὡς ἔπος εἰπεῖν πᾶσά ἐστιν ἢ
 ἐπιστήμη. D. Phaedr. 66. A: ἀπαλλαγείς ἐτι μάλιστα ὀφθαλ-
 μῶν τε καὶ ὠτῶν καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ξύμπαντος τοῦ σώμα-
 τος. Phil. 14. D: ξυγκεχωρημένα δὲ ὡς ἔπος εἰπεῖν ὑπὸ
 πάντων ἤδη. Conv. 179. A: οἱ τοιοῦτοι νικῶντες ἂν ὀλίγοι
 ὄντες ὡς ἔπος εἰπεῖν πάντας ἀνθρώπους (ubi verti potest
gar alle M.). Gorg. 466. E: οὐδὲν γὰρ ποιεῖν ὧν βούλονται
 ὡς ἔπος εἰπεῖν (vern. *gar vel ganz und gar nichts*). 450. D:
 καὶ ἔργον ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ οὐδενός (quod cohaeret c. verbis ὡς
 ἔπος εἰπεῖν) προσδίδονται ἢ βραχέος πανν. 501. A: ἄλογός τε
 παντάπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν διαριθμησαμένη. Apol.
 17. A: καίτοι ἀληθές γε ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν (vern. *gar vel*
ganz und gar nichts wahres) εἰρήκασι. Hipp. mai. 285. C: ἐπεὶ
 οὐδ' ἀριθμεῖν ἐκείνων γε ὡς ἔπος εἰπεῖν πολλοὶ ἐπίστανται
 (ubi negationem οὐδὲ intendit). — Prot. 310. A: πάντ' οὖν
 πολλὰ καὶ εἰπὼν καὶ ἀκούσας. Soph. 223. A: τοῦτ' οὖν
 ἔγωγε εἰπὼν (*appellans*) τὸ προσῆκον ὄνομ' ἂν ἡγοῦμαι κα-
 λεῖν αὐτόν. Phil. 38. D: ἐπιτυγῶς εἰπὼν (*recte loquens*). Pol.
 II. init. ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν (*loquutus*) ᾤμην cet. Tim.
 20. B: εἰπὼν ... τὰπειταχθέντα (*mandata quum persequutus es-*
sem). Legg. I. 629. B: εἰπὼν (*enumerans*) σχεδὸν ἅπαντα.
 IV. 719. E: μέτρον εἰπὼν. Phaedr. 243. D: σοὶ ... εἰπόντος
 τὸν τοῦ ἔραστοῦ ἔπαινον. Pol. I. 329. D: αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα.
 Polit. 287. D: ὡς ἔστιν ἐνός γέ τινος ὄργανον εἰπόντα. Parm.
 147. E: δις τὸ ἕτερον εἰπόντες. Legg. X. 899. C: τῷ ...
 μὴ νομίζοντι θεοὺς ... εἰπόντες ὄρους ἀπαλλαττώμεθα.

εἰργμός, ὁ, *carcer*. Phaed. 82. E: ὥσπερ δι' εἰργμοῦ διὰ τούτου (τοῦ σώματος) σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα. Ib. τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ὅτι *cet*. Pol. VI. 495. D: ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἰργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες.

εἰργω, *arceo*, *serio*. Soph. 220. B: πᾶν ὅσον ἂν ἐνεκα κωλύσαις εἰργη τι περιέχον. **arceo*, *prohibeo*, *impedio*. Legg. VIII. 845. B: τῶν τοιούτων ὁ νόμος εἰργέτω μὴ κωινῶναι ἡμῖν τοὺς ξένους. VI. 784. C: οἱ (γομοφύλακες) δ' εἰργόντων. Phaedr. 239. B: ἥς (φιλοσοφίας) ἐραστὴν παιδικὰ ἀνάγκη πόρρωθεν εἰργεῖν. Gorg. 505. B: εἰργεῖν αὐτὴν δεῖ τῶν ἐπιδυμῶν. Pol. VIII. 555. C: εἰργεῖν νόμῳ τῶν νέων ὅσοι ἂν ἀκόλαστοι γίνωνται. V. 465. B: αἰδῶς ... ὡς γονέων μὴ ἀπτεσθαι εἰργουσα. VIII. 556. A: εἰργοντες τὰ αὐτοῦ ἔπη τις βούλεται τρέπειν. Legg. VI. 760. E: ἐν οἰκοδομήμασιν ... εἰργοντας τοὺς ἐπιχειροῦντας ὅτιοῦν τὴν χώραν ... κακουργεῖν. 761. B: τὰς ἐκροάς αὐτῶν εἰργοντας οἰκοδομήμασι τε καὶ ταφρεύμασιν. Phaedr. 251. B: ἂ ... εἰργε μὴ βλαστάνειν. Legg. VI. 778. E: εἰρξοντας τοὺς πολέμιους. **velo*. Soph. 242. A: εἰ τοῦτό τις εἰργεῖ δρᾶν ὄκνος. Ib. ἀλλὰ ἡμῶς τοῦτό γε μηδὲν μηδαμῇ εἰρξῇ. **avoco*, *averto*. Soph. 237. A. et 258. D: τῆσδ' ἀφ' οδοῦ διζήσιος εἰργε νόημα (Parmen.). — Med. *me abstineo*. Legg. VIII. 838. A: ὡς εὖ τε καὶ ἀκριβῶς εἰργονται τῆς τῶν καλῶν συνουσίας. IX. 866. A: τῆς τοῦ ξένου χώρας εἰργέσθω. C. 871. A. 881. D. 879. D: ὡς δ' αὐτῶς καὶ ξένον ὑπεἰργοῖτο. XII. 947. D: εἰν ἄρα καὶ τῶν ἄλλων εἰργονται τῶν. Soph. 252. C: ὦν ἀκρατεῖς ὄντες εἰργεσθαι καὶ μὴ συνάπτειν ἐν τοῖς λόγοις. Legg. V. 732. C: διὸ δὴ γελῶτων ... εἰργεσθαι χρὴ τῶν ἐξαισίων. VIII. 839. A. IX. 881. D: μὴ δὲ εἰργομενον κολάζοντων αὐτὸν ἀγρονόμοι *cet*.

εἰρηκα, *dicā*, *memoravi*, *expresui*; *etiam statui vel constitui*. Prot. 328. C: τοιοῦτόν σοι ... ἐγὼ καὶ μῦθον καὶ λόγον εἰρηκα. Pol. I. 348. C: καὶ φημι ... καὶ δι' αῖ, εἰρηκα. Critia 108. A. Men. 80. B: καίτοι μυριάκις γε περὶ ἀρετῆς παμπόλλους λόγους εἰρηκα. Phil. 14. D: σὺ μὲν ... εἰρηκας τὰ δεδημευμένα *cet*. Conv. 222. C: οὐ ἐνεκα ταῦτα πάντα εἰρηκας. Legg. IX. 861. B: ὡς ὀρθῶς εἰρηκε. 879. A: τὸν χρόνον ὅσον ὁ νόμος εἰρηκε. Pol. I. 352. D: ἐξ ὧν εἰρήκαμεν. VI. 492. D: οὐπω τὴν μεγίστην ἀνάγκην εἰρήκαμεν. X. 608. B: ἅπερ εἰρήκαμεν περὶ ποιήσεως. Phil. 17. E: κάλλιστα ... ἐμοιγε τὰ νῦν λεγόμενα εἰρηκέναι φαίνεται Σωκράτης. Conv. 198. A: τὸ ... ἕτερον ... μαντικῶς δοκεῖς μοι εἰρηκέναι. 222. C: ὡς οὐ πάντα τούτου ἐνεκα εἰρηκῶς τοῦ *cet*. Legg. VI. 768. E. Men. 71. D. Conv. 198. A: ὡς προπόντως τοῦ νεανίσκου εἰρηκότος καὶ αὐτῷ καὶ τῷ θεῷ. 194. E: οἱ πρόσθεν εἰρηκότες. — Perfectis act. εἰρηκα et pass. εἰρημαι (tamquam a verbo *ἐρέω* ductis) cognata sunt fut. act. ἐρῶ (radix *ἐρῶ*), fut. pass. εἰρήσομαι (rad. *ἐρέω*) et aor.

I. pass. ἐρρήθην cum fut. pass. ῥηθήσομαι (rad. ῥέω). Prot. 324. D: οὐκέτι μὴθὼν σοι ἐρῶ, ἀλλὰ λόγον. Pol. I. 328. E: ἐγὼ σοι ... ἐρῶ. II. 358. C: καὶ πρῶτον μὲν ἐρῶ δικαιοσύνην οἷον εἶναι φασί. Legg. IX. 854. A. Phil. 29. D: ταῦτά γ' αὖ (v. ἂν) ἐρεῖς περὶ τῆς ... γῆς cet. Pol. I. 336. D: ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς ὅτι cet. VI. 499. D. Lys. 211. A: ταῦτα ... σὺ αὐτῷ ἐρεῖς. Theaet. 202. A: εἴπερ αὐτὸ ἐκαῖνο μόνον τις ἐρεῖ. Conv. 198. A: ὅτι Ἀγάθων εὖ ἐρεῖ. Crat. 387. C: πλέον τέ τι ποιήσει καὶ ἐρεῖ. Pol. I. 337. E: ὅπως μὴδὲν ἐρεῖ ὧν ἡγείται. Menex. 234. B: ὅστις ἐρεῖ ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσι. Soph. 268. B: τί δὲ τὸν ἕτερον ἐροῦμεν; Phil. 33. D: ἄρ' ὀρθότατα ἐροῦμεν; 37. D: μὲν οὐκ ὀρθὴν ... δόξαν ἐροῦμεν —; Conv. 174. D: βουλευσόμεθα ὃ τι ἐροῦμεν. Pol. IV. 434. D: τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν; VII. 520. A: (ὅτι) δίκαια πρὸς αὐτοὺς ἐροῦμεν. VIII. 559. A: δικαίως δὴ τοῦτο ἐπ' αὐταῖς ἐροῦμεν, τὸ ἀναγκαῖον. II. 361. E: ἐροῦσι δὲ τὰδε ὅτι cet. Crit. 48. A: τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς. Conv. 198. A: ὅτι Ἀγάθων θανυμαστῶς ἐροῖ. Phaed. 102. D: εἰκοι ... καὶ ξυγγραφικῶς ἐρεῖν. Soph. 238. D: λέγων τὴν μεγίστην ἀπορίαν ἐρεῖν αὐτοῦ πέρι. Pol. I. 338. C: οἶμαι γὰρ σε εὖ ἐρεῖν. II. 358. E: ὃ πρῶτον ἔφην ἐρεῖν. Theaet. 180. C: ὅπερ ἦα ἐρῶν. Pol. V. 449. A. Pass. Soph. 226. C: διαιρητικῇ πού τὰ λεγθέντα εἰρηται ξυμπαντα. Conv. 219. A: ὧν οὐδὲν ἄλλως εἰρηται ἢ ὡς διανοοῦμαι. Pol. II. 362. D: αὐτὸ οὐκ εἰρηται ὃ cet. V. 468. C: ὅτι ... εἰρηται ἡδῃ. Phaedr. 243. B: ὡς ἀναιδῶς εἰρησθον τῷ λόγῳ. Legg. VII. 804. C: οἰκοδομίαι μὲν εἰρηνται γυμνασίων cet. Soph. 223. C: εἰρήσθω. 243. C: καὶ περὶ τῶν ἄλλων ... ἡμῖν ταὐτὸν τοῦτο εἰρήσθω. Crat. 401. D. Pol. X. 607. C: ὅμως δὲ εἰρήσθω ὅτι cet. Legg. II. 674. C: οὐτος ... κολοφῶν ... εἰρήσθω. III. 679. E. Prot. 309. A: ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρήσθαι. Pol. X. 595. B: ὡς μὲν πρὸς ἡμᾶς εἰρήσθαι. Polit. 280. B: ὅτι τὴν ... ὑφαντικὴν ... τις τάχ' ἂν ἱκανῶς εἰρήσθαι δόξεις. Pol. II. 362. D: οὐ τί πον (v. πω) οἶει ... ἡδῇ ἱκανῶς εἰρήσθαι περὶ τοῦ λόγου; III. 414. A: ὡς ἐν τύπῳ ... εἰρήσθαι. Crat. 406. B: ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ σπουδαίως εἰρημένος ὁ τρόπος τῶν ὀνομάτων τούτοις τοῖς θεοῖς καὶ παιδικῶς. Legg. XI. 921. A: εἰς χρόνον εἰρημένον. IX. 882. A: τὴν εἰρημένην ζημίαν ἀποτινέτω. Conv. 189. B: καὶ μοι ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημένα. Pol. V. 464. C: τὰ τε πρόσθεν εἰρημένα καὶ τὰ νῦν λεγόμενα. Tim. 40. D. Legg. VII. 810. B: συγγράμματα κατὰ λόγον εἰρημένα μόνον. Pol. II. 366. B: ἐκ δὴ πάντων τῶν εἰρημένων τις μηχανή cet. V. 473. A. Soph. 223. C: ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις. Pol. I. 332. D. VI. 507. A: (τὰ) ἄλλατε ἡδῇ πολλάκις εἰρημένα. Gorg. 460. D: ἐρρήθη ταῦτα, ἢ οὐ; Theaet. 168. B: ὃ καὶ πρότερον ἐρρήθη (sic plures codd.

Edd. c. Cl. et al. ἐρρέθη). 207. B. Polit. 297. C. Phil. 33. B. 63. C. Conv. 193. E: καὶ γὰρ μοι ὁ λόγος ἡδέως ἐρρέθη (v. ἐρρέθη). Pol. VI. 497. C: τοῦτο δὲ αὐτὸ ἐρρέθη μὲν καὶ τότε ὅτι cet. 504. B. Tim. 47. A. 67. C. Legg. II. 664. D: ὧν χάριν οἱ πλείστοι τῶν ἐμπροσθεν ἐρρέθησαν (sic libri. Bekk. ἐρρέθησαν) λόγοι. Theaet. 202. A: ἀδύνατον εἶναι ὅτιοῦν τῶν πρωτῶν ῥηθῆναι λόγῳ. Crat. 419. D: εὐφροσύνη δὲ οὐδὲν προσδεῖται τοῦ διότι ῥηθῆναι. Pol. II. 362. D: ὁ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι. VI. 484. A. Tim. 67. C. Phaedr. 243. C: ὁ ἐκ τοῦ βιβλίου ῥηθεῖς (λόγος). Legg. IX. 961. B. Tim. 17. C: καὶ μάλα γε ἡμῖν ... ῥηθείσα (πολιτεία ἀρτίστη) πᾶσι κατὰ νοῦν. Theaet. 202. D: ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ ... καλῶς λέγεσθαι τὸ νῦν ῥηθέν. Soph. 233. C: τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥηθέντος σὺ γ' ἡμῖν εὐθύς ἀγνοεῖς. Pol. VII. 525. D: ἐννοῶ ῥηθέντος τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος. Legg. II. 674. C: ἐπὶ τῷ περὶ οἴνου λόγῳ ῥηθέντι. XI. 921. A: ἐν τῷ ῥηθέντι χρόνῳ. Conv. 198. B: μετὰ καλὸν καὶ παντοδαπὸν οὕτω λόγον ῥηθέντα. Polit. 280. A: ἐν τῶν ἱματίων ὑφαντικῇ οὕτω ῥηθείσαν. Phil. 48. B: τὸ ... νῦν δὴ ῥηθέν ὄνομα φθόνου πότερον ... θήσεις —; Pol. II. 362. D: τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα. Legg. II. 655. D. Tim. 17. C: τῶν ὑπ' ἐμοῦ ῥηθέντων λόγων. Prot. 329. A: ἂν τις ... ἐπερωτήσῃ τι τῶν ῥηθέντων. Legg. IV. 722. B: ἐν τοῖς νῦν δὴ νόμοις ῥηθείσιν. 717. B. Ep. VII. 338. E. Pol. VI. 507. A: ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ τε ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ῥηθέντα. X. 618. C: ἀναλογιζόμενον πάντα τὰ νῦν δὴ ῥηθέντα. Phil. 38. E. Prot. 319. A: οὐ γὰρ τι ἄλλο πρὸς γε σὲ εἰρήσεται ἢ ἅπερ νοῶ. Theaet. 179. A: μετρίως ἄρα ἡμῖν πρὸς τὸν διδάσκαλόν σου εἰρήσεται ὅτι cet. Legg. XI. 918. E. Pol. V. 473. C. VIII. 569. C: οὐκ ἐνμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται ἂν φῶμεν —; V. 473. E: ὥς πολὺ παρὰ δοξαν ῥηθήσεται. Legg. XII. 957. B. Phaed. 88. C: εἰς τὰ ὑστερον μέλλοντα ῥηθήσεσθαι. Polit. 295. B: ἐκ τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι. Conv. 189. B. Critia 107. A. 108. A. Legg. VII. 809. E: τοῖς μετὰ ταῦτα μέλλουσι ῥηθήσεσθαι. IX. 880. E. Ep. VIII. 353. C. Phaedr. 259. E: τοῖς εὖ γε καὶ καλῶς ῥηθησομένοις. Critia 107. A. — Verb. ῥητέον. Theaet. 160. B: ῥητέον αὐτῷ. Soph. 227. E: δύο ... εἶδη κακίας περὶ νηγὴν ῥητέον. 247. D: τοῦτο αὐτοῖς ῥητέον. Pol. VIII. 550. D. Tim. 48. C: τὸ νῦν οὐ ῥητέον. Critia 118. C. Apol. 22. B. Alc. II. 149. C: ὁ τί ποτε ῥητέον ἐστὶ καὶ μὴ.

εἰρηνεύω, *pacem habeo*. Theaet. 180. A: εἰρηνεύουσι (οἱ ὅππο. μαχομένους).

εἰρήνη, ἡ, *pac.* Theaet. 176. A: πλείων ἂν εἰρήνη ... κατ' ἀνθρώπους εἴη. Conv. 195. C: φιλία καὶ εἰρήνη. Def. 413. A. Prot. 341. B: δεινῆς εἰρήνης. Pol. VIII. 557. E: ἂν μὴ ἐπιθυμῆς εἰρήνης. Legg. I. 628. B. D: εἰ μὴ

χάριν εἰρήνης τὰ πολέμου νομοθετοῖ μᾶλλον ἢ τῶν πολεμικῶν ἔνεκα τὰ τῆς εἰρήνης. VIII. 829. B: ἐν τῷ τῆς εἰρήνης βίῳ. Menex. 242. A: εἰρήνης ... γενομένης. Pol. I. 332. E: ἐν εἰρήνῃ. VIII. 543. A: ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ. IX. 575. B. Polit. 307. E: ἄγειν εἰρήνην. Conv. 197. C: εἰρήνην ... ἐν ἀνθρώποις (ὁ ποιῶν). Pol. V. 465. B: εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσιν. VIII. 557. E. Legg. IX. 866. A. Pol. VIII. 547. E: τοὺς πρὸς πόλεμον μᾶλλον πεφνύκτας ἢ πρὸς εἰρήνην. Legg. I. 626. A: εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα. V. 738. A: κατ' εἰρήνην. XII. 955. B: εἰάν δέ τις ἰδίᾳ ποιῆται πρὸς τινὰς εἰρήνην ἢ πόλεμον ἄνευ τοῦ κοινοῦ. Menex. 242. C: εἰρήνην ἐποιήσαντο. Alc. I. 107. D: πρὸς τινὰς χρὴ εἰρήνην ποιῆσθαι. Menex. 242. C. E. *tranquillitas. Pol. I. 329. C: τῶν γε τοιούτων ἐν τῷ γῆρα πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἔλκευθρία. Conv. 189. B: ἐν εἰρήνῃ (tranquille) λέγειν. Theaet. 172. D. Pol. II. 372. D: οὕτω διαγοντας τὸν βίον ἐν εἰρήνῃ μετὰ ἡμείας.

εἰρηνικός, ἡ, ὄν, *pacatus* (vern. *friedlich*). Legg. VIII. 829. A: βίος εἰρηνικός. XII. 949. D: περὶ θυσίας εἰρηνικῆς. VII. 815. D: χωρὶς δὲ εἰρηνικοῦ. Pol. III. 399. B: ἐν εἰρηνικῇ τε καὶ μὴ βιαίῳ ... πράξει ὄντος. Legg. VII. 814. E: εἰρηνικὴν ... ὀρχοῖσιν. 815. B. C: οὐθ' ὡς εἰρηνικὸν οὐθ' ὡς πολεμικὸν ... ῥᾷδιον ἀφορίσασθαι. D: ἐπὶ τὸ πολεμικὸν ἄμμι καὶ εἰρηνικόν. 816. B: τὸ ... εἰρηνικόν (εἶδος) ἐμμέλειαν. V. 729. D: (πρὸς) ἀπάντων ἀγῶνων πολεμικῶν τε καὶ εἰρηνικῶν. XII. 950. E: ἐν ἱεραῖς τε καὶ εἰρηνικαῖς σπονδοῖσιν.

εἰρηκτῆρ, ἡ, *carcer*. Ax. 370. D: ἐκ τῆσδε τῆς εἰρηκτῆς. εἰροπόκος, ὁ ἡ, *laniger*. Pol. II. 363. B. (Hesiod.). εἶρω, *dico*. Crat. 398. D: τὸ γὰρ εἶρειν λέγειν ἐστίν. 408. A: τὸ εἶρειν λόγον χρεῖα ἐστί. B. εἰρωνεία, ἡ, *dissimulatio*, *irrisio*. Pol. I. 337. A: αὐτῇ ἐκείνῃ ἡ εἰρωθεῖα εἰρωνεία Σωκράτους.

εἰρωνεύομαι, *dissimulatione* vel *simulatione* utor, *cavillor*. Gorg. 489. E: εἰρωνεύει, ὦ Σώκρατες. Crat. 384. A: εἰρωνεύεται ... πρὸς με. Soph. 268. B: τὸν ... μακροῖς λόγοις πρὸς πλῆθῃ δυνατὸν εἰρωνεύεσθαι. Conv. 216. E: εἰρωνεύομενος δὲ καὶ παιζῶν πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ. Apol. 37. E: οὐ πείσεσθέ μοι ὡς εἰρωνεύομένῳ. Pol. I. 337. A: (ὅτι σὺ) εἰρωνεύσοιο.

εἰρωνικός, ἡ, ὄν, *simulatus*, *ad simulationem spectans*. Legg. X. 908. E: ὡν τὸ μὲν εἰρωνικὸν (εἶδος) οὐχ ἔνός οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτοιον ἁμαρτάνον cet. Soph. 268. C: εἰρωνικοῦ μέρους. A: τὸν δὲ εἰρωνικὸν μιμητὴν θύσσομεν.

εἰρωνικῶς, *simulate*, *in modum irrisoris*. Conv. 218. D: μᾶλα εἰρωνικῶς ... ἔλεξεν. Euthyd. 302. B: εἰρωνικῶς πάντῃ

ἐπισχὼν ὥς τι μέγα σκοπούμενος. Riv. 113. D: ὁ δὲ καὶ μάλα εἰρωνικῶς εἶπε δύο.

εἰς, in, ad. Prot. 314. A: πρὶν δέξασθαι αὐτὰ εἰς τὸ σῶμα. 313. A: εἰς συμβουλήν τοὺς τε φίλους ἂν παρ-εκάλεις. Phaedr. 228. B: εἰς περίπατον ἦει. Soph. 219. B: ὅπερ ἂν ... τις ὕστερον εἰς οὐσίαν ἄγῃ. 247. D: εἰς ὃ βλέποντες. Ib. εἰς τὸ ποιεῖν ... πεφυκός cet. 251. E: μη-δεμίαν δύναμιν ἔχειν ... εἰς μηδέν. Pol. II. 361. D: εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες. V. 468. A: τὸν ... ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόντα. VII. 521. C: εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν. al. Ponitur etiam ubi consilium significatur (vern. zum Behufe, für). Conv. 184. E: ὁ δὲ δεόμενος εἰς παιδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι. Gorg. 517. E. Pol. VI. 496. B. In tem-pore: Phaedr. 240. E: εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἄπιστος, εἰς ὃν cet. Polit. 299. E. 261. E: πλουσιώτερος εἰς τὸ γίγας ἀναφανήσει φρονήσεως. Conv. 177. C: εἰς (usque ad) ταύ-την τὴν ἡμέραν (Id. Men. 91. E.). Ib. ad fin. εἰς ἐσπέραν. Pol. III. 416. E: εἰς τὸν ἐνιαυτόν. Legg. V. 740. C. VI. 784. B. VIII. 849. B. Hipp. mai. 286. B. Hinc εἰς vel ἐς αὐθις (v. εἰσαυθις), εἰς αὐριον (Crit 43. D.), εἰς νῦν (Tim. 20. B.), εἰς τότε (Polit. 262. A.) al. *ad, ratione (quod attinet ad, vern. in Betreff vel in Rücksicht auf). Prot. 318. C: εἰς ὃ τι βελτίων ... ἔσται. Ib. εἰς αὐλοῖν. D. Gorg. 490. D: τὸν φρονιμώτατον εἰς ταῦτα καὶ βέλτιστον. Po-lit. 266. B: μὴν ἄλλως πως εἰς τὴν πορείαν πέφυκεν cet. Phil. 17. C: εἰς ταῦτα οὐδενὸς ἄξιος ἔσει. 57. C: εἰς θαυ-μαστὸν διαφορᾶς μέγεθος εἰς σαφήνειαν προεληλύθαμεν ἐπιστημῶν. Conv. 192. A: μόνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πο-λιτικά ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. 196. C: καὶ μὴν εἰς γε ἀνδρείαν Ἔρωτι οὐδὲ Ἄρῃ ἀνθίσταται. Pol. II. 360. E: τέλεον ... εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἐπιτήδευμα. 361. A. 375. A: διαφέρειν ... εἰς φυλακήν. III. 390. A. IV. 424. A. Tim. 46. E: τὸ ... μέγιστον αὐτῶν εἰς ὠφέλειαν ἔργον. Legg. III. 677. B. VI. 774. B. VII. 809. E. Lys. 210. A. Charm. 158. A: εἰς πάντα πρῶτον εἶναι. Hinc εἰς τί, quorsum. Soph. 237. C. Lach. 192. E. Etiam verti potest propter. Legg. I. 635. A: εἰς ἃ (quapropter) καὶ μηδέν γε ἀντὶς ἐπιτιμῶν τοῖς νό-μοις ἡμῶν. Alc. I. 111. A: καὶ δικαίως ἐπαινοῖντ' ἂν αὐ-τῶν εἰς διδασκαλίαν. Lach. 181. B: εἰς ταῦτα εἰς ἃ οὗτοι ἐπαινοῦσιν. *ut Lat. ad, est etiam apud, coram, (vern. vor) vel i. q. simpl. dativ. Prot. 312. A: εἰς τοὺς Ἑλλήνας σαυ-τόν (v. αὐτόν) σοφιστὴν παρέχων. 349. A: ἀναφανδὸν σεαυ-τόν ὑποκηρυξάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἑλλήνας. Gorg. 526. B: πᾶν ἑλλόγιμος γέγονε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας. Theaet. 178. E: τὸ ... πιθανὸν ἐκαστῷ ἡμῶν ἑορμενον εἰς δικαστήριον. Tim. 28. C: εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Legg. II. 672. A: λέγειν μὲν ὄκνος εἰς τοὺς πολλοὺς cet. Conv. 179. B: τούτου ... ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται ...

εἰς τοὺς Ἑλληνας. Pol. VII. 539. C. Menex. 239. A. Euth. 3. B. **ad*, i. e. *adversus*. Prot. 343. C: εἰς τοῦτο ... τὸ ῥῆμα ... ἅπαν τὸ ἄσµα πεποιήκεν. Conn. 219. E: στρα-
 τία ... εἰς Ἰστιάδιαν. Pol. VII. 538. B: ἦντον ... πα-
 ράνομόν τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν εἰς αὐτούς. Hipp. mai. 292. C:
 οἷα ἐκεῖνος εἰς ἐµὲ ἐρεῖ, χαλεπά τε καὶ ἀλλόκοτα. **ad* (vern.
bei) h. e. *circiter*. Critia 119. A: τὸ δὲ τοῦ κλήρου μέγεθος
 εἰς δέκα δεκάκις ἦν στάδια. Ib. εἰς μύρια (v. εἰς τὰ μ.)
 ἄρματα. Legg. IV. 704. B: σχεδὸν ... ἀπέχει θαλάττης γε
 ἡ πόλις ... εἰς τινὰς ὀγδοήκοντα σταδίου. **instar*, pro. Legg.
 III. 700. B: οὐκ ἐξτὴν ἄλλω εἰς ἄλλο καταχρησθαι μέλους εἶδος.
 IX. 867. B: βέλτιστον ... εἰς εἰκόνα ... ἄμφω θείναι. — Cum
 genit. ponitur ita ut suppleri oporteat δόμον vel οἶκον, velut
 εἰς διδασκάλων, εἰς παιδοτρίβου, εἰς Ἄιδου al. Conn. 174.
 A: ἐπὶ δειπνον εἰς Ἀγάθωνος. Pol. I. 328. B: ἦμεν ...
 οἴκαδε εἰς τοῦ Πολεμάρχου. IX. 589. E: εἰ ... νῖον ἢ θυ-
 γατέρα ἔδουλόυτο, καὶ ταῦτ' εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀν-
 δρῶν. Riv. init. εἰς Διονυσίου ... εἰςῆλθον. Hipp. mai. 304.
 D: ἐπειδὴν ... εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἑμαντοῦ. — Cum adi.
 καλόν, vid. h. v. — Pro εἰς reperitur ἐς Phaedr. 278. B.
 Theaet. 191. D. Crat. 396. B. 402. A. 417. B. Tim. 85.
 D. Hipp. mai. 293. A. et pluribus locis libri MSS. idem
 commendant, velut Prot. 345. C. Gorg. 526. C. Theag. 121. C. al.
 εἰς, μία, ἓν, unus, a, um. Tim. init. εἰς,
 δύο, τρεῖς. Prot. 322. C: εἰς ἔχων ἱατρικὴν πολλοῖς
 ἱκανὸς ἰδιώταις. 328. B: ὡν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἰς εἶναι.
 Conn. 202. C: εἰς μὲν ... σύ, μία δ' ἐγώ. Pol. VII.
 537. B: καὶ ἅμα μία καὶ αὕτη τῶν βασάνων οὐκ ἐλα-
 χίστη. Theaet. 152. D: ὥς ἔν μὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐδὲν
 ἐστιν. Parm. 128. D: εἰ ἔν ἐστι. 138. B. Legg. I. 627. C:
 πολλοὶ ἀδελφοὶ που γένοιντ' ἂν ἐνὸς ἀνδρός τε καὶ μιᾶς
 υἱεὶς. Pol. VI. 488. A: εἴτε πολλῶν νεῶν περὶ εἴτε μιᾶς.
 Conn. 176. B: καὶ ἐτι ἐνὸς δέομαι ὑμῶν ἀκοῦσαι. Pol. I.
 352. A: καὶ ἐν ἐνὶ δὴ ... ἐνούσα ταῦτα πάντα ποιήσῃ.
 Legg. IX. 856. C: ἐνὶ δὲ λόγῳ cet. Phaed. 73. A. 97. B.
 Pol. IV. 437. D: (ubi libri ἐν ὀλίγῳ). 439. A. 423. A: αἰς
 ἐάν ... ὥς μιᾶ προσφέρῃ. Tim. 37. D: μένοντος αἰῶνος ἐν
 ἐνί. Legg. II. 658. E: ἕνα τὸν ἀρετῇ τε καὶ παιδείᾳ δια-
 φέροντα. IX. 932. C: εἰς (*coram*) ἕνα καὶ ἕκαστον τῶν πο-
 λιτῶν. Pol. IX. 588. D: μίαν ... ἄλλην ἰδίαν λέοντος,
 μίαν δὲ ἀνθρώπου. Soph. 238. B: ἀριθμοῦ μῆτε πλήθος
 μῆτε τὸ ἐν. Parm. 129. D: πολλὰ καὶ ἐν ἀποδεικνύναι,
 οὐ τὸ ἐν πολλὰ οὐδὲ τὰ πολλὰ ἐν. Legg. II. 664. A: ἐν
 καὶ ταῦτόν. — Saepenumero est aliquis (ut vern. *aper*). Pol.
 VI. 494. D: ἐάν ... εἰς αἰσθάνηται (al. διαισθάνηται) τὴ
 πη cet. Legg. IV. 716. C: μία, καὶ ἕνα λόγον ἔχουσα ἀρ-
 χαῖον. IX. 855. D: λέγειν ... ἕνα λόγον cet. — Cum da-
 tivo. Legg. V. 745. C: τὸ πρὸς τῇ πόλει μέρος τῷ πρὸς

τοῖς ἰσχυράτοις εἰς κλῆρος (int. ἔστω). — Cum v. ἕκαστος est unusquisque; singuli. Pol. X. 596. C: ὅς πάντα ποιεῖ, ὅσα περ εἰς ἕκαστος τῶν χειροτεχνῶν. 598. C. VI. 491. B. ἔν ἑκάστον ὧν ἐπηγείσαμεν. IV. 441. C: ἐν ἐνός ἐκάστου ψυχῇ. IX. 580. D. Soph. 253. D: ἐνός ἐκάστου κειμένου χωρὶς. Phil. 18. C: μέχρι ἐνός ἐκάστου. Pol. IV. 432. B: καὶ ἐν πόλει καὶ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ. IX. 578. D. Prot. 332. C: οὐκοῦν ... ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἐναντίων ἐν μόνον ἐστὶν ἐναντίον καὶ οὐ πολλά; Phil. 18. C: ἐνὶ τε ἐκάστῳ καὶ ἑξ ὅμιλοι. Pol. IV. 433. A: ὅτι ἕνα ἕκαστον ἐν δέοι ἐπιτηδεύειν τὸν περὶ τὴν πόλιν. V. 453. B: δεῖν κατὰ φύσιν ἕκαστον ἔχειν ἐν τὸ αὐτοῦ πράττειν. Phil. 16. E: τὸ ἐν ἑκάστον τῶν πάντων. — Cum v. μόνος (ut Lat. unus solus). Gorg. 475. E: ἐμοὶ δὲ σὺ ἐξαρκεῖς εἰς ὧν μόνος. Alc. I. 131. E: Ἀλκιβιάδῃ ... ἐραστῆς οὗτ' ἐστὶν ἀλλ' ἢ εἰς μόνος. Conv. 184. C: οὕτω ... ἄλλη μία μίονη (plures codd. μόνον) δουλεία ἐκούσιος λείπεται cet. Pol. VIII. 548. C: διαφανέστατον δ' ἐν αὐτῇ ἐστὶν ἐν τι μόνον. Tim. 54. C. Prot. 360. E: ἐν γ' ... μόνον ἐρόμενος ἐτι σε, εἴ σοι cet. Phaedr. 275. D: ἐν τι σημαίνει μόνον ταῦτόν αἰεῖ. Hipp. min. 372. B: καὶ κινδυνεύω ἐν μόνον ἔχειν τοῦτο ἀγαθόν. Etiam εἰς per se est i. q. εἰς μόνος (vern. der einzige). Tim. 36. D: μίαν γὰρ αὐτὴν ἄσχιστον εἶασε. — Εἰς τις (ut Lat. unus aliquis), saepius interiecta part. γέ (certe). Soph. 235. B: τὸ μὴ οὐ τοῦ (v. ἐκ τοῦ) γένους εἶναι ... τις εἰς. Legg. XII. 959. E: ἀπάντων νομοφύλαξ εἰς γέ τις ἐπισταταί. Crat. 387. B: ἀρ' οὖν οὐ καὶ τὸ λέγειν μία τις τῶν πράξεων ἐστίν; Prot. 324. D: πότερον ἐστὶ τι ἐν, ἢ οὐκ ἐστὶν —; Soph. 252. D: καὶ μὴν ἐν γέ τι τούτων ἀναγκαῖον, ἢ cet. Pol. IV. 420. B: ὅπως ἐν τι ἡμῖν ἔθνος ἐστὶ διαφερόντως εὐδαίμων. Polit. 267. D: μίας τινος ἀγέλης ἐπιμέλεια; 287. D: ὡς ἐστὶν ἐνός γέ τινος ὄργανον. Parm. 145. D: ἐν τινὶ γὰρ ἐνὶ μὴ ὄν οὐκ ἂν ἐτι πονεῖται ἐν γε ἅπασιν εἶναι. Gorg. 471. E: (ἐπειδὴν) ὁ ... πάναντία λέγων ἕνα τινὰ παρέχεται ἢ μηδένα. Pol. VIII. 565. C: οὐκοῦν ἕνα τινὰ αἰεὶ ὁ δῆμος εἴωθε ... προϊστασθαι ἑαυτοῦ —; Theaet. 203. C: μίαν τινὰ ἰδέαν γεγονυῖαν. Phaedr. 263. D: ὑπολαβεῖν τὸν Ἑρῶτα ἐν τι τῶν ὄντων. Phaedr. 85. C: δεῖν γὰρ περὶ αὐτὰ ἐν γέ τι τούτων διαπραξασθαι. Theaet. 206. C: τριῶν γὰρ ἐν τί μοι δοκεῖ λέγειν. Soph. 237. D: τόν τι λέγοντα ἐν γέ τι λέγειν. Pol. V. 478. B: ἀλλ' ἐν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων; Hinc ἐνὶ γέ τι τρόπῳ (pr. una certe aliqua ratione, h. e. quacunque ratione). Phaedr. 242. B: ἤτοι αὐτόν λέγοντα ἢ ἄλλους ἐνὶ γέ τι τρόπῳ προσαναγκάζοντα. Men. 96. D: οὐτις ἡμῶς ἐνὶ γέ τι τρόπῳ βελτίους ποιήσει. — Cum praepr. ἀντί: ἐν ἀνθ' ἐνός (p. 189.), ἐπί (Soph. 229. B: ἐν ἐφ' ἐνὶ γένει τῶν αὐτῆς ἐκατέρω. Legg. VI. 758. B: τὸ ... δωδέκατον μέρος αὐτῶν ἐπὶ δώδεκα μῆνας νεύμαντας ἐν ἐφ' ἐνί.), κατὰ (ut καὶ ἐν,

singulativ. Soph. 217. Α: καθ' ἐν ὄνομα ... ἐκάστω προς-
ῆπτον. Legg. IX. 853. Α: καθ' ἐν ἑκαστον ... λεγόμενον.
Tim. 56. C. Καθ' ἕνα est etiam *coniunctiv.* Legg. IV. 708.
D. V. 739. D.), πρὸς: Legg. I. 626. C: ἀνδρὶ ἐνὶ πρὸς ἕνα.
Hinc ἐν πρὸς ἐν (ubi πρὸς est *ad*, vern. *gegen*, h. e. in *Verglei-
chung* πᾶ): Legg. I. 647. B: τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην ... ἐν πρὸς
ἐν οὐδὲν οὕτω σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται. V. 738. E: δεῖ
δὴ πάντα ἀνδρα ἐν πρὸς ἐν (*prae ceteris, ante omnia*) τοῦτο σπεύ-
δειν ... ὅπως cet. Epin. 967. E: μία ... πρὸς μίαν ἢ τὸν ἀρι-
στὸν δούσα ... τοῦτ' ἂν δράσεις. — Cum vv. οὐδεὶς et μη-
δεὶς: Legg. V. 747. B: ἐν οὐδέν ... παιδεῖον μάθημι.
Theaet. 182. B: ἐν μηδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἶναι.

εἰσαγγελία, ἡ, *accusatio*. Pol. VIII. 565. C: εἰσαγ-
γελίαι δὴ καὶ κρίσεις ... γίνονται.

εἰσαγγέλλω, *nuntio, remuntio, indico*. Legg. X. 910:
εἰσαγγέλλετω τοῖς νομοφύλαξιν. Ep. XIII. 362. C: εἰσαγγέλ-
λειν. Prot. 314. E: εἰσάγγειλον οὖν. Pol. VII. 524. B:
ἑκαστα τῶν εἰσαγγελλομένων. Legg. VI. 763. E: ἐὰν εἰς-
αγγελθῇ πρὸς τοὺς ἀρχοντας.

εἰσάγγελσις, ἡ, *nuntiatio*. Def. 414. C: ψυχῆς διὰ
σώματος εἰσαγγελσίαις.

εἰσάγω, *introduco, induco*. Pol. II. 381. D: μὴδ' ἐν
τραγωδίαις ... εἰσαγέτω Ἥραν cet. Riv. 136. C: τὸν φι-
λόσοφον εἰσαγοίς ἂν εἰς τὴν οἰκίαν —; Legg. VIII. 838.
C: ὅταν ... Θυέστας ... εἰσάγωσιν. Ep. I. 309. D. Pol.
III. 389. D: ὡς ἐπιτεθδευμα εἰσάγοντα. Conv. 175. A: οὐ
σκέψει ... καὶ εἰσάξεις Σωκράτη; Med. Legg. VII. 817. C:
καλλιφώνους ὑποκριτὰς εἰσαγαγομένους. **importo, impleo*.
Pol. II. 371. A: τῶν τε εἰσαγόντων καὶ ἐξαγόντων ἑκαστα.
Legg. VIII. 847. B: μὴτ' εἰσαγομένων (χορημάτων). **pro-
fero, adhibeo*. Crat. 409. D: ἣν προσάγω μηχανὴν ἐπὶ παν-
τα cet. Apol. 35. B: τοῦ τὰ ἐλεεινὰ ταῦτα δράματα εἰσά-
γοντος. **adduco vel voco in iudicium, actionem instituo*. Apol.
24. D: ἐμὲ εἰσάγεις τουτοιοί. 25. C: περὶ ὧν ἐμὲ εἰσά-
γεις. D. 26. A. Ep. VII. 325. B: εἰσάγουσιν εἰς δικαστή-
ριον. Legg. XII. 946. D: εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς δικαστὰς εἰς-
αγέτω τοὺς εὐθύνοους. IX. 871. D: τὰς δίκας εἰσαγόντων
ταύτας. XI. 932. C: εἰς δικαστήριον εἰσαγόντων αὐτούς.
XII. 955. C. 958. C. Apol. 29. A: τότε ἂν με δικαίως
εἰσαγοί τις εἰς δικαστήριον. Legg. XII. 952. D: ἐὰν ... μη-
δεὶς εἰσαγγῇ. Polit. 299. A: εἰς τούτους εἰσάγειν τοὺς ἀρ-
ξαντας καὶ εὐθύνειν. C. Legg. XII. 943. A. Apol. 26. A.
Gorg. 521. D: πονηρὸς τίς με ἔσται ὁ εἰσάγων. Legg. XI.
926. D. Ep. VII. 325. C: ὡς ἀσεβῆ γὰρ οἱ μὲν εἰσέγαγον.
Legg. X. 907. E: τῶν ... ἀρχόντων οἱ πρῶτοι ... πρὸς τὸ
... δικαστήριον εἰσαγαγόντων. Tim. 27. B: εἰσαγαγόντα
αὐτούς ὡς εἰς δικαστὰς ὑμῶς (v. ἡμᾶς). Legg. X. 910:

εἰς τὸ δικαστήριον ... εἰσαγρόντες. Gorg. 521. C: εἰσα-
χθεῖς εἰς δικαστήριον. Id. Legg. XI. 915. C.

εἰσαγωγεύς, ὁ, *qui inducū*. Legg. VI. 765. A: ἰκα-
νὸς δὲ καὶ περὶ μονωθῖαν εἰς ... εἰσαγωγεύς τε εἶναι cet.

εἰσαγωγή, ἡ, *insectio*. Legg. VIII. 847. D: τούτων
... εἰσαγωγῆς τε καὶ ἐξαγωγῆς. Ponitur quoque in magistra-
tu actionem dante vel admittente. Legg. IX. 871. C: τίς ὁ
τρόπος τῶν τοιούτων δικῶν τῆς εἰσαγωγῆς. 855. D: εἰσα-
γωγὰς δὲ τούτων καὶ προσκλήσεις cet.

εἰσαγωγίμος, ὁ, *q. importandus, introducendus*. Legg.
VIII. 847. D: ἔαν τινος ἡ τέχνης εἰσαγωγίμου δεῖ γίγνε-
σθαι cet. C: ἡ περὶ τινὰ ἄλλην τέχνην δεομένην ξενικῶν
τινῶν εἰσαγωγίμων.

εἰσακούω, *audio*. Pol. VI. 494. D: ἀρ' εὐπετὲς οἶε-
εἶναι εἰσακούσαι —; Epin. 989. E: (κατὰ) τὴν (δύναμιν)
τῶν δυναμένων εἰσακούσαι.

εἰσαναγκάζω, *cogo*. Tim. 49. A: νῦν δὲ ὁ λόγος
ἔοικεν εἰσαναγκάζειν ... ἐπιχειρεῖν cet.

εἰσάπαξ (*scrib. εἰς ἀπαξ cum Cl.*), *semel*. Soph. 247.
E: κἂν εἰ μόνον εἰς ἀπαξ.

εἰσαυθίς (*rectius εἰς αὐθίς, ut libri MSS. optimi*
pluribus locis et edd. quoque Legg. IX. 862. D. et 888. D.
habent. Vid. Annot. in Gorg. p. 8.), *alias* (*vern. ein andermal*).
Prot. 347. B: εἰς αὐθίς γε. 357. B: εἰς αὐθίς σκευόμεθα.
361. E: καὶ περὶ τούτων δὲ εἰς αὐθίς ... διέξιμεν. Gorg.
447. B: ὥστ' ἐπιδείξεται ἡμῖν, εἰ μὲν δοκῇ, νῦν, ἔαν δὲ
βούλῃ, εἰς αὐθίς (*Cl. ἐς αὐθίς*). C. Phaed. 115. A: ὑμῖς
... εἰς αὐθίς ἐν τινὶ χρόνῳ ἕκαστοι πορεύσεσθε. Polit. 257.
B: καὶ σὲ ... εἰς αὐθίς μέτειμι. Phil. 33. B: ἔτι καὶ εἰς
αὐθίς. Conv. 213. D. Pol. V. 466. A: **in aliud tempus*.
Phaedr. 254. D: δεομένων εἰς αὐθίς ὑπερβαλέσθαι. Gorg.
449. B: εἰς αὐθίς ἀποθέσθαι. Conv. 174. E: εἰς αὐθίς
ἀναβαλοῦ. **posthac, in posterum*. Polit. 262. A: μὴ μέντοι
τούτῳ γε εἰς αὐθίς κατὰ δύναμιν πάσχωμεν. 286. C. 299.
E: (ὅτι) οὐδὲ εἰς αὐθίς γένοιτ' ἂν ποτε. Tim. 38. A:
οὐδ' εἰς αὐθίς ἔσσεσθαι. 68. D: οὔτε ἔστι νῦν οὔτ' εἰς
αὐθίς ποτ' ἔσται. Legg. IX. 862. D. 888. D.

εἰσαφικνούμαι, *advenio*. Legg. VIII. 848. A: ὅσοι
... εἰσαφικνούνται ἐκάστοτε. **intro*. Men. 92. B: αἱ πόλεις
ἐῷσαι αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι.

εἰσδανεῖζω, *mutuum do in aliquid*. Pol. VIII. 555. C:
ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανεῖζοντες (*vern.*
durch Darlehen darauf) ἔτι πλουσιώτατοι ... γίγνωνται.

εἰσδέχομαι, *accipio, recipio, admitto*. Pol. VIII. 560.
D: οὔτε πρέσβεις ... λόγοις ... εἰσδέχονται. Crat. 421. D:
προφάσεις ... εἰσδέχεσθαι. Tim. 52. A: οὔτε εἰς δυνεὶ εἰς-
δεχόμενον ἄλλο ἄλλοθεν. Pol. IV. 425. A: ὅταν ... παι-
δες ... διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέχωνται.

εἰσεῖμι, *ingredior, intro*. Lys. 204. B: ἐπὶ τῷ καὶ εἰσεῖμι. Pol. III. 416. D: εἰς ὃ οὐ πᾶς ὁ βουλόμενος εἰσεῖ-
 αι. Legg. VIII. 833. A: ὁ δ' εἰσεισιν ὅπλα ἔχων. Prot. 314.
 C: ἔν' ... διαπεράμενοι οὕτως εἰσίοιμεν. Gorg. 521. C:
 ἐάνπερ εἰσὶν εἰς δικαστήριον. Conv. 213. A: ἐπὶ ῥήτοισ
 εἰσὶν, ἢ μή; Phaed. 179. D: ζῶν εἰσιέναι εἰς Ἀίδου.
 Conv. 175. A: οὐκ ἐθέλει εἰσιέναι. 196. A: εἰσιῶν ... λαν-
 θάνειν καὶ ἐξιῶν. Tim. 79. B: εἰς τὴν ἔδραν ... εἰσιὼν ἐ-
 κείσε. 84. D. 58. E: ὑπὸ ... πυρὸς εἰσιόντος cet. 68. A.
 Pol. II. 360. B: εἰσιόντι εἰς τὰς οἰκίας. Legg. IX. 874. B:
 εἰς οἰκίαν εἰσιόντα. Charm. 154. A: οὗτοι ... οἱ εἰσιόντες.
 Legg. VI. 784. C: εἰσιῶσαι ... δ' εἰς τὰς οἰκίας τῶν νέων
 αἱ γυναῖκες. Tim. 50. C: τὰ ... εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα τῶν
 ὄντων αἰεὶ μιμήματα. 61. B. Charm. 164. D: πρόσρησις ...
 τοῦ Θεοῦ τῶν εἰσιόντων. 165. A. Tim. 50. C: ὑπὸ τῶν
 εἰσιόντων. 66. C. 88. C. 66. A: περιτεινόμενα τοῖς εἰς-
 ιούσιν. Charm. 154. A: ἰδὼν τινὰς νεανίσκους εἰσιόντας.
 E. Conv. 175. A: ἄρτι εἰσῆει. Charm. 154. C: ἡνίκ' εἰς-
 ῆει. Phaed. 59. D: εἰσῆμεν παρὰ τὸν Σωκράτη. **prodeo*.
 Legg. II. 664. C: ὁ Μουσῶν χορὸς ... ὀρδοῦται' ἂν εἰσίοι
 πρῶτος. Apol. 17. C: εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι. **incesso, subdeo*.
 Legg. II. 671. C: εἰσιόντι τῷ μὴ καλῷ θάρρει. Phaed. 58.
 E: οὕτε γὰρ ... με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσῆει. 59. A:
 διὰ ... ταῦτα οὐδὲν πᾶν μοι ἔλεεινόν εἰσῆει. Pol. I. 330.
 D: περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῆει. Pol. I. 330. D: περὶ
 ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῆει (δέος καὶ φροντίς). **infuso, h. e.*
obtusio. Phaedr. 270. A: τὸ ... ὑψηλόνοον τοῦτο ... εἴκειν
 ἐν τεύθειν ποθὲν εἰσιέναι.

εἰσεπιδημῶ, *peregre venio*. Legg. XII. 952. D: τὸν
 δ' εἰσεπιδημήσαντα μετὰ τούτον χρὴ φιλοφρονεῖσθαι.

εἰσερχομαι, *ingredior, intro; accedo; prodeo*. Prot.
 321. E: εἰς ... τὸ ... οἶκημα ... λαθὼν εἰσερχεται. Tim.
 75. E: ὅσον εἰσερχεται τροφὴν διδὼν τῷ σώματι. Alc. I.
 122. E: εἰσερχεται ... οὕτως ἐξ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων.
 Charm. 154. B. Euthyd. 273. A: εἰσερχεσθον τούτῳ. Ep.
 VII. 349. D: ὅτι παρὰ Θεοδότην εἰὴν εἰσεληλυθώς. Pol.
 IX. 575. A: τὸν ... ἔξωθεν εἰσεληλυθότα ὑπὸ κακῆς ὁμι-
 λίας. Prot. 316. A: καὶ ἡμεῖς μὲν ἄρτι εἰσεληλυθήμεν.
 Charm. 153. A: εἰς τὴν ... παλαιστραν ... εἰσῆλθον. Riv.
 init. Prot. 314. E: ἐπειδὴ δὲ εἰσῆλθομεν. 316. A: ὡς εἰς-
 ῆλθομεν. Pol. IX. 580. B: καθάπερ ... εἰσῆλθον (*tanquam*
in scenam). Hipp. mai. 304. D: ἐπειδὴν ... εἰσέλθω οἰκᾶς
 εἰς ἑμαυτοῦ. Lys. 206. C: ἂν ... εἰσέλθης. Prot. 321.
 D: εἰς τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς οἴκησιν ... εἰσελθεῖν.
 Conv. 214. B: πρὶν σὲ εἰσελθεῖν. Tim. 79. B. Gorg. 456.
 B: εἰσελθὼν παρὰ τινὰ τῶν καμνόντων. Conv. 203. B:
 εἰς τὸν τοῦ Διὸς κῆπον εἰσελθὼν. Tim. 78. E: διὰ τῆς
 κοιλίας εἰσελθόν. Conv. 176. E: τὴν ... ἄρτι εἰσελθούσαν

αὐλητριῶδα. Lys. 206. E: εἰσελθόντες. Euthyd. 273. A. (v. εἰσελθόντε). Pol. IX. 576. D: ὡς χρηὴ ὅλην τὴν πόλιν εἰσελθόντας θείασασθαι. *in reo dicitur qui iudicium ubi vel se sistit. Apol. 29. C: ἐπειδὴ εἰσῆλθον. Crit. 45. E: ὡς εἰσῆλθες. Apol. 29. C: οὐ δεῖν ἐμὲ δεῦρο εἰσελθεῖν. Crit. 45. E: ἔξον μὴ εἰσελθεῖν. Gorg. 522. B: εἰσελθὼν εἰς δικαστήριον. *incesso, subeo (c. dat. et acc.). Pol. I. 330. D: εἰσέρχεται αὐτῷ θεός καὶ φρονεῖς περὶ ὧν cet. Legg. VIII. 838. B: ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνοουσίας τὸ παράπαν εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. 835. D: εἰσῆλθε δὴ με ... φοβηθῆναι. Lys. 218. C: οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μοι ... ὑποψία εἰσῆλθεν. Ut Lat. *subire*, etiam in eo ponitur quod in mentem venit. Theaet. 147. C: οἷον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἐναγχος εἰσῆλθε διαλεγόμενοις. D: ἡμῖν ... εἰσῆλθέ τι τοιοῦτον.

εἰσηγούμαι, induco, suadeo, commendo; etiam auctor sum. Conv. 176. E: εἰσηγούμαι τὴν ... αὐλητριῶδα χαιρεῖν εἶν. Crit. 48. A: ὥστε ... ταύτη οὐκ ὀρθῶς εἰσηγεῖ, εἰσηγούμενος cet. Legg. III. 684. E: γῆς ... ἀναδασμούς εἰσηγούμενον. Lach. 179. D: εἰσηγήσατο οὖν τις ἡμῖν καὶ τοῦτο τὸ μάθημα. Conv. 176. E: καὶ δι' αἰῶν λόγων ... ἐθέλω ὑμῖν εἰσηγήσασθαι. *praeceo, ostendo. Eryx. 395. E: ἐπειδὴ εἰσηγεῖ τὸν λόγον. Conv. 189. D: ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ὑμῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἐσεσθε. *ut Lat. *induco*, etiam est *memoro*, *narro*. Tim. 20. D: ὅθ' (ὁ δ'?) οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς.

εἰσιδᾶν, *videre*. Gorg. 526. C: ἐνίοτε δ' ἄλλην εἰσίδων ὁσίως βεβιωκυῖαν (ψυχὴν).

εἰσοδος, ἡ, *introitus*. Tim. 61. A: εἰσοδος ... οὐδενὶ πλὴν πυρὶ λέλειπται. Euthyd. 273. B: ἀπὸ τῆς εἰσόδου μόνον καθήμενον. Pol. VII. 514. A: ἀναπεπταμένην πρὸς τὸ φῶς τὴν εἰσοδὸν ἐχούση. Tim. 61. B: εἰσοδὸν οὐκ ἔχοντα. 75. D. 78. B: κατὰ τὴν εἰσοδὸν. **introitus*, tanquam *fabulae* (i. q. πρότασις), ad causam transfertur apud iudices *agendam*. Crit. 45. E: ἡ εἰσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον.

εἰσοικίζω, in domum recipio; med. *immigro*, *subrepro*. Pol. IV. 424. D: κατὰ μικρὸν εἰσοικισαμένη (ἡ παρανομία).

εἰσπέμπω, *immitto*. Legg. II. 671. D: φόβον εἰσπέμπειν. **intromitto*. Euthyd. 305. B: ἡ τῶν τοιοῦτους (int. ῥήτορας) εἰσπεμπόντων.

εἰσπίπτω, *incido*. Lys. 222. D: πάλιν ... εἰς τοῦτους (τοὺς λόγους) εἰσπεπτώκαμεν (v. πεπτώκαμεν). **irumpo*. Legg. VII. 814. A: ἔξωθεν πολέμιους εἰσπεσόντας.

εἰσπλέω, *invehor*. Critia 115. D: στόμα ναυοὶ ταῖς μεγίσταις ἱκανὸν εἰσπλεῖν.

εἰσπλους, ὁ, *introitus*. Tim. 25. A: λιμὴν στενὸν τινα ἔχων εἰσπλουν (v. εἰσπλουν ἔχων).

εἰσποιῶ, *adporto*. Legg. IX. 878. A: υἱὸν ὡς ἐκείνων εἰσποιούντας.

εἰσπράττω, *exigo*. Legg. XII. 949. D: οἷς ἂν πόλις ... εἰσπράττειν προστάτη.

εἰσρέω, *influo*. Phaedr. 112. C: κατ' ἐκεῖνα τὰ ρεύματα ... εἰσρεῖ (τὸ ὕδωρ). D: πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς. A: εἰσρεῖν πάντα τὰ ρεύματα. Phil. 62. C: ἀφ' ὧν πάσας τὰς ἐπιστήμους εἰσρεῖν —; Ut Lat. *influo*, *est nascor*, *exsisto*. Phaedr. 262. B: ὡς τὸ πύθος τοῦτο δι' ὁμοιοτήτων τινῶν εἰσέρρη.

εἰστελῶ, *in numerum refero*, *recipio*. Polit. 290. E: εἰς τοῦτο εἰστελεισθαι αὐτὸν τὸ γένος.

εἰσέυστερον (rectius εἰς ὕστερον), *postea*. Soph. 247. E: ἴσως εἰς ὕστερον (sic Zitt.) ἤμιν ... ἔτερον ἂν φανείη.

εἰσφέρω, *induco*, *adduco*. Legg. XII. 961. B: τὸν νέον ... εἰς τοὺς ἄλλους εἰσφέρειν. III. 695. D: ἰσότητά τινα κοινήν εἰσφέρων. VII. 797. B: τὸν τι νέον αἰεὶ καινοτομοῦντα καὶ εἰσφέροντα. **confero* (ut pecuniam al.). Pol. I. 343. D: ὁ ... δίκαιος ἀπὸ τῶν ἴσων πλέον εἰσφέρει. VIII. 551. E: χρήματα μὴ ἐθέλειν εἰσφέρειν. 568. D: ἐλάττους εἰσφοράς ἀναγκάζων τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Legg. XI. 927. C: ὡς ἔρανον εἰσφέροντα ἑαυτῷ *cet.* Pol. VIII. 567. A: χρήματα εἰσφέροντες. Conv. 117. C: τούτῳ ἔρανον εἰσνεγκεῖν. Pol. I. 337. D: πάντες γὰρ ἡμεῖς Σωκράτει εἰσοίσομεν. **refero* (ut ad senatum al.). Legg. VI. 772. C: αὐτὰς ἐκάστας τὰς ἀρχὰς εἰς τοὺς νομοφύλακας εἰσφερούσας.

εἰσφορά, ἡ, *pecuniae collatio*, *tributum*. Legg. XII. 955. D: χρημάτων εἰσφορᾶς περὶ τῷ κοινῷ. Ib. δοῖν οὔσαιν ταῖν εἰσφοραῖν. Pol. I. 343. D: ὅταν τέ τινες εἰσφοραὶ ὡσιν ... ὅταν τε λήψεις. Legg. V. 744. B: 738. A: εἰσφορῶν τε περὶ καὶ διανομῶν. XII. 949. D: πολεμικῶν εἰσφορῶν εἵνεκα. Ep. XIII. 361. B: εἰσφορῶν τινῶν (ἔνεκα) εἰς τὴν πόλιν. Pol. VIII. 568. D: εἰσφορὰς ... εἰσφέρειν.

εἶσω, *intro*, *intorsum*. Pol. II. 360. A: στρέφοντι ... εἶσω τὴν σφενδονήν. Tim. 78. D: δύσεσθαι εἶσω δι' αὐτοῦ. E. 79. C. Alc. I. 117. C: πότερον χρὴ τὸν οἶακα εἶσω ἄγειν ἢ ἔξω. II. 144. A: παρελθὼν εἶσω. 149. D: οὐρανὸν εἶσω (Hom.). Cum artic. Phaedr. 247. E: θύσα πάλιν εἰς τὸ εἶσω τοῦ οὐρανοῦ. Crat. 427. C: τοῦ ... νῦ τὸ εἶσω αἰσθόμενος τῆς φωνῆς. Pol. II. 359. E: εἰς τὸ εἶσω (Par. D. ἔσω) τῆς χειρός. **itus*. Pol. III. 407. D: τὰ ... εἶσω ... νενοσηκότα σώματα.

εἶτα, *ita*, *tum*, *deinde*. Prot. 311. A: εἶτα ἴωμεν. Phaedr. 229. C: εἶτα σοφιστόμενος φαίην *cet.* Soph. 230. B: εἶθ' ἄτε πλανωμένων *cet.* Pol. V. 462. A: VII. 528. D: VIII. 553. B: X. 613. E. Cum part. καὶ est καὶ τῷ:

Tim. 91. C. Legg. X. 905. B. Lys. 223. A. al. Phaedr. 251. A: *πρῶτον ... εἶτα*. Theaet. 194. D: *καὶ εἰσὶν ... πρῶτον μὲν εὐμαθείς, ἔπειτα μνήμονες, εἶτα cet.* Polit. 299. B: *πρῶτον ... εἶθ' ὡς διαφθεύροντα ἄλλους cet.* Crat. 426. D: *πρῶτον μὲν ... εἶτα ... εἶτα*. Tim. 70. C. Legg. I. 640. E. al. Participio subiicitur *εἶτα* ita ut illud in modum finitum c. coniunctione *postquam, quum, ubi* vel *quanquam* solvi possit. Prot. 341. E: *οὐ δῆπου τοῦτό γε λέγων ... εἶτα τὸν θεόν φησι μόνον τοῦτο ἂν ἔχειν*. Phaedr. 236. A: *τίνα οἶσι λέγοντα ὡς χρὴ ... παρέντα τοῦ μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, τοῦ δὲ τὸ ἄφρον ψέγειν ... εἴτ' ἄλλ' ἅττα ἔξειν λέγειν*; Phil. 13. C. Conv. 200. A: *πότερον ἔχων αὐτό ... εἶτα ἐπιθυμῇ ... ἢ οὐκ ἔχων*; Pol. II. 359. C: *δόντες ἐξουσίαν ἑκατέρω .: . εἴτ' ἐπακολουθήσαμεν θεώμενοι*. Saepenumero est *itaque, ergo*. Parm. 132. C: *εἶτα οὐκ εἶδος ἔσται τοῦτο τὸ νοοῦμενον ἐν εἶναι* —; Alc. I. 109. E: *εἶτα ζητῆσαι οὐκ ἂν οἶσι με*; Ib. *εἶτα οὐκ ἦν ὅτε εἶχον οὕτως*; 110. E. 116. E. Men. 71. C: *εἶτα οὐκ ἐδόκει σοι εἰδέναι*; 79. A: *εἶτα ... παίζεις πρὸς με*. Ita ponitur praec. in interrog., ubi mirandi atque etiam improbandi vel leniter increpandi vim habet (vern. *also*, et fortius illud *denn*). Prot. 309. A: *εἶτα τί τοῦτο*; (vern. *was macht denn dieses aus?*) Theaet. 148. E: *εἶτα, ὦ καταγέλαστε, οὐκ ἀκήκοας ὡς ἐγὼ εἴμι υἱὸς μαίας cet.* 207. D: *εἶτα ἀμνημονεῖς ... σαντόν τε καὶ τοὺς ἄλλους δρωῦντας αὐτά*; Soph. 222. B: *εἴτ' ἔστω τις θήρα τῶν ἡμέρων*; Crat. 438. C: *εἶτα ... ἐναντία ἂν ἐτίθετο αὐτὸς αὐτῷ ὁ θεός* —; Pol. I. 338. D: *εἴτ' οὐκ οἶσθ' ... ὅτι τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται cet.* Apol. 28. B: *εἴτ' οὐκ αἰσγύναι ... τοιοῦτον ἐπιτηδεύμα ἐπιτηδείας* —; Crit. 43. A: *εἶτα πῶς οὐκ εὐθύς ἐπήγειρας με* —; Euthyd. 287. B. 302. C. Legg. XII. 964. C. Hipp. mai. 290. A.

εἴτε, sine, vel (semel pos.). Soph. 217. D: *κατ' ἐμμαντὸν εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον*. 224. E: *καπηλικὸν εἴτε αὐτοπωλικόν*. Parm. 135. A. Tim. 56. D: *ὑπὸ πυρὸς μερισθῆναι εἴτε καὶ ὑπ' αἰέρος*. Legg. VIII. 844. D: *βοτρώων εἴτε καὶ σίκων*. IX. 864. A: *πόλις εἴτε ἰδιῶται τινες*. X. 907. A: *λόγοις εἴτ' ἔργοις*. — *Εἴτε - εἴτε, sine - sine*. Pol. X. 597. B: *εἴτε οὐκ ἐβούλετο εἴτε τις ἀνάγκη ἐπῆν cet.* Phaedr. 237. A: *εἴτε δι' ὥδης εἶδος λίγεται, εἴτε διὰ γένος μουσικόν ... ταύτην ἔσχετε ἐπωνυμίαν*. 257. D: *εἴτε τίς φησιν εἴτε μή*. Conv. 200. D. Theaet. 184. A. Polit. 299. E: *εἶτα ἐπίπεδον εἴτε ἐν βάθει εἴτε ἐν πάχειν (v. τάχειν) οὐσάν που*. Parm. 143. C. Phil. 34. B: *εἴτε αἰσθήσεως εἴτ' αὐμαθήματος*. Pol. I. 351. E. VI. 493. D: *εἴτ' ἐν γραφικῇ εἴτ' ἐν μουσικῇ εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ*. VII. 523. C. Tim. 21. B: *εἴτε δὴ δοκοῦν αὐτῷ τότε εἴτε καὶ χάριν τινα τῷ Κριτίᾳ φέρων*. Legg. VII. 808. A: *εἴτ' οὐν νόμον εἴτ' ἐπιτηδεύμα*

τὸ τοιοῦτον καλεῖν ἐστὶ χρεῶν. IX. 882. A. Apol. 34. E: εἴτ' οὖν ἀληθὲς εἴτ' οὖν ψεύδος. Pol. V. 471. B: εἴτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τάξει εἴτε καὶ ὅπισθεν ἐπιτεταγμένον. — εἴτε ... εἰ δέ. Apol. 40. D: εἴτε δὴ μηδεμία αἰσθησίς ἐστιν, sq. E: εἰ δ' αὖ. — εἴτε ... ἤ. Phaedr. 277. D: εἴτε Λυσίας ἢ τις ἄλλος. Tim. 17. D: εἴτε τις ἐξωθεν ἢ καὶ τῶν ἐνδον ἴοι κακουργήσων. — εἴτε - εἰάν τε. Pol. II. 364. B: εἴτε τι ἀδίκημα του γέγονεν ... ἀκείσθαι ... εἰάν τί τιν' (ν. καὶ εἰάν τιν') ἐχθρόν πημῆναι ἐθέλῃ cet. — *si - sin. Theaet. 160. B: λείπεται ... εἴτ' ἐσμέν, εἶναι, εἴτε γιγνώμεθα, γίγνεσθαι. 184. A. Soph. 259. B. *utrum - an. Phaedr. 230. A: σκοπῶ ... ἐμαυτόν, εἴτε τι θηρίον τυγχάνω ... εἴτε ἡμερώτερον ... ζῶν. 237. D: τὴν σκέψιν ποιούμεθα, εἴτε σφέλειαν εἴτε βλάβην παρέχει. 275. D: οὐ γὰρ ... σκοπεῖς, εἰδ' οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει. Theaet. 198. A: εἴτε τῶν αὐτῶν ... εἰδ' ἑτέρων. Soph. 243. A: οὐδέν ... φροντίσαντες εἴτ' ἐπακολουθοῦμεν ... εἴτε ἀπολειπόμεθα. 261. D. Polit. 304. B. Pol. III. 394. D: εἴτε παραδεχόμεθα ... εἴτε καὶ οὐ. Men. 87. B: σκοπῶμεν εἴτε διδακτὸν εἴτε οὐ διδακτὸν ἐστιν. Pol. X. 612. A: εἴτε πολυειδὲς εἴτε μονοειδὲς εἴτε ὅπῃ ἔχει καὶ ὅπως. Legg. XI. 938. B: εἴτε - ἤ. εἴωθα, soleo, consuevi. Conv. 176. D: ἐργῶ σοι εἴωθα πείθεσθαι. Apol. 17. C: δι' ὧν περ εἴωθα λέγειν καὶ ἐν ἀγορᾷ cet. 29. D: λέγων οἷά περ εἴωθα. Hipp. mai. 293. E. Soph. 217. C: πότερον εἴωθας ἡδίων ... διεξίεναι cet. Pol. VI. 487. E: σὺ ... οὐκ εἴωθας δι' εἰκότων λέγειν. Crit. 50. C. Phaed. 73. D: οἷς τὰ παιδικὰ αὐτῶν εἴωθε χρῆσθαι. Polit. 292. A. Pol. VI. 493. B. VIII. 565. C. Legg. IV. 720. A. al. Pol. X. 596. A: εἶδος γὰρ πού τι ἐν ἑκαστον εἴωθαμεν τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλά. Phil. 45. B: ὅποσα διὰ τοῦ σώματος εἴωθας πάσχειν. Pol. V. 458. A. Legg. XI. 916. D. Crit. 53. D. al. Conv. 217. A: πρὸ τοῦ οὐκ εἴωθως ... μόνος μετ' αὐτοῦ γίγνεσθαι. Theaet. 174. E. Pol. I. 337. A: αὕτη ἐκείνη ἢ εἴωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Apol. 40. A: ἡ ... εἴωθυῖα μοι μαντικὴ ἢ τοῦ δαιμονίου. Phaedr. 242. B: τὸ εἴωθός σημεῖόν μοι γίγνεσθαι. Euthyd. 272. E. Theag. 129. B. Pol. II. 359. E: συλλόγου ... γενομένου τοῖς ποίρῃσιν εἴωθός. Soph. 266. C: τῆς ἐμπροσθέν εἴωθυίας ὥσεως ἐναντίαν αἰσθητὴν παρέχον. Pol. III. 406. B: εἴ τι τῆς εἴωθυίας διαίτης ἐκβαίῃ. X. 596. A. Gorg. 501. A: μνημὴν μόνον σφαιρομένην τοῦ εἴωθός γίγνεσθαι. Apol. 27. B: ἐν τῷ εἴωθῳ τρόπῳ. Polit. 273. A: εἰς ... τὸν εἴωθόντα δρομόμοντον ἐαιντοῦ κατακοσμούμενος ᾔει. 306. B. Pol. III. 406. E: εἰς τὴν εἴωθυῖαν διαίταν ἐμβάς. 407. D. Phaedr. 238. C: παρὰ τὸ εἴωθός (praefer consuetudinem). Phaed. 59. E: ᾔκειν ... εἰς τὸ εἴωθός. Pol. I. 337. E: ἵνα Σωκράτης τὸ εἴωθός διαπράττῃται. Conv. 223. A: ταῦτα ἐκεῖνα ... τὰ εἴωθόντα.

Phaedr. 265. A: ὑπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων. Polit. 295. D. Tim. 23. A: δι' εἰωθότων ἐτῶν. Legg. VII. 797. C: τῶν εἰωθότων ἕτερον. VI. 777. C: περὶ τὰς Μεσσηνίων συγγὰς εἰωθυίας ἀποστάσεις γίγνεσθαι. VII. 805. B: παρὰ τὰς εἰωθυίας πολιτείας. X. 906. A. Hipp. mai. 284. B: παρὰ τὰ εἰωθότα παιδεύειν τοὺς νέους. Ep. III. 318. A: τὰ ... εἰωθότα αὐτῷ κομίζεσθαι. Conv. 213. C: ὥσπερ εἰώθεις ... ἀναφαίνεσθαι. Phaed. 59. E: ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν. Conv. 175. C: ὡς εἰώθει. 217. B. Pol. VII. 516. D. Phaed. 59. A: ὥσπερ εἰώθειμεν. D.

εἰωθότως, more. Conv. 218. D: καὶ σφόδρα εὐνῶ εἰωθότως (libri MSS. εὐνοῦ τε καὶ εἰωθότως).

ἐκ (ἐξ ante voc.), e, ex. Prot. 320. D: ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες. 321. C: ἐξίεναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. Phaedr. 246. A: αὐτοὶ τε ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν (ubi originem vel stirpem indicat. Cf. 249. E. 274. A. Gorg. 512. D. Legg. X. 889. D: αὐτὴν θνητὴν ἐκ θνητῶν.). Phaed. 97. B: ἐκ βιβλίου τινὸς ... ἀναγινώσκοντος. Pol. IV. 443. E: παντάπασιν ἓνα γενόμενον ἐκ πολλῶν. VII. 530. C: χρήσιμον ... ἐξ ἀχρήστου ποιήσιν. VIII. 566. A: λύκω ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι (Legg. II. 666. B. V. 744. C.). X. 616. C: τὸ ἀγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος. Ib. ἐκ ... τῶν ἄκρων τεταμένον Ἀναγκῆς ἄτρακτον. Tim. 52. B: ὡς κάλλιστά τε καὶ ἀρίστα ἐξ οὐχ οὕτως ἔχοντων τὸν θεὸν αὐτὰ ξυνίστάναι. 34. E: ἐν ... τρίγωνον ἐξ ἐξ τὸν ἀριθμὸν ὄντων γέγονε. — Significat unde aliquid prodeat, unde vel a quo profisciscatur, profectum vel factum sit al. (Lat. e et a). Theaet. 171. A: ἐξ ἀπάντων ... ἀμφισβητήσεται. 173. D: τί τῷ κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων γεγονός. Conv. 220. D: ἐξ ἧς (μάχης) ἐμοὶ καὶ τὰριστεια ἔδοσαν οἱ στρατηγοί. Pol. V. 463. D: αὐταὶ σοι ἢ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθὺς περὶ τὰ τῶν παιδῶν ὧσα cet. Tim. 47. B: οὐδ' ἤξει ποτε τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν. Legg. IX. 872. E: ὁ ... μῦθος ἢ λόγος ... ἐκ παλαιῶν ἐρέων εἴρηται. X. 892. C: ὕστερα καὶ ἀργόμενα ἂν ἐκ τέχνης εἴη καὶ νοῦ. Hinc ἐξ ὧν, unde. Tim. 47. A. Menex. 245. E. Theag. 129. C. — Ponitur in loco, parte et tempore (vern. von - her, von der - Seite). Critia 118. A: ὁ τόπος ... ἀπότομος ἐκ θαλάττης. Prot. 314. E: ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα ... ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα (hinc - illinc). Euthyd. 297. C: οὕτως ἐκ τοῦ ἐπὶ ἀριστερὰ λέγων καὶ δεξιῶν. Men. 234. E: ἐκ πολλοῦ χρόνου λόγους παρεσκευασμένον. Hinc ἐξ ἐκείνου (Parm. 126. B. Ax. 366. C. 369. A.), ἐξ οὗ, ex quo (Conv. 195. C. Hipp. min. 364. A. Ep. VII. 353. A: ἐξ οὐπερ.), et ἐκ τούτου (Prot. 321. E.). Similiter ἐκ νέου, ἐκ νέων et ἐκ παιδῶν vel τῶν παιδῶν (Legg. I. 642. B: ἐκ νέων εὐθύς. Ib. Voss. ἐκ τῶν παιδῶν εὐθύς. 643. E. III. 694. C. D. XII. 942. C.). — Instrumen-

tum, opem al. indicat. Phaedr. 244. C: ἄτ' ἐκ διανοίας ποριζομένων ... νοῦν τε καὶ ἱστορίαν. 245. A: ὡς ... ἐκ τέχνης ἱκανὸς ποιητῆς ἐσόμενος. 251. D: ἐκ δ' ἀμφοτέρων μεμιγμένων ἀδμονεῖ. Phaed. 74. B: ἐκ τούτων ἐκείνο ἐνενοήσαμεν. Crat. 438. A: ἐκ ποίων ... ὀνομάτων ἢ μεμασθῆκώς ἢ εὐρηκώς ἦν τὰ πράγματα —; Phil. 26. D: γένεσιν εἰς οὐσίαν ἐκ τῶν ... μέτρων. Pol. II. 365. D: ἐξ ὧν τὰ μὲν πείσομεν, τὰ δὲ βιασόμεθα. V. 465. B: πανταχῇ ... ἐκ τῶν νόμων εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσιν; 468. D. VIII. 545. D: ὅτι πᾶσα πολιτεία μεταβάλλει ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς. Tim. 91. A. Legg. I. 625. A: ἐκ τοῦ τότε διανέμειν ... τοῦτον τὸν ἔπαινον αὐτὸν εἰληφέναι. VII. 810. E: τὴν νῦν ἐκ τῶν παρόντων λόγων τετμημένην ὁδόν. 811. A: εἰ μέλλει τις ἀγαθὸς ... ἐκ πολυπειρίας καὶ πολυμαθίας γενέσθαι. *ob, propter. Phil. 22. B: παρὰ φύσιν ἂν ... ἐλάμβανεν ἅκων ἐξ ἀγνοίας ἢ τινος ἀνάγκης οὐκ εὐδαίμονος. Pol. VI. 493. B: ὁπότε χαλεπώτατον ἢ πρῶτότατον καὶ ἐκ τίνων γίγνεται. VIII. 549. D: ἐξ ἀπάντων τούτων ἀχθομένης cet. Critia 120. D: ἐκ τινος τοιαύτου ... προφάσεως. Unde ἐκ τούτων (hic, iccirco). Polit. 274. C: ἐκ τούτων πάντων ἐν μεγάλαις ἦσαν ἀπορίαις. D: ἐκ τούτων γέγονεν. Pol. III. 374. C. VI. 489. C. VII. 539. C. Pariter ἐξ ὧν (wodurch). Polit. 274. B: ἐξ ὧν ἕκαστα καὶ δι' αἷς αἰτίας μεταβέβληκε. 307. E. Pol. IX. 591. A. *ut Lat. e, valet etiam secundum (vern. gemäß, zu Folge). Prot. 313. C: δοικεν ... ἐξ ὧν σὺ λέγεις. 358. E: ἡ ἀδύνατον ἐκ τῶν ὁμολογημένων; Gorg. 477. C: αἰσχιστόν ἐστιν ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἐν τῷ ἔμιπροσθεν. 516. D: ἐκ τούτου τοῦ λόγου. 480. A. Phaed. 61. C: ἐξ ὧν ἐγὼ ἡσθημαι. 94. A: πῶς γὰρ ἐκ γε τῶν προειρημένων; Theaet. 157. A: ὥστε ἐξ ἀπάντων τούτων ... οὐδὲν εἶναι ἐν αὐτὸ καθ' αὐτό. Conv. 200. B. 201. D. Pol. I. 340. B: ἐκ ... τούτων τῶν ὁμολογιῶν. 352. D. II. 366. B. al. *post. Prot. 310. D: ἐπειδὴ ... τάχιστα με ἐκ τοῦ κόπου ὁ ὕπνος ἀνῆκεν. Phaedr. 251. A: οἷον ἐκ τῆς φρίκης, μεταβολή τε καὶ ἰδρῶς ... λαμβάνει. Theaet. 172. B: λόγος ... ἡμᾶς ... ἐκ λόγων, μείζων ἐξ ἐλάττονος, καταλαμβάνει. Phil. 27. B: ἔπειτ' ἐκ τούτων τρίτον. Legg. VI. 776. B: τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. — Cum particip. est i. q. postquam c. modo finito. Phaed. 70. E: ἀνάγκη ... ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότερον ἔπειτα μείζον γίνεσθαι. Ib. οὐκοῦν ... ἐκ μείζονος ὄντος πρότερον ὕστερον ἐλάττον γενήσεται; *pro. Legg. VI. 753. B: ὡς ... γένοιτ' ἂν ἐπιεικέστατα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἡμῖν τὰ νῦν, εἰρησθῶ. *Etiam in statu vel conditione ponitur, ut verti possit praep. bei vel mit. Phaed. 84. B: ἐκ ... τῆς τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ cet. Legg. V. 743. B: οὐκ οὐ ποτε ἂν τῶν ἐκ διπλάσιων μὲν κτημάτων, ἡμίσεων δὲ ἀναλωμά-

των ὁ τὰ ἐναντία τούτων πράττων γένοιστ' ἂν πλουσιώτερος. VII. 805. A. — Saepenumero est i. q. *nomin.* Gorg. 525. E: ἐκ τῶν δυναμένων (i. q. *δυναμένοι*) εἶσι καὶ οἱ σφόδρα πονηροὶ γιγνόμενοι ἄνθρωποι. Soph. 256. D: ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης (i. q. *ἀνάγκη*) τὸ μὴ ὄν ἐπὶ τε κινήσεως εἶναι καὶ κατὰ πάντα τὰ γένη. 259. A: ἔστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκης εἶναι μὴ ὄν. 255. D. Similiter ἐκ τρίτων, *tertius* (vern. *als selbstdritter*). Conv. 213. B: ἵνα ἐκ τρίτων καυκῆται. Gorg. 500. A. — Cum genitivo neclitur etiam ita ut simpl. genitivo exprimi possit. Polit. 274. D: τὸ μὲν ἐκ θεῶν ... τῆς ἐπιμελείας ἐπέλιπεν ἄνθρώπους. Pol. II. 366. A: τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα. Epin. 983. C: ὄγκους ... ἐκ τούτων ξύμπαντας. Lach. 184. A: κρότος ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς ὀλκάδος. De virt. 379. C: ἐπιπνοῖα ἐκ τῶν θεῶν γιγνόμενοι τοιοῦτοί εἰσιν. Exprimi potest Lat. ablativo. Phaedr. 231. C: ἔτοιμοί εἰσι καὶ ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐκ τῶν ἔργων (*verbis - re*) ... τοῖς ἐρωμένοις χαρίζεσθαι. Legg. IX. 863. B: ἐξ ἐναντίας ... αὐτῶ ... ῥώμης δυναστεύουσιν. X. 938. C: φιλοχρημοσύνης ἔνεκα τῆς ἐκ παντός τρόπου παρ' αὐτῷ τιμωμένης. Praep. μή vel zu reddi potest. Theaet. 154. D: ἥδη ἂν τὸ λοιπὸν ἐκ περιουσίας (*animi causa*) ἀλλήλων ἀποπειρώμενοι. Tim. 33. D: πάντα ἐν ἐαυτῷ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ πάσχον καὶ δοῶν ἐκ τέχνης γέγονεν. — Cum adiect. est i. q. adverbium vel adiectivum substantivo appposito conveniens. Phaedr. 243. D: ἐκ τῶν ὁμοίων (*perinde vel aequo*) χαρίζεσθαι. Gorg. 517. A: οὗτοι ... ἀνεφανήσαν ἐξ ἴσου τοῖς νῦν ὄντες. Pol. VIII. 561. B: ἐξ ἴσου τρέφων. Legg. XI. 919. D: ἰδιώταις τοῖς μὴ ἐξ ἴσου ἑαυτῶ. V. 743. A: ἡ ... ἐκ δικαίου καὶ ἀδίκου κτῆσις (*opum comparatio iusta et iniusta*) πλέον ἢ διπλασία ἐστὶ τῆς ἐκ τοῦ δικαίου μόνον. C: πτώμενος ἐκ (v. ἀπὸ) τῶν δικαίων μόνον. Cum adverb., ut ἐκ τοῦ παρὰ γρήμα (v. *παραγρήμα*), *ex tempore*. Menex. 236. B. De dict. ἐξ ἀνθρώπων vid. p. 178.

ἐκάεργος, ὁ. Pol. III. 391. A. (Hom.).

ἐκασταχόσε, *quoquoersus*. Critia 116. A: νύργους ... ἐκασταχόσε ἐπιστήσαντες.

ἐκασταχοῦ, *suo quisque loco vel tempore, singulis locis vel temporibus*. Phaedr. 257. E: οἱ ἂν ἐκασταχοῦ ἐπαινώσιν αὐτούς. Critia 109. A: ἡ τοῦ λόγου διεξοδος ... τὸ προστυχὸν ἐκασταχοῦ δηλώσει. Legg. III. 676. C: πεπολιτευμέναι ... πάσας πολιτείας πολλάκις ἐκασταχοῦ.

ἐκαστος, *η, ον, quisque, singuli; etiam omnes*. Gorg. 503. E: ὥς εἰς τὰξιν τινὰ ἐκαστος ἐκαστον τίθῃσιν ὃ ἂν τιθῇ. Polit. 271. D: αὐτάρκης εἰς πάντα ἐκαστος ἐκάστοις ὦν οἷς αὐτὸς ἐνεμεν. Parm. 134. A: ἐκάστη ... τῶν ἐπιστημῶν. Ib. ἐκάστου τῶν ὄντων. Ib. τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἐκάστου. Hipp. mai. 295. E. Prot. 318. A: ἐκάστης ἡμέρας αἰεὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπικίδναι. D: καὶ τῶν ἄλλων ἡμερῶν

ἐκάστης οὕτως ἐπιδίδουσι εἰς τί —; Pol. I. 341. D: ἐκάστη τῶν τεχνῶν. Crat. 364. D: οὐ γὰρ φύσει ἐκάστω πεφυκέναι ὄνομα οὐδὲν οὐδενί. Gorg. 460. B: ὅλον ἢ ἐπιστήμη ἐκαστον ἀπεργάζεται. Polit. 293. C: (ἔωσπερ ἂν) σώζουσιν οἱ θεραπεύοντες ἐκαστοι τὰ θεραπευόμενα. Pol. VI. 502. D: κατὰ ποίας ἡλικίας ἐκαστοι ἐκάστων ἀπτόμενοι. Legg. III. 682. D: τὰ τῶν πολιορκούντων ἐκάστων οἴκοι κατὰ πολλὰ ξυνέβαινε γιγνόμενα. XII. 943. B: πάλιν ἐκάστων τούτων ... ποιῆσαι ξύλλογον. Prot. 315. C: ἐκάστοις αὐτῶν διέκρινε καὶ διεξήκει τὰ ἐρωτώμενα. Theaet. 175. B: ἐν ἐκάστοις ἀπορῶν. Polit. 306. D: ὅντινα τρόπον αὐτὸ δρῶσιν ἐν ἐκάστοις τούτων; Phil. 17. E: τὸ ἄπειρον ... ἐκάστων καὶ ἐν ἐκάστοις πλήθος. Legg. VII. 799. A: οἷσιτιν ἐκάστοις τῶν θεῶν. VIII. 829. C: ἐκάστοις τούτων. 849. E: ὁπόσων ἐκάστοις χρεῖα. X. 910: ἐκάσταισι τε αὐτῶν cet. Phaedr. 112. C: εἰς τοὺς τόπους ἐκαστα ἀφικνούμενα εἰς οὓς ἐκάστους (Steph. ἔκαστος) ὁδοποιεῖται. Legg. XII. 943. A: δικάζειν ... τοὺς στρατεύσαντας ἐκάστους. — Post plural. ponitur, ut Lat. *quisque*. Prot. 327. E: καθ' ὅσον δύναται ἕκαστος. Gorg. 503. E: ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δημιουργοὶ βλέποντες πρὸς τὸ ἐαυτῶν ἔργον ἕκαστος ... προσφέρει cet. Pol. I. 346. D: αἱ ἄλλαι πάσαι οὕτω τὸ αὐτῆς ἐκάστη ἔργον ἐργάζεται. Etiam pluralis subiicitur. Phil. 48. E: ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν (antec. ἑαυτον) οὐσίαν. Pol. VIII. 550. D: δαπάνας αὐτοῖς (antec. ἐκάστω) ἐξευρίσκουσι. Legg. VI. 754. D. C. Cum v. εἰς, vid. h. v. Cum v. πᾶς: Euthyd. 303. B: ἐφ' ἐκάστοις πᾶσι. Tim. 80. C. al. Artic. et nomini subiicitur, ita ut saepius verti possit *jedesmal* vel *der jedesmalige*. Phaedr. 248. E: ὅθεν ἥκει ἡ ψυχὴ ἐκάστη. Crat. 389. C: εἰς τὸ ἔργον ἕκαστον. Pol. I. 339. C: οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκασταῖς. Hipp. mai. 281. B: οἱ (λόγοι) ἂν παρὰ τῶν πόλεων ἐκάστων λέγωνται. Articulo autem et nomini praemisum maiorem vim habet (*unusquisque, quilibet, plur. omnes*). Parm. 134. A: ἐκάστη ἢ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη. Pol. I. 338. E: ἐκάστη ἢ ἀρχή. Crat. 424. E: ὡς ἂν ... δοκῇ ἐκάστη ἢ εἰκὼν δεῖσθαι ἐκαστον φαρμάκου. Phaedr. 274. E: περὶ ἐκάστης τῆς τέχνης. Men. 98. B. Parm. 143. C: ἐν ἐκάστω τῇ προαιρέσει. 144. C: ἐκάστω τῷ τῆς οὐσίας μέρει. Pol. V. 480: τοὺς ... αὐτὸ ἕκαστον τὸ ὃν ἀσπαζομένους φιλοσόφους ... κλητέον. VI. 487. B. Euthyd. 307. B: πρὸς ἕκαστον τὸ ἔργον. Prot. 315. A: οὓς ἄγει ἐξ ἐκάστων τῶν πόλεων (*vern. aus allen den Städten*) δι' ὧν διεξέρχεται. Theaet. 157. C: παρὰ τῇ ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι. Pol. X. 601. A: χρωματῶντα ἐκάστων τῶν τεχνῶν. V. 461. A: ἐφ' ἐκάστοις τοῖς γάμοις. Apol. 39. A: ἐν ἐκάστοις τοῖς κινδύνοις. Phil. 32. E: τίνα ποτὲ ἔστιν δεῖ τότε ἐν ἐκάστοις εἶναι τοῖς ζώοις, ὅταν οὕτως ἴσχη. — Cum. praep. κατὰ, in *singulis, singulariter* vel *singula*. Theaet. 188. A: περὶ πάντα καὶ καθ'

ἐκαστον. Soph. 217. B: καθ' ἐκαστον ... διορίσασθαι σαφῶς. 259. B: καθ' ἐκαστον ... καὶ ξίμπαντα. C. Phil. 15. D: καθ' ἐκαστον τῶν λεγομένων. Pol. VI. 487. C: καθ' ἐκαστον τὸ ἐρωτώμενον ἐναντιοῦσθαι. Tim. 73. C: οἶά τε καθ' ἐκαστα εἶδη. 83. D: καθ' ἐκάστην μὲν ἀοράτων διὰ σμικρότητα, ξυναπασῶν δὲ cet. 86. C. Cum v. ἐν: Phaedr. 273. E: μὴ ἰδέα ... καθ' ἐν ἐκαστον περιλαμβάνειν (τὰ ὄντα). — Repetitur. Men. 72. A: καθ' ἐκάστην ... τῶν πράξεων ... πρὸς ἐκαστον ἔργον ἐκάστω ἡμῶν ἡ ἀρετὴ ἐστίν. — Praegresso οὐδεὶς post part. ἀλλὰ omittitur. Phaedr. 260. D: ἀλλ' ... οὕτω ἐμὲ λαμβάνει (int. ἐκαστος ex antec. οὐδένα). Theaet. 157. A: ὥστε ... οὐδὲν εἶναι ἐν αὐτῷ καθ' αὐτό, ἀλλὰ τινι (int. ἐκαστον) ἀεὶ γίγνεσθαι. Conv. 192. E: ἀλλ' ἀτεχνῶς οἰοῖτ' ἂν (int. ἐκαστος ex antec. ὅτι οὐδ' ἂν εἰς ἐξαργηθεῖη) ἀκηκοῖναι τοῦτο ὃ cet. Pol. II. 366. D: τῶν γε ἄλλων οὐδεὶς ἐκὼν δίκαιος, ἀλλ' ὑπ' ἀνανδρίας ... ψέγει τὸ ἀδικεῖν. 382. A. IV. 438. A: ὡς οὐδεὶς ποτοῦ ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ χρυσοῦ ποτοῦ. VIII. 561. B: οὐδεμίαν ἀτιμιάζων, ἀλλ' ἐξ ἴσου τρέφων (int. ἐκάστην).

ἐκάστοτε, proprie est *quoties* vel *quotiescunque* (cum verbo ex ipsa oratione supplendo), vern. *jedesmal* vel *allemaal*. Sic Euth. 3. B: τὸ δαιμόνιον ... παντῷ ἐκάστοτε γίγνεσθαι (ubi est vern. *jedesmal*, i. q. *so oft du etwas beginnen wollest*). Prot. 348. C: ἂν αὐτὸς ἀπορῶ ἐκάστοτε. Phaedr. 262. B: ἀπὸ τοῦ ὄντος ἐκάστοτε ἐπὶ τούτωντιον ἀπάγων. Gorg. 467. C: ὃ ἂν πράττωσιν ἐκάστοτε. 521. D: οὐς λέγω ἐκάστοτε. Phaedr. 59. D: περιεμμένονεν ... ἐκάστοτε ἕως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμωτήριον. Conv. 177. A: Φαίδρος γὰρ ἐκάστοτε πρὸς με ... λέγει. Phil. 45. C: ποῦ ποτὲ γίγνεται ἐκάστοτε. Pol. VII. 592. D. Tim. 21. B. Legg. VII. 801. A: οἷς θυόμεν ἐκάστοτε. Apol. 23. A. Crit. 46. D. Cum subst. Phil. 33. D: τῶν περὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἐκάστοτε παθημάτων τὰ μὲν cet. Cum particip. verti potest *quisque* vel *quicunque*, etiam *quotiescunque* c. verbo finito. Soph. 221. A: τὸ σῶμα τοῦ θηρευθέντος ἐκάστοτε. Polit. 283. C: τὰ μακρότερα τοῦ δέοντος ἐκάστοτε λεγόμενα. 290. A: τοὺς τὰ τοιαῦτα διακορουντας ἐκάστοτε. 291. E: τὴν ... ὑπ' ὀλίγων γε ἐκάστοτε κρατίζεισαν πόλιν. Crat. 437. E: τοὺς τὰ ὀνόματα ἐν ταῖς πόλεσι τιθεμένους ἐκάστοτε. Phil. 15. D: ὁ ... πρῶτον αὐτοῦ γενεσάμενος ἐκάστοτε τῶν νέων. Pol. VI. 487. B: οἱ ἀκοιῶντες ἐκάστοτε ἂν γυν λέγεις. Legg. I. 628. B: ἡ πρὸς πόλεμον τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐκάστοτε. III. 690. E. al. — Cum v. ἐκαστος. Pol. I. 346. A: οὐχὶ ἐκάστην ... φαρμὴν ἐκάστοτε τῶν τεχνῶν τούτῳ ἐτέραν εἶναι, τῷ cet. Legg. IV. 718. A: κατὰ ταῦτα ζῶντες ἐκάστοτε ἐκαστοί. IX. 893. E. XII. 962. C. — Cum verbo πολλάκις iunctum verti potest *quotiescunque* c. verbo finito. Polit. 306. E: τῶν πράξεων ἐν πολλαῖς καὶ πολλάκις ἐκάστοτε (*quotiescunque in his*

mest) τάχος ... λέγομεν *cet.* Phil. 58. A: ἤκουον ... ἐκάστοτε Γοργίου πολλάκις (i. q. *quoties Gorgiam audisti, toties ex eo audivi quum diceret*). Etiam c. ὅταν iunctum verti potest *quotiescumque*. Prot. 341. A: νοουθετεῖ ἐκάστοτε ὅταν ... λέγω *oti cet.* Pol. III. 393. B: ὅταν τὰς ἐρήσεις ἐκάστοτε λέγῃ. Euthyd. 295. D: ὅτι μοι κακείνος χαλεπαίνει ἐκάστοτε ὅταν ἀντὶ μὴ ὑπέικω. Negatione antecedente saepenumero est i. q. *unquam*. Prot. 341. B: οὐδεὶς γοῦν λέγει ἐκάστοτε (Lat. *nemo — unquam*). Legg. I. 633. C: ὅσα οὐκ ἂν παύσαιτό τις ἐκάστοτε διεξιῶν.

ἐκάτερος, α, ον, *uterque* (vern. *jeder von beiden*, plur. *beide*). Gorg. 481. D: ἐρώντε δύο ὄντε δύοιν ἐκάτερος. Conv. 193. E: τί ἐκαστος ἐρεῖ, μᾶλλον δὲ τί ἐκάτερος. Legg. V. 734. C: ἐκάτερος ἐκάτερον ὑπερβάλλων. Lach. 186. E: σὺ ... εἶπατον ἡμῖν ἐκάτερος. Phil. 37. C: ὅποια τις ἐκατέρα. 57. A: ὡς μια ἐκατέρα. Phaed. 97. A: ὅτε ... ἐκάτερον αὐτῶν χωρὶς ἀλλήλων ἦν. Theaet. 185. A: ὅτι ἐκάτερον ἐκατέρου ... ἕτερον. Hipp. mai. 303. A: αὐτὸ τὸ ἐκάτερον καὶ τὸ ἀμφοτέρου. Phaedr. 263. B: εἰληφέναι τινα χαρὰν ἕνα ἐκατέρου τοῦ εἵδους. Gorg. 500. D: ἐκατέρου ... αὐτοῖν μελέτην τινα εἶναι. Phaed. 71. B: γένεσιν τε εἶναι ἐκατέρου εἰς ἀλλήλα. Theaet. 144. E: νῶν ἐρχόντων ἐκατέρου λύραν. Prot. 337. A: μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἐκατέρω. Euthyd. 299. E: ἐν ἐκατέρω τῷ φθαλμῷ. Polit. 264. D: ἐφ' ἐκατέρω τούτων τὸ μέρους αὐτῆς ἐπινέμιοντες ἐκάτερον. Phil. 35. E: τούτων ἐν ἐκατέρω γιγνόμενος. Pol. X. 687. C: τὴν ... Λάχεσιν ἐν μέρει ἐκατέρας ἐκατέρα τῇ χειρὶ ἐφάπτεσθαι. Conv. 187. E: φυλακτέον ἐκάτερον τὸν ἔρωτα. Gorg. 496. B: ἐν μέρει ... ἐκάτερον καὶ λαμβάνει καὶ ἀπολλύει. Soph. 243. E: ἀμφω καὶ ἐκάτερα. 250. A: ἀμφοτέρα ... καὶ ἐκάτερον. Phil. 60. C: χωρὶς ἐκάτερον ἐκατέρου θέντες. Pol. VIII. 547. B: ἐκατέρω τῷ γένει. Phil. 14. C: μῶν οὐχ οὕτω πως λέγομεν ... ἐκάτεροι; Pol. I. 348. A: ὅσα ἐκάτεροι ἐν ἐκατέρω λέγομεν. V. 470. D: εἰ ἐν ἐκάτεροι ἐκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς. Phil. 19. D: ἔν ἐν μνήμῃ παρακειμένα ἐκάτερα βασανίζηται. Tim. 36. D: οὐσῶν ἐκατέρων τριῶν. 77. E: ἀφ' ἐκατέρων τῶν μερῶν. Legg. VII. 795. A: ὁμοίως ἐκατέrais (int. *χειροῖ*) ἐπ' ἀμφοτέρα χρώμενος. Phil. 32. B: ἐν τούτοις τοῖς πάθεισιν ἐκατέροις. Tim. 18. E: πρὸς ἐκατέρους. Critia 119. B: ἐκατέρους δύο. Phil. 12. D: τούτων τῶν ἡδονῶν ἐκατέρας ... ὁμοίως ἀλλήλαις εἶναι λέγων *cet.* Pol. IX. 586. C: ὥστε σφοδρούς ἐκατέρας (*voluptates et dolores*) φαίνεσθαι. Tim. 43. D: τρεῖς ἐκατέρας ἀποστάσεις. Parm. 156. E: μεταβάλλοι ἂν ἐφ' ἐκάτερα. Tim. 78. D. Epin. 983. D: πάντα δὲ ἀλλήλων ἄλλα καὶ ἐκάτερα ἐκατέρων.

ἐκατέρωθεν, *utrinque*. Pol. II. 367. B: εἰ ... μὴ ἀφαιρήσεις ἐκατέρωθεν τὰς ἀληθείς (δόξας). Tim. 53. D. Cum art. et nom. Phaed. 112. E: τὸ ἐκατέρωθεν ... μέρος.

ἐκατέρως, *utroque modo*. Legg. X. 895. E: μῶν οὖν οὐ ταῦτόν ἐκατέρως προσαγορεύομεν —;

ἐκατέρωσε, *utroque*. Gorg. 523. C: ὅτι φοιτῶν σφιν ἄνθρωποι ἐκατέρωσε (in beatorum insulas et Tartarum) ἀναξιοί. Pol. VI. 501. B: πυκνὰ ἂν ἐκατέρωσε (v. ἐκατέρως) ἀποβλέποιν. *in utramque partem. Phaed. 112. D: δυνατόν δ' ἐστὶν ἐκατέρωσε μέγρι τοῦ μέσου καθίεναι, πέρα δ' οὐ. Pol. X. 619. A: τὰ ὑπερβάλλοντα ἐκατέρωσε.

ἐκατόμβη, ἡ, *hecatombe*. Alc. II. 149. D. (Hom.).

ἐκατόν, *centum*. Pol. VIII. 546. C: ἐκατόν τοσαυτάκισ. Ib. ἐκατόν ... κύβων τριάδος. Critia 115. D: ἐκατόν ... ποδῶν βάθος. E. 118. D. al. Cum genit. Legg. XII. 947. C: εἰς τὴν θήκην φέρειν αὐτὴν ... τὴν κλίνην ἐκατόν τῶν νέων τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις.

ἐκατονταετηρίς, ἡ, *centum annorum spatium*. Pol. X. 615. A: τοῦτο δ' εἶναι κατὰ ἐκατονταετηρίδα ἐκάστην (*centenis quibusque annis*).

ἐκατοντάς, ἡ, *numerus centenarius*. Locr. 96. B: (ποτὶ) πριον ἐκατοντάσι.

ἐκβαίνω, *egredior, excedo*. Pol. IV. 424. D: ἐκ ... τούτων εἰς τὰ πρὸς ἀλλήλους συμβόλαια μείζων ἐκβαίνει. Phaedr. 256. D: ἐκβαίνουνσι τοῦ σώματος. Phaed. 113. E: ὅθεν οὐποτε ἐκβαίνουσιν. 114. B. Tim. 44. E: ἐνθεν ... ἐκβαίνειν. Phaed. 77. D: αὐτὴν (τ. ψυχὴν) ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος. 114. B: ἐκβῆναι εἰς τὴν λίμνην. Pol. II. 359. E. X. 614. B: ἐπειδὴ οὐ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν. Gorg. 511. E: ἐκβὰς ... περιπατεῖ. **progredior, transgredior*. Pol. VII. 523. B: ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν αἰσθησιν ἄμα. VI. 511. A: ὡς οὐ δυναμένην τῶν ὑποθέσεων ἀνωτέρω ἐκβαίνειν. VII. 523. C: τὰ δ' ἐκβαίνοντα παρακαλοῦντα τίθῃμι. Legg. IX. 864. C: ἀπόθεν ἐξέβημεν δεῦρο. Theaet. 175. B: (ὅταν) ἐδελήσῃ τις αὐτῷ (v. αὐτῶν) ἐκβῆναι ἐκ τοῦ Τί ἐγώ σε ἀδικῶ ἢ οὐ ἐμέ; εἰς σκέψιν cet. **egredior* (ut annos al.). Pol. VII. 537. E: ἐπειδὴν τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίνωσιν. V. 461. B: ὅταν ... αἱ τε γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν. Hinc ἐκβαίνειν etiam dicitur qui aliquid absolvit vel aliqua re perfunctus est. Legg. V. 744. A: καὶ οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας αὐτός τε ἐκβαίνοι cet. **oado* (ut vern. *ausgehen* et *ausfallen*, h. e. *perden*). Crat. 417. E: ποικίλα γέ σοι ... ἐκβαίνει τὰ ὀνόματα. Epin. 982. C: τὸ τέλος ἐκβαίνει τῷ ὄντι κατὰ νοῦν. Menex. 247. D: κατὰ νοῦν ... ἐκβαίνειν. Charm. 166. E: ὅπη ποτε ἐκβήσεται ἐλεγγόμενος (ὁ λόγος). Est etiam i. q. *reperior*. Pol. III. 413. E: ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. Id. VI. 503. A. **egredior* vel *excedo* (vern. *überschreiten*). Pol. II. 380. D: τῆς ἐαυτοῦ ιδέας ἐκβαίνειν. III. 406. B: εἴ τι τῆς εἰωθυίας διαίτης ἐκβαίη. 404. A: καὶ ἐὰν σμικρὰ ἐκβῶσι τῆς τεταγμένης διαίτης. IV. 425. E: οὐκ ἐθέλοντας

... ἐκβῆναι πονηρᾶς διαίτης. * *migro*, *odio*. Polit. 295. D: δεῖν μὴ ἐκβαίνειν τὰ ἀργαῖα ποτε νομοθετηθέντα. Pol. I. 338. E: τὸν τοῦτο (αὐ. τοῦτου) ἐκβαίνοντα κολάζουσιν. Cean. 183. B: ἐκβάντι τὸν ὄρκον (v. τῶν ὄρκων).

ἐκβακχεύω, *divino afflatu concito*; pass. *rapior*, *furo*. Phaedr. 245. A: ἀπαλὴν ... ψυχὴν ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα. Pol. VIII. 561. A: (ἐάν) μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ.

ἐκβάλλω, *eiicio*, *expello*. Gorg. 468. D: ἐκβάλλει ἐκ πόλεως. Phaed. 114. A: ἐκβάλλει τὸ κύμα. Polit. 309. A. Gorg. 468. B: ἐκβάλλομεν. 466. C: ἐκβάλλουσιν ἐκ τῶν πόλεων. Theaet. 180. B: πανταχόθεν ἐκβάλλουσιν. Polit. 298. B: ἐκβάλλουσιν εἰς τὴν θύλακταν. Pol. VIII. 560. D: σωφροσύνην ... ἐκβάλλουσι. Legg. IX. 873. B: ἔξω τῆς πόλεως ἐκβαλλόντων γυμνόν. Prot. 325. A: ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων. Id. Gorg. 456. E. 472. B: ἐκβάλλειν ... ἐκ τῆς οὐσίας. Soph. 227. D. Legg. X. 909. C: ἔξω τῶν ὀρίων ἐκβάλλειν ἄταφον. Ep. VII. 336. A: τοὺς μὲν ἐκβάλλων cet. Gorg. 469. C: ἀποκτινύνντι καὶ ἐκβάλλοντι. Pol. III. 407. D: τὰ νοσήματα ἐκβάλλοντα. Polit. 293. D: ἐκβάλλοντες. Crat. 437. A: ἐκβάλλοντας τὸ εἶ. Pol. VI. 488. C. Ep. III. 318. C: ἦνίκα ... Ἡρακλείδην ἐξέβαλες. Legg. I. 637. A: τοῦτ' ἐξέβαλεν ὁ νόμος ἡμῶν ἐκ τῆς χώρας ἐνυπάσης. Menex. 243. B: ὃν κοινῇ ἐξέβαλον μεθ' ἡμῶν. Ep. VII. 333. C: (ἴνα) Διονύσιον ἐκβάλαι ἐκ τῆς ἀρχῆς δόλου. Soph. 230. C: πρὶν ἂν τὰ ἐμποδίζοντα ἐν αὐτῷ τις ἐκβάλῃ. Pol. VIII. 557. A: τοὺς δὲ ἐκβάλωσι. Menex. 246. A: ἐκβαλόντες ἐκ τῆς θαλάττης Λακεδαιμονίους. Ax. 368. D: δήμου παίγωνιον ἐκβαλλόμενον (v. ἐμβαλλόμενον), συριττόμενον cet. Legg. IX. 854. D: ἐκτὸς τῶν ὄρων τῆς χώρας γυμνὸς ἐκβλήθητω. 874. B: ἔξω τῆς τοῦ παθόντος χώρας ἐκβληθσόμενον ἄταφον. Etiam in urbe dicitur quae civibus expulsis diruitur. Ep. VII. 332. B: πόλεις ὑπὸ βαρβάρων ἐκβεβλημένας. Intrans. *effluo*. Phaed. 113. A: τρίτος ... ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. * *abicio*, *amitto*. Pol. III. 412. E: μήτε βιαζόμενοι ἐκβάλλουσιν ἐπιλανθανόμενοι δόξαν τὴν cet. IV. 429. D: μὴ ἐκβάλλειν. VI. 503. A: τὸ δόγμα τοῦτο μήτ' ἐν πόνοις ... φαίνεσθαι ἐκβάλλοντας. * *emitto*, *edo*. Ep. VII. 344. D: οὐκ ἂν αὐτὰ ἐτολμῃσεν εἰς ἀναρμοστίαν ... ἐκβάλλειν. Pol. V. 473. E: τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον ὃν cet. * *repello*, *reicio*. Crit. 46. B: τοὺς δὲ λόγους ... οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν. Pol. II. 377. C: ὧν δὲ νῦν λέγουσι τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον.

ἐκβαρβαρῶ, *barbarum efficio*. Ep. VIII. 353. A: ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι (Σικελίαν).

ἐκβιβάζω, *expono* (ex navi). Gorg. 511. E: εἰδὼς ὅτι οὐδὲν αὐτοὺς βελτίους ἐξεβίβασεν ἢ οἱ (sic Cl. c. plur. al. Vulg. οἶοι) ἐνέβησαν.

ἐκβλασάνω, *progermino*. Pol. VIII. 565. D: ὅτι ... ἐκπροστατικῆς ῥίξεως ... ἐκβλασάνει (τύραννος).

ἐκβολή, ῥή, *expulsio*. Ep. VII. 333. D: τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωκος. 350. C. Legg. VIII. 847. A: ἐκβολαῖς ἐκ τῆς πόλεως. Ep. VII. 336. E: ἐκβολαῖς ἀνθρώπων. **amotio*; etiam *amissio*. Soph. 230. A: ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ... στέλλονται. Pol. III. 412. E: τίνα λέγεις ... τὴν ἐκβολὴν; **ostium* (vern. *Ausfluss*). Phaed. 113. A: ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς.

ἐκβοῶ, *ociferor*. Pol. VI. 492. B: ἐκβοῶντες καὶ προ-
τοῦντες.

ἐκγίγνεται, *licet*. Parm. 128. D: ὥστε οὔτε βουλευ-
σασθαι (ν. βουλ. ἐμὲ) ἐξεγένετο. Euthyd. 275. E. Idem
pro ἐξεγενήθη Phil. 62. D. Heind. *reponerat* (Stallb. *male-*
bat ἐξεγένεθ' ἡμῖν).

ἐκγλύφω, *excavo*. Pol. X. 616. D: ἐν ... σφονδύλῳ
κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ.

ἐκγονος, ὁ ἡ, *fetus, partus; liberi et posterī; etiam alu-*
mpus. Pol. III. 415. B: ἐὰν ... σφέτερος ἐκγονος ὑπόχαλκος ...
γένηται. IV. 423. C: ἐὰν ... τῶν φυλάκων τις φαῦλος ἐκγονος
γένηται. VI. 506. E. Legg. III. 695. E: ἅς τῶν αὐτῶν παι-
δειῶν γενόμενος ἐκγονος. Legg. X. 901. E: δειλίας γὰρ ἐκ-
γονος ἐν γε ἡμῖν ἀργία cet. XI. 925. D: τρίτῃ δὲ ἐκγονος
ἀδελφῆς. 930. D: ὅταν ... ὁμολογῇται ... τὸ γεννώμενον
εἶναι τῶν ποιουμένων ἐκγονον. Hipp. mai. 297. B: ὅτι τὸ
ἔργον αὐτῶν καὶ τὸ ἐκγονον σπουδαστόν ἐστι. Theaet.
150. D: γεγονὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἐκγονον. Crat. 393. C:
τὸ ἀνθρώπου ἐκγονον. Conv. 190. B: ὅτι τὸ ... ἄρῃαν ἦν
τοῦ ἡλίου ... ἐκγονον. Pol. III. 415. B: χρυσοῦν ἐκγονον.
Tim. 50. D: ἐκγόνῳ. Crat. 393. B: τὸν λέοντος ἐκγονον.
Ib. τὸν ἵππου ἐκγονον. Pol. V. 457. D: μήτε γονέα ἐκγο-
νον εἰδέναι τὸν αὐτοῦ μήτε παῖδα γονέα. Polit. 288. D:
εἶδος πολλῶν ἐτέρων τεχνῶν ἐκγονον ὄν. Phil. 26. D: τὸ
τούτων ἐκγονον ἅπαν. Legg. III. 691. C: εἰς ἐκγονον ὄβρε-
ως ἀδικίαν. IX. 868. D. Pol. VI. 502. A: βασιλείων ἐκγο-
νοι ἢ δυναστῶν. Critia 112. C: ἐκγόνων ἐκγονοί. Legg. VII.
817. D: ὡ παῖδες μαλακῶν Μουσῶν ἐκγονοί. Menek. 239.
D: οἱ τῆσδε τῆς χώρας ἐκγονοί. Legg. XI. 928. E: ἔμφο-
ραι τηλικαύτης ἐχθρας ἐκγονοί. Theaet. 156. A: ἐκ ... τῆς
τούτων ὁμιλίας ... γίγνεται ἐκγονα ... ἀπειρα. Pol. V.
461. D. Locr. 94. B: τὰ ἐκ τούτων ἐκγονα. Soph. 242.
D: τροφὰς τῶν ἐκγόνων. Critia 114. D. Legg. III. 695. A:
τραχείας χώρας ἐκγόνων. IX. 877. C. XI. 932. B: πάντων
τῶν ἐκγόνων αὐτοῦ. Hipp. mai. 291. E. Pol. II. 372. D:
ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις ἐκαδῶσαντι. V. 463.
C: τούτων ἐκγόνοις ἢ προγόνοις. Tim. 40. D: ἐκγόνοις
... θεῶν οὐσιν. Critia 109. D. Legg. IV. 715. A. Pol. III.
415. B: τοὺς ἐκγόνους. V. 461. A. Tim. 18. D: ἐκγόνους

παιδᾶς τ' (ν. τε καὶ παιδᾶς) ἐκρόνων. 41. A. Critia 113. C. Legg. IV. 718. A. Theaet. 152. E: πάντα εἰρηκεν ἔκγονα ροῆς, τε καὶ κινήσεως. Conv. 209. D: οἷα ἔκγονα ἐσπών καταλείπουσιν. Pol. III. 407. D. V. 459. D: τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μή. 460. B: τὰ αὖτε γιγνόμενα ἔκγονα. D. 461. D. Trop. Phaedr. 278. A: εἴ τινες τοῦτου (τοῦ λόγου) ἔκγονοί τε καὶ ἀδελφοὶ ἅμα ἐν ἅλλαις ἁλλων ψυχαῖς κατ' ἀξίαν ἐνέφυσαν. 275. D: τὰ ἐκείνης (τῆς ζωγραφίας) ἔκγονα. Etiam τόκος, usura, dicitur ἔκγονος, tanquam fortis partus. Pol. VI. 507. A: τοῦτον ... τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ κομίσασθε. VIII. 555. E: τοῦ πατρὸς ἐκρόνους τόκους πολλαπλασίους κομίζομενοι.

ἐκδειματῶ, *perterreo*. Pol. II. 381. E: μηδ' ... αἱ μητέρες τὰ παιδιὰ ἐκδειματούντων λέγουσαι cet.

ἐκδέρω, *culem detraho*. Euthyd. 301. C: σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν. D. **excarifico*. Pol. X. 616. A: καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες.

ἐκδέχομαι, *excipio*. Ak. 371. B: ταῦτα δὲ ἀνοίξαντα ποταμός Ἀχέρον ἐκδέχεται. Euthyd. 276. C: τὸ μειράκιον ἐκδεξάμενος ... ἔφη. 277. B: ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον. 298. B. Conv. 189. A: ἐκδεξάμενον ... εἰπεῖν. **recipio*. Tim. 50. E: τὸ τὰ πάντα ἐκδεχόμενον ἐν αὐτῷ γένῃ. **suscipio*. Menex. 245. A: ἐκδεξαμένη τὸν πόλεμον.

ἐκδημία, ἡ, *profectio*. Legg. XII. 950. E: ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς. **exsilium*. Legg. IX. 869. E: ἐνιαυτὸς εἰς ἐστὼ τῆς ἐκδημίας.

ἐκδημῶ, *peregrinor*. Legg. XII. 952. D: ἐκδημῶ. IX. 864. E: τὸν ἐνιαυτὸν ἐκδημῶν. XII. 952. D. 961. A: τοὺς ἐκδημῶσαντας.

ἐκδιδάσκω, *edocceo*. Prot. 328. E: ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Med. *edocendum curo*. Ep. XIII. 360. E: ἐκδίδαξαι τινα.

ἐκδίδωμι, *do* (ut dotem), *doto*. Legg. VI. 774. C: μῆτε λαμβάνοντι μῆτ' ἐκδιδόντι. Ep. XIII. 361. D: εὖς μητέρας αὐτῶν ἐγὼ ἐξέδωκα. Ib. ταύτας ἐκδοτέον ἐμοὶ ἐστὶ cet. In univ. *do*. Locr. 104. E: ποθ' ὄβριον ἐκδιδόμενα. **trado*, *committo*. Legg. VII. 806. D: γεωργίαι ἐκδεδομένοι δοῦλοις. **dado*, *prodo*. Menex. 245. C: ἠθέλησαν ... αὐτῷ (regi) ἐκδιδόναι. B: οὐσπερ πρότερον Λακεδαιμόνιοι αὐτῷ ἐξέδωσαν. C: ἐκδοῦναι. D: Ἑλλήνας βαρβάρους ἐκδόντες. C: ἐκδώσειν τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ Ἑλλήνας. **lucro aliquid faciendum*. Parm. 127. A: χαλινὸν τινα χαλκᾷ ἐκδιδόντα σκευάσαι. Legg. XI. 921. A: τὸν ἐκδόντα. **nuptum do* v. *colloco*. Soph. 242. D: συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι. Legg. VI. 771. E: οἷς ἐκδίδωσι. Pol. X. 610. D: ἐκδιδόασι τε εἰς οὓς ἂν ἐθέλωσι. II. 362. B: ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται. Legg. V. 742. C: γαμουῦντα ... καὶ ἐκ-

διδόντα. Polit. 310. C: τὰς ἐκδιδόμενας παρ' αὐτῶν (v. αὐτῶν) εἰς τοὺτους ἐκπέμπουσι πάλιν. Med. Legg. V. 740. C: θηλείας ... ἐκδόσθαι. Trop. *trado, concilio* (quasi *despondeo*). Theaet. 151. B: ὦν πολλοὺς ... ἐξέδωκα Πιροδίκῳ.

ἐκδικάζω, *iudico*. Legg. XII. 958. A: δίκαι ... ἐκδικασθεῖσαι. 943. B: ἐκδικασθεισῶν τῶν τῆς ἀστρατείας δικῶν.

ἐκδοσις, ἡ, *datio*. Polit. 310. E: ὁμηρειῶν ἐκδόσεις εἰς ἀλλήλους. **collocatio* (in *matrimonium*). Legg. XI. 924. D: ἐὰν ... τὴν ἐκδοσιν τῶν θυγατέρων ποιῇται. Polit. 310. B: τῶν περὶ τὰς ἰδίας ἐκδόσεις καὶ γάμους.

ἐκδυσσις, ἡ, *effugium*. Crat. 426. A: αὐται γὰρ αὖ πᾶσαι ἐκδύσεις εἰεν.

ἐκδύω, *emergo*. Phaed. 109. D: ἐκδύς καὶ ἀνακύνσας ἐκ τῆς θαλάττης. **elabor* (ex *animo*). Alc. II. 147. E: τοῦτο ... ἐκδεδυνέναι ... καὶ οὐκέτι ὡσαύτως δοκεῖν.

ἐκεῖ, *ibi, istic; etiam ea in re, tum*. Prot. 323. B: ὁ ἐκεῖ σφροσύνην ἡγοῦντο εἶναι ... ἐνταῦθα μιανίαν. Phaed. 61. E. 64. A. Theaet. 172. B: ἐκεῖ οὐ λέγω, ἐν τοῖς δικάίοις *cet*. Polit. 280. A: καθάπερ καὶ ἐκεῖ τότε *cet*. Conv. 192. E: ἐκεῖ αὖ ἐν Ἀίδου. 220. C: ἐκεῖ ποτὲ ἐπὶ στρατείας. Pol. V. 451. B: εἴπερ ἐκεῖ, κἀνθάδε. Hipp. mai. 286. B: καὶ ἐκεῖ ... καὶ ἐνθάδε. Euthyd. 299. B: καλῶς ἐκεῖ ἔξει. Alc. I. 108. D. al. Cum artic. Phaedr. 250. A: τὰ κεῖ (*res superas*). 274. C: τῶν ἐκεῖ παλαιῶν τινα θεῶν. Theaet. 143. D: τὰ ἐκεῖ ἂν σε ... ἀνηρώτων. Pol. I. 330. E: ὡς περ ἤδη ἐγγυτέρω ὦν τῶν ἐκεῖ. II. 365. A: αἱ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς. VII. 516. C: τῆς ἐκεῖ σοφίας. 520. C: μνηρὶ βέλτιον ὄψεσθε τῶν ἐκεῖ. Tim. 20. A: οὐδενός ὕστερος ὦν τῶν ἐκεῖ. 25. D: τοῦ κεῖ πέλαιος (24. E: τὸ ἐκεῖ πέλαιος). Legg. V. 727. D: τὰ περὶ τοὺς θεοὺς τοὺς ἐκεῖ. Crit. 54. B: τοῖς ἐκεῖ ἄρχουσιν. Lach. 191. C: οὕτω νικῆσαι τὴν ἐκεῖ μάχην.

ἐκεῖθεν, *illinc, inde*. Phaedr. 229. D: ὡς ἐκεῖθεν, ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε, ἡρπάσθη. 251. C: ἐκεῖθεν μέρη ἐπιόντα ... δεχομένη. Phaed. 57. B: οὔτε τις ξένος ἀφικται ... ἐκεῖθεν (Athenis). 112. C: ὅταν τε αὖ ἐκεῖθεν ... ἀπολίπη. Phil. 34. E: ἐκεῖθεν ... πάλιν ἐκ τῶν αὐτῶν ἀναλάβωμεν. Pol. VI. 489. E: λέγωμεν ἐκεῖθεν ἀναμνησθέντες. Tim. 36. A: μοίρας ἐτι ἐκεῖθεν ἀποτεμένων. 49. E: πάλιν ἐκεῖθεν ἀπόλυνται. 90. A. Legg. VIII. 846. E: διὰ τὸ τὴν πρόσδοον ἐκεῖθεν αὐτῷ πλείω γίγνεσθαι. Euthyd. 271. C: φεύγοντες ... ἐκεῖθεν. Charm. 156. E: ἐκεῖθεν ἐπιθρεῖν. Cum artic. Crat. 403. D: οὐδένα δεῦρο ἐθελῆσαι ἀπελθεῖν τῶν ἐκεῖθεν (ubi *ἐκεῖθεν pro ἐκεῖ propter v. ἀπελθεῖν positum*). Pol. X. 619. B: ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος ἡγγελε. E: ἐκ τῶν ἐκεῖθεν ἀπαγγελιομένων. Legg. X. 889. A: σκενώμεθα τοὺς ἐκεῖθεν.

ἐκεῖνος, ἡ, ο, *ille rel*. Proprie ad remotius quid refertur (ita ut pron. οὗτος opponatur. Euthyd. 271. B: ἐκεῖ-

νος μὲν ... οὗτος δέ). Phaedr. 231. C: ὅτι ὅσων ἂν ὕστερον ἐρασθῶσιν, ἐκείνους αὐτῶν περὶ πλείονος ποιήσονται. Ib. ἐὰν ἐκείνοις (quos postea amaturi sint) δοκῇ, καὶ τούτους (quos nunc amant) κακῶς ποιήσουσι. Phaedr. 69. A: ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο μόνον τὸ νόμισμα ὀρθόν, ἀνθ' οὗ δει ἅπαντα ταῦτα καταλλάττεσθαι, φρόνῃσι. 73. E: ὅταν τις τοῦτο πάθῃ περὶ ἐκεῖνα ἃ ὑπὸ χρόνου ... ἤδη ἐπιλέληστο. Hinc ἐκεῖνο et ἐκεῖνα res superas (h. e. aeternas rerum formas, vern. *das Uebersinnliche*, quippe a sensibus remotum illud) significat, τὰδε vero vel ταῦτα res quae hic sunt, h. e. citeriores (*das Sinnliche*). Phaedr. 250. A: ἀναμινθήσεσθαι δ' ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα οὐ ῥάδιον ἀπίσῃ (ψυχῇ). Phaedr. 74. B: ἄρ' οὐκ ... ἐκ τούτων ἐκεῖνο ἐνενοήσαμεν, ἕτερον ὃν τούτων; 75. A. B. E. 76. E. Conv. 212. A: κακεῖνο ὃ (ὡ?) δει θεωμένου. — Cum pron. τοῦτο (quod monstrandi vim habet) ἐκεῖνο ita ponitur ut lectoris animum ad aliquid vel antecedens vel consequens intendat, aut noti quid ac soliti efferat. Phaedr. 252. C: ὁμως δὲ ... τὸ πάθος τῶν ἐρώντων τοῦτ' ἐκεῖνο (*hoc ipsum*, int. quod descripsimus) τυγχάνει ὄν. 241. D: τοῦτ' ἐκεῖνο, ὃ Φαῖδρε (*en quod dixi, da hast du es!* Refertur enim ad superiora 238. D). Conv. 210. E: κατόψεται τι θαυμαστόν τὴν φύσιν καλόν, τοῦτο ἐκεῖνο (*eben das*, quod ad seqq. refertur) οὐ δὴ ἔνεκεν καὶ οἱ ἐμπροσθεν πάντες πόνοι ἦσαν. 223. A: ταῦτ' ἐκεῖνα ... τὰ εἰωθότα (vern. *da haben wir seine Art*). Hipp. mai. 296. D: ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο (*eben das*) ... ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν. Charm. 166. B: τοῦτ' ἐστιν ἐκεῖνο (*eben das ist es*) ... ἐπ' αὐτὸ ἡκεις ἐρευνῶν ἄτρε διαφέρει cet. *is (vern. *er*); ita ad nomen proxime antec. refertur, atque etiam pron. αὐτός excipit. Prot. 310. D: ἂν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον καὶ πείθῃς ἐκείνον (*ihn*). Phaedr. 267. C: ἃ ἐκείνῳ (*ei*, int. Polo) ἔδωρῃσατο. Gorg. 515. E: εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελτίους γεγονέναι, ἢ πᾶν τούναντίον διαφθαρῆναι ὑπ' ἐκείνου. Phaedr. 62. D: θεόν τε εἶναι τὸν ἐπιμελόμενον ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκείνου κτήματα εἶναι. 111. B: τὰς ... ὥρας αὐτοῖς κρασὶν ἔχειν τοιαύτην ὥστε ἐκείνους ἀνόσους εἶναι. Theaet. 154. B: Πρωταγόρας τε καὶ πᾶς ὁ τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ἐπιχειρῶν λέγειν. Soph. 235. C: κακείνῳ (praec. αὐτὸν) παραδόντας ... τὴν ἄγραν. Phil. 12. C: τὴν ... Ἀφροδίτην ὅπῃ ἐκείνη (*ih*r) φίλον, ταύτην προσαγορεύω. Pol. I. 353. D: ἴδια ἐκείνου εἶναι (*ubi ἐκείνου ad v. ψυχῇ antec. refertur*). III. 394. A: τίσαι ... τὰ ἃ δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεσιν (vern. *mit seinen Pfälen*). VIII. 558. D: ὑπὸ τῷ πατρὶ τετραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἦδσαι. Legg. VI. 777. D: τρέφειν δ' αὐτούς ὀρθῶς μὴ μόνον ἐκείνων ἔνεκα (vern. *ihre wegen*) cet. VII. 805. C: ἐκείνῳ τῷ τούτον τὸν νόμον μηδαμῇ δεχομένῳ (*ubi est ei qui cet.*). VIII. 847. B: ἐὰν τις αὐτοὺς ἑταίρος, ἢ ἐκεῖνοί (*sic*) τινα ἄλλον ἀδικῶσι. Saepenumero exprimi potest pron. demonstrat.

Phaedr. 232. D: ἡγούμενοι ὑπ' ἐκείνων (int. τῶν μὴ ἐθε-
λόντων συννεῖναι, quod proxime antec.) ... ὑπερορᾶσθαι cet.
233. A: ἡ ἐραστὴ ἐκεῖνοι μὲν γὰρ cet. Theaet. 200. C: ὅτι
οὐκ ὀρθῶς ψευδῆ δοῖαν προτέραν ζητοῦμεν ἐπιστήμης, ἐκεί-
νην (hanc) ἀφέντες. 203. E: χροὴν ... ἴσως τὴν συλλαβὴν
τίθεσθαι μὴ τὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων (ex hā) ἐν τι γε-
γορὸς εἶδος. Parm. 153. C: αὐτὸ... ἐκεῖνο (hoc - ipsum, quod
refertur ad proxime antec. τοῦ ὅλου τε καὶ ἐνός). Crat. 422.
A: ἐξ ἐτέρων, ἐκεῖνα δὲ (et haec) ἐξ ἄλλων. Pol. III. 410.
B: πρὸς τὸ θυμοειδὲς ... βλέπων κἀκεῖνο ἐγείρων. X. 616.
E: περὶ τὴν ἡλακτὴν ἐκείνην δὲ ... ἐληλυσθαι. 620. D:
πρὸς τὴν Λάχεσιν ἐκείνην δ' cet. Euth. 9. B. Euthyd.
272. D. Etiam plenae orationi praemittitur. Hipp. mai. 283.
D: ἀλλ' ἐκεῖνο (int. ex antec. ἂν εἶη), μὴν μὴ ...; (vern.
ist es dieses, i. q. ist dieses der Grund, nemlich sollten vielleicht
die Laked. cet.).— Infertur ita ut redundet. Parm. 133. D:
οὐκ αὐτοῦ δεσπότου ... ἐκείνου δοῦλός ἐστιν. Phil. 30. D:
ἀλλ' ἐστὶ τοῖς ... πάλαι ἀποφνηαμένοις ... ξύμμαχος ἐκεί-
νοις. 54. C: τὸ γε μὴν, οὐ ἔνεκα τὸ ἔνεκα τοῦ γιγνόμε-
νον αἰεὶ γίγνεται ἂν, ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοῖρᾳ ἐκεῖνό ἐστι.—
Cum praepos. ἐπὶ: ἐπ' ἐκεῖνα, trans, ὑπὲρ (opp. ἐπὶ τὰδε,
citra). Phaed. 112. B: ὅταν εἰς τὸ ἐπ' ἐκεῖνα τῆς γῆς ὁρ-
μήσῃ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τὰδε. — ἐκείνη, illa vel hac ra-
tione, hactenus. Phaedr. 234. E: καὶ ταύτη ... ἀλλ' οὐκ ἐκείνη
μόνον ὅτι cet. Theaet. 179. B. Soph. 259. D: ἐκείνη καὶ
καθ' ἐκεῖνο ὃ φησι τούτων πεπονθέναι πότερον. Polit. 263.
B: ταύτη με ἢ ἐκείνη μᾶλλον... αἰεὶ φαθὶ λέγειν. Pol. VIII.
556. A: οὐτε γ' ἐκείνη ... οὐτε τῆδε αὐ cet. X. 606. A: εἰ
ἐκείνη (ita) γ' αὐτὸ σκοποίης. De lucri cup. 230: B. Est
etiam illuc. Tim. 79. E: πάλιν ἐκείνη ῥέπον. — Pro ἐκείνος
libri edd. habent κείνος: Pol. VIII. 516. D. X. 606. A. Legg.
II. 654. C. XII. 944. E. al. Sed scribendum videtur κείνος
(post ἧ, εἰ al.) Cf. Schneid. ad Civ. V. I. p. 154.

ἐκείνως, illa vel ea ratione, ita. Prot. 329. D: ἐκεί-
νως μοι φαίνεται ... ὥσπερ cet. Theaet. 184. D: ἀλλὰ μοι
δοκεῖ οὕτω μᾶλλον ἢ ἐκείνως. Crat. 437. C: ὅτι τὰ πολλὰ
ἐκείνως ἐσήμενεν. Pol. II. 370: A: οὕτω ῥᾶον (γ. ῥᾶδιον)
ἢ κείνως (al. ἐκείνως). VII. 516. D: ἐκείνως ζῆν. Tim.
75. A. Legg. I. 628. C: οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ
κείνως (malim κείνως). IV. 720. E. Hipp. mai. 303. C:
οὕτως αἰρεῖ ... ἢ κείνως; (al. ἐκείνως). Riv. 139: οὐδὲ
ἀμαθὴς ἐφη ἐκείνως εἶναι.

ἐκείσε, illuc. Prot. 311. A: μήπω ... ἐκείσε ἴωμεν.
Phaedr. 250. E: οὐκ ὀξέως ἐνθὲνδε ἐκείσε φέρεται πρὸς αὐτὸ
τὸ κάλλος. Gorg. 480. A: ἰέναι ἐκείσε ὅπου cet. 526. C:
ὁ δὲ ἐκείσε ἀφικόμενος τὰ προσήκοντα πιάσκει. Phaed. 58.
E: κἀκεῖσε ἀφικόμενος. 61. D: τὸν μέλλοντα ἐκείσε ἀπο-
δημεῖν. 75. B: τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκείσε (ad aequa-

litatis speciem) ἀνοίσειν. Theaet. 176. A: ἐνθένδε ἐκείσε φεύγειν. Conv. 212. A: ἐκείσε βλέποντος ἀνθρώπου. Pol. VII. 529. A: ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκείσε ἄγει. 530. E: οὐκ ἐξήκον ἐκείσε αἰεί. X. 618. E: ὁ αὐτὴν ἐκείσε ἄξει, εἰς τὸ ἀδικωτέραν γίγνεσθαι. Legg. I. 643. C: ἐκείσε τρέπειν τὰς ἡδονὰς ... τῶν παιδῶν. Alc. I. 123. A: τὰ ἔχνη τὰ ἐκείσε τετραμμένα. Cum artic. Phaed. 117. C: τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκείσε. Pol. X. 619. E: τὴν ἐνθένδε ἐκείσε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν. Ax. 371. E: τὸ θάρρος τῆς ἐκείσε πορείας. *illic. Ax. 366. A: τῆς ἐκείσε διαίτης ... ὀριγνωμένη (ν. ὀριγομένη).

ἐκθνήσκω, mortui speciem induo. Legg. XII. 959. A: τὸν τε ἐκτεθνεῶτα καὶ τὸν ὄντως τεθνηκότα.

ἐκκαθαίρω, expurgo. Pol. VII. 527. D: ὅτι ἐν τοῦτοις τοῖς μαθήμασι ἐκαστοῦ ὁργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεται. Ep. II. 314. A: μόγισ, ὥσπερ χρόσος, ἐκκαθαίρεται μετὰ πολλῆς πραγματείας. *expolio (vel ita aliquid exprimo ut mera eius atque perfecta species appareat). Pol. II. 361. D: ὡς ἐρόωμένως ἐκύτερον, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρῖσιν ἐκκαθαίρεις τοῖν ἀνδράσιν. *purgo, h. e. elido, tollo. Euth. 3. A: ἡμῶς ἐκκαθαίρει τοὺς τῶν νέων τὰς βλάστας διαφθεύροντας.

ἐκκαίδεκα, sedecim. Men. 83. C. Ep. XIII. 361. E.

ἐκκαλοῦμαι, proosco. Locr. 104. B: τῷ νῶ ἐκκαλομένῳ ἢ ποτὶ ἔργα ἢ ποτὶ ἀπολαύσις. Euthyd. 288. D: εἰάν πως ἐκκαλέσωμαι.

ἐκκαλύπτω, denudo, detego. Phaed. 118: ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψεν αὐτόν. Med. me detego. Phaed. 118: ἐκκαλυψάμενος ... εἶπεν.

ἐκκάω, cauro. Gorg. 473. C: τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται. Pol. II. 361. E: ἐκκαυθήσεται τῷφθαλμῷ. X. 613. E: ἐκκαυθήσονται. Pass. in eo dicitur quod exsistit (ut Lat. exardescere). Pol. VIII. 556. A: οὔτε ... τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεσνύναι.

ἐκκενώ, oacuio. Prot. 315. D: καὶ τοῦτο (τὸ οἶκημα) ἐκκενώσας.

ἐκκεχυμένως, propr. effuse, est diligenter (vern. ausführlich). Euth. 3. D: ἐκκεχυμένως ... λέγειν.

ἐκκηρύττω, praecois voce cūcio. Legg. XI. 929. B: ὡς ἄξιός τις ἀπασιν ἐκ τοῦ γένους ἐκκηρύχθαι.

ἐκκλάω, frango. Pol. X. 611. D: τὰ τε παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη ... ἐκκεκλάσθαι.

ἐκκλέπτω, subtraho, clam abduco. Crit. 44. E: (ἡμῖν) ὡς σὲ ἐνθένδε ἐκκλέψασι. Ut Lat. subtraho, est etiam reticeo, omitto. Pol. V. 449. C: εἶδος ὅλον ... ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου.

ἐκκλησία, ἡ, concio. Gorg. 456. B: ἐν ἐκκλησίᾳ ἡ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ. 481. E. Euth. 3. B. Apol. 25. A. Prot. 319. B: ὅταν συλλεγῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Polit.

298. C: *ξύλλεξαι ... ἐκκλησίαν ἡμῶν αὐτῶν*. Legg. VI. 764. A: *ἴτω δ' εἰς ἐκκλησίαν καὶ τὸν κοινὸν ξύλλογον ὃ βουλόμενος*. VIII. 850. B. Alc. I. 114. B: *ἐμὲ ἐκκλησίαν νόμισον καὶ δῆμον*. Pol. VI. 492. B: *ξυγκαθεζόμενοι ἀθροοὶ πολλοὶ εἰς ἐκκλησίαν*.

ἐκκλησιάζω, *in concione sum*. Ax. 369. A: *τριμυρίων ἐκκλησιαζόντων*.

ἐκκλησιαστής, ὁ, *qui concioni adest*. Apol. 25. A: *οἱ ἐκκλησιασταί*. Euthyd. 290. A: *δικαστῶν τε καὶ ἐκκλησιαστῶν*. Gorg. 452. E: *ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστάς*.

ἐκκλίνω, *deflecto*. Crat. 404. D: *νῦν δὲ αὐτῆς ἐκκλίνουσι τοῦ νομα*. *(me) *declino*, *avito*. Legg. V. 746. C: *τοῦτο ... αὐτὸ ἐκκλίνειν καὶ μὴ πράττειν*.

ἐκκλύζω, *eluo*. Pol. IV. 430. A: *δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν*.

ἐκκοιμῶμαι, *edormio*. Legg. I. 648. A: *ἐκκοιμηθέντα*.

ἐκκομίζω, *eveho*. Pol. X. 611. E: *ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσαι ἐκ τοῦ πόντου* (Eryx. 400. E: *pro αὐτοῦ ἐκκομισαίμεθα* Fischer. corr. *αὐτῶ ἐκπορῖσαιμεθα*).

ἐκκοπτῶ, *excutio*. Charm. 155. C: *καὶ μου ἡ πρόσθεν θρασυτῆς ἐξεκέκοπτο*.

ἐκκρεμαίμαι, *pendeo*, *suspensus sum*. Legg. V. 733. A: *ἐξ ὧν ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ... ἐκκρεμαμένον εἶναι*. Ion. 536. A: *τῶν τῆς Μούσης ἐκκρεμαμένων δακτυλίων*.

ἐκκρίνω, *secerno*. Locr. 102. A: *ἐκκριθέντος τῷ πνεύματος*. **eximo*. Polit. 303. B: *πασῶν ... ἐκείνην γε ἐκκρίτεον*. (Ib. 268. C: *pro ἐκκρίνοντες scribing videtur ἐκκρίνοντες*, quod Heusd. coni. et in Flor. i. exstat).

ἐκκριτός, ὁ ἡ, *selectus*. Legg. XI. 926. D: *εἰς τὸ τῶν ἐκκριτῶν δικαστῶν δικαστήριον εἰσάγων*. 928. B.

ἐκκρούω, *excutio*, *deturbo*. Phaedr. 228. E: *ἐκκέρουκας με ἐλπίδος*. **eludo* (ut *ictum*); unde etiam *irritum facio* (vern. *verreihen*). Prot. 336. C: *ἐκκρούων τοὺς λόγους*.

ἐκκωφῶ, *surdum reddo*, *obtundo*. Lys. 204. C: *ἡμῶν γούν ... ἐκκεκόφωκε τὰ ὦτα*.

ἐκλαμβάνω, *accipio*. Legg. XII. 958. D: *διδόντι τε δίκας ... καὶ παρ' ἑτέρου ἐκλαβόντι*. **percipio*, *disco*. Legg. VII. 807. D: *τὸ τέλειόν τε καὶ ἱκανὸν αὐτῶν ἐκλαμβάνειν*. Med. Ib. 812. E: *τοῖς μέλλουσιν ἐν τρισὶν ἔτεσι τὸ τῆς μουσικῆς χρήσιμον ἐκλήψεσθαι διὰ τάχους*.

ἐκλάμπω, *exsplendescio*, *eluceo*. Gorg. 484. A: *ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον*. Ep. VII. 344. B: *ἐξέλαμψε φρόνησις περὶ ἕκαστον καὶ νοῦς*. Pol. IV. 435. A: *τάχ' ἂν ... ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην*.

ἐκλανθάνομαι, *obliviscor*, *non cogito*. Ax. 369. E: *ἐκλανθόμενος ὅτι τέθνηκας*.

ἐκλαίνω, *exolio*. Conv. 191. A: *τάς ... ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελαίνε*.

ἐκλέγω, *eligo*, *deligo*. Pol. VII. 536. C: *ὅτι ... πρε-*

σβύτας ἐξελέγομεν. Ion. 539. D: ὥσπερ ἔγὼ σοὶ ἐξέλεξα καὶ ἐξ Ὀδυσσεύς cet. Pol. V. 458. C: ὥσπερ τοὺς ἀνδρας ἐξέλεξας. 535. A: οἴους ἐξέλεξαμεν. Ion. 539. E: οὕτω καὶ σὺ ἐμοὶ ἐκλεξον ... ὅποια cet. Legg. XII. 946. A: τοὺτους ἐκλέξαι. Pol. V. 458. C: καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας. Legg. VII. 811. A: ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες. III. 702. D. 756. E: ἐκλέξαντας. Alc. I. 121. E: ἐξελεγμένοι Περσῶν. Legg. IX. 864. D: τοῖς ἐκλεχθεῖσιν ἐκάστοτε δικασταῖς. Med. Phaedr. 252. D: τὸν τε ... ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπον ἐκλέγεται ἕκαστος. Pol. IV. 429. D: ἐκλέγονται ... μίαν φύσιν cet. Legg. II. 670. D: ἐκλέγεσθαι ... τὰ προσήκοντα. Gorg. 503. E: οὐκ εἰκὴ ἐκλεγόμενος. Conv. 198. D: ἐξ αὐτῶν ... τούτων τὰ κάλλιστα ἐκλεγόμενος. Legg. VI. 761. A. Pol. IV. 429. E: ὅτε ἐξελεγόμεθα τοὺς στρατιώτας. Menex. 237. D: ἐξελέξατο ... τῶν ζώων ... τὸν ἀνθρώπον. Pol. V. 456. A: ἢ οὐ τοιαύτην ... φύσιν ἐξελεξάμεθα; Gorg. 472. B: ἦντινα αὖ βούλη τῶν ἐνθένδε ἐκλέξασθαι. Pol. II. 374. E. VIII. 557. D. Legg. VII. 802. A. De lucri cup. 228. D: ἐκλεξιόμενος ἃ ἕγχετο σωφράτα εἶναι. Tim. 24. C: ἐκλεξάμενη τὸν τοπον. D. Apol. 40. D: ἐκλεξάμενον ... ταύτην τὴν νύκτα. Legg. V. 745. B. IX. 858. B: ἐξ ὧν ἐκλεξόμεθα τὰ πρόσφορα cet. Pol. III. 412. D: ἐκλεκτέον ... ἐκ τῶν ἄλλων φυλάκων τοιοῦτους ἀνδρας οἱ αὖ cet. V. 456. B: καὶ γυναῖκες ... αἱ τοιαῦται τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐκλεκταί. Legg. VII. 809. B: τίνα τύπον ἔχοντα ἐκλεκτέα τέ ἐσσι cet. Pol. VII. 535. A: ἐκείνας τὰς φύσεις οἷον δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι.

ἐκλείπω, *desero, destituo*. Legg. II. 657. D: ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρόν ἐκλείπει νῦν. **practermillo*. Legg. VI. 779. D: ὅποσα αὖ ὁ νόμος ἐκλείπη δι' ἀπορίαν. 772. A: ὅσον αὖ ἡμῖς ἐκλείπωμεν τάττοντας. B: ἀναγκαῖον ... ὅσα σμικρὰ καὶ πολλὰ νομοθίτην ... ἐκλείπειν. Conv. 188. E: εἴ τι ἐξέλιπον. *Intrans. deficere; quod est a) flaccesco*. Pol. VI. 485. D: (περὶ) τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος ἐκλείποιεν (αἱ ἐπιθυμίαι). b) *desum*. Legg. XII. 943. A: εἰὰν δέ τις ἐκλείπη τιτὶ κάκη μὴ στρατηγῶν ἀφέντων. XI. 918. A: τὸ δοκοῦν ἐκλείπειν. c) *desino*. Menex. 249. B: αὐτοὺς δὲ τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει. Crat. 399. E: ἅμα ... ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος τὸ σῶμα ἀπόλλυται τε καὶ τελευτᾷ. Legg. XI. 924. C: τοῦτο ἐκλείπεται μὴδέποτε κατὰ δύναμιν. Menex. 234. A: ἵνα μὴ ἐκλείπη ὕμνων ἢ οἰκία αἰετὶνα ἡμῶν ἐπιμελητὴν παρεχομένη. Porro, ut Lat. *deficere*, et in sole ponitur qui obscurari nobis videtur (Phaedr. 99. D: οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες) et in morientibus vel mortuis. Legg. VI. 759. E: ὅθεν αὖ ἐκλείπη. IX. 856. E: κληρονόμον εἰς τὸν οἶκον καταστῆσαι τὸν τῶν ἐκλειόντων.

ἐκλειψις, ἢ, *defectio (siderum)*. Ax. 370. B: ἐκλειψεις. Locr. 97. B.

ἐκλεκτός, ἢ, ὄν, *selectus*. Legg. XI. 938. B: ἐν τῷ

τῶν ἐκλεκτῶν δικαστηρίῳ. XII. 948. A. 946. D: εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς δικαστάς εἰσαγέτω. 956. C. Ep. VIII. 356. D.

ἐκλεξις, ἡ, optio. Phaedr. 231. D: ἐξ ὀλίγων ἂν σοι ἡ ἐκλεξις εἴη.

ἐκλογή, ἡ, electio. Pol. III. 414. A: τοιαύτη τις ... δοκεῖ μοι ... ἡ ἐκλογή εἶναι καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων cet. Legg. II. 670. E: τῆς ἐκλογῆς ἕνεκα. Pol. VII. 536. C: ἐν τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ. 535. A: τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων. Legg. V. 736. A. 739. B. VII. 802. B: τὴν ἐκλογὴν ποιεῖσθαι.

ἐκλυτος, ὁ ἡ, dissolutus. Locr. 102. E: ἤμεροί τε ἐκλυτοί cet. ἐκλύω, exsolvo, libero. Phaed. 67. D: ἐκλυομένην ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος. Med. Legg. XII. 948. C: μεγάλων σφᾶς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν. Lach. 194. C: ἡμᾶς ... τῆς ἀπορίας ἐκλυσαι.

ἐκμαγεῖον, τὸ, materia in qua aliquid exprimitur. Tim. 50. C: ἐκμαγεῖον ... φύσει παντὶ κεῖται. Theaet. 196. A: μνημεῖα ἐν τῷ ἐκμαγεῖῳ. 191. C: θῆς ... ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνὸν κῆρινον ἐκμαγεῖον. Locr. 94. A: τὰν δ' ὕλαν ἐκμαγεῖον καὶ ματέρα ... εἶμεν. *forma impressa vel signum. Theaet. 194. D: διανεμόμενοι ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα ἐκμαγεῖα. E: ἀσφαλῆ τὰ ἐκμαγεῖα ἴσχουσιν. *imago expressa. Tim. 72. C: ἔτοιμον αἰὲ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. *forma vel norma. Legg. VII. 801. D: κείσθω νόμος ἡμῖν καὶ τύπος ἐκμαγεῖον τε τρίτον τοῦτο —; 800. B: ἐν ... τῶν ἐκμαγεῖων εἶναι τοιόνδε τι. E: τῶν ἐκμαγεῖων ταῖς ὥδαῖς εἰ πρῶτον ἐν τοῦθ' ἡμῖν ἀρέσκον κείσθω. B: ἀσφαλέστατον καθάπερ ἐκμαγεῖ' αὐτοῖσι πρῶτον πλάσασθαι τῷ λόγῳ.

ἐκμανθάνω, edisco. Legg. VII. 811. A: ἐκμανθάσκειν. Ion. 530. C: τὴν τούτου διανοίαν ἐκμανθάνειν. Ep. II. 314. B. Hipp. mai. 285. E: ἐκμανθάνων. Legg. VII. 811. A: ὅλους ποιητάς ἐκμανθάνοντας. Hipp. mai. 285. D: ὥστε ... ἠνάγκασμαι ἐκμεμαθηκέναι ... πάντα τὰ τοιαῦτα. Phaedr. 228. D: τὰ γε ῥήματα οὐκ ἐξέμαθον. *disco, cognosco. Ax. 371. A: ἔφη ... ἐκ τινων χαλκῶν δέλτων ... ἐκμεμαθηκέναι cet. Tim. 47. C: ἐκμαθόντες. Euthyd. 304. A.

ἐκμάττω, exprimo, formo. Pol. III. 396. D: αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάσκειν εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους. Theaet. 191. D: ὁ ... ἂν ἐκμαγῇ. Ib. ὅταν ... μὴ οἶόν τε γένηται ἐκμαγῆναι.

ἐκμελετώ, exerceo. Hipp. mai. 287. A: ἴν' ὅτι μάλιστα με ἐκμελετήσης. 286. D: μαθὼν καὶ ἐκμελετήσας. Clit. 407. B: οὔτινις ἐξασκήσουσι καὶ ἐκμελετήσουσιν ἱκανῶς.

ἐκμελής, ὁ ἡ, inconcinnus. Locr. 101. B: ἐκμελής τε καὶ ἀνάρμοστος.

ἐκμηνος, ὁ ἡ, semestris; neutr. ἐκμήνον, spatium semestre. Legg. XI. 916. B: ὁ περιέμενος ἐντὸς ἐκμήνου (ν. ἑξαμήνου) ἀναγέτω.

ἐκμυζῶ, *exsugo*. Pol. III. 408. A. (Hom.).

ἐκνευσις, ἤ, *declinatio*. Legg. VII. 815. A: ἐκνεύσεις καὶ ὑπεῖξει πύση.

ἐκνίπτω, *eluo*, trop. *expro*. Ep. VIII. 352. C: ταῦτα γὰρ ἀνίατα καὶ οὐκ ἂν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψει.

ἐκούσιος, ὁ ἢ et α, ον, *voluntarius*; neutr. *voluntas*. Legg. XI. 925. A: ἡ παῖς ... ἐκουσία. Hipp. min. 374. B: καὶ ἀσχημοσύνη ... ἡ μὲν ἐκούσιος cet. Def. 412. C: κατ'εργία ἐκούσιος. Ib. ὑποχώρησις ἐκουσία. D. 413. E. Crat. 420. D: τὸ ... ἐκούσιον ... εἶκον τῷ ἴοντι δεσφλωμένον ἂν εἴη τοῦτω τῷ ὀνόματι. Legg. V. 730. C: ὦ φίλον ψεύδος ἐκούσιον. IX. 861. E. Pol. III. 413. A: τὸ ... τῆς ἐκουσίας (δόξης) ... μανθάνω. 399. B: ἐν ἐκουσίῳ πράξει ὄντος. Polit. 276. D: τῷ βιαίῳ τε καὶ ἐκουσίῳ. E. 292. A. Legg. XI. 925. A: ὄντιν ἂν ... αἰρῆται τῶν πολιτῶν ἐκούσιον ἐκουσία. Polit. 276. E: τὴν ... ἐκούσιον (ἐπιμελητικὴν). Pol. III. 399. C: βίαιον, ἐκούσιον (ἁρμονίας). Polit. 291. E: πρὸς τὸ βίαιον ... καὶ ἐκούσιον ἀποσκοποῦντες. Pol. VII. 535. E: τὸ ... ἐκούσιον ψεύδος. Legg. V. 733. D. IX. 860. D. 861. B: τὰ μὲν ἐκούσια, τὰ δὲ ἀκούσια (ἀδικήματα). Polit. 276. A: ἐκουσίων διπλόων. Pol. VIII. 556. A: τῶν ἐκουσίων συμβολαίων. Legg. IX. 860. E. 872. D: ἐκουσίους τε καὶ ἀδίκους πάντως (φόνους). Prot. 346. B: ἐχθρας ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαῖαις προστίθεται. Pol. X. 603. C: βιαιῶνς ἢ ἐκουσίας πράξεις. Phaedr. 233. C: τὰ δὲ ἐκούσια πειρώμενος ἀποτρέπειν. Legg. IX. 860. E: ἀκούσια τε καὶ ἐκούσια ἀδικήματα. 861. E.

ἐκουσίως, *ultra*, *sponte*. Polit. 291. E: ἂν τ' οὖν βιαιῶς ἂν τε ἐκουσίως τῶν τὰς οὐσίας ἔχόντων τὸ πλήθος ἀρχῇ. Pol. III. 412. E. 413. A. Legg. IX. 873. A. Hipp. min. 374. C. al.

ἐκπαιδεύω, *erudio*, ita ut institutionem absolvam. Crit. 45. D: ἐκτρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι.

ἐκπειρώμαι, *exploro*. Ep. XIII. 362. E: ἐκπειρώμεν ... εἴτε cet.

ἐκπέμπω, *emitto*, *mitto*; *dimitto*. Ep. VII. 349. C: ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ἐκπέμπει με. Polit. 310. D: τὰς ἐκδομένας παρ' αὐτῶν εἰς τοὺς ἐκπέμπουσι πάλιν. Legg. IX. 866. D: ἡ ... ἀρχὴ ... εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπέτω. XI. 930. E: εἰς ἄλλην χώραν ἐκπεμπόντων. 936. C. VI. 778. E: ἐκπέμπειν εἰς τὴν χώραν τοὺς νέους. XII. 947. A. 951. A. al. Polit. 293. D: εἴτε καὶ ἀποικίας οἶον σιρῆνη μελιττῶν ἐκπέμποντες. Pol. VII. 540. E: (ὅταν) πάντας ἐκπέμψωσιν εἰς τοὺς ἄγρους. Ep. VII. 349. C: ἐκπέμψας Ἰστιάνα καὶ πελταστάς. Phaed. 113. A: πάλιν ἐκπέμπονται εἰς τὰς τῶν ζώων γενέσεις. Legg. XI. 923. D: ὃν ... ἐλπίς εἰς ἀποικίαν ἐκπεμφθήσεσθαι. Med. Legg. IX. 856. D:

τούτους ... ἡ πόλις ... εἰς τὴν αὐτῶν ἀρχαίαν ἐκπαρμυέσθω πατρίδα καὶ πόλιν. V. 736. A: εὐμεινῶς ... ἐξεπέμψατο.

ἐκπεραίνω, *absolvo*. Ep. VII. 333. B: ἵνα δ' ἐκπεράνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα τὰ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

ἐκπέσθω, *repñus destruo*. Ep. VII. 331. E: πόλεις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐκπεπορθημένας. Trop. ut Lat. *destruere* (v. c. aliquem), est *profligo*. Prot. 340. A: μὴ ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας τὸν Σιμωνίδην ἐκπέσῃ.

ἐκπήδησις, ἡ, *saltus*. Legg. VII. 815. A: ἐκπηδήσῃσιν ἐν ὕψει.

ἐκπηδῶ, *exsiliu*. Pol. VI. 495. D: ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Tim. 68. A: τοῦ μὲν ἐκπηδῶντος πυρὸς οἷον ἀπ' ἀστραπῆς.

ἐκπίνω, *ebibo et simpl. bibo*. Conv. 214. C: ἐπειδὴ ... ἐκπέτωκας. Phaed. 117. C: μάλα ... εὐκόλως ἐξέπια. Conv. 214. A: πρῶτον ... αὐτὸν ἐκπιεῖν.

ἐκπίπτω, *excido*; etiam i. q. *reiciō* vel *deiciō*. Tim. 58. E: πάλιν ... ἐκπίπτοντος αὐτόθεν τοῦ πυρὸς. Pol. VI. 495. C: οὗτοι ... οὕτως ἐκπίπτοντες (int. ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος). A: αἰτία ... τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος. 496. C: πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας. **decido*, *excutior*. Gorg. 516. E: οἳ γε ἀγαθοὶ ἡνιοχοὶ ... οὐκ ἐκπίπτουσιν ἐκ τῶν ζευγῶν. **cado* (in eo quod se tueri nequit; vern. *fallen* vel *durchfallen*). Gorg. 517. A: οὐ γὰρ ἂν ἐξέπεσον. Phil. 13. D: ὁ λόγος ἡμῖν ἐκπεσὼν οἰχίσσεται. **eiciō*, *expellor*. Tim. 85. E: οἷον φηγὰς ἐκ πόλεως ... ἐκ τοῦ σώματος ἐκπίπτουσα. Ib. ἡ κατὰ πᾶν τὸ σῶμα ἐξέπεσεν. Pol. VIII. 560. A: καὶ τινες τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν, αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον. 566. A: ἐκπεσόν. 553. B: ἡ ἀποθανόντα ἢ ἐκπεσόντα. Legg. III. 682. E: οἳ πάλιν ἐκπεσόντες κατῆλθον. Pol. VIII. 560. A: τῶν ἐκπεσοῦσιν ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ... ἰσχυραὶ ἐγένοντο. 561. B: (εἰάν) μέρη ... καταδέχεται τῶν ἐκπεσόντων.

**effundor*. Phaed. 113. B: ὁ τέταρτος ἐκπίπτει εἰς τόπον ... δεινόν τε καὶ ἄγριον. 112. D: ἔνια καταντικρὺ ἢ εἰςρεῖ ἐξέπεσεν (ἢ ἐξέπεσεν εἰςρεῖ?). **emano* (in vulgus), *divulgor*. Ep. II. 314. A: εὐλαβοῦ ... μὴ ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. C: οὐ γὰρ ἔστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν. B: τῶν νῦν ἀναξίως ἐκπεσόντων. — Cum praep. εἰς (ut Lat. *excidere*) est *abeo*. Pol. VI. 497. B: εἰς ἄλλοτριν εἰδος ἐκπίπτειν. Cum praep. πρὸς est *accido* vel *accedo* (Tim. 45. C: τότε ἐκπίπτον ὅμοιον πρὸς ὅμοιον) et *appellor*. Legg. IX. 866. C: ἣν ... κατὰ θάλατταν ἐκπίπτῃ πρὸς τὴν χωρὰν.

ἐκπλέω, *enavigo*. Theag. 130. C: πρῖν ... ἐκπλεῖν. Ep. VII. 347. A. Theag. 130. A: ὥχετο ἐκπλέων. Men. 80. B: οὐκ ἐκπλέων ἐνθέρδε. Critia 108. E: τοῖς ἐνθέρδε ἐκπλέουσιν ἐπὶ τὸ ... πέλαγος. Ep. VII. 347. C: ἐξέπλευσε ... τὰ πλοῖα μετὰ τοῦτο. I. 309. B: κελυνόντων (ὑμῶν) ἐκπλεῦσαι.

ἐκπληξίς, ἡ, *stupor*. Def. 415. E: ἐκπληξίς ψυχῆς.

Phil. 47. A: πᾶσαν ἐκπλήξιν ... ἐνεργάζεται. Critia 115. D: εἰς ἐκπλήξιν ... ἰδεῖν.

ἐκπληρῶ, *compleo*. Legg. XII. 958. E: ταῦτα ἐκπληροῦν. **solo*. Legg. XII. 958. B: πρὶν ἂν ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος ἅπαν τῷ νικησαντι.

ἐκπλήττω, *percutio, animum vehementer commoueo; perturbabo*. Phaed. 66. D: ἐκπλήττει (τὸ σῶμα). Legg. III. 698. D: ὁ δὴ λόγος ... καὶ Ἀθηναίους ἐξέπληττε. Gorg. 494. D: Πῶλον ... ἐξέπληξα. Phil. 26. C: τὸ ... πλήθος σε ... ἐξέπληξε τῆς τοῦ τρίτου γενέσεως. Apol. 32. D. Ion. 535. B: (ὅταν) ἐκπλήξῃς μάλιστα τοὺς θωμένους. Pol. IV. 436. E: οὐδὲν ... ἡμᾶς τῶν τοιούτων λεγόμενον ἐκπλήξει. Riv. 133. A: αἰ γὰρ ποτε ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι. Crat. 394. B: οὐκ ἐκπλήττεται ὑπὸ τῶν προσόντων. Ib. οὐκ ἐκπλήττεται, εἴ τι πρόσκειται γράμμα. Pol. IX. 577. A. Phaedr. 250. A: αὐταὶ ... ἐκπλήττονται. Gorg. 523. D. Conv. 192. C: τότε καὶ θαυμαστά ἐκπλήττονται φιλία *cet.* Pol. IX. 576. D: μὴ ἐκπληττώμεθα πρὸς τὸν τύραννον ἕνα ὄντα βλέποντες. Prot. 355. A: ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγομιενος καὶ ἐκπληττόμενος. Pol. IX. 591. D: ἐκπληττόμενος ὑπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ. Legg. II. 659. A: ἐκπληττόμενον ὑπὸ θορύβου. Clit. 407. A: ἐγὼ ... σοὶ συγγιγνώμενος πολλάκις ἐξεπληττόμην ἀκούων. Euthyd. 306. E: ἐκπέπληγμαι. Lys. 212. A. Conv. 211. D: οὗς νῦν ὁρῶν ἐκπέπληξαι. 216. D: ἐκπέπληκται. Hipp. mai. 282. E: ὥστε ἐκείνον ... θαυμάζειν καὶ ἐκπεπληγῆναι. Conv. 215. D: ἐκπεπληγμένοι ἐσμέν καὶ κατεχόμεθα. Charm. 154. C: οὕτως ἐκπεπληγμένοι τε καὶ τεθορυβημένοι ἦσαν. Euthyd. 276. D: οἱ δ' ἄλλοι ἡμῖς ἐκπεπληγμένοι ἐκωπώμεν. Ib. ἐκπεπληγμένους. Pol. I. 336. D: καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην. Riv. 133. A. Phaedr. 259. B: οὕτως ... τινὲς τῶν τότε ἐξεπλάγην ὑφ' ἡδονῆς ὥστε *cet.* Gorg. 494. D: σὺ δὲ οὐ μὴ ἐκπλαγῆς. Phaedr. 234. D: ὥστε με ἐκπλαγῆναι. Conv. 194. B: καὶ οὐδ' ὅπωςτιοῦν ἐκπλαγέντος. Pol. III. 390. C: οὕτως ἐκπλαγέντα ἰδόντα τὴν Ἥραν.

ἐκπλους, ὁ, *excursus navis, discessus*. Ep. III. 319. C: φοβούμενος ... τὸν ἐκπλουν ... μὴ μοι στενὸς γίγνοιτο. VII. 329. E: διεκώλυέ μου τὸν ἐκπλουν. 346. A. 345. D: ἦν γὰρ θέρος ἤδη τότε καὶ ἐκπλοι τῶν νεῶν.

ἐκπλύνω, *eluo*. Pol. IV. 430. A: μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν τὰ ὀύμματα ταῦτα.

ἐκπλυτος, ὁ ἡ, *qui elui potest*. Legg. IX. 872. E: οὐδὲ ἐκπλυτον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μίανθέν. Pol. IV. 429. E: ὅτι ἐκπλυτα.

ἐκπνέω, *exspiro*. Phaed. 112. B: ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων αἰὲ ἐκπνέει τε καὶ ἀναπνέει ῥέον τὸ πνεῦμα.

ἐκπνοή, ἡ, *exspiratio*. Tim. 78. E: ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοήν. 79. E.

ἐκποδών, *procul*. Gorg. 521. C: ὡς οἰκῶν ἐκποδών. Lys. 220. C: τὸ δὲ κακὸν ἐκποδὼν ἀπέλθοι. Epin. 974. D: ταύτας ἐκποδὼν θέμενοι (*his remotis*). Eryx. 401. C: τίνος ... ἤμῃν ἐκποδὼν γενομένου (*quoniam - sublatō*). Ep. VII. 346. A: τὰ Δίανος ἐκπαδὼν ἀπαλλαχθήτω τοῦ ... διαφέρεσθαι. 348. B: ὁ ... Ἡρακλείδης ἐκποδὼν αὐτὸν ἔσχευ ἀφραγῇ. **de medio* (*vern. bei Seite*). Theag. 121. A: βούλει οὖν δεῦρο ... ἐκποδὼν ἀποχωρήσωμεν;

ἐκπομπή, ἡ, *emissio*. Legg. VI. 740. E: ἐκπομπή ἀποικιῶν φίλῃ γιγνομένη παρὰ φίλων.

ἐκπονῶ, *laboro*. Pol. VII. 529. E: διαφερόντως γεγραμμένοις καὶ ἐκπεπονημένοις διαγράμμασιν. Med. *me exerceo vel exercitationis causa tracto*. Legg. VIII. 834. E: ὅσα καὶ ἡμέραν ... ἐκπονούμεθα.

ἐκπορεύομαι, *exeo*. Ep. VII. 329. E: οὐδ' ἂν εἰς περιεῖδέ με μόνον ἐκπορευόμενον.

ἐκπορίζω, *comparo, suppedito; paro*. Pol. I. 341. E: ὅπως ἐκπορίζῃ τὰ ξυμφέροντα. Gorg. 517. B: ἐκπορίζειν τῇ πόλει ὧν ἐπεθύμει. D. Pol. I. 341. D: ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἐκάστῳ ζῆσθαι τε καὶ ἐκπορίζειν. Men. 78. E: καίπερ ἐκπορίζουσα ταραδά. Ep. VII. 331. C: πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζοντα. Pol. V. 460. D: ἄλλας γὰρ ἐχούσας ἐκπορίζοντες. Prot. 321. B: τροφὰς ἄλλοις ἄλλας ἐξέποριζε. Gorg. 522. B: ἡδονὰς ἃς ἐκπεπόριμα. Crat. 395. E: τοιοῦτόν τι καὶ τούτῳ (v. τοῦτο τὸ) ὄνομα ἔοικεν ἐκπορίσαι ἢ τύχῃ τῆς φήμης. Pol. I. 345. D: ὅπως τούτῳ τῷ βέλτιστον ἐκποριεῖ. Ep. VII. 335. B: ἡδονὴν ἐκποριεῖν (*al. ποριεῖν*) αὐτῷ. Pol. I. 342. A: τὸ ξυμφέρον ... ἐκποριούσης. Gorg. 493. E: μετὰ πολλῶν πόνων ... ἐκποριζόμενα. Pol. I. 345. D: ἐπεὶ τὰ γε αὐτῆς ... ἱκανῶς δῆπου ἐκπεπόρισται. IX. 578. C: καὶ αὐτῷ ὑπὸ τίνος συμφορᾶς ἐκπορισθῇ ὥστε τυράννῳ γενέσθαι. Med. (*mili*) *paro vel comparo; etiam quaero, reperio*. Eryx. 403. E: οἷς ταῦτα ἐκπορίζόμεθα. 402. D: οἱ ἀντὶ τούτων σφίσι αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδεια ἐκπορίζονται. Ib. εἴπερ γε ταῦτοις τὰ ἐπιτήδεια ἐκποριζοίμεθα. E: ἐκπορίζονται. 403. E. Crilia 108. B: ἴν' ... ἐτέραν ἀρχὴν ἐκπορίζεται καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ἀναγκασθῇ λέγειν. Eryx. 401. D: ἵνα ταῦτα ἐκπορίζηται. Gorg. 492. A: αὐτοὶ οὐ θυνάμενοι ἐκπορίζονται ταῖς ἡδοναῖς πληρωοί. Legg. I. 640. C: πότερον ... ἀδούρῳβον ... τὸν τοιαύτον ἀρχοντα ἐκπορίζεσθαι δεῖ; Eryx. 402. C: οἷς τὰ χορήσιμα οἰοί τ' ἐσμέν ἐκπορίζεσθαι. E. 404. E: δι' ὧν ἂν ἐκπορισαίμεθα τὰ πρὸς ἑκάστα χορήσιμα. Legg. XII. 960. E: πρὶν ἂν τοῦτ' αὐτὸ ἐκπορισώμεθα τοῖς εἰρημένοις νόμοις. Gorg. 462. B: αὐτοὺς τῇ φῶσει ἱκανοὺς ἐκπορίσασθαι ἀρχὴν τινα. Eryx. 397. B: ὁπόθεν ἐκποριεῖται καὶ ταῦτα. ἐκπράττω, *perpetro*. Legg. IX. 866. D: (ἐάν) θυνῶ ... ἢ τὸ πεπραγμένον ἐκπραχθέν. **exigo*. Legg. VI.

774. Ε: τοὺς ταμίας ἐκπράττειν ἐκάστοτε τοὺς τῆς Ἥρας.
Β: μὴ ἐκπράξας.

ἐκπρεπής, ὁ ἡ, *emipens*. Phaedr. 238. Α: τούτων
τῶν ἰδεῶν ἐκπρεπής ἡ ἂν τύχη γενομένη.

ἐκπρέσθαι, *evolare*; unde Tim. 81. D: ἐξέπτατο
(aor. 1.)

ἐκπυρῶ, *uro*. Locr. 100. Ε: ἐκπυροῦντα ... τὰν
σάρκα δριμύει.

ἐκπωμα, τό, *potulum*. Conv. 213. Ε: εἴ τι ἔστιν
ἐκπωμα μέγα.

ἐκρῶ, *effluo*. Phaed. 112. Α: ἐκ τούτου πάλιν ἐκ-
ρῶσιν. Tim. 85. C: (ἵνα) μήτε διὰ θερμότητα ... ἐκρῶσι.
Phaed. 112. Α: αἰτία ... τοῦ ἐκρῆν τε ἐντευθεῖν καὶ εἰσεῖν
πάντα τὰ ῥεύματα. Trop. *effluo*, *evanesco*. Theag. 130. Ε:
πᾶσα ἐκείνη ἡ ἔξις ἐξεῤῥυκεν. Pol. V. 452. D: τὸ ἐν τοῖς
ὀφθαλμοῖς δὴ γελῶλον ἐξεῤῥύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μη-
νυθέντος ἀρίστου.

ἐκροή, ἡ, *ostium* (per quod flumen effluit); *effluuium*.
Phaed. 112. D: πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς. Tim.
91. Β: τῆς ἐκροῆς ζωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐμποιήσας. Legg.
VIII. 844. C: μὴ διδοὺς ἐκροήν. Gorg. 494. Β: μεγάλ'
ᾄττα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς. Legg. VI. 761. Β:
τὰς ἐκροὰς αὐτῶν εἰργοντας. Locr. 102. Β: κατὰς ἐκροὰς.
ἐκσῶζω, *conseruo*. Gorg. 486. Β: μὴδ' ἐκσῶσαι ἐκ
τῶν μεγίστων κινδύνων μήτε ἐμαυτὸν μήτε ἄλλον μὴδένα.
Id. 508. C.

ἐκτασις, ἡ, *correctio*, *productio*. Legg. VII. 795. Ε:
τὸ προσήκον καμψῆς τε καὶ ἐκτάσεως cet. Pol. VII. 526.
D: συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις σιρατιᾶς.

ἐκτατός, ἡ, ὄν, *qui vel quod extendi potest*. Tim.
44. Ε: ἐκτατὰ τε κῶλα καὶ καμπτὰ (ν. καμπά) ἔφρσε τέτ-
ταρα (ν. τέσσαρα).

ἐκτείνω, *extendo*, *porrigo*, *produco*. Phaedr. 254. D:
ἐκτείνας τὴν κέρκον. Pol. V. 449. Β: ἐκτείνας τὴν χεῖρα.
Prot. 338. Α: πάντα καλῶν ἐκτείναντα. Soph. 217. D: ἐκ-
τείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συγγόν. Tim. 74. Β: ἵνα ...
καμπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενον παρέχοι. Legg. X.
887. Α: οὐ γὰρ βραγὺς ὁ λόγος ἐκταθεὶς ἂν γίγνοιτο, εἰ cet.
ἐκτελῶ, *perficio*, *absolvo*; *expleo*; etiam *efficio*. Locr.
96. Ε: τὸν αὐτῷ κύκλον ἐκτελεῖ. 97. Β: εἶτι δὲ φάσις φα-
τεράς ... ἐκτελείοντι ποτὶ τὸν ἄλιον. Conv. 193. C: εἰ ἐκ-
τελέσαιμεν τὸν ἔρωτα. Pol. IV. 434. Β: νῦν δ' ἐκτελέσω-
μεν τὴν σκέψιν. Alc. II. 138. C: ταῦτα ... ἐξετελέσθη.

ἐκτέμνω, *excido*. Pol. III. 411. Β: ἕως ἂν ... ἐκτέ-
μῃ ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς. VIII. 564. C: ὅπως ὅτι
ταχιστα ζῶν αὐτοῖσι τοῖς κηρίοις ἐκτεμμήσεσθον (sic Par. A.
c. al. Vulgo ἐκτεμῆσθον). Ut Lat. *exsecare*, est etiam *ca-
nare*. Euth. 6. Α: κἀκείνόν γε αὐτὸν αὐτοῦ πατέρα

ἐκτεμῖν δι' ἑτερα τοιαῦτα. Gorg. 473. C: (ἐάν) ἐκτέμνηται.

ἐκτῆκω, *emacero*. Pol. III. 411. B: ἕως ἂν ἐκτῆξῃ τὸν θυμὸν.

ἐκτίκτω, *in lucem edo*. Theaet. 210. B: ἡ πάντα ἐκ-
τετόκαμεν;

ἐκτιμῶ, *aestimo*. Ep. VII. 347. B: ἂν ἐκτιμῶ τις ὀρθῶς.

ἐκτίνω, *pendo, solvo vel persolvo* (ea quae debeo, igitur promissa, poenam, gratiam al.). Pol. I. 338. B: ἐκτίνω ... ὅσῃν δίνεσθαι (χάριν). Phaedr. 249. A: δίκην ἐκτίνουσιν. Legg. IX. 880. C: ἐκτινέτω ταύτην αὐτὴν τὴν δίκην. XI. 934. D: ἡ ζημίαν ἐκτινόντων. Pol. X. 615. B: ἵνα ... ἐκ-
τίνοισιν. Phaedr. 241. A: τότε δεόν ἐκτίνειν (*int. quae poli-
tici est*). Pol. I. 338. B: χάριν ἐκτίνειν. VII. 520. B: μὴδ' ἐκτίνειν ... τὰ τροφεία. Legg. XI. 914. D: τὴν τρο-
φὴν ἐκτίνειν τοῖς ἄρχουσι. 936. E: ἐκτίνειν τὴν βλάβην. XII. 954. B. V. 774. B: ὁ ... μὴ ἐκτίνων ... ὀφειλέτω. Menex. 242. C: ἀναξίαν χάριν ἐκτινόντων τῇ πόλει. Legg. VIII. 843. D: διπλάσιον τοῦ βλάβους ἄλλο ἐκτισάτω τῷ βλαφθέντι. IX. 868. A. 879. A. Apol. 37. C: ἕως ἂν ἐκ-
τίσω. Ib. ὁπόθεν ἐκτίσω. Crat. 400. C: ἕως ἂν ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα. Legg. IX. 857. A. 870. E: τὴν κατὰ φύσιν δίκην ἐκτίσαι. Apol. 38. B: ὅσον ἂν ἐγὼ θυναίμην ἐκτίσαι. Legg. IX. 857. B: τὸ κλέμμα ἐκτίσας διπλοῦν. Apol. 38. B: ὅσα ἔμελλον ἐκτίσιν. Phaedr. 257. A: αὐτῇ σοι ... δέδοται τε καὶ ἐκτέτιστα παλινοῦσα.

ἐκτίσις, ἡ, *pensio*. Legg. IX. 862. D: πρὸς τῇ τῆς βλάβης ἐκτίσει. XI. 933. E: μείζονα τὴν ἐκτίσιν τῷ πημανθέντι τινέτω. IX. 855. A: ζημίας δ' ἐκτίσεις ... ἐκ-
τίνειν. C: χρημάτων ... ἐκτίσεις γίγνεσθαι δεῖν.

ἐκτισμα, τό, *poena, multa*. Pol. X. 615. B: ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἐκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοισιν. Legg. IX. 868. B: τὸ δ' ἐκτισμα αὐτὸς αὐτῷ κομίζεσθαι κατὰ τὸν νόμον.

ἐκτομή, ἡ, *castratio*. Conv. 195. C: οὐ γὰρ ἂν ἐκ-
τομῇ οὐδὲ δεσμοὶ ἀλλήλων ἐγίγνοντο ... εἰ Ἐρωσ ἐν αὐ-
τοῖς ἦν.

ἐκτοπος, ὁ ἡ, *ineptus*. Legg. VII. 799. C: ἰδὼν ... ἡ καὶ ἀκούσας ὁτιοῦν τῶν ἐκτόπων καὶ μηδαμῇ πως ξυν-
ῆθον.

ἐκτος, ἡ, *on, sextus*. Soph. 231. E: τό γε μὴν ἔ-
κτον ἀμφισβητήσιμον μὲν cet. Legg. III. 690. B. Pol. X. 616. E: τοῦ ἔκτου. Phaedr. 248. D: ἔκτῃ (ψυχῇ) ποιητι-
κός ... ἀρμόσει. Phil. 66. C: ἐν ἔκτῃ ... κρίσει. Pol. X. 617. A: τὸν ἔκτον. Tim. 35. C: τὴν δ' ἔκτην τῆς πρώτης ὀκταπλασίαν. Critia 119. A: ἔκτον ... ἀρμάτων ... μῦθον.

ἐκτός, *extra et extrinsecus*. Conv. 191. B: τέως ... καὶ ταῦτα ἐκτός εἶχον. Pol. VI. 439. E: ἀνιῶν ἐκ τοῦ

Πειραιῶς ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτός. Tim. 81. A: τὰ ... περιεστώτα ἐκτός ἡμᾶς. Cum artic. *exterior*. Tim. 46. A: ἐκ ... τῆς ἐντός ἐκτός τε τοῦ πυρὸς ἐκατέρου κοινωνίας. 88. E. Legg. I. 629. D: ὃ πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους χρώμεθα διαφερόμενοι. *foras*. Pol. X. 616. A: εἰλικον παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτός. — Praep. *extra*; etiam *procul* et *sine*. Prot. 322. D: ἐκτός ὧν τῶν ὀλίγων. Gorg. 523. B: ἐκτός κακῶν. Theaet. 172. E: ὧν ἐκτός οὐ ῥητίον. 188. C: ἐκτός ... τούτων ἀδύνατον που δοξάζειν. 191. A: ἐκτός τοῦ γελοίου ἐστώτες. 201. D: τὴν ... ἄλογον (δοξῶν) ἐκτός ἐπιστήμης. Soph. 250. D. Crat. 414. B: ὥσπερ ἐκτός δρόμου φερόμενον. Pol. III. 398. C: ἐγὼ ... κινδυνεύω ἐκτός τῶν πάντων εἶναι. IV. 443. A: οὐκοῦν καὶ ἱεροσυλιῶν ... ἐκτός ἂν οὗτος εἴη; VI. 498. C: (ὅταν) στρατειῶν ἐκτός γίγνηται. VII. 541. A: τοὺς ... παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτός τῶν νῦν ἡθῶν. Tim. 29. E: τούτου (τοῦ φθόρον) ... ἐκτός ὧν. Legg. I. 638. B: νίκας ... ἐκτός λόγου τὰ νῦν θῶμεν. III. 697. B: τούτων ... ἂν ἐκτός τις βαινῇ νομοθέτης. VII. 792. D: ὡς οὐδ' ἐκτός λυπῶν ἐσόμενον. 812. A. IX. 854. D: ἐκτός τῶν ὅρων τῆς χώρας ... ἐκβληθήτω. Crit. 46. E: σὺ ... ἐκτός εἰ τοῦ μέλειν ἀποδνησκειν αὔριον. Hipp. mai. 298. D. al. Ut Lat. *extra*, est *proader*. Gorg. 474. D: ἔχεις τι ἐκτός τούτων λέγειν περὶ σώματος κάλλους; E: ἐκτός τούτων ... τοῦ ἡ ὠφέλιμα εἶναι ἢ ἡδέα cet. Parm. 151. A: μηδὲν εἶναι ἐκτός τοῦ ἐνός τε καὶ τῶν ἄλλων. Pol. VI. 498. A: ἐκτός δὴ τινων ὀλίγων. Id. X. 605. C. Legg. I. 630. B. Pol. VIII. 552. D: ἐκτός τῶν ἀρχόντων. Legg. I. 636. E: ὁ ... ἐκτός τῶν καιρῶν (ὑφ' ὁποῖον).

ἐκτρέπομαι, (me) *deflecto*, *digredior*. Soph. 222. A: ἐκτρέπεσθον δέ γε ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς ὁ μὲν ἐπὶ θάλατταν που ... ὁ δέ γε ἐπὶ τὴν γῆν cet. Pol. VIII. 543. C: πόθιν δειρὸ ἐξετραπόμεθα. Legg. III. 682. E: ὅθεν ... κατ' ἀρχὰς ἐξετραπόμεθα. Phaedr. 229. A: δευρὶ ἐτραπόμενοι κατὰ τὸν ἰλισσὺν ἴωμεν.

ἐκτρέφω, *nutrio*, *educō*. Conv. 207. B: ὥστ' ἐκείνα ἐκτρέφειν. Legg. VIII. 848. B: χεῖρω ... καὶ βελτίω τούτων ἕκαστα ἀνάγκη φύειν καὶ ἐκτρέφειν τὴν γῆν. VI. 776. B: γεννώντας τε καὶ ἐκτρέφοντας παῖδας. Crit. 54. A: ἴνα αὐτοὺς ἐκτρέψῃς καὶ παιδεύσῃς. 45. C: ἐκτρέψαι. Gorg. 471. C: δικαίως ἐκτρέψας. Legg. XII. 958. C: ἐκτρέψαντι τέκνα. Crit. 51. C: ἐκτρέψαντες. Pol. VII. 538. C: ἐν οἷς ἐκτεθράμμεθα ὥσπερ ὑπὸ γονεῦσι. Crit. 50. E: ἐπειδὴ ... ἐγένον τε καὶ ἐξετράφη. De *lucris* cup. 225. B: ἀπὸ τούτου ἐκτραφέντος. Legg. XII. 958. C: ἀνδρὶ ... ἐκτραφέντι. Med. Legg. XI. 929. A: ὃν ἔτεκε τε καὶ ἐξεθρέψατο. Tim. 91. D: (μέχρι περ ὧν) μεγάλα ἐντός ἐκθρέμονται.

ἐκτροπή, ἢ, *digressio*. Polit. 267. A: προσθίς τὴν

ἐκτροπήν οἶον τόκον. 258. C: ταῖς ἄλλαις ἐκτροπαῖς ἐν ἄλλο εἶδος ἐπισημηναμένους.

ἐκτυλίσσω, *evulso*. Locr: 97. C: ἐκ ... τουτέων τῶν κινασίων ... τὰν ἔλκα ἐκτυλίσει.

ἐκτυπῶ, *expugno, effingo*. Tim. 50. D: ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται. Conv. 193. C: A: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένοι. Med. Legg. VI. 775. D: εἰς ... τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυπούσθαι καὶ τίκτειν παντὴ φανυλότερα. Theaet. 206. D: ὥσπερ εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ τὴν δόξαν ἐκτυπούμενον εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν.

ἐκτύπωμα, τό, *effigies*. Tim. 50. D: ἐκτυπώματος ἔσσεσθαι μέλλοντος ἰδεῖν ποικίλου πάσας ποικιλίας.

ἐκτωρ, ὁ, *qui habet*. Crat. 393. A: ὁ ... ἀναξ καὶ ὁ ἔκτωρ σχιδόν τι ταυτόν σημαίνει (seq. ἔχει αὐτό).

ἐκφαίνω, *ostendo, patefacio*. Menex. 246. E: ἐκφαίνει τὴν δειλίαν. De lege 318. B: ἐκφαίνει (ν. ἐμφαίνει) τοὺς τῶν θεῶν ἐν χρείᾳ ὄντας. Pass. *patefio*, h. e. *eluceo, appareo*. Euthyd. 288. C: ἕως ἂν ἡμῖν ἐκφανῆτον ἐφ' ᾧ αὐτὰ σπουδαζέτον. Ib. ἐκφανῆναι. Hipp. mai. 295. A: εἴτι γάρ τινα ἐλπίδα ἔχω ἐκφανήσεσθαι τί ποτ' ἐστὶ τὸ καλόν.

ἐκφανής, ὁ ἢ, *evidens, conspicuus*. Conv. 175. E: ἡ γε ... ἐκφανής ἐγένετο πρώην ἐν μάρτυσι cet. Menex. 243. C: οὐ δὴ καὶ ἐκφανής ἐγένετο ἢ τῆς πόλεως ῥώμῃ τε καὶ ἀρετῇ. Tim. 59. C: ἐκφανὲς καθ' αὐτὸ γιγνόμενον ἰὸς λέγεται. Ion. 535. B: ἐκφανῆ γιγνόμενον (τὸν Ὀδυσσεά) τοῖς μνηστήρεσι. Pol. VII. 528. C: ἐκφανῆ γένοιτο ὅπη ἔχει. Legg. VII. 788. A: οὐκ ... ἐκφανῆ πᾶσι γιγνόμενα. Phaed. 111. A: ἐκφανῆ ... αὐτὰ πεφυκέναι. Phaedr. 250. D: ὥστ' ἐκφανέστατον εἶναι.

ἐκφέρω, *effero* (funus). Phaed. 115. E: ὡς ... ἐκφέρει (Σωκράτη) ἢ κατορύττει. **profero* (in lucem, in medium al.); hinc etiam *evulgo*. Pol. V. 461. C: προθυμείσθαι μάλιστα μὲν μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κήρυμα μηδέν. Legg. IV. 722. C: οὔτε ... ἐξηγεγναν εἰς τὸ φῶς. Menex. 236. C: ἂν ἐξηγέγκω αὐτῆς τὸν λόγον. Legg. VI. 756. E: τὰ ... ὀνόματα ἐξηγεγνύν. VII. 788. C: οἷον δεῖγματα ἐξηγεγνόντα εἰς φῶς. Parm. 128. E: εἴτ' ἐξωσκέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς εἴτε μὴ. — Ut Lat. *efferre*, est *abripere*. Crat. 425. A: λέγων ἐξηγέχθην. Pol. X. 606. C: ἔλαθες ... ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξηγεγθεὶς ὥστε κωμωδοποιὸς γενέσθαι. Etiam, ut Lat. *efferre*, simpl. est *ducere* vel *adducere*. Phaed. 66. B: κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπὸς τις ἐκφέρειν ἡμᾶς ... ὅτι (*adducere* σοι, h. e. *in hanc sententiam ut existimemus* cet.). Crat. 386. A: ἐνταῦθα ἐξηγέχθην εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει. Ib. ἐς τόδε ἤδη ἐξηγέχθης ὥστε μὴ πάνυ σοι δοκεῖν εἶναι

τινα ἄνθρωπον πονηρόν; Med. *effero*, h. e. *foras fero*. Conv. 220. D: χαμῆνῖα ἐξενεγκάμενοι.

ἐκφεύγω, *effugio*, *evāo*; etiam *elabor*. Phaedr. 277. E: οὐκ ἐκφεύγει τῇ ἀληθείᾳ μὴ οὐκ ἐπονιδιστον εἰ-
ναι. Phil. 17. A: τὰ ... μέσα αὐτοὺς ἐκφεύγει. Pol. VI.
490. E: σμικρὸν δέ τι ἐκφεύγει. Legg. V. 737. A: ἦν ἡμεῖς
... ἐκφεύγομεν. Parm. 147. A: οὐ πάντῃ ἂν ἤδη ἐκφεύγοι
τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων; Pol. VIII. 554. E: ἀρετὴ πόρ-
ρω ποι ἐκφεύγοι ἂν αὐτόν. Crat. 403. C: οἶε ... τὸν "Αι-
δην οὐκ ἂν πολλοὺς ἐκφεύγειν, εἰ μὴ —; Pol. II. 358. E:
τὸ μὲν ἐκφεύγειν, τὸ δὲ αἰρεῖν. Lys. 213. D: ἰδοκεῖ γάρ
μοι ἄκουε αὐτόν ἐκφεύγειν τὸ λεγθέν. Legg. V. 737. A:
εἰ καὶ μὴ ἐξεφεύγομεν. VIII. 832. D: τὸ δὲ τῆς νῦν πο-
λιτείας ... ἐκπεφευγὲν ἀμφοτέρω. V. 736. C: ὥς ... δεινὴν
... ἔριν ἐξέφυγεν. Gorg. 512. E: ὅτι τὴν εἰμαρμένην οὐδ'
ἂν εἰς ἐκφυγοί. Apol. 39. A: ὅτι τὸ γὰρ ἀποθανεῖν ἂν τις
ἐκφυγοί καὶ ὅπλα ἀφαις cet. Phaed. 115. C: (ἐάνπερ) μὴ
ἐκφύγω ὑμᾶς. Hipp. mai. 292. A: ἂν μὴ ἐκφύγω φεύγων
αὐτόν. Tim. 57. B: πρὶν (πρὶν ἂν?) ... ἐκφύγη (v. ἐκφύ-
γοι) πρὸς τὸ ξυγγενές. Legg. VIII. 841. A: ἐὰν ὁ νῦν τι-
θέμενος αὐτοὺς ἐκφύγη. Conv. 193. B: ἵνα τὰ μὲν ἐκφύ-
γωμεν cet. Theaet. 176. D: ἦν ἀδύνατον ἐκφυγεῖν. 181.
A: τοὺς ἐτέρους ἐκφυγεῖν πειρώμενοι. Legg. V. 731. B.
Apol. 39. A: θάνατον ἐκφυγεῖν. Polit. 275. D: ἡμᾶς ἐλα-
θε ... ἐκφυγών. Ep. VII. 349. C: εἰς τὴν Καρχηδονίαν
ἐπικράτειαν ἐκφυγών. Soph. 235. C: οὔτε ἄλλο γένος οὐ-
δὲν ... ἐκφυγόν cet. Pol. V. 472. A: μόγις μοι τῷ δύο κύ-
ματα ἐκφυγοντι. Med. Pol. V. 474. A: οὐς εἰ μὴ ἀμυνεῖ
τῷ λόγῳ καὶ ἐκφεύξει. Legg. XII. 969. B: τὸ γὰρ ἀνδρει-
ότατος εἶναι δοκεῖν ... οὐκ ἐκφεύξει ποτέ. Soph. 235. B:
ὥστα οὐκέτι ἐκφεύξεται τόδε γὰρ (sq. τὸ μὴ ... εἶναι). Conv.
189. B: βαλὼν γὰρ ... οἷα ἐκφευξέσθαι; Pol. V. 474. B.
IV. 432. D: καὶ μοι δοκεῖ οὐ πάννυ τι ἐκφευξέσθαι ἡμᾶς.
Effugere etiam dicitur *qui egressus est* (v. c. annos). Polit.
268. E: πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδίας (v. παι-
διᾶς) ἔτη.

ἐκφοβῶ, *perterrefacio*. Ep. III. 318. B: μηχανήν ...
εὗρες ἐμὲ ἐκφοβεῖν. Gorg. 483. C: ἐκφοβοῦντες τοὺς ἐβρώ-
μενεοτέρους τῶν ἀνθρώπων.

ἐκφορά, ἡ, *asportatio* (elatio funeris). Legg. XII. 959.
A: τριταῖα πρὸς τὸ μνήμα ἐκφορά. De lege 315. C: πρὸ
τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ. Legg. XII. 947. B: προθέσεις τε
καὶ ἐκφορᾶς.

ἐκφορος, ὁ ἡ, *evulgandus*. Lach. 201. A: οὐδεὶς γὰρ
ἐκφορος λόγος.

ἐκφροσύνη, ἡ, *dementia*. Locr. 102. E: ἀμαθία καὶ
ἐκφροσύνα.

ἐκφρων, ὁ ἡ, *amens*. Ion. 534. B: ἐνθέος τε ... καὶ

ἐκφυων. Pol. III. 402. E: ἡ γε ἐκφυωνα ποιεῖ. Legg. XI. 929. D. VII. 790. E: καθ' ὑπερ αἱ τῶν ἐκφυόνων βαρχειῶν λύσεις.

ἐκφυσις, ἡ, *germinatio, procreatio*. Phaedr. 251. B: τὰ περὶ τὴν ἐκφυσιν. Legg. VI. 777. E: εἰς ἀρετῆς ἐκφυσιν.

ἐκχέω, *effundo*; etiam, ut Lat. *effundo, valet profundo, perdo*. Ion. 535. B: ἐκχέοντα τοὺς οἴσους. Hipp. mai. 290. E: οὐκ ἂν ... ἐκχέαι τὸ ἔνθος. Pol. VIII. 553. B: ἐκχέαντα τὰ τε αὐτοῦ καὶ ἐαυτόν. Pass. Conv. 215. E: δάκρυα ἐκχέεται. Crit. 49. A: ἡ πᾶσαι ἡμῖν ἐκκίνειν αἱ πρόσθεν ὁμιολογίαι ... ἐκκεχυμέναι εἰσι.

ἐκὼν, οὐσα, ὄν, *voluntate, ultro, sponte*. Prot. 343. D: ὅς ἂν ἐκὼν μηδὲν κακὸν ποιῇ. 358. C: ἄλλο τι οὐν ... ἐπὶ γε τὰ κακὰ οὐδεὶς ἐκὼν ἐργεῖται cet. Tim. 86. D: κακὸς ... ἐκὼν οὐδεὶς. Polit. 308. A: εἰ τίς που τῶν συνθετικῶν ἐπιστημῶν ... ἐκούσα ἐκ μογθηρῶν καὶ χρηστῶν τιῶν ἐκνίστηται. Legg. VIII. 832. C: ἀκόντων ἐκούσα ἀρχεῖ οὐκ αἰεὶ τινι βίῃ. Tim. 70. A: ὁπότ' ἐκ τῆς ἀκροπόλεως τῷ ἐπιταγματι ... μηδαμῇ πειθεσθαι ἐκὼν ἐθέλοι. Crit. 52. C: ἐκούσης (τῆς πόλεως). Conv. 196. C: ἃ δ' ἂν τις ἐκὼν ἐκόντι ὁμολογήσῃ. Theaet. 206. B: ἐκόντα ἢ ἀκόντα παῖζειν ἡγήσομεθ' αὐτόν. Pol. I. 346. E: μηδένα ἐθέλειν ἐκόντα ἀρχεῖν. Prot. 345. D: οἱ ἐκόντες κακὰ ποιοῦσιν. Critia 108. A: ἐκόντες δίδοτε. Theaet. 180. C: παρὰ ... τούτων ... οὐκ ἂν ποτε λάβοις λόγον οὔτε ἐκόντων οὔτε ἀκόντων. Polit. 293. A: ἐὰν δ' ἐκόντων ἐὰν τε ἀκόντων ἀρχωσιν. Phil. 58. A: πάντα ... ὑφ' αὐτῇ δοῦλα δι' ἐκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο. Tim. 86. D: ὡς ἐκόντων ... τῶν κακῶν. Legg. I. 632. B: ἐκούσι τε καὶ ἀκουσι. Hipp. min. 372. A: τοῖς ἐκούσι κακὰ ἐργαζομένοις ... ἢ τοῖς ἀκουσιν. Soph. 240. C: ἡνάγκακεν ἡμῖς ... οὐχ ἐκόντας ὁμολογῆν. Legg. I. 627. E: ἀρχεσθαι ἐκόντας. II. 670. D. Cum v. εἶναι, vid. p. 625.

ἐλάα, ἡ, *oliva (arbor et fructus)*. Pol. II. 372. C: καὶ ἐλάας καὶ τυρόν (ἐξουσι). Legg. VI. 782. B: ἐλάας καὶ τὴν Δήμητρος τε καὶ Κόρης δῶρα.

ἐλαιηρός, ἂ, ὄν, *oleaceus*. Tim. 60. A: ἐλαιηρόν εἶδος. ἐλαιον, τό, *oleum*. Prot. 334. B: ἐπεὶ καὶ τὸ ἐλαιον τοῖς ... φυτοῖς ἅπασιν ἐστὶ πάγκακον. Tim. 60. A. Theaet. 144. B: οἶον ἐλαίου ρεῦμα ἀποφῆτ' ῥέοντος. Tim. 60. D. Menex. 238. A: ἐλαίου γένεσιν ... ἀνῆκα τοῖς ἐκγόνοις.

ἐλάσσω edd. habent Legg. VI. 735. C., sed Par. A. ἐλάττων (quod recepp. Bekk. et Stallb.).

ἐλάτη, ἡ, *abies*. Legg. IV. 705. C: οὔτε τις ἐλάτη ... οὐτ' αὖ πεύκη.

ἐλαττον, *minus*. Phaed. 93. D: ἔστιν ὃ τι πλεον ἢ ἐλαττον ἀρμονίας μετέχει —; Pol. VIII. 564. D: οὐκ ἐλαττον ἢ ἐν τῇ ὀλιγαρχουμένῃ. Legg. VI. 754. C: ἐλομένους

μὴ ἔλαττον ἐκατὸν ἀνδρῶν. 764. E: μὴ ἔλαττον τετταράκοντα γεγονῶς ἐτῶν. Id. 765. A. VIII. 829. B: δεῖ ... στρατεύεσθαι μὴ ἔλαττον μιῦς ἡμέρας. C: γεγονῶς ... μὴ ἔλαττον πεντηκοντα ἐτῶν. 833. D. X. 909. A: μὴδὲν ἔλαττον ἐτῶν πέντε. XII. 946. A. Etiam ἢ vel genit. non sequente (ut Lat. *minus sine part. quam*) frequentatur. Legg. VI. 759. D: ἔτη ... μὴ ἔλαττον ἐξήκοντα ἡμῖν εἴη γεγονῶς ὁ μέλλων ... ἀριστεύσειν. IX. 856. D: μὴ ἔλαττον δέκα ἔτη γεγονότες. ἔλαττον ἀνάκισ, *rarius*, vern. *wenigermal*. Theaet. 148. A: (ὅς) ἢ πλείων ἐλαττονἀνάκισ ἢ ἐλάτιων πλεονἀνάκισ γίνεσθαι. ἔλαττοῦμαι, *inferior sum, superior, cedo*. Gorg. 459. C: εἰ ... ἐλαττοῦται ἢ μὴ ἐλαττοῦται ὁ ῥήτωρ τῶν ἄλλων. Pol. IX. 587. C: ὁπόσα ἐλαττοῦται οὐδὲ πᾶν ῥᾷδιον εἰπεῖν. Tim. 41. E: ἵνα μὴ τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ. Alc. I. 121. B: ὅρα μὴ τῷ τε γένους ὀγκῶ ἐλαττώμεθα τῶν ἀνδρῶν cet. Gorg. 459. C: μὴδὲν ἐλαττοῦσθαι τῶν δημιουργῶν. Pol. VIII. 549. C: ἐθέλωντος ἐλαττοῦσθαι, ὥστε πραγματα μὴ ἔχειν. D: ἐλαττουμένης (τῆς μητρός) ... ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξίν.

ἐλάττων, ὁ ἢ, *minor*; etiam *paucior brevior, inferior et levior*. Pol. IV. 421. A: τῶν μὲν ἄλλων ἐλάτιων λόγος (*levior causa*). Phaed. 93. B: ἐλάττων (ἁρμονία). Legg. VI. 779. D: δαίτα ... οὐκ ἐλάττων ἐνιαυσίας γίγνεται ἂν. De iusto 373. E: τὸ μὲν μείζον ὑπερέχον, τὸ δὲ ἔλαττον ὑπερέχον. Phaedr. 246. A: ἐλάττονος (διγγήσεως). Phaed. 70. E: ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότερον ἐπειτα μείζον γίγνεσθαι. Pol. II. 369. A: τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέα ἐπισκοποῦντες. Polit. 295. C: ἐλάττω χρόνον ἀποδημίας. Tim. 75. D: τὸν ἐλάττονα (*breviorem vitam*) ἀμείνονα ὄντα. Phaedr. 233. A: ἐλάττω τὴν φιλίαν αὐτοῖς ποιῆσαι. Pol. I. 330. B: εἰ ἐλάττω αὐτὴν ἐποίησε τῆς νῦν οὐσίας. Prot. 337. A: τῷ δὲ ἀμαθιστέρῳ ἔλαττον (νείμει). Phil. 24. C: τὸ πλεον καὶ τὸ ἔλαττον ἀπεργάζεσθον. Pol. I. 343. D: ὅτι δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἔλαττον ἔχει. De lege 316. A: τὰ ... ἔλαττον (ἐλκοντα) κουφότερα. Hipp. min. 364. B: ἐπειδὴ ἐλάττους τέ ἐσμεν cet. Parm. 149. C: αἰεὶ μιᾷ αἰ ἄψεις ἐλάττους εἶδιν αὐτῶν. Pol. VIII. 556. B: ἐλάττω δ' ἐν αὐτῇ φύοιτο τῶν τοιοῦτων κακῶν οἶων νῦν δὴ εἰπομεν. 553. D: ὁπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλείω ἔσται. IV. 431. D: τῆς (φρονήσεως) ἐν τοῖς ἐλαττοσί (οἱσιν τοῖς πολλοῖς) τε καὶ ἐπιεικιστέροις. X. 619. D: οὐκ ἐλάττους εἶναι ... τοὺς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦκοντας. Parm. 149. B: συμβαίνει τὰς ἄψεις τοῦ πληθους τὸν ἀριθμὸν μιᾷ ἐλάττους εἶναι. Pol. VIII. 568. D: ἐλάττους εἰσφορὰς ἀναγκάζων τὸν δῆμιον εἰσφέρειν. II. 368. D: ἐπισκοπεῖν τὰ ἐλάττω. Legg. I. 744. B. Cum *prae*pos. Phaed. 93. B: εἰ δ' ἴστων τε καὶ ἐπ' ἔλαττον (ἀρμουσθῇ). Ib. ἢ ἐπ' ἔλαττον καὶ ἴστων ἐντὸς τοῦτο εἶναι, ψυχῇ. D: μὴ δ' εἰ ἔλαττον ἐτίθην ἐτέ-

ρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι. Pol. VIII. 546. D: παρ' ἐλάττον του θεόντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς. Adverbiū partes agit. Gorg. 512. B: ὅς οὔτε στρατηγοὶ ... οὔτε ἄλλου οὐδενός ἐλάττω ἐνίοτε θνῆσται σώζειν. Pol. III. 396. D: ἐλάττω τε καὶ ἦττον (μειούμενος) ἢ ὑπὸ νόσων ... ἐσθαλμίνον cet. VIII. 544. D: εὐροὶ δ' ἂν τις αὐτὰς οὐκ ἐλάττοις περι τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς Ἕλληνας. Crit. 53. A: ἐλάττω ἐξ αὐτῆς ἀπεδήμησας ἢ οἱ χωλοὶ cet. Ep. II. 314. B: οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκηκοότες.

ἐλάττωσις, ἡ, *diminutio*. Def. 412. B: δικαίων καὶ συμπερόντων ἐλάττωσις. 416: ἐνδεῖα ἐλάττωσις τῶν αγαθῶν.

ἐλαύνω, *pello, agito, stimpulo; ago, fero, duco*. Pol. II. 380. D: τὸν δὲ ... βοῦβρωστις ... ἐλαύνει (Hom.). Tim. 22. C: διὰ τὸ μὴ δυνατός εἶναι κατὰ τὴν τοῦ πατρὸς ὁδὸν ἐλαύνειν (τὸ ἄρμα). Phaedr. 246. E: ἐλαύνων πτηνὸν ἄρμα. Pol. III. 396. A: ἐλαύνοντας τριήρεις. Phaedr. 240. D: ὑπ' ἀνάγκη τε καὶ οἴστρου ἐλαύνεται. Ax. 368. C: διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν (ἡ πολυτίμητος πολιτεία). Pol. IX. 573. E: ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους. Legg. XI. 919. A: ὑπὸ χειμῶνων ἀγρίων βία ἐλαυνομένους. Pol. X. 616. F: ἐκείνην ... διὰ μέσου τοῦ ὁγδοῦ διαμπερὲς ἐλχλάσθαι (*ductam esse*, h. e. *pertinere*). Ax. 371. E: ὅσοις ... τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἡλάθη. Intrans. *progredior, provehor*. Crat. 410. E: πόρρω ἤδη ... φαίνομαι σοφίας ἐλαύνειν. Euth. 4. B: πόρρω που ἤδη σοφίας ἐλαύνοντος. Gorg. 486. A: τοὺς ἄλλους τοὺς πόρρω αἰὲ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας. Theag. 129. D: ἐγὼ οὐν οἶομαι ἐκείνον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὅμου τι τούτῳ ἔλᾶν (*prope ad hoc accessurum*, h. e. *simile quid perpressurum esse*). Med. abigo. Gorg. 484. B: τοῦ Ἰηρυόου ἡλάσατο τὰς βοῦς.

ἐλαφος, ὁ et ἡ, *cervus*. Soph. 262. B: ὅταν λέγεται λείων, ἐλαφος, ἵππος. Pol. III. 389. E: ἐλάφοιο (Hom.). Lach. 196. E: λείοντα καὶ ἐλαφον. Legg. IV. 707. A: ἐλάφους ... αὐγῶν.

ἐλαφρός, ὁ, ὁν, *levis*. Legg. II. 657. D: ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρόν ἐκλείπει νῦν. Epin. 985. B: ἐλαφρὰ φερόμενα ῥύμη. Tim. 63. D: τῷ κατὰ τὸν ἐναντίον τοπὸν ἐλαφρῷ. C: τὸ δὲ σμικρὸν ἐλαφρόν (opp. βαρὺ) καὶ ἄνω (φερόμενον κληθῆναι). Phaedr. 256. B: ὑπόπτεροι καὶ ἐλαφροὶ γεγονότες. Legg. I. 625. D: ἐλαφρὰ ... τὰ ὅπλα ... κειτῆσθαι. Tim. 56. B: ἐτι δὲ ἐλαφρότατον (al. ἐλαφρῶν). Trop., ut Lat. *levis*. Ep. XIII. 360. C: ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης δόξειεν ἂν εἶναι. **levis*, h. e. *facilis*. Ep. II. 314. E: ἐλαφρὰ ... ἢ δέχοις καὶ περὶ τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ cet. — Legg. IX. 934. A: δίκην ... ἐλαφροτέραν. Pol. V. 457. A: τούτων δ' αὐτῶν τὰ ἐλαφρότερα ταῖς γυναιξίν ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτέον.

ἐλαφρότης, ἡ, *levis, agilitas*. Legg. VII. 795. E:

εὐξίας ἐλαφροῦτερός τε ἔνεκα ... τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν καὶ μερῶν.

ἐλάχιστος, η, ον, *minimus*; *etiam paucissimus et brevissimus*. Pol. VII. 537. B: καὶ ἅμα μία καὶ αὐτὴ τῶν βασιάνων οὐκ ἐλαχίστη, εἰς cet. Legg. IX. 854. E: δίκη δὴ τοῦτω θάνατος ἐλάχιστον τῶν κακῶν. Apol. 30. A: ὅτι τὰ πλείστου ἀξία περὶ ἐλαχίστου ποιεῖται. Soph. 262. C: λόγον εἶναι ... τοῦτον ἐλάχιστόν τε καὶ πρώτον. Phaedr. 233. E: καὶ οὐκ ἐλαχίστην χάριν αἰσονται. Pol. II. 381. B: πᾶν ... τὸ καλῶς ἔχον ... ἐλαχίστην μεταβολὴν ὑπ' ἄλλου ἐνδέχεται. Tim. 58. B: ἐλαχίστην (κενότητα). 70. E: βόην ὡς ἐλαχίστην παρέχον. Gorg. 466. B: ἐλάχιστον ... δύνανθαι. 490. C: πάντων ἐλάχιστον βελτίω (ἐκτίον). Pol. V. 449. C: εἶδος ὅλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου. Legg. XII. 946. A: ὡς ἂν ἐλάχισται (ψῆφοι) γένωνται. Pol. II. 378. A: ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκούσαι. VL 496. E: οὐ τὰ ἐλάχιστα ἂν διαπραξάμενος ἀπαλλάττετο. Adverbii partes obtinent ἐλαχίστον, τὸ ἐλάχιστον et ἐλάχιστα. Parm. 142. E: καὶ γίνεσθαι τὸ ἐλάχιστον ἐκ δυοῖν αὐ μούριον τὸ μύριον. Pol. I. 331. B: οἷς ἐλάχιστον ... εἰς τούτο ... πλούτον χρησιμώτατον εἶναι. V. 459. D: ἐν τοῖς γάμοις ... εἶναι τὸ ὀρθόν τούτο γίνεσθαι οὐκ ἐλάχιστον. IX. 587. A. Phaed. 63. D: ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι. Pol. V. 452. C: οὐκ ἐλάχιστα περὶ τὴν τῶν ὅπλων σχέσιν cet. Eryx. 393. E: ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σφᾶς αὐτοὺς cet. 394. A.

ἐλεγείον (int. μέτρον), *distichon*. De lucrī cup. 228. D: ταῦτα αὐτὸς ἐντείνας εἰς ἐλεγείον. * (int. ἔπος), *carmen elegiacum*, plur. *elegi*. Pol. II. 368. A: τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων ἐποίησεν. Men. 95. D: ἐν τοῖς ἐλεγείοις (antec. ἐν ποίοις ἐπεσιν;).

ἐλεγκτικός, ἡ, ὄν, *redarguens, reprehensor*. Theaet. 200. A: ὁ ... ἐλεγκτικὸς ἐκείνος γελάσας φήσιν. Soph. 216. B: θεὸς ᾧν τις ἐλεγκτικός.

ἐλεγχος, ὁ, *probatio, qua aliquid demonstramus, etiam qua alterum convincimus, redarguimus* al., hinc *ipsa confutatio*. Prot. 344. B: ὅτι ... ἐλεγχὸς ἐστὶ τοῦ Πιττακείου ῥήματος διὰ παντός τοῦ ἄσματος. Gorg. 471. E: οὗτος δὲ ὁ ἐλεγχος οὐδενὸς ἀξίος ἐστὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Soph. 231. B: ὁ περὶ τὴν μάταιον δοξασοφίαν γιγνόμενος ἐλεγχος. Conv. 220. A: τούτου ... ὁ ἐλεγχος ἔσσεσθαι. Legg. III. 702. B. Gorg. 472. C: ἐστὶ ... οὗτος τις τρόπος ἐλέγχου. 473. E. Phaedr. 266. E: καὶ ἐλεγχόν γε καὶ ἐπεξέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ. 273. C: τάχ' ἂν ἐλεγχόν (*facultatem ad convincendum*) πῇ παραδοίῃ τῷ ἀντιδίκῳ. Soph. 230. D: καὶ τὸν ἐλεγχον λεπτέον ὡς ἀρα ... τῶν καθάρσεων ἐστὶ. 242. B: ἂν ἐπὶ τὸν ἐλεγχον τοῦτον καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἔγξ. Legg. X. 891. A: ὡς δωσοῦνται εἰς πάντα χρόνον ἐλεγχον. Ep. III. 319. D. VII. 344. B: ἐν εὐμενέσιν ἐλέγχοις ἐλεγ-

χόμενα. **exploratio, quaestio*; cum v. διδόναι, *rationem reddere*. Soph. 259. D: οὐ τέ τις ἐλεγχος οὗτος ἀληθινός cet. Phaedr. 278. C: εἰς ἐλεγχον ἰὼν περὶ ὧν ἔγραψε. Apol. 39. C: οἰόμενοι ἀπαλλάξεσθαι τοῦ διδόναι ἐλεγχον τοῦ βίου. Ep. VII. 340. B: ὅμην τούτου πρῶτον ἐλεγχον δεῖν λυβεῖν πότερον cet.

ἐλέγχω, *exploro, probeo, inquirio*; *excutio*; etiam *rationem repono*. Legg. XII. 946. C: οὗτοι ... τὰς ἀρχὰς πᾶσας ... πᾶσαις βασιύνοισι χρώμενοι ἐλευθέροις ἐλεγχόντων. Soph. 241. B: ἰάνπερ ἐλέγχωμεν. Phaed. 85. C: τὸ ... τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν μὴ οὐχὶ παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν ... πανομαλθακῶ εἶναι ἀνδρός. Soph. 241. B: ἐλέγχειν τὸν λόγον. Legg. I. 648. B: ἐλέγχων ἐν τοῖς παθήμασιν. XII. 963. B: τὸν ... πολιτικὸν ἐλέγχοντες. Apol. 39. C: πλείους ἔσονται ἡμῶς οἱ ἐλέγχοντες. Ep. VII. 347. B: ἔργοις ἐλέγξει πειρασθαι τὰς Διονυσίου μηχανάς. Apol. 29. E: ἐξετάσω καὶ ἐλέγω. Prot. 331. C: οὐδὲν ... διομαι τὸ εἰ βούλει τοῦτο ... ἐλέγγεσθαι, ἀλλ' ἐμέ τε καὶ σέ. Ib. οἰόμενος οὕτω τὸν λόγον βέλτιστ' ἂν ἐλέγγεσθαι εἰ cet. Legg. X. 398. B: καὶ μοι ἐλεγχομένη cet. Phil. 14. B: ἂν πῃ ἐλεγχόμενοι μὴνύσωσιν ποτερον cet. **probo, convinco, coarguo*. Prot. 331. E: ὥστε τοῦτω γε τῷ λόγῳ κἂν τοῦτα ἐλέγχοις ... ὡς ἀπαντὰ ἔστιν ὅμοια ἀλλήλοις. Phaedr. 273. B: τὸν δὲ τοῦτο ... ἐλέγχειν ὡς μόνῳ ἦσθην. Legg. V. 727. D: διδάσκων τε καὶ ἐλέγχων ὡς οἶν οἶδεν cet. XI. 917. D. Soph. 259. C: καθ' ἑκαστον ἐλέγχοντα ἐπακολουθεῖν. 256. C: ἐλέγχοντες ὡς ἔστι κατὰ φύσιν ταύτῃ. Theaet. 171. D: πολλά ἂν ἐμέ τε ἐλέγξας ληροῦντα cet. Soph. 259. A: ὡς οὐ καλῶς λέγομεν ἐλέγξας. Legg. XI. 917. D: ἐναντίον ἐλέγξας τῶν ἀρχόντων. VII. 805. C: εἰ ταῦτα ἦν μὴ ἱκανῶς ἔργοις ἐληλεγμένα ὅτι δυνατὰ ἔστι γίγνεσθαι. VIII. 839. D: ἐλεγχθὲν ... ἔργῳ. **rearguo, refello*. Charm. 166. C: εἰ ... σε ἐλέγχω. Pol. I. 349. A: τί ... οὐ τὸν λόγον ἐλέγχεις; VII. 539. B: ἄλλους ἐλέγχουσι. Gorg. 467. B: ἀλλὰ μὴ ἐλεγε. Phil. 14. E: ὅταν τις ... ἐλέγχῃ καταγγελῶν cet. Pol. I. 337. E. Theaet. 161. E: ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας. Soph. 238. D. Phil. 15. A. al. Gorg. 486. C: παύσαι δ' ἐλέγχων. Soph. 230. D: ἐλέγχων. Pol. I. 336. C. Soph. 238. D: τὸν ἐλέγχοντα. Gorg. 486. C: ζῴων οὐκ ἐλέγχοντας ἀνδρας τὰ μικρὰ (v. μικρά). Theaet. 165. D: αὐ ... ἤλεγχεν αὐν. Conv. 201. E. Euthyd. 286. E: ἀλλὰ οὐ ... ἐλέγξον. Gorg. 470. C: οὐχὶ κἂν παῖς σε ἐλέγξειεν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις; Pol. VII. 539. B: ὅταν ... πολλοὺς ... αὐτοὶ ἐλέγξωσιν. Gorg. 470. C: χαλεπὸν γέ σε ἐλέγξει. Apol. 18. D. Tim. 54. B: τῷ τοῦτο ἐλέγξαντι. Gorg. 458. D: (τῶν) ἡδέως ... ἂν ἐλεγγάντων, εἰ τίς τι μὴ ἀληθὲς λέγοι. Soph. 216. B: ἐλέγξων. Apol. 21. C. Theaet. 166. A: ἐγὼ ἐλέγχομαι. Ep. VII. 343. D: ὡς οὐχ ἡ ψυχὴ τοῦ

γράφαντος ... ἐλέγχεται. Gorg. 462. A: ἐλέγχου (*sine te convinci*). 461. A: εἰ ... κέρδος ἡγοῖο εἶναι τὸ ἐλέγχεσθαι. Theaet. 157. E: ἐλέγχεσθαι ὃν ἄρτι διήμιεν λόγον. 162. A. Charm. 166. E: εἴτε Σωκράτης (ἐστίν) ὁ ἐλεγχόμενος. Theaet. 161. A: ἐλεγχόμενον ὁρῶν. Soph. 230. D. Hipp. mai. 288. A: πῶς ... ἂν ... ἐλεγχθείης ὃ γε πᾶσι δοκεῖ —; 287. E: οὐ μὴ ποτε ἐλεγχθῶ. 288. A. Pol. VII. 539. B: (ὅταν) ὑπὸ πολλῶν ... ἐλεγχθῶσι. Gorg. 458. D: τῶν ἡδέως ... ἂν ἐλεγχθέντων, εἴ τι μὴ ἀληθὲς λέγω. Soph. 241. D: τούτων ... μῆτε ἐλεγχθέντων μὴδ' ὁμολογηθέντων. Legg. X. 905. D: παντὶ τ' αὐτὰ κατὰ δύναμιν τρόπῳ ἐλεγκτέον.

ἐλεεινολογία, ἡ, *miseratio*. Phaedr. 272. A: (καιροῦς) βραχυλογίας τε αὐτὴ καὶ ἐλεεινολογίας (ΔG ἐλεινολογίας, quod Bekk. recepit).

ἐλεεινός, ἡ, ὄν, *miserabilis, miserandus*; neutr. c. art. *miseratio*. Gorg. 469. A: ἄθλιος δοκεῖ σοι καὶ ἐλεεινός; Legg. V. 731. C: ἐλεεινός ... πάντως ὃ γε ἄδικος καὶ ὃ τὰ κακὰ ἔχων. Phaed. 59. A: οὐδὲν μοι ἐλεεινὸν εἰσέη. Gorg. 469. B: καὶ ἐλεεινὸν γε πρὸς. Pol. X. 620. A: ἐλεεινήν ... ἰδεῖν εἶναι (τὴν θείαν). 606. B: θρέψαντα ... ἐν ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινόν. Ion. 535. C: ὅταν ἐλεεινὸν τι λέγω. B: τῶν περὶ Ἀνδρομάχην ἐλεεινῶν τι. Apol. 35. B: τοῦ τὰ ἐλεεινὰ καὶτὰ δράματα εἰσάγοντος. Legg. V. 729. E: ὁ ξένος ἐταῖρος ... ἐλεεινότερος ἀνθρώποις καὶ θεοῖς.

ἐλεος, ὁ, *miseratio, misericordia*. Phaed. 58. E: οὔτε ... με ... ἔλεος εἰσέη. Pol. VII. 539. A: ἵνα μὴ γίγηται ὁ ἔλεος οὗτος περὶ τοὺς τριακοινοῦντας σοι. Ib. καὶ ἔλεου γ' (ἄξιον). Legg. XI. 926. E: τίνα τρόπον ἡ τῆς ὀρφανίας τύχη τοῖς γενομένοις ὀρφανοῖς ὥς ἥκιστα ἔλεον ἔξει τῆς συμφορᾶς (*miserabilem calamitatem*). Pol. X. 606. C: τυντόν ποτῶν ὅπερ ἐν τοῖς ἔλεοις.

ἐλευθερία, ἡ, *libertas*. Gorg. 492. C: ἀκολασία καὶ ἐλευθερία. Pol. VIII. 563. B: ἐν γυναιξὶ ... πρὸς ἄνδρας καὶ ἄνδρῳ πρὸς γυναῖκα ὅση ἡ ἰσονομία καὶ ἐλευθερία γίγνεται. 564. A: ἡ ... ἄγαν ἐλευθερία εἴκειν οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλειν καὶ ἰδιώτη καὶ πόλει. Legg. III. 693. D. 698. A: ἡ παντελὴς καὶ ἀπὸ πιασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία. Ep. VIII. 354. E: δουλεία ... καὶ ἐλευθερίῳ ὑπερβύλλουσι ... ἑκατέρᾳ πάγκρατον. Gorg. 452. D: αἴτιον ... ἐλευθερίας αὐτοῖς τοῖς ἀνθρώποις. Pol. III. 395. C: δημιουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως. VIII. 557. B: ἐλευθερίας ἡ πόλις μευτὴ ... γίγνεται. 562. C: ἐλευθερίας διηήσασα. E: ἐπὶ πάν τὸ τῆς ἐλευθερίας ἵεναι. 563. B: τὸ ... εὐχαινον ... τῆς ἐλευθερίας τοῦ πλήθους cet. IX. 576. A: ἐλευθερίας ... τυραννικὴ φύσις αἰετὶ ἄγευστος. Legg. III. 694. A: ὅτε ... τὸ μέτριον μᾶλλον δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἦγον. Menex. 239. B: ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ... μάχεσθαι. Ep. VIII. 354. D: ἀπληροῖα ἐλευθερίας ἀκαίρου τινός. Phaed.

114. E. καὶ ἐλευθερία καὶ ἀληθεία. Theaet. 173. D: ὁ ... ἐν ἐλευθερίᾳ τε καὶ ἀγολῇ τεθραμμένον (τρόπος). Menex. 239. A: ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τεθραμμένοι. Pol. VIII. 360. E: ἀναρχίαν ... ἐλευθερίαν (καλοῦντες). IX. 572. E: ὀνομαζομένην (παρανομίαν) ... ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐλευθερίαν ἄπασαν. Legg. III. 694. B: δι' ἐλευθερίαν τε καὶ φιλίαν cet. 699. E: ἡμῖν ... ἐπὶ πᾶσαν ἐλευθερίαν προτρέπουσι τὰ πλήθη. *liberatio. Pol. I. 329. C: παντάπασι ... τῶν γε τοιούτων ἐν τῇ γῆρᾳ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλευθερία.

ἐλευθεριάζω, in libertate sum. Legg. III. 701. E: τοῦ δεσπόζειν — τοῦ ἐλευθεριάσαι (μετριότητά τινα).

ἐλευθερικὸς, ἡ, ὄν, liber. Pol. XI. 919. E: τὰ ἐλευθερικὸν καὶ ἀνελεύθερον ἀκριβῶς ... οὐ ῥάδιον νομοθετεῖν. III. 701. E: τὴν τε δεσποτικωτάτην προεξιόμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην.

ἐλευθέριος, ὁ ἡ, liberalis, ingenuus, homini libero conueniens. Legg. VII. 823. E: πτηγνῶν θήρας ... ἔρως οὐ σφόδρα ἐλευθέριος. Gorg. 485. B: χαρίεν μοι φαίνεται καὶ ἐλευθέριον cet. Ep. VII. 336. A: ἐλευθερίῳ ἐν σχήματι κατέστησε. Pol. VIII. 561. D: ἐλευθέριον καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον. Legg. II. 669. C: ἀγῆμα ἐλευθέριον ὑποδείσαι. I. 635. C: ἀνδρεῖοι καὶ ἐλευθέριοι ... προσαγορευεσθαι. Pol. I. 344. C: οὕτως ... ἰσχυρότερον καὶ ἐλευθεριώτερον ... ἀδικία δικαιοσύνης. Tim. 21. C: κατὰ τὴν ποίησιν αὐτῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθεριώτατον. Ax. 369. B: τὴν ἐλευθεριωτάτην ἐπιστήμην.

ἐλευθεροπρεπής, ὁ ἡ, hominem liberum decens. Alc. I. 135. C: ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἡ ἀρετὴ.

ἐλευθεροπρεπῶς, liberaliter. Alc. I. 135. C: ἐλευθεροπρεπῶς (ἐχέεις), ἡ οὐ;

ἐλεύθερος, α, ὄν, liber; neutr. c. art. libertas. Phaed. 62. D: ἐλεύθερος γινόμενος. Pol. VIII. 562. C: ὅστις φύσει ἐλεύθερος. E: ἵνα δὴ ἐλεύθερος ᾗ. Legg. VI. 761. E: δούλος ἢ ἐλεύθερος. Men. 86. D. Legg. XI. 930. D: εἰς δὲ τις ἐλευθέρα δούλῳ συγγίγνηται cet. Def. 415. A: ἐλεύθερον τὸ ἄρχον αὐτοῦ. Legg. III. 700. A: τὴν τοῦ ἐλευθέρου λίαν ἐπίδοσιν βίου. Men. 71. E. Pol. IV. 433. D: (ἐν) δούλῳ καὶ ἐλευθερῳ. Legg. XI. 930. D. Pol. VII. 536. E: ὅτι ... οὐδὲν μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλευθέρον χρημάνθανειν. IX. 591. A: καὶ τότε δὴ ἐλεύθερον ἀφίεμεν. Legg. II. 665. C: ἐλεύθερον καὶ δούλον. Pol. IX. 577. C: ἐλευθέραν ἢ δούλην τὴν τυραννουμένην ἐρεῖς. D. Tim. 85. E: μεθῆκε ... ἐλευθέραν. Legg. I. 635. D: τῇ δὲ ἐλευθέραν (τὴν ψυχὴν) ἔξουσι. III. 693. B: ὅτι τὴν πόλιν ἐλευθέραν τε εἶναι δεῖ καὶ ἐμμεροῦσα cet. E: ἡ δὲ τὸ ἐλευθέρον ἀγαπήσασα μειζωνος ἢ ἐδεῖ μύρον. 697. C: τὸ ἐλευθέρον λίαν ἀφελόμενοι τοῦ δήμου. VI. 756. D: ἐλεύθερον ἀρεῖσθαι τῆς ζημίας. Theaet. 191. A: (εἰς) ἐλεύθεροι γε-

νώμεθα. Pol. III. 435. A. VIII. 563. B. Legg. VIII. 832. D: ἐλευθέροί τε ἀπ' ἀλλήλων εἰσὶ. XI. 919. E. Gorg. 502. D: καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων. Polit. 308. A: ἀντ' ἐλευθέρων ... γενόμενοι δούλοι. Pol. IV. 431. C: τῶν ἐλευθέρων λεγομένων ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις. VIII. 569. B: φεύγων ... καπνὸν δουλείας ἐλευθέρων. Legg. III. 701. A: ἐλευθέρων ἀνδρῶν. Conn. 181. E: τῶν ἐλευθέρων γυναικῶν ... μὴ ἐρᾶν. Pol. I. 351. D: ἐν ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγιγνομένη. Legg. VII. 794. A: ἐπ' ἐλευθέροις. VIII. 842. D: ἐλευθέροις ἀνθρώποις μᾶλλον πρέποντες (νόμοι). Riv. 135. B: ἃ προσήκει τοῖς ἐλευθέροις μαθεῖν. Pol. III. 387. B: οὓς δεῖ ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους. V. 461. B: ἀφήσομεν πον ἐλευθέρους αὐτοὺς συγγίγνεσθαι ἢ ἂν ἐθέλωσι. IX. 577. C: δεσπότης καὶ ἐλευθέρους. 590. E: ἡ τῶν παιδων ἀρχή, τὸ μὴ εἶναι ἐλευθέρους εἶναι. Euthyd. 292. B: πλουσίους τοὺς πολίτας παρέχειν καὶ ἐλευθέρους cet. Ep. VIII. 354. C: τοῖς ... ἐλεύθερα διώκουσιν ἡθὴ καὶ φεύγουσι τὸν δούλειον ζυγὸν cet. *ingenius, liberatis, honestus. Menex. 245. C: τὸ γε τῆς πόλεως γονατοῦ καὶ ἐλεύθερον cet. Legg. VII. 808. A: αἰσχρὸν ... καὶ οὐκ ἐλευθέρου. Ep. VII. 345. B: αἴτια ... εἶναι πρὸς παιδείαν ψυχῆς ἐλευθέρως. Pol. III. 405. A: τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχηματὶ προσποιουμένους τεθράφθαι. Prot. 312. B: ὡς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρέπει. Phaedr. 243. C: οὐδένα ἐλεύθερον ἔρωτα ἐωρακότων. Gorg. 485. C: ἐλευθέρῳ τινα εἶναι τοῦτον τὸν ἀνθρώπον, τὸν δὲ μὴ φιλοσοφούντα ἀναλεύθερον. D: ἐλεύθερον δὲ καὶ μέγα ... μηδέποτε φθέγγεσθαι. Theaet. 173. A: τὸ εὐθὺ τε καὶ ἐλεύθερον ἢ ἐκ νέων δουλεία ἀφήρηται. Legg. V. 741. E: ἡθος ... ἐλεύθερον. VII. 795. E: τὸ τε μεγαλοπρεπὲς φυλάττοντας ἅμα καὶ ἐλεύθερον. Soph. 253. C: ἡ ... ἐλάθομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπεσόντες ἐπιστήμην —; Pol. VI. 499. A: λόγων ... καλῶν τε καὶ ἐλευθέρων. Legg. XII. 946. C: πάσαις βασιάνοις χρώμενοι ἐλευθέραις. Pol. VIII. 567. A: τινὰς ... ἐλευθέρων φρονήματα ἔχοντας. ἐλευθερῶ, liberato. Ep. VIII. 356. A: ὅς ... ἐκὼν τὴν πόλιν ἐλευθεροῖ. Pol. IX. 579. A: ἐλευθεροῦν (παυὴν πᾶν). Ep. VII. 329. B: ἐλθὼν τε ἐμμαντὸν ἡλευθέρωσα cet. Pol. VIII. 566. E: χοιῶν ... ἡλευθέρωσε. Tim. 25. C: τοὺς δ' ἄλλους ... ἀφθόως ἅπαντας ἡλευθέρωσαν. Pol. VIII. 567. E: ἐλευθερώσας. Menex. 239. D. Phaedr. 256. B: ἐλευθερώσαντες δὲ ᾧ ἀρετῇ (ἐνεγίγνωτο). Menex. 246. A: οἱ βασιλεία ἐλευθερώσαντες. Pol. IX. 591. B: τὸ δὲ ἡμέρον ἐλευθεροῦται. Phaed. 114. B: οἱ τῶνδε ... τῶν τόπων τῶν ἐν τῇ γῇ ἐλευθερούμενοι. Pol. VIII. 569. A: ἵνα ἀπὸ τῶν πλουσίων ... ἐλευθερωθῇ. IX. 575. A: τὸν ... ἀνεδέντα καὶ ἐλευθερωθέντα. Ep. VII. 334. A: εἰς τοὺς ἐλευθερωθέντας ὑπὲρ αὐτοῦ Σικελιώτας.

ἐλευθέρως, *libere, ingenua*. Theaet. 175. E: ἀναβύλλεσθαι ... οὐκ ἐπισταμένον ἐπιδέξια ἐλευθέρως (*more humilium liberorum*). Conv. 218. C: ἐλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι ἐδόκει. Pol. VIII. 563. C: πᾶν ἐλευθέρως καὶ σεμνῶς εἰθισμένοι πορεύεσθαι. Legg. IX. 919. E: ὅσοι ἐλεύθεροι ἐλευθέρως.

ἐλευθέρωσις, ἡ, *liberatio*. Pol. VIII. 561. A: εἰς τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων ... ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν τε καὶ ἀνασιν.

ἐλεφάντινος, η, ον, *elephantus*. Hipp. mai. 290. C: καὶ γὰρ τὸ ἐλεφάντινον ... καλὸν ἐστι. Critia 116. D: τὴν ... ὀροφὴν ἐλεφαντίνην. Hipp. mai. 290. B: ἀλλ' ἐλεφάντινον (ἐποίησε). 301. A: εἰ χρυσοὶ ... ἢ ἐλεφάντινοι ... τύχοιμεν ὄντες. 290. C: τοῦ ... ἔνεκα ... οὐ καὶ τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν ἐλεφάντινα εἰργάσατο —;

ἐλέφας, ὁ, *elephantus*. Critia 114. E: καὶ δὴ καὶ ἐλεφάντων ἦν ἐν αὐτῇ γένος πλεῖστον. **ebur*. Legg. XII. 956. A. Hipp. mai. 290. C: ὁ ἐλέφας καὶ ὁ χρυσὸς cet. Charm. 173. A: εἴτε δι' ἐλέφαντος ἐλήλυθεν (τὸ ὄναρ). Hipp. mai. 290. C: ὁμοιότητα τοῦ λίθου τῷ ἐλέφαντι ἐξουρῶν. Pol. II. 373. A: χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα.

ἐλεῶ, *misereor, misericordia commoveor*. Conv. 173. C: ὑμᾶς ... τοὺς ἑταίρους ἐλεῶ. Pol. IX. 589. E: εἰ ... μὴ δὲν ἐλεεῖ. Prot. 323. D: ἀλλ' ἐλεοῦσιν. Phaedr. 233. B: πολὺ μᾶλλον ἐλεεῖν ... ἢ ζηλοῦν. Gorg. 469. A. Pol. VII. 516. C. Ep. VIII. 356. B: ἐλεῶν ... πατρίδα. Legg. II. 663. A: θεοὺς ... ἐλεοῦντας ἡμᾶς. Pol. VII. 518. B: τὴν δ' ἐλεήσειεν. Conv. 191. B: ἐλεήσας. Hipp. mai. 293. D: ὥσπερ ἐλεήσας μου τὴν ἀπειρίαν cet. Euthyd. 288. D: ἐλεήσαντέ με καὶ οἰκτείραντα. Pol. I. 337. A: ἐλεεῖσθαι ... ἡμᾶς πολὺ μᾶλλον εἰκὸς ἐστὶ πονεῖν ὑπὸ ὕμῶν τῶν δεινῶν, ἢ χαλεπαίνεσθαι. Ax. 368. D: ἐλεοῦμενον. Apol. 34. C: ἵνα ὅτι μάλιστα ἐλεηθεῖη.

ἐλίξ, ἡ, *gyrus*. Locr. 97. C: τὰν ἐλικά ἐκτυλίσσει. ἐλίττω, *solvo*. Epin. 978. C: ἐλίττων ταῦτα cet. Tim. 73. A: ἐλίσξάν τε πέριξ τὴν τῶν ἐντέρων γένεσιν. Theaet. 194. B: ἐν αὐτοῖς τοῦτοις στρέφεται καὶ ἐλίττεται (*vertitur*) ἡ δόξα.

ἐλκος, τό, *ulcus*. Ax. 368. C: ἀλλ' οὐχ ὅλον, ὥς φασιν, ἐλκος (*ulcus*) —; Legg. IX. 877. A: ἀνίατον ἐλκος. Alc. I. 115. B: κατὰ τοὺς θανάτους τε καὶ τὰ ἐλκη.

ἐλκτικός, ἡ ὄν, *trahendi oim habens*. Pol. VII. 523. A: ἐλκτικῷ ὄντι παντὺ πασι πρὸς οὐσίαν.

ἐλκω, *traho, attraho; duco*. Phaedr. 254. D: μετ' ἀνάδειας ἔλκει. Pol. VII. 533: τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα ... ἡρέμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. 538. D: ἔλκει ἐφ' ἑαυτά. Tim. 63. C: γῆν ἐνίοτε αὐτὴν ἐλκομεν εἰς ἀνόμοιον αἶρα βία. Soph. 246. A: οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρανοῦ ... πάντα ἔλ-

κουσι. Pol. VIII. 568. C: εἰς τυραννίδας ... ἔλκουσι τὰς πολιτείας. VII. 515. E: εἰ ... ἐντεύθεν ἔλκοι τις αὐτὸν βία cet. Theaet. 195. C: ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἔλκη τις. Phaed. 94. B: ἐπὶ τὸναντίον ἔλκειν. Theaet. 162. B: μὴ ἔλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἢ δὴ ὄντα. Pol. V. 458. D: πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν λεών. VII. 539. B: χαίροντας ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεί. Theaet. 199. A: ὅπη τις χαίρει ἔλκων τὸ ἐπίστασθαι καὶ μανθάνειν. Soph. 259. C. Tim. 63. B. Phaedr. 238. A: ἐπιθυμίας ... ἀλόγως ἐλκούσης ἐπὶ ἡδονάς. Crat. 419. E: τῷ μάλιστα ἔλκοντι τὴν ψυχὴν ῥῶ. Pol. V. 464. C: τὸν μὲν εἰς τὴν ἐαυτοῦ οἰκίαν ἔλκοντα ὅτι ἂν δύνῃται χωρὶς τῶν ἄλλων κτήσασθαι. Theaet. 168. C: ἃ οἱ πολλοὶ ὅπη ἂν τύγῃσιν ἔλκοντες cet. Pol. IV. 439. D: τὰ ... ἄγοντα καὶ ἔλκοντα. Legg. X. 890. A: ἐλκόντων πρὸς τὸν κατὰ φύσιν ὀρθὸν βίον. Lach. 183. E: εἰλκεν οὖν ... βουλόμενος ἀπολύσαι (τὸ δρέπανον). Ep. VII. 325. A. Pol. VIII. 547. B: εἰλκήτην ... ἐκατέρω τῷ γένει. Phaedr. 270. A: ἐντεύθεν εἰλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ. Pol. VIII. 560. B: οὐκοῦν εἰλκυσαν ... πρὸς τὰς αὐτὰς ὁμιλία cet. Parm. 135. D: ἔλκυσον ... σαυτὸν (*flecte te*, h. e. *flexibilem redde*; *dictio a palaestra ducta*). Theaet. 175. B: ὅταν ... τιγὰ αὐτὸς ... ἐλκύσῃ ἄνω. Phaed. 79. C: τότε ... ἔλκεται ὑπὸ τοῦ σώματος εἰς τὰ θύδεπτα κατὰ ταυτὰ ἔχοντα. 81. C: ἔλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον. Tim. 92: ὡς μᾶλλον ἐπὶ γῆν ἔλκονται. Pol. VI. 494. E: (ἐὰν) ἔλκεται πρὸς φιλοσοφίαν. Theaet. 181. A: ὅταν ... ἔλκονται εἰς τὰναντία. Soph. 265. E: ἐφ' ᾧ περ νῦν ἔλκεσθαι φῆς. Pol. I. 350. D: ἐλκόμενος καὶ μόγις. VII. 550. A: ἐλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων. IX. 577. E: ὑπὸ ... οἴστρου αἰεὶ ἐλκομένη βία. Locr. 101. D: ἐλκομένῳ τῷ αἴερος. Pol. VII. 515. E: ἀγανακτεῖν ἐλκόμενον. 539. E: ἐλκόμενοι πανταχόσε. Crat. 386. E: ἐλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι. Polit. 289. B. Phaedr. 267. C: τῶν ... οἰκτρογῶν ἐπὶ γῆρας καὶ πενίαν ἐλκομένων λόγων. Tim. 91. E: εἰς γῆν ἐλκόμενα ... ἤρρισαν. Pol. II. 365. C: ἐλκτέον ἐξοπισθεν. **pendo* (*pondus habeo*). De lege 316. A: πότερον ... τὰ πλείον (v. *πλείονα*) ἔλκοντα βαρύτερα νομίζεται ἐνθάδε, τὰ δὲ ἑλαττον κοινώτερα — ; ἐλλέβορος, ὅ, *helleborus*. Euthyd. 299. B: ἐλλεβόρου ἄμαξαν.

ἐλλείπω, *relinquo*; *omitto*, *praetermitto*. Polit. 267. C: ἢ τοῦτ' αὐτὸ καὶ μάλιστα ἢ ζητήσεις ἐλλείπει, τὸ cet. Pol. II. 362. D: εἴ τι ὅδε ἐλλείπει. IX. 571. D: οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει cet. Phaedr. 272. B: ὅτι ἂν αὐτῶν τις ἐλλείπῃ λέγων cet. Crat. 431. D: ἐὰν ... σμικρὰ ἐλλείπῃ. C: ἐνία ἐλλείπειν. Conv. 196. D. Polit. 269. C: λέγε μὴδὲν

ἔλλειπων. Legg. II. 673. B: μουσικῆς περί διελθόντων ἡμῶν, ἔλλειπόντων δὲ γυμναστικῆς. Tim. 17. B: κατὰ δύναμιν γε οὐδὲν ἔλλειψομεν. 20. C: οὔτε ἔλλειψομεν προθυμίας οὐδὲν cet. Phil. 18. D: τὸ δ' αὐτὸ μοι τοῦ λόγου ... ἔλλείπεται. — In re ponitur quae reliqua est, *deest*, *consideratur* vel etiam aliquo *caret*, et in homine qui *deest* in aliqua re vel alicui rei, qui *deficitur*, aliqua re *caret*, non assequitur al. Legg. I. 632. B: ἐν οἷς ἔστι τε καὶ ἐν οἷς ἔλλείπει. Pol. III. 402. D: εἴ γέ τι ... κατὰ τὴν ψυχὴν ἔλλείποι. Legg. XII. 958. B. V. 740. C: ἐὰν δὲ τισιν ἔλλειπωσι χάριτες. Tim. 29. B: τούτου ... μὴδὲν ἔλλείπειν. 90. B: τούτου μὴδὲ σμικρὸν ἔλλείπειν (v. ἔλλειπειν). Theag. 123. A: ἐτι οὐν οἷσι τινὸς ἐπιστήμης ἔλλείπειν —; Men. 87. A. Polit. 311. C: τούτου μὴδαμῇ μὴδὲν ἔλλείπουσα. Theaet. 157. E: ὅσον ἔλλειπον αὐτοῦ. Legg. XII. 960. D: τοῦτ' ἔλλειπον τοῖς νόμοις εἶναι. V. 740. D: περιγενομένοις ἢ τοῖς ἔλλειποναι. Phaedr. 269. D: ὅτου δ' ἂν ἔλλιπης τούτῃ, ταύτῃ ἀτελὴς ἔσει. Med. Soph. 258. B: πότερον ... ἔστιν οὐδένος τῶν ἄλλων τῆς οὐσίας ἔλλειπόμενον —; Critia 118. C: ὅ τι δ' ἐνελείπετο. **inferior sum*, *superor*, *cedo*. Alc. I. 122. C: ὅσον αὐτῶν ἔλλείπεις. Phaed. 74. A: εἴτε τι ἔλλειπει τούτο ... εἴτε μὴ ἐκείνου οὐ ἀνεμνήσθη. Alc. 122. D: ὅτι πολὺ τὰνθάδε τῶν ἐκεῖ ἔλλείπει. Legg. IV. 719. D: τῆς δὲ (ταφῆς) ἔλλειπούσης. 717. D: μὴ δ' ὑπεριόντα ... μὴτ' ἔλλείποντα. V. 729. A: τὰ δ' ἔλλείποντα δουλείας ὥς τὸ πολὺ. Pol. VI. 484. D: ἐμπειρία ... μὴδὲν ἐκείνων ἔλλείποντας. Ib. εἴ γε τὰλλα μὴ ἔλλείποντο. Riv. 136. A: τῶν ... πρώτων εἰς ξύνοισιν περὶ τὰς τέχνας ἔλλειπεσθαι. Imperf. Legg. VIII. 844. B: (εἰ) ἔλλείπει τῶν ἀναγκαίων πωμάτων. V. 740. C: οἷς ἂν τῆς γενέσεως ἔλλειπη τῶν πολιτῶν.

ἔλλειψις, ἡ, *defectio* s. *defectus*. Prot. 356. A: ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις. Polit. 283. C: (περὶ) πάσης ὑπεροχῆς τε καὶ ἔλλειψεως. Def. 415. A: τὸ μέσον ὑπεροχῆς καὶ ἔλλειψεως. Polit. 283. C: πᾶσαν τὴν τε ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἔλλειψιν. 285. B: περὶ τῶν ἔλλειψεων cet. ἑλληγνίζω, *graece loquor*. Men. 82. B: Ἕλληγν μὲν ἐστὶ καὶ ἑλληγνίζει; Prot. 327. E: τίς διδάσκαλος τοῦ ἑλληγνίζειν. Charm. 159. A: ἐπειδήτιερ' ἑλληγνίζειν ἐπιστάσαι. Alc. I. 111. A. C.

ἔλλεμενικός, ἡ, ὄν, *ad portum spectans*; neutr. (int. τέλος) *portorium*. Pol. IV. 425. D: αὐτυνομηκὴ ἢ ἑλλεμενικὴ.

ἔλλιπής, ὁ ἡ, qui *deficitur* vel *caret* aliqua re, *inops*. Legg. X. 901. C: ὢν ἔλλιπής καὶ μὴ δυνατός ἐπιμελεῖσθαι. XI. 924. B: τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἰρέσεως ἔλλιπής. II. 669. A: εἴτε ὅπῃ ποιεῖ ἔλλιπες ἂν εἴη κάλλους. Phil. 53. D: τὸ δ' ἔλλιπες ἐκείνου. Pol. VI. 504. B: τῆς ... ἀκριβείας ... ἑλλιπῆ.

ἐλλόγιμος, ὁ ἥ, *celeber, spectatus*. Prot. 316. C: ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει. 327. C: οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ᾖ. Phaedr. 369. D: ἔσαι ῥήτωρ ἐλλόγιμος. Conn. 197. A: ἐλλόγιμος καὶ φανὸς ἀπέβη. Pol. III. 394. E: ὥστ' εἶναι πον ἐλλόγιμος. Theaet. 142. D: ὅτι πᾶσα ἀνάγκη εἴη τοῦτον ἐλλόγιμον γενέσθαι. Phil. 17. E: οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον (σε ποιεῖ). Ep. VII. 334. C: ὡς ἐλλόγιμω πώποτε ἄνδρῳ γενομένῳ. Critia 112. E: ἐλλόγιμοι ... ἦσαν. Theag. 126. A: ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι οἱ ἐν τῇ πόλει ἐλλόγιμοι ἄνδρες. Prot. 361. E: εἰ τῶν ἐλλογίων γένοιο ἄνδρῶν ἐπὶ σοφία. Pol. III. 387. D: τοὺς οἴκτους τοὺς τῶν ἐλλογίων ἄνδρῶν. Gorg. 514. B: διδασκάλους ... ἐλλογίμους γεγονότας.

ἐλλοχῶ, *insidias facio vel paro*. Theaet. 165. D: ἐλλοχῶν. Conn. 213. B: Σωκράτης οὗτος ἐλλοχῶν αὐτὸν με ἐνταῦθα κατέκεισο.

ἐλξεις, ἡ, *tractus*. Tim. 80. C: τὰ θανατοζόμενα ἡλέκτρων περὶ τῆς ἐλξεως. Legg. I. 644. E: μιᾶ ... τῶν ἐλξεων ξυνηπόριμενον. B. Pol. III. 391. B: τὰς τε αὐτῶν ἔκτορος ἐλξεις cet. Alc. I. 122. C: ἱματίων ... ἐλξεις (quae posteriores vocarunt *symmata*).

ἐλος, τό, *palus*. Legg. VII. 824. B: (ἐν) ἐλεσι καὶ λίμναις. Critia 114. E: καθ' ἐλῃ.

ἐλπίζω, *spero, expecto*; etiam *metuo*. Phaedr. 63. C: ὅτι παρ' ἄνδρας ... ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθοῦς. Pol. IV. 427. E: ἐλπίζω ... εὐρήσειν αὐτὸ ὧδε. Legg. V. 732. C: ἐλπίζειν ... ἐλάττους ποιήσειν. Phil. 36. B: ἐλπίζων ... πληρωθήσεσθαι. 47. C. Pol. IV. 426. A: ἀεὶ ἐλπίζοντες. V. 453. D: δεξιῶν τιν' ἐλπίζοντας ἡμῶς ὑπολαβεῖν ἄν. Legg. I. 642. E: πράξαντες οὐδὲν ἂν ἡλπιζον. Phil. 32. C: τὸ μὲν πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπιζόμενον ἡδὺ ... τὸ δὲ πρὸ τῶν λυπηρῶν φοβερόν καὶ ἀλγεινόν. **puto, existimo*. Soph. 219. A: ἐλπίζω ... λόγον οὐκ ἀνεπιτήδειον ἡμῖν εἶχει πρὸς ὃ βουλόμεθα. Pol. V. 451. A: ἐλπίζω ... ἐλαττον ἀμάρτημι ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι, ἢ ἀπατιέωνα καλῶν ... πέρι. IX. 573. C: ἐλπίζει δυνατός εἶναι ἀρχεῖν. II. 383. B: ἡλπιζον (Aeschyl.). Soph. 217. E: ὅσον (οἶον?) ... ἐλπίσειεν ἂν αὐτὸ εἶναι τις. Legg. X. 893. D: ἀδύνατον, ὡς ἂν τις ἐλπίσειε, γίγνεσθαι πάθος. Pol. VIII. 572. E: ὅταν ... ἐλπίσωσιν ... μὴ ἄλλως τὸν νέον καθέξειν.

ἐλπίς, ἡ, *speres; expectatio*. Phaedr. 232. D: ὥστε πολὺ πλείων ἐλπίς φιλίαν ... γενήσεσθαι. Phaedr. 67. B: πολλὴ ἐλπίς ... ἐκεῖ ... κτήσεσθαι cet. 114. C: ἡ ἐλπίς μεγάλη. Soph. 250. E: νῦν ἐλπίς ἦδη ... καὶ θάτερον οὕτως ἀναφαίνεσθαι. Pol. I. 331. A: ἡδεῖα ἐλπίς αἰὲν πάρεστι. II. 369. A: οὐκ οὐκ ... ἐλπίς εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζήτοῦμεν; Legg. I. 644. C: δόξας μελλόντων, οἷν κοινὸν ... ὄνομα ἐλπίς cet. XII. 950. D: πᾶσα δ' ἐλπίς cet. Epin.

973. C: καλή δὲ ἐλπίς τελευτήσαντι τυχεῖν πάντων cet.
 987. E: πολλή δ' ἐλπίς ἅμα καὶ καλή cet. Apol. 40. C:
 ὡς πολλή ἐλπίς ἐστὶν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι. Def. 416. A:
 ἐλπίς προσδοκία ἀγαθοῦ. Phaed. 67. C: μετὰ ἀγαθῆς ἐλ-
 πίδος. 98. B: ἀπὸ ... θαυμαστῆς ... ἐλπίδος ὥχουμένη γε-
 ρόμενος. Pol. I. 330. E: ζῇ μετὰ κατῆς ἐλπίδος. Pol. VI.
 494. C: πληρωθήσεσθαι ἀμυγχανὸν ἐλπίδος ... ἱκανὸν εἶσε-
 σθαι πράττειν. VII. 517. B: οὐχ ἀμαρτήσῃ τῆς γ' ἐμῆς
 ἐλπίδος. Legg. III. 699. B: ἐπὶ ... τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι
 ταύτης. Euth. 15. E: ἀπ' ἐλπίδος μὲ καταβαλὼν μεγάλης
 ἀπέρχει ἢν εἶχον cet. Ep. VII. 341. E: ὑψηλῆς καὶ χαύνης
 ἐλπίδος (ἐμπλήσειεν ἄν). Phil. 36. A: ἐν ἐλπίδι φανερὰ τοῦ
 πληρωθήσεσθαι. Ep. VII. 353. D: ἐν ἐλπίδι ... γηγόναι.
 Phaedr. 241. A: δι' ἐλπίδα ἀγαθῶν. Polit. 295. D: παρὰ τὴν
 ἐλπίδα (Menex. 243. E: παρ' ἐλπίδα). Tim. 69. D: ἐλπίδα ...
 εὐπαράγωγον αἰσθήσει cet. Lach. 200. A: πάντῃ δὴ μεγάλῃ
 ἐλπίδα εἶχον ὡς ... ἀνευρήσεις. Ep. XI. 358. E: ἐγὼ ...
 ταῦτα γενέσθαι ἂν οὐ πολλὴν ἐλπίδα ἔχω. Prot. 328. D:
 εἰ ... ἐν αὐτοῖς εἰσὶν ἐλπίδες. Phil. 39. E: ἐλπίδες εἰς
 τὸν ἔπειτα χρόνον οὔσαι. 12. D: ἀνοήτων δοξῶν καὶ ἐλ-
 πίδων μεστόν. 39. E: ἡμεῖς ... αἰεὶ γέμομεν ἐλπίδων.
 Legg. I. 649. B: τοσοῦτῃ πλείονων ἐλπίδων ἀγαθῶν πλη-
 ροῦνται. IV. 718. A: ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς διάγοντες τὸ πλεί-
 στον τοῦ βίου. V. 732. D: ταύταις ... ταῖς ἐλπίσιν ἔκα-
 στον χρὴ ζῆν. Conn. 193. D: καὶ εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας
 μαγίστας παρέχεται ... εὐδαίμονας (ἡμᾶς) ποιῆσαι. Alc. I.
 103. E: ὥσπερ ... σὺ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι
 ὅτι cet. Ep. VII. 327. D: μεγάλας ἐλπίδας εἶχον ... βίον
 ἂν εὐδαίμονα ... κατασκευάσαι. Etiam in eo ponitur quod
 oriri vel suspicari possumus. Legg. X. 898. D: ἀλλὰ ἐλ-
 πίς πολλή ... τὸ γένος ἡμῖν τοῦτο ... νοητὸν ... εἶναι.

ἐλπιστός, ἡ, ὄν, in eo ponitur quod exspectare, at-
 que etiam timere licet. Legg. IX. 853. E: πολίτην ... οὗτ'
 ἂν βουλοίμεθα οὔτε ἐλπιστον ... νοοῦναι ποτε ἂν ταύτην
 τὴν νόσον.

ἐλντρον, τό, *involucrum*. Pol. IX. 588. E: τὸ ἔξω
 μόνον ἐλντρον ὁρῶντι.

ἐμαντοῦ, ἡς, cet. Gorg. 458. A: κατὰ τὸν βίον
 τὸν ἐμαντοῦ. Apol. 37. B: κατ' ἐμαντοῦ ἐρεῖν αὐτὸς ὡς
 cet. Charm. 155. D: οὐκ ἐν ἐμαντοῦ (ν. ἐμαντῶ) ἤν.
 Legg. VII. 805. B: πεποιήκως τ' ἐμὲ τὰ νῦν αὐτὸν ἐμαντῶ
 ἐπιπλήττειν ὅτι ταῦτα εἶρηκα. Pol. I. 354. B: δι' ἐμαντόν,
 ἀλλ' οὐ διὰ σέ. Apol. 22. D: ὥστ' ἐμὲ ἐμαντόν (ν. ὥστε
 με καὶ αὐτόν) ἀνθρώπων ὑπὲρ τοῦ χρησμοῦ. 37. B: πολλοῦ
 δέω ἐμαντόν γε ἀδικήσιν. al. *sexc*.

ἐμβαίνειν, *ingredior, inco*. Crat. 397. A: ἐπειδήπερ
 εἰς τύπον τινὰ ἐμβεβήκαμεν. Legg. III. 686. C: εὐτηγῶς
 πως ἐμβεβήκαμεν γὰρ εἰς τινὰ σάβην ἱκανήν. Phaedr. 252.

Ε: *ἐὰν ... μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδύματι*. Pol. IV. 443. C: *τυπον τινὰ τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἐμβεβηκέναι*. Crat. 402. A: *ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης*. Ion. 534. A: *ἐπειδὴν ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἀρμονίαν καὶ εἰς τὸν ῥυθμόν*. Pol. III. 406. E: *εἰς τὴν εἰσρομίαν καὶ εἰς τὸν ῥυθμόν*. Legg. III. 681. C: *ἀρχῇ ... νομοθεσίας οἷον ἐμβάντες ἐλάθομεν*. **conscendo*. Gorg. 511. E: *ἡ οἱ* (sic Cl. al. Vulgo οἱοί) *ἐνέβρισαν*. Ep. VII. 346. A: *ἐμβύς*. Menex. 243. C: *αὐτοὶ ἐμβάντες εἰς τὰς ναῦς*. **incedo*. Alc. I. 108. C: *τὸ ἄδειν καὶ τὸ ἐμβαίνειν ὁρθῶς*.
ἐμβάλλω, *iniciio*, *interpono*, *immitto*; *coniciio*. Tim. 91. C: *εἰς ἀπορίας ... ἐμβάλλει*. Prot. 318. E: *πάλιν αὐτὸν ἄγοντες ἐμβάλλουσιν εἰς τέχνας*. Legg. I. 646. B: *εἰς ἀπασαν φαυλότητα ἐαυτὸν ἐμβάλλειν*. II. 672. B: *διο ... πᾶσαν τὴν μανικὴν ἐμβάλλειν χορείαν τιμωρούμενος*. Phil. 19. E: *εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλων*. Pol. II. 363. A: *τὰς ... παρὰ θεῶν εὐδοκίμησιν ἐμβάλλοντες*. Critia 120. A: *ὕπερ ἐκάστον θρόμβον ἐνέβαλλον αἵματος*. Phil. 19. A: *οὐκ εἰς φαῦλόν γε ἐρωτήμα ... ἡμᾶς ἐμβεβλήκα Σωκράτης*. 21. D. Pol. VI. 487. E: *ἐμβεβληκῶς με εἰς λόγον cet.* X. 615. B: *εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες*. Prot. 342. E: *ἐνέβυα ῥῆμα ... βραχύ*. 343. D: *ἐπειτα ἐνέβαλε τὸ μέν*. Legg. III. 692. A: *οἷον ψάλιον ἐνέβαλεν αὐτῇ τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν*. De lucr. cup. 225. C: *ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν*. Gorg. 516. E: *εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφισαντο*. Lys. 209. D: *ὃ τι ἂν βούληται ἐμβαλεῖν εἰς τὸν ζωμόν*. E. Gorg. 471. B: *ἐμβαλὼν εἰς ἄμυξαν*. C: *εἰς φρένα ἐμβαλὼν*. Pol. I. 344. D: *οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι*. Legg. III. 698. B: *κόβον ἄπορον ἐμβαλόν*. Crat. 414. B: *ἐμβαλόντι ... τὸ οὐ*. 405. D: *ἕτερον λάβδω ἐμβαλόντες (ν. ἐμβάλλοντες)*. 414. C: *τὸ ἐμβεβληθῆαι τὸ ῥῶ*. Prot. 344. A: *τὸ μέν ἐμβεβλημένον*. Phil. 62. B: *τέχνην ἐμβλητέον κοινῇ*. **ignuo*, *incuro*. Pol. VIII. 563. C: *κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ αἰεὶ ὑπαντῶντι*. Theaet. 165. D: *ἐμβαλὼν ... εἰς τὸ ἀκούειν cet.* **effundor*. Phaed. 112. D: *πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει*. Ib. *πάλιν ἐμβάλλει*. 113. B. C. Ib. *ἐμβάλλων*.
ἐμβιβάζω, *impono*. Theaet. 193. C: *ἐμβιβάσας προσαρμόσαι εἰς τὸ ἐαυτῆς ἴχνος*. Tim. 41. E: *ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα*. Ep. VI. 329. C: *σικκρὸν εἰς πλοῖον ἐμβιβάσας*.
ἐμβλέπω, *intueor*, *adspecio*. Alc. I. 133. A: *ἐμβλέπων εἰς τοῦτο ὅπερ βέλτιστον αὐτοῦ*. 132. B: *τοῦ ἐμβλεπόντος εἰς ὀφθαλμόν*. 133. A: *εἰδῶλον ὃν τι τοῦ ἐμβλεπόντος*. Charm. 155. C: *ἐπειδὴ ... ἐνέβλεψέ (ν. ἀνέβλεψε)* τέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμύχανόν τι οἷον. Pol. X. 609. D: *καὶ ὃς ἐμβλέψας μοι*. Charm. 162. D. Ep. VII. 349. B.
ἐμβολή, *η*, *interpositio*. Crat. 437. A: *τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι*.

ἐμβραχυ, *omnino*; pron. relat. sequente est Lat. *cunq̃ue* (vern. *was nur immer*). Gorg. 457. A: ἐμβραχυ περὶ ὅτου ἂν βούληται. Hipp. min. 365. D: ἀλλ' ἐρώτω ἐμβραχυ (*libri aliquot ἐν βραχεῖ*) ὃ τι βούλει. Theag. 127. C: οὗτου ἂν δέη ἐμβραχυ.

ἐμβριθής, ὁ ἥ, *deprimens, gravis*. Phaedr. 246. D: τὸ ἐμβριθὲς ἄγειν ἄνω. Phaed. 81. C: ἐμβριθὲς ... τοῦτο οἰεσθαι χρη εἶναι καὶ βαρὺ cet. Ut Lat. *gravis etiam est constans* (vern. *ernst, gesetzt*). Ep. VII. 328. B: τὸ Δίωνος ἡπιστάμην τῆς ψυχῆς πέρι φύσει ... ἐμβριθὲς ὄν. Porro i. q. *tardus* (vern. *schwerfällig*). Theaet. 144. B: οἱ ... ἐμβριθέστεροι νωθροὶ πως ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις. *Difficilis*. Crat. 407. A: τοῦτο (τὸ ὄνομα) ἐμβριθέστερον.

ἐμβριθῶς, *graviter, constanter*. Phaedr. 252. C: τῶν ... Διὸς ὁπαδῶν ὁ ληφθεὶς ἐμβριθέστερον (h. e. *ita ut non facile succumbat*) δύναται γέρειν τὸ τοῦ πτερονύμιου ἄγθος.

ἐμβρόντητος, ὁ ἥ, *attonitus, stupidus*. Alc. II. 140. C: ἡλιθίους τε καὶ ἐμβρόντητους (καλοῦμεν).

ἐμμανής, ὁ ἥ, *furor percitus, furiosus*. Tim. 86. C: ἐμμανής ... γιγνώμενος. Phaedr. 251. E: ἐμμανής οὐσα (ἡ ψυχή). Legg. II. 666. A: τὴν ἐμμανῆ εὐλαβούμενοι ἔξιν τῶν νέων. V. 734. A: ἐρωτας οὐκ ἐμμανεῖς παρεχομένον. Ib. ἐρωτας ὡς οἶον τ' ἐμμανεστάτους παρεχομένον.

ἐμμελεία, ἡ, *sallatio honesta ac severa*. Legg. VII. 816. B: τὸ ... εἰρηκὸν (εἶδος) ἐμμελείαν (κατεστησάτω). Ib. ἐμμελείας ἐπωνόμασε.

ἐμμελεσῶ, *exerceor in aliquid*. Phaedr. 228. E: ἐμμαντόν σοι ἐμμελετῶν παρέχαι. (Alc. I. 114. D. pro ἐν ἐμοὶ ἐμμελέτησον sine dubio scrib. cum Buttm. ἐν ἐμοὶ ἐνὶ μελέτησον. Cl. enim cum Δ et Π dat ἐν ἐμοὶ ἐν μελέτησον).

ἐμμελής, ὁ ἥ, *concinuus, conveniens*. Locr. 101. B: ἃ ... τεταγμένα (φωνα) ποτὶ λόγῳ μωσικῶς ἐμμελής. Soph. 259. D: οὐκ ἐμμελεῖς. Critia 106. B: τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν. Ut Lat. *concinuus, est i. q. scitus, lepidus*. Theaet. 174. A: Θράττα τις ἐμμελής καὶ χαρίεσσα θεραπαινίς. **aptus, idoneus*. Legg. IX. 876. D: οὐχ ἡκιστα ἐμμελεῖς αὐτούς ... τῶν τοιούτων γίγνεσθαι κριτὰς. **modestus*. Epin. 976. D: ἀγαθὸς ... πολίτης ... καὶ ἐμμελής. Ep. VII. 341. E: καταφρονήσεως ... οὐδαμῇ ἐμμελούς. Critia 121. B: ἵνα γένοιτο ἐμμελέστεροι σωφρονισθέντες. **modicus*. Legg. VI. 776. B: κτήματα ... ποῖα ἂν τις κτώμενος ἐμμελεστέτην οὐσίαν κεκτήτο; 760. A: πρὸς δὲ τὰ ἐμμελέστατα (opp. τὰ μέγιστα et τὰ σμικρότερα, int. *ιερῶ*) ἐνα (ταμίαν αἰρεῖσθαι).

ἐμμελῶς, *concinne, decenter*. Legg. VII. 816. A: ὁ μὲν οὖν ἐμμελῶς ἡμῶν, ὁ δὲ πλημμελῶς ἐν τοῦτοις πᾶσι κινεῖται. **convenienter; bene, recte vel rite*. Prot. 321. B: ζῶα ἐμμελῶς πάντων (ad omnia) ἔχοντα. Theaet. 162. A: μὴ

ἐμμελῶς σοι ἐφαίνετο ὑπακούειν. Polit. 260. B: ἐμμελῶς ἂν φαίμεν διηροῦσθαι; Pol. VIII. 569. C: οὐκ ἐμμελῶς ἡμῖν εἰρήσεται ἐὰν φῶμεν —; IX. 581. B: ἡ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; Tim. 55. C: εἰ πάντα λογιζόμενος ἐμμελῶς ἀποροί. Legg. VI. 757. A: μᾶλα ... ὀρθῶς εἰρηται καὶ ἐμμελῶς. VIII. 842. B: ἐμμελῶς ἔχειν κατασκευασμένα. X. 899. E. Apol. 20. C: (εἰ) οὕτως ἐμμελῶς διδάσκει. Ep. VII. 337. E: ὡς εἰκότως ταῦτα καὶ ἐμμελῶς γέγονεν (ἡ ὑστέρα πορεία). Prot. 339. C: ἐμμελέως (Simon.). Pol. V. 474. A: ἴσως ἂν ἄλλου του ἐμμελεστέρον σοι ἀποκρινοίμην. Legg. XI. 923. A. Phaedr. 278. D: ἐμμελεστίρως ἔχοι. Pol. IX. 569. B: ἐμμελεστάτα μὲν οὖν (resp.).

ἐμμενητικός, ἡ, ὄν (i. q. ἐμμενητικός), *perseverans*. Def. 412. B: ἐξὶς ἐμμενητικῆ νόμου.

ἐμμένω, *permaneo*, *sio* (velut in sententia, promissis al.); *servo* vel *observo*. Phaed. 92. A: καὶ νῦν ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ. Apol. 39. B: τῷ τιμήματι ἐμμένω. Crit. 49. E. Ib. εἰ δὲ ἐμμέναις τοῖς πρόσθεν. 50. A: ἐμμένοντες οἱς ὁμολογήσαμεν δικαίοις οὐσίαι. Charm. 173. E: οὐκ ... ἐτι ἐμμένοντες τῷ λόγῳ τῷ cet. Theaet. 145. C: ἀλλὰ θαρρῶν ἐμμένοντες. Pol. I. 345. B: ἂ ἂν εἴπης, ἐμμένοντες τούτοις. Prot. 353. B: εἰ οὖν σοι δοκεῖ ἐμμένειν οἱς ἄρτι ἔδοξεν ἡμῖν. Legg. VI. 784. C. Crit. 50. C: ἐμμένειν ταῖς δίκαις cet. Legg. VIII. 844. C: ὁ ... μὴ ἐμμένων ἐν τῇ τάξει. Pol. X. 619. C: οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προφῆταις ἐνὶ τοῦ προφήτου. Legg. VIII. 840. C: ἐμμένοντες βεβαίως ταῖς πρώταις τῆς φιλίας ὁμολογίαις. Apol. 30. C: ἐμμένοντες μοι οἷς ἐδεήθη ὑμῶν μὴ θορυβεῖν cet. Legg. IX. 875. B: ἐμμεῖναι τούτῳ τῷ δόγματι. Crit. 53. A: νῦν δὲ δὴ οὐκ ἐμμενεῖς τοῖς ὁμολογημένοις; Polit. 292. B: τὰ ῥιθύνειν κατὰ πρῶτα πότερον ἐμμενοῦμεν, ἢ διαφωνήσομεν; Pol. VII. 539. E: εἰ ἐμμενοῦσιν ... ἡ τι καὶ παρακινήσοι. **maneo*; etiam *persevero*. Legg. VIII. 847. C: μῆτα αὐτῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἀναγκαίων ἐμμένειν ἐξαγέτω. VII. 810. A: ἐμμεῖναι ... ἔτιρα τρία (ἔτη). 839. C: πρὸς τὸ τοῦτον τεθνήσκοντα ἐμμεῖναι τὸν νόμον. Ut Lat. *stare*, etiam est *probari*. Phaedr. 258. B: ἐὼν ... οὗτος (ὁ λόγος) ἐμμένῃ.

ἐμμεστος, ὁ ἡ, *repletus*. Ep. VII. 338. D: παρακουσμάτων τιμῶν ἐμμεστοὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν.

ἐμμετρία, ἡ, *moderatio*. Pol. VI. 486. D: ἐμμετρία (συγγενῇ). Phil. 52. C: ἐμμετρίαν (προσθῶμεν τῷ λόγῳ).

ἐμμετρος, ὁ ἡ, *metro compositus*, h. e. *poëticus*. Conν. 197. C: ἐπέρχεται δὲ μοί τι καὶ ἐμμετρον εἰπεῖν. **moderatus*, *modicus*; etiam *modestus* vel *honestus*. Legg. VII. 823. D: ἐμμετρος ἐπαινος θήρας καὶ πόρος. Ep. VIII. 354. E: ἐμμετρος ... οὐσα (δουλεία καὶ ἐλευθερία) πανάγαθος. Phaedr. 252. B: ὦν τὸ ἕτερον (ἔπος, *versus*) ὑβριστικὸν πᾶν καὶ οὐ σφόδρα τι ἐμμετρον (*modestum* vel *honestum*).

Pol. VI. 486. D: ἔμμετρον ... διάνοιαν φήσει. Legg. I. 649. E: ἡδονὴν ... ἔμμετρον. Phil. 26. A: τὸ ... ἔμμετρον καὶ ἅμα ξύμμετρον ἀπειργάσατο. 52. D: τῶν ἐμμέτρων (opp. τοῦ ἀπειρον γένους). Legg. VII. 814. E: ἐν ἡδοναῖς ... ἐμμέτροις. IV. 716. C: τὰ δ' ἄμετρα οὐτ' ἀλλήλοισι οὐτε τοῖς ἐμμέτροις (φίλα). V. 746. E: πάντα ταῦτα ἔμμετρό τε καὶ ἀλλήλοισι σύμφωνα δεῖ τὸν νόμον διατάττειν. XII. 955. E: θεοῖσι δὲ ἀναθήματα χρεὼν ἔμμετρα τὸν μέτριον ἄνδρα ἀνατιθέντα δωρεῖσθαι. Tim. 90. E: οὕτω γὰρ ἔμμετρώτερός (sic Par. A et pr. E. Vulgo εὐμετρώτερός) τις ἂν αὐτῷ δοῖεα περὶ τούτων λόγους εἶναι. Phil. 65. E: νοῦ ... καὶ ἐπιστήμης ἔμμετρώτερον (sic Cl. Π et pr. Δ. Vulgo ἔμμετρώτερον) οὐδ' ἂν ἐν ποτε. Legg. XI. 926. A: τί δὴ τις ... δρῶν πρὸς τὰ τοιαῦτα ἔμμετρώτατος (v. ἔμμετρώτατος) ἂν εἴη;

ἐμμέτρως, *accommodate, convenienter*. Polit. 282. E: ὅσα ... πρὸς τὴν τῆς γνᾶψεως ὀλκὴν ἐμμέτρως τὴν μαλακότητα ἴσχει. Crat. 395. C: δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ ἡέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμέτρως κέεσθαι. **modice*. Pol. V. 474. D: τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τούτων ἔμμετρώτατα (al. ἐμμετρώατα) ἔχειν. Legg. II. 674. C: καὶ δὴ τὰ γε περὶ οἶνον σχεδὸν ἀπάντων ἔμμετρώτατα (al. ἐμμετρώατα) καὶ ὀλίγιστα γίγνεται ἂν.

ἐμμηνος, ὁ ἡ, *menstruus*. Locr. 96. D: ἡ ... σελάνα ... ἔμμηνον τὴν περιόδον ἀποδίδωσι. Legg. XII. 956. A: ἔργον ... ἐμμηνον. Ut Lat. *menstruum*, etiam est quod singulis mensibus fit. Legg. VIII. 828. C: ψύοντας ... ἐμμηνα ἱερά.

ἐμμισθος, ὁ ἡ, *mercenarius*. Soph. 231. D: νέων καὶ πλουσίων ἐμμισθος θηρευτής. Id. Def. 415. C. Ep. XIII. 363. E: ἐμμισθον ... αὐτὸν κατέστησον. Legg. XI. 920. E: οἱ δὲ ὀργανων ... ἀποτελοῦντες γένεσιν ἐμμισθον. VII. 816. E: ξένοις ἐμμισθοῖς.

ἐμμονή, ἡ, *permansio*. Gorg. 479. D: ἐμμονή τοῦ κακοῦ.

ἐμμονος, ὁ ἡ, *stabilis, firmus*. Pol. VII. 536. E: ψυχῇ ... βίαιον οὐδὲν ἐμμονον μάθημα. Tim. 26. C: ὥστε ... ἐμμονά μοι γέγονε.

ἐμός, ἡ, ὄν, *meus* cet. Gorg. 508. D: ὁ δὲ δὴ ἐμός (λόγος). Euthyd. 297. E: ὁ ἐμός ἀδελφός. Ep. 354. C: σύμός λόγος. Euthyd. 298. B: ἕτερός ἐστι τοῦμοῦ πατρός. al. Neutr. τὸ ἐμόν et τὸ γ' ἐμόν est quod ad me quidem attinet (vern. für meinen Theil vel von meiner Seite). Prot. 338. C: ἐπεὶ τὸ γ' ἐμόν οὐδὲν μοι διαφέρει. Soph. 237. B: τὸ μὲν ἐμόν ὅπη βούλει τίθεισο. Tim. 19. D: καὶ τὸ μὲν ἐμόν οὐδὲν θανασιόν. Atque hoc etiam pronominis person. partes agit. Gorg. 458. D: τὸ γ' ἐμόν οὐδὲν κωλύει, εἴπερ ἐθέλει Γοργίας (Id. Charm. 176. B. Lach. 188. C.). Theaet. 161. E: τὸ δὲ δὴ ἐμόν (vern. von mir) τε καὶ τῆς ἐμῆς τέ-

γνῆς ... σιγῇ. Pol. I. 345. A: ἐγὼ γάρ δή σοι λίγα τό γ' (ν. γε) ἐμὸν ὅτι οὐ παίδομαι. V. 463. E: ὅτι τὸ ἐμὸν εὐ πρᾶτται, ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς. VII. 533. A: ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐδὲν ἂν προθυμίας ἀπολείπει. Legg. III. 688. A: τὸ δ' ἐμὸν ἔλεγον ὅτι cet. IV. 723. B. Etiam plural. Polit. 258. B: δεῖ δὲ ἴσως εἶναι ἦντον τὰμὰ διακαλύειν. Legg. I. 643. A. — Substantivo explendum (ut δόξα, ἔργον, γράμματα al.). Pol. III. 397. D: εἰάν ἢ ... ἐμὴ νικᾷ. Legg. IX. 862. A: εἰάν ἢ γ' ἐμὴ νικᾷ. Polit. 277. A: κατὰ γε τὴν ἐμὴν. 291. C. Phil. 41. B. Legg. II. 653. C. (ubi v. δόξαν adiectum). Plene: Phil. 32. C: κατὰ γε τὴν ἐμὴν δόξαν. 34. A. Soph. 225. D: κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν. Sine artic. Pol. V. 451. C: κατ' ἐμὴν δόξαν. Tim. 20. A. 27. E. Pol. X. 613. B: κατὰ γούν ἐμὴν δόξαν. Tim. 21. D: κατὰ γ' ἐμὴν δόξαν. Legg. II. 664. B: ἐμὸν ἂν εἴη λέγειν. VII. 806. D. Alc. I. 106. B: οὐ γὰρ ἴσως τοιοῦτον τὸ ἐμὸν. Prot. 310. E: ὡς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποισι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων. Crit. 46. B: τοιοῦτος οἷος τῶν ἐμῶν μηδὲν ἄλλω πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ. Gorg. 508. E: τὸ τύπτειν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως cet.

ἐμπαλιν, *inversa ratione*. Theaet. 193. C: ὥπερ οἱ ἐμπαλιν ὑποδυνάμενοι.

ἐμπάσσω, *impargo*. Lys. 210. A: πᾶν εἰ βουλοίμεθα ... ἐμπάσαι τῆς τέφρας.

ἐμπαδός, ὁ ἢ, *continuus*. Pol. II. 363. C. (Hom.).

ἐμπεδῶ, *firme servo vel observo*. Legg. VII. 823. A. τὸν δὲ ἄκρον πολίτην μηδὲν ἦντον ταῦτα ἐμπεδύνειν, ἢ τὰ ... κατελημμένα. III. 684. A: ταῦτα ἐμπεδύνωντων τῶν ἀρχόντων. Phaedr. 241. B: οὐδ' ὅπως τὰ ... ὀρχημοσύα τε καὶ ὑποσχέσεις ἐμπεδύσει (Cl. c. plur. al. ἐμπεδύση) ἔχει.

ἐμπέδως, *firme, certo*. Ax. 372. A: τοῦτο μόνον ἐμπέδως οἶδα.

ἐμπειρία, ἡ, *experientia, usus, peritia*. Gorg. 462. C: ἐμπειρία ἄρα σοι δοκεῖ ἢ ῥητορικὴ εἶναι; 463. B: οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἐμπειρία καὶ τριβή. Legg. XI. 938. A: εἴτε ἀτεχνός ἐστὶ τις ἐμπειρία καὶ τριβή. Def. 412. B: ἐμπειρία πολέμου. Pol. IX. 582. C: ἐμπειρίας ... ἔνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος. Legg. II. 673. C: πολὺ ... ἐν ταύτῃ τῇ τέχνῃ πλέον ἐμπειρίας, ἢ ἐν ἐκείνῃ μετέχεται. IV. 720. C: τὰ δόξαντα ἐξ ἐμπειρίας. VII. 790. D: ὡς ἐξ ἐμπειρίας αὐτὸ εἰλήφασι. Ep. VI. 323. A: τέχνη δ' ἐμπειρίας εἰληφέναι. Phaedr. 270. B: μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρία, ἀλλὰ τέχνῃ. Phil. 55. E. Pol. III. 409. B: ἐπιστήμη, οὐκ ἐμπειρία οἰκεία κεχρημένον. IV. 422. C: ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία. V. 467. A: ἐμπειρία τε καὶ δόξα τῶν προσχηπόντων. IX. 582. A: ἂρ' οὐκ ἐμπειρία τε καὶ φρονήσι καὶ λόγῳ; B: ἐμπειρία ἀμφοτέρων τῶν ἡδονῶν. Legg. X. 892. E: ἐμπειρία (abs.). Gorg. 465. A: τέχνην ... αὐτὴν οὐ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπει-

ρίαν. 500. B. E. Parm. 137. A: δι' ἐμπειρίαν τρέμονται τὸ μέλλον. Legg. IV. 720. B: (εἰάν) κατ' ἐμπειρίαν τὴν τίχην κτῶνται. XII. 968. B: διὰ τὴν περὶ τὰ τοιαῦτ' ἐμπειρίαν τε καὶ σκέψιν γεγονυῖάν μοι καὶ μάλα συγχῆν. Riv. 134. A: διὰ τὴν ἐμπειρίαν τῆς γυμναστικῆς. Gorg. 448. C: πολλαὶ τέχναι ... εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν ἐμπειρώς ἐν-σκημέναι. Legg. IX. 857. C: (λατρός τις) τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἀνευ λόγου τὴν λατρικὴν μεταχειριζομένων. XII. 957. B: ταῖς ἐμπειρίαις διαβασανίζοντας.

ἐμπειρος, *expertus, peritus; gnarus*. Phaedr. 231. D: οὐδὲς ἐμπειρος ὢν. Parm. 133. B: εἰ μὴ πολλῶν ... τύχοι ἐμπειρος ὢν ὁ ἀμφισβητῶν. Pol. VII. 529. E: ἐμπειρος γεωμετρίας (τις). IX. 584. E: διὰ τὸ μὴ ἐμπειρος εἶναι τοῦ ἀληθινῶς ἀνω ... ὄντος. Legg. X. 892. D: πολλῶν ἐμπειρος φευμάτων. Hipp. mai. 287. A: σχεδὸν γὰρ τι ἐμπειρός εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. Hipp. min. 366. C: ἐμπειρος ... λογισμῶν καὶ λογιστικῆς. Lach. 188. E. Riv. 132. D: περὶ λόγων ἐμπειρος εἶναι. Ep. VII. 339. A: τῆς φύσεως ... ἐμπειρος γεγονώς. Pol. VII. 533. A: ἐμπειρῶ ὄντι ὢν οὖν δὴ διήλθομεν. IX. 582. B. Legg. I. 632. D: τῷ περὶ νόμων ἐμπειρῶ. Prot. 320. B: διὰ τὸ ἡγείσθαι σε πολλῶν μὲν ἐμπειρον γεγονέναι, πολλὰ δὲ μεμαθηκέναι. Phaedr. 239. C: ἐμπειρον ... ἀπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης. Gorg. 457. C: οἶμαι ... καὶ σὲ ἐμπειρον εἶναι πολλῶν λόγων. Tim. 55. D: ἀπειρον ... ὢν ἐμπειρον χρεῶν εἶναι. 19. E: τὸ ... τῶν σοφιστῶν γένος ... πολλῶν ... λόγων ... μάλα ἐμπειρον ἡγῆμαι. Phaedr. 232. E: πρότερον ... ἢ ... τῶν ἄλλων οἰκείων ἐμπειροὶ ἐγένοντο. Theaet. 206. B: ὢν ... αὐτοὶ ἐμπειροὶ ἐσμεν στοιχείων καὶ συλλαβῶν. Polit. 277. E: ὅταν ἄρτι γραμμάτων ἐμπειροὶ γίνωνται. Pol. VII. 527. A: ὅσοι καὶ σμικρὰ γεωμετρίας ἐμπειροὶ. IX. 582. C. Legg. III. 692. B: οὐ γὰρ ἱκανῶς ἦσαν νομοθεσίας ἐμπειροὶ. VI. 760. C: ὅπως ἂν πάσης τῆς χώρας ἐμπειροὶ τε καὶ ἐπιστήμονες γίνωνται πάντες. 765. B: τὴν προβολὴν ... ἐκ τῶν ἐμπειρῶν ποιητέον. XI. 917. E: πνυθόμενοι τῶν ἐμπειρῶν περὶ ταῦτα. 920. B: μετὰ τῶν ἐμπειρῶν ἐκάστης καπηλείας. Tim. 22. A: τοὺς μάλιστα περὶ ταῦτα τῶν ἱερῶν ἐμπειρούς. Legg. VI. 772. B. Pol. IX. 582. A: ἐμπειρότερος ... τῆς ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδονῆς. Ion. 539. E: ἐμπειρότερος ... τῶν Ὀμήρου. Pol. IX. 582. A: τίς ἐμπειρότατος πασῶν ... ἡδονῶν. Polit. 291. C: ταύτης τῆς τέχνης ἐμπειρότατον. Pol. X. 601. D. Men. 89. E: οὓς ἂν οἶμαι ἐμπειροτάτους εἶναι τοῦ πράγματος.

ἐμπειρώς, *usu; perite*. Gorg. 448. C: τέχναι ... ἐμπειρώς ἐνυρημέναι. Demod. 380. A: εἰ μὴ ἔστιν ὀρθῶς καὶ ἐμπειρώς συμβουλευέειν. B. Cum v. ἔχειν, *expertum esse, cognoscere*. Legg. VIII. 846. C: τῆς ἀναγκαίας αὐτῶν χρείας ἐμπειρώς ἰσχυόντες. Ep. XIII. 362. C: ἐμπειρώς ἔχων τῶν παρὰ σοί.

ἐμπεύς, *prorsus*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

ἐμπιπλῶ, *condenso*. Tim. 74. E: ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπι-
λτμέναι.

ἐμπίπλημι, *impleo, repleo; expleo, satio*. Phaed. 66. C: φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμῶς πολλῆς. Tim. 88. A: νόσων ἐμπίπλησι. Ep. VII. 343. C: ἀπορίας ἐμπίπλησι. Legg. VII. 814. B: πάντας βωμούς ... ἐμπιπλάναι. X. 910. V. 727. C: μεταμελείας ἐμπιπλὰς αὐτήν. XI. 935. A: ἐμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἐστιαριάτων. IV. 705. A: χορηγισμοῦ ... ἐμπιπλᾶσα αὐτήν. XII. 959. C: ἐμπιπλάντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν. Crat. 395. C: ὅσας αὐτὸ δυστυχίας ἐνεπίπλη (v. ἐνεπιμπλάτω) cet. Pol. III. 411. C: φρονήματος ... ἐμπιπλάται. Legg. II. 671. B: παρόρησίας ἐμπιπλάται. Theaet. 151. A: ἀπορίας ἐμπιπλάνται. Pol. VI. 503. D: ὕπνου ... ἐμπιπλάνται. VII. 537. E. Lys. 206. A. Ion. 535. C: δακρύων ἐμπιπλάνται μοι οἱ ὀφθαλμοί. Gorg. 505. A: οὐδέποτε ἔωσιν ἐμπιπλάσθαι ὧν ἐπιθυμεῖ. Pol. VI. 500. C: δυσμενείας ἐμπιπλάσθαι. Tim. 52. E. Pol. IV. 426. A: ἐμπιπλάμενος. VI. 494. D: φρονήματος κενού ... ἐμπιπλάμενον. Polit. 272. C: ἐμπιπλάμενοι σίτων ἄδην καὶ ποτῶν. Critia 121. B: πλεονεξίας ἀδίκου ... ἐμπιπλάμενοι. Pol. III. 405. D: ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων ὥσπερ λίμνας ἐμπιπλάμενους.

ἐμπίπρημι, *incendo*. Pol. V. 470. D: (ἐὰν) οἰκίας ἐμπιπρῶσιν. 471. C: μήτε οἰκίας ἐμπιπράναι. A: οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπιπρῶσιν. Gorg. 469. E: ἐπεὶ κἂν ἐμπιπρῶσιν οἰκία cet.

ἐμπίπτω, *incido; incurro*. Pol. VII. 524. D: αἶ ... εἰς τὴν αἰσθησιν ... ἐμπίπτει. Tim. 45. E: ὕπνος ἐμπίπτει. Pol. VII. 539. C: σφόδρα καὶ τάχυν ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ μὴ-δὲν ἡγεῖσθαι ὧν περ πρότερον. Legg. X. 890. A: ὅθεν ἀσέβεται ... ἀνθρώποις ἐμπίπτουσι νέοις. Tim. 64. B: ἐμπίπτει. Legg. X. 900. C. Pol. V. 454. A: ὅτι ... δοκούσι μοι εἰς αὐτήν καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν. Theaet. 174. C: εἰς φρέατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐμπίπτων. Tim. 84. C: σαρξ ... εἰς αἷμα ἐμπίπτουσα. Def. 414. C: διάνοια ἐμπίπτουσα εἰς ψεῦδος. Tim. 79. E: εἰς τὸ πῦρ ἐμπίπτει. 65. D: εἰς τὰ νοτερά τῆς σαρκὸς ... ἐμπίπτουσα. 67. D. Legg. IV. 709. A: λοιμῶν ... ἐμπιπτόντων. Theaet. 205. D: εἰς ταὐτὸν ἐμπέπτωκεν ἡ συλλαβὴ εἶδος ἐκαίνω. Legg. VII. 822. D. Pol. IV. 435. C: εἰς φαῦλον ... σκέμματα ἐμπεπτώκαμεν περὶ ψυχῆς. VIII. 569. C: εἰς πῦρ ... ἂν ἐμπεπτώκως εἴη. Legg. VII. 799. D: ἀτόπου ... ἐμπεπτωκότος λόγου. X. 888. D: εἰς θαυμαστὸν λόγον ἐμπεπτωκότες. Hipp. mai. 298. C: ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορία. Euthyd. 292. E: ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπεπτώκει (v. ἐνεπεπτώκειν). Prot. 314. C: ὅς (λόγος) ἡμῖν ... ἐνέπεσεν. Gorg. 516. E: ἐνέπεσεν ἄν. Pol. VIII. 545. D: ὅπως δὴ

πρώτον στάσις ἐνέπεισε. Theaet. 175. E: ὅταν εἰς δουλικά ἐμπέσῃ διακονήματα. Pol. VI. 499. C: (πρὶν ἂν) αὐτοῖς ... ἀληθινῆς φιλοσοφίας ἀληθινὸς ἔρως ἐμπέσῃ. Tim. 78. A. Gorg. 511. C: ὅταν εἰς τοιοῦτον ἐμπέσωσιν οὐ δεῖ ταύτης τῆς ἐπιστήμης. Theaet. 150. A. Phaedr. 114. A: ἐμπέσειν ... εἰς τὸν Τάρταρον. Pol. X. 608. A: πάλιν ἐμπέσειν εἰς τὸν παιδικὸν ... ἔρωτα. Phaedr. 113. C: ἐμπέσων ἐν ταῦθα. Parm. 130. D: εἰς ... φλυαρίαν ἐμπέσων. Pol. VI. 496. C: ὡς περ εἰς θηρία ἄνθρωπος ἐμπέσων. V. 466. B: δόξα ἐμπέσουσα εὐδαιμονίας πέρι. Tim. 68. C: ἐμπέσόν. Legg. IX. 873. E. Pol. I. 354. B: ἐμπέσόντος ... λόγον ὅτι cet. VIII. 553. B: εἰς δικαστήριον ἐμπέσόντα. Soph. 253. C: εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπέσόντες ἐπιστήμην. Crat. 439. C: ὡς περ εἰς τινα δίνην ἐμπέσόντες. Euthyd. 291. B: ὡς περ εἰς λαβύρινθον ἐμπέσόντες. Tim. 84. B: αὐταὶ ... πάλιν εἰς τὴν αἵματος φορὰν ἐμπέσουσαι. Pol. X. 616. A: ὅτι εἰς τὸν Τάρταρον ἐμπέσουμένοι ἀγοιγτο.

ἐμπλέκω, *implico, insero*. Phaedr. 244. C: αὐτὸ τοῦτο τοῦνομα ἐμπλέκοντες. Legg. II. 669. D: ποιηταὶ ... σφόδρα τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες. VII. 823. A: νόμοις ἐμπεπλεγμένα. Trop., ut Lat. *implicari*, v. c. *laboribus*. Legg. VII. 814. B: ἐν βίαισις ἐμπλακέντων πόνοις σωμάτων cet.

ἐμπλέξις, *implicatio*. Polit. 282. E: τῇ ... τοῦ στήμονος ἐμπλέξει.

ἐμπλεως ἐτ' ἐμπλεος, *impletus, plenus*. Theaet. 156. E: ὁ ... ὀφθαλμὸς ... ὅψεως ἐμπλεως ἐγένετο. Pol. III. 411. C: δυσκολίας ἐμπλεοὶ (al. ἐμπλεω). VI. 505. C: πλάτης ἐμπλεοὶ (II. 379. D: ἐμπλεοὶ ex Hom.). Phaedr. 110. C: ὕδατος ... ἐμπλεα ὄντα.

ἐμπλήθω, *impleo; repleo, satio*. Lys. 204. C: ἐμπλήχε (τὰ ὕτα) Λυσίδος. Gorg. 519. A: τοιοῦτων φλυαριῶν ἐμπεπλήκασιν τὴν πόλιν. Apol. 23. E: ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὕτα. Ep. VII. 350. E. Phaedr. 255. D: τὴν τοῦ ἐρωμένου αὐτὴν ψυχὴν ἔρωτος ἐνέπλησεν. Legg. VIII. 839. B: βοῆς πάντα ἐμπλήσειε. Ep. VII. 341. E. Pol. VII. 534. A: ἵνα μὴ ἡμῶς πολλυπλασίον λόγων ἐμπλήσῃ ἢ cet. Crat. 396. D: οὐ μόνον τὰ ὕτα μου ἐμπλήσῃ ... σοφίας cet. Epin. 984. C. Gorg. 518. C: ἐμπλήσαντες καὶ παχύναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων. Legg. XII. 945. D: στάσεων ἐμπλήσασαι. Alc. I. 105. C: εἰ μὴ ἐμπλήσεις τοῦ σου ὀνόματος ... πάντας. Legg. IX. 875. C: πάντων κακῶν ἐμπλήσῃ ... τὴν πόλιν ὅλην. Pol. VII. 518. B: μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται. Legg. I. 641. C: μυρίων ἄλλων κακῶν δι' ἑβρίαν ἐμπλήσθησαν. Pol. IV. 440. A: ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος. Prot. 346. C: ὥστ' εἴ τις χαίρει ψέγων, ἐμπλήσθῃ καὶ ἐκείνους μαμφόμενος. Legg. VIII. 837. C: τὴς ὥρας ἀνάπερ ὁπώπως πεινῶν ἐμπλησθῆναι. Conv. 214. A: τοῦτον (τὸν ψυχτικόν) ἐμπλησάμενον (*quum implendum cu-*

rasset) ... ἐκπλεῖν. Pol. II. 373. B: ἤδη ὄγκου ἐμπληστέα καὶ πλήθους.

ἐμπληκτος, ὁ ᾧ, *inconstans, levis*. Gorg. 482. A: καὶ μοι ἔστι τῶν ἑτέρων παιδικῶν πολὺ ἦτον ἐμπληκτος. Lys. 214. C: ἐμπληκτοὺς τε καὶ ἀσταθμήτους.

ἐμπνέω, *inspiro*. Conyn. 179. B: μένος ἐμπνεύσαι ἐνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεόν. **spiro*, νίνο. Apol. 29. D: ἑως-περ ἂν ἐμπνέω. Pol. II. 368. C: ἔτι ἐμπνέοντα.

ἐμπνους, ὁ ᾧ, *vinus*. Legg. XII. 944. A: εἰ ... Πά-τροκλος ἐμπνους ἐγένεθ', οἶον cet. Ep. VIII. 355. A: ἐμπνους ὦν.

ἐμποδιζομένως, *ut impedire*. Crat. 415. C: τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύεσθαι.

ἐμποδίζω, *impedio*. Pol. III. 407. B: οὐδὲν ἐμποδίζει. Phaed. 66. C: ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν. Crat. 419. C: τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἵεναι. 416. B: τὸ ... ἐμποδίζον καὶ ἰσχον τῆς ῥοῆς. Soph. 230. C: τὰ ἐμποδίζοντα ἐν αὐτῷ. Lys. 210. B: οὐδεὶς ἡμᾶς ... ἐμποδίζει. Ib. ἐμποδιοῦναι πάντες. Conyn. 183. A: ἐμποδίζοιτο ... μὴ πράττειν οὕτω τὴν πράξιν.

ἐμπόδιος, ὁ ᾧ, *qui vel quod impedimento est*. Pol. III. 407. C: ὥστε ... ἄρετῃ ἀσχεῖσθαι ... πάντῃ ἐμπόδιος. Legg. VIII. 832. A: αὕτη ... μία ... ζήτησις ... ἐμπόδιος γίγνεται τοῦ μὴ καλῶς ἀσχεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἑκάστους. Phaed. 65. A: πότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὐ, εἰν τις cet. Theaet. 200. E: ἐμπόδιον γενόμενον. Pol. III. 407. B: ἡ νοσοτροφία τεκτονικῇ ... καὶ ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐμπόδιον τῇ προεξέει τοῦ νου. Clit. 410. E: προτετραμμένον ... ἐμπόδιον τοῦ ... εὐδαίμονα γενέσθαι. Legg. IV. 714. E: ἐμπόδια ἕτερα ἑτέροισι. XI. 925. E: ἃ μυρία ἐν ἀνθρώποις ἐμπόδια γίγνεται τοῖς τοιοῦτοῖς ἐπιτάγμασι τοῦ μὴ εἶνα ἐθέλειν παιδεσθαι. Soph. 231. E: δοξῶν ἐμποδίων μαθήμασι. 230. D: τὰς τοῖς μαθήμασιν ἐμποδίους δοξὰς ἐξέλων. Phil. 14. D: σφόδρα τοῖς λόγοις ἐμπόδια.

ἐμπόδισμα, τὸ, *impedimentum*. Crat. 413. D: ἐμπόδισμα τοῦ διαίοντος. Polit. 295. B: σχολῇ ποτ' ἂν ἐαυτῷ φεῖτ' ἐμποδίσματα γράφων τοὺς ... νόμιους. Phil. 63. D: αἱ γ' ἐμποδίσματά γε μυρία ἡμῖν ἔχουσι.

ἐμποδῶν, *cum v. εἶναι vel γίγνεσθαι, impedimento esse; etiam obstaré, dábitationem habere, negotium facessere*. Prot. 315. B: μηδέποτε ἐμποδῶν ἐν τῷ ἐμπροσθεν εἶναι Πρωταγόρου. 329. E: πλὴν σμικρόν τί μοι ἐμποδῶν. Gorg. 492. B: μηθενὸς ἐμποδῶν ὄντος. Theaet. 199. C: οὐδὲν ἐμποδῶν γίγνεσθαι. Crat. 415. C: ὅ τι ἂν ἐμποδῶν ἢ τοῦ ἵεναι καὶ πορεύεσθαι. Pol. X. 604. C: τούτῳ ἐμποδῶν γιγνώμενον τὸ λυπεῖσθαι. Tim. 25. D: πηλοῦ ... ἐμποδῶν ὄντος. 57. D: πόλλ' ἂν εἴη ἐμποδῶν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ. 76. D: εὐαισθησίας ... οὐδὲν διακώλυμα ἐμποδῶν γενησόμενον.

Crit. 51. D. Euthyd. 305. D: ὥστε παρὰ πᾶσιν εὐδοκίμειν ἐμποδῶν σφίσιν εἶναι οὐδένας ἄλλους ἢ cet. Hipp. min. 364. B. Sis. 389. B. Ep. III. 316. B.

ἐμποιοῶ, *efficio* in *aliquo*, *inīcio*; *infero*; in univ. *efficio*, *excito*. Phaed. 115. E: κακὸν τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς. Pol. II. 371. D: αὕτη ... ἡ χρεῖα καπηλῶν ἡμῖν γένεσιν ἐμποιεῖ τῇ πόλει. IV. 424. A: τροφή ... χρηστή ... φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ. 444. C: τὰ ... ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ. VIII. 556. A: πολὺν τὸν κτηνὴν καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσαι τῇ πόλει. Tim. 64. E. Pol. IX. 590. B: ὅταν ἐν αὐτῇ δειλίαν ἐμποιῇ. X. 609. E. Theaet. 167. B: χρηστὰς ... αἰσθήσεις ἐμποιεῖν. Conv. 178. C. Pol. I. 351. D: μῖσος ἐμποιεῖν. III. 401. B: τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἡθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν. VII. 520. A: αὐτὸς ἐμποίων τοιοῦτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει. Tim. 74. A: ἐμποίων ἄρθρα. Conv. 208. A: πάλιν καινὴν ἐμποιοῦσα ... μνήμην. Phil. 30. B: σωμασκήσαν ἐμποιοῦν. Pol. IV. 422. A: ὡς τοῦ μὲν τροφὴν ... ἐμποιοῦντος cet. Phil. 24. C: τουναντίον ἐκασταῖς πράξεσιν ἐμποιοῦντε. 63. E: λήθην ἐμποιοῦσαι. Tim. 74. E: ἀναισθησίαν ἐμποιοῦσαι. Legg. XII. 950. A: καινοτομίας ἀλλήλοις ἐμποιοῦντων ξένων ξένοις. Pol. V. 464. D: ἡδονὰς τε καὶ ἀλγηδόνας ἐμποιοῦντας. Legg. III. 699. C: ταῦτ' ... αὐτοῖς πάντα φιλίαν ἀλλήλων ἐνέμποιεῖ. Tim. 69. B: ἐν ἐκάστῳ ... συμμετρίας ἐνέποιησεν. De virt. 379. D: ἄνδρας ἀγαθοὺς ἐνέποιησεν. Legg. X. 892. E: μὴ ... σκοτοδινίαν ... ὅμιν ἐμποιήσῃ. Pol. IX. 573. A: (ὅταν) πόθου κέντρον ἐμποιήσωσι τῷ κτηφῇ. Conv. 186. E: τοῦτοις ἐπιστηθεῖς ἔρωτα ἐμποιήσαι. D. Pol. I. 333. E. Tim. 57. A: οὔτε τινα μεταβολὴν ἐμποιήσαι δυνατόν. 91. B: τῆς ἐκροῆς ζωτικῇ ἐπιθυμίᾳ ἐμποιήσας αὐτῷ. Conv. 187. C: ἔρωτα καὶ ὁμόνοιαν ἀλλήλοις ἐμποιήσασα. Pol. X. 610. A: μὴ ἐμποιήσαντος τὸ ἔμφυτον κακόν. Critia 109. C: ἄνδρας ... ἀγαθοὺς ἐμποιήσαντες αὐτόγονους. Phaedr. 270. B: εἰ μέλλεις ... ῥάμην ἐμποιήσιν. Pol. VII. 518. E: ὕστερον ἐμποιεῖσθαι ἔθεται cet.

ἐμπολέμιος, ὁ ἡ, *militaris*. Legg. VI. 755. E: πᾶν ὅσον ἐμπολέμιον. XII. 943. A: πολεμικοῦ περὶ βίου. VI. 756. A: ἡ τινος ἄλλου τῶν ἐμπολεμίων ἡγεμόνας οἱ στρατηγοὶ ἑαυτοῖς καθιστάντων.

ἐμπορεύομαι, *iter facio*. Legg. XII. 952. E: χρηματισμοῦ χύριν ἐμπορευόμενοι. **eo mercatum, negotior, negotium gerō*. Legg. XII. 949. E: ἥτις ἂν (πόλις) ... μῆτ' ἐμπορευῇται. Ep. II. 313. D: ὁ δ' ἐμπορευσάμενος ἥξει πάλιν. E: οὔτε ... ἐμπορεύσεται καλλίῳ (ἐμπορίᾳ).

ἐμπορευτικός, ἡ, ὄν, *ad mercaturam pertinens*. Polit. 290. A: τῆς γε (τέχνης) τῶν ἐμπορευτικῶν.

ἐμπορία, ἡ, *mercatura*. Pol. II. 371. A: εἰς ... κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπορία γίγνηται. Legg. IV. 705. A: ἐμπορίας

... ἐμπιπλάσα αὐτήν. Ep. II. 313. E. Legg. XI. 918. D: τὰ περὶ τὴν καπηλείαν καὶ ἐμπορίαν. Euth. 15. A.

ἐμπορικὸς, ἡ, ὄν, *mercatorius*. Euth. 14. E: ἐμπορικὴ ... τέχνη. Soph. 223. D: ἐμπορικῇ. 224. D: ἐμπορικῆς. 265. A: ἐν θηρευτικῇ ... καὶ ἐμπορικῇ. Phil. 56. E: κατ' ἐμπορικὴν. Legg. VIII. 842. D: ναυκληρικῶν ... καὶ ἐμπορικῶν ... ἀπῆλλακται ... ὁ περὶ ταύτην τὴν πόλιν νομοθέτης.

ἐμπόρος, ὁ, *mercator* (isque peregrinans). Prot. 313. C: ἐμπόρος τις ἡ κάπηλος τῶν ἀγαγίμων cet. 319. D. Soph. 231. D: ἐμπόρος τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα. Legg. XI. 919. D. Gorg. 517. D: ἡ κάπηλον ὄντα ἡ ἐμπορον. Soph. 224. A. Pol. II. 371. A: καὶ ἐμπόρων δὴ δεησόμεθα. Critia 117. E: ἐμπόρων ἀφικνουμένων πάντοθεν. Polit. 267. E: οἱ ἐμποροὶ. Pol. II. 371. A. Polit. 290. A: οὓς ... ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπήλους ἐπωνομάκαμεν. Pol. VII. 525. C. Legg. VIII. 831. E.

ἐμπρησις, ἡ, *incensio*. Pol. V. 470. A: οἰκῶν ἐμπρήσεως.

ἐμπροσθεν (etiam ante cons. ἐμπροσθε), *ante*, *supra*. Phil. 20. C: σμικρὰ ἅττα ... ἐμπροσθεν ἐτι διομολογησόμεθα. 29. D: ὅσων ἡρώτισα ὀλίγον ἐμπροσθεν. 73. B: καθάπερ ἐμπροσθεν ἐρόθηθι. Polit. 300. E: καὶ μὴν ἐμπροσθέν (Cl. c. al. ἐμπροσθέ) γε ὠμολογημένον ἥμιν κίτται cet. Phaedr. 277. D: τὰ λεχθέντα ὀλίγον ἐμπροσθεν. Pol. I. 330. D: περὶ ὧν ἐμπροσθεν οὐκ εἰσῆμι. Tim. 23. B: πολλῶν (κατακλυσιμῶν) ἐμπροσθεν γεγονότων. Critia 109. A: αὐτῶν δὲ τούτων τὰ τῆδε ἐμπροσθεν προτιμητέον εἰπεῖν. Legg. VII. 798. B: ὅπερ ἐμπροσθεν ἐλέγομεν. XI. 920. D: ἐάν ... ἐμπροσθεν (ΑΩ ἐμπροσθεν) μὴ δυνῶνται διαλλάττεισθαι. 923. A: τοῦ τε ἐμπροσθεν καὶ τοῦ ἔπειτα ἐσομένου (γίνους). 925. A: ἐμπροσθεν (ΑΩ ἐμπροσθε) μὲν (διὰ) τῶν ἀρρένων, ὕστερον δὲ θηλειῶν (τὸ γένος περυσέσθω). XII. 947. C: παῖδας ... ἐμπροσθεν τὸ πᾶτριον μέλος ἐφυμνῶν (sq. ἐξόπισθεν). Ep. VII. 345. B: ἡ καὶ μαθὼν ἐμπροσθεν παρ' ἐτέρων. — Cum artic. Phaedr. 277. C: ὁ ἐμπροσθεν (*superior*) ... λόγος. Lys. 216. E. Polit. 273. B: παρὰ ... τῆς ἐμπροσθεν ἔξεως. 277. B: τὸ τῆς ἐμπροσθεν ἀμάρτημα διεξόδου. Critia 114. C: τῷ ἐμπροσθεν (sq. τῷ ὑστέρῳ). Prot. 328. E: ἐν ... τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ. Gorg. 475. D. Phaedr. 117. D. Phil. 42. A: ἐναντίον ... τὸ γῆν τῷ σμικρὸν ἐμπροσθεν (*libri aliquot ἐμπροσθε*) γέγονεν. Prot. 315. B: ἐν τῷ ἐμπροσθεν (*a fronte*). Gorg. 477. C: ἐν τῷ ἐμπροσθεν (*antea vel supra*). Polit. 292. A: κατὰ τὸν ἐμπροσθεν λόγον. E. (*ubi* Cl. c. al. ἐμπροσθε.) Phil. 25. A. Legg. IX. 872. D. Gorg. 516. E: ἀληθεῖς ἄρα ... οἱ ἐμπροσθεν λόγοι ᾔσαν. Conv. 210. E: οἱ ἐμπροσθεν ... πόνοι. Prot. 358. E: εἰ ἀληθὴ τὰ ἐμπροσθέν ἐστιν. Crat.

422. B. Legg. IV. 722. D. Polit. 296. A: *παρὰ τοὺς τῶν ἐμπροσθεν βελτίους νόμους*. Pol. VI. 496. C: *ἡ οὐδενὶ τῶν ἐμπροσθεν γέγονε*. Legg. XI. 937. D: *τῶν ἐμπροσθεν δικῶν*. Gorg. 509. A: *ἐν τοῖς ἐμπροσθεν λόγοις*. Legg. IX. 860. C. Prot. 335. A: *ταῖς ἀποκρίσεσι ταῖς ἐμπροσθεν*. Legg. IX. 853. A. Prot. 312. A: *εἰ μὲν τι τοῖς ἐμπροσθεν ἔοικε*. Soph. 248. D: *τῶναντία ... γὰρ ἂν τοῖς ἐμπροσθεν λέγοιεν*. Pol. VII. 517. A: *τοῖς ἐμπροσθεν λεγομένοις*. Legg. VII. 813. A. Phil. 41. B: *ὀλίγον ἐν τοῖς ἐμπροσθεν*. Crat. 394. D. Tim. 48. E: *ἐν τοῖς ἐμπροσθεν λεχθεῖσιν*. Polit. 269. B: *τοὺς ἐμπροσθεν φέεσθαι γηγενεῖς*. Tim. 18. D. Legg. I. 633. D: *τοὺς ἐμπροσθεν λόγους*. III. 702. A. Prot. 339. C: *κἀκεῖνα τὰ ἐμπροσθεν (λέγει)*. Theaet. 177. C: *ἐπὶ δὲ τὰ ἐμπροσθεν ἴωμεν*. Pol. II. 375. D: *ἐπισκεψάμενος τὰ ἐμπροσθεν*. Charm. 165. A. — Cum praep. *eis et artic. est ultra, longius*. Gorg. 497. A: *προῖθι γε ἔτι εἰς τοῦμπροσθεν*. Legg. V. 737. B: *ἡ μὴ προῖθινα πρότερον εἰς τοῦμπροσθεν ... τῆς ἄλλης κατασκευῆς*. VI. 755. B: *προῖόντων ... εἰς τοῦμπροσθεν (A et Ω τοῦμπροσθε) τῶν νόμων*. 783. B. — Cum genit. Phil. 19. A: *ἀριθμὸν ἑκάτερον ἐμπροσθεν κέκτηται τοῦ ἄπειρα αὐτῶν ἕκαστα γεγονέναι*. Legg. I. 631. D: *ταῦτα ... πάντα ἐκείνων ἐμπροσθεν τέτακται φύσει*. V. 743. E: *σωφροσύνης ἐμπροσθεν ὑγίειαν ... ποιῶν τιμίαν*. VI. 772. E: *δεῖ ... ἐμπροσθεν τοῦ νόμου προοίμιον ... προτιθέναι*. 773. E: *τὰ ἐμπροσθεν (A et Ω a pr. m. ἐμπροσθε) τούτων ῥηθέντα*. 778. B: *γάμων δ' ἦν ἐμπροσθεν ταῦτα*. VII. 805. D: *τίνα ... ἐμπροσθεν ... θέμιεν ἂν τῆς κοινωνίας ταύτης ἦν cet.* IX. 892. A: *σομάτων ἐμπροσθεν πάντων γενομένη (ψυχῇ)*. Sq. πρίν. Legg. XI. 922. B: *ἐναντία ... τοῖς αὐτῶν (ἡθεσι) τοῖς ἐμπροσθεν πρίν διατίθεσθαι μέλλειν*.

ἐμπυρος, ὁ ἡ, igneus; etiam id quod ad ignem exercetur vel igni admovetur. Prot. 321. E: *κλέψας τὴν τε ἐμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου cet.* Tim. 60. A: *ὅσα ἐμπυρα εἶδη*. Legg. III. 679. A: *σκευῶν ἐμπύρων τε καὶ ἀπύρων*. Polit. 287. E: *ἐμπύροις καὶ ἀπύροις*.

ἐμφαίνω, ostendo, declaro. Demod. 383. D: *πῶς ... ἐμφαίνουσι*. E: *εἴπερ λέγοντες ἐμφαίνουσιν*. Tim. 71. B: *ὅποτε ... χολώδη χρώματα ἐμφαίνοι*. Med. *me exlūdeo, appareo*. Tim. 46. B: *πάντα τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνονται*. Alc. I. 132. E: *ὅτι ... τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει*. Pol. III. 402. B: *εἰ που ... ἐν κατόπτοις ἐμφαίνοντο*. IV. 432. E: *ἐὰν δὲ τι ἄλλο ἐν τῷ ἐνὶ ἐμφαίνεται*.

ἐμφανής, ὁ ἡ, manifestus, perspicuus; etiam lucidus. Alc. II. 141. A: *εἴ σοι ἐμφανὲς γενομένος ὁ θεὸς ... ἐρωτήσει*. Id. 148. A. Polit. 258. D: *ὅταν ἐμφανὲς ἡμῖν γένηται*. Legg. XI. 914. C: *γενομένου ... ἐμφανούς*. Theaet.

206. D: τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν. Phil. 32. C: ἐν ... τούτοις οἶμαι ... ἐμφανὲς εἶσεσθαι τὸ περὶ τὴν ἡδονήν. Legg. I. 634. C: ἐμφανὲς ... ποιεῖν. Tim. 46. A: πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα. Legg. IX. 855. B: δεσμοῖς ... ἐμφανέσι.

ἐμφανίζω, *patefacio, declaro*. Soph. 244. A: ὑμεῖς αὐτὰ ἡμῖν ἐμφανίζετε ἱκανῶς τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν. Tim. 61. C: πειρατέον ἐμφανίζειν ἡμᾶς. Soph. 218. B: ἐμφανίζοντι (ἐμοὶ) λόγῳ τί ποτ' ἐστί. Tim. 49. A: λόγοις ἐμφανίσαι. Demod. 383. D. E. 384. A. Crat. 438. D: ᾧ ἡμῖν ἐμφανιεῖ (v. ἐμφανῆ ἢ) ἄνευ ὀνοματίων. Demod. 383. E: ἐκότερος εἰπὼν ἐμφανιεῖ. D: ἐμφανιοῦσιν. E. 384. A: εἴπερ ἀμφοτέροι ἐμφανιοῦσι. Tim. 65. C: ἐμφανιστέον ἢ δυνατόν.

ἐμφανισμός, ὁ, *declaratio*. Def. 413. D: προθυμία ἐμφανισμός προσαιρέσεως πρακτικῆς.

ἐμφανιστικός, ἡ, ὄν, *declarans*. Def. 414. E: λόγος ἐμφανιστ.

ἐμφανῶς, *diuicidē*. Phil. 31. E: ἐμφανέστερον ... λέγειν.

ἐμφράττω, *intersepio*. Tim. 71. C: ἐμφράττεισα.

ἐμφρόνως, *prudenter*. Phil. 23. A: ὡς ἐμφρόνως οὐκ ἀντεποιεῖτο τῶν νικητηρίων. 64. A. Pol. III. 396. C: τὸν ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ ἐμφρόνως πράττοντα. VII. 517. C: τὸν μέλλοντα ἐμφρόνως πράξειν. Legg. VII. 813. C: αἰδοῦμενος ἐμφρόνως. X. 897. D: ἀποκρινόμενον εἰπεῖν ἐμφρόνως.

ἐμφρων, ὁ ἢ, *mentis compari, sobrius; prudens; intelligens*. Phil. 17. E: οὕτως ἐμφρων περὶ τοῦτο γέγονας. Conn. 221. A: τῷ ἐμφρων εἶναι. Critia 107. A: τίς ἂν ἐπιχειρήσαιεν ἐμφρων λέγειν; Legg. IV. 719. C: ὅτι ποιητὴς ... οὐκ ἐμφρων ἐστίν. V. 729. B: ὁ ... ἐμφρων νομοθέτης. Ion. 535. B: τότε πότερον ἐμφρων εἴ, ἢ ἔξω σουτοῦ γίγναι —; Legg. VI. 769. A: ἡ πρεσβυτέρων ἐμφρων παιδιὰ. Men. 88. E: ἡ ἐμφρων (ψυχὴ). Tim. 36. E: ἐμφρονος βίου. 63. A: οὐκ ἐμφρονος (int. ἐστί). Pol. VII. 521. A: ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἐμφρονος. Tim. 46. D: τὰς τῆς ἐμφρονος φύσεως αἰτίας ... μεταδιώκειν. 48. A: ὑπὸ πειθεύς ἐμφρονος. Legg. VII. 802. C: μέχρι τῆς ... ἐμφρονος ἡλικίας. Legg. II. 669. A: τὸν μέλλοντα ἐμφρονα κριτὴν εἶσεσθαι. XI. 913. A: νοῦν ἔχων ἐμφρονα. Ion. 535. C. Ep. VII. 332. E: ἑαυτὸν ἐμφρονα τε καὶ σῶφρονα ἀπεργασάμενος. Legg. III. 693. B: ὅτι τὴν πόλιν ἐλευθέραν τε εἶναι δεῖ καὶ ἐμφρονα cet. Epin. 982. D: ὡς τὸ ... ἀνθρώπινον ἐμφρον καὶ ζῶν ὡς κινούμενον ὑπολαβεῖν. E. Conn. 194. B: ὅτι νοῦν ἔχοντι ὀλίγοι ἐμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φρ. ὁσάτεροι. Ion. 534. A: ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες οὐκ ἐμφρονες ὄντες ὀρχοῦνται. Ib. ἐμφρονες ... οὔσαι. Tim. 75. A: ὅαι δ' ἐμφρονα. Phaedr. 244. C: τὴν γε τῶν ἐμφρόνων ζήτησιν τοῦ μέλλοντος. Legg. VI. 775. C: τὸ γεννώμενον ὅπως ὅτι μάλιστα εἴξ ἐμφρόνων

αὐτὸ γίγνηται. Epin. 987. A: σαφῶς οὐκ ἐμφρόνων. De lucrī cup. 226. C: τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν (ubi vern. est kundig). Polit. 297. A: τοῖς ἐμφοροῖν ἀροῦσιν. Tim. 80. B. Legg. VI. 773. A: τοὺς παρὰ τοῖς ἐμφοροῖν εὐδόξους γάμους χρη γαμειν. VII. 809. D: (ἵνα) τοὺς ... ἀνθρώπους περὶ αὐτὰ μᾶλλον ἐμφοροῖς ἀπεργάζωνται. 791. B: ἀντὶ μανικῶν ... διαθέσεως ἐξῆς ἐμφοροῖς ἔχειν.

ἐμφύλιος, ὁ ἢ, *gentilis*. Pol. VIII. 565. E: ἐμφυλίου αἵματος. Legg. IX. 871. A: ὅς ἂν ... ὀντιναοῦν τῶν ἐμφυλίων αὐτόχειρ κτείνῃ.

ἐμφυτεύω, *inseo*. Tim. 70. C: τὴν τοῦ πλεῦμονος ἰδέαν ἐνφυτεύσαν. 42. A: ὁπότε ... σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν ἐξ ἀνάγκης.

ἐμφυτος, ὁ ἢ, *insitus, naturalis*. Conv. 191. C: ἐστὶ ... ἐκ τούτου ὁ ἔρως ἐμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις. Phaedr. 237. D: ἡ μὲν ἐμφυτος οὐσα ἐπιθυμία ἡδονῶν. Polit. 269. D: ἐξ ἀνάγκης ἐμφυτον γέγονεν. Tim. 71. A. Legg. V. 731. D. Eryx. 398. C: πότερον δέ σοι ... δοκεῖ εἶναι διδακτὸν ἢ ἀρετὴ, ἡ ἐμφυτον; Pol. V. 458. D: ὑπ' ἀνάγκης ... τῆς ἐμφύτου. Legg. VI. 782. E: ἦν περὶ ἄπασαν (ἐδωδὴν) πᾶν ζῶον ἐμφυτον ἔρωτα ἔχον. Pol. X. 610. A: τὸ ἐμφυτον κακόν. Legg. II. 654. A: τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς ἐμφυτον ὄνομα.

ἐμφύω, *ingenero*; perf. aor. 2. et pass. *innascor, exsisto* in alioquo. Tim. 57. C: τοῦ ... ἐν τοῖς εἶδεσιν αὐτῶν ἕτερα ἐμπεφυκέναι γένη cet. Legg. IX. 863. B: δύσμαχον κτῆμα ἐμπεφυκός. V. 736. A: ὡς νοσήματι πόλεως ἐμπεφυκοῦ. Phaedr. 278. B: εἴ τινες τούτων ἔκγονοι ... ἐν ἄλλαις ἄλλων ψυχαῖς ... ἐνέφυσαν. Polit. 301. E: οἷος ἐν σμήνεσιν ἐμφύεται. Pol. V. 564. D: ἐν ... τὸ τοιοῦτον γένος ἐν αὐτῇ ἐμφύεται. Legg. VII. 792. E. Pol. II. 572. E: ὅπη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφυονται. VII. 520. B: αὐτόματοι ... ἐμφύονται. 791. D: τίνα οὐκ ἂν τρόπον εὐθὺς ἐμφύοιτ' ἡμῖν ὁπότερον βουληθεῖμεν τῷ νεογενεῖ. Phaedr. 83. D: ὥσπερ σπειρομένη ἐμφύεσθαι. Polit. 310. A: τοῖς δ' εὐγενεῖσι ... ἡδεῖσι ... μόνοις διὰ νόμων ἐμφύεσθαι. Legg. IX. 853. B. 854. B: οἷστρος ... τις ἐμφυόμενος ἐν παλαιῶν ... τοῖς ἀνθρώποις ἀδίκημάτων. Pol. VIII. 562. E: τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Legg. VIII. 836. D: πότερον ἐν τῇ τοῦ πεισθέντος ψυχῇ γιγνόμενον ἐμφύεται τὸ τῆς ἀνδρείας ἡθος cet.

ἐμψυχος, ὁ ἢ, *animatus, spiritans*. Tim. 91. B: ἄτ ἐμψυχος ὢν. Def. 415. A: οὐσία ἐμψυχος. Phaedr. 245. E: ὡ δὲ (σώματι) ἐνδοθεν αὐτῷ ἐξ αὐτοῦ (τὸ κινεῖσθαι), ἐμψυχον. Phil. 30. A: εἴπερ μὴ τό γε τοῦ παντός σῶμα ἐμψυχον ὃν ἐτύχανε. Epin. 983. B: ἐμψυχον ... οὐποτε γενοῖτ' ἂν ἐτέρως πλὴν διὰ θεόν. Legg. X. 902. B: τῆς ... ἐμψύχου μετέχει φύσεως. Soph. 219. E: ἐμψύχου (γένους).

Phil. 64. B: ἐμψύχου σώματος. Phaedr. 276. A: τὸν τοῦ εἰδότος λόγον λέγεις ζῶντι καὶ ἔμψυχον. Soph. 227. B: σῶμα ... ἔμψυχον. 246. E. Phil. 32. B: τὸ ἐκ τῆς (τε?) ἀπειρου καὶ πέρατος κατὰ φύσιν ἔμψυχον γεγονός εἶδος. Tim. 30. B: ζῶν ἔμψυχον (κόσμον). 91. A. Legg. X. 903. E: ὕδωρ ἔμψυχον. Polit. 261. B: τὰ μὲν ἔμψυχα αὐτῶν ἐστὶ ... τὰ δ' ἄψυχα. Phil. 21. C. Legg. XI. 931. E: τὰ ... θεραπεινόμενα ὑφ' ἡμῶν ὅσα ἔμψυχα. Soph. 220. A: τῶν ἔμψυχων ζῶν. Polit. 288. D: ἐμψύχων ... σωμάτων. Phil. 43. B. Legg. VI. 782. C: ἐμψύχων ... πάντων ἀπεχόμενοι. VIII. 830. B. Tim. 38. E: δεσμοῖς ... ἐμψύχοις. Legg. X. 906. B: ἐν ταῖς τῶν θεῶν ἐμψύχοις οἰκοῦσαι δυνάμεσι. XI. 931. A: τοὺς ἐμψύχους θεοὺς. X. 904. A: ἐμψύχους οὐσας τὰς πράξεις ἀπάσας. Epin. 982. C: ὅτι γε δικαίως ἔμψυχα αὐτὰ (τὰ ἄστρα) λέγομεν. Tim. 74. E: ὅσα ... ἐμψυχότατα τῶν ὄστων ἦν.

ἐμῶ, *om.* Phaedr. 268. B: εἰμὶν ποιεῖν.

ἐν, *in*. Prot. 339. C: ἐν γε τῇδε τῇ πόλει. Gorg. 513. C: ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ τῇ σῇ. Theaet. 206. A: ἐν τῇ τῶν γραμμικῶν μαθήσει. Soph. 222. A: τὰν τούτοις ζῶα θηρευσόμενος. Ib. τὰν τούτοις θρέμματα χειρῶσόμενος. Pol. VI. 499. C: ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ. *sexc. al.* In loco est ad (*vern. bei, oor*). Crat. 395. A: ἡ ἐν Τροίᾳ μονή. Conv. 221. A: ἐν Ποτιδαίᾳ. Pol. IX. 586. C: ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ. Charm. 153. B: μάχη ἐγγόνει ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ. Menex. 241. C: τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον. 242. A. B. Legg. I. 624. B: ἀνάπανται ... ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδροισιν εἰσι σκιαραί. — Cum genit. (*int. οἷζω, ut ἐν Ἀίδου*). Prot. 320. A: ἐν Ἀρίφρονος ἐπαίδευσ. Theaet. 206. A: ἐν ... καθαριστοῦ ... μεμαθηκέναι cet. Etiam c. pron. Charm. 155. D: οὐκ ἐν ἐμαντοῦ (*bei mir. Vulgo ἐν ἐμαντῶ*) ἦν. — In tempore pos. est *intra* (*vern. während, etiam bei*). Phaedr. 228. A: ἐν πολὺ χρόνῳ. Phaed. 58. B: ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ. Theaet. 155. B: ἐν ἐνιαυτῷ. Phaed. 107. E: δεῦρο ... πάλιν ... κομίζει ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακραῖς περιόδοις. Menex. 240. B: τοὺτους ἐχειρῶσατο ... ἐν τρισὶν ἡμέραις. Similiter Phaed. 77. E: ὅταν τύχη τις μὴ ἐν νηνεμία, ἀλλ' ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύματι ἀποθνήσκων. 115. E: μὴδὲ λέγει ἐν τῇ ταφῇ. — In tempore, loco et conditione ponitur praecipue c. pronominibus, ut ἐν τῷ αὐτῷ (*una, simul*. Prot. 336. A. Gorg. 465. D. 490. B. Phaed. 79. E. Conv. 192. D. *al.*), ἐν τούτῳ (*interca; etiam tum*. Prot. 317. E: ἐν δὲ τούτῳ Καλλίας ... ἡκέτην cet. Pol. IV. 440. C: οὐκ ἐν τούτῳ ζεῖ cet. VIII. 544. B. Lys. 211. A: καὶ ἐν τούτῳ ὁ Μενέξενος πάλιν ἦκε. Euthyd. 275. E. 276. E.), ἐν τούτοις (*tum*. Conv. 220. B: οὗτος δ' ἐν τούτοις ἐξίγει cet. Tim. 42. C: μὴ πανόμενος δὲ ἐν τούτοις ἐτι κακίας. Cum v. πᾶσι. Pol. X. 603. C. Legg. V. 728. B.); etiam ἐν τῷ τοιοῦτῳ (Pol. III. 393. C.), ἐν ᾧ, *dum; quamdiu*.

Phaed. 67. A: ἐν ᾧ ἂν ζῶμεν. Theaet. 190. E: ἐν ᾧ ἀπο-
ροῦμεν. 196. E: ἐν ᾧ ἐτι ἐπιστήμην ἀγνοοῦμεν. Conv. 185.
D: ἐν ᾧ δ' ἂν ἐγὼ λέγω. 207. D. Pol. VI. 498. B. VII. 516.
E. Etiam vern. in welchem Falle, wo dann. Pol. I. 340. E:
ἐν ᾧ (i. q. ὅταν ἀμαρτάνῃ) οὐκ ἔστι δημιουργός. V. 455.
E. *in (vern. an). Soph. 238. D: οὐδὲν δεῖ το σαρφέστερον
ἐν ἑμοὶ σκοπεῖν. 239. B: ἐν σοὶ σκεψόμεθα. 256. C: ἐν
οἷς προϋθέμεθα σκοπεῖν. Phil. 21. B: οὐκοῦν ἐν σοὶ πει-
ρωμεθα βασανίζοντες ταῦτα; Pol. III. 392. E: ἐν τούτῳ δη-
λώσαι. Men. 82. B: ἵνα ἐν τούτῳ σοὶ ἐπιδείξωμαι. *inter.
Prot. init. ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρήσθαι. Pol. IX. 589. A:
ἐὰν αὐτῷ ἐν αὐτοῖς δάκνυσθαι. *apud, coram. Prot. 335. A:
οὐδ' ἂν ἐγένετο Πρωταγόρου ὄνομα ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. 337.
B: ὑμεῖς ... οἱ λέγοντες μάλιστα ἂν οἴτως ἐν ἡμῖν τοῖς
ἀκούουσιν εὐδοκίμοιτε. Gorg. 459. A: οὐκοῦν ἐν ὅλῳ τούτῳ
ἔστιν ἐν τοῖς μὴ εἰδόσιν; 464. D: εἰ δέοι ἐν παισὶ διαγω-
γεῖσθαι ὅσοποιόν τε καὶ ἱατρόν cet. 508. A: καὶ ἐν θεοῖς
καὶ ἐν ἀνθρώποις (Id. Conv. 178. A. al.). 521. E. Phil. 65.
B. Conv. 209. E: καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις. Pol.
IV. 428. D: ἐν τίσιν (antec. παρὰ τισι); Ib. ἐν τούτοις τοῖς
ἀρχουσιν cet. V. 450. D: ἐν ... φρονίμοις τε καὶ φίλοις
περὶ τῶν μεγίστων ... τύληθ' εἰδὼτα λέγειν ἀσφαλὲς καὶ
θαυράλειον. VIII. 565. B: λέγοντες ... ἐν τῷ δήμῳ. X. 600.
B: διαφανεῖς ... ἐν τοῖς ἄλλοις. Legg. X. 886. E: οἷον κατ-
ηγορησαντὸς τινος ἐν ἀσεβείῃ ἀνθρώποις ἡμῶν. XI. 916.
B: δικαστέσθω ... ἐν τισι τῶν ἱατρῶν. 920. D: ἐν διαίτηταῖς
ἢ γείτοσιν. Alc. I. 122. E: ἐν πᾶσιν Ἑλλήσιν. Similiter c.
pron., ut ἐν ἑμαυτῷ (mecum, vern. bei mir). Theaet. 192. D:
ἐν ἑμαυτῷ μεμνημένος οἷός ἐστι. Ib. ἐπίσταμαι αὐτὸς ἐν
ἑμαυτῷ. 193. A: οὐκ ἂν ποτε ἐν ἑαυτῷ δοξάσειεν ὡς cet.
Crat. 384. A: προσποιούμενός τι αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διανοεῖ-
σθαι. — Instrumentum vel causam indicat, ita ut Lat. prae-
per vel ablativo exprimi possit. Phaed. 95. D: καὶ τελευταῖον
γε ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ ἀπολλύοιτο. Theaet. 206. A:
ἐν τε τῇ ὅψει διαγιγνώσκειν πειρώμενος καὶ ἐν τῇ ἀκῇ αὐτὸ
καθ' αὐτὸ ἕκαστον. Conv. 121. A: ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς
ἂν πράξῃ, τοιοῦτον ἀπέβη. Legg. II. 660. A: ἐν τοῖς κα-
λοῖς ῥήμασι ... πείσει. III. 680. D: ὑπὸ ἀπορίας τῆς ἐν
ταῖς φθοραῖς. VI. 760. E: ἐν οἰκοδομήμασιν ... εἰργοντες
cet. X. 910: ἐν τε φράσμασιν ἐγοηγοῦντας διὰ φόβους καὶ
ἐν ὀνείροις. XI. 934. A: ἐν φόβοις ... ἢ τισιν ἐπιθυμίαις
cet. Propter verti potest. Legg. IX. 881. E: ἐν τούτῳ αὐτῷ.
— Etiam rationem (quam posteriores dixerunt relationem) in-
dicat: ad (vern. in Betreff). Theaet. 158. E: ταῦτόν τι ἔχειν
ἢ ἐν δυνάμει ἢ ἐν ἄλλῳ ὁπωσύν. Pol. X. 601. D: οἶα ἀγα-
θὰ ἢ κακὰ ποιεῖ εἰ τῇ χορεία ἢ χοῇται. Legg. XII. 953. C:
καλὸν (τι) ... τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι διαφέρει ἐν καλ-
λοναῖς. Hipp. min. 369. E: ὅτι ἐν τοῖς ἔπαισι ... ἄτοπόν

μοι δοκεῖ εἶναι εἰ σὺ ἀληθῆ λέγεις cet. *Pro. Legg. VI. 753.* B: ὁπόσοι περ ἂν ... πολέμον κεκοινωνήκωσιν ἐν ταῖς σφετέραις αὐτῶν τῆς ἡλικίας θανάμει. *Secundum, Critia 121.* B: ἐν νόμοις βασιλεύον. *Legg. IX. 874.* C: ἐστὼ καθαρὸς ἐν τῷ νόμῳ. *XL 917.* B: τοὺς θεοὺς παρακαλῶν ἐπόμενυσιν ἐν τοῖς τῶν ἀγορανόμων νόμοισί τε καὶ φυλακτηρίοις. *Est quoque ut verti possit v. germ. als. Gorg. 512.* C: ὡς ἐν ὀνείδει ἀποκαλέσας ἂν μηχανοποιόν. *Legg. X. 887.* D: οἶον ἐν ἐπιδαις ... λεγομένων (v. λεγομένων). *899.* A: εἴτε ἐν ἀρμασιν ἔχουσα (ἢ ψυχῇ) ἡμῖν ἥλιον ὑγεῖ φῶς τοῖς ἀπασιν cet. *XL 913.* B: ἐν οὐσίᾳ κεκτῆσθαι. Porro ponitur ubi Lat. simpl. genit. vel ablat. usurpant. *Polit. 259.* E: τὴν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς διαφορὰν. *Lach. 190.* D: ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις μάθῃσις. *Prot. 324.* E: ἐν τούτῳ ... αὕτη λύεται ἡ ἀπορία cet. *Gorg. 499.* D: ἄς ... ἐλέγομεν ἐν τῷ ἐσθίειν καὶ πίνειν ἡδονάς. *Soph. 246.* B: κατὰ σμικρὰ διαθράνοντες ἐν τοῖς λόγοις (*disputando*). *254.* C: ἵνα μὴ ταρπνόμεθα ἐν πολλοῖς. *Polit. 295.* A: ἐν γραμμασιν ἀποδιδοῦς. *Crat. 404.* A: ἐν τοῖς δεσμοῖς δῆσας. *Pol. VII. 517.* A: εἰ πως ἐν ταῖς χειροῖ δύναιντο λαβεῖν. *VIII. 567.* C: ἐν μακαρίᾳ ... ἀνάγκη δέδεται. *Legg. I. 647.* A: ἐν τιμῇ μεγίστῃ σέβει. *IX. 882.* B: δῆσας ἐν πέδαις. *Enthyd. 272.* A: ἐν τοῖς λόγοις (*verbis*) μάχεσθαι. Similiter ponitur ubi nos frequentamus praep. *πᾶ* (i. q. *habens vel instructus*). *Gorg. 452.* E: καίτοι ἐν ταύτῃ τῇ δυνάμει δοῦλον ... ἔξεις τὸν ἱατρόν. — Cum adiect. iunctum adiectivi vel adverbii partes agit. *Prot. 334.* E: ὥστε μὴδένα σοῦ ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν. *Id. Gorg. 449.* C. *Pol. IX. 571.* B: οὐκ οὔτω ... ἐτι ἐν καλῷ (*opportunitum, int. tempus est*); — Cum v. εἶναι, vid. h. v. Etiam omisso partic. huius verbi. *Soph. 229.* E. D: τῆς ἐν τοῖς λόγοις (*quae in sermonibus versatur*) διδασκαλικῆς ἡ μὲν cet. *Pol. VI. 489.* B: οὐ ἐπιαικίστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ. *VII. 581.* B: ταύτων ... ποιοῦσι τοῖς ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ. Etiam cum subst., praemisso artic., ita iungitur ut adiectivo possit exprimi. *Phaedr. 276.* D: τοὺς ... ἐν γραμμασι (*litteratos*) κήποις ... σπερεῖ. *Soph. 234.* E: τὰ ἐν τοῖς λόγοις (*oratoria*) φαντάσματα. *235.* B: τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων. *268.* D. *Conv. 218.* A: ὑπὸ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λόγων. — Ex eadem participii verbi εἶναι omissione nata videtur loquutio ἐν τοῖς cum superl., ut ἐν τοῖς μάλιστα (*proprie: in eis qui sunt vel fuerunt, maxime, h. e. omnium maxime*). *Conv. 173.* B: Σωκράτους ἐραστῆς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε. *Theaet. 186.* A. *Crit. 52.* A. *Conv. 178.* A: τὸ ... ἐν τοῖς πρσβύτατον (*vern. der allerälteste*) εἶναι τὸν θεὸν τίμιον. C: ἐν τοῖς πρσβύτατος (v. πρσβυτάτοις) εἶναι. *Epin. 987.* D: ὡς τόπον ἔχομεν ... ἐν τοῖς σχεδὸν ἄριστον. *Men. 93.* E: ὃν καὶ σὺ ὁμολογῇς ἐν τοῖς ἄριστον (v. ἀρίστοις) τῶν πρότερον εἶναι. *Ep. X. 358.* B: ἐν τοῖς μάλιστα ἱταλρον εἶναι. *Crat. 427.* E: ὁ δὴ

δοκεῖ ἐν τοῖς μέγιστον (sic E a pr. m. Vulgo ἐν τοῖς μεγίστοις μέγιστον) εἶναι. In univ. superlativum exaggerat (ut Lat. *omnium*). Phil. 53. A: τὸ λευκὸν ἐν τοῖς πρώτον (v. πρώτοις) ... θαυμάσια γένος. Crit. 43. C: ἦν ἐγὼ ... ἐν τοῖς βαρύνται ἂν ἐνέγκαιμι. Alius generis est ἐν τοῖς cum superlativo sq. cohaerens (Lach. 181. B. ἐν τοῖς ... εὐνουστάτοις σοι εἶναι. Menex. 240. B: οἱ ... ἐν τοῖς εὐδοκιματάτοις ἦσαν. Euthyd. 305. A: ἐν τοῖς κρατίστοις εἰσὶ τῶν νῦν) εἰ ἐν δὲ τοῖς (Euthyd. 303. C: ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον). — Denique verbis motum indicantibus adiungitur, ita ut pro eis videatur positum esse. Soph. 260. C: τὸν ... σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ ... τῷ τόπῳ καταπεφυγέει (plene: in hunc locum confugisse in eoque latere). Legg. X. 950. A: ἐν Ἀἰδοῦ διαπορευθεῖς. Menex. 242. A: ὁ καὶ τήνδ᾽ τὴν πόλιν ἄκουσαν ἐν πολέμῳ τοῖς Ἕλλησιν κατέστησε. ἐναγής, ὁ ἦ, *scelestus*. Locr. 104. D: τὰς ἐναγέας (v. ἐναγίως).

ἐναγῆος, *nuper*. Phaedr. 257. C: καὶ γὰρ τις αὐτὸν ... ἐναγῆος ... ὠνειδίξε. Gorg. 462. B: ὁ ἐγὼ ἐναγῆος ἀπέγνων. Theaet. 147. C. Conv. 172. A. Charm. 155. B. al.

ἐνάγω, *deduco, defero*. Locr. 99. E: ὦν τὰς ψυχὰς ... ἐνάγαγε τὰς μὲν ἀπο σελάνας cet.

ἐναέριος, ὁ ἦ, *in aëre vivens*. Locr. 101. C: τῶν ἐναερίων ζώων.

ἐναίμιος, ὁ ἦ, *sanguineus*. Tim. 68. B: χρῶμα ἐναίμιον. 81. A: τὰ ... ἐναίμια.

ἐνάκις vel ἐννάκις, *novies*. Critia 108. E: ἐνάκις (v. ἐννάκις) ἔτη χίλια (Bekk. χίλια ἔτη).

ἐνακισχίλιοι, αι, α, *novies mille*. Tim. 23. E: περὶ ... τῶν ἐνακισχίλια (v. ἐννακισχίλια) ἔτη γεγονότων πολιτῶν. Critia 111. A: ἐν τοῖς ἐνακισχίλοις (v. ἐννακ.) ἔτεσι.

ἐναλείφω, *illino*. Pol. IV. 420. C: οἱ ... ὀφθαλμοὶ ... οὐκ ὁστρεῖω ἐναηλιμμένοι εἰεν.

ἐναλίγκιος, ὁ ἦ, *similis*. Soph. 244. E. (Parmen.).

ἐναλλαγή, ἡ, *vicissitudo*. Locr. 99. B: κατ' ἐναλλαγάν (*vicissim*).

ἐναλλάξ, *alternis*. Critia 113. D: θαλάττης γῆς τε ἐναλλάξ ἐλάττους μείζους τε ... ποιῶν τροχούς. 119. D.

ἐνάμιλλος, ὁ ἦ, *certans, contendens*. Prot. 316. C: ἐνάμιλλος τοῖς ἡλικιώταις. Pol. IV. 433. D: ἐνάμιλλον ... πρὸς ἀρετὴν πόλεως τῇ ... σοφίᾳ αὐτῆς ... ἡ τοῦ ἑαστον ἐν αὐτῇ τὰ αὐτοῦ πράττειν δύναμις. Critia 110. E: ἐνάμιλλον ἔστι πρὸς ἡντινοῦν τῷ πάμφορον ... εἶναι. Pol. IV. 433. D: οὐκ οὐν δικαιοσύνην τό γε ταῦτοις ἐνάμιλλον ἂν εἰς ἀρετὴν πόλεως θείης;

ἐναντιολογία, ἡ, *repugnantia*. Soph. 236. E: ἐναντιολογία (v. ἐν ἀντιλογία) μὴ συνέχεσθαι.

ἐναντιολογῶ, *pugno* (vern. *widersprechen*). Soph. 268. B: ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὐτῷ.

ἐναντίον, *adversus* (vern. *gegenüber*); hinc c. genit. *coram*, *praesente* (aliquo) vel *apud* (vern. *vor*). Prot. 317. C: ἀπάντων ἐναντίον τῶν ἔνδον ὄντων τὸν λόγον ποιεῖσθαι. 323. Gorg. 487. B: ἐναντίον πολλῶν ἀνθρώπων. Phaed. 116. B. Parm. 136. D: πολλῶν ἐναντίον λέγειν. Crat. 427. D: ἐναντίον Σωκράτους εἰπέ. Conv. 214. E: ὑμῶν ἐναντίον. Pol. II. 360. D: ἀλλήλων ἐναντίον. Legg. VI. 756. A: ἐναντίον ὁρώωντων τῶν πεζῶν. XI. 917. A. D. 928. D. al. Hipp. min. 307. D. ἐναντίον τῆς στρατιᾶς ἀπάσης. al. — ἐναντία, *cum dat.*, *adversus*. Conv. 194. B: βλέψαντες ἐναντία τοσοῦτῳ θεύτρῳ (v. τοσοῦτου θεύτρου). Pol. VI. 492. D: ἐναντία τούτοις τείνοντας (λόγους). — *Cum artic. est contra* (etiam *contrario modo*); *vicissim* vel *rursus*. Phaedr. 268. D: οἰκτρὰς καὶ τούναντίον αὐ̑ φοβερὰς (ρήσεις). Prot. 360. B: οἱ μαινόμενοι τούναντίον αἰσχροῦς τε φόβους φοβούνται *cet.* Gorg. 468. B: καὶ βαδίζομεν καὶ τὸ ἐναντίον ἔσταμεν. Theaet. 162. D: τούναντίον ... μεταπέπτωκεν. Crat. 432. B. Phil. 12. A: τῆς ... ὁμολογίας ἥ καὶ τούναντίον. 33. B: οὔτε χαίρειν οὔτε τὸ ἐναντίον. Pol. III. 410. C: ὅσοι ἂν τούναντίον διατεθῶσιν. VII. 520. E: τούναντίον τῶν νῦν ... ἀρχόντων. Legg. III. 689. D: τοὺς ... τούναντίον ἔχοντας τούτων. V. 732. B: ὥσπερ ... τινος ἀπορρέοντος αἰεὶ δεῖ τούναντίον ἐπιρρεῖν. Apol. 25. B: ἡ τούναντίον τούτου πᾶν *cet.* Id. 34. A. Men. 91. C. — *Cum v. πᾶν* (vern. *gerade umgekehrt*). Gorg. 515. E: εἰ λέγονται Ἀθηναῖοι βελτίους γεγονέναι, ἡ πᾶν τούναντίον διαφθαρῆναι. Theaet. 158. A. 190. B. Pol. VI. 490. B: ἀγαπᾶν, ἡ πᾶν τούναντίον μισεῖν. IX. 576. D. X. 610. D. Legg. VIII. 836. D: μᾶλλον δὲ ἅπαν τούτου τούναντίον *cet.* 840. C: ἡττωμένους τε τούναντίον ἅπαν (ζῆν). XII. 967. A: πᾶν ... τούναντίον ἔχει νῦν τε καὶ ὅτε *cet.* Hipp. mai. 294. D. Sq. ἡ. Pol. IV. 425. A: πάλιν τούναντίον ἢ ἐκείνοις εἰς πάντα ξυνέπεται. VI. 497. E: ὅτι τούναντίον ἢ νῦν δεῖ ... ἅπτεσθαι. — *Plur.* Phil. 28. D: ἡ τάναντία ... νοῦν ... διακυβερονᾶν. Pol. I. 354. A. V. 476. C: τάναντία τούτων. VII. 535. D: τάναντία τούτου. Tim. 43. D: τάναντία αὐτῇ ῥέουσαι. Legg. I. 636. E: τάναντία ἂν ἐκείνῳ ζῶῃ. XI. 931. E. Men. 71. B: εἴτε καὶ τάναντία τούτων.

ἐναντιοῦμαι, *adversor*; *pugno*; etiam *ocdo*. Crat. 419. A: καὶ οὕτως οὐκ ἐναντιοῦται αὐτὸς αὐτῷ ὃ τὰ ὀνόματα τιθέμενος. Apol. 31. D: τοῦτ' ἔστιν ὃ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικά πράττειν. Alc. I. 103. B: ἐπειδὴ οὐκέτι ἐναντιοῦται. Theag. 129. E: πολλοῖς ... ἐναντιοῦται. Legg. VIII. 836. B: περὶ ... τῶν ἐρώτων ... ἐναντιοῦνται πανταπάσιν. Charm. 176. D: μηδὲ σὺ ἐναντιοῦ. Pol. V. 455. C: τῷ δὲ

ἐναντιοῖτο. Legg. III. 689. B: ὅταν ... ἐπιστήμαις ἢ δόξαις ... ἐναντιῶται. Gorg. 481. E: τοῖς ... τῶν παιδικῶν βουλεύμασι ... οὐχ οἷός τ' εἰ ἐναντιοῦσθαι. Phaed. 83. B: ταύτη ... τῇ λύσει οὐκ ολομένη δειν ἐναντιοῦσθαι ἢ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχῇ cet. Crat. 390. E: ὅπως χρὴ πρὸς ἃ λέγεις ἐναντιοῦσθαι. Legg. III. 694. D. Apol. 31. D. E: ἐναντιούμενος καὶ διακλύνων cet. Lach. 197. A. Phaed. 94. C: ἐναντιουμένη ὀλίγου πάντα. Apol. 40. A. Pol. X. 603. A: τὸ .. τούτω ἐναντιούμενον. Legg. IX. 877. A. Phaed. 94. B: πότερον ξυγχαρούσαν ... ἢ καὶ ἐναντιουμένην; Ib. ἄλλα ... μυρία ὁρώμεν ἐναντιουμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. Theaet. 180. E: ἐναντιούμενοι πᾶσι τούτοις. Apol. 40. B: νῦν δὲ ... οὐτ' ἐν λόγῳ ἠναντιῶται μοι. 32. B: τότ' ἐγὼ μόνος ... ἐναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους. 40. B. C. Theaet. 200. D: τί ... εἰπόντες ἤκιστ' ἂν ἡμῖν αὐτοῖς ἐναντιωθεῖμεν; Phaed. 93. A: ἢ τι ἄλλο ἐναντιωθῆναι τοῖς αὐτῆς μέρεσιν. Charm. fin. οὐ τοῖνον ... ἐναντιώσομαι. Conv. 197. A: τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἔρωτος εἶναι σοφίαν —; Alc. I. 103. B: καὶ τὸ λοιπὸν μὴ ἐναντιώσεται αὐτὸ (τὸ δαιμόνιον). Legg. II. 659. B: ἐναντιωσόμενος τοῖς ... θεαταῖς. Soph. 252. C: οἰκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες (prov.).

ἐναντιοποιολογικός, ἢ, ὄν, *efficientes ut aliter secum ipse pugnet*. Soph. 268. C: τὸ ... τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικοῦ μέρους ... μιμητικὸν ... μόριον.

ἐναντίος, α, ον, *adversus*. Conv. 190. A: τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις. Tim. 46. B. 77. E: δι' ἀλλήλων ἐναντίας (τὰς φλέβας) πλέξαντες. 43. E. 46. B. **adversarius, infestus*. Lach. 193. A: τὸν ἐν τῷ ἐναντίῳ στρατοπέδῳ ἐθέλοντα ὑπομένειν. B. Polit. 306. B: τᾶσιν ἐναντίαν ἔχοντε. Subst. *adversarius* (vern. *Gegner*). Legg. XI. 935. B: εἰς τὸ τι γελοῖον περὶ τοῦ ἐναντίου φθέγγεσθαι. Critia 109. A: (τὸ) τῶν ἐναντίων οἷς (v. ὡς) διεπολέμησαν. Pol. V. 471. B: οὕτω δειν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφύρεσθαι. **contrarius; etiam repugnans* (c. gen. et dat.). Phaed. 101. A: μὴ τίς σοι ἐναντίας λόγος (h. e. *repugnantia*) ἀπαντήσῃ. Crat. 413. E: ὅτι οὐ πάσῃ ῥοῇ ἢ ἐναντία ῥοῇ ἀνδρεία ἐστίν. Pol. III. 394. B: ὅτι ταυτὴς ... ἐναντία (διήγησις) γίγνεται, ὅταν cet. Tim. 60. C. Theaet. 184. C: τὸ τούτου ἐναντίον. Soph. 244. A: τὸ δὲ τούτου γίγνεται πᾶν τούναντίον. Crat. 428. B: μὴ τούτου πᾶν τριναντίον ἦ. Phil. 39. E: ἀρ' οὐ τούναντίον ἐκείνῳ; 42. B. Lys. 215. E: ἀλλ' αὐτὸ τούναντίον εἴη τούτῳ. Apol. 39. C: τὸ δὲ ὑμῖν πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται. Euth. 5. D: τὸ ἀνόσιον αὐτοῦ τοῦ ... οἴσιον παντὶς ἐναντίον. Pol. X. 604. B: ἐναντίας ... ἀγωγῆς γιγνομένης ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. V. 472. C: εὐδαιμονίας τε πέρι καὶ τοῦ ἐναντίου. X. 605. D: ὅτι ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα. Lys. 215. E. Prot. 317.

B: ἐγὼ ... τούτων τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. Crat. 413. E: τὴν ἐναντίαν ῥοήν. Pol. X. 617. A: τὴν ἐναντίαν (φορὰν) τῷ ὅλῳ ... περιφέρεσθαι. Lach. 184. D: τὴν ἐναντίαν ... Λάχης Νικίᾳ ἔθετο. Prot. 354. A: πάλιν ἂν αὐτοὺς τὸ ἐναντίον εἰ ἐροίμεθα. Gorg. 479. D: ἐγὼ ... τούναντιον οἰόμενος. Phaed. 94. B: ἐπὶ τούναντιον ἔλκειν. Soph. 255. A: μεταβάλλειν ... ἐπὶ τούναντιον τῆς αὐτοῦ φύσεως. Polit. 280. E: τούναντιον ὑφ' ἧς δρᾶν φαίνεται. Pol. I. 343. A: ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τούναντιον περιεστέκει. Legg. XII. 944. D: τῷ ... εἰς τούναντιον ἀφέντι. Sq. ῆ. Phaedr. 275. A. Pol. I. 334. E. 339. E. VIII. 567. C. Legg. I. 644. C: δύο ... κεκτημένον ἐν αὐτῷ ζυμοβούλῳ ἐναντίῳ. Pol. III. 391. C: ὥστ' ἔχειν ἐν αὐτῷ νοσηματα δύο ἐναντιῷ ἀλλήλοις. Ep. VII. 328. B: πολλάκις αὐταῖς ἐναντίαι φερόμεναι (αἱ ἐπιθυμίαι). Prot. 323. D: τὰ καλὰ καὶ τὰναντία τούτοις. Gorg. 482. E: ὡς τὰ πολλὰ ... ταῦτα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστίν. Pol. VII. 538. D: ἐναντία τούτων ἐπιτηδεύματα. Legg. V. 733. B: ὅσα ἐναντία ἐστὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις. Pol. VII. 524. D: ἃ ... εἰς τὴν αἰσθησιν ἅμια τοῖς ἐναντίοις ἐαντοῖς ἐμπέττει. II. 362. E: τοὺς ἐναντίους λόγους ὧν ὁδε εἶπεν. VII. 520. D: τὴν ... ἐναντίους ἀρχοντας σγούσαν (πόλιν). Prot. 339. B: εἰ ἐναντία λέγει αὐτὸς αὐτῷ ὁ ποιητής. Gorg. 482. D. Phil. 58. D: οὔτε σοὶ ... βουλοίμην ἂν ἐναντία τίθεσθαι. Conv. 177. D: οὐδεὶς σοὶ ... ἐναντία ψηφίζεται. 193. B: ὧ μῆδεῖς ἐναντία παρτιτίω. Pol. V. 453. C: τὰναντία ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε. VII. 536. B: ἐναντία πάντα πράξομεν. Legg. VII. 810. D: στόμασι ... πολλάκις μυρίοις ἐναντία λέγειν. Apol. 27. A: ἐναντί' ἐμεινὶ λέγοντος. Lach. 188. E: ὁ ... τὰναντία τούτου πρᾶττων. Alc. I. 114. D: νῦν ... μέλλω σε πείθειν τὰναντία οἷς σὺ ἐμὲ οὐκ ἐθέλεις. Pol. VI. 491. D: ἀγαθῷ γὰρ πονηκὸν ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. Legg. II. 663. B: ἐναντιώτατος (λόγος). Pol. VI. 486. A: ἐναντιώτατον ... σμικρολογία ψυχῇ cet. Phil. 12. E. Alc. I. 115. D: θανάτῳ ... ἐναντιώτατον ζωῇ cet. Lys. 215. E: τὸ ... ἐναντιώτατον τῷ ἐναντιωτάτῳ εἶναι μάλιστα φίλον. Prot. 331. D: ἃ δοκεῖ ἐναντιώτατα εἶναι ἀλλήλοις. Conv. 186. D: ἐστὶ ... ἐχθίστα τὰ ἐναντιώτατα. Hip. min. 366. A: ἐναντιωτάτους ἀλλήλοις. Soph. 250. A: κίνησιν καὶ στασίςιν ἀρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις; Phil. 13. A: τῷ πάντα τὰ ἐναντιώτατα ἐν ποιοῦντι. — Adverbiorum instar ponuntur ἐξ ἐναντίας (i. q. ἐξ ἐναντίου, ex adverso. Phaed. 113. C: ἀπαντᾷ ... ἐξ ἐναντίας. Tim. 68. A: ἐξ ἐναντίας ἀπαντιώσαν. Legg. X. 893. E. 897. D: ἐξ ἐναντίας οἷον εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες. Epin. 990. E.), εἰς τούναντιον (Soph. 221. A: κάτωθεν εἰς τούναντιον ἄνω ἀνασπώμενον) et κατὰ τὰναντία (contrarie. Tim. 36. D. 39. A.).

ἐναντιότης, ἢ, oppositio, repugnantia (vern. der Gegensatz).

Def. 416. ἐναντιότης ... ἡ πλείστη διάστασις. Theaet. 186. B: τὴν οὐσίαν ... τῆς ἐναντιότητος (i. q. αὐτὴν τὴν ἐναντιότητα). Phaed. 105. A: τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα. Theaet. 186. B: τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλῳ. Lys. 216. B: κατὰ τὴν ἐναντιότητα.

ἐναντιώ, vid. ἐναντιοῦσθαι p. 704 sq.

ἐναντίωμα, τό, repugnantia. Pol. VII. 524. E: εἰ δ' αὖτις αὐτῷ ἅμα ὁρᾶται ἐναντίωμα. X. 603. D: ὅτι μυρίων τοιοῦτων ἐναντιωμάτων ἅμα γιγνομένων ἡ ψυχὴ γέμει ἡμῶν. *impedimentum. Alc. I. 103. A: οὐκ ἀνθρῶπειον, ἀλλὰ τι θαιμόνιον ἐναντίωμα.

ἐναντίως, contrario modo, contra; etiam ex adverso. Gorg. 457. C: ἐκεῖνος μὲν ... ἐπὶ δικαίᾳ χρεῖᾳ παρέδωκεν, ὁ δ' ἐναντίως χρῆται. Phaed. 84. A: Πηνελόπης τίνα ἐναντίως ἑαυτὸν μεταχειριζομένην. 112. E: τοῦτου ... καταντικρὺ καὶ ἐναντίως ῥέων Ἀχέρον. C: χωρεῖ ἐναντίως τῷ Πυριφλεγέθοντι. Pol. II. 361. C: ποιητέος ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ. III. 396. C: ὁ ἐναντίως ἐκείνῳ φύς τε καὶ τραφεῖς. Tim. 64. D: τὸ δ' ἐναντίον τούτοις ἐναντίως. Legg. II. 663. C: τὰ ... ἄδικα τῷ τοῦ δικαίου ἐναντίως φαινόμενα. III. 690. D: ὅτι πεφνύκτα πρὸς ἀλλήλα ἐναντίως. IV. 719. C: ἐναντίως ἀλλήλοις ἀνθρώπους ... διατιθεμένους. X. 902. C: ἀρ' οὐκ ἐναντίως ἀλλήλοιν ... ἑστὸν πεφνύκτες; Euthyd. 278. A: ἐπὶ ἀνθρώποις ἐναντίως ἔχουσι. Ep. VII. 343. B: τοῖς ... ἐναντίως καλοῦσι. Hipp. min. 367. D: οὐκ ἐναντιώτατα ἔχει. Sq. ἡ. Theaet. 175. D: τοῖς ... ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραποδοῖς τραφεῖσιν ἅπασιν.

ἐναντίωσις, ἡ, repugnantia, discrepantia; etiam altercatio. Eryx. 397. C: εὐλαβούμενος μὴ πορρόωτέρῳ τις λοιδορία καὶ ἐναντιώσις γένοιτο. Pol. X. 607. C: σημεῖα παλαιῆς ἐναντιώσεως. V. 454. A: κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν. Soph. 259. B: ταύταις ... ταῖς ἐναντιώσεσιν εἴτε ἄπισται τις cet.

ἐναπεργάζομαι, officio vel exprimo in aliquo; iniicio. Polit. 273. C: ταῦτα ... τοῖς ζώοις ἐναπεργάζεται. Soph. 236. A: τὰς δοξούσας εἶναι καλὰς τοῖς εἰδώλοις ἐναπεργάζονται. Tim. 88. B: ἀμαθίαν ἐναπεργάζονται.

ἐναποδέω, illigo. Eryx. 400. A: ὅ τι δέ ἐστι τὸ ἐναποδεδεμένον, οὐδεὶς γιγνώσκει.

ἐναπολαμβάνω, intercipio, includo. Tim. 84. D: εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ... ἐναπολαμβάνεται.

ἐνάργεια, ἡ, perspicuitas. Polit. 277. C: τὴν ... ἐνάργειαν οὐκ ὑπειληγέηναι γινώσκω.

ἐναργής, ὁ ἡ, evidens, clarus, perspicuus; certus. Theaet. 176. C: κακία ἐναργής. 150. D: καὶ τοῦτο ἐναργές ὅτι cet. Tim. 39. B: μέτρον ἐναργές τι. Crit. 44. B: ἐναργές (τὸ ἐνύπνιον). Phaedr. 278. A: τὸ τε ἐναργές εἶναι καὶ τέλεον cet. Soph. 250. C: ἐναργές τι ... παρ' ἑαυτῷ βεβαιώσασθαι.

Pol. VI. 484. C: μηδὲν ἐναργές ἐν τῇ ψυχῇ ἔχοντες παρά-
δειγμα. Ion. 535. C: ὡς ἐναργές μοι τοῦτο ... τεκμήριον
(v. τὸ τεκμ.) εἶπες. Pol. VI. 511. A: καὶ ἐκείνοις πρὸς
ἐκεῖνα ὡς ἐναργέσι δεδοξασμένοις. Theaet. 179. C: αὐτὰς
ἐναργεῖς τε εἶναι καὶ ἐπιστήμας. Ep. VII. 357. C: πρὶν ἂν
τὰ νῦν ... λεχθέντα ... ἐναργῇ ... ἐξεργάσῃσθε τελεσθέντα.
Pol. VIII. 545. B: ὡς ἐναργέστερον ὄν. II. 533. D: ἐναρ-
γέστερου (ὀνόματος) ... ἢ δόξης. Legg. I. 645. C. Theaet.
206. B: ἐναργεστέραν ... τὴν γνώσιν ἔχειν. Phaed. 96. E:
ἔτι γε τούτων ἐναργέστερα. Tim. 72. B: σημεῖα ἐναργέστερα
ἔχει. Phaedr. 250. B: διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθητικῆς τῶν
ἡμετέρων. Phaed. 83. C: τοῦτο ἐναργέστατον τε εἶναι καὶ
ἀληθέστατον. Theaet. 203. B: τὰ ἐναργέστατα (στοιχεῖα).
Pol. IV. 437. D: ἐναργεστάτας αὐτῶν τούτων (τῶν ἐπιθυ-
μιῶν). Ep. II. 314. B: ἐναργέστατα φαίνεσθαι.

ἐναργῶς, *evidenter, perspicue, clare*. Phaed. 102. A:
θανυμαστῶς ... μοι δοκεῖ ὡς ἐναργῶς τῷ καὶ σμικρὸν νοῦν
ἔχοντι εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα. Soph. 234. D: ἐναργῶς ἐφά-
πτεσθαι τῶν ὄντων. 242. B: τὰ δοκούντα νῦν ἐναργῶς
ἔχειν. 254. A: ἰδεῖν ... ἐναργῶς (Id. Polit. 291. C. Ep. VIII.
352. D.). Polit. 263. B: ἐναργῶς διωρισμένον. 286. A: εἶδω-
λον αὐτὸν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐργασμένον ἐναργῶς. Phil.
20. B: τοῦτο ἂν ἐναργῶς ἡμῖν φανῇ νῦν. Legg. VIII. 829.
C: μιμούμενοι, τὰς πολεμικὰς ὅτι μάλιστα ἐναργῶς μάχας.
XI. 927. D: οὐκ εἰσεται ἐναργῶς τὴν ... ὁρχὴν νομοθετίου.
XII. 948. B: ἡγουμένους ἐναργῶς εἶναι θεοὺς. Ep. III. 319.
D: εἰπεῖν ἐναργῶς ὡς cet. VII. 332. D: λέγοντες οὐκ ἐναρ-
γῶς οὕτως. Prot. 320. B: ἐναργέστερον ... ἐπιδείξει. Soph.
261. C: ἐν ἐναργέστερον ἀπολογισώμεθα. Polit. 263. A:
πῶς ἄν τις ... ἐναργέστερον γνοίῃ. 275. B: (ἵνα) ἐναργέ-
στερον ἴδοιμεν. Pol. X. 611. C: ἐναργέστερον δικαιοσύνας
... δίοψεται cet. Tim. 49. E: δεῖ δ' ἐναργεστέρον εἰπεῖν
περὶ αὐτοῦ. Phaedr. 250. D: στίλβον ἐναργέστατα. Phil.
34. C: ἵνα ... ἐναργέστατα λάβοιμεν. Alc. I. 132. C: τίν'
οὐν ἂν τρόπον γνοίημεν αὐτὰ ἐναργέστατα;

ἐνάριθμος, ὁ ἢ, *qui numero aliquo putatur, haud sul-
garis*. Soph. 258. C: ἐνάριθμον τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἔν.
Phil. 17. E: οὐκ ἐλλόχιμον οὐδ' ἐνάριθμον.

ἐναρμόνιος, ὁ ἢ, *conciptus; consentaneus*. Pol. VII. 530.
D: ὡς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὡς παγῇναι. Legg. II. 654.
A: τοὺς δεδωκότας τὴν ἐνρυσμίον τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθητικὴν
μεθ' ἡδονῆς. Locr. 103. C: ἐναρμόνισταις τῶν βίων ὑποθήσεις.

ἐναρμόνιζω, *accommodo*. Legg. VII. 819. C: εἰς παι-
διὰν ἐναρμόνιζοντες τὰς τῶν ἀναγκαίων ἀριθμῶν χρήσεις.
Intrans. *conspicio, quadro*. Legg. X. 894. C: ἐναρμόνιζουσιν
πῶσι ... ποιήμασι.

ἐνάς, ἡ, *unitas*. Phil. 15. A: περὶ τούτων τῶν ἐνάδων.
ἐνατος, ἡ, *on, nonus*. Legg. I. 624. B: δι' ἐνάτου

(v. ἐννάτου) ἔτους. Id. de lege 319. E. Men. 81. B: ἐνάτω
 δει (Pind.). Id. de lege 319. C. Legg. X. 894. C: τὴν ...
 ἑτερον αἰε κινουσαν (κίνησιν) θήσομεν ἐνάτην αὐ. (Phaedr.
 248. E. libri MSS. fere omnes ἐννάτη).

ἐναυλος, ὁ ἡ, recens (propr. quo adhuc aures perso-
 nant). Legg. III. 678. C: πᾶσι φόβος ἐναυλος ἰσχυρόναι.
 Menex. 235. B: οὕτως ἐναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος
 παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα.

ἐναύω, ἡσπῶ. Med. ignem capio ab altero, transl. mu-
 tuum sumo. Ax. 371. E: τὸ θάροςος τῆς ἐκείσε πορείας παρὰ
 τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι.

ἐνθά κ' νῶ, mordeu. Phaedr. 254. D: ἐνθακὼν τὸν χαλινόν.

ἐνθατέομαι, per partes celebrō. Pol. II. 383. B. (Aesch.).

ἐνδεής, ὁ ἡ, non sufficiens, inops; indigens (h. e. qui de-
 siderat vel requirit et qui caret vel privatus est). Prot. 329. B:
 ομικροῦ τινός ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν. Conv. 195. D: ποιη-
 τοῦ δ' ἔστιν ἐνδεής οἶος ἦν Ὀμήρος πρὸς τὸ ἐπιδειξαι θεοῦ
 ἀπαλότῃτα. 200. B: οὐ γὰρ πον ἐνδεής ἂν εἴη τούτων ὃ
 γε ὦν. E. 202. D. 204. A. 216. A: πολλοῦ ἐνδεής ὦν.
 Pol. II. 369. B: πολλῶν ἐνδεής (opp. αὐτάρκης). Legg. V.
 734. B: τοῦ σωφρονεῖν ἐνδεής ὦν. Euth. 13. A: ομικροῦ
 τινός ἐτι ἐνδεής εἰμι. Prot. 322. E: πρὸς ... τὸν τῶν θη-
 ρίων πόλεμον ἐνδεής (opp. ἱκανή). Legg. V. 729. A: τῶν
 ... ἀναγκαίων μὴ ἐνδεής. Soph. 245. C: ἐνδεὲς τὸ ὄν ἐν-
 τοῦ ξυμβαίνει. Conv. 200. A: ἐπιθυμεῖν οὐ ἐνδεὲς ἐστίν.
 Ib. μὴ ἐπιθυμεῖν, ἐὰν μὴ ἐνδεὲς ᾖ, Legg. VII. 802. B:
 (opp. ἱκανόν). Pol. II. 381. C: οὐ γὰρ πον ἐνδεᾶ γε φήσο-
 μεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι. Lach. 199. D: ἐνδεᾶ
 ... σωφροσύνης cet. Ax. 365. A: πάντ' ἐνδεᾶ παραμυθίας.
 Soph. 254. C: (ἴνα) λόγον ... ἐνδεεῖς μηδὲν γιγνώμεθα περὶ
 αὐτῶν. Legg. III. 679. A: γάλακτος οὐδαμῶς ἐνδεεῖς ἦσαν.
 697. E: καθάπερ ἐνδεεῖς ἀνθρώπων. XI. 930. C: ἐνδεεῖς
 τέκνων. Epin. 989. A. Apol. 22. A: τοῦ πλείστου ἐνδεεῖς
 εἶναι (ἐδοξάν μοι). Eryx. 401. D: ὦν νῦν ἐνδεεῖς ἐσμέν.
 Pol. VII. 538. B: ἤτιον ἂν περιδεῖν ἐνδεεῖς τινός. Phil. 62.
 C: μίγνυσθαι ὁμοῦ καθαρά τὴν ἐνδεεστέρην (ἐπιστήμην).
 Gorg. 487. B: ἐνδεεστέρω ... παρρησίας.

ἐνδεῖα, ἡ, indigentia, inopia; defectus. Conv. 200. E:
 ὦν ἂν ἐνδεῖα παρῇ αὐτῷ. Tim. 82. A: τούτων ἡ παρὰ φύ-
 σιν πλεονεξία καὶ ἐνδεῖα ... νόσους παρέχει. Def. 416. Prot.
 357. B: ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδεῖας οὖσα ... σκέψις. Gorg.
 496. E: πληρωσις ... τῆς ἐνδεῖας. Prot. 357. D: ἐπιστήμης
 ἐνδεῖα ἐξαμαρτάνειν. Gorg. 487. E: οὐτε σοφίας ἐνδεῖα
 οὐτ' ἀσχύνης περιουσία. 522. D. Phil. 45. B: μᾶλλον ...
 ἐνδεῖα ξογγίγνυνται. Conv. 203. D: αἰε ἐνδεῖα ξύννοικος.
 Pol. IX. 571. E: μήτε ἐνδεῖα δούς μήτε πλησμονῇ.
 Legg. XII. 945. C: τῆς ... αὐτοῦ δυνάμεως ἐνδεῖα. Hipp.
 mai. 283. D: χρημάτων ἐνδεῖα. Ep. VII. 328. E. Gorg.

496. D: ἅπασαν ἔνδειαν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνταρὸν εἶναι. Conv. 202. D: δι' ἔνδειαν τῶν ἀγαθῶν καὶ καλῶν. Tim. 70. D: ὅσων ἔνδειαν ... ἔλχει. Ax. 366. D: δι' ἔνδειαν. Eryx. 405. E: αἱ δ' ἐπιθυμίαι πᾶσαι οὐδὲν ἕτερον ἢ ἔνδειαι τινῶν. 401. E: πρὸς τὴν τοῦ σώματος θεραπείαν τῶν ἐνδειῶν. 406. Phil. 51. B: τὰς ἐνδείας ἀναισθητοὺς ἔχοντα. Eryx. 401. E: πρὸς ... τὰς ἐνδείας τοῦ σώματος. B: παύειν τὰς τοῦ σώματος ἐνδείας.

ἐνδειγμα, τό, *argumentum*. Critia 110. B: ἐνδειγμα ὅτι cet.

ἐνδείκνυμι, *ostendo, demonstro, declaro, doceo*. Polit. 278. B: ἐνδείκνυναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φῶσιν ἐν ἀμφότεροις οὖσαν. 308. E: τοιαῦτα ... ἐκάστοις ἐνδεικνύσα τὰ ἔργα ἀποτελεῖν, οἷα ἂν cet. Med. *demonstro, probō; etiam conpoinco* (vern. überführen). Apol. 23. A: ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. Gorg. 493. B: τούναντίον ... οὗτος σοὶ ... ἐνδείκνυται ὡς cet. Theaet. 200. C. Tim. 49. E: πᾶσαν ὅση μόνιμα ὡς ὄντα αὐτὰ ἐνδείκνυται φάσις. Euthyd. 277. E: ὁ ... ἐνδείκνυσθόν σοι τῷ ξένῳ. Lach. 179. D: τοιοῦτε τοῖς φανερῶσι αὐτὰ ταῦτα ἐνδεικνύμεθα. Legg. V. 735. E: ὅσοι ... ἐτοιμοὺς αὐτοὺς ἐνδείκνυνται παρεσκευαστοὺς ἐπασθαι. Euthyd. 278. A: ὡς οὗτοι ἐνδείκνυνται. Pol. VI. 499. E: εἰς αὐτοῖς ... ἐνδείκνυ ὅς λέγεις τοὺς φιλοσόφους. Phaedr. 271. E: εἰς αὐτῷ ἐνδείκνυσθαι ὅτι cet. Gorg. 484. B. 488. C. Polit. 277. D. Tim. 53. C. al. Theaet. 161. C: ἐνδεικνύμενος ὅτι cet. 167. E. Crat. 394. E: τὸ ὀρεῖνόν ἐνδεικνύμενος τῷ ὀνόματι. Tim. 41. B. Apol. 29. C. Riv. 133. B: ἐνδεικνύμενος (v. αἰνιττόμενος) εἰς τὸν ἀντεραστήν. Phaed. 83. A: ἐνδεικνυμένη ὅτι cet. Parm. 133. B: τοῦ ἐνδεικνυμένου. Prot. 325. D: ἐνδεικνύμενοι ὅτι cet. Charm. 162. D: ἐνδείκνυντο ὡς cet. Apol. 32. D: ἔργῳ ... ἐνδείξαμένην ὅτι cet. Pol. V. 452. D: καὶ τοῦτο (τὸ ἄριστον) ἐνδείξατο ὅτι cet. Gorg. 488. A: ἀλλ' ἱκανῶς μοι ἐνδείξει τί ἐστὶ τοῦτο. Charm. 169. B. Men. 82. A. Tim. 27. D: ἐνδείξαίμην. Charm. 156. B. Polit. 275. B: ἵνα ἐνδείξατο ... μὴ μόνον ὡς cet. Lys. 209. E: εἰ ... ἐνδείξαίμεθα αὐτῷ ὅτι cet. Pol. II. 367. B: μὴ ... ἡμῖν μόνον ἐνδείξη τῷ λόγῳ ὅτι cet. Euth. 9. B: κἂν μοι ἱκανῶς ἐνδείξη. Polit. 297. C: ἐνδείξεται. Pol. V. 455. B: εἰς πῶς ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐνδείξαμεθα ὅτι cet. Prot. 317. C: ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπίσασθαι ὅτι cet. Gorg. 481. D: ἐνδείξασθαι ἐτέρῳ τὸ εἶναι τοῦ πάθημα. Theaet. 158. E: ὑλλὰ τι ἄλλο ἔχεις σαφὲς ἐνδείξασθαι cet. 206. D. Soph. 217. C. Polit. 306. D: διὰ λόγων ἐνδείξασθαι. Parm. 133. B. al. Gorg. 493. D: ἐνδείξαμενος. Tim. 24. B: παρ' ὑμῖν πρῶτοις ἐνδείξαμένης. Ion. 541. D: ἐνδείξαμένους ὅτι ἄξιοι λόγον εἰσι. Pol. II. 358. D: εἰπὼν ... ἐνδείξομαι σοι ὃν τρόπον cet. Euthyd. 278. D. Euth. 9. B: ἐνδείξει. Crat. 428. E: ἥτις ἐνδείξεται

οἶόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. Euthyd. 278. C: ὅτι τοῦτω γέ σοι αὐτῷ (al. αὐτᾷ) τὰ σπονδαῖα ἐνδείξεσθον. *indico, nomen alioqui defero. Legg. IX. 856. C: πᾶς ... ἀνὴρ ... ἐνδεικνύτω ταῖς ἀρχαῖς. 937. C. Apol. 32. B: ἐτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με.

ἐνδειξις, ἡ, demonstratio. Ep. VII. 341. E: διὰ σμικρᾶς ἐνδείξεως. Legg. XII. 966. B: τὴν ... ἐνδείξιν τῷ λόγῳ ... ἐνδείκνυσθαι.

ἐνδεκα, undecim. Phaedr. 246. E: κατὰ ἐνδεκα μέρη κεκοσμημένη. Theaet. 195. E: τὰ ἐνδεκα δώδεκα εἶναι. al. Οἱ ἐνδεκα ap. Athen. erant undecimviri (ἀρχοντες) quibus ad supplicium damnati tradebantur. Phaed. 59. E: λύουσι ... οἱ ἐνδεκα Σωκράτη. 85. B: ἕως ἂν οἱ Ἀθηναίων ἑώσιν ἄνδρες ἐνδεκα. 116. B: ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπηρέτης. Apol. 37. C: τῇ αἰεὶ κατισταμένη ἀρχῇ, τοῖς ἐνδεκα.

ἐνδεκάς, ἡ, numerus undecimus. Legg. VI. 771. C: πλὴν ἐνδεκάδος.

ἐνδελεχής, ὁ ἡ, perperius. Legg. IV. 717. E: μνήμην ἐνδελεχῇ παρεχόμενον.

ἐνδελεχῶς, continenter. Pol. VII. 539. D: μείναι ἐνδελεχῶς καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντα. Tim. 43. C: μετὰ τοῦ ρέοντος ἐνδελεχῶς ὀχετοῦ. 58. C: ἐσομένην ... ἐνδελεχῶς. (Legg. X. 905. E: τοὺς γε διοικήσοντας τὸν ἅπαντα ἐντελεχῶς οὐρανόν pro ἐντελεχῶς sine dubio scrib. ἐνδελεχῶς).

ἐνδέχομαι, recipio; admitto, patior. Phaed. 78. D: μὴ ποτε μεταβολὴν ... ἐνδέχεται; Ib. οὐδέποτε ... ἀλλοίωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται. Soph. 254. C: καθ' ὅσον ὁ τρόπος ἐνδέχεται τῆς νῦν σκέψεως. Pol. II. 381. B: ἐλαχίστην μεταβολὴν ὑπ' ἄλλου ἐνδέχεται. Legg. VIII. 834. D: εἰν ... ἡ φύσις ἐνδέχεται καὶ μὴ δυσχεραίνει παιδας ἢ παρθένους κοινῶναι. Crat. 428. B: ὡς ἐμοῦ ἐνδεχομένου. *possum. Tim. 69. A: καθ' ὅσον ἡ φύσις ἐνδέχεται. 90. C: καθ' ὅσον ... μετασχεῖν ἀνθρωπίνῃ φύσις ἀθανασίας ἐνδέχεται. Impers. ἐνδέχεται est Lat. potest (i. q. fieri potest). Phaedr. 271. C: καθ' ὅσον ἐνδέχεται. Pol. VI. 501. C: εἰς ὅσον ἐνδέχεται.

ἐνδέω, illigo, immergo, infero. Legg. III. 695. D: τὸν τοῦ Κέρου δασμόν ... εἰς τὸν νόμον ἐνέδει. Tim. 43. A: τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπὶ ῥύτον σῶμα. 69. E. Soph. 261. A: ἵνα ... τὸν σοφιστὴν εἰς αὐτὸ ἐνδήσωμεν. Phaed. 81. E: ἐνδοῦνται ... εἰς τοιαῦτα ἔθνη. Legg. V. 733. D: ὡς ἐν τούτοις ἐνδεδεμένοι περὶ φύκασι. Tim. 44. B: ὅταν εἰς σῶμα ἐνδεθῇ θνητόν (v. σώματι ... θνητῷ). Phaed. 81. E: ἕως ἂν ... πάλιν ἐνδεθῶσιν εἰς σῶμα. 92. A: πρὶν ἐν τῷ σώματι ἐνδεθῆναι. Tim. 43. A: αἱ ... εἰς ποταμὸν ἐνδεθεῖσαι πολὺν cet.

ἐνδέω, deficior aliqua re, indigeo; absum, in re pos. deficiunt. Phaed. 74. D: ἡ ἐνδεί τι ἐκείνου (i. q. τούτου). Ib.

καὶ πολὺ γε ... ἐνδεῖ. Pol. VI. 491. D: ὅτι τὸ μὴ τυγόν τροφῆς ... τοσοῦτω πλειόνων ἐνδεῖ τῶν προπόντων. Crat. 432. D: ὅσον ἐνδεοῦσιν αἱ εἰκόνες ταῦτά ἔχειν ἐκείνοις ὧν εἰκόνες εἰσίν. Pol. I. 345. D: ἐνδέη. Phil. 62. C: ἦν ... ἔφραμεν ... καθαρότητος ἐνδεῖν. Pol. III. 416. E: ὅσον μῆτε περιεῖναι αὐτοῖς ... μῆτε ἐνδεῖν. VII. 529. D: τῶν ... ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν. Alc. II. 145. E: ἡ πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν; Impers. (c. dat. pers.) Euthyd. 292. E: τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ. Med. *indigeo*. Polit. 311. A: δριμύνητος ... ἐνδεῖται (τὰ σφροδόνων ἀρχόντων ἡθῆ).

ἐνδεῶς, *parum vel ita ut non satisfaciat*, c. neg. *satis*. Phaed. 77. A: οὐκ ἐνδεῶς τοῦτο πεπεῖσθαι αὐτόν. 84. C: μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λελέγθαι; 88. E: καὶ ἱκανῶς ἐβοήθησεν, ἢ ἐνδεῶς; Polit. 262. C: τὰ νῦν δηλώσαι μὴδὲν ἐνδεῶς. Pol. VII. 523. E: ἄρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; IX. 571. A: τοῦτου ... ἐνδεῶς ἔχοντος. Legg. XI. 936. D: τὴν βλάβην ἐξιάσθω μὴ ἐνδεῶς. Menex. 244. B. Phaed. 74. E: ἐνδεεστέρως ... ἔχειν. 75. A. Alc. II. 149. A: οὐκ ὀλίγως (Buttm. ὀλίγῳ) ἐνδεεστέρως τιμῶσιν ἥπερ ἡμεῖς. Ep. IV. 321. B: ὅτι δοκεῖς τισὶν ἐνδεεστέρως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι.

ἐνδηλος, ὁ ἡ, *manifestus, perspicuus*. Phaed. 88. E: πότερον κακείνος ... ἐνδηλὸς τι ἐγένετο ἀχθόμενος ἢ οὐ. Theaet. 274. D: τῷ ὄντι γελῶν ἐνδηλος γιγνόμενος. Pol. IX. 572. B: τοῦτο ... ἐν τοῖς ὕπνοις γίγνεται ἐνδηλον. Tim. 50. E: τὸ παράπαν σχῆμα οὐδὲν ἐνδηλον ὑπάρχειν ἐῷσι. Gorg. 524. C: καὶ τεθνεώτος ταῦτά ταῦτα ἐνδηλα. D. Tim. 65. A. Gorg. 524. B: ἐνδηλα πάντα.

ἐνδιατρίβω, *versor in aliqua re*. Locr. 104. C: τοῖς ἐνδιατρίβειν ... εὐδαιμόν ἐστι. Gorg. 484. C: εἰάν ... περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ. Pol. VI. 487. D: ὅσοι αὖν ... μακρότερον ἐνδιατρίψωσι.

ἐνδίδωμι, *trado, dedo*; etiam *inicio*. Legg. X. 887. E: οὐδαμῇ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὡς οὐκ εἰσὶ θεοί. II. 672. C: ὅτι τὴν ῥυθμοῦ ... αἰσθησθὶν τοῖς ἀνθρώποις ἡμῖν ἐνδεδωκέναι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔφαμεν. Gorg. 499. B: καὶν παίζων τίς σοι ἐνδῶ ὀτιοῦν. Pol. VIII. 561. B: (εἰάν) τοῖς ἐπεισελθοῦσι μὴ ὅλον ἑαυτὸν ἐνδῶ. Phaedr. 241. C: ἐνδοῦναι ἑαυτὸν ἀπίστω cet. Pol. VIII. 567. A: ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις. X. 605. D: ἐνδόντες ἡμῶς αὐτούς.

ἐνδικος, ὁ ἡ, *iustus*. Hipp. mai. 292. A: ἡ οὐκ ἐνδικος ὕμν ἢ πόλις ἐστίν —; Legg. XI. 915. D: ἀξιοχρεῶν τε καὶ ἐνδικον.

ἐνδίκως, *iure, rite*. Phil. 12. D: πῶς αὖν τις ... λέγων οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως; Legg. XII. 954. A: τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος. Ep. III. 318. D. VII. 335. D. (Epin. 976. D: pro ἐνδίκως scribe videtur ἐνδικος). Tim. 85. B: νόσημα ... ἐνδικώτατα λερόν λέγεται.

ἐνδοθεν, *e loco interiori, ut domo*. Conv. 174. E: ἐνδοθεν ἀπαντήσαντα. 220. B: ἢ οὐκ ἐξιόντων ἐνδοθεν. Id. Alc. I. 106. E: **intus, intrinsecus*. Phaedr. 245. E: ὡ ... ἐνδοθεν αὐτῷ ἐξ αὐτοῦ (τὸ κινεῖσθαι). 275. A. Conv. 215. B: οἱ ... φαίγονται ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. 216. B. Pol. IX. 575. A. Tim. 45. C: τὸ προςπίπτον ἐνδοθεν. 85. A. Legg. VIII. 829. A: πολεμικὸς (βίος) ... ἐξωθέν τε καὶ ἐνδοθεν. — Cum artic. Phaedr. 279. B: καλῶ γενέσθαι τᾷ ἐνδοθεν. Tim. 70. B: ἀπὸ τῶν ἐνδοθεν ἐπιθυμιῶν.

ἐνδον, *intus (domi vel in cubiculo)*. Prot. 310. E: ἵνα ἐνδον καταλάβωμεν. 311. A. Conv. 176. E. γυναιξὶν ταῖς ἐνδον. Pol. III. 417. B. V. 451. D: τὰς μὲν (θηλείας) οἰκουρεῖν ἐνδον. Legg. XII. 959. A: ἐνδον γίγνεσθαι (τὰς προθέσεις). Alc. II. 143. E: εἰ ἐνδον ἐστί. 144. A. Hipp. min. 364. B. Cum artic. ponitur in eis qui in coetu sunt, et in univ. qui adsunt. Prot. 317. C: ἀπάντων ἐναντίον τῶν ἐνδον ὄντων. Gorg. 447. C: ὃ τί τις βούλοιο τῶν ἐνδον ὄντων. 455. C. Conv. 213. C: παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἐνδον. Pol. I. 328. B: ἦν δ' ἐνδον καὶ ὁ πατήρ cet. **intus, intrinsecus*. Theaet. 151. B: ὑποπτεύων σε ... ὠδίνειν τι κινούμενα ἐνδον. Conv. 222. A: νοῦς ἔχοντας ἐνδον μόνους. Pol. VII. 521. A: οἰκίος ὢν καὶ ἐνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος. IX. 573. D: ἐνδον οἰκῶν. Cum artic. *interior; domesticus*. Crat. 411. C: αἰτιῶνται ... οὐ τὸ ἐνδον τὸ παρὰ σφίσι πάθος αἰτίον εἶναι ταύτης τῆς δόξης. 427. C: τὰ ἐνδον καὶ τὰ ἐντὸς ὠνόμασεν. Pol. III. 415. D: ὅθεν τοὺς τε ἐνδον μάλιστα ἂν κατέχοιεν ... τοὺς τε ἐξωθεν cet. Tim. 17. D. 78. B. Men. 71. E: σώζουσιν τὰ ἐνδον. — Cum gen. *intus*. Prot. 320. D: τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἐνδον.

ἐνδοξός, ὁ ἥ, *nobilis*. Soph. 223. B: πλουσίων καὶ ἐνδόξων ... θῆρα. Id. Def. 415. C.

ἐνδυναστεύω, *dominor inter aliquos*. Pol. VII. 516. D: τοῖς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας. ἐνδυσις, ἡ, *ingressus*. Crat. 419. C: ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης.

ἐνδύω, *ingredior, intro*. Tim. 62. B: εἰς τὰς ἐκείνων οὐ θυγάμενα ἑδρας ἐνδύναι. Pol. IX. 577. A: εἰς ἀνδρὸς ἥθος ἐνδύς. Med. *ingredior, migro*. Phaed. 81. E: εἰς τὰ τῶν ὄντων γένη ... εἰκὸς ἐνδυεσθαι. Tim. 66. A: εἰς ... τὰς στενὰς φλέβας ἐνδυομένων. Ib. εἰς ἕτερα ἐνδύμενα. **incesso*. Theaet. 169. B: οὕτως τις ἔρως δεινὸς ἐνδέδυνε τῆς περὶ ταῦτα γυμνασίας. — Ut Lat. *intro*, etiam valet *induo*. Crat. 411. A: ἐπειδήπερ τὴν λεοντὴν ἐνδέδυνε. Legg. XII. 947. C: τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυνότας ἐκάστους. Critia 120. B: ἐνδύντες ὅτι καλλίστην ... στολήν. — Med. *mihi induo*. Pol. X. 620. C: τὴν τοῦ ... Θεραίου (ψυχὴν) πύθηκον ἐνδυομένην. Etiam *penetro, insuo*. Phaed. 89. D: ἡ ... μισανθρωπία ἐνδύεται ἐκ τοῦ σφόδρα τινὲ πιστεῦσαι ἀνευ

τέχνης. Pol. II. 377. B: μάλιστα ... τότε ... ἐνδύεται τύπος cet. Legg. I. 642. B: ταύτη τις εὐνοια ἐκ νέων εὐθὺς ἐνδύεται ἕκαστον cet. Menex. 235. C: ὁ φθόγγος ... ἐνδύεται εἰς τὰ ὕτα.

ἐνέδρα, ἤ, *insidiae*. Legg. X. 908. D: δόλον ... καὶ ἐνέδρας πλήρης. Ut Lat. *insidiae*, locus ubi hostes latitant. Legg. VIII. 830. E: ἐπὶ κατάληψιν χωρίων ... καὶ ἐνέδρας.

ἐνειμι, *insum*, *adsum*. Conv. 186. D: οἷς μὴ ἔνεστιν ἔρως. Pol. III. 401. A: ἐν πᾶσι ... τοῦτοις ἔνεστιν εὐσχημοσύνη ἢ ἀσχημοσύνη. 402. C: ἐνόντα ἐν οἷς ἔνεστιν. Legg. II. 652. A: ἔνεσθ', ὡς cet. Phaed. 77. E: ἴσως ἐνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παις. Theaet. 150. B: μέγιστον ... τοῦτ' ἐνι τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ. 186. D: ἐν ... τοῖς παθήμασιν οὐκ ἐνι ἐπιστήμῃ. Parm. 158. C: ἐν οἷς τὸ ἐν οὐκ ἐνι. Crat. 412. C: ἐνι μὲν ἄρ' αὐτοῖς τάχος, ἐνι δὲ βραδυτής. Phil. 55. D. Pol. I. 342. A. Tim. 64. E. Legg. V. 730. A: ὧ καὶ σμικρόν προμηθείας ἐνι. Conv. 188. A: ἔνεστον γάρ. Prot. 326. A: ἐν οἷς πολλὰι ... νοουθετήσεαι ἐνεῖσι. Tim. 39. E: οἷαι τε ἐνεῖσι καὶ ᾄσαι. Phil. 20. E: μήτε ἐν τῷ τῆς ἡδονῆς (βίῳ) ἐνέστω φρόνησις cet. Pol. II. 368. E: ἴσως ... πλείων ἂν δικαιοσύνη ἐν τῷ μίξονι ἐνεῖη. Phaedr. 278. A: εἰς εὐρεθεῖς ἐνῆ. Phil. 24. C: ὅπου γὰρ ἂν ἐνῆτον. Conv. 216. B: ὁ οὐκ ἂν τις οἶοιτο ἐν ἐμοὶ ἐνεῖναι. Pol. IV. 431. E: ἐν ποτέροις ... φήσεις τῶν πολιτῶν τὸ σωφροεῖν ἐνεῖναι —; Tim. 64. C. Pol. IV. 431. E: ἐν ταύτῃ ἂν εἴη τοῦτο ἐνόν. Prot. 352. B: ἐνούσης πολλάκις ἀνθρώπῳ ἐπιστήμης Conv. 186. D: ἐνόντα (ἔρωτα) ἐξελεῖν. Pol. X. 619. C: ἀλλ' αὐτὸν λαθεῖν ἐνούσαν εἰμαρμένην cet. Tim. 39. B: ἐνούσας ιδέας. Soph. 226. B: μυρία ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόντα ἐπιστάμεθα. Polit. 271. E: πόλεμος ... οὐκ ἐνῆν cet. Pol. I. 352. C: ὅτι ἐνῆν τις αὐτοῖς δικαιοσύνη. Π. 373. C. Conv. 177. B: ἐν ᾧ ἐνῆσαν ἄλλες cet. Parm. 145. D: πῶς ἔτι ἐν γε τοῖς πᾶσιν ἐνέσται; Pol. VI. 502. D: τίνα τρόπον ἡμῖν ... οἱ σωτήρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας. IV. 428. E: ἐνέσεσθαι. **adsum*; unde τὰ ἐνόντα, *opes*. Pol. VI. 488. C: χρώμενος τοῖς ἐνούσι. Omnino in eo ponitur quod *datum* vel *concessum* est. Phaed. 117. A: φειδόμενος (τοῦ ζῆν) οὐδενὸς ἔτι ἐνότος (sic libri praestantiss. Al. ὄντος). Phaedr. 235. B: τῶν ... ἐνότων ἀξίως ῥηθῆναι ἐν τῷ πράγματι (i. q. *quae causa suppediabat digna quae dicerentur*).

ἐνεκα et ἐνεκεν, *causa*, *propter*. Prot. 310. B: τοῦ ἐνεκα τηρικήαδε ἀφίκου; Gorg. 497. B: ἀλλ' ἀποκρίνου καὶ ἡμῶν ἐνεκα. Phaed. 106. D: ἀλλ' οὐδὲν δεῖ ... τοῦτου γε ἐνεκα (vern. *desshalb*. Id. Soph. 242. B. Pol. V. 451. B.). Polit. 277. E: λέγε μηδὲν ἐμοῦ γε ἐνεκα ἀποκνῶν. Conv. 174. E: εἰ δ' ἄλλον τινὸς ἐνεκα ἤλθες. 185. B: ὑρετῆς γ' ἐνεκα καὶ τοῦ βελτίων γενέσθαι. Pol. VI. 510. D: τοῦ τε-

πραγάνου αὐτοῦ ἔνεκα τοὺς λόγους ποιούμενοι. Lys. 218. D: *σιότερον ... οὐδενὸς ἔνεκα καὶ δι' οὐδέν, ἢ ἔνεκά του καὶ διὰ τι*. Etiam praemittitur. Gorg. 499. E: *ἔνεκα ... τῶν ἀγαθῶν*. Pol. VII. 525. C: *ἔνεκα πολέμου*. Tim. 47. D: *ἔνεκα ἀρμονίας*. 75. D: *ἔνεκα τῶν ἀναγκαίων*. Cum v. χάριν. Polit. 302. B: *ἔνεκα τοῦ τοιοῦτου πάντες δρῶμεν χάριν*. Legg. III. 701. D: *τὸ τίνος δὴ χάριν ἔνεκα ταῦτα ἐλέχθη;* Forma *ἔνεκεν*: Phaedr. 259. D: *πολλῶν δὴ οὖν ἔνεκεν λακτέον τι* cet. Gorg. 468. A: *ἔνεκεν τῶν ἀγαθῶν*. 499. E: *ἐκείνου ἔνεκεν* (v. *ἔνεκα*). Theaet. 148. D. Conv. 210. E: *οὐ δὴ ἔνεκεν καὶ οἱ ἔμπροσθεν πάντες πόνοι ἦσαν*. Charm. 165. A. Hipp. mai. 302. A. al. **de, quod attinet ad* (vern. *was anlangt, von Seite*). Pol. VIII. 548. D: *ἔγγυς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτοῦτ' τείνειν ἔνεκά γε φιλονεικίας*. IX. 582. D: *ἐμπειρίας μὲν ἄρα ... ἔνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει (κρινεῖ?) οὗτος*. *Lat. *per* (ut *per me licet*, i. q. *ego non impedio*; vern. *wenn es darauf ankommt*, i. q. *hoc non obstat quominus* cet.). Phaedr. 272. C: *ἔνεκα μὲν πείρας* (vern. *wenn es nur auf einen Versuch ankäme*) *ἔχοιμ' ἂν, ἀλλ' οὐτὶ νῦν γ' οὕτως ἔχω*. Phaedr. 85. B: *ἀλλὰ τοῦτου γε ἔνεκα* (vern. *desshalb*, i. q. *hoc nihil obstat quominus* cet.) *λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ὅ τι ἂν βούλησθε*. Theaet. 148. D: *προθυμίας μὲν ἔνεκεν ... φανείται*. Polit. 304. A: *πείρας μὲν ... ἔνεκα φανερός ἐσται*. Pol. I. 329. B: *κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπιπόνῳ ἔνεκά γε γήρω* (vern. *wenn es nur auf das Alter ankäme*). 337. D: *ἀλλ' ἔνεκά γε* (v. *ἔνεκα*) *ἀρχυρίου ... λέγε*. Charm. 158. E: *ὥστε τοῦτου γε ἔνεκα ... σκοπεῖ*. — Forma *εἴνεκα* reperitur Legg. VI. 778. D: *τῶνδε εἴνεκα*. XII. 949. D. Sis. 390. B: *τοῦ διαλεχθῆναι μόνον εἴνεκα*.

ἐνελίττω, *involvo*. Conv. 220. B: *ἐνελιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους καὶ ἀρνακίδας*.

ἐνενήκοντα, *nonaginta*. Tim. 21. B: *σχεδὸν ἐγγύς ἤδη τῶν ἐνενήκοντα* (v. *ἐννενήκοντα*) *ἔτων*. Legg. VI. 756. B. C. De lege 319. B.

ἐνεός, *ά, όν, mutus*. Theaet. 206. D: *ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς*. Crat. 422. E: *ὥσπερ νῦν οἱ ἐνεοὶ* (v. *ἐννεοὶ*). **fatuus*. Alc. II. 140. D: *ἀπείρους καὶ ἐνεούς*.

ἐνεργάζομαι, *iniciō*. Phil. 47. A: *πᾶσαν ἐκπλήξιν ... ἐνεργάζεται*.

ἐνεργός, *ὁ ἡ, munere fungens*. Legg. II. 674. B: *μηδὲ δικαστὰς ἐνεργόνος ὄντας οἴνου γεύεσθαι τὸ παράπαν*.

ἐνεροί, *οἱ, inferi*. Pol. III. 387. B: *καὶ ἐνέρους καὶ ἀλίβαντας*.

ἐνεχυράζω, *pignus capio*. Ax. 367. B: *ἡ φίσις ... ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν*.

ἐνεχυρασία, *ἡ, ponitur in eo qui pignoribus cogitur*. Legg. XII. 949. D: *ἐνεχυρασίαν*. Ib. τῶν ... *ἀπειθούντων ταῖς ἐνεχυρασίαις*.

ἐνέχυρον, τό, *πίπnus*. Legg. VII. 820. E: *κρίσθω ... καθάπερ ἐνέχυρα λύσιμα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας*. XII. 949. D: *πράσιν τῶν ἐνεχύρων εἶναι*.

ἐνέχω, *teneo*. Pass. est Lat. *teneri* (ut *lego*, *poena* al.), i. q. *obnoxium esse*. Legg. VI. 762. D: *ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνεχέσθω νόμοις*. VII. 808. E: *ὄνειδαι ... ἐνεχέσθω ... τῷ μεγίστῳ*. IX. 881. D: *ἀρᾷ ἐνεχέσθω Διὸς ὁμογνίου*. XI. 935. C: *ἡ ἐνεχέσθω τῇ πεταγμένην ζημίᾳ*. Crit. 52. A: *ταύταις δὴ φαμεν καὶ σὲ ... ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι*. **imphcor*. Lach. 183. E: *ἐνέσχετο ... ἐν τοῖς τῆς νεωῆς σκεύεσι*. Ut Lat. *me teneo*, etiam est *consisto*. Theaet. 147. D: *ἐν ... ταύτῃ πως ἐνέσχετο* (vern. *bei dieser blieb er stehen*).

ἐνθα, *hic*. Prot. 324. A: *ἐνθα* (v. *ἐνθεν*) *δὴ πᾶς παντὶ δημιούται cet.* Phaedr. 247. C: *ἐνθα δὴ πόνος ... ψυχῇ προκειται*. Pol. X. 618. B. Critia 116. C. Conv. 211. A: *ἐνθα μὲν καλόν, ἐνθα δὲ αἰσχρόν*. Id. Tim. 84. D. Critia 113. B. Tim. 79. E: *ἐνθα καὶ ἐνθα*. Legg. VIII. 835. B: *μετατιθέμενα ἐνθα ἢ ἐνθα*. **ubi*. Ax. 370. D: *ἐκείσε ... ἀφίξει ... ἐνθα ἄπονα πάντα cet.* 371. C. E. **in tempore pos. est tum*. Phaedr. 249. B: *ἐνθα καὶ εἰς θηρίον βίον ἀνδρωπώτην ψυχῇ ἀφικνεῖται*.

ἐνθάδε, *huc*. Theaet. 144. D: *ἐνθάδε παρακαθίζεσθαι*. Pol. V. 450. B: *χρυσοχοήσοντας οἷε τοῖσδε νῦν ἐνθάδε ἀφίχθαι —*; Tim. 21. C: *ἐνθάδε ἦκων*. **hic*. Gorg. 449. B: *οὐ μόνον ἐνθάδε; ἀλλὰ καὶ ἄλλοθι*. 525. B: *καὶ ἐνθάδε καὶ ἐν Αἰδου*. 526. A: *ἐπεὶ καὶ ἐνθάδε (Athenis) καὶ ἄλλοθι γεγόνασιν cet.* Crat. 390. A: *ἐάν τε ἐνθάδε ἐάν τε ἐν βαρβάρους τις ποιῇ*. Conv. 223. A: *οὐκ ἐσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι*. Pol. I. 330. D: *τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα*. II. 366. A: *ὣν ἂν ἐνθάδε ἀδικήσωμεν*. V. 451. B: *εἴπερ ἐκεῖ, καὶ ἐνθάδε*. Menex. 242. D: *οἷ ... ἐνθάδε (in Ceramico) κείνται*. E. 243. C. Euth. 2. A: *ὅτι ... ἐνθάδε νῦν διατρίβεις cet.* — Cum artic. Prot. 327. D: *τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν*. Phaedr. 259. C: *τίς ... τῶν ἐνθάδε*. Phaedr. 109. D: *εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον*. Conv. 194. D: *ὁ πηγὸν τῶν ἐνθάδε ὁτιοῦν γίνεσθαι*. 282. C: *οἱ ἐνθάδε τύραννοι*. Pol. VI. 484. D: *τὰ ἐνθάδε νόμιμα*. 496. E: *εἴ πῃ ... τὸν τε ἐνθάδε βίον βιώσεται cet.* Tim. 22. E: *τὰνθάδε σωζόμενα λέγεται παλαιότατα*. (23. E. pro *ἐνθάδε* Bekk. e Par. A. dedit *ἐνθαδί*). Critia 110. E: *ἀρετῇ ... πᾶσαν γῆν ὑπὸ τῆς ἐνθάδε ὑπερβάλλεσθαι*. Legg. IX. 881. A. Apol. 17. D.

ἐνθεν, *hinc*. Soph. 224. A: *ἐνθεν μὲν ἀνθρεῖσαν, ἐκατέρωσε δὲ ἀγομένην cet.* Tim. 44. E: *τὰ μὲν ὑπερβαίνειν, ἐνθεν δὲ ἐκβαίνειν*. Prot. 315. B: *περιεσχίζοντο ... ἐνθεν καὶ ἐνθεν* (*hinc illucque*, h. e. *ab utraque parte*). Pol. VIII. 553. D. Tim. 46. C: *ἐνθεν καὶ ἐνθεν ὕψη λαβοῦσα*.

Critia 116. A. 117. C: δορυφορικαὶ ... ἐνθεν τε καὶ ἐνθεν οὐκίσεις ἦσαν. 118. D: ἐνθεν τε καὶ ἐνθεν ἀγικομένην.

ἐνθένδε, *hinc*. Phaedr. 229. B: ἀρ' οὖν ἐνθένδε; D: ἐκείθεν, ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε. Gorg. 454. D: γνώσει δὲ ἐνθένδε. Theaet. 176. A: ἐνθένδε ἐκείσε φεύγειν. 194. C: ἐνθένδε (*ex hoc*) γίνεσθαι. 198. A: μαθήσει ... ἐνθένδε σαφέστερον τί λέγω. Polit. 289. D: ὡς ἐνθένδε ἰδεῖν. Pol. X. 596. A. Tim. 26. A: εὐθύς ἐνθένδε ἀπίων. Critia 108. E: τοῖς ἐνθένδε ἐκπλείουσιν. Legg. III. 676. A. Apol. 31. A: ἐνθένδε ἂν κατανοήσαιτε. 40. E: ἀποδημήσαι ... ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. Crit. 44. C. E. Men. 83. A: ἂν ἐτέραν τοσαύτην προσθῶμεν ἐνθένδε (*ab hac parte, i. q. hic*). E: καὶ ἐνθένδε ὡσαύτως *cet.* Cum v. ποθέν (*hinc fere*). Phaedr. 229. B. Conv. 178. A: ἀρξάμενον ἐνθένδε ποθέν λέγειν. 199. C. Cum artic. Gorg. 472. B: ἦντινα ἂν βούλη των ἐνθένδε (*plures libri ἐνθάδε; sed v. Annott. p. 193.*) ἐκλέξασθαι. Phaed. 107. E: ὧ ... προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκείσε πορεύσαι. 117. C: τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκείσε. Pol. VII. 529. A: ἀπὸ τῶν ἐνθένδε ἐκείσε ἀγει. Apol. 40. C: τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον.

ἐνθεός, ὁ ἡ, *divino instinctu concitatus*. Conv. 180. B: ἐνθεός γάρ ἐστι (ἐραστής). Ion. 534. B: πρὶν ἂν ἐνθεός τε γένηται καὶ ἔκφρων. Tim. 71. E: μαντικῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς. Phaedr. 244. D: μαντικῇ χρωμένοι ἐνθέοι. 255. B: πρὸς τὸν ἐνθεον φίλον. Conv. 179. A: ὄντινα οὐκ ἂν αὐτὸς ὁ Ἔρως ἐνθεον ποιήσῃ πρὸς ἀρετὴν. Ion. 583. E: ἐνθεοὶ ὄντες καὶ κατεχόμενοι. Ib. διὰ ... τῶν ἐνθέων τούτων. Tim. 72. B: ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις. Ion. 533. E: οὕτω ... ἡ Μοῦσα ἐνθεοῦς ... ποιεῖ αὐτή. Conv. 180. B: θειότερον γὰρ ἐραστής παιδικῶν.

ἐνθεσις, ἡ, *interpositio*. Crat. 426. C: (ὑπὸ) τῆς τοῦ νῦ ἐνθέσεως.

ἐνθετος, ὁ ἡ, *insitus*. Men. 95. E. (Theogn.).

ἐνθουσιάζω, et ἐνθουσιῶ, *divino instinctu concitor, in univ. mente incitor vel incitatus sum; etiam exulto*. Phil. 15. E: ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ. Ion. 536. B: ἐνθουσιάζουσιν. Men. 99. D: θείους τε εἶναι καὶ ἐνθουσιάζειν. Phaedr. 249. D: ἐνθουσιάζων ... λέληθκε τοὺς πολλούς. Crat. 396. D: ἐνθουσιῶν. Ion. 535. C: ἡ ψυχὴ ... ἐνθουσιάζουσα. Phaedr. 253. A: ἐνθουσιῶντες. Crat. 396. D: ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες. Apol. 22. C: ἐνθουσιάζοντες ὥσπερ οἱ θεομῖντες. Ion. 533. E: ἄλλων ἐνθουσιάζοντων ὁρμαδός. Theaet. 180. C: ὑπόθεν ἂν τύχη ἕκαστος αὐτῶν ἐνθουσιᾶσας. Phaedr. 241. E: ὅτι ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ... σακρῶς ἐνθουσιῶσιν.

ἐνθουσιασίς, ἡ (Phaedr. 249. E.), et ἐνθουσιασμός, ὁ (Tim. 71. E.), *concitatio animi, divinus afflatus*.

ἐνθουσιαστικός, ὁ, ὄν, *divino afflatus concitatus*; neutr. c. art. *animi concitatio*. Tim. 71. E: ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε

καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως. Phaedr. 263. D: ἐγὼ ... διὰ τὸ ἐνθουσιαστικὸν οὐ πάντα μέμνημαι. Ep. II. 314. A: ἐνθουσιαστικώτερα (ἀκούσματα).

ἐνθουσιῶ, vid. ἐνθουσιάζω.

ἐνθυμούμαι, *mecum reputo, cogito, considero, specto, animadverto vel intelligo*. Hipp. mai. 300. D: ἐνθυμούμαι (vern. *ich bedenke*, i. q. *besorge*) ... μὴ παιζῆς πρὸς με. Phaedr. 234. B: ἐκεῖνο ἐνθυμοῦ ὅτι cet. Ep. IV. 321. B. Euthyd. 279. C: ἐνθυμοῦ ... μὴ (*vide ne*) τι παραλείπωμεν τῶν ἀγαθῶν. Pol. X. 606. A: εἰ ἐνθυμοῖο ὅτι cet. Phaedr. 233. C: ἐνθυμεῖσθαι χρὴ ὅτι cet. Phil. 12. C: ἐνθυμεῖσθαι ... καὶ σκοπεῖν ἥντινα φύσιν ἔχει. Gorg. 499. B: ἐνθυμούμενος. Conv. 198. B. Phaedr. 59. B: ἐνθυμουμένῳ ὅτι cet. Menex. 249. C: ὧν ... ἐνθυμουμένους. Apol. 21. B: ἐνθυμούμενην οὐτωςί. Phaedr. 86. B: οἶμαι ἔγωγε καὶ αὐτὸν σε τοῦτο ἐντεθυμηθῆναι ὅτι cet. Crat. 404. B: εὐ ἐντεθυμημένον ὅτι cet. 411. C: οὐ πάντα ἐντεθυμήθην. Prot. 327. A: ἐνθυμήθητι ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων οἷοις ... προελλόμενος. Men. 94. C. Crat. 421. D: ἐνθυμηθῶμεν δὲ εἴ τις cet. Sis. 391. D: περὶ αὐτοῦ ἐνθυμηθῆναι. Conv. 208. C: εἰ μὴ ἔγνωεῖς ἐνθυμηθεῖς ὥς cet. Pol. X. 595. A: οὐχ ἥμισυ ... ἐνθυμηθεῖς περὶ ποιήσεως λέγω. Conv. 182. D: ἐνθυμηθέντι ... ὅτι cet.

ἐνιαύσιος, α, ον, *annuus*. Legg. VI. 779. D: διαίτα ... οὐκ ἐλάττων ἐνιαυσίας γίγνεται ἄν. Locr. 96. E: ἐνιαυσίῳ χρόνῳ. **anniculus*. Ep. XIII. 361. D: ἡ δὲ οὕτω ἐνιαυσία.

ἐνιαυτός, ό, *annus*. Tim. 39. C: ἐνιαυτός... ὅποταν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ κύκλον. Legg. VI. 767. C: ἐπειδὴν μίλλῃ γεὸς ἐνιαυτός μετὰ θερινὰς τροπὰς ... γίγνεσθαι. 785. A: βίου ... ἀρχὴ τοῦ παντός ... ὁ πρῶτος ἐνιαυτός. Crat. 408. E: ὥρων καὶ ἐνιαυτοῦ. Conv. 188. A: ἡ τῶν ὥρων τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις. Pol. VI. 488. D. Critia 118. E: δις ... τοῦ ἐνιαυτοῦ. 119. D: δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου. Legg. VI. 760. D: περιελθόντος ... τοῦ ἐνιαυτοῦ. IX. 880. B: δεδέσθω μηδὲν ἐνιαυτοῦ σμικρότερον. Theaet. 155. B: ἐν ἐνιαυτῷ. Ep. III. 317. B: ὑστερον ἐνιαυτῷ. Crat. 410. D: ἐνιαυτὸν (καλοῦσιν), ὅτι ἐν ἑαυτῷ. Tim. 39. D: τὸν τέλειον ἐνιαυτὸν. Phaedr. 114. A: ἐνιαυτὸν ἐκεῖ γενομένους. Legg. II. 674. B: τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ὃν ἂν ἀρχῶι. VI. 775. D: ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν. Ep. VIII. 356. E: τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν. Legg. XII. 945. B: ἐπ' ἐνιαυτὸν. Polit. 298. E: κατ' ἐνιαυτὸν (*quotannis*). Critia 111. C: τὸ κατ' ἐνιαυτὸν ὕδωρ. 116. C. Legg. VI. 774. A: κατ' ἐνιαυτὸν ἑκαστόν. XII. 958. A: αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι. Pol. III. 416. E: εἰς τὸν ἐνιαυτὸν. VIII. 543. C. IX. 588. A: μῆνες καὶ ἐνιαυτοί. Conv. 188. B: (περὶ) ἐνιαυτῶν ὥρας. Pol. VII. 527. D: μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Tim. 47. A: ἐνιαυτῶν περὶοδοι. Legg. IV. 709. A: ἐνιαυτῶν πολλῶν ... ἀκαιρία. X.

906. C: ἐν ὥραις ἐτών καὶ ἐνιαυτῶν. 886. A: ἐνιαυτοῖς τε καὶ μηνὶ διειλημμένα. Phil. 30. C: ἐνιαυτούς τε καὶ ὥρας. Pol. VII. 516. B. Tim. 37. E. Legg. IX. 868. C: ἐνιαυτούς τρεῖς ἀπενιαυτεῖν.

ἐνιαχοῦ, *interdum*. Phaed. 71. B: καὶ εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ.

ἐνίζω, *insideo*. Conv. 196. B: ἀνανθεῖ ... οὐκ ἐνίζει Ἐρως.

ἐνίημι, *iniicio*. Pol. VIII. 555. E: ἐνιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες.

ἐνιοί, αι, α, *nonnulli* cet. Pol. I. 329. A: ἐνιοί δὲ καὶ ... ὀδύρονται. Apol. 18. C: ἐνιοί δ' ὑμῶν καὶ μειράκια. Menex. 238. E: ἐνιοί μὲν ... οἱ δὲ cet. Gorg. 449. B: ἐνιοί τῶν ἀποκρισέων. Polit. 302. A: ἐνιοὶ τινες αὐτῶν. Legg. VI. 754. B: πολλοὶ ... ἐνιοί. Phaed. 80. C: ἐνιοί ... μὲν τοῦ σώματος. Phil. 23. B. 32. D. Lys. 217. C: ἐνιοί μὲν ... ἐνιοί δὲ οὐ. Phaed. 88. A: ἐνίων ἐτι εἶναι (τὴν ψυχὴν). Pol. VIII. 558. A. Theaet. 151. A: οἷς ... ἐνίοις μὲν ... ἐνίοις δὲ ἔτι. Conv. 179. B: ἐνίοις τῶν ἡρώων. Pol. IX. 572. B: ἡμῶν ἐνίοις. VIII. 552. C: τοὺς δὲ πεζοὺς τοὺτους ὄντας ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀκέντρος, ἐνίους δὲ cet. Soph. 264. B: ψευδῇ ... αὐτῶν ἐνιοὶ καὶ ἐνίοτε εἶναι. Crat. 431. C: ἐνιοὶ ἀλλοίπειν, ἐνιοὶ δὲ καὶ προστιθέναι. Conv. 173. B. Pol. V. 477. C: ἐνιοί ... τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα.

ἐνίοτε, *interdum*. Phaedr. 258. A: ἐνίοτε πᾶν μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα. 272. E. Gorg. 526. C. Phaed. 74. B: ἂν οὐ ... ξύλα ἐνίοτε (*nonne interdum accidit ut ligna*) ... τότε μὲν ἴσα φαίνεται, τότε δ' οὐ; Soph. 264. B. al. — ἐνίοτε μὲν ... ἔστι δ' ὅτε: Theaet. 150. A. Phil. 32. D: ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνιοί ... ἔστιν ὅτε. — ἐνίοτε μὲν — ἐνίοτε δέ: Gorg. 467. E. 470. B. Phaed. 90. B. Crat. 424. D. Pol. I. 331. C. — ἐνίοτε — τότε δέ: Phil. 46. E.

ἐνίπτω, *admonere*. Phaed. 94. D. et Pol. IV. 441. B. (Hom.).

ἐνίστημι, *colloco* (in aliquam rem vel aliqua re). Pol. III. 396. E: αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνίστάναι εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους. Critia 116. D: χρυσᾶ ... ἀγάλματα ἐνίστησαν. Polit. 266. E: οἷον ἡνίοχον εἰς αὐτὴν ἐνοστήσαντα. Perf. aor. 2. et med. *interpositus sum*, et in univ. *collocatus sum*, *adsum* vel *sum*. Legg. IX. 878. B: τραυμάτων ... ἐνεστώτων. Tim. 50. D: ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται. 74. A: τῇ θατέρου προσχρώμενος ἐν αὐτοῖς ὡς μέσῃ ἐνισταμένη δύναμις. **insisto*; *ingredior*. Ax. 367. A: τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται. **obsto*. Phaed. 77. B: ἀλλ' ἐτι ἐνέστηκεν ... τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ cet.

ἐννέα, *novem*. Phaedr. 235. D: ὥσπερ οἱ ἐννέα ἄρχοντες. Critia 119. B. al.

ἐννεακαίεικοσι καὶ ἐπτακοσιοπλασιάκις, *novies et vicies et septingenties*. Pol. IX. 587. E. (v. ἐννέα καὶ εἴκοσι καὶ ἐπτακ.)

ἐννεοττεύω, *nidifico*, *tanquam in nido delitescō*. Legg. XII. 949. C: *ἐννεοττεύοντες ἐν τῇ πόλει*. **tanquam in nido nutritō*. Alc. I. 135. E: *παρὰ σοὶ ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπιτερον*. Pol. IX. 573. E: *τὰς ... ἐπιθυμίας βοᾶν ... ἐννεοττεύμενας*.

ἐννέωρος, ὁ ἡ, *nono quoque anno*. De lege 319. B. D. (Hom.).

ἐννόησις, ἡ, *cognitio*. Pol. III. 407. B: (πρὸς) *ἐννοήσεις* καὶ μελέτας πρὸς αὐτόν.

ἐννοία, ἡ, *cognitio, consideratio*. Def. 414. A: *συντομία διατριβῆς*. Legg. II. 657. A: *ἄξιον ἐννοίας*. Pol. VII. 524. E: *κινουσα ἐν αὐτῇ τὴν ἐννοίαν*. Legg. VI. 769. E: *περὶ τοῦτ' ἔχειν ἐννοίαν ὅπως cet.* VIII. 834. E: *ἐννοίαν διδόντων θεῶν τάξεως πέρι*. **cognitio, notio*. Phaed. 73. C: *οὐ τὴν ἐννοίαν ἔλαβε*. Tim. 47. A: *χρόνον ... ἐννοίαν*. Phil. 59. D: *ἐν ταῖς περὶ τὸ ὄν ὄντως ἐννοίαις*.

ἐννομος, ὁ ἡ, *legitimus vel legibus conueniens, iustus*. Def. 413. E: (πολιτεία) *κοινωνία πλήθους ἐννομος*. Polit. 302. E: *τὸ παράνομον καὶ ἐννομον*. Phaedr. 248. D: *εἰς βίας:λέως ἐννόμου (γονήν)*. Pol. IV. 433. C: *δόξης ἐννόμου σωτηρία*. Legg. VIII. 835. B: *τίνα τρόπον χρῆσθαι ἐννόμου λαγγάνειν*. XI. 921. C: *κατὰ τὴν ἐννομον ὁμολογίαν γενομένην*. 932. A: *πάσαις τιμαῖς ταῖς ἐννόμοις*. Pol. IV. 424. E: *ἐννόμους τε καὶ σπουδαίους ... ἀνδρας*. Ib. *ἐννομητέρου ... παιδείας μεθεκτέον*.

ἐννοῦς, ὁ ἡ, *mentis compos*. Tim. 71. E: *οὐδεὶς ... ἐννοῦς ἐφάπτεται μυητικῆς ἐνθέου cet.* **intelligens*. Tim. 30. B: *τόνδε τὸν κόσμον ζῶον ἔμφυχον ἐννοῦν τε τῇ ἀληθείᾳ ... γενέσθαι*.

ἐννοῶ, *cogito, reputo* (etiam *rationem habeo*); *intelligo, animadocto; recorder*. Gorg. 486. E: *ἐννοῶ γὰρ ὅτι cet.* Theaet. 196. D. 201. C: *ὁ ... νῦν ... ἐννοῶ (teneo)*. Polit. 296. A: *οὐκ ἐννοῶ (recordor) νῦν γ' οὕτως*. Crat. 397. E: *οὐκ ἐννοῶ*. Pol. X. init. *πολλὰ ... καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς ἐννοῶ cet.* Alc. I. 119. B: *καίτοι ἐννοῶ σου εἰπόντες*. Euth. 2. B. Phaedr. 264. E: *ὅτι ... ἐννοεῖς πον*. Phaed. 103. B: *οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διάφορον cet.* Theaet. 161. B: *τὸ δὲ γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖς ὅτι cet.* Conv. 208. C: *εἰ μὴ ἐννοεῖς ἐνθυμηθεῖς ὡς cet.* Polit. 276. C: *ἀρ' ἐννοοῦμεν ὅτι cet.* 292. C. Tim. 87. D. Legg. VII. 788. D. Theaet. 149. E: *ἐννόει γάρ*. Pol. V. 478. B: *ἐννόει δέ*. X. 609. C. Charm. 167. C. Conv. 207. C: *εἰάν ταῦτα μὴ ἐννοῆς*. Alc. I. 132. D: *ἐννοῶμεν ... εἰς τί βλέποντες cet.* Gorg. 458. B: *ἴσως ... χρῆν ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων*. Phaed. 74. A: *ἐννοεῖν εἴτε τι ἑλλείπει τοῦτο cet.* Theaet. 196. D. Phil. 17. D. Legg. VII. 798. B: *μηχανὴν ... δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν (excoḡitare) ἀμόθεν γέ ποθεν*. 823. B: *τὴν ἀνθρώπων ἄξιον ἐννοεῖν θήραν*. 790. B: *ταῦτα ἐννοῶν αὐτός*. Phaed.

74. E: τὸν τοῦτο ἐννοοῦντα. Polit. 286. B: ἐννοοῦντες. Crat. 436. C: ἡ οὐκ ἐνενόεις αὐτὸς λέγων ὡς cet. Phaedr. 235. C: ὅτι ... παρὰ γε ἑμαυτοῦ οὐδὲν αὐτῶν ἐννενοήκα. Crat. 401. E. Hipp. min. 369. E. Phaed. 74. C: αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην ἐννενοήκας τε καὶ εἰληφας. Pol. II. 375. B: ἡ οὐκ ἐννενοήκας ὡς cet. VI. 507. C. Crat. 399. A: ὡς καὶ νῦν γέ μοι φαίνομαι κομψῶς ἐννενοηκέναι. Ep. II. 313. A. Legg. IX. 857. C: ἐννενοηκότα ... καὶ πρότερον ὑπέμνησας. Tim. 39. C: ἐννενοηκότες. Crat. 411. B: ὁ καὶ νῦν δὴ ἐνενόησα. 418. B. Parm. 135. C. Conv. 198. C. Theaet. 168. C: ἐνενοήσας που cet. Phaed. 60. C: εἰ ἐνενοήσεν αὐτὰ Αἰσωπος. Tim. 37. C: ὡς ... κινηθὲν αὐτὸ καὶ ζῶν ἐνενόησε τῶν ... θεῶν γεγονὸς ἄγαλμα ὁ ... πατήρ. Phaed. 74. B: ἐκ τούτων ἐκείνο ἐνενοήσαμεν. Pol. II. 375. D. Prot. 324. D: ὡδε γὰρ ἐννόησον. Phaedr. 243. E: οὕτωσι ... ἐννόησον ὡς cet. Theaet. 149. B. Pol. VII. 516. E. Gorg. 510. D: εἰ ἄρα τις ἐννοήσειεν ... τῶν νέων. De lege 316. B: ἐπειδὴν δ' ἐννόησω ὅτι cet. Phaed. 74. C: ὅταν ... ἀπὸ ταύτης τῆς ὀψεως ἄλλο ἐννοήσης. D: ὅταν τίς τι ἰδὼν ἐννοήσῃ ὅτι cet. Crat. 436. A: φέρε δὴ ἐννοήσωμεν cet. Phil. 32. E. Legg. VI. 769. A. Apol. 40. C. Prot. 324. A: εἰ ... ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν ... τί ποτε δύναται. Phaed. 68. D. 72. B: οὐδὲν χαλεπὸν ... ἐννοῆσαι ὁ λέγω. Crat. 398. C. E. Pol. IX. 578. C. Gorg. 481. D: λέγω δ' ἐννοήσας ὅτι cet. Phaed. 61. B. Crat. 401. C. Phil. 58. E. Critia. 121. B: ἐννοήσας γένος ἐπισεικὲς ἀθλίως διατιθέμενον. Apol. 34. C. Polit. 310. A: ἐννοήσαντα. Pol. II. 360. A. Epin. 986. E: τοὺς πρώτους ταῦτα ἐννοήσαντας. Ax. 369. B: τί τὰς λοιπὰς ἐπιτηδεύσεις ἐννοήσομεν; Med. Hipp. mai. 295. C: εἶπον ... ἐκ τῶνδε ἐννοοῦμενος. Legg. IX. 859. D: τὰς ποίας ... διαφορὰς ἡμῶν ἐννοηθεῖς λέγεις; Tim. 61. E: τὴν διάκρισιν ... αὐτοῦ ... ἐννοηθέντες. Sq. μή est vern. *bedenken, besorgen*. Theag. 122. C: ἐννοῶ γὰρ μὴ καὶ ὁ μυι-ρακίσκος οὗτος οὐ τούτου ἐπιθυμῇ cet. **significo*. Euthyd. 287. C: τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα cet. — Verb. Legg. I. 636. C: ἐννοητέον ὅτι cet.

ἐνόδιος, α, ον, *sias custodiens*. Legg. XI. 914. B: φυλάττειν ἐνοδιαν δαίμονα τὰ τοιαῦτα.

ἐνοικίζω, *colloco in aliquo; pass. collocatus sum, incolo*. Ax. 371. C: ἐνοικισθῇ τῷ σώματι. **insero, ingenero*. Epin. 978. C: παρὰ δ' ἡμῖν τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐνώκησεν ὁ θεός. ἐνοικος, ὁ ἡ, *incola*. Critia. 113. C: τούτῳ δ' ἦν ἐνοικος cet.

ἐνοικῶ, *incolo, habito*. Pol. VIII. 549. B: ὅς μόνος ... σωτὴρ ἀρετῆς ... ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι. Legg. IX. 872. A: ἐὰν ... ἐν πόλει ἐνοικῇ. Phil. 24. A: ἔωσπερ ἂν ἐνοικῆτον (v. ἐνοικεῖτον). Legg. VII. 801. B: ὡς οὔτε ἀργυροῦν δειπλοῦτεν οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἰδρυμένον ἐνοικεῖν. IX.

877. D: τοῦ ἐνοικοῦντος. 879. D: πάλαι ἐνοικοῦντος. X. 896. D: ψυχὴν ... ἐνοικοῦσαν ἐν ἁπασι τοῖς πάντῃ κινουμένοις cet. 906. B: ἐνοικοῦν ἡμῖν. XII. 954. B: οἱ ἐνοικοῦντες. VI. 778. E: τῶν ἐνοικοῦντων. 779. B.

ἐνόπλιος, ὁ ἢ, *armatorum proprius*. Pol. III. 400. B: ἐνόπλιον (ῥυθμόν). Legg. VII. 796. B: Κουρήτων ἐνόπλια παίγνια.

ἐνορκος, ὁ, ἢ, *iureiurando sancitus vel confirmatus*. Legg. VIII. 843. A: ἡ σμικρὸν λίθον (κινεῖν) ὀρίζοντα φιλίαν τε καὶ ἐχθραν ἐνορκον παρὰ θεῶν. Neutr. cum v. ποιεῖσθαι est *iureiurando se obstringere vel simpl. iurare*. Phaed. 89. C: ἐνορκον ἂν ποιησαίμην ... μὴ πρότερον κομήσειν cet.

ἐνόρνημι, *exco*; unde ἐνώρτο Pol. III. 389. A. (Hom.). ἐνορῶ, *conspicio, animadverto*. Gorg. 477. B: ἐν χρημάτων κατασκευῇ ἀνθρώπου κακίαν ἄλλην τινὰ ἐνορᾷς ἢ πενίαν; Riv. 133. D: πότερον ... ἐν φιλοσοφίᾳ τι τοῦτο ἴδιον ἐνορᾷς (γ. ὀρᾷς). Theag. 127. E: ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδὲν ἐνορᾷ οὐδέτερος ὕμῶν.

ἐνοχλῶ, *molestiam exhibeo*. Alc. I. 104. D: εἰς τίν' ἐλπίδα βλεπῶν ἐνοχλεῖς με.

ἐνοχος, ὁ ἢ, *qui tenetur, reus, obnoxius*. Theaet. 148. B: ἐνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις. Soph. 261. A: εἴπερ ἐνοχός ἐστιν. Legg. V. 742. B: ὀνειδίζει ... ἐνοχος ἔστω. VIII. 843. A: διτταῖς δίκαις ἐνοχ. ἔστω. IX. 869. B: πολλοῖς ἐν. ἔστω νόμοις. Ib. αἰκίας δίκαις ... ἐν. ἂν γίγνεται cet. E: τοῖς αὐτοῖς ἐν. ἔστω νόμοις. XI. 914. E: τῶν βιαιῶν ἐν. ἔστω. 917. E: ἐν. ἔστω νόμῳ προδοσίας τῶν νόμων. Lys. 266. B: ὅπως μὴ πᾶσι τούτοις ἐνοχον σπαντὸν ποιήσῃς διὰ τὴν ποίησιν.

ἐνρυσθμός, ὁ ἢ, *numerus adstrictus*. Legg. II. 654. A: τοὺς δεδωκότας τὴν ἐνρυσθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἰσθησιν.

ἐνσημαίνω, *indico*. Crat. 395. A: ὅτι ... ἀγαστός ... ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα Ἀγαμέμνων. **signum imprimo et in univ. imprimo*. Theaet. 194. C: τὰ ἰόντα διὰ τῶν αἰσθησεων ἐνσημαινόμενα (fort. ἐνσημαινόμενος, int. ὁ κηρός) εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ cet. 191. D: ὥσπερ δακτυλίαν σημεία ἐνσημαινόμενους. Pol. II. 377. B: ὃν (τύπον) ἂν τις βούληται ἐνσημῆνυσθαι ἐκάστω. Theaet. 209. C: διάφορόν τι μνημεῖον παρ' ἐμοὶ ἐνσημηναμένη.

ἐνοκευάζομαι, *mibi induo*. Crit. 53. D: οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνοκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες.

ἐντασις, ἢ, *inclusio*. Men. 87. A: περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ (τοῦ χωρίου) εἰς τὸν κύκλον.

ἐνταυῦθα, *hic; etiam hac in causa vel re; tum*. Prot. 323. B: ἐνταυῦθα μανίαν (int. ἡγούνται εἶναι). Gorg. 459. B: τοῦτο ἐνταυῦθα γε συμβαίνει. 484. A: καὶ ἐνταυῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον. Phil. 33. E: ὡς λέγω λήθης ἐνταυῦθ' αὖ που γένεσιν. 55. B: καὶ ἐνταυῦθα (i. q. ἐν

τῇ ψυχῇ) ἡδονὴν μόνον. Conv. 187. C: (τὴν ὁμολογίαν) ὥσπερ καὶ ἡ ἱατρικὴ, ἐνταῦθα ἡ μουσικὴ ἐντίθουσιν. D. 196. B: ἐνταῦθα καὶ ἵζει καὶ μένει. 210. A: ἐνταῦθα γεννᾶν λόγους καλοὺς. 212. A: ἐνταῦθα ... μοναχοῦ. Pol. I. 347. D: καὶ ἐνταυθ' ἂν καταφανὲς γενέσθαι ὅτι cet. II. 382. A: ἐνταῦθα ἔχειν ... τὸ ψεῦδος. Apol. 29. B: ἐγὼ ... τοῦτω καὶ ἐνταῦθα ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Legg. I. 626. E: κἀνταῦθα. Cum artic. Polit. 282. A: τοῦνταῦθα ἀντὶς μόριον. Cum part. δή. Theaet. 171. E: ἐνταῦθα δὴ ἄλλον ἄλλου διαφέρειν. Conv. 221. A: ἐνταῦθα δὴ καὶ κάλλιον ἔθεασάμην Σωκράτη ἢ cet. Pol. VII. 537. D. X. 615. E. Cum ἡδη. Pol. VI. 505. D: τὴν δὲ δόξαν ἐνταῦθα ἡδὴ πᾶς ἀτιμάζει. Cum genit. (Lat. eo). Theaet. 177. C: οὐκοῦν ἐνταῦθα που ἤμεν τοῦ λόγου ἐν ᾧ cet. (Id. Pol. I. 343. A.) Conv. 211. C: ἐνταῦθα τοῦ βίου ... εἴπερ που ἄλλοθι, βιωτὸν ἀνθρώπῳ. Pol. I. 328. E: ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἡδὴ εἰ τῆς ἡλικίας cet. IX. 588. A: ἐπειδὴ ἐνταῦθα λόγου γεγονάμεν. Clit. 409. E. Etiam c. verbis iungitur motum indicantibus, ut sit eo, huc (etenim dictiones hic sum et huc venio in unam fere contrahuntur). Gorg. 527. C: ἐμοὶ ... ἀκολουθήσον ἐνταῦθα οἱ ἀφικόμενος cet. Theaet. 187. B: ἐπειδὴ ἐνταῦθα προσήλυθας. Crat. 386. A: ἐνταῦθα ἐξηνέχθην εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει. Phil. 57. A: ἐνταῦθα προβεβήκαμεν. Pol. I. 329. B: ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας. IV. 445. B: ἐπεὶπερ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν. C: ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἀναβεβήκαμεν τοῦ λόγου. VII. 517. C: οἱ ἐνταῦθα ἐλθόντες. VIII. 568. D. IX. 561. C. Legg. V. 743. C: ἐνταῦθα ἐβλεπον (Cf. Alc. I. 134. D. Charm. 172. E.). Apol. 36. C. Menex. 248. C. Lys. 219. B.

ἐνταυθί, huc. Sic pro ἐνταυθοὶ Prot. 310. A. scribunt Cl. Vat. Θ Ven. Z al.

ἐνταυθοὶ, huc, hactenus. Legg. V. 734. E: τὸ ... προοίμιον τῶν νόμων ἐνταυθοὶ (v. ἐνταῦθα) λεχθὲν τῶν λόγων. Apol. 18. D: ἀναβιβάσασθαι ... ἐνταυθοὶ. 40. B: οὕτε ἡνίκα ἀνέβαινον ἐνταυθοὶ. Cum v. statum vel quietem indicantibus iunctum valet hic. Phil. 15. A: ἐνταυθοὶ ... καὶ τὸ τοιοῦτον ἐν ... συγκεχώρηται τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν. Legg. VII. 822. C: ἐνταυθοὶ καὶ ἐν τοῦτοις. Apol. 33. D: παρ-εῖσιν αὐτῶν πολλοὶ ἐνταυθοὶ. Ax. 371. B.

ἐντείνω, intendo; etiam tempero. Riv. 135. A: ὅστις ἐντενεῖ τὸ τόξον. Phaed. 86. B: ὥσπερ ἐντεταμένον τοῦ σώματος ἡμῶν ... ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ cet. 92. B: ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων. *incudo vel adstringo (ut versibus, modulis). Prot. 326. B: εἰς τὰ καθαρίσματα ἐντείνοντες. Phaed. 60. D: ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους. Phil. 38. E: τὰ ... ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνήν. De lucrī cup. 228. D: ταῦτα ... ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον. Men. 87. A: εἰ οἷόν τε ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον ... ἐνταυθ-

ναι. *induco. De lege 321. A: ἐν ἡ ... ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνων τιμωρούμεθα cet. — Med. *contendo*. Pol. VII. 536. C: μᾶλλον ἐντεινόμενος εἶπον.

ἐντελεσχῶς, vid. ἐνδελεχῶς.

ἐντέλλομαι, *iubeo*, *moneo*. Prot. 325. D: πολὺ μᾶλλον ἐντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παιδῶν ἢ γραμμάτων cet. Pol. III. 393. E: ἐντελλόμενος ... ἀπιέναι. Charm. 157. B: καὶ μοι πάνυ σφοδρὰ ἐντέλλετο cet.

ἐντερὸν, τό, *intestinum*. Tim. 73. A: τὴν τῶν ἐντέρων γένεσιν.

ἐντεῦθεν, *hinc*; *ex* vel *ab ea re*; in tempore *inde*, *dehinc*. Phaedr. 236. C: ὅτι ἐντεῦθεν οὐκ ἀπιμεν. 270. A. Gorg. 485. A: ὅπου δ' ἂν φαῦλος ἦ, ἐντεῦθεν φεύγει. Phaed. 112. A: τοῦ ἐκρεῖν ... ἐντεῦθεν cet. 113. A. Theaet. 171. D. Crat. 399. C: ἐντεῦθεν ... ὀρθῶς ... ἀνθρώπος ὀνομάσθη. Conv. 181. D: οἱ ἐντεῦθεν ἀρχόμενοι ἐραῦν. Pol. II. 359. A. IV. 430. E: ὥς γε ἐντεῦθεν ἴδαιν. VIII. 544. E: οὐδαμῶς ... ἄλλοθεν ἢ ἐντεῦθεν. Apol. 21. D. 23. C. Alc. I. 135. E. Cum v. ποθέν. Phaedr. 270. A: ἐντεῦθεν ποθεν εἰσιέναι. Pol. VII. 524. C. Euthyd. 271. C. — Cum artic. est quod sequitur, *ulterius* vel *ulteriora*. Theaet. 198. B: τῷ δὴ ἐντεῦθεν ἤδη πρόσσχες τὸν νοῦν. Polit. 271. B: τὸ γὰρ ἐντεῦθεν ... χορὴ ξυννοεῖν. Conv. 217. E: τὸ δ' ἐντεῦθεν οὐκ ἂν μου ἠκούσατε λέγοντος cet. Cum artic. et part. Ep. III. 317. E: πάντα τὰντεῦθεν ἤδη γενόμενα. **deinde*; *exinde*. Prot. 321. B: τὸντεῦθεν τροφὰς ἄλλοις ἄλλας ἐξεπόριζε. Theaet. 197. E: ἀλλὰ τί τὸντεῦθεν; Polit. 270. E: τὸ δ' ἐντεῦθεν ἤδη μαραινόμενα ... ἐξηφανίζετο. Pol. VIII. 550. E. Tim. 77. E. Legg. III. 699. E: τί λέγωμεν τὸντεῦθεν; Riv. 134. E. Etiam τὰντεῦθεν Legg. III. 682. E. ἐντευξίς, ἡ, *occursus*. Polit. 298. D: πρὸς τὰς τοῖς λησταῖς ἐντευξίς.

ἐντεχνος, ὁ ἦ, *artificiosus*. Legg. X. 903. C: πᾶς ἐντεχνος δημιουργός. Phaedr. 277. B: τὸ ... ἐντεχνον. Prot. 321. D: τὴν ἐντεχνον σοφίαν σὺν πυρί. Polit. 304. E. Legg. II. 673. A. IV. 722. D: ἔχουσαί τινα ἐντεχνον ἐπιχείρησιν. Phaedr. 262. C. Polit. 300. E: εἰ δ' ἐντεχνοὶ (ὄντες δρῶμεν). 285. A: πάνθ' ὅποσα ἐντεχνα. 295. E: νοσῶδη τε καὶ ἐντεχνα.

ἐντήκω, *inuro*. Perf. ponitur in eo quod insitum penitus et inustum est. Menex. 245. D: ὅθεν καθαρὸν τὸ μῆσος ἐντέτηκε τῇ πόλει τῆς ἀλλοτριᾶς φύσεως.

ἐντίθημι, *interpuno*; *inicio*; *infero*. Conv. 187. C: τὴν ... ὁμολογίαν πᾶσι τούτοις ... ἢ μουσικὴ ἐντίθησιν. Pol. V. 473. E: ὁ ἐμοὶ πάλαι ὄκνον ἐντίθησι λέγειν. Tim. 73. E: εἰς πῦρ αὐτὸ ἐντίθησι. Ion. 533. D: δυναμὴν ἐντίθησι τοῖς δακτυλίοις ὥστ' αὐτὸ δύνασθαι cet. Crat. 393. E: ἕως ἂν αὐτοῦ δηλουμένην τὴν δύναμιν ἐντιδῶμεν. 414. D:

ἐντιθέσθαι καὶ ἔξαιρσιν. Pol. VII. 518. C. Legg. VII. 800. C: ἀθυμίαν ... ἐντιθεῖς. Euth. 11. C: τὸ ... περιέσθαι ἀντι- τοῖς τοῦτο ... οὐκ ἐγὼ εἶμι ὁ ἐντιθεῖς. Pol. VII. 518. C: οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὅσιν ἐντιθέντες. Phil. 33. D: καί τινα ὥσπερ σεισμόν ἐντιθέντα. Locr. 104. B: ἐνέθησαν τὰν ἐπιστάμαν. Legg. III. 700. E: ἐνέθεσαν παρανομίαν εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τολμῶν. Crat. 432. C: εἴ τις θεῶν ... καὶ κί- νησιν καὶ ψυχὴν ... ἐνδείη αὐτοῖς. Pol. I. 345. B: ἢ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν λόγον; Crat. 417. B: δέλτα δ' ἐν- θεῖς cet. Phil. 25. E: ἐνδείσας ἀρεθμόν. Pass. Legg. II. 666. C: καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα.

ἐντίκτω, *ingenero; iniicio, infero*. Pol. VIII. 565. C: τοῦτο τὸ κακὸν ὁ κηρὴν ἐντίκτει. (547. A. codd. dant τίκτει). Pol. III. 392. A: μὴ ἥρην πολλὴν εὐχέρειαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Legg. IV. 705. A: ἡδὴ παλίμβολα ... ταῖς ψυ- χαῖς ἐντίκτουςα. IX. 870. A. C. VIII. 843. B: ἔχθρας ὄγ- κων μέγαν ἐντίκτουςαι. Pol. III. 410. A: ἦν δὴ ἐφαιμεν σω- φροσύνην ἐντίκτειν. IX. 586. C. Tim. 88. E: πολέμους ἐντίκτειν τῷ σώματι. Polit. 273. C: μεγάλα ... ἐνέτικτεν ἀγαθὰ. Pol. III. 404. E. Legg. III. 701. A: ἡ δὲ ἀδεια ἀναισχυντίαν ἐνέτεκε. Ep. VII. 343. E: μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκεν ... εὖ πεφυκότε. Pol. VIII. 560. B: πλήθος ἐνέτε- κων. Legg. X. 893. A: (μὴ) ἀσχημοσύνην ἀπρέπειαν τε ἐντέκη ἀηδῆ. Phaedr. 256. E: ἀνελευθερίαν ... τῇ φιλῇ ψυχῇ ἐντεκούσα.

ἐντίμος, ὁ ἡ, *qui in honore habetur vel magni aestima- tur; etiam honorabilis, praestabilis*. Tim. 21. B: σφόδρα ... γε- νέσθαι παρ' αὐτοῖς ἐντίμος. Euthyd. 281. C: πότερον δὲ ἐντίμος ἢ ἄτιμος; Pol. VIII. 564. D: διὰ τὸ μὴ ἐντιμον εἶναι. Legg. VII. 797. C: τὸ δὲ νέον ἐντιμον (ποιεῖν). Pol. VIII. 554. B: χρήματα ... μάλιστα ἐντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιοῦτῳ. Phaed. 64. D: τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντίμους ἡγεῖσθαι ὁ τοιοῦτος; Eryx. 394. E: οὐδενὸς ὅτου οὐκ ἂν ἐντιμότερος εἴη cet. Phaedr. 244. D: ὅσω ... τελεώτερον καὶ ἐντιμότερον μαντικὴ οἰωνιστικῆς cet. 261. B. Legg. V. 727. E: οὐδὲν γὰρ γη- γενὲς Ὀλυμπίων ἐντιμότερον. D: ψυχῆς γὰρ σῶμα ἐντι- μότερον οὗτος ὁ λόγος φησὶν εἶναι ψευδόμενος. Ep. VIII. 355. B: τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν ἐντιμοτάτην ποιοῦντες. *ho- norificus. Legg. IX. 855. A: κλέος ... καὶ λόγος ἐντίμος λε- γόμενος ὡς cet. Epin. 985. E: εἰς ἐντιμον χώρον ... ἄγαν. Etiam in numo dicitur qui valet. Legg. V. 742. A: τὸ νόμι- σμα ... αὐτοῖς μὲν ἐντιμον cet.

ἐντίμως, *honeste*. Legg. VI. 762. E: τοῖς ... ἐντίμως βεβιωκόσι. Cum vv. ἄγειν et ἔχειν est in honore habere, magni aestimare. Pol. VII. 528. B: ὅτι ... οὐδεμία πόλις ἐντίμως αὐτὰ ἔχει. C: ἐντίμως ἄγουσα αὐτά. VIII. 548. A: τοὺς περὶ ταῦτα δόλους ... ἐντίμως ἔχειν.

ἐντολή, ἡ, *mandatum; monitum*. Ep. VII. 347. A: μὴ πεμφθεῖσης αὐτῷ τινὸς ἐντολῆς παρὰ Διονυσίου. Charm. 157. C: κατὰ τὰς τοῦ ξένου ἐντολάς.

ἐντονος, ὁ ἡ, *vehemens, acer*. Theaet. 173. A: ὥστ' ἐξ ἀπάντων τούτων ἐντονοι καὶ δορμῖες γίνονται. (Legg. XII. 945. C. codd. dant ἐντόνους, subst. pro τόνους).

ἐντόνως, *contente, studiose*. Pol. VII. 528. C: ἐντόνως ζητούμενα.

ἐντόπιος et ἐντοπος, ὁ ἡ, *indigena; θεοί, dii qui dicuntur indigetes (ἐγγώριοι)*. Legg. VIII. 848. D: εἰ τέ τινες ἐντοποὶ Μαγνήτων cet. Phaedr. 262. D: αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς.

ἐντορνος, ὁ ἡ, *toratus*. Legg. X. 898. B: σφαίρας ἐντόρνου. A: ἐντόρνων ... κύκλων.

ἐντός, *intus; etiam in et intra*. Phaedr. 247. A: ἐντὸς οὐρανοῦ. Soph. 226. E: ἐντὸς σωμάτων. 263. E: ὁ ... ἐντὸς τῆς ψυχῆς ... διάλογος. Polit. 270. C: τοῖς ἐντὸς ἡμῶν οἰκοῦσιν αὐτοῦ (τοῦ οὐρανοῦ). Parm. 138. E: μήτε ἐντὸς εἶναι τινος μήτε ἔξω. Conv. 195. B: οὐδ' ἐντὸς πολλοῦ (*ne procul quidem*) πλησιάζειν. 222. A: ἐντὸς αὐτῶν γιγνόμενος. Tim. 18. D: ὅσοι περ ἂν τῆς προπεούσης ἐντὸς ἡλικίας γίνονται. 25. A: ὅσα ἐντὸς τοῦ στόματος. C: ὅσοι κατοικοῦμεν ἐντὸς ὅρων Ἡρακλείων. 30. D: ζῶων ... πάνθ' ... ἐντὸς ἔχον ἑαυτοῦ. Critia 117. D: ἐντὸς τῆς ἀκροπόλεως. Legg. VI. 766. C: ἐντὸς δέκα ἡμερῶν. VII. 789. A: τοῖς ἐντὸς τῶν αὐτῶν μητέρων τρεφομένοις. IX. 871. B: τῶν ἐντὸς ἀνεσιότητος. 916. B: ἐντὸς ἐκμήνου. XII. 953. B: ὅσα ἐντὸς δραχμῶν πεντήκοντα. — Adv. *intus*. Phaedr. 251. D: ἡ δ' ἐντὸς ... ἀποκεκλημένη. Soph. 252. C: ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον. Phil. 46. D. Pol. III. 414. D: ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι. Tim. 46. A: ἀφομοιωθέντα ἐντὸς ἔξω τε. 81. B: ἕκαστον τῶν ἐντὸς μερισθέντων. Critia 108. E: τοῖς ἐντὸς (*citra*) πᾶσι (κατοικοῦσι). 112. A. Legg. X. 898. E: ἐνοῦσα ἐντος τῷ ... σώματι. Euthyd. 299. E: ὅτι ... ταῦτα ἐντὸς καθορῶσι. Cum artic. *interior*. Prot. 334. C: τοῖς δ' ἐντὸς (τοῦ σώματος) ταυτὸν τοῦτο ἀκίστον. Phil. 47. C: τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐντὸς καρασθέντων. Crat. 432. B: τὰ ἐντὸς πάντα. Conv. 216. E: τὰ ἐντὸς ἀγάματα. Pol. III. 401. D: εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς. 414. B: τῶν τε ἔξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλίων. IV. 443. D: περὶ τὴν ἐντὸς ὡς ἀληθῶς (πράξιν). IX. 588. D: τῷ μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὁρᾶν. 589. A: ὁ ἐντὸς ἄνθρωπος. Tim. 45. B: τὸ ἐντὸς ἡμῶν ... πᾶρ. 78. D: τὰς ... ἐντὸς τοῦ πυρὸς ἀκτίνας. 79. A: πᾶν ζῶον αὐτοῦ τάντος (v. αὐτοῦ πάντως) ... θερμότατα (v. θερμόνητα) ἔχει. 88. E: τὰς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ... κινήσεις. Legg. VII. 791. A: τὴν ἐντὸς (κίνησιν). ἐντόσθια, τὰ, *intestina*. Locr. 100. B: τῶν ... ἐντοσθίων τὰ μὲν τροφὰς χάριν, τὰ δὲ σωτηρίας.

ἐντρέπομαι, *vereor*; c. neg. *nihil curo*. Crit. 52. C: οὔτε ἡμῶν τῶν νόμων ἐντρέπει. Phaedr. 254. A: οὔτε μάλιστα ἐντρέπεται.

ἐντρέφω, *educō in aliqua re (ut moribus, legibus al.)*. Tim. 19. D: ὡς τὸ μιμητικὸν ἔθνος, οἷς ἂν ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται. Legg. VII. 798. A: οἷς γὰρ ἂν ἐντραφῶσι νόμοις cet. Locr. 103. B: (τὰ ἔθρα) ἐν οἷς ἂν ἐντραφῶσι κατὰ πόλιν ἢ οἶκον.

ἐντρεχῆς, ὁ ἥ, *certius (sensu bono)*. Pol. VII. 537. A: ἐν πασι δὴ τοιούτοις ... τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ὅς ἂν ἐντρεχέστατος αἰεὶ φαίνεται cet.

ἐντριβῆς, ὁ ἥ, *exercitatus*. Legg. VI. 769. B: ἐπεὶ ἐντριβῆς γὰρ οὐδαμῶς γέγονα τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ.

ἐντυγχάνω, *incido in aliquem, offendo; etiam occuro vel obuius fio; conuenio aliquem; etiam inuenio et nanciscor*. Prot. 361. E: ὅτι ὦν ἐντυγχάνω πολὺ μάλιστα ἄγαμαι σέ. Gorg. 487. A: ἐγὼ ... πολλοῖς ἐντυγχάνω οἷ cet. Soph. 251. C: ἐντυγχάνεις ... πολλαῖς τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν. Apol. 29. D: ὅτῃ ἂν αἰεὶ ἐντυγχάνω ὑμῶν. 30. A. Menex. 246. B: ὅπου ἂν τῷ ἐντυγχάνω ὑμῶν. Pol. V. 463. C: παντὶ ... ὧ ἂν ἐντυγχάνῃ τις. Soph. 239. C: ἕως δ' ἂν τινι δυναμένην δρᾶν τοῦτ' ἐντυγχάνωμεν. Pol. V. 463. C: ἡ ὡς ἀδελφῷ ... νομῶ ἐντυγχάνειν. Pol. III. 409. D: πλεονακίς ... πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων. Legg. IX. 881. E. VII. 809. A: τουτον ἐὼν ἐντυγχάνοντα οἷς λέγομεν. I. 639. E: οὐδ' ἐντυγχάνοντες. Tim. 18. A: χαλεπούς ... τοῖς ἐντυγχάνουσι τῶν ἐχθρῶν γιγνομένους. Gorg. 509. A: ὦν ἐγὼ ἐντετύχηκα ... οὐδεὶς cet. Phaed. 61. C: πολλὰ ... ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρὶ. Theaet. 143. E: οἷω ... μεираκίῳ ἐντετύχηκα. Pol. I. 329. B. VII. 531. E. Legg. I. 639. D: ἐγὼ δ' ἐντετύχηκα ... πολλαῖς (κοινωνίαις) καὶ πολλογαῶ. Lach. 184. A: οἷς ... ἐγὼ ἐντετύχηκα, τοιαῦτ' ἄττα ἐστίν (v. εἰσίν). Lys. 249. D: πολλακίς ... ἐγὼ ἐντετύχηκα Ἀσπασίᾳ. Parm. 126. B: ὅτι οὗτος ὁ Ἀντιφῶν Πυθαγόρῳ τινὶ ... πολλὰ ἐντετύχηκε. Lys. 218. D: φοβοῦμαι μὴ ... λόγοις τισὶ ... ψευδέσιν ἐντετύχηκαμεν. Gorg. 486. E: οἶμαι ἐγὼ σοὶ ἐντετυχηκὸς τοιοῦτῳ ἐρμαιῶ ἐντετυχηκέναι. Theaet. 148. C: μηδενὶ ... ἐντετυχηκέναι. Men. 71. D. Ep. II. 313. B. Lach. 187. E: οὐκ ἐντετυχηκὸς τῷ ἀνδρὶ. Conv. 219. D: ἐντετυχηκότες ἀνθρώπων οἷω cet. Phaed. 61. B: οἷς πρώτοις (μύθοις) ἐνέτυχον. Theaet. 144. A. Men. 71. C: ὅτι οὐδ' ἄλλῳ πῶ ἐνέτυχον εἰδότε. Hipp. min. 364. A. Prot. 309. C: οὐ γὰρ δὴπου τινὶ καλλίονι ἐνέτυχες ἄλλῳ ἐν τῇδε τῇ πόλει; 334. D: ἐπειδὴ ἐπιλησμονι ἐνέτυχες. Theaet. 143. E. Pol. X. 598. C: ὡς ἐνέτυχεν ἀνθρώπων cet. Parm. 126. A: κατ' ἀγορὰν ἐνέτυχόμεν Ἀδαιμάντῳ cet. Epin. 985. C: ὅπῃ τινὲς ἐνέτυχον ἡμῶν. Apol. 41. B: ὅποτε ἐντύχοιμι Παλαμῆδαι cet. Hipp. mai. 286. D. Prot. 327. D: εἰ ἐντύχοις

Εὐρυβάτω. Conv. 194. C. 191. B: εἶτε γυναῖκός τῆς ὅλης ἐντύχοι ἡμίσει. C. Pol. VII. 529. D: εἰ τις ἐντύχοι ... διαγράμμασιν. Pol. X. 606. E: ὅταν Ὀμήρου ἐπαινέταις ἐντύχῃς. Lys. 211. B. Prot. 348. D: ἕως ἂν ἐντύχῃ. Parm. 152. D: ὅταν ... ἐντύχῃ τῷ νῦν. Conv. 209. B: ἐὰν ἐντύχῃ ψυχῇ καλῇ. Pol. VI. 498. D: ὅταν αὐθις γενόμενοι τοῖς τοιοῦτοις ἐντύχῃσι λόγοις. Theaet. 142. C: δοκεῖ γάρ μοι ... ἐντυχεῖν αὐτῷ. Conv. 174. A: ἔφη γάρ οἱ Σωκράτης ἐντυχεῖν cet. Ep. XIII. 360. C: οὔτε ἀχαρίς ἐστίν ἐντυχεῖν. Phaedr. 268. D: μουσικὸς ἐντυχὼν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἀρμονικῶ εἶναι. Pol. X. 598. D. Parm. 136. E: ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ. Alc. II. 144. B: τὸν ἐντυχόντα (*primum quicquam tibi occurrentem*). Theaet. 169. B: μυριοὶ ... ἤδη μοι Ἡρακλῆες ... ἐντυχόντες cet. Pol. X. 598. E: μιμηταὶς τούτοις ... ἐντυχόντες. IX. 577. B: τῶν ... ἤδη ἐντυχόντων τοιοῦτοις. Ep. VII. 327. E: ἄλλους ἐντυχόντας Διονυσίῳ. Conv. 193. B: ἐντευξόμεθα τοῖς παιδικοῖς τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν. Phaed. 68. B: καθαρῶς ἐντευξέσθαι φρονήσει. A. 69. E: δεσπόταις ... ἀγαθοῖς ἐντευξέσθαι. Etiam ἐντυγχάνειν βιβλίῳ al. dicitur cui liber in manus venit, vel qui librum legat. Lys. 214. A: ἡ οὐκ ἐντετύχηκας τούτοις τοῖς ἐπεισιν; B: οὐκοῦν καὶ τοῖς τῶν σοφωτάτων συγγράμμασιν ἐντετύχηκας —; Conv. 177. B: ἔγωγε ἤδη τινὶ ἐνέτιχον βιβλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ cet. De lege 316. C: ἤδη ποτὲ ἐνέτυχες συγγράμματι περὶ ὑγιείας τῶν καμινόντων; ἐνυγροσθηρευτής, ὁ, piscator. Legg. VII. 824: ἐνυγροσθηρευτὴν δὲ ... ἐξέστω θηρεύειν cet.

ἐνυγροσθηρικὸς, ἡ, ὄν, ad venationem aquaticam spectans. Soph. 220. A: τὸ δ' ἕτερον (εἶδος) νουστικῷ ζῶον πᾶν ἐνυγροσθηρικόν. 221. B.

ἐνυδρὸς, ὁ ἡ, aquaticus. Polit. 264. D: ἐνυδρον (opp. ξηροβατικόν). Tim. 40. A: ἐνυδρον εἶδος. 92. Legg. X. 895. C: ἐν τῷ γῆινῳ ἡ ἐνύδρῳ. Soph. 220. B: τὸ μὲν πτηνὸν φύλον ὀρώμεν, τὸ δὲ ἐνυδρον. Tim. 92: ὅσα ἐνυδρα γέγονε. Soph. 221. E: τῶν ἐνύδρων. Legg. VII. 823. B. D: τῶν ἐνύδρων ζῶων. Locr. 104. E.

ἐνύπνιον, τό, somnium; visum. Phaed. 60. E: πολ-
λάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον cet. 61. A. Pol. IV. 443. B: τέλεον ... ὅμιν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται ὁ cet. II. 383. A: τήν τοῦ ἐνυπνίου πομπήν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι. Crit. 44. A: τεκμαίρομαι ... ἐκ τινος ἐνυπνίου ὃ ἔώρακα cet. Phaed. 61. B: πειθόμενον τῷ ἐνυπνίῳ. Theaet. 202. C: οὕτω σὺ τὸ ἐνύπνιον ἢ ἄλλως ἀκποας; Polit. 290. B: ἀλλ' οὐ μὴν ... ἐνύπνιον ἰδὼν εἶπον cet. Phaed. 160. E: ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγοι. Theaet. 157. E: ἐνυπνίων τε περὶ καὶ νόσων. Pol. IX. 572. B: αἱ ὥσεις ... τῶν ἐνυπνίων. Apol. 33. C: ἐκ μαντείων καὶ ἐξ ἐνυπνίων.

ἐξ (vid. ἐκ). Pol. VIII. 564. A: ἐξ, οἶμαι, τῆς ἀκρο-
τάτης ἐλευθερίας cet.

ἔξ, *sex*. Prot. 320. A: πρὶν ἔξ μῆνας γεγονέναι. Theaet. 204. B. Pol. I. 337. B. Tim. 36. B: ἔξ καὶ πεντήκοντα. al.

ἐξαγγέλλω, *nuntio; refero; nuntio, indico*. Pol. X. 601. D: οἷον ἀνλητῆς που ἀύλοποιῶ ἐξαγγέλλει (al. ἐξαγγελεῖ) περὶ τῶν αὐλῶν *cet.* Legg. XI. 932. B: ἐξαγγελλέτω ... ὁ πάσχων τι τοιοῦτον. D. IX. 855. B: τὸ σαφές ἐξαγγελλόντων ἀεὶ τοῖς δικασταῖς. Pol. II. 359. E: ἰν' ἐξαγγέλοιεν ... τῷ βασιλεὶ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. Pol. IX. 577. B: ἐξαγγέλλειν. Legg. XII. 960. A. Tim. 64. B: μέγριπερ ἂν ... ἐξαγγείλῃ τοῦ ποιήσαντος τὴν δύναμιν. Phaedr. 279. B: ταῦτα ... ἐγὼ ... Ἰσοκράτει ἐξαγγελῶ. 236. E: μηδὲ ποτέ σοι ἕτερον λόγον ... μὴτ' ἐπιδείξειν μὴτ' ἐξαγγελεῖν. **nuntio, appello*. Pol. I. 328. E: πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις. Locr. 102. E: ἐξαγγελλόμεναι ὀνόμασι ποιικίλοις.

ἐξαγγελος, ὁ, *nuntius*. Legg. XII. 964. E: τοῖς πρεσβυτέροις ... ἐξαγγέλους γίγνεσθαι πάντων τῶν κατὰ πόλιν. ἐξαγριαίνω, *exacerbo*. Lys. 206. B: λόγοις ... μὴ κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαγριαίνειν. Pol. I. 336. D: ἡνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι.

ἐξαγριῶ, *effero, exacerbo*. Legg. XI. 935. A: πάλιν ἐξαγριῶν τῆς νυχτὸς τὸ τοιοῦτον. IX. 870. A: ψυχῆς ἐξηγρωμένης ὑπὸ πόνων.

ἐξαγωγή, *educio; exporto*. Legg. VIII. 847. C: μήτε ... τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἀναγκαίων ἐμμένειν ἐξαγέτω. 829. B: ὅταν ὡς πανδημίαν ἐξάγειν δόξῃ τοῖς ἄρχουσι. 849. B: τοῖς ξένοις ἐξάγειν. Crit. 48. D: αὐτοὶ ἐξάγοντες. Ep. VII. 329. E: ὅθεν οὐδ' ἂν εἰς ἐτι με ναυκλήρος ... ἐξήγαγε. Crit. 45. A: ὁ θέλουσι λαβόντες τινὲς σῶσαι σε καὶ ἐξαγαγεῖν ἐνθένδε. Gorg. 471. B: νύκτωρ ἐξαγαγὼν ἀπέσφαξε. Tim. 91. C: ἐξαγαγόντες οἷον ἀπὸ δένδρων καρπὸν. Pol. II. 371. A: τῶν τε εἰσαζόντων καὶ ἐξαζόντων ἕκαστα. Crit. 48. D: τούτοις τοῖς ἐμὲ ἐξάξουσιν. Ib. ἐξαγόμενοι. Legg. VIII. 847. B: μήτε ἐξαγομένωνν χρημάτων μὴτ' εἰσαγομένωνν. Pass. ponitur quoque in eo qui excitatur vel se induci ad aliquid sinit. Pol. VII. 572. B: ταῦτα ... ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν εἰπεῖν.

ἐξαγωγή, ἡ, *exportatio*. Legg. VIII. 847. D: τούτων ... ἐξαγωγῆς. IV. 705. B: πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένην.

ἐξάδω, *extremum cantum edo, cantando animam efflo*. Phaed. 85. A: καὶ φασιν αὐτοὺς (τοὺς κύκνους) ... ὑπὸ λύπης ἐξάδειν.

ἐξαίρετος, ὁ ἡ, *exceptus*. Ep. II. 310. C: (ὅτι) Δίωνα ... μόνον ἐξαίρετον ποιεῖ (*te — Dionem solum excipere*). Ib. τὸ Δίωνα ἐξαίρετον εἶναι. **eximius*. Legg. V. 738. D: πρῶτοις ἐξαίρετα τεμένη ... ἀποδοτέον.

ἐξαιρῶ, *eximo, secerno; adimo, ewello, tollo*. Theaet. 162. D: οὐς ἐγὼ ἐκ τε τοῦ λέγειν καὶ τοῦ γράφειν ... ἐξαιρῶ. Crat. 399. A: τὰ δ' (γράμματα) ἐξαιρούμεν. Pol. III. 387.

Ε: ὁρθῶς ... ἂν ἐξαιροῖμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν. Crat. 414. D: καὶ ἐντιθέσθαι καὶ ἐξαιρεῖν. Legg. VI. 771. E: τὴν ἄγνοιαν ἐξαιρεῖν. XII. 948. D. Crat. 434. D: ἐξαιρῶν. Pol. III. 418. A: ἐξαιροῦντες (γράμματα). 414. C: ἐξαιροῦντων. De virt. 379. D: ἐξείλε τους ἀνδρας τὰς ἀγαθοὺς ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ὁ θεός. Polit. 302. E: ἐπειδὴ ... ἐξείλομεν ἐκείνην (τὴν πολιτείαν). Crat. 399. B: τό τε ἑτερον αὐτόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν. Epin. 977. C: εἴπερ ἀρι-
 θμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξείλομεν. Crat. 413. E: εἰς οὐν τις ἐξέλε τὸ δέλτα τοῦ ὀνόματος τῆς ἀνδρείας. Conv. 186. D: ἐνόντα (ἔρωτα) ἐξελεῖν. Charm. 174. C. Theaet. 143. C: ἐξελὼν τὰ τοιαῦτα. Soph. 230. D: τὰς ... δόξας ἐξελὼν. Soph. 249. B: ταυτὸν τοῦτο ἐκ τῶν ὄντων ἐξαιρήσομεν. Pol. III. 387. C: τοὺς ὀδυρμούς ... ἐξαιρήσομεν. D. Legg. V. 739. C: ἐξήρηται. Charm. 171. E: ἀμαρ-
 τίας ... ἐξηρημένης. Med. Ep. VII. 334. B: τὸ ... Ἀθη-
 ναίων περὶ λεγόμενον ... ἐξαιροῦμαι. Pol. III. 413. B: ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει. Ion. 534. C: ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων τὸν νοῦν. Apol. 19. A: ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελεῖσθαι τὴν διαβολήν. Id. 24. A. Legg. XI. 924. A: τὸ ... δεκατημόριον ἐξελόμενος. Ep. II. 313. A: (ὥδης ἐν τῇ ψυχῇ) ἦν 'εἰ μὴ τις ἐξαιρεθῇσεται. **eximo aliquid ex aliqua re*, h. e. *libero*. Gorg. 519. D: ἐξαι-
 ρεθέντας ... ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου. **excipio*. Phaedr. 242. B: Σιμμίαν ... ἐξαιρῶ (v. ἐξαίρω) λόγου. Id. Conv. 176. C. Legg. V. 726. B: (ὅταν) ἑαυτὸν ... αἰεὶ ἀναίτιον ἐξαιρῇ. Pol. VI. 492. E: θεῖον (ἡθός) ... ἐξαιρῶμεν λόγου. **seligo, destino vel dico*. Legg. VIII. 848. D: ἱερὰ καὶ ἀγορὰν ἐξηρησθαι θεῶν cet. Critia 117. C: ἐξηρημένος ἱππόδρο-
 μος ἦν αὐτοῖς. Alc. I. 123. C: εἰς τὸν κόσμον ἐξηρημένους τὸν τῆς γυναικός. **everto, deleo*. Legg. X. 909. B: (ὅσοι ἂν) ἰδιώτας τε καὶ ὅλας οἰκίας καὶ πόλεις χρημάτων χάριν ἐπι-
 χειρῶσι κατ' ἄκρας ἐξαιρεῖν. Eryx. 392. C: ἕως τις αὐτοὺς ... πανοικὶ ἐξέλε. — Verb. Theaet. 157. A: τὸ δ' εἶναι πανταχόθεν ἐξαιρετέον. Legg. XII. 942. C: τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου cet.

ἐξαίρω, *extollo, effero*. Pol. VI. 494. D: ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν. Legg. IV. 716. A: ἐξαρθεῖς ὑπὸ μεγαλυνχίας. Med. *aufero* (graeco plane respondet vern. *auf-
 heben*, i. q. *wegführen*). Prot. 319. C. (ἕως ἂν) οἱ τοξόται αὐτόν ... ἐξαίρωνται (Bekk. ἐξάρωνται) κελυόντων τῶν πρυτάνεων.

ἐξαισίος, ὁ ἧ, *inusitatus, nimius, ingens*. Tim. 22. E: χειμῶν ἐξαισίος. Ep. VII. 351. D: χειμῶνων ... ἐξαισίον ... μέγεθος. Critia 112. A: τρίτου ... ὑδατος ἐξαισίαν γενομέ-
 νου. Tim. 25. C: σεισμῶν ἐξαισίον ... γενομένων. Legg. V. 732. C: γελῶτων ... τῶν ἐξαισίον. Epin. 979. A. Ax. 370. C: περηστέρων ἐξαισίους συρμούς.

ἐξαίτω, *expeto, postulo*. Menex. 245. B: ἐξήτει τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ.

ἐξαίφνης, *repente, subito*. Theaet. 162. C: εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσει μηδὲν χεῖρων εἰς σοφίαν cet. Crat. 391. A: οὐ ῥαδίον ἔστιν οὕτως ἐξαίφνης πεισθῆναι. Conv. 210. E: ἐξαίφνης κατόψεται τι θαυμαστὸν τὴν φύσιν καλόν. Pol. V. 453. C: ὡς μὲν ἐξαίφνης ... οὐ πάνν ῥαδίον. Cum participio est statim ut c. modo fin. Gorg. 523. E: αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεωροῦντα ἐξαίφνης ἀποθανόντος ἐκάστου. Crat. 396. B: ἂν τι δόξειεν ... ἀκούσαντι ἐξαίφνης. Cum artic. Parm. 156. D: ἡ ἐξαίφνης αὐτὴ φύσις. Ib. τὸ ἐξαίφνης (*momentum*).

ἐξαιφνίδιος, ὁ ἥ, *subitus*. Crat. 414. A: ὅτι ταχιστα καὶ ἐξαιφνιδία (ἢ αὐξή) γίγνεται.

ἐξακίς, *sexies*. Pol. I. 337. B: ὅτι ἐξάκίς δύο. Locr. 98. C.

ἐξακούμαι, *sarcio*. Men. 91. D: τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι. Trop. Legg. X. 885. D: δρᾶσαντες δ' ἐξακισθαι πειρωμεθα.

ἐξαλείφω, *induco* (vern. *streichen, austreichen*); in univ. oblitto, *extinguo*. Pol. VI. 501. B: τὸ μὲν ἂν ... ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν. Legg. VI. 785. B: τοὺς δ' ὑπεκχωροῦντας τοῦ βίου ἐξαλείφειν. Theaet. 187. B: πάντα τὰ πρόσθεν ἐξαλείψας. Pol. III. 386. C: ἐξαλείψομεν ... πάντα τὰ τοιαῦτα. Legg. VIII. 850. A: ἐξαλειφέσθω δὲ τὸ ἐναντίον. Ep. VII. 342. C: τὸ ζωγραφούμενον τε καὶ ἐξαλειφόμενον. Theaet. 191. D: ὅταν ... ἐξαλειφθῇ (τὸ εἶδωλον). Med. Legg. VIII. 850. C: ἐξαλειψάμενος ἴτω τὰς ἀπογραφάς. Etiam in eo ponitur quod exploditur vel reprobatum. Phaedr. 258. B: εἰάν μὲν οὗτος (ὁ λόγος) ἐμμένῃ ... εἰάν δὲ ἐξαλειφθῇ (Cl. c. aliis ἐξαλιφῇ).

ἐξαλλαγῇ, ἡ, in eo ponitur qui ab aliqua re (velut a consuetudine) *abducitur*. Phaedr. 265. A: ὑπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰσθότων νομίμων.

ἐξαμαρτάνω, *aberro a proposito, pecco; imprudenter ago*. Gorg. 488. A: ὅτι οὐχ ἑκὼν ἐξαμαρτάνω. Pol. I. 340. D: ὁ ἐξαμαρτάνει. Pol. I. 336. E: εἴ ... τι ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει. Hipp. mai. 296. C: ἐξαμαρτάνουσιν ἀκοντες. De lucrī cup. 227. C: ποτέρω ... ἂν τις τῷ λόγῳ χρωμένος οὐκ ἂν ἐξαμαρτάνοι; Euthyd. 281. B. Eryx. 393. E: ὅσοιπερ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνουσιν περὶ σφῶς αὐτούς. De lege 319. B: ἵνα μὴ ... εἰς ἥρω ... λόγῳ ἐξαμαρτάνῃς. Pol. I. 340. C: ὅταν ἐξαμαρτάνῃ. Soph. 229. F: ὅταν αὐτοῖς ἐξαμαρτάνωσί τι. Prot. 345. E: οὐδένα ἀνδρῶπων ἐκόντα ἐξαμαρτάνειν. 357. D: ἐξαμαρτάνειν περὶ τὴν τῶν ἡδονῶν αἵρεσιν. Pol. I. 340. D: ἀλλὰ τι καὶ ἐξαμαρτάνειν. De lege 318. E: εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ ἐξαμαρτάνειν. Alc. I. 134. A: ἐξαμαρτάνων ... οὐ κακῶς πράξει —; Euth. 5. D: ἡ τι ἄλλο τῶν τοιούτων ἐξαμαρτάνοντι. Pol. I. 340.

C: κρείττω με οἷε καλεῖν τὸν ἐξαμαρτάνοντα cet. Phil. 28.
 B: περὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐξαμαρτάνοντες. Legg. VII. 822. B:
 περὶ θεοὺς τα αὐτὰ ταῦτα ἐξαμαρτανόντων ἡμῶν. Prot.
 357. D: τοὺς ἐξαμαρτάνοντας. 355. D: οὐ γὰρ ἂν ἐξημιάρ-
 τανεν cet. Legg. V. 735. E: τοὺς ... μέγιστα ἐξημαρτηκό-
 τας. Lys. 210. E: καὶ ὀλίγου ἐξημαρτον. Euthyd. 287. E.
 Pol. I. 340. D: ὅτι ὁ ἱατρός ἐξημαρτε cet. Hipp. mai. 290.
 B: δῆλον ὅτι τοῦτο ὑπὸ ἀμαθίας ἐξήμαρτεν. Soph. 225.
 E: τί τις ἂν ... εἰπὼν ἕτερον οὐκ ἐξαμάρτοι cet. Lach. 184.
 B: εἰ καὶ σμικρὸν ἐξαμάρτοι. Legg. II. 669. C: οὐ γὰρ ἂν
 ἐκείναι γε ἐξαμαρτοῖεν ποτε τοσοῦτον ὥστε cet. Apol. 30.
 D: μή τι ἐξαμάρτητε περὶ τὴν τοῦ θεοῦ δόσιν ὑμῖν. Crit.
 53. A: ἐξαμαρτῶν τι τούτων. Legg. IX. 878. B: τὸν δ' ἐξ-
 αμαρτόντα ἀνώνυμον ἔαν. Pass. Prot. 357. D: ἡ ... ἐξα-
 μαρτανομένη πράξις. Med. Crat. 387. C: ἐξαμαρτησεται.
 A: ἐξαμαρτησόμεθα.

ἐξαμβλῶ, *abortum facio, abortu aliquid perdo*. Theaet.
 150. E: τὰ τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν cet.

ἐξάμετρος, ὁ ἡ, *hexameter (versus)*. Legg. VII. 810.
 E: ὅτι ποιηταὶ τε ἡμῖν εἰσὶ τινες ἐπῶν ἐξαμέτρων πάμ-
 πολλοι cet.

ἐξαμφοτερίζω, *neque affirmo neque nego*. Euthyd. 360.
 D: ὁ ἀδελφός σου ἐξαμφοτέρωκε τὸν λόγον.

ἐξανασθῶ, *emerge*. Pol. VII. 525. B: γενέσεως ἐξ-
 αναδύντι (φιλοσόφῳ).

ἐξαναπνέω, *respiro*. Soph. 231. C: πρῶτον ... στάν-
 τες οἷον ἐξαναπνεύσωμεν. **me recreo*. Phaedr. 254. C:
 μόγῃς ἐξαναπνεύσας.

ἐξανδραποδίζομαι, *servos rapio*. Legg. III. 698. C:
 ἐξανδραποδισάμενον ἀγαγεῖν.

ἐξανευρίσκω. Tim. 24. C. vulgo *legebatur ἐξανευ-
 ρών pro eo quod codd. dant, ἀνευρών*.

ἐξανθῶ, *excreasco, excedo in aliquid*. Polit. 310. D: διότι
 πεφύκεν ἀνδρεία ... τελευτώσα ... ἐξανθεῖν παντάπασι μα-
 νίαις. **defloresco*. Polit. 273. D: τελευτώντος ... ἐξανθεῖ
 τοῦ χρόνου.

ἐξανίστημι, *surgere iubeo*. Prot. 310. A: ἐξαναστή-
 σας τὸν παῖδα τουτονί. Aor. 2. et med. *surgo* (de sella, e
 lecto al.) et *surgo ad pergendum aliquo*, h. e. *pergo, profisciscor*.
 Phaed. 117. D: ἐξανίστη. Lys. 211. A: ὅθεν καὶ ἐξανίστη.
 Prot. 311. A: δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Theag.
 129. B: ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξαναστήναι. Ep. XII. 359. D: οὐ-
 τοι δ' ἦσαν τῶν ἐπὶ Λαομέδοντος ἐξαναστάντων (*qui emigra-
 verant*) Τρώων. Legg. VII. 808. A: ἐγειρόμενόν τε καὶ ἐξανα-
 στάμενον ἀεὶ πρῶτον. Pol. I. 328. A: ἐξαναστησόμεθα ...
 μετὰ τὸ δεῖπνον.

ἐξάντης, ὁ ἡ, *incolumis*. Phaedr. 244. E: ἐξάντη
 ἐποίησε (ἡ μανία) τὸν ἐαυτῆς ἔχοντα.

ἐξαντλῶ, *exhaustio*. Legg. V. 736. B: τὰ μὲν (ὑδατα) ἐξαντλοῦντας cet.

ἐξαπατῶ, *decipio, fallo*. Hipp. min. 370. E: ἐξαπατῶς με. Gorg. 452. A: ἐξαπατῶ σε Γοργίας. 464. D. Pol. II. 382. E. Lach. 182. E: (εἰ) ἐξαπατῶσιν οἱ ὑπὸ σιγῆς οὐκ ἐκείνους. Pol. I. 345. B: ἡμᾶς μὴ ἐξαπατά. X. 598. C: παῖδας ... ἐξαπατῶ ἄν. Hipp. mai. 300. D: μὴ ... ἐκὼν ἐξαπατῶς. Crat. 439. C: ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ ... ὀνόματα ... ἐξαπατῶ. Parm. 128. A: ἡμᾶς πειράται ἐξαπατῶν. Gorg. 499. C: ἐξαπατῶν με. Conv. 222. B. Pol. X. 612. D: οὐκ ἐξαπατῶσα. II. 360. D: ἐξαπατῶντες ἀλλήλους. 381. E. Phaed. 92. D: εὖ μάλα ἐξαπατῶσι (λόγοις). Prot. 342. B: νῦν δὲ ... ἐξηπατήσας τοὺς ... λακωνίζοντας. Men. 80. B: ὀλίγου ἐξηπατήσας με. Crat. 413. D: ἴσως ... ἄν σε καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἐξαπατήσασαι ὥς οὐκ ἀκηκῶς λέγω. 397. B: τὰ ... τῶν ἡρώων ... λεγόμενα ὀνόματα ἴσως ἂν ἡμᾶς ἐξαπατήσῃ. Pol. VI. 507. A: εὐλαβείσθῃς ... μὴ πῃ ἐξαπατήσῃ ὑμᾶς ἄκων. Lys. 219. B: μὴ ἡμᾶς ἐξαπατήσῃ τὸ νῦν λεγόμενον. Pol. I. 331. B: μηδὲ ἀκοντᾶ τίνα ἐξαπατήσας cet. Eryx. 392. D: βουλόμενοι ἐξαπατήσας τὴν πόλιν. Prot. 361. C: ἐξαπατήσας. Phaed. 91. C. Phaedr. 243. A: ἀνθρωπίσκους τινὰς ἐξαπατήσαντες. Conv. 181. D: ἐξαπατήσαντες. Apol. 27. A: γινώσκειται ... ἡ ἐξαπατήσῃ αὐτόν —; Crat. 428. D: ὁ ἐξαπατήσων. Phaed. 65. B: ὅτι τότε ἐξαπατᾶται ὑπὸ αὐτοῦ. Lys. 215. C: ἀρά γε ὅλῳ τινὶ ἐξαπατῶμεθα; Pol. III. 413. C: ἐν οἷς ἄν τις ... ἐξαπατῶτο. Crat. 428. D: τὸ ... ἐξαπατᾶσθαι αὐτόν ὑπὸ αὐτοῦ πάντων χαλεπώτατον. Conv. 222. B. Legg. XII. 941. B: ἐξαπατῶμενος. Conv. 184. E: ἐξαπατῶμενος. Alc. I. 109. B: ἐξαπατῶμενοί τι. Pol. IV. 426. D: πλὴν γ' ὅσοι ἐξηπατῆνται ὑπὸ αὐτῶν. X. 598. D: ἐξηπατήθη. Conv. 185. E: εἰ ... τις ... ἐξαπατηθεῖη. 200. C: ἴπ' οὐκ μὴ ἐξαπατηθῶμεν. Pol. X. 609. C. Apol. 17. A: μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐξαπατηθῇτε. Crat. 436. B: ἐξαπατηθῇται. Conv. 184. E. Pol. VIII. 565. B: ἐξαπατηθέντα (τὸν δῆμον) ὑπὸ τῶν διαβαλλόντων. Gorg. 499. C: οὐκ ὥμην γε ... ὑπὸ σοῦ ἐκόντος εἶναι ἐξαπατηθῆσεσθαι. Crat. 436. B. Crit. 49. E: ἐξαπατητίον. ἐξαπίνης, *subito*. Pol. X. 621. B: ἐντεῦθεν ἐξαπίνης ἄλλον ἄλλῃ φέρεσθαι ἄνω εἰς τὴν γένεσιν.

ἐξαπόλλυμι. Ion. 539. B. (Hom.).

ἐξέπιτω, *alligo, annecto*. Locr. 95. E: τὰν ... τῷ κόσμῳ ψυχὰν μεσότην ἐξέπυσας. 102. D. E: ἐξαπόμεναι ... ἐκ σώματος. **accendo*. Locr. 97. E: ἐρημιον ... ὕλας ἄς ἐξάπτοι. Pol. VI. 498. B: ὅσον αὐθις οὐκ ἐξάπτονται. Ep. VII. 340. B: ἐξημμένους ὑπὸ φιλοσοφίας, ὡς περ πυρός. 341. D: οἷον ἀπὸ πυρός πεθῆσαντος ἐξαφθὲν φῶς.

ἐξαριθμῶ, *numero*. Pol. VII. 522. D: ἐξαριθμῆσαι ναῦς cet.

ἐξαρκούντως, *ita ut contentus sis*. Gorg. 493. C: τὸν

κοσμίως καὶ τοῖς ἀεὶ παροῦσι ἰκανῶς καὶ ἐξαρκούντως ἔχον-
τα βίον.

ἐξαρκῶ, *satis facio, satis sum*. Gorg. 475. E: ἐμοὶ ...
σὺ ἐξαρκεῖς εἰς ὦν μόνος. Prot. 346. C: ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρ-
κεῖ ὅς ἂν cet. (Simon.). Pol. I. 341. D: ἡ ἐξαρκεῖ ἐκάστη
αὐτὴ ἑαυτῇ. Ep. VII. 343. C. Crat. 430. A: καὶ γὰρ ἂν
καὶ τοῦτο ἐξαρκοίη. Pol. VII. 526. D: πρὸς ... τὰ τοιαῦτα
βραχύ τι ἂν ἐξαρκοὶ γεωμετρίας cet. V. 459. C: καὶ φαν-
λότερον ἐξαρκεῖν ἡγούμεθα εἶναι. VI. 504. B: ὑμῖς ἐξαρ-
κεῖν ἔφατε. VIII. 548. D: διὰ τὸ ἐξαρκεῖν ... ἰδεῖν. Tim.
32. A: μία μεσότης ἂν ἐξήρκει τὰ τε μεθ' αὐτῆς ξυνδεῖν
καὶ ἑαυτήν. Pol. II. 373. A: ταῦτα ... δὴ τισιν ... οὐκ ἐξ-
αρκέσει. IV. 435. D. **suppeto, sufficio*. Pol. VIII. 568. D:
ὅποι ποτὲ ἂν αἰεὶ ἐξαρκῇ τὰ τῶν ἀποδορμένων. Phaed. 108,
D: ὁ βίος μοι δοκεῖ ὁ ἐμὸς ... ἐφ' ἡμῇ τοῦ λόγου οὐκ
ἐξαρκεῖν. Critia 120. E: μέχρ' ἢ τοῦ θεοῦ φύσις αὐτοῖς
ἐξήρκει. — *Impers. satis est* (v. c. *mihi; igitur contentus sum*).
Prot. 336. C: ἐξαρκεῖ Σωκράτει. Gorg. 503. A. (abs., ut
Theag. 127. A. Hipp. mai. 302. B.) Conv. 192. B: ἐξαρκεῖ
αὐτοῖς μετ' ἀλλήλων καταξὴν ἀγάμοις. E: (εἰ) ἐξαρκεῖ ὑμῖν,
ἂν τουτου τυγχῇ. Pol. I. 341. E: εἰ ἐξαρκεῖ σωματι εἶναι
σώματι. Ib. οὐκ ἐξαρκεῖ αὐτῷ τοιοῦτῳ εἶναι. Euthyd. 294.
C. Conv. 210. C: ἐὰν ... καὶ σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖν
αὐτῷ. Alc. I. 120. E: ἐξαρκεῖν καὶ ὥς ἔχει. 130. C. Demod.
380. C: ἐνὸς μόνου ἀκούσασιν ἐξήρκει ἂν ὑμῖν. Conv. 176.
C: ὥστ' ἐξαρκέσει αὐτῷ ὁπότερ' ἂν ποιῶμεν. 177. E: ἐὰν
οἱ πρόσθεν ἰκανῶς ... εἰπωσιν, ἐξαρκέσει ἡμῖν. Alc. I. 130.
D. II. 141. A: εἰ ἐξαρκέσει σοι τυραννον γενέσθαι τῆς Ἀθη-
ναίων πόλεως. 148. A. (Eryx. 401. E. pro ἐξαρκούμεθα Stob.
ἐξικόμεθα.)

ἐξάρνησις, ἡ, *recusatio*. Pol. VII. 531. B: καὶ ἐξαρ-
νήσεως καὶ ἀλαζονείας χορδῶν.

ἐξαργος, ὁ ἡ, *cum v. εἶναι vel γίνεσθαι, negare*.
Lys. 205. A: πότερον ... καὶ τὸ ἐρᾶν ἐξαργος εἰ οὐ λέγει
ᾄδε; Hipp. min. 372. C: οὐ γὰρ πώποτε ἐξαργος ἐγενόμην
μαθὼν τι. Euthyd. 283. C. Charm. 158. C: οὐδ' ὁμολογεῖν
οὔτε ἐξάρνω εἶναι τὰ ἐρωτώμενα. Prot. 317. B: ἐξαργον
εἶναι. Soph. 260. D: ἐξαργον ... γεγονέναι τὸ παραπίαν
μηδ' εἶναι ψεῦδος. Hipp. mai. 288. C: πῶς γὰρ ἂν τολμῶ-
μεν ἐξαργοὶ εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; 290. D: ἐξαρ-
γοὶ ἐσόμεθα, ἡ ὁμολογήσομεν —;

ἐξαργοῦμαι, *nego, infitor*. Prot. 342. B: ἀλλ' ἐξαρ-
γούνται καὶ σχηματίζονται ἀμαθείς εἶναι. Pol. V. 465. C:
τὰ μὲν δανειζόμενοι, τὰ δὲ ἐξαργούμενοι. Conv. 192. E:
ὅτι οὐδ' ἂν εἰς ἐξαργηθείη. Legg. XII. 949. A: ἐξαργηθέντι
καὶ ἐξομοσαμένῳ.

ἐξαρπάζω, *eripio, aufero*. Tim. 60. C: τὸ ... ὑπὸ πύ-
ρὸς τάχους τὸ νότερον πᾶν ἐξαρπάσθαι (*omni liqore privatum*).

ἐξαρτύω, *apparare*. Legg. I. 625. D: ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξερτυται. Critia 117. D: πάντα ... ἐξερτυμένα (v. ἐξηρτημένα) ἱκανῶς.

ἐξαρτῶ, *suspendo*. Pass. *suspensus sum*, *pendeo*. Ion. 533. E: δια δὲ τῶν ἐνθῶν τούτων ἄλλων ... ὀρμαθὸς ἐξα-
τᾶται. 536. A: ὥσπερ ἐκ τῆς λίθου ἐκείνης ὀρμαθὸς ...
ἐξήρτηται χορευτῶν cet. Ib. ὁ μὲν τῶν ποιητῶν ἐξ ἄλλης
Μουσῆς, ὁ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξήρτηται. Legg. V. 732. E: ἐξ ὧν
(ἡδονῶν cet.) ἀνάγκη τὸ θνητὸν πᾶν ζῶον ἀτεχνῶς οἶον
ἐξηρτῆσθαι cet. Ion. 536. A: ἐκ πλαγίου ἐξηρτημένων τῶν
... δακτυλίων.

ἐξάρχω, *praeceo*, *auctor sum*. Legg. X. 891. D: ἄλλοις
... ἐξάρχοντες.

ἐξασκῶ, *exerceo*. Clit. 407. B: οἷτινες ἐξασκήσουσι.

ἐξαφανίζω, *deleo*. Polit. 270. E: μαραινόμενα κομι-
δῇ τὸ πᾶμπαν ἐξηφανίζεται.

ἐξαχῇ, *in sex partes*. Tim. 36. D: τὴν ... ἐντὸς (πε-
ριφορὰν) οχίας ἐξαχῇ.

ἐξεγείρω, *excito*; med. *expergiscor*. Conv. 223. C: ἐξ-
έγρεσθαι (ἐξεγρέσθαι?) ... πρὸς ἡμέραν. Pol. VII. 534. C.
Conv. 223. C: ἐξεγρόμενος.

ἐξείλησις, ἡ, *explicatio*. Legg. VII. 796. A: ἀπ' αὐ-
χένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξείλησις.

ἐξείμι, *exeo*, *prodeco*; etiam *abeo*, *discedo*. Conv. 220.
B: εἴ τις ἐξίοι. Prot. 321. C: ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς γῶς. Phaedr.
230. D: ἐξω τείχους ... ἐξιέναι. Pol. III. 412. E: φαίνεται
μοι δοῖα ἐξιέναι ἐκ διανοίας cet. Crit. 48. B: ἐνθῆνδε ...
ἐξιέναι. Prot. 335. D: ἡδὴ δὲ ἀνεστῆκε ὡς ἐξιών. Alc. I.
106. E: ἐξιών ἐνδοθεν. Conv. 196. A: καὶ εἰδίων ... καὶ
ἐξιών. Pol. VIII. 550. A. Tim. 45. D: πρὸς ... ὅμοιον ἐξίον.
79. E. Conv. 223. B: ἐξιόντος τινός. Tim. 59. A. Conv. 208.
A: ὡς ἐξιούσης ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης. Apol. 40. B: ἐξιόντι
... οἰκοθεν. Ax. init. Legg. XII. 951. C: ἐξιόντα κατὰ θά-
λατταν καὶ γῆν. Tim. 50. C: τὰ ... ἐξιόντα τῶν ὄντων ἀεὶ
μιμήματα. Conv. 220. B: οὐκ ἐξιόντων ἐνδοθεν. Tim. 59.
E: ὑπὸ τῶν ἐξιόντων εἰς αὐτό.

ἐξείρω, *excludo*, *extermino*; *prohibeo*. Legg. VII. 824:
ἐν ἐργασίοις ... ἐξειργέτω ὁ προστυγγάνων. XI. 936. C:
ἐκ μὲν ἀγορᾶς ἀγορανόμοι ἐξειργόντων αὐτόν. VII. 799. B:
τοὺς ἱερεῖς ... ὁσίως ἐξειργεῖν. 823. C. XI. 935. E: ἐξείρ-
γειν ἐκ τῆς χώρας. Euthyd. 304. C. Legg. XI. 935. C: πλη-
γαῖς ἐξείρων τοὺς θυμῷ ... φιλοφρονουμένους. VII. 799.
B: ἐξειργοντας. Ib. ἂν μὴ ἐκὼν ἐξειργηται. Ib. τὸν ... ἐξ-
ειργόμενον. Hipp. min. 366. C: οὐχ ὑπὸ νόσου λέγω ἐξειρ-
γόμενον cet.

ἐξελαύνω, *expello*, *eiicio*. Pol. VIII. 569. B: ὅτι ἀσθε-
νέστερος ὢν ἰσχυροτέρους ἐξελαύνει. Tim. 79. B. Gorg. 466
D: ἐξελαύνουσιν ἐκ τῶν πόλεων. 460. D: μηδὲ ἐξελαύνειν

ἐκ τῆς πόλεως. 470. B: ἐξελαύνειν ἀνθρώπους. Pol. VIII. 569. A: ὥσπερ πατὴρ υἱὸν ἐξ οἰκίας ... ἐξελαύνων. Men. 92. B: οὐκ ἐξελαύνουσαι (αἱ πόλεις). Apol. 30. D: ἀποκτείνεις μὲντ' ἂν ἴσως ἢ ἐξελάσειεν cet. Menex. 241. D: ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βάρβαρον ἐκ τῆς θαλάττης. Apol. 37. D: οὗτοι ἐμὲ αὐτοὶ ἐξελώσι (fut.). Ib. ἐξελαυνομένην ζῆν.

ἐξελέγχω, *convincō, redarguo*; etiam *probo, doceo*. Euthyd. 293. E: αὐτὸς σαυτὸν γε δὴ ἐξελέγχεις. Gorg. 497. B: σμικρὰ ... ἀνερωτᾷ καὶ ἐξελέγχει. Conv. 217. B: εἰ ψεύδομαι ... ἐξελέγχε. Gorg. 522. D: εἰ ... ἐμὲ τις ἐξελέγχοι ... ἀδύνατον ὄντα cet. Pol. VII. 538. D: ὅταν τὸν οὕτως ἔχοντα ... ἐξελέγῃ ὁ λόγος. Legg. XI. 917. D: δυνατὸς ὢν ἐξελέγχειν. Hipp. mai. 287. B. Phil. 23. A: ἐξελέγχοντα. Euthyd. 303. D: ἐξελέγχοντες. Pol. VII. 539. B: μιμούμενοι τοὺς ἐξελέγχοντας. Gorg. 482. B: ἢ οὐν ἐκείνην ἐξελέγξον ... ὡς οὐ τὸ ἀδικεῖν ἐστὶ ... ἀπάντων ἔσχατον κακῶν. Theaet. 166. C. De lucri cup. 226. E: τοῦτο ... ἤδη ἡμῶς αὐτοῦς τῷ λόγῳ ἐξηλέξαμεν ὅτι ἀδύνατον. Euthyd. 288. E: τοῦτό γε ἐξηλέξαμεν ὅτι οὐδὲν πλεόν, οὐδ' εἰ cet. Gorg. 471. D: ὧ με καὶ ἂν παῖς ἐξελέγξει. Apol. 23. A: ἂ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω. Pol. X. 610. A: ἢ ... ταῦτα ἐξελέγξωμεν ὅτι οὐ καλῶς λέγομεν cet. Prot. 347. E: περὶ πράγματος διαλεγόμενοι οὐ (quod v. deest) ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι. Gorg. 470. D: ἱκανὰ σε ἐξελέγξαι ἐστὶ. Lys. 222. D: καὶ τοῦτό γε ὥσπερ ἐξελέγξαι ἡμῶς αὐτοῖς. Gorg. 467. A: ἐμὲ ἐξελέγξας. Euthyd. 287. E: οὐδὲ σὺ ἐξελέγξεις. Phaedr. 235. B: παλαιοὶ ... ἄνδρες ... ἐξελέγξουσὶ με. Soph. 252. C: οὐκ ἄλλων δέονται τῶν ἐξελεγχόντων. Euthyd. 295. A: ἥδιστα ταῦτα ἐξελέγχομαι. Ep. II. 314. D: οὐδεὶς ἐκὼν ἐξελέγχεται. Hipp. mai. 304. D: οὕτω φανερώς ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ. Euthyd. 303. D: αὐτοὶ ἐξελεγχόμενοι. 304. D. Gorg. 473. E: οὐκ οἶμι ἐξεληλέγχθαι cet. Charm. 162. D: ὡς ἐξεληλεγμένος εἶη. Gorg. 473. A: ἐξηλέγχθην ὑπὸ σοῦ. 467. A: ἐὰν μὴ Σωκράτης ἐξελεγχθῇ ὑπὸ Πάλου. Hipp. mai. 286. E: ἐξελεγχθεῖς. Euthyd. 275. E: ἐξελεγχθήσεται. Apol. 17. B: ὅτι αὐτίκα ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται ἔργω.

ἐξελέκω, *prottraho*. Pol. VII. 515. E: πρὶν ἐξελέκυσαι εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς.

ἐξεμῶ, *evoco*. Pol. III. 406. D: ἐξεμῶσαι τὸ νόσημα.

ἐξεπείθω, *incantando expello*. Phaed. 77. E: ἕως ἂν ἐξεπείθῃς (τὸν παῖδα. Vulgo ἐξιάσθαι).

ἐξεπίσταμαι, *memoriter teneo*. Phaedr. 228. B: ἐξεπιστάμενος τὸν λόγον.

ἐξεπίτηδες, *de industria, consulto*. Gorg. 461. C: ἀλλὰ τοι ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἐταίρους ... ἵνα cet. 517. D: καὶ ἐξεπίτηδες σοι διὰ τῶν αὐτῶν εἰκόνων λέγω ἵνα cet. Phaed. 95. E: καὶ ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω ἵνα cet. Pol. VI. 498. E. Theag. 123. A. Men. 93. C. Ion. 534. E.

ἐξεργάζομαι, *efficio; edo; ago; trasto* (ut artem); etiam *assequor* vel *pasciscor*. Conv. 181. B: ἐξεργάζεται ὁ τι ἂν τύχη. Tim. 46. E: ὅσαι ... τὸ τυχόν ἄτακτον ἐκάστοτε ἐξεργάζονται. Legg. X. 886. D: τόδε ... οἱ τῶν τοιούτων ἐξεργάζονται λόγοι. XI. 921. A: προῖκα ἐξεργάζεσθω. Pol. IX. 587. A: οὐκοῦν ... μάλιστα ἂν τοιαῦτα ἐξεργάζοιτο; Legg. II. 665. D. Pol. IX. 582. C: ἐάνπερ ἐξεργάζονται ἐπὶ ὁ ἕκαστος ὥρμηκε. Legg. II. 667. D. Conv. 178. D: μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξεργάζεσθαι. Legg. VII. 788. C: ὡς κάλλιπτα καὶ ἄριστα ἐξεργάζεσθαι. X. 896. E. Apol. 22. D: διὰ τὸ τὴν τέχνην καλῶς ἐξεργάζεσθαι. Crit. 44. D: τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι. Perf. et pass. et act. habet sensum. Pol. V. 456. D: ποτέρους οἶμι ἡμῖν ἀμείνους ἀνδρας ἐξεργάζεσθαι —; Legg. VI. 772. C: μέχρῃπερ ἂν τέλος ἔχῃν ἕκαστον δόξῃ τοῦ καλῶς ἐξεργάζεσθαι. Ep. VII. 328. C: πείσας γὰρ ἓνα μόνον ἱκανῶς πάντα ἐξεργασμένος ἐσοίμην ἀγαθὰ. Legg. VII. 801. E: ἔργα ἐξεργασμένοι καλὰ καὶ ἐπίπονα. IX. 870. C: οἱ δειλοὶ ... φόβοι πολλοὺς δὴ φόνους εἰσὶν ἐξεργασμένοι. XII. 967. C: ταῦτ' ἦν τὰ τότε ἐξεργασμένα πολλὰς ἀθείτητας cet. V. 747. C: εἴτε τις νομοθέτης αὐτοῖς ... ἐξεργάσατο τὰ τοιαῦτα cet. VII. 816. A. XI. 921. D: ἐάν τις ... δημοσίον ἔργον ... καλῶς ἐξεργάσῃται. Ep. VII. 352. D: ἂ τούς ... πολεμίους ὡς πλείστα κακὰ ἐξεργάσεται cet. **perago, perficio, absolvo*. Euthyd. 272. A: ταύτην (v. ταύτη) νῦν ἐξεργασθόν. 303. C: οἷ τοσούτον πρᾶγμα ... ἐξεργασθόν (v. ἐξεργάσασθόν). Pol. III. 414. E: ἐπειδὴ ... παντελῶς ἐξεργασμένοι ἦσαν. Epin. 975. E: πάντων ... ἐξεργασμένων. **committo, perpero*. Ep. VII. 335. E: ταῦτόν ἐξεργασμένος τούτῳ. Legg. IX. 869. B: ἐξεργασάμενον θυμῷ τούτῳ. A: καθάπερ οἱ τὸν ἀκούσιον φόνον ἐξεργασάμενοι.

ἐξερημῶ, *plane desolo, vasto*. Legg. XI. 925. C: ἔτωσαν ... εἰς τὸν ἐξερημωμένον ... οἶκον. Ep. VII. 332. E: εἰ τὰς ἐξερημωμένας Σικελίας πόλεις κατοικήσεις.

ἐξέρχομαι, *egredior, eado; progredior, proficiscor* (ut in bellum); *abeo* (ut in exsilium), *discedo*. Theaet. 161. B: ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ. Alc. I. 122. E: ἐξέρχεται (τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον) ... οὐδαμῶσε. Crit. 52. B: οὐτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες. Tim. 79. B: ὅθεν ἐξῆλθε τὸ πνεῦμα. Phaed. 59. D: ἐπειδὴ ἐξῆλθομεν ἐκ τοῦ δεσποτιοῦ. Apol. 32. D. Prot. 335. D: ἐάν ... σὺ ἐξέλθῃς. Crit. 44. E: ἐάν σὺ ἐνθῇς ἐξέλθῃς. 54. C. Prot. 361. C: ἐξελεῖν καὶ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ὅ τι ἐστί. Phaed. 59. E: ἐξελεῖν ὁ θυρωρός. 117. A. Apol. 37. E. Crit. 45. B. Pol. II. 374. A: ὁ (στρατοπέδον) ἐξελεῖν ... διαμαχεῖται τοῖς ἐπιούσιν. Apol. 37. D: ἐξελεῖν τεληκῶδες ἀνθρώπων. Pol. IX. 575. B: ἐξελεῖν τε. **excedo* (ut modum). Legg. I. 644. B: εἰ ποτ' ἐξέρχεται, δυνατόν δ' ἐστὶν ἐπαγορ-

δοῦσθαι. In tempore pos. est *prædere*. Polit. 298. E: ἐπει-
δαν ... τῶν ἀρχόντων ἐκύστοις ὁ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ. Legg. X.
909. A: ὅταν δ' ὁ χρόνος αὐτοῖς ἐξέλθῃ τῶν δεσμῶν. XI.
921. C. Phaed. 108. C: ὦν (χρόνων) ἐξελθόντων. Legg.
XII. 954. D.

ἔξεσσι, *licet* (v. c. mihi. h. e. possum), *permissum est*.
Prot. 312. C: τοῦτο μὲν ἔξεστι λέγειν καὶ περὶ ζυγράφων
cet. Conv. 213. C: οὐκ ἐστὶ μοι οὔτε προσβλέψαι cet.
Pol. V. 454. C. al. 8q. accus. c. infin. Gorg. 486. C: τὸν
... τοιοῦτον ... ἔξεστιν ἐπὶ κόρῳς τύπτοντα μὴ διδόναι δι-
κην. Polit. 290. D: οὐδ' ἔξεστι βασιλέα χωρὶς ἱερατικῆς ἄρ-
χειν. Legg. IV. 721. D. (Men. 90. E. codd. plurimi et
praest. ἔξεστι σε pro σοι ... βουλευέσθαι.) Polit. 295. E:
μὴ ἐξέστω ... ἑτέρα προστάττειν; Legg. VI. 753. C: τῷ βου-
λομένῳ δ' ἐξέστω ... εἰς ἀγορὰν θείναι. VII. 824. B. Prot.
350. E: ἔξειν ἄν σοι ... λέγειν ὡς cet. Pol. IV. 422. B.
Euthyd. 302. A. Phaed. 79. D: (ὅταν περ) ἐξῇ αὐτῇ. Prot.
336. B: αἰῶν αὐτῷ τε ἐξεῖναι διαλέγεσθαι ὡπως βούλεται
cet. Gorg. 468. E. Theaet. 197. D. Pol. VIII. 552. A: τὸ
ἐξεῖναι πάντα τὰ αὐτοῦ ἀποδόσθαι. 555. C. Crit. 51. D:
ἐξεῖναι λαβόντα τὰ αὐτοῦ ἀπιέναι. Part. ἐξὸν, *quum liceat*,
licet vel *licuisse*. Prot. 352. D: οὐκ ἐθέλειν πράττειν ἐξὸν
αὐτοῖς. 355. A: ὅτι ... πράττει αὐτά, ἐξὸν μὴ πράττειν.
358. C: ἔπειτα ποιεῖ ταῦτα, ἐξὸν τὰ βελτίῳ (int. ποιεῖν).
Phaedr. 272. C: ἵνα μὴ μάτην πολλὴν ἀπὴν καὶ τραχείαν
(ὁδόν), ἐξὸν ὀλίγην τε καὶ λείαν. Gorg. 492. B: οἷς ἐξὸν
ἀπολαύειν τῶν ἀγαθῶν ... αὐτοὶ ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγά-
γοιντο cet. Conv. 189. B: ἐξὸν σοι ἐν εἰρήνῃ λέγειν. Pol.
V. 466. A: οἷς ἐξὸν πάντα ἔχειν ... οὐδὲν ἔχοιεν. Legg. IV.
722. B. IX. 858. B: ὡς οὐκ ἐστὶ ἐξὸν εἰς αὐριον. Crit. 45. C:
οὐς σοι ἐξὸν ... ἐκθρῆναι ... οἰχῆσαι καταλιπεῖν. Menex.
242. C. Gorg. 525. E: οὐ γὰρ ... ἐξῇ αὐτῷ. Pol. V. 452.
D: ἐξῇ τοῖς τότε ἀσείοις πάντα ταῦτα κωμῶδειν. Legg.
II. 656. E. XII. 944. A. Crit. 52. C. Gorg. 461. D: οὐκ ἐξ-
ίσται μοι λέγειν ὅποσα ἂν βούλομαι; Pol. III. 396. B: οἷς
γε οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν τούτων οὐδὲν ἐξέσται. IV. 420.
A. Legg. II. 673. E. XI. 922. D. Alc. I. 105. A. C. Legg. II.
656. C: ἐξέσεσθαι τοῖς ποιητικοῖς ... ἀπεργάζεσθαι. *oportet.
Polit. 299. C: εἰράγειν ... οἷς (οἷ?) ἔξεστιν, εἰς δὴ τι δι-
καστήριον. Ep. VII. 345. D: ἀγανακτεῖν ... ἐξῇν (vern. *ich*
musste) εἴτε βουλοίμην εἴτε μὴ.

ἐξετάζω, *examino*, *exploro*; *sciscitor*, *quaero*. Prot. 333.
C: τὸν ... λόγον ἔγωγε μαλιστα ἐξετάζω. Critia 107. C:
οὔτε ἐξετάζομεν ... τὰ γεγραμμένα. D: τὰ ... θνητὰ ...
ἀκριβῶς ἐξετάζομεν. Soph. 230. B: τὰς δόξας ... ἐξετάζουσι.
Phaedr. 261. A: δεῦρο αὐτοὺς παράγων ἐξέταξε τί καὶ πῶς
λέγουσιν. Gorg. 495. A: οὐκ ἂν ἔτι μετ' ἐμοῦ ἱκανῶς τὰ
ὄντα ἐξετάζοις. Gorg. 515. B: εἰάν τις σε ταῦτα ἐξετάζῃ.

Legg. VIII. 837. E: τὸν ... νόμον ὑμῶν ... οὐδὲν με ἐξετά-
ζειν δεῖ. Apol. 23. C. Lach. 189. D: ἐξετάζειν καὶ τὰ τοι-
αῦτα ἡμᾶς αὐτούς. Legg. IV. 720. C: ταῦτα ἐξετάζων. X.
891. C. Crat. 410. D: τὸ ... τὰ φνόμενα καὶ τὰ γιγνώμενα
... αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἐξετάζον. Apol. 38. A: ἐμοῦ ... ἐμμαντὸν
καὶ ἄλλους ἐξεταζοντος. Phaedr. 270. C: τὸν λόγον ἐξετά-
ζοντα. Apol. 28. E. Theaet. 155. A: τῷ ὄντι ἡμᾶς αὐτούς
ἐξετάζοντες. Charm. 172. B. Legg. III. 685. A: τοῦτο ...
ἐξεταζοντας περὶ νόμων. Critia 119. D: ἐξήταζον εἰ τίς τι
παραβαίνειν cet. Theaet. 154. D: πάντα τὰ τῶν φρονῶν ἐξ-
ητακότες. Phaedr. 277. A: ὅπως τὸ Λυσίου ... ὄνειδος ἐξ-
ετάσαιμεν cet. Apol. 24. C: τούτου ... τοῦ ἐγκλήματος ἐν
ἑκαστον ἐξετάσωμεν. Phaedr. 258. D: δομεθὰ τι ... Λυ-
σίαν ... περὶ τούτων ἐξετάσαι —; Gorg. 514. A. Pol. X. 598.
D. Charm. 167. A. Apol. 29. E: ἐξετάσω καὶ ἐλέγξω. Charm.
170. B: τοὺς ἄλλους ... κάλλιον ἐξετάσει. Lach. 189. A:
ἡδιστ' ἂν ἐξεταζομένην ὑπὸ τοῦ τοιούτου. Theaet. 184. C:
τὸ ... σύχερὲς τῶν ὀνομάτων ... καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξετα-
ζόμενον. Tim. 62. C: βαρὺ ... ἐξεταζόμενον. Pol. VI. 489.
A: οὐ δὴ ... οἶμαι δεῖσθαι σε ἐξεταζομένην τὴν εἰκόνα ἰδεῖν.
Apol. 23. C: οἱ ὑπ' αὐτῶν ἐξεταζόμενοι. Ib. ἀκούοντες ἐξ-
εταζόμενων τῶν ἀνθρώπων. 33. C: χαίρουσιν ἐξεταζομένοις
τοῖς οἰομένοις ... εἶναι σοφοῖς. Crat. 436. D: ἐκείνης (τῆς
ἀρχῆς) ... ἐξετασθείσης ἱκανῶς. Pol. X. 599. A: πάνν μὲν
οὖν ἐξεταστέον. * (explorando) cognosco, experior. Ep. XIII.
362. A: ἐγὼ ... ταῦτά γε ἐξήτασα. Pass. reperior. Legg. VI.
764. A: εἰάν μὴ παρὼν ἐξεταζῆται τοῖς ξυλλόγοις.

ἐξέτασις, ἡ, exploratio, quaestio. Apol. 22. E: ἐν ταν-
τησὶ ... τῆς ἐξετασεως ... πολλὰι ... ἀπέχθεται μοι γεγό-
νασι. Theaet. 210. C: διὰ τὴν νῦν ἐξέτασιν. Phil. 55. C: μὴ
τοίνυν ἡδονῆς ... ἐξέτασιν πᾶσαν ἐπιχειρῶμεν ποιήσασθαι.

ἐξέτης, ις, sexennis. Legg. VII. 793. E: ἐξέτει ἡθελ
ψυχῆς. 794. C: μετὰ ... τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτιν.

ἐξευθύνω, rationem reposco. Legg. XII. 945. D: οἱ
τοὺς ἀρχοντας ἐξευθύνοντες.

ἐξευλαβούμαι, caveo. Polit. 268. D: ἐξευλαβεῖσθαι
πάνθ' ὅποσα τοιαῦτα. Legg. X. 905. A. Lach. 199. E: ἐξ-
ευλαβεῖσθαι ... τὰ δεινὰ καὶ τὰ μὴ. Pol. III. 409. C: ἐξευ-
λαβούμενος.

ἐξευπορῶ, suppediō. Legg. XI. 918. C: πᾶσιν ἐπικου-
ρίαν ταῖς χρεῖαις ἐξευπορεῖν. * copiam habeo, facile possum
(aliquid expedire al.). Legg. IX. 861. B: περὶ τὴν τούτων
ἀπορίαν οὐτ' ἐξευπορήσαντες cet.

ἐξεύρεσις, ἡ, inventio. De lege 315. A: τοῦ ὄντος ..
ἐξεύρεσις.

ἐξευρίσκω, invenio vel reperio; etiam exquiro vel inquirō
et excogito, comminiscor. Pol. IV. 425. A: καὶ τὰ σμικρὰ ...
δοκοῦντα εἶναι νόμιμα ἐξευρίσκουσιν οὗτοι cet. VIII. 550.

D: δαπάνας αὐτοῖς ἐξευρίσκουσι. 566. B. IX. 587. A: ὑπάρχει αὐτῷ μῆτε τὴν ἐαυτοῦ ἡδονὴν ἐξευρίσκειν cet. Epin. 987. E. Clit. 408. E. Charm. 171. E: ἐξευρίσκοντες τοὺς ἐπισταμένους. Lys. 218. B: νῦν ... ἐξευρήκαμεν ὃ ἔστι τὸ φίλον καὶ οὐ. Prot. 320. B: τὰ δὲ αὐτὸν ἐξευρημαίαι. Pol. V. 473. A. Legg. VI. 772. D. Alc. I. 106. D: ἡ αὐτὸς ἐξεύρες; 110. D. Hipp. mai. 295. B: ὃ κατὰ σαντὸν ἐξεύρες. De lucri cup. 228. D: ἦν αὐτὸς ἐξεύρειν. Sis. 388. D. Hipp. mai. 295. B: ἐμοῦ ἐναντίον αὐτὸ ἐξευρε. Ion. 538. E. Eryx. 400. D: ἄρ' ἂν οὐτως αἰ μάλιστα ἐξεύροιμεν; Prot. 353. B: πρὸς τὸ ἐξευρεῖν περὶ ἀνδρείας ... πῶς ποτ' ἔχει. Phaed. 90. A: σφοδρὰ σμικρὸν ἐξευρεῖν ἀνθρωπον. Theaet. 148. C: τὴν ἐπισιτήμην ... ἐξευρεῖν. Soph. 221. A. Crat. 392. B. Pol. I. 348. A. Apol. 24. D: τὸν ... διαφθείροντα ἐξευρών ... ἐμέ. Alc. I. 110. C. Hipp. mai. 290. C: ὡς οἶόν τ' ἦν ὁμοιότητα τοῦ λίθου τῷ ἐλέφαντι ἐξευρών (exquirens). De lege 321. B: ἐξευρόντος ... τὴν ἀλήθειαν. Crat. 389. C: το ... ὄργανον ἐξευρόντα. Legg. XII. 960. B: τῷ γεννηθέντι σωτηρίαν ἐξευρόντα. Crat. 396. E: ἐξευρόντες ὅστις ... δεινὸς καθαίρειν. 438. B: αὐτοὺς ἐξευρόντας. Theaet. 201. D: ἀλλ' οὐκ οἶδα εἰ ἐξευρήσω. Pol. VII. 520. E: εἰ ... βίον ἐξευρήσεις ἀμείνω τοῦ ἄρχειν cet. Conv. 193. B: ἐξευρήσομεν τε καὶ ἐντευξόμεθα τοῖς παιδικαῖς cet. Phil. 62. B: εἰ μέλλει τις ἡμῶν καὶ τὴν ὁδὸν ... ἐξευρήσειν οἴκαδε. Sis. 390. C: καὶ μὴ, ὥσπερ νῦν, οἷδεν ἐξευρίσκειται ἄλλοιον ἢ cet. Polit. 285. C: ὅτι δύο γένη περὶ αὐτὰ ἐξεύρηται τῆς μετροπηκῆς. Euthyd. 303. E. De lege 315. A. Legg. I. 633. A: τὰ ξυσσιτία φάμεν ... πρὸς τὸν πόλεμον ἐξευρησθαι τῷ νομοθέτῃ. Legg. VII. 819. B: περὶ λογισμοὺς ἀτεχνῶς παισὶν ἐξευρημένα μαθήματα. Pol. II. 380. A: ἐξευρητέον αὐτοῖς ... ὃν νῦν ἡμεῖς λόγον ζητοῦμεν.

ἐξέχω, *emineo*. Pol. X. 602. C: καὶ κοίλᾳ τε δὴ καὶ ἐξέχοντα.

ἐξηγησις, ἡ, *expositio*. Legg. I. 631. A: σοῦ τὴν ... ἐπιχειρήσιν τῆς ἐξηγήσεως περὶ τοὺς νόμους ... ἄγαμαι.

ἐξηγητής, ὁ, *interpretes religionum*, et in univ. *interpretes*. Pol. IV. 427. C: οὗτος ... ὁ θεὸς (Apollo Delphicus) περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητῆς ἐν μέσῳ τῆς γῆς ... καθήμενος ἐξηγεῖται. Euth. 4. C: πέμπει ... ἀνδρὰ πευσόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὃ τι χρὴ ποιεῖν. D. Pol. IV. 427. C: οὐδὲ χρησόμεθα ἐξηγητῇ ἀλλ' ἡ τῷ πατρίῳ. Tim. 29. B: τοὺς λόγους, ὧν περ εἰσιν ἐξηγηταί, τούτων αὐτῶν καὶ ξυγγενεῖς ὄντας. Legg. VI. 759. E. VIII. 828. B. 845. E: οἱ τῶν ἐξηγητῶν νόμοι. IX. 871. C: νομοφύλακες μετ' ἐξηγητῶν καὶ μάντεων cet. XI. 916. C: κατὰ τὸν τῶν ἐξηγητῶν νόμον. Euth. 9. A. Legg. VI. 759. C: καταστῆσαντας ἐπ' αὐτοῖς (τοῖς νόμοις) ἐξηγητάς. 775. A: τοὺς ἐξηγητάς ἐρωτῶντα. IX. 865. C: τούτων (τῶν καθαρμῶν) ... ἐξηγητάς εἶναι κυρίου οὗς ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ. 873. D. XII. 958. D. 964. B.

ἐξηγοῦμαι, *praeco, ducō*. Pol. V. 474. C: ἀκολουθεῖν ... τῷ ἡγουμένῳ. **praescribo, indico*. Pol. X. 604. B: ἡ ὁ νόμος ἐξηγείται. IX. 886. D: ἄς ἂν τὸ φρόνιμον ἐξηγῇται. **respondeo* (de rebus sacris al.). Pol. IV. 427. C: οὗτος ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα ... ἐξηγείται. V. 469. A: ταύτη θήσομεν, ἡ ἂν ἐξηγῇται (ὁ θεός). Theag. 131: καὶ ἄλλῳ ὅτι ἂν οἱ μαντεῖς ἐξηγῶνται. Ion. 531. B. **in univ. explico, expono*; etiam *interpretor vel enarro* (ut poëtam). Legg. VII. 816. C: ἃ ... δεῖ τὸν ... νομοθέτην ἐξηγεῖσθαι τύποις. 821. D: περὶ αὐτῶν ... ἐξηγεῖσθαι. XII. 969. A. Alc. I. 132. B. Ion. 533. B. C. Ep. VII. 343. D: τὸν ἐξηγούμενον ἐν λόγοις ἡ γραμμασιν cet. Crat. 407. A: οἱ πολλοὶ ἐξηγούμενοι τὸν ποιητὴν. Legg. VII. 802. C: ἐξηγουμένους ... τὰ τοῦ νομοθέτου βουλήματα. Ion. 531. A: πότερον ... περὶ τούτων καλλίον ἂν ἐξηγήσαιτο ἢ Ὀμηρος λέγει, ἡ ἢ Ἡσίοδος; B. Pol. V. 474. C: εἰάν αὐτὸ ἀμηγέπη ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα. Alc. I. 124. B: ἔχεις ἐξηγήσασθαι; Ion. 531. B.

ἐξήκοντα, *sexaginta*. Parm. 127. B. Tim. 55. A. al.

ἐξήκοντούτης, ὁ ἡ, *sexagenarius*. Legg. VI. 755. A: ἐξήκοντούτης ... ἐνεχθεῖς. VII. 812. B: τοὺς ... ἐξήκοντού-
ταις ῥόδους.

ἐξήκω, *exeo*; quod ponitur in tempore quod praeteriit, in munere quod transactum est al. Legg. VIII. 850. B: ὅταν δ' ἐξήκωσιν οἱ χρόνοι. VI. 766. C: πρὶν ἐξήκειν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν πλείον ἢ τριάκοντα ἐπιδεομένην ἡμερῶν. XI. 928. C. **permano vel permanavi*. Epin. 987. A: ὅθεν καὶ παντα-
χόσε καὶ δεῦρ' ἐξήκει. **tendo, specto*. Pol. VII. 530. E: οἷα ἐξήκον ἐκείσε αἰεὶ, οἱ πάντα δεῖ ἀφήκειν.

ἐξημαρτημένως, *perperam*. Legg. X. 891. D: μηδὲ εὖ τοῖς λόγοις, ἀλλ' ἐξημαρτημένως χρῶμενοι.

ἐξῆς, *deinceps, ordine*; etiam *deinde, porro*; et *continuo* (ut Conv. 195. E.). Gorg. 454. C: τοῦ ἐξῆς ἕνεκα περ-
αῖσθαι τὸν λόγον ἐρωτῶ. Theaet. 152. E: πάντες ἐξῆς οἱ σοφοί. 193. B: τὰλλα τὰ πρότερα πάνθ' ἐξῆς. 208. A: ὅταν ἐξῆς γράφῃ. Polit. 257. B: ἀλλ' ἐξῆς ... διέξελθε. 286. C: λέγε ἐξῆς μόνον. Parm. 149. A: εἰάν ... τρίτον προσγένηται ἐξῆς. Phil. 29. D: τὸ μετὰ τοῦτο ἐξῆς ἔπου. (Id. Legg. VII. 823. D. Lat. *deinde deinceps*). Pol. VII. 528. B. D. IX. 580. B. Tim. 23. D: ἐξῆς διελθεῖν. Legg. VI. 779. D. Cum v. εἶναι et γίνεσθαι est *sequi*. Crat. 420. D. Legg. VII. 823. D. VIII. 834. B. IX. 855. D. XI. 914. B. Cum artic. est *insequens* et *proximus*. Polit. 271. A: τὸν ἐξῆς χρόνον. Phil. 12. B: τὰ μετὰ ταῦτα ἐξῆς ... περιώμεθα περιβαίνειν. Pol. VI. 484. B: τί δ' ἄλλο ... ἢ τὸ ἐξῆς; Tim. 20. B: τὸν ἐξῆς λόγον. Id. Critia 106. B. Legg. III. 688. D. 696. E. IV. 713. B. 723. E. Lach. 182. B. **proxime* et *simpl. post* (vern. *nächst*), c. genit. et dat. Phil. 42. C: τού-
των ... ἐξῆς ὁψόμεθα (v. ὁψώμεθα) ... ἡδονὰς cet. Prot.

314. E: ἐξῆς δ' αὐτῷ συμπεριπάτουν cet. Crat. 399. D: τούτοις ἐξῆς ... τι ... χρήμα. 420. D: ὅτι τούτοις ἐξῆς ἐστί. Legg. VI. 763. E: ἀγορανόμους ... ἐξῆς τούτοις αἰρεῖσθαι. Tim. 61. D: ἐξῆς ... τοῖς γένεσιν. Ep. VII. 347. D: ἐξῆς τούτοις (*deinde*). Cum artic. est quod *deinceps* vel *proxime sequitur*, et in univ. quod *sequitur*. Pol. III. 390. A: τὰ τούτων ἐξῆς. Critia 115. E: ὁ ... ἐξῆς τῆς γῆς (τροχός). Phaed. 100. C: σκόπει ... τὰ ἐξῆς ἐκείνοις. Pol. VII. 528. B: τὸ ἐξῆς ... τῇ γεωμετρίας. Tim. 72. E: τὸ ... ἐξῆς ... τούτοις. Legg. IV. 707. E. 715. E: τὸν ... ἐξῆς αὐτοῖς ... λόγον. VI. 780. C: τὸ ... ἐξῆς τούτῳ. 782. D: τὰ τούτοις ἐξῆς ... φράζειν. VII. 796. E. 804. C. Menex. 241. A: τὸ ἐξῆς ἔργον τοῖς Μαραθῶνι.

ἐξίημι, *transmittō*. Tim. 82. E: ὅταν ... σὰρξ ἀνὰ πάλιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδόνα ἐξίῃ (γ. ἐξίη).

ἐξικμάζω, *consumo*. Tim. 33. C: ὧ ... τὴν ... πρότερον ἐξικμασμένην (τροφὴν) ἀποπέμψωι πάλιν.

ἐξικνούμαι, *pervenio*, *attingo*. Hipp. mai. 281. D: οὐχ ἱκανοὶ (ἦσαν) ἐξικνεῖσθαι φρονήσει ἐπ' ἀμφοτέρα. Intrans. *supra*. Prot. 311. D: ἂν ... ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα.

ἐξιλάσκομαι, *expiō*. Legg. IX. 862. C: ἀποίνοις ἐξιλασθέν.

ἐξις, *habitus* (tam corporis quam animi); *status* vel *conditio*; *affectio*; etiam *facultas*. Theaet. 153. B: ἡ τῶν σωμάτων ἐξις. 167. A: ἀμείνων ... ἡ ἑτέρα ἐξις. Pol. III. 403. E: ἡ τῶνδε τῶν ἀσκητῶν ἐξις. Legg. IX. 870. C: φιλοτίμου ψυχῆς ἐξις. X. 893. E. Theag. 130. E. Def. 414. C: ἐξις διαθεσις ψυχῆς καθ' ἣν ποιοῖ τινες λεγόμεθα. Polit. 273. B: παρὰ τῆς ἐμπροσθεν ἐξεως. Parm. 162. B: μὴ μεταβάλλον ἐκ ταύτης τῆς ἐξεως. Crat. 415. D. Phil. 48. C: ἐξεως τινος ἐπικλὴν λεγομένη. Pol. X. 618. D: μετὰ ποίας τινὸς ψυχῆς ἐξεως. Tim. 42. D: (πρὶν) εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἐξεως. Legg. V. 728. E. Prot. 344. B: διαμένειν ἐν ταύτῃ τῇ ἐξει. Pol. III. 407. D. Tim. 66. C: οἰκία τῇ τῆς γλώττης ἐξει πεφυκνία. Alc. II. 133. B. Eryx. 405. E: ἐν μοχθηροτέρα ἐξει εἰσὶ τῶν cet. Phaedr. 241. C: βλαβερῶ ... πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἐξιν. 268. E: τὸν τὴν σὴν ἐξιν ἔχοντα. Gorg. 524. B: ἐκότερον ... ἔχει τὴν ἐξιν τὴν αὐτοῦ. Phil. 11. D: ἐξιν ψυχῆς καὶ διάθεσιν. 48. C: ἣν δὴ λέγομεν ἀβελτέραν ἐξιν. Pol. VI. 509. A: τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἐξιν. 511. D. IX. 591. B: ὅλη ἡ ψυχὴ ... τιμιωτέρα ἐξιν λαμβάνει. Tim. 47. E: διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν ... ἐξιν. 86. D. Legg. II. 666. A: τὴν ἐμμανὴ εὐλαβούμενοι ἐξιν τῶν νέων. XII. 966. B: ἀνδρουπόδου γὰρ τινα σὺ λέγεις ἐξιν. Epin. 973. A: ὃ τὴν ἀνθρωπίνην ἐξιν φασμέν. Soph. 230. D: βελτίστη ... τῶν ἐξεων αὕτη. Phil. 41. C. Eryx. 405. D: ὁποτέρα τῶν ἐξεων βελτίων. Ep. VII. 344. A: ἐν ἀλλοτρίαις ἐξεσιν οὐκ ἐγγίγνεται. Pol. IV. 435.

B: ἄλλ' ἅντα πάθη τε καὶ ἔξεις. Legg. I. 650. B: τὸ γινώ-
ναι τὰς φύσεις τε καὶ ἔξεις τῶν ψυχῶν. VII. 791. B: ἔξεις
ἔμφρονας ἔχειν. *i. q. τὸ ἔχειν. Pol. IV. 433. E: ἡ τοῦ
οἴκειον τε καὶ ἑαυτοῦ ἔξεις τε καὶ πράξεις. Soph. 247. A:
δικαιοσύνης ἔξει καὶ παρουσία. Theaet. 197. A: ἐπιστήμης
... ἔξιν. Crat. 414. B: οὐκοῦν τοῦτό γε (τέχνη) ἔξιν νοῦ
σημαίνει cet. Legg. I. 625. C: τὴν τῶν ὅπλων ἔξιν. Ora-
tionem amplificat. Tim. 73. A: τῇ τοῦ περιγεννησομένου πῶ-
ματος ἐδέσματος τε ἔξει. 74. A.

ἐξισοῦμαι, *exaequor, aequalis sum*. Parm. 144. E: ἐξ-
ισοῦσθον δὴ ὄντι αἰεὶ παρὰ πάντα. Pol. VIII. 563. A: μέ-
τοικον ... ἀσπῶ καὶ ἀσπὸν μετοίκω ἐξισοῦσθαι. Legg. XI.
927. E: τιμαῖς ... οὐδαμῶς ἐξισοῦσθαι φιλεῖ.

ἐξίστημι, *de statu dimoveo*. Locr. 100. C: ὁκόσαι ...
ἐξίσταντι τὰν φύσιν. Med. *excedo vel decedo*. Tim. 50. B:
ἐκ τῆς ἑαυτῆς τὸ παρὰπαν οὐκ ἐξίσταται δυνάμει. Pol. II.
380. D: εἴπερ τι ἐξίσταται τῆς αὐτοῦ ιδέας. Legg. X. 907.
D: ἐξίστασθαι ... τρόπων τῶν αὐτῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς.
Phaedr. 249. C: ἐξιστάμενος ... τῶν ἀνθρωπίνων σπουδα-
σμάτων. Crat. 439. D: μηδὲν ἐξιστάμενον τῆς αὐτοῦ ιδέας.
* *decedo de via* (vern. *ausweichen*). Pol. VIII. 563. C: ἐὰν μὴ
ἐξίστηται.

ἐξίτηλος, ὁ ἡ, *evanidus, cum v. γίγνεσθαι, oim na-
tiam amittere, evanescere*. Critia 121. A: ἐπεὶ ... ἡ τοῦ θεοῦ
... μοῖρα ἐξίτηλος ἐγένετο ἐν αὐτοῖς. Pol. III. 391. E: ἐξ-
ίτηλον αἷμα δαιμόνων (e trag.). VI. 497. B: ὥσπερ ξενι-
κὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώ-
ριον φιλεῖ κρατουμένον ἵεναι.

ἐξιῶμαι, *sano; sedo*. Phil. 54. E: ὅσα γένεσις ἐξιᾶται.
Legg. XI. 933. C: ἐξιᾶσθαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς τοιοῦτους
φόβους. Phil. 54. E: ὅσοι ἐξιῶμενοι ἡ πείνην ἡ δίψαν cet.
Legg. XI. 918. C: ἴν', εἰ μὴ καὶ τὸ ὅλον, ἀλλ' οὖν μέρη γε
ἐξισώμεθα νόμῳ. (Phaedr. 77. E. pro ἐξιᾶσθαι nunc scrib.
ἐξεπέσχητε). * *sarcio*. Legg. IX. 879. A: αὐτὸς τὴν βλάβην
ἐξιᾶσθω. Id. XI. 936. D. E.

ἐξοδος, ἡ, *exitus*. Phaedr. 230. D: τῆς ἐμῆς ἐξόδου
τὸ φάρμακον. Pol. V. 453. E: ἐὰν πῃ εὐρωμεν τὴν ἐξοδον.
Tim. 75. E. 79. E. A: διὰ τῶν ἐξόδων ἡπερ πορευεται διά-
γον. Legg. VI. 784. D: τῶν ἐξόδων ... τῶν γυναικείων.
Ep. VII. 329. E: ἐν ταῖς τῆς χώρας ἐξόδοις. * *discessus*. Phil.
33. E: ἔστι ... λήθη μνήμης ἐξοδος. Conyn. 208. E: ἐπι-
στήμης ἐξοδος. Legg. IX. 856. E: μονῆς ... καὶ ἐξόδου τῆς
πατρίδος. * *exitus, i. e. finis*. Prot. 361. A: ἡ ἄρτι ἐξοδος
τῶν λόγων.

ἐξοίκησις, ἡ, *demigratio*. Legg. IV. 704. C: παλαιὰ
... τις ἐξοίκησις ἐν τῷ τόπῳ γενομένη. VIII. 850. B: ἡ τινα
ἀναβολὴν τῆς ἐξοικήσεως ἀξίων αὐτῷ γίγνεσθαι.

ἐξοικίζω, *sedibus expello, eiiciv*. Legg. XI. 928. E: εἰς ἄλλην χώραν ἐξοικίζεσθαι τὸν ἀπάτορα.

ἐξόλλυμι, *perdo*. Euthyd. 285. A: οὕτως ἐξόλλυναι ἀνθρώπους. Ep. VII. 344. D: ἐξ ἄρα ... φρένας ὤλεσαν (Hom.). Perf. *perco*. Euthyd. 283. D: οὔτινες τὰ παιδικὰ περὶ παντός ἂν ποιήσαιντο ἐξολώλειαι. E. 285. A.

ἐξόμνυμαι, *abiuro*. Legg. XII. 949. A: ἐξαρηθέντι καὶ ἐξομουμένῳ.

ἐξομοίω, *simile aliquid efficiō*. Gorg. 512. E: ἐξομοίων αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ. Tim. 90. D: τῷ κατανοομένῳ τὸ κατανοοῦν ἐξομοῖωσαι κατὰ τὴν ἀρχαίαν φύσιν.

ἐξομόργνυμι, *infundo, imprimo*. Legg. VI. 775. D: εἰς ... τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι. Med. Gorg. 525. A: ἂ ἐκάστω ἢ περὰς αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν.

ἐξόμορξις, ἡ, *impressio*. Tim. 80. E: τῆς ἐξομόρξεως ἐν ὄρω.

ἐξονομακλήθην, *nominatim*. Pol. III. 388. B. (Hom.).

ἐξόπισθεν, *a tergo*. Pol. II. 365. C: ἐλκτέον ἐξόπισθεν. Legg. XII. 947. D: κόρας ἐπομένας ἐξόπισθεν. Cum artic. Tim. 84. E: ὅταν ... τοὺς ... ἐπιτόνους ... εἰς τὸ ἐξόπισθεν (*retro*) κατατείνῃ.

ἐξοπλίζω, *armo*. Pol. VIII. 555. D: ἐξοπλισμένοι.

ἐξορθώ, *erigo*. Legg. IX. 862. C: τὸ πεισὸν ... ἐξορδοῦντα. **corrigo, emendo*. Tim. 90. D: τὰς διεφθαρμένας ἡμῶν περιόδους ἐξορδοῦντα.

ἐξορίζω, *extermio, expello*. Legg. IX. 874. A: τὸ ... ὄφλον ἐξορίζειν. Conv. 197. D: ἀργιότητα δ' ἐξορίζω.

ἐξορμή, ἡ, *profectio*. Theag. 129. D: ἐπὶ ... τῇ ἐπὶ στρατείᾳ ἐξορμῇ.

ἐξορμῶ, *excito*. Polit. 294. E: ἅμια μὲν ἐξορμῶσιν, ἅμια δὲ καταπαύουσι δρόμον.

ἐξοστράκίζω, *testarum suffragiis exsilio multo, expello*. Gorg. 516. D: οὐκ ἐξοστράκισαν αὐτὸν οὔτοι — ;

ἐξουσία, ἡ, *potestas, libertas vel licentia*. Gorg. 461. E: οὐ τῆς Ἑλλάδος πλειστή ἐστιν ἐξουσία τοῦ λέγειν. Pol. II. 359. C. V. 460. B: ἡ ἐξουσία τῆς τῶν γυναικῶν ἐγκοιμῆσεως. VII. 557. B. Alc. I. 134. E. Euthyd. 302. B: περὶ ᾧ (ζῶα) ἂν σοι ἐξουσία ἢ πάντα ταῦτα ποιεῖν cet. Eryx. 397. B. Def. 412. D: ἐξουσία τοῦ καθ' ἑαυτὸν ἐν βίῳ. 415. B: ἐξουσία ἐπιτροπῇ νόμον, Gorg. 525. A: ὑπὸ ἐξουσίας. Pol. II. 360. D: εἴ τις τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος cet. VII. 554. C: ὥστε πολλῆς ἐξουσίας λαβεῖσθαι τοῦ ἀδικεῖν. VIII. 563. E. Legg. VI. 568. B: ὁ ... ἀκοινῶντος ὢν ἐξουσίας τοῦ συνδικάζειν. Ep. III. 317. D: ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. Gorg. 526. A: ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γενόμενον. 528. D: διὰ τὴν ἐξουσίαν. (Pol. VIII. 557. D. 564. D: δι' ἐξουσίαν.) Conv. 182. E: ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε

τῷ ἱραστῇ θανυμαστὰ ἔργα ἐργαζομένῳ ἐπαινεῖσθαι. 183. C. Pol. II. 359. C. Legg. VI. 780. A. VIII. 829. D: τοῖς δὲ ἄλλοις μηδεμίαν ἐξουσίαν γίγνεσθαι. X. 907. C. XI. 936. A: οἷς δ' εἴρηται ... ἐξουσίαν εἶναι περὶ τοῦ ποιεῖν εἰς ἄλλήλους. Crit. 51. D: τῷ ἐξουσίαν πεποιθημένοι Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ ... εἶναι ... ἀπιέναι ὅποι ἂν βούληται. Alc. I. 134. C. 135. B: ἐν ... πάσαις ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ἀπολειπομέναις ἀρετῆς. **coria*. Legg. VIII. 828. D: (περὶ) τῶν ἀναγκαίων ἐξουσίας.

ἐξόφθαλμος, ὁ ἧ, *prominentes oculos habens*. Theaet. 209. C: τον σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμον.

ἐξυβρίζω, *insolenter me effero*. Legg. III. 691. C: ἐξυβρίζοντα ... τὰ μὲν εἰς νόσους θεί, τὰ δ' εἰς ἀδικίαν.

ἔξω, *extra, foris et foras*. Phaedr. 247. B: ἔξω πορευθεῖσαι. 255. C: ἔξω ἀποῤῥεῖ. Parm. 127. C: τυχεῖν ἔξω ὄντα. 138. E: τὸ δὲ ἔξω εἶη ἅμα. Conv. 218. B: ἐπειδὴ ... οἱ παῖδες ἔξω ἦσαν. Pol. II. 360. A: στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην. IX. 573. B: ἔξω ὡθεῖ παρ' αὐτοῦ. 579. C: ἐὰν τις ἔξω ἀποδμηῇ. Tim. 46. A: ἐντὸς ἔξω τε ἐγερθεῖσιν. 78. D: εἶσω ... καὶ πάλιν ἔξω. E. 79. C: ἔξω μεθιὲν τὸ πνεῦμα. C: ἔξω ἰόν. D. 84. E: ἀδυνατοῦν ἔξω πορευθῆναι. 85. C: ἔξω ... ἀναπέμπει. Critia 108. E: τοῖς ... ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσι. 115. C: ὁδὸν ἔξω ... ποιοῦμενοι. Legg. VII. 814. A: ἔξω στρατεύεσθαι. Lys. 206. E: ἐπαίζον ἔξω. Alc. I. 117. C: εἶσω ἄγειν ἢ ἔξω. Ep. VII. 348. A: βλέπων ἔξω. 349. B: ὠχόμεν ἔξω. Phaedr. 112. E: τὸ ἐξωτάτω ῥέον. Praepos. *extra*. Phaedr. 227. A: ἔξω τείχους. 247. A: φθόμος ... ἔξω θείου χοροῦ ἴσταται. 256. B: ἔξω (τοῦ ἔρωτος) γενομένοι. Theaet. 153. D: ἐτέρων τι ἔξω τῶν σῶν ὁμμάτων. Parm. 138. D: μήτε ... ἐν ἐκείνῳ εἶναι ... μήτ' ... ἔξω ἐκείνου. Legg. IX. 873. E: ἔξω τῶν ὄρων τῆς χώρας. 876. E: τοῦ μήποτε βαίνειν ἔξω τῆς δίκης. X. 909. C: ἔξω τῶν ὀρίων ἐκβάλλειν. XI. 925. B: τῶν ... ὄντων ἔξω τῆς συγγενείας. XII. 949. B: καθάπερ ἔξω τοῦ λόγου λέγοντος. 960. A: ἔξω τῆς οἰκίας. Epin. 985. A: θεὸν ... ἔξω τούτων εἶναι. Ion. 535. B: πότερον ἔμφρων εἶ, ἢ ἔξω σουτοῦ γίγναι —; Alc. II. 147. D: γίγνεται ... συντεθὲν ἔξω ... τοῦ μέτρου. Ep. VII. 330. E: τοῖς ... ἔξω ... βαίνουσι τῆς ὀρθῆς πολιτείας. **ex*. Phil. 16. A: τὴν ... τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου ... ἀπελθεῖν. — Cum artic. *exterior*. Phaedr. 247. C: τὰ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ. 248. A: εἰς τὸν ἔξω τόπον. Theaet. 144. C: ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ. 198. C: ἢ ἄλλο τι τῶν ἔξω. Pol. IV. 443. D: οὐ περὶ τὴν ἔξω πρᾶξιν τῶν αὐτοῦ. VIII. 556. A: ἄνευ τῶν ἔξω στασιάζει αὐτὸ αὐτῷ. 566. E: πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθρούς. IX. 577. A. 588. E: τὸ ἔξω μόνον ἐλντρον ὀρώντι. X. 617. C: τοῦ ἀτράκτου τὴν ἔξω περιφοράν. Critia 117. B: ἐπὶ τοὺς ἔξω κύκλους ... ἐπωγέτενον. D. Charm. 171. B: ἐν γε τοῖς

ἔξω. Pol. X. 616. E: τὸν ... ἐξωτάτω σφόνδυλον. Critia 115. D. 116. B. Etiam iu eo ponitur quod exstat vel prominet. Theaet. 143. E: τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων.

ἔξωθεν, extrinsecus; furis. Phaedr. 245. E: ὧ ... ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι. 279. B: ἔξωθεν ... ὅσα ἔχω. Soph. 253. D: ἔξωθεν περιεχομένους. Polit. 293. D: ἐπείραγόμενοι ... ἔξωθεν. Parm. 127. D: ἐπείσεσθαι ... ἔξ. 150. E: περὶ αὐτὸ αἶν εἶη ἔξ. Crat. 420. A: ὅτι ἐσρεῖ (v. εἰσρεῖ) ἔξ. Conν. 216. D: τοῦτο ... οὗτος ἔξ. περιβέβληται. Pol. VIII. 559. E: βοηθησάσης ... ξυμμαχίας ἔξ. IX. 588. D. Tim. 33. A: περιεστώμενα ἔξ. C: ορατὸν ... οὐδὲν ὑπελείπεται ἔξ. 61. B: ἐπιόντα ἔξ. Critia 116. A: ἔξ. καὶ ἐντός. E. Legg. VII. 800. E: χορούς τινες ἔξ. μεμεισθωμένους. VIII. 829. A: ἔξωθεν τε καὶ ἐνδοθεν. al. Cum artic. externus. Prot. 334. B: τοῖς ... ἔξ. τοῦ σώματος ἀγαθὸν ἐστὶ τῷ ἀνθρώπῳ. Polit. 277. C: τὴν ἔξωθεν ... περιγραφὴν ... ἱκανῶς ἔχειν. 307. E: πρὸς τὰς ἔξ. πόλεις. Pol. III. 414. B: τῶν ... ἔξ. πολέμιων. (Id. 417. B. IV. 442. B. Legg. I. 628. B.) 415. E: τοὺς τε ἔξ. ἀπαμύνοιν. Tim. 77. B: τὴν ... ἔξ. ἀπωσαμένῳ κίνησιν. Critia 112. A: ὥκειτο ... τὰ ... ἔξ. Legg. I. 628. A: πρὸς πόλεμον ... τὸν ἔξ. βλέπων. D: πρὸς τὰ ἔξ. πολεμικὰ ἀποβλέπων.

ἔξωθῶ, expello. Tim. 62. B: τὰ μικρότερα ἐξωθοῦντα. εἰσκα, vid. εἶκω.

ἐορτάζω, diem festum ago. Alc. I. 121. C: ἅπανα ... ἐορτάζει ἡ Ἀσία. Ib. ἐορτάζουσι πάντες cet. Legg. VIII. 835. B: ἐορτάζειν. II. 657. D: περὶ τῶν ἐορταζόντων. Trop. Pol. V. 458. A: ἑασὸν με ἐορτάσαι.

ἐόρτασις, ἡ, celebritas. Legg. II. 657. D: χαίροντες τῇ ἐκείνων παιδιᾷ τε καὶ ἐορτάσει.

ἐορταστικός, ἡ, ὄν, festus, sollemnis. Legg. VIII. 829. B: μάχαι τινὲς ἐορταστικαί.

ἐορτή, ἡ, dies festus, celebritas. Def. 415. A: χρόνος ἐπὶ κατὰ νόμους. Phaed. 61. A: ἡ τοῦ θεοῦ ἐορτή. Gorg. 447. A: κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν. Ib. ἀστείας ἐορτῆς. Tim. 21. B. Pol. I. 327. A: τὴν ἐορτὴν ... θειάσασθαι τίνα τρόπον ποιήσουσιν. IX. 573. D: ἐορταὶ γίγνονται. Legg. VII. 809. D. Pol. II. 364. C: μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἐορτῶν. Legg. II. 653. D: τὰς τῶν ἐορτῶν ἀμοιβάς. VII. 796. C. Conν. 197. D: ἐν ἐορταῖς. Legg. II. 653. D. VI. 775. D. Ion. 535. D: ἐν θυσίαις καὶ ἐορταῖς. Legg. VII. 799. A: τάξαντας ... τὰς ἐορτάς. 816. C. VIII. 828. B: δώδεκα ... ἐορτάς εἶναι τοῖς δώδεκα θεοῖς. C: γυναικείας ... ἐορτάς. 835. B: ἐορτάς ἀποδοῦναι τῇ πόλει ἐορτάζειν. Epin. 985. E. *festa oblectatio. Phaedr. 276. B: παιδιὰς τι καὶ ἐορτῆς χάριν.

ἐπαγγέλλω, denuntio, indico. Legg. III. 702. D: οὐ πόλεμόν γε ἐπαγγέλλεις. Med. denuntio, h. e. posco, iubeo. Lach. 189. B: σοὶ ... ἐγὼ ἐπαγγέλλομαι καὶ διδάσκω καὶ

ἐλέγγειν ἐμὲ ὅ τι ἂν βούλῃ. Gorg. 458. D: αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον ἐρωτᾷν ὅ τι τις βούλεται. **promitto vel operam meam offero*. Legg. XI. 915. A: ἐπαγγελλόμενον ὅ τι χρεὶ δρᾶν τῶν δικαίων καὶ ἅμα δυνατῶν. **profiteor*. Prot. 319. A: τοῦτό ἐστι ... τὸ ἐπάγγελμα ὃ ἐπαγγέλλομαι. Gorg. 449. B. 447. C: τί ἐστιν ὃ ἐπαγγέλλεταιί τε καὶ διδάσκει. Theag. 127. E: οἱ παιδεύειν ἐπαγγέλλονται οἷοί τε εἶναι νέους ἀνθρώπους. Men. 95. B. Soph. 223. A: τὸ ... ἐπαγγελλόμενον ... ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς ὁμιλίας ποιούμενον. Euthyd. 273. E: τοῦτο μέμνημαι σφῶ ἐπαγγελλομένῳ. Pol. VII. 518. B: οὐχ οἷαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοι φασιν εἶναι. Lach. 186. C: οἵπερ μόνοι ἐπηγγέλλοντό με οἷοί τ' εἶναι ποιῆσαι καλὸν τε καὶ ἀγαθόν.

ἐπάγγελμα, τό, *professio*. Prot. 319. A. Euthyd. 274. A: ὑπὸ ... τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπαγγέλματος.

ἐπάγω, *adduco, induco, assero, infero*. Pol. V. 472. A: ὅτι ... νῦν τὸ μέγιστον ... τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. Legg. IX. 881. E: ὅς ἂν ... μὴ ἐπάγῃ δικὴν τῷ τοιοῦτῳ. XII. 943. E: (μὴ) ἀναξίῳ ἀναξίας ἐπάγῃ δικας. Polit. 278. A: ἐπάγειν ἐπὶ τὰ μῆπω γινωσκόμενα. Crat. 420. D: ταῦτα ... μοι δοκεῖς ... πυκνότερον ἐπάγειν. Legg. VIII. 844. C: ἀγρονόμον ἐπάγων ὁ βουλόμενος ταξάσθω cet. Tim. 88. A: ῥεύματα ἐπάγουσα. Phil. 35. D: ἐπάγουσαν. Critia 118. E: τὰ ἐκ τῶν διωρύχων ἐπάγοντες νύματα. Tim. 33. A: νόσους γῆρας τε ἐπάγοντα. Phaed. 106. A: ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπάγοι. Lys. 217. D: ὅταν ... τὸ γῆρας αὐταῖς ταυτὸν τοῦτο χρῶμα ἐπαγάγῃ. Legg. III. 697. C: τὸ δεσποτικὸν δ' ἐπαγαγόντες μᾶλλον τοῦ προσήκοντος. Locr. 102. A: τροφὰ ... πᾶσα ἀπὸ ῥίζας ... τὰς καρδίας ... ἐπάγεται τῷ σώματι. 103. C. Med. *adduco, infero*; etiam *asserō, cōo*. Hipp. mai. 289. B: ὃν (Ἡράκλειτον) οὐ ἐπάγει. Legg. VII. 823. A: τὸ ... παρὸν ἡμῖν ... οἷον μάρτυρα ἐπαγόμεθα. Pol. II. 364. C: μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται. Menex. 243. B: ἰδίᾳ τοῦτον πύλιν ἐπάγεσθαι. Legg. XI. 930. B: μὴ μητριαν ἐπαγόμενον. Prot. 347. E: ἐπαγόμενοι ... αὐτοὺς (τοὺς ποιητὰς) οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις cet. Legg. X. 897. D: νύκτα ἐν μισημβρία ἐπαγόμενοι. Pol. VIII. 556. E: ἔξωθεν ἐπαγομένων ... ξυμμαχίαν. Lys. 215. C: τὸν Ἡοίοδον ἐπῆγετο. Menex. 238. B: ἀρχοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν τοὺς θεοὺς ἐπηγάγετο. Gorg. 492. B: αὐτοὶ ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγαγίνοντο τὸν ... νόμον cet.

ἐπαγωγὴ, ἡ, *illicium magicum*. Pol. II. 364. C: ἐπαγωγαῖς τισὶ καὶ καταδίσμοις. Legg. XI. 933. D: καταδίσσιν ἢ ἐπαγωγαῖς ἢ τισιν ἐπωδαῖς cet.

ἐπαγωγός, ὁ ἡ, *alliciens*; neutr. c. artic. *illecebra*. Tim. 45. D: ἔτι τε ἐπαγωγὸν γίγνεται ὕπνου. Phil. 44. C: ὥστε καὶ αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι.

ἐπάδω, *incanto*; etiam *verbis demulcentibus vel persuadentibus uxor, consolator, admonero, animum erigo* al. Theaet. 157. C: τούτου ἔνεκα ἐπάδω. Charm. 155. E: ἦν εἰ ... τις ἐπάδοι. Legg. VII. 812. C: (ἴνα) ἐπάδῃ ταῖς τῶν γένων ψυχαῖς. Phaedr. 77. E: χρὴ ... ἐπαθεῖν αὐτῷ ἐκαστης ἡμέρας. 144. D: χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπάδειν ἑαυτῷ. Legg. II. 664. B. 666. C. XII. 944. B. Charm. 176. B. Phaedr. 267. D: πάλιν ὠργισμένοις ἐπαδὼν κηλεῖν. Legg. VIII. 837. E. VI. 773. D: ἐπάδοντα. II. 665. C: ὅλη τῇ πόλει ὅλην τὴν πόλιν αὐτῇ ἐπάδουσιν. Pol. X. 608. A: ἐπάδοντες ἡμῖν αὐτοῖς τούτου τὸν λόγον. Theaet. 149. C: ἐπάδουσαι. Charm. 157. C: ἐπάσαι. 176. B: ἐπάδουσαι. 158. C: ἐπα-στέον.

ἐπαιδοῦμαι, *revereor*. Legg. XI. 921. A: μηδὲν τὸν βιοδύτην θεὸν ἐπαιδεσθεῖς.

ἐπαινέτης, ὁ, *laudator*; *assensor*; *probator*. Prot. 309. A: οὐ σὺ ... Ὀμήρου ἐπαινέτης εἶ —; 345. E. Phaedr. 258. A: ὅτι ... συγγραμμάτι (v. συγγραμματος) πρώτος ὁ ἐπαινέτης γέγραπται. Polit. 306. D. Pol. IV. 426. B. IX. 583. A. Prot. 345. E: ἐπαινέτην. Legg. I. 633. A: τὸν τοῦ Διὸς ἐπαινέτην τόνδε. 639. C. Pol. II. 366. D: ὅσοι ἐπαινέται φατέ δικαιοσύνης εἶναι. Phaedr. 258. A: ἐπιδεικνύμενος τοῖς ἐπαινέταις τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν. Pol. X. 606. E: ὅταν Ὀμήρου ἐπαινέταις ἐντύχῃς. Legg. I. 638. D. Phaedr. 257. E: οἷ ... οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας. Menex. 247. E. Etiam *rhapsodus dicitur ἐπαινέτης* (vid. ἐπαινῶ). Ion. 536. D: ὅτι σὺ τέγγῃ, ἀλλὰ θεῖα μοῖρα Ὀμήρου δεινὸς εἶ ἐπαινέτης. Ib. ad fin. θεῖον εἶναι, καὶ μὴ τεχνικὸν περὶ Ὀμήρου ἐπαινέτην.

ἐπαινετός, ἡ, ὄν, *laudabilis, insignis*. Def. 411. D: ἔξις θνητοῦ ζῶου καθ' αὐτὴν ἐπαινετή. Epin. 987. D: τὸ δ' ἐπαινετὸν αὐτοῦ χρὴ λέγειν ὅτι cet. Crat. 416. C: οὐκ-οὖν ... ὅσα ... ἂν νοῦς ... ἐργάσῃται, ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετά —; Legg. I. 637. B. II. 660. A: ἐν τοῖς καλοῖς ῥήμασι καὶ ἐπαινετοῖς.

ἐπαινος, ὁ, *laus, laudatio*; *praedicatio*. Pol. X. 605. E: ἡ καλῶς ... οὗτος ὁ ἐπαινος ἔχει, τὸ cet. Legg. II. 663. A: κλέος τε καὶ ἐπαινος πρὸς ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν cet. V. 730. B. XI. 917. C: ἐπαινος ... ὅρκος τε περὶ παντὸς τοῦ πωλουμένου ἀπέστω. Lach. 181. B: οὗτος ... ὁ ἐπαινός ἐστι καλὸς ὃν σὺ νῦν ἐπαινεῖ cet. Conv. 195. A: εἰς ... τρόπος ὀρθὸς παντός ἐπαινοῦ περὶ παντός. Pol. VI. 492. C. Legg. VI. 762. E: ἀξίος ἐπαίνου. VII. 811. E: οὓς δ' ἂν τῷ ἐπαίνῳ συμψήφους ἔχῃ. Phaedr. 243. D: σοῦ ... εἰπόντος τὸν τοῦ ἔραστοῦ ἐπαινον. 260. B: συντιθεῖς λόγον ἐπαινον κατὰ τοῦ ὄνου. C: τὸν ἐπαινον ποιούμενος. Polit. 286. C. Conv. 177. B: ἐπαινον θαυμάσιον ἔχοντες πρὸς ὠφέλειαν. D: λόγον εἰπεῖν ἐπαινον Ἐρωτος. 217. E:

εἰς ἔπαινον ἰλθόντα. Legg. I. 625. A: τοῦτον τὸν ἔπαινον ... εἰληφέναι. III. 687. A: ὁ τὸν ἔπαινον τοῦτον περὶ ἐκάστον τιθέμενος. XII. 947. B: οἷον ὕμνον πεποιημένον ἔπαινον εἰς τοὺς ἱερέας ... ᾄδειν. Prot. 326. A: ἐν οἷς ... ἔπαινοι καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν. Pol. VII. 516. C: τιμαὶ ... καὶ ἔπαινοι cet. Legg. XII. 957. C: ὅσοι ... ἐν ποιήμασιν ἔπαινοι καὶ ψόγοι περὶ τινῶν λέγονται καὶ ὅσοι καταλογάδην. Polit. 287. A: ψόγων καὶ ἐπαίνων μῆδεν φροντίζειν. Legg. IV. 706. C: ὡς ἀξία ἐπαίνων πολυλακίς μυρίων. VIII. 841. E: ἄτιμον ... τῶν ἐν τῇ πόλει ἔπαίνων. Theaet. 174. D: ἐν ... τοῖς ἐπαίνοις καὶ ταῖς τῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις. Legg. II. 663. C: καὶ ἐπαίνοις καὶ λόγοις ὡς ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαια ἐστὶ καὶ ἄδिका. Phaedr. 240. E: ἀκαίρους ... ἐπαίνους. Gorg. 483. B: τοὺς ἐπαίνους ἐπαινοῦσι. Conv. 177. B: Ἡρακλέους ... ἐπαίνους καταλογάδην συγγράφειν. Legg. III. 700. C: κρότοι ἐπαίνους ἀποδιδόντες. Crit. 47. C.

ἐπαινῶ (ἐπαίνημι. Prot. 345. D. e Simon.), *laudo, praedico; probō, assentior; etiam commendo*. Prot. 361. D: ἐγὼ ... ἐπαινῶ σου τὴν προθυμίαν. Conv. 222. A: ταῦτ' ἐστὶν ... ἃ ἐγὼ Σωκράτη ἐπαινῶ. Pol. IV. 426. C: οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐπαινῶ. Gorg. 512. C: ἐξ ὧν τὰ παντοῦ ἐπαινεῖς. Pol. IV. 431. A: ἐπαινεῖ γοῦν. Legg. VI. 770. E: ἐπαινεῖτε καὶ ψέγετε τοὺς νόμους. Prot. 310. E: πάντες τὸν ἄνδρα ἐπαινοῦσι. Phaedr. 233. A: καὶ παρὰ τὸ βέλτιστον τὰ τε λεγόμενα ... ἐπαινοῦσι. Pol. II. 362. E. Legg. VII. 806. C: ἐπαινεῖτω. IV. 719. E: τὸν ὑπερβάλλοντα ἂν τάγον ἐπαινοίην. Theaet. 145. A: εἰ ποτέρου τὴν ψυχὴν ἐπαινοῖ πρὸς ἀρετὴν τε καὶ σοφίαν. Pol. III. 401. E: τὰ ... καλὰ ἐπαινοῖ. II. 360. D: ἐπαινοῖεν ... ἂν αὐτὸν ἀλλήλων ἐναντίον. IV. 424. C: (μὴ) τοῦτο ἐπαινεῖ. Polit. 283. C: ἵνα κατὰ λόγον ἐπαινῶμεν cet. Conv. 175. C. Phaedr. 257. E: οἷ ἂν ἐκασταχοῦ ἐπαινώσιν αὐτούς. Conv. 180. E: ἐπαινεῖν ... δεῖ πάντας θεούς. 188. D. E. al. Theaet. 145. A: ἐπαινῶν πῃ ἢ ψέγων. Conv. 188. E: τὸν Ἐρωτα ἐπαινῶν. Polit. 306. D: εἴτε ἄλλου ... ἐπαινοῦντος ἡσθῆσαι. 307. D: τὰ μὲν ἐπαινοῦντες ὡς οἰκεία cet. Pol. II. 383. A: πολλὰ ... Ὀμήρου ἐπαινοῦντες ἄλλα cet. 361. E: τοὺς ἐπαινοῦντας πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν. Clit. 406: τὰ μὲν ... ἐγὼγε οὐκ ἐπῆνουν σε, τὰ δὲ καὶ ἐπῆνουν. Phaedr. 274. E: τὸ μὲν ἔψεγε, τὸ δ' ἐπῆναι. Pol. IX. 582. D. VI. 501. C: ὃν τότε ἐπηνόμουν πρὸς αὐτούς. X. 605. E. Polit. 307. A: τὸ ... εἶδος ἄρ' οὐ πολλακίς ἐπηνέκαμεν (v. ἐπηνέσαμεν) —; Gorg. 471. D: καὶ κατ' ἀρχὰς τῶν λόγων ... ἐγὼγέ σε ἐπῆνεσα ὅτι cet. Legg. IV. 719. D: ἐπῆνεσας ἀπλῶς. Theaet. 194. E: ὃ ... ἐπῆνεσεν ὁ πάντα σοφός ποιητής. Pol. VI. 491. B: ἐν ἑκαστῷ ὧν ἐπηνέσαμεν. Prot. 338. B: πάντες ἐπῆνεσαν. Legg. III. 691. A: ὁ λόγῳ τε καὶ ὄρκῳ ἐπῆνεσαν. Pol. II. 367. D: τοῦτ' οὖν αὐτὸ ἐπαίνεσον δι-

καιοσύνης ὁ cet. Conv. 214. D: ἂν τινα ἐγὼ ἐπαινέσω cet. Conv. 180. D: ἐπαινέσαι ἀξίως τοῦ θεοῦ. 201. C: πολλὰ ... ἂν τις καὶ ἄλλα ἔχοι Σωκράτη ἐπαινέσαι καὶ θαυμάσια. Legg. VII. 823. C. Lach. 180. A: εἴ τι ἔχετε ἐπαινέσαι μάθημα νέω ἀνδρὶ cet. Menex. 239. D: ἐπαινέσαι αὐτῶν τῇ ἀρετῇ. Legg. IV. 719. E: φειδωλὸς... τὸν αὐτὸν ἂν ἐπαινέσοι. Lach. 181. B: ὃν (ἐπαινον) σὺ γὰρ ἐπαινεῖς ὑπὲρ ἀνδρῶν ἀξίων πιστεύεσθαι. Pol. IV. 426. D: ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν. Legg. XII. 952. C: πολὺ τ' ἐπαινεῖσθαι μάλλον ζῶν cet. Alc. I. 111. A: δεικνύει ἐπαινοῦντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν. Prot. 337. B: ἐπαινεῖσθαι (ἐστίν) ἐν λόγῳ πολλὰς παρὰ δόξαν ψευδομένων. Conv. 182. E. Legg. IX. 870. A. Pol. VIII. 544. C: ἡ ... ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαινούμενη (πολιτεία). II. 366. C: ἐπαινούμενης (δικαιοσύνης) ἀκούοντα. Legg. XII. 955. C: λόγον ἐπαινούμενον. Pol. VIII. 550. A: ἐπαινούμενους. Legg. V. 726. C: τοὺς ἐπαινούμενους πόρους. Crat. 414. A: οὐ γὰρ ἂν ἐπηνεῖτο ἡ ἀνδρεία. Pol. V. 474. D: ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὁμίῳν. Med. (fut.) Conv. 214. E: ἐπὶ τὰ γελοιότερά με ἐπαινέσεις; Pol. IV. 426. B. Menex. 236. E: ὅστις τοὺς ... τετελευτηκότας ἱκανῶς ἐπαινέσεται. Pol. II. 379. E: οὐκ ἐπαινεσόμεθα. 383. A. Legg. III. 688. D. Conv. 199. A: ἐπαινεσέσθαι. Legg. I. 639. C. Verb. Pol. III. 390. E: οὐδὲ ... Φοῖνικα ἐπαινετέον. — Etiam in rhapsodo dicitur qui poetae carmina pronuntiat vel recitat. Ion. 541. E: ὡς τέχνη καὶ ἐπιστήμη οἷός τε εἶ Ὀμηρον ἐπαινεῖν.

ἐπαίρω, *effero*. Pol. IV. 434. A: ἐπαυρόμενος ἢ πλούτῳ ἢ πλήθει cet. Legg. IV. 716. A: χρήμασιν ἐπαυρόμενος ἢ τιμαῖς cet. Pol. X. 608. B: οὐτε τιμῇ ἐπαρθένηται οὔτε χρήμασιν cet. Cum infin. est *incito*, *hippello*. Hipp. min. 373. A: σὺ γὰρ με ἐπῆρας Ἰσπία διαλέγεσθαι. Pol. III. 416. C: ἥτις ... κακουργεῖν ... μὴ ἐπαροῖ (v. ἐπάρη) παρὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Phaedr. 232. A: τοὺς ... ἐρωήντας ... ἐπαρθένηναι καὶ (sic Ven. Σ pro τῷ) λέγειν καὶ ... ἐπιδεικνυσθαι.

ἐπαῖσσω, *irruo*. Theaet. 190. A: εἴτε βραδύτερον εἴτε καὶ ὀξύτερον ἐπαῖσσα.

ἐπαισχύνομαι, *verecundus sum*. Pol. IX. 573. B: δόξας ἢ ἐπιθυμίας ... ἐτι ἐπαισχυνόμενας. **vereor*. Soph. 247. C: ἐπεὶ τούτων οὐδ' ἂν ἐν ἐπαισχυνθείην οἳ γε αὐτῶν σπαρτοὶ cet. Phaedr. 85. D: καὶ δὴ καὶ νῦν ἐγὼ γε οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι ἐρέσθαι.

ἐπαιτιῶμαι, *crimino*, *accuso*. Legg. VI. 767. E: ἂν δέ τις ἐπαιτιῶται τινα ἐόντα ἀδίκως κρίναι τὴν δίκην. XI. 914. C. Pol. VIII. 565. E: ἀδίκως ἐπαιτιώμενος. Legg. VI. 767. B: ἐπαιτιώμενος ἀδικεῖν αὐτόν. XI. 936. D. Ep. VII. 329. C. Cum voce αἰτίαν est *attribuo* (causam). Phaedr. 98. B: τῷ ... νῦν οὐδὲν χρώμενον οὐδὲ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμε-

νον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. *conqueror. Pol. 497. B: ἀλλὰ τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου γνώσεως. *praetendo. Ep. VII. 329. A: τὸ μέγεθος ... τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ πόρου ἐπαιτιώμενος.

ἐπαῖω, *intelligo, scientiam teneo*. Apol. 19. C: ὦν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν περὶ ἐπαῖω. Gorg. 518. C: ἐπαῖεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. 464. D: πότερος ἐπαῖει περὶ τῶν χορηγῶν σιτίων cet. Pol. X. 601. C: τοῦ ... ὄντος οὐδὲν ἐπαῖει. Charm. 170. E: οὐδὲν ... ἐπαῖει ... ἀλλ' ἢ cet. Hipp. 289. E: οὐδὲν ἐπαῖει περὶ καλῶν κτημάτων. Ax. 369. D: οὐκ ἐπαῖει ... ὁ νοῦς. Phaedr. 234. D: ἐπαῖειν περὶ τῶν τοιούτων. 268. E: μηδὲ σμικρὸν ἀρμονίας ἐπαῖειν. Theaet. 145. D: οὕς ἂν οἶμαι τι τούτων ἐπαῖειν. Pol. VII. 522. E. Hipp. mai. 291. D: μηδ' ὅτιοῦν ἐπαῖειν. Ep. VII. 341. C: περὶ τοῦ πράγματος ἐπαῖειν οὐδὲν. Phaedr. 268. C: οὐδὲν ἐπαῖων τῆς τέχνης. Pol. X. 598. C: περὶ οὐδέως τούτων ἐπαῖων τῶν τεχνῶν. 601. A: αὐτὸς ... οὐκ ἐπαῖων περὶ σκυτοτομίας. Crit. 47. B: τῷ ἐπιστάτῃ καὶ ἐπαῖοντι. Prot. 314. A: παρακαλέσαντα τὸν ἐπαῖοντα. Pol. X. 601. Legg. III. 701. A: ὡς ἐπαῖοντα ἐν Μούσαις τὸ τε καλὸν καὶ μῆ. Crit. 47. C: τοὺς τῶν πολλῶν καὶ μηδὲν ἐπαῖόντων (ἐπαίνους). D. Phaedr. 275. E: παρα τοῖς ἐπαῖουσι. Crat. 395. B: τοῖς ... ἐπαῖουσι περὶ ὀνομάτων. Prot. 327. C: (πρὸς) μηδὲν ἀυλήσεως ἐπαῖοντας. Pol. VI. 488. D.

ἐπακολουθῶ, *subsequor, et simpl. sequor*. Phaed. 60. C: ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον. Phil. 27. A: ἐπακολουθεῖ ... ἐκείνω. Legg. II. 667. E: ὅταν μηδὲν αὐτῇ τούτων ἐπακολουθῇ. Crat. 404. D: θυνάμενον ἐπακολουθεῖν. Pol. II. 370. C: ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν. Polit. 261. A: ἐπακολουθῶν. Phaed. 60. C: ἡκεῖν ... ἐπακολουθοῦν. Apol. 23. C: οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Pol. II. 359. C: εἰτ' ἐπακολουθήσασιν θεώμενοι. Theaet. 152. B: ἐπακολουθήσωμεν ... αὐτῷ. Legg. III. 688. D: προθύμως ... τοῖς λεγομένοις ἐπακολουθήσομεν. *assequor, percipio, intelligo. Legg. XII. 963. A: καλλιστ' ἐπακολουθεῖς. Soph. 243. A: εἰτ' ἐπακολουθοῦμεν αὐτοῖς λέγουσιν εἴτε ἀπολειπόμεθα. Legg. IX. 861. C: ἴνα ... πᾶς ἐπακολουθῇ τοῖς λεγομένοις. Phaedr. 271. E: πραττόμενα ὀξέως τῇ αἰσθήσει δύνασθαι ἐπακολουθεῖν. Theaet. 177. C. Soph. 259. C. Theaet. 168. E: ἄμεινον ἂν ἐπακολουθήσει λόγῳ διερευνημένῳ. Phaed. 107. B: ἐπακολουθήσαι. Charm. 171. B. Riv. 135. D: ἐπακολουθήσαι τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ.

ἐπακούω, *attendō, et simpl. audio*. Soph. 227. C: ἐπάκουε. Legg. X. 905. D. Theaet. 155. E: μὴ τις τῶν ἀμνητῶν ἐπακούῃ. Prot. 315. A: ἐπακούοντες τῶν λεγομένων. Gorg. 487. C: καὶ ποτε ὑμῶν ἐγὼ ἐπήκουσα (v. ὑπή-

κουσα) βουλευομένων cet. Legg. VI. 772. E: πρῶτον ἐπακουσατω. V. 729. B: μὴ ποτέ τις ... ἐπακούσῃ δρώντα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχυρῶν. X. 885. C: ἐπακούσωμεν αὐτῶν πρῶτον ἃ cet. Prot. 317. D: ἵνα ἐπακούσωσιν ἡμῶν. Parm. 127. D: σμικρὰ ἅττα ἐτι ἐπακούσαι τῶν γραμματικῶν. Pol. V. 475. D: ἐπακούσαι πάντων χορῶν. Riv. 133. A: ἐπακούσαντες. ἐπακτός, ὁ ἡ, *adscitus*. Pol. IX. 573. B: ἕως ἂν ... μανίας ... πληρώσῃ ἐπακτοῦ. III. 405. B: τὸ ἐπακτῷ παρ' ἄλλων ... τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι.

ἐπαλείφω, *illino, iungo*. Tim. 66. C: ἐπαλείφουσα τὰ τραγυνθέντα. Lys. 217. C: πάρεστί που τῷ ἀλειφθέντι τὸ ἐπαλειφθέν.

ἐπάλλαξις, ἡ, *vicissitudo*. Soph. 240. C: διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης.

ἐπαμύνω, *opitutor, auxilior, succurro*. Conv. 213. D: ἐπάμυνε. Pol. II. 362. D. Theaet. 168. E: μὴ ... οἶον ἐμὲ ... τῷ σῶ ἐταίρῳ ... δεῖν παντὶ τρόπῳ ἐπαμύνειν. Pol. III. 390. E. Legg. III. 692. D. Theaet. 165. E: ἐπαμύνοντες αὐτῷ. Conv. 213. C: ὅρα εἴ μοι ἐπαμυνεῖς. Legg. X. 891. B: οὐδὲν ἂν ἔδει τῶν ἐπαμυνούντων λόγων ὡς εἰσὶ θεοί.

ἐπαμφοτερίζω, *ambiguus sum, eandem rem et affirmo et nego*. Pol. V. 479. C: ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν. B: τοῖς ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν ... ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε. **fluctuo*. Phaedr. 257. B: ἵνα καὶ ὁ ἐραστῆς ὁδε αὐτοῦ μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ.

ἐπαναβαθμός, ὁ, *gradus (vern. Stufe)*. Conv. 211. C: ὥσπερ ἐπαναβαθμοῖς χρωμένον.

ἐπαναβαίνω, *ascendo*. Tim. 63. B: ἐπαναβάς ἐπ' ἐκεῖνο.

ἐπαναγκάζω, *cogo*. Prot. 345. E: αὐτὸν ἐπαναγκάζειν φίλον τινὲ γίγνεσθαι cet.

ἐπάναναγκες, *neccesse*. Legg. VI. 764. A: ἐπάναναγκες δ' ἔστω τῷ τῶν δευτέρων καὶ πρῶτων τιμημάτων. Ib. τρίτῳ δὲ τιμηματι ... μὴ ἐπάναναγκες. 765. A: τοῖς δ' ἄλλοις ... μηδὲν ἐπάναναγκες ἔστω. C. VII. 848. A. IX. 877. C. 878. E: ἐκγόνοις ... εἶναι τῶν τοιοῦτων τραυμάτων δικαστὰς ... τοὺς ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονότας ἐπάναναγκες (int. ἐστί). Conv. 176. E: ἐπάναναγκες ... μηδὲν εἶναι. Pol. VII. 536. D: οὐχ ὡς ἐπάναναγκες μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους. Legg. VI. 756. C.

ἐπανάγω, *duco, oco, profero*. Legg. IV. 724. A: οἶον πρὸς τὸ φῶς ἐπανάγειν. VIII. 846. B: εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ἐπανάγειν. XII. 949. B: πᾶν ἐπανάγειν εἰς τὸν περὶ τοῦ πραγματος αἰεὶ λόγον. **reviso, recipio*. Ep. VII. 325. A: ἐμμενὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν.

ἐπαναγωγή, ἡ, *elatio*. Pol. VII. 532. C: ταύτην ἔχει ... ἐπαναγωγήν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ... θείαν.

ἐπαναίρουμαι, *accipio, adipiscor*. Lys. 219. A: ἔνεκα δὲ τῆς ὑγιείας τὴν φιλίαν ἢ λατρικὴν ἐπανήρηται.

ἐπανακοινῶ, *communico*. Legg. XI. 918. A: νομοφύλαξιν ἐπανακοινῶσαντες.

ἐπανακύκλῃσις, ἤ, *conversio*. Tim. 40. C: τὰς τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπανακυκλήσεις.

ἐπανακυκλούμαι, *me converto*. Pol. X. 617. B: φορᾷ ἵνα ... ἐπανακυκλούμενον τὸν τέταρτον (κύκλον).

ἐπαναλαμβάνω, *repeto*. Partic. (ut Lat. *repetitus*) adverbio potest exprimi. Legg. VI. 746. B: χρὴ δ' ἐπαναλαμβάνειν πρὸς αὐτὸν τὰ τοιαῦτα. Phaedr. 228. A: πολλάκις ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευεν οἱ λέγειν. Ep. VII. 352. A: ὡν δ' ἐπανελάβον ἔνεκα τὴν εἰς Σικελίαν ἀφίξιν τὴν δευτέραν cet. Gorg. 488. B: ἐξ ἀρχῆς δέ μοι ἐπανάλαβε. Phil. 66. D: τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπαναλαβεῖν δεῖν λόγον. Legg. VI. 781. B. Phil. 60. D: ἐπαναλαβὼν. Theaet. 169. E: πάλιν ... ἐπαναλαβόντας βεβαιῶσθαι.

ἐπαναμνησκῶ, *in memoriam revoco*. Legg. III. 688. A: ὑμᾶς ἐπαναμνησκῶ.

ἐπανανεούμαι, *instaurō, repeto*. Pol. II. 358. B: ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον.

ἐπαναπολῶ, *repeto*. Phil. 60. A: τὸ καὶ δις καὶ τρίς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν. Legg. IV. 723. E: πάλιν ... ἐπαναπολήσωμεν.

ἐπανασκέπτομαι, *iterum considero, denovo exploro*. Crat. 428. D: δοκεῖ ... μοι χρῆναι ἐπανασκέψασθαι τί καὶ λέγω. Theaet. 154. E: πάλιν ἐπανασκεψόμεθα.

ἐπανασκοπῶ, *iterum perpendo*. Hipp. min. 369. D: διαπυνθάνομαι καὶ ἐπανασκοπῶ.

ἐπανάστασις, ἤ, *seditio*. Pol. IV. 444. B: ἐπανάστασιν μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς.

ἐπανατίθημι, *assigno, tribuo*. Legg. XI. 926. D: ἂν δέ τῳ μείζων δύναμις ἐπανατίθεσθαι δοκῇ τοῖς νομοφύλαξιν cet.

ἐπαναφέρω, *refero*. Pol. IV. 434. E: ἐπαναφέρωμεν εἰς τὸν ἕνα. Legg. V. 742. C: ἐπαναφέρων εἰς τὴν ἀρχὴν αἰεὶ καὶ τὴν βούλησιν. I. 631. A: πάντα εἰς μῦθον ἀρετῆς ... ἐπαναφέροντα. Crat. 425. D: εἰς ὅτι ἐπανεγκωμεν. Legg. III. 680. D: τὸ ἀρχαῖον αὐτῶν ἐπὶ τὴν ἀγριότητα διὰ μυθολογίας ἐπανενγκῶν. Med. Locr. 96. D: ἐπαναφερόμενά τε καὶ καθ' αὐτὰ κινεόμενα. Intrans. *referri, redire*. Lys. 219. C: ἢ οὐκέτ' ἐπανοίσει ἐπ' ἄλλο φίλον, ἀλλ' ἤξει ἐπ' ἐκεῖνο ὃ cet.

ἐπαναχωρῶ, *redeo*. Legg. VI. 781. E: πάλιν ... ἐπὶ τὰ πρῶτα ἐπαναχωρήσωμεν λεχθέντα.

ἐπάνειμι, *revertor, redeo*; etiam (c. accus.) *repeto aliquid vel perpendo*. Ax. 372: καὶ γὰρ ... ἐπάνειμι ἐς Κυνόσαργες ἐς περίπαιτον. Theaet. 177. C: πάλιν ἐπανίωμεν. Id. Polit. 263. A. 297. E. Pol. V. 462. E: ἐπανιέναι ... ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν. Legg. VII. 815. D. Theaet. 186. B: τὴν

... οὐσίαν ... αὐτὴ ἡ ψυχὴ ἐπανιοῦσα καὶ ἐνιβάλλουσα πρὸς ἄλλα κρῖνει πειρᾶται ἡμῖν. Legg. X. 891. A: ἃ γ' ὄνται καὶ τῷ θυσιμαθεὶ πολλάκις ἐπανιόντι σκοπεῖν. Pol. IV. 434. E: πάλιν ἐπανιόντες ἐπὶ τὴν πόλιν βασανισμέν. Legg. III. 693. C: οὕτως ἐπανιόντες τοὺς λόγους. Tim. 19. A: εἰς τὴν τῶν ἐπανιόντων (*eorum qui reducti fuerint*) χώραν μεταλλάττειν. Legg. VII. 808. D: ἡμέρας δὲ ὀρθροῦ τε ἐπανιόντων. Parm. 142. B: εἴαν τι ἡμῖν ἐπανιοῦσιν ἄλλοιον φανῇ. Clit. 409. C: ἐπαρῆειν ... ἐγὼ λέγων ὅτι cet. Polit. 280. B: πάλιν ... ἐπανιτέον ἀρχόμενον ἀπὸ τελευτῆς. Pol. VII. 532. D: αὐθις πολλάκις ἐπανιτέον. * *ascendo*, et in univ. *accedo* vel *pergo*. Conv. 211. C: αἰὲ ἐπανιέναι. Tim. 22. E: κάτωθεν ἐπανιέναι. Phaed. 118: ἐπανιὼν οὕτως. Conv. 211. B. Hipp. min. 363. C: Ὀλυμπίαζε ... ἐπανιὼν οἰκοῦσιν ... εἰς τὸ ἱερόν cet. Legg. XI. 925. A: δι' ἀδελφῶν τε καὶ ἀδελφιδῶν ἐπανιὼν (τὸ γένος). 926. C: πρὸς οὓς (τούτους?) ἐπανιόντες διαδικάζεσθων cet. * *persequor*, *exprobo*. Tim. 61. D: τὰ δ' ὕστερα ὑποτεθέντα ἐπάνιμεν αὐθις. Legg. IX. 857. D: περὶ φύσεως πάσης ἐπανιόντα τῆς τῶν σφαιρῶν.

ἐπανελθεῖν, *redire*, *reverti*; etiam *repetere* (c. accus.). Tim. 17. B: ἐπάνελθε αὐτά. Phaed. 78. A: ὅθεν ... ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν. Polit. 275. C. Parm. 142. B: βούλει ... ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν — z Crat. 438. A. Legg. IV. 723. D. Alc. II. 140. D: ἀπ' ἐκείνου πάλιν ἐπανέλθωμεν. Tim. 19. A: ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν. Legg. XI. 925. C: ἐπανελθὼν οἰκάδε. Polit. 267. A: ἐπανελθόντες ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Legg. IX. 867. C: πάλιν ἐπανελθόντες ... λέγωμεν. Epin. 977. B: ἔτι ... σμικρὸν ἐπανελθόντες ... τοῖς λόγοις. Legg. IX. 876. E: ἐπανελθόντας ... πάλιν ἐπὶ τοὺς νόμους.

ἐπανερέσθαι, *praeterea* vel *iterum interrogare*, et simpl. *interrogare*, *sciscitari*. Clit. 408. E: εἰ δ' ἐπανηρόμεθα τὸν ταυθ' ἡμᾶς προτρέποντα cet. Prot. 318. C: εἰ αὐτὸν ἐπανέροιτο. 329. A: εἰ ... ἐπανέροιτό τινά τι. Gorg. 451. B. 454. A: μετὰ τοῦτο ἐπανερόιμεθ' ἂν τὸν λέγοντα. B: ἐπανερέσθαι. Hipp. min. 364. B. Legg. VII. 802. B: ἐπανερωμένους.

ἐπανερωτῶ, *rursus rogo*, et simpl. *interrogo*, *sciscitor*. Gorg. 454. C: ἐγὼ δ' ἐπανερωτῶ. Legg. VII. 800. E: τὸ ... τοσοῦτον ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπανερωτῶ πάλιν. Hipp. min. 369. D. Legg. I. 645. D: πρὸς τί δὲ σκοπούμενος αὐτὸ ἐπανερωτᾷς; Gorg. 463. D: ὁ δὲ ἐπανερωτᾷ εἰ οὐ καλὸν ἡγοῦμαι εἶναι. Phil. 57. B. Legg. II. 662. D: εἵπερ ὀρθῶς ἐπανερωτᾷμεν. Crat. 413. A: ἐπειδὴν δ' ἡρέμα αὐτοῖς ἐπανερωτῶ. Legg. VII. 801. A. III. 701. D: ἐπανερωτῶν τὸ νῦν δι' λεχθέν. Clit. 408. D. Phil. 53. C: τοῦτ' αὐτὸ ἐπανερωτῶν. Tim. 26. C: ἅτ' ἐμοῦ πολλάκις ἐπανερωτῶντος. Phil. 28. D: ὥδε ἐπανερωτῶντες. Legg. XII. 963. B. Ep.

VII. 330. C: τῶν ἐπανερωτώντων ἔνεκα τί δὴ βουλόμενος ἦλθον τὸ δεύτερον. Theaet. 143. A: ἐπανηρώτων τὸν Σωκράτην (sic libri MSS.). Clit. 408. C. Legg. VII. 817. A: εἰς ποτέ τινες ... ἐπανερωτήσωσιν οὕτως πῶς cet. Clit. 409. D: ἐπανερωτῶμενος.

ἐπανθῶ, *appareo*. Legg. IV. 710. A: ὅπερ εὐθὺς παῖσι καὶ θηρίοις ... ἔμφυτον ἐκινθεῖ.

ἐπανίημι, *remitto; desino*. Phaedr. 266. A: οὐκ ἐπανήκε πρὶν cet.

ἐπανίστημι, *excito*. Legg. VI. 778. D: τὸ καθείδειν εἶν ... τὰ τεῖχη καὶ μὴ ἐπανιστάναι. Aor. 2. *assurgō*; etiam *additionem concilio*. Legg. IV. 715. B: ὅπως μὴ ποτέ τις ... ἐπαναστῇ cet. Gorg. 484. A: ἐπαναστάς ἀνεφάνη δεσπότης.

ἐπανισῶ, *exaequo*. Prot. 321. A: καὶ τὰλλα οὕτως ἐπανισῶν ἔνεμι. Legg. V. 745. D: ἐπανισουμένους τῷ πλήθει cet.

ἐπάνοδος, ἡ, *reditus, repetitio*; unde etiam *conclusio* (orationis). Phaedr. 267. D: τὸ τέλος τῶν λόγων ... ὧς τινες ... ἐπάνοδον ... τίθενται ὄνομα. **ascensus*, Pol. VII. 532. B: ἡ ... ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος. 521. C: ψυχῆς περιαγωγῇ ... εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὐσαν (αἰ. ἰουστῆς) ἐπάνοδον, ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθὴ φήσωμεν εἶναι.

ἐπανορθῶ, *erigo, sublevo; corrigo, emendo*. Prot. 340. D: ὁ ἐπανορθοῖς. Gorg. 461. D: σὺ πικρῶν ἐπανόρθου. Theaet. 167. E: (ὅταν τις) ἐπανορθοῖ τὸν προσδιαλεγόμενον. Gorg. 461. C: ἵνα ... παρόντες ὑμεῖς ... ἐπανορθοῖτε (αἰ. ἐπανορθῶτε) ἡμῶν τὸν βίον καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις. Pol. X. 604. D: πρὸς τὸ ... ἐπανορθοῦν τὸ πεισόν τε καὶ νοσῆσαν. Legg. VI. 769. E: ἐπανορθοῦν νόμους. Polit. 273. E: ἐπανορθῶν. Pol. IV. 425. A: ἐπανορθοῦσα, εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο. 426. E: ἐπανορθοῦντες αἱ. Theaet. 146. C: πάντως ... ἂν τι καὶ ἀμάρτω, ἐπανορθώσεται. Med. Euth. 9. D: ἀλλ' ἄρα τοῦτο νῦν ἐπανορθούμεθα ἐν τῷ λόγῳ ὡς cet. Legg. II. 653. D: ἵν' ἐπανορθῶνται τὰς τροφὰς cet. Phaedr. 229. D: τὸ τῶν Ἰηποκενταύρων εἶδος ἐπανορθοῦσθαι. Pol. II. 361. A: ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι. B. Legg. I. 644. B. VI. 772. C. XII. 951. C: ἐπανορθούμενον, εἴ τι παραλείπεται. Polit. 276. E: πάλιν ἐπανορθούμενοι. Pol. IV. 425. E: ἐπανορθούμενοι τὸν βίον. Legg. VI. 772. B: ἐπανορθουμένους. XII. 957. B. Theaet. 143. A: ἐπηνωρθούμεν. Gorg. 462. A: εἰ ... ἐπανορθώσασθαι αὐτὸν (τὸν λόγον) βούλει. Conv. 180. D. Legg. VI. 781. B. Ep. II. 311. D: ἐπαν. καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ. Lach. 200. B: ὕστερον ἐπανορθώσασθαι. Legg. VII. 809. B: ἐπανορθωτέα.

ἐπανόρθωμα, τό, *correctio*. Prot. 340. A: τὸ ὑπὲρ Σιμωνίδου ἐπανόρθωμα. D: τὸ ἐπανόρθωμά σοι ... μειζον ἀμάρτημα ἔχει ἢ ὁ ἐπανορθοῖς. Theaet. 183. A.

ἐπανόρθωσις, ἡ, *correctio*. Locr. 104. A: ἐπὶ τῇ τῆς ψυχᾶς ἐπανορθώσει ταχθεῖσαι ὑπὸ θεῶν τε καὶ νόμων. ἐπαντλῶ, *infundo vel transfundo*. Phaedr. 253. A: καὶ ἐκ Διὸς ἀρύττωσιν ... ἐπὶ τὴν τοῦ ἐρωμένου ψυχὴν ἐπαντλοῦντες *cel*. Phaedr. 112. C: πληροὶ αὐτὰ, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες. Pass. *infundendo impleor*. Phaedr. 112. D: πολὺ κατωτέρω ἢ ἐπηγλεῖτο.

ἐπάνω, *supra*. Pol. VII. 514. B: μεταξὺ ... τοῦ πυρὸς καὶ τῶν δεσμοτῶν ἐπάνω ὁδόν. 534. E: ὥσπερ θριγκὸς ... ἐπάνω κεῖσθαι. Cum genit. Phaedr. 109. D: ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν. Cum artic. *superus, superior*. Critia 112. B: τὰ δ' ἐπάνω τὸ μάχιμον ... γένος ... κατωπῆκει. Legg. VIII. 844. C: ὁ ἐπάνω. Ib. τὸν ἐπάνω.

ἐπάνωθεν, *supra*. Tim. 45. A: ἐπάνωθεν ἡμῶν. ἐπάξιος, α, ον, *dignus*. Soph. 218. E: σπουδῆς οὐ πᾶν τι πολλῆς τινὸς ἐπάξιον. Polit. 266. A: οὐκ ἐπάξιον καταριθμεῖν γένος ὡς ἐν ἀγλαίοις θρέμμασιν. Legg. XII. 961. B: αὐτὸν κρίναντα ἐπάξιον εἶναι ... εἰς τοὺς ἄλλους εἰσγέρειν. Phaedr. 238. A: οὔτε τινὰ καλὴν (ἐπωνυμίαν) οὔτε ἐπάξιαν κекτήσθαι.

ἐπαπειλῶ, *minutor*. Legg. IV. 719. E: ἐπαπειλῆσας τὴν ζημίαν.

ἐπαποθνήσκω, *post (aliquem) morior*. Conv. 180. A: ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι. 208. D: Πατρόκλη ἐπαποθανεῖν.

ἐπαράσσω, *pulsando occludo* (vern. *zuschlagen*). Prot. 314. D: ἀμφοῖν τοῖν γεροῖν τὴν θυραν ... ἐπύραξε.

ἐπάρατος, ὁ ἡ, *exsecrabilis*. Legg. IX. 877. A: τῷ δὲ ἐπάρατον τίγην καὶ ξυμφορὰν (γενέσθαι).

ἐπάρθω, *irrigo*. Locr. 102. B: εἰ κα πλείω ... ἐπάρδοιτο.

ἐπαρκῶ, *suppedito, praebco*. Legg. VI. 757. B: τοῖς ἀνθρώποις αἰεὶ ομικρὰ ... ἐπαρκεῖ. Prot. 321. A: ἐπειδὴ ... αὐτοῖς ἀλληλοφθορῶν διαφυγὰς ἐπύραξε. Legg. VI. 757. B: πᾶν ... ὅσον ἂν ἐπαρκεῖσι πόλεσιν ἢ καὶ ἰδιώταις. Etiam in re ponitur quae defendit vel tutatur. Pol. III. 393. E: μὴ αὐτὰ τό τε σκήπτρον καὶ τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα οὐκ ἐπαρκεῖσι (Val. Θ ἐπαρκεῖσιν).

ἐπαρούρος, ὁ ἡ, *rusticus*. Pol. III. 386. C. et VII. 516. D. (Hom.).

ἐπάρχω, *impero*. Critia 116. E: ὅσων ἐπύραρον.

ἐπαρῶμαι, *imprecor, detestor*. Legg. III. 684. E: ἐπαρᾶται γῆς ... ἀναδυσμούς εἰσηγούμενον. XI. 931. B: Ἀμύντορα ... Φοίνικι τῷ ἑαυτοῦ ἐπαρᾶσθαι παιδί. XII. 949. B: μὴτε ἐπαρῶμενον ἑαυτῷ. XI. 934. E: ἐκ ... τοῦ κατεύχεσθαι ... ἀλλήλοισ ἐπαρῶμένους.

ἐπανυλίσ, ἡ, *castra*. Alc. II. 149. C: Τρώας ἐπανυλίσ ποιοῦμένους.

ἐπαυξάνομαι, *adolesco*. Tim. 19. A: ἐπαυξανόμενων (sic Par. A. c. al. Vulgo ἐπαυξομένων).

ἐπαύξη, ἡ, *incrementum*. Legg. VII. 815. E: τῶν ἐμπροσθεν ἀγαθῶν σωτηρίας οὐσης καὶ ἐπαύξεως.

ἐπαύξησις, ἡ, *incrementum*. Legg. XII. 957. D: τοῖς ... ἀγαθοῖς μονάς τῶν δικαίων καὶ ἐπαύξησιν παρασκευάζοντα.

ἐπαυρεῖν, *impingere*. Ion. 537. B. (Hom.).

ἐπαφή, ἡ, *tactus*. Tim. 46. B: ὅτι ... γίγνεται ἐπαφή. Soph. 246. A: ὁ παρέχει ... ἐπαφήν τινα. Crat. 404. D: (διά) τὴν ἐπαφήν τοῦ φερομένου. 412. B: ταύτης ... τῆς φθοῆς ἐπαφήν σημαίνει ἡ σοφία. **tactus* (vern. *das Gefühl*). Theaet. 186. B: ἄλλο τι τοῦ ... σκληροῦ τὴν σκληρότητα διὰ τῆς ἐπαφῆς αἰσθίησται —;

ἐπαφῶ, *contracto*. Crat. 404. D: τὸ ἐφαπτόμενον καὶ ἐπαφῶν.

ἐπαχθής, ὁ ἡ, *immodestus, arrogans*. Men. 90. A: οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής, ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνὴρ. Phaed. 87. A: εἰ μὴ ἐπαχθὲς ἐστὶν εἰπεῖν. Charm. 158. D: ἐάν ... ἐμμαντὸν ἐπαινώ, ἴσως ἐπαχθὲς φανέται. Legg. III. 688. D: λόγῳ ... σε ... ἐπαινεῖν ἐπαχθέστερον. Neutr. c. art. *invidia*. Prot. 316. D: φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς. Euthyd. 303. D: τὸ ἐπαχθὲς τῶν λόγων ἀφαιρεῖται.

ἐπαχθῶς, *ita ut in odia hominum incurras*. Ep. VII. 327. B: ὅθεν ἐπαχθέστερον τοῖς περὶ τὰ τυραννικά νόμιμα ζῶσιν ἐβίω.

ἐπεγείρω, *excito*. Pol. V. 450. B: ὅσον ἐσιμὸν λόγων ἐπεγείρετε. Phil. 36. D: λόγον ... τινὰ κινδυνεύομεν οὐ πάντῳ σμικρὸν ἐπεγείρειν. Legg. II. 657. D: τοῖς δυναμένοις ἡμᾶς ὅτι μάλιστα εἰς τὴν νεοτητα μνήμη ἐπεγείρειν. Clit. 408. C: ἀτεχνῶς ὥσπερ καθιεύδοντας ἐπεγείρειν ἡμᾶς. Legg. IX. 854. A: ἐπεγείρουσα νύκτωρ. Crit. 43. B: πῶς οὐκ εὐδὺς ἐπήγειράς με —; Men. 86. A: αἰ ἐρωτῆσαι ἐπεγερωθεῖσαι ἐπιστῆμαι γίγνονται.

ἐπεγεράννυμι, *immisceo*. Med. *mihi assumo*. Polit. 273. D: πολλὴν ... τὴν τῶν ἐναντίων κρασίην ἐπεγεράννυμενος.

ἐπεῖ, *postquam, quum*. Soph. 261. C: ἐπεὶ τοῦτο ὁ λέγεις διαπιπέρανται. Critia 121. A: ἐπεὶ δ' ἡ (codd. ἐπειδὴ) τοῦ Θεοῦ μοῖρα ξέτιλος ἐρίγνετο ἐν αὐτοῖς cet. Lach. 183. E: ἐπεὶ δὲ δὴ (v. ἐπειδὴ δὲ) παρημείβετο ἡ ναὺς τὴν ναῦν. Alc. II. 142. A: ἐπεὶ εἰς τὴν ἐαυτῶν κατῆλθον. In causa vel ratione afferenda est *siquidem, quum, etenim vel nam*. Prot. 318. B: τοῦτο ... οὐδὲν θαυμαστὸν λέγεις, ἀλλὰ εἰκός, ἐπεὶ καὶ σὺ ... βελτίων ἂν γένοιτο. 319. E: ἐπεὶ Περικλῆς cet. 329. E. Phaedr. 244. C. Gorg. 461. C. 473. E: ἐπεὶ ἐροῦ τινὰ τουτῶν (ut vern. *denn frage nur* cet. Sic Charm. 165. E. Euthyd. 287. C. al.) Phaed. 106. C. Theaet. 167. C. Polit. 295. B. Conv. 188. A. 200. D. Pol. I. 340. D. 345. D.

quamquam. Prot. 317. A: οὐ γὰρ λαθεῖν τῶν ἀνθρώπων τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς νόμοις πράττειν ... ἐπεὶ οἱ γε πολλοὶ ... οὐδὲν αἰσθάνονται. 333. C: αἰσχυροῖμην ἂν ἔγωγ' ... ὁμολογεῖν, ἐπεὶ πολλοὶ γέ φασι τῶν ἀνθρώπων. 335. C. 353. A: ἐπεὶ γιγνώσκειν γε αὐτά. Phaedr. 234. E. Theaet. 142. C. 150. A. Crat. 433. C. Conv. 187. A. al. — Ponitur ita ut ex reliqua oratione expleri oporteat (v. c. *de ceteris vel de hoc non loquor, nam cet.; vern. übrigens, sonst*). Soph. 217. B: ὁ δὲ ταῦτα ... καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς ἐπεὶ διακηκοῖναι γέ φησιν ἱκανῶς καὶ οὐκ ἀμνημονεῖν. Parm. 128. E: ταύτη οὖν σε λανθάνει ... ἐπεὶ ... οὐ κακῶς ἀπεικασας. Theaet. 150. C. 167. A. Apol. 19. E. Euthyd. 301. C: ἐπεὶ τὰ ἄλλα μοι δοκεῖτε cet. Lys. 204. E. Similiter est nam quod ad hoc attinet. Phaed. 91. D: μὴ ... νῦν αὐτῇ ἀπολλύηται ... ἐπεὶ σῶμά γ' (vern. *denn was den Körper betrifft, so*) αἰ ἀπολλύμενον οὐδὲν παύεται. Soph. 223. E: τὸ περὶ τὴν ψυχὴν ἴσως ἀγνοοῦμεν, ἐπεὶ τὸ γε ἑστρόν που ξυνίμεν. Parm. 126. C. Ponitur quoque in enuntiatis quae dicuntur hypotheticis, ubi plene dicendum erat: *nam nisi ita vel hoc esset, hoc vel illud factum esset, h. e. alioqui* (vern. *denn ausserdem vel sonst*). Legg. III. 686. B: ἐπεὶ (plene: *nam nisi dissoluta iam fuisset rei publicae constitutio*) γενομένη γε ἡ τότε διάνοια ... ἀντιπρόστατον ἂν τινα δυναμὶν εἶχε κατὰ πόλεμον. IX. 875. C: ἐπεὶ (nam, int. *nisi ita esset, h. e. nisi imperium homines corrumpere*) ... νόμων οὐδὲν ἂν δέοιτο τῶν ἀρξόντων ταυτοῦ. Euth. 9. B: ἀλλ' ἴσως οὐκ ὀλίγον ἔργον ἐστίν ... ἐπεὶ (plene: *nam si ita esset, h. e. nisi difficilis res esset*) πάνν γε σαφῶς ἔχοιμι ἂν ἐπιδειξάι σοι. — ἐπεὶ γε: Gorg. 492. B. Conv. 208. C. et ἐπεὶ — γε: Pol. I. 352. C: ἐπεὶ οἱ γε παμπόνηροι ... τελέως εἶσι καὶ πράττειν ἀδύνατοι. al. innum. — ἐπεὶ δὲ et δὲ δὴ: Theag. 126. C: ἐπεὶ δὲ δὴ τὰ πολιτικὰ βούλει σοφὸς γενέσθαι. — ἐπεὶ τοι καὶ (vern. *denn in der That auch et da in der That auch*). Theaet. 142. B: ἐπεὶ τοι καὶ νῦν ἤκουόν τινῶν μάλα ἐγκωμαζόντων αὐτὸν περὶ τὴν μάχην. Pol. VIII. 567. E: ἐπεὶ τοι καὶ πιστότατοι αὐτῷ οὗτοί εἰσιν. Charm. 154. E: καὶ πάνν γε ... ἐπεὶ τοι καὶ ἐστὶ φιλόσοφος cet. 162. B. Hipp. mai. 288. C.

ἐπειγῶ, *urgeo, insto*. Legg. X. 887. B: οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς ... ἐπειγὼν διώκει. Med. *nilor, contendu*; hinc etiam *festino*. Gorg. 484. E: καπὶ τοῦτ' ἐπειγεται (Eurip.). Pol. VII. 517. C: ἀλλ' ἄνω αἰ ἐπειγόνται αὐτῶν αἱ ψυχαὶ διατρίβειν. Phaed. 116. E: ἀλλὰ μὴδὲν ἐπείγου. Ax. 364. C: ἐπειγώμισθα σὺν. Legg. XII. 965. B: πρὸς ... τὸ ἐν ἐπείγασθαι. Prot. 310. B: ἐπειγόμενος. Theaet. 142. C: ἡπείγετο οἴκαδε. Legg. X. 887. C: μὴδὲν ... συγχεράναντες μὴδὲ ἐπειχθέντες. III. 687. E: ὡς τοῦτο ... οὐδὲ ἐπεικτέον (*urgendum*).

ἐπειδάν, *postquam, quum; etiam quando, ubi, etc.* Prot. 335. B: ἐπειδάν σὺ βούλῃ διαλέγεσθαι ... τότε σοι διαλέξομαι. Phaedr. 231. A: ἐπειδάν τῆς ἐπιθυμίας παύσωνται. Gorg. 516. E: ἐπειδάν ... θεραπεύσῃς τοὺς ἵππους cet. Crat. 403. B: ἐπειδάν ἄπαξ τις ἡμῶν ἀποθανῇ. 409. A: ἐπειδάν ἀνατελῇ. Conv. 194. A: ἐπειδάν καὶ Ἀγάθων εἴπῃ. Pol. V. 460. E: ἐπειδάν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῇ. Prot. 319. B: ἐπειδάν μὲν — ὅταν δέ. 325. C: ἐπειδὴν θάττον (*situi aique*) συνιῇ τις τὰ λεγόμενα cet.

ἐπειδὴ, *postquam, ubi, quando.* Prot. 314. E: ἐπειδὴ ... εἰσῆλθομεν. 315. B: ἐπειδὴ αὐτοὺς ἀναστρέφοι. 320. B: ἐπειδὴ δέ σου ἀκούω ταῦτα λέγοντος κἀμπτομαι cet. 359. B: ἐπειδὴ ταῦτα μεθ' ὑμῶν διεξῆλθον. Phaed. 59. D: ἐπειδὴ ... ἀνοιχθεῖν. 7^a. B: πόθεν ... ληψόμεθα, ἐπειδὴ σὺ ... ἡμᾶς ἀπολείπεις; Theaet. 197. C: ἐπειδὴ ... ὑποχειρίους ἐποίησατο. Conv. 174. D: ἐπειδὴ ... γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος. 191. A: ἐπειδὴ ... ἡ φύσις διχα ἐτμήθη. Pol. I. 342. D: ἐπειδὴ ... ὠμολόγησεν. VIII. 569. A: ἐπειδὴ μέγας γένοιτο. X. 614. B: ἐπειδὴ οὐ ἐκβῆναι τὴν ψυχὴν. 619. C: ἐπειδὴ ... κατὰ σχολὴν σκέπασθαι. * *quia vel quoniam, quum.* Prot. 332. A: ἐπειδὴ δυσχερῶς δοκεῖς μοι εἶναι πρὸς τοῦτο, τοῦτο μὲν εἰσώμεν. Gorg. 448. B: ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ βούλῃ, ἀποκρίνου. Phaed. 85. D: ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις. Theaet. 197. A: ἐπειδὴ οὖν ἱσμέν φαῦλοι, βούλῃ cet. Conv. 199. C: ἐπειδὴ καὶ τὰλλα καλῶς ... διήλαθες οἷός ἐστι, καὶ τόδε εἰπέ cet. Pol. I. 339. E. al. *sexce.* Cum part. γέ. Phaed. 87. A: ἐπειδὴ γε ὁρᾷς ... τό γε ἀσθενέστερον ἐστὶ ὄν. Pol. I. 348. C: ἐπειδὴ γε καὶ λέγω ἀδικίαν ... λυσitteλεῖν cet. Cum v. τάχιστα. Prot. 310. D.

ἐπειδὴπερ, *quandoquidem, quoniam.* Prot. 357. A: ἐπειδὴπερ ὑπερβολὴς τε καὶ ἐνδείκνυται ἐστὶν ἡ τέχνη. Theaet. 146. C: ἐπειδὴπερ ὑμεῖς κελεύετε. Conv. 217. C: ἐπειδὴπερ ἐγκυεῖσθῃκη. Pol. I. 350. E: ἐπειδὴπερ οὐκ ἔαζ λέγειν. X. 597. E. al.

ἐπειγέ, *quum.* Hipp. min. 370. C. (Hom.).

ἐπειμι, *insum, adsum, adiungor.* Conv. 183. B: τῷ δ' ἐρῶντι πάντι ταῦτα ποιοῦντι χάρις ἐπεστι. Pol. VIII. 561. D: οὔτε τις τάξις οὐδ' ἀνάγκη ἐπεστιν αὐτοῦ τῷ βίῳ. Hipp. mai. 300. A. Legg. XII. 943. D: ὄφλουσι τε τιμωραὶ ἐπέστωσαν. Lys. 217. C: οἶον τὸ ἐπὶ. Parm. 132. C: ὃ ἐπὶ πᾶσιν ἐκείνο τὸ νόημα ἐπὶν νοεῖ. (Phil. 40. C: pro ἐπουσι nunc scrib. ἐπ' οὔσι). Pol. X. 597. C: εἴτε τις ἀνάγκη ἐπὶν μὴ πλέον ἢ μίαν ... ἀπεργάσασθαι αὐτὸν κλίνην.

ἐπειμι, *accedo, advenio.* Tim. 44. B: ὅταν ... τὸ εἶς αὐξῆς ... ἔλαττον ἐπὶν φῦμα. Crat. 439. E: ἐπιόντος τοῦ γνωσομένου. Tim. 77. C: ὡςπερ ἐκ νύματος ἐπιόντος. Pol. X. 619. B: τελευταίῳ ἐπιόντι. Ib. τὸν πρῶτον λαχόντα ... εὐθύς ἐπιόντα. Tim. 61. B: τὸ ... ὕδατος ἐπιόντα ἐξῶθεν ... μέρη. Etiam in re ponitur quae in mentem venit. Pol. III.

388. D: εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν. VIII. 557. E: ἐὰν αὐτῷ σοι ἐπίῃ. Epin. 980. B: εὐχόμενοι τὰ κάλλιστα ... περὶ αὐτῶν ἐπιέναι λέγειν ἡμῖν. C: λέγα τὸν ἐπιόντα σοι λόγον τῶν καλῶν. περὶ τοὺς θεοὺς τε καὶ τὰς θεάς. Phaedr. 264. B: ἔμοι ... ἔδοξεν ... τοῦτιπὸν εἰρησθαι τῷ γράφοντι. Legg. IV. 719. C: τὸ ἐπιὸν ῥεῖν ... ἔα. Ep. III. 319. C: ὃ ἐπιῇ μοι εἰπεῖν. **occurro* (vern. *entgegen-treten*); hinc etiam *insto*, *invaso*, *adorior*, et simpl. *accido*. Polit. 283. B: ἂν ... πολλάκις ὕστερον ἐπίῃ (τὸ νόσημα). Legg. IX. 929. A: ὃν ἂν θυμὸς ἐπίῃ μηδαμῶς εὐτυχῆς. Phaedr. 238. D: ἴσως ... κἂν ἀποτράποιτο τὸ ἐπιόν (die *Anwandlung*). Phaed. 106. E: ἐπιόντος ... θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον. 104. B: ἐπιούσης αὐτῆς. Legg. III. 693. A: ἤμυνε τὴν ἐπιούσαν δουλείαν. Tim. 25. C: ::ρατήσασα ... τῶν ἐπιόντων. Pol. III. 374. A: διαμαχεῖται τοῖς ἐπιούσιν. Phaed. 104. C: οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα. Menex. 241. A: οἶα ἐπιόντα ὑπέμειναν. Phaed. 106. A: ὁπότε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρὸν τι ἐπῆει. **sequor*. Pol. IV. 427. A: τὰ δὲ ὅτι αὐτόματα ἐπισιν ἐκ τῶν ἐμπροσθεν ἐπιτηδευμάτων. Tim. 44. B: ἐπιόντος τοῦ χρόνου. Legg. VI. 769. C: τοῦ ἐπιόντος αἰὲ χρόνου. Crit. 44. A: τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. 46. A: τῆς ... ἐπιούσης νυκτός. Conv. 219. A: ἐν ... τῷ ἐπιόντι χρόνῳ. Legg. VI. 767. D: τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτόν. Phaedr. 260. E: οἳ γε ἐπιόντες ... λόγοι. Prot. 344. A: καὶ τὰ ἐπιόντα πάντα τούτῳ μαρτυρεῖ. 345. C. Soph. 257. B: τί μὴνύει τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτων.

ἐπεῖπερ, *quandoquidem*, *quoniam*, *quum*. Phaed. 114. D: ἐπεῖπερ ἀθανάτων γε ἡ ψυχὴ φαίνεται οὐσα. Soph. 225. C: ἐπεῖπερ αὐτὸ διέγνωκεν ὡς ἕτερον ὃν ὁ λόγος. Parm. 163. D: ἐπεῖπερ οὐδαμῇ μετέχει οὐσίας. Conv. 216. D: ἐπεῖπερ ἡρξάμην. Pol. VII. 529. C. al. *innum*.

ἐπεισάγομαι, *adscisco*. Pol. IX. 375. D: ἐπεισαγόμενος νέους ἐταίρους. Polit. 293. D: ἢ τινας ἐπεισαγόμενοι ποθεν ἄλλους ἔξωθεν.

ἐπεισαγωγίμος, ὁ ἡ, neutr. *res importanda*. Pol. II. 370. E: οὐ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσεται.

ἐπεισακτος, ὁ ἡ, *adventicius*. Crat. 420. B: οὐκ οἰκεία ἐστὶν ἡ ῥοή αὕτη τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπεισακτος διὰ τῶν ὀμμάτων.

ἐπείσειμι, *ingredior*. Tim. 81. D: ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ἐπεισιόντων. 50. E.

ἐπεισελθεῖν, *ingredi*, *invadere*. Tim. 84. E: τὰς αὐτὰς τοῖς ἐπεισεληλυθόσιν ὠδῖνας (v. ὀδύνας) παρέσχε. Prot. 316. A: κατόπιν ... ἡμῶν ἐπεισελθόν Ἀλκιβιάδης ... καὶ Κριτίας. Parm. 127. C: ἐπεισελθεῖν. Pol. VI. 495. C: ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι. Tim. 81. C: ἔξωθεν ἐπεισελθόντα. Pol. VIII. 561. B: τοῖς ἐπεισελθούσι.

ἐπεισχωμάζω, *proterve irrumpo* vel *me intrudo*. Theaet.

184. A: ὑπὸ τῶν ἐπεισχωμαζόντων λόγων. Pol. VI. 500. B: ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἐξωθεν οὐ προσήκον ἐπεισκευμακότες.

ἐπειτα, *deinde*, *tum*. Prot. 350. D: πρῶτον μὲν ... ἐπειτα cet. Phaedr. 258. E: ἐπειτα λέγει δὴ μετὰ τοῦτο. Phaed. 70. E: ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρότερον ἐπειτα μείζον γίγνεσθαι. 86. E: δοκεῖ ... μοι χρῆναι ... ἔτι πρότερον Κέβητος ἀκούσαι ... ἐπειτα ἀκούσαντας ἡ ξυγγωρεῖν αὐτοῖς cet. 89. E: πρῶτον μὲν τοῦτο ... ἐπειτα ... ἐπειτα. Theaet. 147. C: ἐπειτὰ γέ που ... περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν. Conv. 187. B: ὅτι ἐκ διαφορομένων πρότερον ... ἐπειτα ὕστερον ὁμολογησάντων γέγονεν. 211. A: πρῶτον μὲν αἰεὶ ὄν ... ἐπειτα οὐ τῇ μὲν καλόν, τῇ δ' αἰσχρόν cet. Pol. I. 337. E: πρῶτον μὲν μὴ εἰδῶς ... ἐπειτα cet. 343. D. III. 406. B. VIII. 550. E: πρῶτον μὲν γὰρ ... ἐπειτὰ γε cet. Etiam πρῶτον — ἐπειτα, ut Pol. II. 369. A. Euthyd. 295. C: ἐγὼ δὲ ἄλλῃ ὑπολάβω, ἐπειτα πρὸς τοῦτο ἀποκρίνωμαι. Etiam καπειτα (Phaed. 90. B. Crat. 411. B. Phil. 14. A. Pol. I. 338. A. Apol. 21. C. 23. C. al.) et ἐπειτα δέ, ut Crat. 412. C. Verti nonnunquam potest *praeerea* vel *porro*. Conv. 180. A. Lach. 183. B. al. In orationis conclusione (μὲν antec.) est *tamen* vel *autem* (vern. *doch*, *aber*). Prot. 310. C: καὶ ἔτι μὲν ἐνχειρίσας εὐθύς παρὰ σὲ εἶναι, ἐπειτὰ μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. 339. E: καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον ... ἐσκοτώθην ... ἐπειτα ... τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον. 342. E: τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὐρήσεις αὐτὸν φαῦλόν τινα φαινόμενον, ἐπειτα ... ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου βραχύ. Phaed. 73. A: ἐνὶ χεῖν λόγῳ ... καλλίστῳ ... ἐπειτα .. ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ, ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει (ubi cohaerent: uno quidem argumento pulcherrimo hoc probatur — clarissime tamen patet si quem ad figuras geometricas duxeris). Pol. I. 336. B: πολλὰ μὲν ... ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου, ἐπειτα ὑπὸ τῶν παρακαθημένων διεκώλυετο cet. Eandem vim habet participio anteced. (si hoc solveris part. *quomvis* vel *licet*). Prot. 343. D: εἰ βουλόμενος λέγειν ὅτι ... χαλεπὸν, ἐπειτα ἐνέβαλε τὸ μέν. 358. C: οὐδεὶς οὕτε εἰδῶς οὕτε οἰόμενος ἄλλα βελτίῳ εἶναι ... ἐπειτα ποιεῖ ταῦτα cet. Gorg. 461. E: εἰ Ἀθήναζε ἀφικόμενος ... ἐπειτα σὺ ἐνταῦθα τούτου μόνος ἀνυχίσαις. 519. E: ὅτι ὑφ' ἑαυτοῦ ἀγαθὸς γεγονώς τε καὶ ὦν ἐπειτα πονηρὸς εἶναι. Phaed. 90. C: εἰ ὄντος δὴ τινος ἀληθεύς ... λόγου καὶ δυνατοῦ κατανοῆσαι, ἐπειτα ... μὴ ἑαυτὸν τις αἰτιῶτο cet. Conv. 213. E: αὐτὸν δὲ νικῶντα ... πάντας ἀνθρώπους ... ἐπειτα οὐκ ἀνέδρα. Pol. I. 336. E: δικαιοσύνην δὲ ζητοῦντας (ἡμᾶς), προᾶγμα πολλῶν χροσίων τιμώτερον, ἐπειθ' οὕτως ἀνοήτως ὑπείκειν ἀλλήλοις cet. IV. 434. A. Apol. 20. C. Charm. 163. A. Lach. 192. B. Voci nūn oppos. est *tunc*. Tim. 43. C: αἱ δὲ καὶ ἐπειτα διὰ ταῦτα

ἐκλήθησάν τε καὶ νῦν ἔτι αἰσθήσεις ... κέκληνται. **posthuc, in posterum*. Tim. 42. A: ὁ καὶ ἔπειτα κεκλήσεται ἀνὴρ. 76. D: τῶν ἔπειτα ἐσομένων ἕνεκα. Legg. XI. 923 A. Hinc cum art. est *sequens, posterus vel futurus*. Phaed. 67. C: καὶ ἐν τῷ ἔπειτα. Parm. 152. B: πορευόμενον γε ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ ἔπειτα. C: τοῦ τε νῦν καὶ τοῦ ἔπειτα. Conn. 193. D: καὶ εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται. Phaedr. 257. D: δόξαν φοβούμενοι τοῦ ἔπειτα χρόνου. Phaed. 116. A: διὰξιν ... τὸν ἔπειτα βίον. Parm. 149. B: ὁ ἔπειτα ἀριθμὸς πᾶς. Phil. 39. E: εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. Tim. 42. D: τῆς ἔπειτα ... κακίας. — In interrogatione improbationis vel indignationis significationem habet. Gorg. 466. C. Theaet. 196. D. Pol. VII. 419. D. Hipp. mai. 289. C. (vid. εἴτα). ἐπεκδιδάσκω, *praeterea doceo vel explico*. Euth. 7. A: σὺ δὴλον ὅτι ἐπεκδιδάξεις. Prot. 328. E: ὁ δὴλον ὅτι Ἡρωταγορας ῥαδίως ἐπεκδιδάξει.

ἐπεκδιηγούμεμαι, *praeterea enarro vel explico*. Phaed. 97. D: ἐπεκδιηγέσθαι τὴν αἰτίαν. E. 98. B: ὅμην καὶ τὸ κοινὸν πᾶσιν ἐπεκδιηγέσθαι ἀγαθόν.

ἐπέκεινα (ἐπ' ἐκεῖνα), *ultra*. Pol. VI. 509. B: ἀλλ' ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρῶβεία ... ὑπερέχοντος. Cum art. Phaed. 112. B: ὅταν εἰς τὸ ἐπέκεινα τῆς γῆς ὁρμήσῃ. Pol. IX. 587. B: τῶν νόθων (ἡδονῶν) εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβάς ὁ τύραννος.

ἐπεμβάλλω, *adicio, addo*. Crat. 399. A: ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γραμματα. Phaedr. 244. C: τὸ ταῦ ἐπεμβάλλοντες. Crat. 414. D. Tim. 82. B. 51. D: ἄλλο μέκος ἐπεμβλητέον.

ἐπέξειμι, *persequor aliquem iudicio, accuso; etiam Lat. persequor caedem, iniuriam al.* Legg. VI. 754. E: ὁ βουλευθεὶς ἐπεξίτω τῇ δίκῃ. IX. 866. B: ἐπεξίτω ... φόνου τῷ κτείναντι. Ib. εἰν ... μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθῆματι. 873. E: ἐπεξίτωσαν. Euth. 4. E: τὸ υἱὸν πατρὶ φόνου ἐπεξιέναι. Legg. IX. 871. A: ὁ ... μὴ ἐπεξιῶν. VI. 762. D. Euth. 4. C: τῇ δίκῃ ἐπεξιῶν. 6. D: φόνου ἐπεξιῶν τῷ πατρί. 4. B: οὐ γὰρ ἂν που ὑπὲρ γε ἄλλοτρίου ἐπεξήϊσθα (ν. ἐπεξήϊσθα) φόνου αὐτῷ. **persequor, h. e. expono*. Parm. 128. D: εἴ τις ἱκανῶς ἐπέξιοι. Tim. 38. D. Euthyd. 306. D: ἐπεξιῶν. Phil. 24. E: ἵνα μὴ πάντ' ἐπεξιόντες μηχανώμεν. Pol. IV. 437. A. Lys. 215. E: ἔτι ἐπεξήει τῷ λογῷ μεγαλοπρεπέστερον.

ἐπεξέλεγχος, ὁ, *refutatio alteri adiuncta*. Phaedr. 267. A: καὶ ἐλεγγὸν γε καὶ ἐπεξέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ.

ἐπεξέρχομαι, *persequor vel aggredior, praec. persequor iudicio. accuso*. Euth. 4. D: ὅτι ἐγώ ... τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι. 6. A. Prot. 345. D: δι' ὅλου τοῦ ἄσματος ἐπεξέρεται τῷ τοῦ Πιπταχοῦ ῥήματι. Pol. VIII. 549. E: ὃ μὴ ἐπεξέρεται ὁ πατήρ. Legg. IX. 866. B: ὁ βουλόμενος

ἐπεξέλθων τούτῳ δίκην. **progređior*. Legg. I. 632. C: πρὸς τέλος ἀπάσης πολιτείας ἐπεξέλθων. **aggredior ad aliquid* (Clit. 408. D: ἐπεξελθεῖν ... τῷ πράγματι) et *persequor* vel *expono*, *declaro*. Gorg. 492. D: οὐκ ἀγεννώως γε ... ἐπεξέρχεται τῷ λόγῳ παρόρτσιαζόμενος. Pol. II. 366. E: οὐδεὶς πώποτε ... ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς τῷ λόγῳ ὡς cet. Legg. II. 672. A: ἐπεὶ πλείω τις ἂν ἐπεξέλθοι λέγων. Phil. 23. B: πρὶν ἂν εἰς τέλος ἐπεξέλθῃς τούτων τῷ λόγῳ. Epim. 977. B: ἐάν τις ... ἐπεξέλθῃ πᾶσαν τὴν περιόδον. Legg. VI. 778. C: νῦν δὲ μόνον ὅσον τινα τύπον αὐτῶν δι' ὀλίγων ἐπεξέλθωμεν. Phil. 66. D. Polit. 305. E: οὐχοῦν ... βουλοίμεθ' ἂν ἐπεξέλθωμεν αὐτὴν νῦν —; Phil. 65. B: ὁμως ... τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν βέλτιον. Pol. I. 349. A. II. 361. D.

ἐπεργάζομαι, *agrum alienum colo*. Legg. VIII. 843. C: ὅς δ' ἂν ἐπεργάζεται τὰ τοῦ γαίτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους cet.

ἐπεργασία, ἡ, *communis vel mutua agrorum cultura*. Legg. VIII. 843. C: τῶν τε ἄλλων πείρι καὶ δῆ καὶ ἐπεργασίας ξυμπάσης cet.

ἐπερσίδομαι, *inuito*, *incumbo*. Legg. VII. 789. E: μὴ πῃ βία ἐπερσιδομένων (τῶν παιδιῶν) στρέφεται τὰ κῦλα.

ἐπερέσθαι, *interrogare*. Pol. VII. 523. D: οὐκ ἀναγκάζεται τῶν πολλῶν ἢ ψυχὴ τὴν νόησιν ἐπερέσθαι τί ποτ' ἔστι δάκτυλος. Cum v. τὴν γνώμην est *sententiam rogare*, *populum in suffragia mittere*. Ax. 368. D: ὅτ' ἐγὼ ... οὐκ ἐπηγόμην τὴν γνώμην.

ἐπέρχομαι, *adco*, *accedo*, *subeo*; etiam *incesso* vel *insoado*. Legg. V. 740. E: ἐάν δ' αὖ καὶ τοῦναντίον ἐπέλθῃ ποτὲ κῦμα κατακλυσιὸν φέρον νόσων cet. Ax. 368. B: τοὺς χειρωνακτικούς ἐπέλθωμεν cet. Legg. VIII. 850. C: ἐπελθὼν καὶ πείσας τὴν πόλιν. Phaed. 106. C: ὅτι ἐπελθόντος τοῦ ἀρτίου τὸ πλεονέκτον καὶ τὰ τρία οἴχεται ἀπὸντα. Soph. 234. D: χρόνον ... ἐπελθόντος αὐτοῖς ἱκανοῦ. Legg. VI. 772. D: πάντα ... τὸν δῆμιον καὶ πάσας θεῶν μαντείας ἐπελθόντας. **aggredior ad aliquam rem*, *persequor*. Polit. 279. C: ὅτι μάλιστα διὰ βραχείων ταχὺ πάντ' ἐπελθόντες. — Ut Lat. *subire*, tam in re ponitur quae in mentem venit, quam in affectione quae incessit (ut ἐπέρχεται μοι vel με sit vern. es *fällt mir ein* et es wandelt mich an). Gorg. 485. E: καὶ γὰρ ἐμοὶ τοιαῦτ' αἶτα ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν οἷον περ cet. Phaed. 88. C: αὐτὸν με νῦν ... τοιαῦτόν τι λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται. Crat. 428. C: ὅτι μοὶ πῶς ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν τὸ cet. Conv. 197. C: ἐπέρχεται δέ μοι τι καὶ ἐμμετρον εἰπεῖν, ὅτι cet. Pol. VII. 524. C. Legg. VII. 811. C: καὶ μοι ἴσως οὐδὲν θανατοστόν πάθος ἐπῆλθε. Lys. 210. E. Legg. XII. 967. C: καὶ λοιδορήσεις γε ἐπῆλθον ποιηταῖς. VII. 823. E: κλωπείας ... μὴδὲ τὸν (v. εἰς τὸν) ἑταχτον ἐπέλθοι ἀψασθαι (v. νοῦν ἀψ.). Ib. μὴδ' αὖ πετηνῶν δῆ-

ρας αἰμύλος ἔρως ... ἐπέλθοι τινὰ νέων. Theaet. 172. D: ὁ ἐπελθὼν (λόγος). Legg. VII. 823. E: μηδ' αὐ' ἄγρας ἀνθρώπων ... ἵμερος ἐπελθὼν ὑμῖν θηρευτὰς ὥμιους ... ἀποτελοῖ. Conv. 199. B: ὁποῖα ἂν τις τύχῃ ἐπελθοῦσα. Legg. III. 682. A: τοῦ νῦν ἐπελθόντος ἡμῖν μύθου.

ἐπερωτῶ, *praeterea interrogo, et simpl. interrogo*. Legg. IV. 704. B: ὁ ... ἐπερωτῶ. Phil. 54. B: ἄρ' ἂν (οὐν?) ἐπερωτᾷς (Cl. c. al. ἐπανερωταῖς) με; Polit. 294. C: μηδ' ἐπερωτᾶν μηδένα. Phil. 60. E. Alc. II. 148. E. Phil. 15. C: ἐπερωτῶντα. Prot. 329. A: ἐάν τις καὶ σμικρὸν ἐπερωτήσῃ τι τῶν ῥηθέντων. Alc. II. 149. A: ἐπερωτήσαι. Soph. 250. A: δικαίως ἂν ἐπερωτηθῇμεν ὑπὲρ αὐτοῖ ... ἤρωτῶμεν cet. Theaet. 146. E: τὸ ... ἐπερωτηθέν (*quaestio*).

ἐπέτειος, ὁ ἥ, *annuus*. Pol. V. 470. B: τὸν ἐπέτειον καρπὸν ἀφαιρῆσθαι. Legg. XII. 955. D: τὴν ἐπέτειον ἐπι-καρπίαν. Pol. III. 405. C: ἡ τινων ἐπετείων νοσημάτων (ἐνεκα). ἐπευφημῶ, *accanto*. Pol. II. 383. B. (Aesch.).

ἐπευχή, ἡ, *precēs*. Legg. IX. 871. C: διὰ τινων ἐπευχῶν καὶ θυσίων.

ἐπεύχομαι, *precor*. Legg. II. 664. C: τοῖς νέοις ἴλεων μετὰ πειθοὺς γίγνεσθαι ἐπευχόμενος. IX. 878. A: ἐπευξάμενους. **ovoco*. Critia 120. B: ταῦτα ἐπευξάμενος ἔκατος αὐτῶν αὐτῇ καὶ τῷ ἀρ' αὐτοῦ γένηι. 119. D: ἐπευξάμενοι τῷ θεῷ τὸ κεχαρισμένον αὐτῷ θῆμα εἶλιν. **imprecor*. Critia 119. E: ὄρκος μεγάλας ἀράς ἐπευχόμενος τοῖς ἀπειθοῦσιν. Legg. XI. 931. B: Οἰδίπους ... ἐπεύξατο τοῖς αὐτοῦ τέκνοις ἅ cet. **glorior, me iacto*. Soph. 235. C: οὔτε ἄλλο γένος οὐδὲν μήποτε ἐκφυγὼν ἐπεύξεται (*nisi librarii hoc pro futuro ἐπεύξεται substituerunt*) τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μεθιέναι ... μέθοδον. Legg. X. 905. A: ταύτης τῆς δικῆς οὔτε σὺ μήποτε οὔτε εἰ (καί?) ἄλλος ... ἐπεύξεται (*sic Eus. Vulgo ἐπεύξεται*) περιγενέσθαι θεῶν. Epin. 991. C: ἦν οὐποτε ... ἐπεύξεται τις ῥαστώνῃ παραλαβεῖν.

ἐπέχω, *retineo, cohibeo, reprimo; etiam retardo vel moror*. Phil. 45. D: τοὺς ... σωφρόνας ... καὶ ὁ παρορμιάζομενος ἐπίσχει λόγος ἐκάστοτε τὸ cet. Legg. XI. 932. E: διτταὶ ... φαριμακεῖαι ἐπίσχουσι τὴν διάρρησιν. Theaet. 165. D: ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς. Crat. 402. E: ὅτι αὐτὸν βαδίζοντα ἐπέσχεν ἡ τῆς θαλάττης φύσις. Apol. 40. B. Tim. 43. D: ἐπέσχον ἄρχουσιν καὶ ἰούσαν. Hipp. mai. 298. A: οὐκ ἂν ... αὐτὸν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν; Apol. 39. D: εἰ ... οἴεσθε ... ἐπισχίσειν τοῦ ὀνειδίζειν τινὰ ὑμῖν. **contineo, circumfundo*. Pol. VI. 508. C: ὡν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ. **adhibeo (animum), adverto*. Legg. XI. 926. B: ἐπὶ μερίζοσι γάρμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων. — *Intrans. me teneo, subsisto (vern. inne halten)*; etiam *remaneo*. Theag. 129. B: καὶ ὅς ἐπέσχε. Legg. IX. 860. B: μέλλοντες ... νόμιμα τοιαῦτα τιθέναι πάμπολλα ἐπέσχοιμεν. Charm. 165. C: ἀλλ' ἐπίσχεις,

ἕως ἂν σκέψωμαι. Theag. 129. C: αὐθις ... αὐτὸν ἡγάκασα ἐπισχεῖν. Ep. VII. 338. B: Δίωνα ... ἐπισχεῖν ἐτι ἐνιαυτὸν εἶδειτο. Phaed. 95. E: συγχρὸν χρόνον ἐπισχών. Charm. 160. E: ἐπισχών. Euthyd. 302. B. Legg. VI. 571. B: σμικρὸν ... ἐπισχόντες. Phaedr. 272. A: καιροῦς τοῦ πότε λεπτέον καὶ ἐπισχετέον. *moror (vern. verweilen). Phaed. 59. E: σὺ πολὺν ... χρόνον ἐπισχών (non ita multo post) ἦκε. Alc. II. 148. B. — Cum genit. est abstinco, desisto (vern. sich enthalten, von etwas abstehe). Parm. 152. B: ἄρ' οὐν οὐκ ἐπίσχει τότε τοῦ γίγνεσθαι πρεσβύτερον —; C. Phaedr. 257. C: τάχ' ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν. Lys. 210. E: ἐπέσπον τοῦ λόγου. Parm. 152. D: ἐπέσχε τοῦ γίγνεσθαι. — Med. (mihí) admooseo (ut poculum ad labra). Phaed. 117. C: ἐπισχομένος ... ἐξέπτε. Etiam contineo, obstruo. Conv. 216. A: ἐπισχομένος τὰ ὅτα.

ἐπήβολος, ὁ ᾧ, qui assequutus est, igitur qui aliquid tenet. Legg. II. 666. D: ὄντως γὰρ οὐκ ἐπήβολοι γεγονότες τῆς καλλίστης ὁδῆς. IV. 724. B: παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπήβολους. Euthyd. 289. B: τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπήβολους (εἶναι).

ἐπήκοος, ὁ ᾧ, qui audit (auditor) vel audiuit; etiam exaudiens. Phil. 25. B: ἀνπερ γε ἐμαῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηται τις θεῶν. Legg. XI. 931. D: οὐ γὰρ ἂν ἐπήκοος ἦν αὐτῶν. Tim. 70. B: ἵνα ... γίγνοιτο ἐπήκοον. Legg. XI. 931. C: θεὸν ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς γίγνεσθαι. Prot. 315. B: οὗτοι οἱ ἐπήκοοι. Pol. VI. 499. A: οὐδὲ γε ... λόγων ... καλῶν τε καὶ ἐλευθέρων ἱκανῶς ἐπήκοοι γέγονασιν. Legg. IX. 855. D: πάντες δ' οἱ πολῖται ... ἐπήκοοι ἔατσαν. Menex. 247. D: ὅτι ὧν εὐχοντο τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἐπήκοοι γέγονασιν. Legg. VI. 767. D: ἐπήκοους ... εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν ... βουλευτὰς cet. VII. 800. D. XI. 931. B: ἐπήκοους εἶναι γονεῦσι πρὸς τέκνα θεοῦς. *exauditus. Legg. XI. 931. B: ἃ ... πᾶς ὕμνῃ ... ἐπήκουα γενέσθαι παρὰ θεῶν.

ἐπηλυγίζομαι (c. acc.), pone aliquem me oculis. Lys. 207. B: τούτους ἐπηλυγισάμενος (v. ἐπηλυγασάμενος).

ἐπηλύς, ὁ ᾧ, peregrinus. Menex. 237. B: ἡ τῶν προγόνων γένεσις οὐκ ἐπηλύς οὔσα.

ἐπήν, postquam. Legg. IV. 719. A. (Hes.). Hipp. min. 370. B. (Hom.).

ἐπηχῶ, assono. Pol. VI. 492. C: αἶ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος ... ἐπηχούντες.

ἐπί. I. Cum genit. est super, ad, prope, in al. (vern. auf, bei, an al.). Phaed. 114. C: ἐπὶ τῆς γῆς οἰκισόμενοι. Theaet. 159. C: ἐφ' ἑκατέρου (in utraque causa). Crat. 429. E: ἀπανησας σοι ἐπὶ ἐξιάς. Phil. 25. E: γενέσεις τινας ἐφ' ἐκάστων αὐτῶν συμβαίνειν. Conv. 190. D: βαδιούνται ὁρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Ib. ὥστ' ἐφ' ἐνὸς πορεύονται ἀμέλους. 212. E: ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς. 220.

C: ἐπὶ στρατείας. Pol. III. 399. A: ταῦταις ... ἐπὶ πολλοῖς ἀνδρῶν ἔσθ' ὃ τι χρήσαι; 406. C: ὁ ... ἐπὶ ... τῶν δημιουργῶν αἰσθανόμεθα. V. 460. A: ὥστε τὸν φαῦλον ... αἰτιασθαι ἐφ' ἐκάστης συνέρξεως τύχην. 467. E: ἱππεύειν ἐφ' ἱππῶν. 475. A: εἰ βούλει ... ἐπ' ἐμοῦ (ita ut de me exemplum capiat) λέγειν περὶ τῶν ἐρωτικῶν cet. 479. C: ὦ καὶ ἐφ' οὗ αὐτὸν αὐτὴν αἰνίσκονται βαλεῖν. VI. 487. B: ἐπὶ τελευταίᾳ τῶν λόγων. X. 616. A: ἐπ' ἀσπαλάθων κνέπτοντες. Tim. 22. D: τῶν ἐπὶ γῆς ... φθορά. 44. D: κνελιδόμενον ἐπὶ γῆς. 59. E: τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα παθόν ταῦτα χάλαζα, τὸ δ' ἐπὶ γῆς κρύσταλλος (λέγεται). Critia 116. A: πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ... ἐπιστήσαντες. Apol. 17. C: ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπέζων (Hipp. min. 368. B: ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις). *de. Gorg. 453. E: πάλιν δὴ (v. δ' εἰ) ἐπὶ τῶν αὐτῶν τεχνῶν λέγωμεν (v. λέγομεν) ὥνπερ νῦν δὴ. Theaet. 157. A: ἐπὶ ἐνὸς νοήσαι ... οὐκ εἶναι παγίως. Pol. VII. 524. E: ὥσπερ ἐπὶ τοῦ θαυτοῦ ἐλέγομεν. Legg. II. 662. D. VII. 793. E. Charm. 155. D. *ad, in (in motu ad aliquid, vern. auf). Theaet. 195. A: εἰν ... ἐπ' ἀλλήλων συμπεπιπνῶτα ᾗ. Tim. 80. A: ὅσα ἐπὶ γῆς φέρεται. Hinc etiam in consilio ponitur, ut indicet quorsum aliquid spectet. Prot. 358. B: αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις ἅπασαι, ἐπὶ τοῦ ἀλύπως ζῆν cet. Pol. V. 460. B: αἱ ἐπὶ τούτῳ ἐφροσθηναὶ ἀρχαί. *per. Prot. 326. D: ἵνα μὴ αὐτοὶ ἐφ' ἑαυτῶν (ipsi per se, h. e. soli) εἰκῇ πράττωσιν. Soph. 217. C: αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ ... διεξιέναι. Polit. 303. E: μόνον αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ. Conv. 180. E: αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς (πράξις) ... οὔτε καλὴ οὔτε αἰσχρά. 201. D: αὐτὸς ἐπ' ἐμμανιού. Pol. X. 601. B: αὐτὰ ἐφ' αὐτῶν λεγόμενα. Tim. 51. B: ἄρ' ἔστι τι πῦρ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ cet. Legg. XII. 942. A: αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τι κατὰ μόνους δρᾶν. Alc. I. 114. B. Charm. 156. C. — Tempus (etiam imperium) designat. Phaedr. 242. A: τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότων μηδένα cet. Gorg. 523. A: ἐπὶ Κρόνου. B. Polit. 271. C. 272. B. 276. A: τὴν ἐπὶ Κρόνου βασιλείαν. Crat. 402. A: τὰ ἐπὶ Κρόνου καὶ Πέας. Pol. III. 405. D. 414. C: ἐφ' ἡμῶν δὲ οὐ γεγονός. X. 599. E: ἐπὶ Ὀμήρου. 600. B. C: τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν (aequalibus suis) παρωτάναί. Critia 112. A: πρὸ τῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος φθορᾶς. Legg. III. 694. A: ἐπὶ Κύρου. C: ἐπὶ Καμβύσῃ καὶ ... ἐπὶ Δαρείῳ. IV. 711. E. — Est i. q. dat. vel ablat. Lat. Theaet. 204. C: οὐκοῦν ἐφ' ἐκάστης λέξεως ... τὰ ἐξ εἰρημα- μιν; Parm. 160. C: ἄρα ἐφ' ἐκάστου ἂν δηλοῖ ὅτι ἕτερον τι λέγει τὸ μὴ ὄν; Soph. 265. C: τὸ μόριον θάτερον ἐπὶ τῷ κεραιφύρῳ μίρει τῷ τῆς ἀγελῆς ἐπιτετάχθαι. II. Cum dat. ad. Phaedr. 240. E: ἐπ' αἰσχει. 247. E: καὶ ἐπ' αὐτῇ νέκταρ ἐπότισε. Conv. 214. A: οὕτως οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι οὔτ' ἐπάδομεν; Hinc ἐπὶ τούτῳ, ἐπὶ τούτοις, τὸ ἐπὶ τούτῳ (Gorg. 512. E.) al. *super. Parm. 131. C: ἡ οὖν ὅλον

ἐφ' ἐκάστω τὸ ἴσθιον εἶη ἂν, ἢ μέρος αὐτοῦ ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ;
 — In causa et fine ponitur. Prot. 312. B: τούτων ... σὺ
 ἐκάστην οὐκ ἐπὶ τέχνη ἐμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος,
 ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ. 315. A: ἐπὶ τέχνη μανθάνει, ὡς σοφί-
 στής ἐσόμενος. Gorg. 456. E: ἐκείνοι ... παρέδωσαν ἐπὶ τῷ
 δικαίως χοῆσθαι. 488. D: οἱ ... τοὺς νόμους τίθενται ἐπὶ
 τῷ ἐνί (utius causa). Pol. I. 334. B: ἐπ' ὑφελείᾳ ... τῶν
 φιλῶν καὶ ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. 353. A. II. 370. B: ἄλ-
 λος ἐπ' ἄλλου ἔργου πράξει (φύεται). V. 471. A. 477. D:
 ἐφ' ᾧ τέ ἐστι καὶ ὃ ἀπεργάζεται. VII. 524. A. IX. 590. A.
 Tim. 52. C. Legg. IX. 853. C. Apol. 20. E: ἐπὶ διαβολῇ τῇ
 ἐμῇ λέγει. 36. D: δεομένῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ
 περικελευσει. *in (auf, in, an). Phaed. 116. E: ἔτι ἥλιον
 εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρεσι. Polit. 274. B. ἐπ' αὐτῷ νῦν ἐομέν
 ἦδη. Conv. 186. A: ὅτι οὐ μόνον ἐστὶν ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς
 τῶν ἀνθρώπων cet. B. 203. D: ἐπὶ θύραις ... κοιμώμενος.
 210. B: τὸ ἐπ' εἶδει καλόν. Ib. τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῖς σώμασι
 κάλλος. Pol. V. 474. E: ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾗ. 478. D: οὕτω
 ἄγνοϊαν ἐπ' αὐτῷ δεσθεσθαι. VI. 490. D: ἐπὶ τοῦτω νῦν γε-
 γοναμεν. VII. 532. B. Crit. 111. D. *in, de, super (prae-
 cum verbis dicendi et appellandi). Soph. 218. C: τὸ δὲ ἐρ-
 γον, ἐφ' ᾧ καλοῦμεν (int. τὸ ὄνομα: quod hoc nomine nuncu-
 ramus). 237. D. 244. B. 248. B. Parm. 174. D: ἑκαστον τῶν
 ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς. Pol. V. 470. B: ὄντα ἐπὶ
 θυοῖν τινοῖν διαφοραῖν. Ib. ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ οὐλαίου ἐχθρᾷ
 στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτριου πόλεμος. VI. 493.
 C: ὀνομάζοι δὲ ταῦτα πάντα ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου
 δόξαις. VIII. 559. A. Alc. I. 108. A. 135. C. Menex. 234.
 B: ὅστις ἐρεῖ ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσι. *de, propter. Conv. 206.
 B: οὐ μὲν' ἂν σὲ ... ἐθαύμαζον ἐπὶ σοφίᾳ. 217. A: ἐφρό-
 νουν ... ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. 222. C: γέλστα γε-
 νέσθαι ἐπὶ τῇ παρόρσει αὐτοῦ. Pol. I. 329. B: ἐπὶ τούτω
 ... τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν ὅσων κακῶν σφίσι αἴτιον. VI. 494.
 D: ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν. X. 600. D: ἐπὶ ταύ-
 τη τῇ σοφίᾳ οὕτω σφόδρα φιλοῦνται, ὥστε cet. *vern. für.
 Gorg. 463. C: τέτταρα μύρια ταῦτα ἐπὶ τέτταρσι πρᾶγμα-
 σιν. Soph. 229. B: ἐν (μύριον) ἐφ' ἐνὶ γένει τῶν αὐτῆς
 ἐκατέρω. Polit. 261. B. Pol. II. 376. E: ἔστι ... ἡ μὲν ἐπὶ
 σώμασι (παιδεία) γυμναστική, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. —
 In conditione, pretio al. ponitur (vern. um vel für). Conv.
 213. A: ἐπὶ ῥητοῖς εἰσιώ, ἢ μή; Pol. IX. 590. A: Ἐριφύλη
 ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὄρμον δεξάμενη. Legg. V. 745.
 A: φανεί ... ὁ βουλόμενος ἐπὶ τοῖς ἡμίσεσι (ea conditio ut
 dimidium accipiat). IX. 874. B: ἐφ' οἷς. Lys. 204. B: ἐπὶ
 τῷ καὶ εἰς εἰμι. Apol. 29. C: ἐπὶ τούτῳ ... ἐφ' ᾧ τε μηκέτι
 ... διατρίβειν cet. 41. A: ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὕμων;
 Alc. I. 105. C. *potes (in potestate significanda). Gorg. 508.
 C: εἰμι ... ἐπὶ τῷ βουλομένῳ. Pol. II. 257. B: εἰ ἐπ' ἐμοὶ

εἴη (si in me situm esset). III. 398. B: εἰ ἐφ' ἡμῖν εἴη. V. 460. A: τὸ ... πληθὺς τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν. Alc. II. 148. C: ἐπὶ τοῖς θεοῖς δ' ἐστὶν ... ὥστε καὶ δοῦναι cct. *per. Theaet. 152. B: πότερον ... τότε αὐτὸ ἐφ' ἐωυτῷ τὸ πνεῦμα ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν; III. Cum acc. ad, in. Phaedr. 238. B: δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁρμώσας. 247. A: ὅταν ... πρὸς δαττά τε καὶ ἐπὶ θοίνην ἴωσιν. Conv. 174. E: κληθεὶς ... δευρ' ἐπὶ δειπνον. 210. A: τὸν ὀρθῶς ἰόντα ἐπὶ τοῦτο τὸ πρᾶγμα. Pol. V. 467. E: ἐπὶ τοὺς ἵππους ... ἀναβιβαστίον. VII. 524. E: οὐκ ἂν ὀλκὸν εἴη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. Tim. 92: ὡς μᾶλλον ἐπὶ γῆν ἔλκοιντο. *ad (in causa et fine). Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτὸ γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν. 508. B: τῇ ὀρητορικῇ ἐπὶ τοῦτο χρηστέον. (Cf. 480. D. ubi Cl. al. pro ἐπὶ τούτῳ dant ἐπὶ τοῦτο). Parm. 126. A: πάρεμι γὰρ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, θεηρόμενος ὑμῶν. (Id. Euthyd. 274. A.) Conv. 179. D: ἐφ' ἣν ἤκεν. Pol. IV. 421. B: ἐπὶ τοῦτο (v. τούτῳ) παρεσκευασμένος. VI. 507. E: γένος τρίτον ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο πεφυκός. VII. 537. A: ἐφ' ὃ ἕκαστος πέφυκεν. Legg. II. 672. B: ὅθεν καὶ τὸν ὄλκον ἐπὶ τοῦτ' αὐτὸ διδωρήται. VI. 779. A: ὡς ἐπὶ τὸ μὴ πονεῖν γεγονότας. *ad, prope. Conv. 212. D: ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας. *adversus. Gorg. 488. C: ὡς αἱ μεγάλαι πόλεις ἐπὶ τὰς σμικρὰς κατὰ τὸ φύσει δίκαιον ἔρχονται. Conv. 198. C: Γοργίου κεφαλὴν ... ἐπὶ τὸν ἐμὸν λόγον πέμψας. Pol. I. 336. B: ὥσπερ θηρίον ἤκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος. V. 472. A: ὥσπερ καταδρομὴν ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου. 473. E. Legg. III. 685. C. E. — In tempore durante ponitur (vern. auf). Prot. 344. B: ἐπὶ γὰρ χρόνον τινά. Gorg. 524. D: ἐνδὴλα ταῦτα ... ἐπὶ τινὰ χρόνον (satis diu). Phaedr. 84. C: ἐπὶ πολὺν χρόνον. Legg. XII. 945. B: ἐπ' ἐναντίον. *per, inter. Prot. 322. C: ἢ ἐπὶ πάντας (viritim) νείμω; Tim. 23. B: τὸ κάλλιστον ... γένος ἐπ' ἀνθρώπους ... γεγονός. Critia 112. E: ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην ... ἐλλόγιμοί τε ἦσαν cct. — Cum adiect. et adv. Sic ἐπὶ δεξιᾷ, a dextra (vid. p. 436.), ἐπὶ πλεόν, plus, ἐπ' ἑλαττον, minus. Phaedr. 261. B: ἐπὶ πλεόν δὲ οὐκ ἀκήκοα. Gorg. 453. A: ἐπὶ πλεόν τὴν ὀρητορικὴν δύνασθαι ἢ cct. Phaedr. 93. B: ἂν ... μᾶλλον ἀρμολογήσῃ καὶ ἐπὶ πλεόν. Ib. ἐπ' ἑλαττον. Similiter ἐπὶ τὸ βέλτιον et ἐπὶ τὸ χεῖρον, in meliorem — in deteriorem partem. Gorg. 513. B. 503. E: ἐπὶ τὸ βέλτιστον (bonum spectans) λέγων ἂν λέγῃ. Polit. 293. E: ἐπὶ τὰ καλλίω ... ἐπὶ αἰσχίονα μεμιμησθαι. 297. C. Phil. 40. B: μεμιμημέναι ... τὰς ἀληθεῖς ἐπὶ τὰ γελοιότερα. Conv. 214. E: ἐπὶ τὰ γελοιότερα με ἐπαινέσαι; 215. A. Similiter ἐπὶ πάντα, generatim. Soph. 235. C: τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετιέναι καθ' ἕκαστά τε καὶ ἐπὶ πάντα μέθοδον. 254. B: τὰ μὲν ἐπ' ὀλίγον, τὰ δὲ ἐπὶ πολλὰ (κοινωνεῖν ἀλλήλοις).

ἐπιβαίνω, *ingredior*, *invadō*. (Legg. X. 893. B. pro ἐπιβαίνωμεν codd. dant ἐπειςβαίνωμεν). Legg. VI. 778. E: ὡς δὴ τῶν ὄρων τῆς χώρας οὐκ ἐάσοντας ἐπιβαίνειν. IX. 874. B: μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν cel. Menex. 239. E: Αἰγυπτου ... ἐπιβαίνειν. Legg. II. 666. B: τειταράκοντα ... ἐπιβαίοντα ἐτών. Lach. 183. B: οὐδὲ ἄκρω ποδὶ ἐπιβαίνοντας. Legg. IX. 871. D: ἐὰν δέ τις ἐπιβῇ τούτων τῆς τοῦ φονευθέντος χώρας. 864. E: ἐπιβάς τῆς οἰκίας χώρας. **conscendo*. De virt. 377. B: ἐπέβαινε ἐπὶ τῶν ἵππων (v. ἐπὶ τὸν ἵππον). **aggredior*, *suscipio*. Epin. 981. A: τῶν μεγίστων σοφίας περὶ θεῶν γενέσεως ὁρθότατα ἐπιβαίνειν ἡμᾶς. ἐπιβάλλω, *imicio*, *infero*; *affero*. Crat. 409. A: νέον (φῶς) αἰεὶ ἐπιβάλλει. Prot. 334. B: εἰ δ' ἐθέλοις ἐπὶ τοὺς πτόρθους ... ἐπιβάλλειν (κόπροι). Theaet. 173. A: μεγάλους κινδύνους καὶ φόβους ἐτι ἀπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλοντας. Ep. VII. 325. B: ἀνοσιωτάτην δίκην ἐπιβάλλοντες. Legg. IX. 856. A: γράμμασι σημεῖα ἐπιβάλλοντας πάντων τῶν δικαστῶν. XII. 949. D: τοῖς ἀπειθοῦσι ... ζημίας ἐπιβαλλούσας. Intrans. *incumbo*, *urgeo*. Phaedr. 248. A: πατούσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλουσαι. Med. *aggredior*, *suscipio*. Soph. 264. B: μὴ ... ἀνήνυτον ἔργον ἐπιβαλλοίμεθα ζητοῦντες αὐτό. Tim. 48. C: τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον. Legg. X. 892. D: μεῖζονα ἐπιβαλλόμενοι.

ἐπίβασις, ἡ, *ascensus*. Pol. VI. 511. B: οἶον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμᾶς.

ἐπιβατεύω, *velor*. Lach. 183. D: ἐφ' ἧ (νῆϊ. Vulg. ἱς) ἐπεβατενε.

ἐπιβάτης, ὁ, *propugnator* (pr. *qui e navi pugna*). Conv. 197. E: ἐπιβάτης. Critia 119. B: μετ' ἐπιβάτην.

ἐπιβατός, ἡ, ὄν, *pervius*; neutr. *aditus*. Tim. 24. E: ἐξ ἧς ἐπιβατὸν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότε ἐρίγνετο πορευομένοις.

ἐπιβιῶ, *supervivo*. Ep. XIII. 361. D: αἶς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ.

ἐπιβλέπω, *intueor*. Phaedr. 63. A: ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς. Legg. VII. 811. D: λόγους οἰκείους οἷον ἀθρόους ἐπιβλέψαντι.

ἐπιβούλευσις, ἡ, *insidiae*. Legg. IX. 872. B: τῆς τε αὐτοχειρίας πέρι καὶ ἐπιβουλεύσεως. D: φόβους ... δι' ἐπιβουλεύσεως γενομένους. A: τῇ βουλήσει τε καὶ ἐπιβουλεύσει.

ἐπιβουλεύω, *insidiar*, *insidiose molior* vel *studeo*. Pol. II. 378. B: ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσι. VIII. 565. B. 567. A: ἐπιβουλεύωσι. C: ἐπιβουλεύειν. Ep. VII. 350. C. Conv. 217. C: ἀτεχνῶς ὥσπερ ἐραστῆς παιδικοῖς ἐπιβουλεύων. Hipp. min. 371. D: οὐκ ἐπιβουλεύοντα. Pol. III. 417. B: ἐπιβουλεύοντες. Ep. VII. 333. A: τῶν ἐπιβουλεύοντων Διονυσίῳ. Pol. VIII. 551. D: αἰεὶ ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλοις. Menex. 240. A: Σάρδεσιν ἐπιβουλεύσαι προ-

πραξιζόμενος. Conv. 217. D: αὐτοῖς ... ἐπιβουλεύσας. Hipp. min. 371. E. 372. A: ἐπιβουλεύσαντες. Pass. Pol. III. 417. B: ἐπιβουλεύόμενοι. Alc. II. 141. E: ἐπιβουλεύθεις. D: ἐπιβουλεύθιντες. *in univ. *molior aliquid; id ago, ut —, studeo, cogito de aliqua re.* Pol. VIII. 566. B: βιαία ... θανάτῳ ἐπιβουλεύουσιν αποκτινύναι λιθρά. Menex. 241. E: ἀλλὰ μὴ τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐπιβουλεύειν φθορᾷ. Ep. VII. 329. C: ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι. Prot. 343. C: τούτῳ ἐπιβουλεύων κολοῦσαι αὐτό. Gorg. 473. C: τυραννίδι ἐπιβουλεύων (Id. Ep. VII. 333. C). De lucri cup. 228. D: ἐπιβουλεύων ... τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεῦσαι. Conv. 203. B: ἐπιβουλεύουσα ... παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου. Legg. IX. 856. C: τὸν ἐπιβουλεύοντα (*rebus novis studentem*). Ep. VII. 334. A: ὡς ἐπιβουλεύοντα γενέσθαι τύραννον. X. 908. D: τελεταῖς ... ἰδίαις ἐπιβεβουλευκότες. Tim. 71. A: τούτῳ ... θεὸς ἐπιβουλεύσας.

ἐπιβουλὴ, ἡ, *insidiae, dolus; etiam consilium (Vorsatz)*. Ep. VII. 349. C: ἡ πάλαι ἐπιβουλὴ. Legg. IX. 869. E: ἐπιβουλῆς. Ep. VII. 329. C: ὡς συναίτιον τῆς Δίωνος ἐπιβουλῆς. Hinc ἐξ ἐπιβουλῆς (Polit. 298. B: ἐκ τινος ἐπιβουλῆς), *per insidias; etiam consulto, de industria*. Pol. I. 341. A. II. 380. D. Legg. IX. 877. C. Hipp. min. 370. E. 371. A. Etiam μετὰ ἐπιβουλῆς: Legg. IX. 867. A. B. D. 867. B: τῇ ἐπιβουλῇ καὶ ἀπροβουλῇ. Theag. 129. B: ἡπιστάσθην ... τὴν ἐπιβουλήν. Prot. 316. D: οὐ γὰρ σμικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι τε γίγνονται ... καὶ ἐπιβουλαί. Legg. VI. 758. A: παντοδαπαῖς ἐπιβουλαῖς ... ἀλίσκασθαι.

ἐπίβουλος, ὁ ἡ, *insidiosus*. Conv. 203. D: ἐπίβουλος ἐστὶ, τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς. Hipp. min. 371. A. Legg. VII. 808. D: ἐπίβουλον ... γίγνεται. Theaet. 174. D: δυσκολώτερον ... ζῶον καὶ ἐπιβουλότερον.

ἐπιγαμμία, ἡ, *mutuum connubium*. Polit. 310. B: τῶν ἐπιγαμιῶν.

ἐπίγαμος, ἡ, *nubilis*. Ep. XIII. 361. D: ἡ μὲν νῦν ἐπίγαμος cet.

ἐπίγειος, ὁ ἡ, *terrester*. Ax. 368. B: ὁ ... ἐπίγειος ἄνθρωπος. Pol. VIII. 546. A: ἐν ἐπιγείοις ζωοῖς.

ἐπιγελῶ, *arrideo*. Riv. 134. C: ἐπεγέλασεν (τὰ μειράκια). Phaed. 62. A: ἡρέμια ἐπιγελάσας. Pol. III. 398. C.

ἐπιγίγνομαι, *post nascor; unde part. posterī*. Legg. XII. 969. A: τῶν ὑστερον ἐπιγιγνόμενων. Phaedr. 245. A: τοὺς ἐπιγιγνόμενους παιδεύει. Legg. IX. 876. B. **accedo; etiam contingo*. Phil. 37. B: ὅτι δόξη ... ἐπιγιγνέσθον ψευδὸς τε καὶ ἀληθές. Hipp. mai. 303. A: εἴπερ ἀμφοτέροισ ἐπιγίγνοιτο. Soph. 252. D: εἴπερ ἐπιγιγνοῖσθην ἐπ' ἀλλήλοιν. Pol. IX. 574. A: αἱ ἐν αὐτῷ ἔχοναί ἐπιγιγνόμεναι. Hipp. mai. 303. A: ὅτι ἦν που ἡμῖν τὰ μὲν οὕτως ἐπιγιγνόμενα ἐκάστοις cet.

ἐπιγιγνώσκω, *cognosco*, *novi*. Theaet. 192. E: Σωκράτης ἐπιγιγνώσκει Θεόδωρον *cet.* Euthyd. 301. E: ἐπιγνοίης ἂν αὐτὴν ... οἰκείαν γενομένην;

ἐπιγνώμων, ὁ, *aestimator*. Legg. VIII. 843. D: τούτων ... ἐπιγνώμονες τε καὶ δικασταὶ ... γιγνέσθων ἀγρονόμοι. 828. B: ἐπιγνώμονας. 847. C. 867. E.

ἐπίγονος, ὁ ἢ, *post natus*, *praec. qui post haeredes legitimos natus est*. Legg. V. 740. C: ἐὰν ... πλείους ἐπίγονοι γίγνωνται θήλεις ἢ τινες ἄρῆνες ἐκάστων. XI. 929. C: τοὺς τῶν ἐπιγόνων ἐπιμελῆτας.

ἐπίγραμμα, τό, *inscriptio*. Phaedr. 264. C: εὐρήσεις τοῦ ἐπιγράμματος οὐδὲν διαγέροντα. De *lucris cup.* 228. E: ἰσὸν δὲ δύο τῷ ἐπιγράμματι (v. τοῦ ἐπιγράμματος).

ἐπιγράφω, *inscribo*. De *lucris cup.* 228. D: αὐτοῦ ποιήματα ... ἐπέγραψεν. 229. A: ἐπιγράφεται λέγων ὁ Ἑρμῆς ὅτι *cet.* Phaedr. 264. C: ὁ Μίδα ... φασὶ τινες ἐπιγεγράφθαι. De *lucris cup.* 229. A: ἔστι ... καὶ ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἑρμαῖς ... ἐπιγεγραμμένα. **taxo*. Legg. XI. 915. A: τὴν διπλασίαν τοῦ ἐπιγραφέντος βλάβους τῷ ὑφαίρεθῆντι τινέτω.

ἐπίγρυπος, ὁ ἢ, *qui nasum habet aduncum s. aquilinum*. Phaedr. 253. D: ἐπίγρυπος. Euth. 2. B: ἐπίγρυπον.

ἐπιδεής, ὁ ἢ, *indigens*, *inops*, *carens*. Legg. X. 905. C: εἰ δ' ἐπιδεής ἔτι λόγου τινὸς ἂν εἴης. Charm. 158. C. Legg. IV. 704. C: ἢ καὶ τινῶν ἐπιδεής; Ib. σχεδὸν οὐδενὸς ἐπιδεής (ἢ χώρα). D. Tim. 33. C: οὐδ' αὖ τινὸς ἐπιδεὲς ἦν ὀργάνου σχεῖν. 62. A: ὅμως δὲ μηδὲν ἐπιδεὲς ἔστω λόγον. 47. C: διὰ τὴν ... χαρίτων ἐπιδεᾶ γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἔξιν. Ep. VIII. 353. D: τοῦ ... οἰεσθαι σχεδὸν αἰεί τινος σμικροῦ ἐπιδεὲς εἶναι τὸ μὴ πάντα κατὰ νοῦν πράττειν. Legg. III. 694. D: ἐπιδεὲς ὄντας τούτων οὐδενός. Polit. 311. B: τὰ δ' ἀνδρεία (v. ἀνδρία) ... ἐκείνων ἐπιδεέστερα (*illis cedunt*). Pol. IX. 579. E: πλείστων ἐπιδεέστατος.

ἐπίδειγμα, τό, *specimen*, *documentum*. Hipp. min. 368. C: σοφίας πλείστης ἐπίδειγμα. De *lucris cup.* 228. D: ἐπιδείγματα τῆς σοφίας.

ἐπιδεικνύμι, *ostendo*; *propono*, *ostento* (*praec. rem aliquam novam vel artis suae documentum*); *patefacio*, *declaro*, *explico*; *probo*. Lach. 183. B: τοιοῦδ' ἐπιδεικνύσιν. Soph. 230. B: ἐπιδεικνύουσιν αὐτὰς αὐταῖς ... ἐναντίας. Phaed. 87. E: τότε ἤδη τὴν φύσιν τῆς ἀσθυναίας ἐπιδεικνύει τὸ σῶμα. Ion. 533. A: ἐπειδὴν ... τις τὰ τῶν ἄλλων ζωγράφων ἔργα ἐπιδεικνύῃ. Theaet. 145. B: εἰς αὐτὸν ἐπιδεικνύναι. Legg. II. 658. B: τὸν μὲν τινα ἐπιδεικνύναι ... ῥαψωδίαν *cet.* Hipp. mai. 286. B. Euthyd. 274. A. Soph. 234. B: πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς. Pol. X. 598. C. Legg. II. 658. B: θαύματα ἐπιδεικνύς. VIII. 846. A. II. 658. C: τὸν τὰ θαύματα ἐπιδεικνύντα. III. 701. C: τὴν ... Τιτανικὴν φύσιν ἐπιδεικνύσι. Charm. 155. A: τί οὐκ ἐπέδειξάς μοι τόν

νεανίαν —; Phaedr. 274. A: τὰς τέχνας ἐπιδείξε (sic Cl. c. pluribus al. etiam edd. Alii ἀπιδείξε). Pol. III. 391. E: ἐπεδείξαμεν γὰρ που ὅτι cet. Euthyd. 286. A: ἐπεδείξαμεν μηδὲνα λέγοντα ὡς οὐκ ἔστι. Menex. 242. D: ὅτι ἐπιδείξαν ... ὡς cet. 241. A. Prot. 352. A: καὶ τὸ μεταφθερον ἐπιδείξον. Gorg. 467. C. Euthyd. 282. D: ταῦτον τοῦτο τέχνη πραττων ἐπιδειξάτω. 274. D: ἐμοῦ ἔνκα ἐπιδειξατον (v. ἐπιδειξασθον). 278. C. 282. E. Hipp. mai. 287. D: εἰ ... αὐτῷ τὸν λόγον τοῦτον ἐπιδείξαις. Legg. VI. 771. C: κατὰ σχολὴν οὐκ ἂν πολλὸς ἐπιδείξει μῦθος. X. 892. C: ἂν ψυχὴν τις ἐπιδείξῃ πρεσβυτέραν οὖσαν σώματος. XII. 947. E. Euthyd. 293. B: ἡ ἐπιδείξω ἔχοντα; 294. C: τί (τεκμήριον) ἐπιδείξω; Soph. 264. E: ἕως ἂν ... ἐπιδείξωμεν. Menex. 237. B. Prot. 320. B: εἰ ... ἔχεις ἐναργέστερον ἡμῖν ἐπιδείξαι ὡς διδασκὸν ἔστιν ἡ ἀρετῇ. Gorg. 514. C. Theaet. 143. A. Parm. 130. A. Conv. 195. D: πρὸς τὸ ἐπιδείξαι θεοῦ ἀπαλότητα. 199. C. Pol. V. 472. D. Apol. 22. A: τὴν ἐμὴν πλάνην ἐπιδείξαι al. Legg. VII. 817. D: ἐπιδείξαντες τοῖς ἀρχουσι ... τὰς ὑμετέρας ... ψόδας. Prot. 347. B: ὃν (λόγον) ὑμῖν ἐπιδείξω. Gorg. 464. B: σαφέστερον ἐπιδείξω ὃ λέγω. Euthyd. 295. A: ἐγὼ ἐπιδείξω καὶ σὲ ταῦτα τὰ θαυμαστά ὁμολογοῦντα. Charm. 158. D: Κριτίαν τόνδε ψευδῇ ἐπιδείξω. Euthyd. 295. A: οὐ (v. οὐ) δὲ τοῦτο ἐπιδείξεις ὡς πάντα ἐπίσταμαι καὶ ἀσί. Phaedr. 236. E: μὴτ' ἐπιδείξῃς cet. Phaedr. 100. B: τὴν αἰτίαν ἐπιδείξῃς. Ion. 542. A: περὶ Ὀμήρου ὑποσχόμενος ἐπιδείξῃς. Eryx. 398. E: ὡς ... ἐπιδείξων ταῦτα ἅπερ σὺ νῦν δῆ. Euthyd. 274. A: ὡς ἐπιδείξοντα καὶ διδάξοντα cet. Tim. 61. C: τὰ ... σχήμασι ... πεποικιλμένα εἶδη σχεδὸν ἐπιδίδεσθαι. Legg. VI. 777. B: ἔργῳ ... πολλάκις ἐπιδίδεσθαι (vern. es hat sich gezeigt). IV. 712. A: ἐπιδεδείχθω τῇ μὲν χαλεπὸν ὃν τὸ cet. Med. ostendo, monstro; etiam ostento (prae. iactationis adiuncta notione, ut in Sophistis ponitur); etiam ingenii vel doctrinae ostentandae causa recto, peroro vel disputo (vern. vortragen, einen Vortrag halten). Apol. 25. C: ἱκανῶς ἐπιδείκνυσαι ὅτι cet. Lys. 204. E: ἃ καὶ τοῖσδε ἐπιδείκνυσαι. Phaedr. 233. B: τοιαῦτα γὰρ ὁ ἔρως ἐπιδείκνυται (quasi opera edit). Legg. XI. 936. A: ἐπιδεικνύσθω. Phaedr. 232. A: φιλοτιμουμένους ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας ὅτι cet. Legg. I. 648. D: ἐπιδείκνυσθαι τὴν ... δύναμιν. Phaedr. 235. A: ἐπιδεικνύμενος ὡς cet. 258. A: ἐπιδεικνύμενος τοῖς ἐπαινέταις τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν. Pol. VI. 493. B: ἐπιδεικνύμενος ἢ ποιήσῃν ἢ τινα ἄλλην δημιουργίαν cet. Hipp. mai. 285. C: περὶ γε λογισμῶν ... σου ἐπιδεικνύμενον. Lach. 179. E: ὃν νῦν ὑμεῖς ἐθεύσαοθε ἐπιδεικνύμενον. 183. B. Phaedr. 118. A: ἡμῖν ἐπιδείκνυτο ὅτι ψύχοιτο cet. Tim. 47. E: τὰ ... παρεληλυθότα τῶν ἐρημέων ... ἐπιδίδεσθαι τὰ διὰ νοῦ διδημιουργημένα. Hipp. min. 363. C: ἐπειδὴ καὶ ἄλλα πολλὰ ... ἡμῖν ἐπιδεί-

δεικται. Gorg. 458. B: πάσαι ... ἐγὼ τοῖς παροῦσι πολλὰ ἐπεδείξαμην. Hipp. mai. 286. B. Gorg. 447. A: πολλὰ ... καὶ καλὰ Γοργίας ἡμῖν ... ἐπεδείξυτο. Lys. 204. E: ἐπίδειξαι. Euthyd. 275. A: τοῦτο δ' αὐτὸ ἐπιδείξασθον. Phaed. 100. B: ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμάντευμαι. Pol. III. 398. A: τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι. Euthyd. 274. D: ἐπιδείξασθαι τὴν δύναμιν τῆς σοφίας. 278. C: ἐφ' αὐτὴν ... ἐπιδείξασθαι τὴν προτρεπτικὴν σοφίαν. 288. B. Prot. 328. D: τοσαῦτα ... ἐπιδειξάμενος. Hipp. min. init.: Ἰππίου τοσαῦτα ἐπιδειξαμένοι. Gorg. 447. B: ὥστ' ἐπιδείξεται ἡμῖν νῦν cet. Phaedr. 234. B: τότε τὴν αὐτῶν ἀρετὴν ἐπιδείξονται. Conv. 194. B: μέλλοντος ἐπιδείξασθαι σαντοῦ λόγους (de Agathone poeta).

ἐπιδεικτικός, ἡ, ὄν, *ad ostentationem comparatus*; *fe-min. ostentatio*. Soph. 224. B: τῆς ... ψυχεμπορικῆς ταύτης ἀρ' οὐ τὸ μὲν ἐπιδεικτικὴ δικαιοτατα λέγοιτ' ἂν —;

ἐπιδεῖν, *videre*, (in re graviore) *experiri* (vern. *erleben*). Gorg. 473. C: παντοδαπὰς λῶβας αὐτός τε λωβηθεὶς καὶ τοὺς αὐτοῦ ἐπιδὼν παιδὺς τε καὶ γυναῖκα (int. λωβηθέντας).

ἐπιδείξεις, ἡ, *ostentatio, specimen*; cum v. ποιεῖσθαι est *demonstrare vel explicare*; etiam *ingenii et doctrinae specimen dare*. Phaed. 99. D: τὸν δεῦτερον πλοῦν ... ἢ πεπραγμάντευμαι, βούλει σοι ... ἐπιδεῖν ποιήσωμαι; Soph. 217. E: οἷον ἐπιδείξιν ποιούμενον. Euthyd. 275. A: τῶν ... ἄλλων τὴν ἐπιδείξιν ἡμῖν ... εἰς αὐθις ἀπόθεσθον. **disputatio vel schola* (vern. *Vortrag*), qua quis ingenii sui vel doctrinae dat specimen. Hipp. min. 364. B: μή σοι ἐμποδὼν εἶην ἐρωτῶν τῇ ἐπιδείξει. Sis. 387. B. Gorg. 447. C: τὴν ... ἄλλην ἐπιδείξιν εἰς αὐθις ... ποιησάσθω. Crat. 384. B: εἰ ... ἐγὼ ἤδη ἀκηκόη (v. ἡκηκόειν) παρὰ Προδίκου τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπιδείξιν cet. Hipp. min. 363. D. 364. B. Ax. 366. C. Hipp. mai. 282. B: ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος. C.

ἐπιδέξια, *dextre, commodē*. Theaet. 175. E: ἀναβάλλεσθαι ... ἐπιδέξια (v. ἐπὶ δεξιὰ) ἐλευθέρως. Pol. IV. 420. E: κατακλίναντες ἐπιδέξια πρὸς τὸ πῦρ.

ἐπιδέω, *indigeo*. Legg. IV. 709. D: τῆς τέχνης ἂν μόνον ἐπιδέοι. Med. Conv. 204. A: οὐ ἂν μὴ οἴηται ἐπιδεῖσθαι. Tim. 33. C: ὁμιμάτων ... ἐπεδείτο οὐδέν. Etiam ponitur in eo cui deest aliquid. Legg. VI. 766. C: τὴν ἀρχὴν πλείον ἢ τριακοντα ἐπιδεομένην ἡμερῶν.

ἐπιδεῶς, *parum* (vern. *nicht genug*). Legg. X. 899. D: εἶτε ἱκανῶς ... εἶτε ἐπιδεῶς.

ἐπιδήμησις, ἡ, *adventus*. Ep. VII. 330. B: ὁ πρῶτος ... χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως.

ἐπιδημία, ἡ, *commoratio*. Parm. 127. A: ἀνέγνωρσά τέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδημίας. Ep. VII. 338. E: ἐν τῇ προσθεν ἐπιδημίᾳ.

ἐπιδημῶ, *adsum*. Theaet. 173. E: τὸ σῶμα μόνον ἐν

ἐν πόλει κείται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεί. Legg. IX. 881. C: τῶν αὐστηνόμενων ... τὸν ἐπιδημοῦντα. VI. 766. C: οἱ πρόσχοντες καὶ ἐπιδημοῦντες. **cursor, commotor*. Crit. 52. B: οὐ γὰρ ἂν ποτε τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἀπάντων διαφερόντως ἐν αὐτῇ ἐπιδημείς. **peregre advenio*; hinc etiam in urbe commotor vel adsum. Prot. 318. B: τοῦ νῦν γεωστὶ ἐπιδημοῦντος. Euthyd. 282. E: Πρωταγόρου αὐτόθι ἐπιδημοῦντος. Legg. VIII. 850. B: ἐπιδημοῦντι. Apol. 20. A: ὃν ἐγὼ ἠσθόμην ἐπιδημοῦντα. Ep. VII. 338. E: ὅτ' ἐπεδήμουν ἐγώ. Prot. 315. C: ἐπεδήμει. ... Πρόδικος ὁ Κείος. Ion. init.: πόθεν τὰ νῦν ἡμῖν ἐπιεδήμηκας; Prot. 309. D: Πρωταγόρας ἐπιεδήμηκε; Conv. 172. E: ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιεδήμηκεν. Parm. 126. B: ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεδήμησα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν. Prot. 310. E: ὅτε τὸ πρότερον ἐπεδήμησεν. Euthyd. 273. E: ὅτε ... τὸ πρότερον ἐπεδημάτην. Prot. 342. C: ἐάν τις ἄλλος ξένος ὢν ἐπιδημήσῃ. Legg. VIII. 845. A: ξένος ἐπιδημήσας.

ἐπιδιακρίνω, *diindico, discepto* (vern. *entscheiden*). Gorg. 524. A: ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἀπορητὸν τι τῷ ἐτέρῳ. (Hoc respon. videtur Lach. 184. C: ὥσπερ τοῦ ἐπιδιακρινούντος δοκεῖ μοι δεῖν ἡμῖν ἡ βουλή, pro ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρινούντος; Heind. corrig. ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρ.).

ἐπιδίδωμι, *impertio, dedo, do*. Phil. 19. C: σὺ τῇνδε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν ... ἐπέδωκας πᾶσι καὶ παντὸν πρὸς τὸ διαλέσθαι, τί cet. Legg. XII. 944. A: ᾧ (ὄπλα) ... φησὶν ὁ ποιητής παρὰ θεῶν προῖκα ἐν τοῖς γάμοις ἐπιδοθῆναι Θέτιδι. Intrans. *progredior, proficio*. Crat. 410. E: πολὺ ἐπιδίδω. Parm. 154. E: ἐκείνο ... ἐπὶ τὸ νεώτερον ἐπιδίδωσι. Pol. VII. 526. B: (ὥς) εἰς γὰρ τὸ ὀξύτερον αὐτοὶ αὐτῶν γίγνεσθαι πάντες ἐπιδιδόασιν. Theaet. 151. A. Theag. 129. E. 130. A. Legg. XI. 913. B: ὅσον ... πρὸς ἀρετὴν ψυχῆς καὶ τὸ δίκαιον ἐπιδιδόειν ἂν μὴ ἀνελόμενος. Theaet. 146. B: πολὺ πλεῖον ἐπιδιδόειν (ἂν). Hipp. mai. 283. D. Prot. 318. A: αἰεὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι. Legg. VI. 769. C: εἰς τὸ πρόσθεν ... ποιεῖν ἐπιδιδόναι. V. 747. B: παρὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἐπιδιδόντα θεία τέχνη. Theaet. 150. D: θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες. Theag. 129. E: τῶν ἐπιδιδόντων. 130. D: ἐπεδίδουν ... ὁπότε σοι συνείην. E. Ep. VII. 325. D: ἐπεδίδου. Hipp. mai. 282. B: ὕμῶν ἐπιδέδωκεν ἡ τέχνη. 281. D: ὥσπερ αἰ ἄλλαι τέχναι ἐπιδεδώκασιν. Euthyd. 217. B: πολὺ ... ἐπιδεδωκέναι. 273. A. Hipp. mai. 281. D. Ep. VII. 393. B: ὡς θαυμαστὸν ὅσον Διονύσιος ἐπιδεδωκώς εἴη πρὸς φιλοσοφίαν. Theag. 130. A: πάμπολυ ἐπεδεδώκει ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. Legg. III. 694. B: πάντα ... τότε ἐπέδωκεν αὐτοῖς δι' ἐλευθερίαν cet. Theag. 130. E: πάντα πολὺ ἐπιδώσεις. Prot. 318. C: ἐπιδώσει. **invalesco*. Theaet. 179. D: περὶ ... τὴν Ἰωρίαν καὶ ἐπιδίδωσι πάμπολυ (ἡ μάχη).

ἐπιδικάζω, *adjudico*. Legg. IX. 874. A: ἐπιδικασάμενον ... κηρύξει *cet.*

ἐπίδοξος, ὁ ἡ, *qui spem facit*. Theaet. 143. D: τίνες ... τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς.

ἐπίδοσις, ἡ, *incrementum, profectus*. Theaet. 146. B: ἡ νεότης εἰς πᾶν ἐπίδοσιν ἔχει. Conv. 175. E: ἡ ... σὴ (σοφία) ... πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχουσα. Legg. III. 676. A. 679. B: ἔν' ἔχοι βλάβστην καὶ ἐπίδοσιν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. 700. A: τὴν τοῦ ἐλευθέρου λῖαν ἐπίδοσιν βίου. VI. 769. B.

ἐπιδρομή, ἡ, *incursio, impetus*. Pol. X. 619. B: οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς (*subito, temere*) τὰς αἰρέσεις ποιεῖσθαι.

ἐπιεικεία, ἡ, *moderatio, lenitas*. Def. 412. B. Legg. V. 735. A: ἐπιεικεία τινὶ δικαίᾳ χρώμενον. Ep. VII. 325. B.

ἐπιεικής, ὁ ἡ, *conveniens, consentaneus*. Tim. 67. D: ἐπιεικεῖ λόγῳ διεξελθεῖν. Apol. 34. D: ἐπιεικῇ ... λόγον. Legg. I. 650. B: μὴ οὐ πείραν τε ἀλλήλων ἐπιεικῇ ταύτην εἶναι *cet.* Epin. 984. B: κατὰ δόξαν τὴν ἐπιεικῇ. Prot. 346. E: καὶ εἰ μὲσως ἔλεγχς ἐπιεικῇ καὶ ἀληθῇ. 336. D: ἐπιεικέστερα ... λέγειν. **aequus, probus, modestus; etiam laudabilis*. Conv. 210. B: ἐπιεικής ὢν τὴν ψυχὴν. Pol. I. 330.

A. III. 387. D: ὁ ἐπιεικής ἀνὴρ. VII. 538. C: εἰ μὴ πᾶν εἴη φύσει ἐπιεικής. X. 603. E. Legg. V. 741. D. Pol. III. 404. B: ἀπλή ... καὶ ἐπιεικής γυμναστική. Legg. VI. 757. D: τὸ ... ἐπιεικὲς καὶ ξύγγνωμον. Pol. III. 397. D: τὸν τοῦ ἐπιεικοῦς μιμητήν. 398. B. I. 331. B: τῷ ἐπιεικεῖ. III. 387. D. VIII. 554. C: ἐπιεικεῖ τινὶ ἑαυτοῦ βία. Prot. 348. E: περὶ ὧν εἰκὸς σκοπεῖσθαι τὸν ἐπιεικῇ. Phaedr. 260. D. Critia 121. B: γένος ἐπιεικεῖς. Prot. 348. E: ὥσπερ τινὲς ἄλλοι αὐτοὶ μὲν ἐπιεικεῖς εἰσὶν *cet.* Theaet. 143. D. Pol. III. 409. A. VI. 489. D: τῆς τῶν ἐπιεικῶν ἀρχοσύνης. Legg. XII. 957. A: ἐπιεικῶν ἀνδρῶν. Pol. VI. 489. B: τοὺς ἐπιεικεῖς. X. 605. C. Ep. IV. 320. B: τοὺς ὄντας τῇ ἀληθείᾳ ἐπιεικεῖς. Pol. III. 398. D: ὡς δεῖ ἐπιεικεῖς εἶναι. IV. 431.

D: ἐν τοῖς ἐλάττωσι τε καὶ ἐπιεικέστεροις. Apol. 36. B: ἡγησάμενος ἑμαυτὸν τῷ ὄντι ἐπιεικέστερον εἶναι ἢ ὥστε *cet.* 22. A: ἐπιεικέστεροι ... ἄνδρες πρὸς τὸ φρονίμως ἔχειν. Pol. IX. 577. C: τὸ ἐπιεικέστατον. I. 347. B: οἱ ἐπιεικέστατοι. VI. 489. B. D. IX. 577. D: ἅπερ (μῆρη) ἦν τὰ ἐπιεικέστατα. VI. 488. A: τὸ πᾶθος τῶν ἐπιεικεστάτων. Legg. II. 659. D: τοῖς ἐπιεικεστάτοις. Pol. VI. 487. D: τοῖς ... ἐπιεικεστάτους δοκούσας. Riv. 132. A.

ἐπιεικῶς (*vern. geriemend*), *probe, recte vel bene*. Conv. 201. A: καὶ ἐπιεικῶς γε λέγεις. Pol. IV. 431. E: ὅτι ἐπιεικῶς ἐμμαντενόμεθα ἄρτι ὡς *cet.* Legg. I. 635. B. Ak. 365. B: ἐπιεικῶς διαγαγόντας. Legg. VI. 753. B: ὡς ... γένοιτ' ἂν ἐπιεικέστατα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἡμῖν τὰ νῦν, εἰρήσθω. **satis*. Soph. 249. D: ἄρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιαιληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν; Phil. 31. A: σχεδὸν ἐπιεικῶς ἡμῖν

τὰ νῦν δεδῆλωται. Pol. IV. 441. C: καὶ ἡμῖν ἐπεικῶς ὁμιλοῦνται cet. X. 602. B: ταῦτα ... ἐπεικῶς ἡμῖν διωμιλόγηται. 612. A. Alc. I. 132. B. Lach. 200. B. Ep. XIII. 363. A. **admodum vel plane*. Prot. 349. D: ἐπεικῶς παραπλήσει αλλήλοις ἐστίν. Phaed. 80. C: ἐπεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον. Gorg. 449. D: πάνυ ... οἶμαι ... ἐπεικῶς τοῦτο ποιεῖν. 485. E: ἐγὼ ... πρὸς σὲ ἐπεικῶς ἔχω φιλικῶς. Theaet. init. ἐπεικῶς πάσαι. (Crit. 43. A.) Crat. 428. C: καὶ ἐμοὶ σὺ ... ἐπεικῶς φαίνει κατὰ νοὺν χρησιμεῖν. Pol. III. 555. D: ἐπεικῶς ... δῆλον. Legg. VIII. 836. B: βοήθειαν ἐπεικῶς οὐ σμικρὰν συμβάλλονται. Charm. 153. C: ἐπεικῶς ... ἀληθῆ ἀπηγγέλται. — Per se positum est etiam affirmans sane. Gorg. 493. B: ταῦτ' ἐπεικῶς μὲν ἐστὶν ὑπὸ τι ἄτοπα, δηλοῖ μὲν (*doch*) cet. Phaed. 117. C: τέως μὲν ἐπεικῶς οἱοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ διακρύειν, ὡς δὲ εἶδομεν cet. ἐπιζήμιος, ὁ ἡ, *qui poena tenetur*. Legg. VI. 765. A: ἐπιζήμιοι, ἔαν μὴ ἴωσι. Neutr. *poena*. Legg. VI. 784. E: τὰ αὐτὰ ἐπιζήμια αὐτοῖς ἔστω, καθάπερ cet. VII. 788. B: ἐπιζήμια τιθέναι.

ἐπιζῶ, νίκο. Legg. II. 661. C: ἂν ὡς ὀλίγιστον ὁ τοιοῦτος χρόνον ἐπιζῶν (*ἐπιζή?*).

ἐπιθαλαττίδιος, ὁ ἡ, *maritimus*. Legg. IV. 704. B: πότερον ἐπιθαλαττίδιος ἐστὶ τις (πόλις), ἡ χερσαία.

ἐπιθαλάττιος, α, ον, *maritimus*. Legg. IV. 704. D: ἐπιθαλαττία (πόλις).

ἐπιθεάζω, *exsecror*. Phaedr. 241. B: ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων.

ἐπίθεσις, ἡ, *incursus*. Legg. III. 698. B: ἡ Περσῶν ἐπίθεσις τοῖς Ἕλλησιν.

ἐπιθυματοουργία, ἡ, *operculorum confectio*. Polit. 280. D: περὶ τε γένεσιν ἐπιθυματοουργίας οὔσαι.

ἐπιθυμημα, τό, *appetitio*. Legg. III. 687. C: πάντων ἀνθρώπων ἐστὶ κοινὸν ἐπιθυμημα ἐν τι cet. VI. 782. A: πωμάτων ... ἐπιθυμηματα παντοδαπά.

ἐπιθυμητής, ὁ, *appetens, studiosus*. Conv. 203. D: φρονήσεως ἐπιθυμητής. Legg. IV. 711. A: οὐδέ γε ἐπιθυμητής ἐγὼ εἰμὶ τοῦ θεάματος. Euth. 14. D. Pol. V. 475. B: σοφίας ... ἐπιθυμητήν. Legg. I. 643. E: ποιοῦσαν ἐπιθυμητήν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλειον. Men. 77. B. Pol. V. 475. B: ὡς ὅλως τιμῆς ἐπιθυμηταὶ ὄντες. VIII. 548. A: ἐπιθυμηταὶ ... χρημάτων. IX. 579. B. Legg. III. 697. A.

ἐπιθυμητικός, ὁ, ὄν, *concupiscens*; neutr. *cupiditas vel ea pars animi quae voluptatem al. appetit*. Tim. 70. D: τὸ ... σίτων τε καὶ ποτῶν ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς. Locr. 100. A. Tim. 91. B: ζῶον ἐπιθυμητικὸν ἔνὸν τῆς παιδοποιίας. Pol. IV. 441. A: τοῦ ἐπιθυμητικοῦ. 442. A. 439. E: τῷ ἐπιθυμητικῷ. V. 475. B: ὃν ἂν τις ἐπιθυμητικὸν λέγομεν

IV. 439. D: τὸ δὲ ὧς ἔρα τε καὶ πεινῇ ... ἀλόγιστόν τε καὶ ἐπιθυμητικόν (εἶναι). 440. E. VIII. 550. B. 553. C. IX. 571. D. 580. E. X. 606. D: περὶ πάντων τῶν ἐπιθυμητικῶν.

ἐπιθυμητικῶς cum v. ἔχειν, *appetere*. Phaedr. 108. A: ἡ ... ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα (ψυχῇ). Pol. VII. 516. D.

ἐπιθυμία, ἡ, *appetitio* s. *cupiditas*; *amor*; etiam *desiderium*, *studium*. Phaedr. 237. D: ὅτι ... ἐπιθυμία τις ὁ ἔρως. Ib. ἡ μὲν ἔμφυτος οὐσα ἐπιθυμία ἡδονῶν cet. 238. A. Polit. 272. E. Crat. 419. D: τῇ ... ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούσῃ δυναμει ... τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα (ἐπιθυμία). Pol. II. 359. C. Legg. IX. 854. A: ἐπιθυμία κακῇ. Crit. 52. B: οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως ... ἔλαβεν εἰδέναι. Phaedr. 231. A: ἐπειδὴ τῆς ἐπιθυμίας παύσονται. 232. E. Prot. 318. A: Ἰπποκράτης ... τυγχάνει ἐν ἐπιθυμίᾳ ὧν τῆς σῆς συνοσίας. Legg. VIII. 841. C: τὸ ... τῶν τρόπων τῆς ψυχῆς ὄντων καλῶν γεγονὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ. Phaedr. 258. C: καὶ γὰρ ἂν τῇ ἑαυτοῦ ἐπιθυμίᾳ ... ὀνειδίζοι. Theaet. 143. E: ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι. Crat. 404. A: ὄσας τῷ περὶ ἀρετῆν ἐπιθυμίᾳ. Conv. 192. E: τοῦ ὅλου ... τῇ ἐπιθυμίᾳ. Crat. 406. B: διὰ τὴν τῆς παρθενίας ἐπιθυμίαν (*amorem*). Tim. 19. B: εἴ τις ... εἰς ἐπιθυμίαν ἀφίκοιτο θεάσασθαι cet. Critia 113. C: αὐτῆς ... εἰς ἐπιθυμίαν ... ἐλθῶν. Legg. IV. 721. B. Ep. VII. 327. D: εἰς ἐπιθυμίαν ἐλθεῖν τοῦ καλλίστου ... βίου. 338. E: ὅθεν ... εἰς ἐπιθυμίαν ἦει τοῦ διακοῦσαι cet. Pol. I. 328. D: αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. 329. C. Legg. XI. 922. B: αἱ ... τῶν τελευτῶν μελλόντων ἐπιθυμίαι τῆς διαθέσεως. Eryx. 405. E: αἱ δ' ἐπιθυμίαι πάσαι οὐδὲν ἕτερον ἢ ἐνδεαί τινων. Phaedr. 238. B: κρατούσα ... τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν. Gorg. 484. D: τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρωπείων. Crat. 404. A. Pol. IV. 429. D: καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις. Polit. 272. D: ποτέρως οἱ τότε τὰς ἐπιθυμίας εἶχον περὶ τε ἐπιστημιῶν καὶ τῆς τῶν λόγων χρειᾶς. Pol. IV. 493. A. VII. 533. B. **voluptas* (vern. *Lust*, *Genuss*). Phaedr. 232. B: γεγενημένης ἢ μελλούσης εἶσεσθαι τῆς ἐπιθυμίας. Phaedr. 82. C: ἀπέχονται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν ἀπασῶν. 68. C: τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι.

ἐπιθυμῶ, *cupio*, *appeto*, *desidero*. Gorg. 474. C: καὶ γὰρ ἐπιθυμῶ εἰδέναι ὅ τι ποτ' ἔρεῖς. Conv. 177. C. 223. A. Euth. 3. D: οὐ πάννυ ἐπιθυμῶ πειραθῆναι (ubi vern. est: *ich verlange gar nicht*). Pol. VII. 517. B: ἐπειδὴ ταύτης ἐπιθυμῆς ἀκούειν. Gorg. 505. B: τὸ εἰργεῖν ... ἀφ' ὧν ἐπιθυμεῖ. Phil. 35. A: ὁ κενούμενος ... ἐπιθυμεῖ τῶν ἐναντίων ἢ πάσχει. Conv. 186. B: τὸ ... ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἔρα. 189. A: εἰ τὸ κόσμιον τοῦ σώματος ἐπι-

θυμαί τοιούτων ψόφων cet. Pol. IV. 436. A: ἐπιθυμούμην ... τρίτῳ τινὶ cet. Conv. 192. C: ἀρά γε τοῦδε ἐπιθυμεῖτε —; Phaedr. 237. D: ὅτι ... καὶ μὴ ἐρώντες ἐπιθυμοῦσι τῶν καλῶν. Pol. V. 458. A: ὧν ἐπιθυμοῦσι. IV. 439. E: ὡς ... ἰδεῖν ἐπιθυμοί. Lys. 221. D: ὅταν ἐπιθυμῇ. Ep. VII. 350. D: κακὰ ... ἕως ἂν ἐπιθυμῇτε. Pol. IV. 420. E: ὅσον ἂν ἐπιθυμῶσι κεραμεύειν. Prot. 316. C: ἐπιθυμεῖν ... ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει. Legg. XI. 929. A: ὃν ἂν θυμὸς ἐπὶ ... ἐπιθυμεῖν cet. Men. 77. C: τί ἐπιθυμεῖν (int. αὐτόν) λέγεις; Prot. 328. D: ἐπιθυμῶν ἀκούειν. Phaedr. 240. A. Phil. 41. C: τὸ ... ἐπιθυμοῦν. Conv. 200. A. Prot. 313. D: τῷ αἰεὶ ἐπιθυμοῦντι. Pol. IV. 432. E: τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀκοῦσαι. Men. 77. B: τὸν τῶν καλῶν ἐπιθυμοῦντα. Legg. X. 887. A: τοῖσιν ἐπιθυμοῦσιν ἀσεβεῖν. Theag. 123. B: εἰ ἐπεθύμεις ταύτης (τῆς σοφίας) ἢ cet. Phaedr. 228. B: ἃ μάλιστα ἐπεθύμει ἐπεσκόπει. Conv. 192. E: ὁ πάλαι ... ἐπεθύμει. Phaedr. 227. D: ἔγωγ' ... οὕτως ἐπιτεθύμηκα ἀκοῦσαι ὥστ' cet. Legg. VIII. 837. C: δεόντως τῆς ψυχῆς ἐπιτεθυμηκῶς. Phaedr. 96. A: ἐγὼ ... θαυμαστώς ὡς ἐπεθύμῃσα ταύτης τῆς σοφίας cet. Phaedr. 232. E: πρότερον τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν ἢ cet. Prot. 318. B: εἰ ... ἐπιθυμήσεις τῆς συνοσίας cet. Iach. 182. B. Lys. 208. A: ἣν ἐπιθυμήσῃς ... ὀχλοῦσθαι. Theaet. 172. E: περὶ οὗ ἂν ἐπιθυμήσῃσι τοὺς λόγους ποιεῖσθαι. Ep. VII. 337. B. Alc. II. 141. D: τυραννίδος ἐπιθυμήσαντες. E. Phil. 35. D: τὴν ... ἐπάγουσαν ἐπὶ τὰ ἐπιθυμούμενα ... μνήμην.

ἐπικαθίστημι, *praeſcio*. Tim. 72. B: κριτὰς ἐπικαθιστάναι.

ἐπικαίριος, ὁ ἡ, *oñalis*. Locr. 102. D: ῥέοντα ἐς ... τόπως ἐπικαιρίως.

ἐπικαίω, *aduro*. Legg. VII. 340. D: καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι.

ἐπικαλύπτω, *tego*. Charm. 169. D: ἐπικαλύπτων τὴν ἀπορίαν. **obscuro*. Crat. 395. B: ἡ ... τοῦ ὀνόματος ἐπικαλυπνύει ... ἐπικεκάλυπται.

ἐπικαλῶ, *appello*. Legg. 657. B: ἐπικαλοῦσα (*codd.* ἐπικαλοῦσαν) ἀρχαιοτητα. Phil. 30. B: πᾶσαν καὶ παντοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι. Tim. 21. B: Σαίτικος ἐπικαλούμενος νόμος. Legg. X. 908. D: εὐφυῆς ἐπικαλούμενος. I. 645. A: τῆς πόλεως κοινὸν νόμον ἐπικαλουμένην. X. 885. A. Phil. 46. C: λύπας ἐπικαλουμένας. Legg. III. 700. B: ὄνομα ... ὕμνοι ἐπικαλοῦντο. — Ut Lat. *appello*, est etiam *incrimo*, *reprehendo*, *accuso*. Legg. VI. 761. E: ὅσα ἂν ἕτερος ἐτίρω ἐπικαλῇ. I. 640. D: ἐπικαλῶν αὐτῷ τῷ πράγματι. VII. 809. E: ἐπικαλοῦντές τι τῇ λέξει τόδε ὡς cet. VI. 766. E: τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλοις. XII. 949. A. — Med. *appello*, h. e. *testor*, *obtestor*; *advoco*. Legg. IV. 712. B: θεὸν ... πρὸς τὴν τῆς πόλεως κατασκευὴν ἐπικαλόμεθα. Euthyd.

275. D: Μούσας ... ἐπικαλιῶσθαι. Legg. II. 664. C: τὸν τε Παιᾶνα ἐπικαλούμενος μάρτυρα τῶν λεγομένων. XI. 916. E: γένος ἐπικαλούμενος θεῶν. Euthyd. 293. A. Critia 108. C: τὸν Παιᾶνά (v. παιᾶνά) τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον. Tim. 27. C: θεούς τε καὶ θεὰς ἐπικαλουμένους. Legg. VI. 757. E. II. 659. A: ἐκ ταύτου στόματος οὐπαρ τοὺς θεούς ἐπεκαλέσατο μέλλων κρίνειν. Euthyd. 297. C: ὃς ... τὸν Ἰόλεων ... βοηθὸν ἐπεκαλέσατο. Tim. 48. E: θεὸν ... ἐπικαλεσάμενοι. (27. A. pro καλέσαντα Par. A. scrib. ἐπικαλέσαντα).

ἐπικαρπία, ἡ, *fructus* (vern. der *Ertrag*). Legg. XII. 955. D: τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις.

ἐπικαταδαρθάνω, *indormio*. Pol. VII. 534. D: εἰς Ἄιδου ... ἀφικόμενον τελῶς ἐπικαταδαρθάνειν.

ἐπικαταλαμβάνω, *consequor, cursum alicuius adaequo*. Tim. 39. C: ἐπειδὴν σελήνη ... ἥλιον ἐπικαταλάβῃ.

ἐπίκαυσις, ἡ, *uredo*. Ax. 368. C: κλάον... ἐπίκαυσιν. ἐπίκειμαι, *impositus sum*. Crat. 411. C: ὅτι ... ὡς φερομένοις ... τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα ἐπικάται. 412. C: τοῦτο τῆς φύσεως πύσης τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα (ἀγαθόν) ἐπικεῖσθαι.

ἐπικελεύω, *incito*. Phaed. 60. E: παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν. Ib. ὅπερ ἐπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν.

ἐπικηδείος, ὁ ἡ, *funeris*. Legg. VII. 800. E: ταῖς ἐπικηδείοις ὥδαίς.

ἐπικηρός, ὁ ἡ, *fragilis, caducus*. Ax. 367. B: τὸ τῆς φύσεως ἐπικηρόν καὶ δυσαλγές.

ἐπικηρυκεύομαι, *legatum ad aliquem mitto*. Menex. 243. B: ὥστε τολμᾶσαι τῷ ἐχθίστῳ ἐπικηρυκεύεσθαι βασιλεῖ.

ἐπικίνδυνος, ὁ ἡ, *periculosus*. Legg. V. 736. C: οἷς ... δεινὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἔριν ἐξέφυγεν. Pol. V. 467. D: τῶν στρατειῶν οὔαι τε καὶ μὴ ἐπικίνδυνοι.

ἐπικλήν, *cognomine; cum vv. γίνεσθαι, λέγεσθαι al. est appellari*. Soph. 221. C: ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τοῦνομα ἡ ... ἀσπαλιευτική ... ἐπικλήν γέγονε. Phil. 48. C: ἔξωός τινος ἐπικλήν λεγομένη. Tim. 38. C: ἐπικλήν (*codd. aliquot ἐπικλήσιν*) ἔχοντα πλανητά (v. πλάνητες). 58. D: ἐπικλήν αἰθῆρ καλούμενος. 66. B: ζῦμωσιν ἐπικλήν λεχθῆναι (v. κληθῆναι).

ἐπικληρός, ὁ ἡ, *haeres ex asse*. Legg. I. 630. E: περὶ τῶν κληρῶν καὶ ἐπικληρῶν.

ἐπικληρῶ, *sorte assigno*. Legg. VI. 760. B: φυλὴ ... μία τῷ μορίῳ ἐκάστῳ ἐπικληρωθεῖσα.

ἐπικλήσις, ἡ, *cognomen, in univ. appellatio*. Epin. 974. B: οὗτο ... αὐτό, ἡ τῆς ποιήσεως ἐπικλήσις. Critia 114. B: ὅπερ ἂν τὴν ἐπικλήσιν ταύτην (Par. A. ὅπερ τ' ἤν ἐπικλήν, ταύτη) ὄνομα παράσχοι. Epin. 974. E: ὡς ἀξίως

τούτων οὐδεμιᾶς οὐσος ἐπικλήσιν ῥιθῆναι τῆς περὶ ταῦτα σοφίας τανθρώπων.

ἐπικλίνω, *inclinor*. Riv. 132. B: τοῖν χερσὶν ἐπικλίνοντε.

ἐπικλοπος, ὁ ἡ, *dolus*. Legg. VI. 781. A: γένος ... λαθραιότερον μᾶλλον καὶ ἐπικλοπώτερον ... τὸ θῆλν.

ἐπικλώθω, *destino, iniungo*. Theaet. 169. C: ἦν (εἰμαρμένην) ἂν οὐ ἐπικλώσῃς. Pol. X. 620. E: ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα (v. ἐπικλωθέντα) ποιοῦντα. Med. Ax. 367. D. (Hom.).

ἐπικοιμῶμαι, *obdormisco*. Euthyd. 300. A: ἀλλὰ μοι δοκεῖς ... οὐ καθεύδων ἐπικοιμηθῆσαι.

ἐπικοινοῦμαι, *communico cum aliquo de aliqua re*. Prot. 313. B: περὶ ... τούτου οὔτε τῷ πατρὶ ... ἐπικοινῶσω cet.

ἐπικοινωνία, ἡ, *mutua communicatio*. Soph. 252. D: τί δ', ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐῷμεν δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας (v. ἐπὶ κοινωνίας);

ἐπικοινωνῶ, *commune aliquid habeo; quod etiam in eis dicitur inter quos est communio*. Crat. 394. C: καὶ Ἀρχεπολὶς γε τῶν ... γραμμάτων τί ἐπικοινωνεῖ; Gorg. 464. C: ἐπικοινωνοῦσι ... ἀλλήλαις ... ἐκότεραι τούτων. Soph. 251. D: ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις. Legg. I. 631. D: περὶ τε γάμους ἀλλήλοις ἐπικοινωνουμένους (Par. A. a pr. m. ἐπικοινοῦμένους).

ἐπικούρησις, ἡ, *remedium*. Legg. XI. 919. B: ταῦτά ἐστι ... τὰς διαβολὰς τῇ τῆς ἀπορίας ἐπικουρήσει παρεσκευαστά.

ἐπικουρία, ἡ, *auxilium, praesidium*. Lys. 215. C: τῆς ἐπικουρίας ἕνεκα. Gorg. 492. C: εἰν ἐπικουρίαν ἔχῃ. Legg. III. 415. C: τοὺς δὲ (ἀνάξουσιν) εἰς ἐπικουρίαν. Tim. 70. C: ἐπικουρίαν ταῖς χρεαῖαις ἐξενπορεῖν. Lys. 215. A: μηδεμίαν ἐπικουρίαν ἀλλήλοις ἔχοντα.

ἐπικουρικός, ὁ ἡ, *auxiliarius*. Pol. IV. 441. A: ἐπικουρικόν (γένος). 434. C: ἐπικουρικῶν ... γένους.

ἐπίκουρος, ὁ ἡ, *auxiliarius; subst. adiutor*. Conv. 189. D: ἐπίκουρός τε ὢν τῶν ἀνθρώπων cet. Pol. IV. 441. A: ἐπίκουρον ὃν τῷ λογιστικῷ φύσει. Theaet. 165. E: λόγον ἐπίκουρον. Legg. X. 890. D: τῷ παλαιῷ νόμῳ ἐπίκουρον γίνεσθαι λόγῳ ὡς cet. II. 666. B: ἐπίκουρον τῆς τοῦ γῆρας ἀνστηρότητος ... φάρμακον. Pol. III. 415. A: ὅσοι δ' ἐπίκουροι cet. 416. B. IV. 419: ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοί. VIII. 545. D: οἱ ἐπίκουροι καὶ οἱ ἄρχοντες. V. 466. A: ὁ τῶν ἐπικούρων βίος. 464. B: τοῖς ἐπικούροις. III. 414. B: ἐπικούρους τε καὶ βοηθοὺς τοῖς τῶν ἀρχόντων δόγμασιν. 416. A: κίνας ἐπικούρους ποιμνίων. IV. 421. B. 440. D. V. 463. B: σωτήρας τε καὶ ἐπικούρους. Tim. 18. B. Menex. 244. C: τοὺς ... τῆς ἐλευθερίας ἐπικούρους πεπιτωκέναι.

ἐπικουρῶ, *auxilior, patroctinor*. Pol. IX. 575. B: μισθοῦ ἐπικουροῦσιν. II. 368. C: κράτιστον ... ἐπικουρεῖν αὐ-

τῇ (τῇ δικαιοσύνῃ). Lys. 211. B: ἀλλ' ὅρα ὅπως ἐπικουρήσεις μοι.

ἐπικουφίζω, *sublevo*. Ep. III. 315. D: Συρακουσίους ἐπικουφίσαι. 319. D.

ἐπικράτεια, ἡ, *ditio*. Ep. VII. 349. C: εἰς τὴν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν.

ἐπικρατῶ, *supero*. Tim. 81. C: ἐπικρατεῖ. Legg. VI. 752. A: ἂν ... γῆρως ἐπικρατῶμεν τὸ γε τοσοῦτον. Critia 121. A: (ἐπεὶ) τὸ ... ἀνθρώπινον ἥθος ἐπεκράτει.

ἐπικρίνω, *iudico, decerno*. Legg. VI. 768. A: τὴν βουλήν ἐπικρίνειν αὐτῶν τὴν αἵρεσιν ἐκατέρου. Ax. 372. A: οὐ δ' ἂν ἐπικρίνειας. Pol. VII. 524. E: τοῦ ἐπικρινούντος ... δέοι ἂν ἡδῆ.

ἐπικρύπτω, *occulto*. Crat. 421. B: τὸ ψῖ ... προσγε- νόμιμον ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος. 402. C: ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἐστί. Med. cdo. Prot. 346. B: τοὺς ... ἀγαθοὺς ἐπικρύπτεσθαι. Crat. 404. C: τὸν ἄερα Ἦραν ὠνόμασεν ἐπικρυπτόμενος. Lach. 196. B: ἐπικρυπτόμενος τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν. Parm. 128. C: τοὺς ἀνθρώπους ... ἐπικρυπτόμενον (τὸ γράμμα). Pol. V. 476. E: ἐπικρυπτόμενοι ὅτι οὐχ ὑγιαίνει. Theaet. 180. C: μετὰ ποιήσεως ἐπικρυπτομένων τοὺς πολλούς.

ἐπίκτητος, ὁ ἡ, *practerea acquisitus*. Legg. XI. 924. A: τὸ τῆς ἐπικτήτου (οὐσίας) δεκατημίριον ἐξελόμενος. **adscitus*. Phaedr. 237. D: ἄλλη δὲ ἐπίκτητος δοξα (opp. ἐμ- φυτος ἐπιθυμία). Pol. X. 618. D: τῶν γύσει περὶ ψυχῆν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτήτων. (Men. 98. D: οὐτ' ἐπίκτητα vel οὐδ' ἐπίκτητα, ut Bekk. scripsit, ex interpretatione videtur fluxisse).

ἐπικωμιάζω, *animi causa ito*. Legg. XII. 950. A: αὐ- τοὺς εἰς τὰς ἄλλας ἐπικωμιάζοντας πόλεις.

ἐπικωμῶδῶ, *ideo, noto*. Apol. 31. D: ὁ .. ἐν τῇ γραφῇ, ἐπικωμῶδων Μέλητος ἐγράψατο.

ἐπιλαμβάνω, *corripio, supervenio*. Epin. 974. A: ταχὺ ... ἐπιλαβὸν γῆρας. Med. manu prehendo, apprehendo vel comprehendo. Prot. 335. C: καὶ μου ἀνισταμένον ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ. Parm. 152. C: τοῦ... ἐπειτα ἐπιλαμβάνόμενον. Prot. 329. A: μακρὸν ἔχει καὶ ἀποτείνει, εἰ μὴ ἐπιλάβηται τις. Soph. 241. C: ἐπιλαβεσθαι ... τὰνδρός. Pol. V. 450. A: οἷον ... εἰργάσασθε ἐπιλαβόμενοι μου. **comprehendo* (vern. *ergreifen*). Gorg. 527. A: ἐπειδὴν σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ. 519. A: σοῦ δὲ ἴσως ἐπιλήψονται, εἰ μὴ εὐλαβῇ. Trop., ut Lat. *comprehendo*. Phaed. 79. A: τῶν δὲ κατὰ ταῦτά ἐχόντων οὐκ ἐστὶν ὅτω ποτ' ἂν ἄλλω ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ. **aggredior* (vern. *angreifen*); hinc etiam *oppugno* (vern. *einwenden*), et in univ. *reprehendo, redarguo*. Gorg. 506. B: ἀλλ' ... ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμβάνου, εἰ μὴ τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν. Pol. X.

605. A: οὐκοῦν δικαίως ἂν αὐτοῦ ... ἐπιλαμβανοίμεθα:—; Phaedr. 236. B: ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμεν. Gorg. 469. C: ἐμοῦ ... λέγοντος τῷ λόγῳ ἐπιλαβοῦ. Conv. 214. E: εἰάν τι μὴ ἀληθὲς λέγω, μεταξὺ ἐπιλαβοῦ. Theaet. 184. C: ἐπιλαβέσθαι τῆς ἀποκρίσεως ... ἢ οὐκ ὀρθή. Pol. VI. 490. C: σοὺ ἐπιλαβομένου ὅτι cet. *attingo. Pol. V. 449. D: ἐπειδὴ ἄλλης ἐπιλαμβάνει πολιτείας πρὶν ταῦτα ἱκανῶς διελέσθαι. Crat. 424. A: εἰ τοῖς γράμμασι ... τοῦ ὄντος ἐπιλαμβάνεται αὐτῶν. Pol. VII. 533. B: ἄς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι. Soph. 217. B: *λόγων ἐπελάβου παραπλησίον ὧν cet. Lys. 293. E: οὐ καὶ νῦν δὴ ἐπελαβόμεθα ἐν τῇ ἀποκρίσει. Etiam in eo ponitur qui in aliquid incidit. Crat. 414. B: ἐπειδὴν λείου ἐπιλάβωμαι. Gorg. 524. E: πολλὰκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος ἢ ἄλλον ὅτουοῦν βασιλέως cet. *pasciscor, adipiscor. Polit. 273. A: γαλήνης ἐπιλαβόμενος. Pol. II. 360. D: τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος. Epin. 978. B: ἀληθοῦς δόξης ἐπιλαβόμενος. Pol. IV. 425. E: οἴομενοι ἐπιλήψεσθαι τοῦ βελτίστου. *occupo. Crat. 396. D: κινδυνεύει ... οὐ μόνον τὰ ἄτα μιν ἐμπλήσαι ... ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπειλήφθαι (sensu medii). Legg. VI. 779. C: ὅπως ιδιώτης μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μίτε οἰκοδομήμασι μίτε οὖν οὐρύγμισιν ἐπιλήψεται. *vindico. Legg. XII. 954. C: (εἰάν) μηδεὶς ἐπιλάβηται. D: μὴ ἐξέστω τοιοῦτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι μηδὲν (μηδενί?). Ib. ἐξέστω τούτω τοῦ τοιοῦτου ἐπιλαβέσθαι.

ἐπιλανθάνομαι, obliviscor. Prot. 334. D: ἐπιλανθάνομαι περὶ οὗ ἂν ᾖ ὁ λόγος. Lach. 189. C: ἐγὼ ... ἐπιλανθάνομαι ἤδη τὰ πολλὰ cet. Ion. 540. A. Theaet. 153. C: ἐπιλανθάνεται. Pol. III. 413. C: ἐν οἷς ἂν τις τὸ τοιοῦτον μάλιστα ἐπιλανθάνοιτο. VII. 536. C: τόδε δὲ μὴ ἐπιλανθάνώμεθα ὅτι cet. Theaet. 188. A: μανθάνειν ... καὶ ἐπιλανθάνεσθαι. Pol. III. 390. B: ἐπιλανθανόμενοι. Polit. 292. C: ἐπιστήμης οὐκ ἐπιλανθανόμεν. Pol. III. 412. E. Prot. 309. B: ἐπιλανθανόμεν... αὐτοῦ θαμά. Phaedr. 228. A: καὶ ἐμαντοῦ ἐπιλέλθωμαι. 235. D: καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπιλέλθωμαι ὅπως ... ἤκουσα. Phaed. 75. D: εἰ ... μὴ ... ἐπιλέλθωμεθα. Pol. IV. 441. D. Legg. III. 683. E. Theaet. 191. E: ἐπιλέλησθαι. Pol. IV. 441. D. Hipp. min. 368. D: ἄλλα πάμπολλα ἐπιλέλθωμαι. Ep. VII. 345. C: καθάπερ ἐπιλέλθωμενος τῆς ἐπιστολῆς παντάπασιν. Theaet. 201. C: ἐπιλέλθωμην. Phaed. 73. E: ὦ ... ἐπιλέλθωτο. 76. A. Prot. 310. C: ὑπὸ τινος ἄλλου ἐπελαθόμεν. Theaet. 180. D. Pol. II. 372. C. Apol. 17. A: ὀλίγου ἐμαντοῦ ἐπελαθόμεν. Crat. 391. A: ἐπελάθου γε ὧν ... ἔλεγον. Pol. VII. 519. D. Prot. 339. D: ἐπελάθετο. Theaet. 163. E. Pol. VIII. 563. B: ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπὼν. Lys. 211. B: εἰάν δέ τι αὐτῶν ἐπιλάθω. Ep. VII. 344. E: μὴ τις αὐτὸ ἐπιλάθῃται. Theaet. 206. C: τὸ ... προκείμενον μὴ ἐπιλαθώμεθα δι' αὐτὰ ἰδεῖν cet

Prot. 336. D: ἕως ἂν ἐπιλύθωνται περὶ οὗτου τὸ ἐρώτημα ἢν οἱ πολλοὶ cet. Crat. 406. D: οὐδ' Ἀθηναίς ... ἐπιλήσει. Prot. 336. D: ἐπιλήσεσθαι.

ἐπιλέγω, *praeterea dico vel appello*. Legg. III. 700. E: λόγους ... ἐπιλέγοντες τοιοῦτους. B: ἐπέλεγον ... κισσαροδικούς. ἐπιλείπω, *reliquum facio*. Prot. 310. E: ὡς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποιμι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων. **relinquo, praetermitto*. Phil. 26. B: καὶ ἄλλα γε δὴ μυρία ἐπιλείπω λέγων. 52. D: μηδὲν ... ἐπιλείπειν ἐλέγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης. — In re pos. est *deficere, non suppetere*. Pol. IX. 574. D: ὅταν ... τὰ πατρὸς καὶ μητρὸς ἐπιλείπη τὸν τοιοῦτον. Crat. 409. D: κινδυνεύει ... ἢ τοῦ Εὐθύφρονος με μούσα ἐπιλελοιπέναι. Polit. 274. C: ἅτε τῆς ... αὐτοματῆς τροφῆς ἐπιλελοιπυίας. D: ἐπειδὴ τὸ ... ἐκ θεῶν ... τῆς ἐπιμελείας ἐπιλίπεν ἀνθρώπους. Pol. VIII. 568. E: ὅταν ... ταῦτα ἐπιλίπη. IX. 573. E: ὅταν ... πάντ' ἐπιλίπη. Prot. 334. E: ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπιλίπειν. Pol. I. 340. ἐπιλιπούσης (al. ἐπιλειπούσης) γὰρ ἐπιστήμης ὁ ἁμαρτάνων ἁμαρτάνει. Pass. Epin. 978. A: ἡ σχεδὸν ἀλογιστος ... φορὰ ... ἐπιλέλειπται παντὸς ἀριθμοῦ.

ἐπιλήσμων, ὁ ἡ, *obliviosus*. Prot. 334. C: ἐγὼ τυχάνῃ ἐπιλήσμων τις ὢν ἀνθρωπος. 336. D. Conv. 194. A: ἐπιλήσμων μὲντ' ἂν εἶην ... εἰ cet. Ion. 539. E. Prot. 334. D: ἐπειδὴ ἐπιλήσμονι ἐνέτυχες. Hipp. min. 371. C: ἐπιλήσμονα. Ion. 539. E. Pol. VI. 486. D: ἐπιλήσμονα ... ψυχῇ. Theaet. 194. E: ἐπιλήσμονες ... γίνονται.

ἐπιλήψις, ἡ, *sindicatio*. Legg. XII. 954. E: μηδεμίαν εἶναι προθεορίαν τῆς ἐπιλήψεως.

ἐπιλογίζομαι, *perito*. Ax. 365. D: οὐκ ἐπιλογιζόμενος ὅτι cet. B: οὐκ ἐπιλογιγέ cet.

ἐπίλοιπος, ὁ ἡ, *reliquus*. Tim. 72. E: ἦν δὲ τὸ τοῦ σώματος ἐπίλοιπον ἢ γέγονεν. Eryx. 399. D: δοκεῖ ... ἐπίλοιπόν τι εἶναι τῆς σκέψεως. Pol. VII. 540. B: τὸν ἐπίλοιπον βίον (Id. Legg. V. 728. D. al.). Tim. 69. A: τὸν ἐπίλοιπον λόγον (Id. Epin. 986. D.). Legg. I. 628. A: εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον. X. 899. C. Tim. 42. D: τὸ ... ἐπίλοιπον ὅσον ἐτ' ἦν ψυχῆς ἀνθρωπίνης cet. Theaet. 183. D: ὅπως τῶν ἐπιλοίπων ... δώσεις λόγον. Gorg. 506. B: διόντος τὰ ἐπίλοιπα. Crat. 397. A. 413. D. Pol. VI. 502. C. ἐπιλύομαι, *libero, exsolvo*. Crit. 43. C: ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦς (v. αὐτοῖς) ἐπιλύεται ἢ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρουσίᾳ τύχῃ.

ἐπιμαρτύρομαι, *testimonium profero*. Phaedr. 244. B: τόδε ... ἄξιον ἐπιμαρτύρεσθαι ὅτι cet. **testor*. Ep. VII. 350. B: τὸν Δία ἐπιμαρτυράμενος.

ἐπιμαρτυρῶ, *testificor*. Crat. 397. A: εἰ ... ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὴ ... κείσθαι.

ἐπιμέλεια, ἡ, *cura, studium; etiam curatio et procura-*

τω. Polit. 267. D: μιᾶς τινὸς ἀγέλης ἐπιμέλεια. 276. B. Pol. III. 407. B: ἡ περιτετὴ αὕτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος. Legg. VI. 758. E: τῆς δὲ ἄλλης χώρας πάσης τίς ἐπιμέλεια καὶ τίς τάξις; X. 892. B: δοξα ... καὶ ἐπιμέλεια καὶ νοῦς cet. Def. 413. D: ἐπιμέλεια φυλακῆς. Prot. 323. C: ἐξ ἐπιμελείας παραγίγνεσθαι. 326. E: τοσαύτης ... τῆς ἐπιμελείας οὗσης περὶ ἀρετῆς. Phaed. 107. C: ἐπιμελείας ... δεῖται. Polit. 272. E: ἀφίεσαν ... τῆς αὐτῶν ἐπιμελείας. 274. B. D. 279. A: τῆς περὶ τὰς πόλεις ἐπιμελείας. Pol. II. 374. E: ἐπιμελείας μεγίστης δέον. Legg. IV. 720. C: ῥαστώνη ... παρασκευάζει τῶν καμνόντων τῆς ἐπιμελείας. VI. 764. D: τῆς περὶ ταῦτα ἐπιμελείας. X. 903. E: ῥαστώνη ἐπιμελείας θεοῖς τῶν πάντων. Pol. VIII. 552. E: οὐς ἐπιμελεία βία (Steph. καὶ βία) κατέχουσιν αἱ ἀρχαί. Alc. I. 123. D: ἐπιμελεία τε καὶ σοφία. 124. B. Men. 90. A. Prot. 328. E: οὐκ εἶναι ἀνθρωπίνην ἐπιμέλειαν ἢ cet. Soph. 227. A: ὦν ... τὴν ἐπιμέλειαν παρεχομένη cet. Polit. 261. D: τῶν ... τῶν ἐν ταῖς ἀγέλαις θρεμμάτων ἐπιμέλειαν. 265. E. al. Pol. V. 451. D: πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχειν περὶ τὰ ποιρνια. Tim. 18. B: ἐπιμέλειαν ἔχοντας ἀρετῆς διὰ παντός. Legg. VI. 754. B: διὰ τὴν ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν νέαν πόλιν cet. Cum v. ποιῆσθαι. Theaet. 143. D: περὶ γεωμετρίαν ... ἐπιμέλειαν ποιούμενοι. Polit. 310. B. Conv. 185. B. Pol. VI. 488. D: τὴν ἐπιμέλειαν ποιῆσθαι ἐνιαυτοῦ καὶ ὥρων cet. VIII. 556. C. Tim. 24. B. Legg. VII. 818. C. al. Legg. V. 740. D. ἐπιμέλειαι καὶ σπουδαὶ πλῆθους γεννημάτων. X. 896. C. XI. 927. E: ἐπιμελείαισιν. IV. 717. E: τὰς ... κατ' ἐνιαυτὸν τῶν ἤδη τέλος ἔχοντων ὡσαύτως ἐπιμελείας τὰς κόσμον φερούσας ἀποδιδόναι.

ἐπιμελής, ὁ ἢ, *curans, providus; in re pos. valet curas est*. Conv. 197. D: ἐπιμελής ἀγαθῶν. Legg. X. 909. E: οἷς ἀγνεῖα τούτων ἐπιμελής (*curae est*). VI. 763. E: οἷς τούτων ἐπιμελής. VII. 824: ὅσοις ἀνδρείας τῆς θείας ἐπιμελής. X. 900. C: ὡς ἐπιμελεῖς σμικρῶν εἰσὶ θεοὶ οὐχ ἕτερον ἢ τῶν μεγέθει διαφερόντων. 907. B. XI. 932. D: τοῖς ἀρχουσιν ... ἐπιμελὲς ἔστω μὴ τις ἀδικῇ cet. Ep. VII. 334. A: πολλοῖς ... καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελὲς. Conv. 172. C: ἀφ' οὗ ... ἐπιμελὲς πεποιήμαι ... εἰδέναι. Legg. X. 902. C: ἐπιμελεστάτοις γε οὐσι καὶ ἀρίστοις (θεοῖς).

ἐπιμελητής, ὁ, *curator, procurator, administrator*. Gorg. 516. A: ὄνων ... ἐπιμελητής καὶ ἵππων cet. Ib. κακός ... ἐπιμελητής ὅστισιν ὀνουσὺν ζῶν. Legg. I. 640. C: εἰ πλείονος (φιλίας) ἐπιμελητής. VI. 765. D: ὁ τῆς παιδείας ἐπιμελητής. XII. 591. E: ὁ περὶ τῆς παιδείας πάσης ἐπιμελητής. XI. 936. A: τῷ τῆς παιδείας ὅλης ἐπιμελητῇ τῶν νέων. Polit. 276. D: τὸν ἀνθρώπινον ἐπιμελητὴν. Legg. VI. 766. B: προστάτην καὶ ἐπιμελητὴν. VII. 801. D. 813. B. 809. B: ὦ ἀριστε τῶν παίδων ἐπιμελητά. Gorg.

523. B: οἱ ἐπιμεληταί. Pol. IV. 424. B: τοῖς ἐπιμεληταῖς τῆς πόλεως. Legg. VI. 755. D: ἐπιμελητὰς τῶν κατὰ πόλεμον. 758. E. 760. E. 764. C: γυμνασίων ... ἐπιμελητὰς κόσμου καὶ παιδεύσεως. al.

ἐπιμελητικὸς, ἡ. ὄν, *ad procurationem idoneus*; *sem. procurandi ars vel procuratio*. Polit. 275. E: ἡ καὶ τινα ἐπιμελητικὴν αὐτὴν ὀνομάσουσιν. 276. D. E: τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιμελητικὴν.

ἐπιμελόμαι et ἐπιμελοῦμαι, *curo, operam do, studeo*; etiam *moderor, rego*. Apol. 29. E: τῆς ψυχῆς ... οὐκ ἐπιμελεῖ οὐδὲ φροντίζει. Alc. I. 128. D: οὐκ ἄρα ... σαντοῦ ἐπιμελεῖ. Phaedr. 246. B: πᾶσα ἡ ψυχὴ παντὸς ἐπιμελεῖται τοῦ ἀψύχου. Prot. 325. C: οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν. Polit. 268. A: ὡς σφεῖς τῆς τροφῆς ἐπιμελοῦνται τῆς ἀνθρωπίνης. Pol. II. 365. E. Legg. X. 905. D: ὅτι ... ἀνθρώπων ἐπιμελονται (θεοί). VII. 812. E: ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτω περὶ τῆς μουσικῆς ἡμῖν ὁ παιδευτὴς ἐπιμελείσθω. 813. A. VIII. 846. E. X. 909. D: ἐπιμελείσθων. 924. C. XI. 932. B: ἐπιμελείσθωσαν. Alc. I. 128. D: ἡ τις ἂν αὐτοῦ ... ἐπιμελοῖτο. Conv. 191. C: (ἵνα) τοῦ ἄλλου βίου ἐπιμελοῖντο. Alc. I. 128. D: ὅταν τῶν σuntu τοῦ ἐπιμελῇ. Legg. XI. 928. A: ὅς ἂν ἐπιτρόπου ... ἐπιμελῇται. Alc. I. 128. A: ὅταν τῶν αὐτοῦ ἐπιμελῇται. B: ὅταν ὑποδημάτων ἐπιμελώμεθα. Prot. 325. D: ἐπιμελείσθαι εὐκοσμίαι τῶν παιδων. 327. D: ἀρετῆς ἐπιμελείσθαι. Gorg. 485. E: ὅτι ἀμελεῖς ... ὧν θεὸς ἐπιμελείσθαι. 520. A: προεστάναι τῆς πόλεως καὶ ἐπιμελείσθαι. Pol. I. 353. D: τὸ ἐπιμελείσθαι καὶ ἄρχειν *cet.* Legg. X. 896. E. Phaedr. 246. E: διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος. Polit. 271. D. Apol. 29. D: χρημάτων οὐκ αἰσγύνει ἐπιμελόμενος ὅπως σοι ἔσται ὡς πλείστα —; Crit. 51. A: ὁ ... τῆς ἀρετῆς ἐπιμελόμενος. Legg. X. 903. B: τῷ τοῦ παντός ἐπιμελουμένῳ. 904. A. Phaed. 62. D: θεὸν ... εἶναι τὸν ἐπιμελόμετον (v. ἐπιμελούρι.) ἡμῶν. Polit. 279. E: τὴν ... τῶν ἱματίων μάλιστα ἐπιμελουμένην τέχνην. 305. E. Legg. X. 898. C. Phaed. 115. B: ὅμοιαν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι. Alc. I. 132. B: ἐτέρου τινὸς ἐπιμελούμενοι (v. ἐπιμελούμενοι). Ep. II. 311. E: περὶ τούτου ... ἐπιμελούμενοι. Legg. XI. 932. B: τῶν περὶ γήμους γυναικῶν ἐπιμελουμένων. Phaed. 62. B: θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους (v. ἐπιμελουμι.). Legg. VI. 761. A: ὁδῶν ... ἐπιμελουμένους. XI. 930. C: πρὸς τὰς τῶν γάμων ἐπιμελουμένης γυναῖκας. Gorg. 516. B: οὐκοῦν ἀνθρώπων Περικλῆς ἐπιμέλετο; Ep. XIII. 361. A: ὅτι μου ἐπεμελεῖτο. Apol. 36. C: πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμελεθῆναι ὅπως *cet.* Alc. I. 132. B: ὅντινα (ὅντιν' αὐν?) τρόπον ἐπιμελεθῆμεν ἡμῶν αὐτῶν. 128. D: ἐπιμελεθῆμεν. Conv. 194. D: ἀναγκαῖον δέ μοι ἐπιμελεθῆναι τοῦ ἐγκωμίου τῷ Ἐρωτι. Pol. I. 331. D: τῶν ἱερῶν ἐπιμελεθῆναι. VI. 499. B: πό-

λεως ἐπιμεληθῆναι. C. Legg. III. 702. C: ἐπιμεληθῆ-
ναι τοῦ πραγματος. Euth. 2. D: τῶν νέων πρῶτον ἐπι-
μεληθῆναι ὅπως ἔσονται ὅτι ἄριστοι. 3. A: τῶν πρε-
σβυτέρων ἐπιμεληθεῖς. Alc. I. 120. D: ἐπιμεληθεῖς σαν-
τοῦ. Legg. VII. 806. C: τοῦ ... ἀρρένος ἐπιμεληθέντα
τελείως. Alc. I. 123. D: ἐπιμεληθέντα αὐτοῦ. Lach. 187.
A: ἐπιμεληθέντες. Gorg. 515. B: εἰ ἄλλου του ... ἐπι-
μελήσει cet. Pol. IX. 589. B: τοῦ ... θρέμματος ἐπι-
μελησεται. Ep. XIII. 361. B: βέλτιον ἐπιμελησομεθα.
Pol. V. 460. C: οὐκοῦν καὶ τροφῆς ... ἐπιμελήσονται —;
D. Crit. 54. A. Menex. 248. D. Phaed. 62. D: αὐτός γε
ἐαυτοῦ ... ἐπιμελήσεσθαι (v. ἐπιμελεῖσθαι). Legg. VI. 766.
A: τὸν μέλλοντα αὐτῶν ἐπιμελήσεσθαι καλῶς. Epin. 988.
A. Alc. I. 134. C. Menex. 248. E: ὡς ἡμῶν ... ἐπιμελη-
σομένων. Pol. X. 618. B: ἐπιμελητέον ὅπως cet. Legg.
VI. 778. B. Eryx. 396. B: πότερον ἐπιμελητέον ἐστὶ του-
του ὡς ὠφελίμου ὄντος. Ep. II. 311. C.

ἐπιμελῶς, *sedulo, studioso*. Tim. 88. C: τὸν τε αὐ-
τῷμα ἐπιμελῶς πλάττοντα. Pol. V. 467. A: ἐπιμελέστερον
παιδευτέον. Alc. I. 104. D: αἰ ... ἐπιμελέστατα παρῶν.

ἐπιμένω, *maneo*. Phaed. 80. C: ἐπιεικῶς συγχρόν ἐπι-
μένει χρόνον. (59. E. pro ἐπιμένειν libri MSS. recte dant
περιμένειν). Men. 93. D: ἐπέμενε ... ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς
ἐστῆκώς. Lach. 194. A: καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσῃ ἐπιμεί-
νωμεν. Theaet. 179. E: τὸ ... ἐπιμείναι ἐπὶ λόγῳ. Ut
Lat. *maneo*, ponitur etiam in eo quod *imminet*. Pol. II. 361.
D: οἷος ἐκάτερον βίος ἐπιμένει. **permaneo*; *moror, cunctor*.
Pol. VI. 490. A: οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι
πολλοῖς ἐκάστοις. Legg. XII. 953. A: τὸν μέτριον ἐπιμεί-
ναντες χρόνον. Ax. 367. B: καὶ ἐπιμείνη τις.

ἐπιμίγνυμι, *admisceo*. Phaedr. 240. B: ὅμως ἐπέ-
μιξεν ἡ φύσις ἡδονὴν τινα οὐκ ἄμουσον. **permisceo*. Tim.
24. A: ἄλλω ... οὐκ ἐπιμυγνόμενον.

ἐπιμιμνήσκομαι, *commemoro, mentionem facio*. Lach.
180. E: τὰ ... μεираκια ... θαμὰ ἐπιμémνηνται Σωκράτους.
Pol. IV. 423. C: οὐ ... ἐπεμνήσθημεν. Tim. 18. C: καὶ
περὶ γυναικῶν ἐπεμνήσθημεν ὡς cet. Pol. IV. 445. C: ἀξίον
ἐπιμνησθῆναι. Menex. 238. B. 239. C: τούτων περὶ μοι
δοκεῖ χορῆναι ἐπιμνησθῆναι. 241. D: δίκαιον δὴ καὶ του-
των ἡμᾶς ἐπιμνησθῆναι, οἱ cet. Tim. 20. E: ἐπιμνησθεῖσι.
90. E: διὰ βραχέων ἐπιμνηστέον.

ἐπιμιξία, ἡ, *commercium*. Legg. XII. 949. E: ἡ πό-
λεων ἐπιμιξία πόλεσιν.

ἐπιμονή, ἡ, *permansio*. Crat. 395. A: κατὰ τὴν
ἐπιμονήν.

ἐπιμόνως, *assidue*. Ax. 372. A: λαμπάσιν ἐπιμόνως
πυρούμενοι Ποιῶν.

ἐπινέμω, *attribuo*. Polit. 264. D: ἐφ' ἐκατέρῃ του-

των τὸ μέρος αὐτῆς ἐπινέμοντες ἐκάτερον. Legg. V. 737. C: τὴν τε γῆν καὶ τὰς οὐκείας ... ἴσας ἐπινεμητίον. *in agro alieno pasco. Legg. VIII. 843. D: εἰάν τις βροσκήματα ἐπινέμῃ.

ἐπινεύω, ἀπνῶ. Pol. I. 351. C: ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις. IV. 437. B: τὸ ἐπινεύειν. C: ἐπινεύειν τοῦτο πρὸς αὐτήν. Prot. 360. C: ἐπένευσεν. D. Euthyd. 276. B. Lys. 222. B: μόγις πως ἐπενευσάτην.

ἐπινίκια (ιερά), τὰ, *epulum victoriae causa datum*. Conyn. 174. A: χθές ... αὐτὸν διέφυγον τοῖς ἐπινικίοις. 173. A: ἢ τὰ ἐπινίκια ἔδυνεν.

ἐπίνοια, ἡ, *excogitatio, inventum*. Pol. X. 600. A: πολλαὶ ἐπίνοιαὶ καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας cet.

ἐπινομοθετῶ, *insuper sancio*. Legg. VI. 779. D: οἱ νομοφύλακες ἐπινομοθετοῦντων.

ἐπινῶ, *cogito, in animo habeo; animadverto; etiam excogito, machinor*. Crit. 52. A: ἃ ἐπινοεῖς. Menex. 234. A: Tim. 37. D: εἰκὼ ... ἐπिनοεῖ ... ποιῆσαι. Soph. 218. C: ὁ γυν' ἐπινουῦμεν ζητεῖν. Tim. 64. B. Legg. III. 677. B: ὁπόσ' ἄλλα κακουργήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινουοῦσιν. II. 674. B: ὅταν ἐπινόῃ τις παιδας ποιεῖσθαι. 656. E: οὐδ' ἐπινοεῖν ἄλλ' ἅττα ἢ τὰ πάτρια. Critia 113. A: ἐπινουῶν ... καταχρήσασθαι τῷ λόγῳ. Legg. IX. 854. C: τοῖς πάντα ταῦτα ἐπινουοῦσιν ὅσα ἀνόσια ἔργα cet. Prot. 311. B: ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις ... ἀργύριον τελεῖν ὑπὲρ σαντοῦ cet. Phil. 65. E: οὔτε εἶδεν οὔτε ἐπενόησεν οὐδαμῇ cet. Tim. 37. C: ὡς ... κινήθην αὐτὸ καὶ ζῶν ἐπενόησε ... ὁ γεννήσας πατῆρ. Epin. 989. A: ἂν ποτ' ἄρα ἐπινούησωμεν cet.

ἐπιξέω, *irrado*. Pol. III. 405. E: τυρὸν ἐπιξυσθέντα. ἐπιορκία, ἡ, *periurium*. Gorg. 524. E: ὑπὸ ἐπιορκιῶν καὶ ἀδικίας.

ἐπιορκῶ, *peiero*. Phil. 65. C: τὸ ἐπιορκεῖν. Apol. 35. C. Legg. XII. 949. A: τῷ ἐπιορκοῦντι. 948. B: ἐπιωρκηκότας. Alc. I. 109. D: ὃν ἐγὼ ἤκιστ' ἂν ἐπιορκῆσαιμι.

ἐπίπαν, *omnino*. Epin. 986. E: τό γ' ἐπίπαν αἰεὶ τούτων τριῶν ὄντων.

ἐπιπάττω, *inspergo*. Pol. III. 405. E: ἄλφита πολλὰ ἐπιπασθέντα. 408. A. (Hom.).

ἐπίπεδος, ὁ ἡ, *planus; neutr. c. art. planum*. Critia 112. A: ἐπίπεδος ἄνωθεν. Pol. IX. 587. D: ἐπίπεδον ... τὸ εἶδωλον κατὰ τὸν τοῦ μήκους ἀριθμὸν ἡδονῆς τυραννικῆς ἂν εἴῃ. Tim. 55. E: τὸ ... ἐπίπεδον ἰσοπλευρον. Locr. 99. A. Tim. 53. C: ἡ ... ὀρθὴ τῆς ἐπιπέδου βάσεως ἐκ τριγώνων συνέστηκε. Pol. VII. 528. D: τὴν ... γὰρ πον τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθεις. Legg. VII. 817. E: μετρητικὴ ... μήκους καὶ ἐπιπέδου καὶ βάθους ὡς ἐν αὐτῷ δευτερον. Theaet. 148. A: ὅσαι ... γραμμαὶ τὸν ... ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι. Polit. 329. E: εἴτε ἐπί-

πέδον εἴτε ἐν βάθεισιν ... οὐδ' ἂν που (ἀριθμητικῇ). Tim. 53. C: τὸ ... βάθος ... πᾶσα ἀνάγκη τὴν ἐπίπεδον περιεληφέναι φύσιν. Pol. VII. 528. A: μετὰ ἐπίπεδον ... ἐν περιφορᾷ ὃν ἤδη στερεὸν λαβόντες. Tim. 32. A: εἰ ἐπίπεδον ... εἶδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ παντὸς σῶμα. Legg. X. 904. C: κατὰ τὸ τῆς χώρας ἐπίπεδον μεταπορεύεται. Tim. 55. A: τῶν ἐπιπέδων γονιῶν. B. Epin. 990. D: κατὰ τὴν τῶν ἐπιπέδων μοῖραν. Locr. 98. A. Theaet. 148. B: τοῖς δ' ἐπιπέδοις ἃ δύνανται. Tim. 54. E: κατὰ σὺντρεῖς ἐπιπέδους χωρίας. 55. C: ἔξ ἐπιπέδους ... βάσεις ἔχον. Theaet. 173. E: τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα (Pind.). Phil. 51. C: ἐπίπεδά τε καὶ στερεά.

ἐπιπείθω, *persuadeo*. Phaedr. 237. B: ὅς ... ἐπεπείκει τὸν παῖδα ὡς cet. Pol. III. 389. E. (Hom.).

ἐπιπέμπω, *immitto, infero, et simpl. mitto*. Crit. 46. C: δεσμοὺς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα. Apol. 31. A: εἰ μὴ τινα ἄλλον ὃ θεὸς ὑμῖν ἐπιπέμψαι cet. Phaed. 62. C: πρὶν (πρὶν ἂν?) ἀνάγκην τινα ὃ θεὸς ἐπιπέμψῃ. Phaedr. 245. B: ὡς οὐκ ἐπ' ὠφελείᾳ ὃ ἔρως τῷ ἐρῶντι καὶ τῷ ἐρωμένῳ ἐκ θεῶν ἐπιπέμπεται.

ἐπιπηγδῶ, *insilio*. Phaedr. 254. A: αὐτὸν κατέχει μὴ ἐπιπηγδᾶν τῷ ἐρωμένῳ. Med. *inodo*. Lys. 216. A: ἡμῖν εὐθύς ... ἐπιπηγῆσονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες.

ἐπιπίνω, *bibo*. Pol. II. 372. B: ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου.

ἐπιπίπτω, *ingruo, incido*. Legg. V. 732. C: πόνην ... ἐπιπιπτόντων. Prot. 344. D: μέγας χειμὼν ἐπιπιπών. Legg. VI. 762. C: πάσης τινὸς ἀνάγκης ἐπιπιπσούσης. Pol. III. 405. C: ἡ τινῶν ἐπετειῶν νοσημάτων ἐπιπιπόντων.

ἐπιπίστωσις, ἡ, *probativ alleri adiecta*. Phaedr. 266. E: πίστωσιν ... καὶ ἐπιπίστωσιν.

ἐπιπλήξις, ἡ, *reprehensio*. Locr. 103. E: διὰ κοιῶσιων καὶ ἐπιπληξίων.

ἐπιπλήττω, *reprehendo, obiiicio*. Prot. 319. D: τούτοις οὐδεὶς τοῦτο ἐπιπλήττει ... ὅτι cet. Theaet. 200. C. Lys. 207. E: οὐδὲν ἐπιπλήττουσιν. Alc. I. 135. A: ὡς μὲν δὲ ἐπιπλήττει τις αὐτῷ. Legg. VII. 805. B: πεποίηκας τ' ἐμὲ ... αὐτὸν ἐμναιῶ ἐπιπλήττειν ὅτι ταῦτα εἶργκα. Clit. 410. A. Pol. IV. 441. B: ὡς ἕτερον ἐτέρῳ ἐπιπλήττον. Legg. V. 729. B: ἐπιπλήττοντες τοῖς νέοις. VIII. 567. B: ἐπιπλήττοντας τοῖς γιγνομένοις (*reprehendentes ea quas facta sint*). Prot. 327. A: (εἰ) ἐδίδουκε καὶ ἐπέπληττε τὸν μὴ καλῶς μύλουντα. Theaet. 197. A: ἡμῖν σφόδρ' ἂν ... ἐπέπληττεν. Phaedr. 275. C: ὀρθῶς ἐπέπληξας. Theaet. 158. A. Polit. 257. B. Pol. VII. 528. E. 529. C. IV. 465. E: ἐπέπληξεν. Polit. 286. B: ἐπὶ τούτοις ... πᾶσιν ἐπεπλήξαμεν ἡμῖν αὐτοῖς. Legg. VIII. 832. B: κάλλιστα ... ἐπεπλήξατε. Pol. III. 388. D: σχολῇ ἂν ... ἐπιπλήξειεν. Phaedr. 269. B: καὶ

τῶν ἐπιπληῆσαι ἐπὶόντας cet. Legg. XII. 964. C. Gorg. 478. E: ἐπιπληγτόμανος.

ἐπιπνέω, *inspiro*; etiam *adspiro*. Phaedr. 262. D: ἵσως ... οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ῥῶδοι ἐπιπεπνευκότες ἂν ἦν εἶν τοῦτο τὸ γέρας. Ak. 371. C: ὅσοις ... δαίμων ἀγαθὸς ἐπέπνευσεν. 367. E: ἐπιπνείει (Hom.).

ἐπίπνοια, ἡ, *afflatus*; *mentis incitatio*. Tim. 71. C: πραότητος τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια. Legg. V. 747. E: θεία τις ἐπίπνοια. Pol. VI. 499. B: ἐκ τιος θείας ἐπιπνοίας. Legg. V. 738. C: ἐπιπνοίας λεχθείσης θεῶν. VII. 811. C: οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν. De virt. 379. D: ἐκ θεοῦ ἐπιπνοίας. Crat. 399. A: τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπνοία πιστεύεις. De virt. 379. C. Phaedr. 265. B: μαντικὴν ... ἐπίπνοϊαν.

ἐπίπνους, ὁ ἡ, *divino afflatu concitatus*. Crat. 428. C: εἴτε παρὰ Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος cet. Conv. 181. C: οἱ ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος ἐπιπνοί. Men. 99. D: ἐπίπνους ὄντας.

ἐπιποθῶ, *praeterea desidero*, et simpl. *desidero*. Prot. 329. D: τοῦτ' ἐστὶν ὃ ἐτι ἐπιποθῶ. Legg. IX. 855. E: ὃ τι ἂν παρ' ἐκατέρου τις τῶν ἀντιδίκων ῥηθὲν ... ἐπιποθῇ τινὰ τροπον.

ἐπιπολάζω, *invalesco*, *serpo*. Ak. 369. A: ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τὰ νῦν λεσχηναίως.

ἐπιπολῆς, *in superficie*, c. art. (τό) *superficies vel exterius*. Phil. 46. D: (ὁπίσταν) τὸ (al. τὰ) ... ἐπιπολῆς μόνον διαχέη. 47. C: τῶν ἐπιπολῆς τε καὶ ἐντὸς κερασθέντων.

ἐπίπονος, ὁ ἡ, *laboriosus*, *aerumnosus*. Phaedr. 229. D: λίαν ... δεινοῦ καὶ ἐπιπόνου ... ἀνδρός. Legg. II. 652. D: οἰκτεῖραντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον πεφυκὸς γένος. **molestus*, *difficilis*. Pol. I. 329. D: καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. II. 364. A: χαλεπὸν ... καὶ ἐπίπονον. 358. A: τοῦ ἐπιπόνου εἶδος. Phaedr. 241. A: τὴν ... ξυνοῦσαν ἐπίπονον οὔσαν. Pol. II. 357. C: ταῦτα ... ἐπίπονα φαιμέν ἄν. Legg. VII. 801. E: ἔργα ἔξειρασμῆνοι καλὰ καὶ ἐπίπονα. Pol. V. 450. C: ἡ (τροφή) ... ἐπιπονωτάτη δοκεῖ εἶναι.

ἐπιπονῶ, *diutius laboro*, *persevero*. Legg. VII. 789. E: ἐπιπονεῖν φερούσας.

ἐπίπροσθεν, *ante*. Conv. 213. A: ἐπίπροσθεν ὑφθαλμῶν ἔχοντα. Tim. 40. C: μεθ' οὐστινάς τε (τε καὶ?) ἐπίπροσθεν. Critia 108. C: ἐπίπροσθεν ἔχων ἄλλον. Legg. VI. 783. B: τὰ ... ἐπίπροσθεν αὐτῶν. Ib. τάξαντες αὐτὰ ἐπίπροσθεν (si sana script.). IX. 875. C: τοῦ ... δικαιοτέρου τε καὶ ἀμείνονος ἐπίπροσθεν ἄμην τούτῳ προστίσεται (v. σιστήσεται). — Cum v. εἶναι est obiectum esse (Parm. 137. E.), c. γίγνεσθαι *officere* (Gorg. 523. D: ταῦτα ... αὐτοῖς πάντι

ἐπίπροσθεν γίγνεται), cum v. ποιεῖσθαι *obtainere* (Legg. I. 648. D: τὸ τῆς αἰσχύνῃς ἐπίπροσθεν ποιούμενος).

ἐπιπτεσθαι, *advolare*, h. e. *cupide arripere*. Pol. II.

365. A: ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι.

ἐπιρρέπω, *inclino*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

ἐπιρρέω, *affluo*; etiam *influo*, *insundor*. Phaedr. 229.

D: ἐπιρρεῖ ... ὄχλος τοιούτων Γοργόνων cet. Tim. 22. E:

ἄνωθεν ... ὕδωρ ἐπιρρεῖ. Gorg. 494. B: ἂν πολὺ ἐπιρρέῃ.

Legg. VII. 788. D: Gorg. 494. B: ἐν τῷ ὡς πλείστον ἐπιρ-

ρεῖν. Legg. V. 732. B. Charm. 156. E. Tim. 85. E: πλείων

... ἐπιρρέουσα. 81. B: πλεον τοῦ ἐπιρρέοντος. Locr. 101.

D. Theaet. 177. B: πλείω αἰεὶ ἐπιρρέοντα. Legg. VII. 793.

D: ἐδίσματα ἐπιρρέοντα. Phaedr. 251. B: ἐπιρρέουσις ...

τῆς τροφῆς.

ἐπιρρόή, ἡ, ponitur in eo quod *influit* vel *affluit*.

Legg. V. 732. B: ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιρρόῃ φρονήσεως

ἀπολιπεύσεως. Locr. 102. B: ἐπιρροᾶς. Legg. VI. 783. B:

τὴν αὐτὴν τε καὶ ἐπιρρόην. Locr. 101. C: κατ' ἐπιρροάν.

ἐπιρρόθυμιζω, *denovo numeris adstringo*. Legg. VII.

802. B: ὁ τι δ' ἂν ἐνδεὲς ἡ τὸ παράπαν ἀνεπιτήδειον ...

ἐπιρρόθυμιζειν.

ἐπιρρύυτος, ὁ ἡ, *influens*, *insusus*. Pol. VI. 508. B:

οὐκ οὖν καὶ τὴν δύναμιν ... ἐκ τούτου ταμιευομένην ὥσπερ

ἐπιρρύυτον κέκτηται; Locr. 99. E: ὦν τὰς ψυχὰς ἐπιρρύυτως

ἐνάγαγε τὰς μὲν ἀπὸ σελάνας cet. Tim. 80. D: τὰ τῆς

τροφῆς νόματα οὕτως ἐπιρρύυτα γηγονέαι. Etiam *res ipsa*

in quam aliquid influit dicitur ἐπιρρύυτος, ut σῶμα. Tim. 43. A.

ἐπισημαίνομαι, *notam appono*, *signo*. Phil. 25. A: ὅσα

διέσπασται ... ξυναγαγόντας χρῆναι ... μίαν ἐπισημαίνεσθαι

τινα φύσιν. Gorg. 526. B: ἐπισημηνάμενος ἂν τε ἰάσιμος ἂν

τε ἀνίατος δοκῇ εἶναι. Polit. 258. C: ταῖς ἄλλαις ἐκτροπαῖς ἐν

ἄλλο εἶδος ἐπισημηνάμενους. **mihī prorono* (ut quaestionem).

Legg. V. 744. A: τοῦτ' οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαίνεσθαι

χρῆ τὸν νομοθέτην τί τε βούλομαι cet. Et in univ. *prorono*,

memoro. Legg. III. 681. E: ὁ ... καὶ Ὀμηρος ἐπεσημήνατο

λέγων cet.

ἐπισίτιος, ὁ ἡ, *famulus qui victum pro mercede accipit*.

Pol. IV. 420. A: καὶ ταυτὰ γε ἐπισίτιοι cet.

ἐπισκεδάννυμι, *dispergo*. Tim. 85. A: ἐπὶ τὰς πε-

ριόδους ... ἐπισκεδαννύμενον.

ἐπισκέπτομαι, *inspicio*, *inquiro*, *exploro*; *video*, *observo*.

Legg. I. 632. A: τὰς τε λύπας αὐτῶν ... ἐπεσκεμμένον.

Epin. 990. A: οἷον δυσμῆς τε καὶ ἀνατολᾶς ἐπεσκεμμένον.

Alc. II. 148. C: εἴτε καὶ αὐτοὶ οὕτως ἐπεσκεμμένοι. Crai.

428. A: ἐπεσχεψάμην. Pol. VII. 526. B: τότε ἤδη ἐπεσκέ-

πω ὡς —; Gorg. 514. D: ἐπεσχεψάμεθα ... ἂν ἐγὼ τε σέ

καὶ σὺ ἐμέ. Theaet. 144. E. Pol. V. 454. B. Prot. 320.

D: ἐπίσχεψαι. Phaedr. 87. B: τότε ἐπίσχεψαι, εἴ τι λέγω.

Theaet. 184. B: τοσόνδε περὶ τῶν εἰρημένων ἐπίσκεψαι. Pol. VIII. 544. A: ἵνα ... ἐπισκεψάμεθα εἰ cet. Prot. 352. A: ἵνα ἐπισκεψώμαι σαφέστερον. Charm. 169. B. Prot. 332. A: τότε δὲ ἄλλο ... ἐπισκεψώμεθα. Gorg. 454. C. Soph. 261. D. Crat. 415. A. Prot. 348. D: ἡγούμενος σὲ βέλτιστ' ἂν ἐπισκεψασθαι ... περὶ ἀρετῆς. Phaed. 78. B. Theaet. 161. D. Pol. II. 375. D: ἐπισκεψάμενος. Legg. V. 747. E. Charm. 175. C: οὐδ' ἐπισκεψάμενοι τὸ ἀδύνατον εἶναι. Theaet. 185. B: ὃ ἐπισκέψεται. Charm. 171. B: ἐν τοῖς ὕγιασι ... ἐπισκέπεται τὸν ἱατρόν. Gorg. 515. A: οὐκ ἐπισκεψόμεθα ἀλλήλους —; Polit. 268. A. Pol. IV. 430. D: εἴπερ, μηκέτι ἐπισκεψόμεθα σωφροσύνην. Prot. 321. C: ἐπισκεψόμενος τὴν νομὴν. Epin. 973. A: τὸ τῆς φρονήσεως ἐπισκεψόμενοι τίνοι ποτὲ χρη λόγῳ διεξελθεῖν. Soph. 259. B: ἐπισκεπτέον αὐτῷ. Crat. 424. A. Pol. X. 598. D: ἐπισκεπτέον τὴν ... τραγωδίαν cet. Tim. 28. C. Phaed. 107. B: τὰς υποθέσεις τὰς πρώτας, καὶ εἰ πιστὰ ὑμῖν (v. ἡμῖν) εἰσὶν, ὅμως ἐπισκεπτεῖται σαφέστερον.

ἐπισκευάζομαι, *reficio*. Legg. V. 738. B: οὐτ' ἂν παλαιῶν διεφθαρμένην ἐπισκευάζεται.

ἐπίσκεψις, ἡ, *inspectio, quaestio, exploratio*. Pol. V. 456. C: οὐκοῦν ἡ ἐπίσκεψις ἡμῖν ἦν, εἰ δυνατό γε ... λέγομεν; Legg. III. 702. D: καὶ ἅμα ... ἡμῖν οὐ ζητοῦμεν ἐπίσκεψις γνήσιαι. Pol. VII. 524. B: ἐπισκέψεως δέομεναι. Lach. 197. E: ἄξιος ... ἐπισκέψεως. Pol. VII. 523. B: οὐ παρακυλοῦντα τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν. Legg. VIII. 849. A: μετὰ τὴν τῶν ἱερῶν ἐπίσκεψιν. (Theaet. 175. C. pro ἐπίσκεψιν nunc legitur ἐπὶ σκεψιν).

ἐπισκήπτω, *mando*. Menex. 246. C: ἃ οἱ πατέρες ἡμῖν ἐπέσκηπτον ἀπαγγέλλειν τοῖς λειπομένοις. 248. D. **postulo vel incuso aliquem* (ut falsi testimonii). Theaet. 145. C: πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ (int. *falsi testimonii, quod petendum ex antec. μαρτυρεῖν*). Legg. XI. 937. B: εἰαν ἐπισκηρδῇ τὰ ψευδῇ μαρτυρῆσαι. Med. *postulo vel accuso aliquem*. Legg. IX. 871. E: ὃ ἂν ἐπισκηπτιγται. XI. 937. B: ἐπισκήπτεισθαι ... ὅλη τῇ μαρτυρίᾳ καὶ μέρει cet. Euth. 9. A: ἐπεξείναι καὶ ἐπισκηπτεσθαι φόνου τὸν υἱὸν τῷ πατρί. Legg. IX. 871. E: ὁ ... ἐπισκηπτομενος.

ἐπίσκηψις, ἡ, *accusatio*. Legg. XI. 937. B: τὰς ... ἐπισκήψεις τὰς ἀρχὰς φυλάττειν cet.

ἐπίσκοπος, ὁ ἡ, *obscurus*. Pol. IV. 432. C: τόπος ... ἐπίσκοπος.

ἐπίσκοπος, ὁ et ἡ, *speculator, observator; etiam curator*. Legg. IX. 899. A: ἐπίσκοπος ὢν τούτων πάντων γενομένων. IV. 717. D: πάνσι ... ἐπίσκοπος ... ἐτάχθη ... Νέμισις. IX. 872. E: δίκη ἐπίσκοπος. XII. 959. E: ὃν ἂν οἱ τοῦ τετελευτηκέντος ἐπίσκοπον οἰκίῳ παραλάβωσιν. VI. 762. D: τούτων ... οἱ νομοφύλακες ἐπίσκοποι ἀκριβεῖς εἴσι-

σαν. 784. A: ἐπίσκοποι δ' ἔστωσαν τούτων ... γυναῖκες. VII. 795. D: ταῖς μὲν ἐν παιδαίαις ... ἐπισκόποις γιγνομένης. VIII. 849. A: σωφροσύνης τε καὶ ὕβρεως ἐπισκόποις ὄντας.

ἐπισκοπῶ, *inspicio, dispicio, perscrutor; observo; cogito, meditor*. Crat. 414. B: ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπισκοπεῖς με ... θερόμενον. Gorg. 451. C: ὅτι ... πῶς ἔχει πλῆθος ἐπισκοπεῖ τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον ἢ λογιστική. Crat. 399. C: ὅτε τα ... ἄλλα θηρία ὧν ὁρᾷ οὐδὲν ἐπισκοπεῖ. Phil. 58. C. Legg. III. 701. E: ἐπισκοποῦμεν. 699. D: ἐπισκοπεῖ ... καὶ σὺ ... εἰ cet. Hipp. mai. 295. C. Legg. VII. 809. A: ἐπισκοπεῖται τὸν ... μὴ κολάζοντα. Pol. VII. 518. A: ἐπισκοποιῇ ἂν πότερον cet. VI. 506. B: ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν (τὴν πολιτείαν) ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τούτων ἐπιστημῶν. Euthyd. 278. A. Theaet. 207. D: ἢν' αὐτὸ ἐπισκοποῦμεν. Parm. 159. B. Pol. VI. 509. A. Charm. 168. A: εἰ ἔστιν ἐπισκοπῶμεν. Euth. 9. E. Phaedr. 272. B: ἐπισκοπεῖν εἰ cet. Phaed. 73. E. Theaet. 150. B. Conv. 188. C. Pol. II. 368. D. al. Tim. 26. B: ἅπαντα ἐπισκοπῶν τῆς τυκτός. Legg. XI. 924. D: πρὸς τὰ δύο ἐπισκοπῶν (*respicians*). Pol. VII. 537. C: ἐπισκοποῦντα. Theaet. 155. A: ἐπισκοποῦντες. Pol. II. 369. A: τὴν τοῦ μείζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέα ἐπισκοποῦντας. VI. 490. D: τῆς ... διαβολῆς τὴν αἰτίαν ἐπισκοποῦντες. Tim. 67. A: ἐπισκοποῖσι. Legg. VI. 776. B: ἐπισκοποῦντας (*invisentes*). Phaedr. 228. B: πυραλαβὼν τὸ βιβλίον ἃ μάλιστα ἐπεθύμει ἐπεσκόπει. Phaed. 117. E: ἐπισκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη. Legg. IV. 714. E: ἃ τότε ἐπισκοποῦμεν. VI. 776. B: ἐπισκοποῦμένους. Med. Gorg. 499. A: τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι. Phaed. 91. D. Theaet. 180. C. Phil. 61. E: εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοποῦμενοι (*spectantes*). Gorg. 461. A: ἡμῶν ἐπισκοποῦμένων. Lys. 207. A: θαμὰ ἐπισκοπεῖτο ἡμῶς.

ἐπισκοτῶ, *obscuro, officio*. Euthyd. 274. C: ἐπισκόται τῷ Κτησίππῳ τῆς θέας.

ἐπισκώπτω, *derideo*. Euth. 11. C: ἴσως ἂν με ἐπέσκωπτες.

ἐπισπεύδω, *accelero*. Polit. 262. B: ἐπέσπευσας τὸν λόγον. **adiuvo*. Legg. VII. 810. B: οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν.

ἐπισπῶ, *attraho, traho*. Crat. 420. A: ὅτι ... ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν. Lach. 183. E: ἐπεὶ ... ἐπέσπα αὐτόν (ἢ ναῦς). Med. Legg. IX. 863. E: εἰς τὴν αὐτοῦ βούλησιν ἐπισπῶμενον ἕκαστον.

ἐπίσταμαι, *scio, novi, peritus sum; c. infin. est valeo, possum*. Phaedr. 268. A: ἐγὼ ἐπίσταμαι τοιαῦτ' αἵτα σώματι προσφέρειν ὥστε cet. Euthyd. 296. A: ἢ ἐπίσταμαι. Prot. 339. B: τοῦτο ἐπίστασαι τὸ ἄσμα —; Phaedr. 230. E: περὶ ... τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἐπίστασαι, καὶ ὡς νομίζω cet. Alc. I. 106. C: περὶ ὧν σὺ ἐπίστασαι βέλτιον ἢ οὔτοι. Hipp

mai. 285. C: ἃ σὺ κάλλιστα ἐπίστασαι. Prot. 312. E: περὶ οὐπερ καὶ ἐπίσταται. Phaedr. 268. C: ὡς ἐπίσταται ... ῥήσεις παρμῆκεις ποιεῖν. Gorg. 511. E: λογιζέσθαι ... ἐπίσταται ὅτι cet. Lach. 186. E: ἐπίστασθον. Euthyd. 294. E. Phaed. 74. A: ἥ καὶ ἐπιστάμεθα αὐτὸ ὃ ἐστίν; Pol. IV. 420. E: ἐπιστάμεθα ... κελεύειν. Riv. 137. B: τίνες ἴππους ἐπίστανται κολάζειν ὀρθῶς; C. Euthyd. 296. C: εἰ μὴ πάντα ἐπίσταιο. Crat. 390. B: ὅς ἐπίσταίτο ἄν ... ἐπιστατεῖν. Legg. III. 686. E. Euthyd. 294. D: εἰ ἐπισταίσθην. Pol. VI. 505. A: ἄνευ ... ταύτης εἰ ὅτι μάλιστα τᾶλλα ἐπισταίμεθα. Euthyd. 296. A: ὅταν ἐπιστῶμαι (al. ἐπιστῶμαι). C: ὅταν ἐπίσῃ (Urb. κ. ἐπισιῇ). Crat. 435. D: ὅς ἂν τὰ ὀνόματα ἐπίσῃται. Pol. VII. 536. A. IX. 579. E: ἅν τι ὅλην ψυχὴν ἐπίσῃται θεάσασθαι. Euth. 14. B. Legg. III. 689. D: ἄν καὶ ... μῆτε νεῖν ἐπίστωνται (al. ἐπιστῶνται). XI. 934. C. (ubi vulg. ἐπιστῶνται). Prot. 339. A: ἐπίστασθαι διελεῖν cet. Theaet. 197. A: ἐπιστήμης ... ἔξιν φασὶν αὐτὸ (τὸ ἐπίστασθαι) εἶναι. Soph. 253. E: διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι. Conv. 188. D: τῷ ἐπίστασθαι τὰ ... ἔρωτικά. 223. B: τραγοδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν. Euth. 4. E: ἐπίστασθαι περὶ τῶν θεῶν. Euthyd. 277. B: τὸ δ' ἐπίστασθαι ... ἄλλο τι ἢ ἔχειν ἐπιστήμην ἥδη ἐστίν; Prot. 318. B: ὃ μὴ τυγχάνοις ἐπιστάμενος. Crat. 394. B: ὃ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων. Lach. 182. B: εἰς ὃ τοῦτ' ἐπιστάμενος. Pol. IV. 426. D: ἀνδρὶ μὴ ἐπισταμένῳ μετρεῖν. X. 598. C: ἀνθρώπῳ πάσας ἐπισταμένῳ τὰς δημοουρίας. Siss. 389. C: μῆτε ἐπισταμένῳ περὶ μουσικῆς. Pol. VI. 488. D: ἐπισταμένον τὰ κατὰ ναῦν. Phaedr. 269. B: μὴ ἐπιστάμενοι διαλέγεσθαι. Gorg. 474. A: οὐκ ἠπιστάμην ἐπιψηφίζειν. Lach. 188. B. Ion. 531. B: ἠπίστω ἄν ἐξεργεῖσθαι. Euthyd. 296. D. Pol. VII. 522. D: εἴπερ ἀφιδμεῖν μὴ ἠπίστατο. Legg. III. 679. C. Theag. 129. B: ἠπιστάσθην ... αὐτὸ μόνω τὴν ἐπιβουλήν. Phaedr. 75. C: ἠπιστάμεθα καὶ πρὶν γενέσθαι ... οὐ μόνον τὸ ἴσον cet. Charm. 171. E. Euthyd. 276. A: οὕτω ἠπίστασθε ταῦτα ἃ ἐμανθάνετε. B. Tim. 76. E: ἠπίσταντο οἱ ξυνιστάντες ἡμᾶς. Legg. III. 688. C: οὐδ' ὅτι τὰ περὶ τὸν πόλεμον οὐκ ἠπίσταντο ἄρχοντες cet. Men. 93. A: ἀρα οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες ... ταύτην τὴν ἀρετὴν ... ἠπίσταντο —; Crat. 393. E: οὕτως ἠπιστήθη καλῶς θέσθαι τοῖς γράμμασι τὰ ὀνόματα. Legg. III. 686. C: εἰ τις ... ἠπιστήθη καλῶς αὐτῷ χορᾶσθαι. 687. A: ἠπιστήθησαν. Phaedr. 277. B: πρὶν ἂν τις ... τέμνειν ἐπιστηθῇ. Conv. 186. D: τούτοις ἐπιστηθῆς ἔρωτα ἐμποιῆσαι. Men. 85. C: ὅτι ... οὐδενὸς ἥττον ἀκριβῶς ἐπιστῆσεται περὶ τούτων. Euthyd. 290. D. Crat. 425. A: εἴπερ τεχνικῶς ἐπιστησόμεθα σκοπεῖσθαι αὐτὰ πάντα. Euthyd. 289. A. Clit. 407. B: ὅπως ἐπιστήσονται χρῆσθαι δικαίως τούτοις. **memoria tenere* (vern. *auswendig wissen*). Gorg. 484. B: τὸ γὰρ ἔσθια οὐκ ἐπίσταμαι. Pol. III.

392. E: ἐπιστάσαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα —; Phaed. 61. B: οὓς ... ἡπιστάμεν μύθους τοὺς Αἰσώπου.

ἐπιστάτης, ὁ, *praefectus, curator; etiam magister vel peritus*. Prot. 312. D: ποίως ἐργασίας ἐπιστάτης; Pol. III. 412. A: οὐκοῦν ... δεῖται τοιοῦτου τινός αἰ ἐπιστάτου —; VII. 528. B. Crit. 47. B: ἥ ἂν τῷ ἐνὶ δοκῇ τῷ ἐπιστάτῃ καὶ ἐπαίοντι. Prot. 312. D: ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν. 338. A: ἐπιστάτην καὶ πρύτανιν ἐλέσθαι. B. C. Polit. 311. A. Crat. 390. D. Apol. 20. A. B. Phaed. 62. D: οἵπερ ἄριστοί εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται. Pol. X. 597. B: τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται τρισὶν εἶδεσι κλινῶν. Legg. VIII. 842. D: ἐπιστάταις ὀργάνων. X. 906. A: ποιμνίων ἐπιστάταις. XII. 949. A: γυμνικῶν ... ἁθλῶν ἐπιστάτας καὶ βραβείας. ἐπιστατικός, ἡ, ὄν, *ad curatorem pertinens; feni. imperandi scientia*. Polit. 308. E: τὴν τῆς ἐπιστατικής ... δύναμιν ἔχουσα. 292. B: κριτικὴν ... τινὰ καὶ ἐπιστατικὴν... προειλούμεθα.

ἐπιστατῶ, *praesum, praefectus sum; moderor, praecipio*. Theaet. 173. C: οὐτε ... δικαστῆς ... ἐπιστατὶ παρ' ἡμῖν. Crat. 405. D: ἐπιστατὶ ... οὗτος ὁ θεὸς τῇ ἁρμονίᾳ. Conv. 188. B: οἷς μαντικὴ ἐπιστατὶ. Pol. VII. 521. E: σώματος ... αὔτης καὶ φθίσεως ἐπιστατὶ. Legg. XII. 959. E. Phaed. 62. D: ἐν ἣ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν οἵπερ cet. Polit. 311. C: ὁπόταν ... ἄρχῃ τε καὶ ἐπιστατῇ. Prot. 338. B: τὸν χείρῳ τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν. Polit. 300. A. Crat. 390. B. Pol. III. 386. B. Polit. 271. E: αὐτὸς ἐπιστατῶν (θεός). 261. C: τῶν ἀψύχων ἐπιστατοῦν. Crat. 390. D: ἐπιστατοῦντος κυβερνήτου. Pol. IV. 443. E: τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπιστήμην. 444. A. Charm. 173. C. Polit. 293. B: ἐπιστατοῦντες τέχνην. Legg. VI. 761. A: ἐκείνους ἐπιστατοῦντας. Gorg. 465. C: εἰ μὴ ἡ ψυχὴ τῷ σώματι ἐπιστάται. Crat. 390. C: τίς ... τῷ τοῦ νομοθέτου ἔργῳ ἐπιστατήσκει ἢ ἂν κάλλιστα cet. Pol. X. 600. D: εἰ μὴ σφείς αὐτῶν ἐπιστατήσωσι τῆς παιδείας. Prot. 338. E: πάντες κοινῇ ἐπιστατήσεται. Lys. 209. D: αὐτὸν ἐπιστατήσειν. Polit. 294. E: τὸν ταῖς ἀγέλαις ἐπιστατήσουντα. Pol. II. 377. B: πρῶτον ... ἡμῖν ... ἐπιστατητέον τοῖς μυθοποιοῖς. III. 401. B.

ἐπιστέλλω, *mando, praecipio, iubeo*. Phaed. 115. B: τί ... τοῦτοίς ἡ ἐμοὶ ἐπιστέλλεις (v. ἐπιτέλλῃ) ἡ περὶ τῶν παιδῶν cet. Tim. 71. D: ὅτε τὸ θνητὸν ἐπιστέλλε γένος ὡς ἄριστον ... ποιεῖν. Phaedr. 278. B: οἱ ἐπιστέλλον λέγειν Λυσία cet. Phaed. 116. B: ἐπιστείλας ἅντα ἐβούλετο. Soph. 235. B: κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου. Polit. 300. D: παρὰ τὰ γεγραμμένα ... καὶ ἐπεσταλμένα. **per litteras mando, peto vel iubeo; hinc in univ. scribo*. Ep. XIII. 363. B: ὅσας ἂν ἐπιστέλλω cet. C: ἂν ... ἄλλο τι ὡν ἐπιστέλλω πέμπῃς. IV. 321. A: ἡμῖν, εἴ του δεῖ, ἐπιστέλλετε. VII. 346. E: εἰ μὴ ἐπιστέλλῃ Λίῳ. 347. A: ἔξω ...

Δίωμι ταῦτα ἐπιστέλλειν. C. al. III. 317. A: μόνον ἤκειν ἐπίστελλας. VII. 329. E: οὐδ' εἰ μὴ ... ἐπίστελλον. XI. 358. D: ἐπέστειλα μὲν σοι ... ὅτι cet. II. 313. C: ὃ σὺ ἐπέστεilas. VII. 323. D: ἐπεστείλατέ μοι νομίζειν cet. III. 315. A: Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν ἐπιστείλας. VII. 337. D: ἐπὶ τὸν μὴ παιθόμενον τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις. XIII. 363. D: ἵνα ἐπιμελῇ τῶν ἐπισταλέντων.

ἐπίστημα, τό, cippus. Legg. XII. 958. E: λίθινα ... ἐπιστήματα.

ἐπιστήμη, ἡ, scientia, pl. disciplinae, artes; cognitio, notio; perit̃ia (vern. das Verstehen vel Können). Phaedr. 73. C: οὐ μὴ ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη ἀλλ' ἄλλη. D: ἄλλη που ἐπιστήμη ἀνδρωπου καὶ λύρας. Gorg. 511. C: ἡ τοῦ νεῖν ἐπιστήμη. Crat. 412. A: ἡ γε ἐπιστήμη μὴνύει ὡς φερομένοις τοῖς πράγμασιν ἐπομένης τῆς ψυχῆς cet. (cf. 437. A.) Parm. 142. A: οὐδὲ τις ἐπιστήμη οὐδὲ αἰσθησις. Conv. 202. A: ἄλογον γὰρ πρᾶγμα πῶς ἂν εἴη ἐπιστήμη; Pol. IV. 438. C: ἐπιστήμη ... αὐτὴ μαθήματος αὐτοῦ ἐπιστήμη ἐστίν. D: οὐκίας ἐργασίας ἐπιστήμη. V. 477. B: ἡ ἐπιστήμη ... ἐπὶ τῷ ὄντι πέφυκε, γινῶναι ὡς ἐστὶ τὸ ὄν. 478. A. Menex. 246. E: πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία φαίνεται. Phaedr. 247. C: τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος. 276. A: ὅς μετ' ἐπιστήμης γράφεται ἐν τῇ τοῦ μανθάνοντος ψυχῇ. Phil. 55. D: τῆς περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης. Pol. I. 350. A: περὶ πάσης ... ὅρα ἐπιστήμης τε καὶ ἀνεπιστημοσύνης εἰ cet. V. 477. B: μεταξὺ τι ... ἀγνοίας τε καὶ ἐπιστήμης. Tim. 46. D: τὸν ... νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστήν. Legg. IX. 875. C: ἐπιστήμης ... οὔτε νόμος οὔτε τύξιν οὐδεμίᾳ κρείττων. Phaedr. 247. D: ἐπιστήμη ἀκράτῳ τρεφομένη. Pol. III. 409. B: ἐπιστήμη, οὐκ ἐμπειρία οὐκία κεχημένον. IV. 422. C: ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία. Ion. 536. C: οὐ γὰρ τέχνη οὐδ' ἐπιστήμη περὶ Ὀμήρου λέγεις ... ἀλλὰ θεία μοῖρα καὶ κατοικωχῇ. 541. E. Phaedr. 269. D: προσλαβὼν ἐπιστήμην τε καὶ μελέτην. Phaedr. 74. C: ὁμῶς αὐτοῦ (τοῦ ἴσου) τὴν ἐπιστήμην ἰνεννόηκας τε καὶ εἰληφας. 75. E: ἀρ' οὐχ ὃ καλοῦμεν μανθάνειν οὐκίαν ἂν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη; 96. B: ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης, λαβούσης τὸ ἡρεμεῖν, ... γίγνεσθαι ἐπιστήμην. Phil. 21. D: νοῦν καὶ ἐπιστήμην καὶ μνήμην πᾶσαν πάντων κεκτημένους. Con. 210. D: ἕως ἂν ... κατίδῃ τινὰ ἐπιστήμην μίαν τοιάνδε ἣ ἐστὶ καλοῦ τοιοῦδε. Pol. V. 477. D: ἐπιστήμην πότερον δύναμιν τινα φῆς εἶναι —; E: μὴ τὸ αὐτὸ εἶναι ἐπιστήμην τε καὶ δόξαν. VII. 533. E: ἀρέσκει ... τὴν ... πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν. Legg. XII. 968. E: πρὶν ἐντός τῆς ψυχῆς ἕκαστω που μαθήματος ἐπιστήμην γεγονέναι. Pol. VII. 522. C: ὡς πᾶσαι προσχωρῶνται τέχναι τε καὶ διάνοιαι καὶ ἐπιστήμαι. Polit. 308. C: τῶν συνθετικῶν ἐπιστημῶν (artium componentium).

Conv. 210. C: ἵνα ἴδῃ αὐτὸ ἐπιστημῶν κάλλος. Phaedr. 276. C: τὸν ... δικαίων τε καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἐπιστημὰς ἔχοντα. Phaed. 75. E: εἰ ... ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμης. 76. C. Phil. 57. E: ταύτας ... λέγομεν ἐπιστήμης ἀκριβεῖς μάλιστα εἶναι. 66. C: καθαρὰς ἐπονομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμης. Pol. V. 433. D:

ἐπιστημόνως, *scienter, perite*. Theaet. 207. B: τὸ δ' οὐκ εἶναι ἐπιστημόνως οὐδὲν λέγειν. Soph. 233. C: δοκοῦσι ... πρὸς ταῦτα ἐπιστημόνως ἔχειν αὐτοί. Charm. 173. C. D: τίνος ἐπιστημόνως λέγεις; ἡ σκυτῶν τομῆς; E. 174. B: ὅτι οὐ τὸ ἐπιστήμη. ἦν ζῆν τὸ εὖ πράττειν τε καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦν. Pol. VII. 534. D: ἐρωτᾷν τε καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστημονέστατα.

ἐπιστήμων, ὁ ἡ, *sciens, peritus*; etiam c. *infin. qui scit vel potest*. Prot. 313. E: εἰ ... σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων τί χρῆσθόν καὶ πονηρόν cet. Phaedr. 276. A: ἐπιστήμων ... λέγειν τε καὶ σιγᾶν πρὸς οὓς δεῖ. Gorg. 448. B: ἐπιστήμων ... τῆς τέχνης ἥσπερ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. E: τίνος Γοργίας ἐπιστήμων τέχνης. 459. B: ὧν ὁ ἱατρὸς ἐπιστήμων. Phaed. 117. A: σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων. Theaet. 208. E: αὐτοῦ ἐπιστήμων γεγονώς ἔσται οὐ πρότερον ἢν δοξαστής. Polit. 301. B: κἂν τις ... ἐπιστήμων ὄντως ὧν εἰς ἀρχή. Pol. X. 599. B: ἐπιστήμων ... τούτων πέρι. Epin. 979. D: εἰ δ' ἔστι σοφὸς ὁ ταῦτ' ἐπιστήμων καὶ ἀγαθός cet. Euthyd. 293. C. Sis. 389. D: περὶ ὧν ἂν τις μὴ ἐπιστήμων ᾖ. E: περὶ ἃ ἂν τις μὴ ἐπ. ᾖ. Polit. 290. C: καὶ τὸ τῶν ἱερῶν γένος ... θωρεᾶς θεοῖς ... ἐπιστήμόν ἐστι κατὰ νοῦν ... θωρεῖσθαι. Pol. I. 350. A: ἐπιστήμονος ... ἀνεπιστήμονος. Lach. 195. D: τῶ τῶν δεινῶν ... ἐπιστήμονι. Clit. 410. C: ὡς οὐ μᾶλλον ὄντι δικαιοσύνης ἐπιστήμονι. Prot. 312. C: τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. Gorg. 508. C: ἐπιστήμονα τῶν δικαίων. Theaet. 207. C: τεχνικόν τε καὶ ἐπιστήμονα περὶ ἀμείβεσθαι οὐσίας γεγονέναι. Pol. X. 618. C: τίς αὐτόν ποιήσει δυνατόν καὶ ἐπιστήμονα. Alc. II. 145. D: τὸν περὶ τούτων τι ἐπιστήμονα ὄντι. De lucri cup. 225. C: ἐπιστήμονα ... περὶ τῆς ἀξίας τούτου ὅθεν κερδαίνειν ἀξιοῖ. Polit. 304. E: τὴν ... οἷαν τε καὶ ἐπιστήμονα διαβουλεύεσθαι. Prot. 312. D: τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες; Phaedr. 266. C: οὐ μὲν δὴ ἐπιστήμονες γε ὧν ἐρωτᾷς. Theaet. 145. E: ἡ οὐχ ἅπερ ἐπιστήμονες, ταῦτα καὶ σοφοί; Legg. VI. 760. C: ὅπως ἂν πάσης τῆς χώρας ἐμπειροὶ τε καὶ ἐπιστήμονες γίνωνται πάντες. Theag. 122. E: περὶ οὗτου ἂν ἐπιστήμονες ὦσιν. Ax. 367. B: οἱ θεοὶ τῶν ἀνθρωπείων ἐπιστήμονες. Polit. 258. B: πότερον τῶν ἐπιστημόνων τιν' ἡμῖν καὶ τοῦτον θετέον —; Pol. II. 371. B: τῶν ἐπιστημόνων τῆς περὶ τὴν θάλατταν ἰχθυασίας. Eryx. 403. A: τοῖς ... ἐπιστήμοσιν ὅπως δεῖ cet. Riv. 137. A: περὶ τῆς τέχνης ἐπιστήμονας εἶναι. De lege 316. C: τοὺς ἐπι-

στήμονας περὶ τούτων. Theag. 122. E. Hipp. min. 366. A. Legg. VII. 813. E: κόρας καὶ γυναῖκας πάντων τούτων ἐπιστήμονας. Charm. 174. A: ἐπιστημονέστερον.

ἐπιστητός, ἡ, ὄν, *scientiam non fugiens*. Theaet. 201. D: οὐκ ἐπιστητὰ εἶναι. Ib. τὰ ... ἐπιστητὰ καὶ μή.

ἐπιστολή, ἡ, *mandatum, praescriptum*. Tim. 71. D: μεμνημένοι ... τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς. Critia 119. C: κατὰ ἐπιστολὰς ... τὰς τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς ὁ νόμος αὐτοῖς παρέδωκε. **litterae, epistola*. Ep. VII. 337. E: ξυμβουλὴ ... καὶ ἐπιστολὴ εἰρησθω cet. 345. C: καθάπερ ἐπιλελησμένος τῆς ἐπιστολῆς. XIII. 363. B: τῆς ... σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει. I. 309. C: ὁ τὴν ἐπιστολὴν φέρων. II. 314. C: τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ... ἀναγνοῖς κατὰκυνσον. VII. 339. B: ἐπεμψε ... ἐπιστολὴν πᾶν μακρὰν. III. 317. B: ἐπιστολαὶ παρὰ σοῦ. VII. 339. C: ἐπιστολαὶ ... ἐφοίτων παρὰ τε Ἀρχύτου cet. III. 315. B: ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς. XIII. 363. B: περὶ ... τοῦ ξυμβόλου τοῦ περὶ τὰς ἐπιστολὰς cet.

ἐπιστομίζω, *comprimo* (vern. zum Schwaigen bringen). Gorg. 482. E: ἐπεστομίσθη.

ἐπιστρατεύω, *bellum alicui infero*. Menex. 239. B: ἐπιστρατεύσαντων ἐπὶ τὴν χώραν. 242. C. Med. Legg. III. 682. C: αἶ γε ... καὶ ἐπεστρατεύσαντο αὐτῇ.

ἐπιστρέφομαι, *obeo*. Phaedr. 247. A: ἄς (διεξόδους) θεῶν γένος εὐδαιμόνων ἐπιστρέφεται. **vertor*. Pol. X. 616. C: δι' οὐ πάσας ἐπιστρέφειναι τὰς περιφοράς. **convertor*. Ax. 364. A: ἐπιστραφεῖς.

ἐπιστροφή, ἡ, *conversio*. Pol. X. 620. E: (ὑπὸ τὴν) ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης.

ἐπιστροφῶ, *obeo*. Soph. 216. C. et Pol. II. 381. D. (Hom.).

ἐπισφαλής, ὁ ἡ, *intutus*. Pol. VI. 497. D: τὰ ... μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ.

ἐπισφραγίζομαι, *signum imprimo, signo*. Phaed. 75. D: περὶ ἀπάντων οἷς ἐπισφραγίζομεθα τοῦτο ὁ ἔστι. Polit. 258. C: ἰδέαν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι. Legg. IX. 855. E: τῶν ... ῥηθέντων ἐπισφραγισμένους ὅσα ἂν εἶναι καίρια δοκῇ. XII. 957. B. Pass. Phil. 26. D: ἐπισφραγισθέντα τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἐναντίου γένει.

ἐπίσχεσις, ἡ, *retentio*. Legg. V. 749. D: ἐπισχέσεις γενέσεως.

ἐπιτάγμα, τό, *mandatum, praescriptum*. Legg. IV. 722. E: ὁ ... τυραννικὸν ἐπιτάγμα ... ἐξῆθη. Tim. 70. A: ὅπου ἐκ τῆς ἀκροπόλεως τῷ ἐπιτάγματι ... μετὰ μὴ πείθεσθαι ... ἐθέλοι. Pol. II. 359. A: ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ νόμου ἐπιτάγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον. Legg. IV. 722. E: ἀπεικασθὲν ... τοῖς ἐπιτάγμασι τοῖς τῶν λατῶν. XI. 925. E.

ἐπιτακτικός, ἡ, ὄν, *ad praescriptionem pertinens; praecipiens*. Polit. 263. E: τῆς γνωστικῆς ὅσον ἐπιτακτικὸν ...

μέρος. 267. A. 260. C: τῆς ἐπιτακτικῆς ... τέχνης. Ib. τὴν ἐπιτακτικὴν ... τέχνην. B: εἰ τὸ μὲν ἐπιτακτικὸν μέρος ... προσεῖποιμεν. 261. B. C: τὸ περὶ τὰ ζῶα ἐπιτακτικόν.

ἐπιταλαιπωρῶ, *laborem insumo in aliquid*. Pol. VII. 540. B: πρὸς πολιτικοῖς ἐπιταλαιπωροῦντας.

ἐπίταξις, ἡ, *praescriptio, mandatum*. Theaet. 209. D: πάννυ γελοία γίγνεται ἡ ἐπίταξις. Polit. 260. A: κρίσει ... καὶ ἐπιτάξει διαφέρειστον ἀλλήλοις. 261. A. Theaet. 209. E: περιτροπὴ πρὸς ταύτην τὴν ἐπίταξιν. Tim. 20. D. Legg. IV. 720. B. 723. A. VI. 777. E. VIII. 834. D: νόμοις ... καὶ ἐπιτάξεσιν. Polit. 294. D: τὰς τῶν τέχνη χυμναζόντων ἐπιτάξεις. Conv. 202. E: τῶν δὲ (θεῶν) τὰς ἐπιτάξεις. Legg. VIII. 835. C. XII. 941. A. **oplatum, sententia*. Legg. III. 687. C: τὸ κατὰ τὴν τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐπίταξιν τὰ γιγνώμενα γίγνεσθαι.

ἐπιτάραξις, ἡ, *perturbatio*. Pol. VII. 518. A: ὅτι δι-
ταί ... γίνονται ἐπιταράξεις ὁμμασιν.

ἐπίτασις, ἡ, *intentio*. Pol. I. 349. E: ἐν τῇ ἐπιτάσει ... τῶν χορδῶν.

ἐπιτάττω, *impono (etiam assigno), mando; praecipio, praeficio; iubeo, posulo*. Soph. 226. C: ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις. Phil. 28. C. Pol. V. 473. A: ἃ οὐ ἐπιτάττεις. Polit. 260. D: ἐπιτάττει πάλιν ἑτέροις. Crat. 408. A. Conv. 214. B: ἐπιτάττε ... ὃ τι βούλει. Phaed. 60. E: εἰ ... ταύ-
την τὴν μουσικὴν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν. Legg. XII. 942. B: οἷον ἔσταναι θ' ὅταν ἐπιτάττῃ τις cet. Polit. 260. E: αἶ
ξυμψασαὶ τὸ γ' ἐπιτάττειν ἔχουσιν. 294. B: τὸ βέλτεστον ἐπιτάττειν. Pol. IV. 425. D. Legg. XII. 960. A. Pol. I. 347. A: κατὰ τὴν τέχνην ἐπιτάττων. Alc. I. 130. E: ὁ ἐπιτά-
των γνῶναι ἑαυτόν. Theaet. 146. C: ἀνδρὶ σοφῶ ἐπιτάτ-
τοντι. Critia 120. B. Crit. 52. A: οὐκ ἀγρίως ἐπιταττόντων
ποιεῖν ἃ αὐν κελεύωμεν. Theaet. 179. D: ὡς ὁ ... λόγος
ἐπέταττε. Tim. 17. B: περὶ ὧν ἐπέταξα εἰπεῖν. 26. D: τὸ
πρίπον ... οἷς ἐπέταξας ἀποδοῦναι. Polit. 294. C: ὃν αὐ-
τὸς ἐπέταξεν. Legg. I. 635. B. IV. 720. D. XI. 920. C: κα-
θάπερ ἐμπροσθεν ἐπετάξαμεν. Conv. 214. C: ἐπιτάξαι.
Legg. VI. 780. C: φοβερόν ἐπιτάξαι. Theaet. 146. A: ἐπι-
τάξει ὃ τι αὐν βούληται ἀποκρίνεσθαι. Pol. VII. 520. E:
δίκαια γὰρ δικαίοις ἐπιτάξομεν. V. 458. C: τοὺς δὲ ἐπιτά-
ξαι. X. 602. A: ἐπιτάττεσθαι ὅλα χρη γράφειν. Legg. V.
741. D: τὸ νῦν ἐπιταττόμενον. XI. 925. E: ἐν τισι τῶν
ἐπιταττομένων γαμεῖν ἢ γαμεῖσθαι. Ib. τοὺς ἐπιταττομέ-
νους (*quibus leges imponuntur*). Pol. V. 458. C: ποιεῖν τὰ ἐπι-
ταττόμενα. Polit. 265. C: τὸ μόριον θάτερον ἐπὶ τῷ κεραι-
φόρῳ μέρει τῷ τῆς ἀγέλης ἐπιτετάχθαι. 282. E: τὴν ...
ἐπιτεταγμένην αὐτοῖς ... τέχνην. 260. D: ἐπιταχθέντα ἀλ-
λότρια (v. ἐπιταχθὲν ἀλλότρια) νοήματα παραδεχόμενον.
Tim. 20. B: εἰπων ... ταπειταχθέντα. 26. A. Legg. V. 740.

C: κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπιταχθῆσόμενον. Med. Legg. II. 658. B: μηδὲν ἐπιταττόμενος ὥτινι τρόπῳ. *conpāhuo, colloco. Pol. V. 471. D: εἴτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τάξει εἴτε καὶ ὀπισθεν ἐπιταταγμένον.

ἐπιτάφιος, ὁ ἡ, *funerbris*. Menex. 236. B: ἐπιτάφιον λόγον. ἐπιτείνω, *intendo, adstringo; augeo, incipio*. Legg. I. 645. D: ἀρα σφοδρότερας τὰς ἡδονὰς ... ἢ τῶν οἴνων πόσις ἐπιτείνει; Pol. VI. 498. B: ἐπιτείνειν τὰ ἐκείνης γυμνάσια. IV. 441. E: τὸ μὲν ἐπιτείνουσα καὶ τρέφουσα λόγοις cet. VII. 538. B: ἐπιτείναι. Lys. 209. B: ἐπιτείναι ... ἢν ἂν βούλῃ τῶν χορδῶν. Phaed. 98. C: οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίσθαι. Tim. 74. B: τῷ ... ἐπιτεινομένῳ. Pol. III. 412. A: ἐπιτεινομένῳ. Phaed. 94. C: ἐναντία ... οἷς ἐπιτείνοιτο. 86. C: (ἔαν) ἐπιταθῇ ὑπὸ νόσων cet. Pol. III. 410. D: μᾶλλον δ' ἐπιταθὲν τοῦ δέοντος.

ἐπιτελειώσεις, ἡ, *sacrificium et convivium post natum infantem haberi solitum* (?). Legg. VI. 784. D: μήτε ... εἰς γάμους ἴτω μήτε εἰς τὰς τῶν παιδῶν ἐπιτελειώσεις.

ἐπιτελής, ὁ ἡ, *res dicitur quae perficitur vel evenit*. Ep. VIII. 353. A: ἐπιτελής δ' εἴη (εὐχή). Legg. XI. 931. E: ἐπιτελεῖς γεγονέναι (γονέων εὐχας).

ἐπιτέλλομαι, *vid. ἐπιστέλλω*.

ἐπιτελῶ, *perficio, absolvo*. Gorg. 491. B: ἱκανοὶ ὄντες ἂ ἂν νοήσωσιν ἐπιτελεῖν. Pol. VII. 535. C: τοσαύτην μάθησιν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν. Ep. VIII. 352. E. Pol. IV. 442. B: (τὸ) τῇ ἀνδρεία ἐπιτελοῦν τὰ βουλευθέντα. Eryx. 399. D: τί ... οὐ καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ λόγου ἐπιτελεσάτην; Pol. VI. 502. B: πάντ' ἐπιτελέσαι τὰ νῦν ἀπιστούμενα. Med. Phil. 27. C: ἀρ' οὖν ... κάλλιον ἂν καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεσάμεθα —; *irrogo. Legg. X. fin.: οἱ νομοφύλακες ... τὴν τῆς ἀσεβείας δίκην τούτοις ἐπιτελούντων.

ἐπιτερεπής, ὁ ἡ, *laetabilis*. Phaedr. 240. D: ἂ καὶ λόγῳ ἔστιν ἀκούειν οὐκ ἐπιτερεπές.

ἐπίτευξις, ἡ, *in eo ponitur qui assequitur verum vel rectum (vern. der triff)*. Def. 413. C: εὐκαιρία χρόνον ἐπίτευξις ἐν ᾧ, cet.

ἐπιτήδειος, α, ον, *necessarius, plur. neutr. necessitates (vern. Bedürfnisse)*. Pol. VIII. 557. D: καὶ ἔστι γε ... ἐπιτήδειον (opus) ζητεῖν ἐν αὐτῇ πολιτείᾳ. Menex. 237. E: πᾶν γὰρ τὸ τεκὸν τροφήν ἔχει ἐπιτηδείαν ᾧ ἂν τέκῃ. Euthyd. 280. C: εἰ αὐτοῖς εἴη πάντα τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα ἐκάστῳ εἰς τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. Eryx. 394. B: μηδενοῦς γ' εὐποροῦντα τῶν ἐπιτηδείων. 397. B. al. Pol. III. 416. D: τὰ ἐπιτήδεια, ὅσων δέονται ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου ... δεχόμεθα cet. Ax. 368. B: μόλις ποριζομένους τὰ ἐπιτήδεια. Eryx. 394. A: τὰ δ' ἐπιτήδεια τὰ πρὸς τὴν διαίταν μὴ τυγχάνοι ἔχων. 402. D. E. *ut Lat. *necessarius, est familiaris; etiam studiosus alicuius hominis*. Ep. XIII. 362. C: ὃ τι οἷός τ'

ἤν ἐπιτήδειος. 363. C: ἡμέτερος ἐπιτήδειος. Phaed. 58. E: ἀνδρὸς ἐπιτηδεῖον. Crit. 44. B. 60. A: οἱ ἐπιτήδαιοι. Crit. 53. B. 54. A. Phaed. 58. C: τίνες οἱ παραγεγόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρὶ; Conv. 212. D: ἐάν ... τις τῶν ἐπιτηδείων ᾗ. Crit. 44. E. 45. E. Charm. 166. D. Crit. 43. C: τοῖς σοῖς ἐπιτηδείοις πᾶσι. Ep. XIII. 361. D. II. 310. B: τοὺς ἐμῶν ἐπιτηδείους. **commodus, accommodatus, conueniens*. Tim. 20. D: πρὸς τὴν ἐπίταξιν εἴτ' ἐπιτήδειος εἴτ' ἀνεπιτήδειός ἐστιν. Conv. 173. B: ἡ ὁδὸς ἣ εἰς ἄστυ ἐπιτηδεῖα πορευομένοις καὶ λέγειν καὶ ἀκοῖν. Pol. III. 390. B: δοκαί σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ ἀκούειν νέψ; C. Legg. V. 740. E. Pol. II. 374. E: ἀρ' οὐν οὐ καὶ φύσεως ἐπιτηδεῖας εἰς αὐτὸ τὸ ἐπιτήδευμα; Legg. XI. 924. D: τὸν ἐπιτήδειον αὐτῷ ... υἱόν. Pol. IV. 430. A: διὰ τὸ τὴν τε φύσιν καὶ τὴν τροφὴν ἐπιτηδεῖαν ἰσχυρέναι. Lach. 181. C: τὸ μάθημα τοῖς μειρακίοις ἐπιτηδεῖον εἶναι ἢ οὐ. Pol. III. 412. E: ἐπιτήδαιοι γάρ. Legg. XII. 968: τῶν ὅσοι ἐπιτήδαιοι πρὸς τὴν τῆς φυλακῆς φύσιν ἂν εἶεν. Pol. II. 374. E: ποταὶ φύσεις ἐπιτήδαιοι εἰς πόλεως φυλακὴν. Phaedr. 229. B: ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά (τὰ ὕδατια). Polit. 308. C: τὰ δ' ἐπιτηδεῖα καὶ τὰ χορηγὰ ἔλαβεν. E. Pol. II. 378. B: ἐπιτήδειον ... λέγειν. III. 390. A. Legg. VII. 817. D. Pol. IV. 433. A: εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδαιοτάτη πεφυκυῖα εἴη. Phaedr. 231. D: τὸν σαυτῷ ἐπιτηδαιοτάτον.

ἐπιτηδειότης, ἡ, *facultas*. Legg. VI. 778. A: ἐπιτηδειότητι πρὸς ἐκύστας τὰς τῶν ἔργων παραβοηθείας.

ἐπίτηδες, *data opera, consilio*. Crit. 43. B: καὶ ἐπίτηδες σε οὐκ ἤγειρον. Lach. 183. C. De *lucri cup.* 228. A.

ἐπιτήδευμα, τό, *studium, professio, ars; institutum*. Gorg. 463. A: δοκεῖ ... μοι ... εἶναι τι ἐπιτήδευμα τέχνηκόν μιν οὐ cet. Pol. V. 455. B: ὅτι οὐδὲν ἐστιν ἐπιτηδένημα ἴδιον γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως. Legg. VI. 780. C: τὸ ἐπιτήδευμα ... τὸ τῶν ἑσσιτίων. Lach. 180. C: ὅπου τί ἐστι ... ἡ μάθημα ἢ ἐπιτήδευμα καλόν. Phaedr. 234. B: ὡς ὄντος κακοῦ τοῦ ἐπιτηδευματος. Pol. VI. 495. A: αἵτια ... τοῦ ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδευματος. Legg. VI. 770. D: ἐκ τίνος ἐπιτηδευματος ἢ τίνος ἡθους. Phaedr. 252. E: ἐάν ... μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδένει, τότε cet. Legg. II. 673. E. XI. 919. E: ἀναξίῳ ἐπιτηδένει. Euthyd. 307. A. Phaedr. 253. B: εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδεῖν ἀγούσιν. Polit. 289. D: τοῦναντίον ἔχοντας ... ἐπιτήδευμα καὶ πάθος. Pol. III. 389. D: ὡς ἐπιτήδευμα εἰσάγοντα πόλεως ... ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον. 394. E: ὡς εἰς ἕκαστος ἐν ... ἂν ἐπιτήδευμα καλῶς ἐπιτηδεύοι, πολλὰ δ' οὐ. V. 454. D: ἐάν ... πρὸς τέχνην τινα ἢ ἄλλο ἐπιτήδευμα διαφέρον φαίνεται. Tim. 17. C. Legg. I. 637. E. Gorg. 474. E: τὰ ἐπιτηδένεματα ... τὰ καλὰ. Pol. IV. 444. E: ἀρ' οὐν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπιτηδένεματι εἰς ἀρετὴς κτῆσιν

γίρει, τὰ δ' αἰσχροῦ εἰς κακίας; X. 599. D: ποῖα ἐπιτηδεύματα βελτίους ἢ χείρους ἀνθρώπους ποιεῖ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Critia 110. B: ὡς κοινὰ τότε ἦν τὰ ἐπιτηδεύματα ταῖς τε γυναιξὶ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὰ περὶ τὸν πόλεμον. Legg. I. 634. A. Hipp. mai. 286. B: ποῖα ἐστὶ καλὰ ἐπιτηδεύματα. Prot. 327. A: ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων ὄντων καὶ μαθημάτων προελόμενος. Phaedr. 233. D. Pol. III. 395. A: τῶν ἀξίων λόγου ἐπιτηδευμάτων. VI. 501. D: τυχοῦσαν τῶν προσηκόντων ἐπιτηδευμάτων. VIII. 560. B: κενὴν μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων. Tim. 87. B. Legg. I. 638. A. Conv. 210. C: τὸ ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τοῖς νόμοις καλόν. Pol. IX. 573. C: ὅταν ἡ φύσει ἢ ἐπιτηδεύμασιν ... μεθυστικός τε καὶ ἐρωτικός ... γένηται. Legg. XI. 918. A: κισθηλοῖς δ' ἐπιτηδεύμασιν ἐπιτεταται ... καπηλείας ἐπιτηδεύματα. Ep. VII. 325. D: ἐν τοῖς τῶν πατέρων ἡθροὺς καὶ ἐπιτηδεύμασιν. Phaedr. 253. A: ἐξ ἐκείνου λαμβάνουσι τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. Conv. 211. C: ἀπὸ τῶν καλῶν σωματίων ἐπὶ τὰ καλὰ ἐπιτηδεύματα. Pol. IV. 424. D: ἡρέμια ὑποῖναι πρὸς τὰ ἡθὴ τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. VI. 484. B: γυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλεων. 502. B. Legg. IV. 711. B: πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα. VII. 793. D: ὅσα νόμους ἢ ἔθνη τις ἢ ἐπιτηδεύματα καλεῖ. Hipp. mai. 294. C: πάντα τὰ τῷ ὄντι καλὰ καὶ νόμιμα καὶ ἐπιτηδεύματα. ἐπιτηδεύσεις, ἡ, *studium, ars; institutum*. Gorg. 462. E: τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύσεως μῦθον. 463. B. Epin. 975. A. Gorg. 524. D: διὰ τὴν ἐπιτηδεύσιν ἐκάστου πράγματος. Pol. VI. 500. A: τὴν τε φύσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιτηδεύσιν. Legg. IX. 853. B: πρὸς ἐπιτηδεύσιν ἀρετῆς. Ax. 368. A: ποῖαν δὲ τις ἐλόμενος ἐπιτηδεύσιν ἢ τέχνην οὐ μέμψεται —; Gorg. 501. D: αἰτινὲς εἰσὶν αἱ ἐπιτηδεύσεις αἱ τοῦτο ποιοῦσαι. Phaedr. 270. B: λόγους τε καὶ ἐπιτηδεύσεις νομίμους. Ax. 369. B.

ἐπιτηδεύω, *studeo; colo, exerceo; soleo*. Theaet. 149. A: ὅτι ἐπιτηδεύω τὴν αὐτὴν τέχνην. Phaedr. 64. A: ὅτι οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν *cet.* Pol. II. 358. C. Legg. VI. 763. B: ἐπιτηδεύω. Pol. III. 394. E: ὅτι εἰς ἕκαστος ἐν ... ἂν ἐπιτηδεύμα καλῶς ἐπιτηδεύοι. VIII. 558. B. VII. 525. D: εἰς τοῦ γνωρίζειν ἐνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύῃ. Legg. VIII. 847. A. Gorg. 487. E: τί ἐπιτηδεύειν (χρῆ). Conv. 209. C: ἂ ἐπιτηδεύειν (χρῆ). Pol. III. 395. C. al. Pol. II. 374. C: μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων. IV. 423. D: ἐν τῷ αὐτοῦ ἐπιτηδεύων ἕκαστος. X. 613. A: ἐπιτηδεύων ἀρετὴν. Phaedr. 239. D: ὅσα ... τούτοις ἐπιτετα πάντα ἐπιτηδεύοντα. Pol. II. 362. A: ἅτε ἐπιτηδεύοντα πράγμα ἀληθείας ἔχομενον. 358. C: πάντες αὐτὸ οἱ ἐπιτηδεύοντες. Critia 110. D. Apol. 29. C. Pol. VI. 489. C: ὑπὸ τῶν τὰναντία ἐπιτηδεύοντων. Legg. XI. 920. B: ἐπιτηδεύματα τε ἐπιτηδεύοντας ἂ *cet.* Euthyd. 307. B: ἰάσας χαί-

ρειν τοὺς ἐπιτηδεύοντας φιλοσοφίαν. Gorg. 524. C: ἐπιτήδευε κομᾶν. Phaed. 64. A: ὁ πάλαι ... ἐπετήδευον. Hipp. mai. 304. B: ὅτι ... ἐπιτετήδευκας ἱκανῶς. Legg. XII. 941. B: τῶν Διὸς ... νίειν οὐδεὶς ... ἐπιτετήδευκε τούτοις οὐδέτερον. Phaed. 82. A: οἱ τὴν δημοτικὴν ... ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες. Menex. 247. B: ἐὰν ... ταῦτα ἐπιτηδεύσῃς. Pol. V. 453. E: τὰς δὲ ἄλλας φύσεις τὰ αὐτὰ φάμεν νῦν δεῖν ἐπιτηδεύσαι. VI. 487. A. Lach. 182. C. Epin. 992. C: ἐπιτηδεύσας ταῦτα. Apol. 28. B. Lach. 185. B. Phaed. 84. B: ταῦτά γε ἐπιτηδεύσασα (ψυχή). Lach. 179. D: ἐπιτηδεύσαντες. 183. C: οὐδεὶς τῶν τα ὁπλιτικὰ ἐπιτηδευσάντων. Pol. III. 394. E: σχολή ... ἐπιτηδεύσει τέ τι ... τῶν ἀξίων λόγον ἐπιτηδεωμάτων cet. X. 621. C: δικαιοσύνην ... παντὶ τρόπῳ ἐπιτηδεύσομεν. VI. 492. C: ἐπιτηδεύσειν ἅπερ ἂν οὗτοι. VII. 527. B: τὸ δ' ἔστι που πᾶν τὸ μάθημα γνώσεως ἔνεκα ἐπιτηδευόμενον. Theaet. 176. B: τὸ μὲν ἐπιτηδευτέον, τὸ δ' οὐ. Pol. II. 358. A. Legg. VIII. 832. E. IX. 858. D: ὡς ἐπιτηδευτέον αὐτὰ τοῖς μέλλουσιν εὐδαιμόνῳ ἔσεσθαι. ἐπιτηρῶ, *animadverto*. Theag. 129. C: ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν νοῦν ἔχοντα.

ἐπιτίθῃμι, *impono*; *addicio*, *addo*. Euthyd. 301. E: ἤδη κολοφῶνα ἐπιτίθης τῇ σοφίᾳ. Legg. II. 662. B: ζημίαν ... ἐπιτιθεῖν ἂν. IX. 861. C: ὅταν ἑκατέρῳ τις τὴν δίκην ἐπιτιθῇ. Critia 106. B: δίκην τὴν πρέπουσαν ἐπιτιθέναι. Legg. I. 632. B. Crat. 395. A: τέλος ἐπιτιθεῖς (v. ἐπιθεῖς) τοῖς δόξαισι δι' ἀρετὴν. Leg. I. 648. C: ζημίαν ἐπιτιθεῖς (ἐπιτιθείης?). V. 735. E: θάνατον ἢ φυγὴν τῇ τιμωρίᾳ τὸ τέλος ἐπιτιθεῖς. VII. 823. C: ἐπὶ πασι ταῖς καὶ ζημίαις ἐπιτιθέντα. Conv. 205. B: τὸ τοῦ ὅλου ἐπιτιθέντες ὄνομα. Pol. X. 610. D: ὑπ' ἄλλων δίκην ἐπιτιθέντων. Legg. VI. 761. E: πλὴν τῶν τὸ τέλος ἐπιτιθέντων οἷον βασιλέων. VIII. 838. C: θάνατον αὐτοῖς ἐπιτιθέντας δίκην τῆς ἀμαρτίας. Euthyd. 272. A: νῦν δὲ τέλος ἐπιτεθείκατον παγκρατιαστικῆ τέχνης. Ep. III. 315. B: τὸν κολοφῶνα ... ταῖς ὑποσχέσεσιν ... ἐπέθηκες. Polit. 277. B: τῷ μῦθῳ τέλος οὐκ ἐπέθεμεν. Conv. 179. D: δίκην αὐτῷ ἐπέθεσαν. Menex. 241. D: οὗτοις τῶν προτέρων ἔργοις τέλος τῆς σωτηρίας ἐπέθεσαν. Legg. IX. 873. C: ὅς ἂν ... ἐαυτῷ δίκην ἄδικον ἐπιθῇ. Ep. VII. 340. C: πρὶν ἂν ἡ τέλος ἐπιθῇ πᾶσιν cet. Legg. II. 673. D: ἐπὶ ... τῇ τῆς μέθης χρεῖα τὸν κολοφῶνα πρῶτον ἐπιθῶμεν. Prot. 348. A: τούτοις τέλος ἐπιθεῖναι. Id. Conv. 186. A. Legg. IV. 707. C. al. Crat. 424. D: ὀνόματα ἐπιθεῖναι. Tim. 69. B: κεφαλὴν τῷ μῦθῳ ... ἐπιθεῖναι. Critia 121. B: δίκην αὐτοῖς ἐπιθεῖναι βουλευθείς. Legg. VII. 816. C: ἑκατέρῳ τὸ πρέπον ... ἐπιθεῖς ὄνομα. Apol. 28. D: δίκην ἐπιθεῖς τῷ ἀδικούντι. Gorg. 505. D: ἐπιθέντας κεφαλὴν. Legg. XII. 957. B: τότε ... τέλος ἐπιθέντας. Pol. VII. 534. E: ἀρ' οὐκ ὁκεῖ σοι ... οὐκέτ' ἄλλο τούτου μάθημα

ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι. Alc. I. 103. D: τούτων ... σοι ἀπάντων τῶν διανοημάτων τέλος ἐπιτεθῆναι ἀνευ ἐμοῦ ἀδύνατον. Soph. 262. A: τὸ ... σημεῖον τῆς φωνῆς ἐπιτεθὲν ὄνομα (λέγομεν). Med. Conv. 218. B: πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὤοιν ἐπίθεσθε. Legg. XI. 918. A: λόγον ἐπ' αὐτῇ νόμον ὑπερὸν ἐπιθώμεθα. Gorg. 507. D: ἐπιθετέον δίκην. *(Med.) *aggredior, accedo ad aliquid tractandum, incumbō*. Polit. 299. B: ἀναπειθοντα ἐπιτίθεσθαι κυβερνητικῇ cet. Alc. I. 105. C: οὐδὲ ἐπιθεῖσθαι τοῖς ἐκεῖ πράγμασιν. Gorg. 527. D: τότε ἤδη ... ἐπιθροσύμεθα τοῖς πολιτικοῖς. Soph. 242. B: ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθροσύμεθα. **aggredior, i. e. adior, pwado*. Legg. VII. 795. C: οἷς ἂν ... ἐπιτιθεῖτο ἄλλοις. Soph. 242. A: ἐπιτίθεσθαι τῷ πατρικῷ λόγῳ. Tim. 85. B: ἐρηγοροῦσι ... ἐπιτιθέμενον cet. Polit. 307. E: ὄντας ... αἰετῶν ἐπιτιθεμένων. Ep. VII. 332. B: οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Apol. 23. E: ἐκ τούτων καὶ Μέλητος μοι ἐπέθετο. Alc. II. 144. B: οὐποτε ἂν ἐπίθοιο αὐτῷ. Conv. 214. E: ἐπιθῶμαι τῷ ἀνδρὶ —; Alc. II. 144. B: ἐπιθέσθαι. Lach. 182. B. Eryx. 392. C: ἐπιθέμενος. Pol. X. 602. D: ἐπιθεμένη. II. 360. B: ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ. Conv. 190. C: ὡς ἐπιθροσόμενον τοῖς θεοῖς. Soph. 231. C: ἐπιθετέον αὐτῷ. Conv. 217. C.

ἐπιτιμητής, ὁ, *reprehensor*. Phaedr. 239. E: ἐπιτιμηταὺς ἡγούμενος τῆς ... ὁμιλίας.

ἐπιτιμητικός, ἡ, ὄν, *reprehensens*. Def. 416: λόγος ἐπιτιμητικός.

ἐπιτιμῶ, *reprehendo, obŕicio*. Legg. I. 634. D: εἰ .. ὀρθῶς ἢ μὴ τις ἐπιτιμῶ τῇ τε Λακωνικῇ ... πολιτείᾳ. Phaedr. 237. C: ὁ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν. Soph. 243. A: οὕτω μεγάλα κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν ἐπιτιμᾶν. Legg. III. 693. A. X. 886. C. I. 635. A: ἐπιτιμῶν τοῖς νόμοις ἡμῶν. B. Clit. 407. A. Theaet. 169. D: ἐπιτιμῶντες τῷ λόγῳ ὅτι cet. Gorg. 487. E: περὶ τούτων ὧν σὺ δὴ μοι ἐπετίμησας. Pol. III. 406. A: οὐδὲ Πατρόκλη ... ἐπετίμησαν. Theaet. 173. C: ἐπιτιμήσων.

ἐπίτοκος, ὁ ἡ, *ŕenus (novum) pariens* (ut ex usura sors fiat). Legg. VIII. 842. D: δανισμῶν καὶ ἐπιτόκων τόκων.

ἐπίτονος, ὁ (int. ἱμάς), *ŕenus (vern. Flechse, ap. recentiores tendo)*. Tim. 84. E: τοὺς τε ἐπιτόκους καὶ τὰ ξυνεχῇ νεῦρα. Legg. XII. 945. C: νεύρων ἐπιτόκους.

ἐπιτρέπω, *committo, trado*. Apol. 35. D: καὶ ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ cet. Alc. I. 117. C: ἡ τῷ ἐπισταμένῳ ἐπιτρέπεις; Lach. 200. D: ἐπεὶ κἂν ἐγὼ τὸν Νικῆρατον τούτῳ ἡδιστ' ἐπιτρέποιμι. Pol. VI. 487. A: ἄρα οὐ μόνους ἂν τὴν πόλιν ἐπιτρέποις; Riv. 136. D: ποτέρω ἂν μᾶλλον ἐπιτρέποις σαντόν (v. αὐτόν) τε καὶ τὰ σεαυτοῦ —; Legg. VII. 817. D: ἥτις ... ὑμῖν ἐπιτρέποι δρᾶν τὰ νῦν λεγόμενα. VIII. 551. C. Gorg. 526. B: ἃ ἂν

τις ἐπιτρέπη.. Riv. 138. E: ἐάν τε οἱ φίλοι αὐτῷ διαίτας ἐπιτρέπωσιν. Prot. 313. A: εἰ ... τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε ἔδει τῷ. C: ὃ μέλλεις σαυτὸν ἐπιτρέπειν. Polit. 311. A: τὰς ... ἀρχὰς ... τούτοις ἐπιτρέπειν. Pol. VII. 519. D. Alc. I. 117. E: διὰ τὸ ἄλλοις περὶ αὐτῶν ἐπιτρέπειν. Legg. II. 659. B: τῷ πλήθει τῶν θεαίων ἐπιτρέπων. I. 650. A: ἐπιτρέποντα αὐτοῦ θυγατέρας cet. VI. 759. B. V. 732. A: οὐκ ἐπιτρέποντες ... ἄλλοις ἢ μὴ ἐπιστάμεθα πράττειν. Hipp. mai. 285. B. Locr. 105: οἷς ... ἐπέτρεψε διοίκησιν κόσμῳ cet. Pol. VI. 488. C: ὅπως ἂν σφίσι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ. V. 458. C: ὅσα ἂν ἐκείνοις ἐπιτρέψωμεν. I. 347. D: οὐκ ἔχοντες ἑαυτῶν βελτίοσιν ἐπιτρέψαι (v. ἐπιτρέψαι τὴν ἀρχήν). IX. 591. C: ἐπιτρέψας. Alc. I. 117. C: τῷ κυβερνήτῃ ἐπιτρέψας. Gorg. 512. E: ἐπιτρέψαντα περὶ τούτων τῷ θεῷ. Crat. 440. C: ἐπιτρέψαντα ὀνόμασιν αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν. Legg. XII. 946. B: τῇ ἀγαθῇ μοίρᾳ καὶ τύχῃ ἐπιτρέψαντας. Lys. 209. C: ταύτῃ (τῇ ἡμέρᾳ) ἐπιτρέψει σου καὶ αὐτὸν καὶ τὰ αὐτοῦ. Pol. VIII. 567. A: μὴ ἐπιτρέψειν αὐτῷ ἀρχεῖν. Lys. 209. D. Pol. VII. 519. D: ὃ νῦν ἐπιτρέπεται. Legg. XI. 936. A: τούτου ... διάγνωσις ἐπιτετρανείσθω τῷ τῆς παιδεύσεως ὅλῃς ἐπιμελητῇ. Prot. 313. B: εἴτ' ἐπιτρεπτέον εἶτε καὶ οὐ τῷ ... ξένῳ τὴν σὴν ψυχὴν. Legg. III. 689. C. IX. 876. A. B. D. Riv. 138. E. **permulto, simo, concedo; etiam indulgeo; cum negat. saepius verti potest resisto, repugno.* Prot. 347. C: ἐπιτρέπω ... ἔγωγε Πρωταγόρα ὁπότερον αὐτῷ ἡδίων. Soph. 219. C: τὰ δὲ τοῖς χειρουμένοις οὐκ ἐπιτρέπει. Legg. V. 727. B: προθυμούμενος ἐπιτρέπει πράττειν ὃ τι ἂν ἐθέλῃ. Charm. 171. E: οὔτε τοῖς ἄλλοις ἐπιτρέπομεν ... ἄλλο τι πράττειν ἢ cet. Lys. 208. A: μισθωτῷ μᾶλλον ἐπιτρέπουσιν ἢ σοὶ ποιεῖν ὃ τι ἂν βούληται περὶ τοὺς ἵππους. 209. A. Gorg. 504. C: μὴ ἐπίτρεπε. Pol. V. 471. C: ἐάν τις σοὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιτρέπη λέγειν. IX. 575. D. 574. A: ἐάν ... αὐτῷ μὴ ἐπιτρέπωσιν. Gorg. 505. B: μὴ ἐπιτρέπειν. 517. B. Polit. 298. C: τούτων τῶν τεχνῶν μηκέτι ἐπιτρέπειν ἀρχεῖν αὐτοκράτορι μηδετέρᾳ. Pol. V. 469. B: μὴδ' ἄλλοις ἐπιτρέπειν. Legg. IV. 719. B. Euth. 5. E: μὴ ἐπιτρέπειν τῷ ἀσεβοῦντι. Apol. 35. B. Legg. V. 730. D: ὁ ... μὴδ' ἐπιτρέπων τοῖς ἀδικούσιν ἀδικεῖν cet. XI. 932. B. 868. B: τὸν τε ἐπιτρέποντα (*indulgentem*) τῶν προσηκόντων τῷ τελευτήσαντι cet. Men. 92. A: οἱ τούτοις ἐπιτρέποντες. Legg. VII. 802. B: ταῖς ... ἡδοναῖς καὶ ἐπιθυμίαις μὴ ἐπιτρέποντας. Alc. II. 148. A: εἶτε καὶ αὐτῷ σοὶ ἐπιτρέψειν εὖξασθαι. Lys. 209. D. Phil. 24. B: τέλος οὐκ ἂν ἐπιτρεψαίτην γίγνεσθαι. Conv. 219. C: οὐδὲ ἐπιτρέψας τούτῳ εἰπεῖν οὐδὲν ἐτι. Euthyd. 307. B: τῷ νῦν οὐκ ἐπιτρέψεις; Pol. III. 395. D: οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν ... γυναῖκα μιμνῆσθαι ἄνδρας ὄντας. Theaet. 169. A: φάσκων σε ἐπιτρέψειν μοι μὴ ἀποδύεσθαι. Legg.

III. 684. A. VII. 817. C. Ep. II. 314. E: *μη ἐπιτρέψαι*. Conv. 213. E: *οὐκ ἐπιτρεπτόν ὑμῖν*. Pol. II. 379. A. Legg. IV. 723. D. X. 901. A. **iubeo*. Legg. VI. 784. C: *οἷς ἂν ἐπιτρέψωσιν οἷδε καὶ τάξωσιν, τοῦτοις ἐρμηνεύ.*

ἐπιτρέφω, vid. *ὑποτρέφω*.

ἐπιτρέχω, *accurro*. Legg. VII. 799. C: *ἐπιδραμὼν οὔτως εὐθύς*. Ion. 539. B. (Hom.).

ἐπίτριτος, ὁ ἡ, *sesquiertius* ($1\frac{1}{3}$). Pol. VIII. 546. C: *ἐπίτριτος πυθμῆν*. Epin. 991. B: *τὸ ... ἐπίτριτον*. Tim. 36. A: *ἐπιτρίτων*. 43. D. 36. B: *τὰ ἐπίτριτα πάντα ξυνεπληροῦτο*.

ἐπιτροπεία et *ἐπιτροπία*, ἡ, *tutela*. Phaedr. 239. E: *ἡ τοῦ ἐρώντιος ὁμιλία τε καὶ ἐπιτροπεία* (sic libri Mss. pro *ἐπιτροπία*). Legg. XI. 928. C: *δ' αὖτε λαγεῖν ἐπιτροπίας*.

ἐπιτροπέυσεις, ἡ, *procuratio*. Pol. VIII. 554. C: *ἐπὶ τὰς τῶν ὀρφανῶν ἐπιτροπεύσεις*.

ἐπιτροπεύω, *procuro*; *tutela* *gero*; et in univ. *praesum*, *moderor* s. *rego*. Theaet. 153. A: *ὁ ... καὶ ἱαῖλλα γεννᾷ καὶ ἐπιτροπεύει*. Crat. 412. D. Legg. VIII. 849. B: *ὅσοι τοῖς ἀστοῖς ξένοι ἢ καὶ δούλοι ἐπιτροπεύουσι* (*hoc negotium procurant*). XI. 928. B: *ἐπιτροπεύειν*. 928. A: *ὅς ἂν θῆλιν εἴτε ἄρρενα ἐπιτροπεύῃ*. Crat. 413. B: *κάνοντι ἐπιτροπεύειν τὰ ὄντα*. Phil. 28. D. Legg. VIII. 846. E: *τὴν δὲ ἄλλον ἀσχοῦντα ἐπιτροπεύειν*. IX. 877. C: *τὴν δὲ κτήσιν ... τοὺς ἐπιτρόπους ἐπιτροπεύειν*. Prot. 320. A: *ἐπιτροπεύων ... Περικλῆς*. Pol. VII. 516. B: *πάντα ἐπιτροπεύων τὰ ἐν τῷ ὀρωμένῳ τόπῳ*. Ep. VII. 345. D: *κατὰ νόμους ... ἐπιτροπεύοντος*. Polit. 304. C: *ταύτην δεῖν ἐπιτροπεύουσαν ἀρχεῖν cet.* Pol. VII. 519. B: *πόλιν ἐπιτροπεύσαι*. Legg. XI. 924. A: *ἐπιτροπεύσειν*. 928. C: *ἐὰν ἡγῆται κακῶς ἐπιτροπευθῆναι*.

ἐπιτροπή, ἡ, *procuratio*, *tutela*. Legg. XI. 924. B: *πάσης τῆς ἐπιτροπῆς ... τῶν νομοφυλάκων οἱ προσβύταται ... ἐπιμελείσθων*. C: *παῖδας ... δεομένους ἐπιτροπῆς*. 928. C. XII. 966. C. **permissio*. Def. 415. B: *ἐξουσία ἐπιτροπῆς νόμου*.

ἐπιτροπία, vid. *ἐπιτροπεία*.

ἐπιτροπικός, ἡ, ὄν, *tutorius*. Legg. XI. 927. E: *ἐπιτροπικούς τινες νόμους*.

ἐπίτροπος, ὁ, *procurator*, *tutor*. Phaedr. 239. B: *ἐπίτροπος τε καὶ κοινωτός*. Theaet. 165. A: *τῶν ἐκείνου ἐπίτροπος*. Legg. VI. 766. C. XI. 926. C. 928. B. Alc. I. 105. E. Legg. XI. 928. A: *ἐπιτρόπου φύλαξ*. Alc. I. 118. C: *τοῦ σου ἐπιτρόπου Περικλέους*. Charm. 176. C: *εἰ μὴ παιδοίμην σοὶ τῷ ἐπιτρόπῳ*. Legg. VI. 766. D: *μέχρι περ ἂν τοῖς παισὶ καταστήσῃσι τὸν ἐπίτροπον*. XI. 927. C: *ἐπίτροπον καὶ ἄρχοντα*. Alc. I. 104. B. II. 143. E: *τὸν σεαυτοῦ ἐπίτροπον τε καὶ φίλον*. Theaet. 144. D: *ἐπίτροποι τινες*. 164. E. Legg. VI. 774. E: *μετὰ τῶν ἐπιτρόπων*. VIII. 849. D: *παρὰ τῶν ἐν τοῖς χωρίοις ἐπιτρόπων*. XI. 922. A. 926. E:

τοῖς ἐπιτρόποις. 927. D: ἐπιτρόποισι. VIII. 849. B: τοὺς ἐπιτρόπους (*procuratores*). IX. 877. C: τὴν ... κτήσειν ... τοὺς ἐπιτρόπους (*tutores*) ἐπιτροπεύειν. XI. 924. A. Ep. VII. 345. C.

ἐπιτυγχάνω, *incido*, *invenio*. Legg. IX. 874. C: εἰς τὰς ἀντὶ ἐπιτυχῆς γυναικὶ βιαζομένην cet. Conv. 223. B: ἐπιτυγχόντας ἀνεωγμέναις (ταῖς θύραις). Med. Pol. IV. 431. C: τὰς δὲ γὰρ ἀπλᾶς τὰς καὶ μετρίας (ἐπιθυμίας cet.) ... ἐν ὀλίγοις ... ἐπιτεύξει (v. ἐπιτεύξη). **attingo*; *assequor*; *hinc etiam habeo*. Pol. III. 397. C: ἀρ' οὖν πάντες οἱ ποιηταὶ ... ἢ τῷ ἐτέρῳ τούτων ἐπιτυγχάνουσι τύπῳ τῆς λέξεως ἢ cet. Men. 97. C: ὅτι ὁ ... τὴν ἐπιστήμην ἔχων αἰεὶ ἂν ἐπιτυγχάνοι. Phil. 61. D: ἄρα πᾶσαν ἡδονὴν πάσῃ φρονήσει μιγνύντας τοῦ καλῶς (int. μιγνύναι) ἂν μάλιστα ἐπιτεύχοιμεν; **convenio* vel *adeo adqueam*. Legg. VI. 758. C: ἴοντες τέ τινα ποθεν ἄλλοθεν εἴτα καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως ἐτοιμῶς ἐπιτυγεῖν cet. — Cum particip. est i. q. τυγχάνειν. Sis. 387. E: ὅπως ἐπιτυγχάνουσι λέγοντες περὶ τῶν αὐτῶν τάληθῃ. 388. A: ἀπὸ τυχῆς εἰπόντα ἐπιτυγχάνειν τάληθῃ. — Part. ὁ ἐπιτυχὼν est *primus quisque vel quivis*; *hinc etiam vulgaris, oīis*. Legg. VIII. 843. E: πολλὰ καὶ σμικρὰ καὶ τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα. Euth. 4. A: οὐ γὰρ οἶμαι γὰρ τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι cet. Pol. I. 352. D: οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὄντινα τρόπον χρὴ ζῆν. Crat. 434. A: ὅλῳ ... διαφέρει ... τὸ ὁμοιωματι δηλοῦν ὅ τι ἂν τις δηλοῖ, ἀλλὰ μὴ τῷ ἐπιτυχόντι. Theaet. 171. C: μήτε κύνα μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἀνδρῶσπον μέτρον εἶναι cet. Crat. 390. D: οὐδὲ φεύλων ἀνδρῶν οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων. Legg. II. 658. E. Apol. 17. C: εἰκὴ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασιν. Pol. II. 377. B: ἀρ' οὖν ῥαδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας cet.

ἐπιτεύφω, *inflō*. Phaedr. 230. A: μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον (v. ἐπιτεθυμένον).

ἐπιτυχῆς, ὁ ἢ, *qui assequitur*. Sis. 391. D: εἰ καὶ μὴ ἐπιτυχέστερος ... εἴη τοῦ μὴ ὄντος.

ἐπιτυχῶς, *ita ut eorum assequare* (vern. *treffend*). Phil. 38. D: ἐπιτυχῶς εἰπών.

ἐπιτωθάζω, *illudo*. Ax. 364. C: πράως ἐπιτωθάζων. ἐπιφαίνομαι, *appareo*. Locr. 101. D: δι' ὧν καὶ ἄνοτις ἐπιφαίνεται.

ἐπιφάνεια, ἡ, *famae celebritas*. Alc. I. 124. C: ὅτι ἡ ἐπιφάνεια δι' οὐδενὸς ἄλλου σοι ἔσται ἢ δι' ἐμοῦ.

ἐπιφανής, ὁ ἢ, *conspiciuus*. Lach. 184. B: ἐπιφανέστερος γένοιτο οἶος (v. ἢ οἶος) ἦν. Menex. 246. E: ἐπιφανέστερον ποιεῖ τὸν ἔχοντα. **illustris, excellens*. Legg. VIII. 829. C: καλὸν δὲ ἔργον καὶ ἐπιφανὲς μὴδὲν δράσαντες πῶποτε. I. 629. E: οὐ μὲν ἐπαινεῖς ... μάλιστα τοὺς πρὸς τὸν ὀθνεῖόν τε καὶ ἐξωθεν πόλεμιον γιγνόμενον ἐπιφανείς.

ἐπιφέρω, *infero, induco, impono; affero, adduco; attribuo* s. *tribuo*. Phaed. 104. E: τὸ ... ἐναντίον αὐτῷ αἰεὶ ἐπιφέρει. Polit. 307. B: τὸ τῆς κοσμιότητος ὄνομα ἐπιφέρονται αὐτοῖς ξύμπασι. Pol. X. 596. A. Phaed. 105. A: ὁ ἄν ἐπιφέρει τι ἐναντίον ἐκείνῳ. Soph. 237. C: ποῖ χρὴ τοῦνομι ἐπιφέρειν τοῦτο τὸ μὴ ὄν. Crat. 424. D. 427. A. 432. E. Legg. XI. 916. D: τὴν φήμην ἐπιφέρειν. 934. E. Tim. 62. D: ποιά τις ἐπιφέρων ὀνόματα αὐτῷ ἐναντία ... καλῶς ἂν ἡγοίτο λέγειν; Legg. IX. 856. E: προδόσεως αἰτίαν ἐπιφέρων. XII. 943. D: πάσαν ἐπιφέροντα δίκην. Soph. 251. A: τὰ τε χρώματα ἐπιφέροντες αὐτῷ cet. Polit. 306. E: ἐπιφέροντες τοῦνομα ὁ λέγω. 275. D: τῷ πολιτικῷ ... οὐ μετὸν ἐπηνέγκαμεν τοῦνομα. Pol. X. 612. B: οὐδὲ τὰς δύο δικαιοσύνης ἐπηνέγκαμεν. Crat. 424. D: ὥσπερ οἱ ζωγράφοι ... ἐνίστα μὲν ὅστρον μόνον ἐπηνέγκαν. Ep. VIII. 354. B: φάρμακον ἐπηνέγκα cet. Clit. 410. C: ταῦτόν δὴ καὶ σοὶ τις ἐπενέγκοι. Phaed. 98. A: ἄλλην τινα αὐτοῖς αἰτίαν ἐπενέγκειν ἢ cet. Crat. 435. B: πόθεν οἷε ἔξειν ὀνόματα ὅμοια ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπενέγκειν —; Legg. XII. 943. D: τὸ μῆτε ἐπενέγκειν ψευδῆ τιμωρίαν. Crat. 424. E: οὕτω ... καὶ ἡμεῖς τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράγματα ἐποίησαμεν. Med. *invado* (Phil. 43. A: ὑπεκοτῆσαι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι) et *adorior*. Legg. IV. 706. C: ἐπιφερομένων πολεμίων. III. 699. B: νεῶν χιλίων ... ἐπιφερομένων.

ἐπιφημίζω, *in diis pos. valet deum alicui rei inscribo* (ut Lat. loquuntur), h. e. *deo aliquid attribuo vel consecro*. Legg. VI. 771. D: ἐκάστη μοῖρα θεῶν ἢ θεῶν παῖδα ἐπιφημίσαντες. **nuncuro, nominio*. Tim. 36. C: τὴν ... ἔξω φεραν ἐπεφήμισεν εἶναι τῆς ταύτου φύσεως. 73. D: μυελόν ... πάντα ἐπεφήμισε. Crat. 417. C: ταύτῃ μοι δοκεῖ ἐπιφημίσαι τὰγαθὸν λυσαιτελὸν.

ἐπιφθεγγομαι, *pronuntio, profero*. Crat. 383. A: τῆς αὐτῶν φωνῆς μύριον ἐπιφθεγγόμενοι. Phil. 18. D: μίαν ... ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγγετο προσειπων. Pass. Soph. 257. C: τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὕστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα.

ἐπίφθορος, ὁ ἢ, *invidiosus*. Pol. VI. 502. D: ὡς ἐπίφθορός τε καὶ χαλεπὴ γίγνεσθαι. Lach. 184. B: ἐπίφθορος γὰρ ἢ προσποιήσις τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης. Legg. XII. 956. A: χρυσὸς δὲ καὶ ἄργυρος ... ἐπίφθορον κτῆμα. Apol. 37. D: ὑμῖν βαρύτεραι γιγνᾶσι καὶ ἐπιφθονώτεραι (αἱ ἐμαὶ διατρίβαι).

ἐπιφορά, ἡ, *attributio*. Legg. XII. 944. B: ἡ τούτων τῶν ὀνομάτων ἐπιφορά. Crat. 430. D: τὴν τοῦ ἀνομοίου δόσιν τε καὶ ἐπιφοράν.

ἐπιφρονῶ, *attendo vel aestimo*. Pol. IV. 424. B: ὡς τὴν αἰοδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσ' (ap. Hom. ἐπικλείουσ') ἄνθρωποι, ἥτις cet.

ἐπιφυλάττω, *expecto*. Legg. IX. 866. D: πλοῦν ἐπιφυλαττέτω.

ἐπιφύω, intrans. pf. *inhaereo*. Legg. XI. 937. D: τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν.

ἐπίχαρις, ὁ ἡ, *venustus; iucundus, gratus*. Pol. V. 474. D: ἐπίχαρις κληθεῖς. VII. 528. D: τό γε ἐπίχαρι καὶ διαφερόντως ἔχει. Legg. IX. 853. D: ὧν ... χάριν οὐκ ἐπίχαριν λέγοιμι ἂν ... νόμιον.

ἐπίχαρτος, ὁ ἡ, *qui aliis laetitiae ac risui est*. Ep. VIII. 356. B: βαρβάρους ἐπίχαρτος γενόμενος.

ἐπιχείρημα, τό, *inceptum*. Gorg. 502. B: πότερόν ἐστιν αὐτῆς τὸ ἐπιχείρημα καὶ ἡ σπουδὴ cet. Prot. 317. A: πολλὴ μωρία ... τοῦ ἐπιχειρήματος. Alc. I. 113. C: μαγικόν ... ἐν νῷ ἔχεις ἐπιχείρημα ἐπιχειρεῖν. Men. 88. C: πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα.

ἐπιχείρησις, ἡ, *aggressio; contentio, conatus*. Ep. VIII. 352. E: ἐπιχείρησις τοῦ λόγου. Soph. 239. C: πολλὴ ... ἂν με ... ἔχοι προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως. Phil. 35. C: ὅτι τοῖς ἐκείνου παθήμασιν ἐναντιὰν αἰεὶ παντὸς ζῴου μὲνύει τὴν ἐπιχείρησιν. Legg. I. 631. A: σοῦ τὴν ... ἐπιχείρησιν τῆς ἐξηγήσεως ... ἄγαμαι. IV. 722. D: ἔχουσαί τινα ἐντεχνον ἐπιχείρησιν χρήσιμον πρὸς τὸ μέλλον περαινέσθαι. Alc. I. 115. B: κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ σῶσαι οὓς ἔδει. Ep. VII. 341. E.

ἐπιχειρητῆς, ὁ, *molitor*. Tim. 69. D: ἐπιχειρητῆ παντὸς ἔρωτι.

ἐπίχειρον, τό, *merces*. Pol. X. 608. C: τὰ γε μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς καὶ ... ἀθλα.

ἐπιχειροτονία, ἡ, *creatio per suffragia*. Legg. VI. 755. E: τὴν αὐτὴν καὶ περὶ τῶν ταξιαρχῶν καὶ τὴν ἐπιχειροτονίαν καὶ κρίσιν.

ἐπιχειρῶ, *aggredior, adior*. Alc. I. 124. A: οἷους χρὴ ὄντας σφίσιν ἐπιχειρεῖν. Phaedr. 273. C: πῶς δ' ἂν ἐγὼ τοιόσδε τοιῷδε ἐπεχείρησα; Conv. 190. B: ἐπεχείρησαν ... τοῖς θεοῖς. Menex. 241. D: ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοῖς Ἕλληνας. **aggredior* (ad aliquid), h. e. *incipio, instituo, studeo; conor, appeto; etiam paratus sum, cogito, volo; saepius verbi appositi vel futuri temp. amplificatio est*. Apol. 19. D: ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους. Prot. 311. B: παρὰ Πρωταγόραν νῦν ἐπιχειρεῖς ἵεναι. Gorg. 471. E: ῥητορικῶς γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν. 473. A: ἄτοπὰ γε ... ἐπιχειρεῖς λέγειν. Parm. 135. C. Conv. 218. E. Crit. 50. A: ᾧ (ἐργῶ) ἐπιχειρεῖς. 52. C: ὅπερ νῦν ... ἐπιχειρεῖς. Phaedr. 279. A: οἷς (λόγοις) νῦν ἐπιχειρεῖ (*studeo*). Phaed. 89. E: ὅτι ... ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις. Theaet. 199. B: ἦν ἐπιχειρεῖ λαβεῖν. Conv. 209. C: ἐπιχειρεῖ παιδεύειν. Pol. II. 361. A: τοῖς μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ δὲ ἐα. II. 368. C: τὸ ζήτημα ᾧ ἐπιχειροῦμεν οὐ φαῦλον. Tim. 34. B. Epin. 976. C:

χαλεπῶ ... λόγῳ ἐπιχειροῦμεν ... ἐτέραν εὔρεϊν. Soph. 267. C: σφόδρα ἐπιχειροῦσι πολλοὶ ... προθυμείσθαι φαίνεσθαι ποι-
εῖν. Phil. 53. C. Legg. X. 885. E: ἀλλ' ἐπιχειρεῖτε ... εἰπεῖν
ἢ προκαλοῦμεθα. Polit. 300. A: (εἰ) παρὰ ταῦτα ἐπιχειροῖ
δρᾶν ἕτερα. Pol. III. 394. E: εἰ τοῦτο ἐπιχειροῖ. Prot.
319. C: εἰ δέ τις ἄλλος ἐπιχειρῇ αὐτοῖς συμβουλεύειν cet.
Soph. 237. E: ὅς ἂν ἐπιχειρῇ μὴ ὄν φθέγγεσθαι. Gorg.
495. B: ἐπιχειρῶμεν ἄρα τῷ λόγῳ —; Pol. VII. 530. E: μὴ
ποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἢ μὴ μανθάνειν οὕς θρέ-
ψομεν. Legg. X. 909. B. Prot. 323. D: ὥστε τι τούτων
ἐπιχειρεῖν ποιεῖν. Phaedr. 265. E: μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύ-
ναι μέρος μηδέν. Gorg. 514. C: ἐπιχειρεῖν τοῖς δημοσίοις
ἔργοις. 521. D: ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ.
Legg. XI. 933. B: ταῖς δὲ ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ... οὐκ
ἄξιον ἐπιχειρεῖν πείθειν. Crit. 45. C: οὐδὲ δίκαιόν μοι δο-
κεῖς ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα. Prot. 324. B: ὁ ... μετὰ λόγου
ἐπιχειρῶν κολάζειν. 361. B: ἐπιχειρῶν ἀποδείξαι ὡς cet.
Phaedr. 100. B: ἔρχομαι ... ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι cet.
Theaet. 154. B: ὁ τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ἐπιχειρῶν λέγειν. 208. A:
Θεόδωρον ἐπιχειρῶν γράφειν (*scripturus*). Pol. II. 361. A:
ἐπιχειρῶν ὀρθῶς τοῖς ἀδικήμασι. VI. 507. D: ἐπιχειροῦν-
τος τοῦ ἔχοντος χρῆσθαι αὐτῇ (τῇ ὄψει). Phaedr. 274. A:
ἐπιχειροῦντι ... τοῖς καλοῖς. Gorg. 507. E: ταύτας ἐπιχει-
ροῦντα πληροῦν. Pol. VII. 517. A: τὸν ἐπιχειροῦντα λυεῖν.
Men. 79. D: τὴν τοιαύτην ἀπόκρισιν τὴν ... ἐπιχειροῦσαν
ἀποκρίνεσθαι. Crat. 424. B: οἱ ἐπιχειροῦντες τοῖς ὅυμοις
τῶν στοιχείων. Pol. I. 339. C: ἐπιχειροῦντες νόμους τιθέ-
ναι. III. 386. B: τοῖς ἐπιχειροῦσι λέγειν. Legg. VI.
760. E: τοὺς ἐπιχειροῦντας ... κακουργεῖν. Pol. VII. 524. D:
ταῦτα ... καὶ ἄρτι ἐπεχειροῦν λέγειν. Lys. 207. D. Prot.
322. A: ἐπεχειρεῖ βωμούς τε ἰδρύνεσθαι cet. Pol. I. 342.
D. Theaet. 200. D: ὅπερ ἐπεχειροῦμεν ... ἐν τῷ πρό-
σθε. Crat. 422. E. Pol. III. 398. B. Epin. 98C. C: ὃν ...
ἐπιτεχειρήκα. Soph. 227. C: ἐπιτεχειρήκεν ἀφορίσασθαι.
Phil. 57. B: ὅτι ταῦθ' ἔνεκα τούτων ἐπιτεχειρήκεν. Legg.
V. 739. E: ἣν δὲ νῦν ἡμεῖς ἐπιτεχειρήκαμεν. Gorg. 500. C:
ὡς ἄρτι ἐγὼ ἐπεχείρησα. Theaet. 148. A: πολλαῖς ... αὐτὸ
ἐπεχείρησα σέψασθαι. Gorg. 461. D: ἢ τὸ πρῶτον ἐπεχείρη-
σας χρῆσθαι. Phaedr. 73. B: ἐξ ὧν Κέβης ἐπεχείρησε λέγειν.
Tim. 25. B. 37. D. Pol. V. 451. C: ἐπεχειρήσαμεν ...
τούς ἀνδρας καθιστάναι τῷ λόγῳ. Legg. IX. 859. B: ὥπερ
ἐπεχειρήσαμεν. Prot. 352. E: ἴθι δὴ μετ' ἐμοῦ ἐπιχειρήσον
πείθειν τοὺς ἀνθρώπους cet. Alc. I. 114. D. Pol. I. 341.
B: οὐδὲ γ' ἂν ἐπιτεχειρήσαιμι. IV. 425. C. Phaedr. 231. D:
ἣν οὐδ' ἂν ἐπιτεχειρήσειεν οὐδεῖς ... ἀποτρέπειν. Theaet.
196. D: τί εἰ ἐπιτεχειρήσαιμεν ἀναισχυντεῖν; Pol. IV. 434. D.
Legg. IX. 853. E: δοῦλοι πολλὰ ἂν ἐπιτεχειρήσειαν τοιαῦτα.
Hipp. mai. 300. D: εἰ ἂν ἐπιτεχειρήσῃς λέγειν τὰ προφαίνε-

μὲν ἄ σοι ταῦτα. Legg. V. 735. B: μὴ ποτε ἐπιχειρή-
σῃ θεραπεύειν. III. 693. B: ἐὰν ἐπιχειρήσωμεν τὸ δευ-
τερον τῇ τῆς νομοθεσίας σκέψει. Gorg. 457. C: περὶ ὧν
ἂν ἐπιχειρήσωσι διαλέγεσθαι. Pol. II. 369. B: δοκεῖ... χρῆναι
ἐπιχειρήσαι περαινέειν; III. 416. A. Phaedr. 252. E: τότε ἐπιχει-
ρήσαντες μανθάνουσι cet. Gorg. 514. D: ἐπιχειρήσαντες δημο-
σιεύειν. Conv. 215. A: ἐπαινέειν... ἐπιχειρήσω. Pol. III. 414. D.
Crit. 51. A: ἐπιχειρήσεις ἀνταπολλύναι. Phil. 11. D: ἀπο-
φαίνειν... ἐπιχειρήσει. Pol. V. 465. A. Polit. 305. A: εἴν-
οῦν ποτὲ καὶ ἐπιχειρήσομεν... δεσπότην ἀποφαίνεσθαι —;
Phaedr. 236. B: ἐπιχειρήσειν εἰπεῖν... ἑτερόν τι ποικιλω-
τερον. Pass. Legg. V. 746. B: οἷον δεῖ τὸ ἐπιχειρούμενον
γίγνεσθαι. Menex. 240. C: τῶν μὲν πραγμάτων, τῶν δ'
ἐπιχειρουμένων. Tim. 53. A: ὅτε δ' ἐπεχειρεῖτο κοσμεῖσθαι
τὸ πᾶν. Ep. VII. 337. D: ἃ τὸ πρῶτον ἐπεχειρήθη μετ'
αὐτοῦ Διονυσίου πραγμαθῆναι πᾶσι κοινὰ ἀγαθὰ. Gorg. 513.
E: ἄρ' οὖν οὕτως ἡμῖν ἐπιχειρητέον ἐστὶ τῇ πόλει... θερα-
πεύειν —; Phil. 59. E: ἄρ' οὐ μινύναι ἐπιχειρητέον; Tim.
53. B. Apol. 18. E.

ἐπιχέω, *infundo*. Pol. III. 407. D: κατὰ σμικρὸν
ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπιχέοντα. Pass. *affluo, accedo, supervenio*.
Polit. 302. C: τοῦ νῦν ἐπιχευμένου λόγου. Legg. VII.
793. B: ὁ νῦν δὴ λόγος ἡμῖν ἐπιχυθεῖς.

ἐπιχθόνιος, ὁ ἡ, *in terra versans vel degens*. Crat.
398. A. et Pol. V. 469. A. (Hesiod.).

ἐπίχρυσος, ὁ ἡ, *aureus*. Legg. VII. 800. E: ἐπίχρυ-
σοι κόσμοι.

ἐπιχρῶμαι, *utor*. Legg. XII. 953. A: ὡς ὀλίγιστα δ'
ἐπιχρωμένους.

ἐπιχρωματίζω, *colorem induco et simpl. induco*. Pol.
X. 601. A: χρώματ' ἅττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι
καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν.

ἐπιχρῶν νυμι, *coluro, leviter tingo*. Ep. VII. 340. D:
δόξαις δ' ἐπιπεχρωσμένοι.

ἐπίχυσις, ἡ, *infusio*. Tim. 77. D: εὐρους... ἡ ἐπί-
χυσις γιγνομένη. * *accessio, copia*. Legg. V. 740. E: ἐπίχυ-
σις... ὑπερβάλλουσα... πολιτῶν. VIII. 841. A: τὴν ἐπί-
χυσιν καὶ τροφήν αὐτῆς... ἄλλους τρέποντα τοῦ σώματος.

ἐπιχωριάζω, *commoror; est etiam ventito, commeo*.
Phaed. 57. A: οὐδεὶς... ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήνας.

ἐπιχώριος, ὁ ἡ et α, ον, *indigena, vernaculus; domo-
sticus*. Legg. VI. 764. B: ἐὰν δ' ἐπιχώριος ὧν τις περὶ τὰ
τοιαῦτα ἀκοσμή. VIII. 846. D. XI. 923. E: κλήρος ἐπιχώ-
ριος. VIII. 846. D: μηδὲ οἰκίτης ἀνδρὸς ἐπιχωρίου. Phaedr.
230. C: ξεναγούμενον τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ὅμοιας. Legg.
VIII. 847. A: τὸν... ἐπιχώριον... κολάζοντων cet. IX. 879.
E. Hipp. mai. 285. A: τὴν ἐπιχωρίαν (παιδεύειν). Pol.
VI. 497. B: εἰς τὸ ἐπιχώριον (*in loci naturam*) φιλεῖ κρατοῦ-

μενον ἵεναι. Legg. V. 742. B: ἀπολαμβάνων τὸ ἐπιχώριον (νόμισμα). Prot. 315. B: ἦσαν δὲ τινες καὶ τῶν ἐπιχωρίων ἐν τῷ χορῷ. Phaed. 59. B. Pol. I. 327. A. Alc. I. 123. B: τοὺς ἐπιχωρίους. Legg. V. 738. C: θυσίας ... ἐπιχωρίους. 730. B: ξενικά τε καὶ ἐπιχώρια ... ὁμιλήματα. Etiam in eo ponitur quod in indigenas committitur. Legg. V. 730. A: ξενικῶν ... καὶ ἐπιχωρίων ἀμαρτημάτων. * *conuictus, usitatus*. Conv. 189. B: τοῦτο ... ἂν κέρδος εἴη καὶ τῆς ἡμετέρας Μούσης ἐπιχώριον. Legg. I. 639. D: οὐ γὰρ ἐπιχώριον ὅμιν τοῦτο οὐδὲ νόμιμον. VIII. 834. B.

ἐπιψηλαφῶ, *prehendo*. Pol. II. 360. A: ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον. Prot. 310. C: ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος.

ἐπιψηφίζω, *sententiam rogo*. Gorg. 474. B: ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας. Ib. ἕνα ἐπιψηφίζειν ἐπίσταμαι. 476. A: σὲ μόνον ἐπιψηφίζων.

ἐπογδοός, ὁ ἦ, *sesquioctavus*. Tim. 36. B: τῷ τοῦ ἐπογδοοῦ διαστήματι. 43. D: τὰς τῶν ... ἐπογδῶν μισότητας. 36. A: διασιτάσεων ... ἐπογδῶν γενομένων. Locr. 96. B: τοῖς ἐπογδοοῖς.

ἐποικοδομῶ, *superstruo et simpl. struo vel exstruo*. Legg. V. 736. E: ὅντινα ἂν ὕστερον ἐποικοδομῇ τις κόσμον πολιτικόν. Ib. ἐπὶ ταύτης οἷον κρηπίδος μονίμου ἐποικοδομεῖν cet. VII. 793. C: τὰ καλῶς ὕστερον ἐποικοδομηθέντα.

ἐποικὸς, ὁ ἦ, *advena*. Legg. V. 742. A: δούλοις καὶ ἐποίκους. IV. 715. E: τοὺς ἐποίκους.

ἐποικῶ, *colonus immigro vel advenio*. Legg. VI. 752. E: ἐκ τῶν ἐποικησάντων (v. ἐποικησόντων).

ἐπομαι, *sequor, subsequor; consequor* (unde ἐπόμενον *consequens*); etiam *ad similitudinem accedo, similis* [vel *consentaneus sum, respondeo, coniunctus vel adiunctus sum*. Pol. IV. 445. C: ἐπομαι ... μόνον λέγε. Phaed. 105. B: εἴπερ ἔπει. Theaet. 193. B. Phaedr. 246. E: τῷ δ' ἔπεται στρατιὰ θεῶν cet. Pol. III. 394. E: ἡ ... τοῦτο τοῖς ἐμπροσθεν ἔπεται ὅτι cet. 400. D: οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἡδεῖ ἔπεται; VI. 503. C: ὅσα ἄλλα τούτοις ἔπεται. Legg. III. 663. B: ὅτω μὴ τὸ χαίρειν τοῦ λυπεῖσθαι πλέον ἔπεται. Men. 75. C: ὁ ἀεὶ χροῶ ἔπεται. Phaedr. 237. D: οἷν ἐπόμεθα ἢ ἂν ἀγῆτον. Pol. X. 605. D. Prot. 315. A: οἱ δὲ κατὰ τὴν φωνὴν ἔπονται κακλημένοι. Phaedr. 248. A. Menex. 235. B: ἀεὶ μετ' ἐμοῦ ἔνοι τινὲς ἔπονται. Prot. 353. B: ἔπον. Polit. 258. E: μᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἔπον. Conv. 174. B. Pol. IV. 432. C. Tim. 70. B: (ἴνα) ἔποιτο πάντη. Legg. VIII. 842. C: τίν' αὐτοῖς ἂν τρόπον ἔποιτο. VI. 763. C: ἔποιντο δ' ἂν ἀγρόνομους γε ἀστυνόμοι cet. Gorg. 470. A: ἐὰν ... πράττοντι ἃ δοκεῖ ἔπεται τὸ ὠφελίμως πράττειν. Legg. I. 631. C: ἄνπερ ἄμ. ἔπεται φρονήσει. Gorg. 527. E: τούτῳ οὐκ ἐπόμεθα. Theaet. 153. E: Legg. XII. 946. C: ὁσόνπερ ἂν

ἔπονται χρόνον τῇ κρίσει. Prot. 334. D: εἰ μέλλω σοι ἐπι-
 σθαι. Phaed. 94. C: ἐπεσθαι ἐκείνοις. Conv. 197. E: ὃ
 δεῖ ἐπεσθαι πάντα ἄνδρα cet. Soph. 260. B: τῇδ' ἐπόμε-
 νος. Polit. 292. B. Phil. 57. A: τοῖς πρόσθεν ἐπόμενος.
 Phaedr. 248. A: ἡ ... ἄριστα θεῶ ἐπομένη. Pol. V. 461.
 E: ὡς ἐπομένη ... τῇ ἄλλῃ πολιτείᾳ cet. Legg. VI. 763. C:
 τὸ ... μετὰ τοῦτο ... ἦν ἡμῖν ἐπόμενον. Crat. 412. A: ὡς
 φερομένοις τοῖς πράγμασιν ἐπομένης τῆς ψυχῆς. Pol. IX.
 586. E. Hipp. mai. 302. C: τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐπ' ἀμφοτέροια ἐπο-
 μένη. Polit. 298. E: θεῶ (imper.) ... καὶ τὸ μετὰ τοῦτο
 ἐπόμενον. Legg. VIII. 835. C: τὸ πρέπον καὶ ἐπόμενον
 πάσῃ τῇ πολιτείᾳ τάττων. Phaedr. 250. B: ἐπόμενοι μετὰ
 μὲν Διὸς ἡμῖς cet. (Euthyd. 276. B.) Phaed. 82. D: ἐκείνη
 ἐπόμενοι. Phil. 30. C: μετ' ἐκείνου τοῦ λόγου ἐπόμενοι.
 Pol. V. 467. E. Legg. I. 636. D: ἐπόμενοι ... τῷ θεῷ. Pol.
 IX. 587. D: τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ ἐπόμενοι (ἐπιθυμῆναι).
 Polit. 271. E: ἄλλα θ' ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶ κατακοσμήσεως
 ἐπόμενα (consequentia). Legg. VIII. 848. D: τῶν ἐπομένων
 θεοῖς δαιμόνων. Polit. 304. E: τοῖς πρόσθεν ... ἐπομένοι-
 σιν. Phil. 17. D: ἡμῖν τοῖς ἐπομένοις ἐκείνοις (nobis-poste-
 rioribus). Conv. 223. D: οὐ σφοδρὰ ἐπομένους. Legg. III.
 688. C. Pol. VI. 504. B: τῶν ... ἔμπροσθεν προειρημένων
 ἐπομένας ἀποδείξεις. Ep. V. 321. E: τῇ φωνῇ τὰς πράξεις
 ἐπομένας. Tim. 64. A: ὅσα ... ἡδονὰς θ' ἅμα ἐπομένας
 ἔχει. Pol. III. 406. D: τὰ τούτοις ἐπόμενα (similia). Legg.
 I. 632. C: πάντα ταῦτα ... ἐπόμενα σωφροσύνη καὶ δικαιο-
 σύνη. IX. 934. C: ὑπογράφειν ἔργα ἐπόμενα τῇ γραφῇ.
 Phaedr. 234. D: σοὶ εἰσόμην. Alc. I. 106. A: ὅτε σιγῶν εἶπον.
 Legg. IX. 853. A: ὅσα τούτοις εἶπετο. Charm. 164. C: πολ-
 λοὶ ... ἐν τοῖς ὀπισθεν εἶποντο. Lys. 207. B: ὁ Λύσις
 ἔσπετο. Ep. II. 312. B: ἔψομαι δὲ ἐγώ. — Sequor est etiam
 obtempero, pareo. Pol. X. 604. D: οὐκοῦν ... τὸ μὲν βέλ-
 τιστον τουτῷ τῷ λογιστικῷ ἐθέλει ἐπεσθαι. Tim. 41. C.
 Legg. III. 687. E. 690. B. Pol. VIII. 564. B: τὸ μὲν ...
 ἡγούμενον ... τὸ δ' ἐπόμενον. Legg. III. 680. A: ἐθεοὶ
 καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίσι νόμοις ἐπόμενοι ζῶσιν. E. I.
 641. A: νίκη ... τοῖς ἐπομένοις ἂν γίγνοιτο. Tim. 40. E:
 ἐπομένους τῷ νόμῳ. *assequor, intelligo, capio. Prot. 319.
 A: ἃρ' ἐπομαι σου τῷ λόγῳ. Theaet. 192. C: νῦν μὲν γὰρ
 οὐχ ἐπομαι. Phil. 45. D. Euth. 12. A. Lys. 218. E. Euth.
 12. C: ἔπει γὰρ που νῦν γε; Theaet. 155. C: (ubi v. εἰπέ).
 Phil. 23. E: τάχ' ἂν ἐποίμην. Polit. 277. C: τοῖς δυναμέ-
 νοις ἐπεσθαι. Riv. 138. D. Legg. I. 644. D: λέγε ... ὡς
 ἐπόμενον. Polit. 280. B: οὐχ ἔσπου τοῖς λεχθεῖσιν, ὡς φαίνει.
 ἐπομβρία, ἡ, imber. Ax. 368. C: κλάον νυνὶ μὲν
 αὐχμὸν, νυνὶ δὲ ἐπομβρίας.
 ἐπομένως, convenienter. Tim. 27. C: ἐπομένως ...
 ἡμῖν εἰπεῖν. Legg. VIII. 844. E: ἐπομένως τῷ νόμῳ τῷ cet.

ἐπόμνυμι, *daïero, iuro*. Legg. XI. 917. B: τοῖς θεοῖς παρακαλῶν ἐπόμνυσιν ἐν τοῖς τῶν ἀγορανόμων νόμοις *cet.* XII. 948. D: ὄρκον... μὴ ἐπομνύναι. Ep. VII. 323. C: ἐπομνύντας. D. Critia 120. A: ἐπόμνυσαν δικάσειν *cet.*

ἐπονείδιστος, ὁ ἥ, *ignominiosus*. Conv. 184. C: δουλεία... οὐκ ἐπονείδιστος. Legg. V. 741. E: ἐπονείδιστος λεγομένη βαναυσία. Apol. 29. B: ἀμυθία... ἐπονείδιστος. Alc. I. 118. A. Legg. IX. 880. A: δίκης... ἐπονείδιστον τιγῶν. Ep. VII. 329. B. Polit. 309. E: ἐπονείδιστόν τινα εὐθείας... λαμβάνει φήμην. Legg. IX. 878. C: αἰσχύνην... ἐπονείδιστον. Conv. 184. C: μὴ κολακείαν εἶναι μηδὲ ἐπονείδιστον. Phaedr. 277. E.

ἐπονειδίστως, *cum ignominia*. Legg. I. 633. E: τοῦτον τὸν ἐπονειδίστως ἤττονα ἑαυτοῦ.

ἐπονομάζω, *nomino, nomen impono* (c. dat.); etiam cum genitivo rei ex qua aliquid nominatur. Theaet. 185. C: ὃ τὸ ἐστὶν ἐπονομάζεις. Clit. 408. B: ἣν δὴ σὺ πολιτικὴν... ἐπονομάζεις πολλάκις. Conv. 180. D: ἣν δὴ καὶ οὐρανίαν ἐπονομάζομεν. Tim. 44. D. Clit. 409. D: ἃς ἡμεῖς τοῦτο τοῦνομα ἐπονομάζομεν. Phaed. 113. B: ὃν ἐπονομάζουσι Πυριφλεγέθοντα. Phil. 55. E. Tim. 72. B. Legg. X. 892. B: ἣν (φύσιν) οὐκ ὀρθῶς ἐπονομάζουσιν αὐτὸ τοῦτο. Phaedr. 260. B: ἵππον ἐπονομάζων. Phaed. 103. B: ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ. Polit. 302. D. Pol. X. 600. B. Critia 110. B: τούτων ἐκείνους... ἐπονομάζοντας. Legg. IX. 878. A: φήμις ἕνεκα ἐπονομάζοντας. Polit. 263. C: ὅτι πᾶσι ταῦτόν ἐπονομάζειν ἔσχατος ὄνομα. Crat. 400. B. Polit. 269. D: ὃν... οὐρανὸν... ἐπονομαζόμεν. Tim. 60. D: ὃ γένει κέραμον ἐπονομαζόμεν. Phil. 18. C: ἕως... ἐνὶ τε ἐκάστῳ καὶ ζύμπασι στοιχείῳ ἐπωνόμασε. Tim. 73. C. Phil. 29. D: ἐπωνομάσαμεν. Pol. IX. 580. E. Legg. XII. 963. D: ἣ δὲ ἐν ἀμφοῖν ἐπωνομάσαμεν ἀρετὴν. Phaedr. 244. C: ἐπεὶ καὶ τὴν γε τῶν ἐμφορῶν ζήτησιν... οἰονοϊστικὴν ἐπωνόμασαν. Crat. 401. D. 406. A: τὰς δὲ Μούσας... ἀπὸ τοῦ μῦσθαι... τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασαν. Phil. 34. A: ἀνασθησίαν ἐπονόμασον. Crat. 397. E: ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖου θεοῦς αὐτοὺς ἐπονομάσαι. Legg. V. 745. D. E. Phil. 66. C: ἐπονομάσαντες. Lys. 204. E: εἰ πατρόθεν ἐπονομάζεται. Parm. 133. D: ὧν ἡμεῖς μετέχοντες εἶναι ἕκαστα ἐπονομαζόμεθα (*singulis nominibus appellatur*). Legg. I. 626. D: δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας ἄξιος εἶναι μάλλον ἐπονομάζεσθαι. IV. 713. A: εἴπερ τοῦ τοιοῦτου τὴν πόλιν εἶδει ἐπονομάζεσθαι. V. 738. B. Crat. 413. E: ὡς ἐν μάχῃ ἐπονομαζομένης τῆς ἀνδρείας. Legg. VIII. 844. E: τὰ γενναῖα σὺκα ἐπονομαζόμενα. Crat. 420. A: ὅθεν πόθος ἐπωνόμασται. Legg. I. 644. D. Crat. 404. B: τό γε ὄνομα ὁ "Αἰδής... πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ αἰεδοῦς ἐπωνομάσθαι. 414. A.

Phaedr. 238. A: ἐπιθυμίας ... τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη. Soph. 263. E: πλὴν ὁ ... διάλογος ... τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπωνομάσθη. Pol. IV. 445. D: ἐπονομασθεῖν δ' αὖν καὶ διχῇ. Crat. 419. C: ἡ τε λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος εἰσικεν ἐπονομασθῆναι. B: ἐπονομασθέν δημιώδες. Legg. VIII. 828. C: ὅσους ... θεοὺς οὐρανίους ἐπονομαστέον.

ἐποπτεύω, *specto*. Legg. XII. 951. D: εἰς τὸν σύλλογον ἵτω τὸν τῶν περὶ νόμους ἐποπτευόντων. Praec. ponitur in rerum sacrarum spectatione. Ep. VII. 333. E: ἐκ τοῦ ... μυθεῖν καὶ ἐποπτεύειν. Phaedr. 250. C: ὁλόκληρα ... καὶ ἀνδραίμονα φάσματα μυοῦμενοί τε καὶ ἐποπτευόντες ἐν αὐγῇ καθαρά.

ἐπόπτης, ὁ, *spectator*. Locr. 105: τοῖς ἐπόπταις τῶν ἀνδρώπιων.

ἐποπτικός, ἡ, ὄν, *pertinens ad rerum sacrarum vel arcanarum spectationem*; quae quum altissimus initiationis gradus esset, τὸ ἐποπτικόν in summo quoque ponitur. Cony. 209. E: τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικά ... οὐκ οἶδ' εἰ οἶός τ' αὖν εἴη (int. μυηθῆναι).

ἐπορέγομαι, *appeto*. Theaet. 186. A: ὣν αὐτὴ ἡ ψυχὴ καθ' αὐτὴν ἐπορέγεται. Pol. IV. 437. C: ἐπορεγομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως. VI. 486. A: ἐπορέζεσθαι.

ἔπος, τό, *verbum*. Legg. IX. 879. C: ἔργω τε καὶ ἔπει. Soph. 217. D: ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν. Pol. VI. 494. E: οὐ πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντας τε καὶ πράττοντας. De dict. ὡς ἔπος εἰπαιν vid. p. 631 sq. Ut λόγος, etiam in re de qua agitur ponitur. Phil. 18. D: τί πρὸς ἔπος αὐ ταῦτ' ἐστίν; Euthyd. 295. C: ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι. **carmen*, inprimis heroum s. epicum. Prot. 338. E: περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι. 347. C. Phaedr. 252. B: ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν. Ion. 533. E: πάντες ... οἳ τε τῶν ἐπῶν ποιηταὶ οἱ ἀγαθοὶ cet. Pol. II. 379. B: ἐὰν τε τις αὐτὸν ἐν ἔπει ποιῇ, ἐὰν τε ἐν μέλεσιν, ἐὰν τε ἐν τραγῳδίᾳ. X. 607. A. Men. 95. A: ἐν ποίοις ἔπεισιν: ΣΩ. Ἐν τοῖς ἐλεγείοις cet. Phaedr. 241. E: ὅτι ἤδη ἐπη φθέγγομαι, ἀλλ' οὐκ ἐτι διθυράμβους. Pol. III. 396. E: περὶ τὰ τοῦ Ὀμήρου ἐπη. De lucri cup. 228. B. Eryx. 403. D. Hipp. min. 368. C: καὶ ἐπη καὶ τραγῳδίας καὶ διθυράμβους. Ion. 534. C: ἐπη ... ἱάμβους. 535. B. **versus heroum*. De lege 319. D: τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἔπος τὸ cet. Pol. III. 386. C: ἀπὸ τούτου τοῦ ἐπους ἀρξάμενοι. 393. A: μέγχι ... τούτων τῶν ἐπῶν. Legg. VII. 810. E: ποιηταὶ ... ἐπῶν ἑξαμέτρων ... καὶ τριμέτρων cet. Ion. 538. E. Pol. X. 602. B: ἐν ἱαμβείοις καὶ ἐν ἔπει. Lys. 214. B. Hipp. min. 365. B. 369. E. Phaedr. 252. B: λέγουσι ... δύο ἐπη εἰς τὸν Ἑρωτα. Crat. 392. B. Legg. III. 682. A. Hipp. min. 365. B. Ion. 530. C. 537. A.

ἐπουράνιος, ὁ ἥ, *coelestis*. Phaedr. 256. D: τῆς ἐπου-
ρανίου πορείας. Apol. 19. B: ζιτῶν ... τὰ ἐπουράνια.

ἐπουρίζω, *impello*. Alc. II. 147. A. (e poet.).

ἐποχετεύω, *irrigo*. Critia 117. B: τὸ ... ἀπορρέον
... ἐπὶ τοὺς ἔξω πύλους δι' ὀχετῶν ... ἐπωχέτευον. * *in-*
fundo. Gorg. 493. E: ὁ ... ἕτερος πληρωσάμενος μὴτ' ἐπο-
χετεύοι *cet. Med. haupio, recipio*. Phaedr. 251. E: ἐποχετευ-
σαμένη ἡμερον.

ἐποψ, ὁ, *urupa*. Phaed. 85. A: οὐδ'α ... ὁ ἐποψ.

ἐπόψασθαι, *inspicere*. Legg. XII. 947. C: οὓς ἂν οἱ
προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος ἐπόψωνται (*sic Par. A. et*
Flor. a. pro v. ἐπόψονται). Soph. 216. B: φανύλους ἡμῶς
ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἐποψόμενός τε καὶ ἐλέγξων.

ἐποψις, ἡ, *adspectus*. Pol. VI. 499. D: πόρρω ...
ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως.

ἐπτὰ, *septem*. Phaed. 58. A: τοὺς ὅς ἐπτὰ ἐκείνους.
Theaet. 142. E. al.

ἐπταετής, *vid. ἐπτέτης*.

ἐπταετία, ἡ, *septem annorum actas*. Ax. 366. D: ὅπό-
ταν ... εἰς τὴν ἐπταετίαν ἀφίκηται.

ἐπτακαίδεκάπους, ὁ ἥ, *qui vel quod est septendecim*
pedum. Theaet. 147. D: μέχρι τῆς ἐπτακαίδεκάποδος (δυ-
νάμεις).

ἐπτακαϊσεικοσαπλάσιος, α, ον, *septem et viginti*
partibus maior. Tim. 35. E: ἐβδόμην δὲ (μοῖραν) ἐπτακαϊσε-
ικοσαπλασίαν τῆς πρώτης.

ἐπτακόσιοι, αι, α, *septingenti*. Hipp. min. 366. C:
τὰ τρις ἐπτακόσια. E.

ἐπτάπηχυς, ὁ ἥ, *qui est septem cubitorum*. Ep. XIII.
363. A: χιτώνια τρία ἐπτuπήχη.

ἐπταπλάσιος, α, ον, *septuplus*; unde ἐπταπλασίω,
septies. Ep. VII. 332. A: Δαρείου ... ἐπταπλασίω φανυλότε-
ρος ἐγένετο.

ἐπτέτης vel ἐπταετής, ὁ, *septennis*. Gorg. 471. C:
παῖδα ὡς ἐπταετῇ (libri plures ἐπταετῇ quod ad attic. for-
mam ἐπτέτη videtur revocandum esse). Alc. I. 121. E: ἐπει-
δ' ἂν ... ἐπτέταις γέωνται οἱ παῖδες.

ἐπωβελία, ἡ, *obolus* (qui pro singulis drachmis men-
struae usurae loco pendi debebat). Legg. XI. 921. D: οὗτος
τῇ δραχμῇ ἐκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω.

ἐπωδή, ἡ, *carpio, carmen* (*vid. ἐπάδω*). Charm. 155.
E: (ὅτι) ἐπωδῇ ... τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἶη. Ib. ἀνεν ...
τῆς ἐπωδῆς οὐδὲν ὄφελος εἶη τοῦ φύλλου. 156. D. 175. E.
Pol. X. 608. A: ἐπάδοντες ... τοῦτον τὸν λόγον ... καὶ τὰ
τὴν τὴν ἐπωδῇ. Charm. 157. D. Pol. IV. 426. B: οὕτε
φάρμακα ... οὐδ' αὖ ἐπωδαί. Legg. II. 659. E. Charm.
158. B: οὐδὲν ἔτι σοι ἔδει οὕτε τῶν Ζαμόλξειδος ... ἐπωδῶν.
Euthyd. 289. E: ἔστι γὰρ τῆς τῶν ἐπωδῶν τέχνης μῦθον.

290. A: ἡ ... τῶν ἐπωδῶν ἔχεῖν τε ... καὶ τῶν ἄλλων θη-
ρίων τε καὶ νόσων κήλησίς ἐστιν. Pol. II. 364. B: θυσίαις
τε καὶ ἐπωδαῖς. Legg. X. 887. D: 906. B': ἐν εὐνταίαις
τισὶν ἐπωδαῖς. 909. B. XI. 933. D. Charm. 157. C: ταῖς
τοῦ Θρακὸς ἐπωδαῖς. Gorg. 484. A: καταπατήσας τὰ ἡμέ-
τερα γράμματα καὶ μαγγανεύματα καὶ ἐπωδὰς cet. Conv.
202. E: περὶ τὰς ... τελετὰς καὶ τὰς ἐπωδὰς cet. Charm.
157. A: τὰς δ' ἐπωδὰς ταύτας τοὺς λόγους εἶναι καλοῦς.

ἐπωδός, ὁ ἡ, *cantionibus vel carminibus sanans, a malis
liberans* al. (vid. ἐπάδω). Legg. X. 903. B: ἐπωδῶν ... προς-
δεῖσθαι μοι δοκεῖ μύθων ἔτι τινῶν. Subst. *qui carminibus
sanat* cet., et in univ. *qui sanat* (proprie et trop.). Phaed. 78.
A: πόθεν ... τῶν τοιοῦτων ἀγαθὸν ἐπωδὸν ληψόμεθα —;
Ib. ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπωδόν. Legg. II. 671. A: ἡ μὴδέ-
ποτε ἱκανὸν ἐπωδὸν γίγνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετὴν.

ἐπωνυμία, ἡ, *cognomen; denominatio, appellatio, nomen*.
Crat. 395. B: ἡ ... τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία (*nomen inde ei
impositum*). 412. C: τούτῳ ... τῷ ἀγαστῷ αὕτη ἡ ἐπωνυμία
ἐστί, τὰγαθόν. 416. B: τῆς διανοίας τις ἔοικεν ἐπωνυμία
εἶναι τοῦτο τοῦνομα. D. Legg. IV. 704. A: θεῶν ἐπωνυ-
μία cet. Soph. 225. C: ἐπωνυμίας οὐθ' ὑπὸ τῶν ἐμπρο-
σθεν ἔτυχεν cet. 229. D: ἄξιαν ἐπωνυμίας (διαίρεσιν).
Crat. 395. C. Tim. 83. C. Legg. I. 626. D: τῆς θεοῦ ἐπω-
νυμίας ἀξίος ... ἐπονομάζεσθαι. Phaed. 103. B: ἐπονομά-
ζοντες αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ. Phaedr. 238. A: τὴν
αὐτῆς ἐπωνυμίαν ὀνομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται. C:
ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβούσα. 246. C: θνητὸν
τ' ἔσχεν ἐπωνυμίαν. 278. C: οὐτι τῶνδε ἐπωνυμίαν ἔχοντα
δεῖ λέγεσθαι τὸν τοιοῦτον. Phaed. 92. D: ἔχουσα τὴν ἐπω-
νυμίαν τὴν τοῦ ὁ ἔστιν. 102. B. Soph. 267. B: πρέπον-
σαν ἐπωνυμίαν ἀποδοῦναι τιν' αὐτῷ. Crat. 397. C: κατὰ
τὴν τῆς φρονήσεως ἐπωνυμίαν. 409. C: τὰ δ' ἄστροι ἔοικε
τῆς ἀστραπῆς ἐπωνυμίαν ἔχειν. 415. D: ὥστε τὸ ... αἰ-
ερίον ἐπωνυμίαν εἰλήψε ... τοῦτο τοῦνομα. Critia 114. A:
οὐ ... πᾶσι ἡ νῆσος ... ἔσχεν ἐπωνυμίαν. Legg. X. 908. A:
τιμωρίας ἔχων ἐπωνυμίαν φήμην τινά. Epin. 987. C: Κρό-
νου δ' αὐτὸν τινες ἐπωνυμίαν φθέγγονται. Alc. I. 108. D:
τὴν ἀπ' αὐτῶν ἐπωνυμίαν ἡ τέχνη ἔχει. Tim. 65. B: τῶν
τε ἐπωνυμιῶν ὅσαι τοῖς δρώσιν αὐτὰ γέγονασι cet. Crat.
397. B: κατὰ προγόνων ἐπωνυμίας. Parm. 130. E: ὦν τάδε
τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν ἴσχειν. Pol.
III. 394. A: τὰς τε ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν. Tim.
78. E: τὸν τὰς ἐπωνυμίας θέμενον. Etiam rem significat
alicunde nominatam. Phaedr. 250. E: θεώμενος αὐτοῦ (τοῦ
κάλλους) τὴν τῇδε ἐπωνυμίαν.

ἐπώνυμος, ὁ ἡ, *alicunde nominatus*. Legg. VIII. 828.
C: ὦν (θεῶν) ἂν ἡ φυλὴ ἐκάστη ἐπώνυμος ἡ. XII. 969.
A: ἡ ὧ ἂν θεός ἐπωνυμιον αὐτὴν ποιήσῃ.

ἐπωφελῶ, *adiuvo*. Legg. VIII. 843. C: τὸ δ' ἐπωφελεῖν οὐδαμῇ ἄπαντος.

ἐρανίζω, *stipem colligo*. Legg. XI. 915. E: τὸν βουλόμενον ἐρανίζειν φίλον παρὰ φίλοις.

ἐράνισις, ἡ, *stipis collatio*. Legg. XI. 915. E: περὶ τῆς ἐρανίσεως.

ἐρανος, ὁ, *stipis collatio*, et in univ. *symbola* (vern. *Beitrag*). Conv. 177. C: τοῦτω ἐρανον εἰσενεγκεῖν. Legg. XI. 927. C: ὡς ἐρανον εἰσφέροντα ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς αὐτοῦ. 915. E: ἐράνων . . πέρι.

ἐράσμιος, ὁ ἡ, *amabilis*. Pol. III. 402. D: καὶ μὴν τό γε κάλλιστον ἐρασμιώτατον. Tim. 87. D: κάλλιστον καὶ ἐρασμιώτατον. Phaedr. 250. D.

ἐραστής, ὁ, *amator; sectator, studiosus, appetens*. Phaedr. 231. A: ὅτι οὐκ ἐραστής ὢν σου τυγχάνω. 249. E: ὅτι ταύτης μετέχων τῆς μανίας ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν ἐραστής καλεῖται. 253. D: τιμῆς ἐραστής μετὰ σωφροσύνης τε καὶ αἰδούς. 266. B: τοιῦτων ... ἔγωγε αὐτός τε ἐραστής ... τῶν διαιρέσεων καὶ συναγωγῶν *cet.* Conv. 173. B: Σωκράτους ἐραστής ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε. 203. C: φύσει ἐραστής ὢν περὶ τὸ καλόν. *al.* Phaedr. 228. C: τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ. Pol. III. 403. B: οὐδὲ κοινωνητέον αὐτῆς (τῆς ἡδονῆς) ἐραστῇ τε καὶ παιδικοῖς ὀρθῶς ἐρῶσι τε καὶ ἐρωμένοις. Tim. 46. D: τὸν ... νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστήν. Legg. I. 643. E: ποιοῦσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐραστήν τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλεον. Prot. 317. C: ὅτι ἐρασταὶ αὐτοῦ ἀριγμένοι εἴημεν. 343. A: ἐρασταὶ ... τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας. Phaedr. 66. E: οὐ ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φαιμεν ἐρασταὶ εἶναι, φρονήσεως. Euthyd. 276. D: οἱ ἐρασταὶ τοῖν ἀνδροῖν. 303. B. Phil. 23. A: πρὸς τῶν αὐτῆς (τῆς ἡδονῆς) ἐραστῶν. Conv. 178. E: στρατοπέδον ἐραστῶν τε καὶ παιδικῶν. Alc. II. 151. C. Pol. VI. 501. D: πότερον μὴ τοῦ ὄντος τε καὶ ἀληθείας ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; VII. 521. B: ἐραστὰς τοῦ ἄρχειν. Men. 70. B: ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν Ἀλεσαδῶν ... τοὺς πρῶτους.

ἐραστός, ἡ, ὄν, *amabilis*. Conv. 204. C: καὶ γὰρ ἔστι τὸ ἐραστόν τὸ τῷ ὄντι καλὸν καὶ ... μιχαριστόν. Phaedr. 250. D: καὶ τὰλλα ὅσα ἐραστά.

ἐργάζομαι, *facio; fabricor, conficio, fingo; efficio; factito s. exerceo, laboro; etiam committo vel perpetro*. Gorg. 518. E: σὺ νῦν ... ὁμοιωτάτον τοῦτω ἐργάζει. 503. E: τοῦτο δ' ἐργάζεται. Crat. 431. C: εἰκόνας ἐργάζεται καὶ οὐτος. Conv. 213. D: θανυμαστὰ ἐργάζεται. Pol. I. 346. D. X. 606. D: ὅτι τοιαῦτα ἡμᾶς ἡ ποιητικὴ μίμησις ἐργάζεται. Legg. X. 886. E: ὡς δεῖνα ἐργαζόμεθα νομοθετοῦντες ὡς ὄντων θεῶν. Ion. 535. D: ὅτι καὶ τῶν θεατῶν τοὺς πολλοὺς ταῦτά ταῦτα ἡμεῖς ἐργάζεσθε. Gorg. 519. C: τοῦτο ἄτοπον ἐργάζονται πρᾶγμα. Crat. 429. A: οἱ μὲν καλλίους τὰς οἰκίας ἐργάζονται, οἱ δὲ

αίσχίους. Alc. I. 112. D: ὥστε ... τὰ ἔσχατα σφᾶς αὐτοὺς ἐργάζονται. Apol. 25. C. Phaed. 60. E: μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζου. Hipp. mai. 282. A: εἰ ... τοιαῖτ' ἐργάζονται. Legg. II. 665. E: ἀπροθύμως ἂν τοῦτ' ἐργάζοντο. Pol. II. 371. B: πῶς ἀλλήλοις μεταδώσουσιν ὧν ἂν ἕκαστοι ἐργάζονται; Prot. 345. E: οὐδὲ αἰσχρά τε καὶ κακὰ ἐκόντα ἐργάζεσθαι. Pol. II. 374. A: ἀδύνατον ἓνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. III. 406. C: ἔργον ... ὃ ἀναγκαῖον ἐργάζεσθαι. IV. 420. E: ἐργάζεσθαι ... τὴν γῆν. 434. A: σκυτοτόμιον ... ἔργα ἐργάζεσθαι. Charm. 173. B: οὐδὲ γε (int. ταῦτόν καλῶ) τὸ ἐργάζεσθαι καὶ τὸ ποιεῖν. Hipp. min. 373. D: εἰ δὲ ποιεῖν, οὐ καὶ ἐργάζεσθαι τι (int. ἐστὶ); Pol. II. 370. B: εἰς ὧν πολλὰς τέχνας ἐργαζόμενος. 374. C. VIII. 553. C: ἐργαζόμενος (*laborans*). Phaed. 94. C: νῦν οὐ πᾶν τούναντίον ἡμῖν φαίνεται ἐργαζομένη (ἡ ψυχὴ); Crat. 390. B: ἐργαζομένῳ ... ἐπιστάταιν. Conv. 182. E: θαυμάσια ἔργα ἐργαζομένῳ. Apol. 34. A: τῷ κακῷ ἐργαζομένῳ τοὺς οἰκίους αὐτῶν. Pol. VI. 495. B: οἱ τὰ μέγιστα κακὰ ἐργαζόμενοι τὰς πόλεις γίγνονται καὶ τοὺς ἰδιώτας. Conv. 220. A: πρὸς ... τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις ... θαυμάσια ἐργάζετο τὰ τε ἄλλα cet. Pol. II. 380. B. Men. 91. D: ὅς οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα ἐργάζετο. 93. D. Perf. et medio et passivo sensu frequentatur. Hipp. mai. 282. D: ὅσον ἀργύριον εἰργασμαι ἐγώ (ut Lat. *pecuniam facere*). Prot. 340. D: κακὸν ἄρα μοι εἰργασται. Crat. 390. B: εἴτ' εὐ εἰργασται εἴτε μὴ. 439. B: εἰ προπόντως εἰργασται. Legg. II. 668. E. 669. B. Hipp. mai. 295. D. Gorg. 517. A: οἷα τούτων ὅς βούλει εἰργασται. 521. E: πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ ὅδε εἰργασται ἀνὴρ. Hipp. mai. 282. D: πλεόν ἀργύριον ἀπὸ σοφίας εἰργασται. Apol. 39. C: νῦν ... τοῦτο εἰργασθε οἰόμενοι cet. Hipp. mai. 282. E: ἐμὲ πλείω χρήματα εἰργασθαι ἢ cet. Gorg. 522. D: μήτε περὶ θεοῦς ἀδικον μηδὲν μήτε εἰρηκῶς μήτε ἐργασμένους. Pol. X. 615. D: ἄλλα δὴ πολλὰ τε καὶ ἀνόσια ἐργασμένους. Apol. 28. D: ἐγώ ... δεινὰ ἂν εἶην ἐργασμένος ... εἰ cet. Polit. 286. E: εἰδωλον ... πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἐργασμένον ἐναργῶς. Crat. 433. C: οὐδὲ καλῶς ἐργασμένον τούνομα. Tim. 76. D. Hipp. mai. 300. D: ἀνδρὶ πλείστον ἀργύριον ἐργασμένῳ. Phaed. 108. B: ἢ ἄλλ' ἅτα τοιαῦτα ἐργασμένην. Legg. XII. 947. D: θήκην ... ἐργασμένην εἶναι cet. Crat. 390. B: ὅς ... ἐργασμένον γνοίη cet. 431. D: ὥστε τὰ μὲν καλῶς ἐργασμένα ἐστὶ τῶν ὀνομάτων, τὰ δὲ κακῶς. Pol. II. 381. A: τὰ εὖ ἐργασμένα. Polit. 288. B: προβολῆς ... ἔνεκα ξυμπάντων αὐτῶν ἐργασμένων. 281. E: ὧν μὴ παραγενομένων οὐκ ἂν ποτε ἐργασθεῖη τὸ προστεταγμένον ἑκάστη τῶν τεχνῶν. 287. E: παντοδαπὸν εἶδος ἐργασθέν. Pol. I. 353. A: ὡς δρεπάνῳ τῷ ἐπὶ τούτῳ (al. τοῦτο) ἐργασθέντι. Polit. 279. E: τοῖς ... ἐργασθεῖσιν ἀμυντηρίοις. Hipp. mai.

282. E: πλέον ἢ πεντήκοντα ... μινᾶς ἐργασάμεν. 300. D. Hipp. min. 368. C: ἃ αὐτὸς ἐργάσω. Pol. II. 377. E: ὡς Οὐρανὸς τε ἐργάσατο cet. Hipp. mai. 282. B: χρήματα πολλά ἐργάσατο. Pol. V. 450. A: οἶον ... ἐργάσασθε ἐπιλαβόμενοι μου! Phaedr. 244. B: πολλά δὴ καὶ καλὰ ... τὴν Ἑλλάδα ἐργάσαντο. Lach. 179. C: ὅσα ἐν πολέμῳ ἐργάσαντο. Legg. II. 664. A: τί πείσας μέγιστον ἀγαθὸν ἐργάσαιτο ἂν πόλιν. Gorg. 517. B: μὴ ποτέ τις τῶν νῦν ἔργα τοιαῦτα ἐργάσεται. Crat. 416. C: ὅσα ... ἂν νοῦς τε καὶ διάνοια ἐργάσεται. Conv. 213. D. Legg. X. 868. E: (ἴαν) γυνὴ ἑαυτῆς ἄνδρα ταῦτόν τοῦτο ὡσαύτως ἐργάσεται. Hipp. mai. 283. B: ὅς ἂν πλείστον ἀργύριον ἐργάσεται. Pol. III. 391. D: δεινὰ καὶ ἀσεβῆ ἐργάσασθαι. X. 597. B: ἦν φαίμεν ἂν ... θεὸν ἐργάσασθαι. Apol. 32. D: ὥστε ἀδικὸν τι ἐργάσασθαι. Eryx. 403. E: πρὸς τὸ οἰκίαν ἐργάσασθαι. Conv. 179. C: τοῦτ' ἐργασαμένη τὸ ἔργον. Legg. III. 686. C: θαυμάσιὰ ἂν ἐργασάμενον (πρᾶγμα). Conv. 179. C: πολλῶν πολλά καὶ καλὰ ἐργασαμένων. Tim. 21. D: διὰ ... φθορὰν τῶν ἐργασαμένων. Crit. 53. A: τί ἀγαθὸν ἐργάσει σπαντὸν cet. Hipp. min. 372. E: πολὺ ... μειζόν με ἀγαθὸν ἐργάσει cet. Pol. I. 353. E: εἰ τῇ οἰκίᾳ ... ἀρετῇ τὸ αὐτῶν ἔργον εὖ ἐργάσεται τὰ ἐργαζόμενα. IV. 421. C: τὰ τε ἔργα πονηρότερα ἐργάσεται. Hipp. mai. 284. B: πλείστα ἐργάσεται χρήματα. Pol. II. 372. A: θέρους ... τὰ πολλά γυμνοὶ ... ἐργάσσονται. V. 474. A: ὡς θαυμάσια ἐργασομένους.

ἐργαλεῖον, τό, *instrumentum*. Polit. 281. C: τὰς τῶν ἐργαλείων δημιουργίας τέχνας. Eryx. 401. C. 403. E: τὰ ἐργαλεῖα.

ἐργασία, ἡ, *confectio, effectio* (s. *comparatio*); *tractatio; opus; negotium*. Gorg. 450. C: τῶν μὲν (τεχνῶν) ἐργασία τὸ πολὺ ἐστι cet. Pol. III. 401. A: ἡ τῶν ἄλλων σκευῶν ἐργασία. Prot. 312. D: ποίας ἐργασίας ἐπιστατής; Theaet. 146. D: ἐπιστήμην ὑποδημάτων ἐργασίας. E. Polit. 280. E. Pol. II. 371. B: τῆς περὶ τὴν θάλατταν ἐργασίας. III. 406. D: τῆς ... προκειμένης ἐργασίας ἀμελοῦντα. IV. 438. D: ἐπειδὴ οἰκίας ἐργασίας ἐπιστήμη ἐγένετο. Charm. 163. B: ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ... ποιῇσιν πράξεως καὶ ἐργασίας ἄλλο ἐνόμιζε. 173. E: ἀλλὰ χαλκοῦ ἐργασίας; Ion. 540. D: περὶ ἐρίων ἐργασίας. De lege 316. E: περὶ κηπῶν ἐργασίας. Polit. 280. A: ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασίᾳ. Pol. III. 399. A: ἐν πάσῃ βιαιῇ ἐργασίᾳ (ὄντος ἀνδρείου). Legg. II. 667. C: τῇ τῶν ὁμοίων ἐργασίᾳ. Euthyd. 281. A: ἐν τῇ ἐργασίᾳ ... τῇ περὶ τὰ ξύλα. Ib. ἐν τῇ περὶ τὰ σκεύη ἐργασίᾳ. Prot. 353. D: κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς ἡδονῆς ... ἐργασίαν. Gorg. 449. D: περὶ τὴν τῶν ἱματίων ἐργασίαν. Eryx. 404. C: πρὸς ἀγαθοῦ τινὸς ἐργασίαν. Conv. 205. C: ὥστε καὶ αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ. Theaet. 170. B: διδασκάλους ... τῶν τε

ἐργασιῶν. Eryx. 403. E. Charm. 163. C: ἐργασίας τε καὶ πράξεις τὰς τοιαύτας ποιήσεις (ἐκάλει). Eryx. 404. B: πρὸς τινὰς ἐργασίας πραγμάτων μοχθηρῶν, τὰς δὲ χρησίων.

ἐργάσιμος, ὁ ἢ, *qui cultus est et qui coli potest*. Legg. XII. 958. D: χωρίων ὅποσα μὲν ἐργάσιμα μηδαμοῦ. I. 639. A: ἐν ἐργασίμοις χωρίοις. VII. 824.

ἐργαστικός, ἡ, ὄν, *conficiens; operarius; fem. ars conficiendi et simpl. confectio*. Polit. 259. E: ἀρχιτέκτων ... οὐκ αὐτὸς ἐργαστικός, ἀλλ' ἐργατῶν ἀρχων. 280. E: ἐρεοῦ προβλήματος ἐργασικὴν. 281. A: τὴν γε ... στήμονος ἐργασικὴν.

ἐργάτης, *adi. laboriosus*. Pol. VIII. 554. A: τῷ γε φειδωλὸς εἶναι καὶ ἐργάτης (ν. ἐργαστής). Euthyd. 281. C: οὐκ οὐν καὶ ἀργὸς μᾶλλον ἢ ἐργάτης. Subst. *operarius*, pl. *operae*. Polit. 259. E: ἐργατῶν ἀρχων. 260. A.

ἐργατικός, ἡ, ὄν, *laboriosus*. Men. 81. D: ὅδε δὲ ἐργατικούς (ν. ἐργαστικούς) τε καὶ ζητητικούς ποιεῖ.

ἔργμα, τό, i. q. ἔργον. Eryx. 397. E. (Archil.).

ἐργολάβος, ὁ, *redemptor*. Pol. II. 373. E: ἐργολάβοι σκευῶν τε παντοδαπῶν δημιουργοί.

ἔργον, τό, *opus; negotium; munus*. Phaedr. 272. B: καίτοι οὐ μικρόν γε φαίνεται ἔργον. Gorg. 517. C: ὅπερ μόνον ἔργον ἐστὶν ἀγαθοῦ πολίτου. Soph. 217. B: οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥάδιον ἔργον. 235. A. Crat. 390. D: τέκτονος ... ἔργον ἐστὶ ποιῆσαι πηδάλιον *cet.* Conv. 187. E: μέγα ἔργον ... καλῶς χρῆσθαι. 188. E: σὸν ἔργον ... ἀναπληρῶσαι. Pol. I. 335. D: οὐ γὰρ θερμοτότης ... ἔργον ψύχειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. III. 406. C: ὅτι πᾶσι τοῖς εὐνομούμενοις ἔργον τι ἐκάστω ἐν τῇ πόλει προστίτταται. VII. 537. D: καὶ ἐνταῦθα δὴ πολλῆς φυλακῆς ἔργον (*opus est*). Tim. 26. A: ὅπερ ἐν ἅπασιν τοῖς τοιοῖσδε μέγιστον ἔργον. 28. C: τὸν ... ποιητὴν ... τοῦδε τοῦ παντός εὐρεῖν τε ἔργον *cet.* Gorg. 450. D: καὶ ἔργον ... ἢ οὐδενὸς προσδίδονται ἢ βραχέος πάνυ. Euth. 14. A: ὅτι πλείονος ἔργου ἐστὶν ἀκριβῶς ταῦτα πάντα ... μαθεῖν. Crat. 388. C: τῷ τίνος ... ἔργω ὁ ὑφ' αὐτῆς καλῶς χρήσεται —; 390. B: τίς ... ὁ τῷ τοῦ λυροποιῦ ἔργω χρῆσόμενος; Prot. 335. B: ἡγησάμενος οὐκ ἐτι ἐμὸν ἔργον εἶναι παρῆναι ἐν ταῖς συνουσίαις. Phaedr. 232. A: ἔργον τοῦτο ποιουμένους. Parm. 136. D: πολὺ ἔργον ... προστάτετε ὡς τηλικῶδε. Pol. I. 332. E: πρὸς τί ἔργον δυνατώτατος φίλους ὠφελεῖν —; II. 369. B: οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι. VI. 494. E: πᾶν ... ἔργον ... πράττοντας. 511. C: δοκεῖς γὰρ μοι συγχρόν ἔργον λέγειν. VII. 531. D: ἀλλὰ πάμπαν ἔργον λέγεις. Tim. 27. A: περὶ φύσεως τοῦ παντός εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον. 29. D: πλεον ἂν ἔργον ... παρὰ σοι. Soph. 266. C: δύο ... ἐστὶ ταῦτα θείας ἔργα ποιήσεως. Men. 97. E: πάνν γε καλὰ τὰ ἔργα ἐστί. Soph. 235. E: ὅσοι γε τῶν μεγάλων πονεῖ τι πλαττουσιν ἔργων ἢ γράφουσιν. Pol. III. 401. C:

ὑπὸ τῶν καλῶν ἔργων. Critia 115. D: μεγέθει κάλλεσι τε ἔργων. Phil. 56. C: ἐν τοῖς ἔργοις ἐλάττονος ἀκριβείας μεταισχύσας. Tim. 19. C: κατὰ τε τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πράξεις cet. Gorg. 514. C: ἵνα ἐπὶ τὰ δημόσια ἔργα. Soph. 223. D: τὴν ... τὰ ἀλλότρια ἔργα μεταβαλλομένην. Polit. 280. D: ὅσαι ... περὶ τὰς κλοπὰς ... διακωλυτικὰ ἔργα παρέχονται. Crat. 429. B: οἱ μὲν καλλίω τὰ ἔργα αὐτῶν παρέχονται, οἱ δὲ αἰσχίω. Conv. 191. C: (ἵνα) ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιντο. Pol. III. 413. C: προθεμένοις ἔργα cet. VIII. 559. C. *inceptum, actio; res gesta (pl. opera); etiam facinus. Pol. IX. 574. E: οὔτε τινὸς νόμον δεινοῦ ἀφέξεται ... οὐτ' ἔργον. Conv. 188. C: ἐν παντὶ ἔργῳ. Crit. 50. A: τοῦτω τῷ ἔργῳ ὡ ἐπιχειροῖς cet. Lach. 183. C: ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ. Prot. 325. D: παρ' ἑαυστον καὶ ἔργον καὶ λόγον διδάσκοντες cet. Conv. 179. C: τοῦτ' ἐργασαμένη τὸ ἔργον. 217. E: Σωκράτους ἔργον ὑπερέφανον. Menex. 241. A: ὅτι τὸ ἐξῆς ἔργον τοῖς Μαραθῶνι διεπράξαντο. C: τρίτον ... λέγω τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον cet. 242. B. Pol. II. 378. A: τὰ ... τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ νιέος cet. Tim. 23. C: ἡ κάλλιστα ἔργα ... γενέσθαι ... λέγονται. Pol. VI. 496. E: ἀνοσιῶν ἔργων. VIII. 549. A: ἀπὸ ἔργων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν περὶ τὰ πολεμικά. Menex. 236. E: ἔργων ... εὖ πραχθέντων. 237. B: τὴν τῶν ἔργων πρᾶξιν. Pol. VII. 540. A: ἐν ἔργοις τε καὶ ἐπιστήμαις. Legg. III. 683. E: περιτρυχόντες ... ἔργοις γενομένοις. Phaedr. 245. A: μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα. Conv. 178. D: μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξεργάζεσθαι. 182. E: θαυμαστὰ ἐργαζομένῳ. 209. E: πολλὰ καὶ καλὰ ἀποφηνόμενοι ἔργα. Pol. II. 380. A: ἡ οὐ θεοῦ ἔργα ἐάτειν αὐτὰ λέγειν cet. Legg. VI. 777. C: (περὶ) τὰ ... παντοδαπὰ κλοπῶν ἔργα τε καὶ παθήματα. VII. 801. E: ἔργα ἐξεργασμένοι καλὰ καὶ ἐπίπονα. *in univ. est res, i. q. πράγμα (vern. die Sache); etiam id quod nos dicimus Wirklichkeit vel That (ut ἔργῳ, re, praecipue si λόγῳ opponitur). Legg. I. 647. D: μετὰ λόγου καὶ ἔργου. Phaedr. 240. E: ἔργῳ (opp. λόγῳ). 272. A. Phaed. 71. B. Theaet. 173. A. Soph. 234. C: ἀποτελεῖν ἔργῳ. 246. D: ἔργῳ βελτίους αὐτοὺς ποιεῖν. Conv. 182. C: ἔργῳ ... τοῦτο ἔμαθον καὶ οἱ ἐνθάδε τύραννοι. Pol. II. 382. E: ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ. 383. A. V. 473. A: καὶ τῷ ἔργῳ ... γιγνόμενα ἀποφαινέιν. VI. 492. D: ἣν ἔργῳ προστιθεάσι λόγῳ. 498. E: ἔργῳ τε καὶ λόγῳ. Tim. 68. D. Critia 106. A. Legg. I. 626. A: τῷ ... ἔργῳ. VI. 769. E: ἔργῳ καὶ λόγοις. IX. 879. C: ἔργῳ τε καὶ ἔπει. Crit. 52. D: ἔργῳ, ἀλλ' οὐ λόγῳ. Menex. 244. A: οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ. Ax. 369. A: δῆλον δὲ τοῖς ἐν τῷ ἔργῳ γενομένοις. Crat. 413. E: αὐτὸ μὲν οὖν τὸ ἔργον τούνομα ἢ ἀρεία (v. ἀρεία). Charim. 165. D: τὴν ... ἰγίειαν καλὸν ἡμῖν ἔργον ἀπεργάζεται. Ep. VII. 354. B: φεύγειν ... τούνομα τε καὶ τοῦργον τοῦτο. Pol.

III. 389. D: *ἐάν γε* (al. *ἐάνπερ*) ... *ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται*. Lach. 193. E: *τὰ ... ἔργα οὐ συμφώνει ἡμῖν τοῖς λόγοις*. Prot. 352. A: *ἢ πρὸς ἄλλο τι τῶν τοῦ σώματος ἔργων*. Soph. 234. E: *ἀνατετράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγενομένων*. Pol. V. 463. E: *εἰ ἄνευ ἔργων οἰκεία ὀνόματα διὰ στομίων μόνον φθέγγονται*. Gorg. 461. D: *καὶ ἐν ἔργοις καὶ ἐν λόγοις*. Pol. III. 396. A: *καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις*. Phaed. 100. A: *ἐν τοῖς ἔργοις* (opp. *ἐν τοῖς λόγοις*). Tim. 19. E: *χαλεπὸν μὲν ἔργοις, ἔτι δὲ χαλεπώτερον λόγοις εὐμμεῖσθαι*. Legg. III. 679. D: *λόγοις ἔργοις τε μεμηχανημένοι πάσας μηχανὰς cet.* IV. 717. D: *ἐάν τ' ἐν λόγοις ἐάν τ' ἐν ἔργοις ὁρώσι τὸ τοιοῦτον*. X. 907. D: *λόγοις εἴτ' ἔργοις*. Crat. 427. C: *ὡς ἀφομοίων τοῖς γράμμασι τὰ ἔργα*. Legg. XI. 934. C: *ὑπογράφειν ἔργα ἐπόμενα τῇ γραφῇ*. Ep. VII. 343. C: *λόγῳ τε καὶ κατ' ἔργα*.

ἐργῳ, includo. Polit. 285. B: *σύμπαντα τὰ οἰκεία ἐν τὸς μιᾶς ὁμοιότητος ἔρξας* (sic codd. pro v. *ἐρξας*). Ion. 539. B: *ἐέργων* (Hom.) *est pellens*.

ἐργωδης, ὁ ἡ, difficilis. Ep. IX. 357. E: *καὶ γὰρ οὐδὲ παντελῶς ἦν ἐργώδης*.

ἐρδω et ἔρδω, facio. Prot. 345. D: *ὅστις ἐρδῇ μηδὲν αἰσχρόν* (Simon.). Alc. II. 149. D: *ἐρδεῖν ... ἀκατόμβας* (Hom.). Euth. 12. A: *ἐρξαντα* (poët.).

ἐρέβινθος, ὁ, cicer. Pol. II. 372. C: *ἐρεβίνθων καὶ πυάμων*.

ἐρεβος, τό, locus tenebrosus. Ax. 371. E: *ἐπ' ἐρεβος καὶ χάος*. Unde *ἐρεβόςδε*. Ion. 539. A. (Hom.).

ἐρεθίζω, irritō, laccio. Pol. III. 393. E: *μὴ ἐρεθίζειν*. Eryx. 392. B: *ἐάν τις κατὰ σμικρὸν ἐρεθίζων ὀργίσῃ*. Pol. III. 411. C: *ἀπὸ σμικρῶν ταγὴν ἐρεθίζομενον*. Tim. 89. B: *τὰ γὰρ νοσήματα ... οὐκ ἐρεθιστέον φαρμακείαις*. D.

ἐρεῖδω, fulcio, infigo, defigo; illido. Tim. 91. E: *εἰς γῆν ... ἤρεισαν*. Phaedr. 254. E: *τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἔρεισας*. Tim. 43. E: *ἐρείσας τὴν κεφαλὴν ... ἐπὶ γῆς*. 54. E: *τὰς ... πλευρὰς εἰς ταυτὸν ὡς κέντρον ἐρείσαντων*. Locr. 97. E: *ἂ γὰρ ἐρήρειται ἐπὶ τὰς αὐτὰς ῥοπὰς*. 98. E: *ἤρεισμένα*.

ἐρεῖκω, frendo. Crat. 426. E: *θραύειν, ἐρείκειν cet.* *ἐρεισμοῖα, τό, fulcimentum*. Legg. VII. 793. C: *οἷον τεκτόνων ἐν οἰκοδομήμασιν ἐρείσματα ἐκ μέσου ὑπορρέοντα cet.* *ἐρεοῦς, ἄ, σύν, lanceus*. Polit. 280. E: *ἐρεοῦ προβλήματος ἐργαστικῇ*. Crat. 389. B: *ἱματίῳ ... λινῷ ἢ ἐρεῶ* cet. Polit. 281. C: *περὶ τὴν ἐρεῶν ἐσθῆτα*. 283. A.

ἐρέσθαι, quaerere, interrogare. Pol. I. 327. C: *ἡρόμην ὅπου αὐτὸς εἶη*. 330. B. Legg. II. 662. D: *ὅπερ οὐν ἡρόμην*. Phaedr. 247. A: *γελοῖον ἥρου*. Soph. 237. C: *χαλεπὸν ἥρου*. Polit. 271. C. Prot. 311. B: *εἰ τις σε ἥρστο*. Pol. I. 332. C. Gorg. 447. C: *ἐροῦ αὐτόν*. Riv. 136. E.

Conv. 199. E: *εἰ γὰρ ἐροίμην* cet. Pol. I. 341. E: *εἴ με ἔροιο*. 337. A. Prot. 312. D: *εἰ τις ἔροιτο ἡμᾶς*. Conv. 192. D. Prot. 354. A: *αὐτοὺς τὸ ἐναντίον εἰ ἐροίμεθα*. Legg. II. 662. C. D. Crit. 50. A: *εἰ ... ἔρουντο*. Gorg. 447. C: *τί ἔρωμαι*; Crat. 399. C. Alc. I. 112. E. Phaedr. 275. D: *ἐὰν δέ τι ἔρη τῶν λεγομένων* cet. Prot. 355. C: *ἐὰν ... τις ἡμᾶς ἔρηται διὰ τί* cet. Pol. VII. 538. D. Riv. 135. A: *βούλεσθε ... ἐρώμεθα ταυτὶ τὰ μειράκια*; Prot. 329. A: *οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρίνασθαι οὔτε αὐτοὶ ἐρέσθαι*. Conv. 199. B: *πάρες μοι Ἀγάθωνα σμικρὸν ἄντα ἐρέσθαι*. Crat. 407. E: *ἔτι γε ἐν ἐρόμενός σε περὶ Ἑρμοῦ*. Pol. VIII. 544. A: *ἐμοῦ ἐρομένου*. al. Pol. IX. 576. D: *οὐκ ἐρήσομαι ... ὅποτέραν λέγεις*. Apol. 29. E. Alc. I. 114. A. Pol. VI. 497. C: *δῆλος ... εἰ ὅτι μετὰ τοῦτο ἐρήσει* cet. Alc. I. 113. E. Prot. 355. C: *ἐκεῖνος ἐρήσεται ἡμᾶς*. Hipp. mal. 288. A. Lys. 216. A: *ἐρήσονται*. Pol. VII. 531. B: *οὐς ἔφαμεν ... περὶ ἀρμονίας ἐρήσεσθαι*. Ion. 538. A. De lucri cup. 231. C.

ἐρέσω, remigo. Hipp. min. 370. B. (Hom.).
ἐρεσχηλῶ, ludo (vern. necken). Phil. 53. E: *ὁ λόγος ἐρεσχηλεῖ* (v. ἐρεσχελεῖ) νῶν. Phaedr. 236. B: *ἐρεσχηλῶν* (v. ἐρεσχηλῶν) σε. Legg. X. 885. C: *ταῦτα τάχ' ἂν ἐρεσχηλοῦντες* (v. ἐρεσχηλ.) εἴποιεν. Pol. VIII. 545. E: *παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας*.

ἐρέτης, ὁ, remex. Alc. I. 125. C: *ἄρα κελεινῶν χρωμένων ἐρέταις*;

ἐρετικός, ἡ, ὅν, ad remos pertinens; fem. ars remigandi, remigatio. Legg. IV. 707. A: *διὰ κυβερνητικῆς ... καὶ ἐρετικῆς* cet.

ἐρευνῶ, indago, quaero. Apol. 23. B: *ζητῶ καὶ ἐρευνῶ κατὰ τὸν θεόν*. Theaet. 200. E: *τοῦτο ἐὰν ἴοντες ἐρευνῶμεν*. Legg. XII. 968. C. 954. A: *ἐρευνᾶν βουλομένων*. Charm. 166. B: *ἐπ' αὐτὸ ἥκεις ἐρευνῶν*. Apol. 41. B: *τοὺς ἐκεῖ ἐξετάζοντα καὶ ἐρευνῶντα*. Legg. VII. 821. B: *τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας*. Pass. Legg. XII. 954. B: *τιμησάμενον τὸ ἐρευνῶμενον*. Med. Theaet. 174. A: *πᾶσαν ... φύσιν ἐρευνῶμένην* cet.

ἐρέψιμος, ὁ ἡ, tectis idoneus. Critia 111. C: *δένδρων ... ἐρεψίμων*.

ἐρημία, ἡ, solitudo; inopia (quod ponitur in eo qui ab amicis, parentibus, opibus al. destitutus est); etiam *oblivio*. Legg. I. 635. A: *οὐκοῦν ἡμῖν τὰ νῦν ἐρημία ... νέων* —; XI. 927. A: *οἱ τῶν ὀρφανῶν τῆς ἐρημίας αἰσθήσεις ἔχουσιν*. Phaedr. 236. C: *ἐσμέν ... μόνω ἐν ἐρημίᾳ*. Conv. 217. B. Pol. X. 604. A. Legg. III. 694. E: *ἐν ἀνδρῶν ἐρημίᾳ*. VIII. 830. C: *ἐν ἐρημίᾳ συγγυμναστῶν*. Ep. IV. 321. B. Phaedr. 232. D: *εἰς ἐρημίαν φίλων καθιστάσιν*. Pol. VI. 495. E: *διὰ πενίαν καὶ ἐρημίαν τοῦ δεσπότου*. IX. 578. E. Legg.

III. 677. E: *μυρίαν μὲν τινα φοβεράν ἐρημίαν*. V. 730. C. Hipp. mai. 295. A: *εἰς ἐρημίαν ἐλθών*. Ep. VIII. 353. E: *ἤξει ... σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς Σικελία πᾶσα*.

ἐρημος, ὁ ἢ, *solus, desertus; carens, vacuus; orbis*. Phaed. 58. C: *ἐρημος ἐτελεύτα φίλων*; Legg. IV. 716. B: *καταλείπεται ἐρημος Θεοῦ*. V. 729. E. X. 908. A: *ἐρημος ... τόπος*. (Fem. *ἐρήμη* ponitur in *δίκη*, h. e. *vadimonio deserto*, quum quis reum absentem s. qui *vadimonium* deseruit, accusat. Apol. 18. C: *ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες*). Phil. 63. B: *μόνον καὶ ἐρημιον ... τι γένος*. Gorg. 523. E: *ἐρημιον πάντων τῶν συγγενῶν*. Phil. 16. B: *πολλὰκις δέ με ... ἐρημιον καὶ ἄπορον κατέστησεν*. Tim. 34. B: *οὐρανὸν ἕνα μόνον ἐρημιον κατέστησε*. Legg. XI. 927. D: *καὶ τινα πατρός ἢ μητρὸς ἐρημιον ἀδικῶν*. Ep. VII. 732. C. Pol. VI. 495. C: *ἐρημιον καὶ ἀτελῇ φιλοσοφίαν λείποντες*. Legg. IV. 704. C: *τὴν χώραν ταύτην ἐρημιον ἀπειργασται*. IX. 862. E: *ποιοῦντες ... ἀνδρῶν κακῶν ἐρημιον τὴν πόλιν*. XI. 926. E: *ἐρημιον πατέρων γενομένην*. Pol. V. 453. A: *ἵνα μὴ ἐρημία τὰ τοῦ ἐτέρου λόγου πολιορκῇται*. Phaed. 112. E: *δι' ἐρήμιων ... τόπων*. Polit. 298. B: *καταλείποντες ... ἐρήμιους*. Legg. XI. 918. E: *εἰς ἐρήμιους ... τόπους*. X. 908. C: *θεῶν ἐρημία εἶναι πάντα*. XI. 927. C: *εἰς ὄρφανὰ καὶ ἐρημία ὑβρίζουσι*.

ἐρημῶ, desero, destituo. Legg. IX. 865. E: *ἐρημῶσαι πάντας τοὺς οἰκείους τόπους ξυμπάσης τῆς πατρίδος*. Tim. 66. E: *τὸ ... πνεῦμα τῶν ὁσμῶν ἐρημωθῆν*.

ἐρίβωλος, ὁ ἢ, *ferax*. Crit. 44. B. et Hipp. min. 370. C. (Hom.).

ἐρίζω, litigo, rixor. Prot. 337. B: *ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις*. Lys. 207. C: *οὐκοῦν καὶ ὁπότερος γενναιότερος, ἐρίζοιτ' ἄν —*; Prot. 337. B: *ἀλλήλοις ... ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ*. Conv. 173. E: *οὐκ ἄξιον περὶ τούτων ... νῦν ἐρίζειν*. Pol. V. 454. A: *οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι*. Riv. 132. A. Prot. 343. D: *ὥσπερ ἐρίζοντα λέγειν*. Pol. III. 395. D: *πρὸς θεοὺς ἐρίζουσιν*. Riv. 132. A: *ἐρίζοντε*.

ἐριννύς, ἡ, furia. Ep. VIII. 357. A: *εἰ μὴ ξενικαὶ ἐριννυες ἐκώλυσαν*.

ἐριον, τό, lana. Conv. 175. D: *τὸ ... ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον*. Pol. III. 398. A: *ἐρίῳ στέψαντες*. (Crat. 389. B: *ἐρίῳ scribebatur pro ἐρεῳ*). Polit. 279. B: *περὶ τὰ ἐκ τῶν ἐρίων ὑφάσματα*. Charm. 173. E. Ion. 540. C: *περὶ ἐρίων ἐργασίας*. Polit. 282. C: *ἐν ἐρίοις*. Pol. II. 370. E: *δέρμασί τε καὶ ἐρίοις*. IV. 429. D: *βάψαι ἔρια*. Lys. 208. D.

ἐρις, ἡ, lis, rixa; contentio; disputatio. Legg. VIII. 834. D: *ὥστε ἔστω καὶ τούτων παιδιᾶς χάριν ἐρις τε καὶ ἀγωνία*. Menex. 237. C: *ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτὴν θεῶν*

ἔρις τε καὶ κρίσις. Soph. 237. B: ἔριδος ἔνεκα. Riv. 133. A: πανσαμένω τῆς ἐριδος. Pol. V. 454. A: ἐριδι, οὐ διαλέκτω πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Polit. 268. E: τὸ περὶ τὴν Ἀιρείως τε καὶ Θυέστου λεχθεῖσαν ἔριν γάσσημα. Pol. II. 379. E: θιῶν ἔριν. VI. 499. A. Critia 109. B: οὐ κατ' ἔριν. Legg. V. 736. C. VI. 776. C. D: ἐλάττω ... ἔριν ἂν ἔχοι. VII. 788. D. Hipp. mai. 294. D: ἔριν καὶ μάχην. Soph. 225. E: ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον. Phil. 49. A: μεσσιὸν ἐρίδων. Tim. 88. A: δι' ἐρίδων. Critia 109. B.

ἐριστικός, ἡ, ὄν, *ad contentionem aptus, contendendi studiosus*; c. λόγος, *litigiosus, captiosus*; fem. et neut. *ars verbis disputandi, contentio*. Lys. 211. B: ἡ οὐκ οἶσθα ὅτι ἐριστικός ἐστι; Sis. 388. D: εἰ δέ σοι οὗτος ὁ λόγος ἐριστικός εἶναι δοκᾷ cet. Soph. 226. A: ἐριστικῆς ὄν τέχνης. Euthyd. 272. B: τῆς σοφίας ... τῆς ἐριστικῆς. Soph. 225. C: τοῦ ... ἐριοικου. Men. 81. E: τοῦτω τῷ ἐριστικῷ λόγῳ. Ib. τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις. Soph. 231. E: τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένους. 225. C: τὸ ... ἐντεχνον, καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδίκων ... ἀμυγισθητοῦν, ἄρ' οὐκ ἐριστικὸν αὐτὸ λέγειν εἰθίσιμεθα; Men. 75. C: τῶν ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν. Pol. VI. 499. A: τὰ ... ἐριστικά.

ἐριστικῶς, *litigiosa ratione*. Phil. 17. A: τὸ τε διαλεκτικῶς ... καὶ τὸ ἐριστικῶς ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους. Pol. V. 454. B: πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἐριστικῶς.

ἐρκειος, ὁ, *penetrabilis*. Euthyd. 302. D: Ζεὺς ... ἐρκειος δὲ καὶ φράτριος.

ἐρκοθηρικός, ἡ, ὄν, *ad piscatum septis peragendum peritimus*. Soph. 220. C: τοῦτο ... ἐρκοθηρικὸν τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν ἢ τι τοιοῦτον.

ἐρκος, τό, *septum*. Soph. 220. C: ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἔνεκα κωλύσεως εἴργη τι περιέχον, ἐρκος εἰκὸς ὀνομάζειν. 220. B: ἐρκεσιν. C: ἐρκη.

ἔρμα, τό, *columen*. Legg. V. 737. A: τοῦτο ... οἶον ἔρμα πόλεως ἡμῶν κείσθω τὰ νῦν. **scopulus* (cui navis illiditur). Pol. VIII. 553. B: ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἔρματι πρὸς τῇ πόλει.

ἔρμαϊον, τό, *quod quis forte fortuna invenit, exoptatum, in lucro ponendum*. Phaed. 107. C: ἔρμαϊον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι ... ἀπηλλάχθαι. Conv. 176. B: ἔρμαϊον ἂν εἴη ἡμῖν ... εἰ cet. Pol. II. 368. D: ἔρμαϊον ἂν ἐφάνη ... ἐπισκοπεῖν καὶ ἐλάττω. Legg. XI. 932. A: τοῖς ... ἀγαθοῖς ἔρμαϊον πρόγονοι γηραιοί. Charm. 157. C. Gorg. 486. E: οἷμα ... τοιοῦτω ἔρμαϊφ ἐντετυχηκέναι. 489. B: ἔρμαϊον τοῦτο ποιοῦμενος. Conv. 217. A: ἔρμαϊον ἡγήσάμην εἶναι καὶ εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν. Theag. 127. B. Euthyd. 273. E: πόθεν τοῦτο τὸ ἔρμαϊον εὐρέτην; 295. A.

ἐρμηνεία, ἡ, *interpretatio, explanatio*. Theaet. 209. A: λόγος ... ἦν ἡ τῆς σῆς διαφοροτήτος ἐρμηνεία. Epin. 984.

B: τῆς ἐρμηνείας αἷτιον. Pol. VII. 524. B: αὐταί γε αἰτοποὶ τῇ ψυχῇ αἱ ἐρμηνεύονται.

ἐρμηνεύς, ὁ, *interpres.* Legg. X. 907. D: τῶν νόμων ἐρμηνεύς (λόγος). Crat. 407. E: τὸ ἐρμηνεῖα εἶναι καὶ τὸ ἄγγελον *cet.* Phil. 16. A. Ion. 530. C. Theaet. 163. C: οἱ τε γραμματιστὰς ... καὶ οἱ ἐρμηνεῖς. Ion. 534. E: οἱ δὲ ποιηταὶ οὐδὲν ἀλλ' ἢ ἐρμηνεῖς εἰσὶ τῶν θεῶν. 535. A: οὐκ οὖν ἐρμηνέων ἐρμηνεῖς γίνεσθαι;

ἐρμηνευτής, ὁ, *interpres.* Polit. 290. C: ἐρμηνευταὶ ... νομίζονται παρὰ θεῶν ἀνθρώποις.

ἐρμηνευτικός, ἡ, ὄν, *ad interpretationem pertinens; fem. ars interpretandi.* Epin. 975. C. οὐδὲ μαντική γε οὐδ' ἐρμηνευτική. Defin. 414. D. Ib. σημειὸν τι κοινὸν ἐρμηνευτικὸν ἄνευ μέλους. Polit. 260. D: ἐρμηνευτική.

ἐρμηνεύω, *interpretor; explico.* Ion. 535. A: οὐκ οὖν ὑμεῖς ... τὰ τῶν ποιητῶν ἐρμηνεύετε; Legg. XII. 966. B: λόγῳ ... ἐρμηνεύειν. Ion. 535. A. Conv. 202. E: ἐρμηνεύον. Pol. V. 453. C: ἐρμηνεύσαι. Ep. VIII. 355. A: ἐγὼ ... ἐρμηνεύσω ἂ *cet.* Med. Epin. 985. B: ἐρμηνεύεσθαι (δαίμονας) πρὸς ἀλλήλους τε καὶ τοὺς ... θεοὺς πάντας τε καὶ πάντα.

ἐρμιογλυφεῖον, τό, *statuarii officina.* Conv. 215. A: ἐν τοῖς ἐρμιογλυφεῖοις.

ἐρπινούν, i. e. *τερπνόν.* Crat. 419. D.

ἐρπω, *serpo.* Ax. 367. E. (Hom.).

ἐρῶ, *perco, evanesco.* Phil. 24. D: αὐτὰ ἐρῶει ταῦτα ἐκ τῆς αὐτῶν χώρας. Ep. VII. 349. E: ὅτι Δίῳσι τὰ χρήματα ἐρῶει παντελῶς. Legg. III. 677. C: πάντα ἐρῶειν ταῦτα ἐν τῷ τότε χρόνῳ. E: ζῶν ... τῶν ἄλλων ἐρῶντων. Ep. VIII. 355. D: ἐρῶουσι. III. 319. C: πόλεις Ἑλληνίδας ἐρῶούσας.

ἐρῶμενος, η, ον, *validus, fortis; firmus.* Phaedr. 268. A: καὶ μάλ' ἐρῶμένην (δύναμιν). Pol. VI. 491. D: ὅσῳ ἂν ἐρῶμενέστερον ᾖ. Conv. 181. C: τὸ φύσει ἐρῶμενέστερον ... ἀγαπῶντες. Gorg. 483. C: τοὺς ἐρῶμενέστερους τῶν ἀνθρώπων. Clit. 409. A: ὁ ... δοκῶν αὐτῶν ἐρῶμενέστατος εἶναι. Phaedr. 100. A: ὃν (λόγον) ἂν κρίσω ἐρῶμενέστατον εἶναι. Pol. V. 477. E: πασῶν γε δυνάμεων ἐρῶμενέστατη. Legg. X. 894. C. Tim. 89. E: τὸ δ' ἐν γυμνασίοις (διάγων) ἐρῶμενέστατον. Gorg. 483. E: τοὺς βελτίστους καὶ ἐρῶμενέστατους ἡμῶν αὐτῶν.

ἐρῶμενως, *fortiter; vehementer; firme.* Phaedr. 238. C: ἐρῶμενως ῥωσθεῖσα. Theaet. 179. D. Conv. 221. B: ὅτι ... μάλιστα ἐρῶμενως ἀμυνεῖται. Pol. I. 352. C. II. 361. D. Hipp. mai. 287. A: ἵνα ἐρῶμενέστερον μάθω. Pol. III. 401. D: ἐρῶμενέστατα ἀπτεται αὐτῆς (τῆς ψυχῆς).

ἐρυθριῶ, *erubesc.* Lys. 204. C: ἀστεῖον γε ... ὅτι ἐρυθρίας. D: ἐρυθριά. Eryx. 395. C: ἐρυθριῶν. Pol. I. 350. D: τότε καὶ εἶδον ἐγὼ ... Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα.

Riv. 134. B: ὁ δ' ἑτερος ἡρυθρίασε. Lys. 204. B. C. al. Prot. 312. A: ἡρυθρίασας.

ἡρυθρός, ἄ, ὄν, *ruber*. Tim. 80. E: ἡ ... ἡρυθρά ... χροῖα. 68. B: ἡρυθρόν ... μέλανι ... κραθέν. Ib. ἡρυθρῶ ... μιγνύμενον. Critia 116. A: τὸν δὲ (λίθον) ἡρυθρόν ὄντα. Tim. 68. B: τὸ ... πυρὸς γένος ... τούνομα ἡρυθρόν λέγομεν. 83. B: χροῖα ἔσχεν ἡρυθρώτερον (v. ἡρυθρότερον). Epin. 987. C: ἡρυθρώτατον ἔχει χροῖα.

ἔρυμα, τό, *munitamentum*. Legg. III. 681. A: τειχῶν ἐρύματα.

ἐρύομαι, *defendo*. Crat. 392. E. (Hom.).

ἔρυσίβη, ἡ, *rubigo*. Pol. X. 609. A: σίτῳ ... ἐρυσίβην. Ax. 368. C. Conv. 188. B: ἐρυσίβαι.

ἔρχομαι, *eo, pergo; progredior; accedo; aggredior; venio; succurro*. Saepius verbi appositi amplificatio est. Prot. 309. B: ἄρτι ἀπ' ἐκείνου ἔρχομαι. Phaed. 91. B: παρεσκευασμένος ... οὐτως ἐρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον. 100. B: ἔρχομαι ... ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος cet. Apol. 39. E: ἐν ᾧ ... οὐπω ἔρχομαι οἱ ἐλθόντα με δεῖ τεθνάναι. Prot. 311. E: ὡς τίς γενησόμενος ἔρχει παρὰ τὴν Πρωτεύωραν; Pol. X. 596. E: εἰς δεῖον (opportune) ἔρχει (v. ἔρχη) τῷ λόγῳ. Prot. 321. C: ἀποροῦντι ... αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεύς. Gorg. 517. D: ἄλλα ὧν ἔρχεται σώματα εἰς ἐπιθυμίαν. Phaedr. 250. D: ὅψις ... ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται (ορατὴ, h. e. *apparet et simpl. est*) αἰσθήσεων. Theaet. 144. B: οὕτω λείως ... ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις. Pol. I. 351. C: ὅσα κοινῇ ἐπὶ τι ἔρχεται ἀδίκως. IV. 424. D: ἐκ ... τῶν συμβολαίων ἔρχεται ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ πολιτείας. Tim. 44. C: εἰς Αἰδὸν πάλιν ἔρχεται. Critia 110. A: μυθολογία γὰρ ἀναζητήσις τε τῶν παλαιῶν μετὰ σχολῆς ἅρ' ἐπὶ τὰς πόλεις ἔρχεσθον. Theaet. 187. B: ἐφ' ᾧ ἔρχόμεθα. Legg. IV. 707. D: εἰ κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐρχόμεθα. Gorg. 488. C: ὡς αἱ μεγάλαι πόλεις ἐπὶ τὰς σμικρας κατὰ τὸ φύσει δίκαιον ἔρχονται. 523. C: ἔρχονται αὐτοῖς πολλοὶ μάρτυρες. Pol. I. 347. C: τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν. Conv. 174. D: σὺν τε δὴ ... ἐρχομένῳ cet. Prot. 317. B: ἐγὼ ... τούτων τὴν ἐναντίαν ἄψασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. Legg. I. 702. B: εἰς χρεῖαν αὐτῶν ἐλήλυθα. X. 900. B: εἰς τοῦτο νῦν τὸ πάθος ἐλήλυθα. I. 629. B: καὶ παρ' ἡμᾶς ἐλήλυθε κομισθέντα ἐκ Λακεδαιμόνος. IV. 714. B: πάλιν ἡμῖν ἀμφισβητούμενον ἐλήλυθεν. XI. 917. A: ὅθεν ὁ νῦν παρῶν ἡμῖν λόγος ἐλήλυθε. Gorg. 487. B: ὡ γὰρ εἰς τοσοῦτον αἰσχύνης ἐληλύθατον ὥστε cet. Pol. IV. 445. B: ἐπειπερ ἐνταῦθα ἐληλύθαμεν. Legg. III. 683. E: ἐπὶ τὸν αὐτὸν λόγον ἐληλύθαμεν. Alc. I. 119. B: ἐπειδὴ καὶ οὗτοι ἰδιωτικῶς ἔχοντες ἐληλύθαμεν ἐπὶ τὰ τῆς πόλεως. Crat. 433. A: ἐπὶ τὰ πράγματα ... ἐληλυθέναι. Pol. II. 361. D: εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες. Tim. 80. A: εἰς ὅμοιον ἐληλυθυίας. Phaed. 116. B: οἶσθα γὰρ ἃ ἤλθον

ἀγγέλλων (ν. ἀγγελῶν). Prot. 320. D: ἐπειδὴ ... καὶ τούτοις χρόνος ἦλθεν εἰμαρμένος γενέσεως. Pol. VI. 502. D: νῦν ... οὐδὲν ἦντον ἦλθε τὸ δεῖν αὐτὸ διελθεῖν. VIII. 550. B: εἰς τὸ μέσον ἐλκόμενος ... ἦλθε. Tim. 47. A: οὐτ' ἦλθεν ... τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν. Prot. 314. E: Πρωταγόραν ... δεομένοι ἰδεῖν ἦλθομεν. 316. B: πρὸς σέ τοι ἦλθομεν cet. Polit. 279. E: πάλιν ἦλθομεν ἐπὶ τὸ νῦν χοῖσιμον. Pol. I. 329. B: ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας. Charni. 155. B: μόνον ἐλθέτω. Legg. III. 683. C: μακρὰν ἂν ἐλθοίμι ἐγωγε. Phaed. 101. D: ἕως ἐπὶ τι ἱκανὸν ἐλθοις. Pol. III. 393. E: ἵνα σῶς οἴκαδε ἐλθοι. Legg. IV. 712. B: ὁ δὲ (θεός) ... ἔλεως ... ἡμῖν ἐλθοι. III. 679. B: ὁπότε εἰς τὴν τοιαύτην ἀπορίαν ἐλθοιεν. Polit. 266. E: αὐτός σοι πρότερον ἐλθω (τὴν ὁδόν); Pol. I. 344. A: ἂν ἐπὶ τὴν τελευτάτην ἀδικίαν ἐλθῃς. Legg. X. 894. A: ὁπότεν εἰς τὴν δευτέραν ἐλθῇ μετὰ βίας. Pol. X. 603. C: ἐπὶ αὐτὸ αὐτὸ ἐλθωμεν τῆς διανοίας τούτου ᾧ cet. Gorg. 484. D: ἐπειδὴν ... ἐλθωσιν εἰς τινα ἰδίαν ἢ πολιτικὴν πράξιν. Conv. 184. D: ὅταν ... εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθωσιν ἐραστής τε καὶ παιδικά. Prot. 335. C: ἐλθεῖν γὰρ ποί με δεῖ. Crat. 435. B: ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν. Pol. I. 354. B: οὐκ ἀπαισγόμεν τὸ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου. Theaet. 143. A: οἴκαδ' ἐλθῶν. Pol. IX. 572. A: μὴ τισιν εἰς ὄργας ἐλθῶν cet. Critia 113. D: αὐτῆς ... εἰς ἐπιθυμίαν Ποσειδῶν ἐλθῶν. Legg. X. 894. A: μέλχει τριῶν ἐλθούσα. Pol. III. 402. A: ἐλθόντος ... τοῦ λόγου. Theaet. 142. C: καὶ μοι ἐλθόντι Ἀθήναζε cet. Conv. 174. C: ἐλθόντα ... ἐπὶ τὴν θοίνην. 217. E: εἰς ἐπαινον ἐλθόντα. Phaedr. 250. D: δεῦρο ... ἐλθόντες. Pol. VIII. 545. C: εἰς τυραννουμένην πόλιν ἐλθόντες. X. 613. C: εἰς τέλος ἐλθόντες. Alc. II. 142. A: διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες καὶ θρόνων. Legg. I. 630. B: δικαιοσύνη ... καὶ φρόνησις εἰς ταυτὸν ἐλθούσαι μετ' ἀνδρείας. VIII. 841. D: ταῖς μετὰ θεῶν καὶ ἱερῶν γαμῶν ἐλθοῖσαις εἰς τὴν οἰκίαν. *redeo. Prot. 310. C: ἐπειδὴ ... ἦλθον. Legg. IX. 866. C: ἂν δ' ἐλθῇ παρανόμως. Ib. ἂν δὲ ἄκων ἐλθῇ. — Cum partic. futuri amplificatio quaedam huius temporis est (vern. sich aufmachen um —, im Begriffe stehen etwas zu thun). Theag. 129. A: ἐγὼ μέντοι ἐρχομαι ἀποθανούμενος νυνί. Prot. 313. A: οἴσθα εἰς οἷον τινα κίνδυνον ἐρχεῖ ὑποθήσω τὴν ψυχὴν; Theaet. 198. E: πάλιν ἐρχεται μαθησόμενος παρ' ἐαυτοῦ ἃ ἐπίσταται. Euth. 2. C. 3. B. Prot. 311. E: ὡς σοφιστὴ ἄρα ἐρχόμεθα τελούντες τὰ χρήματα; Alc. I. 120. B: ἐλγλυθᾶσι κολακεύοντες τὴν πόλιν.

ἐρψις, ἢ. reptatio. Crat. 419. D: ἀπὸ τῆς διὰ τῆς ψυχῆς ἐρψεως.

ἐρώ, amo; appeto, concupisco, desidero; studiosus sum. Phil. 34. A: κενούμενος ... ἐρᾷ πλερούσθαι. Conv. 200. A: οὐ ἐπιθυμεῖ τε καὶ ἐρᾷ. 204. D: ὁ ἐρῶν τῶν κυλῶν τί

ἐρᾷ; sq. γενέσθαι αὐτῷ. 192. E: ὁρᾷτε εἰ τοῦτου ἐράτε. Phaedr. 257. E: ὅτι οἱ μέγιστον φρονοῖντες τῶν πολιτικῶν μάλιστα ἐρῶσι λογογραφίας. Conv. 181. B: οὗτός ἐστιν ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων ἐρῶσιν. 206. A: ὅτι καὶ εἶναι τὸ ἀγαθὸν αὐτοῖς ἐρῶσιν. Pol. VI. 485. B: ὅτι μαθήματος ... αἰεὶ ἐρῶσιν ὁ cet. Phaedr. 237. B: ὡς οὐκ ἐρώτῃ. Pol. III. 402. D. Legg. V. 727. E: ὁπόταν χρήματά τις ἐρᾷ κτᾶσθαι μὴ καλῶς. Conv. 181. A: τὸ ἐρᾶν καὶ ὁ Ἔρως. 200. D. Phaed. 68. A: φρονήσεως ... τις τῷ ὄντι ἐρῶν. Conv. 183. E: ὁ τοῦ σώματος μᾶλλον ἢ τῆς ψυχῆς ἐρῶν. Pol. V. 468. C: εἰάν τις του τύχη ἐρῶν ἢ ἀρῆενος ἢ θηλείας. Phaedr. 237. D: ὅτι ... καὶ μὴ ἐρῶντες ἐπιθυμοῦσι τῶν καλῶν. Pol. VIII. 555. D: νεωτερισμοῦ ἐρῶντες. III. 403. B: ὁρθῶς ἐρῶσι τε καὶ ἐρωιμένοις. Ep. VIII. 355. D: τοῖς τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶσι τυχεῖν. Phaed. 68. A: οὐ διὰ βίου ἤρων τυχεῖν ἤρων δὲ φρονήσεως. Lys. 222. A: οὐδὲ ἦρα οὐδὲ ἐφίλει. — Part. ἐρώμενος, *amatus*, Lat. *amores*. Phaedr. 239. A. Conv. 178. E. al. *sexc.* — Aor. I. pass. *valet amore correptum esse et amare vel appetere*. Conv. 213. C: ἀφ' οὗ τοῦτου ἡράσθη. Alc. I. 131. C: οὐκ Ἀλκιβιάδου ἡράσθη. De virt. 377. D: ἐρασθῆναι. Crat. 404. C: λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐρασθεὶς ἔχειν. Crat. 398. D: πάντες ... γεγονάσιν ἐρασθέντες ἢ θεοῦ θνητῆς ἢ θνητοῦ θεᾶς (v. ἐρασθέντες ἢ θεὸς ... θνητοὶ θεᾶς). Alc. II. 141. D: ἐρασθέντα τῆς τυραννίδος. Pol. X. 607. E: ὥσπερ οἱ ποτὲ του ἐρασθέντες ... ἀπέχονται.

ἐρώεω, *cedo*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

ἔρως, ὁ, *amor*; *cupiditas*; *studium*, *appetitus*. Phaedr. 237. D: ὅτι ... ἐπιθυμία τις ὁ ἔρως, ἅπαντι δῆλον. 238. C: ἡ ... ἄνευ λόγου δόξης ἐπὶ τὸ ὁρθὸν ὁρμώσις κρατήσασα ἐπιθυμία ... ἔρως ἐκλήθη. Crat. 420. A: ἔρως ... ὅτι ἐςρεῖ ἔξωθεν (sq. διὰ τῶν ὀμμάτων). Conv. 192. E: τοῦ ὅλου ... τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα. 200. E: ὁ ἔρως ... τοῦτων (ἐστίν) ὧν ἂν ἐνδεῖα παρῇ αὐτῷ. Pol. III. 403. A: ὁ δὲ ὁρθὸς ἔρως πέφυκε κοσμίῳ τε καὶ καλοῦ σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς ἐρᾶν. Legg. IV. 711. D: ὅταν ἔρως θεῖος τῶν σωφρόνων τε καὶ δικαίων ἐπιτηδευμάτων ἐγγιγνῆται μεγάλας τις δύνασταις. VI. 783. A: ἔρως ὀξύτατος ... ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὕβρει πλείστη καόμενος. Lys. 221. E: τοῦ οἰκείου ... ὁ τε ἔρως καὶ ἡ φιλία καὶ ἡ ἐπιθυμία τυγχάνει οὐσα. Legg. VIII. 831. C: ὑπ' ἔρωτος πλούτου. Conv. 208. C: ὡς δεινῶς διάκεινται ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοῦ γενέσθαι. Pol. III. 403. A: τῷ ὁρθῷ ἔρωτι. Tim. 69. D: ἐπιχειρητῇ παντὸς ἔρωτι. 42. A: ἡδονὴ καὶ λύπη μεμιγμένον ἔρωτα. 91. A: διὰ ταῦτα οἱ θεοὶ τον τῆς ξυνουσίας ἔρωτα ἐτεκτῆναντο. Legg. VI. 782. E: ἦν πέρι ἅπασαν (ἐδωδὴν καὶ πόριν) πᾶν ζῶον ἐμφυτον ἔρωτα ἔχον. Ep. VII. 339. E: πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου. Phaed. 81. A: ἀγρίων ἐρώτων ... ἀπηλλαγμένη. Pol. III. 396. D: ὑπὸ νόσων ἢ ὑπὸ

ἐρώτων. IX. 578. A: ὑπὸ ἐπιθυμιῶν τε καὶ ἐρώτων. Legg. VIII. 837. A. Phil. 50. C: ἐν τοῖς φόβοις καὶ ἐρωσι. Phaedr. 250. D: δεινὸς γὰρ ἂν παρῆχεν ἐρωτας εἰ cet. Phil. 67: τοὺς θηρίων ἐρωτας.

ἐρωτήματα, τό, *interrogatio, quaestio*. Prot. 336. D: περὶ οὗτου τοῦ ἐρωτήματος ἦν. Conv. 199. D: γελῶν γὰρ ἂν εἶη τό ἐρωτήματα, εἰ cet. Pol. VII. 538. D: ὅταν ... ἐλθὼν ἐρωτήματα ἐρῇται. Hipp. mai. 292. C: ὅστις ... πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος. Euthyd. 275. D: ὅτε μεγάλου ὄντος τοῦ ἐρωτήματος. Prot. 330. D: ἀγανακτῶμαι ἂν ἐγὼγ' ... τῷ ἐρωτήματι. Theaet. 165. B: τί γὰρ χρήσει ἀφύκτω ἐρωτήματι; Theaet. 165. B: λέγω δὴ, τό δεινότατον ἐρωτήματα. Phil. 42. E: ὁ σὺ ... ἤρου τό ἐρωτήματα. Pol. VI. 487. E: ἐρωτας ... ἐρωτήματα δέοντες ἀποκρίσεως δι' εἰκόνας λεγομένης. Hipp. mai. 293. A: οὐδ' εὐφημία ... ταῦτά γε ἰὰ ἐρωτήματα. Euthyd. 302. A: τό τῶν ἐρωτημάτων. 294. D: τοῖς ἐρωτήμασιν. Gorg. 461. C: αὐτὸς ἀγαγὼν ἐπὶ τοιαῦτα ἐρωτήματα. Euthyd. 276. D: διπλᾶ ἑστρεφε τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ αὐτοῦ.

ἐρωτητικός, ἡ, ὄν, *interrogandi peritus*. Crat. 398. E: ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτητικοί (v. ἐρωτικοί).

ἐρώτησις, ἡ, *interrogatio, quaestio*. Legg. II. 673. C: μυνθάνω ὡς ἐρωτησις οὕσα αὐτῇ τὰ νῦν ἀποκρίσις τ' ἐστὶν cet. Alc. I. 113. A: ὅταν ἐρωτήσις τε καὶ ἀποκρίσις γίγνηται. Prot. 312. D: ἐρωτήσεως γὰρ ἐστὶ ἡ ἀπόκρισις ἡμῖν δέεται. Phil. 29. E: οὐκ ἄξιον ἐρωτήσεως. Men. 79. C: δεῖ ... τῆς αὐτῆς ἐρωτήσεως. Theaet. 147. C: ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει. Soph. 251. D: τὰ νῦν ὡς ἐν ἐρωτήσει λεχθῆσάμενα. Alc. I. 114. A: πάντ' ἐκεῖνα ... ἐρωτῶ μὲν ἐρωτήσει. Conv. 204. D: ἀλλ' ἐπὶ ποδαῖ ... ἡ ἀπόκρισις ἐρωτήσιν τοιάνδε. Hipp. 373. B: ὅτι οὐδενὸς ἂν φίλοι ἀνδρὸς ἐρώτησιν. Soph. 217. C: δι' ἐρωτήσεων. Soph. 225. B: κατακεκερματισμένον ἐρωτήσει. Legg. X. 893. B. Theaet. 148. E: ἀκούων τὰς παρὰ σοῦ ἀποφερομένης ἐρωτήσεις. Hipp. min. 372. B: ὡς λιπαρῆς εἰμι πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τῶν σοφῶν.

ἐρωτικός, ἡ, ὄν, *amatorius, amori deditus*; τὰ ἐρωτικά, amor; etiam rerum amatoriarum scientia; appetitus. Phaedr. 227. C: ὁ ... λόγος ἦν ... ἐρωτικός. Pol. IX. 573. C: ὅταν ... μεθυσιτικός τε καὶ ἐρωτικός ... γένηται. Phaedr. 248. D: ἀνδρὸς ... μουσικοῦ τινὸς καὶ ἐρωτικοῦ. 263. D: ἀρχόμενος τοῦ ἐρωτικοῦ (λόγου). Legg. VIII. 839. A: λυτῆς ... ἐρωτικῆς. Pol. V. 474. D: ἀνδρὶ ... ἐρωτικῷ. Ib. τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικόν. Phaedr. 265. B: ἐρωτικὴν μανίαν. 275. A: τὴν ἐρωτικὴν ... τὴν. 253. E: ἰδὼν τὸ ἐρωτικὸν ὄμμα. 265. B: τὸ ἐρωτικὸν πάθος ἀπεικάζοντες. Conv. 208. E: ταύτῃ ἐρωτικοὶ εἰσι. Pol. IX. 587. A: αἱ ἐρωτικαὶ τε καὶ τιραννικαὶ ἐπιθυμίαι. Conv. 172. B: περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγων. Pol. V. 475. A: περὶ τῶν ἐρωτικῶν. Conv. 186. C:

ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πληρομονὴν καὶ κίνησιν. 187. C. 188. B. 210. E: πρὸς τέλος ... ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν. Legg. VIII. 841. E: περὶ ἀφροδισίων καὶ ἀπάντων τῶν ἐρωτικῶν. Theag. 128. B: πλὴν γε σμικροῦ τινὸς μαθήματος, τῶν ἐρωτικῶν. Pol. V. 458. D: ἐρωτικαῖς ἀνάγκαις. Conv. 177. E: ὅς οὐδὲν γημι ἄλλο ἐπίστασθαι ἢ τὰ ἐρωτικά. 188. D: τῷ ἐπίστασθαι τὰ κατ' ἀνθρώπους ἐρωτικά. 193. E: δεινοῖς οὖσι περὶ τὰ ἐρωτικά. 201. D: ἢ δὴ καὶ ἐμὲ τὰ ἐρωτικά ἐδίδαξεν. 207. C: δεινὸς ... τὰ ἐρωτικά. 209. E: ταῦτα ... τὰ ἐρωτικά ἴσως ... κύν σὺ μυηθεῖς. 212. B: αὐτὸς τιμῶ τὰ ἐρωτικά. Pol. III. 403. C: εἰς τὰ τοῦ καλοῦ ἐρωτικά. Charm. 155. D: σοφώτατον ... τὰ ἐρωτικά. Lys. 205. E: ὅστις ... τὰ ἐρωτικά ... σοφός.

ἐρωτικῶς, *amatorie*. Conv. 207. B: ἐρωτικῶς διατιθέμενα. 216. D: ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν. 222. C: ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Σωκράτους. Pol. VI. 485. C: τὸν ἐρωτικῶς του φύσει ἔχοντα. Lys. 211. E.

ἐρωτῶ, *interrogo, quaero*. Conv. 199. D: ἐρωτῶ δ' οὐκ εἰ μνηστὴς τινος ἢ πατὴρ ἐστὶ. Pol. I. 341. E: πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς; VI. 487. E: ἐρωτᾷς ... ἐρωτήματα cet. I. 337. A: εἴ τίς τί σε ἐρωτᾷ. 336. C: μὴ μόνον ἐρωτᾷ. VI. 504. E. II. 378. E: εἴ τις ... καὶ ταῦτα ἐρωτῶν ἡμᾶς αὐτὰ ἄλλα ἐστὶ cet. Phil. 19. B: εἶδη γάρ μοι δοκεῖ νῦν ἐρωτᾶν ἡδονῆς ἡμᾶς Σωκράτης. Pol. I. 336. C: ὅτι ἔβον ἐρωτᾶν ἢ ἀποκρινέσθαι. Prot. 351. E: τὴν ἡδονὴν αὐτὴν ἐρωτῶν εἰ οὐκ ἀγαθὸν ἐστίν. Legg. IV. 704. A. Pol. IV. 437. C: ὥσπερ τινὸς ἐρωτῶντος. Phil. 24. E: τὸν ... ἐρωτῶντα. Prot. 311. E: ἡρωτῶν. Alc. I. 129. D. Pol. III. 409. C: ὃ σὺ ἡρώτας. Theaet. 185. C: ἃ νῦν δὴ ἡρωτῶμεν περὶ αὐτῶν. Lach. 199. C. Phil. 18. A: ὀρθῶς ... ταῦθ' ἡμᾶς ... ἡρώτησε Φίληβος. Legg. XII. 963. D: ἐρωτήτην με τί cet. Legg. VI. 776. D: σὺ με εἰκότως τί ποτε φράζοιμι ἡρώτησας. Men. 72. C: τῷ ἐρωτήσαντι. Euth. 6. D: ἐρωτήσαντα τὸ ὅσιον ὃ τί ποτ' εἶη. Legg. VI. 758. C: ἐρωτήσαντα ἐτέρας (πόλεις). Pol. I. 350. E: ἐγὼ δὲ ἐρωτήσω. Charm. 155. D: ὡς ἐρωτήσαν. Phil. 44. B: πῶς δὴ νῦν τοῦτο ... ἐρωτῶμεθα ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν; Gorg. 452. D: νομίσας ... ἐρωτᾶσθαι καὶ ὑπ' ἐκείνων καὶ ὑπ' ἐμοῦ. Pol. I. 329. B: ἐρωτῶμεν ὑπὸ τινος. Phil. 24. E: τὸν ἐρωτῶμενον. 28. A: περὶ τὸ νῦν ἐρωτῶμενον. Pol. VI. 487. C. Legg. X. 895. E: τὸν λόγον ἐρωτῶμεν. Ep. VII. 341. C. Prot. 315. C: διέξει τὰ ἐρωτῶμενα. Legg. II. 662. E: καὶ μοι τὰ ἐμπροσθεν ἡρωτημένα ... ἡρωτήσῃ. Hipp. mai. 289. C: μνησθαι οὐκ ὅ τι ἡρωτήθης; Legg. IV. 712. E: οὕτω νῦν ἐξαίφνης ... ἐρωτηθεῖς. Alc. I. 109. A. Lys. 204. B. Pol. I. 337. C: τῷ ἐρωτηθέντι. Charm. 165. D: ἐρωτηθέντα. Soph. 244. C: πρὸς τὸ νῦν ἐρωτηθῆν. Legg. I. 641. B: ἐρωτηθέντες.

ἐς, vid. εἰς.

ἔρριμι, *inproado*. Tim. 58. E: ὑπὸ ... πυρὸς ἐρίοντος (Par. A. et Fl. x. εἰρίοντος).

ἐσθής, ἡ, *vestis*. Polit. 288. B: ἐσθής ... ξύμπασα. 281. B: πότρεα ... μηδὲ τινα θεραπείαν ἐσθήτος θῶμεν; Pol. II. 369. D. Legg. VI. 774. D. VIII. 849. C. Ion. 535. D: πεκοσμημένος ἐσθῆτι ποικίλῃ. Polit. 281. C: περὶ τὴν ἐρεῶν ἐσθῆτα. 283. A. Conv. 211. D. Alc. I. 122. B: ἐσθήτας.

ἐσθίω, *edo*; *etiam voro*. Theaet. 166. E: ἃ ἐσθίει. Men. 95. D: ἐσθίτε (Theogn.). Euthyd. 280. C: αἰτία εἰ ἡμῖν εἶη πολλά, ἐσθίοιμεν δὲ μή. Gorg. 494. B: πεινῶντα ἐσθίειν. Conv. 211. D: μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν. Pol. IX. 589. A: μαχόμενα ἐσθίειν ἀλλήλα. Legg. VI. 782. C. Prot. 337. C: ἐσθιοντά τι.

ἐσθλός, ἡ, ὄν, *bonus, probus*. Prot. 344. D. (e poet.). Ib. τῷ ... ἐσθλῷ ἐγχωρεῖ κακῷ γενέσθαι. 339. C: ἐσθλὸν εἶμεναι (Simon.). Alc. II. 150. E. Crat. 398. A. et Pol. V. 469. A: ἐσθλοὶ (Hesiod.). II. 379. D: ἐσθλῶν (Hom.). Men. 95. D. (Theogn.). Alc. II. 143. A: τὰ ... ἐσθλά (poet.). Men. 95. D. (Theogn.).

ἐσία, ἡ, i. e. οὐσία. Crat. 401. C.

ἐσις, ἡ, *appetitio*. Crat. 411. D: τοῦ νιου ... ἐσις. 420. A: διὰ τὴν εἶν τῆς ῥοῆς.

ἐσμός, ὁ, *examen arum*. Legg. IV. 708. B: ὅταν μὴ τὸν τῶν ἐσμών γίγνηται τρόπον. VIII. 843. D: ἐὰν ἐσμούςς ἀλλοτριούς σφετερίζῃ τις. **turba* (vern. *Schwarm*). Pol. V. 450. B: οὐκ ἴστε ὅσον ἐσμὸν λόγων ἐπεγείρετε.

ἐσπέρα, ἡ, *vespera*. Conv. 220. C: ἐπειδὴ ἐσπέρα ἔστ'. Pol. X. 621. A: ἥδη ἐσπέρας γιγνομένης. Loc. 96. D: ἀπὸ ἐσπέρας. Abs. ἐσπέρας, *vespere*. Prot. 310. C. 313. B. Phaed. 59. D. Charm. 158. A. Conv. 223. D: εἰς ἐσπέραν. Pol. I. 328. A: πρὸς ἐσπέραν.

ἐσπερίος, α, ον, *vespertinus*. Loc. 96. E: ἀνατολᾶν τᾶν ἐσπερίαν. 97. B: φάσις ... ἐσπερίας.

ἐσπερος, ὁ, *hesperus* s. *vesper*. Loc. 96. E.

ἐσπουδασμένος, *serio*. Sis. 390. B: σοὶ τε οὐκ ἐσπουδασμένος ἀποδειχθῆναι.

ἐσρέω, *influo*. Crat. 420. A: ὅτι ἐσρεῖ. B: ἀπὸ τοῦ ἐσρεῖν.

ἐσρος, i. q. ἔρως. Crat. 420. B.

ἐστε (ἔστε) c. part. ἄν, *dum*. Conv. 211. C: ἐστ' ἄν ... ἐπὶ ἐκεῖνο τὸ μάθημα τελευτήσῃ.

ἐστία, ἡ, *focus, domus*. Legg. I. 642. B: ἡμῶν ἡ ἐστία. XII. 955. E: γῇ ... ἐστία τε οἰκῆσεως ἱερὰ πᾶσι πάντων θεῶν. Loc. 97. D: γὰ ... ἐστία θεῶν. Legg. XI. 915. A: πρὸς τὴν ... ἐστίαν. 919. E: τὴν αὐτοῦ πατρώαν ἐστίαν. Menex. 249. B. Legg. VI. 771. C: θνοῖν ἐστίαν ἀπονεμηθεῖσαι. V. 740. B: ἐστίαι. XI. 919. D: ἐστιῶν. VI. 773. A: ταῖς ... ἐστίαις.

ἐστίαμα, τό, *epulae*. Legg. XI. 935. A: ἐμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἐστιαμάτων.

ἐστίασις, ἡ, *epulae* (etiam trop.). Pol. I. 352. B: καὶ τὰ λοιπὰ μοι τῆς ἐστιασεως ἀποπληρωσον. De lucri cup. 231. B: ἀπὸ ἐστιασεως. Tim. 27. B: τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν. Pol. X. 612. A: ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων λεγομένων ἐστίασεων. Legg. VI. 775. A. Pol. III. 404. B: ἐν ταῖς τῶν ἡρώων ἐστιασεσιν. V. 479. B.

ἐστιάτωρ, ὁ, *convivator*, et in univ. *epulans*. Tim. init. ἐστιατόρων (opp. δαιτυμόνων). Pol. IV. 421. B: ὥσπερ ἐν πανηγύρει ... ἐστιατορας εὐδαιμόνας.

ἐστιούχος, ὁ, *domus custos*. Legg. IX. 878. A: γεννιήτορά τε ... καὶ ἐστιούχον.

ἐστιῶ, *convivio excipio*, *epulas do*; in univ. *pasco*. Pol. III. 404. B: ὅτι ... οὔτε ἰχθύσιν αὐτοὺς ἐστιᾷ. Conyn. 175. B: ἀλλ' ἡμᾶς ... ἐστιᾷτε. Ep. XIII. 360. A: τοὺς Λόκρους ποθ' ἐστιῶν νουανίσκους. Gorg. 518. D: οὐ τοὺς ἐστιῶντας αἰτιάσονται. Phaedr. 227. B: ἡ δὴλον ὅτι τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας ἐστιᾷ; Gorg. 518. E: οἱ τοῦτους ἐστιᾷκασι. Pol. IX. 571. D: ἐστιᾷσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων. Pass. *epulis excipior et saturo*, med. *epulor*, *pascor* (etiam trop.). Lys. 211. C: τί ὑμεῖς ... αὐτῷ μόνῳ ἐστιᾷσθον —; Pol. V. 458. A: ἐστιᾷσθαι ὑφ' ἑαυτῶν. Hipp. mai. 290. E. Pol. X. 611. E: ἄτε γῆν ἐστιωμένην. II. 372. C: ἄνευ ὄψου ... ποιεῖς τοὺς ἄνδρας ἐστιωμένους. Conyn. 203. B: ἐστιῶντο οἱ θεοί. Pol. I. 354. A: οὐ μέντοι καλῶς γε ἐστιᾷμαι. Ib. ταῦτα δὴ ποι ... ἐστιᾷσθω ἐν τοῖς Βενθιδείοις. De lucri cup. 231. B: ἐάν τις ἐστιᾷθεις ... νόσον κτήσῃται. Phaedr. 247. E: τᾷλλα ... τὰ ὄντα ὄντως θειασαμένη καὶ ἐστιᾷθεισα. Theaet. 178. D: τοῦ μέλλοντος ἐστιᾷσθαι. Pol. I. 345. C.

ἐσχατιά, ἡ, *extrema terra*. Legg. VIII. 842. E: ἐπ' ἐσχατιᾷς κεινημένους.

ἐσχατος, ἡ, *ον*, *extremus*, *ultimus*; *summus et vltissimus*. Phaedr. 247. B: πόνος τε καὶ ἀγὼν ἐσχατος. 248. B: ἰδρωὶς ἐσχατος. Ion. 535. E: τῶν δακτυλίων ὁ ἐσχατος. Pol. II. 361. A: ἐσχάτη ... ἀδικία. Gorg. 482. B: ἀπάντων ἐσχατον κακῶν. Phaedr. 66. D: τὸ δ' ἐσχατον πάντων ὅτι cet. 83. C: ὁ πάντων μέγιστόν τε ... καὶ ἐσχατόν ἐστι, τοῦτο πάσχει. Gorg. 508. D: τὸ εὐχατον. Alc. II. 143. B: τὸ γε ἐσχατον (*id quod gravissimum est*). Pol. VIII. 544. C: ἐσχατον πολέως νόσημα. 563. B. Theaet. 176. E: (ὑπὸ) τῆς ἐσχάτης ἀνοίας. Tim. 84. C. Legg. IX. 881. A. Parm. 153. E: ἐσχατου. Hipp. min. 371. D: λοιδοροῦντα ... τῇ ἐσχάτῃ λοιδορίᾳ. Prot. 344. A: ἐπ' ἐσχάτῳ κείμενον. Pol. VII. 523. D. E. Charm. 155. C. Phaedr. 109. E: ἐπ' ἐσχατον τὸν αἶρα. Theaet. 209. B: Μυσῶν τὸν ἐσχατον. Conyn. 175. C: ἐσχατον κατακείμενον. Tim. 36. E: πρὸς τὸν ἐσχατον οὐρανόν. Legg. VII. 823. E. Apol. 34. C. Tim. 75. C: ἐπ' ἐσχά-

την τὴν κεφαλὴν. Legg. I. 648. E. Phaedr. 240. D: ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν ἀγρίας. Parm. 153. E: πρὸς τὸ ἔσχατον διελθόν. Pol. II. 361. D. Tim. 32. A. Legg. X. 899. A. Parm. 137. E: οὐ ἂν τὰ ἔσχατα ... ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχη. Gorg. 511. D: ἐκ τῶν ἔσχατων κινδύνων. Phaedr. 90. A: τὰ ... ἄκρα τῶν ἔσχατων. Polit. 284. E. Tim. 62. D. Legg. XI. 932. A: ζῶντες μέχρι τῶν ἔσχατων τοῦ βίου. Pol. IX. 579. A: ταῖς ἔσχαταις τιμωροῖντο τιμωρίαις. Legg. IX. 869. B. Polit. 297. E: πᾶσι τοῖς ἔσχατοις (ζημιουῦσθαι). Legg. V. 745. C. Tim. 25. C: ἐπὶ τοὺς ἔσχατους ἀφικομένη κινδύνους. Prot. 354. B: ὅτι ... ὁδύνας τὰς ἔσχατας παρέχει. Tim. 91. C: εἰς ἀπορίας τὰς ἔσχατας ἐμβάλλει. Gorg. 525. C: οὐ δ' ἂν τὰ ἔσχατα ἀδικήσωσι. Pol. II. 378. B: ἀδικῶν τὰ ἔσχατα. Phaedr. 113. B: παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερουσιάδος λίμνης. Soph. 244. E: μέσον τε καὶ ἔσχατα ἔχει. Parm. 145. A. Tim. 78. B. Apol. 40. A: ἔσχατα κακῶν. Alc. I. 112. D: ὥστε ... τὰ ἔσχατα σφᾶς αὐτοὺς ἐργάζονται. Adverbii instar frequentatur τὸ ἔσχατον, *ad extremum*, Gorg. 473. C. ἐτάζω, *exploro*. Crat. 410. D: ὅτι ἐτάζει. Ib. τὸ ἐν αὐτῷ ἐτάζον.

ἐταιρεία, ἡ, *amicitia; sodalitium; factio*. Def. 413. B. Ax. 364. A: ἐξ ἐταιρείας ἐραστής cet. Ep. VII. 333. E. Pol. VI. 494. E: τὴν ἐταιρείαν. Ep. VII. 328. D. Ib. εἰς φιλίαν τε καὶ ἐταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Theaet. 173. D: σπουδαί ... ἐταιρειῶν ἐπὶ ἀρχάς. Legg. IX. 856. B: ὅς ἂν ... ἐταιρείαις ... τὴν πόλιν ὑπήκοον ποιῇ. Pol. II. 365. D: ἐταιρείας συναΐομεν.

ἐταιρίστρια, ἡ, *tribas*. Conv. 191. E: αἱ ἐταιρίστριαι. ἐταῖρος, α, ον, *amicus, studiosus*; subst. *amicus, sodalis*. Phaedr. 237. A: ὁ ἐταῖρος αὐτοῦ. 253. D: ἀληθινῆς δόξης ἐταῖρος. Pol. III. 387. D: οὐπερ καὶ ἐταῖρός ἐστι. Apol. 21. A: οὗτος ἐμός τε ἐταῖρος ἦν ἐκ νέου καὶ ὅμιων τῷ πλήθει ἐταῖρος cet. Lys. 206. D: Μενεξένω ... πάντων μάλιστα ἐταῖρος ὦν τυγχάνει. Pol. X. 603. B: πόρρω ... φρονήσεως ὄντι τῷ ἐν ἡμῖν προσομιλεῖ τε καὶ ἐταῖρα καὶ φίλη ἐστίν. IX. 574. B: ἔνεκα νεωστὶ φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας ἐταίρας γεγυνοίας. Phaedr. 278. E: ταῦτα ... τῷ ἐραίρῳ φράζε. Gorg. 510. A: τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἐταῖρον εἶναι. Soph. 216. A: ἐταῖρον ... τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην cet. Pol. IV. 439. D: ἐπιθυμητικόν, πληρώσεων τινων καὶ ἡδονῶν ἐταῖρον (neutr.). Gorg. 473. A: ὦ ἐταῖρε. 482. A: ὦ φίλε ἐταῖρε. Id. Pol. V. 450. D. 459. B. al. Lach. 180. E: ἀεὶ ... ἐταίρω τε καὶ φίλῳ ἡμῖν. Theaet. 180. B: οὐ γάρ σοι ἐταῖροί εἰσιν. Conv. 183. C: ἡλικιώνται ... καὶ ἐταῖροι. Pol. VIII. 568. A. E: ἐταῖροι καὶ ἐταῖραι. Legg. V. 729. C: φίλων καὶ ἐταίρων. D. 730. C: ἐταίρων καὶ παιδων. Conv. 173. C: ὅμας ... τοὺς ἐταίρους ἐλῶ. Pol. IX. 575. D: ἐπειραγόμενος νέους ἐταίρους. Legg. XII.

769. B: ὡ φίλοι ἐταῖροι. Fem. ἐταῖρα, ἡ, ut Lat. *amica*, est *meretrix*. Phaedr. 240. B: καὶ τις ἐταῖραν ὡς βλαβερόν ψέξειεν ἄν. Pol. II. 373. A: ἐταῖραι. IX. 573. D. IV. 420. A: οὐδὲ ἐταῖραις διδόναι. — Gorg. 487. D: ὥσπερ τοῖς σαντοῦ ἐταιροτάτοις. Phaed. 89. D: οὗς ἂν ἡγῆσαιτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἐταιροτάτους.

ἐτεροδοξία, ἡ, *opinio diversa*. Theaet. 193. D: τότε δὴ συμβαίνει ἡ ἐτεροδοξία καὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν.

ἐτεροδοξῶ, *diversum vel aliud quid opinor vel iudico*. Theaet. 190. E: δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἐτεροδοξεῖν.

ἐτεροῖος, α, *on*, *diversus*, *alienus*. Parm. 161. A: τὰ γὰρ ἄλλα τοῦ ἐνός ἕτερα ὄντα ἐτεροῖα καὶ εἶη ἄν. 165. D.

ἐτεροιοῦτης, ἡ, *diversitas*. Parm. 160. D: ἐτεροιοῦτης ... ἐστὶν αὐτῷ πρὸς τῇ ἐπιστήμῃ. 164. A: οὐδὲ ἐτεροιοῦτης οὔτε πρὸς αὐτὸ οὔτε πρὸς τὰλλα εἶη ἂν αὐτῷ. 160. D: οὐ γὰρ τὴν τῶν ἄλλων ἐτεροιοῦτητα λέγει.

ἐτερομοῖκής, ὁ ἡ, *latera inaequalia habens*. Theaet. 148. A: τὸν ἐτερομοῖκην (ὑριθμόν).

ἕτερος, α, *on*, *alter*. Prot. 315. A: ὁ ἕτερος τῶν Περικλέους Ξανθίππος. Theaet. 180. C: τὸν ἕτερον ὁ ἕτερος οὐδὲν ἡγείται εἰδέναι. Soph. 221. E: ἄτερος. Gorg. 475. A: θυοῖν καλοῖν θάτερον. Soph. 245. E: συνάπτεται ... ἕτερον ἐξ ἄλλου. Conv. 186. D: ὥστε ἀντὶ τοῦ ἐτέρου ἔρωτος τὸν ἕτερον κτήσασθαι. Phil. 57. B: ἄρα ἐστὶ τις ἐτέρας ἄλλη καθαρωτέρα ἐπιστήμης ἐπιστήμη. Pol. VIII. 555. D: ἀνάγκη ἡ τοῦ ἐτέρου ἀμελεῖν ἡ τοῦ ἐτέρου. Legg. IX. 872. A: (ἐάν) βουλευοῦσιν ... θάνατον τις ἄλλος ἐτέρῳ. Soph. 226. A: οὐ τῇ ἐτέρᾳ (int. χειρὶ) ληπτέον. Conv. 180. E: τῇ ἐτέρᾳ συνεργόν. Theaet. 171. D: εἶναι σοφώτερον ἕτερον ἐτέρου. 166. D: μυρίον ... διαφέρειν ἕτερον ἐτέρου. 189. C: ἕτερον ... ἀνθ' ἐτέρου (δοξάζει). Polit. 264. D: τὸ μὲν ἕτερον ... τὸ δὲ ἕτερον. Conv. 198. A. Theaet. 167. D: καὶ οὕτω σοφώτεροί τέ εἰσιν ἕτεροι ἐτέρων. Prot. 329. D: οὐδὲν διαφέρει τὰ ἕτερα τῶν ἐτέρων. Crat. 393. D: εἰ ... ἐν ἐτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἐτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει. Gorg. 471. E: οἱ ἕτεροι τοὺς ἐτέρους δοκοῦσιν ἐλέγχειν. Phil. 13. D: τὰς μὲν εἶναι τινὰς ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δὲ τινὰς ἐτέρας αὐτῶν κακὰς. Prot. 315. A: ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα. **alteruter*. Theaet. 185. A: οὐδ' αὖ διὰ τοῦ ἐτέρου περὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνοι ἄν. Parm. 160. A: ἐνός ἄν τοῦ ἐτέρου εἶδους μετέχοι. Gorg. 475. A: ἡ τῷ ἐτέρῳ τοῖτοιν ἡ ἀμφοτέροις ὑπερβάλλον. Theaet. 190. D: οὗτ' ... ἀμφοτέρα οὔτε τὸ ἕτερον δοξάζοντι ἐγχωρεῖ ἀλλοδοξεῖν. Phaed. 68. C: ἦτοι τὰ ἕτερα τούτων ἢ καὶ ἀμφοτέρα. Phil. 46. D: αἰμὲν ἐξ ἴσων εἰσὶ ... αἰ δ' ἐκ τῶν ἐτέρων πλειόνων. Crat. 434. C: τοῖς ἐτέροις ἡμῶν. — Saepenumero (praec. c. τοιοῦτος) est *itidem* (vern. *ebenfalls*, c. *τοιούτος*, *ein eben solcher*). Lach. 200. A: εἰ καὶ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος ἀναφανήσομαι. Polit. 271. E:

καθάπερ νῦν ἄνθρωποι, ζῶν ὃν ἕτερον θειότερον, ἄλλα γένη νομίζουσι. Gorg. 493. B: ἐτέρῳ τοιοῦτῳ τετραμένῳ κοσίνῳ. Euthyd. 297. C: τινὶ ἐτέρῳ σοφιστῇ. Phaed. 80. D: τὸ αἰεὶς, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον. Prot. 326. A: οἱ τ' αὐτὸ καθαριστὰ ἕτερα τοιαῦτα (*eodem modo s. itidem*) σωφροσύνης τε ἐπιμελοῦνται cet. Euthyd. 298. E. Legg. XI. 921. D: ὡς τοῦτοις αὐτοῖς ... οἷον ἐτέροις οὔσι δημιουργοῖς. 920. E: τέχναισιν ἐτέραις ἀμυντηρίοις. Phaed. 58. D: καὶ τοὺς ἀκουσομένους γε τοιοῦτους ἐτέρους ἔχεις. Legg. X. 908. C. Gorg. 481. E: τοιαῦτα ἕτερα πέπονθας. 482. A: ἕτερα τοιαῦτα ἀκούειν. Pol. III. 390. C: δι' ἕτερα τοιαῦτα. (Id. Euth. 6. A.). VIII. 550. A. Hipp. mai. 283. A. **alius; diversus; etiam alienus*. Pol. I. 345. B: ταῦτ' οὖν καὶ ἕτερος ἴσως τις ἡμῶν πέπονθεν, οὐ μόνος ἐγώ. Phaedr. 247. D: οὐδ' ἢ ἐστὶ που ἐτέρα ἐν ἐτέρῳ οὔσα. Soph. 262. A: ἐτέρα τις ... ἄλλη. Prot. 333. A: ἐν ᾧ ἐλέγετο ἕτερον εἶναι σωφροσύνης σοφία. Conv. 186. B: ἕτερον τε καὶ ἀνόμοιον ἐστι. Pol. IV. 441. A: ὥσπερ τοῦ ἐπιθυμητικοῦ ἐφάνη ἕτερον ὃν. Soph. 224. C: ἐτέρῳ ... ἄλλῳ προσεργέτον. Phil. 13. A: ὅτι προσαγορεύεις αὐτὰ ... ἐτέρῳ (*alieno*) ὀνόματι. Conv. 211. A: οὐδέ που ὃν ἐν ἐτέρῳ τινί. Phaedr. 236. E: μηδέποτε σοι ἕτερον λόγον μηδένα ... μήτ' ἐξαγγελεῖν. Pol. I. 346. A: τῷ ἐτέρῳ τὴν δύναμιν ἔχειν. Gorg. 495. C: ὡς ἕτερον τὴν ἀνδρείαν τῆς ἐπιστήμης. 500. D: ἕτερον δὲ τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγαθοῦ. Phaed. 73. C: (ἐάν τις) ἕτερον ἐννοήσῃ, οὐ μὴ ἢ αὐτῇ ἐπιστήμῃ. 74. A: παρὰ ταῦτα πάντα ἕτερον τι. B: ἕτερον ὃν τούτων. Polit. 225. D: οὐχ ἕτερον ἀδολεσχηκοῦ (καλεισθαι). Soph. 264. A: ἀρ' οἷόν τε ὀρθῶς εἰπεῖν ἕτερον τι πλὴν φαντασίαν; Pol. IV. 441. B: ὡς ἕτερον ἐτέρῳ ἐπιπλήττον. X. 610. A: τῷ ἐτέρῳ κακῷ ἕτερον. Legg. I. 632. E: ἕτερον καὶ αὐθις ἕτερον εἶδος τῆς ἀρετῆς. Phaedr. 233. D: ἐξ ἐτέρων ἐπιτηδευμάτων. Legg. X. 890. A: μὴ δουλεύοντα ἐτέροισι. Soph. 251. A: ἐν εἰς πᾶσι καὶ ἐτέροις μυρίοις cet. Polit. 291. A: τούτοισιν ἐτέροις (εἴξαι). Soph. 222. A: ἐπὶ ... ποταμοὺς ἐτέρους αὐτοῖς τινάς. Theaet. 188. B: ἕτερόν τι ὧν οἶδε. Phil. 13. A: πόλλ' ἕτερα οὕτως ἔχονθ' εὐρησόμεν. Alc. I. 116. E: τότε μὲν ... ἕτερα δοκεῖ ... τότε δὲ ἄλλα.

ἐτεροφωνία, ἢ, *soni diversitas*. Legg. VII. 812. D: τὴν ... ἐτεροφωνίαν καὶ ποικιλίαν τῆς λύρας.

ἐτέρωθεν, *alhunde*. Legg. III. 702. C: εἴ τινες (νόμοι) ἐτέρωθεν.

ἐτέρωθι, *alibi*. Parm. 146. C: τὸ ἐτέρωθι ὃν αὐτὸ ἐαυτοῦ. Lach. 183. D: ἐτέρωθι ἐγὼ κάλλιον ἐθεασάμην cet. Eryx. 400. B.

ἐτέρως, *aliter*. Phaedr. 235. A: ταῦτα ἐτέρως τε καὶ ἐτέρως λέγων. Polit. 295. D: ἐτέρως πως τῶν εἰωθότων (*aliter ac solet*) γενόμενα. Legg. X. 891. D. 897. B: εἰ ἐτέ-

πως πως ἔχει. Epin. 983. B. Etiam *alterutro modo*. Theaet. 181. E: ἢ τὸ μὲν τι ἀμφοτέρως, τὸ δ' ἑτέρως (κινεῖσθαι); Cum v. w. Phaedr. 276. C: τὰ δὲ ὡς ἑτέρως ἂν ... ποιοί. Soph. 266. A. Tim. 63. E: τὰ δὲ τοῦτοις ἔχοντα ὡς ἑτέρως θαύτερα.

ἐτέρως, αἰό. Legg. IV. 708. B: ἐτέρως ἀποξενούσθαι. Voce ἐνθεν antec. est illuc. Soph. 224. A: ἐνθεν μὲν ὠνηθείσαν, ἐτέρως δὲ ἀγομένην cet.

ἔτι, adhuc, etiam (vern. noch); posthac, aliquando; etiam iam; praeterea; porro; c. negat. est Lat. non iam (vern. nicht mehr). Prot. 310. C: καὶ ἐτι μὲν ἐνεχείρῃσα cet. 324. C: ἔτι δὴ λοιπὴ ἀπορία ἐστὶν cet. Phaedr. 88. C: τινι οὖν ἐτι πιστεύσομεν λόγῳ; 100. C: οὐ τοίνυν ... ἐτι μανθάνω cet. 117. A: οὐδενὸς ἐτι ὄντος. Theaet. 202. D: τίς γὰρ ἂν ἐτι ἐπιστήμη εἴη —; Polit. 302. A: καὶ ἐτι διολογούνται. Parm. 130. E: νέος γὰρ εἰ ἐτι. Ib. ὡς ἐτι ἀντιλήφεται. 145. D: ἐν τινι ... ἐν μὴ ὄν οὐκ ἂν ἐτι που δύναίτο ἐν γε ἅπασιν εἶναι. Conv. 199. A: οὐ γὰρ ἐτι ἐγκωμιάζω τοῦτον τὸν τρόπον. 204. D: ἀλλ' ἐτι ποθεῖ ... ἡ ἀπόκρισις ἐρωτησιν τοιάνδε. 215. D: ἐτι καὶ νυνί. Pol. I. 330. D: ἀλλὰ μοι ἐτι τοσόνδε εἰπέ. 352. A: πρῶτον μὲν ... ἐτι δ' ἐχθρόν εἶναι ἐαυτῷ cet. VI. 503. E: καὶ ἐτι δὴ ... νῦν λέγομεν. Tim. 46. A: κατιδεῖν οὐδὲν ἐτι χαλεπόν. Men. 93. A: γερονέναι ἐτι (iam). Cum compar. est Lat. etiam. Prot. 345. C: τὰ ἐπιόντα ... ἐτι μᾶλλον δηλοῖ. Theaet. 207. C: ἢ καὶ κατὰ μείζον ἐτι. Polit. 298. E: ταῦτ' ἐτι χαλεπώτερα. Phil. 31. E: ἐμφανέστερον δ' ἐτι ... πειρώμεθα λῆγειν. Pol. II. 363. D: ἐτι ... μακροτέρους ἀποτείνουσι μισθοὺς.

ἔτνος, τό, puls. Hipp. mai. 290. D: ἔττους καλοῦ μεστήν (τὴν χύτραν). E: τῷ ἔτνει. Ib. εὐωδέστερον ... τὸ ἔτνος ποιεῖ.

ἐτοιμάζω, paro. Gorg. 492. D: πλήρωσιν ... ἐτοιμάζειν.

ἐτοιμος, η, ον, promptus; proclivis; in re pos. paratus; etiam facilis. Prot. 313. B: ἐτοιμος δ' εἰ ἀναλίσκειν τὰ τε σαντοῦ cet. Gorg. 510. A: ὡς ἐγὼ ἐτοιμός εἰμι ἐπαινεῖν. Conv. 200. D: ὁ οὐπω ἐτοιμον αὐτῷ ἐστίν. E: τοῦ μὴ ἐτοιμοῦ ἐπιθυμεῖ. Legg. IV. 715. D: φθορὰν ὁρῶ τῇ σοι αὐτῇ ἐτοιμῇ οὐσαν. Tim. 72. C: οἶον ... ἐτοιμον αἰετὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. Menex. 240. C: ὡς ἐτοιμόν σφισιν ὄν καὶ Ἀθηναίους ... ἄγειν. Phaedr. 231. C: ἐτοιμοὶ εἰσι ... χαρίζεσθαι. Theaet. 151. C: ὥστε ἀτεχνῶς δακνύναι ἐτοιμοὶ εἶναι. Pol. V. 468. C: ὅτι ... ἀγαθῷ ὄντι γάμοι τε ἐτοιμοὶ ... ἔσονται. Conv. 207. B: ἐτοιμά ἐστιν (τὰ θηρία) ὑπὲρ τούτων καὶ διαμάχεσθαι. Apol. 32. B: ἐτοιμῶν ὄντων ἐνδεικνύμαι με ... τῶν ῥητόρων. Pol. VIII. 552. B: τῶν ἐτοιμῶν ἀναλωτῆς. IX. 575. E: πᾶν ἐτοιμοῖς ὑπηρετεῖν. Legg. IV. 706. C: σφόδρα ἐτοιμάς (προφάσεις). Pol. IX. 572. E: τῶν ... τὰ ἐτοιμα διανεμομένων ἐπιθυμιῶν.

Lach. 189. C. Sine v. εἶναι. Polit. 277. E: ἐπειδὴ καὶ σὺ ἔτοιμος ἀκολουθεῖν. Parm. 137. C: ἔτοιμός σοι (int. ἀποκρίνεσθαι). Crat. 384. D. Phaedr. 252. A: δουλεύειν ἔτοιμη. Pol. VIII. 567. A: ταῦτα ... ποιοῦντα ἔτοιμον (*facile fit ut* —). μᾶλλον ἀπεργάζεσθαι τοῖς πολλοῖς. X. 604. B: οὐκοῦν τὸ μὲν ἕτερον τῷ νόμῳ ἔτοιμον πείθεσθαι —; Phaedr. 252. C: ἔτοιμοι καθιερεῖν αὐτούς cet. Polit. 307. E: ἔτοιμοι ζῆν. Pol. VI. 499. D. Legg. I. 643. A: τὰ δ' ἐμὰ (i. q. ἐγὼ) βούλεσθαι μὲν ἔτοιμα cet. Pol. VI. 488. B: τὸν λεγοντα ... ἔτοιμους κατατέμνειν. Apol. 34. A. Tim. 20. C: πάντων ἔτοιμότητος (Par. A. addit ὦν) δέχεσθαι. Legg. VIII. 831. C.

ἐτοίμως, *prompte, facile; illico*. Legg. II. 669. A: καὶ ἐκεῖνο ἔτοιμως γιγνώσκεις. IV. 719. C: οἷον δὲ κρήνη τις τὸ ἐπιὸν ῥεῖν ἔτοιμως ἐξ. V. 733. A: ἔτοιμως καὶ σφόδρα φανήσεται. IX. 880. A: δέχοιτ' ἂν τὸν τοιόνδε ἔτοιμως νόμον. Ep. XI. 359. C: οἰομένους τι ἔτοιμως διαπράξασθαι (v. διαφρ. δεῖ). Polit. 290. A: ἔτοιμότητα. *Etiā manifeste* (ut ἐξ ἔτοιμου λαμβάνειν al.). Hipp. mai. 300. C: οὐκ ἐνδυνεύεις ... ἀλλὰ πάννυ ἔτοιμως παρορᾷς.

ἔτος, τό, *annus*. Phaedr. 229. A: τήνδε τήν ὥραν τοῦ ἔτους. Phaedr. 58. B: ἐκάστου ἔτους. Legg. I. 624. B: δι' ἐνάτου ἔτους. XII. 952. E: ἔτους ὥρα. Phaedr. 249. A: τριςχιλιοστῷ ἔτει ἀπέρχονται. De lege 319. C: ἐνάτῳ ἔτει. Crat. 410. D: ἔτος (καλοῦσιν), ὅτι ἐτάζει. Pol. X. 615. C: ἡδὴ χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἐκείνον τὸν χρόνον. Legg. IV. 760. E: ἕως ἂν τὸ δεύτερον διεξέλθωσιν ἔτος. VII. 789. E: μέτρι δυοῖν ἔτειν σπαργανᾶν. Pol. V. 460. E: μέτριος χρόνος ... τὰ εἴκοσιν ἔτη γυναικί cet. Phaedr. 248. E: οὐκ ἀφικνεῖται ἔτων μυριάων. Gorg. 448. A: πολλῶν ἔτων. Id. Conv. 172. C. Legg. IV. 721. A: ἐπειδὴν ἔτων ἡ τις τριάκοντα. B. XII. 954. D: νεωτέρῳ ἔτῳ τετταράκοντα. Alc. I. 103. A: τοσοῦτων ἔτων. Polit. 307. E: οὐκ ἐν πολλοῖς ἔτεσιν (*paucis post annis*). Tim. 23. D: ἔτεσι χιλίοις. Legg. I. 642. D: πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον. Prot. 317. C: καίτοι πολλὰ γε ἡδὴ ἔτη εἰμι ἐν τῇ τέχνῃ. Conv. 201. D: δέκα ἔτη ἀναβολὴν ἐποίησε τῆς νόσου. Pol. VII. 537. D. Apol. 18. B: πάλαι πολλὰ ἡδὴ ἔτη.

ἐτός, c. negat. *non sine causa*. Pol. III. 414. E: οὐκ ἐτός ... πάλαι ἡσυχύνον τὸ ψεῦδος λέγειν. VIII. 568. A: οὐκ ἐτός ... ἢ τε τραγωδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι cet.

ἔτυμος, ὁ ἡ, *verus*. Phaedr. 243. A: οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος (Stesich.). 244. A. 260. E: τοῦ λέγειν ... ἔτυμος τέχνη ... οὐτ' ἐστίν cet. Ax. 366. B: σὺ ... οὐκ ἐτυμιάμοι μαρτυρεῖς.

εὖ, *bene, probe*. Prot. 310. B: εὖ ἂν λέγοις. Gorg. 494. C: εὖ γε (respons.). Pol. I. 329. C: εὖ ... εἰπεῖν. IV. 432. D: εὖ ἀγγέλλεις. Apol. 24. E: εὖ γε ... λέγεις. Theaet. 173. D: εὖ (*honesto loco*) δὲ ἡ κακῶς τις γέγονεν ἐν πόλει cet.

Pol. I. 329. A: τότε μὲν εὖ ζῶντες. Crit. 48. B: τὸ δὲ εὖ καὶ καλῶς καὶ δικαίως ὅτι ταυτόν ἐστι, μένει, ἢ οὐ μένει; Tim. 68. E: τὸ δὲ εὖ τεκταινόμενος ... αὐτός. Cum v. sciendi verti potest certe. Conv. 173. D: ἀλλ' εὖ οἶδα. Pol. I. 341. A. 345. E. Conv. 208. C: εὖ ἴσθι. Pol. I. 328. D. 330. D. Apol. 20. D: εὖ μέντοι ἴστα. Legg. XII. 948. D: εὖ εἰδέναι. Pol. I. 338. B: εὖ εἶσει ἀντίκα. Cum al. parit. Gorg. 521. A: εὖ καὶ γενναίως εἰπέ. Id. Theaet. 146. C. 157. D: εὖ καὶ ἀνδρείως ἀποκρίνου. Legg. I. 648. C. IX. 855. A. Charm. 160. D. Crat. 440. D: σκοπεῖσθαι ... ἀνδρείως τε καὶ εὖ. Conv. 184. A: εὖ καὶ καλῶς βουανίζειν. Id. Legg. IX. 876. C. Hipp. mai. 304. A. C. Pol. VI. 503. D: εὖ τε καὶ καλῶς. Parm. 128. B: τοῦτων τεκμήρια παρέχει καλῶς τε (γ. γε) καὶ εὖ. Euthyd. 276. C. 307. B. Gorg. 496. C: εὖ μάλα. Soph. 223. C: εὖ μάλα ποικίλης. 233. D: πειρᾶ ... εὖ μάλα ἀποκρίνασθαι. Pol. V. 457. E. Legg. XI. 922. C. Crit. 49. D. Soph. 236. D: μάλα εὖ καὶ κομψῶς. Phil. 56. E. Men. 96. E: ὀρθῶς τε καὶ εὖ.

εὐαγής, ὁ ἡ, *purus, castus*. Legg. XII. 956. A: ἐλέφας ... οὐκ εὐαγής (Cic. *castum*. Vulgo *εὐγερεῖς*) ἀνάθημα. **prosperus*. Ep. II. 312. A: τοῦτο δ' οὐκ εὐαγής μοι ἀπεβή. **clarus, dilucidus*. Legg. XII. 952. A: ἃ μαθοῦσι ... εὐαγέστερον γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα ... φαίνεσθαι. Tim. 58. D: ἄερος ... τὸ εὐαγέστατον ἐπικλήν αἰθῆρ καλούμενος.

εὐαγωγία, ἡ, *facilis ductio vel docilitas*. Def. 413. B: εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις.

εὐάγωγος, ὁ ἡ, *facilis ductu, docilis*. Def. 412. A: εἷς εὐάγωγος ἦθους πρὸς ἀνθρώπου φιλίαν. Pol. VI. 486. E: ἦν (διανοίαν) ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἐκάστου τὸ αὐτοφυῆς εὐάγωγον παρέξει. Legg. II. 671. B: ὥστε εὐαγῶνους ξυμβαίνειν τῷ δυναμένῳ ... παιδεύειν.

εὐαισθησία, ἡ, *sensuum vigor*. Tim. 76. D: εὐαισθησίας ... οὐδὲν διακώλυμα ἐμποδὼν γενησόμενον. Locr. 103. C: εὐαισθησίαν. D.

εὐαίσθητος, ὁ ἡ, *acri sensu praeditus*. Legg. VII. 812. B: εὐαίσθητους ... περὶ τε τοὺς ῥυθμούς cet. Tim. 75. C: εὐαίσθητοτέρα ... κεφαλῇ.

εὐαισθητικός, ὁ ἡ, *facile vel acriter sentire vel percipere*. Legg. II. 661. B: πάντα ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων εὐαίσθητως ἔχειν. 670. B: τῶν ... ῥυθμῶν καὶ τῶν ἁρμονιῶν ... εὐαίσθητως ἔχειν καὶ γιγνώσκειν. Pol. VII. 527. D: τὸ ... περὶ ὥρας εὐαίσθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν.

εὐάλωτος, ὁ ἡ, *facilis captu*. Phaedr. 240. A: οὐτ' εὐάλωτον ὁμοίως ... ἡγήσεται.

εὐανθής, ὁ ἡ, *floridus*. Conv. 196. B: οὐ δ' ἂν εὐανθής ... τόπος ἤ. Phaed. 100. C: ὅτι χρῶμα εὐανθὲς ἔχον.

εὐαπάτητος, ὁ ἥ, *facilis deceptus*. Phaedr. 263. B: εὐαπατητότεροι.

εὐαρίθμητος, ὁ ἥ, *facilis numeratu*, h. e. (plur.) *pauci*. Conv. 179. C: εὐαριθμήτοις δὴ τισιν ἔδοσαν τοῦτο γέρας οἱ θεοί. Apol. 40. D: εὐαριθμήτους ... ταύτας (ἡμέρας καὶ νυκτὰς).

εὐάρμοστία, ἡ, *concinuitas*. Pol. III. 400. D: εὐάρμοστία καὶ εὐσημοσύνη cet. Def. 411. E. Pol. VII. 522. A: κατὰ τε ἀρμονίαν εὐαρμοσίαν τινὰ ... παραδιδοῦσα.

εὐάρμοστος, ὁ ἥ, *concinuus; aptus*. Pol. III. 400. D: τὸ εὐάρμοστον. Tim. 60. D. Theaet. 178. D: περὶ ἀναρμόστου τε καὶ εὐαρμόστου ἑσομένου. Pol. III. 413. E: εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων. Crat. 405. A: εὐάρμοστον (ὄνομα). Legg. II. 655. A: εὐάρμοστον ... μέλος ἡ σῆμα. 670. B. Prot. 326. B: εὐαρμοστότεροι. Pol. III. 412. A: τοῦτον ὀρθότατ' ἂν φαίμεν ... εὐαρμοστότατον.

εὐάριστος, ὁ ἥ, *parvus*. Legg. VI. 761. A: τοῖς ... φίλοις ὅτι μάλιστα εὐβάτα (ποιεῖν).

εὐβοτος, ὁ ἥ, *pascuis abundans*. Critia 111. A: τοῖς ζωῖς πᾶσιν εὐβοτον.

εὐβουλία, ἡ, *bene consulendi facultas, prudentia*. Prot. 318. E: εὐβουλία περὶ τε τῶν οἰκείων ... καὶ περὶ τῶν τῆς πόλεως. Pol. IV. 428. B: εὐβουλία ... ἐπιστήμη τίς ἐστιν. Alc. I. 125. E. Def. 413. C. Pol. I. 348. D: εὐβουλίαν. Alc. I. 125. E.

εὐβουλος, ὁ ἥ, *qui bene consulit, prudens*. Sis. 387. C. Pol. IV. 428. B: εὐβουλος γὰρ (ἡ πόλις). C: σοφὴ καὶ εὐβουλος ἡ πόλις προσήτεια. D: εὐβουλον. Alc. I. 127. D: σοφούς τε εἶναι καὶ εὐβούλους. Sis. 391. D: εὐβούλους τε καὶ κακοβούλους εἶναι τινας. C: εὐβουλότερος.

εὐγένεια, ἡ, *generis nobilitas*. Menex. 237. C: ἡ τῶνδε εὐγένεια. B: τῆς ... εὐγενείας. A: τὴν εὐγένειαν ... πρῶτον αὐτῶν ἐγκωμιάζωμεν. Pol. X. 618. D: εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι. Euthyd. 279. B: εὐγένειαι τε καὶ δυνάμεις cet.

εὐγένειος, ὁ ἥ, *bene barbatus*. Euth. 2. B: οὐ πάνυ εὐγένειον.

εὐγενής, ὁ ἥ, *qui generosa est indole, generosus*. Pol. II. 375. A: νεανίσκου εὐγενοῦς. Def. 413. B: εὐγενοῦς ἡθους. Polit. 310. A: τοῖς ... εὐγενέσι γενομένοις.

εὐγονία, ἡ, *secunditas*. Pol. VIII. 546. A: γένους ... εὐγονίας τε καὶ ἀφορίας.

εὐγνωστος, ὁ ἥ, *facilis cognitu*. Soph. 218. E: εὐγνωστον ... καὶ σμικρόν.

εὐδαιμονία, ἡ, *beatitudo; vita beata*. Gorg. 470. E: ἐν τούτῳ ἡ πᾶσα εὐδαιμονία ἐστίν; Conv. 189. D: μεγίστη ἂν εὐδαιμονία τῷ ἀνθρωπείῳ γένηι εἴη. Apol. 25. B: πολλὴ γὰρ ἂν τις εὐδαιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους. Theaet. 175. C: ἀνθρωπίνης ὅλως εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος. Conv. 180. B: εἰς ἀρετὴς καὶ εὐδαιμονίας κτήσειν. Gorg. 523. B: οἰκεῖν ἐν

πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐπὶ τοὺς κακῶν. Pol. IX. 576. C: ἀρετῇ καὶ εὐδαιμονίᾳ. 580. B. Epin. 980. B: ὕμνοις τε καὶ εὐδαιμονίᾳ γεραίροντι διαΐγειν τὸν αὐτοῦ βίον. Conv. 188. D: πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει. Pol. IV. 420. D. VIII. 566. D: διέλθωμεν ... τὴν εὐδαιμονίαν ... τοῦ τε ἀνδρὸς καὶ τῆς πόλεως. Critia 121. B: ἀληθινὸν πρὸς εὐδαιμονίαν βίον. Legg. VI. 781. B: πρὸς πόλεως εὐδαιμονίαν. X. 905. C: εἰς εὐδαιμονίαν καὶ θυσδαίμονα τύχην. Menex. 247. E: πάντα τὰ εἰς εὐδαιμονίαν φέροντα. Phil. 115. D: εἰς μακάρων δὴ τινος εὐδαιμονίας.

εὐδαιμονίζω, *beatum iudico*. Lys. 212. A: εὐδαιμονίζω. Conv. 194. E: τοὺς ἀνθρώπους εὐδαιμονίζειν τῶν ἀγαθῶν ὡν cet. Pol. VII. 516. C: εἰσὶν ... εὐδαιμονίζειν τῆς μεταβολῆς. Gorg. 479. D: εὐδαιμονίζων. Legg. XII. 947. C: εὐδαιμονίζοντας ᾤδῃ. Crit. 43. B: πολλὰς ... δησε ... εὐδαιμονίᾳ τοῦ τρόπου. Pol. VII. 518. B: τὴν μὲν εὐδαιμονίᾳ ἂν τοῦ πάθους τε καὶ βίου cet. Pol. V. 465. D: διὰ μικρὸν που μέρος εὐδαιμονίζονται ἑαυτοὶ ὧν τοῦτοις ὑπάρχει. Gorg. 473. C: εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν cet. Theaet. 174. D: εὐδαιμονιζόμενον. Legg. X. 899. E: δόξαις ... εὐδαιμονιζόμεναι σφόδρα.

εὐδαιμονικός, ἡ, όν, *beatus*. Phaedr. 253. C: τελειότη ... οὕτω καλῇ τε καὶ εὐδαιμονικῇ ... γίγνεται.

εὐδαιμόνισμα, τό, *in re ponitur quae beata et habetur et praedicatur*. Ep. VIII. 354. C: φεύγειν ... ἀπλήστως πεινῶντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων.

εὐδαιμονῶ, *felix vel beatus sum*. Gorg. 470. E: ὅτι εὐδαιμονεῖ. Legg. I. 636. D. XI. 927. B: ὁπουπτερ πόλις εὐνομοῦσα εὐδαιμονεῖ. Lys. 207. E: ὅπως ἂν εὐδαιμονοίης. Legg. III. 686. E: ὡς ... εὐδαιμονοί. VII. 790. B. Euthyd. 280. D. Charm. 173. D: εὐδαιμονοῖμεν. Euthyd. 280. B. Pol. IV. 420. E: ἵνα δὴ ὅλη ἡ πόλις εὐδαιμονῇ. Phaedr. 256. D: εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων. 277. A: τὸν ἔχοντ' εὐδαιμονεῖν ποιοῦντες. Conv. 205. D: ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμία καὶ τοῦ εὐδαιμονεῖν. Charm. 174. B: τό εὐ πράττειν τε καὶ εὐδαιμονεῖν ποιοῦν. Pol. V. 473. C: ὅτι οὐκ ἂν ἄλλη τις εὐδαιμονήσειεν. VI. 500. E. Ax. 368. D: τίς γάρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν —; Pol. II. 365. D: εἰ μέλλομεν εὐδαιμονήσειν. VII. 541. A. Legg. III. 697. A. IV. 716. A. Alc. I. 134. B.

εὐδαιμόνως, *beate*. Polit. 301. D: οἰκτεῖν ... εὐδαιμόνως. Pol. VI. 498. C: τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσεσθαι. Legg. IV. 709. C: εἰ μέλλοι ποτὲ εὐδαιμόνως οἰκήσειν. VII. 816. D: ζῆν εὐ τε καὶ εὐδαιμόνως. VIII. 829. A. 840. C. Ep. VIII. 354. D. Legg. V. 734. D: ζῆν εὐδαιμονέστερον. IV. 710. B: ἣν λαβοῦσα (πόλις) εὐδαιμονέστατα διαΐξει. II. 662. E: οὐχ ὡς εὐδαιμονέστατα με ἐβούλου ζῆν. εὐδαίμων, ὁ ἡ, *beatus; fortunatus; praeclarus; etiam*

dives (ut Lat. *beatus*). Phaed. 58. E: εὐδαιμών γάρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνετο ... καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων. Pol. I. 354. A: ὁ γε εὖ ζῶν μακάριός τε καὶ εὐδαιμών. IV. 422. E: εὐδαιμών (iron.) εἰ ... ὅτι οἶει cet. Legg. IV. 713. B: οἰκησις ... μάλ' εὐδαιμών. X. 903. C. Conv. 193. C: ὅτι οὕτως ἂν ἡμῶν τὸ γένος εὐδαιμον γένοιτο. Pol. IV. 420. B: ὅπως ἐν τι ἡμῖν ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὐδαιμον. Tim. 68. E: εὐδαιμονος βίου. Prot. 316. B: οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαιμονος. Phil. 22. B: ἢ κ' τινος ἀνάγκης οὐκ εὐδαιμονος. Phaedr. 250. B: σὺν εὐδαιμονι χορῶ. Epin. 979. A: εὐδαιμονι ὑψῇ. 991. B: εὐδαιμονι χορείᾳ Μουσῶν δεδομένη. Gorg. 470. E: οὐδὲ τὸν μέγαν βασιλέα ... εὐδαιμόνα ὄντα. Soph. 230. E: τὸν ὄντως ἐσόμενον εὐδαιμόνα εἶναι. Phil. 11. D: τὸν βίον εὐδαιμόνα παρέχειν. Tim. 34. B: εὐδαιμόνα θεὸν αὐτὸν (τὸν οὐρανὸν) ἐγεννήσατο. Pol. III. 395. D: οἰομένην εὐδαιμόνα εἶναι. IV. 420. C. Legg. I. 637. E: εὐδαιμον ἐπιτήδευμα ἐπιτηδεύειν. Pol. V. 450. C: ὡς εὐδαιμον. Gorg. 470. D: ὡς πολλοὶ ἀδικοῦντες ἄνθρωποι εὐδαιμονές εἰσι. Conv. 205. A: κτήσῃ ... ἀγαθῶν οἱ εὐδαιμονες εὐδαιμονες. Pol. I. 344. B: εὐδαιμονες καὶ μακάριοι κέκληνται. III. 392. B. Phaedr. 247. A: θεῶν γένος εὐδαιμόνων. Phaed. 111. A: θέαμα εὐδαιμόνων θεατῶν. Theaet. 176. A: ὑμνήσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ. Conv. 195. A: πάντων θεῶν εὐδαιμόνων ὄντων. Pol. III. 406. C: ἐπὶ ... τῶν πλουσιῶν τε καὶ εὐδαιμόνων δοκούντων εἶναι. V. 458. E: ἐν εὐδαιμόνων πόλει. X. 612. A: ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων λεγομένων ἐστιάσεων. VII. 540. C: ὡς εὐδαιμοσί τε καὶ θείοις. Legg. IX. 858. D. Conv. 193. D: μακαρίους καὶ εὐδαιμόνας ποιῆσαι. 202. C: εὐδαιμόνας ... λέγεις οὐ τοὺς τὰγαθὰ καὶ καλὰ κερτημένους; Pol. IV. 421. B: ἐστιάτορας εὐδαιμόνας. Legg. V. 742. E: εὐδαιμόνας ἅμα καὶ ἀγαθοὺς. IV. 713. E: εὐδαιμόνα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀπειργάζετο γένη. Gorg. 525. E: διὸ καὶ εὐδαιμονέστερος ἦν ἢ cet. Pol. I. 361. D. IX. 576. E: βασιλευμένης ... οὐκ εὐδαιμονεστέρα (πόλις). Polit. 272. B: τὸν εὐδαιμονέστερον. Pol. I. 352. D: εὐδαιμονέστεροι. X. 606. D. Apol. 41. C. Legg. II. 662. D: ποτέρους ... εὐδαιμονεστέρους χορῇ λέγειν. Gorg. 471. C: ἀθλιώτατός ἐστι ... ἀλλ' οὐκ εὐδαιμονέστατος. Pol. VIII. 544. A: εἰ ὁ ἀριστος εὐδαιμονέστατος. VII. 526. E: τὸ εὐδαιμονέστατον τοῦ ὄντος. Epin. 981. E: ψυχῆς ... εὐδαιμονεστάτης τε καὶ ἀρίστης. Theaet. 176. E: τοῦ ... θείου εὐδαιμονεστάτου. Phil. 47. B: τὸν ἐν αὐταῖς ... ζῶντα εὐδαιμονέστατον καταριθμεῖται. Pol. IX. 580. C: ὅτι ... τὸν ἀριστόν τε καὶ δικαιοτάτον εὐδαιμονέστατον ἔκρινε. V. 466. A: εὐδαιμονεστάτην (τὴν πόλιν). Legg. V. 742. D. Phaed. 82. A: εὐδαιμονέστατοι. Pol. IV. 420. B. Euthyd. 299. E: τούτους εὐδαιμονεστάτους εἶναι Σκυθῶν καὶ ἀρίστους ἀνδρας. Eryx. 393. E.

εὐδηλος, ὁ ἥ, *evidens*. Polit. 308. D: ἀλλ' εὐδηλον
ὅτι cet. Pol. VI. 491. C: καὶ σοι εὐδηλὸν τε φανεῖται cet.
εὐδία, ἥ, *tranquillitas*. Legg. XII. 961. E: ἐν γε χει-
μῶσι καὶ ἐν εὐδαίαις.

εὐδιάβολος, ὁ ἥ, *criminationi et invidiae obnoxius*. Legg.
XII. 944. B: εὐδιάβολον κακὸν καλλύνων. Euth. 3. B: ὅτι
εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς.

εὐδιάζομαι, *tranquillus sum*. Ax. 370. D: ἀσαλεύτρῳ
ἡσυχία εὐδιαζόμενος.

εὐδιαφθαρτος, ὁ ἥ, *facilis corruptu*. Legg. VIII. 845.
D: ὕδωρ ... εὐδιαφθαρτον.

εὐδεινός, ἥ, ὄν, *placidus*. Legg. XI. 919. A: εὐδι-
εινήν γαλήνην παρασχών.

εὐδικία, ἥ, *iustitia*. Pol. II. 363. B. (Hom.).

εὐδοκίμησις, ἥ, *existimatio, honor*. Pol. II. 358. A:
μισθῶν ἔνεκα καὶ εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν. 363. A: τὰς
ἀπ' αὐτῆς (τῆς δικαιοσύνης) εὐδοκιμήσεις. Ib. τὰς ... παρὰ
θεῶν εὐδοκιμήσεις.

εὐδοκιμία, ἥ, *existimatio*. Phil. 58. D: μήτε (εἰς)
τινὰς εὐδοκιμίας (βλέψαντες).

εὐδόκιμος, ὁ ἥ, *spectatus; insignis, nobilis*. Legg. V.
745. A: εὐδόκιμος ... ἂν εἴη. Lach. 183. C: οὐδεὶς ... εὐ-
δόκιμος γέγονεν ἐν τῷ πολέμῳ. Epin. 976. A: εὐδόκιμον
... οὐδὲν τούτων εἰς σοφίαν τὴν ἀληθεστάτην. Theaet. 144.
C: ἀνδρὸς ... εὐδοκίμου. Gorg. 484. D: τὸν μέλλοντα ...
εὐδόκιμον ἔσσεσθαι ἄνδρα. De lege 320. E: ὅτῳ μέλει τοῦ
εὐδόκιμον εἶναι. Legg. XII. 950. E: οἵτινες εὐδόκιμον τὴν
πόλιν ... ποιήσουσι δοκεῖν. I. 631. B: ἐν πᾶσιν εὐδόκιμοι
τοῖς Ἕλλησιν. Men. 70. A. Crat. 412. B: τῶν εὐδοκίμων.
Legg. XII. 951. C: τῶν εὐδοκίμων τὰ τε ἄλλα καὶ εἰς τὸν
πόλεμον. Riv. 132. A: πατέρων εὐδοκίμων. Gorg. 471. E:
μάρτυρας ... εὐδοκίμους. Tim. 21. D: εὐδοκιμώτερος. Legg.
III. 685. B: περὶ τίνων εὐδοκιμωτέρων ... κατοικίσεων σκο-
ποῖμεθ' ἂν; Hipp. mai. 286. B: ἂ ἂν τις ἐπιτηδεύσας νέος
ὢν εὐδοκιμώτατος γένοιτο. Epin. 975. E: εὐδοκιμωτάτῃ πρὸς
χρείαν. Legg. IX. 878. A: εὐδοκιμώτατον (γένος) πρὸς ἀρε-
τήν. Menex. 240. B: οἱ τῶν τότε Ἑλλήνων ἐν τοῖς εὐδοκι-
μωτάτοις ἦσαν.

εὐδοκιμῶ, *existimatione vel laude floreo; celebror, gloriam
consequor*. Lach. 181. B: χαίρω ὅτι εὐδοκιμεῖς. Prot. 315.
A: ὅπερ εὐδοκιμεῖ μάλιστα τῶν Πρωταγόρου μαθητῶν.
Pol. VIII. 554. C: ἐν οἷς εὐδοκιμεῖ δοκῶν δίκαιος εἶναι. X.
613. C: εὐδοκιμοῦσι. I. 330. A: εὐδοκιμοῖ. Prot. 337. B:
ὁμῆς ... μάλιστ' ἂν οὕτως ... ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκοῖουσιν εὐ-
δοκιοῖτε. Ib. εὐδοκιμεῖν ... ἔστι παρὰ ταῖς ψυχαῖς τῶν
ἀκούοντων ἄνευ ἀπάτης. Theaet. 173. E: τοῦ εὐδοκιμεῖν
χάριν. Pol. VI. 489. C: οὐ ῥάδιον εὐδοκιμεῖν τὸ ... ἐπιτή-
δευμα ὑπὸ τῶν τάναντία ἐπιτηδεδόντων. Charm. 169. C:

εὐδοκιμῶν ἐκάστοτε. Legg. IV. 708. A: τὸ γε μάλιστα' εὐδοκιμοῦν τὰ νῦν ἐνθάδε γένος. Hipp. mai. 291. A: εὐδοκιμοῦντι ... ἐπὶ σοφίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν. Prot. 343. C: ὥσπερ εὐδοκιμοῦντα ἀθλητὴν. Apol. 22. A: οἱ μάλιστα εὐδοκιμοῦντες. Legg. XII. 952. A: τοὺς ... εὐδοκιμοῦντας τούτων τῶν νέων. Gorg. 515. E: ὅτι τὸ ... πρῶτον ῥύδοκίμει Περικλῆς. Critia 108. B: ὅτι θαυμαστῶς ὁ προτερος εὐδοκίμηκεν (τ. εὐδοκίμησεν) ἐν αὐτῷ ποιητῆς. Hipp. mai. 286. A: εὐδοκίμησα. 282. C: πᾶν εὐδοκίμησε. Pol. I. 538. A: ἢν' εὐδοκιμήσειεν. V. 468. E: ὅς ἂν εὐδοκιμήσας τελευτήσῃ. B: τὸν ... ἀριστεύσαντά τε καὶ εὐδοκιμήσαντα. Polit. 266. B: ἕτερον αὐτὸν τῶν πρὸς γέλωτα εὐδοκιμήσαντων ἄν. Pol. II. 368. A: εὐδοκιμήσαντας περὶ τὴν Μεγαροὶ μίχην. Theag. 127. A: πολὺ μᾶλλον εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις. Prot. 343. C: ὅτι ... αὐτὸς εὐδοκιμήσει ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις. Phaedr. 243. A: εἰ ... εὐδοκιμήσετον ἐν αὐτοῖς. Pol. X. 605. A: εἰ μέλλει εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς. Hipp. mai. 281. C. Menex. 235. D: τοῦ ... εὐδοκιμήσοντος.

εὐδοξία, ἡ, *bona fama, existimatio*. Pol. VIII. 555. A: εὐδοξίας ἔνεκα. Legg. V. 734. D: ἀρετῇ καὶ εὐδοξίᾳ. Pol. IX. 589. C: πρὸς εὐδοξίαν. Legg. V. 731. B. 732. E. XII. 950. C: προτιμᾶν τὴν εὐδοξίαν πρὸς τῶν πολλῶν. Ep. II. 312. C: πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοὶ οἶσσι ὡς φιλοσόφῳ ὄντι. Menex. 247. B: ἀπορία ... εὐδοξιῶν. **approbatio*. Menex. 238. D: μετ' εὐδοξίας πλήθους. *Etiā verum iudicium*. Men. 99. B: εὐδοξία ... ἢ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν.

εὐδοξος, ὁ ἡ, *probatus; gloriosus*. Legg. XII. 950. C: τὸν εὐδοξον βίον θηρεύειν. VI. 773. A: τοὺς παρὰ τοῖς ἔμφοροις εὐδοξοῦς γάμους χρῆ γαμῆν.

εὐδοξῶ, *existimationem vel laudem consequor*. Ep. XIII. 360. D: ἵνα ... εὐδοξῆς.

εὐδόξως, *splendide*. Hipp. mai. 287. E: εὐδόξως ἀπεκρίνω.

εὐδῶ, *dormio; obdormisco; trop. (ut vern. ruhen)*. Pol. IX. 571. C: ὅταν τὸ ... ἄλλο τῆς ψυχῆς εὐδῇ. Phaedr. 267. A: Τισίαν ... ἑάσομεν εὐδῆν. Legg. VII. 807. E: τὸ ... ὅλην διατελεῖν ἡγνινοῦν νύκτα εὐδόντα. 824: ἡ ... τῶν εὐδόντων ... κατὰ μέρη (θήρευσιν). 823. E: μήτε ἐργηγοροῦσι μήτε εὐδουσι. Cony. 203. B: βεβαρημένος ἡδῆν.

εὐειδής, ὁ ἡ, *speciosus, formosus*. Pol. VI. 494. C: εὐειδής καὶ μέγας. Crit. 44. A: γυνὴ ... καλὴ καὶ εὐειδής. Pol. VII. 535. A: τοὺς εὐειδεστάτους.

εὐεκτικός, ἡ, ὄν, *bene habens*. Legg. III. 684. C: εἰ καὶ τις ... δύναται εὐεκτικὰ τε καὶ ὑγιῆ σώματα ἀπεργάζεσθαι.

εὐέλεγκτος, ὁ ἡ, *facilis convictu*. Theaet. 157. B:

ὥς ... εὐέλεγκτος ὁ τοῦτο ποιῶν. Ep. VII. 343. C: αἰσθη-
σεσιν εὐέλεγκτον. **facilis exploratu*. Apol. 33. C: ταῦτα ...
καὶ ἀληθῆ ἐστὶ καὶ εὐέλεγκτα (v. εὐεξελέγκτα).

εὐελπίς, ὁ ἥ, *is quem magna spes tenet, spe fretus*.
Phaed. 63. C: εὐελπίς εἰμι εἶναι τι τοῖς τετελευτηκόσι. 64.
A. Alc. I. 103. B. Hipp. min. 364. A: οὕτως εὐελπίς ὢν
περὶ τῆς ψυχῆς. Legg. II. 671. C: τὸν εὐελπιν καὶ θαρρά-
λέον ἐκείνον γιγνόμενον. Apol. 41. C: καὶ ὑμῶς χρη ...
εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον.

εὐεξαπάτητος, ὁ ἥ, *facilis deceptu*. Pol. III. 409. A:
εὐεξαπάτητοι ὑπὸ τῶν ἀδίκων.

εὐεξελέγκτος, ὁ ἥ, *facilis ad redarguendum*. Hipp.
mai. 293. D: λίαν ... εὐήθη τε καὶ εὐεξελέγκτᾶ ἐστιν. (Apol.
vid. εὐέλεγκτος).

εὐεξία, ἡ, *bonus habitus*. Pol. IV. 444. D: εὐεξία ψυ-
χῆς. VIII. 559. A: μέχρι ὑγισίας τε καὶ εὐεξίας. Legg. VII.
789. C. 795. E. Gorg. 450. A: περὶ εὐεξίαν ... τῶν σω-
μάτων καὶ καχεξίαν. 464. A. Pol. VIII. 559. B. Riv. 134.
C: τὴν εὐεξίαν ἐμποιοῖν τοῖς ἀνθρώποις. Prot. 354. B:
εὐεξίαι τῶν σωμάτων.

εὐέπεια, ἡ, *elocutionis suavitās, et in univ. venustas*.
Phaedr. 267. C: πρὸς ποιήσιν εὐεπείας. Ax. 369. D: εἰς
εὐεπείας λόγων.

εὐεπίθετος, ὁ ἥ, *facilis impugnatu*. Polit. 306. A:
μᾶλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας.

εὐεργεσία, ἡ, *beneficium, meritum; res bene gesta, be-
nefactum*. Def. 413. E: εὐεργεσία ἐκούσιος. Gorg. 511. E:
ταύτης τῆς μεγάλης εὐεργεσίας ... δύο δραχμας ἐπράξατο.
513. E: ἄλλην εὐεργεσίαν ... προσφέρειν. D: ταύτην τὴν
εὐεργεσίαν προέσθαι. Legg. VIII. 850. B: πρὸς εὐεργεσίαν
τῆς πόλεως (*in civitatem*). Apol. 36. C. Gorg. 520. E: τῶν
εὐεργεσιῶν. Phaed. 113. D: τῶν ... εὐεργεσιῶν τιμὰς φέ-
ρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος. Ep. VII. 332. A: εὐεργε-
σίαις. Gorg. 522. B: ἃς οὗτοι εὐεργεσίας καὶ ὠφελείας νο-
μίζουσιν. Pol. X. 615. B. 616. B.

εὐεργέτης, fem. εὐεργέτις, *qui bene meretur vel meri-
tus est; beneficus*. Gorg. 506. C: μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἑμοὶ
ἀναγεγράφει. Crat. 403. E: μέγας εὐεργέτης τῶν παρ' αὐ-
τῷ. Legg. XI. 918. B. X. 896. E: τῆς ... εὐεργετίδος (ψυ-
χῆς). Apol. 36. D: ἀνδρὶ πένητι εὐεργέτη. Phaed. 62. A:
ἀλλ' ἄλλον φεῖ περιμένειν εὐεργέτην. De virt. 379. B: ἀπέ-
κειντο τῇ πόλει σωτήρες τε καὶ εὐεργεταί. Ep. VIII. 356.
D: τοῖς γενομένοις ποτὲ εὐεργεταί.

εὐεργετικός, ἡ, ὄν, *beneficus*. Del. 412. E: εἰς
εὐεργετικὴν ἀνθρώπων.

εὐεργετῶ, *bene mereor, beneficium confero in aliquem*.
Crat. 428. A: εὐεργετῶ καὶ Σωκράτη τόνδε. Theag. 127. C:
ἐὰν Θεάγῃ τουτονὶ ... εὐεργετῆς cet. Legg. XI. 927. C:

εὐεργετῖν. Apol. 36. C: ἔκαστον ... εὐεργετῖν τὴν μεγίστην εὐεργεσίαν. Hipp. mai. 281. C: τὴν σπαντοῦ πόλιν ἱκανὸς εὐεργετῖν. Men. 91. C. Gorg. 470. C: μὴ κάμης φίλον ἄνδρα εὐεργετῶν. Ep. VII. 351. A. B. Pol. X. 615. B: εἴ τις εὐεργεσίας εὐεργετηκότες ... εἶεν. Men. 92. D: τὸν πατρικὸν τόνδε ἑταῖρον εὐεργέτησον. Pol. I. 345. A: ὃ τι ἂν ἡμῶς ... εὐεργετήσης. Conyn. 184. B: εὐεργετούμενος εἰς χρήματα cet. Crit. 43. A: καὶ τι καὶ εὐεργέτηται (v. εὐεργετίζεται) ὑπ' ἐμοῦ. Gorg. 520. C: ἄλλην ... εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθεῖς.

εὐέρκεια, vid. εὐερκία.

εὐερκῆς, ὁ ἧ, *bene septus vel munitus*. Legg. VI. 760. E: ὅπως εὐερκῆς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους ὅτι μάλιστα ἔσται. Critia. 113. D: τὸν γήλοφον ... ποιῶν εὐερκῆ. Legg. VIII. 848. E: ὑποδοχὴν ... εὐερκῆ.

εὐερκία, ἡ, *bona munitio*. Legg. VI. 778. C: εὐερκίας (Par. A. εὐερκειάς) τε καὶ καθαρότητας χάριν. 779. B: εὐερκίαν (A. εὐερκειαν).

εὐετηρία, ἡ, *fertilitas, proventus*. Conyn. 188. A: ἥκει φέροντα εὐετηρίαν cet.

εὐήθεια, ἡ, *simplicitas; fatuitas*. Phaedr. 242. E: εἰς τε ἡ εὐήθεια αὐτοῖν (τοῖν λόγοις) πάνυ ἀστεία. 275. B: ὑπ' εὐηθείας. (Id. Hipp. min. 371. D.). C: πολλῆς ἂν εὐηθείας γέμοι. Polit. 309. E: εὐηθείας ... λαμβάνει φήμην. Pol. III. 400. E: εὐρυθμία εὐηθεία ἀκολουθεῖ. I. 348. D: πάννυ γενναίαν εὐηθειαν. III. 401. E: οὐχ ἦν ἄνοιαν οὐσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐηθειαν. Legg. III. 679. C: διὰ τὴν λεγομένην εὐηθειαν. Demod. 385. C.

εὐήθης, ὁ ἧ, *bonus, simplex; fatuus, ineptus; pugnans*. Soph. 267. E: ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστίν, οἰόμενος εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει. Pol. I. 349. B: οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος ... καὶ εὐήθης. X. 598. D: ὅτι εὐήθης τις ἄνθρωπος. Charm. 162. A. Ep. XIII. 360. C: ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης. Prot. 343. E: εὐήθεις ... τοῦτό γε φανείη ἂν, καὶ οὐ Σιμωνίδου. Theaet. 210. A. Legg. IV. 722. A: λίαν εὐήθεις. Theaet. 175. E: ὡς ἀνεμίσχτον εὐήθει δοκεῖν καὶ οὐδενὶ εἶναι. Phaedr. 242. D: εὐήθη καὶ ὑπὸ τι ἀσεβῇ (λόγον). Alc. II. 149. E: ἡμεῖς εὐήθη λόγον λέγομεν. Phaed. 68. E: τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη (pugnantem) σωφροσύνην. 87. C: ὅτι εὐήθεις λέγει ὁ τοῦτο λέγων. Pol. IV. 425. B: νομοθετεῖν δ' αὐτὰ οἶμαι εὐήθεις. III. 409. A: διὸ ... καὶ εὐήθεις νέοι ὄντες οἱ ἐπεικεῖς φαίνονται. Legg. III. 679. C. Hipp. mai. 293. D: λίαν γὰρ εὐήθη ... ἐστίν. Alc. II. 140. C: εὐήθεις (sq. ἀκάκους καὶ ἀπείρους καὶ ἰνεοῦς). Legg. III. 679. E: εὐηθέστεροι ... καὶ ἀνδρείότεροι cet. VII. 818. B: οὗτος πάντων τῶν λόγων εὐηθέστατος ἐστὶ μακρῶ. Hipp. mai. 289. E: εὐηθέστατος οὖν ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος. Pol. I. 343. D: ὡς εὐηθέστατε Σώκρατες.

εὐηθίζομαι, *inertiō*. Pol. I. 336. E: τί εὐηθίζεσθαι πρὸς ἀλλήλους —;

εὐηθικός, ἡ, ὄν, *bonus, simplex; facilis vel facile cedens*. Pol. I. 343. C: ἀρχεῖ τῶν ὡς ἀληθῶς εὐηθικῶν τε καὶ διακίων. Charm. 175. D: οὕτως ἡμῶν εὐηθικῶν τυχοῦσα ἡ ζήτησις καὶ οὐ σκληρῶν.

εὐηθικῶς, *stolide, inscienter*. Pol. VII. 529. B: ἴσως οὖν καλῶς ἡγεῖ, ἐγὼ δ' εὐηθικῶς. Hipp. mai. 301. D: οὕτως εὐηθικῶς εἶχομεν.

εὐηθῶς, *stolide, inerte*. Phaed. 100. D: τοῦτο δὲ ἀπλῶς ... καὶ ἴσως εὐηθῶς ἔγω παρ' ἐμμαντῶ. Hipp. mai. 301. C: οὕτως ... εὐηθῶς καὶ ἀδιανοήτως διακείσθαι. Ib. ὡς εὐηθῶς διακείμεθα. Polit. 276. E: αἰμαρτάνοντες εὐηθιέστερα τοῦ δέοντος.

εὐήμερος, ὁ ἡ, *mansuetus*. Tim. 71. D: ἱλεῶν τε καὶ εὐήμερον ποιοῖ τὴν περὶ τὸ ἡπαρ ψυχῆς μοῖραν κατεπισμένην.

εὐήνιος, ὁ ἡ, *qui facile regitur vel ducitur; trop. fleabilis*. Legg. IX. 880. A: ἐάν ... εὐπειθῆς γίγνηται, εὐήνιος ἂν εἴη. Phaedr. 247. B: τὰ ... θεῶν ὀχρήματα ... εὐήνια ὄντα cet. Legg. V. 730. B: ὅσ' ἂν ... ἐπεινός παιδεύων ... εὐηνίους (v. εὐνοϊκούς) μᾶλλον καὶ εὐμενεῖς ... ἀπεργάζεται (ἀπεργάζεται?). Pol. V. 467. E: ἐφ' ἵππων ... εὐηνιωτάτων.

εὐηνίως, *ita ut quis facile ducatur vel regatur*. Soph. 217. C: τῷ ... ἀλπίως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένην.

εὐήτριος, ὁ ἡ, *bene testis*. Polit. 310. E: λείον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕψασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν.

εὐθαρσία, ἡ, *fiducia*. Def. 412. A: εὐθαρσία ἐπὶ θανάτου προσδοκία.

εὐθέως, *confestim, statim*. Phaed. 63. A: οὐ πάντῃ εὐθέως ἐθέλει πείθεσθαι. Lach. 190. C. Sis. 388. D. Ep. VII. 329. E.

εὐθημονοῦμαι, *administro*. Legg. VI. 758. B: εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκίσεις.

εὐθύ, *recta in vel ad* —. Gorg. 525. A: ἀπέπεμψεν εὐθὺ τῆς φρουρᾶς. Theag. 129. D: εὐθὺ Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας. Lys. 203. A: εὐθὺ Λυκίου. B: ἐξ Ἀκαδημίας ... πορεύονται εὐθὺ (v. εὐθύς) Λυκίου. Ib. δευρο δὴ ... εὐθὺ ἡμῶν. Cum subst. Ax. 364. B: ἀφαιμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ. **contra, adversus*. Theag. 129. A: εὐθὺ τοῦ δαιμονίου.

εὐθυμος, ὁ ἡ, *alacer*. Legg. VII. 792. B: ἀρ' οὐκ οἴομεθα εὐθυμον μᾶλλον τε καὶ ἱλεων ἀπεργάζεσθαι ... τὴν ψυχὴν τοῦ τρεφομένου;

εὐθυμῶ, *laetifico*. Pol. II. 383. B: εὐθυμῶν ἐμέ (Aesch.). Med. oblector. Legg. VII. 797. B: εὐθυμείσθαι τοῖς αὐτοῖς παιγνίοις.

εὐθύμως, *laeto animo*. Ax. 365. B: εὐθύμως ... εἰς τὸ χρεῶν ἀπιέναι.

εὐθύναί (al. εὐθυναί), αἰ, *castigatio*. Prot. 326. E: ὄνομα τῇ κολάσει ταύτη ... ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὐ-
θύναί (v. εὐθύναι). **accusatio*. Legg. XI. 881. E: ἐν εὐ-
θύναις ἔστω τῶν κατηγορημάτων τῶν μεγίστων ἐν ταύτῃ
αὐτῇ. **iudicium magistratus gesti*. Legg. VI. 774. B: ἐν ταῖς
εὐθύναις. XII. 945. D: ἐὰν δ' ἄλλως τὰ περὶ τὰς εὐθύνας
τῶν ἀρχόντων γίγνηται. 946. D: ἐὰν ... ἀποφύγῃ τις τὰς
εὐθύνας. E. 947. E.

εὐθύνοϛ, ὁ, *rationum reddendarum exactor*. Legg. XII.
945. A: καταεὐθύνειν αὐτοῦ τὸν εὐθύνον. B: εὐθύνων ...
πέρι. 946. D: κατὰ τὴν τῶν εὐθύνων γνώμην. Ib. αὐτῶν
τῶν εὐθύνων κατηγορεῖται. E. C: τούτους ... εὐθύνους
ἀποδαίξει. D.

εὐθυνητής, ὁ, i. q. εὐθυνοϛ. Legg. XII. 945. B: τῶν
... τοιοῦτων εὐθυνητής εἰς ἱκανός; C: εὐθυνητάς τινας ...
θαίους.

εὐθύνω, *dirigo*, trop. *corrigo*, *castigo*. Prot. 325. D:
ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον ... εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ
πληγαῖς. 326. D: ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης. **rationem re-*
posco, *inquiro in aliquem*. Legg. XII. 946. C: ὅσον ἂν εὐθύ-
νωσι χρόνον. Polit. 299. A: εἰς τούτους εἰσάγειν τοὺς ἀρ-
ξάντας καὶ εὐθύνειν. **rego*, *guberno*. De lege 320. D: ἡ
εὐθύνη τὴν Κρήτην.

εὐθυπλοκία, ἡ, *recta textura*. Polit. 283. A: ὅταν
εὐθυπλοκία κρόκης καὶ στήμονος ἀπεργάζεται πλέγμα. 311. B.
εὐθυπορία, ἡ, *via directa*. Legg. V. 747. A: κατὰ
τὴν εὐθυπορίαν.

εὐθύποροϛ, ὁ ἡ, *directus*. Legg. VI. 775. D: ὥστ'
... οὐδὲν εὐθύπορον ἦθος οὐδὲ σῶμα ... γεννώη ποτ' ἂν.

εὐθύϛ, εἶα, ὅ, *directus*; *erectus*; *rectus* (etiam trop.).
Parm. 137. E: εὐθύ γε, οὐ ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοῖν ἐσχα-
τοιῖν ἐκίπροσθεν ἦ. Phaed. 72. B: εὐθεία τις ... ἡ γένεσις
ἐκ τοῦ ἐτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρύν. Parm. 137. E: οὕτε
... στρογγύλου οὕτε εὐθείος μετέχει. Ib. εὐθείος σχήματος.
Legg. IV. 716. A: εὐθεία (v. εὐθεῖαν) περαίνει. Men. 75.
A: ἐπὶ τῷ στρογγύλῳ καὶ εὐθεί. Gorg. 525. A: οὐδὲν εὐθύ
διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας τεθράφθαι. Theaet. 173. A: τὸ εὐθύ
τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφαιρεται. 194. B:
κατὰ τὸ εὐθύ. (Id. Pol. IV. 436. E.) Phil. 51. C: εὐθύ τι
λέγω ... καὶ περιφερές cet. Pol. IV. 436. E. X. 616. B:
ὡς εὐθύ (*erectum*). Men. 74. D. E. Critia 118. D: διώρυ-
γες εὐθεῖαι. Pol. X. 602. C: ταῦτά καμπύλα τε καὶ εὐθεῖα
(φαίνεται). Ep. VII. 343. E: τὰ ... εὐθεῖα δὴ στρογγύλα
(κεκλήσθαι).

εὐθύϛ, *statim*, *illico*. Prot. 310. B: εὐθύϛ εἶσω ἦει.
341. E: εὐθύϛ τὸ μετὰ τοῦτο ῥῆμα. Phaedr. 243. A: ποιεῖ
εὐθύϛ. Theaet. 144. E: πότερον εὐθύϛ ἂν ἐπιστευόμεν —;
Soph. 235. B: ἐὰν ... ἡμῶς εὐθύϛ ὁ σοφιστὴς ὑπομείνῃ,

συλλαβεῖν αὐτόν (ubi est Lat. *simulac* — *statim*. Aliter Heind.). Phil. 51. B: πάνυ μὲν οὖν οὐκ εὐθύς δὴλά ἐστιν ἃ λέγω cet. Conv. 174. E: εὐθύς ... ὥς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα. Pol. II. 378. C: τοιαῦτα λεπτὰ πρὸς τὰ παῖδια εὐθύς. Tim. 24. C: εὐθύς κατ' ἀρχάς. Legg. II. 653. B. Men. 100. A. (ubi verti possit *ohne weiteres*). — Saepius est Lat. *statim a* (v. c. oriū), et simpl. *a* (velut *a pueru*). Polit. 301. E: τὸ τε σῶμι εὐθύς (vern. *gleich von Geburt*) καὶ τὴν ψυχὴν διαφέρων εἰς. Conv. 178. C: εὐθύς νέω ὄντι. Pol. VI. 485. D: εὐθύς ἐκ νέου. 486. B: εὐθύς νέου ὄντος. III. 386. A: εὐθύς ἐκ παίδων. 395. C. al. VII. 519. A: ἐκ παιδὸς εὐθύς. Legg. I. 642. B. VII. 788. D: νέων ὄντων εὐθύς ... τῶν παίδων. — Cum particip. est *statim ut* vel *simul ac* c. modo finito. Phaedr. 70. A: εὐθύς ἀπαλλαστομένη τοῦ σώματος cet. 75. B: γενόμενοι εὐθύς. C. Theaet. 142. D: εὐθύς οἴκαδ' ἐλθών. 196. B: εὐθύς γενομένοις. Conv. 221. A: ἰδὼν εὐθύς παρακελεύομαι cet. Pol. I. 328. C. IV. 441. A. al.

εὐθυφερής, ὁ ἥ, *in rectum tendens, directus*. Legg. VII. 815. B: εὐθυφερὲς ... γιγνώμενον.

εὐθυωρία, ἡ, *directio*. Pol. IV. 436. E: ὅταν ... τὴν εὐθυωρίαν εἰς δεξιὰ ... ἐγκλίνῃ. Tim. 45. B: κατὰ τὴν τῶν ὁμμάτων εὐθυωρίαν. Locr. 94. B: τῷ μήπω καθ' εὐθυωρίαν (*directe*) νοησθαι.

εὐκαιρία, ἡ, *opportunitas* s. *tempus opportunum*. Def. 413. C: χρόνου ἐπιτευξεις, ἐν ᾧ cet. Phaedr. 272. A: τούτων τὴν εὐκαιρίαν τε καὶ ἀκαιρίαν διαγνόντι.

εὐκαιρως, *opportune*. Phaedr. 78. A: εἰς ὃ τι ἂν εὐκαιρότερον ἀναλίσκοιτε χρήματα.

εὐκαρπος, ὁ ἥ, *fructuosus*. Critia 110. E: τῷ πύργῳρον εὐκαρπὸν τε εἶναι.

εὐκίνητος, ὁ ἥ, *qui facile movetur*. Tim. 58. E: γενόμενον ... εὐκίνητον. 64. B: τὸ ... κατὰ φύσιν εὐκίνητον. A: τὸ τῆς εὐκινήτου ... φύσεως. 59. A: εὐκίνητον ὄντι ἐτι τὸν ὑγρὸν ὄγκον. Locr. 98. D: εἶδος πυρὸς εὐκινάτοισιν. Tim. 56. A: τὸ δ' εὐκίνητότατον (εἶδος) πικρὶ (ὑπονόμοντες). Ib. τὸ ... ἔχον ὀλιγίστας βασεις εὐκίνητότατον ἀνάγκη πεφυκέναι.

εὐκλής, ὁ ἥ, *nobilis, gloriosus*. Conv. 208. D: (ὑπὲρ) τοιαύτης δόξης εὐκλεοῖς. Menex. 247. D: ἀγαθοὺς καὶ εὐκλείς.

εὐκλεία, ἡ, *gloria*. Ep. VIII. 354. B: ὥστε ... μετ' εὐκλείας σῶζεσθαι. Menex. 247. A: εὐκλεία.

εὐκολία, ἡ, *agilitas, facilitas*. Legg. XII. 942. D: ὅλην εὐκολίαν τε καὶ εὐχέριαν ἐπιτηθεῖν. **comitas*. Alc. I. 122. C: (εἰς) εὐχέριαν καὶ εὐκολίαν (ἀποβλέναι).

εὐκολος, ὁ ἥ, *facilis, levis*. Legg. IV. 708. B: οὐ τοῖνον εὐκολος ... γίγνοιτ' ἂν ὁ κατοικισμὸς ταῖς πόλεσιν. Parm. 131. E: οὐ μοι δοκεῖ εὐκολον εἶναι τὸ τοιοῦτον οὐδαμῶς διορίσασθαι. Pol. V. 453. D: οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν.

Legg. VI. 779. E: τὸ ... εἰπεῖν οὐ πάντων εὐκολώτατον. — Ut Lat. *facilis*, etiam est *comis*, *humanius*. Pol. I. 330. A: οὐθ' ὁ μὴ ἐπιεικής ... εὐκόλος ποτ' ἂν ἑαυτῷ γένοιτο. Epin. 989. B: εὐκόλος (ψυχρή). Pol. I. 329. D: ἂν ... κόσμιοι καὶ εὐκόλοι ὦσι.

εὐκόλως, *sine ulla difficultate, severitate, fastidio* al. Phaed. 117. C: μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπισ. Soph. 242. C: εὐκόλως μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν διειλέχθαι (sq. μὴδὲν τινα ... φαίνεται μοι διηγεῖσθαι). Pol. VII. 537. E: (ἢ ἂν) τὸ ... ἀκούσιον (ψεύδος) εὐκόλως προσδέχεται. Legg. VI. 752. B: εὐκόλως καὶ ἀφοβῶς. Hipp. min. 364. D: πρᾶως τε καὶ εὐκόλως ἀποκρίνεσθαι.

εὐκοσμία, ἡ, *modestia*. Prot. 325. D: ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παιδῶν.

εὐκράης, ὁ ἡ, *temperatus*. Critia 112. D: εὐκράης (Par. A. εὐκράς) οὕσα (κρήνη) πρὸς χειμῶνά τε καὶ θέρους. εὐκρασία, ἡ, *temperatio*. Tim. 24. C: τὴν εὐκρασίαν τῶν ὡρῶν ... κατιδύσα.

εὐκρατος, ὁ ἡ, *temperatus, moderatus*. Ax. 371. D: εὐκρατος ἀήρ.

εὐκρίνεια, ἡ, *iudicandi facultas*. Def. 414. A.

εὐκρινῶς, *dilucide, clare*. Soph. 242. C: ὡς εὐκρινῶς ἔχοντες (int. αὐτιά). Pol. VIII. 564. C: ἴν' εὐκρινέστερον ἰδῶμεν ὁ βουλόμεθα.

εὐκριτος, ὁ ἡ, *perspicuus*. Polit. 272. C: εὐκριτον ὅτι ... διέφερον. D: τούτο ... καὶ μάλ' εὐκριτον.

εὐκταίος, α, ον, *optandus*. Legg. III. 687. E: ὡς οὐ τοῦτο εὐκταῖον (al. εὐκτίον) οὐδὲ ἐπισκτεῖον. **preces continens*. Legg. X. 906. B: ἐν εὐκταίαις τισὶν ἐπωδαῖς.

εὐκτός, ἡ, ὄν, *exoptatus*. Legg. IV. 706. E. (Hom.).

εὐκυκλος, ὁ ἡ, *orbiculatus*. Soph. 244. E: εὐκύκλον σφαίρης (Parm.). Tim. 40. A: εὐκυκλον ἐποίει.

εὐλάβεια, ἡ, *cautio; evitatio*. Pol. VII. 539. A: μία ... εὐλάβεια αὕτη συγχὴ τὸ μὴ cet. Legg. IX. 854. B. Def. 412. C: εὐλάβεια ὀρθοῦ νόγου. 413. C: φυλακὴ κακοῦ. 414. A. Pol. III. 416. B: τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρσκευασμένοι ἂν εἶεν. Legg. I. 649. E: ἂν καὶ ὅπωςτιοῦν μετ' εὐλαβείας γίννηται. II. 669. B: εὐλαβείας ... δεῖται πλείστης πασῶν εἰκόνων. V. 730. A: πολλὰς ... εὐλαβείας ... πορευθῆναι. VII. 798. D. Pol. VII. 539. D: ἐπ' εὐλαβεία ... προσεῖρηται. Prot. 317. B: εὐλάβειαν ταύτην ... βελτίω ἐκείνης εἶναι. 321. A: εὐλάβειαν ἔχων μὴ cet. Alc. I. 132. A. Legg. VIII. 830. B: ἵνα ... αἱ τῶν πλεονῶν εὐλάβειαι διεμελετῶντο ... ἱκανῶς. VII. 815. A: τὰς τε εὐλαβείας πασῶν πλεονῶν καὶ βολῶν ... μιμουμένην.

εὐλαβής, ὁ ἡ, *cautus*. Legg. V. 736. D: σμικρὰ μετὰβασις εὐλαβής. Polit. 311. B: πρὸς ... τὸ δίκαιον καὶ εὐλαβές. A: ἡδὴ σφόδρα ... εὐλαβῇ καὶ δίκαια καὶ

σωτήρια. (De lege 320. E. pro εὐλαβῆς εἵης nunc scribitur εὐλαβῆσει).

εὐλαβητικός, ἡ, όν, *cautus*. Def. 412. A: εὐλαβη-
τικός ών χοῖ.

εὐλαβοῦμαι, *caveo, cautionem adhibeo; vereor et revereor; oíto*. Ep. II. 313. E: εὐλαβοῦ μὴ cet. 314. B. Pol. VI. 507. A: εὐλαβεῖσθε ... μὴ πη ἔξαπατήσω ὑμᾶς. Phaed. 101. C: οὐκ εὐλαβοῖτο ἂν λέγειν —; Crat. 399. A: εἰάν μὴ εὐλαβῶμαι. Gorg. 519. A: εἰάν μὴ εὐλαβῇ. Prot. 316. D: χοῖ εὐλαβεῖσθαι τὸν ταῦτα πράττοντα. Gorg. 487. C. Pol. VIII. 564. C. Charm. 155. D: εὐλαβεῖσθαι μὴ ... μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν. Prot. 333. E: εὐλαβοῦμενος. Conv. 187. E: εὐλαβοῦμενον (*cum cautione*). Legg. XI. 927. C: εὐλαβοῦμενον περὶ τροφὴν τε καὶ παιδείαν ὀρφανῶν. Phaed. 91. C: εὐλαβοῦμενοι ὅπως μὴ cet. Pol. II. 372. C: εὐλαβοῦμενοι πενίαν ἢ πόλεμον. IV. 469. B: εὐλαβοῦμένους τὴν ... δουλείαν. X. 608. A: εὐλαβοῦμενοι πάλιν ἐμπειεῖν εἰς τὸν ... ἔρωτα. Legg. IX. 879. E: τὸν ξενικόν ... θεὸν εὐλαβοῦμενοι (*reverentes*). Prot. 315. B: ὡς καλῶς εὐλαβοῦντο μηδέποτε ἐμποδῶν ... εἶναι. Phaedr. 236. C: εὐλαβῆθητι. Pol. IX. 574. B: ἂρ' εὐλαβηθεῖη ἂν —; Phaed. 89. C: εὐλαβηθῶμέν τι πάθος μὴ πάθωμεν. 90. D. Phil. 45. A. Phaed. 99. D: εὐλαβηθῆναι μὴ cet. Conv. 222. B. Legg. III. 691. B. D. Ion. 537. A: εὐλαβηθῆναι περὶ τὴν καμπήν. Euthyd. 284. D: ὡν οὐ ... εὐλαβῆσει εἶναι. De lege 320. E. Pol. VI. 507. A: εὐλαβησόμεθα. Euthyd. 304. A: εὐλαβήσεσθε μὴ πολλῶν ἐναντίον λέγειν. Pol. III. 410. A: εὐλαβήσονται ... εἰς χορείαν ἰέναι. V. 467. D. Gorg. 480. E: τοῦτο ... εὐλαβητέον. 527. B: ὡς εὐλαβητέον ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι. IV. 424. C: εἶδος ... μεταβάλλειν εὐλαβητέον. X. 608. A.

εὐλαβῶς, *caute*. Soph. 246. B: μάλα εὐλαβῶς ἄνω-
θεν ... ἀμύνονται.

εὐλή, ἡ, *vermiculus*. Ax. 365. C: εἰς εὐλὰς ... μεταβάλλων.

εὐλίμενος, ὁ ἡ, *portuosus*. Legg. IV. 704. B: εὐλί-
μενος (ἡ πόλις) ... μάλιστα. D. Ib. ὅσον εὐλίμενωτέραν
αὐτήν φῆς εἶναι.

εὐλογία, ἡ, *orationis decentia*. Pol. III. 400. D: εὐλο-
γία ... καὶ εὐαρμοστία ... εὐηθεῖα ἀκολουθεῖ. **praedicatio*.
Ax. 365. A: αἱ συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν.

εὐλογιστία, ἡ, *rectum iudicium, prudentia*. Def. 412.
E: ἀπλαστία μετ' εὐλογιστίας.

εὐλογος, ὁ ἡ, *rationi consentaneus*. Def. 413. C: ὄρεξις
εὐλογος. Crat. 396. B: εὐλογον ... μεγάλης τινὸς διανοίας
ἐκγονον εἶναι τὸν Δία. Legg. II. 665. B. Pol. X. 605. E:
οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε. Ep. VII. 352: εὐλογώτερα.

εὐλογῶ, *laudo*. De lege 320. E: εὐλογοῦντες ἢ κατη-
γοροῦντες.

εὐλόγως, cum v. ἔχειν est rationi consentaneum esse. Phaed. 62. D. Crat. 416. A.

εὐμάθεια et εὐμαθία, ἡ, docilitas. Pol. VI. 490. C: εὐμάθεια, μνήμη. 494. B. Charm. 159. D: εὐμαθία κάλιον ἢ θυρμαθία; E: ἔστι ... ἡ ... εὐμαθία ταχέως ματθανεῖν. Id. Men. 88. B. Ep. VII. 344. A. Men. 88. A: εὐμαθίαν καὶ μνήμην. Pol. X. 618. D: εὐμαθίαι (codd. aliquot εὐμάθειαι).

εὐμαθής, ὁ ἡ, docilis. Pol. VI. 486. C: εὐμαθὴς ἡ θυρμαθής. 487. A. Legg. IV. 709. E. 710. C. Epin. 985. A: ἄτε γένοντες ὄντα εὐμαθοὺς τε καὶ μνήμονος. Theaet. 144. A: τὸ ... εὐμαθῇ ὄντα ... πρᾶον αὐ εἶναι διαφερόντως. Legg. V. 747. B: ὅτι ... εὐμαθῇ καὶ μνήμονα ... ἀπεργάζεται. Ep. VII. 339. E. Theaet. 194. D: εὐμαθεῖς. E. Pol. VI. 503. C: εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες cet. Ep. VII. 344. A: ἄλλοι δὲ ἄλλων εὐμαθεῖς ἅμα καὶ μνήμονες. Legg. VII. 812. E: δεῖ δὲ ὅτι μάλιστα εὐμαθεῖς εἶναι τοὺς νέους. IV. 718. D: εἰ ... εὐμαθέστερον ἀπεργάζεται.

εὐμαθῶς, ἡα ut facile discas, et in univ. facile. Legg. IV. 723. A: ἴνα ... εὐμενῶς καὶ ... εὐμαθέστερον τὴν ἐπίταξιν ... δέξεται.

εὐμάρεια, ἡ, facilitas. Lys. 204. D: εὐμάρεια ἡμῖν ἐστὶ (facile nobis accidit ut —) καὶ ἐξ ὕπνου ἐγγορμένοις Λύσιδος οἶσθαι τοῦνομα ἀκούειν. Legg. V. 738. D: ὅπως ἂν ... εἰς τε τὰς χρεῖας ἐκαστας εὐμαρείαν παρασκευάζωσι. *subsidium. Prot. 321. A: πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμυχανᾶτο.

εὐμαρῶς, nullo negotio. Critia 113. E: τὴν ... νῆσον ... εὐμαρῶς διεκόσμησεν. Legg. IV. 706. B.

εὐμελῆς (duct. a μέλωμαι), ὁ ἡ, bene curatus, h. e. apparatus. Ax. 371. D: συμπόσια ... εὐμελῇ.

εὐμένεια, ἡ, benevolentia. Conv. 197. B: φιλόδωρος εὐμενείας. Legg. IV. 723. A: διὰ τὴν εὐμένειαν.

εὐμενής, ὁ ἡ, benevolus, propitius. Phaedr. 257. A: εὐμενὴς καὶ ἱλεως. Pol. IV. 496. E. Legg. IV. 712. B. VII. 813. A: μετὰ τύχης εὐμενοῦς. V. 729. D: τό γε φίλων ... εὐμενὲς ἂν τις κτώτο. VII. 792. E: τὸ ... ἱλεων καὶ εὐμενὲς πρᾶον τε τιμῶσα. XI. 923. B: εὐμενεῖς ὄντες. 927. C. Pol. III. 416. B: ἀντὶ ξυμμάχων εὐμενῶν. Ep. VII. 344. B: ἐν εὐμενέσιν ἐλέγχους ἐλεγχόμενα. Legg. V. 730. B: εὐμενεῖς. 718. D: εὐμενέστερον γινώμενον. VI. 776. D: ὡς χρηὸν δούλους ὡς εὐμενεστάτους ἐκτεῖσθαι καὶ ἀρίστους. VII. 797. D.

εὐμενῶς, benevole. Phaed. 89. A: ὡς τῇδεως καὶ εὐμενῶς ... τὸν λόγον ἀπεδέξατο. Pol. V. 471. A: εὐμενῶς ... σωφρονιστοῦν. X. 607. D: εὐμενῶς ἀκουσόμεθα. Legg. IV. 723. A. VII. 796. B: εὐμενῶς δωρεῖσθαι. Crit. 34. C: οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέχονται. Menex. 236. E. Legg. IV. 718. D: εὐμενέστερον (ἀκούειν).

εὐμετάβολος, ὁ ἥ, *mutabilis, inconstans*. Ep. XIII. 360. D: εὐμεταβόλου (ἀνθρώπου). Pol. VI. 503. C: τὰ βέβαια ... ταῦτα ᾗθη καὶ οὐκ εὐμετάβολου.

εὐμεταχειριστος, ὁ ἥ, *facilis tractatu*. Phaedr. 240. A: οὐτ' εὐάλωτον ... οὐτε ἄλonton εὐμειωχρίστον ᾗγήσεται. εὐμετρος. Tim. 90. E. legebatur εὐμετροτέρος pro ἐρμετροτέρος (sic Par. A. et pr. E. Al. ἐρμετροτέρος).

εὐμήκης, ὁ ἥ, *procerus*. Parm. 127. B: εὐμήκη ... καὶ χαρίεντα ἰδεῖν.

εὐμήχανος, ὁ ἥ, *sollers, prudens*. Prot. 344. D: τὸν εὐμήχανον ὄντα. Pol. X. 600. A: πολλοὶ ἐπίνοιοι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας ... λέγονται.

εὐμίμητος, ὁ ἥ, *facilis ad imitandum*. Pol. X. 605. A: διὰ τὸ εὐμίμητον εἶναι.

εὐμμελής, ὁ, *hastam bene vibrans*. Alc. II. 149. E. (Hom.).

εὐμνημόνευτος, ὁ ἥ, *commemoratione dignus*. Tim. 18. C: ἡ τοῦτο ... εὐμνημιόνευτον ὅτι cet. D: καὶ ταῦτα εὐμνημιόνευτα.

εὐμοιρατῶ, *secunda fortuna utor*. Locr. 99. E: εἰκόνα σοφίας τοῖς εὐμοιρατοῦσι.

εὐμοίρος, ὁ ἥ, *compos*. Conν. 197. D: κτητὸς εὐμοίροις (anteced. ἄμοιροις).

εὐμορφία, ἡ, *formositas*. Conν. 218. E: τῆς παρὰ σοὶ εὐμορφίας πᾶσι πολὺ διαφέρων. Legg. IV. 716. A: σύμφωνα εὐμορφία. V. 744. B: κατὰ σωμάτων εὐμορφίας (v. εὐμορφαν).

εὐμουσία, ἡ, *decencia, honestas*. Gorg. 486. C. (Eurip.).

εὐνή, ἡ, *cubile*. Prot. 321. A: εἰς εὐνάς ἰοῦσιν. Polit.

272. A: μαλακὰς ... εὐνάς εἶχον. **tubernaculum*. Pol. III.

415. E: στρατοπεδευσάμενοι ... εὐνάς ποιησάσθων.

εὐνοία, ἡ, *benevolentia, favor*. Legg. I. 642. B: εὐνοίαι ... ἐνδύεται ἔκαστον ἡμῶν ... τῇ πόλει. Phaedr. 241. C: ὅτι οὐ μετ' εὐνοίας γίγνεται. Pol. V. 470. A: ἕαν τι ἡμῖν μέλη τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας εὐνοίας. Legg. III. 695. D. Gorg. 485. A: εὐνοία τῇ ἑαυτοῦ (*sibi ipse favens*). 486. A: εὐνοία ... ἐρῶ τῇ σῇ (*erga te*). Theaet. 151. C: οὐκ οἶονται με εὐνοία τοῦτο ποιεῖν. Polit. 262. C: εὐνοία τῆς σῆς φρίσως. Legg. I. 635. B: τῷ μὴ φθόνῳ τὰ λεγόμενα, ἀλλ' εὐνοία δεχομένῳ. Prot. 337. B: δι' εὐνοίαν. Id. Phaedr. 275. A. Ep. IV. 321. A: κατ' εὐνοίαν. Gorg. 487. A: εὐνοίαν καὶ παρρησίαν. Legg. I. 642. C: πρὸς τοὺς τὴν πόλιν εἰς ψόγον ἄγοντας πᾶσαν εὐνοίαν ἔσχον. E: εὐνοίαν ... ὅμην ... ἔχουσι. XI. 931. A.

εὐνοϊκῶς, *benevole*. Hipp. mai. 291. E: ὅτι μοι δοκεῖς εὐνοϊκῶς ... βοηθεῖν.

εὐνομία, ἡ, *bona constitutio, ordo; obtemperatio legibus; modestia*. Def. 413. E: εὐν. πειθαρχία νόμων σπουδαίων. Hipp. mai. 284. D: ἄνευ τούτου (τ. νόμου) μεῖν εὐνομίας

ἀδύνατον οἰκείν. Pol. IV. 425. A: ὅταν ... παῖδες ... εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέξονται. Legg. XII. 960. D: εὐνομίαν ἐν ταῖς ψυχαῖς. Soph. 216. B: ὑβρεῖς τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν.

εὐνομος, ὁ ἡ. *bonis temperatus legibus et institutis; bene institutus*; in hominibus pos. valet *legibus obtemperans, modestus*. Hipp. mai. 283. E: εὐνομίος γ' ἡ Λακεδαίμων. Pol. V. 462. E: τὴν γε εὐνομιον (πόλιν). Legg. IV. 712. A: τὸ πόλιν εὐνομοι γίγνεσθαι. Il. 656. C: τοὺς τῶν εὐνόμων παῖδας. VII. 815. B: εὐνόμων ἀνδρῶν. XI. 934. E. XII. 950. D: ἐν ταῖς εὐνόμοις πόλεσι καὶ χώραις. Hipp. mai. 283. E. Tim. 23. B: κατὰ πάντα εὐνομωτάτῃ διαφερόντως. 20. A: εὐνομοπάτης ὢν πόλεως. Legg. I. 638. B: εὐνομώτατοι.

εὐνομοῦμαι, *bonis legibus utor vel instructus sum, bene institutus sum vel gubernor*. Hipp. mai. 284. B: ἥτις (πόλις) ... εὐνομεῖται. Crit. 53. B: εὐνομούνται ... ἀμφοτέραι. Pol. X. 605. B: εἰς μέλλουσαν εὐνομίσθαι πόλιν. Crit. 52. E. Pol. X. 607. C: ἐν πόλει εὐνομονιμένη. Tim. 24. D: εὐνομούμενοι. Pol. III. 406. C: πᾶσι τοῖς εὐνομονιμένοις. Legg. XII. 950. A: ἄτε οὐδαμῶς εὐνομουμέναις (πόλεσιν). 951. B. Crit. 53. C: τὰς ... εὐνομουμένας πόλεις. Pol. II. 380. B: εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι (ἡ πόλις).

εὐνομῶ, i. q. εὐνομοῦμαι. Legg. XI. 927. B: ὅπου περ πόλις εὐνομοῦσα εὐδαιμονεῖ (*nisi forte leg. εὐνομος οὔσα*).

εὐνους, ὁ ἡ. *benevolus, propitius*. Gorg. 487. B: ἐμοί γ' εἰ εὐνους. D. Pol. VIII. 558. B: εὐνους ... τῷ πλήθει. Ep. XIII. 363. A. Phaedr. 256. A: ὡς σφόδρ' εὐνον ὑπαζόμενος. Pol. VIII. 549. E: οἱ δοκοῦντες εὐνοί εἶναι. X. 608. A. Legg. V. 729. C: εὐνους ἂν ... θεοὺς εἰς παίδων αὐτοῦ σποράν ἴσχοι. Phaedr. 239. E: τῶν φιλάτων τε καὶ εὐνουστάτων ... πτημάτων. Lach. 181. B: ἡγοῦ με ἐν τοῖς γ' εὐνουστάτοις σοι εἶναι.

εὐνούχος, ὁ, *eunuchus*. Pol. V. 479. C: περὶ τοῦ εὐνούχου. Legg. III. 695. B: ὑπὸ ... τοῦ λεγομένου τότε εὐνούχου. Ep. VII. 332. A. Legg. III. 695. A: ὑπὸ γυναικῶν τε καὶ εὐνούχων παιδευθέντας. Alc. I. 121. D.

εὐνοῶ, *benevolus sum*. Ep. VII. 349. E: καὶ οὐκ (ν. οὐκέτι) εὐνοεῖν (ν. εὐνοεῖν) ᾤτό με.

εὐξεστος (epic. εὐξεστος), ἡ, ον, *bene politus vel fabricatus*. Ion. 537. A. (Hom.).

εὐομολόγητος, ὁ ἡ, *facilis concessu*. Pol. VII. 527. B: εὐομολόγητον.

εὐορκος, ὁ ἡ, *iusiurandum conservans*. Pol. II. 363. D: τοῦ ὁσίου καὶ εὐόρκου.

εὐπαγής, ὁ ἡ, *bene compositus, solidus*. Def. 416: ἐπιστήμη ποιητικὴ πόλεως εὐπαγής. Legg. VI. 775. C: εὐπαγής ... ξυνίστασθαι τὸ φυόμενον.

εὐπάθεια, ἡ, *laetitia, deliciae*. Pol. III. 404. D: Ἄτ-

τιμῶν περιμιάτων τὰς δοκούσας εἶναι εὐπαθείας. X. 613. A: τὰς ... ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπαθείας διηγείσθαι.

εὐπαθῶ, *voluptate fruor*. Phaedr. 247. D: εὐπαθει.

Pol. I. 347. C: οὐδ' ὥς εὐπαθήσονται (ν. εὐ παθίσονται).

εὐπαιδία, ἡ, *proles praeclara*. Pol. II. 383. B. (Aeschyl.).

εὐπαράγωγος, ὁ ἡ, *facilis ductu*. Tim. 69. D: ἐλπίδα ... εὐπαράγωγον αἰσθήσει τε ἀλόγῳ cet.

εὐπαράκλητος, ὁ ἡ, *qui facile perducitur*. Ep. VII.

328. A: ὡς εὐπαράκλητοι εἶεν πρὸς τὸν ... λόγον καὶ βίον.

εὐπαράμυθτος, ὁ ἡ, *is quem facile quis flectit et exorat*. Legg. X. 888. C: (ὡς) εὐπαράμυθιοι (θεοί) ...

εἰσὶ θύμῳ καὶ εὐχαίς. 885. B: εὐπαράμυθτους.

εὐπειθεία, ἡ, *obedientia*. Locr. 104. B: εὐπειθείᾳ τε καὶ καρτερίᾳ.

εὐπειθής, ὁ ἡ, *facilis adductu, facile obediens, et in*

univ. obtemperans. Phaedr. 254. A: ὁ μὲν εὐπειθής τῷ ἡνίο-

χῳ τῶν ἵππων. Legg. IX. 880. A. Epin. 989. B: πρὸς τὸ

σωφρονεῖν εὐπειθής. Legg. X. 890. C: ὅς ἂν μὴ παρέ-

χῇται ἑαυτὸν τοῖς νόμοις εὐπειθῇ. Phaedr. 271. D: οἱ ...

τοιοῖοις ὑπὸ τῶν τοιῶνδε λόγων ... εἰς τὰ τοιαῦτα εὐπειθεῖς.

Legg. VII. 801. E: τοῖς νόμοις εὐπειθεῖς γεγονότες. I. 632.

B: τοῖς ... εὐπειθεῖσι τῶν νόμων (τῷ νόμῳ?). IV. 715. C:

ὅς δ' ἂν τοῖς τεθείαι νόμοις εὐπειθέοιτατός τ' ἦ cet. 718. C:

ὡς εὐπειθεοτάτους πρὸς ἀρετὴν εἶναι.

εὐπέτεια, ἡ, *facilitas*. Legg. IV. 718. D: οὐ γὰρ

πολλή τις εὐπέτεια οὐδὲ ἀφθονία τῶν προθυμονιμένων ὡς

ἀρίστων ... χίγνεσθαι. Tim. 64. D: τὸ ... μετ' εὐπετείας

γιγνόμενον ἅπαν cet. 83. E. Pol. II. 364. C: οἱ μὲν κα-

κίως πέρα εὐπετείας δίδόντες.

εὐπετής, ὁ ἡ, *facilis*. Soph. 254. A: οὐδαμῶς εὐπε-

τῆς ὀφθῆναι. Phaedr. 271. C: οὐκ εὐπετές. Parm. 165. D.

Pol. II. 364. A: εὐπετές κτίσασθαι. 365. C. Legg. XI. 933.

A. al. Pol. VI. 494. D: ἄρ' εὐπετές οἶμαι εἶναι εἰσακούσαι —;

Soph. 218. D: εὐπετεστέραν ... ὁδόν.

εὐπετώς, *facile*. Tim. 81. D: αὐτὰ δὲ ... εὐπετῶς

δαιρείται. Legg. IV. 708. C: ἄλλως ... οὐκ εὐπετῶς ἀνέ-

χεται. Euthyd. 304. C. Ep. VII. 327. D. VIII. 353. C. Pol.

II. 369. A: ἐλπίς εὐπετεστέρον ἰδεῖν ὃ ζητούμεν.

εὐπλαστος, ὁ ἡ, *facilis ad fingendum, flexibilis*. Pol.

IX. 588. D: ἐπειδὴ εὐπλαστότερον κηροῦ ... λόγος. Legg.

II. 666. C: εὐπλαστότερον εἶναι (τὸ τῆς ψυχῆς ἥθος).

εὐπλοΐη, ἡ, *bona navigatio*. Hipp. mai. 370. C. (Hom.).

εὐπνους, ὁ ἡ, *perflabilis; neutr. perflabile* (vern. *das*

Luftige). Phaedr. 230. C: τὸ εὐπνουν τοῦ τόπου ὡς ἀγυπητὸν cet.

εὐπορία, ἡ, *facilitas; subsidium; copia*. Prot. 321. E:

εὐπορία ... ἀνθρώπου τοῦ βίου γίγνεται. Crat. 414. D. Legg.

X. 909. E: ὅταν εὐπορίας τινας λάβωμεν. Crat. 419. C:

εὐπορίᾳ τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς. Phil. 15. C. Hipp. mai. 298. C:

ἐν ἄλλῃ τινὶ εὐπορίᾳ εἶναι. Crat. 415. C: εὐπορίαν. Tim. 44. F: εὐπορίαν ἔδοσαν. Critia 107. B. Eryx. 392. D: ὥστε εὐπορίαν εἶναι ... πᾶν πολλὴν γεωργεῖν.

εὐπορος, ὁ ἥ, *facilis; expeditus* (in re et homine); etiam *parabilis*. Pol. I. 328. E: ἡ ῥαδία καὶ εὐπορος (ὁδός). Legg. V. 737. A: οὐκ εὐπορος ... πολιτικὴ πρᾶξις οὐδεμία γίγνεται ἂν πόλει. Crat. 419. A: συμμέτρον καὶ εὐπορον. Legg. VIII. 810. D: οὐδαμῶς εὐπορον. Eryx. 405. D: ἴσως ... παντὶ ἀνθρώπῳ εὐπορον γινῶναι ὅτι cet. Legg. VIII. 810. C: τὸ τε φαινόμενον εὐπορον καὶ τὸ μὴ φράζειν. Soph. 241. B: τὰς ... ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας ... ὁρᾷς ὡς εὐποροὶ (*faciles invenit*) καὶ πολλοί. Pol. III. 404. C: ἃ ... μάλιστα ἂν εἴη στρατιώταις εὐπορα. Phaedr. 86. D: εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τι οὐκ ἀπεκρίνατο; Charm. 167. B. Lach. 194. B. Prot. 348. D: εὐπορώτερον ... πρὸς ἅπαν ἔργον καὶ λόγον cet. Pol. VIII. 564. E: πλείστον ... μέλι καὶ εὐπορωτάτον. **opulentus*. Conv. 204. B: πατὴρ ... σοφοῦ ἐστὶ καὶ εὐπόρου. Ep. XIII. 361. D: τὰ δὲ νῦν ἐγὼ αὐτῶν εὐπορώτερος.

εὐπορῶ, *facile possum, et in univ. possum, habeo* (v. c. dicere al.), *scio; valeo* (ad aliquid faciendum); *copiam habeo*; etiam in eo ponitur cui res succedit. Legg. VI. 754. A: ἐγὼ ... οὐδαμῶς εὐπορῶ πλην γε ἐνός εἰπεῖν. Lys. 213. C. Ion. 532. C: εὐπορῶ ὅ τι λέγω. Gorg. 478. A: εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὥδε σκόπει. Conv. 209. B: πρὸς τοῦτον τὸν ἀνθρώπον εὐθὺς εὐπορεῖ λόγων περὶ ἀρετῆς. Legg. VII. 791. D: καθ' ὅσον εὐπορεῖ τούτων. Ion. 533. A: εὐπορεῖ ὅ τι εἴπῃ. Phaedr. 253. A: εὐποροῦσι (v. εἰροῦσι). Ion. 536. C: συγγιμάτων καὶ ῥημάτων εὐποροῦσι. Legg. I. 634. B: οὐκ ἂν ἴσως εὐποροῖν ... λέγων. Tim. 26. C: ἴνα εὐποροῖεν λόγων μετ' ἐμοῦ. Soph. 243. C: περὶ μὲν τοῦτο εὐπορεῖν φαιμέν καὶ μανθάνειν. 267. D: ὀνομάτων ... μὴ σφόδρα εὐπορεῖν. Euthyd. 279. A: εὐπορεῖν pro εὐρεῖν scrib. Cl. et Vat. Θ. Eryx. 394. C: ἀπάντων εὐπορεῖν παρὰ χρῆμα. Phaedr. 235. A: ὡς οὐ πᾶν εὐπορῶν πολλὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ. Men. 80. C: οὐ γὰρ εὐπορῶν αὐτὸς πρὸς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. Eryx. 394. B: μηδεὶς γ' εὐποροῦντα τῶν ἐπιτηδείων. Conv. 219. D: οὐδ' ὅπῃ προσαχαρομένην αὐτὸν εὐπόρου. Legg. III. 679. A: σκευῶν ... εὐπόρου. Hipp. mai. 297. E: καὶ ... δὴ τι καὶ οἶμαι ἄρτι εὐπορηκέναι. Conv. 203. E: ὅταν εὐπορήσῃ. Phaedr. 84. D: εἰ τι μᾶλλον οἴεσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν. Menex. 235. C.

εὐπόρως, *expedite, facile*. Conv. 215. A: εὐπόρως ... καταρτίμῃσαι. 223. A: ὡς εὐπόρως καὶ πιθανὸν λόγον εἶρεν. 204. E: τοῦτ' εὐπορώτερον ... ἔχω ἀποκρίνασθαι.

εὐπραγία, ἡ, *prosperitas, successus*. Prot. 345. A: τίς δ' εὐπραγία ἀγαθὸν ἱατρὸν ποιεῖ; Legg. III. 701. E: ὅτι τότε διαφερόντως ἐν αὐταῖς ἐγένετο εὐπραγία. Pol. II. 379. B:

αἴτιον ἄρα εὐπραγίας; Legg. VII. 814. E: ἐν εὐπραγίαις ... οὐσης ψυχῆς. X. 887. E. V. 732. C: κατὰ τε εὐπραγίας ἰσταμένου τοῦ δαίμονος ἐκάστου καὶ κατὰ τύχας. **recta faciendi vel rei alicuius tractandae ratio*. Alc. I. 116. B: οὐκ οὐν καλὸν ἢ εἰπραγία; Euthyd. 279. E: ὅτι περὶ αὐλημάτων εὐπραγίαν οἱ αὐλῆται εὐτυχεστάτοί εἰσιν. 281. B: οὐ μόνον ... εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ... ἢ ἐπιστήμη παρέχει τοῖς ἀνθρώποις ἐν πάσῃ κτήσῃ τε καὶ πράξει.

εὐπρέπεια, ἢ, *decentia, decorum; species, verisimilitudo*. Phaedr. 274. B: τὸ δ' εὐπρεπείας ... γραφῆς πέρι καὶ ἀπροπείας. Phaedr. 92. D: μετὰ εἰκότος τινος καὶ εὐπρεπείας. Crat. 402. E: τὸ ... εἰ ἔγκειται ἴσως εὐπρεπείας ἔνεκα. Euthyd. 305. E: ὁ γε λόγος ἔχει τινὰ εἰπρέπειαν. Ib. ἔχει ... εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν. Ep. VII. 333. D: πρὸς τὴν (τὸ τῆν?) εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς ... αὐτῷ γίγνεσθαι.

εὐπρεπής, ὁ ἢ, *decens, spectus*. Polit. 296. A: καὶ μὴν εὐπρεπής (ὁ λόγος). Legg. VI. 761. C: τὰ τε πηγαία ἴδιαι ... κοσμοῦντες ... εὐπρεπέστερα ... ποιῶσιν. Soph. 227. C: ποῖόν τι λεχθὲν εὐπρεπέστατον εἶναι δοῖει.

εὐπρεπῶς, *apte*. Conv. 198. D: ὡς εὐπρεπέστατα τιθῆναι. Soph. 251. A.

εὐπρόσωπος, ὁ ἢ, *vultu pulchro praeditus, formosus*. Alc. I. 132. A: εὐπρόσωπος ... ὁ ... δῆμος. Charm. 154. D: οὐκ εὐπρόσωπος;

εὕρεσις, ἢ, *inventio*. De lege 314. B: εὔρεσις ... τῶν πραγμάτων. Ib. εὕρεσι τινί. Phaedr. 236. A: οὐ τὴν εὔρεσιν, ἀλλὰ τὴν διάθεσιν ἐπαινετέον. Crat. 436. A: εὔρεσιν τῶν ὄντων. Phil. 61. B. Pol. I. 336. E. De lege 317. D: νόμον εἶναι τοῦ ὄντος εὔρεσιν.

εὕρετής, ὁ, *inventor*. Lach. 186. E: οὔτε ... εὔρετῆς οὔτε μυθετῆς *cet.* 187. A: εὔρεται.

εὕρετικός, ἢ, ὄν, *ad inveniendum idoneus, inveniens*. Pol. V. 455. B: ὁ μὲν ἀπὸ βραχείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὕρετικός εἴη οὐ ἔμαθεν *cet.* Conv. 209. A: τῶν δημιουργῶν ὅσοι λέγονται εὕρετικοὶ εἶναι. Polit. 286. E: ἂν ∴ τὸν αἰκούσαντα εὕρετικώτερον ἀπεργάζεται. 287. A: τῆς τῶν ὄντων λόγῳ δηλώσεως εὕρετικωτέρους.

εὕρημα, τό, *inventum*. Theaet. 150. C: οὐδέ τί μοί ἐστιν εὕρημα τοιοῦτον γεγονὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἔκγονον. Hipp. min. 372. C: ἐμιαυτοῦ ποιούμενος τὸ μάθημα εἶναι ὡς εὕρημα. Ion. 534. D: ἀτεχνῶς ... εὕρημά τι Μοισᾶν (Tynnich. Vulgo Μοισῶν). De lege 321. A. Ep. II. 313. A: εἶναι σὸν εὕρημα. Euthyd. 290. C: αὐτῶν τοῖς εὐρήμασιν. Prot. 326. D: ἀγαθῶν ... νομοθετῶν εὐρήματα.

εὕρισκω, *invenio, reperio, deprehendo; etiam comperio; excoquo, indago; intelligo*. Ion. 538. E: ἐπειδὴ ... ἐν Ὁμήρῳ εὕρσκες ᾧ *cet.* Legg. VI. 754. B: εὕρισκει ξυμμάχους. Clit. 407. B: οὔτε διδασκίλους αὐτοῖς εὕρσκετε τῆς δικαιοσύνης *cet.*

Apol. 23. C: εὐρίσκουσι πολλὴν ἀφθονίαν οἰομένων cet. Legg. II. 664. A: τοῦτον ... πέρι πᾶσαν μηχανὴν εὐρίσκειν. XII. 957. A. Pol. I. 330. E: ὁ ... εὐρίσκων ἑαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλὰ ἀδικήματα. Tim. 30. A: εὐρίσκειν ... οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ... κάλλιον ἔσσεσθαι ποτ' ἔργον. Legg. III. 699. B: εὐρίσκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι καὶ τοὺς θεοὺς. Ep. II. 312. B: ἡ αὐτὸς βελτίονα εὐρηκας τῶν παρ' ἐμοί. Phaedr. 252. A: ἱατρὸν εὐρηκε ... τῶν μεγίστων πόνων. Lach. 186. C: εἰ ... εὐρηκεν ἢ μεριάσθηκεν. Euthyd. 285. A: εἶτε αὐτῷ εὐρήκατον cet. Pol. II. 373. E: ὅτι πολέμιον αὐτῷ γένεσιν εὐρήκαμεν. IV. 421. E. Phaedr. 230. D: τὸ φάρμακον εὐρηκέναι. Crat. 436. A. Phil. 15. E: ὡς τινα σοφίας εὐρηκῶς θησαυρόν. Crat. 438. A. Ep. II. 313. B: τοῦθ' εὐρηκοῦτι. Alc. I. 113. E: ὅπως αὐτὸς εὐρον. Phaedr. 275. A: ὑπομνήσεως φάρμακον εὐρες. Conyn. 175. D: δῆλον ... ὅτι εὐρες αὐτὸ καὶ ἔχεις. Tim. 21. C: ὅσα εὐρεν ἐνθάδε ἦκων. Critia 113. A. Euthyd. 273. E: πόθεν τοῦτο τὸ ἔρμαιον εὐρέτην; Pol. X. 612. B: αὐτὸ δικαιοσύνην αὐτῇ ψυχῇ ἄριστον εὐρομεν. Euthyd. 291. A: εὐρετε ἐκείνην —; Euthyd. 5. B: εὐροίμ' ἂν ... ὅπη σαθρὸς ἐστί. Pol. I. 343. D: οὐδαμοῦ ἂν εὐροις ... πλέον ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου. III. 394. C. al. Prot. 321. D: ἦντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὐροι. Pol. II. 427. A: ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν κἄν οὐκ εὐρεῖν. Legg. I. 638. B: μυρία δ' ἄλλα τοιαῦτ' ἂν εὐροίμεν. Hipp. mai. 300. D: οὐ γὰρ μήποτε εὐρης cet. Hipp. min. 368. E. Pol. III. 392. C: ὅταν εὐρωμεν οἶόν ἐστι δικαιοσύνη. V. 453. E: εἰαν πη εὐρωμεν τὴν ἐξοδον. 472. B. Phaedr. 85. C: ἡ μαθεῖν ... ἡ εὐρεῖν. 89. D: εὐρεῖν (*deprehendere*) ... πονηρόν τε καὶ ἄπιστον. Soph. 221. C: πειρώμεθα εὐρεῖν (*indagare*) ὃ τί ποτ' ἐστίν. Pol. III. 412. B: οὐκίτι χαλεπὰ εὐρεῖν. Tim. 28. C: τὸν ... ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὐρεῖν τε ἔργον cet. Legg. XI. 919. C: εὐρεῖν μηχανὴν ὅπως cet. Pol. VII. 522. D: ἀριθμὸν εὐρών. Legg. V. 744. E. Crat. 436. A: τὸν τὰ ὀνόματα εὐρόντα. Tim. 28. C. Theaet. 150. D: αὐτοὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὐρόντες. Phil. 34. D: εὐρόντες ὁ νῦν ζητούμεν. Legg. XII. 968. B: καὶ ἐτέρους ... εὐρήσω. Crit. 44. B. Pol. IV. 423. B: οὕτω ... μεγάλην πόλιν μίαν οὐ ῥαδίως ... εὐρήσεις. Legg. XII. 960. E: ἐμε τοιοῦτον εὐρήσεις ἄλλον. Pol. X. 611. C: πολὺ γε κάλλιον αὐτὸ εὐρήσει (*subi. est vern. man*). Apol. 41. A. Phil. 27. A: διαφέρον εὐρήσομεν. Pol. II. 375. C: πόθεν ἄρα πρῶτον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὐρήσομεν; Apol. 30. E: οὐ ῥαδίως ἄλλον τοιοῦτον εὐρήσετε. 34. A. Pol. IV. 425. E: ῥαδίως που εὐρήσουσι. Apol. 22. D: τούτους ... ἦδη ὅτι εὐρήσοιμι πολλὰ καὶ καλὰ ἐπισταμένους. Phil. 16. D: εὐρήσειν ... ἐνούσαν. Pol. IV. 426. E. al. Parm. 135. B: τοῦ εὐρήσοντος. De lege 314. B: ὥσπερ τὰ εὐρισκόμενα εὐρίσκεται. Gorg. 502. A:

ἰδοντες χάριν εὐρεσθαι. Pol. IV. 429. A. (ubi v. εὐρεσθαι). VII. 528. B: ταῦτά γε ... δοκεῖ οὕτω εὐρεσθαι. I. 341. E: διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν ἡ ἱατρικὴ τὴν εὐρημίαν. II. 376. E: τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὐρημίης (παιδείας). Soph. 231. D: εὐρέθη νέων ... θύρευτης. 252. E: ἀδύνατον εὐρέθῃ. Alc. I. 129. B: τὴν ἄν τῶρον εὐρεθείη αὐτὸ πρὸ αὐτό; Sia. 388. E: οὐδὲ ζητεῖται τοῦτο ἐπὶ αὐτῶν εὐρεθῆναι. Phaedr. 278. A: εἰν εὐρεθείς ἐν ᾧ. Med. Ax. 368. C: ἀεὶ λύπης πρόφασιν εὐρισκόμενον. Phaedr. 244. D: ἀπαλλαγὴν εὔρετο. E: λύσιν εὐρομένην.

εὐροια, ἡ, *facilis fluxio, secundus cursus vel succensus*. Phaedr. 238. C: εὐροιά τις σε εἴληπεν. Legg. VI. 784. B: ὅταν εὐροια ἡ τῆς γενέσεως. 779. C: ὑδάτων τῶν ἐκ Διὸς εὐροίας ... ἐπιμελεῖσθαι. Locr. 104. C: σὺν εὐροίᾳ (v. συνεργίᾳ).

εὐρος, τό, *latitudo*. Critia 116. D.

εὐρους, ὁ ἡ, *facile fluens, prospero succedens*. Tim. 77. D: ἐπὶ τὰλλα εὐρους ἐντεῦθεν ... ἡ ἐπίχυσις γιγνομένη. Legg. V. 740. D: οἷς ἂν εὐρους ἡ γένεσις.

εὐρυνέθης, ὁ ἡ, *latus, amplius*. Prot. 345. C. (Simon.). εὐρυθμία, ἡ, *numeri concinnitas, aequabilitas motus, et in univ. concertus, convenientia*. Pol. III. 400. D: εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθεία ἀκολουθεῖ. Prot. 326. B: πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας ... δέχεται. Pol. VII. 522. A: κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν (παρυδιδοῦσα).

εὐρύθμος, ὁ ἡ, *numerosus; concinnus, temperatus*. Pol. III. 400. D: τὸ εὐρύθμιον ... ἐπὶ καλῇ λέξει ἐπεται ὁμοιούμενον. Legg. VII. 795. E: εὐρύθμιον κινήσεως. Pol. III. 400. C: τῷ εὐρύθμῳ. 413. E: εὐρύθμιον ... εἰς αὐτὸν ἐν πῦσι τοῦτοις παρέχων. Legg. II. 655. A: εὐρύθμιον ... μέλος ἡ οὐχμία. 670. B. Prot. 326. B: εὐρύθμιότεροι ... γιγνώμενοι. εὐρύοπα (εὐρύοπης) ὁ, *late sonans vel spectans*. Legg. VI. 777. A. (Hom.).

εὐρύπεδος, ὁ ἡ, *latus*. Ep. I. 310. A. (poet.).

εὐρύς, εἶα, ὅ, *latus*. Legg. V. 737. A: οὐτ' εὐρεῖα οὐτε στενὴ ... διαφυγή. Tim. 66. D: εὐρύτεραι (φλέβες). Phaedr. 111. D: κατὰ ... εὐρύτερα.

εὐρύστερνος, ὁ ἡ, *latus*. Conv. 178. B. (Hes.). εὐρύχωρία, ἡ, *latum spatium, locus spatiosus*. De lege 315. D: πολλὴ γὰρ εὐρύχωρία τῆς ἀποδείξεως ὡς cetera. Tim. 60. E: διὰ πολλῆς εὐρύχωρίας λόγτα. Ep. III. 319. C: μή μοι στενὸς γίγνοιτο ἀντ' εὐρύχωρίας. Theaet. 194. D: ἐν εὐρύχωρίᾳ ὄντα. (Legg. VII. 804. C. pro εὐρύχωρία scrib. videtur εὐρύχωρία).

εὐρώεις, εἶσα, ἐν, *squalidus*. Pol. III. 386. D. (Hom.).

εὐρώς, ὁ, *caries*. Tim. 84. B: ὑπὲρ εὐρώτος θερμιαίνόμενον (ὁστούν).

εὐσεβεία, ἡ, *pietas, reverentia*. Def. 412. E: εὐσ. δι-

- καιοσύνη περὶ Θεούς. Pol. X. 615. C: εἰς ... Θεούς ... εὐσεβείας. Legg. IV. 717. A. Epin. 989. B. Ax. 367. C. Conv. 193. D: ἡμῶν παρεχομένων πρὸς Θεούς εὐσεβείαν. εὐσεβής, ὁ ἡ, *pius*. Phil. 39. E: δίκαιος ἀνὴρ, καὶ εὐσεβής καὶ ἀγαθὸς πάντως. Crat. 394. C: τῷ ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς ... γενομένῳ. Euth. 5. C: ποῖόν τι τὸ εὐσεβὲς φησὶ εἶναι καὶ τὸ ἀσεβές. 12. E. Ax. 371. C: εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χώρον οἰκίζονται. Legg. X. 907. D: εἰς τοὺς εὐσεβείς. Euth. 12. E: τὰ εὐσεβῆ. Ep. II. 311. E: οὐδὲν ἂν εὐσεβέστερον πράττοιμεν. εὐσεβῶς, *pice*. Legg. VII. 821. D: ἐν εὐχαίς εὐχομένους εὐσεβῶς. Ax. 372: βιβιωκότα εὐσεβῶς. εὐσεβῶ, *pius sum, pietatem praesto*. Apol. 35. C: σὺ δέτεροι γὰρ ἂν ἡμῶν εὐσεβοίην. Conv. 193. A: εὐσεβεῖν περὶ Θεούς. Ax. 364. C: καί μοι ... ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβῇθῃ. εὐσελμος, ὁ ἡ, *transtris bene instructus*. Phaedr. 243. A. (Stesich.). εὐσκεπτος, ὁ ἡ, *facilis iudicatu*. Phil. 65. D: εὐσkeptόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας. εὐσελμος (vid. εὐσελμος). Legg. IV. 706. E. (Hom.). εὐσταλής, ὁ ἡ, *commodus*. Men. 90. A: κόσμος καὶ εὐσταλής ἀνὴρ. εὐστομία, ἡ, *vocis suavis* (vern. *Wohllaut*). Crat. 412. E: εὐστομίας ἕνεκα. 414. C. 404. D: εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας. εὐστοχος, ὁ ἡ, *recte coniiciens, acutus*. Legg. XII. 950. B: θεῖον δέ τι καὶ εὐστοχον ἐνεσσι καὶ τοιοῖς κακοῖς. εὐστόχως, *ita ut verum assequare, recte*. Legg. VII. 792. D: ἦν δὴ διάθεσιν καὶ θεοῦ ... εὐστόχως πάντες προσγορεύομεν. εὐστροφος, ὁ ἡ, *facilis ductu*. Critia 109. C: εὐστροφον ζῶον (quae desunt in edd. vett.). εὐσχημονῶ, *decorum sequor vel servo*. Legg. V. 732. C: ὅλην περιχάρειαν πᾶσαν ἀποκρυπτόμενον ... εὐσχημονεῖν πειραῶδαι. εὐσχημόνως, *decenter, pulchre*. Epin. 981. A: τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρχῆς εὐσχημονέστερον ἔχειν. εὐσχημοσύνη, ἡ, *decentia, venustas; decorum*. Conv. 196. A. Pol. III. 400. D: εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη. 401. A. II. 366. B: μετ' εὐσχημοσύνης κιβδηλοῦ. III. 400. C: τὸ τῆς εὐσχημοσύνης. Legg. I. 627. D: οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης ... ῥημάτων ἕνεκα τὰ νῦν σκοπούμεθα cet. Pol. IX. 588. A: εὐσχημοσύνη ... βίου. Ep. IV. 320. B. Pol. III. 401. D: φέροι ... τὴν εὐσχημοσύνην. Lach. 182. D. Hipp. min. 374. B. εὐσχήμων, ὁ ἡ, *decorus; speciosus, venustus*. Pol. III. 413. E: εἰ ... εὐσχήμων ἐν πάσι φαίνεται. Ep. VII. 329. A: εὐσχήμων ἀποκρίσις. Legg. VII. 814. B: οὐδαμῶς εὐ-

σχημον γίγνοιτ' ἄν. Pol. III. 401. C: τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν. Legg. VII. 796. A: καταστάσεως ... μετ' εὐσχήμονος. Pol. III. 401. D: ποιεῖ εὐσχήμονα. Legg. VII. 797. B: τό τ' εὐσχημον καὶ ἄσχημον. Ep. XIII. 361. C: ὅσα ... εὐσχήμονα ἐμοὶ τε δοκεῖ cet. Phaedr. 252. A: νομῖμων ... καὶ εὐσχημόνων ... πάντων καταφρονήσασσι. Epin. 975. D: πολλοῖς ... αὐτῶν τῶν σωμάτων οὐ πάντως εὐσχήμοσι μιμήμιοι. Legg. III. 692. E: τῆς Ἑλλάδος οὐδαμῶς εὐσχήμονα ἂν κατηγοροῖ. Pol. VIII. 554. E: εὐσχημονέστερος. Lach. 182. C: εὐσχημονέστερον φαίνεσθαι. Prot. 338. A: ἵνα ... εὐσχημονέστεροι ἤμιν φαίνωνται (οἱ λόγοι). Legg. XI. 918. B: τὰ μὲν εὐσχημονέστερα ... γιγνώμενα. Ep. XIII. 361. B: ἃ μοι ἰδοκεῖ εὐσχημονέστατα ἤμιν εἶται.

εὐταξία, ἡ, *descriptio*. Def. 411. D: εὐταξία τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἄλληλα τε καὶ περὶ ἄλληλα. E: εὐταξία ψυχῆς. 412. B. D. **ordinis conservatio*. Alc. I. 122. C: μεγαλοφροσύνην καὶ εὐταξίαν cet.

εὐτέλεια, ἡ, *facilitas, simplicitas*. Legg. I. 650. B: τό τε τῆς εὐτελείας καὶ ασφαλείας καὶ τάχους.

εὐτελής, ὁ ἡ, *vilis (non sumtuosus)*. Legg. I. 649. D: εὐτελῆ ... πείραν. Crit. 45. A: οὐχ ὁρᾷς τούτους τοὺς συνοφάντας ὡς εὐτελεῖς, καὶ οὐδὲν ἂν δέοι ἐπ' αὐτοὺς πολλοῦ ἀργυρίου; **parcus, tenuis*. Legg. VII. 806. A: οὐδαμῶς φάυλον οὐδ' εὐτελῆ (βίον).

εὐτονος, ὁ ἡ, *contentus, validus*. Legg. VII. 815. A: τὸ ... ὁρθὸν ἐν τούτοις καὶ τὸ εὐτονοί.

εὐτραπελία, ἡ, *comitas, urbanitas*. Pol. VIII. 563. A: εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐπιπίπλυνται.

εὐτραφής, ὁ ἡ, *bene nutritus*. Legg. VIII. 835. D: ἐν ἧ (πόλει) ... νῆοι μὲν νέαι τε εὐτραφεῖς εἰσὶ cet.

εὐτροφία, ἡ, *bona nutritio et educatio*. Prot. 351. A: ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων. B: ἀνδρεία δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται.

εὐτροχος, ὁ ἡ, *solubilis*. Tim. 37. C: ὁ ταυτοῦ κύκλος εὐτροχος ὢν.

εὐτύχημα, τό, *secunda fortuna*. Legg. V. 736. C: τόδε ... γιγνώμενον ... εὐτύχημα ὅτι cet. Conv. 217. A: εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστόν (ἡγήσαμην).

εὐτυχής, ὁ ἡ, *fortunatus, felix*. Pol. VIII. 561. A: ἐὰν εὐτυχῆς ᾖ. Legg. IV. 710. C. XI. 929. A: ὃν ἂν θυμὸς ἐπὶ ματαίως εὐτυχῆς. VII. 803. B: τοῦτο δὲ οὐκ εὐτυχές. IX. 857. E. Phaedr. 229. D: οὐ πᾶν εὐτυχοῦς ἀνὴρ. Legg. VI. 766. A: φύσεως εὐτυχοῦς (τυχόν). Epin. 992. A: καταφανοὺς γενομένης τῆς ... λεγομένης φήμης εὐτυχοῦς. Euthyd. 282. C: εὐδαιμόνα καὶ εὐτυχῇ ποιεῖν τὸν ἄνθρωπον. Phaed. 117. C: τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθνήδε ἐκείσε εὐτυχῇ γενέσθαι. Legg. III. 690. C: εὐτυχῇ τινὰ ... ἀρχήν. VII. 813. A:

ἡδονὴν εὐτυχῇ ταῖς πόλεσι παραδιδόντα. II. 653. A: εὐτυχὲς ὅτω ... παρεγένετο. Pol. VIII. 546. D: οὐδ' εὐτυχὲς παῖδες ἔσονται. Alc. II. 148. C. Legg. VII. 792. A: σημεῖα οὐδαμῶς εὐτυχῇ. Ep. VIII. 357. D: τελεσθέντα καὶ εὐτυχῇ. Euthyd. 279. E: εὐτυχεστέρους. Men. 71. D: ἵνα εὐτυχεστάτον ψεῦσμα ἔψευσμένος ᾧ. Euthyd. 279. E: εὐτυχεστάτοι (οἱ αὐληταί). Legg. IX. 877. E: οἴκους ὡς ὀσιωτάτους τε καὶ εὐτυχεστάτους κεκτηθῆσθαι.

εὐτυχία, ἡ, *prospera fortuna, felicitas*. Euthyd. 279. D: ἡ σοφία ... εὐτυχία ἐστί. Demod. 382. F. Epin. 975. E: εὐτυχίας πλείστης δεομένη. Euthyd. 280. B. Phaedr. 245. B: ἐπ' εὐτυχία τῇ μεγίστῃ. Men. 72. A: πολλὴ γέ τιμι εὐτυχία ἔοικα κεχρησθῆναι ... εἰ cet. Legg. VII. 798. B: κατὰ τινα θείαν εὐτυχίαν. Euthyd. 279. C. 281. B. 282. A: τὴν ... ὀρθότητά καὶ εὐτυχίαν ἐπιστήμη ἢ παρέχουσα. Legg. I. 632. A: ἐν εὐτυχίαις.

εὐτυχῶ, *prospera fortuna ulor, bene mecum agitur*. Legg. XII. 941. C: ὁ ... πεισθεὶς ἡμῶν τῷ λόγῳ εὐτυχεῖ τε καὶ εἰς χρόνον ἅπαντα εὐτυχοί. Ep. IV. 321. C: εὐτυχεῖ (*vale*). V. 322. C. XI. 953. C. Legg. V. 736. C: εὐτυχεῖν. VI. 754. D. Alc. II. 148. C: ὥστε μὴ πάντα εὐτυχεῖν. Euthyd. 280. A. Pol. III. 399. C: εὐτυχούντων. Phaedr. 233. B: εὐτυχοῦντας. Hipp. mai. 285. E: εὐτύχκάς γε ὅτι cet. Legg. VII. 811. C: κινδυνεύω κατὰ γέ τινα τρόπον εὐτυχηκέναι.

εὐτυχῶς, *forte fortuna; feliciter*. Legg. III. 686. C: εὐτυχῶς πως ἐμβεβήκαμιν γε εἰς τινα σκέψιν ἱκανήν. VI. 781. B. Ep. VII. 340. A. Legg. VI. 771. B: εὐτυχεστέρον ἐθίσωσαν τὴν διανομήν. Euthyd. 280. A: ὅτι εὐτυχεστίονον ἂν οἷς πρῶται μετὰ σοφοῖ πρώτων cet. Ep. VII. 337. E. Epin. 986. C: ἡγούμενος ἄρισθ' οὕτως εὐτυχεστάτῃ τε διαΐξιν τὸν βίον.

εὐυδρος, ὁ ἡ, *aquosus*. Legg. VI. 761. B: ὅπως ἂν ... τοὺς αὐχμηροτάτους τόπους ... εὐυδρους ἀπεργάζονται.

εὐφημία, ἡ, *bonorum verborum pronuntiatio, abstinentia verborum infaustorum; etiam silentium in rebus divinis* (quod vern. dixeris *Stille* u. *Andacht*). Legg. VII. 800. E: εὐφημία. XII. 949. B: τὸ δίκαιον μετ' εὐφημίας διδάσκοντα καὶ μαρτυρόντα αἰεὶ διατελεῖν. Phaed. 117. D: ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν. Legg. IV. 717. C: ἔχειν ... πρὸς αὐτοῦ γονέας εὐφημίαν. VII. 801. A: μετ' εὐφημίαν. Alc. II. 149. B: τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν. Ib. τὴν ... εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεὸς ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Legg. XII. 957. B: περὶ τῆς σιγῆς δικαστῶν καὶ εὐφημίας cet. **fausta vel bona, h. e. lenis, appellatio*. Legg. I. 736. A: δι' εὐφημίαν (al. δι' εὐφημίας) ἀπαλλαγῆς (ἀπαλλαγῇ? al. ἀπαλλαγῆν) ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος.

εὐφημος, ὁ ἡ, *faustus*. Legg. VII. 801. A: τὸ τῆς ἀδῆς γένος εὐφημιον ἡμῖν ... ὑπαρχέτω. Epin. 984. E: χα-

ρετ τῆς εὐφύμῃ διαπορεύας. Hipp. mai. 293. A: τοῦ ἀν-
θρώπου ἀπὸ εὐφύμῃα ... ἐκείνῃ γε τὰ ἐρωτήματα. *Iem.
Alc. II. 140. C: ἐν εὐφύμοις τοῖς ὀνόμασι ... κατονομάζων.

εὐφύμῳ, *bona verba dico, verbis infaustis me abstinere*
(Lat. *facere linguis in rebus divinis*); etiam *faustis precibus odor.*
Prot. 330. D: εὐφύμει, ὦ ἄνθρωπε (*Ihi meliora! vel bona*
verba, quae). Id. Gorg. 469. A. Pol. I. 329. C. VI. 509.
A. Legg. III. 696. C. Euthyd. 301. A: εὐφύμει τοῦτό γε.
302. C. Men. 91. C. Ep. VII. 336. C: εὐφύμῳ μιν χάριν
οἴωσι. Legg. VII. 821. D: εὐφύμειν ... αἰεθοντας. Alc.
II. 143. D. Epin. 992. D: εὐφύμειν πάντας θεοὺς ... καὶ
πάσας θεάς. Conv. 214. D: οὐκ εὐφύμῆσεις;

εὐφύμῳς, *honoris*. Phaedr. 265. C: προσεπαίσαμεν
μετρίως τε καὶ εὐφύμῳς ... Ἐρωτα.

εὐφραίνω, *oblecto*. Menex. 237. A: οἱ ζῶντες τε
τοῖς ἐκείνων εὐφραίνον δι' ἀρετῶν. Med. oblector, *lactor*.
Prot. 337. C: μάλιστα ἂν οὕτως εὐφραϊνοίμεθα, οὐχ ἔδοίμεθα.
Ib. εὐφραϊνεσθαι ... ἔστι μανθانونτά τι ... αὐτῇ τῇ δια-
νοίᾳ. Legg. II. 657. E: εὐφραϊνεσθαι καὶ χαίρειν. Conv.
206. D: εὐφραϊνόμενον διαχέεται. Legg. V. 739. D: εὐφραι-
νόμενοι. Tim. 37. C: εὐφρανθεῖς. Legg. VII. 796. B: εὐ-
φρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ.

εὐφροσύνη, ἡ, *delectatio*. Def. 413. E. Crat. 419.
D: εὐφροσύνη ... ἀπὸ τοῦ εὐ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν
εὐμφίρεσθαι τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα, εὐφροσύνην (v. εὐφ-
ροσύνη). Tim. 80. B: εὐφροσύνην ... τοῖς ἐμφοροῖ διὰ τὴν
τῆς θείας ἀρμονίας μίμῃσιν ἐν θνηταῖς γειομένην ποταῖς
παρέσχοι.

εὐφυνής, ὁ ἡ, *bona indole praeditus*. Phaedr. 270. A:
πρὸς τῷ εὐφυνῇ εἶναι. Gorg. 484. C. 485. D: καὶ πᾶν
εὐφυνῇ ἡ. Pol. VII. 535. C. VI. 496. B: βραχὺ δὲ πού
τι ... εἰφυνὲς ἐπ' αὐτὴν (τὴν φιλοσοφίαν) ἂν ἔλθοι. Parm.
135. A: ἀνδρὸς πᾶν ... εὐφυνούς. Conv. 209. B: ψυχῇ ...
εὐφνεί. Gorg. 486. B: εὐφνᾷ ... γῶτα (Eurip.). Pol. V.
455. B: τὸν μὲν εὐφυνῇ πρὸς τι εἶναι cet. C: τὸν εὐφυνῇ
πρὸς ἕκαστα. II. 365. A: ὅσοι εἰφυνεῖς καὶ ἱκανοί. VIII.
546. D: οὐκ εὐφυνεῖς οὐδ' εὐτυχεῖς παῖδες ἔσονται. Critia
111. E: φιλοκάλων δὲ καὶ εὐφυνῶν. Pol. III. 409. E: τοὺς
... εὐφυνεῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς. Ep. II. 314. A. Legg.
V. 728. C: εὐφυνέστερον εἰς τὸ φυγεῖν ... τὸ κακόν cet.
Prot. 327. C: εὐφυνέστατος ... εἰς αὐλῆσιν. Legg. XII. 964.
E: τοὺς εὐφυνεστάτους. Pol. VI. 491. E: τὰς ψυχὰς ... τὰς
εὐφυνεστάτας.

εὐφυνῆα, ἡ, *bona indoles*. Def. 412. E: εὐφυνῆα ψυ-
χῆς. 413. D.

εὐφυνῶς, *ingenuose*. Pol. III. 401. C: τοὺς εὐφυνῶς θυ-
ναμένους ἰχνεύειν τὴν τοῦ καλοῦ ... φύσιν.

εὐχάρις, ὁ ἡ, *sepius*. Pol. VI. 487. A: μεγαλοπρο-

πής, εὐχαρις cet. 486. D: ἔρμιτρον ... καὶ εὐχαριν ζητῶμεν ... διάνοιαν φύσει.

εὐχέρεια, ἡ, *facilitas, humanitas; etiam proclitas*. Pol. IV. 426. D: τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχερείας. III. 391. E: μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχέριαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Legg. XII. 942. D: ὅλην εὐκολίαν τε καὶ εὐχέριαν ἐπιτηδεύειν. Alc. I. 122. C: εὐχέριαν καὶ εὐκολίαν cet.

εὐχερής, ὁ ἡ, *expeditus; levis, negligens*. Theaet. 184. B: τὸ ... εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων τε καὶ ὀρημάτων καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον τὰ μὲν πολλὰ οὐκ ἀγεννές cet. Pol. 266. C: τῷ ... πρὸς τὸν εὐχερῇ βίον ἀριστα γυμνασμένῳ. Ib. γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ καὶ ἅμα εὐχερεστάτῳ. (Legg. XII. 956. A. pro εὐχερὲς scrib. εὐαγές).

εὐχερῶς, *facile, libenter; expedito; etiam leuiter, non satis considerate*. Phaed. 117. C: μᾶλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπτε. Theaet. 154. B: νῦν γε ... θανυμαστὰ τε καὶ γελοῖα εὐχερῶς πως ἀναγκαζόμεθα λέγειν. Pol. II. 364. A: τιμᾶν εὐχερῶς ἐθέλουσι. V. 474. E: εὐχερῶς φέροντος τὴν ἀχρότητα. 475. C: τὸν ... εὐχερῶς ἐθέλοντα παντός μαθημάτων γένοσθαι. VII. 535. E: (ἡ ἄν) εὐχερῶς ... ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται. Legg. XII. 948. E. Ep. VII. 345. C: πῶς ἂν ... οὕτως εὐχερῶς ἡτίμασέ ποτ' ἂν;

εὐχή, ἡ, *precatio, plur. preces*. Legg. VII. 801. B: εὐχῆς τοιαύτης γενομένης. 823. D: προσαγορεύοντες δι' εὐχῆς τοὺς νέους. Pol. III. 399. B: εὐχῇ θεῶν (πείθοντες). Legg. III. 688. B: εὐχῇ χρῆσθαι. Alc. II. 142. E: εὐχὴν ποιήσασθαι. 148. C: εὐχὴν εὐχονται. 149. B. Legg. III. 700. B: καὶ τι ἦν εἶδος ὧδῆς εὐχαὶ πρὸς θεούς. VII. 801. A: ὡς εὐχαὶ παρὰ θεῶν αἰτήσεις εἰσὶ. E. Pol. V. 461. A: οὐχ ὑπὸ θυσίων οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς. Ep. VIII. 357. C: θεοῖς ... πᾶσι τιμὰς μετ' εὐχῶν δόντες. Polit. 290. D: εὐχαῖς κτήσιν ἀγυθῶν αἰτήσασθαι. Crat. 400. E. Phil. 25. B: ἄνπερ γε ἡμῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηται τις θεῶν. Legg. IV. 716. D. X. 885. B: θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς. Theag. 131: εὐχαῖσι τε καὶ θυσίαις. Menex. 244. A. Phaedr. 244. E: καταφιγοῦσα πρὸς θεῶν εὐχὰς τε καὶ λατρείας. Legg. VII. 801. A: ἀρ' οὐκ εὐχὰς εἶναι τοῖς θεοῖς οἷς θυομεν ἐκίστοτε; C. **exsecratio*. Legg. XI 931. E: πᾶς ... νοῦν ἔχων φοβεῖται καὶ τιμᾷ γονέων εὐχάς. **optatio; etiam votum* (h. e. id quod frustra optatur, sine ratione sumitur al.). Pol. V. 450. D: μὴ εὐχῇ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος. Legg. V. 736. D: εὐχῇ δὲ μόνον ... λείπεται. Ep. VIII. 352. E: εὐχῇ ... προσείκειν ἡ τοιαύτη συμβουλή. Soph. 249. B: κατὰ τῶν τῶν παίδων εὐχὴν. Legg. IV. 709. D: κελεύόμενοι τὴν αὐτῶν εὐχὴν εἰπεῖν. X. 887. C: εὐχὴν μοι δοκεῖ παρακαλεῖν ὁ λεγόμενος ... νῦν λόγος. VIII. 841. C: ταῦτα ... τὰ νῦν λεγόμεν' ἐστὶν εὐχαί. Pol. V. 456. C: οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδ' εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. VI. 499. C: ὡς ἄλλω,

εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. VII. 540. D: μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι.

εὐχομαι, *precor, preces adhibeo*. Phaedr. 117. C: ἂ δὴ καὶ ἐγὼ εὐχομαι τε καὶ γένοιτο ταύτη. Legg. III. 687. D: εὐχεται. Critia 106. B: φάρμακον ἡμῖν αὐτὸν τελεώτατον ... εὐχόμεθα διδόναι. Eryx. 398. E. Alc. II. 148. C: παραπλησίαν εὐχὴν εὐχονται. 149. C. Phil. 25. B: εὐχου. Epin. 980. C. Legg. III. 687. C: τοῦτ' αὐτὸ καὶ εὐχοίμεθ' ἂν (v. εὐχόμεθα) ... διὰ τέλους. Eryx. 398. D: ὅταν εὐχῇ τοῖς θεοῖς εὐ πράττειν. Legg. III. 687. D: ὅταν ... εὐχῇται. E. Pol. VIII. 545. D: ἣ βούλει ... εὐχόμεθα ταῖς Μουσαῖς εἰπεῖν ἡμῖν cet. Phil. 117. B: εὐχεσθαι ... τοῖς θεοῖς. Crat. 400. E. Tim. 27. C: εὐχεσθαι πάντα κατὰ νοῦν ... εἰπεῖν. Legg. VII. 801. C. Euth. 14. C: τὸ δ' εὐχεσθαι (ἐστίν) αἰτεῖν τοὺς θεοὺς. Alc. II. 141. A: κακὰ σφισιν εὐχεσθαι. 138. B: εὐχόμενος μεγάλα κακὰ. 142. C. Phil. 61. B: τοῖς ... θεοῖς ... εὐχόμενοι. Legg. VII. 821. D: ἐν εὐχαῖς εὐχομένους εὐσεβῶς. Menex. 244. B: τοῖς κρατοῦσιν αὐτῶν εὐχομένους. Pol. III. 393. D: εὐχετο ἐκείνοις ... τοὺς θεοὺς δοῦναι cet. 394. A. Alc. II. 141. A: ὥσπερ οὐδ' ἤνχετο, οὐδ' ᾤετο. Perf. pass. Phaedr. 279. C: ἐμοὶ ... μετρίως ἤνχεται. Legg. XI. 913. B: μήθ' εὐρεῖν ποτὲ θεοῖς εὐξαιμην. Alc. II. 142. D: καὶ εὐξαιντ' ἂν γενέσθαι. 148. B: ἅτ' ἂν τὸ πρῶτον εὐξῇται. 138. B: εὐξασθαι χαλκῶ διελίσθαι τὰ πατρῶα τοὺς υἱεῖς. 143. B: αὐτὸς αὐτῷ τὰ βέλτιστα εὐξασθαι. 148. A. Legg. IV. 709. D. Pol. IV. 432. C: εὐξάμενος μετ' ἐμοῦ. Alc. II. 148. A. Ax. 367. C: εὐξαμένης ... τῆς μητρὸς. Phaedr. 279. B: εὐξαμένῳ ... τοιοῦδε. Ax. 367. C: εὐξάμενοι τὸ κράτιστον αὐτοῖς γενέσθαι. Alc. II. 148. C: ἐκείνων εὐξαμένων. 142. B: εὐξαμένους τινας ... γενέσθαι (τέκνα). Pol. V. 461. A: ἄς (εὐχὰς) ἐφ' ἐκάστοις τοῖς γάμοις εὐξονται. Alc. II. 150. C: ἐλθεῖν πρὸς θεὸν εὐχομένην. *opto. Crat. 397. B: πολλὰ (ὀνόματα) ... ὥσπερ εὐχόμενοι τίθενται. Menex. 247. D: οὐ γὰρ ἀθανάτους σφίσι παῖδας εὐχοντο γενέσθαι. Theaeg. 125. E: εὐξαιμην μὲν ἂν ... ἐγὼ γε τύραννος γενέσθαι cet. Ax. 366. B. Phaedr. 239. E: ὅτι τῶν φιλτάτων ... κτημάτων ὀφφονὸν πρὸ παντός εὐξαιτ' ἂν εἴηαι τὸν ἐρώμενον. 240. A. 278. B: οἷον ἐγὼ τε καὶ σὺ εὐξαίμεθ' ἂν σέ τε καὶ ἐμὲ γενέσθαι. Menex. 243. E: μὴ ἂν ἄλλως εὐξασθαι μηδὲνα πόλιν ἑαυτοῦ νοσῆσαι. Ep. I. 309. D: εὐξεί (Eurip.). Phaedr. 233. E: πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εὐξονται. *vovao, vota nuncupo. Legg. X. 909. E: θυσίας εὐχεσθαι. Phaedr. 58. B: τῷ ... Ἀπολλωνί εὐξαντο ... θεωρίαν ἀπύξειν εἰς Δῆλον. *me iacto, praedico. Gorg. 449. A: ὁ γε εὐχομαι εἶναι, ὡς ἐφη Ὀμηρος. εὐχρηστος, ὁ ἥ, utilis, commodus. Legg. VI. 777. B: ὡς ... οὐδαμῶς εὐχρηστον ἐθέλει (v. ἐθέλειν) εἶναι τε καὶ γίγνεσθαι.

ἐν ἄλλῃ τινὶ εὐπορίᾳ εἶναι. Crat. 415. C: εὐπορίαν. Tim. 44. F: εὐπορίαν ἔδωσαν. Critia 107. B. Eryx. 392. D: ὥστε εὐπορίαν εἶναι ... πᾶν πολλὴν γεωργεῖν.

εὐπορος, ὁ ἥ, *facilis; expeditus* (in re et homine); etiam *parabilis*. Pol. I. 328. E: ἡ ῥαδία καὶ εὐπορος (ὁδός). Legg. V. 737. A: οὐκ εὐπορος ... πολιτικὴ πρᾶξις οὐδεμία γίγνεται ἂν πόλει. Crat. 419. A: συμμέτρον καὶ εὐπορον. Legg. VIII. 810. D: οὐδαμῶς εὐπορον. Eryx. 405. D: ἴσως ... παντὶ ἀνθρώπῳ εὐπορον γινώσκειν ὅτι cet. Legg. VIII. 810. C: τὸ τε φαινόμενον εὐπορον καὶ τὸ μὴ φράζειν. Soph. 241. B: τὰς ... ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας ... ὁρᾷς ὡς εὐποροὶ (*faciles invenit*) καὶ πολλαί. Pol. III. 404. C: αἱ ... μάλιστα ἂν εἴη στρατιώταις εὐπορα. Phaed. 86. D: εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ, τι οὐκ ἀπεκρίνατο; Charm. 167. B. Lach. 194. B. Prot. 348. D: εὐπορώτερον ... πρὸς ἅπαν ἔργον καὶ λόγον cet. Pol. VIII. 564. E: πλείστον ... μέλει καὶ εὐπορώτατον. **opulentus*. Conv. 204. B: πατέρος ... σοφοῦ ἐστὶ καὶ εὐπόρου. Ep. XIII. 361. D: τὰ δὲ νῦν ἐγὼ αὐτῶν εὐπορώτερος.

εὐπορῶ, *facile possum, et in univ. possum, habeo* (v. c. dicere al.), *scio; valeo* (ad aliquid faciendum); *copiam habeo*; etiam in eo ponitur cui *res succedit*. Legg. VI. 754. A: ἐγὼ ... οὐδαμῶς εὐπορῶ πλὴν γε ἐνός εἰπεῖν. Lys. 213. C. Ion. 532. C: εὐπορῶ ὅ τι λέγω. Gorg. 478. A: εἰ μὴ οὕτως εὐπορεῖς, ὥδε σκόπει. Conv. 209. B: πρὸς τοῦτον τὸν ἀνθρώπον εὐθὺς εὐπορεῖ λόγων περὶ ἀρετῆς. Legg. VII. 791. D: καθ' ὅσον εὐπορεῖ τούτων. Ion. 533. A: εὐπορεῖ ὅ τι εἴπῃ. Phaedr. 253. A: εὐποροῦσι (v. εἰροῦσι). Ion. 536. C: συγγενῶν καὶ ὁημάτων εὐποροῦσι. Legg. I. 634. B: οὐκ ἂν ἴσως εὐποροῖεν ... λέγων. Tim. 26. C: ἴνα εὐποροῖεν λόγων μετ' ἐμοῦ. Soph. 243. C: περὶ μὲν τοῦτο εὐπορεῖν φαιμέν καὶ μανθάνειν. 267. D: ὀνομάτων ... μὴ σφόδρα εὐπορεῖν. Euthyd. 279. A: εὐπορεῖν pro εὐρεῖν scrib. Cl. et Vat. Θ. Eryx. 394. C: ἀπάντων εὐπορεῖν παρὰ χρῆμα. Phaedr. 235. A: ὡς οὐ πᾶν εὐπορῶν πολλὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ. Men. 80. C: οὐ γὰρ εὐπορῶν αὐτὸς πρὸς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν. Eryx. 394. B: μηδεὶς γ' εὐποροῦντα τῶν ἐπιτηδείων. Conv. 219. D: οὐδ' ὅπῃ προσαγαγόμεν αὐτὸν εὐπόρου. Legg. III. 679. A: σκευῶν ... εὐπόρου. Hipp. mai. 297. E: καὶ ... δὴ τι καὶ οἶμαι ἄρτι εὐπορημέναι. Conv. 203. E: ὅταν εὐπορήσῃ. Phaed. 84. D: εἰ τι μᾶλλον οἶσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν. Menex. 235. C.

εὐπόρως, *expedite, facile*. Conv. 215. A: εὐπόρως ... καταρτισθῆσαι. 223. A: ὡς εὐπόρως καὶ πιθανὸν λόγον εἶρεν. 204. E: τοῦτ' εὐπορώτερον ... ἔχω ἀποκρίνασθαι.

εὐπραγία, ἡ, *prosperitas, successus*. Prot. 345. A: τίς δ' εὐπραγία ἀγαθὸν ἱατρὸν ποιεῖ; Legg. III. 701. E: ὅτι τότε διαφερόντως ἐν αὐταῖς γέμετο εὐπραγία. Pol. II. 379. B:

αἴτιον ἄρα εὐπραγίας; Legg. VII. 814. E: ἐν εὐπραγίαις ... οὕσης ψυχῆς. X. 887. E. V. 732. C: κατὰ τε εὐπραγίας ἰσταμένον τοῦ δαίμονος ἐκάστου καὶ κατὰ τύχης. **recta faciendi vel rei alicuius tractandae ratio*. Alc. I. 116. B: οὐκ οὖν καλὸν ἢ εἰπραγία; Euthyd. 279. E: ὅτι περὶ αὐλημάτων εὐπραγίαν οἱ αὐληταὶ εὐτυχεστάτοί εἰσιν. 281. B: οὐ μόνον ... εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ... ἢ ἐπιστήμη παρέχει τοῖς ἀνθρώποις ἐν πάσῃ κτήσῃ τε καὶ πράξει.

εὐπρέπεια, ἢ, *decetia*, *decorum*; *species*, *ocisimilitudo*. Phaedr. 274. B: τὸ δ' εὐπρεπείας ... γραφῆς πέρι καὶ ἀπρεπείας. Phaed. 92. D: μετὰ εἰκότος τινος καὶ εὐπρεπείας. Crat. 402. E: τὸ ... εἰ ἐγκρίται ἴσως εὐπρεπείας ἕνεκα. Euthyd. 305. E: ὃ γε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν. Ib. ἔχει ... εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν. Ep. VII. 333. D: πρὸς τὴν (τὸ τὴν?) εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς ... αὐτῷ γίγνεσθαι.

εὐπρεπής, ὁ ἢ, *decens*, *speciosus*. Polit. 296. A: καὶ μὴν εὐπρεπής (ὁ λόγος). Legg. VI. 761. C: τὰ τε πηγαῖα ὕδατα ... κοσμοῦντες ... εὐπρεπέστερα ... ποιῶσιν. Soph. 227. C: ποῖόν τι λεχθὲν εὐπρεπέστατον εἶναι δοῖται.

εὐπρεπῶς, *apte*. Conv. 198. D: ὡς εὐπρεπέστατα τιθέναι. Soph. 251. A.

εὐπρόσωπος, ὁ ἢ, *vultu pulchro praeditus*, *formosus*. Alc. I. 132. A: εὐπρόσωπος ... ὁ ... δῆμος. Charm. 154. D: οὐκ εὐπρόσωπος;

εὐρεσις, ἢ, *inventio*. De lege 314. B: εὐρεσις ... τῶν πραγμάτων. Ib. εὐρέσει τινί. Phaedr. 236. A: οὐ τὴν εὐρεσιν, ἀλλὰ τὴν διαθέσιν ἐπαινετέον. Crat. 436. A: εὐρεσιν τῶν ὄντων. Phil. 61. B. Pol. I. 336. E. De lege 317. D: νόμιον εἶναι τοῦ ὄντος εὐρεσιν.

εὐρετής, ὁ, *inventor*. Lach. 186. E: οὔτε ... εὐρετής οὔτε μαθητής cet. 187. A: εὐρεταί.

εὐρετικός, ἢ, ὄν, *ad inveniendum idoneus*, *inveniens*. Pol. V. 455. B: ὁ μὲν ἀπὸ βραχείας μαθήσεως ἐπὶ πολὺ εὐρετικός εἶη οὐ ἔμαθεν cet. Conv. 209. A: τῶν δημιουργῶν ὅσοι λέγονται εὐρετικοὶ εἶναι. Polit. 286. E: ἂν ... τὸν ἀκούσαντα εὐρετικώτερον ἀπεργάζηται. 287. A: τῆς τῶν ὄντων λόγῳ δηλώσει εὐρετικωτέρους.

εὐρημα, τό, *inventum*. Theaet. 150. C: οὐδὲ τί μοι ἔστιν εὐρημα τοιοῦτον γεγονὸς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἔχονον. Hipp. min. 372. C: ἐμᾶντοῦ ποιούμενος τὸ μάθημα εἶναι ὡς εὐρημα. Ion. 534. D: ἀτεχνῶς ... εὐρημά τι Μοισῶν (Tynnich. Vulgo Μοισῶν). De lege 321. A. Ep. II. 313. A: εἶναι σὺν εὐρημα. Euthyd. 290. C: αὐτῶν τοῖς εὐρήμασιν. Prot. 326. D: ἀγαθῶν ... νομοθετῶν εὐρήματα.

εὐρίσκω, *invenio*, *reperio*, *deprehendo*; *etiam comperio*; *excogito*, *indago*; *intelligo*. Ion. 538. E: ἐπειδὴ ... ἐν Ὀμήρῳ εὐρίσκει ξυμμάχους. Clit. 407. B: οὔτε διδασκίλους αὐτοῖς εὐρίσκετε τῆς δικαιοσύνης cet.

Apol. 23. C: εὐρίσκουσι πολλὴν ἀφθονίαν οἰομένων cet. Legg. II. 664. A: τούτου ... περί πᾶσαν μηχανὴν εὐρίσκειν. XII. 957. A. Pol. I. 330. E: ὁ ... εὐρίσκων ἐαυτοῦ ἐν τῷ βίῳ πολλά ἀδικήματα. Tim. 30. A: εὐρίσκειν ... οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ... κάλλιον ἔσσεσθαι ποτ' ἔργον. Legg. III. 699. B: εὐρίσκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι καὶ τοὺς θεοὺς. Ep. II. 312. B: ἡ αὐτὸς βελτίονα εὐρήκας τῶν παρ' ἐμοί. Phaedr. 252. A: ἱατρὸν εὐρήκε ... τῶν μεγίστων πόνων. Lach. 186. C: εἰ ... εὐρήκεν ἢ μεμιάθηκεν. Euthyd. 285. A: εἴτε αὐτῷ εὐρήκατον cet. Pol. II. 373. E: ὅτι πολέμου αὐτὸ γένεσιν εὐρήκαμεν. IV. 421. E. Phaedr. 230. D: τὸ φάρμακον εὐρήκείται. Crat. 436. A. Phil. 15. E: ὡς τινα σοφίας εὐρηκῶς θησαυρόν. Crat. 438. A. Ep. II. 313. B: τοῦθ' εὐρήκοτι. Alc. I. 113. E: ὅπως αὐτὸς εὐρον. Phaedr. 275. A: ὑπομνήσεως φάρμακον εὐρες. Conn. 175. D: δῆλον ... ὅτι εὐρες αὐτὸ καὶ ἔχεις. Tim. 21. C: ὅσα εὐρεν ἐνθάδε ἦκων. Critia 113. A. Euthyd. 273. E: πόθεν τοῦτο τὸ ἔρμαιον εὐρέτην; Pol. X. 612. B: αὐτὸ δικαιοσύνην αὐτῇ ψυχῇ ἄριστον εὐρομεν. Euthyd. 291. A: εὐρεται ἐκείνην —; Euthyd. 5. B: εὐροίμ' ἂν ... ὅπη σαθρός ἐστι. Pol. I. 343. D: οὐδαμοῦ ἂν εὐροῖς ... πλέον ἔχοντα τὸν δίκαιον τοῦ ἀδίκου. III. 394. C. al. Prot. 321. D: ἦντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὐροῖ. Pol. II. 427. A: ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν κἄν οὐσιγούν εὐροῖ. Legg. I. 638. B: μυρία δ' ἄλλα τοιαῦτ' ἂν εὐροίμεν. Hipp. mai. 300. D: οὐ γὰρ μήποτε εὐρεται cet. Hipp. min. 368. E. Pol. III. 392. C: ὅταν εὐρωμεν οἷόν ἐστι δικαιοσύνη. V. 453. E: ἐὰν πη εὐρωμεν τὴν ἐξοδον. 472. B. Phaedr. 85. C: ἡ μαθεῖν ... ἡ εὐρεῖν. 89. D: εὐρεῖν (deprehendere) ... πονηρόν τε καὶ ἄπιστον. Soph. 221. C: πειρώμεθα εὐρεῖν (indagare) ὃ τί ποτ' ἐστίν. Pol. III. 412. B: οὐκέτι χαλεπὰ εὐρεῖν. Tim. 28. C: τὸν ... ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὐρεῖν τε ἔργον cet. Legg. XI. 919. C: εὐρεῖν μηχανὴν ὅπως cet. Pol. VII. 522. D: ἀριθμὸν εὐρών. Legg. V. 744. E. Crat. 436. A: τὸν τὰ ὀνόματα εὐρόντα. Tim. 28. C. Theaet. 150. D: αὐτοὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὐρόντες. Phil. 34. D: εὐρόντες ὁ νῦν ζητοῦμεν. Legg. XII. 968. B: καὶ ἐτέρους ... εὐρήσω. Crit. 44. B. Pol. IV. 423. B: οὐτω ... μεγάλην πόλιν μίαν οὐ ῥαδίως ... εὐρήσεις. Legg. XII. 960. E: ἐμὲ τοιοῦτον εὐρήσεις ἄλλον. Pol. X. 611. C: πολὺ γε κάλλιον αὐτὸ εὐρήσει (subi. est vern. man). Apol. 41. A. Phil. 27. A: διαφέρον εὐρήσομεν. Pol. II. 375. C: πόθεν ἅμα πρῶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὐρήσομεν; Apol. 30. E: οὐ ῥαδίως ἄλλον τοιοῦτον εὐρήσετε. 34. A. Pol. IV. 425. E: ῥαδίως που εὐρήσουσι. Apol. 22. D: τούτους ... ἤδη ὅτι εὐρήσοιμι πολλὰ καὶ καλὰ ἐπισταμένους. Phil. 16. D: εὐρήσειν ... ἐνούσαν. Pol. IV. 426. E. al. Parm. 135. B: τοῦ εὐρήσοντος. De lege 314. B: ὥσπερ τὰ εὐρισκόμενα εὐρίσκεται. Gorg. 502. A:

ἰδοντῆς χάριν εὐρησθαι. Pol. IV. 429. A. (ubi v. εἰρησθαι). VII. 528. B: ταῦτά γε ... δοκεῖ οὕτω εὐρησθαι. I. 341. E: διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν ἡ ἰατρικὴ νῦν εὐρημένη. II. 376. E: τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὐρημένης (παιδείας). Soph. 231. D: εὐρέθη νέων ... θηρευτῆς. 252. E: ἀδύνατον εὐρέσθαι. Alc. I. 129. B: τίν' ἂν τρόπον εὐρεθείη αὐτὸ τὸ αὐτό; Sis. 388. E: οὐδὲ ζητεῖται τοῦτο ὑπὲρ αὐτῶν εὐρεθῆναι. Phaedr. 278. A: ἐὰν εὐρεθῆς ἐνῇ. Med. Ax. 368. C: ἀεὶ λύπης πρόφασιν εὐρισκόμενον. Phaedr. 244. D: ἀπαλλαγὴν εὔρετο. E: λύσιν εὐρομένην.

εὐροῖα, ἡ, *facilis fluxio, secundus cursus vel successus*. Phaedr. 238. C: εὐροῖά τις σε εἴληφεν. Legg. VI. 784. B: ὅταν εὐροῖα ἢ τῆς γενέσεως. 779. C: ὑδάτων τῶν ἐκ Διὸς εὐροῖας ... ἐπιμελεῖσθαι. Locr. 104. C: σὺν εὐροῖᾳ (v. συνεργίᾳ).

εὐρος, τό, *latitudo*. Critia 116. D.

εὐρους, ὁ ἡ, *facile fluens, prospere succedens*. Tim. 77. D: ἐπὶ τὰλλα εὐρους ἐντεῦθεν ... ἡ ἐπὶ χυσις γιγνομένη. Legg. V. 740. D: οἷς ἂν εὐρους ἢ γενέσεις.

εὐρυέθης, ὁ ἡ, *latus, amplius*. Prot. 345. C. (Simon.). εὐρυθμία, ἡ, *numeri concinnitas, aequabilitas motus, et in univ. concentus, convenientia*. Pol. III. 400. D: εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθεία ἀκολουθεῖ. Prot. 326. B: πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας ... δεῖται. Pol. VII. 522. A: κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν (παραδιδούσα).

εὐρυθμιος, ὁ ἡ, *numerosus; concinnus, temperatus*. Pol. III. 400. D: τὸ εὐρυθμιον ... τῇ καλῇ λέξει ἔπεται ὁμοιούμενον. Legg. VII. 795. E: εὐρύθμιον κινήσεως. Pol. III. 400. C: τῷ εὐρύθμῳ. 413. E: εὐρυθμιον ... ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τοῦτοις παρέχων. Legg. II. 655. A: εὐρυθμιον ... μέλος ἢ οἰκῆμα. 670. B. Prot. 326. B: εὐρυθμιότεροι ... γιγνόμενοι. εὐρύνοπα (εὐρύνοπης) ὁ, *late sonans vel spectans*. Legg. VI. 777. A. (Hom.).

εὐρύπεδος, ὁ ἡ, *latus*. Ep. I. 310. A. (poët.).

εὐρύς, εἰα, ὅ, *latus*. Legg. V. 737. A: οὐτ' εὐρεῖα οὐτε στενὴ ... διαφυγῇ. Tim. 66. D: εὐρύτεραι (φλέβες). Phaed. 111. D: κατὰ ... εὐρύτερα.

εὐρύστερνος, ὁ ἡ, *latus*. Conv. 178. B. (Hes.). εὐρύχωρία, ἡ, *latum spatium, locus spatiosus*. De lege 315. D: πολλὴ γὰρ εὐρύχωρία τῆς ἀποδείξεως ὥς cet. Tim. 60. E: διὰ πολλῆς εὐρύχωρίας ἰόντα. Ep. III. 319. C: μὴ μοι στενὸς γίγνοιτο ἀντὶ εὐρύχωρίας. Theaet. 194. D: ἐν εὐρύχωρίᾳ ὄντα. (Legg. VII. 804. C. pro εὐρυχώρια scribe videtur εὐρυχωρίαι).

εὐρώεις, εσσα, ἐν, *squalidus*. Pol. III. 386. D. (Hom.). εὐρώς, ὁ, *caries*. Tim. 84. B: ὑπὲρ εὐρώτος θερμαινόμενον (ὁστούν).

εὐσεβεία, ἡ, *pietas, reverentia*. Def. 412. E: εὐσ. δι-

- καιοσύνη περὶ Θεοῦς. Pol. X. 615. C: εἰς ... θεοὺς ... εὐσεβείας. Legg. IV. 717. A. Epin. 989. B. Ax. 367. C. Conv. 193. D: ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσεβείαν.
- εὐσεβῆς, ὁ ἥ, *pius*. Phil. 39. E: δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβὴς καὶ ἀγαθὸς πάντως. Crat. 394. C: τῷ ἐκ τοῦ εὐσεβοῦς ... γενομένῳ. Euth. 5. C: ποῖόν τι τὸ εὐσεβὲς φῆς εἶναι καὶ τὸ ἀσεβές. 12. E. Ax. 371. C: εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χώρον οἰκίζονται. Legg. X. 907. D: εἰς τοὺς εὐσεβεῖς. Euth. 12. E: τὰ εὐσεβῆ. Ep. II. 311. E: οὐδὲν ἂν εὐσεβέστερον πρᾶττοιμεν.
- εὐσεβῶς, *pie*. Legg. VII. 821. D: ἐν εὐχαῖς εὐχομένους εὐσεβῶς. Ax. 372: βιβλικότα εὐσεβῶς.
- εὐσεβῶ, *pius sum, pietatem praesto*. Apol. 35. C: οὐδέτεροι γὰρ ἂν ἡμῶν εὐσεβοῖεν. Conv. 193. A: εὐσεβεῖν περὶ Θεοῦς. Ax. 364. C: κάμωι ... ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβῇθῃ.
- εὐσελμος, ὁ ἥ, *transtris bene instructus*. Phaedr. 243. A. (Stesich.).
- εὐσκεπτός, ὁ ἥ, *facilis iudicatu*. Phil. 65. D: εὐσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας.
- εὐσσελμος (vid. εὐσελμος). Legg. IV. 706. E. (Hom.).
- εὐσταλής, ὁ ἥ, *commodus*. Men. 90. A: κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνὴρ.
- εὐστομία, ἥ, *ocis suavis* (vern. *Wohl laut*). Crat. 412. E: εὐστομίας ἔνεκα. 414. C. 404. D: εὐστομίαν περὶ κλειονός ποιούμενοι τῆς ἀληθείας.
- εὐστοχος, ὁ ἥ, *recte coniciens, acutus*. Legg. XII. 950. B: θεῖον δέ τι καὶ εὐστοχον ἔνεστι καὶ τοιοῖοι πακοῖς.
- εὐστόχως, *ita ut verum assequare, recte*. Legg. VII. 792. D: ἦν δὴ διαθεσιν καὶ θεοῦ ... εὐστόχως πάντες προσγορεύομεν.
- εὐστροφος, ὁ ἥ, *facilis ductu*. Critia 109. C: εὐστροφον ζῶον (quae desunt in edd. vett.).
- εὐσχημονῶ, *decorum sequor vel servo*. Legg. V. 732. C: ὅλην περιχάρειαν πᾶσαν ἀποκρυπτόμενον ... εὐσχημονεῖν πειραῖσθαι.
- εὐσχημόνως, *decenter, pulchre*. Epin. 981. A: τῇν ἀρετὴν τῆς ἀρετῆς εὐσχημονέστερον ἔχειν.
- εὐσχημοσύνη, ἥ, *decentia, venustas; decorum*. Conv. 196. A. Pol. III. 400. D: εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη. 401. A. II. 366. B: μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου. III. 400. C: τὸ τῆς εὐσχημοσύνης. Legg. I. 627. D: οὐ γὰρ εὐσχημοσύνης ... ῥημάτων ἔνεκα τὰ νῦν σκοπούμεθα cet. Pol. IX. 588. A: εὐσχημοσύνη ... βίου. Ep. IV. 320. B. Pol. III. 401. D: φέροι ... τὴν εὐσχημοσύνην. Lach. 182. D. Hipp. min. 374. B.
- εὐσχήμων, ὁ ἥ, *decorus; speciosus, venustus*. Pol. III. 413. E: εἰ ... εὐσχήμων ἐν πασι φαίνεται. Ep. VII. 329. A: εὐσχήμων ἀποκρισις. Legg. VII. 814. B: οὐδαμῶς εὐ-

σχημον γίγνται ἄν. Pol. III. 401. C: τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχημονος φύσιν. Legg. VII. 796. A: καταστάσεως ... μετ' εὐσχημονος. Pol. III. 401. D: ποιεῖ εὐσχημονα. Legg. VII. 797. B: τό τ' εὐσχημον καὶ ἀσχημον. Ep. XIII. 361. C: ὅσα ... εὐσχημονα ἔμοι τε δοκεῖ cet. Phaedr. 252. A: νομίμων ... καὶ εὐσχημόνων ... πάντων καταφρονήσασαι. Epin. 975. D: πολλοῖς ... αὐτῶν τῶν σωμάτων οὐ πάντως εὐσχημοσι μιμήμασι. Legg. III. 692. E: τῆς Ἑλλάδος οὐδαμῶς εὐσχημονα ἄν κατηγοροῖ. Pol. VIII. 554. E: εὐσχημονέστερος. Lach. 182. C: εὐσχημονέστερον φαίνεσθαι. Prot. 338. A: ἵνα ... εὐσχημονέστεροι ἡμῖν φαίνωνται (οἱ λόγοι). Legg. XI. 918. B: τὰ μὲν εὐσχημονέστερα ... γιγνόμενα. Ep. XIII. 361. B: ἃ μοι ἰδοκεῖ εὐσχημονέστατα ἡμῖν εἶναι.

εὐταξία, ἡ, *descriptio*. Def. 411. D: εὐταξία τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἀλλήλα τε καὶ περὶ ἀλλήλα. E: εὐταξία ψυχῆς. 412. B. D. **ordinis conservatio*. Alc. I. 122. C: μεγαλοφροσύνην καὶ εὐταξίαν cet.

εὐτέλεια, ἡ, *facilitas, simplicitas*. Legg. I. 650. B: τό τε τῆς εὐτελείας καὶ ἀσφαλείας καὶ τάχους.

εὐτελής, ὁ ἡ, *oīis (non sumtuosus)*. Legg. I. 649. D: εὐτελῆ ... πείραν. Crit. 45. A: οὐχ ὁρᾷς τοὺτους τοῖς συκοφάντας ὡς εὐτελεῖς, καὶ οὐδὲν ἂν δέοι ἐπ' αὐτοὺς πολλοῦ ἀργυρίου; **parcus, tenuis*. Legg. VII. 806. A: οὐδαμῶς φανῶλον οὐδ' εὐτελῆ (βίον).

εὐτονος, ὁ ἡ, *contentus, validus*. Legg. VII. 815. A: τὸ ... ὁρῶν ἐν τοῦτοις καὶ τὸ εὐτονον.

εὐτραπελία, ἡ, *comitas, urbanitas*. Pol. VIII. 563. A: εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπιπλανται.

εὐτραφής, ὁ, ἡ, *bene nutritus*. Legg. VIII. 835. D: ἐν ἧ (πόλει) ... νέοι μὲν νέαι τε εὐτραφεῖς εἰσι cet.

εὐτροφία, ἡ, *bona nutritio et educatio*. Prot. 351. A: ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων. B: ἀνδρεία δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται.

εὐτροχος, ὁ ἡ, *volubilis*. Tim. 37. C: ὁ ταύτου κύκλος εὐτροχος ὢν.

εὐτύχημα, τό, *secunda fortuna*. Legg. V. 736. C: τόδε ... γιγνόμενον ... εὐτύχημα ὅτι cet. Conv. 217. A: εὐτύχημα ἔμὸν θαυμαστόν (ἡγήσασθαι).

εὐτυχής, ὁ ἡ, *fortunatus, felix*. Pol. VIII. 561. A: ἐὰν εὐτυχῇς ἧ. Legg. IV. 710. C. XI. 929. A: ὃν ἂν θυμὸς ἐπὶ ἡ μηδαιμῶς εὐτυχῇς. VII. 803. B: τοῦτο δὲ οὐκ εὐτυχῆς. IX. 857. E. Phaedr. 229. D: οὐ πάνυ εὐτυχοῦς ἀνθρώπος. Legg. VI. 766. A: φύσεως εὐτυχοῦς (τυχόν). Epin. 992. A: καταφανοῦς γενομένης τῆς ... λεγομένης φήμης εὐτυχοῦς. Euthyd. 282. C: εὐδαιμόνα καὶ εὐτυχῇ ποιεῖν τὸν ἀνθρώπον. Phaedr. 117. C: τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνδένδε ἐκίσει εὐτυχῇ γενέσθαι. Legg. III. 690. C: εὐτυχῇ τινά ... ἀρχήν. VII. 813. A:

ἡδονὴν εὐτυχὴ ταῖς πόλεσι παραδιδόντα. II. 653. A: εὐτυχὲς ὅτω ... παρεγένετο. Pol. VIII. 546. D: οὐδ' εὐτυχὲς παῖδες ἔσονται. Alc. II. 148. C. Legg. VII. 792. A: σημεία οὐδαμῶς εὐτυχῇ. Ep. VIII. 357. D: τελεσθέντα καὶ εὐτυχῇ. Euthyd. 279. E: εὐτυχιστέρους. Men. 71. D: ἵνα εὐτυχίστατον ψεῦσμα ἔψευσμένος δ. Euthyd. 279. E: εὐτυχεστάτοι (οἱ αὐληταί). Legg. IX. 877. E: οἶκους ὡς ὀσιωτάτους τε καὶ εὐτυχεστάτους κεκτῆσθαι.

εὐτυχία, ἡ, *prospera fortuna, felicitas*. Euthyd. 279. D: ἡ σοφία ... εὐτυχία ἐστί. Demod. 382. F. Epin. 975. E: εὐτυχίας πλειστής δεομένη. Euthyd. 280. B. Phaedr. 245. B: ἐπ' εὐτυχίᾳ τῇ μεγίστῃ. Men. 72. A: πολλῇ γέ τιμι εὐτυχία ἔοικα κεκρῆσθαι ... εἰ cet. Legg. VII. 798. B: κατὰ τινα θείαν εὐτυχίαν. Euthyd. 279. C. 281. B. 282. A: τὴν ... ὀρθότῃτα καὶ εὐτυχίαν ἐπιστήμη ἢ παρέχουσα. Legg. I. 632. A: ἐν εὐτυχίᾳς.

εὐτυχῶ, *prospera fortuna utor, bene mecum agitur*. Legg. XII. 941. C: ὁ ... πεισθεὶς ἡμῶν τῷ λόγῳ εὐτυχεῖ τε καὶ εἰς χρόνον ἅπαντα εὐτυχοί. Ep. IV. 321. C: εὐτυχεῖ (*oale*). V. 322. C. XI. 953. C. Legg. V. 736. C: εὐτυχεῖν. VI. 754. D. Alc. II. 148. C: ὥστε μὴ πάντα εὐτυχεῖν. Euthyd. 280. A. Pol. III. 399. C: εὐτυχοῦντων. Phaedr. 233. B: εὐτυχοῦντας. Hipp. mai. 285. E: εὐτύχκας γε ὅτι cet. Legg. VII. 811. C: κινδυνεύω κατὰ γέ τινα τρόπον εὐτυχηκέναι.

εὐτυχῶς, *forte fortuna; feliciter*. Legg. III. 686. C: εὐτυχῶς πῶς ἐμβεβήκαμιν γε εἰς τινα σκέψιν ἱκανήν. VI. 781. B. Ep. VII. 340. A. Legg. VI. 771. B: εὐτυχέστερον ἐθείωσαν τὴν διανομήν. Euthyd. 280. A: ὅτι εὐτυχέστεροι ἂν οἶμι πρῦταιν μετὰ σοφοῦ πρώτων cet. Ep. VII. 337. E. Epin. 986. C: ἰγούμενος ἀρισθ' οὕτως εὐτυχίσιατά τε διαύξειν τὸν βίον.

εὐνδρος, ὁ ἡ, *aquosus*. Legg. VI. 761. B: ὅπως ἂν ... τοὺς αὐχμηροτάτους τόπους ... εὐνδρους ἀπεργάζονται.

εὐφημία, ἡ, *bonorum verborum pronuntiatio, abstinentia verborum infaustorum; etiam silentium in rebus divinis* (quod vern. dixeris *Stille* u. *Andacht*). Legg. VII. 800. E: εὐφημία. XII. 949. B: τὸ δίκαιον μετ' εὐφημίας διδάσκοντα καὶ μανθάνοντα αἰεὶ διατελεῖν. Phaed. 117. D: ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χοῇ τελευτᾶν. Legg. IV. 717. C: ἔχειν ... πρὸς αὐτοῦ γονέας εὐφημίαν. VII. 801. A: μετ' εὐφημίαν. Alc. II. 149. B: τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν. Ib. τὴν ... εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεὸς ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Legg. XII. 957. B: περὶ τε σιγὴν δικαστῶν καὶ εὐφημίας cet. **fausta vel bona, h. e. lenis, appellatio*. Legg. I. 736. A: δι' εὐφημίαν (al. δι' εὐφημίας) ἀπαλλαγῆς (ἀπαλλαγῇ? al. ἀπαλλαγῆν) ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος.

εὐφημος, ὁ ἡ, *faustus*. Legg. VII. 801. A: τὸ τῆς ὠδῆς γένος εὐφημιον ἡμῖν ... ὑπαρχέτω. Epin. 984. E: χά-

ρεῖν τῆς εὐφρήμου διαπορείας. Hipp. mai. 293. A: τοῦ ἀνθρώπου σὺδ' εὐφρημα ... ταῦτά γε τὰ ξωπήματα. *lenis. Alc. II. 140. C: ἐν εὐφρημοτάτοις ὀνόμασι ... κατονομάζειν.

εὐφρημῶ, *bona verba dico, verbis infaustis me abstinere* (Lat. *favere linguis in rebus divinis*); etiam *faustis precibus adoro*. Prot. 330. D: εὐφρήμει, ὦ ἄνθρωπε (*Di meliora! vel bona verba, quaeso*). Id. Gorg. 469. A. Pol. I. 329. C. VI. 509. A. Legg. III. 696. C. Euthyd. 301. A: εὐφρήμει τοῦτό γε. 302. C. Men. 91. C. Ep. VII. 336. C: εὐφρημῶμεν χάριν οἴωσι. Legg. VII. 821. D: εὐφρημεῖν ... αἰεὶ θνόντας. Alc. II. 143. D. Epin. 992. D: εὐφρημεῖν πάντας θεούς ... καὶ πάσας θεάς. Conv. 214. D: οὐκ εὐφρημήσεις;

εὐφρήμως, *homoistice*. Phaedr. 265. C: προσεπαίσαμεν μετρίως τε καὶ εὐφρήμως ... Ἐρωτα.

εὐφραίνω, *oblecto*. Menex. 237. A: οἱ δὲ ζῶντές τε τοῖς ἐκπνέων εὐφραίνων δι' ἀρετῆν. Med. *oblector, laetor*. Prot. 337. C: μάλιστα ἂν οὕτως εὐφραϊνοίμεθα, οὐχ ἡδοίμεθα. Ib. εὐφραϊνέσθαι ... ἔστι μανθάνοντά τι ... αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Legg. II. 657. E: εὐφραϊνέσθαι καὶ χαίρειν. Conv. 206. D: εὐφραϊνόμενον διαχεῖται. Legg. V. 739. D: εὐφραϊνόμενοι. Tim. 37. C: εὐφρανθεῖς. Legg. VII. 796. B: εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδίᾳ.

εὐφροσύνη, ἡ, *delectatio*. Def. 413. E. Crat. 419. D: εὐφροσύνη ... ἀπὸ τοῦ εὐ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ἐμψφίρεσθαι τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα, εὐφροσύνην (v. εὐφροσύνῃ). Tim. 80. B: εὐφροσύνην ... τοῖς ἐμψφροσι διὰ τὴν τῆς θείας ἀρμονίας μίμησιν ἐν θνηταῖς χειρομέτην φοραῖς παρέσχον.

εὐφυνής, ὁ ἡ, *bona indole praeditus*. Phaedr. 270. A: πρὸς τῷ εὐφυνῇ εἶναι. Gorg. 484. C. 485. D: καὶ πᾶν πᾶν εὐφυνῇ ἡ. Pol. VII. 535. C. VI. 496. B: βραχὺ δὲ πού τι ... εἰφυνὲς ἐπ' αὐτὴν (τὴν φιλοσοφίαν) ἂν ἔλθοι. Parm. 135. A: ἀνδρὸς πᾶνν ... εὐφυνούς. Conv. 209. B: ψυχὴ ... εὐφυνεῖ. Gorg. 486. B: εὐφυνᾶ ... ἡῶτα (Eurip.). Pol. V. 455. B: τὸν μὲν εὐφυνῇ πρὸς τι εἶναι cet. C: τὸν εὐφυνῇ πρὸς ἕκαστα. II. 365. A: ὅποι εἰφυνεῖς καὶ ἱκανοί. VIII. 546. D: οὐκ εὐφυνεῖς οὐδ' εὐφυνεῖς παῖδες ἔσονται. Critia 111. E: φιλοκάλων δὲ καὶ εὐφυνῶν. Pol. III. 409. E: τοὺς ... εὐφυνεῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς. Ep. II. 314. A. Legg. V. 728. C: εὐφυνέστερον εἰς τὸ φυγεῖν ... τὸ κακὸν cet. Prot. 327. C: εὐφυνέστατος ... εἰς ἀνάλειψιν. Legg. XII. 964. E: τοὺς εὐφυνεστάτους. Pol. VI. 491. E: τὰς ψυχὰς ... τὰς εὐφυνεστάτας.

εὐφυνῆα, ἡ, *bona indoles*. Def. 412. E: εὐφυνῆα γυνή. 413. D.

εὐφυνώς, *ingeniose*. Pol. III. 401. C: τοὺς εὐφυνῶς διαμαμένους ἰγνυεῖν τὴν τοῦ καλοῦ ... φύσιν.

εὐχάρις, ὁ ἡ, *sepius*. Pol. VI. 487. A: μεγαλοπρο-

πής, εὐχαρις cet. 486. D: ἔμιστρον ... καὶ εὐχαριν ζητῶμεν ... διάνοιαν φύσει.

εὐχέρεια, ἤ, *facilitas, humanitas; etiam proclivitas*. Pol. IV. 426. D: τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχρείας. III. 391. E: μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχρείαν ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Legg. XII. 942. D: ὅλην εὐκολίαν τε καὶ εὐχρείαν ἐπιτηδεύειν. Alc. I. 122. C: εὐχρείαν καὶ εὐκολίαν cet.

εὐχερής, ὁ ἢ, *expeditus; levis, negligens*. Theaet. 184. B: τὸ ... εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον τὰ μὲν πολλὰ οὐκ ἀγεννές cet. Pol. 266. C: τῷ ... πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἀρίστα γεγυμνασμένῳ. Ib. γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ καὶ ἅμια εὐχεροστάτῳ. (Legg. XII. 956. A. pro εὐχερὲς scrib. εὐαγές).

εὐχερῶς, *facile, libenter; expedito; etiam leviter, non satis considerate*. Phaed. 117. C: μᾶλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπτε. Theaet. 154. B: νῦν γε ... θανυμαστά τε καὶ γολοῖα εὐχερῶς πως ἀναγκαζόμεθα λέγειν. Pol. II. 364. A: τιμῶν εὐχερῶς ἐθέλουσι. V. 474. E: εὐχερῶς φέροντος τὴν ἀγρότητα. 475. C: τὸν ... εὐχερῶς ἐθέλοντα παντός μαθήματος γένεσθαι. VII. 535. E: (ἢ ἂν) εὐχερῶς ... ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται. Legg. XII. 948. E. Ep. VII. 345. C: πῶς ἂν ... οὕτως εὐχερῶς ἡτίμασέ ποτ' ἂν;

εὐχή, ἡ, *precatio, plur. preces*. Legg. VII. 801. B: εὐχῆς τοιαύτης γενομένης. 823. D: προσυγορευόντες δι' εὐχῆς τοὺς νέους. Pol. III. 399. B: εὐχῇ θεὸν (πείθοντες). Legg. III. 688. B: εὐχῇ χρῆσθαι. Alc. II. 142. E: εὐχὴν ποιησασθαι. 148. C: εὐχὴν εὐχονται. 149. B. Legg. III. 700. B: καὶ τι ἦν εἶδος ὧδῆς εὐχαὶ πρὸς θεούς. VII. 801. A: ὡς εὐχαὶ παρὰ θεῶν αἰτήσεις εἰσὶ. E. Pol. V. 461. A: οὐκ ὑπὸ θυσῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς. Ep. VIII. 357. C: θεοῖς ... πᾶσι τιμὰς μετ' εὐχῶν δύντες. Polit. 290. D: εὐχαῖς κτήσιν ἀγαθῶν αἰτήσασθαι. Crat. 400. E. Phil. 25. B: ἄνπερ γε ἐμαῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηται τις θεῶν. Legg. IV. 716. D. X. 885. B: θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς. Theag. 131: εὐχαῖσι τε καὶ θυσίαις. Menex. 244. A. Phaedr. 244. E: καταφρογύσα πρὸς θεῶν εὐχὰς τε καὶ λατρείας. Legg. VII. 801. A: ἂν οὐκ εὐχὰς εἶναι τοῖς θεοῖς οἷς θύομεν ἐκαστοτε; C. **exsecratio*. Legg. XI. 931. E: πᾶς ... νοῦν ἔχων φοβεῖται καὶ τιμὰ γονέων εὐχὰς. **optatio; etiam oatum* (h. e. id quod frustra optatur, sine ratione sumitur al.). Pol. V. 450. D: μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος. Legg. V. 736. D: εὐχὴ δὲ μόνον ... λείπεται. Ep. VIII. 352. E: εὐχὴ ... προσέοικεν ἢ τοιαύτη συμβουλή. Soph. 249. B: κατὰ τὴν τῶν παιδῶν εὐχὴν. Legg. IV. 709. D: κλεινόμενοι τὴν αὐτῶν εὐχὴν εἰπεῖν. X. 887. C: εὐχὴν μοι δοκεῖ παρακαλεῖν ὁ λεγόμενος ... νῦν λόγος. VIII. 841. C: ταῦτα ... τὰ γιν' λεγόμεν' ἐστὶν εὐχαί. Pol. V. 456. C: οὐκ ἄρα ἀδινάτα γε οὐδ' εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν. VI. 499. C: ὡς ἄλλω,

εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες. VII. 540. D: μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι.

εὐχομαι, *precor, preces adhibeo*. Phaedr. 117. C: ἂ δὴ καὶ ἐγὼ εὐχομαι τε καὶ γένοιτο ταύτῃ. Legg. III. 687. D: εὐχεται. Critia 106. B: φάρμακον ἡμῖν αὐτὸν τελευτάτον ... εὐχόμεθα διδόναι. Eryx. 398. E. Alc. II. 148. C: παρὰ πλῆσιν εὐχὴν εὐχονται. 149. C. Phil. 25. B: εὐχον. Epin. 980. C. Legg. III. 687. C: τοῦτ' αὐτὸ καὶ εὐχοίμεθ' ἂν (v. εὐχόμεθα) ... διὰ τέλους. Eryx. 398. D: ὅταν εὐχῇ τοῖς θεοῖς εὐ πράττειν. Legg. III. 687. D: ὅταν ... εὐχῇται. E. Pol. VIII. 545. D: ἡ βούλει ... εὐχόμεθα ταῖς Μουσαῖς εἰπεῖν ἡμῖν cet. Phil. 117. B: εὐχεσθαι ... τοῖς θεοῖς. Crat. 400. E. Tim. 27. C: εὐχεσθαι πάντα κατὰ νοῦν ... εἰπεῖν. Legg. VII. 801. C. Euth. 14. C: τὸ δ' εὐχεσθαι (ἐστὶν) αἰτεῖν τοὺς θεούς. Alc. II. 141. A: κακὰ σφισιν εὐχεσθαι. 138. B: εὐχόμενος μεγάλη κακὰ. 142. C. Phil. 61. B: τοῖς ... θεοῖς ... εὐχόμενοι. Legg. VII. 821. D: ἐν εὐχαῖς εὐχόμενος εὐσεβῶς. Menex. 244. B: τοῖς κρατοῦσιν αὐτῶν εὐχομένους. Pol. III. 393. D: εὐχετο ἐκείνοις ... τοὺς θεούς δοῦναι cet. 394. A. Alc. II. 141. A: ὥσπερ οὐδ' ἤνχετο, οὐδ' ᾤετο. Perf. pass. Phaedr. 279. C: ἐμοὶ ... μετρίως ἤνχεται. Legg. XI. 913. B: μὴθ' εὐρεῖν ποτὲ θεοῖς εὐχαίμην. Alc. II. 142. D: καὶν εὐχαιντ' ἂν γενέσθαι. 148. B: ἅτε ἂν τὸν πρώτον εὐχεται. 138. B: εὐχασθαι χαλκῷ διελέσθαι τὰ πατρώα τοὺς υἱεῖς. 143. B: αὐτὸς αὐτῷ τὰ βέλτιστα εὐχασθαι. 148. A. Legg. IV. 709. D. Pol. IV. 432. C: εὐξάμενος μετ' ἐμοῦ. Alc. II. 148. A. Ax. 367. C: εὐξαμένης ... τῆς μητρός. Phaedr. 279. B: εὐξαμένῳ ... τοιάδε. Ax. 367. C: εὐξάμενοι τὸ κράτιστον αὐτοῖς γενέσθαι. Alc. II. 148. C: ἐκείνων εὐξαμένων. 142. B: εὐξαμένους τινὰς ... γενέσθαι (τέκνα). Pol. V. 461. A: ἄς (εὐχὰς) ἐφ' ἐκάστοις τοῖς γάμοις εὐξονται. Alc. II. 150. C: ἐλθεῖν πρὸς θεὸν εὐχομένῳ. *opto. Crat. 397. B: πολλὰ (ὀνόματα) ... ὥσπερ εὐχόμενοι τίθενται. Menex. 247. D: οὐ γὰρ ἀθανάτους σφίσι παῖδας εὐχοντο γενέσθαι. Theaeg. 125. E: εὐχαίμην μὲν ἂν ... ἐργασε τύραννος γενέσθαι cet. Ax. 366. B. Phaedr. 239. E: ὅτι τῶν φιλτάτων ... κτημάτων ὀφειλὸν πρὸ παντός εὐχαιτ' ἂν εἴηαι τὸν ἐρώμενον. 240. A. 278. B: ὅλον ἐγὼ τε καὶ σὺ εὐχαίμεθ' ἂν σέ τε καὶ ἐμὲ γενέσθαι. Menex. 243. E: μὴ ἂν ἄλλως εὐχασθαι μηδένα πόλιν ἑαυτοῦ νοσῆσαι. Ep. I. 309. D: εὐξεί (Eurip.). Phaedr. 233. E: πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εὐξονται. *onoceo, ota nuncupo. Legg. X. 909. E: θυσίας εὐχεσθαι. Phaedr. 58. B: τῷ ... Ἀπόλλωνι εὐξαντο ... θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον. *me iacto, praedico. Gorg. 449. A: ὁ γε εὐχομαι εἶναι, ὡς ἐφη Ὀμηρος. εὐχρηστος, ὁ ἡ, utilis, commodus. Legg. VI. 777. B: ὡς ... οὐδαμῶς εὐχρηστον ἐθέλει (v. ἐθέλειν) εἶναι τε καὶ γίγνεσθαι.

εὐχρως, ὁ ἥ, *bene coloratus*. Legg. II. 655. A: εὐχρῶν δὲ μέλος ἡ σχῆμα οὐκ ἔστιν ... ὁρθῶς φθιγγεσθαι.

εὐχῶλῃ, ἡ, *precatio*. Pol. II. 364. D. 365. E. (Hom.).

εὐψυχία, ἡ, *magnus et erectus animus*. Legg. VII. 791.

C: εὐψυχίας καὶ κακοψυχίας. 795. D: τὰ δ' εὐψυχίας χάριν μουσικῆς (μαθήματα). Tim. 25. B: πάντων ... προστάσα εὐψυχία καὶ τέχναις ὅσαι κατὰ πόλεμον.

εὐψυχος, ὁ ἥ, *intrepidus*. Legg. VIII. 830. C: δηλοῖ τὸν τε εὐψυχον καὶ τὸν μῆ.

εὐώδης, ὁ ἥ, *bene vel suaviter olens*. Conv. 196. B: εὐώδης τόπος. Tim. 50. E: ὅποσα εὐώδη. Locr. 101. A: εὐώδεα. Critia 115. A: ὅσα εὐώδη τρέφει που γῆ τὰ νῦν. Hipp. mai. 290. E: εὐωδέστερον ... τὸ ἔννος ποιεῖ. Phaedr. 230. B: εὐωδέστατον ... τὸν τόπον.

εὐωδία, ἡ, *odoris suavitas*, plur. *odores*. Tim. 65. A: ἔστι δ' ἐνδὴλα περὶ τὰς εὐωδίας.

εὐωνος, ὁ ἥ, *villis*. Euthyd. 304. B: τὸ δὲ ὑδωρ εὐωνότατον.

εὐώνυμος, ὁ ἥ, *faustum nomen habens*. Polit. 302. D: τὴν ... εὐώνυμον ... ἀριστοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν. Legg. VI. 754. E: δικὴν ... μὴ καλὴν μὴδ' εὐώνυμον. **sinister*. Legg. VI. 760. D: ἀφηγγείσθωσαν εἰς τὸν εὐώνυμον αἰετὰ βαβύλλοντες τόπον.

εὐωχία, ἡ, *epulae*. Conv. 203. B: οἶον δὲ εὐωχίας οὐσης. Pol. I. 345. C: πρὸς τὴν εὐωχίαν. Conv. 220. A: ἐν ... ταῖς εὐωχίαις. Pol. IX. 585. E. Pol. I. 329. A: περὶ πότους τε καὶ εὐωχίας. Ep. VII. 326. D.

εὐωχῶ, *bene pascō*. Pol. IX. 588. E: τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι. Trop. *pascō, oblecto*. Gorg. 518. E: οἱ τοὺτους εἰσιτάκασιν εὐωχοῦντες ὡς ἐπεθύμουν. 522. A: οὐχ ὥσπερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα ... εὐωχουν ὑμᾶς. Med. *epulor, pascor; etiam fruor, oblector*. Pol. I. 352. B: εὐωχοῦ τοῦ λόγου ... θαρβῶν. III. 411. C: ἂν ... εὐωχῆται εὐ μάλα. Crit. 53. E: εὐωχοῦμενος ἐν Θετταλίᾳ. Pol. IV. 420. E: εὐωχουμένους. VI. 488. C: πίνοντάς τε καὶ εὐωχουμένους. Legg. II. 666. B: ἐν τοῖς ξυσιτίοις εὐωγηθέντα. Pol. II. 372. B: εὐωγήσονται αὐτοὶ τε καὶ τὰ παῖδιά.

ἐφ' ἄλλομαι, *insilio*. Ion. 535. B: ἐπὶ τὸν οἰδὸν ἐφαλόμενον.

ἐφάπτομαι, *contrecto, attingo* (etiam trop., ut Lat.); *contingo*. Crat. 393. B: ἴσως του (ἵχνους) ἐφάπτει. Pol. VII. 534. C: εἰ πῃ εἰδῶλον τινὸς ἐφάπτεται. X. 598. B. Ep. VII. 343. A: τοῦ ... εὐθέος ἐφάπτεται πάντη. Theaet. 154. A: οὐ ἐφαπτόμεθα. Lys. 220. C: (εἰ) μηδενὸς ἐφάπτεται μήτε σώματος μήτε ψυχῆς. Theaet. 208. D: ἕως δ' ἂν κοῖνου τινὸς ἐφάπτῃ. Tim. 37. A: ὅταν οὐσίαν οὐκ ἀσπῆν ἔχοντός τινος ἐφαπτεται. 45. C. 64. E. Legg. XI. 915. C: εἰάν ... ὡς αὐτοῦ ἐφάπτεται (*indicat*) ζῶον cet. Phaed. 67. B:

καθαροῦ ἐφάπτεσθαι. Theaet. 190. D. Crat. 393. B: οἰόμενός τινος ὥσπερ ἔχοντος ἐφάπτεσθαι τῆς Ὀμήρου δόξης cet. Phaed. 117. E: ἐφαπτόμενος αὐτοῦ (τοῦ Σωκράτους). Theaet. 190. C: ἐφαπτόμενος ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ. Pol. III. 394. E: πολλῶν (ἐπιτηδευμάτων) ἐφαπτόμενος. Phaed. 79. C: αἵτε τοιοῦτων ἐφαπτομένη. D. Crat. 404. D: τὸ ἐφαπτόμενον καὶ ἐπαφῶν cet. Conv. 212. A: αἵτε οὐκ εἰδῶλον ἐφαπτομένη. Ib. αἵτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένη. Critia 116. E: αὐτὸν ... τῇ κορυφῇ τῆς οροφῆς ἐφαπτόμενον. Soph. 246. A: τῶν ... τοιοῦτων ἐφαπτόμενοι. Legg. V. 728. E: τὰ ... ἐν τῷ μέσῳ ἀπάσης ταύτης τῆς ἔξεως ἐφαπτόμενα. Riv. 136. B: ὥστε ... πάντων μετρίως ἐφήφθαι. Phaedr. 273. A: ὅτι ... βραχέως τοῦ τοιοῦτου ἐφηψάμεθα. Legg. XII. 965. B. 969. B. X. 891. C: ὁπόσοι πάποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων. Conv. 197. A: οὐ δ' ἂν ἔρως μὴ ἐφάψηται. Pol. X. 620. E: ταύτης ... ἐφαψάμενον. IX. 574. D: οὐ πρώτων ... οἰκίας τινὸς ἐφαψεται (*adoratur*) τοῖχον —; **assequor*; *percipio*. Tim. 71. E: οὐδεὶς ... ἐννοος ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς. Legg. III. 682. A. Phil. 35. A: ἔστιν ὁπόθεν εἴτ' αἰσθῆσαι πληρώσεως ἐφάπτοιτ' ἂν εἴτε μνήμη —; B. Legg. II. 664. E. Tim. 90. C: ἀνπερ ἀληθείας ἐφάπτεται. Pol. VI. 484. B: φιλόσοφοι ... οἱ τοῦ αἰεὶ κατὰ ταῦτά ὡσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι. 490. B: ὃ προσήκει ψυχῆς ἐφάπτεσθαι τοῦ τοιοῦτου. VII. 534. C: οὐκ ἐπιστήμη ἐφάπτεσθαι. Phaedr. 253. A: ἐφαπτόμενοι αὐτοῦ τῇ μνήμῃ. 265. C: ἴσως ... ἀληθοῦς τινὸς ἐφαπτόμενοι. Phaed. 65. D: ἀλλ' ἄλλη τινὶ αἰσθῆσαι ... ἐφήψω αὐτῶν;

ἐφάρμοσις, ἡ, *congruens ratio*. Locr. 95. C: κατ' ἐφάρμοσιν τόπων καὶ τάξις.

ἐφέδρα, ἡ, *sessio*. Polit. 288. A: διότι πᾶν ἐνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, θάκος αἰεὶ τινὶ γιγνόμενον.

ἐφεδρία, ἡ, *successio* (in pugilum et luctatorum certamine). Legg. VII. 819. B: πυκτῶν καὶ παλαιστῶν ἐφεδρίας (διανομαί).

ἐφεδρος, ὁ, *successor*. Polit. 273. D: πάλιν ἐφεδρος αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) τῶν πηδαλιῶν γιγνόμενος.

ἐφέλκω, *adscisco*. Phil. 65. E: μήτε τινα ἄλλην αἰσθησθῆναι ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ. Med. attraho. Locr. 102. A: ἐφέλκεται τὸ ὕγρόν. Crat. 439. C: ἡμᾶς ἐφέλκόμενοι. Pol. VIII. 544. E: ἃ (v. οἱ) ἂν ... τάλλα ἐφέλκυσσεται. **assumo*, *adscisco*. Gorg. 465. B: ἀλλότριον κάλλος ἐφέλκομένους. — Etiam in eo ponitur qui membra languida trahit, aegre se movet. Legg. VII. 795. B: χωλαίνει καὶ ἐφέλκεται.

ἐφεξῆς, *deinceps*; *ordine*; c. art. est id quod deinceps sequitur, c. verbo εἶναι vel γίγνεσθαι valet sequi, excipere. Phaedr. 228. D: ἕκαστον ἐφεξῆς διειμι. 239. D: τὸ δ' ἐφε-

ἔης ὀγγέον τίνα cet. 249. A: τοῖς ἐφεξῆς. 264. B: ἡ παῦτα ... οὕτως ἐφεξῆς παρ' ἄλληλα ἔθηκε. Gorg. 472. A: ὦν οἱ τριποδες οἱ ἐφεξῆς ἐστῶτές εἰσιν. Soph. 261. D: τὰ ... ἐφεξῆς λεγόμενα. Polit. 281. D: ἰν' ἐφεξῆς ἡμῖν ὁ λόγος ἔη. Conv. 210. E: θωόμενος ἐφεξῆς τε καὶ ὀρθῶς τὰ καλά. 215. A: εὐπόρως καὶ ἐφεξῆς καταριθμῆσαι. Pol. V. 449: ἐγὼ ... ἦα τὰς ἐφεξῆς (πολιτείας) ἐρῶν. 460. D: τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν ὁ προθυμούμεθα. VIII. 544. C: ἡ ... ἐφεξῆς γιγνομένη δημοκρατία. Legg. III. 696. E: τὰς ἐφεξῆς τιμὰς λαγχάνον cet. Cum genit. Tim. 55. A: τῆς ἀμβλυτατης ... ἐφεξῆς γεγονυῖαν. Cum dativ. Parm. 148. E: ἐφεξῆς ... κείσθαι ἐκείνῳ οὐ cet. 149. A: ἐφεξῆς ... ἐκείνῳ εἶναι οὐ cet. Phil. 34. D: τὸ δ' ἐφεξῆς τούτοις πειρώμεθα λέγειν. Tim. 30. C: τὰ τούτοις ἐφεξῆς ἡμῖν λεκτίον. Legg. III. 701. B: ἐφεξῆς ... ταύτη τῇ ἐλευθερίᾳ ἡ τοῦ μὴ ἐθέλειν τοῖς ἄρχουσι δουλεύειν γίγνεται ἄν. VIII. 832. D: ἀρ' οὐν οὐ τούτοις ἐφεξῆς ἐστὶ μνησθῆναι cet. Epin. 990. D. Clit. 407. E: ὁπότεν ... φῆς τὸ ἐφεξῆς τούτῳ. 410. D.

ἐφέπομαι, *subsequor, sequor*. Legg. I. 644. D: μόγις μὲν πως ἐφέπομαι. Phaed. 90. B: σοὺ νῦν δὴ προαγοντος ἐγὼ ἐφespoμην. Theaet. 169. A: ὀλίγον ἐπίσπου. 192. E: ἴαν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπη. Phaedr. 248. C: ἀδυνατήσασα ἐπισπείσθαι. Pol. X. 611. E: τῷ τοιούτῳ πᾶσα ἐπισπομένη. (Activ. ἐπισπείν. Pol. III. 390. B. ex Hom.).

ἔφεις, ἡ, *petitio; etiam appetitio*. Legg. IV. 717. A: ἡ τοῖς βέλαισιν ἔφεις. IX. 864. B. (si sana est script.). Def. 413. C: βούλησις ἔφεις μετὰ λόγου ὀρθοῦ.

ἐφέστιος, ὁ ἡ, *domesticus*. Legg. XI. 931. A: τοιοῦτον ἐφίστιον ἴδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων.

ἐφευρίσκω, *reperio*. Polit. 307. C: οὐτ' ἀλλήλαις μετ' ἑαυτὰς ἐφευρίσκομεν cet. Phaedr. 266. A: θεῖον ... τίς ἐρωτα ἐφευρών.

ἐφηβος, ὁ ἡ, *adolescens*. Ax. 366. E: ἐπειδὴν ... εἰς τοὺς ἐφηβους ἐγγραφῇ.

ἐφημέρος, ὁ ἡ, *is cuius oīta brevissima est, fragilis*. Ep. VII. 356. A: ἀντὶ τυραννίδος ἐφημέρου. Legg. XI. 923. A: ὦ φίλοι ... καὶ ἀτεχνῶς ἐφημέροι. Pol. X. 617. D: ψυχὰς ἐφημέροι. Idem est ἐφημέριος. Locr. 99. D: θανάτῳ τε καὶ ἐφαμέρῳ ζῶα.

ἐφθός, ἡ, ὅν, *elapsus*. Pol. III. 404. C: οὐτε ἐφθοῖς κρείσσιν.

ἐφίημι, *immitto*. Legg. V. 731. D: τῷ ... κακῷ ἐφίηται δεῖ τὴν ὀργήν. **remitto*. Prot. 338. A: ἐφίηται καὶ χαλᾶσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις. Lach. 183. E: ἐφίει (libri nonnulli κατηφίει) τὸ δορυ διὰ τῆς χειρός. **permitto, sino, concedo*. Legg. IX. 876. E: πλὴν ὧν ὁ νόμος ἐφίηται. Pol. VIII. 555. D: ἐφίεντες ἀκολασταίνειν. Crit. 52. A: ἐφίεντων (ἡμῶν) δυνεῖν θάτερα. Alc. I. 106. A: νῦν δὲ ἐφίηκε. — Intrans.

me trado, indulgeo. Pol. III. 388. E: ὅταν τις ἐφίῃ ἰσχυρῶ γέλωτι. Prot. 338. A: οὐρίᾳ ἐφέντα. Tim. 59. D: ταύτη (τῇ ἡδονῇ) ... τὰ νῦν ἐφέντες. (Phil. 47. E: ἐφίῃς Home-ricum est). — Med. *appeto; concupisco.* Phil. 20. D: ὅτι πᾶν τὸ γιγνώσκον αὐτὸ θηρεύει καὶ ἐφίεται. Pol. X. 611. E: οἷων ἐφίεται ὁμιλιῶν. Crat. 411. D: τούτου ... ἐφίεσθαι τὴν ψυχὴν. 420. C: τὸ βούλεσθαι τὸ ἐφίεσθαι σημαίνει. Pol. IV. 437. B: τὸ ἐφίεσθαι τινος λαβεῖν. C. VIII. 558. E. Crat. 419. E: ἐφίεμενος τῶν πραγμάτων. Phaedr. 237. D: ἐφιεμένη τοῦ ἀρίστου. Phil. 53. D: τὸ δὲ ἀεὶ ἐφίεμενον ἄλλον. Crat. 384. C: σὲ χρημάτων ἐφίεμενον κτήσεως. Ep. VII. 334. E. Pol. II. 357. B: οὐ τῶν ἀποβαινόντων ἐφίεμενοι. IV. 433. E. VI. 495. D. Ep. VIII. 354. C: τοῖς ... τυραννί-δος ἐφιεμένοις. Crat. 420. A: οὐ τις ἐφίετο. C.

ἐφικνούμαι, *pervenio; contingo* (vern. *erreichen, treffen*); *hinc etiam attingo, assequor.* Phil. 46. D: (ὅποταν) τῇ τρίψει ... μὴ ἐφικνῇται τις. Tim. 51. B: καθ' ὅσον ... δυνατόν ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ. Pol. VI. 506. E: ἐφικέσθαι τοῦ γε δοκούντος *cet.* Hipp. mai. 292. A: εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι πειράσεται.

ἐφικτός. Critia 116. C. *legebatur ἐφικτὸν ἐγεννήσαντο pro eo quod codd. praebuerunt ἐφίτυσαν καὶ ἐγέννησαν.*

ἐφίππιος, ὁ ἡ, *equester* (int. *ἀγών vel δρόμος*). Legg. VIII. 833. B: ὁ τὸν ἐφίππιον (ἀμιλλησόμενος). C.

ἐφίστημι, *colloco, constituō* (ante me vel ante oculos). Gorg. 524. E: ἐκείνους ἐπιστήσας θεᾶται ἐκάστου τὴν ψυχὴν. Perf., aor. 2. et med. est *adsto* (etiam *insto*), *consisto vel subsisto.* Theaet. 172. E: ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε (*adstat*). Legg. VI. 780. D: οὐ δὴ καὶ νῦν ἐφέστηκε (*substitit*) περὶ τὸ λεγο-μενον. Phil. 64. C: ἐπὶ ... τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ ... προθυροῖς ... ἐφεστάγει. Conv. 212. D: ἐπιστήναι ἐπὶ τὰς θύρας. 172. A: καγὼ ἐπιστὰς περιέμεινα. 192. D: αὐτοῖς ... ἐπι-στὰς. Ax. 367. B: ἡ φύσις ἐπιστάσα ἐνεχυράζει *cet.* Euthyd. 273. B: ἐπιστάντες. Prot. 314. C: ἐπιστάντες περὶ τινος λόγου διελεγόμεθα. Crit. 50. A. Ep. VIII. 357. C: οἷον ὄνει-ρατα θεῖα ἐπιστάντα ἐργηγοροῦν. Lys. 207. B: ἐπειδὴ πλείους ἑώρα ἐφισταμένους. **arpono, impono.* Critia 116. A: πύργους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ... ἐπιστήσαντες. Pol. VI. 498. C: τοὺς μέλλοντας ... τῷ βίῳ τῷ βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρόπουσαν. Med. Legg. VII. 802. A: πρὶν ἂν ... τέλος ἐπιστήσεται καλόν. **praepono, praeficio* (perf. *praefectus sum*). Lys. 208. D: παμπόλλους ... σοι δε-σπότης καὶ ἄρχοντας ... ὁ πατὴρ ἐφίστησιν. Legg. IV. 713. C: ἐφίστη βασιλέας ... ταῖς πόλεσιν. D. Conv. 174. B: ἐπειδὴ τις ὕμιν μὴ ἐφεστήκη. Pol. IX. 590. D: ἐξώθεν ἐφεστῶτος. V. 460. B: αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκυῖαι ἀρχαί. Legg. II. 666. E: ἰπποκόμον ... ἐπέστησεν. Alc. I. 122. B. Legg. I. 640. B: μηδὲν ... δεδιότα ... ἐπιστήσαι στρατοπέδῳ

στρατηγόν. VI. 751. B. Conv. 183. C: παιδαγωγούς ἐπιστήσαντες ... τοῖς ἐρωμένοις. Legg. I. 632. C: ἅπασι τούτοις φύλακες ἐπιστήσῃ. Pol. V. 467. D: καὶ ἄρχοντάς γε ... οὐ τοὺς φανυλοτάτους αὐτοῖς ἐπιστήσουσιν.

ἐφόδιον, τό, *oiaticum*. Ep. I. 309. C: οὔτε γὰρ ἐφόδιον ἐκείνῳ γ' ἦν ἱκανόν cet. VII. 350. B: ἐφόδια δούς.

ἐφοδος, ἡ, *impetus* s. *incursio*. Phaed. 95. B: εὐθύς τὴν πρώτην ἐφοδὸν οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου (ἔδοξεν).

ἐφορος, ὁ, *praefectus*. Phaedr. 265. C: Ἐρωτα ... καλῶν παίδων ἐφορῶν. Ephori Laced. (Lat. *tribuni*). Legg. III. 692. A: τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν. IV. 712. D: τὸ ... τῶν ἐφόρων θανασιζόντων ὡς τυραννικὸν ἐν αὐτῇ γέγονε. Alc. I. 121. B. Ep. VIII. 354. B: τὸν τῶν ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον.

ἐφορῶ, *ip̄ueor*, *obsergo*; *conspicio*. Lach. 198. D: ἐφορᾷ καὶ γινόμενα cet. Phil. 37. E: ἂν ... λύπην ἢ τινα ἡδονὴν ... ἀμαρτάνουσιν ἐφορῶμεν. Epin. 985. E: ἐφορῶντας (ἡλίον ἢ σελήνην) ἡμᾶς πάντας.

ἐφρυννῶ, *canito*; *carmine celebros*. Legg. XII. 947. C: τὸ πάτριον μέλος ἐφρυννῶ. Conv. 197. E: ἐφρυννούντα καλῶς. Legg. VII. 799. A: ἦν ᾧδὴν δεῖ ἐφρυννέσθαι.

ἐφρυνφή, ἡ, *subletemen*. Legg. V. 734. E: τὴν τε ἐφρυνφήν καὶ τὸν στήμονα.

ἐχθρές, *vid.* χθρές.

ἐχθοδοποιός, ὁ ἡ, *inoisus*. Legg. VII. 810. D: τῆς αὐτῆς ὁδοῦ ἐχθοδοποῦν γεγονυίας πολλοῖς.

ἐχθρα, ἡ, *inimicitia*, *discordia*. Tim. 18. E: μὴ τις αὐτοῖς ἐχθρα διὰ ταῦτα γίγνηται. Euth. 7. B: καὶ ἐχθρα ἔστιν ἐν αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους. Phaedr. 234. A: ἐχθρας πρόφασιν ζητήσουσιν. Polit. 305. B. Lys. 215. D: ἐχθρας ἐμιπίπλασθαι. Soph. 242. E: ὡς τὸ ὄν ... ἐχθρα ... καὶ φιλία συνέχεται. Pol. X. 620. B: ἐχθρα (v. ἐχθραν) ... τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Menex. 244. B. Phaedr. 232. E: ἐχθραν γενήσεσθαι. 256. D: εἰς ἐχθραν ... ἐλθεῖν. Polit. 306. B: ὡς ἐστὸν ... πρὸς ἀλλήλους ἐχθραν καὶ στάσιν ἐναντίαν ἔχοντες. 307. D: πολλὴν εἰς ἐχθραν ἀλλήλοις καθίστανται. 308. B: πολλὴν πρὸς ἀλλήλα ἀεὶ καὶ τὴν μερίστην ἴσχειν ἐχθραν καὶ στάσιν. Pol. V. 470. C. D. Legg. VIII. 843. A. Ep. VII. 337. B: ἐχθραι καὶ μῖσις cet. Prot. 346. B: ἐχθρας ἐκονσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι. Phaedr. 243. C: ὡς διὰ σμικρὰ μεγάλας ἐχθρας οἱ ἐρασταὶ ἀναιρουνται. Pol. II. 378. C. Legg. V. 729. A. Euth. 6. B: ἐχθρας γε δεινὰς καὶ μαχὰς cet. Def. 413. A: ἐπ' ἐχθρας πολεμικάς.

ἐχθρός, ὁ, ὄν, *inimicus*, *inoisus*; *infestus*; etiam *ingratus*; subst. *hostis*. Gorg. 480. E: εἰς ... ἄλλον ἀδικῶν ὁ ἐχθρός. Pol. I. 352. B: καὶ θεοῖς ἄρα ἐχθρός ἐστὶν ὁ ἀδίκος. Tim. 54. A: ἐκεῖνος οὐκ ἐχθρός ὢν, ἀλλὰ φίλος κρατεῖ. Lys. 213.

A: καὶ ὁ μισοῦμενος ἐχθρὸς ἄρα, ἀλλ' οὐχ ὁ μισῶν. Phil. 49. C: ἄγνοια ... ἡ τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρά. Phaedr. 238. E: κρείττον δὲ ... ἐχθρόν. Theaet. 162. B: εἰ ... σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν. Lys. 216. B: ἄρ' οὖν ... τὸ ἐχθρόν τῷ φίλῳ φίλον, ἢ τὸ φίλον τῷ ἐχθρῷ; Gorg. 480. E: ἐὰν μόνον μὴ αὐτὸς ἀδικῆται ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Pol. I. 332. B: ὀφείλεται ... παρὰ γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὅπερ καὶ προσήκει, κακόν τι. Phaedr. 260. C: δεινόν τε καὶ ἐχθρόν εἶναι φίλον. Pol. I. 352. A: ἐχθρόν καὶ ἐαυτῷ καὶ τοῖς δικαίοις. Tim. 88. E: οὐκ ἐχθρόν παρ' ἐχθρόν τιθέμενον cet. Legg. XII. 955. B. Pol. II. 376. B: ἢ ... ὅψιν ... φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει cet. I. 352. A: ἐχθρόν εἶναι ἐαυτῷ τε καὶ τῷ ἐναντίῳ παντί. Euth. 8. B: εἰ τοῦτο δρῶν ... τῷ Οὐρανῷ ἐχθρόν (ποιεῖς). Prot. 337. B: ἐρίζουσι δὲ οἱ διαφοροὶ τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις. Pol. I. 351. E: ἐχθροὶ ἔσονται ἀλλήλοις. III. 417. A. Euth. 7. C. Tim. 83. A: ἐχθρὰ ... αὐτὰ αὐτοῖς. Gorg. 456. D: ὥστε κρείττον εἶναι καὶ φίλων καὶ ἐχθρῶν. Phil. 49. C: ἐπὶ τοῖς τῶν ἐχθρῶν κακοῖς. Pol. I. 334. B: ἐπὶ βλάβῃ τῶν ἐχθρῶν. VIII. 566. A: ἀπολωλέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Legg. I. 640. B: ἐν ἀνδρῶν ὁμιλίαις ἐχθρῶν. Polit. 308. A: ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπέθεσαν τὰς αὐτῶν πατρίδας. Pol. I. 332. D: ἢ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα. Lys. 213. A: πολλοὶ ... τοῖς μὲν ἐχθροῖς φίλοι εἰσὶ, τοῖς δὲ φίλοις ἐχθροὶ. Pol. I. 332. D: τοὺς ἐχθροὺς καπῶς (ποιεῖν). VI. 498. D: ἄρτι φίλους γεγονότας, οὐδὲ πρὸ τοῦ ἐχθροῦς ὄντας. VIII. 566. E: πρὸς τοὺς ἔξω ἐχθρούς. Legg. XI. 919. A. Euth. 7. B: ἐχθρούς ἂν ἡμᾶς ποιοῖ. Lys. 214. C: τοσοῦτω ἐχθίστη γίγνεσθαι. Polit. 307. D: νόσος ξυμβαίνει πασῶν ἐχθίστη γίγνεσθαι ταῖς πόλεσιν. Menex. 243. B: τῷ ἐχθίστῳ ... βασιλεῖ. Pol. IV. 426. A: πάντων ἐχθιστον ἡγεῖσθαι τὸν τὰ ληθῇ λέγοντα. Legg. VIII. 843. A: μετὰ πολέμων τῶν ἐχθίστων. Conv. 186. D: τὰ ἐχθίστα ὄντα ἐν τῷ σώματι φίλα ... ποιεῖν.

ἐχθρῶς, *hostiliter*. Legg. III. 697. D: ἐχθρῶς τε καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες μισοῦνται.

ἐχιδνα, ἢ, *aspera*. Conv. 218. A: οἱ ἔχονται ἐχιδνης ἀγριώτερον νέου ψυχῆς μὴ ἀφροῦς.

ἐχίνος, ὁ, *echinus*. Euthyd. 298. D: τῶν ἐχίνων ... τῶν θαλαττιῶν.

ἐχίς, ὁ, *aspera*. Conv. 217. E: τὸ τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχως πάθος. Euthyd. 290. A: ἔχων τε καὶ φαλαγγίον ... κηλῆσιν ἐστίν.

ἐχόντως, *cum v. νοῦν est ita ut mentis sis compotus, h. e. prudenter, scilicet*. Legg. III. 686. E: οὐκοῦν εὖ καὶ ἐχόντως νοῦν σὺ τε πάντα εἶπας cet. Hinc Phil. 64. A: ἄρ' οὐκ ἐμψρόνως ταῦτα καὶ ἐχόντως ἐαυτὸν τὸν νοῦν ἀφῆσομεν ... ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα;

ἔχω et ἴσχω, *habeo, teneo, contineo; tueor; retineo; etiam accipio, nanciscor.* Phaed. 100. D: τοῦτο ... ἀπλῶς ... ἔχω παρ' ἐμαυτῶ. Theaet. 154. A: ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς —; Prot. 309. B: ἦν (ἤβην) νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Polit. 282. E: ὅσα ... τὴν μαλακότητα ἴσχει. Soph. 257. C: ἐπωνυμίαν ἴσχει τινὰ δαυτῆς ἰδίαν. Crat. 420. E: ἴσχει (*retinet* s. *impedit*) τοῦ ἵνα. Phil. 36. E: θαῦμα ... ἐμέ γε ἔχει ... περὶ τὰ ... ἀπορήματα. Conv. 196. D: οὐ γὰρ ἔχει Ἐρωτα Ἀρης, ἀλλ' Ἐρως Ἀρη. Pol. III. 366. E: (κακῶν) ὅσα ἴσχει ψυχὴ ἐν αὐτῇ. Euthyd. 293. C: οὐκ ἀνάγκη σε ἔχει πάντα ἐπίστασθαι —; Pol. VII. 527. B: ἄ νῦν κάτω ... ἔχομεν (*tenemus, h. e. dirigimus*). Polit. 260. E: αὐ ... τὸ γ' ἐπιτάττειν ἔχουσιν. Pol. V. 465. C: ὅσας (ἀπορίας καὶ ἀλγηδόνας) ἐν παιδοτροφίαις ... ἴσχουσι. Legg. IV. 710. B: ταύτην ... ὁ τύραννος τὴν φύσιν ἐχέτω. Pol. IV. 422. D: ἔχετε τὰ τῶν ἐτέρων. Soph. 239. B: πολλή ... ἂν με ... ἔχοι προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως. Pol. II. 381. B: ταυτὴν ... ἡκιστ' ἂν πολὺς μορφᾶς ἴσχοι ὁ θεός. Legg. V. 729. C. Phil. 37. D: ἂν ὀρθότητα ἴσχη. Phaed. 102. B: αὐτῶν τούτων τὴν ἐπωνυμίαν ἴσχειν. D: τὴν αὐτοῦ ιδέαν ... ἴσχειν. Theaet. 197. B: οὐ ... ταῦτόν φαίνεται τὸ κεκτῆσθαι τῷ ἔχειν. 198. A: λαβρόντα ἴσχειν. Soph. 253. B: κατὰ ταῦτα μίξεως ἔχειν. Crat. 400. A: τί σοι δοκεῖ ἔχειν ... ἄλλο ἢ ψυχὴ; Conv. 181. D: νοῦν ἴσχειν. Pol. VI. 492. C: τίνα οἶε καρδίαν ἴσχειν; Legg. VI. 776. A: οὐκ ἴσχουσα τὸν διὰ χρόνου πόθον. Phaed. 100. D: ὅτι χρῶμα εὐανδρὲς ἔχον. Pol. VIII. 549. B: ὃς μόνος ... σωτὴρ ἀρετῆς ... ἐνοικεῖ τῷ ἔχοντι (int. αὐτόν). Phaedr. 251. A: τὸν ἔχοντα τὸ κάλλος. Theaet. 198. D: λαμβάνοντα τὴν ἐπιστήμην ἐκάστου καὶ ἴσχοντα. Crat. 400. A: ψυχὴν εἶναι τὴν διακοσμοῦσαν καὶ ἔχουσαν (τὴν τῶν ἄλλων ἀπάντων φύσιν). Pol. VI. 491. B: τὴν ἔχουσαν (int. αὐτὰ) ψυχὴν. Crat. 416. B: τὸ ... ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς φροῆς τὰ ὄντα. 419. B: τὸ ... ἴσχον καὶ δοῦν. Conv. 205. C: οἱ ἔχοντες τοῦτο τὸ μῦριον τῆς ποιήσεως ποιηταί (καλοῦνται). Pol. I. 328. A: λαμπάδια ἔχοντες. Polit. 307. C: τοὺς ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτὰς ἴσχοντας. Pol. VIII. 565. B: τοὺς ἔχοντας τὴν οὐσίαν ἀφαιρούμενοι. Legg. IV. 717. A: τοὺς τὴν πόλιν ἔχοντας (*tuentes*) θεούς. Tim. 53. B: ἔχνη ... ἔχοντα αὐτῶν ἅττα. Prot. 321. D: τὴν ... πολιτικὴν οὐκ εἶχεν. Soph. 219. B: τὰ δὲ ... εἶχεν εἰς τοῦτο τὴν αὐτῶν δύναμιν. Apol. 20. D: ἐγὼ ... διὰ σοφίαν τινὰ τοῦτο τὸ ὄνομα ἔσχηκα. Pol. IV. 430. A: διὰ τὸ τὴν τε φύσιν καὶ τὴν τροφήν ἐπιτηδεῖαν ἐσχημέναι. Phaedr. 241. B: νοῦν ἤδη ἐσχηκώς. 250. D: ταύτην ἔσχε μοῖραν. Soph. 227. A: πολλὰ ... ὀνόματα ἔσχεν. Pol. VI. 502. C: ἐπειδὴ τοῦτο μόνος τέλος ἔσχε. Menex. 243. D: δόξαν ... ἢ πόλιν ἔσχε μή ποτ' ἂν καταπολεμηθῆναι cet. Phaedr. 237. A: εἴτε ... ταύτην ἔσχετε ἐπωνυμίαν. Legg. X. 888. B: οὐ σύ μόνος οὐδὲ οἱ

σοι φίλοι πρώτοι ... ταύτην δόξαν περί θεῶν ἔσχετε. Pol. VIII. 565. B: αἰτίαν ... ἔχον ὑπὸ τῶν ἑτέρων ... ὡς ἐπιβουλεύουσι τῷ δήμῳ. Tim. 41. A: ἐπεὶ ... πάντες ... γένεσιν ἔχον. Menex. 239. D: Πέρσας ... ἔχον (cohibuerunt) οἱ τῆσδε τῆς χώρας ἔκγονοι. Theaet. 183. C: ἐπειδὴ τὸ περὶ τοῦ Πρωταγόρου λόγον τέλος σχοίη. Phil. 23. A: παντάπασις ἂν τινα καὶ ἀτιμίαν σχοίη (ἡδονή). Pol. VII. 516. E. Tim. 39. E: ὅταν ἀπασῶν τῶν ὁκτὰ περιόδων τὰ ... τάχῃ σχῇ κεφαλὴν cet. Legg. X. 894. A. XII. 958. A: ἐπειδὴν ... αἱ δίκαι τέλος ... σχῶσι. Theaet. 197. C: λαβεῖν καὶ σχεῖν. Parm. 136. E: ὅτι ... ἀδύνατον ... νοῦν σχεῖν. Pol. VII. 527. B: πρὸς τὸ ἄνω σχεῖν ᾧ cet. Tim. 23. D: πάσαν προθυμίαν σχεῖν δεόμενος τῶν ἱερέων cet. Legg. VIII. 828. D: διάνοιαν σχεῖν σχεῖν ... τοιάνδε, ὡς cet. VII. 799. E: σχοῦσα τέλος. Polit. 282. E: μηνυνθέν τε καὶ σχὸν πλάτος. Tim. 60. A: ἀνομοιοτήτα ἕκαστοι σχόντες. Gorg. 519. D: σχόντας ἀδικίαν. Tim. 73. C: ὅσα ἐμελλεν ... σχήσειν. Phil. 31. A: τοῦ μήτε ἀρχὴν ... ἔξοντός ποτε γένονε. Legg. VII. 813. B: τὸν τὰ πλείστα ἔχοντα πράγματα. Ion. 536. B: ἔχεται (tenetur). Ib. οἱ δὲ πολλοὶ ἐξ Ὀμήρου κατέχονται τε καὶ ἔχονται. Crat. 421. B: τὸ ἰσχύμενον καὶ ἀναγκαζόμενον ἡσυχάζειν. *habeo et teneo (vern. inne haben), h. e. scio; calleo; cognosco; etiam intelligo, perspectum habeo. Theaet. 145. D: τὰ μὲν ἄλλα ἔχω ... μετρίως. Crat. 390. E: οὐκ ἔχω ... ὅπως χρῇ ... ἐναντιοῦσθαι. Conv. 216. C: οὐκ ἔχω ὃ τι χρῆσομαι (al. χρῆσωμαι; sed v. Annott. in Prot. p. 128 sq.) τοῦτω τῷ ἀνθρώπῳ. Pol. II. 368. B: οὔτε γὰρ ὅπως βοηθᾷ ἔχω. VIII. 545. B: ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο. Euthyd. 307. A: ὥστε οὐκ ἔχω ὅπως προτρέπω τὸ μειράμιον ἐπὶ φιλοσοφίαν. Phaedr. 264. B: σὺ δ' ἔχεις τινὰ ἀνάγκην λογογραφικὴν ἢ —; Soph. 234. A: παιδείας ... ἔχεις τι τεχνικώτερον ... εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν; Pol. VI. 309. D. al. Euthyd. 273. E: εἰ ... νῦν ἀληθῶς τὴν ἐπιστήμην ἔχeton. Phaedr. 71. A: ἱκανῶς ... ἔχομεν τοῦτο ὅτι cet. Pol. V. 477. A. Lys. 214. D: ἔχομεν ἄρ' ἤδη τίνες εἰσὶν οἱ φίλοι. Legg. IV. 710. B: ἔχετε γὰρ ὃ λέγω πον. Prot. 329. A: οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρίνασθαι οὔτε αὐτοὶ ἐρέσθαι. Gorg. 465. C: οὐκ ἔχουσιν ὃ τι χρῆσονται (al. χρῆσωνται) cet. Pol. VI. 487. C: οὐκ ἔχουσιν ὃ τι φέρωσιν. Legg. XII. 958. B: ἔαν δὲ μὴ ἔχωσιν ὁπόθεν. Prot. 329. B: πάντ' ἔχειν. Theaet. 150. C: διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σοφόν. Pol. I. 348. E: οὐκέτι ῥάδιον ἔχειν ὃ τί τις εἶπῃ. VI. 487. C: οὐκ ἔχειν ὃ τι λέγωσιν. Prot. 322. C: εἰς ἔχων ἱατρικὴν. Theaet. 149. A: λέλθῃ ... ταύτην ἔχων τὴν τέχνην. Polit. 296. B: ἔχων ... ὁρθῶς τὴν τέχνην. Phil. 59. B: οὐδέ τις ἐπιστήμη περὶ αὐτὰ ἐστὶ τὸ ἀληθέστατον ἔχουσα. Polit. 276. E: τὸν ἔχοντα ... τὴν τέχνην ταύτην. Phaedr. 269. B: τὰ πρὸ τῆς τέχνης ἀναγκαῖα μαθήματ' ἔχοντες. Pol. III. 402.

A: ὡςπερ ... γραμμάτων περί τότε ἰκανῶς εἶχομεν ὅτε cet. Parm. 135. B: οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἔξει. Legg. XII. 933. A: ὅσα τε ... ὡσιν ἔχεται (*percipiuntur*. Vulg. δέχεται) θεωρήματα. — Cum infin. et vocc. relat., ut Lat. *habeo, est possum vel scio*. Prot. 320. B: καὶ ἄλλους σοι ... ἔχω λέγειν. Parm. 153. A: τότε γε μὴν ἔχεις λέγειν ὅτι cet. Crat. 428. B: εἰ ... ἔχεις τι σὺ κάλλιον τούτων λέγειν. Gorg. 507. D: ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος. Prot. 354. B: ἡ ἔχετέ τι ἄλλο τέλος λέγειν —; Convn. 190. C: οὔτε γὰρ ὅπως ἀποκτείναιεν εἶχον cet. Polii. 263. C: ὅτι πᾶσι ταυτόν ἐπονομάζειν ἔσχες ὄνομα, θηρία καλέσας. Pol. IX. 580. D: ἐνὶ οὐκ ἔσχομεν ὀνόματι προσεῖπεν ἰδίῳ αὐτοῦ. III. 405. A: τῆς ... κακῆς ... παιδείας ἐν πόλει ἄρα μὴ τι μείζον ἔξεις λαβεῖν τεκμήριον ἢ cet. Parm. 131. D: ἔξει ὦ ... τὸ ἔχον ἴσον τῷ ἔσται; Pol. V. 476. D: ἔξομέν τι παραμυθεῖσθαι αὐτόν —; Prot. 354. D: ἀλλ' οὐχ ἔξετε (*εἰπεῖν*). — Intrans. est Lat. *se habere vel gerere*, c. adv. vel conjunct. modum indicante etiam simpl. *esse*. Apol. 17. D: ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔγω τῆς ἐνθάδε λέξεως. 22. E: οὕτως ὡςπερ ἔχω ἔχειν. Phaedr. 236. D: οἷοθ' ὡς ἔχει; (vern. *weist du was es ist?*) Gorg. 451. C: πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλλα πῶς ἔχει πλήθους. Ib. πῶς πρὸς ἄλλα τάχους ἔχει. Phaed. 75. A: ἔχει ... ἐνδεστέρας. Crat. 440. C: ταῦτ' οὖν πότερον ... οὕτως ἔχει, ἢ ἐκείνως ὡς cet. Pol. II. 381. A: ὁ θεὸς γε ... πάντῃ ἄριστα ἔχει. Alc. I. 123. E: ἔξαρκεῖν καὶ ὡς ἔχει (vern. *auch so wie er sei*, sc. *nondum excultus vel praeparatus*). Phaedr. 243. C: ὡς ... ἔχουσι πρὸς τὰ παιδικὰ φθονερῶς τε καὶ βλαβερῶς. Crat. 399. E: ἔχε ἡρέμια (vern. *sei still*). Hipp. mai. 296. A: ἔχε δὴ ἡρέμια. 298. C: ἔχ' ἡσύχῃ. Imper. ἔχε (*proprie vern. halt*) etiam in admonendo et exhortando usurpatur (vern. *nun denn, wohl an, so sage al.*). Alc. I. 109. B: ἔχε, πῶς ἕκαστα τούτων πᾶσχοντες; 129. B: ἔχε οὖν πρὸς Διός, τῷ διαλέγει σὺ νῦν; Sic praecipue ἔχε δὴ (*quod cum sqq. necitendum*) frequentatur. Ion. 535. B: ἔχε δὴ μοι τότε εἰπέ. Prot. 349. D: ἔχε δὴ, ἔφην ἐγὼ (ἄξιον γὰρ τοι ... λέγεις), πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρράλεους λέγεις, ἢ ἄλλο τι; Gorg. 460. A: ἔχε δὴ (καλῶς γὰρ λέγεις), ἕανπερ ῥητορικὸν σὺ τινα ... ποιήσης, ἀνάγκη αὐτὸν εἰδέναι ... μαθόντα παρὰ σοῦ; (*sic enim interpung.*). 490. B: ἔχε δὴ αὐτοῦ, τί ποτε αὐτὸν νῦν λέγεις; Theaet. 186. B. Crat. 435. E: ἔχε δὴ ἴδωμεν (*lass' uns nun sehen*). Pol. I. 353. B. al. Gorg. 476. A: τοῦτο ... ἡμῖν οὕτως ἔχέτω. Theaet. 145. B: εὖ ἂν ἔχοι. Phil. 32. E: ὅταν οὕτως ἴσχη. Pol. IX. 571. D: ὅταν ... ὑγιεινῶς τις ἔχη αὐτὸς αὐτοῦ ... καὶ σωφρόνως. Legg. XI. 932. A: ἕαν τις ... γονέων ἀμελέστερον ἔχη τοῦ δέοντος. Phaed. 91. A: σὺ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ... φιλονεικῶς. Gorg. 464. A: πολλοὶ δοκοῦσιν εὖ ἔχειν τὰ σώματα. Theaet. 154. A: διὰ τὸ μηδέποτε ὁμοίως αὐτὸν σεαυτῷ ἔχειν. Soph. 248.

Α: ἦν (οὐσίαν) αἰ κατὰ ταῦτα ὡσαύτως ἔχειν φατέ. Crat. 400. Β: τὸ μετὰ τοῦτο πῶς φόμεν ἔχειν; Phil. 38. C: ἡμᾶς ἴδε περὶ ταῦτα ... ἴσχειν. Tim. 53. Α: ἔχειν ἀλόγως καὶ ἀμέτρως. Pol. III. 411. C: εὐ ἴσχωρ το σώμα. X. 604. D: τὸ ... ἀπλήστως ἔχον αὐτῶν. VII. 520. D: σχοῦσαν ἐναντίως. Polit. 307. E: αὐτοὶ τε ἀπολέμωσ ἰσχυόντες cet. Prot. 321. C: τὰ ... ἄλλα ζῶα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα. Gorg. 508. C: τούτων ... οὕτως ἔχόντων. Tim. 39. E: ταύτη ἔτι εἶχεν ἀνομοίως. Legg. VI. 765. Α: ὅσοι ... φιλοφρόνως ἐαγγήκασι περὶ τὰ τοιαῦτα. Alc. I. 103. Β: ὡς πρὸς τοὺς ἐραστὰς ἔσχε. Phil. 59. Β: ὡν μήτε ἔσχε μήδεν πώποτε κατὰ ταῦτα μήθ' ἔξει μήτε εἰς το νῦν παρὸν ἔχει. Apol. 34. C: τάχ' ἂν ... τις ... αὐθαδέστερον πρὸς με σχοίη. Legg. I. 648. D: πρὶν εὐ σχεῖν. Apol. 39. Β: ταῦτα ... ἴσως οὕτω καὶ ἔδει σχεῖν. Theaet. 181. E: οὐδὲν μᾶλλον ὁρθῶς ἔξει εἰπεῖν ὅτι cet. Pol. III. 404. D: ἀνδράσι μέλλουσιν εὐ σώματος ἔξειν. — Etiam verti potest fieri vel eadere. Phaedr. 243. D: ἀλλ' εὐ ἴσθι ὅτι ἔξει τοῦθ' οὕτως. Pol. III. 415. D: τοῦτο ... ἔξει ὅπη ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγη. — Ad animum transl. est animalium esse; etiam sentire, iudicare. Prot. 352. Β: πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην; Parm. 131. E: πρὸς τόδε πῶς ἔχεις; Conv. 174. Α. Prot. 319. D: μὴ ... ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως οὕτως ἔχει. Clit. 410. C. Eργχ. 399. Α: ἵνα θεάσαιο ὡς ἔχουσιν οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὴν φιλοσοφίαν. Conv. 218. C: ἐγὼ ... οὕτως αἰ ἔχων cet. — Porro, ut Lat. *habere* (vern. *an sich haben, befasst sein*) et *pass. teneri*, in malis ponitur quae quis patitur, quibus afficitur vel laborat, et in univ. in eo quod aliquem incessit vel corripit. Atque ἔχειν tam homo dicitur qui aliqua re afficitur, quam res quae hominem afficit vel incessit. Conv. 217. E: τὸ τοῦ δηγδέντος ὑπὸ τοῦ ἔχους πάθος καὶ με ἔχει. Pol. I. 336. C: τίς ... ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει —; Apol. 37. C: πολλή ... ἂν με φιλοψυχία ἔχοι ... εἰ cet. Prot. 323. C: κατὰ ἔχειν. Phaedr. 239. Α: ἀνὴρ ἔχων ἔρωτα. Pol. IX. 591. D: ἀπέραντα κατὰ ἔχων. Legg. VIII. 837. Β. C. Pol. VIII. 552. E: τοσαῦτα κατὰ ἔχουσα. Phaedr. 231. C: τοιαύτην ἔχοντι συμφορὰν. 249. E. 244. E: τὸν ἐαυτῆς (τῆς μανίας. Vulg. αὐτήν) ἔχοντα. Pol. IX. 575. Α: τὸν ἔχοντα ... αὐτόν (τὸν ἔρωτα). Phaedr. 248. Β: πολὺν ἔχουσαι πόνον. Prot. 323. D: τοὺς ταῦτα (τὰ κατὰ) ἔχοντας. Legg. III. 691. Α: ὡς πρῶτον τοῦτο οἱ τότε βασιλεῖς ἔχον, τὸ πλεονεκτεῖν. Pol. III. 390. C: ὡς οὕτως ὑπὸ ἐπιθυμίας ἔχεται ὡς cet. Theaet. 191. C: ἐν τῷ τοιούτῳ ἐχόμεθα (*haeremus*), ἐν ᾧ cet. Gorg. 522. Α: ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτόν ἔχεσθαι cet. Legg. IX. 881. Β: μὴ μανίαις ἐχόμενος. Phaedr. 108. C: ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίᾳ. Lach. 192. E: περιπλευμονία τοῦ νείος ἐχομένου. Legg. II. 654. E: ἀνδρική ψυχῆς ἐν πόνοις ἐχομένης (v. ἐρχομένης). Pol. III. 395. E: ἐν συμφοραῖς τε

καὶ πένθεσι καὶ θρήνοις ἐχομένην. Phil. 45. B: οἱ ... ἐν τοιοῦτοις νοσήμασιν ἐχόμενοι. Pol. IX. 583. D: τῶν περιωδυνία τινὶ ἐχομένων. Legg. VI. 780. B: ὑπὸ πολλῆς ἀπορίας ἐχομένοις. Ab eadem, opinor, significatione repetendus est participii ἔχων usus in dictionibus leuiter increpantibus, v. c. Phaedr. 236. E: τί δῆτα ἔχων στρέφει; (proprie: *was hast du, h. e. was wandelt dich an, dass du dich sträubst, i. q. warum sträubst du dich?*). De participio cum verbo finito ita iuncto ut potior in illo insit notio vid. Annot. in Gorg. p. 39. sq. Etiam sine τί et extra interrogationem ἔχων ita frequentatur ut orationi increpationis significationem adspergat. Euthyd. 295. C: οὐκ ἀποκρίνει ... ὅτι ἔχων φλυαρεῖς (veru. *weil du ein Schwätzer bist*). Gorg. 490. E: ποῖα ὑποδήματα; φλυαρεῖς ἔχων (du bist ein Schwätzer. Vulgo ποῖα ... φλυαρεῖς ἔχων;). Ib. 497. A: ὅτι ἔχων ληρεῖς (si sanus est locus). — Med. c. genit. *firme aliquid teneo vel comprehendo, constanter sequor* (vern. *sich an etwas halten vel etwas festhalten*). Gorg. 499. B: τούτου ἄσμενος ἔχει, ὥσπερ τὰ μεϊράκια. Hipp. min. 369. B. Conv. 218. A: οἳ ἔχονται ἐχίδνης ἀγριώτερον νέου ψυχῆς μὴ ἀγνοῦς ὅταν λάβωνται. Pol. III. 396. C: οὐ ἂν ἔχοιτο. Phaed. 100. D: τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἂν ποτε πεσεῖν. 101. D. Pol. VI. 511. B. Legg. IV. 709. C: τὸν νομοθετην ἀληθείας ἐχόμενον. V. 734. D. Lach. 183. E: τοῦ δόρατος ἐχόμενον. Soph. 264. C: ἐχόμενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ κοινωνίας. Legg. X. 893. B: ἐχόμενοι ... ὡς τινος ἀσφαλοῦς πείσματος. Pol. X. 604. C: ἐχομένους τοῦ πληγέντος. 621. C: τῆς ἀνω οδοῦ αἰεὶ ἐξόμεθα. Hinc (praecipue part.) in eo ponitur quod cum altero coniunctum est, alterum proxime excipit vel contingit, ei simile vel consentaneum est; saepe numero etiam nominis appositi est amplificatio. Pol. I. 329. A: καὶ ἄλλ' ἅττα ἅ τῶν τοιούτων ἔχεται. Legg. IV. 716. A: ἥς ... ἐχόμενος ξυνέπεται cet. XII. 958. A: ὁ τῶν δικασίμων μνηνῶν ἐχόμενος. Phil. 55. D: εἰ τὸ μὲν ἐπιστήμης αὐτῶν μᾶλλον ἐχόμενον, τὸ δὲ ἥττον ἐνι. Pol. IX. 585. C. Legg. II. 656. C: ῥυθμοῦ ἢ μέλους ἢ ῥήματος ἐχόμενον. Conv. 217. D: ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ. Phil. 15. E: δεύτερον δ' αἰεὶ τὸν ἐχόμενον (εἰς ἀπορίαν καταβάλλων). Parm. 148. E: τὴν ἐχομένην χώραν κατέχον ἐκείνης cet. Pol. II. 362. A: πρᾶγμα ἀληθείας ἐχόμενον. VII. 526. C: δεύτερον ... τὸ ἐχόμενον τούτου. VIII. 568. A: ὅτι καὶ τοῦτο πυκνῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθέγγετο, ὡς cet. Legg. VI. 779. E: τὸ ... τῶν νῦν εἰρημένων ἐχόμενον εἰπεῖν. VII. 816. C: μὴ δὲν μήτε ὀρχήσεως ἐχόμενον μήτε ὠδῆς. XI. 918. D: τὸ τοῦ μέτρου ἐχόμενον. Pol. X. 614. C: δὴ εἶναι χάσματα ἐχομένων ἀλλήλοιν. III. 363. B: καὶ ἄλλα ... πολλὰ ἀγαθὰ τούτων ἐχόμενα. Legg. II. 655. B: τὰ ... ἀρετῆς ἐχόμενα ψυχῆς ἢ σώματος. VI. 775. D: ὅσα ὑβρεως ἢ ἀδικίας ἐχόμενα. VII. 806. E. Pol. III. 389. E: τὰ τοιούτων ἐχόμενα

(*sequentia*). Legg. IX. 863. D: συγγνώμης πλείους ἐχομένους (νομους). III. 683. A: ἀλλήλων ... ταῖς κατοικίσεις ἐχομένας. VII. 811. D: ταῦτά τε διδάσκειν ... τὰ τε τούτων ἐχομένα καὶ ὁμοία. Pol. V. 479. B: αἱ ... ἕκαστον ἀμφοτέρων ἐξέται. — "Ἐχθεθαί τινος dicitur etiam id quod *adit in aliquem vel alicuius est, et quod spectat vel pertinet ad aliquid*. Prot. 324. D: ἃ διδασκάλων ἔχεται. Theaet. 145. A: ὅσα παιδείας ἔχεται. Polit. 289. A: ὅσα ἔχεται κτήσεως. Legg. II. 661. A: πάντα ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων. IX. 859. E: ὅσα δικαιοσύνης ἔχεται. Alc. I. 120. B: ὅσα μαθήσεως ἔχεται (*quae addisci possunt*). Legg. III. 677. C: τέχνης ... ἐχόμενον. Phil. 16. C: ὅσα τέχνης ἐχόμενα ἀνευρίθῃ. Prot. 319. E: ἃ ... διδασκάλων εἶχετο. Men. 93. D. 94. A. B. — Cum substantivo ita neclitur ut adiectivo possit exprimi, velut *δικὴν ἔχειν, iustum vel aequum esse* (Pol. VII. 520. B), *λόγον ἔχειν, rationi consentaneum esse* (Theaet. 157. D. Pol. VI. 491. D.), *φύσιν ἔχειν, naturae consentaneum esse* (Pol. V. 473. A.). Etiam *λόγος* dicitur aliquem *ἔχειν* de quo fama est. Legg. VIII. 840. A: καὶ ἄλλους παμπόλλους ὁ αὐτός που λόγος ἔχει. — Cum participio alius verbi ita neclitur ut proprie actionem verbo indicatam exhibeat durantem (v. c. *θαυμάσας ἔχω, ich bin in Verwunderung gesetzt*). Phaedr. 257. C: τὸν λόγον δέ σου πάλαί θαυμάσας ἔχω, ὅσω καλλίω ... ἀπειργάσω. Legg. VII. 793. B: ἃ ... πάσῃ σωτηρίᾳ περικαλύψαντα ἔχει τοὺς τότε γραφέντας νόμους. Crat. 404. C: ὥσπερ ... λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐρασθεὶς ἔχειν (*amore complexi*). Aliis vero locis, ubi v. *ἔχειν* eminet et substant. ex eo suspensum est. participium appositum rationem indicat qua quis dicitur aliquid habere, obtinere al. Gorg. 456. A: ὅτι ... ἀπάσας τὰς δυνάμεις συλλαβοῦσα ὑφ' αὐτῇ ἔχει. Tim. 30. C: τὰ ... νοητὰ ζῶα πάντα ἐκείνο ἐν ἑαυτῷ περιλαβὸν ἔχει. Alc. II. 140. B: ἔχουσι ... διειληφότες δημιουργίας μέρη. Pol. I. 351. B: πολλὰς... ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλώσαντιν. — Denique *ἔχειν* deest, ubi sponte intelligitur. Gorg. 460. B: καὶ τὰλλα οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον (int. *ἔχει*). 467. D: ἄλλο τι οὖν οὕτω καὶ περὶ πάντων; Soph. 262. D. Crat. 393. C. Alc. I. 111. B. al. — Verb. *ἐκτίον*. Gorg. 490. C: ἡ ... τούτων στείων πλέον ἡμῶν ἐκτίον αὐτῷ —; Ib. τῶν δ' ἑλαττιον ἐκτίον. Pol. V. 468. A: πῶς ἐκτίον (v. *ἀκτίον*) σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς αὐτούς τε καὶ τοὺς πολεμίους. VII. 535. B: ἃ ... ἐκτίον αὐτοῖς. Riv. 158. E.

ἐψευσμένως, *false*. Legg. X. 897. A: δοξάζειν ὀρθῶς, ἐψευσμένως.

ἐψημα, τό, *quicquid ad coquendum idoneum est*. Pol. II. 372. C: οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἐψήματα. V. 455. C: τὴν τῶν ... ἐψημάτων θεραπείαν.

ἐψησις, ἡ, *coctura*. Polit. 303. E: ταῖς ἐψησεσι μύγῃς ἀφαιρεθέντα.

ἐψω, coquo, elico. Euthyd. 285. C: ἐψέτω. Hipp. mai. 290. D: ὅταν τις τὴν χύτραν ... ἐψη. Euthyd. 301. C: τὰ σμικρὰ κρέα κατακόψαντα ἐψειν καὶ ὀπτᾶν. D: ἂν τις ... ἐψῇσῃ. Eryx. 405. B: λίθον ἐψησαι (prov.). Lys. 209. D: ἐπομένων κρεῶν. Med. Pol. II. 372. C: λάχανα ... ἐψη-
σονται.

ἐῶ, sino, mitto, missum facio, omitto; relinquo; negligo vel non curo, non facio vel committo. Hipp. mai. 282. D: τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. Pol. II. 361. A: τοῖς μὲν ἐπιχειρεῖ, τὰ δὲ ἐᾷ. Gorg. 463. C: τοῦτον ... ἔα. Abs. (vern. lass' es): Crit. 54. fin. Euthyd. 302. C. Charm. 163. E. Phaedr. 261. C: τοῦ-
τους ἐῶμεν. Parm. 159. B: ταῦτα ... ἐῶμεν ὡς φανερά. Pol. II. 376. D: ἵνα μὴ δώμεν ἱκανὸν λόγον. Crat. 397. B: τὰ ... τοιαῦτα δοκεῖ μοι χρῆναι ἐᾶν. Phil. 23. A. Legg. VI. 773. D. IX. 854. C: τῷ ... παιδομένῳ τὸν νόμον ἐᾶν σιγῇ (silentio praeterire) δεῖ. Apol. 18. A: τὸν ... τρόπον τῆς λέξεως ἐᾶν (non curre). Phaed. 65. C: ἐῶσα χαίρειν τὸ σῶμα. Legg. VII. 804. D: ἐῶντα τὰς παιδείας. Euthyd. 297. B: ἔασον. Legg. I. 642. A: εἰ ταῦτα ... ἔασαιμεν ἐν τῷ παρόντι. Prot. 332. A: τοῦτο μὲν ἔασωμεν. 347. C: περὶ ... ἀσμάτων ... ἔασωμεν (ut Lat. mittere de aliqua re). Phaedr. 264. E. Pol. VI. 506. D. Gorg. 484. C: ἔσας ἤδη φιλοσοφίαν. Pol. VI. 490. D: ἔσας ... τοὺς λόγους. Charm. 166. C: ἔσας περὶ οὗ ὁ λό-
γος ἐστίν. Alc. I. 114. A: χαίρειν ἔσας τὰς σὰς προδρο-
μὰς τοῦ λόγου. 113. D: ἔσαντες ... περὶ αὐτῶν. Lach. 201. B: ἔσαντες χαίρειν. Soph. 265. E: ἔσω. Conv. 201. C: σὲ μὲν ἤδη ἔσω. Gorg. 482. B: εἰ τοῦτο ἔᾶσεις ἀνέ-
λεγκτον. Pol. VII. 530. C: τὰ δ' ἐν τῷ οὐρανῷ ἔασωμεν. Legg. II. 672. E. Pol. V. 450. A: ἀγαπῶν εἰ τις ἔασοι (v. ἔασει). Tim. 85. D: ἐαθεῖσαι ... μετὰ τοῦ ... ψύχους ξυμ-
πηγνύσαι. Theaet. 190. C: ἐατέον ... καὶ σοὶ τὸ ῥῆμα περὶ
τοῦ ἐτέρου. Soph. 242. A: τὸ παράπαν ἐατέον. Phil. 20. A. Pol. V. 469. E: ἐατέον ... τὰς νεκροσυλίας. Legg. XII. 969. C: τὴν πόλιν ἐατέον τῆς κατοικίσεως (civitatis constitutio missa
facienda est). *sino, h. e. permitto, concedo (c. negat. saepius
verti potest oculo, impedio). Phaedr. 242. C: ἢ με οὐκ ἐᾷ
ἀπιέναι πρὶν ἂν cet. Theaet. 151. A. Phil. 24. C: οὐκ ἐᾷ-
τον εἶναι ποσὸν ἕκαστον. Polit. 294. B: οὐδὲν ἐῶσιν ἀπλοῦν
... ἀποφαίνεσθαι τέχνην οὐδ' ἡγετινούν. Crat. 432. D: ἔα
καὶ ὄνομα τὸ μὲν εὐ κείσθαι cet. E. Conv. 222. E. Pol. I. 350. E: ἔα με εἰπεῖν ὅσα βούλομαι. Conv. 175. B: ἔατε
αὐτόν. Gorg. 458. A: ἐῶν ἂν. Legg. VII. 811. B: ἐῶη.
Conv. 190. C: οὐθ' ὅπως ἐῶν ἀσελγαίνειν. Lys. 208. A. B. Crat. 435. B: ἐὰν μὴ ἔᾳς τι τὴν σὴν ὁμολογίαν ... κύρος
ἔχειν cet. Pol. I. 345. A: ἐὰν ἐᾷ τις αὐτήν ... πράττειν ἃ
βούλεται. Soph. 252. D: ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐῶμεν δύνα-
μιν ἔχειν κοινωνίας (v. ἐπὶ κοινωνν.). Crat. 433. A: λέγε-
σθαι ἐῶμεν. Soph. 260. A: ὅτι ... προσηναγκάζομεν ἐᾶν

ἕτερον ἐτέρῳ μίγνυσθαι. Conv. 175. C: ἔ δὲ οὐκ ἔαν. Legg. VI. 778. D: καθύπευδιν ἔαν. Ep. VII. 330. E: τὴν ... πολιτείαν ἔαν, καὶ μὴ κινεῖν. Gorg. 465. E: οὐκ ἔων ... λέγειν cet. Gorg. 492. D: ἔωντα ... αὐτὰς ὡς μεγίστας. Soph. 251. B: οὐκ ἔωντες ἀγαθὸν λέγειν ἀνθρώπων. Epin. 877. D: ἔωντες εἶναι ... τέχνας. Men. 92. B: ἔωσαι. Ep. III. 319. C: ὡς οὐκ εἶων ἐγὼ σε ... οἰκίζειν. Parm. 135. E: ὅτι οὐκ εἶας ... τὴν πλάνην ἐπισκοπεῖν. Alc. I. 124. C: ὅσπερ σοὶ με οὐκ εἶα ... διαλεχθῆναι. Lach. 179. D: ὅτι ἡμᾶς ... εἶων τροφᾶν. Tim. 61. B: ἀτηκτον εἶασε. Soph. 221. E: τὸ δὲ πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιτον. Pol. I. 344. C: οὐ μὴν εἰσάσαν γε αὐτὸν οἱ παρόντες. Conv. 222. E: ἀλλ' ἔασον ... καὶ μὴ φθορήσης cet. Pol. V. 457. E: ἔασόν με ἐορτάσαι. Theag. 125. B. Men. 92. B: ἔασαιμι. Pol. VII. 534. D: οὐκ ἂν ἔασαις ... ἄρχοντας ἐν τῇ πόλει κυρίους τῶν μεγίστων εἶναι. Legg. V. 746. C: ἔασαι. Pol. IV. 443. D: μὴ ἔασαντα τάλλοττα πράττειν. Parm. 135. B: εἰ γέ τις ... μὴ ἔασσει εἰδὼ τῶν ὄντων εἶναι. Tim. 82. B. Pol. III. 391. B: οὐδ' ἔασομεν παιδεσθαι τοὺς ἡμετέρους. 394. D. Legg. VII. 806. C. Pol. III. 410. A: ἀποδνήσκειν ἔασουσι. V. 458. E: οὐτ' ἔασουσιν οἱ ἄρχοντες. Theaet. 195. D: ἀμφοτέρω γε κινδυνεύει ὁ λόγος οὐκ ἔασειν. Legg. VII. 817. C: ῥαδίως γε οὕτως ... ἔασειν cet. Pol. VII. 519. C: μῆτε τοὺς ἐν παιδείᾳ ἐωμένους διατρίβειν διὰ τέλους. III. 401. B: ὁ μὴ οἶός τε ὦν οὐκ ἑατέος παρ' ἡμῖν δημιουργεῖν. II. 380. A: οὐδ' ... ἑατέον ἀκούειν τοὺς νέους ὅτι cet. B. 390. D. Legg. VII. 806. D. Phaedr. 236. A: τὰ μὲν τοιαῦτ' ἑατέα καὶ συγγνωστέα λέγοντι.

ἔωθεν, a mane et mane. Phaed. 59. D: συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον. Crat. 396. D: ἔωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ συνήν. Conv. 220. C: αὐτόθι ἔωθεν ... εἰσπήκει. Apol. 40. A: ἔμοι ... ἐξιώντι ἔωθεν οἴκοθεν. Charm. 155. B: ἔωθεν ἀνιστάμενος. Pol. X. 621. B. Tim. 26. C. Legg. XII. 947. C. Lach. 201. B: αὐριοῖν ἔωθεν (cras mane) ἀφίκου οὐ καθε. Etiam per se est cras (ut vern. morgen). Theaet. ad fin. ἔωθεν δὲ ... δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν.

ἔωθινός, ἡ, ὄν, matutinus; unde ἐξ ἔωθινοῦ, a mane. Phaedr. init. καθήμενος ἐξ ἔωθινοῦ. Id. 228. B. Conv. 220. C: ὅτι ... ἐξ ἔωθινοῦ .. ἔστηκε. Legg. IV. 722. C.

ἑώρος, α, ον, eous, oriens. Locr. 96. E. 97. B: φάσιαις ... ἑώρας.

ἑώρα. Legg. VII. 789. D. legebatur ἐν ἑώραις pro ἐν αἰώραις, quod codd. habent.

ἑως, ἡ, aurora, diluculum, etiam oriens. Def. 411. B: ἕως ἡμέρας ἀρχή. Conv. 220. D: μέχρι ἕως ἐγένετο. Legg. VII. 807. D: ἐξ ἑω μέχρι τῆς ἑτέρας ... ἑω τε καὶ ἡλίου ἀνατολῆς. 811. C. VI. 760. D: τὸ δ' ἐπὶ δεξιᾷ γιγνέσθω τὸ πρὸς ἑω (ad orientem). Locr. 96. D.

ἕως, *dum*, *quamdium*. Cum indic. Phaed. 89. C: ἕως ἔτι πῶς ἐστί. Parm. 135. D: ἕως ἔτι νέος εἴ. Crat. ἕως ... παρ-
εστί. ἢ ῥάμην. Apol. 39. E: ἕως ἔξοστι. Sine verbo: Legg.
VII. 789. E: ἕως ὄχρον. Cum optat. Theaet. 155. A: ἕως
ἴσον εἴη αὐτό ἐαυτῷ. Legg. VI. 752. C: ἕως ... κοινανη-
σεια. Cum coni. et part. ἄν: Phaedr. 252. D: ἕως ἂν ἡ
ἀδιάφορος. Gorg. 505. B: ἕως ... ἂν πονηρὰ ἦ. Phaed.
85. B: ἕως ἂν οἱ Ἀθηναίων ἔωσιν ἄνδρες ἑνδεκα. Theaet.
153. D: ἕως ... ἂν ἡ περιφορὰ ἡ κινουμένη. Conv. 187. B:
ἕως ἂν διαφέρωνται. 192. E: ἕως ἔ' ἂν ζῇτε. Pol. I. 345. D:
ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδὲν τοῦ ποιμενικῆ εἶναι. Tim. 57. A.
Legg. VI. 755. A. al. **dummodo*. Phaed. 74. C: ἕως γὰρ ἂν
(al. ὅταν οὖν) ἄλλο ἰδῶν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐν-
νοήσῃ, εἴτε ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον, ἀναγκαῖον ... αὐτὸ
ἀνάμνησιν εἶναι. Crat. 389. E: ἀλλ' ὅμως, ἕως ἂν τὴν αὐ-
τὴν ἰδέαν ἀποδιδῷ, εἰάν τε ἐν ἄλλῳ σιδήρῳ ... ὁρθῶς ἔχει
τὸ ὄργανον. 390. A. 393. D. E. **dum*, *donec*. Cum indic.
Gorg. 506. B: ἕως αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν.
Crat. 396. C: ἕως ἀπεπειράθην τῆς σοφίας cet. Phil. 55. C.
Critia 115. D. Charm. 155. C. Lach. 183. E. Ion. 541. E.
Cum optat. Phaed. 59. D: περιεμένοντες ... ἐκάστοτε ἕως
ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμοτήριον. 101. D: ἕως ἐπὶ τι ἱκανὸν ἐλ-
θοῖς. Pol. VI. 501. C: ἕως (v. ἕως ἂν) ... ἀνθρωπεία ἦδη
... θεοφιλή ποιήσιν. X. 600. E: ἕως ἱκανῶς παιδείας
μεταλάβοιεν. Cum coni. et part. ἄν: Prot. 311. A: ἕως ἂν
πῶς γένηται. 319. C. Phaedr. 246. C: φέρεται, ἕως ἂν στε-
ρεοῦ τινὸς ἀντιλάβηται. 259. C: ἕως ἂν τελευτήσῃ. Phaed.
59. E: ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ. 81. D. 108. C. Theaet. 157.
C. Soph. 239. C. Polit. 260. A. Conv. 207. D. Pol. III. 411.
B. Legg. IX. 857. A. al. Sine ἄν: Eryx. 392. C: ἕως τις
αὐτοὺς ... πανοικὶ ἐξέλῃ. Utraque constructio (optativi et
particulae ἄν cum conjunctivo) commixta reperitur. Phaed.
101. D: οὐκ ἀποκρίναιο, ἕως ἂν τὰ ἀπ' ἐκείνης ὁρμηθέντα
σκέψαιο.

ἕωσπερ, *dum*, *quamdium*. Men. 97. C: ἕωσπερ ὁρᾷ
δοξάζοι. Cum coni. et part. ἄν: Phaedr. 243. E: ἕωσπερ ἂν
ᾗς ὅς εἴ. Polit. 293. B: ἕωσπερ ἂν ἐπιστατοῦντες τέχνη ...
σώζωσιν. D. Phil. 24. A: ἕωσπερ ἂν ἐνοικῆτον (v. ἐνοικεί-
τον). Pol. I. 342. B: ἕωσπερ ἂν ἡ ἐκάστη ἀκριβὲς ὄλη
ἢ περ ἐστί. Apol. 29. D. Lach. 188. B. **dum*, *donec*. Cum
coni. et part. ἄν: Prot. 325. A: ἕωσπερ ἂν κολαζόμενος βελ-
τίων γένηται. Soph. 235. C: ἕωσπερ ἂν ληφθῇ.
ἕως φόρος, ὁ, *Lucifer* (stella Veneris). Tim. 38. D: ὁ
τοῦ Ἑρμιῶ καὶ ἕως φόρος. Ib. ἕως φόρον.

73
4641 150

:
 :
 :
 L
 9
 -
 0
 9-
 21
 C.
 7.
 C.
 E.
 S
 k-
 77
 05
 67
 re-
 ed.
 57.
 11.
 115
 et
 aed.
 770
 095
 07
 i ...
 772-
 077
 Cum
 772-
): 0

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

**ANDOVER-HARVARD
THEOLOGICAL LIBRARY**

**PURCHASED WITH THE
INCOME OF THE
HELEN O. STORROW FUND**

LEXICON PLATONICUM

SIVE

VOCUM PLATONICARUM

I N D E X.

CONDIDIT

D. FRIDERICUS ASTIUS.

VOL. II.

ZWEITE AUFLAGE.

BERLIN W. 30. 1908.

HERMANN BARS DORF VERLAG.

F2F
PA
4333
.A9
1908
v. 2-3

Z.

ζῆτα, τό. Crat. 419. B: ἂν κατὰ τὴν ἀρχαίαν φωνὴν ἀποδῶς ἀντὶ τοῦ ζῆτα δέλτα. 427. A: διὰ ... τοῦ σίγμα καὶ τοῦ ζῆτα, ὅτι πνευματώδη τὰ πράγματα. 418. C: τὺν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα ... ἦτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ τοῦ δέλτα ζῆτα, ὥς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα.

ζάλη, ἡ, turbo, procella. Tim. 43. C: ζάλη πνευματικών. Etiam imber (vern. Regengüsse). Pol. VI. 496. D: κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένον.

ζέσις, ἡ, feror. Crat. 419. E: ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς. Tim. 66. B: ζέσιν τε καὶ ζύμωσιν ἐπικλην λεχθῆναι (v. κληθῆναι).

ζεύγνυμι, iungo; copulo. Tim. 22. C: τὸ ... ἄρμα ζεύξας. Legg. III. 699. A: Ἑλλήσποντον ζευγνύμενον. Pol. VI. 508. A: (ζυγῶ) ἐζύγησαν. *illigo, adstringo. Menex. 240. C: Ἀθηναίους ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἀνάγκῃ ζεύξαντας Ἐρετριεῦσιν. Polit. 302. E: μοναρχία ... ζευχθεῖσα ... ἐν γραμμασιν ἀγαθοῖς.

ζεύγος, τό, iugum (vern. Gespann), iumentum (ut equi, al.). Phaedr. 246. A: ὑποπτέρου ζεύγους. Theag. 123. D: ἡ (σοφία) ἵππον ἐπιστάμεθα ζεύγους ἀρχεῖν. Lys. 208. B: ἀλλὰ τοῦ ὀρικοῦ ζεύγους ... ἐπιτρέπουσί σοι ἀρχεῖν. Ax. 367. C: τοῦ ζεύγους ὑστερήσαντος. Legg. IV. 708. D: τὸ ... καθάπερ ἵππων ζεύγος καθ' ἓνα εἰς ταυτὸν ... συμφορῆσαι. *bigae vel trigae et quadrigae. Apol. 36. D: πολὺ γὰρ μᾶλλον ἢ εἰ τις ὑμῶν ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι (bigis) ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσιν. Gorg. 516. E: οὐκ οὖν οἱ γὰρ ἀγαθοὶ ἡνίοχοι ... οὐκ ἐκπίπτουσιν ἐκ τῶν ζευγῶν. Legg. X. 905. E: ἡνίοχοι ... ζευγῶν ἀμιλλωμένων. 906. E: πεισθεῖσιν ... ἐτέροισι τὴν νίκην ζεύγεσιν προδούναι.

ζεῶ, ferveo, ebullio; trop. aestuo. Phaedr. 251. B: ζεῖ οὖν ἐν τούτῳ ὅλῃ (ἡ ψυχὴ) καὶ ἀνακηκίει. Pol. IV. 440. C: τί δέ, ὅταν ἀδικεῖσθαι τις ἡγῆται, οὐκ ἐν τούτῳ ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνει —; Legg. VI. 773. D: οὐ καίνόμενος ... οἶνος ἐγκχυμένος ζεῖ. Tim. 85. C: ζέουσα (χολή). Phil. 46. D: ὁπότεν ἐντὸς τὸ ζέον ἦ. Phaed. 113. A: ζέουσιν (λίμνην) ὕδατος καὶ πηλοῦ. Crat. 427. A: οἶον ... τὸ ζέον καὶ τί

σείσθαι καὶ ὅλως σεισμόν. Tim. 70. B: ὅτα ξέσειε τὸ τοῦ θυμοῦ μένος (ν. γένος). 85. E: ξέσασα (χολή).

ζήλος, ὁ, *aemulatio*. Menex. 242. A: ἦλθεν ἐπ' αὐτὴν (τὴν πόλιν) ... πρῶτον μὲν ζήλος, ἀπὸ ζήλου δὲ φθόνος. Phil. 47. E: καὶ ἔρωτα καὶ ζήλον καὶ φθόνον cet. 50. B. Pol. VIII. 550. E: εἰς ζήλον ἰών. Legg. III. 679. C: ζήλοι τε αὐ καὶ φθόνοι οὐκ ἐγγίγνονται.

ζηλοτυπῶ, *aemulatione afficio*. Conv. 213. D: ζηλοτυπῶν.

ζηλῶ, *aemulor vel studiosè imitor; felicem praedico vel iudico; unde etiam invidio*. Gorg. 522. B: ἐγὼ δὲ οὐδὲ τοὺς πορίζοντας ζηλῶ cet. 468. E: οὐδὲ (ἄν) ζηλοῖς ὅταν ἴδῃς τινὰ ἢ ἀποκτείναντα ὃν ἔδοξεν αὐτῷ cet. Pol. VIII. 553. A: ὅταν αὐτοῦ παῖς γενόμενος τὸ μὲν πρῶτον ζηλοῖ τε τὸν πατέρα καὶ τὰ ἐκείνου ἰχνη διώκῃ cet. Phaedr. 233. B: ὥστε πολὺ μᾶλλον ἐλείπει τοῖς ἐρωμένοις ἢ ζηλοῦν αὐτοὺς προσήκει. Gorg. 469. A. Pol. VII. 516. D. Prot. 326. A: ἴνα ὁ παῖς ζηλῶν μιμῆται. Gorg. 486. C. Conv. 209. D. Theag. 121. D: οὐς ἐζηλωκε. Alc. II. 148. B: τοῦτον ... καὶ Λακεδαιμόνιοι τὸν ποιητὴν ἐζηλωκότες cet. Ion. 530. B: καὶ μὴν πολλὰν γὰρ ἐζηλωσα ὑμῖας τοὺς θρασυδοῦς ... τῆς τέχνης. Pol. VIII. 561. E: ὃν πολλοὶ ἄν ... ζηλώσειαν τοῦ βίου cet. D: καὶ ποτέ τινας πολεμικοὺς ζηλωσῇ, ταύτῃ φέρεται. Phaedr. 232. A: ὑπὸ τῶν ἄλλων ζηλοῦσθαι. Ion. 530. C: ταῦτα οὖν πάντα ἄξια ζηλοῦσθαι.

ζηλωτής, ὁ, *aemulator*. Prot. 343. A: οὗτοι πάντες ζηλωταὶ καὶ ἐρασταὶ ... ἦσαν τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας.

ζηλωτός, ἡ, ὅν, *dignus quem studiosè sequare vel exportas; fedit iudicandus vel praedicandus*. Gorg. 469. A: οὐκ ἔμοιγε (ἄθλιος δοκεῖ), οὐδὲ μέντοι ζηλωτός. 473. C: ζηλωτός ὢν καὶ εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐβίων. Conv. 197. D: ζηλωτός ἀμοίροις. Gorg. 469. A: οὐκ ἀμφοτέρως ζηλωτόν ἐστιν; Legg. V. 730. C: ὢν οὐδέτερον ζηλωτόν. Ion. 530. C. Hipp. min. 368. B: πολλὴν σοφίαν καὶ ζηλωτὴν σαντοῦ διεξιόντος.

ζημία, ἡ, *castigatio, h. e. poena, multa*. Prot. 325. D: ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἢ ζημία. Ib. ἐφ' ᾧ δὲ ἡ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ καὶ φυγαὶ cet. Legg. IV. 717. D: διότι κούφον ... λόγων βαρυτάτη ζημία. VII. 819. A. XI. 926. D. al. Gorg. 480. D: ἐὰν δὲ ζημίας (ἄξια ἡδικῆς ἢ) cet. Pol. I. 347. C: τῆς δὲ ζημίας μεγίστη τὸ ὑπὸ πονηροτέρου ἀρχεσθαι. Legg. VI. 756. D: τριπλασία τῆς πρώτης ζημίας (ζημιῶσθαι). E. 767. E: ἐὰν δὲ μείζονος ἄξιος εἶναι δόξῃ ζημίας cet. VII. 823. C. IX. 862. D: (μετὰ) χρημάτων ζημίας. XII. 960. A: ὁ μὲν παιδόμενος ἔστω ζημίας ἔκτος. V. 742. B: ζημία (ἐνοχος ἔστω). VI. 756. C: ἡ ζημιόσθαι τὸν μὴ παιδόμενον τῇ δοξάσῃ ζημιά. Theaet. 176. D: ἀγνοοῦσι γὰρ ζημίαν ἀδικίας. Pol. I. 347. A: ἡ

ζημίαν (θεῖν ὑπάρχειν), ἴαν μὴ ἄρχῃ. Ib. τὴν δὲ ζημίαν ἡγνίνα λέγεις ... οὐ ξυνήκᾳ πω. C. Legg. II. 662. B: ζημίαν ... ὀλίγον μερίστην ἐπιτιθείην ἄν. VI. 774. E: τὴν ζημίαν ἐκτίειν. 790. A: ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γράφωμεν. VIII. 843. E. al. IX. 878. C: μετὰ τῶν ἄλλων ζημιῶν. XII. 948. C. VIII. 847. A: χρημάτων ζημίαις ... κολύζοντες. IX. 857. B. Pol. II. 365. B: πόρους ... καὶ ζημίας φανεράς. Legg. VII. 823. C: ἐπὶ πᾶσι τάξεις καὶ ζημίας ἐπιτιθέντα. VIII. 846. B. IX. 860. E: τῶν ... ἐκουσίων ... ἁμαρτημάτων ... μείζους τὰς ζημίας θήσομεν. 876. C: τάττειν τὰς ζημίας. al. * *damnum, detrimentum*. Pol. I. 343. E: καὶ εἰ μηδεμία ἄλλη ζημία. III. 392. B: ἡ δὲ δικαιοσύνη ἀλλότριον μὲν ἀγαθόν, οἰκεία δὲ ζημία. De lucri cup. 227. A: κακὸν ἄρα ἡ ζημία. 229. E. Legg. VIII. 846. A: τῆς τοῦ γείτονος ζημίας. De lucri cup. 227. A. E. 226. E: κέρδος δὲ λέγεις ἐναντίον τῇ ζημίᾳ; 227. A. 228. A. 229. E. Legg. VII. 797. C: οὐκ εἶναι ζημίαν μείζω πάσαις πόλεσιν. VIII. 835. B: οὐδ' αὖ ... μέγα τῇ πόλει κέρδος ἡ ζημίαν ἂν φέροι. De lucri cup. 231. B. C. D.

ζημιῶ, τιθεῖν, ῥυτιῶ. Legg. XI. 928. B: ὁ μὲν ἄρχων ζημιούτω τὸν ἐπίτροπον. IX. 866. C: οἱ νομοφύλακες θανατῶ ζημιούντων αὐτόν. X. 910. III. 700. C: ζημιούν ... τὸν μὴ πειθόμενον. VI. 764. C. VII. 789. E: νόμῳ ζημιούντες. IX. 857. B: μηδὲν ὁμοίαις ζημίαις ζημιούντα. Legg. VI. 764. C: μέχρι ... μινᾶς αὐτοὺς ζημιούντας. 779. C. Pol. I. 344. B: ζημιούται τε καὶ ὀνειδῆ ἔχει τὰ μέγιστα. Legg. IV. 721. D: ζημιούσθω ... τόσω καὶ τόσω. VI. 762. D: πλείονι τῶν γένων ζημιούσθω. VIII. 843. E: τὴν δόξαν ζημίαν τοῖς ἀρχοῦσι ζημιούσθω. IX. 871. D: ὁ δὲ ὄφλων θανάτῳ ζημιούσθω. 881. D. X. 909. A. al. VI. 766. C: ἡ ζημιούσθων ἕκαστος δραχμῇ τῆς ἡμέρας. Gorg. 470. A: τὸ δὲ ζημιούσθαι οὐ κακόν; Polit. 297. E: θανάτῳ ζημιούσθαι καὶ πᾶσι τοῖς ἐσχάτοις. Legg. IV. 721. B: ζημιούσθαι χρημασί τε καὶ αὐτιμία. VI. 756. C: ἡ ζημιούσθαι τὸν μὴ πειθόμενον τῇ δοξᾷ ζημία. E. IX. 876. A: τί δὲ ζημιούσθαι ... τὸν ἀδικήσαντα τούτων τι. XI. 936. A: ἡ ζημιούσθαι μναῖς τρισὶν cet. 938. C: ἡ θανάτῳ ζημιούσθαι. Ax. 368. D: δήμου παίγνιον ... ζημιούμενον. Legg. VI. 764. A: δέκα δραχμαῖς ζημιούμενῳ. IX. 855. B: μέχρι τοσοῦτου ζημιωθέντα. * *damno afficio, pass. detrimentum accipio*. Legg. XI. 916. D: ζημιούσιν ἑτέροισ. VIII. 846. A: ὅπη-περ ἂν ... μηδὲν μηδένα ζημοῖ. XI. 933. E: ἡλίκα ἂν ἕκαστοτε ζημιώσῃ τίς τινα. Ib. ἐλάττω ... ζημιώσας. 916. D: πολλὰ ζημιούνται. De lucri cup. 227. E. Gorg. 490. C: εἰ μὴ μέλλει ζημιούσθαι. De lucri cup. 227. A. 229. E. 226. B: ὅτι ζημιωθήσεται. 227. E: βλαβήσεσθαι δὲ λέγεις ζημιώσεσθαι, ἢ ἄλλο τι;

ζημιώδης, ὁ ἡ, *inutilis* (vern. *schädlich*). Crat. 418. A:

ἀλλὰ τὸ ζημιῶδες τί ἂν εἴη; 419. B: τὸ ζημιῶδες ... ἐπονομασθὲν ζημιῶδες. Legg. III. 690. E: ὅποταν ἢ τὸ μὲν ὅλον λαμβάνειν ζημιῶδες. I. 650. A: ἀνευ μισθοῦ ζημιῶδους. Crat. 417. D: ἀλλὰ βλαβερὸν γε καὶ ζημιῶδες. 418. B. 395. B: πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἀτηρά πρὸς ἀρετήν.

ζημίωμα, τό, multa. Legg. VI. 764. C: τὰ αὐτὰ δὲ καὶ ἀσυννόμοις ἔστω ζημιώματά τε καὶ κολάσεις ἐν τῇ ἐλευθέρῳ ἀρχῇ.

ζήτημα, τό, quaestio. Soph. 221. C: καὶ μὴν ἐκείνῳ γ' ἦν τὸ ζήτημα πρῶτον, πότερον cet. Crat. 421. A: τοῦτ' ... οὐ τυγχάνει ζήτημα. Pol. II. 368. C: ὅτι τὸ ζήτημα ὧ ἐπιχειροῦμεν οὐ φαῦλον. Theaet. 191. A: πόρον τινὰ ... τοῦ ζήτηματος. Pol. III. 411. D: ἄτε οὔτε μαθήματος γενόμενον οὐδενός οὔτε ζήτηματος. Legg. I. 630. E: τὸ περὶ νόμους ζήτημα. X. 891. C: ὅποσοι πῶποτε τῶν περὶ γύσεως ἐφύψαντο ζητημάτων.

ζήτησις, ἡ, indagatio v. investigatio; quaestio. Theaet. 196. D: ὅτι πᾶς ἡμῖν ... ὁ λόγος ζήτησις γέγονεν ἐπιστήμης. Polit. 266. C. 284. B: ἀπορος ἡμῖν ἢ μετὰ τοῦτο ἔσται ζήτησις τῆς βασιλικῆς ἐπιστήμης. Pol. IX. 571. B: ἀσαφεστέρα ἔσται ἢ ζήτησις οὐ ζητούμεν. Legg. II. 657. B: ἢ τῆς ἡδονῆς καὶ λύπης ζήτησις ... καινῇ ζητεῖν ἀεὶ μουνισκῇ χρῆσθαι. VIII. 832. A: αὕτη ... μία ἢ διὰ τοῦ βίου ἀπληστος ζήτησις. Epin. 974. C: ἢ περὶ σοφίαν ἀπορία καὶ ζήτησις. Charm. 175. D. Crat. 406. A: ἀπὸ τοῦ μῶσθαι ... καὶ τῆς ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασεν. Legg. XII. 951. C. Hipp. mai. 303. C: ἵνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείονος ζητήσεως. Euthyd. 291. B: ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν ὄντες. Men. 80. E: καὶ οὐδὲν δεῖ τῷ γε τοιοῦτῳ ζητήσεως. 89. E. Phaed. 65. A: εἰάν τις αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσει κοινωνὸν συμπαράλαμβάνῃ. Soph. 232. B. Polit. 266. D: ἐν τῇ περὶ τὸν σοφιστὴν ζητήσει. Phil. 30. D. Pol. I. 336. E. II. 368. E: ἐν τῇ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει. VII. 528. C. Apol. 29. C: ἐφ' ὅτῃ μὴκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν μὴδὲ φιλοσοφεῖν. Lach. 194. A: καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμεινόμεν τε καὶ κατεργασόμεν. Phaedr. 244. C: τὴν ... τῶν ἐμφορόνων ζήτησιν τοῦ μέλλοντος. Phaed. 99. D: ἐπὶ τῆς αἰτίας ζήτησιν. Polit. 286. D: πρὸς τὴν τοῦ προβληθέντος ζήτησιν. Pol. II. 368. D: δοκεῖ μοι ... τοιαύτην ποιήσασθαι ζήτησιν αὐτοῦ. VII. 531. C: χρήσιμον ... πρὸς τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ ζήτησιν. Tim. 47. A: περὶ τε τῆς τοῦ παντός φύσεως ζήτησιν ἔδοσαν. Legg. XII. 951. A. Apol. 21. B: ἐπειτα μόνος πάνν ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ τοιαύτην τινὰ ἐτραπόμεν. Charm. 165. E: σὺ δ' ὡς ὁμοίων οὐσῶν ποιεῖ τὴν ζήτησιν. Men. 96. E: ἀποβλέψας πρὸς τὴν ἀρετὴν ζήτησιν. Sis. 389. B: περὶ ὧν ἂν τὴν ζήτησιν ποιῶνται. Phaed. 66. D: ἐν ταῖς ζητήσεσιν ... παραπίπτον (τί σῶμα). Charm. 160. A:

ἐν γὰρ ταῖς ζητήσεσι τῆς ψυχῆς. Theaet. 144. E: ὁ δὲ ... ἐρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητήσεις. Tim. 88. A: ὅταν εἰς τινὰς μαθήσεις καὶ ζητήσεις ... ἦ.

ζήτητής, ὁ, investigator. Pol. X. 618. C: ὅπως ἑκα-
στος ἡμῶν ... τούτου τοῦ μαθήματος καὶ ζητητῆς καὶ μα-
θητῆς ἔσται. Charm. 175. E: ἀλλ' ἐμὲ φαῦλον εἶναι ζητητὴν.

ζητητικός, ὁ, ὄν, quærens, investigator. Pol. VII. 535.
D: μὴδὲ φιλήκοος μὴδὲ ζητητικός. A. 366. B: ἐπειδὴ ζη-
τητικός εἰμι τῶν πραγμάτων. Pol. VII. 528. B: οἱ περὶ
ταῦτα ζητητικοί. Men. 81. E: ὅδε δὲ ἐργατικούς τε καὶ ζη-
τητικούς ποιεῖ.

ζητῶ, quæro, anquiro, requiro; exploro, indago; peto, ar-
peto; postulo, flagito; studeo, cupio, volo. Apol. 23. B: τοῦτ'
... ἐγὼ μὲν ἔτι καὶ νῦν περιῶν ζητῶ καὶ ἐρευνῶ κατὰ τὸν
θεόν. Charm. 165. B: ἀλλὰ ζητῶ γὰρ μετὰ σοῦ αἰεὶ τὸ προ-
τιθέμενον. Riv. 136. E: οὐδὲν ... ζητῶ ἄλλο ἢ ἀνομολο-
γῆσασθαι τὰ εἰρημένα. Prot. 350. A: εἰ τοῦτο ζητεῖς. Phaed.
95. E: οὐ φαῦλον πρᾶγμα ... ζητεῖς. B. Pol. IV. 443. B:
εἰ οὖν ἕτερον ζητεῖς τὴν δικαιοσύνην εἶναι ἢ ταύτην τὴν
δύναμιν ἢ cet. Men. 74. B: ὡς σὺ ζητεῖς. Charm. 166. B:
σὺ δὲ ὁμοιότητά τινα ζητεῖς αὐτῆς ταῖς ἄλλαις. Prot. 348.
D: αὐτίκα περιῶν ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδειξεται. Conv. 191. D:
ζητεῖ δὴ αἰεὶ τὸ αὐτοῦ ἑκαστος σύμβολον. 207. D: ἐνταῦθα
... ἡ θνητὴ φύσις ζητεῖ κατὰ τὸ δυνατόν αἰεὶ τε εἶναι καὶ
ἀθάνατος. Pol. III. 388. E: ἰσχυρὰν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ
τὸ τοιοῦτον. Legg. I. 630. E: τοῦτο ζητεῖ νῦν παραδέμενος.
Theaet. 200. C: ὅτι οὐκ ὁρθῶς ψευδῇ δόξαν προτέραν ζη-
τούμεν ἐπιστήμης. Pol. II. 375. E: οὐ παρὰ φύσιν ζητού-
μεν τοιοῦτον εἶναι τὸν φύλακα. IV. 420. C: ὁ πάλαι ζη-
τούμεν. Charm. 172. C: καὶ ζητούμεν αὐτὸ μείζον τι εἶναι
ἢ ὅσον ἐστίν. Phaedr. 252. E: Διόν τινα εἶναι ζητοῦσι τὴν
ψυχὴν τὸν ὑφ' αὐτῶν ἐρώμενον. 253. B: βασιλικὸν ζητοῦσι.
Pol. VI. 505. D: ἀλλὰ τὰ ὄντα ζητοῦσι. VII. 531. C. Eu-
thyd. 306. C: τρίτοι ὄντες τῇ ἀληθείᾳ ζητοῦσι πρῶτοι δο-
κεῖν εἶναι. Phil. 53. D: δὴ ἄλλα ζητεῖ. Ep. III. 318. B:
ἵνα μὴδὲ ἐγὼ ζητοίην τὰ χρήματα ἀποπέμπεσθαι. Prot.
327. E: ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς τίς διδάσκαλος τοῦ ἑλληνίζειν,
οὐδ' ἂν εἰς φανείη. Id. 328. A. Crat. 409. E: εἰ τις ζητοῖ
ταῦτα κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν φωνὴν ὡς εἰκότως κτεῖται ... οἶ-
σθαι ὅτι ἀποροῖ ἂν. Legg. II. 662. E: ζητοῖ που πᾶς ἂν ὁ
ἀκούων ... τί ποτ' ... ἀγαθόν τε καὶ καλὸν ὁ νόμος ἐνὸν
ἐπαινεῖ. VII. 807. B: εἰ ζητοῖμεν ἂν. Gorg. 503. D: ἀλλ'
ἐὰν ζητῆς καλῶς, εὐρήσεις. Theaet. 180. A: κἂν τούτου ζη-
τῆς λόγον λαβεῖν cet. Legg. III. 684. D: ἐὰν τις ζητῇ γῆς
τε πτῆσιν κινεῖν cet. Pol. VI. 486. D: ἀλλὰ μνημονικὴν
αὐτῇ (τὴν ψυχὴν) ζητῶμεν δεῖν εἶναι. Prot. 338. A: μῆτε
οὐδὲ τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος τῶν διαλόγων ζητεῖν cet. Theaet.
148. B: καίτοι σὺ γέ μοι δοκεῖς τοιοῦτόν τι ζητεῖν. Crat.

436. A: ζητεῖν καὶ εὐρίσκειν. Pol. VI. 499. A: λόγων ... οἶων (v. οἶον) ζητεῖν ... τὸ ἀληθές cet. 504. C: οὐδὲν δεῖν περαιτέρω ζητεῖν. Tim. 29. D: ὥστε ... πρέπει τούτου μηδὲν ἐτι πέρα ζητεῖν. Legg. II. 667. B: ζητεῖν ἥτις καλλιότης ταύτης ποιωννεῖν. III. 701. B: νόμῳ ζητεῖν μὴ ὑπὸ νόμοις εἶναι. VII. 821. A: τὸν μέγιστον θεόν ... φαμέν οὔτε ζητεῖν δεῖν cet. IX. 870. B: ὡς οὐ χρὴ πλουτεῖν ζητεῖν τὸν εὐδαίμονα ἐσόμενον. XI. 935. C: ἀνευ τοῦ γαλοῖα ζητεῖν λέγειν. Men. 81. D: τὸ γὰρ ζητεῖν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον ἐστίν. Theag. 127. B: σὲ μὴ ζητεῖν ἄλλω μηδενὶ συγγενέσθαι ἢ Σωκράτει. Sis. 389. E: ὅτι τὸ ... ζητεῖν ἐστὶ δῆπου ἐπὶ τούτοις οἷς ἂν μὴ ἐπίσταιται τις. Polit. 299. B: ἱατρικῆς ἀλήθειαν ζητῶν. Crat. 436. A: ζητῶν τὰ πράγματα. Phil. 46. C: ζητῶν ... τὸ μὲν ἔχειν, τοῦ δ' ἀπαλλαστεῖσθαι. Conv. 174. E: καὶ χθὲς ζητῶν σε. 220. C: εἰστήκει ζητῶν. Legg. XI. 922. C: ζητῶν εἶναι κύριος ἀπάντων. Apol. 19. B: ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια. Epin. 989. A: ἄνω ... καὶ κάτω ζητῶν. Ep. VII. 343. B: τὸ δὲ τί ζητούσης εἰδέναι τῆς ψυχῆς. Tim. 80. C: τῷ κατὰ τρόπον ζητοῦντι. Apol. 22. A. Men. 90. E: ζητοῦντα μανθάνειν παρὰ τούτων οἷ cet. Theaet. 202. D: ὁ ... πολλοὶ τῶν σοφῶν ζητοῦντες πρὶν εὑρεῖν κατεγέγρασαν. Pol. VI. 510. E: ζητοῦντες ... αὐτὰ ἐκείνα ἰδεῖν. Theaet. 170. B: μιστὰ ... ζητούντων διδασκάλους cet. 210. A: ζητούντων ἡμῶν ἐπιστήμην. Legg. I. 631. A: τῶν ἐν ζητούντων. Phaedr. 261. E: εἴθε δοκῶ ζητοῦσι φανεῖσθαι (versus clausula). Epin. 979. B: ἡμῖν ... ζητοῦσι περὶ νόμων. Gorg. 457. D: φιλονεικούντας, ἀλλ' οὐ ζητοῦντας τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ. Pol. I. 336. E: δικαιοσύνην ... ζητοῦντας. Phaedr. 265. A: ὁ ... ἐξήτουν ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο. Theaet. 142. A: καὶ σὲ γε ἐξήτουν κατ' ἀγοράν. Conv. 172. A. Euth. 7. A: ὡς ἐγὼ ἐξήτουν ἀποκρίνασθαι σε. Alc. I. 110. A: πέρουσιν ἐζήτεις —; Conv. 191. B: τὸ λειφθὲν ἄλλο ἐζήτει. Lach. 185. D. Phil. 27. C: δευτερεῖα ἐζητοῦμεν πότερον ἡδονῆς γίγνοιτ' ἂν ἢ φρονήσεως. Pol. I. 336. E: εἰ ... χρυσὸν ἐζητοῦμεν. III. 392. B: ἂ πάλαι ἐζητοῦμεν. Euthyd. 291. A: ἥς ἐνεκα ἐζητεῖτε. Prot. 322. B: ἐζήτουν δὴ ἀθροίζεσθαι. Men. 99. E: εἰ ... καλῶς ἐζητήσαμεν. Charm. 172. C. Euthyd. 291. E: μετὰ τοῦτο ἐτι τινα (v. τίνα) ἐζητήσατε τέχνην; Alc. I. 109. E: εἰ ζητήσαις. Apol. 24. B: ἐάν ... αὐτίς ζητήσητε ταῦτα, οὕτως εὐρήσετε. Alc. I. 106. D: ζητῆσαι ἢ μαθεῖν. 109. E: Men. 80. D: τίνα τρόπον ζητήσεις ... τοῦτο ὁ cet. E: οὐδὲ γὰρ οἶδεν ὁ τι ζητήσει. Phaed. 107. B: οὐδὲν ζητήσετε περαιτέρω. Pol. II. 369. A: πρῶτον ἐν ταῖς πόλεσι ζητήσομεν πόλιν τί ἐστίν. Legg. III. 683. E. Phaedr. 234. A: οὔτινες ... ἐχθρὰς πρόφασιν ζητήσουσιν. Alc. I. 107. C: ζητήσουσιν ἱατρὸν εἶναι τὸν συμβουλον. Pol. IV. 427. D: οὐ γὰρ ὑπέσχου ζητήσιν. VII. 528. B: ἀσθενῶς ζητεῖται

χαλεπά ὄντα. *Sis.* 388. E: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ ζητεῖται τοῦτο ὑπ' αὐτῶν εὐρεθῆναι. *Polit.* 262. A: ποιῆσαι ζητεῖσθαι. *Soph.* 223. B: τὸ νῦν ζητούμενον. *Pol.* IV. 428. A. *Epin.* 974. A. *Men.* 79. D: ἔτι ζητουμένης ἀρετῆς ὅλης ὃ τι ἐστίν. *Soph.* 235. D: τὴν ... ζητουμένην ἰδέαν. *Theaet.* 201. A: τὰχ' ἂν ... αὐτὸ φήναιε τὸ ζητούμενον. *Soph.* 224. C. *Polit.* 261. E. *Pol.* VII. 528. C: ἐντόνως ζητούμενα. *Men.* 79. D: διὰ τῶν ἔτι ζητουμένων. *Soph.* 221. C: ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζητηθεῖσα. *Polit.* 267. C: τοῦτ' αὐτὸ ἐστὶν ἥδη τὸ ζητηθέν. *Crat.* 439. B: μαθητέον καὶ ζητητέον. *Phil.* 58. E: ἡ τιν' ἕτεραν ... ἡμῖν ζητητέον. *Pol.* III. 401. C: ἀλλ' ἐκείνους ζητητέον τοὺς δημιουργοὺς *cet.* 413. C. *al. Polit.* 275. C: ζητητέοι γε μὴν οὐδὲν ἂν εἴησαν (v. *ζητητέον* ... εἰ ἦσαν) οὐδ' ἦτεον οὔτε μᾶλλον. *Crat.* 415. A: ἀρετὴ γὰρ καὶ κακία ὃ τι βούλεται τὰ ὀνόματα ζητητέα. 438. D.

ζόφος, ὁ. *tepebras, occidens.* *Ion.* 539. A. (*Hom.*).

ζυγόν, τό, et *ζυγός*, ὁ, *iugum.* *Crat.* 418. D: καὶ τὸ γε ζυγὸν οἶσθα ὅτι δυογὸν οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν. *Ib.* τὸ δὲ τοῖν δυεῖν ἕνεκα τῆς διείσεως ἐς τὴν ἀγωγὴν ἐπιωνόμασται δυογὸν δικαίως· νῦν δὲ ζυγόν. — *Pars plaustr.* *Theaet.* 207. A: τροχοί, ἄζων ... ζυγόν. — *Trop.*, ut *Lat. iugum servile.* *Legg.* VI. 770. E: δούλειον ὑπομεινάσα ζυγόν. *Ep.* VIII. 354. D: φεύγουσι τὸν δούλειον ζυγὸν ὥς ὃν κακόν. *In univ. simpul.* *Pol.* VI. 508. A: τιμωπέρω ζυγῷ ἐζύγησαν. **libra.* *Pol.* VIII. 550. E: ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου ἐκατέρου. *Prot.* 356. B: καὶ τὸ ἰγγύς καὶ τὸ πόρρω στήσας ἐν τῷ ζυγῷ. *Tim.* 63. B: αἶρων τὸν ζυγόν. *De iusto* 373. E: τὸ μὲν κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖς βαρὺ, τὸ δὲ ἄνω κούφον.

ζύμωμα, τό, *fermentum.* *Tim.* 74. C: ἐξ ὀξέος καὶ αἰλινουρῶ ζυνθεῖς ζύμωμα.

ζύμωσις, ἡ, in eo ponitur quod velut fermento quodam intumescit. *Tim.* 66. B: τὰ ... τῆς γεώδους ... ζέσιν τε καὶ ζύμωσιν ἐπικλὴν λεχθῆναι (v. κληθῆναι).

ζῶ, οἶνο; *vigeo*; τὸ ζῆν, οἶα et *victus.* *Pol.* I. 330. E: ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. VIII. 561. A. *Tim.* 77. C. *Ale.* I. 125. C: ὥσπερ ἡμεῖς ζῶμεν ἐν ταῖς πόλεσιν. *Legg.* VI. 771. A: ζῆτε ἐν αὐτοῖς. *Pol.* V. 465. D: ὃν (βίον) οἱ ὀλυμπιονεῖται ζῶσι. VI. 495. C: οὐδ' ἀληθῆ (βίον) ζῶσι. *Legg.* VII. 806. E: ζῶσι κοσμίως. XII. 952. C: ἰδιώτης ζῆτω. *Phaedr.* 258. E: τίνος ... ἕνεκα ἂν τις ... ζῷ *cet.* *Pol.* I. 344. E: ἡ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσitteλεστάτην ζωὴν ζῷ. VI. 490. B: γνοίη τε καὶ ἀληθῶς ζῷ. *Tim.* 89. D. *Legg.* I. 636. E. *Menex.* 248. D: καὶ ζῶεν κάλλιον καὶ ὀρθότερον *cet.* *Epin.* 973. C: μέχρι περ ἂν ζῶμεν. *Conv.* 192. E: ἕως τ' ἂν ζῆτε. *Prot.* 326. D: κατὰ τοῦτους (τοὺς νόμους) ζῆν κατὰ παράδειγμα. *Gorg.* 492. E: τὸ ζῆν ... καταθανεῖν (*Eurip.*). *Phaed.* 71. D: οὐκ ἐναντίον ... φῆς τῷ ζῆν τὸ τεθνάναι εἶναι; 77. D: ἀντὶ (τῇ ψυχῇ) εἰς τὸ ζῆν ἰούσῃ.

107. C: οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν. Soph. 224. D: ἐκ τούτου πρὸ ζῆν προτάτατο. Crat. 396. A: αἰτίας ... τοῦ ζῆν. B. 400. A. Conv. 192. E: κοινῇ ἀμφοτέρους ζῆν. Pol. I. 353. D: τί δ' αὖ τὸ ζῆν; οὐ ψυχῆς φήσομεν ἔργον εἶναι; II. 369. D: τοῦ εἶναι τε καὶ ζῆν ἕνεκα. III. 387. D: πρὸς τὸ εὖ ζῆν. Tim. 77. B: ὅτιπερ ἂν μετασχη τοῦ ζῆν. Legg. III. 678. A: σπάνια ... ζῆν (*ad viciū*). VIII. 847. A: ἀπὸ ταύτης (τῆς τέχνης) ἅμα καὶ τὸ ζῆν κτάσθω. Crit. 54. B. Ax. 365. D: ὥσπερ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. 369. D: ἡ στέρησις τῶν ἀγαθῶν τοῦ ζῆν. 371. C: ἐν τῷ ζῆν. Pol. I. 354. A: ὁ γε εὖ ζῶν. X. 600. A. Legg. III. 689. D: ὁ κατὰ λόγον ζῶν. Ax. 368. D: πρὸς ὄχλον ζῶν. Phaed. 105. C: ὦ ἂν τί ἐγγένηται σώματι ζῶν ἐσται; Legg. IX. 874. D: τὰ ... περὶ τροφῆν τε ζωσῆς ψυχῆς καὶ παιδείαν. Phaed. 71. D: ἐξ οὗν τοῦ ζῶντος τί τὸ γιγνόμενον; Crat. 395. D: εἶτι ζῶντι. Pol. III. 414. A: καὶ ζῶντι καὶ τελευτήσαντι. Id. VI. 503. A. Legg. XII. 959. B. Phaedr. 276. A: τὸν τοῦ εἰδότος λόγον λέγεις ζῶντα. Phil. 47. B: τὸν ἐν αὐταῖς (ταῖς ἡδοναῖς) ὅτι μάλιστα αἰεὶ ζῶντα. Pol. II. 362. A: οὐ πρὸς δοξάν ζῶντα. V. 468. A: τὸν ... ζῶντα εἰς τοὺς πολεμίους ἀλόντα. Legg. VII. 809. D: ζῶσαν τὴν πόλιν καὶ ἐργηγοῦσαν παρεχόμεναι. Phaed. 71. D: ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα ... τὰ ζῶντα τε καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται. Theaet. 177. A. Pol. I. 329. A: τότε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. II. 366. B. V. 465. E. Phaedr. 275. D: εὐσηκέ ... ὡς ζῶντα. Phaed. 72. D. Legg. IV. 717. B: γονέων ... τιμαὶ ζώντων. XII. 946. E. 958. E: ἀλυπῆτως τοῖς ζῶσι. Menex. 236. E. Conv. 188. C: περὶ γονείας καὶ ζώντας καὶ τετελευτηκότας. Theaet. 164. E: εἴπερ γε ὁ πατὴρ τοῦ ... μύθου ἔζη. Pol. III. 406. B: διὰ βίου ἔζη ἀποκναιόμενος. Legg. XII. 959. C. Ep. VII. 347. E: ἔζωμεν ἐγὼ καὶ Διονύσιος. Legg. III. 679. C: ἔζων κατὰ ταῦτα. Ep. VIII. 354. D: εὐδαιμόνως ἔζων. Pol. V. 465. D: ζήσουσι ... τοῦ μακαριστοῦ βίου ... μακαριώτερον.

ζωγράφημα, τό, *pictura*. Crat. 430. E: ὥσπερ τὸ ζωγράφημα. 434. A: ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν ζωγράφημα ὁμοίον τῷ ὄντων. Phil. 39. D: τὰ γραμμὰτα τε καὶ ζωγραφήματα. Hipp. mai. 298. A. Phil. 51. C: οἶον ζῶων ἢ τινῶν ζωγραφημάτων. Crat. 430. D: ἐν ... τοῖς ζωγραφήμασιν. 431. C. 430. B: τὰ ζωγραφήματα ... μιμήματα εἶναι πραγμάτων τινῶν.

ζωγραφία, ἡ, *pictura*. Phaedr. 275. D: τοῦτ' ἔχει γραφὴν καὶ ὡς ἀληθῶς ὁμοίον ζωγραφία. Soph. 236. B: κατὰ τὴν ζωγραφίαν. Pol. II. 373. A: ἀλλὰ τὴν γε ζωγραφίαν κινήσιον καὶ τὴν ποικιλίαν.

ζωγραφικός, ἡ, ὄν, *pingendi peritus*. Theaet. 145. A: ἡ οὖν ζωγραφικός Θεοδωρος;

ζωγράφος, ὁ, *pictor*. Pol. VI. 501. C: ὡς τοιοῦτός

ἐστι πολιτειῶν ζωγράφος. X. 596. E: τῶν τοιοῦτων ... δημιουργῶν καὶ ὁ ζωγράφος ἐστίν. 597. B: ζωγράφος δὴ, κλινοποιος, θεός, τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται τρισὶν εἶδεσι κλινῶν. 598. B. Legg. XII. 956. B. Theag. 126. E. Gorg. 454. A: ὥσπερ περὶ τοῦ ζωγράφου. Pol. X. 605. A: ἀντίστροφον ... τῷ ζωγράφῳ. Phil. 39. B: ζωγράφον, ὃς μετὰ τὸν γραμματιστὴν τῶν λεγομένων εἰκόνας ἐν τῇ ψυχῇ τούτων γράφει. Pol. V. 472. D. Legg. XI. 934. C. Prot. 312. D: τῶν τίσοφῶν εἶσιν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες; Gorg. 453. D: ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶ ζωγράφοι γράφοντες ἄλλα πολλὰ ζῶα. Crat. 424. D. Pol. VI. 500. E: οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρώμενοι ζωγράφοι. Prot. 312. C: καὶ περὶ ζωγράφων καὶ περὶ τεκτόνων. Gorg. 453. C. Legg. VI. 769. A. II. 656. E: οὔτε ζωγράφοις cet. Gorg. 503. E: τοὺς ζωγράφους, τοὺς οἰκοδόμους cet. Theag. 126. E.

ζωγραφῶ, *pingo*. Pol. X. 598. B: οἶον ὁ ζωγράφος ... ζωγραφῶσιν ἡμῖν σκυτοτόμον, τέκτονα cet. Ep. VII. 342. C: τὸ ζωγραφούμενον. Crat. 434. C: ἐξ ὧν ξυντίθεται τὰ ζωγραφούμενα. Phil. 40. A: ἐξωγραφημένον (Cl. c. al. ἐνεζωγραφημένον). B: ἴδοναι ... ἐξωγραφημένα. A: τὰ φαντασμάτια ἐξωγραφημένα.

ζωγρῶ, *sunt capio*; etiam *overe sino*. Legg. IX. 868. B: πλὴν μηδαμῇ μηδαμῶς ζωγροῦντας. Pol. III. 391. B: τὰς τῶν ζωγροῦντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν.

ζωή, ἡ, *vita*. Alc. I. 115. D: θανάτω ... ἐναντιώτατον ζωῇ. Phaedr. 245. C: παῦλαν ἔχει ζωῆς. Phaed. 71. D: περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. 106. D: αὐτὸ τὸ τῆς ζωῆς εἶδος. Pol. VII. 521. A: ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἐμμεροῦς. Legg. IV. 713. C: φήμην ... παραδεδόμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. VII. 803. B: διὰ τοῦ πλοῦ τούτου τῆς ζωῆς. 805. D. Epin. 982. A. Phaed. 105. D: πότερον δ' ἐστὶ τι ζωῇ ἐναντίον, ἢ οὐδέν; Legg. X. 904. E. Epin. 984. A: ξυμπύση ζωῇ διαφέροντα. Phaed. 105. D: ἡ ψυχὴ ἄρα ὅτι ἂν αὐτὴ κατάσχη, αἰεὶ ἥκει ἐπ' ἐκεῖνο φέρουσα ζωὴν. Soph. 248. E. 249. A. Pol. I. 344. E. Tim. 44. C: χαλὴν τοῦ βίου διαπορευθεὶς ζωὴν. 76. E. Legg. XII. 944. C: ζωὴν αἰσχροῦ ἀρνύμενος μετὰ τάχους μᾶλλον, ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαιμόνιον θάνατον.

ζωμός, ὁ, *vis*. Lys. 209. D: μᾶλλον ἂν ἐπιτρέψειεν ... ὅτι αὐτὸν βούλῃται ἐμβάλεῖν εἰς τὸν ζωμόν.

ζώνη, ἡ, *cingulum*. Alc. I. 123. B: ἦν (χώραν) καλεῖν τοὺς ἐπιχωρίους ζώνην τῆς βασιλείας γυναικός. Hipp. min. 368. C: τὴν ζώνην τοῦ χιτωνίσκου ... εἶναι ... οἶαι αἱ Περσικαὶ τῶν πολυτελῶν.

ζωογενής, ὁ ἡ, *animalis*. Polit. 309. C: τὸ ζωγενὲς αὐτῶν (τῆς ψυχῆς μέρος).

ζωογονία, ἡ, *animantium procreatio*. Epin. 980. C: θεογονίαν ... καὶ ζωογονίαν.

ζωοθηρία, ἡ, *animalium venatio*. Soph. 223. B: ζωοθηρίας.

ζωοθηρικός, ἡ, ὄν, *ad animalium venationem pertinens*; ἡ ζωοθ. *animalium venatio*. Soph. 222. A: ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς. 220. A: τῶν ἐμψυχῶν ζῶων οὖσαν θῆραν, προσεπιτείν ζωοθηρικὴν. 221. B: ζωοθηρικόν.

ζῶον (libri plures et scripti et edd. ζῶον), τό, *animal, animans*; in univ. vern. *Geschöpf, Wesen*. Phaedr. 230. A: εἴτε ἡμερώτερον τε καὶ ἀπλούστερον ζῶον. 246. B: πῆ ... θνητον τε καὶ ἀθάνατον ζῶον ἐκλήθη cet. C: ζῶον τὸ ξίμπαν ἐκλήθη. Polit. 269. C: ζῶον ὄν (τὸ πᾶν) cet. 271. E: ἄνθρωποι, ζῶον ὃν ἕτερον θεϊότερον. 37. D: ζῶον αἰδιον. 77. B: πᾶν ... ὃ τιπερ ἂν μετὰσχῃ τοῦ ζῆν, ζῶον ... ἂν ἐν δίκῃ λέγοιτο ὀρθότατα. Legg. II. 668. E: ἀγνοῶν ὃ τί ποτέ ἐστι τὸ μεμιμημένον ζῶον. Epin. 977. C. A. 365. E: ἡμεῖς ... ζῶον ἀθάνατον ἐν θνητῷ καθειργμένον φρουρίῳ. Gorg. 506. D: καὶ ψυχῆς αὐ καὶ ζώου παντός. 516. B. Pol. IV. 420. C: ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζώου τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεμεν. VI. 493. C: ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζώου δόξαις. Ep. XIII. 360. D: ὑπὲρ ἀνθρώπου ... οὐ φαίλου ζώου, ἀλλ' εὐμεταβάλου. Conv. 206. C: τοῦτο (ἡ κύησις) ἐν θνητῷ ὄντι τῷ ζῷο ἀθάνατον ἐνεστίν. 211. A: οἷον ἐν ζῷῳ ἢ ἐν γῇ cet. Tim. 31. B: τῷ πανταλεῖ ζῷῳ. Legg. XII. 961. D: ὡς ἐν ζῷῳ ψυχὴ καὶ κεφαλὴ τό γε μέγιστον πεφύκατον. Phaedr. 249. E: ἡ οὐκ ἂν ἤλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον. Soph. 246. E: θνητὸν ζῶον. Tim. 30. B: τόνδε τὸν κόσμον ζῶον ἐμψυχον ἐννοῦν τε ... γενέσθαι. D: ζῶον ἐν ὁρατὸν ... ξυνέστησε. 87. E: ζῶον ὃ καλοῦμεν. Epin. 976. D: τὸ ζῶον τὸ τῶν ἀνθρώπων. 981. E: ζῶον γε ἀληθέστατα λέγεσθαι ... τοῦτό γε, ὅταν μία ἐννεληθούσα σύστασις ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτεκῇ μίαν μορφήν. Menex. 238. A: ὡς τῷ ὄντι τοῦτο τὸ ζῶον (τὸν ἀνθρώπον) αὐτὴ γέννησαμένη. Pol. V. 455. D: ἐν ἀμφοῖν τοῖν ζώοιν. Tim. 30. C: οὐ δ' ἐστι τᾶλλα ζῶα καθ' ἐν καὶ κατὰ γένῃ μύρια, τούτῳ cet. 31. A: ὅποσα νοητὰ ζῶα. Legg. X. 899. B: εἴτε ἐν σώμασιν ἐνοῦσαι (ψυχαί), ζῶα ὄντα, κοσμοῦσι πάντα οὐρανὸν εἴτε cet. Euthyd. 302. D. Prot. 321. B: ζῶων ἄλλων βοράν. 334. B: ταῖς τῶν ἄλλων ζῶων πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου (θριξί). Gorg. 516. B: πότερον καὶ ὁ ἀνθρώπος ἐν τῶν ζῶων ἐστίν, ἢ οὐ; Phaed. 70. D: μὴ ... κατ' ἀνθρώπων ... σκόπει μόνον τοῦτο ... ἀλλὰ καὶ κατὰ ζῶων πάντων καὶ φυτῶν καὶ ξυλλήβδην ὅσαπερ ἔχει γένεσιν. 94. A: πᾶσαι ψυχαὶ πάντων ζῶων ὁμοίως ἀγαθὰι ἐσονται cet. Soph. 220. A: τῶν ἐμψυχῶν ζῶων οὖσαν θῆραν. 234. A: ζῶων ... ποιητήν. Polit. 261. D: τὴν ... τῶν ζῶων γένεσιν καὶ τροφήν. Phil. 16. A: ὀλίγου δὲ καὶ τῶν ἄλλων ζῶων, οὐ μίονον τῶν ἀνθρώπων. Conv. 186. A: τοῖς ... σώμασι τῶν πάντων ζῶων. Pol. III. 401. B: μήτε ἐν εἰκόσι ζῶον

... ἐμποιῶν. X. 618. A: ζῶων ... πάντων βίους. Legg. I. 644. D: ἕκαστον ἡμῶν ... τῶν ζῶων. VI. 765. E: τῶν ζῶων ἡμῶν καὶ ἀγρίων καὶ ἀνθρώπων. Gorg. 483. D: καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν ὅλαις ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς γένεσιν. Phaed. 110. E: ἃ καὶ λίθοις ... καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς αἰσθῆ τε καὶ νόσους παρέχει. Phil. 11. B: πᾶσι ζώοις. 31. D: ἀρμονίας ... λυομένης ἡμῖν ἐν τοῖς ζώοις. Conv. 188. A: ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς. Pol. V. 466. D. Prot. 321. C: ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα ἐπιμελῶς πάντων ἔχοντα. Gorg. 453. C: ὁ τὰ ζῶα γράφων. Phaed. 111. A: ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς εἶναι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ἀνθρώπους. Soph. 222. A: εὖν τούτοις ζῶα θηρευσόμενος. 233. E: καὶ πρὸς ἡμῖν τὰλλα ζῶα καὶ δένδρα. 265. B: ζῶα ... πάντα θνητὰ καὶ φυτὰ cet. Pol. VI. 510. A: τὰ τε περὶ ἡμᾶς ζῶα καὶ πᾶν τὸ φυτευτὸν cet. VII. 532. A: πρὸς αὐτὰ ... τὰ ζῶα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς αὐτὰ ἀσπρα cet. B. X. 596. C. E. 620. A: ἄλλα ζῶα μουσικὰ ὡσαύτως. Tim. 19. B: ζῶα καλὰ ... θεασάμενος, εἴτε ὑπὸ γραφῆς εἰργασμένα εἴτε καὶ ζῶντα ἀληθινῶς. 30. C: τὰ ... νοητὰ ζῶα πάντα ἐκείνο ἐν αὐτῷ περιλαβὸν ἔχει. 69. C: ζῶα ἔχον ἅπαντα ἐν αὐτῷ θνητὰ ἀθάνατά τε. Legg. X. 889. C: καὶ ζῶα αὐτὰ καὶ φυτὰ ξύμπαντα. Euthyd. 302. A: ζῶα ... οὐ ταῦτα καλεῖς ἃ ἂν ψυχὴν ἔχῃ; E. * *imago*; etiam *picta* vel *pictura*. Polit. 277. C: ὁ λόγος ἡμῖν, ὥσπερ ζῶον, τὴν ἐξωθεν ... περιγραφὴν εἰσὶν ἰκανῶς ἔχειν. Legg. II. 669. A: πάντες μὲντ' ἂν ... τὰ καλὰ τῶν ζῶων ἐγγινώσκωμεν. VI. 769. A. Crat. 425. A: ὥσπερ ἐκεῖ τὸ ζῶον τῇ γραφικῇ, ἐνταῦθα τὸν λόγον τῇ ὀνομαστικῇ (σουτήσομεν). Legg. VI. 769. C: εἴ ποτέ τις ἐπιτοῇσει γράψαι ... ὡς κάλλιστον ζῶον. Crat. 430. D: ἐπ' ἀμφοτέροις ... τοῖς μιμημασι, τοῖς τε ζώοις καὶ τοῖς ὀνομασίαι. 429. A: τὰ ζῶα (καλλίω παρέχονται). Pol. VII. 515. A: ἀνδριάντας καὶ ἄλλα ζῶα λίθινά τε καὶ ξύλινα καὶ παντοῖα εἰργασμένα.

ζωοτροφία, ἡ, *animalium pastio*. Polit. 261. D: τῆς ζωοτροφίας.

ζωοτροφικός, ἡ, ὄν, *animalia pascens*, fem. *animalium pastio*. Polit. 267. A: ζωοτροφική. 263. E: τοῦ ζωοτροφικοῦ γένους.

ζώπυρον, τό, Lat. *igniculus*, *semen*. Legg. III. 677. B: σμικρὰ ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων διασεωσμένα γένους.

ζωτικός, ἡ, ὄν, *sitalis*; *vegetus*. Def. 411. C: αἰτία κινήσεως ζωτικῆς ζῶων. Pol. X. 610. E: πρὸς γ' ἔτι τῷ ζωτικῷ. Ib. τὸν δ' ἔχοντα (αὐτὴν) καὶ μάλα ζωτικὸν παρέχουσαν (τὴν ἀδικίαν). Tim. 91. B: τῆς ἐκροῆς ζωτικῆς ἐπιθυμίαν ἐμποιῶσας. Locr. 100. D: ἃ ... ὑφ' αὐτῆς κρίνει τὰς ζωτικὰς δυνάμεις.

ζῶω, i. q. ζῷ. A. x. 367. D. (Hom.).

H.

ἦτα, τό. Crat. 393. E: τοῦ ἦτα (ν. τοῦ ἦ). 407. B. 411. E: ἀντὶ τοῦ ἦτα εἰ ἔδει λέγειν δύο. 414. C. 426. C: οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ εἰ τὸ παλαιόν. 407. C: τὸ ἦτα προσελκυσάμενος. 418. C. 427. C: τῷ μήκει τὸ ἦτα (ἀπέδωκε), ὅτι μεγάλα τὰ γράμματα.

ἦ I. oel, aut. Phaedr. 235. C: ἦ που Σαπφούς ... ἦ Ἀνακρέοντα ... ἦ cet. Conv. 185. C: τυχεῖν δὲ αὐτῷ τινὰ ἦ ὑπὸ πλησμονῆς ἢ ὑπὸ τινος ἄλλου λύγγα ἐπιπεπτακυῖαν. 214. D: ἦ θεὸν ἢ ἄνθρωπον ἄλλον. Apol. 41. B: τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν, ἢ Ὀδυσσεά ἢ Σίσυφον ἢ ἄλλους μυρίους cet. — ἦ — ἦ, aut — aut; etiam seu — seu. Prot. 313. A: διακινδυνεύοντα ἢ χρηστὸν αὐτό (τὸ σῶμα) γενέσθαι ἢ πονηρόν. Ib. ἦ εὖ ἢ κακῶς πράττειν. 323. B: ἦ καταγελῶσιν ἢ χαλεπαίνουσι. Pol. I. 327. C: ἦ ... τούτων κρείττους γένεσθε ἢ μένετ' αὐτοῦ. 350. E: ἦ οὐν ἔα με εἰπεῖν ὅσα βούλομαι ἢ ... ἐρώτα. Crit. 45. D: ἦ γὰρ οὐ χρὴν ποιεῖσθαι παιδας ἢ ξυνδιαλαίπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα. Polit. 296. D: ἦ κατα γράμματα ἢ παρὰ γράμματα. Phaed. 112. D. al. Etiam semel tantum ponitur. Prot. 313. A: χρηστοῦ ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου. 323. D: φύσει ἢ τύχῃ. Polit. 296. D: πλούσιος ἢ πένης. Copulat. Legg. IX. 875. D: τὸν τί τρώσαντα ἢ τινὰ ἢ πῶς ἢ πότε λέγεις; Gorg. 483. E: Ξέρξης ... ἦ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ... ἦ ἄλλα μυρία ἂν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν. *ut Lat. aut, est aliter, alioquin (vern. sonst vel ausserdem). Prot. 323. A: ἦ μὴ εἶναι πόλεις. C: ἦ μὴ εἶναι ἐν ἀνθρώποις. Phaedr. 237. C: εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἂν ἦ ἡ βουλὴ, ἢ παντὸς ἀμαρτάνειν ἀνύγκη. 239. A: ἦ στέρεσθαι τοῦ παραντίκα ἡδέος. 245. D. 250. A. Gorg. 494. A. Theaet. 178. E. Crat. 426. A. Conv. 213. D. Pol. III. 401. B. Tim. 52. C. Legg. VII. 820. C. al. Etiam verti potest nisi. Pol. VIII. 545. B: ὄνομα γὰρ οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο· ἢ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν τινὰ κλητέον. *ut vern. oder (Lat. an) in oratione interrogativa alteram excipiente ponitur (plerumque ita ut interrogans priorem suam interrogationem corrigat vel ipse ad eam respondet; vern. etwa, wohl). Prot. 324. D: πότερον ἔστι τι ἐν, ἢ οὐκ ἔστιν, οὐ cet. Pol. III. 394. E. 401. A: ἀρ' οὐν τοῖς ποιηταῖς ἡμῖν μόνον ἐπιστατητέον ... ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς cet. Phaed. 74. D. 76. D. Prot. 309. E: ἀστῶ, ἢ ξένῳ; 310. B: ἐργίγορας, ἢ καθεύδεις; Prot. init. πῶ-

θεν ... φαίνει; ἡ δὴλα δὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου —; Phaedr. 227. B: τίς οὖν δὴ ἦν ἡ διατριβή; ἡ δὴλον ὅτι τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἰστία; Pol. VIII. 565. D. Soph. 243. D. Parm. 137. B: πόθεν ... ἀρξόμεθα καὶ τί πρῶτον ὑποδησόμεθα; ἡ βούλεσθε cet. Conv. 173. A: ἀλλὰ τίς σοι διηγείτο; ἡ αὐτὸς Σωκράτης; Pol. VI. 491. E. VII. 526. C: τὸ ποῖον; ἡ γεωμετρίαν ... λέγεις; Men. 71. B: ὃ δὲ μὴ οἶδα τί ἐστὶ, πῶς ἂν ὁποῖον γέ τι εἰδείην; ἡ δοκεῖ σοι οἷον τε εἶναι —; Crit. 43. C: τίνα ταύτην; ἡ τὸ πλοῖον ἀφίκεται ἐκ Αἴγλου —; Etiam non praecedente interrogatione ponitur. Gorg. 453. A: ἡ ἔχεις τι λέγειν cet. Pol. II. 369. B: γίγνεται ... πόλις, ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐχ αὐταρχῆς, ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής. ἡ τίν' οἶε ἀρχὴν ἄλλην πόλιν οἰκίζειν; III. 390. A: εἰ δὲ τινα ἄλλην ἡδονὴν παρέχεται, θαυμαστόν οὐδέν. ἡ πῶς σοι φαίνεται; 400. C: διελέσθαι γὰρ οὐ σμικροῦ λογον. ἡ σὺ οἶε; 407. E: ἡ οὐχ ὁράς —; ἡ σὺ μέμνησαι ὅτι cet. VI. 492. A. X. 597. B: ἦν (κλίνην) φαμέν ἂν ... θεὸν ἐργάσασθαι. ἡ τίν' ἄλλον; Lach. 197. A. II. *quam* (comparativo anteced. vel vocibus in quibus comparisonis vel oppositionis significatio inest, velut ἄλλος, ἐναντίος, διαφέρειν, ἴδιος al.). Phaedr. 234. D: σὲ μᾶλλον ἢ ἐμὲ ἐπαῖειν περὶ τῶν τοιούτων. 235. E: ὡς χρηὶ μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι χαρίζεσθαι. Gorg. 453. A: ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ πειθῶ ... ποιεῖν; Pol. I. 330. B: βραχεὶ γέ τιμι πλείω ἢ παρέλαβον. Prot. 318. E: σὺ περὶ ἄλλου τοῦ ἡ περὶ οὗ ἡκει. Gorg. 453. D: εἰ δὲ γε μηδεὶς ἄλλος ἢ Ζεῦξίς ἔγραφε cet. Conv. 189. C: ἄλλῃ γέ πῃ ἐν νῶ ἔχω λέγειν ἢ ἡ σὺ τε καὶ Πανσανίας εἰπέτην. 220. D: οὐδαίς ἄλλος ἐμὲ ἐωσεν ἀνθρώπων ἢ οὗτος. Gorg. 481. C: πάντα τὰ ἐναντία πράττομεν ... ἢ ἂ δει. Phil. 35. A: ὁ κενούμενος ... ἐπιθυμεῖ ἐναντίων ἢ πάσχει. Phaed. 115. D: ἐγγυήσασθε ... τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἡν οὗτος ... ἡγγυᾶτο. Pol. I. 334. E. Legg. V. 735. B: οὐκ ἄλλως ... ἢ cet. Phaedr. 228. D: οἷς ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ ἐρῶντος ἢ τὰ τοῦ μί. Phaed. 85. B: τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ. Pol. VII. 538. B: διαφερόντως ἢ πρότερον. Gorg. 481. C: ἀλλὰ τίς ἡμῶν ἰδίον τι ἐπάσχει πάθος ἢ οἱ ἄλλοι. Conv. 173. A: τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἡ τὰ ἐπιγίγνεται ἔθνην cet. Crit. 44. A. Pol. I. 835. A: κελύεις ... ἡμᾶς προσδεῖναι (al. ἄλλο προσδεῖναι) τῷ δικαίῳ (*definitioem iusti amplificare vel ampliorem reddere*) ἢ ὡς τὸ πρῶτον ἐλέγομεν cet. — Comparativus (ut ap. Lat.) etiam particulam ἢ excipit. Theaet. 144. B: μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι φύονται. Pol. III. 409. D: σοφώτερος ἢ ἀμαθέστερος δοκεῖ εἶναι αὐτῷ τε καὶ ἄλλοις. 410. D: μαλακώτεροι αὐ γίγνονται ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς. Legg. IV. 704. D: τραχυτέραν αὐτῇ ἢ πεδιεινότεραν ἂν λέγοις. — Cum comparativo non solum genitivus iungitur particula ἢ suppressa, verum etiam

genitivum excipit part. ἤ. Gorg. 500. C: οὐ τίς ἂν μάλλον σπουδάσειε τις ... ἢ τοῦτο, ὅντινα χρηὶ τρόπον ζῇν. Legg. V. 738. D: οὐ μείζον οὐδὲν πόλει ἀγαθόν, ἢ γνωρίζουσιν αὐτοὺς εἶναι. VII. 811. D. Crit. 44. C: καίτοι τίς ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης δόξα, ἢ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖσθαι ἢ φίλους; Theag. 127. B. — Post comparat. ἢ etiam supprimitur. Legg. VI. 759. D: ἔτη δὲ μὴ ἔλαττον ἐξήκοντα ἡμῖν εἴη γεγονώς ὁ μέλλων cet. IX. 856. D: μὴ ἔλαττον δέκα ἔτη γεγονότες.

ἢ I. sane, profecto. Prot. 319. A: ἢ καλὸν ... τέχνημα ἄρα κέκτησθαι, εἴπερ κέκτησθαι. 327. D: ἢ σφόδρα ... ἀγαπήσαις ἂν cet. Phaedr. 227. D: ἢ γὰρ ἂν ἀστέιοι ... εἶεν οἱ λόγοι. Gorg. 447. C: ἢ καλῶς λέγεις. Conv. 176. B. Pol. V. 453. E: ἢ γενναῖα ... ἢ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. VII. 530. C: ἢ πολλαπλάσιον ... τὸ ἔργον ἢ ὡς τὴν ἀστρονομίαν προστάττεις. VIII. 567. E. — ἢ μὴν in forti asseveratione ponitur. Phil. 18. D: ἢ μὴν ἐπ' αὐτῷ γε ἤδη γεγονότες ζητεῖτε ... πάλοι. Pol. IV. 432. D: ἢ μὴν ... βλαπτικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. Legg. XI. 926. C. Euthyd. 276. E. Etiam in sponsione (Phaed. 115. D: οὗτος μὲν γὰρ ἢ μὴν παραμένειν, ὑμεῖς δὲ ἢ μὴν μὴ παραμένειν ἐγγυήσασθε. Legg. XI. 937. B. Alc. I. 134. E.) et in iureiurando. Phaedr. 236. E: ὁμνυμι γὰρ σοι ... ἢ μὴν ... μηδέποτε σοι ἔτερον λόγον ... μὴτ' ἐπιδείξειν μὴτ' ἐξαγγελεῖν. Legg. VI. 784. C: ὁμόσαντες ἢ μὴν ἀδυνατεῖν τὸν καὶ τὸν βελτίω ποιεῖν. XI. 936. E. XII. 954. A. Apol. 22. A: καὶ νῆ τὸν κύνα ... ἢ μὴν ἐγὼ ἐπαθὼν τι τοιοῦτον. — ἢ που (quod plerumque ita ponitur ut lenis adsit irrisionis significatio, vern. gewiss vel sicherlich). Gorg. 448. A: ἢ που ἄρα ῥαδίως ἀποκρίναι, ὦ Γοργία. 469. B: ἢ που ὁ γε ἀποδνησκῶν ἀδίκων ἐλεεινός ... ἐστίν. Phaed. 84. D: ἢ που γαλεπῶς ἂν τοῖς ἄλλους πείσαιμι ἀνθρώπους ὡς cet. Pol. X. 595. C: ἢ που ἄρ' ... ἐγὼ ξυνοήσω. Euth. 4. A: ἢ που ... ἀγνοεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν ὅπη ποτὲ ὀρθῶς ἔχει. Lys. 207. D: ἢ που ... σφόδρα φιλεῖ σε ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ. Euthyd. 299. A: ἀλλ' ἢ που ... πόλλ' ἀγαθὰ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας σοφίας ταύτης ἀπολέλαυκεν ὁ πατήρ ὁ ὑμέτερος cet. II. interrogat. Prot. 309. B: ἢ παρ' ἐκείνου φαίνεται; Gorg. 452. A: ἢ τὸ τῆς σῆς τέχνης ἔργον μέγιστόν ἐστιν ἀγαθόν; Phaed. 74. D: ἢ πάσχομέν τι τοιοῦτον περὶ τὰ ἐν τοῖς ξύλοις — ; 93. B: ἢ οὐκ ἔστι τοῦτο περὶ ψυχὴν ὥστε cet. Theaet. 145. A: ἢ καὶ ἀστρονομικός cet. 149. A: ἢ καὶ τοῦτο ἀκήκοας; Pol. I. 327. E: ἢ καὶ δύνασθ' ἂν ... πείσαι μὴ ἀκούοντας; II. 374. B: ἢ οὐκ ἐστὶν τι σκυτικῆς δεῖ μάλλον κτελεσθαι ἢ παλειμῆς; X. 609. C. al. Subiicitur. Soph. 248. E: ὡς ἀληθῶς κίνησιν ... ἢ ῥαδίως πεισθησόμεθα τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρεῖναι — ; Pol. II. 396. B: ἵππους χρημετίζοντας ... καὶ πάντα αὐτὰ τοιαῦτα ἢ μιμήσονται; V. 469. C. Comites

habet parit. ἀλλά (ἀλλ' ἤ. v. I. p. 102.) et γάρ. Gorg. 469. B: ἡ γὰρ τοῦτο μέγιστον; Pol. X. 607. C: ἡ γὰρ ... οὐ κηλεῖ ὑπ' αὐτῆς καὶ σὺ —; Absolute ἡ γὰρ; (nonne?). Prot. 312. E. 333. E. Phaedr. 263. A. Gorg. 449. D. al. innumer. ἡ, *qua* (via vel parte), *ubi*. Phaedr. 229. C: ἡ πρὸς τὸ τῆς Ἀγρᾶς διαβαίνομεν. 251. D: ἡ τὸ πτερὸν ὁρμά. 255. C: ἡ πέφυκεν ἐπὶ τὴν ψυχὴν λέναι. Soph. 220. E: οὐχ ἡ τις ἂν τύχη τοῦ σώματος. Pol. II. 359. D: κατὰ τὸν τόπον ἡ ἐνεμεν. **qua* (ratione), *quomodo*, *quemadmodum*. Phaedr. 265. E: κατ' ἄρθρα ἡ πέφυκε. Theaet. 165. A: ἡ τὸ πολὺ εἰδιόμεθα φάναι τε καὶ ἀπαρνεῖσθαι. 191. A: ἡ οὖν ἐτι πόρον τινα εὐρίσκει τοῦ ζητήματος ἡμῖν, ἄκουε. 209. D. Polit. 276. D: ἡ τε τὸν θεῖον ἂν που διελόμεθα νομίει χωρίς καὶ ἀνθρωπίνον ἐπιμελητὴν. Crat. 386. E: πρὸς τῆς αὐτῶν οὐσίαν ἔχοντα ἡπερ πέφυκε. Conv. 189. C: ἄλλη γέ πη ... ἡ ἡ cet. Pol. V. 469. A: ταύτη θήσομεν, ἡ ἂν ἐξηγηται. 471. E: ὡς δυνατόν καὶ ἡ δυνατόν. 472. C: ἀνδρα τὸν τελείως δίκαιον (ἐξητοῦμεν) ἡ γένοιτο. 474. A: ὅτι ἔχει ἡ σὺ λέγεις. Tim. 27. D: ἡ ἔασ' ἂν ὑμεῖς ... μάθοιτε. 61. D: ἡ πῦρ θερμὸν λέγομεν, ἰδῶμεν. Legg. IV. 723. B. VIII. 847. E. Crit. 47. B: ταύτη ἄρα αὐτῷ πρακτέον ... ἡ ἂν τῷ ἐνὶ δοκῇ τῷ ἐπιστάτῃ cet. **quatenus*; *quoad*. Phaed. 64. B: λέληθε ... αὐτοὺς ἡ τε θανάτωσι καὶ ἡ ἀξιοί εἰσι θανάτου. 85. C: ἡ οὐκ ἀποδέχεται τὰ εἰρημμένα. Theaet. 179. B. 184. C: ἡ οὐκ ὁρᾷ. Parm. 145. E: ἡ μὲν ἄρα τὸ ἐν ὅλον, ἐν ἄλλῳ ἐστίν, ἡ δὲ cet. 155. B. 163. A. Crat. 427. B. Pol. II. 376. B: πῇ δῆ; ἡ cet. IV. 435. A: ἀνόμοιον ... ταύτη, ἡ ταὐτὸν προσαγορεύεται. VIII. 559. B: ἡ ... τοῦ οἴτου (ἐπιθυμία) κατ' ἀμφοτέρω ἀναγκαῖα, ἡ τε ὠφέλιμος ἡ τε cet. Legg. XII. 963. D: ἡ μὲν ... διαφέρειτον ... οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν, ἡ δὲ cet. **quo*. Phaed. 82. D: ἐκείνη ἐπόμενοι, ἡ ἐκείνη ὑψηλῆται. Pol. VI. 492. C: οἰγήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοὴν, ἡ ἂν οὗτος φέρῃ. Legg. VIII. 844. D: ἡ δ' ἂν βούληται ἀγειν ... ἀγέτω. ἡ βῆ, ἡ, *pubertas*, *iuventus*. Prot. 309. B: χαριστάτην ἡβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτεω (Hom.). Pol. III. 386. D. (Hom.). Menex. 238. B: θρασυμένην ... καὶ αὐτῆσασα πρὸς ἡβην. ἡ βῶ, *pubesco*, *adulesco*; *in flore aetatis sum*. Pol. V. 468. D: τῷ ἡβῶντί τε καὶ ἀνδρείῳ. VIII. 568. E: οἶδον ἡβῶντα. Legg. VI. 763. B. Polit. 270. E: τῶν ... ἡβόντων τὰ σώματα ... πάλιν εἰς τὴν τοῦ νεογενούς παιδος φύσιν ἀπῆει. Legg. XI. 928. C: ἂν ἡβήσῃ τις τῶν ὀρμητῶν. Apol. 41. E: ἐπειδὴν ἡβήσωσι. ἡ γαιμονεύω, *praeceo*, *duco*; *rego*, *principatum obtineo*. Prot. 351. E: πότερον ... σὺ βούλει ἡγεμονεύειν τῆς σκέψεως, ἡ ἐγὼ ἡγῶμαι; Phaed. 80. A: ἡ οὐ δοκεῖ σοι τὸ ... θεῖον οἶον ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν πεφυκέναι —; 94. C: ἐπεσθαι ἐκείνοις καὶ οὐποτ' ἂν ἡγεμονεύειν. Pol. V. 474. C:

ἡγεμονεύειν ... ἐν τῇ πόλει. Tim. 70. C. Phaed. 94. C: ἡγεμονεύουσα ... ἐκείνων πάντων ἐξ ὧν φήσει τις αὐτὴν εἶναι. Conv. 197. A: ἐπιθυμίας καὶ ἔρωτος ἡγεμονεύσαντος.

ἡγεμονία, ἡ, principatus, imperium. Def. 412. C: ἔλευ-
θερία ἡγεμονία βίου. Locr. 100. A: ἐν ᾗ ἡ ἀγεμονία. Tim.
45. B: μέτοχον ἡγεμονίας τοῦτ' εἶναι τὸ κατὰ φύσιν πρό-
σθεν. Legg. I. 641. A: εἰ στρατεύματα ὀρθῆς ἡγεμονίας
τυγχάνοι. IV. 711. C: τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγεμονία.
Men. 99. A: τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης γιγνόμενα οὐκ ἀνθρωπίνῃ
ἡγεμονία γίγνεται. Critia 120. D: ἡγεμονίαν ἀποδιδόντες
τῷ Ἀτλαντικῷ γένει. Epin. 981. C: τούτων δ' ἐν ἡγεμονίαις
ἐκάστων ζῶον πολὺ καὶ παντοδαπὸν ἀποτελεῖσθαι. Euthyd.
273. C: τὰς ἡγεμονίας τῶν στρατοπέδων.

ἡγεμονικός, ἡ, ὄν, principatum tenens; imperatorius.
Phaedr. 252. E: εἰ φιλόσοφος τε καὶ ἡγεμονικός τὴν φύσιν.
Prot. 352. B: οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶ-
ναι (τὴν ἐπιστήμην). Phil. 55. D: τὰς ... ἡγεμονικὰς δια-
ληπτέον ἐκάστων αὐτῶν χωρίς.

ἡγεμονῶ, i. q. ἡγεμονεύω. Tim. 70. C: τὸ βέλτιστον
οὕτως ἐν αὐτοῖς πᾶσιν ἡγεμονεῖν ἐῷ. Legg. I. 631. C: ὁ
δὴ πρῶτον αὐ θεῶν ἡγεμονοῦν ἐστὶν ἀγαθὸν. Tim. 41. C:
θεῶν λεγόμενον ἡγεμονοῦν τ' ἐν αὐτοῖς.

ἡγεμῶν, ὁ et ἡ, dux; imperator; moderator; princeps.
Phaedr. 246. E: ὁ ... μέγας ἡγεμῶν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς. Phaed.
108. B: οὔτε ξυνέμπορος οὐδὲ ἡγεμῶν ἐθέλει γίγνεσθαι.
Conv. 193. B: ὧν ὁ Ἔρως ἡμῖν ἡγεμῶν καὶ στρατηγός. 197.
D. E. Pol. X. 595. C: εἰοικα ... τῶν καλῶν ἀπάντων τοῦ-
των τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμῶν γενέ-
σθαι ("Ομηρος). 600. A: ἡγεμῶν παιδείας. Tim. 44. A:
οὐδεμία τε ἐν αὐταῖς τότε περίοδος ἀρχουσα οὐδ' ἡγεμῶν
ἐστίν. Alc. I. 120. A: ἡγεμῶν ... τῆςδε τῆς πόλεως. Men.
97. B: δόξα ... ἀληθὺς πρὸς ὀρθότητα πράξεως οὐδὲν χεί-
ρων ἡγεμῶν φρονήσεως. 99. A. B. Ep. VII. 332. D. Locr.
104. A: ἡ ταύτας ἡγεμῶν φιλοσοφία. Phaed. 107. D: μετὰ
ἡγεμόνος ἐκείνου ὡς cet. Pol. VIII. 566. E: ἵν' ἐν χρεῖα ἡγε-
μόνος ὁ δῆμος ᾗ. Legg. IV. 716. A. Ep. VI. 323. C. Gorg.
527. E: ὥσπερ οὖν ἡγεμόνι τῷ λόγῳ χρῆσώμεθα τῷ νῦν πα-
ραφανέντι. Pol. VIII. 554. B: οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα
τοῦ χοροῦ ἐστήσατο. X. 598. D: τὸν ἡγεμόνα αὐτῆς (τῆς
τραγῳδίας) "Ομηρον. Critia 118. E: ἄνδρα ἡγεμόνα. 119.
A. Legg. III. 688. B: πρὸς πρώτην τὴν τῆς ἐυμπίστεως ἡγε-
μόνα ἀρετῆς. XII. 963. A: νοῦν ... πάντων τούτων ἡγε-
μόνα. (I. 631. D.). Ep. VI. 323. C: τὸν πάντων θεὸν ἡγε-
μόνα τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων. VII. 345. C. Critia
112. D: τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων ἡγεμόνες ἐκόντων. Legg. II.
670. D: (ἵνα) τοῖς νεωτέροις ἡγεμόνες ἡδῶν χρηστῶν ἀσπα-
σμοῦ ... γίγνωνται. Lys. 214. A: οὗτοι γὰρ ἡμῖν ὥσπερ
πατέρες εἰς σοφίας εἰσὶ καὶ ἡγεμόνες. Menex. 240. D: ἡγε-

μόνες καὶ διδάσκαλοι τοῖς ἄλλοις γενόμενοι. Phaed. 108. A: οὐδὲ γὰρ ἂν ἡγεμόνων ἔδει. Pol. V. 467. E: μετὰ πρεσβυτέρων ἡγεμόνων ἐπόμενοι. Tim. 91. E: ἀλλὰ τοῖς περὶ τὰ στήθη τῆς ψυχῆς ἡγεμόσιν ἐπεσθαι μέρεσιν. Legg. II. 671. D: τοῖς ἡγεμοῖσι τοῖς τοῦ Διονύσου. III. 681. C. V. 735. E. Pol. V. 467. D: τοὺς ἐμπειρία τε καὶ ἡλικία ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. VI. 484. B: ποτέρους ... δεῖ πόλεως ἡγεμόνας εἶναι; 485. A. VII. 520. B: ἡγεμόνας τε καὶ βουσιλέας. VIII. 546. B. Critia 119. A. Legg. VI. 756. B: τούτους ἡγεμόνας εἶναι πάντων τῶν ἰσπευόντων. Alc. I. 119. E: πρὸς τοὺς τῶν ἀντιπάλων ἡγεμόνας ἀποβλέπειν. Menex. 242. C: λαβόντες αὐτῶν τοὺς ἡγεμόνας Λακεδαιμονίους ἐν τῇ Σφαγίᾳ.

ἡγοῦμαι, *praeceo, duco vel dux sum; moderor; rego; principatum teneo* (c. genit. et dat.). Phil. 27. A: ἄρ' οὖν ἡγείται ... τὸ ποιοῦν αἰεὶ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ ποιοῦμενον ἐπακολουθεῖ γιγνόμενον ἐκείνῳ; Legg. I. 631. C: ὣν ἡγείται ... ὑγίεια. V. 730. C: ἀλήθεια ... πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοὶς ἡγείται, πάντων δὲ ἀνθρώποις. Men. 88. E: ὀρθῶς ... ἐμφορῶν (ψυχῇ) ἡγείται. 97. C: ὅτι φρόνησις μόνον ἡγείται τοῦ ὀρθῶς πρᾶττειν. Phaedr. 247. A: τῶν δὲ ἄλλων ὅσοι ... θεοὶ ἀρχόντες ἡγοῦνται cet. Pol. IV. 432. C: ἀλλὰ μόνον ... ἡγού. Men. 97. A: εἴ τις εἰδῶς τὴν ὁδὸν ... βαδί-
ζοι καὶ ἄλλοις ἡγοῖτο, ἄλλο τι ὀρθῶς ἂν καὶ εὖ ἡγοῖτο; B. Crat. 351. E: πότερον ... σὺ βούλει ἡγεμονεύειν τῆς σκέψεως, ἢ ἐγὼ ἡγῶμαι; Conv. 210. A: εἰάν ὀρθῶς ἡγῇται ὁ ἡγούμενος. Pol. V. 476. C: ἂν τις ἡγῇται ἐπὶ τὴν γνῶσιν αὐτοῦ. Men. 88. A. Euthyd. 281. D: εἰάν ... αὐτῶν ἡγῇται ἀμαθία. Men. 97. A: ἂν ὀρθῶς ἡμῖν ἡγῶνται τῶν πραγμάτων. Phaed. 93. A: οὐκ ἄρα ἡγείσθαι γε προσήκει ἀρμονίαν τούτων ἐξ ὧν ἂν ξυντεθῇ, ἀλλ' ἐπεσθαι. Conv. 178. C: ὃ γὰρ χρὴ ἀνθρώποις ἡγείσθαι παντὸς τοῦ βίου τοῖς μέλουσι καλῶς βιώσεσθαι. Legg. III. 690. B: τὸν ... φρονούντα ἡγείσθαι τε καὶ ἀρχειν. IV. 716. B: καὶ ἄλλοις ἱκανὸς ὢν ἡγείσθαι. VI. 760. C. Polit. 301. C: (ὅταν) ἢ ... τις ἐπιθυμία ... τούτου τοῦ μιμήματος ἡγουμένη. Ep. VII. 346. D: πρῶτος δ' ἦν μοι τῆς βουλῆς ἡγούμενος ὅδε λόγος. Tim. 25. B: τῶν Ἑλλήνων ἡγουμένη. Men. 88. D: ὥσπερ τῇ ἄλλῃ ψυχῇ ἢ φρόνησις ἡγουμένη ὠφέλιμα τὰ τῆς ψυχῆς ἐποίει. E. 98. B. Euthyd. 281. A: τὸ ὀρθῶς πᾶσι τοῖς τοιούτοις χρῆσθαι ἐπιστήμῃ ἣν ἡγουμένη. Charm. 172. D: ἡ σωφροσύνη ... ἡγουμένη διοικήσεως καὶ οἰκίας καὶ πόλεως. Pol. IX. 573. E: ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἑρωτος, πάσαις ταῖς ἄλλαις ὥσπερ δορυφόροις ἡγουμένου. VI. 490. C: ἡγουμένης ἀληθείας. Men. 96. E. Charm. 172. A. Polit. 269. E: πλὴν τῶ τῶν κινουμένων ... πάντων ἡγουμένῳ. Pol. V. 474. C: ἀκολουθεῖν ... τῷ ἡγουμένῳ. VIII. 564. B: τὸ μὲν ἀνδρείοτατον ἡγούμενον αὐτῶν, τὸ δ' ἀνδρότερον ἐπόμενον. Legg.

IX. 875. B: τὸ μὲν κοινὸν ἡγούμενον τρέφων ἐν τῇ πόλει, τὸ δὲ ἴδιον ἐπόμενον τῷ κοινῷ. Pol. III. 415. D: ἡγουμένων των ἀρχόντων. Alc. I. 125. C: ἀνθρώπων ἡγουμένων ὡδῆς. Legg. VII. 818. D: τούτων ἡγουμένων των μαθημάτων. Menex. 239. D: Πέρσας ἡγουμένους τῆς Ἀσίας. Pol. VI. 490. A: ἡγεῖτο δ' αὐτῷ ... πρῶτον μὲν ἀληθεία. Men. 99. B: οὐκ ἄρα σοφία τινὶ οὐδὲ σοφοὶ ὄντες οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἡγοῦντο ταῖς πόλεσιν. Prot. 353. B: ἐμὲ ἡγήσασθαι (sq. ἔπου). * ut Lat. *duco*, *est existimo*, *censeo*, *puto*; *sumo*; *iudico*, *sento*; *etiam aequum vel opus esse iudico*. Prot. 317. A: ἡγοῦμαι ... αὐτοὺς οὔτι διαπραξασθαι ὃ ἐβουλήθησαν. Gorg. 473. A: φίλον γάρ σε ἡγοῦμαι. Pol. III. 408. D: ἀλλ' οἶσθα οὐς ἡγοῦμαι τοιοῦτους; Prot. 312. C: τί ἡγεῖ εἶναι τὸν σοφιστήν; 313. A: ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγεῖ, τὴν ψυχὴν *cet.* Soph. 222. B: ἀνθρώπων ... μηδεμίαν ἡγεῖ θῆραν. Pol. V. 456. D: ἡ πάντα ὁμοίους ἡγεῖ; Legg. X. 888. B: ὃ τὴν οὐδὲν ἡγεῖ σὺ. X. 899. D: ὅτι ... ἡγεῖ θεούς. Theaet. 180. C: τὸν ἕτερον ὃ ἕτερος οὐδὲν ἡγεῖται εἰδέναι. Phil. 59. A: εἴτε (εἰ δὲ?) καὶ περὶ φύσεως ἡγεῖται τις ζητεῖν. Pol. V. 479. A. Polit. 293. A: ὥσπερ νῦν ἡγοῦμεθα. Phil. 63. B. Apol. 27. D. Conv. 173. D: καὶ ἴσως αὐ ἡμεῖς ἐμὲ ἡγεῖσθε κακοδαίμονα εἶναι. Prot. 317. B: ἡγοῦνται ... τὸν τοιοῦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πανοῦργον εἶναι. Soph. 243. D: τί ποθ' οἱ λίγοντες αὐτὸ δηλοῦν ἡγοῦνται. Pol. VI. 493. A: οὐς ... ἀντιτέχνους ἡγοῦνται. 498. A: μεγάλα ἡγοῦνται. Legg. XII. 948. C: ὅτε μέρος μὲν τι ... ἀνθρώπων τὸ παραπαν οὐχ ἡγοῦνται θεούς. Lys. 208. B: καὶ δοῦλον ... ἡγοῦνται περὶ πλείονος ἢ σὲ τὸν υἱόν. Lach. 181. B: ἡγοῦ. Euth. 9. C: πάντες αὐτὸ ἡγεῖσθωσαν θεοὶ ἄδικοι. Pol. I. 340. B: ὃ ἡγοῖτο ὁ κρείττων αὐτῷ ξυμφέρειν. 349. B: πότερον ... ἡγοῖτο δίκαιον εἶναι, ἢ οὐκ ἂν ἡγοῖτο δίκαιον; III. 412. D. Crat. 406. E: ἡγοῦμενοι ... ὁρθῶς ἂν ... ἡγοίμεθα. Pol. IV. 439. E. Phil. 45. C: μή με ἡγῆ διανοούμενον ἐρωτᾷν σε εἰ *cet.* Pol. I. 334. C: εἰκός ... οὐς ἂν τις ἡγῆται χρηστοὺς φιλεῖν. V. 476. C. VII. 538. E. VIII. 550. E: ὅσω ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσοῦτω *cet.* Prot. 358. E: ἡγεῖσθαι κακὰ εἶναι. Gorg. 499. B: ἐμὲ ... οὐχ ἡγεῖσθαι τὰς μὲν βελτίους ἡδονάς, τὰς δὲ χείρους. Crat. 397. C: τούτους μόνους τοὺς θεοὺς ἡγεῖσθαι οὐσπερ *cet.* Conv. 210. B: πολλὰ ἄνοια μὴ οὐχ ἔν τε καὶ ταῦτόν ἡγεῖσθαι τὸ ἐπὶ πᾶσι τοῖς σώμασι κάλλος. Pol. IV. 426. E: αὐτὸν ταῦτα μὴ ἡγεῖσθαι περὶ αὐτοῦ; VII. 539. C: ἐμπίπτουσιν εἰς τὸ μηδὲν ἡγεῖσθαι ὥνπερ πρότερον. Apol. 35. D. Pol. I. 338. A: ἡγούμενος ἔχειν ἀπόκρισιν παγκάλην. X. 605. C: τὰ αὐτὰ ... μεγάλα ἡγουμένων. Legg. X. 899. C: θεοὺς ἡγούμενον. Tim. 18. E: τυχὴν ἡγουμένοις αἰτίαν τῆς ξυλλήξεως. Legg. X. 899. D: τοῖς οὐχ ἡγουμένοις θεοῖς. Crat. 436. B: οἷα ἡγεῖτο εἶναι τὰ πράγματα.

Ib. εἰ ... μὴ ὀρθῶς ἤγειτο. Phaedr. 244. B: ὅτι καὶ τῶν παλαιῶν οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐκ αἰσχρὸν ἡγοῦντο οὐδὲ ὄνειδος μανίαν. Soph. 217. A: τί ταυτ' οἱ περὶ τὸν ἐπὶ τόπον ἡγοῦντο καὶ ὠνόμαζον. Critia 120. E: σμικρὰ ἡγοῦντο τὰ παρόντα. Tim. 19. E: τὸ ... τῶν σοφιστῶν γένος πολλῶν ... λόγων ... μᾶλα ἐμπειρον ἡγῆμαι. Hipp. min. 374. D: βελτίω ἄρα ἡγῆσαι τῶν σαυτοῦ τὰ ἐκουσίως πονηρὰ ἐραζόμενα, ἢ τὰ ἀκουσίως; Legg. VIII. 837. C: ὁ ... ἐρῶν τῇ ψυχῇ ... ὕβριν ἡγῆται τὴν περὶ τὸ σῶμα τοῦ σώματος πλησμονὴν. Clit. 407. C: ἂ δὴ παιδείαν ἀρετῆς εἶναι τελείαν ἡγησθε. Legg. X. 905. B: ἡγήσω. Prot. 346. B: πολλάκις ... καὶ Σιμωνίδης ἡγήσατο καὶ αὐτὸς ἡ τύραννον ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τοιούτων ἐπαινεῖσαι cet. Tim. 33. D. Legg. I. 635. B. Phil. 61. E: ἡγησάμεθα. Alc. II. 141. F: εἰ ... τοῦτο φαῦλον ἡγήσαιο καὶ μὴ μέγα τι. Crat. 395. D: πᾶς ἂν ἡγήσαιο τὸννομα ὀρθῶς ... τιθῆναι. Pol. III. 388. D: σχολῇ ἂν ἐαυτὸν γέ ... τις ἀνάξιον ἡγήσαιο τούτων. Epin. 991. D. Crat. 400. A: τούτου ... καταφρονήσασιν ἂν καὶ ἡγήσαιντο φορτικὸν εἶναι. Phaedr. 266. B: εἰν τέ τιν' ἄλλον ἡγήσωμαι δυνατόν εἰς ἓν καὶ ἐπὶ πολλὰ πεφουκόθ' ὅραν cet. Theaet. 191. C: ἔαν ... ἡγήσωμαι εἰδῶλον καὶ μὴ ἀληθές cet. Conv. 210. C: ἵνα τὸ περὶ τὸ σῶμα καλὸν σμικρόν τι ἡγήσῃται εἶναι. Polit. 303. A: τὴν ... τῶν μὴ πολλῶν ... ἡγησώμεθα μέσσην ἐπ' ἀμφοτέρω. Legg. I. 644. D. Pol. III. 412. D: ὁ ... ἂν τῇ πόλει ἡγήσωνται ξυμφέρειν. Legg. IX. 864. A. Soph. 253. D: μήτε ταυτὸν εἶδος ἕτερον ἡγήσασθαι cet. Crat. 427. B. Prot. 317. B: ἡγησάμενος οὐκ εἰς ἕμιον ἔργον εἶναι παρῆναι cet. Tim. 74. A. Apol. 36. B. Conv. 210. B: σμικρὸν ἡγησάμενον. Pol. VI. 511. E. Theaet. 173. F: ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ οὐδέν. Pol. II. 363. D: ἡγησάμενοι κύλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. VIII. 546. D: παρ' ἐλαίτον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς. Menex. 244. C. Pol. VI. 508. E: ἄλλο καὶ κάλλιον εἶτι τούτων ἡγούμενος αὐτὸ ὀρθῶς ἡγήσει. Pl. 387. D: ὅτι ὁ ἐπιεικὴς ἀνὴρ τῷ ἐπιεικεῖ ... τὸ τεθνάναι οὐ δεινὸν ἡγήσεται. VI. 468. B. 494. A. VII. 530. B: οὐκ ἄτοπον ... ἡγησεται τὸν νομίζοντα —; V. 470. E: οὐδὲ οἰκείαν τὴν Ἑλλάδα ἡγήσονται —; 471. A. VII. 527. E. Crit. 44. C. Pol. II. 361. A: τὸν ἀλίσκόμενον δὲ φαῦλον ἡγητέον.

ἡ δέ, α. Conv. 178. B. (Hes.). Legg. III. 680. C. (Hom.). ἡ δέως, iucunde; libenter. Prot. 318. A: ἡδέως ἂν φησι πυθέσθαι. 347. C. 351. B: τὸ ... ἡδέως ζῆν. Gorg. 494. B. D: φημί ... καὶ τὸν κνώμενον ἡδέως ἂν βιώναι. Ib. οὐκ οὐν εἴπερ ἡδέως, καὶ εὐδαιμόνως; Phaed. init. ἡδέως γὰρ ἂν ἀκούσαιμι. 89. A: ὡς ἡδέως ... τὸν λόγον ἀπεδέξατο. 108. D. 110. B. Theaet. 161. C: τὰ μὲν ἄλλα μοι πάνυ ἡδέως εἴρηκεν. Conv. 193. E: καὶ γὰρ μοι ὁ λόγος ἡδέως ἐρόηθη. Pol. I. 328. C: καὶ δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην

ὅ τι σοι φαίνεται τοῦτο. II. 372. B: ἡδέως ξυνόντες ἀλλήλοις. Tim. 19. C. Legg. V. 734. B. Lys. 204. A. Euthyd. 304. C. al. — Etiam in leni ponitur irrisione (*lepidē*). Parm. 131. B: ἡδέως γε ... ἐν ταύτων ἅμα πολλαχού ποιεῖς. Hipp. mai. 300. E: ἡδέως γε, ὦ Ἰππία. — Comp. ἡδιον, *iucundius; libentius*. Prot. 335. D: ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐνός ἡδιον ἀκούσαιμι ἢ σοῦ cet. Gorg. 448. D. Soph. 217. C. Pol. IX. 581. E: πρὸς αὐτὸ τὸ ἡδιον (*ζῆν*). X. 614. A: ὡς οὐ πολλὰ ἀλλ' ἡδιον ἀκούοντι. Euthyd. 279. E. al. — Pol. IV. 426. C: ὅς δ' ἂν σφᾶς οὕτω πολιτενομένους ἡδιστα θεραπέυῃ. IX. 587. B: ὁ ... βασιλεὺς ἡδιστα (*βιώσεται*). Crit. 43. B: ἵνα ὡς ἡδιστα διάγῃς. Etiam *perlibenter*. Phaedr. 99. C: ἐγὼ ... τῆς τοιαύτης αἰτίας ... μαθητῆς ὁτουοῦν ἀν γανοίμην. Theaet. 183. D: ἡδιστα μὲντ ἂν ἤκουσα περὶ ὧν λέγω. Legg. II. 658. D. X. 887. D: ὅψεις ... ἄς ἡδιστα ὁ γε νέος ὄρα τε καὶ ἀκούει πραγματοποιήσας. Hipp. mai. 285. D. Lach. 189. A. Euthyd. 295. A. Alc. II. 150. D. Clit. 406.

ἡδη, *iam*. Prot. 312. A: ἡδη γὰρ ἐπέφαινε τι ἡμέρας. 316. C: τοῦτ' οὖν ἡδη οὐ σκόπει. 361. E: νῦν δ' ὥρα ἡδη καὶ ἐπ' ἄλλο τε τρέπασθαι. Gorg. 486. E: εὐ οἶδ' ὅτι ... ταῦτ' ἡδη ἐστὶν αὐτὰ τάληθῃ. Phaedr. 61. E: ἡδη γὰρ ἐγῶγε ... καὶ Φιλολάου ἤκουσα cet. 118. A. Theaet. 201. E. Conyn. 204. B: δῆλον δῆ ... τοῦτό γε ἡδη καὶ παιδὶ ὅτι cet. 206. D: τῷ κουνντί τε καὶ ἡδη σπαργάνω. Pol. I. 330. E. V. 468. C: εἴρηται ἡδη. VI. 493. D: ἡδη πῶποτέ του ἤκουσας —; VII. 516. B. 532. A: ἦν ἐλέγομεν πρὸς αὐτὰ ἡδη τὰ ζῶα ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν cet. Euthyd. 300. E. al. — Cum v. νῦν: Phil. 30. E. Pol. X. 612. B. Legg. VIII. 834. D. (sq. πάντως ἡδη). — Cum v. πᾶς: Soph. 229. D. Pol. II. 363. D: ποιοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον ἡδη διάγειν μεθύοντας. III. 398. C: οὐ πᾶς ἡδη ἂν εὐροί cet. Tim. 79. B. — Cum v. τότε: Prot. 351. E. Theaet. 165. E. Pol. III. 417. B. Legg. VI. 778. B. al. — Cum v. πολλάκις: Gorg. 456. B. Phil. 16. D. Pol. VI. 507. A: ἄλλοτε ἡδη πολλάκις εἰρημένα. — Est fere i. q. nunc. Crat. 434. B: ἡδη τοίνυν καὶ οὐ κοινωνῶναι τοῦ λόγου cet. Pol. I. 331. D: δεῖ γὰρ με ἡδη τῶν ἱερῶν ἐπιμεληθῆναι. VII. 534. E: ἔχειν ἡδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων. Tim. 69. A. Legg. IX. 876. E: ἐπανελθόντας ἡδη πάλιν ἐπὶ τοὺς νόμους. — Verti potest tum, dein. Phaedr. 90. D: καὶ ἡδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν ... τοὺς λόγους διατέλοι. Gorg. 485. D: ὅταν ... πρεσβύτερον ἰδῶ ἐτι φιλοσοφούντα ... πληγῶν μοι δοκεῖ ἡδη δεῖσθαι ... οὕτως ὁ ἀνὴρ. Crat. 436. C: εἰ γὰρ τὸ πρῶτον σφαλῆς ὁ τιθέμενος τὰλλα ἡδη πρὸς τοῦτ' ἐβίαζετο cet. Pol. I. 348. B. V. 458. A. Etiam tum, demum. Phaedr. 264. A: ἀρχεται ἀφ' ὧν πεπαιγμένος ἂν ἡδη ὁ ἐραστής λέγοι πρὸς τὰ παιδικά.

ἡδομαι, *delector, voluptatem percipio, laetor*. Phil. 37. A: ὥ τὸ ἰδόμενον ἴδεται. B: ἐάν τε ὀρθῶς ἐν τε μὴ ὀρθῶς

ἡδθται. Legg. II. 670. D: (ἴνα) αὐτοί τε ἡδονὰς τὸ παρὰ
 χρήμα ἀσινεῖς ἡδωνται. Prot. 337. C: ἡμεῖς τ' αὐ οἱ ἀκού-
 οντες μάλιστα ἂν οὕτως εὐφραινοίμεθα, οὐχ ἡδοίμεθα. Prot.
 337. C: ἡδισθαι ... (ἐστι) ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα
 αὐτῷ τῷ σώματι. Phaedr. 239. A. Phil. 12. C. D. 32. E:
 μήτε τι λυπεῖσθαι μήθ' ἡδεσθαι. 37. A. 63. A: πάσας
 ἡδονὰς ἡδεσθαι διὰ βίου. Prot. 351. C: εἴπερ τοῖς καλοῖς
 γ' ... ζῶν ἡδόμενος. Phil. 21. A: ζῆν ... ἡδόμενος ἡδονὰς
 τὰς μεγίστας. 48. B: ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος.
 Phil. 37. A: τὸ ἡδόμενον. B. Legg. III. 689. A: τὸ ... λυπούμε-
 νον καὶ ἡδόμενον αὐτῆς (τῆς ψυχῆς). Phaed. 78. B: εἰ σοι
 ἡδομένη ἐστίν. Phil. 65. E: ἡδονὰς ... τὰς μεγίστας ὅταν
 ἴδωμεν ἡδόμενον ὄντινούν. Ep. III. 315. B: ἡδόμενον βί-
 οτον ... τυράννου (inscript.). Lach. 187. C: ἐμοὶ ... καὶ Με-
 λισσῇ τῷδε δῆλον ὅτι ἡδομένοις ἂν εἴη εἰ cet. Prot. 315.
 B: τοῦτον τὸν χορὸν μάλιστα ἔγωγε ἰδὼν ἡσθην. Gorg.
 458. D: οὐκ οἶδ' εἰ πῶποτε ἡσθην οὕτως, ὥσπερ νυνί.
 Phaed. 97. C: ταύτη ἡδθ τῇ αἰτία ἡσθην. Pol. III. 367. E.
 Phaedr. 228. B. ἰδὼν ἡσθθ. Tim. 21. C. Riv. 134. B. Eu-
 thyd. 300. D. 303. B: ἐνταῦθα δὲ ὀλίγου καὶ οἱ κίονες ...
 ἡσθθσαν. Phaedr. 258. E: ἡ μὴδὲ ἡσθθναι. Phaed. 62. E:
 ἡσθθναί τέ μοι ἔδοξε τῇ τοῦ Κέβητος πραγματείᾳ. Legg.
 VII. 811. D. Phil. 15. D: ἡσθθεις ὡς τινα σοφίας εὐρηκὼς
 θραυρόν. Lys. 213. D: ἐκείνου ἡσθθεις τῇ φιλοσοφίᾳ. Eu-
 thyd. 282. C. Phaedr. 276. D: ἡσθθσεται ... αὐτοὺς θεω-
 ρῶν φνομένους ἀπαλούς. 233. E: μάλιστα ἡσθθσονται.

ἡδονή, ἡ, *laetitia*, *iucunditas*; *voluptas*; *etiam amoenitas*
et oblectamentum. Gorg. 494. A: τῷ ... πληρωσαμένῳ ἐκείνῳ
 οὐκέτ' ἐστίν ἡδονή οὐδεμία. Crat. 419. B: ἡ ... ἡδονή, ἡ
 πρὸς τὴν ὄνησιν ἔοικε τείνουσα πράξις τοῦτο ἔχειν τὸ ὄνομα.
 Ib. ἡδονή ἀντὶ ἡδονῆς καλεῖται. Phil. 32. A: ἡ ... τοῦ ὕγρου
 πάλιν τὸ ξηρανθὲν πληροῦσα δύναμις ἡδονή. Pol. IV. 430.
 A: ἡ τε ἡδονή, παντός χαλαστραίου δεινότερα οὐσα τοῦτο
 δρῶν καὶ κορίας, λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία. IX.
 583. B: ὅτι οὐδὲ παναληθῆς ἐστίν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονή πλὴν
 τῆς τοῦ φρονίμου. Prot. 351. D: τὰ ἡδονῆς μετέχοντα.
 Phaedr. 233: καὶ τὰ μὴ ἡδονῆς ἀξια. Gorg. 462. C: χάρι-
 τος τινος καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίας (ἐμπειρία). Theaet. 178.
 D: περὶ τῆς ἐσομένης ἡδονῆς. Soph. 222. E: διὰ χάριτος
 καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον. 225. D:
 οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκούμενον. Phil. 15. E: ὑφ' ἡδονῆς ἐν-
 δουσια. 19. B: εἶδθ ... ἡδονῆς ... εἶτ' ἐστίν εἴτε μὴ. 53. C:
 ὡς αἰὲ γένεσις ἐστίν, οὐσία δὲ οὐκ ἐστὶ τὸ παρῶπαν ἡδο-
 νῆς. Pol. IX. 582. B: τῆς ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδονῆς. Tim.
 26. B: ἦν μετὰ πολλῆς ἡδονῆς καὶ παιδικῆς τότε ἀκούμενα.
 81. D. Legg. II. 653. E. III. 684. C. al. Phaedr. 238. E:
 τῷ ... δουλεύοντι ... ἡδονῇ. 250. E: ἡδονῇ παραδούς. Pol.
 III. 402. E: σωφροσύνη καὶ ἡδονῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐστὶ τις

κοινωνία; Crit. 117. A: ἡδονῇ τε καὶ ἀρετῇ τῶν υἰάτων ... θαυμαστοῦ πεφυκότος. Epin. 977. B: εἴτε κόσμον εἴτε Ὀλυμπον ... ἐν ἡδονῇ τῷ λέγειν. Prot. 351. D: (τὰ) ποι- οῦντα ἡδονήν. E: τὴν ἡδονὴν αὐτὴν ἐρωτῶν εἰ οὐκ ἀγα- θόν ἐστιν. 352. B: τότε δὲ ἡδονήν, τότε δὲ λύπην. Phaedr. 232. B: ἡ δὲ ἄλλην τινὰ ἡδονήν. 251. E: ἡδονὴν ... ταύ- την γλυκυτάτην ἐν τῷ παρῶντι καρποῦται. Gorg. 495. C: ἡδονήν καὶ ἐπιστήμην ταυτόν, ἢ ἕτερον (ἐλεγες); Soph. 225. D: δι' ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς. Phil. 11. A: ἀγαθὸν εἶναι ... τὸ χαίρειν πᾶσι ζώοις καὶ τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν. 31. D: πάλιν ... ἀρμολογούμενης (τῆς ἀρμονίας) τε καὶ εἰς τὴν αὐτῆς φύσιν ἀπιούσης ἡδονὴν γίγναισθαι. 50. A: ἡδονὴν ... ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων κακοῖς. Conv. 176. E: οὕτω πίνοντας πρὸς ἡδονήν. (Pol. IV. 420. E. Ep. VII. 337. A.) Pol. III. 390. A: εἰ δὲ τινὰ ἄλλην ἡδονὴν παρέχεται cet. VI. 485. D: περὶ τὴν τῆς ψυχῆς ... ἡδονὴν αὐτῆς καθ' αὐτὴν εἶεν ἄν. Tim. 69. D: ἡδονὴν, μέγιστον κακῶν δόλεαρ. Crit. 116. B: ἡδονὴν αὐτοῖς ξύμφυτον ἀπονέμιοιτες. Legg. VII. 813. A: ἡδονὴν εὐτυχῇ ταῖς πόλεσι παραδιδόντα. IX. 863. B: καὶ μὴν ἡδονὴν γε οὐ ταυτόν τῷ θυμῷ προσαγορεύομεν. Gorg. 499. C: ὅτι ἡδοναὶ τινές εἰσιν αἱ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί. Pol. I. 328. D: αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί. Ib. αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. IX. 580. D: τριῶν ὄντων τριεῖται καὶ ἡδοναὶ μοι φαίνονται, ἐνὸς ἐκά- στου μίᾳ ἰδίᾳ. Hipp. mai. 300. B. Locr. 100. C: ὁκόσαι ... ἀποκαθίστανται ἐς αὐτὰν (τὰν φύσιν), ἀδοναὶ ὀνυμνίζονται. Phaedr. 237. D: ἡ μὲν ἡδονῶν οὐσα ἐπιθυμία ἡδονῶν. Gorg. 495. A: τῶν ἡδονῶν ὅποια ἀγαθὰ καὶ κακαί. Phaedr. 69. A: κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. Pol. II. 364. C: μεθ' ἡδονῶν τε καὶ ἐσθίων. E: διὰ θυσιῶν καὶ παιδείας ἡδονῶν (v. Annott. in Gorg. p. 256.). III. 389. E: τῶν περὶ πότους καὶ ἀφροδίσια καὶ περὶ ἐδωδᾶς ἡδονῶν. VIII. 558. D: βίᾳ δὴ καὶ οὗτος ἄρχων τῶν ἐν αὐτῷ ἡδονῶν, ὅσαι ἀναλωτικαὶ cet. Soph. 228. B: θυμὸν (λόγον;) ἡδο- ναῖς ... καὶ πάντ' ἀλλήλοις ταῦτα διαφερόμενα. Phil. 40. C: ψευδέσιν ἄρα ἡδοναῖς τὰ πολλὰ οἱ πονηροὶ χαίρουσιν, οἱ δ' ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀληθεῖσιν. Pol. IV. 429. D: ἐν τε λύπαις ὄντα ... καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις cet. VII. 519. B: αἶ' ... ἐδωδαῖς τε καὶ τοιοῦτων ἡδοναῖς τε καὶ λιχναῖς προσφύεις γιγνώμεναι cet. Phaedr. 69. A: ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς καὶ λύπας πρὸς λύπας ... καταλλάττεσθαι. Po- lit. 288. C: πρὸς τὰς ἡδονὰς μόνον ἡμῶν ἀπειργασμένα. Phil. 21. A: ἡδόμενος ἡδονὰς τὰς μέγιστας. 36. C: πότε- ρον ἀληθεῖς ταυτας τὰς λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἢ ψευδεῖς εἶναι λέξομεν; 43. C: ὥς αἱ ... μεγάλα μεταβολαὶ λύπας τε καὶ ἡδονὰς ποιοῦσιν ἡμῖν. Pol. I. 329. A: τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες. VIII. 548. B: λάθρα τὰς ἡδονὰς καρποῦμενοι. Hipp. mai. 298. E: οὐδὲ ἡδέα οὐδὲ ἡδονὰς.

ἡδυντικός, ἡ, ὄν, *condiendi vim habens*. Soph. 223. A: ἡδυντικὴν τινα τέχνην.

ἡδύνω, *condio*. Theaet. 175. E: μὴδὲ ὄψον ἡδύναι. Pol. X. 607. A: εἰ ... τὴν ἡδυσμένην μούσαν παραδέξει ἐν μέλεσιν ἢ ἐπεσιν *cet.*

ἡδύς, εἶα, ὅ, *suavis, iucundus; amoenus, gratus; commodus*. Phil. 27. E: ὁ σὸς (βίος) ἡδύς καὶ ἄμικτος ὢν. Men. 81. D: ἡδύς ἀκούσαι (λόγος). Pol. I. 331. A: τῷ ... μὴδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπίς αἰεὶ παρῇσιν. VIII. 558. A: ἄρ' οὐ θεσπεσία καὶ ἡδεῖα ἡ τοιαύτη διαγωγὴ ἐν τῷ παραντίκα; C: ἡδεῖα πολιτεία. X. 607. D. Legg. II. 668. B. Prot. 338. A: εἰ μὴ ἡδὺ Πρωταγόρα. 351. E: (εἰάν) τὸ αὐτὸ φαίνεται ἡδὺ τε καὶ ἀγαθόν. 356. A: τὸ παρὰ χρήμα ἡδὺ. Phaed. 60. C: τὸ ἡδὺ. Tim. 81. E: πᾶν γὰρ τὸ μὲν παρὰ φύσιν ἀλγεινόν, τὸ δ' ἢ πέφυκε γιγνόμενον ἡδὺ. Legg. I. 643. A: εἰπερ σοὶ γε ἡδὺ. Hipp. mai. 296. A: τὸ δι' ἀκοῆς τε καὶ ὀψεως ἡδὺ. Prot. 356. A: τοῦ εἰς τὸν ὑστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ. Hipp. mai. 298. D: τί ... ἀφωρίσατε τοῦ ἡδέος τὸ ταύτη ἡδὺ *cet.* 299. B. Prot. 355. B: ἡδεῖ τε καὶ ἀνιαρῷ καὶ ἀγαθῷ καὶ κακῷ. Pol. III. 398. A: ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν. VIII. 561. D: ἡδὺν ... καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον. Prot. 337. C: ἐσθιόντα τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα. Gorg. 495. A: πότερον φῆς εἶναι τὸ αὐτὸ ἡδὺ καὶ ἀγαθόν. Tim. 64. D: τὸ δ' εἰς φύσιν ἀπὸ πάλιν ἀθρόον ἡδὺ. Hipp. mai. 298. D. 299. A: ὅξειν ἡδὺ μὴ ἡδὺ, ἀλλὰ καλὸν (εἶναι). Pol. V. 452. B: ὅταν ῥυσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν ὅμως φιλογυμναστώσι. Prot. 351. C: καθ' ὃ ἡδεῖα ἐστί. D. Gorg. 497. D. Legg. II. 663. A. Prot. 351. D: ὅτι ἐστὶ μὲν ἃ τῶν ἡδέων οὐκ ἐστὶν ἀγαθὰ *cet.* Gorg. 495. A: ἡ εἶναι τι τῶν ἡδέων, ὃ οὐκ ἐστὶν ἀγαθόν. Pol. X. 606. D: περὶ πάντων τῶν ἐπιθυμητικῶν τε καὶ λυπηρῶν καὶ ἡδέων ἐν τῇ ψυχῇ. Tim. 64. A: τὸ τῶν ἡδέων καὶ τῶν ἀλγεινῶν αἰτίον. A. 365. D: (ἐπὶ) στερήσει τῶν ἡδέων. Eryx. 387. B: ἀπέχεσθαι σίτων καὶ ποτῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἡδέων δοκούντων εἶναι. Gorg. 497. D: ὅτι οὐ τὰ αὐτὰ γίνεται ... τὰγαθὰ τοῖς ἡδέοις οὐδὲ τὰ κακὰ τοῖς ἀνιαροῖς. Legg. II. 659. E: ἐν ἡδέοις τισὶ σιτίοις καὶ πώμασι. Prot. 351. C: ἡδεῖα ἅττα καλεῖς κακὰ καὶ ἀνιαρὰ ἀγαθὰ; D: ἡδεῖα δὲ καλεῖς ... οὐ τὰ ἡδονῆς μετέχοντα ἢ ποιοῦντα ἡδονήν; Phil. 13. A. Pol. III. 387. B: οὐχ ὡς οὐ ποιητικὰ καὶ ἡδεῖα τοῖς πολλοῖς ἀκούειν. Hipp. mai. 298. B. al. Legg. V. 734. A: ὅθεν ὁ μὲν ἡδίων ἡμῖν τῶν βίων, ὁ δὲ λυπηρότερος *cet.* VIII. 829. D: μὲθ' αὖ ἡδίων ἢ τῶν Θαρύρου τε καὶ Ὀρφείων ὕμνων. Prot. 347. B: ὁποῦτερον αὐτῷ ἡδίων. Gorg. 504. C: εἰ σοὶ ἡδίων ἐστίν, ἐγὼ ἐῷ. 514. A. Pol. IX. 583. D: ὡς οὐδὲν ... ἐστὶν ἡδίων τοῦ ὑμναίνειν. Ib. ὡς οὐδὲν ἡδίων τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον. Legg. V. 733. A: περὰ βίον ἡδίων καὶ λυπηρότερον.

734. C. D. Ib. ἡδίους ... τοὺς βίους. Pol. IX. 581. C: τίς τούτων τῶν βίων ἡδιστος. Legg. II. 662. D. Pol. IX. 583. A: τριῶν ... οὐσῶν τῶν ἡδονῶν ἡ τούτου τοῦ μέρους τῆς ψυχῆς ὡς μιανθάνομεν ἡδίστη ἂν εἴη. Prot. 317. C: ὥστε πολὺ μοι ἡδιστόν ἐστιν cet. Pol. IX. 583. D: ἡδιστον ὄν. Hipp. mai. 299. A. Gorg. 464. D: τῷ ... αἰὲ ἡδίστῳ θηρεύεται τὴν ἀνοίαν. Phaedr. 238. E: τὸν ἐρώμενον ὡς ἡδιστον ἐναντῷ παρασκευάζειν. Legg. II. 662. D: τοὺς τὸν ἡδιστον διαβιοῦντας βίον. E. Soph. 230. C: πασῶν ἀπαλλαγῶν ἀκούειν ... ἡδίστην. Pol. IX. 583. D: τὸ μὴ λιπεῖσθαι καὶ τὴν ἡσυχίαν τοῦ τοιοῦτου ἐγκωμιάζουσιν ὡς ἡδιστον. Legg. VI. 783. A: τρέποντα εἰς τὸ βέλτιστον παρὰ τὸ λεγόμενον ἡδιστον (παρὰ τοῦ λεγομένου ἡδίστου?). Phaedr. 240. B: οἷς ... ἡδιστοῖσιν εἶναι ὑπάρχει. Apol. 38. D: οἱ ἂν ὑμῖν ... ἡδιστὶ ἦν ἀκούειν. — In irrisione est i. q. lepidus. Atque leni hac voce Attici utuntur in homine significando *simplice vel solido*. Gorg. 491. E: ὡς ἡδὺς εἰ! τοὺς ἡλιθίους λέγεις σῶφρονας. Pol. I. 337. D: ἡδὺς γὰρ εἰ. VII. 527. D: ἡδὺς εἰ ... ὅτι εἰκας cet. Euthyd. 300. A: οὕτως ἡδὺς εἰ. Theaet. 209. E: ἡδὺ χρῆμι' ἂν εἴη τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπιστήμης λόγου. Pol. I. 348. C: εἰκός γ', εἴη, ὡς ἡδίστε.

ἡδυσμα, τό, *condimentum*. Pol. III. 404. C: οὐδὲ μὴν ἡδυσμάτων ... Ὁμηρος πῶποτε ἐμνήσθη. I. 332. D: ἡ τοῖς ὀψοῖς τὰ ἡδύσματα (ἀποδιδούσα τέχνη).

ἡδῶ, *delecto*; unde τὰ ἡδοντα, *voluptates*. Ax. 366. A: ὦ τὰ ... ἡδοντα ἀμνηστία. Ib. τῶν ἡδόντων ἄμμοιρα.

ἡθος, τό (cogn. cum ἔθος et ἔδος, vern. *Sitz et Sitte*), *sedes, domicilium vel status solitius*. Tim. 42. E: ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἡθεῖ. Legg. IX. 865. E: ὁρῶν ... τὸν ἑαυτοῦ φονέα ἐν τοῖς ἡθεσὶ τοῖς τῆς ἑαυτοῦ οἰνηθείας ἀναστρεφόμενον. **institutum, consuetudo, mos vel mores* (vern. *Sitte, Art*). Pol. II. 375. E: ὅτι τοῦτο φήσκει αὐτῶν (τῶν κυνῶν) τὸ ἡθος cet. VIII. 549. A: ἔστι γὰρ ... τοῦτο τὸ ἡθος ἐκείνης τῆς πολιτείας. Legg. III. 679. B: σχεδὸν ἐν ταύτῃ (τῇ ξυνοικίᾳ) γενναιότατα ἡθῆ γίγνεται ἂν. XI. 929. C: τὰ ... τῶν νέων ἡθῆ πολλὰς μεταβολὰς ἐν τῷ βίῳ μεταβύλλειν ἐκάστοτε πέφυκεν. XII. 963. E. Gorg. 484. D: καὶ συλλήβδην τῶν ἡθῶν παντάπασιν ἀπειροὶ γίγνονται. Pol. VII. 541. A: ὅσοι ἂν ... τοὺς ... παιδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν ἡθῶν ... θρέψωνται ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις. VIII. 544. D: ἐκ τῶν ἡθῶν τῶν ἐν ταῖς πόλεσιν. Legg. II. 670. E: ἡθῶν χορηστῶν ἀσπασμοῦ προσήκοντος. XII. 967. E: πρὸς τὰ τῶν ἡθῶν ἐπιτηδεύματα καὶ νόμιμα. Pol. VIII. 558. D: υἱὸς ὑπὸ τῷ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἡθεσὶ. Legg. I. 625. A: ἐπειδὴ ... ἐν τοιοῦτοῖς ἡθεσὶ τεθραφθε νομικοῖς. 636. D: ἐν τε πόλεσι καὶ ἐν ἰδίῳ ἡθεσὶ. II. 656. B: ποιητοῖς ἡθεσὶ ξυρῶν κακῶν ἀνδρώπων. III. 695. E. IV. 708. C. VI. 751. C: τε-

θράφθαι ... ἐν ἡθεσι νόμιον. 773. B: ὅθεν ἀνώμαλος ἡ πόλις ὅλη γίγνεται χρημασί τε καὶ τρόπων ἡθεσιν. XI. 922. D: ἐναντία ... τοῖς τε νόμοις καὶ τοῖς τῶν ζώντων ἡθεσι cet. 928. E. XII. 951. B. al. Pol. VIII. 548. D: πάσας μὲν πολιτείας, πάντα δὲ ἡθῃ ... διελθεῖν. Legg. II. 669. B: ἡθῃ κακὰ φιλοφρονούμενος. IV. 704. D: εἰ μὴ πολλὰ τε ἐμιέλλεν ἡθῃ καὶ ποικίλα καὶ φανῦλα ἔξειν τοιαύτη (πόλις). 711. B: τῷ τιράννῃ μεταβαλεῖν βουλευθέντι πόλεως ἡθῃ. VI. 777. E: ὁ περὶ τὰ τῶν δούλων ... ἡθῃ καὶ πράξεις γιγνόμενος. IX. 855. A: ἐὰν φύγωσι τὰ πατρία ἡθῃ. *indoles, ingenium, animus (vern. *Gesinnung, Gemüth, Charakter*). Pol. VI. 496. B: γενναῖον καὶ εὖ τεθραμμένον ἡθος. X. 604. E: τὸ ... φρόνιμόν τε καὶ ἡσύχιον ἡθος. Critia 121. A: (ἐπεὶ) τὸ ... ἀνθρώπινον ἡθος ἐπεκράτει. Legg. VII. 792. E: κυριώτατον γὰρ οὐκ ἐμφύεται πᾶσι τότε τὸ πᾶν ἡθος διὰ ἔθος. VIII. 836. D: τὸ τῆς ἀνδρείας ἡθος. Polit. 308. E: τοὺς ... μὴ δυναμένους κοινωρεῖν ἡθους ἀνδρείου καὶ σώφρονος. Crat. 406. A: πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἡθους, ἀλλ' ἡμερόν τε καὶ λειόν ... κεκλησθαι. Conv. 183. E: ὁ ... τοῦ ἡθους χρηστοῦ ὄντος ἐραστής. Pol. III. 401. A: σώφρονός τε καὶ ἀγαθοῦ ἡθους ... μιμήματα. B. Legg. VI. 770. D: τὴν ἀνθρώπῳ προσήκουσαν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς ἔχων ἔκ τινος ἐπιτηδείου ματος ἡ τινος ἡθους cet. X. 908. E: τοὺς ... ὑπ' ἀνοίας ἄνευ κακῆς ὀργῆς τε καὶ ἡθους γεγεννημένους. Ep. VII. 330. A: κατὰ τὴν τοῦ τρόπου τε καὶ ἡθους συννοσίαν. Phaedr. 279. A: ἡθεὶ γεννικώτερον κεκρῆσθαι (δοκεῖ μοι). Gorg. 513. C: τῷ αὐτῶν ... ἡθεὶ λεγομένων τῶν λόγων ἕκαστοι χαίρουσι cet. Crat. 407. B: τὴν ἐν τῷ ἡθεὶ νόησιν. Pol. III. 400. D: οὐ τῷ τῆς ψυχῆς ἡθεὶ ἐπεταί. Legg. VII. 793. E: τριετὴ ... καὶ ἐτι ἔξετεῖ ἡθεὶ ψυχῆς παιδιῶν δεῖον ἂν εἶη. VIII. 837. C: τιμὴν οὐδεμίαν ἀπονέμειν τῷ τῆς ψυχῆς ἡθεὶ τοῦ ἐρωμένου. IX. 862. B: ἡθεὶ καὶ δικαίῳ τρόπῳ χρώμενος. Ep. IV. 320. D: εἰ τις ἄλλος ... ἔδοξεν ἡθεὶ καὶ πολιτεία διενεγκεῖν. Phaedr. 243. C: πρῶτος τὸ ἡθος. Polit. 310. C: οἱ ... κόσμιοι τὸ σφέτερον αὐτῶν ἡθος ζητοῦσι. 311. B: τὸ τῶν ἀνδρείων καὶ σωφρόνων ἀνθρώπων ἡθος. Conv. 195. E: ἥτινι ἂν (ψυχῇ) σκληρόν ἡθος ἐχρήσῃ ἐντύχη. Pol. II. 375. C: πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἡθος εἰσέησομεν; III. 400. E: τὴν ὡς ἀληθῶς εὐ τε καὶ καλῶς τὸ ἡθος κατεσκευασμένην διάνοιαν. 409. D: ἀγνοῶν ὕγιές ἡθος. VI. 490. C: ὕγιές τε καὶ δίκαιον ἡθος. IX. 577. A: εἰς ἀνδρὸς ἡθος ἐνδύς. X. 605. A: πρὸς τὸ ἀγακτικόν τε καὶ ποικίλον ἡθος. Legg. I. 650. A: ἡθος ψυχῆς θεάσασθαι. V. 741. E: ἡθος ἀποτρέπει ἐλεύθερον. VI. 775. D: ὥστ' ... οὐδὲν εὐθύπορον ἡθος οὐδὲ σῶμα ... γεννώη ποτ' ἂν. X. 901. A. 903. D. Lys. 222. A: κατὰ τὴν ψυχὴν ἢ κατὰ τι τῆς ψυχῆς ἡθος ἢ τρόπους ἢ εἶδος. Ep. VI. 322. D: φίλων βεβαίων τε καὶ ἡθος ἐχόντων ὕγιες.

X. 358. C: τὸ σοφώτατον ἦθος τῶν εἰς φιλοσοφίαν παρε-
χόμενον. Polit. 311. A: τὰ ... σωφρόνων ἀρχόντων ἦθη
σφόδρα μὲν εὐλαβῇ καὶ δίκαια cet. Conv. 207. E: καὶ κατὰ
τὴν ψυχὴν οἱ τρόποι, τὰ ἦθη, δοῦναι ... τούτων ἕκαστα οὐ-
δέποτε τὰ αὐτὰ παρέσθιν ἕκαστω cet. Pol. III. 402. D: οὗτου
ἂν ἐμπιπίτη ἐν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἦθη ἐνόντα cet. VI. 503.
C: τὰ βέβαια ... ταῦτα ἦθη καὶ οὐκ εὐμετάβολα. Legg. X.
896. E: τρόποι ... καὶ ἦθη καὶ βουλήσεις cet. Ep. VII.
334. D: σμικρὰ ... καὶ ἀνελεύθερα ψυχῶν ἦθη. Pol. III.
409. A: ἄπειρον αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) καὶ ἀκέραιον δεῖ κακῶν
ἡθῶν νέαν οὖσαν γεγονέναι. Legg. II. 659. C: αἰεὶ βελτίω
τῶν αὐτῶν ἡθῶν ἀκούοντας. IV. 705. B: εἰς γενναίων καὶ
δικαίων ἡθῶν κτήσιν. V. 735. C: προσπόλλουσι τὸ τῶν
ὑγίων καὶ ἀκράτων ἡθῶν τε καὶ σωμίων γένος. Phaedr.
277. A: ἄλλοι (λόγοι) ἐν ἄλλοις ἡθεσι φερόμενοι. Pol. VIII.
557. C: πάντιν ἡθεσι πεποικιμένην (πολιτείαν). Polit. 310.
A: τοῖς δ'εὐγενέσι γενομένοις τε ἐξ ἀρχῆς ἡθεσι θρεφθεῖσιν
τε κατὰ φύσιν cet. Conv. 195. E: ἐν γὰρ ἡθεσι καὶ ψυχαῖς
θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὴν οἰκῆσιν ἴδονται. Legg. XI. 930. A:
μὴ πράξειν ἡθεσι κεκραμένους. XII. 968. D: τρόπων ἡθεσι
καὶ ἔθεσι. Epin. 976. B: δόξης ἡθεσι προσέχοντες τὸν νοῦν,
ἀληθείας δὲ cet. Phaed. 81. E: εἰς τοιαῦτα ἦθη (h. e. ζωᾷ
τοιούτοις ἡθεσι χρώμενα), ὅποῖ' ἂν καὶ μεμελετηκῇται
τύχῳσιν ἐν τῷ βίῳ. Polit. 310. E: μηδέποτε ἕαν ἀφίστα-
σθαι σῶφρονα ἀπὸ τῶν ἀνδρείων ἦθη. Pol. IV. 424. D:
ἡρέμια ὑποῖσθαι πρὸς τὰ ἦθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. VI.
501. A: λαβόντες ... ὥσπερ πίνακα πόλιν τε καὶ ἦθη ἀν-
θρώπων. 501. C: ἕως ἂν ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἦθη ...
θεοφιλῇ ποιήσῃται. VII. 535. B: γενναίους τε καὶ βλοσυ-
ροὺς τὰ ἦθη. Legg. IV. 705. A: ἦθη καλὴμβολα καὶ ἀπι-
στα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα. VI. 776. A: κολλᾷ καὶ συνδεῖ
πάντα ἦθη. VII. 790. A: γυναικεῖα τε καὶ δούλεια ἦθη
τροφῶν. 791. D. XI. 924. D: βλέπων εἰς ἦθη τε καὶ τρό-
πους. 930. A: πραότερα τρόπων ἦθη. Ep. VI. 323. A.

ἡθῶ, colo, pass. stillo, mano. Crat. 402. C: τὸ ... διατ-
τώμενον καὶ τὸ ἡθούμενον. Tim. 59. B: χρυσὸς ἡθημένος
διὰ πέτρας ἐπάγῃ. 60. B: τὸ ... ἡθημένον δι' ὕδατος. 59.
E: διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἡθημένα.

ἡῖθεος, ὁ, intactus connubio; caelebs. Legg. IX. 877. E:
ἡῖθεον ... ἡ καὶ γεγαμηκότα ἄπαιδα τελευτῆσαι. VIII. 840.
D: οἱ ... μέχρι μὲν παιδογονίας ἡῖθεοι καὶ ἀκράτοι γάμων
τε ἄγνοι ζωσιν. XII. 947. C: πρῶτους ... προῖναι τοὺς
ἡῖθεούς.

ἡκιστα, minime. Prot. 361. C: καὶ οὕτως ἂν ἡκιστα
εἰη διδασκόν. Gorg. 469. C: ἡκιστά γε (resp.). Id. Conv.
202. D. Pol. V. 449. B. al. Conv. 213. C: ὅπου ἐγὼ ὥμην
ἡκιστά σε ἔσεσθαι. Pol. II. 380. E: οὐκοῦν ... ἡκιστα ἀλ-
λοιοῦνται τε καὶ κινεῖται; IV. 421. A: ἡκιστα κακούργους τῆς

πόλεως. V. 471. D: τῷ ἥμισα ἀπολείπειν ἀλλήλους. VI. 500. B: ἥμισα φιλοσοφία πρέποντα ποιοῦντας. 504. C. Legg. XII. 965. E. al. Cum genit. Phaed. 67. E: τὸ τεθνάναι ἥμισα αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν. Pol. II. 380. D: πάντων ἥμισα τῆς ἐαυτοῦ ιδέας ἐκβαίνειν. Legg. VII. 792. D: ἀπάντων δὲ ἥμισα εἰς δύναμιν τὸν ἀρτίως νεογενῆ. Crit. 52. A: οὐχ ἥμισα Ἀθηναίων σέ, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα. Alc. I. 130. B: πάντων γε ἥμισα. Cum negat. est *maxime* vel *potissimum*. Prot. 309. B: οὐχ ἥμισα δὲ καὶ τῇ νῦν ἡμέρα. 324. C: οἱ τε ἄλλοι ἄνθρωποι ... καὶ οὐχ ἥμισα Ἀθηναῖοι. Phaed. 117. D: ἐγὼ μέντοι οὐχ ἥμισα τούτου ἔνεκα τὰς γυναικας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμυλοῖεν. Theaet. 177. C: ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἐθέλειν διασχυρίζεσθαι, καὶ οὐχ ἥμισα περὶ τὰ δίκαια, ὥς cet. Conv. 178. A: πολλὰ μὲν καὶ ἄλλη, οὐχ ἥμισα δὲ κατὰ τὴν γένεσιν. Pol. VII. 525. A: ἄλλα μέντοι ... τοῦτό γ' ἔχει οὐχ ἥμισα ἢ περὶ αὐτὸ ὄψις. X. init. καὶ μὴν ... πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς ἐννοῶ ... οὐχ ἥμισα δὲ ἐνθυμηθεῖς περὶ ποιήσεως λέγω. Legg. VII. 790. C. al.

ἦκω, *venio, accedo, progredior; etiam obtingo*. Praes. si-
gnificatione praeteriti pos. est *venī, advenī; etiam adsum*. Prot.
310. E: ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἦκω παρὰ σέ. Conv. 207.
C: ἀλλὰ διὰ ταῦτά τοι ... παρὰ σέ ἦκω. 212. E: νῦν δὲ
ἦκω cet. Theag. 122. A: νῦν οὖν ἦκω ἐπ' αὐτά ταῦτα, ἵνα
cet. Conv. 174. E: εἰς καλὸν ἦκεις. (Id. Hipp. mai. 286. D.).
213. C: καὶ νῦν τί ἦκεις; Charm. 166. B: ἐπ' αὐτὸ ἦκεις
ἐρευγῶν, ὅτῳ διαφέρει ... ἢ σωφροσύνη. Prot. 310. B: Προ-
ταγόρας ... ἦκει (*vern. ist gekommen* vel *ist da*). C. Phaedr.
248. E: ὅθεν ἦκει ἡ ψυχὴ ἐκάστη. Pol. VII. 517. A. X. 615.
D: οὐχ ἦκει. Legg. XII. 800. C: πληθος χορῶν ἦκει. De
lege 318. D: πόθεν ἦκει; Euthyd. 275. B: σφω οὖν ἦκετον
εἰς κάλλιστον. Prot. 314. D: οὔτε παρὰ Καλλίαν ἦκομεν
οὔτε σοφισταὶ ἐσμεν. Pol. IX. 588. B: δι' ἃ δεῦρ' ἦκομεν.
Prot. 316. B: τί οὖν δὴ ἐστίν ... οὐ ἔνεκα ἦκετε; Euthyd.
287. A: τίνος διδάσκαλοι ἦκετε; Conv. 174. E: ὅτι καὶ αὐ-
τὸς μετὰ Σωκράτους ἦκοιμι. Pol. III. 371. C: ἂν ... μὴ εἰς
τὸν αὐτὸν χρόνον ἦκη τοῖς θεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλα-
ξασθαι. VII. 540. B: ὅταν ... τὸ μέρος ἦκη. Phaed. 60. C:
ἦκειν δὴ φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἴδν. Conv. 174. D:
ἀκλητος ἦκειν. 175. A. C. Pol. X. 614. E. Legg. VII. 800.
D. Prot. 313. B: ὀρθριος ἦκων. Phaedr. 249. D: ἐστι ...
δεῦρο ὁ πᾶς ἦκων λόγος cet. Theaet. 143. A. Pol. VII. 516.
E: ἐξαίφνης ἦκων ἐκ τοῦ ἡλίου. 518. A: ἐκ φανοτέρου βίου
ἦκουσα. Conv. 209. B: ἡκούσης τῆς ἡλικίας. Phaed. 67. E:
ἦκοντος αὐτῆς τούτου. Critia 113. D: ἦδη ... εἰς ἀνδρός
ᾠραν ἡκούσης τῆς κόρης. Pol. X. 619. C: εἶναι ... αὐτὸν
τῶν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦκόντων. 619. D: τοὺς ἐκ τοῦ οὐρα-
νοῦ ἦκοντας. I. 327. C: καὶ ὀλίγω ὕστερον ὁ τε Πολέμαρ-

χος ἔκε cet. Phaedr. 232. D: ἤξεις αὐτοῖς εἰς διαφοράν. Crit. 53. B: πολέμιος ἤξεις ... τῇ τούτων πολιτείᾳ. Conv. 175. B: ἤξει δὲ αὐτίκα. Pol. VI. 504. D: τοῦ μεγίστου ... μαθήματος ἐπὶ τέλος οὐποτε ἤξει. X. 615. D: οὐδ' αὖν ἤξει (v. ἤξει) δεῦρο. Tim. 47. B: οὐδ' ἤξει ποτὲ τῷ θνητῷ γί- ναι σωρηθὲν ἐκ θεῶν. Crit. 43. D: ὅτι ἤξει τήμερον. Pol. VIII. 567. D: αὐτόματοι ... πολλοὶ ἤξουσι πετομένοι. Legg. I. 642. E: ὅτι δέκα ... ἐτῶν οὐχ ἤξουσιν. Pol. VII. 516. D: απομαντευομένῳ τὸ μέλλον ἤξειν. Epin. 986. D: εἰς τό- πους ἤξειν προσήκοντας ἀρετῇ. Crit. 43. D. al. Legg. VII. 798. C: ὡς ἤξοντος τοῦ ... μεγίστου κακοῦ. *processi. Apol. 25. E: ἰγὼ ... εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἤκω ὥστε cet. Euthyd. 294. E: οὕτω πόρῳ σοφίας ἤκεις; Charm. 157. D: εἰς ὅσον ἡλικίας ἤκει. Gorg. 527. E: εἰς τοσοῦτον ἤκομεν ἀπαιδευ- σίας. — In eo positum qui iam adfuit vel ex itinere rever- titur al., ἤκειν est *redire*; etiam in re ponitur quae aliquo re- dit vel pertinet. Gorg. 521. E: ὁ αὐτὸς δέ μοι ἤκει λόγος, ὅνπερ πρὸς Πῶλον ἔλεγον. Conv. 187. D: πάλιν ... ἤκει ὁ αὐτὸς λόγος ὅτι cet. Legg. III. 682. E. 688. B. Euth. 15. B. Hipp. mai. 303. E. Alc. I. 110. D: πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν ἤκομεν λόγον. Phil. 43. C: πάλιν ὁ νῦν ῥηθεὶς βίος αὖ ἤκοι. Legg. XII. 952. B: εἴτε καὶ αὐτὸς νενοηκῶς αἶτα (v. αἶτα ἦ) ἤκοι. Crat. 440. E: εἰς αὐθις ... με ... διδά- ξεις, ἐπειδὴν ἤκῃς. Tim. 21. C: ὅσα εὗρεν ἐνθάδε ἤκων. Theag. 130. A. Eryx. 392. E: τὰ εἰς πλοῦτον ἤκοντα. Charm. init. ἤκον ... ἐκ Ποτιδαίας ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου. Alc. I. 114. A: δῆλον ὡς εἰς ταῦτόν ἤξεις. Lys. 219. C: ἦ (ἀρχῇ) ... ἤξει ἐπ' ἐκεῖνο ὃ cet. Euthyd. 302. B: ὑποπτεύσας ἤκειν τὸν λόγον, ἥπερ ἐτελεύτησεν. — Cum participio alius verbi ita iungitur ut amplificationem quandam efficiat (v. c. cum part. verbi ducendi verti potest *adducere*, vern. *mitbringen* vel simpl. *bringen*, cum aliis verbb., praecipue pass., est i. q. simplex verbum participio expressum). Gorg. 491. C: νῦν δ' αὖ ἔτε- ρόν τι ἤκεις ἔχων. 518. A: ἤκεις δὲ ὀλίγον ὑστερον λέγων. Phaed. 105. D: αἰεὶ ἤκει ἐπ' ἐκεῖνο φέρονσα ζωὴν. Crat. 421. B: πάλιν ... αὖ λοιδορούμενον ἤκει τὸ ἰσχύμενον cet. Conv. 188. A: ἤκει φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ ὕγειαν ἀνθρώποις cet. Tim. 23. A: ὥσπερ νόσημα ἤκει φερόμενον αὐτοῖς βέβη- μα οὐράνιον cet. De lucri cup. 232. A: οὐ τὸ κερδαλέον ἀγα- θὸν αὖ πάλιν τρίτον ... ἤκει ἡμῖν ὁμολογούμενον; Gorg. 518. D: ὅταν δὴ αὐτοῖς ἤκη ἡ τότε πλησιονὴ νόσον φέρουσα. Pol. V. 456. B: ἤκομεν ... εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι (*revolvimur*). Legg. II. 659. C: δοκεῖ ... ὁ λόγος εἰς ταῦτόν περιφερόμενος ἤκειν. Menex. 240. A: εἶπεν ἤκειν ἄγοντα (*ussit captivos adducere*) Ἑσπερίας καὶ Ἀθηναίους. Phaed. 117. A: ἤκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δάσειν τὸ φάρμακον (ubi est: *kam mit dem Manne — zurück*). Prot. 317. E: ἤκέτην ἄγοντε (*adduxerunt*) τὸν Πρῶδικον.

ἡλακάτη, ἡ, *scapus* (vern. *Stange*). Pol. X. 616. C: οὐ (ἀτρακτου) τὴν μὲν ἡλακάτην τε καὶ τὸ ἀγκιστρον εἶναι ἐξ ἀδάμαντος. E.

ἡλεκτρον, τό, *electrum*. Locf. 101. E: ἄ ... σικύα καὶ τὸ ἡλεκτρον εἰκόνες ἀναπνοίας ἐντί. 102. A. Tim. 80. C: τὰ θανασιζόμενα ἡλέκτρων περὶ τῆς ἐλξεως καὶ τῶν Ἡρακλείων λίθων.

ἡλίθιος, α, ον, *stolidus, stultus*. Epin. 976. D: ὁ ... λαβὼν οὕτε βάνανσος οὕτ' ἡλίθιος ἔσται. Eryx. 398. C. Charm. 162. A: ἡ τινος ἡλιθίου ἥπουσας τουτί λέγοντος —; Phaedr. 95. E: εἰ ... μὴ ἀνοήτων τε καὶ ἡλίθιον θαρρόος θαρρήσει. Alc. I. 118. E: τί δ', εἰ τὼ Περικλέους νιέε ἡλιθίῳ ἐγενέσθην —; Prot. 346. C: τῶν γὰρ ἡλιθίων ἀπειρῶν (ν. ἀπειρα) γένεθλα (Sim.). Gorg. 491. E: τοὺς ἡλιθίους λέγεις τοὺς σῶφρονους. Pol. VIII. 550. A. Alc. II. 140. C: ἡλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους (καλοῦμεν). Hipp. mai. 304. C: ὡς ἡλιθία τε καὶ σμικρά ... πραγματεύομαι.

ἡλιθιότης, ἡ, *stultitia*. Theaet. 176. E: ὑπὸ ἡλιθιότητος τε καὶ τῆς ἐσχάτης ἀνοίας λανθάνουσι cet. Hipp. min. 365. E. Demod. 385. C: ἡλιθιότητος σημεῖον οὐ σμικρὸν εἶναι. Pol. VIII. 560. D: τὴν ... αἰδῶ ἡλιθιότητα ὀνομάζοντες.

ἡλιθίως, *stulte*. Theaet. 180. D: ἡλιθίως οἰόμενοι τὰ μὲν ἐστάναι, τὰ δὲ κινεῖσθαι τῶν ὄντων.

ἡλικία, ἡ, *aetas* (sensu speciali *florens vel iuvenilis*, atque etiam *maturior vel proeccta s. senectus*). Phaedr. 255. A: ἡ τε ἡλικία καὶ τὸ χορῶν ἡγάγεν αὐτὸν εἰς τὸ προέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν. Crit. 43. C. Phaedr. 279. A: προϊούσης τῆς ἡλικίας. (Id. Soph. 234. D. Pol. VI. 498. B.) Gorg. 484. C: πόρρω τῆς ἡλικίας (*ultra iuventutem*). Polit. 273. E: τὸ τῆς ἡλικίας αὐ πάλιν ἵστατο. Conv. 209. B: ἡκούσης τῆς ἡλικίας. Pol. I. 328. E: ἐπειδὴ ἐνταῦθα ᾗδη εἰ τῆς ἡλικίας ὁ cet. 329. B: ὅσοι ἐνταῦθα ἤλθον ἡλικίας. Tim. 18. D: ὅσοιπερ ἂν τῆς προεπούσης ἐντὸς ἡλικίας γίγνωνται. Legg. VII. 802. C: μέχρι τῆς ἐστηκυίας τε καὶ ἐμφορονος ἡλικίας. VIII. 840. D. IX. 879. C: τὸν ... προέχοντα εἰκοσιν ἡλικίας ἔτεσιν. Charm. 157. D: εἰς ὅσον ἡλικίας ἤκει. 162. E. Lach. 180. D: ὑπὸ τῆς ἡλικίας (*propter senectutem*). Ax. 336. D. Gorg. 484. C: ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Conv. 206. C: ἐπειδὴ ἐν τινι ἡλικίᾳ γέωνται. Pol. V. 461. B: ἕαν τις ... ἀπτηται τῶν ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν. 467. B: τοὺς ἐμπειρία τε καὶ ἡλικία ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγούς εἶναι. VI. 487. A. Legg. XI. 924. E: ἕαν ἐν ἡλικίᾳ πρὸς ἀλλήλους ὦσιν. Apol. 17. C: οὐδὲ γὰρ ἂν δήπου πρόποι ... τῆδε τῇ ἡλικίᾳ. Alc. I. 121. E: οἱ ἀριστοὶ δόξαντες ἐν ἡλικίᾳ. Charm. 154. A: οὐπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν. Lach. 200. C. Ep. III. 316. C: ἐν ἡλικίᾳ ... ὄντος μέσῃ τε καὶ καθεστηκυία. Prot. 317. C: καθ' ἡλικίαν. Theaet. 142. D: εἴτε εἰς ἡλικίαν ἔλθοι. 146.

B: καὶ οὐδ' αὐτὸ συνενθίζεσθαι ἡλικίαν ἔχει. 149. C: ταῖς ... δι' ἡλικίαν ἀτόκοις. Polit. 270. D: ἤν ἡλικίαν ἑκαστον εἶχε τῶν ζῶων, αὕτη cet. Parm. 152. E: τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχει. Crat. 440. D: ἔτι γὰρ νέος εἰ καὶ τὴν ἡλικίαν ἔχεις. Pol. I. 329. A: παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες. V. 461. B: ὅταν ... τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν. Legg. IV. 715. D: καθ' ἡλικίαν γὰρ ὁὐ βλέπεις. VII. 793. D: εἰς ... τὴν τοῦ τρι' ἔτη γεγονότος ἡλικίαν cet. Apol. 38. C: ὁρᾶτε γὰρ δὴ τὴν ἡλικίαν ὅτι πορῶν ἤδη ἔσσι τοῦ βίου. Lach. 187. C: ἐπειδὴ οἱ παῖδες ὑμῖν ... ἡλικίαν ἔχουσι παιδεύεσθαι. Lys. 209. A: οὐ γὰρ ποι ... ἡλικίαν ἔχω. Ib. ἕως αὖν ἡλικίαν ἔγης. Euthyd. 306. D. Men. 89. B: ἐπειδὴ ἀφίκοιντο εἰς τὴν ἡλικίαν. Eryx. 396. B: ἐπειδὴν εἰς τὴν ἡλικίαν τάχιστα ἀφίκωνται τοῦ ἤδη φρονεῖν. Def. 413. C: φιλία ... ἐν τοῖς καθ' ἡλικίαν γεγεννημένοις. Men. 72. A: καθ' ἐκάστην ... τῶν πρῆξεων καὶ τῶν ἡλικιῶν. Pol. III. 412. E: δοκεῖ δὴ μοι τηρεῖν αἰτούς εἶναι ἐν ἀπάσαις ταῖς ἡλικίαις. Legg. I. 625. B: ταῖς ἡλικίαις πρέπον αὖν ἡμῶν εἶη τὸ διαναπαύεσθαι πυκνὰ ἐν αὐταῖς. II. 665. D. VI. 755. C. XII. 968. D: ὅσοι ἐπιτήδειοι πρὸς τὴν τῆς φυλακῆς φύσιν αὖν εἰεν ἡλικίαις cet. Pol. VI. 502. D: κατὰ ποίας ἡλικίας ἑκαστοι ἐκάστων ἀπτόμενοι. — Sensus qui dicitur concreto etiam homines alicuius aetatis designat. Legg. XII. 959. E: ὅπως αὖν παῖδων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ πάσης ἡλικίας ἐπιμελούμενοι ζῶσιν.

ἡλικιωτής, ὁ, *aequalis*. Apol. 33. C: ἐμὸς ἡλικιωτής καὶ δημότης. Gorg. 471. B: ἀνεψιὸν αὐτοῦ, σχεδὸν ἡλικιωτήν. Soph. 218. B: ἐμὸν ... ἡλικιωτήν. Legg. I. 634. E. Prot. 328. C: Παράλου ... ἡλικιωταί. Conv. 183. C: (ἐπειδὴν) ἡλικιωταί ... καὶ ἐταῖροι ὀνειδίζουσιν Legg. II. 658. E: τοὺς ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἡλικιωτῶν κριθέντας. Alc. II. 139. C: τῶν σῶν ἡλικιωτῶν. Theag. 121. D. 128. C. Charm. 157. D. Clit. 408. C. Ep. VII. 332. D. Charm. 156. A: ἐν τοῖς ἡμετέροις ἡλικιωταί. Euth. 2. C: τοὺς ἡλικιώτας αὐτοῦ.

ἡλικός, η, ον, *quantus*. Charm. 154. B: καὶ ἡλικός καὶ οἶος γέγονε. Ep. VII. 340. D: ὁ πόνος ἡλικός. 335. B: κακὸν ἡλικὸν αἰετ' μετ' ἀδικήματος ἐκάστου. Pol. IV. 423. B: ἡλικὴ οὐσὴ ὅσην χώραν ἀφορισάμενος τὴν ἄλλην χαίρειν ἔαν. Legg. XI. 933. E: τοσαύτην (ἐκτίσιν τινέτω), ἡλικία αὖν ἐκάστοτε ζημιώσῃ τίς τινα.

ἡλιξ, ὁ ἡ, *qui vel quae eiusdem est aetatis*. Phil. 15. E: ἄν τε ἡλιξ ὦν τυγχάνῃ. Legg. IX. 879. E. 880. B. Phaedr. 240. C: ἡλικία ... ἐτέρπειν τὸν ἡλικία. Legg. IX. 879. E. Lach. 180. D: οὗτοι τι ... οἱ ἡλικεὶς καὶ ἐγὼ (Cl. οἱ ἡλικοί ἐγὼ) ἔτι γιγνώσκομεν τοὺς νεωτέρους. Pol. V. 464. E: ἡλιξε ... ἡλικας ἀμύνεσθαι καλὸν καὶ δίκαιόν που φήσομεν. Legg. VII. 794. B: ἡλικας αὐταῖς.

ἡλιοειδής, ὁ ἡ, *soli similis*. Pol. VI. 509. A: φῶς

τε καὶ ὄψιν ἡλιοειδῆ ... νομίζειν ὀρθόν. 508. A: ἀλλ' ἡλιο-
ειδέστατον γε οἶμαι (ὄμμα) τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων.

ἡλιος, ὁ, *sol.* Crat. 409. A: ἄλιος ... εἴη ἂν (ἡλιος)
κατὰ τὸ ἀλίζειν εἰς ταὐτὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὰν ἀνα-
τείλῃ. Cohn. 220. D: μέχρι ... ἡλιος ἀνέσχευ. Pol. VI.
508. A: οὐκ ἔστιν ἡλιος ἢ ὄψις οὔτε αὐτῇ οὔτε ἐν ᾧ ἐγγίγνε-
ται, ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα. B. D. Tim. 38. C: ἡλιος καὶ
σελήνη καὶ πέντε ἄλλα ἄστρα. Legg. X. 886. A: γῆ καὶ
ἡλιος ἄστρα τε τὰ ξύμπαντα. XI. 915. D: θεινὸς ἡλιος.
Def. 411. A: ἡλιος πῦρ οὐράνιον. Gorg. 451. C: περὶ τὴν
τῶν ἄστρον γορὰν καὶ ἡλίου καὶ σελήνης. Phaed. 61. E:
ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ. Theaet. 208. D: ἡλίον
πέρι ... ὅτι τὸ λαμπρότατον ἐστὶ τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν
ἰόντων περὶ γῆν. Cohn. 190. B: ὅτι τὸ ... ἄρξεν ἢ τοῦ
ἡλίου τὴν ἀρχὴν ἔκγονον. Pol. V. 473. E: οὐδὲ αὐτῇ ἢ πο-
λιτεία μῆποτε πρότερον ... φῶς ἡλίου ἴδῃ. VI. 498. A: τοῦ
Ἡρακλείτειον ἡλίου. VII. 516. E: ἐξαιφνης ἥκων ἐκ τοῦ
ἡλίου. Legg. VII. 809. C. al. Phaedr. 239. C: ἐν ἡλίῳ κα-
θαρῶ τεθραμμένον. Pol. IV. 422. C: ἐν ἡλίῳ τε καὶ πνίγει.
Phaed. 99. D: οἱ τὸν ἡλίον ἐκλείποντα θεωροῦντες. Theaet.
153. C: τὴν χρυσὴν σειρὰν ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἡλίον Ὀμη-
ρος λέγει. Crat. 397. D: ἡλίον καὶ σελήνην καὶ γῆν *cel.*
Pol. VI. 509. A. B: τὸν ἡλίον τοῖς ὀρωμένοις οὐ μόνον ...
τὴν τοῦ ὀραῖσθαι δύναμιν παρέχειν φύσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν γέ-
νεσιν καὶ αὐτῇ καὶ τροφῇ, οὐ γένεσιν αὐτὸν ὄντα. VII.
532. A: ἐπιχειρεῖν ἀποβλέπειν καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ ἄστρα τε
καὶ τελευταῖον δὴ πρὸς αὐτὸν τὸν ἡλίον. B: ἐκ τοῦ κατα-
γείου εἰς τὸν ἡλίον ἐπάνοδος. X. 596. D. Tim. 38. D:
ἡλίον ... εἰς τὸν δεύτερον ὑπὲρ γῆς. Legg. X. 886. D:
ἡλίον τε καὶ σελήνην ... ὡς θεοὺς καὶ θεῖα ὄντα (Apol. 26.
D.). XII. 950. D: ἡλίον ὀψασθαι καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς.
Epin. 983. A. 990. B. Apol. 26. D: ἐπεὶ τὸν ... ἡλίον λί-
θον φησὶν εἶναι.

ἡλιῶ, *insulo.* Pol. VIII. 556. D: ἰσχνὸς ἀνὴρ πέντης,
ἡλιώμενος.

ἥλος, ὁ, *clausus.* Phaed. 83. D: ὥσπερ ἥλον ἔχουσα.

ἡμαι, *sedeo.* Pol. III. 389. E. (Hom.).

ἡμαρ, τό, *dies.* Legg. VI. 777. A: δούλιον ἡμαρ (Hom.).

Crit. 44. B. et Hipp. min. 370. C: ἡματι ... τριτάτῳ (Hom.).

ἡμαρτημένως, *male.* Legg. II. 670. C: ἡμαρτημέ-
νως (ἔχει, ὀππος. ὀρθῶς ἔχει). Men. 88. E: ἡμαρτημένως
δ' (ῥηγίνεται) ἡ ἄφρων (ψυχή).

ἡμεδαπός, ἡ, ὄν, *postrae.* Theag. 124. D: ὁ ἡμεδα-
πὸς Ἀμφίλυτος.

ἡμὲν — ἡδέ, α — α. Alc. II. 150. D. (Hom.) E.

ἡμέρα, ἡ, *dies.* Crat. 418. D: ὡς δὴ ἡ ἡμέρα ἡμερᾶ
ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὀνομάσθαι αὐτὴν οὕτως. Def. 411. B.
Prot. 318. A: ἐκάστης ἡμέρας ἀεὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιιδό-

ραι. C. Id. Conv. 172. E. Pol. III. 401. C. Phaedr. 229. A: τήνδε τήν ὥραν ... τῆς ἡμέρας. 240. C: οὐδ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ἐκὼν ἀπολείπεται. Conv. 203. E: τῆς αὐτῆς ἡμέρας. 223. D: ἤδη ἡμέρας γιγνομένης. Pol. I. 343. B: διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας. V. 461. D: ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις αὐτῶν νυμφίος γένηται. VII. 521. C: ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀληθινήν ... ἐπανοδόν. IX. 573. D: ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐκαστης. Legg. VI. 758. A: φυλακῆς ἡμέρας ... καὶ νυκτὸς. VII. 808. C: ἡμέρας ... ὄρθρου τε ἐπανιόντων. Epin. 978. C: πλὴν τὸ τῆς ἡμέρας γένος. Ep. VII. 326. B: δις ... τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν. 349. C. Prot. 309. B: τῇ νῦν ἡμέρᾳ. 318. B: ἢ ἂν ἡμέρα ἐμοὶ συγγένη. Theaet. 202. D: τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. Prot. 318. C: καθ' ἡμέραν. Polit. 270. A: καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα ἐκάστην. Gorg. 493. E: καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. Phaedr. 251. E: μεθ' ἡμέραν. Soph. 266. B. Cral. 418. C: οἱ ... ἀρχαιότατοι ἡμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἡμέραν, οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. Conv. 223. C: ἐξέγρεσθαι ... πρὸς ἡμέραν. Pol. VII. 530. A: τὴν ... νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν. Tim. 71. A: νυκτὸς τε καὶ μεθ' ἡμέραν. Critia 117. E. Legg. I. 633. C. al. VI. 767. A: τὴν τοδ' ἡμέραν ἥπερ ἂν κρίνων τὴν δίκην ἀποτελῇ. Hipp. mai. 286. B: εἰς τρίτην ἡμέραν. Pol. IX. 588. A: εἴπερ αὐτοῖς προσήκουσιν ἡμέραι καὶ νύκτες cet. Legg. VII. 800. A: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλὰ ἀποφράδες ᾧσι. Charm. 176. B: ὅσαι ἡμέραι (quotidie). Menex. 246. B. Alc. I. 105. B: τοῦτο ... ἐσεσθαι μᾶλα ὀλίγων ἡμερῶν. Polit. 270. E: ἐν ὀλίγαις ἡμέραις. Pol. VIII. 566. D: ταῖς ... πρώταις ἡμέραις. Theaet. 151. A: νύκτες τε καὶ ἡμέρας. Apol. 40. D. Men. 91. E. — Cum artic. et praepos. κατὰ significat id quod *quotidianum* vel *diurnum* est, etiam *quod in diem* (h. e. in momentum) *durat*. Phaedr. 240. B: οἷς τό γε καθ' ἡμέραν ἡδίστοισιν εἶναι ὑπάρχει. Pol. VIII. 561. C: διαζῆ το καθ' ἡμέραν ἀναγκάζονται εἶναι. Tim. 83. E. Legg. V. 742. A: ἐνεκα ἀλλαγῆς τῆς καθ' ἡμέραν. VI. 762. E: τῆς καθ' ἡμέραν διαιτης δὲ τῆς ταπεινῆς ... γεγευμένον εἶναι. VIII. 831. C: πλὴν τοῦ καθ' ἡμέραν κέρδους. Menex. 238. B: πρὸς ... τὴν καθ' ἡμέραν δίαίταν. Locr. 103. B. Ep. VII. 331. B: τὸ καθ' ἡμέραν. D. 340. D τροφῆς τῆς καθ' ἡμέραν. E. XI. 359. A.

ἡμερήσιος, α, ον, qui unius diei est (v. c. iter). Locr. 97. C: ἐν ἀμερησίῳ χρόνῳ. Pol. X. 616. B: προσελθόντας ἡμερησίαν ὁδόν. Alc. I. 123. B: ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδόν.

ἡμερετός, ἦ, ὄν, diurnus. Pol. V. 508. C: ὦν ἂν τὰς χροᾶς τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχη.

ἡμεροδρομός, ὁ, cursor (vern. Eilbote). Prot. 335. E: τῶν ἡμεροδρομίων.

ἡμεροθηρικός, ἦ, ὄν, ad animalium venationem pertinet; fem. animalium cicurum venatio. Soph. 222. C.

ἡμερος, ὁ ἦ, *cicur; mansuetus, mitis; etiam cultus, stratus* (ut via). Pol. VIII. 549. A: καὶ δούλοις μὲν τισιν ἄγριος εἶη ὁ τοιοῦτος ... ἐλευθέροις δὲ ἡμερος. VI. 486. B: εἰ ... δίκαια τε καὶ ἡμερος ἢ θυσκοινωνητος καὶ ἀγρία (ψυχή). Legg. VIII. 837. B. XII. 951. B. Soph. 222. C: εἰπερ γὰρ ἔστιν ἄνθρωπος ἡμερον ζῶον. Polit. 266. A: ὅσον ἡμερον καὶ ἀγελαῖον. Pol. III. 410. E: ἡμερόν τε καὶ κόσμιον. IX. 591. B: τὸ δὲ ἡμερον ἐλευθεροῦνται. Soph. 222. B: εἴτε ἡμερον ... λέγεις αὐτὸν ἄνθρωπον. Crat. 406. A: πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἡθους, ἀλλ' ἡμερόν τε καὶ λείον. Pol. III. 410. D: τὸ ἡμερον οὐχ ἢ φιλόσοφος ἂν ἔχοι φύσις; Phaedr. 82. B: εἰς τοιοῦτον ... πολιτικόν τε καὶ ἡμερον γένος. Soph. 222. C. Pol. IX. 589. D: αἰσχροὶ ... τὰ ὑπὸ τῷ ἀγρίῳ τὸ ἡμερον δουλούμενα. Tim. 45. B: τὸ ... παρέχειν φως ἡμερον. Pol. III. 416. C: πρὸς τὸ ἡμεροι εἶναι αὐτοῖς τε καὶ τοῖς φυλαττομένοις ὑπὲρ αὐτῶν. V. 470. E: οὐκοῦν καὶ ἀγαθοὶ τε καὶ ἡμεροι ἔσονται; Legg. IV. 713. D: ὅσων ἡμεροι εἰσιν ἀγέλας. Polit. 264. A: τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τιθασεύσθαι (τ. τιθασα.) φύσιν ἡμερα προσεῖρηται, τὰ δὲ μὴ ἔχοντα ἄγρια. Legg. X. 885. E: παρὰ ... νομοθετῶν φασκόντων εἶναι μὴ ἀγρίων, ἀλλὰ ἡμέρων. Phaedr. 260. B: τῶν ἡμέρων ζῶον. Soph. 222. B: τὸ μὲν τῶν ἡμέρων, τὸ δὲ τῶν ἀγρίων. Polit. 265. B. 289. A. B. Legg. VI. 765. E. Critia 118. B: τροφήν τοῖς πᾶσιν ἡμέροις καὶ ἀγρίοις ἱκανὴν θρέμματα. Crat. 418. D: ὡς δὴ ἡ ἡμέρα ἡμερα ποιεῖ. Pol. IX. 589. B: τὰ ... ἡμερα τρέφων καὶ τιθασεύων. X. 620. D: τὰ ... δίκαια εἰς τὰ ἡμερα μεταβάλλοντα. Critia 114. E: ζῶα ... ἡμερα καὶ ἀγρια τρέφουσα. Theaet. 210. C: ἡμερώτερος. Legg. IX. 867. D. Phaedr. 230. A: εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἀπλούστερον ζῶον. Legg. IV. 709. B: ἡμερώτερον ... τρίτον ἐυγχωρήσαι τοῦτοις δεῖν ἐπεσθαι τέχνην. 718. D. Prot. 326. B: ἵνα ἡμερώτεροί τε ὦσι cet. Soph. 246. C. Pol. V. 740. E: πολὺ γὰρ ... ἡμερώτερον αὕτη ἢ διάνοια ἐκείνης. Gorg. 516. B: παραλαβὼν ἡμερώτερα. Soph. 231. A: καὶ γὰρ κυνὲ λυκος, ἀγριώτατον ἡμερωτάτῳ (προσέοικε). Legg. VI. 766. A: ἡμερώτατον ... ζῶον. 761. A: ὅπως ὡς ἡμερωτάτα ἐκασταὶ (ὁδοὶ) γίνωνται. — In arboribus et frugibus pos. est sativus. Critia 115. A: τὸν ἡμερον καρπόν. Tim. 77. A: ἡμερα δένδρα καὶ φυτὰ καὶ σπέρματα. Critia 111. C. Tim. 77. B: πρὶν δ' ἢν μόνα τὰ τῶν ἀγρίων γένη, πρεσβύτερα τῶν ἡμέρων ὄντα.

ἡμερότης, ἡ, *mansuetudo*. Pol. III. 410. D: μαλακίας τε καὶ ἡμερότητας.

ἡμεροφανής, ὁ ἦ, *interdiu conspicuus*. Def. 411. A: ἄστρον ἡμεροφανές.

ἡμερῶ, *mansuefacio; mīgo; pass. et med. mansuesco et mansuetus sum*. Legg. X. 890. C: πειθῶ ... μηδεμίαν ἔχειν ... εἰς δύναμιν ἡμεροῦν. Pol. VIII. 554. D: οὐ πείθων ...

οὐδ' ἡμερῶν λόγῳ. Legg. II. 666. E. Pol. IV. 442. A: ἡμεροῦσα ἀρμονία τε καὶ θυθμῶ. Legg. XI. 937. D: δίκη ... ὃ πάντα ἡμέρωκε τὰ ἀνθρώπινα. Polit. 309. D: ἀνδρεία ψυχὴ ... ἀρ' οὐχ ἡμεροῦται —; Pol. VI. 493. B: οἷας (φωνάς) αὐ' ἄλλου φθεγγομένου ἡμεροῦται τε καὶ ἀγριαίνει. IX. 591. B: τὸ ... θηριῶδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται. Soph. 230. B: πρὸς ... τοὺς ἄλλους ἡμεροῦνται. Legg. IV. 720. D: μετὰ πειθοὺς ἡμερούμενον αἰὲ παρασκευάζων τὸν κάμνοντα. X. 906. D: ἡμερούμενοι τοῖς δώροις. XI. 935. A: ὅσον ὑπὸ παιδείας ἡμερωθῇ ποτέ.

ἡμέρως, mansuet. Legg. IX. 867. D: τὰ περὶ τὸν φόνον ἀγριωτέρως ἢν πράξειεν, ὃ δὲ ἡμερωτέρως.

ἡμέτερος, α, ον, poster. Crit. 50. E: ὡς οὐχ ἡμέτερος ἡθὰ καὶ ἔχρονος καὶ δοῦλος. Pol. VII. 519. C: ἡμέτερον δὴ ἔργον ... τῶν οἰκιστῶν ... ἀναγκάσαι cet. Legg. VIII. 828. A: σχεδὸν ἴσως ἡμέτερον ἢν νομοθετεῖν cet. IX. 855. D. Charm. 154. C: τὸ ... ἡμέτερον τὸ τῶν ἀνδρῶν ἥττον θαυμαστόν ἢν. Gorg. 514. B: ἡμέτερον αὐτῶν (οἰκοδόμημα). Pol. VII. 530. E: ἡμεῖς δὲ ... φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. Legg. VII. 815. D: ὡς ἀναμφισβηητως ἡμέτερον ὄν. Crat. 418. B: οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι. Pol. VIII. 556. D: ὅτι ἄνδρες ἡμέτεροι εἰσὶν οὐδέν. Prot. 311. D: τὰ ἡμέτερα χρήματα. Lys. 210. B: ἡμέτερά τε ταῦτα ἔσται. Hipp. mai. 301. C: τοιαῦτα ... τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεται τις ... ἀλλ' οἷα δύναται. — Neutr. est quod ad nos attinet et simpl. pos. Tim. 27. D: τὸ δ' ἡμέτερον παρακλητέον ἤ cet. Legg. VI. 778. D: τὸ δ' ἡμέτερον ἐν πρὸς τούτοις γέλῳτ' ἢν δικαίως πάμπολυν ὄφλοι. IX. 860. C: τὸ ... ἡμέτερον ... πάλιν ἰδωμεν πῶς ... ἔχει τῆς συμφωνίας.

ἡμί, i. q. φημί; unde impf. ἦν (ἦν δ' ἐγώ Pol. I. 327. C. 328. A. al.) et ἦ (ἦ δ' ὅς Pol. I. 327. E. ἦ δ' ἦ Conv. 205. C. et nomine apposito Phaed. 70. B: ἦ δ' ὅς ὁ Σωκράτης. Pol. I. 327. B: ἦ δ' ὅς ὁ Γλαῦκων al.).

ἡμιγανῆς, ὃ ἦ, qui dimidiati vel imperfecti est generis. Tim. 66. D: τὸ ... τῶν ὁσμῶν πᾶν ἡμιγενές.

ἡμίθεος, ὃ, semideus. Crat. 398. C: οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες; Apol. 28. C: τῶν ἡμιθέων ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελευτήκασιν. 41. A: ἄλλοι ὅσοι τῶν ἡμιθέων δίκαιοι ἐγένοντο ἐν τῷ ἑαυτῶν βίῳ. Adiect. Epin. 985. B: τὸ δὲ ὕδατος πέμπτον ὃν ἡμίθεον ἀπεικάσειεν ἢν τις ... ἐξ αὐτοῦ γεγονέναι.

ἡμιμναῖον, τό, dimidia mina. Legg. VI. 774. D: ὃ δὲ τριῶν ἡμιμναίων.

ἡμιμόχθηρος, ὃ ἦ, ad dimidiam partem malus. Pol. I. 352. C: ἡμιμόχθηροι ὄντες (sq. παμπόνηροι).

ἡμιόλιος, ὃ ἦ et α, ον, sesquialter, sequi maior. Locr. 98. A: ἡμιόλιος ... τὰς μέσας ἐῦσα. Phaed. 105. A: οὐδὲ αὐτὸ ἡμιόλιον (τῇν τοῦ περιττοῦ δέξεται). Epin. 991. A:

ἐν μέσῳ ... τοῦ ἔξ πρὸς τὰ δάδσκα ξυνέβη τό τε ἡμιόλιον καὶ ἐπιτρέτον. Tim. 35. B: τὴν δ' αὖ τρίτην ἡμιολίαν μὲν τῆς δευτέρας. Legg. XII. 956. D: τὴν ἡμιολίαν τοῦ τιμῆματος ἀποτινέτω. bis. Tim. 36. A: ἡμιολίων ... διαστάσεων ... γενομένων. 43. D: τὰς τῶν ἡμιολίων καὶ ἐπιτρέτων ... μισούτητας. Theaet. 154. C: ἀστραγάλους ... ἔξ ... πλείους φαρμὲν εἶναι τῶν τεττάρων καὶ ἡμιολίων.

ἡμίονος, ὁ, *mulus*. Apol. 27. E: εἴ τις ἵππων ... παιδας ἡγοῖτο [ἦ] καὶ ἄνων τοὺς ἡμίονους.

ἡμιπαγῆς, ὁ ἦ, *ad dimidius concretus*. Tim. 59. E: ἡμιπαγῆς τε ὃν ἔτι. 60. D: ἡμιπαγῆι γενομένῳ.

ἡμίσεως, *ad dimidias* (*vern. zur Hälfte*). Pol. X. 601. C: μὴ τοίνυν ἡμίσεως (al. ἐφ' ἡμισέως) αὐτὸ καταλίπωμεν ῥηθέν, ἀλλ' ἱκανῶς ἰδωμεν.

ἡμισυς, *ea et eia, v, dimidius*. Phaed. 104. A: ὁ ἡμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας. Legg. I. 647. D: ὅστισιν οὐδ' ἂν ἡμισυς ἑαυτοῦ γένοιτο πρὸς ἀρετήν. Tim. 83. E: ἡμίσεια τῆς ξυμπορίας ἡ δύναμις. Legg. VII. 805. A: σχεδὸν ... ὀλίγον πᾶσα ἡμίσεια πόλις ἀντὶ διπλασίας οὕτως ἔστι τε καὶ γίγνεται ἐκ τῶν αὐτῶν τελῶν καὶ πόνων. Phaed. 77. C: φαίνεται ... ὥσπερ ἡμιον ἀποδεδεῖχθαι οὐ δεῖ. 105. B: τὸ ἡμιον. Soph. 221. B: ξυμπάσης ... τέχνης τὸ ... ἡμιον μέρος. 223. D: σχεδὸν αὐτῆς ἡμιον μέρος ὄν. Polit. 282. B: τὸ τῆς κερκιστικῆς ἡμιον. Legg. III. 690. E: ὡς τὸ ἡμιον τοῦ παντός πολλάνκις ἔστι πλέον. VI. 753. E: ἀρχὴ ... ἡμιον παντός ... ἔργον. Ib. πλέον ἢ τὸ ἡμιον. Men. 83. C: ἀπὸ τῆς ἡμισείας (*nonnulli codd. ἡμισείας*) ταυτησὶ τουτί. Conv. 205. E: οὐθ' ἡμίσεός φησιν εἶναι τὸν ἔρωτα οὐθ' ὅλου. Tim. 56. E: κερκισθέντος (αἱρέτος) ... ἐκ δεῖν ὅλοι καὶ ἡμίσεος (*v. ἡμίσεως*). Charm. 168. C: ἡμίσεος ... ὄντος ἑαυτοῦ ... διπλασίον ἂν εἴη. De lucr. cup. 231. D: ἡ οὐ πλέον ἔστι τὸ διπλασίον τοῦ ἡμίσεος (*v. ἡμίσεως*). Phaed. 96. E: διὰ τὸ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν. Conv. 192. B: ὅταν ... αὐτῷ ἐκείνῳ ἐντύχη τῷ αὐτοῦ ἡμίσει. Legg. VII. 806. C: τέλειον ... καὶ οὐδ' (οὐχί?) ἡμιον δεῖν τὸν νομοθέτην εἶναι. XII. 946. A: (ἐὰν) τὸν ἡμιον ἀριθμὸν πλείω ποιῶσιν. 956. D: τὴν ἡμίσειαν τοῦ τιμῆματος ἀποτινέτω. Ep. VII. 347. C: τὴν ἡμίσειαν τῆς οὐσίας. D. Conv. 190. E: τὸ τοῦ ἀνέχρους ἡμιον. 191. A: ποθοῦν ἑαυτον τὸ ἡμιον τὸ αὐτοῦ ξυγγεί. 205. D. Pol. V. 466. C: πλέον εἶναι πως ἡμιον παντός. Critia 120. D. Legg. VI. 767. E: τοῦ βλάβους ... τὸ ἡμιον εἶναι. VII. 806. C. XI. 937. C. Men. 83. E: τὸ ἡμιον ταύτης προσληφόμεθα. Legg. VIII. 842. C: οὐ ... μόνον ἡμίσεις αὐ γίγνονται νόμοι μέτριοι. Pol. V. 479. B: τὰ πολλὰ διπλάσια ἥτιόν τι ἡμίσεια ἢ διπλάσια φαίνεται; Legg. II. 672. E: τὰ ... τῆς χορείας ἡμίσεια διαπεπεράνθω. XII. 946. A: μέγροι τῶν ἡμισέων. Conv. 191. B: ὅποτε τι ἀποθάνοι τῶν ἡμίσεων. Legg. V. 743. B: ἡμίσεων ... ἀναλω-

μάτων. XI. 928. E. Polit. 262. A: ἐν τοῖς ἡμίσεσιν. Legg. V. 745. A: φανεί ... ὁ βουλόμενος ἐπὶ τοῖς ἡμίσεσιν. Theaet. 105. C: ἐλάττους καὶ ἡμίσεις (εἶναι). Legg. VI. 756. E: τοὺς ἡμίσεις τούτων. XII. 946. A. 948. D. Pol. IV. 438. C: τὰ διπλάσια πρὸς τὰ ἡμίσεια. VII. 535. D: τὰ μὲν ἡμίσεια φιλόπονον, τὰ δὲ ἡμίσεια ἄπονον. Legg. II. 672. E: τὰ δ' ἡμίσεια ... περανούμεν cet. VIII. 833. C: τὰ τούτων ἡμίσεια. Ep. III. 318. E.

ἡμισφαίριον, τό, *dimidius globus*. Ax. 371. A· οὐ (πόλου)· τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἐλαχον cet.

ἡμιτετράγωνος, ὁ ἡ, *semiquadrangulus*. Locr. 98. A: ὃν τὸ ... ὀρθογωνιον ἰσοσκελὲς ἡμιτετράγωνον. B. Ib. ἀμιτετράγωνον v. legitur.

ἡμιτρίγωνος, ὁ ἡ, *semitriangulus*. Locr. 98. B: ἀμιτρίγωνον ἐστὶν ἰσοπλεύρου τριγώνω.

ἦν (ἐάν), *si*. Pol. I. 327. C: τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς ὡς cet. Lys. 208. A. al.

ἦνία, ἡ, *habena*. Prot. 338. A: ἐφείναι καὶ χαλάσαι τὰς ἦνίας τοῖς λόγοις. Phaedr. 254. C: εἰς τοῦπίσω ἐλκύσαι τὰς ἦνίας. Polit. 266. E: παραδοῦναι τὰς τῆς πόλεως ἦνίας. Pol. X. 601. C: ζωγράφος ... ἦνίας τε γράψει καὶ χαλινόν. Lys. 208. A: λαβὼν τὰς ἦνίας. Ion. 537. B: ἦνία (Hom.).

ἦνίκα, *quum; quando*. Phaedr. 247. B: ἦνίκα ἂν πρὸς ἄκρῳ γένωνται. Gorg. 509. E: ἦνίκα ὁμολογήσαμεν cet. Theaet. 162. C. Soph. 266. C. Polit. 258. B. Conv. 198. C: τότε ... ἦνίκα ὑμῖν ὁμολόγουν cet. Pol. I. 336. D: ἦνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι. VII. 537. B: ἐν τίνι ... ἡλικίᾳ; Ἦνίκα ... τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίσνεται. Tim. 68. E. Legg. III. 685. B: ὡς ἔφαμεν, ἦνίκα ἤρχομεθα πορεύεσθαι. Apol. 40. B. al.

ἦνιοχεῖα, ἡ, *aurigatio*. Theag. 123. D: οὐκοῦν καὶ ἡ ἦνιοχεῖα σοφία ἐστίν; Ion. 537. A: περὶ ἦνιοχειας. Gorg. 516. E: ἐν ἦνιοχείᾳ. Legg. VII. 795. A: ἐν ἦνιοχεῖαις.

ἦνιόχησις, ἡ, *aurigatio*. Phaedr. 246. B: χαλεπή ... ἡ περὶ ἡμᾶς ἦνιοχησις.

ἦνιοχικός, ἡ, ὄν, *ad aurigationem pertinet*, *aurigae proprius*. Ion. 538. B: ἡ δὲ δαφνοδικὴ τέχνη ἐτέρᾳ ἐστὶ τῆς ἦνιοχικῆς; 540. A. Theag. 123. C: ἀφ' οὐχὶ ἦνιοχικὴν (σοφίαν); Phaedr. 253. D: ἦνιοχικόν ... εἶδος τρίτον. 254. A: ὁ δὲ οὕτε κέντρων ἦνιοχικῶν ... ἐντρέπεται.

ἦνιοχος, ὁ, *auriga*, et in univ. *rector*. Phaedr. 247. E: ὁ ἦνιοχος πρὸς τὴν φάτνην τοὺς ἵππους στήσας. Lys. 208. A. Ion. 537. C. 538. B. Phaedr. 246. A: ζεύγους τε καὶ ἦνιόχου. 248. A. Polit. 266. E: ὅλον ἦνιόχον εἰς αὐτὴν ἐνστήσαντα. Critia 116. E: ἐξ ὑποπτέρων ἵππων ἦνιόχον. 119. B. Phaedr. 246. A: θειῶν ... ἵπποι τε καὶ ἦνιόχοι. Gorg. 516. E: οἳ γε ἀγαθοὶ ἦνιόχοι. Legg. X. 905. E. Phaedr.

247. B: τῶν ἡνιόχων. Legg. X. 906. E: ἡνιόχοισι γε ἐν ἀμίλλῃ συντεταγμένοις.

ἡνιοχῶ, *habenas teneo, aurigo, rego*. Phaedr. 246. B: ἡμῶν ὁ ἄρχων ξυνωρίδος ἡνιοχεῖ. 253. D: ἀπληκτος καλεῖ-
ματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται.

ἡπαρ, τό, *iecur*. Tim. 67. B: περὶ τὴν τοῦ ἥπατος εἶδον. 71. A: τὴν τοῦ ἥπατος ἰδέαν ξυνέσκησε. 72. B: ἡ ... φύσις τοῦ ἥπατος. Locr. 101. A. Tim. 71. B: κατὰ πᾶν ... τὸ ἡπαρ. D: τὴν περὶ τὸ ἡπαρ ψυχῆς μοῖραν κατ-
φαρισμένην. 72. C. Locr. 100. A: τῷ ... ἀλόγῳ μέρει ...
τὸ ... ἐπιθυματικὸν περὶ τὸ ἡπαρ.

ἡπειρος, ἡ, *continens* (insulis opposita); etiam Graecia vel Europa et Asia (praec. minor). Tim. 25. A: ἡ ... περι-
έχουσα αὐτὸ (τὸ πέλαγος) γῆ ... ὁρθότατ' ἂν λέγοιτο ἡπει-
ρος. Ib. κρατοῦσα ... πολλῶν ... ἄλλων νήσων καὶ μερῶν
τῆς ἡπείρου. Critia 111. A. Phaed. 111. A: ἄς (νήσους)
περιῶρειν τὸν αἶρα, πρὸς τῇ ἡπείρῳ οὐσας. Alc. I. 105. B:
οἶσοι (βάρβαροι) ἐν τῇ αὐτῇ ἡμῖν οἰκοῦσιν ἡπείρῳ. Charm.
158. A: οὐδεὶς τῶν ἐν τῇ ἡπείρῳ λέγεται καλλίων καὶ μεί-
ζων ἀνὴρ δοῖται εἶναι. Menex. 240. E: ξυμπάντων τῶν ἐν
τῇδε τῇ ἡπείρῳ. 245. B: τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ ἡπείρῳ.
C. Tim. 25. A: ἐκ ... τῶν νήσων ἐπὶ τὴν καταντικρὺ πᾶσαν
ἡπειρον τὴν περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκείνον πόντον. Critia 110.
D. Epin. 992. B: εἴτε τις ἐν ἡπείροις εἴτ' ἐν νήσοις μα-
κάριος ὢν ζῇ.

ἡπειτα *legitur* Legg. IV. 719. A: ῥηϊδίῃ δ' ἡπειτα
πέλει (Hes.), sed scrib. sine dubio δὴ ἐπειτα (v. Matth. Gr.
gr. §. 46.). Prot. 340. D. autem, ubi v. scribitur ῥηϊδίῃ δ'
ἐπειτα πέλειν, e Cl. al. δῆπειτα exhibentibus repon. videtur
δὴ πειτα.

ἡπερ, *sicut, ut*. Phaed. 78. C: διαίρεσθῆναι ταύτῃ
ἡπερ ξυνετέθη. Theaet. 157. D: ἡπερ διελέλυθας. Pol. I.
330. C: κατὰ τὴν χρεῖαν, ἡπερ οἱ ἄλλοι. Tim. 39. E. 82.
C: τῶν ... ἄλλων τὰ πλεῖστα ἡπερ τὰ πρόσθεν. Legg. VI.
752. A. al.

ἡπιος, ὁ ἡ, *lenis, mitis*; etiam *leniens*. Pol. III. 408. A:
ἡπια φάρμακ' ἑπασσον (Hom.). Phaedr. 279. B: ἐπειδὴ καὶ
τὸ πνίγος ἡπιώτερον γέγονεν. Tim. 85. A: τὸ ... λευκὸν
φλέγμα ... ἡπιώτερον.

ἡρέμα, *tranquille, tacite*; etiam *ita ut non sentias* (vern.
unmerklich). Crat. 399. E: ἔχε ἡρέμα (Id. Hipp. mai. 296. A.).
Conv. 221. B: ἡρέμα παρασκοπῶν. Pol. IV. 424. D: ἡρέμα
ὑποῖναι πρὸς τὰ ἥδη cet. Ax. 372: νυνὶ δὲ ἡρέμα κατ' ἐμᾶν-
τον ἀναριθμησομαι τὰ λεχθέντα. Ep. II. 310. E: ἄτε οὐκ
ὀλίγην γεγενημένην (τὴν συνουσίαν ἡμῶν) οὐδ' ἡρέμα. *pla-
cide, *leniter*; etiam *paululum*. Prot. 333. E: ἡρέμα ἡρόμην.
Phaedr. 230. C: ἐν ἡρέμα προσάντει. Phaed. 62. A: ἡρέμια
ἐπιγελάσας ... ἔφη. 84. D: καὶ ὅς ἀκούσας ἐγέλασέ τε ἡρέμια

καὶ φθοι. 83. A: ἡρέμα παραμυθεῖται. Theaet. 152. B: ὁ μὲν ἡρέμα (ῥιγοί), ὁ δὲ σφόδρα. 154. E. 165. D: καὶ σφόδρα καὶ ἡρέμα τὸ αὐτό. Crat. 413. A: ἐπειδὴν δ' ἡρέμα αὐτοὺς ἐπανερωτῶ cet. Phil. 24. C: τὸ σφόδρα ... καὶ τὸ γε ἡρέμα. E. 47. A: ἡρέμα ἀγανακτεῖν ποιεῖ. Pol. V. 476. E: πείθειν ἡρέμα. VI. 494. D: εἰς τις ἡρέμα προσελθὼν τάλη-θῇ λέγῃ. VII. 533. D: ἡρέμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω. Legg. I. 629. A: ἡρέμα ἀνερωτᾷ. VII. 820. A: εἰ δ' ἔστι μῆτε σφόδρα μῆτε ἡρέμα δυνατὰ ἔνια. Ep. XIII. 362. E: οὐκ ἡρέμα ἂν ἀχθεσθαι εἰ γίγνοιτο. *tarde. Pol. X. 617. A: τοὺς ... ἐντὸς ἐπτά κύκλους ... ἡρέμα περιφέρεσθαι, αὐτῶν δὲ τούτων τάχιστα ... εἶναι τὸν ὄγδοον cet.

ἡρεμαῖος, α, ον, lenis; moderatus. Polit. 306. E: τὸ τῆς ἡρεμίας αὐ γενέσεως εἶδος. Legg. V. 733. C: ἐν ᾧ (βίῳ) ὀλίγα ἐκότερα καὶ σμικρὰ καὶ ἡρεμια.

ἡρεμῆσις, ἡ, sedatio. Locr. 104. B: ἐπιθυμίαν δὲ ἐν ἀρεμῇσει (εἶμεν).

ἡρεμία, ἡ, tranquillitas. Def. 412. A: ἡρεμία ψυχῆς περὶ τὰ δεινὰ καὶ θαρσαλέα κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον φαινόμενα.

ἡρεμῶ, quiesco vel quietus sum; etiam iaceo. Legg. X. 891. A: διότι τὰ περὶ νομοὺς προσταγμάτων ἐν γραμμασί τεθέντα ... πάντως ἡρεμεῖ. XII. 956. D: εἰς δὲ ὁ διωκὼν ... μὴ ἡρεμῇ. Locr. 95. D: καὶ ἀρεμῶσα καὶ κινωμένα (ἅ σφαῖρα). Ep. VII. 326. C: πόλις ... οὐδεμία ἂν ἡρεμῆσαι cet. *stabilis sum vel maneo. Gorg. 527. B: ἐν τοσοῦτοις λόγοις τῶν ἄλλων ἐλεγχόμενων μόνος οὗτος ἡρεμεῖ ὁ λόγος ὡς cet. Phaed. 96. B: λαβούσης (μνήμης καὶ δόξης) τὸ ἡρεμεῖν. Soph. 248. E: ὃ δὴ φαμεν οὐκ ἂν, γενέσθαι περὶ τὸ ἡρεμοῦν.

ἥρι, man. Hipp. min. 370. B. (Hom.).

ἡρωϊκός, ἡ, ὄν, heroicus. Crat. 398. E: ὥστε δηγῶρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ ἡρωϊκὸν φύλον. Legg. XII. 958. E: μὴ πλείω τεττάρων ἡρωϊκῶν στίγων.

ἡρώος, α, ον, herous. Pol. III. 400. B: καὶ δάκτυλον καὶ ἡρώον γε (ῥυθμόν).

ἥρως, ὁ, heros. Crat. 398. C: ὁ ἥρως ... τὸ ὄνομα, δηλοῦν τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος γένεσιν. Pol. VIII. 558. A: περινοστέι ὥσπερ ἥρως. Legg. VII. 818. C: οὐκ ἂν ποτε γένοιτο ... θεὸς οὐδὲ δαίμων οὐδὲ ἥρως cet. Pol. III. 391. B: Πατρόκλῳ ἥρωϊ (Hom.). D: μὴδὲ τιν' ἄλλον θεοῦ παιδὰ τε καὶ ἥρω. Legg. V. 738. D: θεὸν ἢ δαίμονα ἢ τινα ἥρωα. De lege 319. B: εἰς ἥρω Διὸς υἱόν. Crat. 398. D: ὅθεν γεγόνασιν οἱ ἥρωες. Ib. οἱ ἥρωες ὀητορές τινες καὶ ἐρωτητικοὶ συμβαίνουσιν. Pol. III. 391. D: (ὡς) ἥρωες ἀνθρώπων οὐδὲν βελτίους. Men. 81. C: ἥρωες ἄγνοί (Pind.). Crat. 397. B: τὰ ... τῶν ἥρων καὶ ἀνθρώπων λεγόμενα ὀνόματα. Cony. 179. C: μένος ἐμπνεῦσαι ἐνίοις τῶν ἥρων τὸν θεόν. 180. A. Pol. III. 404. B: ἐν ταῖς τῶν ἥρων ἐστιάσεσιν. IV. 427.

B: καὶ ἄλλαι θειῶν τε καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπείαι. X. 605. D. Hipp. mai. 285. D: περὶ τῶν γενῶν ... τῶν τε ἡρώων καὶ τῶν ἀνθρώπων. 293. B. al. Legg. IV. 717. B: ἡρώσι ... μετὰ τούτους (τούς δαίμονας). IX. 853. C: θεῶν παῖσι ... τοῖς ἡρώσιν. Hipp. mai. 293. B. Crat. 397. D: δαίμονας τε καὶ ἡρώας καὶ ἀνθρώπους. 398. D: ἦτοι τοῦτο λέγει τούς ἡρώας, ἡ ὅτι σοφοὶ ἦσαν καὶ ῥήτορες δεινοὶ καὶ διαλεπτικοί, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες. Legg. VII. 801. E. Apol. 28. A. ἡσυχάζω, sedo. Pol. IX. 572. A: ἡσυχάσας μὲν τὸ δύο εἶδη, τὸ τρίτον δὲ κινήσας. Neutr. quiesco. Crat. 421. B: τὸ ἀναγκαζόμενον ἡσυχάζειν. Parm. 162. E: τὸ δὲ ἡσυχάζον ἐστάναι (ἀνάγκη).

ἡσυχάσις, α, ον, tranquillitas, placidus. Legg. VI. 775. C: ἀπλανὲς ἡσυχάζον τε ... ἐννίστασθαι τὸ φνόμενον (δεῖ). Polit. 307. A: ἡσυχάζα πού φαμεν ἐκαστοτε καὶ σωφρονικά. ἡσυχῇ, quiesce, placide. Phaed. 115. C: γελᾶσας ... ἡσυχῇ. Legg. VII. 797. B: ἐᾷ καὶ τὰ σπουδῇ κείμενα νόμιμα μένειν ἡσυχῇ. Hipp. mai. 298. C: ἐγ' ἡσυχῇ. * paulatim, lente. Charm. 159. B: ἡσυχῇ ἐν τε ταῖς ὁδοῖς βαδίζειν καὶ διαλέγεσθαι cet. C: πότερον ... κάλλιστον ... τὰ ὁμοῖα γράμματα γράφειν ταχύ, ἢ ἡσυχῇ; Ib. καὶ τὸ παλαίειν ὀξείως πολὺ κάλλιον τοῦ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως. D: τὰ δὲ βραδέως, μίγχις τε καὶ ἡσυχῇ (γινόμενα) τὰ τοῦ αἰσχροῦ (ἐστὶ). E: ἡσυχῇ καὶ βραδέως (μανθάνειν). Ib. διδάσκειν δὲ ἄλλον οὐ ταχέως κάλλιον καὶ σφόδρα μᾶλλον ἢ ἡσυχῇ τε καὶ βραδέως; 160. C: τὸ ἡσυχῇ πράττειν (οἱστος). τὸ σφόδρα τε καὶ ταχέως).

ἡσυχία, ἡ, quies, tranquillitas vel tranquillitas. Theaet. 153. A: (ὅτι) τὸ ... μὴ εἶναι καὶ ἀπόλλυσθαι ἡσυχία (παρεῖναι). Pol. VIII. 566. E: (ὅταν) ἡσυχία ἐκείνων γένηται. IX. 583. E: ἡ τῆς ἡδονῆς ἡσυχία λυπηρὸν ἐσται. 584. A. Tim. 45. E: ἡσυχία γίγνεται. Charm. 160. A: ἡ δ' ἀγχίνοια οὐχὶ ὀξείως εἰς ἐστὶ τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἡσυχία; Lys. 207. A: ἦν γὰρ αὐτόθι ἡσυχία. Theaet. 153. B: ἡ τῶν σωμάτων ἔξιν οὐχὶ ὑπὸ ἡσυχίας ... καὶ ἀργίας διόλλυται —; 180. A: πρὸς τὸ μὴδὲ σμικρὸν ἐνείναι τοῖς ἀνδράσιν ἡσυχίας. Pol. VI. 503. C: κοσμίως μετὰ ἡσυχίας ... ζῆν. Menex. 243. D: ἡσυχίας γενομένης καὶ εἰρήνης πρὸς τοὺς ἄλλους. Phaedr. 229. A: εἰτα ... ἐν ἡσυχία καθιζησόμεθα. Pol. IX. 575. B: ἐὰν δ' ἐν εἰρήνῃ τε καὶ ἡσυχία γένωνται. Ax. 370. D: ἀσφαλὲς ἡσυχία εὐδιαζόμενος (βίος). Pol. IX. 583. C: ἡσυχίαν τινὰ ... τῆς ψυχῆς (εἶναι). D: τὴν ἡσυχίαν τοῦ τοιούτου (τοῦ λυπεῖσθαι) ἐγκωμιάζουσιν ὡς ἡδιστον. Tim. 70. E: καθ' ἡσυχίαν. 71. C. Legg. VII. 790. D: οὐχὶ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ τούναντίον κίνησιν. 791. A: γαλήνην ἡσυχίαν τε ἐν τῇ ψυχῇ φαίνεται ἀπεργασαμένη τῆς ... πηδῆσεως. 816. A. Cum vv. ἔχειν et ἀγειν. Prot. 356. E: ἡσυχίαν ἂν ἐποίησεν ἔχειν τὴν ψυχὴν. Gorg. 493. E: ἀλλ' ἔνεκα

τούτων ἡσυχίαν ἔχοι. Pol. VI. 496. D: ἡσυχίαν ἔχων. Alc. II. 150. C. Phaed. 117. E: ἀλλ' ἡσυχίαν τε ἄγετε καὶ καρτερεῖτε. Polit. 294. B. Parm. 139. B. Conv. 190. D: (ἐάν) μὴ ἐθέλωσιν ἡσυχίαν ἄγειν. Pol. I. 336. B: οὐκέτι ἡσυχίαν ἦγεν. X. 604. B: ἡσυχίαν ἄγειν ἐν ταῖς ξυμφοραῖς. 605. D: ἡσυχίαν ἄγειν καὶ καρτερεῖν. Tim. 19. B: ἡσυχίαν ... ἄγοντα (ζῶα). 27. A. 89. A. E: τῶν ἐαυτοῦ κινήσεων ἡσυχίαν ἄγον. Legg. II. 652. D. Apol. 36. B: ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον. 37. E. Crit. 48. D. Menex. 244. B: ἡσυχίαν ἦγεν ἡ πόλις. Clit. 408. A: τὸ ἄγειν ἡσυχίαν τῇ ψυχῇ καὶ μὴ ζῆν. Ep. II. 312. C: μὴ τιμώμενος δὲ ἡσυχίαν ἀῖω. Theaet. 153. C: ὅτι αἱ ... ἡσυχίαι σῆπνουςι καὶ ἀπολλύουσι.

ἡσύχιος, ὁ ἡ, *quietus, placidus; etiam lentus* (vern. *bedächtig*). Charm. 160. B: οὐδ' ὁ ἡσύχιος ὁ σάφρων βίος. D. 159. D: οὐ τὸ ἡσυχίον, ἀλλὰ τὸ τάχιστον καὶ οἷσττον. 160. D: τοῦ μὴ ἡσυχίου (βίου). Pol. X. 604. E: τὸ ... φρόνιμον τε καὶ ἡσυχίον ἡθος ... οὔτε ῥάδιον μιμῆσασθαι cet. Charm. 160. C: αἱ ἡσύχιοι πράξεις. D: καλὰ ... οὐχ ἦττον τὰ ταχέα τῶν ἡσυχίων πέφανται. 159. B: τοὺς ἡσυχίους σάφρονας εἶναι.

ἡσυχιότης, ἡ, *lentitudo* (vern. *Bedachtsamkeit*). Charm. 159. B: καὶ μοι δοκεῖ ... συλλήβδην ἡσυχιότης τις εἶναι ὁ ἐρωτᾶς. D: οὐ τοίνυν κατὰ γε τὸ σῶμα ἡ ἡσυχιότης ἄν, ἀλλ' ἡ ταχυτῆς σωφρονέστερον εἴη. 160. B. Ib. τὰ τῆς βραδυτητός τε καὶ ἡσυχιότητος.

ἡσυχίως, *sedate, placide*. Theaet. 179. E: ἡσυχίως ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρεῖσθαι.

ἡσυχος, ὁ ἡ, i. q. ἡσύχιος. Polit. 307. E: οἱ ... διαφρόντως ὄντες κοσμοῖ τον ἡσυχον αἰὶ βίον ἔταιμοι ζῆν. 264. B: οὐχ ἡσύχους εὖ διαιροῦντας ἡνυκῆναι βραδύτερον. Phil. 24. C: αἰ σφοδρότερον ἡσυχαιτέρου ... ἐκασταῖς πράξεσιν ἐμποιοῦντες. Charm. 160. A: οὐχ ὁ ἡσυχώτατος ... καὶ μόγις βουλευόμενός τε καὶ ἀνενδρίσκων ἐπαίνου δοκεῖ ἄξιος εἶναι, ἀλλ' ὁ ῥᾶστα τε καὶ τάχιστα τοῦτο δρῶν.

ἡσύχως, *modice*. Eryx. 405. E: εἰ ὁ μὲν τυγχάνοι σφόδρα τε καὶ πολλῶν ἐν ἐπιθυμίᾳ τε καὶ δέήσει ὦν, ὁ δὲ ὀλίγων τε καὶ ἡσύχως. Charm. 160. A: οὐχ ὡς ἡσυχαιτάτα, ἀλλ' ὡς τάχιστα.

ἦτοι, *aut certe* (vern. *oder doch*). Pol. I. 344. E: εἰ-
πας, ἦν δ' ἐγὼ ἦτοι ἡμῶν γε οὐδὲν κήδεσθαι cet. III. 400.
C: ἦτοι ξυναμφοτέρον τι. IV. 433. A: τοῦτό ἐστιν ... ἦτοι
τούτου τι εἶδος ἡ δικαιοσύνη. — Sq. ἡ est *aut-aut, sine-*
sine. Prot. 339. D: ὥστε ἦτοι τὸ πρότερον ἢ ὕστερον οὐκ
ὀρθῶς λέγει. Phaedr. 242. B: ἦτοι αὐτὸν λέγοντα ἢ ἄλλους
... προσαναγκάζοντα. Gorg. 460. A: ἦτοι πρότερον γε ἢ
ὕστερον μαθόντα παρὰ σοῦ. 467. E: ὁ οὐχὶ ἦτοι ἀγαθὸν
γ' ἐστὶν ἡ κακὸν ἢ μεταξὺ τούτων. 475. A: ἦτοι ἡδονῇ ἢ

ὠφέλειά ἢ ἀμφοτέροις. 478. B. Phaed. 68. C: ἦτοι τὰ ἕτερα
τούτων ἢ καὶ ἀμφοτέρα. Parm. 131. A. Pol. I. 330. E. IV.
437. C. V. 453. D. Legg. X. 898. C. Apol. 27. C. Men. 85. D.

ἦτορ, τό, *cor*, *anîmus*. Pol. III. 388. C. (Hom.).

ἦτριον, τό, *caelum* (*rarum atque tenue*). Phaedr. 268.

A: εἰ ἄρα καὶ σὸς φαίνεται δεσπότης αὐτῶν τὸ ἦτριον.

ἦτρον, τό, *center*. Phaed. 118. A: τὰ περὶ τὸ ἦτρον.

ἦττα, ἦ, *clades*. Lach. 196. A: εἴτε νίκη εἴθ' ἦττα ἢ

πολέμου ἢ καὶ ἄλλης τινὸς ἀγωνίας. Menex. 247. A: ἦ δὲ
ἦττα, εἰάν ἡττώμεθα, εὐδαιμονίαν (ἡμῖν φέροι). Pol. III.
386. B: οἶε τινα ... ἐν ταῖς μάχαις αἰρήσεσθαι πρὸ ἡττης
τε καὶ δουλείας θάνατον; Legg. I. 638. A: νίκην τε καὶ
ἦτταν λέγοντες μάχης. B: νίκας ... καὶ ἦττας. — C. genit.
est etiam Lat. succumbere vel indulgere. Legg. I. 648. E: τὴν
πάντων ἦτταν φοβούμενος ἀνθρώπων τοῦ πάματος. IX.
869. E: δὲ ἦττας ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φθόνων.
X. 902. A: διὰ τινας ἦττας ἡδονῶν ἢ λυπῶν.

ἦττον, *minus*. Prot. 356. A: καὶ μᾶλλον καὶ ἦττον.

Phil. 24. A: τὸ μᾶλλον τε καὶ ἦττον. Gorg. 524. B: οὐ
πολύ ἦττον ἐκότερον αὐτοῖν ἔχει τὴν ἔξιν αὐτοῦ. Theaet.
179. E: τὸ ... ἐπιμεῖναι τῷ λόγῳ ... ἦττον αὐτοῖς ἐνὶ ἡ τὸ
μῆδεν. Phaed. 72. A: οὐδὲν ἦττον ἢ *cet*. 73. B: οὐδὲν
μῆντ' ἂν ἦττον ἀκούοιμι νῦν οὐ πῇ ἐπεχειρήσας λέγειν.
Theaet. 174. D: οὐδὲν ἦττον τῶν νομιῶν. Soph. 227. A:
οὐδὲν ἦττον οὐδέ τι μᾶλλον τυγχάνει μέλον. Tim. 39. D.
Polit. 275. C: ζητητέοι ... οὐδὲν ἂν εἴησαν οὐδ' ἦττον οὔτε
μᾶλλον. 287. C: τὸ δ' αἴτιον ... οὐχ ἦττον ἔσται κατα-
φανές. Conv. 177. B: τοῦτο μὲν ἦττον καὶ θαυμαστόν.
Crat. 413. A: ἐπειδὴν ... αὐτοὺς ἐπανερωτῶ ἀκούσας τοῦτο
μῆδεν ἦττον (*minù minus*). 432. E: μῆδεν ἦττον ὀνομάζε-
σθαι τὸ πῖρᾱγμα. Pol. I. 336. C: ἦττόν τι αὐτόν οἶε ἀπο-
κρινεῖσθαι τὸ φαινόμενον ἑαυτῷ —; Cum genit. Phaedr. 237.
B: ὅς οὐδενὸς ἦττον ἐρῶν ἐπεπείκει τὸν παῖδα ὡς οὐκ ἐρώη.
Tim. 48. D: πειράσομαι μῆδενὸς ἦττον εἰκότα ... λέγειν.
Men. 85. C: οἶσθ' ὅτι τελευτῶν οὐδενὸς ἦττον ἀκριβῶς ἐπι-
στήσεται περὶ τούτων.

ἡττώμαι, *superor vel vincor*; hinc *succumbo*, *cedo vel*
resistere nequeo; etiam *convincor*, *causa cado*. Phil. 12. A: ἦ δὲ
(ἡδονή) ἡττῶνται. Pol. VIII. 555. A. Charm. 175. B: νῦν δὲ
πανταχῇ γὰρ ἡττώμεθα. Phil. 11. D: μὴν οὐκ ... ἡττώ-
μεθα ... τοῦ ταῦτ' ἔχοντος βεβαίως βίου —; Legg. XII.
955. B: εἰάν τε ἡττᾶται ἀγωνιζόμενος εἰάν τε καὶ νικᾷ.
Menex. 247. A: εἰάν ἡττώμεθα. Legg. I. 627. B: ὅπου δ' ἂν
ἡττῶνται. Prot. 353. A: ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἡττᾶσθαι. Legg.
I. 626. E: τὸ ... ἡττᾶσθαι αὐτόν ὑφ' ἑαυτοῦ. III. 685. E:
ἡττᾶσθαι δ' ὑπὸ τούτων ἐκείνους. Eryx. 395. B: δύναται
ἂν τοὺς ἀντιπαίροντας ποιεῖν ἡττᾶσθαι οὕτως ὥστε *cet*.
Prot. 355. B: ὑπὸ τούτων (τῶν ἡδονῶν) ἡττώμενος. C. D.

Phaedr. 233. C: οὐχ ὑπὲρ ἔρωτος ἡττώμενος. Pol. V. 455. D: οὐ καὶ καταγελαστοτάτον ἐστὶ πάντων ἡττώμενον (τὸ γυναικεῖον γένος). Tim. 48. A: δι' ἀνάγκης ἡττωμένης ὑπὸ παιδοῦς ἐμφορονος. Legg. VII. 822. B: τὸν ἡττωμένον. X. 904. B: νικῶσαν ἀρετὴν, ἡττωμένην δὲ κακίαν. I. 635. D: ταῦτον πείσονται τοῖς ἡττωμένοις τῶν φόβων. Prot. 352. D: ὑπὸ ἡδονῆς ... ἡττωμένους ἢ λυπῆς. Legg. VIII. 840. C. Euthyd. 300. D: ἀπώλωλέ τε καὶ ἡττηται. Ep. VII. 351. A: ὑπὸ δειλίας τῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς ἡττημένος. Legg. I. 650. A: ἢ πρὸς τὰφροδίαία ἡττημένης τινὸς ψυχῆς βάσανον λαμβάνειν. Conv. 216. B: ἡττημένῳ τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν. Soph. 239. B: ἡττημένον (ἐμὲ) ἂν εὐροὶ περὶ τὸν τοῦ μη ὄντος ἐλεγχον. Phaed. 89. A: ὥσπερ πεφευγότας καὶ ἡττημένους. Ep. VII. 333. D: διαμαχόμενος δὲ τοῖς διαβάλλουσιν ἡττηθῇ. Theaet. 148. C: εἰτα διαθέων τοῦ ἀμάρζοντος ... ἡττηθῆς. Menex. 243. D: ἡμεῖς δὲ ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἐνικήσαμεν καὶ ἡττηθήμεν. Legg. XI. 936. E: ἐὰν δὲ ἡττηθῇ. XII. 956. B: ἂν ἡττηθῇ τὸ δεύτερον. D. Phil. 62. C: ἡττηθεῖς. Legg. IX. 868. A. 880. C: ὁ ... τὴν τοιαύτην δίκην ἡττηθεῖς. XII. 956. D. Polit. 305. C: μὴδ' ὑπὸ τινος ἄλλης ἔχθρας μὴδὲ φιλίας ἡττηθεῖσα. Legg. XI. 926. D: τῷ ... ἡττηθέντι. VIII. 843. B: ἀποτίνειν τὸν ἡττηθέντα. Lys. 223. B: ἡττηθέντες ... αὐτῶν. Legg. IV. 715. A: τοὶς ἡττηθείσι. Ep. VII. 337. A.

ἡττων, ὁ ἡ, minor; inferior; imbecillior; deterior; succumbens, cedens, deditus. Prot. 316. D: οὐδενὸς ἡττων σοφιστῆς. Pol. IV. 430. A: ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρείττων καὶ ἡττων δῆπου ἂν αὐτοῦ εἴη καὶ ὁ ἡττων κρείττων. Legg. I. 626. E: ἐπειδὴ ... εἰς ἕκαστος ἡμῶν ὁ μὲν κρείττων αὐτοῦ, ὁ δὲ ἡττων ἐστί. IX. 863. D. Men. 75. C: ὅτι εἰμὶ ἡττων τῶν καλῶν. Euthyd. 297. B. Legg. I. 627. C: ὅτι ... ἡ ξυγγέναια αὕτη πᾶσα ἡττων αὐτῆς λέγοιτ' ἂν. Tim. 57. A: ἕως δ' ἂν ... ἡττον ὃν κρείττονι μάχεται. Gorg. 483. D: τὸν κρείττω τοῦ ἡττονος ἄρχειν. Pol. I. 342. C: τὸ τοῦ ἡττονος τε καὶ ἀρχομένου ὑφ' ἑαυτῆς (ξυμφέρον σκοπεῖ). 346. E. Menex. 244. E: ὡς ... τοῦ ἡττονος θεραπείς (ἐστί). Pol. I. 340. B: τοῦτο ποιητέον εἶναι τῷ ἡττονι. 341. B. Prot. 353. C: ἡττω εἶναι τῶν ἡδονῶν. 354. E. 358. C: τὸ ἡττω εἶναι αὐτοῦ. Pol. IV. 431. B. Phaedr. 239. A: ἡττω δὲ καὶ ὑποδεδέστερον ἀεὶ ἀπεργάζεται. Legg. I. 633. E: τὸν τῶν λυπῶν ἡττω. Ib. τοῦτον τὸν ἐπονειδίστως ἡττονα ἑαυτοῦ. 645. B. Apol. 18. B: τὸν ἡττω λόγον κρείττω ποιεῖν. Alc. I. 104. E: πρὸς ἄνδρα οὐχ ἡττονα ἐραστῶν. Legg. I. 627. A: τὸ κρείττω τε αὐτῆς εἶναι λέγεις τινὰ (πόλιν), τὴν δ' ἡττω; 633. D. Euthyd. 306. C: ἀμφοτέρων ἡττους εἶσι πρὸς ἐκότερον. Conv. 197. C: εἰ δὲ ἡττους (ἡδοναί), κρατοῖντ' ἂν ὑπὲρ Ἐρωτος. Legg. V. 726. A: τὰ δ' ἡττω καὶ χεῖρω δοῦλα. Gorg. 484. C: τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ ἡττόνων. Pol. I. 338. D:

ἡμῖν τοῖς ἥττοσιν ἐκείνου. 339. E. Tim. 77. A: οἱ κρείττους τοῖς ἥττοσιν ἡμῖν. Pol. I. 340. B: τοὺς ἥττους τε καὶ ἀρχομένους. Legg. VIII. 841. B: οὐς ἥττους αὐτῶν προσαγορεύομεν. De lucrī cup. 225. A: ἥττους τοῦ κέρδους. Ep. VII. 337. C: ἂν ... οἱ νενικηκότες ἥττους αὐτοῦς τῶν νόμων μᾶλλον τῶν νενικημένων παρέχονται.

ἡῦτε, *sicut*. Pol. III. 386. E. (Hom.).

ἡχῇ, ἡ, *sonus*. Crit. 54. D: καὶ ἐν ἐμοὶ αὕτη ἡ ἡχὴ τούτων τῶν λόγων βομβεῖ. Tim. 37. B: ἄνευ φθόγγου καὶ ἡχῆς. Pol. VII. 531. A: οἱ μὲν φασιν ἔτι κατακούειν ἐν μίᾳ τινὰ ἡχῇ.

ἡχώ, ἡ, *echo*. Phaedr. 255. C: οἷον πνεῦμα ἡ τις ἡχώ ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἀλλομένη πάλιν ὅθεν ὥρμηθη φέρεται. Pol. VII. 515. B: εἰ καὶ ἡχώ τὸ δεσμωτήριο ἐκ τοῦ καταντικρὺ ἔχοι.

ἡχώ, *sono*. Prot. 329. A: ὥσπερ τὰ χαλκεία πληγέντα μακρὸν ἡχεῖ καὶ ἀποτείνει.

ἡῶς, ἡ, *diluculum*. Def. 411. A: ἀπ' ἡοῦς μέχρις δαίλης. Hipp. min. 371. B: ἅμα τῇ ἡοὶ ἀποπλευσέσθαι.

Θῆτα, τό. Theaet. 207. E: ὅταν ... Θεαίτητον γράφων τις Θῆτα καὶ εἰ οἴηται τε δεῖν γράφειν καὶ γράψῃ.

Θᾶκος, ὁ, *sedes*. Polit. 288. A: Θᾶκος (v. θάκος) ἀεὶ τιμὴ γιγνόμενον. Pol. VII. 516. E: εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος καταβάς εἰς τὸν αὐτὸν Θᾶκον (v. θῶκον, al. θάκον) καθίζοιτο.

Θάλαττα, ἡ, *mare* (*praec. mediterraneum*). Pol. II. 363. C: Θάλασσα (Hom.). Phaed. 113. A: λίμνην ... μείζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης. Soph. 234. A: θαλάττης καὶ γῆς cet. Polit. 298. D: ἀνέμων καὶ θαλάττης πέρι. Pol. I. 332. E: πρὸς τὸν τῆς θαλάττης κίνδυνον. Tim. 25. D: κατὰ τῆς θαλάσσης (*codd. aliquot θαλάττης*) δῦσα. Critia 110. E: πρὸς θαλάττης (v. θαλάττη). 113. C: πρὸς θαλάττης (v. θαλάττη) ... πεδῖον ἦν. 118. A: ἀπότομος ἐκ θαλάττης. Menex. 239. E: τῆς τε θαλάττης ἐκράτει καὶ τῶν νήσων. Euthyd. 279. E: πρὸς τοὺς τῆς θαλάττης (v. θαλάσσης) κινδύνους. Pol. I. 346. B: πλεῖν ἐν τῇ θαλάττῃ. III. 404. C. VII. 529. C. Tim. 22. D: τῶν ποταμοῖς καὶ θαλάττῃ προσοικούντων. Legg. III. 677. C: πόλεις ... πρὸς θαλάττην κατοικούσας. 682. C. Hipp. mai. 295. D: τὰ ὀχήματα τὰ τε πεζὰ καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ. Ion. 540. B. Gorg. 511. E: παρὰ τὴν θάλατταν ... περιπατεῖ. Phaed. 109. B: περὶ τὴν θάλατταν οἰκούντας (ἡμάς). 11f. A. Soph. 222. A. Polit. 289. E: κατὰ θάλατταν (*marī*) καὶ πεζῇ. Pol. II. 371.

A: δὲν ... κατὰ θάλατταν ἢ ἐμπορία γήγνηται. B: τῶν ἐπιστημόνων τῆς περὶ τὴν θάλατταν (edd. c. codd. aliquot θάλασσαν) ἐργασίας. III. 396. E: θάλατταν κτυπούσαν. Tim. 22. E: εἰς τὴν θάλατταν φέρονται. Legg. III. 682. C. XII. 944. B. 952. E. Menex. 240. B: ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν διασπάντες. 241. A: κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. (Id. Alc. II. 148. D.). 245. B: τῷ κατὰ θάλατταν πολέμῳ ἀπαγορεύοντας. Phaed. 112. C: θαλάττας τε καὶ λίμνας ... ποιεῖ.

Θαλάττιος, α, ον, *marinus*. Men. 80. A: ὁμοιότατος ... ταύτῃ τῇ πλατεῖᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ. Pol. X. 611. C: οἱ τὸν θαλαττίον Γλαῦκον ὀρώντες. Phil. 21. C: τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὁστρεῖδων ἐμψυχὰ ἐστί σωμάτων. Euthyd. 298. D: τῶν ἐχίνων ... τῶν θαλαττίων.

Θάλασσα, ἡ, *conivium*. Pol. IX. 573. D: ἐορταὶ ... καὶ κῶμοι καὶ θάλειαι (sic Par. A. c. al. Vulgo θαλαίαι).

Θαλλός, ὁ, *frutex*. Phaedr. 230. D: θαλλὸν ἢ τινα καρπὸν προσείοντες. Praec. *frutex* vel *termes oleae*. Legg. XII. 943. C: στέφανόν δὲ τὸ νικητήριον ἐκάστοις εἶναι θαλλοῦ. 946. B: στεφανῶσαι θαλλῷ.

Θάλλω, *oigo*, *pullulo*. Crat. 414. A: αὐτό γε τὸ θάλλειν τὴν αὔξην μοι δοκεῖ ἀπεικάζειν τῶν νέων. Phaedr. 264. D: τεθήλη (epigr.). Crat. 414. A: ὅτι τεθηλέναι ποιεῖ, ὥσπερ τὰ ἀρθόμενα. Trop. *oigeo*, *floreo*. Conv. 203. E: τοτὲ μὲν ... θάλλει καὶ ζῇ cet. Legg. XII. 945. D: ἡ πᾶσα οὕτω θάλλει τε καὶ εὐδαιμονεῖ χώρα καὶ πόλις. Ep. V. 321. E. Tim. 77. D: ἴνα οὗτος ... ὅτι μάλιστα θάλλοι.

Θάλλπος, ὁ, *aestus*. Ax. 371. D: οὔτε θάλλπος ἐγγίγνεται. 366. D: ἡ περιηγημὸν ἢ θάλλπος ... ὀδυνάται. 368. C.

Θαμὰ, *crebro*, *saepius*. Prot. 309. B: ἐπελανθανόμεν ... αὐτοῦ θαμὰ. Phaed. 72. E: ὃν σὺ εἰώθας θαμὰ λέγειν. 89. E: θαμὰ προσκρούων. Parm. 130. A: θαμὰ εἰς ἀλλήλους βλέποντας. Crat. 428. D. Pol. I. 330. E: θαμὰ ἐγειρόμενος δειμαίνει. Lys. 204. C. al.

Θάμβος, τό, *horror*. Phaedr. 254. C: ὑπ' αἰσχύνῃς τε καὶ θάμβους.

Θαμίζω, *frequentio*, *sepius*. Hipp. mai. 281. B: διὸ δὴ ... οὐ θαμίζω εἰς τοὺςδε τοὺς τόπους. Pol. I. 328. C: οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβυῖνων εἰς τὸν Πειραιᾶ. Etiam in re ponitur *frequentio*, h. e. quae *saepius* obvenit vel *reperitur*. Legg. VIII. 843. B: βλάβαι πολλὰ καὶ σμικρὰ γειτόνων γιγνόμεναι, διὰ τὸ θαμίζειν ἐχθρας ὄγκον μέγαν ἐντίκτουςαι, χαλεπήν ... γειτονίαν ἀπεργάζονται.

Θάμνος, ὁ, *fruticium* vel *frutices densi*. Pol. IV. 432. B: θαμνὸν κύκλῳ περιίστασθαι.

Θανάσιμος, ὁ ἢ, *lethalis* s. *mortem afferens*. Pol. X. 610. E: τοῦ θανάσιμος εἶναι. D: εἰ θανάσιμον ἔσται (ἢ ἀδικία) τῷ λαμβάνοντι. Legg. XI. 933. D: βλάβῃ μὴ θανασίμῃ.

Pol. III. 406. B: παρακολουθῶν ... τῷ νοσήματι θανασίμῳ ὄντι. X. 610. C: τὴν ἀδικίαν εἶναι θανάσιμον τῷ ἔχοντι, ὥστερ νόσον. Legg. XI. 932. E: τὰ ... θανάσιμα. Etiam in eo dicitur qui prope abest a morte. Pol. III. 408. C: πλούσιον ἄνδρα θανασίμον ἤδη ὄντα λύσασθαι.

Θανατηφόρος, ὁ ἢ, mortifer. Pol. X. 617. D: ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου.

Θάνατος, ὁ, mors; etiam caedes, occisio. Prot. 325. B: ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἢ ζημία. Gorg. 524. B: ὁ θάνατος ... δυοῖν πραγμάτων διαίλοις, τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀπ' ἀλλήλοιν. Phaed. 67. D: οὐκ οὖν τοῦτο γε θάνατος ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμός ψυχῆς ἀπὸ σώματος; 91. D: (μὴ) ἢ αὐτὸ τοῦτο θάνατος, ψυχῆς ὁλεθρός. 106. B: ὅταν θάνατος ἐπ' αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) ἵη. 107. C: εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντός ἀπαλλαγὴ cet. Tim. 81. E. Ax. 369. B: ὅτι ὁ θάνατος οὔτε περὶ τοὺς ζῶντας ἔστιν οὔτε περὶ τοὺς μετελλαχότας. Gorg. 511. C: σώξει ... ἐκ θανάτου τοὺς ἀνθρώπους. Phaed. 64. B: οἷον θανάτου (ἄξιοί εἰσι). 71. E: περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. 77. D: ἐκ θανάτου καὶ τοῦ τεθνάναι. 85. A: διὰ τὸ αὐτῶν δέος τοῦ θανάτου. 106. E: ἐπιόντος θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον. Theaet. 142. C: ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου. Pol. II. 361. C: μέχρι θανάτου. VIII. 558. A. Tim. 41. B: οὐδὲ τεύξασθαι θανάτου μοίρας. Critia 120. D: θανάτου (necis) ... τὸν βασιλέα τῶν ξυγγενῶν μηδενὸς εἶναι κύριον. Ep. VIII. 356. D. E. Phaed. 58. E: ὡς θανάτου παρόντα ... ἄνδρος ἐπιτηδεῖον. Pol. VIII. 566. B: βίαιῳ ... θανάτῳ ἐπιβουλεύουσιν ἀποκτινύναι λάθρα. C: θανάτῳ δίδονται. Legg. IX. 871. D: ὁ δὲ ὄφλων θανάτῳ ζημιούσθω. Phaed. 68. D: οἶσθα ... ὅτι τὸν θάνατον ἡγούνται πάντες οἱ ἄνθρωποι τῶν μεγίστων (al. μεγάλων) κακῶν εἶναι. Ib. ὑπομένουσι τὸν θάνατον. 85. A: θρηγούντας τὸν θάνατον. 88. B: θάνατον θαρρόνυμι. Cony. 179. D: ἐποίησαν τὸν θάνατον αὐτοῦ ὑπὸ γυναικῶν γενέσθαι. Pol. III. 386. A: οἷα αὐτοὺς ποιῆσαι ἥκιστα τὸν θάνατον δεδιέναι. 406. B: μακρὸν ... τὸν θάνατον αὐτῷ ποιήσας. X. 620. A: διὰ τὸν ὑπὲρ ἐκείνων θάνατον. Legg. V. 735. E: θάνατον ἢ φυγὴν τῇ τιμωρίᾳ τὸ τέλος ἐπιτιθεῖς. IX. 863. A. al. Legg. X. 908. E: οὐχ ἐνὸς οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτου ἀμαρτανόν. Theaet. 176. D: πληγαί τε καὶ θάνατοι. Phaed. 88. A: τελευτῶσάν γε ἐν τινι τῶν θανάτων. Pol. X. 615. B: οἵτινες πολλῶν θανάτων ἤσαν αἵτιοι. Tim. 81. E: ἀπονώτατος τῶν θανάτων. Legg. VI. 778. D: ὅσα θανάτων ἄξια ἀδικήματα. Ax. 368. D: θανάτων μυρίων χεῖρα. Ep. VII. 327. D. 351. C: οὔτε δι' ὀλιγίστων θανάτων καὶ φυγῶν γιγνομένην. Pol. VI. 492. D: ὅτι τὸν μὴ πειδόμενον ἀτιμίαις ... καὶ θανάτοις κολάζουσι. Legg. X. 904. E: ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐν πᾶσι θανάτοις. Pol. III. 399. A: εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόντος. Legg. III. 682. D: ὥστε

θανάτους τε καὶ σφαγὰς καὶ φυγὰς γενέσθαι παμπόλλας. Crit. 46. C: δεσμούς καὶ θανάτους ἐπιπέμπουσα (ἡ τῶν πολλῶν δύναμις). Alc. I. 112. C. 115. B.

Θανατῷ (ᾧ), *morì curio*. Ax. 366. C: ἐξ ἐκείνου θανατᾶ μου ἢ ψυχῇ. Phaed. 64. B: ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῶσι.

Θανατῷ, (ὦ), *interficio*. Legg. IX. 872. C: ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δῆμιος ... θανατωσάτω. 868. C: οἱ δὲ ... θανατωσάντων τὸν δράσαντα. 865. D: ὁ θανατωθεὶς ... βιαιῶς. 862. C: τὸ θανατωθὲν ἢ τρωθὲν.

Θάπτω, *sepelio*. Phaed. 115. C: θάπτωμεν δέ σε τίνα τρόπον; E: θάπτειν. Legg. IV. 719. D. IX. 873. D. XII. 959. C. De lege 315. D: ἐθαπτον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοὺς ἀποθανόντας. Hipp. mai. 293. A: τοὺς ... γονεάς θάψαι. B: θάψαντι τοὺς προγόνους. Legg. IX. 871. D: μὴ ἐν τῇ τοῦ παθόντος χώρα θαπτεῖσθαι. Pol. X. 614. C: μέλλων θάπτεσθαι. Legg. XII. 959. C: νομίζοντα τὸν αὐτοῦ τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σαρκῶν ὄγκον θαπτόμενον. Phaedr. 264. D: τῆδε ἐθαπται (epigr.). Crat. 400. C: ὡς τεθαμμένης (τῆς ψυχῆς) ἐν τῷ νῦν παρόντι. Hipp. mai. 291. E: καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. 292. E. 293. A: ὑπὸ ... τῶν ἐγγάων ταφῆναι. B.

Θαῤῥαλέος, α, ον, *fidens; audens*. Legg. II. 671. C: τὸν εὐέλπιν καὶ θαῤῥαλέον ἐκείνον γιγνόμενον. Phil. 32. C: τίθει ... τὸ μὲν πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπίζομενον ἡδὺ καὶ θαῤῥαλέον. Prot. 350. A: τίνες ... ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν θαῤῥαλέοι εἰσὶ; C. Legg. I. 649. C: θαῤῥαλέοι ... καὶ θρασεῖς. Prot. 349. E: ποτερον τοὺς ἀνδρείους θαῤῥαλέους λέγεις, ἢ ἄλλο τι; 359. B. Lach. 182. C: θαῤῥαλεώτερον καὶ ἀνδρείοτερον. Prot. 350. C: θαῤῥαλεώτατοι. In eo quoque ponitur quod quis *audere*, igitur *sine timore subire potest*. Pol. V. 450. E: τἀληθῆ εἰδόντα λέγειν ἀσφαλὲς καὶ θαῤῥαλέον. Legg. XII. 959. B: παρὰ θεοὺς ἄλλους ἀπιέναι δῶσονται λόγον ... τῷ μὲν ἀγαθῷ θαῤῥαλέον, τῷ δὲ κακῷ μάλα φοβερόν. Lach. 194. E: τὴν τῶν δεινῶν καὶ θαῤῥαλέων ἐπιστήμην. 196. D. 198. B. 199. B. Prot. 359. C: πότερον οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θαῤῥαλέα ἐρχονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινὰ; Lach. 195. B: τὰ ... δεινὰ τε καὶ θαῤῥαλέα. E. 198. C: θαῤῥαλέα (φαμὲν εἶναι) τὰ μὴ κακὰ ἢ ἀγαθὰ μέλλοντα. 199. B. Def. 412. A: περὶ τὰ δεινὰ καὶ θαρραλέα.

Θαῤῥαλέως, *fidenter*. Apol. 34. E: εἰ ... θαῤῥαλέως ἐγὼ ἔχω πρὸς θάνατον ἢ μὴ, ἄλλος λόγος. Alc. I. 110. B: μάλα μέγα καὶ θαῤῥ. λέγοντος. Euthyd. 275. B: ἀνδρείως τε καὶ θαῤῥαλέως ... ἐφη. Men. 84. A: θαῤῥ. ἀπεκρίνετο ὡς εἰδώς.

Θάρρος et θάρσος, τό, *fidencia, audacia; animus*. Legg. I. 644. C: φόβος μὲν ἢ πρὸ λύπης ἐλπίς, θάρρος δὲ ἢ πρὸ τοῦ ἐναντίου. 647. B: θάρρος ... πολεμίων (*adversus hostes*).

Men. 88. B: *εἰ μὴ ἔστι φρόνησις ἢ ἀνδρεία, ἀλλ' ὅσον θάρρος τι.* Ax. 365. A. Def. 412. A: *θάρσος πολεμικόν.* C. Conv. 192. A: *ὑπὸ θάρρους καὶ ἀνδρείας cet.* Legg. II. 671. C: *εἰσιόντι τῷ μὴ καλῷ θάρρει.* Prot. 351. A: *οὐ ταυτὸν εἶναι θάρσος τε καὶ ἀνδρείαν.* Phaed. 95. C: *(εἰ) μὴ ἀνότην τε καὶ ἡλίθιον θάρρος (libri plures θάρσος) θάρρησαι.* Tim. 69. D: *θάρρος καὶ φόβον.* Legg. I. 647. A. Ax. 371. E: *τὸ θάρσος τῆς ἐκείσε πορείας ... ἐναύσασθαι.* Prot. 360. B: *οὐδὲ αἰσχροῦ θάρρη θάρρουσιν.*

Θάρρῳ, confido; bono vel securo sum animo; bene spero; non metuo (c. accus.). Conv. 193. E: *νῦν δὲ ὁμως θάρρῳ.* Pol. IX. 574. B: *οὐ πάνυ ... ἐγωγε θάρρῳ περὶ τῶν γονέων τοῦ τοιούτου.* Critia 108. C: *ἐπίπροσθεν ἔχων ἄλλον ἐτι θάρρεις.* Euthyd. 275. C: *ὥστε ἐπιεικῶς θάρρει (v. θάρρει) τὸ ἀποκρίνασθαι.* Prot. 359. D: *ἐπὶ ᾧ γε θάρρουσι πάντες αὐ ἐρχονται.* 360. B. Phaedr. 239. D: *τὸ ... τοιαῦτον σῶμα ... οἱ ἐχθροὶ θάρρουσιν.* Men. 88. B: *ὅταν ... ἄνευ νοῦ θάρρη ἀνθρωπος.* Prot. 314. E: *ἀλλὰ θάρρει· Πρωταγόραν γὰρ τοι δεόμενοι ἰδεῖν ἤλθομεν.* Theaet. 148. C: *θάρρει τοίνυν περὶ σαντῷ.* Euthyd. 275. D: *θάρρει ... καὶ ἀποκρίναι ἀνδρείως.* Lach. 197. C. Menex. 249. E: *θάρρει, οὐ κατερῷ.* Ep. VII. 349. B. Imper. etiam ita interponitur ut cum verbo seq. in unam fere orationem coalescat. Prot. 311. A: *ὥστε θάρρει (v. ὥστε, θάρρει,) καταληψόμεθα αὐτὸν ... ἐνδον.* Phaed. 63. E: *θάρρειν μέλλων ἀποθανεῖσθαι.* 78. B: *θάρρειν ἢ δεδιδέαι ὑπερ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς.* 87. E. 88. B. 114. D. Soph. 261. B. Conv. 221. A. Legg. I. 649. A: *τοῦ λίαν θάρρειν καὶ ἀκαιρως.* al. Phaed. 95. C: *θάρρων τε καὶ ἡγρῶμενος cet.* Partic. plerumque ita ponitur ut exprimi possit voce *fidenter* (vern. *getrost* vel *keck*). Phaedr. 243. E: *λέγε τοίνυν θάρρων.* Gorg. 527. D: *θάρρων πατάξει (ἔασον) τὴν ἄτιμον ταύτην πληγὴν.* Theaet. 145. C: *θάρρων ἐμμενε τῇ ὁμολογίᾳ.* 157. D. Soph. 242. B: *θάρρων ἰθὺ τοῦτου γε ἔνεκα.* Crat. 426. B. 428. A. Pol. I. 352. B. Legg. I. 642. D. Charm. 166. D: *θάρρων ... ἀποκρινόμενος τὸ ἐρωτώμενον cet.* Euthyd. 307. C. Phaed. 88. B: *θάνατον θάρρουντι.* Soph. 258. B: *δεῖ θάρρουντα ἤδη λέγειν.* Legg. II. 657. A. B. VII. 810. E. Epin. 987. A. Men. 86. B. Legg. X. 897. A: *θάρρουσαν, φοβουμένην cet.* Phil. 57. D: *θάρρουντες ἀποκρινώμεθα τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλκην.* Pol. I. 376. B. IX. 586. D. Legg. II. 657. C: *ἄρ' οὖν θάρρουντες λέγομεν — ;* Prot. 350. B: *θάρρουντας ... πρὸς ἕκαστα τούτων.* Ib. *λίαν γε θάρρουντας.* Theaet. 189. D: *ἵνα μὴ μάλιστα θάρρησης.* Pol. V. 451. B: *ἀλλὰ θάρρησας λέγε.* Legg. VII. 797. A: *ὁμως ... θάρρησας οὐκ ἀποστήσομαι.* Pol. VIII. 566. B: *θάρρησαντες ... ὑπερ ἑαυτῶν.* Phaed. 95. C: *(εἰ) μὴ ἀνόητον ... θάρρος θάρρησαι.* Legg. I. 649. B: *ὅπως ὅτι μάλιστα θάρρησομεν.*

θᾶτερον (τὸ ἕτερον), *alterum*; etiam *aliud*, *diversum* (sensu philosopho vern. *das Different*). Soph. 250. E: καθάπερ ἂν αὐτῶν θᾶτερον ... ἀναφαίνεται, καὶ θᾶτερον οὕτως ἀναφαίνεται. 255. A: περὶ ... ἀμφοτέρω θᾶτερον ὁποτέρου γιγνόμενον αὐτοῖν ἀναγκάζει μεταβάλλειν αὐθᾶτερον ἐπὶ τὸναντίον τῆς αὐτοῦ φύσεως. C: τὸ θᾶτερον ... ἡμῖν λεκτέον πέμπτον. E: διὰ τὸ μετέχειν τῆς ἰδέας τῆς θᾶτέρου. 257. C: ἡ θᾶτέρου ... φύσις. 258. D: τὴν ... θᾶτέρου φύσιν ἀποδεικνύοντες οὖσαν. Tim. 35. A: τῆς τε ταύτου φύσεως ... περὶ καὶ τῆς θᾶτέρου. B. 36. C. 37. A. B. 38. C: ἡ θᾶτέρου περίοδος. 4. A: τοῦ ταύτου γένους ἡ τοῦ θᾶτέρου. 62. E. al. Soph. 267. E: θᾶτέρω τοίνυν χρηστέον. 252. B: οἱ μηδὲν ἔοντες κοινωνία παθήματος ἑτέρου θᾶτερον προσαγορεύειν. 254. E: τί ... οὕτως εἰρήκαμεν τό τε ταυτόν καὶ θᾶτερον. 266. D: κατὰ θᾶτερον τμήμα, κατὰ δὲ θᾶτερον cet. 258. A: πρὸς τὸ μηδὲν τι μᾶλλον εἶναι θᾶτερον θᾶτέρου. Polit. 263. C: τὸ μόριον θᾶτερον ... ἐπιτετάχθαι, τὸ δὲ ἕτερον cet. Tim. 44. A: ταυτόν τε καὶ θᾶτερόν του τάναντία τῶν ἀληθῶν προσαγορεύουσαι. 46. C: θᾶτερον ἐπὶ θᾶτερον. Soph. 263. D: περὶ ... σοῦ λεγόμενα ... θᾶτερα ὡς τὰ αὐτὰ καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα cet. Legg. I. 631. C: ἡρτῆται δ' ἐκ τῶν θείων θᾶτερα. IV. 719. C. 722. B: οὐ διπλῶ θᾶτερα τῶν ἑτέρων διάφορα μόνον εἰς ἀρετὴν τῆς χρείας. Tim. 63. E: τὰ δὲ τούτοις ἔχοντα ὡς ἑτέρως θᾶτερα. Soph. 227. B: θᾶτερα τῶν ἑτέρων ... οὐδὲν ἡγείται γελοιότερα. Hinc ἐπὶ θᾶτερα, in *alteram* (etiam *contrariam*) *partem*, ex *altera parte*. Theaet. 167. A: μεταβλητέον δ' ἐπὶ θᾶτερα. Soph. 259. C: τότε μὲν ἐπὶ θᾶτερα, τότε δ' ἐπὶ θᾶτερα τοὺς λόγους ἔλκων. Phil. 15. E. Tim. 79. E: ὅταν ... ἐπὶ θᾶτερα ὀρμίσῃ, θᾶτερα περιωθεῖ. Critia 118. A: ἐπὶ μὲν θᾶτερα ... κατὰ δὲ μέσον. Legg. VI. 771. C. VII. 795. C. Prot. 314. E: ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θᾶτερα — ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θᾶτερα. Vocem θᾶτερον (*aliud vel contrarium*, int. atque *conducit*) Attici rem *tristem* nomine *mitigantes* etiam in *malis* usurpant. Euthyd. 280. E: πλείον (al. πλεόν) γὰρ πον ... θᾶτερον ἔστιν, εἰάν τις χρῆται ... ἢ εἰάν ἑμ. Phaed. 114. E: πλεόν θᾶτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι (*magis obesse*, int. *quam prodesse*). **alterutrum*. Gorg. 475. A: ὅταν ... δυοῖν καλοῖν θᾶτερον κάλλιον ᾗ. Phaed. 66. E. 76. A: ὅτε ... δυοῖν θᾶτερον, ᾗτοι — ἢ. Apol. 40. C: δυοῖν ... θᾶτερόν ἐστι τὸ τεθνάναι, ἢ — ἢ. Legg. X. 904. B: γένεσις γὰρ οὐκ ἂν ποτε ἦν ζῶων ἀπολομένων τούτοις θᾶτέρου. Soph. 243. E: οὐ γὰρ πον (v. πω) τοῖν γε δυοῖν καλοῦντες θᾶτερον ὃν ἀμφοτέρω ὁμοίως εἶναι λέγετε. Legg. IX. 854. D: δυοῖν δὲ θᾶτερον ἀπεργάζεται σχεδόν, ἢ — ἢ. XII. 943. E: ῥᾶδιον ... οὐδαμῶς διορίσαι τούτων θᾶτερον. Theaet. 187. B: δυεῖν θᾶτερα (v. θᾶτερον), ἢ εὐρήσομεν — ἢ cet. Phil. 43. E: τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἔσθ' ἡμῖν ὅπως θᾶτερα γένοιτ' ἂν,

χρυσός ἢ ἄργυρος; Legg. VI. 765. D: παίδων ... πατήρ, μάλιστα μὲν υἱῶν καὶ θυγατέρων, εἰ δὲ μή, θάττεα. Epin. 984. A: τούτων ἡμῖν θάττεα θετία. Legg. VIII. 841. D: τάχα δ' ἂν ... κἂν δυοῖν θάττεα βιασαίμεθα περὶ ἐρωτικῶν, ἡ — ἡ. Epin. 983. E: δυοῖν τοι θάττεα θετίον αὐτά, ἡ — ἡ. Crit. 52. A: ἐφιέντων δυεῖν θάττεα, ἡ — ἡ.

θάττον, *cāius*. Theaet. 165. A: ἡμεῖς ... θάττον ἐκ τῶν ψιλῶν λόγων πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν. 206. D: θάττον ἡ σχολαίτερον. Pol. X. 610. D. Tim. 39. A. (sq. βραδύτερον). Legg. IV. 711. C: ἄλλη θάττον καὶ ῥᾶον μεταβάλλειν ἂν ποτε πόλιν τοὺς νόμους ἢ cet. VI. 773. B: θάττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον. Apol. 39. A: θάττον γὰρ θανάτου θεῖ (πονηρία). Ax. 364. C. — Cum coniunct. ἐπειδὴν, εἰάν et ei est *quum primum*, *simul atque*. Prot. 325. C: ἐπειδὴν θάττον συνιῇ τις τὰ λεγόμενα. Alc. I. 105. A: εἰάν θάττον (*quum primum*) εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς. Ep. VII. 324. B: εἰ θάττον ἐμαντοῦ γεινοίμην κύριος, ἐπὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως εὐθὺς ἵεναι.

θάττων (τάγως), *celerior*; *alacrior*; *etiam brevior* (de via). Legg. IV. 710. B: θάττων γὰρ ταύτης καὶ ἁμείνων πολιταίας διάθεσις οὐτ' ἐστίν οὐτ' ἂν ποτε γένοιτο. Phaed. 71. A: ἐκ βραδύτερον τὸ θάττον. Apol. 39. B: ἄτε δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες ὑπὸ τοῦ θάττονος, τῆς κακίας (ἐάλωσαν). Polit. 265. A: τὴν μὲν θάττω (ὄδον; oppon. μακροτέραν). Phil. 25. C: πρὸςθες ... καὶ θάττον καὶ βραδύτερον. Pol. IV. 438. C: καὶ θάττω πρὸς βραδύτερα ... ἀρ' οὐχ οὕτως ἔχει; Legg. VI. 773. C: θάττους ... ἤθεσι πρὸς βραδύτερους καὶ βραδυτέρους πρὸς θάττους ἀναγκάζειν τῇ τῶν γάμων κοινωνίᾳ πορεύεσθαι. VII. 796. C: θάττους τε καὶ βραδυτέρας ἐν ὀρχήσεσι καὶ ἐν πορείᾳ τὰς ἐκτελείας ποιουμένους.

θαῦμα, τό, *miraculum*; *praestigiae*; *in univ. quod mirum vel admirandum est*. Soph. 233. A: τί ποτ' οὖν ἂν εἴῃ τὸ σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα; Pol. VI. 498. D: τὸ ... μὴ .. πείθεσθαι τοῖς λεγομένοις τοὺς πολλοὺς θαῦμα οὐδέν. Critia 113. B: μηδὲν ὑμῖν ἔστω θαῦμα. Legg. II. 656. D: θαῦμα καὶ ἀκούσαι. VII. 820. E: θαυμά γε περὶ ταῦτά ἐστι μέγα. Epin. 988. D: θαῦμα οὐδέν. 990. D: ὃ δὴ θαῦμα οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ γενοῦς θεῖον φανερόν ἂν γίγνεται τῷ θυγαμένῳ ξυγνοεῖν. Legg. I. 645. D: προσφέροντες τῷ θαύματι τούτῳ τὴν μέθην ποῖόν τί ποτε αὐτὸ ἀπεργαζόμεθα; X. 899. A: δυνάμεις ... ἐπερβαλλούσας θαύματι. I. 644. D: θαῦμα ... ἕκαστον ἡμῶν ἡγήσώμεθα τῶν ζῶων θεῖον. VII. 804. B: θαύματα ὄντες τὸ πολὺ. I. 645. B: περὶ θαυμάτων ὡς ὄντων ἡμῶν. Pol. VII. 514. B: ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύουσιν. Legg. II. 658. B: θαύματα ἐπιδεικνύς. C: τὸν τὰ θαύματα ἐπιδεικνύντα. **admiratio*. Phil. 36. D: θαῦμα γὰρ ἐμέ γ' ἔχει διὰ τέλους αἰεὶ περὶ τὰ αὐτά ... ἀπο-

ρήματα. Conv. 221. C: τούτο ἄξιον παντός θαύματος. Legg. XII. 967. A: θαύματα ... καὶ τότε ὑπεδύετο περὶ αὐτά.

Θαυμάζω, *miror; admiror; etiam dubito, non capio*. Gorg.

458. E: ἃ θαυμάζω ἐν τοῖς λεγομένοις ὑπὸ σοῦ. Phaed. 97.

A: θαυμάζω γὰρ εἰ ... ἐν ᾧ ἑκάτερον ἦν. Theaet. 161. B:

οἷσθ' οὖν ... ὃ θαυμάζω τοῦ ἐταίρου σου Πρωταγόρου; Crat.

428. D: θαυμάζω καὶ αὐτὸς πάλαι τὴν ἐμμαντοῦ σοφίαν.

Conv. 175. A: ἀλλὰ θαυμάζω καὶ αὐτὸς ποῦ ἂν εἴη. Legg.

I. 628. E. Crit. 43. A: θαυμάζω ὅπως cet. B: σοῦ πάλαι

θαυμάζω αἰσθανόμενος ὡς ἡδέως καθευδαίς. Prot. 326. E:

θαυμάζεις ... καὶ ἀπορεῖς εἰ διδασκόν ἐστιν ἀρετῇ; Polit.

301. E: θαυμάζομεν ... ὅσα ξυμβαίνει γίγνεσθαι κακά. Conv.

180. B: μᾶλλον ... θαυμάζουσιν ... ὅταν cet. Pol. VII. 551.

A. Conv. 205. B: ἀλλὰ μὴ θαύμας, ἔφη. 208. B: μὴ οὖν

θαύμαζε εἰ cet. Legg. I. 637. C. Crit. 50. C: μὴ θαύμαζε

τὰ λεγόμενα. Prot. 312. C: θαυμάζοιμι ἂν εἰ οἶσθα. 315.

E: οὐκ ἂν θαυμάζοιμι εἰ παιδικὰ Πανσανίου τυγχάνει ὦν.

336. C. Gorg. 452. B. Crat. 428. B. Apol. 24. A. Conv.

208. C: θαυμάζεις ἄν. Pol. IX. 584. E. Crit. 50. C: εἰ ...

αὐτῶν θαυμάζομεν λεγόντων. Pol. X. 597. A: μὴδὲν ἄρα

θαυμάζωμεν εἰ cet. Critia 113. A: μὴ ... θαυμάζετε. Theaet.

155. D: μάλα γὰρ φιλοσόφου τούτου τὸ πάθος, τὸ θαυμάζειν.

Conv. 189. A: ὥστε με θαυμάζειν εἰ cet. Pol. II. 360. A.

VIII. 553. D. Alc. I. 103. A: οἶμαι σε θαυμάζειν ὅτι cet.

Hipp. mai. 282. E: ὥστε ἐκείνον ... θαυμάζειν τε καὶ ἐκπε-

πλήγῃ. Legg. I. 637. C: θαυμάζοντι ξένω. Pol. VI. 489.

A: ἐκείνον τὸν θαυμάζοντα ὅτι cet. Conv. 220. C: θαυμά-

ζοντες ἄλλος ἄλλω ἔλεγεν ὅτι cet. Phaed. 95. A: πάνυ ἐθαύ-

μαζον εἴ τι ἔξει τις χρῆσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ. Theaet. 142.

A: ἐθαύμαζον ὅτι οὐχ οἷός ἐ' ἡ εὐρεῖν. Conv. 206. B: οὐ

μέντ' ἂν σὲ ... ἐθαύμαζον ἐπὶ σοφίᾳ. Tim. 25. E. Phaedr.

258. B: οὐχ ὡς ὑπερφρονοῦντες τοῦ ἐπιτηδεύματος, ἀλλ' ὡς

τεθναυμανότες. Prot. 329. B: ὃ δ' ἐθαύμασά σου λέγοντος,

τούτου cet. Phaed. 89. A: ἔγωγε μάλιστα ἐθαύμασα αὐτοῦ

(vern. an ihm) πρῶτον μὲν τούτου ὡς cet. Theaet. 142. C:

ἐθαύμασα Σωκράτους ὡς μαντικῶς cet. Conv. 208. B. Pol.

I. 348. E: ἀλλὰ τότε ἐθαύμασα εἰ cet. Legg. VII. 819. D:

τὸ περὶ ταῦτα ἡμῶν πάθος ἐθαύμασα. Apol. 17. A: μάλ-

ιστα ... αὐτῶν ἐν ἐθαύμασα τῶν πολλῶν ὧν ἐψεύσαντο.

Epin. 986. C: ὃν (λόγον) ὃ ... εὐδαίμων ... ἐθαύμασε. Eu-

thyd. 279. D. Pol. I. 337. C: οὐκ ἂν θαυμάσαιμι ... εἰ μοι

σκεψαμένῳ οὕτω δοξείε. IX. 585. A. Tim. 26. B. Hipp.

min. 364. A. Hipp. mai. 282. D: θαυμάσεις ἄν. Conv. 215.

A: εἰν ... λέγω, μὴδὲν θαυμάσης. Pol. VII. 517. C: μὴ

θαυμάσης ὅτι cet. Tim. 29. C. Legg. VII. 804. B. VI. 781.

D: θαυμάσητε δὲ μὴδὲν εἰν ὑμῖν ἀνωθέν ποθεν ἐπιχειρεῖν

δόξω. III. 693. B: μὴ θαυμάσωμεν ... εἰ cet. Pol. II. 376.

A: ὃ καὶ ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου. Tim. 23. D. Legg.

V. 739. A. Alc. I. 123. C. Phaedr. 257. C: τὸν λόγον δὲ σου πάλαι θαυμάσας ἔγω. Riv. 132. B: θαυμάσας αὐτοῦ τῇ ἀπόκρισιν. Pol. II. 359. D: ἰδόντα ... καὶ θαυμάσαντα. Parm. 129. C: τοῦτο ἤδη θαυμάσσομαι. Euth. 15. B: θαυμάσει ... ταῦτα λέγων ἂν cet. Pass. Tim. 24. D: πολλὰ ὑμῶν ... ἔργα θαυμάζονται. 80. C: τὰ θαυμαζόμενα ἡλέπτρων περὶ τῆς ἑλξεως cet. Men. 70. A: ἐθαυμάζοντο ἐφ' ἱππικῇ τε καὶ πλουτῷ. Verb. Polit. 302. A: ἡ ἐκείνο ἡμῖν θαυμασιότεον μᾶλλον ὥς ἰσχυρόν τι πόλις ἐστὶ φύσει;

θαυμασιός, α, ον, mirus, admirabilis, incredibilis (etiam in malam partem, ul vern. wunderbarlich, i. q. seltsam, ungereimt). Phaedr. 242. A: θείος γ' εἰ περὶ τοὺς λόγους ... καὶ ἀτεχνῶς θαυμάσιος. Gorg. 496. D: δυνάμεις τε καὶ τυραννίς θαυμασία. Euthyd. 288. B. Prot. 361. B: θαυμάσιον ἐστὶ μὴ διδακτὸν ὄν. Gorg. 496. A: θαυμάσιον γὰρ ... καὶ ἄλογόν γίγνεται. Apol. 40. A: ἐμοὶ ... θαυμάσιόν τι γέγονεν. D: θαυμάσιον κέρδος ἂν εἴη ὁ θάνατος. Gorg. 477. D: κακῷ θαυμασίῳ ὑπερβάλλουσα τάλλα. Lys. 204. D: ὅτι καὶ ἄδει ... φωνῇ θαυμασίᾳ. Conv. 177. B: ἐπαινον θαυμάσιον ἔχοντες πρὸς ὠφέλειαν. Hipp. min. 372. C: ἐν ... τοῦτο θαυμάσιον ἔχω ἀγαθόν ὃ με σώζει. Conv. 216. C: τὴν δύναμιν ὥς θαυμάσιαν ἔχει. Pol. X. 620. A. Crat. 391. D: ἡ οὐκ οἶει αὐτόν μέγα τι καὶ θαυμάσιον λέγειν cet. Conv. 217. A: ἐφρόνουν ... ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὄσον. Theag. 130. A: θαυμάσιον ἐπιδιδόσιν. Phaedr. 230. C: ὃ θαυμάσιε. 257. C. Gorg. 470. A. 489. D. Crat. 439. C: ὃ θαυμάσιε Κρατύλε. Conv. 222. E. Legg. X. 897. C. Euthyd. 271. C: θαυμάσι' ὃ (al. θαυμασί, ὦ) Κρίτων. al. (Est vero modo amica appellatio, modo admonitio, atque etiam lenis compellatio). Gorg. 518. B: ὅτι οὗτοι θαυμάσιοι γέγονασι σωμάτων θεραπευταί. Theaet. 210. C: ὅσοι μεγάλοι καὶ θαυμάσιοι ἄνδρες εἰσὶ τε καὶ γέγονασι. Euthyd. 305. B. Legg. I. 625. B: κυπαρίττων ... ὑψη καὶ κάλλη θαυμάσια. Euthyd. 283. A: ὥς ... ἀκουσόμενοι θαυμασιούς τινὰς λόγους. Phaed. 58. D: ἔγωγε θαυμάσια ἐπαθὼν παραγενόμενος. Conv. 220. A: θαυμάσια εἰργάζετο cet. 221. C: πολλὰ οὖν ἂν τις καὶ ἄλλα ἔχοι Σωκράτῃ ἐπαινεῖσθαι καὶ θαυμάσια. Pol. V. 474. A: ὥς θαυμάσια ἐργασομένους. Apol. 35. A: θαυμάσια ἐργαζομένους. De lucr. cup. 377. B. Euthyd. 288. A: θαυμάσια γε λέγει cet. Phaed. 117. D: οἶα ... ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι; Phaedr. 260. D: τί ποῦ, ὦ θαυμάσιοι, ληρεῖτε; Pol. VII. 526. A. Conv. 215. C: πολὺ γε θαυμασιώτερος ἐκείνου. Euthyd. 299. E: ὁ θαυμασιώτερόν γε ἐτι, ὅτι cet. Menex. 235. B: θαυμασιώτερον αὐτὴν (τὴν πόλιν) ἡγεῖσθαι εἶναι ἢ πρότερον. Euth. 6. B: καὶ ἐτι γε τούτων θαυμασιώτερα. Pol. II. 364. B: τούτων δὲ πάντων οἱ περὶ θεῶν τε λόγοι καὶ ἀρετῆς θαυμασιώτατοι λέγονται, ὥς cet.

θαυμασίως, admirabiliter (vern. ausserordentlich et sel-

sam, sonderbar). Prot. 325. B: σκέψαι ὡς θαυμασίως γίγνονται οἱ ἀγαθοί. Phaed. 60. B: ὡς θαυμασίως πέφικε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρόν. Theaet. 193. D: εἰσικε ... θαυμασίως ὥ λέγεις τὸ τῆς δόξης πάθος. Tim. 29. D: τὸ προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. Hipp. mai. 291. E: ἡ θαυμασίως τε καὶ μεγάλως ... εἰρηκας. — Sq. ὡς est Lat. *mirum quam*. Gorg. 471. B: νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἀθλῖος γέγονεν. Theaet. 157. D: θαυμασίως φαίνεται ὡς ἔχειν λόγον.

θαυμαστός, ἡ, ὄν, *admirabilis, mirabilis, incredibilis; praestantissimus; in malam partem pos. est pugnans* (vern. *ungereimt*). Theaet. 144. D: πρὸς τὴν τῶν χρημάτων ἐλευθεριότητα θαυμαστός. Soph. 236. C: ὄντως θαυμαστός ἀνὴρ. Parm. 134. E: ἀλλὰ μὴ λίαν ... ἡ θαυμαστός ὁ λόγος. Conv. 178. A: ὅτι μέγας θεὸς εἶη ὁ Ἔρως καὶ θαυμαστός ἐν ἀνθρώποις τε καὶ θεοῖς. 186. A. Legg. XII. 957. C: ὁ θεὸς ... καὶ θαυμαστός νόμος. Charm. 154. C: θαυμαστός ἐφάνη τὸ τε μέγεθος καὶ τὸ κάλλος. Euthyd. 286. C. De lege 319. C: τοῦτ' ἐστὶν ἐπαινος θαυμαστός. Gorg. 502. A: ἡ σεμνὴ αὕτη καὶ θαυμαστὴ ἡ τῆς τραγωδίας ποιήσις. Crat. 395. E: θαυμαστὴ ὡς σύμφωνος τῷ ονόματι. Conv. 182. D: ὅτι ... ἡ παρακέλευσις ... θαυμαστὴ. Legg. I. 648. C: γυμνασία ... θαυμαστὴ ῥαστώνης ἂν εἶη. X. 904. A: θαυμαστὴ ῥαστώνη. Apol. 41. A: θαυμαστὴ ἂν εἶη ἡ διατριβὴ αὐτόθι. Prot. 328. C: ὅτι οὐδὲν θαυμαστόν τῶν ἀγαθῶν πνεύρων φαύλους οὐδεὶς γίγνεσθαι. Phaedr. 279. A: ὥστε οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστόν ... εἰ cet. Gorg. 517. E. Parm. 129. B: εἰ ... τί θαυμαστόν; Phil. 29. C: θαυμαστόν καὶ κάλλει καὶ πάσῃ δυνάμει cet. Conv. 177. B: καὶ τοῦτον μὲν ἤτιον καὶ θαυμαστόν. Pol. III. 390. A: εἰ ... θαυμαστόν οὐδέν; VI. 502. B: θαυμαστόν τι καὶ ἀδύνατον; Tim. 19. D. Legg. IV. 712. D: θαυμαστόν ὡς τυραννικὸν ἐν αὐτῇ γέγονε. VII. 811. C: καὶ μοι ἴσως οὐδὲν θαυμαστόν πάθος ἐπέλθει. Menex. 235. E: καὶ ἐμοὶ μὲν γε ... οὐδὲν θαυμαστόν οἶω εἶναι εἰπεῖν. Ep. II. 314. A: ὃ δὲ θαυμαστόν αὐτοῦ γέγονεν ἄκουσον. Pol. I. 350. D: μετὰ ἰδρώτος θαυμαστοῦ ὅσον. Phaed. 98. B: ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς ... ἐλπίδος ὠχόμην φερόμενος. Legg. X. 906. A: γυλακτῆς θαυμαστῆς δεομένη (μάχη). Epin. 988. C: ὕστερα δὲ τὰ τῆς θαυμαστῆς ψυχῆς. 990. B. Euthyd. 288. A. Critia 117. A: ἡδονὴ ... τῶν ὑδάτων ἐκατέρου ... θαυμαστοῦ πεφνυκότος. Legg. V. 727. E: ὡς θαυμαστοῦ τούτου κτήματος ἀμελεῖ. I. 646. B: τοῦ θαυμαστοῦ τε καὶ αἰτόπου (ἐνεκα), εἰ cet. Conv. 219. B: τοῦτω τῷ δαιμονίῳ ὡς ἀληθῶς καὶ θαυμαστῷ. Ep. VII. 326. C: οὐχ οὕτω θαυμαστὴ γύσει κραδίσεται. Soph. 225. E: τὸν θαυμαστόν ... σοφιστήν. Polit. 277. B: θαυμαστόν ὄγκον ἀρκέμενοι τοῦ μύθου. 306. B: θαυμαστόν τινα λόγον. Phil. 14. C. Pol. III. 398. A: προσκυνοῖμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστόν καὶ ἡδύν. X. 596. C: δεινὸν τινα λέγεις καὶ

θαυμαστὸν ἄνδρα. Ib. πάνυ θαυμαστὸν ... λέγεις σοφιστήν. Tim. 50. C: τρόπον τινα δύσφραστον καὶ θαυμαστὸν. Epin. 982. C: θαυμαστὸν τινα χρόνον ὅσον. Phaed. 110. C: θαυμαστήν τὸ κάλλος. Phil. 28. D: φρόνησιν τινα θαυμαστήν. Conv. 213. E: τὴν τούτου ταυτηνὶ τὴν θαυμαστήν κεφαλὴν. Legg. VIII. 838. C: ὅτι τὸ τῆς φήμης θαυμαστήν τινα δύναμιν εἴληχεν. Alc. II. 151. A: θαυμαστήν ὅσῃν περὶ σὲ προδυμίαν ἔχει. Ep. VII. 340. C: ὁδὸν τε ἔγχεται θαυμαστήν ἀκηκοίναί. Prot. 318. B: τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν λέγεις. Theaet. 150. D: θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες. Phil. 57. C: εἰς θαυμαστὸν διαφορᾶς μέγεθος ... προεληλυθαμεν. Conv. 204. B: θαυμαστὸν οὐδὲν ἔπαδες. 210. E: κατόψεται τι θαυμαστὸν τὴν φύσιν καλόν. 217. A: εὐτύχημα ἐμὸν θαυμαστὸν. Pol. II. 378. B: οὐδὲν ἂν θαυμαστὸν ποιοί. Tim. 26. B: τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον. Legg. II. 657. A: θαυμαστὸν λέγεις. Epin. 983. A: θαυμαστὸν τι μέγεθος ἔχει. Hipp. mai. 283. C: τέρας λέγεις καὶ θαυμαστὸν. Lach. 184. C: εἰ μὴ τι θαυμαστὸν ὅσον διαφέρει τῇ ἀρετῇ τῶν ἄλλων. Ep. VII. 325. D: ἐπεδίδου θαυμαστὸν ὅσον. 339. B. Polit. 265. A: ὦ θαυμαστά. Phaed. 108. C: εἰσὶ δὲ πολλοὶ καὶ θαυμαστοὶ τῆς γῆς τόποι. Polit. 207. D: μαθήματα πολλὰ καὶ θαυμαστά. Conv. 198. B: καὶ τὰ μὲν ἄλλα οὐχ ὁμοίως θαυμαστά. 217. A: πάγκυλα καὶ θαυμαστά. Tim. 20. Legg. III. 686. C: θαυμαστά ... ἐργασάμενον. E. Polit. 270. B: ὃ πάντων ... τῶν θαυμαστῶν αἴτιον. Legg. X. 893. D: διὸ ... τῶν θαυμαστῶν ἀπάντων πηγὴ γέγονεν. XII. 967. B: θαυμαστοῖς λογισμοῖς. Gorg. 518. B: ὃ μὲν ἄρτους θαυμαστοὺς παρασκευάζων. Legg. XII. 945. E: διὸ ... δεῖ πάντως τοὺς εὐδύνους θαυμαστοὺς πᾶσαν ἀρετὴν εἶναι. Theaet. 151. A: θαυμαστά δοῶντες. 154. B: θαυμαστά γε καὶ γελοῖα ... ἀναγκάζμεθα λέγειν. 174. E: θαυμαστά πλεῖθει. Conv. 213. D: θαυμαστὰ ἐργάζεται. Critia 115. B: καλὰ τε καὶ θαυμαστά. Hipp. mai. 282. C: χρήματα ἔλαβε θαυμαστά ὅσα. Euthyd. 295. A: ἐγὼ ἐπιδείξω καὶ σὲ ταῦτα τὰ θαυμαστά ὁμολογοῦντα. Men. 93. D. Theaet. 142. B: ἀλλὰ πολὺ θαυμασιότερον εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν. Pol. VI. 489. A. Parm. 135. B: εἰ δὲ θαυμασιότερον (ἄνδρός). Polit. 269. B: καὶ τούτων εἰ θαυμασιότερα. Ep. II. 314. A. Conv. 220. A: ὃ πάντων θαυμασιότατον ἀκοῦσαι, ὅτι cet. — Plur. adverbii instar pos. Conv. 192. B: θαυμαστά ἐκπλήττονται φιλίῃ cet. 220. A: ἡμιγεσμένων τε θαυμαστά δὴ οὐ.

θαυμαστῶς, mirabiliter; insigniter; mirifice. Phaed. 74. B: γῶμεν ... θαυμαστῶς γε. 88. D: θαυμαστῶς γὰρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ αἰ. Theaet. 144. A: οὕτω θαυμαστῶς εὖ πεφυκότα. Parm. 129. E: ἀγαίμην ἂν ἔγωγ', ἔφη, θαυμαστῶς. Conv. 198. A: ὅτι Ἀγάθων θαυμαστῶς ἐροί. Tim. 39. D. Critia 108. B: ὅτι θαυ-

μαστῶς ὁ πρότερος εὐδοκίμηκεν ἐν αὐτῷ ποιητής. Legg. I. 633. B: θαυμαστῶς πολύπονος. VI. 780. E: καλῶς καὶ ... θαυμαστῶς κατέστηκεν. 781. D. Epin. 985. A: θαυμαστῶς ἀσπάζεσθαι. Euthyd. 283. C: ὅτι θαυμαστῶς σπουδάζοιμεν. Ep. VII. 330. A. al. — Sq. ὡς est mirum quam. Phaed. 92. A: θαυμαστῶς ὡς ἐπείσθην ἐπὶ αὐτοῦ. 95. A: θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. 96. A. 102. A. Parm. 135. A. Conv. 200. A: ἐμοὶ μὲν γὰρ θαυμαστῶς δοκεῖ ... ὡς ἀνάγκη εἶναι. Pol. I. 331. A: εὐ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. Clit. 407. E: θαυμαστῶς ὡς ἐπαινῶ. Ep. VII. 330. A. XII. 359. C.

θαυμαστοποιία, ἡ, *praestigatorum ars*. Pol. X. 602. D: ἡ θαυματοποιία καὶ ἄλλαι πολλαὶ τοιαῦται μηχαναί.

θαυματοποιικός, ἡ, ὄν, *praestigatoris proprius*. Soph. 224. A: καὶ γραφικὴν (λέγωμεν) καὶ θαυματοποιικὴν (v. θαυματοποιητικὴν). 268. D: ἐν λόγοις τὸ θαυματοποιικόν.

θαυματοποιός, ὁ, *praestigator*. Soph. 235. B: τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν. Pol. VII. 514. B: τοῖς θαυματοποιοῖς.

θαυματουργία, ἡ, *ostentatio ad mirationem spectans*. Legg. II. 675. A: ἀμουσία καὶ θαυματουργία γίγνεται ἂν τῆς χρήσεως.

θαυματουργῶ, *miraculum edo vel efficio*. Tim. 80. C: τεθαυματουργημένα ... φανήσεται.

θεά, ἡ, *dea*. Pol. III. 388. A: θεάς παῖδα. 391. C. Conv. 180. D: πῶς δ' οὐ δύο τῷ θεᾷ; Alc. I. 108. C: τί-νες αἱ θεαὶ ὧν ἡ τέχνη; Conv. 219. C: μὰ θεούς, μὰ θεάς. Tim. 27. C. Epin. 980. C. al.

θεά, ἡ, *spectatio*. Pol. VIII. 545. C: κατὰ λόγον ... ἂν ... οὕτω γίγνεται ἡ τε θεά καὶ ἡ κρίσις. Legg. XII. 965. B: σκέψις θεᾶ τ' (v. θετέον). Phaedr. 248. B: ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θεάς ἀπέρχονται. Pol. IV. 445. C: ἃ γε δὴ καὶ ἄξια θεάς. IX. 582. C: τῆς ... τοῦ ὄντος θεάς. Euthyd. 274. C. Pol. V. 466. E: πρὸς ... τῇ θεᾷ. 467. A: ἐμπειρία τε καὶ θεᾷ τῶν προσηκόντων. Phaedr. 250. B: μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θεᾶν. Soph. 236. B. Pol. V. 467. E: ἀντέον ἐπὶ τὴν θεᾶν. VII. 517. B: τὴν ... θεᾶν τῶν ἄνω. 525. A: ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θεᾶν. X. 619. E: ταύτην ... τὴν θεᾶν ἄξιαν εἶναι ἰδεῖν ὡς cet. Lach. 179. E: ἐλθεῖν ἐπὶ θεᾶν τάνδρως. Locr. 100. C. Phaedr. 247. A: πολλὰ καὶ μακά-ριαι θεαὶ ... ἐντὸς οὐρανοῦ. Pol. X. 615. A: θεάς ἀμηχά-ρους τὸ κάλλος.

θέαμα, τό, *spectaculum*. Pol. III. 402. D: τοῦτ' ἂν εἴη κάλλιστον θέαμα τῷ δυναμένῳ θεᾶσθαι. IV. 440. A: ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος. Legg. IV. 711. A. Phaedr. 111. A: ὥστε αὐτὴν ἰδεῖν εἶναι θέαμα εὐδαιμόνων θεατῶν. Pol. X. 615. D: καὶ τοῦτο τῶν δεινῶν θεαμάτων. Tim. 87. D: πάντων θεαμάτων ... κάλλιστον καὶ ἐρασιμώτατον. Gorg.

525. C: τοῖς αἰ τοῦν ἀδίκων ἀφικνουμένοις θεάματα καὶ νουθετήματα.

Θεατής, ὁ, *spectator*. Theaet. 173. C: οὔτε γὰρ δικαστῆς οὔτε θεατής cet. Ion. 535. E. Polit. 260. C: καθάπερ τινα θεατήν. Legg. II. 659. C: ὥστε αὐτοὶ ἑαυτοὺς οἱ θεαταὶ παιδεύουσι. Gorg. 502. A: ἡ ὁ τι μέλλει χαριεῖσθαι τῷ ὄλῳ τῶν θεατῶν; Phaed. 111. A: θέαμα εὐδαιμονῶν θεατῶν. Legg. II. 659. B. Ion. 535. D. Gorg. 502. B: χαρίζεσθαι τοῖς θεαταῖς μόνον. C. Legg. II. 659. B. 779. D. 658. A: ὅς δ' ἂν τέρῃ τούς θεατὰς μάλιστα. VI. 767. D.

Θεατός, ἡ, ὄν, *spectabilis* (qui spectari potest et dignus qui spectetur). Conv. 197. D: θεατός σοφοῖς. Phaedr. 247. C: μόνῃ θεατῇ (v. θεατῇ) νῷ (v. νῷ χοῖται).

Θεατροκρατία, ἡ, *theatri dominatio*. Legg. III. 701. A: (ὁδεῖν) ἀντὶ ἀριστοκρατίας ... θεατροκρατία τις πονηρὰ γέγονεν.

Θέατρον, τό, *theatrum*; etiam, ut Lat. *theatrum, spectatores*. Phaedr. 258. B: γεγηθῶς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής. Conv. 194. B: θεάτρου μισόν. Critia 108. B: τὴν τοῦ θεάτρου διάνοιαν. Legg. II. 659. A: οὔτε γὰρ παρὰ θεάτρου δεῖ τὸν γε ἀληθῆ κριτὴν κρίνειν μανθάνοντα. C. Conv. 194. B: βλέψαντος ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ. Critia 108. D. Legg. II. 665. E. Conv. 194. A: διὰ τὸ οἶσθαι τὸ θέατρον προσδοκίαν μεγάλην ἔχειν. Ax. 370. D: φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον. Legg. III. 701. E: ὁδεῖν δὴ τὰ θεάτρα ἐξ ἀγῶνων φωνήεντα ἐγένοντο. VI. 779. D. IX. 876. B. Ax. 371. C: θεάτρα ποιητῶν. Gorg. 502. D: ἐν τοῖς θεάτροις. Legg. II. 667. B: ἐν τοῖς κοινοῖς θεάτροις. Ep. IV. 321. A. Pol. VI. 492. B: εἰς δικαστήρια ἢ θεάτρα. X. 604. E.

Θεῖον, τό, *sulphur*. Locr. 99. C: θεῖον, ἀσφαλτον cet.

Θεῖος, α, ὄν, *divinus; divinitus accidens; mente incitatus; eximius, praeclarus, praestans*; τὸ θεῖον, *divinum*, subst. *divinitas*; etiam *deus* vel *di*. Prot. 315. E: θεῖος (ἀνὴρ). Id. Soph. 216. B. Phil. 18. B: εἴτε τις θεός εἴτε καὶ θεῖος ἀνθρώπος. Pol. I. 331. E. Men. 99. D. Phaedr. 238. C: τῷ ὄντι γὰρ θεῖος εἰσιν ὁ τόπος εἶναι. 242. A: θεῖός γ' εἰ περὶ τοὺς λόγους. Conv. 209. B: θεῖος ὢν. Pol. VI. 500. D: θεῖος εἰς τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ γίγνεται. Legg. IV. 711. D: ὅταν ἔρως θεῖος τῶν σωφρόνων τε καὶ δικαίων ἐπιτηδευμάτων ἐγγίηται μεγάλας τις δυναστείας. XII. 957. C: ὁ θεῖος ... καὶ θαυμαστός νόμος. Ep. VII. 340. C: ἐὰν ... ὄντως ἢ φιλόσοφος ... θεῖος ὢν. Phaedr. 256. B: οὔτε σωφροσύνη ἀνθρωπίνῃ οὔτε θεία μανία. Pol. IX. 592. A: ἐὰν μὴ θεία τις ἐμβρῇ τύχη. Apol. 33. C: θεία μοῖρα. Ion. 533. B: θεία ... δύναμις. Phil. 51. E: ἥτερον ... τούτων θεῖον γένος ἡδονῶν. Pol. II. 382. E: πάντῃ ἄρα ἀψευδὲς τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ θεῖον. Tim. 90.

B: τὸ θεῖον ... ὁρθοὶ πᾶν τὸ σῶμα. Legg. III. 682. A: θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ὄν γένος. 696. A: τὸ κατ' ἀρχὰς ἡμῖν θεῖον. IX. 854. B: οὐκ ἀνθρώπινόν σε κακὸν οὐδὲ θεῖον κινεῖ cet. XII. 950. B: θεῖον δέ τι καὶ εὐστοχον ἐνεσσι καὶ τοῖσι κακοῖς. Apol. 31. C: ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται. Ax. 370. C: εἰ μὴ τι θεῖον ὄντως ἐντὴν πνεῦμα τῇ ψυχῇ. Ep. III. 315. C: πόρρω ... ἡδονῆς ἴδρται καὶ λύπης τὸ θεῖον. Phaed. 85. D: λόγον θεῖου τινος. Prot. 322. A: ἐπειδὴ ... ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας. Phaedr. 230. A: θείας τινὸς καὶ ἀτύχου μοίρας φύσει μετέχον. 234. D: μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς. Pol. VI. 499. B: ἐκ τινος θείας ἐπιπνοίας. Tim. 80. B: διὰ τὴν τῆς θείας ἁρμονίας μίμησιν. Critia 121. A: φύσεως θείας παραμενούσης. Legg. II. 664. D: διὰ θείας γῆμης καταλελειφθαι. VII. 824: ὅσοις ἀνδρείας τῆς θείας ἐπιμελές. Phaedr. 246. D: κεκοινώνηκε ... μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα τοῦ θεῖου. Pol. VI. 486. A: ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντός ἀεὶ ἐπορέξεσθαι θεῖου τε καὶ ἀνθρώπινου. Phaedr. 244. A: διὰ μαγίας, θεία μέντοι δόσει διδομένης. Pol. II. 366. C: θεία φύσει δυσχεραίνων τὸ ἀδικεῖν. Legg. III. 691. E: φύσις τις ἀνθρωπίνῃ μεμιγμένη θεία τινὶ δυνάμει. VI. 759. C: τῇ θείᾳ τύχῃ. IX. 875. C: θεία μοῖρα γεννηθεῖς. X. 904. D: ἀρετῇ θείᾳ προσμίξασα. Ion. 534. C. al. Pol. VI. 500. C: θείῳ ... καὶ κοσμίῳ ὃ γε φιλόσοφος ὁμῶν. E: οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρωμένοι ζωγράφου. VIII. 546. B: θείῳ ... γεννητῷ. X. 611. E: ὡς ξυγγενὲς οὐσα τῷ τε θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ τῷ ἀεὶ ὄντι. Legg. II. 671. D: ὃν αἰδῶ τε καὶ αἰσχύνῃν θεῖον φόβον ὠνομακαμεν. Tim. 36. E: θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαστου καὶ ἐμφρονος βίου. Legg. VII. 798. A: κατὰ τινα θείαν εὐτυχίαν. Epin. 979. B. Phaedr. 238. C: δοκῶ τι σοί, ὥσπερ ἐμαντῷ, θεῖον πάθος παπονθεῖναι; 242. C: ὡς τι ἡμαρτηκότα εἰς τὸ θεῖον. Phaed. 81. A: τὸ θεῖόν τε καὶ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον. Soph. 254. B: πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα. Pol. II. 368. A: πανν γὰρ θεῖον πεπόνθατε εἰ cet. IX. 590. D: ἔχοντος ἐν αὐτῷ τὸ θεῖον ἄρχον. Tim. 72. D. Legg. IX. 971. C. Alc. I. 134. D: εἰς τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν ὁρῶντες. Theag. 131: αὐτὸ τὸ θεῖον τὸ σὸς γιγνόμενον. Legg. I. 626. C: ὦ θεῖε. Pol. II. 383. C: εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες θεοσεβεῖς τε καὶ θεοὶ γίγνεσθαι. Legg. XII. 951. B: εἰσὶ γὰρ ἐν τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποι ἀεὶ θεοὶ τινες. Men. 81. B. Legg. VII. 818. B: ὅσαι θείαι γε ... τῶν ἀναγκῶν εἰσιν. Conv. 216. E: οὕτω θεία καὶ χρυσᾶ cet. Legg. V. 732. E. Pol. VII. 517. D: ἀπὸ θείων ... θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά τις ἐλθὼν. Soph. 232. B: περὶ τῶν θείων, ὅς ἀφανῇ τοῖς πολλοῖς cet. Tim. 24. C. 69. C. Legg. VII. 809. C. Pol. VII. 540. C: ὡς εὐδαίμοσί τε καὶ θείοις. Legg. II. 666. D: θείοις ἀνδράσιν. VII. 817. A. Conv. 187. E: ἐν τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ

τοῖς ἀνθρωποῖς καὶ τοῖς θεοῖς. Phaedr. 259. D: (περὶ) λόγους οὐσαι θεῖους τε καὶ ἀνθρωπίνους. Pol. V. 469. A: πῶς χρὴ τοὺς δαιμονίους τε καὶ θεῖους τιθέναι. Legg. XII. 945. C: ὅμως δὲ πειρατέον εὐδυντάς τινας ἀνενδύσκειν θεῖους. Men. 99. C. D. Tim. 44. D: τὰς ... θείας περιόδους δύο οὐσας. Conv. 186. B: καὶ κατ' ἀνθρώπινα καὶ κατὰ θεῖα πράγματα. 215. C: διὰ τὸ θεῖα εἶναι. Pol. VII. 532. C: πρὸς φαντάσματα θεῖα. Tim. 90. C: φρονεῖν ... ἀθάνατα καὶ θεῖα. Critia 107. D: ὅτι τὰ ... οὐράνια καὶ θεῖα ἀγαπῶμεν. Legg. VI. 759. C: τῶν ... εἰς τὰ θεῖα ἀμαρτανόντων. Euth. 5. A. Phaedr. 279. A: (εἰ) ἐπὶ μείζω ... τις αὐτὸν ἄγοι ὁρμὴ θειοτέρα. Conv. 180. B: θειοτέρον γὰρ ἐραστῆς παιδικῶν. Alc. I. 133. C: Crat. 397. C: ἴσως δ' ἔνια αὐτῶν καὶ ὑπὸ θειοτέρας δυνάμεως ἢ τῆς τῶν ἀνθρώπων ἐτέθη. Pol. VII. 518. E: θειοτέρου τινὸς ... ὁ cet. Legg. IV. 713. D. Polit. 310. A: τοῦτον θειοτέρον εἶναι τὸν ξύνδαιμον ἀρετῆς μερῶν cet. Phil. 33. B: εἰ πάντων τῶν βίων ἐστὶ θειοτάτος. Epin. 986. C. Legg. V. 726: πάντων ... τῶν αὐτοῦ κτημάτων μετὰ θεοῦ ψυχὴ θειοτάτος. VI. 766. A: ἀνθρώπος ... θειοτάτον ἡμερώτατον τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ. Epin. 981. B. Menex. 244. D: τὸ γε θειοτάτον πάντων. Tim. 73. A: ἀνυπήκοον τοῦ θειοτάτου τῶν παρ' ἡμῖν. Ion. 530. B: τῷ ἀρίστῳ καὶ θειοτάτῳ τῶν ποιητῶν. Pol. IX. 589. E: εἰ ... τὸ ἑαυτοῦ θειοτάτον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ ... δουλοῦται. Tim. 88. B: διὰ τὸ θειοτάτον τῶν ἐν ἡμῖν. Legg. V. 728. B. I. 629. B: ποιητὰ ... θειοτάτε. Polit. 269. D: τὸ κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχειν αἰεὶ καὶ ταῦτόν εἶναι τοῖς πάντων θειοτάτοις προσήκει μόνοις. Tim. 85. A: ἐπὶ τὰς περιόδους ... τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ θειοτάτας οὐσας.

θεῖος, ὁ, *paterius et avunculus*. Legg. XI. 926. A: τὴν τοῦ θείου θυγατέρα. Charm. 154. B: τοῦ ἡμετέρου θείου υἱόν. 158. A. Gorg. 471. B: τοῦτον αὐτὸν τὸν δεσπότην καὶ θεῖον.

θεῖω, *consecro*. Legg. VI. 771. B: εὐτυχέστερον ἐθεῖωσαν τὴν διανομήν.

θεῖως, *divine*. Theaet. 154. D: εὖ γε ... καὶ θεῖως.

θέλω, *mulceo*. Conv. 197. E: ἦν ἄδει θέλγων πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων νόημα.

θέλω, v. ἐθέλω.

θέμις, ἡ, *ius*. Conv. 188. D: ὅσα τεῖνει πρὸς θέμιν καὶ ἀσέβειαν. Legg. XI. 925. D: κατ' ἀγχιστείαν καὶ θέμιν. Th. 680. B: θέμιστες (Hom.). Absol. et c. verbo ἐστὶ valet *fas est*, *hca.* Phaedr. 250. B: ἦν θέμις λέγειν μακαρωτάτην. Gorg. 505. D: οὐδὲ τοὺς μύθους, φασί, μεταξὺ θέμις (v. θέμις εἶναι) καταλείπειν. Theaet. 146. C: οὔτε θέμις ... ἀνδρὶ σοφῷ ἐπιτάττοντι νεώτερον ἀπειθεῖν. 151. D. Soph. 258. B: εἰ θέμις εἰπεῖν. Polit. 269. E: κινεῖν δὲ

τούτω ... οὐ θέμις. Conv. 195. A. Pol. III. 398. A. IV. 422. D: οὐδ' ἡμῖν θέμις (χρυσίῳ — χρῆσθαι). V. 480. Tim. 29. A: ὃ μὲν εἰπεῖν τιγὶ θέμις. 30. A: θέμις δὲ οὐτ' ἦν οὐτ' ἔστι τῷ ἀρίστῳ δοῦν ἄλλο (ἄλλο τι?) πλὴν τὸ κάλλιστον. Legg. IV. 717. B. IX. 875. C: οὐδὲ θέμις ἐστὶ νόον οὐδενὸς ὑπῆκοον οὐδὲ δοῦλον, ἀλλὰ παντῶν ἄρχοντα εἶναι. Epin. 986. B: οἷους οὐδὲ θέμις εἰπεῖν ἡμῶν οὐδενί. Apol. 21. B: οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Hipp. mai. 304. A.

Θεμιστεύω, *ius dico*. Gorg. 526. D. et Legg. III. 680. B. (Hom.).

Θεμιτόν, *fas*. Epin. 992. A: ἀμείψασθαι ... οὐ θεμιτόν ἐστι θεῶν. Phaedr. 256. D: ἄς οὐ θεμιτόν εἶναι λύσαντας εἰς ἐχθραν ποτὲ ἔλθειν. Gorg. 497. C: ἐγὼ δ' οὐκ ὤμην θεμιτόν εἶναι. Phaed. 61. C: οὐ γὰρ φασὶ θεμιτόν εἶναι. E. 67. B: μὴ καθαρῷ γὰρ καθαρῷ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτόν ἤ. Apol. 30. C.

Θεογονία, ἡ, *deorum origo*. Legg. X. 886. E: Θεογονίαν διεξέρχονται. Epin. 980. C: Θεογονίαν ... καὶ ζωογονίαν.

Θεοειδής, ὁ ἡ, *deo similis, divinus*. Phaed. 95. C: ὅτι ισχυρόν τι ἐστὶν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδής. Phaedr. 251. A: ὅταν θεοειδὲς πρόσωπον ἴδῃ. Pol. VI. 501. B: ὁ δὴ Ὅμηρος ἐκάλεσεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐγγιγνόμενον θεοειδὲς τε καὶ θεοεικέλον. Epin. 980. D: θεοειδέστερον.

Θεοεἰκέλος, ὁ ἡ, *deo similis*. Pol. VI. 501. B. (Hom.). Θεολογία, ἡ, *ratio de deo dicendi vel deum adumbrandi*. Pol. II. 379. A: οἱ τύποι περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἴεν; Seq. οἷος τυγχάνει ὁ θεὸς ὡς ἂν δῆπου ἀποδοτέον.

Θεόμαντις, ὁ, *sates divinus*. Apol. 22. C: ὥσπερ οἱ θεομάντις καὶ οἱ χρησμοδοί. Id. Men. 99. C.

Θεομαχία, ἡ, *deorum pugna*. Pol. II. 378. D: θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν.

Θεομισής, ὁ ἡ, *deo invidus; impius*. Pol. X. 612. E: ὁ μὲν θεοφιλής ἂν εἴη, ὁ δὲ θεομισής. Euth. 7. A: τὸ δὲ θεομισὲς καὶ ὁ θεομισὴς ἀνόσιος. Legg. IX. 879. C: αἰσχρόν καὶ θεομισές. Euth. 8. A. 9. C: θεομισὲς ... ἔργον. Clit. 407. D: ὥς αἰσχρόν καὶ θεομισὲς ἡ ἀδικία. Euth. 8. A: θεομισὴ τε καὶ θεοφιλή ταυτὰ ἂν εἴη. Legg. VIII. 838. B: θεομισὴ ... καὶ αἰσχρῶν αἰσχιστα (ταυτὰ εἶναι). XI. 916. E: ὁ μὴ θεομισέστατος ἐσεσθαι μέλλον.

Θεονόα, ἡ, *i. q. θεοῦ νόησις*. Crat. 407. B. (τ. ἡ θεονόη).

Θεοπολεῖν, *rem divinam facio*. Legg. X. 909. D: διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι θεοπολεῖν παρὰ νόμιον.

Θεός, ὁ et ἡ, *deus et dea* (tam universe quam separatim deus singularis, velut Apollo, Minerva al.). Phaedr. 266. B: εἰ ... ὀρθῶς ἡ μὴ προσαγορεύω, θεὸς οἶδε (Id. Pol. VII. 517. B. al.). Phaed. 62. C: πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπι-

πέμψη. Theaet. 176. C: θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε δικαιοτάτος. Pol. II. 379. A: οὐκοῦν ἀγαθὸς ὁ γε θεὸς τῷ ὄντι τε καὶ λεπτέον οὕτως; C: οὐδ' ἀρα ... ὁ θεὸς ... πάντων ἂν εἴη αἰτίος cet. 381. B: ὁ θεὸς γε καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντα ἀρίστα ἔχει. Ib. ταύτη ... ἤκιστ' ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θεός. 382. E: κομιδῇ ἀρα ὁ θεὸς ἀπλοῦν καὶ ἀληθές ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ. Legg. I. 642. D: (ἄς) θυσίας ὁ θεὸς ἀνείλε (Id. IX. 865. D). IV. 715. E: ὁ ... θεὸς ... ἀρχὴν τε καὶ τελευτὴν καὶ μέσα τῶν ὄντων ἀπάντων ἔχων. 716. C. Phil. 26. B: αὕτη ... ἡ θεός. Tim. 24. C. Pol. VI. 493. A: θεοῦ μοῖραν αὐτὸ σῶσαι. V. 469. A: διαπνυθόμενοι ... τοῦ θεοῦ cet. Legg. I. 642. D: κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ μαντείαν. III. 683. C: ἡ ἐκ θειῶν εἰς τὰ χειμερινὰ τοῦ θεοῦ τρεπομένη (ἡμέρα). VI. 773. D: ὑπὸ νῆφοντος ἐτέρου θεοῦ (κολαζόμενος οἶνος). Alc. I. 105. E: μετὰ τοῦ θεοῦ μέντοι. Conv. 181. C: ἔστι γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς θεοῦ νεωτέρας τε οὐσης πολὺ ἢ τῆς ἐτέρας cet. Tim. 23. D: τῆς θεοῦ χάριν. 24. B. Critia 110. B. Legg. VII. 796. C: τῇ τῆς θεοῦ χάριν τιμῶντας. Prot. 317. B: σὺν θεῷ εἰπεῖν. Id. Theaet. 151. B. Legg. IX. 858. B. Pol. II. 381. C: ἀδύνατον ἀρα ... καὶ θεῷ ἐθέλειν αὐτὸν ἀλλοιοῦν. 382. D: ποιητὴς ... ψευδὴς ἐν θεῷ οὐκ ἐνι. Menex. 245. E: σὺν θεῷ (deo ὡσπερ) ἄμεινον ἢ τότε ἐθέμεθα τὸν πόλεμον. Pol. I. 327. A: προσευξόμενος ... τῇ θεῷ. 328. A. Legg. XI. 914. B. Phaedr. 246. C: πλάττομεν οὐτε ἰδόντες οὐδ' ἰκανῶς νοήσαντες θεὸν ἀθάνατόν τι ζῶον cet. Phaedr. 62. D: τὸ θεόν τε εἶναι τὸν ἐπιμελόμενον ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκείνου πτήματα εἶναι. Pol. II. 379. C: τῶν δὲ κακῶν ἀλλ' ἅττα δεῖ ζητεῖν τὰ αἰτία, ἀλλ' οὐ τὸν θεόν. 380. C: μὴ πάντων αἰτίον τὸν θεόν, ἀλλὰ τῶν ἀγαθῶν. D: ἀπλοῦν τε εἶναι (τὸν θεόν) καὶ πάντων ἡκιστα τῆς ἐαυτοῦ ιδέας ἐκβαίνειν. 281. C: οὐ γάρ που ἐνδεᾶ γε φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους ἢ ἀρετῆς εἶναι. IV. 443. E: κατὰ θεόν τινα (deo aliquo duce). Legg. III. 682. A: κατὰ θεόν πως εἰρημένα καὶ κατὰ φύσιν. E: ὡσπερ κατὰ θεόν. IV. 722. C: κατὰ θεόν τινα γεγονός. Epin. 975. B. Euthyd. 272. E. Alc. II. init. ἀρα γε πρὸς τὸν θεὸν προσευξόμενος πορεύει; Ep. VI. 323. C: τὸν τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων. Tim. 21. A: τὴν θεόν ... ἐγκωμιάζειν. Critia 110. B. Legg. VII. 806. B: μιμήσασθαι τὴν θεόν. Polit. 269. E: μῆτ' αὐτοῦ τινὲ θεῷ φρονοῦντε ἐαυτοῖς ἐναντία στρέφειν αὐτόν (τὸν κόσμον). Prot. 320. C: ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ δὲ γένη οὐκ ἦν. D: τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον cet. Phaedr. 247. A: ὅσοι ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοὶ ἀρχόντες. Ax. 371. A: ἐν ἧ ὁί δύο θεοὶ (Apollo et Diana) ἐγένοντο. Pol. V. 474. E: λευκοὺς ... θεῶν παῖδας εἶναι. VI. 508. A: τίνα ... τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν. II. 378. B: οὐδὲ γε ... ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσι cet.

Legg. VI. 782. C: (ὅτε) θύματα ... οὐκ ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα. IX. 879. B: ἐν τε θεοῖσι καὶ ἐν ἀνθρώποις. Crat. 397. D: ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν θεοὺς ἐπονομάσαι (φαίνονται μοι). Phil. 33. B: οὐκοῦν εἰκός γε οὔτε χαίρειν θεοὺς οὔτε τὸ ἐναντίον. Pol. II. 365. D: ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. Legg. X. 909. E: ἱερὰ καὶ θεοὺς (*deorum imagines*) οὐ ῥάδιον ἰδρύνεσθαι. XII. 950. D: πᾶσα δ' ἐλπίς αὐτὴν ... ἥλιον ὀψεσθαι καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς. Epin. 985. D: τοὺς ... ὄντως ἡμῖν φανεροὺς ὄντας θεοὺς.

Θεοσέβεια, ἡ, *pietas in deos, deorum cultus*. Epin. 985. D: ἐπὶ θεοσέβειαν ... τρέψαι πόλιν ἑαυτοῦ. 989. E.

Θεοσεβής, ὁ ἡ, *religiosus, pius*. Epin. 977. E: ἐν ᾧ καὶ τὸ θεοσεβεῖς γνωρισθήσεται. Crat. 394. D: ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσεβὴς γένηται. Legg. XII. 967. D: οὐκ ἔστι ποτὲ γενέσθαι βεβαίως θεοσεβῆ θνητῶν ἀνθρώπων οὐδένα ὃς ἂν μὴ *cet.* VIII. 841. C: τὸ ... θεοσεβεῖς (γένος). Pol. II. 383. C: εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες θεοσεβεῖς τε καὶ θεοὶ γίνεσθαι. Tim. 41. E: ζῶων τὸ θεοσεβέστατον. Legg. X. 902. B: θεοσεβέστατον αὐτὸ ἔστι πάντων ζῶων ἀνθρώπος.

Θεουδής, ὁ ἡ, *pius*. Pol. II. 363. B. (Hom.).

Θεοφιλής, ὁ ἡ, *deo carus; etiam beatus vel felix*. Phil. 39. E: δίκαιος ἀνὴρ καὶ εὐσεβής ... ἀρ' οὐ θεοφιλής ἐστιν; Pol. II. 382. E: ἀλλ' οὐδεὶς ... τῶν ἀνόητων καὶ μαινομένων θεοφιλής. X. 612. E. Menex. 237. C: ὅτι τυγχάνει οὐσα θεοφιλής (ἡ χώρα). Tim. 60. E: θεοφιλὲς σῶμα ἐγένετο. Legg. VII. 822. C. Euth. 7. A. 8. A. al. Conv. 212. A: ὑπάρχει θεοφιλεῖ γενέσθαι. Pol. X. 612. E. Legg. III. 690. C: θεοφιλή ... καὶ εὐτυχῇ τινὰ λέγοντες ἐβδόμην ἀρχήν. XI. 931. E: ὥστε ... πάντων πρὸς θεοφιλή μοῖραν κυριώτατα ἀγαλμάτων ἂν κεκτήτο. Euth. 8. A: θεομῶσ' τε καὶ θεοφιλή ταῦτα ἂν εἴη. Pol. VIII. 560. C: ἐν ἀνδρῶν θεοφιλῶν ... διανοίαις. Phil. 40. B: διὰ τὸ θεοφιλεῖς εἶναι. Pol. II. 383. B: θεοφιλεῖς ἐμὴς τύχης (Aesch.). Pol. VI. 501. C: ἕως ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἦθη ... θεοφιλή ποιήσaiαν. II. 362. C: ὥστε καὶ θεοφιλέστατον αὐτὸν εἶναι μᾶλλον προσηκείν ... ἢ τὸν δίκαιον. Ep. II. 313. E: θεοφιλεστέραν (ἐμπορίαν).

Θεοφιλῶς, ἡ (v. c. *agere*) ut *dii gratum habeant*. Alc. I. 134. D: θεοφιλῶς πράξετε.

Θεραπαινίς, ἡ, *ancilla*. Theaet. 174. A: χαρίεσσα θεραπαινίς. Legg. VII. 808. A: δέσποιναν ἐν οἰκίᾳ ὑπὸ θεραπαινίδων ἐγείρεσθαι τινων.

Θεραπεία, ἡ, *ministerium, officium; curatio (etiam sanatio); procuratio; confectio; cultus* (v. c. *deorum, ut vern. Gottesdienst*). Gorg. 501. A: πρὸς ἣν (ἡδονήν) ἡ θεραπεία αὐτῇ ἐστὶν ἅπασα. 517. E: ἡ δὲ τῷ ὄντι ἐστὶ σωμειος θεραπεία. Soph.

219. A: ὅση περὶ τὸ θνητὸν πῦν σῶμα θεραπεία. Tim. 90. C: θεραπεία ... παντὶ παντός μία. Euth. 13. A: ἡ ... ἱππικὴ ἱππῶν θεραπεία. Ib. κινῶν θεραπεία. D: τίς δὴ θεῶν θεραπεία εἴη ἂν ἡ ὁσιότης; Alc. I. 122. A: ἔστι δὲ τοῦτο (μαγεία) θεῶν θεραπεία. Theag. 121. B: θεραπεία τοῦ φῦντος πολλὴ καὶ χαλεπὴ ... γίνεται. Def. 414. B: ἀγνεία ... τῆς θεοῦ τιμῆς κατὰ φύσιν θεραπεία. Prot. 245. A: ἡ τῶν καμνόντων τῆς θεραπείας μάθησις. Phaed. 62. D: ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιδόντας ἐν ἡ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν cet. Gorg. 464. B: μιᾶς ... οὐσας τῆς τοῦ σώματος θεραπείας. Polit. 281. B. Legg. IV. 723. E: (περὶ) προγόνων ... θεραπείας. VII. 806. A: θεραπείας καὶ παιδοτροφίας. XI. 930. E: περὶ θεῶν θεραπείας. Phaed. 66. D: δουλεύοντες τῇ τούτου (τοῦ σώματος) θεραπείᾳ. Legg. IV. 716. D: προσομιλεῖν ... τοῖς θεοῖς εὐχαῖς ... καὶ ξυμπάσῃ θεραπείᾳ θεῶν. Epin. 988. A: πάσῃ τῇ κατὰ νόμους θεραπείᾳ (χρωμένους). Phaedr. 239. C: τὴν ... τοῦ σώματος ἔξιν τε καὶ θεραπείαν cet. 255. A: ἄτε ... πᾶσαν θεραπείαν ὡς ἰσοθεὸς θεραπευόμενος. Gorg. 521. A: ἐπὶ ποτιέραν ... με παρακαλεῖς τὴν θεραπείαν τῆς πόλεως; Theaet. 149. E: θεραπείαν ... τῶν ἐκ γῆς καρπῶν. Polit. 278. E: τὴν τῶν κατὰ πόλιν θεραπείαν. 280. C: τὴν τῶν ὀλοσχίστων σκαπασμάτων θεραπείαν. 281. B. Pol. IV. 443. E: ἡ περὶ σώματος θεραπείαν. V. 455. C: τὴν τῶν ποπάνων τε καὶ ψημμάτων θεραπείαν. VII. 533. B: πρὸς θεραπείαν τῶν νομιένων τε καὶ οὐντιθεμένων. IX. 585. D: τῶν γενῶν ... τῶν περὶ τῆς ψυχῆς θεραπείαν. Euth. 12. E: τὸ περὶ τὴν τῶν θεῶν θεραπείαν. Lach. 185. E: εἴ τις ... τεχνικὸς περὶ ψυχῆς θεραπείαν. Pol. IV. 427. B: καὶ ἄλλαι θεῶν τε καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπείαι. Euth. 13. A. Prot. 354. A: τὰς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεραπείας τὰς διὰ καύσεων ... γιγνομένας. Phaed. 64. D: τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας. Polit. 298. E: τὰς τῶν καμνόντων θεραπείας ποιεῖσθαι. Pol. IV. 425. B: γονέων θεραπείας. Tim. 87. C: τὸ περὶ τὰς τῶν σωμάτων καὶ διανοήσεων θεραπείας. Legg. X. 886. C: εἰς ... γονέων ... θεραπείας καὶ τιμᾶς. Eryx. 406: πρὸς τὰς τοῦ σώματος θεραπείας τῶν ἐνδείων.

Θεράπειμα, τὸ, *officium*; *cultus*. Def. 415. A: θεράπειμα θεοῦ. Legg. IV. 718. A: ὅσα ... ξενικὰ θεραπεύματα. Gorg. 524. B: τὸ ... σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ καὶ τὰ θεραπειύματα καὶ τὰ παθήματα (ἔχει), ἐνδὴλα πάντα.

Θεραπευτής, ὁ, *curator*; *cultor*. Pol. I. 341. C: τῶν καμνόντων θεραπευτής. Gorg. 517. E: θεραπευτὴν εἶναι σώματος. Pol. II. 369. D: ἡ τιν' ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θεραπευτὴν; Legg. V. 740. B: θεραπευτὴν θεῶν καὶ γένους καὶ πόλεως. IX. 878. A: θεραπευτὴν ὁσίων τε καὶ ἱερῶν. Phaedr. 252. C: ὅσοι ... Ἀρεῶς ... θεραπευταί. Gorg. 518. B: σωμάτων θεραπευταί.

Θεραπευτικός, ἡ, ὄν, *officiosus, colens vel excolens; fem. curatio*. Ep. IV. 321. B: ὅτι δοκεῖς τισὶν ἐνδεστώτως τοῦ προσήκοντος θεραπευτικός εἶναι. Def. 412. E: δύναμις θεραπευτικὴ θεῶν ἐκούσιος. 416: παιδεία δύναιμις θεραπευτικὴ ψυχῆς. Polit. 275. E: ἡ τινὰ ἀγέλαιοκομικὴν ἢ θεραπευτικὴν cet. 282. A: πᾶσαν τὴν περὶ ταῦτα θεραπευτικὴν. Θεραπευτός, ὁ ἡ, *qui colit vel excolit potest*. Prot. 325. B: διδασκτοῦ δὲ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ (τῆς ἀρετῆς).

Θεραπεύω, *ministro, servio, inservio; colo; obsevo; instituo, excolo; tracto; curo; sano*. Gorg. 501. A: τοῦτον οὐ θεραπεύει. Legg. IV. 720. D: ὁ ... ἐλευθέρος (ιατρός) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ τῶν ἐλευθέρων νοσήματα θεραπεύει τε καὶ ἐπισκοπεῖ. Lya. 209. A. Gorg. 513. E: ὁ θεραπεύομεν. Pol. III. 408. E: οὐ γὰρ ... σωματι σῶμα θεραπεύουσιν. Enth. 13. D: ἦν περ ... οἱ δοῦλοι τοὺς δεσπότες θεραπεύουσιν. Men. 91. A: ἡ ... τοὺς γονέας τοὺς αὐτῶν θεραπεύουσι. Gorg. 501. C: ὅτου ἂν τις τὴν ἡδονὴν θεραπεύῃ. Pol. IV. 426. C: ὅς δ' ἂν σφᾶς ... ἡδίστα θεραπεύῃ. Legg. XI. 915. A. 931. A. Conv. 175. C: νῦν οὖν ... θεραπεύετε. Gorg. 513. D: ἐπὶ τὸ ἕκαστον θεραπεύειν, καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν. Crat. 440. C: ἐπιτρέψαντα ὀνόμασιν αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν. Conv. 184. C: ἐάν τις ἐθέλῃ τινὸς θεραπεύειν. Pol. II. 362. C: θεραπεύειν τοῦ δικαίου πολλὸ ἄμεινον τοὺς θεοὺς καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐς ἂν βούληται. IV. 426. D: τοὺς ἐθέλοντας θεραπεύειν τὰς τοιαύτας πόλεις. V. 467. A: θεραπεύειν πατέρας τε καὶ μητέρας. Legg. I. 650. B: ἥς (τέχνης) ἐστὶ ταῦτα θεραπεύειν. III. 690. D. Euth. 13. A. Charm. 156. B. Phaedr. 233. B: οὐ τὴν παροῦσαν ἡδονὴν θεραπεύων συνέσομαι σοι. Phaed. 81. B: τοῦτο (τὸ σῶμα) θεραπεύουσα. Tim. 90. C: αἰεὶ θεραπεύοντα τὸ θεῖον. Polit. 293. B: οἱ θεραπεύοντες. Legg. XI. 920. E. Gorg. 464. C: αἰεὶ πρὸς τὸ βέλτιστον θεραπεύουσιν. Legg. VI. 776. B: θεραπεύοντας αἰεὶ θεοὺς κατὰ νόμους. Polit. 281. E: τὰς ... αὐτὰ θεραπευούσας καὶ δημιουργούσας αἰτίως. Clit. 407. B: οὐδὲ γ' εἶ προτέρων ὑμᾶς αὐτοὺς οὕτως ἐθεραπεύσατε. Ep. I. 309. C: ὥστε κομισάμενος ἄλλον τινὰ τῶν ἐταίρων θεραπεύσον, ὥσπερ ἐμέ. Legg. V. 735. B: τὰ δὲ θεραπεύσῃ. Gorg. 516. E: ἐπειδὴν ... θεραπεύσωσι τοὺς ἵππους. Prot. 312. C: ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν σουτοῦ παρασχέιν θεραπεύσαι ἀνδρὶ ... σοφιστῇ. Polit. 288. E. Charm. 156. C: τὴν κεφαλὴν ... θεραπεύσαι. Lach. 185. E. Pol. III. 403. D: τὴν διάνοιαν ἱκανῶς θεραπεύσαντες. IV. 429. D: οὐκ ὀλίγη παρασκευὴ θεραπεύσαντες (ἔρια). IX. 590. E: τὸ βέλτιστον θεραπεύσαντες. Phaedr. 239. C: οἷαν (θεραπείαν) τε καὶ ὡς θεραπεύσει. Pol. V. 469. A: ὡς δαιμόνων, οὕτω θεραπεύσομέν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς δῖκας. III. 410. A: αἱ τῶν πολιτῶν σοι τοὺς μὲν εὐφυνεῖς τὰ σῶματα καὶ τὰς ψυ-

χὰς θεραπεύουσιν, τοὺς δὲ μὴ cet. Alc. I. 126. B: ἄμεινον
 θεραπεύεται. 131. B. Pol. III. 410. C: ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα
 θεραπεύοιντο, τῇ δὲ τὴν ψυχὴν. Legg. I. 649. B: ὅτι οὐ
 ἔφαμεν ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς δεῖν θεραπεύεσθαι. C. Menex.
 249. C: ῥᾶστοι θεραπεύειν τε καὶ θεραπεύεσθαι. Phaed.
 255. A: πᾶσαν θεραπείαν ... θεραπευόμενος. Legg. IX.
 865. B: ἂν ὁ θεραπευόμενος ὑπὲρ αὐτῶν ἀκόντων τελυτᾷ.
 Euth. 13. B: τοῦ θεραπευομένου. C. Pol. I. 345. D: τῷ ἀρ-
 χομένῳ τε καὶ θεραπευομένῳ. Legg. XI. 931. E: τὰ ... θε-
 ραπεύομενα ὑφ' ἡμῶν ὅσα ἐμψυχα ξυνεύχεται ἐκάστοτε. Po-
 lit. 295. C: ἱατρὸν μᾶλλοντα ... ἀπέσσειν εἰ θεραπεύοντες
 ἕκαστοι τὰ θεραπευόμενα. Legg. III. 684. C: ἰᾶσθαι τὰ
 θεραπευόμενα σώματα. Ep. I. 309. D: κατὰ γὰρ ἱκανῶς
 ὑπὸ σοῦ τεθεράπευμαι. Legg. VI. 763. D: τεθεραπευμένα
 (ὑδατα). Charm. 157. B: ὅς ἂν μὴ τὴν ψυχὴν πρῶτον πα-
 ράσῃ τῇ ἐπιφθῇ ὑπὸ σοῦ θεραπευθῆναι. Lach. 179. B: πῶς
 ἂν θεραπευθέντες γένοιτο ἄριστοι. Prot. 325. C: μὴ μα-
 θῶσι μηδὲ θεραπευθεῖσιν εἰς ἀρετὴν. Alc. I. 135. E: εἰ
 ... ὑπὸ τούτου πάλιν θεραπεύεται. Verb. Pol. III. 408. B:
 οὐδὲ θεραπευτέον αὐτούς. Tim. 88. C: καὶ τὰ μέρη θε-
 ραπευτέον.

Θεράπις, ἡ, *servitias*. Menex. 244. E: ὡς αἰετὶ λίαν
 φιλοκτιρίμων ἐστὶ καὶ τοῦ ἥτονος θεράπις (ἡ πόλις).

Θεράπων, ὁ, *minister, servus*. Conv. 203. C: διὸ δὴ
 καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἔρως.
 Phaed. 85. A: οὐπὲρ (θεοῦ) εἰσι θεράποντες. Pol. IX. 579.
 A: (οἰκοῦν) καὶ κόλαξ αὐτὸς ἂν θεραπόντων ἀναγανείη;
 Legg. I. 633. C: ἄνευ θεραπόντων αὐτοῖς ἑαυτῶν διακονή-
 σεις. Alc. I. 122. C: θεραπόντων πλήθους ἀκολουθίας.

Θερίζω, *melio*. Phaedr. 260. D: καρπὸν ... θερίζειν.
 Alc. I. 125. B: ἀλλὰ θερίζοντων; Theag. 124. A: τῶν θερι-
 ζόντων ... καὶ τῶν τρυγόντων cet.

Θερινός, ἡ, ὄν, *aestivus*. Legg. XI. 915. D: ἐν ᾧ τρέ-
 πεται θερινὸς ἥλιος εἰς τὰ χειμερινά. XII. 952. D: θερινὸς
 ὡς τὰ πολλὰ διατελῶν ταῖς φοιτήσεσι (ξένος). Epin. 987. A:
 διὰ τὸ κάλλος τῆς θερινῆς ὥρας, ἣν Αἴγυπτος τε καὶ Συρία
 ἱκανῶς κέκτηται. D: τῆς θερινῆς φύσεως. Phaedr. 230. C:
 θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπὸ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. Epin.
 987. D: ἡ δ' ὑστεροῦσα ἡμῖν εἰς τὸ θερινόν φύσις τοῦ περὶ
 τὸν ἐκεῖ τόπον. Legg. III. 683. C: ἡ ἐκ θερινῶν εἰς τὰ χει-
 μερινὰ τοῦ θεοῦ τρεπομένου (ἡμέρα). VI. 767. C: μετὰ
 θερινὰς τροπὰς.

Θέρμα, ἡ, *calor*. Theaet. 178. C: οἷον θέρμα (ἐκ-
 ταύτην τὴν θερμότητα).

Θερμαίνω, *calefacio*; pass. *calefio, incalesco*. Phaedr.
 268. A: ὥστε θερμαίνειν τε ... καὶ ψύχειν. Tim. 46. D:
 ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα. 79. E: εἰς τὸ πῦρ ἐμπιπτον θερ-

μαίνεται. 82. Α: *θερμαίνεται* ... ὅσπερ ἂν πρότερον ψύχῃται. Phaedr. 251. C: (ὅταν) *θερμαίνῃται*. Phaed. 63. D: *θερμαίνεσθαι* μᾶλλον διαλεγομένους. 71. B: *ψύχεσθαι* καὶ *θερμαίνεσθαι*. Theaet. 186. D. Phil. 46. C: (ὁπόταν) *θερμαίνόμενος ἐνίοτε ψύχῃται*. Tim. 84. B: *ὑπ' εὐρώτος θερμαίνον* (ὁσοῦν). Phaedr. 251. B: *ἐθερμάνθη*. Ib. *θερμανθέντος*.

θερμαντικός, ἡ, ὄν, *calefaciens*. Tim. 60. A: τὸ ... τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σωματος *θερμαντικόν* οἶνος. 67. E: ὅσα *θερμαντικά* ὄντα δριμύα ἐκαλέσαμεν.

θερμός, ἡ, ὄν, *calidus*. Tim. 85. D: *θερμὴ* καὶ *ύγρὰ* ... ἐμπιπτούσα (χολή). Phaed. 96. B: *ἐπειδὴν τὸν θερμόν* καὶ τὸ *ψυχρόν* σηπεδὸνα τινὰ λάβῃ. Theaet. 153. A: τὸ ... *θερμόν* τε καὶ *πῦρ* ... αὐτὸ γεννᾶται ἐκ φορᾶς καὶ τριψέως. Tim. 76. B. Locr. 100. E: τὸ ... *θερμόν* λεπτομερεῖς τε καὶ διαστατικόν τῶν σωμάτων. Phaed. 86. B: *ὑπὸ θερμοῦ* καὶ *ψυχροῦ*. Pol. IV. 437. D: *δίψα* ... *θερμοῦ* ποτοῦ ἢ *ψυχροῦ*. E. Critia 117. A: τοῦ *θερμοῦ* νάματος. Lys. 215. E. Phil. 32. D: *καθάπερ θερμῷ καὶ ψυχρῷ*. Conv. 186. D. Tim. 74. C: *θερμὴν* ... νοτίδα ἐντὸς ἐαυτῆς ἔχουσιν. Soph. 242. D: *θερμόν* καὶ *ψυχρόν*. Crat. 413. C: αὐτὸ τὸ *θερμόν* τὸ ἐν τῷ πυρὶ ἐνόν. Tim. 50. A. 61. D: ἡ *πῦρ* *θερμόν* λέγομεν. Locr. 103. A: *θερμαί* ... *γινόμεναι* (κράσιες). Theaet. 171. E: *θερμά*, *ξηρά* cet. Conv. 188. A. Pol. IV. 438. C. Tim. 33. A. 67. D: τοῖς περὶ τὴν σάρκα *θερμοῖς* καὶ *ψυχροῖς*. Critia 117. B: τοῖς *θερμοῖς* λουτροῖς. Euthyd. 284. E: τοῖς *θερμοῖς*. Legg. VI. 761. C: *γεροντικά* λουτρά *θερμά*. Phil. 24. D: οὐ ... *θερμότερον* οὐδὲ *ψυχρότερον* (ν. *θερμοτέρω* — *ψυχροτέρω*). A: *θερμοτέρου* καὶ *ψυχροτέρου* πέρι. B: ἐν ... τῷ *θερμοτέρω*. 25. C: *θερμότερον* ἐφθεγγόμεθα ... τι καὶ *ψυχρότερον*. Pol. III. 387. C: *μὴ* ... *θερμότεροι* (ἀθυμότεροι? Sic Ang.) καὶ *μαλακώτεροι* τοῦ δέοντος γίνωνται ἡμῖν. Tim. 79. E: τῶν κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοδὸν *θερμοτέρων* *γιννομένων*.

θερμότης, ἡ, *calor*. Phaedr. 251. B: *θερμότης* αἰθήρης. Phaed. 105. B. 106. B: ἡ ἐν τῷ πυρὶ *θερμότης*. Pol. IV. 437. D: ἐὰν μὲν τις *θερμότης* τῷ δίψει προσῇ. Charm. 168. E. Theaet. 182. A: τῆς *θερμότητος* ... *γένεσιν*. Pol. I. 335. D: οὐ γὰρ *θερμότητος* ... *ἔργον* ψύχειν. Tim. 79. E. Locr. 101. D: ὑπὸ τὰς *φυσικὰς* *θερμότητας*. Tim. 65. E: τῇ τοῦ στόματος *θερμότητι*. 85. E. Epin. 988. C. Theaet. 178. C: ταύτην τὴν *θερμότητα*. Tim. 83. C: διὰ *θερμότητα*. Crat. 432. B: εἴ τις *θεῶν* ... *μαλακότητος* καὶ *θερμότητος* τὰς αὐτὰς ἀποδοίῃ. Legg. X. 897. A.

θερμῶς, *calide*. Euthyd. 284. E: τοὺς *θερμοὺς* *θερμῶς* (λέγουσι);

θέρος, τό, *aestas*. Conv. 220. D: καὶ γὰρ *θέρος* τότε γὰρ ἦν. Ep. VII. 345. D. Phaedr. 276. B: *θέρους*. Pol. I. 350. D: ἅτε καὶ *θέρους* ὄντος. II. 372. A. Tim. 74. C. 76.

D: θέρους χειμῶνός τε. Critia 112. C. Legg. XII. 945. E: μετὰ τροπᾶς ἡλίου τὰς ἐκ θέρους εἰς χειμῶνα. Ax. 370. C. Critia 112. D: εὐκράς οὐσα πρὸς χειμῶνά τε καὶ θέρος. Crat. 410. C: χειμῶνάς τε καὶ θέρη.

θέρω, *calefacio*, *pass. incalresco*. Phil. 46. C: (ὁπόταν τις) θιγῶν ... θέρεται καὶ θερμαινόμενος ἐνίοτε ψύχεται.

θέσις, ἡ, *positio, dispositio, ordo*. Theaet. 206. A: ἵνα μὴ ἡ θέσις σε ταραττοὶ λεγομένων τε καὶ γραφομένων. Pol. IX. 586. B: ὑπὸ τῆς παρ' ἀλλήλας θέσεως ἀποχραινομέναις (ἡδοναῖς). Conn. 199. B: θέσει δημάτων τοιαύτη, ὅποια ἂν τις τύχη ἐπελθοῦσα. Pol. I. 333. B: εἰς πεπτιῶν θέσιν. Ib. εἰς πλινθῶν καὶ λίθων θέσιν. V. 479. C: (ἔχεις) ὅποι θήσεις καλλίω θέσιν τῆς μεταξύ οὐσίας τε καὶ τοῦ μὴ εἶναι; Legg. II. 668. D: ἐκαστων τῶν μυσρῶν τὰς θέσεις. — In eo dicitur quod ponitur (etiam sumitur, definitur), constituitur, imponitur al. Pol. I. 335. A: καὶ περὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲ ἡ αὐτὴ θέσις. IV. 425. D: εἰ που τελῶν τινὲς ἢ πράξεις ἢ θέσεις ἀναγκαῖοι εἰσιν. Legg. X. 889. E: τέχνη δέ, ἥς οὐκ ἀληθεῖς εἶναι τὰς θέσεις. Hinc etiam in nominibus ac legibus ponendis vel imponendis. Crat. 390. D: κινδυνεύει ... εἶναι οὐ φαῦλον ... ἡ τοῦ ὀνόματος θέσις. 401. B. 397. B: τὴν θέσιν τῶν ὀνομάτων. Legg. VI. 768. C: ἡ δικῶν ἀκριβῆς νόμων θέσις. III. 684. D: εἰς ῥασιτώνην τῆς θέσεως τῶν νόμων. IV. 718. C. VIII. 837. E: τέχνην δὴ τιν' αὐ τοῦτου τοῦ νόμου τῆς θέσεως ... ἔχω. X. 908. D: τὰ ... νόμων ἄξια θέσεως. III. 690. D: τῶν ἐπὶ νόμων θέσιν ἰόντων. IX. 857. C: τὰ περὶ τὴν τῶν νόμων θέσιν. 864. C: περαινοῦντες τὴν θέσιν τῶν νόμων. Epin. 973. B. Denique in actis ponendis, h. e. deponendis. Legg. VII. 813. E: θέσεως καὶ ἀναιρέσεως ὅπλων ἡμμένας (γυναικας).

θεσμός, ὁ, *praescriptio, lex*. Phaedr. 248. C: θεσμός τε Ἀδρασταίας ὁδε. Ep. VIII. 355. B: καὶ ὁ μὲν ταῦτα ἀπεργαζόμενος θεσμός νόμος ἂν ὀρθῶς ὕμιν εἶη καίμενος.

θεσπέσιος, α, ον, *divinus; eximius*; etiam *ingens*. Pol. II. 365. B: ἀδίκω ... θεσπέσιος βίος λέγεται. VIII. 558. A: ἀρ' οὐ θεσπεσία καὶ ἡδεῖα ἡ τοιαύτη διαγωγὴ ἐν τῷ παραντικᾷ; Euthyd. 289. E: καὶ αὐτὴ ἡ τέχνη αὐτῶν θεσπεσία τις καὶ ὑψηλῆ. Pol. III. 387. A: ἀντρον θεσπεσίοιο (Hom.). Theaet. 151. B: σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσι.

θεσπιφῶδῃ, *cano*. Ax. 367. D: οἱ ποιήμασι (στόμασι?) θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιφθοῦσιν.

θέτης, ὁ, *qui ponit* (ut nomina, al.). Crat. 389. D: εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων θέτης.

θετός, ἡ, ὄν, *cum v. ποιεῖσθαι, adoptare*. Legg. XI. 929. C: ἀποκηρυχθέντα ... ἂν τις ... μὴ ἐπιθυμήσῃ θετὸν νόμον ποιήσασθαι.

θέω, *curro, incurro*. Phaedr. 251. E: θεῖ ... ποδοῦσα ὅπου ἂν cet. Crat. 410. B: ὅτι αἰεὶ θεῖ παρὶ τὸν ἀέρα ῥέων.

Legg. III. 691. C: τὰ μὲν εἰς νόσους θεῖ cet. Apol. 39. A: θάττον γὰρ θανάτου θεῖ. Pol. X. 613. B: ὅσοι ἂν θείωσιν εὖ ἀπὸ τῶν κάτω, ἀπὸ δὲ τῶν ἄνω μή. Crat. 397. D: ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν. 414. B. Conv. 190. A: ταχὺ ... θεῖν. Pol. V. 474. A: θεῖν διατεταμένους (v. διατεταγμ.). Legg. I. 625. D. Charm. 159. C. Hipp. min. 373. D: οὐ ποιεῖν τί ἐστι τὸ θεῖν; Ib. ὁ βραδέως θείων. E. Alc. II. 147. B. (v. θεῶν). Crat. 423. A: ἵππον θείοντα. Pol. III. 417. B: θείοντες ἤδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου. Legg. VII. 822. B: ἐν Ὀλυμπίᾳ θεόντων ἵππων. Prot. 336. A: θέουσι τούτοις ἀκολουθεῖν. Phaed. 61. A: ὥσπερ οἱ τοῖς θέουσι διακελευόμενοι. Prot. 336. A: θείοντας. Crat. 397. D: ἄτε ... αὐτὰ ὁρῶντες ... θείοντα. Charm. 153. B: ἐθεῖ πρὸς με.

θεῶμαι, *specto, contemplor, video; examino; perspicio, cognosco*. Gorg. 524. E: θεᾶται ἐκάστου τὴν ψυχὴν. Pol. X. 611. C: ὥσπερ νῦν ἡμεῖς θεώμεθα. Polit. 298. E: θεῶ δὴ καὶ τὸ μετὰ ταῦτα ἐπόμενον. Men. 82. E. Phaed. 110. B: εἴ τις ἀνωθεν θεῶτο (τὴν γῆν). Pol. X. 598. A: ἐάν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν θεᾶ ἐάν τε καταντικρὺ. 611. D: οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν ἡμεῖς θεώμεθα. V. 466. E: ἴν' ὥσπερ οἱ τῶν ἄλλων δημιουργῶν θεῶνται ταῦτα ἄ cet. VI. 500. A. Conv. 211. D: θεᾶσθαι μόνον καὶ ξυνεῖναι. Pol. III. 402. D. VI. 511. C. Phaedr. 250. E: θεώμενος αὐτοῦ τὴν τῇδε ἐπωνυμίαν. Conv. 190. E. Pol. VII. 529. B: ἐν ὁροφῇ ποιικίλματα θεώμενος. Legg. XI. 925. A: γυμνάς ... θεώμενος τὰς θηλείας. Phaed. 84. A: τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον ... θεωμένη. Pol. VII. 518. C. Conv. 212. A: κάκεινο ᾧ δεῖ θεωμένου. 211. D: θεωμένῳ αὐτὸ τὸ καλόν. Phaedr. 258. C: θεώμενοι αὐτοῦ τὰ συγγράμματα. Pol. II. 359. C. X. 602. C: ἐν ὕδατι ... θεωμένοις. V. 479. D: τοὺς ... πολλὰ καλὰ θεωμένους. Charm. 154. C: πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεῶντο αὐτόν. Polit. 264. C: καὶ ταῦτα τεθέσμαι. Pol. X. 601. B: τεθέσσαι γὰρ πον. Phaedr. 249. E: πάσα ... ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέσται τὰ ὄντα. Legg. IV. 711. A: ὑμεῖς δὲ τάχα οὐδὲ τεθέσθε τυραννουμένην πόλιν. Pol. III. 400. A: τεθεσμένος ἂν εἴποιμι. Conv. 221. A: ἐναυῦθα ... καὶ κάλλιον ἐθεασάμην Σωκράτη. Legg. I. 637. B. Lach. 181. A. Pol. X. 615. D: ἐθεασάμεθα ... καὶ τοῦτο τῶν δεινῶν θεαμάτων. Legg. III. 683. A. 702. A. Lach. 179. E: ὅν νῦν ὑμεῖς ἐθεασασθε ἐπιδεικνύμενον. 183. D. Phaed. 91. B: θεᾶσαι ὥς πλεονεκτικῶς. Crat. 418. A. Euth. 5. E. Pol. III. 415. D: θεασάσθων. Crat. 411. A: ἡδέως ἂν θεασάμην ταῦτα τὰ καλὰ ὀνόματα cet. Eryx. 399. A: ἵνα θεᾶσαι ὥς cet. Pol. VII. 516. A: αὐτόν τὸν οὐρανὸν νύκτωρ ἂν ῥᾶον θεᾶσαιτο. Legg. III. 686. C. Polit. 299. D: (εἰ) καὶ τινα ἵπποφορβίαν ... θεασαίμεθα. Pol. II. 369. A: εἰ γιγνομένην πόλιν θεασαίμεθα λόγῳ. Gorg. 495. E: ὅταν

αὐτὸς αὐτὸν θεάσθαι ὀρθῶς. Soph. 237. B: τοῦτ' ... αὐτὸ πρῶτον θεασώμεθα. 254. B: πρὶν ἂν ἱκανῶς αὐτὸν θεασώμεθα. Polit. 267. E. Legg. IV. 720. E: βούλει δὴ καὶ θεασώμεθα τὸ διπλοῦν τοῦτο cet. De lege 317. D. Prot. 336. A: εἴ τι δεῖ θεάσασθαι ... θέοντα. Theaet. 154. E: πῦν δὲ ... βουλησώμεθα θεάσασθαι αὐτὰ πρὸς αὐτά. Soph. 236. C. Conv. 210. C. Pol. I. 327. A. al. Prot. 352. A: θεασάμενος ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδύ. Tim. 19. B. Phaedr. 247. E: καὶ τὰλλα ὡσαύτως τὰ ὄντα ὄντως θεασαμένη. Legg. VII. 806. E: θεασαμένους. Pol. I. 328. A: τὴν παννυχίδα θεασώμεθα. VIII. 545. C. Pol. V. 467. E: οὕτω ... κάλλιστα τε θεάσσονται τὸ αὐτῶν ἔργον cet. Verb. Phil. 66. D: αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον αὐτὰ τὰ πράγματα. Soph. 245. E. Polit. 260. C. Pol. III. 390. D: θεατίον τε καὶ ἀκουστέον. 413. D. Tim. 48. B. Legg. IX. 862. B: τοῦτό ἐστι τῷ νομοθέτῃ θεατέον. al.

θεώρημα, τό, *id quod spectatur et in univ. percipitur*. Legg. XII. 953. A: ὅσα τε Μουσῶν ὥσιν ἔχεται (v. ὡς δέχεται) θεωρήματα.

θεωρήσις, ἡ, *spectatio, spectaculum*. Phil. 48. A: τὰς γε πραγματικὰς θεωρήσεις.

θεωρητικός, ἡ, ὄν, *contemplans, perscrutans*. Def. 414. B: ἐπιστήμη θεωρητικὴ τοῦ ὄντος καὶ μέλλοντος ζῶν θνητῶ. Ib. ἐπιστήμη θεωρητικὴ τῆς τῶν ὄντων αἰτίας. Ib. θεωρητικὴ τοῦ ἀληθοῦς.

θεωρία, ἡ, *spectatio* (v. c. ludorum sollemnium). Crit. 25. B: οὐτ' ἐπὶ θεωρίαν πῶποτε ἐν τῆς πόλεως ἐξῆλθες. **spectatio, contemplatio; ratio* (vern. wissenschaftliche Erkenntniss). Pol. VI. 486. A: ὧ ... ὑπάρχει ... θεωρία πάντος μὲν χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας. Legg. XII. 951. C: ἄνευ ... ταυτέος τῆς θεωρίας καὶ ζητήσεως οὐ μένει ποτὲ τελῶς πόλις. Phil. 38. B: τῆς ... διαφορὰς αὐτοῖν ἐπὶ θεωρίαν ἔλθωμεν. Legg. IV. 720. B: (ἐάν) κατ' ἐπίταξιν ... τῶν δεσποτῶν καὶ θεωρίαν καὶ κατ' ἐμπειρίαν τὴν τέχνην κτώνται. Pol. VII. 517. D: εἰ ἀπὸ θείων ... θεωριῶν ἐπὶ τὰ ἀνθρώπειά τις ἐλθὼν κακὰ ἀσχημονεῖ cet. **id quod spectaculum hominibus praebet* (ut ludi publici; unde θεωρεῖν etiam est ludis interesse); praec. pompa sollemnis vel legatio publico nomine missa ad dies festos concelebrandos, sacra procuranda al. Phaedr. 58. B: ἐπεσθῶν ... ἄρξωνται τῆς θεωρίας. C. Ib. ἐκάστου τοῦτος θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον, ἣν δὴ ... κατ' ἐνιαιντὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν. Legg. XII. 947. A: τῶν εἰς τοὺς Ἑλλήνας κοινῇ θυσίῶν καὶ θεωριῶν. Pol. VIII. 556. C: ἡ κατὰ θεωρίας ἡ κατὰ στρατείας. Etiam ipsi dies festi θεωρία dicuntur. Legg. I. 650. A: ξυγγενόμενον μετὰ τῆς τοῦ Διονύσου θεωρίας.

θεωρὸς, ὁ, *spectator, speculator*. Legg. XII. 951. C: ὁ θεωρὸς ὁ τοιοῦτος cet. 953. A: ὁμμασιν ὄντως θεωρὸς.

Epin. 986. D: θεωρὸς τῶν καλλίστων γενόμενος. 953. C: ἂν ... ποτέ τις ἔλθῃ τῶν παρ' ἡμῖν θεωρῶν ἀντίστορφος ἐξ ἄλλης χώρας. Legg. XII. 950. D: ἡ καὶ τισι θεωροῖς. Pol. V. 467. C: θεωροὺς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν. VII. 537. A. Tim. 57. D. Legg. I. 639. C. XII. 951. A.

θεωρῶ, *specto* (etiam *ludis intersum vel adsum*, ut Epp.); *ideo*; *contemplor*; *perspicio*, *cognosco*; etiam, ut Lat. *specto*, *iudico*. Phaedr. 247. C: αἱ δὲ θεωροῦσι τὰ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ. Pol. V. 467. A. Legg. XII. 951. D: μηκέτι θεωρεῖται. Pol. X. 607. D: ὅταν δι' Ομήρου θεωρῆς αὐτήν (τὴν μίμησιν). Legg. III. 695. C: θεωρῶμεν δὴ ξυνεπόμενοι τῷ λογῷ. XII. 951. C: οὐδ' ἂν κακῶς αὐτήν (τὴν θεωρίαν) θεωρώσι. Pol. V. 467. C: θεωρεῖν ... τὰ περὶ τὸν πόλεμον. VII. 529. B: αὐτὸν νοήσει, ἀλλ' οὐκ ὁμιασι θεωρεῖν. Legg. I. 650. A. Eryx. 399. C: εἴτα οἶονται δεῖν μὴ αὐτὸν τὸν λόγον θεωρεῖν. Phaedr. 276. B: θεωρῶν καλοῦς. D: αὐτοὺς θεωρῶν φανομένους ἀπαλούς. Conv. 210. D: θεωρῶν πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους. Phaedr. 247. C: θεωροῦσα τάληθ' ἔρφεσται. Pol. X. 606. B: ἅτε ἄλλότρια πάθη θεωροῦν. Gorg. 523. E: αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν θεωροῦντα. Ep. VII. 350. B: Δίωνα καταλαβὼν θεωροῦντα. Phaed. 99. D: οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοποῦμενοι. Legg. II. 657. D. Ep. III. 313. B: ὥς ἡγγεῖλαν οἱ τότε θεωροῦντες. Pol. X. 601. A: τοῖς μὴ ἐπαύουσιν, ἐκ τῶν χρωμάτων δὲ καὶ σχημάτων θεωροῦσι. Legg. VI. 772. A: θεωροῦντας. Phil. 53. D: παιδικὰ πον καλὰ κάγαθὰ τε θεωρήκαμεν ἅμα καὶ ἐραστάς cet. Pol. II. 372. E: εἰ δ' αὖ βούλεσθε καὶ φλογμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκωλύει. IX. 579. B: οὔτε θεωρῆσαι ὅσων ... οἱ ἄλλοι ἐλευθεροὶ ἐπιθυμῆται εἰσι. Legg. XII. 951. A. D: θεωρήσας. 952. B: ὁ θεωρήσας τὰ ἐν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις νόμιμα. Pol. I. 327. A: θεωρήσαντες. Phaed. 65. E: ἀρα διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν ταλῆ-θέστατον θεωρεῖται —; Theaet. 177. E: τὸ πρᾶγμα ὃ ὀνομαζόμενον θεωρεῖται. Gorg. 474. D: ἐὰν ἐν τῷ θεωρεῖσθαι χαίρειν ποιῇ τοὺς θεωροῦντας. Phil. 42. B. Legg. VI. 781. C. Pol. VI. 511. C: τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγεσθαι ἐπιστήμης τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρούμενον. Legg. II. 663. C: ἐκ μὲν ἀδίκου καὶ κακοῦ ... θεωρούμενα ἡδέα, ἐκ δὲ δικαίου cet. VI. 772. A: θεωρουμένους. Eryx. 405. C: μάλιστα δ' ἂν ἴσως καὶ τοῦτο ὡς θεωρηθεῖ, εἰ τις cet. Legg. VII. 815. B: τὴν δ' εἰρηγικήν ὀρχησιν τῇδ' αὖ θεωρητέον ἐκά-στων.

θήκη, ἡ, *sepulcrum*. Legg. XII. 947. C: εἰς τὴν θήκην φέρειν αὐτήν ... τὴν κλίνην cet. D: θήκην ... ὑπὸ γῆς αὐτοῖς εἰργασμένην εἶναι ψαλίδα cet. Pol. IV. 427. B: τελευτησάντων ... θῆκαι. V. 469. B: προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς θήκας. Legg. XII. 947. B. 958. D.

θηλάζω et med. θηλάζομαι, *lacto*. Pol. V. 460. D:

αὐτῶν τούτων ἐπιμελήσονται ὅπως μέτριον χρόνον θηλά-
σονται (αἱ μητέρες. Vulg. θηλάσονται).

Θηλή, ἡ, *pamma*. Crat. 414. A: ἡ ... θηλή ... ὅτι
τεθηλέναι ποιεῖ. Ib. ἀπὸ τῆς θηλῆς.

Θηλυγενής, ὁ ἡ, *muliebris*. Legg. VII. 802. E: Θη-
λυγενέστερον ὡς ὃν παραδοτέον ἐν τε τῷ νόμῳ καὶ λόγῳ.

Θήλυσ, εἰα, υ, *muliebris*; τὸ θῆλυ, *genus muliebre et mulieres*. Legg. XII. 958. D: περὶ τελευτήσαντος ... εἴτε τις
ἄρῶν εἴτε τις θήλυσ ἢ (ἦν?). Pol. V. 453. A: φόνις ἡ
ἀνθρωπίνη ἡ θήλεια. Legg. VI. 770. D. al. Hipp. mai. 288.
B: θήλεια ... ἵππος. Crat. 414. A: τὸ ... θῆλυ ἀπὸ τῆς
θηλῆς τι φαίνεται ἐπωνομάσθαι. Conv. 189. D: ἄρῶν καὶ
θήλυ (γένος). 190. B: τὸ ... θῆλυ τῆς γῆς (ἐκγονον ἦν).
Pol. V. 471. D. Tim. 91. D: γυναῖκες ... καὶ τὸ θῆλυ πάν
οὕτω γέγονε. Legg. VI. 781. A. Pol. V. 468. C: ἐάν τις
του τυγχῇ ἐρῶν ἢ ἄρῶνος ἢ θηλείας. Legg. VIII. 839. A:
ἀπεχομένους ... ἀρούρας θηλείας πάσης. IX. 872. E. Crat.
431. A: τὸ τοῦ θήλεος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Conv. 181.
C: μετεχούσης ἐν τῇ γενέσει καὶ θήλεος καὶ ἄρῶνος. Pol.
V. 466. D. Legg. VIII. 836. E: τοῦ ... εἰς μίμησιν τοῦ θή-
λεος ἰόντος. I. 636. C: τῇ θηλείᾳ καὶ τῇ τῶν ἄρῶνων φύ-
σει εἰς κοινωνίαν ἰούσῃ τῆς γεννήσεως. VIII. 840. D. Polit.
262. E: ἄρῶνι καὶ θήλει. Conv. 191. C: διὰ τοῦ ἄρῶνος
ἐν τῷ θήλει. Legg. II. 665. C: θῆλυν τε καὶ ἄρῶνα. VII.
792. D: ἄρῶνα ἢ θῆλυν. XI. 928. A: ὅς ἂν θῆλυν ἢ ἄρῶνα
(ὀρφανόν) ἐπιτροπύῃ. Pol. V. 454. D: τῷ τὸ μὲν θῆλυ
τίκτειν, τὸ δὲ ἄρῶν οἰκεῖν. Legg. VII. 805. C. V. 740. C:
πλείους ἐπίγονοι ... θήλεις ἢ τινες ἄρῶνες. I. 631. D: ὅσοι
(παῖδες) τε ἄρῶνες καὶ ὅσαι θήλειαι. Critia 110. C: πάνθ'
ὅσα ξύννομα ζῶα θήλα καὶ ὅσα ἄρῶνα. Legg. I. 636. C:
θηλείων πρὸς θηλείας. VI. 764. D: θηλείων κορῶν. VII.
788. A: γενομένων ... παίδων ἄρῶνων καὶ θηλειῶν. 802.
E. al. VI. 778. A: μήτ' οὖν θηλείαις μήτε ἄρῶσιν (οἰκέ-
ταις). Pol. V. 451. D: τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κινῶν.
Legg. V. 740. C. XI. 924. E: ἐάν τις παῖδας θηλείας κα-
ταλίπη. 930. B. Pol. V. 461. D: τὰ δὲ θήλα θυγατέρας
(προσερεῖ). Legg. VII. 794. D.

Θήρ, ὁ, *fera, bellua*. Soph. 235. A: τὸν θῆρα μηκέτ'
ἀνεῖναι. Pol. VIII. 559. D: αἰθῶσι θηροὶ καὶ δεινοῖς. Ax.
372. A: θηροὶ περιλιχμώμενοι.

Θήρα, ἡ, *venatio; trop. indagatio et appetitio*. Soph.
220. B: τοῦ πτηνοῦ ... γένους πάσα ... ἡ θήρα. Legg. VII.
823. B: θήρα ... πάμπολύ τι πρᾶγμα ἐστὶ. Soph. 221. E:
τίνος θήρας ἄτερος (θηρευτής); 222. B: τῆς πεζῆς θήρας.
Legg. VII. 822. D. 823. D: τῆς περὶ θάλατταν θήρας. E:
πτηνῶν θήρας. Theaet. 198. D: τῇ τῶν περισσετέρων κίήσει
τε καὶ θήρα. Soph. 222. D: τῇ τῶν ἐρῶντων θήρα. Plaed.
66. C: ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν. Gorg.

500. D: τὴν μὲν τοῦ ἡδέος θήραν, τὴν δὲ τοῦ ἀγαθοῦ. Theaet. 198. A: θήραν ἐπιστημῶν ἀρτίου τε καὶ περιττοῦ πάντος. Soph. 220. B: τὸ μὲν ἔρκεσιν ... ποιεῖται τὴν θήραν cet. 222. C: θήραν ... ἀνθρώπων (Id. Legg. VII. 823. B.). Ib. βίαιον θήραν ὀρισάμενοι. Legg. I. 633. B. VII. 823. E: ἀργὸν θήραν διαπνονοῦμένοις. B: στρατοπέδων θήραι. Pol. IV. 412. B: θήρας τε καὶ κυνηγέσια. Alc. I. 121. E: ἐπὶ τὰς θήρας ἀρχονται ἰέναι.

θήρειος, α, ον et ὁ ἡ, *ferimus*. Phaedr. 248. D: μὴ φουτεύσαι εἰς μηδεμίαν θηρείαν (sic codd. praestantt. Vulg. θήρειον) φύσιν. Tim. 42. C: εἰς τινα τοιαύτην αἰε μεταβαλοῖ (v. μεταβαλεῖ) θήρειον (v. θηρίου) φύσιν.

θήρανμα, τό, *venatio*. Legg. VII. 823. B: τὸ περὶ τὰ πεζὰ θηρεύματα.

θήρευσις, ἡ, *venatio; aucupium*. Legg. VII. 824: πεζῶν ... μόνον θήρευσίς τε καὶ ἄγρα λοιπή. Theaet. 166. C: εἰ ... ὀνομάτων γε δεῖσσι θηρεύσεις διευλαβεῖσθαι ἀλλήλων.

θηρευτής, ὁ, *venator; captator*. Soph. 231. D: νέων καὶ πλουσίων ἐμμοσθος θηρευτής. (Def. 415. C.) Conv. 203. D: θηρευτής δεινός. Lys. 206. A. 218. C. Soph. 221. D: θηρευτά τινε καταφαίνεσθον ἄμφω μοι. Pol. II. 373. B: οἷον οἷ τε θηρευταὶ (*qui speciem captant?*) πάντες οἷ τε μιμνῆται cet. Tim. 24. A: τὸ τῶν θηρευτῶν τὸ τε τῶν γεωργῶν (γένος). Legg. VII. 823. E: θηρευτὰς ὠμούς καὶ ἀνόμους. 824.

θηρευτικός, ἡ, ὄν, *venaticus; fem. et neutr. ars vel peritia venandi*. Epin. 975. C: οὐδ' ἡ ξύμπασα θηρευτικῇ, πολλή περ καὶ τεχνικῇ γεγονῶτα. Euthyd. 290. B: θηρευτικῇ τις ἡδε γέ ἐστι τέχνη ἀνθρώπων. Soph. 221. B: χειρωτικοῦ (ἤμισυ μέρος ἦν) θηρευτικόν. 223. B: τέχνης ... θηρευτικῆς. Polit. 299. D: ξυμπάσης ἡστινοσοῦν θηρευτικῆς. Euthyd. 290. B. Soph. 265. A: ἐν θηρευτικῇ. Polit. 289. A: γεωργικῇ ... καὶ θηρευτικῇ. Soph. 227. B: τὸν διὰ στρατηγικῆς ... δηλοῦντα θηρευτικὴν. 219. C: τὸ ... ἀγωνιστικὸν καὶ θηρευτικόν. E. 223. C. Euthyd. 290. B: θηρευτικοὶ γάρ εἰσι καὶ οὗτοι. Pol. V. 459. A: κύνας θηρευτικούς.

θηρεύω, *venor; aucupor, capto; capio; indago, sector*. Gorg. 490. A: καὶ οὐ ῥήματα (codd. ῥήματι) θηρεύω. Phil. 20. D: ὅτι πᾶν τὸ γινώσκον αὐτὸ θηρεύει. Polit. 264. A: ἦν ... θηρεύομεν ἐπιστήμην. Phaed. 66. A: αὐτὸ κατ' αὐτὸ εἰλικρινὲς ἕκαστον ἐπιχειροῖ θηρεύειν τῶν ὄντων. Theaet. 198. A: ἦν ἂν βούληται τῶν ἐπιστημῶν θηρεύειν. Polit. 285. D. Legg. I. 627. C: οὐκ ἂν εἴη γε πρέπον ... τοῦτο θηρεύειν. XII. 950. C: τὸν εὐδοξον βίον θηρεύειν. Gorg. 489. B: ὀνόματα θηρεύων. Theaet. 199. B. Phil. 56. A: τὸ μέτρον ἐκάστης χορδῆς ... θηρεύουσα. Legg. VII. 823. B. Theaet. 199. E: τὸν ... θηρεύοντα. Legg. III. 679. A: θη-

ρεύοντες. VII. 824. A: αὐτόχειρες θηρεύοντες. Critia 119. E: ξύλοις καὶ βρόχοις ἐθήρευον. Phaedr. 262. C: δόξας ... τεθήρευκώς (γ. τεθηρακώς). Theaet. 200. A: ἐπιστήμην ἄρα οἴσεται τεθήρευκώς ἔχειν. Euthyd. 290. D: αὐτό ... οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι τοῦτοις ἃ ἐθήρευσαν. Phil. 65. A: εἰ μὴ μὲν θανάμεθα ἰδέα τοῦ ἀγαθόν θηρεύσαι. Legg. VII. 824. A. Euthyd. 290. B. 295. D: βουλομένους με θηρεύσαι. Theaet. 197. C: ὄρνιδας ἀγρίας ... θηρεύσας. Soph. 221. A: περὶ τὴν κεφαλὴν ... τοῦ θηρευθέντος ἐκάστοτε. 222. E: ὅτι τοῖς θηρευθεῖσι δῶρα προσεπιδιδόασιν. Med. Gorg. 464. D: τῷ ... αἰετῇ θηρεύεται τὴν ἄνοιαν. Euthyd. 290. B: ὁ ἂν θηρεύονται. Pol. VII. 531. A: ὅλον ἐκ γειτόνων φωνῇ θηρεύμενοι. Lys. 218. C: ὁ ἐθήρευόμεν. Euthyd. 290. C: ἐπειδὴν ἡ πόλιν τινὰ θηρεύσονται ἢ στρατοπέδον. D: θηρευσσάμενη. Soph. 222. A: τὰν τοῦτοις ζῶα θηρευσόμενος.

θηρίον, τό, propr. diminut. vocis θήρ, *belliola*. Theaet. 171. E: μὴ πᾶν γύναιον καὶ παιδίον καὶ θηρίον δὲ ἱκανὸν εἶναι ἰᾶσθαι αὐτό cet. Ex usu autem loquendi est i. q. θήρ, *fera*, *bellua* (etiam trop.), et in univ. *animal*, plur. *animalia*. Prot. 324. B: ὅστις μὴ ὥσπερ θηρίον ἀλογίστως τιμωρεῖται. Phaedr. 230. A: εἴτε τι θηρίον τυγχάνω Τυφῶνος πολυπλοκώτερον cet. Pol. I. 336. B: ὥσπερ θηρίον ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασόμενος. VII. 535. E: ὥσπερ θηρίον ὕειον. Ep. VII. 335. B: ἀρπάζει πᾶν ... καθάπερ θηρίον. Phaedr. 249. B: ἐνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ ἀφικνεῖται. Pol. II. 376. A. IX. 588. C: θηρίου ποικίλου καὶ πολυκεφάλου. Phaedr. 240. B: κόλακι, δεινῷ θηρίῳ. Pol. IX. 590. B: ὅταν τις τὸ αὐτὸ τοῦτο, τὸ θυμοειδές, ὑπὸ τῷ ὀγλώδει θηρίῳ ποιῇ. X. 611. D. Soph. 226. A: ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ θηρίον. Pol. IX. 588. E: τὸ παντοδαπὸν θηρίον εἰωχοῦντι ποιεῖν ἰσχυρόν. Crat. 399. C: ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία ... οὐδὲν ἐπισκοπεῖ ... ὁ δὲ ἄνθρωπος cet. Phil. 67: καὶ τὰλλα ξύμπαντα θηρία. Conv. 207. A. Tim. 76. D: ὡς ... ἐξ ἀνδρῶν γυναῖκες καὶ τὰλλα θηρία γενήσοιτο. Prot. 322. B: ἀπώλλυντο ... ὑπὸ τῶν θηρίων. Polit. 262. A: καὶ μοι δοκεῖ τῶν μὲν ἀνθρώπων ἑτέρα τις εἶναι, τῶν δὲ αὐθιγῶν ἄλλη τροφή. 263. C. Phil. 67: τοὺς θηρίων ἔρωτας. Pol. VIII. 562. E. IX. 571. D: ἄλλω τε ὁπωσὺν ἀνθρώπων καὶ θιῶν καὶ θηρίων. Legg. II. 669. C: θηρίων φωνὰς καὶ ἀνθρώπων. VII. 808. D. 824: τὴν ἄγριον τῶν θηρίων ῥάμην. Menex. 237. D: θηρίων ... ἀγρίων. Clit. 409. D: τὰς τῶν θηρίων (φιλίας). Polit. 272. B: πρὸς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ θηρίοις διὰ λόγων δύνασθαι συγγίγνεσθαι. 291. B: τοῖς ἀσθενέσι καὶ πολυτρόποις θηρίοις. Conv. 188. B: καὶ τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς φυτοῖς. Legg. IV. 710. A: ὅπερ εὐθύς παισὶ καὶ θηρίοις ... ξυμφυτον ἐπανθεῖ. Polit. 263. D: θηρία κατέσας. 272. C: εἰ ... δι-

λέγοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ τὰ θηρία μύθους. Pol. VI. 496. D: ὥπερ εἰς θηρία ἄνθρωπος ἐμπροσθέν. Menex. 237. D: θηρία τε καὶ βοτά.

θηριῶ, *effero*. Legg. XI. 935. A: θηριούμενος ἐν δυσκολίᾳ ζῶν γίγνεται.

θηριώδης, ὁ ἢ, *ferinus; ferus, immanis*. Pol. IX. 571. C: (ὅταν) τὸ ... θηριώδης τε καὶ ἄγριον ... σκιρτᾷ cet. 519. B: τοῦ κολαζομένου τὸ μὲν θηριώδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται. Tim. 91. E: τὸ ... πεζὸν καὶ θηριώδες. Legg. II. 669. E: φωνῆς θηριώδους σφόδρα φίλον. Pol. IX. 591. C: τῇ θηριώδει καὶ ἀλόγῳ ἡδονῇ. Polit. 509. E: ἀποκλίνει μᾶλλον πρὸς θηριώδη τινα φύσιν. Pol. IV. 430. B: τὴν τε θηριώδη καὶ ἀνδραποδώδη (δόξαν). Crat. 394. E: τὸ θηριώδες τῆς φύσεως καὶ τὸ ἄγριον αὐτοῦ ... ἐνδεικνύμενος τῷ ὀνόματι. Legg. X. 909. A: ὅσοι δ' ἂν θηριώδεις γένωνται cet. Pol. IX. 589. D: τὰ ὑπὸ τῷ θειφ τὰ θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως.

θήρ, ὁ, *mercenarius*. Euth. 15. D: ὑπὲρ ἀνδρὸς θηρός. Polit. 290. A: οὓς γε δρώμεν μισθωτοὺς καὶ θήτας παῖσιν ... ὑπηρετοῦντας.

θησαυρίζομαι, *repono, congero*. Phaedr. 376. D: ἐαυτῷ ... ὑπομνήματα θησαυρίζομενος.

θησαυροποιός, ὁ ἢ, *thesaurus colligans*. Pol. VIII. 554. A: θησαυροποιός ἀνὴρ.

θησαυρός, ὁ, *thesaurus*. Menex. 247. B: εἶναι ... τιμὰς γονέων ἐκγόνοις καλὸς θησαυρός καὶ μεγαλοπρεπής. Legg. XI. 913. E: πλῆθος ... θησαυροῦ παρμιμέγεθες. Menex. 247. B: χρῆσθαι ... καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν θησαυρῷ. Phil. 15. E: ὡς τινα σοφίας εὐρηκῶς θησαυρόν. Legg. XI. 913. A. Pol. VIII. 548. A: ἅτε κεκτημένοι ταμιεῖα καὶ οἰκείους θησαυρούς.

θητεύω, *operas do mercenarias*. Pol. II. 359. D: ποιμένα θητεύοντα παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι. Euth. 9. A: θητεύων. Pol. II. 386. C. et VII. 516. D: θητεύμεν (Hom.). Euth. 4. C: ἐθήτευεν ἐκαὶ παρ' ἡμῖν.

θίασος, ὁ, *turba*. Polit. 303. C: Κενταυρικὸν δρᾶσθαι καὶ Σατυρικὸν τινα θίασον.

θίς, ὁ, *littus*. Pol. III. 388. A. (Hom.).

θλίβω, *constringo*. Tim. 60. C: σφόδρα ἐθλίψε ... αὐτόν (τὸν τῆς γῆς ὄγκον). 91. A: τῷ πνεύματι θλιφθέν.

θνήσκω, *morior; morte mukor vel afficior; cado*. Legg. XII. 946. E: ἀπλῶς θνησκέτω. Ax. 368. D: θνήσκον. Phaedr. 72. C: (εἰ) τὰ ... ζῶντα θνήσκοι. Ax. 369. C: οὐ γὰρ τέθνηκας. E. Apol. 41. B: τέθνηκεν. Gorg. 492. E: καὶ ἡμεῖς ... τέθναμεν. Legg. XI. 933. E: τεθνάτω. 938. C. Gorg. 483. B: ᾧ κρείττον' ἐστὶ τεθνάναι ἢ ζῆν. Phaedr. 62. A: οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν. 64. A: ἀποθνήσκεις τε καὶ τεθνάναι. 67. E: τὸ τεθνάναι ἤκιστ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν.

77. D: ἐκ θανάτου καὶ τοῦ τεθνάναι. Conv. 179. A. Pol. III. 387. D. Legg. III. 698. E: Λαρεῖος ... τεθνάναι ἐλέχθη. Apol. 30. C: οὐδ' εἰ μέλλω πολλάκις τεθνάναι. Legg. IX. 874. A: ἐὰν ... τεθνεώς ... τις φανῇ. Euth. 4. B: ὁ τεθνεώς (v. τεθνεώς) ὑπὸ τοῦ σοῦ πατρός. Phaed. 71. D: τὸ τεθνηκός. Gorg. 524. C: τεθνεώτος τὸ σῶμα. Pol. V. 469. D. Phaed. 77. C: τὸ γίγνεσθαι πᾶν τὸ ζῶν ἐκ τοῦ τεθνεώτος. Tim. 85. D: τεθνεώτος αἵματος. Gorg. 523. E: τὸν κριτὴν δεῖ γυμνὸν εἶναι, τεθνεῶτα. Pol. V. 469. D: ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπιάζωσι. Conv. 192. E: κοινῇ τεθνεῶτα. Apol. 40. E: ὡς ... ἐκεῖ εἰσὶν ἅπαντες οἱ τεθνεῶτες. Phaed. 72. C: τὰ τεθνεῶτα. 70. C: ἐκ τῶν τεθνεῶτων. 71. D. 72. D: τὰς τῶν τεθνεῶτων ψυχὰς εἶναι. Menex. 236. D. Men. 100. A: οἷον ἔφη Ὀμηρος ἐν τοῖς τεθνεῶσι τὸν Τειρεσίαν εἶναι. Ax. 368. B: μήτε ... ἐν τοῖς τεθνηκόσιν ὄντα μήτε ἐν τοῖς βιοῦσιν. Ep. II. 311. C: ὡς ἔστι τις αἰσθησις τοῖς τεθνεῶσι τῶν ἐνθάδε. Gorg. 523. E: τεθνεῶτας ... δεῖ κρίνεσθαι. Phaed. 72. A: τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν ζώντων (γεγονέναι). Legg. X. 909. B. Gorg. 469. D: τεθνήξει (v. τεθνήξεται) οὗτος (v. Annott. in Gorg. p. 175.).

Θνητοειδής, ὁ ἡ, *mortali similis, mortalis*. Phaed. 86. A: τὰς χορδὰς θνητοειδεῖς οὔσας.

Θνητός, ἡ, ὄν, *mortalis*. Conv. 203. D: οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφυκεν οὔτε ὡς θνητός. 207. D: ἡ θνητὴ φύσις. Legg. IX. 875. B. Phaedr. 246. B: θνητὸν τε καὶ ἀθάνατον ζῶον. Phaed. 80. A: τὸ ... θνητὸν (opp. τὸ θεῖον). Conv. 208. B. Tim. 70. E. Crat. 398. D: ἐρασθέντος ἡ θεοῦ θνητῆς ἡ θνητοῦ θεᾶς. Pol. III. 416. E: τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτῆσει. Legg. IX. 873. A: ὁ παρὰ τοῦ θνητοῦ νομοθέτου νόμος. Critia 113. C: ἐκ θνητῆς γυναικὸς γεννήσας. Conv. 202. E: μεταξὺ ἐστὶ θεοῦ τε καὶ θνητοῦ. Pol. IX. 585. C. al. Phaedr. 256. E: σωφροσύνη θνητῇ κεκραμένη. Phaed. 80. A: τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ (ἔοικεν). B. Conv. 206. C: τοῦτο ἐν θνητῷ ὄντι τῷ ζῶσι ἀθάνατον ἐνέστιν. Tim. 65. A: τῷ θνητῷ τῆς ψυχῆς. 73. C: παντὶ θνητῷ γένει. Ax. 370. C: οὐδὲ μίμνησκον θνητῷ σώματι τὰς ἡδονὰς. Theaet. 176. A: τῇ ... θνητῇ φύσει καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ (τὰ κακὰ). Legg. X. 889. C: αὐτὴν θνητὴν (τέχνην) ἐκ θνητῶν. Soph. 246. E: θνητὸν ζῶον εἴ φασι εἶναι τι. Tim. 41. D: ἀθανάτῳ θνητὸν προσυφαίνοντες. 69. D: τὸ θνητὸν γένος ξυνέθεσαν. Prot. 320. C: θνητὰ ... γένη οὐκ ἦν. Tim. 41. B. Legg. X. 902. E: θνητῶν δημιουργῶν φανλότερον. Tim. 96. C: τῶν ... θνητῶν τῇ γένεσιν. Legg. X. 901. D: θνητοῖς τε καὶ ἀθανάτοις. Tim. 80. B: ἐν θνηταῖς ... φοραῖς. Legg. X. 897. D: ὡς νοῦν ποτὲ θνητοῖς ὁμμασιν ὀφύμενοί τε καὶ γνωσόμενοι ἱκανῶς. Phaedr. 256. E: θνητὰ τε καὶ φειδωλὰ οἰκονομοῦσα. Soph. 265. C: ζῶα ... πάντα θνητὰ καὶ φντά. Tim. 42. D: σώματα πλάττειν θνητὰ. 69. C: ζῶα ἔχον ἅπαντα ἐν αὐτῷ θνητὰ ἀθάνατα τε.

Critia 107. D: (ὅτι) τὰ ... θνητὰ καὶ ἀνθρώπινα ἀκριβῶς ἐξετάζομεν.

Θοιμάτιον, v. ἱμάτιον.

Θοῖνη, ἡ, *epulae, pabulum* (etiam trop.). Phaedr. 236. E: πῶς γὰρ ἂν οἶός τ' εἶην τοιαύτης θοῖνης ἀπέχεσθαι; Theaet. 178. D: σκευαζομένης θοῖνης. Pol. II. 383. B: αὐτὸς ἐν θοῖνῃ παρῶν (Aesch.). Legg. I. 649. A. Phaedr. 247. B: ὅταν ... πρὸς δαῖτα καὶ ἐπὶ θοῖνῃν ἴωσιν. Soph. 251. B: ὅθεν ... τοῖς ... νέοις ... θοῖνῃν παρεσκευάκαμεν. Conyn. 174. C: ἄκλητον ... ἐλθόντα ... ἐπὶ τὴν θοῖνῃν. Ib. ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἵεναι θοῖνῃν ἄκλητος.

Θολερός, ὁ, ὄν, *turbidus*. Phaed. 113. A: θολερός καὶ πηλώδης. Tim. 92: εἰς ὕδατος θολερὰν καὶ βαθύαν ἔωσαν ἀναπνεύσιν. 58. D: ὁ ... θολερωτάτος (ὄηρ) ὁμίχλη τε καὶ σκότος.

Θόλος, ἡ, *aedificium rotundum*, in quo prytanes epulabantur. Apol. 32. D: ἐπειδὴ ἐκ τῆς θόλου ἐξήλθομεν. C: εἰς τὴν θόλον ... ἀγαγεῖν cet.

Θοός, ἡ, ὄν, *velox*. Crat. 422. E: ἐκ τοῦ θοοῦ. Ib. τὸ ... θοόν.

Θόρυβος, ὁ, *tumultus, turba*; etiam *strepitus* vel *clamor multitudinis* aliquid probantis (*plausus*) vel improbantis. Phaedr. 238. B: θόρυβος ... καὶ ἄμιλλα καὶ ἰδρὼς ἔσχατος γίγνεται. Gorg. 458. C: τοῦ ... θορύβου ... αὐτοὶ ἀκούετε τούτων τῶν ἀνδρῶν βουλομένων ἀκούειν, εἴαν τι λέγητε. Conyn. 223. B: θορύβου μετὰ πάντα εἶναι. Pol. VII. 561. B: τοῦ πολ-
λοῦ θορύβου παρελθόντος. Legg. II. 659. A: ἐκπληττόμενον ὑπὸ θορύβου τῶν πολλῶν. III. 700. D: μὴ τολμᾶν κρίνειν διὰ θορύβου. IX. 876. B: θορύβου μεστὰ, καθάπερ θέα-
τρα ἐπαινοῦντά τε βοῇ καὶ ψέγοντα cet. Pol. VI. 492. B: ὅταν ... ἔνν πολλῶ θορύβῳ τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πραττομένων, τὰ δὲ ἐπαινῶσιν, ὑπερβαλλόντως ἐκάτερα. Prot. 339. D: εἰπὼν ... ταῦτα πολλοῖς θόρυβον παρέσχε καὶ ἐπαινον τῶν ἀκούντων. Phaed. 66. D: θόρυβον παρέχει καὶ ταραχὴν. Pol. VI. 492. C: (ὅταν) αἱ τε πέτραι καὶ ὁ τόπος ... διπλάσιον θόρυβον παρέχωσι τοῦ φόγου καὶ ἐπαι-
νοῦ. IX. 571. E: ὅπως ἂν κοιμηθῇ καὶ μὴ παρέχῃ θόρυβον τῷ βελτίστῳ χαίρον ἢ λυπούμενον. 575. A. Tim. 70. E: θόρυβον καὶ βοὴν ὡς ἐλαχίστην παρέχον. Critia 117. E. Polit. 273. A: θορύβων (v. θορύβου) τε καὶ ταραχῆς ἥδη παύομενος. Pol. III. 413. D: ὥσπερ τοὺς πᾶλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ φοβεροί.

Θορυβῶ, *tumultuor; exsuko*; etiam *frenitu* vel *clamore indignationem* significo. Prot. 319. C: καταγελοῖσι καὶ θορυβοῦ-
σιν. Apol. 27. B: μὴ ἄλλα καὶ ἄλλα θορυβεῖτω. 21. A: μὴ θορυβεῖτε (v. θορυβῆτε). 30. C. 17. D: μήτε θανμά-
ζειν μήτε θορυβεῖν τοῦτον ἔνεκα. 30. C: μὴ θορυβεῖν ἐφ'
οἷς ἂν λέγοι. Euthyd. 303. B: ἐφ' ἐκείστοις πᾶσι παγκάλως

ἐθορύβουν cet. 276. D: ἐνταῦθα ... καὶ πάνν μίγα ἐγέλασαν τε καὶ ἐθορύβησαν οἱ ἐρασταὶ τοῖν ἀνδρῶν. 303. B: ὀλίγου ... καὶ οἱ κίονες ... ἐθορύβησάν τ' ἐπὶ τοῖν ἀνδρῶν καὶ ἦσθησαν. Apol. 20. E: μὴ θορυβήσῃτε. *conturbo, perturbo; consterno. Phaedr. 245. B: μὴδὲ τις ἡμᾶς λόγος θορυβεῖτω. Phil. 28. C: ὄντως σε ἐγὼ ... σεμνυνων ἐν τῷ παίζειν ἐθορύβησα. Pol. IV. 438. A: μήτοι τις ... ἀσκέπτους ἡμᾶς ὄντας θορυβήσῃ. Phaedr. 248. A: θορυβουμένην ὑπὸ τῶν ἵππων. Legg. I. 640. B: μὴδὲν τὸ παράπαν δεδιότα μὴδὲ θορυβοῦμενον ... στρατηγόν. Euthyd. 275. D: γνούς αὐτὸν τεθορυβημένον. Pol. VII. 518. A: ὅποτε ἴδοι θορυβουμένην τινά (ψυχήν). Legg. I. 640. A: ὁ ... ἀνδρείος τῶν δειλῶν ὑπὸ φόβων ἦττον τεθορυβηταί. Lys. 210. E: ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυβημένον ὑπὸ τῶν λεγομένων. Charm. 154. C: οὕτως ἐκπεπληγμένοι τε καὶ τεθορυβημένοι ἦσαν. Conv. 215. E: οὐδὲ τεθορύβητό μου ἡ ψυχὴ οὐδ' ἡγανακτεῖ. Euthyd. 283. D: καὶ ἐγὼ ἀκούσας ἐθορυβήθην. Conv. 194. A: ἵνα θορυβηθῶ διὰ τὸ οἶεσθαι cet. B: εἰ ... νῦν οἴηθείην σε θαυρηθῆσθαι ἐνεκα ἡμῶν ὀλίγων ἀνθρώπων.

θορυβώδης, ὁ ἡ, turbulentus. Legg. II. 671. A: θορυβώδης ... ὁ ξύλλογος ὁ τοιοῦτος ἐξ ἀναγκῆς ... ξυμβαίνει γιγνώμενος. Tim. 42. D: θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα.

θράσος, τό, audacia, temeritas. Hipp. mai. 298. A: οὐκ ἂν ... αὐτὸν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν; Def. 416: ὑπερβολὴ θράσους πρὸς φόβους. Legg. III. 701. B: διὰ θράσους.

θρασύνομιαι, audax sum; partic. audacter vel insolenter. Legg. IX. 879. D: ξένον ... ἂν ἀσελγαίνοντα καὶ θρασυνόμενον ἑαυτὸν τύποντα οἴηται δεῖν κολασθῆναι. III. 685. C: θρασυνόμενον τὸν πόλεμον ἡγεῖραν τὸν ἐπὶ Τροίαν.

θρασυξενία, ἡ, hospitii insolentia. Legg. IX. 879. E: θρασυξενίας παυόντων.

θρασύς, εἰα, ὅ, audax; temerarius. Hipp. mai. 298. A: εἰ ἀποκρινάμεθα τῷ θρασεί ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ. Prot. 360. B: οἱ θρασεῖς καὶ οἱ μαινόμενοι. Legg. I. 630. B: θρασεῖς καὶ ἄδικοι καὶ ὕβρισται cet. 649. C: θαρράλαιοι ... καὶ θρασεῖς. V. 728. E: τὰ μὲν γὰρ χάνους τὰς ψυχὰς καὶ θρασείας ποιεῖ, τὰ δὲ ταπεινάς τε καὶ ἀνελευθέρους. Lach. 197. B: ταῦτα ... ἃ σὺ καλεῖς ἀνδρεία ... ἐγὼ θρασεῖα καλῶ. Lach. 184. B: θρασύτερος ... δ' αὐτὸ γένομενος.

θρασύτης, ἡ, audacia; temeritas. Charm. 155. C: καὶ μου ἡ προσθεῖν (v. πρῶην) θρασύτης ἐξεκέοπτο. 156. D: καὶ μοι κατὰ σμικρὸν πάλιν ἡ θρασύτης ξυνηγείρετο. Def. 416: θρασύτης ὑπερβολὴ θράσους cet. Tim. 87. A: θρασύτητός τε καὶ δειλίας (εἶδη). Legg. I. 649. C: θρασύτητος γέμοντας. Lach. 197. B: θρασύτητος ... καὶ τόλμης.

θράττω (ταράττω), conturbo, pungo vel stimulo (de scrupulo). Theaet. 187. C: θράττει μέ πως νῦν τε καὶ ἄλποτε δὴ πολλάκις. Phaed. 86. E: λέγε τί ἦν ὃ σε αὐθράτ-

τον ἐπιστίαν παρέχει. Phaedr. 242. C: ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μὲν τι καὶ πάλοι λέγοντα τὸν λόγον. Parm. 130. D: ἤδη μέντοι ποτὲ με καὶ ἔθραξε μὴ τι ἢ περὶ πάντων ταυτῶν.

Θραυστός, ἡ, ὄν, *fragilis*. Locr. 99. C: τὸ δὲ θραυστὸν (εἶδος) θεῖον, ἀσφαλτον cet.

Θραυω, *confringo*. Crat. 426. E: οἶον κρούειν, θραύειν cet. Phaedr. 248. B: πολλαὶ ... πολλὰ πτερά θραύονται.

Θρέμμα, τό, *quicquid alitur vel fovetur* (*alumnus, pullus; praec. pecus, animal, et in univ. animans, plur. animantia*). Phaedr. 260. B: ὡς παντός ἄξιον τὸ θρέμμα οἴκοι τε καὶ κτησθῆναι cet. Theaet. 174. B: εἰ ἀνθρωπὸς ἐστὶν ἢ τι ἄλλο θρέμμα. Pol. IX. 590. A: τὸ δεινὸν ... καὶ πολυειδὲς θρέμμα. Legg. VI. 777. B: ἐπειδὴ δυσκόλον ἐστί τὸ θρέμμα ἀνθρώπου. XI. 914. D. Pol. VI. 493. A: θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ ... τὰς ὀργὰς τε καὶ ἐπιθυμίας. IX. 589. B: τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος ἐπιμελήσεται. Charm. 155. E. Pol. VIII. 569. B: οἶον θρέμμα γεννῶν. Tim. 70. E: ὡς θρέμμα ἄγριον. Legg. I. 639. A: πᾶν θρέμμα ἀναρχον ... ἰδῶν. Polit. 268. B: ἐφ' ὅσον αὐτοῦ τὰ θρέμματα φύσει μετείληπεν. Tim. 30. D: ὅσα τε ἄλλα θρέμματα συνέστηκεν ὁρατά. Legg. XII. 953. E: καθάπερ ποιοῦσι νῦν θρέμματα Νείλου. Phaedr. 240. B: τῶν τοιοιυτοτρόπων θρεμμάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων. Polit. 261. D: τὴν δὲ κοινὴν τῶν ἐν ταῖς ἀγέλαις θρεμμάτων ἐπιμέλειαν. Pol. IX. 590. C. Legg. VII. 819. D: ἔδοξέ μοι τοῦτο οὐκ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ ὑγῶν τινῶν εἶναι μᾶλλον θρεμμάτων. XI. 936. E: ἢ τι τῶν ἄλλων θρεμμάτων. Polit. 264. A: ἐπὶ τοῖς ἀγελαίοις ... θρέμμασιν. 266. A. Critia 118. B: τροφὴν τοῖς πᾶσιν ἡμέροις καὶ ἀγρίοις ἱκανὴν θρέμμασιν. Phaedr. 230. D: ὥσπερ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλόν ... προσείοντες ἄγουσι. Soph. 222. A: τὰν τούτοις θρέμματα χειρῶσόμενος. Critia 109. B: κτήματα καὶ θρέμματα ἐαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον. Legg. VII. 789. B: τρέφουσι ... ὀρνίθων θρέμματα. 790. D: περὶ τὰ νεογενῆ παίδων θρέμματα. Phaedr. 261. A: πάρτε δὴ, θρέμματα γενναῖα, cet.

Θρεπτικός, ἡ, ὄν, *alendi vim habens*. Polit. 267. B: τέχνη τῆς ἀκρατοῦ φύσεως θρεπτική. 276. B: μηδεμίαν εἶναι τέχνην ἐν ἡμῖν ἀξίαν τούτου τοῦ θρεπτικοῦ προσρῆματος. C: τῆς δίποδος ἀγέλης εἶναι τινα θρεπτικὴν τέχνην.

Θρήνος, ὁ, *lamentatio; luctus; carmen lugubre*. Phil. 50. C: θρήνου πέρι καὶ φθόγου cet. 47. E: θρήνον. 50. B. Pol. III. 398. D: θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν ἔφαμεν ἐν λόγοις οὐδὲν προσδεῖσθαι. Legg. XII. 947. B: θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν χωρὶς γίγνεσθαι. Phil. 48. A: τὰς ἐν τοῖς θρήνοις καὶ πόθοις ἡδονάς. 50. B: ἐν θρήνοις τε καὶ τραγωδίαις. Pol. III. 395. E: (ἐν) πένθει καὶ θρήνοις ἐχομένην. 387. E: ὁρθῶς ἀρ' ἂν ἐξαιρούμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν. 388. D: πολλοὺς ἐπὶ οἰκροῖσι παθήμασι θρήνους

ἂν ἄδοι καὶ ὀδυρμούς. IX. 578. A. Legg. III. 700. B: ὡδῆς ἕτερον εἶδος, θρήνους cet. D: κεραννύντες ... θρήνους τε ὕμνοις cet.

Θρηγνῶ, *lugeo, lamentor*. Tim. 47. B: ὀδυρόμενος ἂν θρηνοὶ μάτην. Legg. XII. 960. A: θρηγεῖν ... καὶ ἔξω τῆς οἰκίας φωνῇν εξαγγέλλειν. Menex. 248. C. Apol. 38. D: θρηνοῦντός τέ μου καὶ ὀδυρομένου. Menex. 248. B: οὐ θρηνοῦντες οὐδὲ ὀλοφυρόμενοι. Phaed. 85. A: αὐτοὺς (τοὺς νεκρούς) θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξάδειν. Ib. α̃ δὴ φασὶ διὰ λύπην θρηνοῦντα ἄδειν.

Θρηγνώδης, ὁ, ἡ, *lugubris, querulus*. Legg. VII. 792. A: ὁ ... δυσκόλος ... ἄρ' οὐ δοκεῖ σφῶν θρηγνώδης τε εἶναι cet. Pol. X. 606. A: ἀνίστη τὴν φυλακὴν τοῦ θρηγνώδους τούτου. III. 398. D: τίνες ... θρηγνώδεις ἀρμονίαι; 411. A: τὰς ... θρηγνώδεις ἀρμονίας.

Θρηγνώδια, ἡ, *lamentatio*. Pol. X. 604. D: λατρικῇ τὴν θρηγνώδιαν ἀφανίζοντα.

Θριγκός, ὁ, *apex, culmen*. Pol. VII. 534. E: ἄρ' οὐν δοκεῖ σοι ... ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικῇ ἡμῖν ἐπάνω κείσθαι —;

Θρίξ, ἡ, *pilus; coma s. capillus*. Parm. 130. C: οἶον θρίξ ἢ πηλός cet. Tim. 76. C. Alc. I. 120. B: ἔτι τὴν ἀνδραποδωδῇ ... τρίχα ἔχοντες ἐν τῇ ψυχῇ. Polit. 270. E: τῶν ... πρεσβυτέρων αἱ λευκαὶ τρίχες ἐμελαίνοντο. Ion. 535. C: ὁρδαὶ αἱ τρίχες ἴστανται ὑπὸ φόβου. Tim. 76. C: τὸ τριχῶν γένος ἐν τῷ δέρματι πέφυκε. 91. D: ἀντὶ τριχῶν πτερά φύον. Prot. 321. A: ἀμφιεννύς αὐτὰ πικναῖς τε θριξὶ καὶ στερεοῖς δέρμασιν. 334. B: ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον ταῖς τῶν ἄλλων ζώων πλήν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου. Conv. 190. E. Phaed. 89. B: ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ τῷ αἰχένι τρίχας. Ib. παίζειν ... εἰς τὰς τρίχας. Conv. 207. D: κατὰ τὰς τρίχας καὶ σάρκα cet. Pol. III. 391. B. Tim. 64. C. 76. E: τρίχας ὄνυχάς τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κώλοις ἔφυσαν. Lys. 217. D: εἰ τίς σου ξανθὰς οὐσας τὰς τρίχας ψιμυθίῳ ἀλείψει.

Θρόμβος, ὁ, *grumus*. Critia 120. A: θρόμβον ἐνέβαλλον αἵματος.

Θρόνος, ὁ, *solium*. Pol. VIII. 553. B: εὐθύς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν cet. Prot. 315. C: καθήμενον ... ἐν θρόνῳ. Pol. X. 617. B. VIII. 553. C: ἄρ' οὐκ οἶσι τὸν τοιοῦτον τότε εἰς ... τὸν θρόνον ἐκείνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ... ἐγκαθίζειν —; X. 621. A: ἐντεῦθεν ... ὑπὸ τὸν τῆς Ἀνάγκης ἵεναι θρόνον.

Θρόνωσις, ἡ, *caerimonia dicebatur qua mystae Corybantum sacris initiandum in solio collocabant et circa eum saltabant*. Euthyd. 277. D: ὅταν τὴν θρόνωσιν ποιῶσι περὶ τοῦτον ὃν ἂν μέλλωσι τελεῖν.

Θρυλλῶ et θρυλῶ, *decanto, in ore habeo, celebroy*. Phaed. 65. B: ἡ τὰ γε τοιαῦτα καὶ οἱ ποιηταὶ ἡμῖν ἀεὶ θρυλοῦσιν

(ν. θρυλλοῦσιν) ὅτι cet. 76. D: ἃ θρυλοῦμεν αἰί. Ax. 365. B: τὸ κοινόν ... καὶ ... θρυλλοῦμενον. 364. B: τὴν αἰὶ θρυλλουμένην πρὸς σοῦ σοφίαν.

Θρύπτω, *tero, comminuo*. Crat. 426. E: θρύπτειν, κερματίζειν. Parm. 165. B: θρύπτεσθαι ... κερματιζόμενον ἀνάγκη πᾶν τὸ ὄν. **mollem vel delicatum aliquem reddo*. Legg. VI. 778. A: θρύπτοντες. Locr. 103. B: θρύπτοισα τὰν ψυχὰν ἢ ῥωννῦσα ποτ' ἀλκάν. Unde med. *delicatus sum, fastidiosum me praebeo*. Legg. VI. 777. E: θρύπτεσθαι ποιεῖν. Phaedr. 228. C: ἐθρύπτετο, ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν. 236. C.

Θυγάτηρ, ἡ, *filia*. Conv. 179. B: ἡ Πελίου θυγάτηρ Ἀλκηστις. 180. D: Οὐρανοῦ θυγάτηρ. Legg. XI. 925. D. Conv. 199. D: ἔστιν υἱὸς γε ἡ θυγατὶς ὁ πατὴρ πατήρ. Pol. III. 393. D. Legg. XI. 924. D: νυμφίον δ' εἶναι τῇ θυγατρὶ. Gorg. 512. C: τῷ υἱεὶ αὐτοῦ οὐτ' ἂν θυγατέρα ἐθέλοις cet. Pol. III. 392. E. al. Ep. XIII. 361. C: εἰσὶ μοι ἀδελφιδῶν θυγατέρες. Legg. VI. 765. D: υἱῶν καὶ θυγατέρων. XI. 924. D. I. 650. A: αὐτοῦ θυγατέρας τε καὶ υἱεῖς καὶ γυναικας. Ep. XIII. 363. A: ταῖς Κέβητος θυγατράσι.

Θυηπολῶ, *sacra facio*. Pol. II. 364. E: καθ' αἷς θυηπολοῦσι.

Θύλακος, ὁ, *saccus*. Theaet. 161. A: ὅτι με οἶτε λόγων τινὰ εἶναι θύλακον.

Θῦμα, τό, *quicquid immolatur vel diis offertur, ut victima; in univ. sacrificium*. Def. 415. B: θυσία θεῷ δῶμα θύματος. Pol. II. 378. A: θυσασμένους οὐ χοῖρον, ἀλλὰ τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα. Critia 119. D: ἐπευξάμενοι τῷ θεῷ τὸ κεχαρισμένον αὐτῷ θῦμα εἶλιν. Legg. VI. 782. C: θύματα ... οὐκ ἦν τοῖς θεοῖσι ζῶα, πελανοὶ δὲ καὶ μέλιτι καρποὶ δεδυσμένοι καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἄγνὰ θύματα. V. 741. C: ἐπὶ τοῖς πρώτοις θύμασι καὶ δευτέροις. VII. 799. A: ἐπὶ τοῖς τῶν θεῶν θύμασιν ἐκάστοις. X. 888. C: θύμασι καὶ εὐχαῖς. XII. 953. E. Polit. 290. E: τὰ μέγιστα τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα θύματα ... θύειν. Critia 120. B: (ἐπεὶ) τὸ πῦρ ἐψηγμένον τὸ περὶ τὰ θύματα εἶη. Legg. X. 909. E: τοῖς ἱερεῦσι ... ἐγχειρίζετω τὰ θύματα. XII. 948. C: σμικρὰ δεχόμενοι θύματα.

Θυμίαμα, τό, *suffimentum, odores*. Pol. II. 373. A: μύρα καὶ θυμιάματα. Legg. VIII. 847. C: ὅσα περὶ θεοῦς τα τοιαῦτ' ἐστὶ ξενικά θυμιάματα. Pol. IX. 573. A: θυμιαμάτων τε γέμουσαι καὶ μύρων cet.

Θυμιατικός, ἡ, ὄν, *ad suffitum idoneus*. Tim. 61. C: πάντα ὅσα κηροειδῆ καὶ θυμιατικά σώματα ξυμπήγνυται.

Θυμικός, ἡ, ὄν, *iracundus*; τὸ θυμ. *iracunda animi pars*. Def. 415. E: ὀργὴ παρὰ κλησὶς τοῦ θυμικοῦ εἰς τὸ τιμωρεῖσθαι.

Θυμῖω, *suffio, suffitus causa incendio; intr. varoro*. Tim. 66. D: τηκομένων ἢ θυμιωμένων γίγνονταί τινων (ὄσμαι).

Θυμοειδής, ὁ ἡ, *animosus; iracundus*. Pol. II. 376. C:

φιλόσοφος ... καὶ θυμοειδής cet. V. 456. A: καὶ θυμοειδής, ἡ δ' ἄθυμος; IV. 441. A: τὸ θυμοειδής, ἐπικούρον ὃν τῷ λογιστικῷ φύσει. 442. C. Locr. 100. A. Pol. III. 411. C: ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδούς. IV. 440. E. Def. 413. A: ἀπάθεια τοῦ θυμοειδούς. Pol. II. 375. E: πρὸς τῷ θυμοειδεῖ ἐτι προσγενέσθαι καὶ φιλόσοφος τὴν φύσιν. 375. C: ἐναντία γὰρ πον θυμοειδεῖ πραεὶα φύσις. IV. 441. E: τῷ ... θυμοειδεῖ (προσῆκει) ὑπηκόω εἶναι καὶ ξυμμάχῳ τούτου (τοῦ λογιστικοῦ). VIII. 550. B. II. 375. B: ὅτι γε θυμοειδῆ (δεῖ τὸν φύλακα εἶναι). Legg. V. 731. B. D. Pol. III. 411. B: εἰαν ... θυμοειδῆ (φύσιν λάβῃ). Tim. 18. A. Pol. III. 410. B: πρὸς τὸ θυμοειδές τῆς φύσεως βλέπων ἀκείνῳ ἐγείρων. 411. A: εἴ τι θυμοειδές εἶχεν. E. IV. 435. E. IX. 581. A: τὸ θυμοειδές οὐ πρὸς τὸ κρατεῖν μέντοι φαιέν καὶ νικᾶν καὶ εὐδοκιμεῖν ἀεὶ ὅλον ἁρμῆσθαι; De virt. 378. D: οὔτινές τε θυμοειδείς καὶ ἄθυμοι. Pol. V. 467. E: ἐφ' ἵππων ... μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν. VIII. 547. E: ἐπὶ ... τοὺς θυμοειδείς τε καὶ ἀπλουστέρους ἀποκλίνειν.

Θυμός, ὁ, *animus*, *praec. commotus*; *hinc excandescencia, iracundia*. Crat. 419. E: θυμός ... ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχει ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα. Pol. II. 375. B: ὡς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός. IV. 440. C. Tim. 70. D. Legg. I. 649. D: θυμός, ἔρως cet. IX. 863. B: θυμός, θύσει καὶ θύσμαχον κτήμα ἐμπεφυκός. XI. 929. A: ὃν ἂν θυμός ἐπὶ μῆδαμῶς εὐτυχῆς cet. Def. 415. E: θυμός ὀρμηβίαιος ἀνευ λογισμοῦ. Prot. 351. A: ἀπὸ μανίας γε καὶ ἀπὸ θυμοῦ. Pol. IV. 441. A: ὅτι θυμοῦ ... εὐθὺς γενόμενα μιστά ἐστι (τὰ παιδιά). IX. 586. D: πλησμονὴν ... θυμοῦ διώκων. X. 606. D. Tim. 70. B: ὅτε ζέσεις τὸ τοῦ θυμοῦ μένος (ν. γένος). C: τῇ τοῦ θυμοῦ ἐγέρσει. Legg. V. 731. B: τοῦτο ... ἀνευ θυμοῦ γενναίου ψυχῇ πᾶσα ἀδύνατος δρᾶν. IX. 869. A: εἰαν ... τις εἰς τοσοῦτον ἀκρατῆς θυμοῦ γένηται cet. XI. 934. D. al. Pol. IX. 586. C: ὅς ἂν αὐτὸ τοῦτο διαπραττεται ... θυμῷ διὰ δυσκολίαν. Legg. IX. 866. D: (εἰαν) θυμῷ ... ἢ τὸ πεπραγμένον ἐκπραχθέν. 867. B: οἱ τῷ θυμῷ πραχθέντες φόνοι. D. 868. A. XI. 935. A: πράγματι ... ἀχαρίστῳ, θυμῷ, χαριζόμενος. C: τοὺς θυμῷ, ἐτέρῳ κακῷ, φιλοφρονουμένους. Prot. 352. B: τοτὲ μὲν θυμόν, τοτὲ δὲ ἡδονήν cet. Crat. 419. E: τῇ ... ἐπὶ τὸν θυμόν ἰούσῃ δυνάμει. Pol. III. 411. B: ἔως ἂν ἐκτῆξῃ τὸν θυμόν. Ib. ἀσθενῇ ποιήσας τὸν θυμόν. V. 465. A: πληρῶν τὸν θυμόν. Legg. IX. 867. A: ὁ ... τὸν θυμόν φύλαττων cet. D: κολάζων τὸν αὐτοῦ θυμόν. 869. E: τὰ ... πατὰ τὸν θυμόν γιγνόμενα περὶ φόνους. X. 888. A: σβέσαντες τὸν θυμόν. Prot. 323. E: ἐπὶ τούτοις ... οἱ τε θυμοὶ γίνονται καὶ αἱ κολάσεις cet. Locr. 102. E: θυμοὶ βαρεῖς. Phil. 40. E: περὶ φόβων τε καὶ θυμῶν. 47. E: τοῖς θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς. Legg. XI. 934. A: (ἐν) θυμοῖς θυσιάζ-

τοῖς γιγνομένοις. I. 633. D: αἶ ... τοὺς θυμοὺς μαλάττουσαι κηρίνους ποιοῦσιν. 645. D.

θυμοῦμαι, *excanDESCO*, *irascor*, et in univ. *vehementius commoveor*, *ferveo*. Prot. 323. D: οὐδεὶς θυμοῦται. 324. A: ἐνθα δὴ πᾶς παντὶ θυμοῦται καὶ νουθετεῖ. Pol. IX. 580. D: τὸ δὲ ὧ θυμοῦται (ἄνθρωπος). Legg. IX. 865. D. Euth. 3. D: θυμοῦνται. Pol. IV. 436. A: θυμούμεθα ... ἄλλω τῶν ἐν ἡμῖν. 439. E. Pol. V. 465. A: εἰ ποὺ τίς τῶ θυμοῖτο. Legg. IV. 717. D. X. 888. A: ὑπὸ τοῦ θυμοῦσθαι τοῖς τοιοῦτοις. Ep. VII. 349. A: οἶα (χρῶματα) ἂν θυμούμενος ἀφείη. Pol. IV. 441. C: τῷ ἀλογίστως θυμουμένῳ. 440. B: λοιδοροῦντά τε αὐτὸν καὶ θυμουμένον τῷ βιαζομένῳ ἐν αὐτῷ. Legg. III. 692. A: ἐτι σπαργώσαν καὶ θυμουμένην τὴν ἀρχὴν ὄρων. Tim. 70. C: οἰδησις ... τῶν θυμουμένων. Legg. IV. 717. D: θυμουμένοις ... ὑπείκειν δεῖ. XI. 936. A: θυμουμένοισι μὴ ἐξέστω. Ep. VII. 346. A: τεθυμωμένοις. Pol. VII. 536. C: ὥσπερ θυμωθεὶς τοῖς αἰτίοις. Legg. XI. 931. B: θυμωθέντα. Ep. VII. 348. A: θυμωθέντες.

θύρα, ἡ, *iama*. Prot. 314. D: ἐγκεκλημένης (ν. ἐγκλεισμένης) τῆς θύρας. 310. A: τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἐκρουε. 314. D. Conv. 174. E: ἀνεφγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. Lys. 303. B. Charm. 153. E; ἀποβλέψας πρὸς τὴν θύραν. Conv. 203. D: ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. Legg. XI. 933. B. Phaedr. 233. E: ἐπὶ τὰς θύρας ἤξουσι. 245. A: ὅς ... Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκεται. Phil. 62. C: ἀναπετάσας τὰς θύρας. Conv. 203. B: ἣν περὶ τὰς θύρας. 223. B: κομιστὰς ἤκειν ... ἐπὶ τὰς θύρας. Pol. II. 364. B: ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰόντες. Id. VI. 489. B. C. Legg. XII. 953. D. Alc. II. 143. E: ἐλθόντα ἐπὶ τὰς θύρας. Eryx. 398. E.

θύραζε, *foras*. Locr. 102. A: ρεῖ ... διὰ τῷ σώματος ἔξω θύραζε τὰ πνεύματα.

θυραυλία, ἡ, in eo dicitur qui sub dio *degit*. Locr. 103. B: ται ... θυραυλῖαι καὶ ἀπλαῖ τροφαὶ cet.

θυραυλῶ, sub dio *dego*. Legg. III. 695. A: δυναμένους θυραυλεῖν καὶ ἀγρυπνεῖν. Polit. 272. A: γυμνοὶ δὲ καὶ ἄστροτοι θυραυλοῦντες τὰ πολλὰ ἐνέμιοντο.

θυρεῖς, ἡ, plur. *fores*. Pol. II. 359. D: ἵππον χαλκοῦν ... θυρεῖδας ἔχοντα.

θύρωμα, τό, *iama*. Polit. 280. D: (περὶ) τὰς τῶν θυρωμάτων πῆξεις.

θυρωρός, ὁ, *iantor*. Prot. 314. C: ὁ θυρωρός, εὐνοῦχός τις. Phaed. 59. E. Phil. 62. C: ὥσπερ θυρωρός ὑπὸ ὅχλου τινός ὠπθόμενος καὶ βιαζόμενος. Ep. VII. 347. A.

θυσία, ἡ, *sacrificium*; etiam dies festus qui sacris celebratur (vern. *Opferfest*). Phaed. 61. B: εἰς τὸν θεὸν ... οὗ ἦν ἡ παρούσα θυσία. Legg. VII. 800. B: θυσίας γενομένης. XII. 949. D: περὶ θυσίας εἰρηγνικῆς. Alc. II. 150. C. Tim.

26. E: *τῇ ... παρούσῃ τῆς θεοῦ θυσίᾳ*. Conv. 174. C: *θυσίαν ποιούμενον*. Legg. VII. 799. A. 800. C. Alc. II. 151. A: *τὴν θυσίαν ἀναβάλλεσθαι*. Ep. VII. 349. D: *ὡς τὰς γυναῖκας ... δεῖν θυσαι θυσίαν τινὰ δεχήμερον*. Conv. 188. B: *θυσίαι πᾶσαι*. Pol. IV. 427. B. Legg. VII. 809. D: *θυσίαι καὶ ἑορταί*. VIII. 828. A. 835. E. Phil. 290. E: *τῷ ... βασιλεὶ φασὶ ... τὰ σεμνότατα καὶ μάλιστα πάτρια τῶν ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεδόσθαι*. Pol. II. 364. E: *διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν*. V. 461. A: *οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς*. Legg. V. 738. D: *μετὰ θυσιῶν*. VI. 772. B: *θυσιῶν τε καὶ χορείων*. Id. VII. 804. A. IX. 871. C: *διὰ τινων ἐπειγῶν καὶ θυσιῶν θεοῖς τισὶν*. XII. 947. A. 950. E. Conv. 197. D: *ἐν θυσίαις γιγνόμενος ἡγεμῶν*. Pol. II. 364. B: *θυσίαις τε καὶ ἐκδοταῖς*. III. 394. A: *ἐν ἱερῶν θυσίαις*. X. 885. B: *θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς*. XI. 935. B: *ἐν τισὶ δημοτελεῖσι θυσίαις*. Ion. 535. D: *ἐν θυσίαις καὶ ἑορταῖς*. Menex. 244. A: *εὐχαῖς καὶ θυσίαις*. Conv. 189. C: *θυσίας ... ποιῶν μεγίστας*. 202. E: *τῶν μὲν (ἀνθρώπων) τὰς διήσεις κατὰ θυσίας*. Pol. I. 331. B: *μηδ' αὐτὸ οφείλοντα ἢ θεῷ θυσίαις τινὰς ἢ ἀνθρώπῳ χρήματα*. II. 362. C: *θεοῖς θυσίας ... θύειν*. IV. 419: *θυσίας θεοῖς ἰδίαις θύοντες*. Critia 113. B: *ἱερὰ θυσίας τε αὐτοῖς κατασκευάζοντες*. Legg. I. 642. D. V. 738. C: *θυσίας τελεταῖς συμμίκτους κατεστήσαντο*. X. 908. C: *καὶ περὶ θυσίας τε καὶ ὅρκους*. 909. E: *θυσίας εὐχεσθαι*. Epin. 985. E: *ἑορτίας τε αὐτοῖς γίνεσθαι ... καὶ θυσίας*. Alc. II. 148. E: *οἱ πλείους ... θυσίας καὶ καλλίστας τῶν Ἑλλήνων ἄγομεν*. 149. C. 150. A. De lege 315. C: *οἷας θυσίας θύουσι* Ἑλλήνες ὄντες!

θύσις, ἡ, feror. Crat. 419. E: *θυμὸς ... ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχει ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα*.

θύω, sacrifico, pacio; sacris celebros. Alc. I. 121. C: *βασιλέως γενέθλια ἅπανα θύει καὶ ἑορτάζει ἡ Ἀσία*. Legg. VII. 801. A: *τοῖς θεοῖς οἷς θύομεν ἐκάστοτε*. Alc. II. 149. A: *ὥστε καὶ ἀνάπηρα θύουσιν ἐκάστοτε*. Phaedr. 251. A: *θύοι ἂν ὡς ἀγάλματι καὶ θεῷ τοῖς παιδικοῖς*. Legg. VIII. 828. B: *ὅπως ἂν μία γέ τις ἀρχὴ θύῃ*. VII. 791. A: *οἷς ἂν καλλιερούντες ἕκαστοι θύωσιν*. Polit. 290. E: *τὰ μέγιστα ... θύματα ... θύειν*. Pol. II. 362. C: *θυσίας ... θύειν*. Legg. IV. 716. D. al. Euth. 14. C: *οὐκοῦν τὸ θύειν δωρεσθαί ἐστι τοῖς θεοῖς* —; Alc. II. 149. E. De lege 315. B: *ἀνθρώπους θύειν*. Legg. X. 610: *ὡς οὐ καθαρὸς ὢν θύων*. Euth. 14. B. Legg. VIII. 828. A: *θυοῦσα τῇ πόλει*. VII. 803. E: *θύοντα καὶ ἄδοντα cet*. Pol. IV. 419: *θυσίας θεοῖς ἰδίαις θύοντες*. Legg. X. 887. D: *θύόντων ἐν σπουδῇ τῇ μεγίστῃ τῶν αὐτῶν γονέων*. VII. 821. D: *εὐφημεῖν ... ἀεὶ θύοντας*. VIII. 828. C: *θύοντας ... ἐμμηνα ἱερὰ*. Pol. I. 328. C: *τεθυκῶς ... ἐτύγγανεν ἐν τῇ αὐλῇ*. Lys. 206. E: *κατελάβομεν αὐτόθι τεθυκότας ... τοὺς παῖδας*. Legg. VII.

800. C: δημοσία γάρ τινα θυσίαν ὅταν ἀρχή τις θύσῃ. Euthyd. 302. A: θύσαι. E. Ep. VII. 349. D. Legg. X. 910: εἴτ' ἐν δημοσίοις θύσας ἱερὰ θεοῖς οἰςτισιν οὖν. VII. 800. D: τὴν θύσανσαν ... πόλιν. Pol. III. 415. E: θύσαντες οἷς χρη- Critia 119. E. Pol. II. 365. A: μὴ θύσαντας δὲ δεῖνὰ περι- μένει. Legg. VII. 799. B: τοῖς ἄλλοις πᾶσι θεοῖς θύσαντας. X. 909. D: πρὸς τὰ δημόσια ἵτω θύσων. Med. sacra instātur, sacra faciendā vel maclandū curo. Legg. I. 642. D: ὅς ... θυσίας ... ἐθύσαντό τινας. Conn. 201. D: Ἀθηναίοις θύσα- μένοις πρὸ τοῦ λοιμοῦ. Pol. II. 378. A: θύσαμένους οὐ χοῖ- ρον, ἀλλὰ τι ... ἄπορον θῦμα. — Verb. Pol. II. 365. E: θυτίον ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων.

θῶκος, v. θάκος.

θωπεία, ἡ, *adulatio*, pl. *blanditiae*. Legg. VI. 762. A: ταῖς ... θωπείαις ὑπείκοντες. X. 906. B: δῆλον ὅτι ... πει- θουσι θωπείαις λόγων. XI. 923. B. Pol. IX. 579. D: δοῦ- λος τὰς μεγίστας θωπείας καὶ δουλείας. Legg. I. 633. D: πρὸς ... ἡδονὰς καὶ τινας δεινὰς θωπείας κολακικάς. XII. 948. C: σμικρὰ δεχόμενοι θύματα καὶ θωπείας πολλὰς.

θώπευμα, τό, *blandimentum*. Pol. IX. 590. C: τὰ θωπεύματα αὐτῶν ... μανθάνειν.

θωπευτικός, ἡ, ὄν, *blandus*. Legg. I. 634. A: πρὸς τὰ ... θωπευτικά ἀδυνατούσαν (ἀντιβαίνειν).

θωπεύω, *blandior*, *mulceo*. Pol. VIII. 563. A: φοιτη- τὰς φοβεῖται καὶ θωπεύει. IX. 579. A: οὐκ οὖν ἀναγκάζοιτο ἂν τινὰς ἢ θωπεύειν αὐτῶν τῶν δούλων —, Crit. 51. B: θωπεύειν πατρίδα χαλεπαίνουσαν ἢ πατέρα. Theaet. 173. A: ἐπιστάμενοι τὸν δεσπότην λόγῳ ... θωπεύσαι. Ep. III. 315. B: αὐτῷ τούτῳ θωπεύσας τῷ ῥήματι.

θώραξ, ὁ, *thorax* (*pectus*). Tim. 69. E: διοικοδομοῦσι τοῦ θώρακος αὐτὸ κύτος. Ib. ἐν ... τοῖς στήθεσι καὶ τῷ καλουμένῳ θώρακι. **lorica*. Ep. XIII. 363. A: Κρατίνῳ ... θώρακα θεωρησόμεθα ὀπλιτικὸν τῶν μάλα καλῶν τῶν πεζῶν. C: ἂν τὸν θώρακα ... πέμπῃς.

θώψ, ὁ, *adulator*; adi. *blandus*. Theaet. 175. E: μηδὲ ὅψον ἡδύναι ἢ θώψας λόγους.

I.

ἰῶτα, τό. Crat. 418. C: νῦν ... ἀντὶ ... τοῦ ἰῶτα ἢ εἰ (v. *ē*) ἢ ἦτα μεταστρέφουσιν. B: οἶσθα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εὖ μάλα ἐχρῶντο. 426. E: τῷ δ' αὖ ἰῶτα πρὸς τὰ λεπτὰ πάντα, ἃ δὴ μάλιστα διὰ πάντων ἴοι ἂν (φαίνεται μοι κατακεχρησθαι). 399. B: τό τε κτερον ἀντόθεν ἰῶτα ἐξείλομεν. 407. B. 419. A. 421. B.

ἱαμα, τό, *sanatio; medela*. Tim. 66. C: προσφιλέ παντὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἱαμα τῶν βιαιῶν παθημάτων γιγνόμενον. Legg. VI. 771. C: αὕτη δ' ἔχει σμικρότατον ἱαμα. XII. 957. E: θάνατον ἱαμα ταῖς οὕτω διατεθείσαις ψυχαῖς διανέμονται. VII. 790. D: αἱ περὶ τὰ τῶν Κορυβάντων ἱάματα τελοῦσαι.

ἱαμβειον, τό, *iambus*. Euthyd. 291. D: κατὰ τὸ Αἰσχύλου ἱαμβειον. Pol. II. 380. A: ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἱαμβεῖα ἐνεσι. X. 602. B: τοὺς ... τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἀπτομένους ἐν ἱαμβείοις καὶ ἐν ἐπεσι.

ἱαμβος, ὁ, *iambus; pl. carmina iambica*. Pol. III. 400. B: καὶ ... ἱαμβον καὶ τιν' ἄλλον τροχαῖον ὠνόμαζε. Legg. XI. 935. E: ποιητὴ ... κωμωδίας ἢ τινος ἱαμβων ἢ (ἢ ἱαμβων ἢ τινος?) Μουσῶν μελωδίας. Ion. 534. C: ὁ δ' ἐπη, ὁ δ' ἱαμβους (οἷός τε ποιεῖν).

ἱάσιμος, ὁ, ἡ, *sanabilis* (etiam trop.). Gorg. 526. B: εἴαν τε ἱάσιμος εἴαν τε ἀνίατος δοκῇ εἶναι. Legg. IX. 878. C: εἴαν τὸ τραῦμα ἱάσιμον ἀποβῇ. XII. 941. E: ὡς ἱασίμῳ ἐκ τῶν εἰκοτῶν ὄντι. Ib. τὸν μὲν ἴσως εἴαν ἱάσιμον εἶναι, τὸν δ' ἀνίατον. 957. E: ὅσοις ἱάσιμοι δοῖται τῶν κακῶν. Gorg. 525. B: οἱ εἴαν ἱάσιμα ἀμαρτήματα ἀμάρτωσιν. Phaed. 113. E. Legg. V. 731. D: τὸν ... ἱάσιμα (κακὰ) ἔχοντα.

ἱασις, ἡ, *sanatio; remedium*. Legg. IX. 862. C: τὸ δὲ τῆς ἱάσεως ἡμῖν τῆς ἀδικίας τῆδε ῥέπειν χρή φάναι. Phaedr. 248. D: ἡ περὶ σώματος ἱασίν τινα ἐσομένον. Conv. 188. C: περὶ Ἑρμῆτος φυλακὴν τε καὶ ἱασιν. Pol. VII. 515. C: σκόπει ... αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἱασιν τῶν τε δεσμών καὶ τῆς ἀφροσύνης. Legg. I. 635. A: ἱασιν ἐξ αὐτοῦ συμβαίνει γίγνεσθαι τῷ μὴ φθόγῳ τὰ λεγόμενα, ἀλλ' εἰνοία δεχομένη. VII. 790. E: καθάπερ αἱ τῶν ἐκφρονῶν βανχειῶν ἱασις. Phil. 46. A: τὰς τῆς ψυχῆς ἱασις τῷ τρίβειν.

ἱασπις, ἡ, *iaspis*. Phaed. 110. D: σάρδιά τε καὶ ἱασπιδας cet.

ἱαστί, *dorice, dorico modo*. Lach. 188. D: ἀτεχνῶς δοριστί, ἀλλ' οὐκ ἱαστί (ἡρμωσμένος αὐτὸς αὐτοῦ τὸν βίον). Est quoque i. q. ἡ ἱαστί (ἁρμονία). Pol. III. 398. E: ἱαστί ... καὶ λυδιστί, αἵτινες (ἁρμονίαι) χαλαρὰ καλοῦνται.

ἱατός, ἡ, ὅν, qui *sanari*, etiam qui *sarciri potest*. Legg. XII. 949. D: ἱατὴν εἶναι τὴν πρώτην ἀνάγκην τῆς ζημίας (si sana script.). IX. 862. C: τούτων ὅποια ... ἱατά. V. 731. C: ὅσοι ἀδικοῦσι μὲν, ἱατά δέ.

ἱατρεῖον, τό, *medici officina*. Pol. III. 405. A: ἄρ' οὐ δικαστήρια τε καὶ ἱατρεία πολλὰ ἀνοίγεται —; Legg. IV. 720. C: ἐν τοῖς ἱατρείοις περιμένοντες. I. 646. C: τοὺς εἰς τὰ ἱατρεία αὐτοὺς βυθίζοντας.

ἱάτρευσις, ἡ, *medicina*. Pol. II. 357. C: ἱάτρευσις τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός.

ἱατρεῦω, *sano, medeor*: etiam *emendo*. Legg. IX. 857. D:

οὐκ ἰατρνεύεις τὸν νοσοῦντα, ἀλλὰ σχεδὸν παιδεύεις. IV. 720. C: τοὺς ... δούλους σχεδὸν τι οἱ δούλοι τὰ πολλὰ ἰατρνεύουσι περιτρέχοντες cet. Conv. 188. C: ἰατρνεύειν. Ep. IV. 320. E: οὐ φαίνου ἰατρνεύων. Legg. V. 728. C: ὁ μὲν οὐκ ἰατρνεύομενος, ὁ δὲ ... ἀπολλύμενος. VIII. 843. C. IX. 857. C: δοῦλοις ὡς ἰατρνευομένοις ὑπὸ δούλων. — Med. sanandum me curo. Gorg. 478. B: ἄρ' οὖν τὸ ἰατρνεύεσθαι ἡδὺ ἐστι καὶ χαίρουσιν οἱ ἰατρνεύομενοι; 479. A. Pol. II. 357. C: τὸ κάμνοντα ἰατρνεύεσθαι. Gorg. 478. B: ἄρ' οὖν τὸ ἰατρνεύεσθαι ἡδὺ ἐστι καὶ χαίρουσιν οἱ ἰατρνεύομενοι; 479. A. Pol. II. 357. C: τὸ κάμνοντα ἰατρνεύεσθαι. Gorg. 478. C: ἰατρνεύομενος. D. Pol. III. 406. B. C: οὐδενὶ σχολή διὰ βίου κάμνειν ἰατρνευομένῳ. Polit. 296. B: μὴ παιδῶν τὸν ἰατρνευόμενον. Pol. IV. 426. A: ἰατρνεύομενοι ... οὐδὲν περαίνουσι.

ἰατρικός, ἡ, ὄν, *medicus*; *ad medendum aptus*; *medicinarum vel sanandi atque etiam curandi vel emendandi peritus*; fem. et neutr. *medicina*. Prot. 313. E: εἴαν μή τις εὐχὴ περὶ τῆς ψυχῆς αὐτῷ ἰατρικός ᾖν. Pol. X. 599. C: εἰ ἰατρικός ἦν τις αὐτῶν. Legg. XII. 963. B: ἰατρικός νοῦς. Charm. 171. B. Gorg. 449. E: ἡ ἰατρική. 478. D: ἰατρικὴ γίγνεται πονηρίας ἢ δίκης; 517. E: ὅτι ἐστι τις ... τέχνη γυμναστική τε καὶ ἰατρική. Soph. 229. A: περὶ ... νόσον ἰατρική. Conv. 186. C: ἐστι γὰρ ἰατρική ... ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐρωτικῶν πρὸς πληρομοτήν καὶ κένωσιν. E. Pol. I. 341. E: διὰ ταῦτα καὶ ἡ τέχνη ἐστὶν ἡ ἰατρική νῦν εὐρημένη. 342. A: αὐτὴ ἡ ἰατρική ἐστι πονηρά —; 346. A: ὅλον ἰατρική ... ὕγιαν (παρέχεται). V. 455. E: ἐστι ... καὶ γυνὴ ἰατρική, ἡ δ' οὐ. Charm. 165. C. 171. A: καὶ ἡ ἰατρική δὴ ἑτέρα εἶναι τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ὠρίσθη τῷ τοῦ ὕγιεινού εἶναι καὶ νοσώδους ἐπιστήμῃ. 174. C. Eryx. 401. C: ἐστιν ... ἡ ἰατρική τῶν ἐπιστημῶν ἢ πρὸς τοῦτο χρησίμη, πρὸς τὸ νόσους ἀπαλλάττειν. Crat. 186. C: καὶ τοῦτο ἐστὶν ὃ ὄνομα τὸ ἰατρικόν. Tim. 89. B. Pol. I. 350. A: ἰατρικοῦ ... ἡ ἀνδρὸς ἡ πράγματος. Prot. 345. A: ἡμεῖς ... οἱ ἰατρικῆς ἰδιώται. Phaedr. 269. A: τὰ πρὸ ἰατρικῆς. Soph. 226. E. Polit. 299. B: ἂν τις ... ἰατρικῆς ἀλήθειαν ... ζητῶν φαίνεται παρὰ τὰ γράμματα. Conv. 176. D. 186. A. Tim. 24. C. Legg. I. 628. D: κάμνον σῶμα ἰατρικῆς καθάρσεως ... ευχόν. Gorg. 464. B: ἀντίστροφον ... τῇ ἰατρικῇ τὴν δικαιοσύνην (λέγω). Polit. 289. A. 299. C. Conv. 187. E: ἐν ἰατρικῇ. Pol. I. 342. C. III. 406. A: μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ. IV. 454. D: ἰατρὸν ... καὶ ἰατρικὸν τὴν ψυχὴν ὄντα. Legg. XII. 963. A: νοῦν ... ἰατρικόν. Alc. I. 134. E. Prot. 322. C: εἰς δ' αὖτε ἰατρικὴν πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις. Gorg. 464. B: τὴν μὲν γυμναστικὴν, τὴν δὲ ἰατρικὴν. Crat. 405. A: ἰατρικὴν καὶ τοξικὴν. Conv. 197. A. Pol. IV. 438. E. Legg. IV. 709. B. Charm. 158. E. Eryx. 404. E: τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην. Polit. 299. C: οὐδένα ... ἀγνοεῖν τὸ τε ἰατρικόν καὶ τὸ ὕγιον.

De lege 316. E: *ιατρικοί νόμοι*. Polit. 295. D: *ὡς ταῦτα ὄντα ἱατρικά καὶ ὑγιεινά*. Crat. 394. C: *καὶ ἱατρικά γε ἕτερα (ὀνόματα)*. De lege 316. E. Pol. X. 599. C: *μιμητῆς ... ἱατρικῶν λόγων*. Polit. 298. C: *καθ' ὃ τι χρὴ ... τοῖς ἱατρικοῖς ὀργάνοις πρὸς τοὺς κάμνοντας χρῆσθαι*. Crat. 405. A: *αἱ τοῖς ἱατρικοῖς φαρμάκοις ... περιθειώσεις*. Tim. 79. E: *τὰ τῶν περὶ τὰς ἱατρικὰς σικύας παδημάτων*. Phaedr. 269. A: *ἀλλ' οὐ τὰ ἱατρικά (ἐπίστασθαι)*. Crat. 416. D: *τὸ ... ἱατρικὸν ἱατρικά ἐργάζεται*. Hipp. min. 375. B: *οὐχὶ ἡ ἐκούσα κακὰ ἐργαζομένη περὶ τὰ σώματα ἱατρικωτέρα*; Conv. 186. D: *οὗτός ἐστιν ὁ ἱατρικώτατος*.

ιατρός, ὁ, medicus; etiam qui aliquid emendat vel aliqua re liberat. Prot. 340. E: *καὶ εἰμὶ τις γέλοιος ἱατρός*. 357. E: *ἥς (ἀμαθίας) Πρωταγόρας ὅδε φησὶν ἱατρός εἶναι* cet. Phaedr. 268. B. Crat. 405. B: *ὡς ἱατρός ἂν τῶν τοιοούτων*. Conv. 189. D: *ιατρός τούτων ἂν* cet. 214. B: *ἱατρός ... ἀνὴρ* (Hom.). Pol. I. 332. E. 341. C: *ὁ τῷ ἀκριβεῖ λόγῳ ἱατρός*. Legg. IV. 720. A. X. 903. C: *πᾶς ... ἱατρός καὶ πᾶς ἐντεχνος δημιουργός* cet. Charm. 164. A. Ion. 531. E. Pol. III. 406. D: *παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακον πιών*. V. 459. C: *ὅτι ἀνδρειότερον δεῖ τοῦ ἱατροῦ*. Legg. VI. 761. D. Pol. III. 406. D: *χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἱατρῷ*. Legg. X. 902. D. Charm. 155. B: *ὅτι βούλομαι αὐτὸν ἱατρῷ συνοτῆσαι περὶ τῆς ἀσθενείας* cet. Phaedr. 252. A: *τὸν τὸ κάλλος ἔχοντα ἱατρὸν εὖρηκε μόνον τῶν μεγίστων πόνων*. Pol. I. 340. D. Legg. IX. 857. D. Pol. III. 408. D: *ἱατροὶ ... δεινότατοι ἂν γένοιεντο εἰ* cet. VIII. 567. C. Legg. IV. 720. A. Gorg. 455. A: *ὅταν περὶ ἱατρῶν αἰρέσεως ἢ τῇ πόλει σύλλογος*. Crat. 394. A: *τὰ τῶν ἱατρῶν φάρμακα*. Pol. II. 373. D: *οὐκοῦν καὶ ἱατρῶν ἐν χρεῖαις ἐσόμεθα —*; III. 405. A: *τὸ δεῖσθαι ἱατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων*. VI. 489. C: *ἀναγκαῖον εἶναι ἐπὶ ἱατρῶν θύρας εἶναι*. Tim. 88. A: *τῶν λεγομένων ἱατρῶν ἀπατώσα τοὺς πλείστους*. Legg. IX. 865. B. al. Pol. III. 389. B: *ὅτι τό γε τοιοῦτον ἱατροῖς δοτέον, ἰδιώταις δὲ οὐχ ἀπτεόν*. Legg. X. 905. E. 906. E. Theaet. 167. B: *τοὺς σοφοὺς ... κατὰ μὲν σώματα ἱατροὺς λέγω* cet. Legg. IV. 720. A. Charm. 156. E. al.

ἰδανικός, ἡ, ὄν, in specie exstans. Locr. 97. D: *τὸν ἰδανικὸν κόσμον*.

ιδέ, εἰ. Pol. V. 468. E. (Hom.).

ιδέα, ἡ, species vel forma sub oculos cadens (vern. *Gestalt*). Phaedr. 246. A: *περὶ ... τῆς ιδέας αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) ὥδε λεπτέον*. Conv. 196. A: *συμμέτρον δὲ καὶ ὑγρὰς ιδέας μέγα τεκμήριον ἢ εὐσχημοσύνη*. Alc. I. 119. C: *ὡς ἀνάξιον τῆς ιδέας* cet. Charm. 158. A: *τὰ ... ὁρώμενα τῆς ιδέας ... δοκεῖς μοι οὐδένα τῶν προγόνων καταισχυρεῖν*. 157. A: *οὐ μόνον τῇ ιδέᾳ ἰδοῦναι διαφέρειν*. Prot. 315. E: *τὴν ... ιδεάν πάννυ καλός*. Phaedr. 251. A: *ἡ τινα σώματος ιδεάν (θεο-*

ειδῆ). Phaed. 108. D: τὴν ... ἰδέαν τῆς γῆς ... οὐδέν με πωλύς λέγειν. Pol. IX. 588. C: πλάττε ... μίαν ... ἰδέαν θηρίου ποικίλου cet. D: μίαν ... ἄλλην ἰδέαν λέοντος, μίαν δὲ ἀνθρώπου. C: καὶ ἄλλαι τινὲς συχναὶ λέγονται ξυμπεφυκυῖαι ἰδέαι πολλαὶ εἰς ἓν γενέσθαι. II. 380. D: φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις. Tim. 77. A. Phaed. 109. B: πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπὰ καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ μεγέθη. Polit. 291. B: ταγὴ δὲ μεταλλάττονσι (v. μεταβάλλουσι) τὰς τε ἰδέας καὶ τὴν δύναμιν εἰς ἀλλήλους. **forma in univ. vel species, i. q. Lat. genus vel natura* (vern. *Wesen, Potenz* vel simile quid); saepius vero ita ponitur ut orationem amplificet (v. Timaei locc. infra poss.). Phaed. 104. D: ἃ ἂν ἡ τῶν τριῶν ἰδέα κατάσχη, ἀνάγκη αὐτοῖς οὐ μόνον τρισὶν εἶναι, ἀλλὰ καὶ περικτιοῖς. Ib. ἐπὶ τὸ τοιοῦτον ... ἡ ἐναντία ἰδέα ἐκείνῃ τῇ μορφῇ ... οὐδέποτε ἂν ἔλθοι. Theaet. 204. A: μία ἰδέα ἐξ ἐκάστων τῶν συναρμολογούντων στοιχείων γιγνομένη ἡ συλλαβή. 205. C. D: εἴπερ μέρη τε μὴ ἔχει καὶ μία ἐστὶν ἰδέα. Crat. 418. E: ἀγαθοῦ ... ἰδέα οὕσα τὸ δέον φαίνεται δεσμός εἶναι cet. Pol. VI. 507. E: οὐ σμικρὰ ... ἰδέα ἡ τοῦ ὁρᾶν αἰσθησις cet. Parm. 157. D: μίας τινὸς ἰδέας καὶ ἐνός τινος, ὃ καλούμεν ὅλον ... τούτου μορίου ἂν τὸ μόριον εἴη. Crat. 439. E: μηδὲν ἐξιστάμενον τῆς αὐτοῦ ἰδέας. Pol. II. 380. D: ἡ ἀπλοῦν τε εἶναι καὶ πάντων ἡμιστά τῆς αὐτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν. Legg. VIII. 836. D: ἡ ... τὸ τῆς σώφρονος ἰδέας γένος (ἐμφύσεται); Pol. II. 369. A: τὴν τοῦ μαιζονος ὁμοιότητα ἐν τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέᾳ ἐπισκοποῦντες. Hipp. mai. 297. B: κινδυνεύει ... ἐν πατρὸς τινος ἰδέᾳ (alias σχήματι) εἶναι τὸ καλὸν τοῦ ἀγαθοῦ. Phaedr. 253. B: εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδέαν ἀγρουσιν. Phaed. 104. B: οὐδὲ ταῦτα ἔοικε δεχομένοις ἐκείνῃ τὴν ἰδέαν ἣ ἂν τῇ ἐν αὐτοῖς οὕσῃ ἐναντία ἡ. Theaet. 184. D: εἰ ... μὴ εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἴτε ψυχὴν εἴτε ὃ τι δεῖ καλεῖν, πάντα ταῦτα ξυντείνει, ἡ διὰ τούτων ὅλον ὁργάνων αἰσθανόμεθα ὅσα αἰσθητά. Polii. 308. C: ἐκ τούτων ... μίαν τινὰ δύνανται καὶ ἰδέαν δημιουργεῖ. Conv. 204. C: τὸ δὲ ἐρῶν ἄλλην ἰδέαν τοιαύτην ἔχον, οἷαν ἐγὼ διήλθον. Pol. VIII. 544. C: ἡ τινὰ (al. ἡ τίνα) ἄλλην ἔχεις ἰδέαν πολιτείας, ἥτις καὶ ἐν εἶδει διαφανεῖ τινὶ κείται; Tim. 49. C: εἰς ἰδέαν ... ὑπὸν αὐτὸς ἀέρος. 58. D: (διὰ) τὴν τοῦ σχήματος ἰδέαν. 59. C: τὴν τῶν εἰκόνων μύθων μεταδιώκοντα ἰδέαν. 70. C: τὴν τοῦ πλεῦμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν. 71. A: αὐτὰ τὴν τοῦ ἥπατος ἰδέαν ξυνέστησε. Phaedr. 237. D: ὅτι ἡμῶν ἐν ἐκάστω δύο τινὲ ἐστὶν ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε. Pol. X. 596. B: ἰδέαι ... περὶ ταῦτα τὰ σκευὴ δύο, μία μὲν κλίνης, μία δὲ τραπέζης. Phaedr. 238. A: τούτων τῶν ἰδεῶν ἐκπρεπὴς ἡ ἂν τύχη γενομένη. Tim. 50. D: ἄμορφον ὃν ἐκείνων ἀπασι τῶν ἰδεῶν ὅσας μέλλοι (v. μέλλει) δεχέσθαι ποθεν. Polit. 307. C: ὅλον πολεμίας διαλαχούσας στασίσι ἰδέας.

*sensu philosopho est forma vel species rerum quae ratione et intelligentia continentur, h. e. aeterna et immutabilis, exemplum (vern. Urbild, Idee, Wesen an sich. Cf. εἶδος Vol.I. p.607); et sensu qui dicitur logico est notio communis vel generalis (quae Platoni non est notio a rebus abstracta, sed ipsa rei natura animo spectata vel cogitata). Parm. 132. A: μία τις ἴσως δοκεῖ ἰδέα ἡ αὐτῇ (v. αὐτῇ) εἶναι ἐπὶ πάντα ἰδόντι, ὅθεν ἐν τῷ μέγα ἡγεῖ εἶναι. Pol. VI. 505. A: ὅτι γε ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μαθήμα. VII. 517. B: ἐν τῇ γνωστῇ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα καὶ μόγις ὁράσθαι. C: ὡς ... πᾶσι πάντων αὐτῇ ὁρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία. Phil. 64. E: εἰ μὴ μιᾷ θυνάμιστα ἰδέα τὸ ἀγαθὸν θηρεῦσαι. Euthyd. 6. D: μιᾷ ἰδέᾳ τὰ τε ἀνόσια ἀνόσια εἶναι καὶ τὰ ὅσια ὅσια. Phaedr. 265. D: εἰς μίαν ... ἰδέαν συνορῶντα ἄγειν τὰ πολλαχῇ διεσπαρμένα. Soph. 253. D: μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν ... παντὴ διατεταμένην ἰκανῶς διαισθάνεται. Parm. 132. C: οὐχ ἑνός τινος, ὃ ἐπὶ πᾶσιν ἐκείνο τὸ νόημα ἐπὶν νοεῖ, μίαν τινὰ οὖσαν ἰδέαν; Phil. 16. D. 64. A. Pol. V. 479. A: ὅς αὐτὸ μὲν καλὸν καὶ ἰδέαν τινὰ αὐτοῦ κάλλους μηδεμίαν ἡγεῖται αἰεὶ κατὰ ταῦτά ὡσαύτως ἔχουσαν. VI. 486. D: ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν. 508. E: τοῦτο τοίνυν τὸ τὴν ἀλήθειαν παρέχον τοῖς γιγνωσκομένοις καὶ τῷ γινώσκοντι τὴν δύναμιν ἀποδίδον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέαν φαδὶ εἶναι, αἰτίαν δ' ἐπιστημῆς οὖσαν καὶ ἀληθείας cet. VII. 526. E. 534. B. Tim. 46. C: τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατόν ἰδέαν ἀποτελῶν. Parm. 133. C: οὐκοῦν ὅσαι τῶν ἰδεῶν πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν αἷ εἰσιν, αὐταὶ πρὸς αὐτάς τὴν οὐσίαν ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν εἰτε ὁμοιώματα εἰτε ὅπη δὴ τις αὐτὰ τίθεται; Pol. VI. 507. B: τὰς δ' ... ἰδέας νοεῖσθαι μὲν, ὁράσθαι δ' οὐ. al. ἰδεῖν, v. εἶδον Vol.I. p. 603.

ἰδίᾳ, proprie; separatim vel specialiter; privatim. Prot. 343. B: καὶ τοῦ Πιττακοῦ ἰδίᾳ παριεφέρετο τοῦτο τὸ ῥῆμα cet. Gorg. 514. C: πολλὰ καὶ ἰδίᾳ ὑφ' ἡμῶν. Theaet. 177. B: ἂν ἰδίᾳ λόγον δέη δοῦναι cet. Soph. 218. B: καὶ ταῦτε μὲν ἰδίᾳ βουλευέσθαι cet. Crat. 385. D: οὕτω ... καὶ ταῖς πόλεσιν ὁρῶ ἰδίᾳ ἐκάσταις ἐνίστ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς κείμενα ὀνόματα. E: ἰδίᾳ αὐτῶν ἡ οὐσία εἶναι ἐκάστω. 413. A. Pol. I. 344. A: ὅσω μᾶλλον ξυμφέροι ἰδίᾳ αὐτῷ ἄδικον εἶναι ἢ δίκαιον. II. 360. C: ὡς οὐκ ἀγαθοῦ ἰδίᾳ ὄντος. IV. 420. A: ἂν ἀποδημήσαι βούλωνται ἰδίᾳ. VI. 507. D: ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο πεφυκός (γένος). VIII. 556. D: ὅταν ἰδίᾳ ξυγίγνωνται. IX. 575. E: οὐκοῦν ... οὗτοί γε τοιοῦδε γίγνονται ἰδίᾳ καὶ πρὶν ἄρχειν; X. 605. B. Legg. II. 666. E: ἐπιποκόμον ... ἐπέστησεν ἰδίᾳ. V. 729. A: στάσεις ἀπεργάζεται ταῖς πόλεσι καὶ ἰδίᾳ. VII. 788. A: ἰδίᾳ ... καὶ κατ' οἰκίας. 800. B. VIII. 836. B: ἰδίᾳ καὶ ὅλαις πόλεσι. XII. 955. E: ἰδίᾳ τε καὶ ἐν ἱεροῖς. Apol. 31. B: ἰδίᾳ ἐκάστω προσιόντα. 36. C. Alc. I. 122. E: ὅσον ἐν Λακεδαιμόνι ἰδίᾳ. 134. C:

ὅς μέλλει μὴ ἰδίᾳ μόνον αὐτοῦ ... ἄρξειν ... ἀλλὰ πόλεως καὶ τῶν τῆς πόλεως. Menex. 249. B: ἅπερ ἰδίᾳ ἐκάστῳ ἰδίᾳ γίνονται. — Poetis oppos. designat orationis auctores pedestris vel prosae. Pol. II. 363. E: ἄλλο ... εἶδος λόγων ... ἰδίᾳ τε λεγόμενον καὶ ὑπὸ ποιητῶν. — Praecipue inter se opponuntur atque etiam iunguntur ἰδίᾳ et δημοσίᾳ. Prot. 324. C: ὅσοιπερ τιμωροῦνται καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. 325. B: καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Phaedr. 244. B: ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ. 277. D: ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ. Theaet. 174. B. Soph. 222. D. Pol. II. 362. B. al. Similiter ἰδίᾳ et κοινῇ. Polit. 275. C: οὐ μὴν ἰδίᾳ γὰρ, ἀλλὰ κοινῇ τὴν ἐπιμέλειαν ἔχουσιν. Pol. I. 333. D: καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ. Legg. XII. 946. D: τὰ μὲν ἰδίᾳ ἑκαστος, τὰ δὲ καὶ κοινῇ μετ' ἀλλήλων κρίναντες. Hipp. mai. 300. A: ὁ καὶ ἀμφοτέραις αὐταῖς ἐπεσσι κοινῇ καὶ ἑκατέρᾳ ἰδίᾳ. Menex. 236. D. al.

ἰδιογενής, ὁ ἢ, ex proprio genere natus. Polit. 265. E: πότρεα κοινογενούς φύσεως, ἢ τινος ἰδιογενούς;

ἰδιογονία, ἡ, propria generatio. Polit. 265. D: τῇ κοινογονίᾳ τε καὶ ἰδιογονίᾳ.

ἰδιοθηρευτικός, ἡ, ὄν, ad privatam venationem pertinet; ἡ ἰδ. privata venatio. Soph. 222. D: οὐκοῦν ... τῆς ἰδιοθηρευτικῆς τὸ μὲν μισθαρευτικόν τί ἐστι, τὸ δὲ δωροφορικόν;

ἰδιοθηρία, ἡ, venatio privata. Soph. 223. B: ἰδιοθηρίας.

ἰδιολογούμαι, privatim cum aliquo loquor. Theag.

121. A: ἐδεόμην ἅττα σοι ἰδιολογήσασθαι.

ἰδιοπραγία, ἡ, rerum privatarum procuratio. Legg. IX. 875. B: ἀλλ' ἐπὶ πλεονεξίαν καὶ ἰδιοπραγίαν ἢ θνητῇ φύσει αὐτὸν ὀρμήσει αἰεὶ.

ἰδιος, α, ὅν et ὁ ἢ, proprius; peculiaris (sq. ἢ verti potest diversus); privatus; etiam in oratione ponitur prosa. Pol. VII. 535. B: ἰδιος, ἀλλ' οὐ κοινὸς ὢν μετὰ τοῦ σώματος (ὁ πόνος). Prot. 349. B: ἢ ἐκάστῳ τῶν ὀνομάτων τούτων ὑπόκειται τις ἰδιος οὐσία —; Pol. IX. 580. D: ἐνὸς ἐκάστου μία ἰδίᾳ (ἡδονή). Theaet. 154. A: μεταξὺ τι ἐκάστῳ ἰδίῳ γεγονός. Pol. V. 455. B: ὅτι οὐδὲν ἐστὶν ἐπιτήδευμα ἰδίῳ γυναικὶ πρὸς διοίκησιν πόλεως. Legg. V. 739. C: τὸ λεγόμενον ἰδίον. Clit. 409. D: ὅτι τοῦτ' εἴη τὸ τῆς δικαιοσύνης ἰδίον ἔργον ὃ τῶν ἄλλων οὐδεμίᾳς. Ep. XIII. 361. E: ἐὰν δέ τι ἄλλο γίγνηται ἰδίον ἢ δημόσιον ἀνάλωμα cet. Phaed. 101. C: μετασχὼν τῆς ἰδίας οὐσίας ἐκάστου, οὐ ἂν μετάρχη. Polit. 300. A: ἢ (ἐνεκα) χάριτος ἰδίας. Pol. X. 610. A: ἄνευ τῆς ἰδίας πονηρίας. Legg. VII. 790. B. Gorg. 502. E: ἐνεκα τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτῶν ὀλιγοῦντες τοῦ κοινοῦ. Pol. IX. 580. E: ἐνὶ οὐκ ἔχομεν ὀνόματι προσεῖπεν ἰδίῳ αὐτοῦ. Phil. 33. D: καὶ τίνα ὥσπερ σεισμόν ἐντιθέντα ἰδίῳ τε καὶ κοινῷ ἐκατέρῳ. Tim. 83. C: ἔσχε λόγον αὐτῶν ἑκαστον ἰδίον. Gorg. 484. D: ἐπειδὴν ... ἐλθῶσιν

εἰς τινα ἰδίαν ἢ πολιτικὴν πράξιν. Soph. 257. C: ἐπωνυμίαν ἴσχει τινα ἑαυτῆς ἰδίαν. Polit. 272. C: εἰ τινα τις ἰδίαν δύναμιν ἔχουσα ἡσθετό τι διάφορον τῶν ἄλλων. 305. B: τὴν αὐτῆς ἰδίαν ἀρετὴν παρεχομένη. Crat. 387. D: αὐτῶν τινα ἰδίαν φύσιν ἔχουσαι. Pol. I. 346. A. C. al. Gorg. 481. C: ἀλλὰ (εἰ) τις ἡμῶν ἰδιὸν τι ἐπάσχει πάθος ἢ οἱ ἄλλοι. Pol. VIII. 543. B: ἰδιον οὐδὲν οὐδενὶ ἐχούσας, κοινὰς δὲ πᾶσι (οἰκῆσεις). 547. D: τὸ δὲ τι καὶ αὐτῆς ἔξει ἰδιον. Lys. 205. B: ἰδιον ... μὴδὲν ἔχειν λέγειν, ὃ οὐχὶ κἂν πᾶσι εἴποι. Critia 120. C: νομοὶ ... πολλοὶ μὲν ἄλλοι ... ἦσαν ἰδιοὶ cet. Legg. VI. 768. B: τῶν ἰδίων δικῶν κοινωνεῖν. XII. 961. B: τῶν ἄλλων πράξεων ἰδίων τε καὶ κοινῶν. Pol. VI. 497. A: μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει. VII. 521. A: εἰ ... πτωχοὶ καὶ πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴσων. Legg. VIII. 831. C: πλὴν τῶν ἰδίων χρημάτων. Menex. 247. B: ἀπορία ἰδίων ἑαυτοῦ πτημάτων τε καὶ εὐδοξίων. Phaedr. 261. A: ἐν ἰδίοις (συλλόγοις). Soph. 225. B: ἐν ἰδίοις (inter privatos). Pol. II. 366. E: οὐτ' ἐν ποιήσει οὐτ' ἐν ἰδίοις λόγοις. Legg. X. 890. B: πόλεσὶ τε καὶ ἰδίοις οἰκοῖς. Euthyd. 289. D: οἱ τοῖς ἰδίοις λόγοις οἷς αὐτοὶ ποιοῦσιν οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι. Soph. 232. C: ἐν γε ταῖς ἰδίαις οὐνοουσίαις. Id. Pol. VI. 499. A. Legg. X. 909. D: ἐν ἰδίαις οἰκίαις. Tim. 65. B: τὰ δ' ἐν ἰδίοις μέρεσιν ἡμῶν γιγνόμενα. Legg. I. 636. D: ἐν τε πόλεσι καὶ ἐν ἰδίοις ἡθεσι. VI. 758. B: ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίοις μένοντας. VII. 796. D: εἰς τε πολιτείαν καὶ ἰδίους οἰκούς. Polit. 310. B: περὶ τὰς ἰδίας ἐκδόσεις καὶ γάμους. Pol. IV. 419: θυσίας θεοῖς ἰδίας θύοντες. V. 464. D: ἀληθῶς ... ἰδίων ὄντων ἰδίας. VIII. 548. B: ἀτεχνῶς νοστινίας ἰδίας. Gorg. 469. E: τὰ δημόσια καὶ τὰ ἴδια. Pol. I. 353. D: καὶ φαίμεν ἴδια ἐκείνου εἶναι. IV. 443. E: περὶ τὰ ἴδια ξυμβόλαια. VIII. 548. A: αὐτῇ ἑαυτῆς αὐτὰ πολλὰ τῶν τοιούτων ἴδια ἔξει. Tim. 65. C: ἰδί' ὄντα παθήματα περὶ τὴν γλώτταν. Legg. III. 681. A: ἔχουσαν ... αὐτῆς ἔσθ' ἅττα ἴδια. Hipp. mai. 281. D: τὰ τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια. Lach. 180. B.

ἰδιότης, ἢ, *proprietas*. Polit. 305. D: κατὰ τὴν ἰδιότητα τῶν πράξεων τούνομα δικαίως εἴληφεν ἰδιον.

ἰδιοτρόφος, ὃ ἢ, *singulos pascens*. Polit. 261. D: ἀλλ' οὐ μὴν τὸν γε πολιτικὸν εὐρῆσομεν ἰδιοτρόφον (ν. ἰδιοτροπον).

ἰδιοῦμαι, *ad me vindico*. Legg. V. 742. B: ἰδιούμενος δ' ἂν τις φαίνεται. Pol. VIII. 547. B: γῆν ... καὶ οἰκίας κατανεμαρμένους ἰδιώσασθαι.

ἰδίως, *peculiariter*. Legg. VII. 807. B: (μέχρι περ ἂν) ἰδίως ἅπαντ' ἢ τὰ τοιαῦτα ἐκάστοις ἡμῶν κατεσκευασμένα.

ἰδίωσις, ἢ, *separatio vel disiunctio in aliqua re*. Pol. V. 462. B: ἡ ... τῶν τοιούτων ἰδίωσις διαλύει (antec. ἡ ... ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία).

ἰδιωτεία, ἡ, *vita privata*. Legg. III. 696. A: ἰδιωτεία καὶ βασιλεία. Pol. X. 618. D: ἰδιωτεῖαι καὶ ἀρχαί.

ἰδιωτεύω, *vitam privatam dego*. Pol. IX. 579. C: ὅς ἂν ... μὴ ὡς ἰδιώτης καταβιῶ. Apol. 32. A: ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. **privatim artem aliquam factio al.* Polit. 259. A: εἰ τῷ τις τῶν δημοσιευόντων ἱατρῶν ἱκανὸς ξυμβουλευεῖν ἰδιωτεύων αὐτός. Gorg. 515. B: εἴπερ ἔστι τοι ὅνδε τι ἔργον σὸν ἔτι ἰδιωτεύοντος. 514. E: πρὶν ἰδιωτεύοντας πολλὰ ... ποιῆσαι. **imperitus s. ignarus sum alicuius rei* (ita ut publice eam exercere nequeam). Prot. 326. E: ὅτι τούτου τοῦ πράγματος, τῆς ἀρετῆς, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν.

ἰδιώτης, ὁ, *privatus*. Gorg. 525. E: εἰ τις ἄλλος πονηρὸς ἢν ἰδιώτης. Polit. 259. B: ἂν τε ἀρχων ἂν τ' ἰδιώτης ὢν τυγχάνῃ. Crat. 385. A: καὶ ἐὰν ἰδιώτης καλῇ καὶ ἐὰν πόλις. Pol. VII. 536. A. Legg. I. 636. E. al. Gorg. 526. C: ἀνδρὸς ἰδιώτου ἢ ἄλλου τινος. Theaet. 172. A: ἐν τοιούτοις ... οὐδὲν σοφώτερον οὔτε ἰδιώτην ἰδιώτου οὔτε πόλιν πόλεως εἶναι. Pol. X. 620. C: βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος. Legg. I. 628. D. Theaet. 168. B: ἰδιώτῃ τε καὶ πόλει. Pol. III. 380. C. Legg. V. 742. A. al. Conv. 178. D: οὔτε πόλιν οὔτε ἰδιώτην. Pol. IX. 578. C: ὅς ἂν ... μὴ ἰδιώτην βίον καταβιῶ. Apol. 40. D: μὴ ὅτι ἰδιώτην τινά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα cet. Pol. X. 615. D: ἦσαν ... καὶ ἰδιώται τινες τῶν μεγάλα ἡμαρτηκότων. Legg. IX. 864. A: πόλις εἴτε ἰδιώται τινες. Alc. I. 121. A. Pol. III. 390. A: ὅσα ἄλλα τις ... εἶρηκε νεανιεύματα ἰδιωτῶν εἰς ἀρχοντας. IV. 435. E. VIII. 544. E. Critia 116. E: ἰδιωτῶν ἀναθήματα. Legg. VIII. 848. E: χρεῖα τινὶ πόλεως ἢ τινος ἰδιωτῶν. Crit. 50. B. al. Conv. 185. B: πολλοῦ ἄξιος καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις. Pol. VIII. 545. B: ἐν ταῖς πολιτείαις πρότερον σκοπεῖν τὰ ἥδη ἢ ἐν τοῖς ἰδιώταις. Legg. I. 641. B. Pol. II. 364. E: πείθοντες οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις. VI. 495. B. Legg. X. 909. B. — Poesi oppos., quippe arti quodammodo communi vel publicae, designat prosae orationis scriptorem. Phaedr. 258. D: ἐν μέτρῳ ὡς ποιητῆς, ἢ ἀντὶ μέτρου ὡς ἰδιώτης. Conv. 178. B: οὔτε λέγονται ὑπ' οὐδενὸς οὔτε ἰδιώτου οὔτε ποιητοῦ. Legg. X. 890. A: ἀνδρῶν σοφῶν ... ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν. — Voci δημιουργός oppos. est qui artis alicuius imperitus est, et in univ. imperitus, rudis. Phaedr. 236. D: παρ' ἀγαθὸν ποιητὴν ἰδιώτης ἀντοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν. Theaet. 178. C. Legg. XI. 933. D: ἐὰν μὲν ἱατρὸς ὢν τυγχάνῃ ... ἐὰν δὲ ἰδιώτης cet. 916. B: ἐὰν δὲ τις ἰδιώτῃ τι τῶν τοιούτων ἀποδῶται δημιουργός cet. Soph. 221. C: πρότερον ἰδιώτην, ἢ τινα τέχνην ἔχοντα θετέον εἶναι τὸν ἀσπαλιευτὴν. Tim. 20. A: Κριτίων ... ἴσμεν οὐδενὸς ἰδιώτην ὄντα ὃν λέγομεν. Prot. 345. A: ἡμεῖς ... οἱ ἱατρικῆς ἰδιώται. Polit. 298. D: εἴτε τινῶν ἱατρῶν καὶ κυ-

βερνητῶν εἰς ἄλλων ιδιωτῶν συμβουλευόντων. Legg. XI. 921. B. Theag. 124. C: τῶν τε δημιουργῶν καὶ ιδιωτῶν cet. Prot. 322. C: εἰς ἔχων ἱατρικὴν πολλοῖς ἱκανὸς ιδιωταῖς. Pol. III. 389. B: δῆλον ὅτι τό γε τοιοῦτον ἱατροῖς δοτέον, ιδιώταις δὲ οὐχ ἀπτέον. Prot. 327. C: ὡς πρὸς τοὺς ιδιώτας καὶ μηδὲν ἀνάλσεως ἐπαίοντας.

ιδιωτικός, ἡ, ὄν, *privatus*. Pol. I. 345. E: ἐν τε πολιτικῇ καὶ ιδιωτικῇ ἀρχῇ. VI. 492. C: ἡ ποίαν ἂν αὐτῷ παιδείαν ιδιωτικὴν ἀνδέξειν ἦν οὐ cet. Phaedr. 258. D: εἴτε πολιτικὸν σύγγραμμα εἴτε ιδιωτικόν. Soph. 225. E: ἀπὸ τῶν ιδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον. Legg. XII. 948. E: ἐν ἄλλαις συνουσίαις τε καὶ ιδιωτικαῖς συγγενήσεσιν ἐκύστων. Pol. VI. 492. A: διαφθείροντας δέ τινας σοφιστὰς ιδιωτικούς (εἶναι). D: ιδιωτικούς λόγους. Critia 117. B: χωρὶς μὲν βασιλικάς, χωρὶς δὲ ιδιωτικάς. * *ab arte alienus*, in univ. *imperitus*, *rudis*. Hipp. mai. 287. A: φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ιδιωτικόν. Ion. 532. B. Euthyd. 282. D: ιδιωτικὸν ἴσως καὶ μόλις διὰ μακρῶν λεγόμενον (τὸ ἐμὸν παράδειγμα).

ιδιωτικῶς, *imperite* (cum v. ἔχειν, *imperitum esse*); *vulgari modo*, *leviter*. Crat. 394. A: ὥστε δοξαι ἂν τῷ ιδιωτικῶς ἔχοντι ἕτερα εἶναι ἀλλήλων τὰ αὐτὰ ὄντα. Alc. I. 119. B. Pol. VII. 525. C: ἀνθ' ἅπτεσθαι αὐτῆς (τῆς λογιστικῆς) μὴ ιδιωτικῶς cet. Legg. VIII. 839. E: εὐ τὸ σῶμα ἔχων καὶ μὴ ιδιωτικῶς ἡ φαύλως. XII. 966. E. Euthyd. 278. D: εἰάν ... δόξω ὑμῖν ιδιωτικῶς τε καὶ γελοιῶς αὐτὸ ποιεῖν, μή μου καταγελάτε.

ιδνωθεῖς, *incunatus*. Ion. 539. C. (Hom.).

ιδού, *ecce*. Pol. IV. 440. A: ιδού ὑμῖν ... ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος.

ἰδρυμα, τό, *templum*, *sacellum*; etiam *statua* vel *imago* *dñs posita*. Legg. XI. 931. A: τοιοῦτον ἐφέστιον ἰδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων. IV. 717. B: ἐπακολουθεῖ δ' αὐτοῖς ἰδρύματα ἴδια πατρῶων θεῶν. VI. 778. D. VIII. 848. D.

ἰδρυσις, ἡ, *extructio* (*praec. templorum*). Pol. IV. 427. B: ἱερῶν ... ἰδρύσεις. Legg. X. 909. E: ἰδρύσεις ὑπισχνεῖσθαι θεοῖς καὶ δαίμοσι cet.

ἰδρύω, *colloco*, *statuo*, *constituo*. Tim. 66. C: (ὁπόταν) πάνθ' ὅτι μάλιστα ἰδρῶ κατὰ φύσιν. Pass. *collocor*, perf. *collocatus* vel *situs sum*, *sedem habeo*, *sedeo*. Locr. 102. D: ἰδρύεται. Pol. IV. 429. A: ὅπου τῆς πόλεως ἰδρύεται. Ep. III. 315. C: πόρρω γὰρ ἡδονῆς ἰδρύεται καὶ λύπης τὸ θεῖον. Locr. 99. E: ἑκάτερον ... περὶ τὰν κεφαλὰν ἰδρύεται. Theaet. 176. A: οὐτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἰδρύσθαι. Tim. 77. B: ὁ μεταξὺ φρενῶν ὁμφαλοῦ τε ἰδρύσθαι λόγος. Legg. V. 738. B: ἅπαντα ... ἐν τῇ πόλει ἐκάστοις ἰδρύσθαι δεῖ. 745. B: τὴν πόλιν ἰδρύσθαι δεῖ τῆς χώρας ... ἐν μέσῳ. Euth. 11. D. Legg. VI. 775. E: ἀρχὴ ... καὶ θεὸς ἐν ἀνθρώπῳ ἰδρυμένη σὺζει

πάντα. VII. 801. B: ὡς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἰδρυμένον ἐνοικεῖν. Epin. 984. A: οὐδ' ἐν διαφέρουσι τόποις ἰδρυμένα. Pol. II. 371. D: ἰδρυμένους ἐν ἀγορᾷ. Ax. 365. E: τῆς ψυχῆς εἰς τὸν ἐκεῖνον ἰδρυθείσης τόπον. — Med. colloco, statuo; exstruo, aedifico. Prot. 322. A: ἐπεχειρεῖ βωμούς τε ἰδρύεσθαι καὶ ἀγάλματα θεῶν. Legg. X. 909. E: ἱερὰ καὶ θεοὺς οὐ ῥάδιον ἰδρύεσθαι. 910: ἱερὰ τε καὶ βωμούς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἰδρύνοντο. Ib. πάσας ... κώμας ἐν ... καθαροῖς ἰδρυμένους ἐμπιπλάναι. Conν. 195. E: ἐν ... ἡθροὶ καὶ ψυχαῖς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὴν οἰκίαν ἰδρύται. Tim. 38. D: τὰ δ' ἄλλα οἱ δὴ καὶ δι' ἅς ἀκτίας ἰδρύσατο. Euth. 11. B: ὅπου ἂν ἰδρυσώμεθα αὐτό. Legg. VIII. 848. D: ἱερὰ πανταχοῦ ἰδρύσασθαι. X. 910: εἴτε ἐν ἰδίοις ἰδρυσάμενος εἴτ' ἐν δημοσίοις. XI. 919. A: εἰς ἐρήμους ... τόπους ... ἰδρυσάμενος οἰκήσεις. 931. A: ἀγάλματα ἰδρυσάμενοι.

ἰδρως, ὁ, sudor. Phaedr. 248. B: ἰδρὼς ἔσχατος γίγνεται. 251. A: ἰδρὼς καὶ θερμότης ἀήθης λαμβάνει. Tim. 83. D: ἰδρὼς καὶ δακρυον. Pol. I. 350. D: μετὰ ἰδρῶτος θανμαστοῦ ὅσου. Tim. 84. E. Phaedr. 254. B: ἰδρῶτι πᾶσαν ἐβρεξε τὴν ψυχὴν. Prot. 340. D: ἰδρῶτα. Id. Pol. II. 364. D. et Legg. IV. 718. E. (Hes.). Phaedr. 239. C: ἰδρῶτων ξηρῶν ἄπειρον.

ἱέραξ, ὁ, accipiter. Phaed. 82. A: εἰς τὰ τῶν ... ἱεράκων καὶ ἱκτίνων γένη.

ἱερατικός, ἡ, ὄν, sacerdotalis; fem. sacerdotium. Polit. 290. D: ὥστε περὶ ... Αἴγυπτον οὐδ' ἔξοστι βασιλεία χωρὶς ἱερατικῆς ἀρχῆς.

ἱέρεια, γ. ἱερεύς.

ἱερεῖον, τό, sctima. Polit. 287. C: κατὰ μέλη ... αὐτὰς οἷον ἱερεῖον διαιρῶμεθα. Pol. VIII. 565. D: ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων (σπλάγχνοις) ἐνὸς ἐγκατατεταγμένου. Lys. 206. E: τὰ περὶ τὰ ἱερεῖα ... ἡδὴ πεποιημένα. De lege 315. C: ἱερεῖα ... προσφάττοντες.

ἱερεύς, ὁ, fem. ἱέρεια, ἡ, sacerdos. Phaed. 58. C: ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος. Pol. III. 393. D. Tim. 26. D. Ax. 367. C: οἱ ... τῆς Ἀρχείας ἱερείας νίετς. Pol. III. 393. B: τὸν ἱερέα. Tim. 23. D. Pol. II. 381. D: Ἦραν ... ὡς ἱέρειαν. V. 461. A: καὶ ἱέρειαι καὶ ἱερεῖς. Legg. VII. 800. B. VIII. 828. B. Phaedr. 244. B: αἶτ' ἐν Δωδωνῇ ἱέρεια. Polit. 290. D: τὸ ... τῶν ἱερέων σχῆμα. Crat. 396. E. Conν. 202. E: ἡ τῶν ἱερέων τέχνη τῶν τε περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς τελετάς cet. Tim. 22. A. Critia 108. D. Legg. V. 741. C: ἱερέων τε καὶ ἱερεῶν εὐχὰς ποιησομένων ἐπὶ τοῖς πρώτοις θύμασι cet. VI. 759. D. al. X. 909. D: τοῖς ἱερεῦσιν τε καὶ ἱερείαις ἐγχειρίζετο τὰ θύματα. Polit. 291. D: ἱερείας καὶ ὑπηρέτας αὐτῶν. Critia 110. B. Legg. VI. 759. A: ἱερέας καὶ ἱερείας. B. VII. 799. B. XII. 947. D.

ιερόν, v. ιερός.

- ιεροποιός, ὁ, *sacrificulus*, praec. qui hostias inspicit. Lys.
 207. D: ἐδόκει γάρ μοι ιεροποιῶν τυγχάνειν.
 ιεροπρεπής, ὁ, ἡ, *augustus*. Theag. 122. D: καλόν
 γε ... τῷ νίει τὸ ὄνομα ἔθου καὶ ιεροπρεπές.
 ἱερός, ὁ, ὄν, *sacer, sanctus, consecratus*; ἱερόν, *tem-*
plum vel sacellum; plur. *res sacrae, mysteria; templa; sacrificia;*
etiam hostiae. Phaedr. 85. B: ἱερός τοῦ αὐτοῦ θεοῦ. Critia
 115. B: ἡ τότε ποτὲ οὔσα ὑφ' ἡλίῳ νῆσος ἱερά. Legg. XII.
 955. E: γῇ ... ἔστια τε οἰκησεως ἱερά πᾶσι πάντων θεῶν.
 Phaedr. 230. B: Νυμφῶν τέ τινων καὶ Ἀγελῶν ἱερόν ...
 εἰσιν εἶναι. 274. C: οἱ καὶ τὸ ὄργον τὸ ἱερόν (ἱερόν?) ὃ
 cet. Critia 116. C. Legg. VI. 774. A: τοῦτο δ' ἔστω τῆς
 Ἥρας ἱερόν. XI. 920. D: Ἠφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς ἱερόν τὸ
 τῶν δημιουργῶν γένος. Theag. 122. B: ἱερόν χρήμα. Tim.
 85. B: νόσσημα ... ἱεράς ὃν φύσεως ἐνδικώτατα ἱερόν λέγε-
 ται. Legg. V. 741. C: ὡς ... τῆς γῆς ἱεράς οὐσης τῶν πᾶν-
 των θεῶν. 739. A: καθάπερ πεττῶν (φορά) ἀφ' ἱεροῦ (v.
 Animadv. p. 259 sq.). XI. 916. A: τῇ καλουμένῃ ἱερά
 νόσω. Phaedr. 275. B: ἐν τῷ τοῦ Διὸς ... ἱερώ. Critia 119.
 C. Pol. III. 398. A: προσκυνοῖμεν ἂν αὐτόν ὡς ἱερόν καὶ
 θαυμαστόν cet. Tim. 38. D: τὸν ἱερόν Ἑρμοῦ λεγόμενον.
 Legg. I. 645. A: ἀγωγὴν χρυσῆν καὶ ἱεράν. Prot. 328. B:
 ἔλθων εἰς ἱερόν cet. Pol. V. 470. A: πρὸς ἱερόν ... ἀπὸ
 τῶν οἰκείων (a cognatis) φέρειν. VIII. 565. C: περὶ τὸ ...
 τοῦ Διὸς ... ἱερόν. Critia 120. B. Legg. I. 625. B. VI. 771.
 B: ὡς οὔσαν ἱερόν θεοῦ δῶρον. IX. 881. E. Lach. 183. B:
 τὴν ... Λακεδαιμόνα ... εἶναι ἄβατον ἱερόν. Pol. V. 458.
 E: εἰεν δ' ἂν ἱεροὶ (γάμοι) οἱ ὠφελιμώτατοι. Conv. 190. C:
 αἱ τιμαὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ τὰ ἱερά τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων
 ἠφανίζετο. 209. E: ὣν καὶ ἱερά πολλὰ ἤδη γέγονε διὰ τοῖς
 τοιοῦτους παῖδας. Pol. VIII. 568. D: ὅταν ... ἱερά χρήματα
 ἢ ἐν τῇ πόλει. Legg. VIII. 829. E: ὅσα ... ἱερά κριθέντα
 ποιήματα ἐδόθη τοῖς θεοῖς. 841. D: πλὴν ταῖς μετὰ θεῶν
 καὶ ἱερῶν γάμων ἐλθούσαις εἰς τὴν οἰκίαν. Phaedr. 250. A:
 ὥστε ... λήθην ὣν τότε εἶδον ἱερῶν ἔχειν. Gorg. 514. A:
 ἡ νεωρίων ἢ ἱερῶν ἐπὶ τὰ μέγιστα οἰκοδομήματα. Pol. I.
 331. D: δεῖ γάρ με ἤδη τῶν ἱερῶν ἐπιμελεσθῆναι. III. 394.
 A: ἐν ἱερῶν θυσίαις. IV. 427. B: ἱερῶν ... ἰδρύσεις. V.
 470. E: οὐδὲ κοινωνήσουσιν ὥνπερ οἱ ἄλλοι ἱερῶν. Tim. 27.
 B: ἡ τῶν ἱερῶν γραμμῶν γῆμη. Legg. VI. 769. E: τα-
 μίας ... τῶν τε ἱερῶν χρημάτων cet. VII. 800. B: ἱερῶν
 καυθέντων κατὰ νόμον. IX. 878. A: θεραπευτὴν ὁσίων τε
 καὶ ἱερῶν ... γίγνεσθαι. 881. D: πάντων ἱερῶν εὐχέσθω.
 Euth. 5. D: περὶ ἱερῶν κλοπᾶς. Euthyd. 277. E: νῦν οὖν
 νόμισον τὰ πρῶτα τῶν ἱερῶν ἀκούειν τῶν σοφιστικῶν. Legg.
 VII. 824: ἐν λιμέσι καὶ ἱεροῖς ποταμοῖς cet. Ep. VII. 335.
 A: τοῖς παλαιοῖς τε καὶ ἱεροῖς λόγοις. Legg. XI. 936. A:

ζημιούσθαι μναῖς τρισὶν ἱεραῖς τοῦ θεοῦ οὐ ἂν ὁ ἀγὼν ἦ. XII. 950. E: ἐν ἱεραῖς τε καὶ εἰρηνικαῖς συνουσίαις. Tim. 23. A: πάντα γεγραμμένα ἐκ παλαιοῦ τῇδ' ἐστὶν ἐν τοῖς ἱεροῖς καὶ σεσωσμένα. E. Legg. VII. 824: ἐν ἱεροῖς ἀγίοις. XII. 955. A: νικήσαντα γράφειν ἐν ἱεροῖς οἷς ἂν ἐθέλῃ. Pol. V. 458. E: δῆλον ... ὅτι γάμους ... ποιήσομεν ἱερὸν εἰς δύναμιν ὅτι μάλιστα. Legg. VI. 759. D: καθ' ἱερὸν νόμους ... ἀγιστεύσειν. VII. 824: τούτους ... τοὺς ἱερὸν ὀντως θηρεύτας. Pol. III. 391. B: τὰς τοῦ ἑτέρου ποταμοῦ Σπερχεῖου ἱερὰς τρίχας. Legg. III. 844. E: ἱερὰς ... ὀφειλέτω τῷ Διονύσῳ δραχμίας. Phaed. 111. B: καὶ θεῶν ἔδη τε καὶ ἱερὰ αὐτοῖς εἶναι. Conv. 189. C: μέγιστ' ἂν αὐτοῦ (τοῦ Ἑρωτος) ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμούς. Pol. I. 344. E: καὶ ἱερὰ καὶ ὅσια. V. 469. E: οὐδὲ ... πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὅπλα οἴσομεν ὡς ἀναθήσοντες. VI. 495. D. Critia 116. C: ὥρατα ... ἀπετέλουν ἱερὰ ἐκείνων ἐκάστω. 117. A: πρέποντα ... τῷ περὶ τὰ ἱερὰ κόσμῳ. Legg. VII. 800. A: παρὰ τὰ δημόσια μέλη τε καὶ ἱερὰ. VIII. 828. C: θύοντας τούτων ἐκάστοις ἐμμηνα ἱερὰ. IX. 871. D: τοῖς τὰ ἱερὰ σωλῶσι. X. 909. D: ἱερὰ μὴδὲ εἰς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκτέσθω. XII. 956. A: πρὸς τὰ κοινὰ ἱερὰ. — De lege 319. A: παντῶν τούτων ἱερώτατον ἐστὶν ἄνθρωπος ὁ ἀγαθός. Tim. 45. A: τὴν τοῦ θειοτάτου καὶ ἱερωτάτου φέρον οἰκίαν ἐπάνωθεν ἡμῶν. Legg. VI. 755. E: εἰς χωρίον ὡς ἱερώτατον. XI. 927. C: παρακαταθήκην εἶναι μεγίστην ἡγουμενοι καὶ ἱερωτάτην.

ἱεροσυλία, ἡ, *sacrilegium*. Legg. X. 885. A: ἱεροσυλία ... εἴρηται ξυλλήβδην ... τί χρὴ πάσχειν. IX. 869. B: ἀσεβείας ... καὶ ἱεροσυλίας. 854. B: τὸ νῦν ἐπὶ τὴν ἱεροσυλίαν προτρέπον ἵναί. Pol. IV. 443. A: ἱεροσυλῶν καὶ κλοπῶν. Phaed. 113. E: ἱεροσυλίας πολλὰς καὶ μεγάλας ... ἐξεργασμένοι.

ἱερόσυλος, ὁ ἡ, *sacrilegus*. Legg. IX. 857. A: προδότῃ καὶ ἱεροσύλῳ. 860. B: τὸν ἱερόσυλον. Pol. I. 344. B: ἱερόσυλοι καὶ ἀνδραποδισταὶ cet. VIII. 552. D. Legg. IX. 854. A: τὸν τῶν ἱεροσύλων πέρη νόμον. IX. 856. C: τοῖς ἱεροσύλοις. VIII. 831. E: τοὺς ... τοιχωρῦχους καὶ ἱεροσύλους. ἱεροσυλῶ, *sacra aufero*, *sacrilegium committo*. Pol. IX. 575. B: ἱεροσυλοῦσιν, ἀνδραποδίζονται. Legg. IX. 854. D: ὅς δ' ἂν ἱεροσυλῶν ληφθῇ. 859. B: περὶ τῶν ... ἱεροσυλούντων.

ἱερουργία, ἡ, *rerum sacrarum actio*. Legg. VI. 774. E: ἡ τις ἄλλη περὶ τὰ τοιαῦτα ἱερουργία.

ἱερῶ, *consecro*. Legg. VI. 771. B: διὸ καὶ πᾶσαν πόλιν ἄγει ... τὸ ξυμφυτον ἱερῶν αὐτὰς (τὰς διανομὰς).

ἱερωσύνη, ἡ, *sacerdotium*. Legg. VI. 759. D: μὴ μακρότερον (εἶναι) τὴν ἱερωσύνην ἐκάστην. A: οἷς μὲν εἰσι πάτριαι ἱερωσύναι καὶ αἷς, μὴ κινεῖν.

ἴεσις, ἡ, ἡίο. Crat. 426. C: ὅτι ἴεσις βούλεται εἶναι (κίνησις). Ib. ἴεσις ἂν ὀρθῶς καλοῖτο.

ἴζω et ἴζομαι, *consido; sedeo*. Tim. 53. A: τὰ ... μανὰ καὶ κοῦφα εἰς ἑτέραν ἴζει φερόμενα ἔδραν. Men. 95. D: ἴζε (Theogn.). Legg. IX. 855. D: ὁ δικαστὴς ... ἐγγύ-
τατα κατὰ πρόβιν ἴξοσθω. Tim. 25. D: ὃν (πηλόν) ἡ νή-
σος ἴζομένη παρέσχετο.

ἱημι, *iacio; mitto, fundo, edo*. Phaedr. 259. D: αἱ ...
ἰᾶσι καλλίστην φωνήν. Theaet. 194. A: οἷον τοξότην φαῦλον
ἰέντα παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ. Legg. X. 890. D: πᾶσαν ...
φωνήν ἰέντα. Ax. 365. A: στεναγμούς ἰέντα. Pol. X. 617.
B: φωνήν μίαν ἰείσαν (Σειρήνα). Legg. XI. 934. D: πολλήν
φωνήν ἰέντες. VII. 812. D: ἄλλα ... μέλη τῶν χορδῶν ἱει-
σών. Phil. 51. D: τὰς ἐν τι καθαρὸν ἰείσας μέλος. Pol. I.
336. B: συστρέψας ἑαυτὸν ὥσπερ θηρίον ἤκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς
διαρπασόμενος. Ep. VII. 349. A: παντοδαπὰ χρώματα ἤκεν.
Med. *me proripio, impetu feror*. Phaedr. 241. B: ἱεται (v. ἱεται)
φυγῇ μεταβαλὼν. Crat. 427. A: τὸ ἰέναι καὶ τὸ ἱεσθαι (v.
ἱεσθαι). 419. E: ὅτι ... ἱέμενος ῥεῖ καὶ ἐφειμένους τῶν πρᾶ-
γμάτων. Ion. 539. A: ἱέμενων ἐρεβόσθε (Hom.).

ἱητήρ, ὁ (i. q. ἱατρός). Pol. III. 389. D. (Hom.).

ἱκανός, ἡ, ὄν, *qui satis est vel satis facit; satis multus, magnus, validus* al.; hinc *idoneus, accommodatus, locuples, iustus*; in homine dicitur *qui satis valet ad aliquid faciendum*, qui *par, bonus vel peritus* est, et in univ. *qui potest*. Vern. est *hinlänglich* vel *genügend, fähig et tüchtig*. Prot. 322. C: εἰς ... πολ-
λοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις. 329. B: ἱκανὸς ... μακροὺς λόγους καὶ
καλοὺς εἰπεῖν. Phaedr. 242. C: ὅσον μὲν ἑμαυτῷ μόνον
ἱκανός. 258. B: ὅταν ἱκανὸς γένηται ῥήτωρ ... ὥστε ... ὁ θά-
νατος γενέσθαι λογογράφος ἐν πόλει. Gorg. 512. C: ἱκανὸς
γὰρ αὐτῷ ὁ λόγος. Phaed. 114. C: οὔτε ὁ χρόνος ἱκανὸς
ἐν τῷ παρόντι. Conv. 176. E: ἱκανὸς γὰρ καὶ ἀμφοτέρω.
Pol. II. 361. A: ἱκανὸς καὶ ἐπανορθοῦσθαι. VI. 496. D: οὔτε
ἱκανὸς ὢν εἰς πᾶσιν ἀγρίοις ἀντέχειν. Tim. 68. D: (ὅτι)
ἀνθρώπων ... οὐδεὶς οὐδέτερον τούτων ἱκανὸς cet. Legg. VI.
764. E: ἱκανὸς ... εἰς ἄρχων αὐτοῖς. IX. 879. B: τύχης γὰρ
νομοθέτης οὐδεὶς ἱκανὸς ἀρχειν. Lys. 204. A: ἱκανὸς σοφί-
στης. Prot. 322. B: ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν
τροφήν ἱκανὴ βοτῆδος ἦν. Phaedr. 230. C: ὅτι ... ἱκανὴ πέ-
φυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. Conv. 177.
D: χένοιτο ἂν ἡμῖν ἐν λόγοις ἱκανὴ διατριβή. Pol. II. 373.
D: ἡ χώρα ... ἡ τότε ἱκανὴ τρέφειν τοὺς τότε σμικρὰ ... ἐξ
ἱκανῆς ἐσται. Legg. I. 625. B: ἡ ... ὁδὸς ... ἱκανή. IX.
875. A: ὅτι φύσις ἀνθρώπων οὐδενὸς ἱκανὴ φέεται ὥστε
γινῶναι cet. Gorg. 487. D: ἱκανὸν μοι τεκμηρίον ἐστίν ὅτι
cet. Phaed. 70. D. Phil. 19. E: πρὶν ἂν τούτων τῶν λό-
γων πέρας ἱκανὸν γένηται τι διορισθέντων. Pol. III. 406. E:

εἰν ... μὴ ἱκανὸν ἢ τὸ σῶμα ὑπενεγκεῖν. Tim. 89. D. Critia 113. C. Gorg. 489. A: αὐτε ἱκανοῦ ἀνδρὸς διαγνῶναι ἄμολογητότος. Soph. 234. D: χρόνου ... ἐπελθόντος αὐτοῖς ἱκανοῦ. Polit. 273. A. Legg. X. 887. E: οὐδὲ ἐξ ἑνὸς ἱκανοῦ λόγου. Phil. 67. A: τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελέου δύναμειως. Pol. II. 361. B: λέγειν ... ἱκανῶ ὄντι πρὸς τὸ πείθειν. Legg. V. 736. C: ἱκανῶ χρόνῳ διαβασανίσαντες. Hipp. min. 369. C: ἀποδείξω σοι ἱκανῶ λόγῳ cet. Phaedr. 264. B: ὅτι με ἡγεῖ ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διδιδόν. Soph. 248. C: ἱκανὸν ἐθεμεν ὄρον ... τῶν ὄντων. Polit. 295. A: μὴ ποδ' ἱκανὸν γενήσεσθαι ... ἐνὶ ἐκάστῳ τὸ προσήκον ἀποδιδόναι. Pol. II. 376. D. Gorg. 484. A: εἰν ... φύσιν ἱκανὴν γένηται ἔχων ἀνὴρ. Phil. 20. A: ὧν μὴ δύναίμεθ' ἂν ἱκανὴν ἀπόκρισιν ἐν τῷ παρόντι διδόναι σοι. Conv. 179. B: τούτου ... ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται. Critia 113. E. Legg. III. 686. C: εἷς τινα σπέσιν ἱκανὴν. Gorg. 480. A: ὡς ἱκανὸν κακὸν ἔχοντα. 485. E: ἐλευθερον δὲ καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν μηδέποτε φθέγγασθαι. Phaedr. 96. C: τεκμήριον δέ σοι ἐρῶ ἱκανόν. 101. D: ἕως ἐπὶ τι ἱκανὸν ἔλθοις. Phil. 52. D: τὸ μέγα καὶ τὸ ἱκανόν. 60. C: τὸ ... ἱκανὸν τελευτάτον ἔχειν. Pol. IV. 427. D. 465. A: ἱκανῶ γὰρ τῷ φύλακι κωλύοντε. Prot. 327. C: αὐλῆται γοῦν πάντες ἦσαν ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας cet. Phaedr. 276. E: οἱ (λόγοι) ἑαυτοῖς τῷ τε φυτεύσαντι βοτρυεῖν ἱκανοί. Phaedr. 101. E: ἱκανοὶ ... ὁμοῦ πάντα κυκλώντες ὁμῶς δύνασθαι αὐτοὶ ἀτοῖς ἀρίσκειν. Crat. 398. D: ἐρωτῶν ἱκανοὶ ὄντες. Pol. II. 365. A: ὅσοι εὐφύεις καὶ ἱκανοί. III. 415. A: ὅσοι ... ὑμῶν ἱκανοὶ ἄρχειν. Crit. 52. B: ἀλλ' ἡμεῖς σοι ἱκανοὶ ἤμεν. Pol. V. 456. B: ἐπείπερ εἰσὶν ἱκαναὶ (αἱ γυναῖκες). VII. 540. C: ἱκαναὶ τὰς φύσεις. Phaedr. 228. B: τῷ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἦν ἱκανά. Phil. 61. E. Pol. II. 362. D: ἐμέ γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου βηθέντα καταπαλαῖσαι cet. Legg. VI. 763. D: ἱκανὰ καὶ καθαρὰ (ὑδατα). Prot. 329. A: ἡ ἄλλου τινὸς τῶν ἱκανῶν εἰπεῖν. Theaet. 170. B: ολομένων ... ἱκανῶν μὲν διδάσκειν, ἱκανῶν δὲ ἄρχειν εἶναι. Pol. III. 408. A: ὡς ἱκανῶν ὄντων τῶν φαρμάκων ἰάσασθαι ἀνδρας ... ὑγιεινοὺς cet. Prot. 321. A: ἱκανοῖς (δέρμασιν) ... ἀμύναι χειμῶνα. Soph. 232. C: ἄρ' ἱκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο δρᾶν; Pol. V. 467. D: τοὺς ἐμπειρίᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἱκανοὺς ἡμερόνας τε καὶ παιδαγωγούς εἶναι. Legg. X. 909. C: παῖδας ... ἂν καταλίπη τῇ πόλει ἱκανούς. Pol. III. 415. E: οἰκοῦν τοιαύτας (εὐνας), οἷας χειμῶνος τε στέγειν καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι; Phaedr. 234. C: ἐγὼ ... ἱκανὰ μοι νομίζω τὰ εἰρημένα. Pol. II. 371. A: δεῖ ... τὰ οἶκοι μὴ μόνον ἑαυτοῦ ποιεῖν ἱκανά cet. Legg. X. 885. D: τεκμήρια λέγοντες ἱκανά. Soph. 234. C: ὡς ... τοῦτο ἱκανώτατος ὧν ἀποτελεῖν ἔργῳ. Hipp. mat. 282. B. 281. A: ἄγγελον ἱκανώτατον ... τῶν λόγων. Legg. VI. 755. E: εἰς χωρίον ὡς ... ἱκανώτατον καθ-

ισαι. Ep. VII. 328. A: *ικανώτατοι ... Διονύσιον συμπα-
ρακαλεῖν.*

ικανότης, ἡ, ratio idonea, numerus iustus. Legg. XI. 930. C: *παίδων ... ικανότης ἀκριβῆς ἀρόβην καὶ θήλεια ἔστω τῷ νόμῳ.* Lys. 215. A: *ὁ ... ικανὸς οὐδενὸς δεόμενος κατὰ τὴν ικανότητα.*

ικανῶς, satis; ita ut par est; plane, recte, perfecte. Prot. 312. D: *οὐ μέντοι ικανῶς γε (λέγοιμεν).* 324. D: *ἀποδέ-
δικται σοι ... ικανῶς.* Phaedr. 250. A: *διὰ τὸ μὴ ικανῶς
δαισθάνεσθαι.* 261. A: *ἐὰν μὴ ικανῶς φιλοσοφήσῃ.* Gorg. 453. A: *ἀλλὰ μοι δοκεῖς ικανῶς ὀρίζεσθαι.* 488. A: *ἀλλ' ικα-
νῶς μοι ἐνδείξει τί ἐστι τοῦτο.* 501. B: *εἰ δοκεῖ σοι ικανῶς
λέγεσθαι.* Phaed. 71. D: *ικανῶς σοι ... ἢ οὐ (λέγω);* 96. D: *ᾧμην ... ἔγωγε ικανῶς μοι δοκεῖν cet.* Theaet. 184. A: *εἴτε τις ἐν παρέργῳ σκέψεται ... εἴτε ικανῶς.* Phil. 30. E: *ἔχω καὶ μάλ' ικανῶς.* Conv. 177. E: *ἐὰν οἱ πρόσθεν ικανῶς
καὶ καλῶς εἴπωσιν.* Pol. I. 344. C: *ικανῶς γιγνομένης (ἀδι-
κία).* III. 403. D: *τὴν διάνοιαν ικανῶς θεραπεύσαντες.* VI. 486. D: *ἐπιλήσμονα ... ψυχὴν ἐν ταῖς ικανῶς φιλοσόφοις
μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν.* Legg. VI. 759. C. Charm. 158. B: *εἰ
... καὶ πρὸς σαφροσύνην ... ικανῶς πέφυκας cet.* Men. 75. B: *ικανῶς σοι, ἢ ἄλλως πως ζητεῖς;* Ep. XI. 358. E: *οὐδὲ
τῷ σώματι ... ικανῶς ἔχω πλανᾶσθαι.* Phil. 67. A: *μετὰ
ταῦτά γε πάντων ικανώτατα τούτοις οὐδέτερον ικανὸν ἐφάνη.* Pol. V. 477. A. VI. 511. D. Legg. VIII. 838. B. Cum v. *ἔχειν est satis esse.* Soph. 245. E: *ὁμῶς δὲ ικανῶς ἐχέτω.* Pol. IV. 430. C: *πρὸς ... τὴν ἐκείνου ζήτησιν ... ικανῶς ἔχει.* VI. 504. C. Hipp. mai. 283. B. *Etiam satis bonum vel abso-
lutum esse.* Gorg. 486. D: *ὅτι ικανῶς ἔγω.* Menex. 234. A: *ὡς ικανῶς ἤδη ἔχων.* Lys. 217. A: *ικανῶς γὰρ ἔχει (τὸ
ὕψιστον σῶμα).* Ep. XII. 359. D: *τὰ ... παρ' ἐμοὶ ὑπο-
μνήματα ... ικανῶς οὐπω ἔχει.* Porro *satis habere, contentum
esse.* Gorg. 493. C: *τὸν ... τοῖς αἰεὶ παρούσιν ικανῶς καὶ
ἐξαρκούντως ἔχοντα βίον.* Denique *satis vel plane cognitum
habere.* Pol. III. 402. A: *ὥσπερ ... γραμμμάτων περί τού-
τοις ικανῶς εἴχομεν ὅτε cet.* V. 477. A: *ικανῶς ... τοῦτο ἔχομεν
... ὅτι cet.* — Cum genit. Theaet. 194. D: *ικανῶς τοῦ βά-
θους ἔχοντα.* Phil. 62. A: *ἀρ' οὐν οὗτος ικανῶς ἐπιστήμης
ἔξει cet.*

ἱκελος, ἡ, ον, similis. Ion. 538. C. (Hom.).

ἱκετεία, ἡ, supplicatio. Apol. 39. A: *ἐφ' ἱκετείαν τρε-
πόμενος τῶν διακόντων.* Legg. X. 887. E: *εὐχαῖς ... καὶ
ἱκεταῖς.* XII. 949. B: *μήτε ἱκεταῖς χρώμενον ἀσχήμοσι.* Conv. 183 A: *ἱκεταῖς τε καὶ ἀντιβολήσεις ἐν ταῖς δεήσει
ποιούμενοι.* Legg. VII. 796. C.

ἱκετεύω, supplico. Phaed. 114. A: *ἱκετεύουσι καὶ δεόν-
ται ἑᾶσαι σφᾶς cet.* Euthyd. 282. B: *δεόμενον καὶ ἱκετεύοντα
σοφίας μεταδιδόναι.* Ep. VII. 349. B: *ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦ-*

τον ποιεῖν. Apol. 34. C: ἐδεήθη τε καὶ ἰκέτευσε τοὺς δικαστάς. Legg. V. 730. A: ἰκετεύσας.

ἰκέτης, ὁ, *supplex*. Pol. III. 393. D: ἰκέτης τῶν Ἀχαιῶν. Legg. V. 730. A. IX. 854. B. V. 730. A: τὸ περὶ τοὺς ἰκέτας (ἀμάρτημα).

ἰκμάς, ἡ, *humor*. Tim. 76. B: τῆς ἰκμάδος ἔξω δι' αὐτοῦ (τοῦ δέρματος) φερομένης.

ἰκνοῦμαι, *oenio*; aor. 2. ἰκόμην, unde ἵκετο (Ax. 368. A. ex Hom.), ἵκοιο (Crit. 44. B. Ap. Hom. ἰκοίμην), ἵκηαι (Legg. IV. 719. A. ex Hes.) et ἰκέσθαι (Ion. 537. B. Hom.). Ab antiquo ἵκα manavit ἰκάνω, unde ἵκανεν (Ion. 538. D. Hom.).

ἵκταρ, *prope*. Pol. IX. 575. C: ταῦτα ... πάντα πρὸς τύραννον ... οὐδ' ἵκταρ βάλλει (*nihil est ad tyrannum*).

ἱκτίν vel ἱκτίνος, ὁ, *pilous*. Phaed. 82. A: εἰς τὰ τῶν ... ἱερῶν καὶ ἱκτίνων γένη.

ἱλαδόν, *abunde*. Pol. II. 364. C. (Hes.).

ἱλάσκομαι, *placo*. Phaed. 95. A: τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου; ... πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ; (*ubi urbane positum est pro: quomodo concipiamus?*).

ἱλεοῦμαι, *placo*. Legg. VII. 804. B: προσπαίζοντές τε καὶ ἱλεούμενοι.

ἱλεως, ὁ, ἡ, *hilaris, comis*. Phaed. 117. B: μάλα ἱλεως. Pol. VI. 496. E: ἱλεώς τε καὶ εὐμενής. Legg. VII. 792. A: ὁ ... δύσκολος σύδαμῳς τε ἱλεως. Conv. 206. D: διὰ ταῦτα ὅταν ... καλῶ προσπελάξῃ τὸ κνοῦν, ἱλεων ... γίγνεται. Legg. I. 649. A: πίνοντα τὸν ἄνθρωπον ... ποιεῖ (ὁ οἶνος) ... ἱλεων εὐθὺς μᾶλλον ἢ πρότερον. VII. 792. B: εὐθυμιον μᾶλλον τε καὶ ἱλεων. D: ὁ νῦν δὴ προσεῖπον ὥς ἱλεων ὀνομάσας. E: τὸ ... ἱλεων καὶ εὐμενές πρᾶόν τε τιμῶσα. **placatus, propitius*. Phaedr. 257. A: εὐμενής καὶ ἱλεως τὴν ἐρωτικὴν μοι τέχνην ... μήτε ἀφέλῃ cet. Conv. 197. D: ἱλεως αγαθοῖς. Pol. VIII. 566. E: πᾶσιν ἱλεώς τε καὶ πρᾶος εἶναι προσποιεῖται. Legg. IV. 712. B: ὁ δὲ (θεός) ... ἱλεως εὐμενής τε ἡμῖν ἔλθοι. Theaet. 168. B: ἱλεω τῇ διανοίᾳ ξυγκαθεῖς. Legg. II. 664. C: τοῖς νέοις ἱλεων μετὰ παιδοὺς γίγνεσθαι ἐπιευχόμενος. XI. 924. A: ἱλεων υἱὸν αὐτὸν ποιεῖσθαι ξὺν νόμῳ. Euthyd. 273. E: ἱλεω (dual.) εἶπτον. Legg. V. 747. E: τοὺς αἰεὶ κατοικιζομένους ἱλεω δεχόμενοι. XI. 923. B: ὑμεῖς ... ἡμῖν ἱλεῶ τε καὶ εὐμενέας ὄντας πορευόμεθα cet. Epin. 975. A: Phaed. 95. A: τὰ ... Ἀρμονίας ἡμῖν ... ἱλέα πως ... μετρίως γέγονε. Pol. IV. 427. B: ὅτα τοῖς ἐκεί δει ὑπηρετοῦντας ἱλεως αὐτοὺς ἔχειν. Legg. V. 736. C: τοὺς δ' αγαθοὺς εἰς δύναμιν εὐμενέας ἱλεώς τε προσαγῶμεθα. X. 910: λάθρα τοὺς θεοὺς ἱλεως οἰόμενοι ποιεῖν δυσαίαις τε καὶ εὐχαῖς.

ἱλιγγιῶ, *oertigine corripior, titubo*. Phaed. 79. C: ἱλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα (ἡ ψυχὴ). Crat. 411. B: ὅτι οἱ πάνν

παλαιοὶ ἄνθρωποι ... αἰεὶ ἱλιγγιώσι. Theaet. 175. D: ἱλιγγιών. *surco, obsurco. Lys. 216. C: ἀλλὰ τῷ ὄντι αὐτὸς ἱλιγγίῳ ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας. Gorg. 486. B: ἀλλ' ἱλιγγιώης ἂν καὶ χασμῶ οὐκ ἔχων ὃ τι εἴποις. Ep. VII. 325. E: τελευταῖα ἱλιγγίαν. Prot. 339. E: ἐσοκτώθην τε καὶ ἱλιγγίασα εἰπόντος αὐτοῦ ταῦτα. Gorg. 527. A: χασμήσει καὶ ἱλιγγιάσει.

ἱλιγγος, ὁ, *estigo*. Legg. X. 892. E: μὴ ... σκοτοδι-
νῶν ἱλιγγόν τε ὑμῖν ἐμποίησῃ. Pol. III. 407. C: κεφαλῆς
τινάς αἰεὶ διατάσεις καὶ ἱλιγγούς ὑποπτεύουσα.

ἱλυσπῶμαι, *gero*. Tim. 92: ἄποδα αὐτὰ καὶ ἱλυσπώ-
μενα ἐπὶ γῆς ἐγέννησαν.

ἱμαντώδης, ὁ ἦ, *lori similis*. Tim. 76. C: ξυγγενὲς ...
ἱμαντώδεις ὃν αὐτοῦ.

ἱμάς, ὁ, *caestus* (pugilum). Legg. VIII. 830. B: ἀντὶ
ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδοῦμεθα. Prot. 342. B: ἱμάντας
περιελίττονται.

ἱμάτιον, τό, *vestis, pallium*. Pol. VIII. 557. C: ὥσπερ
ἱμάτιον ποιῶν πᾶσιν ἄνθρωποι πεποικιλμένον. I. 327. B:
καὶ μου ὀπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. IX. 574.
D: Charim. 155. D: εἶδον ... τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου. Phaedr.
288. D: ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. Crat. 389. B: λεπτῷ ἱματίῳ ἢ
παχεῖ cet. Phaedr. 273. B: ἱμάτιον ἢ τι ἄλλο ἀφελόμενος.
Gorg. 469. D: καὶ θοίματιον δισχίσθαι (δόξῃ μοι). Phaed.
87. B: τεκμήριον ... παρέχοιτο θοίματιον. Theaet. 165. B:
εἰ ὁρᾷς τὸ ἱμάτιον τῷ κατεσλημμένῳ (ὀφθαλμῷ). Conv.
219. B: ἀμφιέσας τὸ ἱμάτιον τὸ ἱμαντοῦ τούτου. Pol. VI.
495. E: νεοιχορὸν ἱμάτιον ἔχοντος. Hipp. min. 368. C: καὶ
τὸ ἱμάτιον ὑφῆναι καὶ τὸν χιτωνίσκον. Eryx. 393. B: εἰ
τυγχάνοι τῷ ἱμάτιῳ ὄντα ... ἔτι πλέονος ἄξια cet. Gorg.
449. D: περὶ τὴν τῶν ἱματίων ἐργασίαν. Phaed. 64. D: οἷον
ἱματίων διαφερόντων κτήσεις. Pol. V. 457. A: ἐπεὶ περ ἄρε-
τὴν ἀντὶ ἱματίων ἀμφιέσονται. Legg. I. 637. E. Alc. I.
122. C: ἱματίων θ' ἔλξεις. Eryx. 402. B: ἱματίοις καὶ στρώ-
μασι cet. Gorg. 517. D: ἱμάτια, στρώματα, ὑποδήματα.
Pol. II. 372. A: καὶ ἱμάτια καὶ ὑποδήματα (ποιοῦντες). V.
473. E: οἷον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια. Crit. 44. A: λευκά ἱμά-
τια ἔχουσα. Hipp. mai. 294. A: ἱμάτια ... ἢ ὑποδήματα
ἀρμόττοντα. Men. 91. D: οἱ ... τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι. E.

ἱματιουργικός, ὁ, ὄν, *ad vestium confectiōnem pertinens*;
fem. vestium confectio. Polit. 280. A: τῆς ἱματιουργικῆς (v.
ἱματιουργ.). Ib. οὕτω καὶ νῦν ταύτην προσείπωμεν ἀπ' αὐ-
τοῦ τοῦ πράγματος ἱματιουργικὴν (v. ἱματιουργ.).

ἱμεῖρω, *desidero*. Crat. 418. C: ὅτι ... ἀσμένους τοῖς
ἀνθρώποις καὶ ἱμεῖρουσιν ἐκ τοῦ σκοτούς τὸ φῶς ἐγίγνετο.

ἱμέρα, ἡ (i. q. ἡμέρα). Crat. 418. C: οἷον οἱ μὲν
ἀρχαιότατοι ἱμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν. D.

ἱμερος, ὁ, *desiderium, cupiditas*. Phaedr. 251. C: ἐκεῖ-

θεν μέρη ἐπιόντα καὶ ῥέοντα, ἃ δὴ διὰ ταῦτα ἡμερος καλεῖται (nisi ex interpretatione haec fluxerunt.) Crat. 419. E: ἡμερος ... τῷ μάλιστα ἔλκοντι τὴν ψυχὴν ὥς ἐπωνομάσθη (Ib. ὅτι ἱέμανος ῥεῖ). 420. A. Legg. VII. 823. E: ἄγρας ... ληστείας τε ἡμερος. IX. 870. A: οὐ πλείστός τε καὶ ἰσχυρότατος ἡμερος ὧν τυγχάνει τοῖς πολλοῖς, τῶν χρημάτων. Phaedr. 251. D: ἡ δ' ἐντὸς μετὰ τοῦ ἡμέρου ἀποκεκλημένη (ψυχή). Conv. 197. D: ἡμέρου, πόθου πατήρ. Phaedr. 251. C: ὅταν ... δεχομένη τὸν ἡμερον ἄρδεται cet. 255. C: ἡ τοῦ ῥεύματος ἐκείνου πηγὴ, ὃν ἡμερον Ζεὺς Γανυμήδους ἐρῶν ἀνόμασε. Locr. 102. E: πόθοι ἡμεροὶ τε ἐκλυτοί.

ἵνα, ut (vern. *damit*, *um*). I. Cum conjunct. in re praes. eaque cuius certus est finis. Prot. 310. E: ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἤκω παρὰ σέ, ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ. Gorg. 453. C: τοῦ λόγου (ἐνεκα), ἵνα οὕτω προῖη cet. 454. B: ἀλλ' ἵνα μὴ θανατώσῃς ἐάν cet. Ib. ἵνα μὴ ἐδιζώμεθα cet. Conv. 174. A: ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμεν, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω. Pol. I. 341. B: ἀλλ' ἵνα μὴ αὐτὸς ἡμῖν τοιοῦτον ἐγγένηται, διόρσαι cet. III. 403. E. IV. 420. E: ἵνα δὴ ὅλη ἡ πόλις εὐδαιμονῇ. VI. 507. D: ἵνα μὴ εἴπω ὅτι οὐδεμιά. VII. 553. A: ἵνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν. X. 610. C: ἵνα δὴ μὴ ἀναγκάσῃται ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν. Legg. II. 655. B: ἵνα δὴ μὴ μακρολογία πολλή τις γίγνηται περὶ ταῦθ' ἡμῖν. Euthyd. 286. D. Post ἵνα τί, cur (plene ἵνα τί γένηται) ponitur indicat. Conv. 205. A: ἵνα τί δὲ βούλεται εὐδαιμον εἶναι ὁ βουλόμενος; Apol. 26. C: ἵνα τί ταῦτα λέγεις; — II. Cum optat. in re praeterita; etiam post praes., si praeteriti significatio in eo inest. Prot. 314. C: ἵν' οὖν μὴ ἀτελὲς γένοιτο ... σπάντες ἐν τῷ προθύρῳ διαλεγόμεθα. Conv. 174. E: χθὲς ζητῶν σε, ἵνα καλέσαιμι. Pol. III. 393. E: ἀπιέναι δὲ ἐκέλευε καὶ μὴ ἐρεθίζειν, ἵνα σῶς οἴκαδε ἔλθοι. 410. C: ἀρ' οὖν καὶ οἱ καθ'ιστάντες μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν οὐχ, οὐ ἐνεκά τινες οἴονται, καθιστάουσιν (i. q. *instituunt*), ἵνα τῇ μὲν τὸ σῶμα θεραπεύοντο, τῇ δὲ τὴν ψυχὴν; IV. 430. A. Legg. III. 679. B. Apol. 32. C. al. Cum opt. et part. ἄν. Epin. 991. C. D. — III. Indicativo praeteriti antecedente, praecipue si indicat fieri aliquid debere vel debuisse, post ἵνα indicativus praeteriti sequitur. Prot. 335. C: σὲ ἔχρην ἡμῖν συγχωρεῖν ... ἵνα συνουσία ἐγίγνετο. Conv. 181. E: χρῆν ... καὶ νόμον εἶναι μὴ ἐρᾶν παιδῶν, ἵνα μὴ εἰς ἀθλὸν πολλὴ σπουδὴ ἀνηλίσκετο. Men. 89. B: οὕς ἡμεῖς ... ἐφυλάττομεν ἄν ἐν ἀκροπόλει ... ἵνα μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν. Crit. 44. D: εἰ γὰρ ὦφελον ... οἳοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι, ἵνα οἳοί τε ἦσαν αὐ καὶ ἀγαθὰ τὰ μέγιστα. Etiam indic. aorist. sequitur indicans fieri aliquid potuisse. Theaet. 161. C: ὅτι οὐκ εἶπεν ἀρχόμενος τῆς ἀλη-

θείας ... ἵνα μεγαλοπρεπῶς ... ἤρξατο ἡμῖν λέγειν cet. Euthyd. 304. E: καὶ μὴν ... ἄξιόν γ' ἦν ἀκούειν. Τί δέ; ἦν δ' ἐγώ. Ἴνα ἤκουσας ἀνδρῶν διαλεγομένων cet. *ubi. Soph. 243. B: γυνὴ δὲ ὁρᾷς ἵν' ἐοικέν αὐτοῦ πέρι τῆς ἀπορίας. Phil. 61. B: ὁρθῶς, ἵν' οἰκεί, πύθοιτ' αὐτοῦ. Eūiam i. q. *in quo*. Gorg. 484. E: ἵν' αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνη βέλτεστος ὢν (Eurip.), sq. ὅπου δ' αὖν φαῦλος ἦ. Alc. II. 146. A. Legg. V. 734. C: ἡ βούλῃσις τῆς αἰρέσεως τῶν βίων οὐχ ἵνα τὸ λυπηρὸν ὑπερβάλλῃ (ὑπερβάλλαι?), ὅπου δ' ὑπερβάλλεται.

Ἰνδάλλομαι, *similitudinem vel speciem gero*. Legg. XII. 959. A: τὸ δὲ σῶμα ἰνδαλλόμενον ἡμῶν ἐκάστοις ἐπεσθαί. Pol. II. 381. E: ὡς ... θεοὶ τινες περιέχοντες νύκτωρ πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. **videor*. Theaet. 189. E: τοῦτο γάρ μοι ἰνδάλλεται, διανοουμένη οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι (ἢ ψυχῇ).

Ἴον, τό, *οἶα*. Conn. 212. E: κεντοῦ τέ τινη στεφάνῳ δασεῖ καὶ Ἴον.

Ἴός, ὁ, *aerugo*. Tim. 59. C: τὸ δ' ἐκ γῆς αὐτῷ (ν. αὐτό) μεχθὲν ... ἐκφανὲς καθ' αὐτὸ γιγνόμενον ἰός λέγεται. Pol. X. 609. A: χαλκῷ δὲ καὶ σιδήρῳ Ἴον (κακόν τε καὶ νόσημα).

Ἰοὺ Ἰοῦ, *exclamatio est mirantis* (Gorg. 499. B: Ἰοὺ Ἰοῦ ... ὡς πανούργος εἴ cet. Hipp. mai. 291. E: Ἰοὺ Ἰοῦ ... ἡ θανυμιασίως τε καὶ μεγάλως ... εἰρηκας) et *gaudio exultantis*. Conn. 223. A: Ἰοὺ Ἰοῦ, φάναι τὸν Ἀγάθωνα, Ἀλκιβιάδην, οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι cet. Pol. IV. 432. D: Ἰοὺ Ἰοῦ, εἶπον, ὦ Γλαύκων κινδυνεύομέν τι ἔχειν ἶχνος cet.

Ἰπνοπλάθης (i. q. Ἰπνοπλάστης), ὁ, *qui fornaces vel furnos (fictiles) facit*. Theaet. 147. A: πηλὸς ὁ τῶν Ἰπνοπλάθων (sic, vel Ἰπνοπλάθων, codd. Vulgo κοροπλάθων).

Ἰππάζομαι, *equitor*, h. e. *curro*. Ion. 540. D: ἐγγως ἂν ἵππους εὖ καὶ κακῶς Ἰππάζομένους. E.

Ἰππαρχος, ὁ, *magister equitum*. Legg. VIII. 847. D: ἵππαρχοι καὶ στρατηγοὶ τούτων ἔστωσαν κύριοι εἰσαγωγῆς τε καὶ ἐξαγωγῆς. IX. 880. D. VI. 756. A: ἵππαρχων ... κατέστασις ἂν ἡμῖν ἔτι λοιπὴ γίγνοιτο. 760. A. VIII. 834. C: φυλάρχοις τε καὶ ἵππαρχοῖς δεδομένη κοινὴ κρίσις ἀπάντων τῶν ... δρόμων cet. B. VI. 755. C: ἵππαρχους καὶ φυλάρχους. E.

Ἰππασία, ἡ, *equitatio*. Eryx. 396. A: περὶ ἵππασίας, ὅπως ἂν τις ἄριστα ἵππεύοι.

Ἰππεύς, ὁ, *eques*. Theag. 126. B: δεινὸς ... ἵππεύς. Ion. 540. E. Pol. VIII. 552. A: μήτε ἵππεά μήτε ὀπλίτην. Men. 93. D: ὅτι Θεμιστοκλῆς ... τὸν υἱὸν ἵππεά ... ἐδιδάξατο ἀγαθόν. De virt. 377. B. Lach. 191. B: σὺ τὸ τῶν Σκυθῶν ἵππέων πέρι λέγεις. Ep. VII. 328. D: οὐδὲ ἵππέων ἰνδεῆς γενόμενος. Theaet. 183. D: ἵππεάς εἰς πεδίον προ-

καλεῖ Σακράτη εἰς λόγους προκαλούμενος. Legg. VI. 755. E: χωρὶς μὲν τοὺς ὀπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας. XII. 943. A. Lach. 191. C: ἀναστρεφόμενους ὥσπερ ἱππέας μάχεσθαι. Men. 94. B.

ἱππεύω, *equito*. Eryx. 396. A: ὅπως ἂν τις ἄριστα ἱππεύοι. Pol. V. 467. E: διδασκόμενους ἱππεύειν. Legg. I. 643. C. Alc. II. 145. C. Legg. VI. 756. B: τούτους ἡγεμόνας εἶναι πάντων τῶν ἱππευόντων. Hipp. min. 375. A: ἢ ἐκὼν τις κακῶς ἱππεύσει.

ἱππικός, ἡ, ὄν, *equester*; *rei equestris vel equitandi peritus*; fem. *res equestris*, neutr. *equitatus* s. *copiae equestres*. Pol. I. 333. C: ὁ ἱππικός. X. 601. C. Euth. 13. A. al. Pol. I. 342. C: οὐδὲ ἱππικὴ ἱππικῇ, ἀλλ' ἵπποις (τὸ ἐνυμφέρον σκοπεῖ). Euth. 13. A: ἡ ... ἱππικὴ ἵππων θεραπεία. Lach. 182. A. Legg. VI. 756. A: φυλάρχους ... πᾶν τὸ ἱππικὸν αἰρεῖσθω. Lach. 191. B: τὸ ... γὰρ ἱππικὸν τὸ ἐκείνων (τῶν Σκυθῶν) οὕτω μάχεται. Legg. VII. 804. E: ἱππικῆς. Euth. 13. B: οἱ ἵπποι ὑπὸ τῆς ἱππικῆς θεραπεύόμενοι. Lach. 193. B: τὸν μετ' ἐπιστήμης ... ἱππικῆς κατερούντα ἐν ἱππομαχίᾳ. Parm. 126. C: πρὸς ἱππικὴν τὰ πολλὰ διατρίβει. Pol. I. 335. C: ἀλλὰ τῇ ἱππικῇ οἱ ἱππικοὶ ἀφίππουσι (int. *δύνανται ποιεῖν*); Men. 70. A. Lach. 191. D: ἐν τῷ ἱππικῷ καὶ ἐν ἐύμπαρτι τῷ πολεμικῷ εἶδει. Legg. II. 658. A: ἱππικὸν (ἀγῶνα). XII. 947. E. Alc. II. 145. D. De lucri cup. 226. A: ἱππικὸν ἄνδρα. Eryx. 403. C: εἴ τις τοῦτον ἱππικὸν ποιήσειεν. Legg. VII. 813. E: ὅσα εἰς ἱππικὴν μαθήματα συντείνει. VIII. 834. C: τὴν ἱππικὴν παιδιάν. Hipp. mai. 284. A: ὁ ... κάλλιστ' ἐπιστάμενος ἱππικὴν παραδίδοναι cet. Prot. 350. A: πότερον οἱ ἱππικοί, ἢ οἱ ἄφιπποι; Pol. I. 335. C. Apol. 25. B. Legg. XII. 949. A: γυμνικῶν τε καὶ ἱππικῶν ἀθλῶν. Apol. 20. B: ἡ τῶν ἱππικῶν τις ἢ τῶν γεωργικῶν. Pol. III. 412. B: γυμνικὸς ἀγῶνας καὶ ἱππικὸς. Id. Menex. 249. B. Alc. I. 124. E: παρὰ τοὺς ἱππικοὺς γὰρ ἂν ἤμεν. Legg. VI. 753. B: ὅποσοι περ ἂν ὄπλα ἱππικά ἢ πεζικά τιθῶνται. Apol. 27. B: ἱππικά ... πράγματα. Alc. I. 124. E: ἀρα τὰ ἱππικά; Theag. 126. A: εἰ τὰ ἱππικά ἐτύγχανες ἐπιθυμῶν σοφὸς γενέσθαι. ἱπποδρομία, ἡ, *certamen equestre*. Ion. 537. A: ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ τῇ ἐπὶ Πατρόκλῳ.

ἱππόδρομος, ὁ, *curriculum equorum*. Critia 117. C: ἐξηρημένος ἱππόδρομος ἦν αὐτοῖς.

ἱπποκέρμος, ὁ, *equiso*. Polit. 261. D: ὥσπερ βοηλάτην ἢ τινα ἱπποκόμιον. Legg. II. 666. E.

ἱππομαχία, ἡ, *pugna equestris*. Lach. 193. B: ἐν ἱππομαχίᾳ.

ἱππόμορφος, ὁ ἡ, *speciem equinam habens*. Phaedr. 253. C: ἱππομόρφῳ ... δύο τινὲ εἶδη.

ἵππος, ὁ et ἡ, *equus, equa*. Pol. II. 375. A: ὁ μὴ

δυμοσιδῆς εἴτε ἵππος εἴτε κύων cet. Hipp. mai. 288. B: θήλεια ἵππος. 289. D. Crat. 393. B: τὸν ἵππου ἐκγονον ἵππον (καλεῖν). Conyn. 221. A: διὰ τὸ ἐφ' ἵππου εἶναι. Pol. I. 352. E: ἵππου ... ἐργον. Apol. 36. D: εἰ τις ἵππων (*equo singulari*) ἡ ξυνωρίδι ἡ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιασίων. Phaed. 73. E: ἵππον γεγραμμένον ἰδόντα. Theaet. 190. C: ὡς ἀνάγκη τὸν βούν ἵππον εἶναι. Crat. 423. D: ἵππον θέοντα. Conyn. 221. A: ἵππον ἔχων (*in equo*). Pol. II. 359. D: ἵππον χαλκούν. Hipp. mai. 295. C: ἵππον καλόν. Crat. 407. D: οἱ Εὐθύφρωνος ἵπποι (Hom.). Phil. 67. Pol. I. 335. B. Hipp. mai. 288. C: πάγκαλαι ... παρ' ἡμῖν ἵπποι γίνονται. Gorg. 516. A: ὄνων ... ἐπιμελητῆς καὶ ἵππων cet. Pol. I. 328. A: λαμπὰς ... ἀφ' ἵππων. 335. B: εἰς τὴν τῶν ἵππων ἀρετὴν. V. 452. C: ἵππων ὀχῆσεις. VII. 537. A: ἐπὶ τῶν ἵππων. Critia 116. D: ἐξ ὑποπτέρων ἵππων ἡνίοχον. Legg. VII. 794. C: ἐφ' ἵππων (i. q. ἱππικῆς) διδασκάλους. VIII. 834. D: τοξότης ... ἀφ' ἵππων. Men. 93. D: ἐπέμμενε ... ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς ἰστηκώς. Theaet. 184. D: ὥσπερ ἐν δουραιοῖς ἵπποις. Pol. I. 328. A: ἀμειλλόμενοι τοῖς ἵπποις. Critia 117. B. Legg. XII. 947. C: σὺν τοῖς ἵπποισι ... ἱππέας. Pol. III. 396. B: ἵππους χρημετίζοντας. Critia 119. A.

ἵπποτροφία, ἡ, *equos nutrire*. Lys. 205. C: πλοῦτους τε καὶ ἵπποτροφίας.

ἵπποφορβία, ἡ, *equorum pastio*. Polit. 299. D: ἡ καὶ τινα ἵπποφορβίαν.

ἵπποφορβός, ὁ, *qui equos pascit*. Polit. 261. D: ἵπποφορβῶ ... μᾶλλον προσεικέναι.

ἵς, ἡ, *fibra*. Tim. 85. D: καιρὸν ... τούτων ἵνες τῇ τῆς φύσεως γενέσει φυλάττουσιν. 82. C: νεῦρον ... ἐξ ἰνῶν διὰ τὴν συγγένειαν (γίνεται). D. 84. A: τὸ ἐξ ἰνῶν αἷμα (γ. ἐξ ἐκρίνων ἄμμια) καὶ νεύρων ἀποχωριζόμενον. 85. C: τὸ τῶν ἰνῶν γένος. E: τὰς ἵνας.

ἰσάζω, *aequalis sum*. Legg. VI. 773. A: ἐὰν τᾶλλα ἰσάζῃ. Med. *aequiparo*. Tim. 41. C: δι' ἐμοῦ ... ταῦτα γεγόμενα καὶ βίου μετασχόντα θεοῖς ἰσάζοιτ' ἄν.

ἰσάκεις, *aequaliter*. Theaet. 147. E: τὸν ... δυνάμενον ἴσον ἰσάκεις γίνεσθαι. 148. A. Pol. VIII. 546. C.

ἰσαριθμός, ὁ ἡ, *numero par*. Tim. 41. D: διεῖλε ψυχὰς ἰσαριθμούς τοῖς ἄστροις. Legg. VIII. 845. A: κατὰ ῥᾶγα βοτρυῶν καὶ οὐκὸν συνῆς ἰσαριθμούς πληγὰς τούτοις μαστιγούσθω.

ἰσημερία, ἡ, *aequinoctium*. Ax. 370. B: ἰσημερίας τε καὶ τροπᾶς διττάς.

ἰσθμός, ὁ, *meatus vel trames* (inter 'duos locos interiectus eosque coniungens). Tim. 69. E: ἰσθμὸν καὶ ὄρον διοικοδομήσαντες τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους, αὐχένα μεταξὺ τιθέντες.

ἴσμεν (Phaedr. 261. D. Soph. 228. C. 263. E.), ἴστα, ἴσασι (Prot. 323. D. Theaet. 173. C. Pol. X. 599. A. al.) cet., vide εἶδον Vol. I. p. 604 sq.

ἰσογονία, ἡ, *generis aequalitas*. Menex. 239. A: ἡ ἰσογονία ... ἡ κατὰ φύσιν.

ἰσόδρομος, ὁ ἡ, *parem cursum habens*, et in univ. *aequalis*. Tim. 38. D: εἰς τοὺς τάχει ... ἰσόδρομον ἡλίω κύκλον ἰόντας. Locr. 96. E: δύο δ' ἰσόδρομοι ἀελίῳ ἐντί.

ἰσοδυναμία, ἡ, *aequalis potestas*. Locr. 95. B: τὰ ... κατὰν ἀρίστην ἀναλογίαν συντεθέντα ἐν ἰσοδυναμίᾳ.

ἰσόθεος, ὁ ἡ, *deo aequalis*. Phaedr. 255. A: ὡς ἰσόθεος θεραπευόμενος. 258. C: ἄρ' οὐκ ἰσόθεον ἡγρεῖται αὐτός τε αὐτὸν ἐτι ζῶν —; Pol. II. 360. C: ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἰσόθεον ὄντα. VIII. 568. B: ὡς ἰσόθεόν γ' ... τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει.

ἰσοκρατία, ἡ, *aequalis potestas*. Locr. 95. C: μὴ μετ' ἰσοκρατίας (v. ἰσοκρατείας) ἀμάχανον παντί.

ἰσομέτρητος, ὁ ἡ, *parem magnitudinem vel staturam habens*. Phaedr. 235. D: χρυσὴν εἰκόνα ἰσομέτρητον.

ἰσομήκης, ὁ ἡ, *aequalem habens longitudinem*. Pol. VIII. 546. C: τὴν μὲν (ἁρμονίαν) ἴσην ἰσάκεις ... τὴν δὲ ἰσομήκη μὲν ... προμήκη (v. τῇ προμήκει) δέ.

ἴσον, *aequaliter*. Parm. 137. E: οὐ ἂν τὰ ἔσχατα πανταχῇ ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχη. 145. B. Tim. 33. B: ἐκ μέσου πάντῃ πρὸς τὰς τελευτάς ἴσον ἀπέχον. 62. D. Critia 113. D: πάντῃ ἴσον ἀφροσύτας. Ep. VII. 342. B.

ἰσονομία, ἡ, *iuris vel legum aequalitas*, et in univ. *aequalis ratio*. Pol. VIII. 563. B: ἐν γυναιξὶ .. πρὸς ἀνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ ἰσονομία καὶ ἐλευθερία γίγνεται. Locr. 99. B: τοὶ λόγοι αὐτῶν ἐν ἰσονομίᾳ ἐντί. Men. 239. A: ἡ ἰσογονία ἡμᾶς ἡ κατὰ φύσιν ἰσονομίαν ἀναγκάζει ζητεῖν κατὰ νόμον. Ep. VII. 336. D.

ἰσονομικός, ἡ, ὄν, *iuris aequalitatis studiosus*. Pol. VIII. 561. E: παντάπασιν ... διελήλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός.

ἰσόνομος, ὁ ἡ, *iuris aequalitate fruens*. Ep. VII. 326. D: δικαίου ... καὶ ἰσόνομον πολιτείας ... μὴδ' ὄνομα ἀκούοντας ἀνέχεσθαι.

ἰσοπαλὴς, ὁ ἡ, *aequalis*. Soph. 244. E: μεσοῦθ' ἐν ἰσοπαλὲς πάντῃ (Parm.). Tim. 62. E: εἰ γάρ τι καὶ στερρόν εἶη κατὰ μέσον τοῦ παντὸς ἰσοπαλές.

ἰσόπλευρος, ὁ ἡ, *latera aequalia habens*. Tim. 54. A: τὸ ἰσόπλευρον τριγώνον. E. 55. E: τὸ ... ἐπιπέδον ἰσόπλευρον. Locr. 98. C. Tim. 55. E: ἰσοπλεύρου. Theaet. 147. E: τὸ μὲν (ἀριθμὸν) ... τετράγωνόν τε καὶ ἰσόπλευρον προσεῖπομεν. 148. A. Tim. 54. E: τρίγωνα ... ἰσόπλευρα. 55. B: ὑπὸ πέντε ἐπιπέδων τριγώνων ἰσοπλεύρων περιεχο-

μένης ἐκάστης. Ib. εἴκοσι βάσεις ἔχον ... ἰσοπλεύρους. C. A: κατὰ ... ἰσοπλευρά τριγώνα.

ἰσορροπία, ἡ, *aequilibrium*. Phaed. 109. A: τῆς γῆς αὐτῆς τὴν ἰσορροπίαν.

ἰσορροπος, ὁ ἡ, *aequilibris, aequalis*. Phaed. 109. A: ἰσορροπον ... πρᾶγμα. Legg. V. 733. C: δεῖ διανοεῖσθαι τὸν ἰσορροπον βίον. Tim. 88. B: ἵνα ... γίγνησθον ἰσορροπῶς καὶ ὑγιῇ. 52. E: διὰ ... τὸ μὴδ' ὁμοίων δυνάμεων μὴτ' ἰσορροπων ἐμπίπλασθαι. Polit. 270. A: ἰσορροπιώτατον.

ἰσορροπῶ, *aequilibris vel aequalis sum*. Legg. V. 733. D: ἐν ᾧ δ' αὖ βίῳ ἰσορροπεῖ. Tim. 25. E: κατ' οὐδὲν αὐτῆς ἰσορροπεῖν. Legg. VII. 794. E: τῆς φύσεως ... ἐκατέρων τῶν μελῶν σχεδὸν ἰσορροπούσης.

ἰσορροπως, *aequabiliter*. Phaedr. 247. B: ἰσορροπως ... πορεύεται.

ἴσος, ἡ, ον, *aequalis, par; idem; etiam aequus*. Theaet. 148. A: πᾶς (ἀριθμός) ὃς ἀδύνατος ἴσος ἰσάκεις γίνεσθαι. Critia 115. E: ἴσος ἐκείνῳ. Legg. VII. 805. A: αἷς ... ὅπλων ποιωννία καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἴση προσεταγμένη ἴσως ἀσκέεται. Phaedr. 238. E: κρείττον δὲ καὶ ἴσον ἐχθρόν. Phaed. 74. C: οὐ πάντων ἄρ' ἐστὶ ... ταῦτά τε τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον. 75. B: ἐκείνου ὀρέγεται τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον. Phil. 14. A: τὸ ... ἴσον τοῦ σοῦ τε καὶ ἐμοῦ λόγου. Eryx. 405. B: ὅτι ἴσον εἶη πείσαι, ὅπερ ἂν τὸ λεγόμενον λίθον ἐψηῇαι. Theaet. 158. D: ἴσου ὄντος τοῦ χρόνου ὃν καθεύδομεν ᾧ ἐργηγήραμεν. Polit. 257. B: τῶν ἀνδρῶν ἕκαστον θέντος τῆς ἰσῆς αἰτίας. Phaed. 75. B: αὐτοῦ τοῦ ἴσου. Phil. 25. D: τὴν τοῦ ἴσου καὶ διπλάσιον (γένηαν). Pol. II. 359. C: ἐπὶ τῇ τοῦ ἴσου τιμῇ. Euthyd. 291. C. Parm. 149. B: τῷ ἴσῳ τούτῳ (antec. ᾧ). Tim. 36. A: τὴν ... ἴσῳ μὲν κατ' ἀριθμὸν ὑπερέχουσαν, ἴσῳ δὲ ὑπερεχομένην. Legg. VI. 757. E: διὸ τῷ τοῦ κληροῦ ἴσῳ ἀνάγκη προσχρήσασθαι. Theaet. 147. E: τὸν μὲν (ἀριθμὸν) δυνάμενον ἴσον ἰσάκεις γίνεσθαι. Legg. XII. 957. C: τὸν μέλλοντα δικαστὴν ἴσον (*aequum*) εἶεσθαι. Pol. VIII. 546. C: τὴν ... ἴσην (ἁρμονίαν). Prot. 337. A: μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἐκατέρω. Gorg. 483. C: ἂν τὸ ἴσον ἔχῃαι. Phaed. 74. A: φαιμέν πού τι εἶναι ἴσον ... αὐτὸ τὸ ἴσον. Phil. 25. A: τὸ ἴσον καὶ ἰσότητα. Pol. III. 400. B: ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος. VIII. 561. B: εἰς ἴσον δὴ τι καταστήσας τὰς ἡδονὰς διάγει. Tim. 34. B: ὁμαλὸν πανταχῇ τε ἐν μέσῳ ἴσον ... σῶμα ἐποίησε. Legg. III. 694. A: ἐπὶ τὸ ἴσον ἄγοντες. Phaed. 74. B: λίθοι ... ἴσοι. Legg. XII. 946. A: ἴαν δὲ τισιν ἴσαι (ψηφοὶ) γίνονται. B. Phaed. 74. B: αὐτὰ τὰ ἴσα ἔστιν ὅτε ἀνισά σοι ἐφάνη —; Legg. VI. 774. C: ὡς ἴσα ἀντὶ ἴσων ἐστὶ τῷ μῆτι λαμβάνονται μὴτ' ἐκδιδόντι. Phil. 46. D: ἐξ ἴσων ... λυπῶν τε καὶ ἡδονῶν. Pol. I. 343. D: ἀπὸ τῶν ἴσων πλέον εἰσφέρει. VII. 529. E. Pol. VIII. 558. C: ἰσότητά τινα ὁμοίως ἴσοις τε καὶ ἀνίσοις δια-

νέμουσα. Phaed. 74. D: οἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν τοῖς ἴσοις. Prot. 337. A: ἴσους (ἀκροατάς) δὲ μὴ (χορ εἶναι). Phaedr. 240. C: ἐπ' ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα. Legg. V. 737. C: τὰς οἰκίσεις ὅτι μάλιστα ἴσας ἐπινεμητέον. Men. 82. B: ἴσας ἔχον τὰς γραμμὰς ταύτας πάσας. Phaed. 75. A: τὸ πρῶτον ἰδόντες τὰ ἴσα. Conv. 185. C: διδάσκουσι γὰρ με ἴσα (*similiter cadentia*) λέγειν οὕτως οἱ σοφοί. 189. E: σκέλη τὰ ἴσα (*pari numero*) ταῖς χερσὶ. Pol. IV. 441. C: ἴσα τὸν ἀριθμόν. Legg. V. 733. B: — ἐξ ἴσου vel adiectivi (*aequalis, similis*) vel adverbii (*aequaliter, pariter*) amplificatio est. Gorg. 517. A: οὗτοι ... ἀνεφάνησαν ἐξ ἴσου τοῖς νῦν ὄντες. Parm. 150. A. Conv. 214. C: μὴ οὐκ ἐξ ἴσου ᾗ. Pol. X. 599. B: οὐ γὰρ ἐξ ἴσου ᾗ τε τιμὴ καὶ ᾗ ἀφέλεια. Legg. VI. 777. D: τοὺς ἐξ ἴσου. XI. 919. D: τοῖς μὴ ἐξ ἴσου ἐαυτῶ. Menex. 238. E: αἰτία ... ᾗ ἐξ ἴσου γένεσις. Crit. 50. E. Soph. 227. B: τιμᾷ πρὸς τοῦτο ἐξ ἴσου πάσας. Parm. 150. A: ᾗ ἐξ ἴσου ἂν τῷ ἐνὶ δι' ὅλου αὐτοῦ τεταμένη εἴη. Pol. VIII. 557. A: (ὅταν) τοῖς ... λοιποῖς ἐξ ἴσου μεταδῶσι πολιτείας τε καὶ ἀρχῶν. 561. B: ἐξ ἴσου τρέφων. C. Legg. XI. 931. C. Similiter ἐξ ἴσης Legg. IX. 861. A. — δι' ἴσον, *pari intervallo*. Pol. X. 617. B: ἄλλας ... καθημένους περίεξ δι' ἴσον τρεῖς.

ἰσοσκελής, ὁ ᾗ, *aequalia habens latera vel crura*. Euth. 12. D: ὅς ἂν (ἀριθμός) μὴ σκαληνός ᾗ, ἀλλ' ἰσοσκελής. Tim. 54. A: τὸ ... ἰσοσκελές (τριγωνον). B. 55. B. Locr. 98. A. Tim. 54. C: ἐκ τοῦ ἰσοσκελοῦς τριγωνου ξυναρμισσθέν.

ἰσότης, ᾗ, *aequalitas*. Phaedr. 240. C: ᾗ ... χρόνου ἰσότης. Gorg. 508. A: ὅτι ᾗ ἰσότης ᾗ γεωμετρικὴ καὶ ἐν θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα δύναται. Phaed. 74. B. Legg. VI. 757. A: ὡς ἰσότης φιλότητα ἀπεργάζεται. Def. 411. E: ἰσότης κοινωνικὴ (δικαιοσύνη). Prot. 357. B: ἰσότητος ... σκέψις. Parm. 140. E: ὅτι ... ἰσότητος χρόνου καὶ ὁμοιότητος μεθεῖσι. Legg. VI. 773. D: τῆς τῶν γάμων ἰσότητος ἀπλήστου χρημάτων οὔσης. Locr. 102. B: ἐν ἰσότητι ἀποβροῆς καὶ ἐπιρροῆς. Parm. 149. E: εἰ ... ἰσότητα ἔχοισιν. Phil. 25. A: τὸ ἴσον καὶ ἰσότητα. Pol. VIII. 558. C: ἰσότητά τινα ... διανέμουσα. Legg. III. 684. D: ἰσότητα ... τινα κατασκευάζουσα τῆς οὐσίας. 695. C: ἰσότητα τινα κοινὴν εἰσφέρειν. VI. 757. B: τὴν δὲ ἀληθεστάτην καὶ ἀρίστην ἰσότητα οὐκ ἐστὶν ῥάδιον παντὶ ἰδεῖν. VIII. 848. B: τὴν τῆς ὁμοιότητος ἰσότητα ᾗ νομὴ πᾶσιν ἀποδιδότω τὴν αὐτήν. VI. 757. B: δοιοῖν ... ἰσοσῆτοι οὐσαι. E: οὕτω ... χρηστέον ... τοῖν ἰσοσῆτοι ἀμφοῖν. V. 633. B: σφοδρότησιν ἰσότησί τε.

ἰσοῦμαι, *aqualis vel similis sum*. Parm. 156. B: ἀνέγνωσθαι ... καὶ ἰσοῦσθαι. 157. B: οὔτε ἰσοῦμενον εἴη ἄν. Phaedr. 238. E: οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἰσοῦμενον ἐκὼν ἐρασιγῆς παιδικὰ ἀνέξεται.

ισόψηφος, ὁ ἥ, *par in suffragiis ferendis, aequaltem habens auctoritatem*. Legg. III. 692. A: τὴν τῶν ... γερόντων (δύναμιν) ἰσοψηφον εἰς τὰ μέγιστα τῇ τῶν βασιλέων ποιή-
σασα δύναμις.

ἴσσημι, *sisto, constituo, statuo*; perf., plusq. et aor. 2. *sio, consisto vel subsisto*; etiam *desino, cesso*. Crat. 437. A: ὅτι ἴσσησιν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν. B: ὅτι ἴσσηται τὸν ῥοῦν. Theaet. 157. B: οὔτε ἄλλο οὐδὲν ὄνομα ὃ τι ἂν ἴσση. Pol. I. 361. B: παρ' αὐτὸν ἰσώμεν τῷ λόγῳ ἄνδρα ἀπλοῦν καὶ γενναῖον. Crat. 437. B: τὸ πιστὸν ἰσῶν (pro ἰσῶναι) ... σημαίνει (si locus est sanus). Soph. 252. A: τῶν ὡς ἐν ἰσῶντων (int. τὸ πᾶν). Menex. 235. A: ἐκᾶ-
στοτε ἔσσηκα ἀκροώμενος. Phaedr. 275. D: ἔσσηκε μὲν ὡς ζῶντα. Soph. 250. C: οὔτε ἔσσηκεν οὔτε κινεῖται. Conv. 175. A: ἐν τῷ τῶν γειτόνων προθύρῳ ἔσσηκε. Pol. IV. 436. D. Legg. X. 893. B. al. Ep. VII. 349. A: τὸ μὲν ἐσῶτην σιγῇ θαρρόντες. Pol. IV. 436. D: ὡς οἱ γε στρόβιλοι ὅλοι ἐσῶσι τε ἅμα καὶ κινούνται. Gorg. 468. B: ἔσσημεν, ὅταν ἐσῶμεν. Parm. 132. D: τὰ ... εἶδη ταῦτα ὥσπερ παρα-
δείγματα ἐσῶναι ἐν τῇ φύσει. 162. E: τὸ δὲ ἡσυχάζον (ἀνάγκη) ἐσῶναι. Pol. IV. 436. C: ἐσῶναι ... καὶ κινεῖ-
σθαι. Legg. II. 665. E: ἐσῶς ὀρθός. Men. 93. D: ὀρθός ἐσσηκός. (Id. de virt. 377. B.) Parm. 156. C: ὅταν ἐσῶς (sic Cl. c. aliis. Vulgo ἐσῶς) ἐπὶ τὸ κινεῖσθαι μεταβάλλῃ. D. E. Legg. VII. 802. C: μέγχι τῆς ἐσσηκίας τε καὶ ἐμφορονος ἡλικίας. Parm. 156. D: ἐκ γε τοῦ ἐσῶναι ἐσῶτος ἐστὶ. Prot. 344. C: τὸν ἐσῶτα (opp. τὸν κείμενον). Pol. VIII. 545. A: κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἐσῶτα πολιτείαν. Critia 116. D: ἐφ' ἄρματος ἐσῶτα. Theaet. 183. E: οἱ ἐν ἐσῶς (v. ἐσῶς) λέγουσι τὸ πᾶν. Soph. 249. A: ἀκίνητον ἐσῶς εἶναι. C: τὸ πᾶν ἐσσηκός ἀποδέχασθαι. Parm. 146. A: μὴ ἐσῶς (sic Cl. al.) δὲ κινεῖσθαι. 156. C. Gorg. 472. A: ὡν οἱ τρί-
ποδες οἱ ἐφεξῆς ἐσῶτές εἰσιν ἐν τῷ Διονυσίῳ. Theaet. 191. A: ἐκτὸς τοῦ γελοίου ἐσῶτες. Legg. X. 893. C: τὰ τε ἐσῶτα ... καὶ τὰ κινούμενα. Ib. τὴν τῶν ἐσῶτων ἐν μέσῳ ... δύναμιν. Crat. 412. D: ὥστε χορηδοῖ ὥσπερ ἐσῶσι τοῖς ἄλλοις. Legg. X. 893. E. Soph. 252. A: οἱ δὲ ὄντως ἐσσηκότα εἶναι (λέγοντες). Parm. 159. A: καὶ κινούμενα καὶ ἐσῶτα. Conv. 220. C: αὐτόθι ἔωθέν τι εἰσῆται σκο-
πῶν. D. Lys. 206. E. Critia 116. E: εἰκόνες ἀπάντων ἐστα-
σαν ἐκ χροσσοῦ. Phaedr. 118: καὶ ὅς τὰ ὄμματα ἔσσησεν (*fixit oculos, h. e. rigidos habuit oculos*). De lucri cup. 228. D: ἔσσησεν αὐτοῖς Ἑρμᾶς κατὰ τὰς ὁδοὺς. Critia 108. C: ἀθυμούντες ἄνδρες οὕτω τρόπαιον ἔσσησαν. Theaet. 157. B: εἴαν τί τις στήσῃ τῷ λόγῳ. 183. A: ἵνα μὴ στήσωμεν αὐτούς (αὐτό?) τῷ λόγῳ. Phaedr. 247. E: ὁ ἡνίοχος πρὸς τὴν φάτην τοὺς ἵππους στήσας. Menex. 240. D: στήσαν-
τες τρόπαια τῶν βαρβάρων. 242. E. Polit. 270. D: αὕτη

(ἡ ἡλικία) πρῶτον ... ἔσθῃ πάντων. Phil. 24. D. Phaedr. 247. B: ἔσθησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ. Theaet. 153. D: εἰ δὲ σταίῃ τοῦτο ὥσπερ δεθέν. Legg. X. 895. A: εἰ σταίῃ πως τὰ πάντα οἰοῦ γενόμενα. Parm. 130. D: ὅταν ταύτῃ στῶ. Apol. 28. B: οὐδὲν δὲ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στή. Legg. VI. 752. D: ὅπως ἂν στῶσιν ὡς ἀσφαλέστατα καὶ ἀρίστα. Phaedr. 245. E: πᾶσάν τε γένεσιν συμπεσοῦσαν στήναι. Prot. 310. B: στάς παρ' ἐμοί. Phaed. 116. B: στάς παρ' αὐτόν. Tim. 63. A. Pol. IX. 584. D: ἐν μέσῳ σπάντα. Legg. X. 890. B: σπάντα ἐν τῇ πόλει. Soph. 231. C: πρῶτον δὴ σπάντες οἷον ξαναπνεύσωμεν. Legg. VII. 800. C. Phaedr. 247. C: στάσας ... αὐτάς. Conv. 220. D: εἰ καὶ τὴν νύκτα ἐστήξοι. Pass. Phaedr. 236. B: σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃ (Horat. *aeneus ut stes*). **in libra pono*, h. e. *pono, pondero*. Tim. 63. B: εἴ τις ... ἰσταίῃ τιθεῖς (ν. ἰστᾶ ἢ τιθεῖς) εἰς πλασטיγγας. Prot. 356. B: ἔαν ... ἡδεῖα πρὸς ἡδεῖα ἰσθῆς. Ib. ὥσπερ ἀγαθὸς ἰσάναι ἄνθρωπος. Pol. X. 602. D. Euth. 70. C. De iusto 373. B: οὐχ ἰσάντες; C. Prot. 356. B: τὸ ἐγγὺς καὶ τὸ πόρρω στήσας ἐν τῷ ζυγῷ. Pol. X. 602. D: τὸ ... μετρήσαν ἢ καὶ στήσαν. — Med. *constituo*; praes. perf. *sto, consisto*; *constitutus sum*; etiam (ut Lat. *sto*) *sum*. Phaedr. 242. A: ὡς σχεδὸν ἡδὴ μεσημβρία ἰσταται σταθερά; Ion. 535. C: ὀρθαὶ αἱ τρίχες ἰστανται ὑπὸ φόβου. Soph. 252. D: ὅτι κινήσεις τε αὐτὴ παντάπασι νῖσται ἂν καὶ στάσις ... κινῶτο. Parm. 156. C: ὅταν δὲ κινούμενον ... ἴσσηται. Theaet. 171. D: ταύτῃ ἂν μάλιστα ἴστασθαι (ut Lat. *stare*) τὸν λόγον. Crat. 417. C: ὅτι ... ἴστασθαι οὐκ ἔᾶ τὰ πραγματά. Legg. VII. 789. E. II. 661. A: ἐγγύθεν ἰστάμενος (Tyr.). V. 732. C: κατὰ τε εὐπραγίας ἰσταμένου τοῦ δαίμονος ἐκάστου καὶ κατὰ τύχας. I. 629. E: ἐγγύθεν ἰστάμενοι (Tyr.). Polit. 273. E: τὸ τῆς ἡλικίας αὐτὸ πάλιν ἴστατο. Pol. VIII. 554. E: οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ χοροῦ ἔσθησας. Ep. VIII. 355. E: βασιλέα στήσασθε. Pol. V. 452. E: πρὸς ἄλλον τινα σκοπὸν στήσασμενος (*se convertens*, h. e. *tendens*) ἢ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ. VI. 484. D: τούτους ... φύλακας στήσόμεθα. 503. A: στατέον ἄρχοντα.

ἰστῖον, τό, *odium*. Parm. 131. B: ἰστῖα καταπετάσας πολλοὺς ἀνθρώπους. Legg. III. 691. C: πλοίοις ... ἰστία. De *lucris cup.* 226. B: ἰστία καὶ πηδάλια.

ἱστορία, ἡ, *scientia, ratio* (vern. *Wissenschaft*. V. annot. in Phaedr. p. 368.). Crat. 437. B: ἡ ἱστορία αὐτό που σημαίνει ὅτι ἴσθαι τὸν ῥόον. Phaedr. 244. C: αὐτὸ ἐκ διανοίας ποριζομένων ἀνθρωπίνῃ οἰήσει νοῦν τε καὶ ἱστορίαν cet. Phaed. 96. A: τῆς σοφίας, ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν.

ἱστορικὸς, ἡ, ὄν, *cum scientia coniunctus*. Soph. 267. E: τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικὴν τινα μίμησιν.

ιστός, ὁ, *tela*. Phaed. 84. A: Πηγελόπτης τινὰ ἐναντίως ἰστόν μεταχειριζομένην. Lys. 208. D: περὶ τὸν ἰστόν, ὅταν ὑφαίνῃ.

ἰστοουργία, ἡ, *textrina (ars)*. Conv. 197. B: ἰστοουργίας.

ἴστωρ, ὁ ἡ, *sciens, peritus*. Crat. 407. C: ἡ τὸν γενοῦναι τὸν φάσος ἴστορα ἐρωτᾷς; 406. B: ἴσως δὲ ἀρετῆς ἴστορα τὴν θεὸν ἐκάλεισεν ὁ καλέσας.

ἰσχάς, ἡ, *carica*. Ep. XIII. 361. B: ἰσχάδων δὲ ὕστερον ἡλθομεν τῆς ἀποδείσεως.

ἰσχίον, τό, *coxa*. Tim. 75. A: τὸ περὶ τὴν τῶν ἰσχύων φύσιν. Phaedr. 254. C: ὥστ' ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὸ ἵππῳ. E: τὰ συνέλη τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας.

ἰσχναίνω, *emacio, attempero*. De iusto 375. A: καίειν καὶ ἰσχναίνειν. Gorg. 521. E: κῶων καὶ ἰσχναίνων. Polit. 293. B: καθαίροντες εἴτε ἄλλως ἰσχναίνοντες.

ἰσχνός, ἡ, ὄν, *macer*. Pol. VIII. 556. D: ἰσχνὸς ἀνὴρ πέννης. Legg. II. 665. E: ἰσχνοὶ τε καὶ ἄστικοι. Pol. IV. 422. D: κνοὶ ... ἰσχνοῖς.

ἰσχομένως, ἢ αὖ *retineare vel cohibere*. Crat. 415. C: τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύεσθαι.

ἰσχυρίζομαι, *valeo, polleo*. Gorg. 489. C: τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι. **affirmo, contendo*. Gorg. 495. B: οὐ δὲ τῷ ὄντι ... ταῦτα ἰσχυρίζεαι; Soph. 249. C: ὅς ἂν ... ἰσχυρίζεται περὶ τινος ὀπτοῦν. Theaet. 172. B: ἐν τοῖς δικαίοις ... ἐθέλουσιν ἰσχυρίζεσθαι ὡς οὐκ ἔστι φύσει αὐτῶν οὐδὲν οὐσίαν ἔαντοῦ ἔχον.

ἰσχυρικός, ἡ, ὄν, *validus*. Theaet. 169. B: ἰσχυρικώτερος (sic codd. Vulgo ἰσχυρότερος) μέντοι ἐγὼ ἐκείνων.

ἰσχυρός, ὁ, ὄν, *validus, robustus; ingens, acer, vehementis; etiam stabilis, firmus*. Conv. 200. B: ἄρ' οὐν βούλοισ' ἂν τις ... ἰσχυρὸς ὢν ἰσχυρὸς (εἶναι); Pol. II. 376. C: ταχύς καὶ ἰσχυρὸς. IX. 591. C. Legg. II. 660. E. Euthyd. 281. C: πότερον δὲ ἀσθενῆς, ἢ ἰσχυρὸς; Conv. 185. E: καὶ εἰ πάννυ ἰσχυρὰ ἔστι. Pol. VIII. 553. D: μεταβολὴ οὕτω ταχέα τε καὶ ἰσχυρά. Charm. 153. B: ἡγγελταί γε δεῦρο ... ἡ τε μάχη πάννυ ἰσχυρὰ γεγονέναι cet. Men. 72. E: ἐνπερ ἰσχυρὰ γυνή ἡ. Prot. 352. B: οὐκ ἰσχυρόν οὐδ' ἡγεμονικόν οὐδ' ἀρχικόν εἶναι. Phaed. 95. C: ὅτι ἰσχυρόν τι ἔστιν ἡ ψυχὴ cet. Polit. 302. A: ὡς ἰσχυρόν τι πόλις ἔστι φύσει. Pol. IV. 442. A. Soph. 241. B: οὕτως ἰσχυροῦ λόγον. Pol. VI. 493. A: θρέμματος μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ. III. 388. E: ἰσχυρῷ γέλωτι. Lys. 215. D: τὸν ἀσθενῆ τῷ ἰσχυρῷ (φίλον εἶναι). Phaedr. 273. B: ἰσχυρόν καὶ δειλόν. Crat. 415. C: δαίμον ... ἰσχυρόν. Phaedr. 233. C: οὐδὲ διὰ σμικρὰ ἰσχυρὰν ἔχθραν ἀναιρούμενος. Ib. ἰσχυρὰν φιλίαν. Tim. 87. D: ψυχὴν ἰσχυρὰν καὶ πάντη μεγάλην. Legg. X. 904. D.

Phaed. 88. A: οὕτω ... αὐτὸ φῦσαι ἰσχυρὸν εἶναι ὥστε cet. Pol. I. 348. E. X. 606. B: θρέψαντα ... ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινόν. VIII. 560. B: ἄλλαι (ἐπιθυμίαι) πολλαί τε καὶ ἰσχυραὶ ἐγένοντο. Legg. X. 907. C. Charm. 160. C: ἡ αἰ ταχισταί τε καὶ ἰσχυραὶ (πράξεις). Phil. 49. C: ἄγνοια ... ἡ ... τῶν ἰσχυρῶν ἐχθρά. Legg. IX. 853. D: νόμοις ... καίπερ οὕτως ἰσχυροῖς οὖσιν. Pol. VII. 535. B: ἐν ἰσχυροῖς μαθήμασιν. Gorg. 452. B: καλοὺς τε καὶ ἰσχυροὺς ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους τὰ σώματα. Legg. III. 695. A. Conv. 181. A: φιλίας ἰσχυράς. Tim. 33. A: πάνθ' ὅσα δυνάμεις ἰσχυράς ἔχει. Hipp. min. 374. A: καὶ τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ ἀσθενῆ (ἐργάζεσθαι). Phaedr. 236. C: ἰσχυρότερος δ' ἐγὼ καὶ νεώτερος. Pol. V. 456. A: ἡ δὲ ἰσχυρότερα ἐστὶ. Gorg. 488. C: ὡς τὸ ... ἰσχυρότερον καὶ βέλτιον ταῦτόν ὄν. Phaed. 87. A. Gorg. 488. C: τοῦ ἰσχυροτέρου. Phaed. 71. A. 99. C: Ἀτλαντα ἰσχυρότερον. Gorg. 488. C: ὅτι κρείττους εἰσὶ καὶ ἰσχυρότεροι. Pol. V. 451. E: τοῖς δὲ (χρῶμεθα) ὡς ἰσχυροτέροις. Gorg. 488. C: πότερον τοὺς ἰσχυροτέρους κρείττους καλεῖς —; Pol. VIII. 569. B. Legg. IX. 870. A: ἰσχυρότατος ἵμερος. Pol. VI. 489. D: πολὺ ... μεγίστη καὶ ἰσχυροτάτη διαβολή. II. 380. E: τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυροτάτον. Crat. 403. C: τῷ ἰσχυροτάτῳ δεσμῷ. Pol. IX. 580. E: ὁ μέγιστον καὶ ἰσχυροτάτον εἶχεν ἐν αὐτῷ. Legg. VII. 814. B: μαχομένας πρὸς ὅτιοῦν τῶν ἰσχυροτάτων θηρίων. Conv. 207. B: διαμάχεσθαι ... τοῖς ἰσχυροτάτοις. Pol. IV. 432. A: τοὺς τε ἀσθενεστάτους ταῦτόν καὶ τοὺς ἰσχυροτάτους.

ἰσχυρῶς, *valide*; *firme*. Prot. 332. B: ἰσχυρῶς πράττεται. Theaet. 154. A: ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς —;

ἰσχύς, ἡ, *robur*, *vis*; *potestas*. Pol. VI. 491. C: κάλλος καὶ πλοῦτος καὶ ἰσχύς σώματος. Legg. I. 631. C: τὸ δὲ τρίτον ἰσχύς εἷς τε δρόμιον cet. Menex. 246. E: σώματος κάλλος καὶ ἰσχύς. Men. 72. E. Pol. II. 371. E: παλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν. Legg. VIII. 833. A: σύστασις ἰσχύος καὶ ῥώμης δεομένη. IX. 863. C. Menex. 349. B. Prot. 332. B: εἰ τι ἰσχύϊ πράττεται. Gorg. 457. A. Pol. IV. 432. A. Prot. 320. E: τοῖς μὲν ἰσχύν ἄνευ τάχους προσῆπτε. 351. A: ἰσχύν δὲ (γίγνεσθαι) ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων. Gorg. 496. B: οὐκοῦν καὶ ἰσχύν καὶ ἀσθένειαν ὡσανύτως; Phaed. 99. C: οὐτε τινα οἶονται δαιμονίαν ἰσχύν ἔχειν. Phil. 26. B: κάλλος καὶ ἰσχύν. Conv. 190. B: ἣν οὖν τὴν ἰσχύν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην. Pol. II. 371. E: τὴν τοῦ σώματος ἰσχύν. IX. 591. B: σῶμα ἰσχύν τε καὶ κάλλος μετὰ ὑγείας λαμβάνον. Legg. II. 661. D: ἰσχύν διαφέρουσιν. Apol. 29. D: πόλεως τῆς ... εὐδοκίμιατάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν. Pol. X. 618. D: ἰσχύες καὶ ἀσθένειαι. Legg. V. 744. B: μηδὲ κατὰ σωμάτων ἰσχύς καὶ εὐμορφίας (v. ἰσχύν ... εὐμορφίαν).

ἰσχύω, *valere*, *vim habeo*. Crit. 50. B: ἐν ᾗ ἂν (πόλει)

αἱ γινόμεναι δίκαι μὴδὲν ἰσχύουσιν. Polit. 294. A: τὸ δ' ἀριστον οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλὰ ἄνδρα τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν.

ἰσχω, vid. ἔχω.

ἴσως, *aequaliter*, *eodem modo*. Legg. VII. 805. A: ἴσως ἀσκέται. Epin. 991. A: ἴσως ... τοῦ ἐλάττονος πλέον ἐλαττόν τε τοῦ μείζονος. De lucri cup. 227. B: ἀλλὰ πάντα τὰγαθὰ ἴσως φιλεῖς. Legg. V. 744. C: τὰς τιμὰς τε καὶ ἄρχας ὡς ἰσαίτατα ... ἀπολαμβάνοντες. *furtasse. Prot. 312. D: ἴσως ἂν ... ἀληθῆ λέγοιμεν. Phaedr. 234. B: ἴσως μὲν οὖν ἂν ἐροῖό μιν. Gorg. 504. B: ὑγίειαν καὶ ἰσχὺν ἴσως λέγεις. Theaet. 180. B. Soph. 253. C: σχεδὸν γε ἴσως. Pol. I. 328. E. Tim. 38. E: ἴσως τάχ' ἂν. (Id. Legg. III. 676. C. 686. D. Apol. 31. A. al.). Legg. XII. 965. C: οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως. al. innum. Dubitans vero illud ἴσως Attici urbani etiam in affirmatione frequentant, ut sit modo lenius vern. wohl, modo fortius *allerdings*, in der That, *unstreitig* al. Prot. 335. C: ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἂν ἴσως οὐκ ἀηδῶς σου ἤκουον. Phaedr. 233. E: ἀλλ' ἴσως προσήκει οὐ τοῖς σφόδρα δεομένοις χαρίζεσθαι cet. Gorg. 458. B: ἴσως μέντοι χρῆν ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων. 473. B: ἀληθῆ γε οἴομαι ἴσως. 513. D. (ubi scrib. videtur ἀλλ' ἴσως ... πεισθήσει). Phaed. 61. C: οὐ μέντοι γ' ἴσως βιάσεται αὐτόν. 67. A: τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως τάληθές. Crat. 394. B: οὕτω δὲ ἴσως καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ. Pol. I. 339. B: σμικρὰ γε ἴσως ... προσθήκη. Legg. I. 640. E: τάχ' ἂν ὁρθῶς ἴσως μέμφοιτο. III. 676. C. Euth. 2. D. 8. D. Lach. 184. E. al.

ἱταμότης, ἡ, *audacia*, *temeritas*. Polit. 311. A: δριμύτητος δὲ καὶ τινος ἱταμότητος ὀξείας καὶ πρακτικῆς δεῖται.

ἱταμῶς, *audacter*, *temere*. Legg. VI. 773. B: ἱταμώτερον ἅμα καὶ θάττον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον.

ἱτης, ὁ, *qui intrepide ad aliquid aggreditur*, *audax*. Conv. 203. D: ἀνδρείος ὢν καὶ ἱτης καὶ σύντονος. Prot. 349. E: καὶ ἱτας γε ... ἐφ' ᾧ οἱ πολλοὶ φοβούνται ἵεναι. 359. C.

ἰχθυόεις, *piscosus*. Hipp. min. 370. B. (Hom.).

ἰχθύς, ὁ, *piscis*. Phaed. 109. E: οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακρύπτοντες. Soph. 220. E: τῶν ἰχθύων. Tim. 92: ἰχθύων ἔθνος. Pol. III. 404. B: οὕτε ἰχθύνων αὐτοὺς ἐστιμῇ. Ion. 538. D. (Hom.). Pol. II. 363. C: ἰχθύς (Hom.).

ἰχνεύω, *investigo*, *indago*; *studeo*. Parm. 128. C: εὖ μεταθεῖς τε καὶ ἰχνεύεις τὰ λεχθέντα. Pol. III. 401. C: τοὺς εὐφυνῶς δυναμένους ἰχνεύειν τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν. Phaedr. 252. E: ἰχνεύοντες ... παρ' ἐαυτῶν ἀνευρίσκουσιν τὴν τοῦ σφετέρου θεοῦ φύσιν. Polit. 263. B: καθάπερ ἰχνεύοντες (al. ἰχνεύομεν) μέτιμεν. Legg. II.

654. E: καθάπερ κνσὶν ἰχθυούσαις. V. 728. D: ἰχθυῦσαι δὲ καὶ ἔλαιν τὸ πάντων ἄριστον.

ἰχθυον, τό, *oestigium*. Phaedr. 266. B. (Hom.).

ἰχνος, τό, *oestigium*. Polit. 290. D: ἤδη ... μοι δοκοῦμεν οἷον γέ τινος ἰχθους ἐφ' ὃ πορευόμεθα προσάπτεσθαι. Crat. 393. B: οἰόμενός τινος ὥσπερ ἰχθους ἐραπτεσθαι τῆς Ὀμήρου δόξης. Phaedr. 276. D: παντὶ τῷ ταύτων ἰχθος μετιόντι. Theaet. 187. E: ὥσπερ ἰχθος μετελθεῖν. 193. C. Soph. 226. B. Pol. IV. 432. D: κινδυνεύομεν τι ἔχειν ἰχθος. V. 462. A. Legg. XII. 951. B. Ep. VII. 330. E: τοῖς ... μνηδαμῇ ἐθέλουσιν αὐτῆς εἰς ἰχθος ἵέναι. Pol. II. 365. D: ταύτῃ ἰτέον, ὡς τὰ ἰχνη τῶν λόγων φέρει. Alc. I. 123. A. Gorg. 524. C: ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι. Phaed. 115. B: ὥσπερ κατ' ἰχνη. Polit. 301. E: μεταθέοντες τὰ τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἰχνη. Pol. III. 410. B: κατὰ ταυτὰ ἰχνη ταυτα ... διώκων. VIII. 553. A. Tim. 53. B: ἰχνη ... ἔχοντα αὐτῶν ἅπαντα.

ἰχώρ, ὁ, *serum*. Tim. 83. C: ἰχώρ ... ὁ μὲν αἷματος ὁρός (v. ὁρόος) πρᾶος cet. 82. E: χολὰς καὶ ἰχώρας καὶ φλέγματα ἰσχει παντοῖα.

ἰῶμαι, *medeor, sano*; trop. *libero* (a malo aliquo), *consolar*; etiam *sarcio* (ut *damnum*). Charm. 164. B: ἐκείνω ὃν ἰῶτο (codd. plures ἰῶται; an ἰᾶται?). Ib. ὅταν ... ὠφελίμως ἰᾶται. Polit. 293. B: εἰάν θ' ἐκόντας εἰάν τε ἄκοντας ἡμᾶς ἰῶνται. Theaet. 171. E: ἰᾶσθαι αὐτό. Conv. 190. E: καὶ τᾶλλα ἰᾶσθαι ἐκέλευεν. Pol. X. 604. D. Legg. IX. 862. C: τούτων ὅποσα ... ἰατά, ὡς οὐσῶν ἐν ψυχῇ νόσων, ἰᾶσθαι. Charm. 156. B: τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰᾶσθαι. 161. E: τὸ ἰᾶσθαι ... καὶ τὸ οἰκοδομεῖν cet. Prot. 341. C: ἰώμενος μεῖζον τὸ νόσημα ποίω. Pol. I. 346. B. Legg. IV. 720. E. Pol. III. 406. A: τῷ ἰωμένῳ. Polit. 299. A: περὶ τῶν τοὺς κάμνοντας ἰωμένων. 298. E: τοὺς κάμνοντας ἰωμένους. Menex. 247. D: ἰωμένους καὶ πραῦνοντας. Phaed. 89. A: ὡς εὖ ἡμᾶς ἰᾶσατο. Hipp. min. 373. A: ὅτι οὐκ ἂν με ἰᾶσαιο. Legg. XI. 933. E: μέχριπερ ἂν ἰάσῃται τὸ βλαβέν. Conv. 191. D: ἰᾶσθαι τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην. Pol. III. 406. B. 408. A. C. Hipp. min. 372. E: μὴ φθονήσης ἰᾶσθαι τὴν ψυχὴν μου. Conv. 193. D: ἰασάμενος. Gorg. 447. B: ἐγὼ γὰρ καὶ ἰᾶσομαι. Pass. Legg. VI. 758. D: ὅπως ἂν ... ὅτι τάχιστα ... ἰαθῇ τὸ γεγόμενον. Conv. 189. D: ὡν ἰαθέντων μεγίστη εὐδαιμονία ἂν τῷ ἀνθρωπείῳ γένει εἴη.

Κ.

κάππα, τό. Crat. 412. E: εὐστομίας ἔνεκα τὴν τοῦ κάππα (ν. κ) δύναμιν προσλαβόν.

κάδος, ό, cadus. Pol. X. 616. D: καθάπερ οί κάδοι οί εἰς ἀλλήλους ἀρμόττοντες.

καθαγίζω, *consecro*. Critia 119. E: ὅτ' οὖν ... καθαγίζοιεν πάντα τοῦ ταύρου τὰ μέλη.

καθαιμάσσω, *cruento*. Phaedr. 254. E: τὴν τε ... γλῶτταν καὶ τὰς γνάθους καθήμαξε.

καθαίρεσις, ή, *eversio*, *demolitio*. Tim. 58. E: τήκεσθαι ... τὴν τῶν ὄγκων καθαίρεσιν.

καθαίρω, *purgo* (etiam de medico), *purum efficio*; *lustrō*, *expiō*; *lustrando amolior*, *eiicio*. Soph. 227. C: ὅσα ἄλλο τι καθαίρει. Pol. III. 399. E: καὶ τὰ λοιπὰ καθαιρώμεν. Polit. 293. D: ἐὰν ... καθαιρώσιν ἐπ' ἀγαθῷ τὴν πόλιν. Soph. 227. B: ὅσαι (δυνάμεις) σῶμα ... εἰλήχασι καθαίρειν. Crat. 396. E: ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινός καθαίρειν. 405. B: ὁ καθαίρων θεός. Tim. 72. C: καθαίρουσα. Soph. 227. A: εἰ τὸ μὲν σμικρά, τὸ δὲ μεγάλα ἡμᾶς ὠφελεῖ καθαιρόν. 230. C: οἱ καθαιρόντες αὐτούς. Tim. 22. D: τὴν γῆν ὕδασι καθαιρόντες. Polit. 303. D: τοῖς τὸν χροσὸν καθαιρόνται. Legg. VIII. 845. E: καθηράτω τὰς πηγὰς. XI. 916. C: τὰς τε οἰκίας τοῦ πριαμένου καθηράτω. V. 735. D: εἰ καὶ τὸν πρᾶσιμα τῶν καθαρμῶν καθήρειεν. Pol. VIII. 567. C: ἕως ἂν καθήρῃ τὴν πόλιν. IX. 573. B: ἕως ἂν καθήρῃ σωφροσύνης. Legg. V. 735. B: καθάρῃ (Voss, καθαίρη). D: καθήραι. Pol. VIII. 560. D: τούτων ... κενώσαντες καὶ καθήραντες τὴν ... ψυχὴν. Pass. *purgor*, *expior*, *med. me purgo*, *lustrō*, *cum v. καθαρμόν*, *expiationem adhibeo*. Legg. IX. 868. C: καθάρσεις ... τὰς αὐτὰς τοῖς ἄλλοις καθαιρέσθω. 868. E: καθαιρέσθαι ... τοὺς αὐτοὺς καθαρμούς. 870. C. Tim. 83. E: ὅσα τε ἄλλα τοιαῦτα σῶμα τὸ καθ' ἡμέραν χεῖται καθαιρόμενον. 86. A. Phaed. 113. D: καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας. 69. C: ὁ ... κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος. 67. C: ὃς ἡγρεῖται οἱ παρεσκευασθαι τὴν διάνοιαν ὥσπερ κεκαθαρμένην. Legg. IX. 865. D: τοὺς ... καθαρμούς ... καθαρθῆτω cet. Tim. 72. D: ὅταν καθαρθῇ τὸ σῶμα. Pol. III. 406. D: κάτω καθαρθεῖς. Legg. IX. 865. B: καθαρθεῖς κατὰ τὸν ἐκ Δελφῶν κομισθέντα περὶ τούτων νόμον. VIII. 831. A: τὸν ἀποκτείναντα κατὰ νόμον καθαρθέντα. IX. 868. A: δοῦλον ... ὁ πτείνας ἐαυτοῦ

... καθηράσθω. 881. E: μήτ' εἰς πόλιν ... (ἔλθῃ) πρότερον ἢ καθήρηται. Phaedr. 243. A: ἐμοὶ μὲν οὖν ... καθήρασθαι ἀνάγκη. Legg. IX. 877. E. 865. D: καθηράμενος. Phaed. 114. C: οἱ φιλοσοφία ἱκανῶς καθηράμενοι. Crat. 396. E: αὖριον ... ἀποδιοπομπησόμεθά τε αὐτήν καὶ καθαρούμεθα.

καθαίρω, *deiciō, prosterno, destruo*; etiam *deduco*. Prot. 344. C: τίνα ... ἀμήχανος συμφορὰ καθαιρεῖ ἐν πλοίου ἀρχῇ; Gorg. 513. A: τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας. Prot. 343. C: εἰ κατέλοι τοῦτο τὸ ῥῆμα ὥσπερ εὐδοκιοῦντα ἀθλητήν. 344. C: κατέλει (Simon.). Menex. 244. C: τείχη καθελόντες. Prot. 344. C: ὁ ... ἰδιώτης αἰεὶ καθήρηται.

καθάπερ, *quemadmodum, sicut*. Phaedr. 249. E: καθάπερ γὰρ εἴρηται. Soph. 218. A: οὕτω ... καθάπερ εἶπε Σωκράτης. Phil. 49. B: καθάπερ ἀπάντων ἀνθρώπων, ἐγ. καὶ τούτων cet. Pol. IV. 440. E. Legg. III. 684. C: καθάπερ ἂν εἴ τις γυμνασταῖς ἢ ἰατροῖς προστάττοι cet. VIII. 836. C. IX. 869. C. al.

καθαπερεῖ, *sicut; tamquam, quasi*. Polit. 267. A: καλῶς καὶ καθαπερεὶ χρέος ἀπέδωκας (v. ἀποδέδωκας) μοι τὸν λόγον. Phil. 22. E: ἐμοίγε δοκεῖ ... ἡδονὴ σοι πιπτακῆναι καθαπερεὶ πληγεῖσα ὑπὸ τῶν νῦν δὴ λόγων. 59. E: εἴ τις φαιή καθαπερεὶ δημιουργοῖς ἤμιν. Tim. 86. C. Legg. IV. 712. A: ταῦτα ... καθαπερεὶ μῦθος τις λεχθεὶς κεχρησμευθήσθω.

καθάπτομαι, *reprehendo*. Crit. 52. A: ἴσως ἄν μου δικαίως καθάπτουσιν.

καθαρεύω, *purum me seruo vel purus sum, me non contaminato*. Phaed. 67. A: (ἐὰν) καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ σώματος). 58. B: νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ἐν τῷ χρόνῳ τουτῷ καθαρεύειν τὴν πόλιν cet. Legg. XII. 947. D: ὡς καθαρεύοντι τῷ τάφῳ. Ep. VIII. 356. E: καθάπερ ἱερεῖα, φόνον καθαρεύοντα καὶ δεσμοῦ καὶ φυγῆς. Legg. VI. 759. C: ἐκ καθαρευουσῶν οἰκήσεων.

καθαριότης, ἡ, *munditia*. Epin. 984. A: καθαριότητι καὶ σεμινότητι ... διαφέροντα (ἀγάλματα).

καθαρμός, ὁ, *purgatio; expiatio*; etiam *prima pars initiationis*. Phaedr. 243. A: καθαρμός ἀρχαῖος. Phaed. 69. C: αὐτὴ ἡ φρόνησις μὴ καθαρμός τις ἦ. Soph. 226. D: πᾶσα ἡ τοιαυτὴ διακρίσις ... λέγεται παρὰ πάντων καθαρμός τις. Legg. V. 735. C: καθαρμοῦ τε πέρι καὶ ξυμπασῶν τῶν ἄλλων πράξεων. Phaed. 82. D: τῇ ἐκείνης (τῆς φιλοσοφίας) λύσει τε καὶ καθαρμῷ. Legg. IX. 866. C. Soph. 227. C: τὸν ... περὶ τὴν διάνοιαν καθαριόν. Pol. VIII. 567. C: καλὸν γε ... καθαριόν. Legg. V. 735. B. Crat. 405. A: οἱ καθαρμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ τὴν μαντικὴν. Pol. II. 364. E: ὡς ... λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων ... εἰσὶ. Legg. IX. 869. E: οἱ ... καθαρμοὶ γιγνέ-

σθωσαν τῷ δράσαντι. Phaedr. 244. E: καθαρμῶν τε καὶ τελειῶν τυχοῦσα. Legg. V. 735. D. IX. 865. C: καθαρμοῖς ... χρησάσθω μειζοσὶ τε καὶ πλείοσι cet. D: τοὺς ... καθαρμούς τοὺς αὐτοὺς καθαρθήτω τῷ τὸν δούλον ἀποκτείναντι. 868. E. 873. D. Epin. 989. C.

καθαρός, ἁ, ὄν, *purus; limpidus; insons, integer; sincerus, merus; sacius ab aliqua re; apertus* (vern. *frei*). Theaet. 177. A: ἐκείνος ... ὁ τῶν κακῶν καθαρὸς τόπος. Pol. V. 451. B: καθαρὸς γε καὶ ἐκεῖ ὁ ἀφειδής. VI. 496. D: καθαρὸς ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίῳν ἔργων. Legg. IX. 864. E: ἂν ... μὴ καθαρὸς ἢ τὰς χεῖρας φόνου. 872. A: μὴ καθαρὸς τὴν ψυχὴν τοῦ φόνου. Crat. 403. E: ἐπειδὴν ἡ ψυχὴ καθαρὰ ἢ πάντων τῶν περὶ τὸ σῶμα κακῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Phil. 53. C: ὀλίγη (ἡδονή) πολλῆς καθαρὰ λύπης. Legg. IX. 936. C: ὅπως ἡ χώρα τοῦ τοιοῦτου ζῶον καθαρὰ γίγνεται τὸ παράπαν. Phil. 59. C: τὸ καθαρὸν καὶ τὸ ἀληθές. Pol. V. 460. C. X. 611. C. Locr. 99. C: καθαρὸν καὶ αὖον. Pol. VI. 508. C: ὥσπερ οὐκ ἐνούσης καθαρᾶς ὄψεως. IX. 585. B: καθαρᾶς οὐσίας μετέχειν. Tim. 66. B. Phaedr. 239. C: ἐν ἡλίῳ καθαρῷ. Phaed. 82. B: μὴ φιλοσοφῆσαντι καὶ παντελῶς καθαρῷ ἀπιδόντι. 109. B. Tim. 85. C: αἵματι καθαρῷ συγκερασθεῖσα. Phaedr. 250. C: ἐν αὐγῇ καθαρᾷ. Phaed. 67. B: μὴ καθαρῷ γὰρ καθαρὸν ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ. Pol. VII. 520. E: οἰκεῖν ἐν τῷ καθαρῷ (vern. *im Freien*). Polit. 268. C: ἕως ἂν ... καθαρὸν μόνον αὐτὸν ἀποφρῆνωμεν. Crat. 396. C: τὸν καθαρὸν νοῦν. 405. B: καθαρὸν παρέχειν τὸν ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν. Pol. V. 451. B: φόνου καθαρὸν. Legg. VIII. 831. A: καθαρὸν εἶναι χεῖρας. Phaed. 109. B: αὐτὴν ... τὴν γῆν καθαρὰν ἐν καθαρῷ κελοθαι σφρανῶ. Pol. VI. 501. A: πρῶτον μὲν καθαρὰν ποιήσειαν ἂν. Crat. 396. B: (σημαίνει) τὸ καθαρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκήρατον τοῦ νοῦ. Phil. 51. D: τὰς ἐν τι καθαρὸν ἰσίσας μέλος. 52. D: τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλικρινές. Pol. IX. 572. A: (ὅπως ἂν) εἰ αὐτὸ (τὸ βέλτιστον) αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον καθαρὸν σκοπεῖν cet. Tim. 72. C: λαμπρὸν αἰεὶ καὶ καθαρὸν. Menex. 245. D: καθαρὸν τὸ μῖσος ... τῆς ἀλλοτρίας φύσεως. Phaed. 67. A: καθαρὸι ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης. 110. E. Legg. VII. 800. D: ὅποταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλὰ ἀποφράδες ᾧσι. Phaedr. 229. C: καθαρὰ καὶ διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνεται. Legg. VI. 763. D. X. 910: ἐν ... καθαροῖς (*im Freien*). IX. 868. C: καθαρούς εἶναι. Phil. 52. C: τὰς ... καθαρὰς ἡδονὰς. 66. C: καθαρὰς ἐπονομάσαντες τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιστήμας. Pol. X. 614. D: καταβαίνειν ἐτέρας (ψυχὰς) ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθαρὰς. II. 372. B: φύλλα καθαρὰ. Phil. 57. A: καθαρωτέρα ... ἐπιστήμη. Phaed. 111. E: πηλοῦ καὶ καθαρωτέρου καὶ βορβορωδεστέρου. Theaet. 191. C: καθαρωτέρον κηροῦ. Pol. X. 616. B: κα-

δαρώτερον (φῶς). Tim. 82. D: καθαρώτατον γένος τῶν τριγώνων. Phil. 55. C. Legg. V. 736. B. Soph. 230. E: ἄ (ad quas) καθαρώτατον καὶ κάλλιστον ἐπρεπε τὸν ὄντως ἐσόμενον εὐδαίμονα εἶναι. Phil. 55. D: (εἰ) δεῖ τὰ μὲν ὡς καθαρώτατα νομίζειν.

καθαρότης, ἡ, puritas. Legg. V. 736. B: κατὰ νοῦν ἡ καθαρότης αὐτῆς (τῆς ἐλλογῆς) ἐστὼ ἐνυμβεβηκυῖα. Phil. 62. C: ἦν ... ἐφαιμεν ... καθαρότητος ἐνδεῖν. Legg. VI. 778. C: εὐερκίας τε καὶ καθαρότητος χάριν. 779. C. XI. 917. B. Phaed. 111. B: πρὸς καθαρότητα.

κάθαρσις, ἡ, purgatio; expiatio. Phaed. 67. C: κάθαρσις ... τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν cet. 69. B: τὸ δ' ἀληθές τῷ ὄντι ἢ κάθαρσις τις τῶν τοιούτων πάντων. Crat. 405. A. Def. 415. D: κάθαρσις ἀπόκρισις χειρόνων ἀπὸ βελτιόνων. Soph. 227. C: δύο ... εἶδη καθάρσεως. Legg. I. 628. D: κάμνον σῶμα ἱατρικῆς καθάρσεως τυχόν. V. 736. A. Tim. 52. E: ὀργάνων τῶν περὶ τὴν τοῦ σίτου κάθαρσιν. Legg. IX. 872. E: τοῦ ... κοινοῦ μιανθέντος αἵματος οὐκ εἶναι κάθαρσιν ἄλλην. Soph. 226. E: τὰ περὶ τὰ σώματα πολλὰ εἶδη καθάρσεων. 227. C: τῶν τῆς ψυχῆς καθάρσεων. 230. D: ὡς ... μεγίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεων ἐστίν (ὁ ἐλεγχος). Tim. 89. A. Legg. IX. 868. C: καθάρσεις ... τὰς αὐτάς τοῖς ἄλλοις καθαιρέσθω.

καθαρετής, ὁ, purgator. Soph. 231. E: δοξῶν ἐμποδίων μαθήμασι περὶ ψυχὴν καθαρετὴν αὐτὸν εἶναι.

καθαρτικός, ἡ, ὄν, purgandi vim habens; fem. purgatio. Soph. 231. B: ἐστὼ ... τῆς διακριτικῆς τέχνης καθαρετική. Tim. 60. D: τὸ μὲν ἐλαίου καὶ γῆς καθαρετικὸν γένος λίτρον (ν. νίτρον). Soph. 231. B: καθαρετικῆς.

καθαρῶς, pure; caste; sincere; etiam plane. Phaed. 66. D: εἰ μέλλομεν ποτε καθαρῶς τι εἶσεσθαι. E: εἰ γὰρ μὴ οἶόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθαρῶς γνῶναι. 68. B: μηδαμίου ἄλλοθι καθαρῶς ἐντενύξεσθαι φρονήσει. 81. D: αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι. 83. D: οἷα μηδέποτε καθαρῶς εἰς Αἶδου ἀφικέσθαι. 108. C: ἡ ... καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα. Soph. 253. E: πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Epin. 980. B: καθαρώτερον ... διαγαγόντι τὸν βίον. Crat. 426. A: μάλιστα τε καὶ καθαρωτάτα ... ἔχεν ἀποδεῖξαι. Phil. 55. A. Pol. VI. 504. E: ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα καὶ καθαρώτατα ἔξει.

καθεζομαι, consido; unde ἐκαθεζόμεν (aor.). Euthyd. 272. E: πάλιν ... ἐκαθεζόμεν. Prot. 310. C: ἐκαθέζετο παρὰ τοὺς πόδας μου. Phaed. 116. B: ἐλθὼν δ' ἐκαθέζετο λελουμένος. Lys. 211. A. Euthyd. 273. B. Pol. I. 328. C: ἐκαθεζόμεθα ... παρ' αὐτόν. Lys. 207. A. Phaed. 61. D: καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. Lys. 206. C. Euthyd. 274. B. * sedeo. Ax. 371. C: καθέζονται δικασταί.

Charm. 155. A: ἵνα παρ' αὐτῷ καθέζοιτο. Theaet. 146. A: ὁ δὲ ἀμαρτῶν ... καθέδειται ... ὄνος.

καθείρυννυμι, *includo; coërcere, cohibeo*. Tim. 45. E: καθείρυννυσι τὴν τοῦ πυρὸς ... δύναμιν. Gorg. 461. D: τὴν μακρολογίαν ... ἣν καθείρξῃς (v. καθέξῃς). Theaet. 197. E: ἣν δ' αὖ ἐπιστήμην κτησάμενος καθείρξῃ εἰς τὸν περίβολον. 200. B: κηρίνοις πλάσμασι καθείρξας. Tim. 85. C: καθείρυννυμένη. Ax. 365. E: ζῶον ἀθάνατον ἐν θνητῷ καθείρυννυτον φρουρίῳ.

καθέλκω, *deduco*. Legg. IV. 706. D: τὰς ναῦς εἰς τὴν θάλατταν καθέλκειν. Id. Hipp. min. 370. D.

κάθετος, ὁ ἡ, *demissus; ἡ καθ.* (int. γραμμῇ), *perpendicularum*. Locr. 98. B: δίχα τετμημένῳ καθέτω ... ἐς ἴσα μέρη διῶ.

καθεύδω, *dormio; etiam dormito*. Prot. 310. B: ἐργήτορας, ἡ καθεύδεις; Conv. 218. C: Σώκρατες, καθεύδεις; Crit. 40. B: ὡς ἡδέως καθεύδεις. Ion. 536. B: καθεύδεις τε καὶ ἀπορεῖς ὅ τι λέγῃς. Soph. 262. B: τρέχει, καθεύδει. Theaet. 158. B: πότερον καθεύδομεν ... ἢ ἐργηγόραμεν. Pol. IV. 404. A: ὅτι καθεύδουσι ... τὸν βίον. Phaedr. 251. E: οὔτε νυκτὸς δύναται καθεύδειν. Phaed. 71. C: ὥσπερ τῷ ἐργηγορέναι τὸ καθεύδειν (int. ἐναντίον ἑστί). Ib. ἐκ τοῦ καθεύδειν. Legg. VI. 778. D: τὸ καθεύδειν ἐὰν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τεῖχη. VII. 808. B: καθεύδων γὰρ οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος. Apol. 40. D. Phaed. 72. B: ἐκ τοῦ καθεύδοντος. Pol. III. 390. B: καθευδόντων τῶν ἄλλων θεῶν. Crat. 421. B: τοῖς καθεύδουσι. Conv. 223. C: τοὺς ... ἄλλους καθεύδοντας. Clit. 408. C: ἀτεχνῶς ὥσπερ καθεύδοντας ἐπεγείρειν ἡμᾶς. Conv. 219. D: οὐδὲν περιττότερον ... ἀνέστην ... ἢ εἰ μετὰ πατρὸς καθηῦδον. 217. D: οὐδεὶς ἐν τῷ οἰκῇματι ἄλλος καθηῦδεν ἢ ἡμεῖς. 220. D: ἐν τῷ ψυχῇ καθηῦδον. Phaedr. 259. D: οὐ καθευδητέον ἐν τῇ μεσημβρίᾳ.

καθηγοῦμαι, *praeco; dux sum (ut viae); instāto, exordior*. Ep. II. 312. B: σὺ καθηγοῦ, ἔφομαι δὲ ἐγώ. Theaet. 200. E: ὁ τὸν ποταμὸν καθηγοῦμενος. Ep. II. 312. C: τοῦτου καθηγοῦμενος. Lach. 182. C: ὡν καθηγήσονται ἂν τοῦτο τὸ μάθημα. Conv. 199. C: καὶ μὴν ... καλῶς μοι ἐδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου.

κάθημαι, *sedeo; sedem habeo, positus sum; etiam otiosus sum*. Phaed. 98. C: ὅτι διὰ ταῦτα νῦν ἐνθάδε κάθημαι. Hipp. mai. 301. E. Soph. 263. A: Θεαίτητος κάθεται. Apol. 35. C: οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθεται ὁ δικαστής, ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια. Pol. VIII. 555. D: κάθηνται ... οὔτοι ἐν τῇ πόλει κεκέντρωμένοι cet. Theag. 130. E: ὅποτε παρ' αὐτόν σε καθοίμην. Gorg. 468. A: καθῆσθαι καὶ βαδίζειν cet. Phaed. 98. E. Pol. IV. 420. A: ἐν τῇ πόλει γαίρονται καθῆσθαι (v. κεντῆσθαι) οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες. X. 614. C: δικαστὰς ... καθῆσθαι. Euthyd. 291. D:

μίονη ἐν τῇ πρύμνῃ καθῆσθαι τῆς πόλεως. Phaedr. 228. B: ἐξ ἐωθινοῦ καθήμενος. Phaed. 89. A. Pol. II. 371. C: καθήμενος ἐν ἀγορᾷ. IV. 427. C. Charm. 163. B: ἐπὶ οἰκήματος καθήμενος. Prot. 315. C: καθήμενον ... ἐν θρόνῳ. Theaet. 172. E: πρὸς δεσπότην καθήμενον. Charm. 155. B: τῶν καθημένων. Conv. 215. A: τοῖς Σειληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἐρμογλυφείοις καθημένοις. Pol. X. 617. B: ἄλλας ... καθημένας cet. Riv. 132. B: καθήμεν γὰρ παρὰ τὸν ἐραστήν τοῦ ἐτέρου αὐτοῖν. Prot. 315. C: περὶ αὐτὸν δ' ἐκάθητο cet. Pol. I. 328. C: καθῆστο ... ἐπὶ τινος προσκεφαλαίου τε καὶ δίφρου. V. 449. B. Euthyd. 271. A.

καθιδρύω, *colloco*. Soph. 224. D: αὐτοῦ καθιδρυμένος (*sedens*) ἐν πόλει.

καθιερεύω, *pacio*. Phaedr. 252. C: ἔτοιμοι καθιερεύειν αὐτούς τε καὶ τὰ παιδικά.

καθιερῶ, *consecro*, *legibus sancio*. Legg. XII. 955. E: μῆδεις ... δευτέρως ἱερὰ καθιερούτω θεοῖς. VII. 799. B: καθιερούν ἑκάστας τὰς ὁδὰς ἑκάστοις τῶν θεῶν καὶ τῶν ἄλλων. X. 909. E: καθιερούν ... τὸ παρόν. V. 738. C: καθιέρωσαν ... τοῖς τοιοῦτοις λόγοις φήμας τε καὶ ἀγάλματα cet. 745. D: καθιερώσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ. VIII. 838. D: καθιερώσας ταύτην τὴν φήμην παρὰ πᾶσι δούλοις τε καὶ ἐλευθέροις cet. VII. 816. C: καθιερώσαντα. 807. A: οἷς ἂν τυγχάνῃ θεοὶς ἢ τότε νῦν τε καὶ ἡμέρα καθιερωμένη. XI. 914. B: τὰ ... ὑπὸ τοῦ νομοῦ τῇ θεῷ καθιερωμένα. II. 657. B: τὴν καθιερωθεῖσαν χορείαν. VIII. 839. C: καθιερωθὲν τοῦτο ... τὸ νόμιμον. VII. 813. A: καθιερωθέντα. 809. B: καθιερωτέα.

καθίζω, *facio ut quis considat*, *colloco*. Charm. 153. C: καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν cet. Legg. V. 755. E: καθίσαι χωρὶς μὲν τοὺς ὀπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἵππείας. **constituo* (*vern. niedersetzen vel setzen*). Legg. IX. 873. E: δικαστὴν αὐτῷ καθιζέτω τῶν γειτόνων τὸν ἐγγύτατα ὁ προσήκων γένει. Polit. 298. E: δικαστήρια καθίσαντες (v. καθιστάντας) ἀνδρῶν. **facio*. Ion. 535. E: ἐὰν ... κλαίοντας αὐτοὺς καθίσω. — *Intrans. consido, procumbo*. Phaedr. 254. C: ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχύια ἅμφω καθίσαι τῷ ἵππῳ. **sedeo, assideo*. Legg. II. 659. B: διδάσκαλος ... θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτῆς καθίζει. Conv. 213. B: ὡς ἐκείνον καθίζειν. Med. *consido, assido*. Pol. VII. 516. E: εἰ πάλιν ὁ τοιοῦτος καταβάς εἰς τὸν αὐτὸν θάκον καθίζοιτο. Eryx. 392. B: ἀλλὰ βούλεσθ', ἔφη, πρῶτον καθιζώμεθα; Phaedr. 229. B: πόῃ καθίζεσθαι. Conv. 213. A: καθιζέσθαι παρὰ τὸν Ἀγάθωνα. Prot. 310. A: καθιζόμενος ἐνταυθί (v. ἐνταυθοί). Phaedr. 228. E: ποῦ δὴ βούλει καθιζόμενοι (al. καθεζόμενοι) ἀναγκώμεν; 229. A: εἰτα ... καθιζήσομεθα (v. καθιζώμεθα). Ib. ὅπου καθιζήσομεθα. Euthyd. 278. C: οἱ τὰ σχολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπώντες. **sedeo*. Legg.

IV. 719. C: *ὁπόταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθίζηται*. Prot. 317. D: *ἵνα καθιζόμενοι διαλέγησθε*.

καθίημι, demitto. Phaed. 61. C: *καθῆκε τὰ σέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν*. Tim. 78. C. 77. D: *ταύτας ... καθῆκαν παρὰ τὴν ῥάχιν*. Critia 118. A: *ὄρεσι μέχρη πρὸς τὴν θάλατταν καθειμένοις* (v. *καθημένοις*). Intrana. *descendo*. Phaed. 112. E: *δυνατὸν δ' ἐστὶν ἐκατέρωσε μέχρη τοῦ μέσου καθιέναι*. D: *κάτω καθέντα*.

καθικνούμαι, pervenio, attingo. Ax. 369. E: *τοῖς δυναμένοις καθικεῖσθαι τῆς ψυχῆς*.

καθίστημι, colloco; constituo, condo; instituo, praeficio (vern. *einsetzen, aufstellen*); *induco vel adduco; etiam reduco, restituo*. Perf., plusq. et aor. 2. *collocatus, constitutus sum* (vern. *gesetzt, bestimmt sein, bestehen*; part. *herkömmlich, gewöhnlich*); etiam *consisto, exsisto, venio, sto vel sum*. Soph. 238. D: *ὅτι καὶ τὸν ἐλέγοντα εἰς ἀπορίαν καθίστησι τὸ μὴ ὄν cet*. Pol. X. 606. D: *ἄρχοντα ἡμῖν καθίστησι*. Legg. V. 731. A: *εἰς ἀθυρίαν καθίστησι*. Phaedr. 232. D: *εἰς ἐρημίαν φίλων καθιστάσιν*. Pol. III. 410. C. Legg. XI. 928. D: *ἕτερον νομοφύλακα ... καθιστάτω τῇ χώρᾳ*. V. 756. A: *ψιλῶν ... ἡγεμόνας οἱ στρατηγοὶ ἐαυτοῖς καθιστάντων*. XI. 924. B. Pol. IV. 421. B: *καθιστώμεν*. 444. D: *καθιστάναί*. V. 451. C: *ὥς ἀγέλῃς φύλακας τοὺς ἀνδρας καθιστάναί ἐν λόγῳ*. VII. 537. D: *εἰς μείζους τιμὰς καθιστάναί*. Legg. I. 640. D. V. 735. D: *νομοθέτης ... καθιστὰς πολιτείας καινὴν*. Apol. 24. C: *ῥαδίως εἰς ἀγῶνας καθιστὰς ἀνθρώπους*. Legg. VI. 766. B: *καθιστάντα*. Pol. III. 410. B: *οἱ καθιστάντες μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν*. VI. 494. E: *δημοσίᾳ εἰς ἀγῶνας καθιστάντας*. Polit. 270. E: *αἱ παλαιαὶ λεαινώμεναι πάλιν ἐπὶ τὴν παρελθούσαν ὥραν ἑκαστον καθίστασαν*. Phil. 36. B: *ἄρ' οὐκ ἔστι μὲν ὅτε τις ἡμῶν ... ἐν ἐλπίδι φανερῶ τοῦ πληρωθῆσεσθαι καθέστηκε —*; Cony. 203. C: *ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθέστηκε*. Legg. VI. 780. E: *τὰ ... περὶ τοὺς ἀνδρας ξυσσίτια καλῶς ... καθέστηκεν*. 759. B: *καθεστήκοι*. Pol. VI. 503. B: *ὅτι τοὺς πρεσβυτάτους φύλακας φιλοσόφους δεῖ καθιστάναί*. Legg. IV. 714. C: *ἧτις ἂν καθεστηκυῖα ἢ πολιτεία*. X. 893. E. Menex. 249. B: *ἐν κληρονομίῳ καὶ υἱέος μοίρᾳ καθεστηκυῖα*. Legg. VII. 794. D: *τὸ ... νῦν καθεστὸς* (v. *καθεστώς*) *περὶ τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖται παρὰ πᾶσιν ὀλίγον*. Polit. 270. D: *τῆς νῦν καθεστηκυίας (τεροπῆς)*. 271. D: *τῆς νῦν καθεστ. φορᾶς*. Pol. I. 339. A: *τὸ τῆς καθεστ. ἀρχῆς ξυμφέρον*. III. 407. E: *τὸ μὴ δυνάμενον ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ περιόδῳ ζῆν*. Ep. III. 316. C: *ἐν ἡλικίᾳ δὲ ὄντος μέσῃ τε καὶ καθεστηκυίᾳ*. Phaedr. 231. E: *εἰ ... τὸν νόμον τὸν καθεστηκότα* (vern. *die bestehende, h. e. herrschende Meinung*) *δέδοικας*. Ep. VII. 331. C: *εἰάν δέ τινα καθεστῶτα ζῶσι βίον*. Tim. 46. B: *παρὰ τὸ καθεστὸς* (v. *καθεστώς*) *ἔθος τῆς προσβολῆς*. Legg. VI. 766. D: *ἐν ᾗ*

δικαστήρια μὴ καθιεστώτα εἶη κατὰ τρόπον. VII. 798. B: τό τι κινεῖν τῶν τότε καθιεστώτων. III. 678. B: εἰς πάντα τὰ νῦν καθιεστηκότα προελήλυθε ἅπαντα. Ep. VIII. 357. A: κατέστησα ἄν ἥπερ καὶ διενοοῦμην. Phil. 16. B: πολλάκις δέ με ... ἐρῆμιον καὶ ἄπορον κατέστησεν. Pol. VIII. 569. A. Tim. 34. B: οὐρανὸν ἓνα μόνον ἐρῆμιον κατέστησε. Menex. 242. A: ὃ καὶ τήνδε τὴν πόλιν ἀκουσαν ἐν πολέμῳ τοῖς Ἕλλησι κατέστησε. Tim. 70. B: τὴν ... καρδίαν ... εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατέστησαν. 71. E. Ep. XIII. 363. E: ἔμμισθον ... αὐτὸν κατέστησον. Legg. XII. 954. B: ὃν ἂν ἐθέλῃ φύλακα καταστησάτω ... ὁ φρωῶν. Crat. 432. C: εἰ τις θεῶν ... τοιαῦτα ἕτερα καταστήσειε πλησίον σου. Legg. XI. 937. B: ἐὰν ἐγγυητὴν ἀξιόχρεων ... καταστήσῃ. Pol. IX. 590. E: ὥς ἂν ἐν αὐτοῖς ... πολιτείαν καταστήσωμεν. Legg. VI. 766. D: μέγριπερ ἂν τοῖς παισὶ καταστήσωσι τὸν ἐπιτροπον. Euthyd. 305. D: ἐὰν τούτους εἰς δόξαν καταστήσωσι cet. Crat. 430. B: εἰς τὴν τῶν ὀφθαλμῶν αἴσθησιν καταστήσαι. Pol. VII. 522. D: τὰς τε τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστήσαι ἐν Ἰλίῳ. Legg. IX. 856. E: κληρονόμιον ... καταστήσαι. Menex. 246. D: εἰς ὄνειδῃ καταστήσαι. Soph. 230. D: εἰς αἰσχύνῃν καταστήσας. Phil. 57. B. Conyn. 193. D: καταστήσας ἡμῶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Pol. VIII. 561. B. Legg. IX. 868. B: εἰς δίκην καταστήσας. Epin. 975. A: τῶν δὲ εἰς τὴν νόμιμον ἐδωδὴν καταστήσασα. Phaed. 69. C: οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες. Tim. 20. B: εἰς πόλεμον πρέποντα καταστήσαντες τὴν πόλιν. Legg. III. 681. D: τοὺς ... ἄρχοντας καταστήσαντες. VI. 759. C: καταστήσαντας ἐπ' αὐτοῖς ἐξηγητὰς. Pol. IX. 572. D: κατέστη εἰς μέσον ἄμφοιν τοῖν τρόποιν. Legg. VI. 780. B: κατέστη ... τρόπῳ τινὶ τοιούτῳ τὸ ἐπιτηδευμα ... τὸ τῶν ξυσιτίων. VII. 798. A: μόγις ποτὲ κατέστη (restituumtur). Ep. VII. 324. C: τριάκοντα ... πάντων ἄρχοντες κατέστησαν αὐτοκράτορες. Gorg. 473. C: ἐὰν διαφυγὼν τύραννος καταστή. Pol. VIII. 543. B: ὅταν ... καταστήσῃ οἱ ἄρχοντες. Legg. VI. 754. C. 760. B. Phaedr. 232. B: κοινὴν ἀμφοτέροισι καταστήναι τὴν συμφοράν. Conyn. 210. B: καταστήναι πάντων τῶν καλῶν σωματίων ἑραστήν. Pol. VII. 517. A: πρὶν καταστήναι τὰ ὅμματα. Eryx. 396. C: εἰς ἐχθραν καταστήναι. Legg. XI. 928. A: ὃς ἂν ἐπιτρόπου φύλαξ τῶν νομοφυλάκων καταστὰς ἐπιμελῆται. VII. 794. B: ἡ ... καταστήσασα ἀρχέτω cet. Menex. 249. A. 243. A: εἰς ἀπορίαν τῆς πόλεως καταστήσας. Pol. VII. 541. A: πόλιν τε καὶ πολιτείαν ... καταστήσασαν. Polit. 308. A: εἰς ἐχθραν πολλοῖς ... καταστήσαντες. Legg. VI. 754. D: καταστήσαι (ἀρχαί). Polit. 298. E: τοὺς ... καταστήσαντας ἄρχοντας. Legg. II. 663. B: νομοθέτης δ' ἡμῖν δόξαν εἰς τὸν ἀντίον τούτου καταστήσει. V. 741. D: φυλακτήρια τοιούτων ... καταστήσουσιν. VI. 753. D. — Pass. collocor, constituor; med. con-

sisto, existo; infuso; revertor al., aor. 1. *instituo, constituo, compono* al. Conv. 222. B: παιδικὰ μᾶλλον αὐτὸς καθίσταται ἀντ' ἐραστοῦ. Pol. VIII. 564. A: οὐκ ἐξ ἄλλης πολιτείας τυραννίς καθίσταται ἢ ἐκ δημοκρατίας. Tim. 59. A: εἰς ταῦτόν αὐτῷ καθίσταται. Polit. 307. D: πολλήν εἰς ἔχθραν ἀλλήλοις ... καθίστανται. Pol. III. 395. D: ὅτι αἱ μιμήσεις ... εἰς ἔθνη τε καὶ φύσιν καθίστανται. Phil. 42. D: εἰς ... τὴν αὐτῶν φύσιν ὅταν καθιστῇται. Tim. 44. B: (ὅταν) πάλιν ... αἱ περίοδοι ... καθιστῶνται. Polit. 298. E: ἀρχοντας καθίστασθαι τοῦ πλήθους. 309. A. Legg. III. 684. E: ὥστ' εἰς ἀπορίαν καθίστασθαι πάντα ἄνδρα. VII. 802. A: τὰς δὲ ὡδὰς τε καὶ ὀρχήσεις οὕτωσι χρὴ καθίστασθαι. Pol. IX. 591. B: ὅλη ἡ ψυχὴ εἰς τὴν βελτίστην φύσιν καθισταμένη. Apol. 37. C: δουλεύοντα τῇ αἰε καθισταμένη ἀρχῇ. Tim. 65. A: καθιστάμενα ... εἰς ταῦτόν πάλιν ἰδοῦναις (ἴσχει). Pol. VI. 491. A: εἰς τὸ ἐπιτιθέναι καθιστάμενας αὐτῆς. Legg. VI. 751. A. Pol. VIII. 562. B: δι' οὗ ἡ ὀλιγαρχία καθίστατο. Prot. 315. B: αἰε εἰς τὸ ὀπισθεν καθίσταντο κάλλιστα. Legg. VII. 816. B: δύο ... τῶν ὀρχήσεων τῶν καλῶν εἶδη κατεστήσατο. Hipp. mai. 304. D: λόγον ὅστις καλῶς κατεστήσατο ... ἢ ἄλλην πράξιν ἡντιούνη. Pol. VIII. 551. B: ἢ ... κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Legg. V. 738. C: θυσίας ... κατεστήσαντο. Tim. 47. C: (ἴνα) τὰς ἐν ἡμῖν πεπλανημένας (περιφορὰς) καταστήσασθαι. Ax. 370. B: καταστήσασθαι ... πολιτείας. Ep. VII. 331. E. 338. A: καταστησάμενος τὰ περὶ τὴν ἀρχὴν ἀσφαλέστερον ἐάντῳ. Menex. 304. A: εἰ καὶ καλῶς λόγον καταστησάμενον ἐν δικαστηρίῳ cet. C. Pol. VIII. 546. D: ὡν καταστήσονται ... τοὺς ἀρίστους οἱ πρότεροι. — Verb. Pol. III. 414. A: τὸν ... ἀκήρατον ἐκβαίνοντα καταστατέον ἀρχοντα τῆς πόλεως καὶ φύλακα. Legg. VI. 759. B.

καθό, quocirca. Soph. 267. D: καθό ... τῶν ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα ἀπορεῖν.

καθόδος, ἢ, reditus. Legg. IX. 867. D: καθόδου ... πέρι. Ep. VII. 333. E: ἐκ τῆς πρὸς τὴν καθόδον ὑπηρεσίας.

καθομολογῶ, concedo. Gorg. 499. B: καθομολογῶν. Crit. 49. C.

καθορῶ, despicio; conspicio, adspicio; respicio; in univ. specto, cerno; etiam animadverto, cognosco. Soph. 226. E: οὐ μὴν ἐγὼ γε καθορῶ νῦν. Crat. 415. B. Legg. IV. 715. D: πάνθ' ... ἀγαθὰ γιγνόμενα καθορῶ. Theaet. 187. B: εἴ τι μᾶλλον καθορᾷς. Soph. 249. C. Pol. II. 368. E. Phaedr. 247. D: καθορᾷ ... αὐτὴν δικαιοσύνην cet. Pol. I. 330. E. Tim. 39. E. Polit. 266. B: ἕτερον αὐτὶ ... ἅρα καθορῶμεν ἡμῖν γεγονὸς ἐν τοῖς διηρημένοις; Tim. 49. D: αἰε ὁ καθορῶμεν ἄλλοτε ἄλλη γιγνόμενον. Pol. VII. 516. A: τὰς σκιὰς αὖν ῥᾶστα καθορῶν. Phaedr. 259. A: καὶ ἅμα μοι δο-

κοῦσιν ... οἱ τέττιγες ... καθορᾶν. Phaed. 66. D: ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ καθορᾶν τὰ ληθές. Pol. V. 476. D. X. 616. B: ὅθεν καθορᾶν ἄνωθεν ... φῶς εὐθύ. Critia 121. B: Ζεὺς ... ἅτε θυνάμενος καθορᾶν τὰ τοιαῦτα. Polit. 273. D: καθορῶν ἐν ἀπορίαις ὄντα. Phil. 18. C. Phaedr. 248. A: μὲν γὰρ καθορῶσα τὰ ὄντα. Pol. VII. 516. C: τῷ ὀξύτατῳ καθορῶντι τὰ παριόντα. Soph. 216. C: καθορῶντες ὑπόθεν τὸν τῶν κάτω βίον. Pol. VI. 495. C: καθορῶντες ... ἄλλοι ἀνθρωπίσκοι περὶ τὴν χώραν ταύτην γιγνομένην. Legg. II. 670. D: καθορῶντες τὰς τε ἀρμονίας καὶ τοὺς ῥυθμούς. Epin. 987. A: φανεροὺς ... ἀστέρας αἰεὶ ... καθορῶντας. Critia 121. A: ἤφροντες δὲ ὅξυ καθορῶν ὅτι καὶ ταῦσα πάντα ... ἀνέξανται. Epin. 986. A: θυνάμεις ... ἀδείφας ἀλλήλων ὧν καθορᾶκα ἐγώ. Gorg. 457. C: οἶμαι ... καὶ σὲ ... καθορᾶν ἐν αὐτοῖς τὸ τοιόνδε ὅτι cet. Conv. 186. A: καθορᾶν ἐμοὶ δοκῶ ἐκ τῆς ἰατρικῆς. Legg. X. 905. C. XII. 967. A: καθορᾶν ὅτι ... γιγνόμενα ἀνάγκαις πράγματα cet. Phil. 38. D: τὸ καθορῶμενον ἀγαθόν. C: ἰδόντι τιτὶ πόρρωθεν μὴ πάνυ σαφῶς τὰ καθορῶμενα.

καί, *et*, copulat singulas voces (etiam ita ut redundare videatur, velut πολλά καὶ κακά, πολλά τε καὶ ἀνόσια, Pol. X. 615. D. al.), orationis partes totasque orationes inter se cohaerentes vel una narratione comprehensas. Phaed. 58. B: αἰεὶ καὶ νῦν ἔτι. Gorg. 523. A: καὶ αἰεὶ καὶ νῦν (vern. *jatz wie immer*). Phaedr. 254. A: αἰεὶ τε καὶ τότε. Phil. 60. C: καὶ τότε καὶ νῦν. Phaedr. 58. D: καὶ αὐτὸν λέγοντα καὶ ἄλλον ἀκούοντα. Prot. 309. B: ἢ παρ' ἐκείνου φαίνεται; καὶ πῶς πρὸς σὲ (al. πρὸς σὲ) ὁ νεανίας διαίκεται; Phaedr. 59. C: αἰεὶ ... εἰσάγειμεν φοιτᾶν ... παρὰ τὸν Σωκράτη ... καὶ δὴ καὶ τότε cet. Phaedr. 275. C: ὁρθῶς ἐπέπληξας καὶ μοι δοκεῖ περὶ γραμμάτων ἔχειν cet. Crat. 400. B: πάνυ μὲν οὖν καὶ δοκεῖ γὰρ μοι cet. Charm. 155. A. al. Novam orditur orationem (ubi nos vel nullam usurpamus particulam vel aliis utimur, velut *dann, darauf*; καὶ — καί, *schon — da, so wie — so*). Prot. 310. C: καὶ ἅμα ἐπιψηλαφῆσας τοῦ σκίμπος ἐκαθέζετο παρὰ τοὺς πόδας μου. Phaedr. 59. E: καὶ ἤκομεν, καὶ ἡμῖν ἐξελθὼν ὁ θυρωρὸς ... εἶπε (ubi verti potest *da kam — heraus*). 60. A: Καὶ ὁ Σωκράτης ... ἔφη (vern. *darauf sagte S.*). Theaet. 188. D. Phaedr. 254. B: καὶ πρὸς αὐτῷ τ' ἐγένοντο καὶ εἶδον τὴν ὄψιν cet. (vern. *so wie — so*). Crat. 399. C: ὁ δὲ ἀνθρωπος ἅμα ἐώρακα ... καὶ ἀναθρεῖ καὶ λογίζεται τοῦτο ὃ ὅπωπεν. Conv. 220. E: καὶ ἤδη ἦν μεσημβρία, καὶ ἀνθρωποὶ ἡσθάνοντο cet. Euthyd. 273. A. al. Etiam orationem orditur qua ad aliud quid transitur vel antecedentibus aliquid opponitur (ubi nos ponimus *doch vel gleichwohl*). Conv. 175. E: Καὶ (sic codd. pro ἀλλά) ταῦτα μὲν καὶ ὀλίγον ὕστερον διαδικασόμεθα cet. 201. D: Καὶ σὲ μὲν γὰρ ἤδη εἴσω, τὸν δὲ λόγον cet. Gorg.

519. C: καὶ τούτου τοῦ πράγματος τί ἂν ἀλογώτερον εἴη πρᾶγμα; Apol. 29. A. — Imperativo praepositum verti potest *so*, *nun* vel *doch*. Gorg. 562. B: καὶ μοι ἀποκρίναι, ὦ Σώκρατες. 449. C. Theaet. 161. B. Soph. 227. B. Euth. 3. A: καὶ μοι λέγε. al. — Si contrarii quid ponitur vel tale quod ex mente loquentis fieri non debeat, verti potest *sed* (c. neg. οὐ est vern. *nicht aber*). Gorg. 484. C: εἰάν γάρ καὶ πάνν εὐφυνῆς ἦ, καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας φιλοσοφῇ. 502. B: εἰ δέ τι τυγχάνει ἀηδὲς καὶ ἀφελίμον. Theaet. 176. B: ἵνα δὴ μὴ κακὸς καὶ ἵνα ἀγαθὸς δοκῇ εἶναι. Prot. 337. B: εὐδοκιμοῖτε καὶ οὐκ ἐπαινοῖσθε. Gorg. 452. E: ὁ δὲ χρηματιστῆς οὗτος ἄλλω ἀναφανήσεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὐτῷ. 520. C. — Variarum autem quas part. καὶ habere videtur significationes non in ipsa per se insunt, sed ex orationis proficiuntur conformatione; nam quae part. καὶ praeposita prioribus annectuntur, modo haec explicant vel accuratius definiunt (ita καὶ verti potest *und zwar, nehmlich* vel tali modo), modo corrigunt (ita est vern. *oder vielmehr*), modo contrarii quid inferunt (ita verti potest *sed, al*). Gorg. 455. C: ὥς ἐγὼ τινὰς σχεδὸν καὶ συγνοὺς αἰσθάνομαι. Phaed. 58. D: ἄλλα παρήσάν τινες, καὶ (u. *war*) πολλοὶ γε. Pol. II. 373. A: ἐταῖροι καὶ πέμματα, καὶ (u. *war*) ἕκαστα τούτων παντοδαπά. IV. 426. A. Sic praecipue c. pron. ταῦτα. Gorg. 516. C: καὶ ταῦτ' εἰς αὐτόν cet. 527. C: καὶ ταῦτα περὶ τῶν μεγίστων. Legg. I. 630. E. 631. A. al. Participio seq. verti potest *da doch* vel *obgleich* (quod in participio soluto latet). Phaedr. 241. E: ὅτι ἤδη ἐπη φθέγγομαι ... καὶ ταῦτα ψέγων. Gorg. 508. A: καὶ ταῦτα σοφὸς ὢν. 458. C. 492. C. Pol. I. 341. C: νῦν γοῦν ... ἐπεχείρησας, οὐδὲν ὢν καὶ ταῦτα. III. 404. B: καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάττῃ ὄντας. Simile est Pol. VIII. 549. D: μὴδὲ μαχόμενον καὶ λοιδορούμενον (part. soluto *etiamsi conviciis prorscindatur*). Prot. 317. B: ἐγὼ ... τούτων τὴν ἐναντίαν ὁδὸν ἐλήλυθα, καὶ ὁμολογῶ (vern. *ich bekenne nehmlich*) cet. 338. A: ὥς οὖν ποιήσετε, καὶ πείθεσθέ μοι ... πρὸς τανιν ἐλίσθαι. Gorg. 450. E: ὅτι ἡ διὰ λόγου τὸ κύρος ἔχουσα ῥητορικὴ ἐστίν καὶ (sic enim scrib. et interpung.) ὑπολάβοι ἂν τις cet. Reddi potest vern. *vielmehr* vel *oder vielmehr*. Gorg. 504. E: ὁ μὴ ὀνήσει αὐτὸ ἐσθ' ὅτε πλέον ἢ τούναντίον ... καὶ ἔλαττον. Pol. V. 449. D: μέγα γάρ τι οἰόμεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. Apol. 23. A: ὅτι ἡ ἀνθρωπίνῃ σοφίᾳ ὀλίγον τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδενός. Etiam reddi potest *also*. Phaed. 58. B: καθαρύνειν τὴν πόλιν καὶ δημοσίᾳ μηδένα ἀποκτινύναι. — Intendit vocis sq. (ut μάλα, πάνν al.) vim. Prot. 315. D: ἐν ... στρώμασι καὶ μάλα πολλοῖς. 333. B: ὡμολόγησας καὶ μάλ' ἀκόντως. Phaed. 64. B: τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους καὶ πάνν. Theaet. 142. C. Polit. 284. C. Pol. VII. 518. B: καὶ μάλα ... μετρίως λέγεις.

VIII. 563. E. — Vocibus *σμικρός*, *ὅστις οὖν* al. praepos. verti potest *et* (vern. *auch nur*). Phaed. 78. D: *αὐτὸ τὸ ἴσον ... μὴ ποτε μεταβολὴν καὶ ἡντινοῦν ἐνδέχεται*; Phil. 59. B: *πὼς ἂν ποτε βέβαιον γίγνοιθ' ἂν καὶ ὅτι οὖν*; Legg. III. 677. C. VII. 816. E: *εἰ τις αὖ μέλλει καὶ σμικρὸν ἀρετῆς μεθέξειν*. Epin. 985. C: *ὅστις οὖν κέκτῃται καὶ τὸν βραχυτάτον*. Apol. 28. B: *ὅτου τι καὶ σμικρὸν ὄφελός ἐστιν*. 35. B: *τούς δοκοῦντας καὶ ὅτι οὖν* (v. *ὀπῃτιοῦν*) *εἶναι*. — *Eliam*. Prot. 309. A: *καὶ πρώην ἰδόντι (μοι) καλὸς ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι*. B: *οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ τῇ νῦν ἡμέρᾳ*. Saepius repetitur. Phil. 62. E. al. — In variis ponitur orationis conformationibus, ubi lingua germ. alias frequentat particulas, velut *schon*, *eben* vel *gerade*, *denn* al. Verti potest *schon*. Gorg. 498. A: *ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο*. Phaed. 108. E: *ἀλλ' ... καὶ ταῦτα ἀρκεῖ*. Soph. 220. D. Crat. 429. E: *ἀλλ' ἀγαπητόν καὶ τοῦτο*. Apol. 28. A: *ἀλλ' ἱκανὰ καὶ ταῦτα*. Pol. VI. 506. D. VIII. 548. D. Est vern. *gerade* vel *eben*. Phaedr. 227. C: *ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο καὶ κικόμενται*. Gorg. 511. B: *οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτῆτόν*. 520. B. Theaet. 166. D: *ἀλλ' αὐτὸν τοῦτον καὶ λέγω σοφὸν ὃς cet*. In orat. interrog. reddi potest *denn* (c. part. *ποτέ denn wohl*). Phaedr. 268. A: *ταῦτα ... μᾶλλον ἰδῶμεν τίνα καὶ ποτ' (al. καὶ πότ') ἔχει τὴν τῆς τέχνης δύναμιν*. Gorg. 455. A: *ἰδῶμεν τί ποτε καὶ λέγομεν περὶ τῆς ῥητορικῆς*. Phaed. 61. E: *τί γὰρ ἂν τις καὶ ποιοῖ ἄλλο —*; Theaet. 144. B: *τίνος δὲ καὶ ἐστὶ τῶν πολιτῶν*; Crat. 407. E: *τί καὶ νοεῖ τὸ ὄνομα*. Conv. 218. B: *Σωκράτῃ δὲ αὐτὸν τί δεῖ καὶ λέγειν*; Pol. IV. 434. D: *τί γὰρ καὶ ἐροῦμεν*; Euth. 3. A. 6. B. al. — Post vocc. similitudinem vel contrarium indicantes (ut *ταυτόν*, *τοῦναντίον* al.) est Lat. *ac* vel *atque* (vern. *wie*, *als*). Gorg. 491. B: *ταῦτά σὺ ... καὶ ἐγώ*. Phil. 22. C: *ταυτόν καὶ ἀγαθόν*. Pol. VII. 524. A: *εἴπερ τὸ αὐτὸ καὶ μαλακὸν λέγει*. Legg. III. 683. A: *ἦν ὑμεῖς ὀρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι καὶ Κρήτην ὡς ἀδελφοῖς νόμοις*. XII. 967. A: *πάν ... τοῦναντίον ἔχει νῦν τε καὶ ὅτε ἄνυχα αὐτὰ οἱ διανοοῦμενοι διανοοῦντο*. Ion. 531. D: *ἀλλ' οὐχ ὁμοίως πεποιήκασι καὶ Ὅμηρος*. Lach. 195. D. — Sermo Graecorum vividus partic. καὶ saepenumero interponit ubi aliae linguae vel prorsus abtinent particula vel aliam usurpant. Sic post *εἴπερ* (*εἴπερ τις καὶ ἄλλος*: Phaed. 58. E. 66. A. Legg. II. 663. D. Parm. 155. D: *εἴπερ καὶ νῦν ἡμεῖς περὶ αὐτοῦ πάντα ταῦτα πράττομεν*. 159. B. Charm. 166. E.), post *ἵνα* (Gorg. 467. C: *ἵνα καὶ εἰδῶ ὃ τι λέγεις*. Theaet. 163. C: *ἵνα καὶ ἀνέξῃ*. Pol. IV. 450. C: *δεῦρο νῦν ... ἵνα καὶ ἰδῇς ὅσα καὶ εἶδη ἔχει ἡ κακία*. X. 612. D. Lys. 204. A. Lach. 194. A. al.), in comparatione et post voces comparativas. Gorg. 457. E: *εἰ μὲν καὶ σὺ εἰ τῶν ἀνθρώπων ὥσπερ καὶ ἐγώ*. Phaed. 64. C: *ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἄπερ καὶ ἐμοί*. 76. C: *ὥσπερ καὶ ταῦτά ἐστιν, οὕτω*

καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι. Pol. V. 470. B: ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα ... οὕτω καὶ εἶναι δύο. VII. 518. B. Euth. 6. A. 13. A. Apol. 22. D. al. — καὶ γὰρ. Gorg. 467. B: καὶ γὰρ νῦν ὁμολογῶ. 465. B. Pol. V. 468. D. VII. 527. C. al. — καὶ γὰρ καί. Prot. 317. C: καὶ γὰρ καὶ τὰ ζύμπαντα πολλὰ μοί ἐστιν. Gorg. 449. C. Conv. 221. D. — καὶ — γέ (praec. in respons.). Pol. I. 335. B: καὶ πάνυ γε ... τοὺς γε πονηροὺς ... δεῖ βλάπτειν. III. 394. D: καὶ καλῶς γ', ἔφη, λέγεις. — καὶ δὴ καί, *aique etiam, et vero etiam*. Phaed. 59. D: καὶ δὴ καὶ τότε πρωταίτερον ξυνελέγημεν. 112. E. Polit. 268. E. Pol. X. 618. A: ζῶν τε γὰρ πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς ἀνθρωπίνους ἅπαντας. Tim. 21. E. — καὶ μὲν δὴ et καὶ μὲν δὴ — γέ, *quid etiam, et vero etiam*. Gorg. 507. B: καὶ μὲν δὴ καὶ ἀνδρείον γε ἀνάγκη. Theaet. 155. E: καὶ μὲν δὴ ... σκληροὺς γε λέγεις ... ἀνθρώπους. Polit. 287. D. Conv. 197. A: καὶ μὲν δὴ τὴν γε τῶν ζῶων ποιήσιν πάντων τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἐρωτος εἶναι σοφίαν —; Pol. V. 464. B. VII. 526. D. — καὶ μὴν et καὶ μὴν — γέ, *sane, vero; at vero, atqui*. Phaed. 84. D: καὶ μὴν ... τὰ ληθῆ σοι ἔρω. 88. E: καὶ μὴν ... πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη οὐ πώποτε μάλλον ἠγάσθην ἢ τότε cet. Theaet. 143. E: καὶ μὴν ... ἐμοί τε εἰπεῖν καὶ σοὶ ἀκοῦσαι πάνυ ἄξιον. Conv. 199. C. Gorg. 471. D: καὶ μὴν οὐδὲν γέ σοι ὁμολογῶ ὢν σὺ φῆς. Pol. I. 328. D: καὶ μὴν ... χαίρω γε διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα προσβύταις. Alc. I. 130. A. — εἰ καί, v. Vol. I. p. 601. *καινός, ἡ, ὄν, novus, recens*. Ax. 370. E: γέγονα καινός. Parm. 133. A: οὐδέποτε παύσεται αἰετὶ καινὸν εἶδος γιγνόμενον. Pol. I. 328. A: καινὸν γε τοῦτο. III. 414. C: μὴδὲν καινόν. Legg. II. 657. B: καινῇ ... αἰετὶ μουσικῇ χρῆσθαι. IV. 704. A: καινῇ γενομένη τῇ πόλει. VII. 813. D. Conv. 208. A: πάλιν καινήν ἐμποιοῦσα ἀντὶ τῆς ἀπιούσης μνήμην. Legg. V. 735. D: πολιτείαν καινήν. Gorg. 448. A: οὐτι οὐδεὶς μέ πω ἠρώτηκε καινὸν οὐδὲν πολλῶν ἐτῶν. Phaed. 100. B: ὥδε λέγω, οὐδὲν καινόν, ἀλλ' ἅπερ cet. Pol. III. 399. E: οὐδὲν γε ... καινὸν ποιούμεν. IV. 424. C: εἶδος ... καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον. Legg. III. 677. C. Euthyd. 271. B: καινοὶ τινες αὐτοὶ ... σοφιστὰι cet. Polit. 270. D: παθήματα ... καινά. Pol. III. 405. D: καὶ μάλ' ... ὡς ἀληθῶς καινὰ ταῦτα καὶ ἄτοπα νοσημάτων ὀνόματα. Legg. IV. 708. D: νόμων καινῶν. Tim. 81. C: καινοῖς ἐπικρατεῖ τέμνονσα. Euth. 3. B: ὡς καινοὺς ποιοῦντα θεοὺς. Phaedr. 267. B: καινὰ τε ἀρχαίως (λέγειν ἀνεύρον). Tim. 81. B: καινὰ τὰ τρίγωνα ... ἔτι ἔχονσα. Legg. II. 660. B: καινὰ δὲ ἅττα αἰετὶ γιγνόμενα. Apol. 24. C: ἕτερα ... δαιμόνια καινά. 26. B. Alc. I. 113. E: οἶμι ... καί' ἅττα δεῖν ἀκοῦειν. Phaed. 115. B: ἅπερ αἰετὶ λέγω ... οὐδὲν καινότερον. *καινοτομία, ἡ, novitas; res novae* (vern. *Neuerung*).

Legg. IV. 715. C: οὔτι καινοτομίας ὀνοματίων ἔνεκα. XII. 949. E: καινοτομίας ἀλλήλοις ἐμποιοῦντων ξένων ξένοις.

καινοτομῶ, ποσο; *induco* (aliquid novi). Euth. 16: ὅτι ... οὐδὲ καινοτομῶ περὶ αὐτά (τὰ θεία). Legg. II. 656. E: παρὰ ταυτ' οὐκ ἐξήν ... καινοτομεῖν. IV. 709. A. Epin. 985. C: καινοτομῶν. Euth. 3. B: ὡς ... καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεία. Legg. VII. 797. B: τὸν τι γίον αἰεὶ καινοτομοῦντα. Euth. 5. A: καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων ἔξαμαρτάνειν. Legg. VII. 797. B: κινούμενα ... τὰ αὐτὰ καὶ καινοτομούμενα.

καινῶς, ποσο; etiam ita ut res videatur nova vel recens esse. Phaedr. 267. B: τὰ τ' ἐναντία καινῶς (λέγειν). Theaet. 180. A: ἐτέρῳ πεπλήξει καινῶς μετωνομασμένῳ.

καίπερ, *quomvis*. Prot. 318. B: καίπερ τηλικούνος ὢν. Polit. 302. B: καίπερ ... πάρεργον λαγόμενον. Pol. VI. 495. D. Tim. 40. D.

καίριος, α, ον, *tempestivus, opportunus; idoneus*. Legg. XII. 961. A: εἴ τι ... καίριον ἀκούσαι. Phil. 66. A: τὸ μέτριον καὶ καίριον. Legg. IX. 855. E: ὅσα ἂν εἶναι καίρια δοκῇ. Tim. 51. D: τοῦτο μάλιστα καιριώτατον γένοιτ' ἂν.

καιρὸς, ὁ, *tempus opportunum, opportunitas; occasio; com-modum, utilitas*; etiam in univ. *tempus*; c. *prae*pos. *opportune*. Tim. 38. B: περὶ ... τούτων τάχ' ἂν οὐκ εἴη καιρὸς πρέπων ἐν τῷ παρόντι διακριβολογεῖσθαι. Legg. IV. 709. B: ὡς ... μετὰ θεοῦ τύχη καὶ καιρὸς τὰνθρώπινα διακυβερνώσι ἐύμπαντα. XII. 945. C. 961. C: ἡμέτερος ἂν καιρὸς γίγνοιτο ... μὴδὲν ἀπολείπειν προθυμίας. Ax. 364. B: νῦν ὁ καιρὸς ἐνδείξασθαι τήν ... σοφίαν. Legg. III. 687. A: πῶς ... τοῦ καιροῦ ἂν ... ἐτυχον; Alc. II. 148. A: τοῦ καιροῦ τυχεῖν. Polit. 307. B: ὅςποτερα ... αὐτὰ γιγνόμενα τοῦ καιροῦ (*quam par est*). 310. E: νωθέστερα ... τοῦ καιροῦ. Theaet. 187. E: ἴσως ... οὐκ ἀπὸ καιροῦ (*haud alienum*) πάλιν ... μετελθεῖν. Ep. VII. 339. C: ἄνευ καιροῦ. Theaet. 207. E: ἐν τῷ τοιούτῳ καιρῷ. Legg. IV. 709. C: καιρῷ ... χειμῶνος. Soph. 260. A: ὡς ἐν καιρῷ ... τοῖς τοιοῦτοις διεμαχόμεθα. Id. Polit. 307. A. Pol. II. 370. C. Legg. XI. 916. D. Crit. 44. A: ἐν καιρῷ τινί (*peropportune*). Phaedr. 107. A: εἰς ὄντινά τις ἂν ἄλλον καιρὸν αναβάλλοιτο ἢ τὸν νῦν παρόντα. Polit. 270. A: κατὰ καιρὸν ... τοιοῦτον ὥστε cet. 284. E: πρὸς τὸ μέτριον καὶ τὸ πρέπον καὶ τὸν καιρὸν cet. Pol. II. 370. B: ἔάν τις τινας παρῇ ἔργου καιρὸν. IV. 421. A. Tim. 85. D. Legg. VI. 772. E: ἔλαβες ... τοῦ λόγον καιρὸν καὶ μάλ' ἐμοὶ δοκοῦντ' εἶναι σύμμετρον. Prot. 340. E: εἰς καιρὸν. Id. Phaedr. 229. A. Legg. XI. 926. E. Polit. 277. A: παρὰ καιρὸν (*intempestive*). Id. Pol. III. 409. D. VIII. 546. D. Legg. III. 702. B. IV. 708. E: ἔάν πρὸς καιρὸν τινα λέγομεν. Ep. VII. 334. D: τῶν ... εἰς τὸν παρόντα καιρὸν ἀγα-

ᾧ. Legg. XII. 945. C: πολλοὶ καιροὶ πολιτείας λύσεως εἰσὶ. I. 636. E: ὁ δ' ἀνεπισημόνως ἅμα καὶ ἐκτὸς τῶν καιρῶν τὰναντία ἂν ἐκείνῳ ζῇ. V. 744. B. Ep. IX. 358. A: πολλὰ ... καὶ τοῖς καιροῖς δίδονται τοῖς τὸν βίον ἡμῶν καταλαμβάνουσι. 359. B: ἐν τοιοῦτοις καιροῖς. Phaedr. 272. A: προσλαβόντι καιροῦς τοῦ πότε λεπτέον καὶ ἐπιση- τέον. Pol. II. 374. C: οὐ παρεῖς τοὺς καιροὺς. Ep. VII. 326. A. 327. E.

καίω, vid. κάω.

κάκη, ἡ, *praxis*. Phaedr. 247. B: ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέχων. Legg. V. 737. B: οὐκ ἀνθρώπινος ἂν εἴη μετὰ κάκης πάσης ἀμαθία. IX. 856. C: δεῖ δευτέρον ἡγεῖσθαι τὸν τοιοῦτον πολίτην κάκη. VIII. 840. C: διὰ κάκην ... τὴν τῶν πολλῶν. IX. 880. E: ὥστε μὴ οὐκ ἐπὶ πᾶσαν ἵεναι κάκην. XI. 921. A: διὰ κάκην. **ignavia*. Legg. XII. 943. A: ἐὰν δέ τις ἐκλείπη τινὶ κάκη. Menex. 246. B: εἰκοντας κάκη. Phaedr. 273. C: ὁ δ' οὐκ ἐρεῖ δὴ τὴν ἑαυτοῦ κάκην. Pol. V. 468. A: διὰ κάκην.

κακηγορία, ἡ, *maledictum, comicium*. Legg. XI. 934. E: περὶ κακηγορίας. Phaedr. 243. A: διὰ τὴν Ἑλένης κα- κηγορίαν. B: διὰ τὴν τοῦ Ἑρωτος κακηγορίαν.

κακηγόρος, ὁ ἡ, *maledicus*. Phaedr. 254. E: τὴν τε κακηγόρον (v. κατήγορον) γλῶτταν *cet.*

καπηγορῶ, *maledico, comicium alicui facio, de aliquo de- traho*. Conv. 173. D: ἀεὶ ... σαντόν τε καπηγορεῖς καὶ τοὺς ἄλλους. Legg. XI. 934. E: μηδένα καπηγορεῖται μηδεῖς. Ib. ἀπεχόμενος ... τοῦ καπηγορεῖν. Gorg. 522. B: τοὺς πρεσβυ- τέρους καπηγορεῖν (v. κατηγορεῖν). Men. 95. A. Pol. III. 395. E: καπηγοροῦντάς τε καὶ κωμωδοῦντας ἀλλήλους. Ep. II. 310. D: τῶν μετ' ἐμοῦ σε καπηγοροῦντων (v. κατηγορ-). Pol. II. 368. C: παραγενόμενον δικαιοσύνη καπηγοροῦμένη.

κακία, ἡ, *praxis*. Phaedr. 253. B: τίς ... κακοῦ κα- κία. 256. B: ὡ κακία ψυχῆς ἐνεγίγνεται. Crat. 386. D: ἀρετὴ τε καὶ κακία. 415. B: παν τὸ κακῶς ἰδὼν κακία ἂν εἴη. Pol. IV. 444. E: κακία δὲ νόσος τε καὶ αἰσχος καὶ ἀσθένεια. X. 609. D. Legg. VII. 814. A: πολλή ... κακία πολιτείας *cet.* Men. 72. A. al. Phaedr. 248. C: λήθης τε καὶ κακίας πλη- σθεῖσα. Gorg. 477. B: κακίας ἄρ' αὖ ψυχῆς ἀπαλλάττεται ὁ δίκην διδούς; Soph. 227. D: δύο ... κακίας εἶδη περὶ ψυχὴν ῥητέον. Phil. 63. E: τὰς ... μετ' ἀφροσύνης καὶ τῆς ἀλλης κακίας ἐπομένας. Conv. 181. E: οἱ τελευτᾷ κακίας καὶ ἀρε- τῆς ψυχῆς τε περὶ καὶ σώματος. Pol. X. 609. C: ὑπὸ τῆς οἰκείας κακίας. Tim. 42. C. Legg. I. 637. D. al. Phaedr. 248. B: κακία ἡμιόγων. Pol. IX. 580. B: ἀρετὴ καὶ κακία. Legg. III. 688. C. Pol. I. 348. C: τὸ μὲν πού ἀρετὴν αὐτοῖν καλεῖς, τὸ δὲ κακίαν; IV. 444. B: ἀμαθίαν καὶ ἐυλήβδην πᾶσαν κακίαν. VI. 490. D: τοὺς δὲ πολλοὺς κακοὺς πᾶσαν κακίαν. Tim. 86. E. Legg. X. 890. C: ὅσα τε πρὸς ἀρε-

τὴν τείνει καὶ κακίαν. Soph. 251. A: καὶ κακίας καὶ ἀρε-
τας. Tim. 87. D: **ignavia*. Ep. VII. 329. A: οἶει δόξαν
κακίας ἀποφθεῖσθαι ποτε; Pol. VIII. 556. D: κακία τῇ
σφετέρᾳ πλουτεῖν τοὺς τοιούτους. Crit. 45. E: κακία τινὶ
καὶ ἀνανδρία τῇ ἡμετέρᾳ.

κακίζω, *conocium facio*. Phaedr. 254. C: πολλὰ κακί-
ζων τὸν τε ἡνίοχον καὶ τὸν ὁμόζυγα. Pol. VIII. 560. A:
νουθετοῦντων τε καὶ κακιζόντων. Med. *ignavum me exhibeo*.
Menex. 247. C: ἀμελήσαντας δὲ ὑμῶς καὶ κακιοθέντας οὐ-
δεὶς εὐμενῶς ὑποδέξεται.

κακόβουλος, ὁ ἥ, *mala dans consilia*. Sis. 391. C:
οὐδεὶς ἂν οὐτ' εὐβουλος οὐτε κακόβουλος εἴη ἀνθρώπων ἐτι.
D: κακοβούλος. C: κακοβουλότερος.

κακοδαίμων, ὁ ἥ, *infelix* (vern. *unselig*). Men. 78. A:
ἔστιν οὖν ὅστις βούλεται ἄθλιος καὶ κακοδαίμων εἶναι;
Conv. 173. D: καὶ ἴσως καὶ ὑμεῖς ἐμὲ ἡγείσθε κακοδαίμονα
εἶναι. Pol. IV. 440. A: ὃ κακοδαίμονες. Men. 78. A: τοὺς
δὲ ἄθλιους οὐ κακοδαίμονας (οἶονται);

κακοδικία, ἡ, *actio* (s. *lis*) *male intentata*. Legg. XI.
938. B: γραφέσθω ... ὁ βουλούμενος αὐτὸν κακοδικίας.

κακοδοξία, ἡ, *mala existimatio*. Pol. II. 361. C: τῷ
μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας.

κακόδοξος, ὁ ἥ, *de quo male existimatur*. De lege 321.
A: ὅθιν ... κακοδοξότερος γέγονεν.

κακοήθεια, ἡ, *improbitas*. Pol. III. 401. A: κακολο-
γίας καὶ κακοηθείας ἀδελφά. I. 348. D: τὴν ἀδικίαν ἄρα
κακοήθειαν καλεῖς;

κακοήθης, ὁ ἥ, *malignus*. Ep. XIII. 360. C: οὕτε
κακοήθει ἔοικεν. Pol. III. 401. B: τὸ κακοήθες τοῦτο καὶ
ἀκόλαστον cet.

κακολογία, ἡ, *maledictio*. Pol. III. 401. A: κακολο-
γίας.

κακός, ἡ, ὄν, *malus, improbus; pravus; imperitus; igna-
vus*; neutr. *malum*; etiam *maleficium, scelus*. Gorg. 516. A:
ὄνων ... ἐπιμελητῆς ... κακὸς ἂν ἐδόκει εἶναι εἰ cet. Theaet.
176. B: ἵνα δὴ μὴ κακὸς ... δοκῇ εἶναι. Conv. 179. A: οὐ-
δεὶς οὕτω κακὸς ὄντινα οὐκ cet. Tim. 86. D: κακὸς μὲν
γὰρ ἐκὼν οὐδεὶς. Legg. XI. 932. D: ἡ κακὸς ἔστω καὶ ὑπό-
δικος τῷ ἐθέλοντι βλάβης. Apol. 28. D: δέσας τὸ ζῆν κα-
κὸς ὢν. Gorg. 507. A: κακὴ (ψυχὴ). Prot. 340. D: κακὸν
ἄρα μοι εἰργασται. Pol. VI. 491. D: ἀγαθῷ γάρ που κακὸν
ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ. X. 613. A: εἰ μὴ τι ἀναγ-
καῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἁμαρτίας ὑπῆρχε. Legg.
IX. 854. B: οὐκ ἀνθρώπινόν σε κακὸν οὐδὲ θεῖον κινεῖ τὸ
νῦν cet. Phaedr. 265. E: κακοῦ μαγείρου τρόπῳ χρώμενον.
Pol. I. 330. E: ζῆ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. Ep. VII. 329. B:
εἰ ... αἰσχύνῃς μετέσχον κακῆς. Pol. IX. 579. B: ἔτι ἂν ...
μᾶλλον ἐν παντὶ κακοῦ εἴη. X. 610. A: ὑπ' ἄλλοτριου κα-

κοῦ ... ἀπολλύσθαι. ΠΙ. 391. Ε: πᾶς ... ἐαυτῷ ξυγγνώμην
 ἔξει κακῷ ὄντι. Menex. 246. Ε: δειλῷ καὶ κακῷ. Pol. X.
 608. Ε: τὸ ... ἀπολλύνον καὶ διαφθεῖρον πᾶν τὸ κακὸν εἶναι.
 Legg. ΠΙ. 695. D: ὅς τὸ Κύρου κακὸν οὐκ ἔμαθες. V. 731. C:
 τὸ μέγιστον κακὸν οὐδεὶς ἐκὼν μήποτε λάβῃ. Gorg. 498. C:
 οἱ δὲ δειλοὶ καὶ ἄφρονες κακοί. Legg. ΙΧ. 860. D. Gorg.
 495. Α: τῶν ἡδονῶν ὅποῖαι ἀγαθαὶ καὶ κακαί. Theaet. 176.
 Α: κακὰ ἐλάττω κατ' ἀνθρώπους εἶη (ἄν). Tim. 86. D:
 ὡς ἐκόντων ... τῶν κακῶν. Pol. Ι. 329. B: ὅσων κακῶν
 σφίσιιν αἰτίον. VIII. 552. D: πάντων τῶν τοιούτων κακῶν
 δημιουργοί. X. 610. D: ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἶη κακῶν. Legg.
 ΙΧ. 854. Ε: οἷας παιδείας ... τυγχάνων οὐκ ἀπέσχετο τῶν
 μεγίστων κακῶν. Gorg. 497. D: πῶς ... ταῦτά ἂν εἶη τὰ
 ἡδέα τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τὰ ἀνιὰρὰ τοῖς κακοῖς (ν. κακοῖσι); Phil.
 48. B: ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφανήσεται.
 Pol. VI. 490. D: κακοὺς πᾶσαν κακίαν. Clit. 407. B: οὐδὲν
 ἦττον κακοὺς γιγνομένους περὶ τὰ χρήματα. Prot. 323. C:
 ὅσα ... ἡγούνται ἀλλήλους κακὰ ἔχειν ἄνθρωποι φήσει ἢ
 τύχῃ. 345. Ε: ὅτι πάντες οἱ τὰ αἰσχρὰ καὶ κακὰ ποιοῦντες
 ἄκοντες ποιοῦσι. Theaet. 176. Α: οὐτ' ἀπολίσθαι τὰ κακὰ
 δυνατόν. Pol. Ι. 346. Ε: τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι
 ἀνορθούντα. Legg. V. 731. D: ἐλεεινός ... ὃ τὰ κακὰ ἔχων.
 Hipp. mai. 304. D: ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου ... πάντα
 κακὰ ἀκούω. Legg. X. 904. Ε: κακίω ... γιγνόμενον πρὸς
 τὰς κακίους ψυχὰς ... πορευόμενον cet. Pol. ΙΙΙ. 396. Ε:
 αὐτὸν ἐκματτεῖν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοῖς τῶν κακίωνων
 τύπους. ΙΙ. 359. Α: μεταξὺ οὐσαν τοῦ μὲν ἀρίστου ὄντος
 ... τοῦ δὲ κακίστου. VIII. 544. Α: τὸν ἀρίστον καὶ τὸν κά-
 κιστον ἄνδρα. ΙΧ. 576. B. Legg. ΙΙ. 661. B: ἀδίκους δὲ κά-
 κιστα ξύμπαντα (κτῆματα).

κακόςσιτος, ὃ ἢ, *cibos fastidiens*. Pol. V. 475. C: οὐδὲ
 φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόςσιτον εἶναι.

κακοσχημόνως, *turpiter*. Legg. V. 728. B: ψυχὴν
 ... ἀτιμώτατα καὶ κακοσχημιονέστατα διατιθεῖς.

κακοτεχνία, ἢ, *mala ars, dolus, falsum*. Legg. XI. 936.
 D: διαδικαζέσθω ... κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι.

κακότης, ἢ, *pravitas; vitium*. Pol. ΙΙ. 364. C. et Legg.
 IV. 718. E. (Hes.). Ακ. 366. Α: τὰς ἐντὸς κακότητας.

κακούργημα, τό, *maleficium, fraus, scelus*. Legg. XI.
 933. Ε: δίκην ... ἕκαστος πρὸς ἑκάστῳ τῷ κακουργήματι ...
 προσεκτισάτω. Pol. Ι. 344. B: οἱ κατὰ μέρη ἀδικοῦντες τῶν
 τοιούτων κακουργημάτων. IV. 426. Ε: περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμ-
 βολαίοις κακουργήματα. Legg. ΙΙΙ. 677. B.

κακουργία, ἢ, *maleficium; fraus*. Pol. IV. 434. C:
 μεγίστη τε βλάβη τῇ πόλει καὶ ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο
 μάλιστα κακουργία. Legg. V. 728. B: τὴν ... λεγομένην
 δίκην τῆς κακουργίας τὴν μεγίστην. Pol. IV. 422. Α: τοῦ
 δὲ ἀνελευθερίαν καὶ κακουργίαν (ν. κακουργίαν). 434. C:

κακουργίαν δι τὴν μεγίστην τῆς ἑαυτοῦ πόλεως οὐκ ἀδικίαν φήσεις εἶναι; Legg. XI. 917. E: τὰ ... κιβδηλεύματά τε καὶ κακουργίας τῶν πωλοῦντων cet. Pol. VIII. 554. C.

κακούργος, ὁ ἢ, *maleficus, fraudulentus, pestifer*. Gorg. 465. B: κακούργος τε οὐσα καὶ ἀπατηλή cet. Lach. 192. B: βλαβερά καὶ κακούργος. Ib. ὃν κακούργον τε καὶ βλαβερόν. Pol. VIII. 552. D: ὅσοι κέκληνται κακούργοι. IV. 421. B: ἥμισυ κακούργους τῆς πόλεως. VIII. 552. E. 554. C: τὰς ... κακούργους (ἐπιθυμίας). Alc. I. 118. A: τότε κακουργοτάτη καὶ αἰσχίστη (ἡ ἀμαθία).

κακουργῶ, *male vel improbe facio, fraudem concipio; laedo, paco*. Polit. 298. B: καὶ ἑτέρα κακουργοῦσιν. Legg. VI. 761. A: ἵνα τὴν χώραν μὴ κακουργῇ. Hipp. min. 375. D: ἐὰν ἔκοῦσα κακουργῇ τε καὶ ἑξαμαρτάνῃ. Prot. 326. A: ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶσι. Pol. III. 416. A: ὥστε ... αὐτοὺς τοὺς κύνας ἐπιχειρῆσαι τοῖς προβάτοις κακουργεῖν. C: κακουργεῖν ... περὶ τοὺς ἄλλους πολίτας. Legg. VI. 760. E: τοὺς ἐπιχειροῦντας ὅτιοῦν τὴν χώραν καὶ τὰ κτήματα κακουργεῖν. Euth. 3. A: κακουργεῖν τὴν πόλιν. Legg. XI. 933. A: σώμασι σώματα κακουργοῦσά ἐστι κατὰ φύσιν. Hipp. min. 375. C: κακουργοῦσας. Legg. XI. 934. A: οὐχ ἔνεκα τοῦ κακουργῆσαι διδούς τὴν δίκην. Ib. ὁ μὲν ἀνοία κακουργήσας. Tim. 17. D: εἴτε τις ... ἴοι κακουργήσων. * *malitiose facio vel premo (praec. in disputando; vern. chicaniren)*. Gorg. 489. B: ἃ δὴ καὶ ἐγὼ γνούς κακουργῶ ἐν τοῖς λόγοις. 483. A: κακουργεῖς ἐν τοῖς λόγοις. Legg. III. 679. E: εἰς τὸ κακουργεῖν τε ἀλλήλους καὶ ἀδικεῖν. Pol. I. 341. A: οὕτε γὰρ ἂν με λάθοις κακουργῶν. Hipp. min. 373. B: εἰοικεν ὥσπερ κακουργοῦντι. Pol. I. 341. A: ἐν τοῖς λόγοις κακουργοῦντα. 338. D: ταύτη ὑπολαμβάνεις ἢ ἂν κακουργήσας μάλιστα τὸν λόγον.

κακουχία, ἡ, *miseria, calamitas*. Pol. X. 615. B: ἡ τινος ἄλλης κακουχίας μεταίτιος.

κακοφυνής, ὁ ἢ, *qui mala est indole*. Pol. III. 410. A: τοὺς ... κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφυνεῖς.

κακοφυνῖα, ἡ, *mala indoles*. Def. 416: κακία ἐν φύσει cet.

κακοψυχία, ἡ, *animi demissio*. Legg. VII. 791. C: εὐψυχίας καὶ κακοψυχίας.

κακύνω, *derinco, corrumpo*. Tim. 42. C: τρόπον ὃν κακύνοιτο.

κακῶ, *affligo, violo, laedo*. Legg. XI. 932. C: (ἐὰν) κακῶσι δὲ τινὰς τινες. Polit. 301. D: ἀποκτινύναι καὶ κακοῦν ὃν ἂν βουλευθῇ ἐκάστοτε ἡμῶν. Menex. 248. C: ἑαυτούς τε κακοῦντες cet. Locr. 102. D: κακοῦντα τὰ σώματα. Legg. XI. 932. D: τῶν κακοῦντων. Pol. II. 380. A: κακῶσαι δῶμα (Aesch.). Legg. XI. 928. C: ἀμελεία ... δόξα κακῶσαι τὸν ὄρφανόν. 932. C: κακούμενος. D: κακουμένον.

κακῶς, *male, perperam; misere; cum v. λέγειν est maledicere, cum v. ποιεῖν maledicere, damno afficere al., cum v. πράττειν male agere; etiam infelicem vel afflictum esse.* Gorg. 480. E: εἰ ... δεῖ τινὰ κακῶς ποιεῖν. 496. E: κακῶς πράττειν. 497. A: οὐδὲ τὸ ἀνίστασθαι κακῶς (πράττειν ἐστίν). 507. C: τὸν δὲ πονηρὸν καὶ κακῶς πράττοντα ἄθλιον (εἶναι). 512. B: κακῶς ... ζῆν. 523. B: κακῶς οὖν αἱ δίκαι ἐκρίνοντο. Pol. I. 327. C: οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις. 334. B: τοὺς μηδὲν ἀδικούντας ... κακῶς ποιεῖν. VI. 495. A: ὅτι οὐ κακῶς ἐλέγοριεν. IX. 579. C: κακῶς ἐν ἑαυτῷ πολιτευόμενος. Legg. XI. 934. D: οἷ ... κακῶς ἀλλήλους ... λέγουσιν. Euthyd. 284. E: ἵνα μὴ σε οἱ ἀγαθοὶ κακῶς λέγωσιν. Men. 94. E: κακῶς ποιεῖν τοὺς ἀνδράποους. Hipp. mai. 304. E: κακῶς ... ὑφ' ὑμῶν ἀκούειν. Ep. III. 318. D: κακῶς πράττοντα διὰ σέ. Pol. VI. 491. D: κάκιον ἀπαλλάττειν. Legg. VIII. 840. A. Menex. 236. A: ὅστις ἐμοῦ κάκιον ἐπαίδευθη. Pol. IV. 420. B: ἐν τῇ κάκιστα οἰκουμένη (πόλει).

κάκωσις, ἡ, *depravatio.* Locr. 102. C: αἱ τὰς σαρκὸς ταπομένας κακώσεις.

κάλαμος, ὁ, *calamus.* Phaedr. 276. C: οὐκ ἄρα σπουδῇ ἀντὰ ἐν ὕδατι γράψει ... διὰ καλάμου. Pol. II. 372. B: μάζας ... ἐπὶ κάλαμόν τινα παραβαλλόμενοι. Soph. 221. A: ῥάβδοις καὶ καλάμοις ἀνασπώμενον.

καλάπους, ὁ, *pedis forma lignea (vern. Leisten).* Conv. 191. A: οἷον οἱ σκυτοτόμοι, περὶ τὸν καλάποδα (Cl. c. al. καλόποδα) λαιγόντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας.

καλλισποῦμαι, *oenuste vel ornate dico, verbis lectis utor.* De lucr. cup. 225. C: τῶν σοφῶν ῥημάτων ... ὧν οἱ δεῖσι περὶ τὰς δίκας καλλισπύονται. Pass. Apol. 17. B: κακαλλισπυμένους γε λόγους ... ῥήμασι τε καὶ ὀνόμασι.

καλλιστῶ, ἴσο. Legg. VII. 791. A: οἷς ἂν καλλιστρύντες ἔκαστοι θύωσι.

καλλίνικος, ὁ, *victor; etiam adi., ut Lat. viciatix (v. c. frons).* Alc. II. 151. C: βουλοίμην ἂν καλλίνικος γενέσθαι τῶν σῶν ἐραστῶν. B: καλλίνικα στέφη (Eurip.).

καλλιόνως, *pulchrius, rectius.* Theaet. 169. E: διὸ καλλιόνως (sic codd. Vulgo κάλλιον ὥς) ἔχει. Legg. II. 660. D: πότερον ἀντὰ καλλιόνως οὕτως εἶναι φαίμεν ἂν, ἢ καθάπερ νῦν γίγνεται γιγνόμενα;

καλλίπαις, ὁ ἡ, *pulchros liberos habens vel procreans, h. e. pulchros ingeniū fetus excitans.* Phaedr. 261. A: καλλίπαιδα τε Φαῖδρον πείθετε.

καλλίπολις, *vern. Schönstaat (vocab. ironice fictum).* Pol. VII. 527. C: οἱ ἐν τῇ καλλιπόλει σοι (v. καλλίστη πόλει σου) cet.

καλλιῤῥόος, *pulchre fluens, dicitur Oceanus* Crat. 402. B. (ex Orph.).

καλλίφωνος, ὁ ἥ, *pulchra voce praeditus*. Legg. VII. 817. C: καλλιφώνους ὑποκριτὰς εἰσαγαγομένους.

καλλονή, ἡ, *pulchritudo*. Conv. 206. D: Μοῖρα ... καὶ Εἰλείθυια ἡ καλλονὴ ἐστὶ τῇ γενέσει. Legg. XII. 953. C: ἀξίων τι καλὸν ἰδεῖν τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι διαφέρον ἐν κυλλοναῖς.

κάλλος, τό, *pulchritudo; splendor, decus*. Gorg. 474. E: τὸ τῶν μαθημάτων κάλλος. 509. C: κάλλος τοῦ δυνατόν εἶναι ἐφ' ἑκάστα βοηθεῖν (οἶστος, αἰσχύνῃ). Phil. 64. E: μετριότης ... καὶ ἑυμετρία κάλλος ... καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ἑυμβαίνει γίνεσθαι. Pol. IV. 444. B: ἀρετὴ ... ὑγίειά τέ τις ἂν εἴη καὶ κάλλος καὶ εὐεξία ψυχῆς. VI. 491. C: κάλλος καὶ πλοῦτος cet. Legg. I. 631. C: κάλλος δὲ δεύτερον (ἀγαθόν). Menex. 246. E: σώματος κάλλος καὶ ἰσχύς. Phaedr. 238. C: πρὸς ἡδονὴν ἀχθεῖσα κάλλους. 251. B: δεξάμενος ... τοῦ κάλλους τὴν ἀπορρόγην διὰ τῶν ὁρμάτων. 254. B: πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἡνέχθη. Conv. 198. B: τοῦ κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ ὀρημάτων. 201. A: κάλλους ἂν εἴη ἔρως, αἰσχους δ' οὐ. Pol. V. 479. A: ὅς ... ἰδέαν τινὰ αὐτοῦ κάλλους μηδεμίαν ἡγεῖται. Phil. 65. A: κάλλει καὶ ἑυμετρία καὶ ἀληθείᾳ. Pol. IX. 588. A: εὐσχημοσύνη τε βίον καὶ κάλλει καὶ ἀρετῇ. Alc. I. 123. E: κάλλει καὶ μεργέθει καὶ γένει cet. Charm. 157. E: ὡς διαφέρουσα (οἰκία) κάλλει τε καὶ ἀρετῇ καὶ τῇ ἄλλῃ λεγομένη εὐδαιμονίᾳ. Phaedr. 250. B: κάλλος ... τότε ἦν ἰδεῖν λαμπρόν. D: ἐνθύνθε ἐκεῖσε φέρεται πρὸς αὐτὸ τὸ κάλλος. Conv. 196. A: χρόας ... κάλλος. 210. D: παιδαρίου κάλλος ἢ ἀνθρώπου τινός ἢ ἐπιτηδεύματος ἐνός. Pol. V. 476. C: αὐτὸ ... τὸ κάλλος μῆτε νομίζων cet. VI. 509. A: ἀμύχανον κάλλος ... λέγεις. Legg. VII. 789. D. Menex. 246. E: οὔτε γὰρ πλοῦτος κάλλος φέρει τῷ πεπτημένῳ μετ' ἀνανδρίας cet. Critia 115. D: μεγέθεσι κάλλεσι τε ἔργων. Phaedr. 110. A: πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι. Pol. X. 618. A. Critia 112. E: κατὰ τε σωμάτων κάλλη cet.

καλλύνω, *speciosum aliquid reddo ita ut aliud quid ei praestendam* (vern. beschönigen). Legg. XII. 944. B: εὐδιάβολον κακὸν καλλύνων. Med. me iacto. Apol. 20. C: ἐγὼ ... καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην ... εἰ ἡπιστάμην ταῦτα.

καλλωπίζω, *oenustum reddo*. Crat. 408. B: καλλωπίζοντες τὸ ὄνομα Ἑρμῆν καλοῦμεν. 409. C: νῦν δὲ ἀστραπὴ καλλωπισθεῖσα κέλῃται. Med. me oino. Conv. 174. A: ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω. Etiam est vern. sich zieren, h. e. sprüde thun, igitur Lat. fastidire vel recusare. Phaedr. 236. D: παῦσαι πρὸς με καλλωπιζόμενος. Prot. 333. D: τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπιζέτο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας. *superbio, me iacto, oendito aliquid. Pol. X. 605. D: ὅτι ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ καλλωπιζόμεθα. III. 405. B: (ὅταν τις) ἐπ' αὐτῷ ... τούτῳ πεισθῇ καλλωπιζέσθαι. Legg. VI. 762. E.

Theaet. 195. D: καλλωπιζόμενος ὥς τι εὐρηκότεων ἡμῶν καλόν. Crit. 52. C: σὺ δὲ τότε μὲν ἐκαλλωπίζου ὡς οὐκ ἀγαπαιῶν. Phaedr. 252. A: οἷς πρὸ τοῦ ἐκαλλωπίζετο. Prot. 317. C: καλλωπίσασθαι.

καλλώπισμα, τό, *ornatus*, *isque inanis vel speciosus*. Gorg. 492. C: τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα. καλλωπισμός, ὁ, *ornatus*, *ornandi studium*; *etiam nimis ornatus vel cultus (corporis)*, *fucus*. Crat. 414. C: πανταχῇ στρεφόντων (τὰ ὀνόματα) καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου. Pol. IX. 572. C: (τάς) παιδιὰς τε καὶ καλλωπισμοῦ ἕνεκα γιγνομένας (ἐπιθυμίας). Crat. 426. D: διὰ ... τὸν καλλωπισμὸν στάσις ὠνόμασται. Phaed. 64. D: τοὺς ἄλλους καλλωπισμοὺς τοὺς παρὶ τὸ σῶμα.

καλοκάγαθία, ἡ, *honestas*, *virtus*. Def. 412. E.

καλός, ἡ, ὄν, *pulcher*, *venustus*; *honestus*, *decens*; *laudabilis*, *praeclarus*; *bonus*, *opportunus*; *utilis*; *etiam Atticae est urbanitatis blandimentum (et saepenumero in irrisione ponitur)*; *cum v. ἀγαθός coni. est fere vern. wacker, tüchtig*; *etiam i. q. Lat. optimates*. Prot. 309. A: καλὸς ἐφαίνεται ἀνὴρ ἐτι. 319. C: πᾶν πᾶν καλὸς ἦ καὶ πλούσιος καὶ τῶν γενναίων. Theaet. 185. E: ὁ γὰρ καλῶς λέγων καλὸς τε καὶ ἀγαθός. Phil. 11. C: Φίληβος γὰρ ἡμῖν ὁ καλὸς ἀπείρηκεν. Pol. III. 401. E: καὶ γίγνεται καλὸς τε καὶ ἀγαθός. VI. 506. B: οὗτος ... ἀνὴρ καλός; Tim. 88. C: ἅμα μὲν καλός, ἅμα δὲ ἀγαθός. Alc. I. 113. B: Ἀλκιβιάδης ὁ καλός. Hipp. mai. init. Ἰππίας ὁ καλός τε καὶ σοφός. Euthyd. 271. B: καλὸς καὶ ἀγαθὸς τὴν ὄψιν. Eryx. 398. D: τότε οὐδὲν ἕτερον εὖχει ἢ καλὸς καγαθὸς γενέσθαι. Hipp. mai. 290. C: ἦ καὶ ὁ λίθος ὁ καλὸς καλὸν ἐστὶ; Crat. 418. B: ἦ ... νέα φωνή ... ἡ καλὴ αὐτή. Crit. 44. A: γυνή ... καλὴ καὶ εὐειδής. Lach. 192. C: ἦ ... μετὰ φρονήσεως καρτερία καλὴ καγαθή. Prot. 315. D: μισρακίον ... καλὸν τε καγαθὸν τὴν φύσιν. Phaedr. 274. A: ἐπιχειροῦντί τοι τοῖς καλοῖς καλὸν καὶ πάσχων ὁ τι ἂν τῷ ξυμβῇ παθεῖν. Phil. 19. C: καλὸν ... τὸ ξύμπαντα γινώσκειν τῷ σῶφρονι. Tim. 87. C: πᾶν δὴ τὸ ἀγαθὸν καλόν, τὸ δὲ καλὸν οὐκ ἄμετρον. Legg. VI. 754. C: δις ... τό γε καλὸν ῥηθὲν οὐδὲν βλάπτει. XII. 956. E: καλὸν ... τό γε ὀρθὸν καὶ δις καὶ τρίς. Lys. 216. C: κινδυνεύει κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν τὸ καλὸν φίλον εἶναι. Hipp. mai. 295. C: τοῦτο ... ἔστω ἡμῖν καλὸν ὁ ἂν χρῆσιμον ἦ. Theag. 122. D: τί καλὸν ὄνομα τῷ νεανίσκῳ; Phaedr. 235. C: Σαπφοῦς τῆς καλῆς. Conv. 203. C: Ἀφροδίτης καλῆς οὐσῆς. Gorg. 492. C: ὑπὸ τοῦ καλοῦ τοῦ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς σωφροσύνης. Soph. 257. D: τῆς τοῦ καλοῦ φύσεως. Conv. 204. E: ἀντὶ τοῦ καλοῦ τῷ ἀγαθῷ χρώμενος. Prot. 362: Καλλία τῷ καλῷ χαριζόμενος. Phaedr. 279. B: δοίητέ μοι καλῷ γενέσθαι τὰνδοθεν. Conv. 206. E: τοῦ τόκου ἐν τῷ καλῷ. Pol. IX. 571. B: οὐκοῦν ... ἐτι ἐν καλῷ

(*opportunitatem est*); Prot. 328. B: πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι. Phaedr. 278. E: Ἰσοκράτη τὸν καλόν. Gorg. 470. E: τὸν ... καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἄνδρα. Theaet. 142. B: καλὸν τε καὶ ἀγαθὸν (ἄνδρα). Parm. 127. B: καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν τὴν ὄψιν. Conv. 186. C: ὁ διαγιγνώσκων ... τὸν καλὸν τε καὶ αἰσχρὸν ἔρωτα. Gorg. 474. C: οὐ ταῦτόν ἡγείσθαι ... καλὸν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ κακὸν καὶ αἰσχρὸν. 498. E: καὶ δις ... καὶ τρίς φασὶ καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι. Phaedr. 76. E: εἰς καλὸν γε καταφεύγει ὁ λόγος, εἰς τὸ cet. Conv. 174. E: εἰς καλὸν (*opportune*) ἦκει. Id. Theag. 122. A. Men. 89. E. al. Conv. 204. B: Ἐρως δ' ἔστιν ἔρως περὶ τὸ καλόν. Apol. 21. D: οὐδὲν καλὸν καὶ ἀγαθὸν εἰδέναι. Lys. 216. D: τὰ ἀγαθὸν καλὸν εἶναι. Hipp. mai. 290. D: ὅτι, ὃ ἂν πρόπῃ ἐκάστω, τοῦτο καλὸν ποιεῖ ἕκαστον. Euthyd. 298. B: ὦ καλὲ παῖ. Apol. 20. A: ὅς ἐμελλεν αὐτῷ καλῶ τε καὶ ἀγαθῷ ποιῆσαι τὴν προσήκουσαν ἀρετήν. Gorg. 518. A: ὅτι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ γεγόνασι πολῖται ἐν τῇ πόλει. Men. 96. B. Crat. 384. B: ὅτι χαλεπὰ τὰ καλὰ ἔστιν ὅπῃ ἔχει μαθεῖν. Id. Pol. IV. 435. C. 497. D. Hipp. mai. 304. E. Conv. 201. C: τὰ ἀγαθὰ οὐ καὶ καλὰ δοκεῖ σοι εἶναι; Pol. III. 402. D: καλὰ ἤδη. Phaedr. 227. C: γέγραφε ... πειρώμενόν τινα τῶν καλῶν. Pol. VIII. 569. A: ἵνα ὑπὸ τῶν πλουσίων τε καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν λεγομένων ἐν τῇ πόλει ἐλευθερωθῇ (ubi τῷ δήμῳ orpos.). X. 595. C: τῶν καλῶν ἀπάντων τοιούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος. Theag. 127. A: οὐ καὶ οὐ τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν εἰ ἀνδρῶν; Men. 92. E. Pol. X. 607. E: ὑπὸ τῆς τῶν καλῶν πολιτειῶν τροφῆς. Conv. 204. D: ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν τί ἐρᾷ; Hipp. mai. 282. D: οὐδὲν γὰρ ... οἶσθα τῶν καλῶν περὶ τοῦτο. 289. E: περὶ καλῶν κτημάτων. Pol. IV. 425. D: ἀλλ' οὐκ ἄξιον ... ἀνδράσι καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἐπιτάττειν. Phaedr. 274. A: ἐπιχειροῦντι τοῖς καλοῖς. Conv. 178. D: (τὴν) ἐπὶ ... τοῖς καλοῖς φιλοτιμίαν. Men. 77. B: χαίρειν τε καλοῖσι καὶ δύνασθαι. Alc. I. 124. E: καλοὺς δὲ καὶ ἀγαθοὺς λέγεις τοὺς φρονίμους, ἢ τοὺς ἄφρονας; Hipp. mai. 303. E: δι' ὃ τε ταύτας (τὰς ἡδονὰς) καλὰς ὠνομάσατε; Conv. 178. D: μεγάλα καὶ καλὰ ἔργα ἐξεργάζεσθαι. Legg. IX. 854. C: τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια. Alc. II. 148. C: τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς ... διδόναι. Pol. V. 466. A: ὅσπερ (βίος) τοῦ γε τῶν ὀλυμπιονικῶν πολὺ γε καὶ καλλίων καὶ ἀμείνων φαίνεται. 465. D: ἡ ... τῶνδε νίκη καλλίων. Tim. 60. C. Prot. 309. C: πῶς δ' οὐ μέλλει ... τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; Pol. III. 410. D: μαλακώτεροι αὐτῶν γίνονται, ἢ ὡς κάλλιον αὐτοῖς. Legg. VIII. 840. B: πολὺ καλλίωνος ἔνεκα νίκης. Prot. 309. C: καλλίωνι. Pol. III. 388. E: ἕως ἄν τις ἡμᾶς ἄλλω καλλίονι (λόγῳ) πείσῃ. Phaedr. 253. D: ἐν τῇ καλλίονι στάσει ὦν. Phil. 65. E: ὥστε εἶναι καλλίῳ νοῦν ἡδονῆς. Pol. VIII. 543. D: καλλίῳ ἐτι ἔχων εἰπεῖν πόλιν τε

καὶ ἄνδρα. Legg. IX. 854. C: καλλίω θάνατον σκεψάμενος ἀπαλλάττου τοῦ βίου. Conv. 209. C: καλλιόνων ... παίδων. Phil. 43. D: καλλίοσιν ἵνα ὀνόμασι, χρώμεθα. Legg. II. 656. E: (εὐρήσεις) οὔτε τι καλλίονα οὔτ' αἰσχίω. Conv. 197. C: Ἐρως ... κάλλιστος καὶ ἄριστος. 199. A: ὅπως ἂν φαίνεται ὡς κάλλιστος καὶ ἄριστος. Hipp. mai. 289. B: οὐχ ἡ καλλίστη παρθένος αἰσχρὰ φανείται; Pol. III. 402. D: κάλλιστον θέαμα. IV. 420. C: οἱ ... ὀφθαλμοί, κάλλιστον ὄν. Conv. 195. A: κάλλιστον ὄντα καὶ ἄριστον. Hipp. mai. 289. B: τὴν καλλίστην παρθένον πρὸς θεῶν γένος αἰσχρὰν εἶναι. Euthyd. 275. B: σφῶ οὖν ἦκετον εἰς κάλλιστον (peropportune). Conv. 204. B: ἔστι ... τῶν καλλίστων ἡ σοφία. Pol. IV. 420. C: ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζῶντος τὰ κάλλιστα φάρμακα προστίθεται. Conv. 198. E: τὸ ὡς μέγιστα ἀνατιθέ- ναι τῷ πράγματι καὶ ὡς κάλλιστα.

καλύπτρα, ἡ, *oculum* (muliebres capitis tegmen). Alc. I. 23. B: εἶναι δὲ καὶ ἄλλην (χώραν), ἣν αὐτὴ καλεῖσθαι καλύπτραν.

καλῶ, *voco* (etiam i. q. *invito*), *invoco*; *appello* (vern. *anreden*); *nomino* (cum pron., v. c. τοῦτο, τί al., int. τὸ ὄνομα, est Lat. *nā*, *quomodo* al.); cum v. ὄνομα est *nomen usurro* vel simpl. *nomino*; pass. *nominari*, c. dat. *nomen dari* vel *imponi*. Pol. IV. 430. B: τὴν ... τοιαύτην δύναμιν ... ἀνδρείαν ἔγωγε καλῶ καὶ τίθεμαι. Phaedr. 103. C: θερμόν τι καλεῖς καὶ ψυχρόν; Parm. 147. D: ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς; Crat. 390. C: τὸν ... ἐρωτᾷν καὶ ἀποκρίνεσθαι δυνάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; Pol. X. 596. B: ἀλλ' ὅρα ... καὶ τόνδε τίνα καλεῖς τὸν δημιουργόν. Phaed. 115. A: ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ ... ἡ εἰμαρμένη. Menex. 238. C: καλεῖ δὲ ὁ μὲν αὐτὴν δημοκρατίαν, ὁ δὲ ἄλλο ὃ (v. ὧ) ἂν χαίρη. Phaed. 105. E: τί καλοῦμεν; Soph. 218. C: τὸ δὲ ἔργον ἐφ' ᾧ καλοῦμεν (τὸ ὄνομα). Crat. 383. B: ὅπερ καλοῦμεν ὄνομα ἕκαστον. Tim. 27. C: θεὸν αἰεὶ πού καλοῦσιν (*invocant*). Epin. 990. D: ὃ καλοῦσι μὲν σφόδρα γελοῖον ὄνομα γεωμετρίαν. Euthyd. 277. E: ὅτι οἱ ἀνδρῶπιοι καλοῦσι (int. τὸ μανθάνειν) ... ἐπὶ τῷ τοιῷδε ὅταν cet. Charm. 155. B: παῖ, ἔφη, καλεῖ Χαρμίδην. Conv. 212. D: καλεῖτε (*invitate*). Charm. 163. D: ὅτι τὰ οἰκεία τε καὶ τὰ αὐτοῦ αγαθὰ καλοῖς. Crat. 385. A: ἐάν ἐγὼ καλῶ ὅτιοῦν τῶν ὄντων. Phaed. 115. A: ὅταν ἡ εἰμαρμένη καλῇ. Legg. VII. 813. B: πάλιν ... τὸν τὰ πλεῖστα ἔξοντα πράγματα καλῶμεν cet. Crat. 383. A: ὃ (ὄνομα) ἂν τινες ... καλῶσι. Soph. 223. A: τὸ προσήκον ὄνομα ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν. Crat. 385. A: ὃ ἂν δῆ καλεῖν τις ἕκαστον. 385. D: ἐμοὶ μὲν ἕτερον εἶναι (*licere*) καλεῖν ἐκύ- στω ὄνομα. Conv. 213. A: τὸν Ἀγάθωνα καλεῖν (*invitasse*) αὐτὸν. Legg. IV. 704. A: ὃ τι δεῖσαι καλεῖν αὐτήν. Conv. 175. A: καμοῦ καλοῦντος οὐκ ἐθέλει εἰσεύναι. Ep. IX. 358.

Α: καλούσης ... τῆς πατρίδος αὐτῆς πρὸς τὰ κοινά. Pol. II. 371. Ε: τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες. Crat. 496. Β: ὑπὸ τῶν τοῦτο (int. αὐτήν: ἡα eam) καλοῦντων. Pol. VI. 488. C: ναυτικὸν ... καλοῦντας. III. 395. Α: ἡ οὐ μὴματα ἄρτι τούτῳ ἐκάλες; Legg. III. 700. Β: νόμους δὲ αὐτὸ τοῦτο τοῦνομα ἐκάλουν. Pol. IX. 580. Ε: ἐπιθυμητικὴν ... αὐτὸ κεκλήκαμεν. V. 477. D: ταύτῃ ἐκάστην αὐτῶν δύναμιν ἐκάλεσα. Conv. 172. Α: τῶν ... γνωρίμων τις ... πόρρωθεν ἐκάλεσε (με). Legg. III. 700. Β. Prot. 317. D: τί οὖν ... οὐ καὶ Πρόδικον ... ἐκαλέσαμεν —; Polit. 279. Ε: τουτοιοὶ δὴ τοῖς ... ἀμυντηρίοις ... τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν cet. Lys. 206. D: καλεσάτω οὖν οὗτος αὐτόν. Conv. 174. Ε: ἵνα καλέσαιμι (ut te ipseam). Pol. VI. 493. Β: οἰόνπερ ἂν εἰ ... σοφίαν τε καλέσεις cet. Crat. 417. C: λυσitelοῦν καλέσαι (μοι δοκεῖ). Prot. 339. Ε: καλέσας αὐτόν cet. Charm. 155. Α: καλέσας δεῦρο. Tim. 27. C: καλέσαντα (Par. Α: ἐπικαλέσαντα) κατὰ νόμον θεοῦς. Phaed. 114. Α: καλέσαντες δ' ἱκετεύουσι cet. Conv. 175. Α: οὐκοῦν καλεῖς αὐτόν καὶ μὴ ἀφήσεις; Charm. 155. Α: καλοῦμεν αὐτόν. Phaedr. 249. Ε: ἐραστῆς καλεῖται. Pol. I. 344. Β: ἱερόσυλοι ... καλοῦνται. Legg. IX. 881. Β: εἰς προσεδρίαν τῶν ἀγῶνων καλείσθω. Theaet. 189. C: δικαίως ἂν καλοῖτο ψευδῆ δοξάζων. Phaedr. 238. Β: ὁ (ν. ἡ) προσήκει καλεῖσθαι. Crat. 392. Α: ὅσω ὀρθότερόν ἐστι καλεῖσθαι χαλκίς ... τῷ αὐτῷ ἔρνεω. Ep. III. 316. C: καλούμενος εἰς Συρακούσας ὑπὸ τε σοῦ καὶ Δίωνος. Phaed. 86. D: ἐν τῷ καλουμένῳ (in eo qui dicitur, vera. in sogenannten) θανάτῳ. Phaedr. 243. Σ: τὴν καλουμένην παλινωδίαν. Conv. 190. Ε: ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην. Legg. IV. 720. Β: δύο γένη τῶν καλουμένων ἱατρῶν. Phaed. 64. D: περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε cet. Crat. 411. Ε: οὐ γὰρ νόησις τὸ ἀρχαῖον ἐκαλεῖτο. Soph. 220. Ε: κέκληται. Phaedr. 258. Ε: διὸ καὶ δικαίως ἀνδραποδάδεις κέκληνται (dicuntur). Conv. 175. Β: ἐμὲ ὑφ' ὑμῶν κεκλησθαι ἐπὶ δειπνον. Legg. V. 744. D: ὁ διάστασιν ἢ στάσιν ὀρθότερον ἂν εἴη κικλήσθαι. Conv. 174. D: ὑπὸ σοῦ κεκλημένους (ἡνωτάτους). Crat. 419. Ε: ὁδύνη ... ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν. Ib. χαρὰ ... τῇ διαχύσει ... ἔοικε κεκλημένη. Phaedr. 238. Β: τὸν ἔχοντα ταῦτόν τοῦτο (int. ὄνομα) κεκλημένον παρέρχεται. Pol. VI. 499. Β: ἀχρήστοις δὲ νῦν κεκλημένοις. Phaedr. 238. C: ἔρως ἐκλήθη. Crat. 419. Ε: τῇ ... δυναμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. Conv. 187. D: ὁ δὲ παιδεία ἐκλήθη. Crat. 397. C: πῇ ποτε αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα οἱ θεοὶ ὀρθῶς ἐκλήθησαν. Legg. II. 665. Α: χορεία δὲ τὸ ξυναμφοτέρον κληθεῖη. Crat. 416. C: τί οἶσι σὺ εἶναι τὸ αἷτιον κληθῆναι (τι?) ἐκάστῳ τῶν ὄντων; Pol. IV. 438. D: ὥστε οἰκοδομικὴ κληθῆναι. Conv. 174. Ε: κληθεῖς ὑπ' ἐκείνου δεῦρ' ἐπὶ δειπνον. Pol. V. 474. D: ὁ ... ἐπίχαρις

κληθείς. Legg. XI. 937. A: ὁ ... εἰς μαρτυρίαν κληθείς. VII. 824: νυκτερσία κληθείσα. Soph. 262. A: τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ δὲ ῥήματα κληθέν. Legg. III. 682. E: Δωριεῖς αὐτ' Ἀχαιῶν κληθέντες. Tim. 66. B: κληθείσας ὄνομα πομφόλυγας. Legg. III. 681. D: αὐτοὶ ... νομοθεταὶ κληθσονται. Tim. 42. A: ὃ καὶ ἔπειτα κεκλήσοιτο ἀνὴρ. 88. C: εἰ μέλλει δικαίως τις ... καλὸς ... κεκλήσεσθαι. — Med. Legg. XI. 914. C: τὸν ἔχοντα καλεῖσθω πρὸς τὴν ἀρχήν. 937. A: μὴ ἀπαντῶν ... τῷ καλεσαμένῳ. — Verb. Crat. 393. C: ἄνθρωπος κλητέος. Pol. IV. 428. C: οὐκ ἄρα ... σοφὴ κλητέα πόλις. Soph. 236. B: τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος κλητέον ... εἰκαστικὴν. Pol. V. 470. C: πόλεμον τὴν ἔχθραν ταύτην κλητέον. Critia 108. D.

κάλως, ὁ, *tudens*. Prot. 338. A: πάντα κάλων ἐκτείναντα. Sis. 389. C: τὸ λεγόμενόν γε πάντα κάλων ἐφέντες.

καλῶς, *pulchre, honeste, bene; recte, rite*. Prot. 319. E: καλῶς καὶ εὖ ἐπαίδευσεν. Phaed. 94. A: ἡ καὶ καλῶς δοκεῖ ... οὕτω λέγεσθαι—; 113. D: οἱ τε καλῶς καὶ οὐσίως βιώσαντες. Parm. 128. B: καὶ τούτων τεκμηρία παρέχει καλῶς τε καὶ εὖ. Conv. 187. A: ἐπεὶ τοῖς γε ῥήμασιν οὐ καλῶς λέγει. Pol. II. 374. A: καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. Crit. 44. D: καλῶς αὖ εἶχε. Euthyd. 276. B: πρὶν ἀναπνεύσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ μειράκιον. Charm. 172. A: ἐν πάσῃ πράξει ... καλῶς καὶ εὖ πράττειν. Menex. 246. D: καλῶς ... τελευτᾷν. Theaet. 161. B: σὺ κάλλιον λέγεις. Pol. VII. 527. C: ὥστε κάλλιον ἀποδέχεσθαι. Hipp. mai. 300. D: οὐδεὶς σου ... κάλλιον εἰσεται. Phaedr. 274. A: ἔσται μὴν ... καὶ ταῦτα κάλλιστα ἐξ ἐκείνων γιγνόμενα. Soph. 227. C: πάντων κάλλιστα (resp.). Polit. 269. C: κάλλιστ' εἶπες. Phil. 25. B: κάλλιστά γε (resp.). Pol. III. 399. C: αἵτινες (ἀρμονίαι) φθογγούς μιμήσονται κάλλιστα. Legg. II. 667. E: ἦν δὴ κάλλιστά τις ὀνομάσαι αὖν ἡδονήν. Ion. 530. C: κάλλιστ' ἀνθρώπων (vid. I. p. 178.) λέγειν περὶ Ὀμήρου. Men. 94. A.

κάμνω, *laboro, molestiam vel negotium habeo*. Pol. V. 458. A: ἵνα μὴ κάμνωσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μὴ. **defatigo*, perf. *defatigatus sum*. Eryx. 392. B: κέμνημα γὰρ χθὲς βαδίσας Μεγαρόθεν. **cesso, recuso, cunctor* (ut vern. *nicht müde werden est i. q. nicht aufhören, nicht unterlassen*). Legg. X. 890. D: δεῖ μὴδ' αὖ καμνέειν τὸν γε ἄξιον καὶ σμικροῦ νομοθέτην. Gorg. 470. C: ἀλλὰ μὴ κάμης φίλον ἄνδρα εὐσεγετῶν. Alc. I. 126. D: μὴ κάμης ἀποκρινόμενος. Med. desmo. Legg. XI. 921. E: ὁ νόμος αὐτὸν ἐπαινῶν οὐποτε καμείται. **deficio, non valeo, h. e. aegroto*. Pol. VI. 489. C: εὖν τε πλούσιος εὖν τε πένης κάμνη. Eryx. 405. A: ὅταν κάμνωμεν. Pol. IX. 583. C: κάμνωσι. Gorg. 477. D: τοῦ πένεσθαι καὶ κάμνειν. Pol. III. 406. C: διὰ βίου κάμνειν λατρευομένῳ. Gorg. 478. C: μὴδὲ κάμνων ἀρχήν. Pol. III. 406. D. Legg. XI. 916. A: ἀνδράποδον

... κάμνον φθόγ. Gorg. 504. A: σώματι γε κάμνοντι. Pol. III. 395. E: κάμνουσαν. Legg. I. 628. D: κάμνον σώμα Ιατρικῆς καθάρσεως τυχόν. Gorg. 456. B: παρὰ τινα τῶν καμνοντων. Pol. I. 332. E: μὴ κάμνουσί γε μὴν ... Ιατρός ἄχρητος. Gorg. 478. A: τοὺς κάμνοντας τὰ σώματα. Pol. I. 332. D. Hipp. mai. 301. A: εἰ κεκμηκώς τι ἢ τετρωμένος ... ἐκότερος ἡμῶν εἴη. Pol. III. 408. E: εἰ ... πάσας νόσους κάμοιεν. * *deficio*, h. e. *finior*, *morior* (ut vern. *enden*). Legg. XI. 927. B: τὰς τῶν κεκμηκοτων ψυχὰς. IV. 718. A: τοῖς κεκμηκόσι.

καμπή, ἡ, *flecto*, *flexus*. Legg. VII. 795. E: καμπῆς τε καὶ ἐκτάσεως. Phaed. 72. B: μὴδὲ καμπήν (*flexum*, h. e. *conversionem*) ποιοῖτο. Ion. 537. A: εὐλαβηθῆναι περὶ τὴν καμπήν ἐν τῇ ἱπποδρομίᾳ cet. Tim. 74. E: ἐμποδῶν καμπαῖς οὐσαι. 75. C: ὅτε οὐδὲ καμπὰς ἔχουσιν (κεφαλὴν).

καμπτός, ἡ, ὄν, *flexibilis*. Tim. 44. E: ἔκτατά τε κῶλα καὶ καμπτά (γ. καμπὰ) ἔφυσε τέτταρα.

κάμπτω, *flecto*, *incurvo*. Prot. 325. D: ὥσπερ ξύλον ... καμπτόμενον, εὐθύνουσιν cet. Med. Phaed. 98. D: χαλῶντα ... τὰ νεύρα κάμπτεσθαι που ποιεῖ οἷον τ' εἶναι ἐμὲ νῦν τὰ μέλη. Tim. 74. B: ἵνα ... καμπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενον παρέχοι. Sensus transl., ut Lat. *flecto et inflecto*, *est commoveo*, pass. *commoveor*, *adducor* (ut cedam, *sententiam mutem* al.). Prot. 320. B: ἐπειδὴ δέ σου ἀκούω ταῦτα λέγοντος, κάμπτομαι. Lach. 192. E: εἴ τις Ιατρός ὦν ... μὴ κάμπτοιο, ἀλλὰ καρτεροῖ. Pol. VI. 494. E: ἐὰν ... κάμπηται καὶ ἔλκηται πρὸς φιλοσοφίαν. Menex. 244. E: οὐχ οἷα τε ἐγένετο καρτερῆσαι ... ἀλλὰ ἐκάμφθη καὶ ἐβοήθησε. Legg. XII. 945. B: καμφθεὶς ὑπὸ βάρους ... τῆς ἀρχῆς. Etiam *deflector*, *depravor*. Theaet. 173. A: εὐθύς ἐπὶ το ψεύδος ... τρεπόμενοι πολλὰ κάμπτονται καὶ συγκλῶνται.

καμπύλος, ἡ, ὄν, *curvus*. Pol. X. 602. C: καμπύλα τε καὶ εὐθεία.

κάμψις, ἡ, *flectio*. Tim. 74. A: κάμψεως ἔνεκα.

κᾶν, i. e. καὶ ἐν. Phil. 48. A: κᾶν τούτοις. Legg. I. 633. C: κᾶν ταῖς γυμνοπαιδίαις al.

κᾶν I. i. q. καὶ ἄν, vern. *auch wohl*. Cum indic. in orat. quae dicitur hypothet. Pol. I. 329. B: εἰ γὰρ ἦν τοῦτ' αἴτιον, κᾶν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ἐπεπόνθειν (al. ἐπεπόνθη). Apol. 36. A. Cum optat. Prot. 318. B: ἐπεὶ κᾶν σὺ ... βελτίων ἂν γένοιο. Phaed. 79. A: οὐκοῦν τούτων μὲν κᾶν ἄψοιο, κᾶν ἰδοῖς cet. Conv. 209. E: ταῦτα ... τὰ ἐρωτικά ἴσως ... κᾶν σὺ μυηθείης. Pol. X. 596. D. al. Etiam cum infin. (Phaedr. 269. B: κᾶν νῶν ἐπιπλῆξαι εἰπόντας cet.) et partic. Legg. VI. 762. C: ὁ ... ἀποσυσιτήσας κᾶν ἡντιναοῦν ἡμέραν (ubi καὶ ad pron. ἡντιναοῦν et ἄν ad particip. refertur). — κᾶν εἰ (proprie etiam si forte) cum indic. Prot. 328. A: ἀλλὰ

κἂν εἰ ὀλίγον ἔστι τις ὅστις διαφέρει ... ἀγαπητόν. Phaed. 71. B: κἂν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ. Soph. 256. B. Pol. X. 579. D. Cum optat. Phil. 58. C: κἂν εἰ σμικρόν, καθαρὸν δὲ εἴη. Conv. 185. A: κἂν εἰ τις ... ἐξαπατηθῇ. Pol. X. 612. C. Sine verbo. Soph. 247. A: κἂν εἰ μόνον εἰς ἅπαξ. Phil. 58. C. Legg. I. 646. B. — II. i. q. καὶ ἂν (ἐάν) est 1) *et si vel quum*. Phaedr. 253. A: κἂν ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν. Theaet. 180. A: κἂν τούτου ζητῆς λόγον λαβεῖν cet. Polit. 296. D. 2) *etiamsi*. Prot. 319. C: κἂν πανυ καλὸς ἦ καὶ πλούσιος. Phil. 55. B: κἂν ἦ ἄριστος πάντων. Pol. I. 334. C: κἂν μὴ δοκῶσι.

κανηφορία, ἡ, *canistri portatio* (diebus festis Minervae al.). De lucri cur. 229. C: διὰ τὴν τῆς ἀδελφῆς ἀτιμίαν τῆς κανηφορίας.

κανθῆλιος, ὁ ἡ, *clitellarius* (cum v. ὄνος est vern. Lastesel). Conv. 221. E: ὄνους γὰρ κανθῆλιους λέγει cet.

κανών, ὁ, *regula*. Phil. 56. B: κανόνι γὰρ ... καὶ τὸρῳ χρηταί (τεκτονική). 51. C: τὰ τοῖς κανοσι καὶ γωνίαις (γιννόμενα). 62. B.

καπηλεία, ἡ, *commercium cauponum, institutum* al. Legg. XI. 918. A: καπηλεία ... κατὰ πόλιν πᾶσα. Ib. καπηλείας ἐπιτηδεύματα. 919. E: καπηλείας τῆς ἀνελευτέρου. VII. 847. D: καπηλείαν ... ἔνεκα χρηματισμοῦ. 849. D: οἶνον τε μεταβαλλόμενος καὶ σίτου πρᾶσιν, ὃ δὴ καπηλείαν ἐπονομάζουσιν οἱ πλείστοι. 918. D: πάντα τὰ περὶ τὴν καπηλείαν καὶ ἐμπορίαν καὶ πανδοκίαν γένη. I. 643. E: εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας ... μάλα πεπαιδευμένων σφόδρα ἀνθρώπων. VIII. 849. C.

καπηλευτικός, ἡ, ὄν, *cauponius*. Legg. VIII. 842. D: ἐμπορικῶν καὶ καπηλευτικῶν.

καπηλεύω, *rebus vendendis quaesum* (eumque sordidum) *facio*. Pol. VII. 525. D: ἐὰν τοῦ γνωρίζειν ἔνεκά τις αὐτὸ ἐπιτηδεύῃ, ἀλλὰ μὴ τοῦ καπηλεύειν. Legg. XI. 918. E. Prot. 313. D: οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες. Legg. XI. 920. A: ἡ ἔξον ὃς ἂν μέλλῃ καπηλεύσειν.

καπηλικός, ἡ, ὄν, *cauponius*. Soph. 223. D: τῆς μεταβλητικῆς οὐχ ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγὴ ... καπηλικῇ προσαγορεύεται; 224. D: καπηλικόν.

κάπηλος, ὁ, *caupo, institor*. Prot. 313. C: ἄρ' οὖν ... ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὧν ἐμπορὸς τις ἡ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων ἀφ' ὧν ἡνυχὴ τρέφεται; 314. A: στεία ... καὶ ποτὰ πριάμενον παρὰ τοῦ καπήλου καὶ ἐμποροῦ. Legg. XI. 920. C: τί ποτε τῷ καπήλῳ κέρδος ποιεῖ τὸ μέτριον. Gorg. 517. D: τούτων ... ποριστικὸν εἶναι ἡ κάπηλον ὄντα ἡ ἐμπορον. Polit. 260. C: καθάπερ ἡ τῶν καπήλων τέχνη τῆς τῶν αὐτοπωλῶν διώρισται τέχνης. Pol. II. 371. D. Legg. XI. 919. C: τῷ τῶν καπήλων γένει. Polit. 290. A: οὕς ... ἐμπόρους

καὶ ναυπλήρους καὶ καπήλους ἐπωνομάκαμεν. Pol. II. 371. D: ἢ οὐ καπήλους καλοῦμεν τοὺς πρὸς ὤνῃν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦμένους (v. διακονοῦντας) ἰδρυμένους ἐν ἀγορᾷ —; VII. 525. C.

καπνός, ὁ, *fumus*. Phaed. 70. A: ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνός διασκεδασθεῖσα (ἢ ψυχὴ). Tim. 66. E: εἰσὶ τε ὄσμαι ξύμπασαι καπνός ἢ ὀμίχλη. Pol. VIII. 569. B: φεύγων ... καπνὸν δουλείας ἐλευθέρων. IX. 581. D: καπνὸν καὶ φλυαρίαν (ἡγεῖται).

κάπρος, ὁ, *aper*. Lach. 196. E: ταῦτα λέοντα ἢ ἀρδαλιν ἢ τινα κάπρον εἰδέναι. Euthyd. 294. D: ὥσπερ οἱ κάπροι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὀρίοσε ὠθούμενοι. Locr. 104. E: ἐς συὼν ἢ κάπρων μορφάς.

καρδία, ἡ, *cor*; *animus*. Conv. 215. D: ἡ ... καρδία πηδᾷ. Ion. 535. C. Tim. 70. C: τῇ ... πηδῆσει τῆς καρδίας. Legg. VII. 791. A. Phaed. 118. D: ἐπειδὴν πρὸς τὴν καρδίαν γένηται. Conv. 218. A: τὴν καρδίαν ... ἢ ψυχὴν ἢ ὁ τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι, πληγείς τε καὶ δηχθεῖς cet. Pol. VI. 492. C: τὸν νέον τὸ λεγόμενον τίνα οἶε καρδίαν ἴσχειν; (Lat. *quid illi credis animi esse?*) Tim. 65. D. Locr. 100. A: τὸ ... θυμοειδὲς περὶ τὰν καρδίαν.

κάρδοπος, ἡ, i. q. μύκτρα (vern. *Molde*). Phaed. 99. B: ὥσπερ καρδόπη πλατεῖα.

κάρηνον, τό, *cacumen*. Legg. III. 680. B. (Hom.).

καρκίνος, ὁ, *cancer*. Euthyd. 297. C: καρκίνῳ τινὶ ἐτέρῳ σοφιστῇ.

καρπός, ὁ, *fructus, fruges*; etiam, ut Lat. *fructus*, quicquid ex aliqua re redundat vel percipitur. Pol. I. 333. A: πρὸς γε καρποῦ κτῆσιν. IV. 428. C. Phaedr. 230. D: ἢ τινα καρπὸν προσείοντες. Pol. V. 457. B: ἀτελῇ ... σοφίας δρέπτων καρπὸν (Pind.). V. 470. B: τὸν ἐπέτειον καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι. Critia 115. A: τὸν ἡμερον καρπὸν. Menex. 238. A: τὸν τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπὸν. Ep. VII. 336. B: καὶ εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπὸν τοῖς γεννήσασιν πικροτατον. Legg. VI. 782. C: μέλειτι καρποὶ δεδουμένοι. Theaet. 149. E: ξυγκομιδὴν τῶν ἐκ γῆς καρπῶν. Critia 115. A: εἴτε ἀνθῶν εἴτε καρπῶν. Legg. VI. 759. E. Prot. 321. B: δένδρων καρπούς. Crat. 410. C: τοὺς καρπούς τοὺς ἐκ τῆς γῆς. Pol. V. 470. D.

καρποῦμαι, *fruges colligo; fructum percipio, fruor*; in univ. *percipio et accipio* (etiam in malam partem). Phaedr. 251. E: ἡδονὴν ... ταύτην γλυκυτάτην ἐν τῷ παρόντι καρπούται. Pol. IX. 579. C. Legg. VIII. 844. E: ἐὰν ... ἐκ τῶν οἰκείων λαμβάνῃ (τὰ σῦκα) ... καρποῦσθω. Conv. 183. A: τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἂν ὀνειδῇ. Legg. I. 636. D: ἵνα ... καρπῶνται καὶ ταύτην τὴν ἡδονὴν. Phaedr. 240. A: τὸ αὐτοῦ γλυκὺ ὡς πλείστον χρόνον καρποῦσθαι ἐπιθυμῶν. Pol. IX. 587. A: τὰς ἀληθεστάτας (ἡδονάς) καρποῦσθαι.

Euthyd. 305. E: καρπούσθαι τὴν σοφίαν. Legg. IX. 877. A: καρπούμενον ἅπασαν τὴν αὐτοῦ κτῆσιν. Pol. VIII. 548. B: λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι. Critia 111. C: τὸ κατ' ἐνιαυτὸν ὕδωρ ἐκαρπούτο ἐκ Διός. 118. E: δις ... τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν ἐκαρπούντο. Conv. 187. E: ὅπως ἂν τὴν ... ἡδονὴν αὐτοῦ καρπώσεται. Ib. ὥστ' ἄνευ νόσου τὴν ἡδονὴν καρπώσασθαι.

κάρρων (dor., i. q. att. κρείττων), *melior, praestantior*. Locr. 94. C: ἐπεὶ ... τὸ πρεσβύτερον κάρρων ἐστὶ τῷ νεωτέρῳ. 96. D: κράτος ἐχοῖσα ἐν κόσμῳ κάρρων. 102. D. 103. A. κάρτα, *valde*. Tim. 25. D: πηλοῦ κάρτα βαθέος (sic Par. A. pro vulg. καταβραχέος).

καρτέρημα, τό, *toleratio*. Men. 88. C: πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα καὶ καρτερήματα.

καρτέρησις, ἡ, *patientia, toleratio; etiam perseuerantia*. Lach. 193. D: ἡ ἄφρων τόλμα τε καὶ καρτέρησις. 193. D: τὴν ἄφρονα καρτέρησιν. Legg. I. 633. C: κὰν ταῖς γυμνοπαιδίαις δεινὰι καρτηρήσεις παρ' ἡμῖν γίνονται. 637. B: καρτερήσεις ... σιτίων τε καὶ ποτῶν καὶ χειμῶνων *cet.* Conv. 220. A: πρὸς ... τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις. Legg. I. 633. B.

καρτερία, ἡ, *tolerantia, perseuerantia; etiam continentia*. Lach. 192. C: ὅτι οὐ πᾶσά γε ... καρτερία ἀνδρεία σοι φαίνεται. Ib. ἡ ... μετὰ φρονήσεως καρτερία. 193. B. Locr. 104. B: ἐνπείθειά τε καὶ καρτερία. Crat. 395. A: ἡ ἐν Τροίᾳ μονὴ τοῦ πλῆθους τε καὶ καρτερίας (μονὴ τε καὶ καρτερία?). Conv. 219. D: εἰς φρόνησιν καὶ εἰς καρτερίαν. Alc. I. 122. C: (εἰς) ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν. Lach. 192. D. Pol. III. 390. D: εἰ ποὺ τινες ... καρτερίαι πρὸς ἅπαντι καὶ λέγονται καὶ πράττονται.

καρτερικός, ἡ, ὄν, *perseuerans*. Def. 412. A: ῥώμη καρτερικὴ πρὸς ἀρετὴν.

καρτερός, ὁ, ὄν, *robustus; validus*. Conv. 217. C: κατὰ τὸ καρτερόν (*valide*). Theaet. 169. B: καρτεροὶ πρὸς τὸ λέγειν. Ax. 365. C: οἱ ... καρτεροὶ καὶ περικτοὶ λόγοι. **peritipax*. Phaed. 77. A: καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις. **tolerans*. Conv. 220. C: καρτερός ἀνὴρ (Hom.).

καρτερούντως, *fortiter*. Pol. III. 399. B: καρτ. ἀμυνομένου τὴν τύχην.

καρτερῶ, *tolero, sustineo; persevero*. Lach. 193. C: ἀφρονιστέως ... οἱ τοιοῦτοι κινδυνεύουσι τε καὶ καρτεροῦσιν. 192. E: εἴ τις καρτεροὶ ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως. Gorg. 507. B: ὑπομένοντα καρτερεῖν ὅπου δεῖ. Soph. 254. A: τὰ ... τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὁμίματα καρτερεῖν πρὸς τὸ θεῖον ἀφορῶντα ἀδύνατα. Crat. 395. A: διαπονεῖσθαι καὶ καρτερεῖν. Conv. 220. A. Lach. 193. B. Theaet. 157. D: ἀλλὰ θαρρῶν καὶ καρτερῶν εὐ καὶ ἀνδρείως ἀποκρίνου.

Legg. V. 727. C. Lach. 193. A: ἐν πολέμῳ καρτεροῦντα ἄνδρα. 194. A: καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσῃ ἐπιμεινόμεν τε καὶ καρτερήσωμεν. *resisto; me contineo, mihi tempero. Phaed. 82. C: ἀπέχονται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν ἀπασῶν καὶ καρτεροῦσι. 117. E: ἀλλ' ἡσυχίαν τε ἄγετε καὶ καρτερεῖτε. Pol. VIII. 556. B: μαλακοὺς ... καρτερεῖν πρὸς ἡδονὰς τε καὶ λύπας. X. 605. D: ἂν δυνώμεθα ἡσυχίαν ἀγειν καὶ καρτερεῖν. Legg. I. 635. C: ἐν ταῖς ἡδοναῖς καρτερεῖν. VIII. 836. E. Pol. III. 388. D: οὐδὲν αἰσχυρόμενος οὐδὲ καρτερῶν. Conv. 216. A: ὅτι ... οὐκ ἂν καρτερήσαιμι. 184. A: εἰάν τε κακῶς πάσχων πετήξῃ καὶ μὴ καρτερήσῃ. Menex. 244. E: οὐχ οἷα τε ἐγένετο καρτερήσαι.

κασίγνητος, ὁ, *frater* (Prot. 340. A. Hom.) et *κασίγνητης*, ἡ, *soror* (Crat. 402. C. Orph.).

κατά. I. cum genit. *de* (vern. *von-herab*). Phaedr. 229. C: αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν ... ὥσαι. Legg. X. 909. B: κατ' ἄκρας ἐξαίρειν. — *sub*, *in*. Tim. 25. D: ἐδὴ κατὰ γῆς. Ib. κατὰ τῆς θαλάττης δύσα ἠφανίσθη. — *in* (vern. *in*, *an*, *auf*, *in Beziehung auf*). Phaed. 70. D: μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων ... σκόπει μόνον τοῦτο ... ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν. Soph. 253. B: καὶ κατὰ τῶν ἄλλων ... τεχνῶν ... τοιαῦτα εὐρήσομεν ἕτερα. Pol. III. 398. A: μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες. Critia 120. A: κατὰ τοῦ πυρὸς σπένδοντες. Men. 73. A: εἴπερ ἐν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων. Hipp. min. 368. B: ἐπισκεψαί κατὰ πασῶν τῶν ἐπιστημῶν. — *super*, *h. e. de*, *in* (*prae*. c. *verbis dicendi*). Prot. 323. B: εἰάν οὗτος αὐτὸς καθ' αὐτοῦ τάληθ' ἰλέγῃ ἐναντίον πολλῶν. Phaedr. 260. B: συντιθεῖς λόγον ἔπαινον κατὰ τοῦ ὄνου. Phaed. 81. A: ὥσπερ ... λέγεται κατὰ τῶν μεμνημένων. Conv. 193. C: λέγω ... ἔγωγε καθ' ἀπάντων καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Pol. II. 362. A. Men. 76. A. *Etiam in malam partem* (Lat. *in*, *contra*). Gorg. 472. A: εἰάν βούλῃ κατ' ἐμοῦ μάρτυρας παρασχέσθαι ὥς οὐκ ἀληθῆ λέγω. B. Apol. 37. B: πολλοῦ δέω ... κατ' ἐμαντοῦ εἶρεῖν αὐτὸς ὡς ἀξίος εἰμί του κακοῦ. 23. D. — II. cum accus. *ponitur in motu, loco, tempore al.* Est *ad*. Phaedr. 229. A: κατὰ τὸν Ἴλισσόν ἴωμεν. 245. A: ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα κατὰ τε φῶδας καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποιήσιν. Phaed. 114. A: ἐπειδὴν ... φερόμενοι γένωνται κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχερουσιάδα. Polit. 284. B: ἐπειδὴ κατὰ τοῦτο (*huc*) διέφυγεν ἡμᾶς ὁ λόγος. Pol. III. 396. D: ὅταν γίγνηται κατὰ τινα ἐαυτοῦ ἀνάξιον. — *in* (*in auf*, *zu*, *velut zu Wasser al.*). Phaed. 114. A: τοὺς ἀνδροφονοὺς κατὰ τὸν Κωκυτὸν (ἐκβάλλει). Similiter 112. C: κατ' ἐκεῖνα τὰ ρείματα τῆς γῆς εἰσρεῖ (*ut nobis scribendum videtur*). Gorg. 488. A: εἰ τι μὴ ὀρθῶς πράττω κατὰ τὸν βίον τὸν ἐμαντοῦ. Theaet. 142. A: οὐ γὰρ ἡ κατὰ πόλιν. Soph. 237. B: καὶ μὲ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἄγε. Pol. II. 359. D: κατὰ

τὸν τόπον ἢ ἐνεμαν. 371. A: εἰς ... κατὰ θάλατταν ἢ ἐμπορία γίγνηται. IV. 435. E: οἱ κατὰ τὴν Θράκην τε καὶ Σκυθικὴν cet. Tim. 19. C: κατὰ τε τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πράξεις καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις. Legg. III. 692. D: κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. 698. B. Cum vn. dividendi. Phaedr. 246. E: κατὰ ἑνδεκα μέρη κεκοσμημένη. 273. E: κατ' εἶδη ... διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα. Soph. 220. B. Pol. VII. 532. E. In tempore designando. Polit. 274. C: κατὰ τοὺς πρώτους ... χρόνους. Tim. 40. C. Legg. III. 678. E: κατὰ τὸν τότε χρόνον. 680. A. al. — Verti potest per (vern. durch vel hindurch). Phaedr. 229. A: κατὰ τὸ ὑδάτιον ἵνα. Theaet. 208. D: τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἰόντων περὶ γῆς. Pol. X. 614. D: ὁρᾶν ... καθ' ἑκάτερον τὸ χάσμα τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς ἀπιούσας τὰς ψυχάς. Tim. 70. B: τοῦ περιφερομένου κατὰ πάντα τὰ μέρη ... αἵματος. 74. C: κατὰ πᾶν τὸ σῶμα. — In ratione positum valet ad, quod attinet ad (vern. in Beziehung vel Rücksicht auf). Prot. 317. A: ἐγὼ ... τοῖς τοῖς ἅπασιν κατὰ τοῦτο εἶναι (hac in re) οὐ ξυμφέρομαι. 351. C: καθ' ὃ (quatenus) ἡδέα ἐστίν, ἄρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθὰ —; Similiter καθ' ὅσον (quatenus et quoad. Prot. 351. C. Pol. IX. 591. E. Alc. I. 131. A.), καθ' ὃ τι (quatenus et quoad. Polit. 298. C. Lys. 210. B.), κατὰ τί (vern. in wie fern. Prot. 335. D. Phaed. 61. E.), κατὰ τοῦτο (hactenus. Crat. 435. E. Alc. I. 127. B.) al. — In causa posit. est per, ob vel propter. Prot. 337. D: κατ' αὐτὸ τοῦτο (hac ipsa de causa) νῦν συνεληλυθότες cet. 354. B: κατὰ τόδε (iccirco) ... ὅτι cet. Phaedr. 229. D: κατ' ἄλλο μὲν οὐδέν, ὅτι δ' cet. Gorg. 457. D: κατὰ φθόνον οἶονται τὸν ἑαυτῶν (sui obtrectandi causa) λέγειν. 482. D: ἐγὼ γε κατ' αὐτὸ τοῦτο οὐκ ἄγαμαι Πῶλον ὅτι cet. Pol. V. 454. C: κατ' ἄλλο τι ... ἢ ὅτι cet. VIII. 559. B. Tim. 76. C: κατὰ ... ταῦτα τὰ πάθη τὸ τριχῶν γένος ἐν τῷ δέρματι πέφυκε. Alc. I. 115. B. — Modum indicat. Gorg. 467. A: ἵνα προσεῖπω σε κατὰ σέ (vern. nach deiner Art). Theaet. 179. E: κατὰ τὰ συγγράμματα (scriptionum suarum instar) φέρονται. Conv. 199. A: κατ' ἑμαυτὸν, οὐ πρὸς τοὺς ὑμετέρους λόγους. Parm. 126. C: κατὰ τὸν πάππον (ut avus). Legg. IX. 859. A: ἡ κατὰ τύραννον καὶ δεσπότην. Apol. 17. B: ὁμολογοῖν ἂν ἐγὼ γε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ὁρῶ. Sic praec. cum pronomm. Phil. 58. A: τὸ κατὰ ταυτόν (eodem modo) αἰεὶ περικός. Tim. 46. E: κατὰ ταῦτα (ita). 40. B: κατ' ἐκείνα γέγονε. Similiter κατὰ ταῦτά, eodem modo (Soph. 252. A: κατὰ ταῦτά ὡσαύτως ἔχοντα. Phil. 19. B. Crat. 436. A. Conv. 187. A: ὅτι κατὰ ταῦτά ἔχει τούτοις. Pol. V. 462. C. Tim. 41. D.), κατὰ τί (Soph. 222. C: κατὰ τί λέγοντες;) et καθ' ὃ τι, quomodo (Phil. 23. C: καθ' ὃ τι, φράζεις ἂν). Hinc etiam in similitudine et comparatione ponitur. Gorg. 512. B: μή σοι δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶ-

ναι; Phil. 12. C: τὸ δ' ἐμὸν δέος ... οὐκ ἔστι κατ' ἀνθρωπον (*perinde atque hominis*). Conv. 211. C: οὐ κατὰ χρυσίον ... δόξει σοι εἶναι. Pol. V. 466. B: μὴ πη κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων φαίνεται βίον —; IX. 576. C. Euthyd. 271. C. Sic praec. ἢ κατὰ (*quam pro, quam ut comparari possit, et simpl. quam*). Phaedr. 279. A: δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους. Phaed. 94. E: οὕσης αὐτῆς πολὺ θειοτέρου τινὸς πράγματος ἢ καθ' ἀρμονίαν. 108. D: χαλεπώτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην. Polit. 275. B. Crat. 392. E: ταῦτα ... ἴσως μειζω ἔστιν ἢ κατ' ἐμὲ τε καὶ σὲ ἐξευρεῖν (i. q. ἢ ὥστε ἐμὲ ... ἐξευρεῖν). 429. D. Pol. II. 359. D: μειζω ἢ κατ' ἀνθρωπον. Tim. 40. D. Legg. IV. 707. E. Apol. 20. E. — *per* (vern. *für*, ut *für sich*, et *an*). Gorg. 505. D: λέγων κατὰ σαυτὸν. Phaed. 65. C: (ὅταν) ὅτι μάλιστα αὐτὴ καθ' αὐτὴν γίγνηται (ἢ ψυχῇ). Theaet. 206. A: αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον. Soph. 255. C: αὐτὰ καθ' αὐτά. Phil. 51. C: καλὰ καθ' αὐτά. Conv. 181. A: οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὐτὸ καλὸν οὐδέν. Pol. VI. 485. D: περὶ τὴν τῆς ψυχῆς ... ἡδονὴν αὐτῆς καθ' αὐτὴν εἶναι ἄν. Pol. X. 604. A: μόνος αὐτὸς καθ' αὐτόν. Critia 119. E: ἐν τῷ ... καθ' αὐτόν μέρει. — *ex, a* (ubi originem indicat vel significat ex quo aliquid nominetur al.). Polit. 259. B: πάντως κατὰ γε τὴν τέχνην αὐτὴν βασιλικὸς ὁρθῶς προσρηθήσεται. Crat. 407. D: οὐκοῦν ... κατὰ τὸ ἄρρεν τε καὶ τὸ ἀνδρῶν Ἄρης ἂν εἴη; 409. A: ἄλιος ... εἴη ἂν κατὰ τὸ ἀλίζειν εἰς ταῦτό τοὺς ἀνθρώπους. Conv. 203. D: κατὰ ... τὸν πατέρα ἐπίβουλος ἔστι τοῖς καλοῖς καὶ τοῖς ἀγαθοῖς. Pol. I. 341. D: οὐ γὰρ κατὰ τὸ πλεῖν κυβερνήτης καλεῖται, ἀλλὰ κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν τῶν ναυτῶν ἀρχήν. — *e, h. e. ad, secundum* (vern. *nach, gemäß*). Prot. 317. A: οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων ἂν ὑμῶν καθ' ἡλικίαν πατὴρ εἴην. 326. C: κατὰ τούτους (τοὺς νόμους) ζῆν κατὰ παράδειγμα. Gorg. 471. A: κατὰ τὸν σὸν λόγον. 483. E: οὗτοι κατὰ φύσιν τὴν τοῦ δικαίου (i. q. κατὰ τὸ φύσει δίκαιον 488. C.) ταῦτα πράττουσι. Phaed. 97. D: κατὰ νοῦν ἐμμαντῶ. 115. B: ὥσπερ κατ' ἔχνη κατὰ τὰ νῦν ... εἰρημένα ... ζῆν. Theaet. 179. C: ἐξ ὧν αἱ αἰσθήσεις καὶ αἱ κατὰ ταύτας (*his convenientes*) δόξαι γίνονται. Pol. I. 348. E: κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγοντες. Saepius verti potest ut *añ, ponit vel praecipit*. Phaedr. 227. B: κατὰ Πίνδαρον (ut P. añ). E: κατὰ Ἡρόδικον. 229. E: κατὰ τὸ Δελφικὸν γράμμα. Crat. 401. D: καθ' Ἡράκλειτον. Conv. 174. C: καθ' Ὁμέρον. Phil. 57. D: ἔστω ταῦτα κατὰ σέ (ut tu sumis). Pol. I. 334. B. Hinc κατὰ θεὸν est deo praecipiente vel iubente (Apol. 22. A. 23. B.) et deo iuvante vel divinitus. Soph. 265. D. Pol. IV. 443. C. Legg. III. 682. A. XII. 946. B. Etiam forte *fortuna*. Euthyd. 272. E: κατὰ θεὸν γὰρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐν ταῦθα. — In distributione ponitur (ut vv. quae dicuntur

distributivis exprimi oporteat). Phaedr. 273. E: καθ' ἑν ἑκαστον (vern. *jedes einzeln*) περιλαμβάνειν. Soph. 232. D: περι πασῶν τε καὶ κατὰ μίαν ἑκάστην τέχνην. Polit. 272. E: πάντες ... οἱ κατὰ τόπους (*suo quisque loco*) συνάρχοντες τῷ μεγίστῳ δαίμονι θεοί. 295. E: ὅποσαι κατὰ πόλιν ἐν ἑκάσταις (*in singulis civitatibus*) νομιεύονται. Pol. IV. 436. B: ἡ ὅλη τῇ ψυχῇ καθ' ἑκαστον αὐτῶν πράττομεν. Tim. 30. C: καθ' ἑν καὶ κατὰ γένη. Critia 109. A: καθ' ἑκαστα (*singulas, int. gentes*) ἡ τοῦ λόγου διεξοδος ... δηλώσει. Legg. III. 680. D: ἐκ τούτων τῶν κατὰ μίαν οἰκίῃσιν καὶ κατὰ γένος διεσπαρμένων. Alc. I. 114. D: ὅτι ὁ μὲν ἀρχόους πείθει ... ὁ δὲ καθ' ἑνα. Dem. 381. E: καθ' ἑνα ὄντες. (Etiam est conjunctim. Legg. IV. 708. D. V. 739. D: pro καθ' ἑν scrib. videtur καθ' ἑνα.) Ep. VI. 323. C: κατὰ δύο (vern. *je zwei*). Similiter κατ' ἐνιαυτόν, *quotannis* (Polit. 298. E.), καθ' ἡμέραν (vid. h. v.), κατὰ ἀγέλας (Lat. *gregatim*. Theaet. 197. D.), κατὰ μέρος (vern. *theilweise*) al. — Orationem amplificat (ita ut genit. vel ablativo Lat. exprimi possit). Gorg. 474. A: τα κατὰ τὴν μουσικὴν πάντα. Phaed. 82. C: τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν. Soph. 232. C: ὁπόταν γενέσῃς τε καὶ οὐσίας περὶ κατὰ πάντων λέγῃται τι. Polit. 276. B: κατὰ πάντων ἀνθρώπων ἀρχῆς ... τέχνη. Conv. 188. D: τὰ κατ' ἀνθρώπους ἔρωτικά. Pol. II. 382. E: οὔτε ἄλλους ἐξαπατᾷ οὔτε κατὰ φαντασίας οὔτε κατὰ λόγους cet. Tim. 57. A: τῇ τῶν γυναικῶν καὶ κατὰ τὰς πλευράς ὀξύνεται. 64. A: ὡδ' οὐκ ἀνὰ παντὸς αἰσθητοῦ ... τὰς αἰτίας λάβωμεν. καταβαίνω, *descendo; defluo*. Pol. VI. 311. B: (ἵνα) ἐπὶ τελευτὴν καταβαίῃ. Legg. III. 678. C: εἰς τὰ πεδία καταβαίνειν. Theaet. 142. A: εἰς λιμένα καταβαίνων. Pol. I. 328. C: καταβαίνων εἰς τὸν Πειραιᾶ. Theaet. 121. D: εἰς τὸ ἄστυ καταβαίνοντες. Lach. 193. C: εἰς φρέαρ καταβαίνοντες. Legg. VIII. 834. C: τῶν καταβαινόντων μεθ' ὀπλων. Critia 118. D: τὰ ... ἐκ τῶν ὀρῶν καταβαίοντα ... ρεύματα. Pol. I. init. κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ. II. 359. D: καταβῆναι. VII. 516. E: καταβάς εἰς τὸν αὐτὸν θάκον. Phaedr. 278. B: καταβάντες εἰς τὸ Νυμφῶν νῆμα cet. Soph. 235. B: καταβάντας. Verb. καταβατέον. Pol. VII. 520. C. Legg. VIII. 833. D.

καταβάλλω, *deicio, deturbo; prosterno*. Hipp. min. 374. A: αἷσχον ἐν πάλῃ τὸ πίπτειν, ἢ τὸ καταβάλλειν; Charm. 155. C: ἕως ... τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον καταβάλομεν. Prot. 344. C: ὥσπερ ... τὸν ἐστῶτά ποτε καταβάλαι ἂν τις. Polit. 297. C: ἂν κινήσας τις τοῦτον (v. τοιοῦτον) τὸν λόγον αὐτοῦ καταβάλῃ. Pol. VIII. 566. D: καταβαλὼν ἄλλους πολλούς. Euth. 4. C: καταβαλὼν εἰς τάφρον τινά. 15. E: ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλὼν μεγάλῃς. Pol. X. 616. A: καταβαλόντες καὶ ἐκδείραντες. * *coniciō, iñiciō*. Phil. 15. E: εἰς ἀπορίαν αὐτόν ... κατα-

βάλλων. Hipp. mai. 286. C: εἰς ἀπορίαν με κατέβαλεν. Ep. VII. 333. B: οἱ (λόγοι) ... ἡμᾶς εἰς φόβον κατέβαλον. Pol. VII. 538. D: (ὅταν) εἰς δόξαν καταβάλῃ. Phaed. 88. C: εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν. Euthyd. 277. C: ἔτι δὲ ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλὼν (v. καταβαλὼν) ὥσπερ πάλαισμα ὥρμα ... τὸν νεανίσκον. Recipr. me conicio vel obicio. Ep. VII. 344. C: πολλοῦ δεῖ μὴ γράψας ... εἰς φθόνον καὶ ἀπορίαν καταβάλῃ (v. καταβαλεῖ). *derono, ut in terram, h. e. sero. Theaet. 149. E: εἰς ποίαν γῆν ποῖον φυτὸν τε καὶ σπέρμα καταβλητέον. De pecunia usurp. est vern. niederlegen et erlegen, h. e. pendere. Legg. V. 742. B: τῇ πόλει αὐτὸ (τὸ νόμισμα ξενικόν) καταβαλλέτω. XI. 932. D: τὸ δημοσίον ὑπὲρ αὐτοῦ τιμὴν τῷ κεκτημένῳ καταβαλλέτω. Etiam in eis ponitur quae litteris mandata, igitur proposita vel in medium prolata sunt. Soph. 232. D: δεδημοσιωμένα που καταβέβληται γεγραμμένα τῷ βουλευμένῳ μαθεῖν. Pono vel impendo verti potest Legg. XII. 960. E: γελοῖον γὰρ τὸ γε μιάτην πονήσαντα ὅτι οὐκ εἰς μηδὲν βέβαιον καταβαλεῖν. — Med. iacio (ut fundamentum al.). Legg. VII. 803. A: τὰ τροπιδεῖα (v. τροπιδία) καταβάλλεσθαι. Ib. οἷον δὲ τις ναυπηγὸς τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος.

καταβάτης, ὁ, qui de curru descendit et pedester pugnat. Critia 119. B: ξυνωρίδα ... καταβάτην (v. καταβάτας) ... σμικρασπίδα ... ἔχουσιν.

κατηβιβάζω, deduco. Pol. VII. 539. E: καταβιβαστέοι ἔσονται σοι εἰς τὸ σπήλαιον πάλιν ἐκείνο.

καταβιῶ, σκο, cum v. βίον dego. Pol. IX. 578. C: ὅς ἂν ... μὴ ἰδιώτην βίον καταβιῶ. Prot. 355. A: τὸ ἡδέως καταβιῶναι τὸν βίον ἀνευ λυπῶν. Alc. I. 104. E.

καταβλάπτω, laedo. Legg. IX. 877. B: εἰ κατέβλαψε τὸν τραδέντα. 864. E: τὴν ... βλάβην ἣν ἂν τινα καταβλάψῃ cet.

καταβολή, ἡ, incursus, ut febris (vern. Anfall). Gorg. 519. A: ὅταν ... ἐλθῇ ἡ καταβολή αὕτη τῆς ἀσθενείας. Hipp. min. 372. E: νυνὶ ... ἐν τῷ παρόντι μοι ὥσπερ καταβολή (schol. κατηβολή) περιελήλυθε.

κατάβορρος, ὁ ἡ, tutus ab aquilone. Critia 118. B: ἀπὸ τῶν ἄρκτων κατάβορρος.

καταβρίθω, onero, perf. oneratus sum. Pol. II. 363. B. (Hes.).

καταβρώσκω, exedo. Phaed. 110. A: διεφθαρμένα ... καὶ καταβεβρωμένα.

κατάγειος, ὁ ἡ, subterraneus. Pol. VII. 532. B: ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος. 514. A: ἐν καταγείῳ οἰκίσει σπηλαιώδει. Prot. 320. E: ἡ κατάγειον οἰκήσιν ἐνεμεν.

καταγέλαστος, ὁ ἡ, itridendus, ridiculus vel risum movens. Gorg. 509. A: καταγέλαστος εἶναι. 512. D: καταγέλαστός σοι ὁ ψόγος γίγνεται. Conv. 198. C: καὶ ἐνενόησα τότε

... καταγέλαστος ἂν ἦν· κα cet. Pol. VII. 518. B: ἦντον ἂν καταγέλαστος ὁ γέλως αὐτῷ εἶη cet. Legg. VII. 800. B. Apol. 28. D. Gorg. 485. E: καταγέλαστον ... τὸ χρεῖμα γίγνεται. Pol. V. 467. A: καταγέλαστον μὲντ' ἂν ... εἶη. Hipp. mai. 290. A: καταγέλαστω εἶναι. Pol. VI. 493. D: λόγον ... οὐ καταγέλαστον. Hipp. mai. 282. A. Apol. 35. B: καταγέλαστον τὴν πόλιν ποιοῦντος. Theaet. 149. A: ὦ καταγέλαστε. Gorg. 484. D: καταγέλαστοι γίγνονται. Pol. X. 613. D. Lys. 205. B: καὶ γὰρ ἐστὶ καταγέλαστα. Euthyd. 278. E: ἢ τοῦτο ... ἐρώτημα ... ἐν τῶν καταγέλαστων; Legg. X. 892. D: μὴ πη ... καταγέλαστους ποιήσῃ. Euthyd. 307. B. Conv. 189. B: οὔτι μὴ γελοῖα εἶπω ... ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα. Legg. IX. 859. A: ἡ διαφωνοῦντα αὐτοῖς εἶναι καταγέλαστα. Ep. II. 314. A: καταγελαστότερα ἀκούσματα. Polit. 296. D: εἰ μίλλαι μὴ καταγελαστότατος εἶναι πάντων. Pol. V. 455. D: καταγελαστότατον. IV. 432. D: ἦμεν καταγελαστότατοι. καταγελάστως, *ridicule*. Legg. VI. 781. C. Theag. 130. B: καὶ αὐτὸς γε ... καταγ. ἔχω. Men. 96. E. Ep. VII. 347. B: οὐ παντάπασιν ἔσται μοι καταγ. πεπρωγμένα. Soph. 252. B: πάντων καταγελαστότατα.

καταγελῶ, *derideo* vel *hūdeō*, *hūdibrio habeo*; *rideo*. Legg. VIII. 831. C: τῶν δὲ ἄλλων (μαθημάτων) καταγελᾷ. Prot. 323. B: ἡ καταγελῶσιν ἡ χαλεπαίνουσι. Pol. VII. 525. E. Euth. 3. C: ἐμοῦ καταγελῶσιν ὥς μαινομένου. Euthyd. 278. D: μὴ μου καταγελᾶτε. Alc. I. 116. D: ἄλλο τι ἢ καταγελῶς ἂν αὐτοῦ —; Hipp. mai. 299. A: καταγελῶν. Phaedr. 259. A: δικαίως ἂν καταγελῶν. Pol. III. 388. D. Prot. 357. D: ἂν ἡμῶν καταγελᾶτε. 361. A: καταγελᾶν. Gorg. 473. E. Legg. X. 908. C: ὡς τῶν ἄλλων καταγελῶν. Gorg. 482. D: καὶ σου κατεγέλα ... ἐρῶς τότε. Prot. 357. D: κατεγελᾶτε ἂν ἡμῶν. Legg. III. 686. D: καὶ αὐτὸς θεμυτοῦ νῦν δὴ κατεγέλασα. Conv. 219. C: κατεγέλασε τῆς ἐμῆς ὥρας. Charm. 175. D. Conv. 221. E: ὥστε ἀπειρος ... πᾶς ἂν τῶν λόγων καταγελᾷσσι. Lach. 194. A: ἵνα μὴ καὶ αὐτῶν ἡμῶν αὐτῇ ἡ ἀνδρεία καταγελᾷσῃ. Conv. 181. D: καταγελασάντες οἰχίσσεσθαι ἐπὶ ἄλλων ἀποτρέχοντες. Fut. καταγελασομαι. Menex. 236. C: ἀλλ' ἵσως μου καταγελᾷσσι. Soph. 239. E: καταγελᾷσεται σου τῶν λόγων. Phil. 54. E. Prot. 357. D: καὶ ὑμῶν αὐτῶν καταγελᾷσσεσθε. Conv. 212. E. Pass. Theaet. 175. B: ἐν ἅπασι ... τοῖς τοιοῦτος ὑπὸ τῶν πολλῶν καταγελᾶται. Pol. VI. 499. C: οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελῶμεθα. Phil. 49. B: ἀδύνατοι καταγελῶμενοι τιμωρεῖσθαι. Pol. I. 330. D: οἱ ... λεγόμενοι ρῦθοι ... καταγελῶμενοι τίως. Euth. 3. C: τὸ ... καταγελασθῆναι ἵσως οὐδὲν πρᾶγμα.

κατάγελος, ὁ, *exilis ridiculus*. Crit. 45. E: ὥσπερ κατάγελος τῆς πράξεως.

καταγερῶ, *inesco*. Critia 112. C: καταγερῶντες.

Theaet. 202. D: ὁ ... πολλοὶ τῶν σοφῶν ζητοῦντες πρὶν εὐρεῖν κατεγγήρασαν. Conv. 216. A: ἵνα μὴ αὐτοῦ καθήμενος παρὰ τοῦτω καταγγράσω. Legg. XII. 949. C: οὐ γὰρ καταγγράσουσι cet.

καταγιγνώσκω, cognosco, reperio (praec. aliquid mali vel adversi) in aliquo (vern. kennen lernen, erfahren). Phaed. 116. C: ὅπερ ἄλλων καταγιγνώσκω. Men. 76. C: καὶ ἅμα ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας ὅτι εἰμὶ ἥττων τῶν καλῶν. Phaed. 116. C: οὐ καταγνώσομαι γε σοῦ (vern. ich werde von dir nicht das erleben) ὅπερ τῶν ἄλλων καταγιγνώσκω. Euth. 2. B: οὐ γὰρ ἐκεῖνο γε καταγνώσομαι ὡς σὺ γε ἕτερον (int. γράφει, accusas). Alc. II. 143. C. *statuo, iudico, existimo. Theaet. 206. E: μὴ τοίνυν ῥαδίως καταγιγνώσκωμεν cet. Crat. 440. C: καὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὄντων καταγιγνώσκειν ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενός. Tim. 19. D: ἐμαντοῦ ... αὐτὸς κατέγνωκα μῆποτ' ἂν δυνατός γενέσθαι ... ἐγκωμιάσαι. Cum accus. rei. Apol. 25. A: πολλήν γ' ἐμοῦ κατέγνωκας δυστυχίαν (vern. du hältst mich für sehr unglücklich). Pol. X. 607. B: μὴ καὶ τινα σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν καταγνώ. Legg. I. 625. E: ἄνοιαν (ἄνοιαν?) δὴ μοι δοκεῖ καταγνώσκειν τῶν πολλῶν ὡς οὐ μανθανόντων ὅτι cet. *condemno. Dem. 382. E: καταγιγνώσκων τοῦ ἀνδρώπου, οὔτε αὐτὸς παραγενόμενος cet.

κάταγμα, τό, tractum lanceum. Polit. 282. E: τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηχανθὲν ... λέγομεν εἶναι κάταγμα τι.

κατάγνυμι, frango, confringo; etiam deminuo (ut caput; vern. zerschmettern). Phaedr. 265. E: μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι. Men. 79. A: μὴ καταγνύναι μηδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετὴν. Perf. passivi potestatem habet. Gorg. 469. D: πᾶν τινα δόξῃ μοι εἴς κε κεφαλῆς αὐτῶν καταγένοι (v. καταγένοι) δεῖν. Ib. καταγῶς ἔσται ἀντίκα μάλα. Crat. 389. C: πρὸς τὴν καταγυῖαν (κερκίδα) βλέπων. Gorg. 524. C: καταγόσα ... εἰ τοῦ ἦν μέλη. 515. E: τῶν τὰ ὦτα καταγόμενων (ab his qui aures habent contusas, int. pugnis caestue) ἀκούεις παῦτα. Crat. 389. B: ἦν (κερκίδα) κατέαξεν. Phaed. 86. A: ἐπειδὴν ... ἡ κατάξῃ (Par. et Δ a corr. m. κατέαξῃ) τις τὴν λύραν cet. Prot. 342. B: οἱ μὲν ὥτά τε κατάγνυνται (aures contusas habent) ... καὶ ἱμάντας περιειλίττονται. Crat. 389. A: ἂν καταγῇ αὐτῷ ἡ κερκὶς ποιοῦντι.

καταγράφω, scribo, consigno. Legg. V. 741. C: μνημῆμας εἰς τὸν ἐπειτα χρόνον καταγεγραμμένας.

κατάγω, deduco. Critia 118. D: ἡ δὴ τὴν τ' ἐκ τῶν ὁρῶν ὕλην κατήγον εἰς τὸ ἄστυ cet. Filum deduco, h. e. neo. Soph. 226. B: ξαίνειν καὶ κατάγειν cet. *reduco (in patriam); recipio. Pol. VIII. 560. E: ὕβριν ... κατάγουσιν. Ep. III. 317. E: κατάγειν Δίωνα. Menex. 242. B: οἱ δ' ἡμέτεροι ... τοὺς ἀδίκως φεύγοντας δικαίως κατήγαγον. *adduco, infero. Men. 80. E: ὁρᾶς τοῦτον ὡς ἐριστικὸν λόγον κατάγεις; —

¹ Med. *descendo*. Menex. 240. C: τῇ δ' αὐτῇ διανοίᾳ κατηγάγοντο ἐξ Ἑρετρίας εἰς Μαραθῶνα.

καταγωγῇ, ἡ, *deversorium*. Phaedr. 230. B: καλή γε ἡ καταγωγῇ.

καταγώγιον, τό, *deversorium*. Phaedr. 259. A: ἀνδράποδα ἅτα σφίσις ἐλθόντα εἰς τὸ καταγώγιον.

καταδαρθάνω, *obdormisco*; *praeter dormiri*. Phaed. 71. D: καταδαρθάνειν ... ἀνεγείρεσθαι. 72. B. Conv. 219. C: οὐδὲν περιττότερον καταδαρθηκώς ἀνίστην μετὰ Σωκράτους ἢ εἰ μετὰ πατρὸς καθηύδον cet. Apol. 40. D: κατέδαρθεν. Conv. 223. B: καταδαρθεῖν πάνυ πολύ. D.

καταδεής, ὁ ἡ, *laevis, parvus*. Legg. IV. 719. E: φειδωλὸς δ' αὐτὸς καὶ πένης ἀνὴρ τὸν καταδαῖ (τάφον ἐπαινοῖ).

καταδαίκνυμι, *doceo*. Pol. III. 406. C: ὅτι Ἀσκληπιὸς οὐκ ἀγνοία ... οὐ κατέδειξεν αὐτό. 407. D: τοῦτοις ... καὶ ταύτῃ τῇ δεῖα καταδαίξει λατρικῇ.

καταδέομαι, *deprecor*. Apol. 33. E: ὥστε οὐκ ἂν ἐκείνός γε αὐτοῦ καταδεηθεῖ.

κατάδεσις, ἡ, *constrictio magica*. Legg. XI. 933. A: ἐπρωδαὶ καὶ καταδέσσει λεγομέναις. D.

κατάδεσμος, ὁ, *vinculum magicum*. Pol. II. 364. C: ἐπαγωγαῖς τιαὶ καὶ καταδέσμοις τοὺς θεοὺς ... πείθοντές σφίσις ὑπερεστίν.

καταδέχομαι, *recipio*. Pol. X. 607. C: ὅτι ἡμεῖς γε ... ἄσμενοι ἂν καταδεχοίμεθα. Tim. 84. B: ὅταν ... μήτε τὴν τροφήν καταδέχεται cet. Pol. III. 404. E: καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν. Critia 111. D: εἰς αὐτὴν καταδεχομένη. Legg. VI. 761. B: τὰ παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα καταδεχόμεναι. Pol. VIII. 561. B: (ἐὰν) μέρη ... καταδέχεται τῶν ἐκπαισόντων.

καταδέω, *aspicio, defigo, constingo*. Tim. 73. C: ἐν αὐτῷ κατέδει τὰ τῶν ψυχῶν γένη. Ep. II. 313. B: ἔπειτα αὐτοῦ τὰς ἀποδείξεις ... οὐ κατέδησας (Steph. malebat κατέδειςας). Tim. 70. E: κατέδησαν ... τὸ τοιοῦτον ἐνταῦθα ὥς θρέμμα ἄγριον. Phaed. 83. D: οὐκ οὐκ ἐν τούτῳ τῷ πάδει μάλιστα καταδεῖται ψυχὴ ὑπὸ σώματος;

κατάδηλος, ὁ ἡ, *manifestus, perspicuus*. Polit. 291. A: ὅς ἄρτι κατάδηλος νῦν ἡμῖν γέγονεν. Conv. 178. D: εἰ τι αἰσχρὸν ποιῶν κατάδηλος γένοιτο ἢ πάσχων ὑπὸ του. 187. A: μουσικὴ ... καὶ παντὶ κατάδηλος ... ὅτι κατὰ ταῦτα ἔχει τοῦτοις. Prot. 355. B: ὥς δὲ ταῦτα γελοῖά ἐστι κατάδηλον ἔστι ἐὰν cet. Phaed. 65. C: ἄρ' οὐκ ἐν τῷ λογιζέσθαι ... κατάδηλον αὐτῇ γίγνεται τι τῶν ὄντων; Conv. 222. D. Pol. IV. 428. A. Conv. 176. D: ἐμοὶ ... τοῦτό γε οἶμαι κατάδηλον γεγονέναι ἐκ τῆς λατρικῆς ὅτι cet. Prot. 342. B: ἵνα μὴ κατάδηλοι ᾖσιν ὅτι σοφία τῶν Ἑλλήνων περίεσις. Apol. 23. D. Pol. IV. 444. C: οὐκοῦν ... ταῦτα πάντα τυγχάνει ὄντα κατάδηλα ἤδη σαφῶς —; Gorg. 480. D: κατὰδηλων ζῶν ὑδίκημάτων γιγνομένων. Crat. 425. C: γελοῖα

... οἷμαι φανεῖσθαι ... γράμματα καὶ συλλαβαῖς τὰ πράγματα μεμιμημένα κατὰδῆλα γιγνόμενα.

καταδικάζω, *condemno*. Legg. XII. 958. C: τὴν ἀρχὴν τὴν καταδικάσαν. XI. 937. C: ἐὰν τῶν τοιούτων ὑπὲρ ἡμῶν μαρτυριῶν καταδικασθῶσι τινες. XII. 958. C: καταδικασθεῖς. Med. *reum ago*. Legg. XI. 928. C: τὸ δ' ἡμῶν (γιγνέσθω) τοῦ καταδικασμένου τὴν δίκην. IX. 857. A: ἕως ἂν ἐκτίσῃ ἡ πείσῃ τὸν καταδικασάμενον.

καταδουλώ, *servitute opprimo, et in univ. subigo, opprimo*. Conv. 219. E: καταδεδουλωμένος ... ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Euthyd. 303. C: παντάπασι καταδουλωθεὶς ὑπὸ τῆς σοφίας αὐτοῖν. Med. Pol. VIII. 563. E: τοῦτο ... καταδουλοῦνται δημοκρατίαν. IX. 589. D. Gorg. 483. E: ὥσπερ λέοντας ... καταδουλούμεθα. Legg. I. 638. A: ἐπειδὴ ... αἱ μείζους τὰς ἐλάττους πόλεις νικῶσι μαχόμεναι καὶ καταδουλοῦνται. Menex. 244. C: καταδουλοῦσθαι τοὺς ἄλλους. Pol. I. 351. B: δουλοῦσθαι ἀδίκως καὶ καταδεδουλώσθαι. Menex. 240. A: οὕτω πολλὰ καὶ μεγάλα γένη καταδεδουλωμένη ἦν ἡ Περσῶν ἀρχή. 245. A: μέχρι οὐ πάλιν αὐτοὶ αὐτοὺς καταδουλώσαντο. Pol. IV. 442. A: καταδουλώσασθαι καὶ ἄρχειν. IX. 574. C. VIII. 553. D: τὸ ... λογιστικὸν ... καταδουλωσάμενος.

καταδούλωσις, ἡ, *subactorum status*. Legg. VI. 776. D: τῆς τῶν Μαριανδυνῶν καταδουλώσεως.

καταδοχή, ἡ, *restitutio* (vern. *Wiederaufnahme*). Legg. IX. 867. E: τῆς αἰδοῦς τε πέρι καὶ καταδοχῆς τούτων δικαστὰς γίγνεσθαι.

καταδρομή, ἡ, *incursio*. Pol. V. 472. A: ὥσπερ καταδρομὴν ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου.

καταδύω, *subeo, ipso*. Pol. IX. 576. D: καταδύντες εἰς ἅπασαν (τὴν πόλιν). VIII. 562. E: καταδύεσθαι ... εἰς τε τὰς ἰδίας οἰκίας ... τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Etiam *ipsius, me ipsum*. Pol. III. 401. D: ὅτι μάλιστα καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὃ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία. **submergor*. Theaet. 171. D: καταδύς ἂν οἴχοιτο ἀποτρέχων (ante. *ei ... ἀνακύψει μέχρι τοῦ ἀνέχοντος*). Polit. 302. A: καθεῖς περ πλοῖα καταδύόμενα. **ms abdo*. Soph. 239. C: εἰς ἅπορον ὃ σοφιστὴς τόπον καταδέδουκεν. Pol. IX. 579. B: καταδεδουκώς ... ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ. Gorg. 485. B: καταδεδουκότι.

καταξείγνυμι, *conungo*. Legg. VI. 753. E: ταῖς ... οὕτω καταξείγνυμέναις πόλεσιν.

καταζώ, ὄνο. Conv. 192. B: μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις.

καταθέω, *invehor in aliquem*. Theaet. 171. C: ἄγαν ... τὸν ἐταῖρόν μου καταθέομεν.

καταθεωρῶ, *perspicio, cognosco*. Gorg. 465. D: (εἰ)

μὴ ὑπὸ ταύτης (τῆς ψυχῆς) καταθεσφείτο καὶ διεκρίνεται ἢ τε εὐνοποιικῇ καὶ ἡ λατρικῇ.

καταθορυβῶ, *fremitu et clamore aliquem suppresso vel ad silentium cogo*. Prot. 319. C: ἕως αὖν ἡ αὐτὸς ἀποστή ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθεῖς.

καταθραύω, *frango, discerpo*. Polit. 265. D: ταύτην ... καταθραύσαντες. Tim. 56. E: ὅταν ... πῦρ ... νικηθὲν καταθραυσθῇ.

καταίρω, (*intrans.*) *devenio*. Hipp. mai. init. ὡς διὰ χρόνον ἡμῖν κατήρας εἰς τὰς Ἀθήνας.

καταισχύνω, *ignominia afficio, dedecoro* (vern. *est ainem Schande machen et etwas zu Schande machen*). Lach. 187. A: ὅπως μὴ καταισχύνωσι τοὺς αὐτῶν προγόνους. Polit. 268. D: εἰ μὴ μέλλοιμεν (μέλλοιμεν?) ἐπὶ τῷ τέλει καταισχύναι τὸν λόγον. Conv. 183. E: πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις καταισχύνας.

κατακαλύπτω, *obtego, operio*. Crat. 397. E. (Hes.). Men. 76. B: κἂν κατακαλυμμένος τις γνοίῃ. Med. Ep. VII. 340. A: πορεύομαι δὴ τῷ λογισμῷ τούτῳ κατακαλυψάμενος. Etiam *abscondor* (vern. *sich verbergen*). Tim. 40. C: κατὰ χρόνους οὐστίνας ἕκαστοι κατακαλύπτονται (seq. πάλιν ἀναφαινόμενοι).

κατακάμπτω, *torqueo, deflecto*. Tim. 71. C: ἐξ ὀρθοῦ κατακάμπτουςα. 36. B: κατέκαμψεν εἰς κύκλον.

κατακάω, *comburo*. Ep. II. 314. C: τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ... κατάκαυσον. Phaed. 86. C: ἕως αὖν ἡ κατακαυσθῇ ἡ κατασαπῇ.

κατακείμαι, *recumbo vel discumbo* (ad coenandum, dormiendum al.); *cubo, iaceo* (vern. *sich niederlegen et liegen*). Conv. 177. D: ἐπειδὴ καὶ πρῶτος κατακείται. 213. B: ἵνα ἐκ κρίτων κατακείται. Phaedr. 230. E: ἐγὼ μὲν μοι δοκῶ κατακείσθαι (vern. *mich niederzulegen*). Phaed. 117. B. Conv. 185. D: ἐν τῇ κἀτῳ ... αὐτοῦ τὸν λατρὸν Ἐρυξίμαχον κατακείσθαι. Pol. II. 273. D: ἐπὶ τε κλινῶν κατακείσθαι. Ep. XIII. 360. A: πόρῳ κατακείμενος ἀπ' ἐμοῦ. Conv. 175. C: τυγχάνειν ... ἔσχατον κατακείμενον μόνον. 177. D: ἡμῖν τοῖς ὑστάτοις κατακείμενοις. Legg. VI. 778. D: τὸ καθεύδειν ἔαν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τεύχη. Conv. 219. C: κατακείμενη τὴν νύκτα ὅλην. 213. B: Σωκράτης οὗτος ἔλλοχῶν αὐ με ἐνταῦθα κατέκεισο. Prot. 315. D: ὁ ... Πρόδικος ἐτι κατέκειτο. Conv. 174. E: οὐ κατέκειντο οἱ ἄλλοι. 213. C: διεμηχανήσω ὅπως παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἐνδον κατακείσει. 223. B: ὡς κατακείσομενον παρὰ τῷ Σωκράτει ἀνίστασθαι.

κατακέντημα, *punctio*. Tim. 76. B: λεπτότητα ἴσῃν ἔχον τῷ κατακέντηματι.

κατακεντῶ, *compungo*. Tim. 76. B: τοῦτο ... πᾶν τὸ δέριμα κύκλῳ κατεκέντει πυρὶ τὸ θεῖον.

κατακερματίζω, *discerpo, concido*. Men. 79. C: καὶ ἐὰν οὐ κατακερματίζῃς αὐτήν κατὰ μύρια. Polit. 266. A: σχεδὸν ... πᾶν ἤδη κατακερματίζεται. Parm. 144. B: κατακερματίζεται ... ὡς οἶόν τε σμικρότατα cet. Soph. 257. C: κατακερματίζομαι. Pol. III. 395. B. Soph. 258. D: κατακερματισμένην. 225. B: τὸ ... κατακερματισμένον ἐρωτήσοι πρὸς ἀποκρίσεις.

κατακηλῶ, *delepio*. Crat. 403. D: κατακεκληθῆσθαι ἐκείνας τε καὶ τοὺς ἄλλους πάντας.

κατακλάω, *frango* (vern. *rühren, erschüttern*). Phaed. 117. D: οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων.

κατακλίνω, *colloco vel discumbere aliquem iubeo*. Pol. II. 363. C: κατακλινάντες. IV. 420. E. Med. *recumbo, accubo*. Conv. 203. C: κατακλίνεται τε παρ' αὐτῷ καὶ ἐκύτσε τὸν Ἑρώτα. 175. A: παρ' Ἑρυσίμαχον κατακλίνου. 222. E. 213. A: κατακλινεσθαι. Phaed. 117. E: κατεκλίθη ὕπτιος. Phaedr. 229. B: κατακλιθῆναι. Conv. 213. C: τί αὐτὸ ἐνταῦθα κατεκλίνης; E: κατεκλίνη. 222. E: ἐὰν ... ὑπὸ σοὶ κατακλινῇ Ἀγάθων. 176. A: κατακλινέντος τοῦ Σωκράτους. Phaedr. 230. C: κατακλινέντι. Pol. II. 372. B: κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων cet. Conv. 222. E: ἐγὼ παρὰ σὲ ἐλθὼν κατακλινῶμαι.

κατάκλιναι, ἥ, *accubatio*. Conv. 175. E: πολλοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατάκλινιν. Etiam in eo ponitur qui alteri locum concedit ut accumbat. Pol. IV. 425. B: καὶ κατακλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις cet.

κατακλύζω, *inundo; obruo*. Tim. 22. D: ὅταν ... οἱ θεοὶ τὴν γῆν ὑδάσι καθαίροντες κατακλύζωσιν. 43. B: πολλοὶ ... ὄντος τοῦ κατακλύζοντος ... κύματος. Ep. VII. 351. D: ὅν ... χειμῶνων ... ἐξαίσιον μέγεθος ... κατακλύσεις βίᾳ. Pol. V. 473. C: εἰ καὶ μέλλει γέλως ... ἀτεχνῶς ὥσπερ κύμα ... κατακλύσειν. 457. B: ὥστε μὴ παντᾶσι κατακλυσθῆναι. VI. 492. C: κατακλυσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ τοιούτου νόγου ἢ ἐπαίνου cet.

κατακλυσμός, ὁ, *eluvio*. Legg. III. 679. D: τῶν πρὸ κατακλυσμοῦ γεγονότων. 677. A: τῷ κατακλυσμῷ. Tim. 23. B: ἔνα γῆς κατακλυσμὸν. Legg. III. 682. B. V. 740. E. Tim. 25. C: κατακλυσμῶν γενομένων. Critia 111. A. Legg. III. 677. A: τὸ πολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γεγονέναι κατακλυσμοῖς τε καὶ νόσοις cet.

κατακοιμίζω, *consorio*. Legg. VII. 790. D: κατακοιμίζειν τὰ θυσιπνοῦντα τῶν παιδιῶν.

κατακοιμῶ, *consorio*. Conv. 223. D: κατακοιμήσαντ' (v. κατακοιμίσαντ') ἐκείνους.

κατάκομιζομαι, *deporto*. Critia 118. E: (ἥ) τᾶλλα ... ὥραϊα πλοίοις κατεκομίζοντο.

κατακόπτω, *concido*. Euthyd. 301. E: κατακόπτειν καὶ ἐκδέρειν. Ib. κατακόψας. C: κατακόψαντα.

κατακορής, ὁ ἥ, *saturatus*. Tim. 68. C: εἰς μέλαν κατακορὲς ἐμπεισόν. **nipius*, *fastidiosus*. Phaedr. 240. E: παρῆρσις κατακορεῖ ... *χρωμένον*.

κατακόσμησις, ἡ, *dispositio*. Polit. 271. E: ἄλλα θ' ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶ κατακοσμήσεως ἐπόμενα. Tim. 47. D: εἰς κατακόσμησιν.

κατακοσμιῶ, *in ordinem adduco, dispono*. Tim. 88. E: (ἐὰν) κατὰ ξυγγενείας εἰς τάξιν κατακοσμήῃ πρὸς ἄλληλα. Pol. VII. 540. B: καὶ πόλιν καὶ ἰδιώτας καὶ ἐαυτοὺς κατακοσμεῖν ... ἐν μέρει ἐκάστοις. Legg. IV. 720. E: κατακοσμήσει. III. 685. D: κατακοσμημένη (ἡ τοῦ στρατοπέδου κατασκευή). Pol. VIII. 560. A: κατακοσμήθη πάλιν. **aeoripo*. Phaedr. 252. D: οἶον ἄγαλμα τεκταίνεται τε καὶ κατακοσμεῖ.

κατακούω, *audio*. Soph. 248. B: κατακούεις. Riv. 133. B: ἔν' αὐτοῦ κατακούοι τὰ παιδικά. Pol. VII. 531. A: κατακούειν ... τινὰ ἡγήν. Riv. 132. A: οὐ σφόδρα κατήκουον. Prot. 314. C: ὁ θυρωρὸς ... κατήκουεν ἡμῶν. 330. E: ἄρ' οὐκ ὀρθῶς ὑμῶν κατήκουσα; Pol. V. 449. B: κατηκούσαμεν.

κατακρατῶ, *supero*. Legg. VIII. 840. E: κατακρατεῖν. VII. 789. D: τὰς τῶν σίτων τροφῶς καὶ ποτῶν κατακρατοῦντα.

κατακρούω, *oasis pulsandis allicio*. Legg. VIII. 843. E: ἐὰν ἐσμὸς ἀλλοτρίους ... κατακρούων οὕτως οἰκειῶται.

κατακρύπτω, *occulto*. Pol. V. 460. C: τὰ δὲ τῶν χειρῶνων ... ἐν ἀπορέῃ τω τε καὶ ἀδῆλῳ κατακρύπτουσιν.

κατακτῶμαι, *pasciscor*. Tim. 75. B: τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ... βίον ἂν διπλοῦν ... κατεκτήσατο.

κατακωχή, *vid. κατοκωχή*.

καταλαβή, ἡ, *comprehensio*. Def. 412. C: καταλαβὴ θεωρία τοῦ βελτίστου.

καταλαμβάνω, *comprehendo, occupo, capio; intercepto*. Tim. 38. D: ὅθεν καταλαμβάνουσι τε καὶ καταλαμβάνονται κατὰ ταῦτά ὑπ' ἀλλήλων ἡλίος τε καὶ ὁ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἑωσφόρος. 80. B. Ib. καταλαμβάνοντες. 39. A: καταλαμβάνοντα. Pol. VIII. 560. B: τελευτῶσαι ... κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν. Tim. 39. A: καταλαμβάνεσθαι. Legg. XII. 944. C: καταλαμβανόμενος ... ὑπὸ πολέμιων. Pol. VIII. 566. C: ὁ δὲ γε ... καταληφθεὶς θανάτῳ δίδεται. VI. 496. B: ἡ πον ὑπὸ φυγῆς καταληφθεὶν (*veru. itgendaw — zurückgehalten*). **comprimo*. Theaet. 165. B: καταλαβὼν τῇ χειρὶ σου τὸν ἑτερον ὀφθαλμόν. C: εἰ ὁρᾷς τὸ ἱματίον τῷ κατελημμένῳ (*int. ὀφθαλμῷ*). **cogo, impeto*. Legg. VII. 814. D: οὕτω γὰρ ἀνάγκη φύσει κατείληφεν. 823. A: τὰ ταῖς ζημίαις ὑπὸ νόμων κατελημμένα. **corripio, incesso* (*praec. de subitis periculis, malis al.*); *in univ. de eo ponitur quod supervenit vel incidit*. Theaet. 172. B: λόγος δὲ ἡμῶς ... ἐκ λόγου ... καταλαμβάνει. Ep. IX. 358. A: τοῖς

καιροῖς ... τοῖς τὸν βίον ἡμῶν καταλαμβάνουσι. Legg. IX. 873. A: εἰ δὲ τινὰς οὕτως ἀθλία ξυμφορὰ καταλάβοι. Pol. III. 387. E: ὅταν τις αὐτὸν τοιαύτη ξυμφορὰ καταλάβῃ. Legg. IX. 878. B: ὁπόταν αὐτὸν καταλάβωσιν αἱ τοιαῦται ξυμφοραί. VI. 772. C: εἰ δὲ τις ἀνάγκη δοξείε ποτε κατελάβειν. Tim. 43. C: εἴτε ζάλη πνευμάτων ... καταληφθεῖη. *comprehendo, h. e. percipio. Phaedr. 250. D: κατεilhραμεν αὐτὸ διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως τῶν ἡμετέρων. Phil. 16. D: ἔάν ... καταλάβωμεν. Ax. 370. A: καταλήψασθαι δὲ οἷσι τὴν οὐκ ἰσομένην αἰσθθσιν αἰσθθσαι. *deprehendo, offendo, reperio. Ax. 365. A: καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη συνιλεγμένον τὰς ἀφάς (receptis oribus). Conv. 174. D: ἀναρχμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. E. Theag. 130. A: ἡκων δὲ κατελάμβανε μετ' ἐμοῦ διατρίβοντα cet. Phaed. 59. E: κατελαμβάνομεν τὸν ... Σωκράτη ἄρτι λελυμένον. Charm. 153. A: καὶ αὐτόθι κατέλαβον πάνν πολλοὺς. Ep. V. 322. A: τὸν δῆμιον κατέλαβεν ἡδη προσβύτερον. Prot. 314. E: κατελάβομεν ... περιπατοῦντα. Parm. 127. A. Pol. I. 328. B. Legg. IX. 857. C: εἰ καταλάβοι ... διαλεγόμενον λατρὸν. Prot. 311. A: ἵνα ἔνδον καταλάβωμεν. Ep. VII. 350. A: κατελαβὼν θεωροῦντα. Prot. 311. A: ὥστε ... καταληψόμεθα αὐτὸν ... ἔνδον. Apol. 22. B: ὡς ἐνταῦθα ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληψόμενος ἑμεινὸν ἁμαρτίαν ἐκείνων ὄντα.

καταλάμπω, collustro. Pol. VI. 508. D: ὦν ὁ ἥλιος καταλάμπει. Ib. οὐ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν.

καταλέγω, enumero. Hipp. mai. 285. E: ἂν τις αὐτοῖς ... τοὺς ἀρχοντας ... καταλέγῃ. *numero, h. e. memoro (Ep. VII. 327. E: καταλέγων ... τὴν τε ἀρχὴν τῆς Ἰταλίας ... καὶ τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἐν αὐτῇ cet.) et habeo, existimo. Legg. V. 742. E: οὐς γε δὴ πλουσίους οἱ πολλοὶ καταλέγουσι. *deligo. Legg. VI. 762. E: ἐπειδὴν ... καταλεγῶσιν οἱ δώδεκα. XII. 943. A: στρατεύεσθαι τὸν καταλεγέντα. Med. Legg. VI. 760. B: καταλέξασθαι. Verb. Legg. XII. 968. C: καταλεκτίος ... κατάλογος τῶν ὅσοι cet. *sumo (ad considerandum). Ax. 368. B: ἀλλὰ τὸν πλωτικὸν καταλεξόμεθα —;

καταλείβομαι, stillo. Phil. 47. E. (Hom.).

καταλείπω, derelinquo; relinquo; reliquum facio; omitto. Conv. 207. D: ὅτι αἰ καταλείπει ἕτερον νέον ἀντὶ τοῦ παλαιού. 209. D: οἶα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν. Pol. IX. 584. B: λύπην οὐδεμίαν καταλείπουσιν. Tim. 84. B. Pol. III. 399. A: κατέλειπε (v. κατέλιπε). Legg. V. 740. B: καταλείπειν αἰ ... ἕνα μόνον κληρονόμον τῶν ἑαυτοῦ παίδων. XI. 923. E. Pol. III. 394. B: ὅταν τις ... ἀμοιβαῖα καταλείπῃ. Phaedr. 257. D: καταλείπειν συγγράμματα ἑαυτῶν. Gorg. 505. D: μεταξὺ ... καταλείπειν. Legg. V. 729. B: παισὶ δὲ αἰδῶ χρεὶ πολλήν, οὐ χρυσὸν καταλείπειν. XI. 930. B: καταλείπουσα παῖδας cet. Soph. 226. D: τῆς ...

καταλειπούσης μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ δὲ χεῖρον ἀπο-
βαλλούσης ἔχω (ὄνομα). Legg. VI. 773. E: παίδας παῖδων
καταλείποντα. Polit. 298. B: καταλείποντες ... ἐρήμους.
Theaet. 144. C: οὐσίαν μάλα πολλήν κατέλειπε. Conv. 191.
A. De iusto 375. C: ὁ ... οἱ πρόγονοι ἡμῖν κατέλειπον σο-
φίαν. Legg. VI. 752. A: οὐκουν ... ἂν μῦθον ἀκέφαλον
ἐκὼν καταλίπομι. Pol. I. 330. B: ἐὰν μὴ ἐλάττω καταλίπω
τουτοισί. Legg. V. 729. A: ἵνα ὅτι πλουσιωτάτους κατα-
λίπη. XI. 909. C: παίδας ... ἂν ... καταλίπη τῇ πόλει ἰκα-
νούς. XI. 914. B. Pol. X. 601. C: μὴ ... ἡμίσεως αὐτὸ
καταλίπωμεν ῥηθέν. Phaedr. 275. C: τέχνην ... ἐν γράμ-
μασι καταλίπειν. Pol. X. 599. B: καταλίπειν μνημεία.
Legg. XI. 924. C: παίδας καταλιπὼν δομένους ἐπιτροπῆς.
Phaed. 91. D: τὸ τελευταῖον σῶμα καταλιποῖσα (ἡ ψυχή).
Gorg. 523. E: καταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκείνον τὸν
κόσμον. Crit. 43. D: καταλιπόντες ἐκεῖ αὐτό. Legg. VI.
769. C: εἰ μὴ τίνα καταλείψει διάδοχον τοῦ ἐπαγορθοῦν
cet. V. 729. B: καταλείψειν. IV. 716. A: καταλείπεται ἐρη-
μος θεοῦ. Phil. 55. E: φαῦλον τὸ καταλειπόμενον ἐκάστης
ἂν γίγνοιτο. Critia 109. D: κατελείπετο ὄρειον καὶ ἀγράμ-
ματον. Tim. 19. E: καταλέλειπται ... τὸ τῆς ὑμετέρας (ν.
ἡμ.) ἔξεως γένος. Critia 112. D. Legg. II. 664. D: κατα-
λείφθαι. VII. 810. C: καταλειμμένα (γράμματα). Phaedr.
233. A: ταῦτα μνημεία καταλειφθῆναι τῶν μελλόντων ἔσε-
σθαι. Legg. IV. 716. B: καταλειφθεῖς. Tim. 45. E: κατα-
λειφθεῖσων δὲ εἰνων κινήσεων μειζόνων. Hipp. mai. 283.
A: καταλειφθέντων ... αὐτῶ πολλῶν χρημάτων. Med. Legg.
IV. 721. C: τῷ παίδας παῖδων καταλειπομενον ... τῆς ἀθα-
σασίας μετεληφέναι. Conv. 209. D: οἶους Λυκοῦργος παῖ-
δας κατέλιπετο ἐν Λακεδαιμονίᾳ οὐτῆρας cet. Pol. X. 599.
C. Tim. 73. E: ταύτη ... στενὴν διεξοδὸν κατελίπετο.

κατάλειψις, ἡ, *relictio* (vern. *das Hinterlassen*). Phaedr.
257. E: καταλείψεως συγγραμμάτων.

καταλείω, *lapidibus obruo*. Ep. VIII. 354. D: οἱ καὶ
τοὺς δέκα στρατηγούς κατέλευσαν βάλλοντες τοὺς πρὸ Διο-
νυσίου.

κατάληψις, ἡ, *expugnatio*. Gorg. 455. B: χωρίων κα-
ταλήψεως (πέρι). Legg. VIII. 830. E: ἐπὶ καταλήψιν χω-
ρίων ἀμειλλωμένους. Pol. VII. 526. D: πρὸς ... καταλήψεις
χωρίων.

καταλιμπάνω, *relinquo*. Ep. IX. 358. A: χώραν κα-
ταλιμπάνειν.

καταλλάττομαι, *commuto*. Phaed. 69. A: φόβον
πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι. Ib. ἀνδ' οὐ δεῖ ἀπαντα ταῦτα
καταλλάττεσθαι. **reconcilior*. Ep. VII. 350. E: ἡ παντά-
πασι κατηλλάγη. Pol. VIII. 566. E: ὅταν ... τοῖς μὲν κατ-
αλλαγῇ, τοὺς δὲ καὶ διαφθείρῃ.

καταλογάδην, *oratione soluta s. prosa*. Conv. 177. B:

ἄλλων ἐπαίνους καταλογάδην συγγράφειν. Legg. VII. 811. E: γεγραμμένα καταλ. XII. 975. D. Lys. 204. D: ᾧ ... καταλ. διηγείται. Hipp. min. 368. D.

κατάλογος, ὁ, *index, album; series*. Legg. XII. 968. C: καταλεκτός ... κατάλογος τῶν ὅσοι cet. Theaet. 175. A: ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων. κατάλοιπος, ὁ ἢ, *reliquus*. Tim. 39. E: τοῦτο ... τὸ κατάλοιπον ἀπειργάζετο αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ παραδείγματος ἀποτυπούμενος φύσιν.

κατάλυσις, ἡ, *dissolutio*. Legg. IX. 864. D: ἐπὶ καταλύσει τῆς παρούσης πολιτείας. 856. B: τὰ περὶ καταλυσιν τῆς πολιτείας. Ep. VII. 327. A. **destructionem*. Prot. 315. D: καὶ τοῦτο ἐκκενώσας ξένοις κατάλυσιν πεποιήκεν. Legg. XII. 919. A: καταλύσεις ἀγαπηταῖς δεχόμενος. XII. 953. A: καταλύσεις.

καταλύω, *dissolvo; finio*. Pol. VIII. 562. B: ἡ τοῦτου ἀπληστία καὶ ταύτην (τὴν δημοκρατίαν) καταλύει. Critia 120. C: τὸ βασιλικὸν καταλύειν ... γένος. Conv. 182. C: κατέλυσεν αὐτῶν τὴν ἀρχήν. Legg. III. 684. A: καταλύσειν. 683. E: βασιλεία ... καταλύεται. Ib. ἡ καὶ τις ἀρχὴ πώποτε κατελύθη cet. Apol. 32. D. Legg. IV. 714. C: ὅπως ἄρξει τε αἰεὶ καὶ μὴ καταλυθῆσεται. **desero*. Legg. VI. 762. C: καταλελυκότα τὴν φρουράν. **intermitto, abrumpo*. Gorg. 505. C: μετὰ τὸν λόγον καταλύομεν (ν. καταλύσομεν); — Recipr. est *commorari* (vern. *sich aufhalten*) vel *habitare*. Prot. 311. A: καταλύει ... παρὰ Καλλία. Tim. 20. C: οὐ καὶ καταλύομεν. Parm. 127. B: καταλύειν. Prot. 315. D: ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν καταλόντων. Etiam est Lat. *devertere*. Theaet. 142. C: ἀτὰρ πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροὶ κατέλυν;

καταμαλθακίζω, *mollem aliquem reddo*. Ep. VII. 329. D: καταμαλθακισθεῖς καὶ ἀποδειλιῶν.

καταμανθάνω, *disco vel addisco*. Theaet. 198. D: πάλιν ἔστι καταμανθάνειν ταῦτά ταῦτα cet. **percipio, intellego, perspicio*. Soph. 265. D: ἐπειδὴ δέ σου καταμανθάνω τὴν φύσιν. Parm. 128. A: οὕτω λέγεις, ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; Lach. 191. E: ἡ οὕτω καταμανθάνεις ὃ λέγω; Pol. VII. 518. C: τὸ ὄργανον ᾧ καταμανθάνει ἕκαστος. Legg. III. 689. C: εἰ ἄρα μου καταμανθάνετε ... ὃ λέγω. Pol. VII. 529. B: εἴ τις ... καταμανθάνοι τι. V. 475. D: τῷ καταμανθάνειν χαίροντες. X. 615. E: καταμανθάνοντες τὸ φθέγμα. VI. 493. A: εἰ θρόνματος μεγάλου ... ἐπιθυμίας κατεμάνθανεν. Polit. 297. C: οἷδὲ γὰρ ἄρτι ... κατέμαθον τὸ περὶ τῶν μιμημάτων. Prot. 343. A: καταμάθοι ἂν τις αὐτῶν τὴν σοφίαν τοιαύτην οὖσαν. Parm. 136. C: ἵνα μᾶλλον καταμάθω. Gorg. 517. D: ἵνα ῥέον καταμάθῃς. Conv. 199. E. Soph. 235. D: καταμαθεῖν οὐδέπω μοι δοκῶ νῦν δυνατός εἶναι. Pol. II. 368. E: ῥέον καταμαθεῖν. VI. 485. A: τὴν φύσιν αὐτῶν πρῶτον

δεῖ καταμαθεῖν. Legg. VIII. 837. B. Pol. VI. 493. B: καταμαθὼν ... ταῦτα πάντα. Eryx. 397. C.

καταμεθύσκω, *inebrio*. Gorg. 471. B: καταμεθύσας. καταμελετώ, *meditor*, *excogito*. Clit. 410. B: οὐκ ἔστιν ἡ μὴ ὄντα κυβερνήτην καταμελετῆσαι τὸν ἔπαινον περὶ αὐτῆς. **excresco*. Phil. 55. E: τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾶν ἐμπειρίᾳ καὶ τινὶ τριβῇ. Legg. I. 649. C: ἐπειδὴ ... τὴν τε ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀφοβίαν ἐν τοῖς φόβοις δεῖ καταμελετᾶσθαι. Phil. 56. E: τῆς κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν καταμελετωμένων.

καταμελῶ, *negligo*. Tim. 41. D: ἡ ἀναγκάσθη καταμελεῖν. Hipp. mai. 283. A. Tim. 44. C: καταμελήσας.

καταμέμφομαι, *stupro*. Men. 71. B: ἐμάντον καταμέμφομαι ὡς οὐκ εἰδὼς περὶ ἀρετῆς τὸ παράπαν.

καταμένω, *maneo*. Pol. VII. 519. D: τὸ αὐτοῦ ... καταμένειν. Hipp. min. 370. E: ἀναγκασθεὶς καταμεῖναι.

καταμιαίνω, *contamino*. Legg. XI. 937. D: αἱ καταμιαίνουσι ... αὐτά.

καταναλίσκω, *consumo*. Tim. 36. B: τὸ μιχθὲν ... ἦδη πᾶν κατανηλώκει (v. ἀπηναλώκει). Prot. 321. B: τοῖς ... ἀναλισκομένοις ὑπὸ τούτων. Phaed. 72. D: τίς μηχανῇ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνήσκειν;

κατανέμω, *distribuo*, *divido*. Critia 113. E: τὴν νῆσον ... δεκά μέρη κατανείμας. Legg. VIII. 848. E: κατανεμηθέντας. Med. Critia 113. B: ὅτι κατενεύμαντο γῆν πάσαν cet. Pol. VIII. 547. B: κατανειμαμένους.

καταναεύω, *adnuo*. Lys. 214. D: κατένευσεν. Euthyd. 277. C. Pol. I. 350. E: κατανεύσομαι.

κατανόημα, τό, *cognitio*. Epin. 987. D: ὕστερον αὐτοῖς παραδεδωκε τὸ τούτων τῶν θειῶν τοῦ κόσμου κατανόημα.

κατανόησις, ἡ, *consideratio*. Tim. 82. B: δευτέρᾳ κατανόησις νοσημάτων τῷ βουλομένῳ γίγνεται ξυννοῆσαι. Critia 107. D: διὰ τὴν αἰεὶ ξύνοικον κατανόησιν.

κατανομοθετῶ, *leges do*. Legg. IX. 861. B: κατανομοθετῆσαι.

κατανοῶ, *cognosco*, *perspicio*; *intelligo*, *animadverto*. Soph. 233. A: οὐ γάρ πω κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον. Phil. 48. A: οὐ πᾶν κατανοῶ. Soph. 264. B: κατανοεῖς οὐκ ὅτι cet. Pol. VI. 510. A: εἰ κατανοεῖς. Phil. 40. E: κατανοοῦμεν. Soph. 227. B: πασῶν τεχνῶν τὸ ξυγγενὲς ... κατανοεῖν. Phil. 18. B. Epin. 990. B: δεύτερον ... κατανοεῖν δεῖ τὸν ἥλιον. Tim. 25. E: κατανοῶν. 90. D: τὸ κατανοοῦν. Crat. 397. D: κατανοοῦντες. Ep. VII. 327. C: κατενόει. Alc. I. 103. B: κατανενοῆκα ... σκοποῦμενος cet. Charm. 168. A. 167. E: φόβον ... ᾗδῃ τινὰ κατανενοῆκας ὃς ἑαυτὸν ... φοβεῖται —; Prot. 342. E: κατανενοῆκας. Phaed. 90. C: οἶονται ... κατανενοηκέναι μόνοι ὅτι cet. Polit. 291. B: κατανενοηκέναι τοὺς ἄνδρας. Pol. VI. 493. D. Phaedr. 263.

C: καλὸν ... ἂν εἶδος εἴη κατανενοηκῶς ὁ τοῦτο λαβών. Soph. 259. C: ὥς τι χαλεπὸν κατανενοηκῶς. Theaet. 172. C: πολλακίς ... καὶ ἄλλοτε κατενόησα cet. Crat. 411. C: κατενόησας. Phil. 18. B: ἐπειδὴ φωνὴν ἀπειρον κατενόησεν εἴτε τις θεὸς εἴτε καὶ θεὸς ἄνθρωπος. Crat. 418. D: οὐδ' ἂν κατανόησais ὁ τι βούλεται ἢ ἡμέρα. Apol. 31. B: ἐν-θύνδε ἂν κατανόησαιτε. Phil. 35. C: καὶ τοδὲ περὶ ταῦτα ταῦτα κατανόησωμεν. Phaedr. 270. C: ψυχῆς ... ἡύσιν ... κατανόησαι. Gorg. 455. B: οὐδ' αὐτὸς πῶ δύναμαι κατανοῆσαι ὁ τι λέγω. Phaed. 90. C: ὄντος ... λόγον δυνατοῦ κατανόησαι. Soph. 254. A: κατανόησαι χαλεπός. Conv. 182. D. Tim. 44. D: κατανόησαντες ὅτι πασῶν ... μετέ-χοι. 90. D: τῷ καταπορευμένῳ τὸ κατανοῦν ἐξομοιωσαι. Verb. Polit. 305. C: τῶς ... κατανόητέον.

κατάντης, ὁ ἢ, *declivis*. Tim. 77. D: αὐτ' ἐπὶ κά-ταντες.

καταντικρύν, *e regione; cum artic. adversus vel e regione positus*. Prot. 315. C: καθήμενον ἐν τῷ καταντικρύν προστώφ ἐν θρόνῳ. Phaedr. 72. B: εἰς τὸ καταντικρύν. 112. D: ἔνια ... καταντικρύν ἢ εἰσρεῖ ἐξέπεισεν. E: τούτου ... καταντικρύν καὶ ἐναντίως ῥέων Ἀχέρων. Id. 113. B. Theaet. 194. B: καταντικρύν ... καὶ κατὰ τὸ εὐθύ. Pol. VII. 515. A. B: ἐκ τοῦ καταντικρύν. Tim. 24. E: ἐπὶ τὴν καταντικρύν πᾶσαν ἡπειρον cet. 62. D: πρὸς τὸ μέσον ἢ τι τῶν καταντικρύν. Alc. I. 133. A: ἐν τῇ τοῦ καταντικρύν ὄψει. Charm. 169. C: οἱ τοὺς χασμωμένους καταντικρύν ὀρώντες. Lys. 207. A: εἰς τὸ καταντικρύν ἀποχωρήσαντες. Euthyd. 274. C: πρῶτος προσέστη ἡμῖν ἐν τῷ καταντικρύν.

καταντλήω, *effundo in aliquem, obruo*. Lys. 204. D: ἐπειδὴν τὰ ποιήματα ἡμῶν ἐπιχειρήσῃ καταντλεῖν καὶ συγ-γράμματα. Pol. I. 344. D: ὥσπερ βαλανεύς ἡμῶν καταντλή-σας κατὰ τῶν ὧτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. VII. 536. B: φιλοσοφίας ἐτι πλείω γέλωτα καταντλήσομαι.

καταξηραίνω, *exsicco*. Tim. 75. E: τῆς ... σαρκ-κοιδοῦς φύσεως οὐ καταξηρανομένης.

καταξιῶ, *dignum iudico et simpl. existimo*. Tim. 30. C: τῶν ... ἐν μέρους εἶδει πεφυκότων μηδενὶ (int. εἰς ὁμοιό-τητα συστήσαι) καταξιώσωμεν.

καταπαλαίω, *deicio, vinco*. Pol. II. 362. D: καίτοι ἐμέ γε ἱκανὰ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαίωσαι.

καταπατῶ, *conculco, contemno*. Gorg. 484. A: καταπατήσας τὰ ἡμέτερα γράμματα. Legg. IV. 714. A: καταπατήσας ... τοὺς νόμους. Pol. VIII. 558. B: καταπατήσας ἅπαντα ταῦτα.

καταπαύω, *facio ut aliquis desistat*. Polit. 294. E: ἄμα ... καταπαύουσι δρόμον. **finio, pass. finem habeo*. Phil. 66. C: καταπαύσατε κόσμον αἰοιδῆς (Orph.). Ib. κινδυνεύει καὶ ὁ ἡμέτερος λόγος ἐν ἐκτῇ καταπεπαυμένος εἶναι κρίσει.

καταπετέαννυμι, *obtego*. Parm. 131. B: ἰστίῳ κατα-
πειάσας πολλοὺς ἀνθρώπους.

καταπιαίνω, *sagito*. Legg. VII. 807. A: ἀργῶ καὶ
ῥαθύμως καταπεπιασμένῳ (ν. καταπεπεσμένῳ) ζῶω.

καταπίμπλημι, *implero, refectio*. Pol. VI. 496. D:
ὁρῶν τοὺς ἄλλους καταπιμπλημένους ἀνομίας.

καταπίνω, *absorbeo*. Critia 111. D: τὸ καταποθῆν
ἐκ τῶν ὑψηλῶν ὕδαρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφείσα. **deoro*. Euth.
6. A: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ.

καταπίπτω, *decido; incido*. Phaed. 88. D: νῦν εἰς
ἀπιστίαν καταπέπτωκε (ὁ λόγος). Men. 84. C: πρὶν εἰς
ἀπορίαν κατέπεσεν.

καταπιστώ, *pice obliquo*. Gorg. 473. C: (ἐὰν) κατα-
πιττωθῇ.

καταπλέω, *advehor*. Euthyd. 297. C: νῆωσι ... κα-
ταπεπλευκότει.

καταπλοκή, ἡ, *contextus*. Tim. 76. D: ἐν τῇ περὶ
τοὺς δακτύλους καταπλοκῇ τοῦ νεύρου *cet*.

καταποικίλλω, *distinguo*. Tim. 85. A: καταποικίλλει
... τὸ σῶμα. **pingo*. Euth. 6. D: ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γρα-
φῶν τὰ τε ἄλλα ἰσρὰ ἡμῖν καταπεποικιλταί *cet*.

καταπολεμῶ, *devincio*. Menex. 243. C: οἰομένων ...
ἤδη αὐτὴν καταπεπολεμηθῆσαι. 245. E: ἐξ ὧν καὶ τὸ πρό-
τερον καταπεπολεμηθήμεν. 243. D: μὴ ποτ' ἂν καταπο-
λεμηθῆναι μὴδ' ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων.

καταποντῶ, *demergo*. Gorg. 511. E: οὐκ ἐάσας κα-
ταποντῶθῃναι.

κατάποσις, *devoratio*. Tim. 80. A: τὰ τῆς καταπό-
σεως (ν. πόσεως) τὰ τε τῶν ῥιπτουμένων.

καταπραύνω, *mitigo, placo*. Tim. 67. A: τὸ μὲν τρα-
χύνον ... τὸ δὲ ταυτὸν τοῦτο καταπραύνον. Euthyd. 288. B:
πάλιν κατεπραύνον τὸν Κιχῆσιππον.

κατάρα, ἡ, *imprecatio*. Alc. II. 143. B: τοῦτο ... κα-
τάρα τινί, ἀλλ' οὐκ εὐχῇ ὅμοιον ἂν εἴη.

καταριθμῶ, *numero, enumero, in numerum refero*. Polit.
266. A: τὸ ... τῶν κυνῶν οὐκ ἐπάξιον καταριθμεῖν γένος
ὡς ἐν ἀγγελαιοῖς θρέμμασιν. Conn. 215. A: οὐ γὰρ τι ῥά-
διον τὴν οὖν ἀτοπίαν ... καταριθμῆσαι. Soph. 266. E: κα-
ταριθμήσομεν. Med. *enumero*. Gorg. 451. E: ἐν ᾧ καταρι-
θμούνται ἄδοντες ὅτι *cet*. Phil. 56. D. 27. B: ὁρθῶς ...
ἔχει ... μνήμης ἕνεκα ἐφεξῆς αὐτὰ καταριθμήσασθαι. *Etiama
est (ut Lat. numero) existimo, habeo*. Phil. 47. B: τὸν ἐν αὐ-
ταῖς ... αἰ ζῶντα εὐδαιμονέστατον καταριθμεῖται.

κατερρίζω, *radicibus stabilio et in univ. stabilio, defigo*.
Tim. 73. B: κατερρίζουν τὸ θνητὸν γένος. 77. C: κατερρί-
ζωμένον πέπηγε. Med. *radices ago, me stabilio*. Tim. 76. B:
πάλιν ἐντός ὑπὸ τὸ δέσμα εἰλλόμενον (ν. εἰλούμενον) κα-
τερρίζουτο.

καταρρόϊκος, ῥή, ὄν, vern. *katarrhalisch*. Tim. 85. B: ὅσα γίνεται καταρρόϊκα (νοσήματα).

κατάρρους, ὅ, *destillatio*. Crat. 440. D: ὑπὸ ρεύματος τε καὶ κατάρρου πάντα χρήματα ἔχουσαι. C: ἀτεχνῶς ὥσπερ οἱ κατάρρου νοσοῦντες ἄνθρωποι. Pol. III. 405. D: φύσας τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι.

καταρρύπαινω, *soedo, contamino*. Legg. XI. 937. D: αἱ (κῆρες) καταμιάνουσι τε καὶ καταρρύπαινουσιν αὐτά. 919. E: καταρρύπαινειν.

καταρτυώ, *compono, moderor*. Men. 88. B: μετὰ ... νοῦ καὶ μανθανόμετα καὶ καταρτυόμενα ὠφέλιμα. Legg. VII. 808. D: πηγὴν τοῦ φρονεῖν μήπω κατηρτυμένην.

κατάρχω, *incipio, instituo*. Prot. 351. E: σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ λόγου. Conv. 177. E: καταρχέτω. 176. A: κατάρχειν. Cum accus. Euthyd. 283. B: θαυμαστόν γάρ τινα ... ἄνθρωπος κατάρχει λόγον. Med. Phaedr. 256. D: τοῖς κατηργμένοις ἤδη τῆς ἐπουρανίου (αἱ ὑπουρανίου) πορείας.

καταρῶμαι, *exsecror*. Phaed. 116. C: ὅτι μοι χαλεπαίνουνσι καὶ καταρῶνται. Alc. II. 138. C: ἔτερα πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι κατηράτο.

κατασβέννυμι, *extinguo; deleo, tollō*. Legg. VIII. 838. B: οὐκ οὐκ σμικρὸν ῥῆμα κατασβέννυσσι πάσας τὰς τοιαύτας ἡδονάς; Prot. 334. C: τὴν θυγχερείαν κατασβέσαι τὴν ... γιγνομένην ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὄφιοις. Tim. 45. D: ἀλλοιοῦται τε αὐτὸ καὶ κατασβέννυται. 57. B: ὅταν ... κατασβεσθῇ. 85. E: βία κατασβεσθῇ (χολή). 68. A: κατασβεσθῇ. Pol. III. 411. C: ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενον τε καὶ κατασβεσθῇ (θυμὸν). Tim. 37. B: πέπνυται κατασβεσθῇ. Phil. 33. D: Tim. 49. C: κατασβεσθῇ.

κατασημαίνω, *ohsigno; etiam consigno*. Legg. XI. 937. B: τὰς δ' ἐπισκήψεις τὰς ἀρχὰς φυλάττειν κατασημασμένας ὑπὲρ ἀμφοῖν. VI. 756. E: τὰ κατασημανθέντα ὀνόματα. Med. Legg. VI. 756. C: τοὺτους ... κατασημασθῇ. Men. 89. B: κατασημασμένοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον.

κατασήμεμαι, *putresco*. Ep. XIII. 361. E: τὰ δὲ μύρτα ἀποτεθέντα κατεσάπη. Phaed. 86. C: ἕως ἂν ... κατασάπη. B: πρότερον τὰ ξύλα ... κατασάπησθαι.

κατασιγῶ, *redico*. Phaed. 107. A: εὖ ἔχει μὴ κατασιγῆσαι.

κατασκεδάννυμι, *dissemino*. Apol. 18. C: ταύτην τὴν φήμην κατασκεδασάντες. De lege 320. D: κατασκεδασθῇ (ἡ φήμη).

κατασκευάζω, *adorno, instruo; construo vel exstruo; efficio, fungo*. Phaedr. 261. C: εἰ μὴ Γοργίαν Νέστορά τινα κατασκευάζεις. Legg. VII. 795. A: ὅτι παρὰ φύσιν κατασκευάζουσιν οἱ ἀριστερὰ δεξιῶν ἀσθενέστερα κατασκευάζοντες.

Pol. VIII. 557. D: πόλιν κατασκευάζειν. Legg. VI. 761. C: γυμνάσια ... κατασκευάζειν. 778. C: τὰ ἱερὰ ... κατασκευάζειν. XII. 968. C: τὸ τὰ τοιαῦτα κατασκευάζον. Critia 113. C: ἱερὰ θυσίας τε αὐτοῖς κατασκευάζοντες. Legg. III. 684. D: ἰσότητα αὐτοῖς τινὰ κατασκευάζουσι τῆς οὐσίας. Pol. II. 372. D: εἰ ... ὧν πόλιν ... κατασκευάζεις. Prot. 317. D: κατασκευάζομεν (συνέδριον). Theaet. 197. D: ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν κηρινόν τι ἐν ταῖς ψυχαῖς κατασκευάζομεν ... πλάσμα. Pol. IV. 422. E. Locr. 98. E: ὁ θεὸς τόνδε τὸν κόσμον κατασκευάσεν (codd. aliquot κατασκευάζεν). Menex. 238. B: οἷ τὸν βίον ἡμῶν κατασκευάσαν ... παιδευσάμενοι cet. Prot. 317. D: βούλοσθε ... συνέδριον κατασκευάσωμεν —; Conyn. 189. C: μέγιστ' ἂν αὐτοῦ ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμούς. Legg. XII. 968. A: κατασκευάσας αὐτήν (τὴν πόλιν) ὀρθῶς. Ep. VII. 332. B: νόμους κατασκευάσας. Locr. 94. D: κατασκευάσας. Pol. II. 363. C: συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες. Legg. X. 908. D: ἐξ ὧν μάντις ... κατασκευάζονται (εἰσίστησι) πολλοί. I. 634. D: εἴπερ καὶ μετρίως κατασκευάσται τὰ τῶν νόμων. Pol. III. 417. B: οὕτω δεῖν κατασκευάσθαι τοὺς φύλακας cet. VIII. 547. D: ξυσίτια ... κατασκευάσθαι. Legg. VI. 778. A: ὅτε τις οἰκέταις κατασκευασμένος εἰς δύναμιν εἴη cet. XII. 962. C: κατασκευασμένον (φυλακτήριον). Charm. 173. C: κατασκευασμένον ... οὕτω τὸ ἀνθρώπινον γένος ὅτι cet. Legg. IX. 855. A: τοῦ κλήρου κατασκευασμένου. 856. D. Pol. III. 400. E: τὴν ... εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἥθος κατασκευασμένην διάνοιαν. Menex. 238. E: αἱ ... ἄλλαι πόλεις ἐκ παντοδαπῶν κατασκευασμένα ἀνθρώπων εἰσι καὶ ἀνωμάτων. Tim. 23. A: ἄρτι κατασκευασμένα ... τυγχάνει γραμίμασι. Critia 114. D. Pol. VI. 489. A: ἐν ταῖς οὕτω κατασκευασμέναις ναυσί. Critia 110. B: τοῦ βίου ταναγκαῖα κατασκευασμένα. Legg. VIII. 842. A. Critia 117. D: τὰ ... περὶ τὴν τῶν βασιλέων οἰκίῳ οὕτω κατασκευάστο. Conyn. 197. B: ὅθεν ... κατασκευάσθη τῶν θεῶν τὰ πράγματα. Ep. XI. 359. B: αἱ ἐμπροσθεν πόλεις οὕτω κατασκευάσθησαν. A: κατασκευασθῆναι. Med. Pol. VIII. 557. B: ὅτι ἰδίαν ἕκαστος ἂν κατασκευῇ ... κατασκευάζοιτο. Legg. III. 685. E: κατασκευάζεσθαι τοὺς τότε. V. 737. B. al. Critia 115. B: κατασκευάζοντο τὰ τε ἱερὰ καὶ τὰς βασιλικὰς οἰκῆσεις cet. 112. B: ξυσίτια χειμερινὰ κατασκευασμένοι. Legg. V. 730. C: ἐρημίαν αὐτῶν πάσαν κατασκευάσατο ἐπὶ τέλει τοῦ βίου. Theaet. 197. C: κατασκευασάμενος περιστρεφόμενος. Pol. X. 606. E: κατὰ τοῦτον τὸν ποιητὴν πάντα τὸν αὐτοῦ βίον κατασκευασάμενον ζῆν. Verb. κατασκευαστέον. Legg. XII. 964. D.

κατασκευή, ἡ, apparatus; etiam supellex, copia. Legg. XI. 923. D: (πλήν) τῆς περὶ τὸν κλῆρον κατασκευῆς πάσης. Gorg. 477. B: ἐν χρημάτων κατασκευῇ. Critia 117. A. Pol.

IV. 419: ταύταις πρέπουσαν κατασκευὴν πῶμιναι. **constructio*. Gorg. 455. E: ἡ τῶν λιμένων κατασκευή. B: (περὶ) λιμένων κατασκευῆς ἢ νεωρίων. Id. Alc. II. 144. E. **constitutio*; etiam *habitus*, *ratio*. Legg. VIII. 842. C: ἡ τοῦ βίου κατασκευή. V. 739. B: τῆς τῶν νόμων κατασκευῆς. Def. 415. B: πολιτικῆς κατασκευῆς ἄρχων (βασίλευς). Gorg. 477. B: ἐν σώματος κατασκευῇ. Legg. V. 741. E: ἐν τῇ τοιαύτῃ κατασκευῇ. 736. B: ἐν πάσῃ κατασκευῇ πολιτικῇ. Pol. V. 449: περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευῆς. 462. A: εἰς πόλεως κατασκευῇ. Legg. V. 741. D: τὴν ἐπομένην κατασκευὴν πρὸς λαβόν. VIII. 557. B. Ep. VII. 351. C: ἐπὶ πολιτείαν ... καὶ νόμων κατασκευῇ. Pol. VIII. 544. E: αἱ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαὶ τῆς ψυχῆς.

κατασκευῶμαι, *tendo* (vern. *campiren*). Pol. X. 614. E: ὁδὸν ἐν παντὶ γύρει κατασκευῶσθαι.

κατασκιάζω, *operio*. Tim. 74. D: σαρεῖ πάντα αὐτὰ κατεσκήασεν ἄνωθεν.

κατασπείρω, *insero*. Tim. 91. D: ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μύθραν ἀόρατα ... ζῶα κατασπείραντες. **dissemino*. Legg. X. 891. B: εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶσιν.

κατάστασις, ἡ, *constitutio*; *institutum* (in magistratibus creandis pos. est vern. *Einsetzung*). Pol. III. 414. A: ἡ ἐκλογὴ ... καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων. VIII. 551. B. 557. A: ἔστι γὰρ ... αὕτη ἡ κατάστασις δημοκρατίας. Legg. VIII. 832. D: ἡ τοιαύτη κατάστασις πολιτείας. Pol. IV. 425. D: (περὶ) δικαστῶν καταστάσεως. V. 464. A: πρὸς τῇ ἄλλῃ καταστάσει. VI. 492. E: ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν. Legg. V. 736. E. Pol. IV. 426. C: τὴν ... κατάστασιν τῆς πόλεως ὅλην μὴ κινεῖν. VI. 502. D: τὴν τῶν ἀρχόντων κατάστασιν. VIII. 550. C: λέγεις δὲ ... τὴν ποίαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν; Legg. V. 735. A: ἀρχῶν καταστάσεις. VI. 751. A. 767. A: τρόπον δὲ τίνα καὶ τῶν δικαστηρίων αἱ καταστάσεις ἀρχόντων εἰσὶν αἰρέσεις. 768. D: αἱ ... περὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς καταστάσεις. XII. 956. E. III. 684. B: ταῖς καταστάσεσι τῶν πολιτειῶν. VI. 759. B. **status*, *habitus*. Legg. VII. 796. A: μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως (εὐσχημονος καταστάσεως? e seqq. μετ' εὐσχημονος). Pol. VIII. 547. B: τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν ἡγέτην. **restitutio*. Phil. 46. C: ἐν τῇ καταστάσει ... ἢ τῇ διαφθορᾷ. 42. D: ταύτην ... τὴν κατάστασιν ἡδονὴν ἀπεδεξάμεθα παρ' ἡμῶν αὐτῶν. (Tim. 58. E: pro κατάστασιν sine dubio scrib. κατὰστασιν). **sedatio*. Def. 412. D: πρῶτης κατάστασις κινήσεως τῆς ὑπ' ὀργῆς.

καταστεγάζω, *intego*. Critia 115. E: κατεστεγάσαν ἄνωθεν (τοὺς τῆς γῆς τροχοίς).

κατάστεγος, ὁ ἥ, *tectus*. Euthyd. 273. A: ἐν τῷ κα-
ταστέγῳ δρόμῳ.

κατάστρωμα, τό, *tabulatum*. Lach. 184. A: βαλόντος
τινὸς λίθῳ ... ἐπὶ τὸ κατύστρωμα.

κατασφραγίζω, *obsigno*. Eryx. 400. A: κατασφραγι-
σμένην τούτῳ νομίζουσι.

κατάτασις, ἡ, *deiectio*. Tim. 58. E: τὴν κατάτασιν
(v. κατάστασιν) ἐπὶ γῆν (antec. κατατεινόμενον ἐπὶ γῆν).

κατατάττω, *colloco*. Legg. XII. 945. A: μὴδ' εἰς τάξιν
κατατάξῃ μὴδ' ἡντινούν.

κατατείνω, *intendo, contendo*. Tim. 84. E: ὅταν (πνεῦ-
μα) ... τοὺς τε ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῇ νεύρα οὕτως εἰς τὸ
ἐξόπισθεν κατατείνῃ τουτοῖς. 63. C: ἦτιον ... κατατεινό-
μενον. * *contendo*, h. e. *contante* (continenter et fuse) *dico*.
Prot. 329. A: δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου. Pol. II. 358.
D: διὸ κατατείνας ἐρῶ τὸν ἄδικον βίον ἐπαινῶν. 367. B:
ὡς δύναμαι μάλιστα κατατείνας λέγω. * *deprimo, deiciō*. Tim.
58. E: κατατεινόμενον εἰς γῆν. 92: παντάπασι πρὸς γῆν
πᾶν τὸ σῶμα κατατεινομένοις. — Intrans. *intensus*, h. e. *se-
hemens, sum*. Pol. I. 329. C: ἐπειδὴν ... αἱ ἐπιθυμίαι παύ-
σονται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσι.

κατατέμνω, *concido, seco*. Hipp. mai. 301. B: τὸ κα-
λὸν καὶ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις κατατέμνοντες.
Tim. 36. B: ἔξ οὗ ταῦτα κατέτεμνεν. Pol. X. 610. B:
μὴδ' εἰ τις ὅτι μικρότατα ὅλον τὸ σῶμα κατατέμοι. Est
etiam, ut Lat. *concidere*, vern. *niederhauen* vel *unterbringen*. Pol.
VI. 488. C: τὸν λέγοντα ὡς διδασκὸν ἐτοίμους κατατέμνειν.
κατατετραίνω, *perforo*. Tim. 70. C: κατατετρημένας
(σῆραγγας).

κατατήκω, *liquefacio*. Tim. 61. A: κατατῆκει μόνον
πῦρ (int. αἶρα). 88. A. 65. D: γῆνινα μέρη κατατηκόμενα.
κατατίθημι, *depono*, h. e. *pendo, persolvo*. Legg. XI.
921. D: οὗτος τῇ δραχμῇ ἐκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατα-
τιθέτω. Prot. 328. C: τοσοῦτον κατέθηκε. 314. B: καταθέντα
τὴν τιμὴν. Med. Crat. 391. B: χάριτας κατατιθέμενον
(ut Lat. *gratias persolvere*). * *pono, colloco*. Pol. II. 369. E:
ἕνα ἕκαστον τούτων δεῖ τὸ αὐτοῦ ἔργον ἅπασι κοινὸν κα-
τατίθεναι. Legg. XI. 923. B: τὸ ἐνὸς ἐκάστου κατατιθεῖς
ἐν μοίραις ἐλάττωσι δικαίως. Phil. 14. B: κατατιθέντας ...
εἰς τὸ μέσον τολμῶμεν cet. Crat. 428. A: εἰ καὶ τις σμι-
κρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖη (Hes.). Legg. XII. 946. D: εἰς
τὴν ἀγορὰν θράμματα καταθέντες περὶ ἐκάστης ἀρχῆς.
Crat. 384. C: εἰς τὸ κοινὸν ... καταθέντας χρῆ σκοπεῖν.
Med. Depono. Theaet. 209. C: πρὶν ἂν ἡ σιμότης αὕτη ...
διάφορόν τι μνημείον παρ' ἐμοὶ ἐνσημνηναμένη καταθῆται.
Deponere etiam hic dicitur qui memoriae aliquid tradit. Legg.
IX. 858. D: ὅσοι ... τὴν αὐτῶν εἰς μνήμην συμβουλὴν περὶ
βίου κατέθεντο συγγραψάντες. Conv. 208. C: κλέος εἰς τὸν

ἀεὶ χρόνον ἀδιάρκετον καταθέσθαι. Praec. in eo ponitur *quod conservatum vel custoditum volumus*. Legg. XI. 913. C: ἃ μὴ κατέδου, μὴ ἀνέλη. VIII. 844. E: τῷ (νόμῳ) μὴ κινεῖν ὅ τι μὴ κατέθετο. XI. 913. C. D. Prot. 320. A: καταθέμενος ἐν Ἀρίφρονος ἐπαίδευσ. Legg. XII. 941. D: ὁ τε τὸ μείζον κινῶν οὐ καταθέμενος ὅλον ἀδικεῖ. Prot. 314. A: καταθέμενον οἶκαδε. *serpono, remoueo. Tim. 59. C: τοὺς περὶ τῶν ὄντων ἀεὶ καταθέμενος λόγους. Prot. 348. A: καταθεμένους τοὺς ποιητάς.

κατατρέχω, *inchoo in aliquem*. Legg. VII. 806. C: τὸν ξένον εἰσορμεν τὴν Σπάρτην ἡμῖν οὕτω καταδραμεῖν;

κατατρίβω, *contero, consumo*. Phaed. 87. B: ἐκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν. C: πολλὰ κατατρίψας τοιαῦτα ἱμάτια. 91. D: πολλὰ ... σώματα κατατρίψασι ἡ ψυχὴ. 87. D: (εἰ) ἡ ψυχὴ ἀεὶ τὸ κατατριβόμενον ἀνυφαίνοι. Alc. I. 113. E: ὡς τῶν προτέρων ὅλον σκευαρίων κατατετριμμένων. Legg. III. 678. D: ταῦτα ... ταχὺ κατατριβέντα ἠφάνιστο. Med. iero (ut tempus, vern. *ubriktgen*). Pol. III. 405. B: ὅταν τις ... τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις φεύγων τε καὶ διώκων κατατρίβεται cet.

καταυλῶ, *tibiae cantu obtundo vel demulceo et in univ. demulceo*. Legg. VII. 790. E: ἀτεχνῶς ὅλον καταυλοῦσι τῶν παιδιῶν. Pol. III. 411. A: ὅταν ... τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν. VIII. 561. C: μεθύων καὶ καταυλούμενος.

καταφαίνομαι, *appareo, videor, me offero*. Legg. IV. 712. E: ταῦτόν σοι πάθος ... καταφαίνομαι πεπονθέναι. Gorg. 456. A: δαιμονία γάρ τις ἔμοιγε καταφαίνεται cet. Theaet. 217. E: ἄξενόν τι καταφαίνεται μοι καὶ ἄγχιον. Phil. 16. C: ὡς γε καταφαίνεται ἐμοί. Charm. 172. C: ὅτι μοι ἄτοπ' ἄντα καταφαίνεται περὶ σωφροσύνης. Hipp. mai. 300. D: οὕτω μοι σφόδρα καὶ πολλὰ καταφαίνεται. Soph. 268. A: καὶ μοι διττῷ καταφαίνεσθόν τινα. Dem. 383. C: ἄτοπον ἔφη αὐτῷ καταφαίνεσθαι. Tim. 17. C: οἷα ... ἀρίστη κατεφαίνετ' ἂν μοι γενέσθαι. Alc. II. 140. D. Critia 121. B: καὶ τῷ δυναμένῳ ... δρᾶν αἰσχροὶ κατεφαίνοντο. Legg. I. 631. A: οὔτε ὀρθῶς ἐτι μοι κατεφάνης λέγων cet. Soph. 232. B: ἐν γὰρ τί μοι μάλιστα κατεφάνη αὐτόν μνησύν. Legg. IV. 723. A. VII. 811. D: πάντων μοι μετριώτατοί γε εἶναι κατεφάνησαν.

καταφανής, ὁ ἡ, *manifestus, conspicuus; perspicuus*. Polit. 265. D: ὁ γε βασιλεὺς ἡμῖν ... καταφανής ὅτι ... νομίζει. Pol. VI. 506. B: ἦσθα καὶ πάλαι καταφανής ὅτι cet. Legg. III. 688. D. Phil. 25. D: καταφανής κακείνη γενήσεται. Prot. 351. E: ἄρ' οὖν ... τῇδέ πη καταφανὲς ἂν ἡμῖν γένοιτο; Gorg. 463. A. Epin. 992. A: καταφανοὺς γενομένης τῆς πάντων αὐτῶν ... φήμης εὐτυχούς. Tim. 29. B: τοῦ ... μονίμου καὶ μετὰ νοῦ καταφανοὺς μονίμους (τοὺς λόγους). Prot. 312. A: ὥστε καταφανὴ αὐτόν γενέσθαι. Gorg.

453. C: ὡς μάλιστα ἂν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ περὶ οὗτου λέγεται. Pol. VI. 504. B: ἦν περιελθόντι καταφανῇ γίγνοιτο. Legg. I. 632. D. Polit. 289. C: τοὺς ... ἀμφισβητούντας τῷ βασιλεῖ καταφανείς γενήσεσθαι. Prot. 361. C: καταφανῇ αὐτὰ γενέσθαι. Legg. VII. 812. A: τότε ... τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ καταφανέστερον. Theaet. 186. E: καὶ μάλιστα γε νῦν καταφανέστατον γέγονεν ἄλλο ὃν αἰσθήσεως ἐπιστήμη.

καταφαρμακεύω, *incanto*. Phaedr. 242. E: ὅς διὰ τοῦ ἐμοῦ στόματος καταφαρμακευθέντος ὑπὸ σοῦ ἐλέχθη.

κατάφασις, ἡ, *affirmatio*. Def. 413. C: ἐν καταφάσει καὶ ἀποφάσει.

καταφεύγω, *confugio*; *me convertio*. Alc. I. 110. E: οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις. Phaed. 76. E: εἰς καλὸν γε καταφεύγει ὁ λόγος, εἰς τὸ cet. Crat. 425. D: ὥσπερ οἱ τραγωδοποιοὶ ... ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι. Legg. VI. 778. E: εἰς αὐτὸ (τὸ τείχος) καταφεύγοντας. Soph. 236. D: ἐπεὶ καὶ νῦν ... εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφυγεν. Phil. 64. E. Soph. 260. C: τὸν ... σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ καταπεφευγέναι. Phaedr. 244. E: καταφυγῶσα πρὸς θεῶν εὐχὰς τε καὶ λατρίας. Phaed. 99. E: εἰς πούς λόγους καταφυγόντα.

καταφθείρω, *deleo*. Legg. III. 697. D: ἀνάστατα ... ἔσθην φίλια πυρὶ καταφθείραντες.

καταφίημι, *demitto*. Lach. 183. E: κατηφίει (ν. ἐφίει) τὸ δορὺ διὰ τῆς χειρός.

καταφλέγω, *comburo*. Hipp. min. 371. C. (Hom.).

καταφορᾶ, ἡ, *lapsus*. Ax. 370. C: καταφορὰς ὀμβρῶν.

καταφορᾶ, *defero aliquid in aliquam rem* (ita ut eam copia tamquam unda obruam). Pol. IX. 587. E: ἀμύχανον ... λογισμὸν καταπεφόρηκας τῆς διαφορότητος τοῖν ἀνδρῶν (al. „contentionem vocis ad praelongum vocabulum numeri a Socrate prolati adhibendam” intelligunt).

καταφρόνησις, ἡ, *contemptio*. Pol. VIII. 558. B: καταφρόνησις ὡν ἡμεῖς ἐλέγομεν cet. Ep. VII. 341. E: καταφρονήσεως ... ἐμπλήσειεν ἂν οὐδαμῇ ἐμμελοῦς.

καταφρονητικῶς, *contemptim*. Theaet. 161. C: ἵνα μεγαλοπρεπῶς καὶ πάνυ καταφρ. ἤρετο ἡμῖν λέγειν.

καταφρονῶ, *despicio*, *contemno*. Gorg. 512. C: ἀλλὰ σὺ οὐδὲν ἥτιον αὐτοῦ καταφρονεῖς καὶ τῆς τέχνης τῆς ἐκείνου. Apol. 26. D. Conv. 216. D: καταφρονεῖ τοσοῦτον ὅσον cet. Clit. 407. C: πῶς οὐ καταφρονεῖτε τῆς νῦν παιδείσεως —; Alc. II. 150. A: οἱ δὲ ... καταφρονοῦσιν ἀπάντων τούτων. Gorg. 510. C: καταφρονοὶ γὰρ ἂν αὐτοῦ ὁ τύραννος. Pol. VIII. 549. A. Legg. X. 885. C: τῷ καταφρονεῖν ἡμῶν. 900. B. Gorg. 452. B: πάνυ καταφρονῶν ἀπάντων. Legg. VI. 754. E: τῶν νόμων καταφρονῶν. Conv. 220. C: ὡς καταφρονοῦντα σφῶν. Soph. 246. B: καταφρο-

νοῦντες. Ep. II. 312. A: ὥς σὺ ἐμοῦ ... καταπεφρόνηκας. B. Lach. 200. A: ἐπειδὴ ἐμοῦ κατεφρόνησας Σωκράτει ἀποκρινάμενον. Apol. 28. C: ὃς τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε ... ὥστε cet. Crat. 400. A: τούτου ... καταφρονήσαιεν ἄν. Conν. 184. B: ἄν ... μὴ καταφρονήσῃ. Pol. VII. 540. D: καταφρονήσωσιν. Gorg. 527. C: ἔασόν τινά σου καταφρονήσαι ὡς ἀνοήτου. Pol. X. 606. B: καταφρονήσας ὅλου τοῦ ποιήματος. Legg. III. 692. C. Phaedr. 252. A: πάντων καταφρονήσασα. Legg. III. 695. B: καταφρονήσαντος. Theaet. 150. E: ἐμοῦ ... καταφρονήσαντες. Ep. VII. 339. B: εἰ τις ... καταφρονήσει τῆς ἐμῆς φιλοσοφίας. Pol. VIII. 556. D: (ὅταν) μηδαμῇ ταύτῃ καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων, Euthyd. 273. C: εἰπὼν ... ταῦτα κατεφρονήθην ὑπὲρ αὐτοῖν. Phaedr. 239. B: περίφοβον ὄντα τοῦ καταφρονηθῆναι. Alc. I. 119. D: καταφρονηθέντας. Hipp. mai. 281. C: τὸν μέλλοντα μὴ καταφρονήσεσθαι.

καταφυγή, ἡ, *refugium*. Legg. III. 699. B: εὐρίσκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι καὶ τοὺς θεοὺς.

καταχαρίζομαι, *gratificor*; cum acc. rel in *gratiam alicuius aliquid remitto*. Apol. 35. C: οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κάθηται ὁ δικαστής, ἐπὶ τῷ καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια. Gorg. 513. D: μὴ καταχαρίζομενον, ἀλλὰ διαμαχομένον.

καταχειροτονω, *darno*. Ax. 368. E: κατεχειροτόνησαν τῶν ἀνδρῶν ἀκριτον θάνατον.

καταχέω, *effundo*; *perfundo*. Pol. III. 411. A: ὅταν ... τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὧτων. 398. A: μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες. Med. Legg. I. 637. E: κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι (οἶνον). Tim. 41. D: πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατήρα ... τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχέιτο. **effundo*. Soph. 264. C: ἔτι μείζων κατεχύθη σκοτοδινία. Etiam in eo ponitur qui conviciis aliquem obruit, qui famam vel opinionem spargit al. Legg. VII. 800. D: ἐνίοτε πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι. 814. D: δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν.

καταχρῶμαι, *utor*, *adhideo*. Phil. 51. A: μάντεσι (v. μάρτυσι) καταχρῶμαι πρὸς τὸ cet. De virt. 379. D: πολλὰ γὰρ ... καὶ Ὅμηρος τῷ αὐτῷ τούτῳ καταχρῆται. Conν. 205. B: τὰ δὲ ἄλλα ἄλλοις καταχρῶμεθα ὀνόμασιν. Phaed. 110. B: οἷς ... οἱ γραφεῖς καταχρῶνται. Pol. VII. 539. B. 520. A: ἵνα καταχρῆται αὐτὸς αὐτοῖς ἐπὶ τὸν εὐνδαμον τῆς πόλεως. Theaet. 173. B: καταχρῶμεθα. Gorg. 490. C: (ἐν τῷ) καταχρῆσθαι εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα. Conν. 187. C: πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καταχρῆσθαι θυθμῷ τε καὶ ἀρμονίᾳ. Legg. III. 700. B. Tim. 73. E: καταχρῶμενος ... τούτῳ. Polit. 272. C: κατεχρῶντο τούτοις οὐμπασιν ἐπὶ φιλοσοφίαν. Critia 112. C. Ep. VII. 353. E: εἰ .. ἡ τυραννὶς οὐκ ὀρθῶς τῇ τῆς πόλεως ὁρμῇ καταχέχεται. Crat. 426. E: διὸ φαίνεται

μοι τούτω πρὸς ταῦτα κατακεχρησθαι. Tim. 21. C: εἴ γε ... μὴ παρέργω τῇ ποιήσει κατακρήσατο. 78. B. Phaedr. 273. C: ἐκείνῳ ... κατακρήσασθαι τῷ cet. Critia 113. A: ἐπινοῶν εἰς τὴν αὐτοῦ ποιῆσιν κατακρήσασθαι τῷ λόγῳ. **abutor*. Menex. 247. A: εἰ παρασκευασαίσθαι τῇ τῶν προγόνων δόξῃ μὴ κατακρησόμενοι.

καταχώννυμι, *odruo*. Gorg. 512. B: καταχώσειν ἂν ὑμᾶς τοῖς λόγοις. **obsucro*. Crat. 414. C: ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγωδεῖν αὐτά.

καταψεύδομαι, *mentior, falsi quid de aliquo confingo vel dico*. Euthyd. 283. E: ὅτι (ν. ὅ τι) μαθῶν μου καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδει τοιοῦτο πρᾶγμα. Legg. VII. 821. B: καταψευδόμεθα νῦν ... Ἕλληνες πάντες μεγάλων θεῶν. Phaed. 85. A: οἱ ... ἄνθρωποι ... καὶ τῶν κυκνῶν καταψεύδονται. Pol. III. 391. D: οἷα νῦν καταψεύδονται αὐτῶν. II. 381. D: μηδὲ Πρωτέως ... καταψευδέσθω μηδεῖς. Menex. 247. E: ἡμῶν τοὺς ἐπαινοῦντας καταψεύδεσθαι. Legg. XII. 941. A: καταψευδόμενος τῆς πόλεως. III. 700. E: μυσικῆς ... καταψευδόμενοι. Ep. III. 319. D: καταψεύσασθαι.

καταψευδομαρτυρῶ, *testimonium falsum dico; pass. ponitur in eo in quem falsum dicitur testimonium*. Gorg. 472. A: ἐνίοτε γὰρ ἂν καὶ καταψευδομαρτυρηθεῖ ὑπὸ πολλῶν καὶ δοκούντων εἶναι τι.

καταψηφίζομαι, *condemno; cum accus. rei cuius aliquis dicitur damnari vel damnatus esse*. Apol. 41. D: καίτοι σὺ ταύτῃ τῇ διανοίᾳ κατεψηφίζοντό μου. 35. E: ὅτι ἐμοῦ κατεψηφίσασθε. Gorg. 515. E: οὐδεμίαν αἰσχρὰν δίκην (*crimini turpi vel flagitii*) κατεψηφίσαντο αὐτοῦ Ἀθηναῖοι. 516. A: κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο. Phaed. 98. E: ἐμοῦ κατεψηφίσασθαι. Legg. IX. 878. D: οἱ καταψηφισάμενοι δικασταί. Apol. 39. D: ὑμῖν τοῖς καταψηφισαμένοις. 38. D: πρὸς τοὺς ἐμοῦ καταψηφισαμένους θάνατον. 35. B: καταψηφισέσθε. Pass. Polit. 299. A: ὧν δ' ἂν καταψηφισθῇ. Pol. VIII. 558. A: ἀνθρώπων καταψηφισθέντων θανάτου ἢ φυγῆς.

καταψύχομαι, *rigesco*. Tim. 84. E: τότε ... πᾶν τὸ τοιοῦτον καταψήγεται (A et Θ a pr. m. καταψήγεται).

καταψῶ, *demulceo*. Phaed. 89. B: καταψήσας ... μου τὴν κεφαλὴν.

κατεγγυνῶ, *vador vel vades pascō*. Legg. IX. 871. E: κατεγγνᾶτω τὸν ὦ ἂν ἐπισκῆπτεται. 872. B: κατεγγνᾶν. Med. *oudimonium facio*. Legg. IX. 872. B: ταύτην (τὴν ἐγγυήν) ... τοὺς αὐτόχειρας κατεγγνᾶσθαι.

κατέδω, *cedo*. Phaed. 110. E: οἱ ἐκεῖνοι οἱ λίθοι ... οὐ κατεδύσμενοι οὐδὲ διεφθαρμένοι ... ὑπὸ σπηεδόνος καὶ ἄλλης.

κάτειμι, *descendo*. Ax. 371. A: κατιόντας εἰς Ἄιδου.

In univ. (ut Lat. *descendo*) *profisciscor*, *οπισθίο*. Prot. 316. C: *ἐξόνον* ... *ἀνδρα καὶ κατιόντα εἰς πόλεις μεγάλας*. **revertor*, *redeo*. Pol. X. 607. D: *κατιέναι*. Ep. VII. 333. D: *κατιών οἰκάδε*. Polit. 273. E: *πάλιν ἀποθνήσκοντα εἰς γῆν κατήγει κατεῖπειν*, *deferre*, *incusare* vel *accusare*; *prodere*. A. 366. C: *τοσάδε τοῦ ζῆν κατεῖπεν ὥστε cet.* Theaet. 149. A: *μὴ μέντοι μου κατεῖπης πρὸς τοὺς ἄλλους*. Cognata sunt perf. et fut., tamquam a formis *ἔρω* et *ἔρεω* ducta. Theaet. 125. A: *ἐπειδὴ ἐναντίον ἐμοῦ κατεῖργκέ σου (te accusavit)*. Menex. 249. E: *οὐ κατερώ (te prodam)*. Ib. ὅπως μου μὴ κατερῆς. Pol. X. 595. B: *οὐ γάρ μου κατερῆτε πρὸς τοὺς τῆς τραγωδίας ποιητάς*. — Etiam simpl. est *dicere* (ut vern. *angeben*). Theag. 123. B: *ἐναντίον ἐμοῦ κάτειπε τίς ἐστιν αὐτῇ ἡ σοφία ἥ ἐπιθυμῆς*.

κατελῶ, *miseror*. Pol. III. 315. C: *μηδενὶ τρόπῳ καταλεήσουσιν*.

κατέναντι, *contra*, *adversus*. Charm. 155. D: *κατέναντι* (codd. plerique *κατέναντα*) *λέοντος νεβρόν ἐλθόντα*.

κατεπαῖδω, *incanto*. Men. 80. A: *ἀτεχνῶς κατεπαῖδεις*. Gorg. 483. E: *κατεπαῖδοντές τε καὶ γοητεύοντες*.

κατεπείγω, *impello*; *urgeo*. Theaet. 172. D: *κατεπαίγει γὰρ ὕδωρ ῥέον*. 187. D. Ep. VII. 336. D: *κατεπαίγουσι ... ὕμας αἱ τῶν στάσεων ... διαφοραί*. Legg. VI. 781. E: *οὐδὲν ἡμᾶς ἐστὶ τὸ κατεπαίγον τὸ μὴ cet.* Ep. VII. 338. E: *ἅμα δ' ἡ φιλοτιμία κατηπειγεν αὐτόν*.

κατεργάζομαι, *perficio*; *efficio*. Legg. VII. 791. A: *κατεργάσατο ἀντὶ μηχανῶν ἡμῖν διαθέσεων ἔξεις ἐμφονας*. III. 686. E: *θανυμάσ' ἂν καὶ πολλὰ κατεργασάμενος εὐδαιμονοί*. **exerceo* vel *versor* in aliqua re. Tim. 88. C: *ἡ τινα ἄλλην σφόδρα μελέτην διανοίᾳ κατεργαζόμενον*. **acquiro*, *potior*. Gorg. 473. D: *οὔτε ὁ κατεργασμένος τὴν τυραννίδα ἀδίκως*.

κατέρχομαι, *redeo*. Pol. VIII. 566. A: *κατέρχεται*. Apol. 21. A: *μεθ' ὧν κατῆλθε*. Legg. III. 682. E: *οὐδὲ πάλιν ἐκπεσόντες κατῆλθον μεταβαλόντες ὄνομα*. Alc. II. 142. A. Legg. IX. 868. A: *φυγῶν μῆκετι κατέλθη*. Pol. VIII. 566. A: *ἐκπεσῶν ... καὶ κατελθῶν*. Ep. VII. 325. B: *οἱ τότε κατελθόντες*. Legg. IX. 868. D: *κατελθόντων ... τῶν κτεινάντων*.

κατευθύνω, *dirigo*, *rego*; *duco*. Legg. VIII. 807. A: *κατευθύνετω τὰς φύσεις αὐτῶν*. 847. A: *μέχριπερ ἂν κατευθύνωσιν εἰς τὸν αὐτοῦ δρόμον*. Tim. 44. B: *αἱ περιφοραὶ κατευθυνόμεναι*. Critia 118. C: *ὁ τι δ' ἐνελεῖπετο, κατευθύντο (sic Par. A. pro vulg. κατ' εὐθὺ τῷ)*. **rationem perasco*. Legg. XII. 945. A: *κατευθύνειν αὐτοῦ τὸν εὐθύνον*.

κατεύχομαι, *imprecor* et simpl. *precor*. Pol. III. 393. A: *κατεύχεσθαι τῶν Ἀχαιῶν πρὸς τὸν θεόν*. Legg. XI. 934. E. Pol. III. 394. A: *κατεύχετο*.

κατέχω, retineo, detineo; cohíbeo, reprímō; etiam contineo, comprehendo. Phaedr. 254. A: ἐαυτὸν κατέχει μὴ ἐπιπηδᾶν τῷ ἐρωμένῳ. Pol. VIII. 554. C: κατέχει ἄλλας κακὰς ἐπιθυμίας ἐνούσας. Men. 74. D: ὁ οὐδὲν ἥττον κατέχει τὸ στοργγύλον ἢ τὸ εὐθύ. Pol. VIII. 552. E: οὓς ... βία κατέχουσιν αἱ ἀρχαί. Crat. 404. A: ὅτι οὕτω μὲν ἂν κατέχοι αὐτοὺς δῆσας τῇ περὶ ἀρετὴν ἐπιθυμίᾳ. Tim. 70. A: ἵνα ... βία τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν κατέχοι γένος. Pol. III. 415. E: ὅθεν τοὺς ... ἔνδον μάλιστα ἂν κατέχοιεν. Gorg. 458. C: μὴ τινὰς αὐτῶν κατέχωμεν βουλομένους τι καὶ ἄλλο πράττειν. Phaedr. 117. C: κατέχειν τὸ μὴ δακρύνειν. D: κατέχειν τὰ δάκρυα. Polit. 259. C: εἰς τὸ κατέχειν τὴν ἀρχήν. Pol. X. 606. B: οὐ ῥάδιον ἐν τοῖς αὐτοῦ πάθεσι κατέχειν. Lach. 184. A: τὸν γέλωτα κατέχειν. Charm. 162. C: μόγις ... ἐαυτὸν ἐν τῷ προσθεῖν κατέχων. Epin. 982. C: τρεῖς μοῖραι κατέχουσαι. Apol. 39. C: οὓς νῦν κατεῖγον. Theag. 122. A. Pol. X. 606. C: ὁ ... τῷ λόγῳ κατεῖχες ἐν παντὶ βουλομένον γελωτοποιεῖν. Phaedr. 240. E: μόγις κατεῖχε τὴν ... ξυνουσίαν ἐπίπονον οὖσαν φέρειν. Phaedr. 104. D: ὁ τι ἂν κατάσχη. 105. D. Pol. VI. 496. B: χαλινὸς οἷος κατασχεῖν. Tim. 73. D: ὁ ... τὸ λοιπὸν καὶ θνητὸν τῆς ψυχῆς ἐμελλε καθέξειν. Gorg. 508. E: ταῦτα ... κατέχεται καὶ δίδεται ... ἀδαμντίνους λόγοις. Pol. X. 606. A: τὸ βία κατεχόμενον. VIII. 554. C: κατεχομένας βία. * *teneo, capio; tropon, reprímio*. Phil. 26. C: τρίτον δὲ οὐ σφοδρὰ κατέχω τί βούλῃς φράζειν. Men. 72. D: οὐ μέντοι ὥς βούλομαι γέ πω κατέχω τὸ ἐρωτώμενον. Tim. 63. D: τόπον ἐναντίον ... κατέχειν. Phil. 45. E: ἡ σφοδρὰ ἡδονὴ κατέχουσα. Parm. 148. E: τὴν ἔδραν κατέγον. Theaet. 150. D: αὐτοὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὐρόντες τε καὶ κατέχοντες. Pol. IX. 572. E: ὅταν ἐλπίσωσιν οἱ δεινοὶ μάγοι ... μὴ ἄλλως τὸν νέον καθέξειν. Pass. est *teneri, capi vel corrípi*; etiam *mente incipari*. Ion. 536. B: κατέχει ἐξ Ὁμήρου. A: ὁ δὲ ἐξ ἄλλης (Μούσης) ἐξήρηται· ὀνομάζομεν δὲ αὐτὸ κατέχεται. Conyn. 215. D: κατέχομεθα. Ion. 536. B: πολλοὶ ἐξ Ὁμήρου κατέχονται τε καὶ ἔχονται. 534. E: ἐξ ὅτου ἂν ἕκαστος κατέχηται. 536. C: ἐξ ὅτου ἂν κατέχωνται. Conyn. 215. C: μόνα κατέχεσθαι ποιεῖ. Ion. 536. D: κατεχόμενος καὶ καινόμενος. Pol. VIII. 560. D: καθήραντες τὴν τοῦ κατεχομένου ὑπ' αὐτῶν ... ψυχὴν. Legg. III. 700. D: κατεχόμενοι ὑφ' ἡδονῆς. Ion. 533. E: ἐνθεοὶ ὄντες καὶ κατεχόμενοι. 534. A: αἱ βάρχαι ... κατεχόμεναι. Men. 99. D: ἐπίπονος ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ τοῦ θεοῦ. Phaedr. 244. E: τῷ ὀρθῶς μανέντι τε καὶ κατασχομένῳ. * *obtíneo, occuro vel potius*. Legg. XI. 932. A: εἰ ... τινα κατέχοι φήμη τῶν τοιοῦτων προοιμιῶν. Tim. 61. B: μέχριπερ ἂν ὕδωρ αὐτοῦ τὰ τῆς γῆς διάκενα ... κατέχη. Ep. VII. 335. E: τὴν ἀρχὴν εἰ κατέσχεν. Pol. VIII. 560. C: κατέσχον τὸν αὐτὸν τόπον τοῦ

τοιούτου. II. 360. B: τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. Alc. II. 141. E: κατασχεῖν ... τὴν τυραννίδα. *premo, affligo; adstringo. Hipp. mai. 304. C: ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη ... κατέχει. Ep. VIII. 355. C: ἐπειδὴ κατέχει κίνδυνος Σικελίαν. III. 317. A: ἐπειδὴ πόλεμος ὑμῶς κατεῖχεν. Legg. IV. 706. D: τῶν Ἀχαιῶν τότε ὑπὸ τῶν Τρώων κατεχομένων τῇ μάχῃ. IX. 858. A: ὥσπερ κατεχομένοις νομοθέταις ... ὑπὸ μεγάλης τινὸς ἀνάγκης, ... νομοθετεῖν. (VII. 802. E. pro κατεχόμενα scrib. videtur τὰ ἐπόμενα).

κατηγόρημα, τό, *accusatio*. Legg. VI. 765. B: ἐν ... τῇ δοκιμασίᾳ κατηγόρημα ἐν τούτῳ ἔστω καὶ ἀπηγόρημα. IX. 881. E: τὴν κατηγορημάτων μεγίστων.

κατηγορία, ἡ, *accusatio, criminatio*. Apol. 19. A: τίς ἡ κατηγορία ἐστὶν ἐξ ἧς ἡ ἐμὴ διαβολὴ γέγονεν. Pol. IV. 420. A: ταῦτα καὶ ἄλλα τοιαῦτα συχνὰ τῆς κατηγορίας ἀπολείπεις. VII. 531. B. (ubi in plectro et fidibus pos.). Phaedr. 267. A: ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ. 272. E.

κατήγορος, ὁ ἡ, *index; subst. accusator*. Gorg. 486. B: κατηγόρου τυχῶν πάνυ φαύλου καὶ μοχθηροῦ. Legg. XII. 943. B: μηδὲ κατηγόρῳ τούτων πέρι γενέσθαι. Gorg. 480. D: αὐτὸν πρῶτον ὄντα κατήγορον καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων. Ep. VI. 323. B: δέυρο παρ' ἐμὲ ... πέμπετε μομφῆς κατήγορον ἐπιστολήν. Apol. 18. B: ἐμοῦ ... πολλοὶ κατήγοροι γέγονασι πρὸς ὑμᾶς. C. 17. B: ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγόρων. 19. B. 41. D: τοῖς κατηγόροις οὐ πάνυ χαλεπαίνω. 18. A: (πρὸς) τοὺς πρῶτους κατηγόρους. D: δι' τοὺς μου τοὺς κατηγόρους γεγονέναι.

κατηγορῶ, *exprobro, reprehendo; queror; crimino, accuso*. Gorg. 491. B: ὡς οὐ ταῦτά σὺ τ' ἐμοῦ κατηγορεῖς καὶ ἐγὼ σοῦ. Apol. 24. D. Legg. I. 636. C: πάντες ... Κρητῶν τὸν περὶ Γαυριμήδη μῦθον κατηγοροῦμεν. Pol. V. 453. E: ταῦτα ἡμῶν κατηγορεῖτε; Gorg. 519. C: κατηγοροῦσι τῶν μαθιτῶν ὡς ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτούς. Pol. VI. 499. E: μὴ πάνυ οὕτω τῶν πολλῶν κατηγόρει. Legg. VI. 767. E: κατηγορεῖτω. Apol. 35. D: κατηγοροῖην ἂν ἐμαντοῦ ὡς θεοῦς οὐ νομίζω. Gorg. 521. E: εἰ αὐτοῦ κατηγοροὶ τις λέγων ὅτι cet. Menex. 244. E: ὁρθῶς ἂν κατηγοροίῃ. Theaet. 208. B: ἡ μήπω κατηγορῶμεν. Prot. 328. C: τῶνδε δὲ οὐπω ἄξιον τοῦτο κατηγορεῖν. Polit. 299. A. Alc. II. 147. B: ὁ λέγει κατηγορῶν πού τις. Gorg. 521. E: κατηγοροῦντος ὀψοποιοῦ. De lege 320. E: εὐλογοῦντες ἢ κατηγοροῦντες. Apol. 18. E: κατηγοροῦντων. Gorg. 482. C: ὅπερ Γοργίου κατηγόρει πρὸς σὲ παθεῖν. Dem. 385. C: ἀνθρώπου τις κατηγόρει εὐθύθειαν ὅτι ταχέως ... πιστεύοι. Apol. 18. B: οἱ ... κατηγοροῦν ἐμοῦ οὐδὲν ἄληθές. Pol. X. 605. C: οὐ μέντοι πῶ τό γε μέγιστον κατηγορίκαμεν αὐτῆς. Apol. 18. C: πολλὸν χροῖον ἤδη κατηγορηκότες. Menex. 244. E: εἰ τις βούλοιτο τίς πόλεως κατηγορῆσαι δικαίως. Legg. X. 886. E:

οἷον κατηγορήσαντός τινος ἐν ἀσεβείῃσιν ἀνθρώποις ἡμῶν. Apol. 18. D: τοὺς ἄρτι κατηγορήσαντας. Euth. 2. C: ἐρχεται κατεγορήσων μου ... πρὸς τὴν πόλιν. Apol. 36. A: κατηγορήσοντες ἐμοῦ. Pol. IV. 420. A: ἔστω καὶ ταῦτα κατηγορημένα. Apol. 18. A: πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα. Verb. κατηγορητέον. Gorg. 508. B. *dico, indico. Alc. I. 118. B: ὡς ὁ λόγος σου κατηγορεῖ καὶ σὺ σαντοῦ. 105. A: νῦν δὲ ἕτερα κατηγορήσω διανοήματα σα πρὸς αὐτόν σε. Def. 414. D: τοῦ ... κατηγορουμένου. Theaet. 167. A: οὐδὲ κατηγορητέον ὡς ὁ μὲν κάμνων ἀμαθής ... ὁ δὲ ὑγιαίνων σοφός. — Recipr. (vern: sich zeigen) est i. q. impere, patere. Phaed. 73. B: ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει.

κατήκοος, ὁ ἥ, Lat. *audiens* (ut dicto), h. e. *obediens*. Tim. 70. A: τοῦ λόγου κατήκοον ὄν. Men. 71. E: κατήκοον οὐσαν τοῦ ἀνδρός. Pol. VI. 499. B: τῇ πόλει κατήκοοι (κατηκῶ?) γενέσθαι. Critia 120. E: κατήκοοι ... ἦσαν τῶν νόμων. Pol. VIII. 562. D: τοὺς ... τῶν ἀρχόντων κατήκους προσηλακίζει. *qui audit, h. e. *percepit*. Ax. 365. B: ἀνὴρ ... κατήκοος λόγων.

κατηρεφής, ὁ ἥ, *tectus*. Critia 116. B: κατηρεφείς (νεωσοίκους) αὐτῇ τῇ πέτρᾳ.

κατιδεῖν, *spectare, conspicerē; etiam cognoscere, perspicere*. Euthyd. 271. A: ὑποκύψας ... κατείδον. Legg. X. 904. A: ἐπειδὴ κατείδεν ἡμῶν ὁ βασιλεὺς ἐμψύχους οὔσας τὰς πράξεις ἀπάσας. Euth. 5. C: ἐμὲ δὲ οὕτως ὀξέως ... κατείδεν ὥστε cet. Pol. X. 615. D: ἐκείνον ... κατείδομεν ἐξαίφνης. Legg. III. 676. A: μῶν οὐκ ἐνθύνδε τις ἂν αὐτῶν ᾔστα ... κατιδοί; Pol. II. 372. E: τάχ' ἂν κατιδοίμεν τὴν τε δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν. Phaedr. 248. C: ἥτις ἂν ψυχὴ ... κατιδῇ τι τῶν ἀληθῶν. Conv. 210. D: ἕως ἂν ... κατιδῇ τινὰ ἐπιστήμην μίαν τοιαύτην cet. Soph. 260. E: ἵνα ... κατιδῶμεν. 236. D: κατιδεῖν παγγάλεπος (ἀνὴρ). Conv. 211. E: αὐτὸ τὸ θεῖον ... μονοειδὲς κατιδεῖν. Pol. IV. 445. B. Conv. 172. A: ὅπισθεν κατιδῶν με. Tim. 63. E: λείου ... παθήματος αἰτίαν ... κατιδῶν. Epin. 986. E: ὁ πρῶτος ταῦτα κατιδῶν. Phaed. 82. E: τοῦ εἰργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα. Tim. 77. C: κατιδόντι. Legg. III. 691. B: εἰς τὸ γεγονὸς παρ' ὑμῖν ... κατιδόντα. Pol. X. 620. B: κατιδοῦσαν. Soph. 260. E: κατιδόντες. Pol. IV. 420. B. Perf. κατείδναι, quod huc refertur, est *scire*. Legg. VII. 799. C: μὴ σφόδρα κατειδῶς ὁδόν. Soph. 229. C: τὸ μὴ κατειδότα τι δοκεῖν εἰδέναι.

κατισχναίνω, *macero*. Pol. VII. 561. C: ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος.

κατοδύρομαι, *deploro*. Ax. 367. D: ὡς κατοδύρονται τὸ ζῆν. 368. B: κατοδυρομένων.

κατοίκησις, ἡ, *domicilium*. Critia 115. C: ἐν ταύτῃ τῇ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν προγόνων κατοικήσει. Tim. 71. B: εἰς τὴν ἐκείνου κατοικῶσιν.

κατοικίζω, *colloco, constituo; domicilium colloco, etiam locum domicilio deligo; pass. collocor, habito*. Tim. 69. D: χωρὶς ἐκείνου κατοικίζουσιν εἰς ἄλλην τοῦ σώματος οἰκῶσιν τὸ θνητόν. Pol. IX. 592. B: τῷ βουλομένῳ ... ἑαυτὸν κατοικίσειν. Critia 109. B: κατῴκισον τὰς χώρας. Tim. 24. B: ταύτην ... ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν ... ἡ θεὸς ... κατῴκισεν. Critia 113. C: ἐκγόνους ἑαυτοῦ κατῴκισεν ... ἐν τινὶ τόπῳ τοιῷδε τῆς γῆσου. Tim. 70. A: κατῴκισαν. Pol. IX. 579. A: εἰ καὶ ἄλλους ὁ θεὸς κύκλῳ κατοικίσεις γείτονας πολλοὺς αὐτῷ. Ep. VIII. 357. B: εἰς τὰς ἀρχαίας ... οἰκήσεις κατοικίσας. Critia 109. B: κατοικίσαντες. Pol. VIII. 543. A: κατοικιοῦσιν εἰς οἰκήσεις. Legg. V. 747. E: τοὺς αἰὲ κατοικιζομένους. Tim. 89. E: ὅτι τρία ψυχῆς τριχῇ ἐν ἡμῖν εἶδη κατῴκισται. 71. D: τὴν περὶ τὸ ἥπαρ ψυχῆς μοῖραν κατῴκισμένην. Epin. 987. A: κατῴκισμένους. Critia 113. D: ἐν ᾧ κατῴκιστο (v. κατῴκισται). Phaedr. 246. C: κατοικισθεῖσα. **deduco colonos, in loco pos. incolis frequento*. Legg. VI. 752. D: περὶ τὰς χώρας ἣν νῦν κατοικίσετε. Tim. 24. D: τοῦτον (τὸν τόπον) ἐκλεξαμένη πρῶτον κατῴκισεν. Legg. IV. 707. E: τίς ὁ κατοικιζόμενος ὑμῖν λεῖως ἔσται. III. 683. A: ἔθνος ... κατοικιζόμενον. Ib. κατῴκισμένον. IV. 707. E: εἰς τὴν χώραν κατῴκισμένους. **condo (ut urbem), constituo, inſtituo*. Legg. XI. 919. D: οὐς ὁ θεὸς ἀγορθῶν πάλιν κατοικίσει. III. 683. D: τρεῖς πόλεις κατοικίσειν. Ep. VII. 336. A: πᾶσαν Σικελίαν κατοικίσειν. Legg. IV. 708. C: τῷ κατοικίζοντι καὶ νομοθετοῦντι. VI. 754. A: τὴν κατοικίζουσαν αὐτὴν πόλιν. III. 702. D: κατοικίζοντες. Pol. IV. 433. A: ὅτε τὴν πόλιν κατῴκισμεν. Ep. VIII. 357. A: Σικελίαν αἶν τὴν ἄλλην ... κατῴκισα. VII. 332. E: εἰ τὰς ἐξηρημαμένας ... πόλεις κατοικίσεις. Pol. II. 370. E: κατοικίσαι ... αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον οὐ cel. Ep. VII. 332. B: κατοικίσαντες πολλὰς ... πόλεις. Legg. VI. 751. E: τὴν πόλιν ... κατοικίειν. IV. 704. C: διὸ καὶ κατοικίεσται (ἡ πόλις). 708. C: κατοικίζεσθαι τε καὶ νομοθετεῖσθαι. III. 702. A: τὸ Δωρικὸν ἐθεασάμεθα κατοικιζόμενον στρατόπεδον. VI. 752. B: ὡς ἀνδρείως ... ἡ πόλις ἡμῖν ἔσται κατῴκισμένη. Critia 111. E: τὸ δ' αὖτεν κατοικισμένον ᾧδ' ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. Legg. III. 682. B: κατῴκισθη ... Ἴλιον. VI. 754. B: πολλὰι τῶν κατοικισθειῶν (πόλεων).

κατοικίσις, ἡ, *ponitur in colonis deducendis et in urbe condenda, civitate constituenda* al. Legg. III. 684. E: ἡ κατοικίσις τε καὶ νομοθεσία. Pol. V. 453. B: ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως. Legg. III. 682. E: ἡ καὶ ... ἐπὶ τὴν εἰς Λακεδαιμόνα κατοικίσιον αὐτὴν. 702. A: τὴν ἐπὶ θαλάττῃ κατοικίσιον. XII. 969. D: ἐπὶ τὴν τῆς πόλεως κατοικίσιον. III. 685. B:

κατοικίσεων. Hipp. mai. 285. D. Legg. III. 683. A: ἀλλήλων ... ταῖς κατοικίσεσιν ἐχομένας (πόλεις).

κατοικισμός, ὁ, i. q. κατοίκισις. Legg. IV. 704. A. XII. 962. B. Ep. VII. 336. D: ἐπὶ πάσης Σικελίας κατοικισμὸν. Legg. III. 683. A: διὰ πολιτειῶν τινῶν καὶ κατοικισμῶν διεξελθόντες.

κατοικῶ, incolo, habito; vivo. Pol. VIII. 560. C: φανερώς κατοικεῖ. Tim. 25. C: ὅσοι κατοικοῦμεν ἐντὸς ὄρων Ἑρακλείων. Legg. V. 739. D: κατοικοῦσι. Tim. 69. E: κατοικοῦν. Ep. VII. 329. A: Μεγαροὶ ... εἰ κατοικοῦντες ἐνυγχάνομεν. Critia 108. E: τοῖς ... κατοικοῦσι. Ep. VII. 349. D: ἐν ᾧ (κῆρυ) κατῶκον ἐγώ. Critia 112. D: τούτῳ ... κατῶκον τῷ στήματι. Legg. II. 666. E: οὐκ ἐν αὐτοῖς κατοικητότων. Critia 112. B: κατοικήσει. Legg. XII. 969. C: ἐν ἀκροπόλει τῆς χώρας κατοικήσαντας. Etiam urbs dicitur κατοικεῖν, h. e. *habitari vel sibi esse*. Legg. III. 677. C: τὰς ἐν τοῖς πεδίοις πόλεις ... κατοικούσας. 682. C: καὶ ἄλλαι γε πόλεις τότε κατῶκον ... πολλαί. Pass. est *constitutum esse*. Legg. III. 693. A: καθάπερ ... κατοικεῖται (τὰ γένη). 683. A: ἦν (Λακεδαιμόνα) ὑμεῖς ὁρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι.

κατοινῶ, oino obruo. Legg. VII. 815. C: κατωνωμένους (Σατύρους cet.).

κατοκωχή, ἡ, *mentis permutio, instinctus afflatusque divinus*. Phaedr. 245. A: τρίτη ... ἀπὸ Μουσῶν κατοκωχή (v. κατοχή) τε καὶ μανία. Ion. 536. C: θεία μοῖρα καὶ κατοκωχή (v. κατακωχή).

κατόπιν, post. Prot. 316. A: κατόπιν ... ἡμῶν ἐπεισ- ἦλθον cet. Gorg. 447. A: ἀλλ' ἡ ... κατόπιν ἐορτῆς ἡγομεν —; κατόπισθεν, post. Phaedr. 266. B: τούτον διώκω κατόπισθε μετ' ἰχνιον (ad Homer. ficta). Pol. II. 363. D: γένος κατόπισθεν λείπεσθαι τοῦ οἴου καὶ εὐόρκου. Tim. 57. D: πόλλ' αὖν εἴη ἐμποδῶν τῷ κατόπισθεν λογισμῷ.

κάτοπτρον, τό, *speculum*. Phaedr. 255. D: ὥσπερ ... ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθε. Crat. 414. C. Tim. 71. B: οἷον ἐν κατόπτρῳ ... κατιδεῖν εἰδῶλε παρέχοντι. 72. C. Alc. I. 133. A. Theaet. 206. D: εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ. Pol. X. 596. D. Tim. 46. A: τὸ ... περὶ τῆν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίαν. C. Theaet. 193. C: οἶα τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὀψεως πάθῃ. Soph. 239. D. Pol. III. 402. B. Legg. X. 905. B: ὡς ἐν κατόπτροις. Alc. I. 132. E: εἰς κατοπτρα τε καὶ τὰ τοιαῦτα.

κατορθῶ, erigo; dirigo, rego. Enthyd. 281. A: κατορθοῦσα (ἐπιστήμη) τὴν προᾶξιν. Tim. 71. D: κατορθοῦντες καὶ τὸ φαῦλον ἡμῶν (γένος). Alc. I. 121. D: ἀναπλάττοντας τὰ μέλη του παιδὸς καὶ κατορθοῦντας. * *rem bene gerō vel conficio; recte facio; verum assequor*. Legg. VII. 812. A: εἰ ... τὸ ὅλον κατορθοῦμεν ἢ μή. Men. 99. C: αἵτινες ... πολλὰ καὶ μεγάλα κατορθοῦσιν. Eryx. 393. E: ὅσοιπερ ...

τὰ πλείστα κατορθοῖεν. Legg. II. 654. C: ὅς ἂν τῇ ... φωνῇ καὶ τῷ σώματι μὴ πᾶν δυνατὸς ἢ κατορθοῦν ... τῇ δὲ ἡδονῇ καὶ λύπῃ κατορθοῖ. Men. 99. D: ὅταν κατορθῶσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα. Pol. V. 467. B: ἐν ᾧ βελτίους ἔσονται κατορθοῦντες. Legg. XII. 952. B: τιμῶν ... κατορθοῦντας. Theaet. 203. B: τουτί ... κατορθώ-
καμεν περὶ ἐπιστήμης. Gorg. 514. E: πρὶν ἰδιωτεύοντας ... πολλὰ ... κατορθῶσαι. Phil. 28. A: ἡμῖν ... κατορθώ-
σασι καὶ μὴ περὶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον. Legg. II. 653. A: ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι τούτῳ καλῶς κατορθοῦμένῳ.

κατορύττω, *defodio; sepelio*. Pol. II. 363. D: τοῖς δὲ ἀνοσίους ... εἰς πηλὸν τινα κατορύττουσιν ἐν Ἄϊδου. Phaed. 115. E: κατορυττόμενον (τὸ σῶμα). Euthyd. 288. E: ὅπου τῆς γῆς χονσίον πλείστον κατορώνεται. Pol. VII. 533. D: τὸ τῆς ψυχῆς ὅμια κατορωρυγμένοι.

κατόψομαι (*rad. ὄψ*), *spectabo; cognoscam, perspiciam*. Pol. II. 376. A: καὶ τοῦτο ... ἐν τοῖς κυσὶ κατόψει. VIII. 554. C. Conv. 210. E: ἐξαίφνης κατόψεται τι θαυμαστὸν τῇ φύσει καλόν. Tim. 78. A: ὃν κατοψόμεθα ῥᾶον. Critia 107. C. Legg. VI. 783. B. C. Alc. I. 134. D: ὑμᾶς τε αὐ-
τοὺς καὶ τὰ ὑμέτερα ἀγαθὰ κατόψεσθ' ἐ καὶ γινώσασθε. Pol. VI. 484. A: μέλλοντι κατόψεσθαι τί διαφέρει βίος δι-
καιος ἀδίκου. Lys. 207. B. Pass. Pol. IV. 432. B: τὰ ... τρία ἡμῖν ἐν τῇ πόλει κατώπται. Phil. 46. B: ἂν μὴ κατ-
οφθῶσι. Legg. VII. 806. B: ἐν τάξει τινὶ κατοφθείσας.

καττιτέρος, ὁ, *stannum*. Locr. 99. C. Critia 116. B: καττιτέρῳ περιέτηκον.

καττύω, *sula suppingo*. Euthyd. 294. B: καττεύειν.

κάτω, *deorsum*. Pol. VI. 500. B: κάτω βλέπειν εἰς ἀν-
θρώπων πραγματείας. VII. 527. A: ἂ νῦν κάτω ... ἔχομεν. IX. 584. E: εἰ πάλιν ... φέροιτο κάτω. X. 614. C. Tim. 43. B: κάτω τε καὶ ἄνω. 63. C. De iusto 373. E: τὸ ... κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖς βαρύν. **subter, infra*. Crat. 408. C: κάτω (οἰκοῦν) ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων. Pol. III. 400. B: ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος. 406. D: κάτω καθαρθείς. IX. 584. D: εἶναι τὸ μὲν κάτω, τὸ δὲ ἄνω, τὸ δὲ μέσον. Ax. 372. A: κάτω (*apud inferos*) ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν. Cum art. *inferior*. Phaedr. 249. D: τῶν κάτω ... ἀμειλῶν. Phaed. 112. C: εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ κάτω καλούμενον. Pol. X. 613. B: ἀπὸ τῶν κάτω (*ab imo, h. e. a carceribus*). Tim. 62. C: μετὰ τῆς κάτω φύσεως ἄνω δὲ λεγομένης. Legg. VII. 794. D: τὰ κάτω τῶν μελῶν. VIII. 844. C. X. 904. D. Etiam sine art. Tim. 63. A: ταῦτόν αὐτοῦ κάτω καὶ ἄνω προσείποι. D: τὸ δ' ἐναντίον τούτου πάθος βαρύν καὶ κάτω (προσειρηγμένον). Compar. *inferius*. Phaed. 112. D: πολὺ κατωτέρῳ ἢ ἐπὶ γν-
ελεῖτο. 113. B: ἐμβάλλει κατωτέρῳ τοῦ Ταρτάρου.

κάτωθεν, *ab imo, ex inferiore loco; sursum*. Soph. 221. A: κάτωθεν ... ἀνασπώμενον. Crat. 403. A: ὅτι ἐκ τῆς γῆς

κάτωθεν ἀνιέται ὁ πλούσιος. Tim. 22. E: κάτωθεν ἐπαρι-
 ἔναι. *subtus, inferius. Phaedr. 229. C: κάτωθεν ὅσον δὴ
 ἢ τρία στάδια. Critia 115. E. Cum art. Soph. 221. B: τὸ
 κάτωθεν τμήμα ὅλον ἀλιευτικόν. Crat. 408. D: τὰ ... κάτω-
 θεν τραχύς. Tim. 18. D: τοὺς ... εἰς τὸ κάτωθεν ἐκγόρους cet.

καυλός, ὁ, *caulis*. Phaedr. 251. B: ὁ τοῦ πτεροῦ καυλός.
 καῦμα, τό, *calor, aestus*. Phaedr. 242. A: πρὶν ἂν τὸ
 καῦμα παρέλθῃ. Tim. 22. E. Phaed. 94. B: καύματος ἐνόη-
 τος. Pol. X. 621. A: διὰ καύματος τε καὶ πνίγους δεινοῦ.
 Tim. 70. D: ἵνα θαστώνῃ ἐν τῷ καύματι παρίχοι. Epin.
 976. A. Tim. 74. B: προσβολὴν ... καννιάτων. Prot. 321. A:
 καύματα (ἁμύναι). Polit. 279. D: πρὸς χειμῶνας καὶ καύ-
 ματα. Tim. 86. A. Legg. VII. 829. B.

καύσιμος, ὁ ἡ, *qui comburi potest*. Legg. VIII. 849. D:
 ὕλην καύσιμον.

καύσεις, ἡ, *ustio*. Pol. III. 406. D: ἡ καύσει ἡ τομῇ
 χρησάμενος. IV. 426. B: καύσεις. Prot. 354. A: διὰ καύ-
 σεων τε καὶ τομῶν. Tim. 65. B: περὶ τὰς καύσεις καὶ το-
 μὰς τοῦ σώματος. *aestus. Theaet. 156. B: ψύξεις τε καὶ καύσεις.
 καχεξία, ἡ, *malus habitus*. Gorg. 450. A: περὶ εὐξίαν
 τε τῶν σωμάτων καὶ καχεξίαν.

καχύποπτος et καχυπότοπος, ὁ ὡς, *suspiciosus*. Pol.
 III. 409. C: ὁ ... δίκτος ἐκείνος καὶ καχύποπτος. Phaedr.
 240. E: φύλακας ... καχυποτότους (sic codd. plurimi pro
 v. καχυπόπτους) φυλαττομένῃ.

κάω, *uro, comburo; incendo*; pass. *uror, etiam flagro, ar-
 deo*. Gorg. 476. C: εἰ κἄν τις. Tim. 58. C. Gorg. 480. C:
 τέμνειν καὶ κἄν. Tim. 45. B. Charm. 168. E. De iusto
 375. A: καίειν (sic libri). Gorg. 521. E: τέμνων τε καὶ κἄν.
 Tim. 85. E: κάουσα. Crat. 413. B: κῶνται (τὸν ἥλιον).
 Polit. 293. B: τέμνοντες ἢ κῶντες. 298. A. Gorg. 456. B:
 τέμνειν ἢ καῦσαι. 479. A: φοβούμενος τὸ κάεσθαι. Tim. 85.
 B. Legg. VI. 783. A: ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους ὁπορὰν ὑβρεῖ
 πλείστη καόμενος. Tim. 88. D: καόμενον ... καὶ ψυχόμενον.
 Phaed. 113. A: εἰς τόπον μέγαν πυρὶ πολλῷ καόμενον. 115.
 E: ὡρῶν μου τὸ σῶμα ... καόμενον. Pol. VII. 514. B: ὡς
 ... πυρός ... καόμενον (*splendens*). Legg. VII. 800. B: ἰερῶν
 καυθέντων κατὰ νόμον. Tim. 68. C: καυθεῖσι.

κέαρ, τό, *cor*. Theaet. 194. D: ὅταν ... λάσιόν του
 τὸ κέαρ ᾗ. C: εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ, ὃ ἐφη Ὀμη-
 ρος cet.

κεδνός, ὡς, ὄν, *prudens*. Pol. II. 362. A. (Aesch.).

κείμαι, *iaceo, proiectus vel situs sum; etiam positus, pro-
 positus, receptus, constitutus sum; sto, exsto et sum* (ita κείσθαι
 participii appositum amplificatio est). Theaet. 173. E: τὸ σῶμα
 μόνον ἐν τῇ πόλει κείται αὐτοῦ. Polit. 300. E: ὁμολογη-
 μένον ἡμῖν κείται. 305. B: πάνθ' ὅποσα κείται νόμιμα.
 Crat. 395. C: ὀρθῶς ἀντὶ τὸ ὄνομα κείται. Phil. 22. E:

τῶν ... νικητηρίων περί μαχομένη κείται. Conv. 182. C: κακία τῶν θεμένων κείται. Pol. IV. 421. A: ἐν ᾧ κείται τῆς πόλεως (ἀνδρεία). X. 619. B: καὶ τελευταίῳ ἐπιόντι ... κείται βίος ἀγαπητός. Tim. 50. C: ἐκμαγείον ... φύσει παντὶ κείται. Legg. I. 634. E: ὡς πάντα καλῶς κείται θέντων θεῶν. XI. 930. E: νόμοι ... ἀρχαίοι κείνται παρὰ πᾶσι διχῇ. XII. 960. B: εἰρημέναι κείνται διὰ νόμων. Menex. 242. D: οἱ τοῦτον τὸν πολεμιον πολεμήσαντες ἐνθάδε κείνται. Soph. 250. E: τοῦτο ... ἐνταῦθα κείσθω διηπορημενον. Pol. I. 350. D: τοῦτο ... ἡμῖν οὕτω κείσθω. Legg. XI. 926. D: τῷ ... ἡττηθέντι παρὰ τοῦ νομοθέτου πόρος καὶ ὄνειδος κείσθω. Pol. V. 477. A: οὐ μεταξὺ ἂν κείτοιο cet. Soph. 257. C: περὶ αὐτῶν ἂν κείται τὰ ... ὀνόματα. Parm. 148. E: ἐφεξῆς ... κείσθαι ἐκείνῳ οὐ cet. Pol. VII. 534. E: ἐπάνω κείσθαι. X. 614. B: ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος. Legg. X. 909. D: ὡς ἂν θάνατος ... ζημία ... ἣ κειμένη. Phaed. 80. C: ἐν ὁρατῷ κείμενον. Conv. 189. E: ἐν ὀνειδίαι ὄνομα κείμενον. Phil. 15. C: μὴ κινεῖν εὖ κείμενον. Polit. 300. D: οἷς ἂν νόμοι κείμενοι τυγχάνωσι. Crat. 433. C: τὰ ... καλῶς κείμενα (ὀνόματα). Legg. IV. 705. D: τὰ τοιαῦτα νόμιμα κείμενα. Men. 72. A: ἀρετῶν παρὰ σοὶ κειμένων. Legg. VII. 793. B: τῶν ἐν γράμμασι τεθέντων τε καὶ κειμένων. Polit. 300. B: τοὺς νόμους τοὺς ἐκ πείρας πολλῆς κειμένους. 299. D: πάτρια ἔθνη κείμενα. Legg. VII. 816. B: ὡς εὖ καὶ κατὰ φύσιν κείμενα (ὀνόματα). Euthyd. 303. A: ἐγὼ ... ἐκείμην ἀφωνος. Pol. IV. 425. A: ἐπαγορθοῦσα, εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο. I. 328. C: ἐκείντο ... διφθοροὶ τινὲς αὐτόθι κύκλῳ. V. 451. A: μὴ ... κείσθαι περὶ ἃ ἥκιστα δεῖ σφάλλεσθαι. Phaed. 69. C: ὅτι ... ἐν βορβορῷ κείσεται. Pol. I. 345. A: οὗτοι κακῶς σοὶ κείσεται ὅτι ἂν ἡμῶς ... εὐεργετήσης.

κειμήλιος, ὁ ἢ, *repositus* (ut thesaurus al.). Legg. XI. 931. A: πατήρ ... ὅτω καὶ μήτηρ ... ἐν οἰκίᾳ κείνται κειμήλιοι. Neutr. *quod repositum iacet vel asservatur*. Legg. XI. 913. A: ὃν (θησανρόν) τις αὐτῷ καὶ τοῖς αὐτοῦ κειμήλιον ἔθετο.

κείνος et κείνως, v. ἐκεῖνος et ἐκεῖνως I. p. 659.

κείρω, *tondeo*, h. e. *populo*, *vasto*. Pol. V. 470. D: οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐτόλμων τὴν τροχὸν τε καὶ μήτερά κείρειν. 471. B. A: οὐδ' ἄρα τὴν Ἑλλάδα ἔλληντες ὄντες κερούσιν. κεικάσθαι, *superare*. Pol. I. 344. B. (Hom.).

κέλευμα, τό, *hortatio*. Phaedr. 253. D: κελεύματι (v. κελεύσματι) μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται.

κελευστής, ὁ, *hortator*, h. e. *remigum moderator*. Alc. I. 125. C: ἄρα κελευστῶν χρωμένων ἐρέταις;

κελευστικός, ἡ, ὄν, *hortans*; fem. *hortandi*, h. e. *moderandi ars*. Polit. 260. D: εἰς ταῦτόν μίξωμεν (v. μίξομεν) βασιλικήν ... κελευστικῇ —;

κελεύω, *impello, incito; hortor, suadeo; iubeo; rogo; posco*, *ωλο*. Pol. 24. A: ὁ κελύω σε σκοπεῖν. Prot. 334. D: πῶς κελεύεις με βραχέα ἀποκρίνεσθαι; Pol. I. 327. B: κελεύει ἡμᾶς ... περιμειναι. V. 454. E: κελύομεν. Theaet. 144. D: καὶ μοι κέλευε αὐτὸν ἐνθάδε παρακαθίζεσθαι. Pol. IX. 577. B: κελεύοιμι. Men. 74. A: εἰ με κελύοις (λέγειν). Conv. 174. B: οὕτως ὅπως ἂν σὺ κελύης. D: κελύειν προΐεναι εἰς τὸ πρόσθεν. Legg. III. 690. B: ἐπεσθαι ... κελύον (ἀξίωμα). Pol. IV. 439. C: κρατοῦν τοῦ κελύοντος. Alc. II. 148. C: τὰ καλὰ ... τοὺς θεοὺς διδόναι κελύοντες ... σφίσιν αὐτοῖς. Pol. III. 396. A: ἐλαύνοντας τριήρεις ἢ κελύοντας τούτοις. Conv. 220. E: τότε ἐκέλευον σοὶ διδόναι τὰριστεῖα τοὺς στρατηγούς. Pol. III. 393. E: ἀπιέναι ἐκέλευε. Conv. 177. E: ἐκέλευον. Pol. I. 327. B: ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα (*int. nobis dicere*) περιμειναι ἔ κελύσαι. Euthyd. 286. E: τὸ ... μὴ ὄν πῶς ἂν τις κελύσαι; Lach. 178. A: ἡμᾶς ἐκελεύσαμεν συνθεάσασθαι cet. Theaet. 143. A: αἰεὶ μέλλων κελύσειν ἐπιδείξει. Phaedr. 254. B: ποιήσιν τὸ κελύομενον. Legg. IV. 709. D: κελυόμενοι τὴν αὐτῶν εὐχὴν εἰπεῖν. Pol. I. 340. A: τὸ ... τὰ κελυόμενα ποιεῖν ... ὑπὸ τῶν ἀρχόντων.

κέλης, ὁ, *equus singularis* (vern. Renner). Lys. 205. C: τεθρίπποις τε καὶ κέλῃσι.

κέλομαι, *iubeo*. Legg. IV. 706. D. (Hom.).

κενεαγορία (κεναγορία), ἡ, *vaniloquentia*. Pol. X. 607.

B: μέγας ἐν ἀφρόνων κενεαγορίαισι (e poet. aut philos.).

κενός, ἡ, ὄν, *vacuus, inanis; expers*. Theaet. 148. E: διὰ τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμιον εἶναι. Pol. II. 370. E: κενός ἂν ἦν ὁ διακονος ... κενός ἀπεισιν. VI. 486. C: ἀρ' ἂν οἶός τ' εἴη ἐπιστήμης μὴ κενός εἶναι; Legg. XII. 962. B: εἴ ἂ' ἔσται τοῦ τοιούτου κενή τις πόλις. Tim. 60. C: κενὸν δ' ὑπῆρχεν αὐτῶν οὐδέν. Pol. VI. 494. D: φρονήματος κενού ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Locr. 101. D: μηδενός ... κενῶ ἐν τῇ φύσει ἰόντος. Phil. 21. B: κενόν γε ὄντα πύσης φρονήσεως. Prot. 345. C: κενεάν ... ἐλπίδα (Simon.). Pol. VIII. 560. B: κενὴν μαθημάτων. Tim. 58. A: κενὴν χάραν οὐδεμίαν ἐξ αἰπίεσθαι. Theaet. 197. E: εἶναι τοῦτο τὸ ἀγγεῖον κενόν. Pol. X. 621. A: κενὸν δένδρων (πεδῖον). Tim. 79. B: διὰ τὸ κενὸν μηδὲν εἶναι. Legg. III. 683. E: ὥστε οὐ περὶ κενόν τι ζητήσομεν τὸν αὐτὸν λόγον. Tim. 75. A: ὅσα ... κενά ἐστι φρονήσεως. Gorg. 486. C: κενόισιν ... δόμοις (Eurip.). Lach. 196. B: κενόις λόγοις. Legg. VII. 796. B: κεναῖς χερσὶν οὐκ ᾤηθη δεῖν ἀθύρειν. Conv. 175. D: ὥστ' ἐκ τοῦ πληρυστέρου εἰς τὸν (v. τὸ) κενώτερον ῥεῖν ἡμῶν.

κενότης, ἡ, *vacuitas*. Pol. IX. 585. B: ἄγνοια ... καὶ ἀφροσύνη ἀρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὐτῆς; Tim. 58. B: μεγίστην κενότητα ... παραλέλοιπε.

κέντρον, τό, *aculeus; stimulus*. Phaed. 91. C: ὥσπερ μέλιττα, τό κέντρον ἐγκαταλιπών. Pol. IX. 573. A: (ὅταν) πόθου κέντρον ἐμποιήσῃσι τῷ κηφῇ. Phaedr. 251. E: κέντρων τε καὶ ὠδῶν ἐλῆξεν. 254. E: κέντρων ἡνιοχικῶν. Pol. IX. 573. E: ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους. Legg. VI. 777. A: κέντροις καὶ μάστιξιν. Pol. VIII. 522. C: δεινὰ κέντρα ἔχοντας. 564. B. **centrum*. Locr. 100. E: τὸ ... κέντρον τὰς σφαίρας τοῦτό ἐστι τὸ κάτω. Legg. X. 893. D: βάσιν ἐνὸς κεκτρημένα τινὸς κέντρον. Pol. IV. 436. D: ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πῆξαντες τὸ κέντρον περιφέρωνται. Tim. 54. E. 55. B.

κεντρῶ, *aculeo instruo*. Pol. VIII. 555. D: κεκεντρωμένοι. 552. D: ἐκ ... τῶν κεκεντρωμένων.

κεντῶ, *pungo, stimulo*. Gorg. 456. D: οὐ τούτου ἐνεκα τοὺς φίλους δεῖ τυπτειν οὐδὲ κεντεῖν. Pol. VIII. 565. C: κεντῶν αὐτούς. Ion. 537. B: κένσαι (Hom.). Phaedr. 251. D: πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἢ ψυχῇ.

κενῶ, *vacuo, exhaustio*. Conyn. 197. C: οὗτος ... ἡμᾶς ἀλλοτριότητος ... κενῶ. Pol. VIII. 560. D: τούτων ... κενώσαντες τῇ ... ψυχῇ. Phil. 35. B: κενοῦται γὰρ πον. 47. C: ὅποταν αὐ κενῶται. 34. E: κενούσθαι. 35. E: ἐν τῷ πληροῦσθαι καὶ κενούσθαι. A: κενούμενος ... ἐρᾷ πληροῦσθαι. Tim. 77. A: κενούμενον ... ἐφθινε. 81. A: τὴν τοῦ κενουμένου βάσιν. B: τὸ κενωθῆν ... πάλιν ἀνεπλήρωσεν.

κένωσις, ἡ, *vacuitas*. Phil. 35. B: τοῦτο (τὸ διψῆν) δὲ κένωσις. Tim. 65. A: κενώσεως ... ἀναισθητα (γίγνομαι). Lys. 215. E: τὸ πλήρες ... κενώσεως (ἐπιθυμεῖν). Conyn. 186. C: ἐπιστήμη τῶν τοῦ σώματος ἐροτικῶν πρὸς πλησμοσὴν καὶ κένωσιν. Pol. IX. 585. A: οὐχὶ πείνα καὶ δίψα ... κενώσεις τινές εἰσι τῆς περὶ τὸ σῶμα ἐξέως. Phil. 42. C: πληρώσεις καὶ κενώσεις. Tim. 65. A: κενώσεις. Locr. 101. D.

κεραμεία, ἡ, *figlina*. Prot. 324. E: οὐδὲ χαλκοία οὐδὲ κεραμεία. Lach. 187. B: ἐν πίδαῳ ἢ κεραμεία (ν. κεραμία) γίγνομαι. Gorg. 514. E: ἐν τῷ πίδαῳ τὴν κεραμείαν ἐπιχειρεῖν μανθάνειν.

κεραμεικός, ὁ, *figlinus; fem. figlina*. Polit. 288. A: τεκτονικῆς καὶ κεραμεικῆς (sic Γ pro ν. κεραμικῆς).

κεράμειος (κεραμικός), α, ον, *figlinus*. Lys. 219. E: κύλικα κεραμείαν (ν. κεραμίαν).

κεραμεύς, ὁ, *figulus*. Pol. IV. 421. A: οὔτε ὁ κεραμεύς κεραμεύς (ἔσται). Lys. 215. C. (Hes.). Hipp. aia. 288. D: κεραμεύς. Euthyd. 301. C: κεραμεία. D. Pol. V. 467. A: τοὺς τῶν κεραμίων παιδας. IV. 420. E: τοὺς κεραμείας.

κεραμεύω, *figlinam exerceo, ex argilla fingo*. Euthyd. 301. D: (ἐάν) τὸν κεραμεία κεραμεύῃ. Pol. IV. 420. E: ὅσον

ἂν ἐπιθυμῶσι κεραμεύειν. V. 467. A: πρὶν ἄπτεσθαι τοῦ κεραμεύειν. Euthyd. 301. C. Hipp. mai. 288. D: εἴπερ ἡ χύτρα κεκεραμευμένη εἴη ὑπὲρ ἀγαθοῦ κεραμείως.

κεράμιον, τό, *icda*. Crat. 440. C: πάντα ὥσπερ κεράμια ῥεῖ.

κεραμίς et κεραμίτις (γῆ), *argilla*. Legg. VIII. 844. B: ὁρτυτέτω ... μέχρι τῆς κεραμίτιδος (Flor. et Voss. κεραμίδος) γῆς. Critia 111. D: τῇ κεραμίδι στεγούση cet.

κέραμος, ὁ, *argilla*. Tim. 60. D: ὃ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν.

κεραννυμι, *miscuo, tempero; conflo; etiam diluo et turbo* (vern. *trüben*). Phil. 61. B: κεραννύμεν. Legg. XII. 949. E: ἦδη κεραννύναι παντοδαπά. Tim. 41. D: ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντός ψυχὴν κεραννύς ἔμισγε. Pol. III. 412. A: τὸν κάλλιστ' ... μουσικῇ γυμναστικὴν κεραννύντα. VI. 501. B: ξυμμιγνύντες τε καὶ κεραννύντες ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων τὸ ἀνδρεῖκελον. Tim. 77. A. Phil. 50. A: κεραννύντας ἡδονὴν φθόρῳ. Soph. 262. C: πρὶν ἂν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ. Phaedr. 265. B: κεράσαντες οὐ παντάπασιν ἀπίθανον λόγον. Critia 120. A: κρατῆρα κεράσαντες. Prot. 320. D: ὅσα πνευρὶ καὶ γῇ κεράννυνται. Crat. 417. B. Phil. 50. B: λύπας ἡδοναῖς ἅμα κεράννυσθαι. Tim. 68. B: κεραννύμενον αὐτῷ. Phaedr. 279. A: ἥθει γεννικωτέρῳ κεράσθαι. Pol. III. 397. D: ὁ κεκραμένος (τύπος τῆς λέξεως). Phaedr. 256. E: σωφροσύνη θνητῇ κεκραμένη. Pol. VIII. 549. B: λόγον ... μουσικῇ κεκραμένου. III. 397. D: τὸν κεκραμένον. Legg. VI. 773. D: δίκην κρατῆρος κεκραμένην (πόλιν). Pol. VI. 508. D: εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον. Legg. XI. 930. A: μὴ προέσιν ἥδεσι κεκραμένους. Critia 111. E: ὥρας μετριώτατα κεκραμένας. Polit. 272. A: τὸ ... τῶν ὥρῶν αὐτοῖς ἄλιπον ἐκέραιο. Phaed. 86. C: ἐπειδὴν ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κραθῇ πρὸς ἀλλήλα. Legg. XII. 961. D: νοῦς μετὰ τῶν καλλίστων αἰσθήσεων κραθεῖς. E. Pol. X. 618. C: τί κάλλος πενία ἢ πλοῦτῳ κραθέν. Tim. 85. A: μετὰ χολῆς ... μελαίνης κερασθέν. Phil. 47. C: τῶν ... ἐντόως κερασθέντων. Legg. I. 631. C: ἐκ τούτων ... μετ' ἀνδρείας κραθέντων. VIII. 835. B: καθ' ἁρμονίας θυμίοις κραθείσας καὶ ὀρχήσεσι. Ep. VII. 326. C: οὐχ οὕτω (v. οὐδ' οὕτως) θανμαστῇ φύσει κραθήσεται. Med. Locr. 95. E: κράμα ... κερασάμενος cet.

κέρας, τό, *cornu*. Polit. 265. D: κολόβον ... κεράτων. Charm. 173. A: διὰ κεράτων. Pol. IX. 586. B: κυρίοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι.

κεραςβόλος, ὁ ἡ, *durus, prae fractus*. Legg. IX. 853. D: μὴ τις ἐγγίγνηται τῶν πολιτῶν ἡμῖν ὁσος κεραςβόλος.

κεραςφόρος, ὁ ἡ, *corniger*. Polit. 265. C: ἐπὶ τῷ κεραςφόρῳ μέρει. B: κεραςφόρον.

κεράτινος, η, ον, *corneus*. Legg. VII. 795. Α: ἐν ...
πρηατίνοις πλήκτροις.

κεραυνός, ὁ, *fulmen*. Tim. 80. C: τὰ τῶν κεραυνῶν
πτώματα.

κεραυνῶ, *fulmine percutio*. Conv. 190. C: ὥσπερ τοὺς
γίγαντας κεραυνῶσαντες. Tim. 22. C: κεραυνωθεῖς. Pol.
III. 408. C: κεραυνωθῆναι.

κερδαίνω, *lucrum facio*. Pol. I. 343. E: ὁ δὲ πολλὰ
κερδαίνει. Legg. VIII. 846. Α: κέρδος ... κερδαίνῃ. Pol. IX.
581. D: πρὸς τὸ κερδαίνειν. X. 606. B: ἐκεῖνο κερδαίνειν
ἡγείται, τὴν ἡδονήν. XI. 918. D. De *lucri cup*. 225. A.
Pol. II. 362. B: κερδαίνοντα. 366. Α: ἄδικοι ... κερδανού-
μεν. X. 607. D. Phaed. 116. E: οἷονται ... κερδανεῖν
ταῦτα ποιήσαντες.

κερδαλέος, α, ον, *qui lucro est*. Crat. 417. B: τὸ ...
κερδαλέον ἀπὸ τοῦ κέρδους. Pol. I. 326. D. De *lucri cup*.
231. E: τὸ ... ἄξιον ἄρα κερδαλέον ἐστίν. Legg. II. 662. C:
κερδαλέα. Pol. I. 345. Α: κερδαλεώτερον. * *astutus*. Pol. II.
365. C: τὴν ... ἀλώπεκα ... κερδαλέαν καὶ ποικίλῃν.

κέρδος, τό, *lucrum*. Crat. 417. B. (pr. κέρνος, deriv.
a ν. κεράννυσθαι). Conv. 189. B: τοῦτο ... ἂν κέρδος εἴη.
Apol. 40. D: θανυμάσιον κέρδος ἂν εἴη ὁ θάνατος. Polit.
300. Α: κέρδους ἐνεκά τινος. Legg. VIII. 831. C. De *lucri*
cup. 225. Α: ἥττους τοῦ κέρδους. Pol. IX. 582. D: πλούτω
καὶ κέρδει. Gorg. 487. Α: εἰ ... κέρδος ἡγοιο εἶναι τὸ ἐλέγ-
χεσθαι. Legg. VIII. 835. B: οὐδ' αὖ ... μέγα τῇ πόλει κερ-
δος ἢ ζημίαν ἂν φέροι. 846. Α: κέρδος ... κερδαίνῃ. XI.
921. C: βραχὺ κέρδος ἀγαπῶν. Apol. 40. E. Pol. II. 366.
Α: τὰ δ' ἐξ ἀδικίας κέρδη ἀπωσόμεθα. Legg. IX. 862. C.
Ep. VII. 334. D: σμικρὰ ... πυχῶν ἦδη τὰ τοιαῦτα ἀρπά-
ζειν κέρδη φιλεῖ.

κερκίζω, *texo*. Crat. 388. Α: ὧ κερκίζομεν. Soph.
226. B: κερκίζειν. Crat. 387. E. 388. Α: κερκίζοντες ... τί
δρῶμεν;

κερκίς, ἡ, *radius vel pecten* (quo *texitur*). Crat. 388.
Α: τί ἦν ὄργανον ἢ κερκίς; C: ὑφαντικὸν ... ἢ κερκίς;
389. B: τὸ τῆς κερκίδος ἔχειν εἶδος. Lys. 208. D. Polit.
282. C: κερκίδι. Crat. 389. C: τὴν φύσει κερκίδα ἐκάστω
πεφυκυῖαν cet. Legg. VII. 805. E: κερκίδων ἄρχειν. Polit.
281. E: κερκίδας.

κερκιστικός, ἡ, ὄν, *textrinus*; fem. *textrina*. Polit. 282.
B: τὸ τῆς κερκιστικῆς ἡμῖον.

κέρκος, ἡ, *cauda*. Phaedr. 254. D: ἐκτείνας τὴν
κέρκον.

κερματίζω, *concido, divido*. Pol. VII. 525. E: ἐὰν σὺ
κερματίζῃς αὐτό (τὸ εἶν). Crat. 426. E: θρύπτειν, κερμα-
τίζειν cet. Men. 79. Α: μηδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετὴν. Tim.
62. Α: κατὰ σμικρὰ ... τὰ σώματα κερματίζουσα. Parm.

165. B: κερματιζόμενον. 164. D: πρὸς τὰ κερματιζόμενα ἐξ αὐτοῦ. 144. E: τὸ ἐν ... αὐτὸ κεκρματισμένον ὑπὸ τῆς οὐσίας. Tim. 56. E: κερματισθέντος (αἴρος). 81. A: κερματισθέντα ἐντὸς παρ' ἡμῖν (τὰ ἔναιμα).

κεῦθω, celo. Hipp. min. 365. B. 370. A. (Hom.).

κεφάλαιον, τό, caput, summa (vern. Hauptideile); etiam id quod summum est. Gorg. 453. A: ἡ πραγματεία αὐτῆς ἄπυσσ καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ. 472. C. 494. E: καὶ τούτων τοιούτων ὄντων κεφάλαιον, ὃ τῶν κιναιδῶν βίος. Phaedr. 95. B: ἔστι ... τὸ κεφάλαιον ὧν ζητεῖς. Theaet. 190. B: τὸ πάντων κεφάλαιον. Tim. 17. C: τῶν ... λόγων ... ἦν τὸ κεφάλαιον. Legg. II. 664. C. Euth. 14. A. Gorg. 463. E: καλῶ ... αὐτοῦ ἐγὼ τὸ κεφάλαιον κολακείαν. Phaedr. 239. D: ἐν κεφάλαιον ὀρισμένους. Pol. VIII. 563. B. Legg. I. 643. C: κεφάλαιον ... παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν. VI. 770. C. X. 615. A. VII. 811. A: οἱ ... ἐκ τούτων κεφάλαια ἐκλέξαντες. Adverbiorum. instar (vern. überhaupt, im Allgemeinen vel im Ganzen) usurpantur ἐν κεφαλαίῳ (Phaedr. 267. D. Soph. 232. E. Conv. 186. C: ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν. Pol. VII. 522. C. Tim. 52. D. al.), τὸ κεφάλαιον (Phil. 48. C: ἔστι ... πονηρία μὲν τις τὸ κεφάλαιον. Conv. 205. C. Critia 108. E. Euth. 8. E.) ἐπὶ κεφαλαίοις (Phaedr. 288. D. Tim. 19. A. 26. C.). *caput, h. e. sors. Legg. V. 742. C: ὡς ἔξὸν μὴ ἀποδιδόναι ... τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον.

κεφαλαιοῦμαι, summam desinō vel describo. Pol. IX. 576. B: κεφαλαιωσώμεθα ... τὸν κάκιστον.

κεφαλῇ, ἡ, caput. Phaedr. 258. E: ὑπὲρ κεφαλῆς ἑμῶν. Gorg. 469. D: τῆς κεφαλῆς ... κατεαγέιναι. Conv. 212. E: ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Pol. III. 407. C: κεφαλῆς τινὰς ... διατάσεις. Tim. 65. E: φερόμενα ... πρὸς τὰς τῆς κεφαλῆς αἰσθήσεις. 70. A. Legg. XII. 942. D: τὴν τῆς κεφαλῆς καὶ ποδῶν δύναμιν. Charm. 155. B: κεφαλῆς φάρμακον. Phaedr. 243. B: γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. Phaed. 96. D: μεῖζων εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ. 100. E. Conv. 212. E: ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας. Tim. 91. E: ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ ... περιόδοις. Conv. 198. C: Γοργίου κεφαλῇ. Pol. III. 406. D: πελίδια ... περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεῖς. VIII. 553. B: ἐπὶ κεφαλὴν ὥθει (praecipitem deicet) ἐκ τοῦ θρόνου ... φιλοτιμίαν. Tim. 44. D: κεφαλὴν ... ὃ θειότατόν τ' ἐστὶ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτοῦν. 75. B: ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξουσίας. Charm. 155. B: βαρύνεσθαι τι τὴν κεφαλὴν. Euthyd. 283. E: σοὶ εἰς κεφαλὴν (in caput tuum recidat). Pol. X. 617. C: στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐχούσας. 600. D: ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἐταῖροι. VII. 514. B: τὰς κεφαλὰς ... ἀσυνήτους περιάγειν. 515. A. Cum adi. Homericum est amplificatio. Phaedr. 234. D: μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς. Euthyd.

293. E: φίλης κεφαλῆς. Phaedr. 264. A: Φαίδρε, φίλη κεφαλῇ. Gorg. 513. C: ὡ φίλη κεφαλῇ. Ion. 531. D: *fipis, conclusio. Gorg. 505. D: ἐπιθέοντας κεφαλῇν, ἵνα μὴ ἀνευ κεφαλῆς περιῇ (ὁ λόγος). Phil. 66. D: ὥσπερ κεφαλῇν ἀποδοῦναι τοῖς εἰρημένοις. Tim. 69. A: τελευταίην ἤδη κεφαλῇν τε ... πειρώμεθα ἐπιθεῖναι τοῖς πρόθετον.

κεχαρισμένως, in gratiam. Phaedr. 273. E: κεχαρισμένως ... πράττειν cet.

κεχωρημένος (χρεῶ), η, ον, indigens. Legg. IV. 717. C: τοῖς παλαιοῖς ἐν τῷ γῆρα σφόδρα κεχωρημένοις.

κηδεμονία, ἡ, cura. Pol. V. 463. D: αἰδοῦς τε πέρι καὶ κηδεμονίας.

κηδεμών, ὁ, curator. Legg. VII. 808. B: ὅστις τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν μάλιστα ἐστὶ κηδεμών. III. 412. C: κηδεμόνας τῆς πόλεως.

κηδεστής, ὁ, affinis. Ep. XIII. 363. C: Τίσωνος δ' ἐστὶ κηδεστής. Legg. VI. 773. B: κοσμίῳ ... πατέρων ... γίγνεσθαι κηδεστήν.

κηδεύμα, τό, comubium. Legg. VI. 773. B: ἐπὶ τάναντία ... κηδεύματα πορεύεσθαι. XI. 926. B.

κηδομαι, curo, curam pono in aliqua re; rationem habeo, prospicio. Gorg. 462. A: εἴ τι κῆδει τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου. Charm. 173. A: εἴ τίς γε αὐτοῦ καὶ σμικρὸν κῆδεται. Crit. 53. B: ὅσοιπερ κῆδονται τῶν αὐτῶν πόλεων. Hipp. maj. 283. E: εἴπερ τι τῶν νύων κῆδονται. Phaedr. 276. B: ὧν σπερμάτων κῆδοιτο. Pol. III. 412. D: κῆδοιτο δέ γ' ἂν τις μάλιστα τούτου ὃ τυγχάνοι φιλῶν. Gorg. 480. A: ἄλλος τις ὧν ἂν κῆδεται. Pol. IX. 592. A. Gorg. 487. A: διὰ τὸ μὴ κῆδεσθαί μου, ὥσπερ σύ. Conv. 210. C. Pol. I. 344. E. Legg. IX. 927. B. Polit. 273. D: κηδόμενος ἵνα μὴ ... δύῃ. Pol. IX. 589. B: κοινῇ πάντων κηδόμενος. Legg. XI. 935. C: νόμων ὡς οὐ κηδόμενος. Apol. 31. A. Prot. 357. E: κηδόμενοι τοῦ ἀργυρίου. Gorg. 503. A: κηδόμενοι τῶν πολιτῶν. Pol. II. 362. E. Theaet. 143. D: ἐκηδόμην.

κῆδος, τό, aegritudo. Pol. X. 605. D: ὅταν ... οἱ-κεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται. Conv. 197. C: ἐνὶ κῆδει (vers.).

κῆλησις, ἡ, oblectatio; mitigatio. Euthyd. 290. A: ἔχων ... καὶ νόσων κῆλησις ἐστίν. Ib. δικαστῶν ... κῆλησις τε καὶ παραμυθία τυγχάνει οὔσα. Pol. X. 601. B: οὕτω θύσει αὐτὰ ταῦτα μεγάλην τινὰ κῆλησιν ἔχειν.

κηλῶ, permulco, blandior, delenio; allicio; mitigo, placo. Pol. III. 411. B: ὅταν δ' ἐπέχων μὴ ἀνῇ, ἀλλὰ κηλῇ. Phaedr. 267. D: ὠργισμένοις ἐπαδων κηλεῖν. Lys. 206. B: ὠδαῖς μὴ κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαργυραίνειν. Prot. 315. A: κηλῶν τῇ φωνῇ, ὥσπερ Ὀρφεύς. Polit. 268. B: κηλῶν παρῴνειν. Conv. 215. C: ὁ μὲν γε δι' ὀργάνων ἐκίλει τοὺς ἀνθρώπους τῇ ἀπὸ τοῦ σιόματος δυνάμει. Legg. VIII. 840. C: ἐν μέ-

λεισιν ἄδοντες ... κηλήσομεν. Pol. X. 607. C: ἡ γὰρ ... οὐ
πηλεὶ ὑπ' αὐτῆς καὶ σύ; Menex. 235. A: ἔστιγα ... κηλού-
μενος. Legg. X. 865. D: ὑπὸ τινων δῶρων ... κηλούμενοι.
Pol. X. 607. C: κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς. Phaedr. 259. A:
κηλουμένους. Prot. 315. A: οἱ δὲ κατὰ τὴν φωνὴν ἐπονται
κεκηλημένοι. Legg. X. 906. E: οὐδὲ τισι κυσὶ κεκηλημένοις
ὑπὸ λύκων. Pol. II. 358. B: φαίνεται ... ὑπὸ σοῦ ὥσπερ
ὄφεις κηληθῆναι. Ep. VII. 333. C: ὁ μὲν παιδεία ... τὸν
τοῦν κηληθείς. Pol. III. 413. C: ὅφ' ἡδονῆς κηληθέντες.

κηπεία, ἡ, *satio hortensis*. Legg. VIII. 845. D: ὕδωρ
... τὸ περὶ τὰς κηπείας διαφερόντως τρέφειμον.

κήπος, ὁ, *hortus*. Ep. II. 313. A: ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ
ταῖς δάφναις. Conv. 203. B: εἰς τὸν τοῦ Διὸς κήπον εἰς-
ελθών. Critia 112. B. 117. C: πολλοὶ ... κῆποι καὶ γυμνα-
σια ἐκχειροῦργητο. Ion. 534. A: ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν.
De lege 316. E: περὶ κήπων ἐργασίας. Tim. 77. C: οἶον
ἐν κήποις ὀχετούς. Phaedr. 276. B: εἰς Ἀδῶνιδος κήπους
ἀρῶν. D: τοὺς ἐν γράμμασι κήπους ... σπερεῖ. Critia 112. C.

κηπουρικός, ἡ, ὄν, *ad horti culturam pertinens*. De
lege 317. B: τὸ κηπουρικόν (νόμιμον). 316. E: κηπουρικοί
... νόμοι.

κηπουρός, ὁ, *hortulanus*. De lege 316. E: οἱ κηπουροί.
Ib. κηπουρῶν (v. κηπωρῶν).

κήρ, ἡ, *salum funestum, perniciēs*. Legg. XI. 937. D:
τοῖς πλείστοις αὐτῶν (τῶν καλῶν) οἶον κῆρες ἐπιπεσύνκασιν.
Loctr. 102. B. Pol. II. 379. D: κηρῶν ἐμπλειοί (Hom.).
Loctr. 95. B: ἀκήρατον τῶν ἐκτός κηρῶν ... καὶ τῶν ἐντός.

κήρ, τό, *cor*. Ax. 368. A. (Hom.).
κήρινος, η, ὄν, *cereus; mollis, flexibilis*. Theaet. 193.
B: ἐν ἐκείνῳ τῷ κηρίῳ. 191. C: θῆς ... ἐν ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν ἐνὸν κήρινον ἐκμαγεῖον. 197. D: κήρινόν τι ... πλά-
σμα. Legg. VII. 789. E: τὸ γενόμενον ... πλάττειν οἶον
κήρινον. Theaet. 200. B: ἐν ... κηρίνοις πλάσμασι. Legg.
I. 633. D: αἱ ... τοὺς θυμοὺς μαλατίζουναι κηρίνους ποιοῦ-
σιν. XI. 933. B: κήρινα μιμήματα πεπλασμένα.

κηρίον, τό, *fauns*. Pol. VIII. 552. C: ὥς ἐν κηρίῳ
κηφὴν ἐγγίγνεται. 564. C: ὅπως ... ξὺν αὐτοῖσι τοῖς κηρίοις
ἐκτετμήσεσθον.

κηροειδής, ὁ ἡ, *ceras similis*. Tim. 61. C: πάντα ὅσα
κηροειδῆ καὶ θυμιατικὰ σώματα ξυμπήγγνται.

κηρός, ὁ, *cera*. Theaet. 194. C: ὅταν ὁ κηρός που
ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς cet. 191. C: καθαρωτέρου κηροῦ. 194.
C. Pol. IX. 588. D: εὐπλαστότερον κηροῦ. Legg. V. 746.
A: πλατίων καθάπερ ἐκ κηροῦ τινὰ πόλιν καὶ πόλιτας.

κήρυγμα, τό, *edictum*. Legg. XII. 953. E: μηδὲ κηρύ-
γμασιν ἀγρίοις.

κηρυκεία, ἡ, *legatio*. Legg. V. 742. B: κηρυκείας
(ἐνεκα).

κηρυκεύω, *nuntio*. Legg. XII. 941. A: κηρυκεύσας.

κηρυκικός, ἡ, ὄν, *praeconius*; fem. *praeconii faciendi ars, praeconium* (int. munus). Polit. 260. D: τὸ κηρυκικὸν φῦλον. 290. A: τὸ κηρυκικὸν ἔθνος. 260. E: κηρυκικῇ.

κήρυξ, ὁ, *praecon*. Legg. VIII. 833. A: σταδιοδρόμον δὴ πρῶτον ὁ κήρυξ ἡμῶν ... ἐν τοῖς ἀγῶσι παρακαλεῖ. XII. 941. A: πρεσβύτες τις ἢ κήρυξ. XI. 917. E: ὑπὸ κήρυκος ἐν τῇ ἀγορᾷ κηρύξαντος ὧν ἕνεκα μέλλει τύπτεσθαι. XII. 958. B. Pol. IX. 580. B: μισθωσώμεθα ... κήρυκα. Polit. 271. B: τούτων ... οὔτιοι κήρυκες ἐγένονθ' ἡμῖν τῶν λόγων. 260. D: ἀπὸ τοῦ τῶν κηρύκων γένους. Legg. XII. 950. D: κήρυξιν ἢ πρεσβείαις cet.

κηρύττω, *pronuntio, proclamo*. Legg. IX. 874. A: ἐν ἀγορᾷ κηρύξαι. XI. 917. E: κηρύξαντος.

κηφήν, ὁ, *fucus*. Pol. VIII. 552. C: ὡς ἐν κηρίῳ κηφήν ἐγγίγνεται. 554. D: τὰς τοῦ κηφήνος ξυγγειεῖς ἐνούσας ἐπιθυμίας. IX. 573. A: (ὅταν) πόθου κεντρον ἐμποιήσωσι τῷ κηφῇ. 552. C: κηφήνα ἐγγίγνεσθαι. IX. 573. A: ὑπόπτερον καὶ μέγαν κηφήνα τινα. 559. D: κηφήνων μέλιτος. 564. E: κηφήνων βοτάνη. B: οὐς ... ἀφωμοιοῦμεν κηφῇσι. E. Legg. X. 901. A: κηφῇσι κοθοῦροισι (Hes.). Pol. VIII. 552. C: τοὺς ... πιηνοὺς κηφήνας. 567. D.

κηφηνώδης, ὁ ἢ, *fuci similis*. Pol. VIII. 554. B: κηφηνώδεις ἐπιθυμίας.

κιβδηλεία, ἡ, *adulteratio*. Legg. XI. 920. C: τῆς κιβδηλείας πέρι. 916. D: κιβδηλείαν.

κιβδήλευμα, τό, *adulteratio*. Legg. XI. 917. E: τὰ ... κιβδηλευματὰ τε καὶ κακουργίας τῶν πωλούντων.

κιβδηλεύω, *adultero*. Legg. XI. 917. B: πᾶς ... τῶν καὶ ἀγορᾶν ὁ κιβδηλεύων τι ψευδεται. D: πρὸς τῷ στερηθῆναι τοῦ κιβδηλευθέντος. Ib. τὸ κιβδηλευθῆν.

κίβδηλος, ὁ ἢ, *adulterinus, falsus*. Legg. V. 738. E: ὅπως μῆτε αὐτὸς κίβδηλός ποτε φανέται ὅτωσιν cet. Pol. II. 366. B: μετ' εὐσχημοσύνης κίβδηλον. VI. 507. A: κίβδηλον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Legg. XI. 916. D: μῆδ' ἐν κίβδηλον ... μῆτε λόγῳ μῆτε ἔργῳ πράξειεν. V. 728. D: τούτων (τῶν τιμῶν) τίνες ἀληθεῖς καὶ ὅσαι κίβδηλοι. XI. 918. A: κίβδηλοῖς ... ἐπιτηδεύμασιν.

κιείνησις. Crat. 426. D: ἔδει δὲ κιείνησιν (κίεισιν?) καλεῖσθαι.

κιθάρα, ἡ, *cithara*. Pol. III. 399. D: λύρα ... καὶ κιθάρα λείπεται.

κιθαρίζω, *cithara vel fidibus cano*. Alc. I. 129. C: οἷς ὁ κιθαριστὴς κιθαρίζει. Prot. 326. A: ἐπειδὴν κιθαρίζειν μάθωσιν. Alc. I. 106. E. 108. A: κιθαρίζειν ... πρὸς τὴν ψῆν. C. Theag. 122. E. Ion. 540. E: τοὺς ἐν κιθαρίζοντας. Sis. 389. C: ὅπως ... κιθαριστέον εἴη αὐτῷ.

κιθάριστις, ἡ, *citharae vel fidium cantus*. Prot. 812. E:

περὶ κιθαρίσεως. 325. E. Legg. II. 669. E: ψιλῇ κιθαρίσει. Ion. 533. B.

κιθάρισμα, τό, *citharae modi vel cantus*. Prot. 326. B: εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντέινοντες.

κιθαριστής, ὁ, *citharista*. Prot. 312. D: ὥσπερ ὁ κιθαριστής δεινὸν ποιεῖ λέγειν ... περὶ κιθαρίσεως. Crat. 390. B. Legg. VII. 812. B. Prot. 312. B: ἡ παρὰ τοῦ ... κιθαριστοῦ (μᾶθσις). Theaet. 206. A: ἐν κιθαριστοῦ (vid. I. p. 700.). Euthyd. 272. C: τῷ κιθαριστῇ. Legg. VII. 812. D: τὸν ... κιθαριστήν. Prot. 326. A: οἱ τ' αὐτὸν κιθαρίζονται ... σωφροσύνης τε ἐπιμελοῦνται cet. Legg. VII. 812. B: τοῖς κιθαρισταῖς. Theag. 126. E: τοὺς κιθαριστάς.

κιθαριστικός, ἡ, ὄν, *cithara canendi peritus*; fem. *cithara canendi ars*. Pol. I. 333. B: ὥσπερ ὁ κιθαριστικός τοῦ δικαίου (ἀμεινων) εἰς κρουμάτων (κοινωνιαν). Ion. 540. D: εἰ ἐνύγχανες ... ὧν ... καθαριστικός. Gorg. 501. E: οἷον ἡ κιθαριστικὴ ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσι. Lach. 194. E. Pol. I. 333. B: τοῦ κιθαριστικοῦ. Hipp. min. 375. D: ἡ κιθαριστικοτέρα καὶ ἀλγυτικωτέρα.

κιθαρωδία, ἡ, *citharae vocisque cantus coniunctus*. Ion. 533. B: οὐδὲ ἐν κιθαρίσει οὐδὲ ἐν κιθαρωδίᾳ. Legg. II. 658. B: κιθαρωδίαν. VII. 799. E. III. 700. D: ἀνλφθίας ... ταῖς κιθαρωδίαις μιμούμενοι.

κιθαρωδικός, ἡ, ὄν, *citharoedicus*; fem. *ad citharam canendi ars*. Gorg. 502. A: ἡ ... κιθαρωδική ... πάσα. Legg. IV. 722. D: κιθαρωδικῆς ὥδης λεγομένων νόμων ... προσίμια.

κιθαρωδός, ὁ, *citharvedus*. Conv. 179. D: ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει ἄτε ὧν κιθαρωδός. Legg. VI. 764. D: κιθαρωδῶν.

κιθαρωδῶ, *ad citharae modus cano*. Gorg. 502. A: κιθαρωδεῖν.

κίκι (κῖκι?), τό, *cicinum* (oleum). Tim. 60. A: πίττα καὶ κίκι (κῖκι?) καὶ ἔλαιον αὐτό.

κικλήσκω, *nomino*. Crat. 392. A. (Hom.).

κίναϊδος, ὁ, *cinaedus*. Gorg. 494. A: ὁ τῶν κιναιδῶν βίος.

κινδύνευμα, τό, *periculum*. Legg. XII. 969. A: τὸ ... κινδύνευμα οὐ σμικρὸν ... ἂν εἴη. Pol. V. 451. A: τοῦτο ... τὸ κινδύνευμα κινδυνεύειν.

κινδυνεύω, *periclitor*; *periculum subeo vel suscipio*; *in discrimen vocor vel in discrimine versor*. Apol. 28. B: ἐξ οὗ κινδυνεύεις νυνὶ ἀποθανεῖν. Lach. 193. C: ἀφρονεστέρως γε ... οἱ τοιοῦτοι κινδυνεύουσι. Legg. VIII. 845. C: κινδυνεύετω ἀναγώνιστος γίγνεσθαι περὶ ἀρετῆς. Euthyd. 280. A: ἄσθε πῶν μετὰ ποτερου ἂν ἤδέως κινδυνεύοις; Prot. 314. A: ὅρα ... μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύης τε καὶ κινδυνεύης. Legg. XII. 944. E: ἵνα τὸν ἐπιλοιπον βίον μὴ κινδυνεύῃ. Gorg. 467. B: πλεῖν τε καὶ κινδυνεύειν cel. Pol. IV. 451. A: κινδύνευμα κινδυνεύειν. Legg. III. 697. D. VII. 814. B: πάν-

τας κινδύνους κινδυνεύειν. XII. 968. E. Menex. 246. C. Gorg. 521. D: περί τούτων τινὸς κινδυνεύων ὧν σὺ λέγεις. Legg. VI. 758. A: οἰκεῖ κινδυνεύουσα ἀλίσκεσθαι (πόλις). Conv. 179. A: μὴ βοηθῆσαι κινδυνεύοντι. Phaed. 85. D: κινδυνεύοντα διαπλῦσαι τὸν βίον. Pol. IV. 424. C: ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα. Legg. X. 909. E: τοῖς ἀσθενοῦσι ... καὶ κινδυνεύουσι. Apol. 28. E: ἔμενον ... καὶ ἐκινδύνεον ἀποθαρεῖν. Legg. III. 699. A: οὐδ' ἐκινδύνευσεν ξυμμαχόμενος. Phaed. 114. D: τοῦτο ... ἄξιον κινδυνεύσαι οἰομένῳ οὕτως ἔχειν. Pol. V. 467. B. Crat. 399. A: κινδυνεύσω, εἴαν μὴ εὐλαβῶμαι, ἔτι τήμερον σοφώτερος τοῦ θείοντος γενέσθαι. Apol. 25. E. Theaet. 164. E: αὐτοὶ κινδυνεύομεν ... αὐτῷ βοηθεῖν. Ep. V. 322. E: εἰ μὴ μάτην ... κινδυνεύσειν ᾧτο. Lach. 187. B: μὴ οὐκ (v. οὐ) ἐν τῷ Καρὶ ὕμιν ὁ κίνδυνος κινδυνεύεται, ἀλλ' ἐν τοῖς νόμοις cet. Pol. V. 467. B: εἰ που κινδυνεύειον. — Ut Lat. *periculum est ne* (i. q. *vide vel veretur ne*), Gr. κινδυνεύειν proprie in eo ponitur quod, quia facile fieri potest, metuimus ne accadat, deinde in univ. in eo quod fieri potest, quod veri simile est, videtur al. Atque Attici urbani hoc verbo etiam in affirmatione utuntur (ut Lat. *haud scio an*), ita ut modo veri possit germ. *wohl* vel *doch wohl*, modo fortius *unstreitig*, in der That vel tali modo. Gorg. 485. E: κινδυνεύω (vern. *es scheint dass ich*, ut δηλὸς εἰμι pro δηλὸν ἔστιν ὅτι al.) ... πεπονθέναι νῦν ὅπερ cet. Conv. 201. B: κινδυνεύω ... οὐδὲν εἰδέναι ὧν τότε εἶπον. Apol. 20. D: τῷ ὄντι γὰρ κινδυνεύω ταύτην εἶναι σοφός. Men. 71. B: κινδυνεύω σοι δοκεῖν (vern. *ich scheine dir wohl*) μακρίως τις εἶναι cet. Hipp. mai. 300. C: ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ ἴσως κινδυνεύω δοκεῖν μὲν τι ὁρᾶν ... ὁρῶ δ' οὐδέν (nos: *aber ich glaube vielleicht nur etwas zu sehen* cet.). Hipp. min. 365. B: νῦν ... κινδυνεύω μαρθάνειν cet. Theaet. 151. E: κινδυνεύεις μέντοι λόγον οὐ φαῦλον εἰρῆκεναι περὶ ἐπιστήμης. Conv. 205. D: κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν (nos: *du kannst wohl Recht haben*). Crit. 44. A. Prot. 340. E: κινδυνεύει γὰρ τοι ... ἡ Προδίκου σοφία θεῖα τις εἶναι πάλαι. Pol. VII. 526. A: ὅτι τῷ ὄντι ἀναγκαῖον ἡμῖν κινδυνεύει εἶναι τὸ μάθημα. Men. 99. C: κινδυνεύει οὕτως ἔχειν. Hinc κινδυνεύει in resp. affirmante ponitur: Phaedr. 262. C. Soph. 256. E. Parm. 134. C. Pol. I. 333. D. al. innum. Polit. 257. D: κινδυνεύετον ... ἄμφω ποθὲν ἐμοὶ ξυγγένειαν ἔχειν τινά. Soph. 250. B: κινδυνεύομεν ὡς ἀληθῶς τρίτον ἀπομαντεύεσθαι τι τὸ ὄν. Polit. 301. B: κινδυνεύομεν (resp.). Phil. 36. B. Pol. IV. 443. C. I.ys. 218. C: κινδυνεύομεν ὅναρ πεπλουτηκέναι. Phaed. 64. A: κινδυνεύουσι ... λεληθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι cet. 69. C. Crat. 401. B. Pol. V. 458. D. Alc. II. 146. E: ὅτε γ' ἐφην κινδυνεύειν τό γε τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν κτήμα ... ὀλιγαῖς ... ὠφελεῖν cet. Conv. 174. C: ἴσως μέντοι κινδυνεύσω καὶ ἐγὼ ... φαῦλος ὧν ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρὸς εἶναι δοίην ἄκλητος.

Ep. VIII. 353. D: διολέσθαι ... κινδυνεύσει. VII. 328. C: μὴ δόξαιμι ... κινδυνεύσειν ... προδοῦναι ... τὴν Δίωνα ξενίαν cet.

κίνδυνος, ὁ, *periculum, discrimen*. Prot. 314. A: πολὺ μείζων κίνδυνος ἐν τῇ τῶν μαθημάτων ὡν ἡ ἐν τῇ τῶν σιτιῶν. Ib. ὥστε ἐν τῇ ὡν οὐ μέγας ὁ κίνδυνος. Phaed. 107. C: ὁ κίνδυνος ... δόξειεν ἂν δεινὸς εἶναι. 114. D: καλὸς ... ὁ κίνδυνος. Crat. 436. B: ὅτι οὐ σμικρὸς κινδυνός (al. ὁ κινδ.) ἐστὶν ἐξαπατηθῆναι. Phil. 28. A. Pol. V. 467. B: κίνδυνος ... οὐ σμικρὸς σφαλεῖσιν. X. 618. B: ἐνθα δὴ ... ὁ πᾶς κίνδυνος ἀνθρώπων. Legg. V. 736. B. Euthyd. 285. C: ὥσπερ ἐν Καρὶ ἐν ἐμοὶ ἔστω ὁ κίνδυνος. Ep. VIII. 353. A: ὅτε κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελία cet. Pol. V. 467. C: οὐκ ἄξιον κινδύνου. Legg. VIII. 836. B: φάρμακον ... τοῦ τοιοῦτου κινδύνου. Apol. 28. C. Theaet. 142. B: ἐν κινδύνῳ εἶναι. Pol. VIII. 556. A: ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κινδύνῳ. Prot. 313. A: εἰς οἷον τινα κίνδυνον ἔρχει ὑποθήσων τὴν ψυχῇ. Theaet. 181. B: εἰς τοσοῦτον προϊέται κίνδυνον. Pol. I. 332. E: πρὸς τὸν τῆς θαλάττης κίνδυνον. Legg. VII. 811. B. Apol. 34. C: κινδυνεύων ... τὸν ἔσχατον κίνδυνον. Alc. II. 142. B: εἰ ... ἦσαν οἱ κίνδυνοί τε καὶ πόνοι φέροντες εἰς ὠφέλειαν. Gorg. 486. B: μὴδ' ἐκωῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων. Legg. I. 648. B: ἄνευ κινδύνων μεγάλων. VII. 615. B: ἐκ πόνων τιμῶν ... καὶ κινδύνων διαπεφευγόντων εἰς ἀγαθὰ Alc. II. 142. A: διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες καὶ φόβων. Euthyd. 305. E: ἐκτός ... ὄντες κινδύνων καὶ ἀγῶνων. Pol. VIII. 556. C: ἐν αὐτοῖς τοῖς κινδύνοις. IX. 577. B: ἐν ... τοῖς δημοσίοις κινδύνοις. Lach. 191. D: τοὺς ἐν τοῖς πρὸς τὴν θαλάτταν κινδύνους ἀνδρείους ὄντας. Theaet. 173. A: μεγάλους κινδύνους ... ἐπιβάλλουσα. Conn. 208. C: κινδύνους ... κινδυνεύειν ... πάντας. Tim. 25. C: ἐπὶ τοὺς ἔσχατους ἀφικομένη κινδύνους. 89. B: τὰ ... νοσήματα ὅσα μὴ μεγάλους ἔχει κινδύνους. Euthyd. 279. E: πρὸς τοὺς τῆς θαλάττης κινδύνους.

κίνησις, ἡ, *motio; agñatio*. Crat. 426. C: ὅτι (ἡ κίνησις) ἴσους βούλεται εἶναι ... ἡ δὲ ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ κίειν. Pol. IX. 583. E: τὸ γε ἡδὺ ἐν ψυχῇ γιγνόμενον καὶ τὸ λυπηρὸν κίνησις τις ἄμφοτέρῳ ἐστὸν. Tim. 89. A: τῶν ... κινήσεων ἡ ἐν ἑαυτῷ ὑφ' ἑαυτοῦ ἀρίστη κίνησις. Legg. X. 894. A: ἡ μὲν ἕτερα δυναμένη κινεῖν κίνησις, ἑαυτὴν δὲ ἀδυνατοῦσα. 897. C: τοῦ κίνησις. Phaedr. 245. C: πανύλαν ἔχον κινήσεως. D: οὕτω δὴ κινήσεως ... ἀρχὴ τὸ αὐτὸ αὐτὸ κινεῖν. Theaet. 181. D: δύο ... εἶδη κινήσεως. Tim. 80. D. Legg. VII. 814. D. Tim. 36. C: τῇ κατὰ ταῦτά καὶ ἐν ταῦτῳ περιεχομένη κίνησις. Legg. X. 897. C: τοῦ κινήσει καὶ περιφορᾷ καὶ λογισμοῖς. Soph. 250. A: κίνησιν καὶ στάσιν ἂρ' οὐκ ἐναντιωτάτα λέγεις ἀλλήλοισι; Legg. VII. 813. D: περὶ πάσαν τὴν τῶν γυμνασίων κίνησιν. X. 894. C.

898. Α: τούτοις ... τοῖς κινήσειν τὴν ἐν ἐνὶ φερομένην (v. τοῖς ... φερομένοις) cet. Parm. 138. C: αὐταὶ γὰρ μόναι κινήσεις (τὸ φέρεσθαι et ἀλλοιοῦσθαι). Tim. 38. Α. Theaet. 153. B: ὑπὸ μαθήσεως ... καὶ μελέτης, κινήσεων ὄντων (Stob. οὐσῶν). Legg. VII. 789. D: τὰ σώματα πάντα ὑπὸ τῶν σεισμῶν τε καὶ κινήσεων κινούμενα. 814. D. Phil. 17. D: ἐν ... ταῖς κινήσειν ... τοῦ σώματος. Legg. V. 747. Α: ἐν ... κινήσει ταῖς τε ... τῆς ἄνω καὶ κάτω φορᾶς καὶ τῆς κύκλῳ περιφορᾶς. X. 896. E: ἄγει ... ψυχὴ πάντα τὰ κατ' οὐρανὸν ... ταῖς αὐτῆς κινήσειν. Tim. 40. Α: κινήσεις ... δύο προσήψεν ἐκάστῳ cet. 43. B: τὰς ἐξ ἀπάσας κινήσεις ἔχον. Legg. VII. 815. E.

κινήτος, ἡ. ον, mobilis. Tim. 58. D: κινήτὸν αὐτό τε καθ' αὐτό καὶ ὑπ' ἄλλου ... γέγονε. 37. D: εἰκὼ ... κινήτῳ τινι αἰῶνος.

κινῶ, moveo, agito; commoveo (etiam attingo; affero vel commemoro); excito, concito; muto; turbo (vern. bewiruhigen, stören). Phil. 15. E: πάντα κινεῖ λόγον. Pol. VIII. 566. E: πολέμους τινὰς αἰεὶ κινεῖ. Legg. I. 637. Α: ὅποσα ... πάσας ἡδονὰς κινεῖ κατὰ δύναμιν. Ion. 533. D: θεία δὲ δύναμις (ἐστὶν) ἣ σε κινεῖ. Pol. V. 450. Α: ὅσον λόγον πάλιν ... κινεῖτε περὶ τῆς πολιτείας! 474. D: ὅτι πάντες οἱ ἐν ὥρᾳ τὸν φιλόπαιδα ... δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι. Legg. VIII. 842. E: μὴ κινεῖτω γῆς ὅρια μηδεῖς. 843. B. Conv. 175. B: μὴ σὺν κινεῖτε, ἀλλ' ἑάτε. Tim. 88. D: (ἐὰν) κινή (τὸ σῶμα). Ep. VII. 331. Α: ἐὰν κινή (τὴν πολιτείαν). Phaed. 111. E: ταῦτα ... πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω ὥσπερ αἰωρῶν τινὰ ἐνοῦσαν ἐν τῇ γῇ. Phil. 15. E: μὴ κινεῖν εὐ κείμενον. Pol. IV. 426. C: τὴν ... κατὰστασιν τῆς πόλεως ὅλην μὴ κινεῖν. Legg. III. 684. D: μὴ κινεῖν τὰ ἀκίνητα. XI. 913. B. Lys. 223. Α: ἐν νῶ εἶχον ἄλλον ἤδη τινὰ τῶν πρεσβυτέρων κινεῖν. Hipp. mai. 284. B: κινεῖν τοὺς νόμους. Legg. XII. 941. C: ὁ ... τὸ μείζον κινῶν οὐ καταθέμενος ὅλον ἀδικεῖ. Pol. VII. 524. E: κινούσα ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐννοίαν. Phaedr. 245. D: τὸ αὐτὸ αὐτὸ κινοῦν. Pol. IV. 436. C: κινοῦντα ... τὰς χειρὰς τε καὶ τὴν κεφαλὴν. Legg. X. 894. C: τὴν ... ἕτερον αἰεὶ κινούσαν (κίνησιν). Phaedr. 245. E: μὴ ἄλλο τι εἶναι τὸ αὐτὸ ἑαυτὸ κινοῦν ἢ ψυχὴν. Conv. 198. E: πάντα λόγον κινοῦντες. Soph. 249. D: τῶν ... πανταχῇ τὸ ὄν κινούντων. Pol. I. 329. D: βουλόμενος ἐτι λέγειν αὐτὸν ἐκίνουν καὶ εἶπον cet. Theaet. 163. Α: τούτου χάριν τὰ πολλὰ καὶ ἄτοπα ταῦτα ἐκινήσαμεν. Legg. XI. 913. B: μὴ δ' εὐρὼν κινήσαιμι. Pol. IV. 445. E: οὔτε εἰς ἐγγενόμενος κινήσειεν ἂν τῶν ἀξίων λόγου νόμων. Legg. VIII. 843. B: ὅς δ' ἂν κίνησῃ (γῆς ὅρια). Polit. 277. D: εἰκὰ γε ... κινήσας (v. κινήσαι) τὸ περὶ τῆς ἐπιστήμης πάθος ἐν ἡμῖν. 297. C: κινήσας τις τούτον τὸν λόγον. Conv. 218. C: εἶπον κινήσας αὐτόν. Riv. 132. B: κινήσας ... αὐτὸν τῷ ἀγκῶνι.

Tim. 57. E: τὸ κινήσον. Ib. ἄνευ τοῦ κινήσοντος. Theaet. 182. A: πάντα δὴ πᾶσαν κίνησιν αἰεὶ κινεῖται. Polit. 269. E: ὅθεν ... ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ ταῖτ' αὖ μίαν φοράν κινεῖται. Pol. IV. 424. C: οὐδαμοῦ ... κινεῖνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων. Legg. X. 894. E: ὅταν ὑπ' ἄλλου κινήται. Phaedr. 245. E: ὧ ... ἐξῶθεν τὸ κινεῖσθαι. Theaet. 181. C: ἄρα κινεῖσθαι καλῆς, ὅταν τι χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλῃ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ στρέφεται; Pol. IV. 436. C: ἐστάναι ... καὶ κινεῖσθαι. Tim. 34. A: ἐποίησε κύκλῳ κινεῖσθαι στρεφόμενον. Phaedr. 245. C: τὸ ... ὑπ' ἄλλου κινούμενον. E: τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινούμενον. Soph. 249. B: καὶ τὸ κινούμενον δὴ καὶ κίνησιν συγχωρετέον ὡς ὄντα. Tim. 30. A: κινούμενον πλημμελῶς. Theaet. 181. E: κινούμενα ... καὶ ἐστάτα. Legg. VII. 789. D: τὰ σώματα πάντα ὑπὸ τῶν σειρισμῶν τε καὶ κινήσεων κινούμενα. X. 896. E: ψυχὴν ... ἐνοικοῦσαν ἐν ἅπασιν τοῖς πάντῃ κινουμένοις. Parm. 165. D: κινουμένους πᾶσας κινήσεις. Legg. VII. 798. B: τὰς παιδίας ... κινουμένας τῶν νέων. Tim. 19. B: θαύσασθαι κινούμενα ... αὐτῷ. Legg. VII. 797. B: κινούμενα ... καὶ κινουτομούμενα. Phaedr. 245. B: ὡς πρὸ τοῦ κεινημένου (mente permuti) τὸν σώφρονα δεῖ προαιρεῖσθαι φίλον. Legg. XII. 969. A: περὶ τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς τῆς νῦν αὖ κεινημένης τοῖς λόγοις. Pol. IX. 572. A: κεινημένῳ τῷ θυμῷ. Legg. X. 908. D: περὶ πᾶσαν τὴν μαγχαναίαν κεινημένοι (agitati, h. e. versati). Soph. 249. D: ὅσα ἀκίνητα καὶ κεινημένα (mobilia). Phaed. 118: ἐκινήθη (Socrates moribundus). 93. A: ἐναντία ... κινήθηναι. Pol. VIII. 545. D: ἀδύνατον κινήθηναι (τὴν πολιτείαν). 546. A. Legg. XI. 914. C: τοῦ κινήθέντος. Tim. 37. C: κινήθην ... καὶ ζῶν. Phaedr. 245. E: ὅθεν κινήθέντα γενήσεται. Legg. X. 895. A. Tim. 57. E: τὸ ... κινήσόμενον ἄνευ τοῦ κινήσοντος ... ἀδύνατον εἶναι. Ib. ἄνευ τοῦ κινήσοντος. Pol. VIII. 545. D: πῶς ... ἡ πόλις ἡμῖν κινήθησεται; Med. κινεῖσθαι (moveri, vern. sich bewegen) praec. in saltatione ponitur. Legg. VII. 816. A: ὁ μὲν ... ἐμμελῶς ἡμῶν, ὁ δὲ πλημμελῶς ἐν τούτοις πᾶσι κινεῖται. 800. A: παρὰ ... τὴν τῶν νέων ξύμπασαν χορείαν μηδεὶς ... ἐν ὁρχήσῃ κινεῖσθω. II. 656. A: αἰσχυρόνται ... κινεῖσθαι τῷ σώματι τὰ τοιαῦτα (corporis motione, h. e. saltatione talia exhibere). — Verb. Riv. 134. A: καὶ μοι ἔδοξεν ἤδη ... κινήτεος εἶναι ὁ φιλογυμναστής. Pol. II. 373. A: τὴν τε ζωγραφίαν κινήτεον καὶ τὴν ποικιλίαν. Legg. V. 738. D: τούτων νομοθέτη ... οὐδὲν κινήτεον. κίρνημι, misceo. Locr. 101. C: τᾶλλα ... ἐκ κίρναμένων τούτων γεννᾶται. κίττος, ὁ, hedera. Conv. 212. E: ἐστεφανωμένον ... κίττου τέ τιμι στεφάνῳ δασεὶ καὶ ἴων. κίω, κίειν (Lat. cieo), eo. Crat. 426. C: ἀπὸ τοῦ κίειν ... τοῦτο δ' ἐστὶν ἰέναι. Ib. ἀπὸ ... τοῦ ξενικοῦ τοῦ κίειν.

κίων, ὁ et ἡ, *columna*. Pol. X. 616. B: φῶς εὐθύ, οἶον κίονα. Euthyd. 303. B: ὀλίγου καὶ οἱ κίονες οἱ ἐν τῷ Λυκίῳ ἐθορύβησαν. Critia 116. D: τῶν τοίχων τε καὶ κίωνων. κλάζω, *clangō*. Ion. 539. D. (Hom.).

κλαίω et κλάω, *fleo, ploro*. Ax. 366. D: οὐ ... τὸ νήπιον κλαίει (sic libri plerique; al. κλάει) —; Legg. VII. 792. A: οὐ δ' ἂν κλαίῃ (sic libri; al. κλάῃ) καὶ βοᾷ. Ion. 535. D. Phil. 48. A: ὅταν ἅμα χαίροντες κλάωσι. Legg. VII. 791. E: τῷ κλαίειν. Phaed. 117. D: κλαίων καὶ ἀγανακτῶν. Ax. 368. C: κλαίον νυνὶ μὲν αὐγμὸν cet. Pol. III. 388. C: μηδὲ ἄλλα κλαίοντά τε καὶ ὀδυρόμενον ὅσα cet. Ion. 535. E: κλαίοντας. Pol. X. 614. E: ὀδυρομένους τε καὶ κλαιούσας (al. κλαούσας).

κλάσις, ἡ, *fractio*. Tim. 43. D: ὥστε ... πάσας ... κλάσεις καὶ διαφορας τῶν κύκλων ἐμποιεῖν.

κλαυθμυρίζομαι, *vagior*. Ax. 366. D: κλαυθμυρίζομενον (τὸ νήπιον).

κλαυμονή, ἡ, *vagitus*. Legg. VII. 792. A: τοῖς ... παιδίοις τὸ δῆλωμα ... κλαυμοναὶ καὶ βοαί.

κλειθρον, τό, *claustrum*. Ax. 371. B: σιθηροῖς κλειθροῖς.

κλεινός, ἡ, ὄν, *celeber*. Pol. II. 368. A: κλεινοῦ ... ἀνδρός. Legg. IV. 721. C: τὸ ... γενέσθαι κλεινόν. Soph. 243. A: κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν.

κλείς, ἡ, *clavis*. Ax. 371. B: κλείσιν.

κλείω, *claudio*. Ep. VII. 348. A: κλείσας τὰς τῆς ἀκροπόλεως πύλας. Pol. VIII. 560. C: κλήσαντες (sic Par. A. pro v. κλείσαντες) τὰς ... πύλας.

κλέμμα, τό, *furtum*. Legg. XII. 941. D: ἔνεκα μεγέθους τοῦ κλέμματος. IX. 857. B: τὸ κλέμμα ἐπίσας διπλοῦν.

κλεμμάδιος, α, ὄν, *furtivus*. Legg. XII. 955. B: ἔάν τις κλεμμάδιον ὀτιοῦν ὑποδέχεται.

κλέος, τό, *celebritas, gloria*. Legg. I. 625. A: καλόν γε τὸ κλέος. II. 663. A: κλέος τε καὶ ἔπαινος πρὸς ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν cet. IX. 855. A. Conv. 208. C: κλέος ... ἀθάνατον. Legg. XII. 969. A: κλέος ἀρεὶ μέγιστον.

κλέπτῃς, ὁ, *fur*; etiam qui *furtim aliquid praeipit*. Pol. I. 334. A: κλέπτῃς ... τις ὁ δίκαιος ... αποπέρανται. Legg. IX. 857. A: κλέπτῃ ... εἰς αὐτόν μόνος κείσθω. Pol. I. 344. B: ἀποστερηταὶ καὶ κλέπται. 347. B. VIII. 552. D. I. 351. C: ληστὰς ἢ κλέπτας.

κλεπτικός, ἡ, ὄν, *furax*; fem. *furacitas*. Pol. I. 334. B: ἔοικεν ... ἢ δικαιοσύνη ... κλεπτικὴ τις εἶναι.

κλεπτοσύνη, ἡ, *calliditas*. Pol. I. 334. B. (Hom.).

κλέπτω, *furor*; *furtim praeipio*; *occulto, dissimulo*. Prot. 321. D: ὁ Προμηθεὺς ... κλέπτει Ἡφαίστου ... τὴν ἔνταχρον σοφίαν σὺν πυρί. Legg. IX. 857. A: ἔάν τε μέγα ἔάν τε σμικρὸν κλέπτῃ τις. Gorg. 508. E: κλέπτειν ... καὶ ἀν-

δραποδίζεσθαι cet. Pol. I. 334. A. Legg. XI. 933. E: κλέπτων (*clam*) ἢ βιαζόμενος. Id. XII. 941. B. C: σμικρόν τι ... ὁ κλέπτων. IX. 857. B: τῷ κλέπτοντι. XII. 941. D: κλέπτοντα. X. 910: καὶ ταῦτα κλέπτοντες πράξειςιν. IX. 876. B: κλέπτοντα (δικαστήρια) τὰς αὐτῶν δόξας. Parm. 128. D: καὶ τις αὐτὸ ἐκλεψε γραφέν. Pol. I. 334. A: τὰ τῶν πολέμιων κλέψαι καὶ βουλευμια καὶ τὰς ἄλλας πράξεις. Prot. 321. E: κλέψας τὴν ... ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαιστου. Legg. XII. 955. B: τῷ κλέψαντι. IX. 857. A: τὸ ... κλαπέν. Pol. III. 413. B: οὐκ οὖν κλαπέντες (*clam*, h. e. *inscientes*) ... ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν; Ib. κλαπέντας.

κληῖζω, *nomino*. Ax. 371. B: ὁ κληῖζεται πεδῖον ἀληθείας. Locr. 100. D: ποτὶ τὰν ἀφ' ἧν κληῖζεται (*codd.* κληῖζεται).

κληῖμα, τό, *palmes*. Pol. I. 353. A: ἀμπέλου κληῖμα.

κληρονόμος, ὁ, *haeres*. Pol. I. 331. D: οὐκ οὖν ... Πολέμαρχος τῶν γε σὺν κληρονόμος; Ib. σὺ ὁ τοῦ λόγου κληρονόμος. Legg. XI. 925. A. Menex. 249. B: ἐν κληρονόμου καὶ υἱέος μοίρα. Legg. XI. 923. E: τῷ κληρονομῶσι τὴν διαθήκην διαθεμένου. V. 740. B: ἕνα μόνον κληρονόμον. IX. 856. E. al.

κληρονομῶ, *haeres sum*. Legg. XI. 923. E: υἱὸν ... αὐτῷ καταλειπέτω γράψας κληρονομεῖν (*libri aliquot κληρονόμον*).

κληῖρος, ὁ, *sors*. Pol. V. 461. E: ἐὰν ὁ κληῖρος ταύτῃ ξυμπέπτη. Legg. V. 745. C: τὸ πρὸς τῇ πόλει μέρος τῷ πρὸς τοῖς ἐσχατοῖς εἰς κληῖρος. Pol. X. 619. D: διὰ τὴν τοῦ κληῖρου τύχην. Legg. VI. 755. A. XII. 945. B: κατὰ τύχην κληῖρον. VI. 757. B: κληῖρον ἀπευθύνων εἰς τὰς διασώμας αὐτήν. XII. 946. B: κληῖρον διελόντας τὸν νικῶντα καὶ δεύτερον καὶ τρίτον. III. 690. C: εἰς κληῖρόν τινα προ-
αγομεν. Pol. V. 460. A: κληῖροι δὲ τινες ... ποιητέοι κομνοί. VIII. 557. A: ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ κληῖρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ γίνονται. IX. 855. B. Tim. 18. E: μηχανᾶσθαι κληῖροις τι-
σίν. ὅπως cet. Critia 109. B: δίκης κληῖροις. Pol. X. 617. D: λαβόντα ... κληῖρους τε καὶ βίων παραδείγματα. Legg. V. 745. C. **portio terrae* (*sorte assignata*); *fundas*. Legg. V. 737. E: γινόμενα ἀνὴρ καὶ κληῖρος ξυνομή (sic Par. A. Vulgo ξὺν νομῇ, al. ξυννομή). XI. 923. E. V. 744. D: ἡ τοῦ κληῖρου τιμή. 745. A: ἡ ... κτήσις χωρὶς τοῦ κληῖρου. XI. 924. D: πρὸς ... τὴν τοῦ κληῖρου σωτηρίαν. Critia 118. E: τὸν κληῖρον ἕκαστον παρέχειν ἄνδρα ἡγεμόνα. Legg. V. 741. B: ὁ νεύμας κληῖρον. 744. A: ὁ ... λαχὼν ... τὸν κληῖρον. XI. 924. E: ἐγένετο τὴν θυγατέρα καὶ τὸν κληῖρον τοῦ τελευτήσαντος. Critia 119. A: ξυμπάντων τῶν κληῖρων. Ib. εἰς τουτούς τοὺς κληῖρους ... διενεμένητο. Legg. V. 745. D. IX. 855. A. Etiam in bonis ponitur *haereditariis*. Legg.

XI. 925. C: ὃν ὁ κλῆρος γιγνέσθω κυρίως. 923. D: μὴ ἐπὶ τινι κλῆρῳ πεποιημένος (τῶν υἱέων τις). B: ἐπὶ τὸν κλῆρον πορευέσθω. C: τὸν κλῆρον ... οἶκαδε λαβεῖν τοῦ μὴ διαθεμένου. I. 630. E: τὰ περὶ τῶν κλῆρων.

κληρουχῶ, *sorte duco*. Critia 109. C: ἄλλοι ... ἄλλους τόπους κληρουχῆσαντες θεῶν.

κληρῶ, *sortior*. Legg. VI. 759. C: κληροῦν οὕτω τῇ θεῖᾳ τύχῃ ἀποδιδόντα. IX. 856. D: κληρῶσαι. Pass. *sorte ducor*. Polit. 298. E: εἴτε ἐκ τοῦ δήμου παντός ὃς ἂν κληρουμένος λαγχάνῃ. Med. *sortior*. Legg. V. 741. B: προειπων ἐπὶ τοιούτοις κληροῦσθαι τὸν ἐθέλοντα ἢ μὴ κληροῦσθαι.

κληρῶσις, ἡ, *sortitio*. Phaedr. 249. B: ἀφικνούμεναι ἐπὶ κληρῶσιν τε καὶ αἵρεσιν τοῦ δευτέρου βίου. Legg. XII. 956. D: κληρώσεις ... δικαστηρίων.

κληρωτός, ἡ, ὅν, *sorte ductus*. Legg. III. 692. A: ἐγγὺς τῆς κληρωτῆς ἀγαγὼν δυνάμειος. Polit. 291. A: τοὺς κληρωτοὺς βασιλέας. Legg. VI. 759. B: τὰ μὲν αἵρετὰ χοτῇ, τὰ δὲ κληρωτὰ ἐν ταῖς καταστάσεσι γίγνεσθαι.

κλήσις, ἡ, *appellatio* (vern. *Anrede*). Conv. 172. A: παῖζων ἅμα τῇ κλήσει. Ep. III. 315. B: **appellatio*, h. e. *nomien*. Polit. 257. D: τοῦ δ' ἡμῖν ἡ κλήσις ὁμίωνυμος οὐσα cet. 262. D: βάρβαρον μιᾷ κλήσει προσεῖποντες αὐτό. 287. E: ἀγγεῖον ... μιᾷ κλήσει προσφθεγγόμεθα. 305. E: τοῦ κοινου τῇ κλήσει περιλαβόντες τὴν δύναμιν αὐτῆς. 262. E: διὰ τὴν κλήσιν.

κλητήρ, ὁ, *testis vel subscriptor*. Legg. VIII. 846. B: προσκλήσεων καὶ κλητήρων (πέρι).

κλίνῃ, ἡ, *lectus*. Pol. X. 597. A: ὃ δὴ φαιμεν εἶναι ὃ ἔστι κλίνῃ. Prot. 317. E: ἀναστήσαντες ἐκ τῆς κλίνης. Phaedr. 61. C: ἀπὸ τῆς κλίνης. Pol. X. 597. D: κλίνης ποιητῆς. Conv. 217. D: ἐν τῇ ἐχομένῃ ἐμοῦ κλίνῃ. Phaedr. 60. B: ἀνακαθιζόμενος ἐπὶ (v. εἰς) τὴν κλίνην. Pol. X. 596. E. II. 373. A: κλιναὶ τε προσέσονται καὶ τραπέζαι cet. X. 596. A. Ep. I. 310. A: οἱ δ' ἀργύρου κλιναι (vera). Prot. 317. D: τῶν βάθρων καὶ τῶν κλινῶν. Pol. II. 372. D: ἐπὶ ... κλινῶν κατακείσθαι. Prot. 315. D: παρσιπύθητο ... αὐτῷ ἐπὶ ταῖς πλησίον κλίναις. Pol. X. 596. B: ποιεῖ ὁ μὲν τὰς κλινὰς cet. **arca, loculus* (vern. *Sarg*). Legg. XII. 947. B: περισταμένους τῇ κλίνῃ ἐκατέρους. C: περὶ αὐτὴν τὴν κλίνην. D: θήκην ... ἔχουσαν κλινὰς παρ' ἀλλήλας λιθίνας κειμένας.

κλινοποιός, ὁ, *lectorum fabricator*. Pol. X. 596. E: τί δὲ ὁ κλινοποιός; 597. B. D.

κλινουργός, ὁ, i. q. κλινοποιός. Pol. X. 597. A: τὸ τοῦ κλινουργοῦ ἔργον.

κλίνω, *inclino*. Tim. 77. E: τὰς δ' ἐκ τῶν ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίναντες. Phaedr. 109. A: οὐχ ἔξει ... οὐδὰ μύσε κλιθῆναι. Ion. 537. A: κλινθῆναι (Hom.).

κλισία, ἡ, *tentorium*. Hipp. min. 371. C. (Hom.).

κλοπαῖος, α, ον, *furtivus*. Legg. XI. 934. C: τῶν κλοπαίων τε καὶ βιαιῶν πάντων τὰς ζημίας λεγομένας.

κλοπή, ἡ, *furtum*; *peculatus*. Legg. XII. 941. B: κλοπῇ ... χρημάτων ἀνελεύθερον. Prot. 322. A: κλοπῆς δίκη. Legg. IX. 857. B. 859. B. IX. 874. B: ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων. Gorg. 516. A: κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο. Legg. IX. 857. B. VI. 777. C: παντοδαπὰ κλοπῶν ἔργα τε καὶ παθήματα. VIII. 845. D: ἀποτροπαῖς ἡ καὶ κλοπαῖς. E. Polit. 280. D: περὶ τὰς κλοπὰς (v. πλοκάς) καὶ τὰς βίᾳ πράξεις. Euth. 5. D: περὶ ἰσρων κλοπὰς.

κλοπικός, ἡ, ὄν, *furax*. Crat. 407. E: τὸ ἐρμηγέα εἶναι καὶ τὸ κλοπικόν (v. κλωπικόν).

κλύδων, ὁ, *tempestas*, *trop. res turbulentas*. Legg. VI. 758. A: πόλις ... ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων πόλεων διαγομένη. Alc. II. 151. C.

κλυτός, ἡ, ὄν, *inclutus*. Hipp. min. 370. C. (Hom.).

κλώθω, *neo*. Legg. XII. 960. C: τῶν κλωσθέντων.

κλών, ὁ, *surculus*. Prot. 334. B: ἐπὶ ... τοῖς νέονς κλώνας.

κλωπεία, ἡ, *furtum*. Legg. VII. 823. E: κλωπείας ... ἄψασθαι. B: κλωπείαι.

κνάπτω, *lanio*. Pol. X. 616. A: ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες (v. κνάμπτοντες).

κνάω, *rado*. Ion. 538. C: κνή τυρόν (Hom.). Etiam *tillio*. Conv. 185. E: οἷω κνήσαις (v. κινήσαις) ἂν τὴν ῥίνα. Med. *me scabo*. Gorg. 494. C: ὠφθόνως ἔχοντα τοῦ κνήσθαι. Ib. et D: κνώμενον.

κνήμη, ἡ, *tibia*. Tim. 74. E: τῶν μηρῶν καὶ κνήμῶν. Phaed. 118: τας κνήμας (ἐπεσκόπει).

κνήσις, ἡ, *scabendi actio*. Phil. 46. D: τῇ τρίψει ... καὶ τῇ κνήσει (*scabendo*). 51. D: οὐδὲν ταῖς τῶν κνήσεων (ῥόδοναῖς) προσγερεῖς. **scabies*, h. e. *pruritus*. Phaedr. 251. C: κνήσις τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὐλα.

κνησιῶ, *pruritus sentio*. Gorg. 494. E: εἰ τὴν κεφαλὴν μόνον κνησιῶ (v. κνησιῶ). C: ψωρῶνται καὶ κνησιῶντα.

κνήστις, ἡ, *cultus*. Ion. 538. C. (Hom.).

κνίσμα, τό, *ramentum*. Hipp. mai. 304. A: κνίσματά τοι ἐστί καὶ περιτμήματα τῶν λογῶν.

κνίσσα (ἑρ. κνίσση), ἡ, *pilor*. Pol. II. 364. E. Legg. X. 906. E. al. (Hom.).

κνώδαλον, τό, *lumbricus*. Ax. 365. C: εἰς εὐλάς καὶ κνώδαλα μεταβύλλων.

κόθουρος, ὁ ἡ, *aculeo carens*. Legg. X. 901. A: κηφῆσι κοθούροισι (Hes.).

κοιλία, ἡ, *venter*, *alvus*. Tim. 78. A: περὶ τῆς παρ' ἡμῖν κοιλίας. 80. D. Locr. 102. A. Tim. 73. A: τὴν ὀνο-

μαζομένην κάτω κοιλίαν. 78. C. 85. E: εἰς τὴν κάτω ... ἢ τὴν ἄνω κοιλίαν.

κοῖλος, ἡ, ον, *cavus*; neutr. *cavum* (vern. *die Höhle*). Tim. 78. D: ὅσον κοῖλον (τὸ σῶμα). 72. C: ἄτε κοῖλου καὶ ἀναίμου ὑφανθέντος (σπληνός). 66. B: νοτίδος ... κοίλης. Pol. X. 616. D: ἐν ... σφονδύλῳ κοίλῳ. II. 359. D: ἵππον ... κοῖλον. Legg. VI. 761. B: εἰς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι νάπιας ὄσαι κοῖλαι. Pol. X. 602. C: κοῖλα τε ... καὶ ἐξέγοντα (φαίνεται). Critia 116. B: νεωσοίκους κοῖλους. Phaedr. 109. B: εἶναι ... πανταχῇ περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα cet. 110. C: τὰ κοῖλα αὐτῆς (τῆς γῆς). Tim. 66. A: ἑτέρα κοῖλα ἀπεργάζεσθαι. B: ὕδατα κοῖλα περιφερῇ τε γενέσθαι. Critia 111. D: εἰς τὰ κοῖλα ἀφιέσθαι.

κοίμησις, ἡ, *cubatio*. Conv. 183. A: κοιμήσεις ἐπὶ θύραις.

κοιμίζω, *sedo*. Legg. IX. 873. A: (πρὶν) πάσης τῆς ξυγγείας τὸν θυμὸν ἀφιλασαμένη κοιμίσῃ. Pol. IX. 591. B: τὸ ... θηριώδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται.

κοιμῶ, *sorpio*, trop. *sedo*. Pol. IX. 571. E: ὅπως ἂν κοιμηθῇ (τὸ ἐπιθυμητικόν). Med. cubo, *dormio*. Phaedr. 252. A: κοιμᾶσθαι ὅπου ἂν ἑὰ τις ἐγγυτάτω τοῦ πόθου. Conv. 203. D: ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. Ep. VII. 326. B: μηδέποτε κοιμώμενον μόνον νύκτωρ. Pol. X. 621. B: κοιμηθῆναι. Ax. 367. C: κοιμηθέντες οὐκ ἐτ' ἀνέστησαν.

κοινῇ, *communiter*; *una*. Prot. 330. B: κοινῇ σκεψώμεθα. 336. E: κοινῇ ἀμφοτέρων δεῖσθαι. Gorg. 498. E: συλλόγισαι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ. 506. A: ζητῶ κοινῇ μετ' ὑμῶν. Phaedr. 98. B: ἐκάστω ... αὐτῶν ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν καὶ κοινῇ πᾶσι τὸ ἐκάστω βέλτιστον. Theaet. 172. B: τὸ κοινῇ δόξαν. Polit. 260. B: τοῖς γε κοινῇ τι πράττουσιν. Conv. 209. C: κοινῇ μετ' ἐκείνου. Pol. I. 333. D: καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ. al. Cum v. ἅμα. Phil. 62. B. Saepius adiectivo potest exprimi. Phaedr. 265. E: ὥσπερ ... ἐν τι κοινῇ εἶδος ἐλαβέτην. Polit. 267. E: τὸ τέχνης ἄλλης ὄνομα ἔχων κοινῇ. Legg. III. 692. E: τὸ τε Ἀθηναίων καὶ τὸ Λακεδαιμονίων κοινῇ διανόημα.

κοινογενής, ὁ ἡ, *promiscue* (h. e. ex communitate generum diversorum) *genitus*. Polit. 265. E: κοινογενοῦς φύσεως.

κοινογονία, ἡ, *communis procreatio* (iut. generum diversorum). Polit. 265. D: τῇ κοινογονίᾳ τε καὶ ἰδιογονίᾳ.

κοινός, ἡ, ὄν, *communis*; *omnibus patens*; *publicus* s. *ad civitatem pertinens*; *vulgaris*; neutr. subst. *commune* (vern. *die Gemeinde*), *civitas*; etiam *communitas* et *communis salus*. Prot. 358. A: κοινός ... ἔστω ὑμῖν ὁ λόγος. Pol. VII. 535. B: ἴδιος, ἀλλ' οὐ κοινός ὢν (πόνος) μετὰ τοῦ σώματος. IX. 872. B: ὁ τῆς πόλεως κοινός δῆμιος. Ep. VII. 360. D: κοι-

νός ... ὑμῖν εἰμί. Conv. 219. E: στρατεία ἡμῖν ... ἐγένετο κοινή. Legg. VIII. 837. B: κοινή (φιλία) διὰ βίου. Crit. 49. D: τοῦτοις οὐκ ἔστι κοινή βουλή. Prot. 319. D: τὸ κοινὸν τῆς πόλεως. Id. Legg. XI. 928. D. Crit. 50. A. Gorg. 505. E: κοινὸν ... ἀγαθὸν ἅπασι. Conv. 189. E: τρίτον (γένος) προσῆν κοινὸν ὃν ἀμφοτέρων τούτων. E: ἐξ ἀμφοτέρων κοινὸν τοῦ τε ἄρρενος καὶ θήλεος. Legg. III. 687. C: πάντων ἀνθρώπων ἔστι κοινὸν ἐπιθύμημα ἐν τῇ cet. 697. D: οὐδὲν κοινὸν ἐν αὐτοῖς. VII. 802. C: τὸ δ' ἡδὺ κοινὸν πάσαις (Μούσαις). IX. 875. A: τὸ ... κοινὸν ξυνδεῖ. Ax. 365. B: τὸ κοινὸν (*pernulgatum*) ... τοῦτο. Critia 121. A: ἐκ φιλίας τῆς κοινῆς μετὰ ἀρετῆς. Gorg. 502. E: ὀλιγοῦντες τοῦ κοινού (opp. τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτῶν). Theaet. 208. D: ἕως δ' ἂν κοινού τινὸς ἐφάπτη. Tim. 89. D. Legg. X. 908. A. XI. 935. B: μήδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενί. Ep. VIII. 354. A: κοινῷ τινὶ δικαίῳ λόγῳ χρώμενος. Legg. VII. 802. D: τραφεῖς ... ἐν τῇ κοινῇ καὶ γλυκείᾳ (Μούσῃ). XI. 936. D. Alc. I. 119. B: κοινῇ βουλῇ (*int. deliberemus*). 124. B. Phil. 31. C: ἐν τῷ κοινῷ ... γένει. Pol. IV. 442. C: ὅλῳ τῷ κοινῷ σφῶν αὐτῶν. Legg. VI. 767. B: τῷ κοινῷ βοηθεῖν. XII. 948. E: τὸν τὰς ἀρχὰς τῷ κοινῷ καθίστατα. 968. E: ἐν κοινῷ καὶ μέσῳ ἔοικεν ἡμῖν κείσθαι. Polit. 311. B: κοινὸν ξυναγαγούσα αὐτῶν τὸν βίον. Phil. 33. D: σεισμόν ... ἰδίον τε καὶ κοινὸν ἐκατέρω. Conv. 205. A: κοινὸν (τὸν ἔρωτα) ... πάντων ἀνθρώπων. Pol. VI. 492. B: ἡ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ἐξύλλογον. IX. 871. A. Phaedr. 232. B: κοινήν ἀμφοτέροις καταστήναι τὴν συμφοράν. Critia 109. C: κοινήν ... φύσιν ἔχοντες. Legg. V. 740. A. Theaet. 185. B: τὸ κοινὸν λαμβάνειν περὶ αὐτῶν. C. Crat. 384. C: εἰς τὸ κοινὸν ... καταθέντας. Phil. 30. A: ἄπειρον καὶ κοινόν. Pol. II. 369. E: τὸ αὐτοῦ ἔργον ἅπασι κοινόν. VII. 519. E: τὸ κοινὸν ... ὠφελεῖν. Tim. 83. B: τὸ ... κοινὸν ὄνομα πᾶσι τούτοις. Legg. III. 697. D: τὸ φίλον ἀπώλεσαν καὶ τὸ κοινὸν ἐν τῇ πόλει. VII. 796. E: θέντες εἰς κοινὸν (*in medium*) λέγετε. VIII. 837. B: τὸ κοινὸν οὐ πολλάκις ἔχουσα ἐν ἡμῖν (φιλία). Menex. 242. D: τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων διολλύναι. Pol. V. 460. B: κοινὰ ... καὶ ἀρχαὶ γυναιξὶ τε καὶ ἀνδράσι. Phaedr. ad fin. κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. (Id. Pol. V. 449. C. Legg. V. 739. C. Lys. 207. C.) Critia 110. B: ὡς κοινὰ τότε ἦν τὰ ἐπιτεδνέματα ταῖς τε γυναιξὶ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὰ περὶ τὸν πόλεμον. Legg. VII. 802. A. XII. 949. C: κοινῶν κοσμήσεων. Theaet. 209. A: τῶν κοινῶν τι ... διενοοῦμην. Tim. 64. A: τῶν κοινῶν περὶ ὅλον τὸ σῶμα παθημάτων. Critia 119. D: περὶ ... τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο. Legg. VI. 763. D: τῶν κοινῶν ἐπιμελεῖσθαι. Phil. 47. C: τῶν (ἡδονῶν) ἐν τοῖς κοινοῖς παθήμασιν αὐτοῦ τοῦ σώματος. Prot. 337. A: κοινούς ... εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοις ἀκροατάς,

ἴσους δὲ μὴ. Pol. V. 457. D: τοὺς παῖδας ... κοινούς. Legg. III. 684. A: κατὰ νόμους ... κοινούς. Men. 91. B: ἀποφῆναντας αὐτοὺς κοινούς τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλευμένῳ μισθάνειν. Pol. V. 457. D: κοινὰς ... τὰς γυναῖκας εἶται. Legg. V. 739. C. Pol. IV. 424. A: ὅτι δεῖ ταῦτα ... πάντα ... κοινὰ τῶν φίλων ποιῆσθαι. V. 464. D: τὰ δ' ἄλλα κοινὰ (ἐκτεῖσθαι). 497. A: μετὰ τῶν ἰδίων τὰ κοινὰ σώσει. Tim. 18. C. Critia 110. C: ἅπαντα ... πάντων κοινὰ νομίζοντες αὐτῶν. 112. A: ἡμῖν τοῖς φίλοις εἶναι κοινὰ. Legg. V. 739. C: κοινὰ ... χρήματα ξυμπαντα. VI. 780. A: τὰ δημόσια καὶ κοινὰ ... πράττοντας. Euth. 14. B: σώξει ... τὰ κοινὰ τῶν πόλεων. Hipp. mai. 282. B: τὰ κοινὰ πράττειν. Ax. 366. B: τὰ κοινὰ ταῦτα εἰδέναι. Ep. VII. 325. A: ἡ πρὸ τοῦ πράττειν τὰ κοινὰ καὶ πολιτικά ἐπιθυμία. Epin. 984. A: οὐ γὰρ μὴ ποτε φανῇ καλλίῳ καὶ κοινότερα ξυμπάντων ἀνθρώπων ἀγάλματα. Legg. IV. 724. B: προσήκον τ' ἐστὶ καὶ κοινύτατον (*omniumque plurimum interest*). — Adverbiorum instar ponuntur ἐν κοινῷ, *communiter* vel *in usum communem* (Gorg. 490. B: ἐὰν ... ἡμῖν ἢ ἐν κοινῷ πολλὰ σιτία καὶ ποτά.), εἰς τὸ κοινόν (Legg. III. 680. E: εἰς τὸ κοινόν ... πλείους σνέρχονται. 681. C: εἰς τὸ κοινόν τοῖς ἡγεμοῖσι ... φανερά δειξαντες.) et εἰς κοινόν (Legg. VIII. 835. A: εἰς κοινόν ... συνελθόντων. X. 885. A: οἷς ... δοτέον εἰς κοινόν νόμον ἐκαστοῖς. Riv. 132. D.).

κοινότης, ἢ, *communitas*. Theaet. 208. D: ἐκείνων πέρι ... ὧν ἂν ἡ κοινότης ᾖ.

κοινοτροφικός, ἢ, ὄν, *ad communem pastionem pertiens*; fem. abs. *communis pastio*. Polit. 261. E: κοινοτροφικὴν τινα ὀνομάζωμεν; 264. B: τὴν κοινοτροφικὴν. D: τὴν κοινοτροφ. ἐπιστήμην. 267. D: ἀνθρώπων κοινοτροφ. ἐπιστήμην.

κοινῷ, *communico*; *impertio*. Legg. XII. 952. B: κοινοῦτω τῷ συλλόγῳ ἅπαντι. X. 889. D: ὑπόσαι (τέχναι) τῇ φύσει ἐκοίνωσαν τὴν αὐτῶν δύναμιν. Pass. *coniungor*, *commisceor*. Tim. 59. B: στίλβοντι καὶ ξανθῷ χρώματι κοινωθέν. Legg. II. 673. D: κοινωθέντ' ἀλλήλοις χορείαν καὶ παιδιὰν ἐτεκέτην. Med. *communico cum aliquo*; *aliquem consulo*; etiam *commune aliquid habeo et societatem cum aliquo coö*. Lach. 196. C: κοινούμεθα γὰρ ἐγώ τε καὶ Λάχης τὸν λόγον. Legg. IV. 720. D: τῷ κάμνοντι κοινούμενος αὐτῷ τε καὶ τοῖς φίλοις. XI. 930. C: πρὸς τὰς ... γυναῖκας κοινούμενοι. Cony. 218. E: εἰ ... κοινώσασθαι ... μοι ἐπιχειρεῖς. Menex. 244 C: κοινωσάμενοι τοῖς βυρβύροις.

κοινωνήμα, τό, *communitas*, *societas*. Legg. V. 738. A: ὅσα ... πρὸς ἅπαντα τὰ ξυμβόλαια καὶ κοινωνήματα. I. 639. D: μνηδενὶ τῶν τοιοῦτων κοινωνημάτων. Pol. I. 333. A: ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα, ἢ ἄλλο τι;

κοινωνήσεις, ἢ, *communio*. Polit. 310. B: παίδων κοινωνήσεων.

κοινωνία, ἡ, *communitas; coniunctio; societas*. Gorg. 507. E: ὅτῳ δὲ μὴ ἐνὶ κοινωνίᾳ, φιλία οὐκ ἂν εἴη. Phaed. 100. D: εἴτε παρουσία εἴτε κοινωνία. Parm. 152. A: ὥστερ ... τὸ ἐστὶ μετὰ τοῦ μέλλοντος οὐσίας ἐστὶ κοινωνία. Phil. 25. E: ἡ τούτων ὀρθὴ κοινωνία. Conv. 188. C: ἡ περὶ Θεοῦς τε καὶ ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους κοινωνία. Pol. V. 461. E: κοινωνία ... γυναικῶν τε καὶ παίδων τοῖς φύλαξι ... τῆς πόλεως. 462. B: ἡ ... ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία. Legg. IV. 721. A: ἡ τῶν γάμων συμμιξις καὶ κοινωνία. VIII. 828. D: κοινωνία... ψυχῇ καὶ σώματι διαλύσεως οὐκ ἔστιν ἡ κρεῖττον. Hipp. min. 374. E: ὁργάνων ... ἡ κοινωνία. Phaed. 65. A: ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας. Soph. 251. E. 264. E: ἐχόμενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ κοινωνίας. Polit. 276. B: ἐπιμέλεια ... ἀνθρωπίνης συμπίσεως κοινωνίας. Pol. I. 343. D: ἐν τῇ διαλύσει τῆς κοινωνίας. V. 449. C. Tim. 46. A: ἐκ ... τῆς ἐντὸς ἐκτός τε τοῦ πυρὸς ἐκατέρου κοινωνίας ἀλλήλοις. Legg. XII. 969. B: κεφαλῆς νοῦ τε κοινωνίας εἰκόνα τινά πως ξυμύξαντες. Lach. 197. E: τῆς κοινωνίας τοῦ λόγου. Ep. III. 318. D: περὶ τὰ πολιτικὰ κοινωνίας τῆς ἐμῆς καὶ σῆς. Soph. 252. B: κοινωνία παθήματος. Pol. V. 476. A: τῇ ... τῶν πράξεων καὶ σωματίων καὶ ἀλλήλων κοινωνία. Tim. 87. E: ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν πόνων. Legg. VI. 773. C. Gorg. 507. E: οὐρανὸν καὶ γῆν καὶ Θεοὺς καὶ ἀνθρώπους τὴν κοινωνίαν συνέχειν καὶ φιλίαν cet. Soph. 250. E: ἀπιδῶν αὐτῶν πρὸς τὴν τῆς οὐσίας κοινωνίαν. 257. A: ἐπισπερ ἔχει κοινωνίαν ἀλλήλοις ἡ τῶν γενῶν φύσις. Polit. 283. D: κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα μεγέθους καὶ σμικρότητος κοινωνίαν. Parm. 166. A: ὅτι τὰλλα τῶν μὴ ὄντων οὐδενὶ ... οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει. Conv. 209. C: ὥστε πολὺ μείζω κοινωνίαν τῆς τῶν παίδων (*per liberis*) πρὸς ἀλλήλους οἱ τοιοῦτοι ἴσχουσι. Pol. V. 466. C: τὴν τῶν γυναικῶν κοινωνίαν τοῖς ἀνδράσιν. Legg. III. 694. B: διὰ ... φιλίαν καὶ νοῦ κοινωνίαν. V. 729. C: ἐγγγένειαν ... καὶ ὁμογενίαν θεῶν κοινωνίαν ἅπασαν ταύτου γούσις αἵματος ἔχουσαν τιμῶν τις cet. IX. 881. D: (ἐάν τις) τινα τοιαύτην ἄλλην κοινωνίαν κοινωνήσῃ. Ep. III. 316. D. Legg. I. 639. C: τοὺς ... θεωροῦς τῶν τοιοῦτων κοινωνιῶν. D. Pol. VIII. 556. C: ἐν ὁδῶν πορείαις ἡ ἐν ἄλλαις τοῖς κοινωνίαις. Tim. 60. D: ἐν ταῖς κοινωνίαις ταῖς περὶ τὴν τοῦ στόματος (v. σώματος) αἰσθησιν. 61. C. Legg. IX. 861. E: ἐν ταῖς κοινωνίαις τε καὶ ὁμιλίαις. Conv. 182. C: οὐδὲ φιλίας ἰσχυρὰς καὶ κοινωνίας. Legg. I. 632. B: τὰς πρὸς ἀλλήλους πᾶσι τούτοις κοινωνίας καὶ διαλύσεις. XI. 921. C: (ἐάν τις) λυγὴ μεγάλας κοινωνίας.

κοινωνικός, ἡ, ὄν, *socialis*. Def. 411. E: τυότης κοινωνική (δικαιοσύνη).

κοινωνός, ὁ, ἡ, *socius, consors*. Phaedr. 239. C: κοινωνός οὐδαμῇ λυσιτελεῖς. Pol. I. 333. B: ἀγαθός καὶ χρη-

σιμος κοινωνός εἰς πεττῶν θέσιν. Legg. IX. 868. E: μηδὲ κοινωνός ἱερῶν (γινέσθω). Ep. VII. 325. A: πρὶν ἀνοσιῶν αὐτοῖς ἔργων γενέσθαι κοινωνός. Tim. 20. D: τῷ τρίτῳ κοινωνῶ. Pol. V. 450. A: καὶ ἐμὲ ... κοινωνόν τῆς ψήφου ταύτης τίθετε. Legg. V. 730. E: τὸν ... μηδενὶ κοινωνόν διὰ φιλίας γιγνόμενον ἀγαθῶν τινῶν. X. 891. B: κοινωνόν ... τῶν λόγων. XII. 969. D: κοινωνόν ποιητέον ἐπὶ τῇ τῆς πόλεως κατοίκωσιν. Ep. III. 316. D. Phaed. 65. A: εἰς αὐτὸ (τὸ σῶμα) ἐν τῇ ζητήσῃ κοινωνόν συμπαραλαμβάνη. Legg. IV. 708. C: κοινωνόν ἱερῶν ὃν (γένος) καὶ τῶν τοιούτων πάντων. Pol. II. 370. D: κοινωνοὶ ἡμῶν τοῦ πολυχνίου γιγνόμενοι. Legg. VI. 755. C: πάντες οἱ τοῦ πολέμου κοινωνοὶ γενόμενοι cet. Ep. VII. 332. C: κοινωνοὶς ... τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως. B. Gorg. 487. C: κοινωνοὺς γεγονότας σοφίας. Polit. 303. B: τοῖς κοινωνοῦς τούτων τῶν πολιτειῶν πασῶν. Pol. II. 369. C: πολλοὺς ... κοινωνοὺς τε καὶ βοηθοὺς. Legg. VII. 810. C: πρὸς ... κοινωνοὺς ὑμᾶς ὄντας περὶ νόμων. XI. 921. C: Δία ... καὶ Ἀθηναῖαν κοινωνοὺς πολιτείας ἀτιμάζων. Lach. 179. E.

κοινωνῶ, *particeps sum, partem habeo in aliqua re, in partem vel communionem alicuius rei venio, commune aliquid habeo, et simpl. habeo; c. dat. societatem cum aliquo in eo, socium me alicui adiungo, convenio cum aliquo de aliqua re; etiam communico.* Crit. 49. D: πότερον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι. Soph. 260. E: ἐπειδὴ δόξα καὶ λόγος οὐ κοινωνεῖ τοῦ μὴ ὄντος. Polit. 281. E: ὅποσα ἄλλα ὄργανα τῆς περὶ τὰ ἀμφιέσματα γενέσεως κοινωνεῖ. Def. 411. B: χρόνος ἐν ᾧ τῶν σωματικῶν αἰστιάι ἐλαχίστου μήκους κοινωνοῦσιν. Crat. 434. B: ἡδὴ ... καὶ σὺ κοινωνεῖς τοῦ λόγου. Legg. VIII. 844. B: οὕτω κοινωνεῖτω τοῖς γείτοσιν ὕδατος. 845. C. VI. 753. B: κοινωνοῦντων. Phaed. 66. A: ὅταν κοινωνῇ. Pol. III. 411. D: (ἐπειδὴ) μηδὲ κοινωνῇ Μούσης μηδαμῇ. Legg. VI. 784. E: εἰς ἀλλοτριὰ τις περὶ τὰ τοιαῦτα κοινωνῇ γυναικὶ ἢ γυνὴ ἀνδρὶ. IX. 859. E. Phaed. 67. A: ὅταν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὀμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν. Polit. 260. B. Legg. XII. 947. A: ὅσων ἂν ἐτέρων κοινωνῶσιν ἱερῶν. Gorg. 507. E: κοινωνεῖν γὰρ ἀδύνατος. Soph. 253. A: ὅποια ὁποίοις δυνατὰ κοινωνεῖν. Polit. 308. E: κοινωνεῖν ἡδους ἀνδρείου καὶ σώφρονος. Pol. I. 335. E: κοινωνεῖν τῆς μάχης. II. 369. E: ἄλλοις κοινωνεῖν. V. 466. D: ἡ πεφύκατον πρὸς ἀλλήλων κοινωνεῖν. Legg. VIII. 844. C: ἀλλήλοις κοινωνεῖν (*inter se convenire*). Phaed. 80. E: ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα αὐτῷ (τῷ σώματι) ἐν τῷ βίῳ ἐκούσα εἶναι. Polit. 304. A: βασιλικῇ κοινωνοῦσα ῥητορεία. Phaedr. 249. E: τῷ τε ἔχοντι καὶ κοινωνοῦντι αὐτῆς. Pol. II. 370. A: ἄλλοις κοινωνοῦντα. Legg. IX. 856. B: τὸν ... κοινωνοῦντα ... τῶν τοιούτων μηδενί. Legg. I. 639. C: ὁρθῶς αὐτὴν αὐτῇ κοινωνοῦσαν. X. 889. D: σμικρὸν τι μέρος εἶναι ... κοινωνοῦν φύσει. Pol. V.

464. A: τούτου ... κοινωνοῦντες. Legg. X. 909. A. Alc. I. 125. D: κοινωνοῦντων ... πολιτείας. Legg. XII. 950. E: κοινωνοῦντας θυσίων τε καὶ ἀγώνων τούτοις τοῖς θεοῖς. Phil. 46. B: τὰς ἐν τῇ μῖξει κοινωνούσας (ἡδονὰς) λέγεις; Legg. VII. 806. A. Phaedr. 246. D: κεκοινωνηκε ... μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα τοῦ θείου (τὸ πτερόν). Polit. 269. D. Legg. IV. 722. D: ὅσων φωνὴ κεκοινωνήκε. Epin. 978. A: πάνθ' ὅποσα κακοῦ κεκοινωνήκε τις. Conv. 218. B: πάντες γὰρ κεκοινωνήκατε τῆς φιλοσόφου μανίας cet. Legg. VI. 753. B: ὅποσοι περ ἂν ... πολέμου κεκοινωνήκωσιν. Soph. 254. B: τοῖς πᾶσι κεκοινωνηκέναι. Alc. II. 147. E: ταύτης (τῆς ἀπορίας) καὶ σὺ μοι δοκεῖς κεκοινωνηκέναι. Conv. 209. C: ἅτε καλλιώνων ... παίδων κεκοινωνηκότες. Legg. X. 884: φυλετῶν ἢ τινων ἄλλων τοιούτων κεκοινωνηκόντων. III. 686. A: ἅτε κεκοινωνηκότες ... πολλῶν πόγων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις. VI. 753. A: τί ... οὐ καὶ σὺ τε καὶ ὁ Μέγилλος ... ἐκοινωνήσατ' ἡμῖν τῆς πολιτείας; VI. 752. C: ἕως ... παῖδες ... τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῇ πόλει πάσῃ κοινωνήσκειαν. Pol. II. 343. D: ὅπου ἂν ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνήσῃ. Legg. IX. 881. E: ἢ τινα τοιαύτην ἄλλην κοινωνίαν (ἐὰν) κοινωνήσῃ. Pol. V. 453. B: πότερον δυνατὴ φύσις ... ἢ θήλεια τῇ τοῦ ἀρρένου γένους κοινωνήσῃ εἰς ἀπαντα τὰ ἔργα ἢ οὐδ' εἰς ἓν. Legg. VI. 768. A: ἐὰν δὲ μὴ δύνησθον κοινωνήσῃ τῆς ὁμολογίας αὐτοῖ cet. Polit. 309. E: μὴ κοινωνήσαν ... ὡν λέγομεν. Pol. IV. 440. B: ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτὸν κοινωνήσαντα. Tim. 65. E: τὰ ... τῇ τοῦ στομίουτος θερμότητι κοινωνήσαντα. Parm. 158. D: ἐκ ... τοῦ ἐνὸς καὶ ἐξ ἐαυτῶν κοινωνήσαντων. Pol. V. 464. A: οὐκοῦν μάλιστα τοῦ αὐτοῦ κοινωνήσουσιν ἡμῖν οἱ πολῖται, ὃ δὴ ἐμὸν ὀνομάσουσι; VII. 540. C: εἴπερ ἴσα γε πάντα τοῖς ἀνδράσι κοινωνήσουσιν. Ep. VII. 324. A: ἐγὼ ... ἑυμφῆμι κοινωνήσκειν. Legg. I. 640. B: φίλων ... ἐν εἰρηνῇ πρὸς φίλους κοινωνησόντων φιλοφροσύνης. VII. 801. E: ἐγκώματα κεκοινωνημένα (conuncta) ἐνχαῖς. Verb. Pol. III. 403. B: οὐδὲ κοινωνητέον αὐτῆς (τῆς ἡδογῆς) ἐραστῇ cet.

κοίτη, ἢ, cubile. Legg. XII. 942. D: κοίτης σκληρᾶς. Conv. 197. C: κοίτην ὕπνον τε.

κολάζω, compesco, coërceo; castigo. Prot. 323. D: οὐδὲ κολάζει τοὺς ταῦτα ἔχοντας. Pol. VIII. 562. D. Gorg. 478. A: ἀρ' οὐν οὐ δικαιούνη τι πλὴν χρωμένοι κολάζουσιν οἱ ὀρθῶς κολάζοντες; Pol. I. 338. E. VI. 492. D: ὅτι τὸν μὴ πειθόμενον ... θανάτοις κολάζουσι. Legg. VI. 784. C: πληγαῖς ... αὐτὸν κολάζετω. VII. 794. C. VI. 775. B: τὸν ... ἀπειθύνοντα κολάζοντων οἱ νομοφύλακες. VIII. 847. A: κολάζοντων ὀνειδισί τε καὶ ἀτιμίαις. VII. 808. E: ἂν ... προσετυχάνων τις μὴ κολάζῃ τῇ δίκῃ. V. 741. D: (ἔνα) κολάζωσι τὸν ἀπειθύνοντα ἅμα νόμῳ καὶ τῷ θεῷ. Prot.

324. B: ὁ ... μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν. Gorg. 491. E: τὰς ἐπιθυμίας ... μὴ κολάζειν. 505. B: οὐκ οὖν τὸ εἶργειν ἐστὶν ἄφ' ὧν ἐπιθυμεῖ κολάζειν. Pol. VIII. 561. C. II. 378. B: οὐδ' αὖ ἀδικοῦντα πατέρα κολάζων παντὶ τρόπῳ. Legg. IX. 867. C: κολάζων τὸν αὐτοῦ θυμόν. Phaed. 94. D: χαλεπώτερον κολάζουσα. Polit. 309. A: ταῖς μεγίσταις κολάζουσα ἀτιμίαις. Legg. IV. 718. B: δίκη κολάζουσα. Euth. 5. B: ἐκείνον ... νοουθετοῦντί τε καὶ κολάζοντι. Legg. VII. 793. E: κολάζοντα μὴ ἀτίμως. Riv. 137. D: τὴν κολάζουσαν ὀρθῶς. Pol. V. 471. A: οὐκ ἐπὶ δουλείᾳ κολάζοντες. Legg. XI. 932. B. Pol. IX. 575. D: ὥσπερ τότε μητέρα καὶ πατέρα ἐκόλαζεν. Lys. 211. C: ἔν' αὐτὸν κολάσῃ. Pol. III. 389. D: κολάσει (ὁ ἄρχων τῆς πόλεως). Legg. IV. 714. D. Critia 120. A: κολάσειν. Gorg. 477. A: εἴπερ δικαίως κολάζεται. Legg. VI. 762. C: κολαζέσθω ... πλιγαῖς. XI. 932. C: κολαζέσθωσαν. Lys. 213. A: ὅταν κολάζεται ὑπὸ τῆς μητρὸς cet. Gorg. 479. A: μήτε νοουθετεῖσθαι μήτε κολάζεσθαι cet. 507. D: μηδὲν δεῖσθαι τοῦ κολάζεσθαι. Legg. X. 890. C. VI. 773. D: κολαζόμενος (οἶκος) ... ὑπὸ νῆφοντος ἐτέρου θεοῦ. Pol. VIII. 559. B: κολαζομένη ἐκ νέων. IX. 591. B: τοῦ ... μὴ λανθάνοντος καὶ κολαζομένου. Gorg. 527. C: κολαζόμενον διδόναι δίκην. Pol. II. 380. B: οἱ δὲ ὠνίκαντο κολαζόμενοι. IX. 571. B: κολαζόμεναι ... ὑπὸ τῶν νόμων cet. Legg. IX. 879. D: κολασθῆναι. Prot. 324. B: ὁ τοῦτον ἰδὼν κολασθέντα. Legg. VII. 793. E: τοῖς κολασθεῖσι. Med. Prot. 324. C: τιμωροῦνται ... καὶ κολάζονται ... οὓς ἂν οἴωνται ἀδικεῖν. Menex. 240. D: κολασάμενοι ὑπερηφανίαν ὅλης τῆς Ἀσίας. Pol. IX. 575. D: οὕτω πάλιν τὴν πατρίδα ... κολάσεται. Verb. Gorg. 527. B: κολαστέος ἐστί. 492. D: τὰς ... ἐπιθυμίας φησὶ οὐ κολαστέον — ; 507. D. Riv. 138. E: ἀλλ' αὐτὸν κολαστέον (i. q. δεῖ κολάζειν) δικάζοντα ὀρθῶς.

κολακκία, ἡ, *adulatio*. Gorg. 465. B: ἡ ὀψοποιικὴ κολακκία. 466. A: κολακκία δοκεῖ σοι εἶναι ἡ ῥητορικὴ; Conv. 184. C. Pol. IX. 590. B: κολακκία ... καὶ ἀνελευθερία. Gorg. 466. A: κολακκίας ... μύριον. Conv. 183. B: κολακκίας καὶ ἀνελευθερίας. Pol. V. 465. Legg. VI. 762. A: κολακκίας ἔνεκα διδόντων. Gorg. 463. B: κολακκίαν. Conv. 184. C.

κολακευτικός, ἡ, ὄν, *adulandi peritus*; fem. *adulandi ars*. Gorg. 464. C: ἡ κολακευτικὴ αἰσθημένη cet.

κολακεύω, *adulor*. Pol. VII. 538. D: ἃ κολακεύει ... ἡμιῶν τὴν ψυχὴν. 539. A: τὸν κολακεύοντα. Ep. VII. 331. C. Pol. VII. 538. B: τοὺς κολακεύοντας. Gorg. 521. B: κολακεύοντα. Alc. I. 120. B: κολακεύοντες τὴν πόλιν.

κολακικός, ἡ, ὄν, *adulatorius*. Gorg. 522. D: κολακικὴς ῥητορικὴς ἐνδεία. 517. A: οὔτε τῇ κολακικῇ (ῥητορικῇ).

502. D: *κολακικὴν γὰρ αὐτήν (τὴν ῥητορικὴν) φαρμὴν εἶναι*. Soph. 222. E. Legg. I. 633. D: *καὶ τινας δεινὰς θωπείας κολακικὰς*.

κόλαξ, ὁ, *adulator*. Pol. IX. 597. A: *κόλαξ αὐτὸς ἂν θεραπόντων ἀναφανείη*. D: *κόλαξ τῶν πονηροτάτων*. Phaedr. 240. B: *κόλακι, δεινῷ θηρίῳ καὶ βλάβῃ μεγάλῃ*. Gorg. 466. A: *ὡς κόλακας*. Pol. VII. 538. A: *κόλαξι πολλοῖς*. Ib. πρὸς ... τοὺς κόλακας. B.

κόλασις, ἡ, *castigatio*. Locr. 104. C: *τῷ δ' ἐπέσθω κόλασις cet.* Pol. II. 380. B: *ὅτι ἐδεήθησαν κολάσεως*. Legg. VI. 777. B. Apol. 26. A. Prot. 326. D: *ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ ... εἰδύναι*. Legg. VII. 794. B. Locr. 104. E: *ποτὶ κόλασιν*. Prot. 323. E: *αἱ κολάσεις καὶ αἱ νοουθετήσεις*. Legg. VI. 764. C. Locr. 103. E: *διὰ κολουσιῶν*. Legg. XI. 932. C: *κολαζέσθωσαν ταῖς αὐταῖς κολάσεσιν*. 881. B: *τάς ἐνθάδε κολάσεις*.

κολαστής, ὁ, *punitor*. Legg. IX. 863. A: *κολαστὴν τῶν ἁμαρτημάτων θάνατον ... νέμειν*.

κολαστικός, ἡ, ὄν, *castigans, puniens*. Soph. 229. A: *ἡ κολαστικὴ ... δίκη*.

κολλητὸς, ἡ, ὄν, *glutinus*. Polit. 279. E: *τὰ μὲν ὕδασι καὶ γῇ κολλητά*.

κόλλωψ, ὁ, *verticillus* (in lyra; vern. *Wirbel*). Pol. VII. 531. B: *ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας*.

κολλῶ, *agglutinō, necto*. Tim. 82. D: *τὴν σάρκα κολλᾷ πρὸς τὴν τῶν ὀστέων φύσιν*. Legg. VI. 776. A: *κολλᾷ καὶ σινιδεῖ (πόθος) πάντα ἡδῆ*. Phaedr. 278. D: *πρὸς ἀλλήλα κολλῶν τε καὶ ἀφαιρῶν*. Tim. 75. D: *περὶ τὸν τράχηλον ἐκόλλησεν*.

κολλῶδης, ὁ ἡ, *glutinosus*. Crat. 427. B: *τὸ κολλῶδες*. *κολοβός*, ὁ ἡ, *mutilis, carens*. Polit. 265. D: *κολοβὸν τινα ἀγέλην κεράτων (v. κολοβῶν ... ἀκεράτων)*.

κολούω, *deprimo, retundo, laedo* (vern. *verkleinern, nicht aufkommen lassen*). Apol. 39. D: *μὴ τοὺς ἄλλους κολουεῖν*. Legg. V. 731. A: *τοὺς ἄλλους ... οὐ κολουῶν διαβολαῖς*. Prot. 343. C: *ἐπιβουλεύων κολουῖσαι αὐτό (τὸ ῥῆμα)*. Euthyd. 305. D: *ὑπο τῶν ἁμφὶ Εὐθύδημον κολουεσθαι*. Pol. VII. 528. C: *ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀτιμαζόμενα καὶ κολονόμενα*. *κολοφῶν*, ὁ, pr. *apex*; hinc *ultimum vel finis*; unde etiam Lat. *culophonem addere* (conf. vern. *die Krone aufsetzen*) dicitur qui *aliquid ad exitum adducit vel absolvit*. Legg. II. 674. C: *οὗτος ... κολοφῶν ἐπὶ τῷ περὶ οἶνου λόγῳ ῥηθέντι εἰρήσθω*. Theaet. 153. C: *τὸν κολοφῶνα ... προσβιβάζων*. Legg. II. 673. D: *ἐπὶ ... τῇ τῆς μέθης χρείᾳ τὸν κολοφῶνα πρῶτον ἐπιθῶμεν*. Euthyd. 301. E: *ἡδὴ κολοφῶνα ἐπιτίθης τῇ σοφίᾳ*. Ep. III. 318. B: *τὸν κολοφῶνα ... ταῖς ὑποσχέσεσιν ἀπάσαις νεανικώτατον ἐπέθηκας*.

κολυμβήθρα, ἡ, *aquarium*. Pol. V. 453. D: *ἄν τέ*

τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ ἂν τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαιος μέσον.

κολυμβητής, ὁ, *urinator*. Prot. 350. A: οἱ κολυμβηταί. κολυμβητικός, ἡ, ὄν, *urinandi peritus*; fem. *urinandi ars*. Soph. 220. A: κατ' ἑνια τῆς κολυμβητικῆς ἅτα μέρη. κολυμβῶ, *uritor*. Prot. 350. A: οἶσθα ... τίνες εἰς τὰ φρεῖατα κολυμβῶσι θαρράλως; Lach. 193. C: κολυμβῶντες.

κόμη, ἡ, *coma*. Pol. III. 391. B: κόμην (Hom.). Phaed. 89. B: αὐριον ... τὰς καλὰς ταύτας κόμης ἀποκρεῖ. κομήτης, ὁ, *comatus*. Gorg. 524. C: κομήτης τούτου καὶ ὁ νεκρός. Pol. V. 454. C: κομήται. Ib. κομητῶν et κομήτας.

κομιδῇ, *plane, prorsus*. Gorg. 501. A: κομιδῇ ἀτέλως ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται. Theaet. 159. A: ὅταν ἡ κομιδῇ ἕτερον. Polit. 270. E: κομιδῇ τὸ πάμπαν ἐξηφανίζετο. Crat. 432. E: ἵνα κομιδῇ ἡ τοιοῦτον οἶον περ οὐ ὄνομά ἐστιν. Conv. 215. D: κομιδῇ ... μεθύειν. Pol. II. 382. E: κομιδῇ ἄρα ὁ θεὸς ἀπλοῦν καὶ ἀληθὲς ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ. al. Hinc in resp. affirmante vel asseverante κομιδῇ γε (Pol. IV. 442. A. V. 453. E. VIII. 562. A. al.) et κομιδῇ μὲν οὖν (Theaet. 155. A. Soph. 221. C. Polit. 290. C. Parm. 158. D. al.).

κομίζω, *porto, adduco, affero, et simpl. duco*. Phaed. 107. E: δεῦρο πάλιν ἡγεμῶν κομίζει. 113. D: οἱ ὁ δαίμων ἕκαστον κομίζει. Pol. IV. 423. D: ἕνα πρὸς ἕν ἕκαστον ἔργον ... κομίζειν. Crit. 45. B: εἰς ... κεκόμικεν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἀργύριον ἱκανόν. Phaedr. 242. D: δεινὸν λόγον αὐτός τε ἐκόμισας cel. Polit. 271. C: ὅσους μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλην μοῖραν ἐκόμισεν (v. ἐκόσμησεν). De lucri cup. 228. B: ὅς ... τὰ Ὀμήρου ἔπη πρῶτος ἐκομίσεν εἰς τὴν γῆν ταυτηνί. C. Ax. 371. A: ἐκόμισαν. Menex. 247. C: ὅταν ὑμᾶς ἡ προσήκουσα μοῖρα κομίσῃ. Ep. VII. 348. C: δεῦρο ... κομίσαι. Pol. II. 371. B: κομίσας ... εἰς τὴν ἀγορὰν τι ὧν ποιῇ. Critia 113. E: ὕδατα ... ἄνω πηγάφα κομίσας. Pol. VII. 536. B: ἀρτίφρονας ἐπὶ τοσαύτην ... μάθῃσιν ... κομίσαντες. II. 370. E: οἱ ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομίσουσιν (codd. aliquot κομιούσιν) ὧν δεῖται. Parm. 127. C: τότε ... αὐτὰ πρῶτον ὑπ' ἐκείνων κομισθῆναι. Pol. X. 614. B: κομισθεῖς ... οἴκαδε. Legg. XII. 944. A: κομισθεῖς ἐπὶ σκηπτήν. V. 742. C: τοῦ ξενικοῦ κομισθέντος νομίσματος. IX. 865. B: κατὰ τὸν ἐκ Δελφῶν κομισθέντα ... νόμον. I. 629. B: κομισθέντα ἐκ Λακεδαιμόνος. Critia 108. D: τὰ ... δεῦρο ὑπὸ Σόλωνος κομισθέντα. Med. reportu, accipio, recipio, sumo; etiam peto, arcesso. Legg. IX. 868. B: τὸ δ' ἐκτισμα αὐτὸς αὐτῷ κομίζεσθω κατὰ τὸν νόμον. XI. 936. D. IV. 718. A: τὴν ἡξίαν ἂν παρὰ θεῶν ... κομιζοίμεθα. Pol. X. 615. B: (ἵνα) τὴν ἡξίαν κομίζονται. 621.

С: ἐπειδὴν τὰ ἄθλα αὐτῆς κομιζόμεθα. II. 370. E: παρ' ὧν ἂν κομίζωνται ὧν ἂν αὐτοῖς χρεῖα. Legg. VIII. 846. A: κομιζοῦσθαι. 844. B: ταύτην ἡμέρας ἐκάστης κομιζόμενος. Pol. VIII. 555. E: τόκους ... κομιζόμενοι. VI. 507. A: τοῦτον ... τὸν τόκον ... κομίσασθε. Ep. XIII. 362. B: ὅτι ... μόλις κομίσαιτο. Pol. X. 615. B: (ἵνα) δεκαπλασίας ἀλγυδόντας ὑπὲρ ἐκάστου κομίσαιτο. 612. D: ἵνα καὶ τὰ νικητήρια κομίσῃται. Leg. VIII. 849. E. Pol. VI. 507. A: κομίσασθαι. Ep. I. 309. C: κομισάμενον ἄλλον τινὰ τῶν ἐταίρων. Legg. VI. 759. C: ἐκ Δελφῶν ... νόμους ... κομισάμενους. — Verb. Pol. III. 413. D: οὕτω νέους ὄντας εἰς δαίματ' ἅττα κομιστίον.

κομιμωτικός, ἡ, ὄν, *ad corpus comendum vel fucandum pertinens*; sem. *fucandi peritia*. Gorg. 465. B: ἡ κομιμωτική, κακοῦργός τε οὕσα καὶ ἀπατηλή cet. C. 463. B: τὴν γὰρ κομιμωτικὴν καὶ τὴν σοφιστικὴν.

κομιμώτρια, ἡ, *ornatrix*. Pol. II. 373. C: κομιμωτριῶν. κομψεία, ἡ, *argutia*. Phaed. 101. C: τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψείας ἐφῆς ἂν χαίρειν.

κομψεύομαι, *scite vel argute fingo* (ut alios ludam vel fallam), et in univ. *ludo, iocor*. Lach. 197. D: πρέπει ... σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα μῦλλον κομψεύεσθαι ἢ ἀνδρὶ cet. Pol. IV. 436. D: κομψευόμενος ὥς cet. Crat. 400. B: ἔξεσσι δὲ καὶ ψυχὴν κομψευόμενον λέγειν. Phaedr. 227. C: ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται (signif. med.). Phil. 56. C: καὶ τινι προσαγωγίῳ κεκομψευμένῳ (*argute invento*, h. e. *scito vel lepido*). Pol. VI. 489. C: ὁ τοῦτο κομψευσάμενος ἐψεύσατο.

κομψός, ἡ, ὄν, *comtus*, h. e. *concinuus*; *scitus, lepidus, bellus; subtilis, exquisitus*. Gorg. 493. A: κομψός ἀνὴρ. Hipp. mai. 288. D. Lys. 216. A. Pol. VIII. 558. A: ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή; Soph. 259. C: τοῦτο οὐτε τι κομψόν οὔτε χαλεπὸν εὔρειν. Crat. 402. D: τοῦτο μὲν ... κομψόν. Pol. II. 376. A. VII. 525. D. Ep. XIII. 361. A: ἕτερον ... ἔργον ... πᾶν κομψόν. III. 318. B: μηχανὴν ... οὔτε κομψὴν ... εὔρες cet. Phil. 53. C: κομψοὶ ... δὴ τινες. Crat. 405. D: οἱ κομψοὶ περὶ μουσικὴν καὶ ἀστρονομίαν. Pol. V. 460. A: κληροὶ δὴ τινες ... ποιητέοι κομψοί. Crat. 426. A: ἐκθύσεις ... μᾶλα κομψαί. Polit. 285. A: πολλοὶ τῶν κομψῶν λέγουσιν ὥς cet. Pol. III. 405. D: τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας. 408. B. Phaedr. 266. D: ταῦτα λέγεις ... τὰ κομψὰ τῆς τέχνης; Gorg. 521. E: τὰ κομψὰ ταῦτα. Pol. VI. 499. A: τὰ ... κομψὰ τε καὶ ἐριστικά cet. Legg. I. 634. A: πρὸς ... τὰ δεξιά καὶ κομψὰ. III. 689. C. Crat. 429. D: κομψότερος ... ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμὲ cet. Pol. IV. 404. A: κομψότερος δὴ τινος ... ἀσκήσεως δεῖ τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς. Phaed. 105. C: κομψοτέραν (ἀπόκρισιν). Theaet. 156. A: ἄλλοι δὲ πολὺ κομψότεροι. Pol. IX. 572. C: σιγγενόμενος ... κομψοτέροις ἀνδράσι. Phaedr. 230. C: πᾶν-

των ... κομψότατον (*bellissimum*) τὸ τῆς πόας ὅτι *cet.* Euth. 11. C: τοῦτό μοι τῆς τέχνης ἐστὶ κομψότατον. Theaet. 171. A: ἐπειτὰ γε τοῦτ' ἔχει κομψότατον. Pol. VI. 495. D: οὐκ ἂν κομψότατοι ὄντες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν αἰεὶ τεχνίον. κομψότης, ἡ, *argutia*. Ep. X. 358. C: κομψότητας ... προσαγορεύων.

κομψῶς, *scite*; *argute* vel *callide*. Soph. 236. D: ἐπεὶ ... μᾶλα εὖ καὶ κομψῶς εἰς ἄπορον εἶδος διερευνήσασθαι καταπέφυγεν. Crat. 399. A: ὥς καὶ νῦν γέ μοι φαίνομαι κομψῶς ἐννενοηκέναι. Conv. 222. C. Theaet. 202. D: ὁ καὶ δοκεῖ λέγεσθαι κομψότατα. Clit. 409. D.

κομῶ, *comam nutritio*. Gorg. 524. C: εἰ ... ἐπετίθδεν κομᾶν. Phaed. 89. C: κομῆσιν.

κονία, ἡ, *hainia* (*vern. Lauge*). Pol. IV. 430. B: κονίας. κονιορτός, ὁ, *turbo pulvereus*. Pol. VI. 496. D: ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζύλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου.

κόνις, ἡ, *cinis*. Pol. X. 614. D: μεστάς αἵχμου τε καὶ κόνεως. Ill. 388. B: κόνιν (Hom.).

κόπος, ὁ, *lassitudo*. Prot. 310. D: ἐκ τοῦ κόπου. Pol. VII. 537. B: κόποι ... καὶ ὕπνοι. Tim. 87. E. πολλοὺς ... κίπους.

κόπρος, ἡ, *fumus*; *coenupn*. Prot. 334. A: οἶον καὶ ἡ κόπρος ... ταῖς ῥύζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη. Theaet. 194. A: γῆς ἢ κόπρου. Pol. III. 388. B: κατὰ κόπρον (Hom.).

κοπρωδής, ὁ ἡ, *lutulentus, iuripurus*. Theaet. 194. E: κοπρωδές. 191. C: κοπρωδεστέρου (κηροῦ).

κόπτω, *caedo, concido; circumcido*. Ion. 539. C: κόψε (Hom.). Pol. VII. 519. A: ἐκ παιδὸς εὐθύς κοπιτόμιον. Tim. 60. B: τὸ ξυμμιγές (v. ξυμπαγὲν) ὕδωρ ὅταν ἐν τῇ ξυμμιξεί κοπῇ. Med. *pectus plango*. Pol. X. 619. C: κόπτεισθαι τε καὶ οὐδύρεσθαι τὴν αἵρκειν. Phaed. 60. A: βοῶσάν τε καὶ κοπιτομένην. Pol. X. 605. D: κοπιτομένους.

κόρη, ἡ, *puella; virgo*. Legg. VII. 796. B: ἡ ... παρ' ἡμῖν κόρη καὶ δέσποινα (Minerva). Pol. X. 617. D: κόρης Λαχέσεως. Critia 113. D: ἡδὴ δ' εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κόρης. Legg. VII. 793. E. VI. 785. A: κόρη. VI. 764. D: θηλειῶν κορῶν. XII. 947. B: κορῶν ... χοροῖ. Phaedr. 229. B: ἐπιτήδεια (τὰ ὑδάτια) κόραις παίζειν παρ' αὐτὰ. Legg. VIII. 833. C: κόραις ... ἀνῆρσι. VI. 771. E: κόρους καὶ κόρας. VII. 813. E: καὶ κόρας καὶ γυναῖκας. XII. 947. D. **rupa* (s. *imaguncula ex cera argillave ficta*). Phaedr. 230. B: ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλιμάτων. **rupilla*. Alc. I. 133. A: ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, ὃ δὴ καὶ κόρην καλούμεν.

κοροπλάθος, v. ἱπποπλάθος.

κόρος, ὁ, *satietas, taedium*. Phaedr. 240. C: κόρον γε καὶ ἡ τούτων συνουσία ἔχει.

κόρος, ὁ, *puer*. Legg. VII. 793. E: κόρου. 785. A: κόρω. 794. C: κόροι μετὰ κόρων. VI. 771. E: κόρους. VII. 796. C. — A v. κορεῖν (*verrere, purgare*) ducitur κόρος Crat. 396. B: κόρον (v. κόρος) ... σημαίνει (int. nom. Κρόνος), οὐ παῖδα, ἀλλὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκήρατον τοῦ νοῦ.
κόρῳ, ἡ, *tempus vel tempora*, os. Gorg. 486. C: ἐπὶ κόρῳ τυπτοντα. 508. D. 527. A.

κορυβαντιῶ, *Corybantium instar furu* (quod in summo fere furore ponitur). Crit. 54. D: ὥσπερ οἱ κορυβαντιῶντες. Ion. 533. E. 536. C. Conv. 215. E: πολὺ μοι μᾶλλον ἢ τὰν κορυβαντιῶντων ἡ ... καρδία πηδᾷ.

κόρυδος, ὁ, *alauda cristata*. Euthyd. 291. B: ὥσπερ τὰ παῖδια τὰ τοὺς κορύδους (sic Cl. c. al. Vulgo κορυδοὺς) διώκοντα.

κορυζῶ, *mucosus*, h. e. *insipiens vel stupidus*, sum. Pol. I. 343. A: ὅτι τοῖς σε ... κορυζῶντα περιορᾷ καὶ οὐκ ἀπομύντει θεόμενον.

κορυφαῖος, ὁ, *coryphaeus, princeps*. Theaet. 173. C: λέγωμεν ... περὶ τῶν κορυφαίων.

κορυφή, ἡ, *vertex; cacumen; extremum*. Phaed. 60. B: ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημιμένῳ θύ' ὄντα. Tim. 67. A: ὅσον ἡμῶν μεταξὺ κορυφῆς τοῦ τε ὀμφαλοῦ κεῖται. Locr. 98. B: ἀπὸ τῆς κορυφῆς εἰς τὰν βύσιν. Critia 116. E: τῇ κορυφῇ τῆς ὀροφῆς ἐφαπτόμενον. Legg. XII. 964. E: οἶον ἐν ἀκρᾷ κορυφῇ ἀπειλημιένους. Tim. 21. E: κατὰ κορυφὴν. 76. A. Critia 119. E. Euthyd. 299. E: τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χειρὶν ἔχοντες. Legg. III. 677. B: ἐν κορυφαῖς που σμικρὰ, ζῶντορα ... διασσωσμένα. Phaed. 60. C: ξυνήψαν εἰς ταυτὸν αὐτοῖς τὰς κορυφὰς. Tim. 91. E: προμήκεις τε καὶ παντοίως ἔσχον τὰς κορυφὰς. **caput, summa*. Crat. 415. A: ἐρχομαι ... ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν εἰρηκα. Ib. ἐπὶ τὴν κορυφὴν δεῖ τῶν εἰρημένων ἐλθεῖν.

κορωνίς, ἡ, *in navibus dicitur inflexia*. Apol. 28. D. Hipp. min. 370. C. (Hom.).

κόσκινον, τό, *cribrum*. Gorg. 493. B: τετρημένῳ κοσκίνῳ. C. Pol. II. 363. D: κοσκίνῳ ὕδωρ ... φέρειν.

κόσμημα, τό, *insigne*. Legg. XII. 956. A: πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα.

κόσμησις, ἡ, *ornatus, cultus; apparatus*. Critia 117. B: τὸ πρόσφορον τῆς κοσμήσεως ἑκάστοις ἀπονέμοντες. Legg. X. 904. A. XII. 949. C: ἡ τοιοῦτων τινῶν ἄλλων κοσμήσεων. Gorg. 504. D: ταῖς ... τῆς ψυχῆς τάξεσός τε καὶ κοσμήσεσι.

κοσμητής, ὁ, *moderator*. Legg. VIII. 843. E: τὸν μείζω πόλεως κοσμητὴν. VI. 755. C: τῶν πεζῶν ὀπλῶν κοσμητὰς τῶν τάξεων. 772. A.

κοσμητικός, ὁ, ὄν, *ornandi peritus; sem. ornandi ars*.

Soph. 227. A: ξύμπασα κοσμητική. Polit. 282. A: πολλῆς οὐσῆς τῆς κοσμητικῆς ... μύριον.

κοσμητήτωρ, ὁ, *moderator*. Pol. III. 393. A. (Hom.).

κόσμιος, α, ον, *modestus, moderatus, modicus; probus; temperans*. Pol. VI. 486. B: ὁ κόσμιος καὶ μὴ φιλοχρημάτων cet. VI. 500. C. Men. 90. A: κόσμιος καὶ εὐσταλὲς ἀνὴρ. Gorg. 506. E: ἡ γε κόσμιον ἔχουσα (ψυχὴ) κοσμία; Ib. ἡ ... κοσμία σῶφρων; Phaed. 108. A: ἡ ... κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ. Ep. VII. 340. E: δαίτα ἡ καθ' ἡμέραν ... κοσμία. Conv. 189. A: τὸ κόσμιον τοῦ σώματος. Pol. III. 410. E: ἡμερόν τε καὶ κόσμιον. Gorg. 494. A: τὸν (βίον) τοῦ κοσμίον. Conv. 188. A: τοῦ κοσμίον ... ἔρωτος. Pol. III. 399. E: βίου ... κοσμίον τε καὶ ἀνδρείον. 403. A: κοσμίον τε καὶ καλοῦ ... ἐράν. Legg. IV. 710. D: μετὰ ... τυράννου κοσμίον. Polit. 309. E: τῆς κοσμίας φύσεως. Conv. 188. C: τῷ κοσμίῳ Ἔρωτι. Pol. VI. 500. C: θείῳ ... καὶ κοσμίῳ ὃ γε φιλόσοφος ὁμιλῶν. VIII. 560. D: κοσμίαν δαπάνην. Polit. 309. B: τὰς ... ἐπὶ τὸ κόσμιον (ξυντετινούσας). Legg. VII. 802. E: τὸ ... πρὸς τὸ κόσμιον καὶ σῶφρον μᾶλλον ἀποκλίνον. Phaedr. 256. B: ἐγκρατεῖς αὐτῶν καὶ κόσμοιο ὄντες. Gorg. 504. D: ὅθεν καὶ νόμιμοι γίνονται καὶ κόσμοιο. Phaed. 68. E. Polit. 307. E: οἱ ... διαφερόντως ὄντες κόσμοιο. Conv. 193. A: ἐὰν μὴ κόσμοιο ὦμεν πρὸς τοὺς θεούς. Pol. I. 329. D. IX. 587. B: αἱ βασιλικαὶ τε καὶ κόσμοιο (ἐπιθυμίαι). Legg. VI. 773. A: κοσμίον ... πατέρων. Polit. 303. B: κοσμίον ... οἰσῶν (τῶν πολιτειῶν). Conv. 187. D: τοῖς κοσμίοις τῶν ἀνθρώπων. Gorg. 493. D: τοὺς κοσμίους τῶν ἀκολάστων. Pol. III. 408. A: ἀνδρας ... κοσμίους ἐν διαίτῃ. VII. 539. D: κοσμίους εἶναι καὶ στασίμους. Legg. VIII. 831. E. Critia 112. C: κοσμίους ὡκοδομοῦντο οἰκήσεις. Conv. 190. E: ἵνα ... κοσμιώτερος εἴη ὁ ἄνθρωπος. Legg. VII. 815. E. Conv. 187. D: ὡς ἂν κοσμιώτεροι γίνοντο οἱ μήπω ὄντες. Legg. III. 681. B: κοσμιώτερα. Pol. VIII. 564. E: οἱ κοσμιώτατοι φύσει. Crit. 53. C: τῶν ἀνδρῶν τοὺς κοσμιωτάτους.

κοσμιότης, ἡ, *modestia, moderatio*. Def. 412. D. Polit. 307. A: τὸ τῆς κοσμιότητος ὄνομα. Legg. VII. 794. A: κοσμιότητος ... ἐπιμελεῖσθαι. Gorg. 508. A: κοσμιότητα καὶ σωφροσύνην. Alc. I. 122. A.

κοσμίως, *modeste, moderate; etiam ordine* (vern. wie es sich gebührt). Prot. 347. D: λίγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ... κοσμίως. Gorg. 493. C: τὸν κοσμίως ... ἔχοντα βίον. Phaed. 68. C: τὸ ... ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως. Soph. 216. A: ἤκοιεν αὐτοὶ τε κοσμίως cet. Conv. 182. A: κοσμίως γε καὶ νομίμως ὁτιοῦν πρᾶγμα πραττόμενον. Pol. VI. 503. C: κοσμίως ... ζῆν. Legg. VII. 806. E. Charm. 159. B: τὸ κοσμίως πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῇ. Menex. 248. D: τοὺς μὲν παιδεύοντες κοσμίως cet.

κόσμος, ὁ, *ordo s. apta et recta dispositio vel constitutio*; hinc etiam *ornatus, decus, honor* al. Gorg. 506. E: κόσμος τις ... ἐγγενόμενος ἐν ἐκάστῳ. Phil. 64. B: καθάπερ ἐκ κόσμος τις αἰωμάτων. Conv. 197. E: ξυμπάντων τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων κόσμος. Pol. IV. 430. E: κόσμος πού τις ... ἡ σωφροσύνη ἐστὶ cet. Legg. VI. 761. D: ταῦτα ... τὰ τοιαῦτα πάντα κόσμος τε καὶ ὠφέλεια τοῖς τόποις γίγνοιτ' ἄν. 769. D. Alc. I. 123. C: ἡ ἐστὶ κόσμος ἴσως ἄξιος μινῶν πεντήκοντα. Lys. 205. E. Ep. II. 312. C: ἀμφοτέροις κόσμος. Gorg. 504. A: τάξεως ... καὶ κόσμον τυχοῦσα (οἰκία). Legg. VI. 759. A. 764. D: ἐπιμελητάς κόσμου καὶ παιδευσεως ἅμα. Conv. 223. B: ἐν κόσμῳ οὐδενί. Pol. VI. 500. C: κόσμῳ ... πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα. Critia 117. B: πρεπόντα ... τῷ περὶ τὰ ἱερὰ κόσμῳ. Legg. X. 898. B: μηδ' ἐν κόσμῳ μηδ' ἐν τάξει. Gorg. 506. E: ψυχὴ ... κόσμον ἔχουσα τὸν ἐαυτῆς. 523. E: καταλιπόντα ἐπὶ τῆς γῆς πάντα ἐκείνον τὸν κόσμον. Polit. 273. B: πρὶν εἰς τὸν νῦν κόσμον ἀφικέσθαι. 288. C: τὸ περὶ τὸν κόσμον καὶ γραφικὴν. Phil. 59. A. 66. C. (Orph.). Pol. II. 373. C: τῶν περὶ τὸν γυναικεῖον κόσμον. Tim. 40. A: κόσμον ἀληθινὸν ... πεποικιλμένον ... καθ' ὅλον. Legg. V. 736. E: κόσμον πολιτικόν. VI. 751. A: περὶ πολιτείας κόσμον. 764. B: τὸν περὶ τὴν ἀγορὰν κόσμον διαταχθέντα ὑπὸ νόμων. VIII. 846. D: τὸν κοινὸν τῆς πόλεως κόσμον σώζων καὶ κτῶμενος. Menex. 236. D: λόγῳ ... τὸν λειπόμενον κόσμον ... ἀποδοῦναι τοῖς ἀνδράσι. Prot. 322. C: ἵν' εἶεν πόλεων κόσμοι. Legg. VII. 800. E: οὐ στέφανοι ... οὐδ' ἐπύχουσι κόσμοι. Alc. I. 123. C: ὀνόματ' ἔχουσιν ἐκάστους τῶν τόπων ἀπὸ ἐκάστου τῶν κόσμων. Phaedr. 239. D: ἀλλοτρίοις ... κόσμοις. Phaed. 114. D: ὅστις ... τοὺς κόσμους εἶασε χαιρεῖν. **mundus, coelum s. caelestis descriptio*. Tim. 28. B: ὁ ... πᾶς οὐρανὸς ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο ὃ τί ποτε ὀνομαζόμενος. 29. A: εἰ ... καλὸς ἐστὶν ὅδε ὁ κόσμος. 92. Locr. 95. A. Phil. 28. E: τοῦ κόσμου καὶ ἡλίου. Tim. 27. A: ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως. 29. E: ταῦτην ... γενέσεως καὶ κόσμου ... ἀρχήν. 32. C: τὸ τοῦ κόσμου σῶμα. Critia 121. C: κατὰ μέσον παντὸς τοῦ κόσμου. Ax. 370. C: τὰ τοῦ κόσμου παθήματα. Locr. 97. C: σὺν κόσμῳ Phaedr. 246. C: πάντα τὸν κόσμον διοικεῖ. Gorg. 508. A. τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμον καλοῦσιν. Phil. 29. E. Tim. 30. B: τόνδε τὸν κόσμον ζῶον ἐμψυχον ἔννοον τε τῇ ἀληθείᾳ ... γενέσθαι. C. Epin. 977. B: εἴτε κόσμον ... εἴτε οὐρανὸν ἐν ἡδονῇ τῷ λέγειν.

κοσμίῳ, *ordino, dispono, constituo, compono*; etiam *moderor*. Polit. 273. E: κοσμεῖ. Legg. X. 899. B: εἴτε ἐν σώμασι ἐνοῦσαι (ψυχαί) ... κοσμοῖσι πάντα οὐρανόν cet. I. 628. A: τὸν βίον κοσμοῖ (ἄν). Phaed. 97. E: τὸν γε νῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν. Crat. 413. C. Phil. 30. C: κο-

σμούσα (αἰτία). Legg. III. 700. C: ῥάβδου κοσμούσης ἡ νοουδέτῃσις. VII. 794. B. X. 898. C: ἐπιμελουμένην καὶ κοσμούσαν (ψυχὴν). Locr. 97. C: ὄν (ᾗς? int. περιόδους) ἐκοσμήσεν ὁ θεὸς σὺν κόσμῳ. Polit. 273. D: θεὸς ὁ κοσμήσας αὐτόν. Tim. 53. A: ὅτε δ' ἐπεχειρεῖτο κοσμεῖσθαι τὸ πᾶν. Phaed. 98. A: ὑπὸ νοῦ αὐτῷ κεκοσμηθῆναι. Legg. IV. 716. A: ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος (*compositus*, h. e. *modestus*). Phaedr. 247. A: στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων κατὰ ἔνδεκα μέρη κεκοσμημένη. Legg. I. 626. B: κεκοσμημένην (πόλιν). Gorg. 506. E: τάξει ... τεταγμένον καὶ κεκοσμημένον. 504. A: τεταγμένον τε καὶ κεκοσμημένον *πρᾶγμα*. Legg. XII. 968. C: πρὶν ἂν κοσμηθῇ. VIII. 834. E: κοσμηθήσονται. Pol. VI. 506. B: οὐκ οὐν ἡμῖν ἡ πολιτεία παντελῶς κεκοσμήσεται —; * *ornō*, *exornō* (*etiam celebrō*), et in univ. (ut Lat. *exornō*) *instruo*. Lach. 197. C: ὡς εὖ ὁδε ἑαυτὸν ... κοσμεῖ τῷ λόγῳ. Lys. 196. B: τί ἂν τις ... κενοῖς λόγοις αὐτὸς αὐτὸν κοσμοί; Legg. VI. 763. D: ὅπως ... κοσμῇ τε ἅμα καὶ ὠφελῇ τὴν πόλιν. 761. C: κοσμήσῃ. IV. 718. B: τὸν ἑαυτοῦ βίον φαιδρυνέμενον κατὰ νόμον κοσμεῖν δεῖ. VII. 796. A: λόγῳ κοσμεῖν. Menex. 239. C. 246. A. Phaedr. 245. A: μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα. Legg. VI. 769. B. 761. B: τὰ ... πηγάδια ὕδατα ... κοσμοῦντες φυτεύμασι *cet.* VIII. 829. C: τὸν ... ἀριστον δοκοῦντα εἶναι κοσμοῦντας. Prot. 320. E: τὰ δ' ἀσθενέστερα τάχει ἐκοσμεῖ. Critia 109. C: ἐκεῖνα ἐκόσμου. Ion. 530. D: ὡς εὖ κεκόσμηκα τὸν Ὀμηρον. Ep. VII. 336. A: ἐκόσμησε (ἂν) νόμοις τοῖς προσήκουσι ... τοὺς πολίτας. Conv. 177. C: κοσμήσαι τὸν θεόν. Menex. 237. C. Phaed. 119. E: κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἄλλοτρίῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῆς κόσμῳ. Menex. 249. A: πανοπλία κοσμήσασα. Pol. IV. 443. D: κοσμήσαντα. Hipp. mai. 289. D: τὸ καλόν, ὃ καὶ τὰλλα πάντα κοσμεῖται. Legg. VII. 796. C: μεθ' ὅπων τε καὶ ἵππων ... κοσμεῖσθαι. Menex. 237. C: ἡ τῶνδε εὐγένεια κοσμουμένη. Phaedr. 239. D: ἄλλοτρίοις χρώμασι καὶ κόσμοις ... κοσμοῦμενον. Phaed. 110. E: τὴν ... γῆν αὐτὴν κεκοσμηθῆναι τούτοις τε ἅπασιν *cet.* Ion. 535. D: κεκοσμημένος ἐσθ' ἔτι ποικίλῃ καὶ χρυσοῖσι στεφάνοις. Legg. I. 630. C: κατὰ καιρὸν κεκοσμημένη τῷ ποιητῇ. Tim. 90. C: ἔχοντα ... αὐτὸν εὖ μᾶλα κεκοσμημένον τὸν δαίμονα ξύν-οἶκον ἐν αὐτῷ. Menex. 249. B: ὅπλοις κεκοσμημένον. Legg. VII. 807. A: τοῖς ... ταύτῃ κεκοσμημένοις. XII. 947. A: τούτους μόνους δάρνγς στεφάνῳ ... κεκοσμημένους εἶναι. Apol. 17. B: οὐδὲ κεκοσμημένους (λόγους). Critia 115. C: κεκοσμημένα κοσμῶν. Legg. VII. 796. C: πανοπλία ... παντελεῖ κοσμηθεῖσα.

κοτέω, *inideo*. Lys. 215. C. (Hes.).

κοτύλη, ἡ, *idem fere quod Lat. hemina*. C. an. 214. A: πλείον ἢ ὀκτώ κοτύλας χωρῶντα. Lys. 219. E: οὐδὲ τρεῖς κοτύλας οἴνου.

κουρά, ἡ, *tonsura; caesura*. Polit. 288. D: δρυοτομική καὶ κουρά ξύμπασα (v. ξύμπαντα). Pol. IV. 425. B: κουράς γε καὶ ἀμπεχόνας cet.

κουρεύς, ὁ, *tonsor*. Pol. II. 373. C: κουρέων.

κουφίζω, *sublime fero, tollo*. Phaedr. 248. C: ῶ (περῶ) ψυχὴ κουφίζεται. 249. A: εἰς τούραν οὐ τινὰ τόπον ὑπὸ τῆς δίκης κουφισθεῖσαι.

κούφος, ἡ, ὄν, *levis* (etiam trop.). Theaet. 152. D: κούφον (φανείσαι). Pol. VII. 524. A. Tim. 62. C. Ion. 534. B: κούφον γὰρ χρήμα ποιητῆς ἐστὶ cet. Pol. VII. 524. A: ἡ τοῦ κούφου (αἰσθησις). Legg. XI. 935. A: ἐκ λόγων, κούφου πράγματος. Phil. 14. D: βαρὺν καὶ κούφον τὸν αὐτόν. Crat. 423. A: τὸ ἄνω καὶ τὸ κούφον. Pol. VII. 524. A. Tim. 63. D. Pol. V. 479. B: κούφα καὶ βαρέα. Tim. 53. A. 91. D: ἐκ τῶν ἀνάκων ἀνδρῶν, κούφων δέ. Legg. IV. 717. C: κούφων καὶ πτηνῶν λόγων. Locr. 104. E: κούφων ... καὶ μετεώρων. Theaet. 178. B: βαρέων, κούφων. Legg. IX. 863. C: κούφων ἀμαρτημάτων. X. 892. B. Legg. II. 671. B: πᾶς ... αὐτὸς αὐτοῦ κουφότερος αἴρεται. Tim. 59. C: κουφότερον. Charm. 166. B: κουφοτέρου σταθμοῦ. Euth. 7. C: περὶ τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου. Pol. IV. 438. C: βαρύτερα πρὸς κουφότερα.

κουφότης, ἡ, *leuitas*. Legg. I. 625. D: τῶν ... τόξων καὶ τοξευμάτων ἡ κουφότης. Tim. 65. E: φερόμενα ... ὑπὸ κουφότητος ἄνω. Legg. X. 897. A: κουφότητας.

κούφος, *leuiter*. Menex. 248. C: κούφως ... καὶ μετρίως (φέροντες τὰς συμφοράς).

κράατα, *capita*. Conv. 195. D. (Hom.).

κραδίη, ἡ (i. q. καρδία), *cor*. Pol. III. 389. E. 390. D. IV. 441. B. (Hom.).

κραίπαλῶ, *crapulae plenus sum*. Conv. 176. D: κραίπαλῶντα ἐτι ἐκ τῆς προτετραίας.

κραίπνᾶ, *celeriter*. Lach. 191. A. (Hom.).

κραίπνός, ἡ, ὄν, *vehemens*. Men. 81. C. (Pind.).

κράμα, τό, *temperatio*. Locr. 95. E: ὡς ἐν κράμα ἐκ δύο τούτων εἰμεν. Ib. κράμα ... κερασάμενος.

κρανίον, τό, *calva*. Euthyd. 299. E: ἐν τῷ κρανίῳ. Conv. 195. E: οὐδ' ἐπὶ κρανίων (βαίνει). Euthyd. 299. E: οἱ χρυσίον ... ἐν τοῖς κρανίοις ἔχουσι cet.

κράσις, ἡ, *temperatio; coniunctio*. Phaed. 59. A: καὶ τις ἀήθης κράσις ἀπὸ τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ ἀπὸ τῆς λύπης. Phil. 64. E. Pol. IV. 441. E: μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κράσις. Theaet. 152. D: ἐκ ... κράσεως πρὸς ἄλληλα. Tim. 74. D: ἐξ ὅσπου καὶ σαρκὸς αἰνέμον κράσεως. Phil. 64. E: ἐν τῇ κράσει. Tim. 68. C. Legg. X. 889. C: τῇ τῶν ἐναντιῶν κράσει. Phaed. 86. B: κράσιν εἶναι καὶ ἀρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν. 111. B: τὰς ... ὥρας αὐτοῖς κράσιν ἔχειν τοιαύτην ὥστε cet. Phil. 47. C:

ὡστ' εἰς μίαν ἀμφότερα κρῶσιν ἔναι. 63. E: μίξιν καὶ κρῶσιν. Conyn. 188. A: (ἐπειδὴν) ἀρμονίαν καὶ κρῶσιν λάβη σάφρονα. Legg. VII. 818. D. Locr. 103. A: αἱ τῶν σωματίων κρῶσεις.

κρατεραύχην, ὃ ἴ, *duram habens cervicem*. Phaedr. 253. E: κρατεραύχην (ἵππος).

κρατήρ, ὃ, *crater*. Critia 120. A: χρυσαῖς φιάλαις ἐκ τοῦ κρατήρος ἀρνιόμενοι. Legg. VI. 773. D: ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατήρος κεκραμένην. Tim. 41. D: ἐπὶ τὸν πρότερον κρατήρα ... τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχέτο. Critia 120. A: κρατήρα κεράσαντες. Phaedr. 111. D: ὡσπερ εἰς κρατήρας.

κρατητικός, ἡ, ὄν, *superans*. Def. 414. A: νίκη δύναμις κρατητικῇ περὶ ἀγωνίαν. Etiam assequens. Def. 414. A: ἐνκρίνεια κρατητικῇ τοῦ λογιζομένου.

κράτιστος, ἡ, ὄν, *optimus; peritissimus*. Phaedr. 267. D: διαβύλλειν ... κράτιστος. Crat. 425. E: ἄρα καὶ ἡμῖν κράτιστος οὗτος τῶν λόγων; Pol. X. 618. E: ὅτι ζῶντι ... αὐτῇ κρατίστη αἵρεσις. Phaedr. 228. C: ἐμοὶ ... πολὺ κράτιστον ἔστιν οὕτως ὅπως δύναμαι λέγειν. Phil. 15. C. Pol. II. 368. C. Euth. 5. A. Polit. 257. A: τοῦ περὶ λογισμοῦς καὶ τὰ γεωμετρικὰ κρατίστου. Tim. 40. A: εἰς τὴν τοῦ κρατίστου φρόνησιν. Locr. 99. A: δεσμῷ κρατίστῳ. Legg. X. 895. B: κρατίστην μεταβολὴν πασῶν. Prot. 352. D: πάντων κράτιστον ... τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων. Tim. 70. E. Theag. 122. A: ἡγοῦμαι κράτιστον εἶναι cet. Euthyd. 272. A: κρατίστῳ ... ἀγωνίασθαι cet. 305. A: ἐν τοῖς κρατίστοις εἶσι τῶν νῦν. Phil. 67: τὰς ἡδονὰς εἰς τὸ ζῆν ἡμῖν εὐκράτιστας εἶναι.

κράτος, τό, *potestas, imperium; principatus*. Legg. IV. 713. A: τὸ τοῦ δεσπότου ... ἐκάστη (πολιτεία) προσαγορεύεται κράτος. Phaedr. 237. E: τῷ κρατεῖ σωφροσύνη ὄνομα. Polit. 273. A: ἐπιμέλειαν καὶ κράτος ἔχων αὐτός ... ἑαυτοῦ. Tim. 36. C: κράτος δ' ἔδωκε τῇ ταύτῃ καὶ ὁμοίον περιφορᾷ. Legg. VI. 757. D. Menex. 238. D. Hinc κατὰ κράτος, *per vim, summa vi; omni ope*. Legg. III. 692. D: πολεμοῦσα αὐτῇ κατὰ κράτος. 698. D. Clit. 407. A: τὰ δὲ φεύξομαι κατὰ κράτος. Etiam ei tribuitur qui alterum superat vel devincit. Legg. XII. 962. A: νίκην καὶ κράτος πολεμίων. Locr. 140. A.

κρατῶ, *superior vel potior sum, praesto; excello; vinco; impero; moderor*; etiam abs. *dominor et valeo*. Phaedr. 242. B: τῶν δὲ ἄλλων πύμπουλον κρατεῖς. 272. B: ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ (vern. *thut recht daran*). Crat. 393. A: ὅτι κρατεῖ ... αὐτοῦ. Phil. 11. E: κρατεῖ ... ὁ τῆς ἡδονῆς (βίος) τὸν τῆς φρονήσεως. Pol. I. 338. D: οὐκοῦν τοῦτο κρατεῖ ἐν ἐκάστῃ πόλει, τὸ ἄρχον; Tim. 54. A. Legg. V. 732. E. Menex. 238. D: κρατεῖ καὶ ἄρχει. Ep. VIII. 355. D: οὔτε κρατεῖτε

ἱκανῶς. Pol. I. 342. C: κρατοῦσιν ἐκείνου οὐπὲρ εἶσι τέχνηαι. VIII. 560. D: αὐτοὶ ... κρατοῦσι μαχόμενοι. Legg. VII. 824. Conv. 196. C: κρατοί. Legg. I. 626. B: ἂν μὴ τῷ πολέμῳ ... κρατῇ τις. Phaedr. 231. D: οὐ δύνασθαι αὐτῶν κρατεῖν. Conv. 196. C: τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Pol. IV. 444. D. Tim. 91. B. Phaedr. 233. C: ἐμαντοῦ κρατῶν. Conv. 196. C: κρατῶν ... ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Tim. 25. A: κρατοῦσα ... ἀπάσης τῆς νήσου. Legg. IX. 879. A: ἐπιθυμία κρατοῦσα ψυχῆς. IV. 714. C: τίθεται ... τοὺς νόμους ἐν τῇ πόλει ἐκάστοτε τὸ κρατοῦν. Phaedr. 237. E: δόξης κρατούσης. Tim. 57. B: εἰς τὴν τοῦ κρατοῦντος ἰδέαν. 88. B: αἱ τοῦ κρείττονος κινήσεις κρατοῦσαι. Pol. V. 470. E: τοῖς κρατοῦσι. Menex. 244. A. Prot. 342. C: ὡς δὴ τούτοις κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων τοὺς Λακεδαιμονίους. Pol. VIII. 554. D: ἐπιθυμίας ... ἐπιθυμιῶν ὡς τὸ πολὺ κρατούσας. Conv. 220. A: πάντας ἐκράτει. Menex. 239. E: νῆσοι ... τῆς τε θαλάττης ἐκράτει καὶ τῶν νήσων. Tim. 43. A: ἐκράτουν. Alc. I. 104. C: κεκράτηκας τῶν ἑραστῶν. Legg. VIII. 840. C: ὡν ἄλλοι κεκρατήκασι τούτων ὄντες χείρονες. Phaedr. 267. C: τῶν ... οἰκτρογόνων ... λόγων κεκρατηκέναι τέγγη μοι φαίνεται cet. Tim. 42. B: ὡν εἰ ... κρατήσειαν. Pol. IX. 587. A: ὅταν ... τῶν ἐτέρων τι κρατήσῃ. Alc. I. 135. E. Legg. I. 627. B: ὅταν ... κρατήσωσιν. Tim. 85. E: κρατῆσαι. 42. D: λόγῳ κρατήσας. Legg. VIII. 839. A. Ep. VIII. 357. A: κρατήσας τῶν ἐχθρῶν. Phaedr. 238. B: ἡ ... δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὁρμώσης κρατήσασα ἐπιθυμία. Tim. 25. C: κρατήσασα τῶν ἐπιόντων. 57. B: τῷ κρατήσαντι. Ep. VII. 333. A: κρατήσαντες. Legg. VI. 781. C: πολὺ κρατῆσι τοῦ νομοθέτου. Pol. IX. 574. D: κρατήσουσι μετ' ἐκείνου. VI. 492. E: κρατήσιν. V. 455. D: ὅτι πολὺ κρατεῖται ἐν ἅπασιν ... τὸ γένος τοῦ γένους. Ep. VIII. 355. D: κρατεῖσθε. Conv. 196. C: κρατοῖντ' ἂν ὑπὸ τοῦ Ἑρωτος. Pol. IV. 444. D: κρατεῖσθαι. 440. A: κρατοῦντες ... ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας. VI. 497. B: σπέρμα ... κρατούμενον. Legg. I. 633. E: τὸν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν κρατούμενον. Phaedr. 68. E: ἄλλων ἀπέχονται ὑπ' ἄλλων κρατούμενοι. Pol. V. 470. E: τῶν κρατουμένων. Phaedr. 69. A: κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. Prot. 352. E: ὑπὸ τίνος τούτων κρατουμένους. Pol. III. 388. E: κρατουμένους ὑπὸ γέλωτος. IV. 431. C: κρατουμένας ... τὰς ἐπιθυμίας cet. Tim. 43. A: ἐκρατοῦντο. Menex. 243. D: ἐκρατήθημεν. Alc. I. 104. C: ἐκείνοι ... ἐκρατήθησαν. Pol. IV. 431. A: ὅταν ... κρατηθῇ ὑπὸ πλεθους τοῦ χείρονος σμικρότερον τὸ βέλτιον ὄν. Prot. 352. C: μὴ ἂν κρατηθῇαι ὑπὸ μηδενός. Tim. 85. E: κρατηθεῖσα. 88. D: κρατηθὲν διώλετο. Legg. IV. 708. B: κρατηθεῖσα. Tim. 56. E: κρατηθέντος αἴρος. Polit. 291. E: τὴν ... ὑπ' ὀλίγων γὰρ ... κρατηθεῖσαν πόλιν. Tim. 42. B: κρατηθέντες.

κραυγάζω, *clamo, latro*. Pol. X. 607. B: κραυγά-
ζουσα (κύων).

κραῦρος, α, ον, *rigidus*. Tim. 60. C: κραυρότερον
ἐκείνου ξυστάν. 74. B: κραυροτέραν.

κρέα, τά, *caro*. Pol. I. 338. C: τὰ βόεια κρέα. Legg.
III. 679. A: γάλακτος ... καὶ κρεῶν οὐδαμῶς ἐνδεεῖς ἦσαν.
Charm. 155. D. Lys. 209. D. Pol. III. 404. C: ἐφ' οἷς κρέα-
σιν. V. 468. E. Euthyd. 301. C: τὰ σμικρὰ (σμικρὰ τὰ ?)
κρέα κατακόψαντα ἔψειν καὶ ὀπτάν.

κρείττων, ὁ ἢ, *potentior, superior*; (de diis, *superi*);
praestantior, melior. Gorg. 456. D: ὥστε κρείττων εἶναι καὶ
φίλων καὶ ἐχθρῶν. Polit. 268. B: οὐκ ἄλλος κρείττων παρα-
μυθεῖσθαι *cet.* Pol. I. 338. C. Legg. I. 626. E: ὁ μὲν
κρείττων αὐτοῦ, ὁ δὲ ἥττων. Phil. 11. D: τί δ' ἂν ἄλλη
τις κρείττων τούτων φανῇ; Pol. I. 351. B: ἡ κρείττων γι-
γνομένη πόλις πόλειως. Tim. 87. E. Legg. I. 627. A. Ep.
VII. 337. D: τύχη ... τις ἀνθρώπων κρείττων. Phaedr. 260.
C: ἄρ' οὐν οὐ κρείττον γελοῖον ἢ δεινόν ... εἶναι φίλον;
Pol. IV. 431. B: κρείττον αὐτοῦ (i. q. σῶφρον). VII. 527.
E: κρείττον ὃν σωθῆναι μυρίων ὀμιάτων. Legg. I. 627. B:
κρείττον τοῦ ἀμείνονος. Pol. I. 338. C: τὸ τοῦ κρείττονος
ξυμφέρων. 339. B. II. 367. C. Legg. IV. 714. C. Phil. 67:
φανέντος ... ἄλλον τρίτου κρείττονος τούτου ἑκατέρου. Tim.
88. B: αἱ τοῦ κρείττονος κινήσεις. Legg. IV. 708. B: ἀρδην
κρείττονι κρατηθεῖσα πολέμῳ. Hipp. min. 364. A. Gorg.
483. D: τὸν κρείττω τοῦ ἥττονος ἀρχειν καὶ πλῖον ἔχειν.
Pol. IV. 430. E: κρείττω ... αὐτοῦ λέγοντες. Legg. I. 645.
B. Apol. 18. B: τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιῶν. Conv. 196.
C: Ἐρωτος ... μηδεμίαν ἡδονὴν κρείττω εἶναι. Pol. IV. 431.
B: κρείττω ... αὐτὴν αὐτῆς ... προσαγορεύεσθαι (τὴν πόλιν).
Legg. I. 627. A. Phil. 16. C: οἱ ... παλαιοί, κρείττονες ἡμῶν
καὶ ἐγγυτέρω θεῶν οἰκούντες. Pol. I. 327. C: ἡ ... τούτων
κρείττους γένεσθε, ἢ μένει αὐτοῦ. III. 416. B: ἐπειδὴ αὐ-
τῶν κρείττους εἰσίν. Tim. 77. C: ταῦτα ... τὰ γένη ... φυ-
τεῖσαντες οἱ κρείττους τοῖς ἥττοσιν ἡμῖν τροφήν. Legg. IV.
718. A: παρὰ θεῶν καὶ ὅσοι κρείττους ἡμῶν. XI. 917. A.
Soph. 216. B: τῶν κρείττόνων (τις). Legg. XI. 917. A: ὅς
ἂν ἐναντίον τῶν κρείττόνων αὐτοῦ ψεύδεται. Euthyd. 291.
A. Conv. 188. D: τοῖς κρείττοσιν ἡμῶν θεοῖς. Pol. I. 339.
E: τοῖς ἀρχουσί τε καὶ κρείττοσι. Phaedr. 232. A: κρείττους
αὐτῶν ὄντας.

κρεμάννυμι, *suspendo*. Legg. VIII. 830. B: κρεμαν-
νύντες εἰδωλον ἄψυχον. Pass. *suspensus sum, pendeo*. Legg.
VIII. 831. C: ἐξ ὧν κρεμαμένη πάσα ψυχὴ πολίτου παντός
cet. Theaet. 175. D: ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεῖς.

κρήγυος, ὁ ἢ, *bonus, verus*. Alc. I. 111. E: κρήγυοι
διδάσκαλοι ... τούτων.

κρημνός, ὁ, *rupes*. Legg. XII. 944. A: κατὰ κρημνῶν ῥιζέντες.

κρήνη, ἡ, *fons*. Critia 112. C: κρήνη ... ἤν μία cet. Legg. IV. 719. C. Tim. 79. A: οἶον ἐκ κρήνης ἐπὶ ὄχετους. Critia 113. E. Legg. IV. 704. A. Phaedr. 259. A: περὶ τήν κρήνην εὐδεῖν. Phil. 61. C: κρήναι. Critia 111. D: ἀφθονα κρηνῶν καὶ ποταμῶν γάματα. Legg. VI. 758. E. Ion. 534. A: ὑπὸ κρηνῶν μελιρρύτων. Polit. 264. C: ἐν ... κρήναις. Critia 117. A. Phaed. 112. C: ποταμούς καὶ κρήνας ποιεῖ. Legg. VI. 761. B.

κρηπίς, ἡ, *fundamentum*. Polit. 301. E: τοιαύτης τῆς κρηπίδος ὑποκειμένης αὐταῖς (ταῖς πολιτείαις). Legg. V. 736. E: ἐπὶ ταύτης οἶον κρηπίδος μινίμου ἐποικοδομεῖν δυνατὸν ... κόσμον πολιτικόν.

κριθαί, αἱ, *hordeum*. Pol. II. 372. B: ἐκ ... τῶν κριθῶν ἄλφιστα σκευαζόμενοι. Legg. VIII. 847. E: οἶον πυρῶν καὶ κριθῶν. 849. C. Menex. 238. A. Clit. 408. E. Pol. II. 363. C: πυρούς καὶ κριθάς (Hom.).

κρίνω, *discerno, secerno; decerno; iudico et diiudico* (vern. *richten et beurtheilen*); etiam *condemno; cognosco; existimo*; c. praep. *prae* est *praefere*. Pol. IX. 580. B: ἔγωγε ὥσπερ χοροὺς κρίνω, ἀρετῇ cet. Gorg. 452. C: κρίνεις σὺ μίγιστον ἀνθρώπους ἀγαθὸν εἶναι πλοῦτον; Pol. IX. 576. D. 582. D: κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει (κρινεῖ?) οὗτος. Theaet. 170. D: ἡ σὲ αἰεὶ κρίνομεν ἀληθῆ δοξάζειν; Demod. 381. C: πότερον ... τοὺς εἰδότες συμβουλεύειν κρίνεις; D. Phil. 67: κρίνουσι. Pol. IX. 585. C: ὥδε δὲ κρίνε. Legg. XI. 925. A: ὁ δικαστής ... κρίνεται. Il. 658. C: κρίνοι. Phaed. 100. A: ὅν ἂν κρίνω ἐρῶμενέστατον εἶναι (λόγον). Legg. IX. 877. B: τὸ δικαστήριον ὅπερ ἂν τήν δίκην κρίνῃ. Phil. 65. B: καθ' ἐν ἑκαστον ... τῶν τριῶν πρὸς τήν ἡδονήν καὶ τὸν νοῦν κρίνωμεν. Legg. II. 658. A. Phaedr. 277. A: νῦν δὴ ἐκείνα ... δυνάμεθα κρίνειν. Theaet. 150. B: τὸ κρίνειν τὸ ἀληθές τε καὶ μὴ. Pol. II. 378. D. Apol. 32. B: ἀθρόους κρίναι. Ep. VIII. 357. B: ταῦτα ... ὁ κρίνων ἀδύνατα οὐκ εὖ φρονεῖ. Theaet. 201. B: ταῦτα τότε ἐξ ἀκοῆς κρίνοντες. Polit. 286. C: μὴ πρὸς ἄλληλα τὰ μήκη κρίνοντες. Pol. III. 399. E: κρίνοντες τὸν Ἀπόλλω ... πρὸ Μαρσίου τε καὶ τῶν ἐκείνου ὀργάνων. Gorg. 465. D: (εἰ) αὐτὸ τὸ σῶμα ἔκρινε. Crit. 50. C: οὐκ ὀρθῶς τήν δίκην ἔκρινε. Legg. V. 734. C: τοῦτον τὸν βίον ἡδὺ καρκίκευμεν. Pol. IX. 578. B: τήν γε πόλιν τῶν πόλεων ἀθλιωτέστην ἔκρινας. 579. C. 580. C: ὅτι ... τὸν ἄριστον ... εὐδαιμονέστατον ἔκρινε. Theaet. 201. C: ἀνευ ἐπιστήμης ἔκριναν. 179. A: ὅτι ... οὔτε τις ἄλλος ἄμεινον κρίνειεν ἢ ἡ αὐτὸς ἑαυτῷ. Phil. 57. E: εἰ τινα πρὸ αὐτῆς ἄλλην κρίνουμεν. Pol. VIII. 557. C: καὶ ἴσως ... καλλίστην ἂν πολλοὶ κρίναιαν. Polit. 259. E: τὰ γνωσθέντα κρίναι. Pol. II. 360. E. Apol. 35. D: τῷ θεῷ (ἐπιτερίνω)

κρίναι περὶ ἐμοῦ ὅπῃ μέλλει ... ἄριστα εἶναι. Theaet. 170. D: σὺ κρίνας τι παρὰ σαυτῷ. Polit. 260. A: κρίναντι. Legg. V. 753: κρίναντες. VIII. 829. D: μὴ κρίναντων τῶν νομοφυλάκων. VI. 767. E: τοὺς κρίναντας τὴν δίκην. IX. 878. E. Euthyd. 291. D: σὺ κρίνεις cet. Phaedr. 237. D: τῷ δὴ τὸν ἐρώντα τε καὶ μὴ κρίνουμεν; Legg. VII. 814. C. Demod. 381. D: κρίνεῖτα. Legg. II. 658. C: κρίνουσι (*victorem habebunt*) τὸν τὰ θάύματα ἐπιδεικνύντα. Pol. III. 409. A: εἰ μέλλει ... κρίνειν ὅγως τὰ δίκαια. Phaedr. 244. C: ἢ τὸ μέλλον κρίνεται. Gorg. 523. C: ἀμπεχόμενοι ... οἱ κρίνόμενοι κρίνονται· ζῶντες γὰρ κρίνονται. Legg. XI. 919. E: κρίνεσθω. Gorg. 521. E: ὡς ἐν παιδίοις λατρός ἂν κρίνοιτο. Legg. II. 667. D. Pol. II. 361. D: ἴν' ... κρίνονται ὁπότερος αὐτοῖν εὐδαιμονέστερος. Apol. 35. A. Prot. 327. D: εἰ δέοι αὐτὸν κρίνεσθαι πρὸς ἀνθρώπους οἷς cet. Pol. IX. 582. D. Legg. II. 658. E: δεῖν τὴν μουσικὴν ἵδοντῃ κρίνεσθαι. Pol. VII. 523. B: ὡς ἱκανῶς ὑπὸ τῆς αἰσθητικῆς κρίνόμενα. Gorg. 523. B: κακῶς ... αἱ δίκαι ἐκρίνοντο. 483. D: ὅτι οὕτω τὸ δίκαιον κέκριται. Legg. X. 907. B: κερρίσθαι ... ἀκίστος ... εἶναι. XII. 946. D: κερρίσθαι δικαίως. 947. E: πιστεύων τῷ κερρίσθαι. Pol. X. 612. D: ἐπειδὴ ... κερκρμέναι εἰσίν. Legg. XI. 919. E: πρὸς τοὺς ἀρετῇ πρῶτους κερκρμένους. VIII. 821. E: ἐκρίθη. XI. 837. D. XII. 946. D: ἐκρίθησαν. Pol. X. 612. D: ἵνα αὐτὴ δικαιοσύνη πρὸς ἀδικίαν αὐτὴν κριθῇ. Legg. II. 658. B: κριθῇ. IX. 864. D. Pol. V. 569. B: ὅσοι ἂν διαφερόντως ἐν τῷ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι. IX. 579. D: τοῦ ὑπὸ σοῦ κριθέντος χαλεπώτατα ζῇν. Legg. XII. 947. A: τὸν πρῶτον κριθέντα τῶν ... ἱερέων. Phaedr. 249. A: κριθεῖσαι (αἱ ψυχαί). Legg. VIII. 829. E: ὅσα ... ἱερὰ κριθέντα ποιήματα ἐδόθη τοῖς θεοῖς. II. 658. E: τοὺς ... κριθέντας. VI. 753. C: τὰ ... τῶν πινάκων κριθέντα ἐν πρῶτοις. Gorg. 521. E: κρίνουμαι. Crat. 438. C: σὺ γάρ που κατὰ τὸ ἄρτι λεχθέν πλήθει κριθήσεται. Pol. IX. 582. A: τὰ μέλλοντα καλῶς κριθήσεσθαι. Lach. 184. E. (ubi v. κρίνεσθαι).

κρίσις, ἡ, *iudicium, diiudicatio; disceptatio; sententia vel decretum*. Gorg. 523. E: ἵνα δικάα ἡ κρίσις ἦ. Theaet. 178. D: ἀκυροτέρα ἡ κρίσις. Pol. IX. 580. B: ῥαδία ... ἡ κρίσις. Legg. VI. 757. B: Διὸς ... κρίσις ἐστί. XII. 941. D: ἡ κρίσις γιγνέσθω. Menex. 237. D: ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτὴν θεῶν ἕξις τε καὶ κρίσις. Phaedr. 249. A: κρίσεως ἔτυχον (*in iudicium vocantur*). Theaet. 170. D: περὶ τῆς σῆς κρίσεως. Pol. X. 620. B: μεμνημένην τῆς τῶν ὁπλῶν κρίσεως. Legg. II. 663. C: τὴν ... ἀληθείαν τῆς κρίσεως. VI. 768. A: τῷ πλήθει μεταδιδόναι τῆς κρίσεως. XII. 946. C: ὅσον περ ἂν ἐπωται χρόνον τῇ κρίσει. Soph. 242. C: ὅστις ... ἐπὶ κρίσιν ὥρμησε τοῦ τα ὄντα διορίσασθαι πόσα τε καὶ ποῖά ἐστιν. Phil. 33. A: πρὸς ... τὴν τῆς ἡδονῆς

κρίσιν. Pol. II. 360. D: τήν ... κρίσιν αὐτὴν τοῦ βίου πέρι
ὧν λέγομεν. 379. E: οὐδὲ θεῶν ἔριν τε καὶ κρίσιν (*discer-
tationem*) διὰ Θέμιτός τε καὶ Διός. Legg. VI. 766. D: περὶ
τὴν τῶν δικαίων κρίσιν. IX. 856. C: εἰς κρίσιν ἄγων cet.
861. D: μὴ θελήσας κρίσιν ὑποσχεῖν. XI. 914. D: τὴν ...
κρίσιν διαδικάζειν ... τοὺς ἄρχοντας. XII. 943. D: εἰς τὴν
τῶν ἀριστείων κρίσιν. 948. B: περὶ τὴν λεγομένην κρίσιν
τῶν δικῶν. Euth. 7. D: ἐπὶ ἱκανὴν κρίσιν αὐτῶν ἐλθεῖν cet.
Apol. 41. B: διὰ κρίσιν ἀδικον. Pol. VIII. 565. C: κρίσεις
καὶ ἁγῶνες. Polit. 283. E: διττὰς ... ταύτας οὐσίας καὶ
κρίσεις τοῦ μεγάλου καὶ τοῦ μικροῦ θετέον. Phil. 41. B.
Legg. IX. 876. B: ἐν ᾗ (πόλει) δικαστήρια ... κρύβδην τὰς
κρίσεις διαικάζει.

κριτήριον, τό, *norma ad quam iudicium dirigitur*. Theaet.
178. B: ἔχων ... αἰτῶν τὸ κριτήριον ἐν ἑαυτῷ. Pol. IX.
582. A: ἡ τοῦτων ἔροι ἂν τις βέλτιον κριτήριον; **iudicium*,
i. q. *forum*. Legg. VI. 767. B: δύο ... τῶν λοιπῶν ἔστω
κριτήρια.

κριτής, ὁ, *iudex; arbiter*. Theaet. 160. C: ἐγὼ κριτής
... τῶν τε ὄντων ἕμοι ... καὶ τῶν μὴ ὄντων. 178. E: πό-
τερον αὐτὸς αὐτῷ ἄριστος κριτής cet. Phil. 65. A: ἱκανὸς
... κριτής ἡδονῆς τε πέρι καὶ φρονήσεως. Pol. IX. 580. B:
ὥσπερ ὁ διὰ πάντων κριτής ἀποφαίνεται. Legg. II. 659. B:
οὐ γὰρ μαθητής, ἀλλὰ διδάσκαλος ... θεατῶν μᾶλλον ὁ
κριτής καθίζει. X. 888. B: κριτής περὶ τῶν μεγίστων. II.
659. A: οὔτε ... παρὰ θεάτρου δεῖ τόν γε ἀληθῆ κριτὴν κρί-
νειν μανθάνοντα cet. 669. A: τὸν μέλλοντα ἐμφρόνα κρι-
τὴν εἶσεσθαι. XII. 949. A: κριτὴν ... χορῶν καὶ πύσης μου-
σικῆς cet. Ion. 532. B. Phaed. 88. C: μὴ οὐδενὸς ἄξιοι εἴ-
μιν κριταί. Pol. VIII. 545. C: περὶ ὧν προϋθέμεθα ἱκανοὶ
κριταὶ γενέσθαι. Critia 107. D: χαλεποὶ κριταὶ γιγνόμεθα.
Legg. VI. 765. A: τούτου ... οἱ νομοφύλακες κριταί. Ep.
VII. 345. B: οἳ περὶ τῶν τοιούτων πύμπολυ ... κυριώτεροι
ἂν εἶεν κριταί. Pol. III. 405. B: ὥς δεσποτῶν τε καὶ κρι-
τῶν. Legg. II. 659. C: πρὸς ... τὴν τῶν κριτῶν ἡδονήν.
Theaet. 170. D: κριταῖς. Legg. II. 659. A: τοὺς τούτων
(*rerum musicarum*) κριτάς. VI. 765. B. VIII. 845. D. al.

κριτικός, ἡ, ὄν, *iudicandi vel dīiudicandi peritus; ad
iudicationem spectans*. Polit. 260. C: ἄρ' ἐν τῇ κριτικῇ (τέχνῃ
θετέον); 292. B: κριτικὴν ... τινὰ καὶ ἐπιστατικὴν ἐκ τῶν
ἄλλων (ἐπιστημῶν) προειλόμεθα. 260. B: τὸ μὲν ἐπιτα-
κτικὸν μέρος, τὸ δὲ κριτικὸν διαιρούμενοι. Subst. *grammati-
cus, poetarum interpretes*. Ax. 366. E: κριτικοί, γεωμέτραι,
τακτικοί.

κρόκη, ἡ, *subtemen*. Polit. 281. A: τὴν γε ... στήμο-
νος ἐργαστικὴν καὶ κρόκην. 283. A: εὐθυπλοκία κρόκης καὶ
στήμονος. B. 282. E: ταῦτ' ἄρα κρόκην ... τὰ νηθέντα ...
φῶμεν. Crat. 388. B.

- κροκονητικός, ἡ, ὄν, *ad subtemen texendum pertinens*. Polit. 282. E: τὴν δὲ ἐπιτεταγμένην αὐτοῖς εἶναι τέχνην τὴν κροκονητικὴν φῶμεν.
- κροκώδης, ὁ ἡ, *subteminis similis*. Polit. 309. B: κατὰ τὴν εἰκόνα κροκώδει διανήματι προσχρωμμένας.
- κρόμιον, τό, *cepa*. Ion. 538. C. (Hom.).
- κρονικός, ἡ, ὄν, *vetustus, h. e. fatuus, absurdus*. Lys. 205. C: ἔτι τούτων κρονικώτερα (ποιεῖ τα καὶ λέγει).
- κρότῃσις, ἡ, *collisus*. Ax. 365. A: σὺν δακρύοις καὶ κροτήσασι χειρῶν.
- κρότος, ὁ, *plausus, strepitus*. Lach. 184. A: ἦν ... γέλως καὶ κρότος. Legg. III. 700. C: οὐδ' αὖ κρότοι ἐπαίνους ἀποδιδόντες.
- κροτῶ, *crepo*. Ax. 369. D: κᾶν πιθανωτέρους τούτων λόγους ... κροτήσης. **plaudo*. Euthyd. 303. B: κροτοῦντες καὶ χαίροντες. Pol. VI. 492. B: καὶ ἐκβοῶντες καὶ κροτοῦντες. Ax. 368. D: εἰ ... κροτηθεῖη.
- κρούμα, τό, *pulsus* (chordarum vel lyrae). Pol. I. 333. B: εἰς κρουμάτων (κοινωνίαν). Alc. I. 107. A: ἀλλ' ὅταν περὶ κρουμάτων ἐν λύρᾳ (βουλευώνται); De lege 317. D: τίς δὲ κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεύς;
- κρούω, *pulso* (ut ianuam, al.), *ferio* (velut in pugilatu). Crat. 426. E: οἷον κρούειν, θραύειν *cet.* Pol. IV. 422. C: τὸν πρότερον αἰὲ προσφερόμενον ἀναστέφοντα κρούειν. Lys. 209. B: κρούειν τῷ πλήττῳ. Prot. 310. A: τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἐκρούει. 314. D: καὶ ἡμεῖς πάλιν ἐκρούομεν. Theaet. 154. E: ἦδη αὖν ... ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν. Prot. 314. D: ἐπεὶ δὲ ... ἐκρούσαμεν τὴν θύραν. Crat. 430. A: ὥσπερ αὖν εἴ τι χαλκίον κινήσεις κρούσας. Apol. 31. A: κρούσαντες αὖν με ... ῥαδίως αὖν ἀποκτείναιτε. Conν. 212. C: τὴν αὐλείον θύραν κρουομένην. **pulsando exploro*, in univ. *specio*, *quaero*. Hipp. mai. 301. B: κρούετε ... ἀπολαμβάνοντες τὸ καλόν.
- κρύβδην, *clam*. Legg. VI. 766. B: φερόντων ψῆφον κρύβδην. IX. 876. B.
- κρύος, τό, *frigus*. Ax. 368. C.
- κρυπτεία, ἡ, *occulta* (Helotum ap. Laced.) *venatio*. Legg. I. 633. B: ἔτι δὲ καὶ κρυπτεία τις ὀνομάζεται *cet.*
- κρυπτός, ἡ, ὄν, *occultus*. Legg. VI. 763. B: εἴτε τις κρυπτοὺς (si sana script.) εἴτε ἀγρονόμους ... χαίρει ... προσ-αγορεύων.
- κρύπτω, *abscondo*. Phil. 66. A: ἀφανίζοντες κρύπτομεν ὅτι μάλιστα. Legg. XII. 958. E: τὰ τῶν τελευτησάντων σώματα ... δεχομένη κρύπτεται. Pol. VIII. 548. A: οἱ θέμενοι αὖν αὐτὰ κρύψειαν.
- κρύσταλλος, ὁ, *glacies*. Tim. 59. E: τὸ δ' ἐπὶ γῆς (παγὲν) κρύσταλλος. Locr. 99. C. Conν. 220. B: διὰ τοῦ κρυστάλλου ῥᾶον ἐπορεύετο ἡ *cet.*

κρυφαίος, α, ον, occultus. Soph. 219. E: τὸ δὲ κρυφαίον αὐτῆς πᾶν θηρευτικόν (θέντας). Tim. 77. C: ὀχετοὺς κρυφαίους ... δύο φλέβας ἔτεμον cet.

κρύψις, ῆ, occultatio (de stellis quae occultantur). Locr. 97. B: φάσιός τε καὶ κρύψιας.

κτείνω, occido, interficio. Legg. IX. 871. E: ὁ προστυχὼν πρῶτος ... κτείνεται. 865. C: ἐάν ... δοῦλον κτείνῃ. 866. C. D. al. Prot. 322. D: κτείνειν. Legg. VIII. 838. E: μὴ κτείνοντας ... τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. Euth. 4. B: εἴτε ἐν δίκῃ ἔκτεινεν ὁ κτείνας. Legg. IX. 866. E: βουληθέντες κτείναι. 869. A. 867. D: μετ' ἐπιβουλῆς ... κτείνας. 868. A. 866. B: τῷ κτείναντι. Pol. II. 383. B: ὁ κατατῶν (Aesch.).

κτῆμα, τό, possessio; opes, bona; etiam mancipia s. servi, et in univ. res. Phil. 66. A: ὡς ἡδονὴ κτῆμα οὐκ ἔστι πρῶτον οὐδ' αὖ δεύτερον. Pol. VI. 496. C: γενοῦμενοι ὡς ἡδὴ καὶ μακρότερον τὸ κτῆμα. Legg. VI. 777. B: χαλεπὸν ... τὸ κτῆμα. IX. 863. B: δύσσει καὶ δύσμαχον κτῆμα ἐμπειρικός (ὁ θυμός). Alc. II. 144. D: τὸ γε τῶν ἄλλων ἐπιστημιῶν κτῆμα. Conv. 212. B: τούτου τοῦ κτήματος ... συνεργόν cet. Legg. VIII. 847. D: μεταλλευτικοῦ κτήματος ἢ δεσμευτικοῦ. Lach. 185. A. Euthyd. 274. A. Legg. XII. 960. D: ὅπη γίγνοιτ' ἂν παντὶ κτήματι τὸ τοιοῦτον. Polit. 288. E: τὸ πρωτογενὲς ἀνθρώποις κτῆμα. Pol. V. 464. B: οὔτε γῆν οὔτε τι κτῆμα (ἴδιον δεῖν εἶναι). Tim. 18. B. Legg. II. 667. A: τέταρτον ἀρετῆς, ἀλλ' οὐ πρῶτον τὴν ἀνδρείαν κτῆμα τιμῶντα. III. 686. D: θαυμαστὸν κτῆμα παραπείσιν τοῖς Ἕλλησιν. XI. 913. B: κτῆμα ἀντὶ κτήματος ἀμείνον ἐν ἀμείνονι κτησάμενος. De lucri cup. 231. A. Ion. 534. B. Legg. II. 661. B: ὡς ταῦτά ἐστι ξύμπαντα δικαίους ... ἀνδράσιν ἀριστα κτήματα. X. 906. A: ἡμεῖς ... κτήματα δειῶν καὶ δαιμόνων. Menex. 246. E: ὅτι τούτου λειπομένα πάντα καὶ κτήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἀσχαρὰ καὶ κακὰ. Eryx. 400. C. Phaedr. 239. E: τῶν ... θειοτάτων κτημάτων ὁφανόν ... εἶναι. Phaed. 62. B: ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Polit. 288. A: τούτων ... τρίτον ἕτερον εἶδος κτημάτων. Phil. 19. C: τί τῶν ἀνθρωπίνων κτημάτων ἀριστον. Critia 121. A: τὸν τοῦ χρυσοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων ὄγκον. Legg. V. 726: πάντων ... τῶν αὐτοῦ κτημάτων μετὰ θεοὺς ψυχῇ θειότατον, οἰκιοτάτον ὄν. 728. E: ἡ τῶν χρημάτων καὶ κτημάτων κτήσις. Hipp. mai. 289. E: οὐδὲν ἐπαίει περὶ καλῶν κτημάτων. Menex. 247. B: ἀπορία ἰδίων ἐκείνου κτημάτων τε καὶ εὐδοξιών. Gorg. 484. C: βούς καὶ τᾶλλα κτήματα. Phaed. 62. D: ἡμᾶς ἐκείνου (θεοῦ) κτήματα εἶναι. Conv. 216. E: ἡγείται ... πάντα ταῦτα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια ... εἶναι. Tim. 74. B. Critia 109. B: κτήματα καὶ δρέμματα ἐκείνων ἡμᾶς ἔρεπον. Legg. VI. 760. E: τὰ

κτῆματα πακουργεῖν. X. 902. B: θεῶν ... κτῆματά φαμεν πάντα εἶναι ὅποσα θνητὰ ζῶα.

κτῆνος, τό, *pecus*. Critia 109. B: καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες.

κτῆσις, ἡ, *comparatio* (vern. *Erwerbung*) et *acquirendi studium*; *possessio*; etiam id quod quis possidet, *opes*, bona al. Gorg. 478. C: κτῆσις (κακού). Pol. I. 331. B: ἡ τῶν χρημάτων κτῆσις. V. 451. C: οὐκ ἔστ' ἄλλη ὁρθὴ παίδων τε καὶ γυναικῶν κτῆσις τε καὶ χρεῖα ἢ cet. Legg. V. 728. E: ἡ τῶν χρημάτων καὶ κτημάτων κτῆσις 743. A: ἡ ... ἐκ δικάσιον καὶ ἀδίκου κτῆσις. Euthyd. 288. D: ἡ ... φιλοσοφία κτῆσις ἐπιστήμης. Phaedr. 240. A: οὐσίαν γ' ἔχοντα χρυσοῦ ἢ τινος ἄλλης κτήσεως. Soph. 251. C: τῆς περὶ φρονήσιν κτήσεως. Crat. 384. B: χρημάτων ἐφιέμενον κτήσεως. Pol. VI. 502. D: τὴν ... τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν. Tim. 68. E: κτήσεως ἔνεκα εὐδαίμονος βίον. Legg. IX. 870. A. Gorg. 508. B: σωφροσύνης κτήσει. Conv. 205. A: κτήσει ... ἀγαθῶν οἱ εὐδαίμονες εὐδαίμονες. Pol. III. 416. E: τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτήσει. Tim. 92: νοῦ καὶ ἀνοίας ἀποβολῇ καὶ κτήσει μεταβαλλόμενα. Alc. I. 122. D: ἀνδραπόδων κτήσει. Phaed. 65. A: περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν. 66. C: διὰ ... τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι ἡμῖν γίγνονται. Theaet. 197. B: ἐπιστήμης κτῆσιν. Polit. 290. D: κτῆσιν ἀγαθῶν κτήσασθαι. Conv. 180. B: εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας κτῆσιν. Pol. I. 333. A: πρὸς γε καρποῦ κτῆσιν. IV. 443. E: εἰς ἀρετῆς κτῆσιν φέρει. VI. 505. B: πᾶσαν κτῆσιν ἐκτῆσθαι. Legg. IV. 705. B: εἰς γενναίων καὶ δικάσιων ἡδῶν κτῆσιν. Lys. 211. E: πρὸς ... τὴν τῶν φίλων κτῆσιν πᾶν ἐρωτικῶς (ἔχω). Menex. 238. B: ὅπλων κτῆσιν τε καὶ χρῆσιν διδαζάμενοι. Ep. VII. 337. B: κτῆσιν κεκτημένους ... ἱκανῆν. Polit. 271. E: οὐδὲ κτήσεις γυναικῶν καὶ παίδων (ἦσαν). Phaed. 64. D: οἷον ἱματίων διαφερόντων κτήσεις. Legg. I. 632. B: τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ἀναλώματα φυλάττειν. Epin. 975. A: διὰ τὰς κτήσεις τῆς φρονήσεως τε καὶ ἐπιτηδεύσεως.

κτητικὸς, ἡ, ὄν, *ad acquirendum spectans*. Soph. 219. C: τέχνη τις κτητική. 221. B: τὸ ... ἡμῖσι μέρους κτητικόν. 222. A: ἀπὸ τῆς κτητικῆς τέχνης. 223. C. al. 219. D: ἐν κτητικῇ. 265. A: ποιητικὴν καὶ κτητικὴν τέχνην διαιρούμενοι.

κτητός, ἡ, ὄν, *quaesitus, comparatus*; etiam *qui acquiri potest*. Pol. VI. 494. D: τὸ δὲ (νοῦς) οὐ κτητὸν μὴ δουλεύσαντι τῇ κτήσει αὐτοῦ. Prot. 324. A: ἐξ ἐπιμελείας καὶ μαθήσεως κτητῆς οὐσης. 321. D: ἀμήχανον ... ἄνευ πυρός αὐτὴν (τὴν ἐντεχνον σοφίαν) κτητὴν τῷ ἢ χρυσίμην γενέσθαι. Legg. VIII. 841. E: ὠνηταῖς εἴτε ἄλλω ὁπωσοῦν τρόπῳ κτηταῖς (γυναιξί). Polit. 289. D: τοὺς ὠνητοὺς τε καὶ τρόπῳ

τούτω κτητούς. **dignus quem acquiras vel acquisitum serves*. Conv. 197. D: κτητός εὐμοίροις. Hipp. min. 374. E: τὰς δὲ ἐκουσίως (κατὰ ἐργαζομένηας αἰσθήσεις) κτητὰς ὡς ἀγαθὰς οὐσας.

κτίζω, *condo*. Prot. 322. B: κτίζοντες πόλεις. Legg. III. 681. E: κτίσσε (Hom.). Hipp. mai. 285. D: ὡς τὸ ἀρχαῖον ἐκτίσθησαν αἱ πόλεις.

κτύπος, ὁ, *strepitus*. Critia 117. E: παντοδαπὸν κτύπον ... παρεχομένων.

κτυπῶ, *strepo*. Pol. III. 396. B: θάλατταν κτυπούσαν.

κτώμαι, *acquiro, comparo; adipiscor, accipio; possideo, habeo*. Theaet. 153. B: κτάται ... μαθήματα. Tim. 59. D. Legg. I. 631. B. Gorg. 461. C: ἐξεπίτηδες κτώμεθα ἐταίρους καὶ υἱεῖς ἴνα cet. Alc. I. 116. B: κτώνται δὲ ταῦτα τῷ εὐ καὶ καλῶς πράττειν. Legg. VIII. 847. A: ἀπὸ ταύτης ἅμα καὶ τὸ ζῆν κτάσθω. II. 660. E: ὅς μὴ πάντα τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ μετὰ δικαιοσύνης πράττοι καὶ κῶτο. V. 729. D. VIII. 841. B: ἀσθενεστέραν ἂν αὐτὴν δέσποιναν κῶτων. V. 744. E: πλέονα δ' ἂν τις κῶται τούτων. IV. 720. B: (ἐὰν) καὶ ἐμπειρίαν τὴν τέχνην κῶνται. Phaed. 66. C: τὰ ... χρήματα ἀναγκαζόμεθα κῶσθαι διὰ τὸ σῶμα. Conv. 218. E: ἀντὶ δόξης ἀληθείαν καλὴν κῶσθαι ἐπιχειρεῖς. Pol. VIII. 555. C: σωφροσύνην ... κῶσθαι. Tim. 46. D. Men. 78. A: ἐπιθυμεῖν τε τῶν κακῶν καὶ κῶσθαι. Tim. 86. C: πολλὰς ... ἡδονὰς κῶμενος ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις. Legg. VIII. 846. D. Pol. IX. 591. B: σωφροσύνην ... κῶμεν. VIII. 548. B: οὐ φανερώς κῶμενοι. Theaet. 198. A: ὅτε ἐκῶτο. Legg. III. 694. E. Pol. I. 330. B: ὅσην ἐγὼ νῦν οὐσίαν κέκτημαι. Prot. 319. A: ἡ καλὸν ... τέχνημα ... κέκτησαι, εἴπερ κέκτησαι. Pol. I. 330. A. Crat. 393. B: ὅτι ... κέκτηται καὶ ἔχει αὐτό. Phil. 31. A: τίνα ποτὲ δύναμιν κέκτηται. Pol. VI. 505. B: κεκῶμεθα (al. κεκῶμεθα). Legg. II. 666. E: τοὺς νέους κέκτησθε. Polit. 258. E: σύμφυτον τὴν ἐπιστήμην κέκηνται. Legg. X. 887. E: ὅσοι καὶ σμικρὸν νοῦ κέκηνται. 909. D: ἱερὰ μὴδὲ εἰς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκῶσθω. XI. 914. A: κεκῶσθω. Id. V. 744. A. 731. C: οὐδέεις ... κεκῶτο ἂν ποτε. 742. E: ἂ καὶ κακὸς τις κεκῶτ' ἂν. VI. 776. B. Theaet. 200. C: ἔωσπερ ἂν κεκῶται. Legg. XI. 936. B: ἂν τίνα ξυμφορὰν πρὸς τούτοις κεκῶται. Prot. 340. E: τὴν ἀρετὴν ἐκῶσθαι (codd. nonn. κεκῶσθαι). Id. Phil. 58. D. (v. κεκῶσθαι). Pol. V. 464. D. 469. C. VI. 505. B. Men. 97. E. al. Phaedr. 238. A: οὔτε τινὰ καλὴν οὔτε ἐπαξίαν κεκῶσθαι (ἐπωνυμίαν). 260. B: ὡς παντὸς ἀξίον τὸ θρέμμα ... κεκῶσθαι. Theaet. 199. A: ἕτερον ... τι τὸ κεκῶσθαι τὴν ἐπιστήμην; ἕτερον δὲ τὸ ἔχειν. Pol. I. 329. E: διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν κεκῶσθαι. II. 382. B: ἔχειν τε καὶ κεκῶσθαι τὸ ψεῦδος. VI. 505. D. Theaet. 175. C: κεκῶμένος ... πολὺ χρυσίον. Phil.

21. E: *μνήμην πᾶσαν πάντων κεκτημένος*. Legg. XII. 954. D: *ἐκτεμένος*. Pol. IV. 422. A: *ἐπειδὴν χρήματα μὴ κεκτημένη ἦ*. Polit. 274. B: *τοῦ κεκτημένου καὶ νέμοντος ἡμῶς δαίμονος*. Legg. IX. 870. C: *αὐτῷ τῷ κεκτημένῳ τὸν φθόνον*. Phaedr. 238. B: *τὸν κεκτημένον (τὴν ἐπιθυμίαν)*. Legg. VI. 776. E: *τὸν νοῦν κεκτημένον*. V. 742. D: *κεκτημένην ... χρυσία* cet. Soph. 247. D: *λέγω ... τὸ καὶ ὁποιοῦν τινα κεκτημένον δύναμιν*. Tim. 67. D: *συχνὰ ἐν ἑαυτῷ ποικίλματα κεκτημένον*. Pol. IV. 419: *ἀγροὺς ... κεκτημένοι*. Legg. VIII. 829. C: *ὅποσοι ποιήσιν ... ἱκανῶς κεκτημένοι ἐν αὐτοῖς εἰσὶ*. Phaedr. 232. C: *τούς ... οὐσίαν κεκτημένους*. Conv. 202. C: *τούς τὰγαθὰ καὶ τὰ καλὰ κεκτημένους*. Phil. 59. B: *περὶ ... τὰ μὴ κεκτημένα βεβαιώτητα μὴδ' ἡντιοῦν*. Theaet. 198. D: *ἂ παλαι ἐκέκτητο*. Critia 111. C. Phaedr. 233. D: *οὐτ' ἂν πιστοὺς φίλους ἐκεκτήμεθα*. Legg. III. 699. C: *ὄν (φόβον) ... ἐκέκτηντο*. Lys. 212. A: *καὶ σὺ ... τοῦτον οὕτω φίλον ἐκτίσω τάχυ τε καὶ σφόδρα*. Phaedr. 270. A: *ὁ καὶ Περικλῆς ... ἐκτῆσατο*. Lach. 185. C: *ὅστις ... τούτου ἔνεκα διδασκάλους ἐκτῆσατο*. Gorg. 519. A: *ὅταν καὶ τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύωσι πρὸς οἷς ἐκίησαντο*. Lach. 189. E: *ὡς ἂν τις αὐτὸ ῥᾶστα καὶ ἄρστα κτήσεται*. 190. A. C. Legg. XI. 931. D: *κτησαίμεθα*. Euthyd. 288. D. De lucri cup. 231. A: *πᾶν κτήμα ὃ ἂν τις κτήσεται*. Euthyd. 290. D. Pol. II. 366. B: *ἦν ἐὰν ... κτησώμεθα*. Phaedr. 253. B: *ὅταν κτήσωνται*. Pol. I. 330. C: *οἱ ἂν μὴ αὐτοὶ κτήσωνται*. Phaedr. 67. B: *ἐκεῖ ἱκανῶς ... κτήσασθαι τοῦτο οὐ ἔνεκα* cet. Theaet. 175. C: *τὸ μὲν κτήσασθαι αὐτοῖν, τὸ δὲ ἀποφυγεῖν*. Soph. 227. A: *τοῦ κτησασθαι ... ἔνεκα νοῦν*. Legg. VIII. 829. A: *τοῦ ... μὴ ἀδικεῖσθαι κτήσασθαι δύναμιν παγχάλεπον*. Phaedr. 260. D: *κτησάμενος ἐκείνο*. Theaet. 197. E. Men. 90. A: *τῇ αὐτοῦ σοφίᾳ κτησάμενος καὶ ἐπιμελείᾳ*. Phaedr. 260. B: *κτησάμενον ἵππον*. Men. 91. D: *πλείω χρήματα κτησάμενον ἀπὸ ταύτης τῆς σοφίας* cet. Pol. I. 330. C: *οἱ ... κτησάμενοι (τὰ χρήματα)*. Euthyd. 288. D. Pol. VIII. 555. D: *ἐπιβουλευόντες τοῖς κτησαμένοις τὰ αὐτῶν*. IV. 445. B: *ὅθεν ... δικαιοσύνην τε καὶ ἀρετὴν κτήσεται*. De lucri cup. 231. C: *οὐ ξημίαν κτήσεται*; Ep. VII. 331. E: *πιστοὺς φίλους ... κτήσονται*. Pol. III. 417. A: *ὅποτε δ' αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν ... κτήσονται*. IX. 591. A: *ἐξ ὧν ... πλείω ... χρήματα ἢ ἄλλην τινα δύναμιν κεντήσεται*. Gorg. 467. A: *οἱ ῥήτορες ... οὐδὲν ἀγαθὸν τοῦτο κεντήσονται*. Verb. Pol. II. 373. A: *χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα ... κτητέον*. Legg. V. 742. A. Alc. I. 134. C: *αὐτῷ ἄρα σοὶ πρῶτον κτητέον ἀρετὴν*. κύαμος, *fabā*. Pol. II. 372. C: *ἐρεβίνθων καὶ κυάμων*. κυανός, *δ, gemma caerulea coloris (Lazurstein)*. Phaedr. 113. B: *χρῶμα ... ἔχοντα ὅλον οἶον ὁ κυανός*. κυανοῦς, *ἦ, οὖν, caeruleus*. Tim. 68. C: *κυανοῦν*

χρῶμα ἀποτελεῖται. Ib. κυανοῦ ξανθῷ μεμιγμένον. Critia 120. B: ἐνδύντες ὅτι καλλίστην κυανῇν στολήν.

κυβεῖα, ἡ, *tesserarum lusus*. Phaedr. 274. D: πεττείας τε καὶ κυβείας.

κυβέρνησις, ἡ, *gubernatio*. Pol. VI. 488. B: στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς κυβερνήσεως.

κυβερνήτης, ὁ, *gubernator; rector*. Polit. 272. E: τοῦ παντός ὁ ... κυβερνήτης. Pol. I. 341. C: ὁ ὁρθῶς κυβερνήτης ναυτῶν ἀρχὴν ἔστιν, ἡ ναύτης; II. 360. E: κυβερνήτης ἄκρος. Legg. I. 640. E: μεθύων κυβερνήτης. XII. 961. E. Pol. VI. 488. D: τοῦ ... ἀλγθινοῦ κυβερνήτου πέρι. Alc. II. 146. E: Phaedr. 247. C: κυβερνήτη ... νῶ. Pol. I. 342. E: τὸ τῷ κυβερνήτῃ ξυμφέρον. Prot. 344. D: τὸν κυβερνήτην. Gorg. 512. B. Pol. III. 389. C. al. Legg. X. 905. E: πλοίων κυβερνῆται. Polit. 302. A: διὰ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ ναυτῶν μοχθηρίαν. Euthyd. 279. E: τῶν σοφῶν κυβερνητῶν. Pol. VI. 489. C: τοῖς ὡς ἀληθῶς κυβερνήταις. Legg. X. 902. D. Pol. VIII. 551. C: εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων. Legg. II. 674. B.

κυβερνητικός, ἡ, ὄν, *artis gubernandi peritus; fem. gubernandi ars*. Pol. I. 346. A: κυβερνητικὴ ... σωτηρίαν ἐν τῷ πλεῖν (παρέχεται). Alc. I. 125. C: κυβερνητικὴ γὰρ αὕτη γε ἀρετή. Theag. 123. D: οὐκοῦν καὶ ἡ κυβερνητικὴ σοφία ἔστιν; Legg. IV. 707. A: διὰ κυβερνητικῆς. Alc. I. 135. A: τοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐστειρημένη. Legg. XII. 961. E: τὰς αἰδοθήσεις τῷ κυβερνητικῷ νῶ συγκερασμένοι. Polit. 299. C: ἐπιτίθεσθαι κυβερνητικὴ καὶ ἱατρικῇ. Epin. 976. B: ὁ προσφιλες ἀπάσῃ κυβερνητικῇ. Ion. 537. C. Pol. VI. 488. D: ναυτικὸν ... καλοῦντας καὶ κυβερνητικὸν καὶ ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν. E: τὸν ὡς ἀληθῶς κυβερνητικόν. Legg. XII. 963. A: νοῦν ... κυβερνητικόν. Polit. 299. B: κυβερνητικὴν καὶ τὸ ναυτικὸν cet. Pol. VI. 488. E. Legg. IV. 709. B. Clit. 408. B: τῷ μαθόντι τὴν τῶν ἀνθρώπων κυβερνητικὴν, ἣν ... οὐ πολιτικὴν ... ἐπονομαζέεις πολλάκις. Polit. 299. C: τὸ κυβερνητικὸν καὶ ναυτικόν. Alc. I. 119. D: βελτίστῳ εἶναι τὰ κυβερνητικά. Pol. VIII. 551. C: εἰ καὶ κυβερνητικώτερος εἴη.

κυβερνῶ, *gubernō; rego*. Pol. I. 331. A: κυβερνᾷ (Pind.). Theag. 123. B: ἡ οἱ ἄνθρωποι τὰ ἱελοῖα κυβερνῶσι. C: ἡ τὰ ἄρματα κυβερνῶσιν. Pol. VI. 488. B: κυβερνᾷν. Alc. I. 119. D: τριήρη ... κυβερνᾷν. Pol. I. 346. B: κυβερνῶν. Euthyd. 291. D: τῆς πόλεως πάντα κυβερνῶσα. Polit. 298. E: κατὰ τὰ γράμματα κυβερνῶντας τὰς ναῦς. Critia 109. C: τὸ θνητὸν ἀπὸν ἐκυβερνῶν. Polit. 299. E: ὡς οὐ κατὰ τὰ γράμματα ... ἐκυβέρνησε τὰς ναῦς. Pol. VI. 488. D: ὅπως ... κυβερνήσει cet. Hipp. min. 374. E. Conν. 186. E: ἡ ... ἱατρικὴ ... πᾶσα διὰ τοῦ θεοῦ τοῦτου κυβερνᾶται.

Legg. I. 641. A: ὁ τί ποτ' εἶη τὸ κυβερνώμενον ὑπ' αὐτοῦ. XII. 942. B. Pol. IX. 590. D: κυβερνώμενοι. Sis. 389. D: κυβερνήτιον.

κυβευτής, ὁ, *aleator*. Eryx. 405. E: ὅσοι τῶν ἀνθρώπων τυγχάνουσι κυβευταὶ ὄντες.

κυβευτικός, ἡ, ὄν, *alea ludendi peritus*. Pol. II. 374. C: κυβευτικός.

κυβεύω, *in aleam do*. Prot. 314. A: μὴ περὶ τοῖς φιλότατοις κυβεύς τε καὶ κινδυνεύς.

κυβικός, ἡ, ὄν, *cubicus*. Tim. 55. C: τὸ ... σχῆμα ... γέγονε κυβικόν. D: γῆ ... τὸ κυβικὸν εἶδος δῶμεν.

κυβιστάς, *me roto vel rator* (vern. *sich überschlagen*). Conv. 190. A: ὥσπερ οἱ κυβιστῶντες εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι κυβιστῶσι κύκλῳ. **praecipitem me in aliquid deicio*. Euthyd. 294. E: ἐς μαχαίρας γε κυβιστῶν.

κύβος, ὁ, *cubus*; etiam *numerus cubicus*. Sis. 388. E: αὐτὸς ... ὁ κύβος. Ib. ὁ τοῦ κύβου διπλασιασμός. Locr. 98. C: ἐκ ... τῷ τετραγώνῳ γενναῖσθαι τὸν κύβον, ἔδραιότατον ... σῶμα. Pol. VII. 528. B: περὶ τῇν τῶν κύβων αὐξήν. VIII. 546. C. **tessera*. Pol. X. 604. C: ἐν πτώσει κύβων. Etiam *numerus in tessera*, *praec. unio* (vern. *Eins*). Legg. XII. 968. E: ἡ τρεῖς ἔξ ... ἡ τρεῖς κύβους βάλλοντας.

κύημα, τό, *fetus*. Conv. 206. D: ἴσχον τὸ κύημα. Pol. V. 461. C: μὴδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κύημα μὴδέν.

κύησις, ἡ, *conceptio*. Polit. 274. A: τὸ τῆς κηΐσεως καὶ γεννήσεως ... μίμημα. Menex. 238. A: οὐ γὰρ γῆ γυναικα μιμεῖται κυήσει καὶ γεννήσει.

κυῖσκω, *gravidum facio*. Theaet. 149. B: αὐτὴ κυῖσκομένη τε καὶ τίκτουσα.

κυκῶν, ὁ, *cinnus*. Pol. III. 408. B: καὶ εἰ κύχοιεν ... κυκῶνα πιόντες. Ion. 538. C.

κύκησις, ἡ, *permiatio*. Tim. 68. A: παντοδαπῶν ἐν τῇ κυκήσει ταύτη γιγνομένων χρωμάτων.

κύκλησις, ἡ, *circuitus*. Polit. 271. D: αὐτῆς ... τῆς κυκλήσεως ἤρχεν ... ὁ θεός. Tim. 39. C: ἡ τῆς μιᾶς ... κυκλήσεως περίοδος.

κύκλιος, α, ὄν, *orbem volvens*; cum v. χορός, *orbis saluatorius* (Cic.). Ax. 371. D: κύκλιοι χοροί.

κύκλος, ὁ, *orbis, circulus*; etiam *circuitus*. Pol. IV. 424. A: ἔρχεται ὥσπερ κύκλος αὐξανομένη. Tim. 37. B: ὁ τοῦ θάτερου κύκλος. C: ὁ ταύτου κύκλος. Ep. VII. 342. B. Parm. 138. A: κύκλου μὴ μετέχοντος. Phil. 62. A: κύκλου ... καὶ σφαίρας αὐτῆς τῆς θείας. Dat. κύκλῳ, *in orbem et circumcirca*; c. art. est i. q. adiect. Phaedr. 251. D: πᾶσα πεντουμένη κύκλῳ ἢ ψυχῇ. Phaed. 72. B: ὥσπερ εἰ κύκλῳ περιόοντα. 111. C: τόπους δ' εἶναι ... κύκλῳ περὶ ὅλην πολλούς. Parm. 138. A. Pol. I. 328. C. Tim. 33. B. Critia 114. A: τὴν κύκλῳ λῆξιν. Legg. V. 747. A: τῆς κύκλῳ πε-

ριφορᾶς. Etiam ἐν κύκλῳ. Prot. 315. B: ἐν κύκλῳ περιού-
τες. Theaet. 160. E. Polit. 286. E: τὰς ἐν κύκλῳ περι-
όδους οὐκ ἀποδεχόμενον. Tim. 63. A. Legg. V. 746. A. al.
Pol. X. 616. E: πλατύτατον τὸν τοῦ χεῖλους κύκλον ἔχοντα.
Tim. 34. B: κύκλῳ ... κύκλον στρεφόμενον οὐρανὸν ... κατέ-
στησε. 38. D: ἔχει ... ἰσοδρομιον ἡλίῳ κύκλον ἰόντας.
Legg. V. 745. B: κύκλον περιβύλλοντα. X. 893. C. Locr.
96. E: ὁ δ' ἄλιος ... ἐνιαυσίῳ χρόνῳ τὸν αὐτῷ κύκλον ἔκτε-
λει. Pol. VIII. 546. A: ὅταν περιτροπαί ἐκάστοις κύκλων
περιφορὰς ξυνάπτωσι. Tim. 36. C. Legg. X. 893. C: κα-
θ' ἅπερ ἡ τῶν ἐστάναι λεγομένων κύκλων στρέφεται περιφορὰ.
Phil. 62. B: χρώμενος ... καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως κανόσι καὶ
τοῖς κύκλοις. Legg. X. 893. D: μεγάλους καὶ μικροὺς κύ-
κλους. Pol. X. 616. D: κύκλους ἄνωθεν τὰ χεῖλη φαίνοντας.
Tim. 36. D. Critia 117. B. Riv. 132. A: κύκλους ... γρά-
φοντες ἐφαινέσθην.

κυκλοτερής, ὁ ἡ, orbiculatus. Tim. 58. A: ἡ τοῦ
παντὸς περιόδου ... κυκλοτερῆς οὐσα. Conn. 189. E: ἐπ'
αὐχένι κυκλοτερεῖ.

κυκλῶ, volvo; etiam circum duco. Crat. 408. C: ὅτι ὁ
λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ ἀεί. Phil. 15.
E: τοτὲ μὲν ἐπὶ θᾶτερα κυκλῶν cet. Polit. 270. B: ἐφ' ᾧ
νῦν κυκλεῖται. Pol. X. 617. A: κυκλεῖσθαι. Tim. 38. A:
χρόνου ... κατ' ἀριθμὸν κυκλουμένου. — Cognat. est κυκλῶ
(σω), in orbem vel circum circa duco. Critia 118. B: περὶ τὸ
πεδίον κυκλωθεῖσα (τάφος).

κύκνος, ὁ, cycnus. Pol. X. 620. A: κύκνου βίον αἰ-
ρουμένην. Ib. κύκνον. Phaed. 85. B: οὔτε οἱ κύκνοι. 84.
E: τῶν κύκνων ... φαυλότερος ... τὴν μαντικήν.

κυκῶ, confundo; confurbo. Phaed. 101. E: πάντα κυ-
κῶντες. Crat. 439. C: ἀλλ' οὗτοι αὐτοὶ ... ὥσπερ εἰς τινα
δίνην ἐμπεσόντες κυκῶνται. Tim. 66. A: ὥστε κινήσαντα
περὶ ἄλλα ποιεῖν κυκᾶσθαι. Ib. κυκώμενα. Legg. II. 669.
D: ταῦτα ... ὁρῶσι πάντα κυκώμενα.

κυλίνδῃσις, ἡ, volutatio; trop. in eo ponitur qui mul-
tum in aliqua re versatur vel versatus est. Soph. 268. A:
διὰ τὴν ἐν τοῖς λόγοις κυλίνδῃσιν.

κυλινδοῦμαι, volutor; volvor; oersor. Phaedr. 275. E:
κυλινδεῖται ... πᾶς λόγος ὁμοίως παρὰ τοῖς ἐπαῖουσιν cet.
Pol. V. 479. D: ὅτι ... μεταξὺ πον κυλινδεῖται τοῦ τε μὴ
ὄντος καὶ τοῦ ὄντος εἰλικρινῶς. IV. 432. D: πρὸ ποδῶν ...
κυλινδεῖσθαι. Tim. 44. D: κυλινδούμενον ἐπὶ γῆς. 59. D.
(Pol. III. 388. B: κυλινδόμενον. Hom.). Phaed. 81. C: περὶ
τὰ μνήματα ... κυλινδουμένην (v. καλ.). Phaedr. 257. A:
περὶ γῆν κυλινδουμένην. Phaed. 82. E: ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ
κυλινδουμένην. Theaet. 172. C: οἱ ἐν δικαστηρίοις καὶ τοῖς
τοιούτοις ἐκ νέων κυλινδούμενοι (v. καλ.). Polit. 309. A:
τούς ... ἐν ἀμαθίᾳ ... κυλινδουμένους (v. καλ.).

κύλιξ, ἡ, *calix, poculum*. Phaed. 117. A: ἐν κύλικι φέροντα. Cony. 214. A: οὕτως οὔτε τι λέγομεν ἐπὶ τῇ κύλικι οὐτ' ἐπάδομεν (v. οὔτε τι ἄδ.); Lys. 219. E: κύλικα κεραμέαν. Cony. 175. D: ἐν ταῖς κύλικιν.

κύμα, τό, *unda, fluctus*. Phaed. 114. A: ἐνιαυτὸν ἐκεῖ γενομένους ἐκβάλλει τὸ κύμα. Pol. V. 473. C: ὥσπερ κύμα ἐγγελῶν. Legg. V. 740. E: εἰάν ... ἐπέλθῃ ποτὲ κύμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων. Tim. 43. B: πολλοῦ ... ὄντος τοῦ κατακλύζοντος ... κύματος. Pol. V. 473. C: ὁ τῷ μεγίστῳ παρεικάζομεν κύματι. 457. B: τοῦτο ... ἐν ὥσπερ κύμα φῶμεν διαφεύγειν. Ib. οὐ μικρὸν κύμα διαφεύγεις. 472. A: τὸ δύο κύματα ἐκφυγόντι (μοι). X. 611. D: πάντως λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων.

κυμαίνω, *fluctuo; serueo*. Phaed. 112. B: κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω. Legg. XI. 930. A: εἰάν δ' αἱ ψυχὰι κυμαίνωσι μειζόνως αὐτῶν.

κύμινδις, ὁ, *eadem fere avis quae Lat. accipiter*. Crat. 392. A. (Hom.).

κυνάριον, τό, *catulus*. Euthyd. 298. D: καὶ σὺν ἄρα ἀδελφός εἰ ... κυναρίων. E.

κυνη, ἡ, *galea*. Pol. X. 612. B: τὴν Ἀἶδος κυνήν.

κυνηγέσιον, τό, *venatio*; etiam trop. Prot. init. ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν. Lach. 194. B: βούλει ... καὶ Νικίαν τόνδε παρακαλῶμεν ἐπὶ τὰ κυνηγέσιον; Pol. III. 412. B: θήρας τε καὶ κυνηγέσια. Legg. VI. 763. B: κυνηγέσια καὶ τὴν ἄλλην θήραν.

κυνηγέτης, ὁ, *venator*. Lach. 194. B: οὐκοῦν ... τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην μεταθεῖν χρὴ καὶ μὴ ἀνιέναι; Euthyd. 290. B: οἱ ... κυνηγέται καὶ οἱ ἀλιεῖς. Pol. IV. 432. B: ὥσπερ κυνηγέτας τινὰς.

κυνηγετικός, ἡ, ὄν, *venandi peritus*; fem. *ars venandi*. Euth. 13. A: ὁ κυνηγετικός. Ib. ἡ γὰρ που κυνηγετικὴ κυνῶν θεραπεία. De virt. 378. D. Euth. 13. B: ὑπὸ τῆς κυνηγετικῆς.

κυνηγετῶ, *venor*. Legg. VII. 824: ὅπου καὶ ὀπηπερ ἂν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν.

κυνηγῶ, *venor, insidior*. Ep. VII. 349. B: ὁ μὲν ἐκυνῆγει τὸν Ἡρακλείδην.

κυνίδιον, τό, *catulus*. Euthyd. 298. E: ἔστιν ... αὐτῷ κυνίδια; A: ὁ (παιτὴρ) τῶν κυνιδίων.

κυνοκέφαλος, ὁ, *simiarum genus* (*caput caninum habens*). Theaet. 161. C. 166. C.

κύντερον, *indignius, peius*. Phaed. 94. D. et Pol. III. 390. D. (Hom.).

κυπαρίττινος, ἡ, ὄν, *cupressinus*. Legg. V. 741. C: κυπαριττίας μνήμιας.

κυπαρίττος, ἡ, *cupressus*. Legg. IV. 705. C: κυπάριττος ... οὐ πολλῇ. Eryx. 394. E: τῆς ... κυπαρίττου τῆς

ἐν τῇ οἰκίᾳ. Legg. I. 625. B: κυπαρίττων ... ἐν τοῖς ἄλσασιν ὕψη καὶ κάλλη θανυμάσια.

κυπτάζω, *incumbo, perscrutor* (pr. capite inclinato). Pol. V. 469. D: ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι. Riv. 137. B: οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα κυπτάζοντα ζῆν.

κύπτω, *pronus sum*. Pol. IX. 586. A: κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας.

κύρβεις, οἱ vel αἱ, *tabulae vel pilae*. Polit. 298. D: γράψαντες ἐν κύρβεσι τισι καὶ στήλαις.

κύριος, α, ον, *qui potestatem, vim vel auctoritatem habet; subst. auctor, arbiter, dominus; qui aliquid efficit et simpl. qui potest; ratus, certus; oerus vel iustus; etiam praestans*. Phaedr. 239. C: οὐ ἂν γένηται κύριος. Crat. 389. D: εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων θέτης. Phil. 12. A: οὐκ ἂν εἴη κύριος εἰς τῆς πρὸς Σωκράτη ὁμολογίας ἢ καὶ τούναντίον. Pol. VIII. 546. C: τοιοῦτον κύριος (int. ἐστὶ). IX. 583. A: κύριος ... ἐπαινέτης ὧν ἐπαινεί τὸν ἑαυτοῦ βίον ὁ φρόνιμος. Legg. III. 700. D: οὐκ ἦν ... ὁ δῆμος τινων κύριος. VIII. 848. C: κύριος ἔστω τῆς νομῆς. IX. 880. C: ἔστω κύριος (*ratus*) ὁ τιμηθεὶς αὐτῷ χρόνος. XI. 929. D: ὡς ὧν τῶν αὐτοῦ κύριος. Ep. VII. 324. B: εἰ θάπτεον ἑμαυτοῦ γενοίμην κύριος. VIII. 354. C: νόμος ἐπειδὴ κύριος ἐγένετο βασιλεὺς τῶν ἀνθρώπων. Theaet. 178. D: ἡ τοῦ γεωργοῦ δόξα ... κυρία. Pol. VII. 517. C: ἐν ... νοητῷ αὐτῇ κυρία ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη. Legg. XI. 924. B: ἡ τῶν ἐπιτρόπων αἵρεσις γιγνέσθω κυρία. Def. 413. D: ἀπόφασις κυρία. Pol. II. 265. C: ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν ... κύριον εὐδαιμονίας (int. ἐστὶ). Legg. V. 739. B: ἐκάστω τῷ τῆς συνοικίσεως κυρίῳ. Ep. VI. 323. C: νόμιμ κυρίῳ. Pol. VII. 517. C: τὸν τούτου (τοῦ φωτός) κύριον τεκούσα. Critia 120. D: θανάτου ... τὸν βασιλέα τῶν ξυγγενῶν μηδεὶς εἶναι κύριον. Legg. VI. 774. E: ἐγγύην ... εἶναι κυρίαν πατρὸς μὲν πρῶτον cet. XI. 922. C: οὕτω κυρίαν εἶναι διαθήκην. I. 638. D: ἀξιούμην τι λέγειν κύριον. VI. 758. D. Pol. IV. 429. B: οὐ γὰρ ... οἱ γε ἄλλοι ἐν αὐτῇ ... κύριοι ἂν εἴεν ἢ τοίαν ἀντίτην εἶναι ἢ τοίαν. Legg. XII. 966. C: ὅσης φαίνονται κύριοι θυνάμως. Crit. 44. A: οἱ τούτων κυριοι. Legg. VII. 794. B: αἱ τῶν γάμων κύριαι τῆς ἐπιμελείας. XI. 930. A: ταῦτ' ἔστω κυρία. Ep. VI. 323. C. Phil. 67: κυρίους εἶναι μάρτυρας μᾶλλον ἢ cet. Pol. VI. 493. D: κυρίους αὐτοῦ ποιῶν τοὺς πολλούς. VII. 534. C: κυρίους τῶν μεγίστων εἶναι. Legg. VI. 759. E. Theaet. 179. B: ἢ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ. Legg. XII. 942. E: ἔχον τὰς κυρίας ἀπάσας αἰσθήσεις αὐτοῦ φύσει. Crit. 50. B: τὰς δίκας ... κυρίας εἶναι. Legg. X. 889. E: τότε κύρια ἕκαστα εἶναι. XI. 926. D: κύρια τελευντες τὰ τούτων δόγματα. Theaet. 161. D: μήτε τὴν δόξαν κυριώτερος ἔσται ἐπισκεπασθαι ἕτερος τὴν ἐτέρου. Soph. 246. D: τὸ γὰρ ὁμολογηθὲν παρὰ

βελτιόνων που κυριώτερον ἢ τὸ παρὰ χειρόνων. Tim. 41. B: μείζονος ἐστὶ δεσμοῦ καὶ κυριωτέρου λαχόντες. Conv. 218. D: τοῦτου δ' οἶμαι μοι συλλήπτορα οὐδένᾳ κυριώτερον εἶναι σοῦ. Theaet. 206. B: κυριωτέραν (τὴν γυνῶσιν ἔχειν) τῆς συλλαβῆς. Phil. 58. D. Alc. I. 130. D: οὐ γὰρ ... κυριωτέρον γε οὐδὲν ἂν ἡμῶν αὐτῶν φῆσαιμεν ἢ τὴν ψυχὴν. Ep. VII. 345. B: κυριώτεροι ... κριταί. 311. D: κυριώτερα ... τὰ τῶν θείων ἀνθρώπων μαντεύματα, ἢ τὰ τῶν μῆ. Soph. 230. D: ὥς ... μεγίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεων ἐστὶ. Pol. III. 401. D: κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφῇ. VIII. 565. A: ὁ δὲ πλεῖστον τε καὶ κυριώτατον ἐν δημοκρατίᾳ, ὅταν περ ἀθροισθῇ. IX. 583. B: κυριώτατον τῶν πτωμάτων. Tim. 90. A: περὶ τοῦ κυριωτάτου παρ' ἡμῶν ψυχῆς εἶδους. Pol. II. 382. A: τῷ κυριωτάτῳ ... ἐαυτῶν ψεύδεσθαι. Conv. 180. B: κυριώτατον (θεῶν) εἶναι εἰς ἀρετῆς καὶ εὐδαιμονίας πηροῖν ἀνθρώποις. Tim. 29. E: ταύτην ... γενέσεως καὶ κόσμου ... ἀρχὴν κυριωτάτην παρ' ἀνδρῶν φρονίμων ἀποδεχόμενος cet. Epin. 989. D: τοῦτο ... τὸ μέρος εἶναι φάμεν φύσει κυριώτατον. Legg. XII. 957. C: πάντων γὰρ μαθημάτων κυριώτατα τοῦ τὸν μανθάνοντα βελτίω γίγνεσθαι τὰ περὶ τοὺς νόμους κείμενα. Pol. II. 382. A: περὶ τὰ κυριώτατα. Tim. 84. C: τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα πρὸς θάνατον τῶν νοσημάτων ἀποτελεῖ. 87. C. Legg. XI. 931. E: πάντων πρὸς θεοφιλῇ μοῖραν κυριώτατα ἀγαθμάτων ἂν κεκτήτο.

κυρίττω, *cornibus pedo* v. *ferio*. Pol. IX. 586. B: κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι. Gorg. 516. A: παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας αὐτοὺς μηδὲ κυρίττοντας cet.

κυρίως, *iuste* vel *iure*, *legitime*; etiam *vere* vel *ita ut par est*. Parm. 136. C: εἰ μέλλει ... κυρίως διόψεσθαι τὸ ἀληθές. Legg. IX. 871. D: οὐσπερ τοῖς τὰ ἱερὰ συνῶσι διαδικάζειν ἐρρήθη κυρίως. X. 896. B: ὁρθως ἄρα καὶ κυρίως ... εἰρηκότες ἂν εἶμεν cet. XI. 915. D. 925. C: ὣν ὁ κληρὸς γιγνέσθω κυρίως. XII. 949. C. Men. 96. B: τοὺς ... οὕτω τεταραγμένους ... φαίης ἂν σὺ κυρίως διδασκάλους εἶναι;

κύρομαι, *incido*. Pol. II. 379. D. (Hom.).

κύρος, τὸ, *potestas*, *vis*; etiam *id quod auctoritatem habet, rem decernit*. Gorg. 450. E: πᾶσα ἡ πράξις καὶ τὸ κύρος αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί. Legg. III. 700. C: τὸ δὲ κύρος τούτων γινῶναι ... οὐ σύριξ ἦν cet. Gorg. 450. E: ὅτι ἡ διὰ λόγου τὸ κύρος ἔχουσα ῥητορικὴ ἐστί. 451. A. B. Crat. 435. C: τὴν σὴν ὁμολογίαν καὶ ξυνθήκην κύρος ἔχειν ὀνομάτων ὀρθότητος πέρι.

κύρτος, ὁ, *nassa*. Tim. 78. D: τὸ ... ἄλλο κύρτος τοῦ κύρτου. 79. D: τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι. 78. B: οἷον οἱ κύρτοι. Legg. VII. 823. E: κύρτοις ἀργὸν θήραν διαπονούμενοις. Soph. 220. C: κύρτους.

κυρῶ (έω), *adipiscor*. Alc. II. 141. B: ὡς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρηκότα.

κυρῶ (όω), *tatum efficio*. Pol. X. 620. E: κυροῦντα ἦν λαχὼν εἴλετο μοῖραν. Med. *efficio vel perficio*. Gorg. 451. C: ὅτι καὶ αὕτη λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα. B: τῶν λόγῳ τὸ πᾶν κυρουμένων. D.

κύρωσις, ἡ, i. q. κύρος. Gorg. 450. B: πᾶσα ἡ πράξις καὶ ἡ κύρωσις διὰ λόγων ἐστί.

κύστις, ἡ, *vesica*. Tim. 91. A: εἰς τὴν κύστιν ἐλθόν (τὸ πῶμα).

κύτος, τό, pr. *quod aliquid continet et complectitur*; hinc *complexus, corpus* (i. q. *totum*); saepenumero vocis appositae est amplificatio. Tim. 74. A: διὰ παντός τοῦ κύτους. Legg. XII. 964. E: ὡς αὐτῆς ... τῆς πόλεως οὐσης τοῦ κύτους. Tim. 44. A: τὸ τῆς ψυχῆς ἅπαν κύτος. 45. A: περὶ τὸ τῆς πεφραγῆς κύτος. 67. A. 69. E: διοικοδομοῦσι τοῦ θώρακος αὐτό κύτος. 79. D.

κυῶ, *concipio*. Conv. 203. C: ἐκύησε τὸν Ἑρωτα. 209. A: κυῆσαι. **gravidus vel gravidatus sum*; etiam trop. (ut vern. *schwanger gehn*). Theaet. 184. B: ὦν κυεῖ περὶ ἐπιστήμης. 210. B: ἡ οὖν ἐτι κυοῦμένη τι καὶ ὠδινόμενη ... περὶ ἐπιστήμης —; Conv. 206. C: κυοῦσι γὰρ ... πάντες ἄνθρωποι καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν. 209. A: εἰσὶ γὰρ οὖν ... οἱ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἐτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει καὶ κυῆσαι καὶ κυεῖν. B: ἄτε κυῶν. Legg. VII. 792. E: ἡ κύουσα (κυοῦσα?). Conv. 206. D: ὅταν ... καλῶ προσπελάξῃ τὸ κυοῦν. Ib. τῷ κυοῦντι. Theaet. 151. B: ὠδίνειν τι κυοῦντα ἐνδον. Legg. VII. 789. E: τὴν ... κύουσαν (κυοῦσαν?) περιπατεῖν. Conv. 209. C: ἃ πάλαι ἐκύει. Pass. in *utero gestor*. Epin. 973. D: τὸ μετὰσχεῖν τῆς τῶν κυομένων ἐξέως. Legg. VII. 789. A: ἡ τοῖς κυομένοισι φράζει;

κύων, ὁ et ἡ, *canis*. Pol. II. 375. A: ὁ μὴ θυμοειδὲς εἴτε ἵππος εἴτε κύων ἢ ἄλλο ὅτιοῦν ζῶον. Legg. XI. 936. E. Pol. X. 607. B: ἡ λακέρυζα ... κύων ἐκείνη. Hipp. min. 375. A: κυνός. Soph. 231. A: καὶ γὰρ κυνὶ λύκος, ἀγριώτατον ἡμερωτάτῳ (προσέοικε). Phaedr. 228. B: νῆ τὸν κύνα. (Id. Gorg. 466. C. Phaed. 98. E. Pol. III. 399. E. al.) Gorg. 461. A: μὰ τὸν κύνα. 482. B: μὰ τὸν κύνα, τὸν Αἰγυπτίων Θεόν. Euthyd. 298. E: εἶδον ... αὐτὸν ὀχεύοντα τὴν κύνα. Pol. I. 335. B: κύνες βλαπτόμενοι. VIII. 563. C: αἶτε κύνες ... οἵαίπερ αἱ δέσποιναι γίνονται καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι. Polit. 266. A: τὸ ... τῶν κυνῶν γένος. Pol. I. 335. B: εἰς τὴν τῶν κυνῶν ἀρετὴν. II. 375. E: τῶν γενναίων κυνῶν. III. 397. A: κυνῶν ... φθόγγους. 416. A: ἀντὶ κυνῶν λύκοις ὁμοιωθῆναι. V. 469. E: τῶν κυνῶν αἶ τοῖς λίθοις ... χαλεπαίνουσι τοῦ βαλόντος οὐχ ἀπτόμεναι. Legg. X. 906. B. Pol. II. 376. A: τοῦτο ... ἐν τοῖς κυσὶ

κατόψει. IV. 422. D: κυσὶ πολεμείν στερεοῖς τε καὶ ἰσχυροῖς. Legg. II. 654. E: καθάπερ κυσὶν ἰγνευσούσαις. XII. 967. D: κυσὶ ματαίαις ... χρωμέναισιν ὕλακαῖς. Pol. III. 404. A: οὓς γε ὥσπερ κύνας ἀγρότηνους τε ἀνάγκη εἶναι cet. 416. A: κύνας ἐπικούρους ποιμνίων. V. 459. A: κύνας θηρευτικούς. κωβίος, ὁ, *gobius* s. *gobio*. Euthyd. 298. D: τῶν κωβίων καὶ κυναρίων cet.

κώδιον, τό, *vellus*. Prot. 315. D: ἐγκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι καὶ μάλιστα πολλοῖς.

κῶλον, τό, *pars* (pr. *abscisa*, vern. *Stück*). Legg. XII. 947. E: περίξ δένδρων ἄλσος περιφυτεύουσιν πλὴν κώλου ἐνός. **membrum*. Legg. VII. 789. F: μὴ πη βία ἐπερειδομένων (τῶν νέων) στρέφεται τὰ κῶλα. Tim. 76. E: ἐπ' ἀκροῖς τοῖς κώλοις. 44. E: ἐκτατά τε κῶλα καὶ καμπτὰ ἔφυσε τέταρα. 91. E.

κῶλυμα, τό, *impedimentum*. Crat. 418. E: κῶλυμα φορᾶς. κῶλυσις, ἡ, *impeditio*. Soph. 220. B: ὅσον ἂν ἐνεκα κωλύσεως (*coëtcendi causa*) εἴργη τι περιέχον.

κωλυτής, ὁ, *qui impedit*. Critia 109. A: νῦν δὲ ὑπὸ δεισμῶν θύσαν ἀπορον πηλὸν τοῖς ἐνθίνδε ἐκπλέουσιν ... ὥστα μὴκέτι πορεύεσθαι κωλυτὴν παρασχέιν.

κωλύω, *impedio*; *inhibeo*; *veto*; c. negat. (ut οὐδὲν κωλύει) et interrog. τί (τί κωλύει; Lat. *quidni?*) in eo ponitur *quod fieri potest vel licet*. Hipp. mai. 287. A: ἄτὰρ μὴ τι κωλύω —; Prot. 310. A: εἰ μὴ σέ τι κωλύει. Phaedr. 268. E: οὐδὲν ... κωλύει μὴδὲ σμικρὸν ἀρμονίας ἐπαίνει τὸν τήν σὴν ἔξιν ἔχοντα. Gorg. 458. D: τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει (*per me licet*). 508. D. Phaed. 77. B: τί γὰρ κωλύει γίγνεσθαι ... αὐτήν cet. 108. E: τοὺς τόπους αὐτῆς οὐδὲν με κωλύει λέγειν. Theaet. 143. A: ἀλλὰ τί κωλύει νῦν ἡμᾶς διελθεῖν; 208. A: κωλύει οὖν τι ... οὕτως ἔχειν τὸν αὐτόν; Polit. 292. A: τί γὰρ δὴ καὶ κωλύει; Parm. 131. A. Crat. 406. C. Pol. V. 453. B. Euth. 9. D: τί γὰρ κωλύει; Charm. 163. A: ἀλλ' ὅρα μὴ ἐκείνον κωλύει ὅς cet. Eryx. 394. B: ὃν γε οὐδὲν κωλύει πτωχεύειν. Lys. 207. E: καὶ μάλιστα πολλὰ κωλύουσι. Legg. VII. 824: τούτους μὴδεῖς τοὺς ἰερούς ὄντως θηρευτὰς κωλύετω. Lys. 209. E: ἡ κωλύει ἂν; Legg. VIII. 837. D: (ὅτι) τοὺς ... δύο ... κωλύομεν ἂν. Lys. 209. E: μὴ οὐ τοῦτό σε ... κωλύῃ. Phaed. 88. A: μὴδὲν κωλύειν ... ἐνίων ἔτι εἶναι. Soph. 254. B. Legg. XII. 960. A. Hipp. mai. 303. A: τόδε ἔμοιγε δοκεῖ ... κωλύειν ὅτι cet. Legg. XII. 955. A: ὁ κωλύων. Pol. IV. 439. C: τὸ κωλύον τὰ τοιαῦτα. Legg. VI. 772. D: τὸν κωλύοντα αἰὲ κατὰ νόμον κρατεῖν. Pol. IV. 439. C: ἐνεῖναι ... τὸ κωλύον πτεῖν. V. 465. B: ἱκανῶ γὰρ τῷ φύλακι κωλύοντε, δέος τε καὶ αἰδώς. Legg. III. 694. D: κωλύουσαι ... μῆτε αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι μὴδὲνα εἰς μὴδὲν cet. Eryx. 396. E: τῶν νόμων κωλύόντων. A: εἰ παρῶν μὴ ... ἐκάλουν διαφε-

ρομένους. Crat. 384. B: οὐδὲν ἂν ἐκώλυε σε αὐτίκα μᾶλα εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν cet. Menex. 244. C: ἀνδ' ὧν ἡμεῖς τὰ καίωνων ἐκώλυσαμεν πεσεῖν. Ep. VIII. 357. A: εἰ μὴ ξενικαὶ ἐρινυνύες ἐκώλυσαν. Lys. 210. A: οὐκ ἂν κωλύσειεν. Legg. XII. 954. E: ἐὰν τις τινα δίκη παραγενέσθαι κωλύσῃ βίᾳ. Phil. 42. E: διότι τὴν ἐμὴν ἐρώτησιν οὐ κωλύσεις (Cl. c. al. κωλύει ἐμέ. Ἀν οὐδὲν κωλύει με?) διερέσθαι σε πάλιν. Charm. 174. C: ἡ δὲ κυβερνητικὴ κωλύσει ἐν τῇ θαλάττῃ ἀποθνήσκειν. Legg. XI. 920. D: ἐὰν ἀπὸ τύχης ἀπροσδοκῆτου τις ἄκων κωλυθῇ. VII. 799. E: ἵνα μὴ τὴν ἐπομένην τᾶξιν τοῖς νόμοις ... διαπεράνασθαι κωλυθῶμεν μιάτην. Pol. X. 621. B: αὐτὸς ... τοῦ ... ὕδατος κωλυθῆναι πιεῖν.

κωμάζω, *comissor*. Legg. I. 637. A: κωμάζοντί τιτι μετὰ μέθης.

κώμη, ἡ, *oīcus*. Legg. I. 626. C: κώμη ... πρὸς κώμην (opp. πόλεις πρὸς πόλεις). VIII. 848. D: ἐν τῇ κώμῃ ... ἐκάσῃ. I. 627. A: οἰκίαν τε καὶ κώμην καὶ πόλιν ἔχειν ταυτὸν τοῦτο ἐν αὐταῖς. Pol. V. 475. D: οὕτε τῶν κατὰ πόλεις οὕτε τῶν κατὰ κώμιας ἀπολειπόμενοι. Critia 118. B: πολλὰς ... κώμιας καὶ πλουσίας περιοίκων ἐν ταῦτοις ἔχοντα. 119. D. Legg. V. 746. D: φρατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας. VII. 794. A: εἰς τὰ κατὰ κώμιας ἱερά. VIII. 848. C. X. 910. D. De lege 320. C.

κωμήτης, ὁ, *oīci incolae*. Legg. XII. 956. C: δεύτεροι ... κωμήται τε καὶ φυλῆται. VI. 763. A: ἐκ τῶν ἄλλων γεωργῶν τε καὶ κωμητῶν. 762. A: ἐν τοῖς κωμηταῖς καὶ γείτοσιν.

κῶμος, ὁ, *comissatio*. Theaet. 173. D: δειπνα καὶ σὺν ἀθλητρίσι κῶμοι. Pol. IX. 573. D: ἐορταὶ γίγνονται παρ' αὐτοῖς καὶ κῶμοι cet.

κωμῳδῆμα, τό, *coſillatio, ludificatio*. Legg. VII. 816. D: τῶν ἐπὶ τα τοῦ γέλοτος κωμῳδηματὰ τετραμμένων (σωμάτων καὶ διανοημάτων).

κωμῳδία, *comœdia*. Pol. III. 394. C: τραγωδία τε καὶ κωμῳδία. Legg. XI. 935. E: ποιητῇ ... κωμῳδίας ἢ τινος ἱάμβων cet. Theaet. 152. E. Phil. 50. B: (ἐν) τῇ τοῦ βίου ξυμπᾶσθι τραγωδία καὶ κωμῳδία. C: τὴν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ μῖξιν. Apol. 19. C: ἐν τῇ Ἀριστοφάνους κωμῳδίᾳ. Conν. 223. D: κωμῳδίαν καὶ τραγωδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν. Pol. III. 394. D. Legg. VII. 816. E: ὅσα ... περὶ γέλωτᾶ ἐσσι παῖγνια, ἃ δὴ κωμῳδίαν πάντες λέγομεν. Phil. 48. A: τὴν ... ἐν ταῖς κωμῳδίαῖς διάθεσιν ἡμῶν τῆς ψυχῆς.

κωμῳδικός, ἡ, ὄν, *comicus*. Pol. X. 606. C: ἐν μνήσῃ ... κωμῳδικῇ.

κωμῳδοποιός, ὁ, *poëta comicus et simpl. comicus* (qui risum concitat). Phaed. 70. B: οὐδ' εἰ κωμῳδοποιὸς εἴη. Pol. X. 606. C: ὥστε κωμῳδοποιὸς γενέσθαι. Apol. 18. D.

Alc. I. 121. D: τὸ τοῦ κωμωδοποιού. Conyn. 223. D: τὸν τέχνη τραγωδοποιὸν ὄντα κωμωδοποιὸν εἶναι.

κωμωδός, ὁ, *comicus*. Phaedr. 236. C: τὸ τῶν κωμωδῶν φορτικὸν πρᾶγμα ... ποιεῖν. Legg. XI. 935. D: τὴν τῶν κωμωδῶν προθυμίαν τοῦ γελοῖα εἰς τοῖς ἀνθρώπους λέγειν. Pol. III. 395. A: ἀλλ' οὐδὲ τοι ὑποκριταὶ κωμωδοῖς τε καὶ τραγωδοῖς οἱ αὐτοί.

κωμωδῶ, *facetiis perstringo*. Parm. 128. C: πρὸς τοὺς ἐπιχειροῦντας αὐτὸν (τὸν Παρμενίδου λόγον) κωμωδεῖν. Pol. V. 452. D: ἐξῆν τοῖς τότε ἀστείοις πάντα ταῦτα κωμωδεῖν. Legg. XI. 935. E: μηδὲνα τῶν πολιτῶν κωμωδεῖν. Conyn. 193. B: κωμωδῶν τὸν λόγον. Legg. XI. 935. D: κωμωδοῦντες. Pol. III. 395. E: κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμωδοῦντας ἀλλήλους. Conyn. 193. D: μὴ κωμωδήσης αὐτὸν (τὸν λόγον). Legg. VII. 816. D: κεκωμωδημένα.

κῶνειον, τό, *cicuta*. Lys. 219. E: κῶνειον πεπωκότα.

κωφός, ἡ, ὄν, *hebes*. Tim. 75. E: κωφὴν καὶ ἀναίσθητον διὰ τὸν τῶν σαρκῶν ὄχλον. 88. B: τὸ ... τῆς ψυχῆς κωφὸν καὶ θυερισθὲς ... ποιοῦσαι. 74. E: μήτ' αὐ ... κωφότερα (v. κουφότερα) τὰ περὶ τὴν διάνοιαν ποιοῦν. * *surdus*. Phaedr. 253. E: κωφός. Gorg. 511. A: εἰ μὴ κωφός γ' εἰμί. Legg. XI. 932. A: εἰ ... τινὰ κατέχοι φήμη κωφῇ τῶν τοιούτων προσιμίων. Pol. III. 411. D: ἀσθενές τε καὶ κωφὸν καὶ τυφλὸν γίγνεται. Phaedr. 270. E: οὐ μὲν ἀπεικαστέον ... τυφλῷ οὐδὲ κωφῷ.

κωφότης, ἡ, *surditas*. Alc. I. 126. B: κωφότητος ... ἀπογιγνομένης.

Λ.

λάβδα, τό, Crat. 427. B: ὅτε ... ὀλισθάνει μάλιστα ἐν τῷ λάβδα ἢ γλῶττα. 434. C: τὸ ... λάβδα τῷ λείψα καὶ μυαλακῷ (προσείκειν). D. 435. A.

λαβή, ἡ, *ansa adprehendendum*, et in univ. *occasio*. Pol. VIII. 544. B: πάλιν ... ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε. Legg. III. 682. E: ὁ λόγος ἡμῖν οἶον λαβὴν ἀποδίδωσιν. Phaedr. 236. B: περὶ ... τούτου ... εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας.

λαβρός, ὁ ἡ, *vehemens*, *insanus*. Locr. 103. A: (ἐς) λαγνείας λαβροτάτας.

λαβύρινθος, ὁ, *labyrinthus*. Euthyd. 291. B: ὥσπερ εἰς λαβύρινθον ἐμπεσόντες.

λαγνεία, ἡ, *salacitas*. Locr. 103. A: λαγνείας.

λάγνος, ὁ ἡ, *salax*. Locr. 104. E: λάγνων.

λαγχάνω, sorte nanciscor, sorte assignatum accipio, in
 univ. nanciscor (praec. in eo cui provincia evenit); etiam ha-
 beo; intr. sorte ducor, etiam sors mihi obtingit; quod ponitur
 etiam in eo cuius sors excidit (vern. den das Loos trifft). Legg.
 III. 696. E: τὰς ἐφεστῆς τιμὰς λαγχάνον ἑκαστον ὁρθῶς ἂν
 λαγχάνοι. VI. 775. E: τιμῆς ἂν τῆς προσηκούσης αὐτῇ
 παρ' ἑκάστου τῶν χρωμένων λαγχάνη. X. 903. E. VII. 791.
 A: τοὺς μὲν ὕπνου λαγχάνειν ποιεῖ cet. VIII. 835. B: τὰ-
 ξεως ἐννομοῦ λαγχάνειν. Pol. III. 414. A: τῶν ἄλλων μνη-
 μείων μέγιστα γέρα λαγχάνοντα. Legg. VI. 759. C: τὸν αἰὲ
 λαγχάνοντα. Critia 109. B: δίκης ... κλήροις τὸ φίλον (v.
 τὰ φίλων) λαγχάνοντες. Theaet. 149. B: ὅτι ... τὴν λο-
 γείαν εἴληχε. Polit. 269. E. Phil. 49. C: τὴν τῶν γελοίων
 εἴληχε τὰξιν τε καὶ φύσιν. 55. B: ὅς' ἀγαθὰ εἴληχε ψυχῇ.
 Conv. 180. E. Tim. 52. A: τοῦτο ὃ δὴ νόησις εἴληχεν ἐπι-
 σκοπεῖν. 54. A: μίαν εἴληχε φύσιν. Legg. IV. 704. C: πῶς
 μέρος ἐκάστων ἡμῖν εἴληχε; V. 738. A: πάσας τομὰς εἴλη-
 χεν. VI. 782. A: ὡς ἡ τῶν ἀνθρώπων γένεσις ἡ τὸ παρὰ-
 παν ἀρχὴν οὐδεμίαν εἴληχεν οὐδ' ἔξει ποτέ γε τελευτήν
 cet. Epin. 992. D: τοῦτοις μόνοις τὰ τοῦ δαιμονίου ξύμ-
 παντα ἱκανῶς εἴληχε τε καὶ ἔχει. Critia 109. B: μίαν ἀμφω
 λήξιν τήνδε τὴν χώραν εἴληχτον. Soph. 227. B: ὅσαι
 σῶμα ... εἴληχται καθάριεν. Polit. 269. C: φρόνησιν εἴλη-
 χὸς ἐκ τοῦ συναρμόσαντος αὐτὸ κατ' ἀρχάς. Critia 114. B:
 λήξιν ... ἀκρας τῆς νήσου ... εἴληχότι. Tim. 92: ἐσχάτας
 οἰκήσεις εἴληχόταν. 38. D: τὴν ... ἐναντίαν εἴληχότας αὐτῷ
 δύναμιν. Phaed. 107. D: ὅπερ ζῶντα εἴληχει. Tim. 23. D:
 ἡ τὴν τε ὑμετέραν (πόλιν) καὶ τήνδ' ἔλαχε. Locr. 104. C:
 ὅτ' ... ὁ δαίμων μοῖρας τὰςδ' ἔλαχε. Theaet. 210. C: τὴν
 ... μαυρίαν ταύτην ἐγὼ τε καὶ ἡ μήτηρ ἐκ θεοῦ ἐλάχομεν.
 Pol. X. 620. D: ὥπερ ἔλαχον. Ax. 371. E: οὐ τὸ μὲν ἑτε-
 ρον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι. Legg. VI. 765. B:
 ὅς δ' ἂν εἰς ἐκ προχειροτονηθέντων δέκα λαχῇ. 760. C:
 ὅπως ... ἂν τὸ πρῶτον λάχῃσι τὰ μέρη. II. 669. D: λαχεῖν
 ὦραν τῆς τέρεψιος (Orph.). Gorg. 473. E: βουλευέιν λαχῶν.
 Pol. X. 617. E: πρῶτος ... ὁ λαχὼν. 620. E. ἡν λαχὼν εἴ-
 λετο μοῖραν. Critia 113. C: τὴν νήσον ... λαχὼν. Legg. V.
 741. B: ὁ λαχὼν τὸν κλῆρον. VI. 765. B: ὁ λαχὼν (sorte
 ductus). Pol. X. 620. D: πρώτη λαχοῦσα. Polit. 290. E:
 τῷ ... λαχόντι βασιλεῖ. Pol. VIII. 561. B: τῇ παραπιπτούσῃ
 αἰὲ ὥπερ λαχοῦση (ἡδονῇ) τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδούς.
 Polit. 300. A: τὸν χειροτονηθέντα ἢ λαχόντα ἐκ τύχης. Pol.
 X. 619. B: τὸν πρῶτον λαχόντα. Legg. III. 690. C: λα-
 χόντα ... ἄρχειν. V. 740. A: τὸν λαχόντα τὴν λήξιν ταύτην.
 Pol. X. 620. B: τὴν ... λαχοῦσαν ψυχὴν ἐλίσσθαι λέοντος
 βίον. C: λαχοῦσαν πασῶν υστέρη. Legg. V. 745. E: καθ-
 ιερῶσαι τὸ λαχὸν (sorte constitutum) μέρος ἐκάστῳ τῷ θεῷ.
 Tim. 41. B: μείζωνος ἔτι δεσμοῦ ... λαχόντες. Legg. VI.

765. C: *τρεῖς δ' ἔστωσαν οἱ λαχόντες (sorte ducti)*. Ib. *λαχόντων*. Polit. 299. A: *ἑμπαντος ... τοῦ δήμου τοὺς λαχόντας*. Pol. X. 617. E: *οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἰρήσεσθε*. — Cum v. *δίκην* et abs. est *litent* *intendo*. Legg. VI. 762. B: *τούτων πέρι λαγχάνειν ... τὸν ἀδικούμενον*. X. 909. C: *δίκας ἀσεβείας τῷ ἐθέλοντι λαγχάνειν ὑπεχέτω*. XI. 937. A: *δίκην λαγχάνειν*. XII. 948. D: *τὸν λαγχάνοντά τῷ τινα δίκην*. Euth. 5. B: *ἐκείνῳ τῷ διδασκάλῳ λάχε δίκην πρότερον ἢ ἔμοι*. Legg. XI. 928. C: *ἔστω δίκην λαχεῖν ἐπιτροπίας*. 938. B: *μηδενὶ λαχεῖν δίκην*. *λάθρα*, *clam*. Prot. 342. C: *λάθρα ξυγγιγνόμενοι*. Conv. 182. D: *ὅτι λέγεται κάλλιον τὸ φανερώς ἔραν τοῦ λάθρα*. Pol. I. 344. A: *καὶ λάθρα καὶ βίᾳ*. 347. B. al. *λαθραῖος*, α, ον, *clandestinus*. Legg. VI. 781. A: *λαθραιότερον (γένος)*.

λαθραίως, *clam*. Legg. VIII. 838. C: *μηχθέντας λαθραίως*. IX. 864. C: *λαθραίως γιγνόμενον*.

λαιμαργία, ἡ, *gula insatiabilis*. Pol. X. 619. B: *ὑπὸ ἀφροσύνης τε καὶ λαιμαργίας*. Legg. X. 888. A: *ὑπὸ λαιμαργίας ἤδονης*. Ep. VII. 351. E.

λακέρυζα, ἡ, *latrans*. Pol. X. 607. B: *λακέρυζα ... κίων*.

λακτίζω, *calcāro*. Pol. IX. 586. B: *λακτίζοντες*. Gorg. 516. A: *μὴ λακτίζοντας*.

λακωνίζω, *Lacones imitor*. Prot. 342. E: *ὅτι τὸ λακωνίζειν πολὺ μᾶλλον ἐστὶ φιλοσοφεῖν ἢ φιλογυμναστειν*. B: *τούς ἐν ταῖς πόλεσι λακωνίζοντας*.

λαλιά, ἡ, *loquacitas*. DeL. 416: *λαλιά ἀκρασία λόγου ἄλογος*.

λάλος, ὁ ἡ, *loquax*. Gorg. 515. E: *Ἀθηναίους ... ἄλולים (πεποιημένοι)*.

λαλῶ, *garrō; loquor*. Euthyd. 287. D: *λαλεῖς ... ἀμολήσας ἀποκρίνασθαι*. Ax. 369. A: *οὕτω λαλεῖς ὡς ἐξ ἀπόπτου θεώμενος*. 366. D: *καλῆσαι ... οὐπω θυνάμενον ἅπασχει*.

λαμβάνω, *capio, prehendo; comprehendo, deprehendo vel offendo; complector; accipio, nanciscor (etiam incido in aliquem); sumo (etiam tracto, ut λάβωμεν); eligo (etiam uxorem duco); percipio, perspicio; addisco*. Phaedr. 251. B: *θερμότης ἀήθης λαμβάνει (αὐτόν)*. 260. C: *οὕτως ἐμὲ λαμβάνει*. Polit. 290. D: *δόξαν σεμνὴν λαμβάνει*. Phaed. 76. C: *εἰ μὴ ... λαμβάνομεν ... ταύτας τὰς ἐπιστήμιας*. D. Phaedr. 243. A: *ἐξ ἐκείνου λαμβάνουσι τὰ ἔθνη καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα*. Pol. VIII. 568. C: *μισθοὺς λαμβάνουσι*. Phil. 17. A: *λάβας αὐτὸ ἐν τούτοις cet*. Gorg. 520. C: *(εἰ) μὴ ... λαμβάνοι τὸ ἀργύριον*. De lucri cup. 227. C: *εἰ τις ... ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ*. Pol. IX. 579. A: *εἰ ποῦ τινα τοιοῦτον λαμβάνουσιν*. Theaet. 208. D: *τὴν διαφορὰν ἐκά-*

σου ἂν λαμβάνης. Pol. I. 337. B: ἄλλου δ' ἀποκρινομένου (ἵνα) λαμβάνῃ λόγον καὶ ἐλέγχῃ. III. 389. C: ἂν ... ἄλλον τινὰ λαμβάνῃ ψευδόμενον. Tim. 83. E: (ὅταν) ἐξ ἐναντίων τὸν ὄγκον ... λαμβάνῃ. 64. A: τὰς αἰτίας λαμβάνωμεν. Pol. IX. 586. D: ἂν ... λαμβάνωσι (τὰς ἡδονάς). Prot. 355. E: ἀντὶ ἐλαττόνων ἀγαθῶν μείζω κακὰ λαμβάνειν. 358. E: λαμβάνειν ἐκόντα. Gorg. 514. A: χρήματα πολλὰ λαμβάνειν. Theaet. 185. B: οὔτε ... δι' ἀκοῆς οὔτε δι' ὄψεως οἷόν τε τὸ κοινὸν λαμβάνειν περὶ αὐτῶν. Pol. II. 360. B. VII. 533. B: ὁδῷ περὶ παντὸς λαμβάνειν. Legg. VI. 762. A: ἐπιχειροῦντες λαμβάνειν τε καὶ φέρειν τῶν ἐν ταῖς γεωργίαις μὴ πείσαντες. Men. 70. D: λαμβάνειν λόγον καὶ ἐλέγχειν. Ion. 535. E: ἀργύριον λαμβάνων. Phaedr. 234. C: τῷ ... λαμβάνοντι. Gorg. 520. D: λαμβάνοντα ἀργύριον. Theaet. 199. E: τοτὲ μὲν ἐπιστήμην λαμβάνοντα cet. Pol. VII. 534. B: τὸν λόγον ἐκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας. Legg. X. 889. D: ἦν ... παρὰ φύσεως λαμβάνουσιν cet. Gorg. 483. E: ἐκ νέων λαμβάνοντες. Pol. I. 347. B: λάθρα αὐτοὶ ἐκ τῆς ἀρχῆς λαμβάνοντες. X. 612. D: τοὺς τῷ ὄντι λαμβάνοντας αὐτήν (τὴν δικαιοσύνην). Phil. 22. B: παρὰ φύσιν ἂν ... ἐλάμβανεν ἄκων. Tim. 19. D: τὴν αὐτὴν δόξαν εἴληφα καὶ περὶ τῶν πάλαι γεγονότων ... ποιητῶν. Men. 77. B: τὰ ... παραδείγματα παρ' ἐμοῦ εἴληφας. Phaedr. 238. C: παρὰ τὸ εἰωθὸς εὐροία τίς σε εἴληφεν. Polit. 305. D: τοῦνομα δικαίως εἴληφεν ἴδιον. Phil. 12. C: μορφάς ... παντοίας εἴληφε. Pol. VI. 497. A. al. Soph. 221. B: τὸν λόγον περὶ αὐτὸ τοῦτογον εἴληφαιμεν ἰκανῶς. Crat. 409. D: ὅτι πολλὰ οἱ Ἕλληνες ὀνόματα ... παρὰ τῶν βαρβάρων εἴληφαισι. Legg. VI. 768. D. Polit. 269. C: ὅταν αἱ περίοδοι τοῦ προσήκοντος αὐτῷ μέτρον εἴληφωσιν ἤδη χρόνον. Phaedr. 263. B: εἰληφέναι τινὰ χαρακτηρὰ ἐκατέρου τοῦ εἶδους. Polit. 302. B. Tim. 53. E. Men. 90. A: ὁ ... εἴληφως τὰ ... χρήματα. Polit. 289. C: πάντα εἴληφνῶτα ἀναφανείται. Soph. 245. D: εἴληφός. C: ἰδίαν ἐκατέρου φύσιν εἴληφός. 243. C: ταῦτὸν τοῦτο πάθος εἴληφότες ἐν τῇ ψυχῇ. Polit. 295. B: τῶν τὴν βασιλικὴν ... ὁντως ἐπιστήμην εἴληφόντων. 302. A. Phaed. 75. B: τυχεῖν ἔδει ... εἴληφότας ἐπιστήμην αὐτοῦ τοῦ ἴσου. Legg. XII. 961. A: τοὺς ... τὰριστεία εἴληφότας. Conv. 173. D: ὁπόθεν ποτὲ τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβες τὸ μανικὸς καλεῖσθαι. Legg. VI. 772. E: ἔλαβες ... τοῦ λόγου καιρόν. Crat. 419. D: ὅτι ἀπὸ τοῦ εὖ ... ξυμφέρεισθαι τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα. Crit. 50. D: δι' ἡμῶν ἔλαβε (Cl. c. al. ἐλάμβανε) τὴν μητέρα σου ὁ πατήρ. 52. B: οὐδ' ἐπιθυμία σε ἄλλης πόλεως ... ἔλαβεν εἰδέναι. Phaedr. 265. E: ὥσπερ ... τῷ λόγῳ τὸ ... ἄφρον τῆς διανοίας ἐν τι κοινῇ εἶδος ἐλαβέτην. Pol. VII. 528. A: οὐκ ὀρθῶς τὸ ἐξῆς ἐλαβομεν τῇ γεωμετρίας. Epin. 980. D: ἐλάβετε ... καὶ ὑπομνήματα. Phaed. 73. D:

ἐν τῇ διανοίᾳ ἔλαβον τὸ εἶδος τοῦ παιδός. Prot. 323. A: τόδε αὐτὸ λαβεῖ τεκμήριον. Theaet. 143. C: λαβεῖ τὸ βιβλίον. Soph. 208. D: λαβεῖ δὴ οὐ χάριν εἰρηται. Pol. VI. 511. D. 497. E: λαβέτω τέλος ἡ ἀπόδειξις. Euthyd. 275. B: λάβει τον πείραν τοῦ μειρακίου. Prot. 361. A: εἰ φωνὴν λάβοι. Soph. 238. B: πῶς ... τῇ διανοίᾳ ... λάβοι τὰ μὴ ὄντα ... χωρὶς ἀριθμοῦ; Polit. 300. E. Parm. 135. E: αὐτὰ μάλιστα τις ἂν λόγῳ λάβοι. Phil. 34. C: ἵνα ... τὴν ψυχῆς ἡδονὴν ... ἐναργέστατα λάβοιμεν. Pol. II. 359. C: ἐπ' αὐτοφώρῳ ... λάβοιμεν ἂν τὸν δίκαιον cet. Gorg. 488. A: ἐὰν με λάβῃς νῦν μὲν σοὶ ὁμολογήσαντα cet. Soph. 263. D. Phil. 17. C. Gorg. 505. D: ἵνα ἡμῖν ὁ λόγος κεφαλὴν λάβῃ. Theaet. 159. C: ὅταν ... λάβῃ ὑγιαίνοντα Σωκράτη. Parm. 165. B: ὁ ἂν τις λάβῃ τῇ διανοίᾳ. Conv. 188. A: ἐπειδὴν ... ἁρμονίαν καὶ κρασιν λάβῃ σάφρονα. Pol. I. 331. C: ἂν τίς τι παρὰ του λάβῃ. II. 378. D: ἂ ἂν τηλικούτος ὢν λάβῃ ἐν ταῖς δόξαις. Phaedr. 246. D: τὴν αἰτίαν ... λάβωμεν. 265. C: τόδε ... αὐτόθεν λάβωμεν. Soph. 246. C: παρ' ἀμφοῖν ... τοῖν γενοῖν ... λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. Parm. 143. A: ἐὰν αὐτὸ τῇ διανοίᾳ μόνον καθ' αὐτὸ λάβωμεν. Pol. VIII. 559. A: ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς. Legg. X. 898. E: νῶ μόνῳ ... καὶ διανοήματι λάβωμεν αὐτοῦ περὶ τὸ τοιόνδε. Ion. 532. E: λάβωμεν (tracampus) γὰρ τῷ λόγῳ. Phaed. 115. C: ἐάνπερ γε λάβῃτέ με. Phaedr. 265. D: τέχνη λαβεῖν. Gorg. 512. C: οὐτ' ἂν αὐτὸς τῷ σαντοῦ (νῖσι) λαβεῖν τὴν ἐκείνου. Theaet. 149. C: λαβεῖν τέχνην. 161. B: λόγον παρ' ἐτέρου σοφοῦ λαβεῖν. 197. C: λαβεῖν καὶ σχεῖν. Crat. 426. B: ἂν τι ἔχῃς βέλτιόν ποθεν λαβεῖν. Pol. III. 402. A: πρὶν καὶ λόγον δυνατός εἶναι λαβεῖν. VII. 517. A: εἴ πως ἐν ταῖς χερσὶ δύναιντο λαβεῖν. Tim. 26. B: οὐκ ἂν οἶδ' εἰ δυναίμην ἅπαντα ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Epin. 980. A: ἐνὶ λαβεῖν ὀνόματι. Apol. 25. E: κακόν τι λαβεῖν ἀπ' αὐτοῦ. Phaedr. 263. C: ὁ τοῦτο λαβών. 276. E: λαβὼν ψυχὴν προσήκουσαν. Phaed. 73. C: ἡ τίνα ἄλλην αἰσθησιν λαβών. Phil. 62. D: πάσας λαβὼν τὰς ἄλλας ἐπιστήμας. Pol. VI. 496. D: ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβών. Menex. 239. E: ὧν ... οὔτε ποιητῆς πῶ δόξαν ἔξαιεν ἐπ' ἄξιοις λαβὼν ἔχει. Ep. VII. 346. C: ἀπιθὶ λαβὼν τὰ χρήματα ταῦτα. Phaedr. 238. C: ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβοῦσα. 245. A: λαβοῦσα ἀπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχὴν. Legg. X. 894. A: ἀρχὴ λαβοῦσα αὐτήν. Polit. 297. B: τὴν τοιαύτην λαβὼν ἐπιστήμην. Phil. 30. A: πόθεν ... λαβόν —; Theaet. 175. E: ἁρμονίαν λόγων λαβόντος ὀρθῶς. Pol. III. 390. E: δῶρα ... λαβόντι. Prot. 314. B: τὸ μάθημα ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ λαβόντα. Theaet. 198. A: λαβόντα ἴσχειν. Phil. 50. D: λαβόντα ... τοῦτο παρὰ σαντῶ. Conv. 213. E: λαβόντα τῶν ταινιῶν. Legg. X. 888. C: λαβόντα ἐκ νέου ταύτην

τὴν δόξαν περὶ θεῶν. Crit. 51. D: λαβόντα τὰ αὐτοῦ ἀπει-
 ῆναι. Phil. 24. D: λαβόντες τὸ ποσόν. Theaet. 201. B: ἀληθῆ
 δόξαν λαβόντες. Conv. 181. D: ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες ὡς
 νείον. Tim. 24. A: αὐτὰ τὰ γράμματα λαβόντες. Legg. I.
 638. C: πάντες οἱ λόγῳ τι λαβόντες. Phaed. 76. C: πότε
 λαβοῦσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν; Pol. V.
 474. A: λαβόντας ὅ τι ἐκάστω παρέτυχεν ὄπλον. Phaedr.
 266. D: ὅ ... τέχνη λαμβάνεται. Pol. VII. 524. D: ἡ (εἰ)
 ἄλλη τινὶ αἰσθῆσαι λαμβάνεται τὸ ἐν. Epin. 983. A: ἀπο-
 δείξει γὰρ ἱκαναῖς λαμβάνεται. Parm. 165. B: ὄγκος γὰρ
 πού ἄνευ ἐνός λαμβάνοιτ' ἄν. Tim. 56. E: ἐν πυρὶ λαμβά-
 νομενον τῶν ἄλλων ... τι γένος. Parm. 130. A: ἐν τοῖς λο-
 γισμῶ λαμβανομένοις. Euthyd. 302. B: ὥσπερ ἐν δικτύῳ
 εἰλημμένους. Legg. IX. 876. B: ἐξ ἀνάγκης εἰλημμένους.
 Parm. 152. C: οὐκ ἄν ποτε ληφθεῖν ὑπὸ τοῦ νῦν. Gorg.
 473. B: ἐὰν ἀδικῶν ἄνθρωπος ληφθῇ τυραννίδι ἐπιβου-
 λεύων. Pol. X. 609. C: ὅταν ληφθῇ ἀδικῶν. Legg. IX. 854.
 D. XII. 946. B: ληφθῶσιν (v. λειφθῶσιν). Phaedr. 252. C:
 ὁ ληφθεὶς (int. ὑπ' Ἐρωτος). Gorg. 521. E: ἐν τούτοις λη-
 φθεῖς. 473. C. Legg. VIII. 845. C. Pol. II. 374. D: λη-
 φθέν (ὄργανον). Legg. IX. 876. B: ὑπὸ τινος ἀνάγκης λη-
 φθέντα. Theaet. 181. A: ὑπ' ἀμφοτέρων ληφθέντες. Med.
prehendo, comprehendo; corripio; nanciscor. Parm. 165. B: διὰ
 τὸ μὴ δύνασθαι ἐνός αὐτῶν ἐκάστου λαμβάνεσθαι. Polit.
 309. D: ἀνδρεία ψυχὴ λαμβανομένη τῆς τοιαύτης ἀληθείας.
 Tim. 44. B: πάλιν ... αἱ περίοδοι λαμβανόμεναι γαλήνης.
 Phil. 65. B: πρῶτον ... ἀληθείας λαβοῦ. Pol. VI. 491. C.
 Legg. I. 637. B: ταχὺ γὰρ σου λάβοιτ' ἄν τις. Alc. II. 147.
 C: ὅταν λάβηται ἀνδρός φθονεροῦ cet. Prot. 347. E: ἐὰν
 ... λάβωνται (αἱ συνουσίαι) ἀνδρῶν cet. Conv. 218. A:
 νέου ψυχῆς μὴ ἀφροῦς ὅταν λάβωνται. Legg. X. 909. E.
 Theaet. 155. E: οὐ ἄν δύνωνται ἀπρὶξ τοῖν χειρὶν λαβέσθαι.
 Pol. VIII. 554. C: ὥστε πολλῆς ἐξουσίας λαβέσθαι τοῦ ἀδι-
 κεῖν. Gorg. 486. A: εἴ τις σοῦ λαβόμενος... εἰς τὸ δεσμο-
 τήριον ἀπαγάγοι. Parm. 126. A: καὶ μιν λαβόμενος τῆς
 χειρὸς ... ἐφῇ. Crat. 429. E. al. Legg. IV. 718. D: μὴ
 παντάπασιν ὡμῆς ψυχῆς λαβόμενα. Futur. med. ad activum
 pertinet. Theaet. 208. D: λόγον ... λήψει. Soph. 267. D:
 πόθεν ... ὄνομα ἐκατέρῳ τις αὐτῶν λήψεται πρέπον; Pol.
 VI. 497. B: εἰ δὲ λήψεται τὴν ἀρίστην πολιτείαν. 501. E:
 τέλος λήψεται. Phaed. 78. A: πόθεν ... ληψόμεθα —;
 Soph. 246. C: πῶς ... ληψόμεθα; Pol. IX. 586. D: τὰς
 ἀληθεστάτας ... λήπονται. Ep. II. 31° D: ἄλλαι σε ἀπο-
 ραίει λήπονται. VII. 350. A: εἴ που ληφωιντό με. Theaet.
 178. C: αὐτὸν πυρετὸν λήψεσθαι. Pol. VI. 500. A: ἀλλοίαν
 ... δόξαν λήψεσθαι. VII. 529. E: ὡς τὴν ἀλήθειαν ἐν αὐ-
 τοῖς ληψόμενον ἴσων cet. Verb. Soph. 226. A: οὐ τῇ ἐτέρᾳ
 ληπτέον. Phil. 34. D: πρότερον ἐτι φαίνεται ληπτέον ἐπι-

θυμίαν εἶναι. 61. A: ἡ καὶ τινα τύπον αὐτοῦ ληπτέον. Prot. 356. B: τὰ μείζω αὖτε καὶ πλείω ληπτέα.

λαμπάδιον, τό, *lampas*. Pol. I. 328. A: λαμπάδια ἔχοντες διαδιδόσουσιν ἀλλήλοις.

λαμπάς, ἡ, *lampas*. Legg. VI. 776. B: καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντες ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Ax. 372. A: λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρνούμενοι. **certamen cum lampadibus currentium*. Pol. I. 328. A: ὅτι λαμπάς ἐσται ... ἀφ' ἑππων τῇ θείῳ.

λαμπρός, ὁ, ὄν, *splendidus, lucidus*. Conv. 175. E: ἡ δὲ σὴ (σοφία) λαμπρά. Tim. 60. A: ἰδεῖν λαμπρόν καὶ στίλβον. 68. B. Phaedr. 250. B: κάλλος ... τότε ἦν ἰδεῖν λαμπρόν. Soph. 254. A: διὰ τὸ λαμπρόν ... τῆς χάρας. Tim. 46. B: περὶ τὸ λείον καὶ λαμπρόν. 68. A. Alc. I. 134. D: εἰς τὸ θεῖον καὶ λαμπρόν ὁρῶντες πράξετε. Ep. I. 309. B: τὸ ... χρυσίον τὸ λαμπρόν. Tim. 59. C: τῶν λαμπρῶν. Pol. VIII. 560. E: λαμπράς μετὰ πολλοῦ χοροῦ κατὰ γουσίην. Soph. 266. C: περὶ τὰ λαμπρά καὶ λεία. Pol. VII. 518. B: ἡ ... ὑπὸ λαμπροτέρου (neutr.) μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται. X. 616. B: λαμπρότερον (φως) ... καὶ καθαρώτερον. Phaedr. 110. C: πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων. Theaet. 208. D: ὅτι τὸ λαμπρότατόν ἐστι τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἰόντων περὶ γῆν. Tim. 40. A. Pol. X. 616. E. **illustris, excellens*. Gorg. 484. E: λαμπρός τ' ἐστὶν ἕκαστος ἐν τούτῳ (ex Eurip.). Hipp. min. 368. D: ἐν ᾧ σὺ οἶε λαμπρότατος εἶναι. **clarus* (de sono). Phil. 51. D: λέγω ... τὰς τῶν φθόγγων (ῥήδνας) τὰς λείας καὶ λαμπράς.

λαμπρῶς, *splendide*. Tim. 27. B: λαμπρῶς ἔοικα ἀναπολήψεσθαι τὴν τῶν λόγων ἐστίασιν.

λάμπω, *splendo*. Phaedr. 250. D: μετ' ἐκείνων ... ἐλαμπεν ὃν (ν. ἰόν). Ep. VII. 335. D: λάμψασαν ἱκανῶς δόξαν παρέσθησε πᾶσι τὴν ἀληθῆ.

λανθάνω, *lateo, h. e. fugio, praetereo*; (tam in eo ponitur quae aliquid fugit, h. e. qui aliquid nescit, quam in eo qui ipse insciens vel aliis inscientibus aliquid dicit vel facit; atque Graeci verbum imperf. cum subiecto verbi seq. contrahentes ponunt v. c. λανθάνω pro λανθάνει ὅτι). Etiam est Lat. *fallere*. Saepius veriti potest *inscius* vel *aliis insciis, clam* al. Crat. 393. B: ἀλλὰ λανθάνω καὶ ἐμναυτὸν οἰόμενος cet. Prot. 312. B: ἡ σε λανθάνει; Parm. 128. C: ἀλλὰ πρῶτον μὲν σε τοῦτο λανθάνει ὅτι cet. Pol. III. 413. B: ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει. X. 612. E: λανθάνετον. Theaet. 164. C: λανθάνομεν ταῦτ' ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες. Soph. 255. A: ἡ τό τε ταῦτόν τοῦτο καὶ θᾶτερον ὥς ἐκείνων τι προσαγορεύοντες λανθάνομεν ἡμᾶς αὐτούς; Phil. 43. B. Tim. 37. E. Theaet. 176. E: ὑπὲρ ἡλιθιότητος ... λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι cet. Pol. II. 361. A: λανθανέτω. Legg. V. 736. C: τόδε

... μὴ λανθανέτω γιγνόμενον ἡμᾶς εὐτύχημα. 747. D. Theaet. 174. A: (ὥς) τὰ ... ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας λανθάνοι αὐτόν. Pol. III. 402. B. Legg. X. 886. B. Conv. 219. A: μὴ σε λανθάνω οὐδὲν ὦν. Pol. I. 348. D: λυσίτελει ... καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐάνπερ λανθάνῃ. III. 392. B. 401. C: ἵνα μὴ ... ἐν τι ξυνιστάντες λανθάνωσι κακὸν μέγα ἐν τῇ αὐτῶν ψυχῇ. IX. 580. C. Phaedr. 234. C: τοὺς ἀλλοὺς λανθάνειν. 263. C: μὴ λανθάνειν, ἀλλ' ὅξέως αἰσθάνεσθαι. Soph. 234. B: τοὺς ἀνόητους ... λανθάνειν ὥς ... ἱκανώτατος ὦν cet. Phil. 19. C: μὴ λανθάνειν αὐτόν αὐτόν. Pol. II. 365. C: αἰὲ λανθάνειν κακὰ ὄντα. D: θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. IX. 591. A: ὁ ... λανθάνων. Legg. VIII. 841. E: μὴ λανθάνων ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας πᾶσας. Pol. II. 366. E: λανθάνων θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους. Prot. 342. C: λανθάνοντες τοὺς θεοῦς. Ep. VII. 327. A: ὅτι τυραννίδος ... κατάλυσιν ἐσομένην μηχανώμενος ἐλάνθανον ἐμαυτόν. Pol. IV. 432. E: ἡ δὲ καὶ ἐλάνθανεν ἴσως ἡμᾶς. Men. 91. E: ἐλάνθανε διαφθεύρων τοὺς συγγιγνομένους. Hipp. min. 371. B: ἐλάνθανον Ὀδυσσεύ. Gorg. 463. C: αὐτόν λέληθα οὕτω ἀποκηρυμένους. Theaet. 149. A: λέληθα ... ταύτην ἔχων τὴν τέχνην. Euthyd. 295. A: εἰ ... λέληθα ἐμαυτὸν σοφὸς ὦν. Soph. 216. A: ἀλλὰ τίνα θεὸν ἄγων ... λέληθας; Alc. 109. D: πότερον σαυτὸν λέληθας ὅτι οὐκ ἐπίστασαι τοῦτο—; Phaedr. 241. A: ἄλλος γερονῶς λέληθε τὰ παιδικά. 249. D: ἐνθουσιαζών ... λέληθε τοὺς πολλοὺς. 255. D: ἐν τῷ ἐρῶντι ἐαυτὸν ὀρών λέληθε. Gorg. 508. A: λέληθέ σε ὅτι ἡ ἰσότης ... μέγα δύναιται. Theaet. 174. B: τὸν τοιοῦτον ... ὁ γείτων λέληθεν, οὐ μόνον ὃ τι πράττει, ἀλλ' ὀλίγον καὶ εἰ ἀνθρωπὸς ἐστίν cet. Legg. X. 903. C: σὲ δὲ λέληθε περὶ αὐτὸ τοῦτο ὥς cet. Theaet. 180. E: λεληθαμεν ἀμφοτέρων εἰς τὸ μέσον πεπτωκότες. Soph. 249. E: ὅπη ... λεληθαμεν οὕτως ἔχοντες. Legg. X. 888. D: λεληθαμεν δ' ἡμᾶς αὐτοὺς εἰς θανμαστὸν λόγον ἐμπεπτωκότες. Phaed. 64. A: κινδυνεύουσι ... λεληθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι cet. Pol. VII. 539. B: οἶμαι γὰρ σε οὐ λεληθέναι ὅτι cet. Legg. V. 746. B: μὴδ' αὐτὸν δοκεῖτε με λεληθέναι τὸ νῦν λεγόμενον ὥς cet. Alc. I. 127. D: κινδυνεύω ... λεληθέναι ἐμαυτὸν αἰσχιστῶν. Legg. IX. 856. B: λεληθότα ταῦτα αὐτόν. Crat. 328. C: εἴτε καὶ ἄλλη τις μουσα πάλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει. Pol. IX. 583. D: ἀλλὰ σφᾶς ἐλελήθει ... ἡδιστον ἐπών. Lach. 183. A. Phaed. 76. D: ἐλαθον ἐμαυτὸν οὐδὲν εἰπών. Phil. 30. E: καίτοι με ἀποκρινόμενος ἐλαθες. Conv. 222. D: ἀλλ' οὐκ ἐλαθες (non sefellisti, int. nos). Pol. V. 457. E: ἀλλ' οὐκ ἐλαθες ... ἀποδιδράσκων. X. 606. C: ἐλαθες πολλαῖς ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξεγχεθεῖς cet. Alc. I. 109. D. Prot. 321. B: ἐλαθεν αὐτόν καταναλώσας τὰς δυνάμεις. Gorg. 471. B: ἐλαθεν ἐαυτὸν ἀθλιώτατος γεγόμενος. Polit. 275. D: ἡμᾶς

ἔλαθε κατὰ τὴν ὀνομασίαν ἐκφυγών. Men. 96. E: ὡς ἡμᾶς ἔλαθε ... ὅτι cet. Soph. 253. C: ἡ ... ἐλάδομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπειρόντες ἐπιστήμην —; Legg. III. 681. C. Phaedr. 259. C: ἔλαθον τελευτήσαντες αὐτούς. Polit. 308. A: ἔλαθον αὐτοὺς γενόμενοι δούλοι. Ep. VII. 351. D: κακοὶ ... ὄντες αὐτὸν σφόδρα οὐκ ἔλαθον οἱ σφῆλαντες. Pol. I. 341. A: οὔτε γὰρ ἂν με λάθοις κακουργῶν. Legg. V. 747. C: τὴν καλουμένην ἂν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπεργασάμενος λάθοι. Charm. 166. D: φοβούμενος μήποτε λάθω οἰόμενος μὲν τι εἰδέναι, εἰδὼς δὲ μὴ. Alc. II. 150. B: ὅπως μὴ λάθῃς σεαυτὸν εὐχόμενος κακά. Theaet. 160. E: μὴ λάθῃς ἡμᾶς οὐκ ἄξιον ὃν τροφῆς τὸ γιγνόμενον. Pol. I. 344. B: ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ. Theaet. 169. C: μὴ που παιδικόν τι λάθωμεν εἶδος τῶν λόγων ποιούμενοι. Alc. I. 127. E. Pol. X. 613. D: καὶ ἐὰν νέοι ὄντες λάθωσιν. Legg. VII. 801. A. Pol. X. 619. C: αὐτὸν λαθεῖν ἐνοῦσαν εἰμαρμένην. Theag. 129. C: βουλόμενός με λαθεῖν. Prot. 321. E: λαθὼν (*clam*) εἰσέρχεται. Ax. 367. B: εἴτα λαθὼν ὑπείσῃλθε τὸ γῆρας. Phaedr. 262. A: μᾶλλον λήσεις ἐλθὼν ἐπὶ τὸ ἐναντίον. Pol. IV. 421. E: ὅπως μήποτε λήσῃς εἰς τὴν πόλιν παραδύνα. Alc. II. 138. B: ὅπως μὴ λήσῃ (v. λήσῃ) τις αὐτὸν εὐχόμενος μεγάλα κακά. Id. 148. B. Gorg. 487. D: ὅπως μὴ ... λήσετε διαφθαρέντες. Alc. II. 140. E: οὐκοῦν ... λήσουσιν αὐτούς καὶ λέγοντες καὶ πράττοντες ἅττα μὴ δεῖ; Pol. V. 449. C: λήσειν οἰηθῆναι (δοκεῖς) εἰπὼν αὐτὸ φανύλως. Med. obliuiscor. Phaedr. 252. A: μητέρων τε καὶ ἀδελφῶν ... λέλησται. Ion. 539. C: λήθετο (Hom.).

λαός, ὁ, *populus*, in locc. Homer. Alc. II. 149. E. Ion. 359. B. De lege 321. C.

λάσιος, α, ον, *hirsutus*. Phaedr. 253. E: περὶ ὧτα λάσιος. Theaet. 194. D: ὅταν ... λάσιόν του τὸ κέαρ ἦ. Tim. 76. C: λασίαν ἡμῶν ἀπειργάσατο τὴν κεφαλὴν. Theaet. 194. E: οἱ ... λάσιον καὶ τραχὺ ... ἔχοντες (τὸ κέαρ). Crat. 420. E: λάσια ὄντα.

λατρεία, ἡ, *officium, cultus*. Apol. 23. C: διὰ τὴν τοῦ θεοῦ λατρείαν. Phaedr. 244. E: καταφυγοῦσα πρὸς θεῶν εὐχάς τε καὶ λατρείας.

λάχανον, τό, *olus*. Pol. II. 372. C: βολβούς καὶ λάχανα.

λεαίνω, *expolio, laeo; mollio*. Tim. 66. C: ὁπόταν ... λεαίνῃ (v. λειαίνῃ, Fl. a. λεαίνῃ, al. λεαίνει) ... τὰ τραχυνθέντα. Conv. 191. A: λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Polit. 270. E: αἱ παρειαὶ λεαινόμεναι.

λέγω (vern. aus — *legen*, h. e. *erklären*) *explico, describo, narro*, et in univ. *dico*, h. e. *loquor, eloquor; profero, rectito; indico, significo; etiam intelligo, sentio, statuo, pono vel sumo; peto, iubeo vel moneo*. Phaed. 75. C: ὅπερ λέγω (vern. *owie*

gesagt). Pol. X. 609. A. Crat. 426. D: ὡς περ λέγω. Theaet. 198. A: μαθήσῃ δ' ἐνθένδε σαφέστερον τί λέγω. Conv. 178. D: λέγω δὲ δὴ τί τοῦτο; Legg. IX. 861. E: σκοπεῖσθε δὲ εἴτε τι λέγω λέγων ἢ μέλλω λέγειν. Phaedr. 265. C: πῶς ... αὐτὸ λέγεις; Phaed. 101. A: ὅτι σὺ ... οὐδὲν ἄλλο λέγεις ἢ ὅτι cet. 118: ἀλλ' ὅρα εἴ τι ἄλλο λέγεις (vern. ob du uns sonst noch etwas aufzutragen hast). Parm. 137. C: ἐμὲ γάρ λέγεις τὸν νεώτατον λέγων. Crat. 399. D: ψυχὴν λέγεις ἐπισκῆψασθαι cet. 407. A: τὸ ἕτερον πῶς λέγεις (explīcas); Conv. 202. B: τῶν μὴ εἰδῶτων ... πάντων λέγεις (an oecet πάντων intelligis, vern. verstehst du unter cet.) ἢ καὶ τῶν εἰδῶτων; Pol. III. 410. D: τί νος δὲ ... πέρι λέγεις; Legg. III. 700. A: ποίοις (νόμοις) δὴ λέγεις; Theaet. 144. D: γεννητικὸν λέγεις τὸν ἀνδρα. Soph. 242. C: λέγε σαφέστερον ὃ λέγεις. Prot. 312. C: ὡς περ τοῦνομα λέγει. Phaed. 94. D: οὐ λέγει τὸν Ὀδυσσεά cet. Theaet. 209. D: εἰ ... προσδοξάσαι λέγει (iubet) ... πάνυ γελοία γίνεσθαι ἢ ἐπιτάξεις. Crat. 390. D: ἀληθῆ λέγει λέγων cet. Parm. 137. A: ἐπειδὴ καὶ ὁ Ζήνων λέγει (iubet). Conv. 221. E: ὄνους ... λέγει (in ore habet). Ion. 531. A: λέγετον. Gorg. 455. A: τί ποτε ... λέγομεν (i. q. τί ποτέ ἐστιν ὃ λέγ.) περὶ τῆς ὀγκορικῆς. Phaed. 79. B: τί οὖν περὶ ψυχῆς λέγομεν; Gorg. 480. B: ἢ πῶς λέγομεν; (affirmandi fere formula, i. q. nonne hoc nobis ponendum vel statuendum est?) Theaet. 187. E: τί δὴ καὶ λέγομεν (ponere possumus); Pol. II. 373. D: ἢ πῶς λέγομεν; Respons. Οὕτως, ἔφη. 377. E: ἀλλὰ πῶς δὴ λέγομεν καὶ ποῖα; IV. 434. C: πάλιν δὲ ὥς λέγομεν cet. Soph. 222. D: τῆς ... πιθανορρηκτικῆς διττὰ λέγομεν (sumimus) γένη. Legg. I. 626. D: ἢ πῶς ἐτι λέγομεν; VIII. 832. D: ἦν ... λέγομεν (de qua agimus). 837. D: ἢ πῶς λέγομεν —; Phaed. 91. E: τί οὖν ... περὶ ἐκείνου τοῦ λόγου λέγετε —; Hipp. mai. 304. C: λέγετε γάρ με ἅπερ καὶ σὺ νῦν λέγεις, ὥς cet. Phaedr. 252. B: λέγουσι ... δύο ἔπη εἰς τὸν Ἑρώτα. Soph. 248. C: οὐκοῦν λέγουσί τι; Legg. XI. 934. E: οἱ ... καὶ ὡς ἀλλήλους βλασφημοῦντες λέγουσιν. Ion. 533. E: πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα. Prot. 312. C: λέγε δὴ cet. Theaet. 143. C: λέγε (recita). Conv. 214. D: μηδὲν λέγε πρὸς ταῦτα. Pol. VI. 507. A: ἀλλὰ μόνον λέγε. Theaet. 177. D: μὴ λεγέτω τὸ ὄνομα, ἀλλὰ τὸ πράγμα cet. Legg. I. 633. A: λέγετε οὖν. Soph. 246. E: λεγόντων. Gorg. 508. B: εἰ σπουδάζων λέγοιμι. Phaedr. 227. C: λέγοις ἂν (vern. so rede. Id. Polit. 268. E. al.) Crat. 404. C: εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἥρας ὄνομα. Theaet. 177. D: πλὴν εἴ τις τὸ ὄνομα λέγοι. Soph. 239. B: τὸν ... ἐμὲ γε τί τις ἂν λέγοι; Phil. 34. A: σωτηρίαν ... λέγων ὀρθῶς ἂν τις λέγοι. Eryx. 395. C: εἰ δὴ ἀνθρώπῳ περὶ γραμμάτων λεγοίτην. Pol. VI. 484. B: πῶς οὖν λέγοντες ἂν αὐτὸ ... μετρίως λέγομεν; I. 336. D: ἐὰν ὑθλοῦς τοιοῦτους λέγῃς. Soph.

223. C: δύο εἶδη λέγωμεν. Euth. 12. E: ἵνα καὶ Μελίτω λέγωμεν μηκέθ' ἡμᾶς ἀδικεῖν. Euthyd. 284. E: ἵνα μὴ σε οἱ ἀγαθοὶ κακῶς λέγωσιν. Prot. 336. B: δίκαια λέγειν ... ἀξίων cet. Phaedr. 274. B: ἀκοήν γ' ἔχω λέγειν τῶν προτέρων. Gorg. 489. D: τοιοῦτόν τί σε λέγειν τὸ κρείττον. Theaet. 190. C: εἰ τὸ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν δοξάζειν ἐστίν. Soph. 262. D: διὸ λέγειν τε αὐτόν, ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν εἶπομεν. Crat. 404. E: κινδυνεύεις τι λέγειν (vern. *Recht haben*). Pol. V. 477. C: ὁ βούλομαι λέγειν τὸ εἶδος. VIII. 549. A: οὐκ ἀπὸ τοῦ λέγειν (*a dicendi facultate*) ἀξίων ἄρχειν. Legg. IV. 709. B: καὶ τόδε ἐστὶ λέγοντα εὐ λέγειν. Epin. 976. B: ἐν τῇ τοῦ λέγειν ῥώμῃ. Phil. 18. B: ὡς λόγος ... λέγων. Prot. 320. C: μῦθον λέγων. Soph. 242. A: εἰπόν που νῦν δὴ λέγων ὡς cet. Pol. VI. 493. A: θεοῦ μοῖραν αὐτὸ σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἔρεις. Phaedr. 260. E: οὐκ οὐν δίκαια ἐρεῖ λέγουσα ταῦτα; Pol. I. 348. E: κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγοντες. Parm. 128. D: πρὸς τοὺς τὰ πολλὰ λέγοντας (*ponentes s. sumentes*). Gorg. 468. E: ἀληθῆ ἄρα ἐγὼ ἔλεγον λέγων ὅτι cet. Euth. 11. C: εἰ μὲν αὐτὰ ἐγὼ ἔλεγον cet. Tim. 25. E: οὕς ἔλεγες. Ep. XIII. 360. D: οὐδεὶς οὐδὲν φλαῦρον ἔλεγε τὸν ἄνδρα. Phaedr. 265. A: ἐλεγέτην. Pol. II. 377. D. VII. 524. E: ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δακτύλου ἐλέγομεν. Soph. 217. E: σοῦ λέξαντος ὡς εἶπες. Crat. 387. B: ποτερον ... ταύτῃ λέγων ὀρθῶς λέξει —; Soph. 258. A: καὶ τᾶλλα δὴ ταύτῃ λέξομεν. Polit. 290. B: τί τούτους αὐ λέξομεν; Phaedr. 272. C: λέγεται γούν ... δίκαιον εἶναι cet. Phaed. 67. C: ὅπερ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται (*i. q. praeteritum*). 77. D: ὅπερ λέγεται (vern. *wie gesagt*. Al. λέγετε ο Par. E.). Pol. I. 347. B: ὅτι τὸ φιλοτιμόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι ὀνειδος λέγεται τε καὶ ἐστίν. Legg. III. 695. C: καὶ πάλιν εἰς Πέρσας ἐλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρσίου ... λέγεται που. Tim. 67. A: διχῇ ... λέγεσθον. Gorg. 492. E: οὐκ ἄρα ὀρθῶς λέγονται οἱ μηδενὸς θεόμενοι εὐδαίμονες εἶναι. Phil. 16. B: λεγέσθω μόνον. Tim. 47. B. Crat. 435. C: ἐπεὶ ἴσως ... κάλλιστ' ἂν λέγοιτο, ὅταν ἡ πᾶσιν ἢ ὡς πλείστοις ὁμοίοις (*v. ὁμοίως*) λέγηται. Legg. III. 689. D: δικαιοτάτ' ἂν λέγοιτο σοφία. Soph. 266. A: μάλιστα ἂν λεγοῖσθην εἰδωλοποιικῶ. Crat. 421. D: δι' ὧν ἂν λέγηται τούνομα. 432. E: ὀνομάζεσθαι τὸ πρᾶγμα καὶ λέγεσθαι. Pol. I. 335. B: καλῶς λέγεσθαι. Legg. III. 679. C: ἡγούντο ἀληθέστατα λέγεσθαι. IV. 713. A: χρῆν δ' ... τὸ ... θεοῦ ὄνομα λέγεσθαι (*a deo denominari*). Theaet. 176. B: ὁ λεγόμενος (*qui dicitur*) γραῶν ὕθλος. Gorg. 447. A: τὸ λεγόμενον (*quod est in proverbio*). 514. E: τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο. Phaed. 66. C. 101. D. Theaet. 153. D. 165. B. Soph. 226. A. 261. B: τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον. Id. Lach. 187. B. al. Pol. IV. 435. C: ἴσως ... τὸ λεγόμενον ἀληθές, ὅτι χαλεπὰ τὰ καλὰ. Tim. 76. A: τὸ νῦν λεγόμενον δέσμα.

Eryx. 403. E: ὅτι ἴσον εἶη πείσαι, ὅπερ ἂν τὸ λεγόμενον (ut in proverbio est) λίσσον ἐψησαι. Phaedr. 272. B: λεγομένης (vern. der so genampften) λόγων τέχνης. Legg. III. 695. A: διεφθαρμένην ... παιδείαν ὑπὸ τῆς λεγομένης εὐδαιμονίας. 701. C: τὴν λεγομένην παλαιὰν Τίτανικὴν φύσιν. Phaedr. 249. B: κατ' εἶδος λεγόμενον. Pol. VIII. 545. B: ὄνομα ... οὐκ ἔχω λεγόμενον ἄλλο. Theaet. 173. D: οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι ῥοες. Legg. VI. 782. C: Ὀρφικοί τινες λεγόμενοι βίοι. Phil. 41. C: αἱ λεγόμεναι ἐπιθυμίαι. Crat. 397. B: τὰ ... τῶν ἡρώων καὶ ἀνθρώπων λεγόμενα (quae usurpantur) ὀνόματα. Pol. IV. 431. C: τῶν ἐλευθέρων λεγομένων ἐν τοῖς πολλοῖς τε καὶ φαύλοις. Tim. 88. A: τῶν λεγομένων ἱατρῶν ἀπατώσα τοὺς πλείστους. Legg. IX. 880. E: μήτε τῶν ὑπὸ γῆς τιμωριῶν λεγομένων. III. 680. A: τοῖς λεγομένοις πατρίοις νόμοις ἐπομένοις ζῶσιν. Phil. 45. A: εἰς τὰς ἀκροτάτας καὶ σφοδροτάτας λεγομένας. Theaet. 173. D: ψηφίσματα λεγόμενα ἢ γεγραμμένα. Phil. 51. B: περὶ ... εὐ καλὰ λεγόμενα χρώματα. Tim. 53. C: δι' ὧν ἐνδείκνυσθαι τὰ λεγόμενα (ea de quibus agitur) ἀνάγκη. Legg. X. 904. D: εἰς βάθος τὰ τε κάτω λεγόμενα τῶν τόπων. Apol. 40. C: κατὰ τὰ λεγόμενα. Legg. V. 732. E: ἐλέγκται σχεδὸν ὅσα θεῖά ἐστι. Tim. 89. D: λελέχθω. Legg. III. 679. E. 689. E: ταῦτα ... λελεγμένα τεθήτω ταύτῃ. Eryx. 395. C: τοῖς ἔμπροσθεν λελεγμένοις. Phil. 24. C: ὃ γὰρ ἐλέχθη νῦν δὴ. Pol. I. 351. A. Tim. 66. A. Phil. 39. D: ἐλέχθησαν. Legg. II. 668. D: ἀλλ' ὥδε σαφέστερον ἴσως ἂν λεχθεῖν. Crat. 421. E: δι' ὧν ἂν τὰ ῥήματα λεχθῇ. Phil. 53. E: διὰ τὸ πολλάκις λεχθῆναι. Legg. V. 737. C: ὄγκος ... πλήθους ἱκανὸς οὐκ ἄλλως ὀρθῶς γίγνεται ἂν λεχθεῖς ἢ cet. Phaedr. 238. B: λεχθὲν δὲ ἢ μὴ λεχθὲν πᾶν πως σαφέστερον. Phil. 14. C: θαυμαστὸν λεχθὲν. Critia 118. C. Legg. V. 738. C: ἐπιπνοίας λεχθείσης θεῶν. Soph. 246. E: τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἀφερμήνινε. Legg. IV. 723. B: τὸ λεχθέντε. Polit. 287. A: ὡς μακρὰ τὰ λεχθέντα. Phil. 29. D. Legg. XII. 968. E: ἀπόρρητα ... λεχθέντα οὐκ ἂν ὀρθῶς λέγοιτο. Phil. 19. D: ἐκατέρων λεχθέντων. Tim. 48. E: ἐπὶ τοῖς ἔμπροσθεν λεχθείσιν. Pol. IV. 437. B: τὰ νῦν δὴ λεχθέντα (εἶδη). Soph. 251. D: ἔστω ... τὰ νῦν ὡς ἐν ἐρωτήσει λεχθησόμενα. Tim. 67. C: ἐν τοῖς ὕστερον λεχθησομένοις. Crat. 433. A: λελέξεταί γε τὸ πρᾶγμα, καλῶς cet. Pol. V. 457. B: κάλλιστα ... τοῦτο καὶ λέγεται καὶ λελέξεταί. Phaedr. 259. D: λεκτέον γὰρ οὖν. Soph. 229. C: τί (ὄνομα) ... τῷ τῆς διδασκαλικῆς ... μέρει τῷ τούτῳ ἀπαλλάττονται λεκτέον; Pol. III. 392. A: οἷους τε λεκτέον καὶ μὴ. 398. B: ἃ τε ... λεκτέον καὶ ὡς λεκτέον εἴρηται. Tim. 46. D: λεκτέον ψυχῇ. Legg. XI. 934. C. Pol. II. 378. A: καὶ οὐ λεκτοί γ' ... ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει. C: τοιαῦτα λεκτέα μᾶλλον πρὸς τὰ παιδία. Tim. 46. E.

λειαίνω, ν. λειαίνω.

λείβω, *fluidum reddo*. Pol. III. 411. B: τήκει καὶ λείβει. Med. *fluo*. Tim. 82. D: λειβόμενον ἀπὸ τῶν ὀστέων καὶ στάζον.

λείμμα, ν. λέμμα.

λειμών, ὁ, *pratium* Phaedr. 248. B: ἡ ... προσήκουσα ψυχῆς τῷ ἀρίστῳ νομῇ ἐκ τοῦ ἐκεί λειμῶνος τυγχάνει οἷσα. Gorg. 524. A: δικάσουσιν ἐν τῷ λειμῶνι. Pol. X. 616. B. 614. E: εἰς τὸν λειμῶνα ἀπιούσας. Legg. I. 625. C: λειμῶνες ἐν οἷσιν ἀναπανόμενοι διατρίβοιμεν ἄν. Ax. 371. C. Soph. 222. A: πλούτου καὶ νεότητος οἷον λειμῶνας ἀφρόνους. Critia 118. B.

λείος, α, ον, *laevis; mollis*. Theaet. 194. C: ὁ κῆρος ... λείος. Pol. II. 364. D: λείη ... ὁδός (Hes.). Legg. IV. 718. E: ἡ ... ὁδὸς λεία. Hipp. mai. 288. D: λεία καὶ στρογγύλη (γύτρα). Crat. 408. C: τὸ ... ἀληθὲς αὐτοῦ λείον καὶ θείον. Tim. 60. A: τὸ ... λείον καὶ διακριτικὸν ὕψους. Critia 118. A: λείον καὶ ὁμαλές (πεδίον). Polit. 265. E: τῆς λείας (ν. μιᾶς) ἀγέλης. Tim. 63. E: λείου ... καὶ τραχείος παθήματος αἰτίαν. Crat. 414. B: ἐπειδὴν λείου ἐπιλαβώμαι. 434. C: τῷ λείῳ καὶ μαλακῷ. Lys. 216. C. Phaedr. 272. C: λείαν (ὁδόν). Pol. X. 619. E. Tim. 67. B: ὁμιλήν τε καὶ λείαν (φωνήν). 73. E: γῆν ... καθαρὰν καὶ λείαν ἐφύρασε. Polit. 310. E: λείον ... ὕψασμα. Crat. 406. A: (πρὸς τὸ) ἡμερόν τε καὶ λείον (τοῦ ἡθους). Tim. 33. B: λείον ... κύκλῳ πᾶν ἔξωθεν αὐτὸ ἀπηκριβούτο. 34. A. al. Pol. VI. 510. A: λεία καὶ φανά. Tim. 46. A: πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεία. 73. B. Locr. 101. A: λεία τε καὶ γλυκέα. Phaedr. 255. C: ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἀλλομένη. Phil. 51. D: τὰς τῶν φθόγγων τὰς λείας (ἡδονάς). Soph. 266. C: περὶ τὰ λαμπρὰ καὶ λεία. Polit. 307. A: περὶ φωνὰς γιγνόμενα λεία καὶ βαρέα. Soph. 229. E: λειότερον. Legg. VIII. 833. B: λειότερας δι' ὁδοῦ διαμιλλώμενον. Tim. 82. D: λειότατόν τε καὶ λιπαρώτατον. 50. E: ὅτι λειότατον ἀπεργάζονται.

λειότης, ἡ, *laetitia*. Tim. 46. C: ἡ τῶν κατόπτρων λειότης. Gorg. 465. B: λειότητι (*sic libri fere omnes; al. cum nonnullis λειότησι*) ... ἀπατώσα. Phaed. 110. D: τήν τε λειότητα καὶ τὴν διαφάνειαν. Tim. 46. A. Locr. 100. D. Tim. 65. C: τραχύτησι τε καὶ λειότησιν.

λειποταξίου (*deserti ordinis*) γραφή. Legg. XII. 943. D: λειποταξίου τοῦτων εἶναι γραφὴς ἐν τοῖς αὐτοῖς οἵσπερ τῆς ἀστρατείας.

λείπω, *relinquo; reliquum facio; desero; etiam amitto*. Pol. III. 399. C: ταύτας λείπε. Legg. XI. 923. E: εἰάν ... ἄρξεναι ... μὴ λείπη. Pol. III. 399. C: οὐκ ἄλλας αἰτεῖς λείπειν ἢ ἃς cet. Legg. VI. 770. E: λείπειν φυγῇ τὴν πόλιν. Menex. 246. B. Tim. 36. B: λείπων αὐτῶν ἐκείνου

μόριον. Pol. VI. 495. C: ἔρημον καὶ ἀτελῆ φιλοσοφίαν λείποντες. Polit. 280. E: λελοίπαμεν ... αὐτὴν τὴν ... ἀμυντικὴν χειμῶνων. Pol. V. 469. D: ἀποπταμένον τοῦ ἐχθροῦ, λελοιπότος δὲ ὧ ἐπολέμει. Tim. 23. A: τοὺς ἀγραμμάτους ... ἔλιπεν ὑμῶν. Apol. 29. A: (εἰ) λίποιμι τὴν τάξιν. Pol. VIII. 567. B: ἕως ἂν μῆτε φίλων μῆτ' ἐχθρῶν λίπη μῆδενα, ὅτου τι ὄφελος. Legg. XI. 924. E: εἰ μὴ διαθεμιενος θυγατέρας λίπη. Soph. 227. D: τὸ λιπεῖν ... θάτερον (opp. ἐκβάλλειν). Polit. 279. A: μόνον ἐκεῖνον λιπεῖν. Legg. IX. 872. E: ὑπὸ τῶν γαννηθέντων λιπεῖν τὸν βίον. Conv. 179. A: λιπὼν τάξιν. Legg. XI. 930. C: παῖδας ἱκανοὺς λιπῶν. Pol. V. 468. A: τὸν λιπόντα τάξιν. Phaedr. 254. C: λιπόντες τὴν τάξιν καὶ ὁμολογίαν. Soph. 264. E: τὴν οἰκίαν λιπόντες φύσιν. Pass. et med. relinquo (etiam destituor, careo et desum); reliquus sum; supersum; maneo; etiam cado. Phaedr. 235. C: λείπεται (relinquitur, h. e. superest) ... πεπληρωσθαι με. Gorg. 510. C: λείπεται ... ἐκεῖνος μόνος ἄξιος λόγου φίλος τῷ τοιοῦτῳ ὅς cet. Theaet. 157. E: λείπεται ... ἐνυπνίων τε πέρι καὶ νόσων (relinquitur — ut de — capnomus. Id. Conv. 196. D.). 188. A: ἄλλο γ' οὐδὲν λείπεται περὶ ἕκαστον πλὴν εἰδέναι ἢ μὴ εἰδέναι. Conv. 184. B: μία δὴ λείπεται ... ὁδός cet. C. Pol. I. 327. E: οὐκοῦν εἴ ἐν λείπεται τὸ —; III. 399. D: λύρα δὴ σοι ... λείπεται. VI. 495. D. al. Ax. 366. D: οὐ λείπεται (careat) ... οὐδεμιᾶς ἀλγηδόνος. Legg. VI. 777. C: δύο δὴ λείπεσθον μόνω μηχανά. Phaedr. 250. A: ὀλίγαι δὴ λείπονται αἷς τὸ τῆς μνημῆς ἱκανῶς πάρεστιν. Alc. I. 117. E. Lys. 218. A. Riv. 135. E: ἐκεῖνοι τούτων ... λείπονται (inferiores sunt). Pol. V. 478. E: ἐκεῖνο δὴ λείπειτ' ἂν ἡμῖν εὐρεῖν. Theaet. 184. A: φοβοῦμαι μὴ ... τί τε διανοούμενος εἴπε πολὺ πλέον λειπώμεθα. Tim. 45. E: οἶαι καὶ ἐν οἷς ἂν τόποις λείπωνται. Polit. 303. E: λείπεσθαι ... τὰ τίμια. Pol. II. 363. D: γένος κατόπισθαι λείπεσθαι τοῦ ὀσίου. IX. 571. B: ὀλίγαι λείπεσθαι καὶ ἀσθενεῖς. Tim. 58. A: κενὴν χώραν οὐδεμίαν ἐᾷ λείπεσθαι. Legg. IX. 881. B: δεῖ ... τὰς ἐνθάδε κολάσεις ... μῆδὲν τῶν ἐν Αἰδον λείπεσθαι (cedere) κατὰ δύναμιν. Phaedr. 266. D: τὸ λειπόμενον τῆς ῥητορικῆς. Legg. VII. 807. A: λειπόμενόν ἐστιν. Menex. 236. D: τὸν λειπόμενον (qui reliquus est) κόσμον ... ἀποδοῦναι τοῖς ἀνδράσι. 246. E: ὅτι τούτου λειπόμενα (destituta) πάντα καὶ κτήματα καὶ ἐπιτηδεύματα αἰσχροῦ καὶ κακά. C: τοῖς λειπομένοις (posteris). Phil. ad fin. ὑπομνήσω δέ σε τὰ λειπόμενα. Ep. VIII. 355. D: οὐτ' ἐλπὶς ἐλείπετ' ἂν οὐδαμῇ οὐδαμῶς. Tim. 61. A: εἰσόδος ... οὐδενὶ πλὴν πυρὶ λέλειπται. Critia 111. B. Legg. III. 695. C. Hipp. min. 363. A: ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ λελείμεθα. Pol. II. 366. E: ὅσων λόγοι λελειμμένοι μέχρι τῶν νῦν ἀνθρώπων. Critia 111. D: ὧν καὶ νῦν εἴ ... ἱερὰ λελειμμένα ἐστὶ σημεῖα. Ep. III.

316. D: *λείφθης μόνος*. Conv. 191. B: (ὁπότε) τὸ δὲ λειφθείη. Lys. 220. C: *εἰ ... δύο λειφθείη*. Legg. XI. 920. B: ὅσαπερ ἂν αὐτῶν λειφθῇ δόξαντα ... ἐν τῇ πόλει δεῖν εἶραι. (Legg. XII. 946. B. pro λειφθῶσιν scrib. ληφθῶσιν). Polit. 267. D: *ἔτι λειφθὲν μόνον*. Conv. 191. B: τὸ λειφθὲν ἄλλο ἐξήτει. Critia 111. B: *μόνον λειφθέντος*. Tim. 36. B: *τῆς ... διαστάσεως λειφθείσης*. Verb. Pol. III. 400. B: *τίνας τοῖς ἐναντίοις λειπτέον ὀνθυμούς*. Crit. 51. B: οὐδὲ λειπτέον τὴν τάξιν. — Intrans. *deficio*, *absum*. Legg. V. 728. A: *παντὸς μὲν οὖν λείπει*. VI. 759. E: *τὸν ... λιπόντα*.

leitourgia, ἡ, *munus vel officium publicum*. Legg. XII. 949. C: ἡ τοιοῦτων τινῶν ἄλλων κοινῶν κοσμήσεων ἡ λειτουργιών.

leipsanon, τό, *quod reliquum est*, pl. *reliquiae*. Critia 110. E: τὸ ... νῦν αὐτῆς λείψανον. 111. A: *λείψανον τῆς τότε γῆς*. Phaed. 86. C: τὰ ... *λείψανα τοῦ σώματος*.

leios, *leniter*. Theaet. 144. B: οὕτω λείως ... ἐρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις.

lekτικός, ἡ, ὄν, *dicendi peritus*, fem. *dicendi ars*. Polit. 304. D: *τῇ τῆς πειστικῆς ἀρχούσῃ καὶ λεκτικῆς*.

lelethótōws, *clam*, *furtim*. Ax. 365. C: οἱ ... *καρτεροὶ ... λόγοι ὑπεκπνέουσι λεληθότως*.

lémma, τό, *involucrum* (ut *cortex*, *cutis* al.). Tim. 76. A: *τῆς ... σαρκοειδούς φύσεως ... λέμμια* (v. *λείμμια*) ... τὸ νῦν λεγόμενον *δέρμα*.

léxis, ἡ, *dictio*; *oratio* (verba). Pol. III. 396. E: *ἔσται αὐτοῦ ἡ λέξις μετέχουσα ... ἀμφοτέρων, μιμησεώς τε καὶ τῆς ἄλλης διηγήσεως*. 397. A. Theaet. 204. C: *ἐφ' ἐκάστης λέξεως*. Pol. III. 396. B: *ἔστι τι εἶδος λέξεως τε καὶ διηγήσεως* cet. 397. B: *τὰ δύο εἶδη τῆς λέξεως*. C. 400. D: ὁ τρόπος τῆς λέξεως. V. 473. A. Apol. 17. D: *ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως*. 18. A. Hipp. mai. 300. C: *τῆς τῶν παρόντων λέξεως λόγων*. Polit. 277. C: *λέξει καὶ λόγῳ δηλοῦν πᾶν ζῶον*. Pol. III. 397. B. 400. D: τὸ ... *εὐρυθυμιον ... τῇ καλῇ λέξει ἕπεται ὁμοιούμενον*. Legg. VII. 809. E. XI. 916. D. Charm. 160. C: *οὔτε ἐν βαδισμῷ οὔτε ἐν λέξει* cet. Pol. III. 396. C: *ἐπειδὴν ἀφίκεται ἐν τῇ διηγήσει ἐπὶ λέξιν τινὰ ἢ προᾶξιν ἀνδρός ἀγαθοῦ*. 398. B: *ὅς ἡμῖν τὴν τοῦ ἐπεικούς λέξιν μιμοῖτο*. Legg. VII. 795. E: *Μούσης λέξιν* (*poeticam dictionem*) *μιμουμένων*. 816. D: *κατὰ λέξιν τε καὶ ᾠδὴν καὶ κατὰ ὄρχησιν* cet.

leontē (int. δορά), *leonina pellis*. Crat. 411. A: *ἐπειδήπερ τὴν λεοντὴν ἐνδεδυκα*.

leontōdēs, ὁ ἡ, *leoninus*. Pol. IX. 590. A: *ὅταν τὸ λεοντώδες τε καὶ ὀφειδὲς αὐξήται*.

leptomereia, ἡ, in eo ponitur quod ex partibus con-

flatum est tenuibus. Locr. 98. E: διὰ τὰν λεπτομερίαν (τ. λεπτομέρειαν).

λεπτομερής, ὃ ἢ, *tenuibus partibus constans*. Locr. 100. E: τὸ ... θερμιὸν λεπτομερές. 98. D: λεπτομερέστατον.

λεπτός, ἢ, ὄν, *tenuis; macer*. Pol. VII. 523. D: εἰς τε παχὺς εἰς τε λεπτός (δάκτυλος). Tim. 59. D: λεπτόν ὑγρόν τε (ὑδωρ). 92: ἀντὶ λεπτῆς καὶ καθαρᾶς ἀναπνοῆς. Critia 111. B: τοῦ λεπτοῦ σώματος τῆς χώρας μόνου λειψιδέντος. Crat. 389. B: λεπτῷ ἱματίῳ ἢ παχεί. Riv. 134. B: λεπτόν (ἄνδρα) ὑπὸ μεριμνῶν. Legg. III. 699. B: λεπτήν ... καὶ ἄπορον (σωτηρίαν). Tim. 59. B: γῆς μόριον ὀλίγον καὶ λεπτόν μετασχόν. Crat. 426. E: πρὸς τὰ λεπτά πάντα. Tim. 66. E: λεπτότεραι ... ὕδατος (ὄσμαι). 60. D: λεπτοτέρων ... ἐκ γῆς μερῶν. Crat. 412. D: λεπτότατον. Tim. 59. B: ἐκ λεπτοτάτων.

λεπτότης, ἢ, *tenuitas*. Tim. 85. C: λεπτότητος καὶ πάχους. 58. B: ὡς λεπτότητι δεύτερος ἔφν (ἀήρ). Pol. VII. 523. E: πάχος καὶ λεπτότητα. Tim. 61. E. 76. B. Legg. I. 646. B: σώματος ... εἰς πονηρίαν, λεπτότητά τε καὶ αἰσχος cet.

λεπτουργῶ, *minuatim partior, expono vel praescipio*. Polit. 262. B: λεπτουργεῖν οὐκ ἀσφαλές, διὰ μέσων δὲ ἀσφαλέστερον εἶναι τέμνοντας. 294. D: λεπτουργεῖν ... καθ' ἑνα βλαστον.

λεπτῶς, *subtiliter*. Pol. X. 607. C: οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες. λεσχηνεία, ἢ, *loquacitas* (*subtilis et inanis sophistarum*). Ax. 369. D: οὐ ... ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τὰ νῦν λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἰρηκας.

λεύκη, ἢ, *albugo*. Tim. 85. A: λεύκας ἀλφούς τε ... ἀποτίκτον.

λευκός, ἢ, ὄν, *candidus, albus*. Phaedr. 253. D: λευκός ἰδεῖν. Pol. VII. 523. D: εἰς τε λευκός εἰς τε μέλας. Phaedr. 110. C: ὅση λευκή. Prot. 331. D: τὸ ... λευκὸν τῷ μέλανι ὅστιν ὅπη προσέοικε. Tim. 85. B. Men. 74. C. Theaet. 181. D: (ὅταν) μέλαν ἐκ λευκοῦ ... γίγνηται. Phil. 53. A. Pol. IX. 585. A: ἀπειρία λευκοῦ. Tim. 68. C. Lys. 217. E: λευκοῦ παρουσίᾳ. Phil. 12. E: τῷ λευκῷ. Tim. 68. B. Critia 116. A: τὸν μὲν λευκόν (λίθον ἔτεμνον) cet. Legg. XII. 947. B: λευκήν ... τὴν στολήν ἔχειν πάσαν. Theaet. 153. D: ὃ δὴ καλεῖς χρῶμα λευκόν. Phil. 53. A. B. Tim. 67. E: τὸ μὲν διακριτικὸν τῆς ὁψευς λευκόν, τὸ δ' ἐναντίον αὐτοῦ μέλαν (προσρητέον). Legg. X. 897. A. Polit. 270. E: τῶν ... πρεσβυτέρων αἱ λευκαὶ τρίχες ἐμελαίνοντο. Lys. 217. D. E. Legg. XII. 956. A: χρώματα ... λευκὰ πρέποντ' αἶν θεοῖς εἶη καὶ ἄλλοθι καὶ ἐν ὑφῇ. Theaet. 178. B: λευκῶν. Pol. IV. 429. D: τὴν τῶν λευκῶν (φύσιν). V. 474. E: λευκοὺς (φαιούς) ... θεῶν παιδας εἶναι. Prot. 346. D: εἰ ἔλεγε πάντα τοὶ λευκά, οἷς μέλανα μὴ μέμικται.

Theaet. 184. B. Tim. 67. E. Crit. 44. A: λευκά ἱμάτια ἔχουσα. Phaedr. 110. C: γύψου ἢ χιόνος λευκοτέραν. Phil. 53. B: λευκότερον. Pol. X. 617. A: λευκότατον χρώμα.

λευκότης, ἢ, candor. Lys. 217. D: καὶ μὴν παρείη γ' ἂν αὐταῖς λευκότης. Theaet. 182. A: λευκότητος. D. Lys. 217. D: παρούσης λευκότητος. Pol. X. 617. A: λευκότητι. Theaet. 156. D: τὴν λευκότητα.

λευκῶ, dealbo. Legg. VI. 785. A: ἐν τοίχῳ λελευκωμένῳ.

λευχειμονῶ, alba indutus sum veste. Pol. X. 617. C: λευχειμονούσας (Μοίρας).

λέων, ὁ, leo. Soph. 262. B: ὅταν λέγῃται λέων cet. Crat. 393. B: τὸν λέοντος ἔκγονον λέοντα καλεῖν. Pol. IX. 590. B: ἀντὶ λέοντος πίθηκον γίγνεσθαι. X. 620. B: λέοντος βίον. Charm. 155. D. Pol. I. 341. C: ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα. IX. 588. E. Alc. I. 123. A. Legg. IV. 707. A: καὶ λέοντες ἂν ἐλάφους ἐθισθεῖεν φεύγειν. Polit. 291. A: πολλοὶ ... λέουσι τῶν ἀνδρῶν εἴξαισι. Gorg. 483. E: ὥσπερ λέοντας.

λεῶς, ὁ, populus. Legg. IV. 707. E: τίς ὁ κατοικοῖζόμενος ὑμῖν λεῶς ἔσται; Pol. V. 458. D: πρὸς τὸ πείδειν τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν λεῶν.

λεωφόρος, ἢ (int. ὁδός), via publica. Legg. VI. 763. C: τῶν ἐκ τῆς χώρας λεωφόρων εἰς τὴν πόλιν ἀεὶ τεταμένων. λήγω, desino, deficio; etiam defloresco; c. genit. desisto et liberor; etiam amitto. Phaedr. 245. C: οὐποτε λήγει κινούμενον. 255. D: λήγει ... τῆς ὁδύνης. Pol. IV. 440. D: οὐ λήγει τῶν γενναίων πρὶν ἂν cet. Alc. I. 131. C: ἐπειδὴ λήγει ἀνδρῶν (τὸ σῶμα). E: τὰ δὲ σὰ λήγει ὥρας. Phaedr. 114. B: λήγουσι τῶν κακῶν. Pol. VI. 490. B: καὶ οὕτω λήγοι ὠδίνος. 498. B: ὅταν δὲ λήγῃ ... ἡ ῥώμη. Conv. 219. A: ὅταν ἡ τῶν ὀμμάτων (ὄψις) τῆς ἀκμῆς λήγειν ἐπιχειρῇ. Pol. III. 407. C: ὠδίνοντα μήποτε λήγειν περὶ τοῦ σώματος. Legg. VI. 758. B: παραδιδόντας μηδέποτε λήγειν. Ep. VII. 326. D: ἀναγκαῖον δὲ εἶναι ταύτας τὰς πόλεις εἰς τυραννίδας ... μεταβαλλούσας μηδέποτε λήγειν. Alc. I. 131. D: λήγοντος τοῦ σώματος. Conv. 183. E: ἅμα ... τῷ τοῦ σώματος ἀνθεὶ λήγουντι. Ep. VII. 337. A: ἄλλως δὲ οὐκ ἔσιν ὥς ἂν ποτε κακῶν λήξαι πόλιν ἐν αὐτῇ στασιάζουσα. Phaedr. 254. E: ὅταν ... ὁ πονηρὸς τῆς ὑβρεως λήξῃ. Legg. VII. 790. B: μήπω λήξωμεν τῆς τοιαύτης νομοθεσίας. III. 701. C: μὴ λήξαι ποτε κακῶν. Phaedr. 240. E: λήξας ... τοῦ ἔρωτος. 254. C: λήξας τῆς ὁδύνης. Tim. 42. C: ἀλλὰ ττων τε οὐ πρότερον πόνων λήξοι. Ep. VII. 326. A: κακῶν ... οὐ λήξουν τὰ ἀνθρώπινα γένη πρὶν ἂν cet.

λήθη, ἢ, obliuio. Phil. 33. E: ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος. Conv. 208. A: λήθη γὰρ ἐπιστήμης ἔξοδος. Legg. III. 682. B. Phaedr. 248. C: λήθης τε καὶ κακίας πληθεύεισα.

276. D: εἰς τὸ λήθης γῆρας ἐὰν ἱκνῆται. Theaet. 144. B: λήθης γέμοντες. Phil. 52. A. Pol. VI. 486. C. Tim. 87. A: λήθης ... καὶ θυσμαθίας. Menex. 248. C: τῆς ... τύχης μάλιστα ἂν εἶεν ἐν λήθῃ. Phaedr. 250. A: ὥστε ... λήθῃ ὧν τότε εἶδον ἱερῶν ἔχειν. 275. A: λήθῃν ... παρέξει. Gorg. 493. D: δι' ἀπιστίαν τε καὶ λήθῃν. Phaed. 75. D: ἢ οὐ τοῦτο λήθῃν λέγομεν ... ἐπιστήμης ἀποβολήν; Phil. 63. E: δι' ἀμέλειαν λήθῃν ἐμποιοῦσαι. Legg. II. 666. B: (ὥστε) θυςθυμίας λήθῃν γίγνεσθαι. Locr. 103. B: λήθαι. λητίζομαι, *infesto*. Epin. 976. A: ὅσων (ν. ὅσον) ὥραι ψύχει καὶ καύριαι ἀκαίρῳ ... λητίζονται τῶν τῶν ζώων φύσιν. ληκυθορ, ὁ, *ampulla olearia*. Charm. 161. E: ληκυθον. Hipp. min. 368. C.

λήμμα, τό, *reditus*. Legg. X. 906. B: ψυχὰι ... ἀδιον λήμμα (λήμα?) κεκτημέναι. XI. 920. C: λήμμα τε καὶ ἀνάλωμα. Ib. τὸ γιγνόμενον ἀνάλωμα καὶ λήμμα.

λήξις, ἡ, *sortitio et portio sortito accepta*, et in univ. *id quod sorte obtingit*. Pol. IV. 425. D: (περὶ) δικῶν λήξεως. Id. Legg. XII. 949. C. Critia 113. B: περὶ τῆς τῶν θεῶν λήξεως. 109. C: οὕτω μίαν ἄμικω λῆξιν τήνδε τὴν χώραν εἰλήχατον ὡς οἰκίαν. 114. A: τὴν κύκλῳ λῆξιν. B. Legg. V. 740. A. VI. 765. D: καθ' ἡντιναοῦν ἀρχῆς λῆξιν καὶ κρίσιν. V. 747. E: ἐν οἷς θεῖα τις ἐπίπνοια καὶ δαιμόνων λήξεις εἶεν. XII. 956. E: προτέρων τε καὶ ὑστέρων (δικῶν) λήξεις. Critia 116. C: ἐκ πασῶν τῶν δέκα λήξεων. Legg. VIII. 846. B: λήξεων ... πέρι δικῶν. XII. 948. D: ἐν ... λήξεσι δικῶν. Critia 113. B: ὅτι κατενείμαντο γῆν πᾶσαν ... μείζους λήξεις ... καὶ ἐλάττους.

ληπτός, ἡ, ὄν, *qui comprehendí potest*. Pol. VII. 529. D: ἃ δὴ λόγῳ ... καὶ διανοίᾳ ληπτὰ.

ληρημα, τό, *peritiae*. Gorg. 486. C: εἴτε ληρήματα χρηρ φάναι εἶναι εἴτε φλυαρίας.

λήρος, ὁ, *pugae*, *qui vel quod pro nihilo est* (vern. *leer*, h. e. *nichtig* vel *nichts*). Legg. III. 698. A: ὅτι λήρος πρὸς χρυσόν τε καὶ ἀργυρόν ἐστιν ἐκάστοτε τὰ λεγόμενα τίμια καὶ καλὰ κατὰ πόλιν. Phaed. 72. B: ὅτι ... πάντ' ἂν (ν. πάντα) λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξετε. Theaet. 151. C: ἐπειδὴν τινα λῆρον αὐτῶν ἀφαιρῶμαι. Charm. 176. A: ἐμὲ ... λῆρον ἡγεῖσθαι εἶναι. Theaet. 176. D: ὅτι οὐ λῆροί εἰσι. Prot. 347. D: ἀνευ τῶν λήρων τε καὶ παιδιῶν τούτων. Hipp. mai. 304. B: λήρους καὶ φλυαρίας ... μεταχειριζόμενος.

ληρῶ, *pugor*, *pugas ago* vel *dico*. Theaet. 163. D: μὴ οὖν ἐγὼ ληρῶ; Gorg. 497. A: ὅτι ἔχων ληρεῖς. Lach. 195. A: ταῦτά τοι καὶ ληρεῖ. Lys. 205. A: ληρεῖ τε καὶ μαινεσθαι. Phaedr. 260. D: τί ποτ' ... ληρεῖτε; Theaet. 152. A: εἰκός ... σοφὸν ἄνδρα μὴ ληρεῖν. Charm. 173. A. Hipp. mai. 298. B: ληρῶν. Theaet. 171. D: ληρούντα. Epin. 983. C. Euthyd. 304. E: ληρούντων.

ληρώδης, ὁ ἦ, *nugatorius*. Theaet. 174. D: ληρώδης δοκεῖ πῖναι.

ληστεία, ἡ, *piratica*. Legg. VII. 823. E: ληστείας ... ἡμερος ἐπελθών.

ληστής, ὁ, *latro; pirata*. Gorg. 507. E: ληστοῦ βίον ζῶντα. Legg. VII. 823. B: ληστών ... θῆραι. Polit. 298. D: πρὸς τὰς τοῖς λησταῖς ἐντεύξεις. Pol. I. 351. C: ληστάς ἢ κλέπτας. Legg. VIII. 831. E: τοὺς ... ἀνδρείους ληστάς cet.

ληστικός, ἡ, ὄν, *latrocinalis; fem. latrocinatio*. Soph. 222. C: τὴν ... ληστικὴν cet.

λήψις, ἡ, *acceptio; reditus*. Pol. I. 332. A: ἐάνπερ ἡ ἀπόδοσις καὶ ἡ λήψις βλαβερά γίγνηται. 346. D: ἡ τοῦ μισθοῦ λήψις. 343. D: ὅταν τε λήψεις (ῶσιν). Alc. I. 123. A: ἐκ ... τῶν τοιούτων μέγισται λήψεις καὶ πλεῖσταί εἰσι τοῖς βασιλεύουσιν.

λίαν, *nimis*. Prot. 310. C: ἐπειτὰ μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. 350. B: καὶ λίαν γε θαρρόντας. Phaedr. 229. D: λίαν ... δεινοῦ ... ἀνδρὸς (ἡγοῦμαι). Theaet. 173. B: ἵνα μὴ καὶ ... λίαν πολὺ τῇ ἐλευθερίᾳ ... τῶν λόγων καταχωμέσθαι. Crat. 415. C: τὸ γὰρ λίαν ἰσχύς τίς ἐστι. Parm. 130. D: μὴ λίαν ἢ ἄτοπον. Phil. 24. E: καὶ τὸ λίαν (δεχόμενα). 26. A: τὸ ... πολὺ λίαν ... ἀφείλετο. Pol. VIII. 549. D: λίαν ἀνειμένους. Legg. IV. 722. A: λίαν εὖθητες. Crit. 44. B: λίαν γε (ἐναργές). Hipp. mai. 293. D. Cum superl. Eryx. 393. E: ὅπως ἂν βέλτεστα λίαν πράττοι τὰ ... πράγματα.

λιβανωτός, ὁ, *thus*. Legg. VIII. 847. B: λιβανωτόν. λιγυρός, ὁ, ὄν, *stridulus, argutus* (vern. *schwirrend*). Phaedr. 230. C: θειρόν τε καὶ λιγυρόν ὑπὸ χειρὶ τῷ τῶν τετρίγων χορῶ.

λιγύς, εἶα (ιον. λίγεια), ὁ, *argutus* (v. λιγυρός). Phaedr. 237. A: εἴτε δι' ὧδ' εἶδος λίγεια (in orat. festive poetica).

λιθίδιον, τό, *lapillus*. Phaed. 110. D: τὰ ἐνθάδε λιθίδια.

λίθινος, ἡ, ὄν, *lapideus*. Tim. 60. B: σῶμα λίθινον. Critia 116. A: λιθίνω ... τείχει. Polit. 288. B: ὅσα γήινα περιβλήματα καὶ λίθινα. Legg. XII. 947. D: κλίνας ... λιθίνας. Pol. VII. 515. A: λίθινα τε καὶ ξύλινα (ζῶα). Legg. XII. 958. E: λίθινα ... ἐπιστήματα. Hipp. mai. 290. C.

λιθιῶ, *calculo* (in vesica) *laboro*. Legg. XI. 916. A: ἀνδράπουδον ... λιθιῶν (λιθῶν? V. Lob. ad Phryn. p. 80.).

λιθοβόλος, ὁ, *qui lapides iacit* (Steinschleuderer). Critia 119. B: γυμνήτας ... λιθοβόλους καὶ ἀκοντιστάς.

λιθοειδής, ὁ ἦ, *lapidi similis*. Tim. 74. A: λιθοειδὲς περιβόλῳ.

λιθολόγος, ὁ, *qui lapides lectos componit, e lapidibus*

castrum (fere vern. *Maurer*). Legg. X. 902. E: οἱ λιθολόγοι. XI. 858. B: λιθολόγοις.

λίθος, ὁ (etiam ἡ, in coticula et lapide Heraclio), *lapis*. Tim. 60. D: γέγονε τὸ μέλαν χρώμα ἔχον λίθος. Hipp. mai. 292. D: λίθος ... μυλίας. Ion. 533. D: αὐτὴ ἡ λίθος (int. Ἡρακλεία). Gorg. 494. B: οὐδὲ λίθου (βίον λέγεις). Crat. 395. D. Ion. 533. E: ἐξ ἐκείνης τῆς λίθου. 535. E. 536. A. Lach. 184. A: βαλόντος τινός λίθου Ion. 533. D: ἐν τῇ λίθῳ cet. Gorg. 494. A: τὸ ὡσπερ λίθον ζῆν. Phaed. 74. A: οὐδὲ λίθον λίθῳ (λέγω ἴσον εἶναι). Conv. 198. C: μὴ ... αὐτόν με λίθον τῇ ἀφωνία ποιήσῃ. Eryx. 405. B: λίθον ἐνήσσαι. Gorg. 492. E: οἱ λίθοι ... ἂν οὕτω γε καὶ οἱ νεκροὶ εὐδαιμονέσταιτο εἰεν. Phaed. 110. A. Gorg. 486. D: τούτων τινὰ τῶν λίθων, ἡ (F. αἱ. An αἱς?) βασανίζουσι τὸν χρυσόν, τὴν ἄριστην. Pol. I. 333. B: εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν. Tim. 61. B: ὅσα ... λίθων χυτὰ εἶδη καλεῖται. 80. C: τῶν Ἡρακλείων λίθων. Legg. VIII. 834. A: λίθων βολῇ. XII. 947. D: λίθων προτίμων. Pol. V. 469. E: τῶν κυνῶν αἱ τοῖς λίθοις οἷς ἂν βληθῶσι χαλπαίνουσι. Eryx. 400. B: λίθοις ἐγγεγλυμμένοις. Gorg. 468. A: λίθους καὶ ξύλα. Phaed. 110. D. Critia 116. B: μιν γύνντες τοὺς λίθους. Legg. VIII. 838. E: μὴδ' εἰς πέτρας τε καὶ λίθους σπεύροντες. De lege 319. A: λίθους ... εἶναι ἱερούς καὶ ξύλα cet.

λιθοτομία, αἱ, *lapicidinae* (carcer Syracus.). Ep. II. 314. E: τὸν ἐκ τῶν λιθοτομιῶν (v. λατομιῶν) εὖ ἐποίησας ἀφείς.

λιθῶδης, ὁ ἡ, *lapidosus* (vern. *steinig*). Theaet. 194. E: οἱ ... τραχὺ λιθῶδές τε (v. τι) ... ἔχοντες (κέαρ).

λιμήν, ὁ, *portus*. Tim. 25. A: λιμὴν στεγνόν τινὰ ἔχων εἰσπλουν. Critia 117. E: ὁ μέγιστος λιμήν. Ib. λιμένος. Gorg. 511. E: ἀποβιβάσας εἰς τὸν λιμένα. Theaet. 142. A: εἰς λιμένα καταβαίνων. Legg. IV. 704. B: λιμένες ἄρ' εἰσὶ —; Gorg. 455. B: λιμένων κατασκευῆς (πέρι). 519. A: λιμένων καὶ νεωρίων cet. Legg. VI. 758. E. VII. 824: ἐν λιμέσι. XII. 952. E. Pol. IV. 425. D: ἡ κατ' ἀγορὰς ἡ λιμένας. Critia 115. C. Legg. IX. 871. A.

λίμνη, ἡ, *stagnum, palus*. Phaed. 113. A: παρ' ἔσχατα τῆς ... λίμνης. Ib. εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσίαδα. D. 114. A. Legg. V. 736. B: οἷον δέ τινων ἐνδρόοντων ... εἰς μίαν λίμνην. Polit. 264. C: ἐν ταῖς βασιλικαῖς λίμναις. Legg. VII. 824: (ἐν) ἔλσει καὶ λίμναις. Phaed. 112. C: θαλάττας τε καὶ λίμνας ... ποιεῖ. Soph. 222. A. Pol. III. 405. D: ρευμάτων τε καὶ πνευμάτων ὡσπερ λίμνας ἐμπιπλάμενους. Critia 114. E: καθ' ἑλὴ καὶ λίμνας καὶ ποταμούς. 118. B.

λιμοκτονία, ἡ, *inedia*. Prot. 354. A: διὰ καύσεων ... καὶ λιμοκτονιῶν.

λιμοκτονῶ, *inedia debilito*. Pol. IX. 588. E: τὸν δὲ ἄνθρωπον λιμοκτονεῖν cet.

λιμός, ὁ, *fames*. Conv. 191. A: ἀπέθνησκον ὑπὸ (v. ὑπὸ τοῦ) λιμοῦ. Pol. III. 416. A. Euth. 4. D. Gorg. 464. D: λιμῷ ἂν ἀποθάνειν τὸν ἱατρὸν. Conv. 207. B: αὐτὰ τῷ λιμῷ παρατεινόμενα. Men. 91. E: ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν.

λίνον, τό, *linum* (vern. *Linnen*). Euthyd. 298. C: οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις (pron.). Polit. 280. C: τὴν ἐκ τῶν λίνων ... δημιουργίαν πᾶσαν ἀφείλομεν.

λινούς, ἡ, οὖν, *lindeus*. Crat. 389. B: ἱματίῳ ... λινῷ (v. λίνῳ). Ep. XIII. 363. A: τῶν Σικελικῶν τῶν λινῶν (int. χιτωνίων).

λιπαρής, ὁ, ἡ, *tenax, qui adhaerescit alicui rei*. Crat. 413. A: ἅτε λιπαρὴς ὢν περὶ αὐτοῦ. Hipp. min. 372. A: ὡς λιπαρὴς εἰμι πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τῶν σοφῶν. 369. D: εὐρήσεις γάρ με λιπαρῇ ὄντι περὶ τὰ λεγόμενα ὑπὸ τούτου.

λιπαρός, ὁ, ὄν, *pinguis; nitidus*. Tim. 60. A: στίλβον λιπαρόν τε φανταζόμενον. 82. D: γλίσχρον καὶ λιπαρόν. 84. A: ἐκ λιπαροῦ καὶ λείου cet. Lys. 216. C: λιπαρῷ. Crat. 427. B: τὸ λιπαρόν καὶ τὸ κολλῶδες (ὠνόμασε). Tim. 82. D: λιπαρώτατον.

λιπαρῶ, *insto, instanter rogo vel quaero*. Crat. 391. C: λιπαρεῖν χρὴ τὸν ἀδελφὸν καὶ δεῖσθαι αὐτοῦ cet. Clit. 410. B: λιπαρῶν ἀπείρηκα. Crat. 413. B: λιπαροῦντος ... ἐμοῦ ὃ τι αὐτὸς ἐκεῖνος λέγει. Ion. 541. E: πάλαι ἐμοῦ λιπαροῦντος.

λιπαρῶς, *instanter, assidue*. Legg. XI. 931. C: ἐν εὐχαίς λιπαρῶς εἰς ἀγαθὰ τοῖς παισὶ παρακαλούντος θεοῦς. Cum v. ἔχειν est *instare* (vern. *auf etwas bestehen*). Prot. 335. B: οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω παρὰ τὰ σοι (al. τὰ σοί) δοκοῦντα τὴν συνουσίαν ἡμῖν γίνεσθαι. Etiam *vehementer cupere*. Prot. 315. E: οὐκ ἐδυνάμην ἔγωγε μαθεῖν ἔξωθεν, καίπερ λιπαρῶς ἔχων ἀκούειν τοῦ Προδίκου.

λίσπαι, αἱ, *tali medii dissecti*. Conv. 193. A: ὥσπερ λίσπαι.

λίσσομαι, *precor; oro*. Pol. II. 366. A: λισσόμενοι (*precibus*) ... πείθοντες cet. 564. E. et III. 393. A. (Hom.).

λιτανεύω, *supplico*. Pol. III. 388. B: λιτανεύοντα.

λίτρον, *salis genus quod dicitur alcalinum minerale (natrum)*. Tim. 60. D: τὸ ... ἐλαίου καὶ γῆς καθαρτικὸν γένος λίτρον (sic Par. A. Vulgo νίτρον). 65. D: ἡ τῶν λίτρων δύναμις.

λιτρώδης, ὁ, ἡ, *salis lixivii proprius*. Tim. 65. E: τὰ ... ὑποδεέστερα τῆς λιτρώδους (v. νιτρώδους) ἔξως.

λίχνεία, ἡ, *aviditas (cibi et potionis)*. Pol. VII. 519. B: λιχνείαις.

λίχνος, ἡ, ὄν, *gulosus*. Pol. I. 354. B: ὥσπερ οἱ λίχνοι τοῦ αἵε παραφερομένου ἀπογεύονται ἀρπάζοντες. In univ.

avidus vel cupidus. Pol. IX. 579. B: λίγνῳ ... ὄντι αὐτῷ τὴν ψυχὴν.

λοβός, ὁ, lobulus qui dicitur (?). Tim. 71. C: λοβόν.

λογίδιον, τό, oratiuncula. Eiyx. 401. E: ἐτάραντέ γε αὐτὸν ... τὸ λογίδιον.

λογίζομαι, *ratiocinor, reputo; concludo, colligo; in univ. cogno, meditor*. Gorg. 524. B: ἐκ τούτων τῶν λόγων τοιόνδε τι λογίζομαι συμβαίνειν. Phaed. 91. A. Gorg. 512. A: λογίζεται ... ὅτι cet. Phaed. 65. C: λογίζεται ... τότε κάλιστα ὅταν cet. 83. C: οὐ λογίζεται αὐτό. Crat. 399. C: (ὅτι) λογίζεται τοῦτο ὃ ὅπωπεν. Pol. IV. 439. D: τὸ μὲν ᾧ λογίζεται cet. Legg. VII. 798. C: οὐ λογίζονται τότε ὅτι cet. Theaet. 165. D: ἐξ οὗν τούτων λογίζου τί σοι συμβαίνει. Phaed. 62. D: οὐκ ἂν λογίζοιτο ὅτι οὐ δαί cet. Tim. 56. E: ὥδε ... λογιζώμεθα αὐτὰ πάλιν ὡς cet. Gorg. 511. E: λογιζεσθαι ... ἐπίσταται ὅτι cet. Phaed. 65. C: ἐν τῷ λογιζεσθαι. Phil. 21. A: τοῦ ... λογιζεσθαι τὰ δέοντα. Pol. VII. 522. E: λογιζεσθαί τε καὶ ἀριθμεῖν δύνασθαι. Epin. 979. A. Phaed. 97. D: ταῦτα ... λογιζόμενος. Pol. II. 366. A. Tim. 55. C. Phaed. 63. B: λογιζομένη (ἡ ψυχὴ) ὅτι cet. Pol. I. 339. A: τῷ ὁρθῶς λογιζομένῳ. Crit. 46. B: ὅς ἂν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνεται. Lach. 193. A: φρονίμως λογιζόμενον. Tim. 75. B: λογιζομένοις. 69. A: λογιζομένους. Apol. 21. D: πρὸς ἑμαυτὸν ... ἐλογιζόμην ὅτι cet. Phaedr. 246. C: οὐδ' ἐξ ἐνός λόγου λελογισμένον. Tim. 34. A: οὗτος ... λογισμός ... λογισθεῖς. 52. D. Phaed. 84. A: ἀλλ' οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου. Tim. 77. C: τῶν αὐτοῦ τι λογισασθαι κατιδόντι φύσει οὐ παραδέδωκεν ἡ γένεσις. Phil. 18. C: τοῦτον ... τὸν δεσμόν αὐτὸν λογιζόμενος ὡς ὄντα ἓνα cet. Tim. 30. A. Men. 82. D: λογιζόμενος εἶπέ. Epin. 974. A: λογιζόμενον τὸν βεβιωμένον ἑαυτῷ βίον. Pol. X. 602. D: τὸ λογιζόμενον καὶ μετρήσαν ἧ καὶ στήσαν. Polit. 270. B: λογιζάμενοι. Tim. 61. E: λογιστέον.

λογικός, ἡ, ὄν, *rationis compos (rationalis ap. Quintil. al.); fem. ratio*. Locr. 99. E: τὰς ... ἀνθρωπίνας ψυχὰς τὸ μὲν λογικόν ἐστι καὶ νοερόν cet. 102. E: λογικᾶς δὲ (νόσος) ἀμαθία καὶ ἐκφροσύνα. 99. E: τῷ ... λογικῷ. Ib. ἐν τῷ λογικῷ μέρει.

λογισμός, ὁ, *computatio; etiam (praecipue plur.) computandi vel numerandi ratio et numerus*. Pol. I. 340. D: ὅς ἂν ἐν λογισμῷ ἀμαρτάνῃ. X. 603. A: τὸ μέτρω γε καὶ λογισμῷ πιστεύον. Legg. III. 697. E: ἀπεραντους λογισμῷ (*ad numerum*). Phaedr. 274. C: τοῦτον ... πρῶτον ἀριθμόν τε καὶ λογισμὸν εὐρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν. Pol. VII. 522. C: λέγω δὲ αὐτὸ (τὸ ἐν καὶ τὰ δύο ... διαγιγνώσκειν) ἐν κεφαλῇ ἀριθμόν τε καὶ λογισμὸν. IX. 587. E: ἀμήχανον ... λογισμὸν καταπεφόρηκας cet. Euth. 7. B: ἐπὶ

λογισμὸν ἐλθόντες. Hipp. min. 367. A: περὶ λογισμὸν καὶ ἀριθμὸν εἶναι τινα ἄνθρωπον ψευδῆ. Legg. VII. 817. E: λογισμοὶ ... καὶ τὰ περὶ ἀριθμούς ἐν μάθημα. Phil. 56. E: τῆς κατὰ φιλοσοφίαν γεωμετρίας τε καὶ λογισμῶν καταμελειωμένων. Pol. VII. 526. D. Legg. VII. 809. C: λύρας πέρι καὶ λογισμῶν. Hipp. mai. 285. C. al. Legg. XII. 967. B: ὅπως μή ποτ' ἂν ἄψυχα ὄντα οὕτως εἰς ἀκρίβειαν θαυμαστοῖς λογισμοῖς ἂν ἐχρῆτο. Prot. 318. E: λογισμούς τε καὶ ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν ... διδάσκοντες. Polit. 257. A: τοῦ περὶ λογισμούς καὶ τὰ γεωμετρικά κρατίστον. B: τὸ περὶ τοὺς λογισμούς ἀμάρτημα. Pol. VI. 510. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας τε καὶ λογισμούς ... πραγματευόμενοι. VII. 525. C: τοῦ περὶ τοὺς λογισμούς μαθήματος. Legg. VII. 819. B. Hipp. min. 366. E. **ratiocinatio*, h. e. *reputatio*, *cogitatio*, *consideratio*; *notio et conclusio*; in univ. *ratio*. Tim. 34. A: οὗτος ... πῶς λογισμὸς ... λογισθεῖς. Legg. I. 644. D. Phaedr. 66. A: μήτε τινα ἄλλην αἰσθησὶν ἐφέλκων μηδμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ. Soph. 248. A: διὰ λογισμοῦ (οἶστος δι' αἰσθήσεως). Phil. 21. C: λογισμοῦ ... στερόμενον. Conv. 207. B: τοὺς ... ἀνθρώπους ... οἷοιτ' ἂν τις ἐκ λογισμοῦ ταῦτα ποιεῖν. Pol. IX. 586. D: ἄνευ λογισμοῦ τε καὶ νοῦ. Tim. 36. E: λογισμοῦ ... μετέχουσα καὶ ἁρμογίας. Phaedr. 249. B: εἰς ἐν λογισμῷ ξυναιρούμενον. Phaedr. 79. A: τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ. 84. A: ἐπομένη τῷ λογισμῷ καὶ αἰεὶ ἐν τούτῳ οὐσα. Parm. 130. A: ἐν τοῖς λογισμῷ λαμβανόμενοις. Pol. IV. 431. C: αἱ ... μετὰ νοῦ τε καὶ δόξης ὁρθῆς λογισμῷ ἄγονται. VI. 496. D: ταῦτα πάντα λογισμῷ λαβών. Tim. 52. B: ἀπτόν λογισμῷ τινὲ νόθῳ. 72. A: πάντα λογισμῷ διελέσθαι. Men. 98. A: ἕως ἂν τις αὐτὰς δῇσῃ αἰτίας λογισμῷ. Def. 412. B: ἀκολουθήσεις τῷ ὀρθῷ λογισμῷ. Id. 415. D. Pol. IV. 440. A: ὅταν βιάζωνται τινα παρὰ τὸν λογισμὸν ἐπιθυμίαι. VII. 524. B: λογισμὸν τε καὶ νόησιν ... παρακαλοῦσα. Tim. 30. B: διὰ ... τὸν λογισμὸν τόνδε. Legg. VII. 805. A: λογισμὸν ... περὶ τούτων τοιόνδε τινα ἔχω. X. 896. C: λογισμοὶ καὶ δόξαι ἀληθεῖς. Soph. 254. A: τῇ τοῦ ὄντος αἰεὶ διὰ λογισμῶν προσκείμενος ἰδέα. Tim. 47. C: λογισμῶν κατὰ φύσιν ὀρθότητος μετασχόντες. Phil. 52. A: ἐν τισι λογισμοῖς τοῦ παθήματος. Legg. X. 897. C: τοῦ κινήσει ... καὶ λογισμοῖς. Phil. 11. B: ἀληθεῖς λογισμούς.

λογιστής, ὁ, *ratiocinator*. Polit. 260. A. Pol. I. 340. D: (ὅτι) ὁ λογιστής ἐξέμαρτε.

λογιστικός, ἡ, ον, *ratiocinandi peritus vel facultate praeditus*; etiam *rationi consentaneus*; fem. (etiam neutr.) *ratiocinandi vel computandi peritia vel ars* (eaeque vulgares quae distinguuntur ab arithmetica); neutr. *ea pars animi quae mentis et consilii est* (Cic.). Theaet. 145. A: ἡ καὶ ἀστρονομικὸς καὶ λογιστικός —; Hipp. min. 367. C: ὁ λογιστικός. Gorg.

450. D: οἶον ἀριθμητικὴ καὶ λογιστικὴ καὶ γεωμετρικὴ cet.
 451. B: τὰ μὲν ἄλλα καθάπερ ἡ ἀριθμητικὴ ἢ λογιστικὴ
 ἔχει ... διαφέρει δὲ τοσούτον ὅτι cet. Polit. 259. D: λογι-
 στικὴ ... ἦν ... τῶν γνωστικῶν ... τεχνῶν. Pol. VII. 525.
 A: ἀλλὰ μὴν λογιστικὴ τε καὶ ἀριθμητικὴ περὶ ἀριθμὸν
 πᾶσα. Charm. 166. A. Def. 414. C: λογιστικὴ φορά (δόξα).
 Pol. IX. 571. C: ὅσον λογιστικὸν ... καὶ ἄρχον ἐκείνου. Charm.
 165. E: τῆς λογιστικῆς τέχνης. 166. A: αὐτῆς τῆς λογιστι-
 κῆς. Hipp. min. 366. C: λογισμῶν καὶ λογιστικῆς. Pol. IV.
 440. E: τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ. 441. A.
 X. 602. E. IX. 587. D: δῆλον ... τῷ γε λογιστικῷ (*ratio-
 nandi peritō*). VII. 525. B. Polit. 260. A: τῇ λογιστικῇ. Pol.
 IV. 441. A: ἐπίκουρον ὃν τῷ λογιστικῷ φύσει. X. 604. D.
 I. 340. D: ἡ λογιστικὸν (καλεῖς σὺ) ὅς ἂν ἐν λογισμῷ ἁμαρ-
 τάνῃ —; IV. 439. D: τὸ μὲν ... λογιστικὸν προσαγορεύον-
 τες τῆς ψυχῆς. X. 605. B: ἀπόλλυσι τὸ λογιστικόν. Tim.
 37. C. Charm. 174. B: ἀλλ' ἢ τὸ λογιστικόν (i. q. τὴν λο-
 γιστικὴν; int. οἶδε); Pol. VII. 526. B: ὥς οἱ ... φύσει λογι-
 στικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα ... ὅς εἰς φαίνονται. Legg.
 III. 689. C: ἂν καὶ πάννυ λογιστικοὶ ... ὡοί. Euthyd. 290. B.

λογογραφία, ἡ, *orationum scriptio et in univ. librorum
 confectio*. Phaedr. 257. E: ἐρῶσι λογογραφίας. 258. B.

λογογραφικός, ἡ, ὄν, *oratorius*. Phaedr. 264. B: σὺ
 δ' ἔχεις τινὰ ἀνάγκην λογογραφικὴν, ἢ —;

λογογράφος, ὁ, *orationum* (praec. forensium) *scriptor*.
 Phaedr. 258. C: ὥστε ... ἀθάνατος γενέσθαι λογογράφος ἐν
 πόλει. 257. C: διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλει λογογράφον.

λογοδαίδαλος, ὁ, *dicendi artifex* (vern. *Redekünstler*).
 Phaedr. 266. C: τὸν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον.

λογοποιικός, ἡ, ὄν, *ad orationes* (forenses) *scribendas
 pertinens*. Euthyd. 289. C: εἰ τὴν λογοποικὴν τέχνην μά-
 θοιμεν.

λογοποιός, ὁ, *orationum* (praec. forensium) *scriptor*.
 Euthyd. 289. E: οἱ ἄνδρες αὐτοὶ οἱ λογοποιοί. D: ἡ τῶν
 λογοποιῶν τέχνη. Ib. ὁρῶ ... τινὰς λογοποιούς οἱ τοῖς ἰδίοις
 λόγοις οἷς αὐτοὶ ποιοῦσιν οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι.

λόγος, ὁ, I. *oratio*, h. e. *sermo*, *disputatio*, *quaestio*
 (praec. philosophia); *oratio continua* (velut forensis); *expositio*;
narratio; *fama*. Definitur Soph. 208. C: διανοίας ἐν φωνῇ
 ὥσπερ εἰδωλον. 262. D. 263. E. Theaet. 206. D. Crat.
 431. B. al. Prot. 347. B: ἔστι ... καὶ ἐμοὶ λόγος περὶ αὐ-
 τοῦ εὖ ἔχων. Phaedr. 235. E: περὶ οὗ ὁ λόγος. Gorg. 453.
 B: περὶ οὗτου ὁ λόγος ἐστί. Phaed. 75. C. Soph. 251. C.
 Pol. V. 476. B. Apol. 26. B: ὦν (θεῶν) νῦν ὁ λόγος ἐστιν.
 (Etiam sine artic. Prot. 323. D. Hipp. mai. 293. D. Euth.
 5. C. al.). Phaedr. 237. C: ἐπειδὴ σοὶ καὶ ἐμοὶ ὁ λόγος
 πρόκειται, πότερον cet. Gorg. 512. E: ἱκανὸς γὰρ αὐτῷ ὁ
 λόγος (*materies ad dicendum*). Phaed. 101. E: ἐκείνοις ... ἴσως

οὐδὲ εἰς περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φρόντις. Theaet. 204. B: ὡς ὁ νῦν λόγος. Polit. 272. B: ὄν (βίον) λόγος ἐπὶ Διὸς εἶναι. Phil. 18. B: ὡς λόγος (ut traditur). 65. C. Conv. 196. D. Legg. X. 899. A: ὡς λόγος ἐστὶ τινων. Pol. I. 330. A: τοῖς ... μὴ πλουσίοις ... εὐ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος (in ai qui —, idem bene vel recte dicitur). II. 366. B: ὡς ὁ τῶν πολλῶν ... λεγόμενος λόγος. Tim. 77. B: ὁ μεταξὺ φρενῶν ὀμφαλοῦ τε ἰδρυσθαι λόγος (i. q. dicimus vel diximus). Legg. VIII. 840. A: Κρίσωνα ... ὁ αὐτός που λόγος ἔχει. II. 672. B: λόγος τις ἄμα καὶ φήμη ὑποῖται πως ὡς cet. Sermo tamquam persona ipse loquens inducitur. Phaed. 87. A: εἰ οὐν ἂν φαίη ὁ λόγος ἔτι ἀπιστεῖς —; Soph. 238. B: ὡς φησιν ὁ λόγος. Phaed. 50. A. 51. C: ἀλλ' εὐθύ τι λέγω, φησὶν ὁ λόγος. Legg. I. 644. E. al. Prot. 328. D: ἀνεπαύσατο τοῦ λόγου. Pol. II. 357. A: ὥμην λόγου (Par. K. τοῦ λόγου) ἀπηλλάχθαι. Phaedr. 242. B: Σιμμίαν ἐξαίρω ... λόγου. Id. Conv. 176. B. Pol. VI. 492. E: θεῖον ... ἐξαιρώμεν (v. ἐξαίρω) λόγου. IX. 588. A: ἐπειδὴ ἐνταῦθα λόγον γιγνώσκω. X. 612. C: τοῦ λόγου ἕνεκα (ipsius quaestionis causa). Legg. VI. 781. D: λόγον γ' ἕνεκα. Etiam est Lat. *dicis causa* (vern. nur zum Scheine). Crit. 46. D: ὅτι ἄλλως ἕνεκα λόγου ἐλέγγο. Lach. 196. C. Euthyd. 286. D. Prot. 329. C: ταῦτ' οὐν αὐτὰ διαλθέ μοι ἀκριβῶς τῷ λόγῳ. Gorg. 505. E: δίδειμι ... τῷ λόγῳ ὅτι cet. Soph. 249. D: περιεληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν. Pol. II. 369. C: τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν πόλιν. 376. D: λόγῳ παιδεύωμεν τοὺς ἄνδρας. V. 472. E. Phaedr. 264. C: δεῖν πάντα λόγον ὥσπερ ζῶον συνεστάναι cet. 276. A: τὸν τοῦ εἰδύτος λόγον λέγεις ζῶντα cet. Polit. 285. D: τῆς ὑφαντικῆς ... λόγον (expositionem). Pol. I. 344. D: ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον. Epin. 987. B: ὁ ... Ἐωσφόρος ... Ἀφροδίτης εἶναι σχεδὸν ἔχει λόγον (i. q. dicitur). 988. B: λόγον πολὺν καὶ καλὸν ἔχει cet. Cum v. ποιεῖσθαι est *colloqui, disserere, exponere*. Prot. 317. C: περὶ τούτων ... τὸν λόγον ποιεῖσθαι. Phaedr. 270. A: ὡν δὴ περὶ τὸν πολὺν λόγον ἐποιοῖτο Ἀναξαγόρας. Phaed. 115. D: ὅτι ... ἐγὼ πάσαι πολὺν λόγον πεποιήμεαι ὡς cet. Soph. 239. A: ὡς γε πρὸς ἔν τὸν λόγον ἐποιοῦμην. — Phaedr. 262. C: ἐρῶθη τῷ λόγῳ. 272. A: περὶ ἧς τότε ἦσαν οἱ λόγοι. Pol. II. 364. B. Phaedr. 260. D: τὴν τῶν λόγων τέχνην. 270. A. (sine art. 266. C. 267. B. 277. C: τὸ λόγων γένος). Theaet. 143. C: αἱ μεταξὺ τῶν λόγων διηγήσεις. Conv. 172. B: περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγων. Legg. XI. 935. A: ἐκ λόγων, κούφου πράγματος. Phaedr. 262. D: προσπαίζων ἐν λόγοις. Gorg. 458. D: πολλοῖς ἤδη λόγοις παραγενόμενος. Crat. 430. D: ἵνα μὴ μαχώμεθα ἐν τοῖς λόγοις ἐγὼ τε καὶ σὺ. Pol. IV. 441. E: τρέφουσα λόγοις τε καλοῖς καὶ μαθημιοσι. IX. 592: τῇ ἐν λόγοις κειμένη (πόλει). Prot. 348. A: πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι.

Gorg. 449. D. Phaed. 70. C. Conv. 173. B. Pol. V. 450. E. al. (sine art. Conv. 207. A. Tim. 27. C.). Phaedr. 277. D: τὸ λόγους λέγειν τε καὶ γράφειν. Pol. I. 328. D: αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι. II. 382. E: οὔτε κατὰ φαντασίας οὔτε κατὰ λόγους (ἐξαπατᾷ). Etiam est oratio vel expositio scripta, et in univ. scriptio, liber. Phaedr. 275. E: κυλινδεῖται ... πανταχοῦ πᾶς λόγος cet. Parm. 127. D: τὴν πρώτην ὑπόθεσιν τοῦ πρώτου λόγου ἀναγνῶναι. Phaedr. 275. D: ταῦτόν δὲ καὶ οἱ λόγοι. Parm. 127. E. Phaedr. 276. C: μετὰ λόγων ἀδυνάτων ... αὐτοῖς λόγῳ (ὥς αὖτε) βοηθεῖν. Parm. 127. C: τῶν λόγων ἀναγινωσκομένων. E. Veri potest litterae. A. 365. B: κατήκοος λόγων. — Plur. λόγοι ponitur in arte dicendi et in dicendi vel scribendi genere. Phaedr. 278. C: ὅστις ἐν πολιτικοῖς λόγοις νόμους ὀνομαζων συγγράμματα ἔγραψεν. 270. E: ἂν τῷ τις τέχνην λόγους διδῶ (doceat). 279. A: περὶ αὐτοὺς ... τοὺς λόγους οἷς νῦν ἐπιχειρεῖ. *dictum, effatum. Legg. VI. 778. D: καλῶς ... καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται τὸ cet. Phaed. 85. D: λόγου θαίου τινος. Legg. X. 886. D: εἰσὶν ἡμῖν ἐν γράμμασι λόγοι κείμενοι cet. Phaedr. 275. B: δορὸς λόγους ... μαντικούς. *quicquid ponitur, sumitur cet. (vern. Satz, Annahme, Behauptung, Ansich). Phaed. 88. D: ὁ λόγος οὗτος ... τὸ ἁρμονίαν τινὰ ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν. Crat. 440. B: ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Parm. 128. C: τῷ Παρμενίδου λόγῳ. Phil. 13. A. Phaed. 100. A: ὑποθέμενος ... λόγον. Theaet. 172. B: τὸν Πρωταγόρου λόγον. 183. B: τοῖς τὸν λόγον τοῦτον λέγουσιν. Pol. III. 395. B: εἰ ... τὸν πρώτον λόγον διασώσωμεν. Phaed. 85. C: τὸν ... βέλτιστον τῶν ἀνδραπειῶν λόγον λαβόντα. Apol. 26. D: ὅτι τὰ Ἀναξαγόρου βιβλία ... γέμει τούτων τῶν λόγων. Phaed. 100. A: τὸν ἐν τοῖς λόγοις σκοποῦμενον τὰ ὄντα. 99. E: εἰς τοὺς λόγους καταφρονῶντα ἐν ἐκείνοις σκοπεῖν τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν. *verbum. Phaedr. 241. E: ἐνὶ λόγῳ. Id. Gorg. 524. D. Phaed. 65. D. Theaet. 194. A. Crat. 432. C. al. Etiam nomen. Theaet. 148. D: τὰς πολλὰς ἐπιστήμας ἐνὶ λόγῳ προσεπιεῖν. *proverbium. Phaedr. 240. C: ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα. Conv. 195. B: ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει cet. Legg. VI. 757. A. Gorg. 499. C: κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον. *poësi oppos. est oratio soluta et vera (non ficta) narratio vel expositio. Prot. 320. C: λόγῳ διεξελθὼν (opp. μῦθον λέγων). Pol. III. 390. A: ἐν λόγῳ ἢ ἐν ποιήσῃ. Gorg. 523. A: ὃν σὺ μὲν ἡγήσῃ μῦθον ... ἐγὼ δὲ λόγον. Legg. VII. 810. B: κατὰ λόγον εἰρημμένα μόνον. VIII. 835. A: κατὰ λόγον καὶ κατ' ὥδ' αἰ. VII. 816. A: εἴτ' ἐν ὥδαῖς εἴτ' ἐν λόγοις. Phaed. 61. B: ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους. Epin. 975. D: κατὰ λόγους καὶ μουσικῶν πᾶσαν. Etiam in poësi et facta narratione (fabula) ponitur. Phaed. 60. D: ἐντεῖνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους. Conv. 194. B: μέλ-

λοντος ἐνδείξεσθαι σαυτοῦ λόγους. *Ipsa quoque causa de qua disceptatur vel quaestio ei in univ. res dicitur λόγος.* Legg. I. 634. D: λόγος (sic Eus. Vulgo ὁ λόγος) ἢ ἕτερος εἶη. Apol. 34. E: εἰ ... ἄλλος λόγος (vern. eine andere Sache). Prot. 314. C: ἐπιστάντες περὶ τινος λόγου διελεγόμεθα. Gorg. 459. C: ἔάν τι ἡμῖν πρὸς λόγον ᾗ. Phil. 38. C: προθύμως ἀμύνεις τῷ τῆς ἡδονῆς ... λόγῳ (causae). Phaedr. 88. D: πῇ Σωκράτης μετέλθε τὸν λόγον. Apol. 18. B: τὸν ἥτιω λόγον κρείττω ποιῶν. 19. B. 23. D. Phil. 33. C: ἔάν πρὸς λόγον τι ᾗ. 42. E. Alc. II. 147. B. Sic praecipue orationem amplificat. Phaedr. 85. E: ᾗ ... ἄν τις ... τὸν αὐτὸν λόγον (idem) εἴποι. al. sexc. *Oratio et res modo iunguntur modo inter se opponuntur.* Legg. I. 647. D: γενικηκῶς μετὰ λόγον καὶ ἔργου cet. Theaet. 173. A: λόγῳ ... καὶ ἔργῳ. Pol. II. 382. A: ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ. E: ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ. VI. 492. D: ἢν ἔργῳ προστιθέασι λόγῳ cet. 498. E: ἔργῳ τε καὶ λόγῳ. VII. 534. D: οὐς τῷ λόγῳ τρέφεις ... εἴ ποτε ἔργῳ τρέφοις. Tim. 19. E: ἔργῳ καὶ λόγῳ. Legg. X. 885. B. Prot. 325. D: παρ' ἑαυστον καὶ ἔργον καὶ λόγον διδάσκοντες. Pol. VIII. 563. A: καὶ ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις. Tim. 19. E: ἔργοις ... λόγοις. Legg. VI. 769. E: ἔργῳ καὶ λόγοις. **explicatio, definitio*; hinc etiam *ratio*. Pol. I. 343. A: ὁ τοῦ δικαίου λόγος. Legg. X. 895. E: ὃ δὴ ψυχὴ τοῦνομα, τίς τούτου λόγος; XII. 964. A. Theaet. 191. C: θῆς δὴ μοι λόγου ἕνεκα (ut rem explicemus vel illustremus) ... κήρινον ἐκμαγεῖον. 201. C: τὴν ... μετὰ λόγου ἀληθὴ δόξαν ἐπιστήμην εἶναι. 209. E: τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπιστήμης λόγου. Legg. XII. 964. A: σὺ παρ' ἐμοῦ ἀπειληγας τῷ λόγῳ. Phaedr. 245. E: ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον τοῦτον αὐτὸν τις λέγων οὐκ ἀσχυνέεται. Phaedr. 78. C: ἥς λόγον διδομεν τοῦ εἶναι. Theaet. 148. D: τῶν τε ἄλλων πέρι καὶ ἐπιστήμης λαβεῖν λόγον. 207. B: τὸν τοῦ Θ. ὀνόματος λόγον (*explicationem*). 208. D: λόγον ... λήψει. Soph. 221. B: σὺ μόνον τοῦνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον ... εἰλήφαμεν. Polit. 271. C: οὕτως ἔχειν τοῦνομα καὶ τὸν λόγον. 267. A: ἐνωρίωμεν ... τὸν λόγον τοῦ ὀνόματος τῆς τοῦ πολιτικοῦ τέχνης. Phil. 62. A: σφαίρας αὐτῆς τῆς θείας τὸν λόγον ἔχων. Legg. X. 895. D: τῆς οὐσίας τὸν λόγον. XII. 964. A: τὸν ... λόγον ἀγνοεῖν. Euthyd. 286. A. — II. *ratio (Vernunft)*; etiam *intelligentia, cognitio et ratio* (vern. Grund et Grundsatz). Phaedr. 270. C: ὁ ἀληθὴς λόγος. Id. Tim. 52. C. Phaedr. 73. A: ἐπιστήμη ... καὶ ὁρθὸς λόγος. Phil. 35. D: ὁ λόγος αἰρεῖ (v. I. p. 54.). Prot. 324. B: ὁ μετὰ λόγον ἐπιχειρῶν κολάζειν. Pol. III. 402. A: ἐλθόντος ... τοῦ λόγου. IV. 440. D: ὑπὸ τοῦ λόγου τοῦ παρ' αὐτῷ ἀνακληθεῖς. VII. 532. A: διὰ τοῦ λόγου ἐπ' αὐτὸ ὃ ἔστιν ἑαυστον ὁρμῆ. Tim. 28. A: τό ... νοῖσει μετὰ λόγου (i. q. καὶ λόγῳ) περιληπτόν. 51. A: μετὰ ἀληθοῦς λόγου. Phaedr. 238. A: τοῦ λόγου

τοῦ ἀρίστου. 256. A: μετ' αἰδοῦς καὶ λόγου ἀντιτείνει. Theaet. 206. E: πάντες αὐτὸ φανοῦνται μετὰ λόγου ἔχοντες. Polit. 310. C: πράττονται... οὐδὲ ἐξ ἑνὸς ὀρθοῦ λόγου. Phaedr. 237. E: δόξης ... ἐπὶ τὸ ἄριστον λόγῳ ἀγούσης. Gorg. 512. C: τίνι δικαίῳ λόγῳ (*quoniam iure*) τοῦ μηχανοποιοῦ καταφρονεῖς; Parm. 135. E: ἃ μάλιστα τις ἂν λόγῳ λάβοι. Legg. I. 638. C. Pol. VII. 529. D: ἃ δὴ λόγῳ ... καὶ διανοίᾳ ληπτὰ. IX. 582. E: φρονήσει καὶ λόγῳ. 586. D: τῇ ἐπιστήμῃ καὶ λόγῳ ἐπόμεναι. Legg. X. 898. B: μὴδ' ἐν ταῖς μὴδὲ ἐν τινι λόγῳ (φερομένη). Prot. 344. A: κατὰ λόγον. Polit. 283. C: ἵνα κατὰ λόγον ἐπαινώμεν cet. 280. C. Pol. II. 366. B: κατὰ τίνα οὖν ἐτι λόγον (*vern. aus welchem Grunde*) δικαιουσίνην ἂν πρὸς μεγίστης ἀδικίας αἰροίμινθ' ἂν; VI. 500. C: κόσμῳ ... πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα. Tim. 89. D: ἢ τις ... μάλιστα ἂν κατὰ λόγον ζῶῃ. Legg. III. 689. A: πρὸς τὴν κατὰ λόγον δόξαν. D: ὁ ... κατὰ λόγον ζῶν. Phaed. 93. E: κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον. Soph. 239. B. Phil. 43. E. Tim. 38. A: κατὰ τὸν ἀληθῆ λόγον. Prot. 343. D: οὐδὲ πρὸς ἕνα λόγον (*Lat. nulla ratione*). Legg. II. 659. D: πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον. Gorg. 509. A: δίδεται ... σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις. Legg. III. 696. C: συμφώνους τοῖς ὀρθοῖς λόγοις cet. Cum v. ἔχειν est *intelligentiam habere, cognoscere, et in univ. scire*. Gorg. 465. A: ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα ὧν προσφέρει, ὅποι' ἅττα τὴν φύσιν ἐστίν. Pol. V. 475. C: μήπω λόγον ἔχοντα τί τε χρηστὸν καὶ μή. VI. 493. C: ἄλλον δὲ μὴδένα λόγον περὶ αὐτῶν. 497. C. 499. C: ὡς ... ἐστὶν ἀδύνατον, ἐγὼ μὲν οὐδένα φημί ἔχειν λόγον. VII. 528. C. VIII. 544. A. Etiam *Lat. rationem habere*. Tim. 87. C: δικαιότερον γὰρ τῶν ἀγαθῶν περὶ μᾶλλον ἢ τῶν κακῶν ἴσχειν λόγον. In re pos. valet *consentaneum esse* (*vern. einen Grund haben, vernünftig vel recht sein*). Phaed. 62. D: οὐ μέντοι ἀλλ' ἴσως ἔχει τινὰ λόγον. D: οὐκ ἔχει λόγον. Id. Theaet. 157. D. Soph. 244. D. Parm. 132. C. Pol. II. 378. E. Legg. I. 647. D: οὐκ οὖν τὸν γ' εἰκότα λόγον ἂν ἔχοι. Critia 109. B: οὐ γὰρ ἂν ὀρθὸν ἔχοι λόγον θεοὺς ἀγνοεῖν τὰ πρέποντα cet. Etiam in *persona dicitur*. Apol. 31. B: εἶχον ἂν τινα λόγον. 34. B: τάχ' ἂν λόγον ἔχοιεν βοηθούντες. Cum v. *didona est Lat. rationem reddere; etiam rationem asferre, rationibus aliquid probare, explicare* cet. Phaed. 95. D: τῷ μὴ εἰδότε μὴδ' ἔχοντι λόγον δίδοναι ὡς ἀθάνατόν ἐστι. Prot. 336. C: λόγον τε δοῦναι καὶ δέξασθαι. Id. Polit. 286. A. Pol. VII. 531. E. Theaet. 175. C: περὶ τούτων ἀπάντων ὅταν αὐτὸ δὴ λόγον δίδοναι τὸν σμικρὸν cet. 183. D: ὅπως τῶν ἐπιλοίπων Σωκράτει δώσεις λόγον. Soph. 230. A: λόγον ἑαυτοῖς δόντες (*rem secum repulantes*). Sic etiam c. aliis vv. Prot. 338. D: πάλιν οὗτος ἐμοὶ λόγον ὑποσχετῶ ὁμοίως. Polit. 285. E: τῷ λόγον αἰτοῦντι περὶ του. Pol. I. 344. D: παρασχέιν

τῶν εἰρημένων λόγον. Legg. VI. 774. B: ἐν ταῖς εὐθύναις τοῦ τοιοῦτου λόγον ὑπεχέτω πᾶς. Soph. 246. C: παρ' ἀμφοῖν ... τοῖν γενοῖν κατὰ μέρος λαβόμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. Cum v. λαμβάνειν valet quoque rationem alicuius rei intelligere et in univ. perspicere. Pol. III. 402. A: πρὶν καὶ λόγον δυνατός εἶναι λαβεῖν. VII. 534. B: ἡ καὶ διαλεκτικὸν καλεῖς τὸν λόγον ἐκάστου λαμβάνοντα τῆς οὐσίας; Legg. I. 645. B: τὸν ... λόγον ἀληθῆ λαβόντα ἐν ἑαυτῷ περὶ τῶν ἔλξεων τούτων. II. 653. B: λαβόντων ... τὸν λόγον. *ratio (vern. Verhältniss). Theaet. 158. D: οὐκ οὖν καὶ περὶ νόσων ... ὁ αὐτὸς λόγος —; Parm. 136. B: περὶ ἀνομοίου ὁ αὐτὸς λόγος. Phil. 40. E. Pol. V. 462. D. 476. A. X. 606. C. Tim. 83. C: τὰ δ' ἄλλα ... κατὰ τὴν χρᾶν ἔσχε λόγον αὐτῶν ἕκαστον ἴδιον. Phaed. 110. D: ἀνὰ λόγον. Ib. ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Id. Pol. III. 509. D. Tim. 32. B. Pol. VI. 511. E: τάξον αὐτὰ ἀνὰ λόγον. Tim. 29. C: ἀνὰ λόγον ... ἐκείνων (ἐκείνοισ;) ὄντας. 37. A. 53. E. (ubi v. ἀνάλογον). Alc. II. 145. D: ἀνὰ λόγον τούτοις. Pol. I. 353. D: τίθιμεν ... καὶ τᾶλλα πάντα εἰς τὸν αὐτὸν λόγον. Legg. III. 676. B: κατὰ τὸν αὐτὸν ... τοῦ πλήθους λόγον. *ratio, h. e. modus. Legg. V. 746. E: κοινῷ λόγῳ ... πρὸς πάντα εἶναι χρησίμους τὰς τῶν ἀριθμῶν διανομὰς. Prot. 324. C: κατὰ τούτον τὸν λόγον. 350. C. Soph. 265. E. Phil. 22. E. Phaed. 96. D: κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Theaet. 159. B. Crat. 393. C. Conv. 185. A. Pol. X. 610. A. Legg. II. 673. E. Tim. 30. B: κατὰ λόγον τὸν εἰκότα.

λόγῃ, ἡ, *hastia*. Lach. 183. E: πρὸς τῇ λόγῃ.

λοιβῇ, ἡ, *libatio*. Pol. II. 364. E. (Hom.). Legg. X. 906. D: λοιβῇ ... οἴνου.

λοιδορησεις, ἡ, *convicium*. Legg. XII. 967. C: λοιδορησεις ... ἐπὶ τῶν ποιηταῖς.

λοιδορία, ἡ, *reprehensio, convicium*. Euthyd. 288. B: μὴ λοιδορία γένηται. Eryx. 397. C. Phaedr. 257. C: διὰ πάσης τῆς λοιδορίας. Legg. XI. 935. C: λοιδορίας ἄρχων. Hipp. min. 371. D: λοιδοροῦντα ... τῇ ἐσχάτῃ λοιδορίᾳ. Pol. IV. 425. D: λοιδοριῶν. Theaet. 174. C: ἐν ... ταῖς λοιδορίαις. Legg. XI. 935. C.

λοιδορῶ, *obiurgo, reprehendo, probrum obiicio*. Gorg. 485. A: λοιδορεῖ τοῦτο, τὸ δ' ἕτερον ἐπαινεῖ. Legg. I. 640. E. XI. 935. D: τοῦτο λοιδοροῦμεν. Phil. 16. A: εἰς ἡμᾶς λοιδορεῖς. Lach. 195. A: μὴ λοιδορῶμεν. Conv. 183. D: λοιδορῶσιν. Theaet. 174. C: ἴδιον ἔχει οὐδὲν οὐδένα λοιδορεῖν. Crat. 416. B. Legg. II. 660. C. Apol. 38. C: τὴν πόλιν λοιδορεῖν. Phaedr. 257. C: τοῦτ' αὐτὸ λοιδορῶν ἀνείδιζε. Phaed. 90. D: μισῶν καὶ λοιδορῶν τοὺς λόγους. Pol. IV. 440. B: λοιδοροῦντα ... αὐτόν. Hipp. min. 371. D. Pol. II. 367. D: ἐγκωμιαζόντων καὶ λοιδορούντων. Riv. 132. D: ὃν ἐλοιδορεῖ. Pol. VIII. 551. E: ὃ πάλαι ἐλοιδοροῦμεν.

Phaedr. 241. E: ὅσα τὸν ἔταρον λειοδορῆκαμεν. 260. D. 254. C: ἐλειοδόρησεν ὀργῇ. 266. A. 268. D: οὐκ ἂν ἀγροί-
κως γε ... λειοδορήσαιαν. Legg. VIII. 839. B. Crat. 421. B:
πάλιν ... αὐ λειοδορούμενον ἤκει τὸ ἰσχύμενον. Ep. VII.
324. C: ὑπὸ πολλῶν ... τῆς τότε πολιτείας λειοδορουμένης.
Pol. VIII. 549. D: λειοδορούμενον ἰδία τε ... καὶ δημοσίᾳ.
Phaedr. 275. E: οὐκ ἐν δίκῃ λειοδορῆθεις. Gorg. 457. D:
λειοδορῆθέντες. Med. *conspiciunt facio; altercor*. Euthyd. 284.
E: σὺ μὲν ... λειοδορεῖ (v. λειοδρεῖ). Conv. 213. D: λειοδο-
ρεῖται. Euthyd. 285. D: λειοδορεῖσθαι. Hipp. min. 370. C:
λειοδορούμενος. Pol. I. 329. E: τῷ Σερῳ φῶ λειοδορουμένῳ.
Phaedr. 257. D: τὸν λειοδορούμενον αὐτῷ. Pol. III. 395. D:
ἀνδρὶ λειοδορουμένην (γυναῖκα). Charm. 154. A: λειοδορου-
μένους ἀλλήλοις.

λοιμός, ὁ, *pestis*. Conv. 201. D: πρὸ τοῦ λοιμοῦ.
Legg. X. 906. C: λοιμόν. Conv. 188. B: οἱ ... λοιμοὶ φι-
λοῦσι γίγνεσθαι ἐκ τῶν τοιούτων. Legg. IV. 709. A: λοιμῶν
... ἐμπιπτόντων.

λοιπός, ὁ, *on, reliquus; alter; etiam de tempore poni-*
tur postero. Pol. IX. init. αὐτὸς δὲ λοιπός ... ὁ τυραννικός
ἀνὴρ σκέψασθαι. Legg. VI. 765. D: λοιπὸς δὲ ἀρχῶν cet.
Prot. 324. D: ἔτι δὲ λοιπὴ ἀπορία ἐστὶν ἣν ἀπορεῖς cet.
Phil. 47. D. Phaedr. 274. B: λοιπόν (*reliquum est*). Id. Po-
lit. 289. C. Phil. 35. B. Soph. 219. D: τὸ μὲν ... τὸ δὲ
λοιπὸν (*alterum*). 220. E: τὸ δὲ γε λοιπὸν ἐστὶν ἐν ἔτι μὲ-
νον ... εἶδος. 252. D. Soph. 265. B: ἐπειδὴ τὸ λοιπὸν
βραχύ. Conv. 189. E: οὐ νῦν ὄνομα λοιπόν. Pol. III. 392.
A: οὐκοῦν καὶ περὶ ἀνθρώπων τὸ λοιπὸν ἂν εἴη; IV. 444.
E: τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη ... ἡμῖν ἐστὶ σκέψασθαι cet. 466. D:
οὐκοῦν ... ἐκαίνο λοιπὸν διελέσθαι —; VII. 535. A: δια-
νομῇ ... τὸ λοιπὸν σοι. Tim. 85. D: πᾶν τὸ λοιπὸν
αἶμα. Epin. 987. C: λοιπὸν (*restant*) δὲ τοῖς ἀστέρες. Ep.
XI. 359. B: τὸ λοιπὸν (*nihil relinquitur nisi ut*) τοῖς θεοῖς
εὐχεσθαι. Phil. 23. B: συγχοῦ ... λόγου τοῦ λοιποῦ cet.
Crit. 53. D: μικροῦ χρόνου τῷ βίῳ λοιποῦ ὄντος. Menex.
246. B: ἐν τῷ λοιπῷ χρόνῳ. Legg. III. 688. C: τῇ λοιπῇ
... πάσῃ κακίᾳ διεφθαρμένα. Polit. 262. D: τῷ λοιπῷ ...
παντὶ θέμενος ἂν ὄνομα. Pol. V. 469. A: τὸν λοιπὸν δὲ
χρόνον. Ep. IX. 358. B: εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον. Soph. 252.
E: τὸ λοιπὸν τῶν τριῶν θήσει. Pol. III. 415. A: ἄκουε
καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ μύθου. V. 457. E: λοιπὸν ... δὴ μοι
ἔσεσθαι περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μῆ. Polit. 287. B: λοιπαὶ δὲ
... αἱ cet. Crat. 414. B: λοιπαὶ δὲ ἡμῖν ἔτι συγνά ἐστι τῶν
δοκούντων σπουδαίων εἶναι. Phil. 50. E: ὅσα λοιπὰ ἡμῖν.
Pol. IV. 430. D. Conv. 193. D: ἵνα καὶ τῶν λοιπῶν ἀκού-
σῃμεν. Pol. VIII. 544. A: τῶν ... λοιπῶν πολιτειῶν. Phaedr.
236. B: τῶν ... λοιπῶν ἑτερα πλεῖω ... εἰπῶν. Polit. 289.
D: σκεψάμεθα τοὺς λοιπούς. Epin. 986. E: πέντε δ' ἔτι

λοιπάς. Phil. 50. D: ἐπὶ τὰ λοιπά. Pol. I. 352. B: καὶ τὰ λοιπὰ ... τῆς ἐσιτιάσεως. III. 399. E: καὶ τὰ λοιπὰ καθαιρωμιν. V. 458. A: ἤδη τὰ λοιπὰ διατάττουσι. Legg. IV. 718. C. Adverbiorum instar ponuntur λοιπόν, iam (Prot. 321. C: λοιπόν δὴ ἀκόσμητον ἐτι αὐτῷ ἦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος), et τὸ λοιπόν (vern. dann. Gorg. 458. D: αἰσχρὸν δὴ τὸ λοιπόν ... γίνεται ἐμέ γε μὴ ἐθέλειν. Polit. 268. D. Tim. 41. C. Men. 99. B. Etiam posthac, vern. ferner, weiter. Phaedr. 256. C: τὸ λοιπόν ἤδη γρῶνται ... αὐτῇ. Parm. 149. B. Legg. XII. 946. B. C. Alc. I. 103. B.). Sic etiam τοῦ λοιποῦ (Legg. VII. 816. D. Demod. 385. B. Ep. II. 310. D.), τὰ λοιπά (Tim. 27. B.) et ἐκ τῶν λοιπῶν (Legg. IV. 709. E. Ep. III. 316. D.).

λουτρόν, τό, lavatio, balneum. Phaed. 115. B: τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρόν. Crat. 405. B: τὰ λουτρά τὰ ἐν τοῖς τοιούτοις. Legg. XI. 871. B: τῶν ... ἐπὶ τούτοις λουτρῶν. Critia 117. B: τοῖς θερμοῖς λουτροῖς. Legg. VI. 761. C: γεροντικά λουτρά θερμά.

λούω, lavo. Phaed. 115. A: νεκρὸν λούειν. Pass. et med. lavar. Legg. XII. 942. B: γυμνάζεσθαι καὶ λούσθαι. Pol. VI. 495. E: ἐν βαλανείῳ ... λελουμένῳ. Conv. 174. A: λελουμένον. Phaed. 116. A: ἐπειδὴ ... ἐλούσατο. 115. A: λουσαμενον. 116. A: ὡς λουσόμενος.

λόφος, ὁ, collis. Legg. III. 682. B: ἐπὶ λόφον τινά. C: πιστεύσαντες οὐ σφόδρα ὑψηλοῖς τισὶ λόφοις.

λοχεία, ἡ, partus curatio. Theaet. 149. B: ὅτι ... τὴν λοχείαν εἴληχε. Polit. 268. A: περὶ τοὺς τῶν γιγνομένων τόκους καὶ λοχείας.

λόχος. Tim. 71. C. λόχον legebatur pro δοχάς.

λυγίζομαι, me inflecto (pr. ut adversarii ictum effugiam). Pol. III. 405. C: ἀποστραφῆναι λυγιζόμενος (v. λογιζόμενος).

λύγξ, ἡ, singultus (vern. der Schlucken). Conv. 185. D: εἰάν μὲν σοι ἐθέλῃ ... παύεσθαι ἢ λύγξ. Ib. παῦσαι με τῆς λυγγός. 188. E. 185. C: τυχεῖν ... αὐτῷ τινὰ ... λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν.

λυδιστί, Lydio modo. Lach. 188. D: οὐδὲ λυδιστί. Etiam in ipsa harmonia quae dicitur Lydia ponitur. Pol. III. 388. E: ἰαστὶ ... καὶ λυδιστί (int. ἀρμονίαι).

λύκος, ὁ, lupus. Soph. 231. A: καὶ γὰρ κυνὶ λύκος, ἀχρῶτατον ἡμερωτάτῳ (προσέοικε). Pol. III. 415. E: ὥσπερ λύκος. Phaedr. 272. C: καὶ τὸ τοῦ λύκου ἀκούειν. Pol. VIII. 566. A: λύκῳ ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι. Phaedr. 241. D: ὡς λύκοι ἄρ' ἀγαπῶσ', ὡς cet. (vers.) Phaed. 82. A: εἰς τὰ τῶν λύκων ... γένη. Legg. X. 906. E. Pol. III. 416. A: ἀντὶ κυνῶν λύκοις ὁμοιωθῆναι.

λυκοφιλία, ἡ, amicitia lupina (h. e. falsa). Ep. III. 318. E: τὴν ἐμὴν καὶ σὴν λυκοφιλίαν.

λύμη, ἡ, *detrimentum*. Legg. XI. 919. C: ὡν διαφθειρομένων οὐκ ἂν γίγνοιτο μεγάλη λύμη τῇ πόλει.

λύπη, ἡ, *aegritudo, moeror, dolor*. Crat. 419. B: ἡ ... λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος ἔοικεν ἐπονομασθῆναι. Phil. 31. C: ἅμα λύπη τε καὶ ἡδονή. A: διάκρισις ... καὶ διάλυσις, ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη, λύπη. Pol. IV. 430. B: λύπη τε καὶ φόβος καὶ ἐπιθυμία. Phaed. 85. A: ὑπὸ λύπης. Phil. 32. C. Legg. III. 684. C: μετὰ λύπης. IX. 863. E. Ax. 366. D: τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμενον. Phil. 36. A: διπλὴ τινὶ λύπη λυπούμενον. Gorg. 477. C: λύπην μεγίστην παρέχον. Pol. IX. 583. C: οὐκ ἐναντίον φαινὲν λύπην ἡδονῇ. 584. B: λύπην ... ἡδονῆς (παύλαν εἶναι). Legg. I. 644. C. Phil. 37. C: λύπαι τε καὶ ἡδοναί. 42. D: λύπαι τε καὶ ... ὀδυνοί. 45. E. Conv. 207. E. Legg. IX. 862. D: μεθ' ἡδονῶν ἡ λυπῶν. Pol. IV. 429. C: ἐν τε λύπαις ὄντα ... καὶ ἐν ἡδοναῖς. Legg. XI. 919. C. Prot. 354. C: ἡδονάς τε καὶ λύπας. Gorg. 494. A: ἡ τὰς ἐσχάτας λυποῖτο λύπας. Phil. 36. C. Tim. 69. D: λύπας, ἀγαθῶν φυγὰς.

λυπηρός, ὁ, ὄν, *acerbus, tristis*. Phil. 43. E: ἡδὺς ἡ λυπηρός. Pol. IX. 583. E: ἡ τῆς ἡδονῆς ἡσυχία λυπηρόν ἐσται. Ib. τὸ λυπηρόν κίνησις τις. Tim. 67. A. Legg. V. 734. C. Prot. 356. A: καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ. Phil. 43. C: τὸν δ' αὖ λυπηρόν (βίον). Phaed. 60. B: τὸ λυπηρόν. Pol. IX. 584. E: ὅταν ... ἐπὶ τὸ λυπηρόν φέρονται. Legg. V. 733. C: ἐν ᾧ (βίῳ) ... ὑπερβάλλει ... τὰ λυπηρά. Phil. 32. C: πρὸ τῶν λυπηρῶν. Pol. X. 606. D. Legg. V. 734. A: ὁ δὲ (τῶν βίων) λυπηρότερος. Gorg. 475. B: λυπηρότερον. Legg. V. 733. B: παρὰ βίον ἡδίω καὶ λυπηρότερον.

λυπῶ, *dolore afficio; molestiam exhibeo, pungo*. Ax. 369. D: ἐμὲ δὲ ἡ στέρσις τῶν ἀγαθῶν τοῦ ζῆν λυπεῖ. E. Ep. VII. 341. D: ὅτι γεγραμμένα κακῶς οὐχ ἡμισὶ ἂν ἐμὲ λυποῖ. Phil. 23. A: ἐξελέγχοντα λυπεῖν. B: λυπεῖν ἡδονήν. Crit. 45. C: ὥστε σε μηδὲνα λυπεῖν τῶν κατὰ Θετταλίαν. Apol. 41. E: ταῦτά ταῦτα λυποῦντες, ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν. Phaedr. 232. C: πολλὰ ... αὐτούς ἐστι τὰ λυπούντα. Euthyd. 297. C: ἐπειδὴ αὐτὸν ἐλύπει. Menex. 247. C: οὐ γὰρ τοῦ λυπήσοντος προσδεήσονται. Ax. 370. A: τῶν λυπησόντων. Etiam est officio. Crat. 393. E: ὅτι τοῦ ἥτα ... προστεθέντων οὐδὲν ἐλύπησεν (int. αὐτό, τὸ βῆτα) ὥστε μὴ οὐχὶ τῇν ... φύσιν δηλώσαι. Pass. infestor. Legg. IV. 706. A: (ὅταν) λυπῆται ... ὑπὸ πολεμίων. Med. doleo, moereω. Phil. 36. B: λυπεῖται τε ἅμα καὶ χαίρει. 37. E: περὶ τὸ ἐφ' ᾧ λυπεῖται. Phil. 49. E: λυπούμεθα. Pol. IX. 585. A: τῷ ὅντι λυποῦνται. Gorg. 494. A: ἡ τὰς ἐσχάτας λυποῖτο λύπας. Phaed. 85. A: ἡ (ὅταν) τινα ἄλλην λύπην λυπῆται. Pol. V. 462. B: ὅταν ... παραπλησίως χαίρωσι καὶ λυπῶνται. IX. 583. D. Prot. 354. D: περὶ αὐτοῦ τοῦ

λυπεισθαι. Phil. 32. E. Pol. IX. 583. D: τὸ μὴ λυπεισθαι. Apol. 21. E: λυπούμενος. Menex. 248. A. Legg. II. 659. D: χαίρουσά τε καὶ λυπούμενη τοῖς αὐτοῖς τούτοις cet. Gorg. 496. D: οὐκοῦν ... τὸ μὲν διψῶντα (πίνειν) λυπούμενον (i. q. λυπηρόν) ... ἐστί; Conv. 206. D. Pol. IX. 572. A: χαίρον ἢ λυπούμενον. Legg. III. 689. A: τὸ ... λυπούμενον καὶ ἡδόμενον αὐτῆς (τῆς ψυχῆς). Phil. 33. A: A: τοῦ λυπούμενου. Gorg. 494. B: μήτε χαίροντα ἔτι μήτε λυπούμενον. Phil. 36. A: διπλῇ τινὶ λυπη, λυπούμενον. Alc. II. 142. B: ὅλον τὸν βίον λυπούμενοι διήγαγον. Pol. X. 603. C: ἢ λυπούμενους ἢ χαίροντας. Phil. 52. B: ὅταν τις στερηθεὶς λυπηθῇ διὰ τὴν χρεῖαν.

λύρα, ἡ, lyra. Pol. III. 399. D: λύρα δὲ σοι ... καὶ κιθάρα λείπεται. Hipp. mai. 288. C: λύρα καλὴ οὐ καλόν; Phaed. 85. E: περὶ ἀρμονίας ... καὶ λύρας τε καὶ χορδῶν. Conv. 187. A: ὥσπερ ἀρμονίαν τόξου τε καὶ λύρας. Legg. VII. 809. E: λύρας ... ᾤψασθαι. 812. D: τοῖς φθόγγοις τῆς λύρας. 794. E: λύρα μὲν ἐν ἀριστερᾷ χρώμενον, πλήκτρῳ δὲ ἐν δεξιᾷ. Alc. I. 107. A: περὶ κρουμάτων ἐν λύρα. Clit. 408. A. Gorg. 482. B: τὴν λύραν μοι ... διαφωνεῖν. Phaed. 86. A: ἐπειδὴν ... ἢ κατάξῃ τις τὴν λύραν cet. Theaet. 144. E: ἐκατέρου λύραν ... ἡρμόσθαι ὁμοίως. Pol. I. 349. E. Clit. 407. C: οὐ διὰ τὴν ἐν τῇ ποδὶ πρὸς τὴν λύραν ἀμετρίαν. Euthyd. 289. D: ταῖς λύραις. *lyrae can-tus (vern. das Lezerspiel). Legg. VII. 809. C: λύρας πέρι καὶ λογισμῶν. E: ὡς δ' αὐτως καὶ περὶ λύραν.

λυροποιικός, ἡ, ὄν, lyrarum conficiendarum peritus, fem. lyr. conf. ars. Euthyd. 289. C: ἡ ... λυροποιικὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ cet.

λυροποιός, ὁ, lyrarum orifex. Crat. 390. B: τῷ τοῦ λυροποιοῦ ἔργῳ. Euthyd. 289. D: οἱ λυροποιοί. B: λυροποιούς δεινούς.

λύσιμος, ὁ ἢ, qui solvi potest. Legg. VII. 820. E: καθάπερ ἐνέχυρα λύσιμα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας.

λύσιος, α, ὄν, exrians. Pol. II. 366. A: οἱ λύσιοι θεοί.

λύσις, ἡ, solutio; liberatio. Phaed. 67. D: λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος. Phil. 31. E: πείνη μὲν πον λύσις καὶ λύπη. Pol. VII. 532. B: ἡ ... λύσις ... ἀπὸ τῶν δεσμῶν. Tim. 38. B: ἂν ποτε λύσις τις αὐτῶν γίγνηται. Legg. XII. 945. C: πολλοὶ καιροὶ πολιτείας λύσεως εἰσι. Phaed. 82. D: τῇ ἐκείνης (τῆς φιλοσοφίας) λύσει. 83. B. Phaedr. 244. E: λύσιν ... τῶν παρόντων κακῶν εὐρομένη. Phil. 31. D: λύσιν τῆς φύσεως. Pol. VII. 515. C: σκοπεῖ δὴ ... αὐτῶν λύσιν ... τῶν δεσμῶν. Ax. 371. A: κατὰ τὴν τοῦ σώματος λύσιν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον. Pol. II. 364. E: λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων.

λυσιτελής, ὁ ἢ, fructuosus, utilis. Phaedr. 239. C: κοινωνὸς οὐδαμῇ λυσιτελής. Pol. I. 354. A: οὐδέποτε ἄρα ...

λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης. B. 347. E: τὸν τοῦ δικαίου ... λυσιτελέστερον βίον εἶναι. 348. B: λυσιτελεστέραν. Legg. II. 663. D: ψεύδους λυσιτελέστερον. Pol. II. 364. A: λυσιτελέστερα ... τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ... λέγουσι. I. 344. E: ἡ ἂν διαγόμενος ἕκαστος ἡμῶν λυσιτελεσάτην ζωὴν ζῶη. λυσιτελούντως, ἢ αὐτὸν *fructum carpias*. Alc. II. 146. C: ὠφέλιμος καὶ λυσιτελοῦντως.

λυσιτελεῶ, *prosum, conduco*. Prot. 327. B: λυσιτελεῖ γὰρ ... ἡμῖν ἡ ἀλλήλων δικαιοσύνη καὶ ἀρετή. Gorg. 478. C. Theaet. 181. B. Pol. I. 354. A. al. Apol. 22. E: ὅτι μοι λυσιτελοῖ ὥσπερ ἔχω ἔχειν. Eryx. 397. A. Pol. I. 348. C: ἀδικίαν ... λυσιτελεῖν. E. II. 359. A. Crat. 419. A: ὠφέλιμον καὶ λυσιτελοῦν. Pol. I. 336. D: τὸ λυσιτελοῦν. 344. C. Polit. 294. E: τοῦ λυσιτελοῦντος τοῖς σώμασι. Crat. 417. C: τὸ ... τῆς φορᾶς λύον τὸ τέλος λυσιτελοῦν καλέσαι. Legg. II. 662. C: λυσιτελοῦντα ... καὶ κερδαλέα. Crat. 416. E: (περὶ) λυσιτελοῦντα καὶ ὠφέλιμα καὶ κερδαλέα. Clio. 409. C. Pol. III. 407. A: ὁ εἰ μὴ πράντοι, οὐκ ἐλυσιτέλει ζῆν. IX. 589. E. Alc. I. 113. D: πολλοῖς δὴ ἐλυσιτέλησεν ἀδικήσας μεγάλα ἀδικήματα.

λυτός, ἡ, ὄν, *dissolubilis*. Tim. 41. A: τὸ ... δεδέν πᾶν λυτόν. 60. D: λυτῷ (Steph. Vulgo αὐτῷ) πάλιν ὑφ' ὕδατος. 43. D: ἐπειδὴ παντελῶς λυταὶ οὐκ ἦσαν. 60. E: ὕδατι μὲν οὐ λυτὰ cet.

λύτρον, τό, *pretium redemptionis*. Legg. XI. 919. A: ἀκαθάρτων λυτρῶν. Pol. III. 393. D: τῆς ... θυγατρὸς λύτρα φέρων.

λυτρώ, *pretio libero*. Theaet. 165. E: οὐ σε χειρωσάμενος ... ἤδη ἂν τότε ἐλύτρον χρημάτων ὅσων cet.

λύττα, ἡ, *rabies*. Legg. VIII. 839. A: λύττης ... ἐρωτικῆς καὶ μανίας. Locr. 102. E: λύσσαι οἰστρώδεις.

λυττώ, *furo*. Phaedr. 251. E: ἀπορούσα λυττώ. Tim. 86. C. Legg. VI. 775. C: λυτῶν κατὰ τε σώμα καὶ ψυχὴν. Pol. I. 329. C: ὥσπερ λυτῶντά τινα (*furtosum*) καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφονῶν. IX. 586. C: ὥστε ... ἐρωτας ἐαυτῶν λυτῶντας τοῖς ἀφροσιν ἐντίκτειν.

λυχνίτης λίθος, *Lychmites lapis*. Eryx. 400. E: εἰ τοῦ λυχνίτου λίθου κεκτημένος εἴη τὰ χίλια ταλάντα.

λύχνος, ὁ, *lucerna*. Conv. 218. B: ἐπειδὴ ... ὁ ... λύχνος ἀπεσβῆται.

λύω, *solvo, dissolvo*; (etiam *tollo, evertō et violō*); *libero; dimitto*. Crat. 417. C: ὅτι ... αἰεὶ λύει αὐτῆς (τέλος). Phil. 20. B: λύει πάντα φόβον. Tim. 33. A. Phaedr. 59. E: λύουσι ... οἱ ἐνδεκα Σωκράτη. Tim. 84. E. Pol. IV. 444. A: ἡ ἂν αἰεὶ ταύτην (τὴν εἶναι) λύη. Legg. XI. 921. C: (ἐάν τις) λύη μεγάλας κοινωνίας. Phaedr. 62. B: (ὥς) οὐ δεῖ δὴ ἐαυτὸν ἐκ ταύτης (τῆς φρουρᾶς) λύειν. 83. A: λύειν (τὴν ψυχὴν) ἐπιχειρεῖ. Pol. II. 360. C: ἐκ δεσμῶν λύειν.

Legg. VII. 806. E. XII. 954. C: λύων καὶ τὰ σεσημασμένα. Phaed. 84. A: λυούσης ... ἐκείνης (τῆς φιλοσοφίας). Crat. 417. C: τὸ ... τῆς φορᾶς λύνον τὸ τέλος. Tim. 60. E: λύοντα αὐτήν (τὴν γῆν) τήκει. Phaedr. 251. E: ἔλυσεν ... τὰ τότε συμπεφραγμένα. Tim. 85. E. Legg. IX. 882. B: παρалаβὼν ... δεδεμένον αὐτὸν μὴ λύση. Pol. III. 393. E: τὴν ... θυγατέρα οἱ λῦσαι δεξαμένους ἄποινα. Legg. IX. 866. D: ἡ πρώτη προστυχούσα ἀρχὴ τῶν ἐν τῇ πόλει λύσασα ... ἐκπεμπέτω αὐλον. Phaedr. 256. D: ἄς (πίστεις) ... λύσαντας cet. Gorg. 509. A: οὓς (λόγους) σὺ εἰ μὴ λύσεις cet. Prot. 332. E: πότερον ... λύσωμεν (Vat. λύσομεν) τῶν λόγων; 333. A. Pol. IX. 592: ἄς δ' ἂν λύσειν τὴν ὑπάρχουσαν ἔξιν (ἡγήται). Prot. 324. E: ἐν τούτῳ ... αὕτη λύεται ἡ ἀπορία cet. Pol. VIII. 556. A: οὔτε τῆδε αὖ ... τὰ τοιαῦτα λύεται. Tim. 57. B: λυόμενα οὐ παύεται. Phil. 31. D: τῆς ἀρμονίας ... λυομένης ἡμῖν ἐν τοῖς ζώοις. Pol. IX. 571. C: ὥς ἀπὸ πάσης λελυμένον ... αἰσχύνῃς καὶ φρονήσεως. VI. 495. E: νεωστὶ ... ἐκ δεσμῶν λελυμένον. Ep. VIII. 352. C: λελυμένης τῆς τυραννίδος. Crat. 415. D: λελυμένην τὴν ῥοήν τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς εἶναι ἀεὶ. Men. 97. E: λελυμένον (οἶστος, δεδεμένον). Pol. IX. 574. D: αἱ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμέναι. IV. 437. A: πάντα ἡμῖν ... λελυμένα ἔσεσθαι. Lach. 191. E: ἐπειδὴ δ' ἐλύθησαν αἱ τάξεις τῶν Περσῶν. Pol. VII. 515. C: ὁπότε τις λυθείη. Tim. 38. D: ἴνα ἅμα γεννηθέντες ἅμα καὶ λυθῶσιν. Lach. 182. A. Pol. III. 393. E; πρὶν ... λυθῆναι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα. Tim. 56. D: λυθείσα. 81. D. (v. λαθούσα). Ep. VI. 323. B: τὸ λυθέν. Legg. XII. 945. D: λυθείσης τῆς ... δίκης. Tim. 54. C: λυθέντων ... τῶν μεζόνων. Polit. 273. D: τὰ νοσήσαντα καὶ λυθέντα. Pol. VIII. 546. A: λυθήσεται (ἡ τοιαύτη ξύστασις). Tim. 41. B: λυθήσεται. Med. Tim. 22. D: τότε ἐκ ταύτης ἀπορίας σώζει λυόμενος. Legg. I. 637. B: οὐτ' ἂν Διονύσια πρόφασιν ἔχοντ' αὐτὸν λύσαιτο (*impunitum eum dimittant*). Menex. 243. C: λυσάμενοι ... τοὺς φίλους. Verb. Gorg. 480. E: ἡ κακείνα λυτέον cet.

λώβη, ἡ, *contumelia*. Gorg. 473. C: ἄλλας πολλὰς καὶ μεγάλας ... λώβας ... λωβηθείς. * *degrimentum, perniciēs*. Pol. X. 595. B: λώβη ἔοικεν εἶναι πάντα τὰ τοιαῦτα τῆς τῶν ἀκούοντων διανοίας. Men. 91. C: ἐπεὶ οὗτοί γε φανερά ἐστι λώβη τε καὶ διαφθορά τῶν συγγιγνομένων. Legg. X. 908. C: τῇ ... τῶν ἄλλων ἀνθρώπων λώβῃ. VII. 797. C: τούτου πόλει λώβην οὐκ εἶναι μείζω φαίμεν ἢ ὀρθότατα λέγοντες. X. 890. B: ὅσην λώβην ἀνθρώπων νέων —! VI. 751. C: σχεδὸν δὲ βλάβαι καὶ λώβαι πολὺ μέγισται ταις πόλεσι γίνονται ἂν ἐξ αὐτῶν.

λωβῶμαι, *contumelia afficio; depravo, corrupto; nocuo*. Crit. 47. E: μετ' ἐκείνου ... διαφθαρμένου ὧ (Eus. ὃ) τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνῃται. Prot. 318. D:

οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι λωβῶνται τοὺς νέους. Legg. IX. 870. B. Polit. 298. A: ὃν δ' ἂν λωβᾶσθαι βουλευθῶσι, λωβῶνται τέμνοντες cet. 301. D: λωβᾶσθαι ... καὶ ἀποκτινύναι cet. Pol. X. 605. C. VI. 495. D: ὑπὸ ... τῶν τεχνῶν ... ὥσπερ τὰ σώματα λελώβηνται. X. 611. D: πάντως λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Gorg. 511. A: μαχθηρῶ ὄντι τὴν ψυχὴν καὶ λελωβημένῳ. Pol. X. 611. B: οὐ λελωβημένον δεῖ αὐτὸ θεάσασθαι ὑπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας καὶ ἄλλων κακῶν. Men. 91. C: λωβηθῆναι (*detrimentum accipere*). Gorg. 473. C: λώβας ... λωβηθεῖς. Crit. 47. D: διαφθεροῦμεν ἐκεῖνο καὶ λωβησόμεθα ὃ cet.

λώων, neutr. λῶον, *melior*, *praestantior*. Legg. VIII. 628. A: αἵτινες θυσαίαι καὶ θεοῖς οἰοῖσιν ἄμεινον καὶ λῶον θυούσῃ τῇ πόλει γίγνονται ἂν (ν. γίγνεται ἂν). Ep. VII. 336. C: μιμῆσθαι ... ἐπὶ λῶον. Hipp. min. 370. C: λῶιον (Hom.). Phil. 11. B: τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν ... τῆς γε ἡδονῆς ἀμείνω καὶ λῶω γίγνεσθαι ξύμπτειν. Phaed. 116. D: ἦν ἀνδρῶν λῶστος. Voc. ὦ λῶστος Gorg. 467. B. (ὦ λῶστος Πῶλε). Legg. I. 638. A. VII. 789. A. XII. 968. B. Riv. 134. A.

λωποδύτης, ὁ, *qui vestes furatur et in univ. qui spoliat*. Legg. IX. 874. B: ἐὰν λωποδύτην ἀμυνόμενος ἀποκτείνῃ.

λωποδυτῶ, *spolio vel vestes furor*. Pol. IX. 575. B: λωποδυτοῦσιν.

λωφῶ, *liber sum, requiesco et respiro* (c. genit. *ab aliqua re*); in re pos. *valet cesso, intermitto*. Phaedr. 251. C: λωφᾶ τε τῆς ὀδύνης καὶ γέγηθεν. Legg. IX. 854. C: ἐὰν μὲν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾶ τι τὸ νόσημα. XI. 934. B: ἢ λωφῆσαι ... τῆς τοιαύτης ξυμφορᾶς. Hinc λωφᾶν τινός etiam is dicitur *qui aliquid deponit*. Pol. X. 620. D: φιλοτιμίας λελωφηκυῖαν (τὴν Ὀδυσσεὺς ψυχὴν).

M.

μά, *asseverandi et iurandi part.* (Lat. *per*), quae quidem negatione vel anteced. vel seq. usurpatur. Conv. 219. C: μὰ θεοῖς, μὰ θεάς, sq. οὐδὲν cet. Frequentissimi usus est μὰ Δία (Lat. *mehercule vel hercle*, vern. *bei Gott*). Prot. 312. E: μὰ Δί' ... οὐκέτι ἔχω σοι λέγειν. Gorg. 456. D: οὐδὲ γε μὰ Δία ἐὰν τις cet. Theaet. 154. A: μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. Crat. 403. D. Phil. 34. E. Conv. 202. C. Pol. I. 345. B: μὰ Δί' ... μὴ σύ γε. IV. 426. B: οὐ μέντοι μὰ Δία. VIII. 551. D: οὐδὲν μὰ Δί' ... ἔλαττον. Cum art. et negat. praecedente. Theaet. 142. D: οὐ μὰ τὸν Δία, οὐκουν cet. Crat.

401. B. Conv. 173. A. Pol. I. 334. B. II. 378. B. IV. 440. B. al. Similliter Gorg. 489. E: οὐ μὰ τὸν Ζῆθρον (v. μὰ τ. Ζ.). Etiam μὰ τὸν. Gorg. 466. E: μὰ τὸν οὐ οὐ γε (int. φῆς). Cum part. ἀλλά. Pol. I. 334. B: οὐ μὰ τὸν Δί' ... ἀλλ' οὐκέτ' οἶδα ἔγωγε ὅτι ἔλεγον. Etiam praemissa part. Prot. 310. D. Alc. I. 127. D. Euthyd. 293. B. Saepenumero negatio in part. hac adversativa (plene: *nein*, *sondern*, Lat. *immo*) latet (v. I. p. 100 sq.). Accedente part. *ναί* asseverat (Lat. *profecto*, *quoniam*). Pol. III. 407. B: *ναί* μὰ τὸν Δία ... σκεδὸν γέ τι μάλιστα cet. VIII. 564. C: *ναί* μὰ Δία ... παντάπασί γε. De iusto 374. C: *ναί* μὰ Δία σφόδρα γε.

μαγγανεία, ἡ, *praestigiæ*. Legg. X. 908. D: περὶ πᾶσαν τὴν μαγγανείαν κεκινημένοι. XI. 933. A: μαγγανείαις τέ τισι καὶ ἐπωδαῖς cet.

μαγγάνευμα, τό, *praestigiæ*, *veneficium*. Gorg. 484. A: τὰ ἡμετέρα γράμματα καὶ μαγγανεύματα (vern. *Gaukeleien*) καὶ ἐπωδᾶς cet. Legg. XI. 933. C: τὰ τε αὐτὰ περὶ τὰ μαγγανεύματα.

μαγεία, ἡ, *ars magica vel magorum disciplina*. Alc. I. 122. A: μαγείαν ... τὴν Ζωροάστρου.

μαγειρικὸς, ἡ, ὄν, *coquinarius, artis coquinariae peritus*; fem. *ars coquinaria*. Pol. I. 332. C: ἡ ... τίσι τι ἀποδιδούσα ... προσήκον τέχνη μαγειρικὴ καλεῖται; Theaet. 178. D: μὴ μαγειρικοῦ ὄντος. Polit. 289. A: *λατρικὴ καὶ μαγειρικὴ*. Gorg. 500. B: τὴν μαγειρικὴν ἐμπειρίαν. De lege 317. B: ἡ τὸ *λατρικόν* ἡ τὸ *μαγειρικόν* cet. 316. E: μαγειρικοὶ ἄρα νόμοι εἰσὶν. Theag. 125. C: τῶν μαγειρικῶν (τῶν τὰ μαγειρικά? int. σοφῶν).

μάγειρος, ὁ, *coquus*. Phaedr. 265. E: κακοῦ μαγείρου τροπῶ χρωμένον. Euthyd. 301. D: προσήκει ... τὸν μάγειρον κατακοπτεῖν καὶ ἐκδέρειν. Ib. σφάξας τὸν μάγειρον. Legg. VIII. 849. D: μάγειροι. Theag. 125. C. De virt. 376. B. Pol. II. 373. C: ὀψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. De lege 310. E. Gorg. 491. A: κναφέας καὶ μαγείρους. 491. A.

μαγευτικός, ἡ, ὄν, *magicus*; fem. *ars magica*. Polit. 280. D: τὴν μαγευτικὴν τὴν περὶ τὰ ἀλεξифάρμακα.

Μαγνητὶς λίθος, *magnes*. Ion. 533. D: ἐν τῇ λίθῳ ἦν Εἰριπίδης μὲν Μαγνητὶν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἑράκλειαν.

μάγος, ὁ, *magus*. Ax. 371. A: ἀνὴρ μάγος. Pol. IX. 572. E: οἱ δεινοὶ μάγοι.

μάζα, ἡ, *panis hordeaceus*. Pol. II. 372. B: μάζας γενναίας.

μάθημα, τό, *disciplina, doctrina; cognitio; ars*. Conv. 211. C: ὁ ἐστὶν οὐκ ἄλλου ἢ αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ καλοῦ μάθημα. Pol. VI. 505. A: ὅτι γε ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα μέγιστον μάθημα. VII. 521. D: τί ἂν οὖν εἴη ... μάθημα ψυχῆς

ὅλκον ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν; Legg. V. 747. B: ἐν οὐδὲν ... παίδειον μάθημα. Alc. I. 126. E: γυναικίον γὰρ τοῦτό γε μάθημα. Pol. VI. 504. D: ἡ ... τοῦ μεγίστου ... μαθήματος ἐπὶ τέλος οὐποτε ἤξει. VII. 525. D: τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος. Legg. XII. 968. E: πρὶν ἐντὸς τῆς ψυχῆς ἐκαστῶ που μαθήματος ἐπιστήμην γεγενῆσθαι. Lach. 182. B: τοῦ ἐξῆς μαθήματος τοῦ περὶ τὰς τάξεις. Men. 90. E. Hipp. mai. 292. D: ἀπάσῃ πράξει καὶ παντὶ μαθήματι. Theaet. 206. B: πρὸς τὸ λαβεῖν τελείως ἐκαστον μάθημα. Pol. VII. 536. E: ὅτι ... οὐδὲν μάθημα μετὰ δουλείας τὸν ἐλεύθερον χρὴ μανθάνειν. Lach. 180. C: ἡ μάθημα ἢ ἐπιτηδεύματα καλόν. Tim. 26. B: τὰ παιδων μαθήματα. Legg. VII. 817. E: ἔτι δὴ ... τοῖς ἐλευθέροις ἔστι τρία μαθήματα. Alc. I. 127. A: ἔστιν ἄρα τὰ μὲν γυναικεία, τὰ δὲ ἀνδρεία μαθήματα. Gorg. 475. A: τὸ τῶν μαθημάτων κάλλος. Pol. VIII. 560. B: αἰσθόμεναι κενὴν μαθημάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων καλῶν καὶ λόγων ἀληθῶν. Tim. 87. B: προθυμητέον ... δι' ἐπιτηδευμάτων μαθημάτων τε φυγεῖν μὲν κακίαν, τούναντίον δὲ εἰλεῖν. Legg. VII. 822. D: τὰ γε παιδείας μαθημάτων περὶ νόμιμα. VIII. 846. D: τέχνην ... μαθημάτων πολλῶν δεομένην. Riv. 134. E: περὶ μαθημάτων εἰς ψυχὴν φυτεύσεως τε καὶ σποράς. Prot. 313. C: μαθήμασι δῆπου (τρέφεται ψυχὴ). Pol. IV. 442. A: τρέφουσα λόγοις τε καλοῖς καὶ μαθήμασι. VII. 535. B: ἐν ἰσχυροῖς μαθημασιν. Prot. 313. D: οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες. Soph. 224. C: περὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν μαθήματα. Phil. 52. A: τὰς περὶ τὰ μαθήματα ἡδονάς. 55. B: τῆς περὶ τὰ μαθήματα ἐπιστήμης. Conv. 211. C: ἐπὶ τὰ καλὰ μαθήματα. Pol. VI. 504. A: ποῖα δὴ λέγεις μαθήματα μέγιστα; VII. 537. C: τὰ ... γυδὴν μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα. Legg. VII. 810. B: πρὸς ... μαθήματα ἄλυστα ποιητῶν κείμενα ἐν γράμμασι. XII. 967. E: ὅς ἂν ... τὰ τε πρὸ τούτων ἀναγκαῖα μαθήματα λάβῃ.

μαθηματικός, ἡ, ὄν, *disciplinarum studiosus*. Tim. 88. B: τὸν ... μαθηματικὸν ἢ τινα ἄλλην σφόδρα μελέτην διανοίᾳ κατεργαζόμενον.

μαθηματοπωλικός, ἡ, ὄν, *disciplinarum mercaturam faciens*; *genos. discipl. mercatura*. Soph. 224. E: μαθηματοπωλικὸν φέμος. B: τῆς μαθηματοπωλικῆς.

μάθησις, ἡ, *cognitio, perceptio; institutio, disciplina, doctrina*. Prot. 345. A: ἡ τούτων (τῶν γραμμάτων) μάθησις. Ib. ἡ τῶν καμνόντων τῆς θεραπείας μάθησις. Gorg. 454. D: μάθησις καὶ πίστις. Phaed. 72. E: ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις εὐγάρνει οὐσα. Polit. 304. B: μουσικῆς ... μάθησις. Pol. VII. 525. A: ἡ περὶ τὸ ἐν μάθησις. 537. C: μόνη ... ἡ τοιαύτη μάθησις βέλαιος. Legg. VIII. 834. D: μάθησις γυμναστικῆς. Lach. 190. D:

ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις μάθησις. Prot. 324. A: ὡς ἐξ ἐπιμελείας καὶ μαθήσεως κτητῆς οὐσης. Phaedr. 278. A: ἐν τοῖς ... μαθήσεως χάριν λεγομένοις. Theaet. 153. B: ὑπὸ μαθήσεως ... καὶ μελέτης. Pol. V. 455. B: πολλῆς μαθήσεως τυχών. VI. 492. A: ἂν ... μαθήσεως προσηκούσης τύχη. Lach. 120. B: ὅσα μαθήσεως ἔχεται. Clit. 408. E: πῶς ἀρχεσθαι δεῖν φαμέν δικαιοσύνης περὶ μαθήσεως; Def. 413. D: τάχος μαθήσεως. Theaet. 206. A: ἐν τῇ τῶν γραμμῶν μαθήσει. 207. D. Men. 89. C: ἀρα μαθήσει (οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ γίνονται); De virt. 379. B. C. Prot. 312. A: μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σου τὴν παρὰ Πρωταγόρου μάθησιν ἐσεσθαι. Pol. VII. 529. A: τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν. 535. C: τοσαύτην μάθησιν τε καὶ μελέτην ἐπιτελεῖν. Legg. VII. 820. E: ἀστρων ... τὴν μάθησιν. Men. 81. D: ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἄνθρωποι. Legg. X. 980. C: οἷς δ' ἂν ... μνημαὶ τε ἰσχυραὶ καὶ μαθήσεις ὀφείλαι παρῶσι. Theaet. 144. B: πρὸς τὰς μαθήσεις. Pol. III. 407. B. Tim. 88. A.

μαθητῆς, ὁ, *discipulus*. Gorg. 455. C: μαθητῆς σου ... γενέσθαι. Phaed. 99. C: ἐγὼ ... τῆς τοιαύτης αἰτίας ὅση ποτὲ ἔχει μαθητῆς ὅτουσιν ἡδιστ' ἂν γανοίμην. Theaet. 180. C. Conn. 197. B: ὥστε καὶ οὗτος (Ἀπόλλων) Ἐρωτος ἂν εἴη μαθητῆς. Pol. X. 618. C: τοῦτον τοῦ μαθημῆτος καὶ ζητητῆς καὶ διδάσκαλος. Euth. II. 659. B: οὐ γὰρ μαθητῆς, ἀλλὰ διδάσκαλος. Euth. 5. A: ὅτι ... μαθητῆς ... γέγονα σός. Lach. 186. E: οὔτε ... εὐρετῆς οὔτε μαθητῆς οὐδενὸς περὶ τῶν τοιούτων γεγονέναι. Euth. 5. A: κρατιστὸν ἐστὶ μαθητῆ σὴ γενέσθαι. Legg. XII. 968. D: οὔτε εὐρεῖν ῥάδιον οὔτε εὐρήκωτος ἄλλου μαθητὴν γενέσθαι. Euthyd. 273. A: καὶ ἄλλοι μαθηταὶ ἅμα πολλοί. 278. E: οἱ μαθηταὶ ὅμων. Men. 89. E: οὐ μῆτε διδάσκαλοι μῆτε μαθηταὶ εἰεν. Menex. 240. E: μαθηταὶ τῶν Μαραθῶνι γινόμενοι. Prot. 315. A: τῶν Πρωταγόρου μαθητῶν. Crat. 428. B: ἓνα τῶν μαθητῶν περὶ ὁρθότητος ὀνομάτων καὶ ἐμὲ γράφου. Theaet. 152. C: τοῖς ... μαθηταῖς. 180. B. Legg. VII. 796. A: προστακτέον μαθηταῖς τε ἅμα καὶ τοῖς διδάξουσιν. Pol. X. 599. C: τίνας μαθητὰς ἱατρικῆς κατελίπετο. Legg. VI. 770. C. VII. 813. E. Apol. 33. A: οὐς ... φαοῖν ἐμούς μαθητὰς εἶναι.

μαθητικός, ἡ, ὄν, *discendi cupidus*, in re pos. ad disciplinas spectans. Soph. 219. C: τὸ ... μαθητικὸν ... εἶδος ὅλον. Pol. V. 475. E: ἄλλους τοιούτων τινῶν μαθητικούς.

μαθητός, ἡ, ὄν (etiam ὁ ἡ), in eo ponitur quod disci potest. De virt. 376. C: καὶ ταύτην (τὴν ἀρετὴν), εἴπερ μαθητός ἐστι cet. Men. init. ἡ οὔτε ἄσκητον οὔτε μαθητόν (ἡ ἀρετὴ) —; Clit. 407. B: εἴπερ μαθητόν. Euthyd. 274. E. Prot. 319. C: ὅσα ἡγούνται μαθητὰ τε καὶ διδακτὰ εἶναι.

μαία, ἡ, *obstetrix*. Theaet. 149. A: ὡς ἐγὼ εἰμι υἱὸς
μαίας cet. 151. B. 150. B: ἄτε σεμναὶ οὔσαι αἱ μαίαι.
149. C. Ib. ὑπὸ τῶν μαιῶν. 150. A: ταῖς γε ὄντως μαίαις. C.
μαιεῖα, ἡ, *facultas vel ars obstetricia*. Theaet. 150. D:
τῆς ... μαιείας ὁ θεὸς τε καὶ ἐγὼ αἴτιος. 210. C: τὴν ...
μαιεῖαν ταύτην.

μαῖευσμα, τό, *quod arte obstetricia in lucem editum est*.
Theaet. 160. E: σὸν μὲν εἶναι ... παιδίον, ἐμὸν δὲ μαῖευσμα.
μαῖευσσις, ἡ, *fetus solutio*. Theaet. 150. B: τῇ ... ἐμῇ
τέχνῃ τῆς μαίευσσως.

μαιευτικός, ἡ, ὄν, *obstetricius*. Theaet. 210. B: ἡ
μαιευτικὴ ... τέχνη. 161. E: τῆς ἐμῆς τέχνης τῆς μαιευτι-
κῆς. Polit. 268. B: μόνος ἐπιστήμων τῆς μαιευτικῆς. Theaet.
184. B: τῇ μαιευτικῇ τέχνῃ.

μαῖεύω, *fetum (etiam ingenii) solvo, opem fero obstetri-
ciam*. Theaet. 150. E: τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα. Med. The-
aet. 157. C: (ὅτι) σὲ ... μαῖεύομαι. 149. B: ὅτι οὐδεμία
αὐτῶν ... ἄλλας μαῖεύεται. C: στερίφαις ... οὐκ ἔδωκε
μαῖεύεσθαι. 150. B: τῷ ... ἄνδρας, ἀλλὰ μὴ γυναῖκας μαι-
εύεσθαι. C.

μαίνομαι, *insanio, furo; mente incitatus sum*. Conv.
173. E: ὅτι ... μαίνομαι καὶ παραπαίω. Euthyd. 283. E:
εἰ μὴ μαίνομαι γε. Phaedr. 244. A: διότι ... ὁ μὲν μαίνε-
ται, ὁ δὲ σωφρονεῖ. 268. C: μαίνεται ἄνθρωπος. Legg. II.
672. C. Lys. 205. A: ληρεῖ τε καὶ μαίνεται. Legg. XI. 934.
D: μαίνονται ... πολλοὶ πολλοὺς τρόπους. Eryx. 395. E:
ἡ γὰρ ἂν μαινοίμην. 403. C. Legg. VII. 817. D: σχεδὸν
... κὰν μαινοίμεθα τελέως ἡμεῖς cet. Pol. II. 379. B: μαί-
νεσθαι γὰρ ἂν. III. 396. B. Euth. 4. A: ὃν διώκων αὐ δοκῶ
μαίνεσθαι. Alc. II. 133. C: τὸ μαίνεσθαι ἄρ' αὖ γε ὑπεραν-
τίον σοι δοκεῖ τῷ φρονεῖν; Men. 92. A. Pol. IX. 573. C:
ὁ γε μαινόμενος καὶ ὑποκειννηκώς. Legg. VI. 773. D: μαι-
νόμενος ... οἶνος. Ion. 536. D: κατεχόμενος καὶ μαινόμε-
νος. Euth. 3. C: καταγελῶσιν ὡς μαινομένου. Pol. IX.
578. A: ἐν τῷ μαινομένῳ ὑπὸ ἐπιθυμιῶν τε καὶ ἐρώτων.
Ax. 368. D: μαινομένῳ δῆμῳ συνεξάρχειν. Prot. 323. B:
νουθετοῦσιν ὡς μαινόμενον. Theaet. 158. B: οἱ μαινόμενοι
ἢ οἱ ὀνειρώττοντες. Pol. I. 329. D: δεσποτῶν ... μαινομέ-
νων. II. 382. E: τῶν ἀνοήτων καὶ μαινομένων. Dem. 381.
D: ὡς μαινομένοις. Pol. III. 396. A: καὶ μαινομένους καὶ
πονηροὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας. Alc. II. 140. C: τοὺς ...
πλείστον αὐτῆς (τῆς ἀφροσύνης) μέρος ἔχοντας μαινομένους
καλοῦμεν. Legg. XI. 926. B: μαινόμενα κηδεύματα ἀναγκά-
ζοντος λαμβάνειν. II. 672. D: ἵνα μανῶμεν. Pol. I. 341. C:
οὕτω μανῆναι ὥστε cet. Legg. X. 888. A. Pol. I. 331. C:
εἰ μανεῖς ἀπαιτοί. Legg. IX. 864. D. Phaedr. 253. C: ὑπὸ
τοῦ δι' ἔρωτα μανέντος φίλου. Tim. 72. A. Phaedr. 244. E:
τῷ ὀρθῶς μανέντι. B: ἰέρεται μανεῖσαι (opp. σωφρονοῦσαι).

μαίομαι, quaero. Crat. 421. A: μαίεσθαι οὖν καλεῖται; EPM. ἐγώ γε, τό γε ζητεῖν.

μάκαρ, ὁ, beatus; bonus. De iusto 374. B: οὐδεὶς ἐκὼν πονηρὸς οὐδ' ἄκων μάκαρ (vers.). Plur. μάκαρες, beati (Lat. *papes*). Phaed. 115. D: ἀπιδὼν εἰς μακάρων δὴ τινὰς εὐδαιμονίας. Hinc μακάρων νῆσοι. Gorg. 523. B: ἐς μακάρων νήσους ἀπιδόντα οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ἐκτὸς κακῶν. 524. A. 526. C. Conv. 179. E. 180. B. Pol. VII. 519. C. 540. B. Menex. 235. C: τέως δὲ οἶμαι μόνον οὐκ ἐν μακάρων νήσοις οἰκεῖν. Ap. Homer. (Pol. III. 389. A. Alc. II. 149. D.) diis attribuitur.

μακαρία, ἡ, beatitudo. Hipp. mai. 293. A: βάλλ' ἐς μακαρίαν (Lat. *i in crucem*).

μακαρίζω, beatum praedico et in univ. praedico. Euthyd. 274. A: μακαρίζω ἀρ' ὑμᾶς ἐγώ γε τοῦ κτήματος cet. Apol. 20. B: καὶ ἐγὼ τὸν Εὐθηνον ἐμακάρισα. Conv. 216. E: τῶν ὑπὸ πλῆθους μακαριζομένων (τιμῶν).

μακάριος, α, ον (etiam ὁ ἡ), felix, beatus (etiam *defunctus*); *eximius*. Pol. I. 354. A: ὁ γε εὖ ζῶν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων. Legg. II. 660. E. V. 730. C. Hipp. mai. 304. B: σὺ μὲν μακάριος εἰ ὅτι cet. Men. 71. A. Soph. 233. A: μακάριον μὲντ' ἂν ἡμῶν ... ἦν τὸ γένος. Pol. VI. 496. C: ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτήμα. IX. 574. C. Legg. IV. 713. C: τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. VII. 803. C: πάσης μακαρίου σπουδῆς ἄξιον. Epin. 992. C: ὅσα μαθήματος ἔχεται μακαρίου. Pol. II. 358. A: τῷ μέλλοντι μακαρίῳ ἔσεσθαι. VIII. 567. C: ἐν μακαρίᾳ ἄρα ... ἀνάγκη δέσσεται. Gorg. 507. C: τὸν δ' εὖ πράττοντα μακαρίον τε καὶ εὐδαίμονα εἶναι. Pol. VIII. 561. D: μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον. IX. 571. A: τίνα τρόπον ζῇ; ἄθλιον ἢ μακάριον. Legg. XII. 947. D: οὐ δὴ τὸν μακαρίον γεγονότα θέντες cet. Epin. 992. B. Charm. 158. B. Phaedr. 250. B: ὅτε ... μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θείαν ... εἶδον. Legg. IV. 718. B: τὴν πόλιν ἡμῖν ... μακαρίαν τε καὶ εὐδαίμονα ἀποτελεῖ. Menex. 249. D: μακαρίαν γε λέγεις τὴν Ἀσπασίαν εἰ cet. Pol. VIII. 567. E: ἡ μακάριον ... λέγεις τυράννον χρῆμα εἰ cet. Hipp. min. 363. D: μακαρίον γε ... πάθος πέπονθας εἰ cet. Voc. ὡ μακάρις in blanda usurpatur appellatione, qua mitigatur id quod obicitur (vern. *mein Lieber* vel *Bester*). Prot. 309. C. Phaedr. 236. D: ὦ μακάρις Φαῖδρε. 241. E: οὐκ ἤσθον, ὦ μακάρις, ὅτι cet. Crat. 414. C: ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθ' ὅτι cet. Pol. I. 341. E. IV. 432. D. Alc. I. 124. A. al. Pol. I. 344. B: εὐδαίμονες καὶ μακάριοι κέλονται. Critia 121. B. Legg. IV. 711. E. Phaedr. 247. A: πολλὰ ... καὶ μακάριαι θέαι τε καὶ διέξοδοι ἐντὸς οὐρανοῦ. Pol. I. 335. D: ἡ τιν' ἄλλον τῶν σοφῶν τε καὶ μακαρίων ἀνδρῶν. Polit. 269. D: πολλῶν ... καὶ μακαρίων ... μετείληφεν (οὐρανός). Theag. 128. B: οὐδὲν γὰρ τούτων ἐπίστα-

μαι τῶν μακαρίων τε καὶ καλῶν μαθημάτων. Pol. IV. 419: καὶ πάντα ὅσα νομίζεται τοῖς μέλλουσι μακαρίους εἶναι. Epin. 992. C. Conv. 193. D: μακαρίους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι. Pol. IV. 420. E. Euthyd. 303. C: ὡ μακάριοι σφῶ τῆς θανμαστικῆς φύσεως οὐ cet. Pol. V. 465. D: μακαριώτερον (βίον). Legg. II. 662. E: μακαριώτατος. Phaedr. 250. C: τῶν τελετῶν ἣν θεμῖς λέγειν μακαριωτάτην.

μακαριότης, ἡ, *felicitas*. Legg. II. 661. B: τὸ ... τέλος ἀπάσης μακαριότητος εἶναι τὸ cet. Ep. VII. 327. C: τὸν τε αὐτοῦ βίον ... ἀμήχανον ἂν μακαριότητι ξυμβῆναι γεγόμενον.

μακαρισμός, ὁ, *praedicatio*. Pol. IX. 591. D: οὐκ ἐκπληττόμενος ὑπὸ τοῦ τῶν πολλῶν μακαρισμοῦ.

μακαριστός, ἡ, ὅν, *qui felix praedicatur*. Conv. 204. C: τὸ τῷ ὄντι καλὸν ... καὶ τέλεον καὶ μακαριστόν. Pol. V. 465. D: ζήσουσι ... τοῦ μακαριστοῦ βίου ... μακαριώτερον. Phaedr. 256. C: τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν μακαριστὴν αἰρεσιν εἰλέτην.

μακαρίως, *beate*. Legg. IV. 711. E: μακαρίως ... αὐτὸς ζῇ. V. 733. E: ζῆν ὡς οἶόν τ' ἐστὶν ἀνθρώπων μακαριώτατα.

μακραίων, ὁ ἡ, *longaeus, diuturnus*. Epin. 982. A: ἢ τινα μακραίωνα βίον ἔχειν. Pol. II. 383. B. (Aesch.).

μακράν (pr. ὁδόν), *longo circuitu, longe; procul*. Phaedr. 272. D: μακράν περιβαλλόμενος. Theaet. 200. A: μακράν περιελθόντες. Legg. III. 683. C: μακράν ἂν ἔλθοιμι ἐγὼ γε VI. 753. A: μακράν ἀποικουῖσιν ἐκάτεραι. Ep. VIII. 352. D: οὐ μακράν ἔλθόντας ποι.

μακρολογία, ἡ, *ubertas in dicendo; copiosa expositio vel disputatio*. Legg. II. 655. B: ἵνα δὴ μὴ μακρολογία πολλὴ τις γίγνηται περὶ ταῦθ' ἡμῖν. Prot. 336. B: μὴ μετεῖναι οἱ μακρολογίας. Gorg. 449. C. Prot. 335. B: καὶ ἐν μακρολογία καὶ ἐν βραχυλογία ... συνουσίας ποιῆσθαι. Gorg. 461. D: τὴν μακρολογίαν ... ἣν καθείρξης. Polit. 286. B.

μακρολόγος, ὁ ἡ, *copiosus*. Soph. 268. B: τίνα οὖν ἀποφαινώμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι;

μακρολογῶ, *copiosus vel multus sum*. Theaet. 163. D: μακρολογῶ δὲ ... βουλόμενος ἐρέσθαι εἰ cet. Gorg. 465. B: ἵν' οὖν μὴ μακρολογῶ. Pol. III. 403. E: ἵνα μὴ μακρολογῶμεν. V. 455. C.

μακρόν, *longe*. Prot. 329. A: μακρόν ἤχει. Tim. 76. B: μακρόν ἐτείνετο. Pol. VI. 487. D: ὅσοι ἂν ... μακρότερον ἐνδιατρίψωσι. Legg. VI. 759. D. VIII. 833. D. Etiam μακροτέρως, c. gen. i. q. *ultra*. Soph. 258. C: μακροτέρως (Steph. μακροτέρω) τῆς ἀπορρήσεως.

μακρός, ὁ, ὄν, *longus; diutinus; altus; magnus; copiosus vel multus*. Soph. 263. A: μῶν μὴ μακρὸς ὁ λόγος; Critia

119. B: ἃ μακρὸς ἂν χρόνος εἴη λέγειν. Phaedr. 274. A: εἰ μακρὰ ἡ περίοδος. Critia 111. A: μακρὰ προτείνουσα. Prot. 344. B: ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἴη αὐτὸ οὕτω διελθεῖν. Id. Ax. 367. C. Pol. IV. 432. E: μακρὸν ... τὸ προσοίμιον τῷ ἐπιθυμοῦντι ἀκοῦσαι. Men. 83. A. Phaedr. 241. E: καὶ τί δεῖ μακροῦ λόγου; Pol. VI. 484. A. Critia 113. B. Alc. II. 151. B: ἥξει δ' οὐ διὰ μακροῦ (non ita multo post). Phaedr. 246. A: μακρᾶς διηγήσεως. Critia init. οἷον ἐκ μακρᾶς ἀναπειπυμένους ὁδοῦ. Theaet. 193. C: διὰ μακροῦ (ε longinquo). Soph. 217. C: μακρῷ λόγῳ διεξιέναι. De lege 315. D. Μακρῷ, ut Lat. *longe*, c. compar. et superl. Theaet. 176. D: μακρῷ ἄριστ' ἔχει. Phil. 58. A: μακρῷ ἀληθεστάτην εἶναι γνῶσιν. 66. E: μακρῷ βέλτιόν τε καὶ ἁμεινον. Pol. V. 461. E. Tim. 49. D. Legg. VI. 768. C: ὀρθότατα γίγνεται ἂν μακρῷ. Pol. III. 406. B: μακρὸν ... τὸν θάνατον αὐτῷ ποιήσας. 407. D: μακρὸν καὶ κακὸν βίον ἀνθρώπῳ ποιεῖν. Hipp. min. 373. A: μακρὸν ... λόγον. Pol. II. 364. D: καὶ τινα ὁδὸν μακράν. III. 406. D: ἐὰν δέ τις αὐτῷ μακράν διαίταν προστάτῃ. VI. 497. D: μακράν ... τὴν ἀπόδειξιν. VII. 514. A. X. 605. D: μακράν ῥῆσιν ἀποτείνοντα. Ep. VII. 339. B: ἐπιστολὴν πάνυ μακράν. Phaedr. 258. A: πάνυ μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα. Pol. III. 400. B: εἰς βραχὺ τε καὶ μακρὸν γιγνόμενον (int. numerum). Legg. XI. 927. A: μακροὶ δ' εἰσὶ περιέχοντες λόγοι. Phaedr. 264. D: δένδρεα μακρὰ (epigr.). 267. B: δεῖν δέ οὔτε μακρῶν οὔτε βραχέων (λόγων). Conv. 223. C: ἅτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν. Gorg. 449. C: διὰ μακρῶν (copiose). Id. Theaet. 172. D. Euthyd. 282. D. Soph. 268. B: μακροῖς λόγοις. Polit. 298. D: μακροῖς πλοίοις. Prot. 329. B: μακροῦς λόγους ... εἰπεῖν. 335. C: ἀποτείνοντι μακροῦς λόγους. Gorg. 465. E. Prot. 334. D: ἐὰν τίς μοι μακρὰ λέγῃ. E. 335. C: ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύνατος. Legg. X. 890. E. Pol. II. 376. D: οὐδ' εἰ μακροτέρα τυγχάνει οὔσα (ἡ σκέψις). IV. 435. D: μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς cet. VI. 504. B. Conv. 203. A: μακρότερον μὲν ... διηγῆσασθαι. Legg. X. 887. A. I. 627. B: μακροτέρου γὰρ λόγου. XII. 959. A: μὴ μακρότερον χρόνον ... γίγνεσθαι. Polit. 265. B: τὴν μακροτέραν (ὁδόν) ... ἴωμεν. Pol. VI. 504. C: τὴν μακροτέραν ... περιτεῖον τῷ τοιούτῳ. Adverbii partes agit Polit. 263. A: μακροτέραν (v. μακρότερον) τοῦ δέοντος ... πεπλαυῆμεθα. Clit. 410. B: μακρότερον (amplius) δὲ οὐδέν (δύνασθαι). Phaedr. 250. C: δι' ἣν ... νῦν μακρότερα εἴρηται. Lach. 179. B: καὶ ὀλίγῳ μακρότερα. Ep. VII. 327. E: εἰ καὶ μακρότερα εἰπεῖν. Phil. 28. C: διὰ μακροτέρων (uberius). Phaed. 112. D: μακροτέρους τόπους περιελθόντα. Pol. II. 363. D: ἐτι τούτων μακροτέρους ἀποτείνουσι μισθούς. Legg. VII. 793. D: μακροτέρους ... τοὺς νόμους. Crat. 413. A: δοκῶ ... ἤδη μακρότερα τοῦ προσήκοντος

ἐρωτῶν. Legg. IV. 721. E: τὰ μακρότερά ἂν ἐλοίμην. Ep. VII. 342. A. Legg. VI. 785. B: τὸν μακροτάτον χρόνον ἀφορσμεῖον. XI. 919. A: τῶν μακροτάτων ... λυτρῶν.

μάλα, *valde*, *admodum*. Prot. 310. C: μάλα γε ὄντ' ἀφικόμενος. Phaedr. 230. C: μάλ' ἀμφιλαφής. Theaet. 142. B: μάλα μόγις. Id. Pol. I. 342. C. Soph. 236. D: μάλα εὖ καὶ κομψῶς ... καταπέφηνεν. Parm. 126. B: μάλα φιλόσοφοι. Pol. I. 337. A: ἀνεκάγχασέ τε μάλα σαρδόνων καὶ εἶπεν. VII. 531. D: εἰ μὴ μάλα γέ τινες ὀλίγοι. Intendit c. part. αὐτίκα iunctum. Prot. 318. B: αὐτίκα μάλα μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν. Pol. I. 338. B: εὖ εἶσαι αὐτίκα δὴ μάλα. Ipsum quoque intenditur part. appositā εὖ (vern. *gar sehr* et simpl. *sehr*). Phaed. 92. D: εὖ μάλα ἐξαπατῶσι (λόγοις). Soph. 233. D: προσέχων τὸν νοῦν εὖ μάλα. Polit. 290. D. Parm. 127. B: εὖ μάλα ἤδη προσβύτην εἶναι. Crat. 418. B: εὖ μάλα ἐχρῶντο. Conv. 194. A: εὖ καὶ μάλ' ἂν φοβοῖτο καὶ cet. (ubi prius καὶ ad seq. καὶ refertur). Pol. III. 411. C: ἂν ... εὐωχῆται εὖ μάλα. Tim. 22. B: εὖ μάλα παλαιόν. 90. C. Euth. 4. A: εὖ μάλα προσβύτης. Charm. 154. B. Ordine inverso Theaet. 156. A: μάλ' εὖ ἄμουςοι. 169. B. Eandem intendendi vim habet part. καί. Phaedr. 265. A: καὶ μάλ' ἀνδρικῶς. Polit. 272. D: καὶ τοῦτο ... καὶ μάλ' εὐκρίτον. 291. A: καὶ μάλα τινὰς ἀτόπους. Pol. III. 413. C: καὶ μάλ' εἰκότως ὄνειν. VI. 506. D: καὶ γὰρ ἐμοὶ ... καὶ μάλα ἀρκέσει. VII. 518. B: καὶ μάλα ... μετρίως λέγεις. Legg. I. 648. A. Cum v. πάνν. Phaed. 80. C: καὶ πάνν μάλα (ἐπιμένει). Acced. part. γέ. Crat. 414. C: καὶ μάλα γε γλίσχως. Alc. II. 147. al. In responsione μάλα, ut Lat. *admodum* (vern. *allerdings*), affirmat vel confirmat. Atque ita frequentantur μάλα γε (Pol. VIII. 555. D. 564. E. 568. C. al.), καὶ μάλα (Phaedr. 258. B. 263. A. Soph. 256. C. Pol. V. 458. D. Etiam verbo accedente, ut Conv. 189. A: καὶ μάλ' ἐπαύσατο. Pol. I. 334. E: καὶ μάλα ... οὕτω ξυμβαίνει.) et καὶ μάλα γε (Theaet. 148. C. al.). — Compar. μᾶλλον, *magis*; *potius*. Prot. 317. B: τὸ ὁμολογεῖν μᾶλλον ἢ ἔξαρνον εἶναι. Crat. 410. E: τύχα μᾶλλον φήσεις. Pol. VII. 520. C: μᾶλλον δυνατοὺς ἀμφοτέρων μετέχειν. Cum art. Phil. 24. C: τῷ μᾶλλον τε καὶ ἥττον. Ib. ἐν τῇ τοῦ μᾶλλον καὶ ἥττον ... ἔδρα. 25. C: τῆς τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥττον δεχομένης ... αὔσεως. 27. E. 41. D. al. Cum vv. εἶναι et γίνεσθαι est i. q. *altiore gradu*. Prot. 356. A: πλεῖω καὶ ἐλάττω καὶ μᾶλλον καὶ ἥττον (γινόμενα). Phaed. 93. B: μᾶλλον τε ἂν ἁρμονία εἴη καὶ πλείων. Phil. 41. E: τίς μᾶλλον (int. ἐστὶ) καὶ τίς σφοδρότερα. Pol. IX. 585. C: τὸ τοῦ αἰεὶ ὁμοίου ἐχόμενον ... μᾶλλον εἶναι σοὶ δοκεῖ ἢ —; Saepenumero verti potest *nimis* (proprie *magis*, int. *quam par est*, *oportet* al.). Phaed. 63. D: θερμαινέσθαι μᾶλλον διαλεγόμενους. Pol. III. 410. E: μᾶλλον ... ἀνεθέν-

τος αὐτοῦ (τῆς φιλοσόφου φύσεως). Similiter εἰς μάλλον usurpatur. Prot. 346. A: ὥστε εἰς μάλλον (int. *quam alioqui facturi essent*) ψέγειν ... αὐτούς. Euthyd. 283. C: ταυτ' οὖν διανοηθεὶς εἰς μάλλον εἶπον ὅτι cet. — Etiam comparative subiicitur μάλλον ut eius vim efferat vel, pluribus interpositis, perspicuitatis gratia eum repetat. Gorg. 482. B: καὶ τὴν λύραν μοι κρεῖττον εἶναι ... διαφωνεῖν ... μάλλον ἢ ἓνα ὄντα ἐμὲ ἐμιαυτῷ ἀσύμφωνον εἶναι. 487. B: ἀσχυνηροτέρω μάλλον τοῦ δέοντος. Phaed. 79. E. Theaet. 184. E. Polit. 259. C. Crat. 437. A. Tim. 87. C. Legg. VI. 781. A: λαθραιότερον μάλλον (vern. *weñ heimlicher*). — μάλλον δέ, sed potius (quod plerumque ita ponitur ut loquens semet ipsum corrigat). Phaed. 77. E: μάλλον δὲ μὴ ὡς ἡμῶν δεδιότων, ἀλλ' cet. Pol. VII. 522. E. X. 595. C: ἀκουε δὴ, μάλλον δὲ ἀποκρίνου. Tim. 57. E: χαλεπὸν, μάλλον δὲ ἀδύνατον εἶναι. Phil. 23. C: μάλλον δ' εἰ βούλει (vern. *oder wenn du lieber willst*), τριχῇ (διαλάβωμεν). Alc. I. 124. D. Superlativo seq. μάλλον simpliciter affirmat vel asseverat. Legg. VI. 775. D: διὸ μάλλον μὲν ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν καὶ βίον χρῆ, μάλιστα δὲ ὅπόσον ἂν γεννᾷ χρόνον εὐλαβεῖσθαι. — ἐπὶ μάλλον, *magis magisque*. Legg. II. 671. A. — οὐδὲν et μηδὲν μάλλον, *nihilò magis*. Gorg. 464. A. 493. D. Soph. 233. B. Pol. I. 340. B. al. Adiecto τί (οὐδὲν vel μηδὲν τι μάλλον), *nihilò magis*, etiam nullo modo, *neutiquam*. Phaed. 87. D. 104. E. Conv. 202. B. Pol. I. 346. B. al. Pronomen τί, leniter illud quidem intendens, etiam simplici μάλλον adiectur. Prot. 327. B. Phaed. 75. C. Theaet. 169. B. Soph. 227. A. Pol. I. 330. E. — πολὺ μάλλον, *multo magis*. Phaed. 76. B. Phil. 42. A. Pol. I. 337. A. II. 360. D. Etiam πολλῷ μάλλον. Phaed. 80. E. — Superl. μάλιστα, *maxime; potissimum*. Prot. 315. A: ὅπερ εὐδοκίμει μάλιστα τῶν Πρωταγόρου μαθητῶν. 327. A: ἔχει δὲ μάλιστα πάντων οὕτως. Gorg. 453. D: πάντων μάλιστα πείθει. Soph. 229. A. Phaedr. 277. A: εἰς ὅσον ἀνθρώπων δυνατὸν μάλιστα. Gorg. 510. B: ὡς οἶόν τε μάλιστα. Pol. IV. 424. B. Soph. 239. B: ὃ τι μάλιστα δύνασαι. Pol. II. 361. D: ὡς μάλιστ', ἔφη, δύναμαι. Tim. 45. B: ὅλον μὲν, μάλιστα δὲ τὸ μέσον ἐμπιλησαντες τῶν ὁμιλῶν. Cum superl. Tim. 92. Eryx. 392. C. — Effertur praemissis vv. ἐν τοῖς (conf. Lat. *in primis*), καί, ὅτι et ὡς (Lat. *vel et quam maxime*, etiam *quam maxime quis potest*). Theaet. 186. A: καὶ τούτων μοι δοκεῖ ἐν τοῖς μάλιστα πρὸς ἄλληλα σκοπεῖσθαι τὴν οὐσίαν (ἢ ψυχὴν). Conv. 173. B: ἐραστὴς ὢν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν τότε. Crit. 52. A. Ep. X. 358. B. Similiter τὰ μάλιστα. Critia 108. D: τοὺς τε ἄλλους κλητέον, καὶ δὴ καὶ τὰ μάλιστα Μνημοσύνην. Legg. VII. 794. D: καὶ δὴ τὰ γε μάλιστα πρὸς τὴν τῶν ὀπλῶν χρείαν. 811. D. Phaed. 61. D: καὶ μάλιστα πρίναι cet. Pol. III. 404. B.

Gorg. 520. C: (εἰ) μή ... ὅτι μάλιστα ἅμα μεταδιδοὺς τοῦ τάχους λαμβάνοι τὸ ἀργίριον. Soph. 267. C: ὅτι μάλιστα ἔργοις τε καὶ λόγοις μιμούμενοι. Conv. 192. D: ἐν τῷ αὐτῷ γενέσθαι ὅτι μάλιστα ἀλλήλοις. Pol. II. 382. D: ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεύδος ὅτι μάλιστα. Critia 112. D. Legg. X. 887. D. Pol. V. 460. A: ἔν' ὡς μάλιστα διασωῶσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν. — In orat. interrogativa ut Lat. *potissimum* ponitur. Gorg. 448. D: τί μάλιστα —; (vern. *wie so denn?*). Theaet. 189. C. Conv. 218. C: Οἶσθα οὐν ἃ μοι δέδοκται; Τί μάλιστα; (vern. *was denn?*). Parm. 126. B: ἀλλὰ τί μάλιστα πυνθάνει; Conv. 218. C. Crit. init. Men. 80. B. — Simpliciter affirmat in resp. (ut Lat. *maxime*). Prot. 311. E. Gorg. 477. C. Cum v. πάντων Phaedr. 262. C. Phil. 11. C. Pol. V. 468. E. Etiam extra respons., ubi aliquid conceditur, ὅτι μάλιστα affirmative ponitur (Lat. *maxime*, vern. *wirklich*). Parm. 135. A: εἴτε ὅτι μάλιστα εἴη, πολλή ἀνάγκη αὐτὰ εἶναι τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἄγνωστα. Crat. 435. A: εἰ δ' ὅτι μάλιστα μή ἐστι τὸ ἔθος ξυνθήκη, οὐκ ἂν καλῶς ἔτι ἔχοι cet. Euth. 4. D: εἰ ὅτι μάλιστα ἀπέκτεινεν. 9. C. Alc. I. 106. A: εἰ δὲ δὴ ὅτι μάλιστα ταῦτα διανενοῆμαι. 113. D. Charm. 160. C. Men. 80. C. Eandem affirmationis vim habet μάλιστα in loquendi formula μάλιστα μὲν (vern. *ganz, wirklich*, c. negat. *gar nicht*) ... εἰ δὲ vel ἐὰν δέ, etiam εἰ δὲ μή, ubi nos in altera orationis parte usurpamus oder vel oder doch, et si negatio in prima accedit, *gar nicht* — oder *wenigstens*. Soph. 246. D: μάλιστα μὲν ... ἔργῳ βελτίους αὐτοὺς ποιεῖν, εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγχωρεῖ, λόγῳ ποιῶμεν. Pol. II. 378. A: μάλιστα μὲν σιγαῖσθαι, εἰ δὲ ἀνάγκη τις ἦν λέγειν, δι' ἀπορρήτων ἀκούειν ὡς ὀλιγίστους. III. 414. C: πείσαι μάλιστα μὲν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας, εἰ δὲ μή, τὴν ἄλλην πόλιν. V. 461. C: μάλιστα μὲν μὴδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κυήμα μὴδὲν ... ἐὰν δέ τι βιάσθαι, οὕτω τιθέναι ὡς οὐκ οὐσῃς τροφῆς τῷ τοιούτῳ (vern. *es gar nicht* — *an das Licht zu bringen, oder wenigstens* — *es auszusetzen*). 473. B. VIII. 564. C. IX. 590. D. Legg. I. 628. B. Euthyd. 304. A. Menex. 274. A. Aliis locis verti potest *vorzüglich*. Legg. VIII. 835. C: θεοῦ μὲν μάλιστα ἔργον ... νῦν δὲ cet. IX. 853. D: ἂν ἐνεκα μὲν μάλιστα, ὁμῶς δὲ καὶ cet. — Saepenumero propositioni generali interponitur, comparativo μᾶλλον sequente eoque rem accuratius definiente. Conv. 180. A: ἀλλὰ γὰρ τῷ ὄντι μάλιστα μὲν ταύτην τὴν ἀρετὴν οἱ θεοὶ τιμῶσι τὴν περὶ τὸν ἔρωτα, μᾶλλον μὲντοι θυνμάζουσι cet. Eundem generalem sensum habet vox μάλιστα numeris adiuncta et in tempore al. indicando (ut verti possit *ohnefähr*). Parm. 127. B: περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἐξήκοντα. Tim. 21. B: ἐγὼ δὲ πη μάλιστα δεκάτης (ἦν). Critia 112. D: περὶ δύο μάλιστα ὄντες (v. ὄντας) μυριάδας. 118. D. Conv. 175. C: μάλιστα

σφᾶς μεσοῦν δειπνοῦντας. Eryx. 400. A: ὅσον τε (γε?) στατήρος τὸ μέγεθος μάλιστα.

μαλακία, ἡ, *mollities*. Pol. III. 398. E: μαλακία καὶ ἀρχία. 410. D: μαλακίας τε καὶ ἡμερότητας. Gorg. 491. B: δια μαλακίαν ψυχῆς. Legg. VIII. 836. E.

μαλακίζομαι, *languesco, defatigo*. Soph. 267. A: τὸ δ' ἄλλο πᾶν ἀφῶμεν μαλακισθέντες *cet.*

μαλακός, ἡ, ὄν, *mollis*; etiam *laxus*. Critia 111. B: ὅση πίερα καὶ μαλακῇ (γῇ). Tim. 59. D: μαλακόν (ὑδωρ). 62. B. Theaet. 181. D: ἐκ μαλακοῦ. Prot. 331. D: τὸ σκληρόν τῷ μαλακῷ (ἐστὶν ὅπη προσέοικε). Crat. 434. C: τῷ λείῳ καὶ μαλακῷ. Lys. 216. C. Tim. 70. C: μαλακὴν καὶ ἀναιμιον (τὴν τοῦ πλεῦμονος ἰδέαν). 74. D. Legg. I. 645. A. Conv. 195. E: μαλακόν (ἡθος ἐχούσῃ). Pol. VII. 524. A: ὡς ταῦτὸν σκληρόν τε καὶ μαλακόν αἰσθανομένην. Tim. 70. D: οἷον ἄλμια (*scribend. videtur e libris ἄλμια, vern. Binde*) μαλακόν. Legg. X. 897. A. Pol. III. 398. E: τίνες οὖν μαλακαὶ ... τῶν ἁρμονιῶν; Conv. 195. E: ἃ ἐστὶν οὐ πᾶν μαλακά. Legg. X. 889. C. VII. 817. D: ὧ παιδες μαλακῶν Μουσῶν ἐκγονοί. Tim. 50. E: ἐν τισι τῶν μαλακῶν. Legg. X. 892. B. Men. 81. D: τοῖς μαλακοῖς τῶν ἀνθρώπων. Pol. VIII. 556. B: μαλακοὺς ... καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας. Polit. 272. A: μαλακὰς ... εὐνάς εἶχον. Pol. III. 411. A: τὰς γλυκείας τε καὶ μαλακὰς ... ἁρμονίας. Legg. V. 734. A: μαλακὰς ... ἐπιθυμίας. Polit. 307. A: κατὰ τὰς πράξεις αὐτῶν βραδέα καὶ μαλακά. Soph. 242. E: αἱ ... μαλακώτεραι (τῶν Μουσῶν). Pol. III. 410. E: μαλακώτερον ... τοῦ δέοντος. Legg. II. 666. B: μαλακώτερον ... τὸ τῆς ψυχῆς ἡθος. V. 735. A. Pol. III. 387. C: μαλακώτεροι τοῦ δέοντος. 410. D. Legg. II. 671. B: τὰς ψυχὰς ... μαλακώτερας (v. *μαλθακ.*) γίγνεσθαι καὶ νεωτέρας. Polit. 307. C: τὰ ... βραδύτερα καὶ μαλακώτερα. Conv. 195. E: ἐν τοῖς μαλακωτάτοις τῶν ὄντων καὶ βαίνει καὶ οἰκεῖ (Ἔρωσ).

μαλακότης, ἡ, *mollities*. Theaet. 186. B: τοῦ μαλακοῦ τὴν μαλακότητα (αἰσθήσεται). Polit. 282. E. Pol. VII. 523. E: μαλακότητα καὶ σκληρότητα. Crat. 432. B: μαλακότητας.

μαλακῶς, *molliter*. Tim. 74. C: σώμασι μαλακῶς καὶ πρῶως ὑπείκουσαν. 78. D. Etiam *ignave, timide* (Ax. 365. B: τὸ ... οὕτω μαλακῶς ... ἔχειν) et *leniter*. Ep. VIII. 357. C: προκαλούμενοι ... μαλακῶς τε καὶ πάντως.

μαλάττω, *emollio*. Legg. I. 633. D: αἱ ... τοὺς θυμὸν μαλάττουσαι κηρίνους ποιοῦσιν. Pol. III. 411. B: ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε.

μάλῃ, ἡ, *brachium* (vern. *der Arm*). Gorg. 469. D: λαβὼν ὑπὸ μάλῃς ἐγχειρίδιον. Legg. VII. 789. C: λαβόντες

ὑπὸ μάλης ἔκαστος, τοὺς μὲν ἐλάττονας (ὄρνιθας) εἰς τὰς χεῖρας, μείζους δ' ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντός.

μαλθακία, ἡ, *mollities*. Pol. IX. 590. B: τρυφή ... καὶ μαλθακία.

μαλθακίζομαι, *languesco*. Pol. V. 458. B: ἤδη ... καὶ αὐτὸς μαλθακίζομαι. Phil. 51. D: μήπω ... μαλθακίζομεθα. Soph. 241. C: ἀποστεροῦμεθα νῦν μαλθακισθέντες; Etiam *ignare facio vel ago*. Conv. 197. D: ὅτι μαλθακίζεσθαι ἐδόκει ἄτε ὦν κιθαρωδός. Ep. III. 317. C. Alc. I. 124. D: οὐδὲ μαλθακιστέον.

μαλθακός, ἡ, ὄν, *mollis*. Conv. 195. D: ὅτι οὐκ ἐπὶ σκληροῦ βαίνει, ἀλλ' ἐπὶ μαλθακοῦ. Phaedr. 239. C: μαλθακὸν τινα καὶ οὐ στερεὸν διώκων. Etiam *lenis* (Theaet. 149. D: μαλθακωτέρας (τὰς ὠδῖνας) ... ποιεῖν.), *remissior* (Legg. XI. 922. E: μαλθακοὶ ἐμοίγ' ... δοκοῦσιν οἱ πάλαι νομοθετοῦντες γεγονέναι.) et *iners*, *ignavus*. Phaed. 85. C: πᾶν μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός. Conv. 174. C: μαλθακὸν αἰχμητήν. Id. Pol. III. 411. B. Legg. VI. 778. E: πρὸς δέ τινα μαλθακὴν ἔξιν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐνοικούντων εἴωθε ποιεῖν.

μαλθακῶς, *leniter*. Soph. 230. A: τὰ μὲν χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ μαλθακωτέρως παραμυθούμενοι.

μάλιστα et μᾶλλον, vid. μάλα.

μαλλός, ὁ, *lana*. Pol. II. 363. B. (Hes.).

μανδραγόρα, ὁ, *mandragoras* (Alraun). Pol. VI. 488. C: μανδραγόρα ἢ μέθη ... ξυμποδίσαντες.

μανθάνω, *disco*, *percipio*; *intelligo*, *cognosco*, *perspicio*; *scio* (ut Pol. I. 351. B. VI. 511. B.). Gorg. 447. D: μανθάνω (vern. *ich verstehe*). Theaet. 208. A. Polit. 282. D: ἄρ' οὐκ οὐκ μανθάνω; Parm. 128. A. Pol. VII. 524. D. IX. 592. A. Euthyd. 305. C: ἤδη μανθάνω. Abs. etiam est *intelligo* (sc. cur hoc dicas al.) sq. ὅτι, *quia*. Pol. I. 332. A. III. 402. D. VIII. 568. E. Euth. 3. B. 9. B. Saepius est i. q. *audio* (vern. *gut, das wohl*). Gorg. 490. D. 496. C. Phaed. 117. B. Pol. II. 372. E: εἰεν ... μανθάνω. Theaet. 174. B: μανθάνεις γὰρ που — ἢ οὐ; Phil. 51. C: εἴ μου μανθάνεις. Men. 84. D: μανθάνεις; Prot. 315. A: ὅσπερ ... ἐπὶ τέχνῃ μανθάνει, ὡς σοφιστῆς ἐσόμενος. Pol. IX. 580. D: τὸ μὲν ... ἦν ὃ μανθάνει ἄνθρωπος, τὸ δὲ ὃ θυμιούται. Legg. IV. 720. D: αὐτὸς μανθάνει τι παρὰ τῶν νοσοῦντων. Phil. 16. A: μανθάνομεν γὰρ ὃ λέγεις. Pol. IX. 581. B: ὃ γε μανθάνομεν. Lach. 189. E: ἴσως ... οὐ μανθάνετε μιν ὃ τι λέγω. Pol. VII. 529. C: παρὰ ἃ νῦν μανθάνουσιν. III. 394. B: μάνθανε ... ὅτι cet. VI. 511. B. VII. 529. B: ἐάν ... τις ... τούτων τι μανθάνῃ. Charm. 172. B: ὅ τι ἂν ἄλλο μανθάνῃ. Phaed. 75. E: ἄρ' οὐκ ὃ καλοῦμεν μανθάνειν οἰκίαν ἂν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη; Theaet. 145. D: ἄρ' οὐ τὸ μανθάνειν ἐστὶ τὸ σοφώτερον

γίγνεσθαι περὶ ὃ μανθάνει τις; Crat. 413. C: μανθάνειν
 περὶ τοῦ δικαίου ὃ τί ποτ' ἐστίν. 439. B: μανθάνειν ἢ εὐ-
 ρίσκειν τὰ ὄντα. Phil. 17. A: τὰ μὲν πως ... δοκῶ σου
 μανθάνειν cet. Pol. V. 475. C: ἀσμένως ἐπὶ τὸ μανθάνειν
 ἴοντα. X. 606. E: ὡς ... ἄξιος ἀναλαβόντι μανθάνειν
 (*ediscere*). Euthyd. 277. B: τὸ μανθάνειν οὐκ ἐπιστήμην
 ἐστὶ λαμβάνειν τοῦτου οὐ ἂν τις μανθάνῃ; De lege 319.
 A: χεὶρ μανθάνειν διαγιγνώσκειν χρηστούς καὶ πόνηρούς ἀν-
 δρας. Pol. VI. 504. D: οὐχ ἥττον μανθάνοντι πονητέον ἢ
 γυμναζομένῳ. Legg. XII. 949. B: τὸ δίκαιον ... διδάσκοντα
 καὶ μανθάνοντα. VI. 772. B: ἀπὸ τῆς χρείας μανθάνον-
 τας. Charm. 163. D: εὐθύς ἀρχομένου σου σχεδὸν ἐμάνθα-
 νον τὸν λόγον. Menex. 236. B: ἐμάνθανόν γε τοι παρ'
 αὐτῆς. Pol. III. 413. E: μουσικῆς ἥς ἐμάνθανε. VI. 488.
 B: χρόνον ἐν ᾧ ἐμάνθανε. Soph. 265. B: οὐπω μεμάθηκα.
 Euth. 9. C. Legg. II. 664. E: οὐπω μεμαθήκαμεν. Euth.
 14. C: ἱκανῶς (v. ἴσως) ἂν ἤδη παρὰ σοῦ τὴν οὐσίητα
 ἐμεμαθήκη (v. ἐμεμαθήκειν). Men. 86. A: ἐμεμαθήκει.
 Prot. 320. B: πολλὰ ... μεμαθηκέναι. Crat. 428. B: παρ'
 ἄλλων μεμαθηκέναι. Crat. 438. A: ἐκ ποίων οὖν ὀνομάτων
 ἢ μεμαθηκώς ἢ εὐρηκώς ἦν τὰ πράγματα —; Men. 81. D:
 αὐτὸς ... μεμαθηκυίας τῆς ψυχῆς ἅπαντα. Gorg. 454. E:
 οἷ' ... γε μεμαθηκότες πεπεισμένοι εἰσὶ cet. Euth. 12. E:
 ὡς ἱκανῶς ἤδη παρὰ σοῦ μεμαθηκώτας τὰ τε εἰσεβῆ cet.
 Soph. 260. B: οὐκ ἔμαθον (antec. διότι cet.) Phil. 18. D.
 26. D. (abs.) 53. E: μόγις ἔμαθον. Pol. VI. 510. B: ταυτ'
 ... οὐχ ἱκανῶς ἔμαθον. Prot. 312. B: τούτων ... σὺ ἐκά-
 στην οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες. Legg. III. 695. D: ἴσως τὸ
 Κύρου κακὸν οὐκ ἔμαθες. Epin. 975. C: εἰ δ' ἀληθεῖς, οὐκ
 ἔμαθεν (*nescit*). Tim. 38. E: (ἐπειδὴ) τὸ προσταχθὲν ἔμαθε
 (ζῶα). Euthyd. 285. B: ἐμαθέτην. Conv. 182. C: ἔργῳ δὲ
 τούτῳ ἔμαθον καὶ οἱ ἐνθάδε τύραννοι. Theaet. 166. E:
 ἀλλὰ ὥδε ἐτι σαφέστερον μάθε τί λέγω. Tim. 41. B: νῦν
 σὺν ὃ λέγω ... μάθετε. Gorg. 463. D: ἄρ' οὖν ἂν μάθοις
 ἀποκριναμένον; Pol. I. 353. A: νῦν δὴ ... ἄμεινον ἂν μά-
 θοις ὃ ἄρτι ἡρώτων cet. Phil. 18. C: ὡς οὐδέ τις ἡμῶν οὐδ'
 ἂν ἐν ... μάθοι. Pol. III. 404. B. Theaet. 192. C: ἐὰν
 ἄρα ἐξ αὐτῶν τι μᾶλλον μάθω. Pol. I. 338. C. Hipp. mai.
 369. D: ἵνα μάθω. Crat. 427. E: ἵνα ἦτοι μάθῃς παρὰ
 Σωκράτους ἢ διδύξης ἡμᾶς ἀμφοτέρους. Gorg. 488. C: οὐδὲ
 γὰρ τοι τότε οἷός τ' ἢ μαθεῖν σου τί ποτε λέγεις. Theaet.
 163. B: πρὶν μαθεῖν τὴν φωνήν (τῶν βαρβάρων). Pol. I.
 337. D: μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος. III. 413. A: δέομαι μα-
 θεῖν. (Id. Phaed. 73. B.) VII. 525. B: πολὲμικῶ ... ἀναγ-
 καίον μαθεῖν ταῦτα. Legg. VII. 795. B: διαφέρει δὲ πᾶμ-
 πολυ μαθὼν (*qui didicit*) μὴ μαθόντος. Ion. 541. B: καὶ
 ταυτὰ γε ἐκ τῶν Ὀμήρου μαθὼν. Hipp. mai. 369. E: ἵνα
 μαθὼν τι ὠφελῇθῶ. — Part. μαθὼν, *sciens* (vern. *wissentlich*)

etiam ponitur ubi alicui exprobramus quod faciat vel dicat quod ipse sciat malum vel falsum esse, et in univ. quod inconsiderate et temere agat vel loquatur. Atque ita ponitur cum part. causali ὅτι (sic enim libri edd. vett. habent, non ὁ τι): proprie: quod s. quia sciens, i. q. simpl. vern. *dafür dass*, quasi *zur Strafe dafür dass* —. Apol. 36. B: τί αἰεὶ εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι, ὅτι (libri recentt. ὁ τι) μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἤγον —; Euthyd. 283. E: εἰπον ἄν, σοὶ εἰς κεφαλὴν, ὅτι (libri edd. ὁ τι) μαθὼν μου καὶ τῶν ἄλλων καταψεύδει τοιοῦτο πρᾶγμα. 299. A: πολὺ μέντοι ... δικαιότερον τὸν ὑμέτερον πατέρα τύπτοιμι, ὅτι (libri edd. ὁ τι) μαθὼν σοφοῦς εἰεῖς οὕτως ἐφυσεν. Similiter Prot. 353. D: ὅμως δ' ἂν κακὰ ᾔην, ὅτι μαθόντα (*cognoscet-tem*. Conf. C: γιγνώσκοντες ὅτι πονηρὰ ἐστίν, ὅμως αὐτὰ πράττειν) χαίρειν ποιεῖ καὶ ὀπγοῦν. — Prot. 314. B: τὸ μάθημα ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ λαβόντα καὶ μαθόντα. Pol. VI. 488. B: μήτε μαθόντα πώποτε τὴν τέχνην cet. IV. 442. A: τὰ αὐτῶν μαθόντες. Men. 92. E: παρ' οὐδενὸς μαθόντες. Prot. 325. C: μὴ μαθούσι. Menex. 241. C: ὑπὸ μὲν τῶν κατὰ γῆν, ὑπὸ δὲ τῶν κατὰ θάλατταν μαθόντας καὶ ἐθισθέντας μὴ φοβεῖσθαι τοὺς βαρβάρους. Hipp. mai. 286. E: ῥαδίως ἄρα μαθήσομαι. Pol. I. 344. A: παντῶν δὲ ἑφ' ὅσα μαθήσει ἐάν cet. Prot. 318. E: μαθήσεται οὐ περὶ ἄλλον τοῦ ἢ περὶ οὗ ἦκει. Gorg. 460. A: καὶ ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθήσεται. Phil. 53. E: τάχα δ' ἴσως ... μᾶλλον μαθησόμεθα. Legg. XII. 962. D. Lach. 189. E: ὥδε ἔχον μαθήσεσθε. Gorg. 459. E: τὸν μέλλοντα μαθήσεσθαι τὴν ἥτορικὴν. Pol. VII. 529. C. Conv. 206. B: αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. De lege 319. E. Pass. Tim. 87. B: ὅταν ... μαθηματα μηδαμῇ τούτων Ιατικὰ ἐκ νέων μανθάνηται. Men. 88. B: μετὰ μὲν νοῦ ... μανθανόμενα cet. Verh. Crat. 439. B: μαθητέον. Legg. VII. 818. D: πόσα καὶ πότε μαθητέον. 822. C: μαθητέα ... τὰ τοιαῦτα πάντα.

μανία, ἢ, *insania* (etiam *dementia*), *furor*; *concitatio mentis*, *instinctus divinus* (*Begeisterung*). Phaedr. 245. A: τρίτη ... ἀπὸ Μουσῶν κατοικηή τε καὶ μανία. B. 256. B: οὔτε σωφροσύνη ἀνθρωπίνη οὔτε θεία μανία. Alc. II. 139. B: ἀφροσύνη ἄρα καὶ μανία κινδυνεύει ταυτὸν εἶναι. Men. 91. C: μηδὲνα ... τοιαύτη μανία λάβοι ὥστε cet. Prot. 351. A: ἀπὸ μανίας γε καὶ ἀπὸ θυμοῦ. Phaedr. 244. A: διὰ μανίας, θεία μέντοι δόσει δεδομένης. 245. B. 251. A: τὴν τῆς σφοδρᾶ μανίας δόξαν. 265. A: μανίας ... εἶδη δύο cet. Theaet. 157. E: νόσων (πέρι), τῶν τε ἄλλων καὶ μανίας. Phil. 45. E: μέχρι μανίας ἢ σφοδρὰ ἥδονή κατέχουσα. Conv. 218. B: τῆς φιλοσόφου μανίας τε καὶ βακχείας. Pol. III. 400. B: ὑβριως ἢ μανίας καὶ ἄλλης κακίας. IX. 573. A: τότε δὴ δορυφορεῖται ... ὑπὸ μανίας. Legg. VIII. 839. A: λύιτης ... ἐρωτικῆς καὶ μανίας. Prot. 323. B: μανίαν (opp.

σωφροσύνην). Phaedr. 244. A: τὸ μανίαν κακὸν εἶναι. D: τόσω κάλλιον μαρτυροῦσιν οἱ παλαιοὶ μανίαν σωφροσύνης. 265. A: μανίαν γὰρ τινα ἐφήσαμεν εἶναι τὸν ἔρωτα. B: ἐρωτικὴν μανίαν ἐφήσαμεν ... ἀρίστην εἶναι. Crat. 404. A: ἔχοντας ... τὴν τοῦ σώματος πτόησιν (v. πτοίησιν) καὶ μανίαν. Conv. 213. D: τὴν τούτου μανίαν τε καὶ φιλεραστίαν. Pol. II. 382. C: διὰ μανίαν ἢ τινα ἄνοιαν. Tim. 86. B: δύο δ' ἀνοίας γένη, τὸ μὲν μανίαν, τὸ δ' ἁμαδίαν. Alc. II. 139. B: ὑπεναντίον εἶναι μανίαν φρονήσει. Theaet. 158. D: περὶ νόσων τε καὶ μανιῶν. Polit. 310. D: τελευτῶσα ... ἔξανθεῖν παντάπασι μανίαις. Phil. 36. E. Legg. IX. 869. A: μανίαις ὀργῆς (per insanam iram). 881. B: μὴ μανίαις ἐχόμενος.

μανικός, ἡ, ὄν, *insanus; furiosus*. Soph. 242. A: μὴ ποτε διὰ ταῦτά σοι μανικός εἶναι δοῶ cet. Conv. 173. D: τὸ μανικός (vern. *Enthusiast vel exaltat*) καλεῖσθαι. Charm. 153. B: ἄτε καὶ μανικός ὢν. Prot. 343. C: εὐθύς ... τὸ πρῶτον τοῦ ἄσματος μανικὸν ἂν φανείη, εἰ cet. Phaedr. 244. C: μανικὴν (i. q. μαντικὴν). Legg. II. 672. B: πᾶσαν τὴν μανικὴν ... χορείαν. VII. 791. A: τὴν ἐντὸς φοβεράν οὖσαν καὶ μανικὴν κίνησιν. Pol. III. 403. A: οὐδὲν ... προσοιστέον μανικὸν ... τῷ ὀρθῷ ἔρωτι. Alc. I. 113. C: μανικὸν ... ἐν νῷ ἔχεις ἐπιγείρημα. Legg. VII. 791. A: ἀντὶ μανικῶν ... διαδέσεων. De lucr. cup. 227. B: οὐ μανικοὺς γε ... λέγεις τοὺς φιλοπερθεῖς. Phil. 63. D: διὰ μανικάς ἡδονάς. Polit. 307. B: ὑβριστικά καὶ μανικά λέγοντες. Pol. III. 403. A: οὐδέ γε μανικωτέραν (ἡδονήν). Theaet. 144. A: μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι γίνονται. Pol. IX. 577. D: τὸ μοχθηρότατον καὶ μανικωτάτον δεσπόζειν.

μανικῶς, *insane; temere*. Phaedr. 249. D: ὡς μανικῶς διακείμενος. 265. A. Soph. 216. D: ὡς παντάπασιν ἔχοντες μανικῶς. Legg. X. 897. C: εἰ δὲ μανικῶς τε καὶ ἀτάκτως ἐρχεται (ἡ οὐρανοῦ φορὰ).

μανός, ἡ, ὄν, *rarus, tenuis*. Tim. 78. D: ὡς ὄντος τοῦ σώματος μανοῦ. 85. C. 75. C: μανῶ ... ὅσῳ. 53. A: τὰ ... μανὰ καὶ κοῦφα εἰς ἑτέραν ἵζει φερόμενα ἔδραν. 79. C: διὰ μανῶν τῶν σαρκῶν. Legg. V. 734. C: μανότερα (v. μανώτερα) ἔχων ἀμφοτέρα.

μανότης, ἡ, *raritas*. Tim. 72. C: ἡ σπληνὸς ... μανότης. 86. D: ὑπὸ μανότητος ὁστών. Legg. VII. 812. D: μανότητι (opp. πυκνότητα).

μαντεία, ἡ, *vaticinatio; oraculum; divinatio; etiam conjectura*. Phil. 66. B: ὡς ἡ ἐμὴ μαντεία. Apol. 22. A. Conv. 206. B: μαντείας ... δεῖται (vern. *errathen muss man*) ὃ τι ποτε λέγεις, καὶ οὐ μανθάνω. Legg. VII. 792. D: θεοῦ κατὰ τινα μαντείας φήμην. Tim. 71. D: μαντεία χρωμένη καὶ ὑπνον. Legg. III. 694. C. Apol. 29. A: ἀπειθῶν τῇ μαντείᾳ. Alc. I. 127. E: εἴ τι δεῖ καὶ τῇ ἐμῇ μαντείᾳ

πιστεύειν. Phaedr. 275. C: τὴν Ἀμμωνος μαντείαν. Crat. 384. A: τὴν Κρατύλου μαντείαν (iron.). Legg. I. 642. D: τὴν τοῦ Θεοῦ μαντείαν. VII. 800. C. VIII. 828: μετὰ τῶν ἐκ Δελφῶν μαντείων. Apol. 33. C: ἐκ μαντείων καὶ ἐξ ἐνυπνίων. Tim. 72. B: ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις. Legg. XI. 914. A. Phaedr. 111. B: φήμας τε καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν. Legg. VI. 772. D: πάσας θεῶν μαντείας ἐπελθόντας. Epin. 985. C.

μαντεῖον, τό, *locus ubi oracula eduntur*. Tim. 71. E: κατέστησεν ἐν τούτῳ τὸ μαντεῖον. **oraculum, vaticinatio*. Apol. 21. C: ὡς ἐνταῦθα ... ἐλέγξω τὸ μαντεῖον. Tim. 72. B: τὰ μαντεία ἀμυδρότερα ἔσχε cet.

μάντευμα, τό, *vaticinatio*. Ep. II. 311. D: κυριώτερα δὲ τὰ τῶν θεῶν ἀνδρῶν μαντεύματα.

μαντεύομαι, *vaticinor; divino, auguror; conicio vel coniectura informo, suspicor, opinor*. Phaedr. 278. E: ὁ ... μαντεύομαι κατ' αὐτοῦ λέγειν ἐθέλω. Polit. 289. C: ἐν οἷς ... μαντεύομαι ... καταφανεῖς γενήσονται. Pol. III. 394. D. VII. 523. A: εἰ ἔστιν οἷον μαντεύομαι. 531. D. Legg. III. 694. C. Lys. 216. D: πρὸς ᾧ ... λέγων μαντεύομαι, ἀκουσον. Pol. I. 349. A: ἀληθέστατα μαντεύει. VI. 506. A: καλῶς γὰρ ... μαντεύει. Conv. 192. D: μαντεύεται ὁ βούλεται. Ep. III. 317. E: ὡς ἡ ἐμὴ δόξα μαντεύεται. II. 311. C: αἱ γὰρ βέλτισται ψυχὰς μαντεύονται ταῦτα οὕτως ἔχειν. Crat. 411. B: δοκῶ γέ μοι οὐ κακῶς μαντεύεσθαι ὁ καὶ νῦν δὴ ἐνενόησα, ὅτι cet. Legg. VII. 800. A: μαντευόμενος αὐτό. Ep. VII. 340. A. Pol. VII. 538. A: ἡ βούλει ἐμοῦ μαντευομένου ἀκούσαι; Epin. 974. B: τῆς ψυχῆς ... μαντευομένης. Tim. 72. B: προφῆται ... μαντευομένων. Phil. 44. C: μαντευομένοις οὐ τέχνη cet. Legg. III. 677. E: ὁ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πύλαι cet. Pol. IV. 431. E: ὅτι ἐπιεικῶς ἐμαντεύομεθα ἄρτι ὡς cet. Phil. 67: τοὺς θεῶν ἐρωτας οἶονται κυρίους εἶναι μάρτυρας μᾶλλον ἢ τοὺς τῶν ἐν Μούσῃ φιλοσόφῳ μεμαντευμένων ἐκάστοτε λόγων (λόγους?). Legg. XII. 959. D: τὸ ... μέτριον νομοθέτης ἂν μαντεύσαιτο οὐκ ἀσχημονέστατα. Pol. VII. 538. A: τοῦτον ἔχεις μαντεῖσασθαι πῶς ἂν διατεθεῖ πρὸς τε τοὺς κόλακας —; Apol. 21. A. 39. D: ταῦτα ... ὑμῖν ... μαντευοίμενος ἀπαλλάττομαι. Phil. 64. A: τίνα ἰδέαν αὐτὴν εἶναι ποτε μαντευτέον. Etiam est *oraculum peto et in univ. sciscitor*. Apol. 21. A: εἰς Δελφούς ἐλθὼν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι.

μαντικός, ἡ, ὄν, *vaticinandi peritus, praesagens; fem. ars vaticinandi, divinatio*. Alc. I. 114. E: μαντικός γὰρ εἶ. Phaedr. 244. D: ὅσω ... ἐντιμότερον μαντικὴ οἰωνιστικῆς. Conv. 188. B: οἷς μαντικὴ ἐπιστατεῖ. C: ἔστιν ... ἡ μαντικὴ φιλίας θεῶν καὶ ἀνθρώπων δημιουργός. 202. E: διὰ τοῦτου (τοῦ Ἐρωτος) καὶ ἡ μαντικὴ πᾶσα χωρεῖ. Apol. 40.

Α: ἡ ... εἰωθυῖά μοι μαντική ἡ τοῦ δαιμονίου. Phaedr. 242. C: ὡς δὴ τοι ... μαντικὸν γέ τι καὶ ἡ ψυχὴ. Tim. 24. C: μέχει μαντικῆς καὶ λατρικῆς. 71. E: οὐδεις ... ἐν-
νοους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς. Ib. ὑπὸ
τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως. Legg. XI.
932. E: ἀνευ μαντικῆς. Ion. 538. E: τὰ τοῦ μάντιώς τε
καὶ μαντικῆς. Phaedr. 244. B: μαντικὴ χρώμενοι ἐνθέω.
Polit. 260. D. Conv. 188. C. Phaedr. 248. D: μαντικὸν
βίον. 244. C: μαντικὴν ἐκάλεσαν (proprie μανικὴν). 265.
B: μαντικὴν ... ἐπίπνοιαν. Phaed. 84. E: φανυλότερος ...
τὴν μαντικὴν. 85. B: τὴν μαντικὴν ἔχειν. Polit. 290. C.
Conv. 197. A: μαντικὴν Ἀπόλλων ἀνεύρεν. Tim. 71. E:
ὡς μαντικὴν ἀφροσύνη θεὸς ἀνθρωπίνῃ δέδωκεν. Charm.
173. C: τὴν μαντικὴν εἶναι ... ἐπιστήμην τοῦ μέλλοντος
ἔσεσθαι. Phaed. 85. B: μαντικοὶ ... εἰσι. Crat. 405. A:
αἱ τοῖς λατρικοῖς φαρμάκοις καὶ τοῖς μαντικοῖς περιθειώσεις.
Phaedr. 275. B: λόγους ... μαντικούς.

μαντικῶς, *divinitus*. Theaet. 142. C: ὡς μαντικῶς
ἄλλα τε δὴ εἶπε καὶ περὶ τούτου. Conv. 198. A: τὸ μὲν
ἕτερον ... μαντικῶς δοκεῖς μοι εἰρηκέναι cet.

μάντις, ὁ, *vates*. Phaedr. 242. C: εἰμὶ ... μάντις
μὲν cet. Theaet. 179. A: οὔτε μάντις οὔτε τις ἄλλος.
Legg. I. 634. E. XI. 933. C. Epin. 978. A: οὐκ ἂν εἴη πᾶς
μάντις γνοίῃ ξύμπαντα ἀριθμὸν. Charm. 164. E: αἰνι-
γματωδέστερον ... ὡς μάντις, λέγει. Men. 92. C: μάντις
εἰ ἴσως. Lach. 199. A: τὸν στρατηγὸν τοῦ μάντιως (ἄρ-
χειν). Ion. 538. E. Lach. 195. E: μάντει. Charm. 174.
A: τὸν εἰδὸτα τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι πάντα, τὸν μάντιν.
Lach. 195. E: ἐπεὶ μάντιν γε τὰ σημεῖα μόνον δεῖ γινώ-
σκειν τῶν ἐσομένων cet. Phil. 67: οἷς πιστεύοντες, ὥσπερ
μάντις ὄρνισιν. Pol. II. 364. B: ἀγύρεται ... καὶ μάντις.
Legg. VIII. 828. B. Polit. 290. D: τὸ ... τῶν ἱερῶν σχῆμα
καὶ τὸ τῶν μάντεων. Legg. IX. 871. D: μετ' ἐξηγητῶν καὶ
μάντεων. X. 885. D: μάντεων καὶ ἱερῶν. Ion. 531. B:
τῶν μάντεων τις τῶν ἀγαθῶν. De virt. 379. C: ὥσπερ οἱ
θεοὶ τῶν μάντεων καὶ οἱ χρησμολόγοι. Phil. 44. C: ὥσπερ
μάντις προσχερῆσθαι τισι. Legg. III. 686. A: πολλοῖς μάν-
τεσι περρημένους εἶναι τοῖς δὲ ἄλλοις καὶ τῷ Δελφικῷ Ἀπόλ-
λωνι. Euth. 3. E. Ion. 534. C: τούτοις χρῆται (ὁ θεός)
... τοῖς χρησμοῖς καὶ τοῖς μάντεσι τοῖς θεοῖς. Tim. 72.
B: οὓς μάντις ἐπονομάζουσιν τινες cet. Men. 99. D: χρη-
σμοδούς καὶ μάντις.

μαραίνω, *conficio, consumo*. Pol. X. 609. D: ἄρα ...
ἀδικία ... φθείρει αὐτήν (τ. ψυχὴν) καὶ μαραίνει —; Med.
marcesco. Polit. 270. E: μαραινόμενα ... ἐξηφανίξετο.

μάργος, ὁ ἡ, *insanus*. Legg. VII. 792. E: ὅπως μή τις
ἰδοναῖς τισὶ πολλαῖς ἅμα καὶ μάργοις προσχερῆσται ἡ
κύνουσα (κνοῦου?). (Alc. II. 148. B: ἀλλὰ μάργον τί μοι

δοκεί εἶναι, vide ne scribi oporteat ἀλλὰ μὴν ἔργον, h. e. *difficile*).

μαργότης, ἡ, *insana cupiditas, gula*. Tim. 72. E: διὰ μαργότητα.

μαρμαρυγή, ἡ, *fulgor*. Pol. VII. 518. B: μαρμαρυγῆς. 515. C: διὰ τὰς μαρμαρυγὰς. Tim. 68. A. Critia 116. C: μαρμαρυγὰς ἔχοντι πυρώδεις.

μαρτυρία, ἡ, *testimonium*. Legg. XI. 937. B: ὅλη τῇ μαρτυρίᾳ. Conv. 179. B: τοῦτου ... ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται. Legg. XI. 937. A: εἰς μαρτυρίαν κληθεῖς. Eryx. 399. B: τὴν αὐτὴν μαρτυρίαν μαρτυροῦντες. Legg. XI. 937. C: μαρτυρίαν. Ib. μαρτυριῶν. Phaed. 266. E: μαρτυρίας.

μαρτύριον, τό, *testimonium*. Conv. 196. E: ὃ δὴ πρόει ἡμᾶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι ὅτι cet. Legg. XII. 943. C: τοῦτον (τον στέφανον) ... ἀναθεῖναι μαρτύριον εἰς τὴν τῶν ἀριστείων κρίσιν cet.

μαρτύρομαι, *testor, testem profero*. Phil. 12. B: μαρτύρομαι νῦν αὐτὴν τὴν θεόν. Pol. II. 364. D: οἱ δὲ τῆς τῶν θεῶν ὑπὲρ ἀνθρώπων παραγωγῆς τὸν Ὀμηρον μαρτυροῦνται. Gorg. 473. D: ἄρτι δὲ ἐμαρτύρου. In univ. *profero*. Phil. 47. D: ταῦτα δὲ τότε μὲν οὐκ ἐμαρτυράμεθα, νῦν δὲ λέγομεν.

μαρτυρῶ, *testor, testificor, testimonio confirmo et in univ. confirmo, probō, affirmo, praedico*. Ep. VI. 323. A: μηνύω καὶ μαρτυρῶ μὴ ῥαδίως εὐρήσειν σε cet. Ax. 366. B: σὺ δὲ οὐκ ἐνυμᾷ μοι μαρτυρεῖς. Prot. 344. A: τὰ ἐπιόντα πάντα τούτῳ μαρτυρεῖ ὅτι οὕτως εἴρηται. Gorg. 525. D: μαρτυρεῖ ... τοῦτοις καὶ Ὀμηρος. Hipp. mai. 295. E. Menex. 237. C: μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν τῷ λόγῳ ἡ ... θεῶν ἔρις cet. Phaedr. 244. D: τόσῳ κάλλιον μαρτυροῦσιν οἱ παλαιοὶ μανίαν σωφροσύνης. Legg. XI. 936. E: μαρτυρεῖτω. Gorg. 472. C: εἰάν μὴ ἐγὼ σοι μαρτυρῶ εἰς ὧν μόνος. Phaedr. 260. E: εἰάν οἱ γε ἐπιόντες αὐτῇ λόγοι μαρτυρῶσιν εἶναι τέχνη. Theaet. 145. C: μαρτυρεῖν. Legg. III. 680. D. XI. 937. A. B: γόνου ... μαρτυρεῖν. Gorg. 475. E: καὶ ὁμολογῶν καὶ μαρτυρῶν. Eryx. 399. E: μαρτυροῦντες. Tim. 20. A: πολλῶν μαρτυροῦντων. Legg. XI. 937. B: εἰάν τὰ ψευδῆ φῇ τινα μεμαρτυρηκέναι. Polit. 279. B: τάχα ... ἂν ἡμῖν καὶ τούτῳ τὸ μέρος αὐτῆς μαρτυρήσεις ... ὃ βουλόμεθα. Lach. 198. A: μαρτυρήσαιτε. Pol. I. 340. A: εἰάν σὺ γ' ... αὐτῷ μαρτυρήσης. Legg. XI. 937. B: τὰ ψευδῆ μαρτυρήσαι. C. Polit. 269. A: μαρτυρήσας ὁ θεὸς Ἀτρεΐ. Legg. XI. 937. A. Pol. IV. 441. B: ὁ ... εἵπομεν, τὸ τοῦ Ὀμήρου μαρτυρήσει. Apol. 21. A: τούτων πέρι ὁ ἀδελφὸς ὑμῖν ... μαρτυρήσει. Gorg. 472. A: μαρτυρήσουσί σοι. Hipp. mai. 288. A. Gorg. 523. C: μαρτυρήσοντες ὡς δικαίως βεβίωκασιν. Prot. 344. D: ὥσπερ καὶ παρ' ἄλλου ποιητοῦ μαρτυρεῖται τοῦ εἰπόντος cet. Soph. 237. A.

μάρτυς, ὁ, *testis*. Legg. VIII. 843. A: τοῦ μὲν γὰρ ὁμόφυλος Ζεὺς μάρτυς *cet.* Pol. I. 340. A: τί ... δέεται μάρτυρος; Legg. V. 730. A. Gorg. 474. A: ἐγὼ ... ὦν ἂν λέγω ἕνα μὲν παρασχέσθαι μάρτυρα ἐπίσταμαι. Legg. I. 630. A: ποιητὴν ... καὶ ἡμεῖς μάρτυρα ἔχομεν. II. 664. C. VIII. 836. C: μάρτυρα παραγόμενος τὴν τῶν θηρίων φύσιν. Apol. 20. E. 31. C. Gorg. 523. C: ἔρχονται αὐτοῖς πολλοὶ μάρτυρες. Legg. XI. 929. E. Apol. 32. E: καὶ τούτων ὅμιν ἔσονται πολλοὶ μάρτυρες. Legg. XII. 943. C: μήτε μαρτύρων πιστώσεις λόγων (παρεχόμενον). 953. E: ἐναντίον μαρτύρων μὴ ἔλαττον ἢ τριῶν. Theag. 123. B: ὥσπερ ἄνευ μαρτύρων λεγόμενα. Phil. 51. A: μάρτυσι (μάντεσι?) καταχρῶμαι *cet.* Conv. 175. E: ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλεον ἢ τοῖς μυριοῖς. Legg. I. 638. D. Ep. VII. 345. B. Gorg. 471. E: ἐπειδὴ τῶν λόγων ... μάρτυρας πολλοὺς παρέχονται καὶ εὐδοκίμους. 472. A: ἐὰν βούλῃ κατ' ἐμοῦ μάρτυρας παρασχέσθαι ὡς οὐκ ἀληθῆ λέγω. Phil. 67: κυρίους εἶναι μάρτυρας *cet.* Conv. 215. B: μάρτυρας παρεξομαι. Pol. II. 364. C: τούτοις ... πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται. Legg. IX. 856. A. Apol. 19. C. Theag. 128. D. μᾶσμα, τό, *investigatio*. Crat. 421. A: τοῦτο εἶναι ὃν οὐ μᾶσμα ἐστίν (ν. τοῦτο εἶναι ὀνόμασμά ἐστιν).

μαστιγίας, ὁ, *verbero*. Gorg. 524. C: μαστιγίας ... εἴ τις ἦν.

μαστιγῶ, *flagello, verberibus caedo*. Legg. IX. 872. B: μαστιγώσας ὁπόσας ἂν ὁ ἐλὼν προστάτῃ. 882. B. VIII. 845. A: ἱσχυροὺς πλιγὰς τούτοις μαστιγοῦσθω. XI. 914. B: πολλὰς πλιγὰς μαστιγοῦσθω. Pol. X. 613. D: μαστιγοῦμενοι. Legg. IX. 854. D: μαστιγωθείς. Pol. II. 361. E: μαστιγώσεται.

μάστιξ, ἡ, *flagellum*. Phaedr. 254. A: οὔτε μᾶστιγος ἔτι ἐντρέπεται. 253. E: μᾶστιγι μετὰ κέντρων μόγις ὑπείκων. Legg. IX. 879. E: τύπτειν τῇ μᾶστιγι. 881. C. XI. 917. D. Lys. 208. B: καὶ εἰ βούλοιο λαβὼν τὴν μᾶστιγα τύπτειν. Gorg. 524. C: ὑπὸ μαστίγων. Legg. VI. 777. A: κέντροις καὶ μᾶστιξιν.

μάταιος, ὁ ἢ, *etiam α, ον, inanis, vanus; irritus; in homine pos. stolidus*. Pol. V. 452. D: ὅτι μάταιος ὅς γελοῖον ἄλλο τι ἡγρεται ἢ τὸ κακόν. Tim. 40. D: μάταιος ἂν εἴη πόνος. Legg. II. 654. E: μάταιος ... λόγος ἂν εἴῃ. V. 735. B: ὡς μάταιος ἂν ὁ πόνος εἴῃ καὶ ἀνήνυτος. Ax. 369. C: μάταιος οὐκ ἢ λύπη. Soph. 231. B: περὶ τῇ μάταιον δοξοσοφίαν. Legg. XII. 957. D: διὰ ξυγχωρήσεων ... μάλα ματαίων. 967. D: καὶ ματαίαις ... χωρμέναισι νύκταις (*e poet.*). Pol. VIII. 554. A: δουλούμενος τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ὡς ματαίους. Legg. V. 742. E: οὐτ' ἂν βούλοιο ματαίας βουλήσεις *cet.* Epin. 991. C: ματαίωτος πόνος ἀπάντων.

ματαιῶς, *frustra*. Ep. VII. 331. D: ματαιῶς ἐρεῖν.
 μάτην, *frustra; sine causa, temere* (vern. est *fruchtlos* et
grundlos, i. q. mit Unrecht). Phaedr. 272. C: ἵνα μὴ μάτην
 πολλὴν (ὁδὸν) ἀπίη καὶ τραχεῖαν. Theaet. 189. D: ἵνα μὴ
 μάτην θαρόσης. Polit. 283. B: μάτην οὐδὲν ... ἐδοξε ὀη-
 θῆναι. Crat. 430. A: μάτην αὐτὸν ἐαυτὸν κινοῦντα. Tim.
 33. D. 47. B. Legg. I. 631. B: νόμοι οὐκ εἰσὶ μάτην δια-
 φερόντως ἐν πᾶσιν εὐδόκιμοι τοῖς Ἕλλησιν. IV. 715. B: τὰ
 τούτων δίκαια ἃ φασιν εἶναι μάτην ἐρῆσθαι. Alc. I. 113.
 C: ἐμὲ δὲ αἰτιᾷ μάτην. II. 142. D: μὴ ὥς ἀληθῶς μάτην
 θεοὺς ἀνθρώποι αἰτιῶνται.
 μάττω, *subigo, ut farinam*. Pol. II. 372. B: τὰ δὲ
 μάξαντες.

μάχαιρα, ἡ, *culter; ensis*. Pol. I. 353. A: μαχαίρα
 ἂν ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμεις —; Euthyd. 294. E: ἐς μα-
 χαίρας ... κυβιστᾶν.

μάχη, ἡ, *pugna; in univ. contentio*. Soph. 246. C:
 ἄπλετος ... μάχη τις ... αἰὲ ξυνέστηκε. Conv. 220. D: ὅτε
 ... ἡ μάχη ᾔν. Pol. VIII. 560. A: μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐ-
 τὸν τότε γίγνεται. Legg. X. 906. A: μάχη ... ἀδύνατος
 ἐστὶν ἡ τοιαύτη. XI. 919. B: ἡ τούτων καὶ περὶ ταῦτα
 ἐστὶ πρὸς δύο μάχη. Euthyd. 272. A: μάχη ἀργός. Ep.
 VIII. 352. C: ἐσθ' ὅμιν ... πᾶσα μάχη περὶ αὐτῶν τούτων.
 Gorg. init. πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι ... οὕτω μετα-
 λαγχάνειν. Phil. 15. D: ταυτης ... πολλῆς οὕσης καὶ παν-
 τοίας περὶ τὰ ἀμφισβητούμενα μάχης. Legg. I. 638. A:
 ἦτταν λέγοντες μάχης. IX. 869. C: ἐν στάσεσι μάχης γε-
 νομένης. Pol. VIII. 556. B: παραταχθεὶς ἐν μάχῃ πλουσίῳ
 cet. Tim. 62. B: τῇ ... μάχῃ καὶ τῷ σεισμῷ τούτῳ τρόμος
 ... ἐτέθη. Legg. VII. 814. D: τῇ πολεμικῇ μάχῃ. Pol. II.
 368. A: εὐδοκίμησαντας περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην. Legg.
 VII. 813. E: πᾶσαν τὴν ἐν ὅπλοις ὀρχοῖσιν καὶ μάχην με-
 μελητηκνίας. VIII. 833. D: τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις μάχην. Hipp.
 mai. 294. D: πάντων μάλιστα ἔριν καὶ μάχην περὶ αὐτῶν
 εἶναι cet. Legg. VIII. 829. B: ὅπως ἂν γίγνωνται μάχαι
 τινὲς ἐορταστικαί. IV. 707. C: περὶ τῶν τότε ... μαχῶν.
 Conv. 220. D: ἐν ταῖς μάχαῖς. Pol. III. 386. B. Tim. 19.
 E: ἐν πολέμῳ καὶ μάχαῖς. Apol. 39. A. Pol. I. 351. D:
 μίση καὶ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει. Tim. 88. A: μάχας
 ἐν λόγοις ποιούμενη. Legg. VII. 789. B. VIII. 833. E. Alc.
 I. 112. C. Menex. 240. E.

μαχητικός, ἡ, ὄν, *pugnax; fem. et neutr. pugnandi*
vel contendendi peritia. Soph. 225. A: τῆς ... μαχητικῆς. 226.
 A. 225. A: τὸ δὲ μαχητικόν (τιθέντας). Pol. V. 467. E:
 ἐφ' ἵππων ... μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν (opp. εὐ-
 ηυνωτάτων).

μαχητικῶς, *pugnaciter vel repugnanter*. Theaet. 168. B:
 οὐ θυσιμένως οὐδὲ μαχητικῶς (ἀκρίψει cet.).

μάχιμος, η, ον, *militaris; bellicosus*. Tim. 25. D: τὸ ... μάχιμον (Lat. *coriace*) πᾶν ἀνθρώπον ἐν κατὰ γῆς. Critia 110. C: τὸ δὲ μάχιμον (ἔθνος) ... ᾧκει χωρίς. 112. B: τὸ μάχιμον ... γένος. Legg. VIII. 830. C: τὸ τῆς πόλεως ἡμῖν μάχιμον. Tim. 24. A: τὸ μάχιμον γένος ἥσθησάι που τῆδε ἀπὸ πάντων τῶν γενῶν κεχωρισμένον. Pol. III. 386. C: τοῖς μέλλουσι μαχίμοις ἔσεσθαι. Menex. 240. A: μάχιμα γένη. μάχομαι, *ugno, contendo; etiam repugno, resisto*. Theaet. 205. A: ἀνδρικῶς γε ... μάχει. 155. B: ταῦτα ... ὁμολογήματα τρία μάχεται αὐτὸ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ. Pol. VIII. 556. E: αὐτὴ αὐτῇ μάχεται (ἡ πόλις). X. 603. D. Tim. 62. B. Theag. 123. A: τοιαῦτα ... καὶ ἕτερα ... πρὸς ἐμὲ μάχεται. Prot. 345. D: ἀνάγκη δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται (Simon.). Theaet. 170. D: ἡ μυριοὶ ἐκάστοτέ σοι μάχονται —; Soph. 260. D: ὥστε ... οὐκ ἂν μάχοιτο ἐτι. Pol. IV. 439. E. V. 471. D: ὅτι καὶ τοῖς πολεμίοις ἀριστ' ἂν μάχοιντο. Hipp. mai. 299. A: πάντες ἂν ἡμῖν μάχοιντο ὡς ἡδιστον ὄν. Tim. 57. A: ἕως δ' ἂν ... μάχεται. B. Lach. 191. A: ὅς ἂν ... μάχεται τοῖς πολεμίοις. Crat. 430. D: ἵνα ... μὴ μαχώμεθα ἐν τοῖς λόγοις ἐγὼ τε καὶ σύ. Pol. III. 407. A: μὴδὲν ... περὶ τούτου αὐτῷ μαχώμεθα. Prot. 342. B: τῷ μάχεσθαι καὶ ἀνδρεία περιεῖναι. Gorg. 456. D: ἐν ὅπλοις μάχεσθαι. Pol. I. 342. D: ἐπεχείρει δὲ περὶ αὐτὰ μάχεσθαι. IV. 422. B: ἐὰν δὲ μάχεσθαι. Legg. XI. 919. B: ὡς πρὸς δύο μάχεσθαι καὶ ἐναντία χαλεπόν. Lach. 191. D: πρὸς ἐπιθυμίας ἢ ἡδονὰς δεινοὶ μάχεσθαι. Menex. 239. B: Ἑλλήνων ὑπὲρ Ἑλλήνων μάχεσθαι. Pol. IX. 579. D: ἀγωνιζόμενος πρὸς ἄλλα σώματα καὶ μαχόμενος. Legg. I. 642. C: μαχόμενος πρὸς αὐτὰ ὑπὲρ ὧν cet. VII. 818. B. Phil. 22. E: τῶν ... νικητηρίων πέρι μαχομένη κεῖται. Pol. V. 469. D: μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἵνα. VI. 500. C: μαχόμενον αὐτοῖς. Coun. 178. E: μαχόμενοι ... μετ' ἀλλήλων. Pol. IX. 574. B: ἀντεγομένων ... καὶ μαχομένων ... γέροντός τε καὶ γραός. Tim. 76. A. Theaet. 180. B: τοὺς ἀνδρας μαχομένους. Pol. V. 470. C. IX. 589. A: μαχόμενα ἐσθίειν ἄλληλα. Menex. 241. B: τῶν ... Μαραθῶνι μαχσαμένων. Pol. II. 375. A: εἴπερ εὖ μαχεῖται. V. 467. A. Lach. 193. A: πρὸς ἐλάτους ... μαχεῖται. Ep. VII. 345. B. Pol. I. 335. E: μαχόμεθα ἄρα ... κοινῇ ἐγὼ τε καὶ σύ, ἐὰν τις ... φῇ cet. IV. 422. B: ἀρ' οὐ πλουσίοις ἀνδράσι μαχοῦνται —; VII. 521. B. X. 604. A: τῇ λύπῃ μαχεῖσθαι τε καὶ ἀντιτενεῖν. Legg. VII. 818. E. Apol. 32. A: τὸν τῷ ὄντι μαχοῦμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου. Verb. Soph. 249. C: πρὸς γε τούτον παντὶ λόγῳ μαχετέον (sic codd. plurimi; vulg. μαχητέον) ὅς ἂν ... ἰσχυρίζεται cet.

μαω, rad., unde Homeric. μεμαῶσιν (Ion. 539. B.), μεμαῶτας (Hipp. min. 370. B.), et med. μῶσθαι, *meditari* (vern. *nachsinnen*), *quaerere*. Crat. 406. A: τὰς ... Μούσας τε

καὶ ὅλως τὴν μουσικὴν ἀπὸ τοῦ μῶσθαι... τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασιν. 408. A: ἐμήσατο φησί (int. Homerus), τοῦτο δὲ μηχανήσασθαι ἐστίν. B: ὅς τὸ εἶρεν ἐμήσατο. A: τὸν λόγον μῆσάμενον.

μεγαλαυχία, ἡ, *iactantia*. Legg. IV. 716. A: ἐξαρθεῖς ὑπὸ μεγαλυχίας. Lys. 206. A: φρονήματος ἐμπύπλυνται καὶ μεγαλυχίας. Theaet. 174. D: ἐν τε τοῖς ἐπαίνοις καὶ ταῖς των ἄλλων μεγαλυχίαις.

μεγάλαυχος, ὁ ἡ, *iactans*. Lys. 206. A: ὅσω ἂν μεγαλυχότεροι ᾖσι.

μεγαλαυχοῦμαι, *me iacto*. Alc. I. 104. C: μεγαλυχούμενος. Hipp. min. 368. B: ὡς ἐγὼ ποτέ σου ἤκουον μεγαλυχουμένου. Pol. III. 395. D: μεγαλυχουμένην.

μεγαλκείως, *magnifice*. Theaet. 168. C: μεγαλειότερον ἂν τοῖς αὐτοῦ ἐβοήθησεν.

μεγαλήτωρ, ὁ ἡ, *magnanimus*. Alc. I. 132. A. (Hom.).

μεγαλόθυμος, ὁ ἡ, *animosus, vehemens*. Pol. II. 375. C: ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἵθως.

μεγαλομερής, ὁ ἡ, *magnis constans partibus*. Tim. 62. A: τὰ ... μεγαλομερέστερα εἰσιόντα.

μεγαλόνοια, ἡ, *magnanimitas*. Legg. XI. 935. B: (ὅς οὐ) ... μεγαλονοίας ἀπώλεσε μέρη πολλὰ.

μεγαλοπρέπεια, ἡ, *magnificentia*. Pol. VI. 486. A: ὧ ... ὑπάρχει διανοίας μεγαλοπρέπεια. 490. C. 494. B. Men. 74. A. Def. 412. E. Pol. II. 402. C: ἐλευθεριότητος καὶ μεγαλοπρεπείας. Ep. IV. 320. B: μεγαλοπρεπεία. Pol. VII. 536. A: ἀνδρείαν καὶ μεγαλοπρέπειαν. VIII. 560. E: ἀσωτίαν δὲ μεγαλοπρέπειαν (καλούντες). Men. 88. A.

μεγαλοπρεπής, ὁ ἡ, *magnificus, splendidus; etiam magnanimus, generosus, sublimis*. Pol. VI. 487. A: εἰ μὴ φύσει εἴη ... μεγαλοπρεπής. Legg. IV. 709. E: μεγαλοπρεπὴς φύσει. 710. C. Menex. 247. B: καλὸς θησαυρὸς καὶ μεγαλοπρεπής. 234. C: ταφῆς καλῆς τε καὶ μεγαλοπρεποῦς τυγχάνει. Legg. VII. 795. E: τὸ τε μεγαλοπρεπὲς φυλάττοντας ἅμα καὶ ἐλευθερον. 802. E. VIII. 837. C: (τὸ) μεγαλοπρεπὲς καὶ τὸ φρόνιμον αἰδούμενος. Epin. 975. C: τὸ γε μεγαλοπρεπὲς σὺν τῷ σοφῷ οὐκ ἀποδίδωσιν. Pol. VI. 503. C: νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας. Conn. 210. D: θεωρῶν πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους καὶ μεγαλοπρεπεῖς. Pol. VI. 495. D: τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται (φιλοσοφίας). Euthyd. 303. C: ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον ὅτι cel. Prot. 338. A: ἵνα μεγαλοπρεπέστεροι ... ἡμῖν φαίνονται (οἱ λόγοι). Crat. 418. C: ὡς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα. Epin. 982. E: χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην καὶ μεγαλοπρεπεστάτην χορεύοντα (τὰ ἄστρα). Polit. 211. C: πάντων μεγαλοπρεπέστατον ὑφασμάτων ... ἀποταλέασα.

μεγαλοπρεπῶς, *magnifice; luculenter; eximie*. Polit.

277. B: ἵνα ... πρὸς τῷ ταχύ καὶ μεγαλοπρεπῶς δηλώσαι-
μεν τὸ ... ἀμάρτημα. 284. D: βοηθεῖν μεγαλοπρ. Cony.
199. C: ἐπειδὴ καὶ τᾶλλα καλῶς καὶ μεγαλοπρ. διήλθες οἷος
ἐστι. Pol. II. 362. C: θεοῖς θυσίας ... ἱκανῶς καὶ μεγα-
λοπρ. θύειν. Hipp. mai. 291. E: καλῶς καὶ μεγαλοπρ. τα-
φῆναι. Men. 94. A: οὕτω μεγαλοπρ. σοφὸν ἄνδρα. De virt.
379. D: ὅταν τινὰ μεγαλοπρ. ἐπαινῶσι. *Liberaliter verti*
potest (Charm. 175. C: τοῦτο ... παντῆσαι μεγαλοπρ. ξυν-
εχωρήσασθαι), *et superbe vel animose* (vern. *muthig, keck*).
Theaet. 161. E: ἵνα μεγαλοπρ. ἤρξατο ἡμῖν λέγειν. Pol.
VIII. 558. B: ὡς μεγαλοπρ. καταπατήσας ἅπαντα ταῦτα
οὐδὲν φροντίζει cet. Men. 70. B: ἀφόβως τε καὶ μεγαλοπρ.
ἀποκρίνεσθαι. Hipp. min. 336. E: καὶ μοι ... γενναίως καὶ
μεγαλοπρ. ἀποκρίναι. Lys. 215. E: ἐτι ἐπεξήει τῷ λόγῳ
μεγαλοπρεπέστερον cet.

μεγαλοφρονοῦμαι, *superbio*. Pol. VII. 528. B: οὐκ
ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι.

μεγαλοφρόνωνς, *superbe, cum iactatione*. Euthyd. 293.
A: ἤρξατό γε ... πάνυ μεγαλοφρ. τοῦ λόγου ὧδε.

μεγαλοφροσύνη, ἡ, *animus magnus vel celsus*. Cony.
194. B: τὴν σὴν ἀνδρείαν καὶ μεγαλοφροσύνην. Alc. I.
122. C.

μεγαλόφρων, ὁ ἡ, *magnanimus*. Pol. VIII. 567. B:
τίς ἀνδρείος, τίς μεγαλόφρων cet. Alc. I. 119. D: ἄνδρα
οἰόμενον μεγαλόφρονα εἶναι. 103. B: μεγαλοφρόνων.

μεγαλοψυχία, ἡ, *magnanimitas*. Alc. II. 150. C: διὰ
τὴν μεγαλοψυχίαν. Def. 412. D.

μεγαλόψυχος, ὁ ἡ, *magnanimus*. Alc. II. 140. C:
μεγαλοψύχους (κατονομαζούσι).

μεγάλως, *magnopere, magnifice*. Euthyd. 284. E: ἡ
καὶ τοὺς μεγάλους ... μεγάλως λέγουσι —; Charm. 171.
D: μεγάλως τι (Steph. mal. μεγαλωστί) ἂν ἤμην ... ὠφέλι-
μον ἦν σώφροσιν εἶναι. Hipp. mai. 291. E: ἡ θαυμασίως
τε καὶ μεγάλως ... εἰρηκας.

μεγαλωστί, *late*. Pol. VIII. 566. C: δῆλον δὴ ὅτι
μέγας μεγαλωστί οὐ κεῖται (ex Hom.).

μέγας, ἄλλη, α, *magnus, longus, adultus; amplus; insignis,*
praestans; illustris, potens, etiam gravis (in re quae permagni
momenti est); *arduius, difficilis; vehemens*. Prot. 344. D: μέ-
γας χειρῶν ἐπιπεσών. Phaed. 62. B: ὁ ... ἐν ἀπορήτοις
λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος ... μέγας τέ τις μοι φαίνεται
cet. 116. B: εἰς δὲ (υἱός) μέγας. Pol. X. 608. B: μέγας
γὰρ ... ὁ ἀγών. 615. C: Ἀρδιαῖος ὁ μέγας (*potens*). Legg.
V. 730. D: ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει ... οὗτος. Ep. II. 310.
C: γυνὴ δὲ μέγας ἐγώ εἰμι ἐμαντιὸν παρέχων τῷ ἐμῷ λόγῳ
ἐπόμενον. Pol. I. 339. B: μεγάλη (προσθήκη). V. 460. A.
VI. 496. B: ἐν σμικρᾷ πόλει ὅταν μεγάλη ψυχὴ φύῃ. Phaedr.
287. D: τὸ μὲν σοφὸν ... καλεῖν ἐμοίγε μέγα (*nimium*) εἶναι

δοκεῖ. Phil. 52. D: τὸ μέγα καὶ τὸ ἱκανόν. Legg. VII. 795. B: ταῦτα δ' ... ὁργάνοις τοιοῦτοις οὐδὲν μέγα (*nullius est momenti*). Hipp. mai. 287. A: οὐ μέγα (*difficile*) ἐστὶ τὸ ἐρώτημα. Menex. 235. D: οὐδὲν μέγα δοκεῖν εὖ λέγειν. Epin. 977. E: καίτοι μέγα μὲν καὶ τοῦτο. Polit. 268. E: μεγάλου μύθου. Charm. 169. A: μεγάλου δὴ τινος ... ἀνδρός δει ὅστις cet. Prot. 316. B: οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαίμονος. Euthyd. 275. D: ἄτε μεγάλου ὄντος τοῦ ἐρωτήματος. Eryx. 397. C: οὕτως ᾤετο μεγάλου τινός ἐστειροῦσθαι. Apol. 29. E: ἱππῳ μεγάλῳ ... καὶ γενναίῳ. Riv. 133. B: λέγων μεγάλη (v. μέγα) τῇ φωνῇ. Phaed. 77. E: ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύματι ἀποθνήσκων. Crat. 427. C: τὸ δ' αὖ ἄλφα τῷ μεγάλῳ ἀπέθωκε. Pol. III. 402. A: (ὅτε) οὐτ' ἐν σμικρῷ οὐτ' ἐν μεγάλῳ ἡτιμάζομεν αὐτά. VII. 537. E: (ἐν) πολλῷ ... καὶ μεγάλῳ γένει. Phil. 14. D: μέγαν καὶ σμικρὸν τιθέμενος. Legg. V. 732. A: τὸν γε μέγαν ἄνδρα ἐσόμενον. 747. B: πρὸς πολιτείαν ... ἐν οὐδὲν οὕτω δύναμιν ἔχει παῖδειον μάθημα μεγάλην ὡς ἡ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς διατριβή. Prot. 310. B: τῇ φωνῇ μέγα λέγων (*voce magna*, h. e. *clare*). Phaed. 101. C: μέγα ἂν βοῶντος. Conv. 212. D: μέγα βοῶντος. Pol. V. 449. B: μέγα ἤδη λέγων. Legg. IX. 854. D: ἄδειν μέγα. Alc. I. 110. B. Euthyd. 276. C. 300. D. Phaedr. 260. D: τὸδε δ' οὐκ μέγα λέγω ὡς cet. Phaed. 95. B: μὴ μέγα λέγε (*ut Lat. magna loqui*, h. e. *gloriarī*). Soph. 238. A: μήπω μέγ εἶπης. Hipp. mai. 295. A. Phil. 21. E: ἡδονῆς δὲ μετέχων μήτε μέγα μήτε σμικρὸν (*nullo modo*. Id. 32. E. 33. B. Legg. X. 900. D. Apol. 19. C. D: ἡ σμικρὸν ἢ μέγα. 21. B. 24. A. 26. B. Charm. 176. B.). Phil. 61. B: μέγα τι δήπου πρὸς τὴν εὐρεσιν ἂν ἔχοι τοῦ ζητουμένου. 66. B: οὐκ ἂν μέγα τι (*non ita multum vel longe*) τῆς ἀληθείας παρεξέλθοις. Pol. II. 366. A: αἱ τελεται ... μέγα δύνανται. IV. 423. E: ἐὰν τὸ λεγόμενον ἐν μέγα φυλάττωσι. Legg. I. 741. B: τί μέγα τὴν πόλιν ὀνίνησιν. Apol. 20. E: μῆδε ἂν δόξω τι ὑμῖν μέγα (*admirabile*) λέγειν. Κατὰ μέγα, *continuo*. Phaedr. 262. A: κατὰ μέγα (opp. κατὰ σμικρὸν μεταβαίνων. Sic etiam κατὰ μεγάλα Tim. 65. A.). Epin. 986. A: καὶ οὐδὲν μέγα διαπέπραγμα. Crat. 427. C: ὅτι μεγάλα τὰ γράμματα (τὸ ᾱ et η̄). Hipp. mai. 281. C: ὡν ὀνόματα μεγάλα λέγεται ἐπὶ σοφίᾳ. Phaedr. 274. A: μεγάλων γὰρ ἔνεκα περιτέον. Pol. I. 329. A: ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι. II. 365. C: οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν εὐπετέες ... τῶν μεγάλων. VIII. 560. E: τελουμένου ψυχῇν μεγαλοῖσι τέλει. Ep. VII. 327. D: μεγάλας ἐλπίδας εἶχεν cet. Gorg. 497. C: ὅτι τα μεγάλα μεμύησαι πρὶν τὰ σμικρά. Soph. 243. A: πλημμελὲς οὕτω μεγάλα κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν ἐπιτιμᾶν. Crat. 406. B: μεγάλα ... ἐρωτᾷς. Pol. I. 343. C: τὸν μέγαλα δυνάμενον πλεονεκεῖν. III. 404. A: (ὅτι) μεγάλα

καὶ σφόδρα νοσοῦσιν οὗτοι οἱ ἀσκηταί. IV. 426. C: σοφὸς τὰ μεγάλα. VII. 538. B: ἤτεον ... ἀπειθεῖν τὰ μεγάλα ἐκείνοις ἢ τοῖς πόλαξιν. Lach. 183. D: τὰ μεγάλα περὶ αὐτοῦ λέγοντα. Prot. 314. A: πολὺ μείζων κίνδυνος cet. Pol. IV. 424. D: μείζων ἐκβαίνει (ἢ παρανομία). De iusto 373. E: τὸ μὲν μείζον ὑπερέχον, τὸ δὲ ἑλαττον ὑπερεχόμενον. Pol. I. 347. E: πολὺ δέ μοι δοκεῖ μείζον εἶναι ὃ νῦν λέγει Θ. V. 457. D: πολὺ ... τοῦτο ἐκείνου μείζον πρὸς ἀπιστίαν. Tim. 40. D: μείζον ἢ καθ' ἡμᾶς. Pol. II. 373. E: μείζονος τῆς πόλεως δεῖ. 368. D: ἐν μείζονι. Soph. 245. E: μείζω ... πλάνην. Crat. 438. C: μείζω τινὰ δύναμιν εἶναι ἢ ἀνθρωπείαν cet. Apol. 20. E: μείζω τινὰ ἢ καθ' ἀνθρωπον σοφίαν. Phil. 25. C: καὶ μείζον καὶ σμικρότερον. Pol. VI. 491. A: εἰς ... μείζον ἐαυτῶν ἀφικνούμεναι ἐπιτήδευμα. Hipp. min. 372. D: ἵνα μηδὲν ἑμανθόν μείζον εἴπω. Ep. VII. 343. A: ὁ κύκλος οὗτε τι σμικρότερον οὗτε μείζον τῆς ἐναντίας ἐν αὐτῷ φύσεως. — Adverbii instar ponitur μείζον. Prot. 334. C: μείζον (*clarius*) φθέγγεσθαι. Id. Legg. VII. 817. C. Conv. 216. C: ὅτι πολὺ μείζον (*magis*) ἂν ἀχθοίμην. — Pol. II. 368. D: μείζω (γράμματα). V. 475. A: κἂν μὴ ὑπὸ μείζονων καὶ σεμνότερων τιμῶνται. Epin. 980. D: σμικρῶν καὶ μειζόνων. Legg. XI. 926. B: ἐπὶ μείζοσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων. Ep. VII. 327. E: τίνες ... καιροὺς ... μείζους περιμενουμένον τῶν νῦν παραγεγονότων —; Pol. VII. 537. D: εἰς μείζους ... τιμὰς καθιστάναι. Legg. XII. 958. E: λίθινα ... ἐπιστήματα μὴ μείζω ποιεῖν ἢ cet. Menex. 234. A: ἐπὶ τὰ μείζω ἐπινοεῖς τρέπεσθαι. Ep. VII. 345. B: οὐ καθ' αὐτόν, μείζονα δέ. Alc. I. 104. A: οἷσι ... εἶναι ... κάλλιστός τε καὶ μέγιστος. Phil. 58. C: μεγίστη καὶ ἀρίστη (ἐπιστήμη). Prot. 330. A: μέγιστον ... τῶν μορίων. Pol. II. 377. A: ὅτι ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Tim. 26. A: ὅπερ ἐν ἅπασιν τοῖς τοιοῖσδε μέγιστον ἔργον. 29. B. Theaet. 184. A: καὶ τὸ μέγιστον (*et quod maximum est*). Soph. 260. A: τὸ μὲν μέγιστον (*id quod maximum vel gravissimum est*) φιλοσοφίας ἂν στέρηθῃμεν. Parm. 133. B: μέγιστον δὲ τὸδε. Conv. 196. B: τὸ μὲν μέγιστον ὅτι (*hoc autem maximum est quod*) cet. Pol. III. 407. B: τὸ δὲ δὴ μέγιστον ὅτι cet. Legg. XII. 942. D. Apol. 41. B. Similiter interponitur τὸ μέγιστον, *id quod maximum est*, Ep. VII. 336. B. VIII. 355. D. Adverbiorum instar usurpatur τὸ μέγιστον, *maximam partem* (Pol. III. 410. C. VII. 528. A.); etiam *maxime* (Legg. XII. 961. D. Sine artic. Menex. 237. C. Ep. VII. 328. C.). Phaed. 61. A: ὡς φιλοσοφίας ... οὔσης μεγίστης μουσικῆς. Polit. 292. D: σχεδὸν τῆς χαλεπωτάτης καὶ μεγίστης κτήσασθαι. Pol. IX. 578. C: περὶ γὰρ τοι τοῦ μεγίστου ἢ σκέψις. Soph. 243. D: περὶ ... τοῦ μεγίστου. Pol. III. 416. C: εἰ μέλλουσι τὸ μέγιστον (*hoc quod maximum omn habet*) ἔχειν πρὸς

τὸ ἥμεροι εἶναι αὐτοῖς *cet.* Adverbii instar ponitur μέγιστον. Alc. I. 105. B: μέγιστον (*plurimum*) δυνήσομαι ἐν τῇ πόλει. Euthyd. 300. B: φθεγγόμενα καὶ βοῶντα μέγιστον (*clarissime*) τὰ σιθῆρια λέγεται. — Phil. 56. E: δύο τὰ σμικρότατα καὶ τὰ πάντων μέγιστα. Pol. III. 389. D: σφροσύνης ... οὐ τὰ τοιάδε μέγιστα —; Critia 108. D: τὰ μέγιστα ... τῶν λόγων. Theaet. 201. A: ἡ τῶν μεγίστων εἰς σοφίαν (ἐπιστήμη). Pol. II. 377. E: τὸ μέγιστον καὶ περὶ τῶν μεγίστων ψεύδος. VII. 534. D: κυρίους τῶν μεγίστων εἶναι. Legg. X. 888. B. VIII. 835. C: ἐναντία λέγων ταῖς μεγίσταισιν ἐπιθυμίαις. X. 900. A: ἐν τιμαῖς ταῖς μεγίσταις. Ep. VII. 351. A. Polit. 302. A: τῶν περὶ τὰ μέγιστα μεγίστην ἄγνοιαν εἰληφότες. 307. D. Crat. 391. D: μέγιστα δὲ καὶ κάλλιστα (λέγει). Conv. 198. E: τὸ ὡς μέγιστα ἀνατιθέναι τῷ πράγματι καὶ ὡς κάλλιστα. Legg. VIII. 842. E: τὰ μέγιστα ἤδη νομοθετηκὼς περὶ γάμους *cet.*

μέγεθος, τό, *magnitudo; proceritas et longitudo; potestas, vis et vehementia; etiam gravitas et difficultas.* Gorg. 509. C: ὡς ἐκάστου κακοῦ μέγεθος πέφυκεν, οὕτω *cet.* Pol. X. 602. C: ταυτόν ... μέγεθος. Legg. III. 698. B: τὸ μέγεθος τοῦ στόλου. Ep. VII. 351. D: χειμῶνων ... ἐξαισιον ... μέγεθος. Phaed. 107. A: ὑπὸ μέντοι τοῦ μεγέθους περὶ ὧν οἱ λόγοι εἰσὶ *cet.* Critia 116. E. Legg. XI. 934. B: τοῦ ... μεγέθους τῆς κολάσεως ἐκάστων ἕνεκα. Apol. 30. E: ὑπὸ μεγέθους ... νωθεστέρω (ἵππῳ). Euthyd. 274. A: ὑπὸ ... τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπαγγέλματος οὐδὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν. Prot. 320. E: ᾧ ... ἤξε μεγέθει. Phaed. 100. E. Parm. 151. D: ἴσον μεγέθει. Pol. VI. 488. A: μεγέθει ... καὶ ῥώμῃ. X. 614. A. Tim. 24. E: μεγέθει καὶ ἀρετῇ. Critia 117. A: πρέποντα ... τῷ τῆς ἀρχῆς μεγέθει. Legg. V. 733. B: πλήθει καὶ μεγέθει. IX. 867. D: μεγέθει θυμοῦ. Alc. I. 123. E: κάλλει τε καὶ μεγέθει *cet.* Gorg. 456. A: δαιμονίᾳ ... τις ... τὸ μέγεθος. Polit. 290. D: διὰ τὸ μέγεθος τῶν ἐγχειρημάτων. Phil. 45. C: οἷον μέγεθος με ζῆτεῖν ἡθονῆς. 57. C: εἰς θαυμαστὸν διαφορὰς μέγεθος ... προσληλύθαμεν ἐπιστημῶν. Pol. IV. 423. B: ὅσην δὲ τὸ μέγεθος τὴν πόλιν ποιεῖσθαι. X. 608. C: ἀμήχανόν τι ... λέγεις μέγεθος. Tim. 57. D: μέγεθος ἔχον (τρίγωνον). Critia 112. A. Legg. IV. 715. C: ἰσχυρὴν ἢ μέγεθος ἢ τι γένος. Charm. 154. C: θαυμαστὸς ἐφάνη τό τε μέγεθος καὶ τὸ κάλλος. Ep. VII. 329. A: τὸ μέγεθος ... τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ πόνου ἐπαιτιώμενος. Prot. 356. C: τὰ αὐτὰ μεγέθη. Charm. 168. E. Critia 115. D: μεγέθει κάλλει τε ἔργων. Legg. IX. 860. B: πλήθει καὶ μεγέθει. 861. E. Phaed. 111. D: ἀνείων ποταμῶν ἀμήχανα μεγέθη. Soph. 251. A: τὰ σχήματα καὶ μεγέθη (αὐτῷ ἐπιφέροντες).

μεγεθοουργία, ἡ, *rerum magnarum molitio.* Ax. 370.

Β: οὐ γὰρ δὴ θνητὴ γε φύσις τόσον διήρατο μεγεθουργίας ἅστε cel.

μέδομαι, *curo*. Hipp. min. 371. Β. (Hom.).

μέθεξις, ἡ, *communicatio, communitas*. Parm. 132. D: ἡ μέθεξις αὐτῇ τοῖς ἄλλοις ... τῶν εἰδῶν οὐκ ἄλλη τις, ἡ εἰκασθῆναι αὐτοῖς. 151. E: τὸ ... εἶναι ἄλλο τί ἐστὶν ἡ μέθεξις οὐσίας μετὰ χρόνου τοῦ παρόντος —; Soph. 256. A: διὰ τὴν μέθεξιν ταύτου πρὸς αὐτὴν (αὐτὴν?). 259. A. Parm. 141. D: χρόνου μέθεξιν.

μέθη, ἡ, *potatio vel potus immoderatus et (quae inde exsistit) ebrietas*. Conv. 176. D: ὅτι χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστί. Pol. III. 398. E. Legg. II. 671. E. Conv. 176. E: μὴ διὰ μέθης ποιήσασθαι τὴν ... συνουσίαν. Pol. III. 396. D: ὑπὸ μέθης. IX. 571. C: ἡ σίτην ἡ μέθης πληροῖ. Legg. I. 637. A: κωμῶσιντι τινι μετὰ μέθης. 637. D: περὶ ἀπάσης μέθης. Ib. μέθης ... αὐτῆς πέρι. II. 666. B: μέθης ... καὶ πολυοινίας. III. 695. B: μαινόμενος ὑπὸ μέθης τε καὶ ἀπαιδευσίας. Pol. VI. 488. C: μανδραγόρα ἡ μέθη ... ξυμποδίσαντες. Legg. II. 671. D: μέθη διαμάχεσθαι. 674. A: μέθη χρῆσθαι. Phaedr. 240. E: εἰς ... μέθην λόντος. Pol. II. 363. D: μέθην αἰώνιον. Legg. I. 645. D: προσφέροντες ... τὴν μέθην. VI. 775. B: πίνειν ... εἰς μέθην. De lege 320. A. Phaedr. 256. C: ἐν μέθαις. Legg. III. 682. E: περιπεσόντες μουσικῇ τε καὶ ταῖς μέθαις. Phaedr. 238. B: περὶ ... μέθας τυραννεύσασα. Transfertur ad eum qui tamquam ebrius titubabat. Legg. I. 639. B: καὶ δειλὸς ὢν ἐν τοῖς δεινοῖς ὑπὸ μέθης τοῦ φόβου ναυτιᾷ.

μεθημερινός, ἡ, ὄν, *diurnus*. Soph. 220. D: τὸ μεθημερινόν (opp. τὸ νυκτερινόν). Tim. 45. C: μεθημερινόν (ν. μεσημερινόν) ... φῶς.

μεθιδρύω, *transfero*. Legg. X. 904. E: ἐπὶ τὰναντία μεθιδρύσασα (μεθιδρύσατο?) τὸν αὐτῆς βίον.

μεθίημι, *dimitto; missum facio; omitto; solvo*. Tim. 81. D: μεθιάσι τοὺς τῆς ψυχῆς ... δεσμούς. Lach. 187. B: μὴ μεθίει τοὺς ἄνδρας. Legg. XI. 914. E: μεθιέτω ... ὁ ἄγων. IX. 879. E: μεδιέντων ἄμφω. Phil. 286. E: μηδ' εὐθύς οὕτω μεδιέναι. Pol. V. 450. A. Legg. II. 665. D. VII. 811. E. Tim. 85. E: μεθῆκε ... ἐλευθέραν (τὴν ψυχὴν). Phil. 50. D: μεθεῖναι με. 16. E: τὸ ἐν ἑαστον ... εἰς τὸ ἀπειρον μεθέντα χαιρεῖν ἔαν. 23. B: ὡς οὐδεὶς πῶς ἡμῶν μεθήσει. Pol. VII. 537. B: ἡνίκα ... τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεδίσονται. D: ὀρμμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσεως ... μεθιέμενος. Soph. 267. B: τὸ δὲ μεθείσθω. Legg. X. 886. D. VI. 781. A: διὰ ... τούτου μεθειμένου. Tim. 55. D: καὶ τούτων μὲν μεθετεόν. **immitto vel emitto; etiam sino*. Phil. 62. D: μεθίω (ν. μεθίω) δὴ τὰς ξυμπά-

σας ῥεῖν εἰς τὴν ... ὑποδοχὴν; Legg. VIII. 844. C: ὁ ἐπάνω μεθιεύς εἰκὴ τὰ θεύματα. Tim. 79. C: ἔξω μεθιέν. 78. C: τὸ μὲν τῶν ἐγκυρτίων εἰς τὸ στόμα μεθήκε. 62. E: εἰς ταύτὸν μεθεῖμεν ἀθρόας. Legg. XII. 951. D: εἰ μέλλει τὸ τῶν νομοφυλάκων δείγμα εἰς τὰς ἄλλας μεθήσειν πόλεις. VI. 781. A: τὸ δὲ περὶ τὰς γυναικας οὐδαμῶς ὀρθῶς ἀνομοθέτητον μεθεῖται. Phil. 62. D: μεθεῖνται. Legg. I. 636. D: δύο γὰρ αὐταὶ πεγαὶ μεθεῖνται φύσει ῥεῖν. Phil. 62. E: μεθείσθων δῆ.

μεθίστημι, *converso, mutō*. Pol. VIII. 562. C: ἀρ' οὖν ... ἡ τοῦ τοιούτου ἀπλυστία ... καὶ ταύτην τὴν πολιτείαν μεθίστησι —; Legg. VII. 797. C: λανθάνειν ... τῶν νέων τὰ ἡδὴ μεθίσταντα. Ep. III. 315. D: τὴν ἀρχὴν ἀντὶ τυραννίδος εἰς βασιλείαν μεταστήσαντα. 319. D: βασιλείαν ἀντὶ τυραννίδος μεταστήσαντα (*mutando constituentem*). Pol. II. 380. D: ἡ αὐτὸ ὑφ' ἐαυτοῦ μεθίστασθαι ἢ ὑπ' ἄλλου. Tim. 82. A: μεθισταμένου. *Intrans. et med. me converso, transeo vel migro; mutor; cum praep. ἐκ prodeō, exsisto*. Pol. VIII. 553. E: ἐξ ἧς ἡ ὀλιγαρχία μετέστη. Ep. VII. 348. D: μεταστῆναι δ' ἐκ τῆς χώρας. Pol. II. 382. E: οὔτε αὐτὸς μεθίσταται (*mutatur*) cet. IX. init. πῶς μεθίσταται ἐκ δημοκρατικοῦ (ὁ τυραννικὸς ἀνὴρ). Parm. 162. C: οὐδ' ἂν μεθίσταιτό ποθεν ποι. Legg. VI. 762. B: τὰ μεθίστασθαι ... εἰς ἕτερον αἰὲ τόπον. Pol. VII. 518. A: ἐκ τε φωτὸς εἰς σκότος μεθισταμένων καὶ ἐκ σκότους εἰς φῶς. Ep. III. 319. E: ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστήσει (v. μετάσθησι). Ax. 372: ἡ ... ἐκ τούτου τοῦ χωρίου μετασταθεῖσα (ψυχή). Ep. III. 319. E: ἐκ τοῦ ψεύδους εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστήσει (v. μετάσθησι). Ax. 372: αἵτε εἰς ἀμείνω οἶκον μεταστήσόμενος.

μέθοδος, ἡ, *investigatio, quaestio; via vel ratio disputandi, exponendi et in univ. secta ratioque* (Cic.); *etiam ratio aliquid ponens vel statuens*. Phaedr. 269. D: οὐχ ἡ Τισίας ... πορεύεται δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος. 270. D. Polit. 260. E: τοῦ γὰρ ἀρχοντος ἕνεκα ἡμῖν ἡ μέθοδος ἦν. Pol. VII. 531. C. 533. B. C: οὐκ οὖν ... ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μόνῃ ταύτῃ πορεύεται —; Legg. XII. 965. C: ὄντως ... ταύτης οὐκ ἔστι σαφesiτέρα μέθοδος ἀνθρώπων οὐδενί. Phaedr. 270. C: ἀνευ τῆς μεθόδου ταύτης. Phaed. 79. E: ἐκ ταύτης τῆς μεθόδου. 97. B: κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῆς μεθόδου. Soph. 265. A. Pol. X. 596. A: ἐκ τῆς εἰωθυίας μεθόδου. Soph. 227. A: τῇ τῶν λόγων μεθόδῳ ... οὐδὲ τι μᾶλλον τεγγάνει μέλον cet. Polit. 266. D: τῇ τοιαύτῃ μεθόδῳ τῶν λόγων. Ep. II. 314. D. Theaet. 183. C: κατὰ γε τὴν τοῦ πάντα κινεῖσθαι μέθοδον (*vern. Annahme*). Soph. 218. D: τὴν μέθοδον (*investigationem*) αὐτοῦ προμελετᾶν. E. 235. C: τὴν τῶν οὕτω δυναμένων μετιέναι ... μέθοδον. 243. D: λέγω ... ταύτῃ (v. ταύτην) δεῖν ποιεῖσθαι τὴν μέθοδον

ἡμᾶς. Polit. 286. D: τὴν μέθοδον ... τοῦ κατ' εἶδη δυνα-
τον εἶναι διαιρεῖν. Pol. VI. 510. B: αὐτοῖς εἶδεσι δι' αὐτῶν
τὴν μέθοδον ποιουμένην. C: καθ' ἐκάστην μέθοδον. Legg.
I. 638. E: ἂν ἄρα δύνωμαι τὴν περὶ πάντων τῶν τοιούτων
ὁρθεῖν μέθοδον ἡμῖν δηλοῦν. Pol. IV. 435. D: ἐκ τοιούτων
μεθόδων, οἷαίς νῦν ἐν τοῖς λόγοις χρῶμεθα.

μεθόριον, τό, *confinium*. Legg. IX. 878. B: οἷς ἐστι
μεθόριον. Locr. 102. B: ἡ δ' ἀκμὴ μεθόριον τουτέων ἐστί.
Euthyd. 305. C: οὗς ἔφη Περὶδικος μεθόρια φιλοσόφου τε
ἀνδρὸς καὶ πολιτικοῦ.

μέθυ, τό, *vinum*. Pol. III. 390. B. (Hom.).

μεθύσκω, *ebrium reddo*. Legg. I. 649. D: δι' ἡδονῆς
... μεθύσκοντα. Med. *ebrius sum*. Conv. 176. C: περὶ τοῦ
μεθύσκεσθαι οἷόν ἐστι τὰληθῆ λέγων.

μεθυστικός, ἡ, ὄν, *ebrius*. Pol. IX. 573. C: μεθυ-
στικός τε καὶ ἐρωτικός *cet.*

μεθύω, *ebrius vel temulentus sum; ut Lat. mado, etiam
repletus sum*. Lys. 222. C: ἐπειδὴ ὥσπερ μεθύομεν ὑπὸ τοῦ
λόγου. Conv. 215. D: μεθύειν. Pol. IV. 426. A: μεθύων.
VIII. 561. C. Legg. I. 640. D. al. Phaed. 79. C: ἱλιγγιᾷ
ὥσπερ μεθύουσα (ἡ ψυχὴ). Conv. 212. D: σφόδρα με-
θύοντος. Ib. μεθύοντα ἄνδρα πάνν σφόδρα. 214. C. 220.
A. Legg. I. 637. B: πᾶσαν ... τὴν πόλιν ... μεθύουσαν.
Critia 121. A: οὐ μεθύοντες ὑπὸ τρυφῆς *cet.* Legg. I. 640.
D: μεθύοντων. Pol. II. 363. D: μεθύοντας. III. 395. E:
μεθύοντας ἡ καὶ νήφοντας. Conv. 214. A: οὐδὲν μάλλον
μὴ ποτε μεθυσθῇ. Pol. VIII. 562. D: (ὅταν) πορώτερω
τοῦ δέοντος ἀκράτου αὐτῆς (τ. ἐλευθερίας) μεθυσθῇ. Conv.
203. B: μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος. IX. 573. B. Legg. I. 646.
A. Pol. III. 403. E: μεθυσθέντι.

μειδιῶ, *subrideo*. Parm. 130. A: μειδιᾶν. Phaed. 86.
D: μειδιάσας ... ἔφη. 102. D. Euthyd. 275. E: πάνν μει-
διάσας τῷ προσώπῳ ... ἔφη.

μειζόνως, *magis, amplius; vehementius*. Polit. 300. B:
ἐτι μειζόνως. Crat. 407. B: ἐτι δὲ μειζόνως λέγων θεοῦ
νόησιν. Pol. IV. 422. E: μειζόνως (*ampliore nomine*) ... χρῆ
προσαγορεύειν τὰς ἄλλας. Tim. 48. E: μειζόνως τῆς πρό-
σθεν διηρημένη. Critia 106. C. Legg. III. 693. E: ἀγαπή-
σασα μειζόνως ἡ ἔδει. V. 740. A. VII. 789. B: μειζόνως
... ἡ δεῖ (*ultra quam par est*). 797. D. IX. 867. B: μειζόνως
... τιμωρτέον (sq. ἐλαττόνως). XI. 930. A: ἐὰν δ' αἱ ψυ-
χαὶ κυμαίνωσι μειζόνως αὐτῶν. 932. A. Ep. VI. 322. E.

μείης, i. q. μείς. Crat. 409. C.

μειράκιον, τό, *adulescentulus*. Prot. 315. D: νέον τι
ἐτι μειράκιον. Parm. 126. C: μειράκιον ... ὦν *cet.* Conv.
215. D: ἐὰν τε ἀνὴρ ἐὰν τε μειράκιον. Apol. 34. C: εἷς
μὲν μειράκιον ἦδη, δύο δὲ παιδία. Charm. 154. B: νῦν
δ' ... εὖ μάλ' ἂν ἦδη μειράκιον εἴη. Theaet. 144. C: τοῦ

μειρακίου. Gorg. 485. A: *μειρακίῳ ὄντι*. C: *παρὰ νέῳ ... μειρακίῳ*. Theaet. 142. C. Conv. 223. A. Riv. 132. B: *τὰ μειρακίῳ*. 133. A. Gorg. 499. B: *ὡς περ τὰ μειράκια*. Pol. VI. 497. E: *μειράκια ὅτι αἶρεται ἐκ παιδῶν*. Legg. II. 658. D: *τὰ νέα μειράκια*. Apol. 18. C: *παῖδες ὄντες, ἐνιοὶ δ' ὅμων καὶ μειράκια*. Lach. 179. D: *ἐπειδὴ μειράκια ἐγενόμην*. Gorg. 485. D: *μετὰ μειρακίων*. Theaet. 173. B: *ὥστ' ... εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι*. Conv. 192. A: *βέλτιστοι τῶν παιδῶν καὶ μειρακίων*. Pol. V. 468. B. Lach. 200. D: *τοῖς μειρακίοις*. Theaet. 168. E: *παίζοντες πρὸς μειράκια*. Pol. VI. 498. B: *μειράκια ... ὄντα καὶ παιδας*. Riv. 135. A.

μειρακίσκος, ὁ, *adolescentulus*. Phaedr. 237. B: *ἦν οὕτω δὴ παῖς, μᾶλλον δὲ μειρακίσκος*. Theag. 122. C. Pol. VII. 539. B: *οἱ μειρακίσκοι*.

μειρακιώδης, ὁ ἢ, *puerilis*. Pol. V. 466. B: *ἀνότητος τε καὶ μειρακιώδους δόξα ... εὐδαιμονίας πέρι*. Gorg. 485. E: *μειρακιώδει ... μορφώματι* (Eurip.). Pol. VI. 498. B: *μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν*.

μείρομαι, *sortior*, *sorte nanciscor*. Locr. 95. A: *γὰρ μεμύρομαι πρὸς τὸν οὐρανόν*.

μείς, ὁ, *mensis*. Crat. 409. C. Tim. 39. C.

μειῶ, *minuo*, *med. decresco*. Crat. 409. C: *ἀπὸ τοῦ μειῶσθαι*.

μείων, *minor*. Locr. 102. B: *εἰ ... μείων (ἐπαρδαντο), φθίσαις (λέγεται)*.

μελαγχολία, ἡ, *atra bilis*. Locr. 103. A: *ἐς ... μελαγχολίας ... ἄγοισαι*.

μελαγχολικός, ὁ, ὄν, *melancholicus*. Pol. IX. 573. C: *ὅταν ... μελαγχολικός γένηται*.

μελαγχολῶ, *insanio*, *deliro*. Phaedr. 268. E: *ὃ μοχθηρῶ, μελαγχολῶ*.

μελαίνω, *intrans. et med. nigresco*. Tim. 83. A: *μελαίνει ... ὑπὸ παιδείας συγκαύσεως*. Polit. 270. E: *τῶν ... πρεσβυτέρων αἱ λευκαὶ τρίχες ἐμελαίνοντο*. Tim. 59. B: *μελανθίν*.

μελανόμματος, ὁ ἢ, *nigros habens oculos*. Phaedr. 253. D: *λευκὸς ἰδεῖν, μελανόμματος* cet.

μέλας, *αινα*, *αν*, *niger*; *neutr. etiam atramentum*. Pol. VII. 523. D: *ἐὰν τε λευκὸς ἔαν τε μέλας*. II. 363. B: *γαῖα μέλαινα* (Hom.). Theaet. 181. C: *(ὅταν) μέλαν ἐκ λευκοῦ ... γίγνηται*. Tim. 83. B: *τὸ μέλαν χρῶμα*. C: *μελαίνης χόλης*. 85. A. 68. C: *μέλανος*. 83. B. Hipp. min. 371. C: *νῆτ' μελαίνῃ* (Hom.). Prot. 331. D: *τὸ λευκὸν τῷ μέλανι ἔστιν ὅπη προσέοικε*. Phaedr. 276. C: *μέλανι σπειρῶν διὰ καλᾶμον*. Pol. IV. 419. C: *μέλανι (ἐναληθιμμένοι)*. Tim. 68. B. Critia 116. A: *τὸν δὲ (λίθον) μέλανα*. Pol. IX. 585. A: *πρὸς μέλαν φαιὸν ἀποσκοποῦντες*. Tim. 67. E: *τὸ*

μὲν διακριτικὸν τῆς ὄψεως λευκόν, τὸ δ' ἐναντίον αὐτοῦ μέλαν (προσρητέον). Legg. X. 897. A. Lys. 217. D: μέλαιναί (τριγες). Prot. 346. D: οἷς μέλανα μὴ μέμικται. Theaet. 184. D: λευκῶν τε καὶ μελάνων. Pol. V. 474. E: μέλανας ... ἀνδρικούς ἰδεῖν. Theaet. 184. B: τὰ ... μέλανα. μέλε, ὦ μέλε, blanda est appellatio. Theaet. 178. F: νῆ Δία, ὦ μέλε.

μέλει, *curae est* (i. q. *curo, specto*; etiam *administro vel guberno*); *interest, refert*; praeter. etiam valet *tractat, operam dedi al.* (cum genit. rei vel praep. περί et genit.; etiam c. nomin.). Phaed. 60. D: εἰ οὖν τί σοι μέλει τοῦ ἔχειν ἐμὲ ... ἀποκρίνασθαι. 82. D: οἷς τι μέλει τῆς αὐτῶν ψυχῆς. Theaet. 144. E. 172. D: διὰ μακρῶν ἢ βραχέων μέλει οὐδὲν λέγειν. 199. A: ὅτι τῶν ... ὀνομάτων οὐδὲν ἤμιν μέλει. Conn. 216. D. Pol. I. 345. D: τῇ ... ποιμενικῇ οὐ δήπου ἄλλου τοῦ μέλει ἢ cet. II. 365. D: (εἰ) μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπίνων μέλει. VII. 519. E: ὅτι νόμῳ (ν. νομοθέτῃ) οὐ τοῦτο (ν. τούτου) μέλει ὅπως cet. IX. 581. B: (ὅτι) χρημάτων ... ἥκιστα τούτων τούτῳ μέλει. Legg. I. 637. A: ἐν ἄστεσιν ὅσων Σπαρτιάταις μέλει. II. 660. A: οἷς μέλει τούτων. IX. 871. C. Euth. 3. C: Ἀθηναίοις ... οὐ σφόδρα μέλει ἄν cet. Apol. 32. D. Alc. II. 150. D: ὦ μέλει περὶ σοῦ. Lach. 182. E: οἷς οὐδὲν ἄλλο μέλει ... ἢ τοῦτο ζητεῖν cet. Ep. VII. 337. E: ὦ μέλει ἀκούειν. Legg. VIII. 835. D: ἐν ᾗ (πόλει) ... θυσίαι τε καὶ ἑορταὶ καὶ χοροὶ πᾶσι μέλουσι διὰ βίου. Lys. 211. C: μηδενὸς σοι ... μελέτω. Phaedr. 274. C: ἀρά γ' ἂν ἔθ' ἡμῖν μέλοι τι τῶν ἀνθρωπίνων δοξασμάτων; Ep. III. 319. A. Pol. V. 469. E: εἰάν τι ἡμῖν μέλη τῆς ... εὐνοίας. Phaedr. 272. D: οὐδὲν ... τούτων ἀληθείας μέλειν οὐδενί. Pol. VII. 538. C: πατὴρ ... μέλειν τὸ μηδέν. Tim. 24. B: οἷς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ νόμου προσετάρχθη μέλειν. 71. A. Legg. VIII. 849. A: τοῖς ... ἀγορανόμοις τὰ περὶ ἀγορὰν πούδει ἕκαστα μέλειν. IX. 875. A: ὅτι πολιτικῇ καὶ ἀληθεῖ τέχνῃ οὐ τὸ ἴδιον, ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἀνάγκη μέλειν. XII. 969. A: σοὶ ... τοῦτό γε ... μέλειν παρακλενομαι. Phaedr. 235. A: ἢ ἴσως οὐδὲν αὐτῷ μέλον τοῦ τοιούτου. Gorg. 501. B: οὔτε μέλον αὐταῖς ἄλλο ἢ χαρίζεσθαι μόνον. Soph. 227. A: τυγχάνει μέλον. Legg. VI. 766. C: οἷς ἦν ... τοῦτο μέλον. Apol. 24. D: μέλον γέ σοι (*quum istud cures*). Crat. 428. B: μεμέληκε ... μοι περὶ αὐτῶν. Apol. 25. C. Men. 81. A. Lach. 187. C: ὅτι μεμεληκέναι ὑμῖν ἡγοῦμεθα ... περὶ τῶν τοιούτων. 179. B. Prot. 339. B: πάνν μοι τυγχάνει μεμεληκὸς τοῦ ἄσματος. Polit. 266. D: ὅτι τῇ τοιαύτῃ μεθόδῳ τῶν λόγων οὔτε σεμνοτέρου μᾶλλον ἐμέλησεν ἢ μὴ. Apol. 24. C: ὡν οὐδὲν τούτῳ πάποτε ἐμέλησεν. 26. B. Alc. II. 149. A. Phaedr. 238. D: ταῦτα ... θεῷ μελήσει. Id. Phaedr. 95. B. Legg. XI. 923. B: ἡμῖν δὲ περὶ τῶν ἀλ-

λων τῶν ὑμετέρων μελήσει. Ep. VII. 334. A. Verb. Pol. II. 365. D: οὐδ' ἡμῖν μελητέον τοῦ λανθάνειν.

μελέτη, ἡ, *meditatio; studium, exercitatio*. Phaed. 81. A: ἡ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Polit. 286. A: ῥᾶν δ' ἐν τοῖς ἐλάττοις ἡ μελέτη παντός περὶ μᾶλλον ἢ περὶ τὰ μείζω. Conv. 208. A: μελέτη ... σώζει τὴν ἐπιστήμην. Men. 75. A: ἵνα καὶ γένηται σοι μελέτη πρὸς τὴν περὶ τῆς ἀρετῆς ἀπόκρισιν. Phaed. 82. A: κατὰ τὰς αὐτῶν ὁμοιότη-
τας τῆς μελέτης. B: ἐξ ἔθους τε καὶ μελέτης γεγονυῖαν. Theaet. 153. B: ὑπὸ μαθήσεως ... καὶ μελέτης. Phil. 56. A. Pol. III. 402. B: ἔστι τῆς αὐτῆς τέχνης τε καὶ μελέτης. V. 455. B. Legg. VII. 804. C: μαθήσεως τε ἅμα καὶ με-
λέτης τῶν νέων. Phil. 56. A: μελέτη καὶ πόνος τὴν ῥώμην ἀπειργασμένας. Legg. I. 648. D: φύσει καὶ μελέτη καλῶς παρεσκευάσθαι. II. 673. E: μελέτη χωμένη. Phaedr. 269. D: προσλαβὼν ἐπιστήμην τε καὶ μελέτην. Gorg. 500. D: ἐκατέρου ... αὐτοῖν μελέτην τινὰ εἶναι. Phaed. 81. C: διὰ τὴν πολλὴν μελέτην. Pol. II. 374. D. Tim. 88. C: ἡ τινα ἄλλην σφόδρα μελέτην διανοίᾳ κατεργαζόμενον. Legg. IX. 865. A: κατὰ μελέτην τὴν πρὸς πόλῃμον. Pol. III. 407. B: πρὸς μαθήσεις ... καὶ μελέτας.

μελέτημα, τό, *meditatio, studium*. Phaed. 67. D: τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χω-
ρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος.

μελετητός, ἡ, ὄν, *qui studio et exercitatione percipi potest*. Clit. 407. B: εἰ δὲ μελετητὸν τε καὶ ἀσκητὸν (ἡ δι-
καιωσύνη).

μελετῶ, *meditor; studeo, exerceo vel colo (ut artem); contendendo, id ago ut cet.* Phaed. 67. E: τῷ ὄντι ἄρα ... οἱ ὀρθῶς φιλοσοφούντες ἀποθνήσκουσιν μελετῶσι. Phaedr. 228. B: ἵνα μελετῶῃ (nos: um sie einzuüben). Pol. VIII. 559. A: εἰ μελετῶῃ ἐκ νέου. Phaedr. 274. A: οὐ γὰρ ... ὁμοδοῦλοις δεῖ χαρίζεσθαι μελετᾶν τὸν νοῦν ἔχοντα. Gorg. 511. B: μελετᾶν τὰς τέχνας ταύτας. C. Soph. 218. D. Conv. 208. A: ὃ ... καλεῖται μελετᾶν, ὡς ἐξιούσης ἐστὶ τῆς ἐπιστήμης. Legg. I. 643. B. VII. 839. C. Phaed. 80. E: ἄτε μελετῶσα αἰεὶ τοῦτο. Pol. III. 407. B: τῷ μὴ μελετῶντι. VII. 526. C: μαρθάνονται καὶ μελετῶντι. 525. C: οὐκ ὦνῃς ... χάριν ... μελετῶντας cet. Gorg. 448. D: ὅτι τὴν καλουμένην ῥητο-
ρικὴν μᾶλλον μεμελετηκὴν ἢ διαλέγεσθαι. Theaet. 174. C: ἐκ τοῦ μὴ μεμελετηκῆναι. Phaedr. 260. C: δόξας ... πλή-
θους μεμελετηκῶς. Phaed. 81. E: ὅποι' αὐτ' ἂν καὶ μεμε-
λετηκῆναι εὐχῶσιν ἐν τῷ βίῳ. Pol. III. 409. B: ἄλλοτριαν (ἀδικίαν) ἐν ἄλλοτρίαις (ψυχαῖς) μεμελετηκότητα. Phaed. 81. E: τοὺς ... γαστριμαργίας ... μεμελετηκότητας. Legg. VII. 813. E: πάσαν τὴν ἐν ὀπλοῖς ὀρχήσιν καὶ μάχην με-
μελετηκνίας. Pol. VI. 500. D: μελετῆσαι εἰς ἀνθρώπων ἡδὴ ... τιθέναι. V. 455. C: οἶσθ' αὖτις ... ὑπὸ ἀνθρώπων

μελιστώμενον, ἐν ᾧ οὐ cet. Gorg. 527. B: (ὡς) ἀνδρὶ με-
λετητέον οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι. Pol.
III. 407. A. Legg. XII. 942. C.

μέλι, τό, *mel*. Pol. VIII. 564. E: πλείστον ... μέλι
cet. Tim. 60. B: ὅσον ... διαχυτικόν ... μέλι τὸ κατὰ πάν-
των μάλιστα πρόσρημα ἔσχε. Locr. 99. C. Gorg. 493. E:
μέλιτος. Phil. 61. C. Pol. VIII. 559. D: κηφόνων μέλιτος.
565. A: ἐὰν μὴ μέλιτός τι μεταλαμβάνη. Ep. XIII. 361.
B. Legg. VI. 782. C: μέλιτι καρποὶ δεδευμένοι. Ion. 534.
A: μέλι καὶ γάλα.

μελίγῃρως, ὃ ἦ, *suaviloquens*. Phaedr. 269. A: τὸν
μελίγῃρυν Ἀδραστον.

μελιόρρυτος, ὃ ἦ, *mellifluens*. Ion. 534. A: ἀπὸ κρη-
νῶν μελιόρρυτων.

μέλιττα, ἡ, *apis*. Phaed. 91. C: ὥσπερ μέλιττα (τὸ
κέντρον ἐγκαταλιπών). Men. 72. B: μελίττης πέρι. Ion.
534. B: ὥσπερ αἱ μέλιτται. Phaed. 82. B: μελιττῶν. Po-
lit. 293. D: οἶον σμήνη μελιττῶν. Legg. VIII. 843. D: τῇ
τῶν μελιττῶν ἡδονῇ ξυνεπόμενος. Critia 111. C: ἃ νῦν ...
ἔχει μελιτταῖς μόναις τροφήν. Pol. II. 363. B: μελίσσας
(Hom.).

μελιττουργός, ὁ, *ariarius*. Pol. VIII. 564. C: σοφὸν
μελιττουργόν (al. μελιτοργόν). Legg. VIII. 842. D: νο-
μεῦσι καὶ μελιττουργοῖς.

μελίχλωρος, ὃ ἦ, *instar mellis flavus*. Pol. V. 474. E:
μελιχλώρους (v. μελαχλώρους).

μέλλησις, ἡ, *cunctatio*. Legg. IV. 723. D: μηκέτ' ...
διατριβὴν πλειὴν τῆς μελλήσεως ποιῶμεθα.

μέλλω, (cogn. verbo μέλω) pr. est *meditor, cogito* (vern.
gedenken, h. e. *im Begriffe stehen* vel *bereit seyn*), i. q. *solo*,
specto, propositum habeo; in re pos. est vern. *bevorstehen*; atque
ponitur non solum in eo quod eventurum vel futurum est,
verum etiam in eo quod fieri debere cogitamus (vern. *sollen* et
müssen). Notione vero eius quod fieri debere cogitatur impli-
cata est notio eius quod fieri potest; iccirco μέλλειν saepe nu-
mero est vern. *im Stande seyn*. Theaet. 148. E: οὐδ' ἀπαλ-
λαγήναι τοῦ μέλλειν (vern. *son dem Gedanken* vel *Vorsatz*).
Hipp. mai. 297. E: ἐγὼ μοι δοκῶ ... οὐχ οἶός τε σὲ εἶναι
περιμένειν μέλλοντα (antec. *σχεψάμενος* εὐ οἶδ' ὅτι εὐρήσω).
In re pos. id quod futurum vel eventurum est designat. Phaedr.
244. C: ἡ τὸ μέλλον κρίνεται. Prot. 324. B: τοῦ μέλλον-
τος (ἀδικήματος) χάριν. Parm. 141. E: τοῦ ἔπειτα μέλ-
λοντος. Tim. 72. A: μέλλοντος ... ἡ παρόντος κακοῦ ἢ
ἀγαθοῦ. Theaet. 178. A: περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον. Phil.
39. D. Pol. VI. 494. C: τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν.
Legg. III. 702. D: εἰς τὴν μέλλουσαν πόλιν. Phaedr. 244.
B: εἰς τὸ μέλλον. Theaet. 178. C: τὸ μέλλον ἀποβήσεσθαι.

Parm. 137. A: τρέμονται τὸ μέλλον (*eventurum*). Phil. 39. C: περὶ ... τῶν μελλόντων. Pol. IX. 572. A. Legg. I. 647. E: φοβέσθαι ... τὰ μέλλοντα αὐτῷ πάντα. Cum inf. futuri. Apol. 21. B: μέλλω ... ὑμᾶς διδάξειν cet. Phaedr. 270. B: εἰ μέλλεις ... ῥώμην ἐμποιήσιν. Parm. 148. E: εἰ μέλλει αὐτὸ αὐτοῦ ἄψασθαι. Phil. 62. B: εἰ μέλλει τις ἡμῶν (*nos: wenn einer im Stande sein soll*) καὶ τὴν ὁδὸν ἐκύστωτε ἐξευρήσιν οἴκαδε. Pol. II. 376. B. al. Phil. 49. A: εἰ μέλλομεν ... ὄψασθαι μίξιν. Pol. III. 416. D: εἰ μέλλουσι τοιοῦτοι ἔσθαι. IX. 578. E: ὅπου αὐτῷ μηδεὶς τῶν ἐλευθέρων μέλλοι βοηθήσιν. Tim. 70. E. Theaet. 162. B: εἴπερ μέλλοιέν μοι ἐπιτρέψιν. De lege 318. E: ὅταν μέλλῃς ἀνδρα ψέξιν cet. Phaedr. 259. E: εὐδυσίαν τάληθες ὧν ἄν ἔραιν περὶ μέλλῃ. 325. E: (ἐπειδὴν) μέλλωσι (*im Stande sind*) συνήσιν τὰ γεγραμμένα. Pol. VI. 485. B. I. 141. C: γεγονέαι καὶ μέλλειν ἔσθαι. Theaet. 143. B: αἰεὶ μέλλων καλεῖσεν ἐπιδειξαι. Conv. 198. B: μέλλων λέξειν cet. Pol. II. 376. C: ὁ μέλλων καλὸς κάγαθός ἔσθαι φύλαξ πόλεως. Legg. XI. 922. C: μέλλων ἄνθρωπος τελευτήσειν. Theaet. 178. D: τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι. Phaedr. 232. B: ἡ γεννημένης ἢ μέλλουσας ἔσθαι τῆς ἐπιθυμίας. Charm. 173. C: τοῦ μέλλοντος ἔσθαι. Phaedr. 260. A: τῷ μέλλοντι ῥήτορι ἔσθαι. 262. A: τὸν μέλλοντα ἀπατήσιν ... ἄλλον. 271. C: τὸν μέλλοντα ῥητορικὸν ἔσθαι. 233. B: τὴν μέλλουσαν ὠφέλειαν ἔσθαι. Pol. VII. 516. D: τὸ μέλλον ἦξειν. Conv. 178. C: τοῖς μέλλουσι καλῶς βιώσεσθαι. Phil. 40. D: ἐπὶ τοῖς μηδὲ μέλλουσι ποτε γενήσεσθαι. Pol. VII. 525. B: τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν μεγίστων μετέξειν. IX. 582. A: τὰ μέλλοντα καλῶς κριθήσεσθαι. Charm. 173. E: τὰ μέλλοντα ἔσθαι πάντα. Gorg. 486. D: πρὸς ἥντινα ἔμελλον προσαγαγὼν αὐτὴν ... εὖ εἰσεσθαι cet. Crat. 418. B: ὃ ἔμελλον σοι εἶρεν. Conv. 215. D: εἰ μὴ ἔμελλον κομιδῇ δόξειν μεθύειν (*vern. wenn ich nicht — würde*). Apol. 38. B: ὅσα (χρήματα) ἔμελλον ἐκτίσειν. Prot. 334. D: εἴπερ ἔμελλές μοι διαλέξεσθαι. Phaedr. 228. C: τελευτῶν ... ἔμελλε ... βίᾳ εἶρεν. Tim. 73. C: ὅσα ἔμελλον αὐ στήσιν (εἶδη). Men. 94. D: ὅστις ἔμελλον (*nos: der im Stande gewesen wäre*) αὐτοῦ τοὺς υἱεὶς ἀγαθοὺς ποιήσιν. Phaed. 75. B: εἰ ἔμελλομεν (*wenn wir im Stande sein sollten*) τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκείσε ἀνοίσειν. — Cum inf. praes. Conv. 198. B: πῶς ... οὐ μέλλω ἀπορεῖν καὶ ἰγῶ cet. Alc. I. 114. D: νῦν γοῦν ... μέλλω σε πείθειν τῶναντία cet. Prot. 312. B: ὃ μέλλεις νῦν πράττειν. 324. E: εἴπερ μέλλει πόλις εἶναι (*vern. wenn ein Staat sein soll*). Phaedr. 271. C: εἰ μέλλει τεχνικῶς ἔχειν. Phaed. 77. C: εἰ μέλλει τέλος ἢ ἀποδείξεις ἔχειν (v. ἔξειν). Parm. 149. A: εἰ μέλλει ἄψις εἶναι. Crat. 432. B: εἰ μέλλει εἰκὼν εἶναι. Pol. II. 370. C: εἰ μέλλει (v. μέλλοι) καλὸν εἶναι. Theaet. 164. C: τί ποτε

μέλλομεν δρᾶν; Polít. 291. C: εἰ μέλλομεν ἰδεῖν ἐναργῶς τὸ ζητούμενον. Pol. II. 383. C: εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες θεοσεβεῖς ... γίγνεσθαι. III. 386. A: εἰ μέλλουσιν εἶναι ἀνδρεῖοι. Legg. III. 679. D: ὅτι γενεαὶ ... πολλαὶ ... ἀτεχνότεροι ... μέλλουσιν εἶναι (vern. *gewesen sein müssen*) cet. Alc. II. 141. C: εἰ μέλλοις κακῶς ... χρῆσθαι. Theag. 128. E: ὅτι μέλλοι ἀσχεῖν. Legg. XI. 922. C: ὅταν ἤδη μέλλειν ἡγώμεθα τελευτᾶν. Conν. 189. A: μέλλων λέγειν. Pol. X. 614. B: μέλλων θάπτεσθαι. II. 378. D: μέλλοντος ... ἀμύνειν. Soph. 253. A: τῷ μέλλοντι δρᾶν ἱκανῶς αὐτά. Pol. VIII. 543. A: τῇ μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει. Tim. 33. B: τῷ ... τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ ζῶα περιέχειν μέλλοντι ζῷῳ. Phaedr. 263. B: τὸν μέλλοντα τέχνην ῥητορικὴν μετιέναι. Pol. IV. 427. D: τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα εἶναι. X. 615. D: μέλλοντες ἀνιέναι. Legg. XI. 922. B: αἱ ... τῶν τελευτᾶν μελλόντων ἐπιθυμίαι. Pol. IV. 419: τοῖς μέλλουσι μακαρίοις εἶναι. Conν. 174. E: μέλλοντας δειπνεῖν. Pol. IX. 591. D: ἐάνπερ μέλλῃ τῇ ἀληθείᾳ μουσικὸς εἶναι. Alc. I. 110. B: τί ἔμελλον ποιεῖν —; Euthyd. αὐτὸς ... ἔμελλον (al. ἡμέλλον) λέγειν. Pol. VIII. 544. B: ὅπερ τότε ἔμελλες λέγειν. Soph. 266. D: τὸ δὲ φανταστικὸν ἔμελλεν εἶναι γένος (vern. *sein musste*). Prot. 320. D: ἐπειδὴ δ' ἄγειν αὐτὰ πρὸς φῶς ἔμελλον cet. — Cum inf. aor. Critia 108. A: εἰ μέλλεις αὐτὰ δυνατός γενέσθαι παραλαβεῖν. Gorg. 525. A: οἱ μέλλει ἐλθούσα ἀνατλήναι τὰ προσήκοντα πάθῃ. Pol. VI. 491. A: εἰ τελέως μέλλει φιλόσοφος γενέσθαι. Polít. 268. D: εἰ μὴ μέλλοιμεν (μέλλομεν?) ... καταισχυῖναι τὸν λόγον. Phaedr. 247. D: ὅση ἂν μέλλῃ τὸ προσήκον δέξασθαι (v. δέξασθαι). Eryx. 396. B: εἰ ... ἐμέλλετε ... μᾶλλον ἐχθρῷ ἀντὶ φίλων ἀπαλλαγῆναι. Ep. VII. 326. C: σώφρων δὲ οὐδ' ἂν μελλήσῃ ποτὲ γενέσθαι. — Praec. μέλλει ponitur ubi nos verb. *sollen* usurpamus, ita ut infin. ex antecedd. intelligi oporteat. Sic ἀλλὰ τί μέλλει; (vern. *warum sollte er nicht?*) Pol. I. 349. D. Hipp. min. 373. D.) πῶς γὰρ οὐ μέλλει; (Gorg. 506. E. Pol. IX. 583. A.) et τί δ' οὐ μέλλει; (Theaet. 159. C. Pol. X. 605. C. VIII. 566. D. 568. A: τί δ' οὐ μέλλουσιν;) **cunctor* (proprie vern. *sich bedenken* vel *besinnen*). Legg. IV. 712. B: ἴωμεν δὴ καὶ μὴ μέλλωμεν ἔτι. X. 887. C: μέλλειν ... οὐκέτι ἐγχωρεῖ λέγειν. Critia 108. E: μελλήτεον οὐδὲν ἔτι.

μελοποιία, ἡ, *cantus compositio*. Pol. III. 404. D: τῇ μελοποιίᾳ. Conν. 187. D: ὃ δὴ μελοποιίαν καλοῦσιν.

μελοποιός, ὁ ἡ, *lyricus*. Ion. 533. E: οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοί. 534. A. Prot. 326. B: μελοποιῶν. Ion. 534. A: τῶν μελοποιῶν ἡ ψυχὴ.

μέλος, τό, *quod concinit* (cum lyra), h. e. *carmen* (praec. lyricum); etiam *cantus et modi* (vern. *Melodie*). Pol. III. 398. D: ὅτι τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστὶ συγκεῖμενον, λόγου τε καὶ

ἀρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Legg. II. 656. C: ῥυθμοῦ ἢ μέλους ἢ ῥήματος ἐχόμενον. III. 700. B: εἰς ἄλλο ... μέλους εἶδος. Ion. 536. C. Defn. 414. D: ἄνευ μέλους. Pol. III. 400. A: ποδὶ τε καὶ μέλει. X. 607. D: ἐν μέλει ἢ τινι ἄλλῳ μέτρῳ. Gorg. 532. C: εἰ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τὸ τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ μέτρον. Phil. 51. D: τὰς ἐν τι καθαρὸν λείσας μέλος. Legg. II. 654. E: μέλος καὶ ὠδὴν cet. 669. C: ὥστε ... τὸ σχῆμα γυναικῶν καὶ μέλος ἀποδοῦναι. XII. 947. C: τὸ πατριον μέλος ἐφυνμνεῖν. II. 655. A: ἐν ... μουσικῇ καὶ σχήματα ... καὶ μέλη ἐνεσσι. B. 670. D. Gorg. 449. D: περὶ τὴν τῶν μελῶν ποιήσιν. Pol. III. 398. C: περὶ ὠδὴς τρόπου καὶ μελῶν. Legg. II. 670. B. Ion. 534. D: ὁχεδὸν τι πάντων μελῶν κάλλιστον. Conv. 187. D: χρώμενον ὀρθῶς τοῖς πεποιημένοις μέλεσι τε καὶ μέτροις. Pol. II. 379. A: ἐὰν τέ τις αὐτὸν ἐν ἔπεισι ποιῇ, ἐὰν τε ἐν μέλεσιν, ἐὰν τε ἐν τραγωδίᾳ. 399. C: ἐν ταῖς ὠδαῖς τε καὶ μέλεσιν. X. 607. A: ἐν μέλεσιν ἢ ἔπεισιν. Legg. II. 656. A: ἢ σχήμασιν ἢ μέλεσιν. VIII. 840. C: ἐν μέλεσιν ἄδοντες. II. 656. D: καλὰ ... μέλη. 660. A: ἐν ἀρμονίαις μέλη ποιῶντα. VII. 800. A: παρὰ τὰ δημόσια μέλη τε καὶ ἱερά. 812. D: ἄλλα ... μέλη τῶν χορδῶν ἰσιῶν. Ion. 534. A. B. De lege 317. D: τίς ... κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεύς —; Hinc ἐν μέλει, concinne, recte (Soph. 227. D: ἐν μέλει φθεγγόμεθα.) et παρὰ μέλος τε εἰπεῖν vel φθέγγεσθαι (propr. vocem absonam mittere, h. e. falsi quid vel absurdi dicere). Phil. 28. B: ἵνα μηδὲν ... ἔξαμαρτάνοντες παρὰ μέλος φθεγγώμεθα τι. Critia 106. B: παρὰ μέλος ... εἰ τι περὶ αὐτῶν ἄκοντες εἵπομεν. Legg. III. 696. D: παρὰ μέλος ... φθέγγασθαι. — Plur. partes inter se concinentes unumque vivum efficientes, h. e. membra (comp. vern. Lied et Glied). Tim. 76. E: παντ' ... τὰ τοῦ θνητοῦ ζώου ... μέρη καὶ μέλη. Theaet. 209. B: ἐν ἑκαστῷ τῶν μελῶν. Legg. VII. 794. D. 795. E: τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν καὶ μερῶν. Conv. 190. A: ὁκτὼ ... οὔσι τοῖς μέλεσιν ἀπερειδόμενοι. Phaed. 98. D: κάμπτεσθαι ... τὰ μέλη. Phil. 14. E: ἐκαστοῦ τὰ μέλη τε καὶ ἅμα μέρη διελὼν τῷ λόγῳ. Tim. 70. B. Critia 120. A: πάντα τοῦ ταύρου τὰ μέλη. Alc. I. 121. D.

μελωδία, ἡ, *canus* vel *carmen* (lyricum). Legg. XI. 935. E: ποιητῇ ... κωμωδίας ἢ ἰάμβων ... ἢ ... μελωδίας. VII. 790. E: μελωδιαν. 812. D: τοῦ τὴν μελωδιαν ἐκνυθέντος ποιητοῦ. 798. E: κατὰ ὀρχήσεις ἢ κατὰ μελωδίας.

μελωδός, *canor* (lyricus). Legg. IV. 723. D: τῷ μελωδῷ.

μελωδῶ, *canito*. Legg. II. 655. D: τὰ ῥηθέντα ἢ μελωδηθέντα.

μεμελημένως, *accurate*. Prot. 344. B: πάνν γὰρ χαριέντως καὶ μεμελ. ἔχει.

μεμνημένως, *iracunde*. Ep. III. 319. B: οὐ ... μάλα ἀπεκρίνω μεμνημένως.

μεμπτός, ἡ, ὄν, *condemnendus*. Theaet. 187. C: καί-
τοι οὐκ ἂν εἴη μεμπτός μιοθός ὁ τοιοῦτος. Legg. IV. 716.
B: ὑποσχών τιμωρίαν οὐ μεμπτήν τῇ δίκῃ.

μέμφομαι, *reprehendo, vituperō, exprobro*. Conv. 222.
A: ἃ μέμφομαι. Crit. 50. D. Gorg. 470. A: διότι μέμφει
τὴν τοιαύτην δύναμιν. 491. B: μέμφει μοι. Crit. 50. D.
Prot. 339. D: ὅς γε ... τοῦτον μέμφεται. Theag. 126. E:
εἰ ... μέμφοιτο σοὶ τῷ πατρὶ ὅτι cet. Legg. I. 642. B: εἰ
τι μέμφοιτο. Conv. 213. E: μή μοι μέμφηται ὅτι cet.
Gorg. 519. E: μέμφεσθαι τούτῳ ὅτι cet. 520. B: μέμφεσθαι
τούτῳ τῷ πράγματι ὃ αὐτοὶ παιδεύουσιν. Apol. 41. E:
τοῦτο αὐτοῖς ἀξίον μέμφεσθαι. Euthyd. 305. B: μεμφόμε-
νος τὴν φιλοσοφίαν. Prot. 346. C: ἐκείνους μεμφόμενος.
Pol. II. 377. D: τί αὐτῶν μεμφόμενος λέγεις; Id. Legg.
III. 685. A. Theag. 123. C: εἰ ... ἐμέμφου τῷ πατρὶ. Ep.
VII. 349. D: ἐμέμφετο Διονυσίῳ. Phaedr. 234. B: τοῖς ...
μὴ ἐρώσιν οὐδεὶς πάποτε ... ἐμέμψατο ὥς cet. Pol. III.
406. A: οὐκ ἐμέμψαντο τῇ δούσῃ πτεῖν. VI. 487. A: οὐδ'
ἂν ὁ Μῶμος ... τό γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Conv. 220. E:
τούτῳ γέ μοι οὐτε μέμψαι cet. Pol. VI. 487. A: ἔστιν οὖν
ὅπῃ μέμψει τοιοῦτον ἐπιτήδευμα —; VII. 536. B: ἡ ...
δίκη ἡμῖν οὐ μέμψεται αὐτῇ. Legg. X. 910.

μέμψις, ἡ, *reprehensio*. Legg. III. 684. D: οὐκ ἦν
τοῖς νομοθέταις ἡ μεγίστη τῶν μέμψεων cet.

μέν, *particula est restringens et affirmans*, Lat. *quidem*,
vern. *wohl, wenigstens* (saepenumero vero nulla exprimi potest
particula). Atque ita ponitur μέν etiam non seq. δέ, siqui-
dem ea orationis pars in qua δέ sequi debebat in particula
μέν restringendi et excludendi vim habente latet (ut in vern.
ich wohl tecte latet wenn auch nicht die anderen vel tale quid);
saepissime vero μέν simpliciter affirmat. Prot. 312. C: ἐγὼ
μέν ... τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. 343. D.
361. E: τῶν μὲν τηλικούτων καὶ πάνν. Phaedr. 228. B:
ὥς μὲν ἐγὼ οἶμαι. 242. C: ὅσον μὲν ἐμαντῷ μόνον ἱκανός.
Gorg. 460. A: ἀλλ' ἐγὼ μὲν (*equidem*) ... οἶμαι cet. 465. D:
ὃ μὲν οὖν ἐγὼ φημι τὴν ῥητορικὴν εἶναι ἀκήκοας. E: ἴσως
μὲν οὖν ἄτοπον πεποίηκα cet. 503. B. Phaed. 58. A: ναί,
ταῦτα μὲν ἡμῖν ἡγγεῖλέ τις. Theaet. 171. E: ἐκείνος μὲν
... ξυγχωρεῖ cet. 201. B: ἀλλὰ πείσαι μὲν. Soph. 221. A:
δοκῶ μὲν ... τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτετελείσθαι. 252. D: τοῦτο
μὲν οἷός τε καὶ γὰρ διαλύειν. Crat. 390. B: εἰκός μὲν cet.
Conv. 174. D: ὥς ἐγὼ μὲν οὐχ ὁμολογήσω ἄκλῆτος ἦκαιν,
ἀλλ' ὑπὸ σοῦ κεκλημένος. Pol. IV. 423. B: οἶμαι μὲν ...
τόνδε. Apol. 21. D: ἐλογιζόμην ὅτι τούτου μὲν τοῦ ἀν-
θρώπου ἐγὼ σοφώτερός εἰμι. — In orat. interrogativa affir-
mandi sensum habet. Theaet. 161. E: τὸ ... ἐπισκοπεῖν ...

οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία —; Men. 82. B: Ἐλ-
λην μὲν ἐστὶ καὶ ἐλληνίζει; (ubi vern. est *doch*). Charm.
153. C: παρεγένου μὲν ... τῇ μάχῃ. Ad quod respond.
Παρεγενόμεν. — Partit. μὲν et δέ modo copulant (ut ὁ μὲν
... ὁ δέ, ἐνίοτε μὲν — ἐνίοτε δέ, τοτὲ μὲν — τοτὲ δέ,
ἔστι μὲν — ἔστι δέ al., ubi vern. nullas usurpat partit.) modo
opponendi vim habent (vern. *wohl* — *aber*, velut Theaet. 171.
A: εἰ δὲ αὐτὸς μὲν ᾤετο, τὸ δὲ πλήθος μὴ συνοίεται.
Prot. 338. C. Apol. 21. D: οὗτος μὲν ... ἐγὼ δὲ cet. al. in-
numer.). Partit. μὲν et δέ etiam in una eademque orationis
parte nectuntur. Crit. 44. B. Etiam aliae partit. in altera
orationis parte sequuntur, velut ἀλλά, ἀτάρ, καὶ — αὖ,
μέντοι, μὴν al. — Part. μὲν saepenumero praemittitur
vocī quam sequi debebat. Phaedr. 263. B: ἐν μὲν ἄρα τοῖς
συμφωνοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς οὐ. Theaet. 167. E: (ὅταν τις)
ἐν μὲν τῷ παιζῇ ... ἐν δὲ τῷ διαλέγεσθαι σπουδαζῇ. Legg.
V. 734. A. Bis ponitur in eodem orationis circuitu. Pol. III.
421. A: εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν φύλακας ὡς ἀληθῶς ποιοῦ-
μεν cet. Apol. 28. E: ὅτε μὲν — τότε μὲν cet. Seq. part.
ἄρα. Phaedr. 263. B. Pol. V. 467. D. Cum part. γάρ:
μὲν γάρ (Gorg. 523. C: νῦν μὲν γάρ κακῶς αἱ δίκαι δια-
ζονται), μὲν γάρ δῆ, μὲν γάρ οὖν, μὲν γάρ πον al. Cum
part. γε (Conv. 205. D: καὶ λέγεται μὲν γέ τις ... λόγος cet.
Pol. III. 406. E.), γέ πον (Pol. VIII. 559. B: ἡ μὲν γέ πον
τοῦ σίτου κατ' ἀμφοτέρα ἀναγκαῖα. Legg. X. 896. E.) Cum
part. δῆ (Phaedr. 258. E: σχολή μὲν δῆ. Gorg. 470. B:
τοῦτο μὲν δῆ ... ὁμολογεῖται.), ἀλλὰ μὲν δῆ — γε (Phaed.
75. A.), καὶ μὲν δῆ, *sane quidem, vero* (Polit. 287. D. Crat.
396. D.); acced. part. γέ (Gorg. 466. B. 507. B. Theaet.
155. E. Conv. 197. A. Pol. VII. 526. B.), οὐ μὲν δῆ,
neque tamen (Theaet. 148. E.) et acced. γέ (Phaedr. 259. B.
Theaet. 187. A. Phil. 46. B.). Partit. μὲν οὖν affirmandi
vim habent. Phaed. 61. D: ἃ μὲν οὖν τεγγχάνω ἀκηκοῶς,
φθόνος οὐδεὶς λέγειν. Pol. X. 604. D: φήσομεν μὲν οὖν.
Similiter in dictionn. μάλιστα μὲν οὖν, πάνν μὲν οὖν al.
In resp. corrigit id quod alter dixit, Lat. *imo* (vern. *nein, viel-
mehr*). Gorg. 466. A: κολακείας μὲν οὖν ἐγωγε εἶπον μό-
ριον. E: ἐγὼ οὐ φημι; φημι μὲν οὖν ἐγωγε. 470. B: σὺ
μὲν οὖν ... (*du vielmehr*) ἀποκρίναι ταῦτό τοῦτο. Conv. 201.
C. Crit. 44. B: ὡς ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον, ὦ Σώκρατες. ΣΩ.
ἐναργὲς μὲν οὖν cet.

μένος, τό, οἷς. Tim. 70. B: τὸ τοῦ θυμοῦ μένος
(sic Par. A. pro vulg. γένος). Locc. Homerr. (Crat. 415. A.
Conv. 179. B. et Pol. III. 389. E.) est *animus*.

μέντοι affirmandi vel asseverandi vim habet eamque
modo fortiolem (vern. *wohl, allerdings, in der That*, ut in resp.)
modo leniorem (quam non particula, sed ipso orationis sono
exprimimus), praec. in resp. Phaed. 65. D: φάμεν μέντοι

νῇ Δία. 68. B: πολλὴ μέντοι νῇ Δία. 73. D: καὶ ἄλλα πον. μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι νῇ Δί, ἔφη ὁ Σιμμίας. Phaedr. 238. D: τούτων μέντοι σὺ αἴτιος. Gorg. init. τούτων μέντοι ... αἴτιος Χαιρεφῶν ὄδε. Soph. 245. B: ἀληθέστατα μέντοι λέγεις. Conv. 176. B: τοῦτο μέντοι εὖ λέγεις cet. Pol. I. 329. C: ἀσμεναίτατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον. 332. A: ἄλλο μέντοι νῇ Δία, ἔφη. Affirmat c. part. καί: καὶ μέντοι et καὶ μέντοι καί (atque etiam, quin etiam). Phaedr. 266. B. Theaet. 143. 144. C. Polit. 291. B. Conv. 222. A. Pol. I. 331. D. IX. 588. A. Est etiam vero, autem (Prot. 309. B: ἄτοπον μέντοι τί σοι ἐθέλω εἰπεῖν. Sic praec. ἀλλὰ μέντοι, v. I. p. 102 sq.), et tamen, attamen vel quamquam (praec. si seq. ὅμως, ut Conv. 207. D.). Prot. init. ἀνὴρ μέντοι. Phaedr. 244. A: θεῖα μέντοι δόσαι διδομένης. Phaedr. 228. D. Sic praec. οὐ μέντοι et οὐ μέντοι γε. Prot. 312. D. Phaedr. 61. C. 108. D. Crat. 424. C. 433. D: μὴ μέντοι καλῶς γε κείσθαι. Pol. I. 329. E: καὶ λέγουσι μὲν τι, οὐ μέντοι γε ὅσον οἶονται. 331. E: ἀλλὰ μέντοι ... Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥάδιον ἀπιστεῖν. II: 375. D: οὐ μέντ' ἂν ἥμισυ cet. III. 408. D. Men. 86. C: οὐ μέντοι ... ἀλλ' (attamen) ἔγωγε ἐκείνο ἂν ἤδιστα ... σκαψαίμην cet. In orat. interrogativa verti potest germ. *dann* et *dach*. Prot. init. οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης εἶ —; Phaedr. 236. D: τίνα μέντοι, τίνα θιῶν; 261. C: οὐκ ἀντιλέγουσι μέντοι; Theaet. 163. E: μνήμην οὐ λέγεις μέντοι τι; Pol. I. 339. B. VII. 521. D. al.

μένω, maneo, permaneo, persevero; expecto; sto, consisto. Phaedr. 247. A: μένει ... ἐν θιῶν οἴκῳ μόνῃ. Gorg. 480. B: εἴπερ τὰ πρότερον μένει ἡμῖν ὁμολογήματα. Crat. 440. A: εἰ ... μηδὲν μένει. Conv. 183. E: διὰ βίου μένει. Pol. II. 381. C: μένει αἰεὶ ἀπλῶς ἐν τῇ αὐτοῦ μορφῇ. Legg. XII. 951. C. Ep. VII. 346. C: μένει ἐπὶ τούτοις τὸν ἐνιαυτὸν τοῦτον. X. 358. C: μένει ἐν τοῖς ἡέθεσιν, οἷσπερ καὶ νῦν μένεις. Phaedr. 253. D: καὶ νῦν εἰ ἡμῖν ταῦτα μενέτω. Soph. 248. A. Legg. I. 644. A. Pol. I. 327. C: ἡ μένει αὐτοῦ. 328. A: ἀλλὰ μένετε. Apol. 28. D: ἵνα μὴ ἐνθάδε μένω. Legg. X. 894. A: ὁπόταν μένη. V. 744. C: ὅταν ... μένωσιν ἐν τῷ αὐτῷ τιμήματι. Conv. 217. D: προσ-ηνάγκασα αὐτὸν μένειν. Tim. 82. B: σὼν καὶ ὑγὲς μένειν. Legg. VII. 797. B: μένειν ἡσυχῇ. Euth. 11. B: οὐκ ἐθέλει μένειν. Euthyd. 288. A: ἐν ταύτῳ μένειν. Tim. 37. D: μένοντος αἰῶνος ἐν εἰ. 83. A: τῷ ... μένοντι κατὰ χώραν. Prot. 356. E: μένουσαν (τὴν ψυχὴν) ἐπὶ τῷ ἀληθεῖ. Crat. 426. E: ἑώρα γὰρ ... τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ ἥμισυ μένουσαν, μάλιστα δὲ σειομένην. Pol. X. 621. C: αὐτοῦ ... μένοντες ἐνθάδε. Euth. 15. B: μὴ μένοντες, ἀλλὰ βαδίζοντες. Lach. 191. E: μένοντες ἢ ἀναστρέφοντες. Pol. VIII. 558. A: οὐδὲν ἥτεον αὐτῶν μενόντων. Tim. 83. E. Theaet.

201. A: μένουσι (antec. *ιόντες*) δὲ δῆλον οὐδέν. Pol. II. 371. C: αὐτοῦ ... μένοντας ... περὶ τὴν ἀγοράν. Legg. IV. 706. C: μένοντας ἐπιφερομένων πολεμίων. V. 758. B. Lach. 191. C. Pol. V. 466. C: κατὰ τε πόλιν μενούσας cet. Phaedr. 261. D: μένοντά τε ... καὶ φερόμενα. Crat. 437. C. Tim. 42. E: *ἔμενον ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ἡθελί.* Legg. III. 677. C. Euth. 11. D. Legg. III. 685. A: το δὲ ἐν μόνον ἔμεινε, τὸ τῆς ὑμετέρας πόλεως. Conv. 223. A: οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν ἐνθάδε μείναιμι. Pol. II. 360. B: ὅς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ. IV. 425. B. Legg. VI. 752. C: εἰ ... μείναιμὲν πῶς τοσοῦτον χρόνον, ἕως cet. Phaed. 92. A: ἔανπερ μείνῃ ἡδὲ ἡ οἴσῃς. Tim. 57. B. Pol. VII. 539. D: ἐπὶ λόγων μεταλήψει μείναι ἐνδελεχῶς cet. Legg. VI. 752. B. VIII. 850. C: μείνας. Pol. VI. 496. B: μείναν ἐπ' αὐτῇ (τῇ φιλοσοφίᾳ). Legg. VI. 753. B: *μεινάσης τῆς πολιτείας.* X. 888. C: μείναντα ἐν ταύτῃ τῇ διανοήσει. Pol. VI. 494. A: ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι μείναςαν. Legg. III. 682. D: δέκα ... ἔτη μείναντες. Phaed. 107. E: μείναντας ὃν χρὴ χρόνον. Pol. V. 466. C: *μενεῖ ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ.* VIII. 546. A. Legg. VIII. 833. C: μενούμεν τούτους, ἕως ἂν ἔλθωσιν. XI. 937. B: ἡ μὲν μενεῖν. Hipp. min. 371. D. Legg. III. 692. A: τὴν μενούσαν (v. μὲν οὔσαν) μάλιστα ἀρχήν. Pol. I. 328. B: *δοικεν ... μενετέον εἶναι.*

μερίζω, *divido, partior.* Polit. 292. C: κατὰ τοῦτον ... τὸν τρόπον μερίζοντες. Locr. 99. D: μερίξας. Parm. 131. C: εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθος μεριεῖς. Ib. τὸ ἐν εἶδος ἡμῖν τῇ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι. Locr. 100. A. Parm. 144. B: μεμερίσται. Locr. 96. D: μεμερισμένα (φορά). Parm. 144. D: μεμερισμένον. Soph. 245. A. Tim. 37. A: ἀνὰ λόγον μερισθεῖσα. 56. D: ὕδωρ ... ὑπὸ πυρὸς μερισθέν. 81. B: ἕκαστον τῶν ἐντὸς μερισθέντων. Polit. 261. C: μερισώμεθα εἰς δύο τὸ ξύμπαν. Med. etiam *vindico.* Ep. IX. 358. A: τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μὲν τι ἡ πατὴρ μερίζεται cet.

μέριμνα, ἡ, *meditatio.* Riv. 134. B: λεπτόν ὑπὸ μεριμνῶν.

μεριμνῶ, *meditor.* Pol. X. 607. C: οἱ λεπτῶς μεριμνῶντες (e poet. vel philos.).

μερίς, ἡ, *pars, portio.* Legg. III. 692. B: οὐδ' ἡ Ἀριστοδήμου μερίς ἐσώθη ποτ' ἂν. Soph. 266. A: ἀφ' ἑκατέρας τῆς μερίδος.

μερισμός, ὁ, *partitio.* Legg. X. 903. B: εἰς μερισμὸν τὸν ἑσχατον.

μεριστός, ἡ, ὅν, *dividuus*, h. e. *divisus* (Parm. 144. D: τὸ γε μεριστόν) et, id quod poster. dixerunt, *divisibilis.* Tim. 35. A: τῆς ... περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς (οὐσίας). Locr. 95. C: τὰς μεριστὰς οὐσίας. 94. A: μεριστάν. Parm. 131. C: μεριστὰ ... αὐτὰ τὰ εἶδη.

μέρμερος, ὁ ἥ, *difficilis, is cui aegre satisfacias*. Hipp. mai. 290. E: μέρμερος πανν ἱστίν.

μέρος, τό, *pars, portio*. Prot. 322. B: ἥς μέρος πολεμική. Legg. X. 903. B: ὧν καὶ τὸ μέρος ... ἕκαστον τὸ προσήκον πάσχει καὶ ποιεῖ. Tim. 30. C: τῶν ... ἐν μέρους εἶδει πεφυκότων. Legg. VI. 784. A: μέχρι τρίτου μέρους ὥρας. Pol. I. 344. B: ὧν ἐφ' ἑκάστῳ μέρει ὅταν τις ἀδικήσας μὴ λάθῃ. V. 460. C: ἐν τινι μέρει τῆς πόλεως. VI. 484. D: μὴδ' ἐν ἄλλῳ μὴδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας. Legg. XII. 943. A: ἐν μέρει τινὶ τεταγμένον. Epin. 991. A: τῷ αὐτῷ μέρει ... ὑπερέχον τε καὶ ὑπερσχόμενον. Vocc. ἐν μέρει etiam ita ponuntur ut accusativi fere amplificatio sint (vern. für vel als). Theaet. 155. E: οὐκ ἀποδεχόμενοι ὥς ἐν οὐσίας μέρει. Pol. I. 347. A: ὥς ἐν μισθοῦ μέρει εἰρηκας. 348. E: εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τῆς μέρει τὴν ἀδικίαν. II. 370: μὴ ἐν παρέργον μέρει. IV. 424. D: ὥς ἐν παιδείας γε μέρει. Cum art. est pro mea (sua al.) parte (Conv. 198. C. 199. A.); etiam vicissim (Gorg. 474. A. Soph. 207. E. Phil. 50. E. Men. E.). Ἐν μέρει valet quoque *alternis* vel *unum post alterum*. Prot. 347. D: λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει ταυτῶν κοσμίως. Gorg. 462. A: ἐν τῷ μέρει ἐρωτῶν τε καὶ ἐρωτώμενος. 496. B: ἀλλ' ἐν μέρει ... ἑκάτερον καὶ λαμβάνει καὶ ἀπολλύει. Theaet. 189. E: ἦτοι ἅμα γε ἡ ἐν μέρει. Soph. 242. E. Polit. 265. A. Legg. VII. 819. B: ἐν μέρει καὶ ἐφεξῆς. Cum v. ἕκαστος est *deinceps singuli*, unus post alterum, etiam *unusquisque*. Crat. 410. D: τὸ ... τὰ φωνόμενα καὶ τὰ γιγνόμενα ἐν μέρει ἕκαστον προάγον εἰς φῶς. Conv. 214. B: ἕκαστον ἐν μέρει λόγον περὶ Ἐρωτος εἰπεῖν. Pol. V. 468. B. 520. C. IX. 571. C. X. 617. D. Legg. IX. 876. B. XII. 947. B. — Prot. 338. E: παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι cet. Polit. 310. C: πλείστον τῇ δυσχερείᾳ μέρος ἀπονέμοντες (Lat. *plurimum* — *tribuentes*. Id. Alc. II. 146. A.). Pol. I. 331. B: μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἡ τῶν χρημάτων κτήσις συμβάλλεται. (Id. Legg. VIII. 836. D.) IX. 574. A: εἰὰν τὸ αὐτοῦ μέρος ἀναλώσῃ. Tim. 86. D: κατὰ τὸ πολὺ μέρος (*magna ex parte*). 90. C: τούτου μὴδὲν μέρος ἀπολείπειν. Critia 119. D: μέρος ἴσον ἀπονέμοντες. Legg. VI. 757. D: κατὰ τι μέρος (*ex aliqua parte*). IX. 923. D: πρὸς μέρος. Epin. 978. C: εἰς τὸ τῆς νυκτός ... μέρος. Κατὰ μέρος, *singulatim*. Theaet. 157. B: δεῖ ... καὶ κατὰ μέρος οὕτω λέγειν καὶ περὶ πολλῶν ἀθροισθέντων. Soph. 246. C. Polit. 278. E. Legg. VIII. 835. A. Etiam est *ordine, alternis*. Legg. II. 671. C: τὸ κατὰ μέρος σιγῆς καὶ λόγου ... ὑπομένειν. — Theaet. 204. A: οὐ ἂν ἡ μέρη. Pol. VI. 495. A: αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη. Tim. 76. E: μέρη καὶ μέλη. Theaet. 204. A: τῶν πάντων μερῶν. Pol. VIII. 552. A: μὴδὲν ὄντα τῶν τῆς πόλεως μερῶν. Legg. VII. 795. E: τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν καὶ μερῶν. Phil. 12. E:

τοῖς μέρειν αὐτοῦ. Phaedr. 246. E: κατὰ ἑνδεκα μέρη κακοσημμένη. Soph. 235. C: ἂν ... κατὰ μέρη τῆς μιμητικῆς δύνῃται πη. Phil. 14. E: ἐκάστου τὰ μῆλη τε καὶ ἄρια μέρη διελόν. 30. B: κατὰ μεγάλα μέρη. Pol. X. 611. D: τὰ ... παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη cet. Tim. 53. D. 88. C. Legg. I. 633. B: κατὰ μεγάλα μέρη καὶ διαφανῆ λέγων περὶ τῶν ἡδονῶν. XI. 934. B: λωφῆσαι μέρη πολλὰ (*multum*) τῆς τοιαύτης ξυμπορίας. 935. B: ἡ μεγαλονοίας ἀπώλεσε μέρη πολλὰ. Κατὰ μέρη, *per partes vel singulatim*. Theaet. 182. B: κατὰ μέρη οὖν ἀκουε. Pol. I. 344. B: οἱ κατὰ μέρη ἀδικούντες. Tim. 55. E: κατὰ τε μέρη καὶ καθ' ὅλον. Legg. VII. 824. XII. 944. A. **pars ovilis vel partes*. Pol. VII. 540. B: ὅταν ... τὸ μέρος ἦκη (*nos: wenn die Reihe sie trifft*). Lach. 180. A: ἤδη οὖν ὑμέτερον μέρος συμβουλευεῖν καὶ περὶ τούτου τοῦ μαθήματος. Ep. VII. 328. E: μέρος ὅσον ἐπὶ σοὶ γέγονε (*quantum in te fuit*). Conv. 185. D: ἐγὼ ... ἐρῶ ἐν τῷ σῷ μέρει — οὐ δ' ... ἐν τῷ ἐμῷ. Critia 119. C: ἐν ... τῷ καθ' αὐτὸν μέρει. Tim. 17. A: τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ἀναπληροῦν μέρος. Phaedr. 256. A: τὸ αὐτοῦ μέρος (*pro sua parte s. quantum in ipso est*). Id. Legg. V. 731. B. VI. 762. C. Epin. 985. E. Crit. 45. D: τὸ σὸν μέρος (*vern. σοι ἀντ' αὐτοῦ*), ὃ τι ἂν τύχωσι, τοῦτο πράξουσιν. 50. B. 54. C. Ep. VII. 328. E: κατὰ τὸ σὸν μέρος.

μεσεγγυῶ, *apud sequestrem depono*. Legg. XI. 914. D: ἂν δὲ τὸ μεσεγγυθὲν θρέμμα ἦ.

μεσεύω, *medium quiddam teneo*. Legg. VI. 756. E: ἥς αἰεὶ δεῖ μεσεύειν τὴν πολιτείαν.

μεσημβρία, ἡ, *meridies*. Phaedr. 242. A: ὡς σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἴσταται ... σταθερά. Conv. 220. D: ἤδη ἡν μεσημβρία. Legg. IV. 722. C: μεσημβρία ... γέγονε. Ax. 372. A: ἐκ μεσημβρίας δὲ παρέσει μοι. Phaedr. 259. A: ἐν μεσημβρίᾳ μὴ διαλεγόμενους. D. Legg. X. 897. D: ὅντα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι.

μεσημβριάζω, *meridior*. Phaedr. 259. A: ὥσπερ προβάτια μεσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὐδαιν.

μεσόγαια, ἡ, *mediterranea regio* (*vern. Binnenland*). Phaed. 111. A: τοὺς ... ἐν μεσογαίᾳ (ν. μεσογαίᾳ) οἰκοῦντας.

μεσόγειος, ὡν (*altic. i. q. μεσόγαιος*), *media in terra positus*. Legg. X. 909. A: ἐν τῷ τῶν μεσόγειων (*sic Vat. et Florr. pro ν. μεσογαίων*) δεσμιωτηρίῳ.

μεσόθεν, *e medio*. Locr. 95. D. Soph. 244. E: μεσοῦθεν (*Parm.*).

μέσος, ἡ, ὄν, *medius*; neutr. *medium* (*vern. die Mitte*). Phil. 43. E: ὁ μέσος βίος. Pol. I. 330. B: μέσος τις γέγονα χρηματιστῆς τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός. VII. 523. C: ὁ μέσος (δάκτυλος). Tim. 62. D: ὁ ... μέσος ἐν αὐτῷ (τ. κόσμῳ) τόπος. Epin. 987. D: ὅτι μέσος ἂν εἴη (ὁ τόπος) χειμῶνων τε καὶ τῆς θερινῆς φύσεως. Polit. 303. A: ὥσπερ

ἐνὸς καὶ πλήθους τὸ ὀλίγον μέσον. Parm. 145. B: τὸ γὰρ μέσον ἶσον τῶν ἐσχάτων ἀπέχει. Pol. IV. 443. D: ὡςπερ ὀρους τρεῖς ἀρμονίας ... νεότης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέσης. Critia 113. D: ἐκ μέσης τῆς νήσου. Gorg. 455. E: περὶ τοῦ διὰ μέσου τείχους. Parm. 138. C: ἐπὶ μέσου βεβηκέναι ἀνάγκη. Pol. V. 474. D: τὸν ... διὰ μέσου τούτων ἐμμετρότατα ἔχειν. Tim. 34. B: ἐκ μέσου ἶσον. Legg. VII. 805. E: τὸ τούτων ... διὰ μέσου. Alc. II. 139. A: ἡ ἔστι τι διὰ μέσου τρίτον πάθος —; Men. 82. C: τὰς διὰ μέσου (γραμμάς). Eryx. 401. E: εἰ ... ἡμῖν τοῦτο ἐκ μέσου ἀναιρεθεῖη. Ep. III. 316. C: ἐν ἡλικίᾳ ... ὄντος μέση. Phaed. 97. E: ἐν μέσῳ εἶναι. Phil. 35. E: ὅταν ἐν μέσῳ τούτων γίνηται. Conv. 203. E: σοφίας ... καὶ ἀμαθίας ἐν μέσῳ ἔστιν. 222. D: ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ. Pol. IV. 427. C: ἐν μέσῳ τῆς γῆς. VIII. 558. A: ἀναστρεφομένων ἐν μέσῳ (*in publico*). IX. 572. E: ταῖς ἐν μέσῳ ταύταις ἐπιθυμίαις. Tim. 32. B: πυρὸς τε καὶ γῆς ... ἐν μέσῳ θεῖς. Legg. V. 745. B: τῆς χώρας ... ἐν μέσῳ. XII. 968. E: ἐν κοινῷ καὶ μέσῳ ἔοικιν ἡμῖν κείσθαι. Pol. X. 619. A: τὸν μέσον ... τῶν τοιούτων βίον αἰρεῖσθαι. Tim. 36. B: μέσῳ πρὸς μέσῳ ἐκατέρῃ ἀλλήλαις ... προσβαλὼν. Critia 119. C: κατὰ μέσῳ τὴν νήσον. Prot. 337. E: συμβῆναι ... εἰς τὸ μέσον (cf. Pol. VIII. 547. B: εἰς μέσον ὠμολόγησαν). 338. A: μέσον τι ... τεμεῖν (Id. Ep. VIII. 355. D). Phaedr. 267. A: εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν —; Theaet. 162. D: εἰς τὸ μέσον λέγοντες (v. ἄγοντες. Cf. Legg. VII. 817. D). 180. E: ἀμφοτέρων εἰς τὸ μέσον πεπτωκοτερός. Soph. 244. E: μέσον τε καὶ ἔσχατα ἔχει. Id. Parm. 137. D. Polit. 284. E: πάνθ' ὁπόσα εἰς τὸ μέσον ἀπωκίσθη τῶν ἐσχάτων. Parm. 138. C: τὰ περὶ τὸ μέσον φερόμενα. Phil. 14. B: κατατιθέντες ... εἰς τὸ μέσον. 57. A: οὐ δ' ἔνεκα ταῦτα προηνεγκάμεθα εἰς τὸ μέσον. Pol. I. 336. B: ὁ ... εἰς τὸ μέσον φθεγγάμενος ... ἔφη. V. 453. D: ἂν τε εἰς τὸ μέγιστον πέλαιος μέσον (ἐμπέση). VIII. 550. B: εἰς τὸ μέσον ἐλκόμενος. IX. 572. D: κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν τοῖν τρόποιν. Tim. 34. B: ψυχὴν ... εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεῖς. Critia 112. C: τὸ μέσον ὑπερηφανίας καὶ ἀνελευθερίας μεταδιώκοντες. 113. C: κατὰ ... μέσον πάσης (τῆς νήσου). 121. C: κατὰ μέσον παντὸς τοῦ κόσμου. Legg. II. 664. C: τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ μέσον (*in commune*) ἀσόμενος. IV. 719. A: εἰς τὸ μέσον ... θεῖναι (*in medium proferre*). VI. 756. E: μέσον ἂν ἔχοι μοναρχικὸς καὶ δημοκρατικὴς πολιτείας. XI. 936. A: προφέρειν εἰς τὸ μέσον. Hipp. mai. 298. D: εἰς μέσον παραγοντες. Ep. VIII. 353. E: ἐνεγκὼν εἰς τὸ μέσον. Phil. 17. A: τὰ δὲ μέσα αὐτοὺς ἐκφεύγει. Legg. X. 893. E. Polit. 262. B: διὰ μέσων ... ἵναί τε μνοντας. Charm. 153. B: ἀναπηδήσας ἐκ μέσων. Legg. VIII. 834. C: τελείων τε καὶ ἀβόλων τοῖς μέσοις. Pol. IV. 432. A: τοὺς μέσους. Phil. 50. D: ἡ μέ-

σις ποιήσεις νύκτας; Legg. I. 634. A: ἄγοντα εἰς μέσας (τὰς λυπίας). Prot. 346. D: ὅτι αὐτὸς καὶ τὰ μέσα ἀποδέχεται. Gorg. 485. D: φεύγοντι τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγοράς. Phil. 18. C: τὰ φωνήεντα καὶ τὰ μέσα. 31. A. Legg. IV. 715. E: ἀρχὴν τε καὶ τελευτὴν καὶ μέσα τῶν ὄντων ἀπάντων ἔχων (ὁ θεός). Hipp. mai. 290. C: τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν. Parm. 165. B: ἐν ... τῷ μέσῳ ἄλλα μεσαίτερα τοῦ μέσου. Etiam est mediocris (Legg. X. 907. A: ἀνθρώπων μέσων) et, ut Lat. *medius*, qui nullius est partis. Legg. XI. 929. E: δώδεκα ... ἄνδρας τῶν τομοφυλάκων ... τοὺς μέσους. μεσοότης, ἡ, *medium*. Locr. 99. A: μία μεσοῦτας ἱκανά ἐστιν. Tim. 32. B: δύο ... μεσοότητες συναρμόττουσιν. 36. A: μεσοότητας. 43. D: τὰς τῶν ἡμιολίων ... μεσοότητας. Legg. V. 746. A.

μεσοτομῶ, *per medium divido*. Polit. 265. A: ὅτι δεῖ μεσοτομεῖν ὡς μάλα.

μεστός, ἡ, ὄν, *plenus, refertus, oppletus*. Pol. I. 330. E: ὑποψίας ... καὶ δειματος μεστός γίγνεται. IX. 579. B: φόβων καὶ ἐρωτῶν μεστός. Legg. VIII. 839. B: πολλοῦ σπέρματος μεστός. X. 908. C: παρόψας ... μεστός. Euth. 6. C: ὁ πέπλος μεστός τῶν τοιούτων ποικιλμάτων. Phaed. 83. A: ἀπάτης ... μεστή ἡ διὰ τῶν ὁμιλιῶν σκέψις. Crat. 415. C: κακίας μεστή γίγνεται (ψυχῇ). Conv. 188. A. Pol. IX. 577. E: ταραχῆς καὶ μεταμελείας μεστή ἐσται. Phil. 49. A: μεστόν ἐρίδων (τὸ πλήθος). Legg. II. 669. E: ὅτι τὸ τοιούτον γε πολλῆς ἀγροικίας μεστόν πᾶν. X. 906. A: εἶναι ... τὸν οὐρανὸν πολλῶν μεστόν ἀγαθῶν. Phil. 12. D: ἐλπίδων μεστόν. Conv. 194. B: θεάτρον μεστόν. Pol. VIII. 556. D: ἀσφατός τε καὶ ἀπορίας μεστόν. 561. E: πλείστον ἡθῶν μεστόν. Legg. VI. 782. E. Gorg. 524. E: οὐλῶν μεστήν (τ. ψυχῇ). Phil. 62. C. Pol. VI. 495. D. Alc. II. 146. B: πολλῆς ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεστήν εἶναι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Hipp. mai. 290. D: ἐτνοὺς καλοῦ μεστήν (χυτραν). Legg. III. 695. B: τρυφῆς μεστοὶ καὶ ἀνεπιπληγῆς. Riv. 134. E: ἀπορίας μεστοὶ ἡμεν ἅπαντες. Theaet. 170. B: πάντα που μεστὰ τὰνθρώπινα ζητούντων διδασκάλους cet. 236. E: μεστὰ ἀπορίας. Pol. VIII. 563. D: μεστὰ ἐλευθερίας. Critia 117. D. Legg. IX. 876. B: θορύβου μεστὰ, καθάπερ θεάτρα. XII. 967. C: μεστὰ ... λίθων καὶ γῆς cet. Ep. VII. 337. D: πᾶντ' ἐσται σωτηρίας τε καὶ εὐδαιμονίας μεστὰ. Pol. IX. 572. C: μεστοῖς ὧν ἄρτι διήλθομεν ἐπιθυμιῶν (ἀνδράσι). Ep. VII. 340. B. Phil. 47. E: ἡδονῶν μεστάς. Pol. X. 614. D: μεστάς ἀνυχοῦ τε καὶ κόνεως. Soph. 260. C: φαντασίας πάντα ... μεστὰ εἶναι. Crat. 411. C: μεστὰ εἶναι πάσης φορᾶς cet. Conv. 223. B: θορύβου μεστὰ πάντα εἶναι. Pol. VII. 516. A: αὐγῆς ... ἔχοντα τὰ ὅμματα μεστά. Tim. 84. B: μεστὰ (ν. μετὰ) ἄλμης. Ep. VII. 329. B: στάσεως ... μεστὰ ξέμπαντα.

μεστώ, *repleo*. Legg. I. 649. B: παρδρησίας ... με-
στούται καὶ ἐλευθερίας. IV. 713. C: μὴ οὐχ ὑβρῶς τε καὶ
ἀδικίας μεστούσθαι.

μεσώ, *in medio sum, ad medium perveni*. Phaedr. 241.
D: ᾤμην γε μεσοῦν αὐτόν (τὸν λόγον). Conv. 175. C: ἀλλὰ
μάλιστα σφᾶς μεσοῦν δειπνοῦντας. Polit. 265. B: κατ' ἀρ-
χᾶς ... καὶ μεσοῦσιν ἅμα τῆς πορείας χαλεπὸν ἂν ἦν ἡμῖν
τὸ πρόσταγμα. Etiam *medius sum vel medium teneo* (c. genit.).
Pol. X. 618. B: τὰ δὲ καὶ μεσοῦν (v. μέσον) τούτων.

μέσως, *mediocriter*. Prot. 346. E: καὶ εἰ μέσως ἔλεγες
ἐπιεικῆ καὶ ἀληθῆ. Phaed. 113. D: οἱ ... ἂν δόξωσι μέσως
βεβιωκέναι.

μετά, c. genit. *cum et in* (vern. *mit, bei, in*). Prot. 315.
B: οἱ μετ' αὐτοῦ. 317. E: τοὺς μετὰ τοῦ Προδικίου. 325. A:
μετὰ τούτου (σεφ. ἄνευ τούτου). Phaedr. 252. C: ὅσοι ...
μετ' ἐκείνου περιεπόλουν. Phaed. 69. B: (μὴ) ἀληθῆς ἀρετῇ
ἢ μετὰ φρονήσεως (*si cum sapientia coniuncta sit*. Seq. χωρὶς
δόμενα φρονήσεως). Conv. 179. A: μαχόμενοι ... μετ' ἀλ-
λήλων. Pol. I. 330. A: μετὰ πενίας. E: ζῇ μετὰ κακῆς
ἐλπίδος. II. 360. B: μετ' ἐκείνης ἐπιθέμενον τῷ βασιλεῖ.
IV. 445. B: οὐ βιωτὸν εἶναι οὐδὲ μετὰ πάντων σιτίων ...
καὶ παντὸς πλούτου *cet.* Apol. 34. C: ἰκέτευς ... μετὰ
πολλῶν δακρύων. — *Per* (vern. *mit Hilfe, durch*). Phaed.
66. E: εἰ ... μὴ οἷόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν καθάρως
γινῶναι. Theaet. 180. C: μετὰ ποιήσεως ἐπικρουπτομένων
τοὺς πολλούς. Soph. 265. E: μετὰ λόγου τε καὶ ἐπιστήμης
θείας (τὴν φύσιν αὐτὰ γεννᾶν). Phil. 26. D: ἐκ τῶν μετὰ
τοῦ πέρατος ἀπειργασμένων μέτρων. Pol. VIII. 560. D:
ὑπερορίζουσι μετὰ πολλῶν καὶ ἀνωφελῶν ἐπιθυμιῶν. IX.
571. B: κολαζόμεναι ... ὑπὸ τε τῶν νόμων καὶ τῶν βελ-
τιόνων ἐπιθυμιῶν μετὰ λόγου. 575. C: τότε οὗτοι εἰσιν οἱ
τὸν τύραννον γεννῶντες μετὰ δήμου ἀνοίας. — *Saepius*
exprimi potest praep. c. Phaed. 92. C: ὅδε ... γὰρ μοι γέ-
γονεν ... μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ ὑπέρπειας. Phil. 37. E:
εοικέ γε ἡδονὴ πολλάκις οὐ μετὰ δόξης ὀρθῆς, ἀλλὰ μετὰ
ψεύδους ἡμῖν γίγνεσθαι. 38. A. Pol. V. 461. B: ὑπὸ σκό-
του μετὰ δεινῆς ἀκρατείας (v. ἀκρασίας) γεγονώς. — *Est*
in vel inter. Phaedr. 250. D: μετ' ἐκείνων (φασμάτων)
ελαμπεν ὃν (v. ἰόν). Phaed. 81. A: μετὰ θεῶν διάγουσα.
Pol. II. 359. E: καθήμενον ... μετὰ τῶν ἄλλων. Legg. X.
909. A: οἰκείτω μετὰ τῶν σωφρόνων. — Ita ponitur ut ad-
iectivo vel adverbio possit exprimi (*proprie: ita ut sequare vel*
coniunctus cum —). Phaedr. 249. A: παιδεραστήσαντος μετὰ
φιλοσοφίας (nos: *philosophisch*). Gorg. 526. C: οἷως βεβι-
ωκυῖαν καὶ μετ' ἀληθείας. Phaed. 66. B: μετὰ τοῦ λόγου
ἐν τῇ σκέψει (nos: *bei der vernünftigen Forschung*). Theaet.
173. A: οὓς (κινδύνους καὶ φόβους) οὐ δυναμένοι μετὰ
τοῦ δικαίου καὶ ἀληθοῦς (*ita ut iustitiam et veritatem sequantur*)

ὀποφέρειν. Polit. 294. A: τὸν μετὰ φρονήσεως βασιλικόν. 295. E: ὁ μετὰ τέχνης γράψας. 297. A: τὸ μετὰ νοῦ καὶ τέχνης δικαιοτάτον αἰεὶ διανέμοντες τοῖς ἐν τῇ πόλει. 300. E: τὴν τοῦ ἐνὸς μετὰ τέχνης ἀρχοντος πολιτείαν. Conν. 188. A: ὁ μετὰ τῆς ὑβρέως Ἔρως. Pol. VIII. 548. B: διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἡμεληκέναι. Tim. 51. E: τὸ μὲν αἰεὶ μετὰ ἀληθοῦς λόγου, τὸ δὲ ἄλογον. — Saepius verti potest *e* (i. q. *secundum*). Apol. 32. B: μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου ᾧμην μᾶλλον με δεῖν διακινδυνεύειν ἢ μεθ' ὑμῶν γενέσθαι (*uobiscum facere*) cet. — Ponitur ita ut copula καὶ reddi possit. Phaedr. 253. D: τιμῆς ἐραστής μετὰ (i. q. καὶ) σωφροσύνης cet. E: μάστιγι μετὰ κέντρων (i. q. καὶ κέντροις) μόγις ὑπέκων. 255. B: (ὅταν) πλησιάζῃ μετὰ τοῦ ἄπτασθαι. Theaet. 176. B. Pol. VII. 537. D: ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν μετ' ἀληθείας λέναι. IX. 591. B: σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως πτωμένη, ἢ σῶμα λοχύν τε καὶ κάλλος μετὰ ὑγείας λαμβάνον. Tim. 28. A: τὸ μὲν ... νοήσῃ μετὰ λόγου περιληπτόν, τὸ δ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἄλογον. 60. A: τὸ μὲν τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος θερμαντικὸν οἶνος. — Pro simpl. genit. Phil. 15. A: ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως (*nimium distinguendi studium*) ἀμφισβήτησιν γίγνεται. — Cum accus. est post. Polit. 258. B: μετὰ τὸν σοφιστὴν ἀναγκαῖον ... τὸν πολιτικὸν ἄνδρα διαζητεῖν νόον. Parm. 148. E: ἡ ἂν μετ' ἐκείνην ἢ ἔδραν cet. Phil. 16. D: μετὰ μίαν δύο ... σκοπεῖν. Pol. VII. 537. B: μετὰ ... τοῦτον τὸν χρόνον. Legg. I. 646. C: μετ' ὀλίγον ὕστερον. Sic praec. ponitur c. pron. demonstr., μετὰ τοῦτο, μετὰ ταῦτα et c. art. τό (ut Tim. 42. D. τὸ δὲ μετὰ τὸν σπόρον): τὸ μ. τοῦτο, τὸ μ. ταῦτα et τὰ μ. ταῦτα, *postea, deinde, deinceps*; etiam *in posterum* (Critia 120. A: τό τε αὖ μετὰ τοῦτο μηδὲν τῶν γραμμιάτων ἐκόντες παραβήσεσθαι). Idque etiam *instar adiectivi* ponitur (Soph. 257. A: οὕτω πειθέτω τὰ μετὰ ταῦτα. Phil. 34. C: λέγωμεν ... ἤδη τὸ μετὰ ταῦτα. Sic etiam 29. D. scribendum videtur ἄλλὰ τῷ μετὰ τοῦτο ἐξῆς ἔπου pro ἄλλὰ τὸ cet.), et c. art. et subst. iungitur. Soph. 244. C: ἡ μετὰ τοῦτ' ... ἀπόκρισις. Legg. I. 646. C: τῆς μετὰ ταῦτα ὠφελείας ἕνεκα. V. 739. A: ἡ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο φορὰ ... τῆς τῶν νόμων κατασκευῆς cet. Ep. VII. 346. A: τῇ μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ἡμέρα. — Post praep. μετὰ etiam simplex nomen pro plena oratione ponitur. Phaed. 61. B: μετὰ δὲ τὸν θεόν (*carmine s. hymno in deum contexto*). Polit. 309. C: μετὰ δὲ τὸ θεῖον. Legg. V. 746. D: μετὰ τὴν δόξαν τῆς ... διανομῆς (*quum oisum fuerit — distribuere*). VII. 794. C: μετὰ δὲ τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτιν (h. e. *sexto aetatis anno exacto*). In tempore etiam durante ponitur, ut μεθ' ἡμέραν, *interdiu*. Phaed. 251. E. Pol. VII. 516. B. Critia 117. E.

μεταβαίνω, *transseo, transgredior; conuerto*. Parm. 162. D: (εἰ) μήτε μεταβαίνει. Crat. 439. E: ὁῖον ὅτι οὐδὲν μεταβαίνει. Pol. VIII. 550. D: ὡς μεταβαίνει ... ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν. Legg. V. 744. C: (ὅταν) μεταβαίνουσιν εἰς τὸ προσήκον ἕκαστοι ἑαυτοῖς τμήματα. Parm. 162. C: οὐκ ἄρα τῷ γε μεταβαίνειν κινοῖτ' ἄν. Phaedr. 262. A: κατὰ μικρὸν μεταβαίνων. Legg. III. 676. A: τὴν τῶν πόλεων ἐπίδοσιν ἐπ' ἀρετὴν μεταβαίνουσαν ἅμα καὶ κακίαν. X. 893. D: μεταβαίνοντα εἰς ἕτερον αἰετὸς. Parm. 165. A: οὐ γὰρ ἂν μετέβαινεν ἐκ μείζονος εἰς ἑλαττον φαινόμενος. Phaedr. 265. C: ὡς ἀπὸ τοῦ ψεύγειν πρὸς τὸ ἐπαινεῖν ἔσχεν ὁ λόγος μεταβῆναι. Pol. VIII. 547. C: μεταβῆσθαι. Ib. μεταβήσεται μὲν δὴ οὕτω. **excedo*; *etiam digredior*. Parm. 146. A: ἐκ τούτου μὴ μεταβαίνειν. Crat. 438. A: ὅθεν δεῦρο μετέβημεν. Men. 95. E: ὀλίγον μεταβάς (Bekk. coni. καταβάς). **exsisto, prodeco*. Pol. VIII. 569. C: ὡς μεταβαίνει τυραννὶς ἐκ δημοκρατίας. V. 449. B: ὡς μοι ἐφαίνοντο ἕκαστοι ἐξ ἀλλήλων μεταβαίνειν.

μεταβάλλω, *conuerto; mutō*. Theaet. 167. A: ὁ μὲν ἱατρὸς φαρμάκοις μεταβάλλει, ὁ δὲ σοφιστὴς λόγοις. Pol. II. 381. B: πότερον ... ἐπὶ τὸ βέλτιον τε καὶ κάλλιον μεταβάλλει ἑαυτὸν —; Tim. 58. C: τὴν τῶν τύπων μεταβάλλει στάσιν. Legg. X. 903. D: μεταβάλλει παντοίας μεταβολάς. Crat. 399. A: (ὅτι) τὰς οὐκ ἐστῆσας μεταβάλλομεν. Pol. II. 381. B: ἀλλ' ἄρα αὐτὸς αὐτὸν μεταβάλλοι ἂν καὶ ἄλλοις; Theaet. 181. C: ὅταν τι χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλῃ. Soph. 234. D: μεταβάλλειν τὰς τότε γανομένας δόξας. Pol. II. 383. A: τῷ μεταβάλλειν ἑαυτούς. Legg. IV. 711. C: μεταβάλλειν ... τοὺς νόμους. VI. 782. A: μεταβάλλειν αὐτῶν ... μεταβολάς. Ep. VIII. 354. C: εἰς βασιλείας ... εἶδος πειράσθαι μεταβάλλειν (τὴν τυραννίδα). Pol. VI. 508. D: ἄνω καὶ κάτω τὰς δόξας μεταβάλλον. Tim. 58. C: μεταβάλλον ... τὸ μέγεθος. Crat. 404. C: μεταβάλλοντες (τὸ ὄνομα). Phil. 46. E. Pol. III. 404. A: πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντας. Phaed. 96. A: πολλάκις ἐμεινὸν ἄνω κάτω μετέβαλον σκοπῶν cet. Polit. 269. A: μετέβαλεν αὐτὸ ἐπὶ τὸ νῦν σχῆμα. Legg. IV. 709. A: μετέβαλε νόμους. Phil. 33. E: τὰ ... ὀνόματα μετέβαλε μόνον. Legg. X. 894. E: ὅταν ἕτερον ἄλλο ἦμιν μεταβάλῃ. Idem 904. D. *repon. videtur*. IV. 711. B: μεταβαλεῖν βουλευθέντι πόλεως ἦθη. Prot. 318. B: μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν. Soph. 242. D: μεταβαλὼν ἐμεινὸν ἄνω καὶ κάτω. Legg. XII. 944. E: εἰς γυναῖκα ἐξ ἀνδρὸς μεταβαλοῦσα. D: Καίνεα ... ἐκ γυναικὸς μεταβαλόντα (θεὸν) εἰς ἀνδρὸς φύσιν. X. 888. B. Conv. 174. B: μεταβαλόντες. Legg. III. 682. E: μεταβαλόντες ὄνομα. Alc. I. 135. D: μεταβαλεῖν τὸ σχῆμα. Ep. VIII. 354. A. **permutando vel vicissim sumo, et in univ. sumo, eligo, nanciscor, (ita*

tamen ut notio mutationis factae subiecta sit). Pol. IV. 424. C: εἶδος ... καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον. VII. 535. D: χολὸς δὲ καὶ ὁ τἀναντία τούτου μεταβεβληκώς τὴν φιλοπορίαν. Legg. X. 904. D: μετέβαλε τόπον ἄγιον ὅλον. Phaedr. 241. A: μεταβαλὼν (al. μεταλαβὼν) ἄλλον ἀρχοντα ἐν αὐτῷ. Crat. 405. D: μεταβαλόντες (v. μεταβάλλοντες) ἀντὶ τοῦ ὁ ἄ. Recipr. vel intrans., ut Lat. *convertio, tutor*; hinc etiam c. praep. εἰς *transseo*, c. praep. ἐκ *evado* vel *exsisto*. Ax. 370. C: ὥστα οὐκ εἰς θάνατον, ἀλλ' εἰς ἀθανασίαν μεταβάλλεις. Parm. 156. E: ἐκ ταύτης τὸ ... κινούμενον μεταβάλλει ἐπὶ τὸ ἐστάναι. Pol. VIII. 545. D: ὅτι πᾶσα πολιτεία μεταβάλλει ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς. 553. A: ἄρ' οὖν ὧδε μάλιστα εἰς ὀλιγαρχικὸν ἐκ τοῦ τιμοκρατικοῦ ἐκείνου μεταβάλλει; 555. B: οὐκοῦν ... μεταβάλλει ... τρόπον τινὰ τοιόνδε ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν cet. 561. A: ἄρ' οὐχ οὕτω πως ... μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἐν ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου εἰς τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων ... ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν τε καὶ ἄνεσιν; 562. A: ὅτι ... ἐκ δημοκρατίας μεταβάλλει (τυραννίς), σφδὸν δὴλον. Legg. X. 904. C: μεταβάλλει ... πάνθ' ὅσα μίτοχά ἐστι ψυχῆς. Crat. 439. E: πῶς ἂν τούτῳ γε μεταβάλλοι —; Parm. 156. C: ὅταν ἐσθὸς ἐπὶ τὸ κινεῖσθαι μεταβάλλῃ. Soph. 255. A: ἀναγκάσει μεταβάλλειν αὐτὸν θᾶτερον ἐπὶ τούτῳ τῆς αὐτοῦ φύσεως. Conyn. 186. D: ὁ μεταβάλλειν ποίων. Pol. II. 381. E: ἀλλ' ἄρα ... αὐτοὶ μὲν οἱ θεοὶ εἰσιν οἱ μὴ μεταβάλλειν —; VIII. 564. A: εἰς δουλείαν μεταβάλλειν. IX. 588. C: δυνατοῦ μεταβάλλειν. Ax. 365. C: εἰς εὐνάς ... μεταβάλλον. D. Polit. 270. D: μεταβάλλον ... πάλιν ἐπὶ τούναντίον. Parm. 156. D: ὡς ἐξ ἐκείνου μεταβάλλον εἰς ἐκάτερον. Legg. X. 894. A: μεταβάλλον ... οὕτω ... γίγνεται πᾶν. Tim. 79. E: μεταβαλλούσης ... τῆς θεομιότητος. 66. E: μεταβάλλοντος ... ὕδατος εἰς αἶρα cet. Pol. X. 620. A: ἰδεῖν ... κύκνον μεταβάλλοντα (*contra se convertentem*) εἰς ἀνθρωπίνου βίου αἴρεσιν. Legg. VI. 760. D: εἰς τὸν εὐνυμὸν αἰεὶ μεταβάλλοντες τόπον. X. 904. C: μεταβάλλοντα ... φέρεται cet. Ep. VII. 326. D: εἰς τυραννίδας μεταβαλλούσας μηδέποτε λήγειν. Pol. X. 620. D: τὰ δὲ δίκαια εἰς τὰ ἡμέρα μεταβάλλοντα. Polit. 273. E: καὶ τᾶλλα τε πάντα μετέβαλλον. Pol. VIII. 559. E: ὥσπερ ἡ πόλις μετέβαλλε. Polit. 274. B: δι' αἷς αἰτίας μεταβεβλήκα. Legg. XII. 948. C: μεταβεβληκυῖων ... τῶν περὶ θεοὺς δοξῶν ἐν τοῖς ἀνθρώποις. Tim. 60. B: μετέβαλεν εἰς αἶρος ἰδέαν. Legg. IV. 710. D: τάχιστ' ἂν μεταβαλεῖν εἰς τούτο ἐκ τοῦ τοιοῦτου. Phaedr. 241. A: ἵεται φυγῇ μεταβαλὼν. Pol. V. 473. B: τίτος συμμορτάτου μεταβαλόντος. Tim. 42. B: εἰς γυναικὸς φύσιν ... μεταβαλοὶ (v. μεταβάλλοι). C. Ep. VIII. 353. E: Φοινίκων ... μεταβαλοῦσα εἰς τινα δυναστείαν καὶ κράτος. — Parit. μεταβάλλων et μεταβαλὼν etiam adverbii partes agunt,

ut vern. *umgekehrt*, i. q. *ex contrario* vel *contra*; etiam *vicissim*. Parm. 128. A: μεταβάλλων (v. μεταβαλὼν) ... ἡμᾶς (nos: *uns dagesen*) πειραῖται ἐξαπατᾶν ὡς ἑτερόν τι λέγων. Theaet. 166. D: ὅς ἂν τινι ἡμῶν, ᾧ φαίνεται καὶ ἔστι κακὰ, μεταβάλλων ποιήσῃ ἀγαθὰ φαίνεσθαι τε καὶ εἶναι (nos: *dass es ihm umgekehrt als gutes erscheine*). Polit. 307. B: μεταβάλλοντες ... ψέγομεν. Phil. 51. A: ἐγὼ δὴ πειράσομαι μεταβαλὼν σημαίνειν ὑμῖν αὐτάς. Conv. 204. E: εἴ τις μεταβαλὼν ἀντὶ τοῦ καλοῦ τῷ ἀγαθῷ χρώμενος πυνθανοίτο. Lys. 213. D. Gorg. 480. E: τούναντίον δέ γε αὐτὸ μεταβαλόντα εἰ ἄρα δεῖ τινα κακῶς ποιεῖν. Phil. 21. D: τὸν ... τοῦ νοῦ μεταβαλόντες (v. μεταλαβόντες) αὐτὸν βίον ἰδωμεν. — Pass. et med. *mutor et me converto*. Gorg. 481. E: μεταβαλλόμενος (*mutata sententia*) λέγεις cet. Alc. II. 147. E: μεταβαλλόμενος ἄνω καὶ κάτω (*in omnes te partes convertens*). Gorg. 481. E: ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένου. Legg. X. 894. C: μεταβαλλομένην ὑφ' ἑτέρου. Phil. 42. B: μεταβαλλόμεναι. Tim. 92: νοῦ καὶ ἀνοίας ἀποβολή καὶ κτήσῃ μεταβαλλόμενα. Legg. II. 660. B: οὐχ ὑπὸ νόμων μεταβαλλόμενα. 665. C. Ep. III. 318. E: εἰ μετεβαλόμην. II. 315. A: μόνος ... οὐδὲν μετεβάλετο περὶ τῆς σῆς καὶ ἐμῆς σπουδῆς. — Med. est quoque *permuto* (ut *merces*), *mercaturam facio*. Legg. VIII. 849. D: οἶνον τε μεταβαλλόμενος καὶ οἶτου πρῶσιν. Soph. 223. D: τὴν ... τὰ ἀλλότρια ἔργα μεταβαλλομένην μεταβλητικὴν (διαιρούμενοι). — Verb. Theaet. 167. A: μεταβλητέον δ' ἐπὶ θάτερα. Ib. ἐπὶ τὴν ἀμείνω (ἔξιν) μεταβλ. Pol. III. 413. B.

μετάβασις, ἡ, *conversio*, *mutatio*. Pol. VIII. 547. C: δοκεῖ μοι ... αὕτη ἡ μετάβασις ἐντεῦθεν γίνεσθαι. Legg. V. 736. D: σμικρὰ μετάβασις εὐλαβή. E: ταύτης ... σαφρᾶς οὐσης τῆς μεταβάσεως. III. 676. C: τὴν πρώτην τῶν πολιτειῶν γένεσιν καὶ μετάβασιν. X. 894. A: ὁπόταν ... εἰς τὴν δευτέραν ἔλθῃ μετάβασιν.

μεταβιβάζω, *transfero*, *traduco*. Phaedr. 262. B: μεταβιβάζειν κατὰ σμικρόν. Legg. VII. 795. C: ὁπόταν αὐτὸν τις μεταβιβάζω ἐπὶ θάτερα ἀναγκάξῃ διαπνεεῖν. **deflecto*, *muto*. Gorg. 517. B: μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας. Legg. V. 736. D: ἐν πολλῷ χρόνῳ σμικρὸν μεταβιβάζουσιν.

μεταβλητικός, ὁ, ὄν, *ad permutationem spectans*; fem. et neutr. *permutandi ars* vel *permutatio* (vern. *das Umsetzen* vel *Tauschen*). Soph. 219. D: τὸ ... μεταβλητικὸν ὄν διὰ τε δωρεῶν καὶ ἀγοράσεων καὶ μισθώσεων. 223. D: τὴν ... τὰ ἀλλότρια ἔργα μεταβαλλομένην μεταβλητικὴν. 224. D: τὸ κτητικὴς ... μεταβλητικόν cet.

μεταβολή, ἡ, *mutatio*, *transitio*; *conversio*. Phaedr. 251. A: ἰδοῦτα ... αὐτὸν ... μεταβολή τε καὶ ἰδρὼς καὶ θερμότης ἀήθης λαμβάνει. Parm. 162. C: μεταβολή δὲ κινήσις. Pol. IV. 434. B: ἡ τριῶν ... ὄντων γενῶν ... μεταβολή εἰς

ἄλληλα. VIII. 553. D: μεταβολή ... ἐκ φιλοτίμου νέου εἰς φιλοχρήματον. Legg. X. 895. A: ἡ τῆς αὐτῆς αὐτὴν κινή-
 σάσης μεταβολή. Apol. 40. C: ἡ ... μεταβολή τις τυγχά-
 νει οὕσα (τὸ τεθνάναι). Ax. 366. B: κακοῦ τινός ἐστιν
 εἰς ἀγαθὸν μεταβολή. Ep. VII. 324. C. Polit. 269. A: περὶ
 τῆς μεταβολῆς δύσεως τε καὶ ἀνατολῆς ἡλίου cet. D: μετα-
 βολῆς ἀμοιρῶ γίνεσθαι. Crat. 426. C: ἀπὸ τῆς τοῦ ἡ με-
 ταβολῆς. Pol. VIII. 565. D: τίς ἀρχή ... μεταβολῆς ἐκ
 προστάτου ἐπὶ τύραννον. Legg. III. 676. C. Pol. VI. 503.
 A: μήτ' ἐν ἄλλῃ μηδεμιᾷ μεταβολῇ. Legg. III. 681. D: ἐν
 ταύτῃ τῇ μεταβολῇ τῆς πολιτείας οἰκήσουσιν. Phaed. 78.
 D: μή ποτε μεταβολὴν καὶ ἡντινοῦν ἐνδέχεται; Polit. 271.
 C: τὴν ... τῶν ἀστρον τε καὶ ἡλίου μεταβολὴν. Parm.
 162. C: μεταβολὴν ἐκ τοῦ εἶναι ἐπὶ τὸ μὴ εἶναι ἔχον. Pol.
 III. 388. E: ἰσχυρὰν καὶ μεταβολὴν ζητεῖ τὸ τοιοῦτον. VIII.
 563. E: τὸ ἄγαν τι ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τοῦναντίον
 μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι. X. 619. D: μεταβολὴν τῶν κα-
 κῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Legg. X. 895. B: πρεσβυτάτην καὶ
 κρατίστην μεταβολὴν πασῶν. Phil. 43. B: αἱ μεταβολαὶ
 κάτω τε καὶ ἄνω γιγνόμεναι. Pol. III. 397. B: σμικραὶ γὰρ
 αἱ μεταβολαί. C: διὰ τὸ παντοδαπὰς μορφὰς τῶν μετα-
 βολῶν ἔχειν. Legg. VII. 797. B: μεταβολαῖς τε ἄλλαις αἰεὶ
 χρώμενα cet. Epin. 981. C: ἐν περιτταῖς τε καὶ ἀρτίαις
 ἅμα μεταβολαῖς. Polit. 270. C: μεγίστας ... μεταβολάς.
 Parm. 156. E. Pol. III. 397. B: τὸ μὲν σμικρὰς τὰς μετα-
 βολὰς ἔχει. Tim. 82. B: πάσας πάντῃ μεταβολὰς δέχεται.
 Legg. V. 732. D: τῶν ... νῦν παρόντων ἐπὶ τὸ βέλτιον
 μεταβολάς. VII. 816. A. Cum v. μεταβάλλειν (vid. h.).

μεταβουλεύομαι, *consilium mudo*. Epin. 982. D: ἀλλ' οὐ μεταβουλεύόμενον ἄνω καὶ κάτω.

μεταγινώσκω, *me roepita*. Phaedr. 231. A: τοῖς δὲ οὐκ ἐστὶ χρόνος ἐν ᾧ μεταγινῶναι προσήκει.

μεταδίδωμι, *communico, participem aliquem facio* (c. genit. rei eoque partitionis indice, vern. *von etwas — mittheilen*, rarius c. accus.). Pol. II. 369. C: μεταδίδωσι ... ἄλλος ἄλλῳ. Lys. 211. C: τί ... ἡμῖν ... οὐ μεταδίδοτον τῶν λόγων; 204. A: ὣν ἡδέως ἂν σοι μεταδίδοιμεν. Crat. 426. B: καὶ ἐμοὶ μεταδίδονται. Pol. VI. 503. D. VII. 519. E: ποιῶν μεταδίδονται ἀλλήλοις τῆς ὠφελείας. Legg. IV. 715. A: ὥστε ἀρχῆς μὴδ' ὅτιοῦν μεταδίδονται τοῖς ἡτήθησιν. VI. 768. A: τῷ πληθύνει μεταδίδονται τῆς κρίσεως. Alc. I. 134. C: δύναται δ' ἂν τις μεταδίδοναι ὃ μὴ ἔχει (libri plures ἔχει). Epin. 981. E: δοῖν αὐτοῖς μοιρῶν τὴν ἐτίραν χορὴν δόξῃ μεταδίδοναι σθεδόν. Gorg. 520. C: μεταδίδους τοῦ τάχους. Legg. V. 730. E: τὸν ... μεταδίδοντα. III. 694. A: μεταδίδοντες ἀρχομένοις. Ep. VII. 336. E: ᾧ καὶ βραγὺν δόξῃς ὀρθῆς μετέδωκε θεία τις τύχη. Conv. 213. D: νῦν δέ μοι ... μεταδός τῶν ταιγιῶν. Phaed. 63. C: ἡ καὶ ἡμῖν μεταδοίης;

Men. 89. E: εικότως δ' ἂν μεταδοίμεν ἄν. Ib. ᾧ μεταδῶ-
 μεν τῆς ζητήσεως. Pol. VIII. 557. A: (ὅταν) τοῖς ... λοι-
 ποῖς ... ἐξ ἴσου μεταδῶσι πολιτείας τε καὶ ἀρχῶν. Crit. 51.
 C: μεταδόντες ἀπάντων ὧν cet. Crat. 426. B: τούτων οὖν
 σοι μεταδῶσω. Pol. VII. 539. D: οἷς τις μεταδῶσει τῶν
 λόγων. Phaedr. 234. A: οὔτινες πρὸςβυτέρῳ γενομένῳ τῶν
 σφετέρων ἀγαθῶν μεταδῶσουσιν. Pol. II. 371. B. Verb.
 Alc. I. 134. B: ἀρετῆς σοι μεταδοτέον τοῖς πολίταις. Lys.
 211. C.

μεταδιώκω, *persequor*, *sector*; *consector*; *etiam inuestigo*,
inquirō. Phil. 47. B: ταύτας ... παντάπασιν αἰεὶ μεταδιώκει
 cet. Polit. 307. C: εἰάν μεταδιώκωμεν. Phil. 44. D: μετα-
 διώκωμεν δὴ τούτους ὥσπερ ξυμμάχους κατὰ τὸ τῆς θυχε-
 ρείας αὐτῶν ἔχνος. Tim. 46. D: τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως
 αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν. Polit. 310. D: τὴν αὐτοῦ με-
 ταδιώκον φύσιν. Phil. 23. E: μεταδιώκοντι (μοι). Tim.
 59. C: τὴν τῶν εἰκότων μύθων μεταδιώκοντα ἰδέαν. Critia
 112. C: τὸ μέσον ὑπερφηφάνιας καὶ ἀνελευθερίας μεταδιώ-
 κοντες (v. διώκοντες). Legg. IX. 866. E: μεταδιώκοντες
 τὴν τιμωρίαν. VIII. 835. B: καθ' ἃ τοὺς δευτέρους δεῖ με-
 ταδιώκοντας νομοθετεῖν. Soph. 224. E: τὸ νῦν μεταδι-
 ωκόμενον γένος. Pol. VII. 531. C. Soph. 225. E: τὸν ...
 μεταδιωκόμενον ὑφ' ἡμῶν σοφιστήν. Phil. 32. D: τὸ νῦν
 μεταδιωκόμενον. Tim. 64. B: μεταδιωκτέον πάντα ὅσα ἐπι-
 νοοῦμεν εἰλεῖν. 72. E.

μεταδοξάζω, *sententiam mutō*, *in sententia fluctuo*. Soph.
 265. D: ἐγὼ μὲν ἴσως διὰ τὴν ἡλικίαν πολλακίς ἀμφότερα
 μεταδοξάζω. Pol. III. 413. C: οἱ ἂν μεταδοξάζουσιν. B:
 μεταδοξάσαι.

μεταδόρπια, τὰ, *bellaria*. Critia 115. B: ὅσα ... πα-
 ραμυῖδια πλησμονῆς μεταδόρπια ἀγαπητὰ κάμνοντι τίθεμεν.

μεταθέω, *persequor*, *investigo*. Parm. 128. C: ὥσπερ
 γε αἱ Λάκαιναὶ σκύλακες εὖ μεταθεῖς τε καὶ ἰχθυεῖς τὰ
 λεχθέντα. Lach. 194. B: οὐκοῦν ... τὸν ἀγαθὸν κυνηγέτην
 μεταθεῖν χρὴ καὶ μὴ ἀνιέναι; Soph. 226. A: τοιόνδε τι
 μεταθέοντας ἔχνος αὐτοῦ. Polit. 301. E: μεταθέοντας τὰ
 τῆς ἀληθεστάτης πολιτείας ἔχνη.

μεταίτιος, ὁ ἧ, *subst. auctor*. Legg. X. 615. B: ἡ
 τινος ἄλλης κακουχίας μεταίτιοι.

μετακαλῶ, *voco*. Ax. ad fin. ὁπόθεν δεῦρο μετα-
 κλήθην.

μετάκειμαι, *transpositus sum*. Crat. 394. B: εἴ τι
 πρόσκειται γράμμα ἢ μετάκειται cet.

μετακινῶ, *transpono*. Legg. X. 894. A: μεταβάλλον
 ... καὶ μετακινουμένον γίγνεται πᾶν.

μετακομίζω, *traduco*. Legg. X. 904. D: μετακομι-
 σθεῖσα εἰς ἀμείνω τινὰ τόπον ἔτερον.

μετακόσμησις, ἡ, *status conversio*. Legg. X. 892. A: (ὡς) μεταβολῆς τε αὐτῶν καὶ μετακοσμήσεως ἀπάσης ἀρχεὶ παντός μᾶλλον (ψυχῇ).

μετακυκλούμαι, *conversionem vel rotationem mulo*. Epin. 982. D: πλανᾶσθαι τε καὶ μετακυκλεῖσθαι (τὰ ἄστρο).

μεταλαγχάνω, *in partem alicuius rei venio, participes fio*. Gorg. init. πολέμου καὶ μάχης ... μεταλαγχάνειν. Pol. IV. 429. A: ὃ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν. Legg. IX. 873. C: μηδὲ αἰσχύνῃς τινὸς ἀποροῦ καὶ ἀβίου μεταλαχών.

μεταλαμβάνω, *commuto, post alterum vel alterius loco, etiam vicissim sumo; et in univ. sumo, assumo; etiam accipio, fero (c. accus.) et participes fio, in partem venio, vel nanciscor (c. genit.)*. Phaedr. 248. E: ἀμείνωνος μοίρας μεταλαμβάνει. Parm. 131. A: οὐκοῦν ἦτοι ὅλου τοῦ εἶδους ἡ μέρους ἕκαστον τὸ μεταλαμβάνον μεταλαμβάνει; 156. A. Pol. VIII. 565. A. Theaet. 172. D: ὥσπερ ἡμεῖς νυνὶ τρίτον ἦδη λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάνομεν. Prot. 329. E: πότερον ... καὶ μεταλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι τούτων τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων, οἱ μὲν ἄλλο, οἱ δὲ ἄλλο (Steph. coni. ἄλλου). Gorg. 448. C. Polit. 257. C: μετελάμβανε. Tim. 71. A: εἰ τέ πη καὶ μεταλαμβάνοι τινὸς αὐτῶν αἰσθήσεων cet. Pol. VIII. 565. A: ὅταν μὴ μέλιτός τι μεταλαμβάνῃ. IV. 434. B: (ὅταν) τὰ ἀλλήλων οὗτοι ὄργανα μεταλαμβάνωσι καὶ τὰς τιμὰς (ubi est: si — inter se commutant). Prot. 356. D: ἐποίει ἄνω τε καὶ κάτω πολλάκις μεταλαμβάνειν ταῦτά. Soph. 248. D: οὐδέτερον οὐδέτερον τούτων μεταλαμβάνειν. 251. D: μεταλαμβάνειν ἀλλήλων. Pol. IV. 421. C: τοῦ μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας. IX. 585. E: τὸ ... τῶν ἥττον ὄντων μεταλαμβάνον. Tim. 51. A: μεταλαμβάνον ... τοῦ νοητοῦ. Prot. 337. C: φρονήσεως μεταλαμβάνοντα. Legg. X. 904. B: ποῖόν τι γιγνομενον αἰεὶ ποῖαν ἔδραν δεῖ μεταλαμβάνον οἰκίζεσθαι. Pol. IV. 434. A: τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες τὰλλήλων ἢ τιμὰς. Phaedr. 102. B: τούτων τὰλλα μεταλαμβάνοντα. Parm. 129. A. Soph. 256. B: καὶν εἰ πη μετελάμβανε ... κίνησις στάσεως cet. Prot. 355. C: ἄλλο ... ὄνομα μετείληφεν ἀντὶ τῆς ἡδονῆς τὸ ἀγαθόν. Polit. 268. B: ἐφ' ὅσον αὐτοῦ τὰ θρέμματα φύσει μετείληφεν. Phil. 65. E. Critia 121. C: ὅσα γενέσεως μετείληφε. Legg. IV. 721. B. Soph. 250. E: ἐπειδὴ ... ἐξ ἴσου τὸ τε ὄν καὶ τὸ μὴ ὄν ἀπορίας μετείληφτον. Polit. 275. C: παιδείας μετείληφέναι καὶ τροφῆς. Legg. IV. 721. C: τῆς ἀθανασίας μετείληφέναι. Soph. 259. B: τὸ ... ὄν αὐτῷ θάτερον μετείληφός. Epin. 987. C: τῷ καὶ σμικρὰ ξυμνοίας ὀρθῆς θείας τε μετείληφότι. Pol. X. 619. D: εἴδει ἀνευ φιλοσοφίας ἀρετῆς μετείληφότα. Legg. X. 904. A: τρίτης γενέσεως μετείληφότα. Phaedr. 72. C: ὅσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι. Pol. X. 600. E: ὥς ἱκανῶς παιδείας μεταλάβοιεν. Tim. 26.

Ε: τίν' ἂν ... μᾶλλον ἀντὶ τούτου μεταλάβοιμεν —; Prot. 355. Ε: μεταλάβωμεν ... τὰ ὀνόματα πάλιν τὸ ἡδύ τε καὶ ἀνιαρόν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις. Legg. XII. 948. D: ἔαν ... ὁ δῶκων μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. (X. 904. D. pro μεταλάβῃ scrib. μεταβάλλῃ). Phil. 11. C: ὅσαπερ αὐτῶν δυνατὰ μεταλαβεῖν. Legg. III. 693. D. Epin. 986. D: μεταλαβὼν φρονήσεως εἰς ὧν μίας. Apol. 36. B: οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Polit. 309. Ε: μὴ μεταλαβοῦσα. Epin. 981. C: μνήμης μεταλαβόντι cet. Polit. 257. C: μεταλαβόντες ... τόνδε Σωκράτη. Parm. 131. A: ὁμοιότητος ... μεταλαβόντα. Polit. 309. D: τοῖς ὀρθῶς μεταλαβοῦσι παιδείας. Parm. 131. Ε: τίν' οὖν τρόπον ... τῶν εἰδῶν σοι τᾶλλα μεταλήψεται —; Pol. VI. 486. Ε: τῇ μελλούσῃ τοῦ ὄντος ἱκανῶς τε καὶ τελείως ψυχῇ μεταλήψεσθαι. Parm. 163. D: τῷ ἐνὶ ... οὐθ' ἐκτέον ... οὔτε μεταλήπτειον οὐσίας οὐδαμῶς.

μετάληψις, ἡ, *communio*. Parm. 131. A: ἡ ἄλλη τις ἂν μετάληψις χωρὶς τούτων γένοιτο; Def. 411. A: μετάληψις οὐσίας. Pol. VII. 539. D: ἐπὶ λόγων μεταλήψει. Etiam *σείσις* αὐτοῦ. Theaet. 173. B: ἵνα μὴ καὶ ... λίαν πολὺ τῇ ἐλευθερίᾳ καὶ μεταλήψει τῶν λόγων (vid. 172. D.) καταχρώμεθα.

μεταλλαγὴ, ἡ, *permutatio*. Theaet. 199. C: ἡ τῶν ἐπιστημῶν μεταλλαγή. Crat. 420. B: διὰ τὴν τοῦ ᾧ ἀντὶ τοῦ οὗ μεταλλαγὴν. Tim. 61. C: κρινωνίαις τε καὶ μεταλλαγαῖς εἰς ἄλληλα.

μεταλλάττω, *transfero*. Tim. 19. A: τοὺς ... ἀναξίους εἰς τὴν τῶν ἐπανιόντων χώραν μεταλλάττειν. **permuto*, *muto*. Polit. 291. B: ταχὺ δὲ μεταλλάττονσι (sic Cl. c. al. pro vulg. μεταβάλλουσι) τὰς τε ἰδίας καὶ τὴν δύναμιν εἰς ἄλλήλους. Parm. 138. C: ἡ μεταλλάττει χώραν ἑτέραν ἐξ ἑτέρας. Polit. 292. A: τοῦνομα ... μεταλλάττειν. Legg. VI. 760. C: τοὺς τῆς χώρας τόπους μεταλλάττοντας. 775. C: μεταβολὴν οὐ σμικρὰν βίου μεταλλάττοντας. Crit. 53. D: τὸ σχῆμα τὸ σαυτοῦ μεταλλάξας. Pol. IV. 434. A: πάντα τᾶλλα μεταλλαττόμενα. Cum v. βίον est *vitam cum morte commuto*; unde absol. *mutior*. Ax. 369. B: οὔτε περὶ τοὺς ζῶντας ἐστὶν οὔτε περὶ τοὺς μετελλαχότας. 367. C: νυκτὶ μετέλλαξαν.

μεταλλεία, ἡ, *fossio*, *metallorum investigatio*. Critia 114. Ε: ὅσα ὑπὸ μεταλλείας ὀρυγτόμενα. Legg. VIII. 842. D: μεταλλείων. **canalis*. Legg. VI. 761. C: συνάγοντες μεταλλείαις (τὰ πηγαῖα ὕδατα).

μεταλλεῖον, τό, *metallum*. Legg. III. 678. D: σίδηρος γάρ καὶ χαλκὸς καὶ πάντα τὰ μεταλλεῖα συγκεχυμένα ἠφάνιστο.

μεταλλεύς, ὁ, *metallicus*, subst. (vern. *Bergmann*). Legg. III. 678. D: ἡ τῶν μεταλλείων ... τέχνη.

μεταλλευτικός, ἡ, ὄν, *metallicus*. Legg. VIII. 847. D: μεταλλευτικοῦ κτήματος.

μεταλλεύω, *effodio*. Polit. 288. D: καὶ πάνθ' ὅποσα μεταλλεύεται.

μεταμανθάνω, *meliora edoceor*. Pol. III. 413. A: ἡ ψευδῆς (δόξα) τοῦ μεταμανθάνοντος.

μεταμείλει, *roepitet*. Phaedr. 231. A: ὡς ἐκείνοις μὲν τότε μεταμείλει ὧν ἂν εὖ ποιήσωσιν. Apol. 38. E: οὔτε νῦν μοι μεταμείλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ. Prot. 356. D: μεταμείλιν. Phaed. 113. E: μεταμέλον αὐτοῖς (*quum eos roepitet*). Gorg. 471. B: καὶ οὐ μετεμέλησεν αὐτῷ. Ep. II. 314. B: εὐλαβοῦ μή ποτέ σοι μεταμελήσῃ τῶν νῦν ἀναξίως ἐκπεσόντων. Dem. 382. D: ὅτι οὔτε αὐτοῖς ... πώποτε μεταμείλῃσι. Med. μεταμέλομαι. Dem. 382. D: μεταμέλῃσθαι πολλάκις αὐτοῖς.

μεταμέλεια, ἡ, *roepitentia*. Legg. IX. 866. E: μεταμέλεια ... εὐθύς τοῦ πεπραγμένου γίγνηται. Pol. IX. 577. E: ταραχῆς καὶ μεταμελείας μεσστή ἐσται. Legg. V. 727. C: μεταμελείας ἐμπιπλᾷς αὐτήν.

μεταμπέχω, *induo*, med. *induo*r (vern. *anlegen*). Pol. VIII. 569. C: τὴν χαλεπωτάτην ... δούλων δουλείαν μεταμπισχόμενος.

μετανίσταμαι, *locum vel sedem muto*. Conv. 223. A: μεταναστήσομαι.

μετανοῶ, *sententiam muto*. Euthyd. 279. C: μετανοήσας εἶπον *cel*.

μεταξύ, *inter*. Gorg. 467. E: μεταξύ τούτων. Phaed. 71. B: μείζονος ... πράγματος καὶ ἐλάττωτος μεταξύ αὐτήσιν καὶ φθίσις. Theaet. 188. A: μεταξύ τούτων ὡς ὄντα. Parm. 152. C: μεταξύ τούτων γιγνόμενον. 161. D: μεταξύ ἄρα τι αὐτοῖν αἰεὶ ἐστίν. Conv. 202. A: ὅτι ἐστὶ τι μεταξύ σοφίας καὶ ἀμαθίας. Pol. VI. 511. D: ὡς μεταξύ τι δόξης τε καὶ νοῦ τὴν διάνοιαν οὖσαν. IX. 583. C: μεταξύ τούτων ἀμφοῖν ἐν μέσῳ ὄν. Tim. 70. A. — Formula μεταξύ τῶν λόγων *utitur qui sermonem interrumpit ut alterum rei alicuius admoneat*. Phaedr. 230. A. — Cum art. vel pron. *ti est interiectus, medius*. Gorg. 468. A: τὰ μεταξύ ταῦτα. Phaed. 58. C: ὁ μεταξύ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου (χρόνος). Theaet. 143. C: αἱ μεταξύ τῶν λόγων διηγήσεις. 154. A: μεταξύ τι ἐκάστω ἴδιον γεγονός. Parm. 152. B: τὸν μεταξύ τοῦ ἦν τε καὶ ἐστὶ. Pol. III. 393. B: τὰ μεταξύ τῶν ῥήσεων. V. 450. C: τῆς ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ γιγνομένης γενέσεώς τε καὶ παιδείας. 478. E: τοῖς δὲ μεταξύ τὰ μεταξύ ἀποδιδόντες. Tim. 36. A: τιθεῖς εἰς τὸ μεταξύ τούτων. 50. D: τὴν ... μεταξύ τούτων φύσιν. 70. D: εἰς τὰ μεταξύ τῶν τε φρενῶν ... κατῴκισαν. Lys. 220. D: ὅφ' ἡμῶν τῶν μεταξύ ὄντων τοῦ κακοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ. Cum art. pro simpl. μεταξύ. Pol. VI. 498. A: τὸ μεταξύ οἰκονομίας καὶ

χρηματισμοῦ πλησιάζουσιν αὐτοῦ τῷ χαλεπωτάτῳ (si verba μετ. οἰκ. κ. χρημ. genuina sunt). — Cum v. εἶναι *interiectum esse*, cum v. γίνεσθαι al. *interponi*. Pol. IV. 443. E: εἰ ἄλλα ἅττα μεταξὺ τυγχάνει ὄντα. Tim. 69. E: αὐχένα μεταξὺ τιθέντες. 77. D: τὸν γόνιμον μεταξὺ λαβόντες μυελόν. Lach. 189. C: ἐὰν μεταξὺ ἄλλοι λόγοι γίνωνται. — Exprimi potest Lat. *medius* vel *in medio* (vern. *mitten*, v. c. *mitten in der Rede, im Laufe* al.). Prot. 337. E: μὴ μεταξὺ διαλύσαι τὴν ξυνουσίαν. 348. A. Gorg. 505. C: μεταξὺ τὸν λόγον καταλύομεν. Conv. 214. E: μεταξὺ ἐπιλαβοῦ. Pol. X. 618. A: τὰς δὲ καὶ μεταξὺ διαφθειρομένας (τυραννίδας). — Est etiam *interim*. Lys. 207. D: μεταξὺ ... τις προσελθὼν ἀνέστησε τὸν Μενέξενον. — Cum part. est Lat. *inter* c. gerund. vel *dum* c. modo finito. Phaedr. 234. D: μεταξὺ ἀναγινώσκων. Theaet. 256. D: μεταξὺ φερομένων. Pol. I. 336. B: διαλεγόμενων ἡμῶν μεταξὺ. Tim. 50. B: μεταξὺ τιθεμένου. Legg. IX. 859. B: μεταξὺ νομοθετούντες. Apol. 40. B: πολλαχοῦ δὴ με ἐπέσχε λέγοντα μεταξὺ. Theag. 128. A. Lys. 207. A. Euthyd. 275. E.

μεταπειθῶ, in *aliam sententiam adduco*. Pol. III. 399. B: ἢ διδάσκοντι ἢ μεταπείθοντι. 413. B: τοὺς μεταπείσθοντας.

μετάπειστος, ὁ ἦ, qui ad *aliam traduci potest persuasionem*. Def. 414. C: ὑπόληψις μετάπειστος (v. μετὰ πίστεως) ὑπὸ λόγον. Tim. 51. E: τὸ μὲν ἀκίνητον πειθοῖ, τὸ δὲ μεταπειστον.

μεταπέμπω, *arcesso*. Prot. 319. B: ὁρῶ ... τοὺς οἰκοδόμους μεταπεμπομένους συμβούλους περὶ τῶν οἰκοδημάτων. Med. *arcesso, ad me voco; etiam peto*. Ep. VII. 327. D: ἐπεισε μεταπέμπεσθαι Διονύσιον ἐμέ. 337. C. 330. C: μεταπεμπομένον Διονύσιον. De lege 315. D: μεταπέμπόμενοι. Ep. VII. 338. B: μετεπέμπετ' ἐμέ. 348. D: μετεπεμψάμην ... καὶ πρότερον αὐτόν. VII. 349. E: μετεπέμψατο. Conv. 175. C: μεταπέμψασθαι τὸν Σωκράτη. Ep. II. 312. A. Gorg. 471. B: θεῖον μεταπεμψάμενος. Apol. 32. C: μεταπεμψάμενοί με ... εἰς τὴν θόλον. Ep. VII. 337. C: μεταπεμψαμένους. 348. D: μεταπέμφομαι δὲ καὶ νῦν. Pol. VIII. 567. D: πόθεν αὐτοὺς μεταπέμψεται; Ep. III. 317. A: μεταπέμψομαι. VII. 338. A.

μεταπέμψις, ἡ, *invitatio* vel *vocatio*. Ep. VII. 339. D: ταύτης ... τοιαύτης γενομένης ἐν τῷ τότε χρόνῳ τῆς μεταπέμψεως. XIII. 360. B. VIII. 338. B: τῇ μεταπέμψει μὴ ἀπειθεῖν.

μεταπεττεύω, *transfero, muto*. De lege 316. B: ταῦτα μεταπεττευόμενα ὅτι ταῦτά ἐστιν.

μεταπίπτω, *aliter cado; hinc convertor et mutor*. Crat. 440. A: εἰ μεταπίπτει πάντα χρήματα καὶ μηδὲν μένει. B. Tim. 50. B: ἃ γε μεταξὺ τιθεμένου μεταπίπτει. Legg. VII.

798. D. Gorg. 493. A: μεταπίπτειν ἄνω κάτω. Theaet. 162. D: νῦν δὲ αὐ τοῦναντίον ταχὺ μεταπέπτωκεν (*contra res cecidit*). Ep. VII. 325. A: χρόνῳ δὲ οὐ πολλῷ μετέπεσε (*concidit*) τὰ τῶν τριακοντά τε καὶ πᾶσα ἡ τότε πολιτεία. Apol. 36. A: εἰ τρεῖς μῶναι μετέπεσον τῶν ψήφων. Pol. V. 473. C: ὅτι μεταπέσοι ἄν. Tim. 46. B: ὅταν μεταπίσῃ ξυμπηγνύμενον ὡ ξυμπηγνύται φῶς. Legg. X. 895. B: ὑπ' ἄλλου γὰρ οὐ μὴ ποτε ἐμπροσθεν μεταπίσῃ. Phaedr. 241. B: ὁστράκου μεταπεσόντος (*testa conversu; prov.*). Legg. X. 904. D: πλειὸν δὲ καὶ ἀδικώτερα μεταπεσόντα. — Cum gen. est *excido* (Crat. 440. A: εἰ ... αὐτό τοῦτο, ἡ γνῶσις, τοῦ γνῶσις εἶναι μὴ μεταπίπτει), cum praep. εἰς *transseo*. Crat. 440. B: ἅμα τ' ἄν μεταπίπτοι εἰς ἄλλο εἶδος γνώσεως (*in aliam speciem a cognitione diversam*).

μεταπλάττω, *transformo*. Tim. 50. A: εἰ ... τις ... μὴδὲν μεταπλάττων παύοιτο ἕκαστα εἰς ἅπαντα. Etiam simpl. *fungo*. Tim. 92: οἱ μεταπλάττοντες.

μεταποιοῦμαι, *mihi arrogo, vindico*. Polit. 289. E: ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης. B.

μεταπομπή, ἡ, *vocatio*. Ep. VII. 348. D: ἀπὸ τῆς προτέρας μεταπομπῆς.

μεταπορεύομαι, *traicio (me), et in univ. migro, proficiscor*. Legg. X. 904. C: κατὰ τὸ τῆς χώρας ἐπίπεδον μεταπορεύεται.

μετάπτωσις, ἡ, *mutatio*. Legg. X. 895. B: μὴδεμιᾶς γὰρ ἐν αὐτοῖς οὔσης ἐμπροσθεν μεταπτύσεως.

μεταρρέω, *transfundo, h. e. transfero*. Theaet. 193. C: οἷα τὰ ἐν τοῖς κατόπτοις τῆς ὄψεως πάθῃ διεξία εἰς ἀριστερὰ μεταρρέουσης.

μεταρρῶθμιζω, *aliar formo, vario; mutata forma fungo*. Tim. 91. D: τὸ δὲ τῶν ὀρνέων φύλον μεταρρῶθμιζέτο. 46. A: ἐνός ... περὶ τὴν λαιότητα ἐκαστοτε γενομένου καὶ πολυλαχῇ μεταρρῶθμιζέντος (v. μεταρρῶθμιζέντος).

μεταρροιολόγησις, ὁ, *qui de rebus caelestibus disputat*. Sis. 389. A: τοὺς ἄλλους τοὺς μεταρροιολόγους ἅπαντας.

μετασκευαροῦμαι, *muto, emendo*. Polit. 276. C: τοῦνομα μετασκευαρήσασθαι.

μετάστασις, ἡ, *loci vel sedis mutatio, migratio*. Tim. 82. A: τῆς χώρας μετάστασις ἐξ οἰκείας ἐπ' ἄλλοτρίαν γιγνομένη. Legg. IX. 877. A: μετάστασιν ... εἰς τὴν γείτονα πόλιν αὐτῇ γίγνεσθαι διὰ βίου. Ep. VII. 338. B: μὴ φυχὴν αὐτῷ γεγονέναι τότε, μετάστασιν δέ. Etiam *exsilium* (Ep. VIII. 356. E: θανάτου καὶ δεσμοῦ καὶ μεταστάσεως τῶν πολιτῶν) et in univ. *mutatio*. Legg. IX. 856. C: τὸν ἐπιβουλεύοντα βιαίου πολιτείας μεταστάσεως ἅμα καὶ παρὰ νόμον.

μεταστρεπτικός, ἡ, ὄν, *convertens*. Pol. VII. 325. A:

τῶν ἀγωγῶν ἂν εἴη καὶ μεταστρεπτικῶν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος θέαν ἢ περὶ τὸ ἐν μάθησις.

μεταστρέφω, *inverto* vel *perverto*. Pol. II. 367. A: μεταστρέφοντες αὐτοῖν τὴν δύναμιν φορτικῶς. *Inverto* est etiam *usum mutō*, *unum pro altero usurpo*. Crat. 418. C: νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα ἡ εἰ ἢ ἡτα μεταστρέφουσιν. **converto*. Conv. 190. E: τό τε πρόσωπον μεταστρέφειν ... πρὸς τὴν τομὴν. Ib. ὁ δὲ τό τε πρόσωπον μετέστρεψε *cet.* **verso* (*aliquid ut explorem*). Phaedr. 272. B: χρητὴ πάντας τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω μεταστρέφοντα ἐπισκοπεῖν. Theaet. 191. C: ἐν ᾧ ἀνάγκη πάντα μεταστρέφοντα λόγον βασανίζειν. — Part. (*ut vern. umgekehrt*) est *inversa ratione*, i. q. *ex contrario*. Pol. IX. 587. D: ἐάν τις μεταστρέψας ἀληθείᾳ ἡδονῆς τὸν βασιλέα τοῦ τυράννου ἀφροσύνην λέγῃ. Gorg. 456. E: οἱ δὲ μεταστρέψαντες χροῦνται τῇ λαχούῃ καὶ τῇ τέχνῃ οὐκ ὀρθῶς. Med. *me converto* (*vern. sich umkehren et sich zu etwas hinwenden*). Pol. VII. 526. E: ὅσα ἀναγκάζει ψυχὴν εἰς ἐκείνον τὸν τόπον μεταστρέφεσθαι ἐν ᾧ *cet.* Crat. 428. D: δεῖ δὴ ... θαμὰ μεταστρέφεσθαι ἐπὶ τὰ προειρημένα. Phaedr. 116. D: μεταστρεφόμενος ἀπῆει. Polit. 273. A. Conv. 213. B: καὶ ἅμια μεταστρεφόμενον αὐτὸν ὁρᾷ τὸν Σωκράτη. Pol. I. 327. B: καὶ ἐγὼ μετεστράφην *cet.* VII. 518. D: τίνα τρόπον ὥς ῥᾶστα ... μεταστραφῆσεται.

μεταστροφή, ἡ, *conversio*. Pol. VII. 532. B: μεταστροφή ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἶδωλα καὶ τὸ φῶς. 525. C: (Ἔνεκα) αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥαστώνης μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀληθείαν τε καὶ οὐσίαν.

μετάσχεσις, ἡ, *communio* (*qua quis particeps fit*). Phaedr. 101. C: τὴν τῆς δυνάδος μετάσχεσιν.

μετασχηματίζω, *transformo*. Legg. X. 903. E: μετασχηματίζων τὰ πάντα. **transfero* (*unde translatus*). Legg. X. 906. C: τοῦτο αὐτὸ τὸ ὅημα μετεσχηματισμένον.

μετατίθημι, *transfero* (*vern. versetzen*); c. praep. ἀντὶ *substituto*. Conv. 191. B: μετατίθῃσι αὐτῶν τὰ εἰδῶλα εἰς τὸ πρόσθεν. Legg. X. 903. D: μετατιθέναι τὸ μὲν ἄμεινον γιγνόμενον ἡθος εἰς βελτίω τόπον. Conv. 191. C: μετέθῃς ... εἰς τὸ πρόσθεν. Polit. 297. E: ἐπειδὴν τὸ πρῶτόν τις μεταθῇ τὸ νῦν δὴ ὀρθῶς. Crat. 432. A: ἐάν ... μεταθῶμέν τι. Polit. 278. D: μετατιθέμενα ... εἰς τὰς τῶν πραγμάτων μακρὰς ... συλλαβὰς. Legg. VIII. 835. B. III. 683. B: ἀντὶ ποίων ποτα μετατεθέντα εὐδαίμονα τὴν πόλιν ἀπεργάζοιτ' ἄν. Med. *aliter pono* (*pr. calculum*); hinc *positum* vel *dictum retracto et corripi*; etiam *sententia mutata statuo*. Theag. 122. C: σμικρόν γάρ τι μετατίθεται. Gorg. 493. C: πότερον ... μετατίθεσθαι εὐδαιμονιστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους τῶν ἀκολάστων —; Crat. 384. D: ὥσπερ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα (*int. τὰ ὀνόματα*). Pol. I. 345. B: ἐάν μετατιθῇ, φανερώς μετατίθεσο. Lach. 199. D: με-

τατιθέσθαι (sic codd. Vulg. μετατίθεσθαι). De lege 316. C: ἄνω κάτω μετατιθέμενοι τοὺς νόμους. Legg. X. 889. E: μετατιθεμένους αἰ ταῦτα. Crat. 384. D: ἂν αὐτοῖς γὰ ἕτερον μεταδῇται. Theaet. 197. B: ἡμεῖς τοίνυν σμικρὸν μεταδωμεθα. Pol. I. 334. E: ἀλλὰ μεταδόμεθα· κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸν φίλον καὶ τὸν ἐχθρὸν θέσθαι. Ib. νῦν δὲ πῶς ... μεταδόμεθα; Legg. X. 889. E: ἂ δ' ἂν μεταδῶνται. Gorg. 493. C: ἐάν πως οἷός τε ὦ ... πείσαι μεταθέσθαι ἀντὶ (al. καὶ ἀντὶ) τοῦ ἀπλήστως ... ἔχοντος βίου τὸν κοσμίως ... ἔχοντα βίον ἐλεσθαι (ut — statuas — optam eligendam esse). D: οὐδέν τι μᾶλλον μεταθήσει; De lege 317. B: οὐδὲ μεταθήσονται ποτε περὶ τῶν αὐτῶν ἔτερα καὶ ἕτερα νόμιμα; Pass. Legg. X. 904. A: τῆς μετατιθεμένης κοσμήσεως. Crat. 384. D: τὸ μετατεθέν (ὄνομα). — Verb. Legg. X. 894. D: ἀρ' οὖν ἤμιν τῶν νῦν οὐκ ὀρθῶς δηθέντων μεταθετέον ἔν ῃ καὶ δύο;

μεταφέρω, *transfero*. Tim. 73. E: μεταφίρων ... πολ- λάκις εἰς ἐκότερον. Critia 113. A: εἰς τὴν αὐτῶν φωνὴν μεταγνηχότας. Tim. 26. C: τοὺς ... πολίτας καὶ τὴν πό- λιν ... μετενεγκόντες ἐπὶ τὰλτῶδες δεῦρο θήσομεν. 58. B: πάντ' ἄνω κάτω μεταφίρεται πρὸς τοὺς ἑαυτῶν τόπους. Prot. 339. A: μετενηγεμένον ... εἰς ποιήσιν.

μετάφρενον, τό, *dorsum*. Prot. 352. A: ὀνακαλύψας καὶ τὰ στήθη καὶ τὸ μετάφρενον.

μεταφύομαι, *post nascor*. Tim. 90. E: τῶν γενομέ- νων ἀνδρῶν ὅσοι δειλοὶ ... γυναῖκες μετεφύουσιν ἐν τῇ δευ- τέρᾳ γενέσει.

μεταχειρίζομαι, *attrecto, manu tracto*. Parm. 130. D: ἄλλο αὐτῶν (αὐτῶν?) ὧν ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα. Phaedr. 240. D: μεταχειρίζεσθαι (*attrectare*). Pol. III. 417. A: μεταχειρίζεσθαι καὶ ἀπτεσθαι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. *in univ. *tracto* (aliquem et aliquid), *operam do, factito vel exerceo*; etiam *aggredior, suscipio; capio et adipiscor*. Pol. VII. 529. A: ὡς ... νῦν αὐτὴν (τ. ἀστρονομίαν) μεταχειρίζονται οἱ εἰς φι- λοσοφίαν ἀνάγοντες. Men. 81. A: περὶ ὧν μεταχειρίζονται λόγον οἷοις τ' εἶναι διδόναι. Gorg. 519. B: ὅταν ἡ πόλις τινὰ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μεταχειρίζεται ὡς ἀδικούντα. Pol. I. 346. E: τὰ ἄλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορ- θοῦντα. VII. 526. A. Legg. II. 656. D: καλὰ ... σχήματα ... μεταχειρίζεσθαι. Polit. 268. B: τὴν τῆς αὐτοῦ ποίμνης ἄριστα μεταχειριζόμενος μουσικήν. Hipp. mai. 304. B: λή- ρους καὶ φλυαρίας ... μεταχειριζόμενος. Pol. VI. 497. D: μεταχειριζομένη πόλις φιλοσοφίαν. Phaed. 84. A: Πηγε- λόπης τινα ἐναντιῶς ἰσὶόν μεταχειριζομένην. Legg. IX. 857. C: τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἀνευ λόγων τὴν λατρικὴν με- ταχειριζομένων. Prot. 316. D: τοὺς ... μεταχειριζομένους αὐτὴν (τ. σοφιστικὴν τέχνην). Epin. 988. C: οἷας μεταχει- ρίζοντο πράξεις. Tim. 20. A: τὰς μεγίστας ... ἀρχὰς τε

καὶ τιμὰς ἐν (Par. A. τῶν ἐν) τῇ πόλει μεταχειρίζεται. Epin. 975. B: φύσει ... πάντες φαινόμεθα γῆν μεταχειρίζεται. Legg. II. 670. E: ἀκριβοστέραν ἂν παιδείαν ... εἶεν ἂν μεταχειρισμένοι. Phaedr. 277. C: τέχνη ... μεταχειρισθῆναι τὰ λόγων γένος. Pol. III. 408. D: ὅσοι (ἰατροὶ) πλείστους μὲν ὑγιεινοὺς, πλείστους δὲ νοσώδεις μεταχειρίσαιντο. Legg. XII. 967. A: τοὺς τὰ τοιαῦτα μεταχειρισμένους. Pol. III. 410. B: οὐχ, ὥσπερ οἱ ἄλλοι ἀδλήγται, ῥώμης ἕνεκα σιτία καὶ πόρους μεταχειρίζεται. Epin. 992. A: εἰ δ' ἄλλως πως ταῦτα μεταχειρίζεται τις.

μέτειμι, *persequor aliquem* (ut poenas repetam) et *persequor aliquid*, h. e. *expono, quaero; sequor* (ut ἵχνος); etiam *operam do, tracto, colo*. Polit. 257. B: καὶ σὲ μὲν ἀντὶ τούτων εἰς αὐθις μέτειμι. 263. B: ταῦτα δὲ εἰς αὐθις κατὰ σχολὴν καθάπερ ἱχνεύοντες (al. ἱχνεύομεν) μέτιμεν. Pol. VII. 530. B: οὕτω καὶ ἀστρονομίαν μέτιμεν. Tim. 50. C. Eryx. 401. A: εἰ πάλιν ὥδε μετίοιμεν. Soph. 252. B: ἔτι τοίνυν ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μετίοιεν τὸν λόγον οἱ cet. Conv. 210. A: ἔάν τις ὀρθῶς μετή. Pol. VII. 528. E: ἐὰν αὐτὴν πόλις μετή. Polit. 282. C: μετίζομεν σύμπαντα. Phaedr. 263. B: τὸν μέλλοντα τέχνην ἑμπορικὴν μετιέναι. Soph. 235. C: τῶν οὕτω δυναμένων μετιέναι καθ' ἑκάστα τε καὶ ἐπὶ πάντα. Legg. VI. 754. E: τῷ βουλομένῳ μετιέναι (*persequi vel accusare*). Prot. 350. D: τοῦτω ... τῷ τρώπῳ μετιών. Phaedr. 276. D: πάντι τῷ ταῦτόν ἵχνος μετιόνηι. 270. E: τὸν γε τέχνη μετιόντα ὅτι οὐν. Soph. 218. D: περὶ τινος τῶν φαύλων μετιόντες. Men. 74. D: εἰ ... ὥσπερ ἐγώ, μετῆι τὸν λόγον.

μετεκβαίνω, *transco*. Legg. XI. 935. A: μετεκβαίνειν ... εἰς τὸ τι γαλοῖον ... φθέγγεσθαι. I. 642. A: εἰ ... μετεκβαίμεν ... εἰς ἑτερόν τινα νόμων πέρα λόγον.

μετενδύομαι, *migro*. Locr. 104. D: ὡς μετενδυόμεναν τὰν ψυχὰν ... ἐς γυναικεία σκάνεια.

μετέπειτα, *post*. Ep. VIII. 353. C: τὸν μετέπειτα χρόνον. μετέρχομαι, *persequor aliquid*, h. e. *investigo et expono vel tracto*. Pol. VII. 528. E: ἢ σὺ μετέρχει. Phaedr. 252. E: αὐτοὶ μετέρχονται. Phaed. 88. D: πῇ δ' Ὁ Σωκράτης μετήλθε τὸν λόγον; Theaet. 187. E: πάλιν ὥσπερ ἵχνος μετελθεῖν. Pol. VI. 502. E: τὸ ... τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς μετελθεῖν δεῖ. Etiam *dίκη dicitur μετελθεῖν*. Prot. 322. A: Προμηθεῖα ... ὕστερον ... κλοπῆς δίκη μετήλθεν.

μέτεστι, v. c. μοι, *particeps sum vel partem habeo, ad me pertinet, in me cadit*. Phaed. 61. C: ὅτω ἀξίως τούτου τοῦ πράγματος (φιλοσοφίας) μέτεστιν. Theaet. 186. E: ὥ γε ... οὐ μέτεστι ἀληθείας ἀψασθαι. Soph. 248. C: οἵ γε γενέσει ... μέτεστι τοῦ πάσχειν καὶ ποιεῖν δυνάμει. Parm. 141. D: οὐδὲ ... χρόνον αὐτῷ μέτεστιν. Pol. X. 606. B: λογίζεσθαι γὰρ ... ὀλίγοις τισὶ μέτεστιν ὅτι cet. Tim. 77.

B: ὃ δόξης ... λογισμοῖ τε καὶ νοῦ μέτεσι τὸ μηδέν. Legg. X. 901. E. Apol. 19. C: ἀλλὰ γὰρ ἐμοὶ τούτων ... οὐδὲν μέτεσι. Pol. VI. 486. B: δειλῇ δὴ καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει φιλοσοφίας ἀληθινῆς ... οὐκ ἂν μετείη. Legg. V. 737. B: ὅσους νοῦ καὶ μικρὸν μετῇ. Prot. 322. D: ὀλίγοις οἰόνται μετεῖναι συμβουλῆς. 336. B: μὴ μετεῖναι οἱ μακρολογίας. Parm. 140. E: ὧν ἐλέγομεν οὐ μετεῖναι τῷ ἐνί. Pol. VI. 490. A. Lach. 197. B. Phil. 22. E: οὐτ' ἂν τῶν πρωτίτων οὐτ' αὐ τῶν δευτερείων ἡδονῇ μετὸν ἀληθῶς ἂν ποτε λέγοιτο. Polit. 275. D: τῷ πολιτικῷ ... οὐ μετὸν ἐπηνέγκαμεν τοῦνομα. Legg. X. 900. D: θεοῖς δὲ οὕτε μέγα οὕτε μικρὸν τῶν τοιούτων μετὸν ἐροῦμεν. Parm. 141. D: τῷ γε ἐνὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐδὲν μετῇ. 160. E. Pol. VI. 490. B: τούτῳ τι μετέσται ψεύδος ἀγαπᾶν —;

μετέχω, *particeps vel compos sum vel fio* (hinc etiam *nanciscor*; *habeo* (unde etiam c. γν. μέρος et μέροςιον neclitur), *teneo*, (etiam *cognosco*, vern. *inne haben*; etiam *teneor*, vern. *behaftet seyn*); *utor*, *colo*, *exerceo*. Parm. 129. C: πλήθους γὰρ ... μετέχω. Gorg. 448. C: μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τεχνῶν. 467. E: ἃ ... μετέχει τοῦ ἀγαθοῦ. Phaed. 100. C: διότι μετέχει ἐκείνου τοῦ καλοῦ. Conv. 208. B: ταύτη τῇ μηχανῇ ... θνητὸν ἀθανασίας μετέχει. Pol. V. 455. D. Tim. 58. E: μετίσχει μᾶλλον κινήσεως. Legg. XII. 963. E: οὐ καὶ τὰ θηρία μετέχει. Euthyd. 271. B: μετέχει (*profutur*) δὲ καὶ οὗτος τῶν λόγων (*artem disserendi*). Soph. 255. B: μετέχeton μὴν ἀμφὸ ταύτου καὶ θάτερου. Parm. 134. B: ἐπειδὴ αὐτῆς ἐπιστήμης οὐ μετέχομεν. Tim. 53. C: ἐπεὶ μετέχετε τῶν κατὰ παιδευσιν ὁδῶν. Legg. IV. 712. E: ὁντως γὰρ ... πολιτείων μετέχετε. Soph. 216. B: ὅποσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας. Pol. V. 465. E: ταφῆς ἀξίας μετέχουσι. VII. 520. B: ὅτι ... εἰκότως οὐ μετέχουσι τῶν ἐν αὐταῖς πόρων. Tim. 27. C: ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν. Euthyd. 306. B: ὧν ἀμφοτέρων μέρος μετέχουσιν. Phil. 54. B: σὺ μέντοι τοῦ λόγου μέτεχε. Legg. IV. 721. D: μὴ μετέχτω ... τιμῶν. VI. 755. A. Prot. 322. D: πάντες μετεχόντων. Euthyd. 279. E: μετὰ ποτέρου ἂν ἥδιον τοῦ κινδύνου ... μετέχοις; Phaed. 93. E: οὐδὲν πλέον ἀναρμοστίας οὐδὲ ἀρμονίας μετέχοι ἂν. Pol. IV. 432. B: δι' ὃ ἂν ἐτι ἀρετῆς μετέχοι πόλις. Tim. 44. D. Prot. 322. D: εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν. Pol. V. 472. C: ἐὰν ... πλείστα τῶν ἄλλων ἐκείνης (τ. δικαιοσύνης) μετέχη. Phil. 29. A: μετέχωμεν τοῦ ψόγου. Prot. 322. D: μὴ θυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν. 323. A: ὡς παντὶ προσήκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς. Phaedr. 272. D: ἀληθείας μετέχειν. Phaedr. 64. E: καδ' ὅσον μὴ πολλῇ ἀνάγκῃ μετέχειν (*uti*) αὐτῶν. Soph. 256. A: διὰ τὸ μετέχειν τοῦ ὄντος. Pol. VII. 519. D. Phaedr. 247. B: ὁ τῆς κύκκης ἵππος μετέχων. 249. E: ταύτης μετέχων τῆς μαρίας.

Phil. 21. E. Pol. III. 396. E: ἔσται αὐτοῦ ἡ λέξις μετέχουσα ... ἀμφοτέρων. Tim. 36. E: λογισμοῦ ... μετέχουσα καὶ ἀρμονίας. Epin. 990. B. Phaedr. 230. A: θείας τινὸς ... μοίρας φύσει μετέχον. Polit. 273. B: ὅτι πολλῆς ἦν μετέχον ἀταξίας πρὶν cet. Pol. III. 411. D: οὔτε λόγου μετίσχον. Conv. 197. E: καλῆς ψδῆς μετέχοντα. Parm. 133. D: ὧν ἡμεῖς μετέχοντες εἶναι ἕκαστα ἐπονομαζόμεθα. Legg. VII. 804. B: σμικρὰ ... ἀληθείας ἅττα μετέχοντες. Parm. 129. B: τὰ τούτων μετέχοντα ἀμφοτέρων. Pol. III. 402. D: τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου. Euthyd. 306. A: (ὄσα) ἀμφοτέρων τυγχάνει μετέχοντα. Soph. 235. A: τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων. Legg. VII. 805. D: μὴ μετεχουσὼν ἀνδράσι γυναικῶν κοινῇ τῆς ζωῆς πάσης. Phil. 56. C: ἐλάττωτος ἀκριβείας μετισχουσας. Legg. X. 889. D: παιδείας τινος ἀληθείας οὐ σφόδρα μετεχούσας. Prot. 351. D: τὰ ἡδονῆς μετέχοντα ἢ ποιοῦντα ἡδονήν. Phil. 18. B: φθόγγου ... μετέχοντά τινος. Pol. V. 476. D. Tim. 69. B: οὔτε τούτων ὅσον μὴ τύχη τι μετεῖχεν. 71. D: ἐπειδὴ λόγου ... οὐ μετεῖχε. Ep. VII. 329. B: εἰ ... ἀλοχύνῃς μετέσχον κακῆς. Prot. 322. A: ἐπειδὴ ... ὁ ἄνθρωπος θείας μετέσχε μοίρας. Parm. 143. B: οὐσίας μετέσχεν. Tim. 39. B: ἴνα ... μετᾴσχοι ... ἀριθμοῦ τὰ ζῶα. Phaed. 101. C: οὐ ἂν μετᾴσχη. Tim. 77. B: ὅτιπερ ἂν μετᾴσχη τοῦ ζῆν. Legg. XI. 919. E: ὅς δ' ἂν καπηλείας τῆς ἀνελευθέρου τέχνης τινὲ μετᾴσχη. 929. D: ὅπως ἂν μετᾴσχωσι τῆς αὐτῆς ἀποικίας ἐμμελῶς. Phaedr. 253. A: καθ' ὅσον δυνατόν θεοῦ ἀνθρώπων μετασχεῖν. Phaed. 114. C: ὥστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ μετασχεῖν. Phil. 11. C. Tim. 90. C. Pol. X. 603. E: τοιαῦδε τύχης μετασχόν. Soph. 259. A: μετασχὼν τοῦ ὄντος. Tim. 59. B: γῆς μόριον ὀλίγον καὶ λεπτόν μετασχόν. Legg. IX. 872. E: γενέσθαι ... αὐτὸν θηλείας μετασχόντα φύσεως. Phaed. 101. C: μετασχὼν τῆς ἰδίας οὐσίας ἐκαστου. Soph. 255. B: ἅτε μετασχὼν τοῦ ἐναντίου. Tim. 47. C: λογισμῶν κατὰ φύσιν ὁρθότητος μετασχόντες. Legg. XI. 919. C: αὐτοῖς τοῖς μετασχοῦσι τούτων τῶν ἐπιτηδεύματων. Soph. 228. C: κινήσεως μετασχόντα. Tim. 41. C: βίου μετασχόντα. Parm. 140. E: ὅτι ... ἰσότητος χρόνου καὶ ὁμοιότητος μεδέξει. Pol. IX. 592. A. Soph. 251. E: οὐκ οὐν κινήσεις τε καὶ στάσεις οὐδαμῇ μεδέξετον οὐσίας; Pol. VII. 525. B: τοὺς μέλλοντας ἐν τῇ πόλει τῶν μεγίστων μεδέξειν. Legg. VII. 816. E: εἴ τις ... μέλλει καὶ σμικρὸν ἀρετῆς μεδέξειν. Epin. 992. B. Legg. V. 744. D: ἐν πόλει ... τῇ τοῦ μεγίστου νοσήματος οὐ μεδεξούσῃ. IX. 853. B: μεδέξοντα. XII. 966. C: τοῖς ... φυλακῆς μεδέξουσι. Pol. IV. 424. E: οὐκ οὐν ... τοῖς ἡμετέροις παισὶν ἐννομιωτέρου ἐνθὺς παιδείας (γ. παιδείας) μεδεκτίον. μετεωρίζω, ἰσθλο, αἰσθλο. Crat. 406. E: τὸ ... ἢ αὐτὸν ἢ τι ἄλλο μετεωρίζειν ἢ ἀπὸ τῆς γῆς cet. Phaedr. 246. D:

ἄνω μεταωρίζουσα. Tim. 63. C: ῥώμη ... μιᾷ δυοῖν ἅμια μεταωρίζομένοιον.

μετεωρολέσχης, ὁ, *rerum superarum speculator*. Pol. VI. 489. C: τοὺς ὑπὸ τούτων ἀχρηστους λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας.

μετεωρολογία, ἡ, *rerum sublimium abstrusarumque indagatio*. Phaedr. 270. A: προσδέονται ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι. Ib. μετεωρολογίας ἐμπλησθεῖς.

μετεωρολογικός, ὁ, ὄν, *rerum sublimium indagationis studiosus*. Tim. 91. D: μετεωρολογικῶν (ἀνδρῶν).

μετεωρολόγος, ὁ ἡ, *rerum sublimium speculator*. Polit. 299. B: μετεωρολόγον. Crat. 396. C: ὅθεν δὴ καὶ φασιν ... τὸν καθαρὸν νοῦν παραγίγνεσθαι οἱ μετεωρολόγοι. 401. B: μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχει τινές.

μετεωρολογῶ, *res caelestes specto*. Ax. 370. E: καὶ παλαὶ μετεωρολογῶ. Crat. 404. C: μετεωρολογῶν.

μετεωροπορῶ, *sublime cersor*. Phaedr. 246. C: μετεωροπορεῖ (v. μετεωροπολεῖ).

μετεώρος, ὁ ἡ, *sublimis; caelestis*. Theaet. 175. D: βλέπων μετέωρος ἄνωθεν: Tim. 80. A: ὅσα ἀφ'ἐνθεν μετέωρα καὶ ὅσα ἐπὶ γῆς φέρεται. Locr. 104. E: κούφων τε καὶ μετεώρων. Prot. 315. C: ἐφαίνοντο ... περὶ φύσεως τε καὶ τῶν μετεώρων ἀστρονομικὰ ἅπαντα διερωτᾶν. Riv. 132. B: ἀδολεσχούσι ... οὗτοι περὶ τῶν μετεώρων. Apol. 18. B: τὰ ... μετέωρα φροντιστής. 23. D: τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆς.

μετεωροσκόπος, ὁ ἡ, *res caelestes spectans vel observans*. Pol. VI. 488. E: μετεωροσκόπον τε καὶ ἀδολέσχην.

μετοίκησις, ἡ, *migratio*. Apol. 40. C: μετοίκησις τῇ ψυχῇ τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. Phaed. 117. C: τὴν μετοίκησιν τὴν ἐνθένδε ἐκείσε. Legg. VIII. 850. A.

μετοικία, ἡ, *habitatio in aliena urbe*. Legg. VIII. 850. C: τῆς ... μετοικίας ... χρόνος.

μετοίκιον, τό, *tributum inquilinis impositum*. Legg. VIII. 850. B: μετοίκιον μὴδὲ σμικρὸν τελούντι.

μέτοικος, ὁ ἡ, *inquilinus*. Legg. VIII. 845. A. IX. 866. C. Pol. VIII. 563. A: μέτοικον ... ἀσπῶ καὶ ἀσπὸν μετοίκῳ ἐξιουῶσθαι. Legg. IX. 866. C. VIII. 850. A: περὶ μετοίκων. C.

μετοικῶ, *migro in alienam urbem in eaque domicilium colloco*. Legg. VIII. 850. A: τῷ βουλομένῳ ... μετοικεῖν. Crit. 51. D. Legg. VIII. 848. A: οἳ τέ τινες ἂν τῶν μετοικοῦντων ὥσι ξυνοικοῦντες. Menex. 237. B: μετοικοῦντας ἐν τῇ χώρῃ.

μετονομάζω, *nomen muto*. Theaet. 180. A: καίνῳ μετονομασμένῳ.

μετοχή, ἡ, *communicatio*. Ep. VII. 345. A: ἀγαπῶν δόξαν τὴν τῆς μετοχῆς γενομένην.

μέτοχος, ὁ ἡ, *particeps*. Phaedr. 262. D: οὐ γὰρ που

ἐργασίαν τέχνης τινὸς τοῦ λέγειν μέτοχος. Legg. III. 689. D. VI. 768. B: τῆς πόλεως οὐ μέτοχος εἶναι. Ep. VII. 342. E: οὐποτε τελέως ἐπιστήμης ... μέτοχος ἔσται. 344. E. Pol. VII. 522. C: ὡς πᾶσα τέχνη ... ἀναγκάζεται αὐτῶν μέτοχος γίγνεσθαι. Soph. 223. B: οὐ γὰρ τι φαύλης μετοχὸν ἔστι τέχνης τὸ νῦν ζητούμενον. Legg. VIII. 845. C: τῶν τοιοῦτων (int. ἀπίων, μῆλων cet.) μέτοχον εἶναι. Tim. 45. B: μέτοχον ἡγεμονίας. Legg. X. 904. C: πάνθ' ὅσα μετοχὰ ἔστι ψυχῆς. X. 919. D. Epin. 984. C: πάντων ... μετόχων τοῦ ζῆν γεγονότων. Legg. II. 659. A: μετόχους ... φρονήσεως. VII. 806. A: κόρας ... γυμνασιῶν μετόχους οὐσας. μέτρησις, ἡ, *mensura*. Polit. 285. A: μετρήσεως ... πάνθ' ὅποσα ἐντεχνα μετείληφε. Legg. VII. 819. C: ἐν ταῖς μετρήσεσιν.

μέτρητής, ὁ, *ensor*. De iusto 373. A. et B: οἱ μετρηταί.

μετρητικός, ἡ, ὄν, *mediendi peritus*, fem. *mediendi ars*. De iusto 373. D: μετρητικός. Prot. 356. D: ἡ μετρητικὴ τέχνη. 357. A: μετρητικὴ τις. Polit. 283. D: μετρητικῇ. 285. A. Phil. 56. E. Legg. VII. 817. E: μετρητικὴ ... μήκους καὶ ἐπιπέδου καὶ βαθους. Prot. 357. D: μετρητικῆς (ἐνδεῖα). Polit. 285. C: δύο γένη ... τῆς μετρητικῆς. 286. C. De iusto 372: ἄρ' οὐ μετρητικῇ; Polit. 284. E: δῆλον ὅτι διαιροῦμεν ἂν τὴν μετρητικὴν. Phil. 55. E: ἀριθμητικὴν ... καὶ μετρητικὴν καὶ στατικὴν. Alc. I. 126. D. De iusto 373. C: οἱ μετρητικοί. Phil. 57. D: δύο μετρητικά.

μετρητός, ἡ, ὄν, *sub mensuram cadens*. Legg. VII. 819. E: ἄρ' οὐν οὐ δοκεῖ σοι ταῦτα εἶναι πάντα μετρητὰ πρὸς ἀλλήλα; 820. C: τὰ τῶν μετρητῶν τε καὶ ἀμέτρων πρὸς ἀλλήλα. Polit. 284. B: μετρητὰ ... γίγνεσθαι cet.

μετριάζω, *moderate me gero vel aliquid facio*. Locr. 100. E: μετριάζοντα ... τῇ ῥύψει ἀλμυρά (φαίνεται). Legg. VI. 784. E: μετριάζόντων ... περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν πλειόνων. Pol. X. 603. E: μετριάζει δέ πως πρὸς λύπην. Trans. *moderor*, *comperesco*. Legg. III. 692. B: ὁμοῖς μετριάζσαι ψυχὴν νέαν λαβοῦσαν ἀρχὴν.

μέτριος, α, ον et ὁ ἡ, *modicus, moderatus, temperatus; modestus; etiam iustus, rectus, consentaneus, et qui satis est*. Soph. 265. A: μέτριος (ὁ λόγος). Phil. 32. A: εἰ σοι μέτριος ὁ λόγος. Pol. III. 396. C: ὁ ... μέτριος ἀνὴρ. V. 460. E: μέτριος χρόνος. 466. B: βίος οὕτω μέτριος καὶ βέβαιος. Tim. 18. B: ὅσος (μισθός) σῶφροσι μέτριος. Legg. IV. 719. E. Ep. XIII. 362. E: τα δὲ ἄλλα περὶ σὲ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ μέτριός μοι δοκεῖ εἶναι Δίῳν. VIII. 354. E: μετρία δὲ ἡ θεῶ δουλεία, ἀμετρος δὲ ἡ τοῖς ἀνθρώποις. Phaedr. 229. B: πνεῦμα μέτριον. Legg. III. 690. E: ὅποταν ἡ ... τὸ ἡμῶν (λαμβάνειν) μέτριον. IV. 719. E: τί τὸ μέτριον. Def. 415. A: μέτριον τὸ μέσον ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως. Conn. 197. E: σπουδῆς μετρίας ...

μετέχων. Legg. IV. 719. D: τῆς δὲ μετρίας (οὐδὲς ταφῆς). Polit. 283. E: τὸ τὴν τοῦ μετρίου φύσιν ὑπερβάλλον. 284. A. Tim. 65. D: πέρα ... τοῦ μετρίου τοῦτο δρῶντα. 72. E. Legg. VI. 753. A: τῇ μετρίᾳ δυνάμει βιασάμενοι. Gorg. 511. E: ἐν μετρίῳ σχηματι (*modesto habitu*). Legg. IV. 716. C: ὄντι μετρίῳ. Pol. V. 460. D: μέτριον χρόνον. Legg. VII. 809. E: τὸν μέλλοντα πολίτην ἐσεσθαι μέτριον. XII. 955. E: τὸν μέτριον ἄνδρα. Epin. 974. A: ὄν (χρόνον) πᾶς ἂν ὑπολάβοι μέτριον. Tim. 59. D: μέτριον ἂν ἐν τῷ βίῳ παιδιᾶν ... ποιοῖτο. 71. D: διαγωγὴν ἔχουσαν μετρίαν. Prot. 338. B: ὃς ὑμῖν φυλάξει τὸ μέτριον μήκος τῶν λόγων ἐκατέρου. Phaed. 147. B: ὅσον οἴομεθα μέτριον εἶναι πειν. Theaet. 181. B: ἂν φανῶσι μηδὲν μέτριον λέγοντες. Crat. 414. E: τὸ μέτριον ... δεῖ φυλάττειν καὶ τὸ εἶκος σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστάτην. Phil. 66. A: περὶ μέτρον καὶ μέτριον καὶ καίριον *cet.* Pol. V. 470. D: μέτριον εἶναι τοὺς καρποὺς ἀφαιρεῖσθαι τοῖς κρατοῦσι τῶν κρατουμένων. Tim. 65. E: ἐπὶ τὸ μέτριον ... τῇ ῥύψει χρώμενα. Legg. III. 691. C: παρὲς τὸ μέτριον. 694. A: ὅτε ... τὸ μέτριον μᾶλλον δουλείας τε καὶ ἐλευθερίας ἤγον. X. 885. E: εἴ τι μέτριον λέγομεν. XI. 920. C: τί ποτε ... κέρδος ποιεῖ τὸ μέτριον. Pol. IV. 423. E: ἐὰν ... εὖ παιδευόμενοι μέτριοι ἄνδρες γίνωνται. Legg. VIII. 842. C. Riv. 134. A: οἱ μέτριοι πόνοι. Phil. 43. C: αἱ ... μέτριοι (μεταβολαί). Ep. XIII. 361. E: μέτριοι ... αὐταὶ ἡμῖν προίκες. Legg. IV. 719. B: ἂν ἂν τὰ λεχθέντα εἴη μέτρια; VII. 806. D: οἷς τὰ ... ἀναγκαῖα εἴη κατεσκευασμένα μέτρια. Riv. 134. D: καὶ τούτων ἄρα τὰ μέτρια ὠφελεῖ, ἀλλ' οὐ τὰ πολλὰ; Phaedr. 267. B: μετρίων (λόγων). Pol. V. 450. B. Legg. VII. 816. B: ὄντων δὲ μετρίων αὐτῶν πρὸς τὰς ἡδονάς. Ep. VI. 322. E: μεθ' ἡμῶν μετρίων ὄντων, καὶ οὐ κακῶν. Ax. 364. C: ἀλλ' οὐκ ἀτυχήσεις μου ... οὐδενὸς τῶν μετρίων. Pol. IX. 572. B: καὶ πάνυ δοκοῦσιν ἡμῶν ἐνίοις μετρίοις εἶναι. Legg. II. 666. C: οὐκ ἐν πολλοῖς, ἀλλ' ἐν μετρίοις. Phaed. 82. B: ἄνδρας μετρίους. Pol. VII. 538. D: τοὺς καὶ ὀηροῦν μετρίους. Legg. VIII. 836. A: πᾶσα ἡ παιδεία μετρίους πρὸς τὰ τοιαῦτ' εἴληψε νόμους. Pol. IV. 431. C: τὰς ... ἀπλῶς τε καὶ μετρίως (ἐπιθυμίας *cet.*). Phaed. 87. D: μετρί ἂν μοι φαίνοιτο λέγειν. Legg. III. 693. E: οὐδετέρα τὰ μέτρια κέκτῃται τούτων. V. 746. A: χρήματά τε ἔχοντες ταντα καὶ μέτρια. XI. 918. D: ἔξον κερδαίνειν τὰ μέτρια. Charm. 166. E: δοκεῖς γάρ μοι μέτρια λέγειν. Riv. 134. C: τὰ μέτρια γυμνάσια. Soph. 216. B: μετριώτερος τῶν περὶ τὰς ἐρίδας ἐσπουδακότων. Pol. VII. 539. C. Legg. VII. 811. D: τῶν ... πλείστων λόγων ... πάντων μοι μετριώτατοί γε εἶναι κατεφάνησαν. — Adverbiorum instar ponuntur μέτριον et μέτρια. Legg. VIII. 846. C: τούτοις ἤδη χρώμενοι μέτριον ἔχουσι. Soph. 237. B: μέτρια βυσαρισθεῖς.

μετριότης, ἡ, *moderatio*. Phil. 64. E. Def. 411. E: μετριοτης τῆς ψυχῆς περὶ τὰς ... ἐπιθυμίας τε καὶ ἡδονάς. 412. B: μετριότης ἐν συμβολαίοις. Phil. 65. B: κάλλους καὶ ἀληθείας καὶ μετριότητος περὶ λέγεις; Legg. V. 736. E: τῆς μετριότητος ἐχομένους. Pol. VIII. 560. D: μετριότητα ... καὶ κοσμίαν δαπάνην. Legg. III. 701. E: λαβόντες ... μετριότητα τινα.

μετρίως, *modice, moderate; modeste*. Phaedr. 265. C: μετρίως δὲ καὶ εὐφήμως. Gorg. 484. C: ἂν τις αὐτοῦ (τ. φιλοσοφίας) μετρίως ᾄψηται ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Phaed. 86. C: ἐπειδὴν ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κραθῇ πρὸς ἄλληλα. 108. C: ἡ ... καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθούσα. Theaet. 191. D: ἔστι δ' οἷς μετρίως ἔχοντος. Pol. I. 329. D: καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. II. 372. D: μετρίως ὑποπίνοντες. III. 399. B: σωφρόνως τε καὶ μετρίως ἐν πᾶσι τούτοις πράττοντα. VI. 504. C: οὐ πᾶν μετρίως γίγνεται. Tim. 88. E. Legg. XII. 959. E. Euthyd. 305. D: μετρίως μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἔχειν, μετρίως δὲ πολιτικῶν. Menex. 243. E: τὸν τε ... πόλεμον ὡς μετρίως ἔθεντο. 248. C: κούφως ... καὶ μετρίως (φέροντες). Pol. III. 412. A: τὸν κάλλιστ' ἄρα μουσικῇ γυμναστικῇν κεραννύντα καὶ μετριώτατα (vern. im richtigsten Maasse) τῇ ψυχῇ προσφέροντα. Critia 111. E: ὥρας μετριώτατα (v. μετριώτατον) κεκραμένας. **mediocriter*. Legg. XI. 936. B: ἐν οἰκουμένῃ καὶ μετρίως πολιτεία τε καὶ πόλις. Alc. I. 130. C. Ep. III. 316. A. **satis*. Phaedr. 277. B: δοκεῖ μοι δεδηλωσθαι μετρίως. 278. B. Polit. 261. A: ἐπειδὴ τοῦτο μετρίως ἀφέστηκεν ἀπ' ἐκείνων. Phil. 52. C. Pol. I. 354. B: πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως ἀπολυῖσαι. VI. 497. A. Critia 108. D. Legg. IX. 869. E: τὰ ... βίαια μετρίως εἰρήσθω. X. 887. A. Ep. VII. 328. B: ἡλικίας τε ἤδη μετρίως ἔχον. 352. B: μετρίως ἂν ἡμῖν καὶ ἱκανῶς εἴη τὰ νῦν εἰρημμένα. **conveniente, ita ut par est, recte vel bene*. Phaedr. 236. A: μετρίως γὰρ μοι δοκεῖς εἰρηκέναι. Phaed. 96. D. Theaet. 179. A: μετρίως ἄρα ἡμῖν πρὸς τὸν διδάσκαλόν σου εἰρήσεται ὅτι cet. 180. C: καὶ μετρίως γε λέγεις. Polit. 293. E. Crat. 401. A. 433. B. Pol. III. 390. E. VII. 518. B: καὶ μάλα ... μετρίως λέγεις. Legg. I. 634. D. VIII. 839. E: τὸ ταχθὲν ... μετρίως ποιεῖν. Apol. 39. B: καὶ οἶμαι αὐτὰ μετρίως ἔχειν. Pol. X. 597. E: τοῦτο ... ἔμοιγε δοκεῖ μετριώτατ' ἂν προσ-αγορεύεσθαι, μιμητῆς cet. Legg. III. 691. D: ὡς ... νῦν ἔστι μετριώτατα τοιᾶσαι. Crit. 46. C: πῶς οὖν ἂν μετριώτατα σκοποῖμεθα αὐτά;

μέτρον, τό, *mensura; norma; modus; etiam terminus*. Theaet. 161. C: ὅτι πάντων χρημάτων μέτρον ἐστὶν ὅς cet. 178. B. Phil. 25. A: μέτρον πρὸς μέτρον. Pol. V. 450. B: μέτρον ... τοιούτων λόγων ἀκούειν ὅλος ὁ βίος νούν ἔχουσιν. VI. 504. C: μέτρον τῶν τοιούτων ἀπολείπον καὶ οἰοῦν

τοῦ ὄντος οὐ πᾶν μετρίως γίγνεται. Ib. ἀτελής γὰρ οὐδὲν οὐδενὸς μέτρον. Tim. 39. D: ἵνα ... εἴη μέτρον ἑναρ-
γές τι πρὸς ἄλληλα βραδυτῆτι καὶ τάχει. Legg. IV. 716. C: ὁ δὴ θεὸς ἡμῖν πάντων χρημάτων μέτρον ἂν εἴη μάλιστα. VI. 756. B: ὁσπερ τῆς χειροτονίας μέτρον ... ἦν. XII. 947. B: ὅπως ἂν γίγνηται μέτρον ἀριθμοῦ τοῦ χρόνου. Phil. 64. D: μέτρον καὶ τῆς ξυμμέτρου φύσεως μὴ τυχοῦσα. Pol. X. 621. A: πλεον πίνειν τοῦ μέτρον. Legg. VI. 757. A: εἰ μὴ τυγχάνοι τοῦ μέτρον. XI. 918. D: τὸ τοῦ μέτρον ἐχόμενον. Theaet. 161. E: μέτρῳ ὄντι αὐτῷ ἐκάστῳ τῆς αὐτοῦ σοφίας. 179. B. Legg. VI. 757. B: τὴν μέτρῳ ἴσην καὶ σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ. Theaet. 152. A: πάντων χρημά-
των μέτρον ἀνθρωπὸν εἶναι. (Id. Crat. 385. E.) 168. D: τὸ πάντων μέτρον. 183. B: πάντ' ἀνδρα πάντων χρημάτων μέτρον εἶναι. Polit. 269. C: μέτρον ... χρόνου. 284. B: τὸ μέτρον (ν. μέτριον) σώζουσαι. Phil. 56. A: τὸ μέτρον ἐκάστης χορδῆς τῷ στοχάζεσθαι φερομένης θηρεύουσα. 66. A: περὶ μέτρον καὶ τὸ μέτριον. Pol. X. 621. A: μέτρον ... τι τοῦ ὕδατος πᾶσιν ἀναγκαῖον εἶναι πίνειν. Legg. III. 692. A: μέτρον ἔχουσα (ἡ βασιλεία). IV. 719. E: μέτρον ... οὐ-
σίας κεκτημένος. 744. E: μέτρον ... αὐτῶν θέμενος ὁ νο-
μοθέτης. VIII. 836. A: ταῦτ' οὖν πρὸς μὲν τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ... μέτρον ἔχει (modum facit). 843. E: ἐὰν ... μὴ ἀπολείπῃ τὸ μέτρον τῶν τοῦ γείτονος χωρίων. XII. 957. A: μέτρον ἂν ἔχοι (recte habuerint, int. τὰ δικαστήρια). Id. 959. A. D. Parm. 140. B: τῶν αὐτῶν μέτρων ἔσται ἐκείνω
cet. Phil. 26. D. 56. B: τεκτονικὴν ... πλείστοις μέτροις
τε καὶ ὀργάνοις χρωμένην. Legg. VIII. 848. C: μέτροις τε
καὶ ἀριθμῷ ... χρῆ διατρέμεσθαι. Parm. 140. C: τῶν ...
ἐλαττοῶν πλείω μέτρα ἔξει. Phil. 57. D: περὶ μέτρα τε
καὶ ἀριθμούς. Tim. 62. D: τὸ ... μέσον τὰ αὐτὰ μέτρα
τῶν ἐσχάτων ἀφαστηκός. Legg. V. 746. D: μέτρα ξηρά τε
καὶ ὑγρά. — In musica pes. est Lat. *numeri*. Phil. 56. A:
τὸ ἑμφωνον ἀρμότιουσα οὐ μέτρῳ cet. 17. D: ἃ δὴ δι'
ἀριθμῶν μετρηθέντα δεῖν ... ὀυθμούς καὶ μέτρα ἐπονομά-
ζειν. **metrum*, *versus* (vern. *Versmaass*, etiam *Versart*). Pol.
III. 393. D: φράσω δὲ ἄνευ μέτρον. X. 607. D. Alc. II.
147. D: ἔξω ... τοῦ μέτρον. Phaedr. 258. D: ἐν μέτρῳ ὡς
ποιητῆς, ἢ ἄνευ μέτρον ὡς ἰδιώτης. 267. A: ἐν μέτρῳ λέ-
γειν. 277. E. Pol. II. 380. C. X. 601. A. 607. D: ἐν μέ-
λει ἢ τινι ἄλλῳ μέτρῳ. Gorg. 502. C: εἴ τις περιέλοιτο τῆς
ποιήσεως πάσης τὸ τε μέλος καὶ τὸν ὀυθμὸν καὶ τὸ μέτρον.
Soph. 237. A: μετὰ μέτρων. Id. Legg. VII. 810. B. 809. B:
ἄνευ ... μέτρων. 810. E: πάντων ... τῶν λεγομένων μέ-
τρων. IX. 858. C. X. 886. C. Conv. 187. D: μέλεισι τε
καὶ μέτροις. Legg. X. 886. C: ἐν τισι μέτροις. Conv. 205.
C: τὸ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰ μέτρα. Legg. II. 669. D:
λόγους ψιλοὺς εἰς μέτρα τιθέντες. Etiam versus singuli di-

cuntur μέτρα. Lys. 205. A: οὔτι τῶν μέτρων δέομαι ἀκούσαι ... ἀλλὰ τῆς διανοίας.

μετρῶ, *metior*. Polit. 284. E: ὁπόσαι τὸν ἀριθμὸν καὶ μήκη ... πρὸς τούναντίον μετροῦσι. Pol. I. 348. A: ἀριθμεῖν δέησιν τάγαθὰ καὶ μετρεῖν. IV. 426. D: ἀνδρὶ μὴ ἐπισταμένῳ μετρεῖν. X. 602. D: τὸ μετρεῖν. Legg. I. 643. C. VII. 819. E. Euth. 7. C: ἐπὶ τὸ μετρεῖν ἐλθόντες. De iusto 373. B: μετροῦντας. C. Pol. X. 602. E: μετρήσαντι. D: τὸ λογιζάμενον καὶ μετρήσαν ἢ καὶ στήσαν (ἀρχειν ἐν ἡμῖν). Polit. 284. D: μετρεῖσθαι μὴ πρὸς ἄλληλα μόνον cet. Legg. VII. 820. A: ὡς δυνατό ἐστι μετρεῖσθαι πρὸς ἄλληλα ἀμωσγέπως. Phil. 17. D: δι' ἀριθμῶν μετρηθέντα. Pol. VII. 531. A: ὧ μετρητέον.

μέχρι, c. gen. *usque ad*, *tempus*. Phaed. 61. E: ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ. 109. A: ἡμᾶς ... τοὺς μέχρι (v. μέχρις) Ἡρακλείων σπηλῶν ἀπὸ Φάσιδος. Gorg. 500. B: μέχρι (v. μέχρις) ἡδονῆς (non ultra voluptatem). Theaet. 143. A: μέχρι Ἑρινού. 171. D: μέχρι τοῦ αὐχένος. Polit. 267. A: μέχρι τῆς τελευτῆς. Crat. 412. C: εἴκοις μέχρι μὲν του (aliquatenus) ὁμολογεῖσθαι παρὰ πολλῶν. Phil. 45. E: μέχρι μανίας. Pol. II. 361. C: ἔστω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. 366. E: ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀρξάμενοι ... μέχρι τῶν νῦν ἀνθρώπων. VI. 498. E: μέχρι τοῦ θανάτου. 511. B: μέχρι τοῦ ἀνυποδέτου. 559. A: ἡ τοῦ φαγεῖν (ἐπιθυμία) μέχρι ὕγιαιας τε καὶ εὐεξίας cet. Tim. 67. B: τῆν ... μέχρι ψυχῆς πληγὴν διαδομένην. 89. C: μέχρι τινὸς χρόνου δυνατό ἐξαρκεῖν. Critia 110. D: μέχρι τοῦ Κιθαιρώτος. Legg. II. 653. B: εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους. VI. 764. C: μέχρι ... μῆρας. VII. 807. D: σχεδὸν ἀρξάμενον ἐξ ἑω μέχρι τῆς ἐτέρας ... ἕω cet. X. 888. D: μέχρι γε τοῦ νῦν. XI. 925. A: ὀμφαλοῦ μέχρι. Hipp. mai. 281. C: μέχρι (v. μέχρις) Ἀναξαγόρου. — Cum art. Legg. VII. 810. B: τὸ μέχρι τοῦ γράψαι τε καὶ ἀναγνῶναι. Cum pronomm., velut μέχρι ὁπόσου (*quoad*. Phaedr. 268. B.), μέχρι τοσοῦτου (*so weit*. Legg. II. 670. E. VII. 814. C. IX. 855. A. Etiam μέχρι τοσοῦτου — μέχρι τοῦ, v. c. δυνατόν εἶναι. Legg. II. 670. D. Cum art. το. Legg. VII. 821. C.), μέχρι οὐ (*donec*. Menex. 245. A. Μέχρι οὐπερ c. part. ἄν, *quamdium*. Prot. 325. C.), μέχρι τοῦδε, *adhuc* (Phaedr. 266. B. Id. μέχρι τούτου Pol. II. 376. A. Quod etiam valet *hactenus*. Legg. I. 643. D. VII. 822. C.), μέχρι τούτου, *sq. εἰς ἄν* (*tamdiu* vel *usque* — *dum*. Phaed. 81. D. Theaet. 169. A. Antec. *ἕως ἄν* Soph. 239. C: *ἕως δ' ἄν* τινι ... ἐντυγχάνωμεν, μέχρι τούτου λέγωμεν ὡς cet.), μέχρι οὐ ... μέχρι τούτου (Pol. IV. 423. B. et ordine inverso μέχρι τούτου ... μέχρι οὐ, *usque* — *dum*. Pol. V. 471. B.), μέχρι τούτων (*hactenus*. Theaet. 169. C. Legg. IX. 874. B. Epin. 978. E. Ep. VII. 347 E.). Sine cas. *dum*. (Conv. 220. D: μέχρι ἕως

ἐγένετο.), μέχρι ἐνταῦθα, *hactenus*, vern. *in so weit et usque eo* (Soph. 222. A. Crat. 412. E. Conv. 210. E.), μέχρι τὰ νῦν (Legg. III. 686. B., ubi Steph. inuitis libris dedit μ. τοῦ νῦν). Similiter μέχρι δεῦρο c. genit. Conv. 217. E: μέχρι ... δεῦρο τοῦ λόγου καλῶς ἂν ἔχοι καὶ πρὸς ὄντινον ἰδ- γαιν. Sine casu Legg. VI. 769. A. VII. 811. C. (vid. I. p. 442. v. δεῦρο. 814. D: τὸ μ. δεῦρ' ἤμιν εἰρησθῶ), μέχρι ὅποι, *quousque*. Gorg. 487. C: μέχρι ὅποι τὴν σοφίαν ἀσκητέον εἶη. Cum praep. πρὸς. Pol. 586. A: μέχρι πάλιν πρὸς τὸ μεταξὺ φέρονται. Tim. 25. B: μέχρι πρὸς Αἴγυπτον. Critia 118. A: ὅρσει μέχρι πρὸς τὴν θάλαττον καθ- ειμένοις.

μέχριπερ, *quamdū*. Critia 120. D: μέχριπερ ἡ τοῦ θεοῦ φύσις αὐτοῖς ἐξήκει. Cum part. ἄν, *dum vel quamdiū* (vern. *so lange et bis*). Soph. 259. A: μέχριπερ ἂν ἀδυνατῇ. Polit. 260. B. 278. B. Phil. 16. D. Tim. 56. D. 61. A. Legg. I. 632. B. XI. 930. B. Epin. 973. C: μέχριπερ ἂν ζῶμεν. Cum genit. Legg. VI. 772. A.

μή, *ne*, quae quidem part. ponitur ubi cogitatione aliquid negatur, h. e. ubi aliquid cogitamus non esse vel aliquid non optamus, igitur ubi veremur ne aliquid fiat vel ubi fieri aliquid posse cogitamus quod nolimus, igitur quod vetamus; porro in conditione (quae itidem cogitando ponitur, ut Phaed. 67. B: μή καθαρῶ, h. e. *nisi purus sit*. 70. D: μή οὔσαι, *nisi essent*. al.). Idcirco etiam particulas conditionem aliquam indicantes excipit, ut εἰ μή, ἐὰν μή, ὅταν μή, ὅτι μή al. Soph. 257. B: τὸ μή καὶ τὸ οὐ. Ib. ὅταν εἰπωμέν τι μή μέγα. Sic etiam cum verbis et substanti. iungitur. Theaet. 182. E: μή ὁρᾶν (προσρητέον). 201. E: μή οὐσίαν. Parm. 162. B. Legg. VI. 759. B: δῆμον καὶ μή δῆμον. 768. C: οὐθ' ὡς ἀρχας οὐθ' ὡς μή. Charm. 167. C: μή ὄψεων. D: τῶν μή ἀκοῶν. — Sensu vetandi μή iungitur cum imper. praes. Prot. 325. D: τάδε δὲ μή ποίει. Phaedr. 236. C: μή βούλου με ἀναγκάσαι λέγειν ἐκείνο cet. Gorg. 475. D: μή ὄνει ἀποκρίνασθαι. Conv. 175. B: μή οὐν κινεῖται. Pol. I. 336. E: μή γὰρ δὴ οἶον cet. III. 414. C: μή φοβοῦ. Cum coni. aor. Prot. 320. C: μή φθορήσης. Phaedr. 238. D: ὥστε ... μή θανμάσης. Gorg. 449. B: μή ψεύσῃ. Pol. II. 367. B: μή οὐν ἡμῖν μόνον ἐνδείξῃ cet. VII. 517. C. Tim. 29. C. Post vv. negandi (ut post ἔκτατος εἶναι. Lys. 205. A. Hipp. mai. 288. C.), dubitandi, prohibendi al. μή infertur. Phaedr. 251. B: ἂ ... εἶργε μή βλαστάνειν. Pol. V. 465. B: μή ἀπτεσθαι εἰργουσα. VI. 501. D. VIII. 555. A. Similiter post vv. φρίδασθαι (Pol. IX. 574. B.), ἀφίεσθαι (Pol. V. 451. B. 472. A.) al. Post vv. *timendi, cavendi, videntis* al. μή in re praes. cum coniunctivo et in re praeter. c. optat. ponitur. Gorg. 495. B: ἄθροι μή οὐ τοῦτο ἢ τὸ ἀγαθόν. Phaed. 84. B: οὐδὲν δεινὸν μή φοβηθῇ ... ὅπως μή

... οὐδὲν ἔτι οὐδαμῶς ἤ. Soph. 242. B: ἐπισκέψασθαι ... μὴ πη τεταραγμένοι ... ὤμεν περὶ ταῦτα. Crat. 393. C: φύλαττε γὰρ με μὴ ἢ παρακρουσώμαι σε. Pol. X. 609. C: ἐννόει μὴ ἐξαπατηθῶμεν. Prot. 321. A: εὐλαβείαν ἔχων μὴ τι γένος αἰστωθεῖη. Post praeter. etiam coniunct. sequitur, si quid indicatur quod revera fieri possit vel futurum sit. Prot. 320. A: δεδιώς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθορῇ (i. q. τὸ διαφθορῆναι). Pol. II. 367. A: δεδιώς μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξύνοικος ἤ. Euthyd. 288. B: φοβηθεῖς μὴ λοιδορία γένηται. Opt. et conl. sese excipiunt Phaed. 88. C: ὅτι ... ἡμᾶς πάλιν ἐδόκουν ἀναταράξει καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν ... μὴ οὐδενὸς ἀξιοὶ εἶμεν κριταὶ ἢ καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ ἀπιστα ἤ (sic libri omnes; εἴη, quod al. habent, Heindorf. conl. est). — Haec autem dictio (ut Lat. *vereor ne, oide ne* al.) etiam in leni suspitione usurpatur (ubi nos ponimus *vielleicht, wohl* vel *ich glaube*). Quocirca etiam indicat. praes. et praeter. sequitur. Alc. II. 139. D: ἀλλ' ὅρα ... μὴ οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Lach. 196. C: ἀλλ' ὁρῶμεν μὴ Νικίας οἶσται τι λέγειν cet. Theaet. 145. B: ἀλλ' ὅρα μὴ παιζῶν ἔλεγεν. Lys. 218. D: φοβούμαι ... μὴ ... λόγοις τοιοῦτοις ψευδέσιν ἐντετυχήμεν περὶ τοῦ φίλου. Futurum si sequitur indicativo ponitur (propterea quod in ipso iam futuro incerti vel dubii notio inest). Phil. 13. A: φοβούμαι δὲ μὴ τινὰς ἡδονὰς ἡδοναῖς εὐνήσομεν ἐναντίας. Pol. V. 451. A: φοβερόν τε ... μὴ σφαλὲς τῆς ἀληθείας ... κείσομαι. — Conditione anteced. μὴ ponitur etiam ita ut verti possit *sin minus* (vern. *sonst*). Pol. III. 393. E: αὐθις μὴ ἔλθειν, μὴ αὐτῷ τὸ τε σκῆπτρον ... οὐκ ἐπαρκέσοι (al. ἐπαρκέσεις). — In optatione c. optat. nectitur. Apol. 19. C: μὴ πως ἐγὼ ὑπὸ Μελήττου τοσαύτας δίκας φύγοιμι! Sic ὁ μὴ ποτε γένοιτο Legg. XI. 918. D. — In interrogatione dubitante c. indic. iungitur (Lat. *num* vel *numquid*, vern. *doch nicht* et simpl. *wohl, etwa*). Prot. 310. B: μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις; 332. C: τοῦτω μὴ ἔστι τι ἐναντίον ἄλλο πλὴν τὸ βαρὺ; 351. C: μὴ καὶ σὺ ... ἡδέα ἅττα καλεῖς κακὰ καὶ ἀνιὰρὰ ἀγαθὰ; Phaed. 64. C: ἄρα μὴ ἄλλο τι (int. ἡγούμεθα τὸν θάνατον εἶναι) ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν; 78. D. Gorg. 488. B: μὴ τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι —; 512. B: μὴ σοὶ δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶναι; Theaet. 163. D: μὴ οὖν ἐγὼ ληρῶ; Parm. 163. D: μὴ τι ἄλλο ἦν (v. ἤ) ἢ cet. Pol. VIII. 552. D: μὴ οὖν οἴομεθα —; Apol. 28. D: μὴ αὐτὸν οἶσι φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου; Crit. 44. E: ἄρῶ γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ cet. Men. 78. C. In interr. obliqua est vern. *ob* — *etwa* vel *wohl*. Phaedr. 273. A: εἰπέτω ... μὴ τι ἄλλο λέγει τὸ εἶδος ἢ τὸ τῷ πλήθει δοκοῦν. Theaet. 196. B: ἐνθυμοῦ μὴ τι τότε γίγνεται ἄλλο ἢ cet. Soph. 235. A: ἢ διαστᾶζομεν ἔτι μὴ ... περὶ τοσοῦτων καὶ τὰ ἐπιστήμιας

ἀληθῶς ἔχων τυγχάνει; (sic Cl. c. plurimis codd. Vulgo τυγχάνοι). Lys. 416. C. Etiam extra interrogationem μή ita ponitur ut suspicionem indicet (vern. *vielleicht*, *wohl*). Prot. 312. A: ἀλλ' ἄρα ... μή οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σου τὴν παρὰ Πρωταγόρου μαθήσιν ἔσεσθαι (nos: *du hältst aber wohl nicht dafür dass* cet.). Men. 89. C: ἀλλὰ μή τοῦτο οὐ καλῶς ὠμολογήσαμεν (vern. *aber wir haben vielleicht* cet.). Saepius coniunct. qui dicitur deliberativus in interrog. interponitur. Pol. I. 337. B: μή ἀποκρίνωμαι (vern. *ich soll nicht* —) ὧν προεῖπες μηδέν; VIII. 554. B: μή φῶμεν ἐγγίγνεσθαι —; Hipp. mai. 301. C: ἢ μή εἴπω; — Verbo timendi vel videndi etiam non praegresso μή ponitur ubi nos usurpamus: *es dürfte wohl et c. negat. wohl nicht*. Gorg. 462. E: μή ἀγροικότερον ἢ τὸ ἀληθὲς εἴπειν. Phaed. 67. B: μή οὐ θεμιτόν ῃ. 69. A: μή γὰρ οὐχ αὕτη ἢ ἡ ὀρθὴ ἀλλαγὴ (v. πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγὴ) cet. B: μή οικιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετή. C. Theaet. 188. D: μή ἀπλοῦν ἢ ὅτι cet. Crat. 436. B: ἀλλὰ μή οὐχ οὕτως ἔχῃ. Conv. 194. C: ἀλλὰ μή οὐχ οὕτοι ἡμεῖς ὤμεν. — In oppositione (etiam ubi intelligenda relinquuntur) traicitur. Pol. VI. 492. A: ἐάν μὲν ... ἐάν δὲ μή ἐν προσηκούσῃ σπαρεῖσα ... τρέφεται cet. Phaed. 77. E: μή ὥς ἡμῶν δεδιότων (ubi antec. ὥς δεδιότων). Legg. XII. 943. A. Crit. 47. D. — Ponitur quasi mimice ita ut verbum anteced. vel dicendi putandive aliquod verbum intelligi oporteat. Sic μή μοι (Prot. 331. C), ἀλλὰ μή οὕτως (Prot. 318. B), μή μοι οὕτως (Men. 74. D), μή γὰρ (Theaet. 177. E. Pol. IX. 584. C. Hipp. mai. 299. D), μή μέντοι (Hipp. mai. 291. C.) al. Porro ponitur ita ut antec. subst., adiect. vel verb. intelligendum sit. Prot. 350. A: οἱ πελταστικοί, ἢ οἱ μή (int. *πελταστικοί*); Phaedr. 277. B: τὸ ... ἐντεχνον καὶ μή cet. Gorg. 509. C: κάλλος τοῦ δυνατόν εἶναι ἐφ' ἑκαστον βοηθεῖν καὶ αἰσχύνῃ τοῦ μή. Conv. 184. E: καὶ ἐξαπατωμένῳ αἰσχύνῃν φέρεται καὶ μή. Pol. III. 392. A: οἷους τε λεκτέον καὶ μή. VI. 486. A: ὅταν κρίνῃς μέλλῃς φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μή. — μή ὅτι (intellecto verbo cogitandi) est *pedum*. Phaedr. 240. D: ἀ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτετριπές, μή ὅτι δὴ ἔργῳ. Gorg. 512. B: ὅς οὔτε στρατηγού, μή ὅτι κυβερνήτου, οὔτε ἄλλου οὐδενός ἐλάττω ἐνίοτε δύναται σώζειν. Pol. III. 398. E: ἀχρηστοὶ γὰρ καὶ γυναιξὶν ... μή ὅτι ἀνδράσιν. 89. ἀλλὰ vel ἀλλὰ καὶ *verti potest non solum*. Prot. 319. D: μή ... ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡμῖν οἱ σοφώτατοι ... ταύτην τὴν ἀρετὴν ἣν ἔχουσιν οὐχ οἷοί τε ἄλλοις παραδιδόναι. Conv. 207. E: μή ὅτι κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν οἱ τρόποι cet. Ib. μή ὅτι αἱ μὲν γίγνονται, αἱ δὲ ἀπόλλυνται ἡμῖν ... ἀλλὰ καὶ μία ἑκάστη των ἐπιστημῶν ταυτὸν πάσχει. Pol. IX. 581. E. Apol. 40. D: μή ὅτι ἰδιώτην τινα, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα (vern.

... οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἤ. Soph. 242. B: ἐπισκέψασθαι ... μὴ πῃ τεταραγμένοι ... ὦμεν περὶ ταῦτα. Crat. 393. C: φύλαττε γὰρ με μὴ πῃ παρακρούσωμαι σε. Pol. X. 609. C: ἐννοεῖ μὴ ἐξαπατηθῶμεν. Prot. 321. A: εὐλάβειαν ἔχω μὴ τι γένος αἰστωθεῖη. Post praeter. etiam coniunct. sequitur, si quid indicatur quod revera fieri possit vel futurum sit. Prot. 320. A: δεδιώς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθαρῇ (i. q. τὸ διαφθαρῆναι). Pol. II. 367. A: δεδιώς μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξύννοικος ἤ. Euthyd. 288. B: φοβηθεῖς μὴ λοιδορία γένηται. Opt. et coni. sese excipiunt Phaed. 88. C: ὅτι ... ἡμᾶς πάλιν ἐδόκουν ἀναταράξει καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν ... μὴ οὐδενὸς ἄξιοι εἶμεν κριταὶ ἢ καὶ τὰ πράγματα αὐτὰ ἀπιστα ἤ (sic libri omnes; εἶη, quod al. habent, Heindorf. coni. est). — Haec autem dictio (ut Lat. *vereor ne, oide ne* al.) etiam in leni suspitione usurpatur (ubi nos ponimus *vielleicht, wohl* vel *ich glaube*). Quocirca etiam indicat. praes. et praeter. sequitur. Alc. II. 139. D: ἀλλ' ὅρα ... μὴ οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Lach. 196. C: ἀλλ' ὁρῶμεν μὴ Νικίας οἶεται τι λέγειν cet. Theaet. 145. B: ἀλλ' ὅρα μὴ παῖζων ἔλεγεν. Lys. 218. D: φοβοῦμαι ... μὴ ... λόγοις τισὶ τοιοῦτοις ψευδέσιν ἐντετυγχήμεν περὶ τοῦ φίλου. Futurum si sequitur indicativo ponitur (propterea quod in ipso iam futuro incerti vel dubii notio inest). Phil. 13. A: φοβοῦμαι δὲ μὴ τινὰς ἡδονὰς ἡδοναῖς εὐήσομεν ἐναντίας. Pol. V. 451. A: φοβερόν τε ... μὴ σφαλεῖς τῆς ἀληθείας ... κείσομαι. — Conditione anteced. μὴ ponitur etiam ita ut verti possit *sin minus* (vern. *sonst*). Pol. III. 393. E: αὐθις μὴ ἔλθειν, μὴ αὐτῷ τὸ τε σκῆπτρον ... οὐκ ἐπαρκέσοι (al. ἐπαρκέσειε). — In optatione c. optat. nectitur. Apol. 19. C: μὴ πῶς ἐγὼ ὑπὸ Μελήτῳ τοσαύτας δίκας φύγοιμι! Sic δ' μὴ ποτε γένοιτο Legg. XI. 918. D. — In interrogatione dubitante c. indic. iungitur (Lat. *num* vel *numquid*, vern. *doch nicht* et simpl. *wohl, etwa*). Prot. 310. B: μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις; 332. C: τούτῳ μὴ ἔστι τι ἐναντίον ἄλλο πλὴν τὸ βαρὺ; 351. C: μὴ καὶ σὺ ... ἡδέα ἅττα καλεῖς κακὰ καὶ ἀνιάρῃ ἀγαθὰ; Phaed. 64. C: ἄρα μὴ ἄλλο τι (int. ἡγνούμεθα τὸν θάνατον εἶναι) ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν; 78. D. Gorg. 488. B: μὴ τι ἄλλο λέγεις τὸ δίκαιον εἶναι —; 512. B: μὴ σοὶ δοκεῖ κατὰ τὸν δικανικὸν εἶναι; Theaet. 163. D: μὴ οὖν ἐγὼ ληρῶ; Parm. 163. D: μὴ τι ἄλλο ἦν (v. ἤ) ἢ cet. Pol. VIII. 552. D: μὴ οὖν οἴομεθα —; Apol. 28. D: μὴ αὐτὸν οἶε φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου; Crit. 44. E: ἄρᾳ γε μὴ ἐμοῦ προμηθεῖ cet. Men. 78. C. In interr. obliqua est vern. *ob* — *etwa* vel *wohl*. Phaedr. 273. A: εἰπέτω ... μὴ τι ἄλλο λέγει τὸ εἶδος ἢ τὸ τῷ πλήθει δοκοῦν. Theaet. 196. B: ἐνθυμοῦ μὴ τι τότε γίγνεται ἄλλο ἢ cet. Soph. 235. A: ἢ διστάζομεν ἔτι μὴ ... περὶ τοσοούτων καὶ τὰς ἐπιστήμας

ἀληθῶς ἔχων τυγχάνει; (sic Cl. c. plurimis codd. Vulgo τυγχάνοι). Lys. 416. C. Etiam extra interrogationem μή ita ponitur ut suspicionem indicet (vern. *vielleicht*, *wohl*). Prot. 312. A: ἀλλ' ἄρα ... μή οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις σου τὴν παρὰ Πρωταγόρου μαθήσιν εἰσεῖσθαι (nos: *du hältst aber wohl nicht dafür dass* cet.). Men. 89. C: ἀλλὰ μή τοῦτο οὐ καλῶς ὠμολογήσαμεν (vern. *aber wir haben vielleicht* cet.). Saepius coniunct. qui dicitur deliberativus in interrog. interponitur. Pol. I. 337. B: μή ἀποκρίνωμαι (vern. *ich soll nicht* —) ὣν προείπες μεθέν; VIII. 554. B: μή φῶμεν ἐργίγνεσθαι —; Hipp. mai. 301. C: ἢ μὴ εἶπω; — Verbo timendi vel videndi etiam non praegresso μή ponitur ubi nos usurpamus: *es dürfte wohl* et c. negat. *wohl nicht*. Gorg. 462. E: μὴ ἀγροικότερον ἢ τὸ ἀληθὲς εἰπεῖν. Phaed. 67. B: μὴ οὐ θεμιτὸν ἢ. 69. A: μὴ γὰρ οὐχ αὕτη ἢ ἡ ὀρθὴ ἀλλαγὴ (τ. πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγὴ) cet. B: μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετή. C. Theaet. 188. D: μὴ ἀπλοῦν ἢ ὅτι cet. Crat. 436. B: ἀλλὰ μὴ οὐχ οὕτως ἔχῃ. Conv. 194. C: ἀλλὰ μὴ οὐχ οὗτοι ἡμῖς ὤμεν. — In oppositione (etiam ubi intelligenda relinquitur) traicitur. Pol. VI. 492. A: εἰάν μὲν ... εἰάν δὲ μὴ ἐν προσηκούσῃ σπαρσίᾳ ... τρέφεσθαι cet. Phaed. 77. E: μὴ ὥς ἡμῶν δεδιότων (ubi antec. ὥς δεδιότων). Legg. XII. 943. A. Crit. 47. D. — Ponitur quasi mimice ita ut verbum anteced. vel dicendi putandive aliquod verbum intelligi oporteat. Sic μὴ μοι (Prot. 331. C.), ἀλλὰ μὴ οὕτως (Prot. 318. B.), μὴ μοι οὕτως (Men. 74. D.), μὴ γὰρ (Theaet. 177. E. Pol. IX. 584. C. Hipp. mai. 299. D.), μὴ μέντοι (Hipp. mai. 291. C.) al. Porro ponitur ita ut antec. subst., adiect. vel verb. intelligendum sit. Prot. 350. A: οἱ πελταστικοί, ἢ οἱ μὴ (int. *πελταστικοί*); Phaedr. 277. B: τὸ ... ἐντεχνον καὶ μὴ cet. Gorg. 509. C: κάλλος τοῦ δυνατόν εἶναι ἐφ' ἑκαστον βοηθεῖν καὶ αἰσχύνη τοῦ μὴ. Conv. 184. E: καὶ ἑξαπατωμένῳ αἰσχύνην φέρει καὶ μὴ. Pol. III. 392. A: οἷους τε λευτέον καὶ μὴ. VI. 486. A: ὅταν κρίνῃς μέλλης φύσιν φιλόσοφόν τε καὶ μὴ. — μὴ ὅτι (intellecto verbo cogitandi) est *pedum*. Phaedr. 240. D: ἂ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτελετές, μὴ ὅτι δὴ ἔργῳ. Gorg. 512. B: ὅς οὔτε στρατηγοῦ, μὴ ὅτι κυβερνήτου, οὔτε ἄλλου οὐδενὸς ἐλάττω ἐνίοτε δύναται σῶζειν. Pol. III. 398. E: ἀχρηστοὶ γὰρ καὶ γυναιεῖν ... μὴ ὅτι ἀνδράσιν. Sq. ἀλλὰ vel ἀλλὰ καὶ verti potest *non solum*. Prot. 319. D: μὴ ... ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἰδίᾳ ἡμῖν οἱ σοφώτατοι ... ταύτην τὴν ἀρετὴν ἣν ἔχουσιν οὐχ οἰοί τε ἄλλοις παραδιδόναι. Conv. 207. E: μὴ ὅτι κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν οἱ τρόποι cet. Ib. μὴ ὅτι αἱ μὲν γίγνονται, αἱ δὲ ἀπόλλυνται ἡμῖν ... ἀλλὰ καὶ μία ἑκάστη των ἐπιστημῶν ταύτων πάσχει. Pol. IX. 581. E. Apol. 40. D: μὴ ὅτι ἰδιώτην τινα, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα (vern.

nicht bloss — sondern selbst) εὐαριθμήτους ἂν εὐρεῖν αὐτὸν ταύτας πρὸς τὰς ἄλλας ἡμέρας καὶ νύκτας. — μή οὐ ponitur post voces negantes, h. e. indicantes aliquid quod fieri non debeat, rationi contrarium sit al., ita ut coni. μή ad negationem in antecedd. latentem referatur. Verti potest *wenig nicht*, Lat. nisi c. coni. Prot. 352. D: αἰσχροὺν ἐστὶ καὶ ἐριὸι σοφίαν ... μή οὐχὶ πάντων κράτιστον φάναι εἶναι τῶν ἀνθρώπων πραγμάτων. Theaet. 151. D: αἰσχρόν μή οὐ παντὶ τρόπῳ προθυμείσθαι. Phaed. 85. A: τὸ ... τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν μή οὐχὶ παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν ... πᾶν μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός. Conv. 197. A: τίς ἐναντιώσεται μή οὐχὶ Ἐρωτος εἶναι σοφίαν; 210. B: πολλή ἀνοία μή οὐχ ἔν τε καὶ ταυτὸν ἡγείσθαι τὸ ... κάλλος. Similiter negatione vel interrogatione qua aliquid negatur antecedd. ponitur μή οὐ (Lat. quin). Phaedr. 240. D: τίνας ἡδονὰς διδοὺς ποιήσει ... μή οὐχὶ ἐπ' ἐσχατον ἐλθεῖν ἀηδίας; Gorg. 461. B. 509. B. Phaed. 72. D: τίς μηχανὴ μή οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; 87. A: οὐκ ἀνατίθεμαι μή οὐχὶ πᾶν χαριέντως ... ἀποδεδεῖχθαι. 88. A. Theaet. 153. A. — Cum art. τὸ μή (vern. dass nicht; τό c. infin. est enim i. q. dass c. modo finito, v. ad Prot. p. 127. et Phaedr. p. 354.). Phaed. 117. D: τέως μὲν ... οἳοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μή θαρρύνειν. Parm. 147. A. Phil. 15. A. Pariter τὸ μή οὐ (vern. propr. dass vel wenig — nicht). Soph. 219. E: τὴν ... Θηρευτικὴν ἄλογον τὸ μή οὐ τέμνειν διχῇ. Phil. 13. A: τὸ ... μή οὐχ ἡδέα εἶναι τὰ ἡδέα λόγος οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ. Pol. I. 354. B: οὐκ ἀπεσοχόμεν τὸ (v. τοῦ) μή οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου. Crit. 43. C: οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μή οὐχὶ ἀγανακτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Legg. VII. 805. C. X. 891. A.

μηδαμῇ, nequaquam. Theaet. 187. C: ὃ μηδαμῇ ἴσμεν. Polit. 311. C: τούτου μηδαμῇ μηδὲν ἐλλείπουσα. Parm. 139. C: αὐτὸ δὲ μηδαμῇ ὄν cet. Pol. III. 411. C: (ἐπειδὴν) μηδὲ κοινωνῇ μουσῆς μηδαμῇ. Legg. VI. 777. E: μὴ προσπαίζοντας μηδαμῇ μηδαμῶς οἰκέταις. VII. 820. B: εἰ δ' ὅστιν αὐτὸ μηδαμῶς μηδαμῇ δυνατά. X. 891. D: εἰ δὲ ὅστις μηδαμῇ ἐτέρως συμφωνῆσαι τοῖς ... λεγομένοις.

μηδαμὸθεν c. ἄλλοθεν, neutiquam vel non aliunde. Phaed. 70. E: μηδαμὸθεν ἄλλοθεν αὐτὸ γίνεσθαι ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐναντίου. 77. D. Menex. 244. D.

μηδαμὸσε c. ἄλλοσε, nusquam vel non alio. Pol. VI. 499. A: μηδαμὸσε ἄλλοσε τείνοντα.

μηδαμοῦ, nusquam; etiam nullo modo. Phil. 68. A: μηδαμοῦ ἄλλοθεν ἐντεύξεσθαι ... ἢ ἐν Ἀιδου. B. Soph. 249. B: νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ. Parm. 151. B: μηδαμοῦ εἶναι. 162. C: εἰ μηδαμοῦ γέ ἐστι τῶν ὄντων (Lat. nusquam gentium). Pol. III. 393. C: εἰ δὲ γε μηδαμοῦ ἐαντιὸν ἀποκρύπτοισι οἱ ποιητῆς cet. Legg. I. 644. A:

(ὥς) *δει ... τὴν παιδείαν μηδαμοῦ ἀτιμάζειν*. VII. 824: *μηδεὶς μηδέποτε ἐάσῃ μηδαμοῦ θηρεύσαι*. XII. 958. D: *θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων ὅποσα ... ἐργάσιμα μηδαμοῦ*. Hipp. mai. 291. D: *ὁ μηδέποτε αἰσχρὸν μηδαμοῦ μηδενὶ φανεῖται*.

μηδαμῶς, nequaquam, nullo modo. Soph. 237. B: *τὸ μηδαμῶς ὄν*. Crat. 440. A. Legg. VI. 771. E: *τὸ μὴ σφάλλεσθαι μηδαμῶς ἐν τοῖς τοιούτοις κατὰ τὸ δυνατόν*. XI. 915. E: *ὡς δικῶν μηδενὶ περὶ τούτων μηδαμῶς ἐσομένων*. Charm. 175. C: *ἂ τις μὴ οἶδε μηδαμῶς*. Cum v. ἄλλως Legg. VIII. 838. D. Clit. 410. E. Ep. VII. 350. B. Cum v. *μηδαμῇ* (vid. anteced.). Sq. coniunct. Phaedr. 236. D: *μηδαμῶς ... βουληθῆς* cet. Ib. *μηδαμῶς τοίνυν εἶπης*. Polit. 257. B. Phil. 33. E. Pol. VI. 509. C: *καὶ μηδαμῶς γ' ... παύσῃ*. Theag. 129. B: *μηδαμῶς ... ἀναστῆς*. Absolute ponitur (praec. in respons.), ita ut vel verbum antecedens vel aliud quid (velut *hoc fac, dic* vel simile quid) intelligi oporteat. Prot. 334. D. Phaedr. 234. E. Gorg. 497. B. Conv. 175. B. Pol. I. 334. C. Legg. X. 890. C. al.

μηδέ, nec (vern. auch nicht) et ne — quidem. Soph. 245. C: *πρὸς τῷ μὴ εἶναι μηδ' ἂν γενέσθαι ποτὲ ὄν*. Polit. 300. C: *ἐὰν θρᾶν μηδ' ὅτιοῦν*. Parm. 163. E: *εἰ δὲ μὴ ἄλλοιούται, οὐκ ἀνάγκη μηδὲ κινεῖσθαι*; Phil. 60. C: *φρόνησιν ... ἡδονῆς ... μηδὲ τὸ σμικρότατον ἔχουσαν*. Pol. I. 337. B: *ὅπως ... μοι ... μὴ ἔρεῖς ὅτι ἔστι τὰ δῶδεκα δις ἔξ, μηδ' ὅτι ... μηδ' ὅτι*. Ib. *μηδ' εἰ τούτων τι τυγχάνει ὄν*. 338. B: *μανθάνειν καὶ τούτων μηδὲ χάριν ἀποδιδόναι*. Tim. 90. B: *τούτου μηδὲ σμικρὸν ἐλλείπειν*. Legg. I. 643. D: *μὴ τοίνυν μηδ' ὃ λέγομεν εἶναι παιδείαν ἀόριστον γέννηται*. Alc. I. 133. D: *εἰ μηδ' ἡμᾶς αὐτοὺς (γιγνώσκουμεν)*. Sq. coniunct. Pol. VI. 509. C: *μηδὲ σμικρὸν τοίνυν ... παραλίπης*. Sq. optat. Alc. I. 131. D: *καὶ μηδὲ ἀπέλθοις (v. ἀπέλθης)*. — Saepius verti debet germ. *nicht*, ita ut v. *auch* in altera orationis parte subiiciatur. Parm. 164. B: *εἰ γὰρ μηδὲ ἄλλα ἐστίν, οὐκ ἂν περὶ τῶν ἄλλων λέγοιτο*. Legg. II. 670. C: *ὁ μηδὲ ὃ τί ποτ' ἔχει γιγνώσκων ἄρα ... ὡς ὀρθῶς γε αὐτὸ ἔχει, γινώσεται ποτὲ ἐν ὅταισιν*; — Verti potest vern. *gar nicht*, cum vv. τὸ παράπαν, ἀρχήν al. *überhaupt nicht*. Prot. 319. B: *ὅθεν δὲ αὐτὸ ἡγοῦμαι οὐ διδακτὸν εἶναι μηδ' ὑπὲρ ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις*. 334. A: *ἢ ἂ μηδὲ τὸ παράπαν ὠφέλιμα*. (Legg. XII. 962. B.). Phaedr. 258. E: *ἢ μηδὲ ἡσθῆναι*. Gorg. 478. C: *ἱατρυνόμενος, ἢ μηδὲ κάμνων ἀρχήν*; Pol. V. 466. B: *ὥστε μηδὲ φύλαξ εἶναι*. — Subiicitur partit. *μήτε — μήτε*, quippe fortius. Prot. 327. D: *οἷς μήτε παιδεία ἐστὶ ... μήτε νόμοι μηδὲ ἀνάγκη μηδεμία* (vern. *auch gar kein Bedürfniss*) cet. Men. 96. C. — Interpos. inter *μήτε — μήτε*. Gorg. 500. A. Soph. 238. B. al.

μηδεῖς, μηδεμία, μηδέν, nullus; etiam μηδὲ εἰς (vern. auch nicht einer, et simpl. niemand). Atque haec forma dirempta praec. ponitur si vel praepositio vel part. ἄν accedit, quippe quae inter μηδέ et εἰς interiiciantur. Conv. 216. E: τοσοῦτον ὅσον οὐδ' ἄν εἰς οἰηθείη. Legg. X. 909. A: μηδεῖς ... ἄλλος. D: ἱερὰ μηδὲ εἰς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκτεθῆσθαι. Pol. V. 460. C: ὅπως μηδεμία τὸ αὐτῆς αἰσθήσεται. Tim. 77. B: ὡ δόξης ... μέτεσσι τὸ μηδέν. Conv. 222. D: Ἀγάθωνα δὲ ὑπὸ σοῦ ἐρασθαι καὶ μηδ' ὑφ' ἐνός ἄλλου (i. q. anteced. μηδεनός ἄλλου). Tim. 29. C: ἐὰν ... μηδεनός ἦτον παρεχόμεθα εἰκότας. Alc. I. 122. A: μηδ' ὑπὸ μιᾶς ἀρχεσθαι τῶν ἡδονῶν. Phaedr. 245. D: αὐτὴν (ἀρχὴν) δὲ μηδ' ἐξ ἐνός (γίγνεσθαι). Theaet. 171. C: μηδὲ περὶ ἐνός οὐ ἄν μὴ μάθῃ. Pol. X. 610. E: ὅποτε μηδ' ὑφ' ἐνός ἀπόλλυται κακοῦ. Legg. IX. 873. D: μηδὲ μεθ' ἐνός ξυντάφου. Parm. 156. C: δεῖ ... αὐτὸ γὰρ μηδ' ἐν ἐνὶ χρόνῳ εἶναι. Pol. I. 345. D: μηδενὶ ἄλλῳ τὸ βέλτιστον σκοπεῖσθαι ἢ ἐκείνῳ. VI. 484. D: μηδ' ἐν ἄλλῳ μηδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας. VIII. 553. D: φιλοτιμεῖσθαι μηδ' ἐφ' ἐνὶ ἄλλῳ ἢ cet. (praeced. μηδὲν ἄλλο). Legg. IX. 855. C: μηδένα ... μηδ' ἐφ' ἐνὶ τῶν ἀμαρτημάτων. Crat. 414. D: μηδ' ἄν ἓνα ἀνθρώπων συνεῖναι cet. Pol. VI. 506. A: μαντεύομαι δὲ μηδένα (al. μηδ' ἄν ἓνα) αὐτὸ πρότερον γινώσσεσθαι ἱκανῶς. Hipp. mai. 287. B: μηδέν' ἀνθρώπων. Euthyd. 272. A: μηδ' ἄν ἓνα. Soph. 251. E: μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. Phil. 14. A: μηδεμίαν ... ἐπιστήμην. Pol. V. 457. D: Gorg. 521. C: ὥς μοι δοκεῖς ... πιστεύειν μηδ' ἄν ἐν τούτων παθεῖν. Theaet. 182. B: ἐν μηδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἶναι. Tim. 18. B: μήτε ἄλλο ... μηδὲν κτήμα. Lach. 195. A: μηδέν (quod pro nihilo est) λέγοντα; Μηδὲν ἄλλο sq. ἢ Lat. nihil nisi, tantum. Theaet. 195. E: ἃ μηδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖται τις (v. I. p. 102.). Plur. Euthyd. 303. B: μηδένας πῶποτε ἀνθρώπους (τ. τῶν ἀνθρώπων) ἰδεῖν οὕτω σοφούς. — Adverbii instar ponitur μηδέν, Lat. nihilo (ut Soph. 258. A: πρὸς τὸ μηδέν τι μάλλον εἶναι θάτερον θάτερον.) et nihil, i. e. non. Soph. 240. A: μηδὲν ὑποχωρῶν. Polit. 277. D: μηδὲν ἐμοῦ γὰρ ἐνεκα ἀποκνῶν. 280. A: μηδὲν διαφέρειν. Crat. 439. E: μηδὲν ἐξιστάμενον τῆς αὐτοῦ ιδέας. Pol. II. 373. E: καὶ μηδὲν γὰρ λέγωμεν ... μηδ' εἰ cet. III. 405. C: μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ. Tim. 91. E: ἐκ τῶν μηδὲν προσχωμένων φιλοσοφία. Legg. X. 996. E: μηδὲν τιθώμεν. Sic etiam μηδὲν ἄγαν (Prot. 343. B. De lucri cup. 228. E.). Sic praec. ponitur c. imperat. (Pol. V. 450. D: μηδὲν ... ὄνει.) et coniunct. Gorg. 486. A: καὶ μοι μηδὲν ἀχθεσθῆς. Soph. 238. A: καὶ μηδὲν ἀποκνήσῃς. Conv. 215. A: μηδὲν θανμάσῃς. Pol. X. 597. A: μηδὲν ἄρα θανατάζωμεν εἰ cet. Legg. VI. 781. D. Etiam μηδεῖς c. coni. iungitur. Epin.

988. A: τότε δὲ μηδαίς ποτε φοβηθῇ τῶν Ἑλλήνων. 989. B: μηδαίς ἡμῶς ... παίδῃ.

μηδέποτε, *numquam*. Prot. 315. B: ὡς ... εὐλαβοῦντο μηδέποτε ἐμποδῶν ἐν τῷ ἐμπροσθεν εἶναι Πρωταγόρου. Parm. 139. B: τὸ γὰρ μηδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ὄν. Pol. III. 403. B: ὅπως μηδέποτε δόξῃ μακρότερα τούτων ἐγγίγνεσθαι. VII. 525. B: ἡ μηδέποτε λογιστικῶς γενέσθαι. Tim. 88. D: (ἐάν) τὸ σῶμα μάλιστα ... μηδέποτε ἡσυχίαν ἄγειν ἔα. Legg. VI. 772. D: ἄλλως ... μηδέποτε μηδαμῶς. XII. 942. A. Euthyd. 304. B. 8q. conl. Theaet. 151. D: μηδέποτε εἰπῆς. Polit. 309. D: μηδέποτε ... προσαγορεύωμεν. E. Legg. XI. 917. C. al.

μηδέτερος, ἔρα, ερον, *neuter*. Euthyd. 286. A: ὅταν μηδέτερος ... τὸν τοῦ πραγματος λόγον λέγῃ. Hipp. mai. 300. B: ὁ μηδέτερος (ἡδονή) πέπονθεν. De lucr. cup. 230. D: ὃ μηδέτερον τούτων προσεῖη (ν. προσῇ). Polit. 298. C: τούτων τῶν τεγνῶν ... μηδέτερος. Theaet. 193. D: ὁρᾷ δὲ μηδέτερον. Phil. 19. A: τὸ μηδέτερον ἡμῶν δύνασθαι. Soph. 250. E: ἐάν ... μηδέτερον ἰδεῖν δυνώμεθα. Phil. 67: μηδ' ἕτερον αὐτοῖς εἶναι. Legg. V. 733. B: τὸ δὲ μηδέτερον ... οὐ βουλόμεθα. Plur. μηδέτερα ponitur pro singulari (*neutrum*, vern. *keins von beiden*); etiam absolute. Pol. V. 470. B: ἐμοὶ ... δοκεῖ τούτων μηδέτερα ποιεῖν. Parm. 165. D: γιγνομένους καὶ ἀπολλυμένους καὶ μηδέτερα. Phil. 43. D: τὸν δ' ἓνα (βίον) μηδέτερα (neque iucundam neque molestam, int. vitam). E: τρίτον ... μηδέτερα τούτων. Ib. τὸ ... μηδέτερα τούτων. Pol. IX. 583. E: τὸ μηδέτερα ὄν. Legg. X. 897. B: τὸ μηδέτερα κακῆμένον. Alc. II. 139. A. Lys. 221. B. (ubi est neque ὠφελίμως neque βλαβερώς, int. ἐπιθυμεῖν).

μηκέτι, non iam (vern. *nicht mehr*), non etiam; non amplius vel ultra. Phaedr. 257. B: ἵνα ... ὁ ἐραστής ὅδε αὐτοῦ μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ. Phaed. 88. A: τοὺς δὲ ταῦτα (αἱ) ἐκεῖνο μηκέτι συγχωροῖ. Soph. 235. A: τὸν θῆρα μηκέτ' ἀνεῖναι. Crat. 432. D: μηκέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι. Conv. 210. D: μηκέτι τὸ παρ' ἐνὶ ... ἀγαπῶν. Pol. IV. 430. D: εἴπερ μηκέτι ἐπισκαπόμεθα σφαιροσύνην. VI. 508. C. Critia 109. A: ὥστε μηκέτι πορεύεσθαι. Apol. 29. C. Cum imperat. (Pol. V. 471. E: μηκέτι πλείω περὶ αὐτῆς λέγε. Legg. IX. 937. C. XII. 951. D. Theag. 127. C.) et coniunct. Gorg. 486. B: μηκέτι ποτέ με νοουτετήσης ὅστερον. Legg. IV. 723. D: μηκέτ' ... διατριβὴν πλείω ... ποιῶμεθα. IX. 868. A: φυγὼν μηκέτι κατέλθῃ. Theag. 131. Lys. 204. B.

μήκος, τό, *longitudo*, *proceritas*; etiam *amplitudo*. Crat. 415. A: τὸ γὰρ μήκος πρὸς τὸ πολὺ σημαίνει. Critia 118. C. Legg. I. 645. C: μήκος πολὺ λόγων. VI. 782. A. Theaet. 148. B: περὶ τοῦ μήκους καὶ τῆς δυνάμεως. Polit. 283. C.

Pol. IX. 587. D: κατὰ τὸν τοῦ μήκους ἀριθμὸν. Legg. III. 676. A: ἀπὸ χρόνου μήκους. VII. 817. E: μετρητικὴ ... μήκους cet. X. 896. D: μήκους σωμάτων καὶ πλατούς cet. Def. 411. B: ἐλαχίστου μήκους. Phaed. 108. D: τῷ μήκει τοῦ λόγου. Theaet. 147. D: ὅτι μήκει οὐ ἐξυμμετροὶ τῇ ποδιαίᾳ. Soph. 235. D: ἐν μήκει καὶ βάθει καὶ πλατεῖ. Polit. 286. E. Crat. 416. B: μήκει τοῦ οὐ παρῆκται. 427. C. Pol. VIII. 548. D: ἀμήχανον δὲ μήκει ἔργον εἶναι cet. Tim. 51. C: ἐπὶ λόγον μήκει. Men. 84. C: διπλασίαν τὴν γραμμὴν ... μήκει. Prot. 338. B: ὅς ὑμῖν φυλάξει τὸ μέτριον μήκος τῶν λόγων ἑκατέρου. Gorg. 449. B: τὸ ... μήκος τῶν λόγων. Soph. 266. A: κατὰ μήκος (τέμνων). Polit. 286. B: ὡς ἔσχε μήκος πλέον. Tim. 44. E: ὅθεν ... μήκος τὸ σῶμα ἔσχει. Critia 115. D: μήκος (absol.). 116. C: σταδίον ... μήκος (ἔχοντος). Legg. VII. 819. E: μήκος ... πρὸς μήκος ... δυνατόν εἶναι μετρεῖν φύσει. Menex. 243. A: διὰ ... μήκος τοῦ πλοῦ. Soph. 225. B: μήκεσι. Phil. 36. D. Legg. III. 683. A: ἐν χρόνου τινὸς μήκαισιν ἀπλέτοις. V. 747. A: ὅσα ἐν μήκαισιν καὶ ἐν βάθει ποικίλματα. Prot. 356. D: τὰ ... μεγάλα μήκη καὶ πράττειν καὶ λαμβάνειν (sq. τὰ μικρὰ φεύγειν cet.). Phaedr. 267. B: ἀπειρα μήκη. Soph. 225. B. Polit. 284. E: μήκη καὶ βάθη cet. Pol. III. 400. B: μήκη δὲ καὶ βραχύτητας προσῆπτε. Critia 109. D: (διὰ) τὰ μήκη τῶν χρόνων. Legg. VII. 788. E: τὰ γ' ἀνθρώπινα μήκη cet. 819. C: ὅσα ἔχει μήκη καὶ πλάτη καὶ βάθη. XI. 919. A: πανταχόσε μήκη ἔχοντας ὁδῶν (τόπους). *μηκύνω*, *produco*; absol. *fusius disputo*, *multus vel longus sum*. Phaed. 114. D: διὸ ... ἔγωγε καὶ πάλοι μηκύνω τὸν μῦθον. Phaedr. 244. B: μηκύνοιμεν ἂν δῆλα παντὶ λέγοντες. Ax. 368. A: μή ποτε μηκύνω. Phil. 24. E: ἵνα μὴ πάντ' ἐπεξιόντες μηκύνωμεν. 50. D: μηκύνειν τοὺς λόγους. Pol. IV. 437. A: ἵνα μὴ ἀναγκαζώμεθα ... μηκύνειν. Tim. 90. E. Menex. 244. D: μηκύνειν ... εἰ δεῖ; Ep. VII. 329. B. Theaet. 151. B: ταῦτα δὴ σοι ... ἔνεκα τοῦδε ἐμήκυνα. 184. A: μηκυνόμενος (ὁ λόγος). Polit. 282. E: μηκυνθέν τε καὶ σγόν πλατός.

μήλον, τό, *malum* (der Apfel). Legg. VII. 819. B: μήλων τέ τινων διαγομαί cet. VIII. 845. B: ἀπίων δὲ πέρι καὶ μήλων cet. Μῆλα, *pecudes*. Pol. II. 363. C. (Hom.).

μήν part. affirmans, Lat. *vero*, *sane*, *certe* al. Theaet. 193. D: τοῦτο μὲν ἔλεγον ὅτι cet. Polit. 261. D: τὴν γε μὴν τῶν ζώων γένεσιν cet. Parm. 153. A: τότε γε μὴν ἔχεις λέγειν ὅτι cet. Phil. 17. A. Conv. 197. A. Pol. V. 465. B. Legg. I. 640. A. Cum part. ἀλλὰ et ἀλλὰ μὴν — γε (v. I. p. 103.), ἢ μὴν al. Saepius verti potest *etiam* vel *adeo* (c. negat. vern. *auch nicht*). Phaed. 93. A: οὐδὲ μὴν ποιεῖν τι cet. Pol. III. 395. A. Sic praec. cum part. καὶ (ut καὶ μὴν seq. γέ, καὶ μὴν καὶ al. vid. h. v.). — Affir-

matur etiam id quod alteri opponitur, ut Lat. *vero*; hinc est *at*, *tamen* vel *attamen*. Phaedr. 244. B: τόδε μὲν ἄξιον ἐπιμαρτύρασθαι ὅτι cet. 274. A. Soph. 217. D. 255. B. Polit. 258. C: δεῖ γε μὲν ... αὐτὸ εἶναι καὶ σόν. 263. E. 264. A. Pol. I. 332. E: μὴ κάμνουσί γε μὲν ... ἱατρὸς ἄχρηστος. Cum negat. est *neque tamen*. Gorg. 526. A. Sq. part. γέ. Pol. I. 344. D. II. 379. A. Legg. III. 680. C. VIII. 833. A. Antec. μὲν est *tamen*, c. negat. *neque tamen*. Phaedr. 268. E: ἀνάγκη μὲν καὶ ταῦτ' ἐπίστασθαι ... οὐδὲν μὲν κωλύει cet. Phaed. 104. C. Soph. 216. B. 226. E. Phil. 12. D. Phil. 12. D. Pol. IV. 420. B. Legg. II. 663. E. III. 630. C. al. Antec. negat. sequitur ἀλλὰ — μὲν. Soph. 240. B: οὐδαμῶς ἀληθινόν γε, ἀλλ' εἰκὸς μὲν. — οὐ μὲν ἀλλὰ — γε (*verumtamen*. Gorg. 449. C: οὐ μὲν ἀλλὰ πειράσομαί γε ὡς διὰ βραχυτάτων.), ἀλλ' οὐ μὲν (Parm. 149. A. Phil. 14. A.), οὐδὲ μὲν — γε (Parm. 164. A.) al. In interrog. ponitur, ut vern. *aber*. Theaet. 142. A: ποῦ μὲν; Pol. VII. 523. B: ποῖα μὲν ... λέγεις; Alc. I. 119. C: ἀλλὰ πρὸς τίνας μὲν; Hipp. mai. 285. D: ἀλλὰ τί μὲν ἐστίν ᾧ —; Absol. τί μὲν; *quidni?* Polit. 258. B. Alc. I. 126. D. 129. C. al.

μὲν, ὁ, *mensis* (μείς. Crat. 409. C.). Legg. XII. 958. B: ἐπειδὴν ... ὁ τῶν δικασίμων μηνῶν ἐχόμενος γένηται μὲν. Pol. VII. 530. A: μηνὸς πρὸς ἐνιαυτὸν (ξυμμετρίαν). Legg. VI. 760. C: ἐκάστου μηνός. (Id. VIII. 829. B.) 771. D: ξυνόδους ... ποιῶμεθα δύο τοῦ μηνός. VIII. 849. B: μηνὸς τῇ νέᾳ. Phaedr. 276. B: ἐν ογδόῳ μηνί. Pol. V. 461. D. Legg. VI. 767. C: τῷ ἐπιόντι μηνί. Pol. II. 359. C: κατὰ μῆνα. (Id. Legg. VI. 760. C. VIII. 830. D: κατὰ μῆνα ἕκαστον.). Pol. VII. 530. A. Legg. VIII. 849. B: εἰς πάντα τὸν μῆνα. Epin. 990. B. Pol. IX. 588. A: μῆνες καὶ ἐνιαυτοί. Tim. 47. A. Pol. VII. 527. D: μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Legg. VII. 809. D: εἰς μηνῶν περιόδους. X. 899. B. VI. 771. B: ἐπομένην τοῖς μηνί. X. 886. A. Prot. 320. A: πρὶν ἔξ μηνῶν γεγενῆσθαι. Phil. 30. C: ἐνιαυτοῖς τε καὶ ὥρας καὶ μῆνας. Tim. 37. D. Legg. VI. 762. B: κατὰ μῆνας. Epin. 979. A.

μηνιμα, τό, *nox*, *periculum*. Phaedr. 244. D: παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων ποθέν.

μῆνις, ἡ, *ira*. Pol. III. 390. E: ἀπαλλάττεσθαι τῆς μῆνιος (v. μῆνιδος). Legg. IX. 880. E: μήτε τῶν ἄνω δεισας θείων μηνιμ cet. Hipp. mai. 282. A: φοβούμενος δὲ μῆνιν τῶν τετελευτηκότων.

μῆνυσις, ἡ, *delatio*. Legg. XI. 932. D: τιμωρούμενος τῆς μῆνύσεως ἕνεκα.

μηνυτής, ὁ, *nuncius*, *index*, *testis*; etiam *delator*. Polit. 272. D: ἕως ἄν ἡμῖν μηνυτής τις ἱκανὸς φανῇ. Legg. VII. 809. B. IX. 872. C: φόβῳ ... μὴ μηνυτῆς αἰσχροῶν ἔργων

καὶ κακῶν αὐτοῦ γίγνηται. ΠΙ. 680. D: λάβωμέν γε αὐτὸν
 μηνυτήν ὅτι τοιαῦται πολιτεῖαι γίνονται ποτε. IX. 870.
 D: τοὺς ... τοῦτων μηνυτὰς ἀναιρουσί θανάτοις. XI. 917. E.
 μηνύω, *indico*, *significo*; *declaro*; *trado*. Ep. VI. 323.
 A: μηνύω καὶ μαρτυρῶ. Soph. 257. B: ὅτι τῶν ἄλλων τι
 μηνύει τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα τῶν ... ὀνομάτων.
 Crat. 404. C. 412. A: μηνύει ὥς ... ἐπομένης τῆς ψυχῆς.
 413. E. Phil. 50. A. Tim. 55. D. Legg. XII. 962. D. Pol.
 II. 366. B: οὐ ταῦθ' οὕτως ἔχειν μηνύουσι. Ep. VII. 335.
 A. Legg. VIII. 843. B: μηνύετω ... ὁ βουλούμενος τοῖς γε-
 ωμίροισι. Phaedr. 95. C: ταῦτα πάντα μηνύειν ἀθανασίαν
 μὲν μὴ, ὅτι δὲ cet. Crat. 418. B. Phil. 35. C. 53. C. Legg.
 V. 728. D. Crat. 408. C: ὁ πᾶν μηνύων. Legg. V. 730. D:
 μηνύων τὴν τῶν ἄλλων τοῖς ἄρχουσιν ἀδικίαν. X. 888. B.
 Ep. VII. 327. A: μηνύων διὰ λόγων. Crat. 404. C: ὥς τι
 δεινὸν μηνύοντος. Phaedr. 277. C: ὥς ὁ ἔμπροσθεν πᾶς
 μεμήνηκεν ἡμῖν λόγος. Id. Soph. 226. A. Tim. 48. B: νῦν
 γὰρ οὐδεὶς πῶ γενέσιν αὐτῶν μεμήνηκεν. Menex. 239. B:
 ποιηταὶ ... εἰς πάντας μεμνησκασιν. Phil. 19. B: ὥς ὁ
 παρελθὼν λόγος ἐμήνυσεν. 61. B. Tim. 27. B: οὕς ἐμήνυ-
 σεν ἀφανεῖς ὄντας ἢ ... φήμη. Apol. 24. D: μήνυσον αὐ-
 τοῖς τίς ἐστιν. Legg. VII. 799. E: τάχα ... ἴσως ... καὶ
 ἢ διέξοδος αὕτη ... ἱκανῶς ἂν μηνύσεις καὶ τὸ νῦν διαπο-
 ρούμενον. Tim. 37. C: (ὅταν) ὁ ταύτου κύκλος ... αὐτὰ
 μηνύσῃ. Legg. VII. 814. D. XI. 932. D. Phil. 14. B:
 ἂν πῇ ἐλεγχόμενοι μηνύσωσι. Legg. XI. 914. A: ὁ μηνύ-
 σας. Phil. 54. D: τῷ μηνύσαντι τῆς ἡδονῆς περὶ τὸ γένε-
 σιν μὲν, οὐσίαν δὲ μὴδ' ἡντινοῦν αὐτῆς εἶναι. Polit. 264.
 B: ἴσως ... καὶ τοῦτο ... ὁ λόγος αὐτός σοι κάλλιον μηνύ-
 σει. Pol. II. 361. B: εἰάν τι μηνύηται τῶν ἀδικημάτων.
 Critia 108. E: ἀφ' οὗ γεγονὼς ἐμηνύθη πόλεμος (*bellum*
fuisse traditur) τοῖς ... κατοικοῦσι cet. Pol. V. 452. D: ὑπὸ
 τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μηνυθέντος ἀρίστου.

μήποτε, *numquam*. Phaedr. 245. E: μήποτε αὐτίς
 ἔχειν ὅθεν κινηθέντα γενήσεται. Pol. III. 407. C: ὠδύγοντα
 μήποτε λήγειν περὶ τοῦ σώματος. V. 467. B: τὸ μήποτε
 κινδυνεύσαι. Μή ποτε (*ne unquam vel quando*) *scribimus ubi*
μή conjunctionis eminet vel cum indic. futuri (ut Legg. VIII.
838. E. Crit. 44. B.) et praes. in interrog. (Phaedr. 78. D:
μή ποτε μεταβολὴν καὶ ἡντινοῦν ἐνδέχεται;) *vel cum con-*
iunct. iuncta. Phaedr. 260. E: οὔτε μὴ ποθ' (ν. μήποτε)
 ὕστερον γένηται. 262. B: οὐ μὴ ποτε (*verbo ex antecedd.*
intelligendo). Polit. 290. A: ἀλλ' οὐ μὴν ... μὴ ποτε ...
 εὐρωμεν. Conv. 214. A: οὐδὲν μᾶλλον μὴ ποτε μεθυσθῇ.
 Pol. V. 473. D: οὐδὲ αὕτη ἢ πολιτεία μὴ ποτε πρότερον
 φηῇ cet. VI. 499. B. X. 610. A: μὴ ποτε ἀξιῶμεν ... ψυ-
 χὴν ἀπόλλυσθαι. Charm. 168. E.

μήπω, *nondum*. Prot. 311. A: μήπω ... ἐκείσε ἴωμεν.

Phaedr. 242. A: μήπω γε, πρὶν ἂν cet. Soph. 238. A: μήπω μέγ' εἴπης. Polit. 278. A: ἐπὶ τὰ μήπω γιγνασκόμενα. Crat. 438. B. Phil. 35. E. Pol. V. 475. C. Tim. 83. B. al. Parm. 138. D: μήτε πω ἐν ἐκείνῳ εἶναι ... μήτ' cet. μηρός, ὁ, *semur*. Tim. 74. E: τό τε τῶν μηρῶν καὶ κνημῶν cet.

μήστωρ, ὁ, *effector*. Lach. 191. B: μήστωρα φόβοιο (Hom).

μήτε — μήτε, *neque — neque*, ut quavis pagina reperitur; μήτε ... τε (Pol. V. 469. C.); etiam μηδέ tamquam gravius subiicitur (vid. h.).

μήτηρ, ἡ, *mater*. Crat. 404. B: διδούσα ὡς μήτηρ. Pol. III. 414. E: ἡ γῆ ... μήτηρ οὔσα. Menex. 237. E: ἡ ἡμετέρα γῆ τε καὶ μήτηρ. Conv. 179. B: ὄντων αὐτῷ πατρός τε καὶ μηρός. Pol. III. 414. E: ὡς περὶ μηρός καὶ τροφῶς τῆς χώρας. Menex. 237. B: τρεφομένους οὐχ ὑπὸ μητεριάς ... ἀλλ' ὑπὸ μηρός τῆς χώρας. 238. E: μίας μηρός πάντες ἀδελφοὶ φύντες. Pol. II. 378. D: τῇ μητρί. IX. 571. C: μητοὶ ... ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι ... οὐδὲν ὀνει. V. 470. D: τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν. Euth. 2. C: ἔρχεται κατηγορήσων μου ὥσπερ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν. Menex. 337. C. Legg. III. 693. D: εἰσὶ πολιτειῶν οἷον μητέρες δύο τινές. VII. 789. B: τοῖς ἐντός τῶν αὐτῶν μητέρων τρεφομένοις. Phaedr. 233. D: τὰς μητέρας. Menex. 247. C.

μήτι, c. part. γέ et δὴ, *nedum*, h. e. et multo magis et multo minus. Demod. 383. D: οὐδετέρου ἂν δέοι, μήτι γε ἄμφοτέρων. Ep. IV. 321. A: ὑπὸ τῶν παίδων παροξυσμένους, μήτι δὴ ὑπὸ γε τῶν φίλων. Contra μή τι (vern. *in aia*, h. e. *aia*) est ob *aia* vel *sielleicht*, velut Parm. 130. D: ἔθραξέ μή τι ἢ περὶ πάντων ταύτων (vid. μή).

μητίομαι, *mente concipio*. Conv. 178. B. (Parm.).

μήτοι, c. part. γέ, fortior negatio (vern. *doch ja nicht*, *durchaus nicht*). Phil. 67. A: οὐκ οὖν ... καὶ νοὺς ἀπηλλακτο καὶ ἡδονὴ μήτοι τάχαθόν γε αὐτὸ μηδ' ἕτερον αὐτοῖν εἶναι. Pol. I. 352. C: ἡ αὐτοὺς ἐποίει μήτοι καὶ ἀλλήλους γε καὶ ἐφ' οὓς ἦσαν ἅμα ἀδικεῖν. III. 388. B: πολὺ δ' ἐτι τοῦτον μᾶλλον δεησόμεθα μήτοι θεοὺς γε ποιεῖν ὀδυρομένους — εἰ δ' οὖν θεοὺς, μήτοι τὸν γε μέγιστον τῶν θεῶν τολμῆσαι οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι ὥστε cet. (Pol. IV. 438. pro μήτοι τις ... θορυβήσῃ scribe videtur μή τί τις ... θορ., quod in Vat. Θ a pr. m. exstat; sensus enim postulat: *dass nicht aia*).

μήτρα, ἡ, *matrix*. Tim. 91. D: ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μήτραν ... ζῶα κατασπείραντες. B: αἱ ... ἐν ταῖς γυναιξὶν αὐ μῆτραί τε καὶ ὑστέραι λεγόμεναι.

μητραλοΐας, ὁ, *matricida*. Legg. IX. 881. A: μητραλοΐαι. Phaed. 114. A: τοὺς ... πατραλοΐας καὶ μητραλοΐας.

μητρὶς (int. πόλις vel γῆ). Pol. IX. 575. D: τὴν πάλαι φίλῃν μητρίδα τε, Κρήτες γασσι, καὶ πατρίδα.

μητροκτόνος, ὁ, *matricida*. Legg. IX. 869. B.

μητροπόλις, ἡ, *urbs ex qua coloniae deductae* (vern. *Müllerstadt*). Critia 115. C: οἱ περὶ τὴν ἀρχαίαν ἦσαν μητροπολιν.

μητρυνία, ἡ, *puerca*. Menex. 237. B: οὐχ ὑπὸ μητρυνίας ... ἀλλ' ὑπὸ μητρὸς τῆς χώρας. Legg. II. 672. B. XI. 930. B: μὴ μητρυνίαν ἐπαγόμενον.

μητρῶος, ὡα, ῶον, *maternus*. Crit. 114. A: τὴν ... μητρῶαν οἰκῇσιν.

μηχανή, ἡ, *machina, apparatus* (*praec. scenicus*); *artificium, fabrica*. Crat. 415. A: μηχανὴ γὰρ μοι δοκεῖ τοῦ ἄνειν ἐπὶ πολὺ σημεῖον εἶναι. Ib. ἐξ ἀμφοῖν ... τοῦτοιον ξυγκείται, μήκου· τε καὶ τοῦ ἄνειν, τὸ ὄνομα ἡ μηχανή. Phil. 230. B: φαίνεται δεῖν ἄλλης μηχανῆς. Clit. 407. A: ὥσπερ ἐπὶ μηχανῆς τραγικῆς θεός. Soph. 266. B: δαιμονία ... μηχανῇ γεγονότα. Gorg. 459. C: μηχανὴν δὲ τινα πειθούς εὐρηκέναι (δεῖ). Crat. 409. D: ἦν εἰσαγῶ μηχανὴν ἐπὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. 416. A. Legg. XI. 937. E: εἶναι τινα δικῶν μηχανήν. Clit. 408. E: μηδεμίαν τέχνην μηδὲ μηχανήν ... ἐξευρίσκειν. Pol. X. 602. D: καὶ ἄλλαι πολλὰι τοιαῦται μηχαναί. Crat. 425. D: ὥσπερ οἱ τραγωδοποιοὶ ... ἐπὶ τὰς μηχανὰς καταφεύγουσι θεοὺς αἰρόντες. **machinatio, dolus, insidiae*. Legg. VIII. 831. D: πᾶσαν ... τέχνην καὶ μηχανήν ... ὑπομένειν. X. 908. D: σοφιστῶν ... μηχαναί. III. 677. B: ἀπείρους εἶναι τεχνῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς ἀστεσι πρὸς ἀλλήλους μηχανῶν εἰς τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας. Conv. 203. D: αἰετίναν πλέκων μηχανάς. Pol. VIII. 548. A: δόλους τε καὶ μηχανάς. Ep. VII. 347. B: ἐργοῖς ἐλέγξαι πειραῖσθαι τὰς Διονυσίου μηχανάς. **adiumentum; ratio vel via* (vern. *Mittel*); in univ. *modus*; quocirca etiam in eo ponitur quod fieri potest. Phaed. 72. D: τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ cet. (vern. *wie ist es anders möglich als dass cet.*). 86. A: οὐδεμία γὰρ μηχανὴ εἶη (vern. *denn es sei nicht möglich cet.*) Id. Apol. 28. A. Alc. I. 130. B. al. Theaet. 182. D. Parm. 132. D: ἡ ἔστι τις μηχανὴ τὸ ὅμοιον μὴ ὁμοίῳ ὁμοιον εἶναι; Phil. 16. A: εἰ τις τρόπος ἔστι καὶ μηχανὴ τὴν ... τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ... ἀπελθεῖν. 41. D: τίς οὖν μηχανὴ ταῦτ' ὀρθῶς κρίνεσθαι; Conv. 178. E: εἰ ... μηχανὴ τις γένοιτο ὥστε πόλιν γενέσθαι cet. Pol. II. 366. B. Legg. IV. 714. A: οὐκ ἔστι σωτηρίας μηχανή. V. 737. A: τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγὴ (i. e. τῶν τοιοῦτων διαφυγῆς μηχανή). Conv. 208. B: ταυτὴ τῇ μηχανῇ ... θνητὸν ἀθανασίας μετέχει. Legg. IV. 713. E: πάση μηχανῇ (*omni modo*). Id. V. 728. A. 739. C. Ep. VII. 349. A: ἀπάση μηχανῇ. Legg. VI. 752. C: εἴπερ τινὶ τρόπῳ καὶ μηχανῇ γίγνοιτο ὀρθῶς. Alc. II. 148. E: τίνι χρὴ μηχανῇ

τῶν παρόντων κακῶν ἀποτροπὴν εἶρεῖν. Conv. 190. C: δοκῶ μοι ... ἔχειν μηχανήν ὡς ἂν εἶεν τε ἄνθρωποι cet. 191. B: ἄλλην μηχανήν πορίζεται. Pol. III. 415. C: τοῦτον ... τὸν μῦθον ὅπως ἂν πεισθεῖεν, ἔχεις τινὰ μηχανήν; Legg. II. 664. A: τοῦτου ... πέρι πάσαν μηχανήν εὐρίσκειν. VII. 792. A: πάσαν μηχανήν προσφέρων ὅπως cet. Ep. III. 318. B. Legg. VI. 777. C: δύο ... λείπεσθον μόνῳ μηχανά. Apol. 39. A: ἄλλαι μηχαναὶ πολλαὶ εἰσιν ... ὥστε διαφεύγειν θάνατον. Legg. XI. 922. A: πολεμικαῖς μηχαναῖς. XII. 969. C: μηχαναῖς πάσαις κοινωνὸν ποιητέον cet. VI. 779. A: σωτηρίας ... ἔξειν μηχανάς. Cum v. μηχανᾶσθαι vid. h.

μηχάνημα, τό, *artificium, inventum*. Legg. V. 740. E: τὸ παλαιὸν που ὑπάρχει μηχανήμα. III. 677. E: τῷ μηχανήματι.

μηχανοποιός, ὁ, *machinator (machinarum faber)*. Gorg. 512. B: τὸν μηχανοποιόν. C. Ib. μηχανοποιούς.

μηχανῶμαι, *machinor, molior; quaero, id ago ut —; excoquo, reperio; efficio*. Ep. VII. 350. A: μηχανῶμαι δὴ τίνα τοιάνδε σωτηρίαν. Pol. VII. 519. E: ἐν ὅλῃ τῇ πόλει τοῦτο μηχανᾶται ἐγγενέσθαι. Tim. 37. E: τὴν γένεσιν αὐτῶν μηχανᾶται. Legg. V. 731. D: οὐ ... ἀποφυγὴν οὐδεμίαν μηχανᾶται. Ep. VII. 346. A. Tim. 50. E: καθάπερ περὶ τὰ αἰείσματα ... τέχνη μηχανῶνται πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ὑπάρχον. 77. A: βοήθειαν αὐτῷ θεοὶ μηχανῶνται. Ep. III. 318. C: (ὅτι) πᾶν μηχανῶμην ὅπως οὗτοι μὴ δώσουσι δίκην. Legg. XII. 965. E: πῶς τις τοῖτ' ἂν μηχανῶτο; Phaedr. 239. B: τὰ τε ἄλλα μηχανᾶσθαι ὅπως ἂν ἡ πάντ' ἄγνων cet. Pol. IV. 430. A. Tim. 18. E. Legg. VII. 829. B: καὶ τινὰς αἰεὶ παιδιὰς μηχανᾶσθαι. 840. E: δεύτερον νόμον ... μηχανᾶσθαι χρὴ cet. Apol. 39. A. Alc. I. 121. D: ὅπως ὅτι κάλλιστος ἐστὶ μηχανᾶσθαι. Tim. 73. C: πανσπερμίαν παντὶ θνητῷ γένει μηχανῶμενος. Ep. VII. 327. A. Legg. II. 673. E: τοῦ κρατεῖν αὐτῶν (τ. ἡδονῶν) ἔνεκα μηχανῶμένη (πόλις). Ep. VII. 326. D: μηχανῶμένῳ τινι τῶν κρείττονων cet. Pol. V. 460. C: πάσαν μηχανήν μηχανῶμενοι ὅπως cet. Tim. 70. C: ἐπικουρίαν αὐτῇ μηχανῶμενοι. 75. E. Pol. IX. 572. E: ἔρωτ' αὐτῷ μηχανῶμενος ἐμποῖσθαι cet. Prot. 320. E: ἄλλην τιν' αὐτοῖς ἐμχανᾶτο δύναμιν εἰς σωτηρίαν. 321. A: εὐμάριαν ἐμμηχανάτο. Tim. 74. B. Legg. V. 739. C: μεμηχάνηται ... καὶ τὰ φύσει ἴδια κοινὰ ἀμηγρέπη γεγονέναι. X. 904. B: μεμηχάνηται ... τὸ ποῖον τι γιγνόμενον αἰεὶ ποῖαν εἶδαν δεῖ μεταλαμβάνειν οἰκίεσθαι. I. 649. A: οὔτε αὐτοὶ μεμηχανήμεθα (τοιούτον φάρμακον). Tim. 47. A: μεμηχάνηται μὲν ἀριθμὸν, χρόνον δὲ ἔννοιαν. Phil. 30. B: μεμηχανῆσθαι τὴν τῶν καλλίστων ... φύσιν. De virt. 379. A: οἶε ἂν ... οὐκ ἂν πάντα μεμηχανῆσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὥστε

διαγιγνώσκειν αὐτάς; Gorg. 459. D: πειθᾶ ... περὶ αὐτῶν μεμηχανημένος. Legg. III. 679. D: λόγοις ἔργοις τε μεμηχανημένοι πάσας μηχανὰς εἰς τὸ κακουργεῖν τε ἀλλήλους καὶ ἀδικεῖν. Tim. 34. C: τὴν ... ψυχὴν οὐχ ... οὕτως ἐμηχανήσατο καὶ ὁ θεὸς νεωτέραν. 40. C. 45. B: σῶμα ἐμηχανήσατο γίνεσθαι. Legg. X. 904. B. Locr. 99. D: ζῶων θνατῶν γέννησιν ἐμαχανάσατο. Legg. XII. 966. A: πῶς ἂν μηχανησάμεθα. Crat. 408. A: μηχανήσασθαι. Tim. 71. B: πυκνὸν ... μηχανησάμενος. 44. E: θεοῦ μηχανησαμένου πορεῖα cet. Legg. XII. 965. E: ἀμαργέπως μηχανησόμεθα ἐν τῇ πόλει ἐγγεγονέναι τοῦθ' ἡμῖν. Pass. Tim. 54. B: ἐξ ὧν τό τε τοῦ πυρός καὶ τὰ τῶν ἄλλων σώματα μεμηχάνηται. Legg. VII. 803. C: ἀνθρωπον ... θεοῦ τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον. Verb. Gorg. 481. A: μηχανητέον ὅπως ἂν διαφύγῃ. Legg. VII. 798. E: οὐκοῦν ... ἄπασαν μηχανητέον μηχανὴν ὅπως ἂν cet.

μιαίνω, polluo, contaminō. Legg. IX. 868. A: (ὅστις ἂν) ... ἀγοράν τε ... καὶ τὰ ἄλλα ἱερὰ μιαίνῃ. 881. E. Pol. III. 416. E: τὴν ἐκείνου κτήσιν τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτήσει ξυμμιγνύντας μιαίνειν. Tim. 69. D: σεβόμενοι μιαίνειν τὸ θεῖον. Legg. VI. 782. C: οὐδὲ τοὺς τῶν θεῶν βωμοὺς αἵματι μιαίνειν. IX. 871. A: μήτε ἱερὰ ... μιαίνων. Phaedr. 81. B: ἐὰν δέ γε ... μεμιασμένη (ἡ ψυχὴ) καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλαττήται. Legg. IX. 872. E: τοῦ ... κοινοῦ μιανθέντος αἵματος. 873. A: τὸ μιανθέν. Pol. X. 621. C: καὶ τὴν ψυχὴν οὐ μιανθησόμεθα.

μιαιφόνος, ὁ, homicida. Locr. 104. E: τῶν ... μιαιφόνων.

μιαιφονῶ, trucidō. Pol. VIII. 565. E: ὅς ἂν ... μιαιφονῇ. IX. 571. D: μιαιφονεῖν ... ὁτιοῦν.

μιαρός, ὁ, ὄν, impurus. Legg. IV. 716. D: παρὰ ... μισροῦ δῶρα ... δέχεσθαι. Pol. IX. 589. E: εἰ ... τὸ ἐαντοῦ θειότατον ὑπὸ τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ μισρωτάτῳ δουλοῦται. In univ. scelestus, improbus. Pol. VIII. 562. D: κολλάζει αἰτιωμένη ὡς μισρούς τε καὶ ὀλιγαρχικούς. Apol. 23. B: ὡς Σωκράτης τίς ἐστι μισρώτατος καὶ διαφθείρει τοὺς νέους. De lege 319. A. Voc. ὃ μισρὲ est fere vern. du Schelm. Phaedr. 236. E. Theag. 124. E. Charm. 161. B. 174. B.

μίασμα, τό, piaculum, scelus. Pol. V. 470. A: φοβηθῆσόμεθα μὴ τι μίασμα ἢ πρὸς ἱερὸν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν ὀκειῶν φέρειν. Legg. IX. 866. B. Euth. 4. C: ἴσον γὰρ τὸ μίασμα γίγνεται, ἐὰν cet. Legg. IX. 871. B: τὸ μίασμα εἰς αὐτόν ... δέχοιτο.

μίγνυμι et μίσγω, misceo, commisceo; admisceo; compono, coniungo. Legg. III. 691. E: μίγνυσσι τὴν ... σάφρονα δύναμιν τῇ ... αὐθαδεὶ ῥώμῃ. Phil. 63. E: ταύτας μίγνυ. 61. D: ἢ ... ἀκινδυνότερον ἂν μίγνυοιμεν. 59. E: μίγνυνται.

62. D. 25. E: *μιγνύς ταῦτα*. Tim. 35. B: *μιγνύς ... μετὰ τῆς οὐσίας*. 41. D: *μίσγων*. 73. C: *μιγνύς ... ἀλλήλοις*. Phil. 61. D: *πάσαν ἡδονὴν πάσῃ φρονήσει μιγνύντες*. Pol. VIII. 488. A: *τὰ τοιαῦτα μιγνύντες (οἱ γραφεῖς)*. Critia 116. B: *μιγνύντες τοὺς λίθους*. Legg. VI. 759. B: *μιγνύντας πρὸς φιλίαν ἀλλήλοις δῆμον καὶ μὴ δῆμον*. Tim. 41. D: *ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντός ψυχὴν κεραννύς ἔμισγε*. Phaedr. 240. A: *ἀλλὰ τις δαίμων ἔμιξε τοῖς πλείστοις ἐν τῷ παραντίκῃ ἡδονῇ*. Locr. 99. E: *ἂν ἐν τῷ λογικῷ μέρει ἔμιξεν*. Polit. 260. D: *εἰς ταυτόν μίξωμεν (ν. μίξομεν) βασιλικὴν ἐρμηνευτικὴν —*; Pol. III. 406. A: *μίξας γυμναστικὴν ἱατρικῇ*. Prot. 320. D: *ἐκ γῆς καὶ πυρός μίξαντες*. Phil. 64. B: *ὧ μὴ μίξομεν ἀλήθειαν*. Tim. 68. B: *λαμπρόν ... ἐρυθρῷ λευκῷ τε μιγνύμενον*. Prot. 346. D: *οἷς μέλανα μὴ μέμικται*. Phaedr. 246. B. Pol. VIII. 548. C. Phil. 64. E: *μεμίχθαι*. Pol. X. 618. B. Legg. XI. 921. E: *νόμους ... ἐπαίνῳ ... μεμιγμένος*. XII. 951. D: *οὗτος δ' (ὁ σύλλογος) ἔστω νέων καὶ πρεσβυτέρων μεμιγμένος*. III. 691. E: *φύσιν τις ἀνθρωπίνῃ μεμιγμένη θεία τιγὶ δυνάμει*. Phil. 46. C: *πικρῷ γλυκὺ μεμιγμένον*. Tim. 59. D: *τὸ πурὶ μεμιγμένον ὕδωρ*. Phil. 53. B: *μεμιγμένου πολλοῦ λευκοῦ*. Tim. 68. C. Crat. 413. C: *οὐδενὶ μεμιγμένον (νοῦν)*. Tim. 42. A: *ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένον ἔρωτα*. Pol. VIII. 548. C: *μεμιγμένην πολιτείαν ἐκ κακοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ*. Phil. 36. A: *ὥστε πολὺ μεμιγμένον ἔχειν τὸ μὴ σαφές*. Ep. VII. 329. D: *μεμιγμέναι ἀνάγκαις (τῶν τυράννων δεήσεις)*. Tim. 59. E: *τὰ ... πλείστα ὑδάτων εἶδη μεμιγμένα ἀλλήλοις*. Legg. III. 693. A. Phaedr. 251. D: *ἐκ ... ἀμφοτέρων μεμιγμένων*. Pol. IX. 586. B: *ἡδοναῖς ξυνεῖται μεμιγμέναις λύπαις*. Tim. 68. C: *μεμιγμένοις*. Ax. 370. C: *οὐδὲ μεμιγμένας θνητῷ σώματι τὰς ἡδονάς*. Legg. VIII. 837. D: *ὁ ... μιχθεὶς ἐξ ἀμφοῖν τρίτος ἔρως*. Tim. 63. E: *σκληρότης ... ἀνωμαλότητι μιχθεῖσα*. 59. C: *τὸ δ' ἐκ γῆς αὐτῷ μιχθέν cet*. Phil. 61. B: *ἐν τῷ μιχθέντι*. Legg. VIII. 838. C: *ἡ Μακαρέας τινὰς ἀδελφαῖς μιχθέντας (vi med.) λαθραίως*. Phil. 46. C: *λύπας ἡδοναῖς μιχθείσας*. 50. E: *μετὰ τὰς μιχθείσας ἡδονάς*. Pol. VI. 490. B: *ὧ πλησιάσας καὶ μιγεῖς τῷ ὄντι ὄντως*. VIII. 547. A: *ὁμοῦ ... μιγέντος σιδήρου ἀργύρῳ*. Med. *misceor* (vern. *sich vermischen*); etiam *commercium habeo et corpus misceo vel consuesco*. Phaed. 113. C: *οὐδὲ τὸ τούτου ὕδωρ οὐδενὶ μίγνυται*. Soph. 260. B: *εἰ δόξῃ τε καὶ λόγῳ μίγνυται*. Conyn. 203. A: *θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται*. Soph. 256. B: *τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι, τὰ δὲ μὴ*. 260. A: *εἰάν τις ἐκτερον ἐτέρῳ μίγνυσθαι*. Phil. 62. C. Pol. V. 458. D: *ἀτάκτως ... μίγνυσθαι ἀλλήλοις*. IX. 571. D: *μητρὶ ... ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι*. X. 620. D: *πάσας μίξεις μίγνυσθαι*. Polit. 307. C: *οὐτ' ἀλλήλαις μίγνυνμένας ἐφευρίσκομεν cet*. Tim. 48. A: *μικτίον καὶ τὸ τῆς πλανωμένης εἶδος αἰτίας*.

μικρός, ἄ, ὄν, parous; tenuis. Polit. VI. 498. D: εἰς μικρόν (codd. aliq. σμικρόν) γ' ... χρόνον εἰρηκας. 453. D: ἄν ... τις εἰς κολυμβήθραν μικρὰν ἐμπέσῃ. Euthyd. 276. D: πᾶν μικρόν (Heind. σμικρόν) πρὸς με ψιθυρίσας. Plurimis locis codd. inter μικρος et σμικρος fluctuant, permultis Cl. solus μικρ. pro vulgato σμικρ. habet.

μικτός, ἡ, ὄν, mixtus; compositus. Legg. VIII. 837. B: μικτὴ ... ἐκ τούτων γενομένη (φιλία). Tim. 76. B: τὸ ... μικτόν (oppos. εἰλικρινές). Parm. 145. B: ἡ τινος μικτοῦ ἐξ ἀμφοῖν (σχήματος). Phil. 22. D: ἐν τῷ μικτῷ ... βίω. 61. B. 27. D: τὸν μικτόν βίον. Pol. X. 616. C. Phil. 27. B: μικτήν ... οὐσίαν. 25. B: τὸ μικτόν ἐκ τούτων ἀμφοῖν. Pol. VIII. 547. E: μικτούς (ἄνδρας; oppos. ἀπλοῦς).

μίμημα, τό, imitatio; imago expressa, simulacrum (vern. Nachbild et Ausdruck vel Darstellung). Soph. 267. B: εἰδῶτων... μίμημα. Polit. 274. A: τὸ τῆς κηρύσεως ... μίμημα. 300. E: τοῦτο οὐκ ἔστιν ἔτι μίμημα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο. Crat. 423. B: μίμημα φωνῆς (per vocem) ἐκεῖνου ὃ μιμεῖται ... ὃ μιμούμενος. 430. E: ἔστι δέ που καὶ τὸ ὄνομα μίμημα, ὥσπερ τὸ ζωγράφημα. 437. A: ὅτι βάσεως τινός ἐστι καὶ στάσεως μίμημα. Pol. II. 382. B: ἐπεὶ τὸ γὰρ ἐν τοῖς λόγοις μίμημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ἐστὶ παθήματος ... καὶ εἰδῶλον. Tim. 48. E: μίμημα ... παραδείγμα-τος. Soph. 235. E: τὴν τοῦ μιμήματος γένεσιν. Polit. 301. C. Legg. II. 668. B: τῷ τοῦ καλοῦ μιμήματι. Crat. 430. A: μίμημα ... τοῦ πράγματος (τὸ ὄνομα). Legg. IV. 713. B: ἡς μίμημα ἔχουσα ἐστὶν ἥτις τῶν νῦν ἀριστα οἰκεῖται. X. 898. A: μίμημά τι κύκλων. Polit. 288. C: ὅσα ... μιμήματα τελεῖται. 300. C: μιμήματα ... ἐκάστων ... τῆς ἀληθείας. Crat. 430. B: ὧν μιμήματά ἐστιν. Pol. III. 399. D: αὐλοῦ ... μιμήματα. 400. A: ποῖα δ' ὁποίου βίου μιμήματα, λέγειν οὐκ ἔχω. Tim. 50. C: τῶν ὄντων ἀεὶ μιμήματα. Legg. II. 655. D: ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τα περὶ τὰς χορείας. VII. 798. D. Soph. 241. E: εἶτε εἰκόνων εἶτε μιμημάτων. Polit. 297. C. Tim. 40. D. Legg. VII. 798. E. Pol. X. 599. B: ἐπὶ τοῖς μιμήμασι. Legg. II. 655. D. Epin. 975. D: οὐ πάντως εὐσχήμοσι μιμήμασι. Soph. 234. B: μιμήματα καὶ ὁμώνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ. 264. D. Polit. 306. D: ὅποσα μουσικῇ μιμουμένη καὶ ἔτι γραφικῇ μιμήματα παρέχεται. Crat. 430. B. Pol. III. 395. A: ἀρ' οὐ μιμήματα ... τούτω (κωμωδίαν καὶ τραγωδίαν) ἐκάλεῖς; Tim. 51. B. Legg. I. 643. C: τῶν ἀληθινῶν (ὀργάνων) μιμήματα. VII. 815. A: πασῶν πληγῶν μιμήματα ἐπιχειροῦσας μιμεῖσθαι. 816. D. XI. 933. B: κήρυνα μιμήματα ἡπλασμένα.

μίμησις, ἡ, imitatio (h. e. vern. Nachahmung et Darstellung vel Ausdruck). Soph. 265. A: ἡ ... μίμησις ποιήσις τις ἐστὶν, εἰδῶλων μέντοι φαμέν, ἀλλ' οὐκ αὐτῶν ἐκάστων.

267. Α: μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς ... κέκληται πον.
Pol. X. 598. Β: φαντάσματος ἢ ἀληθείας οὕσα μίμησις.
606. D: ἡ ποιητικὴ μίμησις. Legg. VII. 816. Α: μίμησις
τῶν λεγομένων σχήμασι γενομένη. Pol. III. 392. D: διὰ
μιμήσεως γιγνομένη (διηγήσει). 394. Β: ἄνευ μιμήσεως
ἀπλὴ διήγησις γίνεται. Ib. ὅτι τῆς ποιήσεως ... ἡ μὲν διὰ
μιμήσεως ὅλη ἐστίν ... τραγωδία τε καὶ κωμωδία. 396. Ε:
μιμήσεως τε καὶ τῆς ἄλλης διηγήσεως. Legg. II. 668. Β:
μιμήσεως ... ὁρδότης. IV. 706. Β: διὰ μιμήσεως ναυτικῆς.
Pol. X. 606. Β: ἐν μιμήσει ... κωμωδικῇ. Phaedr. 248. Ε:
τῶν περὶ μίμησιν τις ἄλλος (βίος). Gorg. 511. Α: διὰ τὴν
μίμησιν τοῦ δεσποῦ. Crat. 427. Β: πρὸς τὴν μίμησιν τοῦ
δεσποῦ καὶ τῆς στάσεως. Pol. X. 602. Β: εἶναι παιδιάν
τινα καὶ οὐ σπουδὴν τὴν μίμησιν. 604. D: οὐκοῦν τὸ μὲν
πολλὴν μίμησιν καὶ ποικίλην ἔχει, τὸ ἀναγκατικόν —;
Tim. 80. D: διὰ τὴν τῆς θείας ἀρμονίας μίμησιν. Critia
107. Β: μίμησιν ... καὶ ἀπεικασίαν. Pol. III. 395. D: ὅτι
αἱ μιμήσεις ... εἰς ἔθνη τε καὶ φύσιν καθίστανται. Crat.
423. D: περὶ ταύτας μιμήσεις. Legg. IV. 705. C: μιμήσεις
πονηρὰς μιμεῖσθαι τοὺς πολεμίους μὴ ῥαδίως δύνασθαι
τινα πόλιν ἀγαθόν.

μιμητῆς, ὁ, *imitator* (etiam in univ. qui aliquid ex-
primit vel exhibet). Soph. 235. Α: μιμητῆς ὢν τῶν ὄντων.
268. C: μιμητῆς ... ὢν τοῦ σοφοῦ. Pol. X. 597. Ε: μιμη-
τῆς οὗ ἐκεῖνοι δημιουργοί. 599. C: μὴ μιμητῆς μόνον ἱα-
τρικῶν λόγων. 602. Α: ὁ δὲ μιμητῆς πότερον ἐκ τοῦ χρῆ-
σθαι ἐπιστήμην ἔξει ὢν ἂν γράφῃ, εἴτε καλὰ καὶ ὀρθὰ εἴτε
μὴ —; 598. D: ἐντυχὼν γοητί τινι καὶ μιμητῇ. Gorg. 513.
Β: οὐ γὰρ μιμητὴν δεῖ εἶναι, ἀλλ' αὐτοφυσῶς ὁμοιον τού-
τοις. Soph. 235. Α: εἰς γόητα ... καὶ μιμητὴν ἄρα θετέον
αὐτόν τινα. 268. Α: εἰρωνικόν μιμητὴν. Pol. III. 397. D:
τὸν τοῦ ἐπεικοῦς μιμητὴν ἄκρατον. X. 597. Β. 599. D:
εἰδῶλου δημιουργός, ὃν δὴ μιμητὴν ὠρισάμεθα. II. 373. Β:
οἷ τε μιμηταὶ cet. X. 598. Ε: πότερον μιμηταῖς τούτοις
οὗτοι ἐντυχόντες ἐξηπάτηνται. Polit. 303. C: μεγίστους ...
ὄντας μιμητὰς καὶ γόητας. Pol. X. 600. Ε: οὐκοῦν τιθῶ-
μεν ... πάντας τοὺς ποιητικοὺς μιμητὰς εἰδῶλων ἀρετῆς
εἶναι —;

μιμητικός, ἡ, ὄν, *imitandi peritus vel in imitando ver-*
sans; fem. et neutr. *ars quae in imitando versatur*. Pol. III. 395.
Α: σχολῇ ἄρα ... ἔσται μιμητικός. X. 602. Α: ὁ ἐν τῇ
ποιήσει μιμητικός. 605. Α: ὁ ... μιμητικός ποιητής. Soph.
219. Β: ἡ ... μιμητικὴ. 265. Α: μιμητικὴ ... τέχνη. Pol.
X. 595. Α: αὐτῆς (τ. ποιήσεως) ὅση μιμητικὴ. 598. Β:
πόρρῳ πον ἄρα τοῦ ἀληθοῦς ἡ μιμητικὴ ἐστι. 603. Α: ἡ
γραφικὴ καὶ ὅλος ἡ μιμητικὴ. C: ἡ τῆς ποιήσεως μιμητικὴ.
Epin. 975. D. Tim. 19. D: τὸ μιμητικόν ἔθνος. Soph. 235.
D: δύο ... εἶδη τῆς μιμητικῆς. 236. Β. Polit. 299. D:

ξυμπάσης μέρος ὅτι οὖν μιμητικῆς. Pol. X. 602. B: τὸν ... μιμητικὸν μηδὲν εἰδέναι ἄξιον λόγου περὶ ὧν μιμεῖται. 605. B: τὸν μιμητικὸν ποιητὴν. Soph. 236. C: κατὰ τὴν ξύμπασαν μιμητικὴν. Legg. II. 668. A: οὐκοῦν μουσικὴν γε πᾶσάν φαιεν εἰκαστικὴν τε εἶναι καὶ μιμητικὴν; VI. 764. D. Soph. 234. B: τὸ μιμητικὸν (εἶδος). 267. A. Pol. III. 394. E: πότερον μιμητικοὺς ἢ μὴν δεῖ εἶναι τοὺς φύλακας ἢ οὐ. X. 595. B: πρὸς τοὺς τῆς τραγωδίας ποιητὰς καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς μιμητικούς. 602. B.

μιμνήσκομαι, *memoro*. Ax. 368. A: καὶ δέτερων μιμνησκομενος. Perf. aor. 1. et fut. ducuntur ab ionico μναόμαι. Perf. μέμνημαι, *memini*, *recordor*; *memoria teneo*; etiam *memoro vel mentionem facio*; *expono*. Phaedr. 263. D: ἐγὼ γάρ τοι ... οὐ πάνυ μέμνημαι. Parm. 126. B. Pol. I. 350. D. Tim. 21. C: σφόδρα γὰρ οὖν μέμνημαι. Charm. 156. A: μέμνημαι δὲ ἐγώ γε καὶ παῖς ὧν Κριτία τῷδε ξυνοῦντα σε. Prot. 323. E: μέμνησαι οὖν ὅτι —; Gorg. 460. C: μέμνησαι οὖν λέγων ὀλίγω πρότερον ὅτι —; Pol. I. 350. D. Enth. 6. D. Theaet. 163. D: ὅτε μέμνηται μὴ ἐπίστασθαι αὐτὸ τοῦτο ὃ μέμνηται. Soph. 265. B: εἴπερ μεμνήμεθα τὰ κατ' ἀρχὰς λεχθέντα. Parm. 152. A. Pol. V. 480. Tim. 18. D. Legg. I. 633. D: εἰ ... μεμνήμεθα τοὺς ἐμπροσθεν λόγους. X. 896. C. Tim. 23. B: οἱ ... ἐνὰ γῆς κατακλισιὸν μεμνησθε. 17. B. Lys. 222. D: ἡ οὐ μεμνησθε; Lach. 181. A: περὶ οὐ ἕκαστοτε μεμνησθε. Phaedr. 234. B: σὺ οὖν τῶν ... εἰρημίων μεμνησο. Apol. 27. B: ὑμεῖς δὲ ... μεμνησθε μοι μὴ δορυβεῖν. Pol. VII. 518. A: εἰ οὖν γε ἔχοι τις ... μεμνήν (al. μέμνην) ἂν ὅτι cet. Polit. 285. C: ἃ φαιεν αὐτ' εἶναι μεμνώμεθα. Phil. 31. A: μεμνώμεθα δὴ καὶ ταῦτα περὶ ἀμφοῖν. Phaed. 58. D: τὸ μεμνησθαι Σωκράτους. Phil. 11. B. 33. A: ταύτης (v. ταύτην) προθυμοῦ μεμνησθαι. Conv. 223. C. Apol. 33. D. Parm. 137. A: μεμνημένος (*tecum recordans*). Conv. 209. C. Tim. 29. D: μεμνημένον ὥς cet. Pol. X. 620. B: μεμνημένην τῆς τῶν ὀπλων κρίσεως. Polit. 272. A: οὐδὲν μεμνημένοι τῶν πρόσθεν. Tim. 71. D. Legg. III. 699. A. Menex. 246. D: μεμνημένους τῶν ἡμετέρων λόγων. Theaet. 143. A: ἐμεμνήμην. Crat. 396. C. Conv. 178. A: πάντων ... οὕτε πάνυ ἐμέμνητο cet. Gorg. 485. A: ὁ Εὐριπίδου οὐπερ ἐμνήσθη. Legg. III. 688. A. Conv. 212. C: ὅτι ἐμνήσθη αὐτοῦ λέγων ὁ Σωκράτης περὶ τοῦ λόγου. Pol. III. 404. C: οὐδὲ μὴν ἡδυσμάτων ... Ὁμηρος πῶποτε ἐμνήσθη. Phil. 59. E: ἃ καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν. Legg. XI. 921. D: ὅτι τὸ παράπαν ἐμνησθημεν δημιουργῶν. Alc. I. 132. C. Lach. 200. D: ὅταν τι αὐτῷ περὶ τούτου μνησθῶ. Ion. 537. A: ἐὰν μνησθῶ τὰ ἔπη. 532. C: ἐπειδὴν δέ τις περὶ Ὁμήρου μνησθῇ. 536. C. Critia 108. E: μνησθῶμεν. Soph. 250. D: τόδε ... μνησθῆναι δίκαιον ἐπὶ τούτοις. Legg. VI. 781. B: μνησθῆναι περὶ

αὐτοῦ. VIII. 832. D: *μνησθῆναι ... περὶ πάντων τῶν ἀγῶ-
νων τῶν γυμνικῶν.* Ion. 534. D: *οὗτου τις ἂν ἀξιώσεις
μνησθῆναι.* De lege 320. C: *μνησθῆς ... αὐτοῦ τοῦ ὀνό-
ματος.* Critia 108. D: *μνησθέντες ... ἱκανῶς.* Menex. 241.
A: *τοῦτου μνησθήσομαι.* Ax. 367. D. Legg. VI. 783. D:
πάντως ... μεμνησόμεθ' ὅτι ποὺ τὰ νῦν διακελεύει. Pol.
V. 449. D: *οἰόμενοι σέ ποῦ μνησθήσεσθαι παιδοποιίας ...
πέρι.* 471. C: *ἀλλὰ γὰρ μοι δοκεῖς ... οὐδέποτε μνησθή-
σεσθαι ὃ ἐν τῷ πρόσθεν ... εἰρηκας.* Gorg. 495. D: *φέρε δὴ
ὅπως μεμνησόμεθα ταῦτα ὅτι* cet. Polit. 285. C.

*μιμοῦμαι, imitor; exprimo, exhibeo (vern. darstellen);
sequor.* Hipp. min. 370. E: *αὐτὸς τὸν Ὀδυσσεῖα μιμεῖ.* Crat.
423. B: *ὃ μιμεῖται.* 434. B: *ἃ μιμεῖται ἡ γραφικὴ.* Euthyd.
288. B: *τὸν Πρωτέα μιμεισθὸν τὸν Αἰγυπτίον σοφιστήν.*
Soph. 267. B: *ὃ μιμούνται* Pol. III. 398. B: *ὅς ἡμῖν τὴν
τοῦ ἐπαικικοῦ λέξιν μιμοῖτο.* VII. 532. A. Prot. 326. A:
ἵνα ὁ παῖς ζῆλῶν μιμήται. Crat. 427. A: *ὅταν ... τὸ φν-
σῶδες μιμήται.* Tim. 88. D. Euthyd. 288. C: *ἡμεῖς ... τὸν
Μενέλαον μιμώμεθα.* Pol. III. 395. C: *ἐὰν δὲ μιμῶνται.*
Prot. 348. A: *τούς τοιούτους ... μιμεισθαι.* Pol. III. 393. C:
*οὐκοῦν τό γε ὁμοιοῦν ἑαυτὸν ἄλλῳ ἢ κατὰ φωνὴν ἢ κατὰ
σχῆμα μιμεισθῆναι ἔστιν ἐκείνον ὃ ἂν τις ὁμοίῳ;* 395. D: *δύο
μιμήματα ... ἅμα εὖ μιμεισθαι.* Tim. 19. E: *λόγοις εὖ
μιμεισθαι.* Legg. IV. 705. C: *μιμήσεις πονηρὰς μιμεισθαι
τούς πολέμιους (i. q. praeos hostium mores imitari) cet.* VII. 815.
A: *πασῶν πληγῶν μιμήματα ... μιμεισθαι.* Alc. I. 108. B:
ἀλλὰ πειρῶ ἐμὲ μιμεισθαι. Phaedr. 252. D: *ἐκείνον (τὸν
θεόν) τιμῶν τε καὶ μιμούμενος.* Theaet. 148. D: *μιμού-
μενος τὴν περὶ τῶν δυνάμεων ἀπόκρισιν.* Pol. III. 396. C:
*μιμούμενος τὸν ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ ἐμφρόνως πράτ-
τοντα.* Polit. 306. D: *ὅποσα μουσικὴ μιμουμένη καὶ ἐτε
γραφικὴ μιμήματα παρέχεται.* Ep. V. 321. E. Pol. X. 605.
C: *ἡ καὶ ἄλλου τινὸς τῶν τραγωδοποιῶν μιμουμένου τινὰ
τῶν ἡρώων ἐν πένθει ὄντα.* Legg. VII. 814. E: *ἐπὶ τὸ
σεμνὸν μιμουμένην.* Soph. 235. E: *πάντες οἱ μιμούμενοί
τι.* Crat. 423. A: *μιμούμενοι αὐτὴν τὴν φύσιν τοῦ πρά-
γματος.* Pol. VII. 539. B. Legg. II. 669. D: *ὥς ἐν τι μι-
μούμεναι.* VII. 795. E: *μούσης λέξιν μιμουμένων.* Crat.
423. C: *τούς τὰ πρόβατα μιμουμένους.* Pol. III. 394. D.
Polit. 297. C: *τὰς δὲ (πολιτείας) ἐπὶ τὰ αἰσχρὰ μιμουμένας
ταύτην.* Pol. VI. 490. E. Riv. 132. B: *ἐγκλίσεις τινὰς
ἐμμιούντο τοῖν χερσὶν ἐπικλίνοντε.* Crat. 414. B: *οἷον περ
... μεμίμηται τῷ ὀνόματι (ὁ νομοθέτης).* 427. A. Menex.
238. A: *οὐ γὰρ γῇ γυναῖκα μεμίμηται κῆσσι καὶ γεννήσσει,
ἀλλὰ γυνὴ γῆν.* Polit. 293. E: *τὰς δὲ ἄλλας ἐπὶ τὰ αἰ-
σχρὰ μεμιμῆσθαι.* Legg. VII. 812. C: *τὴν τῶν μελῶν μι-
μησιν τὴν εὖ καὶ τὴν κακῶς μεμιμημένην.* Phil. 40. C:
μεμιμημέναι ... τὰς ἀληθεῖς (ἡδονὰς) ἐπὶ τὰ γελοιώτερα.

Polit. 293. E: *μεμιμημένας ταύτην*. Soph. 267. B: τὸ ... σὸν σχῆμα καὶ σὲ γινώσκων ἂν τις μιμήσαιοτο. Pol. III. 388. C: τὸν γε μέγιστον τῶν θεῶν τολμήσει οὕτως ἀνομοίως μιμήσασθαι ὥστε cet. X. 598. A: πότερα πρὸς τὸ ὄν ὡς ἔχει μιμήσασθαι (πεποιήται) —; 604. E. Ax. 370. E: *μιμησάμενος τοὺς ῥήτορας*. Ep. III. 319. E: τὴν παλινοδίαν αὐτοῦ μιμησάμενος. Crat. 423. B: *μιμησαμένου ... τοῦ σώματος ἐκείνο* cet. Pol. III. 395. A: πολλὰ μιμήσεται. VII. 539. C. VIII. 547. D: ὅτι τὰ μὲν μιμήσεται τὴν προτέραν πολιτείαν, τὰ δὲ τὴν ὀλιγαρχίαν. X. 602. B. Tim. 19. D. Polit. 301. A: εἰ μέλλουσι καλῶς τὴν ἀληθινὴν ἐκείνην ... πολιτείαν εἰς δύναμιν μιμήσεσθαι. Pol. X. 601. D: *μιμησομένην (τέχνην)*. Pass. Pol. X. 604. E: οὕτε μιμούμενον εὐπετέες καταμαθεῖν. Crat. 425. D: γράμματα καὶ συλλαβαῖς τὰ πράγματα μιμιμημένα. Legg. II. 668. B: τὸ μιμηθῆν. Pol. X. 599. A: τὸ τε μιμηθῆσόμενον (*rem imitationis exprimentam*) καὶ τὸ εἶδωλον. — Verb. Pol. III. 396. B: ἢ τι ἄλλο τῶν περὶ ταῦτα μιμητέον.

μινυρίζω, *exili voce cantillo; minurio*. Pol. III. 411. A: *μινυρίζων*.

μίξεις, ἢ, *permixtio*; etiam in corporibus ponitur *com-miscendis*. Phil. 47. D: *μίξεις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς*. 49. C: ἢ τῶν ἡδονῶν καὶ λυπῶν *μίξεις*. Soph. 253. B: κατὰ ταῦτὰ (i. q. ὡσαύτως) *μίξεως ἔχειν*. Phil. 26. B: τὴν ... τῆς *μίξεως αἰτίαν* καὶ γενέσεως. 64. D. 46. B: τὰς ἐν τῇ *μίξει κοινωνοῦσας (ἡδονὰς) λέγεις*; Legg. VI. 773. D: ἐν τῇ τῶν παίδων (*ad liberos procreandos*) *μίξει*. Soph. 260. B: *μηδεμίαν εἶναι μίξιν μηδενὶ πρὸς μηδέν*. Phil. 50. C: τὴν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ *μίξιν*. 63. E: *μίξιν καὶ κρασιν*. Pol. V. 458. D: ὑπὲρ ἀνάγκης ... τῆς ἐμφύτου ἄζονται πρὸς τὴν ἀλλήλων *μίξιν*. Legg. VIII. 836. C: πρὸς *μίξιν ἀφροδισίων*. Phil. 46. B: *μίξεις*. D. 47. D: τῶν *μίξεων λύπης τε καὶ ἡδονῆς*. Tim. 68. D: αἷς ἂν ἀφομοιοῦμενα *μίξεις* διασώζοι τὸν εἰκότα μῦθον. Pol. X. 620. D: πάσας *μίξεις μίγνυσθαι*. Tim. 60. A.

μιξοβάρβαρος, ὁ ἢ, *cum barbaris mixtus*. Menex. 245. D: αὐτοὶ Ἕλληγες, οὐ *μιξοβάρβαροι* οἰκοῦμεν.

μιξολυδιστί (adverb. pro substantivo), *lydia harmonia mixta*. Pol. III. 398. E: *μιξολυδιστὶ ... καὶ τοιαῦταί τινες (ἀρμονίαι)*.

μισανθρωπία, ἢ, *odium hominum*. Phaed. 89. D: *μισολογία τε καὶ μισανθρωπία*.

μισάνθρωπος, ὁ ἢ, *qui odium hominum habet*. Phaed. 89. D: ὥσπερ οἱ *μισάνθρωποι* γιγνώμενοι, Legg. VIII. 791. D: ἀνελευθέρους καὶ *μισανθρώπους* ποιοῦσα.

μισγάγκεια, ἢ, *convallis in quam torrentes e montibus deferuntur* (pr. *miscentur*). Phil. 62. D: εἰς τὴν τῆς Ὀμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς *μισγαγκείας* ὑποδοχὴν.

μισγω τ. μίγνυμι.
μισητός, ἡ, ὄν, *odiosus*. Phil. 49. E: μισητὰ δ' ὅποσα ἐρῶμένα.

μισθαρνητικός, ἡ, ὄν, *mercenarius*, fem. *opera mercenaria*. Pol. I. 346. D: ἡ μὲν λατρικὴ ὑγίειαν ποιεῖ, ἡ δὲ μισθαρνητικὴ μισθόν. B: τὴν λατρικὴν μισθαρνητικὴν (καλῆς), ἐὰν ἰώμενός τις μισθαρνῇ; Eadem forma Soph. 222. D. pro μισθαρνητικὸν *repon.* videtur μισθαρνητικόν.

μισθαρνώ, *operam do mercenariam*. Pol. I. 346. B: ἐὰν ἰώμενός τις μισθαρνῇ. Ib. μισθαρνῶν. VI. 493. A: ἕκαστος τῶν μισθαρνούντων ἰδιωτῶν.

μισθοδότης, ὁ, *qui mercedem dat*. Pol. V. 463. B: μισθοδότας τε καὶ τροφῆας.

μισθός, ὁ, *merces; praestium*. Theaet. 187. C: καίτοι οὐκ ἂν εἴη μεμπτός μισθός ὁ τοιοῦτος. Pol. I. 346. D: ἐὰν δὲ μὴ μισθός αὐτῇ προσγίγνηται. Prot. 328. B: ἀξίως τοῦ μισθοῦ ὃν πράττομαι. Pol. I. 346. D: ἡ τοῦ μισθοῦ λήψις. 347. A: ὡς ἐν μισθοῦ μέρει εἰρηκας (τὴν ζημίαν). IX. 575. B: μισθοῦ ἐπικουροῦσιν, ἐὰν πον πόλεμος ᾖ. Legg. I. 650. A: ἄνευ μισθοῦ ζημιώδους. Pol. X. 614. A: ἃ ... ζῶντι τῷ δικαίῳ παρὰ θείων τε καὶ ἀνθρώπων ἀθλὰ τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα γίγνεται. Prot. 311. B: ἀργύριον τελὼν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ. 349. A: πρῶτος τοῦτον μισθὸν ἀξιώσας ἄρνησθαι. Polit. 298. B: χρήματα μισθὸν λαμβάνοντες. Pol. I. 345. E: μισθὸν αἰτούνσιν. II. 363. D: ἡγησάμενοι κάλλιστον ἀρετῆς μισθὸν μέθην αἰώνιον. 371. E: τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες. IV. 420. A: οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες. Apol. 31. B. Hipp. mai. 282. C: ἀργύριον μισθὸν πράξασθαι. Men. 91. B: μισθὸν τοῦτον ταξάμενους τε καὶ πραττομένους. Theaet. 161. E: μετὰ μεγάλων μισθῶν. Pol. II. 357. D. Legg. VIII. 847. B. VII. 804. C: πεπεισμένους μισθοῖς. De lucrī cup. 228. C: μεγάλοις μισθοῖς καὶ δῶροις πείθων. Gorg. 519. C: τοὺς ... μισθοὺς ἀποστεροῦντες. Pol. I. 347. A. II. 367. D: μισθοὺς ... καὶ δόξας. VIII. 568. C: τούτων μισθοὺς λαμβάνουσι. Lach. 186. C.

μισθοῦμαι, *mercede conduco*. Prot. 347. D: πολλοὺ μισθοῦμενοι ἄλλοτριαν φωνὴν τὴν τῶν αὐλῶν. Legg. III. 697. E. Pol. IX. 580. B: μισθωσώμεθα ... κήρυκα. Apol. 20. A: μισθώσασθαι. Pol. VIII. 568. C: καλὰς φωνὰς ... μισθωσάμενοι. Pass. Legg. VII. 800. E: οἱ περὶ τοὺς τελευτήσαντας μισθοῦμενοι. Ib. χοροὺς τινὰς ἐξωθεν μεμισθωμένους ὧδους.

μισθοφορία, ἡ, *stipendium*. Gorg. 515. E: εἰς μισθοφορίαν (sic codd. Vulgo μισθοφορᾶν) πρῶτον καταστήσαντα.

μισθοφόρος, ὁ ἡ, *mercenarius* (praec. miles). Theaet. 165. D: πελταστικός ἀνὴρ μισθοφόρος. Legg. I. 630. B:

τῶν μισθοφόρων εἰσὶ πάμπολλοι *cet.* Ep. VII. 348. A. 350. A: ἐν τοῖς μισθοφόροις. III. 315. E: πρὸς τοὺς μισθοφόρους ... διεβλήθη.

μίσθωσις, ἡ, *conductio*. Soph. 219. D: μισθώσεων. Legg. VI. 759. E.

μισθωτικός, ἡ, ὄν, *mercenarius*; fem. *ars vel opera mercenaria*. Pol. I. 346. A: μισθωτική. C: τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ. B: τὴν μισθωτικὴν.

μισθωτός, ἡ, ὄν, *mercenarius*. Legg. X. 918. B: μισθωτός καὶ πανδοκεύς. Lys. 208. A: μισθωτῷ μᾶλλον ἐπιτρέπουσιν ἢ σοὶ ποιεῖν ὃ τι ἂν βούληται περὶ τοὺς ἱπποὺς —; Pol. I. 347. B: μισθωτοί. II. 371. E. IV. 419: ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται καθῆσθαι. Legg. III. 697. E: ὑπὸ μισθωτῶν καὶ ὀφειῶν ἀνθρώπων. V. 742. A: μισθοὺς μισθωτοῖς ... ἀποτίνειν. Polit. 290. A: μισθωτοὺς καὶ θήτας.

μισοβάρβαρος, ὃ ἡ, *barbarorum odium habens*. Menex. 245. C: τὸ γε τῆς πόλεως ... φύσει μισοβάρβαρον.

μισόδημος, ὃ ἡ, *populi odium habens*. Pol. VIII. 566. C: μισόδημος εἶναι.

μισολογία, ἡ, *sermonum et disputationum odium*. Phaed. 89. D.

μισολόγος, ὃ ἡ, *sermonum odium habens*. Pol. III. 411. D: μισολόγος ... ὃ τοιοῦτος γίγνεται καὶ ἄμουςος. Lach. 188. C. E: ποιεῖ αὐτὸ δοκεῖν εἶναι μισολόγον. Phaed. 89. C: μὴ γενώμεθα ... μισολόγοι.

μισοπονῶ, *laborem fugio*. Pol. VII. 535. D: (ὅταν τις) ἐν πάσι τοῦτοις μισοπονῇ.

μίσος, τό, *odium*. Legg. II. 653. B: ἡδονὴ ... καὶ λύπη καὶ μίσος ἂν ὀρθῶς ἐν ψυχαῖς ἐγγίγνωνται *cet.* Menex. 245. D: ὅθεν καθαρὸν τὸ μίσος ἐντέτεχε τῇ πόλει τῆς ἀλλοτρίας φύσεως. Pol. II. 382. C: ὥστε μὴ ἄξιον εἶναι μίσους. IX. 572. C: μίσει τῆς τοῦ πατρὸς φειδωλίας. Legg. XI. 919. E. Pol. I. 351. D: μίσος ἐμποιεῖν. Legg. III. 691. D: μίσος ἔχειν (*in odia incurtere*) πρὸς τῶν ἐγγύτατα φίλων. XI. 935. A: μίση τε καὶ ἐχθραὶ βαρύνονται γίγνονται. Ep. VII. 337. B. Pol. I. 351. D: μίση καὶ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει.

μισόσοφος, ὃ ἡ, *philosophiae odium habens*. Pol. V. 456. A: φιλόσοφος τε καὶ μισόσοφος;

μισῶ, *odi, aspernor*. Phaed. 89. E: μισεῖ ... πάντας. Legg. VII. 792. A: τὸ δῆλωμα ὧν ἐρεῖ καὶ μισεῖ. Phil. 46. A: ἄς ... μισοῦσι παντελῶς. Pol. II. 382. A. VIII. 568. A. Euth. 7. E. Pol. III. 402. A: μισοὶ ἐτι νέος ὢν. Phaedr. 232. D: τοὺς μὴ ἐθέλοντας μισοῖεν. Pol. VII. 535. E: ἡ ἂν τὸ ... ἐκοναιον ψεύδος μισῇ. Legg. II. 654. C. Euth. 9. D: ὃ ... ἂν πάντας οἱ θεοὶ μισῶσιν. Gorg. 457. B: οὐ τὸν διδάξαντα δεῖ μισεῖν. Conv. 195. B. Pol. I. 351. D:

μισεῖν ποιήσει ἀλλήλους. Legg. II. 653. B. Phaed. 90. D: μισῶν τε καὶ λοιδορῶν τοὺς λόγους. Legg. VI. 777. D: μισῶν ... ὅντως τὸ ἀδικον. Lys. 213. C: (ὅταν) ἡ καὶ μισοῦν φιλή. Legg. VII. 810. A: μηδὲ μισοῦντι. X. 897. A: μισοῦσαν. Pol. III. 417. B: μισοῦντες. Lys. 213. A: μισοῦντα (τὰ παιδιὰ). Theaet. 168. A: μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἀποφανεῖς. Ep. VII. 350. D: μεμισηκῶς τὴν περὶ Σικελίαν πλάνην καὶ αὐτυχίαν. Phil. 44. C: λίαν μεμισηκῶτων τὴν τῆς ἡδονῆς δύναμιν. Legg. IX. 862. D: μισῆσαι ... τὴν ἀδικίαν. X. 907. C: ἐαυτοὺς ... μισῆσαι. Crat. 406. B: ὡς τὸν ἄρστον μισησάσης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικί. Theaet. 168. A: αὐτοὺς ... μισήσουσι. Pol. I. 351. E. II. 382. D: τὸ ... τῷ ὄντι ψεῦδος οὐ μόνον ὑπὸ θεῶν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ἀνθρώπων μισεῖται. Euth. 8. A: ταῖτα ἄρα ... μισεῖται τε ὑπὸ τῶν θεῶν καὶ φιλεῖται. Legg. III. 697. D: μισοῦνται. Lys. 212. C: ἐάν τε καὶ μισῆται. Ib. μισεῖσθαι. 213. A: ὁ μισούμενος. B: τοῦ μισουμένου. Pol. VIII. 567. D: ὑπὸ τούτων μισούμενον. III. 417. B: μισούμενοι.

μνᾶ, ἡ, *mina* (*sexta pars talenti*). Legg. XII. 959. D: μνᾶ ... μέτρον ἂν ἔχοι τῶν ἀναλωμάτων. VI. 754. E: μνᾶς (τίμημα). 762. A: μέχοι μνᾶς. VIII. 844. E: δύο μέρη τῆς μνᾶς (ὀφειλέτω). XI. 934. D. IX. 880. D: μνᾶ (ζημιουσθῶ). VI. 775. A: μνᾶν. VIII. 844. E. Apol. 38. B: μνᾶν ἀργυρίου. Legg. VI. 754. E: δεῖν μνᾶν. XII. 959. D: τρεῖς μναί. Ep. XIII. 361. B. Legg. VI. 754. E: τετάρτων μνῶν. 761. E. Apol. 20. A. Legg. XI. 936. A: ζημιουῖσθαι μναῖς τρισὶν ἱεραῖς τοῦ θεοῦ. XII. 945. A: τρεῖς μνᾶς. 948. B. Alc. I. 119. A: ἑκατὸν μνᾶς τελέσας. Hipp. mai. 282. E.

μνεῖα, ἡ, *memtio, commemoratio*. Prot. 317. E: περὶ ὧν ... μνεῖαν ἐποιοῦ πρὸς ἐμὲ ὑπὲρ τοῦ νεανίσκου. Phaedr. 254. A: μνεῖαν ποιεῖσθαι (*admonere*) τῆς τῶν ἀφροδισίων χάριτος. Menex. 244. A: χορὴ ... καὶ τῶν ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ τελευτησάντων ... μνεῖαν ἔχειν. Etiam est *recordatio*. Legg. VII. 798. A: ὥστε μηδένα ἔχειν μνεῖαν μηδὲ ἀκοῇν τοῦ ποτὲ ἄλλως αὐτὰ σχεῖν ἢ καθάπερ νῦν ἔχει.

μνήμα, τό, *monumentum* (pr. *Denksäule*), etiam, ut Lat. *monumentum, cippus* (tumulo impositus) et in univ. *sepulcrum*. De lucri cup. 229. A: μνήμα τόδ' Ἰσπάρχου. B. Menex. 242. C: ἐν τῷδε τῷ μνήματι τιμηθέντες ὑπὸ τῆς πόλεως πρώτοι ἐτέθησαν. Legg. IX. 872. B: πρὸς τὸ μνήμα τοῦ ἀποθανόντος. XII. 958. E. 959. A: πρὸς τὸ μνήμα ἐκφορά. VIII. 844. A: (δι') ἱερῶν τινῶν ἡ καὶ μνημάτων. XI. 933. B: ἐπὶ μνήμασι γονέων αὐτῶν. Phaed. 81. C: περὶ τὰ μνηματὰ τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη.

μνημεῖον, τό, *monumentum; signum* (quod rem aliquam in memoriam reducit). Theaet. 192. A: ἔχων αὐτοῦ μνημεῖον ἐν τῇ ψυχῇ. 209. C. Conv. 191. A: μνημεῖον εἶναι τοῦ

παλαιοῦ πάθους. Pol. III. 414. A: τάφων τε καὶ τῶν ἄλ-
λων μνημείων μέγιστα γέρα λαγγάνοντα. Theaet. 196. A:
ἃ φάμεν (ἃ ἔφαμεν?) ἐκεῖ μνημεῖα ἐν τῷ ἐκμαγεῖω εἶναι.
Pol. VII. 540. B: μνημεῖα δ' αὐτοῖς καὶ θυσίας τὴν πόλιν
δημοσίᾳ ποιεῖν. X. 599. B: καὶ πειρῶτο ἂν πολλὰ καὶ καλὰ
ἔργα ἑαυτοῦ καταλιπεῖν μνημεῖα. Critia 120. C: μνημεῖα
ἀνετίθεσαν. Res quoque dicitur μνημείον ἔχειν quae me-
moria custoditur. Tim. 26. B: ὡς δὴ τοι ... τὰ παίδων μα-
θήματα θανυαστὸν ἔχει τι μνημείον. Denique (ut Lat. mo-
numentum) in eo ponitur quod de futuro admonet, h. e. nos
admonet ad aliquid vel faciendum vel vitandum. Phaedr. 233.
A: ταῦτα μνημεῖα καταλειφθῆναι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι.

μνήμη, ἡ, memoria; recordatio; etiam mentio. Crat.
437. B: ἡ μνήμη ... μονή ἐστιν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλ' οὐ φορά.
Pol. VI. 490. C: εὐμαθία, μνήμη. Menex. 236. E: ἐργων
... εὐπραχθέντων λόγῳ ... μνήμη καὶ κόσμος τοῖς πράξασι
γίγνεται παρὰ τῶν ἀκούοντων. Ep. VII. 344. A: τὸν μὴ
ἐγγενῇ τοῦ πράγματος οὐτ' ἂν εὐμαθία ποιήσεις ποτε
οὕτε μνήμη. Phaedr. 250. A: αἷς τὸ τῆς μνήμης ἱκανῶς
πάρεστιν. 267. A: μνήμης χάριν. 274. E: μνήμης ... φάρ-
μακον. Phil. 33. D: διὰ μνήμης πᾶν ἐστὶ γεγονός. Pol.
X. 615. C: οὐκ ἄξια μνήμης. Critia 112. E: μνήμης ἂν
μὴ στερηθῶμεν ὧν ... ἤκουσαμεν. Hipp. mai. 302. E: ὡς
ἐγὼ μνήμης ἔχω. Phaedr. 249. C: πρὸς γὰρ ἐκείνοις αἰεὶ
ἐστὶ μνήμη cet. 250. C: ταῦτα ... μνήμη κεχαρίσθω. 253.
A: ἐφαπτόμενοι αὐτοῦ (τοῦ θεοῦ) τῇ μνήμῃ. Phil. 19. D:
ἐν μνήμῃ παρακείμενα. Pol. X. 620. C: μνήμη ... τῶν
προτέρων πόνων. Legg. II. 657. D: τοῖς δυναμένοις ἡμᾶς
... εἰς τὴν νεότητά μνήμη ἐπεγείρειν. VI. 783. C: φυλάξω-
μεν ... τῇ μνήμῃ τὰ ... λεχθέντα. VIII. 848. D: μνήμη
διασεσωσμένων. Tim. 26. B: ἐν μνήμῃ πάλιν λαβεῖν. Epin.
976. B: μνήμη καὶ τριβῇ. Phaedr. 251. D: μνήμην ...
ἔχουσα (memoria tenens) τοῦ καλοῦ. (Id. Theaet. 163. D. Po-
lit. 306. D.) Gorg. 501. A: μνήμην μόνον σωζομένην τοῦ
εὐωδότος γίνεσθαι. Phil. 21. B: νοῦν ... καὶ μνήμην ...
μὴ κεκτημένος. 34. A: σωτηρίαν ... αἰσθήσεως τὴν μνήμην
λέγων ὀρθῶς ἂν τις λέγοι cet. Conv. 208. A: πάλιν καινὴν
ἐμποιούσα ἀντὶ τῆς ἀπιούσης μνήμην. D: ἀθάνατον μνή-
μην ἀρετῆς ... ἔσεσθαι. 209. D: ἃ ἐκείνοις ἀθάνατον κλέος
καὶ μνήμην παρέχεται. Legg. IV. 717. E: μνήμην ἐνδω-
λεχῇ παρεχόμενον. IX. 858. D: τὴν αὐτῶν εἰς μνήμην.
864. B: ταῦτα εἰς μνήμην ... ἐτι μᾶλλον ἀναληπτέον. Alc.
I. 106. E: κατὰ μνήμην τὴν ἐμήν. Legg. X. 896. D: ἐπι-
μέλειαί τε καὶ μνήμαι. 908. C: μνήμαι ... ἰσχυραί. XII.
964. E: παραδιδόναι ... τὰς αἰσθήσεις ταῖς μνήμαις. Phil.
34. C: ἀναμνήσεις καὶ μνήμας πον λέγομεν. Legg. I. 645.
E: μνήμας καὶ δόξας. Epin. 977. C: περὶ ὧν αἰσθήσεις καὶ
μνήμας μόνον εἶη κεκτημένον. *monumentum. Legg. V.

741. C: θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον καταγεγραμμένας.

μνημονεύω, *memini*; *memoria custodio*. Theaet. 144. D: μνημονεύω δὲ οὐ. 197. A. Pol. VIII. 543. B. Prot. 530. C: οὐ καλῶς μνημονεύεις ... ἃ ἔλεγον cet. Gorg. 499. E: εἰ μνημονεύεις. Theaet. 157. C. Pol. V. 480: ἢ οὐ μνημονεύομεν ὅτι —; Legg. I. 649. C: καλῶς μνημονεύετε. Soph. 231. D: μνημονεύειν. Hipp. min. 368. D: ὡς ἐγὼ δοκῶ μνημονεύειν. Pol. VI. 504. A: μὴ ... μνημονεύων ... τὰ λοιπὰ ἂν εἶην δίκαιος μὴ ἀκούειν. VII. 516. C: μνημονεύοντι. Epin. 976. B: μάλα ... πολλὰ καὶ ἀσφαλῶς μνημονεύοντα. Soph. 231. D: ὀρθῶς ἐμνημόνευσας. Pol. VIII. 544. B. Menex. 236. B: ἢ καὶ μνημονεύσαις ἂν ἃ ἔλεγεν ἡ Ἀσπασία; Theaet. 191. D: ὃ τι ἂν βουλευθῶμεν μνημονεύσαι ὧν ἂν ἴδωμεν cet. Ep. II. 314. B. Ax. 366. D: φράσαιμι ἂν σοι ταῦτα ἃ μνημονεύσω. Polit. 295. C: μνημονεύσειν. Pol. IV. 441. D: μνημονευτέον ἄρα ἡμῖν ὅτι cet. E. **memoro*, *narro*; *expono*. Legg. I. 646. A: ἀλλ' ὅτ' ἰέντοι μνημονεύεις. Pol. X. 600. A: ἀλλὰ δὴ τις πόλεμος ἐπὶ Ὀμήρου ὑπ' ἐκείνου ἄρχοντος ... εὐ' πολέμηθεις μνημονεύεται; Legg. IV. 723. C: οὐδ' ὀλίγον διαφέρον ἢ σαφῶς ἢ μὴ σαφῶς αὐτὰ μνημονεύεσθαι.

μνημονικός, ἡ, ὄν, *memoria valens*, *memor*. Locr. 102. E: μναμονικᾶς (ψυχᾶς νόσος) ... λάθα. Pol. VI. 486. D: μνημονικὴν αὐτὴν (τ. ψυχὴν) ζητῶμεν δεῖν εἶναι. Phaedr. 274. E: τοῦτο ... τὸ μάθημα ... σοφωτέρους Αἰγυπτίους καὶ μνημονικωτέρους παρέξει. Neutr. absol. et cum v. τέχνημα est *ars vel artificium memoriae*. Hipp. min. 369. A: πυνὶ γὰρ ἴσως οὐ χρὴ τῷ μνημονικῷ τεχνήματι. Hipp. mai. 285. E: ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐνενόησα ὅτι τὸ μνημονικὸν ἔχαις. Hipp. min. 368. D: καίτοι τὸ γε μνημονικὸν ἐπελαθόμεν σου ... τέχνημα.

μνημονικῶς, ἵτα ut *memoria aliquid bene custodias*. Polit. 257. B: πάννυ μὲν οὖν μνημονικῶς ἐπέπληξάς μοι τὸ περὶ τοὺς λογισμοὺς ἀμάρτημα.

μνήμων, ὁ ἡ, *memor*; etiam *qui bona est memoria*. Pol. VI. 487. A: εἰ μὴ φύσει εἶη μνήμων, εὐμαθὲς cet. Legg. IV. 709. E. 710. C. Men. 71. C: οὐ πάννυ εἰμὶ μνήμων. Epin. 989. C: μνήμων οὐσα. 985. A: ἄτε γένους ὄντα εὐμαθοὺς τε καὶ μνήμονος. Pol. III. 413. C: τὸν ... μνήμονα. VIII. 535. B. Legg. V. 747. B: μνήμονα καὶ ἀγχίνον ἀπεργάζεται. Theaet. 144. A: οἱ ... ἀγχίνοι καὶ μνήμονες. 194. D. Pol. VI. 503. C. Ep. VII. 344. A.

μνησικακῶ, *malorum vel iniuriarum reminiscor*; *iniuriam obliicio*. Legg. IV. 706. A: φράσω γὰρ οὕτι μνησικακεῖν βουλόμενος ὑμῖν. Ep. VII. 336. E: μνησικακούντες.

μνηστεύω, cum v. γάμον *matrimonium contraho*. Legg.

VI. 773. B: τὸν ... τῇ πόλει δεῖ συμφέροντα μνηστεύειν γάμον ἕκαστον.

μνηστήρ, ὁ, *procus*. Alc. I. 112. B: τοῖς μνηστήρσι τοῖς τῆς Πηνελόπης. Ion. 535. B. Riv. 135. A: τοὺς μνηστήρας. Ion. 538. E.

μόγισ, *aegre, vix*. Phaedr. 248. A: μόγισ καθορῶσα τὰ ὄντα. Phaed. 108. B: βία καὶ μόγισ ... οἴχεται ἀγομένη. Theaet. 160. E: τοῦτο ... μόγισ ποτὲ ἐγεννησάμεν. Conv. 213. D: καὶ τῷ χεῖρε μόγισ ἀπέχεται. Pol. I. 346. C: ξυνέφη μόγισ. Legg. I. 644. D: μόγισ ... πῶς ἐφέπομαι. al.

μοῖρα, ἡ, *pars*. Phil. 53. A: ἐν ᾧ χρώματος μηδεμία μοῖρα ἄλλη οὐδενὸς ἂν εἴη. Critia 121. A: ἐπεὶ δ' ἡ τοῦ Θεοῦ μοῖρα ἐξίτηλος ἐγίγνετο ἐν αὐτοῖς *cet*. Polit. 290. C: ἐν ὑπερηστική μοῖρα τινί. Legg. VI. 771. D. Soph. 235. C: διαιρούντες αἰετὴν ... μοῖραν. Pol. VII. 533. E: πρῶτην μοῖραν. Tim. 71. D: τὴν περὶ τὸ ἦπαρ ψυχῆς μοῖραν κατωκισμένην. Charm. 155. D: μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν (*e poet.*). Tim. 35. B: μοῖρας ὅσας προσῆκε διένειμεν. 36. A. Praec. *pars divinitus tributa, h. e. sors, munus; etiam fatum*. Phaed. 113. E: τοὐτούς ... ἡ προσέκρουσα μοῖρα ὀρίπτει εἰς τὸν Τάρταρον. (Id. Menex. 247. C.) Apol. 33. C: παντὶ τρόπῳ ὥπερ τίς ποτε καὶ ἄλλη θεία μοῖρα ἀνθρώπῳ καὶ οὔτιν' προσέταξε πράττειν. Prot. 322. A: ἐπειδὴ ... ὁ ἀνθρώπος θείας μετέσχε μοῖρας. Phaedr. 230. A: θείας τινὸς ... μοῖρας φύσει μετέχον. 248. E: ἀμείνωνος μοῖρας μεταλαμβάνει. Phaed. 58. E: μηδ' εἰς Αἴδου ἰόντα ἄνευ θείας μοῖρας ἵεναι. Legg. X. 903. D: ἵνα τῆς προσηκούσης μοῖρας λαγῇ. Tim. 41. B: οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοῖρας. Epin. 985. A: Θεὸν ... τὸν τέλος ἔχοντα τῆς θείας μοῖρας. Ep. VII. 326. B: ἐκ τινος μοῖρας θείας. Phaedr. 244. C: ὅταν θεία μοῖρα γίγνηται. Id. Legg. I. 642. C. IX. 875. C. Lach. 128. D. Men. 99. E. 100. B. Ion. 534. C. Ep. VII. 337. E: ἀγαθῇ, πρᾶξαι μοῖρα καὶ θεία τινὶ τύχῃ. Legg. IX. 870. E: ὑπὲρ ἄλλου τοιαύτη μοῖρα τελευτήσῃ τὸν τότε βίον. XII. 946. B: τῇ ἀγαθῇ μοῖρα καὶ τύχῃ ἐπιτρέψαντες. Phaedr. 250. D: νῦν δὲ κάλλος μόνον ταύτην ἔσχε μοῖραν ὥστ' ἐκφανέστατον εἶναι καὶ ἐρασμιώτατον. Polit. 271. C: ὅσους μὴ Θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλην μοῖραν ἐκόμισεν. Crat. 398. B: ὡς, ἐπειδὴν τις ἀγαθὸς ὦν τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει. Pol. V. 472. D: τὴν ἐκείνοις μοῖραν ὁμοιοτάτην ἔειν. VI. 493. A: Θεοῦ μοῖραν αὐτὸ σώσσει. X. 620. E: κυροῦντα ἦν λαχὼν εἴλετο μοῖραν. Legg. IX. 873. C: τὴν τῆς εἰμαρμένης βία ἀποστερῶν μοῖραν. XI. 931. E: πρὸς Θεοφιλή μοῖραν κυριώτατα. XII. 959. C: ἐμπιπλάντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν. Epin. 992. B: ὅτε θανάτῳ τις ... τὴν αὐτοῦ μοῖραν ἀναπλήσει. 981. E: δυοῖν δὲ αὐτοῖς μοιρῶν τὴν ἑτέραν χρή δόξῃ μεταδιδόναι σχεδόν. 986. C: ἐν ἀδελφαῖς μοῖραις. — Ponitur, ut Lat. *numerus*, in eo

quod aestimatur vel simpl. numeratur (v. c. in bonis al.). Phil. 54. C: ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοίρᾳ ἐκείνῳ ἐστι (in bonorum numero habetur). Crit. 51. B: ἀγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοίρᾳ. Phil. 54. C: εἰς ἄλλην ... μοίραν θτεῖον. D: εἰς ἄλλην, ἣ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοίραν, αὐτὴν τιθέντες. Legg. XI. 923. B: τὸ ἐνὸς ἐκάστου κατατιθεῖς ἐν μοίραις ἐλάττωσι δικαίως. — In univers. nominis apppositi amplificatio quaedam est. Phil. 60. B: μᾶλλον δὲ μέτοχον εἶναι τῆς τοῦ ἀγαθοῦ μοίρας τὴν φρόνησιν ἢ τὴν ἡδονήν. Ep. VII. 329. B: τῆς φιλοσόφου μοίρας ἀνέγκλητον (ἐμιαυτὸν) παρέσχον. Legg. II. 656. B: ὡς ἐν παιδείᾳ μοίρᾳ (quasi per iocum). Menex. 249. B: ἐν κληρονόμου ... μοίρᾳ καθεστηκυῖα. Phaedr. 255. B: ὅτι ... μοίραν φιλίας οὐδεμίαν παρέχονται (nihil amicitiae praestare) πρὸς τὸν ἐνθρον φίλον. 274. E: τίς ἔχει μοίραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας τοῖς μέλλουσι χοῆσθαι. Tim. 47. C: μεγίστην ξυμβαλλόμενος εἰς αὐτὰ μοίραν. Legg. I. 641. D: ὡς εἰς παιδείας μεγάλην μοίραν τείνουσαν. Epin. 990. D: ὁμοίωσις πρὸς τῶν ἐπιπέδων μοίραν ... διαφανής. — Etiam ponitur in eo quod convenit vel par est, velut ἐν μοίρᾳ, τίς (Legg. VI. 775. C. XII. 958. D.) et κατὰ μοίραν (Locr. 96. A.).

μοιχεία, ἡ, adulterium. Pol. IV. 443. A: μοιχisiai. Legg. VIII. 839. A: μοιχειῶν πασῶν.

μοιχεύτρια, ἡ, adultera. Conv. 191. E: ὅσαι αὖ γυναικες φίλανδροι τε καὶ μοιχεύτριαι.

μοιχεύω, stuprum infero. Eryx. 396. E: εἰ μοιχεύῃς τὰς τῶν πέλας γυναῖκας ἐπ' ἀργυρίῳ. Pol. II. 360. B: τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα.

μοιχός, ὁ, moechus. Conv. 191. D: οἱ πολλοὶ τῶν μοιχῶν.

μόλις, i. q. μόγισ. Euthyd. 282. D: μόλις (sic libri omni.) διὰ μακρῶν λεγόμενον. Ax. 368. B: μόλις πορίζομένους τὰπιτήδεια. Ep. XIII. 362. B. Ceteris locis, ubi libri inter μόγισ et μόλις fluctuant, recte μόγισ repositum videtur.

μολύβδαινα, ἡ, pila plumbea. Ion. 538. C. (Hom.).

μολυβδῖς, ἡ, massa plumbea. Pol. VII. 519. A: ὥσπερ μολυβδίδας.

μολύβδος, ὁ, plumbum. Locr. 99. C.

μολύνομαι, solutor. Pol. VII. 535. E: ἡ αἶν (ψυχὴ) ... ευχερῶς ὥσπερ θηρίον ὕσιον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται.

μομφή, ἡ, reprehensio, accusatio. Ep. VI. 323. B: μομφῆς κατήγορον ἐπιστολήν.

μοναρχία, ἡ, unius imperium. Polit. 291. C. 302. E: μοναρχία ... ἀρίστη πασῶν τῶν ἔξ, ἄνομος δὲ ... βαρυντάτη ξυνοικῆσαι. Polit. 302. D: ἐκ ... τῆς μοναρχίας βασιλικὴν καὶ τυραννικὴν (ποιῶμεν). Ep. V. 321. D. Polit. 291. E:

μοναρχίαν ... προσαγορεύουσιν ὡς δύο παρεχομένην εἶδη δυοῖν ὀνόμασι, τυραννίδι, τὸ δὲ βασιλικῇ. 302. C. Legg. III. 693. D. IV. 711. D.

μοναρχικός, ἡ, ὄν, *regius*. Legg. VI. 756. E: μέσον ἂν ἔχοι μοναρχικῆς καὶ δημοκρατικῆς πολιτείας. Neutr. c. art. *dominatus*. Legg. III. 693. E: ἡ μὲν ... τὸ μοναρχικόν, ἡ δὲ τὸ ἐλεύθερον ἀγαπήσασα μειζόνως ἢ ἔδει μόνον.

μόναρχος, ὁ, *qui solus imperat*. Pol. IX. 575. A: ἄτε αὐτὸς ὢν μόναρχος (ὁ Ἔρως). Polit. 301. C: τὸν ἕνα ... μόναρχον. Ep. III. 317. D: τῶν δὲ ιδιωτῶν καὶ τῶν μονάρχων.

μοναρχῶ, *solus impero*. Polit. 301. B: τὸν μετ' ἐπιστήμης ἢ δούξης κατὰ νόμους μοναρχοῦντα. Pol. IX. 576. B: ὅς ἂν τυραννικώτατος φύσει ὢν μοναρχήσῃ.

μονάς, ἡ, *unitas*. Phaed. 105. C: ὧ ἂν μονάς (ἐγγένηται). 101. E: μονάδος (δεῖν μετασχεῖν) ὃ ἂν μέλλῃ ἐν ἑσσεσθαι. Locr. 96. B: μονάδων οὐσᾶν τεττόρων. Phil. 15. B: μονάδας. 56. D: μονάδας ἀνίσους.

μοναυλία, ἡ, *coelibatus*. Legg. IV. 721. D: ἵνα μὴ δοκῇ τὴν μοναυλίαν οἱ κέρδος καὶ ὀφειλῶν φέρειν.

μοναχῇ, *uno modo*. Legg. IV. 720. E: διχῇ τὴν μίαν ἀποτελῶν δύναμιν, ἡ μοναχῇ cet.

μοναχοῦ, *tantummodo*. Conv. 184. E: μοναχοῦ ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν εἶναι cet. 212. A: ὅτι ἐνταῦθα αὐτῷ μοναχοῦ γενήσεται ... τίπτειν cet.

μονή, ἡ, *mansio*. Crat. 395. A: ἡ ἐν Τροίᾳ μονή τοῦ πλήθους. 437. B: ὅτι μονή ἐστίν ἐν τῇ ψυχῇ, ἀλλ' οὐ φορά (ἡ μνήμη). Def. 415. A: αἰδῖος μονή. Legg. IX. 856. E: περὶ μονῆς ... καὶ ἐξόδου τῆς πατρίδος. VIII. 850. C: διὰ βίου τινα μονήν. XII. 957. D.

μόνιμος, ὁ ἡ, *manens, perseverans; stabilis; etiam statarius*. Conv. 183. E: οὐδὲ μονιμός ἐστιν. 184. B: οὐδὲν γὰρ δοκεῖ τούτων οὔτε βέβαιον οὔτε μόνιμον εἶναι. Tim. 77. C. Legg. II. 663. E: καλὸν ... ἡ ἀλήθεια ... καὶ μόνιμον. V. 736. E: ἐπὶ ταύτης οἶον κρηπίδος μονιμον. Conv. 183. E: ἄτε οὐδὲ μονίμου ἐρῶν πράγματος. Tim. 29. B: τοῦ ... μονίμου καὶ βεβαίου. Pol. VI. 505. E: οὐδὲ πίστις χρῆσασθαι μονίμῳ. Conv. 183. E: ἄτε μονίμῳ συντακείς. Polit. 309. E: μόνιμον (δεσμόν). Crat. 411. C: οὐδὲν αὐτῶν μόνιμον εἶναι οὐδὲ βέβαιον. Pol. VII. 537. D: μόνιμοι ... ἐν μαθήμασι cet. Polit. 302. A: ὅμως ἐναιῖτινες αὐτῶν (τῶν πόλεων) μόνιμοί τ' εἰσὶ cet. Men. 98. A. Legg. VII. 793. D: ἀνευ δὲ ἀλλήλων ἐκάτερα τούτων οὐκ ἔστι μόνιμα. Epin. 981. D: ὅσα πορεύσιμα καὶ ὅσα μόνιμα. Legg. IV. 706. C: ἀντὶ περὶ ὀπλιτῶν μονίμων (*pro — statariis*). Tim. 29. B: μονίμους καὶ ἀμεταπτώτους (τοὺς λόγους). Legg. VII. 797. A: ἡ μόνιμος εἶναι τοὺς τεθέντας (νόμους) ἡ μὴ. Tim. 49. E: ὅση μόνιμα ὡς ὄντα αὐτὰ ἐνδείκνυται φύσις.

μόνιππος, ὁ, *equus singularis* (vern. *Rennpferd*). Legg. VIII. 834. B: μονίπποις ... ἄθλα τιθέντες.

μονογενής, ὁ ἢ, *unigena, unicus*. Tim. 31. B: εἰς ὅδε μονογενὴς οὐρανὸς γεγονώς ἐστι τε καὶ ἔσται. Ad fin. εἰς οὐρανὸς ὅδε, μονογενὴς ὢν. Legg. III. 691. D: διδυμον ὑμῖν φτυεύσας τὴν τῶν βασιλείων γένεσιν ἐκ μονογενοῦς. Critia 113. D: μονογενῇ θυγατέρα.

μονοειδής, ὁ ἢ, *uniusmodi, simplex*. Pol. X. 612. A: εἶτε πολυειδὴς εἶτε μονοειδής (ἢ ἀληθὴς φύσις). Phaed. 78. D: μονοειδὴς ὃν αὐτὸ καθ' αὐτό. Conv. 211. A: αὐτὸ καθ' αὐτὸ μεθ' αὐτοῦ μονοειδὴς αἰεὶ ὄν. Tim. 59. B: μονοειδὴς γένος. Phaed. 83. E: τῆς τοῦ θείου ... καὶ μονοειδοῦς συνοουσίας. 80. B: τῷ ... θεῷ ... καὶ μονοειδεῖ cet. Theaet. 205. D: (ἢ αἰτία) τοῦ μονοειδὴς τι καὶ ἀμέριστον αὐτὸ εἶναι. Conv. 211. E: (εἰ) αὐτὸ τὸ θεῖον καλὸν δύναται μονοειδὴς κατιδεῖν.

μονομαχῶ, *singulari certamine pugno*. Crat. 391. E: ὅς ἐμονομάχει τῷ Ἡφαίστῳ.

μόνον, *solum; tantum*; ut in dict. οὐ μόνον — ἀλλὰ καὶ (etiam absolute οὐ μόνον et μὴ μόνον γε ponuntur, ut ex antecedentt. oratio expleri oporteat. Phaed. 107. B. Legg. VI. 752. A. Men. 71. B. al.). Etiam est Lat. *modo* (vern. *nur*), ut post coniunctt. *εἰ, ἂν* vel *ἐάν* et c. imperat. (velut Phaedr. 262. D: μόνον δῆλωσον ὃ φῆς. Gorg. 494. D: ἀλλ' ἀποκρίνου μόνον. Phaed. 63. E. Soph. 227. C. Pol. IV. 432. C. al. sexc.). Sic etiam c. partic. (quod solvi potest coni. *dummodo* c. *modo* fin.). Legg. VII. 824: μὴ χρώμενον ὁπῶν ἀναθολώσει μόνον. Est quoque ut verti possit *iam*. Ax. 364. C: ὁφθέντος σου μόνον ... ῥαῖσει. Saepius μόνον ponitur ad verbum spectans, ubi etiam adiect. *μόνος*, ad subst. relatum, poni poterat. Phaedr. 253. D: κελεύματι μόνον (codd. nonnulli μόνῳ) καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται. Gorg. 455. D: πότερον περὶ δικαίου μόνον (συμβουλευεῖν οἶοί τε ἐσόμεθα) καὶ ἀδίκου —; Legg. VII. 824: πεζῶν δὴ μόνον θήρευσις ... λοιπῇ (ubi seq. μόνῃ λοιπῇ ... θήρα). Apol. 37. A: μὴ μίαν ἡμέραν μόνον (duo codd. μόνῃν, quod Bekk. receper.) κρίνειν, ἀλλὰ πολλάς. Seq. negatione est Lat. *tantum non*, h. e. *raeue*. Pol. X. 600. D: ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἐταῖροι. Menex. 235. C: τέως δὲ οἶμαι μόνον οὐκ ἐν μακάρων νήσοις οἰκεῖν. Ax. 365. B: μόνον οὐχὶ παιανίζοντας.

μονόξυλος, ὁ ἢ, *solo e ligno factus*. Legg. XII. 956. A: ξύλου δὲ μονόξυλον ὃ τι ἂν ἐθέλῃ τις ἀνατιθέτω.

μόνος, ἡ, *on, solus*. Prot. 316. C: μόνος ... διαλέγεσθαι πρὸς μόνους, ἢ μετ' ἄλλων. 322. A: ζῶν μόνον θεοὺς ἐνόμισε (ὁ ἄνθρωπος). Conv. 222. A: νοῦν ἔχοντας ἐνδον μόνους εἰρήσει τῶν λόγων. Tim. 46. D: τῶν ... ὄντων ᾧ νοῦν μόνῳ κτᾶσθαι προσήκει, λεπτέον ψυχῇ. Sae-

pius est, ut vern. *einzig, eximius* (ad verbum relat. i. q. ad-verb. *eximie, prae ceteris*). Conv. 215. C: *μόνα κατέχεσθαι ποιεῖ καὶ ὅλοι τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους διὰ τὸ θεῖα εἶναι*. De lege 318. B. Cum pron. *αὐτός* et *αὐτοὶ* καθ' *αὐτούς* est vern. *für sich allein*. Tim. 66. E: *αὐτὸ μόνον ἐπεται*. Charm. 156. B: *ὅτι οὐχ οἶόν τε αὐτοὺς μόνους ἐπιχειρεῖν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἰᾶσθαι*. Lys. 211. C: *τί ὕμεις ... αὐτῷ μόνῳ ἐστιᾶσθον* —; Polit. 307. E: *αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς μόνοι τὰ σφέτερόντων πράττοντες*. Pol. X. 604. A: *ὅταν ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς καθ' αὐτὸν γίγνηται*. Tim. 89. D: *ἱκανὸν ἂν γένοιτο αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον ἐργον*. Critia 112. B: *τὸ μάχιμον αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον γένος περὶ τὸ ... ἱερὸν ... κατοικήκει*. Similiter αὐτὸ τοῦτο μόνον, *hoc ipsum tantum* (quod saepenumero etiam valet *nihil aliud nisi hoc*). Gorg. 500. B: *μέχρι ἡδονῆς, αὐτὸ τοῦτο μόνον παρασκευάζουσαι*. Legg. II. 667. B: *τοῦτο αὐτὸ μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι*. XII. 958. D. Cum v. *εἰς* v. I. p. 639. Cum praep. *κατά* nectitur *μόνας, seorsum, separatim*. Legg. IX. 873. D: *τάφους δ' εἶναι τοῖς οὕτω φθαρείσι ... κατὰ μόνας*. XII. 942. A: *μήτ' ἐν παιδιαῖς αὐτὸν ἐφ' ἑαυτοῦ τι κατὰ μόνας θρᾶν*. Alc. I. 114. B. Pluribus locc. libri edd. *μόνον* habent ubi e codd. *μόνος* videtur repon., ut Lys. 212. B: *ἐὰν μόνος* (v. *μόνον*) *ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον φιλή*. Euthyd. 298. B. al.

μονοτροφία, ἡ, pastio solitaria. Polit. 261. D: *μονοτροφίαν* (opp. *κοινήν ἐπιμέλειαν*).

μονῶν, solum relinquo, defero, destituo (etiam c. genit.); *privo* et (ut Lat. *privo*) *libero*. Legg. IV. 710. B: *ὁ καὶ μονούμενον ἔφαμεν τῶν πολλῶν ἀγαθῶν λεγομένων οὐκ ἄξιον εἶναι λόγου*. III. 696. D: *σφροσύνη ... ἐν ψυχῇ τινὶ μεμωμένη*. Menex. 245. D: *ὅμως δ' ... ἐμονωθημεν πάλιν*. Tim. 59. E: *ὅταν πυρὸς ἀποχωρισθὲν αἴρος τε μονωθῇ*. Pol. X. 604. A: *μονωθεῖς ... πολλὰ ... τολμήσει φθιγγασθαι*. Ax. 370. D: *μονωθεῖς ἐκ τῆςδε τῆς εἰρηκτῆς*. Tim. 25. C: *αὐτὴ μονωθεῖσα ἐξ ἀνάγκης*. 46. E: *ὅσαι (αἰτίαι) μονωθεῖσαι φρονήσεως τὸ τυχόν ... ἐξεργάζονται*.

μονωθία, ἡ, cantus singularis (si quis solus cantat vel solus fidibus tibiave canit). Legg. VI. 764. D: *τοὺς περὶ μονωθίαν τε καὶ μιμητικὴν*. 765. A. B: *μονωθίων τε καὶ συναυλίων ἀρχέτω*.

μόνως, tantummodo. Parm. 156. E: *μόνως γὰρ ἂν οὕτως ἀμφοτέρα ποιοῖ*. Tim. 72. D: *τὸ μὲν ἀληθές ... θεοῦ ἐνυμφήσαντος τότε ἂν οὕτω μόνως δισχυρίζομεθα*.

μόνωσις, ἡ, status eius qui solus atque unicus est. Tim. 31. B: *κατὰ τὴν μόνωσιν*.

μόριον, τό, particula, pars. Gorg. 462. E: *τῆς αὐτῆς ἐπιτηδεύσεως μόριον*. Polit. 280. A: *ὅσον ἐπὶ τῇ τῶν ἱματίων ἐργασίᾳ μέγιστον ἔν μύριον*. Conv. 205. C: *ἀπὸ ...*

πάσης τῆς ποιήσεως ἐν μόριον ἀφορισθὲν ... τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι προσαγορεύεται. Pol. VII. 526. D: βραχὺ τι ... γαμμετρίας τε καὶ λογισμῶν μόριον. Legg. III. 696. B: ἀνδρεία που μόριον ἀρετῆς ἐν. IV. 708. B: πόλειώς τι μόριον. VII. 791. C: οὐ σμικρὸν μόριον εὐφυχίας καὶ κακοφυχίας. Euth. 12. C: μόριον γὰρ αἰδῶς δέους. Gorg. 463. D: πολιτικῆς μορίου εἰδῶλου. Phaed. 109. B: ἡμᾶς οἰκεῖν ... ἐν σμικρῷ τινὶ μορίῳ. Parm. 154. D: τῷ ἴσῳ μορίῳ. Polit. 262. B: μὴ σμικρὸν μόριον ἐν πρὸς πολλὰ καὶ μεγάλα ἀφαιρώμεν. Conv. 205. C: οἱ ἔχοντες τοῦτο τὸ μόριον τῆς ποιήσεως. Pol. VII. 526. A: μόριον ... ἔχον ἐν ἑαυτῷ οὐδέν. Legg. VII. 791. C: εἰς ψυχῆς μόριον ἀρετῆς. Parm. 142. E: γίγνεται τὸ ἐλάχιστον ἐκ δυοῖν αὐ μορίοις τὸ μόριον. Prot. 329. C: (πότερον) μόρια ... αὐτῆς ἐστὶν ἡ δικαιοσύνη cet. D: ὥσπερ προσώπου τὰ μόρια μόριά ἐστι. Soph. 257. D. Pol. VII. 525. B: εὐλαβούμενοι μὴ ποτε φανῇ τὸ ἐν μὴ ἐν, ἀλλὰ πολλὰ μόρια. Legg. VI. 760. C: τὰ μόρια τῆς χώρας. Prot. 329. E: τούτων τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων. Parm. 142. D. Tim. 61. E: τῶν ... μορίων σμικρότητα. 64. C: οὐ διαδιδόντων μορίων μορίοις ἄλλων ἄλλοις. Legg. X. 902. D: τῶν μορίων δὲ καὶ σμικρῶν ἀμελοῦντι (Ιατρῷ). Gorg. 464. B: μιᾶς ... οὔσης τῆς τοῦ σώματος θεραπείας δύο μόρια λέγω. Soph. 229. B. Phil. 62. D: τὰ τῶν ἀληθῶν μόρια. Tim. 42. E: πυρὸς καὶ γῆς ... ἀπὸ τοῦ κόσμου δαυνεζόμενοι μόρια. Legg. VI. 760. B: δώδεκα ... ἡμῖν ἡ χώρα πᾶσα ... ἴσα μόρια νενέμῃται.

μορμολύκειον, τό, *terrículum, formído*. Phaed. 77. E: μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον ὥσπερ τὰ μορμολύκεια.

μορμολύττομαι, *terreo*. Gorg. 473. D: μορμολύττει αὐ ... καὶ οὐκ ἐλέγχεις. Crit. 46. C: οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἢ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παιδὰς ἡμᾶς μορμολύττεται, δεσμούς ... ἐπιπέμπουσα cet. Etiam *formído* vel *timeo*. Ax. 364. B: τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον.

μόρος, ὁ, *fors*. Alc. II. 142. D: ὑπὲρ μόρον (Hom.). μορφή, ἡ, *forma, species*. Phaed. 104. D: ἡ ἐναντία ἰδέα ἐκείνη τῇ μορφῇ ἣ ἂν τοῦτο ἀπεργάζηται. Pol. II. 381. C: ἀριστος ὢν ... ἕκαστος αὐτῶν μένει αἰεὶ ἀπλῶς ἐν τῇ αὐτοῦ μορφῇ. Phaedr. 271. A: κατὰ σώματος μορφήν. Phaed. 103. E: (ὁ) ἔχει ... τὴν ἐκείνου μορφήν αἰεὶ ὅτανπερ ᾗ. Phil. 34. D. Tim. 50. B. Epin. 981. A: ὅταν μία ξυνελθούσα σύστασις ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτελῇ μίαν μορφήν. Phil. 12. C: μορφᾶς ... παντοίας εἴληφε καὶ τινα τροπὸν ἀνομοίους ἀλλήλαις. Pol. II. 380. D: ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. 381. B: ταύτῃ μὲν δὴ ἡμισὶ ἂν πολλὰς μορφάς ἴσχοι ὁ θεός. III. 397. C: διὰ τὸ παντοδύνας μορφᾶς τῶν μεταβολῶν ἔχειν. Locr. 104. E: ἐς συῶν ἡ καίρων μορφάς.

μόρφωμα, τό, *forma species*. Gorg. 485. E. (Eurip.).
 μόσχος, ὁ, *vitulus*. Crat. 393. C: οὐ πῶλον κλητέον,
 ἀλλὰ μόσχον. Apol. 20. A: εἰ μὲν σου τῷ νίε πῶλω ἢ μό-
 σχω ἐγενέσθην.

μουσα, ἡ, *musa* (Μούσα et Μούσαι tanquam deae, ut
 Phaedr. 259. B. C. D. al.), h. e. *ars* (præc. musica et poësis;
 etiam *cantus* et *carmen*) et *doctrina* (præc. philosophia), Lat.
humanitas. Crat. 409. D: ἡ τοῦ Εὐθύφρονος μουσα. 428. C.
 Pol. VI. 499. D: ὅταν αὕτη ἡ μουσα (philosophia) πόλεως
 ἐγκρατὴς γένηται. Ion. 533. E: οὕτω ... καὶ ἡ Μούσα ἐν-
 δέους ποιεῖ αὕτη. Conv. 189. B: τῆς ἡμετέρας μούσης ἐπι-
 χώριον. Pol. III. 411. D: (ἐπειδὴν) μὴδὲ κοινωνῇ μούσης
 μῦθῳ. VIII. 548. B: διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς μούσης τῆς
 μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἡμεληκέναι. Legg. II. 670.
 A: τῆς ... χορικῆς μούσης. 671. C: τὸ κατὰ μέρος σιγῆς
 καὶ λογου καὶ πόσεως καὶ μούσης ὑπομένειν. III. 700. D:
 ἀγνώμονες ... περὶ τὸ δίκαιον τῆς μούσης καὶ τὸ νόμιμον.
 IV. 722. D: πάσης μούσης προοίμια. VII. 795. E: μούσης
 λέξιν (*poëticam dictionem*) μιμουμένων. 802. C: καὶ μὴ πα-
 ρατιθεμένης τῆς γλυκείας μούσης. 815. D: τῆς ἀπολέμου
 μούσης. Ion. 536. A: ὁ μὲν τῶν ποιητῶν ἐξ ἄλλης Μού-
 σης, ὁ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξήρτηται. Polit. 309. D: τῇ τῆς βασι-
 λικῆς μουσῇ (*regia arte*). Phil. 67: τῶν ἐν μουσῇ φιλοσόφῳ
 μεμαντευμένων. Legg. II. 655. C: ἐναντία ταυτὲς μουσῇ
 τινί. VII. 790. E: ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμια χορεῖα καὶ
 μοῖσθ χρώμεναι. 802. C: σωφροنى ... μουσῇ καὶ τετα-
 γμένη. Polit. 307. A: ὅλην μουσαν ἐν καιρῷ βραδυτῇ πρὸς-
 χρωμένῃ. Pol. X. 607. A: εἰ δὲ τὴν ἡδυμένῃν μουσαν
 παραδέξει ἐν μέλεσιν ἢ ἐπεσιν. Legg. II. 658. E: σχεδὸν
 ἐκείνην εἶναι μουσαν (i. q. antec. μουσικὴν) καλλίστην ἥτις
 τοὺς βελτίστους καὶ ἱκανῶς πεπαιδευμένους τέρπει. 666. D:
 ποίαν δὲ ἄουσιν (ἡσουσιν?) οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μουσαν;
 667. A: εἰ ... ἔχομεν μουσαν τῆς τῶν χορῶν καλλίῳ cet.
 668. B: τοῖς τὴν καλλίστην ᾠδὴν τε ζητοῦσι καὶ μουσαν.
 VII. 801. C: τῶν περὶ μουσαν νόμων. 813. A: ὁ περὶ τὴν
 μουσαν ἄρχων. VIII. 829. C: ποιήσιν ... καὶ μουσαν ἱκα-
 νῶς κεκτημένοι. D: μὴδὲ τινα τολμᾶν ἄδειν ἀδόκιμον μού-
 σαν. Tim. 47. D: ἡ ... ἁρμονία ... ἑὺμαχος ὑπὸ Μουσῶν
 δέδοται. Legg. IX. 935. E: ποιητῇ ... κωμῳδίας ἢ τινος
 ἰάμβων ἢ (ἢ ἰάμβων ἢ τινος?) μουσῶν μελωδίας. XII. 953.
 A: ὅσα τε μουσῶν ᾠῶν ἔχεται (v. I. p. 874.) θεωρήματα.
 Tim. 47. D: τῷ μετὰ νοῦ προσχρωμένῳ μουσαίς. Legg. III.
 701. A: ὡς ἐπαίοντα ἐν μουσαίς τό τε καλὸν καὶ μῆ. VIII.
 829. D: παρρησίαν ἐν μουσαίς εἶναι μόνους. X. 899. E: ἐν
 τε μουσαίς οὐκ ὀρθῶς ὑμνούμεναι ἅμια καὶ ἐν παντοίοις
 λόγοις. Etiam in eo ponitur quod decet vel convenit. Legg. VI.
 775. B: ὡς ... ἀπαιδεύτον (ὄντα) τῶν περὶ τὰς νυμφικῶν
 μουσῶν νόμων.

μουσεῖον, τό, *museum*. Phaedr. 278. B: εἰς τὸ Νυμφῶν νᾶμά τε καὶ μουσεῖον. 267. C. Poli inventa e v. λόγος composita (ut διπλασιολογία, γνωμολογία et εἰκονολογία) irrisionis gratia μουσεῖα λόγων dicuntur.

μουσικός, ἡ, ὄν, *musicus*, *musicæ peritus*; etiam *artium liberalium* (earumque interiorum, ut poësis et philosophiæ) studio excultus; fem. *musica*, et in univ. *ars vel doctrina* (eaeque interior, ut philosophia). Phaedr. 243. A: ἄτε μουσικός ὢν (Stesichorus lyricus, oppos. Homero epico). 268. E. Soph. 253. B: μουσικός (opp. ἄμουσος). Pol. I. 349. E: μουσικός ἀνὴρ ἀρμοττόμενος λύραν. IX. 591. D: ἐάνπερ μέλλῃ τῇ ἀληθείᾳ μουσικός εἶναι. Lach. 188. D: καὶ κομιδὴ μοι δοκεῖ μουσικός ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἀρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος cet. Gorg. 449. D: οὐκοῦν καὶ ἡ μουσικὴ περὶ τὴν τῶν μελῶν ποιήσιν; Polit. 306. D: ὅποσα μουσικῇ μιμουμένη καὶ ἔτι γραφικῇ μιμήματα παρέχεται. Crat. 423. D: ἅπερ ἡ μουσικὴ μιμεῖται. Conv. 187. C: καὶ ἔστιν αὐτὴ μουσικὴ περὶ (τῶν περὶ?) ἀρμονίαν καὶ ῥυθμῶν ἐρωτικῶν ἐπιστήμη. Pol. II. 376. E: ἔστι ... ἡ μὲν ἐπὶ σωμασί (παιδείᾳ) γυμναστικῇ, ἡ δὲ ἐπὶ ψυχῇ μουσικῇ. VII. 522. A. Phaedr. 248. D: ἀνδρὸς γενησομένου φιλοσόφου ἢ φιλοκάλου ἢ μουσικοῦ τινός. Pol. I. 349. E: μουσικοῦ ἀνδρός. Prot. 340. A: δεῖται ... τῆς σῆς μουσικῆς (iron.). Phaed. 61. A: ὡς φιλοσοφίας ... οὕσης μεγίστης μουσικῆς. Theaet. 206. B: στοιχεῖα ... μουσικῆς. Conv. 187. B: ὑπὸ τῆς μουσικῆς τέχνης. Pol. II. 376. E: μουσικῆς ... τίθης λόγους, ἡ οὐ; III. 398. B: τῆς μουσικῆς τὸ περὶ λόγους τε καὶ μύθους. 411. C: (αὖν) μουσικῆς ... καὶ φιλοσοφίας μὴ ἄπεται. IV. 424. C: εἶδος ... καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν εὐλαβητέον. X. 601. B: γυμνωθέντα ... τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν. Tim. 47. D: ὅσον ... μουσικῆς φωνῆς χρήσιμον. Legg. VIII. 835. A: τοὺς μουσικῆς ἀγῶνας. XII. 955. A: ἀνταγωνιστὴν γυμναστικῆς ἢ μουσικῆς ἢ τινος ἀγῶνος ἐτέρου. Menex. 249. B: ἀγῶνας ... μουσικῆς πάσης. Ion. 530. A. Crat. 423. C: καθάπερ τῇ μουσικῇ μιμούμεθα τὰ πράγματα. Pol. III. 401. D: κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφή. 410. A: τῇ ἀπλῇ ἐκείνῃ μουσικῇ χρώμενοι, ἣν δὴ ἔφαμεν σωφροσύνην ἐντίκτειν. 412. A: τὸν κάλλιστ' ... μουσικῇ γυμναστικὴν κεραννύντα. Tim. 88. C: μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ προσχρώμενον. Legg. VI. 764. E: (ἐν) τῇ τάξει τῇ ἀπάσῃ γιγνομένη μουσικῇ. Crit. 50. D: ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν (σε). Charm. 170. C: τὸ δ' ἀρμονικὸν μουσικῇ (γιγνώσκει). Menex. 239. B: ποιηταὶ τε αὐτῶν ἤδη ἱκανῶς τὴν ἀρετὴν ἐν μουσικῇ ὑμνήσαντες cet. Crat. 424. A: ὥσπερ ... τὸν μὲν μουσικὸν ἔφησθα, τὸν δὲ γραφικόν. Pol. I. 349. E. Legg. II. 658. A: μήτε μουσικόν (ἀγῶνα). Prot. 316. E: μουσικὴν ... πρόσχημα ἐποίησας. 318. E: μουσικὴν διδασκοντες. Phaedr.

259. D: τὴν ἐκείνων μουσικὴν ἀγγέλλουσιν. Phaed. 60. E: μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζου. 61. A: ταύτην τὴν δηριώδη μουσικὴν (poësin) ποιεῖν. Polit. 268. B: τὴν τῆς αὐτοῦ ποιίμνης ἄριστα μεταχειριζόμενος μουσικὴν. Crat. 405. D: οἱ κομῶσι περὶ μουσικὴν καὶ ἀστρονομίαν. 406. A: τὰς ... Μούσας τε καὶ ὅλως τὴν μουσικὴν ἀπὸ τοῦ μῶσθαι ... καὶ τῆς ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασεν. Conv. 196. E: ὅτι ποιητῆς ὁ Ἔρως ἀγαθὸς ἐν κεφαλαίῳ πάσαν ποιήσιν τὴν κατὰ μουσικὴν. 205. C: τὸ περὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὰ μέτρα (μέροισιν τῆς ποιήσεως). Legg. II. 658. E: δεῖν τὴν μουσικὴν ἡδονὴν κρίνεσθαι. 668. A: οὐκ οὖν μουσικὴν γε πᾶσαν φαιμεν εἰκαστικὴν τε εἶναι καὶ μιμητικὴν; 673. A: τὰ ... τῆς φωνῆς μέχρι τῆς ψυχῆς πρὸς ἀρετῆς παιδείαν ... ὠνομάσαμεν μουσικὴν. Phaedr. 237. A: διὰ γένος μουσικὸν τὸ Λιγύων. Phaed. 105. D: ὁ ἂν μουσικὸν μὴ δέχεται. Pol. I. 335. C: ἄρ' οὖν τῇ μουσικῇ οἱ μουσικοὶ ἀμύσους δύνανται ποιεῖν; Legg. VIII. 829. D: ἐὰν καὶ μὴ μουσικὰ παύκη (τὰ ποιήματα). Ax. 371. D: μουσικὰ ἀκούσματα. Legg. VII. 802. B: ποιητικὸς ἅμα καὶ μουσικὸς ἄνδρας παραλαβόντας. VIII. 828. C: ἀγῶνας μουσικούς. Locr. 101. B: ἃ ... τεταγμένα (φωνα) ποτὶ λόγως μουσικῶς ἐμμελῆς. Pol. III. 403. C: δεῖ ... τελευτᾶν τὰ μουσικὰ εἰς τὰ τοῦ καλοῦ ἐρωτικά. X. 620. A: κύκνον ... καὶ ἄλλα ζῶα μουσικὰ ὡσαύτως. Alc. I. 108. E: ὅτι μουσικώτερον. Pol. III. 412. A: τοῦτον ὀρθότατ' ἂν φαίμεν εἶναι τελείως μουσικώτατον καὶ εὐαρμωστότατον, πολὺ μᾶλλον ἢ τὸν τας χορδὰς ἀλλήλαις ξυνιστάντα. Etiam est *conveniens, commodus*. Legg. V. 729. A: ἡ ... τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία ... πάντων μουσικωτάτη τε καὶ ἀρίστη.

μουσικῶς, *musice vel musico modo*. Alc. I. 108. D: μουσικῶς μοι δοκεῖ (int. γίνεσθαι). Etiam *ita ut concinat*. Prot. 333. A: οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἀμφοτέροι οὐ πᾶν μουσικῶς λέγονται· οὐ γὰρ συναδουσι οὐδὲ συναρμώτουσιν ἀλλήλοις. Et in univ. *decenter*. (Pol. III. 403. A: ὁ δὲ ὀρθὸς ἔρως πέφυκε κοσμίον τε καὶ καλοῦ σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς ἔραν) et *convenienter, commode*. Legg. VII. 816. C: ὡς ὀρθῶς ἅμα καὶ μουσικῶς ὠνόμασεν.

μοχθηρία, ἡ, *improbitas, perversitas; prava affectio vel conditio*. Gorg. 505. A: μετὰ μοχθηρίας σώματος ζῆν. Phaed. 82. C: ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες. Pol. X. 609. E: ὅτι οὐδ' ὑπὸ τῆς τῶν σίτων μοχθηρίας ... οἴομεθα δεῖν σῶμα ἀπόλλυσθαι. Legg. II. 655. C: οὐδ' ὡς αὐτὸς ... χαίρει τοῖς τῆς μοχθηρίας σχήμασιν. V. 734. D: τοῦ τῆς μοχθηρίας ἐχομένου βίου. IX. 853. B. Phaed. 93. C: ἡ δὲ (ψυχὴ) ἀνοίαν τε καὶ μοχθηρίαν (ἔχειν λέγεται). Polit. 302. A: διὰ τὴν τῶν κυβερνητῶν καὶ ναυτῶν μοχθηρίαν. Legg. II. 656. B: (ὅταν τις) ψέγη ... αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν. Apol. 39. B:

οὔτοι δ' ὑπὸ τῆς ἀληθείας ὠφληκότες (*convicti et condemnati*)
μοχθηρίαν καὶ ἀδικίαν.

μοχθηρός, ὁ, ὄν, *pr. miser* (Phaedr. 268. E: ὦ μο-
χθηρέ, μελαγχολᾷς); *pravus; improbus*, in univ. *malus*. Men.
92. D: παρ' οὗς ἂν Μένων ἀφικόμενος μοχθηρὸς γένοιτο.
Gorg. 504. A: μοχθηρά (οἰκία). 486. B: κατηγόρου τυχῶν
πάνυ φαύλου καὶ μοχθηροῦ. Crit. 47. E: μετὰ μοχθηροῦ
καὶ διεσθαρμένου σώματος. Gorg. 511. A: μοχθηρῶ ὄντι
τὴν ψυχὴν. 512. B: τῷ μοχθηρῷ ἀνδράπω. Apol. 25. E:
ἐὰν τινα μοχθηρὸν ποιῶσω τῶν ξυνόντων. Ep. VII. 330. C:
δίαιταν διαιτωμένῳ μοχθηρὰν πρὸς υἱέειαν. Pol. X. 609.
B: ὧ ἔστι μὲν τι κακόν, ὃ ποιεῖ αὐτὸ μοχθηρὸν. Alc. I.
111. E: ὅτι μοχθηροὶ εἰσι τούτων διδάσκαλοι. Eryx. 398.
D: (εἵπερ) τοῖς ... φαύλοις μοχθηρά (τὰ πράγματα τυγ-
χάνει ὄντα). Polit. 308. C: ἐν μοχθηρῶν καὶ χρηστῶν τινων.
Alc. II. 142. B. Pol. X. 605. B: μοχθηροὺς ἐγκρατεῖς ποιῶν.
Legg. X. 886. A: φοβοῦμαι γε ... τοὺς μοχθηροὺς ... μὴ
πῶς cet. Riv. 137. C: γινώσκει τοὺς χρηστοὺς τε καὶ τοὺς
μοχθηροὺς. E. Polit. 308. C: τὰ ... μοχθηρά ... ἀποβάλ-
λει. Eryx. 397. A: (εἵπερ) βούλεται ... μοχθηρά. 405. E:
ἐν μοχθηροτέρᾳ ἔξει εἰσὶ τῶν μὴδὲν ... τοιαῦτα πεπονθό-
των. Gorg. 488. C: κρείττω μὲν εἶναι, μοχθηρότερον δέ.
Legg. II. 663. D: αἰσχίῳ καὶ μοχθηρότερον (βίον). Hipp.
min. 374. C: μοχθηροτέραν (φωνήν) ... τὴν ἀκουσίως (ἀπα-
δουσαν). Men. 91. E: μοχθηροτέρους ἀποπέμπων ἢ παρε-
λάμβανε. Eryx. 406. Men. 91. E: μοχθηρότερα ἀποδιδόν-
τες ἢ παρέλαβον τὰ ἱμάτιά τε καὶ ὑποδήματα. Pol. IX.
589. D: τῷ μοχθηροτάτῳ. 577. D: σμικρὸν δὲ καὶ τὸ μο-
χθηρότατον ... δεσπόζειν. Ep. II. 311. D: αἱ ... μοχθηρό-
ταται (ψυχαί).

μοχθηρῶς, *prave, male*. Gorg. 504. E: σώματι ...
μοχθηρῶς διακειμένῳ. 505. A: ζῆν μοχθηρῶς. Pol. I. 343.
E: τὰ γε οἰκεία δι' ἀμέλειαν μοχθηροτέρως ἔχειν. Eryx.
406: μοχθηρότατα διακείμενοι.

μυελός, ὁ, *medulla*. Tim. 73. B: αὐτὸς ... ὁ μυελός.
Def. 411. C: ὅσοι μὲν μυελὸς ὑπὸ θερμοῦ παγίς. Tim. 73.
B: ἡ τοῦ μυελοῦ γένεσις. 84. C: ἡ τοῦ μυελοῦ φύσις. 75.
A: ἐν μυελῷ. 73. C: τὸν μυελὸν ἐξ αὐτῶν ἀπειργάσατο.
74. A: περὶ τὸν διανγένιον ... καὶ νωτιαίον μυελόν. 77. D:
τὸν γόνιμον μεταξὺ λαβόντες μυελόν. 91. A: εἰς τὸν ἐκ
τῆς κεφαλῆς κατὰ τὸν αὐχένα καὶ διὰ τῆς ῥάχεως μυελόν
ἐμπιπηνγοτα. Locr. 100. B: ὅστέα ... μυελῶν περιφράγματα.

μυθικός, ὁ, ὄν, *mythicus*. Phaedr. 265. C: μυθικὸν
τινα ὕμνον.

μυθολόγημα, τό, *fabula*. Legg. II. 663. E: τὸ ...
τοῦ Σιδωνίου μυθολόγημα. Phaedr. 229. C: σὺ τοῦτο τὸ
μυθολόγημα πείθει ἀληθεῖς εἶναι;

μυθολογία, ἡ, *fabularum narratio*; etiam *ratio in qua*

de diis exponitur (vern. *Götterlehre*). Critia 110. A: μυθολογία ... ἀναζητήσεις τε τῶν παλαιῶν. Polit. 304. C: διὰ μυθολογίας, ἀλλὰ μὴ διὰ διδαχῆς; Pol. III. 394. B: ὅτι τῆς ποιήσεώς τε καὶ μυθολογίας ἡ μὲν διὰ μιμήσεως ὅλη ἐστὶν cet. Legg. III. 680. D. Phaedr. 243. A: τοῖς ἀμαρτάνουσι περὶ μυθολογίαν. Hipp. mai. 298. A: οἱ λόγοι καὶ αἱ μυθολογίαι. Pol. II. 382. D: ἐν αἷς νῦν δὴ ἐλέγομεν ταῖς μυθολογίαις (v. ἐλ. μυθ.). **colloquium* s. *sermo*. Legg. VI. 752. A: κατὰ τὴν παροῦσαν ἡμῖν τὰ νῦν μυθολογίαν.

μυθολογικός, ἡ, ὄν, *fabularum fingendarum peritus*. Phaedr. 61. B: (ὅτι) αὐτὸς οὐκ ἦν μυθολογικός.

μυθολόγος, ὁ, *fabularum narrator*. Pol. III. 398. B: αὐτοὶ δ' ἂν αὐστηροτέρῳ ... ποιητῇ χορῶμεθα καὶ μυθολόγῳ. 392. D: ὅσα ὑπὸ μυθολόγων ἢ ποιητῶν λέγεται. Legg. XII. 941. B. II. 664. D: τοὺς ... μυθολόγους.

μυθολογῶ, *fabulas narro vel fingo; in fabulam transfero, et in univ. fingo et narro; etiam expono vel dissero*. Pol. VI. 501. E: ἦν (πολιτεῖαν) μυθολογοῦμεν λόγῳ. Legg. III. 682. E: ταῦτά γε ... πάνθ' ὑμεῖς ... ἀντεῦθεν μυθολογεῖτε. Pol. II. 359. D: ἃ μυθολογοῦσι. Gorg. 493. D: ἂν καὶ πολλὰ τοιαῦτα μυθολογῶ. Phaedr. 61. E: διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ. Pol. II. 379. A: ἐν οἷς δεῖ μυθολογεῖν τοὺς ποιητάς. 392. B: ᾄδειν τε καὶ μυθολογεῖν. Tim. 22. A. Gorg. 493. A: μυθολογῶν κομψὸς ἀνὴρ. Phaedr. 276. E: δικαιοσύνης τε καὶ ἄλλων ὧν λέγεις περὶ μυθολογοῦντα. Pol. II. 380. C: μήτε ἐν μέτρῳ μήτε ἄνευ μέτρου μυθολογοῦντα. 376. D: ὥσπερ ἐν μύθῳ μυθολογοῦντές τε καὶ σχολὴν ἄγοντες. III. 415. A. Hipp. mai. 286. A: (ὅτι) χροῶνται (σοι), ὥσπερ ταῖς προεβύτισιν οἱ παῖδες, πρὸς τὸ ἡδέως μυθολογεῖν. Pol. IX. 588. C: οἷαι μυθολογοῦνται παλαιὰ γενέσθαι φύσεις. III. 378. E: ὅτι κἀλλιστα μεμυθολογημένα. II. 378. C: πολλοῦ γε δεῖ γιγαντομαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλιτέον.

μυθοποιός, ὁ, *fabularum factor*. Pol. II. 377. B: ἐπιστατήτεον τοῖς μυθοποιοῖς.

μῦθος, ὁ, *oratio ficta* (pr. *sententiam vel cogitationem aliquam similitudine exprimens*), *fabula, narratio*; etiam in univ. *oratio, sermo, disputatio, effatum*. Gorg. 527. A: τάχα δ' οὐν ταῦτα μῦθος σοι δοκεῖ λέγεσθαι. Theaet. 156. C: τί δὴ οὐν ἡμῖν βούλεται οὗτος ὁ μῦθος ... πρὸς τὰ πρότερα; 164. D: καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος καὶ ὁ σὸς ἄμα. (Cf. Phil. 14. A. Pol. X. 621. B. Legg. I. 645. B.). Legg. IV. 712. A: ταῦτα ... καθάπερ ἐν μῦθῳ τις λεχθεὶς κεχρησμένῳ. 719. B: παλαιὸς μῦθος. VI. 771. C: κατὰ σχολὴν οὐκ ἂν πολὺς ἐπιδείξειε μῦθος. 773. B: κατὰ παντός ἐς ἔστω μῦθος γάμου. VII. 812. A: οὗτός μοι μῦθος ... οὕτω τελευτᾷ cet. IX. 872. D: ὁ ... μῦθος ἢ λόγος cet. Epin. 975. A: ὡς ὁ μῦθος ἐστι. Ep. XII. 359. D:

ὡς ὁ παραδοσμένος μῦθος δηλοῖ. Phaedr. 237. A: ἔνμμοι λάβεσθε τοῦ μύθου. Theaet. 164. E: εἴπερ γε ὁ πατήρ τοῦ ἑτέρου μύθου ἔζη. Pol. III. 415. A: ἄκουε καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ μύθου. Tim. 22. C: τοῦτο μύθου μὲν σχῆμα ἔχον λέγεται, τὸ δ' ἄληθές ἐστι cet. Legg. III. 683. D: ὡς γε λέγεται τὸ τοῦ μύθου. Polit. 268. E: τῷ μύθῳ μου πάννυ πρόσχε τὸν νοῦν, καθάπερ οἱ παῖδες. Tim. 26. C: ὡς ἐν μύθῳ. (Id. Legg. VIII. 841. C.) 69. B: κεφαλὴν ... τῷ μύθῳ πειρώμεθα ... ἐπιθεῖναι. Legg. XI. 927. D: ὁ ... πεισθεὶς τῷ πρὸ τοῦ νόμου μύθῳ. XII. 944. A: μύθῳ ... προσχρώμενοι ἂν εἴπωμεν. Prot. 320. C: πότερον ὑμῖν ... μύθον λέγων ἐπιδείξω, ἢ λόγῳ διεξιθῶν; 324. D: τούτου ... πέρι ... οὐκέτι μῦθόν σοι ἔρω, ἀλλὰ λόγον. Gorg. 523. A: ὃν σὺ μὲν ἡγήσαι μύθον ... ἐγὼ δὲ λόγον. Phaed. 60. C: μύθον ἂν συνθεῖναι (Αἴσωνον). Soph. 242. C: μύθον ... διηγεῖσθαι. Tim. 26. E: μὴ πλασθέντα μύθον, ἀλλ' ἀληθινὸν λόγον. 29. D: τὸν εἰκότα μύθον ἀποδεχομένους. Id. 68. D. Legg. I. 636. C: τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μύθον. VI. 752. A: μύθον ἀκέφαλον. Epin. 980. A: κατὰ τὸν ἡμέτερον μύθον (ex nostra disputatione). Alc. I. 122. E: κατὰ τὸν Αἰσώπου μύθον. Crat. 408. C: ἐνταῦθα ... πλείστοι οἱ μῦθοί τε καὶ τὰ ψεύδη ἐστί, περὶ τὸν τραγικὸν βίον. Pol. I. 330. D: οἱ ... λεγόμενοι μῦθοι περὶ τῶν ἐν Αἴδου. Tim. 23. B: παίδων βραχὺ τι διαφέρει μύθων. 59. C: τὴν τῶν εἰκότων μύθων μεταδιώκοντα ἰδεάν. Legg. VII. 790. C: ὅνπερ (τρόπον) ἡγμέμεθα τῶν περὶ τὰ σώματα μύθων λεχθέντων. IX. 865. D: παλαιὸν δὲ τινα τῶν ἀρχαίων μύθων λεγόμενον μὴ ἀτιμαζέτω. Pol. II. 377. A: πρότερον δὲ μύθοις πρὸς τὰ παιδία ἢ γυμνασίοις χρώμεθα. Legg. II. 664. B: ἐν ταῖς ψαῖσι καὶ μύθοις καὶ λόγοις. X. 887. D: πειθόμενοι τοῖς μύθοις οὕς ἐκ νέων παίδων ... ἤκουον. Phaed. 61. B: ὅτι τὸν ποιητὴν δεοί ... ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους. Polit. 272. D: διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ τὰ θηρία μύθους. Pol. I. 350. E: ὥσπερ ταῖς γραφαῖς ταῖς τοὺς μύθους λεγουσῶν. III. 398. B: τὸ περὶ λόγους τε καὶ μύθους. Legg. VII. 804. E: ἀκούων ... μύθους παλαιοὺς πέπεισμαι.

μυθώδης, ὁ ἢ, *fictus*. Pol. VII. 522. A: ὅσοι μυθώδεις τῶν λόγων καὶ ὅσοι ἀληθινώτεροι ἦσαν.

μυκητήρ, ὁ, *pares*. De iusto 374. E: μυκητῆρα δεξιὸν καὶ ἀριστερόν. Tim. 66. D: περὶ ... τὴν τῶν μυκητῶν δύναμιν εἶδη ... οὐκ ἐνι. 79. C.

μυκῶμαι, *musio*. Pol. III. 396. B: τὰύρους μυκώμενους. X. 615. E: ἐμυκάτο (τὸ στόμιον).

μυλίας, ὁ, *molaris*. Hipp. mai. 292. D: εἴ μοι παρεκάθησο λίθος, καὶ οὗτος μυλίας.

μυριακίς, *pr. decies milles, in univ. millies, ut Lat.* Theaet. 196. E: μυριακίς ... εἰρήναμεν τὸ γιγνώσκομεν cet.

200. C. Legg. III. 677. D. IV. 715. A: γέγονε ... μυριάκις ἤδη τὸ τοιοῦτον ἐν τισι πόλεσι. Men. 80. B.

μυριάνδρος, ὁ ἢ, *decem millia virorum continens*. Ep. VII. 337. C: μυριάνδρῳ πόλει.

μυριάς, ἢ, *decem millia*; etiam in univ. ponitur in numero infinito. Polit. 262. D: μυριάδα ἀποτεμνόμενος ἀπὸ πάντων. Theaet. 175. A: ὅτι ... προγόνων μυριάδες ἐκάστω γεγόνασιν ἀναρίθμητοι. Critia 119. A: μυριάδες ... ἔξ. Legg. VII. 804. E: μυριάδες ἀναρίθμητοι γυναικῶν. III. 698. D: τοὺς ... Ἐρετριέας ... εἴλε μυριάσι συγκαῖς. Polit. 272. A: ὥστε ἀνάπαλιν πορευεσθαι πολλὰς περιόδων μυριάδας. Critia 112. D: περὶ δύο μάλιστα ὄντες μυριάδας. Legg. III. 697. E: κεκτημένοι μυριάδας ἀπεράντους λογισμῶ. Menex. 240. A: πέμψας μυριάδας ... πεντήκοντα ἐν τε πλοίοις καὶ ναυσί.

μυριετής, ὁ ἢ, *decies millia annorum complectens*. Epin. 987. E: βεβασανισμένα χρόνῳ μυριετεί τε καὶ ἀπείρῳ.

μυρίος, α, ον, *innumerabilis, infinitus*; etiam *immensus, ingens* (vern. *unsäglich*). Ep. VII. 343. A: μυρίος δὲ λόγος ... περὶ ἐκάστου τῶν τεττάρων. Epin. 975. E: βοήθεια γίγνοντ' ἂν μυρία μυρίοις. Apol. 23. C: ἐν πενίᾳ μυρία εἰμί. Ep. VII. 351. E: Σικελίαν πένθει περιβαλὼν μυρίῳ. Phil. 13. A: τὰ δὲ διαφορότητα ἔχοντα μυρίαν που τυγχάνει. Legg. III. 677. E: μυρίαν ... τινὰ φοβερὰν ἐρημίαν. Theaet. 169. B: μυρίοι ... Ἡρακλέες cet. 175. A: πολλάκις μυρίοι (ut vern. *viele tausende*, h. e. *unzählige*). Polit. 279. A. Legg. VII. 810. E. I. 649. E: ἔξ ἧς ἀδικίαι μυρίαί γίγονται. II. 668. D: ἀπεικασίαι μυρίαί. III. 676. B: μυρίαί ... ἐπὶ μυρίαῖς ... πόλεις. Prot. 334. A: καὶ ἄλλα μυρία. Phaed. 70. E. Theaet. 155. C: καὶ ἄλλα δὴ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὕτως ἔχει. (Id. Soph. 259. B. Legg. I. 638. E.) Gorg. 489. E: πολλάκις ... εἰς φρονῶν μυρίων μὴ φρονούντων κρείττων ἐστί. Polit. 268. C. Phil. 66. E: ἄλλων πολλάκις μυρίων. Legg. II. 658. C. Ax. 368. D: τὴν ἀπότευξιν ... θανάτων μυρίων χεῖρα. Pol. VII. 527. E: κρείττον ὃν σωθῆναι μυρίων ὁμμάτων. Legg. I. 648. B. Theaet. 170. D: τοῖς ... μυρίοις. Legg. XI. 931. B. Soph. 251. A: ἐν οἷς πᾶσι καὶ ἑτέροις μυρίοις cet. Legg. VII. 810. D: στόμασι ... πολλάκις μυρίοις ἐναντία λέγειν. X. 894. E: γίλια ἐπὶ μυρίοις. Apol. 41. C: ἄλλους μυρίους. Soph. 245. D: ἄλλας μυρίας (v. ἄλλα μυρία) ἀπεράντους ἀπορίας. Phaedr. 245. A: μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα Gorg. 483. E: ἄλλα μυρία ἂν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν. Phaed. 94. B: ἄλλα ... μυρία ὁρώμεν ἐναντιούμενην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. Polit. 298. B: μυρία ἔτερα τοιαῦτα ἐργάζονται. Phil. 26. B. Legg. I. 630. E. al. — Adverbiorum instar ponuntur μυρίῳ (Polit. 272. C: ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον. Phil. 67: μυρίῳ ... οἰκειότερον. Pol. VII. 520. C: μυρίῳ βέλτιον ὤψεσθε. Tim. 33. B: μυρίῳ κάλλιον. Legg. VI. 773. A. al.),

et μυρίον (Theaet. 166. D: μυρίον ... διαφέρειν ἕτερον ἐτέ-
ρου αὐτῷ τούτῳ). — In numero certo (*decem millia*) scribitur
accentu mut. μυριοι, αι, α. Legg. III. 677. D: μυριάκις
μύρια ἔτι. Riv. 135. C: οὐδ' ἂν μυρίων δραχμῶν (πρῆαισ
ἂν). Phaedr. 248. E: οὐκ ἀφικνέεται ἐτῶν μυρίων. Theaet.
174. E: γῆς ... μύρια πλέθρα ἧ ἔτι πλείω ... κεκτημένος.
Critia 119. A: εἰς μύρια ἄρματα.

μυριοστός, ἧ, ὄν, cum v. ἔτος. Legg. II. 656. E:
τὰ μυριοστόν ἔτος (*ab hinc annos decies mille*) γεγραμμένα ἧ
τετυπωμένα, οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριοστόν, ἀλλ' ὄντως.

μύρμηξ, ὅ, *formica*. Phaed. 82. B: μυρμήκων. 109.
B: μύρμηκας.

μύρον, τό, *unguentum*. Pol. III. 398. E: μύρον κατὰ
τῆς κεφαλῆς καταχέαντες. 373. A: μύρα καὶ θυμιάματα.
IX. 573. A: μύρων (γέμουσαι). Alc. I. 122. C: μύρων ἀλοιφάς.

μυρρίνη, ἧ, *frons myrtica*. Pol. II. 372. B: ἐπὶ σι-
βάδων ἐστρωμένων σμίλακί τε καὶ μυρρίναις.

μύρτον, τό, *myrtum*. Ep. XIII. 361. B: τὰ δὲ μύρτα
ἀποτεθέντα κατεσάπη. Pol. II. 372. C: μύρτα ... ἐποδιῶσι
πρὸς τὸ πῦρ.

μυστήρια, τὰ, *mysteria*. Men. 76. E: πρὸ τῶν μυ-
στηρίων. Theaet. 156. A: ὦν μέλλω σοι τὰ μυστήρια λέγειν.

μυχός, ὅ, *imium*. Pol. III. 387. A. (Hom.).

μύω, *comprimo vel claudio*; abs. *claudio oculos*. Soph. 239.

E: δόξει σοι μύειν ἧ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄμματα. Theaet.

164. A: ἔαν μύσῃ. 163. E: ἧ καὶ μύσας; Phaedr. 251. D:

μύσαντα ἀποκλείει τὴν βλάβστην τοῦ πτεροῦ. Gorg. 480. C:

παρέχειν μύσαντα (*clausis oculis*) καὶ ἀνδρείως. Theaet. 164. D.

μυῶ, *imio*. Ep. VII. 333. E: ἐκ τοῦ ... μυστὶν καὶ

ἐποπτεύειν. Phaedr. 250. C: εὐδαίμονα φάσματα μυούμε-

νοί τε καὶ ἐποπτεύοντες. Gorg. 497. C: ὅτι τὰ μεγάλα

(int. μυστήρια) μεμύησαι πρὶν τὰ σμικρά. Epin. 986. D:

μεμνημένος ἀληθῶς τε καὶ ὄντως. Phaed. 81. E: ὥστερ ...

λέγεται κατὰ τῶν μεμνημένων. Ax. 371. D: ἐνταῦθα τοῖς

μεμνημένοις ἔστι τις προεδρία. Conv. 209. E: ταῦτα ... τὰ

ἔρωτικά ἴσως ... κἂν σὺ μνηθείης. Men. 76. E. Ax. 371. E:

μνηθῆναι.

μύωψ, ὅ, *calcar*. Apol. 30. E: ἵππῳ ... δεομένῳ ἐγεί-

ρεσθαι ὑπὸ μύωπος τινος.

μωμῶμαι, *oīupero*. Prot. 346. C. (Simon.).

μῶν (pr. μὴ οὖν, vern. *doch nicht?*), an forte, num

(vern. *εἴωα*). Prot. 310. D: μῶν τί σε ἀδικεῖ Πρωταγόρας;

Theaet. 142. B: μῶν ἧ δυσεντερία; Pol. V. 454. A: ἀλλὰ

μῶν καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῦτο τείνει ἐν τῷ παρόντι; Nectitur

cum pron. τι (*εἴωα*), Lat. *numquid*. Polit. 259. B: μῶν τι

πρὸς ἀρχὴν διοίσεων; E. Men. 84. B. Cum part. οὖν. Soph.

250. D: μῶν οὖν ἐν ἐλάττονί τινι νῦν ἐσμέν ἀπορία περὶ

τὸ ὄν; Polit. 292. E. Phil. 23. D. Legg. I. 624. A. Cum

partit. negantit. οὐ (Soph. 234. A: μῶν οὐ παιδιὰν νομιστέον; Polit. 291. D. Phil. 22. B.) et μή (Phaed. 84. C: μῶν μή δοκεῖ ἐνδεῶς λελέχθαι; vern. *scheint es vielleicht* —? Soph. 263. A: μῶν μή μακρὸς ὁ λόγος; Pol. I. 351. E: μῶν μή ἀπολεῖ τὴν αὐτῆς δύναμιν —; VI. 505. C. Lys. 208. C. al.).
 μῶνυξ, ὁ ἥ, *solidipes*. Polit. 265. D: τῷ σχιστῷ τε καὶ τῷ καλουμένῳ μῶνυχι. Lys. 212. E: μῶνυχες ἵπποι (Sol.).
 μωρία, ἡ, *stultitia*. Prot. 317. A: πολλή μωρία. Legg. VII. 818. D: πολλή καὶ (v. ἡ) μωρία τοῦ διανοήματος. Epin. 983. E: πολλή μωρία τε καὶ ἀλογία.
 μῶρος, α, ον, *stolidus*. Lach. 197. A: ἄφοβον καὶ μῶρον (καλῶ). Legg. IX. 857. D: ὁ μῶρος.

N.

νῦ, τό. Crat. 414. C: μεταξὺ τοῦ χι καὶ τοῦ νῦ cet. 417. B. 427. C: τοῦ δ' αὖ νῦ τὸ εἶσω αἰσθόμενος τῆς φωνῆς, τὰ ἐνδον καὶ τὰ ἐντὸς ὠνόμασεν. 417. B: νῦ ἀντὶ τοῦ δέλτα ἀποδιδόντι.

ναί, ἡα, *vero*, ut in respons. Prot. 330. A. Theaet. 193. A: ναί, ἀληθῆ γε. Soph. 253. D: ναί, φήσομεν. Pol. IV. 422. B: ναὶ τοῦτό γε. Sq. μὰ Δία, v. μὰ. Saepius unum ita affirmat ut alterum excludat (Lat. *certe* vel *imo*). Prot. 347. B: ναί ... εἰς αὐθίς γε. Soph. 226. E: ναί, κατὰ σχολὴν γε ἴσως. Parm. 128. B. Phil. 27. E: ναί, τῶν τὸ μᾶλλον (δεχομένων). Pol. III. 415. E: ναί ... στρατιωτικὰς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικὰς. X. 606. A: ναί ... εἰ ἐκείνη γ' αὐτὸ σκοποῖς.

ναίχι, i. q. ναί. De lucri cup. 232. (resp.).

ναίω, *incolo* (Legg. III. 680. B. Hom.) et *situs sum* (Pol. II. 364. D. Hes.).

νάμα, τό, *liquor*; *aqua*, *fons*. Tim. 75. E: τὸ ... λόγων νάμα ... κάλλιστον καὶ ἄριστον πάντων ναμάτων. 77. C: ἢ ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἄρδοιτο. Critia 117. A: τοῦ ψυχροῦ ... καὶ τοῦ θερμοῦ νάματος. Phaedr. 278. B: εἰς τὸ Νυμφῶν νάμα. Gorg. 493. E: νάματα ... σπάνια. Critia 112. D. (ubi v. ὕδατα). Phaedr. 235. C: ἔξ ἀλλοτριῶν ποθὲν ναμάτων διὰ τῆς ἀκοῆς πεπληρωῶσθαι. Legg. VIII. 844. A: ἐκ τῶν κοινῶν ναμάτων. Tim. 80. D: τὰ τῆς τροφῆς νάματα. Critia 111. D: ἄφθονα κρηνῶν καὶ ποταμῶν νάματα. 118. E. Legg. VI. 761. B: νάματα καὶ κρήνας ποιοῦσαι. C. VIII. 844. B: τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα νάματα.

ναός, ὁ, *templum*. Pol. III. 394. A: ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν. Legg. V. 738. C: βωμοὺς καὶ ναοὺς. VII. 814. B. νάπη, ἡ, *callis* s. *convallis*. Ion. 534. B: ἐκ Μουσῶν

κήπων τινῶν καὶ ναπῶν. Legg. VI. 761. B: εἰς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι νάπας ὅσαι κοίλαι.

ναρθηκοφόρος, ὁ ἥ, *ferulam gestans*. Phaed. 69. C (e poet.).

νάρκη, ἡ, *torpedo* (vern. *Krampfroche*). Men. 80. C: ἡ νάρκη. A: δοκεῖς μοι παντελῶς ... ὁμοιότατος εἶναι ... ταύτῃ τῇ πλατεῖα νάρκη τῇ θαλαττία.

ναρκῶ, *torreo*. Men. 80. B: ἀληθῶς γὰρ ἔρωγε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα (ν. σῶμα) ναρκῶ. A: ναρκῶν ποιεῖ. 84. B. 80. C: ναρκῶσα. 84. C: ναρκήσας.

ναυκληρία, ἡ, *res nautica*. Legg. I. 643. E: εἰς τε καπηλείας καὶ ναυκληρίας.

ναυκληρικός, ἡ, ὄν, *navicularius* (adi.). Legg. VIII. 842. D: ναυκληρικῶν ... καὶ ἐμπορικῶν cet.

ναύκληρος, ὁ, *navicularius* (subst.). Prot. 319. D: ἐμπορος, ναύκληρος cet. Ep. VII. 329. E. Pol. VI. 488. C: τῷ ναυκλήρῳ. A: εἴτε πολλῶν νεῶν πέρι εἴτε μιᾶς ναύκληρον. C: τὸν ... γενναῖον ναύκληρον. Ep. VII. 346. E: αὐτὸς τῶν ναυκλήρων μηδενὶ προσταττων. Polit. 290. A: ἐμπύρους καὶ ναυκλήρους. Legg. VIII. 831. E.

ναυμαχία, ἡ, *pugna navalis*. Legg. III. 698. C: πρὸ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Apol. 32. B. Menex. 242. C: νικήσαντες αὐτοὺς ναυμαχία. Legg. IV. 707. B: τὴν γε περὶ Σαλαμίνα ναυμαχίαν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βαρβάρους γενομένην. Menex. 243. D: ἐνίκησαμεν οὐ μόνον τὴν τότε ναυμαχίαν cet. A: ἐν ταῖς ναυμαχίαις cet.

ναυμαχῶ, *pugnam navalem committo*. Polit. 298. D: ἐὰν ναυμαχεῖν ... δέη πον μακροῖς πλοίοις πρὸς ἕτερα τοιαῦτα. Alc. I. 120. D: τοιήρη ... μέλλουσαν ναυμαχεῖν. Menex. 241. E: οἱ ... ἐπ' Εὐρυμέδοντι ναυμαχῆσαντες. B: τῶν τότε ναυμαχῆσάντων. Ib. τῶν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχῆσάντων. A: τοῖς ... ναυμαχήσασι.

ναυπηγῆσιμος, ὁ ἥ, *ad nares fabricandas aptus*. Legg. IV. 705. C: ναυπηγησίμης ὕλης. 706. B: ναυπηγησίμων ξύλων.

ναυπηγία, ἡ, *navium constructio*. Prot. 319. B: περὶ ναυπηγίας. Phil. 54. B. Legg. VII. 803. A: τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος. Phil. 56. B: κατὰ ... ναυπηγίαν.

ναυπηγός, ὁ, *faber navalis*. Pol. I. 333. C: ὁ ναυπηγός. Legg. VII. 803. A. Crat. 390. B: τῷ τοῦ ναυπηγοῦ (ἔργῳ). Gorg. 455. B: περὶ ναυπηγῶν (αἰρέσεως). Legg. IV. 705. C: τοῖς ναυπηγοῖς. Euth. 13. D. Prot. 319. B: τοὺς ναυπηγούς. Gorg. 503. E.

ναυπηγῶ, *naves construo*. Alc. I. 107. C: ναυπηγεῖν ... οὐκ ἐπίστασαι. Med. Ib. ὁποίας τινὰς χορὴ αὐτοὺς τὰς ναῦς ναυπηγεῖσθαι. Menex. 245. A: ναυπηγησαμένην.

ναῦς, ἡ, *navis*. Legg. VI. 758. A: ναῦς ... ἐν θα-

λάττη πλέουσα. Polit. 296. E: τὸ τῆς νεὼς καὶ ναυτῶν ...
 ξυμφέρον παραφυλάττων. Pol. III. 389. D: πόλεως ὥσπερ
 νεὼς ἀνατρεπτικόν. VI. 488. D: νεὼς ἀρχικός. Tim. 85. E:
 οἶον νεὼς πείσματα. Pol. I. 341. D: ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηϊ.
 VI. 488. A. Legg. XII. 961. E. Riv. 136. D: ἐν νηϊ χει-
 μαζομένη. Gorg. 511. E: παρὰ τὴν θάλατταν καὶ τὴν ναῦν.
 Pol. VI. 488. D: ἐπιστάμενον τὰ κατὰ ναῦν. A: πολλῶν
 νεῶν πέρι. VIII. 551. C: νεῶν ... κυβερνήτας. Critia 119.
 B. Legg. III. 699. A. IV. 706. E: νηῶν (Hom.). Ep. VII.
 345. D: ἐκπλοὶ τῶν νεῶν. Pol. VI. 489. A: ἐν ταῖς οὕτω
 κατεσκευασμέναις ναυσί. Critia 115. D. Apol. 28. D: παρὰ
 νηοὶ κορωνίσιν (ex Hom.). Menex. 240. A: ἐν τε πλοίοις
 καὶ ναυσί. Gorg. 517. C: ναῦς ... καὶ τείχη cet. Polit. 298.
 E: κυβερνῶντας τὰς ναῦς. Pol. VI. 488. E. Legg. IV. 706.
 E: νῆας (Hom.). Alc. I. 107. C.

ναύτης, ὁ, *navta*. Pol. I. 341. C. 342. E: τῷ ναύτῃ.
 Legg. IV. 706. B: ναῦται γενόμενοι. Polit. 302. A: διὰ τὴν
 τῶν κυβερνητῶν καὶ ναυτῶν μοχθηρίαν. Pol. I. 341. C.
 Phaedr. 243. C: ἐν ναύταις που τεθραμμένον. Pol. VI.
 489. C. 488. B: τοὺς ... ναῦτας στασιάζοντας πρὸς ἀλλή-
 λους περὶ τῆς κυβερνήσεως. Critia 119. B. Legg. X. 906.
 E: ἀνατρέπουσι ... ναῦς τε καὶ ναῦτας.

ναυτικός, ἡ, ὄν, *nauticus, rerum nauticarum sciens*;
 neutr. *res nauticae*, pl. *copiae navales*. Legg. IV. 706. B: διὰ
 μιμήσεως ναυτικῆς. C: ἐκ ναυτικῆς ὀπλιτείας. Pol. VI.
 488. C: ναυτικόν ... καλοῦντας καὶ κυβερνητικόν cet. Legg.
 I. 638. A: ἐὰν τὴν ναυτικὴν ἔχη ἐπιστήμην μόνον. IV. 706.
 B: ὥστ' εὐμαρὸς ναυτικὴν παρασχέσθαι δύναμιν. Polit.
 299. B: τὸ ναυτικόν. Pol. VI. 488. B: περὶ ναυτικῶν. Po-
 lit. 298. D: τοῖς ναυτικοῖς ὀργάνοις. Legg. IV. 706. C: ναυ-
 τικούς. Alc. I. 124. E: παρὰ τοὺς ναυτικούς γὰρ ἂν ἤμεν.
 Legg. IV. 707. A: αἱ διὰ τὰ ναυτικά πόλεων δυνάμεις. Alc.
 I. 124. E: ἀλλὰ τὰ ναυτικά λέγεις;

ναυτιλία, ἡ, *navigatio*. Alc. I. 125. D: κοινωνούντων
 ναυτιλίας. Pol. VII. 527. D: οὐδὲ ναυτιλία προσήκει. VIII.
 551. C: τὴν ναυτιλίαν. Legg. IV. 709. B: περὶ τε ναυτιλίαν
 καὶ κυβερνητικὴν cet.

ναυτίλλομαι, *navigo*. Pol. VIII. 551. C: πονηρὰν
 ... τὴν ναυτιλίαν αὐτοὺς ναυτίλλεσθαι.

ναυτιῶ, *pausao*. Legg. I. 639. B: ἂν τ' οὖν ναυτιᾶ
 ἂν τε μή. Theaet. 191. A: ὡς ναυτιῶντες.

νάω, *fluo*. Phaedr. 264. D. (epigr.).

νεαλῆς, ὁ ἡ, *recens, vegetus* (non defatigatus). Polit.
 265. B: νεαλέστεροι γὰρ ὄντες ῥᾶον αὐτὴν πορευσόμεθα.

νεανίας, ὁ, *iuuenis*. Prot. 309. B. Pol. VIII. 549. B:
 ὁ τιμοκρατικός νεανίας. Gorg. 481. E: πρὸς τὸν Πυριλάμ-
 πους νεανίαν τὸν καλόν. Phaedr. 257. C: ὦ νεανία. Riv.
 132. C. Pol. III. 403. C: οἱ νεανῖαι. 389. D: τοῖς νεανίαις.

Etiam est homo iuuenilis, h. e. protervus vel insolens. Soph. 239. D: τί τις τῷ νεανίᾳ πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεται.

νεανίευσμα, τό, dictum aut factum protervum. Pol. III. 390. A: ὅσα ἄλλα τις ἐν λόγῳ ἢ ἐν ποιήσει εἴρηκε νεανιεύματα ἰδιωτῶν εἰς ἀρχοντας.

νεανιεύομαι, me iacto vel effero. Phaedr. 235. A: ἐφαίνεται δὴ μοι νεανιεύεσθαι ἐπιδεικνύμενος ὡς cet. Gorg. 482. C: δοκεῖς νεανιεύεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. 527. D: νεανιεύεσθαι ὡς τι ὄντας.

νεανικός, ἡ, ὄν, validus. Pol. X. 606. C: νεανικὸν ποιήσας (τὸ βουλόμενον γελοιοποιεῖν). — Etiam protervus, ferox, superbus. Gorg. 508. D: τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ σοῦ λόγου. 509. A: ἡ σοῦ τις νεανικώτερος. Ep. IV. 320. D: εἰ καὶ νεανικώτερόν ἐστιν εἰπεῖν. — Ut Lat. superbus, est etiam splendidus, excellens, praestans. Pol. VIII. 563. E: αὕτη ... ἡ ἀρχὴ οὕτως καλὴ καὶ νεανικὴ. VI. 491. E: οὐκ ἐκ νεανικῆς φύσεως τροφῇ διολομένης (v. διολλυμένης) γίγνεσθαι. Lys. 204. E: ὡς γενναῖον καὶ νεανικὸν τοῦτον τὸν ἐρωτα πανταχῇ ἀνδύρες! Pol. IV. 425. C: φαίμεν ἂν εἰς ἐν τι τέλειον καὶ νεανικὸν ἀποβαίνειν αὐτὸ ἢ ἀγαθὸν ἢ καὶ τὸνναντίον. Gorg. 486. A. (Eurip.). Pol. VI. 503. C: νεανικοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας. II. 363. C: τούτων νεανικώτερα τὰγαθὰ. Alc. I. 104. A: νεανικώτατον γένους ἐν τῇ σεαυτοῦ πόλει. Ep. III. 318. B: τὸν κολοφῶνα ... ταῖς ὑποσχέσεσιν ἀπάσαις νεανικώτατον ἐπέθηκες.

νεανικῶς, strepue. Theaet. 168. C: πάντῳ γὰρ νεανικῶς τῷ ἀνδρὶ βεβοήθηκας. Etiam audacter (vern. keck). Ep. VII. 347. D: πάντῳ νεανικῶς ἐπῶλε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ πᾶσαν.

νεανίσκος, ὁ, iuuenis. Prot. 317. E: ὑπὲρ τοῦ νεανίσκου. 318. B. Conv. 198. A. Pol. II. 375. A: νεανίσκου εὐγενοῦς. Theag. 122. D: τί καλὸν ὄνομα τῷ νεανίσκῳ; Epin. 990. C: παῖδα ὄντα καὶ νεανίσκον. Legg. X. 904. E: ὦ παῖ καὶ νεανίσκε. Lys. 206. D: ἀναμειγμένον ἐν ταύτῳ εἶσιν οἳ τε νεανίσκοι καὶ οἱ παῖδες. Pol. I. 328. D: τοῖςδε ... τοῖς νεανίσκοις. III. 413. E: ἐν τε παισὶ καὶ νεανίσκοις καὶ ἐν ἀνδράσι. Conv. 211. D: τοὺς καλοὺς παῖδας τε καὶ νεανίσκους.

νεάτη, ἡ, (χορδή), suprema chorda. Pol. IV. 443. D: νεάτης (ὄρον).

νεβρός, ὁ, himuleus. Charm. 155. D: νεβρόν.

νήηλυσ, ὁ ἡ, qui recens advenit. Legg. IX. 979. D: εἴτε πάλαι ἐνοικούντος εἴτε νήηλυδος ἀφίγμενον.

νεῖκος, τό, discordia. Soph. 243. A: διὰ νεῖκος τι.

νεκρός, ὁ, mortuus; etiam hominis mortui corpus v. cadaoer. Gorg. 524. C: τούτου καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνῃ ὁ νεκρὸς μέγας. Ib. κομήτης τούτου καὶ ὁ νεκρὸς. Polit. 270. E: τὸ τοῦ νεκροῦ σῶμα. Pol. III. 390. E: τιμὴν ... λαβόντα

νεκροῦ ἀπολύειν. Legg. IX. 873. B: ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ νεκροῦ βάλλων. Pol. III. 391. B: Πατρόκλη ... ὄντι. Phaedr. 80. C: ἐν ὁρατῷ κείμενον (σῶμα), ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν. 115. A: νεκρὸν λούειν. C: οἶσται με ἐκείνον εἶναι ὃν ὤψεται ὀλίγον ὑστερον νεκρὸν. Pol. V. 469. D: νεκρὸν συλᾶν. Gorg. 492. E: οἱ νεκροί. Pol. X. 614. B: ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν. Legg. XII. 959. B: τὰ τῶν νεκρῶν σώματα. Pol. IV. 639. E: ἀποθανόμενος νεκροὺς παρὰ τῷ δημίῳ κειμένους. 440. A.

νεκροσυλία, ἡ, *mortuorum prolatio*. Pol. V. 469. E: ἐατέον ... τὰς νεκροσυλίας.

νέκταρ, τό, *nectar*. Conyn. 203. B: μεθυσοῦντες τοῦ νέκταρος. Phaedr. 247. E: νέκταρ ἐπότισε.

νέκυς, ὁ, *mortuus*, pl. *nécyes*, *inferi*. Gorg. 526. D. et Pol. III. 386. C. (Hom.).

νεμεσητός, ἡ, ὄν, *indignus*. Legg. XII. 943. E: ψῦδος δὲ αἰδοῖ καὶ δίκη νεμεσητόν κατὰ φύσιν. Euthyd. 282. B: οὐδὲ νεμεσητόν ἐνεκα τούτου ὑπηρετεῖν καὶ δουλεύειν cet.

νεμισῶ, *indignor*, c. dat. *do alicui aliquid crimini*. De lege 319. A: νεμισῶ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν εαυτῷ ὅμοιον cet. Legg. XI. 927. C: νεμισῶσι ... μάλιστα αὐτοῖς (αὐ τοῖς?) εἰς ὀρφανὰ καὶ ἔρημα ὑβρίζουσι.

νέμω, *distribuo*, *divido*; *tribuo*, *do* (ut nomen), *irrogo* (ut mulctam). Phaedr. 278. D: τίνας ... τὰς ἐπωνυμίας αὐτῷ νέμεις; Prot. 320. D: νέμει. Legg. VI. 757. C. VIII. 848. B: νέμομεν. III. 696. A: ὅτι πενία καὶ πλοῦτῳ ... διαφέρουσιν οὐδ' ἡντινοῦν τιμὴν καὶ τροφὴν νέμειτε. XI. 923. D: νεμέτω τὰ περιόντα τοῦ κλήρου. Gorg. 490. C: νέμειν. Legg. IX. 863. A: θάνατον ... νέμειν (*irrogare*). Ep. VII. 337. C: νέμειν πλέον. Gorg. 484. E: νέμειν τὸ πλείστον ... μέρος (Eurip.). Legg. IV. 718. A: τὸ μέτριον τοῖς κεκμηκόσι νέμοντα. Alc. II. 146. A: νέμοντα τὸ πλείστον ... μέρος. Gorg. 492. C: μηδὲν πλέον νέμοντες τοῖς φίλοις τοῖς αὐτῶν ἢ τοῖς ἐχθροῖς. Prot. 320. E: πτηνὸν φυγὴν ... ἐνεμειν. Tim. 41. D: ἐνεμειν ... ἐκάστην (ψυχὴν) πρὸς ἐκάστον (ἄστρον). Menex. 238. A: ἐνεμειν καὶ τοῖς ἄλλοις. Pol. II. 364. B: ὡς ... καὶ θεοὶ πολλοῖς ... ἀγαθοῖς δυστυχίας τε καὶ βίον κακὸν ἐνεμειν. Prot. 322. C: οὕτω καὶ ταύτας νείμω; Legg. VI. 771. D: λόγῳ νείμωμεν ... ταύτην (αὐτήν?). Prot. 320. D: νείμειν δυνάμεις ἐκάστοις. 337. A: μὴ ἴσον ... νείμειν ἐκατέρῳ. Legg. III. 697. A. V. 741. A: ὁ νείμας κλήρον ὧν θεός. VII. 816. C: νείμαντα ἐπὶ πάσας ἐορτάς τῶν θναιῶν ἐκάστη τὸ πρόσφορον οὕτω. VI. 758. B: νείμαντας. VIII. 848. B: πῶς ... ταῦτα ὀρθότατα νέμοιτ' ἄν; Ib. νεμόμενον, 847. E: τὰ ἄλλα ὠραία νεμόμενα. Parm. 144. B: ἐπὶ πάντα ... πολλὰ ὄντα ἡ οὐσία νενέμῃται. D. Legg. VI. 760. B: δῶδεκα ... ἡ γῶρα πῦσα ... ἴσα μόρια νενέμῃται. Prot. 322. C: ὡς τέχναι

γενέμῃται. Soph. 267. B: γενεμήσθω. Parm. 144. D: ὡς πλείστα μέρη ἢ οὐσία γενεμημένη εἴη. Tim. 53. D: ἀνίσους ἄνισα μέρη γενεμημένης (γωνίας). Legg. V. 737. E: δύο ... μέρη τοῦ παντός ἀριθμοῦ τὸ πρῶτον νεμηθήτω. Med. Legg. V. 740. A: νεμέσθων. 745. E: δύο νέμεσθαι ἕκαστον οἰκίσεις. 736. E: τὰ δὲ νεμομένους. 741. B: ὁ τὸ πρῶτον ἐνείμασθε. VI. 771. B: ἐνείμαντο. V. 739. E: νείμασθων ... πρῶτον γῆν τε καὶ οἰκίας. 745. D: νείμασθαι ... καὶ τοὺς ἀνδρας δώδεκα μέρη. — Divido est etiam seco; hinc committuo vel contero. Legg. VIII. 849. C: πυρῶν ἢ κριθῶν εἰς ἄλφιστα νεμηθέντων. * *alimentum do*, h. e. *pasco*; etiam *ago* (*pecus*) et in univ. *curo*. Pol. II. 373. D: νέμειν τε καὶ ἀροῦν. De leg. 318. A: τὴν ἀνθρωπείαν ἀγέλην ... νέμειν. Polit. 271. E: νέμιοντος δ' ἐκείνου (int. Θεοῦ) πολιτῆσαι ... οὐκ ἦσαν cet. 274. B. Critia 109. B: καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγὴ νέμιοντες. Legg. III. 677. E: νέμονται. Polit. 271. D: ἑκάστοις ... οἷς αὐτὸς ἐνεμεν. E: θεὸς ἐνεμεν αὐτοὺς αὐτός. Pol. II. 359. D: κατὰ τὸν τόπον ἣ ἐνεμεν. Med. *pascor*, in univ. c. *accus. capio* et abs. *curor* vel *ocio*. Critia 115. A: ὅσα ἐν τοῖς πεδίοις νέμεται. Alc. I. 122. E. Prot. 320. A: αὐτοὶ περιμόντες νέμιονται ὥσπερ ἄφροι. Pol. VI. 498. C: τότε ἤδη ἀφέντους νέμεσθαι. Tim. 70. E: αἰε νεμόμενον πρὸς φάσιν. Pol. III. 401. C: πολλὰ ... ἀπὸ πολλῶν δρεπόμενοί τε καὶ νεμόμενοι. Legg. II. 666. E: ἀθρόους πώλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους. I. 639. A: αἶγας χωρὶς νεμομένας αἰπόλους. Polit. 272. A: θυραυλοῦντες τὰ πολλὰ ἐνέμοντο.

νεογενής, ὁ ἦ, *recens natus* et in univ. *recens*. Soph. 259. D: ἀρτι ... τῶν ὄντων τινὸς ἐφαπτομένου δηλὸς νεογενής ὢν (ἐλεγχος). Polit. 270. E: εἰς τὴν τοῦ νεογενοῦς παιδὸς φύσιν ἀπῆει. Legg. VII. 791. D: τῷ νεογενεῖ. 792. E: τὸν ἀρτίως νεογενῇ. Theaet. 160. E: σὸν ... εἶναι οἶον νεογενὲς παιδίον. Polit. 273. E: τὰ ... ἐκ γῆς νεογενῇ σώματα πολιὰ γύντα. Legg. VII. 790. D: περὶ τὰ νεογενῇ παίδων θρέμματα.

νεοθνήσκει, ὁ ἦ, *recens mortuus*. Legg. IX. 865. D: νεοθνήσκει ὢν.

νεοπρεπής, ὁ ἦ, *iuvencilis*. Legg. X. 892. D: μὴ πη προεβύτας ἡμᾶς ὄντας νεοπρεπὲς ὢν (λόγος) παραπείσῃ.

νέος, α, ον, et ὁ ἦ, *iuvencis*, *recens*; (compar. *iunior* et *minor natu*); etiam *rudis*. Phaedr. 278. E: νέος ἔτι ... Ἰσοκράτης. Theaet. 162. D: νέος γὰρ εἰ, ὦ φίλε παῖ. 183. E: πᾶν νέος. Conv. 182. B: οὔτε νέος οὔτε παλαιός. Pol. III. 402. A: ἔτι νέος ὢν. Crat. 418. B: ἡ ... νέα φωνή (opp. ἡ παλαιά). Tim. 81. B: νέα ... ζύστασις τοῦ παντός ζῶον. 83. B: νέα ... σάρεξ. Legg. III. 691. C. Prot. 315. D: νέον ἔτι μειράκιον. Polit. 294. C: ἄν τι νέον ... τῷ ἐνυμβαίῳ βέλτιον παρὰ τὸν λόγον. Crat. 409. E: νέον ... αἰε ἔστι

περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς. Gorg. 510. D: εὐθύς ἐκ νέου (Lat. *a puero*). Id. Conv. 209. A. Pol. VI. 485. D. IX. 572. C. Apol. 21. A. Similiter Pol. III. 409. A: ἐκ νέας (de ψυχῇ). Parm. 128. D: ὑπὸ νέου ὄντος ἐμοῦ ἐγράφη. Conv. 175. E. Pol. VI. 486. B: εὐθύς νέου ὄντος. Conv. 218. A: νέου ψυχῆς. Tim. 83. C: ἐκ νέας καὶ ἀπαλῆς σαρκός. Crat. 411. D: τοῦ νέου ... εἰς. Tim. 83. D. Pol. II. 377. A: νέω καὶ ἀπαλῶ ὁταοῦν. Lach. 180. A: νέω ἀνδρί. Legg. 849. B: μὴνός τῇ νέᾳ (int. ἡμέρα). Gorg. 485. C: παρὰ νέω ... μαιρακίῳ. Conv. 195. C: αἰεὶ νέον. 210. A: νέον ὄντα. Pol. IX. 572. D: νέον νόον. Legg. III. 692. B: ψυχὴν νέαν. Crat. 409. B: ὅτι ... σέλας νέον τε καὶ ἔνον ἔχει αἰεὶ (ἡ σελήνη). Conv. 207. D: ὅτι αἰεὶ καταλείπει ἕτερον νέον ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ. Legg. II. 653. D: τὸ νέον ἅπαν ... ἡσυχίαν ἄγειν οὐ δύνασθαι. Prot. 314. B: ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι (veru. zu jung) ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελθεῖν. Phaedr. 244. D: ἦν νῦν οἰωνιστικὴν ... οἱ νέοι καλοῦσιν. 275. B: ὥσπερ ὑμεῖς οἱ νέοι. Phil. 13. D: οἱ ... περὶ λόγους ἅμα νέοι. Pol. III. 401. C: οἱ νέοι (*iuniores*). VI. 487. D: νέοι ὄντες. Tim. 22. B: νέοι ἐστὲ ... τὰς ψυχὰς πάντες. 23. B: ὥστε πάλιν ἐξ ἀρχῆς οἷον νέοι γίνεσθαι. Legg. VIII. 835. D: νέοι ... νέαι τε. Gorg. 483. E: ἐκ νέων (Lat. *a pueris*). Id. Theaet. 172. C. 173. A: ἡ ἐκ νέων δουλεία. C. Pol. II. 367. A. VIII. 559. B. Legg. I. 642. B. X. 887. D: ἐκ νέων παίδων. Soph. 234. B: τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων παίδων. Pol. I. 328. A: ξυνεσόμεθα ... πολλοῖς τῶν νέων αὐτόθι. II. 383. C: ἐπὶ παιδείᾳ ... τῶν νέων. Legg. VII. 822. E: περὶ τὴν τῶν σφόδρα νέων παίδων τροφήν. X. 890. A: ἀνθρώπων νέων. Euth. 2. D: τῶν νέων φυτῶν. Pol. III. 400. E: τοῖς νέοις. Legg. X. 890. A: ἀνθρώποις ... νέοις (*nos: junger Leute*). Pol. II. 378. A: πρὸς ἄφροσάς τε καὶ νέους. VI. 492. B: καὶ νέους καὶ πρεσβυτέρους. Theag. 127. E: νέους ἀνθρώπους. Legg. VIII. 835. D: νέους τε καὶ νέας. Tim. 21. B: ἅτε ... νέα κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὄντα τὰ Σόλωνος (ποιήματα) ... ᾗσαμεν. Prot. 310. E: ἐγὼ γὰρ ... νεώτερός εἰμι. Phil. 15. E. Conv. 180. A: νεώτερος πολὺ. D: ἡ δὲ νεωτέρα. Legg. XI. 930. C. Polit. 270. E: νεώτερον καὶ ἀπαλωτερον ἐφύετο. Euth. init. τί νεώτερον ... γέγονεν —; Conv. 181. C: ἀπὸ τῆς θεοῦ νεωτέρας ... οὕσης πολὺ ἢ τῆς ἐτέρας. Phaedr. 227. C: πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ. Legg. XII. 950. D: νεωτέρῳ ἑτῶν τετραρακοντα. Pol. II. 380. B: μῆτε νεώτερον μῆτε πρεσβύτερον. Tim. 34. C: τὴν ... ψυχὴν οὐχ ὡς νῦν ὑπέρτατον ἐπιχειροῦμεν λέγειν, οὕτως ἐμυχανήσατο καὶ ὁ θεὸς νεωτέραν. Prot. 310. B: μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις. Tim. 38. A. Ep. VII. 349. A: οἷδε πεφόβηται μὴ τι σὺ παρὰ τὰ χθές ὡμολογημένα ποιήσης ... νεώτερον. Phil. 13. D: φανούμεθ' ἄ γε νεώτεροι (*rudiores*) τοῦ δέοντος. Apol. 39. D: ὅσῳ νεώτεροί εἰσι. Pol. V. 465. A: νεωτέρων πάν-

των ἄρχειν. ΠΙ. 412. C: νεωτέρους ... τοὺς ἀρχομένους. Legg. VII. 802. B: μὴ νεωτέρους πενήτημοντα ἐτών. Parm. 137. B: ἡ ὁ νεώτατος (*minimus natu*); Conyn. 195. A: νεώτατος θεῶν. Parm. 137. C: τὸν νεώτατον λέγων. Conyn. 195. C: νεώτατον ... θεῶν. Pol. V. 459. B: ἐκ τῶν νεωτάτων ἡ ἐκ τῶν γεραιτάτων cet. Legg. VII. 789. A: τοῖς ἄρτι γεγνόσι καὶ νεωτάτοις. Gorg. 521. E: τοὺς νεωτάτους ὑμῶν διαφθερίζει. Pol. V. 467. E: ὡς νεωτάτους.

νεοτελής, ὁ ἡ, *recens initiatus*. Phaedr. 250. E: ὁ ... μὴ νεοτελής.

νεότης, ἡ, *iuventus* (*iuvenilis aetas et iuvenes, ut vern. die Jugend*). Pol. I. 329. D: καὶ γῆρας ... καὶ νεότης. Soph. 222. A: πλούτου καὶ νεότητος οἶον λειμῶνας ἀφρόνους. Ep. VII. 324. D. Pol. I. 329. A: τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες. Legg. XII. 946. A. II. 657. D: τοῖς δυναμένοις ἡμῶς ὅτι μάλιστα εἰς τὴν νεότητα μνήμη ἐπεγείρειν. XI. 934. A. Ep. VII. 328. A. **temeritas vel petulantia* (*quippe iuventutis propria*). Legg. IV. 716. A: ἄμια νεότητι καὶ ἀνοῖα (ἐπαιρόμενος). Apol. 26. E: ὑβρεῖ τινὶ καὶ ἀκολασίᾳ καὶ νεότητι. Phaedr. 252. B: διὰ νεότητα.

νεότμητος, ὁ ἡ, *recens sectus*. Tim. 80. D: νεότμητα ... καὶ ἀπὸ συγγενῶν ὄντα (τὰ τῆς τροφῆς νύματα).

νεοττία, ἡ, *nidus*. Pol. VIII. 548. A: ἀτεχνῶς νεοττίας (ν. νεοτίας) ἰδίας.

νεοττός, ὁ, *pullus*. Legg. VI. 776. A: οἶον νεοττῶν γέννησιν καὶ τροφήν.

νεουργός, ὁ, ἡ, *recens factus et in univ. recens vel pous*. Legg. VI. 495. E: νεουργὸν ἱμάτιον ἔχοντος.

νέρεθε, *subtus*. Ion. 539. A. (Hom.).

νέρετροι, οἱ, *inferi*. Locr. 104. D: δυσδαίμοσι νερετέροις.

νεύρινος, η, ον, *e fibris confectus*. Polit. 279. E: τὰ μὲν νεύρινα (περικαλύμματα) φυτῶν ἐκ γῆς.

νεῦρον, τό, *nervus*. Tim. 82. C: νεῦρον ... ἐξ ἰνῶν διὰ τὴν συγγένειαν (γίγνεται). Ib. νεύρου. Phaed. 80. D: ὅσα τε καὶ νεῦρα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα. 99. A. Tim. 82. C: κατὰ φύσιν γὰρ σάρκες ... καὶ νεῦρα ἐξ αἵματος γίνονται. Legg. I. 644. E: οἶον νεῦρα ἢ σμήρινονθοὶ τινες. Phaed. 98. C: ὅτι ξύγκειται μοι τὸ σῶμα ἐξ ὀστέων καὶ νεύρων. Tim. 74. B. Legg. XII. 945. C: νεύρων ἐπιτόνους. Tim. 75. C: σαρκὶ ... καὶ νεύροις. Legg. I. 644. E: τοῖς ἄλλοις νεύροις. Phaed. 98. D: χαλῶντα καὶ ξυντείνοντα τὰ νεῦρα. Pol. III. 411. B: ἕως ἂν ... ἐκτέμῃ (τὸν θυμὸν) ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς. Tim. 75. C. 84. E. Etiam plantarum fibrae νεῦρα dicuntur. Polit. 280. C: ὅπόσα φυτῶν ... νεῦρα κατὰ λόγον εἵπομεν.

νευροράφος, ὁ, *sutor* (*sutor veteramentarius ap. Sueton., vern. Schuhflicker*). Pol. IV. 421. A: νευροράγοι (*sic*

Vind. F. Vulgo *νευρορράφοι*) γὰρ φαῦλοι γινόμενοι ... πόλει οὐδὲν δαινόν.

νευροραφῶ, *calceos consuo*. Euthyd. 294. B: ἡ καὶ *νευροραφῆν* (sic Cl. Vulgo *νευρορράφειν*) δυνατῶ ἔστον;

νευρώσθης, ὁ ἡ, *pernosus*. Tim. 75. B: *νευρώσθῃ* ... κεφαλῇ.

νεῦσις, ἡ, *inclination*. Locr. 100. D: τᾷ εἰς τὸ μέσον καὶ ἀπὸ τῷ μέσω *νεύσει*.

νευστικός, ἡ, ὄν, *naps*. Soph. 220. A: *νευστικού* ζώον. 221. E: *νευστικού* μέρους. Ib. περὶ τὰ *νευστικά* τῶν ἐνύδρων.

νεύω, *nuto* vel *adnuto* (vern. *winken*). Phaed. 117. A: ἐνευσε τῷ παιδί πλησίον ἑστῶτι. **inclino*, *tendo*. Legg. XII. 945. D: οὐκ εἰς ταυτόν ἐτι *νεύουσαι*.

νέφος, τό, *nubes*. Tim. 49. C: *νέφος* καὶ ὁμίχλην. Epin. 987. A: *νεφῶν* καὶ ὑδάτων.

νεφροί, οἱ, *renes*. Tim. 91. A: ὑπὸ τοὺς *νεφρούς*.

νέω, *no* vel *nato*. Pol. V. 453. D: ὅμως γε νεῖ οὐδὲν ἦττον. Gorg. 511. C: ἡ τοῦ *νεῖν* ἐπιστήμη. Legg. III. 689. D: ἂν καὶ τὸ λεγόμενον μήτε γράμματα μήτε *νεῖν* ἐπίστωνται (v. ἐπιστῶνται). Pol. VII. 529. C: ἐξ ὑπτίας *νέων*. V. 453. D: ἡμῖν *νεοστῆον*.

νέω, *neo*. Polit. 282. E: τὰ *νηθέντα*.

νεωκόρος, ὁ, *aedituus*. Legg. VI. 759. B *νεωκόρους* γίγνεσθαι τοῖς θεοῖς. XII. 953. A: *ιερέας* τε καὶ *νεωκόρους*.

νεωκορῶ, *templum verro*, h. e. *spolio*. Pol. IX. 574. D: *ιερόν* τι *νεωκορήσει*.

νεώρια, τὰ, *navalia*. Gorg. 455. D: ὅτι τὰ *νεώρια* ταῦτα ... ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς γέγονε. 469. E: τὰ γε Ἀθηναίων *νεώρια*. Critia 117. D: τὰ ... *νεώρια* τριήρων μεστὰ ἦν. Gorg. 455. B: *νεωρίων*. 514. A. 519. A. Alc. I. 134. B. Gorg. 517. C: *ναῦς* ... καὶ *νεώρια*. Critia 115. C: τοὺς *λιμένας* καὶ τὰ *νεώρια* cet..

νεώς, ὁ (i. q. *ναός*) *templum*. Critia 116. C: τοῦ ... Ποσειδῶνος αὐτοῦ *νεώς* ἦν. Prot. 343. B: εἰς τὸν *νεών* τὸν ἐν Δελφοῖς. Critia 116. D. E. Alc. I. 129. A: εἰς τὸν ἐν Πυθοὶ *νεών*. Ax. 367. C.

νεώσοικοι, οἱ, *stationes navium*, *navalia*. Critia 116. B: ἀπειργάζοντο *νεωσοίκους* κοίλους διπλοὺς ἐντός.

νεωστί, *nuper*, non ita pridem. Prot. 318. B: τοῦ νῦν *νεωστί* (ut Lat. *nunc nuper*) ἐπιδημοῦντος. Gorg. 523. B: ἐπὶ Κρόνου καὶ ἐτι *νεωστί* τοῦ Διὸς τὴν ἀρχὴν ἔχοντος. Crat. 409. A: ὁ ἐκεῖνος *νεωστί* ἔλεγεν. Conv. 172. C: εἰ *νεωστί* ἡγεῖ τὴν συνοουσίαν γεγενῆσθαι ταύτην. Pol. VI. 495. E: *νεωστί* ... ἐκ δεσμιῶν λελυμένον. IX. 574. B: ἐνεκα *νεωστί* φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας ἐταίρας *γεγονυῖας*. Tim. 81. C. Legg. III. 694. E. al. Ut Lat. *nuper*, etiam in tempore ponitur

longiore. Gorg. 503. C: Περικλέα τουτονι τὸν νεωσι (ante annos plus quam viginti) τετελευτηκότα.

νεωτερίζω, ποσο; *rebus novis studeo*. Legg. XII. 952. E: φυλάττοντας μὴ νεωτερίζῃ τις τι τῶν τοιοούτων ξένων. Pol. IV. 424. B: τὸ μὴ νεωτερίζειν περὶ γυμναστικὴν τε καὶ μουσικὴν παρὰ τὴν τάξιν. VIII. 565. B: καὶ μὴ ἐπιθυμῶσι νεωτερίζειν. Ep. VII. 347. C: σὲ δὲ νεωτερίζειν μηδὲν πω τῶν περὶ ἐκείνον. Legg. VII. 798. C: τοὺς παῖδας τοὺς ἐν ταῖς παιδιαῖς νεωτερίζοντας.

νεωτερισμός, ὁ, *rerum novarum studium*. Pol. VIII. 555. D: νεωτερισμοῦ ἐρώντες. IV. 422. A: πρὸς τῷ νεωτερισμῷ. Ib. ὡς τοῦ μὲν τρυφῇν ... καὶ νεωτερισμὸν ἐμποιοῦντος cet. Legg. VI. 758. C: τῶν ... νεωτερισμῶν ἕνεκα παντοδαπῶν εἰωθῶτων ἀεὶ γίγνισθαι.

νεωτέρως, *acrius, ochementius*. Legg. X. 907. C: προθυμία ... διὰ ταῦτα νεωτέρως εἰπεῖν ἡμῖν γέγονεν.

νή, Lat. *per*, ut νή Δία vel νή τὸν Δία (Prot. 312. A. Theaet. 148. C. Crat. 408. B. Pol. I. 332. A. V. 469. E. VII. 534. D. Apol. 39. C. al.), νή τὴν Ἥραν (Phaedr. 230. A. Theaet. 154. D. Hipp. mai. 287. A.), νή τοὺς θεοὺς (Prot. 310. B. Gorg. 481. C. Pol. VII. 531. A. Theag. 130. B. Lach. 197. A.). Polit. 257. B: νή τὸν ἡμέτερον θεὸν ... τὸν Ἄμμωνα. Pol. III. 399. E: νή τὸν κύνα. Id. IX. 592. A.

νηέω, *colligo*. Hipp. min. 370. B. (Hom.).

νήθω, *neo*. Polit. 289. C: περὶ τὸ νήθαι τε καὶ ξαίνειν.

νήμα, τό, *filum*. Polit. 282. E: τὸ ... στερεὸν νήμα γενόμενον.

νηνεμία, ἡ, *tranquillitas vel tranquillum*. Phaed. 77. E: ὅταν τύχῃ τις μὴ ἐν νηνεμίᾳ, ἀλλ' ἐν μεγάλῳ τινὶ πνευματὶ ἀποθνήσκων. Conv. 197. C: νηνεμίαν. Theaet. 153. C: νηνεμίας τε καὶ γαλήνας.

νηπιος, α, ον, *infans*. Ax. 366. D: οὐ κατὰ μὲν τὴν πρώτῃν γένεσιν τὸ νηπίον κλάει —; 365. C: νηπίου δίκην. 367. A: νηπίων ... φόβητρα.

νηπιότης, ἡ, *infantia*. Legg. VII. 808. E: παιδίας καὶ νηπιότητος χάριν.

νηποινεί, *impune*. Legg. IX. 874. C: νηποινεῖ (plur. codd. νηποινι) τεθνάτω ὑπὸ τε τοῦ ὑβρισθέντος βίᾳ cet.

νήσις, ἡ, *pendi actio*. Pol. X. 620. E: ἐπὶ τὴν τῆς Ἀερόπου ... νήσιν.

νήσος, ἡ, *insula*. Tim. 24. E: ἡ ... νήσος. Critia 114. A. 115. B. Tim. 25. A: κρατούσα ... ἀπάσης τῆς νήσου. Critia 116. A. Tim. 25. E: ἐν ... τῇ Ἀτλαντίδι νήσῳ ταύτῃ. Critia 117. C. Tim. 24. E: νήσον ... πρὸ τοῦ στόματος εἶχεν. Critia 113. C. Gorg. 523. B: οἱ ἐκ μακάρων νήσων ἱόντες. Critia 114. C. Menex. 239. E. Phaed. 111. A: ἐν νήσοις. Gorg. 523. B: ἐς μακάρων νήσους. Id. 526. C. Conv. 179. E. 180. B. Pol. VII. 540. B.

νηστικός, ἡ, ὄν, *nendi peritus*; fem. *nendi peritula*. Polit.
282. A: ξαντική γε καὶ νησική.

νηφαντικός, ἡ, ὄν, *sobrium reddens*. Phil. 61. C: τὴν
... τῆς φρονήσεως νηφαντικὴν καὶ αἶονον (κρήνην).

νήφω, *sobrius sum*, trop., ut Lat. *sobrius sum*, sapio.
Legg. XI. 918. D: νήφει καὶ πρότερον αἰρεῖται τοῦ πολλοῦ τὸ
τοῦ μέτρου ἐχόμενον. Conv. 213. E: δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν.
222. C. Phaedr. 240. E: νήφοντος. Legg. I. 640. E: ἀρχοντος
νήφοντος χωρὶς πραττόμενον. VI. 773. D: κολαζόμενος ...
ὕπὸ νήφοντος ἐτέρου θεοῦ. I. 640. D: οὐκοῦν νηφοντά τε
καὶ σοφὸν ἀρχοντα μεθύνοντων δεῖ καθιστάναι —; Ep. VII.
340. D: ἥτις ἂν αὐτὸν μάλιστα ... ἐν αὐτῷ νήφοντα ἀπερ-
γάζεται. Critia 121. A: νήφοντες. Legg. II. 672. A. Conv.
214. C: μεθύοντα ... ἄνδρα παρὰ νηφόντων λόγους παρα-
βάλλειν. Legg. II. 672. A: τοῖς μὴ νήφουσιν. Pol. III. 396.
A: μεθύοντας ἢ καὶ νήφοντας. Legg. II. 671. E: τοὺς ...
νήφοντας τῶν μὴ νηφόντων στρατηγούς.

νίζω, *lavo*. Ax. 366. C: ἃ ... χεῖρ τὰν χεῖρα νίζει
(Epicharm.).

νίκη, ἡ, *victoria* (etiam in iudicio al.) Pol. V. 465. D:
ἡ ... τῶνδε νίκη καλλίων. Legg. I. 641. A: νίκη πολέμου.
Pol. IX. 586. D: πλησμονὴν τιμῆς τε καὶ νίκης ... διωκων.
Legg. II. 665. E: οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι. VIII.
840. C: τῆς τῶν ἡδονῶν νίκης ἐγκρατεῖς ὄντας. Menex.
242. D: μέχρι νίκης ... πολεμεῖν. Pol. IX. 582. E: νίκη
καὶ ἀνδρεία. Legg. I. 627. A. Ep. VII. 333. C: μάλα ἀτόπῳ
τε καὶ αἰσχροῖ νίκη. Pol. V. 465. D: νίκην ... νικῶσι ξυμ-
πάσης τῆς πόλεως σωτηρίαν. Legg. I. 638. A: νίκην τε καὶ
ἤτταν λέγοντες μάχης. 647. B: τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην.
XI. 937. C: τὴν νίκην τῷ ἐλόντι πεποιημέναι. I. 641. C:
νικαὶ ... ἀνδρωποῖς πολλὰ δὴ τοιαῦτα γεγονασί τε καὶ
ἔσονται. 626. E: πασῶν νικῶν πρώτη τε καὶ ἀρίστη. 638.
B: νίκας ... καὶ ἤττας. 641. C: διὰ πολέμων νίκας. VIII.
834. A: τὰ γέρα καὶ τὰς νίκας διαμένειν. Lys. 205. C.

νικητήριον, τό, *palma*, *praemium*. Legg. XII. 943. C:
στέφανον δὲ τὸ νικητήριον ἐκάστοις εἶναι θαλλοῦ. Pol. X.
613. B: τὰ ... παρὰ θεῶν τοιαῦτ' ἄτ' ἂν εἴη νικητήρια
τῷ δικαίῳ. Phil. 22. C: τῶν ... νικητήριων πρὸς τὸν κοινὸν
βίον οὐκ ἀμφισβητῶ πῶ ὑπὲρ νοῦ. E: τῶν γὰρ νικητήριων
πὲρι μαχομένη κείται. Phaedr. 245. A: ἀλλὰ τόδε πρὸς
ἐκείνῳ δεῖξας φερέσθω τὰ νικητήρια. (Legg. II. 657. E: τὰ
νικητήρια φέρειν. VII. 800. D. Euthyd. 305. D: τὰ νικη-
τήρια ... οἴσεσθαι.) Pol. X. 612. D: ἵνα καὶ τὰ νικητήρια
κομίσσῃται. Legg. II. 658. A: θεῖς νικητήρια. VIII. 829. C:
νικητήρια ... καὶ ἀριστεῖα ἐκάστοισι τούτων δεῖ διανέμειν.
832. E: θετέον ἄθλα νικητήρια (ἄθλα καὶ νικητήρια?).
833. C. XII. 964. B: (ὅς) νικητήρια τούτων αὐτῶν εἴληφεν.
νικηφόρος, ὁ, ἡ, *victor* (subst. et adiect.). Phil. 27. D:

ὁ νικηφόρος οὗτος βίος. Legg. V. 730. D: ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ. Pol. X. 621. D: ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαιρουμένοι. Legg. XII. 953. D: τῶν νικηφόρων τινὸς ἐπ' ἀρετῇ.

νικῶ, vincō, supero; superior sum; praesto; pass. succumbo, cedo. Polit. 303. B: ἐν δημοκρατίᾳ νικᾷ (praestat) ζῆν. Phil. 12. A: νικᾷ ... φρόνησις τὴν ἡδονήν. Pol. IX. 588. A. Legg. VII. 801. A: νικᾷ γὰρ πάσαισι ταῖς ψήφοις οὗτος ὁ νόμος. Pol. V. 465. D: νίκην ... νικῶσι. Legg. I. 627. A. II. 658. C: ἔχομεν εἰπεῖν τίς ἂν νικῶ δικαίως; Conv. 179. A: οἱ τοιοῦτοι νικῶεν ἂν ... πάντας ἀνθρώπους. Pol. III. 397. D: ἐὰν ἡ ἐμὴ νικᾷ. (Id. Legg. IX. 862. B.) Legg. IV. 715. C: ὅς θ' ἂν ... νικᾷ ταύτην τὴν νίκην ἐν τῇ πόλει. X. 890. A: ὅ τί τις ἂν νικᾷ βιαζόμενος. Menex. 247. A: ἂν ... νικῶμεν ὑμᾶς ἀρετῇ. Phil. 12. A: ἐμοὶ μὲν πάντως νικᾷν ἡδονὴ δοκεῖ. 20. C. Pol. IX. 581. A: πρὸς τὸ κρατεῖν ... καὶ νικᾷν cet. Legg. I. 626. E: τὸ νικᾷν αὐτὸν αὐτόν. Phil. 67. A: τῇ τοῦ νικῶντος ἰδέᾳ. Conv. 213. E: νικῶντα ἐν λόγοις πάντας ἀνθρώπους. Legg. IX. 856. C: τὴν πλήθει νικῶσαν (ψῆφον). X. 904. B: νικῶσαν ἀρετῇ. Gorg. 456. A: ὅτι οἱ ῥητορές εἰσιν ... οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων (quorum sententia vincit). Legg. I. 634. B: νικῶντας ... ἃ δεῖ νικᾷν. Gorg. 487. C: ὅτι ἐνίκᾳ ἐν ὑμῖν τοιάδε τις δοῖα. Menex. 242. E: μεθ' ὧν τότε τοὺς βαρβάρους ἐνίκων κοινή. Apol. 36. D: εἰ τις ὑμῶν ἱππῶ ... νενίκηκεν Ὀλυμπίαςιν. Phaedr. 256. B: τῶν τριῶν παλαισμάτων ... ἐν νενικήκασιν. Legg. III. 692. D: ὡς οὐ νικῶντές γε οἱ τότε ... καλὰς νενικήκασι μάχας. Theaet. 164. C: πρὶν νενικηκέναι. (Id. Lys. 205. D.) Legg. III. 685. E. Epin. 988. E. Pol. IX. 583. B: δις νενικηκώς. Legg. II. 658. D: τίς ... ὀρθῶς ἂν νενικηκῶς εἴη cet. XII. 964. C: τοῦ πᾶσαν ἀρετὴν νενικηκότος. Lys. 205. E: ὥσπερ νενικηκότι. Ep. VII. 330. B: ὁ θ' ἐνίκησεν ἀντιτείνων. Menex. 243. D: ἐνίκησαμεν ... τὴν τότε ναυμαχίαν. Ib. ἡμεῖς ... αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἐνίκησαμεν καὶ ἠττήθημεν. Phaedr. 89. C: πρὶν ἂν νικήσω. Legg. VIII. 839. A: ἐὰν καὶ περὶ τὰς ἄλλας νίκησῃ δικαίως. XII. 955. A. Pol. V. 469. C: ἐπειδὴν νικήσωσιν. Legg. III. 699. B: τὸ νικήσαι μαχομένους. Lach. 191. C: οὕτω νικήσαι τὴν ἐκεῖ μάχην. Phaedr. 238. C: νικήσασα ἀγωγή. Legg. XII. 958. B: τῷ νικήσαντι. 955. A: νικήσαντα γράφειν ἐν ἱεροῖς. Pol. VIII. 557. A: νικήσαντες. Ep. VII. 337. C: μήτε νικήσῃ μήτε νικηθεῖσι νέμειν πλέον. Theag. 128. E: ὅτι οὐ νικήσω. Ion. 530. B: ἄγε δὴ ὅπως καὶ τὰ Παναθηναῖα νικήσομεν. Legg. I. 626. B: πάντα ... τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τῶν νικῶντων γίγνεσθαι. Ep. VII. 337. C: τῶν νενικημένων. Legg. XII. 956. D: νικηθεῖς (si causam perdiderit). Tim. 56. E: μαχόμενον καὶ νικηθέν. Legg. XI. 914. D: τὸν νικηθέντα. Tim. 57. B: νικηθέντα.

νίτρον, τό, (ν. λίτρον). Locr. 99. C.

νοερός, ὁ, ὄν, *mentis compos*. Locr. 99. E: τὸ μὲν λογικόν ἐστι καὶ νοερόν. Alc. I. 133. C: ἔχομεν ... εἰπεῖν ὃ τί ἐστι τῆς ψυχῆς νοερώτερον (ν. θειότερον) ἢ τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν ἐστίν;

νόημα, τό, *cogitatio*. Parm. 132. B: μὴ τῶν εἰδῶν ἕκαστον τούτων ἢ νόημα. Ib. νόημα ... οὐδενός. C: ὃ ἐπὶ πᾶσιν ἔκεινο τὸ νόημα ἐπὶ νοεῖ. B: ἐν ἑκαστὸν ἐστὶ τῶν νοημάτων. C: ἐκ νοημάτων ἕκαστον εἶναι. Ib. νοήματα ὄντα ἀνόητα εἶναι. **consilium*. Polit. 260. D: τὰλλότρια νοήματα παραδεχόμενον. **animus*. Conv. 197. E: ἦν ἄδει θέλων πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων νόημα. Etiam *ratio*. Men. 95. E. (Theogn.).

νόησις, ἡ, *intelligentia, ratio*. Crat. 411. D: ῥοῦ νόησις. Ib. αὐτὸ ἡ νόησις τοῦ νέου ἐστὶν εἰς. Pol. VII. 524. C. Tim. 52. A: τοῦτο ὃ δὴ νόησις εἵληχεν ἐπισκοπεῖν. Def. 414. A: νόησις ἀρχὴ ἐπιστήμης. Pol. VII. 523. B: νοήσεως ... παρακλητικόν. 524. D: οὐκ ἐγερτικὰ τῆς νοήσεως. 525. C: τῇ νοήσει αὐτῇ. 529. B: ἡγεῖσθαι ἂν αὐτὸν νοήσει, ἀλλ' οὐκ ὁμῶς θεωρεῖν. Tim. 28. A: τὸ ... νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν. Crat. 407. B: θεοῦ νόησιν. Ib. τῇ ἐν τῷ ᾗθαι νόησιν. Pol. VI. 511. D: νόησιν ... ἐπὶ τῷ ἀνωτάτῳ (λαβέ). VII. 522. E: τῶν πρὸς τὴν νόησιν ἀγόντων. B. 524. B: λογισμόν τε καὶ νόησιν ψυχὴ παρακαλοῦσα. 534. A: ξυναμφοτέρα δ' ἔκείνα (ἐπιστήμην et διάνοιαν) νόησιν (ἀρέσκει καλεῖν). Etiam *mens* (Ep. I. 310: ὁμοφράδμων νόησις. Ex ποῦτα) et *cogitatio*. Sis. 388. B: ὥσπερ ἐν νοήσει τιγὶ εἶναι τοῦτο (τούτου?).

νοητός, ὁ, ὄν, *sub intelligentiam cadens; qui ratione intelligitur*. Tim. 48. E: νοητὸν καὶ αἰεὶ κατὰ ταῦτα ὄν. 92: εἰκὼν τοῦ νοητοῦ θεοῦ. Pol. VI. 509. D: τὸ μὲν νοητοῦ γένους τε καὶ τόπου, τὸ δ' αὖ ὁρατοῦ (εἶναι). 510. B: τὴν τοῦ νοητοῦ τομήν. VII. 532. B: τότε δὴ ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει. Tim. 51. A. Pol. VI. 508. C: ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ. Phaed. 80. B: τῷ ... θεῷ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ ... ὁμοιότατον εἶναι ψυχῇ. Pol. VII. 517. C: ἐν ... νοητῷ. Tim. 39. E: τῷ τελείῳ καὶ νοητῷ ζῶν. Epin. 981. C. Pol. VII. 517. B: τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἀνοδὸν τιθεῖς. 532. A: ὄν (νόμον) ὄντα νοητόν. Phaed. 81. B: τὸ ... νοητὸν καὶ φιλοσοφία αἰρετόν. 83. B: ὃ δὲ αὐτῇ (ἡ ψυχῇ) ὁρᾷ νοητόν τε καὶ αἰετὲς (εἶναι). Pol. V. 509. D: ὁρατόν, νοητόν. 511. A: νοητόν ... τὸ εἶδος. Tim. 51. C: μιάτην ἑκάστοτε εἶναι τί φάμεν εἶδος ἑκάστου νοητόν. Legg. X. 898. E. Tim. 31. A: πάντα ὅποσα νοητὸ ζῶα. 37. A: τῶν νοητῶν αἰεὶ τε ὄντων ὑπὸ τοῦ ἀρίστου ... γενομένη. Pol. VI. 511. D: καίτοι νοητῶν ὄντων μετὰ ἀρχῆς (int. τῶν υποθέσεων). Soph. 246. B νοητὰ ἅτα καὶ ἀσώματα εἶδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι. Tim.

30. C: τὰ ... νοητὰ ζῶα πάντα ἐκείνο (τὸ ζῶον) ἐν ἑαυτῷ περιλαβὼν ἔχει.

νόθος, ἡ, ον et ὁ ἡ, *adulterinus; falsus*. Tim. 52. B: ἀπτόν λογισμῷ τιμὴ νόθῳ. Id. Loc. 94. B. Legg. V. 741. A: νόθῃ παιδείᾳ πεπαιδευμένους. Pol. V. 461. B: νόθον ... παῖδα. VII. 536. A: τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. Apol. 27. D: εἰ ... οἱ δαίμονες θεῶν παῖδες εἰσι νόθοι τινές ἢ ἐκ νυμφῶν cet. Pol. IX. 587. B: θυοῖν δὲ νόθοιν (ἡδο-
ναῖν). Ib. τῶν νόθων. VII. 536. A: λανθάνουσι χαλοῖς τε καὶ νόθοις χρώμενοι. 535. D: οὐ γὰρ νόθους ἔδει ἀπτεσθαι, ἀλλὰ γνήσιους. VI. 496. A: οὐ νόθα καὶ φαῦλα (γενναῖα); Legg. VIII. 841. D: νόθα (σπέρματα) μὴ σπείρειν.

νομάς, ὁ, *nomas*. Eryx. 400. B: ἐν ... Σκύθαις τοῖς νομάσιν.

νομεύς, ὁ, *pastor*; in univ. *curator*. Pol. IV. 440. D: ὥσπερ κύων ὑπὸ νομείως ... ἀνακληθεῖς. Polit. 268. B: ὅταν αὐτὸν νομῆα καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης θῶμεν. 276. D: τὸν θεῖον ... νομῆα ... καὶ τὸν ἀνθρώπινον ἐπιμελήτην. 271. D: οἶον νομῆς (ν. νομείς) θεῖοι. Tim. 22. D: βουκό-
λοι νομείς τε. Critia 109. B: οἶον νομῆς (sic codd. plurimi pro ν. νομείς) ποίμνια. Legg. III. 677. B: ὄρειοί τινες ... νομῆς (Par. A. al. Vulgo νομείς). De lege 321. B: νομείς τε καὶ ποιμένες ἀνδρῶν (Hom.). Theaet. 174. D: ἔνα τῶν νομείων ... ἢ τινα βουκόλον. Polit. 267. E: τὸ ... τῶν νο-
μείων πάντων διάφορον καὶ τὸ τῶν βασιλέων θεασώμεθα. 268. B. Tim. 24. A. Legg. X. 906. B. Polit. 267. E: τοῖς περὶ τὰνθρώπινα νομεῦσιν, οὓς πολιτικούς ἐκαλέσαμεν. 275. D. Pol. III. 399. D. II. 370. D: εἰ αὐτοῖς βουκόλους τε καὶ ποιμένας τοὺς τε ἄλλους νομείας προσθείμεν. **qui distribuit*. De lege 317. D: ὁ γεωργὸς ἄρα νομεύς ἀγαθὸς τοῦτων (τῶν σπερμάτων). Ib. κρουμάτων ἐπὶ τὰ μέλη ἀγαθὸς νομεύς. 321. B. (explic. ἀγαθὸς καὶ νόμιμος, h. e. legis lator). C. D: ὁ ἀγαθὸς νομοθέτης καὶ νομεύς. In univ. *dator*. Legg. XI. 931. D: οὐκ ἂν ποτε δίκαιοι νο-
μείς εἴεν ἀγαθῶν.

νομευτικός, ἡ, ὄν, *pastoralis*. Polit. 267. B: νομευ-
τικὴν (ν. νομευτικὴς) ἐπιστήμην προσαγορεύων. D: τῶν νομευτικῶν ἡμῖν πολλῶν φανεισῶν ... τεχνῶν.

νομεύω, *pasco*. Polit. 265. D: ὅτι ... ἀγέλην ... νο-
μεύει. 271. E: καθάπερ νῦν ἄνθρωποι ... ἄλλα γένη φαν-
λότερα αὐτῶν νομεύουσι. 295. E: ὁπόσαι (ἀγέλαι) κατὰ πόλιν ἐν ἐκάσταις νομεύονται.

νομή, ἡ, *distributio*. Legg. VIII. 848. B: τὴν τῆς ὁμοιότητος ἰσότητα ἢ νομὴ πᾶσιν ἀποδιδότω τὴν αὐτήν. V. 736. C: νομῆς (γῆς νομῆς?) περί. VIII. 848. C: κύριος ἔστω τῆς νομῆς δοῦλοις τε καὶ ἐλευθέροις. V. 737. E: ἀμυ-
νοῦντες τῇ νομῇ. Prot. 321. C: ἐπισκεψόμενος τὴν νομήν.
**pastus, pabulum*. Phaedr. 248. B: ἡ ... προσήκουσα ψυχῆς

τῷ ἀρίστῳ νομῇ ἐκ τοῦ ἐκεῖ λειμῶνος τυγχάνει οὔσα. Critia 114. E: νομῇ ... τοῖς τε ἄλλοις ζώοις ... παρὴν ἄδην. Legg. III. 679. A: νομῆς γὰρ οὐκ ἦν σπάνις. Tim. 80. E: νομῆν σαρκῶν καὶ ξύμπαντος τοῦ σώματος. Critia 111. C: νομῆν δὲ βοσκήμασιν ἀμήχανον ἔφερε.

νομίζω, *existimo, puto, sentio, statuo*. Phaedr. 230. E: ὡς νομίζω συμφέρειν ἡμῖν γενομένων τούτων. 234. E: ἐγὼ ... ἱκανὰ μοι νομίζω τὰ εἰρημένα. Apol. 26. C: καὶ αὐτὸς ἄρα νομίζω εἶναι θεούς. Parm. 128. E: οὐ νομίζεις εἶναι αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἶδος τι ὁμοιότητος —; Conv. 202. D: ὅτι καὶ σὺ Ἔρωτα οὐ θεὸν νομίζεις. Pol. V. 479. A: πολλὰ ... τὰ καλὰ νομίζει. Apol. 24. B: οὗς (θεούς) ἢ πόλις νομίζει. Menex. 237. D: ὁ (ζῶον) δίκην καὶ θεοὺς μόνον νομίζει. Crat. 437. C: ἃ νομίζομεν ἐπὶ τοῖς κακίοις ὀνόματα εἶναι. Legg. X. 885. C: ἡμῶν ... οἱ μὲν τὸ παράπαν θεοὺς οὐδαμῶς νομίζουσιν, οἱ δὲ μηδὲν ἡμῶν φροντίζουσιν. Phaedr. 258. C: οἱ ἔπειτα γιγνόμενοι ταῦτά ταῦτα περὶ αὐτοῦ νομίζουσι. Legg. X. 886. A: ὅτι πάντες ... νομίζουσιν εἶναι θεούς. De lege 316. D: πότερον ... οἱ ἐπιστήμονες ταῦτά περὶ τῶν αὐτῶν νομίζουσιν, ἢ ἄλλοι ἄλλα; Gorg. 482. A: νόμιζε ... καὶ παρ' ἐμοῦ χρῆναι ἑτερα τοιαῦτα ἀκούειν. Phil. 63. E: σχεδὸν οἰκείας (ἡδονάς) ἡμῖν νόμιζε. Legg. XII. 955. B: τὸν αὐτὸν φίλον τε καὶ ἐχθρὸν νομίζετω πᾶς τῇ πόλει. Polit. 262. D: ἢ τὸν (ἢ εἰ τὸν?) ἀριδμόν τις αὐτὸ νομίζει κατ' εἶδη δύο διαιρεῖν cet. Pol. VII. 515. C: οἱ τοιοῦτοι οὐκ ἂν ἄλλο τι νομίζοιεν τὸ ἀληθές ἢ τὰς τῶν σκευαστῶν σκιάς. Theaet. 167. C: ἕως ἂν αὐτὰ (int. δίκαια καὶ καλὰ) νομίζῃ. Phaedr. 233. B: ἀναγὰρ ποιεῖ νομίζουσιν. Polit. 270. C: μεγίστας ... μεταβολὰς χρῆ νομίζειν γίνεσθαι τότε cet. Phil. 55. D: τὰ μὲν ὡς καθαρώτατα νομίζουσιν cet. Pol. V. 469. D: γυναικείας ... διανοίας τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεώτος. Legg. X. 908. C: τὸ ... μὴ νομίζειν θεούς. Apol. 18. C. Pol. V. 476. C: ὁ ... καλὰ μὲν πράγματα νομίζων, αὐτὸ δὲ κάλλος μῆτε νομίζων cet. Legg. IX. 879. C: νομίζων ὡς πατέρα ἢ μητέρα. X. 908. E: τὸ θεοὺς νόμιζον ἀμελεῖν (εἶδος). Gorg. 472. D: ἄλλο τι ὡς οὕτω σου νομίζοντος διανοώμεσθαι; Legg. X. 899. C: τῷ ... μὴ νομίζοντι θεοὺς ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ. Phaedr. 257. D: νομίζοντα (ἢα *sentiam*, i. q. *serio*) λέγειν ἃ ἔλεγεν. Euth. 3. B: ὡς ... τοὺς ... ἀρχαίους (θεοὺς) οὐ νομίζοντα. Conv. 175. B: νομίζοντες καὶ ἐμὲ ὑφ' ὑμῶν κακλῆσθαι ἐπὶ δειπνον cet. Pol. X. 621. C: νομίζοντες ἀθάνατον τὴν ψυχὴν. Legg. III. 679. C: τὰ λεγόμενα ἀληθῆ νομίζοντες. Euth. 5. E. De lege 320. B: ἐποίει ... ἄλλα παρ' ἃ ἐνόμιζεν. Critia 116. E: τοσαύτας ... ἐνόμιζον αὐτὰς οἱ τότε εἶναι. Soph. 265. D: ταῦτη καὶ αὐτοὺς γενόμεκα. 228. A: νόσον ἴσως καὶ στάσιν οὐ καὶ τὸν γενόμεκα. 227. B: σεμνότερον δὲ τι τὸν ... δηλοῦντα θηρευτικὴν οὐ-

δὲν νενόμικεν. Legg. I. 647. B. Polit. 293. B: τοὺς λατρούς ... οὐχ ἥκιστα νενομίκαμεν cet. Legg. I. 637. E: καλὸν ... ἐπιτηδεύμα ἐπιτηδεύειν νενομίκασι. Phil. 44. C: νενομικόντων οὐδὲν ὑγίης. Charm. 155. D: ἐνόμισα σοφώτατον εἶναι ... τὰ ἐρωτικά. Prot. 322. A: ζῶν μόνον θεοὺς ἐνόμισε. Alc. I. 114. B: ἐπεὶ ἐκκλησίαν νόμισον καὶ δῆμιον. Riv. 133. B: οὐδ' ἂν ἄνθρωπον νομίσαιμι ἑμαυτὸν εἶναι. Legg. IV. 714. B: μὴ δὴ φαύλου πέρι νομίσης εἶναι τὴν νῦν ἀμφοιβήτησιν. Epin. 986. B: νομίση. Gorg. 455. C: ἐμὲ νῦν νόμισον καὶ τὸ σὸν σπεύδειν. Euthyd. 277. E. Pol. VII. 518. B: δεῖ ... ἡμᾶς τοιοῦνδε νομίσαι περὶ αὐτῶν. 529. B: ἐγὼ ... οὐ δύναμαι ἄλλο τι νομίσαι ἄνω ποιοῦν ψυχὴν βλέπειν μιάθημα ἢ ἐκεῖνο cet. Gorg. 452. D: νομίσας ... ἐρωτάσθαι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ. Pol. VII. 518. A. Tim. 33. B: νομίσας μυρίῳ κάλλιον ὅμοιον ἀνομοίου. Phaedr. 244. C: ὡς καλοῦ ὄντος ... οὕτω νομίσαντες ἔθεντο. Polit. 285. A: ὅμοια νομίσαντες. Pol. V. 463. C: ἢ ὡς ἀδελφῶ ἢ ὡς ἀδελφῇ ... νομίζει ἐντυγχάνειν. 469. B: ταῦτά δὲ ταῦτα νομοῦμεν καὶ ὅταν τις γῆρα ... τελευτήσῃ. Tim. 18. C: ὅπως ... νομοῦσι ... πάντες πάντας αὐτοὺς ὁμογενεῖς. Pol. VII. 530. A: νομίζειν. — Pass. praec. in vulgari communique sententia ponitur, in eo quod iustum vel bonum habetur, quod moris est, consuetudine sancitum est al. Pol. II. 372. D: ὥπερ νομίζεται. IV. 419. Apol. 40. A: (ᾧ) νομίζεται δοξατα κακῶν εἶναι. Polit. 290. C: ἐρμηνεύται γὰρ πού νομίζονται παρὰ θεῶν ἀνθρώποις. Gorg. 466. A: ἀρ' οὐν δοκοῦσί σοι ... φαῦλοι νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ ὀητορες; Conyn. 183. D: αἰσχιστον τὸ τοιοῦτον ἐνθάδε νομίζεσθαι. Ion. 542. B: πολὺ γὰρ κάλλιον τὸ θεῖον νομίζεσθαι. Phaedr. 230. A: πειθόμενος ... τῷ νομιζομένῳ περὶ αὐτῶν. De lege 313. B: τὰ νομιζόμενα (i. q. νόμος). C. De iusto 372. Conyn. 176. A: τὰ νομιζόμενα. Pol. I. 348. E: κατὰ τὰ νομιζόμενα λέγοντες. Alc. II. 151. B: τᾶλλα πάντα τὰ νομιζόμενα τότε δώσομεν (τοῖς θεοῖς) ὅταν cet. Gorg. 520. E: αἰσχρὸν νενόμισται. Id. Conyn. 182. B. 184. A. C. Crat. 401. A: καλῶς ... ἔμοιγε δοκεῖ νενομίσθαι. Pol. I. 347. C: αἰσχρὸν νενομίσθαι. Conyn. 182. D: οὐ ... καλὸν ἀπλῶς ἐνομισθῇ. Legg. VIII. 841. B: ἔθει καὶ ἀγράφων νομισθὲν νόμῳ. Soph. 240. E: λόγος ... ψευδὴς οὕτω κατὰ ταῦτά ταῦτα νομισθήσεται τὰ τε ὄντα λέγειν μὴ εἶναι καὶ τὰ μὴ ὄντα εἶναι. Etiam active νομίζειν is dicitur qui consuetudinem aliquam tenet vel legem sequitur (De lege 315. D: ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς αἰεὶ κατὰ ταῦτά νομιζόμεν οὔτε ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι) et qui aliqua re pro nummo utitur (Eryx. 400. A: κατασφραγισμένῳ τούτῳ νομίζουσι. B: ἐν ... Λακεδαιμόνι οἰδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι). — Verb. Soph. 230. D: τὸν ἀνέλεγκτον ... νομιστέον ... τὰ μέγιστα ἀκάθαρτον ὄντα. Polit. 293. A: τούτους ... νομιστέον ...

κατὰ τέχνην ἡντινοῦν ἀρχὴν ἀρχοντας. Pol. X. 608. B: νομιστέα ἀπερ εἰρήκαμεν περὶ ποιήσεως.

νομικός, ἡ, ὄν, *legitimus*. Legg. I. 625. A: ἐπειδὴ ... ἐν τοιοῦτοις ἡδεσι τέθραφθε νομικοῖς. *Etiam qui distribuit. De lege 317. E: ὁ νομικώτατος ... ἐν τούτοις. Ib. ὅστις περὶ ταῦτα νομικώτατος.*

νόμιμος, ὁ ἡ, *legitimus, iustus, probus*; etiam *lege vel consuetudine sancitus vel receptus, usitatus*; neutr. *mos et lex*, pl. *iusta* (i. q. ultima quae mortuis praestantur officia); etiam *consueti vel soliti* (Legg. IX. 871. A. 873. B. Ep. VII. 339. B.). De lege 321. B: ὅτι γε ἀγαθὸς ἦν καὶ νόμιμος (ὁ Μίνως). Gorg. 504. D: πᾶς ... τῆς ψυχῆς τάξεισι τε καὶ κοσμήσει (ἐμοίγε δοκεῖ ὄνομα εἶναι) νόμιμόν τε καὶ νόμος. Polit. 290. C: ὡς τὸ νόμιμόν φησι. Legg. I. 636. B: παλαιόν (i. q. πάλαι) νόμιμον δοκεῖ τοῦτο τὸ ἐπιτηδευμα. 639. D: οὐ γὰρ ἐπιγῶριον ὑμῖν τοῦτο οὐδὲ νόμιμον. 641. A: τὸ περὶ τὰς πόσεις νόμιμον. VIII. 841. B: ἔστιν νόμιμον. IX. 861. D: οὐ γὰρ ἂν νόμιμον οὐδ' ὅσιον ἂν εἶη. Pol. VII. 539. A: παράνομος δὴ ... δόξει γεγονέναι ἐκ νομίμου. IV. 430. B: τὴν ... τοιαύτην ... σωτηρίαν δόξης ὀρθῆς τε καὶ νομίμου δεινῶν πέρι καὶ μὴ. Hipp. mai. 284. D: νομίμου τε καὶ νόμου ἡμαρτηκασιν. Pol. IV. 430. B: δοκεῖς γάρ μοι τὴν ὀρθὴν δόξην ... οὕτε πάνν νόμιμον ἡγεῖσθαι cet. Epin. 975. A: τῶν δὲ εἰς τὴν νόμιμον ἐδωδὴν καταστήσασα. Phaed. 116. A: (ὅπως ἂν) μάλιστα ἡγῇ νόμιμον εἶναι. Pol. II. 359. A: ὀνομάζει τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον. V. 457. A: ἀριστον πόλει νόμιμον ἐτίθεμεν. Legg. VIII. 840. D: τὸ ἡμέτερον νόμιμον. De lege 317. B: ὁ ... ἂν ὀρθὸν ἦ, νόμιμον αὐτὸ φήσομεν ἐκάστω εἶναι. Gorg. 504. D: ὅθεν καὶ νόμιμοι γίγνονται καὶ κόσμιοι. De lege 314. C. D. Gorg. 488. D: τὰ τῶν πολλῶν ... νόμιμα. Polii. 305. B: πάνθ' ὅποσα κεῖται νόμιμα. Pol. V. 479. D: τὰ τῶν πολλῶν πολλὰ νόμιμα καλοῦ τε πέρι καὶ τῶν ἄλλων. Legg. IV. 705. D: τὰ τοιαῦτα νόμιμα κείμενα. VI. 784. D: τὰ αὐτὰ ... καὶ περὶ γυναικὸς ἔστω νόμιμα. VII. 793. A: τὰ καλούμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἄγραφα νόμιμα. Crit. 53. C: καὶ τὰ νόμιμα καὶ οἱ νόμοι. Polit. 303. A: πασῶν ... νομίμων τῶν πολιτικῶν οὐσῶν τούτων χειρίστη. Phaedr. 252. A: νομίμων ... καὶ εὐσχημόνων ... πάντων καταφρονήσασα. 265. A: τῶν εἰωθότων νομίμων. Phaed. 108. A: ἀπὸ τῶν ὁσίων τε καὶ νομίμων τῶν ἐνθάδε τεκμαιρόμενος. Pol. V. 451. A: δικαίων καὶ νομίμων πέρι. Legg. VI. 772. B: τῶν τοιούτων νομίμων καὶ ἐπιτηδευμάτων. De lege 318. C: τούτων τῶν νομίμων τὰ βέλτεστα πόθεν ἦκει; Pol. VII. 537. D: ἐν πολέμῳ καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις. Legg. XII. 954. A: προσομόσας τοὺς νομίμους θεούς. Phaedr. 270. B: ἐπιτηδεύσεις νομίμους. Theaet. 172. A: οἷα ἂν ἐκάστη πόλις οἰηθεῖσα θῇται νόμιμα ἑαυτῇ. Pol. IV. 425. A: καὶ τὰ

σ μικρά ... δοκοῦντα εἶναι νόμιμα ἐξευρίσκουσιν οὗτοι. VI. 484. D: τὰ ἐνθάδε νόμιμα καλῶν τε πέρι καὶ δικαίων καὶ ἀγαθῶν τιθέσθαι. Legg. I. 626. B: τὰ Κρητῶν νόμιμα. III. 681. C: τὰ πάντων ἰδόντες νόμιμα. 688. A: πάντα πολέμιον χάριν τὰ νόμιμα τιθέναι. VII. 801. C: παρὰ τὰ τῆς πόλεως νόμιμα. XII. 958. D: τὰ περὶ τὰ θεία νόμιμα. Hipp. mai. 294. C: πάντα τῷ ὄντι καλὰ καὶ νόμιμα καὶ ἐπιτηδεύματα. Ep. VII. 327. B: τοῖς περὶ τὰ τυραννικά νόμιμα ζῶσιν. Hipp. mai. 285. A: νομιμώτερόν ἐστιν. 284. E: τὸ ὠφελιμώτερον τοῦ ἀνωφελεστέρου νομιμώτερον ἡγοῦνται ... πᾶσιν ἀνθρώποις. 285. A: ὅτι τὰ ὠφελιμώτερα νομιμώτερά ἐστι.

νομίμως, pr. *lege* (v. c. *agere*), *huste*, *convenienter*. Conv. 182. A: κοσμίως γε καὶ νομίμως ὁτιοῦν πρᾶγματα πραττόμενον. Soph. 246. D: ὑποτιθέμενοι νομιμώτερον αὐτοὺς ἢ νῦν ἐθέλοντας ἂν ἀποκρίνασθαι.

νόμισμα, τό, *nummus*; *pecunia*. Phaed. 69. A: ἀλλ' ἢ κέλεινο μόνον τὸ νόμισμα ὀρθὸν ἀνδ' οὐ δαί ἅπαντα ταῦτα καταλλάττεσθαι. Pol. II. 371. B: νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἔνεκα γενήσεται ἐκ τούτου. Soph. 223. E: διὰ νομίσματος. 234. A: πᾶν μικροῦ νομίσματος ἀποδίδεται. Polit. 289. B: ἡ τοῦ νομίσματος ἰδέα. Legg. IV. 705. B: νομίσματος ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ. V. 742. C. XI. 918. B: τὴν τοῦ νομίσματος ... δύναμιν. Alc. I. 123. A: τοῦ εἰς Λακεδαιμόνα νομίσματος εἰσιόντος ... τὰ ἔχνη cet. Eryx. 399. E: νομίματι χρωῶνται τοιῷδε. Soph. 223. A: μισθὸν ... νόμισμα πραττόμενον. Polit. 289. E: νόμισμά τε πρὸς τᾶλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμισίβοντες. Pol. III. 417. A: διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε. Legg. VIII. 849. E: ἀλλάττεσθαι νόμισμά τε χρημάτων καὶ χρήματα νομίσματος. Phaed. 69. A: ὥσπερ νομίσματα. Pol. III. 417. A: ὁπότε ... νομίσματα κτήσονται. Legg. V. 746. D.

νομισματοπωλικός, ἡ, ὄν, *pecunia vendens*, fem. *ars pecunia vendendi*. Soph. 223. D: νομισματοπωλικῆς (τέχνης).

νομογράφος, ὁ, *legum scriptor*. Phaedr. 278. E: νομογράφον.

νομοθεσία, ἡ, *legum latio vel sanctio* (de civitate vel populo). Legg. III. 684. E: ἡ κατοικίσις τε καὶ νομοθεσία. IV. 708. D: νομοθεσία καὶ πόλεων οἰκισμοί. XII. 960. B. Pol. IV. 427. B: τῆς νομοθεσίας. Legg. III. 683. B: τῇ τῆς νομοθεσίας σκέψει. VI. 751. B: μεγάλου τῆς νομοθεσίας ἔργον ὄντος. IV. 718. C: ἐν ἀπάσῃ ... τῇ νομοθεσίᾳ. X. 890. E. V. 737. D: πρὸς τὴν νομοθεσίαν ὁ λόγος ἔτω. VI. 768. D. Theaet. 179. A: αἱ νομοθεσίαι. Legg. IV. 707. D: νομοθεσιῶν. XII. 962. D. IV. 720. E: ἐν ταῖς νομοθεσίαις. 722. B: πρὸς τὰς νομοθεσίας.

νομοθέτημα, τό, *praescriptio, constitutio*. Legg. XI. 913. C: οὐδαμῇ ἀγεννοῦς ἀνδρὸς νομοθέτημα. XII. 957. A: ἐπιεικῶν ἀνδρῶν ... νομοθετήματα. Polit. 295. E: γέλως ἂν ὁ μέγιστος γίγνοιτο τῶν τοιούτων νομοθετημάτων. Pol. IV. 427. B: τῷ ... Ἀπόλλωνι τῷ ἐν Δελφοῖς τὰ τε μέγιστα ... καὶ πρῶτα τῶν νομοθετημάτων. Legg. VIII. 846. C: πρὸς τὰ τῶν πρόσθεν νομοθετημάτων ἀπομιμούμενοι σμικρὰ πρὸς μεγάλα.

νομοθέτης, ὁ, *legis lator vel legum conditor*. Pol. IV. 429. C: οἷα ὁ νομοθέτης παρήγγειλεν ἐν τῇ παιδείᾳ. Legg. II. 660. A: ὁ ὀρθὸς νομοθέτης. De lege 318. B: τίς .. ἀγαθὸς γέγονεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις νόμοις νομοθέτης; 321. C. D. Polit. 305. B: νόμιμα παρὰ νομοδότην βασιλέως παραλαβούσα. Pol. VII. 538. D. Legg. XII. 964. B: νομοθέτη τε καὶ νομοφύλακι. Epin. 987. B: μάλα Συρία νομοθέτη πρόπον. Polit. 309. C: τὸν ... πολιτικὸν καὶ τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην. Pol. IV. 427. A: τὸν ἀληθινὸν νομοθέτην. Legg. IV. 709. D: φέρε δὴ, νομοθέτα cet. Prot. 326. D: ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὐρήματα. Pol. VII. 530. C. Legg. VIII. 835. A. VII. 801. D: οὓς εἰλόμεθα νομοθέτας περὶ τὰ μουσικά. — In dial. Cratyl. νομοθέτης ponitur pro ὀνοματοθέτης; quippe Hermogenes luditur sumens usum, τὸν νόμον, rebus nomina imposuisse, vid. 384. D. Hinc 388. D: ἄρ' οὐχὶ ὁ νόμος δοκεῖ σοι εἶναι ὁ παραδιδούς αὐτά (τὰ ὀνόματα); Cf. 388. E. 389. A. D. (ubi v. ὀνοματοθέτης, Gud. ὀνοματοδέτης). 390. A. 393. E. 404. B. al. Contra Charm. 175. B. pro v. νομοθέτης codd. quatuor recte dant ὀνοματοδέτης.

νομοθέτησις, ἡ, *legum latio*. Legg. IX. 876. D: ἐν τῇ τῶν ἐμπροσθεν νομοθετήσῃ νόμων (III. 701. B. pro νουθέτησιν Bekk. e codd. dedit νομοδέτησιν).

νομοθετικός, ὁ, *legis lationi conveniens*; fem. *legum scribendarum ratio*. Gorg. 520. A: ὁσπερ νομοθετικὴ δικαστικὴς (κάλλιον ἐστι). Polit. 294. A: ὅτι τῆς βασιλικῆς ἐστὶν ἡ νομοθετικὴ. Gorg. 464. C: τῇ νομοθετικῇ. 465. C: τοῦτο σοφιστικὴ πρὸς νομοθετικὴν. Crat. 437. E: τὴν τέχνην τὴν τοῦτο δυναμένην νομοθετικὴν (v. νομοδέτης). Legg. II. 657. A: νομοθετικὸν ... καὶ πολιτικὸν ὑπερβαλλόντως (λέγω).

νομοθετῶ, *legem do, leges scribo, et in univ. praescribo*; etiam *lege sancio et legibus constituo vel instruo*. Epin. 982. B: ἀρχουσα γάρ, ἀλλ' οὐκ ἀρχομένη νομοθετεῖ (ἡ ψυχῆς ἀνάγκη). Legg. IX. 853. C: ἀλλ' ἀνθρώποι τε καὶ ἀνθρώπων σπερμασι νομοθετούμεν τὰ νῦν. VIII. 846. C: νομοθετοῦντων δ' αὐτὰ οἱ νέοι. I. 628. D: εἰ μὴ χάριν εἰρήνης τὰ πολέμου νομοθετοῖ μάλλον ἢ cet. VIII. 834. C: ὀρθῶς ἂν νομοθετοῖμεν. Polit. 294. C: νομοθετεῖν. 295. A: πατρίοις ... ἐδεσι νομοθετῶν. Legg. IV. 708. C: τῷ κατοικίζοντι

καὶ νομοθετοῦνται. V. 737. E: πάντα ἄνδρα νομοθετοῦντα. Pol. IV. 426. E: οἱ τοιοῦτοι νομοθετοῦντες. V. 456. C: οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε ... ἐνομοθετούμεν. Legg. III. 684. B: ἐνομοθετοῦν. I. 634. A: οὐ ... χωλὴν τὴν ἀνδρείαν νενομοθετήκατον. Pol. III. 417. B: ταῦτα νομοθετήσωμεν, ἢ μή; VII. 525. B: προσήκον ... τὸ μάθημα ἂν εἴη ... νομοθετῆσαι. Polit. 295. E: ἄγραφα νομοθετήσαντι. Legg. II. 662. C: τοὺς νομοθετήσαντας ὑμῖν ... θεοὺς. Pol. VII. 534. D: νομοθετήσω. III. 403. B: νομοθετήσεις ... φιλεῖν cet. 409. E: οὐκοῦν καὶ ἱατρικὴν ... κατὰ πόλιν νομοθετήσεις —; V. 463. C. Legg. II. 666. A: νομοθετήσωμεν. XII. 962. E: νομοθετοῦνται (*leges habent scriptas*). VIII. 836. D: νομοθετεῖσθαι. III. 701. D: ἡ νομοθετουμένη πόλις. XI. 925. E: ὑπὲρ τε νομοθέτου καὶ ὑπὲρ νομοθετουμένου (*pro eo cui leges scribuntur*). III. 684. D: ἥπερ ἐν ἄλλαις νομοθετουμέναις πόλεσι πολλαῖς γίγνεται. IX. 857. C: τοὺς νῦν νομοθετουμένους (*quibus nunc leges scribuntur*. Sic etiam XI. 926. A: τοῖς νομοθετουμένοις). Conv. 182. B: ἀπλῶς ἐνομοθετῆται καλὸν τὸ χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. D. Legg. IX. 874. D: νονομοθετήσθω. II. 656. D: νονομοθετήσθαι. VIII. 832. E: νομοθετηθῆναι. Pol. IV. 425. B: λόγῳ τε καὶ γράμμασι νομοθετηθέντα. Legg. VII. 823. C: νομοθετηθέντων. Polit. 255. D: μὴ ἐκβαίνειν τὰ ἀρχαῖα ποτε νομοθετηθέντα. Legg. VI. 785. A. — Med. praec. in civitate vel in populo ponitur legem sciscente vel iubente; etiam in univ. est *leges constitu.* Legg. V. 736. C: ἡν νομοθετεῖσθαι ἀναγκασθεῖσθαι πόλει τῶν ἀρχαίων οὔτε ἐάν οἷόν τε ἀκίνητον εὐδὲν cet. IX. 853. C: νομοθετούμενοι τοῖς ἥρωσιν. Theaet. 178. A: ὅταν ... νομοθετώμεθα. 177. E: τούτου στοχάζεται νομοθετουμένη (πόλις). 179. A: νομοθετουμένην πόλιν. Legg. VIII. 832. C: ἥν (πολιτείαν) νομοθετοῦμενοι λέγομεν. Pol. III. 398. B: ἐν ἐκείνοις τοῖς τύποι, οἷς κατ' ἀρχαῖς ἐνομοθετησάμεθα. Legg. VII. 818. E: εἰς ἄλλον ... χρόνον ἀκριβέστερον ἂν νομοθετησάμεθα. VIII. 828. A: ταξασθαι ... καὶ νομοθετήσασθαι ἐορτας. — Verb. Legg. V. 747. D: οἷς οὐκ ἐναντία νομοθετητέον. Pol. V. 459. E: οὐκοῦν ... ἐορταὶ τινες νομοθετηταί —;

νόμος, ὃ, *lex, decretum, institutum*; etiam *mos, consuetudo et communis hominum existimatio, persuasio publice recepta* (vern. *Grundsatz, Maxime*). Prot. 337. D: ὁ ... νόμος, τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται. Phaedr. 256. D: εἰς ... σκοτον ... οὐ νόμος ἐστὶν ἐτι ἐλθεῖν τοῖς κατηγερμένοις ἤδη τῆς ὑπουρανίου πορείας. Phaed. 58. B: νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ... καθαρύειν τὴν πόλιν. Crat. 388. D: ἂρ οὐχὶ ὁ νόμος δοκεῖ σοι εἶναι ὁ παραδιδούς αὐτά (τὰ ἐνόματα); 400. E: ὥσπερ ἐν ταῖς εὐχαῖς νόμος ἐστὶν ἡμῖν εὐχεσθαι. Conv. 182. A: ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος. Pol. V. 451. B: ὡς ὁ νόμος λέγει. VII. 532. A: οὗτος ... αὐτός

ἐστιν ὁ νόμος ὃν τὸ διαλέγεσθαι περαίνει. Legg. I. 644. D: ὃς (λογισμός) γενόμενος δόγμα πόλεως κοινὸν νόμος ἐπωνόμασται. VII. 795. A: ὁ τῶν Σκυθῶν νόμος (mos). XII. 957. C: ἡ μάτην τοῦνομα νῶ προσήκον κέκτιτ' (κεκτιτῆ?) ἂν ὁ θεῖος ἡμῖν καὶ θανυμαστὸς νόμος. De lege 313. B: νόμος ... τὰ νομιζόμενα. Pol. VII. 531. D: προοίμια ... αὐτοῦ τοῦ νόμου. Tim. 60. E: κατὰ λόγον νόμου. Legg. I. 647. C: μετὰ νόμου τοιοῦτον ἀπεργαζόμεθα. Prot. 337. C: φύσει, οὐ νόμῳ. Gorg. 482. E: ἂ φύσει μὲν οὐκ ἔστι καλὰ, νόμῳ δέ. Crat. 384. D: νόμῳ καὶ ἔθει. Pol. II. 359. C: νόμῳ ... καὶ βίᾳ. 364. A: δόξῃ ... μόνον καὶ νόμῳ αἰσχροῖν. VIII. 555. D: εἰργεῖν νομῶ ... μὴ ἐξεῖναι αὐτοῖς cet. Menex. 245. D: φύσει μὲν βάρβαροι ὄντες, [νόμῳ δέ] Ἕλληνες. Ep. VIII. 354. C: μήτε συν δίκη μήτε νόμῳ δεσπότη. Prot. 322. D: νόμον γε θὲς παρ' ἐμοῦ cet. Phaedr. 231. E: εἰ ... τὸν νόμον τὸν καθεστηκότα δέδοικας. 250. E: τετράποδος νόμον (ritu. V. νόμῳ). Gorg. 483. E: κατὰ νόμον γε τὸν τῆς φύσεως. Polit. 291. E: νόμον καὶ ἀνομίαν. 308. E: τοῖς κατὰ νόμον παιδευταῖς καὶ τροφεῦσι. Phil. 26. B: νόμον καὶ τάξιν πέρας ἔχοντ' ἔδειτο. Conv. 181. D: χορὴν δέ καὶ νόμον εἶναι μὴ ἔραν παίδων. Pol. IX. 587. C: φιλῶν νόμον τε καὶ λόγον (ὁ τύραννος). Legg. I. 645. A: τῆς πόλεως κοινὸν νόμον ἐπικαλουμένην (τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσὴν καὶ ἱερὰν). II. 674. B: τοῖς νουν τε καὶ νόμον ἔχουσιν ὀρθόν. IV. 714. A: τὴν τοῦ νου διανομήν ἐπονομάζοντας νόμον. X. 904. A: καθάπερ οἱ κατὰ νόμον (ex lege vel necessitate fatali) ὄντες θεοί. De lege 314. B: τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα (νόμον εἶναι). Conv. 186. C: οἱ πόλεως (Vind. 2. πόλεων) βυσιλῆς νόμοι. De lege 317. D: οἱ τούτου νόμοι καὶ διανομαί. Pol. IV. 424. C: ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων. Legg. II. 673. E: μετὰ νόμων καὶ τάξεως. Pol. V. 458. C: αὐτοὺς παιδευμένους τοῖς νόμοις. VII. 541. A: θρέψωνται ἐν τοῖς σφετερίοις τρόποις καὶ νόμοις. Legg. X. 889. E: οὐ φύσει, ἀλλὰ τισι νόμοις. Prot. 326. D: ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα. Phaedr. 278. C: ἐν πολιτικοῖς λόγοις νόμους ὀνομαζών. Polit. 302. E: ἐν γράμμασιν ἀγαθοῖς, οὓς νόμους λέγομεν. Pol. I. 338. E: τίθεται ... τοὺς νόμους ἐκαστὴ ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτῇ συμφέρον. Tim. 83. E: παρὰ τοὺς τῆς φύσεως ... λόγους. Legg. III. 684. A: κατὰ νόμους οὓς ἔθεντο τοῦ τε ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι κοινούς. De lege 317. A: πολιτικά ἄρα ταῦτα συγγράμματα ἐστίν, οὓς (v. ἂ) οἱ ἄνθρωποι νόμους καλοῦσι. *modus (musicus), capus. Crat. 417. E: ὥσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαύλιον. Legg. IV. 722. D: κισθαρωδικῆς ᾠδῆς λεγομένων νόμων ... προοίμια. III. 700. B: νόμους ... αὐτὸ τοῦτο τοῦνομα ἐκάλουν, ᾧδ' ἦν ὡς τινα ἑτέραν. VII. 799. E.

νομοφυλακία, ἡ, legum custodia. Legg. XII. 961. A:

εἴ τί που πρὸς τὴν νομοφυλακίαν γίγνεται ἐν (ἄν?) καίριον ἀκούσαι.

νομοφύλαξ, ὁ, *legum custos*. Legg. VI. 755. A: μὴ πλέον δὲ εἴκοσιν ἐτῶν νομοφύλαξ ἀρχέτω. VII. 811. B: πῶς ... καὶ τί παραινοίης ἂν τῷ νομοφύλακι; D. De lege 320. C: νομοφύλακι ... αὐτῷ (Rhadamantho) ἐγγῆτο ὁ Μίνως κατὰ τὸ ἄστυ. Legg. VI. 770. C: τὸν νομοφύλακά τε καὶ νομοθέτην. VI. 755. C: τούτων ... στρατηγούς ... οἱ νομοφύλακες προβυλλέσθων. 762. D: τούτων ... οἱ νομοφύλακες ἐπίσκοποι ἀκριβεῖς ἔστωσαν. 765. A: τούτου ... οἱ νομοφύλακες πρεταί. VIII. 847. D: νόμιους ... περὶ τούτων νομοφύλακες ... θήσουςι. VI. 772. A: νομοθέτας μετὰ τῶν νομοφυλάκων. 754. E: ἐπεξίτω τῇ δίκῃ ἐν αὐτοῖς τοῖς νομοφύλαξιν. VII. 801. D. II. 671. D: τούτων ... τῶν νόμων εἶναι νομοφύλακας ... τοὺς ἀθρούβους ... στρατηγούς. VI. 752. D. 770. A: νομοθέτας τε καὶ νομοφύλακας. VIII. 840. E: τοὺς νομοφύλακας νομοθέτας γενομένους.

νόσημα, τό, *morbus*; in univ. *malum*, *oñium*. Gorg. 480. B: τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας. Theaet. 142. B: τὸ γεγονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατεύματι. Pol. VIII. 544. C: τέταρτον τε καὶ ἑσχατον πόλεως νόσημα. 552. C: κηφὴν ... σιμήνους νόσημα. 563. E: ὅπερ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ νόσημα ἐγγεγόμενον ἀπώλεσεν αὐτήν. X. 609. A: σχεδὸν πᾶσι ξυμφυτον ἐκάστω κακόν τε καὶ νόσημα. Legg. VIII. 854. C: ἐὰν μὲν σοὶ δρῶντι ταῦτα λωφά τι τὸ νόσημα *cet*. Lys. 220. D: τὸ δὲ κακὸν νόσημα. Legg. V. 744. D: ἐν πόλει ... τῇ τοῦ μεγίστου νοσήματος οὐ μεθεξούση. Lys. 220. D: νοσήματος ... μὴ ὄντος οὐδὲν δεῖ φαρμάκου. Pol. III. 406. B: παρακολουθῶν ... τῷ νοσήματι θανάσιμῳ ὄντι. Legg. V. 736. A: τοῦτοίς ὡς νοσήματι πόλεως ἐμπεφυκότε *cet*. XI. 916. A: ἡ καὶ ἐτέρῳ τινὶ ... νοσήματι μακρῷ καὶ δυσιάτῳ κατὰ τὸ σῶμα ἢ κατὰ τὴν διάνοιαν. Prot. 340. E: ἰώμενος μιτῆρον τὸ νόσημα ποιῶ. Polit. 283. B. Legg. III. 691. A: τὸ πολὺ βασιλείων τοῦτο εἶναι νόσημα. X. 906. C: ἐν ... σώμασι νόσημα καλούμενον, ἐν ... ὥραις ἐτῶν ... λοιμόν, ἐν δὲ πόλεσι ... ἀδικίαν. Ep. VIII. 354. D: μὴ ποτε ... εἰς τὸ τῶν προγόνων νόσημα ἐμπίσωσιν. Pol. III. 391. C: ὥσ' ἔχειν ἐν αὐτῷ νοσήματι δύο ἐναντίῳ ἀλλήλοιν, ἀνελευθερίαν ... καὶ ὑπερθερανίαν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Legg. XI. 925. E: σαρμάτων νοσήματα. Phaedr. 265. A: ὑπὸ νοσημάτων ἀνθρωπίνων. Phil. 46. A: σκόπει δὴ τὰς τῶν τοιῶνδε νοσημάτων ἡδονάς. Pol. III. 405. C: ἡ τινων ἐπετείων νοσημάτων ἐπιπεσόντων. Tim. 82. C. Gorg. 479. A: τοῖς μεγίστοις νοσήμασι συνισχόμενος. 450. A: τοὺς (λόγους) γε περὶ τὰ νοσήματα. Pol. IV. 426. A. Tim. 84. C. al.

νόσος, ἡ, *morbus*; *oñium*, *pestis*. Soph. 228. D: τὸ μὲν πονηρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς (τ. ψυχῆς) σαφέστατα ὄν. Polit. 307. D: περὶ δὲ

τὰ μέγιστα νόσος ξυμβαίνει πασῶν ἐχθίστη γίγνεσθαι ταῖς πόλεσι. Pol. X. 609. C: ἡ σώματος πονηρία νόσος οὖσα. Prot. 341. B: δεινὴς νόσου. Gorg. 495. E: ὥσπερ περὶ ὑγίαιας ἔχει καὶ νόσου. Pol. X. 609. E: φήσομεν αὐτὸ (τὸ σῶμα) ... ὑπὸ τῆς αὐτοῦ κακίας, νόσου οὖσης, ἀπολωλέναι. Legg. III. 691. C: τῆς μεγίστης νόσου, ἀνοίας, πληρωθεῖσα αὐτῆς τὴν διάνοιαν. XI. 919. C: τίς ... τῆς νόσου ταύτης ἀρωγὴ γίγναιτο ἂν ἐν νούν ἔχουσῃ πόλει; Lach. 195. C: ἐκ τῆς νόσου ... μὴ ἀναστήναι. Prot. 322. D: τὸν μὴ θυάμενον αἰδοῦς ... μετέχειν κτείνειν ὡς νόσον πόλεως. Gorg. 477. B: κακίαν ἂν φήσαις ἀσθένειαν εἶναι καὶ νόσον cet. Pol. X. 610. C: τὴν ἀδικίαν εἶναι θανάσιμον τῷ ἔχοντι, ὥσπερ νόσον. Legg. X. 888. B: ταύτην τὴν νόσον ἔχοντες. Alc. II. 139. E: ἑτέραν νόσον νοσεῖν. Phaed. 66. C: ἂν τινες νόσοι προσπέσωσιν. Alc. II. 140. B. Phaedr. 244. D: νόσων ... καὶ πόνων τῶν μεγίστων ... ἡ μανία ... ἀπαλλαγὴν εὗρετο. Tim. 83. E: ταῦτα ... πάντα νόσων ὄργανα γέγονεν. Legg. X. 905. E: νόσων πόλεμον εὐλαβουμένοις ἰατροῖς. XI. 934. D: ὑπὸ νόσων (μαίνονται). Phil. 45. A: περὶ τοὺς κάμνοντας ἐν ταῖς νόσοις. Pol. III. 408. E: (εἰ) αὐτοὶ πάσας νόσους κάμωσιν. Tim. 81. E: θάνατος ... ὁ κατὰ νόσους ... γιγνόμενος. Legg. III. 691. C: τὰ μὲν εἰς νόσους θεῖ cet. Ut Lat. morbus, etiam est cupiditas (vern. Sucht). Theaet. 169. B: ἄριστά γε ... τὴν νόσον μου ἀπείκασας. Legg. IX. 862. C: ὡς οὐσῶν ἐν ψυχῇ νόσων.

νοσοτροφία, ἡ, corporis aegrotantis cura. Pol. III. 407.

B. VI. 496. C.

νοστώ, peregrinor, cum v. πορείαν, ἡer facio, vagor.

Ep. VII. 335. C: ὑπὸ γῆς νοστήσαντι πορείαν ἀτιμον cet.

νοσῶ, aegrotō, in univ. laboro vel affectus sum (morbo, cupiditate, seditione, insania al.). Gorg. 495. E: οὐ γὰρ ἄμα ... ὑγιαίνει τε καὶ νοσεῖ ὁ ἄνθρωπος. 495. E: νοσεῖ που ἄνθρωπος ὀφθαλμούς. Pol. VIII. 556. E: νοσεῖ τε καὶ αὐτὴ αὐτὴ μάχεται (ἡ πόλις). III. 404. A: (ὅτι) μεγάλα καὶ σφόδρα νοσοῦσιν οὗτοι οἱ ἀσκηταί. Phaedr. 231. D: νοσεῖν μᾶλλον, ἢ σωφρονεῖν. 236. B: τὸ ... τὸν ἐρῶντα τοῦ μὴ ἐρῶντος μᾶλλον νοσεῖν. Pol. V. 470. C: νοσεῖν δ' ἐν τούτῳ τὴν Ἑλλάδα καὶ στασιάζειν. Conv. 186. B: τὸ ... ὑγιὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν. Phaedr. 228. E: τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν. 238. E: νοσοῦντι ... πᾶν ἡδὺ τὸ μὴ ἀντιτεῖνον. Legg. IX. 857. D. Tim. 86. D: νοσοῦσαν καὶ ἄφρονα ἴσχωρ ... τὴν ψυχὴν. Conv. 207. B: νοσοῦντά τε πάντα καὶ ἐρωτικῶς διατιθέμενα. Polit. 299. C: τῶν νοσοῦντων. Legg. IV. 720. D. Alc. II. 139. D: νοσοῦντας. Pol. III. 407. D: τὰ ... εἴσω διὰ παντὸς νενοσηκότα σώματα. Tim. 84. A: ὁπότ' ἂν νοσήσῃ. Legg. IX. 853. D: νοσήσαι ... ταύτην τὴν νόσον. Menex. 243. E: πόλιν ... νοσήσαι. Phaed. 83. B: νοσήσας. Tim. 86. A: τὸ ... ἐκ πυρὸς ὑπερβολῆς μάλι-

στα νοσήσαν σῶμα. Critia 111. B: οἷον νοσήσαντος σῶματος ὅσα. Pol. X. 604. D: ἐπανορθοῦν τὸ πεσόν τε καὶ νοσήσαν. Polit. 273. D: νοσήσαντα καὶ λυθέντα cet.

νοσώδης, ὁ ἢ, *aegrotus*; etiam *morbum afferens et in univ. pernicius*. Pol. III. 406. A: νοσώδης γενόμενος. Polit. 296. B: τὸ νοσώδες. Pol. IV. 438. E: τοῦτο δ' ἦν ὑγιεινὸν καὶ νοσώδες. VIII. 556. E: σῶμα νοσώδες. Legg. V. 734. B: περὶ νοσώδους τε καὶ ὑγιεινοῦ βίου. D. Crit. 47. D: ὑπὸ τοῦ νοσώδους ... διαφθειρόμενον. Charm. 171. A. Conv. 186. B: ἄλλος ... ὁ ἐπὶ τῷ νοσώδει (ἔρως). Charm. 170. E: τὸ ὑγιεινὸν καὶ τὸ νοσώδες (ἐπαῖσι). Pol. III. 408. B: νοσώδη ... φύσει τε καὶ ἀκόλαστον. Legg. V. 733. E: νοσώδη (βίον). Alc. I. 111. E: ὅποιοι ὑγιεινοὶ ἢ νοσώδεις. Polit. 295. E: νοσώδη τε καὶ οὐκ ἐντεχνα (i. q. οὐκ ἱατρικά). Pol. IV. 444. C: τὰ ... νοσώδη νόσον (ἐμποιεῖ). Legg. VI. 775. D: ὅσα νοσώδη. Pol. IV. 438. E: ὡς ... καὶ τῶν ὑγιεινῶν καὶ νοσώδων ἢ ἐπιστήμη ὑγιεινῇ καὶ νοσώδης. 444. C. Conv. 186. C: τοῖς ... κακοῖς καὶ νοσώδεσιν. Charm. 171. B: ἐν τοῖς ὑγιεινοῖς ... καὶ νοσώδεσιν ἐπισκέπεται τὸν ἱατρόν. Pol. III. 408. C: (ὅσοι) πλείστον νοσώδεις μεταχειρίσαντο. Theaet. 171. E: περὶ τὰ ὑγιεινὰ καὶ νοσώδη. Polit. 296. D: ὅτι νοσώδη καὶ ἄτεχνα πέπονθεν ὑπὸ τῶν βιασμένων ἱατρῶν.

νοτερός, ὁ, ὄν, *humidus*. Tim. 60. C: τὸ νοτερόν πᾶν ἐξαρησθέν cet. Locr. 99. C: τὸ δὲ νοτερόν καὶ ὁμιχλώδες. Tim. 62. B: ξυνωθοῦντα ἡμῶν τὸ νοτερόν. 82. A: ξηρὰ δὲ ὄντα ἐς ὑστερον γίγνεται νοτερά. 65. D: εἰς τὰ νοτερά τῆς σαρκὸς καὶ ἀπαλὰ ἐμπήπτοντα. 66. B.

νοτίζω, *madefacio*. Tim. 74. C: νοτιζομένην (νοτίδα). νοτῖς, ἡ, *humor*. Tim. 76. A: ἡ ... νοτῖς ὑπὸ τὰς ῥαφὰς ἀνιούσα cet. Locr. 101. D. Tim. 60. D: νοτίδος ὑπολειφθείσης. 66. A. 68. B. 74. C: θερμὴν ... νοτίδα ἐν τὸς ἐαυτῆς ἔχουσαν (τὴν σάρκα). 76. A.

νότος, ὁ, *auster*; etiam *pars vel regio australis*. Critia 112. C: πρὸς νότον. 118. B: ὁ ... τόπος οὗτος ... πρὸς νότον ἐτέτραπτο.

νουθέτημα, τὸ, *admonitio*. Gorg. 525. C: τοῖς αἰετῶν ἀδίκων ἀφικνουμένοις θεάματα καὶ νουθετήματα.

νουθετήσεις, ἡ, *admonitio*. Legg. III. 700. C: παιστὶ ... ῥάβδον κοσμοῦσης ἢ νουθετήσιν ἐγίγνετο. VII. 822. D: μεταξὺ τι νουθετήσεως τε πεφυκὸς ἅμα καὶ νόμων. X. 908. E: τὸ δὲ νουθετήσεως ἅμα καὶ δεσμῶν δεόμενον. Pol. III. 399. B: διδασκῇ καὶ νουθετήσιν. Id. Legg. VII. 788. A. X. 909. A. III. 701. B: νουθετήσιν (codd. νομοθέτησιν). Prot. 323. E: αἱ κολάσεις καὶ αἱ νουθετήσεις. 325. E: ἐν οἷς (ποιήμασι) πολλὰ ... νουθετήσεις ἐνισαί. Legg. V. 740. D: νουθετήσιν (v. νουθετήσιν).

νουθετητικός, ἡ, ὄν, *admonens*; fem. *admonitio*. Soph.

230. A: τὸ ... ξύμπαν αὐτὸ ὁρθότατα εἶποι τις ἂν νουθετηκῆν (sic codd. plurimi c. Ald. et Bass. Vulgo νουθετικῆν). Ib. τὸ νουθετητικὸν (v. νουθετικὸν) εἶδος τῆς παιδείας. Legg. V. 740. E: διὰ λόγων νουθετητικῶν (codd. plures νουθετικῶν).

νουθετῶ, *admoneo*; etiam *increpo* et *castigo*. Euthyd. 284. E: νουθετῶ σ' ὡς ἑταῖρον. Gorg. 497. A: ὡς σοφὸς ὢν με νουθετεῖς. Prot. 323. D: οὐδὲ νουθετεῖ οὐδὲ διδάσκει. 324. A. 323. B: οἱ οἰκεῖοι προσιόντες νουθετοῦσιν ὡς μαινόμενον. Phaedr. 234. B. Pol. IV. 420. E: ἀλλ' ἡμᾶς μὴ οὕτω νουθετεῖ. Gorg. 488. A: ὥσπερ ἤρξω νουθετεῖν με. Legg. IX. 879. D: πληγαῖς τὸν τοιοῦτον νουθετεῖν. Apol. 26. A. Legg. I. 648. B: νουθετῶν. V. 729. C. Phaed. 94. D: τὰ μὲν ἀπειλούσα, τὰ δὲ νουθετοῦσα. (cf. Legg. VI. 784. C.). Euth. 5. B: ἐκείνον δὲ νουθετοῦντί τε καὶ κολλάζοντι. Conv. 183. B: τῶν δὲ νουθετοῦντων. Pol. VIII. 560. A: νουθετοῦντων τε καὶ κακιζόντων. Legg. VI. 777. E: νουθετοῦντας. Ep. VII. 333. B: Δίῳν ἔργω τὸν Διονύσιον ἐνουθέτησεν. Legg. VIII. 845. B: νουθετήσαντα καὶ διδάξαντα. Phaedr. 249. D: νουθετεῖται ... ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν. Gorg. 479. A: ὥστε μήτε νουθετεῖσθαι μήτε κολλάζεσθαι cet. 478. E: ὁ νουθετούμενός τε καὶ ἐπιπληρόμενος. Hipp. mai. 301. C: πρὶν ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουθετηθῆναι.

νοῦς, ὁ, *ratio*, *mens*; *intelligentia*. Phaedr. 97. C: ὡς ... νοῦς ἐστὶν ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἴτιος. Phil. 28. C: ὡς νοῦς ἐστὶ βασιλεὺς ἡμῖν οὐρανοῦ τε καὶ γῆς. 30. C: σοφία ... καὶ νοῦς ἀνευ ψυχῆς οὐκ ἂν ποτε γενοίσθην. Phaedr. 270. A: ἐπὶ φύσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίας ἀφικόμενος. Gorg. 510. B: ἐξ ἅπαντος τοῦ νοῦ ... φίλος γενέσθαι. Phil. 21. D: τὸν ... τοῦ νοῦ ... βίον. 58. D: νοῦ τε καὶ φρονήσεως. Pol. IV. 431. C: μετὰ νοῦ τε καὶ δόξης ὁρθῆς. VI. 506. C: οἱ ἀνευ νοῦ ἀληθῆς τι δοξάζοντες. Tim. 46. D: τὸν ... νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστήν. 51. E: νοῦ δὲ θεοῦς (μετέχειν), ἀνθρώπων δὲ γένος βραχὺ τι. Alc. I. 135. A: νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐστεριμένῳ. Phaedr. 247. C: ψυχῆς κυβερνήτη μόνῳ θεατῇ νῷ. D: νῷ τε καὶ ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ τρεφομένῃ. Phaedr. 98. B: τῷ ... νῷ οὐδὲν χρωμένον. Pol. X. 619. B: ξὺν νῷ ἐλομένῳ. Legg. VIII. 836. E: ἔχων γε ἐν τῷ νῷ νόμον ἀληθῆ. XII. 961. E: τὰς αἰσθήσεις τῷ κυβερνητικῷ νῷ συγκερασάμενοι. Crit. 48. C: οὐδενὶ ξὺν νῷ. — Ἐν νῷ ἔχειν est Lat. *in animo habere* (Prot. 311. C. Phaed. 63. C. Conv. 188. E. Pol. I. 344. D. II. 362. C. Legg. IV. 720. B. Apol. 20. B. Alc. I. 104. C.), νῷ ἔχειν, *animo tenere*, h. e. *meminisse*. Pol. VI. 490. A. Euth. 2. B. — Phaedr. 241. E: νοῦν καὶ σωφροσύνην ἀντ' ἑαυτοῦ καὶ μαρίας. 244. C: νοῦν τε καὶ ἱστορίαν. Phaedr. 97. C: τὸν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν. (Cf. Crat. 413. C.) Soph. 249. B: ἀκινήτων τε ὄντων (τῶν ὄντων?) νοῦν μηδενὶ περι

μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ. Phil. 30. D: βασιλικὸν ... νοῦν. Tim. 30. B: νοῦν ... ἐν ψυχῇ, ψυχὴν δὲ ἐν σώματι ξυνιστάς τὸ πᾶν συνετεκταίνεται. Legg. XII. 963. A: νοῦν ... πάντων τούτων ἡγεμόνα. — Cum v. ἔχειν (etiam κεκτησθαι) est prudentem esse vel sapere. Phaedr. 241. B: νοῦν ἤδη ἐσχῆ- κως καὶ σεωφρονῆκως. 276. B: ὁ νοῦν ἔχων γεωργός. Gorg. 500. C: καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχων ἀνδρωπος. Id. Apol. 27. E. Legg. X. 887. E: ὅσοι καὶ σμικρὸν νοῦ κεκτηνται. Conv. 181. C: τὸ ... νοῦν μᾶλλον ἔχον ἀγαπῶντες. Pol. I. 331. B: ἀνδρὶ νοῦν ἔχοντι. Tim. 89. B. Legg. V. 747. E: ὁ γε νοῦν ἔχων νομοθέτης. X. 905. D: εἰ νοῦν καὶ ὁπωσοῦν ἔχεις. XI. 913. A: νοῦν ἔχων ἐμφορῶνα. 919. C: ἐν νοῦν ἐχούσῃ πόλει. Etiam est intelligere vel intelligentiam habere. Pol. VI. 508. D: ἐγὼ αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν φαίνεται. 534. B: νοῦν οὐκ ἴσχειν περὶ αὐτὰ δοκούσιν σοι, καίτοι νοσητῶν ὄν- των μετὰ ἀρχῆς. Alc. I. 134. E: νοῦν λατρικὸν μὴ ἔχοντι. Lys. 210. B: εἰς ἃ δ' ἂν νοῦν μὴ κτησάμεθα cet. — Ἐχειν τὸν νοῦν cum praep. πρὸς et dat. vel accus. est spectare, id agere ut —. Prot. 324. A. Gorg. 504. D. Προσέχειν τὸν νοῦν abs., c. dat. et praep. πρὸς est animum advertere, atten- dere: etiam inclinare ad aliquid. Phaedr. 235. A. Theaet. 145. A. 198. B. Soph. 222. D. Phil. 31. D. Conv. 191. E. 192. B: πρὸς γάμους ... οὐ προσέχουσι τὸν νοῦν φύσει. Pol. III. 396. B. Legg. VI. 783. E. Euth. 14. D. Alc. I. 105. A. Charm. 154. C. — Cum praep. κατά. Phaedr. 97. D: κατὰ νοῦν ἐμαντῶ (ex animi sententia). Soph. 217. D: εἰ τίς σοι κατὰ νοῦν. Polit. 290. C: κατὰ νοῦν ἐκείνοις (τ. θεοῖς). Parm. 135. B. Phil. 11. B. Conv. 193. C: παιδικῶν τυχεῖν κατὰ νοῦν αὐτῶ πεφνηκότων. Pol. II. 358. B. Tim. 17. C. Legg. XI. 925. B: (ἂν) ἢ ... κατὰ νοῦν αὐτῇ (cique placuerit) cet. Euth. 3. E: σὺ γε κατὰ νοῦν ἀγω- νιεῖ τὴν δίκην.

νοῶ, percipio, animadverto, cognosco, intelligo, scio; cogito (etiam in animo vel propositum habeo et, de nomine pos., signi- fico). Prot. 319. A: ἅπερ νοῶ. Theaet. 164. D. Gorg. 521. A: ἃ νοεῖς λέγων. Conv. 219. A: τῷ ὄντι χρύσεια χαλκείων διαμειβεσθαι νοεῖς. Pol. IV. 440. D. Parm. 132. C: ὁ ἐπὶ πᾶσιν ἐκείνο τὸ νόημα ἐπὶ νοεῖ. Crat. 407. E: τί καὶ νοεῖ τὸ ὄνομα. 418. B. Pol. I. 335. E: (εἰ) τοῦτο ... νοεῖ αὐτῷ. Legg. I. 645. B. VIII. 837. E. Apol. 40. A. Alc. II. 147. C: ὁ τί ποτε νοοῦσιν ἕκαστος αὐτῶν. Lach. 178. A. Phil. 29. B: περὶ πάντων νόει ταυτόν. Pol. VI. 508. D: οὕτω ... καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὥδε νόει. Crat. 397. E: τί ἂν ποτε νοοῖ τὸ ὄνομα οἱ δαίμονες. 416. A. Euthyd. 287. D: ὁ τί μοι νοοῖ τὸ ῥῆμα. Prot. 347. E: οἱ μὲν ταῦτα φασὶ τὸν ποι- ητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα. Crat. 399. D: οἷμα τι τοιοῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας. Phil. 11. B: τὸ φρο- νεῖν καὶ τὸ νοεῖν cet. Legg. V. 742. D: ἢ νοῶν εὖ νομα-

θετοί. Hipp. min. 365. D: τί ποτε νοῶν ταῦτα ἐποίησε τὰ ἐπη. Crat. 407. B: ὡς τὰ θεῖα νοούσης αὐτῆς. Parm. 165. C: ἐγγύθεν ... καὶ οὐ νοοῦντι. Euthyd. 287. D: πότερον ... ψυχὴν ἔχοντα νοεῖ τὰ νοοῦντα, ἢ καὶ τὰ ἄψυχα; Gorg. 482. E: ἀλαχυνθεῖς ἃ ἐνόει εἰπεῖν. Pol. VII. 524. B. Phaedr. 229. C: οὐ πάνυ νενόηκα. Legg. V. 737. E: νενοηκέναι. XII. 952. B: αὐτὸς νενοηκῶς ἄττα. Pol. VI. 508. D: ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτό. Epin. 977. C: ὅτι καὶ μάλ' ὀρθῶς ἐνόησαμεν ὡς cet. Pol. VI. 488. A: νόησον ... τοιοῦτον γένόμενον εἴτε πολλῶν νεῶν πέρι εἴτε μιᾶς. 503. B. Ep. VII. 342. B: πάντων οὕτω πέρι νόησον. VIII. 352. C: νοήσατε δὲ ἃ λέγω νῦν. Phil. 24. A: ὅρα πέρας εἰ ποτέ τι νοήσais ἄν. Legg. V. 728. D: πᾶς ἂν τοῦτό γε νοήσais. Legg. III. 677. A: νοήσωμεν μίαν τῶν πολλῶν (φθορῶν) cet. 679. E. Gorg. 491. B: ἱκανοὶ ὄντες ἃ ἂν νοήσωσιν ἐπιτελεῖν. Prot. 328. C: νοῆσαι τίνα πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι. Phaedr. 245. C: τὰληθές νοῆσαι. Theaet. 157. A. Conv. 182. A: ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος ... νοῆσαι ῥάδιος. Pol. V. 479. C. Phaedr. 271. D: ταῦτα ἱκανῶς νοήσαντα. 246. C: οὐδ' ἱκανῶς νοήσαντες θεόν. Tim. 42. E. Pol. VII. 524. B: τὰ γε δύο κεχωρισμένα νοήσει. Locr. 102. B: νοέεται. Pol. VI. 507. B: τὰς δ' αὖ ιδέας νοεῖσθαι μὲν, ὀρεῖσθαι δ' οὐ. Parm. 132. C: τὸ νοούμενον ἔν εἶναι. Pol. VI. 509. D: τὸ τοῦ νοουμένου (γένους). Tim. 30. D: τῷ ... τῶν νοουμένων καλλίστω cet. Pol. VI. 508. C: πρὸς τε νοῦν καὶ τὰ νοούμενα. Tim. 51. D: νοούμενα μόνον. Ep. VII. 343. A: τὰ νενοημένα. Legg. III. 692. C: τὰ ... νοηθέντα ἂν καλὰ τότε πάντα ἀπέσωσε. Epin. 991. D: νοητέον δ' ἐστὶ περὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τόδε ὡς cet.

νυκτερεῖα, ἢ, *venatio nocturna*. Legg. VII. 824: νυκτερεῖα κληθεῖσα.

νυκτερευτής, ὁ, *venator nocturnus*. Legg. VII. 824.

νυκτερινός, ἢ, ὄν, *nocturnus*. Soph. 220. D: τῆς ... πληκτικῆς τὸ νυκτερινόν ... πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον. Legg. X. 909. A: οἱ τοῦ νυκτερινοῦ ξυλλόγου κοινωνοῦντες. Pol. VII. 521. C: ψυχῆς περιαγωγὴ ἐκ νυκτερινῆς τινὸς ἡμέρας εἰς ἀληθινὴν ... ἐπάνοδον. Legg. XII. 968. A: τὸν τῶν ἀρχόντων νυκτερινὸν σύλλογον. Epin. 992. D. Pol. VI. 508. C: ὡν νυκτερινὰ φέγγη.

νυκτερίς, ἢ, *vespertilio*. Pol. V. 479. C: τῆς βολῆς πέρι τῆς νυκτερίδος. III. 387. A. (Hom.).

νύκτωρ, *noctu*. Gorg. 471. B: νύκτωρ ἐξαγαγὼν ἀπέσφαξε ... ἀμφοτέρους. Crat. 433. A. Pol. II. 381. E. IX. 574. D. Critia 120. B. Legg. I. 633. C. al.

νυμφευτής, ὁ, *nuptiarum conciliator*. Polit. 268. A: αὐτὸς (ὁ βουφορβός) οἶον νυμφευτής.

νύμφη, ἢ, *sponsa vel nova nupta*. Legg. VI. 783. E: ἢ νύμφη. Ib. προεχέτω δὴ καὶ ὁ νυμφίος τῇ τε νύμφῃ καὶ

τῇ παιδοποιίᾳ τὸν νοῦν. 775. B: νύμφην. 779. E. Pol. V. 459. E: ἐν αἷς ξυνάξομεν τὰς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφίους. VIII. 546. D.

νυμφικός, ἡ, ὄν, sponsalis. Legg. VI. 775. B: ἀπαίδευτον τῶν περὶ τὰς νυμφικὰς μούσας νόμων. 783. D: ἔσθωμεν δ' ἐπὶ τὰ νυμφικά.

νυμφίος, ὁ, sponsus. Pol. V. 461. D: ἀφ' ἧς ἂν ἡμέρας τις αὐτῶν νυμφίος γένηται. Legg. VI. 783. E. Pol. VI. 495. E: ὡς νυμφίου παρεσκευασμένον. Legg. VI. 775. C: νυμφίον. 779. E. XI. 924. D. Pol. VIII. 546. D: νυμφίους. V. 459. E: τοὺς νυμφίους. Legg. VI. 780. A.

νυμφόληπτος, ὁ ἡ, hymphatus, h. e. divino afflatu conciliatus. Phaedr. 238. D: εἰάν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος ... γένομαι.

νῦν, nunc (vern. nun, quod similiter tam in tempore, i. q. jetzt, quam in conclusione, i. q. also, ponitur). Phaed. 77. A: ἦν σὺ νῦν λέγεις. Phil. 18. D: νῦν τε καὶ σμικρὸν ἐμπροσθεν. Conv. 212. B: νῦν τε καὶ αἰὶ ἐγκωμιάζω τὴν δύναμιν cet. Pol. I. 329. A: τότε μὲν ... νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. C: καὶ τότε ... καὶ νῦν οὐχ ἦντον. Tim. 20. B: εἰς νῦν. al. Cum praeterito est modo. Soph. 241. D: καθάπερ νῦν εἶπες. Polit. 307. C: ἐν πᾶσι ... τοῖς οἷς νῦν εἶπομεν. Pol. V. 473. E: ἦν νῦν λόγῳ διαληλύθαμεν. Legg. IV. 719. E. XII. 962. A: ὁ προσεῖπομεν υἱίαν νῦν. Cum part. γέ. Theaet. 183. B: ὡς νῦν γε πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα. Parm. 126. C: ἐπεὶ νῦν γε κατὰ τὸν πάμπαν ... πρὸς ἰππικῇ τὰ πολλὰ διατρίβει. Pol. I. 340. E. Sq. οὕτως, sic statim. Phaedr. 272. C: ἀλλ' οὕτι νῦν γ' οὕτως ἔχω. Theaet. 147. C: ῥάδιον ... νῦν γε οὕτω φαίνεται. Sine part. γέ. Theaet. 158. B: εἰ τις ἐροίτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι. 202. D. Soph. 218. A. Crat. 396. C: ἡ ἐμοὶ ἐξαίφνης νῦν οὕτωςι προσεπέταπεν ἄρτι. Pol. V. 473. E. Cum part. δέ, nunc et nunc autem (vern. so aber). Prot. 335. C: νῦν δὲ ἐπειδὴ οὐκ ἐθέλεις cet. 342. B. Phaedr. 244. A: νῦν δὲ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν γίνεται διὰ μανίας (anteced. εἰ μὲν γὰρ ἦν ἀπλοῦν cet.). Gorg. 499. C. Phaed. 63. B. — νῦν δὴ sq. praeterito est modo (vern. so eben). Prot. 329. C: ἂ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον. 340. B. Phaedr. 230. A. Gorg. 448. A: καὶ γὰρ νῦν δὴ (ν. δὴ νῦν) αὐτὰ ταῦτα ἐπηγγελλόμεν. Phaed. 61. E: ὅπερ νῦν δὴ σὺ ἤρου. 105. D: τί νῦν δὴ ὀνομάζομεν; Soph. 221. E. Polit. 259. B. Pol. III. 414. B. (ν. δὴ νῦν). VI. 491. A: ὅσα προσετάξαμεν νῦν δὴ. Etiam in re praes. et futura ponitur (nunc igitur vel simpl. nunc). Phaedr. 277. A: νῦν δὴ ἐκείνα ἡδὴ ... θανάμεθα κρίναι. Gorg. 462. B: καὶ νῦν δὴ τοῦτων ἐπότερον βούλει ποίει. Polit. 287. C: καὶ νῦν δὴ ταῦτόν μὲν τοῦτο, ἔτι δὲ μᾶλλον ἢ τόδ' ἡμῖν ποιητέον. Soph. 221. C: καὶ νῦν δὴ τοῦτον ἰδιώτην θήσομεν ... ἡ ... ὡς

ἀληθῶς σοφιστήν; Pol. I. 353. A: νῦν δὴ ... ἄμεινον ἂν μάθοις ὃ ἀρτι ἡρώτων cet. Legg. III. 683. E. — Ubi dñh voci νῦν praemissum est ad anteced. refertur, velut Soph. 239. A: εἰα δὴ (agedum) νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα. Similiter scrib. videtur Legg. I. 629. B: ἴθι δὴ νῦν (sic unus Vat. Vulgo ἴθι νῦν δὴ) ἀναρώμεθα cet. Tim. 44. D: ὃ δὴ νῦν κερὰ λην ἐπονομάζομεν. Legg. I. 646. E: τοῦτ' αὐτὸ δὴ νῦν ... ἡμῖν πειρατέον φράζειν (sic νῦν ἤδη nectuntur, Phaedr. 228. C. 277. A. al.) VII. 794. D. Hipp. mai. 291. E. 301. E. Ubi vero δὴ νῦν cohaerent, ita ut νῦν non tempus, sed conclusionem indicet (Lat. *igitur*, *quocirca*), vide ne rectius scribatur δὴ νυν (ut τοίνυν). Legg. III. 688. E: φαιμέν δὴ νυν (ν. δὴ νῦν) ... τὴν μεγίστην ἀμαθίαν τότε ἐκείνην τὴν δύναμιν ἀπολέσαι. 693. D: ἀκουσον δὴ νυν (vern. so vernimm es). 694. C: μαντεύομαι δὴ νῦν (ν. δὴ νῦν). al. — Cum art. τὸ (Theaet. 187. B: ὥσπερ τὸ νῦν. Phil. 27. A: καθάπερ τὸ νῦν δὴ. Pol. VI. 506. E: τὸ νῦν εἶναι. Tim. 48. C. Legg. III. 686. D: τὸ δὲ νῦν γε cet.) et τὰ (Prot. 309. B: τί οὖν τὰ νῦν; Phaedr. 57. A. Soph. 218. A. Phil. 48. D. Pol. VI. 506. E. Tim. 17. A. Legg. III. 686. C: τὰ νῦν δὴ ἡμεῖς cet.). — Articulus etiam ita voci νῦν praeimitur ut participio verbi εἶναι expleri possit. Pol. VII. 518. C: ὃ ... νῦν λόγος. Soph. 256. C: κατὰ τὸν νῦν δὴ λόγον. Pol. VII. 540. D: τῶν νῦν τιμῶν. Sic etiam τὸ νῦν (int. ὅν). Phil. 42. A: ἐναντίον δὴ τὸ νῦν τῷ σμικρόν ἐμπροσθεν γέγονεν. Parm. 152. C: ἀπὸ τοῦ νῦν. 155. D. Ep. XIII. 361. E: ἐν τῷ νῦν. Similiter οἱ νῦν, qui nunc sunt vel οἰοῦνται. Pol. II. 372. E: ἅπερ καὶ οἱ κῦν ἔχουσι. Prot. 309. C: σοφωτάτω ... τῶν γε νῦν. Phaedr. 228. A, Conv. 193. B. Pol. VI. 489. C. Tim. 20. B.

νυνί, i. q. νῦν. Gorg. 458. D: οὕτως ὥσπερ νυνί. Phaedr. 115. C: ὁ νυνί διαλεγόμενος. Theaet. 151. E: ὥς γε νυνί φαίνεται. Polit. 272. B. 297. C. Crat. 440. D. Conv. 173. A. 215. D. Hipp. mai. 291. C. Etiam cum praeterito iungitur. Theaet. 158. C: ἃ τε γὰρ νυνί διεiléχμεθα cet. Conv. 193. A: νυνί δὲ ... διωκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Pol. I. 354. C: ὥστε μοι νυνί γέγονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μὴδὲν εἰδέναι. (Phil. 66. E. pro νυνί nunc legitur νῦν δὴ.) Hipp. min. 372. E. Cum art. Crat. 422. D: πρὸς τὴν νυνί (φρονήν).

νύξ, ἡ, nox; etiam plur. ponitur (ut Lat. *noctes*), siquidem pluribus nox continetur partibus. Tim. 39. B: νύξ ... ἡμέρα τε γέγονεν οὕτω. Critia 112. A. Legg. VII. 807. A. Phaedr. 240. C: οὐδ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ἐκὼν ἀπολείπεται. 251. E: οὔτε νυκτὸς δύναται καθεύδειν cet. Pol. I. 343. B: διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας. VII. 530. A: τὴν ... νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν. IX. 573. C: ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐκάστης. Tim. 26. B: τῆς νυκτὸς ἀνέλαβον. 71. B: νυκτὸς τε καὶ μεθ' ἡμέραν. Critia 117. E: μεθ' ἡμέραν καὶ διὰ

νυκτός. Legg. VII. 790. C: διὰ πάσης νυκτός τε καὶ ἡμέρας. Phil. 66. A: νυκτὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διδόντες. Tim. 71. D: ἐν ... τῇ νυκτί. Ax. 367. C: νυκτὶ μετήλλαξαν. Gorg. 493. E: καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. Conv. 219. C: κατεκαίμην τὴν νύκτα ὅλην. 220. D: εἰ καὶ τὴν νύκτα ἐστήζοι. Legg. VI. 762. C. X. 897. D: νύκτα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι. Ax. 368. B: πονουμένους ἐκ νυκτος εἰς νύκτα. Pol. IX. 588. A: ἡμέραι καὶ νύκτες. Menex. 246. B. Prot. 310. C: λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. Conv. 217. D: διελεγόμεν πόρρω τῶν νυκτῶν (*ad multam noctem*). 223. C: ἄτε μακρῶν τῶν νυκτῶν οὐσῶν. Theaet. 151. A: νύκτας τε καὶ ἡμέρας. Phil. 50. D: ἡ μέσας ποιήσεις νύκτας. Pol. X. 621. B: μέσας νύκτας γενέσθαι.

νύσσα, ἡ, *mda*. Ion. 537. B. (Hom.).

νυστάζω, *dormito*; etiam, ut Lat., trop. Ion. 532. C: ἀτεχνῶς νυστάζω. 533. A: νυστάζει τε καὶ ἀπορεῖ. Id. B. Conv. 223. D: νυστάζειν. Pol. III. 405. C: μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ. Legg. V. 747. B: τὸν νυστάζοντα καὶ ἀμαθῆ γύσει. Apol. 31. A: ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγείρομενοι. Phaedr. 259. A: νυστάζοντας.

νώ (al. νῶ), nom. et accus. dual. pron. ἐγώ. Alc. I. 124. D: νῶ γε καὶ μάλα σφόδρα. Phaedr. 259. A: εἰ ... ἴδοιεν καὶ νῶ ... νυστάζοντας cet.

νώθεια, ἡ, *segnitia*. Phaedr. 235. D: ὑπὸ ... νωθείας ... καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπιλέγσμαι ὅπως ... ἤκουσα. Theaet. 195. C: ὑπὸ νωθείας οὐ δυνάμενος πεισθῆναι.

νωθής, ὁ ἡ, *segnis*. Polit. 310. E: νωθεστέρα (ψυχῇ). Apol. 30. E: ὑπὸ μεγέθους ... νωθεστέρω (ἱππῳ). Tim. 86. A: διὰ τὸ νωθέστατον αἶρος καὶ πυρός αὐτὸ εἶναι. Ib. ὃν νωθέστατον τοιῶν.

νωθρός, ὁ, ὄν, *segnis*. Theaet. 144. B: νωθροὶ πως ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις.

νώμῃσις, ἡ, *perscrutatio*. Crat. 411. D: δηλοὶ γονῆς σκέψιν καὶ νώμῃσιν.

νωμῶ, *animo vobis*, h. e. *perscrutor*. Crat. 411. D: τὸ γὰρ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταῦτον.

νῶν, genit. et dat. pron. ἐγώ. Phil. 28. A: ἄλλο τι νῶν (ν. νῶν) σκεπτέον ἢ cet. 41. A. Conv. 219. A. Legg. VI. 781. D. VII. 792. C. al.

νωτιαίος, α, ον, *ad dorsum pertinens*. Tim. 74. A: περὶ τὸν ... νωτιαῖον μυελόν. 77. D: δύο φλέβας ἔτεμον νωτιαίας.

νώτιος, ἰ. q. νωτιαίος. Locr. 100. A: διὰ τῶν νωτίων (*codd. plur. νωτείων*) σπονδύλων.

νώτον, τό, *dorsum*. Conv. 189. E: νῶτον καὶ πλευράς κύκλῳ ἔχον. Pol. V. 468. D: νῶτοισιν (*ex Hom.*). Etiam,

ut Lat. *dorsum*, est *planum* (vern. *Fläche*, praec. *Oberfläche*).
Phaedr. 247. C: ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ. Pol.
X. 616. E: νῶτον συνεχές ἐνός σφονδύλου ἀπεργαζομένους
περὶ τὴν ἡλακάτην.

Ξ.

ξαίνω, *carmino*. Soph. 226. B: ξαίνειν καὶ κατάγειν
cet. Polit. 289. C. 281. A: τὸ τῆς τοῦ ξαίνοντος τέχνης
ἔργον. 308. D: τοῖς τε ξαίνουσι καὶ τοῖς τάλλα προπαρα-
σκευάζουσιν. Prov. εἰς πῦρ ξαίνειν. Legg. VI. 780. C.

ξανθός, ἡ, ὄν, *flavus*. Tim. 68. B: λαμπρόν τε ἐρυ-
θρῷ λευκῷ τε μιγνύμενον ξανθὸν γέγονε. 83. B: ξανθὸν
χρῶμα. 68. C: ξανθοῦ ... κράσει. 59. B: στίλβοντι καὶ
ξανθῷ χρώματι κοινωθέν. 74. D. Lys. 217. D: ξανθὰς ...
τὰς τρίχας. Pol. X. 617. A: ξανθότερα ἐκείνων.

ξάντης, ὁ, *qui carminat*. Polit. 281. A: τὸν ξάντην.
ξαντικός, ἡ, ὄν, *carminandi peritus*; fem. et neutr. *car-*
minandi peritia. Polit. 282. A: ξαντική ... καὶ νηστική cet.
B: τὸ ... ξαντικόν. 281. A: τὴν ξαντικὴν. 282. E.

ξαναγῶ, *peregrinum ducō*. Phaedr. 230. C: ἀτεχνῶς ...
ξαναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Ib. ὥστε ἀριστὰ
σοι ἐξαναγῆται.

ξαναπατία, ἡ, in eo dicitur qui hospitem decipit vel
laedit. Ep. VII. 350. C: ξαναπατίας χάριν.

ξηνηλασία, ἡ, *peregrinorum expulsio*. Legg. XII. 950.
B: ταῖσι λεγομέναις ξηνηλασίαις χρωμένους. Prot. 342. C:
ξηνηλασίας ποιοῦμενοι τῶν τε λακωνιζόντων cet. Legg. XII.
953. E.

ξενία, ἡ, *peregrinatio*. Crat. 429. E: εἴ τις ἀπαντήσας
σοι ἐπὶ ξενίας ... εἴποι. **hospitalitas*. Ep. VII. 328. C: τὴν
Δίωνος ξενίαν τε καὶ ἐταιρείαν. 338. C.

ξένια, ν. ξένιος.

ξενίζω, *hospitio accipio*; etiam *epulis hospitalibus excipio*.
Ep. VII. 333. E: ἐκ τοῦ ξενίζειν τε καὶ μυεῖν cet. Gorg.
471. B: ξενίσας. Tim. 17. B: χθές ὑπὸ σοῦ ξενισθέντας.

ξενικός, ἡ, ὄν, *peregrinus, externus*. Crat. 417. C: ξε-
νικὸν τοῦνομα. 419. C. 426. C. Pol. VI. 497. B: ξενικὸν
σπέρμα. Crat. 426. C: ἀπὸ ... τοῦ ξενικοῦ τοῦ κίειν. Legg.
V. 742. C: τοῦ ξενικοῦ ... νομίσματος. VIII. 841. E: ὡς
ὄντως ὄντα ξενικόν. XI. 915. D: εἰς ... ξενικὴν παράδοσιν.
Hipp. mai. 284. C: ξενικὴν παιδεύουσιν. 285. A. Legg. III.
702. C: μηδὲν ὑπολογιζομένους τὸ ξενικὸν αὐτῶν. V. 742.
B: νόμισμα ... ξενικόν. Ep. VIII. 357. A: εἰ μὴ ξενικὰ
ἐργινύες ἐκώλυσαν. Legg. IV. 718. A: ὅσα ... ξενικὰ ... θε-

ραπιεύματα. VIII. 847. C: ξενικά θυριάματα. Ib. ξενικῶν τινῶν εἰσαγωγίμων. III. 680. C: οὐ γὰρ σφόδρα χαίμεθα οἱ Κρήτες τοῖς ξενικοῖς ποιήμασιν. Pol. VIII. 567. E: κηφήνας ... ξενικούς. Crat. 401. C: ἔάν τις τὰ ξενικά (non Attica) ὀνόματα ἀνασκοπῇ. 412. B: ξενικώτερον. **hospitalis* vel *ad hospites spectans*. Legg. IX. 879. E: τὸν ξενικόν ... θεὸν εὐλαβούμενοι. Ep. V. 321. C: ξενικὴν καὶ ἱερὰν ξυμβουλὴν λεγομένην συμβουλεύειν. Legg. V. 730. A: ξενικῶν ... καὶ ἐπιχωρίων ἀμαρτημάτων. B: ξενικά τε καὶ ἐπιχωρία ... ὁμιλήματα.

ξενικῶς, *more peregrino*. Crat. 407. B: τῷ ᾧ ξενικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ χρῆσάμενος.

ξένιος, α, ὄν et ὁ ἢ, *hospitālis*. Legg. V. 729. E: ὁ ξένιος ἐκάστων δαίμων καὶ θεός. VIII. 843. A: ξένιος (Ζεὺς). Ep. VII. 329. B: Διὸς ξενίου. Legg. V. 730. A: τῷ ξενίῳ συνεπόμενοι Δί. Soph. 216. B: τὸν ξένιον ... θεόν. Legg. XII. 953. E: τιμῶντας ξένιον Δία. 965. E: ἢ τὸν ξένιον ... θεόν. — Plur. ξένια, *hospitiālia* (munera; etiam epulae, trop.). Tim. 27. A: σκόπει δὴ τὴν τῶν ξενίων σοὶ διάθεσιν. 17. B: ξενισθέντας οἷς ἦν πρέπον ξενίοις. 20. C: ἀνταποδώσειν ... τὰ τῶν λόγων ξένια (*sermōnes hospitales*). Legg. VIII. 845. A: ξένια δεχόμενος. XI. 919. A: φιλικὰ ... ξένια ἐπόμενα ταῖς ὑποδοχαῖς.

ξενισμός, ὁ, *hospitium quo aliquem accipimus*. Lys. 205. C: τὸν ... τοῦ Ἡρακλέους ξενισμόν.

ξενοδοκῶ, *hospites accipio*. Pol. IV. 419: ξενοδοκοῦντες.

ξένος, ὁ, et ξένη, ἡ, *peregrinus, externus*. Prot. 342. C: ἔάν τις ἄλλος ξένος ὦν ἐπιδημήσῃ. Gorg. 515. A: ἡ ξένος ἢ ἄστος. Legg. V. 729. E: ἔρημος ... ὦν ὁ ξένος ἐταίρων τε καὶ ξυγγενῶν ἐλεινότερος ἀνδρώποισ καὶ θεοῖς. IX. 869. D: (ἐάν) ξένος ἄστων ἀμυνόμενος κτείνῃ. Apol. 17. D. Men. 92. B: εἴτε τις ξένος ... εἴτε ἄστος. Conv. 201. E: ἡ ξένη (Diotima). 211. D: ἡ Μαντινικὴ ξένη. Legg. IX. 865. E: καὶ τῆς τοῦ ξένου χώρας εἰργέσθω. Charm. 157. C: κατὰ τὰς τοῦ ξένου ἐντολάς. Apol. 30. A: καὶ ξένῳ καὶ ἀστώ. Phaedr. 267. B: τὸν Ἥλειον ξένον. Soph. 216. A: τόνδε τινα ξένον ἄγομεν. Legg. VII. 794. B: ξένον καὶ ξένην. Ion. 541. C: ξένον ὄντα (non Atheniensem). Crat. 429. E: χαῖρε, ᾧ ξένη Ἀθηναῖε. Conv. 204. C: ᾧ ξένη. Gorg. 487. A: τῷ ... ξένῳ τῷδε. 472. A: Ἀθηναῖοι καὶ ξένοι. Crat. 406. A: ὡς οἱ ξένοι (Atticis oppos.) καλοῦσι. Legg. XII. 952. D: τέτταρες δ' εἰσὶ ξένοι cet. Gorg. 473. D: ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων. 514. E: μήτε τῶν ξένων μήτε τῶν ἀστῶν. Pol. X. 613. D: ὑπὸ ξένων τε καὶ ἀστῶν. Legg. VIII. 849. D: ἐν ... ταῖς τῶν ξένων ... ἀγοραῖς. Apol. 35. A. Alc. I. 119. A: ἀλλὰ τῶν ἄλλω. Ἀθηναίων ἢ τῶν ξένων δούλον ἢ ἐλευθέρων εἰπέ. Men. 94. D: τῶν ἐπιχωρίων τις ἢ τῶν ξένων. Legg. VII. 816. E: ξένοις

ἐμμίσθοις. Pol. II. 381. D: ξείνοισιν (Hom.). Theaet. 145. B: ξένους τε καὶ ἀστούς. Legg. V. 729. E: τὰ ... εἰς τοὺς ξένους ἀμαρτήματα. Crit. 54. A: ξένους ποιήσας. *hospes. Legg. XII. 953. C: ἰκανῶς εἶναι ξένος cet. Men. 78. D: ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως πατρικὸς ξένος. Ep. III. 316. C: ξένου πάλαι γεγονότος. *novus. Locr. 104. D: τιμωρίαι ξέναι. ξενούμαι, hospes ad aliquem devorto. Legg. XII. 953. C: παρ' ὅτῳ τις ἂν αὐτῶν τὴν κατάλυσιν ξενωθεῖς ποιησῇται. ξενοφόνος, ὁ ἡ, hospites interficiens. Ep. VII. 336. D: ξενοφόνων ... ἀνδρῶν μισοῦντες τόλμας.

ξενῶν, ὁ, hospitum. Legg. XII. 953. C: πιστεύων ἰκανῶς εἶναι ξένος τῷ τοιοῦτῳ ξενῶνι. Tim. 20. C: ἐπειδὴ παρὰ Κριτίαν πρὸς τὸν ξενῶνα ... ἀφικόμεθα.

ξένως, cum v. ἔχω, peregrinus, h. e. imperitus sum. Apol. 17. D: ἀτεχνῶς οὖν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως.

ξέω, polio. Theag. 124. B: τῶν ... ξεόντων.

ξηραίνω, exsiccō. Tim. 88. D: πάλιν ὑπὸ τῶν ξηθέντων ξηραινομένου καὶ ὑγραινομένου. Phil. 31. E: τὸ ξηρανθέν.

ξηροβατικός, ἡ, ὄν, in sicco gradatus. Polit. 264. D: ξηροβατικόν (oppos. ἐννδρον).

ξηρός, ἁ, ὄν, siccus. Critia 115. E: ὁ ... ξηρός (τροφός). De lucri cup. 230. E: ξηρὰ τροφή σώματος. Conn. 186. D: ξηρόν. Phaed. 86. B: ξηροῦ καὶ ὑγροῦ. Critia 115. A: τὸν ... ξηρόν (καρπὸν). Legg. VI. 761. C: ὕλην ... αὐτὴν καὶ ξηράν. Soph. 242. D: ὑγρόν καὶ ξηρόν. Theaet. 171. E: ξηρά. Conn. 188. A. Tim. 82. A. Phaedr. 239. C: ἰδρώτων ξηρῶν ἄπειρον. Legg. VIII. 845. B: ξηρῶν σύκων. Tim. 22. D: ὅσοι ... ἐν ξηροῖς (τόποις) οἰκοῦσι. Polit. 287. E: ξηροῖς καὶ ὑγροῖς. Epin. 975. D: ἐν πολλοῖς ὑγροῖς καὶ ξηροῖς γένεσιν. Legg. V. 746. D: μέτρα ξηρὰ τε καὶ ὑγρά. X. 889. B. Phil. 25. C: ξηρότερον.

ξηρότης, ἡ, siccitas. Locr. 102. C: ξηρότας. Pol. I. 335. D: οὐδὲ ξηρότητος (ἔργον) ὑγραινειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Locr. 100. D: ξηρότατα.

ξηροτροφικός, ἡ, ὄν, in sicco nutritus. Polit. 264. D: τὸ δ' ἑτερον ξηροτροφικόν (ὀνομάζοντας). E: τό γε ξηροτροφικόν τῆς ἀγλαιοτροφίας ... φύλον.

ξηγγένεια cet. vid. συγγένεια.

ξύλινος, ἡ, ὄν, ligneus. Critia 115. B: ὅσος ξύλινος. Theaet. 146. E: τῶν ξυλίνων σκευῶν. Id. Pol. IV. 428. C. VII. 515. A: ξύλινα. Clit. 409. C.

ξύλον, τό, lignum. Alc. I. 111. B: ποῖόν ἐστι λίθος ἢ ξύλον. Hipp. mai. 291. C: ξύλον σύκινον. Legg. XII. 956. A: ξύλου ... μονόξυλον. Crat. 390. B: ἐν ὁποιούν ξύλῳ. Hipp. mai. 292. D: καὶ λίθῳ καὶ ξύλῳ καὶ ἀνθρώπῳ cet. Prot. 325. D: ὥσπερ ξύλον ... καμπτόμενον. Phaed. 74. A: οὐ ξύλον λέγω ξύλῳ (ἴσον εἶναι). Euthyd. 280. C: ξύλα

ἱκανά. Legg. IV. 706. B: ναυπηγησάμενον ξύλων. Charm. 173. E. Pol. X. 609. A: σπησδόνα ... ξύλοις. Critia 119. E. Gorg. 468. A: οἶον ... λίθους καὶ ξύλα cet. Phaed. 74. B. Euthyd. 281. A. De lege 319. A: ξύλα (εἶναι ἱερά).

ξύλουργικός, ἡ, ὄν, *ad fabricam lignariam spectans*, fem. *fabrica*. Phil. 56. B: ἐν πολλοῖς ἄλλοις τῆς ξυλουργικῆς. ξύν, i. q. σύν, *cum*. Pol. VI. 492. B: ξύν πολλῷ θορύβῳ. VII. 518. C: ξύν ὅλῳ τῷ σώματι. Ib. ξύν ὅλῃ τῇ ψυχῇ. Legg. III. 682. A: ξύν τισι Χάρισι καὶ Μούσαις. VII. 815. A. XI. 924. A: ξύν νόμῳ. Crit. 48. C: οὐδενὶ ξύν νόῳ.

ξύρῳ, *tondeo*. Pol. I. 341. C: ὥστε ξυρεῖν ἐπιχειρεῖν λέοντα.

ξύστις, ἡ, *trabea*. Pol. IV. 420. E: ξυστίδας ἀμφιέσαντες.

Ο.

οὔ, τό. Crat. 393. D: πλὴν ... τοῦ οὔ (v. ὄ). 416. B: μήκει τοῦ οὔ (v. οὔ). 427. C: εἰς ... τὸ γογγύλον τοῦ οὔ (v. ὄ) δεόμενος σημείου. 420. B: τῷ γὰρ οὔ ἀντὶ τοῦ ὃ ἐχρώμεθα. 414. B: ἐμβαλόντι ... τὸ οὔ cet.

ὄ, ἡ, τό (vern. *der, die, das*), artic. quem Graeci definitionis et distinctionis causa substantivis tam praemittunt quam subiiciunt (ita ut articulus demonstrandi, h. e. unius quasi • pluribus vel multis eximendi, vim habeat). Prot. init. ἡ δὴλα δὴ ὅτι ἀπὸ πυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν. Nomina vero articulo etiam carent ubi generatim, simpliciter vel per se ponuntur (ita ut nulla opus sit definitione), velut θεός, θεοί (vern. *Gott*, ubi divinum per se cogitatur), πατήρ (si quis *pater* designat patrem), βασιλεύς (de rege Persarum qui absolute quasi et eximie ita designatur), καλόν (pulchrum per se spectatum), ἀγαθόν, artium nomina, velut *λατρική, πολιτική* al. (quamquam saepius etiam art. additur). Similiter Gorg. 455. D: τὰ τεῖχη Ἀθηναίων. 502. D: πρὸς τὸν Ἀθηναίων δήμον al. Voce sequente qua antecedens definitur articulus repetitur, v. c. Gorg. 481. E: ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων. Pol. I. 328. D: αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί. VIII. 565. D: ὅς περὶ τὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ τοῦ Διὸς τοῦ Λυκαίου ἱερὸν λέγεται. Hipp. mai. 281. D: τὴν ὑμετέραν τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην. Et in univ. iteratur ubi res tanquam notissima vel eximia quaedam (leni adpersa irrisione) effertur. Gorg. 502. B: τί δὲ δὴ ἡ σεμνὴ αὐτὴ καὶ θαυμαστὴ ἡ τῆς τραγωδίας ποιήσεις, ἐφ' ᾧ ἐσπούδακε; Conv. 213. E: ἵνα ἀναδῆσω καὶ τὴν τούτου ταυτηνὴ τὴν θαυμαστὴν κεφαλὴν.

Pol. III. 407. B: πάντων μάλιστα ἢ γε περαιτέρω γυμναστικῆς ἢ περιττῇ αὐτῇ ἐπιμέλεια τοῦ σώματος. Pronomen demonstrativum excipit articulus (velut οὗτος ὁ ἀνὴρ), nisi pronomen demonstr. per se positum est et subst. sequens praedicati partes agit. Prot. 323. A: αὕτη ... τούτου αἰτία (non: diese Ursache, sed: dies ist die Ursache davon). Phaed. 97. A: αὕτη ἄρα αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δυοῖν γενέσθαι, ἢ ξύνοδος cet. Gorg. 510. D: αὕτη ... αὐτῷ ὁδός ἐστιν. Pol. I. 331. D: οὐκ ἄρα οὗτος ὅρος ἐστὶ δικαιοσύνης ἀληθῆ τε λέγειν cet. II. 359. A: εἶναι ... ταύτην γένεσιν τε καὶ οὐσίαν δικαιοσύνης. Apol. 24. B. al. Porro ponitur art. ubi memoratur aliquid in antecedd. iam significatum. Phaed. 88. A: μὴ οὐ ποιεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι (quod refertur ad praegr. πολλαῖς γιγνομένην τὴν ψυχὴν ἀντέχειν). Gorg. 520. E: ἐπὶ ποτέραν οὐκ με παρακαλεῖς τὴν θεραπείαν; Phil. 11. A. Lys. 203. B. Similiter art. interrogativis solet praefigi, si interrogatio ad antecedd. refertur. Pol. IV. 421. E: τα ποῖα ταῦτα; (quod refertur ad antecedd. ἔτερα ... τοῖς φύλαξιν εὐρήκαμεν ἃ cet.). VIII. 550. C: λέγεις δὲ ... τὴν ποίαν κατὰστασιν ὀλιγαρχίαν; Phaed. 78. B: τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσήκει τούτο τὸ πάθος πάσχειν ... καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι —; — In re ponitur certa, nota vel consueta. Phaedr. 227. B: ἡ δὴλον ὅτι τῶν λόγων (orationibus, ut consuevit) ὑμᾶς Λυσίας εἰστία; 228. B: ἀπαντήσας ... τῷ νοοῦντι περὶ λόγων ἀκοήν (nos: einem Menschen von dem es bekannt ist dass cet.). 270. A: ὣν δὴ πέρι τὸν πολὺν λόγον ἐποιεῖτο Ἀναξαγόρας (ubi articuli τὸν vis exprimi potest ut constat). Pol. I. 329. E: τῷ Σεριφίῳ (Seriphio illi, qui Themistoclis gloriae obrectavisse traditur). — Saepius verti potest vern. einer (non infinit. illud, sed certum hominem indicans). Phaedr. 228. B: ὅτι ἔξει τὸν συγκορυβαντιῶντα (vern. einen mit dem er schwärmen könnte). Pol. VII. 524. E: τοῦ ἐπικρινοῦντος ... δέοι ἂν ἡδῆ. Lach. 184. C. Menex. 236. B: ὅτι μέλλοιεν Ἀθηναῖοι αἰρεῖσθαι τὸν ἐρουντα. 247. C. — Substantivo antecedd. sequens partic. c. artic. reddi potest pron. qui cum modo finito. Parm. 135. A: δεῖ ἀνδρός ... τοῦ δυνησομένου μαθεῖν cet. Menex. 235. D. al. — Enuntiationi praemittitur. Phaedr. 273. B: καταχρησασθαι τῷ Πῶς δ' ἂν ἐγὼ τοιόσδε τοιῷδε ἐπεχειρῶσα; Pol. I. 327. C: οὐκοῦν ... ἐτι ἐν λείπεται τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς —; Etiam post pron. demonstrat. enuntiato quo illud explicatur artic. praepositur. Conv. 200. D: οὐκοῦν δὴ τοῦτό γ' ἐστὶν ἐκείνου ἐρᾶν ὃ οὐπω ἔτοιμον αὐτῷ ἐστὶν ... τὸ εἰς τὸν ἐπειτα χρόνον ταῦτα εἶναι αὐτῷ σωζόμενα τὰ νῦν παρόντα; Pol. V. 449. D: νῦν οὖν ... δίδοται ἡμῖν τοῦτο ... τὸ σὲ μὴ μεθίναναι. VI. 501. A: τούτῳ ... τῷ cet. Crat. 433. D. Charm. 167. A. Saepius etiam simplex infinitivus sequitur. Gorg. 469. C. 491. D. Phaed. 64. C. 78. C. 80. B. Crit.

45. E. al. — Art. τὸ cum infinitivo ponitur ubi nos coni. *dass cum modo finito usurpamus*. Prot. 333. A: πότερον ... λύσομεν τῶν λόγων, τὸ (i. q. τοῦτον ὅτι c. indic.) ἐν ἐνὶ εἶναι, ἢ ἐκείνον cet. Phaedr. 242. E: ἡ εὐθθεια ... τὸ ... σεμινύεσθαι ὡς τι ὄντε. Phaed. 62. B: ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ ... εὖ λέγεσθαι τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελομένους cet. 88. D: ὁ λόγος οὗτος ... τὸ ἁρμονίαν τινὰ ἡμῶν εἶναι τὴν ψυχὴν. 92. A: ἐάνπερ μείνῃ ἡδε ἢ οἰήσῃς τὸ ἁρμονίαν ... εἶναι ξυνθετον πρᾶγμα cet. 94. B. Pol. I. 331. B. Lach. 190. E: ἀλλ' ἴσως ἐγὼ αἴτιος ... τὸ σέ (nos: *dass du* cet) ἀποκρίνασθαι μὴ τοῦτο cet. (V. Annot. in Phaedr. p. 354.). Similiter in mirandi formula. Phaed. 99. B: τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι ὅτι cet. Conv. 177. C. — Pronominibus personall. praefigitur ita ut efferantur. Phaedr. 258. A: τὸν ἐαυτὸν (vern. *sich selbst*) δὴ λέγων μάλα σεμνῶς καὶ ἐγκωμιύζων. Sic τὸν ἐμέ. Soph. 239. A: τὸν μὲν τοῖνυν ἐμέ γε τί τις ἂν λέγοι; Theaet. 166. A. Phil. 20. B. Euthyd. 273. B. — Pronominis (is) partes agit relativis praemisum. Phaed. 75. B: ἐκείνου ... ὁρέγεται τοῦ ὃ ἐστιν ἴσον. 92. D. Crat. 435. A: τῇ ἢ φῆς σὺ σκληρότητι. Phil. 37. A: καὶ τὸ γε (id) ᾧ τὸ ἠδόμενον ἡδεταί; Prot. 320. D: (ἐκ) τῶν ὅσα πύρι καὶ γῇ κεράννυται. Pol. IV. 431. D: ἡ αὐτὴ δόξα ... περὶ τοῦ οὔστινας δεῖ ἄρχειν. V. 469. B. Legg. IX. 873. D. Critia 115. B: καὶ τὸν (καρπὸν) ὅσος ξύλινος. Similiter ante coni. ὅτι. Phaed. 102. C: οὐδὲ ... ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχεσθαι τῷ ὅτι Φαίδων ὁ Φ. ἐστίν. — Cum genit., v. c. τὸ τοῦ Ὀμήρου (Theaet. 183. E.), τὸ τοῦ Σοφοκλέους (id quod Sophocles dixit. Pol. I. 329. C.), τὸ τῶν παιδων (quod pueri metunt. Phaed. 77. C.) al. — Saepenumero τὸ c. adiect. absolute ita interponitur ut relativo possit exprimi. Gorg. 508. D: ἂν τε τύπτειν βούλγεται, τὸ νεανικὸν δὴ τοῦτο τοῦ σου λόγου (quod quidem —), ἐπὶ κόρῃς. Ib. ἐάν τε, τὸ ἔσχατον (id quod extremum est), ἀποκτείναι. Ita articulus etiam omittitur. Gorg. 494. E: καί, τούτων (al. τὸ τούτων) ... κεφάλαιον, ὁ τῶν κιναιδων βίος cet. Phaed. 96. E: καὶ ἔτι γε τούτων ἐναργέστερα, τὰ δέκα μοι ἐδόκει cet. — Cum genit. substantivi vel adiectivi amplificatio est, ut τὸ τῶν θηρίων (Pol. VIII. 563. C.), τὸ τῶν ἐπιθυμιῶν (Pol. IX. 571. A.), τὸ τῶν ἀφρόνων (Phil. 45. E.), τὰ περὶ τῆς δίκης (Phaed. init.), τῶν ἐν τῇ πόλει (i. q. τῶν πολιτῶν. Gorg. 466. B.) al. — Pron. demonstrativi vim habet per se positum (Conv. 174. A: καὶ τὸν εἰπεῖν. 213. A: καὶ τὸν λέγει cet.), praec. cum parit. δέ et μέν, ut ὁ δέ, ille vel hic oero, ὁ μὲν ... ὁ δέ (v. I. p. 421. 423.), τὸν καὶ τόν (hunc et illum. Legg. VI. 784. C. IX. 874. A. XII. 948. A.), τῇ καὶ τῇ ... ἀτιμία (Legg. IV. 721. B.), οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς (Legg. III. 701. E.), ἐν δὲ τοῖς (Euthyd. 303. C.) al. — Absolute etiam ponuntur τῷ (eo quod vel propterea quod c. infin. Phaed.

60. B., et *iccirco* c. indic. Theaet. 179. D.), *τῇ μὲν* — *τῇ δέ, partim* — *partim* (Theaet. 158. E. Polit. 274. E. Conv. 211. A. Legg. I. 635. D. IV. 708. C.), *τὰ μὲν* — *τὰ δέ, partim* — *partim*. Phaed. 96. D. Pol. V. 458. D. Legg. V. 736. A: *ἐκ πολλῶν τὰ μὲν πηγῶν τὰ δὲ χυμῶν*. B. VI. 784. C.

ὁαριστής, ὁ, collocutor. De lege 319. B. D. (Hom.) E: *ὁαριστής συνουσιαστής ἐστιν ἐν λόγοις*.

ὁαρος, ὁ, colloquium. De lege 319. E: *οἱ γὰρ ὁαροὶ λόγοι εἰσὶ*.

ὀβολός, ὁ, obolus. Gorg. 511. D: *δύ' ὀβολοὺς ἐπράξατο*. *ὀβολοστάτης, ὁ, fenerator*. Ax. 367. B: *ὡς ὀβολοστάτης* (nonn. codd. *ὀβολοστάτης*) *ἡ φύσις ἐπιστάσα ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν cet.*

ὀγδοήκοντα, octoginta. Legg. IV. 704. B: *εἰς τινὰς ὀγδοήκοντα σταδίου*. VI. 756. E.

ὀγδοος, ἡ, ον, octavus. Phaedr. 276. B: *ἐν ὀγδόῳ μηνί*. 248. E: *ὀγδόῃ (ψυχῇ)*.

ὄγκος, ὁ, moles; corpus; etiam magnitudo et amplitudo. Polit. 259. B: *σμικρὰς ... πόλεως ὄγκος*. Tim. 81. B: *ὁ πᾶς ὄγκος*. Legg. V. 737. C: *ὄγκος ... πλήθους*. Theaet. 155. B: *μηδὲν τοῦ ἐμοῦ ὄγκου ἀφαιρεθέντος*. C: *μηδὲν ... ἀπολλύς τοῦ ὄγκου*. Pol. II. 373. B: *ὄγκου ἐμπληρέα καὶ πλήθους*. Tim. 54. D. Theaet. 155. A: *μήτε ὄγκῳ μήτε ἀριθμῷ*. Tim. 56. D: *εἴτ' ἐν ὕδατος ὄγκῳ*. 60. C: *τῷ τῆς γῆς ὄγκῳ*. Alc. I. 121. B: *τῷ ... γένους ὄγκῳ*. Phaed. 96. D: *τὸν ὀλίγον ὄγκον ὄντα*. Polit. 277. B: *θαυμασιὸν ὄγκον ἀράμενοι τοῦ μύθου*. Pol. IX. 591. D: *τὸν ὄγκον τοῦ πλήθους ... ἀπειρον αὐξήσει*. Tim. 62. C: *ὅσα τινὰ ὄγκον σώματος ἔχει*. Critia 121. B: *τὸν τοῦ χρυσοῦ ... ὄγκον*. Legg. V. 737. C: *τὸν αὐτῶν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ*. VIII. 843. B: *ἐχθρας ὄγκον μέγαν ἐντίκτουςαι*. XII. 959. C: *τὸν τῶν σαρκῶν ὄγκον θαπτόμενον*. Epin. 983. A: *τοσοῦτον ... ὄγκον*. Parm. 164. D: *οὐκοῦν πολλοὶ ὄγκοι ἐσονται* —; Tim. 31. C: *εἴτε ὄγκων εἴτε δυνάμεων*. 58. E: *τῆν τῶν ὄγκων καθάρισιν*. 60. E: *γῆς ὄγκους*. Epin. 983. B.

ὀγκώδης, ὁ ἡ, inflatus. Men. 90. A: *οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπαχθής*.

ὅδε, ἡδε, τόδε, pron. demonstrativ. quod rem vel hominem praesentem (ita ut vern. *hier* exprimi possit) vel rem proxime antecedentem aut sequentem indicat. Prot. 336. B: *Σωκράτης ... ὅδε*. Gorg. init. *Χαιρεφῶν ὅδε* (vern. *hier*). Theaet. 164. E: *ὢν Θεοδῶρος εἰς ὅδε*. 183. A. Gorg. 510. A: *ἐμοὶ ... δοκεῖ ἡδὲ ἡ αὐτὸν ἀρχειν δεῖν cet.* Pol. V. 462. A: *ἀρ' οὖν οὐχ ἡδὲ (nos *dieses*) ἀρχὴ ὁμολογίας, ἔρεσθαι cet.* Parm. 153. B: *εἰ δὲ τόδε*; Polit. 257. C: *περὶ Θ. τοῦδε*. Tim. 21. A: *ὕπο τῆςδε τῆς πόλεως*. Euthyd. 302. C: *ἐκ τῆςδε τῆς πόλεως*. Parm. 135. D: *Ἄρ. τῷδε*. Lach. 180. D:

τῷδε (mīh) τῷ σαυτοῦ δημότῃ. Phaedr. 227. B: ἐν τῇδε τῇ ... οἰκίᾳ. Gorg. 469. D: ἐν τῇδε τῇ πόλει. 513. B: ἐν τῇ πόλει τῇδε. Prot. 320. E: τῷδε αὐτῷ (quod ad anteced. με-
γέθει refertur). Theaet. 193. B: ἐν τῷδε ὅταν cet. Soph.
init. καὶ τόνδε τινὰ ξένον ἄγομεν. 242. B: τήνδ' ... τήν
ὁδόν cet. (Seq. ποίαν δῆ;). Prot. 323. A: τὸδε ... λαβὲ
τεκμήριον· ἐν γάρ cet. Phil. 28. D: τὸδε τὸ καλούμενον
ὄλον. Pol. I. 351. D: τὸδε δέ μοι λέγε· ἄρα cet. VII. 521.
D: τὸδε δ' ἐννοῶ λέγων ἅμα· οὐκ ἀδλητάς cet. 536. C.
Men. 84. D: τρίτον τὸδε (hīc). Phaedr. 279. B: παρὰ τῶνδε
τῶν θεῶν (in sqq. ὅσοι τῇδε θεοί). Legg. V. 738. B: τῶνδ'
ἐνεκα. Pol. I. 328. D: τοῖςδε ... τοῖς νεανίσκοις (v. νεανίαις)
ἐννοισθί. — Sq. relativo ponitur. Legg. I. 627. E: ἡ ὁδε ὅς
cet. Phil. 29. D: περὶ τοῦδε ὃν κόσμον λέγομεν. — Antec.
οὗτος pron. ὁδε id indicat quod quis sequitur vel probat, ve-
lut Men. 81. D: οὗτος (ὁ λόγος) — ὁδε δὲ cet. — Praec.
τάδε in rebus ponitur quae hic sunt (Lat. *ciliteriora* vocant, nos
das Sinnliche, vid. I. p. 658.). Phaedr. 250. A. Parm. 130.
E. Conv. 211. C: ἀρχόμενον ἀπὸ τῶνδε τῶν καλῶν ἐκείνου
ἐνεκα τοῦ καλοῦ αἰεὶ ἐπανιέναι cet. — Adv. τῇδε est 1) ἡα,
sic. Prot. 352. A. Phaedr. 261. E. Phaedr. 73. C. Theaet.
163. A. Soph. 219. A. Pol. I. 351. A. III. 392. D. al. Etiam
ἡαqua. Tim. 67. D. 2) hīc. Phaedr. 247. C: οὔτε τις ...
τῶν τῇδε ποιητῆς cet. 249. D: τὸ τῇδε ... κάλλος. Polit.
290. E. Parm. 126. A: εἴ του δέει τῶν τῇδε. Tim. 20. A:
πάντες οἱ τῇδ' ἴσμεν. 22. A. Legg. I. 630. C: ὁ τῇδε παρὰ
Διὸς νομοθέτης. D: πάντα τὰ τ' ἐν Λακεδαιμόνι καὶ τὰ
τῇδε. XII. 958. D: τῶν τε ὑπὸ γῆς θεῶν καὶ τῶν τῇδε. al.
Saepius τῇδε ponitur ubi nos pronomen demonstr. usurpamus.
Phaed. 79. E: ὅρα δὲ καὶ τῇδε ὅτι cet. 92. E: τί δὲ ... τῇδε;
δοκί σοι cet. Parm. 148. E: τί δὲ τῇδε; ἀρ' οὐ cet. Crat.
437. D: τὰδε δὲ ἐπισκεψώμεθα εἰ ἡμῖν καὶ τῇδε ὁμολογῆς
εἶτε καὶ οὐ. Phil. 55. A: ἐπεὶ καὶ τῇδε ἐτι λέγωμεν. Pol.
IV. 433. E: ἀκόπει δῆ καὶ τῇδε, εἰ οὕτω δόξει. Apol. 40. C:
ἐγνωσάμεν δὲ καὶ τῇδε ὡς πολλῇ ἐλπίς ἔστιν ἀγαθὸν αὐτὸ
εἶναι.

ὁδοντοφυῶ, *dentio*. Phaedr. 251. C: ὅπερ τὸ τῶν
ὁδοντοφυούντων παθος περὶ τοὺς ὁδόντας γίγνεται.

ὁδοποιεῖσθαι, *viam mīhī facio*. Phaed. 112. C: εἰς
οὗς ἐκάστους ὁδοποιεῖται.

ὁδός, ἡ, *vīa*; *vīa publica* (vern. *Strasse*); etiam *profectio*.
Phaedr. 272. C: εἴ τις πῃ ῥάων καὶ βραχυτέρα φαίνεται ἐπ'
αὐτήν ὁδός. Soph. 229. E: τραχυτέρα ... ὁδός. Theaet.
208. C: διὰ στοιχείου ὁδός ἐπὶ τὸ ὄλον. Phil. 32. A: ἡ κατὰ
φύσιν ὁδός ἡδονῇ. Conv. 173. B: ἡ ὁδός ἡ εἰς αὐτὸν. Pol.
II. 364. D: λείη ... ὁδός (Hea.). IV. 435. D: μακροτέρα ...
ὁδός ἡ ἐπὶ τοῦτο ἄγουσα. Legg. X. 810. C: ἡ ἐμπροσθεν
οὐρανοῦ ὁδός ἅμα καὶ πορεία. Pol. VII. 532. E: ὡσπερ

ὁδοῦ ἀνάπαυλα. X. 621. B: τῆς ἄνω ὁδοῦ ἀεὶ ἐξόμεθα. Critia 106. A: ὁδὸν ἐκ μακρᾶς ἀναπνευμένους ὁδοῦ. Legg. VII. 810. D. Prot. 314. C: κατὰ τὴν ὁδὸν (vern. *unterwegs*). Id. Conv. 174. D. Tim. 20. C: καθ' ὅσον). Theaet. 173. C: εἰς ἀγορὰν οὐκ ἴσασι τὴν ὁδόν. Soph. 242. B: τήνδ' ... τὴν ὁδὸν ... τρέπεσθαι. Pol. VI. 506. C: τυφλῶν ... ὁδὸν ὀρθῶς πορευομένων. Tim. 44. B: ὅταν ... αἱ περίοδοι ... τὴν ἐαυτῶν ὁδὸν ἴωσι. Legg. VII. 810. E: τὴν νῦν ... τε-
 τμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας. Polit. 265. A: δύο τινὲ ... ὁδῶ τεταμένα. Legg. VII. 803. E: καθάπερ ὁδοὶ τέτμηνται. Pol. VIII. 556. C: ἐν ὁδῶν πορείαις. Legg. VI. 758. E: τῆς πόλεως αὐτῆς ὁδῶν. Conv. 203. D: ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοι-
 μώμενος. Legg. XII. 960. A: ἐν ταῖς ὁδοῖς πορευόμενον. Charm. 159. B. Phaedr. 227. A: κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιούμεαι τοὺς περιπάτους. Pol. VIII. 563. C: κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμ-
 βάλλοντες τῷ αἰεὶ ἀπαντῶντι. Legg. VIII. 845. A: διαπο-
 रेυσόμενος τὰς ὁδοὺς. De lucri cup. 228. D: ἐστῆσεν αὐτοῖς Ἑρμῆς κατὰ τὰς ὁδοὺς. **oia*, h. e. *ratio* (agendi al.), idem fere quod μέθοδος. Conv. 184. B: μία δὲ λείπεται ... ὁδός, εἰ μέλλει cet. Hinc ὁδῶ et καθ' ὁδόν, *ratione* et *oia*, h. e. *convenienter*, recte. Phaedr. 263. B: ὁδῶ διηρῆσθαι. Pol. VII. 533. B. Crat. 425. B: οὐ καθ' ὁδόν. Pol. IV. 435. A: καθ' ὁδόν ... λέγεις. Prot. 317. B: ἐγὼ ... τούτων τὴν ἐναντίαν ἄψασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. Soph. 218. D. (ubi antec. τὴν μέ-
 θοδον). Pol. X. 600. A: οἱ ... τοῖς ὑστέροις ὁδὸν τινα παρ-
 ἔδοσαν βίου Ὀμηρικῇ. Ax. 367. A: τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται. Tim. 53. C: ἐπεὶ μετέχετε τῶν κατὰ παί-
 δευσιν ὁδῶν δι' ὧν cet. *i. q. διεξοδος. Theaet. 208. B: τὴν ... διὰ τοῦ στοιχείου ὁδὸν (antec. διεξοδον) ἔχων ἔγρα-
 ψεν, ἣν δὴ λόγον ὠμολογήσαμεν. — Omiss. Lys. 203. A: ἐπορευόμεν ... τὴν ἔξω τειχους. Ax. 364. C. Similiter τὴν ἄλλως (v. I. p. 111.).

ὁδοὺς, ὁ, *dens*. Phaedr. 254. C: ἐκ τῶν ὁδόντων ... σπᾶσας τὸν χαλινόν. Legg. II. 663. E: σπαρέντων ποτὲ ὁδόντων. Tim. 75. D: ὁδοῦσι καὶ γλώττη cet. Phaedr. 251. C: περὶ τοὺς ὁδόντας. Euthyd. 294. C: ὁπόσους ὁδόντας ἔχει. ὁδύνη, ἡ, *dolor*, *cruciatu*; *moeror*. Crat. 419. C: ὁδύνη ... ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κακλημένη εἰσικεν. Pol. III. 413. B: ὁδύνη τις ἢ ἀλγηδών. Phaedr. 251. C: λωφᾶ ... τῆς ὁδύνης. 254. C: λήξας τῆς ὁδύνης. Phil. 42. D: ἀλγη-
 δονες καὶ ὁδύναι. Gorg. 525. B: δι' ἀλγηδόνων καὶ ὁδυνῶν. Pol. IX. 579. E: σφαδισμῶν τε καὶ ὁδυνῶν πλήρης. Phaedr. 254. E: ὁδύναις ἔδωκεν. Pol. IX. 574. A: μεγάλαις ὁδοῖς τε καὶ ὁδύναις ξυνέχσθαι. Prot. 354. B: ὅτι ... ὁδύνας τὰς ἐσγάτας παρέχει. Ax. 366. A.

ὁδυνηρός, ἁ, ὄν, *acerbus*. Gorg. 525. C: τὰ ... ὁδυ-
 νηρότατα ... πάθη πάσχοντας.

ὁδυνώμαι, *dolorem capio*, *dolore afficior*. Phaedr. 251. D:

οίστρα καὶ ὀδυνᾷται. Ax. 366. D. Pol. VII. 515. E: ὀδυνᾷσθαι τε ... καὶ ἀγανακτεῖν. IX. 583. D: ὡς οὐδὲν ἥδιον τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον. (III. 407. C. pro ὀδυνώμενον nunc legitur ὠδίνοντα).

ὀδυρμός, ὁ, lamentatio. Pol. III. 398. D: θρήνων τε καὶ ὀδυρμῶν. Legg. VII. 792. A: ὀδυρμῶν ... πλήρης. XII. 947. B. Pol. X. 605. D: μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς. III. 387. B: τοὺς ὀδυρμούςς ... καὶ τοὺς οἰκτους cet. 388. D. IX. 578. A. X. 604. D.

ὀδύρομαι, lamento; deploro (c. accus.). Ax. 365. D: ὅτι ... ὀδύρει τὴν ἀναισθησίαν. Pol. III. 329. B: ἐνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προσηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται. 387. D: οὐκ ἄρα ὑπὲρ γ' ἐκείνον ὡς δεινόν τι πεπονθότος ὀδύροιτ' ἂν. Ax. 369. C: ὡς εἰ περὶ τῆς Σκύλλης ... τις ὀδύροισα. Pol. III. 387. C: ὀδύρεσθαι. X. 619. C: ὀδύρεσθαι τὴν αἵρεσιν. Ax. 369. C. Phaed. 91. B: ὀδυρόμενος. Tim. 47. B: ὦν ὁ μὴ φιλόσοφος τυφλωθεὶς ὀδυρόμενος ἂν θρηνητοί μάτην (ex Eurip.). Apol. 38. D: θρηγούντος τέ μου καὶ ὀδυρομένου. Pol. III. 388. B: κλαίοντά τε καὶ ὀδυρόμενον. Ib. Θεοὺς ... ποιεῖν ὀδυρομένους. X. 614. E: ὀδυρομένας τε καὶ κλαούσας.

ὄζος, ὁ, podus. Tim. 59. B: χρυσοῦ ... ὄζος ... ἀδάμας ἐκλήθη.

ὄζω, oleo. Hipp. mai. 299. A: ὄζειν ἤδὲ μὴ ἡδύ, ἀλλὰ καλόν.

ὄθεν, unde; quo; etiam quare, quomobrem. Prot. 319. B: ὄθεν δὲ αὐτὸ ἡγοῦμαι μὴ διδακτὸν εἶναι ... δίκαιός εἰμι εἰπεῖν. Phaedr. 239. B: ὄθεν ἂν μάλιστα ἀνὴρ γίγνοιτο. 245. E: μὴ ποτε αὐτοῖς ἔχειν ὄθεν κινηθέντα γενήσεται. 248. E: εἰς ... τὸ αὐτό, ὄθεν ἤκει ἡ ψυχὴ ἐκάστη. Gorg. 497. C: ὄθεν ... ἀπέλιπες, ἀποκρίνου. Phaed. 92. D: ὄθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις. Polit. 269. A: ὄθεν ... ἀνατέλλει νῦν. Crat. 396. C. Pol. III. 408. C: ὄθεν δὴ καὶ κεραυνωθῆναι αὐτόν. Tim. 31. B. Legg. II. 666. E. al. Cum part. ἂν et coniunct. est undecunque. Phaedr. 252. E: ὄθεν ἂν τι δύνωνται (int. μανθάνειν). Legg. IX. 872. B: ὄθεν ἂν ὀρᾷ τὸν τύμβον.

ὄθενδῇ, undecunque, quovis modo. Phaedr. 267. D: διαβάλλειν τε καὶ ἀπολύσασθαι διαβολὰς ὄθενδῇ κράτιστος. ὄθενοῦν, undecunque. Legg. V. 738. C: εἴτ' ἄλλοθεν ὄθενοῦν.

ὄθενπερ, unde. Pol. II. 366. D: ὄθενπερ ἅπας ὁ λόγος οὗτος ὥρμησε.

ὄθιπερ, quo. Phaed. 108. B: ἀφικομένην ... ὄθιπερ αἱ ἄλλαι (ψυχαί).

ὄθνεϊος, α, ον, alienigena, alienus. Legg. I. 629. E: πρὸς τὸν ὄθνεϊόν τε καὶ ἐξωθεν πόλεμον ... ἐπιφανείς. Pol. V. 470. B: τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὄθνεϊον (λέγω). C: τῷ

δὲ βαρβαρικῷ ὀδνεῖόν τε καὶ ἀλλότριον (τὸ Ἑλληνικὸν γένος φημί). Prot. 316. C: καὶ οἰκείων καὶ ὀδνεῖων. Legg. III. 697. B: ὑπὸ μισθωτῶν καὶ ὀδνεῖων ἀνθρώπων. Ep. VII. 331. E.

οἶ, pron. reflexiv., *sibi*. Phil. 60. D: εἴ τις ἄνεν τούτων δέξαιτ' ἂν οἶ καὶ ὅτιοῦν εἶναι ἢ γίγνεσθαι. Conv. 174. E: οἶ ... παιδᾶ τινα ... ἀπαντήσαντα ἄγειν cet. Pol. III. 393. E: τὴν δὲ θυγατέρα οἶ λύσαι cet. IV. 437. C: ὁ ἂν βούληται οἶ γενέσθαι. X. 614. D. Tim. 21. C. al.

οἶ, quo, *quorsum*. Phaed. 67. B: ἀφικομένῳ οἶ ἐγὼ πορεύομαι. 80. D. Parm. 127. C: οἶ δὴ καὶ ἀφικέσθαι τον τε Σωκράτη cet. Conv. 181. E: οἶ τελευταῖα κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε πέρι καὶ σώματος. Pol. III. 403. C: οἶ ... δεῖ τελευταῖαν. VII. 518. D: οὐδὲ βλέποντι οἶ δεῖ. Tim. 38. D. Legg. IV. 714. B: οἶ χρὴ βλέπειν. al. Etiam i. q. *eis* ἃ. De virt. 378. B: οἶ ... ἔδει δαπανώμενον διδάσκειν. (Cf. Men. 94. C. D.). Idem est *olper*. Prot. 362. A: ἐμοὶ οἶπερ ἔφην εἶναι πάλα ὥρα. Hipp. mai. 283. B.

οἷαξ, ὁ, *ansa gubernaculi*; etiam ipsum *gubernaculum*. Polit. 272. E: οἷον πηδαλίων οἷακος ἀφέμενος. Alc. I. 117. C: πότερον χρὴ τὸν οἷακα εἶσω ἄγειν ἢ ἔξω.

οἷδησις, ἡ, *tumor*. Tim. 70. C: οἷδησις ... τῶν θυμυμένων.

οἰδῶ, *ipitumesco*. Gorg. 518. E: ὅτι ... οἰδεῖ καὶ ὕπουλός ἐστι (int. ἢ πόλις) ... οὐκ αἰσθάνονται. Phaedr. 251. B: ὥδῃσε ... ὁ τοῦ πτεροῦ καυλός.

οἰζυρός, ὁ, *ών*, *miser*. Ax. 367. D. (Hom.).

οἷησις, ἡ, *opinio*, *sententia*. Phaed. 92. A: ἐάνπερ μείνῃ ἡδὲ ἡ οἷησις cet. Crat. 420. B. Alc. I. 120. D. Theaet. 171. A: περὶ τῆς αὐτοῦ οἷησεως. Phaedr. 244. C: ἀνθρωπίνῃ οἷησει. Theaet. 171. A: τὴν τῶν ἀντιδοξαζόντων οἷησιν. Alc. I. 120. C: τὴν οἷησιν ταύτην σκόπει οἷαν ἔχεις.

οἷκαδε, *domum*. Phaedr. 247. E: οἷκαδε ἦλθεν. Theaet. 142. C: ἡπείγετο οἷκαδε. Conv. 179. E: οἷκαδ' ἐλθών. Pol. I. 327. B: ἡμᾶς οἷκαδε ὠρηγμένους. al.

οἰκαιοπραγία, ἡ, *suarum rerum curatio vel administratio*. Pol. IV. 434. C: φυλακικοῦ γένους οἰκαιοπραγία, ἐκάστου ... τὸ ἐαυτοῦ πράττοντος ἐν πόλει.

οἰκεῖος, ὁ, *ον*, *domesticus*, *familiaris*; *coniunctus*, *necessarius*, *cognatus*. Tim. 20. E: ἦν ... οἰκεῖος καὶ σφόδρα φίλος ἡμῖν Δρωπίδου τοῦ προπάππου. Legg. I. 642. D: ὅς ἦν ἡμῖν οἰκεῖος. Euth. 4. B: εἴτε ἀλλότριος εἴτε οἰκεῖος ὁ τεθνεώς. Lys. 222. A. Ep. XIII. 363. A: ἀνὴρ πᾶσιν ἡμῖν οἰκεῖος τε καὶ εὖνους. Pol. V. 464. D: τοῦ οἰκεῖου πέρι. 470. B: ἐπὶ ... τῇ τοῦ οἰκεῖου ἐχθρᾷ. Legg. XI. 925. D: τῷ τοῦ τελευτήσαντος κατὰ γένος οἰκεῖῳ. Alc. I. 115. B: βοηθήσαντες ἐταίρῳ ἢ οἰκεῖῳ. Pol. V. 463. B: τὸν μὲν ὡς οἰκεῖον, τὸν δὲ ὡς ἀλλότριον. Ib. τὸν μὲν οἰκεῖον ὡς ἐαυ-

τοῦ νομίζει. Pol. VI. 501. D: τὴν φύσιν αὐτῶν οἰκείαν εἶναι τοῦ ἀρίστου. II. 376. B: τό τε οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλοτριον. V. 470. B: τὸ μὲν οἰκεῖον καὶ ξυγγενές. VI. 485. C: πᾶν τὸ ξυγγενές τε καὶ οἰκεῖον τῶν παιδικῶν. Prot. 323. B: οἱ οἰκεῖοι προσιόντες νοουθετοῦσιν ὡς μαινόμενον. Pol. VI. 494. B: οἷ τε οἰκεῖοι καὶ οἱ πολῖται. Tim. 21. E. Legg. XII. 959. E. Euth. 4. D. Apol. 34. D. Phaed. 116. B: αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες (*feminae propinquae et familiares*) ἀφικοντο. Pol. VII. 531. D: ἡ ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεῖα. Lach. 181. A: ὅτι οἰκεῖα τὰ τε σὰ ἡμῖν ὑπάρξει καὶ σοὶ τὰ ἡμέτερα. Prot. 316. C: καὶ οἰκεῖων καὶ ὀθνεῖων. 320. B: οὔτε τῶν οἰκεῖων οὔτε τῶν ἀλλοτριῶν. Gorg. 456. D: ἡ ἄλλον τινα τῶν οἰκεῖων ἢ τῶν φίλων. Pol. V. 470. A: πρὸς ἱερὸν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκεῖων (*a cognatis*, h. e. Graecia) φέρειν. VIII. 559. E: παρὰ τοῦ πατρὸς ἢ καὶ τῶν ἄλλων οἰκεῖων. Legg. VII. 806. E. Gorg. 509. B: μήτε τοῖς αὐτοῦ φίλοις τε καὶ οἰκεῖοις. Legg. II. 666. C: οὐκ ἐν ἀλλοτρίοις, ἀλλ' ἐν οἰκεῖοις. III. 699. C: τοῖς ἄλλοις οἰκεῖοις τε ἅμα καὶ φίλοις. VI. 776. A: τοῖς τῆς γυναικὸς οἰκεῖοις. Prot. 313. A: τοὺς τε φίλους ... καὶ τοὺς οἰκεῖους. 337. C: ὑμᾶς συγγενεῖς τε καὶ οἰκεῖους ... εἶναι φύσει. Pol. I. 328. D: ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πᾶν οἰκεῖους. II. 375. C: πρὸς ... τοὺς οἰκεῖους (opp. πρὸς ... τοὺς πολεμίους). 376. B: πρὸς τοὺς οἰκεῖους καὶ γνωρίμους. Legg. IX. 865. E: πάντας τοὺς οἰκεῖους τόπους ξυμπάσης τῆς πατρίδος. Phil. 63. E: σχεδὸν οἰκεῖας ἡμῖν νομίζε (ἡδονάς). Ep. VII. 332. E: ὥστε αὐτῶν τε οἰκεῖας καὶ ἀλλήλαις εἶναι (τὰς πόλεις) πρὸς τὰς τῶν βαρβάρων βοηθείας. Polit. 285. B: ξύμπαντα τὰ οἰκεῖα (*cognata*). 307. D. Pol. V. 463. C: τὰ ὀνόματα ... οἰκεῖα. VII. 538. E. Phil. 64. C: εἰδ' ἡδονῇ εἴτε τῷ νῶ ... οἰκειότερον ἐν τῷ παντὶ ξυνέστηκεν. 67. Lys. 210. C: εἴ τι τούτων οἰκειότερόν ἐστιν. Polit. 259. C: τῆς δὴ γνωστικῆς μᾶλλον ἢ τῆς ... πρακτικῆς βούλει τὸν βασιλέα φῶμεν οἰκειότερον εἶναι; Legg. IX. 873. C: τὸν ... πάντων οἰκειότατον καὶ λεγόμενον φίλτατον. X. 898. A: εἶναι τε αὐτὴν (τὴν κίνησιν) τῇ τοῦ νοῦ περιόδῳ ... οἰκειοτάτην τε καὶ ὁμοίαν. Phaed. 89. D: οὕς ἂν ἡγήσαιο οἰκειοτάτους τε καὶ ἐταιροτάτους. **proprius; peculiaris; privatus*. Gorg. 506. E: πόσμος τις ... ἐγγενόμενος ἐν ἐκάστῳ ὁ ἐκάστου οἰκεῖος. Pol. VII. 521. A: οἰκεῖος ὢν καὶ ἔνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος. Menex. 243. E. Prot. 321. A: στρωμνὴ οἰκεῖα τε καὶ αὐτοφυῆς ἐκάστῳ. Crat. 420. A. Pol. X. 610. E: ἡ γε οἰκεῖα πονηρία. Soph. 266. C: φῶς οἰκεῖόν τε καὶ ἀλλοτριον. Pol. X. 605. D: οἰκεῖον ... κῆδος. Polit. 266. E: ὡς οἰκεῖας αὐτῷ ταύτης οὐσης τῆς ἐπιστήμης. Pol. I. 353. E: τῆς οἰκεῖας ἀρετῆς. Legg. IX. 872. E: ταφῆς τῆς οἰκεῖας ... τυχεῖν. Gorg. 465. B: τοῦ οἰκεῖου (κάλλους) ... ἀμλεῖν. Theaet. 197. C: ἐν οἰκεῖῳ περιβόλῳ. Pol. I. 353. C: τῇ οἰκεῖᾳ ἀρετῇ.

Phaed. 75. E: οἰκίαν ... ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν. Soph. 264. E: τὴν οἰκίαν λιπόντες φύσιν. Tim. 34. A: κίνησιν ... τὴν τοῦ σώματος οἰκίαν. Theaet. 193. C: τὸ οἰκεῖον ἑκατέρου σημείον ἀποδοῦς τῇ οἰκίᾳ ὄψει. Conv. 193. D: εἰς τὸ οἰκεῖον ἄγων. 205. E. Phaed. 96. D: τὰ αὐτῶν οἰκία. Euthyd. 302. C: ἱερὰ οἰκία. Prot. 318. E: περὶ ... τῶν οἰκίων. Phaedr. 231. A. B: τὴν τῶν οἰκίων ἀμείλειαν. 239. D: χῆται οἰκίων. Legg. XI. 927. D: τῶν οἰκίων χρημάτων ἐπιμελούμενοι. Apol. 23. B: οὔτε τι τῶν τῆς πόλεως πρᾶξαί μοι σχολὴ γέγονεν ... οὔτε τῶν οἰκίων. 31. B: τῶν οἰκίων ἀμελουμένων. Pol. X. 606. A: ἐν ταῖς οἰκίαις ξυμφοραῖς. Menex. 237. C: κείσθαι τελεντήσαντας ἐν οἰκίαις τόποις τῆς τεκούσης cet. Theag. 126. B: (οἱ) χρῶνται ... καὶ οἰκίοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς. Pol. VIII. 548. A: οἰκεῖους θρησουργούς. Legg. VII. 811. C. Phil. 51. C: καὶ τινὰς ἡδονὰς οἰκίας ἔχειν. Tim. 90. E. Theaet. 194. B: τὰ οἰκία συνάγουσα ἀποτυπώματα. Pol. I. 343. E: τὰ γε οἰκία δι' ἀμείλειαν μοχθηροτέρως ἔχειν. IV. 443. D: τὰ οἰκία εὖ θέρμενον. X. 606. B: ὅτι ἀπολαύειν ἀνάγκη ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων εἰς τὰ οἰκία. Charm. 163. D: ὅτι τὰ οἰκία τε καὶ τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ καλοῖης. Pol. VII. 535. B: οἰκειότερος γὰρ αὐταῖς (ταῖς ψυχαῖς) πόνος, ἴδιος, ἀλλ' οὐ κοινός ὢν μετὰ τοῦ σώματος. IX. 586. E: εἴπερ τὸ βέλτιστον ἐκάστω, τοῦτο καὶ οἰκειότατον. Legg. V. 726. X. 900. D. * *consentaneus, conveniens; similis*. Tim. 66. C: οἰκία τῇ τῆς γλώττης ἔξει πεφυκυῖα (ἡ ξύστασις). Lys. 222. B: εἰ δὲ ταυτὸν τυγχάνει ὃν ὅμοιον τε καὶ οἰκεῖον. Pol. V. 468. D: ὡς ταύτην οἰκίαν οὔσαν τιμὴν τῷ ἡβῶντί τε καὶ ἀνδρεῖω. Legg. VI. 772. E: προοίμιον οἰκεῖον ἐκάστω (νόμῳ). Lys. 222. C. D. Pol. VI. 491. C: πάντα τὰ τούτων οἰκία. Legg. VII. 797. E: σάρκας φύσαντα οἰκίας τούτοις. Theaet. 183. B: οἰκειοτάτη γοῦν διάλεκτος αὕτη αὐτοῖς.

οἰκειότης, ἡ, *familiaritas*. Phaedr. 256. E: ἡ ... ἀπὸ τοῦ μὴ ἐρῶντος οἰκειότης. Def. 413. B: οἰκειότης ταυτοῦ γένους κοινωνία. Conv. 197. C: οἰκειότητος ... πληροί. Legg. VI. 771. D. Conv. 192. C: φιλία τε καὶ οἰκειότητι καὶ ἐρωτι. Pol. III. 402. A: δι' οἰκειότητα. Ep. III. 317. E. * *necessitudo, cognatio*. Pol. VII. 537. C: εἰς σύνοψιν οἰκειότητος ἀλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως. Polit. 258. A: τοῦ δ' ἡμῖν ἡ κλήσις ὁμώνυμος οὔσα ... παρέχεται τινα οἰκειότητα. 280. B. Tim. 26. E: διὰ τὴν οἰκειότητα.

οἰκείω, *familiarē aliquem reddo* (pass. *familiaris fio*): et in univ. *coniungo*; pass. et med. etiam in eo ponitur *quod se insinuat in familiaritatem alicuius* et in univ. *quod se insinuat vel influit* (v. c. in animum). Legg. V. 738. D: ὅπως ἂν ... οἰκείωνται. Prot. 326. B: τοὺς θυθμούς τε καὶ ἁρμονίας ἀναγκάζουσιν οἰκειοῦσθαι. Ep. VII. 330. B: οἰκειοῦσθαι καὶ ἐμοὶ συγγίγνεσθαι. Parm. 128. A: ὅτι Ζήνων ὁδε οὐ μόνον

τῇ ἄλλῃ σου (σοι?) φιλία βούλεται ᾠκειῶσθαι, ἀλλὰ καὶ τῷ συγγράμματι. Tim. 45. C: ἐν σώμα οἰκειωθὲν ξυνέστη. Ep. III. 317. E: οἰκειωσάμενον. **mihi concilio, vindico*. Legg. VIII. 843. E: ἐὰν ... κατακρούων οὕτως οἰκειῶται. Pol. V. 466. C: διὰ δύναμιν ... ἅπαντα ἐν τῇ πόλει οἰκειοῦσθαι.

οἰκειῶς, *familiariter, concorditer*. Legg. X. 889. B: ἀρμόνιοντα οἰκειῶς πως. Menex. 243. E: ὡς ἀσμένως καὶ οἰκειῶς ἀλλήλοις συνέμειξαν οἱ πολῖται ... τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσι. Theaet. 127. C: ὡς οἶόν τε οἰκειότατα. **convenienter, pte*. Pol. III. 397. C: εἰ μέλλει αὐτὸ οἰκειῶς λέγεσθαι.

οἰκειωτικός, ἡ, ὄν, *vindicans*. Soph. 223. B: τέχνης οἰκειωτικῆς.

οἰκέτης, ὁ, *familiaris* (vern. *das Gesinde*), h. e. *servus*; etiam *minister*. Conv. 210. D: μηκέτι τὸ παρ' ἐνὶ (καλόν), ὥσπερ οἰκέτης, ἀγαπῶν. Legg. VIII. 846. D: μηδὲ οἰκέτης ἀνδρὸς ἐπιχωρίου (ἔστω). VI. 777. E: τὴν ... οἰκέτου πρὸς-ρησιν χρησθὲν ἐπιτάξιν πάσαν γίγνισθαι. IV. 720. D: οἴγεται ἀποπηδῆσας πρὸς ἄλλον καμνοντα οἰκέτην. Theaet. 172. D: κινδυνεύουσιν ... ὡς οἰκέται πρὸς ἐλευθέρους τετράφθαι. Polit. 298. A: τοῖς δ' ἄλλοις αὐτοῖ τε καὶ οἱ οἰκέται γρῶνται. Conv. 218. B. Pol. VIII. 549. E. Legg. IX. 853. E: οἰκέται ... τούτων ... καὶ ξένων δούλοι. Pol. V. 465. C: διὰ τροφὴν οἰκετῶν ἀναγκαίαν. IX. 578. E: μετὰ τῆς ἄλλης οὐσίας τε καὶ τῶν οἰκετῶν. Legg. VI. 776. D: περὶ κτήσεως οἰκετῶν. 777. A: πολλάκις ἀπεργάζονται δούλας τὰς ψυχὰς τῶν οἰκετῶν. VII. 794. B: διὰ τινων τῆς πόλεως οἰκετῶν. Euth. 4. C: ὀργισθεὶς τῶν οἰκετῶν τινὲ τῶν ἡμετέρων. Alc. I. 122. B: σοὶ δ' ... ἐπέστησε παιδαγωγὸν τῶν οἰκετῶν τὸν ἀρχιούτατον. Crat. 384. C: ὥσπερ τοῖς οἰκέταις ἡμεῖς μετατιθέμεθα (ὀνόματα). Pol. IV. 431. C: ἐν πᾶσι ... καὶ γυναιξὶ καὶ οἰκέταις. Legg. VI. 778. A: μὴ προσπαίζοντας ... οἰκέταις. VIII. 848. A: ἐν μὲν μέρος τοῖς ἐλευθέροις, ἐν δὲ τοῖς τούτων οἰκέταις. 849. D: δημιουργοῖς καὶ τούτων οἰκέταις. Pol. V. 463. C: τὰ δὲ πάντως πορισάμενοι θέμενοι παρὰ γυναικῆς τε καὶ οἰκέτας. VIII. 547. C: δουλωσάμενοι τότε περιοίκους καὶ οἰκέτας ἔχοντες. IX. 578. D. Legg. VI. 763. A: ὡς ... οὐχ ἔξουσιν αὐτοῖς ἄλλους οἰκέτας τε καὶ δούλους. 777. C.

οἰκετικός, ἡ, ὄν, *servilis*. Soph. 226. B: τῶν οἰκετικῶν ὀνομάτων καλοῦμεν ἅττα που;

οἴκημα, τό, *cubiculum*. Prot. 315. D: ἦν δὲ ἐν οἰκῇ-ματί τινι, ᾧ πρὸ τοῦ μὲν ὡς ταμειῶ ἐχρήτο Ἰππόνικος cet. 316. A: ἐν τῷ οἴκῳ. Conv. 217. D: οὐδεὶς ἐν τῷ οἴκῳ αἰσθάνεται ἄλλος καθυῦθεν ἢ ἡμεῖς. Theag. 130. D: ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ. Phaed. 116. A: ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι ὡς λουσόμενος. **officina*. Prot. 321. E: εἰς ... τὸ τῆς Ἀθηναῆς καὶ Ἑφαίστου οἴκημα τὸ κοινόν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνεῖτην, λα-

θῶν εἰσέρεχεται. * *hupanar*. Charm. 163. B: ἐπὶ οἰκήματος καθεμμένῳ.

οἰκήσις, ἡ, *habitatio, domus*; in univ. *domicilium, sedes vel locus*; etiam *civitas*. Legg. IV. 713. B: λέγεται τις ἀρχὴ τε καὶ οἰκήσις γεγονέναι ἐπὶ Κρόνου μάλ' εὐδαίμων. Polit. 259. B: μεγάλης σχῆμα οἰκήσεως. Phil. 64. C: ἐπὶ ... τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ ... προθύροις καὶ τῆς οἰκήσεως ἐφεστάναι τῆς τοῦ τοιούτου *cet.* Legg. V. 740. B. XII. 955. E: ἐστία ... οἰκήσεως. Pol. VII. 514. A: οἶον ἐν καταγείῳ οἰκήσει σπηλαιώδει. 517. B: τὴν ... ἔδραν τῇ τοῦ δεσποτηρίου οἰκήσει ἀφομοιοῦντα. Prot. 320. E: κατάγειον οἰκήσιν ἐνερμεν. 321. D: τὴν τοῦ Διὸς οἰκήσιν. Phaed. 108. C: φέρεται (ἡ ψυχὴ) εἰς τὴν αὐτὴν πρέπουσαν οἰκήσιν. Phil. 61. A: τὴν οἰκήσιν ... ἔν οἰκῇ. Conv. 195. E: ἐν ... ἡδύσει καὶ ψυχαῖς ... τὴν οἰκήσιν ἱδρύται. Pol. II. 369. C: πολλοὺς εἰς μίαν οἰκήσιν ἀγείραντες κοινωνοὺς τε καὶ βοηθοὺς. Tim. 42. B: πάλιν εἰς τὴν τοῦ ξυννόμου πορευθεὶς οἰκήσιν ἄστρον. 45. A: τὴν τοῦ θειοτάτου καὶ ἱερωτάτου φέρον οἰκήσιν ἐπ' ἀνωθεν ἡμῶν. 69. D: κατοικίζουσιν εἰς ἄλλην τοῦ σώματος οἰκήσιν τὸ θνητόν. 70. A: διορίζοντες οἶον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἰκήσιν. B: εἰς τὴν δορυφορικὴν οἰκήσιν κατέστησαν. Critia 114. A: τὴν ... μητρῶαν οἰκήσιν. 121. C: ξυνῆγειρε θεοὺς πάντας εἰς τὴν τιμιωτάτην αὐτῶν οἰκήσιν. Legg. III. 680. D: ἐκ ... τῶν κατὰ μίαν οἰκήσιν καὶ κατὰ γένος διασπαρμένων. Ax. 371. A: χωρεῖν ... κατὰ τὴν ὑπόγειον οἰκήσιν. Critia 117. C: δορυφορικαὶ ... οἰκήσεις. Legg. IV. 712. C: πόλεων ... οἰκήσεις δεσποζομένων. VII. 807. B: οἰκήσεις ... ἰδίαί. Conv. 209. A: ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκήσεων διακοσμήσεις (φρόνησις). Pol. VIII. 548. A: περιβόλους οἰκήσεων. Legg. III. 685. A: τριῶν γενομένων τῶν οἰκήσεων (i. q. πόλεων). VI. 779. B: τὰς οἰκοδομίας ... τὰς τῶν ἰδίων οἰκήσεων. Pol. VIII. 543. B: πρὸς ... ταῖς τοιαύταις οἰκήσεσι *cet.* Prot. 322. A: οἰκήσεις καὶ ἐσθλὰς *cet.* Pol. III. 416. C. V. 471. A: οὐδὲ οἰκήσεις ἐμπρήσουσιν. VIII. 543. B: κατοικιοῦσιν εἰς οἰκήσεις. Tim. 19. E: οἰκήσεις ... ἰδίας οὐδαμῇ διωκνός. Critia 115. B: τὰς βασιλικὰς οἰκήσεις. Legg. VI. 778. C: οἰκήσεις τε ἀρχόντων καὶ δικαστηρίων. — Etiam *gubernatio*. De lege 321. B: περὶ πόλεως οἰκήσεως. Ep. VIII. 357. A: εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρώας οἰκήσεις κατοικίσας.

οἰκητής, ὁ, *habitor*. Phaed. 111. B: ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι. Ep. VIII. 357. A: τοὺς ... ἐμπροσθεν οἰκητὰς τῶν Ἑλληνικῶν τόπων.

οἰκία, ἡ, *domus, h. e. domicilium vel aedificium, familia et res familiaris* (vern. *Hauswesen*). Gorg. 472. B: ἡ Περικλίους ὅλη οἰκία. 504. A: τᾶξιος ... καὶ κόσμου τυχοῦσα οἰκία χρηστὴ ἂν εἴη. Legg. I. 627. C. Charm. 157. E: ἡ ... πατρῶα ὑμῖν οἰκία. Prot. 316. B: οἰκίας μεγάλης τε

καὶ εὐδαίμονος. Pol. II. 370. A: ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρέβειν. VIII. 569. A: ἐξ ... οἰκίας ... ἐξελαύνων. Legg. VI. 779. A: μιᾶς οἰκίας σχῆμα ἔχουσης αὐτῆς (τ. πόλεως). XII. 954. B: οἰκίας δεσποτρς. 960. A: ἐξω τῆς οἰκίας. Charm. 154. E: τῆς γε ὑμετέρας ὄντα οἰκίας. Men. 94. D: οἰκίας μεγάλης ἦν. Pol. IX. 579. B: καταδεσνκῶς ... ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ. Theag. 130. B: κἂν εἰ ἐν τῇ αὐτῇ μόνον οἰκία εἴην. Gorg. 520. E: ὅντιν' ἂν τις τρόπον ... ἀρίστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοῖ ἢ πόλιν. Pol. IX. 577. A: παραγεγονότος ἐν ... ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν. Legg. I. 627. A: οἰκίαν τε καὶ κώμην καὶ πόλιν. III. 681. A: μίαν οἰκίαν ... κοινὴν καὶ μεγάλην ἀποτελοῦντες. VII. 807. E: περὶ τῶν κατ' οἰκίαν διοικήσεων. 808. A: ὅλην καὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν. Lach. 180. D: ὅτε κατ' οἰκίαν (domi) τὰ πολλὰ διατρέβοντες ὑπὸ τῆς ἡλικίας. Men. 71. E: ὅτι δεῖ αὐτὴν (τ. γυναῖκα) τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν. Lys. 209. D. Legg. VI. 775. E: ταῖν οἰκίαιν ταῖν ἐν τῷ κλήρῳ τὴν ἐιέραν. Charm. 157. E: ποῖαι δύο οἰκίαι συναλθούσαι εἰς ταὐτὸν cet. Pol. V. 470. A: οἰκιῶν ἐμπρήσεως. Legg. VII. 808. B: δεσπότας ἐν ἰδίαις οἰκίαις. X. 909. D. Crat. 429. A: οἱ μὲν καλλίους τὰς οἰκίας ἐργάζονται, οἱ δὲ αἰσχίους. Pol. III. 417. A: ὅποτε ... αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν καὶ οἰκίας ... κτηρουνται cet. Critia 112. B: οἰκίας κοινάς. Legg. VII. 788. A: ἰδίᾳ ... καὶ κατ' οἰκίας (domi). X. 909. B: ἰδιώτας τε καὶ ὅλας οἰκίας καὶ πόλεις.

οἰκίδιον, τό, domuncula. Eryx. 394. D: ἐν σμικρῷ καὶ φαύλῳ οἰκιδίῳ.

οἰκίζω, colloco. Tim. 72. D: δι' ἃ χωρὶς ὥκισθη. *condo. Pol. V. 470. E: ἦν σὺ πόλιν οἰκίζεις. IV. 419. B: σὺ μὲν πρὸς τοῦτο βλέποντες τὴν πόλιν οἰκίζομεν. Legg. VI. 757. D: ἄλλην ... ἂν ποτέ τις οἰκίζῃ. Pol. II. 369. B: πόλιν οἰκίζειν. IV. 443. B: εὐθὺς ἀρχόμενοι τῆς πόλεως οἰκίζουσιν. Legg. V. 737. B: καινὴν ... πόλιν οἰκίζουσιν. Pol. IV. 427. B: οἰκίζοντες ... πόλιν. IV. 434. E: οὕτως ὥκισομεν ὡς ἐδυνάμεθα ἀρίστην. V. 453. B: ἦν ὥκίζετε πόλιν. II. 371. B: ὡν δὴ ἔνεκα ... πόλιν ὥκισαμεν. IV. 421. C: οὕτω ξυμπάσης τῆς πόλεως ... καλῶς οἰκίζομένης. III. 403. B: ἐν τῇ οἰκίζομένῃ πόλει. Legg. XII. 950. C. Pol. IV. 427. E: εἴπερ ὀρθῶς γε ὥκισται. C: ὥκισμένη ... ἤδη ἂν σοι εἴη ... ἢ πόλις. Legg. VI. 769. E: περὶ τὴν ὥκισμένην αὐτῷ πόλιν. Pol. IV. 428. E: ὅλη σοφὴ ἂν εἴη κατὰ φύσιν οἰκοθεῖσα πόλις. C: ἐν τῇ ἄρτι ὑφ' ἡμῶν οἰκοθείσῃ. — Med. migro. Ax. 371. C: εἰς τὸν τῶν εὐσεβῶν χώρον οἰκίζονται. Legg. IV. 708. B: (ὅταν μὴ) ἐν γένος ἀπὸ μιᾶς ἰὸν χώρας οἰκίζηται. Etiam domicilium colloco, habito. Conn. 195. E: οἰκίζεται (Ἐρω). Legg. X. 904. B: ποῖαν ἐδραν δεῖ μεταλαμβάνον οἰκίζεσθαι. Phaed. 114. C: ἐπὶ τῆς γῆς οἰκίζόμενοι.

οίκιον, τό, i. q. οἶκος. Pol. III. 386. D. (Hom.).

οἰκισμός, ό, *constitutio*. Legg. IV. 708. D: πόλεων οἰκισμοί.

οἰκιστής, ό, *conditor*. Pol. II. 379. A: οἰκισταί πόλεως. VII. 519. C: ἡμέτερον δὴ ἔργον ... τῶν οἰκιστῶν cet. II. 379. A: οἰκισταῖς. Ep. XI. 359. A.

οἰκογενής, ό ή, *verna*. Men. 82. B.

οἰκοδόμημα, τό, *aedificium*; plur. etiam *munimenta* (ut Legg.). Gorg. 514. B: εἴ τι πώποτε οἰκοδόμημα ὠκοδομήκαμεν. Pol. II. 381. A: οἰκοδομήματα. Legg. VI. 779. D: τὰ περὶ ἀγορᾶν οἰκοδομήματα. Critia 116. B: τῶν οἰκοδομημάτων. Legg. I. 643. B: οἰκοδομοῦντά τι τῶν παιδείων οἰκοδομημάτων. Pol. III. 401. B: μήτε ἐν οἰκοδομήμασι. Legg. VI. 760. E. VII. 793. C. XII. 952. E: δημοσίοις οἰκοδομήμασιν. Gorg. 514. A: ἡ τειχῶν ... ἡ ἱερῶν ἐπὶ τὰ μέγιστα οἰκοδομήματα. C.

οἰκοδόμησις, ή, *exstructio; aedificium et munimentum*. Gorg. 455. B: τειχῶν περὶ οἰκοδομήσεως. Critia 112. B: δι' οἰκοδομήσεων (sic Par. A. Vulgo δι' οἰκοδομῆς ὧν χρῶν). Legg. VI. 778. E: διὰ τινων οἰκοδομήσεων εἰρξοντας τοὺς πολεμίους. Pol. III. 394. A: ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν. Critia 111. C: εἰς οἰκοδομήσεις τὰς μεγίστας. 117. A: περιστῆσαντες οἰκοδομήσεις.

οἰκοδομία, ή, *aedificatio; exstructio; aedificium*. Pol. III. 401. A: ποιικιλία καὶ οἰκοδομία. Epin. 975. C. Prot. 319. B: ἐπειδὴν ... περὶ οἰκοδομίας τι δέη πράξει τὴν πόλιν. Gorg. 520. D. Alc. I. 107. A. II. 144. E: περὶ τειχῶν οἰκοδομίας. Polit. 62. A: ἐν οἰκοδομίᾳ. Phil. 56. B: κατ' οἰκοδομίαν. Eryx. 403. E: οἷς ... κατεχρῶντο εἰς τὴν οἰκοδομίαν. Ep. XIII. 361. E: εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ τάφου. Legg. VII. 804. C: οἰκοδομαί ... γυμνασίῳν cet. VI. 758. E: οἰκήσεων καὶ οἰκοδομιῶν. 759. A. 763. C. 779. B: τὰς οἰκοδομίας χρὴ τὰς τῶν ἰδίων οἰκήσεων οὕτως ἐξ ἀρχῆς βάλλσθαι. VIII. 848. D: οἰκοδομίας ... περὶ τὰ ἱερά ταῦτα.

οἰκοδομικός, ή, όν, *aedificandi peritus; ad architecturam pertinens*; subst. *architectus*, fem. *architectura*. Pol. I. 346. D: ή ... οἰκοδομική οἰκίαν (ποιεῖ). IV. 438. D: ὥστε οἰκοδομική κληθῆναι. I. 333. B: τοῦ οἰκοδομικοῦ. Polit. 288. B: τέχνης οἰκοδομικῆς ἔργον. Legg. VI. 778. B: ξυμπάσας ... τῆς οἰκοδομικῆς πέρι. Charm. 165. E. Soph. 266. C: οἰκοδομική. Polit. 280. C: ἐν οἰκοδομική. Gorg. 514. B: τὴν τέχνην ... τὴν οἰκοδομικήν. Charm. 105. D: εἰ ... με ἔροιο τὴν οἰκοδομικήν, ἐπιστήμην οὖσαν τοῦ οἰκοδομεῖν. 170. C: τὸ δ' οἰκοδομικὸν οἰκοδομική (γινώσκει). Gorg. 514. A: ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά.

οἰκοδόμος, ό, *architectus*. Pol. II. 369. D: ό οἰκοδόμος. 370. D. Alc. I. 107. A. Pol. II. 374. B: οἰκοδόμον. Legg. I. 643. B. Crat. 429. A: οἰκοδόμοι. Pol. II. 370. E.

Euth. 13. E: οἰκοδόμοις. Prot. 319. B: τοὺς οἰκοδόμους. Gorg. 503. E.

οἰκοδομῶ, *aedifico, exstruo*. Charm. 161. E: τὸ οἰκοδομεῖν. 165. D. Legg. I. 643. B: τὸν ... οἰκοδομοῦντά τι τῶν παιδείων οἰκοδομημάτων παιίζειν χρή. IX. 858. B: ἡμᾶς νῦν τοὺς ἐξ ἀνάγκης οἰκοδομοῦντας. Gorg. 514. B: εἴ τι πῶποτε οἰκοδόμημα ᾠκοδομήκαμεν. Lys. 204. A: παλαιίστρα ... νεωστὶ ᾠκοδομημένη. Gorg. 514. C: ᾠκοδομημένα. Legg. VI. 779. B: ἕως ἂν ... ἢ τὰ κατ' ἀρχὰς οἰκοδομηθέντα. — Med. Pol. IV. 419: οἰκίας οἰκοδομοῦμενοι καλᾶς. Critia 112. C: κοσμίας ᾠκοδομοῦντο οἰκίας. Pol. II. 372. A: οἰκοδομησάμενοι οἰκίας. — Verb. Pol. IV. 424. D: τὸ φυλακτήριον ... ἐνταυθὰ που οἰκοδομητέον τοῖς φύλαξιν, ἐν μουσικῇ.

οἰκοθεν, *domo*. Parm. 126. A: οἰκοθεν ἐκ Κλαζομενῶν. Conv. 172. A. Apol. 40. A. Hipp. mai. 282. B: δεῦρο ἀφίκετο ... οἰκοθεν. Hipp. min. 363. C. Ion. 530. A. Etiam est domesticus. Soph. 252. C: οἰκοθεν τὸν πολέμιον ... ἔχοντες. Legg. IV. 708. C: πολιτείας ἄλλας τῶν οἰκοθεν οὐκ ἐνπετῶς ἀνέχεται.

οἶκοι, *domi*. Phaedr. 260. B: οἶκοι τε κεκτῆσθαι καὶ ἐπὶ στρατείας. Theaet. 197. C. Polit. 307. E. Conv. ad fin. Pol. V. 471. D. Lach. 180. E. Cum art. est domesticus. Pol. II. 371. A: τὰ οἶκοι. Legg. I. 634. C: περὶ τοὺς ἐκάστων οἶκοι νόμους. III. 682. D. IV. 712. C: τὴν οἶκοι πολιτείαν. V. 729. D.

οἰκονομία, ἡ, *rerum domesticarum curatio*. Pol. VI. 498. A: τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ. Apol. 36. B: χρηματισμοῦ τε καὶ οἰκονομίας. Lys. 209. D. Legg. III. 694. C: οἰκονομία. V. 747. A: πρὸς ... οἰκονομίαν. VII. 809. C. Pol. III. 407. B: πρὸς οἰκονομίας. Legg. VII. 819. C.

οἰκονομικός, ὁ, *ὄν, rei familiaris administrandae peritus; in re pos. ad rei famill. administrationem pertinens; fem. rei familiaris administratio*. Alc. I. 133. E: οἰκονομικός. Riv. 138. C: οἰκονομικῇ. Phaedr. 248. D: ἡ τινος οἰκονομικοῦ ἡ χρηματιστικοῦ. Polit. 259. C: εἴτε πολιτικὴν εἴτε οἰκονομικὴν τις ὀνομάζει. Legg. VII. 808. B: τῶν τε πολιτικῶν μέρη πολλὰ καὶ τῶν οἰκονομικῶν.

οἰκονόμος, ὁ, *rei familiaris curator vel administrator*. Polit. 259. B: ἀλλὰ μὲν οἰκονόμος γε καὶ δεσπότης ταυτόν. Riv. 138. C: οὐκ οἰκονόμος τε καὶ δεσπότης. Ib. ἔστιν ἄρα ταυτό ... πολιτικός, οἰκονόμος, δεσπότης cet. Polit. 258. E: τὸν πολιτικὸν ... καὶ ἐτ' οἰκονόμον. Pol. III. 417. A: οἰκονόμοι ... καὶ γεωργοὶ ἀντὶ φυλάκων ἔσονται. Legg. X. 902. D: οὐδ' οἰκονόμοις οὐδ' αὐ τοῖς πολιτικοῖς cet.

οἰκονομῶ, *administro*. Lys. 209. D: πότερον οἶε αὐτὸν ἐπιτρέψειν σοι τὴν αὐτοῦ οἰκίαν οἰκονομεῖν; *dispensā, *trūbo*. Phaedr. 256. E: θνητὰ τε καὶ φειδωλὰ οἰκονομοῦσα.

οικόπεδον, τό, *aedificium*. Legg. V. 541. C: οικόπέδων ἢ γηπέδων.

οἶκος, ὁ, *domus*. Legg. IX. 877. D: οὐδεὶς οἶκος cet. Phaedr. 246. E: μένει γὰρ Ἑστιά ἐν θεῶν οἴκῳ μόνῃ. Legg. IV. 716. B: οἶκον καὶ πόλιν ἀρδην ἀνάστατον ἐποίησε. IX. 877. D. Prot. 325. C: τῶν οἴκων ἀνατροπαί. Legg. V. 740. E. X. 890. A: πόλεσί τε καὶ ἰδίοις οἴκοις. VII. 796. D: χρήσιμοι εἰς τε πολιτείαν καὶ ἰδίους οἴκους. IX. 877. E. Euth. 14. B: σώζει τὰ τοιαῦτα τοὺς τε ἰδίους καὶ τὰ κοινὰ τῶν πόλεων. Etiam *res familiaris*. Lach. 185. A: πᾶς ὁ οἶκος ὁ τοῦ πατρὸς οὕτως οἰκῆσται, ὅποιοι ἂν τινες οἱ παῖδες γέγωνται. — Omitt. post praeposs. ἐν et εἰς (v. l. p. 638. et 700.).

οἰκουρῶ, *domi me contineo*. Pol. V. 451. D: οἰκουρεῖν ἔνδον.

οἰκοφθορία, ἡ, *rei familiaris iactura*. Phaed. 82. C: οὔτε οἰκοφθορίαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι.

οἰκοφθόρος, ὁ ἡ, *domum vel rem familiarem pessum dans*. Legg. III. 689. D: οἰκοφθόρος.

οἰκοφθορῶ, *domum vel rem familiarem pessum do vel consumo*. Legg. XI. 929. D: (ἐάν τις) οἰκοφθορῇ. XII. 959. C: οἰκοφθορεῖν.

οἰκτεῖρω, *miseror*. Euthyd. 288. D: ἐλέησαντέ με καὶ οἰκτεῖραντε. Legg. II. 653. C: θεοὶ ... οἰκτεῖραντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον πεφυκὸς γένος.

οἰκτος, ὁ, *miseratio*. Apol. 37. A: περὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀντιβολήσεως. Polit. 305. B: μὴδ' ὑπὸ φόβῳ μῆτε οἴκτων. Legg. VII. 800. D. XII. 949. B: μῆτε οἴκτοις γυναικείοις (χρῶμενον). Pol. III. 387. D: καὶ τοὺς ὀδυρμούς ... ἐξαιρήσομεν καὶ τοὺς οἴκτους τοὺς τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν.

οἰκτρογόος, ὁ ἡ, *misericiordiam concilians*. Phaedr. 267. C: οἰκτρογόνων ... λόγων.

οἰκτροός, ὁ, ὄν, *miserandus; miserabilis, lamentabilis*. Legg. XI. 936. B: οἰκτρὸς δ' οὐχ ὁ πεινῶν ἢ τι τοιοῦτον πάσχων, ἀλλ' cet. Phaedr. 90. C: οὐκοῦν ... οἰκτρὸν ἂν εἶη τὸ πάθος, εἰ cet. D. Phaedr. 268. C: οἰκτράς (ῥήσεις). Pol. III. 390. B: οἰκτιστον (Hom.).

οἰκῶ, *habito, incolo; vno, versor, sum*. Etiam *urbs dicitur οἰκεῖν*, v. c. εὖ, *bene se habere*, h. e. *bene administrari vel instituta esse*. Phaedr. 246. D: ἡ τὸ τῶν θεῶν γένος οἰκεῖ. Parm. 126. C. Conv. 195. E: ἐν τοῖς μυλακωτάτοις τῶν ὄντων καὶ βαίνει καὶ οἰκεῖ. Pol. V. 462. D: τοῦ τοιοῦτου ἐγγύτατα ἢ ἄριστα πολιτευομένη πόλις οἰκεῖ. Legg. VI. 758. A. Phil. 63. D: τὰς ψυχὰς ἐν αἷς οἰκοῦμεν. Menex. 245. D: αὐτοὶ Ἕλληγες, οὐ μὲξοβάρβαροι, οἰκοῦμεν. Ep. VI. 322. C: οἰκεῖτε ... γαῖτονές τε ὑμῖν αὐτοῖς cet. Conv. 182. B: ὁσοι ὑπὸ βαρβάροις οἰκοῦσι. Pol. VIII. 557. A. Tim. 22. D. Legg. IX. 864. E: οἰκεῖτω τὸν ἐνιαυτὸν ἐκδη-

μῶν. XII. 946. C: οἰκούντων. III. 702. A: πῶς ποτ' ἂν πόλις ἄριστα οἰκοίη. IX. 880. E: τίνα τρόπον ὁμιλοῦντες ἀλλήλοις ἂν φιλοφρόνως οἰκοίεν. Pol. IV. 423. A: ἕως ἂν ἡ πόλις σοι οἰκῇ σωφρόνως. Legg. IV. 706. A: ὅταν οἰκῇ ... τις πρὸς θαλάττην. Gorg. 523. B: οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ. Phaed. 67. C: οἰκεῖν ... μίονην καθ' αὐτήν (τὴν ψυχὴν). Polit. 301. D: οἰκεῖν ... εὐδαιμόνως. Phil. 63. B: οἰκεῖν μετὰ φρονήσεως πάσης. Pol. IV. 421. A: ὅτι τοῦ εὖ οἰκεῖν καὶ εὐδαιμονεῖν (τὴν πόλιν) μόνοι τὸν καιρὸν ἔχουσιν. VIII. 543. A: τῇ μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν πόλει. 567. D: μετὰ φανύων τῶν πολλῶν οἰκεῖν. Legg. I. 626. B: οὕτω κεκοσμημένην οἰκεῖν δεῖν (τὴν πόλιν). Pol. IX. 573. D: ἐνδον οἰκῶν. Hipp. mai. 304. D: ἐν τῷ αὐτῷ οἰκῶν. Charm. 162. A: σωφρόνως γε οἰκοῦσα (πόλις). Crat. 408. C: ἄνω οἰκοῦν ἐν τοῖς θεοῖς. Phil. 24. A. Crat. 409. E: οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβάροις οἰκοῦντες. Legg. X. 906. B: ἐν ταῖς τῶν θεῶν ἐμψύχοις οἰκοῦσαι δυνάμεισι. Phil. 16. C: ἐγγυτέρω θεῶν οἰκοῦντες. Pol. III. 401. C. Polit. 270. C: τοῖς ... οἰκοῦσιν. Legg. IX. 872. D: ἐν κακῶς οἰκοῦσαις καὶ τρεφομέναις ... πόλεσι. Pol. VIII. 551. D: οἰκοῦντας ἐν τῷ αὐτῷ. Legg. IV. 706. A: τοὺς οἰκοῦντας τὴν Ἀττικὴν. Ep. VII. 324. B: κατὰ νόμους τοὺς ἀρίστους οἰκοῦντας. Pol. V. 460. C: χωρὶς οἰκοῦσας ἐν τινι μέρει τῆς πόλεως. Ep. VII. 347. A: ᾧκουν ... ἐν τῷ κήπῳ τῷ περὶ τὴν οἰκίαν. Critia 111. C: ᾧκει. Menex. 244. C: οὕτως ᾧκει (ἡ πόλις). Tim. 24. D: ᾧκεῖται. Prot. 322. A: ᾧκουν σποράδην. Critia 112. B. Pol. X. 599. D: τίς τῶν πόλεων διὰ σὲ βέλτιον ᾧκησεν. Phaed. 108. C: ᾧκησε τὸν αὐτῇ ἐκάστη τόπον προσήκοντα. Ep. XI. 359. B: εὖ ᾧκησαν (αἱ πόλεις). Pol. V. 473. A: ὡς ἂν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλις οἰκήσεις. 472. E: ὡς δυνατὸν οὕτω πόλιν οἰκῆσαι ὡς ἐλέγετο. Ep. I. 309. B: οἰκήσεις μόνος. Phaed. 69. C: μετὰ θεῶν οἰκήσει. Pol. VIII. 547. C: πῶς οἰκήσει (αὕτη ἡ πολιτεία); Legg. IV. 709. C: εἰ μίλλει ποτὲ εὐδαιμόνως οἰκήσειν. XII. 947. B: ἕως ἂν ἡ πόλις οἰκῆται. Ep. IV. 320. D: ὥστε τοὺς ἐξ ἀπάσης τῆς οἰκουμένης (ex universo terrarum orbe) ... εἰς ἓνα τόπον ἀποβλέπειν. VII. 332. B: οἰκουμένας (πόλεις) παραλαβόντες. Critia 112. A: ᾧκεῖτο ... τὰ μὲν ἐξῴθεν cet. *administro, gubernare, gero; pass. praec. in civitatibus ponitur quae administrantur vel constitutae sunt. Legg. VI. 779. C: ὅσα ἐντὸς πόλεως ἢ ὑπόσα ἔξω πρίπον ἂν οἰκεῖν εἴη. Men. 71. E: τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν. Pol. VII. 521. B: δι' ὧν ἄριστα πόλις οἰκεῖται. Legg. IV. 713. B: ἥτις τῶν νῦν ἄριστα οἰκεῖται. Pol. V. 473. B: δι' ὃ οὐχ οὕτως οἰκοῦνται. VII. 520. D: ὡς νῦν αἱ πολλαὶ ὑπὸ ... στασιαζόντων περὶ τοῦ ἄρχειν οἰκοῦνται. Alc. I. 127. B. Riv. 138. B. Gorg. 491. B: ὅντινα ἂν τρόπον εὖ οἰκοῖτο (τὰ τῆς πόλεως πράγματα). Charm. 162. A. Pol. VII. 520. D: ταύτην (τ. πόλιν) ἄριστα ... οἰκεῖσθαι. Legg.

V. 739. A. Alc. I. 127. B: εὖ οἰκείσθαι τὰς πόλεις. Riv. 138. E: εἰ μέλλει εὖ οἰκείσθαι αὐτοῦ ἢ οἰκία. Charm. 172. E: καλῶς οἰκείσθαι. Pol. VII. 521. A: πόλις εὖ οἰκουμένη. Charm. 171. E: ὑπὸ σωφροσύνης οἰκία ... οἰκουμένη. Pol. IV. 420. B: ἐν τῇ κακίστῃ οἰκουμένη (πόλει). Legg. XI. 936. B: ἐν οἰκουμένη καὶ μετρίως πολιτεία τε καὶ πόλις. Pol. V. 464. B: εὖ οἰκουμένην πόλιν. II. 371. C: ἐν ... ταῖς ὀρθῶς οἰκουμέναις πόλεσι. VII. 520. C: καὶ οὕτως ὕπαρ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἢ πόλις οἰκῆσεται. Lach. 185. A: πᾶς ὁ οἶκος ... οὕτως οἰκῆσεται, ὅποιοι ἂν τινες οἱ παῖδες γένωνται. Legg. IX. 853. B: ἤν (πόλιν) φάμεν οἰκῆσθαι ... εὖ.

οἶμαι, vid. οἶομαι.

οἶμος, ὁ et ἡ, *via*. Legg. IV. 718. E: οἶμος (Hes.). Phaed. 108. A: ἀπλὴν οἶμόν φησιν εἰς Ἄιδου φέρειν. Pol. III. 420. B: τὸν αὐτὸν οἶμον ... πορευόμενοι.

οἶμωγή, ἡ, *gemitus*. Ion. 539. A. (Hom.).

οἶνοβαρής, ὁ ἡ, *vinu gravis*. Pol. III. 389. E. (Hom.).

οἶνος, ὁ, *vinum*. Crat. 406. C: οἶνος δ', ὅτι οἶσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τῶν πινόντων τοὺς πολλοὺς οὐκ ἔχοντας, οἷονους δικαιοτάτ' ἂν καλούμενος. Conv. 203. B: οἶνός γάρ οὕπω ἦν. 217. E: εἰ μὴ ... οἶνος ἄνευ τε παιδῶν καὶ μετὰ παιδῶν ἦν ἀλγύτης. Tim. 60. A: τὸ μὲν τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος θερμαντικὸν οἶνος. Legg. VI. 773. D: οὐ μαινόμενος ... οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ. Theaet. 178. C: περὶ οἶνου γλυκύτητος καὶ αὐστηρότητος μελλούσης ἔσεσθαι. Pol. II. 372. B: ἐπιπίνοντες τοῦ οἶνου. Legg. II. 666. A: τὰ παρὰ οἶνου μὴ γεύεσθαι. VIII. 845. B. Ep. XIII. 361. A: οἶνου γλυκέος. Legg. II. 652. A: τῆς ἐν οἶνῳ συνουσίας. Prot. 347. E: καὶ πάνν πολὺν οἶνον πίωσιν. Theaet. 159. C. Pol. II. 372. A. V. 475. A: πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπάζομένους. Legg. I. 646. D: τῆς περὶ τὸν οἶνον ... διατριβῆς. II. 666. B: τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρῆσατο τὸν οἶνον φάρμακον. Pol. IX. 573. A: οἶνων. Legg. I. 645. D: ἡ τῶν οἶνων πόσις. 641. C: τὴν ἐν τοῖς οἶνοις κοινὴν διατριβήν. 645. C.

οἶνόφλυξ, ὁ ἡ, *vinosus*. Eryx. 405. E: οἱ δὲ οἶνόφλυγες.

οἶνοχόος, ὁ, *pincerna vel qui pocula ministrat*. Pol. III. 390. B: οἶνοχόος (Hom.). VIII. 562. C: κακῶν οἶνοχοῶν προσστατούντων. Phil. 61. C: οἶνοχόοις.

οἶομαι, contr. οἶμαι, *arbitror, puto, opinor; iudico*. Prot. 312. C: οἶμαι γ' ... εἰδέναι. Gorg. 451. D: οἶομαι (codd. nonn. οἶμαι) γὰρ σε ἀντιθέμεναι cet. Phaedr. 264. E: ὡς ἐγώμαι. Phil. 21. E. Pol. I. 333. C. Etiam est i. q. si recte memini. Prot. 336. D. 349. B. Phaed. 102. A. Ut i. at. opinor (vern. meine ich), abs. interponitur. Prot. 323. D: ταῦτα μὲν γὰρ ἴσασιν, οἶμαι, ὅτι cet. Phaedr. 235. C. Gorg. 483. C: ἡ δὲ γε, οἶμαι, φύσις cet. Pol. VIII. 564. A:

ἐξ, οἶμαι, τῆς ἀκροτάτης ἐλευθερίας cet. 568. C. Legg. VII. 798. D: πάντων, οἶομαι, μέγιστα cet. Etiam asserendi vel asseverandi vi (vern. *unstreitig*) interponitur. Legg. VII. 819. E. Hipp. mai. 284. D. al. Sq. pron. μέ vel ἐμέ. Soph. 234. E: οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τῶν ἐτι πόρρωθεν ἀρεστηκόντων εἶναι. Conv. 175. E: οἶμαι γάρ με... πληρωθήσεσθαι. Pol. III. 400. B: οἶμαι δὲ με ἀκηκοέναι cet. Charm. 173. A. Euthyd. 290. A. Etiam nominativus et indic. subiicitur. Crat. 402. B: οἶμαι δὲ καὶ Ἡσίοδος (int. φησί). Pol. V. 465. A: οἶμαι δ' οὐδ' ἄλλως ἀτιμάσει. VI. 507. D: οἶμαι δέ γε ... οὐδ' ἄλλαις πολλαῖς ... τοιούτου προσδεῖ οὐδενός. X. 608. D: οἶμαι δὲ καὶ οὐ (int. ἔχεις). Lys. 206. C: οἶμαι μὲν καὶ αὐτός σοι πρόσεισι. 218. E. Sq. οἶεσθαι. Parm. 131. E: οἶμαί σε ... οἶεσθαι εἶναι. Conv. 173. D: οἶομαι ὅτις ἀληθῆ οἶεσθαι. Similiter οἶε sq. indicat. interponitur. Theaet. 147. A: ἡ οἶε τίς τι συνίησιν τινος ὄνομα ὃ μὴ οἶδε τί ἐστίν; Pol. VI. 486. C: οὐκ οἶε ἀναγκασθήσεται —; IX. 590. C: διὰ τί οἶε ὄνειδος φέρει; VII. 520. C. X. 600. C. I. 337. E: εἰ τι καὶ οἴσται περὶ τούτων. Men. 95. C: ἀλλὰ λέγειν οἴεται δεῖν ποιεῖν δεινούς. Conv. 219. D: πόσης οἶεσθε γέμει ... σωφροσύνης; Prot. 323. C: ὅσα ... γιγνύνται ἀλλήλους κακὰ ἔχειν ἄνθρωποι γύσει ἢ τύχη, οὐδεὶς θυμούνται. Pol. I. 336. E: μὴ γὰρ δὴ οἶον cet. IV. 420. D. Men. 86. B: εἰ οἰοίμεθα ἢ μὴ ἐπιστάμεθα. Pol. II. 360. C: ἐπεὶ, ὅπου γ' ἂν οἴηται ἕκαστος οἶός τ' ἔσεσθαι ἀδικεῖν, ἀδικεῖ. Οἶεσθαι γε χρή interrogationem praeced. affirmat (i. q. ita existimandum est vel non est dubium). Prot. 325. C: οἶεσθαι γε χρή, ὦ Σώκρατες. Phaed. 68. B: οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε; Οἶεσθαι γε χρή, ἐὰν τῷ ὄντι γ' ἢ ... φιλόσοφος. Crit. 53. D. 54. B. Accedente ἴσως (profecto). Gorg. 522. A. Similiter οἶμαι ἔργως. Alc. I. 127. B. Crit. 47. D. Pol. III. 409. C: σοφός οἰόμενος εἶναι. I. 336. A: μέγα οἰόμενον δύνασθαι. Men. 86. B: οἰόμενοι δεῖν ζητεῖν ἢ μὴ τις οἶδε. Prot. 319. A: ἐγὼ γὰρ τοῦτο ... οὐκ ὥμην διδάπτον εἶναι. Phaedr. 235. A: τοῦτο δὲ οὐδὲ αὐτὸν ὥμην Δυσίαν οἶεσθαι ἱκανὸν εἶναι. Pol. I. 345. D. C: ὅτι ... τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα οὐκέτι ὦον δεῖν ὕστερον ἀκριβῶς φυλάξαι. IX. 572. D: ὡς ὤετο. Ep. VII. 324. B: ᾤθηται ... ἐπὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως εὐδύς εἶναι. Legg. X. 905. B: οὗς ... ᾤθηται ἐξ ἀθλίων εὐδαίμονας γεγονέναι. Euthyd. 278. C: ᾤθηται. Pol. II. 375. D: οἷας ἡμεῖς οὐκ ᾤθημεν. IV. 434. D. Apol. 18. E: οἰήθητε δεῖν πρὸς ἐκείνους πρῶτόν με ἀπολογησασθαι. Alc. I. 109. E: εἰ οἰηθείς γε μὴ εἰδέναι. Legg. IV. 712. C: ὡς γ' ἡμεῖς ἂν οἰηθῶμεν (v. οἰηθείμεν). Theaet. 178. C: οἶα ἂν οἰηθῆ ἔσεσθαι. Parm. 130. D: εἶδος δὲ τι αὐτῶν οἰηθῆναι εἶναι. Pol. V. 449. C. Alc. II. 144. D. Polit. 262. B: οἰηθείς. Theaet. 172. A: οἰηθείσα (πόλις) ... νόμιμα ἑαυτῇ. 177. D. Legg. X. 891. D:

ὡς νομοθεσίας ἐκτὸς οἴησαι βαίνειν. Conv. 215. A: οὗτος μὲν ἴσως οἴησεται ἐπὶ τὰ γελοιότερα cet. Pol. III. 397. A. V. 454. E: ἐτι οἰησόμεθα δεῖν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν τοὺς τε φύλακας —; Etiam verti potest *uolo* (Alc. I. 126. E: ἐγὼ μὲν οἶμαι φιλίαν τε λέγειν cet. Crit. 26. D: Ἀναξαγόρου οἷτι κατηγορεῖν —;) vel *probo*, *pro vero habeo*. Gorg. 472. C: ὃν (τρόπον) ἐγὼ αὖ οἶμαι.

οἰονοῖστικῇ, ἡ, (vox iocose ex οἴησις, νοῦς et ιστορία conflata), i. q. οἰωνοιστικῇ. Phaedr. 244. C.

οἶος, οἶη, οἶον, *solus*. Crat. 392. E. et Men. 100. A. (Hom.).

οἶος, οἶα, οἶον, *qualis*. Crat. 395. A: τοιοῦτός τις ... οἶος cet. Conv. 195. A: οἶος οἶων αἴτιος ὧν τυγχάνει. Pol. VIII. 569. B: γινώσεται γε ... τότε ἤδη ὁ δῆμος οἶος οἶον θρέμμα γεννῶν ἡσπάζετο cet. IV. 438. D: ἀρ' οὐ τῷ ποιά τις εἶναι, οἶα ἑτέρα οὐδεμία τῶν ἄλλων; Gorg. 447. C: οὐδὲν οἶον (vern. *das beste ist*) τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν. 481. B: οὐδὲν μέντοι οἶον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν. Phaedr. 75. A: ταυτέ εἶναι οἶον τὸ ἴσον. Pol. V. 478. D: εἰ τι φανερῇ οἶον ἅμα ὃν τε καὶ μὴ ὃν. Parm. 161. B: οὐκ ἂν που περὶ τοῦ τοιούτου ὁ λόγος εἴη οἶου τοῦ ἐνός. Soph. 237. C: σχεδὸν εἰπεῖν οἶω γε ἐμοὶ (i. e. τοιοῦτῳ οἶος ἐγὼ εἰμι) παντάπασιν ἄπορον. Conv. 219. D: ἀνθρώπῳ τοιοῦτῳ οἶω ἐγὼ οὐκ ἂν ὥμην ποτὲ ἐντυχεῖν εἰς φρόνησιν cet. Prot. 313. A: οἶσθα εἰς οἶον τινα κίνδυνον ἔρχει ὑποθήσων τὴν ψυχὴν; Theaet. 142. B: οἶον ἄνδρα λέγεις ἐν κινδύνῳ εἶναι! Phaedr. 61. C: οἶον παρακαλεῖ ... τοῦτο ... Εὐνῶ; Pol. V. 450. A: οἶον ... εἰργάσασθα ἐπιλαβομενοὶ μου! 467. B: οἶα δὴ ἐν πολέμῳ φιλεῖ (int. γίνεσθαι. Cf. Conv. 219. E.). VIII. 565. E. Euthyd. 272. A: λέγειν τε καὶ συγγράφεσθαι λόγους οἶους εἰς τὰ δικαστήρια (i. q. τοιούτους οἶοι εἰς τὰ δικ. λέγονται τε καὶ συγγράφονται. Praepos. εἰς est germ. *für*). Pol. IV. 420. A: οἶα δὴ οἱ εὐδαίμονες δοκοῦντες εἶναι ἀναλίσκουσι. V. 473. A: οἶα τῷ λόγῳ διήλθομεν, τοιαῦτα cet. Euth. 15. F: οἶα ποιεῖς, ὦ ἑταῖρε! — Cum adiect. (praec. superl., plene τοιοῦτος οἶος). Conv. 220. B: καὶ ποτε ὄντος παγού οἶον δεινοτάτου (i. q. τοιούτου οἶος δεινοτάτος ἐστιν). Apol. 23. A: πολλὰ ... ἀπέχθεται μοι γεγόναι καὶ οἶα χαλεπώταται καὶ βαρύνταται. — Est i. q. ὅτι τοιοῦτος. Phaedr. 117. C: τὴν ἐμμαντοῦ τίχην (ἀπείλαιον), οἶου ἀνδρὸς ἐταίρου ἐστερημένος εἶην. Conv. 209. D: ζηλῶν οἶα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν. — Cum infinit. οἶος est Lat. *is* vel *talis*, *cuiusmodi qui* c. coniunct., etiam *qui potest* vel *vim habet* (v. c. imperandi). Prot. 352. C: καλὸν τε εἶναι ἢ ἐπιστήμη καὶ οἶον ἄρχειν τοῦ ἀνθρώπου. Gorg. 487. D: ὅτι γε οἶος παρρησιάζεσθαι. Phaedr. 256. A. Phaedr. 80. A: τὸ μὲν θείον οἶον ἄρχειν τε καὶ ἡγεμονεύειν πεφυκέναι, τὸ δὲ θνητὸν ἄρχεσθαι cet. Crat. 395. A: τοιοῦτός τις ... οἶος

... διαπονεῖσθαι καὶ καρτερεῖν. Pol. I. 334. D: οἷ γε ἀγα-
θοὶ δίκαιοί τε καὶ οἷοι μὴ ἀδικεῖν. 339. C. II. 351. E. IV.
438. B: ὅσα γ' ἐστὶ τοιαῦτα οἷα εἶναι του (eiusmodi quae
ad aliquid referantur). Pol. III. 386. A: ἀρ' οὐ ταῦτά τε λε-
κτέον καὶ οἷα αὐτοὺς ποιῆσαι ἥμισυ τὸν θάνατον δεδιέναι;
415. E: οὐκοῦν τοιαύτας (εὐνάς) οἷας χειμῶνός τε στέγειν
καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι; VI. 499. A: λόγων ... οἷων ζητεῖν
... τὸ ἀληθές cet. Theag. 127. C: μὴ τινι ἄλλῳ ἐντύχη οἷω
τοῦτον διαφθεῖραι. Cum v. δύνασθαι vel δυνατόν. Charm.
156. B: τοιαύτη οἷα μὴ δύνασθαι τὴν κεφαλὴν μόνον ὑγιαῖ
ποιεῖν cet. Hipp. mai. 295. C: οὐχ οἷ ἂν (ὀφθαλμοὶ) δο-
κῶσι τοιοῦτοι εἶναι οἷοι μὴ δυνατόι ὁρᾶν. — Saepius part.
te subiicitur (ut οἷός τέ εἰμι vel γίγνομαι et simpl. οἷός τε).
Prot. 314. D: ὡς οἷός τ' ἦν. 336. C: τοῦ ... διαλέγεσθαι
οἷός τ' εἶναι (facultate disserendi) ... θαυμάζοιμ' ἂν εἰ τῷ
ἀνθρώπων παραχωρεῖ. Gorg. 455. D: περὶ τίνων τῇ πόλει
συμβουλευεῖν οἷοί τε ἐσόμεθα; 458. E: ῥητορικὸν φησὶ ποι-
εῖν οἷός τ' εἶναι. Conv. 210. A: οὐκ οἷδ' εἰ οἷός τ' ἂν εἴης
(μυηθῆναι). 220. A. Pol. I. 336. A: ὥστε αὐτῷ οἷός τε ἐγ-
νόμην ἀποκρίνασθαι. III. 394. B: ὁ (δηλοῦν) ἐμπροσθεν
οὐχ οἷός τ' ἦ (v. ἦν). Conv. 178. C: τοῦτο οὔτε ξυγγένεια
οἷα τε ἐμποιεῖν οὕτω καλῶς cet. Crat. 395. C: οἷον ... κατ'
ἐκείνου λέγεται τοῦ ἀνδρός ... οὐδὲν οἷου τε γενέσθαι προ-
νοηθῆναι cet. Sic οἷον τε et οἷον τέ ἐστι, fieri potest. The-
aet. 160. A: εἰ οἷον τε τὸν αὐτὸν τὸ αὐτὸ μεμνησθαι ἄμια
καὶ μὴ εἰδέναι. Parm. 160. E: εἶναι ... τῷ ἐνὶ οὐχ οἷον τε,
εἴπερ γε μὴ ἐστὶ. Pol. V. 478. B: ἦ οἷον τε αὐτὸ δοξάζειν
μὲν, δοξάζειν δὲ μηδέν; VI. 486. A: οἷον τε οἷε τούτῳ
μέγα τι δοκεῖν εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον; Sic praec. ὡς
οἷον τε cum superl. Prot. 349. E: ὅλον που καλὸν ὡς οἷον
τε μάλιστα (quam maxime). Parm. 144. B: ὡς οἷον τε σμι-
κρότατα καὶ μέγιστα. Pol. IV. 445. B. — Neutrum οἷον
est velut (Prot. 323. D: οἷον τοὺς αλοχρούς cet. Gorg. 464.
A: οἷον τοιόνδε λέγω. Pol. I. 353. D: οἷον τὸ τοιόνδε.),
sicut, quemadmodum (Soph. 217. C: οἷον ποτε καὶ Παρμενίδῃ
... παρεγενόμην cet. Pol. III. 409. A: οἷον κατὰ σῶμα νό-
σους. Tim. 87. E.), tanquam, quasi vel instar (Phaedr. 278.
A: δεῖν ... τοὺς τοιούτους λόγους αὐτοῦ λέγεσθαι οἷον νύεις
γνησίους εἶναι. Theaet. 199. B: τὴν ἐν ἐαυτῷ οἷον φάτταν
ἀντὶ περιουτεράς. Soph. 217. E: οἷον ἐπιδείξιν ποιοῦμενον.
Polit. 277. C. Crat. 396. A: ἀτεχνῶς γὰρ ἐστὶν οἷον λόγος
τὸ τοῦ Διὸς ὄνομα. Pol. V. 473. E. VI. 496. D. X. 616.
B.), et quippe (Conv. 203. B: οἷον δὴ εὐωχίας οὐσης. Charm.
init. οἷον δὲ διὰ χρόνου ἀφικόμενος ἀσμένως ἥα ἐπὶ τὰς ξυν-
ῆθεις διατριβάς. Euth. 2. B.). Similiter οἷα est velut,
verbi gratia (Pol. IX. 575. B: τὰ ποῖα δὴ λέγεις; Οἷα κλέ-
πτουσι cet.), sicut (Menex. 235. B: οἷα τὰ πολλά.) et quippe
(Critia 112. C: οἷα θέρους. 113. E: οἷα δὴ θεός). Eiusdem

usus est οἷόςπερ, οἷαπερ, οἷόνπερ (adv. οἷόνπερ, quasi vel tanquam. Tim. 21. A. Legg. III. 701. C. XII. 965. D. Etiam οἷονπερεῖ. Theaet. 201. E.).

οἷς, ὁ et ἡ, οἷς. Pol. II. 363. B. (Hes.).

οἷσις, ἡ (a rad. οἰῶ, i. q. φέρω, duct.). Crat. 420. B: οἷσιν (codd. nonn. εἰσιν; an ἔσιν, ut Heind. coni.?) γὰρ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ πρᾶγμα ... δηλοῦσθαι προσείκειν.

οἷστός, ὁ, sagitta. Legg. VII. 795. A: ἐν δεξιᾷ ... οἷστον προσαγόμενος μόνον. Ion. 535. B: ἐκχέοντα τοὺς οἷστους πρὸ τῶν ποδῶν.

οἷστρος, ὁ, stimulus; ochemens cupiditas. Legg. IX. 854. B: οἷστρος ... τις (κινεῖ σε) ἐμψυόμενος ἐκ παλαιῶν ... ἀδικημάτων. Phaedr. 240. D: ὑπὸ ἀνάγκης τε καὶ οἷστρου ἐλαύνεται. Pol. IX. 577. E: ὑπὸ ... οἷστρου ἀεὶ ἐλκομένη (ψυχὴ). Legg. VI. 782. E: μεστόν οἷστρου τ' ἐστὶ cet.

οἷστρῶ, quasi oestro percussus furo. Phaedr. 251. D: ὥστε πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἡ ψυχὴ οἷστρά. Pol. IX. 573. A. E: οἷστράν. Theaet. 179. E: οὐδὲν μᾶλλον οἷόν τε διαλέγεσθαι ἢ τοῖς οἷστρῶσιν.

οἷστρώδης, ὁ ἡ, quasi oestro percitus, furiosus. Locr. 102. E: λύσσαι οἷστρώδεις. Tim. 91. B: δι' ἐπιθυμίας οἷστρώδεις. Id. Legg. V. 734. A.

οἷχομαι, feror (vern. sich aufmachen), proficiscor; abeo; evanesco vel pereor. Cum partic. alius verbi huius amplificatio quaedam est (vern. weg vel daon, v. c. οἷχεται ἄγων, er führt weg). Parm. 130. D: φεύγων οἷχομαι. Id. Conv. 216. A. Phaed. 79. D: ἐκεῖσε οἷχεται εἰς τὸ καθαρὸν. 106. E: ἀδιάφθορον οἷχεται ἀπὸν. 108. B: οἷχεται ἀγομένη. Parm. 106. C: ἀρτι ... ἐνθ' ἐνδε οἷκαδε οἷχεται. Legg. IV. 720. C: οἷχεται ἀποπηδήσας πρὸς ἄλλον κάμνοντα οἰκέτην. Alc. I. 131. C: ἀπὼν οἷχεται. Theag. 129. D: οἷχεται ... στρατευόμενος εὐθὺ Ἐφέσου cet. Hipp. mai. 296. D: ἐκεῖνο ... τοίνυν οἷχεται τὸ δυνατόν τε καὶ χρήσιμον ἀπλῶς εἶναι καλόν. Theaet. 171. D: καταδὺς ἂν οἷχοιτο ἀποτρέχων. Phil. 14. A: (εἰ) οὗτος ὁ λόγος ὥσπερ μῦθος ἀπολόμενος οἷχοιτο. Phaed. 70. A: (μὴ) οἷχεται διαπιτομένη. Id. 84. B. Conv. 223. B: οἷχεσθαι ἀπιόντας. Men. 71. A: κινδυνεύει ἐκ τῶνδε τῶν τόπων παρ' ὑμᾶς οἷχεσθαι ἢ σοφία. Hipp. mai. 304. B: οἷχεσθαι φέροντα ... τὰ μέγιστα τῶν ἄθλων. Pol. II. 360. A: διαλέγεσθαι ὡς περὶ οἷχομένου. Phaed. 80. D: τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἷχόμενον. Conv. 223. C: οἷχομένους. Phaed. 98. B: ἀπὸ ... θανυμαστῆς ... ἐλπίδος ὠχόμην φερόμενος. Conv. 198. C: ὑπὸ αἰσχύνῃς ὀλίγου ὑποδῶς ὠχόμην. Apol. 32. D: ὠχόμην ἀπὼν οἷκαδε. Ep. VII. 349. B: ὠχόμην ἔξω. Phaed. 58. A: ὠχετο ἄγων. 106. A: ὦν ἂν ἀπέλθον ὠχετο. Conv. 217. B: ὠχετο ἀπὼν. Theag. 130. A: ὠχετο ἐκπλέων. Lys. 207. D: ἐκεῖνος ... ὠχετο. Ep. VII. 349. A: ὠχόμεθα οὖν καὶ εἰσέλθομεν παρ'

αυτόν. Apol. 32. D: ὥχοντο εἰς Σαλαμίνα. Menex. 242. B: ὥχοντο ἀπιόντες. Phaed. 115. D: (ὡς) οἰγήσομαι ἀπιὼν εἰς μυκάρων δὴ τινας εὐδαιμονίας. Crit. 45. D: οὗς ... οἰγήσει καταλιπών. Theaet. 203. D: οὕτως ἡμῖν ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδρακῶς οἰγήσεται. Phil. 13. D: ὁ λόγος ἡμῖν ἐκπεσὼν οἰγήσεται. Pol. V. 464. D: ἐγκλήματα πρὸς ἀλλήλους οὐκ οἰγήσεται ἐξ αὐτῶν —; Legg. II. 654. E. Phaed. 115. E: οἰγήσεσθαι ἀπιόντα. Conv. 181. D: καταγελάσαντες οἰγήσεσθαι. Pol. VI. 492. C: οἰγήσεσθαι φερομένην κατὰ ροὴν. * *a vita discedo, morior, et in univ. intereo.* Legg. XII. 945. C: διαλυθεῖσαν οἰχεσθαι πολιτείαν. 959. C. Phaed. 91. C: ὅπως μὴ ἐγὼ ... οἰγήσομαι. 118. A: ὅτι ... τότε οἰγήσεται.

οἶω, i. q. οἴομαι. Legg. VII. 804. A. et Hipp. min. 370. C. (Hom.).

οἰωνιστικός, ἡ, ὄν, *auguralis*, fem. *ars augurandi*. Phaedr. 244. D: ἦν νῦν οἰωνιστικὴν ... οἱ νέοι καλοῦσιν.

οἰωνός, ὁ, *augurium, omen*. Menex. 249. B: οἰωνοῦ χάριν. Ep. VII. 336. C. Legg. III. 702. C: οἰωνόν τινα ποιοῦμαι. Alc. II. 151. C: οἰωνόν τίθεμαι.

ὄκνος, ὁ, *cunctatio; verecundia*. Soph. 242. A: εἰ τοῦτό τις εἶργει δρᾶν ὄκνος. Pol. V. 450. D: διὸ δὴ καὶ ὄκνος τις αὐτῶν ἀπτεσθαι. Legg. II. 672. A: λέγειν ... ὄκνος εἰς τοὺς πολλοὺς. 665. D: ὄκνον πρὸς τὰς ψυχὰς μεστός. Pol. V. 473. E: ὁ ἐμοὶ πάλαι ὄκνον ἐντίθαι λέγειν. Legg. VI. 768. E: ἀναβολῶν ... καὶ ὄκνων οἷδεν ἔτι θεωμένην.

ὄκνω, *cunctor; vereor* (etiam *timeo*); *recuso*. Phaedr. 257. C: ὥστε ὄκνω μὴ μοι ὁ Λυσίας ταπεινὸς φανῇ. Gorg. 462. E: ὄκνω γὰρ Γοργίου ἔνεκα λέγειν. Theaet. 158. A. Pol. III. 391. A. Alc. I. 118. B. Gorg. 515. B: ὄκνεῖς ἀποκρίνασθαι. Lys. 204. C. Pol. IX. 571. D: μητρὶ ... ἐπιχειρεῖν μίγνυσθαι ... οὐδὲν ὄκνει. Gorg. 475. D: μὴ ὄκνει ἀποκρίνασθαι. Pol. V. 450. D: μηδὲν ... ὄκνει. Legg. I. 648. D: εἴτε τις ... μηδὲν ὄκνοι cet. Legg. XI. 929. D: ὄκνη. Phaed. 84. D: (διὰ τὸ) ὄκνεῖν ... ὄχλον παρέχειν. Conv. 218. C. Pol. III. 414. C. Ib. ὄκνοῦντι. V. 453. D: ὄκνον ἀπτεσθαι. 472. A. Hipp. min. 364. B. Theaet. 187. B: ὡς τὸ πρῶτον ὄκνεῖς ἀποκρίνεσθαι. Parm. 127. A: τὸ μὲν πρῶτον ὄκνει. Charm. 159. B. Lys. 207. A. Ep. II. 310. D: ἐγὼ ... τάληθ' ἡ λέγειν οὔτε ὄκνήσω οὔτε αἰσχυνοῦμαι. Legg. X. 891. D: οὐκ ὄκνητέον.

ὀκρίβας, ὁ, *pulvum*. Conv. 194. B: ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν.

ὀκτάεδρον, τό, *figura geom. octo latera habens*. Locr. 98. D: ὀκτάεδρον, ὀκτῶ μὲν βάσις, ἔξ δὲ γωνίας ἔχον.

ὀκταέτης, fem. ὀκταέτις, *octo annos habens*. Ep. XIII. 361. D: ἡ δὲ ὀκταέτις.

ὀκτακισχίλιοι, αι, α, *octies mille*. Tim. 23. E: ὀκτακισχιλίων ἐτῶν.

ὀκταπλάσιος, *ία, ιον, octuplus*. Tim. 35. C: ὀκταπλάσιαν (μοῖραν).

ὀκτώ, indecl., *octo*. Conv. 214. A: πλέον ἢ ὀκτὼ κοτύλας χωροῦντα. Pol. X. 616. D. Epin. 991. A.

ὀκτωκαίδεκα, *duodeviginti*. Legg. II. 666. A. VIII. 833. D.

ὀκτώπους, ὁ ἦ, *qui octo pedum est*. Men. 82. E: τὸ ὀκτώπουον χωρίον. 83. A. C. 85. B. 83. D: τὴν τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμὴν. 84. A. 83. B: ὁ φῆς τὸ ὀκτώπουον εἶναι.

ὀλβιος, ὁ ἦ, *beatus; dives*. Lys. 212. E. (Sol.). Prot. 337. D: αὐτῆς τῆς πόλεως εἰς τὸν μέγιστον καὶ ὀλβιώτατον οἶκον τόνδε.

ὀλέθριος, ὁ ἦ, *pernicius*. Ep. VII. 334. D: ὀλέθριος πάντως ἢ πείρα. Pol. III. 389. D: ἐπιτήδευμα ... ὀλέθριον.

ὀλεθρος, ὁ, *interitus; perniciēs*. Phaed. 91. D: (μὴ) ἢ αὐτὸ τοῦτο θάνατος, ψυχῆς ὀλεθρος. Pol. VI. 495. A: οὗτος ... ὀλεθρός τε καὶ διαφθορά τσσαύτη cet. X. 609. B. Phaed. 95. D: ἀρχὴ ... ὀλέθρου. Pol. III. 417. B: θύοντες ἥδη τότε ἐγγύτατα ὀλέθρου. V. 471. A: οὐδ' ἐπ' ὀλέθρου (κολάζοντες). IX. 590. A: πολὺ ἐπὶ δεινότερω ὀλέθρου. X. 610. E: τό γε ἐπ' ἄλλου ὀλέθρου τεταγμένον κακόν. Phaed. 88. B: ἢ τῇ ψυχῇ φέρει ὀλεθρον. Phil. 15. B: μῖτε γένεσιν μῖτε ὀλεθρον προσδεχομένην. Pol. IV. 434. B: ὀλεθρον εἶναι τῇ πόλει. Euthyd. 285. B. Pol. VI. 491. B: τούτων ... τῶν ὀλίγων σκόπει ὡς πολλοὶ ὀλεθροὶ καὶ μεγάλοι.

ὀλιγάκις, *raro*. Phil. 52. B: πολλάκις καὶ ὀλιγάκις γιγνομένας τοιαύτας. Conv. 174. A: ἂ ἐκείνος ὀλιγάκις ἐποίει. Pol. VI. 491. B: ὀλιγάκις ἐν ἀνθρώποις φέρεσθαι καὶ ὀλίγας. IX. 574. E. Legg. VIII. 841. B. IX. 868. C. Alc. I. 113. D. al.

ὀλιγανθρωπία, ἡ, *hominum paucitas*. Legg. VI. 780. B: ἐν ὀλιγανθρωπίαις.

ὀλιγαρχία, ἡ, *paucorum administratio civitatis, delectorum quorundam imperium*. Polit. 301. C: ὀλιγαρχία καὶ ἀριστοκρατία cet. Pol. VIII. 544. C: καλουμένη ... ὀλιγαρχία, σιγῶν γέμουσα κακῶν πολιτεία. Legg. IV. 710. E. Apol. 32. C: ἐπειδὴ δὲ ὀλιγαρχία ἐγένετο cet. Pol. VIII. 547. C: ἐν μέσῳ ... ἀριστοκρατίας τε καὶ ὀλιγαρχίας. 555. B. Legg. IV. 710. E. Ep. V. 731. D: ἄλλη δ' ὀλιγαρχίας (φωνή ἐστι). Polit. 291. E: ὀλιγαρχία. Pol. VIII. 563. E. Polit. 301. A: ὅποیان δὲ τῶν νόμων μὴ φροντίζωσιν (οἱ πλούσιοι), ὀλιγαρχίαν (καλοῦμεν τὴν τοιαύτην πολιτείαν). (302. C: ὀλίγων ἀρχήν). D. Pol. VIII. 550. C: ὀλιγαρχίαν ... τὴν ἀπὸ τιμημάτων ... πολιτείαν, ἐν ἣ οἱ μὲν πλούσιοι ἀρχουσι, πένησι δὲ οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. 553. A. Legg. IV. 712. C. Menex. 238. E: τυραννίδες τε καὶ ὀλιγαρχίαι. Pol. VIII. 548. A:

ὥσπερ οἱ ἐν ὀλιγαρχίαις. 555. D. Ep. VII. 326. D: εἰς ... ὀλιγαρχίας ... μεταβαλλούσας.

ὀλιγαρχικός, ἡ, ὄν, *paucorum dominatus studiosus vel appetens*; in re pos. *ad paucorum imperium spectans*. Pol. VIII. 553. E: ἄρ' οὖν οὗτος ... ὀλιγαρχικός ἐστίν; 558. C: τοῦ φειδωλοῦ ... καὶ ὀλιγαρχικοῦ cet. 559. D. IX. 572. D: δημοτικός ἐξ ὀλιγαρχικοῦ γεγονώς. 587. C. VIII. 551. A: πολιτείας ὀλιγαρχικῆς. 559. E. Ib. τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ. 560. A. 545. A: τὸν ... ὀλιγαρχικόν ... καὶ δημοκρατικόν cet. C: ἀνδρα ὀλιγαρχικόν. 559. D: φειδωλὸν τε καὶ ὀλιγαρχικόν. IX. 580. B. VIII. 565. B: ὡς ... εἰσὶν ὀλιγαρχικοί. C: ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοὶ γίγνονται. 551. E: ὡς ἀληθῶς ὀλιγαρχικοὺς φανῆναι ἐν αὐτῷ τῷ μαχεσθαι. 562. D: αἰτιωμένην ὡς μαρτυροῦν τε καὶ ὀλιγαρχικοῦς.

ὀλιγαρχικῶς, *ad modum hominis paucorum potestatis studiosi*. Pol. VIII. 555. A: ὀλίγοις τισὶν ἑαυτοῦ πολεμίων ὀλιγαρχικῶς τὰ πολλὰ ἤνταται καὶ πλουτεῖ.

ὀλιγαρχοῦμαι, *paucorum imperio subiectus sum*. Pol. VIII. 552. E: ἡ ὀλιγαρχουμένη πόλις. 556. E: ἐξ ὀλιγαρχουμένης πόλεως. 564. D: ἐν τῇ ὀλιγαρχουμένῃ. 555. A: κατὰ τὴν ὀλιγαρχουμένην πόλιν. 552. B: ἐν ταῖς ὀλιγαρχουμέναις. D.

ὀλιγαρχοῦ, *perituro*. Charm. 160. C: ἡ οὐδαμιοῦ ἡμῖν ἡ πάντων οὐ ὀλιγαρχοῦ αἱ ἡσύχιοι παρ᾽ αἱς ἐν τῷ βίῳ καλλίστους ἐφάντησαν cet.

ὀλίγιστος, *vid. ὀλίγος*.

ὀλιγογονία, ἡ, *prolis paucitas*. Prot. 321. B: τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσήνε cet.

ὀλιγόμισθος, ὁ ἡ, *cui parvum stipendium numeratur*. Ep. VII. 348. A: ὀλιγομισθοτέρους ποιεῖν.

ὀλιγόπαις, ὁ ἡ, *cui pauci sunt liberi*. Legg. XI. 930. A: ἄπαιδες ... ἡ ὀλιγόπαιδες ὄντες.

ὀλίγος, ἡ, ὄν, *paucus; parvus, exiguus; brevis*. Charm. 156. A: οὐ γὰρ τί σου ὀλίγος λόγος ἐστὶν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἡλικιώταις. Phil. 53. C: ὡς ... ὀλίγη (ἡδονή) πολλῆς κατὰ λύπης ἡδίων ... γίγνεται ἂν. Polit. 270. D: τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὀλίγον τι περιλείπεται. 303. A: ὥσπερ ἐνός καὶ πληθους τὸ ὀλίγον μέσον. Legg. XI. 918. C: σμικρὸν γένος ἀνθρώπων καὶ φύσει ὀλίγον. Gorg. 461. A: οὐκ ὀλίγης συνοουσίας ἐστὶν ὥστε ἱκανῶς διασκεῖσθαι. Pol. VI. 495. B: ὀλίγης καὶ ἄλλως γιγνομένης (τῆς βαλτιστῆς φύσεως). Soph. 234. A: ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγου (πρεῖο παρνο). Apol. 22. A: ἐδοξάν μοι ὀλίγου δεῖν τοῦ πλείστου ἐνδεεῖς εἶναι. Hinc ὀλίγου absol., non multum abest quin, h. e. *paene*. Prot. 361. C. Phaedr. 258. E. Gorg. 472. A. Phaedr. 80. C. Conv. 198. C. Pol. III. 397. B. VIII. 552. D. Apol. 17. A. al. Apol. 23. A: ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινός ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδενός. Soph. 234. A: ἐν

ὀλίγω χρόνῳ. Apol. 37. A: ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διελέγμεθα. Phaedr. 233. C: ὀλίγην ὀργὴν ποιούμενος. 272. C: ὀλίγην τε καὶ λείαν (ὁδόν). Pol. II. 369. B: οἶμα ... οὐκ ὀλίγον ἔργον αὐτὸ εἶναι. Prot. 322. D: εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχουσιν. Conn. 179. A: ὀλίγοι ὄντες. Pol. IX. 575. A. III. 402. A: ὀλίγα ὄντα (τὰ στοιχεῖα). Polit. 291. D: τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν. Phil. 52. B: τῶν σφόδρα ὀλίγων. Ep. VII. 351. B: τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων. Prot. 322. D: ὀλίγοις οἶονται μετεῖναι συμβουλῆς. Pol. VI. 500. A: ἐν ὀλίγοις τισὶν. Legg. IV. 742. E: ἐν ὀλίγοις τῶν ἀνθρώπων. Pol. VIII. 555. A. IV. 420. C: ὀλίγους ἐν αὐτῇ τοιοῦτους τινας θέντες. — Neutr. ὀλίγον adverbii instar ponitur, paulum et paulo. Prot. 339. D: ὀλίγον ... τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προελθόν. (Etiam 317. E. 330. E. pro ὀλίγω nunc scribitur ὀλίγον). Phaedr. 277. D: τὰ λεχθέντα ὀλίγον ἔμπροσθεν. Gorg. 454. B: ὀλίγον ὕστερον. Theaet. 142. C: ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου. Polit. 262. B: ὀλίγον ... πρότερον. Phil. 41. B: ὀλίγον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν. Pol. V. 477. E. Men. 85. C. Alc. II. 142. D: ὀλίγον ... ἐπισχόντες. Etiam raro. Legg. IV. 711. D: ὀλίγον ... τὸ γεγονός ἐν τῷ πολλῷ χρόνῳ. Similiter ὀλίγω. Gorg. 460. C: λέγων ὀλίγω πρότερον. 515. C. Pol. I. 327. B: ὀλίγω ὕστερον. Legg. IX. 860. A: ὀλίγω πρόσθεν. Conn. 218. E: οὐκ ὀλίγω μου πλεονεκτεῖν διανοεῖ. Alc. II. 149. A: οὐκ ὀλίγω (v. ὀλίγως) ἐνδεστώτως τιμῶσιν ἡμεῖς ἡμεῖς. Lach. 182. C. Theag. 128. C: ὀλίγω περιβυτέρων. — ἐν ὀλίγω, brevi (Apol. 22. B.), κατ' ὀλίγον, paulatim (Tim. 85. D.), μετ' ὀλίγον, brevi (Legg. XII. 950. D.), δι' ὀλίγων, paucis (Phil. 31. D: εἰ δεῖ δι' ὀλίγων περὶ μεγίστων ὅτι τάχιστα ῥηθῆναι. Legg. VI. 778. C.), κατ' ὀλίγας (Theaet. 197. D.) al. — Superl. ὀλίγιστος, ἴστη, ἴστον, paucissimus; minimus; brevissimus. Parm. 153. A: τὸ ὀλίγιστον ἄρα πρῶτον. Pol. IV. 428. E: καὶ τοῦτο ... φύσει ὀλίγιστον γίγνεται χένος. Ep. XIII. 361. E: ὡς ὀλίγιστον. Legg. VII. 792. B: ὡς ὀλιγίστη ... ἀλγυθόνι. Phil. 65. C: ὡς ... τῶν ἡδονῶν νοῦν οὐδὰ τὸν ὀλίγιστον κεκτημένων. Legg. II. 661. C: ἂν ὡς ὀλίγιστον ὁ τοιοῦτος χρόνον ἐπιζῇ. Parm. 158. C: εἰ ἐθέλομεν ... τῶν τοιούτων ἀφελεῖν ... ὅτι ὀλίγιστον. Theaet. 143. D: σοὶ δὴ οὐκ ὀλίγιστοι παλαιάζουσι. Pol. IV. 428. E. Legg. V. 743. D: ὅτι σμικρότατοι καὶ ὀλιγίστα (ἀδικίαι). II. 647. C: τά γε περὶ οἶνον ... ὀλιγίστα γίγνεται ἂν. Pol. V. 473. B: ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμόν. Tim. 56. B: ἐξ ὀλιγίστων ξυνεστὸς ... μερῶν. 74. E: ὀλιγίστα ξυνέφραττε σαρεῖν. Legg. VI. 758. A: ἐπ' ὀλιγίστοις. Pol. II. 378. A: δι' ἀπορήτων ἀκούειν ὡς ὀλιγίστους. Tim. 56. A: τὸ μὲν ἔχον ὀλιγίστας βάσεις cetera. Gorg. 510. A: τοῦ μηδὲν ἀδικεῖσθαι ἢ ὡς ὀλιγίστα. — Neutr. ὀλίγιστον et τὸ ὀλ., minime. Parm. 149. A: δύο ἄρα δεῖ τὸ ὀλίγιστον

εἶναι. Pol. IX. 587. B: ὁ δὲ ὀλίγιστον (ἀφαισθήξει). Plur. rarissime. Legg. XII. 953. A: ὡς ὀλίγιστα ὁ ἐπιχωρμίζοντες. Cum praep. Ep. VII. 351. D: ταυτὸν δὴ καὶ Δίωνα ἐσογήλει δι' ὀλιγίστων (*aliquantulum*).

ὀλιγότης, ἡ, *paucitas; exiguitas; brevitās*. Theaet. 158. D: πλήθει χρόνου καὶ ὀλιγότητι. Legg. V. 745. D: τῷ πλήθει τε καὶ ὀλιγότητι τῆς διανομῆς. Pol. IX. 591. E: διὰ πλήθος οὐσίας ἡ δι' ὀλιγότητα. Tim. 75. A: δι' ὀλιγότητα ψυχῆς. Legg. III. 678. C: δι' ὀλιγότητα (*propter paucitatem hominum*).

ὀλιγοχρόνιος, ὁ ἡ, *breve tempus oigans*. Phaed. 87. C: ἐπειδὴ τὸ γὰρ ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλε. D: ὡς ... τὸ ... σῶμα ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον.

ὀλιγωρῶ, non curo, negligo. Pol. VIII. 563. A: φοιτηταί τε διδασκάλων ὀλιγωροῦσιν. Legg. XI. 933. B: ὀλιγωρεῖν πάντων τῶν τοιούτων. Hipp. min. 370. D. Legg. VI. 779. C: τὸν ὀλιγωροῦντα ζημιοῦντας. Gorg. 502. E: ὀλιγωροῦντες τοῦ κοινού. 501. B: τοῦτον ὀλιγωροῦσαι. Phaed. 68. C: τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσι. Euth. 4. D: τοῦ δεδεμένου ὀλιγῶρει τε καὶ ἡμέλει. Apol. 28. C: τοῦ ... θανάτου καὶ τοῦ κινδύνου ὀλιγῶρησε. Soph. 243. A: ὅτι λίαν τῶν πολλῶν ἡμῶν ὑπεριδόντες ὀλιγῶρησαν. Ep. VII. 346. E: ὀλιγωρήσαντος τῶν ἐκείνου ... πραγμάτων. Lach. 180. B: ὀλιγωρεῖσθαι.

ὀλιγῶρως, *negligenter*. Phaed. 68. C: ὀλιγῶρως ἔχειν καὶ κοσμίως. Alc. II. 149. A: οὕτως ὀλιγῶρως διάκεινται πρὸς τοὺς θεούς.

ὀλισθάνω, labor. Crat. 427. B: ὅτι ... ὀλισθάνει (v. ὀλισθαίνει) μάλιστα ἐν τῷ λάβδῳ ἢ γλῶττα. Ib. ὀλισθάνειν et ὀλισθανούσης.

ὀλίσθημα, τό, lapsus. Tim. 43. C: ὑγροῖς ... ὀλισθήμασιν ὑδάτων.

ὀλισθηρός, ὁ, ὄν, *lubricus*. Soph. 231. A: ὀλισθηρότατον γὰρ τὸ γένος.

ὀλκός, ἡ, *navis operaria*. Lach. 184. A: ἐκ τῆς ὀλκάδος. 183. D: προσβαλούσης ... τῆς νεῶς ... πρὸς ὀλκάδα τινα.

ὀλκή, ἡ, *tractus; traductio*. Crat. 435. C: μὴ ... γλίσσῃ ἢ ἡ ὀλκή αὕτη τῆς ὁμοιότητος. Tim. 80. C: πάντων τούτων ὀλκή ... οὐκ ἔστιν οὐδενὶ ποτε. Legg. II. 659. D: ὡς ἄρα παιδεία μὲν ἐστ' ἡ παίδων ὀλκή τε καὶ ἀγωγή πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημένον. Polit. 282. E: πρὸς τὴν τῆς γνᾶψεως ὀλκήν. Phil. 57. D: τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλκήν (*in orationibus huc illuc trahendis*).

ὀλκός, ἡ, ὄν, *trahens*. Pol. VII. 521. D: τί ἂν οὖν εἶη ... μάθημα ψυχῆς ὀλκὸν ἀπὸ τοῦ γιγνομένου ἐπὶ τὸ ὄν; 524. E: οὐκ ἂν ὀλκὸν εἶη ἐπὶ τὴν οὐσίαν. 527. B: ὀλκὸν ... ψυχῆς πρὸς ἀλήθειαν εἶη ἂν.

ὀλόκληρος, ὁ ἡ, *integer*. Tim. 44. C: ὀλόκληρος ὑγίης

τε παντελῶς. Legg. VI. 759. C: ὁλόκληρον καὶ γνήσιον. Phaedr. 250. C: ὁλόκληροι ... αὐτοὶ ὄντες καὶ ἀπαθεῖς κακῶν cet. Ib. ὁλόκληρα ... φάσματα μινούμενοι τε καὶ ἐποπτεύοντες.

ὁλοός, ἡ, ὄν, perniciosus, malus. Pol. III. 391. A. et Ep. VII. 345. E. (Hom.).

ὅλος, η, ον, totus, universus; etiam merus (vern. rein, h. e. nichts als); neutr. τὸ ὅλον etiam rerum universitas. Theaet. 201. A: τέχνη ... ὅλη. Pol. I. 342. B: ἔωσπερ ἂν ἡ ἐκάστη ἀκριβὴς ὅλη ἡπερ ἐστί. III. 394. C. Legg. II. 672. E: ὅλη ... χορεία ὅλη παιδευσίς ἦν ἡμῖν. Gorg. 519. B: τὸ δὲ ὅλον ψευδὲς ἐστί. Theaet. 204. B: οὐκοῦν διαφέρει ἂν τὸ ὅλον τοῦ παντός —; Soph. 244. E. Parm. 137. C: οὐχὶ οὐ ἂν μέρους μηδὲν ἀπὴν ὅλον ἂν εἶη; Pol. VII. 539. C: τὸ ὅλον φιλοσοφίας πέρι. Tim. 56. E: εἶδος ἐν ὅλον. Ax. 368. C: ἀλλ' οὐχ ὅλον ... ἔλκος —; Conv. 191. B: εἴτε γυναικὸς τῆς ὅλης ἐντύχοι ἡμίσει. Pol. IX. 577. E: ὡς περὶ ὅλης εἰπεῖν ψυχῆς. Critia 118. A: ὅλης τῆς νήσου. Phaedr. 270. C: ἄνευ τῆς τοῦ ὅλου φύσεως. Theaet. 181. A: οἱ τοῦ ὅλου στασιώται. Conv. 192. E: τοῦ ὅλου ... τῇ ἐπιθυμίᾳ ... ἔρως ὄνομα. 205. B: τὸ τοῦ ὅλου ἐπιτιθέντες ὄνομα. Pol. VI. 486. A: τοῦ ὅλου καὶ παντός ... θεῖου τε καὶ ἀνθρωπίνου. Lys. 214. B: οἱ περὶ φύσεώς τε καὶ τοῦ ὅλου διαλεγόμενοι καὶ γράφοντες. Pol. VII. 518. C: ζὺν ὅλη τῇ νυχτὶ. 519. E: ἐν ὅλῃ τῇ πόλει. Phaedr. 264. C: πρέποντ' ἀλλήλοισ καὶ τῷ ὅλῳ γεγραμμένα. 268. D. Crat. 393. E: ὅλῳ τῷ ὀνόματι. Pol. II. 373. E: ὅλῳ στρατοπέδῳ. IV. 424. C: ὡς ἐν ὅλῳ κινδυνεύοντα. 442. C: ὅλῳ τῷ κοινῷ. VII. 518. C: ζὺν ὅλῳ τῷ σώματι. Legg. X. 901. B: διαφέρειν οὐδὲν οἰόμενος εἶναι τῷ ὅλῳ. Pol. III. 411. A: τὸν βίον ὅλον. Phil. 15. B: εἰδ' ὅλην αὐτὴν αὐτῆς χωρὶς cet. Conv. 219. C: τὴν νύκτα ὅλην. Pol. I. 344. C: τὴν ὅλην ἀδικίαν ἡδικοτά. V. 449. D: ὅλην ταύτην ... κοινωνίαν γυναικῶν τε καὶ παίδων. Legg. VII. 808. A: ὅλην καὶ πᾶσαν τὴν οἰκίαν. XII. 942. D: ὅλην εὐκολίαν τε καὶ εὐχέρειαν ἐπιτηδεύειν. Men. 77. A: ἐάσας ὅλην καὶ υἱᾶ. Prot. 329. E: πρὸς τὸ ὅλον πρόσωπον. Phaedr. 269. C: τὸ ὅλον συνίστασθαι. Gorg. 508. A: τὸ ὅλον τοῦτο διὰ ταῦτα κόσμον καλοῦσι. Theaet. A. 207. C: διὰ στοιχείων τὸ ὅλον περάναντα. Soph. 245. D: τὸ μὴ ὅλον. Crat. 392. C: ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν γένος. Phil. 28. D: τὸδε τὸ καλούμενον ὅλον. Pol. VI. 510. A. Tim. 30. B: οὐδὲν ἀνόητον τοῦ νοῦν ἔχοντος ὅλον ὅλον κάλλιον εἶσεσθαι ποτ' ἔργον. 33. A: ἐν ὅλον ὅλων ἐξ ἀπάντων (v. ἐν ὅλον ἐξ ἀπ.) τέλεον ... ἐτεκμήνατο. 35. B. 63. A. Legg. X. 903. E: πρὸς τὸ ὅλον αἰεὶ βλέπων. Conv. 192. E: ὅτι ... ἤμεν ὅλοι. Tim. 56. E: ἐκ δυεῖν (v. δυοῖν) ὅλοι καὶ ἡμίσεως ὕδατος. Soph. 253. C: εἰ δὲ ὅλων ἕτερα τῆς διαιρέσεως αἵτια. D. Legg. VII. 811. A: ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνοντας. Gorg.

512. B: πόλεις γὰρ ἔστιν ὅτε ὅλας σώζει. Legg. VII. 819. C: ὅλας (φιάλας) ... διαδιδόντες. Hipp. mai. 301. B: τὰ ... ὅλα τῶν πραγμάτων οὐ σκοπεῖς. — Adverbiorum instar frequentantur ὅλον et τὸ ὅλον, in *universum*, *omnino*. Prot. 361. B: νῦν δὲ εἰ φανήσεται ἐπιστήμη ὅλον (sic codd., v. ὄν). Legg. XII. 941. D: ὁ τε τὸ μείζον κινῶν οὐ καταθέμενος ὅλον ἀδικαί. 944. C: διαφέρει δὲ ὅλον που καὶ τὸ πᾶν. Alc. I. 109. B: τοῦτό γε διαφέρει ὅλον τε καὶ πᾶν. Men. 81. D: τὸ γὰρ ζητεῖν ἄρα καὶ τὸ μανθάνειν ἀνάμνησις ὅλον ἐστίν. Phaedr. 261. B: ἄρ' οὖν οὐ τὸ μὲν ὅλον ἢ ῥητορικὴ ἢ εἴη τέχνη ψυχαγωγία τις διὰ λόγων —; Men. 79. C: ὁ τι ἀρετὴ ἐστὶ τὸ ὅλον. Ion. 532. E. Pol. II. 377. A: ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν. Id. Legg. V. 728. C. — εἰς τὸ ὅλον (Polit. 302. B.), καθ' ὅλον (Pol. III. 392. D. Tim. 40. A. 55. E: κατὰ τε μέρη καὶ καθ' ὅλον. Etiam καθ' ὅλον. Men. 77. A., nisi scrib. καθ' ὅλον), ὅλῳ (Lys. 215. C: ἄρ' αὖ γε ὅλῳ τινὶ ἐξαπατώμεθα;), ὅλῳ καὶ παντί (vern. ganz u. gar. Phaed. 79. E. Crat. 433. E. Pol. V. 469. C. Legg. VI. 779. B.), etiam τῷ ὅλῳ καὶ παντί (Pol. VII. 527. C: τῷ παντί καὶ ὅλῳ. Legg. V. 734. E.).

ὀλόσχιστος, ὁ ἢ, *e toto sectus*. Polit. 279. D: τῶν περικαλυμμάτων δὲ τὰ μὲν ὀλόσχιστα, σύνθετα δὲ ἕτερα. 280. C: τῶν ὀλόσχιστων σκεπασμάτων.

ὀλοφυρμός, ὁ, *lamentatio*. Ax. 368. B: ὀλοφυρμοῦ καὶ δακρύων.

ὀλοφύρομαι, *lamentor*. Pol. III. 388. C: ὀλοφύρεται (Hom.). I. 329. A: ὀλοφύρονται. Menex. 248. B: οὐδὲ ὀλοφύρομενοι.

ὅλως, *omnino*, in *universum* vel *generatim*. Phaed. 64. E: οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι ... ἢ τοῦ τοιούτου πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι —; Theaet. 175. C: ἀνθρωπίνης ὅλως εὐδαιμονίας (πέρι). Soph. 225. C. Crat. 406. A: τὰς ... Μούσας τε καὶ ὅλως τὴν μουσικὴν cet. Phil. 29. E. Pol. IV. 437. B: διψῆν καὶ πεινῆν καὶ ὅλως τὰς ἐπιθυμίας cet. VIII. 568. A: οὐκ ἔτὸς ... ἢ τε τραγωδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι cet. IX. 585. D. X. 595. C. Tim. 33. D. Legg. I. 641. B. al. Etiam verti potest *prorsus*. Phil. 36. A: πότερον ἀλγούνηδ' ὅλως ἢ χαίροντα;

ὁμαδος, ὁ, *turba*, *coria*. Pol. II. 364. E: βίβλων ... ὁμαδον παρέχονται Μουσαιον cet.

ὁμαλής, ὁ ἢ, *planus*. Critia 118. A: λείον καὶ ὁμαλές (πεδῖον).

ὁμαλός, ἡ, ὄν, *aequalis* et *aequabilis*. Legg. VI. 773. A: τὸ γὰρ ὁμαλὸν καὶ ξυμμετρον ἀκράτου μυριῷ διαφέρει πρὸς ἀρετὴν. Tim. 67. B: ὁμαλήν τε καὶ λείαν (φωνήν). 77. D. Legg. XI. 918. B. Tim. 34. B: λείον καὶ ὁμαλὸν ... σῶμα ἐποίησε. 58. E: ἐκ μεγάλων καὶ ὁμαλῶν. 60. C. 57. E: ὁμαλὰ εἶναι. 59. B: ἐκ λεπτοτάτων καὶ ὁμαλωτάτων.

ὁμαλότης, ἡ, *aequalitas et aequabilitas*. Tim. 64. A: τὸ δ' ὁμαλότης ... παρέχεται. 58. E: ὑπὸ ὁμαλότητος. 57. E: ἐν μὲν ὁμαλότητι μηδέποτε ἐθέλειν κίνησιν εἶναι. Ib. οὕτω δὲ στάσιν ἐν ὁμαλότητι ... τιθώμεν. Legg. VI. 779. B: ὁμαλότητί τε καὶ ὁμοιότησιν. Tim. 58. E: τὴν ὁμαλότητα ἀπολέσαν. 59. A. Legg. VI. 773. D: τὴν τῶν παιδῶν ὁμαλότητα αὐτῶν αὐτοῖς. XI. 918. C: ὁμαλότητα ταῖς οὐσίαις (ἐξευπορεῖν).

ὁμαλύνω, *aequo*. Tim 45. E: ὁμαλύνει τὰς ἐντὸς κινήσεις. Ib. ὁμαλυνθείσων ... ἡσυχία γίγνεται.

ὁμβρος, ὁ, *imber*. Pol. II. 359. D: ὁμβρου ... πολλοῦ γενομένου. Ax. 370. C: καταφορὰς ὁμβρῶν.

ὁμηρεῖα, ἡ, *oradimonium*. Polit. 310. E: ὁμηρειῶν ἐκδόσειςιν εἰς ἀλλήλους.

ὁμηρος, ὁ, *ripnus*. Theaet. 202. E: ὥσπερ ... ὁμήρους ἐχομεν τοῦ λόγου τὰ παραδείγματα.

ὁμίλημα, τό, *commercium*. Legg. V. 730. B: ξενικά τε καὶ ἐπιχωρία ... ὁμιλήματα.

ὁμιλητικός, ἡ, ὄν, *ad usum vel commercium spectans*. Def. 415. E: ἔξιν ὁμιλητικὴ πρὸς ἡδονήν.

ὁμιλία, ἡ, *consuetudo, commercium; coniunctio; communitas; etiam sermo*. Phaedr. 239. E: ἡ τοῦ ἐρώντος ὁμιλία τε καὶ ἐπιτροπεία. Phaedr. 81. C: ὁ αὐτῇ ἡ ὁμιλία τε καὶ ξυνουσία τοῦ σώματος ... ἐποίησε ξύμφυτον. Conyn. 203. A: διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους. Def. 411. E: λογιστικὴ ὁμιλία ψυχῆς περὶ καλῶν καὶ αἰσχροῦν. 415. E: ὁμιλία ἡ πρὸς ἡδονήν. Phaedr. 239. E: τῆς ἡδίστης πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας. Theaet. 156. A: ἐκ ... τῆς τούτων ὁμιλίας τε καὶ τριψέως πρὸς ἀλλήλα γίγνεται ἔκγονα ... ἀπειρα. Pol. IV. 431. A. IX. 575. A: ἀπὸ κακῆς ὁμιλίας. X. 613. C. Legg. VI. 771. D: ὁμιλίας ἐνεκα πάσης. Hipp. mai. 304. E. Theaet. 157. A: ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλα ὁμιλίᾳ πάντα γίνεσθαι *cet.* Phaedr. 255. B: εἰς τὸ προσέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν. Legg. X. 904. D: διὰ τὴν αὐτῆς βούλησιν τε καὶ ὁμιλίαν γενομένην ἰσχυράν. Hipp. mai. 283. D: ἀρ' οὐν χρημάτων ἐνδεία ἐφευγον τὴν σὴν ὁμιλίαν; De virt. 376. D: διὰ τὴν τούτων ὁμιλίαν. Phaedr. 250. A: ὑπὸ τινῶν ὁμιλιῶν. Pol. X. 611. E: οἷων ἐφίεται ὁμιλιῶν. Ion. 531. C: περὶ ὁμιλιῶν πρὸς ἀλλήλους ἀνθρώπων *cet.* Pol. VIII. 550. B: (διὰ τὸ) ὁμιλίαις ... ταῖς τῶν ἀλλῶν κακαῖς κεχρησθαι. Legg. I. 631. E: ἐν πάσαις ταῖς τούτων ὁμιλίαις. 640. B: ἐν ἀνδρῶν ὁμιλίαις ἐχθρῶν ἐχθροῖς. IX. 861. E: ἐν ταῖς κοινωνίαις τε καὶ ὁμιλίαις. Soph. 223. A: ὡς ἀρετῆς ἐνεκα τὰς ὁμιλίας ποιοῦμενον. Pol. VIII. 560. B: οὐκοῦν εἰλκυσάν τε πρὸς τὰς αὐτὰς ὁμιλίας *cet.* Legg. IV. 718. A. V. 729. D: πρὸς τὰς ἐν βίῳ ὁμιλίας.

ὁμίλος, ὁ, *turba*. Locr. 96. E: πᾶς ὁμίλος. *Etiā agmen*. Ion. 539. D. (Hom.).

ὀμιλῶ, *commercium habeo, ulor aliquo vel tracto aliquem; etiam tracto aliquid, operam do, oersor*. Phaedr. 252. D: καὶ τοῦτω τῷ τρόπῳ πρὸς τοὺς ἐρωμένους καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ὀμιλεῖ τε καὶ προσφέρεται. Pol. VI. 500. C: ὅτω τις ὀμιλεῖ ἀγάμενος. Ion. 531. C: ὡς ὀμιλοῦσι. Pol. IV. 428. D: ὅντινα τρόπον αὐτὴ τε πρὸς αὐτὴν καὶ πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις ἄριστ' ἂν ὀμιλοῖη. III. 409. C: ὅταν ... ὁμοίοις ὀμιλῇ. VI. 493. D. Lys. 214. C. Phaed. 67. A: ἐὰν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὀμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν. Pol. VI. 496. A: ὅταν αὐτὴ πλησιάζοντες ὀμιλώσι μὴ κατ' ἀξίαν. Gorg. 484. D: οἷς δεῖ χρώμενον ὀμιλεῖν ... τοῖς ἀνθρώποις. 513. D: πρὸς ἡδονὴν ὀμιλεῖν. Conv. 188. D: ἀλλήλοις δυναμένους ὀμιλεῖν. Pol. III. 403. B. X. 605. A: τῷ πρὸς ἕτερον τοιοῦτον ὀμιλεῖν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ πρὸς τὸ βέλτιστον. Legg. I. 645. B: αὐτῇ τε ὀμιλεῖν καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν. Pol. VI. 500. C: θάτω ... καὶ κοσμίῳ ὃ γε φιλόσοφος ὀμιλῶν. Polit. 272. C: μετ' ἀλλήλων ὀμιλοῦντες. 307. E: οἴκοι ... πρὸς ἅπαντας οὕτως ὀμιλοῦντες. Legg. VIII. 842. A. X. 909. A. Pol. VI. 496. B: τῶν κατ' ἀξίαν ὀμιλοῦντων φιλοσοφία. Ion. 531. C. Legg. VIII. 835. D: ὀμιλοῦντας φιλοφρόνως ἀλλήλοις. Ep. III. 317. D. Pol. III. 409. A: ὀμιληκῆναι. 408. D: δικασταὶ ... αἱ παντοδαπαῖς φύσεσιν ὀμιληκότες. Legg. X. 886. C: ὡς πρὸς ἀλλήλους ὀμίλησαν. Pol. III. 408. D: εἰ ... ὡς πλείστοις τε καὶ πονηροτάτοις σώμασιν ὀμιλήσειαν. 410. C: οἱ ἂν γυμναστικῇ ... διὰ βίου ὀμιλήσωσι. Gorg. 521. A: πρὸς χάριν ὀμιλήσονται.

ὀμίχλη, ἡ, *nebula*. Tim. 58. D: ὁ δὲ θολερώτατος (ἄηρ) ὀμίχλη τε καὶ σκότος. 66. E: καπνὸς ἡ ὀμίχλη. Ib. τὸ ... ἐξ ἀέρος εἰς ὕδωρ ἰὼν ὀμίχλη. Phaed. 109. B: τὴν ὀμίχλην καὶ τὸν αέρα. Tim. 49. C: νέφος καὶ ὀμίχλην.

ὀμιχλώδης, ὁ ἡ, *nebulosus*. Locr. 99. C: τὸ δὲ νοτερόν καὶ ὀμιχλώδες.

ὄμμα, τό, *oculus; visus*. Theaet. 156. D: ὄμμα καὶ ἄλλο τι τῶν τοῦτω ξυμμέτρων πλησιάσαν. Alc. I. 133. B: τοῦ ὀρμιματος εἰς ἐκείνον τὸν τόπον ἐν ᾧ τυγχάνει ἡ ὀφθαλμῶν ἀρετὴ ἐγγιγνομένη. 132. D: εἰ ἡμῶν τὸ ὄμματι, ὥσπερ ἀνθρώπῳ, συμβουλευσάν εἶπεν cet. Pol. VI. 508. A: ὃ δὴ καλοῦμεν ὄμμα. VII. 533. D: τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα κατ' ὁρρωγμένον. Soph. 254. A: τὰ ... τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὄμματα. Pol. VII. 530. D: ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν. Phaedr. 243. A: τῶν ... ὀρμάτων στερηθεῖς. 251. B: διὰ τῶν ὀρμάτων. Theaet. 143. E: τὸ ἔξω τῶν ὀρμάτων. Conv. 219. A: ἡ τῶν ὀρμάτων (ὄψις). Pol. VII. 527. E: κρείττον ὃν σωθῆναι μυρίων ὀρμάτων. 537. D: ὀρμάτων καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσεως ... μεθιέμενος. Tim. 33. C: ὀρμάτων ... ἐπεθεῖτο οὐδέν. 47. B: λέγω δὴ τοῦτο ὀρμάτων μέγιστον ἀγαθόν. Charm. 156. B: εἰ μέλλοι καὶ

τὰ τῶν ὀρμμάτων εὖ ἔχειν. Pol. VI. 507. D: ἐνούσης ... ἐν ὀρμασιν ὀψεως. VII. 529. B: οὐκ ὀρμασι θεωρεῖν. Legg. X. 897. E: ὡς νοῦν ποτὲ θνητοῖς ὀρμασιν ὀψόμενοι τε καὶ γνωσόμενοι ἱκανῶς. XII. 953. A: ὀρμασιν ὄντως θεωρὸς cet. Phaed. 118: καὶ ὅς τὰ ὀρματα ἔστησεν. Pol. VII. 515. E: ἀλγεῖν ἂν τὰ ὀρματα. 516. A: αὐγῆς ... ἔχοντα τὰ ὀρματα μεστά. 517. A: διεφθαρμένος ... τὰ ὀρματα. Tim. 45. B: φωσφόρα ... ὀρματα. Legg. V. 739. C: *etiam id quod spectatur, h. e. species; praec. in homine ponitur quem laeti spectamus. Phaedr. 253. E: ἰδὼν τὸ ἐρωτικὸν ὀρμα.

ὀμνυμι, iuro, iureiurando affirmo. Phaedr. 236. D: ὀμνυμι γὰρ σοι cet. Legg. XII. 948. E: δικαστὴν ... ὀμνύναι δικάζειν μέλλοντα. Demod. 383. B: ὀμνύειν. Legg. VI. 755. D: τοῦτ' αὐτὸ ὀμνύς. XI. 917. A: ὄρκους ὀμνύς ψευδεῖς. Conv. 183. B: ὀμνύντι. Legg. XI. 917. C: τὸν ὀμνύντα. Conv. 183. A: ὄρκους ὀμνύντες. Charm. 157. C: ὀμώμοκα γὰρ αὐτῷ. Phaedr. 236. E: ἐπειδὴ σύ γε ταῦτα ὀμώμοκας. Apol. 35. C: ὀμώμοκεν ... δικάσειν κατὰ τοὺς νόμους. D: ὀμωμοκότας. Legg. III. 683. D: πάντες ... ταῦτοις ὀμωσαν οἱ τότε βοηθήσειν. 684. A. Menex. 245. C. Ib. ὀμῶσαι. Conv. 215. D: εἶπον ὀμῶσας ἂν ὑμῖν cet. Legg. V. 767. C: τὸν θεὸν ὀμῶσαντας. 784. C: ὀμῶσαντες ἢ μὴν ἀδυνατεῖν cet. Ep. VII. 337. C.

ὀμογενής, ὁ ἦ, cognatus; qui eiusdem est generis. Locr. 99. D: λίθοι τοὶ ὀμογενεῖς. Tim. 18. D: νομοῦσι δὲ πάντες πάντας αὐτοὺς ὀμογενεῖς. Locr. 95. C: ὀμογενέα σχήματα.

ὀμόγνιος, ὁ ἦ, gentilicius; quod praec. in diis ponitur cognationis tutoribus. Legg. IX. 981. D: Διὸς ὀμογνίον καὶ πατρῶον. V. 729. C: ὀμογνίων θεῶν κοινωνίαν ἄπασαν.

ὀμόγονος, ὁ ἦ, cognatus. Legg. X. 878. D: ἐὰν ... ὀμόγονος ὀμόγονον ... τρώσῃ. Theaet. 156. B: τὸ δ' αὐ αἰσθητὸν γένος τούτων ἐκάσταις ὀμόγονον.

ὀμοδοξία, ἡ, consensio. Pol. IV. 433. C: ἡ ὀμοδοξία τῶν ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων. Def. 413. E. Clit. 409. E: ὀμοδοξίαν. Ib. ὀμοδοξίαι ἀνθρώπων. Polit. 310. E: ὀμοδοξίαις.

ὀμοδοξῶ, idem sentio (atque alter). Pol. IV. 442. D: ὅταν τὸ τε ἀρχον καὶ τὸ ἀρχομένω τὸ λογιστικὸν ὀμοδοξῶσι δεῖν ἀρχεῖν. Phaed. 83. D: ἐκ ... τοῦ ὀμοδοξεῖν τῷ σώματι cet.

ὀμόδουλος, ὁ ἦ, conservus. Phaed. 85. B: ἐγὼ ... κατ' αὐτὸς ἡγοῦμαι ὀμόδουλός τε εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ. Theaet. 172. D: οἱ δὲ λόγοι αἰεὶ περὶ ὀμόδουλου πρὸς δεσπότην καθήμενον. Phaedr. 273. E: οὐ γὰρ δὴ ἂρ ... ὀμόδουλοις δεῖ χαρίζεσθαι μελετᾶν τὸν νοῦν ἔχοντα ... ἀλλὰ δεσπότηταις ἀγαθοῖς τε καὶ ἐξ ἀγαθῶν.

ὀμόδρομος, ὁ ἦ, eundem cursum conficiens. Epin. 987. B: ὀμόδρομος ἡλίψ.

ὁμοδρομῶ, *eundem cursum teneo*. Locr. 97. A: διὰ τὸ ὁμοδρομεῖν (v. ὁμοδρομεῖν) ἀλίω.

ὁμόζυξ, ὁ ἦ, *iugi socius*. Phaedr. 256. A: ὁ ... ὁμόζυξ.

ὁμοήθης, ὁ ἦ, *qui eisdem moribus est*. Gorg. 510. C: ὁμοήθης ὦν.

ὁμοθυμαδόν, *uno consensu*. Legg. VII. 805. A.

ὁμοιοπαθής, ὁ ἦ, *similiter affectus et in univ. similis*. Tim. 45. C: ὁμοιοπαθής ... πᾶν γεγόμενον. Pol. III. 409. B: ἄτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς παραδείγματα ὁμοιοπαθῆ τοῖς πονηροῖς.

ὁμοιος, α, ον, *similis, aequalis, par; idem; eq. καὶ (ac vel atque)*. Gorg. 510. B: ὁ ὁμοιος τῷ ὁμοίῳ (φίλος). Conv. 173. D: αἱ ὁμοιοι εἰ. 216. A. Pol. VIII. 554. B: ἡ οὐχ οὗτος ἂν εἴη ὁ τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ ὁμοιος; Crit. 48. B: οὗτος τε ὁ λόγος ... ἐμοίγε δοκεῖ εἶναι ὁμοιος εἶναι καὶ πρότερον (al. τῷ καὶ πρότερον. Vulg. τῷ προτέρῳ). Charm. 170. A. Phaedr. 271. A: πότερον ἐν καὶ ὁμοιον πέφυκεν. Theat. 154. A: ἄλλω ἀνθρώπῳ ἄρ' ὁμοιον καὶ (atque) σοὶ φαίνεται ὅτι οὐν; Parm. 139. E: ὅτι τὸ ταυτόν που πεπονθὸς ὁμοιον. Conv. 195. B: ὡς ὁμοιον ὁμοίῳ αἰὲ παλάξει. Pol. IV. 425. C: ἡ οὐκ αἰὲ τὸ ὁμοιον ὅν ὁμοιον παρακαλεῖ; Men. 73. A: ἐμοίγε πως δοκεῖ ... τοῦτο οὐκέτι ὁμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις τούτοις. Pol. I. 349. C: ὁ δίκαιος τοῦ μὲν ὁμοίου οὐ πλεονεκτεῖ. D: τοῦ τε ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου. VII. 541. B: (περὶ) τοῦ ὁμοίου ταύτῃ (τ. πόλει) ἀνδρός. Polit. 274. A: ὑπὸ τῆς ὁμοίας ἀγωγῆς. Pol. VIII. 559. E. IX. 585. C: τὸ τοῦ αἰὲ ὁμοίου ἐγόμενον. Epin. 990. D: ἐτέρᾳ τέχνῃ ὁμοία ταύτῃ. Pol. VIII. 559. E: ὁμοίῳ (μέρει). 544. E: τὸν ... τῇ ἀριστοκρατίᾳ ὁμοιον διελθῆναι ἤδη. 553. A. Prot. 331. E: τὰ ὁμοίων τι ἔχοντα. Phaedr. 275. D: δεινὸν ... τοῦτ' ἔχει γραφή καὶ ὡς ἀληθῶς ὁμοιον ξωγραφία. Soph. 252. C: κομιδὴ λέγεις ὁμοίων τε καὶ ἀληθῆς. Conv. 192. A: τὸ ὁμοιον αὐτοῖς ἀσπαζόμενοι. Pol. III. 408. D: σὺ ... οὐχ ὁμοιον πρᾶγμα τῷ αὐτῷ λόγῳ ἦρου. VII. 531. A: ὡς ὁμοιον ἤδη φθεγγομένων. Tim. 80. A: εἰς ὁμοιον ἐλθλυθυίας (κινήσεις). Lys. 214. B: ὅτι τὸ ὁμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀνάγκη αἰὲ φίλον εἶναι. Men. 97. A: τοῦτο ὁμοιοί ἐσμεν οὐκ ὁρθῶς ὡμολογηκόσιν. Prot. 331. E: ὡς ἅπαντά ἐστιν ὁμοια ἀλλήλοις. Phaedr. 243. D: ἐκ τῶν ὁμοίων (v. I. p. 649.). Epin. 990. D: τῶν οὐκ ὄντων ... ὁμοίων ἀλλήλοις. Pol. III. 409. C: ὅταν ... ὁμοίοις ὁμιλῇ. Tim. 18. E: ταῖς ὁμοίαις. Legg. IX. 857. B: ὁμοίαις ζημίαις. Pol. III. 415. A: ὁμοίους ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννώτε. V. 456. D: ἡ πάντα ὁμοίους ἡγεῖ; Phaedr. 236. B: εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλθλυθας. Phil. 13. D: ἀνιόντες εἰς τὰς ὁμοίας. Conv. 190. A: ὁμοια πάντα (πρόσωπα). B: διὰ τὸ τοῖς γονεῦσιν ὁμοια εἶναι. Pol. II. 377. E. VIII. 549. E: ὁμοια ἑαυταῖς. Charm. 159. C: τὰ ὁμοια γράμματα γρά-

φειν. Phaed. 79. B: ὁμοιότερον ἄρα ψυχὴ σώματος ἐστὶ τῷ αἰδέει. Ib. ποτίρω ... ὁμοιότερον τῷ εἶδει φαίμεν ἂν εἶναι καὶ ξυγγενέστερον τὸ σῶμα; Pol. V. 472. D: ὅς ἂν ἐκείνοις ὅτι ὁμοιότατος ἦ. Prot. 331. B: ὅτι ὁμοιότατον. Phil. 13. D. 65. D. Conv. 215. A: ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς Σειληνοῖς cet. Pol. V. 472. D: τὴν ἐκείνοις μοῖραν ὁμοιοτάτην ἔξαι. Gorg. 485. A: ἔγωγε ὁμοιότατον πάσῳ πρὸς τοὺς φιλοσοφούντας ὥσπερ πρὸς cet. 518. E: σὺ ... ὁμοιότατον τούτῳ ἐργάζει. Phaedr. 253. A: ποιοῦσιν ὡς δυνατόν ὁμοιότατον τῷ σφετέρῳ θεῷ. — Adverbii instar frequentatur ὁμοιον sq. ὡς εἰ (perinde ac si). Legg. I. 628. D. Ax. 369. C.

ὁμοιότης, ἡ, *similitudo*; *aequalitas*. Theaet. 158. C: ἄτοπος ἡ ὁμοιότης τούτων ἐκείνοις. Def. 413. D: ἐργασίας ὁμοιότης cet. Theaet. 144. E: εἴ τι μέλει ἡμῖν τῆς τῶν προγεσπῶν ὁμοιότητος. Parm. 128. E: οὐ νομίζεις εἶναι αὐτὸ καθ' αὐτὸ εἶδος τι ὁμοιότητος —; 140. E: ἰσότητος χρόνου καὶ ὁμοιότητος μεθέξει. Legg. VIII. 848. B: τὴν τῆς ὁμοιότητος ἰσότητα ἡ νομὴ πᾶσιν ἀποδιδότω τὴν αὐτήν. Pol. VIII. 555. A: ὁμοιοιῖται (cum praep. κατὰ, ut IX. 576. C.). Tim. 75. D: τὰ δὲ νεῦρα ... κύκλῳ περὶ τὸν τραχήλον ἐκόλλησεν ὁμοιοιῖται (*aequaliter*). Ep. VII. 342. D: ξιγγενεῖα καὶ ὁμοιοιῖται. Phaedr. 253. B: εἰς ὁμοιοιῖτητα αὐτοῖς καὶ τῷ θεῷ ... πᾶσαν πάντως ... πειρωμένοι ἄγειν. 273. D: δι' ὁμοιοιῖτητα τοῦ ἀληθοῦς. Phaed. 109. A: τὴν ὁμοιοιῖτητα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ ἑαυτῷ πάντη. Theaet. 149. C: τιμῶσα τὴν αὐτῆς ὁμοιοιῖτητα. 177. A: ἐνθάδε ... τὴν αὐτοῖς ὁμοιοιῖτητα τῆς διαγωγῆς αἰεῖ ἔξουσι. Parm. 161. B: ἀρ' οὐκ ἀνάγκη ἑαυτοῦ (*secum*) ὁμοιοιῖτητα αὐτῷ εἶναι; Crat. 435. B: τὴν ὁμοιοιῖτητα δῆλωμα εἶναι. Pol. II. 369. A: τὴν τοῦ μαιζονος ὁμοιοιῖτητα πρὸς τῇ τοῦ ἐλάττονος ἰδέα ἐπισκοποῦντες. IX. 577. C. Tim. 30. C: τίτι τῶν ζῶων αὐτὸν εἰς ὁμοιοιῖτητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε. 42. C: κατὰ τὴν ὁμοιοιῖτητα τῆς τοῦ τρόπου γενέσεως. 81. D: τέμνειν εἰς ὁμοιοιῖτητα ἑαυτοῖς. Legg. II. 668. B: ἐκείνην (μουσικὴν) τὴν ἔχουσαν τὴν ὁμοιοιῖτητα τῷ τοῦ καλοῦ μιμήματα. V. 741. A: τὴν ὁμοιοιῖτητα καὶ ἰσότητα ... τιμῶντες κατὰ φύσιν. VIII. 836. E: τὴν τῆς εἰκότος ὁμοιοιῖτητα. Charm. 166. B: σὺ δὲ ὁμοιοιῖτά τινα ζητεῖς αὐτῆς ταῖς ἄλλαις. Hipp. mai. 290. C: ὡς οἶόν τ' ἦν ὁμοιοιῖτητα τοῦ λίθου τῷ ἐλέφαντι ἔξουρειν. Legg. VI. 779. B: ὁμαλοῖται τε καὶ ὁμοιοιῖσιν εἰς τὰς ὁδοὺς πασῶν τῶν οἰκήσεων ἐχουῶν ἐνδοκειαν. Phaed. 82. A: κατὰ τὰς αὐτῶν ὁμοιοιῖτας τῆς μελέτης. Soph. 231. A. Critia 107. D: τῷ μὴ πάσας πάντως τὰς ὁμοιοιῖτας ἀποδιδόντι.

ὁμοιότροπος, ὁ ἡ, *similis*. Alc. II. 142. C: τούτων τε καὶ ἑτέρων πολλῶν ὁμοιοτρόπων τούτοις.

ὁμοιοῦ, *similem efficio* vel *exhibeo*, *assimilo*; pass. *similis fio*, *ad similitudinem alicuius accedo*; perf. *similis sum*. Pol. III. 393. C: ὁμοιοί. Phaedr. 261. E: πᾶν παντὶ ὁμοιοῦν τῶν

δυνατῶν καὶ οἷς δυνατόν. Pol. III. 393. C: οὐκοῦν τὸ γε ὁμοιοῦν ἑαυτὸν ἄλλῃ ἢ κατὰ φωνήν ἢ κατὰ σχῆμα μιμεῖσθαι ἔστιν ἐκείνον ᾧ ἂν τις ὁμοιοί; Parm. 148. B: κατὰ τοῦναντίον πάθος τῷ ὁμοιοῦντι πάθει. Pol. VIII. 546. B: ὁμοιοῦντων τε καὶ ἀνομοιοῦντων (ἀριθμῶν). Parm. 148. B: ὁμοίου δὲ πον τὸ ἕτερον. Tim. 90. D: ὁμοιώσαντα. Theaet. 177. A: ζῶντες τὸν εἰκότα βίον ᾧ ὁμοιοῦνται. Parm. 156. B: ὁμοιοῦσθαι τε καὶ ἀνομοιοῦσθαι. Pol. X. 613. B: ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς ὅσον δυνατόν ἀνθρώπῳ ὁμοιοῦσθαι δεῖ. Legg. II. 656. B. V. 728. B. Parm. 157. A: οὐτε ὁμοιούμενον cet. Pol. III. 400. D: τὸ εὐρυθυμον ... τὸ μὲν τῇ καλῇ λέξει ἐπεται ὁμοιούμενον. Legg. V. 728. B: ὁμοιοῦμενον (τοῖς κακοῖς ἀνδράσι) ... τοὺς ἀγαθοὺς φεύγειν ἀνδρας. Theaet. 159. A: ὁμοιούμενον ... ταῦτον φησιν γίγνεσθαι. 176. E: τῷ μὲν ὁμοιούμενοι cet. Pol. IV. 431. E: ὡς ἀρμονία τινὶ ἢ συμφροσύνῃ ὁμοιωται. VI. 498. E: ἄνδρα ... ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον. Ib. ἔηματα ἐξεπίτηδες ἀλλήλοις ὁμοιωμένα. 510. A: οὕτω τὸ ὁμοιωθὲν πρὸς τὸ ᾧ ὁμοιωθῇ. Crat. 432. D: εἰ πάντα πανταχῇ αὐτοῖς ὁμοιωθεῖν. Tim. 57. C: φέρεται ... πρὸς τὸν ἐκείνων οἷς ἂν ὁμοιωθῇ τόπον. Pol. III. 416. A: ἀντὶ κυνῶν λύκοις ὁμοιωθῆναι. VI. 510. A: τὸ ὁμοιωθὲν. Legg. XII. 964. D: ἢ τίνα τρόπον τῇ τῶν ἐμφρόνων κεφαλῇ τε καὶ αἰσθήσεσιν ὁμοιωθήσεται ἡμῖν ἢ πόλις —;

ὁμοίωμα, τό, *simulacrum*; *similitudo*. Phaedr. 250. A: ὅταν τι τῶν ἐκεί ὁμοίωμα ἴδωσιν. Soph. 266. D: τὸ δὲ ὁμοιωμάτων τινῶν γέννημα. Phaedr. 250. B: οὐκ ἐνεστι φέγγος οὐδὲν ἐν τοῖς τῇδε ὁμοιώμασιν. Parm. 132. D: τὰ δὲ ἄλλα τούτοις εἰκέναι καὶ εἶναι ὁμοιώματα. 133. D. Legg. VII. 812. C: τὰ ... τῆς ἀγαθῆς (ψυχῆς) ὁμοιώματα cet. Locr. 94. A: δεξαμένην ... τὰ ὁμοιώματα ἐς ἑαυτάν.

ὁμοίως, *similiter*, *aequaliter*, *aequè* (sq. καί, *aequè* vel *perinde atque*). Prot. 319. D: ὁμοίως μὲν τέκτων, ὁμοίως δὲ χαλκεύς (Id. Soph. 252. B. Conv. 181. B. al.). 335. D: οὐχ ὁμοίως ἡμῖν ἔσονται οἱ διάλογοι. Phaed. 63. C: οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ. Conv. 198. B. Phaedr. 234. A: τοῖς ὁμοίως διὰ παντὸς τοῦ βίου φίλοις ἐσομένοις. 275. E: ὁμοίως παρὰ τοῖς ἐπαῖουσιν, ὡς δ' αὐτως παρ' οἷς οὐδὲν προσήκει. Theaet. 205. E: ὁμοίως μὲν συλλαβή, ὡσαύτως δὲ στοιχεῖον ἄλογόν τε καὶ ἄγνωστον. Sq. καί. Phaed. 77. A: εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι τὴν τε ψυχὴν ἡμῶν πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς καὶ τὴν οὐσίαν cet. Phil. 13. B: τί ... ταῦτόν ἐν ταῖς κακαῖς ὁμοίως καὶ ἐν ἀγαθαῖς ἐνόν cet. Sq. ὡσπερ. Parm. 162. A. Pol. VII. 529. D. Apol. 27. D. Cum dat. Theaet. 169. A: ὁμοίως σοί (*aequè ac tu*). Pol. II. 364. C: ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψαι. — Etiam *convenienter* vel *congruenter*. Polit. 305. A: εἴπερ τοῖς ἐμπροσθέν γε ὑποληψόμεθα ὁμοίως. Pol. VIII. 555. B: ὁμοίως γοῦν ἂν ... ἡμῖν αὐτοῖς πορευοίμεθα. —

Etiam ponitur ubi ὁμως expectabas. Men. 78. D: καὶ ἀδικῶς τις αὐτὰ πορίζεται, ὁμοίως σὺ αὐτὰ (αὐτό?) ἀρετὴν καλεῖς; — Superl. Ep. VII. 335. C: τρόπον τινὰ ὁμοιοτάτα καὶ Διόνυσίῳ.

ὁμοιώσεις, ἡ, *similitudo*. Epin. 990. D: τῶν ἐν ὄντων ... ὁμοίων ἀλλήλοις φύσει ἀριθμῶν ὁμοιώσεις πρὸς τὴν τῶν ἐπιπέδων μοῖραν ... διαφανῆς. Pol. V. 454. C: ἐκείνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεώς τε καὶ ὁμοιώσεως cet. Etiam *studium ad similitudinem alicuius accedendi*. Theaet. 176. B: φυγὴ ... ὁμοιώσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν.

ὁμῳκέλευθος, ὁ ἡ, *comes vias*. Crat. 405. D: ὥσπερ ... τὸν ὁμοκέλευθον ... ἀκόλουθον ... ἐκαλέσαμεν.

ὁμοκλήω, *clamore incito*. Ion. 537. B. (Hom.).

ὁμόκοιτις, ἡ, *tori socia*. Crat. 405. D: ὥσπερ ... ὁμόκοιτιν ... ἀκοιτιν ἐκαλέσαμεν.

ὁμολόγημα, τό, *confessio, concessio*; id quod inter discentes convenit. Phaed. 93. D: τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὁμολόγημα cet. Gorg. 480. B: εἴπερ τὰ πρότερον μένει ἡμῖν ὁμολογήματα. Theaet. 155. B: ταῦτα ... ὁμολογήματα τρία μαχεται αὐτὰ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ. Pol. V. 462. E: ὦρα ἂν εἶη ... τὰ τοῦ λόγου ὁμολογήματα σκοπεῖν ἐν αὐτῇ (τ. πόλει).

ὁμολογία, ἡ, *consensus et assensus*; etiam id quod conceditur vel concessum est. Gorg. 487. E: ἡ ἐμὴ καὶ σὴ ὁμολογία τέλος ἤδη ἔξει τῆς ἀληθείας. Conv. 187. B: συμφωνία δὲ ὁμολογία τις. Charm. 175. C: φησὶν ... ἡ ἡμετέρα ὁμολογία. Gorg. 461. C: ἐκ ταύτης ... τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι συνίβη ἐν τοῖς λόγοις. Theaet. 169. E: νῦν δὲ τάχ' ἂν τις ἡμᾶς ἀκρόους τιθεῖ τῆς ὑπὲρ ἐκείνου ὁμολογίας. Phil. 12. A: τῆς πρὸς Σωκράτη ὁμολογίας. Pol. V. 462. A. Legg. VI. 768. A: κοινωνῆσαι τῆς ὁμολογίας. Phaedr. 237. C: ὁμολογία θέμενοι ὄρον. Lys. 219. C: εἴπερ ἀκολουθήσει τῇ προσθέν ὁμολογίᾳ. Prot. 350. E: ὡς κατὰ τὴν σὴν ὁμολογίαν ἡ σοφία ἐστὶν ἰσχύς. Theaet. 170. A: λάβωμεν τὴν ὁμολογίαν. Conv. 187. B: ὁμολογίαν ... ἐκ διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι. C. Pol. VII. 533. C: τίς μηχανὴ τὴν τοιαύτην ὁμολογίαν ποτὲ ἐπιστήμην γενέσθαι; Epin. 991. E: τῆς ... τῶν ἀστρον περιφορᾶς τὴν ὁμολογίαν οὕσαν μίαν ἀπάντων. Crit. 49. A: αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι. Pol. I. 340. B: ἐκ ... τούτων τῶν ὁμολογιῶν cet. Legg. VIII. 840. E: ἐμμένοντες βεβαίως ταῖς πρώταις τῆς φιλίας ὁμολογίαις. Prot. 360. A: διαφθεροῦμεν τὰς ἐμπροσθεν ὁμολογίας. Theaet. 164. C: πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι. **promissio vel promissum; conoepus, pactio vel pactum*. Crat. 384. D: ξυνθήκη καὶ ὁμολογία. Legg. XI. 920. D: δίκας εἶναι ... ἀτελοὺς ἀμολογίας. Epin. init.: πρὸς ... τὸ τῆς ὁμολογίας ἡκομεν ὅπαντες ὀρθῶς cet. Theaet. 145. C: ἀλλὰ θαρρῶν ἐμμενε

τῇ ὁμολογίᾳ. Phaedr. 254. D: ὡς δειλία ... λιπόντε τὴν τάξιν καὶ ὁμολογίαν. Soph. init. κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν ... ἤκομεν cet. Crat. 435. C: τὴν σὴν ὁμολογίαν καὶ ξυνθήκην. Legg. XI. 921. C: κατὰ τὴν ἐννομον ὁμολογίαν. Crit. 52. A: ὅτι ... ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκῶς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. Ep. III. 317. E: κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ἐπιστολῶν. Crit. 52. E: (εἰ) μὴδὲ δίκαιαι ἐφαίνοντό σοι αἱ ὁμολογίαι εἶναι. Legg. V. 730. A: ἐτυχεν ὁμολογιῶν. Theaet. 183. D: ὁμολογίας παραβαίνοντας. Pol. IV. 443. A: ἡ κατὰ ὀρκους ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ὁμολογίας. Critia 106. B: κατὰ τὰς ὁμολογίας. Id. Legg. XI. 920. D. Crit. 52. D: παρὰ τὰς ξυνθήκας τε καὶ ὁμολογίας. 54. C: τὰς σαντοῦ ὁμολογίας τε καὶ ξυνθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς παραβάς. Ep. III. 317. A: οὐ κατὰ τὰς ὁμολογίας.

ὁμολογουμένως, ut inter omnes convenit vel constat; plane, manifesto. Theaet. 157. E: ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις ὁμολογουμένως ἐλέγχσθαι δοκεῖ ὃν ἄρτι διῆκον λόγον. Conn. 186. B: τὸ ... ὑγιὲς τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν ὁμολ. ἐταρόν τε καὶ ἀνόμοιον ἐστι. 196. A. Pol. VI. 510. D. Lach. 186. B: τίνες ... δι' ἐκείνων ὁμολ. ἀγαθοὶ γεγوناσιν. Menex. 243. C: ἄνδρες γενόμενοι ὁμολ. ἀριστοὶ. 245. A. Constantier verti potest Legg. VII. 797. B: μῆτε ἐν τοῖς ἄλλοις σκεύεσιν ὁμολ. αὐτοῖς ἀεὶ κείσθαι τὸ τ' εὐσχημον καὶ ἀσχημον.

ὁμολογῶ, *consentio*; *assentior*; *convenio*, *paciscor*; *concedo*, *confiteor*, *profiteor*, *testor*; *affirmo*; *convenio*, *paciscor*, *promitto*; in re pos. *convenio*, *concino*, *consentaneus sum*. Prot. 317. B: ἐγὼ ... ὁμολογῶ τε σοφιστῆς εἶναι καὶ παιδεύειν ἀνθρώπους. Conn. 195. B: ἐγὼ ... τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ. Pol. I. 339. B. Gorg. 476. D: εἰ ὁμολογεῖς ὃ ἄρτι ἐλεγον περὶ πάντων. Crat. 430. B. Prot. 336. A: Σωκράτης ... ὅδε ὁμολογεῖ μὴ μετεῖναι οἱ μακρολογίας. Gorg. 487. D: ὁ λόγος ... ὁμολογεῖ σοι. 470. B: ἄλλο τι ὁμολογοῦμεν ἐνίοτε μὲν ἄμεινον εἶναι ταῦτα ποιεῖν —; Pol. VI. 487. E: οὐς (φιλοσόφους) ἀχρεῖστους ὁμολογοῦμεν αὐταῖς (τ. πόλεσιν) εἶναι. Legg. IX. 859. C. Phaedr. 231. D: αὐτοὶ ὁμολογοῦσι νοσεῖν μᾶλλον ἢ σωφρονεῖν. 237. C: οὔτε γὰρ ἐάν τοις οὔτε ἀλλήλοις ὁμολογοῦσιν. Soph. 246. E: τοῦτο δὲ οὐ σῶμα ἐμνήσκον ὁμολογοῦσιν; Alc. I. 111. E: ἐπειδὴ οὐδὲν ὁμολογοῦσιν ἑαυτοῖς περὶ αὐτῶν. Apol. 17. B: ὁμολογοίην ἂν ἐγὼγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ. Legg. I. 629. E: φαίη ταῦτ' ἂν που καὶ ὁμολογοί; Phaed. 95. A: οὔτε γὰρ ἂν ... Ὀμήρῳ ... ὁμολογοῖμεν οὔτε αὐτοὶ ἡμῖν αὐτοῖς. Epin. 977. A: πάντες ἂν ὁμολογοῖμεν. Conn. 215. B: ἐάν ... μὴ ὁμολογῇς. Pol. III. 392. B. Legg. XII. 946. D: ἥτις δ' ἂν τῶν ἀρχῶν μὴ ὁμολογῇ κερκεῖσθαι δικαίως. Soph. 242. C: (μὴ πη) ῥαδίως ... ἀλλήλοις ὁμολογῶμεν. Crit. 52. D: ἄλλο τι ἢ ὁμολογῶμεν; Prot. 317. B: τὸ ὁμολογεῖν μᾶλλον ἢ ἐξαργον εἶναι. Gorg. 506. A: ἐάν δὲ τῷ ὑμῶν

μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμᾶντῳ cet. Crat. 436. D: ὁμολογεῖν ἀλλήλοις (*inter se concipere*). Pol. X. 610. C: ἵνα δὴ μὴ ἀναγκάζεται ἀθανάτους τὰς ψυχὰς ὁμολογεῖν. Conv. 195. B: Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν. 187. B: διαφερόμενον ... καὶ μὴ ὁμολογοῦν. Pol. II. 364. B: ὁμολογοῦντες αὐτοὺς ἀμείνους εἶναι τῶν ἐτέρων. III. 402. D: ὁμολογοῦντα ἐκείνοις καὶ ξυμφωνοῦντα. Conv. 198. C: ἥνικα ὑμῖν ὁμολογοῦν ἐν τῷ μέρει μεθ' ὑμῶν ἐγκωμιάσασθαι τὸν Ἔρωτα. Gorg. 497. D: ὡς σὺ ὁμολογεῖς. Pol. I. 340. C. Theaet. 143. C: οὐχ ὁμολογεῖ. Conv. 173. B: καὶ μοι ὁμολογεῖ καθάπερ ἐκεῖνος διεγείτο. Crat. 437. E: οὐκ ἀρτίως ὁμολογοῦμεν νομοθέτας εἶναι —; Pol. I. 350. C. Pol. V. 453. B: αὐτοὶ ... ὁμολογεῖτε δεῖν κατὰ φύσιν ἕκαστον εἶναι ἐν τῷ αὐτοῦ πράττειν. Charm. 163. A: ἐγὼ ... τοῦδ' ὁμολόγηκα ὡς cet. Euthyd. 299. D. Phaed. 72. A: ὅτι οὐδ' ἀδίκως ὁμολογήκαμεν. Conv. 207. C. Pol. X. 597. E: τὸν ... μιμητὴν ὁμολογήκαμεν (*de imitatore inter nos convenit*). Legg. X. 901. E. Pol. III. 392. B: φήσω σε ὁμολογηκεῖναι ἢ πάλαι ἐζητοῦμεν. Crit. 51. E. Charm. 172. D. Crit. 52. A: ὅτι ... ἐγὼ αὐτοῖς ὁμολογηκῶς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. Men. 97. A: ὁμολογηκόσιν. Clit. 409. E: τὴν ... φιλίαν ἀγαθὸν ὁμολογῇ ... εἶναι. Conv. 174. A: ὁμολόγησα δ' εἰς τῆμερον παρίσσεσθαι. 199. A. Pol. II. 367. C: ἐπειδὴ ... ὁμολόγησας τῶν μεγίστων ἀγαθῶν εἶναι δικαιοσύνην. I. 342. D: ἐπειδὴ ... ὁμολόγησεν. Prot. 346. B: ἢ ὁμολογησάτην πρὸς ἀλλήλῳ Πρωταγόρας καὶ Σωκράτης. Euthyd. 294. D. Phaed. 77. C: ὃν (λόγον) πρὸ τούτου ὁμολογήσαμεν. Crat. 439. A. (v. ὁμολογήκαμεν). Pol. V. 464. B: μέγιστόν γε πόλει αὐτὸ ὁμολογήσαμεν ἀγαθόν. VIII. 547. B: εἰς μέσον ὁμολόγησαν. Gorg. 486. D: εἴ μοι ὁμολογήσειεν ἐκείνη (ἡ λίθος) καλῶς τεθεραπεῦσθαι τὴν ψυχὴν. Alc. I. 109. C. Gorg. 486. E: ἢ ἂν μοι σὺ ὁμολογήσης περὶ ὧν ἡ ἐμὴ ψυχὴ δοξάζει. Conv. 196. C: ἢ δ' ἂν (v. ἂν τις) ἐκὼν ἐκόντι ὁμολογήσῃ. Legg. XI. 920. D. Crit. 49. E: ἢ ἂν τις ὁμολογήσῃ τῷ δίκαια ὄντα ποιητέον ἢ ἐξάπατητέον; Pol. VI. 485. A: ἔαν ἐκείνην (τ. φύσιν) ἱκανῶς ὁμολογήσωμεν. Phaed. 115. B: κἂν μὴ νῦν ὁμολογήσητε. Ib. οὐδ' ἐν πολλὰ ὁμολογήσητε ἐν τῷ παρόντι καὶ σφόδρα. Pol. VI. 502. A: ἵνα ... αἰσχυρθέντες ὁμολογήσωσι. Prot. 338. E: ὁμολογήσαι ἐρωτήσεις. Conv. 199. E: ὁμολογήσαι καὶ τούτο. Tim. 32. C: τὸ τοῦ κόσμου σῶμα ἐγεννήθη δι' ἀναλογία ὁμολογήσαν. Phaedr. 254. B: ὁμολογήσαντε ποιήσιν τὸ κελευόμενον. Legg. X. 896. C: ὁμολογήσαντες ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ὡς cet. Conv. 187. B: ἐκ διαφερομένων προτερον ... ἐπειτα ὕστερον ὁμολογησάντων. C. Gorg. 500. D: ὁμολογήσαντας ἀλλήλοις. Conv. 174. D: ὡς ἐγὼ ... οὐχ ὁμολογήσω ἄκλῆτος ἤκειν. De lucr. cup. 227. B. Gorg. 482. B: οὐ σοι ὁμολογήσει Καλλικλῆς. Pol. VI. 491. A:

τόδε ... πᾶς ἡμῖν ὁμολογήσει cet. Pol. III. 390. E: οὐδ' ὁμολογήσομεν cet. Hipp. mai. 294. C. Pol. V. 471. A: οὐδὲ ὁμολογήσουσιν ἐν ἑκάστη πόλει πάντας ἐχθρούς αὐτοῖς εἶναι. 475. E: σὲ δὲ οἶμαι ὁμολογήσειν μοι τὸ τοῖόνδε. Phaed. 72. A: ὁμολογεῖται ἄρα ἡμῖν καὶ ταύτῃ τοὺς ζῶντας ἐκ τῶν τεθνεώτων γαρονέειν cet. Conv. 202. B: ὁμολογεῖται γε παρὰ πάντων μίγας θεὸς εἶναι. Pol. V. 478. A: δῆλον ὅτι ἑτερον ἐπιστήμης δόξα ὁμολογεῖται ἡμῖν. VI. 499. D: χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Charm. 173. E: οὐχ ὁμολογοῦνται παρὰ σοῦ εὐδαίμονες εἶναι. Pol. IV. 434. A: ταύτῃ ... ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε καὶ πράξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογοίτο. Legg. II. 665. C. Pol. IV. 434. D: εἰ ἂν ἡμῖν ... ὁμολογήται. Gorg. 497. D: οἶμαι γὰρ σοι οὐδὲ ταυτὴ ὁμολογεῖσθαι. Crat. 412. C: εἰκοις ... ὁμολογεῖσθαι παρὰ πολλῶν. Pol. VIII. 569. B: τοῦτο δὴ ὁμολογουμένη (i. q. *quam posuimus*) ἂν ἤδη τυραννὶς εἴη. Legg. IX. 860. A: κατὰ τοσοῦτον γίγνεσθαι καλὸν ὁμολογούμενον. De lucri cup. 232. A: ἥκει ἡμῖν ὁμολογούμενον. Pol. V. 470. D: ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένην στάσει. Men. 96. B: οἱ ... ὁμολογούμενοι αὐτοὶ καλοὶ κάγαθοί. Gorg. 476. D: τοῦτων ... ὁμολογούμενων. Phil. 28. E: τοῖς ἔμπροσθεν ὁμολογούμενοις. 12. A: ταῦθ' οὕτως ὁμολογούμενά φατε, ἡ πῶς; Prot. 358. F: ἃ ... δέδοικεν, ὁμολογῆται ἡγεῖσθαι κακὰ εἶναι. Gorg. 477. D: αἰσχιστον ... ἀδικία ... νῦν δὴ ὁμολογῆται ἡμῖν. Phaed. 105. D: ὡς ἐκ τῶν πρόσθεν ὁμολογῆται. Conv. 213. E: ὁμολογῆται γὰρ ταῦθ' ἡμῖν. Pol. VI. 485. A: τοῦτο ... τῶν φιλοσόφων φύσεων περὶ ὁμολογήσθω ἡμῖν. Gorg. 461. D: εἴ τί σοι δοκεῖ μὴ καλῶς ὁμολογήσθαι. Phil. 50. A: τὸν ... φθόνον ὁμολογήσθαι λύπην τῆς ψυχῆς ἡμῖν πάλαι. Pol. V. 457. C: τὸν λόγον αὐτὸν αὐτῷ ὁμολογήσθαι. Polit. 300. E: ὁμολογημένον ἡμῖν κεῖται. Prot. 358. E: ἡ ἀδύνατον ἐκ τῶν ὁμολογημένων; Phaedr. 277. A: τοῦτων ὁμολογημένων. Gorg. 477. C. Conv. 200. B. Hipp. min. 368. E: ἐκ τῶν ὁμολογημένων ἐμοὶ τε καὶ σοί. Crit. 53. A: νῦν ... οὐκ ἐμμενεῖς τοῖς ὁμολογημένοις; Euthyd. 289. B. Prot. 332. B: ἀναλογισώμεθα τὰ ὁμολογημένα ἡμῖν. Euthyd. 280. B. Ep. VII. 349. A: παρὰ τὰ χθές ὁμολογημένα. Crit. 50. C: ἡ καὶ ταῦτα ὁμολογήτο ἡμῖν τε καὶ σοί —; Alc. II. 140. D. Ep. III. 316. E: ὁμοῦ δ' ὁμολογήσθω νῦν πλεῖσαι ... οἰκαδὲ ἐμέ. Phaed. 106. D: ὁ ... θεὸς ... παρὰ πάντων ἂν ὁμολογηθεῖη μηδέποτε ἀπόλλυσθαι. Crat. 431. E: εἰ ἄνπερ τὰ ἔμπροσθεν ἐκεῖνα ὁμολογηθῇ ἡμῖν. Legg. I. 644. A: ὁ νῦν δὴ λόγος ἡμῖν ὁμολογηθεὶς μενέτω. Soph. 246. D: τὸ ... ὁμολογηθὲν παρὰ βελτιόνων που κυριώτερον ἢ τὸ παρὰ χειρόνων. 241. A: τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα. E: μὴδ' ὁμολογηθέντων. Legg. XI. 921. C: ἐν χρόνοις τοῖς ὁμολογηθεῖσι. IX. 854. A: προοίμια κατὰ τὸν ἔμπροσθεν λόγον ὁμολογηθέντα. — Med.

convenit, consentio; etiam in eo ponitur quod *convenit, consentaneum est* cet. Gorg. 480. E: τοῖς μέντοι ἐμπροσθεν ἴσως σοι ὁμολογεῖται. Crat. 416. B: καὶ τοῦτο γὰρ τοῖς ἐμπροσθεν ὁμολογεῖται. Prot. 339. C: δοκεῖ ... σοι ... ταῦτα ἐκείνοις ὁμολογεῖσθαι; Crat. 387. D: εἴπερ τι τοῖς ἐμπροσθεν μέλλει ὁμολογούμενον εἶναι. Phaedr. 265. D: τὸ αὐτὸ αὐτῷ ὁμολογούμενον. Legg. V. 741. A: τὸ ταῦτόν καὶ ὁμολογούμενον τιμῶντες κατὰ φύσιν. 746. C: τὸ ὁμολογούμενον αὐτὸ αὐτῷ δεῖ ... ἀπεργάζεσθαι cet. Tim. 29. C: αὐτοὺς αὐτοῖς ὁμολογουμένους ... λόγους. Legg. X. 893. D: τάχῃ ὁμολογούμενα πορεύουσα. Crat. 439. B: ἀγαπητὸν δὲ καὶ τοῦτο ὁμολογήσασθαι ὅτι cet. Pol. IV. 436. C: εἰ ... ἀκριβέστερον ὁμολογησώμεθα. VIII. 544. A: ὁμολογησάμενοι τὸν ἀρίστον καὶ τὸν κάκιστον ἄνδρα. — Verb. Phil. 37. E: τὴν δόξαν ... οὐκ ὀρθὴν ὁμολογητέον. Tim. 51. E. 79. D. Legg. IX. 860. D.

ὁμομήτριος, α, ον, *eadem matre natus*. Prot. 314. E: ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὁμομήτριος. Legg. XI. 924. E: ἀδελφὸς ὁμοπάτωρ ἢ ... ὁμομήτριος. Euthyd. 297. E. Parm. 126. B: τῷ ἀδελφῷ ὑμῶν τῷ ὁμομητρίῳ.

ὁμομήτωρ, ὁ ἢ, *eadem matre natus*. Crat. 402. C. (Orph.).

ὁμονοητικός, ἡ, ὄν, *concors*. Pol. VIII. 554. E: ὁμονοητικῆς ... τῆς ψυχῆς ἀληθοῦς ἀρετῆς. Phaedr. 256. B: ὁμονοητικὸν τὸν ἐνθάδε βίον διάζουσιν.

ὁμονοητικῶς cum v. ἔχειν *consentire*. Phaedr. 263. A: περὶ μὲν ἐνια τῶν τοιούτων ὁμονοητικῶς ἔχομεν, περὶ δ' ἐνια στασιαστικῶς.

ὁμόνοια, ἡ, *consensus, concordia*. Alc. I. 127. A: οὐκ ἄρα ἐν γε τούτοις ἐστὶν ὁμόνοια γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας. Ib. εἴπερ φιλία ὁμόνοια ἦν. Clit. 410. A: καὶ ἡ λατρικὴ ὁμόνοιά τις ἐστὶ καὶ ἅπασαι αἱ τέχναι. Def. 411. D: ὁμόνοια ψυχῆς πρὸς αὐτήν. 413. E. Alc. I. 127. B: ὁμονοίας μὴ ἐγγιγνομένης. Polit. 311. B: ὁμονοία καὶ φιλία. Conn. 186. E: ἔρωτα ... καὶ ὁμόνοιαν. 187. C. Pol. I. 351. D: ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν. 432. A: ταύτην τὴν ὁμόνοιαν σωφροσύνην εἶναι. Alc. I. 126. C. E. 127. D. Clit. 409. E: τὴν δὲ ὄντως καὶ ἀληθῶς φιλίαν εἶναι σαφέστατα ὁμόνοιαν.

ὁμόνομος, ὁ ἢ, *eisdem legibus utens*. Legg. IV. 708. C: τὸ ... ἐν τι εἶναι γένος ὁμόφωνον καὶ ὁμόνομον.

ὁμονοῶ, *consentio, concors sum*. Alc. I. 126. C: διὰ τίνα ... τέχνην ἕκαστος αὐτὸς αὐτῷ ὁμονοεῖ περὶ σπιθαμῆς —; E. Phaedr. 237. E: τοῦτῳ ... ἐν ἡμῖν τότε μὲν ὁμονοεῖτον cet. Men. 86. C: ἐπειδὴ ὁμονοοῦμεν ὅτι ζητητέον cet. Alc. I. 126. C: διὰ τίνα ... τέχνην ὁμονοοῦσιν αἱ πόλεις περὶ ἀριθμούς; Polit. 260. B: τοῖς γε κοινῇ τι πράττουσιν ἀγαπητὸν ὁμονοεῖν. Alc. I. 126. E. 127. A. Legg. VI. 759. B: ὁμονοῶν. Pol. VIII. 545. D: ὁμονοοῦντες

(τοῦ ἔχοντος τὰς ἀρχάς). I. 352. A: στασιάζοντα καὶ οὐχ ὁμονοοῦντα αὐτὸν ἑαυτῷ. Ep. II. 311. B: τὰ μὲν ὁμονοοῦντας, τὰ δὲ διαφορομένους ἄδουοι.

ὁμοπαθής, ὁ ἡ, *aequaliter* vel *una affectus*. Pol. V. 464. D: πάντας εἰς τὸ δυνατόν ὁμοπαθεῖς λύπης τε καὶ ἡδονῆς εἶναι.

ὁμοπάτριος, ὁ ἡ, *uno patre natus*. Euthyd. 297. E: ὁμομήτριός γε, οὐ μέντοι ὁμοπάτριος. Legg. VI. 774. E: ἀδελφῶν ὁμοπατρίων.

ὁμοπάτωρ, ὁ ἡ, i. q. *antec*. Legg. XI. 924. E: ἀδελφος ὁμοπάτωρ.

ὁμοπολῶ, *una conuersio*. Crat. 405. D: ὁμοπολῶν αὐτὰ πάντα. Ib. οὕτω καὶ Ἀπόλλωνα ἐκαλέσαμεν, ὅς ἦν ὁμοπολῶν. 496. A: ὁμοπολοῦντος.

ὁμόπτερος, ὁ ἡ, *una pennatus*. Phaedr. 256. E: ὁμοπτέρους ... γενέσθαι.

ὁμόσε, *cominus*; c. verbo eundi est *cominus ire*, h. e. *aggredi*, *adoriri* vel *instare* (*entgegen treten*). Theaet. 165. E: ὁμόσε ... χωρήσεται καταφρονῶν ἡμῶν cet. Pol. X. 610. C: ἔαν δέ γε τις ... ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἵέναι cet. Euth. 3. C: ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν χρηὴ φροντίζειν, ἀλλ' ὁμόσε ἵέναι. Euthyd. 294. D: τῷ δὲ ἀνδρείοτατα ὁμόσε ᾗτην (v. I. p. 628, 20.) τοῖς ἐρωτήμασιν.

ὁμοτέρμων, ὁ ἡ, *conterminus*. Legg. VIII. 842. E: μήτε οἰκείου πολίτου γείτονος μήτε ὁμοτέρμονος.

ὁμότεχνος, ὁ ἡ, *eandem artem facilians*. Theag. 125. E: ὅστις τυγχάνει ὁμότεχνος ὢν Καλλικρήτη cet. Charm. 171. C: τὸν αὐτοῦ ὁμότεχνον. Prot. 328. A: οἱ τοῦ πατρὸς φίλοι ὄντες ὁμότεχνοι. Lach. 186. E: τίνες ἄλλοι ὁμότεχνοι αὐτοῖς.

ὁμότοιχος, ὁ ἡ, *communem parietem habens*. Legg. VIII. 844. C: ὁμότοιχον οἰκοῦντα.

ὁμότονος, ὁ ἡ, *aequaliter intentus*. Phil. 17. C: δύο δὲ θῶμεν, βαρὺ καὶ ὀξύ, καὶ τρίτον ὁμότονον.

ὁμοτράπεζος, ὁ ἡ, *mensae socius*. Legg. IX. 868. E: μὴδὲ ὁμοτράπεζος γιγνέσθω ποτέ. Euth. 4. B: συνέστιος ... καὶ ὁμοτράπεζος.

ὁμότροπος, ὁ ἡ, *qui eisdem est moribus*. Phaed. 83. D: ὁμότροπος ... γίγνεσθαι.

ὁμότροφος, ὁ ἡ, *qui eisdem rebus pascitur* vel *idem appetit*. Phaed. 83. D: ὁμότροφος γίγνεσθαι (de animo).

ὁμοῦ, *una*, *simul*. Polit. 303. D: τῷ συγγενές θ' ὁμοῦ τ' εἶναι μᾶλλον τῷ βασιλικῷ γένει καὶ δυσκαταμαθητότερον. Crat. 405. C. Phil. 51. A. Pol. V. 458. C: ὁμοῦ δὴ ἔσονται. D: ὁμοῦ ... ἀναμειγμένων. VIII. 547. A: ὁμοῦ ... μίγντος σιδήρου ἀργύρῳ cet. Tim. 66. B: ὁμοῦ κινουμένης τε καὶ ἀλρομένης. Legg. X. 895. A: εἰ σταίῃ πως τὰ πάντα

ὁμοῦ γεγόμενα. *prope. Theag. 129. D: ὁμοῦ τι τούτῳ ἑλῶν (γ. I. p. 675, 28.).

ὁμοφράδμων, ὃ ἧ, *concor.* Ep. I. 310. A. (e poet.). ὁμοφυῆς, ὃ ἧ, *eandem naturam habens, consimilis.* Pol. IV. 439. E: ἡ τούτων ποτέρῳ (*alterutri*) ἂν εἴη ὁμοφυῆς; Phaed. 86. A: τὴν τοῦ θείου τε καὶ ἀθανάτου ὁμοφυᾶ (γ. ὁμοφυῆ). Pol. V. 458. C: καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παραδῶσαις ... ὁμοφυεῖς.

ὁμόφυλος, ὃ ἧ, *gentilis; cognatus.* Legg. VIII. 843. A: τοῦ μὲν γὰρ ὁμόφυλος Ζεὺς μάρτυς. Menex. 244. A: φιλιαν βέβuiον καὶ ὁμόφυλον ... παρεχομένην. Tim. 81. A: πρὸς ἕκαστον εἶδος τὸ ὁμόφυλον. Menex. 242. D: ἡγούμενοι πρὸς μὲν τὸ ὁμόφυλον μέχρι νίκης δεῖν πολεμεῖν.

ὁμόφωνος, ὃ ἧ, *eadem lingua utens.* Legg. IV. 708. C: τὸ ... ἐν τι εἶναι γένος ὁμόφωνον καὶ ὁμόνομον.

ὁμόχροια, ἧ, *superficies, summa cutis.* Ax. 369. D: οὐδὲ ἀπτεται ταῦτα τῆς ὁμοχροίας.

ὀμφαλητομία, ἧ, *umbilici sectio.* Theaet. 149. D: ἐπὶ τῇ ὀμφαλητομίᾳ (sic Cl. c. al. Vulgo ὀμφαλοτομία).

ὀμφαλός, ὃ, *umbilicus; medium (sedes lapidea in templo Delphico).* Pol. IV. 427. C: ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος. Tim. 67. A: μεταξὺ κορυφῆς τοῦ τε ὀμφαλοῦ. 77. B. Legg. XI. 925. A: γυμνάς ... ὀμφαλοῦ μέχρι θαύμενος τὰς θηλείας. Conv. 190. E: κατὰ μέσῃν τὴν γαστέρα, ὃ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. 191. A: περὶ αὐτὴν τὴν γαστέρα καὶ τὸν ὀμφαλόν. Tim. 70. E.

ὀμώνυμος, ὃ ἧ, *cognominis; aequalis.* Pol. I. 330. B: ὃ ... πάμπως τε καὶ ὀμώνυμος ἐμοί. Polit. 257. A: τοῦ δ' ἡμῖν ἡ κλήσις ὀμώνυμος οὕσα ... παρέχεται τινα οἰκειότητα. Crat. 405. D: οἱ ὀμώνυμον ἐγίγνετο τῷ γαλεπῷ ὀνόματι. Theaet. 147. C: τῷ σὺ ὀμονυμῷ τούτῳ Σωκράτει. Prot. 311. B: παρὰ τὸν σαντοῦ ὀμώνυμον ἐλθών. Phaedr. 266. A: ὀμώνυμον ... ἐκείνῳ (ἔρωτα). Soph. 218. B: τὸν Σωκράτους ... ὀμώνυμον. Parm. 126. C. Phil. 57. B: ἄρ' οὐ τινα τέχνην ὡς ὀμώνυμον φθεγγάμενος ... πάλιν ... ἐπανερωτᾷ cet. Tim. 41. C: ἀθανάτοις ὀμώνυμον. 52. A. Legg. VI. 757. B: ὀμονύμοι (ισότητοι). Phaedr. 266. A: οἱσπερ ... σώματος ἐξ ἐνὸς διπλᾶ καὶ ὀμώνυμα πέφυκε. Parm. 133. D: τὰ ... παρ' ἡμῖν ταῦτα, ὀμώνυμα ὄντα ἐκείνοις. Soph. 234. B: μιμήματα καὶ ὀμώνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος.

ὅμως, *tamen.* Prot. 338. E: πάνν μὲν οὐκ ἤθελεν, ὅμως δὲ ἡναγκάσθη ὁμολογῆσαι ἐρωτήσεις. Phaedr. 240. B: οἷον κόλακι, δεινῷ θηρίῳ καὶ βλάβῃ μεγάλῃ, ὅμως ἐπέμειξεν ἡ φύσις ἡδονὴν τινα οὐκ ἄμουςον. Gorg. 464. C. Phaed. 68. E: ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει cet. Phaed. 68. E: καίτοι φαιμέν γέ που ἀδύνατον εἶναι, ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει cet. Theaet. 145. D. Pol. I. 334. C. Apol. 34. D.

Phil. 12. B: ἀλλὰ δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐξῆς ... ὁμῶς ... πειρωμειθα περαινεῖν. Conv. 193. E: νῦν δὲ ὁμῶς θαρρόν. Ellipt. Parm. 137. A: ὁμῶς δέ (int. *faciendum videtur* vel tale quid). — Cum part. μὴν (Polit. 297. D: ὁμῶς μὴν πειρωμειθα λαβεῖν αὐτό. Legg. VI. 766. A.), μέντοι (Crit. 54. D: ὁμῶς μέντοι ... λέγε. Men. 92. E.) al. Participio (i. q. *quomodo* vel *licet* cum modo finito) subiicitur. Prot. 353. C: γιγνώσκοντες ὅτι πονηρά ἐστιν, ὁμῶς αὐτὰ πράττειν. Phaed. 101 E. 104. E: ποῖα οὐκ ἐναντία τινὶ ὄντα ὁμῶς οὐ δέχεται αὐτὸ τὸ ἐναντίον. Phil. 15. B. Pol. VI. 487. D. 499. B. VII. 528. C. Etiam participio praemittitur. Phaed. 91. C: φοβέται μὴ ἡ ψυχὴ ὁμῶς καὶ θαιότερον καὶ κάλλιον ὢν τοῦ σώματος προαπολλύηται cet. Pol. VI. 495. D: ὁμῶς γὰρ δὴ πρὸς γε τὰς ἄλλας τέχνας καίπερ οὕτω πραττούσης φιλοσοφίας τὸ ἀξίωμα μεγαλοπρεπέστερον λείπεται. Lys. 213. A: ὁμῶς καὶ μισοῦντα ... πάντων μάλιστα ἐστὶ τοῖς γονεῦσι φίλτατα.

ὁμῶς, *perinde ut*. Hipp. min. 370. A. (Hom.).

ὄναρ, τό, *somnium*; etiam *visum* et *species* (vero oppos.; hinc etiam *id quod pro nihilo est*); *opinio*, *cogitatio*. Conv. 175. E: ἡ ... ἐμὴ φανύλη τις ἂν εἴη καὶ ἀμφισβητήσιμος, ὥσπερ ὄναρ οὐσα. Men. 85. C: νῦν ... αὐτὰ ὥσπερ ὄναρ ἄρα ἀνακεκίνηται αἱ δόξαι αὐταί. Polit. 278. E: ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὀνειράτος ἡμῖν γίγνηται. (Id. Ep. III. 319. B.). Soph. 266. C: οἷον ὄναρ ἀνθρώπινον ἐρηγοροῖσιν ἀπειρασμένην. Theaet. 201. D: ἀκουε δὴ ὄναρ ἀντὶ ὀνειράτος. Legg. XII. 969. B: οὐ σμικρῶ πρόσθεν ὀνειράτος ὡς τῷ λόγῳ ἐφηγήμεθα. Pol. VIII. 563. D: τὸ ἐμὸν γ' ... ἐμοὶ λέγεις ὄναρ. Apol. 40. D: ὥστε μὲδ' ὄναρ ἰδεῖν. Charm. 173. A: ἀκουε δὴ ... τὸ ἐμὸν ὄναρ. — Absolute ponitur ὄναρ, ut sit *per somnium*, etiam *species* et *cogitatione*, oppos. ὕπαρ, *vere*; et coniunct. cum v. ὕπαρ est i. q. *omni modo* vel *prorsus*, in orat. neg. *nullo omnino modo*. Phaedr. 277. E: τὸ ... ἀγνοεῖν ὕπαρ τε καὶ ὄναρ δικαίων τε καὶ ἀδίκων πέρι cet. Theaet. 173. D: οὐδὲ ὄναρ (ut vern. *nicht einmal im Traume*) πράττειν προσίσταται αὐτοῖς. 208. B: ὄναρ δὴ ... ἐπλουτήσαμεν cet. (Id. Lys. 218. C.) 158. B: περὶ τοῦ ὄναρ τε καὶ ὕπαρ. Polit. 277. D: κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδώς ἅπαντα πάντ' αὐ πάλιν ὥσπερ ὕπαρ ἀγνοεῖν. Phil. 20. B: ὄναρ ἢ καὶ ἐρηγορώς. 36. E: οὔτε δὴ ὄναρ οὐδ' ὕπαρ (i. q. *nullo prorsus modo*) ... οὐδεὶς ἔσθ' ὅστις ποτὲ δοκεῖ μὲν χαίρειν, χαίρει δὲ οὐδαμῶς cet. 65. E: οὐδεὶς πώποτε οὐδ' ὕπαρ οὔτε ὄναρ αἰσχρὸν οὔτε εἶδεν οὔτε ἐπενόησεν οὐδαμῶς. Pol. V. 476. C: ὄναρ ἢ ὕπαρ δοκεῖ σοι ζῆν; D. VII. 520. C: καὶ οὕτως ὕπαρ ἡμῖν ... ἡ πόλις οἰκίσεται, ἀλλ' οὐκ ὄναρ. IX. 574. D: αἱ πρότερον μὲν ὄναρ ἐλύοντο ἐν ὕπνῳ. E: οἷος ὀλιγάκις ἐγίγνετο ὄναρ, ὕπαρ τοιοῦτος αἰὲ γινόμενος cet. 576. B: ἐστὶ δὲ πον, οἷον ὄναρ (*cogita-*

tionē) διήλθομεν, ὃς ἂν ὕπαρ τοιοῦτος ᾗ. Tim. 71. E: τὰ ... ῥηθέντα ... ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς ... φύσεως. — Plur. *ὀνειράτα*. Legg. III. 695. C: ὡν καὶ νῦν ἔτι σμικρὰ *ὀνειράτα* (i. q. *umbrae*) λέλειπται. Ep. VIII. 357. C: *ὁλον ὀνειράτα* θεία ἐπιστάντα ἐργηγοροῖν. Pol. III. 414. D: ὡς ... ὥσπερ *ὀνειράτα* ἐδόκουν ταῦτα πάντα πάσχειν cet. Legg. V. 746. A: *πάντη* (πάντα?) *σχεδὸν ὁλον ὀνειράτα λέγων ἢ πλάττων*.

ὀνειδίζω, *exprobro*, *obiciō*, *reprehendo*; *obiurgo* (c. accus. pers.). Gorg. 526. E: *ὀνειδίζω* σοι ὅτι cet. 508. C: ἃ σὺ ἐμοὶ *ὀνειδίζεις*. 515. A. De *lucri cup.* ad fin. εἴ τις τῷ *ὀνειδίζει* φιλοκερδεῖ εἶναι. Pol. I. 344. C: *ὀνειδίζουσιν* οἱ *ὀνειδίζοντες* τὴν ἀδικίαν. Apol. 41. E: *ὀνειδίζετε* αὐτοῖς. Phaedr. 258. C: *ὀνειδίζειν*. Pol. VI. 495. C. Legg. XII. 944. A. Apol. 38. C. 30. E: *ὀνειδίζων* ἕνα ἕκαστον. Theaet. 168. C: *ὀνειδίζοντος* ἡμῖν. Pol. VI. 505. C: *ὀνειδίζοντες* γε ὅτι οὐκ ἴσμεν τὸ ἀγαθόν. Legg. I. 643. D: *ὀνειδίζοντες* ἐπαινοῦντές θ' ἐκάστων τὰς τροφάς. Conv. 183. B: τῶν μὲν *ὀνειδίζοντων* κολακείας καὶ ἀνελευθερίας. Hipp. mai. 286. D: ἐμαντῷ τε ὠργιζομένην καὶ ὠνειδίζον. Phaedr. 257. C: καὶ γὰρ τις αὐτὸν ... τοῦτ' αὐτὸ λοιδορῶν ὠνειδίζε, Clit. 408. E. Theaet. 150. C: ὅπερ ἤδη πολλοὶ μοι ὠνειδίσαν. 169. D: (μὴ) ... τις πάλιν ἡμῖν αὐτὸ ὀνειδίσῃ. Euthyd. 272. C. Legg. IX. 879. E: *ὀνειδίσαντες* τῷ ἀπαγαγόντι. Apol. 29. E: *ὀνειδιῶ*. Hipp. mai. 293. C: ταῦτά μοι καὶ τοιαῦτα *ὀνειδισαὶ* δικαίως, ἐὰν αὐτῷ οὕτως ἀποκρίνωμαι. Tim. 86. D: οὐκ ὀρθῶς *ὀνειδίζεται*. Hipp. mai. 304. E: *ὀνειδίζεσθαι*. Legg. III. 689. C: ὡς ἀμαθείσιν *ὀνειδιστέον*.

ὀνειδος, τὸ, *opprobrium*, *probrum*; *dedecus* (ut *dedecori esse*, *fieri* al.). Phaedr. 231. E: μὴ *πυθομένων* τῶν ἀνθρώπων *ὀνειδὸς* σοι γένηται. 277. D: ὅπῃ *γινόμενον* ἐν δίκῃ λέγοιτ' ἂν *ὀνειδος* ἢ μή. Pol. I. 347. B: ὅτι τὸ φιλότιμόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι *ὀνειδος* λέγεται τε καὶ ἔστιν. Tim. 86. D. Legg. XI. 926. D: τῷ ... *ἠττηθέντι* παρὰ τοῦ νομοθέτου ψόγος καὶ *ὀνειδος* κείσθω. XII. 952. D: *ὀνειδος* ἀποκείσθω τοῖς ἀρχουσιν εἰς τὴν τῶν ἀριστείων διαδικασίαν. VI. 773. E: δεῖ *ὀνειδους* ἀποτρέπειν τὸν περὶ τὰ χρήματα ἐν τοῖς γάμοις ἐσπουδακότα. Ep. VII. 334. B: ὥστε οὐκ ἀξίῳ *ὀνειδους* γεγόνατον τῇ πόλει τῷ Δίωνα ἀποκτείναντε. 339. E. Gorg. 512. C: ὡς ἐν *ὀνειδί* ἀποκαλέσαις ἂν *μηχανοποιόν*. Theaet. 176. D: ἀγάλλονται ... τῷ *ὀνειδί*. Conv. 189. E: ἐν *ὀνειδί* ὄνομα κείμενον. Pol. IV. 431. A: τοῦτο ... ὡς ἐν *ὀνειδί* ψέγειν cet. Legg. V. 742. B: ἀρᾷ καὶ *ὀνειδί* ... ἐνοχος ἔστω. VII. 808. E: *ὀνειδί* ... ἐνεχέσθω ... τῷ μεγίστῳ. XII. 944. E: *ὀνειδί* *ἐυνεχόμενος*. Phaedr. 244. B: οὐκ αἰσχρὸν ἡγούντο οὐδὲ *ὀνειδος* *μανίαν*. 277. A: ὅπως τὸ Λυσίου τε *ὀνειδος* *ξετάσαιμεν* τῆς τῶν λόγων γραφῆς πέρι. Conv. 182. A: οἱ ... τὸ *ὀνειδος* *πε-*

ποιηκότες ὥστε cet. Pol. IX. 590. C: βαναυσία ... διὰ τί ... ὄνειδος φέροι; Legg. XII. 943. E: ὡς αἰσχροῦς αὐτὰς εἰς ὄνειδος τιθεῖς. Riv. 137. B: ὄνειδος εἶναι τουτο. Charm. 163. B. C: καὶ ποίημα ... γίγνεσθαι ὄνειδος ἐνίοτε. Euthyd. 272. C: μὴ ... ὄνειδος τοῖν ξένοιον περιάρψω. Legg. VIII. 847. A: κολαζόντων ὄνειδεσί τε καὶ ἀτιμίαις. XI. 918. D: ἐν αἰσχροῖς γέγονεν ὄνειδεσιν. XII. 944. B: ἐν τοῖς ὄνειδεσιν. Conv. 183. A: τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἂν ὄνειδῃ. Pol. I. 344. B: ὄνειδῃ ἔχει τὰ μέγιστα. VI. 495. C: ὄνειδῃ περιήψαν. Legg. VI. 762. A: ὄνειδῃ φερέσθωσαν ἐν πάσῃ τῇ πόλει. C: ὄνειδῃ ... ἐγέτω τὴν πολιτείαν ὡς προδιδούς τοῦ ἑαυτοῦ μέρους. IX. 856. C: πατρός ὄνειδῃ καὶ τιμωρίας. Epin. 974. E: ὄνειδῃ ... ἴσχει μᾶλλον ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐπιστήμης. Menex. 246. D: πρὶν ὑμᾶς ... εἰς ὄνειδῃ καταστήσαι.

ὄνειρατα, vid. ὄναρ.

ὄνειροπολία, ἡ, somnium. Epin. 985. C: ἡ καθ' ὕπνον ἐν ὄνειροπολίᾳ προστυχόντες.

ὄνειροπολῶ, somnio. Tim. 52. B: πρὸς ὃ ... καὶ ὄνειροπολοῦμεν βλέποντες. Legg. X. 904. D: ὄνειροπολοῦσι ζῶντες διαλυθέντες τε τῶν σωμάτων. Pol. VII. 534. C: τὸν νῦν βίον ὄνειροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα.

ὄνειρος, ὁ, somnium. Legg. X. 910: ἐν ὄνειροις.

ὄνειρώξεις, ἡ, somnium. Tim. 52. B: ὑπὸ ταύτης τῆς ὄνειρώξεως.

ὄνειρώττω, somnio; etiam auguro (pr. in eo cui tanquam somnianti aliquid obversatur; etiam qui quod ipsi videtur pro vero habet, qui res confundit). Pol. VII. 533. C: ὀρώμεν ὡς ὄνειρώττουσι ... περὶ τὸ ὄν. V. 476. C: τὸ ὄνειρώττειν ... οὐ τότε ἐστὶν cet. Legg. II. 636. B: ὄνειρώττων. Theaet. 158. B: οἱ μαινόμενοι ἢ οἱ ὄνειρώττοντες. Legg. VII. 800. A: οἶόν πού τις ... ὀνειρώξε μαντευόμενος αὐτό.

ὄνησίμως, utiliter. Legg. V. 747. C: τῶν μελλόντων αὐτὰ ἱκανῶς τε καὶ ὄνησίμως κτήσεσθαι.

ὄνησίπολις, ὁ ἡ, urbes adhaerens. Prot. 346. C: ὄνησίπολιν (τ. ὀνήσει πόλιν, quod G. Hermann. correxit) δίκαν (Sim.).

ὄνησις, ἡ, utilitas, fructus; etiam id quod adhaeret. Legg. VI. 761. C: ἐπ' ὀνήσει καμνόντων ... νόσοις. Soph. 230. C: μὴ πρότερον αὐτὴν ἔξειν τῶν προσφερομένων μαθημάτων ὄνησιν πρὶν ἂν cet. Crat. 411. D: εἴη δ' ἂν καὶ ὄνησιν ὑπολαβεῖν φορᾶς. 419. B: ἡ πρὸς τὴν ὄνησιν εἰκετεῖνουσα πράξις τουτο ἔχειν τὸ ὄνομα (ἡδονήν).

ὀνίνημι, prosum, iuvo (c. accus.); med. iuvor, utilitatem capio. Hipp. mai. 301. C: οὐ ἡμᾶς ὀνίνης ἀεὶ νοουθετῶν. Conv. 193. D: ὅς ... ἡμᾶς πλείστα ὀνίνησιν εἰς τὸ οἰκεῖον ἄγων. Pol. II. 367. D: ὁ αὐτὴ δι' αὐτὴν τὸν ἔχοντα ὀνίησι. Legg. I. 641. B: τί μέγα τὴν πόλιν ὀνίνησιν. Crit. 47. E:

Phil. 58. C: σμικρὰ ὀνινᾶσα (v. ὀνίνασα). Apol. 27. C: ὡς ἄνθρωπος ὅτι μόγις ἀπεκρίνω cet. Euthyd. 288. E: ἄρ' οὐν ἡμᾶς ἂν τι ὀνήσειεν —; Gorg. 512. A. Theaet. 169. C: σαυτὸν τε ἅμα καὶ ἐμὲ ὀνήσαι. Pol. VI. 496. D: πρὶν τι τῇν πόλιν ἢ φίλους ὀνήσαι. X. 600. D: εἴπερ οἷός τ' ἦν πρὸς ἄρετῇν ὀνήναι (v. ὀνίναί, al. ὀνήσαι) ἀνθρώπους. Hipp. min. 373. A: πάνυ ὀνήσεις. Men. ad fin. Gorg. 504. E: ὁ μὴ ὀνήσει αὐτὸ ἐσθ' ὅτε πλέον ἢ τούναντίον cet. Pol. IV. 426. B: οὐδὲν ὀνήσει. Legg. IX. 854. E: τοὺς... ἄλλους παράδειγμα ὀνήσει γενόμενος ἀκλεῆς. Charm. 172. D. Lach. 182. A. Pol. VII. 541. A: πόλιν τε καὶ πολιτείαν ... τὸ ἐθνὸς ... πλεῖστα ὀνήσειν. Legg. VII. 789. D: ὅτι τὰ σώματα πάντα ὑπὸ τῶν σεισμῶν ... κινούμενα ἄκοπα ὀνίναται. Gorg. 525. C: ἄλλοι ... ὀνίναται οἱ τοὺτους ὀρωντες cet. Phaedr. 264. E: πρὸς ἃ τις βλέπων ὀνίναίτ' ἂν. Euthyd. 281. B: ἄρά γε ὀνίναίτ' (Cl. c. al. ἂν ὄναιτο) ἀνθρώπος πολλὰ κεκτημένος —; Gorg. 525. B: βελτίονι γίγνεσθαι καὶ ὀνίνασθαι. Pol. II. 380. B: οἱ δὲ ὀνίνατο κολαζόμενοι. Men. 84. C: ὦνῃτο ἄρα ναρκῆσας. Theaet. 151. B: οἷς ἂν ξυγγερόμενοι ὄναιντ' ἂν. Pol. VII. 528: εἴ τις τι ὄναιτο ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Charm. 175. E: μηδὲν ὀνήσει ἀπὸ ταύτης τῆς σωφροσύνης. Ep. V. 322. A. Lys. 210. B: ὀνησόμεθα γὰρ ἀπ' αὐτῶν. C: οὐδὲν ... ἀπ' αὐτῶν ὀνησόμεθα. Apol. 30. C: ὀνήσεσθε ἀκούοντες. Alc. I. 120. D: μεγάλα ὀνήσεσθαι (opp. βλαβήσεσθαι). Charm. 164. B: ὅταν ... μέλλῃ ὀνήσεσθαι ἀπὸ τοῦ ἔργου οὐ ἂν πράττη.

ὄνομα, τό, *nomēn* (sensu gramm. verbo oppos.); *verbum*, *vocabulum*, *dictio*; *existimatio* (tam bona quam mala), *fama*; *gloria*. Prot. 312. C: ὥσπερ τοῦνομα λέγει. 326. D: ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ ... εὐθῦναι. 335. A: οὐδ' ἂν ἐγένετο Πρωταγόρου ὄνομα ἐν τοῖς Ἑλλήσιν. Gorg. 504. C: ἐμοίγε δοκεῖ ταῖς ... τοῦ σώματος τάξεσιν ὄνομα εἶναι ὑγίεινον. Crat. 383. B: αὐτῷ πότερον Κρατύλος τῇ ἀληθείᾳ ὄνομα, ἢ οὐ. 388. A: ὄργανον ἄρα τί ἐστὶ καὶ τὸ ὄνομα. 419. E: τῇ... ἐπὶ τὸν θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. 421. A: ὅτι τοῦτ' ἐστὶν ὃν οὐ ευχάνει ζήτημα, τὸ ὄνομα. 423. B: ὄνομα ἄρα ἐστὶν ... μίμημα φωνῆς ἐκείνου ὃ μιμεῖται καὶ ὀνομάζει ὁ μιμούμενος τῇ φωνῇ ὃ ἂν μιμῇται. 426. C: ξενικὸν ... τοῦνομα. Men. 74. E: τί... τοῦτο οὐ τοῦτο ὀνομά ἐστὶ τὸ σχῆμα; Soph. 262. E: δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος. Pol. V. 458. C: εἴπερ ἔσονται οἱ ἄρχοντες ἄξιοι τούτου τοῦ ὀνόματος. VII. 533. D: δέονται... ὀνόματος ἄλλου. Soph. 301. B: οὐ διορίζομεν ὀνόματι τὸν μετ' ἐπιστήμης ἢ δόξης κατὰ νόμους μοναρχοῦντα. Conn. 179. C: ὀνόματι μόνον προσήκοντα. Legg. III. 695. E: πλήν γε ὀνόματι. Apol. 21. C: ὀνόματι... οὐδὲν δέομαι λέγειν. Euthyd. 285. A: καὶ μὴ ὀνόματι διαφέρεσθαι. Prot. 311. D: τί ὄνομα ἄλλο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου

ἀκούομεν —; 315. E: ὄνομα αὐτῷ εἶναι Ἀγάθωνα. Soph. 229. C: τούτῳ ... μόνῳ τῆς ἀγνοίας ἀμαθίαν τοῦνομα προσεθήσαν. 237. C: ποί χρῆ τοῦνομι ἐπιφέρειν τὸ μὴ ὄν. 262. A. Polit. 279. E: τουτοιοῖ ... τοῖς ... ἀμυντηρίοις ... τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν. 280. E: ὄνομα ... ὕφαν-
τικὴν λεχθεῖσαν. Cf. 301. B. Soph. 261. C. Crat. 383. E: ὅπερ καλοῦμεν ὄνομα ἕκαστον (*quo quomque nuncupatus no-
mine*). 385. D: ἐμοὶ μὲν ἕτερον εἶναι (*licere*) καλεῖν ἕκαστῳ ὄνομα. Pol. V. 454. A: κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ
λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν. Tim. 68. B: τὸ ... τούτων αὐ
μεταξὺ πυρὸς γένος ... τοῦνομα ἐρυθρὸν λέγομεν. Iegg. II. 654. A: χορούς τε ὀνομακεῖναι παρὰ τῆς χαρᾶς ἐμφυτον
ὄνομα. V. 736. A: τούτοις ... ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος.
VIII. 842. E: νόμοι ... λεγόμενοι τοῦνομα γεωργικοί. XII. 956. C: διαιτηταὶ δικαστῶν τοῦνομα μᾶλλον πρέπον ἔχον-
τες. Apol. 20. D: ὃ ἐμοὶ πεποίηκε τὸ τε ὄνομα καὶ τὴν
διαβολήν. Ib. ἐγὼ γὰρ ... δι' οὐδὲν ἀλλ' ἢ διὰ σοφίαν τινα
τοῦτο τὸ ὄνομα ἔσχηκα. 23. A: (ῶστε) ὄνομα ... τοῦτο λέ-
γεσθαι σοφὸς εἶναι. 34. E: τοῦτο τοῦνομα ἔχοντα. 38. C:
ὄνομα ἔξετε καὶ αἰτίαν cet. Hipp. mai. 282. A: ἀφ' ὧν
τοῦνομ' ἔσχε. Euthyd. 297. E: παραπλήσιον ... τοῦνομα
(int. ἀνὴρ) Ἰφικλῆς. Ep. II. 312. C: ὅτι παρὰ πᾶσιν ὄνομα
οὐ καλὸν ἔχει. Soph. 261. E: τὸ μὲν ὀνόματι, τὸ δὲ ῥή-
ματι κληθέν. Crat. 425. A. Pol. V. 470. B: ὥσπερ καὶ
ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα. Hipp. mai. 281. C: ὧν
ὀνοματά μεγάλα λέγεται ἐπὶ σοφία. Theaet. 168. B: ἐκ συν-
ηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων. 206. D. Soph. 263. D.
Parm. 147. D: ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖς;
Crat. 426. A: τῶν πρώτων ὀνομάτων τὴν ὀρθότητα. Conyn. 198. B: τοῦ κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων (*nos: der-
Worte u. Gedanken*). Pol. I. 344. B: ἀντὶ τούτων τῶν αἰ-
σχρῶν ὀνομάτων. VI. 495. C: καλῶν ... ὀνομάτων καὶ
προσηχημάτων μεστήν. Charm. 163. D: Προδίκον μυρία
τινὰ ἀκήκοα περὶ ὀνομάτων διαιροῦντος. Phaedr. 234. C:
οὐχ ὑπερφυῶς τὰ τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἐλρήσθαι (φαι-
νεται); 257. A: τοῖς ὀνόμασιν ... ποιητικοῖς τισί. Phaed. 71. B: κἄν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐνιαχοῦ. Conyn. 199. B: ὀνόμασι ... καὶ θέσει ῥημάτων τοιαύτη cet. Pol. X. 601. A. Apol. 17. C: εἰκὴ λεγόμενα τοῖς ἐπιτυχοῦσιν ὀνόμασι. Hipp. mai. 286. A: ἄλλως εὖ διακείμενος (λόγος) καὶ τοῖς ὀνόμασι. Prot. 322. A: φωνὴν καὶ ὀνόματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ. Gorg. 489. B: οὐκ αἰσχύνει ... ὀνό-
ματα θηρεύων —; E: ὅτι σὺ αὐτὸς ὀνόματα λέγεις, δη-
λοῖς δὲ οὐδέν. Conyn. 221. E: τοιαῦτα καὶ ὀνόματα ἐξωθεν
περιαμπέχονται Σατύρου ἂν τινα ὕβριστοῦ δοράν. Pol. III. 387. B: τὰ ... ὀνόματα ... τὰ δεινὰ τε καὶ φοβερά. 405. D: φύσας τε καὶ καταρβύους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι. VIII. 544. C: αἶπερ καὶ ὀνόματα ἔχουσιν. — Omititur.

Theaet. 157. B: ὃ δὴ ἀθροίσματι ἀνθρωπὸν τε (i. q. ὄνομα ἀνθρωπὸν) τίθενται καὶ λίθον cet. Crat. 392. D: τὸν Ἀστυνάκτα ἄρα ὀρθότερον ᾤετο κείσθαι τῷ παιδί ἢ τὸν Σκαμάνδριον. 402. B: ὁ τιθέμενος τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν προγόνοις Ῥεῖαν τε καὶ Κρόνον. — Praec. pronomina ita ponuntur ut intelligi possit ὄνομα, quippe quod in verbo appellandi lateat. Phaedr. 238. B: ταῦτόν τοῦτο (eodem nomine) κεκλημένον παρέξεται. Ib. ὁ προσήκει καλεῖσθαι. 252. B: θεοὶ ... ὁ καλοῦσιν ἀκούσας. 266. C: εἰπέ τί χρὴ καλεῖν. Gorg. 448. B: τί ἂν αὐτόν ὀνομάζομεν δικαίως; Conv. 242. C: ὁ τι καὶ ὅπη χαίρεις ὀνομάζων, τοῦτο ὀνόμαζε. 218. A. Pol. V. 483. A: τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει; Tim. 28. B: ἢ καὶ ἄλλο ὅ τι ποτε ὀνομαζόμενος μάλιστα ἂν δέχοιτο, τοῦθ' ἡμῖν ὀνομάσθω. Menex. 238. C: καλεῖ δὲ ὁ μὲν αὐτὴν δημοκρατίαν, ὁ δὲ ἄλλο ὁ ἂν χαίρη.

ὀνομάζω, *nominō, nuncupo*; etiam *indico vel significo*; cum v. ὄνομα et absol. *nomen usurpō*. Soph. 262. D: οὐκ ὀνομάζει μόνον. Crat. 417. B: τὸ γὰρ ἀγαθὸν κατ' ἄλλον τρόπον ὀνομάζει. Phaedr. 250. C: ὁ νῦν σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν. Phil. 40. A: ἄς ἐλπίδας ὀνομάζομεν. Crat. 402. D: τὸ ἕτερον ὄνομα ὁ ὀνομάζουσιν αὐτόν. Conv. 212. C: τοῦτο ὀνόμαζε. Pol. VI. 493. C: (εἰ) ὀνομάζοι ... πάντα ταῦτα (si omnibus his nominibus uteretur) ἐπὶ ταῖς τοῦ μεγάλου ζῶον δοξαῖς. Alc. I. 135. C: ἵνα μὴ ὀνομάζωμεν αὐτὸ ἐπὶ καλῷ ἀνδρὶ. Crat. 387. C: οὐκοῦν τοῦ λέγειν μῦθον τὸ ὀνομάζειν; Hipp. mai. 288. D: ὅς οὕτω φαῦλα ὀνόματα ὀνομάζειν τολμᾷ ἐν σεμνῷ πράγματι. Phaedr. 278. C: νόμους ὀνομάζων. Crat. 427. A: ὥσπερ γε διὰ τοῦ ψι καὶ τοῦ ψι ... ὅτι πνευματώδη τὰ γράμματα, πάντα τὰ τοιαῦτα μεμίμνται αὐτοῖς (his litteris) ὀνομάζων. Conv. 212. C: ὁ τι καὶ ὅπη χαίρεις ὀνομάζων. Alc. I. 108. A: ἐπειδὴ βέλτιον ... ὀνομαζες ἐπ' ἀμφοτέροις. Pol. III. 400. B: ἱάμβον καὶ τιν' ἄλλον τροχαλὸν ὀνόμαζε. IV. 428. D: οὕς νῦν δὴ τελίους φύλακας ὀνομάζομεν. Soph. 219. B: ὁ δὴ σκεῦος ὀνομάκαμεν. Tim. 37. D. Legg. II. 671. D. 654. A: χορούς ... ὀνομακέναι cet. Pol. I. 332. C: τοῦτο δὲ ὀνόμασεν ὀφειλόμενον. Ion. 533. D. Legg. II. 673. A: τα ... τῆς φωνῆς ... ὀνομάσαμεν μουσικὴν. Prot. 330. C: τὸ πρᾶγμα ὁ ὀνομάσατε ἄρτι. Legg. II. 667. E: ἦν ... κάλλιστά τις ὀνομάσαι ἂν ἤθονῃ. Epin. 976. B: ἦν φύσιν ἂν οἱ πολλοὶ μᾶλλον ἢ σοφίαν ὀνομάσειαν. Theaet. 201. E: αὐτὸ ... καθ' αὐτὸ ἕκαστον ὀνομάσαι μόνον εἴη. Crat. 401. B: τί ... ἂν τις φαίη διανοοούμενον τὸν ὀνομάσαντα Ἑστίαν ὀνομάσαι; Conv. 218. A: ἢ ὁ τι δεῖ αὐτὸ ὀνομάσαι. Pol. II. 359. A. Legg. VII. 792. D: ἴλεων ὀνομάσας. Pol. V. 471. A: οὐδὲ ὀνομάσουσι πόλεμον. Crat. 423. D: οὐ μοι δοκοῦμεν ὀνομάσειν. Parm. 133. D: ὅσα αὐ ὀνομάζεται οὕτως. Pol. V.

470. B: ὥσπερ καὶ ὀνομάζεται δύο ταῦτα ὀνόματα. Legg. XII. 944. B: ῥίψασπις ... οὐκ ἐν πάσιν ὀνομάζοιτ' ἂν διακαίως. Theaet. 202. B: ὀνομάζεσθαι μόνον. Phaed. 68. B: ἡ ὀνομαζομένη ἀνδρεία. Theaet. 177. E: τὸ πρᾶγμα ὃ ὀνομαζόμενον θεωρεῖται. Crat. 400. B: γελοῖον μέντοι φαίνεται ὡς ἀληθῶς ὀνομαζόμενον (*si revera ita usurpatur*) ὡς ἐτίθη. Phaedr. 238. A: τὴν αὐτῆς ἐπωνυμίαν ὀνομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται. 266. A: ὀνομαζόμενον σκαιὸν τινα ἔρωτα. Pol. IX. 572. E: ὀνομαζομένην ... ὑπὸ τῶν ἀνόγων ἐλευθερίαν ἄπασαν. Phaed. 103. B: ὧν ἐνότων ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν τὰ ὀνομαζόμενα. Pol. III. 387. C: ἀλλὰ ὅσα τούτου τοῦ τύπου ὀνομαζόμενα φρίττειν ... ποιεῖ cet. Tim. 65. E: πικρὰ πάνθ' οὕτως ὠνόμασται. 28. B: τοῦθ' ἡμῖν ὠνομάσθη. Soph. 262. B: ὅσα τε ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὐτῶν πραττόντων ὠνομάσθη. Tim. 63. A: ὅθεν ... ὠνομάσθη ταῦτα cet. Critia 111. C: τὰ Φελλέως νῦν ὀνομασθέντα πεδία. — Cum v. εἶναι, vid. I. p. 625, 11 a fin. — Verb. Crat. 387. D: οὐκοῦν καὶ ὀνομαστέον ἢ πέφυκε τὰ πρᾶγματα ὀνομάζειν τε καὶ ὀνομάζεσθαι cet.

ὀνομασία, ἡ, *appellatio*. Polit. 275. D: ἡμᾶς ἐλαθε κατὰ τὴν ὀνομασίαν ἐκφυγών.

ὀνομαστικός, ἡ, ὄν, *nominum dandorum peritus*; fem. *ars nominum rebus imponendorum*. Crat. 424. A: οὗτος ἂν εἶναι ὁ ὀνομαστικός (ἔμοιγε δοκεῖ). 423. D: ἡ τέχνη ὀνομαστική. 425. A: τῇ ὀνομαστικῇ ἢ ῥητορικῇ cet.

ὀνομαστός, ἡ, ὄν, *nominatus*; *nobilis*, *clarus*. Pol. I. 330. A: οὗτ' ἂν αὐτὸς Σαρίφιός ὧν ὀνομαστός ἐγένετο οὗτ' ἐκείνος Ἀθηναῖος. Alc. I. 124. B: τοῦ ὀνομαστός γενέσθαι ἀπολειφθήσαι ἐν Ἑλλήσι τε καὶ βαρβάροις. Crat. 421. A: μᾶλλον δ' ἂν αὐτὸ γνοίης ἐν ᾧ λέγομεν τὸ ὀνομαστόν cet. Conv. 208. C: ἔρωτι τοῦ ὀνομαστοῦ γενέσθαι. Lach. 183. C. Theaet. 155. D: ἀνδρῶν ὀνομαστῶν. Pol. III. 387. E. Ep. VII. 337. B: προγόνοὺς αὐτῶν ... ὀνομαστούς. Tim. 21. D: περὶ μεγίστης ... καὶ ὀνομαστοτάτης πασῶν ... πράξεως οὐσης. Critia 112. E: ὀνομαστότατοι πάντων τῶν τότε.

ὀνοματοθέτης, ὁ, *qui nomen imponit*. Charm. 175. B: ἐφ' ὅτῳ ποτὲ τῶν ὄντων ὁ ὀνοματοθέτης (v. νομοθέτης) τοῦτο τοῦνομα ἔθετο. (Crat. 389. D. al. libri edd. et codd. nonn. ὀνομαθέτης et ὀνοματοθέτης scribunt pro νομοθέτης, quod vid.).

ὀνοματουργός, ὁ, *qui nomen fingit*. Crat. 388. E: οὐκ ἄρα παντὸς ἀνδρός ... ὄνομα θέσθαι ἐστίν, ἀλλὰ τινος ὀνοματουργοῦ.

ὄνος, ὁ, *asinus*. Theaet. 146. A: καθδεῖται ... ὄνος. Phaedr. 260. C: μὴ περὶ ὄνου σκιάς ὡς ἵππου τὸν ἐπαινον ποιούμενος. Legg. III. 701. D: ἀπὸ τινος ὄνου πεσεῖν (prov.). Pol. VIII. 563. C: καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι. Gorg. 516. A: ὄνων ... ἐπιμελητής. Polit. 265. D: ὅτι τὸ ... τῶν ἵπ-

πων καὶ ὄνων πέφυκεν ἐξ ἀλλήλων γεννᾶν. Apol. 27. E: εἴ τις ἵππων ... παῖδας ἡγοῖτο καὶ ὄνων τοὺς ἡμιόνους. Conv. 221. E: ὄνους ... κανθηλίους λέγει. Apol. 27. E.

ὄντως, *vere, verera, verapse*. Soph. 254. D: τὸ μὴ ὄν λέγουσιν (ἡμῖν) ὡς ἔστιν ὄντως μὴ ὄν. Phil. 32. D: εἶπερ ὄντως ἔστι τὸ λεγόμενον. Tim. 25. A: ἐκεῖνο δὲ πέλαγος ὄντως (ἂν λέγοιτο). Pol. VII. 530. C. Legg. II. 655. E: οὐχ ὡς ἔπος εἰπεῖν μυριοστόν, ἀλλ' ὄντως. 668. C. al. — Cum part. verbi εἶναι. Phaedr. 247. C: ἡ ... ἀχρώματος ... οὐσία ὄντως οὐσα ψυχῆς. E: τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὄν ὄντως ἐπιστήμην οὐσαν. Soph. 266. E: εἰ τὸ ψεῦδος ὄντως ὄν ψεῦδος ... φανείη πεφυκός. Pol. X. 597. D: βουλόμενος εἶναι ὄντως κλίνης ποιητῆς ὄντως οὐσης. — Etiam sine partic. verbi εἶναι. Phaedr. 260. A: τὰ ὄντως ἀγαθὰ ἢ καλὰ. Theaet. 150. A: ταῖς γε ὄντως μαίαις. Soph. 268. C: αὐτὸν ἐκείνον τὸν παντάπασιν ὄντως σοφιστήν. Polit. 300. C: τὸν ὄντως πολιτικόν. Pol. VI. 490. A: ὁ γε ὄντως φιλομαθής. Legg. X. 894. C: καλουμένην δὲ ὄντως (i. q. *veram*) τῶν ὄντων πάντων μεταβολὴν καὶ κίνησιν. XII. 953. A: ὁμμασιν ὄντως θεωρὸς cet. — Cum v. ἀληθῶς. Soph. 263. D: ἡ τοιαύτη σύνθεσις ... ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίνεσθαι λόγος ψευδής. Clit. 409. E: τὴν δὲ ὄντως καὶ ἀληθῶς φιλίαν εἶναι σαφέστατα ὁμόνοιαν.

ὄνυμαῖνω, i. q. ὀνομάζω. Locr. 100. D: ὄνυμαίνεσται. 102. B. 100. C: ἀδοῦναι ὄνυμαίνονται.

ὄνυξ, ὄ, *unguis*. Tim. 76. E: τῆς τῶν ὀνύχων γροῖας. Ib. τὴν τῶν ὀνύχων γένεσιν. Ion. 539. C: ὀνύχσοι (Hom.). Tim. 76. E: τρίχας ὀνυχάς τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κώλοις ἐφυσαν.

ὀξέως, *acriter, celeriter; strenue*. Phaedr. 250. E: οὐκ ὀξέως ἐνθένδε ἐκείσε φέρεται πρὸς αὐτὸ τὸ κάλλος. 263. C: ὀξέως αἰσθάνεσθαι. Phaed. 89. A. Theaet. 162. D: τῆς ... δημιουργοῖας ὀξέως ὑπακούεις καὶ πείθει. 175. E: τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν. Pol. VIII. 567. B: ὀξέως ... δεῖ ὁρᾶν αὐτὸν τίς ἀνδρεῖος cet. X. 613. B: τὸ μὲν πρῶτον ὀξέως ἀπονηδῶσι. Legg. VI. 758. B: πλῆθος δὲ οὐ δυνατόν ὀξέως οὐδέποτε οὐδὲν τούτων πράττειν. Charm. 159. C: τὸ παλαιεῖν ὀξέως.

ὀξύ, *acutis; acriter*. Parm. 165. C: ἐγγύθεν δὲ καὶ ὀξύ νοοῦνται. Conv. 219. A: ὀξύ βλέπειν. Pol. II. 368. C. VI. 484. C: ὀξύ ὀρώντα. Legg. I. 631. C. IV. 715. D: καθ' ἡλικίαν ... ὀξύ βλέπεις. XI. 927. B: ὀξύ ... ἀκούουσι. C. Euthyd. 281. D. Theaet. 190. A: εἴτε βρδυότερον εἴτε καὶ ὀξύτερον (*acrius*, h. e. *celerius*) ἐπαῖξασα. Soph. 232. E: τάχα γὰρ ἂν ὑμεῖς ... ὀξύτερον οἱ νέοι πρὸς αὐτο βλέποιντε. Pol. VII. 519. A: ὅσω ἂν ὀξύτερον βλέπῃ. III. 401. E: ὀξύτατ' ἂν αἰσθάνοιτο cet. VII. 516. C: τῷ ὀξύτατα καθορῶντι τὰ παριόντα. 519. B. Legg. IV. 715. E. Etiam ὀξύτατον. Legg. V. 741. D: ἥτις ἂν ὀξύτατον ὁρᾶν δοκῇ. Epin. 984. D.

ὀξύηκος, ὁ ἦ, *acute percipiens*. Tim. 75. B: ὀξύηκοον αἰσθησιν.

ὀξύρροπος, ὁ ἦ, *praiceps*. Pol. III. 411. B: ὀξύρροπον (τὸν θυμὸν) ἀπειργάσατο. Theaet. 144. A: πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύρροποι εἰσι.

ὀξύς, εἰα, ὅ, *acutus; acer, (etiam acidus); vehementis; velox et praiceps*. Gorg. 463. E: Πῶλος δὲ ὅδε νέος ἐστὶ καὶ ὀξύς. Tim. 72. E: Ἰν' οὖν μὴ φθορὰ διὰ νόσους ὀξεῖα γίγνοιτο cet. Locr. 101. B: ὀξεῖα (φωνά). Prot. 332. C: ἐστὶ τι ὀξύ ἐν φωνῇ; Tim. 61. E: ὅτι ... ὀξύ τι τὸ πάθος. 83. C: ὀξύ φλέγμα. 85. B. Lys. 215. E: τὸ δὲ ὀξύ ἀμβλέος (ἐπιθυμῆιν). Polit. 311. A: δορυμύτητος δὲ καὶ τινος ἰταμύτητος ὀξείας καὶ πρακτικῆς ἐνδύεται. Crat. 399. B: ἀντὶ ὀξείας ... συλλαβῆς. Tim. 83. C: χολῆς ὀξείας. Conv. 187. B: τοῦ ὀξέος καὶ βαρέος. Tim. 74. C: ἐξ ὀξέος καὶ ἀλμυροῦ ξυνθῆεις ζύμωμα. Legg. II. 665. A. Phil. 26. A: ἐν ... ὀξεῖ καὶ βαρεῖ. Pol. II. 375. A: ὀξύν τέ που δεῖ ἐκάτερον εἶναι πρὸς αἰσθησιν cet. Legg. V. 734. A: ἀκόλαστον δὲ (βίον θῆσει) ὀξύν ἐπὶ πάντα. Tim. 66. B: ὀξεῖαν (φωνήν). Polit. 306. E: ὀξύ καὶ ἀνδρείον πού φαμεν. Phil. 17. C: βαρὺ καὶ ὀξύ. Tim. 66. B. Locr. 102. C: ἐπὶ τὸ ὀξύ ἢ ἀλμυρὸν cet. Theaet. 144. A: οἷ τε ὀξεῖς ... καὶ ἀγχίνοι cet. Pol. VI. 503. C. VII. 526. B: ὡς οἷ τε φύσει λογιστικοὶ εἰς πάντα τὰ μαθήματα ... ὀξεῖς φαίνονται, οἷ τε βραδεῖς cet. Tim. 80. A: ὅσοι φθόγγοι ... ὀξεῖς τε καὶ βαρεῖς φαίνονται. Apol. 39. B: δεινοὶ καὶ ὀξεῖς ὄντες. Legg. X. 908. C: μαθήσεις ὀξεῖαι. Locr. 103. A: ὀξεῖαι (τῶν σωμάτων κράσιες). Soph. 253. A: περὶ τοὺς τῶν ὀξέων καὶ βαρέων φθόγγους. Tim. 86. E: οἱ τῶν ὀξέων καὶ τῶν ἀλυκῶν φλεγμάτων ... χυμοί. 82. E: ὀξεῖαις καὶ ἀλμυραῖς δυνάμεσι. 53. D: ὀξείας (γωνίας). Theaet. 184. B: τῷ τὰ ὀξέα καὶ βαρέα ἀκούει. Pol. III. 403. A: μείζω δὲ τινα καὶ ὀξυτέρα ἔχεις εἰπεῖν ἡδονὴν τῆς περὶ τὰ ἀφροδίσια; Tim. 67. E: τὴν ... ὀξυτέραν φορᾶν. Pol. VII. 526. B: εἰς γε τὸ ὀξύτεροι αὐτοὶ αὐτῶν γίγνεσθαι cet. Polit. 307. B: ὀξυτέρα ... αὐτὰ γιγνόμενα τοῦ καιροῦ. Legg. VI. 783. A: ἔρως ὀξυτάτος. Phaedr. 250. D: ὄψις ... ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. 268. D: ὡς οἷόν τε ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν. Pol. V. 460. E: ἐπειδὴ τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀμῆν παρῇ. Tim. 56. A: τὸ ... ὀξυτάτα αὐτοῦ πυρὶ (ἀπονέμοντες).

ὀξύτης, ἦ, *acies; etiam acerbitas; trop. intentio, vehementia et celeritas*. Legg. VIII. 832. E: ἐστὶ ... πάντων πολεμικώτατον ἢ σώματος ὀξύτης πάντως. Charm. 160. A: ἢ δ' ἀγχίνοια οὐχὶ ὀξύτης τίς ἐστὶ τῆς ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ ἡσυχία; Def. 412. E: ὀξύτης νοῦ. Pol. VI. 503. C: ὑπὸ ὀξύτητος φέρονται ὅπῃ ἂν τύχωσι. Tim. 56. D: γῇ ... διαλυθείσα ... ὑπὸ τῆς ὀξύτητος αὐτοῦ (τοῦ πυρός). Charm.

160. B: τοῦ τάχους τε καὶ τῆς ὀξύτητος. Tim. 57. A: (ὅταν) κατὰ τὰς πλευρὰς ὀξύτῃ τεμένεται. Polit. 306. C: ὀξύτητα καὶ τάχος. Tim. 61. E: τὴν ... τῶν γωνιῶν ὀξύτητα. 83. B: καὶ τοτὲ μὲν ἀντὶ τῆς μικρότητος ὀξύτητα ἔσχε τὸ μέλαν χρῶμα. Legg. XII. 964. E: ὀξύτητας ἐν πάσῃ τῇ ψυχῇ ἔχοντας περὶ ὅλην κύκλῳ τὴν πόλιν ὁρᾶν. *οὐκ vel sonus acutus. Phil. 17. C: ὀξύτητός τε πέρι καὶ βαρύνετορος. Theaet. 163. B: τῶν δὲ τὴν ὀξύτητα καὶ βαρύνετα ἀκούειν τε ἅμα καὶ εἰδέναι. Legg. VII. 812. D. Crat. 399. A: τὰς ὀξύτητας μεταβάλλομεν.

ὄον, τό, *ortum* (*Arlesbeere*). Conv. 190. D: ὥσπερ οἱ τὰ ὅα (*libri ὅα*) τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν.

ὄπαδός, ὁ, *comes*. Phil. 63. E: καθάπερ Θεοῦ ὄπαδοί. Phaedr. 252. C: τῶν ... Διὸς ὄπαδῶν.

ὄπαζω, *do*. Pol. III. 391. B. (Hom.).

ὄπη, *qua via vel ratione, quod in motu positum valet quo, in ratione quomodo et in loco ubi*. I. *quo*. Gorg. 456. B: εἰς πόλιν ὄπη (αἱ ὅποι) βούλει ἐλθόντα (v. Annot. p. 64 sq.). Theaet. 168. C: ὄπη ἂν τύχωσιν ἔλκοντες. 169. C: ἀλλ' ἄγε ὄπη ἐθέλεις. Phil. 43. D: λέγ' ὄπη (διανοαί φεύγειν). Pol. III. 394. D: ὄπη ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτην ἱτίον. 415. D: τοῦτο μὲν δὴ ἔξει ὄπη ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγῃ. VII. 520. A: οὐχ ἵνα ἀφίῃ τρέπεσθαι ὄπη ἑκαστος βούλεται. VIII. 556. A: εἰργοντας τὰ αὐτοῦ ὄπη τις βούλεται τρέπειν. IX. 589. A: ὥστε ἔλκεσθαι ὄπη ἂν ἐκείνων ὀπότερον ἄγῃ. Tim. 43. B: ἀτάκτως ὄπη τύχοι προϊέναι. Legg. II. 667. A: ὁ λόγος ὄπη φέρει, ταύτη πορευομένη. Euthyd. 14. C: ὄπη ἂν ἐκεῖνος υπάγῃ. II. *quomodo; quatenus vel quantum*. Phaedr. 259. E: ὄπη καλῶς ἔχει λέγειν τε καὶ γράφειν καὶ ὄπη μῆ. Phaed. 85. E: ἀλλὰ λέγε ὄπη δὴ οὐχ ἱκανῶς (φαίνεται εἰρησθαι). Soph. 222. B: θῆς δὲ ὄπη χαίρεις. 238. B: λέγε ὄπη. 257. D. Parm. 162. E: ὄπη γάρ ἂν τι κινήθῃ, κατὰ τοσοῦτον οὐκέθ' ὡσαύτως ἔχει ὡς εἶχεν. Phil. 50. E: ὄπη σοι φίλον. Conv. 199. B: ὄπη αὐτὸς οἶοιτο δεῖν εἰπεῖν, ταύτη (λέγειν). Pol. II. 372. E: ὄπη ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται. Legg. IX. 859. C. Euth. 3. E: τοῦτ' ἤδη ὄπη ἀποβήσεται (Id. Lys. 206. A. Charm. 166. E: ὄπη ποτὲ ἐκβήσεται.) ἀδελον cet. Apol. 35. D. Lach. 198. D: ὄπη ἂν κάλλιστα γένοιτο. Etiam est *quomodo-cumque, quovis modo*. Legg. V. 737. A: εἰ καὶ μὴ ξεφεύγομεν, ὄπη ποτ' ἂν ἐποιούμεθα αὐτῆς τὴν φύσιν. 738. C: ὄπη δὴ τινες πείσαντες. Epin. 985. C: ὄπη τινὲς ἐνέτυχον ἡμῶν. Ep. VII. 338. A: ἔπεισα ὄπη (v. ὅποι) δὴ ποτ' ἐδυνάμην Διονύσιον ἀφείναι με. — Cum v. ὅπως. Phaed. 100. D: εἴτε ὄπη δὴ καὶ ὅπως προσγενομένη. Pol. X. 612. A: εἴτε ὄπη ἔχει καὶ ὅπως. 621. B. Tim. 37. A. Legg. II. 652. A. VIII. 834. B. X. 899. A: εἴθ' ὅπως εἴθ' ὄπη. B: εἴτε ὄπη τε καὶ ὅπως. III. *ubi*. Phaed. 113. B: ὄπη ἂν τύ-

χωσι τῆς γῆς (wo es nur welcke giebt). Pol. III. 407. C: ὥστε ὀπη αὐτῇ (ἡ ἐπιμέλεια τοῦ σώματος), ἀρετῇ ἀσχεῖσθαι καὶ δοκιμάζεσθαι πάντῃ ἐμπόδιος. Tim. 74. E: ὀπη μὴ τινα ἀνάγκην ὁ λόγος ἀπέφαινε δεῖν αὐτὰς εἶναι. 91. E. — *Ubiubi*. Phil. 51. E: ὀπη τοῦτο καὶ ἐν ὅτῳ τυγχάνει γεγονὸς ἡμῖν.

ὀπηλίκος, η, ον, *quantus*. Legg. V. 737. C: καθ' ὅποσα μέρη πληθεῖ καὶ ὀπηλικά (v. *πηλικά*) διαιρετέον αὐτοῖς.

ὀπηνίκα, *quando*. Legg. VI. 772. D. Alc. I. 105. D: ὦν (θεόν) ἐγὼ περιέμενον ὀπηνίκα ἐάσει.

ὀπηοῦν, *ullo modo, utcumque*. Prot. 353. D: ὅτι μαθόντα χαίρειν ποιεῖ καὶ ὀπηοῦν. Theaet. 187. D: εἶπερ γε καὶ ὀπηοῦν φαίνεται δεῖν; Soph. 248. C: ὅς ἂν ... λοχυρίζεται περὶ τινος καὶ ὀπηοῦν. Conv. 194. D: οὐδὲν ἔτι διοισι αὐτῷ ὀπηοῦν τῶν ἐνθάδε ὁτιοῦν γίγνεσθαι. Pol. II. 381. C. VII. 538. D: τοὺς καὶ ὀπηοῦν μετρίους. X. 598. A. Cum neg. est *nullo modo*. Pol. V. 454. B: ἐπεσκαπόμεθα δὲ οὐδ' ὀπηοῦν τί εἶδος ... ὠριζόμεθα τότε cet. Etiam est *quocumque vel aliquo*. Legg. XII. 950. A: ὅταν ἐπιθυμήσῃ τις ἀποδημίας ὀπηοῦν καὶ ὁπότε.

ὀπηπερ, *quomodo, c. ἂν quomodocumque vel utcumque*. Soph. 251. A: τὸν ... λόγον ὀπηπερ ἂν οἰοί τε ὤμην εὐπρεπέστατα διωσόμεθα (διωξόμεθα?) οὕτως ἀμφοῖν ἄμα. Tim. 56. C: ὀπηπερ ἡ τῆς ἀνάγκης ... φύσις ὑπείξει, ταύτῃ cet. 89. A: ὀπηπερ ἂν ὀχῆσαις ἀκοποι γίνωνται. Legg. IV. 711. B: ταύτῃ ὀπηπερ ἂν ἐδαλῶσῃ ... προτρέπεισθαι cet. VII. 824: ὅπου καὶ ὀπηπερ ἂν ἐθέλωσι πυνηγετεῖν. VIII. 845. E. IX. 864. A. X. 890. C. — Etiam est *ubicumque* c. part. ἂν. Tim. 45. C: ὀπηπερ ἂν ἀντερείδῃ τὸ προσπίπτον ἐνδοθεν cet. Legg. VIII. 846. A: ὀπηπερ ἂν ἡ μηδὲν μηδένα ζημιοὶ cet. X. 908. A.

ὀπισθεν, *pone, post*. Prot. 315. A: τούτων ... οἳ ὀπισθεν ἡκολούθουν. Conv. 172. A: ὀπισθεν (Coisl. ὀπισθε) κατιδὼν με. 174. E: ὀπισθεν ἐμοῦ ἄρτι εἰσῆι. Pol. I. 327. B: ὀπισθεν προσέρχεται. V. 471. D. VII. 514. B: πόρρωθεν καόμενον ὀπισθεν αὐτῶν. Charm. 154. A. Euthyd. 273. A. — Cum artic. Tim. 45. A: τοῦ τ' ὀπισθεν τὸ πρόσθεν τιμιώτερον ... νομίζοντες θεοὶ ταύτῃ τὸ πολὺ τῆς πορείας ἡμῖν ἔδοσαν. Pol. X. 614. C: ἐν τῷ ὀπισθεν (*a tergo*). Prot. 315. B: περιμόντες αἰεὶ εἰς τὸ ὀπισθεν (Vat. Θ. ὀπισθε) καθίσταντο κάλλιστα. Soph. 261. B: ἡ πάλιν εἰς τοῦπισθεν ἀπωσθεῖς. Pol. IV. 436. E. Tim. 43. B. Parm. 129. C: ἔτερα δὲ τὰ ὀπισθεν. Charm. 154. C: ἐν τοῖς ὀπισθεν εἶποντο.

ὀπισθότονος, ὁ, *dolor inflexibilis* (Plin.). Tim. 84. E: τέτανοί τε καὶ ὀπισθότονοι (νοσήματα).

ὀπίσω, *retro*. Phaedr. 254. E: ὀπίσω σπάσας τὸν χαλινόν. Crat. 428. D: βλέπειν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω (ex

Hom.). Cum art. et praep. εἰς. Phaedr. 254. B: εἰς τοῦπίσω ἐλκύσαι τὰς ἡνίας. Pol. VII. 528. A. Menex. 246. B.

ὀπλή, ἡ, *ungula*. Pol. IX. 586. B: λακτίζοντες ... ὀπλαῖς. Prot. 321. B.

ὀπλίζω, *armo*. Euthyd. 299. C: ἡ καὶ τὸν Γηρυόνην ἂν ... οὕτω σὺ ὀπλίσαις; Pol. III. 415. D: τούτους τοὺς γηγενεῖς ὀπλίσαντες. Tim. 24. B: οἷς ἡμεῖς πρῶτοι ... ὀπλισμεθα. Pol. VIII. 551. D: χρωμένους τῷ πλήθει ὀπλισμένῳ. Legg. VIII. 833. B: ὃν ἀφ' ὅσοιεν πρῶτον ὀπλισμένον. Critia 110. B: ὀπλισμένην τὴν θεόν.

ὀπλισις, ἡ, *armatura*. Tim. 24. B: ἡ τῆς ὀπλίσεως αὐτῶν σχέσις.

ὀπλισμα, τό, *armatura*. Polit. 279. D: τὰ μὲν πρὸς τὸν πόλεμον ὀπλισματα cet.

ὀπλιτεία, ἡ, *militia*. Legg. IV. 706. C: ἐκ ναυτικῆς ὀπλιτείας.

ὀπλίτης, ὁ, *gravis armorum miles* (pedes). Pol. VII. 552. A: μήτε ἱππεία μήτε ὀπλίτην. Legg. VIII. 833. B: βαρύτερον ὀπλίτην ἐπονομάζοντες. IV. 706. B: ἀντὶ πεζῶν ὀπλιτῶν μονίμων. Ep. VII. 328. D: σὺν ὀπλιτῶν δεόμενος. Legg. IV. 707. A: ὀπλίταις ... μαχομένοις. VIII. 833. C. Critia 119. B: ὀπλίτας ... καὶ τοξότας. Legg. II. 663. E: ὀπλίτας ἐξ αὐτῶν φῦναι. VI. 755. E. XII. 947. C: σὺν ... ὀπλοῖς ὀπλίτας.

ὀπλιτικός, ἡ, ὄν, *militis gravis armorum proprius*; fem. et neutr. *armis gravibus pugnandi ars*; neutr. *etiam armati vel milites gravis armorum*. Lach. 191. B: τὸ ... ὀπλιτικὸν τὸ γε τῶν Ἑλλήνων ὡς ἐγὼ λέγω (μάχεται). Pol. II. 374. D: ὀπλιτικῆς ἡ τινος ἄλλης μάχης ... ἀγωνιστής. Alc. I. 126. E: περὶ ὀπλιτικῆς. Lach. 191. D: μὴ μόνον τοὺς ἐν τῷ ὀπλιτικῷ ἀνδρείους. Ep. XIII. 363. A: θώρακα ... ὀπλιτικόν. Pol. I. 333. D: τὴν ὀπλιτικὴν. Lach. 182. D: καὶ τὸ ὀπλιτικὸν τοῦτο, εἰ μὲν ἐστὶ μάθημα ... χρὴ αὐτὸ μάγειραν. 183. C: οὐδεὶς ... ἀνὴρ τῶν τὰ ὀπλιτικά ἐπιτηδευσάντων.

ὀπλομάχης, ὁ, *gravis armis pugnans*. Euthyd. 299. C: ἅτε ὀπλομάχην ὄντα.

ὀπλομαχία, ἡ, *pugna qua graviter armati decertant*. Legg. VII. 813. E: πάσης ὀπλομαχίας. VIII. 833. E: τοὺς περὶ ὀπλομαχίαν ἄκρους.

ὄπλον, τό, pl. ὄπλα, *arma*. Pol. V. 474. A: ὃ τι ἐκάστω παρέτυχεν ὄπλον. III. 414. D: καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ ὄπλα αὐτῶν. Polit. 288. B: τῶν ὄπλων τὸ πόλυ. Pol. II. 374. D: ἡ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὄπλων τε καὶ ὀργάνων. V. 452. C: περὶ τὴν τῶν ὄπλων σχέσιν. VIII. 551. B: ταῦτα ... ἡ βίᾳ μεθ' ὄπλων διαπραττονται cet. 557. A: εἰς τε καὶ δι' ὄπλων γένηται cet. X. 620. B: μεμνημένην τῆς τῶν ὄπλων κρίσεως. Legg. I. 625. C: τὴν τῶν ὄπλων

ἔξιν. VII. 794. D: πρὸς τὴν τῶν ὅπλων χρεῖαν. VIII. 834. C: ψιλοῖς ... ὅπλων. XII. 943. E: τῆς των κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. 944. A. Menex. 238. D: ὅπλων κτήσιν τε καὶ χοῆσιν διδασκόμενοι. Gorg. 456. D: ἐν ὅπλοις ὀρχήσεως. E. Crat. 406. D: ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχήσεως. (Legg. VII. 813. E.). Legg. VII. 763. A: σὺν τοῖς ὅπλοις. VIII. 833. D: τὴν ἐν τοῖς ὅπλοις μάχην. Lach. init. τὸν ἄνδρα μαχόμενον ἐν ὅπλοις. 179. E. al. Menex. 249. B: ὅπλοις κεκοσμημένον. Phil. 58. B: τὰ ὅπλα ... βουλευθεὶς εἰπεῖν (ἐλεῖν?). Conv. 179. A: ὅπλα ἀποβαλὼν (Id. Pol. V. 468. A.) 221. E: οὗτος δὲ ὅπλα (ἔχων). Pol. IV. 440. E: τίθεσθαι τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ. Critia 120. C: μήτε ποτὲ ὅπλα ἐπ' ἀλλήλους οἴσειν cet. Legg. I. 625. D: ἔλαφρα ... τὰ ὅπλα ... κεντῆσθαι καὶ μὴ βαρὺς ἔχοντα. 638. A: ὅταν ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας λάβωμεν. VI. 753. B: ὁπόσοιπερ ἂν ὅπλα ἱππικὰ ἢ πεζικὰ τιθῶνται. Apol. 39. A: ὅπλα ἀφείς. Euthyd. 299. C.

ὀπλοποιικός, ἡ, ὄν, fem. *armorum fabricandorum ars*. Polit. 280. D: τὴν τε ὀπλοποιικὴν (sic Cl. c. al. Vulg. ὀπλοποιητικὴν) ἀπετερόμεθα.

ὀποδαπός, ἡ, ὄν, *cuiatis*. Phaedr. 275. C: τίς ὁ λέγων καὶ ὀποδαπός.

ὀπόθεν, unde; quo; etiam *undecunque*. Prot. 358. A. εἴτε ὀπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. (Euthyd. 288. B.) Phaedr. 273. D: ὀπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος. Polit. 263. C: τὸ τῆς ἀποπλανήσεως ὀπόθεν ἡμᾶς δεῦρο ἤγαγεν. Crat. 396. D: οὐκ οἶδ' ὀπόθεν. Phil. 35. A: ἐστὶν ὀπόθεν ... πληρώσεως ἐφάπτοιτ' ἂν —; Conv. 173. A: ὀπόθεν ποτὲ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβες τὸ μανικός καλεῖσθαι οὐκ οἶδα ἔγωγε. Pol. IV. 445. B: πλὴν τοῦτο ὀπόθεν κακίας ... ἀπαλλαγέσεται. VIII. 553. D. Apol. 37. C: οὐ γὰρ ἔστι μοι χοήματα ὀπόθεν ἐκτίσω. Legg. IX. 864. C: ἐκείσε ὀπόθεν ἐξεβήμεν δεῦρο. XII. 958. B: ἐὰν ... μὴ ἔχωσιν ὀπόθεν. Theag. 127. D. Lys. 218. C. Cum part. ἂν, *undecunque*. Theaet. 180. C: ὀπόθεν ἂν τύχη ἕκαστος αὐτῶν ἐνθουσιασας. Pol. II. 362. B: ὀπόθεν ἂν βούληται. III. 401. C. X. 613. D.

ὀποθενοῦν, *undecunque*. Gorg. 512. A: ἂν τε ἄλλοθεν ὀποθενοῦν σώζῃ.

ὅποι, quo, c. part. ἂν *quocunque*. Phaedr. 230. E: ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλη. Gorg. 487. C: μέχρι ὅποι. Parm. 135. B: οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἔξει. Conv. 174. A: ὅποι ἴοι. Pol. V. 479. C: ὅποι θῆσεις καλλίω θέσιν τῆς μεταξὺ οὐσίας τε καὶ τοῦ μὴ εἶναι. Legg. VI. 770. B: ὅποι ... βλέποντες δρᾶσετε τὸ τοιοῦτον. Apol. 37. D: ὅποι ἂν ἔλθω. Theag. 125. A: ἔχων ὅποι πέμψας αὐτὸν δημιουργὸν ἂν ἐποίησας τῆς σοφίας ἥς ἐπιθυμεῖ. 126. E: ὅποι πέμψοις

ἄλλοσε. Men. 97. B: ὅποι βούλει ἄλλοσε. Hipp. mai. 297. D: ἐγὼ μὲν γε οὐκ ἔτι ἔχω ... ὅποι τράπωμαι.

ὁποῖος, οἴα, οἶον, *qualis*; in interrogatione suspensa vel indirecta *quis*. Gorg. 463. C: ἀπόκριναι, ὁποῖον μύριον. Pol. III. 400. A: ποῖα δ' ὁποίου βίου μιμήματα, λέγειν οὐκ ἔχω. Alc. I. 110. C: ἐν ὁποίῳ χρόνῳ ἐξευρών; Pol. III. 414. D: καίτοι οὐκ οἶδα ὁποῖα τόλμη ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἔρω. Phaedr. 230. E: ἐν ὁποίῳ σχήματι οἶε ῥάστα ἀγαγώσεσθαι, τοῦδ' ἐλόμενος ἀναγίγνωσκε. Gorg. 463. C: ὁποῖόν φημι ἐγὼ τὴν ῥητορικὴν κολακείας μύριον εἶναι. Tim. 49. B. 40. C: ὁποῖοι τῶν θεῶν κατ' ἀλλήλους γιγνόμενοι *cet.* Legg. VI. 767. C: λεκτίον δ' ὁποῖοι εἰσι καὶ τίνες οἱ κριταί. Alc. I. 111. E: μὴ μόνον ποῖοι ἀνθρώποι εἰσιν, ἀλλ' ὁποῖοι ὕγινοι ἢ νοσώδεις —; Riv. 134. C. Gorg. 495. A: ὅς ἂν ... μὴ διορίζηται τῶν ἡδονῶν ὁποῖα ἀγαθὰ καὶ κακά. 500. A: ποῖα ἀγαθὰ τῶν ἡδέων ἐστὶ καὶ ὁποῖα κακά. Theaet. 158. E: ἀλλὰ τι ἄλλο ἔχεις σαφῶς ἐνδείξασθαι ὁποῖα τούτων τῶν δοξασμάτων ἀληθῆ; Soph. 253. A: ὁποῖα ὁποίοις δυνατὰ κοινωνεῖν. Phil. 19. B: ὁπόσ' ἐστὶ καὶ ὁποῖα. Legg. II. 668. E: ὁποῖα παρ' ὁποῖα αὐτῶν κείμενα τὴν προσήκουσαν τάξιν ἀπέλῃχε. Hipp. mai. 286. C: ποθεν ... σὺ οἶσθα ὁποῖα καλὰ καὶ αἰσχρο; Pol. VIII. 558. B: οὐδὲν φροντίζει ἐξ ὁποίων ἂν τις ἐπιτηδευμάτων ἐπὶ τὰ πολιτικὰ ἰὼν πράττῃ. Legg. VII. 803. E: ὁποῖα ... ἄδων ἂν τίς καὶ ὀρχούμενος ἀμφοτέρω ταῦτα πράττοι. — Cum pron. *τίς*, *qualis et qualiscunque* (*ὥς περ ἴππων*). Prot. 327. A: ὁποῖός τις ἐδύνατο ἔκαστος. Gorg. 512. D: ὄντα ὁποῖός τις ἔτυχε. Conν. 194. E: ὁποῖος δὲ τις αὐτὸς ὦν ταῦτα ἐδωρήσατο, οὐδεὶς εἰρημῶν. 199. C. Legg. VIII. 829. C. X. 904. C: ὁποῖός τις ὦν τὴν ψυχὴν. Phil. 37. C: ὁποῖα τις ἐκατέρα, σκεπτέον φῆς τοῦτ' εἶναι. Crat. 440. A: ὁποῖόν γέ τί ἐστιν ἢ πῶς ἔχον. Pol. I. 351. A. Lach. 180. A: ὁποῖόν τι (*quid*) ποιήσατε. Theaet. 171. D: χρῆσθαι ἡμῖν αὐτοῖς ὁποῖοί τινές ἐσμεν. Gorg. 465. A: ὁποῖ' ἅττα τὴν φύσιν ἐστίν. Alc. I. 107. C: ὁποῖας τινὰς χρὴ αὐτοὺς τὰς ναῦς ναυπηγεῖσθαι. — Cum οὖν (ὁποιοῦν) *est qualiscunque*. Theaet. 182. D: τί δὲ περὶ αἰσθησέως ἐροῦμεν ὁποῖας οὖν —; Polit. 299. D. Parm. 143. D: ἐνὸς ὁποιοῦν. Crat. 390. B: ἐν ὁποιοῦν ξύλῳ. Soph. 247. D: λέγω ... τὸ καὶ ὁποιοῦν τινὰ κεκτημένον δυναμιν. Theaet. 152. D: οὐδ' ἂν τι προσείποις ὀρθῶς οὐδ' ὁποιοῦν τι. Tim. 50. A. Crat. 390. A: ἐν ὁποιαῖσιν συλλαβαῖς.

ὁποῖποτε, *alicubi*. Ax. 365. C: εἰ ... ὁποῖποτε κείσονται σηπόμενος.

ὁπός, *opium vel laserpitium* (v. Plin.). Tim. 60. B: τὸ δὲ τῆς σαρκὸς διαλυτικὸν ... ἀφρώδες γένος ... ὁπὸς ἐπαινομιάσθη. Legg. VII. 824: μὴ χρώμενον ὁπῶν ἀναθολώσει μόνον.

ὀποσάκις c. ἄν, quotiescunque. Theaet. 197. D.

ὀπόσος, η, ον, et ὀπόσοσπερ, quātus (c. ἄν quātuscunque); quot, quotquot et quicunque. Hipp. min. 366. C: ὀπόσος ἐστὶν ἀριθμός. Sis. 388. E. Phil. 25. D: ὀπόση (γέννα) παύει πρὸς ἄλληλα τὰναντία διαφόρως ἔχοντα. Sis. 388. E: ὀπόση τίς ἐστι μέτρη πρὸς τὰς πλευράς τῶν χωρίων. Legg. II. 669. E: ὀπόσον τάχους ... σφόδρα φίλον. Soph. 245. D: ὀπόσον ἂν ἦ, τοσοῦτον ὅλον ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι. Legg. XI. 917. D: ὀπόσης ἂν τιμῆς ἀξίωση τὸ πωλούμενον. Lach. 180. D: ὀπόσον βούλει ἄξιον συνδιατρίβειν τηλικούτοις νεανίσκοις. Pol. IX. 578. E: ἐν ποίῳ ἂν τινι καὶ ὀπόσω φῶμα οἶει γενέσθαι αὐτόν —; Legg. VI. 775. D: ὀπόσον ἂν γέννη χρόνον. Conv. 214. A: ὀπόσαν ... ἂν καλένῃ τις, τοσοῦτον ἐκπιῶν οὐδὲν μᾶλλον μὴ ποτε μεθυσθῇ. Soph. 243. D: ὀπόσοι θερμὸν καὶ ψυχρὸν ... τὰ πάντ' εἰναι φατε, τί ποτε ... φθέγγεσθε cet. Legg. VI. 753. B: ὀπόσοιπερ ἂν ὄπλα ... τιθῶνται. XI. 929. C. Theaet. 146. E: ὀπόσαι τινές (ἐπισιτῆμαι). Polit. 288. D: ὀπόσαι τῶν τεχνῶν νῦν εἰρηγνται. Soph. 231. C: ὀπόσα (quot in formis) ἡμῖν ὁ σοφιστὴς πέφανται. Polit. 19. C: πάνθ' ὀπόσα τοιαῦτά ἐστι. 24. E: ὀπόσ' ἂν ἡμῖν φαίνηται μᾶλλον τε καὶ ἥττον γιγνόμενα cet. Tim. 31. A: τὸ ... παρέχον πάντα ὀπόσα νοητὰ ζῶα. Legg. VIII. 846. C: εἴτ' ἐφ' ὀπόσων δεῖ καλεῖσθαι. Tim. 23. A: ἀπασιν ὀπόσων πόλεις δέονται. C: πασῶν ὀπόσων ... ἀκαθὴν παρεδεξάμεθα. Legg. I. 648. C: κατ' ὀλίγους καὶ κατ' ὀπόσους τις ἀεὶ βούλοιο. Euthyd. 294. C: ὀπόσους ὀδόντας ἔχει. Legg. VI. 784. A: ὀπόσας ἂν (γυναῖκας) δοκῇ προστάττειν. Gorg. 461. D: οὐκ ἐξέσται μοι λέγειν ὀπόσα ἂν βούλομαι; Crat. 385. D: ἦ καὶ ὀπόσα ἂν φῇ τις ἐκάστω ὀνόματα εἶναι, τοσαῦτα ἐσται; Pol. IX. 587. C: ὀπόσα ἐλαττοῦνται οὐδὲ πάνυ ῥᾶδιον εἰπεῖν. Legg. I. 642. D: θαρρῶν ... λέγοις ἂν τοσαῦτα ὀπόσα σοι φίλον. III. 677. B: ὀπόσ' ἄλλα κακουρήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινοοῦσιν. V. 746. E: πάντα ὀπόσ' ἂν σκεύη κτῶνται. — Adverbii instar ponitur ὀπόσω Legg. I. 647. E: ὀπόσω πλέον ... τοσοῦτω μᾶλλον cet. 649. B: ὀπόσω ... πλέον αὐτοῦ γεύηται, τοσοῦτω πλειόνων ἐλπίδων ἀγαθῶν πληροῦνται. — Cum part. οὖν, quātuscunque. Soph. 245. D: οὐδ' ὀποσονοῦν τι δεῖ τὸ μὴ ὅλον εἶναι.

ὀπόσος, η, ον, quātus. Pol. X. 617. E: ὀπόσος εἰλήχειν (sic Par. A. Vulg. εἴληψε, al. εἴληχε).

ὀπόταν, quando; quoties. Polit. 300. C: ὀπόταν ἀλλ' αὐτῷ βελτίω δόξῃ cet. 309. C: ὀπόταν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνηται. Crat. 385. D: τότε ὀπόταν φῇ. Phil. 15. A. Tim. 39. C. (ubi v. περιέλθοι). 66. C. E. 78. E. Legg. III. 690. E. VII. 842. A. — Cum optat. (opt. anteced.), si quid fieri posse cogitatur. Alc. II. 146. A: φαίης γε ἂν, ὀπόταν ὀρώης; ἕνα ἕκαστον αὐτῶν φιλοτιμούμενον cet.

ὁπότε, *quando*; *si*. Prot. 356. E: ὁπότε τὸ πλέον ὀρθῶς ἔδει ἐλέσθαι καὶ ὁπότε τὸ ἑλαττον. Phaedr. 268. B: ὁπότε ἕκαστα τούτων ποιεῖν (δεῖ). Polit. 301. D: ὁπότε οὐκ ἔστι γιγνώμενος. Parm. 139. D: ὁπότε τι ταυτόν ἐγίγνωτο. Pol. I. 354. C: ὁπότε γὰρ τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὃ ἐστὶ. III. 417. A: ὁπότε δ' αὐτοὶ γῆν τε ἰδίαν ... κήσονται, οἰκονόμοι μὲν ... ἔσονται cet. X. 610. E. Tim. 37. B. — Lat. *si* (ὁδ). Alc. I. 119. E: ὁπότε ἐκείνων βελτίων γέγονας (v. γένοιο) σκοποῦντα. — Cum optat. neclitur in eo quod ponitur vel cogitatur tantummodo, in consilio declarando et in actione praeterita saepiusque repetita (ita ut ὁπότε sit *quomies*). Theaet. 143. C: ἵνα ... μὴ παρέχοιεν πράγματα αἱ μεταξὺ τῶν λόγων διηγήσεις περὶ αὐτοῦ τε ὁπότε λέγοι ὁ Σωκράτης cet. Soph. 243. B: ὁπότε τις εἴποι τὸ μὴ ὄν, ἀκριβὲς ὦμην ξυνιέναι. Conv. 190. A: ὁπότε ταχὺ ὁρμήσεις θείν. 191. B: ὁπότε τι ἀποθάνοι τῶν ἡμίσεων. 207. A: ταῦτα ... πάντα ἐδίδασκέ με ὁπότε περὶ τῶν ἐρωτικῶν λόγους ποιοῖτο. 219. E. (ubi v. ὁπότεν). 220. A: ὁπότε ἀναγκασθῇ, πάντας ἐκράτει. Pol. I. 332. A: ἀποδοτεῖν ... οὐδ' ὅπωςτιοῦν τότε ὁπότε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ. III. 396. C. X. 615. E. Tim. 42. A. 70. A. Apol. 41. B. Riv. 133. A: ὁπότε (ἄ) ... τὸ φιλοσοφεῖν αἰσχρὸν ἡγησαίμην εἶναι, οὐδ' ἂν ἄνθρωπον νομίσαιμι ἐμαυτὸν εἶναι cet. — Cum v. πρῶτον. Hipp. mai. 286. D: ὁπότε πρῶτον ὑμῶν τῶν σοφῶν ἐντύχοιμι. — Ut Lat. *quando*, etiam est *quum* et *quomiam*. Legg. X. 895. B: ὁπότε ... ἐνταυθὰ ἔσμεν τοῦ λόγου, τότε ἀποκρινώμεθα. Euthyd. 297. D.

ὁπότερος, ἔρα, ερον, *uter*; *utervis* vel *utercunque* (praec. c. part. ἄν). Pol. II. 361. D: ὁπότερος αὐτοῖς εἰδαιμονέστερος. Legg. VI. 755. D: ὁπότερος δ' ἂν δόξῃ cet. XI. 914. D. Lys. 212. C: ὁπότερος οὖν αὐτῶν ποτέρου φίλος ἐστίν; (similiter *ποῖος* et *ὁποῖος* nectuntur). Hipp. min. 370. D. Prot. 347. B: ὁπότερον αὐτῷ ἥδιον. Crat. 432. D: ὁπότερόν ἐστι τὸ μὲν αὐτό, τὸ δὲ ὄνομα. Pol. IX. 581. C: ὁπότερον ἂν τύχῃ. Polit. 264. E: οὐ ζητήσομεν ὁποτέρας ἐστὶ τῆς τέχνης. Pol. II. 375. C: τούτων γε ὁποτέρου ἂν στερηται cet. Legg. XII. 955. D: ὁποτέρᾳ (εἰςφορᾷ) τὸ δημόσιον ἂν χρῆσθαι βούληται. Soph. 235. D: ἐν ὁποτέρῳ ποδ' ἡμῖν οὖσα τυγχάνει. Parm. 149. E: ὁποτέρῳ ... τῷ εἶδει μέγεθος προσεῖη. Men. 87. B: ὁποτέρῳ ἂν τῷ ὀνόματι χρώμεθα. Gorg. 456. B: ὁπότερον δεῖ αἰρεθῆναι, ῥήτορα ἢ ἱατρόν. IV. 432. A: ὁπότερον δεῖ ἀρχεῖν cet. Soph. 264. C: εἰς ὁποτέρᾳν θήσομεν. Euthyd. 271. A: ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς —; Pol. VI. 484. B: ὁπότεροι ἂν ... δυνατοὶ φαίνονται φυλάξαι νόμους cet. Crat. 438. D: ὁπότερα τούτων ἐστὶ τάληθῆ. Euthyd. 275. D: ἀποκρίναι ... ὁποτέρᾳ σοι φαίνεται. Alc. I. 113. D: ὁπότερα συνοίσει πράξαισιν. Men. 82. B: ὁπότερ' ἂν σοι φαίνεται, ἢ μνησκόμενος ἢ μανθάνων παρ'

ξιμοῦ. Legg. II. 656. B: ὁποτέροις ἂν χαίρη. Prot. 348. B: οὐδὲν ἀπεσάφει ... ὁπότερα ποιήσοι. Soph. 222. B. Phil. 46. E: εἰς ὁπότερ' ἂν ῥέψῃ. Crat. 437. D: ὁπότερα ἂν (*utrumcunque*, int. τὸ ἵνα ἢ τὸ μένειν) πλείω φαινηται τὰ ὀνόματα σημαίνοντα, ταῦτα δὴ ἔσται τάληθ' ἤ; — 'Ὁπότερον προ ποτέρον εἴ. ἢ (*utrum — an*). Eryx. 396. C: ὁπότερον κακὸν ἢ ἀγαθόν. 399. D. 405. C. — 'Ὁπότερα, *utrocunque modo*. Gorg. 469. A: ὁπότερ' ἂν (δικαίως ἢ ἀδί-κως) ποιῇ, οὐκ ἀμφοτέρως ζηλωτόν ἐστιν; — Cum part. οὖν, ὁποτεροσούν, *utercunque*. Soph. 255. A: περὶ ... ἀμφοτέ-ρα θᾶτερον ὁποτερονοῦν γιγνόμενον. Men. 98. D. Phil. 22. E: ἐκείνων ὁποτερονοῦν (βίον). 14. C: τῷ τούτων ὁπο-τερονοῦν τιθεμένῳ. Legg. III. 696. D. **alteruter*. Legg. IX. 868. A: ἐὰν δ' αὐθίς ποτε κατελθὼν ὁπότερος αὐτοῖν ... πράξῃ ταυτόν τούτο cet. Pol. IX. 589. A: ὅπῃ ἂν ἐκείνων ὁπότερον ἀγῇ. VI. 509. A: ἀγαθὸν δὲ ἡγεῖσθαι ὁπότε-ρον αὐτῶν οὐκ ὀρθόν. Tim. 86. B: πᾶν ... ὃ τι πάσῃων τις πάθος ὁπότερον αὐτῶν ἴσχει, νόσον προσρητέον.

ὁποτέρως, *utro modo*, c. ἂν *utrocunque modo*. Prot. 320. C: ὁπότερως βούλοιο. Pol. I. 348. B: ὁποτέρως οὖν σοι ... ἀρέσκει. Legg. XI. 933. B: ὁποτέρως ἂν τις ἐπιχειρῇ φαρμάττειν. 937. D. Ep. VII. 339. E.

ὁποτέρῳσε, *utramcunque in partem*. Conv. 190. A: ὁποτέρῳσε βουληθείη.

ὅπου, *ubi*, c. ἂν *ubicunque*. Phaedr. 251. E: ὅπου ἂν οἴηται ὄψεσθαι τὸν ἔχοντα τὸ κάλλος. 252. A. Gorg. 507. B: καρτερεῖν ὅπου δεῖ. Theaet. 173. C: οὐδὲ ὅπου δικαστή-ριον cet. Conv. 213. C. Pol. I. 327. B: ὅπου αὐτὸς εἴη. 343. D. al. Cum genit. Prot. 342. E: ὅπου ἂν τύχῃ τῶν λεγομένων. Pol. III. 403. E: μὴ εἰδέναι ὅπου γῆς ἐστί. 415. D: τῆς πόλεως ὅπου κάλλιστον στρατοπεδεύεσθαι. IV. 429. A: ὅπου τῆς πόλεως ἴδρυνται. Euthyd. 288. E: ὅπου τῆς γῆς χρυσοῖον πλείστον κατορῶνκεται. — Etiam quando (Tim. 86. E.) et quo, c. ἂν *quocunque*. Euth. 11. B: ὅπου ἂν ἴδρυν-σώμεθα αὐτό. C: ὅπου ἂν τις αὐτὰ θῇ.

ὅπουοῦν, *alicubi*. Crat. 403. C: ὥστε μένειν ὅπουοῦν. De lege 317. B. Cum v. ἄλλοθι, *usquam alibi*. Crat. 390. A: τὸν ὅπουοῦν ἄλλοθι (νομοθέτην).

ὅπουπερ, *ubicunque*. Legg. XI. 927. B: ὅπουπερ πό-λις εὐνομούσα εὐδαιμονεῖ.

ὅπτός, ἤ, ὄν, *assus*. Pol. III. 404. C: οὕτε ἐφθοῖς κρέασιν, ἀλλὰ μόνον ὀπτοῖς.

ὅπτῳ, *asso*. Euthyd. 301. C: τὰ ... κρέα ... ἔψειν καὶ ὀπτᾶν. D: ἂν τις σφάξας τὸν μάγειρον ... ἐψῆσῃ καὶ ὀπτῆσῃ. **coquo* (vern. *brennen*). Hipp. mai. 288. D: καλῶς ὠπτημένη (χύτρα).

ὀπνίῳ, *in matrimonium duco*. Crat. 402. C. (Orph.).

ὄπωπα (poët.), *oidi*. Crat. 399. C: ἰώρακε (τούτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπε). Ib. ἀναδρῶν ἃ ὄπωπεν.

ὄπώρα, ἡ, *fructus autumnales* (ut uva, ficus et in univ. roma). Legg. VIII. 837. C: τῆς ὥρας καθάπερ ὄπώρας πεινῶν. 844. D: ὄπώρας ... κοινωνίαν ποιεῖσθαι. Ib. ὅς ἂν ἀγροίκον ὄπώρας γεύσεται, βοτρυῶν εἶτε καὶ σύκων. 845. A. Ib. τὴν γενναίαν ὄπώραν ὀπωρίζετω.

ὀπωρίζω, *fructus decerpo vel colligo*. Legg. VIII. 845. A: τὴν γενναίαν ὄπώραν ὀπωρίζετω. 844. E: ὀπωρίζειν.

ὅπως, I. *quomodo; sicut, quoad, c. ἂν quomodocumque et simpl. sicut, quoad cet.* Prot. 336. B: ὅπως βούλεται. Ib. ὅπως ἂν αὐτὸν βούλη. Phaedr. 228. C: οὕτως ὅπως δύναμαι λέγειν. 241. A: οὐδ' ὅπως τὰ ... ὀρκωμόσια ... ἐμπεδώσει ἔχει. Gorg. 481. D: ὅπως ἂν φῇ ἔχειν. Phaed. 115. C: ὅπως ἂν ... βούλησθε. 116. A. Theaet. 151. C: προθυμοῦ, ὅπως οἶός τ' εἶ, οὕτως ἀποκρίνασθαι. Conv. 201. A: ὅπως ἂν δύνωμαι. Pol. II. 376. B: οὐδαμῶς ... ὅπως οὐ. VIII. 545. D: εἰπεῖν ἡμῖν, ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἐνέπεσε. Legg. II. 672. E: ὅπως ἂν ἐτι δοκῇ. VIII. 844. E: ὅπως ἂν ἐθέλῃ. XI. 934. C: λεπτέον ὅπως ἂν (*quoad*) ἡμῖν παρείκωσι θεοὶ ... νομοθετεῖν. — Post v. ἔχω et οὐκ ἔχω cum coniunct. ponitur. Pol. II. 368. B: οὕτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω — οὐτ' αὐτὸν ὅπως μὴ βοηθῶω ἔχω. Euth. 11. B: οὐκ ἔχω ἔγωγε ὅπως σοι εἶπω ὃ νοῶ. Men. 91. D: ἐγὼ ... οὐκ ἔχω ὅπως σοι πιστεύσω. Similiter scrib. Prot. 319. B: οὐκ ἔχω ὅπως (v. ὅπως ἂν) ἀπιστῶ. Phaedr. 241. A: οὐδ' ὅπως ... ἐμπεδώσῃ (sic Cl. c. plur. al. Vulg. ἐμπεδώσει) ἔχει. — Cum optat. in rei praeteritae narratione vel in eo quod fieri posse cogitatur. Prot. 318. E: περὶ τῶν οἰκείων ὅπως ἂν ἄριστα τὴν αὐτοῦ οἰκίαν διοικοί. Conv. 219. D: ὥστε οὐδ' ὅπως οὖν ὀργιζοίμην εἶχον cet. Pol. III. 393. D: ὅτι οὐκ αὐτὸν μανθάνεις ὅπως ἂν τοῦτο γένοιτο. 415. C: τοῦτον ... τὸν μῦθον ὅπως ἂν πεισθεῖεν ἔχεις τινὰ μηχανήν; X. 621. B: ὅπη ... καὶ ὅπως εἰς τὸ σῶμα ἀφίκοιτο, οὐκ εἰδέναι. Legg. VI. 770. C. — Cum genit. Gorg. 470. E: οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Pol. III. 389. C: ὅπως ἢ αὐτὸς ... πράξεως ἔχει. IV. 421. C: ὅπως ἐκάστοις τοῖς ἐθνεσιν ἢ φύσις ἀποδίδωσι τοῦ μεταλαμβάνειν εὐδαιμονίας. Charm. 166. A. — In tempore ponitur ut germ. *wie* (i. q. *so bald als*). Legg. VI. 755. A: ὅπως ἂν τις πλεόν ὑπερβάς ἐβδωμήκοντα ζῇ. II. ut (proprie vern. *wie*, i. q. *dass*) cum coniunct. praes. et aor. et cum ind. futuri etiam ponitur ubi nos infinitivum usurpamus; et absolute frequentatur, ut germ. *dass*, ita ut verbum videndi vel curandi intelligi possit. Gorg. 495. E: φέρε δὴ ὅπως μεμνησώμεθα ὅτι cet. 515. C: ὅπως ὅτι βέλτιστοι οἱ πολῖται ὤμεν. Conv. 174. E: εἰς καλὸν ἡκεῖς ὅπως συνδειπνήσῃς (sic libri; al. *συνδειπνήσεις*). In aor. significatio eius inest quod fieri oportet). 193. A: φόβος

... ἔστιν ... ὅπως μὴ αὐδὺς διασχισθῇσόμεθα. Pol. I. 345. D: ὅπως τούτῳ τὸ βέλτιστον ἐκποριεῖ. III. 403. B: οὕτως ὁμιλεῖν ... ὅπως μηδέποτε δόξει (v. δόξη) μακρότερα τούτων ξυγγίγνεσθαι. VI. 488. D: ὅπως ἄρξουσιν (v. ἄρξωσιν). Ib. ὅπως ... κυβερνήσει. VII. 527. C: μάλιστα προστακτέον ὅπως οἱ ἐν τῇ καλλιπύλῃ σοι μηδενὶ τρόπῳ γεωμετρίας ἀφείξονται. VIII. 549. E. Legg. I. 632. C: ὅπως πάντα ταῦτα ξυνδύσας ὁ νοῦς ἐπόμενα σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη ἀποφῆνῃ. III. 701. D: ὅπως ἡ ... πόλις ἐλευθέρα τε ἔσται ... καὶ νοῦν ἔξει. VI. 763. D: ὅπως ... καθαρὰ πορευόμενα (τὰ ὕδατα) κοσμή τε ἅμα καὶ ὠφελῇ τὴν πόλιν. 764. B: ὅπως μηδὲν ἀδικῇ μηδεῖς. Cum indic. fut. Prot. 325. C: περὶ τούτου διαμάχονται ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσται ὁ παῖς. Gorg. 502. B: ὅπως τοῦτο μὲν μὴ ἐρεῖ cet. 503. A. Phil. 14. B. Pol. I. 336. D: καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς ὅτι τὸ δέον ἐστὶ cet. V. 460. C: πᾶσαν μηχανὴν μηχανώμενοι ὅπως μηδεμία τὸ αὐτῆς αἰσθῆσεται. 504. E: ὅπως ὅτι ἀκριβέστατα ... ἔξει. VIII. 549. E: διακαλεῦνται ὅπως ... τιμωρήσεται. Tim. 18. E: μηχανᾶσθαι ... ὅπως ... ταῖς ὁμοίαις ἐκάτεροι ξυλλήξονται. Legg. III. 684. C: προστατεύουσιν τοῖς νομοθέταις ὅπως τοιοῦτους θήσουσι νόμους cet. V. 736. B: φυλάττειν ὅπως ὅτι καθαρώτατον ἔσται ... τὸ ὕδωρ. VI. 779. C: ὅπως ἰδιώτης μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως ... ἐπιλήψεται. XII. 962. D: ὅπως ἄρξουσί τινες ἐν τῇ πόλει. Alc. II. 138. B: ὅπως μὴ λήσει (v. λήσῃ) τις αὐτὸν εὐχόμενος μάλα κακά. Men. 77. A: ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷος τ' εἶσομαι πολλά τοιαῦτα λέγειν. — Cum optat. in consilio declarando. Prot. 321. A: ὅπως ὑπάρχοι τὰ αὐτὰ ταῦτα στραμνὴν οἰκεία cet. Pol. IV. 430. A: μηδὲν οἷον ἄλλο μηχανᾶσθαι ἢ ὅπως ἡμῖν ὅτι κάλλιστα τοὺς νόμους ... δέξονται. Tim. 77. E: ὅπως δεσμός ... τῇ κεφαλῇ πρὸς τὸ σῶμα εἴη. Cum part. ἄν. Prot. 326. A: ἐπιμελοῦνται ... ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶσι. Phaedr. 239. B: τὰ τε ἄλλα μηχανᾶσθαι ὅπως ἂν ἡ πάντ' ἀγνοῶν. Gorg. 481. A: μηχανητέον ὅπως ἂν διαφύγῃ καὶ μὴ δῶ (v. δῶῃ) δίκην. 504. E: ὅπως ἂν αὐτοῦ τοῖς πολίταις δικαιοσύνη ... ἐν ταῖς ψυχαῖς γίγνηται. 523. D: τοῦτο ... εἴρηται τῷ Προμηθεῖ ὅπως ἂν παύσῃ αὐτῶν (v. αὐτὸ αὐτῶν). Phaed. 59. E: παραγγέλλουσιν ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ (v. τελευτᾷ). Conv. 187. E: ὅπως ἂν τὴν ... ἡδονὴν αὐτοῦ καρπώσῃται. 199. A: ὅπως ἂν φαίνεται ὡς κάλλιστος καὶ ἄριστος. Pol. III. 411. E: ὅπως ἂν ἀλλήλοιν ξυναρμολογήσῃ. IV. 423. D: ὅπως ἂν ... εἰς γίγνηται. 424. B: ὅπως ἂν αὐτοὺς μὴ λάθῃ διαφθαρέν. VI. 488. C: ὅπως ἂν σφισι τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ. 494. E: ὅπως ἂν μὴ πεισθῇ. VIII. 567. A: ὅπως ἂν τούτους μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ. Legg. V. 738. D: ὅπως ἂν ἐύλογοι ... εὐμάρειαν παρασκευάζωσι. 746. C. al. — Ὅπως μὴ cum coniunct. praes. et aoristi et indicat. futuri; absol. (ut

intelligi possit ὅρα) est Lat. *vide* (i. q. *cura vel cave*) *ne*. Prot. 313. C: ὅπως γε μὴ ... ὁ σοφιστής ... *ἐξαπατήσῃ* (sic libri omnes; Bekker. *ἐξαπατήσῃ*) ἡμᾶς. Gorg. 480. A: *φυλάττειν* ὅπως μὴ *ἀδικήσῃ* (sic libri omn. Bekker. *ἀδικήσῃ*). 487. D: ὅπως μὴ ... *λήσετε διαφθαρέντες*. 489. A: *καὶ ὅπως μὴ ἀλώσει ἐνταῦθα σὺ αἰσχυρόμενος*. 513. A: ὅπως μὴ ... *πεισόμεθα* (v. *πεισώμεθα*) ὅπερ φασί cet. Phaed. 91. E: *ἐν-λαβόμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ ... ἐξαπατήσας ... οἰχέσομαι*. Crat. 430. D: ἀλλ' ὅπως μὴ ... *ἐν μὲν τοῖς ζωγραφήμασιν ἢ τοῦτο cet.* 439. B: *τόδε σκεψώμεθα ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ὀνόματα ... ἐξαπατᾷ*. Pol. IV. 422. E: *ἂ ... φυλακτέον ὅπως μὴ ποτε αὐτοὺς λήσῃ* (v. *λήσῃ*) *εἰς τὴν πόλιν παραδύντα*. VI. 406. D: ἀλλ' ὅπως μὴ *οὐχ οἷός τ' εἶσομαι*. VIII. 564. C: ὅπως μὴ *ἐγγενήσεσθον* (sic Par. A. c. al. Vulg. *ἐγγένησθον*). Legg. IV. 715. B: *παραφυλάττοντες ἀλλήλους ... ὅπως μὴ ποτέ τις ... ἐπαναστῇ cet.* — De vv. *ἔστιν ὅπως* v. I. p. 625. — In re praet. optativus sequitur. Pol. I. 339. A: *καίτοι ἐμοίγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρίνοίμην*. — Cum indicat. Legg. XII. 967. B: *ὑποπτεύετο ... ὅπως μὴ ποτ' ἂν ἄψυχα ὄντα οὕτως εἰς ἀκρίβειαν θανασιάζοις ἂν ἐχρήτο νοῦν μὴ κεκτημένα*. Euthyd. 296. E: *τα μὲν γὰρ ἄλλα οὐκ ἔχω ὑμῖν πῶς (πῶς ἂν?) ἀμφισβητοῖην ... ὅπως οὐ πάντα ἐγὼ ἐπίσταμαι*. De lucr. cup. 229. D: *ἐγὼ γὰρ ὅπως οὐ σὺ ἐμὲ ἐξαπατᾷς ... οὐ δύναμαι πεισθῆναι*. (Cf. Matth. Gr. gr. §. 623. 3.).

ὅπως δὴ, *quomodocunque*. De lucr. cup. 232. *εἴτε ὅπως-δὴ ἔχεις*.

ὅπως οὖν, *quocunque modo*. Theaet. 188. D: *κἂν ὅπως-οὖν ἄλλως τὰ τῆς διανοίας ἔχῃ*. Phil. 40. D: *τῷ τὸ παραπαν ὅπως οὖν καὶ εἰκὴ χαίρουσι*. 62. C: *εἴπερ γε ἡμῶν ὁ βίος ἐσται καὶ ὅπως οὖν ποτὲ βίος*. 64. D. Legg. II. 655. D. XI. 922. C. Men. 86. E: *εἴτε διδακτόν ἐστιν εἴτε ὅπως οὖν*.

ὅπως τι οὖν, *quomodocunque*. Phaedr. 238. C: *ὅστις καὶ ὅπως τι οὖν δύνους Λυσία*. Legg. I. 649. E: *ἂν καὶ ὅπως-τι οὖν μετ' εὐλαβείας γίγνηται*. X. 905. D. — Οὐδ' ὅπως τι οὖν, *nullo pacto*. Gorg. 496. A. Phaed. 61. C. 110. A. Conv. 194. B. Pol. I. 332. A. al. *sexc*. Similiter οὐδ' ὅπως. Theaet. 183. B.

ὅραι, i. q. ὥραι. Crat. 410. C.

ὁρατός, ἡ, ὄν, *qui sub aspectum cadit*. Tim. 28. B: *ὁρατός γὰρ ἀπτός τέ ἐστι (ὁ οὐρανός ἢ κόσμος)*. Phaed. 80. C: *τὸ ... ὁρατὸν αὐτοῦ τὸ σῶμα*. Conv. 212. A: *ὁρᾶντι ἢ ὁρατὸν τὸ καλόν*. Tim. 30. A: *πᾶν ὅσον ἦν ὁρατόν*. 31. B: *χωρισθὲν ... πυρὸς οὐδὲν ἂν ποτε ὁρατὸν γένοιτο*. Pol. VI. 509. D: *ὁρατοῦ (γένους τε καὶ τόπου)*. VII. 532. B: *ἐπὶ τῷ τοῦ ὁρατοῦ (τέλει)*. VI. 508. C: *ἐν τῷ ὁρατῷ (τόπῳ)*.

VII. 532. D. Phaed. 80. C: ἐν ὀρατῷ καίμενον. Pol. VII. 517. C. Tim. 32. B: οὐρανὸν ὀρατὸν καὶ ἀπτόν. Phaed. 79. A: τὸ μὲν ὀρατόν, τὸ δὲ αἰδές (θῶμεν). Pol. VI. 509. D: ὀρατόν, νοητόν. Tim. 31. B. 46. D: σώματα ... ὀρατὰ γέγονε. Locr. 101. B: ὀρατὰ δὲ λέγεται. Tim. 40. D: περὶ θεῶν ὀρατῶν καὶ γεννητῶν. 30. B: ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὀρατῶν. Phaed. 79. B: τὰ ὀρατὰ (λέγομεν). Pol. VII. 525. D: ὀρατὰ ἢ ἀπτά σώματα. Tim. 30. D: θρέμματα ... ὀρατά. Epin. 984. B.

ὀργάζω, *subigo*. Theaet. 194. C: ὅταν ... ὁ κηρὸς ... μετρίως ὠργανισμένος (libri scripti et edd. *εὐργανισμένος*; sed v. Ruhnck. ad Tim. p. 150. ed. II.) ἦ.

ὄργανον, τό, *instrumentum* (etiam *musicum*). Theaet. 185. D: ὄργανον ἴδιον. Crat. 388. A: ὄργανον ἄρα τί ἐστι καὶ τὸ ὄνομα. B: διδασκαλικόν τι ... ὄργανον. 426. C: τὸ ὃ ἔμοιγε φαίνεται ὡς περ ὄργανον εἶναι πάσης τῆς κινήσεως. D. Pol. IX. 582. D: λόγοι δὲ τούτου μάλιστα ὄργανον. Legg. III. 678. D. Pol. IX. 582. D: δι' οὗ γὰρ δει ὄργανον κρίνεσθαι. Tim. 33. C. Crat. 388. B: ὄργανῳ ὄντι τῷ ὀνόματι. Legg. IX. 865. B: εἴτε τῷ ἑαυτοῦ σώματι ψιλῷ εἴτε ὄργανῳ. Polit. 287. D: ὅσαι ... σμικρὸν ἢ μέγα τι δημιουργοῦσι κατὰ πόλιν ὄργανον. Crat. 389. C: τὸ φύσει ἑκαστῷ πεφυκὸς ὄργανον ἐξενρόντα. E: τοῦ αὐτοῦ ἔνεκα ποιῶν τὸ αὐτὸ ὄργανον. Conv. 191. A: ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτοτόμοι. Pol. VII. 518. C: τὸ ὄργανον ᾧ καταμανθάνει ἑκαστος. Polit. 281. E: ὅποσα ἄλλα ὄργανα τῆς περὶ τὰ ἀμφιέσματα γενέσεως κοινωνεῖ. Tim. 42. D: εἰς τὰλλα ὅσα ὄργανα χρόνου. 83. E: ταῦτα ... πάντα νόσων ὄργανα γέγονεν. Legg. VIII. 847. D: ὅσα περὶ τὸν πόλεμον ἅπαντα ὄργανα. XII. 956. A: σίδηρος δὲ καὶ χαλκὸς πολέμων ὄργανα. Hipp. mai. 295. D: τὰ γὰρ ὄργανα πάντα τὰ τε ὑπὸ τῇ μουσικῇ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις. Phaedr. 250. B: δι' ἀμυνδρῶν ὀργάνων. Soph. 235. B: τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων. Polit. 268. B: μετὰ τε ὀργάνων καὶ ψιλῷ τῷ στοματι. Conv. 215. C: ὁ μὲν ... δι' ὀργάνων ἐκφέρει τοὺς ἀνθρώπους. Ib. ἀνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις. Pol. II. 374. D: ἢ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὅπλων τε καὶ ὀργάνων. III. 397. A: πάντων ὀργάνων φωνὰς. 399. C: πάντων ὀργάνων ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια. VI. 508. B: τῶν περὶ τὰς αἰσθήσεις ὀργάνων. Tim. 45. B: τῶν δὲ ὀργάνων πρῶτον μὲν φωσφόρα ἔννετε-πτήναντο ὅμματα. Legg. II. 669. D: θηρίων φωνὰς καὶ ἀνθρώπων καὶ ὀργάνων. Lys. 208. D. Polit. 298. C: τοῖς ἱατρικοῖς ὀργάνοις. D: τοῖς ναυτικοῖς ὀργάνοις. Phil. 56. B: πλείστοις μέτροις τε καὶ ὀργάνοις χρωμένῃ. Legg. VII. 795. A. Theaet. 185. C: πᾶσι ποῖα ἀποδώσεις ὄργανα, δι' ὧν αἰσθάνεται ἡμῶν τὸ αἰσθανόμενον ἑκαστον; Conv. 192. D: ἔχων τὰ ὄργανα (ὁ Ἡφαιστος). Pol. II. 370. D: οὐδὲ

τάλλα ὄργανα ὅσα περὶ γεωργίαν. IV. 421. D. 434. A: τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες τὰλλήλων ἢ τιμάς. Tim. 41. E: σπαρείσας αὐτάς εἰς τὰ προσήκοντα ἐκάστοις ἑκάστα ὄργανα χρόνου (v. χρόνων). 45. A. Lach. 188. D: οὐ λύραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα. Menex. 249. A: ὄργανα τῆς πατρώας ἀρετῆς διδοῦσα.

ὀργανοποιία, ἡ, *instrumentorum confectio*. Tim. 101. E.

ὀργή, ἡ, *indoles, mores; praec. animus commotus*, h. e. *ira*. Phaedr. 113. E: ὑπὲρ ὀργῆς βίαιόν τι πράξαντες. Phil. 50. C. Legg. IX. 869. A: μανίαις ὀργῆς. X. 908. E: ἄνευ κακῆς ὀργῆς τε καὶ ἡθους. XI. 922. C: μεθ' ὀργῆς λέγειν. Id. Apol. 34. C. Phaedr. 254. C: ἐλοιδόρησεν ὀργῇ. Legg. IX. 867. C: ὀργῇ τινί. 868. A: ἡττηθεὶς ὀργῇ. Phaedr. 233. C: διὰ μεγάλα βραδέως ὀλίγην ὀργὴν ποιούμενος. 257. A: δι' ὀργὴν. Phil. 47. D: ὀργὴν καὶ φόβον *cet.* Pol. VI. 493. D: τὴν τῶν πολλῶν ... ξυνιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονὰς κατανενοημέναι. Legg. VII. 793. E: ὀργὴν ἐμποιοῖεν ... τοῖς κολασθεῖσι. IX. 879. C: ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν. XI. 935. A: ἐμπιπλάς ὀργὴν κακῶν ἐστιαμάτων. Epin. 976. A: οὐδὲ γὰρ ἂν εἰδείη τις πνεύματος ὀργὴν οὐδὲ φιλίαν. Menex. 242. D: δι' ὀργὴν ἰδίαν. Locr. 102. E: ὀργαί τε σύν-τονοι καὶ θυμοὶ βαρεῖς *cet.* Legg. I. 632. A: ἐν ὀργαῖς τε ... καὶ ἐν φόβοις. IX. 867. A: ταῖς ὀργαῖς ... χρωμένος. Theaet. 144. A: πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξύρροποι εἰσι. Pol. VI. 493. A: τὰς ὀργὰς ... καὶ ἐπιθυμίας. IX. 572. A: μὴ τισιν εἰς ὀργὰς ἐλθῶν. Euth. 7. B: ἐχθραν ... καὶ ὀργὰς.

ὀργιάζω, *rem divinam facio, operor sacris; etiam sacris honoribus aliquem prosequor*. Legg. X. 910: τὸν ... φανέντα κεκτημένον ἕτερα (ἱερὰ) καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια. Phaedr. 250. C: ἦν (τελετὴν) ὀργιάζομεν (v. ὀργιάζομεν). 252. D: ὡς τιμῆσων τε καὶ ὀργιάζων. — Med. Legg. IV. 717. B: μετὰ θεοῦς ... καὶ τοῖς δαίμοσιν ὃ γ' ἐμφορῶν ὀργιάζοιτ' ἄν. *consecro. Legg. IV. 717. B: ἰδρύματα ἰδία πατρῶων θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα.

ὀργίζω, *iram concito, irrito*. Eryx. 392. C: τούτους ἐάν τις ... ὀργίσῃ. Phaedr. 267. C: ὀργίσαι ... πολλοὺς ἅμα δεινὸς ἀνὴρ γέγονε. Eryx. 392. C: ὑπὸ ... τῶν σμι-κρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιντο. — Pass. *ira incendit, med. irascor*. Pol. II. 366. C: οὐκ ὀργίζεται τοῖς ἀδίκοις. Apol. 23. C: ἐμοὶ ὀργίζονται. Conv. 219. D: ὅπως ... ὀργιζοίμην. Ep. VII. 335. C. Euth. 7. C: ὀργιζοίμεθα. Pol. IV. 440. C: ὀργίζεσθαι. Euth. 7. B: ὀργίζεσθαι ἀλλήλοις. Hipp. mai. 286. D: ἐμαντῶ ... ὀργιζόμεν. Phaedr. 267. D: ὀργισομένοις ἐπάδων κηλεῖν. Prot. 346. B: ἐάν τι ὀργισθῶσι τοῖς γονεῦσιν ἢ πατρίδι ἀδικηθέντες. Charm. 162. D: ὀργισθῆναι αὐτῷ. Apol. 34. C: ὀργισθεὶς αὐτοῖς τούτοις. Euth. 4. C. Hipp. mai. 295. A: ὀργισθὲν ἡμῖν.

- ὀργίλος, η, ον, *iracundus*. Pol. III. 405. C: ὀργίλοι.
 ὀρέγω, *porrigo*. Phaed. 117. B: ὠρεξε τὴν κύλικα τῷ
 Σωκράτει. Med. *appeto, concupisco; studeo; etiam adoriur*.
 Phaed. 75. A: ὅτι ὀρέγεται ... πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον τὸ
 ἴσον. Ib. ὅτι πάντα ... ὀρέγεται ἐκείνου τοῦ ὃ ἐστὶν ἴσον.
 Pol. IV. 439. B: τούτου ὀρέγεται καὶ ἐπὶ τοῦτο ὀρμῷ. Ep.
 II. 312. E: ἡ ... ἀνθρωπίνη ψυχὴ περὶ αὐτὰ ὀρέγεται μα-
 θεῖν ποῖ' ἅττα ἐστί. Prot. 326. A: (ἵνα) ὀρέγεται τοιοῦτος
 γενέσθαι. Phaed. 65. C: (ὅταν) ὀρέγεται τοῦ ὄντος. Legg.
 II. 661. A: δηῶν τοιοῦτος ὧν ὀρέγοιτο (e Tyrt.). Pol. VI.
 485. D: πάσης ἀληθείας ... ὀρέγεσθαι. IX. 572. A. Legg.
 VII. 807. C: τοῦ Πυθιάδος ... νίκης ὀρεγομένου (βίου).
 VI. 757. C: οὐ ... ἡμῶς ὀρεγομένους δεῖ ... τὴν νῦν φρομέ-
 νην κατοικίζειν πόλιν.
 ὀρεινός, ἡ, ὄν, *montanus*. Crat. 394. E: τὸ ὀρεινόν
 (τῆς φύσεως) ἐνδεικνύμενος τῷ ὀνόματι.
 ὀρειός, α, ον, *montanus*. Critia 109. D: κατελείπετο
 ὄρειον (γένος). Legg. III. 677. B: ὄρειοί τινες ... νομῆς.
 ὀρειχαλκίνος, η, ον, ex *aurichalco castrectus*. Critia
 119. C: ἐν στήλῃ ... ὀρειχαλκίνη.
 ὀρείχαλκος, ὁ, *aurichalcum*. Critia 114. E: τὸ γένος
 ἐκ γῆς ὀρυττόμενον ὀρειχάλκου (v. ὀρείχαλκον). 116. B. et
 D: ὀρειχάλκω.
 ὀρεῖς, ἡ, *appetitio*. Def. 413. C: ὀρεῖς εὐλόγος. 414.
 B: φιλοσοφία τῆς τῶν ὄντων ἀεὶ ἐπιστήμης ὀρεῖς.
 ὀρεοκόμος, ὁ, *mulio*. Lys. 208. B: τῷ ὀρεοκόμῳ (al.
 ὀρεωκόμῳ).
 ὀρθός, α, ον, *arduus*. Legg. IV. 718. E: ὀρθὸς οἶμος
 (Hes.).
 ὀρθογώνιος, ὁ ἡ, *rectos angulos habens*. Locr. 98. A:
 ὀρθογώνιον (τρίγωνον). B: ὀρθογώνια.
 ὀρθοέπεια, ἡ, *recta (propria?) dictio*. Phaedr. 267. C:
 ὀρθοέπειά γέ τις.
 ὀρθολογία, ἡ, *recta expositio*. Soph. 239. B: ὥστε ...
 μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν.
 ὀρθός, ἡ, ὄν, *erectus; rectus; verus*. Phaedr. 253. D:
 τὸ ... εἶδος ὀρθός. Phaed. 73. A: ἐπιστήμη ... καὶ ὀρθός
 λόγος. Legg. II. 660. A: ὁ ὀρθός νομοθέτης. 665. E: ἐστὼς
 ὀρθός. Men. 93. D: ὀρθός ἐστῆκώς. (Id. De virt. 377. B.)
 Ib. ἡκόντιζεν ἀπὸ τῶν ἵππων ὀρθός. Soph. 231. C: ὀρθὴ
 γὰρ ἡ παροιμία. Pol. VIII. 544. A: εἰ αὕτη (πόλις) ὀρθή.
 Tim. 53. C: ἡ ... ὀρθὴ τῆς ἐπιπέδου βύσεως (φύσεως). Lach.
 181. B: ὀρθὴ ἂν ἡμῶν ἡ πόλις ἦν καὶ οὐκ ἂν ἐπείσε ... τὸ
 τοιοῦτον πτώμα. Phaedr. 261. B: καὶ οὐδὲν ἐντιμότερον τὸ
 γὰρ ὀρθὸν περὶ σπουδαῖα ἢ περὶ φαῦλα γιγνόμενον; Conv.
 190. A: ἐπορεύετο ... ὀρθόν. Critia 118. C: τετραγώνον
 ... ὑπῆρχε τὰ πλεῖστ' ὀρθὸν καὶ πρόμηκες. Legg. VII. 815.
 A. B. Pol. III. 416. B: ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τεχεῖν

παιδείας. Id. Legg. VI. 766. A. VII. 796. A: τὰ ... ἐξ ὀρθῆς πάλῃς. Ep. VII. 330. E: τοῖς ... ἔξω ... βαίνουσι τῆς ὀρθῆς πολιτείας. Tim. 71. C: ἐξ ὀρθοῦ κατακάμπτουσα. Ep. VII. 330. D: κατὰ τρόπον ὀρθῇ πορευομένης ὁδῷ τῆς πολιτείας. Critia 109. B: οὐ γὰρ ἂν ὀρθὸν ἔχοι λόγον θεοὺς ἀγνοεῖν τὰ πρέποντα ἐκάστοις αὐτῶν. Legg. X. 890. D: κατὰ λόγον ὀρθόν. Polit. 293. A: τὴν ... ὀρθὴν ἀρχὴν ... ζητεῖν. Pol. X. 601. E: πίστιν ὀρθὴν ἔχει περὶ κάλλους τε καὶ πονηρίας. Tim. 53. D: μίαν ... ὀρθὴν ἔχοντος ἐκατέρου γωνίαν. Legg. I. 638. E: ὀρθὴν μέθοδον. Phaedr. 238. B: δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὀρμώσης. Conv. 190. A: εἰς ὀρθὸν τὰ σκέλη περιφερόμενοι. Pol. V. 464. E: τόδε ὀρθὸν ἔχει ... οὗτος ὁ νόμος. VII. 540. D: τὸ ... ὀρθὸν περὶ πλείστον ποιησάμενοι. Tim. 44. B: κατ' ὀρθόν (*recte*). Id. Sis. 391. A. Etiam i. q. adiect. Legg. II. 652. A: ἐν τῇ κατ' ὀρθὸν χρειᾷ. Theaet. 173. C: σμικροὶ ... καὶ οὐκ ὀρθοὶ (*erecti*, h. e. *celsi*) τὰς ψυχὰς. Conv. 190. D: βαδιούντες ὀρθοὶ ἐπὶ δουρὶ σκελῶν. Ion. 535. C: ὀρθαὶ αἱ τρίχες ἴστανται ὑπὸ φόβου. Ep. VII. 327. B: ἦν (διάνοιαν) αὐτὸς ὑπὸ τῶν ὀρθῶν λόγων ἔσχευ. Pol. VII. 517. C: ὡς ἄρα πᾶσι πάντων αὕτη ὀρθῶν τε καὶ καλῶν αἰτία. Tim. 55. B: εἰς τὸ κέντρον τὰς ὀρθὰς γωνίας ξυνάγον. C. 71. D: πάντα ὀρθὰ ... ἀπευθύνουσα. Conv. 180. C: ὀρθότερόν ἐστι ... προρόθηθῆναι ὅποιον δεῖ ἐπαιεῖν. Pol. II. 362. A: τὸ ... τοῦ Ἀλκυόλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου. Gorg. 485. A: τὸ ὀρθότατόν ἐστιν ἀμφοτέρων μετασχεῖν. Polit. 294. C: ἐπειδήπερ οὐκ ὀρθότατον ὁ νόμος. Crat. 424. B: ἄρα οὐκ ... ὀρθότατόν ἐστι διελέσθαι τὰ στοιχεῖα πρώτων —; Pol. III. 414. A. Legg. II. 667. C: τοῦτ' αὐτὸ εἶναι ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ ὀρθότατον.

ὀρθότης, ἡ, *recta vel vera ratio*. Crat. 422. D: ὅτι ... μία γέ τις ἡ ὀρθότης παντὸς ὀνόματος. 428. E: ὀνόματος ... ὀρθότης ἐστὶν αὕτη ἣτις ἐνδείξεται οἷόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. 432. B. Phil. 37. D: ἂν ὀρθότης ... προσγίγνηται. Pol. X. 601. D: κάλλος καὶ ὀρθότης ἐκάστου σκεύους καὶ ζώου καὶ πράξεως. Polit. 294. A: τὸ περὶ τῆς τῶν ἀνεν νόμων ἀρχόντων ὀρθότητος. Crat. 384. A: περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος. 394. E: ἂνπερ τῆς ὀρθότητος τιγγάνη τὰ ὀνόματα. Tim. 47. C: λογισμὸν κατὰ φύσιν ὀρθότητος μετασχόντες. Legg. I. 627. D: ὀρθότητός τε καὶ ἀμαρτίας πέρι νόμων. 642. A: ἄνιν μουσικῆς ὀρθότητος. IX. 853. B. Crit. 46. B: εἰ μετὰ τινος ὀρθότητος εἴη. Charm. 172. A: ὀρθότητος ... ἡγουμένης ἐν πάσῃ πράξει. Hipp. min. 368. D. Gorg. 506. D: τάξει καὶ ὀρθότητι *cet*. Crat. 411. A: τίμη ποτέ ὀρθότητι κῆται (τὰ ὀνόματα). Phil. 37. D. Legg. V. 734. D. Polit. 293. D: κατ' οὐδεμίαν ὀρθότητα. Crat. 383. A: ὀρθότητὰ τίνα τῶν ὀνομάτων πεφυκέναι καὶ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις τὴν αὐτὴν ἄπασιν. 385. D. Legg. II. 665. C: μου-

σικῆς ὀρθότητα εἶναι τὴν ἡδονὴν ταῖς ψυχαῖς πορίζουσαν δύναμιν. 657. A: μέλη τὰ τὴν ὀρθότητα φυσικῶς παρεχόμενα. IV. 721. A: πρὸς ὀρθότητα. VIII. 841. B: ὀρθότητα ἔχον δευτέραν. Euthyd. 282. A: τὴν ... ὀρθότητα καὶ εὐτυχίαν ἐπιστήμη ἢ παρέχουσα (int. ἐφάνη vel ἐστὶ). Men. 97. B: πρὸς ὀρθότητα πράξεως.

ὀρθριος, α, ον, *matutinus*. Prot. 313. B: ὀρθριος ἦκων. Legg. XII. 961. B: θεῖν δὲ ὀρθριον εἶναι τὸν σύλλογον.

ὀρθρος, ὁ, *dihuculum*. Crit. 43. A: ὀρθρος βαθύς. Prot. 310. A: ἐτι βαθύς ὀρθρου. Legg. VII. 808. C. XII. 951. D: ἀπ' ὀρθρου μέχρι περ ἂν ἥλιος ἀνίσχῃ. Loc. 97. A: ποτ' ὀρθρου.

ὀρθῶ, *erigo, attollo; servo vel saluum praesto*. Lach. 181. A: ὅτι ὀρθοῖς τὸν πατέρα. Tim. 90. B: ὀρθοὶ πᾶν τὸ σῶμα. Men. 99. C: ᾧ (εὐδοξία) οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν. Legg. XII. 957. D: ἃ δὲ κεκτημένον ἐν αὐτῷ ... τὸν ἀγαθὸν δικαστὴν αὐτόν τε ὀρθοῦν καὶ τὴν πόλιν. Lach. 181. B: τὴν πατρίδα ὀρθοῦντα. Phaedr. 244. B: ὅσοι ... ὠρθωσαν.

ὀρθῶς, *recte; bene; vera*. Prot. 316. C: ὀρθῶς ... προμνηθῆ ... ὑπὲρ ἐμοῦ. 338. B: οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸν χεῖρω των βελτιόνων ἐπιστατεῖν. Pol. I. 331. D: ὀρθῶς ... λέγεις. Tim. 88. C: εἰ μέλλει δικαίως τις ἅμα μὲν καλὸς ἅμα δὲ ἀγαθὸς ὀρθῶς κεκλησέσθαι. — In resp. absol. ὀρθῶς et ὀρθῶς γε (Prot. 359. E. Pol. VII. 539. D. al.). — Absolute ponitur ita ut verbum ex antec. repeti oporteat. Pol. I. 339. C: τὸ δὲ ὀρθῶς (int. ex antec. τιθέναι) ἄρα τὸ τὰ ξυμφέροντά ἐστι τίθεσθαι ἑαυτοῖς —; Legg. III. 697. B: ἐστι δὲ ὀρθῶς (int. τιμάς τε καὶ ἀτιμίας διανέμειν) ἄρα τιμιώτατα ... τὰ περὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθὰ κείσθαι. Euth. 2. C: ὀρθῶς (int. τῶν πολιτικῶν ἀρχεσθαι) γάρ ἐστι cet. De lucris cup. 227. C. Similiter Pol. V. 449. C: τὸ ὀρθῶς τοῦτο. — Instar adiectivi ponitur (omisso videlicet verbi εἶναι participio). Phaed. 67. B: τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς. Pol. I. 341. C: ὁ ὀρθῶς κυβερνήτης. — Pol. VII. 515. D: ὅτι ... ὀρθότερα βλέπει. Phil. 49. C: ὀρθότερα λέγεις. Pol. II. 382. B. Tim. 25. A. al. In resp. absol. Phaedr. 275. D. Phil. 65. A. al.

ὀριγνῶμαι, *appeto*. Ax. 366. A: τῆς ἐκείσε διαίτης καὶ χορείας ὀριγνωμένη (sic Par. A. c. al. Vulg. ὀρεγομένη).

ὀρίζω, *definio; termino; secerno; statuo*. Theaet. 146. E: οὐκ οὖν ... τοῦτο ὀρίζει; Loc. 100. D: λόγος δ' ὀρίζει τὰ εἰς τὸ μέσον καὶ ἀπὸ τῷ μέσω νεύσει. Crat. 410. C: διὰ τὸ ὀρίζειν χειρῶνάς τε καὶ θέρη cet. Tim. 53. A: τὰ ... ἀνομοιοτάτα πλείστον αὐτὰ ἀφ' αὐτῶν ὀρίζειν (*secernere*). Legg. XII. 944. A: ὀρίζειν ... κατὰ μέρος. VIII. 843. A: σμικρὸν λίθον (κινεῖν) ὀρίζοντα φιλίαν τε καὶ ἐχθραν ἐνορκον παρὰ θεῶν. Crat. 410. C: ὀρίζουσαι. Legg. IX. 864. E: ὃν (χρό-

νον) ὁ νόμος ὤρισεν. Phaedr. 238. D: εἰρησαί τε καὶ ὤρισταί. Conv. 182. A: ἀπλῶς ... ὤρισταί (ὁ νόμος). Pol. IV. 439. E: ταῦτα ... δύο ἡμῖν ὠρίσθω εἶδη ἐν ψυχῇ ἐνόντα. Legg. XI. 916. D. Charm. 171. A. Euth. 9. D: ἀρ' οὕτω βούλει ἡμῖν ὠρίσθαι νῦν περὶ τοῦ ὁσίου καὶ τοῦ ἀνοσίου; C: οὐ τοῦτω ἐφάνη ἄρτι ὠρισμένα τὸ ὅσιον καὶ μὴ. Charm. 171. A: καὶ ἡ λατρικὴ ... ἐτέρα εἶναι τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν ὠρίσθη τῷ τοῦ ὑγιεινοῦ εἶναι καὶ νοσῶδους ἐπιστήμη. Tim. 51. D: εἰ δέ τις ὅρος ὀρισθεὶς μέγας διὰ βραχείων φανείη. Phaedr. 265. D: ὃ ἔστιν ὀρισθῆν. Theaet. 158. D: πλήθει χρόνου καὶ ὀλιγοτετι τὸ ἀληθές ὀρισθήσεται. — Med. *definitio*; *eliam existitmo*; *pono*, *statuo vel constituo*. Gorg. 470. B: εἰπέ τίνα ὅρον ὀρίζει. Phaed. 105. A: εἰ οὕτως ἰρίζει. Theaet. 187. C: τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην ὀρίζει; Pol. VIII. 562. B: ὃ δημοκρατία ὀρίζεται ἀγαθόν. Charm. 173. A: οὐσα οἷαν νῦν ὀριζόμεθα. Phaedr. 277. B: κατ' αὐτὸ ... πᾶν ὀρίζεσθαι. Gorg. 453. A. Parm. 135. C. Pol. IV. 436. B. Phaedr. 265. D: ἕκαστον ὀριζόμενος. Gorg. 475. A: ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὀριζόμενος τὸ καλόν. Pol. I. 345. C. II. 376. B: συνέσει τε καὶ ἀγνοίᾳ ὀριζόμενον τό τε οἶκετον καὶ τὸ ἀλλότριον. Theaet. 158. E: οἱ τὰ αἰὶ δοκοῦντα ὀριζόμενοι τῷ δοκοῦντι εἶναι ἀληθῆ. Soph. 246. A: ταῦτόν σωμα καὶ οὐσαν ὀριζόμενοι. Pol. VI. 505. C: οἱ τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ὀριζόμενοι. Gorg. 491. C: τότε ... τοὺς βελτίους τε καὶ κρείττους τοὺς ἰσχυροτέρους ὠρίζου. Pol. V. 455. C. Gorg. 513. D: οὐ ταῦτα ἦν ἂ τότε ὠριζόμεθα; Pol. V. 454. B. Phaedr. 263. D: εἰ ὀρισάμενην ἔρωτα. Menex. 239. E: μέχρι Σκυθῶν τὴν ἀρχὴν ὠρίσατο. Theaet. 148. A: μῆκος ὠρισάμεθα. Soph. 263. C. Pol. VI. 490. D. Charm. 163. E: σαφέστερον ὀρῖσαι. Phaed. 104. C: βούλει οὖν ... ὀρισώμεθα ὅποια ταῦτ' ἐστίν; Pol. VIII. 558. D. Legg. I. 643. A. Phaed. 104. E: ὃ ... ἔλεγον ὀρίσασθαι. Phaedr. 277. B: ὀρισάμενος. Soph. 222. C: τὴν ... ληστικὴν ... βίαιον θῆραν ὀρισάμενοι. Phil. 66. C. Phaedr. 239. D: ἐν κερφάλαιον ὀρισάμενους. Theaet. 190. D: εἴ τις ὀριεῖται δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἐτεροδοξεῖν. 208. B. Parm. 135. A. B. Legg. V. 737. D: ὀρισώμεθα ἔργῳ καὶ λόγοις. I. 632. A: ὀριστέον τό τε καλὸν καὶ μὴ.

ὀρίζων, ὁ, *orbis finiens* (Cic.). Locr. 97. A: ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα. D: κατ' ἀποτομὰς τῶν ὀριζόντων.

ὀρικός, ἡ, ὄν, *mularis*. Lys. 208. B: ἀλλὰ τοῦ ὀρικοῦ ζεύγους ... ἐπιτρέπουσί σοι ἄρχειν.

ὄριον, τό, *terminus*, *finis*. Legg. X. 909. C: ἔξω τῶν ὀρίων ἐκβάλλειν ἄταφον. IX. 873. D: ἐν τοῖς τῶν δώδεκα ὀρίοις μερῶν. VIII. 842. E: μὴ κινεῖτω γῆς ὄρια μηδεὶς cet. Id. 843. B. IX. 873. B: εἰς τὰ τῆς χωρᾶς ὄρια φέροντες. Menex. 240. B: ἐπὶ τὰ ὄρια ἐλθόντες τῆς Ἑρετρικῆς οἱ στρατιῶται αὐτοῦ cet.

ὄριος, ὅ, Lat. *Terminus* (terminorum praeses et custos). Legg. VIII. 842. E: Διὸς ὀρίου ... νόμιος.

ὀρισμός adhuc legeb. Polit. 282. E. pro διορισμός, quod Cl. ΔΞ al. praestiterunt.

ὄρκος, ὅ, *iusiurandum*. Phaedr. 236. D: ὁ δέ μοι λόγος ὄρκος ἐσται. Critia 119. E. Legg. XI. 917. C: ἐπαινος δὲ ὄρκος τε περὶ παντὸς τοῦ πωλουμένου ἀπέστω. Legg. III. 691. A: ὁ λόγος τε καὶ ὄρκος ἐπῆνεσαν. Conv. 183. B: ἐκβάντι τὸν ὄρκον (v. τῶν ὄρκων). Legg. XII. 948. C: διδούς ... ὄρκον τοῖς ἀμφιβητούσιν. Phaedr. 240. E: μετὰ πολλῶν ὄρκων τε καὶ δεήσεων. Pol. II. 379. E. Legg. III. 701. C. 692. B: ὄρκοις μετριάσαι ψυχὴν νέαν λαβοῦσαν ἀρχήν. Conv. 183. A: ὄρκους ὁμνύντες. Pol. IV. 443. A: κατὰ ὄρκους ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ὁμολογίας. Legg. X. 908. C. XI. 917. A: ὄρκους ὁμνύς ψευδεῖς. XII. 949. B: δέχασθαι τε ὄρκους παρ' ἀλλήλων ... καὶ διδόναι κυρίως. Menex. 243. A.

ὄρκωμόσιον, τό, *iusiurandum*. Phaedr. 241. A: ὅπως τὰ τῆς προτέρας ἀνοήτου ἀρχῆς ὄρκωμοσίά τε καὶ ὑποσχέσεις ἐμπεδώσῃ (sic pro vulg. ἐμπεδώσει Cl. c. plur. al.). Critia 120. B: ἐπὶ τὰ τῶν ὄρκωμοσιῶν καύματα χαμαὶ καθίζοντες (ubi e Vat. ὄρκωμοσιῶν scrib. videtur; ὄρκωμοσία, int. ierá, *hostia*, h. l. *hostia combusta*).

ὄρμαθός, ὅ, *series, catena*. Ion. 533. E: ὥστ' ἐνίοτε ὄρμαθός μακρός ... σιδηρίων καὶ θαπυλίων ἐξ ἀλλήλων ἤρτηται. Ib. ἐνθονοιαζόντων ὄρμαθός. 536. A. Etiam turba. Pol. III. 387. A. (Hom.).

ὄρμη, ἡ, *impetus* (animi impet., h. e. *motus vel instinctus*); *susceptio*; *conatus*; *appetitus*, *studium*. Phaedr. 279. A: (αἰ) ἐπὶ μείζω ... τις αὐτὸν ἄγοι ὄρμη θειοτέρα. Parm. 135. D: καλὴ ... καὶ θεία ... ἡ ὄρμη ἣν ὀρμᾶς ἐπὶ τοὺς λόγους. Phil. 35. C: ἡ ... ὄρμη ... ἐπὶ τὸνναντίον ἄγουσα. Def. 415. E: ὄρμη βίαιος ἀνευ λογισμοῦ (θυμός). Parm. 130. B: τῆς ὀρμῆς τῆς ἐπὶ τοὺς λόγους. Pol. X. 611. E: ὑπὸ ταύτης τῆς ὀρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου. Legg. IX. 866. E: παρὰ χροῖμα τῆς ὀρμῆς γενομένης. Ep. VII. 325. D: πολλῆς μεικτὸν ὄντα ὄρμῆς ἐπὶ τὸ πρᾶττειν τὰ κοινά. Tim. 25. B: μᾶ ... ἐπεχείρησεν ὄρμη δουλοῦσθαι. 27. C: ἐπὶ παντὸς (v. πάσῃ) ὄρμη ... πραγματος. Legg. III. 698. E. Soph. 228. C: κατ' ἐκαστην ὄρμη. Polit. 273. A: ἐναντίαν ὄρμην ὀρμηθεῖς. 305. D: γιγνώσκουσαν τὴν ἀρχὴν τε καὶ ὄρμην τῶν μεγίστων ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγκαιρίας τε πέρι καὶ ἀκαιρίας. Crat. 412. B: τὴν ... ταχείαν ὄρμη. Phil. 35. D: ψυχῆς ξύμπασαν τὴν τε ὄρμην καὶ ἐπιθυμίαν. 57. D: αἰ (τέχνη) περὶ τὴν τῶν ὄντως φιλοσοφούντων ὄρμη. Pol. V. 451. C: κατ' ἐκείνην τὴν ὄρμην ἰούσιν. VI. 506. E. Locr. 103. E: ἐγείροισαι τὰν ὄρμιν. Pol. VI. 511. B: οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὄρμᾶς. Locr. 103. A.

ὀρμητικός, ἡ, ὄν, *appetens*, cum v. δύναμις, *facultas appetendi* vel *cupiditas*. Locr. 102. E: ὀρμητικᾶς.

ὄρμιος, ὁ, *monile*. Pol. IX. 390. A: Ἐριφύλη ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ τὸν ὄρμιον δεξαμένη.

ὄρμῳ, *impello*, *incito*. Phaedr. 255. D: τὰς διόδους τῶν πτερῶν ἄρδει τε καὶ ὥρμησε πτεροφνεῖν. Ion. 534. C: ἐφ' ὃ ἡ Μοῦσα αὐτὸν ὥρμησεν. Pol. V. 466. B: (ὥστε) ἀνόητος ... δόξα ἐμπεισοῦσα εὐδαιμονίας περὶ ὀρμήσει αὐτόν ... ἐπὶ τὸ ἅπαντα τὰ ἐν τῇ πόλει οἰκιοῦσθαι. Legg. IX. 875. B: ἐπὶ πλεονεξίαν ... ἡ θνητὴ φύσις αὐτὸν ὀρμήσει αἰεὶ. Conv. 181. D: τοὺς ... ὑπὸ τούτου τοῦ ἔρωτος ὥρμημένους. — Intrans. (act. et med.) est vern. *ausgehen*, h. e. *aufbrechen* (*proficisci*), *hervorbrechen* (*progredi*, *erumpere*), von etwas *ausgehen* (h. e. *egredi*), *auf etwas* vel *auf einen* *ausgehen* et *losgehen* (h. e. *contendere*, *appetere*; *aggredi*, *adoriri*) et i. q. *unternehmen*, *sich vorsezen*, *beginnen*. Parm. 135. D: θεία ... ἡ ὀρμὴ ἦν ὀρμᾶς ἐπὶ τοὺς λόγους. Phaedr. 251. D: ἡ τὸ πτερόν ὀρμᾶ. Pol. IV. 439. B: ἐπὶ τοῦτο ὀρμᾶ. Alc. I. 111. B: ἀρ' οὐ ... ἐπὶ ταῦτά ὀρμῶσιν —; Phaedr. 238. B: δοξῆς ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὀρμώσης. Ion. 535. B: ἡ Ἀχιλλεῖα ἐπὶ τὸν Ἑκτορα ὀρμῶντα. Pol. I. 336. B: ὥρμα ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ λόγου. Euthyd. 277. C. Politi. 264. E: ἐφ' ὃ γε μέρος ὥρμηκεν ἡμῖν ὁ λόγος. 274. B: οὐ ... ἔνεκα ὁ λόγος ὥρμηκε πᾶς. Pol. IX. 582. C. Legg. I. 641. D: ὥρμηκαμεν. III. 694. C. Phaed. 100. A: ταύτῃ γε ὥρμησιν. Phaedr. 251. B: ὥρμησε φύεσθαι ἀπὸ τῆς ῥίξης ὁ τοῦ πτεροῦ κανλός. Soph. 242. C: ὅστις ... ἐπὶ κρίσιν ὥρμησε cet. Pol. II. 366. D: ὁθενπερ ἅπας ὁ λόγος οὗτος ὥρμησε. Legg. III. 692. C: οὐκ ἂν ποτε ὁ Ἱερατικός ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ... στόλος ὥρμησε. Prot. 314. B: ὥσπερ ὥρμησασιν, ἴωμεν. Pol. V. 451. C: ἦνπερ (ὀρμὴν) τὸ πρῶτον ὥρμησασιν. 452. B: ἐπειπερ ὥρμησασιν λέγειν. III. 391. D: ὡς ... ὥρμησαν οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς. Conv. 190. A: ὁπότε ταχὺ ὀρμήσεις θεῖν. Legg. VII. 799. D. Apol. 21. A. Phaed. 112. B: ὅταν εἰς τὸ ἐπ' ἐκεῖνα τῆς γῆς ὀρμήσῃ. Pol. IV. 424. A: πολιτεία ἐάνπερ ἅπαξ ὀρμήσῃ εὖ. 425. B: ὅπῃ ἂν τις ὀρμήσῃ, τοιαῦτα καὶ τὰ ἐπόμενα εἶναι. Tim. 79. E: ὅταν ... ἐπὶ θάτερα ὀρμήσῃ. Pol. IV. 436. B: ὅταν ὀρμήσωμεν. VI. 510. D: οὐ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὀρμήσωσι. I. 354. B: ὀρμήσαι ἐπὶ τὸ σκεῦασθαι cet. Conv. 185. E: ὀρμήσας ἐπὶ τὸν λόγον καλῶς. Pol. IX. 572. C: ὀρμήσας εἰς ὕβριν cet. Ep. II. 313. B: θεία μοῖρα κατὰ τοῦθ' ὀρμήσας. VII. 332. D: ἐπὶ ταῦτα ὀρμήσαντα φίλους ἄλλους αὐτῷ κήσασθαι. Pol. VI. 487. C: ἐπὶ φιλοσοφίαν ὀρμήσαντες. Legg. VI. 783. A: ἔρως ὀξύτατος ὑστατος ... ὀρμᾶται. X. 886. B: ἐπὶ τὸν ἀσεβῆ βίον ὀρμᾶσθαι τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Theag. 129. B: αὐθις ὥρματο εἶναι. Soph. 228. C: ἐπ' ἀλήθειαν ὀρμώμενης ψυχῆς. Gorg. 502. C: ὅτι πρὸς τὴν ἡδονὴν μᾶλλον

ᾠρηται (ἡ τῶν τραγωδιῶν ποιήσεις). Theaet. 184. A: οὐ
 ἔνεκα ὁ λόγος ᾠρηται. Pol. IX. 581. A: τὸ θυμοειδὲς οὐ
 πρὸς τὸ κρατεῖν ... φαμέν ... ἀλλ' ὅλον ᾠρηθῆσαι; Charm.
 156. E: πάντα ... ἔφη ἐκ τῆς ψυχῆς ᾠρηθῆσαι καὶ τὰ κακὰ
 καὶ τὰ ἀγαθὰ τῷ σώματι καὶ παντὶ τῷ ἀνθρώπῳ. Legg.
 XII. 962. E: τῶν δ' ἡ προθυμία πρὸς τὸν ἐλευθερον δὴ βίον
 ᾠρημένη. Ep. VII. 347. A: ταύτης ᾠρημένον ἐκ Διονυ-
 σίου οἰκίας. Phaedr. 101. E: περὶ τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμε-
 νος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης ᾠρημένων. Legg. III. 682. B: πο-
 ταμούς ... ἀνωθεν ἐκ τῆς Ἰδης ᾠρημένους. Phaedr. 255.
 C: πάλιν ὁθεν ᾠρηθῇ φέρεται. Polit. 273. A: ἐναντίαν
 ὁρμὴν ὁρμηθεῖς. Legg. VI. 765. E: ἡ πρώτη βλάβη καλῶς
 οὐρηθείσα. Tim. 24. E: ἐξωθεν ὁρμηθείσαν (δύναμιν) ἐκ
 τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. Phaedr. 101. D: τὰ ἀπ' ἐκείνης
 (τῆς ὑποθέσεως) ὁρμηθέντα.

ὄρνεον, τό, avis. Phaedr. 274. C: οὐ καὶ τὸ ὄρνεον
 τὸ ἱερόν cet. Phaedr. 85. A: ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ἄδει, ὅταν
 πεινῇ cet. Crat. 392. A: τῷ αὐτῷ ὄρνέῳ. Pol. III. 397. A:
 ὄρνέων φθόγγους. Tim. 91. D: τὸ ... τῶν ὄρνέων φύλον.
 De lege 319. A: ξύλα καὶ ὄρνεα (ἱερὰ εἶναι).

ὄρνευσις, ὁ, auspers. Legg. VII. 824: τὸν ὄρνε-
 ουθεν.

ὄρνευτικός, ἡ, ὄν, in re pos. ad auspiciū pertinens;
 fem. auspiciū. Soph. 220. B: τοῦ πεηνοῦ ... γένους πᾶσα
 ἡμῖν ἡ θήρα λέγεται πού τις ὄρνευτική (sic Cl. c. al.
 Vulg. ὀρνιθοθηρευτική).

ὄρνις, ὁ et ἡ, avis. Ep. VII. 348. A: καθάπερ ὄρνις
 ποδῶν ποδὲν ἀναπέσθαι. Phaedr. 249. D: ὄρνιθος δίκην
 βλέπων ἄνω. Crat. 392. A. Legg. III. 680. E: οἷς ἐπόμενοι
 καθάπερ ὄρνιθες ἀγέλην μίαν ποιήσουσι. XII. 956. A: ὄρ-
 νιθὲς τε καὶ ἀγάλματα. Phaedr. 244. C: διὰ ... ὄρνιθων
 ποιουμένην (τὴν ζητησὶν τοῦ μέλλοντος). Pol. V. 459. A:
 τῶν γενναίων ὄρνιθων μάλα συχνούς. B. Legg. VII. 789.
 B: ὄρνιθων θρέμματα. XII. 952. E: καθάπερ οἱ τῶν ὄρνι-
 θων διαπορευόμενοι. Theaet. 197. C: ὄρνιθας ἀγρίας ...
 θηρεύσας. Legg. VII. 814. B. *auspiciū. Ep. VII. 336. C:
 ὡς δὲ ὄρνιθων τὰς ἐκείνου βουλήσεις πειρασθαι ἀποτελεῖν.
 Phil. 67: οἷς πιστεύοντες, ὥσπερ μάντις ὀρνισιν.

ὄρός, ὁ, serum. Tim. 83. C: ὁ ... αἵματος ὄρος (sic
 Par. A. c. al. Vulg. ὀρόος) πρῶτος. D: φλέγματος ... ὄρος.

ὄρος, τό, mons. Critia 113. C: ἢν ὄρος βραχὺ πάντη.
 Eryx. 400. A: ἐκ τοῦ ὄρους. Theaet. 174. E: ἐν ὄρει. Critia
 118. B: τὰ ... περὶ αὐτὸν ὄρη. 111. C: τῶν ... ὄρων εὐτιν
 ᾧ cet. 118. D. 119. A. Legg. III. 680. B: ὄρέων (Hom.).
 IV. 704. C: πεδίων τε καὶ ὄρων cet. VIII. 833. B: δι' ὄρων.
 Phaedr. 116. E: ἐτι ἥλιον εἶναι ἐπὶ τοῖς ὄρεσι. Tim. 22. D:
 οἱ ... ἐν ὄρεσι ... βουκόλοι. Critia 111. C. Legg. III. 678.

D. Phaed. 110. D: τὰ ὄρη ... καὶ τοὺς λίθους. Tim. 22. D: κατ' ὄρη. Critia 107. C. 114. E.

ὄρος, ὁ, *terminus, finis; definitio, descriptio; etiam distinctio; modus, ratio* (vern. *Verhältniss*); *praescriptum, norma* (iudicandi al.). Gorg. 488. C: ἡ ὁ αὐτός ὄρος ἐστὶ τοῦ βελτίονος καὶ τοῦ κρείττονος; Phil. 56. D: οὐ σμικρὸς ὄρος. Pol. I. 331. D: οὐκ ἄρα οὗτος ὄρος ἐστὶ δικαιοσύνης ἀληθῆ τε λέγειν cet. VIII. 551. C. Tim. 51. D. Legg. V. 744. D: πενίας ... ὄρος. VI. 772. B: ἕως ἂν ὄρος ἱκανὸς δόξῃ τῶν τοιοῦτων νομίμων ... γεγονέναι. IX. 878. B: ἔστι δὲ οὐ πάντων ... τῶν ὄντων ὄρος ὅρα προσμυγνύς. XII. 954. C: τῶν ἀμφισβητησίων χρόνου ὄρος. Lys. 209. C: τῷ γείτονι ἂν οὐχ ὁ αὐτός ὄρος ὥσπερ τῷ πατρὶ περὶ σοῦ; Hipp. mai. 283. B: τούτου δ' ὄρος ἐστὶν ἄρα ὅς ἂν (i. q. *si quis*) πλεῖστον ἀργύριον ἐργάσθαι. Menex. 238. D: εἰς ὄρος cet. Locr. 97. D: ὄρος τε ὄρφνας καὶ ἀμέρας. Def. 414. D: ὄρος λόγος ἐκ διαφορᾶς καὶ γένους συγκαίμενος. Tim. 70. E: εἰς τὰ μεταξὺ τῶν τε φρενῶν καὶ τοῦ πρὸς τὸν ὁμφαλὸν ὄρον. Phaedr. 237. C: ὁμολογία θέμενοι ὄρον. Gorg. 470. B: εἰπέ τίνα ὄρον ὀρίζει. Soph. 247. E: τίθεμαι ... ὄρον, τὰ ὄντα ὡς ἔστιν οὐκ ἄλλο τι πλὴν δύναμις. 248. C. Polit. 266. E: ἐπὶ τὸν τοῦ βασιλείως ὄρον. 293. C: τούτον ὄρον ὀρθὸν εἶναι μόνον ἱατρικῆς καὶ ἄλλης ἡστίνοσούν ἀρχῆς. Pol. II. 373. D: ὑπερβάντες τὸν τῶν ἀναγκαίων ὄρον (*modum*). VIII. 551. A: ὄρον πολιτείας ὀλιγαρχικῆς ταξάμενοι πλῆθος χρημάτων. Tim. 69. E: ἰσθμὸν καὶ ὄρον διοικοδμήσαντες τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους. Legg. I. 626. B: ὃν ... ὄρον ἔθου τῆς εὐ πολιτευομένης πόλεως. 638. A: διὸ φανερόν ὄρον τούτον οὐκ ἂν ποτε λέγοιμεν ... περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ μῆ. IV. 714. C: τὸν φῦσις ὄρον τοῦ δικαίου λέγεσθαι κάλλισθ' οὕτως. VI. 785. B: γάμιον ... ὄρον εἶναι κόρη cet. Soph. 231. A: οὐ γὰρ περὶ σμικρῶν ὄρων τὴν ἀμφισβητήσιν οἶομαι γενήσεσθαι cet. Tim. 25. C: ἐντὸς ὄρων Ἡρακλείων. Legg. VI. 778. E: τῶν ὄρων τῆς χώρας ... ἐπιβαίνειν. IX. 878. B: ἐν μέσῳ ὄρων. Polit. 292. A: τούτοις τοῖς ὄροις ὀρισθεῖσαν. 293. E: κατὰ τοὺς τοιοῦτους ὄρους. Phil. 17. C: τοὺς ὄρους τῶν διαστημάτων. Pol. IV. 443. D: ὥσπερ ὄρους τρεῖς ἀρμονίας. Tim. 36. B. Critia 110. D. Legg. VIII. 843. C: ὑπερβάντων τοὺς ὄρους. 849. E: ἐν αἷς ἂν νομοφύλακες ... ὄρους θῶνται τῶν ἀνίων. IX. 855. A: ὑπὲρ τοὺς τῆς χώρας ὄρους ἀφανισθεῖς. X. 899. C: τῷ ... μὴ νομίζοντι θεοὺς ... εἰπόντες ὄρους ἀπαλλασσάμεθα. XI. 916. D: ἡ μείζους ἢ ἐλάττους ὄρους αἰε δεῖ διασφαεῖν.

ὀροφή, ἡ, *lacunar* (vern. *Decke*). Critia 116. E: τῇ κορυφῇ τῆς ὀροφῆς ἐφαπτόμενον. Pol. VII. 529. B: ἐν ὀροφῇ ποικιλίματ᾽ ἀνέμενος. Critia 116. D: τὴν ... ὀροφήν ἐλεφαντίνην ... πῦσαν ... πεποικιλμένην.

ὄροφος, ὁ, *tectum*. Pol. III. 417. A: οὐδ' ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὄροφον ἵεναι.

ὀρέωδῶ, *metuo*. Conv. 213. D: ὡς ἐγὼ τὴν τοῦτου μανίαν... πᾶν ὀρέωδῶ. Euth. 3. A: ἀλλ' ὀρέωδῶ μὴ τουναντίον γένηται. Alc. I. 135. E.

ὀρτυγοθήρας, ὁ, *coturnicum venator*. Euthyd. 290. D: οἱ ὀρτυγοθήραι.

ὀρτυγοτρόφος, ὁ, *qui coturnices alit*. Euthyd. 290. D: τοῖς ὀρτυγοτρόφοις.

ὀρτυξ, ὁ, *coturnix*. Lys. 211. E: τὸν ἄριστον ἐν ἀνθρώποις ὀρτυγα. Hipp. mai. 295. D.

ὀρυγμα, τό, *fossa*. Legg. VI. 779. C: ὀρύγμασιν.

ὀρύττω, *jodio*. Legg. VIII. 844. B: ὀρυττέω. Euthyd. 288. E: ἀνευ... τοῦ ὀρύττειν τὴν γῆν. Critia 114. E: τὸ γένος ἐκ γῆς ὀρυττόμενον. Ib. ὑπὸ μεταλλείας ὀρυττόμενα. 118. C: πλῆθρον... βᾶθος ὀρύσσεται. Ib. ὀρυχθεῖσα.

ὀρφανία, ἡ, *orbitas*. Legg. XI. 927. E: ἡ παρ' ἡμῖν ὀρφανία. V. 741. A: δι' ὀρφανίας. XI. 926. E: ἡ τῆς ὀρφανίας τύχη. Menex. 249. A: ὀρφανίαν. Crit. 45. D: ἐν ταῖς ὀρφανίαις.

ὀρφανικός, ἡ, ὄν, *rupillaris*. Legg. XI. 928. A: τὸν τῆς ὀρφανικῆς μετεilhφότα τύχης. 922. A: πλὴν γε ὀρφανικῶν (ξυμβολαίων).

ὀρφανός, ἡ, ὄν, *orbis* (pr. et trop., ut Lat.). Alc. II. 147. A: ὀρφανός... ὧν ταύτης τῆς ἐπιστήμης. Phaedr. 239. E: τῶν φιλάτων... ὀρφανόν. Theaet. 164. E. Legg. V. 730. D: παίδων... ὀρφανόν αὐτῷ γενέσθαι τὸν βίον. Pol. VI. 495. C: ὥσπερ ὀρφανὴν ξυγγενῶν. Phaedr. 116. A: ἡγούμενοι... διαξέιν ὀρφανοὶ τὸν ἔπειτα βίον. Pol. VIII. 554. C: εἰς τὰς τῶν ὀρφανῶν ἐπιτροπεύσεις. Legg. VI. 766. C: ὀρφανῶν ἐπιτροπος. IX. 877. C. al. Legg. XI. 926. C: τοῖς ὀρφανοῖς καὶ ὀρφαναῖς. D. E. 927. D: ἐπιτρόποισι... περὶ ὀρφανούς. C: αὐτοῖς (αὐ τοῖς?) εἰς ὀρφανά καὶ ἔρημα ὑβρίζουσι. Crit. 45. D.

ὀρφνη, ἡ, *nox*. Locr. 97. C: ὀρφνας καὶ ἀμέρας. Id. D.

ὀρφνινος, η, ὄν, *fuscus*. Tim. 68. C: ὀρφνινον (χρῶμα).

ὀρχησις, ἡ, *saltatio*. Legg. II. 654. B: χορεία... ὀρχησις τε καὶ ὠδὴ τὸ ξύνολόν ἐστιν. VII. 795. D: τὰ... γυμναστικῆς αὐ δύο, τὸ μὲν ὀρχησις, τὸ δὲ πάλη. Crat. 406. D: ὑπὸ τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις ὀρχήσεως. Legg. II. 654. D. VII. 813. A: ὀρχήσεώς τε πέρι καὶ ὅλης τῆς περὶ τὸ σῶμα γυμναστικῆς. 800. A: μὴδ' ἐν ὀρχήσει κινείσθω. II. 654. E: ὠδὴν καὶ ὀρχησιν. 673. A: αἱ παιζόντων ὀρχησιν εἶπομεν. D. VII. 813. E: τὴν ἐν ὅπλοις ὀρχησιν. 815. B: τὴν... εἰρηλικὴν ὀρχησιν. II. 654. A: ὀρχήσεσιν. VI. 764. E. VII. 796. C. II. 660. B: περὶ... τὰς ὀρχήσεις. VII. 798. E: κατὰ ὀρχήσεις ἢ κατὰ μελωδίας. 802. A.

ὀρχηστῆς, ὁ, *saltator*. Legg. VII. 813. B: ὀρχησται. Euthyd. 276. D: ὡς περ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησται.

ὀρχηστικός, ἡ, ὄν, *saltatorius*. Legg. VII. 816. A: τὴν ὀρχηστικὴν ... τέχνην ξύμπασαν.

ὀρχήστρα, ἡ, *orchestra*. Apol. 26. E: ἐκ τῆς ὀρχήστρας. ὀρχηστρίς, ἡ, *sakalrix*. Legg. VII. 813. B: ὀρχηστρίδες. Prot. 347. D: οὔτε ὀρχηστρίδας.

ὀρχοῦμαι, *sallo, saltando exprimo vel exhibeo*. Legg. II. 654. B: καλῶς ὀρχεῖται. Ib. καλὰ ὀρχεῖται. Euthyd. 277. E: ὅλον ὀρχεῖσθαι παίζοντε. Crat. 407. A: τὸ ... αὐτὸν ... μεταωρίζειν ... ὀρχεῖσθαι καλοῦμεν. Legg. II. 654. B. VII. 813. B. Euthyd. 294. D. Legg. VII. 803. E: ὅποια ... ἄδων ἂν τις καὶ ὀρχοῦμενος ἀμφοτέρω ταῦτα πράττοι. Ib. τίνας δὴ παιδίαις ... ἄδοντα καὶ ὀρχοῦμενον cet. II. 653. E: ὅλον ὀρχοῦμενα μεθ' ἡδονῆς. VII. 791. A: ὀρχοῦμένους.

ὀρῶ, *ideo, intueor; animadverto; considero*. Prot. 319. B: ὀρῶ ... τοὺς οἰκοδόμους μεταπεμπομένους συμβούλους περὶ τῶν οἰκοδομημάτων. Phaedr. 229. A: ὀρᾷς ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην πλατάνον; Pol. I. 327. C: ὀρᾷς οὖν ἡμᾶς ... ὅσοι ἐσμέν; In interrogatione ponitur, ut vern. *siehst du* —? Gorg. 491. B. 510. A. Conv. 202. D. Apol. 24. D. al. Extra interrog. ὀρᾷς et ἀλλ' ὀρᾷς enuntiationi ita praemittitur ut cum seqq. coniunctum sit germ. *offenbar*. Prot. 336. B: ἀλλ' ὀρᾷς ... δίκαια δοκεῖ λέγειν Πρωταγόρας cet. Men. 80. E. De lucri cup. 227. D. 228. A. Etiam orationi intericitur. Theag. 125. A. Pol. VI. 507. C: τῷ οὖν ὀρῶμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὀρῶμενα; Legg. III. 699. E: ὀρᾶτε γάρ· ἐπειδὴ cet. Prot. 313. E: ὄρα ... μὴ ... κινδυνεύης. 331. B: ἀλλ' ὄρα εἰ διακωλύεις ἀποκρίνασθαι. Phaed. 118: ἀλλ' ὄρα εἰ τι ἄλλο λέγεις. Crat. 410. A. Conv. 189. A: ὄρα τι ποιεῖς. 213. D. 192. E: ἀλλ' ὀρᾶτε εἰ τοῦτον ἐρᾶτε. Theag. 130. E: ὁπότε ἄλλους ὀρώην. Phaedr. 276. A: ἄλλον ὀρώμεν λόγον. Legg. X. 895. C: ὁπότεν ψυχὴν ἐν τισιν ὀρώμεν. Phaedr. 266. B: εἰς ἐν καὶ ἐπὶ πολλὰ ... ὀρᾷν. Pol. VI. 507. C: τὴν τοῦ ὀρᾷν τε καὶ ὀρᾶσθαι δύναμιν. VII. 514. B: εἰς ... τὸ πρόσθεν μόνον ὀρᾷν. VIII. 567. B: ὀξέως ... ὀρᾷν ... τίς ἀνδρείος cet. Legg. V. 741. D: ἥτις ἂν δεύατον ὀρᾷν δοκῇ. Euth. 5. C: σὲ μὲν οὐδὲ δοκεῖ ὀρᾷν. Pol. VI. 488. B: ὀρῶντα ... βραχύ τι. X. 596. A: ἀμβλύτερον ὀρῶντες. Alc. I. 134. D: εἰς τὸ θείον ... ὀρῶντες πράττετε. Theaet. 174. E: ἐπὶ σμικρὸν ὀρῶντων. Pol. VI. 500. C: εἰς τεταγμένα ἅπαντα ... ὀρῶντας καὶ θεωμένους. Ep. III. 317. C: ἐώρων. Crat. 426. E: ἐώρα ... τὴν γλῶτταν ἐν τούτῳ ἥμισυ μένουσαν. Pol. VII. 515. D. 524. C. IV. 432. D: οὐχ ἐωρώμεν ἄρ' αὐτό. VI. 516. C: ἐώρων. Legg. III. 678. C. 699. B. Prot. 310. E: οὐδὲ ἐώρακα Πρωταγόραν cet. Alc. I. 112. B: εἰ μὴ ἐώρακας. Lach. 185. E. Pol. VI. 499. A: οὐ πώποτε ἐώρακασιν. VII. 515. A: ἐωρακέναι 520. C.

VI. 493. C: μήτε ἑωρακὼς εἶη. Legg. I. 639. A. Epin. 985. E. Men. 81. C: ἑωρακυῖα (ἡ ψυχὴ). Pol. I. 328. C: διὰ χρόνου γὰρ καὶ ἑωρακεῖν (Par. A. et Venet. in ultima correcti ἑωρακῇ) αὐτόν. 336. D. Ep. VII. 345. D. Pol. VI. 508. B: ὁράται ὑπ' αὐτῆς ταύτης. VII. 524. D. 523. D: ἐάν τε ἐν μέσῳ ὁράται ἐάν τ' ἐν ἰσχύει. VI. 507. B: τὰ μὲν δὴ ὁράσθαι φαμεν, νοεῖσθαι δ' οὐ. 508. A. 509. D: τό τε τοῦ ὁρωμένου γένους καὶ τὸ τοῦ νοουμένου. Parm. 130. A: ἐν τοῖς ὁρωμένοις (in rebus sub adspexitum oculis). 135. E. Pol. VI. 510. D: ὅτι τοῖς ὁρωμένοις εἶδαι προχωρῶνται. 508. C: πρὸς τε ὄνιν καὶ τὰ ὁρωμένα. Tim. 53. E. Charm. 158. A: τὰ ... ὁρώμενα τῆς ιδέας. Def. 411. A: ὁραθῆναι.

ὅς, ἡ, ὅ, qui, quae, quod; ὅς ἄν, quicumque et si quis. Etiam est i. q. qualis. Phaedr. 243. E: ὥσπερ ἂν ἦς ὅς εἰ. Gorg. 473. E: ὅταν τοιαῦτα λέγῃς ἃ οὐδεὶς ἂν γήσκειν ἀνθρώπων. 511. E: εἰδὼς ὅτι οὐδὲν αὐτοὺς βελτίους ἐξεβίβασεν ἢ οὗ (sic Cl. c. plur. al. Vulgo οἶοι) ἐνέβησαν. Theaet. 197. A: ὡν γε ὅς εἰμι. Pol. VII. 529. A: οὐκ ἄγινως μοι δοκεῖς τὴν περὶ τὰ ἄνω μάθησιν λαμβάνειν παρὰ σαινῶ ἢ ἔστι. VIII. 554. A: οὕς δὴ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλήθος. 559. A: παράδειγμα ἐκατέρων αἱ εἰσι. Euthyd. 283. D: οὐκοῦν ὅς μὲν οὐκ ἔστι, βούλεισθε αὐτὸν γενέσθαι, ὅς δ' ἔστι νῦν, μηκέτι εἶναι. — Ponitur eo casu quo demonstrativum omis- sum ponendum erat. Gorg. 457. E: οὐδὲ σύμφωνά οἱς (i. q. τοῦτοις vel ἐκείνοις ἃ) τὸ πρῶτον ἔλεγε. Phaed. 61. C: ἐξ ἧν (i. q. ἐκ τούτων ἃ) ἐγὼ ἤσθημαι. 94. C: ἐναντία ἄδειν οἱς (i. q. τοῦτοις ἃ, h. e. καθ' ἃ vel ὡς) ἐπιταίνοιτο cet. — Substantivo vel adiect. subiicitur. Phaedr. 238. A: τούτων τῶν ιδεῶν εκπρεπῆς ἡ ἂν τύχη γενομένη. Pol. II. 363. A: τοῖς ὁσίοις ἃ φασὶ θεοὺς δίδοναι. — Ponitur ita ut conl. ὅτι in eo lateat. Conv. 204. B: ὅν (i. q. ὅτι τοῦτον vel τοιοῦτον) δὲ σὺ ᾤηθης Ἐρωτα εἶναι, θαυμαστὸν οὐδὲν ἔπαθες. De lege 321. A: ἀνθ' ὧν (i. q. ἀντὶ τούτων ὅτι) ἡμᾶς ἠγάγασα τοὺς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνους. — Semel ponitur ita ut in altero orationis membro alio casu e priori repeti oporteat. Prot. 313. B: ὃν οὔτε γιγνώσκεις ... οὔτε διαίλειαι οὐδὲ πόποτε. Phaed. 65. A: ὃ μὴδὲν ἢδὲ τῶν τοιοῦτων μὴδὲ μετέχει αὐτῶν. 82. D: οἱς τι μέλει τῆς αὐτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ μὴ σώματα πλάττοντες (σώματι πρᾶττον- τας;) ζῶσι. Conv. 201. A: οὐ ἐνδεής ἐστι καὶ μὴ ἔχει. Pol. V. 466. A. VIII. 559. A. — Etiam pronominis personalis eiusque ad pronominis demonstrativi vim accedentis partes agit, ut in ἡ δ' ὅς, ἡ δ' ἢ. Pariter Prot. 310. D: καὶ ὅς γελάσας ... ἔφη. 312. A: καὶ ὅς εἶπεν ἐρυθρίασας. Phaed. ad fin. καὶ ὅς τὰ ὄρματα ἔστησεν. Theag. 129. B: καὶ ὅς ἐπέσχε. Conv. 201. E: καὶ ἡ ... ἔφη. 202. B: καὶ ἡ γε- λάσασα ... ἔφη. — Pron. possessiv. Pol. III. 394. A: τὰ ἃ δάκρυα (ex Hom.).

ὁσάκις, *quoties*. Theaet. 143. A: ὁσάκις Ἀθήναζε ἀφικοίμην. Charm. 158. A.

ὁσαχῆπερ, *quotiescunque*. Tim. 43. E: ὁσαχῆπερ ἦν δυνατόν.

ὁσημέραι, *quotidie*. Legg. VIII. 849. D: πᾶσαν ... ὕλην καυσιμον ὁσημέραι ξένος ὁ βουληθεὶς ὠνείσθω cet.

ὅσιος, α, ον (*etiam ὁ ἦ*), *sacer*; *fas* (*quod sine piaculo fieri licet*); voci ἱερὸν *oppos.*, *id quod etiam in profanos usus adhiberi fas est*; in hom. *sanctus*, *pius*. Prot. 325. D: τόδε ... ὅσιον. Phaed. 62. A: εἰ τούτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὅσιόν ἐστιν αὐτοὺς ἑαυτοὺς εὖ ποιεῖν. Pol. II. 368. B: δέδοικα γὰρ μὴ οὐδ' ὅσιον ἦ ... μὴ βοῇθῃν (*δικαιοσύνη*). V. 458. E: οὔτε ὅσιον ἐν εὐδαιμόνων πόλει. Legg. X. 891. A. Euth. 6. E: ἔστι ... τὸ μὲν τοῖς θεοῖς προσφιλὲς ὅσιον, τὸ δὲ μὴ προσφιλὲς ἀνόσιον. Def. 415. A. Pol. II. 363. D: τοῦ ὀσίου καὶ εὐόρκου. Legg. II. 663. D: τοῦ δικαίου ... καὶ ὀσίου βίον. Euth. 4. E: τοῦ ὀσίου τε περὶ καὶ τοῦ ἀνοσίου. Prot.

325. A: σωφροσύνη καὶ τὸ ὅσιον εἶναι. Theaet. 176. B: δικαίον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. Legg. II. 663. B: ζῆν τὸν ὅσιον καὶ δίκαιον βίον. VIII. 831. D: πράξιν πράττειν ὅσιον τε καὶ ἀνόσιον καὶ πάντως αἰσχράν. III. 697. C: οὐδ' ὅσιον οὔτε πολιτικὸν ἂν δρώῃ πράγμα. VIII. 821. A: οὐ γὰρ οὐδ' ὅσιον εἶναι. Pol. X. 615. B: δίκαιοι καὶ ὅσιοι. III. 391. E: οὐδ' ὅσια ταῦτα οὐτ' ἀληθῆ. 416. E. Legg. XI. 914. E. Pol. II. 363. C: συμπόσιον τῶν ὀσίων κατασκευάσαντες. Ep. VII. 335. D: ὀσίων ἀνδρῶν ἀρχόντων.

Phaed. 108. A: ἀπὸ τῶν ὀσίων τε καὶ νομίμων (*ubi sunt sacra quae inferis et manibus fieri solent*) τῶν ἐνθάδε τεκμαιρόμενος λέγω. Pol. V. 479. A: τῶν ὀσίων (*μῶν τι ἔστιν*) ὃ οὐκ ἀνόσιον; Legg. IX. 857. B: ἐξ ἱερῶν ἢ ὀσίων. 878. A. Pol. II. 363. A: τοῖς ὀσίοις ἃ φασὶ θεοὺς διδόναι. Legg. IV. 717. A. Pol. III. 395. C: μιμῆσθαι ... σφρονας, ὀσίους cet. Ax. 371. D: τὰς ὀσίους (*sic Par. A. c. al. Vulg. ὀσίας*) ἀγιστείας κἀκεῖσε συντελοῦσι. Gorg. 507. B: περὶ δὲ θεοὺς (*int. τὰ προσήκοντα πράττων*) ὅσια (*ἂν πράττοι*). Polit. 301. D: τὰ δίκαια καὶ ὅσια διανέμειν ὀρθῶς πᾶσι. Pol. I. 344. A: ἱερὰ καὶ ὅσια (*ὑφαιρεῖται*). II. 380. C: ὡς οὐδ' ὅσια ἂν λεγόμενα, εἰ λέγοιτο cet. V. 463. D. Legg. VIII. 838. B. Ax. 364. C: ἐφ' ὅσια παρακαλῶν. Crit. 54. B: οὐδὲ ὀσιώτερον. Legg. XII. 959. B: ὅπως ὅτι δικαιοτάτος ὢν καὶ ὀσιώτατος ἔζη cet. IX. 877. E: ὡς ὀσιωτάτους (*οἴκους*).

ὀσιότης, ἦ, *sanctitas*, *pietas*. Prot. 329. C: ἡ δικαιοσύνη ... καὶ ὀσιότης. 330. B. E: εἰ μὴ αὐτὴ γε ἡ ὀσιότης ὅσιον ἔσται. Euth. 14. E: ἐπιστήμη ἀρα αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς ἡ ὀσιότης ἂν εἴη ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Lach. 199. D: ὀσιότητος. Euth. 14. C: τὴν ὀσιότητα. Men. 78. D.

ὀσίως, *sancte*, *pie*. Gorg. 526. C: ὀσίως βεβιωκυῖαν. Phaed. 113. D: οἷ τε καλῶς καὶ ὀσίως βιώσαντες. 114. B.

Pol. I. 331. A: *δικαίως καὶ ὁσίως*. Legg. VII. 799. B: *ὁσίως ἐξείργειν καὶ κατὰ νόμον*. VIII. 840. D: (*οἱ*) *ὁσίως καὶ δικαίως ζῶσιν*. VI. 767. D: (*ὡς αὖν*) *ὁσιώτατα τὰς δίκας ... φαίνεται διακρίνειν*. Men. 81. B: *ὡς ὁσιώτατα διαβιώναι τὸν βίον*.

ὁσμή, ἡ, odor. Locr. 101. A: *ὁσμάς ... εἶδεα ... οὐ διώρισται*. Tim. 66. D: *πρὸς τὸ τινα σχεῖν ὁσμήν*. Men. 76. D. Tim. 66. E: *εἰσὶ τε ὁσμαὶ ξύμπασαι καπνὸς ἡ ὁμίχλη*. Phil. 51. B: (*περὶ*) *τῶν ὁσμῶν τὰς πλείστας*. Tim. 66. D. E: *τὸ πνεῦμα τῶν ὁσμῶν*. Crat. 394. A: *χρώμασιν ἡ ὁσμαῖς πεποικιλμένα (φάρμακα)*. Phil. 51. E: *τὸ ... περὶ τὰς ὁσμάς ἦτον μὲν τοῦτων θεῖον γένος ἡδονῶν*. Pol. IX. 584. B: *τὰς περὶ τὰς ὁσμάς ἡδονάς*.

ὅσος, η, ον, quantus; quot; quotquot; quicunqve. Phaed. 110. C: *τὴν δὲ (γῆν) ὅση λευκή*. Soph. 219. A: *ὅση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπείᾳ*. Pol. X. 595. A: *τὸ μηδαμῇ παραδέχεσθαι αὐτῆς ὅση μιμητική*. Phaedr. 269. D: *ὅσον δὲ αὐτοῦ τέχνη*. Theaet. 157. E: *ὅσον ἐλλείπον αὐτοῦ*. Soph. 227. D: *ὅσον ἂν ἡ ποῦ τι φλαῦρον (ubi est quicquid)*. Crat. 422. C: *ὅσον γε θανάμειος παρ' ἐμοί ἐστι*. Pol. VII. 526. C: *ὅσον ... πρὸς τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ τείνει*. Tim. 68. B: *ὅσον μέτρον ὅσοις*. Crat. 432. D: *ὅσου ἐνδέουσιν αἱ αἰκόνες cet*. Theaet. 172. B: *ὅσον ἂν δοκῇ χρόνον*. Pol. IV. 423. B: *ὅσην δαί τὸ μέγεθος τὴν πόλιν ποιεῖσθαι*. Conn. 176. E: *ὅσον ἂν ἑκαστος βούληται*. Pol. IV. 420. E: *ὅσον ἂν ἐπιθυμῶσι κεραμεύειν*. Conn. 182. B: *ὅσοι ὑπὸ βαρβάρους οἰκοῦσι*. Pol. I. 327. C: *ὁρᾷς οὖν ἡμᾶς ... ὅσοι ἐσμέν; III. 388. A: ὅσοι κακοὶ τῶν ἀνδρῶν*. V. 466. E: *τῶν παίδων ... ὅσοι ἀδελφοί*. 468. C: *τῶν νέων ὅσοι ἀγαθοί*. 467. D: *τῶν στρατιωτῶν ὅσοι τε καὶ μὴ ἐπικινδύνοι*. Soph. 232. C: *ὅσα φανερά γῆς τε καὶ οὐρανοῦ cet*. Phil. 46. A: *καὶ ὅσα τοιαῦτα*. Pol. VII. 533. E: *οἷς τοσούτων πέρι σκέψεις ὅσων ἡμῖν πρόκειται*. 522. D: *οὐδ' ὅσους πόδας εἶχεν εἰδότες*. Phil. 55. B: *ἡ τι τῶν ἄλλων ὅσ' ἀγαθὰ εἶληχε ψυχῇ*. Pol. VI. 526. D: *ὅσα δὲ ἄλλα σχηματίζουσι τὰ στρατόπεδα*. — Ponitur ita ut con. ὅτι in eo lateat. Pol. I. 329. B: *τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν ὅσων (i. q. ὅτι τοσούτων) κακῶν σφίσι αἰτιον*. — Adiectivo subiicitur. Phaed. 80. D: *ὄλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον*. Pol. IX. 588. A: *ἀμήχανῳ δὲ ὅσῳ πλείον (al. πλέονι) νικήσει cet*. Legg. V. 782. A: *ἀμήχανον ἂν χρόνον ὅσον γεγονὸς ἂν εἴη*. Hipp. mai. 282. C: *χρήματα ἔλαβε θαυμαστά ὅσα*. — Adverbiorum instar frequentantur ὅσῳ, ὅσον, καθ' ὅσον et ὅσα. Sic ὅσῳ cum compar. Phaedr. 263. D. 276. A. Phil. 55. B. Pol. V. 472. A. VIII. 568. A. Apol. 39. D. al. Sq. *τοσούτῳ* (Pol. II. 368. B: *ὅσῳ δὲ μᾶλλον πιστεύω, τοσούτῳ μᾶλλον ἀπορῶ ὅ τι χρῆσθαι*. VII. 519. A.) et *τόσῳ* (Phaedr. 244. D. Legg. II. 665. E.). Praegresso compar. cum v. *τοσούτῳ*. Euth. 11. D. Etiam c.

superl. Pol. VI. 507. C. VIII. 551. C. — Ὅσον, *quantum, quo magis; quatenus, quoad, pro eo quod* (ut Polit. 280. A.). Pol. I. 328. D: ὅσον αἱ ἄλλαι ... ἡδοναὶ ἀπομαραίνονται, τοσοῦτον αὐξάνονται cet. *Tantum*. Gorg. 485. A: ὅσον παιδείας γάριν. Pol. III. 403. E: (εἰ) ἡμῖς ... ὅσον τοὺς τύπους ὑφηγησάμεθα. Addita v. μόνον. Phaedr. 242. C: ὅσον μὲν ἐμαντῶ μόνον ἱκανός. Pol. X. 607. A: ὅτι ὅσον μόνον ὕμνους θείοις ... ποιήσεως παραδεκτέον εἰς πόλιν. Legg. VI. 778. C: νῦν δὲ μόνον ὅσον τινὰ τύπον αὐτῶν δι' ὀλίγων ἐπεξέλθωμεν. Etiam *admodum vel circiter*. Phaedr. 229. C: ὅσον δὴ ἢ τρία στάδια. — Cum praep. εἰς (Phaedr. 277. A: εἰς ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατόν μάλιστα.), ἐφ' ὅσον (Polit. 268. B.) et καθ' ὅσον, *quantum, quatenus* (Prot. 351. C. Gorg. 476. B. Soph. 248. E. Polit. 274. A. Conv. 187. E. Pol. VII. 534. B. Tim. 51. B.). Cum negat. nisi αἰ (Phaed. 64. D: καθ' ὅσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν) et nisi quod. Euthyd. 273. A: ὅσον μὴ (sic CL c. al. Vulgo ὅσον μὲν) ὑβριστῆς (v. ὕβρ. δὲ) διὰ τὸ νέος εἶναι. Sq. infin. (vern. nur vel so viel, etiam dass, cum v. μόνον, nur um). Prot. 334. C: ὅσον μόνον τὴν δυσχέρειαν κατασβεῖσαι τὴν ... γιγνομένην. Theaet. 145. A: ὅσον γέ με εἰδέναι. 161. B: ὅσον λόγον παρ' ἐτέρου σοφοῦ λαβεῖν. Pol. III. 416. E: μισθὸν τοσοῦτον, ὅσον μῆτε περιεῖναι αὐτοῖς ... μῆτε ἐνδεῖν. Similliter ὅσα. Pol. V. 467. C: ὅσα ἀνδρωποὶ (v. l. p. 178.). Simile Crit. 46. E: ὅσα γε ἀνθρώπεια. Ep. VII. 350. E: ὅσα γε δὴ τὰνθρώπινα.

ὅσοςπερ, *quantus quidem et simpl. quantus; quos; quicunque*. Tim. 49. E: πᾶν ὅσονπερ ἂν ἔχη γένεσιν. Pol. VIII. 568. C: ὅσοιπερ γε αὐτῶν κομποί. Soph. 257. A: ὅσαπερ ἔστι τὰ ἄλλα, τοσαῦτα οὐκ ἔστι. Pol. VIII. 544. D: εἶδη τοσαῦτα ... ὅσαπερ καὶ πολιτειῶν. Parm. 140. D. C: ὅσωνπερ μέτρων, τοσοῦτων καὶ μερῶν ἂν εἴη. 127. E: ὅσουςπερ λόγους γέγραφας. — ὅσῳπερ, *quanto*. Gorg. 458. A: μείζον ... αὐτὸ ἀγαθὸν ἡγοῦμαι, ὅσῳπερ μείζον ἀγαθὸν ἐστὶν αὐτὸν ἀπαλλαγῆναι κακοῦ τοῦ μεγίστου. 508. C: ὅσῳπερ αἰσχίον, τοσοῦτῳ κάκιον. Parm. 154. B: ὅσῳπερ ἂν τὸ πρῶτον διενέγκη. Legg. X. 902. E: ὅσῳπερ — τόσῳ.

ὅςπερ, cet., *qui quidem et simpl. qui* (quod quavis fere pagina reperitur). Adverbii partes agit ἥπερ, *sicut, quemadmodum*. Prot. 322. A: ἥπερ λέγεται. Phaedr. 275. C. al.

ὅσπριον, τό, *legumen*. Critia 115. A: καλοῦμεν ... αὐτοῦ τὰ μέρη ξύμπαντα ὅσπρια.

ὅστέϊνος (an ὅστινος scrib.?), η, ον, *osseus*. Tim. 74. A: τῆς ὀστέϊνης φύσεως. 73. E: σφαῖραν ... ὀστέϊνην. 75. E. 73. E: στέγασμα ... ὀστέϊνον.

ὅςτις, ἥτις, ὅτι, *quisquis, quicumque, et simpl. qui et qui quidem*. Phaedr. 273. C: ὅστις δὴ ποτ' ὦν τυγχάνει. Gorg. 508. D: ὁ δὲ δὴ ἐμὸς (λόγος) ὅστις πολλάκις μὲν ἡδὴ

εἰρηται cet. 509. B: ἀρ' οὐ ταύτην ἥτις ἀποτρέψει τὴν μεγίστην ἡμῶν βλάβην; Pol. III. 416. C: τῆς ὁρθῆς τυχεῖν παιδείας, ἥτις ποτέ ἐστιν. V. 462. C: ἥτις (πόλις) δὴ ἐγγύτατα ἐνός ἀνθρώπου ἔχει. Prot. 312. C: ὁ τι δέ ποτε ὁ σοφιστής ἐστι, θαυμάζοιμ' ἂν εἰ οἶσθα. 313. D: οὔτε αὐτοὶ ἴσασιν ὁ τι χρηστόν cet. Theaet. 160. E: ὁ τι δὴ ποτε καὶ τυγχάνει ὄν. Pol. VI. 492. A: ὁ τι καὶ ἄξιον λόγου. Gorg. 453. B: περὶ οὗτον ὁ λόγος ἐστί. C: περὶ οὗτου λέγεται. Pol. I. 334. A: οὗτον τις ... δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φῶρ δεινός. Prot. 312. C: οὐδὲ ὅτω παραδίδως τὴν ψυχὴν οἶσθα. Pol. VI. 485. D: ὅτω εἴ. τούτω. Alc. II. 143. C: ὅτω δὴ ὅπως οὖν ἔχοντι. Pol. V. 462. C: ἐν ἥτινι δὴ πόλει πλείστοι ... τοῦτο λέγουσι cet. Legg. IX. 864. E: τὴν ... βλάβην ἣν ἂν τινα καταβλάβῃ cet. XI. 919. D: μήτε διακονίαν μὴδ' ἥντινα κεκτημένος. Phaedr. 274. B: πάσχειν ὁ τι ἂν τῷ ξυμβῇ παθεῖν. Theaet. 184. D: εἰτε ὁ τι (quocunque nomine) δεῖ καλεῖν. Soph. 239. B: ὁ τι μάλιστα δύνασαι. Ep. XI. 359. A: ὑπὸ νόμων θέσεως καὶ ὠντινων. VII. 347. E: οἴσισι. al. — Etiam (ut ὁποῖος al.) in interrogatione suspensa ponitur, praec. ubi interrogatio a responsuro repetitur (ut Euth. 2. B. anteced. τίνα γραφὴν σε γέγραπται seq. in respons. ἥντινα; int. quaeris). Phil. 22. A: μανθάνομεν οὖν ὁ τι νῦν ἡμῖν ἐστὶ τὸ ξυμβαῖνον ἐν τοῖς παρούσι λόγοις; Pol. I. 328. E: καὶ σοὶ ἤδεως ἂν πυνθοίμην ὁ τι σοι φαίνεται τοῦτο ... ὁ cet. Apol. 23. D: ἐπειδαν τις αὐτοὺς ἐρωτᾷ, ὁ τι ποιῶν καὶ ὁ τι διδάσκων (int. διαφθείρει τοὺς νέους), ἔχουσι μὲν οὐδὲν εἰπεῖν cet. Men. 74. D: ὁ τι ἐστί τοῦτο ὁ (dic quid hoc sit quod) cet. Alc. II. 148. E. Etiam in directa quae dicitur interrogatione. Euthyd. 287. B: τὸ γὰρ οὐκ ἔχω ὁ τι χρῶμαι ὁ τί ποτε (al. τί ποτε) λέγεις, ὦ Διονυσόδωρε; — Cum negat. μὴ est nisi forte et nisi si (vern. er vel es müsste denn). Prot. 324. B: ὅστις μὴ ὥσπερ θηρίον ἀλογίστως τιμωρεῖται. Gorg. 522. E: αὐτὸ ... τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς φοβεῖται ὅστις μὴ παντάπασιν ... ἀνανδρός ἐστι. Pol. III. 410. B. Tim. 42. E. — ὅστις περ cet. Soph. 255. A: ὁ τίπερ ἂν κοινῇ προσείπωμεν ... τοῦτο cet. Parm. 153. E. Pol. VI. 492. E. Tim. 77. B. al. ὅστις οὖν cet., quicunque, quivis (vern. irgend wer vel einer, jeder). Conv. 198. B: καὶ ἄλλος ὅστις οὖν. Pol. I. 350. A: εἰ τις ... ἐπισιτήμων ὅστις οὖν. Euth. 5. E: μὴδ' ἂν ὅστις οὖν τυγχάνῃ ὢν. Prot. 313. E: παρ' ἄλλου ὅτι οὖν. Parm. 143. D: ἥντι οὖν συζυγία. Conv. 210. A: τὸ κάλλος τὸ ἐπὶ ὅτῳ οὖν σώματι. Pol. IV. 432. A: ἄλλῳ ὅτῳ οὖν τῶν τοιοῦτων. Prot. 323. A: ἄλλῃ ἥντι οὖν τέχνῃ. Legg. VI. 762. C: καὶ ἥντι οὖν ἡμέραν. Polit. 297. B: πληθὺς οὐδ' ὠντινωνοῦν. Phil. 43. D: τριῶν ... ὄντων ἡμῖν ὠντινωνοῦν βούλει τίθει cet. Praec. cum part. καί (καὶ ὅτι οὖν, auch nur vel irgend etwas) et negat. (vern. gar nichts, gar keiner al.).

Phaed. 78. D: μή ποτε μεταβολήν καὶ ἡντινοῦν ἐνδέχεται;
 Phil. 59. B: πῶς ἂν ποτε βέβαιον γίγνοιθ' ἡμῖν καὶ ὅτιοῦν;
 60. D: εἰ τις ἄνευ τούτων δέξαιτ' ἂν οἱ καὶ ὅτιοῦν εἶναι
 ἢ γίγνεσθαι. Pol. VII. 522. E: εἰ καὶ ὅτιοῦν μέλλει τάξεων
 ἐπαίειν. Apol. 36. B: τοὺς δοκούντας καὶ ὅτιοῦν εἶναι.
 Phil. 59. B: τὰ μὴ κεκτημένα βεβαιότητα μὴδ' ἡντινοῦν
 (nos: nicht die mindeste). 60. E: (εἰ) μήτ' αὖ μνήμην τοῦ
 πάθους μὴδ' ὀντινοῦν χρόνον ἔχοι. Pol. VI. 497. B: οὐδ'
 ἡντιναοῦν. Alc. II. 147. B: ἐμοὶ ... οὐδ' ὅτιοῦν δοκεῖ πρὸς
 λόγον εἰρηκέναι. Euthyd. 287. D: καὶ νῦν οὐδ' ἂν ὅτιοῦν
 ἀποκρίναι.

ὄστούν, τό, os. Tim. 84. B: ὅταν ὄστούν ... μήτε
 τὴν τροφήν καταδέχεται cet. 74. D: ἐξ ὄστου καὶ σαρκὸς
 ἀζύμον κράσις. 76. D. 75. C: μανῶ ... ὄστῳ. 84. A.
 73. E: τὸ δὲ ὄστούν ξυρίσθησιν ὥδε. 75. B. Phaed. 80. D:
 ὄστᾱ τε καὶ νεῦρα. 99. A. Tim. 75. A. Locr. 100. B:
 ὄστῆα δὲ μυελῶν περιφράγματα. Phaed. 98. C: ὅτι ἐγχεῖ-
 ται μοι τὸ σῶμα ἐξ ὀστέων καὶ νεύρων. Tim. 73. A. Locr.
 102. D: ἐξ ὀστέων. Phaed. 96. D: ὄστοις δὲ ὄστᾱ (antec.
 ἐπειδὴν προσγένωνται). Tim. 84. A. Phaed. 99. A: ἄνευ
 τοῦ τὰ τοιαῦτα ἔχειν καὶ ὄστᾱ καὶ νεῦρα cet. Conv. 207. D.
 Tim. 64. C. 74. D. Critia 111. B.

ὄστρακον, τό, testa. Phaedr. 241. B: ὄστράκου μετα-
 πεισόντος (de repentina nec opinata rei conversione). Pol.
 VII. 521. C: τοῦτο δὴ ... οὐκ ὄστράκου ἂν εἴη περιστροφὴ,
 ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγῇ.

ὄστρεῖνος, ἡ, ον, testaceus. Phil. 21. C: τῶν ὅσα θα-
 λάττια μετ' ὄστρείων (sic codd. V. ὄστρείων) ἐμψυχὰ ἔστι
 σωματίων.

ὄστρεον, τό, ostrea vel ostreum, testa. Phaedr. 250. C:
 ὄστρεον τρόπον δεδασμευμένοι. Tim. 92: τὸ τῶν ὄστρέων
 (ἔθνος). Pol. X. 611. D: ὄστρεά τε καὶ φύκια καὶ πέτρας.
 *ostreum. Crat. 424. D: ὥσπερ οἱ ζωγράφοι ... ἐνίοτε μὲν
 ὄστρεον μόνον ἐπήνεγκαν. Etiam ὄστρειον. Pol. IV. 420. C:
 οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ ... οὐκ ὄστρεῖω ἐναληλιμμένοι εἶεν.

ὀσφραίνομαι, olfacio. Phaed. 96. B: τοῦ ... ὀρᾶν
 καὶ ὀσφραίνεσθαι. Theaet. 165. D. 186. D.
 ὀσφρησις, ἡ, olfactus. Phaed. 111. B: ἀκοῇ καὶ ὀσφρή-
 σει. Theaet. 156. B: ὀσφρήσεις.

ὅταν, c. conl. quando. Pol. I. 333. B: ὅταν δέη ἀρ-
 γυρίον κοινῇ πρίσθαι ἢ ἀποδόσθαι ἵππον. Theaet. 166. A.
 aexc. al. *Quum. Soph. 241. A: ἥ τις μηχανὴ συγχωρεῖν
 τινὶ ... ὅταν ἄφθεγκτα ... προδιωμολογημένα ἢ τὰ πρὸ
 τούτων ὁμολογηθέντα; Cum v. πρῶτον, ut Lat. quum pri-
 mum. Lys. 211. B. *si, ut (vern. wenn anders, wenn ja, im
 Falle dass). Prot. 360. B: οὐκοῦν ... οἱ ἀνδρεῖοι οὐκ αἰσχροῦς
 φόβους φοβῶνται, ὅταν φοβῶνται —; Phaedr. 256. E:
 ὁμοπτεροῦς ... ὅταν γένωνται, γενέσθαι. Phaed. 68. C:

ὅταν ὑπομένωσιν. Hoc sensu ὅταν orationi ei quam nos praemittimus subiicitur. Gorg. 468. A: πότερον ... τὰ με-
ταξὺ ταῦτα ἐγενεν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράττω-
σιν —; (nos: wenn man dieses miltlere thut, thut man es des
Guten wegen?) B: βαδίζομεν, ὅταν βαδίζωμεν ... ἔσταμεν,
ὅταν ἑστῶμεν (nos: wenn wir gehen — so gehen wir cet.).
Phaed. 68. D: οὐκοῦν φόβῳ μειζόνων κακῶν ὑπομένουσιν
αὐτῶν οἱ ἀνδρεῖοι τὸν θάνατον, ὅταν ὑπομένωσιν; Phil.
31. A. Pol. I. 347. C: ἣν δέισαντές μοι φαίνονται ἄρχειν,
ὅταν ἄρχωσιν, οἱ ἐπιεικεῖς. II. 373. E. Euth. 7. D. —
Ὅταν τε — καὶ ὅταν, sine — sine. Legg. V. 744. C. —
ὅτανπερ, quandoquaque, quotiescunque. Phaed. 103. E: (ὅ)
ἔχει ... τὴν ἐκείνου μορφὴν αἰεὶ ὅτανπερ ᾗ. Soph. 262. E:
ὅτανπερ ᾗ. Parm. 152. E. Pol. III. 565. A. D: ὅτανπερ
φύηται τύραννος.

ὅτε, c. ind. et opt. (in re praeterita aut cogitata), quum,
quando. Prot. 310. E: ὅτε τὸ πρότερον ἐπεδήμῃσεν. 320. C:
ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ δὲ γένη οὐκ ἦν. 322. B: ὅτ'
οὐν ἀθροισθεῖεν, ἡδίκουν ἀλλήλους. Theaet. 150. B: ἐνίοτε
... ἔστι δ' ὅτε. Pol. I. 340. C: ὅτε τοὺς ἄρχοντας ὡμολό-
γεις οὐκ ἀναμαρτήτους εἶναι. Tim. 70. B: ἵνα, ὅτε ζέσεις
cet. Legg. III. 698. B. al. *quandoquidam, quum. Phaed. 84.
E: ὅτε γε μὴδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν. Soph. 254. B: ὅτ'
οὐν δὴ ... ὡμολόγηται cet. Pol. IX. 581. E. Legg. X. 886. E.
ὅτι, quod (vern. dass, pr. idem quod das et relat. was,
ut gr. ὅ τι et ὅτι, lat. relat. quod). Gorg. 488. A: εὐ ἴσθι
ταῦτο ὅτι οὐχ ἐκὼν ἐξαμαρτάνω. — Ut Lat. quod, est etiam
quia. Pol. I. 343. A: ὅτι τοί σε ... κορυζῶντα περιορᾷ cet.
Crat. 405. D: ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται, ὅτι ταῦτα πάντα
... ἁρμονία τινὶ πολεῖ ἅμα πάντα. 414. A. Pol. IV. 426.
D: ὅσοι ... οἴονται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαι-
ροῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν. Euth. 10. A: ἄρα τὸ ὅσιον, ὅτι
ὅσιόν ἐστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἣ, ὅτι φιλεῖται, ὅσιόν
ἐστι; B. Charm. 161. C. — Verti potest quatenus. Prot.
333. B: ἀρά τί σοι δοκεῖ ἀδικῶν ἄνθρωπος σωφρονεῖν, ὅτι
ἀδικεῖ; D: τὸ δ' εὐ φρονεῖν εὐ βουλευέσθαι (int. λέγεις),
ὅτι ἀδικοῦσιν; Parm. 155. E. Crat. 414. A. — Absolute
praemittitur voci τί (cur). Pol. I. 343. A: ὅτι δὴ τί μάλι-
στα; V. 449. C: ὅτι ἐγὼ ... τί μάλιστα; Charm. 161. C:
ὅτι δὴ τί γε; — Post verba dicendi orationi rectae prae-
ponitur. Prot. 317. E: καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι Ἡ αὐτὴ μοι ἀρχὴ
ἐστίν cet. Gorg. 521. A: λέγω ... ὅτι ὡς διακονήσοντα (quod
ex antecedd. explendum). Crat. 431. A: αὐτῷ εἰπεῖν ὅτι
Τουτί ἐστι σὸν ὄνομα cet. Conv. 172. B. sexc. al. — Pro
modo finito etiam infinitivus conii. ὅτι excipit (duabus fere
conflatibus constructionibus). Phaed. 63. C: ὅτι μέντοι παρὰ
θεοὺς δεσπότης πᾶν ἀγαθὸς ἦξειν (quod respondet prae-
gressis ὅτι παρ' ἀνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς). Legg.

X. 892. D. Charm. 164. D. — Superlativum exaggerat, ut ὅτι μάλιστα, *quam maxime*. Prot. 331. B: ὅτι ὁμοιότατον. Phaedr. 237. A: ἵνα ὅτι τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον. Gorg. 515. C: ὅπως ὅτι βέλτιστα οἱ πολῖται ὤμεν. Conv. 218. D. Pol. IV. 421. B: ὅπως ὅτι πλείστη αὐτοῖς εὐδαιμονία ἐγγενήσεται. V. 459. E. al. — Saepenumero ὅτι ita ponitur ut sensus plenus sit: *quod ad hoc attinet quod* —. Prot. 330. E: τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἶε εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. Phaed. 115. D: ὅτι δὲ ἐγὼ πάσαι πολὺν λόγον πεποίημαι ... ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Crat. 384. C. Legg. III. 688. B. — Absolute ponitur ut δῆλον ὅτι, εὖ ἴσθι ὅτι (Theaet. 149. A.) al.; etiam ita ut posterior orationis pars intelligenda relinquatur. Parm. 128. A. Pol. I. 352. B. V. 471. C. — Cum neg. μὴ est nisi vel nisi si (vern. *sofern nicht*). Phaedr. 274. A: ὅτι (al. ὅ τι) μὴ πάρεργον. Phaed. 67. A: ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη. Id. Tim. 69. D. Pol. III. 396. E: ὅτι (al. ὅ τι) μὴ παιδιᾶς χάριν. IX. 581. D: ὅτι μὴ μάθημα τιμὴν φέρει. Etiam *praeterquam*. Crit. 52. B: ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς ἴσθμόν.

ὅττα, ἢ, *omen*. Legg. VII. 800. C: κακὴν ὅτταν. οὐ (οὐκ ante voc., οὐχ ante litt. adspir.), partic. vere (quod philosophi dicunt obiective) negans, *non*, interrog. *nonne*. Cum partit. οὐκ ἄρα οὐδέ (Alc. I. 134. B.), οὐ γὰρ ἄλλα, *imo vero* (Phaedr. 276. C. Phaed. 84. A.), οὐ γάρ τοι ἄλλά, *sane quidem* (Euthyd. 284. C. 305. E.), οὐ γὰρ δὴ sq. γέ (Phil. 76. C. 92. B.), οὐ γὰρ δήποτε (Phaedr. 255. B.), οὐ γὰρ δήπου (Prot. 309. C. Cum part. γέ Pol. VI. 509. A.), οὐ γὰρ που (Phaedr. 258. E. Phaed. 62. D. Sq. part. γέ. Conv. 199. A. Euth. 13. A. 14. E.), οὐ γὰρ οὐν (Parm. 134. B. 138. B.), οὐ γὰρ οὐν δὴ (Theaet. 205. D. Pol. III. 389. A.), οὐ μέντοι ἄλλά (Phaed. 62. B. Crat. 436. D. Sq. γέ. Conv. 173. B.), οὐ μὲν ἄλλά (Gorg. 449. C. Sq. γέ. Polit. 263. B.) al. — Οὐ μὴ et μὴ ποτε (i. q. οὐδὲν δεινὸν μὴ, *haud est periculum, non est cogitandum, h. e. nullo pacto*). Phaed. 227. D: ὥστ' ... οὐ μὴ σου ἀπολειφθῶ. Phaedr. 273. E: ταῦτα δὲ οὐ μὴ ποτε κτήσεται (al. κτήσεται. Coniunct. aor. gravior est futuro) ἄνευ πολλῆς πραγματείας. Gorg. 494. D: οὐ δὲ οὐ μὴ ἐκπλαγῆς cet. Phaed. 66. B: ὅτι ... οὐ μὴ ποτε κτησώμεθα (duo libri κτησόμεθα) ἱκανῶς οὐ ἐπιθυμούμεν. 105. D: οὐ μὴ ποτε δέξεται. Theaet. 160. A: οὐ μὴ ποτ' ... γένηται. Phil. 48. D: οὐ γὰρ μὴ δυνατός ὤ. Pol. I. 341. B: ἀλλ' οὐ μὴ οἶός τ' ἦς. IV. 435. D: τοῦτο ... οὐ μὴ ποτε λάβωμεν. X. 609. B: οὐ γὰρ τό γε ἀγαθὸν μὴ ποτέ τι ἀπολέσῃ. Legg. III. 696. A. V. 735. B: πᾶσαν ἀγέλην ποιμὴν ... παραλαβὼν οὐκ ἄλλως μὴ ποτε ἐπιχειρήσῃ (v. ἐπιχειρήσεις; nonnulli libri ἐπιχειρήσει) θεραπνεύειν. — οὐχ ὅπως — ἀλλά, (vern. *nicht dass, h. e. ich sage nicht dass*), cum negat. *non modo non — sed nec vel ne —*

quidem. Pol. IX. 591. C: τὴν τοῦ σώματος εἶναι ... οὐχ ὅπως τῇ θηριώδει ... ἥδονῃ ἐπιτρέψας ἐνταῦθα τετραμμένος ζῆσει, ἀλλ' οὐδὲ cet. Men. 96. A. — οὐχ ὅτι (plene: *es ist nicht darauf zu gehen dass*, h. e. *sam auch*, Lat. *quamquam*). Prot. 336. D: οὐχ ὅτι παίζει καὶ φησιν ἐπιλήσμων εἶναι. Gorg. 450. E: οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες ὅτι cet. Theaet. 157. B. Lys. 220. A: οὐχ ὅτι πολλάκις λέγομεν ὥς cet. — Partit. οὐχ ὥσπερ frequentantur ubi nos usurpamus *dagegen*. Prot. 341. A: σὺ δὲ ... ταύτης ἀπειρος εἶναι φαίνει, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ἐμπειρος cet. Gorg. 522. A. Conv. 179. E. 189. C.

οὐ, genit. pronom. reflexivi quod dicitur. Conv. 174. D: περιμένοντος οὐ. Pol. III. 393. E: μετὰ οὐ.

οὐ, ubi; in quo, quo et quapropter. Phaedr. 248. B: οὐ δὴ ... πολλοὶ μὲν χωλεύονται cet. Theaet. 172. B: ἐκεῖ οὐ λέγω. 177. A: οὐ δὴ εἰνουςι δίκην ζῶντες τὸν εἰκότα βίον ὃ ὁμοιοῦνται. Conv. 194. A: εἰ δὲ γένοιο οὐ νῦν ἐγὼ εἶμι. Pol. VIII. 552. D: ἐν πόλει οὐ ἂν ἴδης πτωχοὺς. Alc. I. 122. D: εἰάν πως αἰσθῇ οὐ εἰ (nos: *wie es mit dir steht*). Menex. 243. D: οὐ δὴ καὶ ἐκφανῆς ἐγένετο ἡ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετὴ. Etia. ponitur ubi oī (quo) *exspectabas* (status enim et motus notiones copulantur). Men. 84. A: ἐννοεῖς οὖν ... οὐ ἐστὶν ἤδη βαδίζων ὅδε τοῦ ἀναμιμνήσκεισθαι; 94. C: οὐ ... εἶδε δαπανώμενον διδάσκειν. D.

οὐδαμῇ et οὐδαμῶς, *nullo modo, neutiquam*; utrumque etiam neclitur, ut vern. *auf keine Art und Weise*, h. e. *nullo omnino modo*. Gorg. 481. B: ὥς ἐν γε τοῖς πρόσθεν οὐδαμῇ ἐφάνη οὐσα. Phaed. 78. D: καὶ οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται; Theaet. 176. C: θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος. Phil. 29. B: οὐδαμῇ οὐδαμῶς εἰλικρινὲς ὄν. Pol. I. 347. D: τοῦτο ... ἔγωγε οὐδαμῇ συγχωρῶ ὁρασυμάχῳ. Etiam *nullam in partem*. Pol. IV. 436. E: οὐδαμῇ γὰρ ἀποκλίνειν.

οὐδαμόθεν, *non aliunde; a nullo*. Prot. 319. D: οὐδαμόθεν μαθών. Phaed. 70. D: ὅτι οὐδαμόθεν ἄλλοθεν γίγνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων. Phil. 30. A.

οὐδαμῶς, *nusquam (nirgendshin)*. Phaed. 108. A: οὐ γὰρ πού τις ἂν διαμάρτοι οὐδαμῶς μιᾶς ὁδοῦ οὕσης. 109. A: οὐδαμῶς κλιθῆναι. Soph. 250. C. Pol. IX. 579. B.

οὐδαμοῦ, *nusquam; nulla ratione, neutiquam*. Prot. 350. E: ἐγὼ δὲ οὐδαμοῦ οὐδ' ἐνταῦθα ὁμολογῶ cet. Theaet. 206. E: καὶ οὐδαμοῦ εἰ ὁρθὴ δόξα χωρὶς ἐπιστήμης γενήσεται. Conv. 174. E: οὐδαμοῦ ὁρῶ Σωκράτη ἐπόμενον. Pol. I. 343. D. VII. 523. D: οὐδαμοῦ γὰρ ἢ ὅψις αὐτῇ ἅμα ἐσημνε τὸν δακτυλὸν τούναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. Legg. IX. 875. D: νῦν δὲ οὐ γὰρ ἐστὶν οὐδαμοῦ οὐδαμῶς. Cum genit. Pol. IX. 592. B: ἐπεὶ γῆς γε οὐδαμοῦ οἶμαι αὐτὴν εἶναι. — Cum v. ἄλλοθι est etiam germ. *auf keine andere Weise*.

Prot. 324. E: ἄλλοθι οὐδαμοῦ (λύεται ἡ ἀπορία). Conv. 184. E: μοναχοῦ ἐνταῦθα ... ἄλλοθι δὲ οὐδαμοῦ. — Cum vv. εἶναι et φαίνεσθαι, pr. nusquam esse, ne apparere quidem (Cic.), est pro nihilo habendum esse, nihil omnino esse. Gorg. 456. C: οὐδαμοῦ ἂν φανῆναι τὸν ἱατρόν. Phaed. 70. A: μὴ ... οὐδαμοῦ ἔτι ᾗ. Ib. οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾗ. 72. C: (ὅτι) οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο.

οὐδαμῶς v. οὐδαμῇ.

οὐδας, τό, *solum*. Conv. 195. D: ἐπ' οὐδεος (Hom.).

οὐδέ, nec et ne — *quidem*, ut quavis fere pagina reperitur. Saepenumero particulis τέ et οὔτε subiicitur οὐδέ, quippe fortius (vern. noch auch). Phaedr. 255. D: καὶ οὐδ' ο τι πέπονθεν οἶδεν οὐδ' ἔχει φράσαι. Pol. VI. 499. B: ὅτι οὔτε πόλις οὔτε πολιτεία οὐδέ γε ἀνὴρ ὁμοίως μὴ ποτε γένηται τέλειος. Theaet. 148. E. Legg. I. 637. A. Apol. 19. D. Similiter Polit. 271. E: πόλεμος τε οὐκ ἐνὴν οὐδὲ στάσις τὸ παράπαν. Apol. 19. D. Bis pos. Phaedr. 278. E: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν σὸν ἐταῖρον δεῖ παρελθεῖν. Theag. 124. A: οὐδέ γε ... οὐ ταύτην λέγεις. Alc. II. 141. A: ὥσπερ οὐδ' ἤρχετο, οὐδ' ᾤετο.

οὐδεῖς, οὐδεμία, οὐδέν, *nullus* cet.; part. ἂν vel praepositione interposita dirimitur, significatione non mutata. Prot. 328. A: οὐδ' ἂν εἰς φανείη. Phaedr. 246. C: οὐδ' ἐξ ἐνός λόγου λελογισμένου. Phaed. 100. C: οὐδὲ δι' ἐν ἄλλο (vern. durch nichts anderes) καλὸν εἶναι ἢ διότι μετέχει ἐκείνου τοῦ καλοῦ. — Neutr. οὐδέν, *nihil*, h. e. *quod nihil est*; velut οὐδὲν εἶναι, οὐδὲν λέγειν, οὐδὲν πρὸς (ut Lat. *nihil ad*), οὐδὲν ἀλλ' ᾗ (v. I. p. 102.). Etiam ut Lat. *nihil*, particulae instar ponitur (vern. in *nichts*, h. e. *gar nicht*), ut Phaedr. 272. D. Gorg. 491. D. Soph. 238. D. al. sexc. Etiam adverbii loco (Lat. *nihilo*) usurpatur, ut οὐδὲν ἦντον (*nihilo minus*), οὐδὲν et οὐδὲν τι μᾶλλον. al. innum. — Diversum ab hoc est οὐδενός (masc.) c. compar. Prot. 316. D: ὁ νῦν ἔτι ὦν οὐδενός ἦντων (*nulli cedens*) σοφιστής. 324. D: οὐδενός βελτίους ποιοῦσι. Cf. de virt. 377. C. D. E: ἱππέας ... ἐδίδαξεν οὐδενός χεῖρους Ἀθηναίων. al. — Οὐδεῖς ὅστις οὐ (pr. οὐδεῖς ἐστι vel ἦν ὅστις οὐ) in unam coalescit dictionem (*nemo non*); quocirca οὐδεῖς pronominis ὅστις casum adsciscit. Prot. 317. C: οὐδενός ὅτου οὐ πάντων ἂν ὑμῶν καθ' ἡλικίαν πατὴρ εἶην. 323. C. Gorg. 491. E. Phaed. 110. E: ἐκὶ δὲ οὐδὲν ὃ τι οὐ τοιοῦτον εἶναι. 117. D: Ἀπολλόδαμος δὲ ... οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων. Theaet. 170. A. Pol. X. 598. C: ἀνθρώπῳ ... οὐδὲν ὃ τι οὐχὶ ἀκριβέστερον ὅτου οὐν ἐπισταμένῳ. — Plur. Tim. 20. B: εἰδὼς ὅτι τὸν ἐξῆς λόγον οὐδένες ἂν ὑμῶν ἐθελόντων ἱκανώτερον ἀποδοίην. Alc. II. 148. E; ὡς οὐδένες ἄλλοι. Euthyd. 305. D: οὐδένας ἄλλους ἢ cet. Ep. VII. 344. A.

οὐδενία, ἡ, in eo dicitur qui pro *nihilo* est. Theaet.

176. C: οὐδενία τε καὶ ἀνανδρία (ἀνδρός). Phaedr. 234. E: ἐπεὶ ἐμέ γε ἐλαθεν ὑπὸ τῆς ἐμῆς οὐδενίας (v. οὐδενείας).

οὐδέποτε, nunquam (c. praes. et fut.). Gorg. 473. B: τὸ γὰρ ἀληθὲς οὐδέποτε ἐλέγχεται. Soph. 261. C. Parm. 133. A: οὐδέποτε παύσεται. Phil. 37. B: τό γε ὄντως ἤδυσθαι δῆλον ὥς οὐδέποτε ἀπολεῖ. Conv. 209. B: ἐν τῷ γὰρ αἰσχροῦ οὐδέποτε γεννήσει. Pol. I. 340. E: οὐδέποτε ἀμαρτάνει. V. 471. C: οὐδέποτε μνησθήσεσθαι (μοι δοκεῖς) cet. VI. 502. B: ὡς ... τῶν πάντων οὐδέποτε οὐδ' ἂν εἰς σωθεῖη, ἰσθ' ὅστις ἀμφισβητήσει; X. 610. A. Tim. 29. E. Legg. VI. 776. E. Apol. 29. B.

οὐδέπω, nondum et necdum. Phaed. 92. B: ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων. Soph. 235. D: τὴν δὲ ζητουμένην ἰδέαν ... καταμαθεῖν οὐδέπω μοι δοκῶ νῦν δυνατὸς εἶναι. Conv. 172. E: (ὅτι) οὐδέπω τρία ἔτη ἐστὶ. Alc. I. 123. D. Hipp. mai. 293. C: καὶ οὐδέπω καὶ τήμερον ... οἷός τ' εἰ cet.

οὐδεπώποτε, germ. noch niemals (c. praet.). Prot. 313. B: οὔτε διαίλειαι οὐδεπώποτε. Conv. 175. B: ὃ ἐγὼ οὐδεπώποτε ἐποίησα. Apol. 25. C. Alc. II. 149. A: Λακεδαιμονίοις δὲ ... οὐδεπώποτε ἐμέλυσεν οὐδὲν τούτων. Ion. 533. B.

οὐδέτερος, ἕρα, eron, neuter. Phil. 21. E: οὐδέτερος ὁ βίος ... ἐμοίγε τούτων αἰρετός. Lys. 212. C: ἡ οὐδέτερος αὖ ἐν τῷ τοιοῦτῳ οὐδετέρου φίλος ἐστίν —; Phil. 20. B: ὡς οὐδετέρου αὐτοῖν ἐστὶ τὰγαθόν. Gorg. 468. A: (ἃ) ἐνίοτε δὲ οὐδετέρου (μετέχει). Theaet. 160. E: σοφώτερον ... τούτων οὐδετέρου δεῖ ποιῆσαι. Soph. 248. D: ἡ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδετέρου τούτων μεταλαμβάνειν; Pol. V. 470. D: οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες. Apol. 35. C. Prot. 334. A: τὰ δὲ ἀνθρώποις μὲν οὐδέτερα (nec utilia nec inutilia). Phaedr. 228. A: ἀλλὰ γὰρ οὐδέτερά ἐστὶ τούτων. Pol. I. 349. D: ὁ δὲ δίκαιος οὐδέτερα (neque φρόνιμος neque ἀγαθός). VII. 528. A: ἡ οὐ πρὸς οὐδετέρους, ἀλλὰ σαυτοῦ ἕνεκα τὸ μέγιστον ποιεῖ τοὺς λόγους. Phil. 43. C: αἱ ... μέτραι (μεταβολαί) ... τὸ παράπαν οὐδέτερα τούτων (ποιοῦσιν ἡμῖν). Pol. II. 365. E: οἷς ἡ ἀμφοτέρω ἡ οὐδέτερα πειστέον. Tim. 68. D: (ὅτι) ἀνθρώπων δὲ οὐδεὶς οὐδέτερα τούτων ἱκανὸς οὔτε ἐστὶ cet. — Adverbii fere instar frequentatur οὐδέτερα (sicut ἀμφοτέρω). Theaet. 184. A: δεῖ δὲ οὐδέτερα (neque ἐν παρέργῳ neque ἱκανῶς). Polit. 258. A: Σωκράτους δὲ οὐδέτερα.

οὐδετέρως, neutram in partem. Legg. X. 902. B: οὐδετέρως γὰρ τοῖς κεκτημένοις ἡμᾶς ἀμελεῖν ἂν εἴη προσήκον.

οὐδός, ὁ, limen (trop. i. q. extremum). Pol. I. 328. E: ὃ δὲ ἐπὶ γῆρας οὐδὲ φασιν εἶναι οἱ ποιηταί. II. 379. D: ἐν Διὸς οὐδαί (Hom.). Ion. 535. B: τὸν Ὀδυσσεῖα ... ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφαλλόμενον. Ax. 368. A. (Hom.).

οὐκέτι, iam non (vern. nicht mehr et nicht weiter). Prot. 312. E: οὐκέτι ἔχω σοι λέγειν. Phaed. 235. B: τοῦτο ἐγὼ

σοι οὐκέτι οἶός τε ἔσομαι πείθεσθαι. Conv. 205. A: οὐκέτι προσδεῖ ἐρέσθαι. Pol. V. 468. B: ἀλλὰ τόδ' ... οὐκέτι σοι δοκεῖ. Legg. VIII. 849. E: ὡς οὐκέτι δίκης οὐσης τῶν τοιούτων πέρι συναλλάξεων.

οὐκουν, non, non sane, et οὐκουν interrog. nonne, extra interrog. ergo, itaque, sane. Phaedr. 258. C: οὐκουν εἰκός γε ἔξ ὧν σὺ λέγεις. Contra Ib. A: οὐκουν ... γεγηθώς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής —; Pol. VIII. 559. A: οὐκουν (sane) χρή. al. innum. (Vid. Annott. in Gorg. p. 83 sq.). οὐλα, τὰ, gingiva. Phaedr. 251. C: ἀγανακτησας περὶ τὰ οὐλα.

οὐλή, ἡ, cicatrix. Gorg. 524. C: (εἰ) ἔχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι.

οὐν, ergo, igitur, iccirco. Prot. 314. C: ἔν' οὐν μὴ ἀτελής γένοιτο cet. Gorg. 457. E: φοβούμαι οὐν διελέγχειν σε μὴ cet. Phaedr. 259. D: πολλῶν δὴ οὐν ἔνεκεν λεπτίων τι. Theaet. 143. B: ἔν' οὐν ... μὴ παρέχοιεν πράγματα αἱ μεταξὺ τῶν λόγων διηγήσεις cet. Pol. I. 332. C: ὅταν οὐν τί δὴ ἀργυρίῳ ... κοινῇ χρῆσθαι, ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τῶν ἄλλων; 337. C: εἰ δ' οὐν καὶ μὴ ἔστιν ὁμοιον cet. Tim. 24. C: ταύτην οὐν δὴ τότε ξύμπασαν τὴν διακόσμησιν ἡ θεὸς ... κατώκισεν. Legg. VIII. 832. C. — Iam (nun vel so). Phaedr. 80. C: ἐννοεῖς οὐν ... ὅτι —; Prot. 314. E: εἰς ἀγγεῖλον οὐν. — Ut Lat. igitur, orationem interruptam redintegrat. Conv. 201. D: ὃν οὐν ἐκείνη ἔλεγε λόγον cet. Lys. 223. B. Euthyd. 285. B. — Etiam affirmandi sensu (sane, certe) ponitur (praec. in resp., ut κομιδῇ μὲν οὐν, πάνυ μὲν οὐν, c. negat. οὐ γὰρ οὐν). Phaedr. 242. E: εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὐν ἔστι, θεὸς cet. (ubi simpl. verti potest auch, ut Pol. III. 388. C: εἰ δ' οὐν θεοὺς, μήτοι τον γε μέγιστον cet.). Apol. 21. D: ἐγὼ δέ, ὥσπερ οὐν οὐκ οἶδα, οὐδὲ οἶμαι. — Saepius est Lat. utut est (vern. auf jeden Fall). Pol. I. 330. E: ὑποψίας δ' οὐν ... μεστός γίγνεται (antec. ἤτοι ... ἡ καί). — De οὐν δὴ et δὴ οὐν v. I. p. 449.

οὐποτε, nunquam, ut Phaedr. 245. C: οὐποτε λήγει κινούμενον.

οὐπω, nondum. Prot. 322. B: πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὐπω εἶχον. Phaedr. 229. E: οὐ δύναμαί πω ... γινῶναι ἑμαντόν. Pol. I. 253. C: οὐ γὰρ πω τοῦτο ἐρωτῶ. Tim. 61. C. al.

οὐράνιος, α, ον, etiam ὁ ἡ, caelestis. Conv. 185. B: οὐράνιος (ἔρως). 187. D. Ax. 372: ὁ οὐράνιος (λόγος). Crat. 396. C: οὐρανία (ὄψεις), ὁρῶσα τὰ ἄνω. Tim. 23. B: δεῦμα οὐράνιον. 39. E: οὐράνιον θεῶν γένος. Conv. 181. C: ὁ δὲ τῆς οὐρανίας. Ax. 366. A: ἡ ψυχὴ ... τὸν οὐράνιον ποθεῖ ... αἰθέρα. Phaedr. 247. B: ἄκραν ὑπὸ (v. ἐπὶ) οὐράνιον ἀψίδα πορεύονται. Conv. 180. D: ἦν δὴ καὶ οὐρανίαν ἐπονομάζομεν. Pol. X. 619. E: λείαν τε καὶ οὐρα-

νίαν (πορείαν πορεύεσθαι). Tim. 90. A: οὐράνιον (φυτόν). Aκ. 361. B: θεοὶ ... οἱ οὐράνιοι. Ion. 531. C: περὶ τῶν οὐρανίων παθημάτων. Legg. VIII. 828. C: ὅσους αὐτὸς θεοὺς οὐρανίους ἐπονομαστέον. Critia 107. D: ὅτι τὰ ... οὐράνια καὶ θεῖα ἀγαπῶμεν καὶ σμικρῶς εἰκότα λεγόμενα. Hipp. mai. 285. C: τὰ περὶ τὰ ἄστρα τε καὶ τὰ οὐράνια πάθη.

οὐρανός, ὁ, *caelum*. Tim. 28. B: ὁ ... πᾶς οὐρανός ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο ὃ τί ποτε ὀνομαζόμενος μάλιστα ἂν δέχοιτο. 31. B: εἰς ὃδε μονογενὴς οὐρανός γεγενῆσθαι ἐστὶ τε καὶ ἔσται. 92. Phaedr. 247. A: ἐντὸς οὐρανοῦ. C: ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον. Ib. τὰ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ. Soph. 232. C: γῆς τε καὶ οὐρανοῦ. 246. A: ἐξ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀοράτου. Pol. VI. 488. D: καὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρων. 509. D: τὸ δ' αὐτὸ ὁρατοῦ, ἵνα μὴ οὐρανοῦ εἰπὼν δόξῃ σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ ὄνομα. Phaedr. 246. E: ὁ ... μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς. Theaet. 174. A: τὰ ... ἐν οὐρανῷ. Phil. 30. B: ἐν ὅλῳ ... οὐρανῷ. Conv. 211. A. Pol. VI. 508. A: τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν. IX. 592. B. Phaedr. 245. E: πάντα τε οὐρανὸν πᾶσάν τε γένεσιν *cet.* 246. B: πάντα ... οὐρανὸν περιπολεῖ. Polit. 269. D: ὅν ... οὐρανὸν καὶ κόσμον ἐπωνομάκαμεν. Crat. 423. A: ἤρομεν ἂν πρὸς τὸν οὐρανὸν τὴν χεῖρα. Conv. 190. B: εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνάβασιν. Tim. 31. A: ἕνα οὐρανόν. 32. B: ξυνεστήσατο οὐρανὸν ὁρατὸν καὶ ἀπίκτον. Legg. X. 905. A: οὐδ' ... εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσῃ. Epin. 977. B: εἴτε κόσμον ... εἴτε οὐρανὸν ἐν ἡδονῇ τῷ λέγειν. Euthyd. 296. D: πρὶν οὐρανὸν καὶ γῆν γενέσθαι. Ep. VII. 326. C: τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπων.

οὐρία, ἡ, *ventus secundus*. Prot. 338. A: οὐρία ἐφέντα. οὐς, τό, *auris*. Euthyd. 275. E: προσκύνῃς μοι σμικρὸν πρὸς τὸ οὐς. Prot. 329. D: ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα. Pol. I. 353. C. Alc. I. 126. B. Pol. I. 353. B: ὧτων ἤν τι ἔργον; III. 411. A: διὰ τῶν ὧτων. Theaet. 184. B: ὄμμασί τε καὶ ὠσίν. Conv. 218. B: πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσίν ἐπίθεσθε. Pol. I. 342. E. Legg. XII. 953. A. Phaedr. 253. E: περὶ ὧτα λάσιος. 260. B: μέγιστα ἔχον ὦτα. Crat. 396. D: παρῖχον τὰ ὦτα. Conv. 216. A: ἐπισχόμενος τὰ ὦτα. Pol. VII. 531. A: παραβάλλοντες τὰ ὦτα. X. 613. C: τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες. Hipp. mai. 292. D: μήτε ὦτα μὴτ' ἐγκέφαλον ἔχων.

οὐσία, ἡ, *natura* (vern. *Wesen* h. e. *das wahrhafte Seyn, et die Wirklichkeit, das Daseyn*); *res*; *status*. Prot. 349. B: ἡ ἐκάστη τῶν ὀνομάτων τούτων ὑποκείται τις ἴδιος οὐσία —; Phaedr. 247. C: ἡ ... ἀχρώματος ... οὐσία ὄντως οὕσα ψυχῆς. Phaedr. 78. C: αὐτὴ ἡ οὐσία ἥς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι. 92. D: ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἐστίν. Parm. 135. A: ὥς ἐστὶ γένος τι ἐκάστου καὶ οὐσία αὐτὴ καθ' αὐτήν. Tim. 29. C: ὃ τι ... πρὸς γένεσιν οὐσία *cet* Legg. X. 903. C: ὅπως ἢ ἡ τῷ τοῦ παντός βίῃ ὑπάρχουσα

εὐδαίμων οὐσία. Phaed. 65. D: τῶν ἄλλων ... ἀπάντων τῆς οὐσίας (πέρι), ὃ τυγχάνει ἑκαστον ὄν. 101. C. Theaet. 160. C: τῆς ... ἐμῆς οὐσίας αἰεὶ ἔστι (ἡ ἐμὴ αἰσθησις). Soph. 232. C: γενέσεως τε καὶ οὐσίας πέρι. Polit. 286. B: περὶ τῆς τοῦ μὴ ὄντος οὐσίας. Parm. 162. A: τὸ δὲ μὴ ὄν μὴ (μετέχον) οὐσίας ... τοῦ μὴ εἶναι μὴ ὄν. Pol. IX. 585. B: καθαρὰς οὐσίας μετέχειν. Tim. 35. A: τῆς ἀμερίστου καὶ αἰεὶ κατὰ ταῦτά ἐχούσης οὐσίας. Legg. XII. 950. B: ὅσον οὐσίας ἀρετῆς ἀπεσφαλμένοι τυγχάνουσι οἱ πολλοί, τοσοῦτον cet. Ep. XII. 344. B: τὸ ψεύδος ἅμα καὶ ἀληθὲς τῆς ὅλης οὐσίας. Polit. 285. B: πρὶν ἂν ἐύμπαυτα τὰ οἰκία ... γένους τιγὸς οὐσίᾳ περιβάλληται. Hipp. mai. 302. C. Phaedr. 237. C: ὅτι οὐκ ἴσασι τὴν οὐσίαν ἑκάστου. 245. E: ψυχῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον (vern. Wesen u. Begriff). 270. E. Theaet. 172. B: ὡς οὐκ ἔστι φύσει αὐτῶν οὐδὲν οὐσίαν ἑαυτοῦ ἔχον. 185. C: οὐσίαν (i. q. τὸ εἶναι) λέγεις καὶ τὸ μὴ εἶναι. 202. B: λόγον οὐσίαν. Soph. 219. B: ὃ μὴ πρότερόν τις ὄν ὑστερον εἰς οὐσίαν ἄγῃ. 245. D: οὔτε οὐσίαν οὔτε γένεσιν. 246. B: νοητὰ ἅπαντα καὶ ἀσώματα εἶδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι. 248. A: πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν, ἣν αἰεὶ κατὰ ταῦτά ὡσανύτως ἔχειν φατέ. 262. C: οὐδὲ οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ ὄντος· δηλοῖ τὰ φωνηθέντα. Polit. 283. D: κατὰ τὴν τῆς γενέσεως ἀναγκαίαν οὐσίαν. Crat. 401. C: εἰκάμεν ... καὶ ἡμεῖς τὸ παλαιὸν εἶσαν καλεῖν τὴν οὐσίαν. Pol. II. 359. A: εἶναι ... ταύτην γένεσιν τε καὶ οὐσίαν δικαιούσης. VI. 509. B: τὸ εἶναι τε καὶ τὴν οὐσίαν. VII. 525. C: ἐπ' ἀληθείαν τε καὶ οὐσίαν. Legg. X. 895. D: ἐν μὲν οὐσίαν, ἐν δὲ τῆς οὐσίας τὸν λόγον, ἐν δὲ ὄνομα. XII. 966. E: ὡς κίνησις γένεσιν παραλαβούσα ἀέναον οὐσίαν ἐπόρισεν. Euth. 11. A: κινδυνεύεις ... τὴν μὲν οὐσίαν μοι αὐτοῦ (τοῦ ὁσίου) οὐ βούλεσθαι δηλῶσαι cet. *res familiaris, opes, census (vern. Anwesen et in univ. Vermögen). Pol. VIII. 551. B: ὥς ἂν μὴ ἡ οὐσία εἰς τὸ ταχθὲν τίμημα. Ep. VII. 347. B: ἡ Δίωνος οὐσία. Legg. V. 729. A: ἡ ... τῶν νέων ἀκολάκευτος οὐσία, τῶν δ' ἀναγκαίων μὴ ἐνδοσῆς. Phaedr. 252. A: οὐσίας δι' ἀμέλειαν ἀπολλυμένης. Conn. 218. C. Pol. II. 374. A: ὑπὲρ τῆς οὐσίας ἀπάσης. IX. 573. E: τῆς οὐσίας παραιρέσεις. Legg. III. 684. D: ἰσότητα ... τινα ... τῆς οὐσίας. Tim. 20. A: οὐσία καὶ γένει οὐδενὸς ὑστερος ὢν τῶν ἐκεί. Legg. XI. 913. B. Phaedr. 232. C: τοὺς ... οὐσίας κερτιμένους. 241. C: βλαβερῶ ... πρὸς οὐσίαν. Gorg. 486. C: περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν. Theaet. 144. C: οὐσίαν μάλᾳ πολλὴν κατέλιπε. Pol. I. 329. E: διὰ τὸ πολλὴν οὐσίαν κερτισθαι. VIII. 553. B: τὴν οὐσίαν ἅπασαν ἀποβαλόντα. (Id. Crit. 44. E.) Legg. III. 697. B: τριτὰ τὰ περὶ τὴν οὐσίαν καὶ χρήματα λεγόμενα (ἀγαθὰ). VIII. 850. B: τὴν αὐτοῦ λαβόντα οὐσίαν ἀπιέναι. XII. 955. D: τετιμῆσθαι ... ἑκαστον τὴν οὐσίαν ... χρῶν. Polit.

291. E: τῶν τὰς οὐσίας ἔχόντων. Pol. II. 361. B. VIII. 566. A. Legg. V. 737. A. Ep. III. 317. C. VII. 351. A.

οὔτε, *neque*. Phaedr. 241. C: οὔτε ἀνθρώποις οὔτε θεοῖς ... οὔτε ἔστιν οὔτε ποτὲ ἔσται. 260. E: οὔτε ἔστιν οὔτε μὴ ποθ' ὕστερον γένηται. Phil. 15. E. Pol. X. 597. C: οὔτε ἐφ' αὐτῇσαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φυνῶσι. Legg. XII. 942. C. al. — Sq. voc. τέ. Prot. 309. B: οὔτε προσείχον τὸν νοῦν, ἐπελάνθανόμεν τε αὐτοῦ θαμά. Polit. 307. C. Crat. 410. A. Pol. VIII. 566. E. — Etiam particulae οὔτε subiicitur οὐδέ, quippe fortius, vid. οὐδέ.

οὔτι, *neutiquam, haudquaquam* (τί enim negationem intendit); etiam simpl. non. Prot. 317. A: ἡγοῦμαι γὰρ αὐτούς οὔτι διαπραΐεσθαι ὃ ἐβουλήθησαν. Phaedr. 242. D: οὔτε ὑπὸ γε Λυσίου. 272. C: ἀλλ' οὔτι νῦν γ' οὕτως ἔχω. Gorg. 501. A: οὔτε τι τὴν φύσιν σκαψαμένη τῆς ἡδονῆς οὔτε τὴν αἰτίαν. Phaed. 81. D: καὶ οὔτι (ν. οὔτε) γε τὰς τῶν ἀγαθῶν ταύτας εἶναι. Theaet. 156. E: καὶ ἐγένετο οὔτι (non) ὄψις, ἀλλὰ ὀφθαλμὸς ὁρῶν. 161. B. Crat. 393. B: οὔτι λέγω ἐάν cet. Phil. 52. A: οὔτι φύσει γε. Pol. I. 331. A: οὔτι (sic Par. A. c. al. Vulg. οὔτοι) παντὶ ἀνδρὶ, ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ. 351. A: ἀλλ' οὔτι οὔτως ἀπλῶς. V. 450. E. Tim 19. D. Legg. IV. 704. A. al. — Cum partit. μὲν δὴ est *neque tamen*. Theaet. 186. E. Tim. 41. B. — In interrog. c. part. πού rectius, ni fallor, scribitur οὐ τί που (τί enim, vern. *awa*, non ad negat., sed ad totam orationem pertinet: *doch nicht awa*? Theaet. 146. A: οὐ τί που ... ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι —; Pol. II. 362. D: οὐ τί που οἶε ... ἥδη ἱκανῶς εἰρησθαι περὶ τοῦ λόγου; Alc. I. 113. E. Lys. 208. D.

οὔτοι, non vero, *haud sane, neque tamen*. Prot. 360. E: οὔτοι ... ἄλλου ἔνεκα ἐρωτῶ πάντα ταῦτα cet. Phaedr. 271. B: οὔτοι μὲν οὖν ... ἄλλως ἐνδεικνύμενον ἢ λεγόμενον τέχνη ποτὲ λεχθήσεται cet. Gorg. 450. E: ἀλλ' οὔτοι τούτων γε οὐδεμίαν οἶμαι σε βούλεσθαι ῥητορικὴν καλεῖν. Crat. 438. C: οὔτοι δὴ δίκαιον γε. Pol. L 344. E: οὔτοι κακῶς σοι κείσεται cet. IV. 423. D. Legg. II. 656. C: οὔτοι δὴ τοῦτό γε λόγον ἔχει. Euth. 2. A. Crit. 43. D: οὔτοι δὴ ἀφίεται. Alc. L 124. D: οὔτοι δὴ πρέπει γε. Euthyd. 273. D.

οὔτος, αὕτη, τοῦτο et οὔτοσί, αὕτη, τουτί, *hic, haec, hoc*. Diversa a pron. ἐκεῖνος (v. I. p. 657. sq.); coni. cum pron. ἐκεῖνος (p. 658.). Etiam ad remotius refertur. Prot. 320. B: ἀπέδωκε τούτῳ (sc. Pericli; quod quidem subiectum remotius est). Polit. 276. D: ἐπειτα ταύτην (τὴν ἐπιμέλειαν, non τὴν τροφήν, quod proxime antecedit) τέμνειν. — In appellando ponitur (Lat. *heus*). Prot. 310. B: Ἰπποκράτης ... οὔτος, μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Conv. init. Ὁ Φαληρεὺς ... οὔτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς; Pol. VI. 506. B: οὔτος ... ἀνὴρ καλός, ἦσθα καὶ πάλα κα-

ταφανής cet. — Cum subst. sine art. (v. art.). — In homine vel re nota et celebrata dicitur. Gorg. 472. A: οὐ ... ἔστιν ἐν Πυθοὶ τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα. 502. A: ἡ σεμνὴ αὕτη καὶ θαυμασιή ἡ τῆς τραγωδίας ποιήσις. Phaed. 69. C: οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες. Pol. VIII. 544. C: ἡ Κρητικὴ τε καὶ Λακωνικὴ αὕτη. — Etiam cum contemtionis significatione ponitur. Gorg. 494. E: ὁ τῶν κιναιδῶν βίος οὗτος cet. 452. E: ὁ χρηματιστῆς οὗτος. 468. E: ἐν τῇ πόλει ταύτη. Conv. 181. E: τοὺτους τοὺς πανδημούς ἐραστάς. Pol. III. 403. B: αὕτη ἡ ἡδονή. VI. 492. D: οὗτοι οἱ παιδεύται τε καὶ σοφισταί. Crit. 45. A: τοὺτους τοὺς συκοφάντας (vern. die berüchtigten Syk.). — Saepius οὗτος (ut ὁδε) ponitur ubi nos usurpamus *der da* vel simpl. *da* et, si ad remotius refertur, *dort*. Prot. 342. A: ὁ σὺ λέγεις τοῦτο (*was du dort*, i. q. *oben*, *gesagt hast*). Gorg. 467. B: οὗτος ἀνὴρ. 489. B: οὗτοι ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν. 505. C: οὗτος ἀνὴρ οὐχ ὑπομένει ὠφελομένους. Phaed. 61. C: οἶδν παρακλεῖναι ... τοῦτο ... Εὐνή; Pol. I. 327. B: οὗτος ... ὕπισθεν προσέρεχεται. Similiter Gorg. 452. D: τί οὖν δὴ τοῦτο λέγεις (nos: *was sagst du da?*). — Ubi nos neutro (*dieses*) utimur, graeci pronomem demonstr. ad substantivi genus accommodant. Prot. 323. A: αὕτη (nos: *dieses*) ... τοῦτου αἰτία. Phaed. 97. A. — Saepius ponitur ut nobis videatur redundare (subiectum vero vel res de qua agitur ita iterando effertur). Prot. 343. C: εἰς ... τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ τοῦτου ἔνεκα τούτῳ ἐπιβουλεύων κολοῦσαι αὐτό. 350. C: οὗτοι ... οἱ οὕτω θαρράλαιοι. Ib. καὶ ἐκεῖ αὖ οἱ σοφώτατοι οὗτοι καὶ θαρράλειώτατοί εἰσι —; Gorg. 469. C: ἐξείναι ἐν τῇ πόλει, ὃ ἂν δοκῇ αὐτῷ, ποιεῖν τοῦτο. Phaed. 107. D: ὁ ἐκάστου δαίμων ... οὗτος. Theaet. 172. B: τὸ κοινῇ δόξαν τοῦτο cet. Sic loco illo ad mimicum vigorem insignissimo. Conv. 219. B: οὐδὲ ἐπιτρέψας τούτῳ εἰπεῖν οὐδὲν ἐτι, ἀμφιέσας τὸ ἱμάτιον τὸ ἐμαντοῦ τοῦτον ... ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλινεῖς τὸν τουτουί, περιβαλὼν τῷ χεῖρι τούτῳ τῷ δαιμονίῳ cet. — Ad sensum ponitur ταῦτα, ut sit i. q. τοῦτο. Prot. 314. C: δόξαν ἡμῖν ταῦτα. Phaedr. 233. A: οἱ ... ταῦτα ἐπραξαν. Gorg. init. τούτων ... αἵτιος cet. 504. D. Phaed. 62. D: ἀνόητος ... ἄνθρωπος τάχ' ἂν οἰηθεῖν ταῦτα, φευκτέον εἶναι cet. 70. D: τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ' εἶναι. 76. E: ὥσπερ καὶ ταῦτα ἔστιν. Ib. εἰ δὲ μὴ ἔστι ταῦτα. 85. C: εἰ ταῦτα ἀδύνατον. 118. A: ἀλλὰ ταῦτα ... ἔσται (*hoc fiet*). Phil. 26. E: χωρὶς τούτων (al. τούτου). Apol. 19. D: ἐκ τούτων (v. τούτου) γνώσεσθε. — Absolute ponuntur τοῦτο et ταῦτα, *iccirco*, *hanc ob causam*. Conv. 204. A: αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι χαλεπὸν ἀμαθία τὸ cet. Legg. III. 686. C. Prot. 310. E: ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἤκω. Conv. 174. A: ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω. Legg. IV. 714. D. Etiam *hac ratione*, *ita*. Legg.

III. 700. C. — De dict. καὶ ταῦτα v. II. p. 123. — ἐν τοῦ-
τοις est *tum* (Conv. 220. B: οὗτος δ' ἐν τοῦτοις ἐξέει ἔχων
ἱμάτιον ... τοιοῦτον cet. Tim. 42. C: μὴ πανόμενος δὲ ἐν
τούτοις ἔτι κακίας, vern. auch dann noch nicht) et *hic* (vern.
hier). Phaed. 101. C: καὶ ἐν τοῦτοις οὐκ ἔχεις ἄλλην τινὰ
αἰτίαν τοῦ δύο γενέσθαι cet.

οὕτω, οὕτως et οὕτωσί, *ita, sic, tam, adeo* (sq. ad-
iect., ut Pol. III. 391. D: οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἀρπαγὰς. VI.
500. A: χαλεπὴν οὕτω φύσιν γίγνεσθαι. VIII. 563. E: οὐ-
τωσὶ καλῇ). Etiam ante cons. οὕτως ponitur, quod pluribus
locis libri servarunt, ut Prot. 318. B. 320. C. 341. A. 351. B.
Phaedr. 259. D. Gorg. 449. D. 460. D. 469. A. 489. C.
522. C. — Affirmat. Pol. V. 472. C: οὕτως, ἔφη ἀγαπή-
σομεν. VIII. 551. B: οὕτω μὲν οὖν *resp.* — Ut Lat.
ita, est *tum*. Phaed. 67. A: οὕτως ... ἐγγυτάτω ἐσόμεθα
τοῦ εἰδέναι, εἰάν cet. — *Sic*, vern. *so*, etiam *nur so*, i. e.
ganz. Conv. 176. E: ἀλλ' οὕτω πίνοντας πρὸς ἡδονήν (nos:
nur so, h. e. *bluss, nach Belieben*). *Sic* praec. cum adverbis.
Gorg. 503. D: ἰδῶμεν δὴ οὕτωσί (al. οὕτωσιν) ἀτρέμα σκο-
ποῦμενοι. 506. D: οὕτως εἰκῇ. Crat. 390. E: οὕτως ἐξαί-
φνης. Pol. II. 378. A: ῥαδίως οὕτω. *Sic* ἀπλῶς οὕτως vel
οὕτως ἀπλῶς (v. I. p. 226.). — *Sic* est etiam *sic statim*, h. e.
nulla praegressa meditatione. Phaedr. 237. C: νῦν μὲν οὕτως
οὐκ ἔχω εἰπεῖν. 272. C. Gorg. 464. B: μίαν μὲν οὕτως
ὀνομάσαι οὐκ ἔχω σοι. Theaet. 158. B: εἰ τις ἔροιτο νῦν
οὕτως ἐν τῷ παρόντι. Legg. IV. 712. D: οὐκ ἔχω σοι φρά-
ζειν οὕτως ἦντινα προσαγορεύειν αὐτὴν δεῖ. E: οὕτω νῦν
ἐξαίφνης ... ἐρωτηθεῖς cet. — Etiam *primo aspectu* (nos:
ohne es genauer zu betrachten vel zu prüfen). Gorg. 509. A:
ὥς γοῦν ἂν δόξειεν οὕτωσί (libri aliquot οὕτωσιν). Phaed.
62. B: καὶ γὰρ ἂν δόξειεν ... οὕτω γ' εἶναι ἄλογον. Pol.
IV. 432. B: ὥς γε οὕτωσὶ δόξαι. Similiter ὥς οὕτω γ' ἀκού-
σαι al. (v. I. p. 82. 4. a fin.) — In orationis conclusionē
(apodosi) ponitur, ut vern. *so*. Go.g. 461. A: ἐπειδὴ δὲ ὀλί-
γον ὕστερον ἔλεγες ὅτι ὁ ῥήτωρ τῇ ῥητορικῇ καὶ ἀδίκως
χρῶτο, οὕτω θαυμάσας ... ἐκείνους εἶπον τοὺς λόγους ὅτι
cet. Alc. I. 103. B: νῦν δ' ἐπειδὴ οὐκέτι ἐναντιοῦται, οὕτω
προσελήλυθα. — In narratione. Phaedr. 237. B: ἦν οὕτω
δὴ παῖς (nos: *es war einmal*). — Participio explicatur ubi nos
ponimus *so dass* vel *weil* cum modo finito. Gorg. 478. C: ἄρ'
οὖν οὕτως ἂν περὶ σώμα εὐδαιμονέστατος ἄνθρωπος εἴη,
ἰατρυνόμενος ἢ μηδὲ κάμνων ἀρχήν; 485. A: ὦ ἔτι προσ-
ῆκει διαλέγεσθαι οὕτω, ψελλιζόμενον (nos: *so, nehmlich stam-
melnd*) καὶ παίζον. Phaed. 59. A: καὶ πάντες οἱ παρόντες
σχεδὸν τι οὕτω διεκείμεθα, τότε (v. ποτὲ, Cl. ὅτε) μὲν γε-
λῶντες, ἐνίοτε δακρύοντες. — Participio subiicitur (ubi nos
coni. *nachdem, wenn vel weil* cum verbo finito ponimus). Prot.
310. D: εὐθύς ἀναστὰς οὕτω δεῦρο ἐπορευόμεν. 314. C:

(ἵνα) διαπερανάμενοι οὕτως εἰσίοιμεν. Gorg. 457. C: ὅτι οὐ ῥαδίως δύνανται ... διδάξαντες ἑαυτοὺς οὕτω διαλύεσθαι τὰς συνουσίας. Crat. 425. B: διελομένους ... οὕτω θεᾶσθαι. Phil. 44. E: πότερον εἰς τὰ σκληρότατα ἀποβλέποντες οὕτως ἂν μᾶλλον ξυμνοῦσθαιμεν (*utrum magis perspiciamus si durissima consideremus*). Pol. V. 464. A: τοῦτον δὲ κοινωνοῦντες οὕτω δὴ λύπης ... μάλιστα κοινωνίαν ἔξουσι; Tim. 30. A: βουληθεῖς ... ὁ θεὸς ἀγαθὰ ... πάντα (εἶναι) ... οὕτω δὴ πᾶν ... εἰς τᾶξιν ... ἤγαγεν. 71. D: μεμνημένοι ... οὕτω δὴ ... κατέστησαν ἐν τούτῳ τὸ μαντεῖον. Legg. XI. 914. E. Lys. 213. D. — Etiam cum verbo coniunctum subiicitur ubi ex nostra loquendi consuetudine praemitti debebat. Prot. 325. A: μετὰ τούτου πάντ' ἄνδρα, ἕν τι καὶ ἄλλο βούληται μανθάνειν ἢ πράττειν, οὕτω πράττειν (*ita agere ut cum hoc agat*). Gorg. 507. D: πάντα εἰς τοῦτο ... συνταίνοντα ... οὕτω πράττειν (*ita agere ut omnia ad hoc referat*, h. e. *in omnibus hoc spectat*). Phaed. 67. E: οὐκοῦν ... γελοῖον ἂν εἴη ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν ... κἄπειθ' ... ἀγανακτεῖν; (*virum ita vivere ut sese morti quam proximum exhibeat*, h. e. *virum in vita id agere ut quam possit proxime ad mortem accedat*). 84. B: γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα ... ζῆν τε οἶεται οὕτω δεῖν cet. (*ita sibi censet vivendum esse ut eorum sibi quietem comparet*). — Praemissum participio reperitur Phaed. 98. A: καὶ δὴ καὶ περὶ ἡλίου οὕτω παρασκευάσμεν ὡσαύτως πνευσόμενος (*ubi oportet nectendum cum v. παρασκευάσμεν et part. futuri cum part. ὡσαύτως infinitivi loco positum est*). — Saepius est itaque. Phaed. 61. B: οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποιήσα cet. — οὕτω δὲ καί, praec. post ὡπερ (Prot. 313. D. Soph. 258. C. Crat. 394. B. 425. C.), οὕτω δὴ, οὕτω δὴ ἡδη et οὕτως ἡδη (Phaed. 61. D. 86. E. Crat. 424. C. Conv. 194. D. Pol. VI. 484. C. 504. B.). — οὕτως — ὥς c. infin. Pol. V. 477. A: εἰ δὲ δὴ τι οὕτως ἔχει ὥς εἶναι τε καὶ μὴ εἶναι cet. Sq. pa. sic. Legg. VIII. 831. A: καὶ τινος ἀποθανόντος οὕτως ὥς ἀκουσίου τοῦ φόνου γενομένου. — οὕτως ... ὡπερ, perinde atque. Phaed. 92. D: ἐρήθη γὰρ πον οὕτως ἡμῶν εἶναι ἢ ψυχὴν ... ὡπερ αὐτῆς ἐστίν (*al. ἐστίν*) ἢ οὐσία cet. Theaet. 159. B: καὶ ἕτερον ἄρα οὕτως ὡπερ ἀνόμοιον; — Praegresso ὡπερ subiicitur οὕτως, etiam in media oratione. Prot. 329. A: ὡπερ τὰ χαλκία πληγέντα μακρὸν ἔχει καὶ ἀποτείνει ... καὶ οἱ ῥήτορες οὕτω cet. Pol. I. 354. B. IX. 585. A. al.

ὀφειλέτης, ὁ, *debitor*. Legg. V. 736. D: κεκτημένων ... καὶ ὀφειλέτας αὐτοῖς πολλούς.

ὀφειλήμα, τό, *debitum*. Legg. IV. 717. B: ἀποτίνειν τὰ πρῶτά τε καὶ μέγιστα ὀφειλήματα.

ὀφείλω, *debeo* et, ut Lat. *debeo*, *acceptum refero*; etiam *convictus vel damnatus sum* (cum v. *δίκη*). Polit. init. ἡ πολ-

λὴν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως cet. Phaed. 118. A: τῷ Ἀσκληπείῳ ὀφείλομεν ἀλεκτρινοῖνα. Legg. VI. 774. B: δεκαπλάσιον ὀφείλτω. D. VIII. 844. E. X. 909. A: (ἐάν) ὀφείλῃ ... αὐτίς τὴν τοιαύτην δίκην. Pol. I. 332. A: τοῖς ... φίλοις οἶται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν ... μὲν τι δρᾶν, κακὸν δὲ μηδέν. VII. 520. B: μηδενὶ τροφὴν ὀφείλον. I. 331. B: μὴδ' αὐτὸν ὀφείλοντα ἢ θεῷ θυσίας τινας ἢ ἀνθρώπῳ χρῆματα. VIII. 549. E. Legg. IV. 717. B. Pol. VIII. 555. D: ὀφείλοντες χρεῖα. IV. 432. C: εἰ γὰρ ὥφελον (*utinam possem*, int. πρότερος ἔδειν). Crit. 44. D: εἰ γὰρ ὥφελον ... οἷοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι cet. Pol. I. 332. B: ὀφείλεται ... παρὰ γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὅπερ καὶ προσήκει, κακὸν τι. 335. E: τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρός, τοῖς δὲ φίλοις ὠφέλειαν. 331. E: ὀφειλόμενον πού ἐστι τοῦτο ὃ παρακατέθετο. 332. B: ὃ τι ἂν τύχῃ ὀφειλόμενον. C: τοῦτο (τὸ προσήκον) ... ὠνόμασεν ὀφειλόμενον. D. Crat. 400. C: ἕως ἂν ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα (ἢ ψυχὴ). Pol. I. 331. E: τὰ ὀφειλόμενα ... ἀποδιδόναι. 332. A. 335. E. X. 614. A: ἵνα ... ἐκάτερος αὐτῶν ἀπειλήσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ λόγου ὀφειλόμενα ἀκοῦσαι.

ὄφελος, τό, *utilitas*; etiam instar adiectivi ponitur in eo quod prodest vel conducit. Gorg. 504. E: τί γὰρ ὄφελος σώματί γε κέμνοντι ... αἰτία πολλὰ διδόναι —; 513. E: οὐδὲν ὄφελος ἄλλην εὐεργεσίαν οὐδεμίαν προσφέρειν. Pol. VI. 505. A: οἷσθ' ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος. E: ἀποιτυγχάνει καὶ τῶν ἄλλων εἴ τι ὄφελος ἦν. VIII. 552. B. Legg. I. 626. B: ὡς τῶν ἄλλων οὐδενός οὐδὲν ὄφελος ὄν. 641. B: ἐνός μὲν βραχὺ τι τῇ πόλει γίγνοιτ' ἂν ὄφελος. IV. 710. A. Epin. 989. B: μέγιστον δὲ ὄφελος, ἂν γίγνωνται. 991. D. Apol. 36. C: οἱ ἐλθὼν μῆτε ὑμῖν μῆτε ἐμαυτῷ ἐμμελλον μὴδὲν ὄφελος εἶναι. Lach. 182. A: μέγιστον μέντοι αὐτοῦ ὄφελος, ὅταν cet. Lys. 208. E. Euthyd. 281. B: ὄφελος τι τῶν ἄλλων κτημάτων ἄνευ φρονήσεως καὶ σοφίας; 289. A: οὐδὲν ὄφελος αὐτὸ ἐφάνη ὄν. B: οὐδὲ ταύτης ἔοικεν ὄφελος οὐδέν. Charm. 155. E. Pol. II. 365. B: τὰ λεγόμενα δικαίᾳ μὲν ὄντι μοι, ἐάν μὴ καὶ δοκῶ, ὄφελος οὐδὲν φασιν εἶναι. Ep. VII. 341. D: τοῖς ... ἀνθρώποις μέγα ὄφελος (*ad magnam hominum utilitatem*) γράψαι. Etiam in homine dicitur frugī vel eo qui praestat. Pol. VI. 489. C: οὗ ἂν τῇ ἀληθείᾳ τι ὄφελος ἦ. VII. 530. C: ἐάν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν ὄφελος ᾖ. VIII. 567. B: ὅτου τι ὄφελος. Legg. I. 630. C: οὐ καὶ σμικρὸν ὄφελος. Id. 647. A. II. 663. D. IX. 856. C. Apol. 28. B. Euth. 4. E: οὐδὲν γὰρ ἂν μου ὄφελος εἴη ... εἰ μὴ cet. Crit. 54. A: εἴπερ γέ τι ὄφελος αὐτῶν ἐστὶ τῶν σοι φασκόντων ἐπιτηδείων εἶναι. Charm. 175. B: εἰ τι ἐμοῦ ὄφελος ἦν πρὸς τὸ καλῶς ζητεῖν.

ὀφειώδης, ὁ ἥ, *anguinus*. Pol. IX. 590. B: ὅταν τὸ λεοντωδὲς τε καὶ ὀφειώδες αὐξήται.

ὀφθαλμία, ἡ, *lippitudo*. Gorg. 496. A: νοσεὶ που ἄνθρωπος ὀφθαλμούς, ὡς ὄνομα ὀφθαλμίας; Alc. II. 139. E. 140. A. Phaedr. 255. D: οἶον ἂν ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολαυνκώς. Gorg. 496. A: ὅταν τῆς ὀφθαλμίας ἀπαλλάττηται. Pol. X. 609. A: ὀφθαλμίαν.

ὀφθαλμιῶ, *lippiō*. Alc. II. 140. A: οὐδέ γε ὀφθαλμιῶσιν. 139. E: ὀφθαλμιᾶν.

ὀφθαλμός, ὁ, *oculus*. Prot. 330. A: οὐκ ἔστιν ὀφθαλμός οἶον τὰ ὤτα. Theaet. 156. E: ὀφθαλμός ὁρῶν (ἐγένετο). De iusto 372: ὀφθαλμός ... ὡς ὁρῶμεν. Alc. I. 132. E: τῷ ὀφθαλμῷ ὡς ὁρῶμεν. Euthyd. 299. E: ἐν ἐκαστέρῳ τῷφθαλμῷ (v. τῷ ὀφθ.). Alc. I. 133. A: ὀφθαλμός ... ὀφθαλμόν θεωμενος. Conv. 221. B: τῷφθαλμῷ παραβάλλων. Pol. II. 361. E: ἐκκαυθήσεται τῷφθαλμῷ. Prot. 329. D: ὀφθαλμοὶ καὶ ὤτα. Pol. IV. 420. C: οἱ ... ὀφθαλμοί, κάλλιστον ὄν. Ion. 535. C. Crat. 430. E: τὸ δὲ δεῖξαι λέγω εἰς τὴν τῶν ὀφθαλμῶν αἴσθησιν καταστήσαι. Pol. I. 353. B: ἀρετὴ ὀφθαλμῶν. Tim. 67. E. Hipp. min. 374. D: πονηρία ὀφθαλμῶν. Theaet. 174. C: περὶ τῶν παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλέγεσθαι. Pol. I. 352. E. V. 452. D: τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ... γελοῖον. VII. 518. C: τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς. Charm. 155. C. Gorg. 473. C: (ἐὰν) τοὺς ὀφθαλμούς ἐκκᾶγται. 496. A: νοσεὶ που ἄνθρωπος ὀφθαλμούς. Pol. IV. 440. A: διαλκύνσας τοὺς ὀφθαλμούς. Alc. I. 116. E. Charm. 156. B: τοὺς ὀφθαλμούς ἀλγῶν.

ὀφθῆναι (tanquam ab *ὀπτῷ* ductum), *visum* vel *contspectum* esse et *conspici*. Phaed. 81. D: περὶ αὐτῆς καὶ ὠφθῆ αὐτὰ ψυχῶν σκοιοιδῆ φαντάσματα (al. σκοτοειδῆ φάσματα). Pol. IX. 577. B: ἐν οἷς μάλιστα γυμνὸς ἂν ὀφθῇ τῆς τραγικῆς σκευῆς. Conv. 178. E: ὅταν ὀφθῇ ἐν αἰσχυρῷ τινὶ ὄν. Tim. 72. A. Phaedr. 232. A: ὅταν ὀφθῶσι διαλεγόμενοι ἀλλήλοις. Polit. 285. B. Soph. 254. A: οὐδαμῶς εὐπειτῆς ὀφθῆναι. Conv. 179. A. Pol. VII. 517. B: ὀφθῆσα. Ax. 364. C: ὀφθέντος σου μόνον ... ῥαῖσει. Tim. 47. A: ἡμέρα τε καὶ νύξ ὀφθῆσαι. Legg. VIII. 838. C: ὀφθέντας. Phaedr. 239. C: ὀφθήσεται ... μαλθακὸν τινα ... διώκων. — Med. Phaed. 115. C: ὃν ὄψεται ὀλίγον ὑστερον νεκρόν. Pol. VI. 507. E. Alc. I. 133. A: οὐκ ὄψεται ἐαυτόν. Charm. 168. D. Polit. 307. C: διαφερομένους ἀλλήλοις ὀνόμεθα. Phil. 42. C. (ubi v. ὀψόμεθα). Pol. II. 377. C. VII. 520. C: ὄψασθε. Phaedr. 521. E: ὅπου ἂν οἴηται ὄψεσθαι τὸν ἔχοντα τὸ κάλλος. Phaed. 68. A. Pol. VII. 516. A. Legg. XII. 950. D. Parm. 163. B: ὀψόμενοι. Legg. X. 897. E.

ὄφεις, ὁ, *anguis*. Pol. II. 358. B: ὥσπερ ὄφεις κηληθῆναι. Phaed. 112. D: ὥσπερ οἱ ὄφεις. De leg. 319. A: ὄρνεα καὶ ὄφεις.

ὀφλισκάνω (tempora formantur ab ὀφλῶ), *commereo* (vern. *ich mache mich schuldig, ziehe mir zu*); praec. cum v. γέλωτα in eo dicitur *cui risus debetur* (nos: *der sich lächerlich macht*). The et. 161. E: ὅσον γέλωτα ὀφλισκάνομεν. Legg. VI. 778. E: γέλωτ' ἂν δικαίως πάμπολον ὀφλοι. Hipp. mai. 282. A: γέλωτ' ἂν ὀφλοι πρὸς ὑμῶν. Conn. 199. B: ἵνα μὴ γέλωτα ὀφλω. Pol. V. 451. A: οὐτε γέλωτα ὀφλεῖν (v. ὀφλεῖν). Legg. VII. 790. A. Alc. I. 121. B: πόσον ἂν οἶει γέλωτα ὀφλεῖν (v. ὀφλεῖν); Pol. VI. 506. D: γέλωτα ὀφλήσω. Phaed. 117. A: γέλωτα ὀφλήσειν παρ' ἐμιαυτῶ. — Cum v. δίκην et absol. (etiam c. accus. et genit.) ὀφλεῖν est *convictum esse*, *multa vel poena teneri*. Legg. VI. 755. A: γεγράφθω ... ὀφληκός. IX. 874. B: τῷ ... ὀφληκότη φόνου. Apol. 39. B: ὀφληκότες μοχθηρίαν καὶ ἀδικίαν. 36. A: ὅτι ... ἂν ὀφλε χιλίας δραχμῶν. Legg. VI. 754. E: εἰάν δ' ὁ φεύγων ὀφλη. VIII. 843. B: ἦν δέ τις ὀφλη τὴν τοιαύτην δίκην. 845. E: ἂν δέ τις ὀφλη φαρμακείαις τισὶ βλάπτων. IX. 857. A. B. 873. B: εἰάν δέ τις ὀφλη φόνου τοιούτου. 877. B: (εἰάν) ὀφλη τραύματος ἐκ προνοίας. 878. B. Crat. 433. A: ἵνα μὴ ὀφλωμεν (ne poena teneamur). Legg. XI. 933. D. IX. 856. D: εἰάν τιμι πατήρ ... καὶ πάππου πατήρ ἐφεξῆς ὀφλωσι θανάτου δίκην. V. 745. A: ὁ δὲ ὀφλῶν (v. ὀφλῶν) ἄλλο τοσούτον μέρος ἀποτίσει τῆς αὐτοῦ κτήσεως. VI. 767. E. VIII. 844. D. Apol. 39. B: θανάτου δίκην ὀφλῶν (v. ὀφλῶν). Legg. IX. 866. B: τῷ ὀφλόντι (v. ὀφλοντι). 872. A: 877. E: φόνου ὀφλόντα (v. ὀφλοντα) ἐκουσίον. XI. 916. B: τὸν ... ὀφλόντα τὴν δίκην. 873. E: τὸ ... ὀφλόν (v. ὀφλον). 874. A. 876. C: τῶν ὀφλόντων πέρι cet.

ὄφρα, *ut* (Crat. 407. D. ex Hom. Alc. II. 150. D. Hom. Ep. VII. 345. E.) et *dum* (Phaedr. 264. D. epigr.).

ὄχεταγωγία, ἡ, *aquae ductus*. Legg. VIII. 844. A: πλὴν αὐτῆς τῆς ὄχεταγωγίας.

ὄχετεύω, *derivo, infundo*. Legg. II. 666. A: ὡς οὐ χρεὶ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὄχετεύειν εἰς τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν.

ὄχετός, ο, *canalis*. Tim. 43. D: μετὰ τοῦ ῥέοντος ἐνδελεγῶς ὄχετοῦ. Phaed. 112. C: ρεῖ διὰ τῶν ὄχετῶν. Critia 117. B. Locr. 101. D: οἶον δι' ὄχετῶν ἀγομένας. Tim. 70. D: τῆς ἀρτηρίας ὄχετούς. 77. C: οἶον ἐν κήποις ὄχετούς. 78. C. 79. A.

ὄχεύω, *inco, satio*. Pol. V. 454. D: τὸ μὲν θῆλυ τίπτειν, τὸ δὲ ἄρρεν ὀχεύειν. Euthyd. 298. E: ἔγωγέ τοι εἶδον ... αὐτὸν ὀχεύοντα τὴν κύνα. Pol. IX. 586. A: ὀχεύοντες.

ὄχημα, τό, *vehiculum* (navigium et currus). Polit. 289. B: ὄχημα cet. Phaed. 85. D: ἐπὶ βεβαιωτέρου ὀχήματος, λόγου (v. ἢ λογ.) θείου τινός, διαπορευθῆναι (antec. ἐπὶ σχεδίας). Polit. 288. A: ὄχημα αὐτό που λέγομεν (v. λεγόμενον). Tim. 41. E: ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα. 44. E: ὄχημα αὐτῷ τοῦτο καὶ εὐπορίαν ἔδωκεν. 69. C: ὄχημα ... πᾶν τὸ

σώμα ἐδοσαν. Phaedr. 247. B: τὰ ... θεῶν ὀχήματα (currus) ... ῥαδίως πορεύεται. Phaed. 113. D: ἀναβάντες ἂ δὴ αὐτοῖς ὀχήματά (navigia) ἐστιν. Epin. 986. B: εἶτε φερομένους ἐν ὀχημασι. Hipp. mai. 295. D: τὰ ὀχήματα τὰ τε πεζὰ καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοῖα cet.

ὀχησις, ἡ, *vectura*. Tim. 89. A: ὀπηπεο ἂν ὀχίσεις ἄκοποι γίγνωνται. **equitatio*. Pol. V. 452. C: (περὶ) ἵππων ὀχίσεις.

ὀχληρός, ὁ, *turbulentus*. Pol. VIII. 569. A: μετὰ ὀχληρῶν ξυμποιῶν. **molestus*. Hipp. mai. 295. B: οὐκ ὀχληρός ἐσομαι σοι πυνθανόμενος.

ὄχλος, ὁ, *turba*, *copia*; *multitudo hominum vel coetus*; *vulgus* (*vulgus*, germ. *Volk*). Pariter vern. *die Menge* est et *copia* et *vulgus*. Phaedr. 229. D: ἐπιρρέει ... ὄχλος τοιοῦτων Γοργόνων καὶ Πηγάσων. 277. E: οὐδὲ ἂν ὁ πᾶς ὄχλος αὐτὸ ἐπαινέσῃ. Pol. X. 607. C: ὁ τῶν ... σοφῶν ὄχλος (e poet.). Legg. II. 670. B: γελοῖος ... ὁ γε πολὺς ὄχλος ἡγούμενος cet. V. 734. B: ὁ πᾶς ἀνθρώπινος ὄχλος. VII. 819. B. Euthyd. 271. A. Polit. 304. C: τὸ πειστικόν ... πλήθους τε καὶ ὄχλου. Phil. 62. C: ὥσπερ θυρωρὸς ὑπ' ὄχλου τινὸς ὠθούμενος καὶ βιαζόμενος. Legg. IV. 707. E: ὡς ὄχλου τινὸς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκάσταις γεγεννημένον πλείονος ἢ κατὰ τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφήν. Gorg. 458. E: ὥστ' ἐν ὄχλῳ πιθάνον εἶναι. 502. A: ὁ τι μέλλει χαριεῖσθαι τῷ ὄχλῳ τῶν θεατῶν. Theaet. 174. C. Pol. III. 397. D: τῷ πλείστῳ ὄχλῳ. VI. 494. A. Lach. 183. D: ἐν τοσοῦτῳ ὄχλῳ. Gorg. 502. C: οὐκοῦν πρὸς πολὺν ὄχλον καὶ δῆμιον οὗτοι λέγονται οἱ λόγοι; Polit. 291. A: καὶ τίνα ἕτερον ἀρίστον ὄχλον σκεπτεύον. Conv. 174. A: φοβηθεῖς τὸν ὄχλον. Pol. VIII. 565. E. Tim. 75. E: διὰ τὸν τῶν σαρκῶν ὄχλον. Legg. IV. 722. B. Charm. 154. A: ἄλλον ὄχλον ὀπισθεν ἐπόμενον. Ax. 368. D: πρὸς ὄχλον ζῶν. 370. D: φιλοσοφῶν οὐ πρὸς ὄχλον καὶ θέατρον. Gorg. 455. A: δικαστηρίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων. Id. Euthyd. 290. A. Gorg. 454. B: ἐν τοῖς ἄλλοις ὄχλοις. E. Pol. VIII. 568. C: συλλέγοντες τοὺς ὄχλους. **molestia*. Alc. I. 103. A: ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι δι' ὄχλον ἐγείνοντο σοι διαλεγόμενοι. Phaed. 84. D: ὄχλον παρέχειν. Pol. V. 450. B: μὴ παράσχοι πολὺν ὄχλον.

ὀχλώδης, ὁ ἡ, *turbas excitans*. Pol. IX. 590. B: ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ.

ὀχυρῶ, *mutuo*. Ax. 371. B: τὰ ... πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ σιδηροῖς κλειθροῖς ... ὀχυρῶται.

ὀχῶ, *veho*; *duco*. Crat. 400. B: τῇ δυνάμει ταύτῃ ἡ φύσιν ὀχεῖ καὶ ἔχει. Tim. 87. D: ὅτι ψυχὴν ἰσχυρὰν ... ἔλαττον εἶδος ὅταν ὀχῇ. Crat. 400. A: τὴν φύσιν παντὸς τοῦ σώματος ... τί σοι δοκεῖ ἔχειν τε καὶ ὀχεῖν ἄλλο ἢ ψυχὴ; Med. *vehor*. Lys. 208. A: ἣν ἐπιθυμίης ἐπὶ τινος τῶν τοῦ πατρὸς ἀρμάτων ὀχεῖσθαι. Legg. VII. 789. D: ἐφ' ἵππων

όχουμένων (όχούμενα?). Etiam trop. *confido* (pr. alicui rei tamquam navī me committo). Phaed. 85. D: ἐπὶ τοῦτου (τοῦ λόγου) όχούμενον. Legg. III. 699. B: ἐπὶ ... τῆς ἐλπίδος όχούμενοι ταύτης.

όψε, sero. Prot. 310. C: μάλα γε όψε άφικόμενος ἐξ Οινόης. Phaed. 116. E: πάνν όψε πίνοντας. Crat. 433. A: νύκτωρ περιόοντες όπέ. (Id. Pol. IX. 574. D.) Conv. 217. D: ότι όπέ εἶη. Pol. IV. 441. B: όπέ ποτε. Legg. VII. 819. D. Ep. VII. 322. A. Crat. 433. A: όψιαίτερον τοῦ δέοντος. Prot. 326. C: όψιαίτατα άπαλλάττονται.

όψιμαθήs, ό ή, qui sero discere coepit vel cognovit. Pol. III. 409. B: όψομαθή γεγονότα τῆς άδικίας οίόν έστιν. Soph. 251. B: τών γερόντων τοῖς όψιμαθέσι.

όψις, ή, oisus, h. e. sensus vel videndi vis; acies; etiam oculus. Phaedr. 250. D: όψις ... ήμῖν όξυτάτη τών διὰ τοῦ σώματος έρχεται αἰσθήσεων. Theaet. 164. A. Conv. 219. A: ή ... τῆς διανοίας όψις. Pol. VI. 508. D. Tim. 47. A: όψις ... αἰτία τῆς μερίστης ώφέλειας γέγονεν ήμῖν. Legg. XII. 961. D. Alc. I. 133. B: ἐν ώ (τοῦ όμματος τόπω) τυγχάνει ή όφθαλμοῦ άρετή έγγιγνομένη· έστι δὲ τοῦτό που ή όψις. De lege 313. D: άλλο μὲν όψις, άλλο δὲ τὰ όρώμενα. Def. 411. C. Theaet. 156. D: τῆς ... όψεως πρὸς τών όφθαλμών. E: όφθαλμός ... όψεως έμπλεως έγένετο. 185. A. Phil. 39. B. Pol. I. 353. C: τυφλότητα γάρ ίσως λέγεις άντι τῆς όψεως. VI. 507. C: ένούσης ... έν όμμασιν όψεως. VII. 532. A: ή τῆς όψεως δύναμις. Tim. 45. C: πρὸς τὸ τῆς όψεως ρεύμα. Phaed. 111. B: όψει καὶ άκοή cet. Theaet. 206. A. Phil. 41. E. Pol. VI. 507. C. VII. 529. D. Tim. 67. C. Alc. I. 133. A: ἐν τῇ τοῦ καταντικρῦ όψει. Hipp. mai. 299. B. Men. 76. D. Definitur de lege 314. A. Pol. III. 401. C: ή πρὸς όψιν ή πρὸς άκοήν. VI. 508. A: οὐ ήμῖν τὸ φῶς όψιν ... ποιεί όράν. VII. 519. B: τήν τῆς ψυχῆς όψιν. X. 603. B: ή κατὰ τήν όψιν (μιμητική). Tim. 47. B. 67. D: έπιπίπτοντα ... εἰς τήν όψιν. Theaet. 156. B: όψεις τε καὶ άκοαί cet. Charm. 167. C: (ή) έαντῆς δὲ καὶ τών άλλων όψεων όψις έστί. Theaet. 156. B: όψει ... χρώματα παντοδαπαῖς παντοδαπά (όμόγωνα). Charm. 167. D: αὐτήν δὲ καὶ τὰς άλλας όψεις (όρα). *spectatio (etiam interior vel arcana), contemplatio; adspectus vel conspectus. Crat. 396. B: ή ... ἐς τὰ άνω όψις. Phaed. 74. C: όταν ... άλλο ίδὼν από ταύτης τῆς όψεως άλλο έννοήσης. Soph. 266. C. Phil. 28. E: τῆς όψεως τοῦ κόσμου καὶ ήλίου cet. Phaedr. 250. B: ότε ... μακαρίαν όψιν τε καὶ θείαν ... εἶδον. D: εἰς όψιν λόγ. Tim. 80. E: οἶαν όψιν διεληλύθαμεν. Ep. VII. 344. B: όψεις τε καὶ αἰσθήσεις. Legg. X. 887. D: όψεις (spectacula) όρώντες έπομένας αὐτοῖς. *ut vern. Gesicht, est etiam species, facies et oisum (velut Traumgesicht). Phaed. 60. E: άλλος' έν άλλῃ όψει φαινόμενον. Theaet. 193. C: τὸ

οἰκεῖον ἐκατέρου σημειὸν ἀποδοῦς τῇ οἰκείᾳ ὄψει. Phaedr. 240. D: ὁρῶντι ... ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ᾧρα. 254. B: εἶδον τὴν ὄψιν τὴν τῶν παιδικῶν ἀστράπτουσαν. Theaet. 193. C. Parm. 127. B: καλὸν δὲ κἀγαθὸν τὴν ὄψιν. (Id. Euthyd. 271. B.). Pol. II. 376. B: ἡ ... ὄψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει ἢ cet. V. 452. B: μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν. D. Tim. 50. E. Epin. 985. B. Lys. 207. A: τὴν ὄψιν διαφέρων. Pol. IX. 572. B: (ὅτι) ἡμιστά παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. Legg. X. 910: ὄψεις πολλὰς ἀπομνημονεύοντας.

ὄψον, τό, *opsopium*. Pol. II. 372. C: ἄνευ ὄψου ... ποιεῖς τοὺς ἀνδρας ἐστιαμένους. VIII. 559. A: αἵτου τε καὶ ὄψου. B. IX. 585. B. Alc. I. 117. C: περὶ ὄψου σκευασίας. Id. Lys. 209. E. De lege 316. E. Hipp. mai. 290. E: ἄνευ ὄψου πᾶν γένναίον. Gorg. 518. B: ὁ δὲ ὄψον (παρασκευάζων). Theaet. 175. E: μὴδὲ ὄψον ἡδύναι. Pol. II. 372. C: ὅτι καὶ ὄψον ἐξουσιν. 373. A: ὄψα ... καὶ μύρα cet. III. 404. D: Σικελικὴν ποικίλιαν ὄψων ... οὐκ αἰνεῖς. Prot. 334. C: ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὄψοις. Pol. I. 332. D: ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα (ἀποδιδούσα). II. 372. E: ὄψα ... καὶ τραγήματα, ὄψοποιία, ἡ, *ars coquinaria*. Gorg. 462. D: ὄψοποι'α ἥτις μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι. E. 465. D: ἀντίστροφον ὄψοποιίας ἐν ψυχῇ, ὡς ἐκείνο ἐν σώματι. 518. B: ὁ τὴν ὄψοποιίαν συγγεγραφώς τὴν Σικελικὴν.

ὄψοποικός, ἡ, ὄν, *ad coquinariam artem pertinens, fem. ars coquinaria*. Gorg. 463. B: ἡ ὄψοποικὴ (v. ὄψοποιητική). 464. D. 465. B: ἡ ὄψοποικὴ κολακεία. C: τοῦτο ὄψοποικὴ πρὸς ἱατρικὴν. D: ἡ τε ὄψοποικὴ καὶ ἱατρικὴ. 500. E: ὅτι ἡ μὲν ὄψοποικὴ οὐ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι. Conv. 187. E: ταῖς περὶ τὴν ὄψοποικὴν τέχνην ἐπιθυμίαις. Gorg. 465. D: ἀκρίτων ὄντων τῶν τε ἱατρικῶν καὶ ὑγιεινῶν καὶ ὄψοποικῶν.

ὄψοποιός, ὁ, *coquus*. Gorg. 521. E: κατηγοροῦντος ὄψοποιού. Theaet. 178. D: τοῦ ὄψοποιού. Gorg. 464. D: ὄψοποιόν τε καὶ ἱατρόν. 517. E: σιτοποιόν ἢ ὄψοποιόν. Pol. II. 373. C: ὄψοποιῶν τε καὶ μαγείρων. Euthyd. 290. B: τοῖς ὄψοποιοῖς.

LEXICON PLATONICUM

SIVE

VOCUM PLATONICARUM

I N D E X.

CONDIDIT

D. FRIDERICUS ASTIUS.

VOL. III.

ZWEITE AUFLAGE.

BERLIN W. 30. 1908.

HERMANN BARS DORF VERLAG.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- V. I. F. I. p. 105. v. 12. post v. πρὸς ἀλλήλους adde: „Legg.
 XII. 947. D: παρ' ἀλλήλων (v. παρὰ ἀλλήλων) ... κινῆται.”
 p. 112. — 4. Adde post v. μύλαγμα „vel ἄμμα, quod vid.”
 — 124. — 14. a f. post v. Tlm. adde „70. D: ἄμμα (v. ἄλλα) μαλακόν.”
 — 146. — 3. a f. scrib. 337. pro 357. et σαρκάνας pro σαρκόνιον.
 — 150. — 16. a f. post respondens adde „Pol. VI. 506. C: ἀνάλο-
 γον ἰαντῶ.”
 — 166. — 4. post Legg. adde: „VI. 773. C: θυμὸν ἀνεγείρας (ἄν
 ἰγείρας?) πολλοίς.”
 — 167. — 12. delenda „Conv. — ἀνελυθερίας.”
 F. 2. p. 522. — 14. a f. post κληῖται adde „Ax. 365. A: τὰς
 ἀφάς (viribus?).”
 — 326. — 26. leg. ἀφαστὸς pro ἀφαστῶς.
 — 376. — 18. leg. γενεσίον pro γενέσιον.
 — 383. — 17. leg. γεραίτερον pro γεραύτερον.
 F. 3. p. 427. — 9. a f. pro ἐτοιμάζειν scrib. ἐτοιμάζω.
 — 476. — 4. a f. post διεκπεραιώμενους interpone „(Steph. conl. διη-
 περαιώμενους).”
 — 486. — 19. a f. post κατακίσει adde „Pol. VII. 518. D: τοῦτο
 μηχανήσασθαι.”
 — — 15. a f. scrib. δ' ὁδοῦ.
 — 500. — 19. pro πτεῖ scrib. περὶ.
 — 543. — 8. pro ὀρισμός scrib. διορισμός.
 — — 12. interpon. διορῶ (p. 541 sq.).
 F. 4. p. 590. — 11. post ἐγκυκλιωμένης adde: „Cf. Schneid. ad
 Civ. VIII. p. 70.”
 — 616. — 21. a f. pro 38 scrib. 37.
 — 744. — 3. interpone „ἰξολχομαί, evanesco. Pol. VI. 503. C:
 τὸ βέλαιον ἅπαν αὐτῶν ἰξολχεται (v. ἰξ αὐτῶν εἶχεται).”
 — 856. — 4. adde „ἐν πα. δευσία, ἡ, bona institutio. Pol. VIII.
 560. E: ὕβρω ... ἐν παιδευσίᾳ (v. παιδευσιν) καλοῦντες.”
 V. II.
 — 236. — 13. a f. pro imperf. scrib. imperson.
 — 273. — 8. pro σαρκόνων scrib. σαρκόνιον.
 — 371. — 8. pro μυρίων scrib. μυρίων.
 — 422. — 12. pro οἶμας scrib. οἶμας.
 — 501. — 1. re scrib. rei.
 V. III.
 — 125. — 21. a f. scrib. ἰμοὶ pro ἰμοι.
 — 202. — 6. post v. interp. „Annot.”
 — 221. — 3. adde „πρώην (Cl. πρώην), nuper. Prot. 309. A.
 Phaed. 60. D. Parm. 135. D. Conv. 172. A. al. Cum v. χθίς et
 ἰχθίς, vid. hoc.”

**CHEMISCH ANASTATISCHE REPRODUCTION
VON CARL REINECKE NACHFG.
BERLINN.**

Π.

πῖ, τό, Crat. 403. A: προσκεῖται ... τό πῖ cet.

παγγέλοιος, ὁ ἡ, *perridiculus*. Phaedr. 260. C: παγγέλοιόν γ' ἂν ἤδη εἶη. Pol. VII. 522. C: παγγέλοιον ... σιρατηγόν Ἀγαμέμνονα ἐν ταῖς τραγωδίαις Παλαμήδης ἐκαστοτε ἀποφαινει.

πάγη, ἡ, *laqueus*. Legg. VII. 824: ἄρκυσι τε καὶ πάγαις.

πάγιος, α, ον, *firmitas*. Epin. 984. D: πάγιον ἐχέτω τοῦτον τὸν λόγον.

παγίως, *certo, definite*. Theaet. 157. A: ἐπεὶ καὶ τὸ ποιοῦν εἶναι τι καὶ τὸ πάσχον αὐτὸ τι ἐπὶ ἐνὸς νοῆσαι ... οὐκ εἶναι (ν. ἔστι) παγίως. Pol. IV. 434. D: μηδὲν ... πῶ πάνν παγίως αὐτὸ λέγωμεν. V. 479. C: οὐτ' εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατόν παγίως νοῆσαι. Tim. 49. D: παγίως δισχυριζόμενος.

πάγκακος, ὁ ἡ, *prorsus malus vel inutilis* (vern. *schädlich*). Legg. V. 743. B: τοτὲ δέ ποτε καὶ πάγκακος. Ib. ὁ δὲ πάγκακος ὡς τὰ πολλὰ ὦν ἄσωτος μάλα πένης. Prot. 334. B: ἐπεὶ καὶ τὸ ἐλαιον τοῖς μὲν φυτοῖς ἅπασιν ἐστὶ πάγκακον cet. Ep. VIII. 354. E. Legg. XI. 928. E: ἐν παγκάκων ἤθεσιν ἀνθρώπων.

πάγκαλος, ἡ, ον, *oppido pulcher; perbonus*. Conv. 204. B: διὰ ταυτὰ σοι ... πάγκαλος ἐφαίνεται ὁ Ἔρως. Legg. III. 686. D. Hipp. mai. 286. A: πάγκαλος λόγος. De lege 319. C: (ὅτι) ἡ τέχνη αὕτη παγκάλη ἐστί. Phaedr. 85. E: ὡς ἡ μὲν ἁρμονία ... παγκαλὸν τι καὶ θεῖον ἐστὶν ἐν τῇ ἡρμοσμένη λύρᾳ cet. Euth. 13. E. Legg. IV. 722. C: ἐν ταύτῃ παγκάλη ἀναπαύλῃ τινὶ γεγονάμεν. Phaedr. 276. D: παγκάλην λέγεις παρὰ φανύλην παιδιάν ... τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν. Pol. I. 338. A: ἡγούμενος ἔχειν ἀπόκρισιν παγκάλην. Gorg. 520. B: σὺ δὲ ... τὸ μὲν πάγκαλόν τι οἶε εἶναι, τὴν ἡγορικὴν cet. Conv. 183. B: ὡς πάγκαλόν τι πρᾶγμα διαπραττόμενου. C. Euthyd. 288. C. Critia 121. B: τότε δὴ μάλιστα πάγκαλοι μακάριοι τε ἐδοξάζοντο εἶναι. Hipp. mai. 288. C: πάγκαλαι γὰρ παρ' ἡμῖν ἵπποι γίγνονται. D. Conv. 216. E: καὶ μοι ἐδοξεν οὕτω θεῖα ... καὶ πάγκαλα καὶ θανμαστά (τὰ ἐντὸς ἀγαλματα) ὥστε cet.

Phaedr. 269. A: τῶν παγκάλων τεχνημάτων. Pol. VII. 540. C: παγκάλους ... τοὺς ἀρχοντας ... ἀπειργασαί. Legg. IX. 859. D. Phil. 26. B: καὶ ἐν ψυχαῖς αὐτῶν πάμπολλα ἔτερα καὶ πάγκαλα (ἐπιλείπω λέγειν). Hipp. mai. 286. B.

παγκάλως, *perbelle, perbene, praeclare*. Phaedr. 230. C: ὅτι ... ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. 271. C: εἰδότες ψυχῆς περὶ παγκάλως. 274. A: παγκάλως ἔμοιγε δοκεῖ λέγεσθαι. Theaet. 160. D: παγκάλως ἄρα σοι εἴρηται ὅτι cet. Crat. 395. E. Pol. I. 331. C. Legg. V. 747. E. Epin. 991. D. Apol. 31. D: καὶ παγκάλως γέ μοι δοκεῖ ἐναντιοῦσθαι. Euth. 7. A. al.

πάγκαρπος, ὁ ἡ, *omnigenus*. Ax. 371. C: ἐνθα ... ὦραι παγκάρπου γονῆς βρύνουσι.

παγκρατιάζω, *pancratium exerceo*. Gorg. 456. D: ὅτι ἔμαθε πνικτεῦν τε καὶ παγκρατιάζειν καὶ ἐν ὅπλοις μάχεσθαι. Charm. 159. C.

παγκρατιαστής, ὁ, *pancratiastes* (qui et lucta et pugilatu certat). Pol. I. 338. C: Πολυδάμας ... ὁ παγκρατιαστής. Euthyd. 271. C: ὅ τι εἶεν οἱ παγκρατιασταί. Legg. VIII. 830. A: εἰ πύκτας ἡ παγκρατιαστὰς ἐτρέφομεν cet.

παγκρατιαστικός, ἡ, ὄν, *pancratiastae proprius*. Euthyd. 272. A: νῦν δὲ τέλος ἐπιτεθείκατον παγκρατιαστικῇ τέχνῃ.

παγκράτιον, τό, *pancratium*. Legg. VIII. 834. A: τῇ τοῦ παγκρατίου μάχῃ. VII. 795. B: ὁ τελέως παγκράτιον ἡσκηκώς.

πάγος, ὁ, *collis*. Ax. 367. A: τῆς ἐξ Ἄρσειον πάγου βουλῆς. Pol. III. 391. E: κατ' Ἰδαίον πάγον (Hom.).

πάγος, ὁ, *frigus glaciale*. Conv. 220. B: καὶ ποτε ὄντος πάγου οἴου δεινοτάτου cet. Tim. 74. C: τὸν ... περυστάμενον πάγον.

παγγάλεπος, ὁ ἡ, *perdifficilis*. Soph. 236. D: κατιδεῖν παγγάλεπος (ἀνῆρ). Crat. 409. D: ἡ τοῦτό τι παγγάλεπον εἶναι (κινδυνεύει). Phil. 16. C: χρῆσθαι ... παγγάλεπον. Legg. II. 669. E. IV. 708. D. Alc. I. 129. A. Polit. 291. C: καίπερ παγγάλεπον ὄντα ἀφαιρεῖν. Phaed. 85. C: ἡ ἀδύνατον εἶναι ἡ παγγάλεπόν τι. Legg. VIII. 839. D: ταῦτα εἶναι παγγάλεπα μείναι κατὰ νόμον.

πάθη, ἡ, *quod quis patitur, quo afficitur vel afficitur; affectio*. Phil. 32. A: ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη. Legg. V. 728. C: τιμωρία δέ, ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη. X. 903. B: ἐπὶ τὸ μικρότατον αἰεὶ πάθης καὶ πράξεως. Epin. 983. D: τὸ δὲ ἀνάιτιον πάσης πάθης. Tim. 80. B: μίαν ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας (φορᾶς) ξυνεκράσαντο πάθην. Legg. IX. 865. E: διὰ τὴν βίαιον πάθην. 866. B: εἰς αὐτὸν ... τοῦ παθόντος προστρεπομένου τὴν πάθην.

πάθημα, τό, *quod quis patitur vel quo afficitur* (hinc morbus, affectio, perturbatio); etiam *quod alicui accidit*; unde

casus, malum, calamitas; etiam status, conditio; in univ. quod fit vel geritur. Prot. 353. A: εἰ μὴ ἐστὶ τοῦτο τὸ παθήμα, ἤθονῃς ἤττασθαι. Gorg. 483. B: οὐδὲ γὰρ ἀνδρὸς τοῦτο γ' ἐστὶ τὸ παθήμα, τὸ ἀδικεῖσθαι. Phaed. 79. D: καὶ τοῦτο αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) τὸ παθήμα φρόνησις κέκληται. Phil. 52. A: ἐν τισι λογισμοῖς τοῦ παθήματος. Pol. II. 382. B: μίμνημά τι τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ ... παθήματος. Phaed. 103. A: ἡ ἀπόλλυται ἐν τούτῳ τῷ παθήματι. Legg. IX. 866. B. Polit. 274. A: ξυνακολοθούντα τῷ τοῦ παντός παθήματι. Pol. X. 602. D: Gorg. 481. D: οὐκ ἂν ἦν ῥάδιον ἐνδείξασθαι τῷ ἐτέρῳ τὸ ἐαυτοῦ παθήμα. Soph. 248. B: παθήμα ἢ ποιήμα. D. Alc. I. 109. B: τί ἐγκαλοῦντες ἀλλήλοις πάθημα ἐρχόμεθα ἐπὶ τὸ πολεμεῖν. Soph. 228. C: περὶ δύο παθήματα τοῦτω. Theaet. 186. C: ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει. Polit. 270. D. Tim. 43. B: τὰ τῶν προσπιπτόντων παθήματα ἐκάστοις. 65. B. Legg. III. 681. D: πάντα εἶδη καὶ παθήματα πολιτειῶν καὶ αἶμα πόλεων. VI. 777. C: ἔργα τε καὶ παθήματα. IX. 859. E. Phaed. 98. A: τροπῶν καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων. Parm. 141. D: ἀλλὰ μὴν τῷ γε ἐνὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐδὲν μετῆν. Phil. 33. D: τῶν περὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἐκάστοτε παθημάτων. Conv. 222. B: ἀπὸ τῶν ἡμετέρων παθημάτων γνόντα εὐλαβηθῆναι. Pol. III. 389. C: περὶ τῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος παθημάτων μὴ τάληθ' ἔλεγιν. 393. B: περὶ τε τῶν ἐν Ἰλίῳ ... καὶ ὅλη τῇ Ὀδυσσεΐα παθημάτων. IV. 437. B: εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων. 439. D: διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων. Tim. 66. C: πᾶν τὸ τοιούτον ἱάμα τῶν βιαίων παθημάτων. Ion. 531. C: περὶ τῶν οὐρανίων παθημάτων. Phaed. 94. B: πότερον ἐυχωρούσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθήμασιν, ἢ καὶ ἐναντιουμένῃν; Phil. 47. C: τῶν ἐν τοῖς κοινοῖς παθήμασιν αὐτοῦ τοῦ σώματος (ἡδονῶν). Pol. III. 388. D: πολλοὺς ἐπὶ σμικροῖσι παθήμασι θρήνους ἂν ἄδοι. Legg. III. 667. E. 695. E: παραπλήσια ἀπετέλεσε τοῖς Καμβύσου παθήμασι. IV. 708. B: ἢ τισιν ἄλλοις τοιούτοις παθήμασιν ἀναγκασθεῖς. VII. 812. C: ἐν τοῖς παθήμασιν ὅταν ψυχὴ γίγνηται. X. 894. C: πᾶσι μὲν ποιήμασι, πᾶσι δὲ παθήμασι (ἐναρμόττουσαν). Phaedr. 271. B: τὰ λόγων τε καὶ ψυχῆς γένη καὶ τὰ τούτων παθήματα. Gorg. 524. B: τὸ τε σῶμα τὴν φύσιν τὴν αὐτοῦ καὶ τὰ θεραπεύματα καὶ τὰ παθήματα (ἔχει). Polit. 270. E: ταῦτά ταῦτα πάχον παθήματα. Parm. 157. B: ταῦτα δὴ τὰ παθήματα πᾶντ' ἂν πάσχοι τὸ ἐν, εἰ ἐστίν. Conv. 189. D: τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὰ παθήματα αὐτῆς. Pol. VI. 511. D: τέτταρα ταῦτα παθήματα ἐν τῇ ψυχῇ γιγνόμενα λαβέ, νόησιν cet. X. 610. B. Tim. 65. C: ἴδι ὅντα παθήματα περὶ τὴν γλῶτταν. 88. E: μετρίως σεῖων τὰ τε περὶ τὸ σῶμα πλάνωμένα παθήματα cet. Ax. 370. C: τὰ τοῦ κόσμου πα-

θήματα. Ep. VII. 342. D: περὶ ποιήματα καὶ παθήματα
 ξυμπαντα.

παθητικός, ἡ, ὄν, *perturbationibus subiectus*. Locr. 102.
 E: παθητικᾶς (ψυχᾶς) ... ἄγρια πάθεα cet.

πάθος, τό, *quod quis patitur vel quo afficitur, affectus, affectio, perturbatio* (tam corporis quam animi); *status, conditio, ratio*; *etiam quod cuius accidit, evenit* (unde *casus, calamitas, sors, malum, poena*); in univ. *quod fit vel geritur*. Prot. 352.

A: ὁ ἐστὶν αὐτοῖς τὸ πάθος, ὁ φασιν ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἡ-
 τᾶσθαι. Phaedr. 250. A: ὁ δ' ἐστὶ τὸ πάθος ἄγνοοῦσι.

252. C: τὸ πάθος τῶν ἐρώντων. Polit. 273. D: μᾶλλον καὶ
 δυναστεύει τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος. Phil. 15.

D: ἐστὶ τὸ τοιοῦτον ... τῶν λόγων αὐτῶν ἀθάνατον τι ...
 πάθος ἐν ἡμῖν. Pol. II. 376. A: ἀλλὰ μὴν κομψόν γε φαί-
 νεται τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως καὶ ὡς ἀληθῶς φιλοσο-
 φον. IV. 432. D: ἡ μὴν ... βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος.

IX. 879. D: οὐκοῦν ... παντελῶς τὸ πάθος ἄθλιον —;
 Tim. 78. E: πᾶν ... τό τ' ἔργον καὶ τὸ π' ὅδος τοῦθ' ἡμῶν
 τῷ σώματι γέγονεν cet. Legg. VII. 801. B: γελοιόν ... τὸ
 πάθος ... τοῦτ' ἂν γίγνοιτο εὐχῆς τοιαύτης γενομένης.

811. C: καὶ μοι ἴσως οὐδὲν θαυμαστὸν πάθος ἐπῆλθε ...
 μάλα ἡσοθήναι. Phaedr. 251. D: τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους.

Polit. 269. B: ταῦτα ... ἐστὶ μὲν ξυμπαντα ἐκ ταύτου πά-
 θους. Conv. 191. A: μνημείον ... τοῦ παλαιοῦ πάθους.

Pol. X. 604. E: ἀλλοτριῶν ... πάθους ἡ μίμησις αὐτοῖς γί-
 γνεται. Legg. IX. 876. D: προσάπτειν ἐκάστῳ τῶν ἀμαρ-
 τημάτων τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως. Crat. 419.

C: ἦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει (ἐν τῇ λύπῃ) ἴσχει τὸ σῶμα.
 Tim. 43. E. Phaedr. 265. B: τὸ ἐρωτικὸν πάθος ἀπεικάζον-
 τες. Gorg. 480. C: (εἰ) τις ἡμῶν ἰδίον τι ἐπασχε πάθος
 ἢ οἱ ἄλλοι. 482. C: ταῦτόν παθόντος Πώλου πάθος ὅπερ

cet. 513. C: πέπονθα δὲ τὸ τῶν πολλῶν πάθος. Sophi.
 228. E: τὸ ... τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος
 αἰσχος θετέον. 243. C: καὶ κατὰ τὸ ὅν ταῦτόν τοῦτο πά-
 θος εἰληφότες ἐν τῇ ψυχῇ. 245. C: διὰ τὸ πεπονθέναι τὸ
 ὑπὲρ ἐκείνου πάθος. 248. D: ποίημα ἢ πάθος. Polit. 277.

D: τὸ περὶ τῆς ἐπιστήμης πάθος ἐν ἡμῖν. Crat. 411. C:
 αἰτιῶνται δὴ οὐ τὸ ἐνδόν τὸ παρὰ σφίσι πάθος αἷτιον εἶ-
 ναι ταύτης τῆς δόξης. Legg. I. 639. B: ἂν γε πρὸς τῇ
 τέχνῃ ἔχη καὶ τοῦτο τὸ πάθος (*malum*) ὃ λέγεις. VII. 819.

D: καὶ αὐτὸς ... τὸ περὶ ταῦτα ἡμῶν πάθος ἐθαύμασα.
 X. 900. B: εἰς τοῦτο νῦν τὸ πάθος ἐλήλυθας ὥστ' εἶναι
 μὲν δοκεῖν αὐτούς (τ. θεοὺς) cet. Apol. 22. C: τοιοῦτόν τί
 μοι ἐφάνησαν πάθος καὶ οἱ ποιητὰ πεπονθότες. Alc. I.

118. B: οἶον πάθος πέπονθας! Hipp. min. 363. D: μα-
 καριόν γε ... πάθος πέπονθας εἰ cet. Ep. VII. 351. D.

Pol. II. 380. A: τὰ τῆς Νιόβης πάθη ἢ τὰ Πελοπιδῶν. Tim.
 52. D: ὅσα τούτοις ἄλλα πάθη ἐυνέπεται πάσχουσαν. Legg.

IX. 879. B: βίαια ... πάνθ' ἡμῖν τὰ προσηρημένα πάθη. Phil. 32. B: ἐν τούτοις τοῖς πάθεσιν ἐκατέρω. Pol. X. 606. B: ἐν τοῖς αὐτοῦ πάθεσι. Critia 111. B: ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις καὶ πάθεσιν. Phaedr. 245. E: ψυχῆς φύσεως περὶ θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης ἰδόντα πάθη τε καὶ ἔργα. Phaed. 96. A: ἐγὼ οὖν σοι δίδειμι περὶ αὐτῶν ... τὰ γ' ἐμὰ πάθη. C: τὰ περὶ τὸν οὐρανὸν τε καὶ τὴν γῆν πάθη. Parm. 129. C: τὰναντία ταῦτα πάθη πάσχοντα. Pol. II. 378. A: τὰ ... τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος cet. X. 606. B: ἄτε ἀλλότρια πάθη θεωρῶν. 612. A: τὰ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πάθη τε καὶ εἶδη. Legg. V. 741. C: τὰ ἐπὶ τούτοις πρέποντα πασχειν πάθη. X. 888. C: τὰ δύο ... πάθη περὶ θεοὺς μῆναι πολλοῖσι μὲν οὐ cet. Apol. 41. B: ἀντιπαραβάλλοντα τὰ ἐμαντοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων. Hipp. mai. 285. C: τὰ οὐράνια πάθη.

Παιῖαν, ὁ, *Paeon* v. *Apollo*. Critia 108. C: τὸν Παιῖαν (codd. nonn. Παῖωνά) τε καὶ τὰς Μούσας ἐπικαλούμενον. Legg. II. 664. C: τὸν τε Παιῖνα ἐπικαλούμενος μάρτυρα τῶν λεγομένων ἀληθείας περὶ.

παιανίζω, οο. Ax. 364. B: ὅτι δεῖ ... εὐθύμως μόνον οὐχὶ παιανίζοντας (germ. mit Frohlocken) εἰς τὸ χρεῶν ἀπιέναι.

παίγνιον, τό, *lusus*; *oblectamentum*, *ludibrium* (*Spielwerk*). Polit. 288. C: παίγνιον ... λέγεται. 289. B. Ax. 368. D: δήμου παίγνιον. Legg. I. 644. D: εἴτε ὡς παίγνιον ἐκείνων εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεστηκός. VII. 803. C: ἀνθρωπον ... θεοῦ τι παίγνιον εἶναι μεμηχανημένον. 816. E: ὅσα ... περὶ γέλωτά ἐστι παίγνια, ἃ δὴ κωμωδίαν πάντες λέγομεν. VII. 797. B: παίζειν τε καὶ εὐθυμεισθαι τοῖς αὐτοῖς παιγνίοις ἐξ. 796. B: Κουρήτων ἐνόπλια παίγνια.

παιδαγωγία, ἡ, *institutio*; in univ. *rectio*. Pol. VI. 491. E: κακῆς παιδαγωγίας τυχοῦσας (τὰς ψυχὰς). Tim. 89. D: ὅτι κάλλιστον καὶ ἄριστον εἰς τὴν παιδαγωγίαν εἶναι.

παιδαγωγικός, ὁ, ὄν, *fuens*. Pol. III. 406. A: ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ τῶν νοσημάτων ταύτῃ τῇ νῦν ἰατρικῇ πρὸ τοῦ Ἀσκληπιάδου οὐκ ἐχρῶντο.

παιδαγωγός, ὁ, *praedagogus*. Lys. 208. C: ἀλλ' ἄρχει τίς σου; Ὅδε παιδαγωγός, ἔφη. Ib. ἄγων ... εἰς διδασκάλου. Cony. 183. C: (ἐπειδὴ) τῷ παιδαγωγῷ ταῦτα προσ- τεταγμένα ἦ. Pol. III. 390. E: τὸν τοῦ Ἀχιλλέως παιδαγωγὸν Φοῖνικα. Legg. VII. 808. E: τὸν παιδαγωγὸν καὶ τὸν διδάσκαλον. Alc. I. 122. B. Lys. 223. A: οἱ παιδαγωγοὶ ... παρακάλουν καὶ ἐκέλευον αὐτοὺς οἰκαδ' ἀπιέναι ἥδη γὰρ ἦν ὥπεί. Ax. 366. D. Pol. II. 373. C: παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν cet. VIII. 563. A. Legg. VII. 808. D: οὐδὲ ... παῖ- δας ἄνευ τινῶν παιδαγωγῶν (βιωτέον). Pol. III. 397. D: παισὶ τε καὶ παιδαγωγοῖς. Legg. III. 700. C. VII. 808. E. Cony. 183. C: ἐπειδὴν ... παιδαγωγοὺς ἐπιστήσαντες οἱ πα-

τέρες τοῖς ἐρωμένοις μὴ ἐῷσι διαλέγεσθαι τοὺς ἐρασταίς. Pol. V. 467. D: τοὺς ἐμπειρίᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ παιδαγωγοὺς εἶναι. Alc. I. 121. E: οὐς ἐκείνοι βασιλεῖους παιδαγωγούς ὀνομάζουσιν.

παιδαγωγῶ, *institutio, moderor*. Legg. X. 897. B: ὀρθὰ καὶ εὐδαίμονα παιδαγωγεῖ πάντα. Theaet. 167. C: ὁ σοφιστής τοὺς παιδευομένους οὕτω δυνάμενος παιδαγωγεῖν. Tim. 89. C: διὸ παιδαγωγεῖν δεῖ διαίταις πάντα τὰ τοιαῦτα. D: τὸ ... παιδαγωγῆσον αὐτό. Legg. I. 641. B: παιδὸς ἐνὸς ἧ καὶ χοροῦ παιδαγωγηθέντος. Ib. συμποσίον ... ὀρθῶς παιδαγωγηθέντος. VI. 752. C: ἀσφάλειαν ... τοῦ μείναι τὴν παιδαγωγηθείσαν οὕτω πόλιν. **assidue prosequor vel vector*. Pol. X. 600. E: αὐτοὶ ἂν ἐπαιδαγῶγον ὅπη ἦσαν. Alc. I. 133. D: οὐ γὰρ ἔστιν ὅπως οὐ παιδαγωγῆσαι σε ἀπὸ τῆσδε τῆς ἡμέρας, σὺ δ' ὑπὲρ ἐμοῦ παιδαγωγῆσαι.

παιδαρίον, τό, *puer*. Conn. 207. D: οἶον ἐκ παιδαρίου ὁ αὐτὸς λέγεται, ἕως ἂν πρεσβύτης γένηται. 210. D: παιδαρίου κάλλος.

παιδαριώδης, ὁ ἧ, *puerilis*. Phil. 14. D: παιδαριώδης καὶ ῥάδια.

παιδεία, ἡ, *institutio, disciplina; eruditio; humanitas (Bildung)*. Prot. 327. D: οἷς μῆτε παιδεία ἔστι μῆτε δικαστηρια cet. Conn. 187. D: χρωμένον ὀρθῶς τοῖς πεπονημένοις μέλεσσι τε καὶ μέτροις, ὃ δὴ παιδεία ἐκλήθη. Pol. II. 376. E: ἔστι δὲ πού ἡ μὲν (παιδεία) ἐπὶ σώμασι γυμναστική, ἡ δ' ἐπὶ ψυχῇ μουσική. Legg. I. 641. C: παιδεία ... φέρει καὶ νίκη. II. 659. D: ὡς ἄρα παιδεία μὲν ἐστ' ἡ παιδων ὁλή τε καὶ ἀγωγή πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθὸν εἰρημέγον. Def. 416: παιδεία δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς. Prot. 338. E: παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι παρὶ ἐπὼν δεινὸν εἶναι. 343. A: μαθῆται ... τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας. Gorg. 470. E: παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. 485. A: ὅσον παιδείας χάριν. Phaed. 107. D: οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς Αἶδον ἢ ψυχὴ ἔρχεται πλὴν τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς. (Id. Polit. 275. C. Pol. III. 412. B. Legg. IX. 854. E.) Theaet. 145. A: ὅσα παιδείας ἔχεται. Pol. III. 416. C: ὅτι δεῖ αὐτοὺς τῆς ὀρθῆς τυχεῖν παιδείας. Legg. I. 643. C: ἀσφάλειον ... παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφήν. VII. 822. D: τά γε παιδείας μαθημάτων πέρι νόμιμα. Ep. VII. 328. A: φιλοσοφίας τε καὶ παιδείας. 334. B: διὰ ... ἐλευθέρως παιδείας κοινωνίαν. Prot. 312. B: ἐπὶ παιδείᾳ (ἐμαθες), ὡς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρόπει. Pol. II. 383. C: ἐπὶ παιδείᾳ ... τῶν νέων. IV. ad fin. τροφῇ τε καὶ παιδείᾳ χρῆσάμενος. Legg. V. 741. A: νόθη παιδεία πεπαιδευμένους. Phil. 55. D: περὶ παιδείαν καὶ τροφήν. Pol. VI. 492. C: ποίαν ἂν παιδείαν ἰδιωτικὴν ἀνδῆξειν cet. 498. B: παῖδας (δεῖ) μειρακιώδη παιδείαν καὶ φιλοσοφίαν μεταχειρίζεσθαι. X. 606. E: πρὸς διοίκησιν τε καὶ παιδείαν τῶν ἀνθρώπων

πραγμάτων. Legg. I. 643. E: τὴν ... πρὸς ἀρετὴν ἐκ παιδων παιδεῖαν. II. 653. B: παιδεῖαν ... λέγω τὴν παραγιγνομένην πρώτον παισὶν ἀρετὴν. 656. C: τὴν περὶ τὰς Μούσας παιδεῖαν τε καὶ παιδιάν. (Cf. VII. 803. D. VIII. 832. D.) Ep. VII. 345. B: πρὸς παιδεῖαν ψυχῆς ἐλευθέρως. Legg. II. 653. C: τούτων ... τῶν ὀρθῶς τεθραμμένων ἡδονῶν καὶ λυπῶν παιδεῶν οὐσῶν. III. 695. E: ἅτε τῶν αὐτῶν παιδεῶν γενόμενος ἔκγονος. Epin. 988. A: παιδεῖαις τε καὶ ἐκ Δελφῶν μαντείαις χρωμένους. Legg. VII. 804. D: ἔωντα τὰς παιδεῖας.

παῖδειος, ὁ ἡ, *puerilis*. Legg. V. 747. B: ἔν οὐδὲν ... παῖδειον μᾶθημα. VII. 810. A: ἄτιμος τῶν παιδεῶν ἔστω τιμῶν. I. 643. B: τὸν μὲν οἰκοδομοῦντά τε τῶν παιδεῶν οἰκοδομημάτων παίζειν χρή cet.

παιδευραστής, ὁ, *puerorum amator*. Conv. 192. B: ὁ τοιοῦτος παιδευραστής τε καὶ φιλευραστής γίγνεται. Id. ὁ παιδευραστής καὶ ἄλλος πᾶς.

παιδευραστία, ἡ, *puerorum amor*. Conv. 181. C: ἐν αὐτῇ τῇ παιδευραστίᾳ. 184. C: τὸν τε περὶ τὴν παιδευρασίαν καὶ τὸν περὶ τὴν φιλοσοφίαν τε καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν (νόμον).

παιδευραστῶ, *pueros amo*. Conv. 192. A: ἐπειδὴν δὲ ἀνδρωθῶσι, παιδευραστοῦσι. Phaedr. 249. A: πλὴν ἢ τοῦ φιλοσοφῆσαντος ἀδόλως ἢ παιδευραστήσαντος μετὰ φιλοσοφίας (ψυχῇ).

παιδεύμα, τό, *institutio, disciplina*. Legg. V. 747. C: καλὰ τὰ παιδεύματα καὶ προσήκοντα γίγνονται ἄν. VIII. 834. D: ἐξ αὐτῶν τῶν ἐμπροσθεν παιδεύματων εἰς ἔθος ἵοντων. Senec. qui dicitur concreto qui institutus est, alumnus. Tim. 24. D: γεννήματα καὶ παιδεύματα θεῶν ὄντας.

παιδευσις, ἡ, *institutio, disciplina; doctrina vel eruditio*. Pol. IV. 424. A: τροφή ... καὶ παιδευσις χρηστὴ σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ. Legg. II. 672. E: ὅλη μὲν που χορεία ὅλη παιδευσις ἦν ἡμῖν. Def. 416: παιδευσις παιδεῖας παράδοσις. Prot. 349. A: παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδάσκαλον. Pol. VI. 496. A. Legg. XI. 936. A: τῷ τῆς παιδεύσεως ὅλης ἐπιμελητῇ τῶν νέων. Menex. 234. A: ὅτι παιδεύσεως καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ τέλει ἡγεῖ εἶναι. Prot. 342. D: ἄνδρες ἐπὶ παιδεύσει μέγα φρονούντες. Phaedr. 241. C: πολὺ δὲ βλαβερωτάτω πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς παιδευσιν. Conv. 184. E: ὁ δὲ δεόμενος εἰς παιδευσιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι. Tim. 53. C: ἐπεὶ μετέχετε τῶν κατὰ παιδευσιν ὁδῶν. Critia 110. C: πάντα εἰς τροφήν καὶ παιδευσιν τὰ προσήκοντα ἔχον. Hipp. mai. 284. C: ἀλλὰ ξενικὴν παιδευσιν οὐ νόμιμον αὐτοῖς παιδεύειν. E. Legg. XI. 926. E: τροφαὶ καὶ παιδεύσεις.

παιδευτής, ὁ, *praeceptor*. Pol. VI. 493. C: τοιοῦτος ... ὢν ... οὐκ ἄτοπος ἂν σοι δοκεῖ (al. δοκοί) εἶναι παι-

δευτῆς; Legg. VII. 812. E. VIII. 835. A: (ὑπὸ) τοῦ παι-
δευτοῦ τῶν νέων. VII. 811. D: τῷ ... νομοφύλακί τε καὶ
παιδευτῇ. XII. 964. C: παιδευτὴν νέων. Pol. VI. 492. D:
οὗτοι οἱ παιδευταὶ τε καὶ σοφισταί. Polit. 308. E: πᾶσι τοῖς
κατὰ νόμον παιδευταῖς καὶ τροφεῦσι.

παιδευτικός, ἡ, ὄν, *ad institutionem pertinens*; fem. *in-*
stituendi ars. Soph. 231. B: διδασκαλικῆς ... παιδευτικῇ (ἔστω),
τῆς δὲ παιδευτικῆς cet. Locr. 103. E: καὶ ... παιδευτικά
ταυ νηγᾶν.

παιδευτός, ἡ, ὄν, *institutione comparandus*. Prot. 324.
B: παιδευτὴν εἶναι ἀρετὴν.

παιδεύω, *instituo, doceo; erudio, excolo*. Hipp. min. 364.
D: εἰ ἄλλους ... αὐτὰ ταῦτα παιδεύω. Pol. VII. 534. D:
οὗς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις. Legg. IX. 857. D.
Prot. 320. A: οὕτε αὐτὸς παιδεύει οὕτε τῷ ἄλλῳ παραδίδω-
σιν. Phaedr. 245. A: τοὺς ἐπιγιγνομένους παιδεύει. Legg.
IX. 857. E: παιδεύει τοὺς πολίτας, ἀλλ' οὐ νομοθετεῖ.
Gorg. 520. B: ὁ αὐτοὶ παιδεύουσιν. Legg. II. 659. C: ὥστε
αὐτοὶ αὐτοὺς οἱ θεαταὶ παιδεύουσιν. Eryx. 402. D: οἵτι-
νες μουσικὴν παιδεύουσιν ἢ γράμματα cet. Pol. VII. 536.
B: ἂν ... ἀρτιμέλεις ... παιδεύωμεν. Prot. 317. B: ὁμο-
λογῶ ... παιδεύειν ἀνθρώπους. Gorg. 519. E: τῶν φασκόν-
των παιδεύειν ἀνθρώπους εἰς ἀρετὴν. Polit. 308. E: ταῦτα
... μίονα παρακλεύεσθαι παιδεύειν. Pol. III. 398. B: ὅτε
τοὺς στρατιώτας ἐπεχειροῦμεν παιδεύειν. VI. 493. A: μὴ
ἄλλα παιδεύειν ἢ ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν δόγματα. Legg.
VII. 811. E. Apol. 24. E: τοὺς νέους παιδεύειν ... καὶ βελ-
τίους ποιεῖν. Legg. V. 730. B: ἐπαινος παιδεύων καὶ ὕψος.
Pol. VII. 522. A: ἔθρεσι παιδεύονσα τοὺς φύλακας. Menex.
248. D: τοὺς μὲν παιδεύοντες κοσμίως. Pol. III. 414. D:
ἃ ἡμεῖς αὐτοὺς ἐτρέφομεν τε καὶ ἐπαιδεύομεν. IV. 430. A:
ὅτε ... ἐπαιδεύομεν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ. X. 606. E:
ὥς τὴν Ἑλλάδα πεπαιδευκεν οὗτος ὁ ποιητής. Men. 96. D:
πεπαιδευκέναι. Tim. 23. D: ἡ τὴν τε ὑμετέραν καὶ τὴνδ'
ἔλαχε καὶ ἔθρεψε καὶ ἐπαιδεύσε. Legg. VII. 809. A: τοῦτον
δὲ αὐτὸν ... πῶς ἂν ἡμῖν ὁ νόμος αὐτὸς παιδεύσειεν ἱκανῶς;
Hipp. mai. 283. D: μῶν μὴ Λακεδαιμόνιοι σοῦ βέλτιον ἂν
παιδεύσειον τοὺς αὐτῶν παῖδας; Crit. 54. A: ἵνα αὐτοὺς
ἐκθρέψῃς καὶ παιδεύῃς. Lach. 186. C: παιδεύσαι ἀνθρω-
πον. Euthyd. 306. E. Crit. 51. C: ἐκθρέψαντες, παιδεύ-
σαντες cet. Pol. VII. 540. B: καὶ οὕτως ἄλλους αἰεὶ παι-
δεύσαντας τοιούτους. Crit. 54. A: παιδεύσεις. Euthyd. 272.
D: οἶδ' ὅτι καὶ ἡμᾶς παιδεύσουσιν. Alc. II. 150. D: τίς ὁ
παιδεύων; Ep. XI. 359. B. Epin. 973. D: τὸ τρέφεσθαι
καὶ παιδεύεσθαι. Theag. 130. E. Pol. III. 409. D: φύσας
παιδευομένης. IV. 423. E: εὖ παιδευόμενοι. Theaet. 167.
C: τοὺς παιδευομένους οὕτω δυνάμενος παιδαγωγεῖν. Legg.
III. 695. A: τὴν πατρῶαν οὐ παιδευομένους τέχνην. Pol.

VII. 521. D: *γυμναστικῇ ... καὶ μουσικῇ ἐν γε τῷ πρόσθεν ἐπαιδεύοντο ἡμῖν.* Gorg. 487. B: *πεπαιδευσαι ... γὰρ ἰκανῶς.* Phil. 17. B: *ἐν τούτοις οἷσπερ καὶ πεπαιδευσαι.* Prot. 342. D: (ὅτι) *Λακεδαιμόνιοι πρὸς φιλοσοφίαν καὶ λόγους ἄριστα πεπαιδευνται.* Legg. XI. 920. A: *ὅσοι γενέσκει καὶ τροφαῖς εὖ πεπαιδευνται,* Theag. 122. E: *ἄπερ ἐνθάδε οἱ ἄλλοι πεπαιδευνται.* Gorg. 471. D: *ὅτι μοι δοκεῖς πρὸς τὴν ῥητορικὴν πεπαιδεῦσθαι.* Crat. 384. B: *ἣν ἀκούσαντι ὑπάρχει περὶ τοῦτο πεπαιδεῦσθαι.* Pol. VI. 487. C. 492. E: *ἡθὺς πρὸς ἀρετὴν ... πεπαιδευμένον.* X. 606. A. Prot. 342. E: *τελέως πεπαιδευμένου ἐστὶν ἀνθρώπου.* Legg. II. 654. D: *ἴσμεν καὶ τὸν πεπαιδευμένον τε καὶ ἀπαιδευτον ὀρθῶς.* Prot. 347. D: *ὅπου δὲ καλοὶ κάγαθοὶ συμπόται πεπαιδευμένοι (v. καὶ πεπαιδ.) εἰσὶν* cet. Pol. VIII. 548. B. Legg. I. 644. A. II. 658. D: *αἱ τε πεπαιδευμένοι τῶν γυναικῶν* cet. Tim. 27. B: *παρὰ σοῦ ... πεπαιδευμένους διαφερόντως αὐτῶν τινάς.* Legg. V. 741. A: *νόθη παιδεία πεπαιδευμένους.* De lege 320. B: *ἐπεπαιδευτο ... οὐχ ὅλην τὴν βασιλικὴν τέχνην.* Crit. 50. D: *ἐν ᾗ (παιδείᾳ) καὶ σὺ ἐπαιδεύθης.* E. Menex. 236. A: *ὅστις ἐμοῦ κακίον ἐπαιδεύθη.* Pol. VII. 526. B: *ἂν ἐν τούτῳ παιδευθῶσι.* Legg. XII. 969. B. Alc. I. 118. B: *πρὶν παιδευθῆναι.* 124. C. Menex. 241. C. Legg. III. 695. D: *τρυφήσῃ ... παιδευθεὶς παιδείᾳ.* Menex. 236. A: *μουσικὴν ὑπὸ Λάμπρου παιδευθεὶς.* Ep. III. 319. C: *οὐκοῦν παιδευθέντα ... γεωμετρεῖν;* Pol. IV. 442. A: *τούτῳ ... οὕτῳ τραφέντε ... καὶ παιδευθέντε.* Legg. I. 641. B: *παιδευθέντες ... εὖ.* Ib. *εἰ δ' ὅλως ἐρωτᾷς παιδείαν τῶν παιδευθέντων.* Theaet. 167. C: *ἄξιος πολλῶν χρημάτων τοῖς παιδευθεῖσι.* Pol. IV. 431. C. V. 456. D: *τῇ σκυντικῇ παιδευθέντας.* Legg. III. 695. A. II. 376. C: *παιδευθήσονται τίνα τρόπον;* De lege 319. C: *παιδευθησόμενον.* De lucri cup. 228. E: *(ἵνα) φοιτῶεν ἐκ τῶν ἀγρῶν καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ παιδευθησόμενοι.* Ep. XI. 359. B. Med. Pol. VIII. 546. B: *οὓς ἡγεμόνας πόλεως ἐπαιδεύσασθε.* Menex. 238. B: *τέχνας πρῶτους παιδευσάμενοι.* **institui curo* (act. et med.). Crit. 50. D: *παραγγέλλοντες τῷ πατρὶ τῷ σῶ σε ἐν μουσικῇ καὶ γυμναστικῇ παιδεύειν.* Prot. 320. A: *ἐν Ἀρίφρονος ἐπαιδεύε.* 319. E: *ἂ μὲν διδασκάλων εἴγετο, καλῶς καὶ εὖ ἐπαιδευσεν* cet. Theag. 122. E: *οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατήρ καὶ ἐπαιδευσεν —;* Men. 93. E: *ἄρ' οὐν ταῦτα μὲν οἰομεθα βούλεσθαι αὐτὸν τὸν αὐτοῦ υἱὸν παιδεῦσαι —;* D: *ἂ ἐκέλευε αὐτὸν ἐπαιδεύσατο.* — Verb. Pol. II. 376. E: *παιδευτέον δ' ἐν ἀμφοτέροις.* III. 402. C: *οὓς φαιμεν ἡμῖν παιδευτέον εἶναι τοὺς φύλακας.* Legg. VII. 804. D. Pol. VII. 526. C: *ἀλλ' οἱ ἄριστοι τὰς φύσεις παιδευτέοι ἐν αὐτῷ.*
παιδιά, ἡ, ludus; iocus; oblectatio. Polit. 307. D: *παιδιά (codd. παιδεία) τοίνυν αὕτη γέ τις ἡ διαφορὰ τούτῳ ἐστὶ τῶν εἰδῶν.* Phil. 30. E: *ἀναπαυλα ... τῆς σπουδῆς ..*

γίγνεται ἐνίοτε ἡ παιδιά. Legg. III. 671. E. VI. 769. A: ἡ πρεσβυτῶν ἐμφρων παιδιά. Epin. 975. D: παιδιά (codd. παιδία) τις ἂν λείποιτο ... οὐδαμῇ σπουδαία. Crit. 46. D: ἦν δὲ παιδιά καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς. Euthyd. 278. B: ταῦτα δὴ τῶν μαθημάτων παιδιά ἐστὶ. Phaedr. 276. B: παιδιᾶς τε καὶ ἐορτῆς χάριν. Polit. 268. B: παιδιᾶς καὶ μουσικῆς. Phil. 19. D: ἡμεῖς σοι μετὰ παιδιᾶς ἡπειλήσαμεν ὡς cet. Conν. 197. E: τὰ μὲν παιδιᾶς, τὰ δὲ σπουδῆς μετριᾶς ... μετέχων. Pol. II. 364. E: διὰ θυσίων καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν (per ludicras oblectationes). IV. 424. D: ὡς ἐν παιδιᾶς γε μέρει cet. Critia 115. B: παιδιᾶς ... ἔνεκα καὶ ἡδονῆς. Legg. II. 656. B: ὡς ἐν παιδιᾶς μοίρα. VI. 761. D: μετὰ παιδιᾶς οὐδαμῇ ἀχαρίστον. Phaedr. 265. C: ἐμοὶ μὲν φαίνεται τὰ μὲν ἄλλα τῷ ὄντι παιδιᾷ πεπαισθηται cet. Polit. 308. D: ὅτι παιδιᾷ πρῶτον βασανισί. Crat. 406. C: Διδοίνυσος ἐν παιδιᾷ καλούμενος. Pol. VII. 539. B: ὅτι ... ὡς παιδιᾷ αὐτοῖς καταχρῶνται. Legg. II. 657. C: τὴν τῇ μουσικῇ καὶ τῇ παιδιᾷ μετὰ χορείας χορίαν. VII. 796. B: τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ. Ep. VI. 323. C: τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ (v. παιδείᾳ). Phaedr. 277. E: ὁ ... παιδιᾶν τε ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι. Soph. 234. A: παιδιᾶν λέγεις τινα. Parm. 137. B: ἐπειδὴ περ δοκεῖ πραγματευσθῆναι παιδιᾶν παίζειν. Pol. X. 602. B: εἰλλ' εἶναι παιδιᾶν τινα καὶ οὐ σπουδὴν τὴν μίμησιν. Tim. 59. D: μέτριον ἂν ἐν τῷ βίῳ παιδιᾶν καὶ φρόνιμον ποιοῖτο. Legg. II. 656. C: τὴν περὶ τὰς Μούσας παιδεῖαν τε καὶ παιδιᾶν. III. 673. D: χορείαν καὶ παιδιᾶν. II. 659. E: παιδιᾶι τε καὶ ὁδῶι καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι. Prot. 347. D: ἀνεν τῶν λήρων τε καὶ παιδιῶν τούτων. Legg. I. 635. B: τῶν μεγίστων ἡδονῶν καὶ παιδιῶν ἐπέταξεν ἀπέχεσθαι. VII. 793. E. Phaedr. 276. D: ὅταν ἄλλοι παιδιαῖς ἄλλαις χρῶνται. Legg. I. 647. D: ἐν τε παιδιαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς. VII. 798. C: τοὺς παιδας τοὺς ἐν ταῖς παιδιαῖς νεωτερίζοντας. V. 732. D: κατὰ τε παιδιᾶς καὶ σπουδᾶς. VI. 771. E: τὰς παιδιᾶς ποιεῖσθαι. 803. C: παίζοντα ὅτι καλλίστας παιδιᾶς. VIII. 829. B: καὶ τινας αἰὲ παιδιᾶς μηχανᾶσθαι καλὰς ἅμα θυσίαις. X. 889. D: παιδιᾶς (v. παιδείας) τινας ἀληθείας οὐ σφόδρα μετεχούσας.

παιδιά, ἡ, *pueritia* s. *puerilis aetas*. Polit. 268. E: καθάπερ οἱ παῖδες· πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδιᾶς (sic duo Parr. et unus Vind. pro παιδιᾶς) ἐτῃ. Legg. VII. 808. E: παιδιᾶς (Ald. Bass. c. codd. aliquot παιδιᾶς) καὶ νηπιότητος ἔνεκα. IX. 864. D: ἡ γῆρα ὑπερμέτρῳ ξυνεχόμενος ἡ παιδιᾷ (*puerili imprudentia*. Ald. Bass. cum Flor. a. παιδείᾳ) χρώμενος.

παιδικά, τὰ, *amatus, dilectus, deliciae*. (quod tam in uno quam in pluribus, etiam in re, dicitur). Prot. 315. E: οὐκ ἂν θανμάζοιμι, εἰ παιδικὰ Πανσανίου τυγχάνει ὦν.

Gorg. 481. D: ὁπόσ' ἂν φῇ σου τὰ παιδικά. Phaed. 73. D. Conv. 178. C. Pol. III. 402. E. De lege 318. B: τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Ὀλυμπος ὁ Φρύξ. Phaedr. 236. B: ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμεν. Gorg. 481. E: τοὺς ... τῶν παιδικῶν βουλευμασί τε καὶ λόγοις. Conv. 178. E: στρατόπεδον ἐραστῶν τε καὶ παιδικῶν. Pol. III. 403. B: ἀπτεσθαι ὥσπερ υἱέος παιδικῶν ἐραστήν. Lys. 205. E: ὅτι τοιούτων παιδικῶν ἔτυχες. Phaedr. 279. B: ταῦτα ... ἐγὼ ... ὡς ἐμοῖς παῖδιοις Ἰσοκράτῃ ἐξαγγελῶ. Conv. 217. B. Pol. III. 403. B: ἐραστή τε καὶ παιδιοῖς ἐρωσί τε καὶ ἐρωμένοις. Phaedr. 239. A: οὔτε δὴ κρείττω οὔτε ἰσούμενον ἐκὼν ἐραστής παιδικὰ ἀνέξεται. B. 240. A: ἄγαμον ... ἄοικον ὅτι πλείστον χρόνον παιδικὰ ἐραστής εὖξαιτ' ἂν γενέσθαι. Gorg. 482. A: εἰ μὴ τις παύσει τὰ σὰ παιδικὰ τούτων τῶν λόγων. Ib. τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικὰ, παύσον ταῦτα λέγουσαν. Parm. 127. B: καὶ λέγεσθαι αὐτὸν (τὸν Ζήνωνα) παιδικὰ τοῦ Παρμενίδου γεγονέναι. Phil. 53. D: παιδικὰ πον καλὰ καγαθὰ τεθεωρήκαμεν ἅμα καὶ ἐραστὰς ἀνδρείους αὐτῶν. Conv. 211. D. Lys. 204. D.

παιδικός, ἡ, ὄν, *puerilis*. Legg. II. 664. C: ὁ Μουσῶν χορὸς ὁ παιδικός. Pol. V. 451. A: παιδικὸν γὰρ τοῦτό γε. Tim. 26. B: ἦν ... μετὰ πολλῆς ἡδονῆς καὶ παιδικῆς τότε ἀκουόμενα. Epin. 974. A: ὅστις μὴ τυγχάνει παιδικῆς δόξης μεστός ὢν. Pol. X. 608. A: εἰς τὸν παιδικὸν τε καὶ τὸν τῶν πολλῶν ἔρωτα. Legg. II. 653. A: λέγω ... τῶν παίδων παιδικὴν εἶναι πρῶτην αἰσθησὶν ἡδονὴν καὶ λίπην. Theaet. 169. C: μὴ πον παιδικὸν τι λάθωμεν εἶδος τῶν λόγων ποιοῦμενοι. Legg. VIII. 833. C: ἐν μὲν (ἄθλημα) παιδικόν. Ax. 367. A: παιδικὰ ... φόβητρα. **iocosus*. Crat. 406. C: τὸν ... παιδικόν (τρόπον τῶν ὀνομάτων) οὐδὲν κωλύει διαλθεῖν. Phil. 49. A: τὸν παιδικὸν ... φθόνον.

παιδικῶς, *pueriliter* s. *puerorum modo*. Lys. 211. A: μᾶλα παιδικῶς καὶ φιλικῶς ... ἔφη. **iocose*. Crat. 406. C: ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ σπουδαίως εἰρημένος ὁ τρόπος τῶν ὀνομάτων τούτοις τοῖς θεοῖς καὶ παιδικῶς.

παιδίον, τό, *puerulus*; etiam in univ. *liberi*. Theaet. 166. A: παιδίον τι ἐρωτηθέν. Gorg. 485. B: ὅταν ... παιδίον ἴδω ... ψελλιζόμενον καὶ παῖζον. Phaed. 60. A: ἔχουσάν τε τὸ παιδίον αὐτοῦ cet. Theaet. 160. E: φῶμεν τοῦτο σὸν μὲν εἶναι νεογενὲς παιδίον —; 171. E: μὴ πᾶν γύναιον καὶ παιδίον καὶ θηρίον δὲ ἱκανὸν εἶναι ἰᾶσθαι αὐτό. Crat. 392. C: τὸ παιδίον τὸ τοῦ Ἑκτορος. Conv. 203. B: ἡ ... Πηνία, ἐπιβουλεύουσα ... παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου. Phaed. 116. B: ἡνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία (δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἰς δὲ μέγας). Legg. II. 658. C: εἰ ... τὰ πάνυ σμικρὰ κρήνοι παιδία. Apol. 34. D: εἰς μὲν μαιράκιον ἦδη, δύο δὲ παιδία. Lys. 213. A: τὰ νεωστὶ γεγονότα παιδία. Euthyd. 291. B: ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τοὺς

κορυδούς δάσκοντα. Theaet. 197. E: παιδίων ... ὄντων. Legg. X. 910: ἀσεβήσας μὴ παιδίων, ἀλλ' ἀνδρῶν ἀσέβημα ἀνοσίων. Gorg. 521. E: ὡς ἐν παιδίοις ἱατρος ἂν κρίνοιτο. Pol. II. 377. A: ὅτι πρῶτον τοῖς παιδίοις μύθους λέγομεν. IV. 441. A. Theaet. 151. C: ὥσπερ αἱ πρωτοτόκοι περὶ τὰ παῖδιά. Pol. II. 381. E: μὴδ' αὖ ... αἱ μητέρες τὰ παῖδιά ἐκδειματούντων. V. 467. D. Legg. VII. 789. E. Apol. 34. C: παῖδιά ... αὐτοῦ ἀναβιβασάμενος.

παιδογονία, ἡ, *liberorum procreatio*. Conv. 208. E: διὰ παιδογονίας ἀθανασίαν ... αὐτοῖς ... ποριζόμενοι. Legg. VI. 779. D. VIII. 838. E: χοῖσθαι τῇ τῆς παιδογονίας συνουσίᾳ. VIII. 840. D. Pol. VI. 502. D: παιδογονίαν.

παιδοποίησις, ἡ, *liberorum procreatio*. Legg. XII. 947. D: ὅσαι τ' ἂν γυναῖκες τῆς παιδοποιήσεως ἀπηλλαγμένοι τυγχάνωσι.

παιδοποιία, ἡ, *liberorum procreatio*. Legg. VI. 784. B: ἡ ... παιδοποιία ... δεκέτις ἔστω. Pol. IV. 423. E: γάμων καὶ παιδοποιίας. V. 449. D. Tim. 18. C. 91. C: ζῶν ἐπιθυμητικὸν ἐνὸν τῆς παιδοποιίας. Legg. VI. 183. E: προσεχέτω ... ὁ νυμφίος τῇ τε νύμφῃ καὶ τῇ παιδοποιίᾳ τὸν νοῦν. Theag. 121. C: ἡ τοῦ νιέος τουτουῖ, εἴτε φυχίαν εἴτε παιδοποιίαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν cet. Pol. V. 459. A: τοῖς τούτων γάμοις τε καὶ παιδοποιίαις. D. Conv. 192. A: πρὸς γάμους καὶ παιδοποιίας οὐ προσέχουσι τὸν νοῦν φύσει.

παιδοποιούμαι, *liberos procreo*. Legg. VI. 784. A: τῶν παιδοποιουμένων. B. E: παιδοποιουμένοις ἔτι. IX. 868. D: μήποτ' ἔτι κοινῇ παιδοποιήσασθαι. Pol. V. 449. D: πῶς παιδοποιήσονται.

παιδοσπορῶ, *genero, et in univ. corpus misceo*. Phaedr. 249. E: βάλειν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδοσπορεῖν.

παιδοτρίβης, ὁ, *palaestrae magister*. Gorg. 452. A: παιδοτρίβης καὶ χρηματιστής. Theaet. 178. D. Pol. III. 406. A. Crit. 47. B: ὅς ἂν τυγχάνῃ ἱατρός ἢ παιδοτρίβης ὧς. Prot. 312. B: οἷα περ ἡ παρὰ τοῦ γραμματιστοῦ ἐγένετο ... καὶ παιδοτρίβου (μάθησις). 326. B: εἰς παιδοτρίβου πέμπουσιν. Lach. 184. E: ὅστις τυγχάνει ὑπὸ παιδοτρίβῃ ἀγαθῷ παπαιδευμένος καὶ ἡσυχῶς. Gorg. 520. C: οἷον ταχὺς γενόμενος διὰ παιδοτρίβην. Pol. III. 389. C. Riv. 134. E. Gorg. 504. A: οἱ περὶ τὸ σῶμα παιδοτρίβαι τε καὶ ἱατροί. De virt. 378. E. Alc. I. 131. A: τῶν παιδοτριβῶν. Gorg. 456. E: τοὺς παιδοτρίβας καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὅπλοις διδάσκοντας μάχεσθαι.

παιδοτροφία, ἡ, *liberorum educatio*. Pol. V. 465. C: ἐν παιδοτροφίᾳ (al. ἐν παιδοτροφίαις). Legg. II. 666. E: πάντα προσήκοντα ἀποδιδούς τῇ παιδοτροφίᾳ. VII. 806. A: παιδοτροφίας.

παιδουργία, ἡ, *liberorum procreatio*. Legg. VI. 775. C: δεῖ μὴ τῶν σωμάτων διακεχυμένων ὑπὸ μέθης γίγνεσθαι τὴν παιδουργίαν.

παίζω, ludo; pueriliter facio; iocor; ludens aliquid tracto.
 Hipp. mai. 300. D: εἴτε παίζω εἴτε μῆ. Men. 79. A: εἴτα ... παίζεις πρὸς με. Prot. 336. D: οὐχ ὅτι παίζεις καὶ φησιν ἐπιλήσμων εἶναι. Gorg. 481. A: σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει; Euthyd. 283. B: πότερον παίζετε ταῦτα λέγοντες cet. Alc. I. 110. B: ὁπότε ἀστραγαλίζοις ἢ ἄλλην τινὰ παιδιὰν παίζοις. Pol. VIII. 558. B: εἰ μὴ παῖς ὢν εὐθύς παίζει ἐν καλοῖς. Hipp. mai. 300. D: ἐνθυμούμαι ... μὴ παίξης πρὸς με. Theaet. 167. E: (ὅταν τις) ἐν μὲν τῷ (ἀγωνίζεσθαι) παίξῃ τε καὶ σφάλλῃ cet. Phaedr. 229. B: ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά. 234. D: δοκῶ γάρ σοι παίζειν καὶ οὐχὶ ἐσπουδακέναι; 276. E: τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν. Gorg. 500. B: μήτε αὐτὸς οἶον δεῖν πρὸς ἐμὲ παίζειν cet. Phaed. 89. B: εἰώθει γάρ ... παίζειν μου εἰς τὰς τριχάς. Phil. 28. C: σεμνύνων ἐν τῷ παίζειν. Legg. I. 643. B. VII. 792. E. 797. B: τὰ αὐτὰ ... αἰετὸς τοὺς αὐτοὺς παίζειν. Menex. 236. C: ἂν σοι δόξω προσβύτης ὢν ἔτι παίζειν. Phaedr. 276. D: οἷς λέγω παίζων διάξει. Theaet. 145. D: ἀλλ' ὅρα μὴ παίζων ἔλεγεν. Conv. init. παίζων ἅμα τῇ κλήσει. Legg. III. 688. B. Apol. 27. A: καίτοι τοῦτό ἐστι παίζοντος. Gorg. 485. C: (ὅταν τις ἄνδρα) παίζοντα ὁρᾷ. Pol. VII. 539. C: τὸν παιδιᾶς χάριν παίζοντα. Legg. I. 636. C: εἴτε παίζοντα εἴτε σπουδάζοντα. VII. 803. C. Phaedr. 229. C: αὐτὴν πνεῦμα Βορέου ... παίζουσιν ὅσαι. Gorg. 485. B: παιδίον ... ψελλιζόμενον καὶ παίζον. Theaet. 168. E: παίζοντες πρὸς μειράκια. 181. A: διὰ γραμμῆς παίζοντες. Legg. IV. 723. D: οἷον φασιν οἱ παίζοντες. Pol. IV. 422. E: τὸ τῶν παίζόντων. IX. 573. C. Legg. VI. 780. C. Gorg. 485. B: ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. Pol. VII. 536. E: παίζοντας τρέφει. Legg. III. 685. A. Euth. 3. E: παίζοντας καὶ γελώντας. Pol. VIII. 545. D: ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχηλούσας. VII. 536. C: ἐπελαθόμην ... ὅτι ἐπαίζομεν. Lys. 206. E: οἱ μὲν ... πολλοὶ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπαίζον ἔξω cet. Euthyd. 278. C: δεῖν παῖξαι (sic Cl. c. al. Vulgo παῖσαι) πρὸς σε. Phaedr. 278. B: οὐκοῦν ἤδη πεπαισθῶ μετρίως ἡμῖν τὰ περὶ λόγων. Euthyd. 278. D: ταῦτα ... πεπαισθῶ τε ὑμῖν cet. Phaedr. 265. C: ἐμοὶ μὲν φαίνεται τὰ μὲν ἄλλα τῷ ὄντι παιδιᾷ πεπαισθῆαι. παῖς, ὁ et ἡ, puer (etiam rudis, imperitus), puella; filius, filia; plur. liberi, proles; etiam (ut Lat. puer, Germ. Bursch) servus vel pedisequus. Prot. 510. C: ὁ γάρ τοι παῖς με ὁ Σάτυρος ἀπέδρα. E: ἔτι γάρ παῖς ἢ ὅτε τὸ πρότερον ἐπεδήμησεν. 325. D: ὅπως ὡς βέλτιστος ἐστὶ ὁ παῖς. Gorg. 470. C: οὐ γὰρ καὶν παῖς σε ἐλέγξειν ὅτι οὐκ ἀληθῆ λέγεις; Phaed. 277. E: ἴσως ἐνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. 117. A: ὁ παῖς ἐξελεθὼν cet. Theaet. 143. B: ὁ παῖς ἀναγνώσεται παῖς ὢν. Euthyd. 279. D: τοῦτο δὲ καὶν παῖς γνοίῃ. Prot. 342. E: ὥστε φαίνεσθαι τὸν προσδιαλεγόμενον

παιδός μηδὲν βελτίω. Pol. II. 374. C: μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ
 παιδὸς ἐπιτηδεύων. VII. 519. A: ἐκ παιδὸς εὐθύς. IX. 574.
 D: ἄς πάλαι εἶχε δόξας ἐκ παιδός. 582. B: ἐκ παιδὸς ἀρ-
 ξαμένω. X. 608. C: οὐτός γε ὁ ἐκ παιδὸς μέγχι προσιβύτου
 χρόνος. Legg. IX. 854. E. Lys. 211. D. Phaed. 117. A:
 ἐνευσε τῷ παιδί πλησίον ἐστῶτι. Conv. 204. B: δῆλον ...
 τοῦτό γε ἤδη καὶ παιδί ὅτι cet. Prot. 310. A: ἐξαναστήσας
 τὸν παῖδα τουτονί. 325. A: καὶ παῖδα καὶ ἄνδρα καὶ γυ-
 ναῖκα. Gorg. 497. E: παῖδα ἀνόητον χαίροντα ἤδη εἶδες;
 Conv. 174. E: παῖδά τινα ἐνδοθεν ἀπαντήσαντα. 175. A:
 εἰ ... ἀπονίζειν τὸν παῖδα. Pol. V. 457. D: μήτε παῖδα
 γονέα (εἰδέναι). Legg. VI. 771. D: θεὸν ἢ θεῶν παῖδα ἐπι-
 φημύσαντες. Alc. I. 122. C: παῖδα ἂν ἡγήσαιο σαυτὸν πᾶσι
 τοῖς τοιούτοις. Euthyd. 301. B: ἐγώ γε οὐδ' ἂν παῖδα ὦμην
 τοῦτο ἀπορήσαι. Voc. ὦ παῖ blanda est appellatio. Phaedr.
 267. C. Theaet. 151. E. Soph. 237. A. Phil. 15. A. Legg.
 X. 888. A. Theaet. 143. C: ἀλλά, παῖ, λαβὲ τὸ βιβλίον
 καὶ λέγε. Conv. 175. A: οὐ σκέψει, ἔφη, παῖ —; Charm.
 155. A: παῖ ... καλεῖ Χαρμίδην. Menex. 85. B: ὦ παῖ
 Μένωνος. Polit. 307. E: αὐτοὶ καὶ παῖδες. Conv. 218. B:
 ἐπειδὴ ... οἱ παῖδες ἔξω ἦσαν. Pol. II. 366. A: ἢ αὐτοὶ ἢ
 παῖδες παίδων. Tim. 22. B: Ἕλληνες αἰεὶ παῖδες ἔστε, γέ-
 ρων δὲ Ἕλληνας οὐκ ἔστιν. Legg. VIII. 840. B: οἱ ... ἡμέτε-
 ροὶ παῖδες. XI. 927. B: οἱ παῖδες παίδων. Prot. 325. C:
 ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι. Pol. III. 408. D: ἐκ παίδων
 ἀρξάμενοι. Simpliciter ἐκ παίδων. Pol. III. 403. C. VI.
 498. A. VII. 514. A. al. Pol. III. 386. A: εὐθύς ἐκ παίδων.
 Id. III. 395. C. 401. D. Legg. I. 643. B. III. 694. D: ἐκ τῶν
 παίδων εὐθύς. Gorg. 480. B: ἢ γονέων ... ἢ παίδων. Phaedr.
 279. A: εἰ ... πλεὺν ἢ παίδων διενέγκοι τῶν πῶποτε ἀψαμέ-
 νων λόγων. (Id. Ep. IV. 320. C.). Phaed. 77. D: δεδιέναι
 τὸ τῶν παίδων. Theaet. 177. B: ὥστε παίδων μηδὲν δεκτεῖν
 διαφέρειν. (Crit. 49. B.) Soph. 234. B: τοὺς ἀνοήτους τῶν
 νέων παίδων. Conv. 173. A: παίδων ἡμῶν ὄντων ἐτι. 209.
 C: αἵτε καλλιόνων καὶ ἀθανατωτέρων παίδων κεκοινωνηκό-
 τες. 217. E: ἄνευ τε παίδων καὶ μετὰ παίδων. Pol. V.
 468. B: ὑπὸ τῶν ... μαιρακίων τε καὶ παίδων. Tim. 23. B:
 παίδων βραχὺ τι διαφέρει μύθων. Critia 113. E: παίδων
 ... ἀρρένων πέντε γενέσεις ... γεννησάμενος. Legg. VI. 772.
 D: εἰς παίδων κοινωνίαν. VII. 806. E: παίδων ... θηλειῶν.
 Gorg. 464. D: ἐν παισὶ διαγωνίζεσθαι. Tim. 40. D: θεῶν
 παισίν. Legg. IX. 853. C. X. 910. Hipp. mai. 283. E: τοῖς
 ἐαυτῶν παισίν. Conv. 209. C: καὶ παῖς ἂν δεξαίτο ἐαυτῷ
 τοιούτους παῖδας μᾶλλον γεγονέναι ἢ τοὺς ἀνδρώπους. D:
 οἷους Λυκούργος παῖδας κατελίπετο ἐν Λακεδαιμονίᾳ σωτή-
 ρας τῆς Λακεδαιμονίας cet. E: διὰ τοὺς τοιούτους παῖδας.
 211. D: τοὺς καλοὺς παῖδας τε καὶ νεανίσκους. Pol. I. 330.
 C: (ὥσπερ) οἱ πατέρες τοὺς παῖδας ἀγαπῶσι. II. 363.

D: παῖδας ... παίδων φασὶ καὶ γένος κατόπισθεν λαίπεσθαι τοῦ ὀσίου. V. 457. D: παῖδας ... κοῖνους. (Id. Legg. V. 739. C.) 461. D: τὰ τούτων ἔκγονα παίδων παῖδας (προσερεῖ). Legg. II. 674. B: παῖδας ποιεῖσθαι. Id. VI. 783. D. al. Apol. 27. E: εἰ τις ἵππων μὲν παῖδας ἤγολτο καὶ ὄνων τοὺς ἡμίονους. Conv. 175. B: ἀλλ' ἡμᾶς, ὦ παῖδες, τοὺς ἄλλους ἐστιᾶτε. 212. C: παῖδες, φάναι, οὐ σκέψεσθε; Pol. II. 368. A: ὦ παῖδες ἐκείνου τοῦ ἀνδρός. Legg. VI. 752. E: ὦ παῖδες Κρητῶν. VII. 817. D: ὦ παῖδες μαλακῶν Μουσῶν ἔκγονοι. Lys. 217. A. Παῖδες dicuntur etiam posterī, discipuli (germ. Jünger); saepius autem orationis tantum amplificationis est. Pol. III. 407. E: οἱ παῖδες αὐτοῦ (τοῦ Ἀσκληπιοῦ). Legg. VI. 769. B: οἱ ζωγράφων παῖδες (i. q. pictores). Pol. III. 408. B: Ἀσκληπιοῦ παῖδας.

παίω, caedo, verbero. Legg. IX. 872. C: παιόμενος. Alc. II. 139. D.

παιῶν et παίων, ὁ, paeon (carmen laudes Apollinis aliusve dei celebrans eique grates agens). Pol. II. 383. B: παιῶν (al. παιᾶν, vulgo παιῶν) ἐπευφήμισαν (Aesch.). Ion. 534. D: ὅς ἄλλο μὲν οὐδὲν πώποτ' ἐποίησε ποίημα ... τὸν δὲ παίωνα (Vat. παιᾶνα). Ep. VII. 348. B: παιῶνά (codd. aliquot παιανᾶ) τινα ἀναβοήσαντες ... πολεμικόν. Legg. III. 700. B: παίωνες (unus Vat. παιᾶνες) ἑταρον (ᾧδῆς εἶδος). Conv. 177. A: ἄλλοις μὲν τισι θεῶν ὕμνους καὶ παίωνας (codd. παίονας et παιᾶνας. Vulg. παιῶνας) εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους. Legg. III. 700. D: παίωνας (Vat. unus παιᾶνας) διθυράμβοις (κεραννύντες).

πάλαι, olim, dudum; etiam paulo ante vel supra (germ. schon längst, schon lange et vorhin). Prot. 362. A: καὶ γὰρ ἐμοὶ οἴπερ ἔφην εἶναι πάλαι ὥρα. Phaedr. 231. B: ἵγουνται πάλαι τὴν ἀξίαν ἀποδεσπέναι χάριν τοῖς ἐρωμένοις. 257. C: τὸν λόγον δὲ σου πάλαι θαυμάσας ἔχω. 273. D: ὅτι ... πάλαι ἡμῖς ... τυγχάνομεν λέγοντες ὡς ἄρα cet. Gorg. 456. A: ταῦτα καὶ θαυμάζων ... πάλαι ἐρωτῶ cet. 458. B: πάλαι ... ἐγὼ τοῖς παρούσι πολλὰ ἐπεδειξάμην. Phaed. 63. D: πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον. E: ἀλλὰ μοι πάλαι πράγματα παρέχει. 79. C: οὐκοῦν καὶ τόδε πάλαι λέγομεν ὅτι cet. 114. D: διὸ δὴ ἐγὼ γε καὶ πάλαι μηκύνω τὸν λόγον. Theaet. 142. A: ἄρτι ... ἡ πάλαι ἐξ ἄγρου; Soph. 218. C: δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι. 239. B: καί, γὰρ πάλαι καὶ τὰ νῦν ἡττημένον ἂν εὖροι cet. 244. A: δῆλον γὰρ ὡς ὑμεῖς μὲν ταῦτα πάλαι γιγνώσκετε. Crat. 424. A: ὁ πάλαι ζητοῦμεν. Phil. 15. D: καὶ πάλαι καὶ νῦν. 20. B: λόγων ποτὲ τινων πάλαι ἀκούσας. Conv. 209. C: ἃ πάλαι ἐκύνει. Pol. I. 336. B: τίς ... ὑμᾶς πάλαι φλυαρία ἔχει —; VI. 506. B: ἦσθα καὶ πάλαι καταφανής ὅτι cet. IX. 574. D. Tim. 72. A. Cum art. τό est antiquitus vel olim. Phaedr. 251. B: πᾶσα γὰρ ἦν τὸ πάλαι πτερωτή. Pol. IX. 573. B. Legg.

III. 693. E. Cum art. et part. verti potest *antiquitus* vel *olim*, c. substant. *pristinus*. Prot. 342. E: καὶ τῶν νῦν εἰσὶν ... καὶ τῶν πάλαι. Tim. 19. D: περὶ τῶν πάλαι γεγονότων καὶ τῶν νῦν ὄντων ποιητῶν. Critia 110. A: τῶν ... πάλαι ποτὲ γεγονότων ἡμέλουν. Polit. 268. E: τῶν πάλαι λεχθέντων. 273. B: τὸ τῆς πάλαι ποτὲ φύσεως ξυμτροφον. Convn. 189. D: ἡ ... πάλαι ἡμῶν φύσις. Pol. IX. 574. B: τὴν πάλαι φιλίην καὶ ἀναγκαίαν μητέρα. 575. D. Legg. VIII. 848. D: τοῦτοις ἀποδιδόντας τὰς τῶν πάλαι τιμὰς ἀνθρώπων. Ep. VII. 349. C: ἡ πάλαι ἐπιβουλῇ.

παλαιός, ἄ, ὄν, *oetus*, *priscus*, *pristinus*. Phaedr. 240. C: καὶ ὁ παλαιός λόγος. Phaed. 70. C: παλαιός ... ἐστὶ τις λόγος οὗτος οὐ μεμνημισθα, ὡς cet. Convn. 195. B. Prot. 421. D: ἡ παλαιὰ φωνή. Pol. X. 607. B: παλαιὰ ... τις διαφορὰ φιλοσοφία τε καὶ ποιητικῇ. Legg. III. 698. B: ἡμῖν ... πολιτεία τε ἦν παλαιὰ cet. Tim. 85. D: χολῇ φύσει παλαιὸν αἶμα γεγονυία. Legg. I. 636. B: παλαιὸν νομιμον. V. 746. E: τὸ παλαιὸν ... μηχάνημα. De lege 320. E: ἡ ... τραγωδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε. Polit. 273. C: τὸ τῆς παλαιᾶς ἀναρμοστίας πάθος. Pol. X. 607. C: παλαιᾶς ἐναντιώσεως τοῦτων. Tim. 20. D: ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς. Convn. 191. A: μνημεῖον εἶναι τοῦ παλαιοῦ πάθους. 207. D: ὅτι αἰετὰ κατὰλείπει ἕτερον νέον ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ. Tim. 23. A: ἐκ παλαιοῦ (Locr. 104. D: ἐκ παλαιᾶς.). Legg. II. 659. B: τῷ παλαιῷ ... νόμῳ. Gorg. 499. C: κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον. Tim. 21. A: παλαιὸν ἀκηκῶς λόγον. Prot. 316. D: τὴν σοφιστικὴν τέχνην ... εἶναι παλαιάν. Crat. 398. D: κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιάν φωνήν. Pol. I. 329. A: διασώζοντες τὴν παλαιάν παροιμίαν (Legg. V. 741. D.). Tim. 22. B: παλαιάν δόξαν. Legg. V. 738. B. Crat. 426. C: τὸ παλαιὸν ... ὄνομα. Phaedr. 235. B: παλαιοὶ ... καὶ σοφοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. 244. D: οἱ παλαιοί. (Id. Phil. 16. C.). Crat. 411. B: οἱ πάντες παλαιοὶ ἄνθρωποι οἱ τιθέμενοι τὰ ὀνόματα. 418. B: οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι. Legg. III. 677. A: οἱ παλαιοὶ λόγοι. V. 738. C. Pol. IX. 588. C: οἶαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις. Tim. 20. E: ὅτι μεγάλα καὶ θαυμαστά τῆσδ' εἴη παλαιὰ ἔργα τῆς πόλεως. Legg. V. 737. B. Prot. 316. D: τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν. 326. D: ἀγαθῶν καὶ παλαιῶν νομοθετῶν εὐρήματα, Phaedr. 244. B: καὶ τῶν παλαιῶν οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι. 245. A: μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα. 274. C: γενέσθαι τῶν ἐκεί παλαιῶν τινὰ θεῶν. Convn. 221. C: μήτε τῶν παλαιῶν μήτε τῶν νῦν ὄντων. Pol. X. 599. C: ποιητῆς τις τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων. Legg. VII. 802. A: πολλὰ ἐστὶ παλαιῶν παλαιά!... ποιήματα. IX. 872. E: ἐκ παλαιῶν ἱερῶν εἰρηται σαφῶς. Pol. II. 382. D: ὅπη τάληθδ' ἔχει περὶ τῶν παλαιῶν. Critia 110. A: ἀναζητήσις ... τῶν παλαιῶν. Legg. VII. 816. B: τῶν παλαιῶν ὀνομάτων. IX. 881. A: καταφρονῶν τῶν παλαιῶν

καὶ ὑπὸ πάντων εἰρημένων παρανομεῖ. Soph. 243. A: παλαιοῖς ἀνδράσιν. Tim. 23. B: ἐν τοῖς παλαιοῖς χρόνοις. Ep. VII. 335. A: τοῖς παλαιοῖς τε καὶ ἱεροῖς λόγοις. Gorg. 470. C: οὐδὲν γὰρ οὐδὲν παλαιοῖς πράγμασιν ἐλέγγειν. Critia 108. C: τοὺς παλαιούς πολίτας ἀγαθοὺς ὄντας. Legg. VII. 804. E: ἀκούων ... μύθους παλαιούς. Hipp. mai. 282. A: τοὺς παλαιούς τε καὶ προτέρους ἡμῶν. Legg. IV. 717. C: ὠδῖνας παλαιὰς ... ἀποδίδοντα. Polit. 299. A: οὐδὲ κατὰ τὰ παλαιὰ τῶν προγόνων εἶδη. Crat. 402. A: παλαί' ἅτα σοφὰ λέγοντα. Conn. 195. C: τὰ παλαιὰ πράγματα περὶ θεοὺς. Pol. II. 382. D: διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὰ παλαιὰ. X. 611. D: τὰ ... παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη. Tim. 21. E: τὰ παλαιὰ ἀνερωτῶν. Men. 91. D: οἱ ... τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ. Prot. 341. A: καὶ ἔτι παλαιότερα (ἢ σοφία). Epin. 980. D: ὁ ... ἄμεινον καὶ παλαιότερον cet. Euthyd. 286. C: οἱ ἔτι παλαιότεροι. Tim. 81. C: τῶν αὐτῆς τρίγωνων παλαιότερα ὄντα. 83. A: παλαιότατον ὃν τῆς σαρκός. Legg. X. 886. C: οἱ ... παλαιότατοι. Tim. 22. E: ὅθεν ... τὰνθάδε σωζόμενα λέγεται παλαιότατα. De lege 318. C: τίνες παλαιότατοι νομοὶς χρῶνται τῶν Ἑλλήνων. D: 321. B. — Adverbii instar ponitur τὸ παλαιόν, *antiquitus, olim*. Crat. 401. C. 410. C. 420. B: τὸ γε παλαιόν. Euthyd. 288. A: ὥσπερ τὸ παλαιόν. Crat. 409. A: ἔοικε δηλοῦντι παλαιότερον, ὃ ἐκείνος νεωστὶ ἔλεγεν, ὅτι cet. **provecius aetate*. Conn. 182. B: οὔτε νέος οὔτε παλαιός. Tim. 22. B: τινὰ ... τῶν ἱερῶν εὐ μάλα παλαιόν (v. παλαιών). Legg. IV. 717. C: παλαιοὶς ἐν τῷ γήρα σφόδρα κεχρημένοις.

παλαιότης, ἡ, *vetustas*. Pol. X. 609. E: εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης ... οὐσα. Crat. 421. D: ὑπὸ παλαιότητος. 425. E.

παλαιοῦμαι, *inveteror*. Conn. 208. B: τῷ τὸ ἀπὸν καὶ παλαιούμενον ἕτερον νέον ἐγκαταλείπειν. Tim. 59. C: παλαιουμένω.

πάλαισμα, τό, *luctatio, certamen*. Euthyd. 277. C: ἔτι δὲ ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλῶν (v. καταβαλῶν) ὥσπερ πάλασμα ὥρμα ὁ Εὐθύδημος τὸν νεανίσκον. Phaedr. 256. B: τῶν τριῶν παλαισμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν. Alc. I. 107. A: περὶ παλαισμάτων.

παλαιστής, ὁ, *luctator*. Pol. VIII. 544. B: πάλιν τοίνυν, ὥσπερ παλαιστής, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε. Hipp. min. 374. A. Theag. 125. C: παλαισταί. Legg. VII. 819. B: πυκτῶν καὶ παλαιστῶν ἐφεδρείας. Riv. 135. E: (πρὸς) τοὺς παλαιστάς.

παλαίστρα, ἡ, *palæstra*. Lys. 204. A: παλαίστρα ... νεωστὶ ὠκοδομημένη. Charm. 155. D: οἱ ἐν τῇ παλαίστρᾳ ἅπαντες. Gorg. 456. D: εἰς παλαίστραν φοιτήσας. Legg. VII. 814. D. Lys. 206. E. Theaet. 181. A: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς παλαίστραις διὰ γραμμῆς παίζοντες. Pol. V. 452. A.

Theaet. 162. B: εἰς Λακεδαιμόνα ἐλθὼν ... πρὸς τὰς παλαιότητας.

παλαίω, *luctor*. Prot. 350. E: οἱ ἐπιστάμενοι παλαίειν. Alc. I. 106. E: ἔμαθες ... σύ γε ... παλαίειν. Theaet. 122. E: παλαίειν καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνίαν. Charm. 159. C: τὸ παλαίειν ὀξέως. Men. 94. C. Legg. VIII. 833. E: τί τοῦ καλῶς παλαιόντος ἔργον καὶ μὴ καλῶς. Men. 94. C: ἐπάλαιοσαν κάλλιστα Ἀθηναίων. De virt. 378. A.

παλαμναῖος, ὁ, *scelerum vindex*. Locr. 105: σὺν δαιμοσὶ παλαμναίοις χθονίοις τε.

πάλη, ἡ, *lucta*. Legg. VII. 795. D: τὰ δὲ γυμναστικῆς αὐτὸ δύο (μαθηματά), τὸ μὲν ὀρχησις, τὸ δὲ πάλη. Soph. 232. D: περὶ τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Polit. 294. E: δρόμου καὶ πάλης. Legg. VII. 796. A: τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης cet. VIII. 840. B. 833. E: ἐν τῇ πάλῃ. VII. 795. B: ὁ τελέως παγκράτιον ἡσκηκῶς ἢ πυγμῇ ἢ πάλῃ. VIII. 833. E. Hipp. mai. 295. C: τὸ δὲ (σῶμα) πρὸς πάλην (λέγομεν καλὸν εἶναι).

παλίμβολος, ὁ ἡ, *versutus*. Legg. IV. 705. A: ἦθῃ παλίμβολα καὶ ἄπιστα ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσα.

πάλιν, *rao*. (cum vv. eundi et ducendi est *redire*, *reducere*). Prot. 318. E: ἄκοντας πάλιν αὐτὸν ἄγοντες ἐμβάλλουσιν εἰς τέχνας. Theaet. 142. C: ἀπιὼν πάλιν. Soph. 225. E: πάλιν ἐκείνον ἤκειν αὐτὸν νῦν cet. Ep. VII. 329. E: ὅς οὐκ ἂν ... παρὰ Διονύσιον πάλιν ἀπήγαγεν. **contra*; *vicissim*. Gorg. 482. D: νῦν δὲ πάλιν αὐτὸς ταῦτόν τοῦτο ἐπαθε. Polit. 276. E: νῦν δὲ πάλιν ἐπανορθούμενοι cet. Phil. 19. A: τὸ ἐμὲ ... σοὶ πάλιν τοῦτο προστάτειν. Pol. VI. 507. B: ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν, πάλιν αὐτὸ κατ' ἰδέαν μίαν ἐκάστου ... τιθέντες. X. 612. D: ἐγὼ πάλιν ἀπαιτῶ ὑπὲρ δικαιοσύνης cet. Lach. 193. D: νῦν δ' αὐτὸ πάλιν φαιμέν ἐκείνο τὸ αἰσχρόν cet. Ep. VII. 329. E: διηγγελμένον ἥδη ποτὲ τούναντιον ἢ τὸ πρότερον πάλιν. **rursus*; *iterum*. Prot. 322. B: ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο. Theaet. 199. E: πάλιν ἐπίσκειναι. Polit. 261. A: τοῦτ' αὐτὸ πάλιν αὐτὸν διαιρεῖν ἀναγκαῖον. Phil. 14. D: Πρώταρχον εἶνα γεγονότα φύσει πολλοὺς εἶναι πάλιν. Conv. 190. D: πάλιν αὐτὸν ... τεμῶ δίχα. 192. D. Pol. X. 619. E: τὴν ἐνθὲνδε ἐκείσε καὶ δεῦρο πάλιν πορείαν. Critia 113. A. Alc. I. 116. C. — Cum v. αὐθις iunct. vid. I. p. 307.

παλιναιρέτος, ὁ ἡ, *dirutus*. Tim. 82. E: παλιναιρέτα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα τό τε αἶμα αὐτὸ πρόωτον διόλλυσι.

παλινωδία, ἡ, *carmen priori contrarium* (in quo poëta se ipse revocat). Phaedr. 257. A: αὕτη σοὶ ... ἐκτένσιται παλινωδία. 243. B: ποιήσας ... πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινωδίαν. Ib. πειράσσομαι αὐτῇ ἀποδοῦναι τὴν παλιν-

ωδῖαν. Ep. III. 319. E: τὴν παλινωδίαν αὐτοῦ (τ. Στῆσι-
χόρου) μιμησάμενος.

παλινωδῶ, *recapio*, *me recoco*. Alc. II. 142. D: ἐνίοτε
παλινωδοῦσιν, ἀντιχόμενοι ἅτε ἂν τὸ πρῶτον εὐξῶνται. 148.
B: παλινωδῇ.

παλλακῇ, ἡ, *pellea*. Ion. 538. C: ἡ Νέστορος παλλακῇ.
Legg. VIII. 841. D: ἄθῦτα ... παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα
μὴ σπείρειν.

πάλλω, *aibro*. Crat. 407. A: τὸ ... ἡ αὐτὸν ἡ τι ἄλλο
μετεωρίζειν ... πάλλειν τε καὶ πάλλεσθαι ... καλοῦμεν. Med.
αἶβρο (*recipr.*), *mico*. Crat. 407. A: πάλλεσθαι. Ax. 368. C:
χαρὰν ... φλεγμονῆς δίκην παλλομένην.

πάμμαχος, ὁ ἡ, *in quouis certaminis genere excellens vel*
victor. Euthyd. 271. C: τούτω γὰρ ἔστον κομιδῇ παμμάχῳ.

παριμέγας, γάλη, γα, *permagus*. Phaedr. 273. A: δο-
καὶ δὲ τοῦτο πάμμεγα εἶναι τοῖς περὶ ταῦτα. Tim. 26. E: τὸ
τε ... ἀληθινὸν λόγον εἶναι πάμμεγά πον.

παρμιγεθέης, ὁ ἡ, *permagus*. Parm. 164. D: ἀντὶ
σμικροτάτου παρμιγεθες (φαίνεται). Legg. XI. 913. D:
πλήθος ... θησαυροῦ παρμιγεθες. Parm. 128. B: τεκμήρια
... καὶ αὐτὸς πάμπολλα καὶ παρμιγεθέη παρέχεται.

παμμήκης, ὁ ἡ, *admodum longus vel copiosus*. Polit.
286. E: παμμήκης λεχθεῖς (λόγος). Soph. 217. E: ευγγά-
ναι λόγον παμμήκους ὄν. Legg. I. 642. A: παμμήκη λόγον
ἀνακαθαιρόμενος. Phaedr. 268. C: περὶ σμικροῦ πράγμα-
τος ῥήσεις παμμήκεις ποιεῖν.

παμπάλαιος, ὁ ἡ, *pervetustus*. Theaet. 181. B: παμ-
παλαίους ... ἄνδρας.

πάμπαν, *penitus*, *prorsus*. Polit. 308. A: πάμπαν
διώλεσαν. Legg. I. 645. E: ἡ πάμπαν ἀπολείπει ταῦτα αὐ-
τόν. VIII. 841. D. Cum art. τό. Polit. 270. E: κομιδῇ τὸ
πάμπαν ἐξηφανίζετο. Tim. 41. B: οὐδ' ἄλῃτοι τὸ πάμ-
παν. 64. E.

παμπήδηθ, ἰ. q. πάμπαν. Pol. II. 380. A. (Aesch.)

παμπληθής, ὁ ἡ, *permultus*. Theaet. 156. B: παμ-
πληθεῖς ... αἱ ὀνομασμέναι (ἡθοναί cet.). Alc. II. 140. B:
καὶ ἐτέρους παμπληθεῖς. Legg. VI. 782. B: παμπληθεῖς
μεταβολάς. Critia 111. A: παμπληθῇ (ν. παμπληθεῖ) ταῦ-
τα ἔφερε.

παμπλούσιος, ὁ ἡ, *perdives*. Legg. V. 743. C: ὡς
οὐκ εἰσὶν οἱ παμπλούσιοι ἀγαθοί.

παμποίκιλος, ὁ ἡ, *admodum varius*. Tim. 82. B:
ἁλλοιότητος παμποικίλος ... παρέξεται.

πάμπολος, παμπόλλη, πάμπολυ, *permultus*; *permag-*
nus et perlongus. Critia 111. C: χρόνος δ' οὐ πάμπολος ὅτε
cet. Legg. VI. 751. B. 769. C: πόνος ... πάμπολος. VII.
819. A: πάμπολος ... παίδων ὄχλος. Ion. 536. A. Legg. IX.
861. A: παμπόλλη τις ... ταραχῇ. IV. 711. B: οὐδέ τινος

παμπούλλον χρόνου (δει). VII. 821. E. Critia 108. B: ὥστε τῆς συγγνώμης δέησαι τινός σοι παμπόλλης. Legg. III. 678. B: ἐν παμπόλλῳ τινὶ χρόνῳ. I. 640. D: παμπόλλη (τύχη χρόνῳ ἂν). Polit. 291. A: καὶ τίνα ἔτερον πάμπολυν ὄχλον σκεπτόεν. Tim. 26. B: ἂ πάμπολυν χρόνον διακήκοα. Legg. VI. 778. E: γέλῳτ' ἂν ... πάμπολυν ὄφλοι. Gorg. 511. D: ἐὰν πάμπολυ (int. πράττηται). Pol. VII. 531. D: πάμπολυ ἔργον λέγεις. IX. 589. E: οὐδ' ἂν πάμπολυ ἐπὶ τούτῳ λαμβάνειν (v. λαμβάνοι). Legg. III. 677. E: γῆς δ' ἀφθόρου πλῆθος πάμπολυ. Pol. X. 600. C: καὶ ἄλλοι πάμπολλοι. Legg. I. 630. B. VII. 810. E. Pol. IV. 422. E: ἐκάστη γὰρ αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπολλαι. Men. 72. A: καὶ ἄλλαι πάμπολλαι ἀρεταὶ εἰσιν. Phaed. 105. A: καὶ ἄλλα πάμπολλα. Legg. I. 642. A: ταῦτα δὲ παμπόλλων ἐστὶ λόγων. Pol. II. 373. D: δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βουσιμαίων παμπόλλων. Lys. 206. E: ἡρτίαζον ἀστυγάλοις παμπόλλοις. Legg. III. 678. D: παμπόλλαις πσιῖν (γενεαῖς). Prot. 320. B: καὶ ἄλλους σοι παμπόλλους ἔχω λέγειν οὐ cet. Conv. 215. E. Legg. VII. 789. C: σταδίους παμπόλλους. Critia 114. C: ἐπὶ γενεὰς παμπόλλας ὥκουν. Legg. III. 682. E: φυχὰς γενέσθαι παμπόλλας. VIII. 830. A. Polit. 283. B: πάμπολλα διοριζόμενοι μάττην. Parm. 128. B. Legg. II. 674. B: καὶ ἄλλα δὲ πάμπολλα ἂν τις λέγοι. Euth. 8. C: ἀδικούντες ... πάμπολλα. *late patens. Soph. 236. B: οὐκοῦν πάμπολυ ... τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ —; Legg. VII. 823. B: Θῆρα γὰρ πάμπολύ τι πράγμα ἐστὶ. Soph. 234. B: πάμπολυ ... εἰρηκας εἶδος ... καὶ σχεδὸν ποικιλωτάτον. Polit. 288. A. — Adverbii instar usurpatur πάμπολυ, *permultum, magno opere, longe*. Phaedr. 242. B: τῶν δὲ ἄλλων πάμπολυ κρατεῖς. Theaet. 179. D: ἐπιδίδωσι πάμπολυ (μάχη). Soph. 255. D: εἴ γε τὸ ὄν καὶ τὸ θᾶτερον μὴ πάμπολυ διαφερέτην. Polit. 275. A: ταύτη ... πάμπολυ παρηνέχθημεν. Pol. V. 453. B. Legg. I. 630. A: ἀμείνονα ἐκείνου πάμπολυ γίνεσθαι. II. 658. D: ῥαψῳδὸν ... νικᾷν ἂν φαίμεν πάμπολυ. IV. 713. B: ἐτι προτέρα τούτων πάμπολυ λέγεται τις ἀρχὴ ... γεγενῆναι cet. VII. 820. D. Theag. 130. A.

παμπιόνηρος, ὁ ἥ, *prorsus pravus*. Pol. I. 352. C: οἷ γε παμπιόνηροι. VI. 489. D: ὡς παμπιόνηροι οἱ πλείστοι τῶν ἰόντων ἐπ' αὐτήν (τ. φιλοσοφίαν). 487. D: ἵνα μὴ παμπιόνηρους εἴπωμεν.

πάμφορος, ὁ ἥ, *frugum omnīs generis fertilis*. Legg. IV. 704. C: πότερα πάμφορος (ἡ χώρα); D. 705. A. B: δῆλον ὡς οὐκ ἂν πολύφορος τε εἴη καὶ παμφορος ἅμα. Critia 110. E: τῷ πάμφορον εὐκαρπὴν τε εἶναι.

πάμφυλος, ὁ ἥ, *ex omnibus generibus conflatus*. Polit. 291. A: πάμφυλὸν τι γένος αὐτῶν.

πανάγαθος, ὁ ἥ, *prorsus bonus*. Ep. VIII. 354. E: ἔμμετρος ... οὕσα (δουλεία καὶ ἐλευθερία) πανάγαθον.

παναληθής, ὁ ἥ, *prorsus verus*. Pol. IX. 583. B: ὅτι οὐδὲ παναληθής ἐστίν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου.

πανάμωμος, ὁ ἥ, *plane integer*. Prot. 345. C. et 346. D: πανάμωμον ἄνθρωπον (Sim.).

παναρμόνιος, α, ον, *omnibus harmoniis constans, ad omnes harmonias concinnus* (neutr. in instrumento musico ponitur ad omnes harmonias exhibendas composito). Pol. III. 399. C: οὐκ ἄρα ... πολυχорδίας γε οὐδὲ παναρμονίου ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ὥδαῖς τε καὶ μέλεσιν. 404. D: τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ (ν. τῇ) παναρμονίῳ καὶ ἐν πάσι ὅσμοις πεπονημένη. 399. D: ἡ οὐ ... αὐτὰ τὰ παναρμονία αὐλοῦ τυγχάνει ὄντα μιμήματα; Phaedr. 277. C: ποικίλῃ μὲν ποικίλους ψυχῇ καὶ παναρμονίους διδούς λόγους, ἀπλούς δὲ ἀπλῇ.

πάνδεινος, ὁ ἥ, *admodum gravis vel horribilis*. Pol. X. 605. C: πάνδεινόν που. 610. D: οὐκ ἄρα πάνδεινον φανέται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι. **admodum versatus vel callidus*. Polit. 290. B: τίόλλ' ἄττα ἔτετρα περὶ τὰς ἀρχὰς διαπονεῖσθαι τινες ἕτεροι πάνδεινοί.

πανδεχής, ὁ ἥ, *omnia in se recipiens*. Tim. 51. A: πανδεχές (εἶδος).

πανδημεί, *omni armatorum copia* (germ. in Masse). Legg. VII. 814. A: πανδημεί πάσῃ τῇ δυνάμει ... ἐξω στρατεύεσθαι.

πανδημία, ἡ, *universus populus*. Legg. VIII. 829. B: ὅταν ὡς πανδημίαν ἐξάγειν δόξῃ τοῖς ἄρχουσι.

πάνδημος, ὁ ἥ, *vulgaris*. Conv. 181. A: ὁ ... τῆς πανδήμου Ἀφροδίτης ὡς ἀληθῶς πάνδημός ἐστι. 183. E: πονηρός δ' ἐστίν ἐκεῖνος ὁ ἐραστής ὁ πανδημος. 187. E: ὁ πάνδημος (ἐρως). 185. C: τῆς πανδήμου. 180. E: ἀναγκάϊον ... Ἐρωτα τὸν μὲν τῇ ἑτέρᾳ συνεργὸν πάνδημον ὀρθῶς καλεῖσθαι, τὸν δὲ οὐράνιον. Ib. ἦν (Ἀφροδίτην) ... πᾶνδημον καλοῦμεν. 181. E: τοὺς πανδήμους ἐραστάς.

πανδοκεία, ἡ, *cauponis negotium*. Legg. XI. 918. D: πάντα τὰ περὶ τὴν καπηλείαν καὶ ἐμπορίαν καὶ πανδοκείαν (ν. πανδοκίαν) γένῃ.

πανδοκεύς, ὁ, *caupo*, et in univ. qui hospitio accipit et fovet. Legg. XI. 918. B: μισθωτὸς καὶ πανδοκεύς. Pol. IX. 580. A: πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ.

πανδόκευσις, ἡ, i. q. πανδοκεία. Legg. VIII. 842. D: πανδοκεύσειν.

πανδοκεύω, *rem cauponiam exerceo*. Legg. XI. 918. E: πανδοκεύσαι τοὺς πανταχῇ ἀρίστους ἄνδρας ... ἡ καπηλεύειν cet.

πανηγυρίς, ἡ, *publicus festusque coetus*. Pol. IV. 421. B: ὥσπερ ἐν πανηγύρει, ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει ἐστιάτορας εὐδαίμονας. X. 604. E. 614. E: οἶον ἐν πανηγύρει κατασκευάσθαι. Tim. 21. A. Hipp. min. 363. C: Ὀλυμπιάζεις ...

εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων πανήγυριν ... ἐπανιών. Legg. XII. 947. A: ἐν ταῖς πανηγύρεσι πάσαις.

παννυχίς, ἡ, *nocturna pervigilatio*. Pol. I. 328. A: παννυχίδα ποιήσουσιν. Ib. τὴν παννυχίδα θεασόμεθα.

πανοικί, *cum omni sobole, funditus*. Eryx. 392. C: ἔως τις αὐτοὺς ἐπιθέμενος πανοικί ἐξέλη.

πανοπλία, ἡ, *plena armatura*. Legg. VII. 796. B: πανοπλία ... παντελεῖ κοσμηθεῖσα. Menex. 249. A: πανοπλία κοσμήσασα.

πανουργία, ἡ, *calliditas, malitia*. Menex. 247. A: πᾶσά τε ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία, οὐ σοφία, φαίνεται. Theaet. 176. D: δεινὸν ὑπὸ πανουργίας εἶναι. Hipp. min. 368. E: ἐν ᾗτινι βούλει σοφία τοῦτο σκέψαι ἡ πανουργία cet. Legg. V. 747. C: τὴν καλουμένην ἂν τις πανουργίαν ἀντὶ σοφίας ἀπερ-γασάμενος λάθοι.

πανούργος, ὁ ἡ, *vafar*. Gorg. 499. B: ὡς πανούργος εἶ. Pol. III. 409. C: ὁ ... πανούργος τε καὶ σοφὸς οἰόμενος εἶναι. Euthyd. 300. D. Men. 81. E. Prot. 317. B: πανούργον. Phaedr. 271. C: πανούργοί εἰσι. Theaet. 177. A: ὡς δεινοὶ καὶ πανούργοι. De lucri cup. 225. A: πανούργους καὶ πονηροὺς.

πανούργως, *callide*. Soph. 239. C. Eryx. 398. B: ἄγρουσα μῆνα καὶ πανσέληνον πρωτῆν.

πάνσμικρος, ὁ ἡ, *valde pusillus*. Legg. X. 903. C: καίπερ πάνσμικρον ὄν (τὸ μόνον).

πάνσοφος, ὁ ἡ, *persapiens, mirifica sapientia praeditus*. Euthyd. 287. C: ὅτι σὺ νῦν πάνσοφός τις ἡμῖν ἀφίξει περὶ λόγους. Lys. 216. A: οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες. Euthyd. 271. C. (pr. B. πάσοφοι). Aliis locis libri MSS. (ut Cl. Vatt. ΘΔ al.) formam πάσοφος praestant. Prot. 315. E: πάσοφος (v. πάνσ.) γάρ μοι δοκεῖ ἄνθρωπος εἶναι καὶ θεός. Theaet. 152. C. Pol. X. 598. D: ὥστε ἔδοξεν αὐτῷ πάσοφος (sic Par. A. Ven. Vat. al.) εἶναι. Soph. 251. C: καὶ δὴ τι καὶ πάσοφον (sic Cl. Δ et pr. Π) οἰομένοις τοῦτ' αὐτὸ ἀνευρη-κέναι. Theaet. 149. D: ὡς πάσοφοι οὔσαι. 181. B: πασ-σόφους (sic optimi et plurimi libri) ἄνδρας ἀποδοκιμακότες.

πανσπερμία, ἡ, *seminum omnis generis cinnus*. Tim. 73. C: πανσπερμίαν παντὶ θνητῷ γένει μηχανώμενος.

παντάπασι, *prorsus, plane, omnino et omni modo*. Prot. 328. A: παντάπασι ῥάδιον. Phaedr. 278. B: παντάπασι μὲν οὖν ἔγωγε βούλομαι τε καὶ εὐχομαι ἃ λέγεις. Gorg. 501. A: ἄλογος ... παντάπασιν ... τριβὴ καὶ ἐμπειρία. Phaed. 88. A: παντάπασιν ἀπόλλυσθαι. Soph. 216. D: ὡς παντάπασιν ἔχοντες μακρῶς. 227. A: παντάπασι μὲν οὖν. Polit. 293. A: περὶ ἑνα τινὰ καὶ δύο καὶ παντάπασιν ὀλίγους. Pol. I. 332. B. al.

πανταχῇ, *omni modo, omnino, omnibus partibus vel in omnes partes*. Prot. 322. B: διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι. Phaed. 67. E: εἰ γὰρ διαβέβληνται ... πανταχῇ τῷ σώματι. 85. C: πανταχῇ σκοπων. Soph. 249. D: τῶν ... πανταχῇ τὸ ὄν κινούντων. Parm. 137. E: οὐ ἂν τὰ ἔοχата πανταχῇ ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχη. Crat. 395. C: πανταχῇ ὁρθῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα κεῖται. 432. D: εἰ πάντα πανταχῇ αὐτοῖς ὁμοιωθεῖη. Pol. V. 465. B: πανταχῇ ... εἰρήνην ... ἄξουσι. Legg. XI. 918. E: τοὺς πανταχῇ ἀρίστους ἄνδρας. Charm. 175. B: νῦν δὲ πανταχῇ γὰρ ἤτουμεθα. Lys. 204. E. Ep. VII. 335. C: ἀθλίαν πάντως πανταχῇ. **ubique et undique*. Phaed. 109. B: εἶναι πανταχῇ περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα. Pol. VI. 491. A: πανταχῇ καὶ ἐπὶ πάντας δόξαν ... φιλοσοφία προσήψαν. X. 596. D: περιφέρειν πανταχῇ (κάτοπτρον) Legg. VI. 761. C: πανταχῇ ... ἐν τοῖς τοιοῦτοις γυμνάσια χρη κατασκευάζειν τοὺς νέους. **quoquoersus*. Theat. 173. E: πανταχῇ φέρεται. Crat. 414. C: πανταχῇ στρεφόντων. 421. D.

πανταχόθεν, *undique*. Phaed. 67. C: πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι. Theat. 180. B: παντ. ἐκβάλλουσιν. Conyn. 190. E: συνέλκων παντ. τὸ δέσμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην. Pol. IX. 574. A: ἀναγκαιὸν δὴ παντ. φέρειν. Legg. V. 739. C.

πανταχόσε, *quoquoersus*. Pol. VII. 539. E: ἐλκόμενοι πανταχόσε. Legg. III. 698. D: πρεσβενομένοις αὐτοῖς πανταχόσε. XI. 919. A. Epin. 987. A: ὅθεν καὶ πανταχόσε καὶ δευρὸ ἐξήκει.

πανταχοῦ, *ubique, usquequaque; plane*. Phaedr. 273. D: ὅτι πανταχοῦ ὁ τὴν ἀλήθειαν εἰδὼς κάλλιστα ἐπίσταται εὐρίσκειν. 275. E: κυλινδρεῖται ... πανταχοῦ πᾶς λόγος. Phaed. 66. D: πανταχοῦ παραπίπτον. 111. A: πανταχοῦ τῆς γῆς. Parm. 128. B: οὐ ... τὴν ἀλήθειαν τοῦ συγγράμματος οὐ πανταχοῦ ἥσθησαι. Pol. I. 343. D: ὅτι δίκαιος ἀνὴρ ἀδίκου πανταχοῦ ἔλαττον ἔχει. V. 476. D: πανταχοῦ φανταζόμενα. VI. 503. A: τὸν ... πανταχοῦ ἀκέραιον ἐκβαίνοντα. Legg. II. 667. A: αἰεὶ καὶ πανταχοῦ. Id. VIII. 838. C. Hipp. mai. 291. D: αἰεὶ καὶ παντὶ καὶ πανταχοῦ κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ. Charm. 160. A: ἄλλοθι πανταχοῦ.

πανταχῶς, *omni modo, omnino*. Parm. 143. C: οὐκοῦν ... καὶ οὕτω πανταχῶς ἐφ' ἑκάστου (ν. ἑκαστον) ἄμφο λέγω;

παντελής, ὁ ἥ, *absolutus, perfectus; plenus*. Legg. III. 698. A: ἡ παντελής ... ἐλευθερία. Menex. 244. B: παντελοὺς εἰρήνης ἡμῖν γενομένης. Legg. VII. 796. B: πανοπλία ... παντελεῖ. Tim. 31. B: τῷ παντελεῖ ζῶφι. Phil. 66. D: τὰγαθὸν ... ἡμῖν ἰδονὴν εἶναι πᾶσαν καὶ παιτελεῇ. Ax. 365. D: εἰς παντελεῇ μεταβάλλων ἀναισθησίαν. Pol. III. 414. B: φύλακας παντελεῖς.

παντελῶς, *omnino, prorsus; plane*. Phaed. 82. B: παν-

τελῶς καθαῶ ἀπιόντι. 94. Α: οὐσα παντελῶς ψυχῇ. Soph. 248. Ε: τῷ παντελῶς ὄντι. Polit. 299. Ε: ὅτι πᾶσαι αἱ τέχναι παντελῶς ἂν ἀπόλουνθ' ἡμῖν. Parm. 157. C: παντελῶς ἂν ἔν εἴη. Phil. 21. Α: εἰ τοῦτ' ἔχοις παντελῶς. Pol. III. 398. B: παντελῶς διαπεπεράνθαι. 414. Ε: ἐπειδὴ ... παντελῶς ἐξεργασμένοι ἦσαν. V. 477. Α: ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὃν παντελῶς γνωστόν. VI. 502. D: εἰ καὶ παντελῶς ἀληθής. Tim. 25. Α: παντελῶς ἀληθῶς ὁρῶσθαι ἂν λέγοιτο ἡπειρος. Legg. VII. 791. C: τὴν τῶν παντελῶς παίδων γυμναστικὴν. IX. 863. C: ὡς εἰδὼς παντελῶς περὶ ἃ μηδ' ὡς οἶδε. In resp. παντελῶς γε (Pol. II. 379. B. VI. 485. D.) et παντελῶς μὲν οὖν. Parm. 155. C. Pol. III. 401. Α. VI. 496. Α. IX. 572. B: παντελῶς μὲν οὖν ... οἶμαι οὕτως.

πάντη (Cl. πάντη; vulg. πάντη) omnibus partibus; omnino vel prorsus; usquequaque; undique; etiam quocumque. Phaedr. 246. Α: πάντη πάντως θείας εἶναι καὶ μακρᾶς διηγήσεως. Phaed. 109. B: τὴν ὁμοιοτητα τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ ἐαυτῷ πάντη. Theaet. 148. C: τῶν πάντη ἀκριβῶν (v. ἄκρων). 194. Α: πάντη ταύτη ψεύδεται ἡ διάνοια. Soph. 253. D: πάντη διατεταμένην. Parm. 160. B: τοῦ ἐνός γε πάντη πάντως στερομένοις. Phil. 60. C: ὃ παρὲν τοῦτ' αἰεὶ τῶν ζῶων διὰ τέλους πάντως καὶ πάντη. Conv. 195. Ε: καὶ ποῶ καὶ πάντη. 196. Α: πάντη περιπτύσσονται. Pol. II. 381. B: ὁ θεός γε ... πάντη ἄριστα ἔχει. V. 466. D: πάντα πάντη ... κοινωνεῖν. 471. D: ὅτι ταύτη πάντη ἄμαχοι ἂν εἶεν. Tim. 29. C: πάντη πάντως ... αὐτοῖς ὁμολογουμένους ... λόγους. 56. Α: ὁξύτατον ὃν πάντη πάντων. 82. B: πᾶσας πάντη μεταβολὰς δέχεται. 91. C: πλανώμενον πάντη κατὰ τὸ σῶμα. Critia 113. D: πάντη ἴσον ἀφιστάτας. 120. Ε: τὰ ... φρονήματα ἀληθινὰ καὶ πάντη μεγάλα ἐκέκτηντο. Legg. II. 669. Α: ἐν γραφικῇ καὶ ἐν μουσικῇ καὶ παντὶ. VI. 781. Ε: τὸ μὴ πάντη πάντως σκοπεῖν τὰ περὶ τοὺς νόμους. VII. 821. C: πάντη πλανωμένους. IX. 872. D: φόνων τῶν πάντη ἀνοσιειστάτων. X. 898. Ε: καθάπερ ἡμᾶς ἡ παρ' ἡμῖν ψυχὴ πάντη περιφέρει. Epin. 974. C: διὰ λόγων πάντων καὶ παντὶ λεγομένων. Ep. VII. 325. Ε: φερόμενα ὁρῶντα πάντη πάντως. VIII. 354. Ε.

παντοδαπός, ἡ, ὃν, omnis generis, multiplex. Ion. 541. Ε: (ὅς) παντοδαπός γίγναι στρεφόμενος ἄνω καὶ κατῶ. Prot. 334. B: οὕτω ... ποικίλον τί ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ παντοδαπὸν ὥστε cet. Soph. 228. Ε: τὸ ... τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος. Conv. 198. B: μετὰ καλὸν καὶ παντοδαπὸν οὕτω λόγον ῥηθέντα. Pol. III. 398. Α: ἀνδρα ... δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι. Tim. 52. D: παντοδαπὴν ... ἰδεῖν φαίνεσθαι. Pol. IX. 588. Ε: τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι. Gorg. 490. B: (ἐὰν) ὦμεν ... παντοδαποί. Pol. VIII. 557. B. IV. 428. B: πολ-λαὶ ... καὶ παντοδαπαὶ ἐπιστήμαι ἐν τῇ πόλει εἰσὶ. Phaed.

112. E: ἄλλα πολλά ... καὶ παντοδαπὰ χεῖματα. Theaet. 156. B: χρώματα ... παντοδαπά. Pol. II. A: ἕκαστα τούτων παντοδαπά. Gorg. 489. C: δούλων καὶ παντοδαπῶν ἀνθρώπων. Phaed. 66. C: εἰδῶλων παντοδαπῶν. Pol. II. 373. B. Pol. II. 381. E: πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. X. 604. E. Hipp. mai. 282. C: ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις. Theaet. 156. B: ὄψει ... παντοδαπαῖς. Pol. III. 408. D: οἱ παντοδαπαῖς φύσειν ὠμιληκότες. Legg. VI. 758. A: παντοδαπαῖσιν ἐπιβουλαῖς ... ἀλίσκεσθαι. Pol. II. 381. E: παντοδαποὺς φρίναισθαι. Tim. 85. A: παντοδαποὺς ὄντας (τόπους). Gorg. 473. C: ἄλλας πολλὰς ... καὶ παντοδαπὰς λώβας. Theaet. 168. C: ἀπορίας ἀλλήλοις παντοδαπὰς παρέχονσι. Pol. II. 378. C: ἄλλας ἐχθρας πολλὰς καὶ παντοδαπὰς. III. 399. E: μὴδὲ παντοδαπὰς βάσεις (διώκειν). Tim. 91. C: νόσους παντοδαπὰς ἄλλας παρέχεται. Phaed. 109. B: πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπά. Conv. 193. E: διὰ τὸ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ εἰρησθαι. Tim. 80. E: παντοδαπὰ ... χρώματα ἴσχει διὰ τὴν ἐνμυμῆιν. 87. A: παντοδαπὰ νοσήματα ψυχῆς ἐμποιοῦσι. Legg. VI. 782. A: παμάτων ... ἐπιθυμήματα παντοδαπὰ .. γεγονέναι. XII. 949. E: ἤδη κεραννύναι παντοδαπὰ. Epin. 981. E: ζῶα ... παντοδαπα. Lys. 222. B: ὑπὸ τῆς ἡδονῆς παντοδαπὰ ἡφίει χρώματα. Ep. VII. 349. A: παντοδαπα χρώματα ἤκεν.

παντοδαπῶς, *variis vel multis modis, multipliciter*. Parm. 129. E: τὴν αὐτὴν ταύτην ἀπορίαν ἐν αὐτοῖς τοῖς εἶδεσι παντοδαπῶς πλεκομένην. Legg. VIII. 842. C: βίος ... ἄλλαις ... πόλεσι παντοδαπῶς (ν. παντοδαπὸς) ἀν καὶ πολυλαχοθεν εἶη.

πάντοθεν, *undique*. Soph. 244. E. (Parm.) Critia 117. E: ἐμπόρων ἀφικνουμένων πάντοθεν.

παντοῖος, *oīu, oīon, omnis generis, varius*. Tim. 82. E: αἷμα πολὺ τε καὶ παντοῖον. Polit. 280. D: μεγάλης καὶ παντοίας ... τμήμα οὖσαν δυνάμειος. Phil. 15. D: πολλῆς οὐσης καὶ παντοίας ... μάχης. Legg. VIII. 833. B: δι' ὧρων τε καὶ παντοίας χώρας ἀμιλλώμενον. Phil. 30. B: πᾶσαν καὶ παντοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι. Conv. 209. E. Critia 112. E: κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν παντοίην ἀρετήν. 113. E. Soph. 216. C: παντοῖοι φανταζόμενοι (ad Homer. Cf. Pol. II. 381. D.). Ax. 371. C: παντοῖοι ... λειμῶνες. Legg. IV. 709. A: ξυμφοραὶ παντοῖαι πίπτουσαι. Locr. 101. B: χρώματα ... παντοῖα. Polit. 273. A: ζῶων παντοίων. Legg. II. 665. E: ἐν θεάτρῳ ... καὶ παντοίοις ἀνθρώποις. X. 899. E: ἐν παντοίοις λόγοις. 887. E: ἐν συμφοραῖς παντοίαις ἐχομένων. XI. 922. D: ἐν γῆρᾳ καὶ ἄλλαις παντοίαισι τύχαις. Polit. 270. C: μεταβολὰς ... παντοίας. Phil. 12. C: μερφὰς ... παντοίας εἴληφε. Legg. VI. 782. A: στροφὰς ὧρων παντοίας. Theaet. 157. A: πάντα γίγνεσθαι καὶ παντοῖα ἀπὸ τῆς κινήσεως. Phil. 47. A: παντοῖα μὲν χρώματα ...

ἀπεργαζόμενον. Pol. VII. 515. A: παντοῖα ἐργασμένα (ζῶα). Tim. 85. B: παντοῖα ὀνόματα εἴληφεν. Legg. V. 747. D: διὰ πνεύματα παντοῖα. VI. 782. A: ἐπιτηδευματα παντοῖα. παντοίως, *omnino modo*. Pol. VIII. 559. D: ποιίλας καὶ παντοίως ἐχούσας (ἡδονάς). Legg. IV. 709. A: τύχαι ... παντοίως νομοθετοῦσι τὰ πάντα ἡμῖν.

παντοπώλιον, τό, *mundinae*. Pol. VIII. 557. D: ὥσπερ εἰς παντοπώλιον ἀφικομένῳ πολιτειῶν.

πάντως, *omni modo* (c. negat. *nullo modo*, ut Phaedr. 266. D.); *omnino*; *prorsus*; etiam *perfecto* (germ. *allerdings*, *gewiss* vel *wirklich*). Prot. 313. B: ὅτι πάντως συνεστῆεν Πρωταγόρα. Phaedr. 228. C: ὅπερ τάχα πάντως ποιήσει. Gorg. 495. B: τὸ πάντως χαίρειν. Theaet. 161. A: ἡ σὺ οἶμι πάντως δεῖν τό γε σὸν τρέφειν —; Soph. 240. E: οὐ καὶ μηδ' αὖτις εἶναι τὰ πάντως ὄντα δοξάζεται; Crat. 411. B: πάντως φέρεσθαι. Conv. 192. B. Pol. V. 478. D: τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος τε καὶ τοῦ πάντως μὴ ὄντος. VI. 504. E: πάντως (nos *gewiss*) αὐτὸ οὐκ ὀλίγαις ἀκήκοας, νῦν δὲ ἡ οὐκ ἐννοεῖς ἢ cet. X. 611. D: πάντως (ganz) λελωβῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Tim. 26. D: πάντως ἀρμόσουσι. Critia 107. D: τῷ μὴ πάσας πάντως τὰς ὁμοιότητας ἀποδιδόντι. Legg. V. 727. D: ἡ τῆς ψυχῆς ὄντως καὶ πάντως ἀτιμία. IX. 881. D: πάντως ὡς ἂν ἐθέλωσι. Apol. 35. C: ἄλλως τε πάντως ... μάλιστα μέντοι cet. In responsa. πάντως (Pol. IX. 574. B. Legg. VII. 819. E. al.), πάντως δῆπου (Gorg. 460. B. Phaedr. 75. D. Pol. III. 398. C. Alc. I. 112. B.) et πάντως που (Polit. 275. C. 300. E. Crat. 416. C. Pol. I. 339. C. al.). Cum v. πάντη, vid. h. **omnino* (germ. *überhaupt*, im *Allgemeinen*). Phaedr. 272. E: καὶ πάντως λέγοντα τὸ δὴ εἰκὸς διωκτέον εἶναι. Pol. V. 454. C: ὅτι τότε οὐ πάντως τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἐτέραν φύσιν ἐτιθέμεθα, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ εἶδος ... μόνον ἐφυλάττομεν cet. Legg. V. 727. C: τὸ ζῆν πάντως ἀγαθὸν εἶναι. — In affirmatione ponitur ita ut verti possit *wenigstens*. Gorg. 497. B: πάντως οὐ σὴ αὕτη ἡ τιμὴ (nos: *wenigstens wirst du nichts darunter leiden*). Theaet. 146. C: πάντως γάρ, ἂν τι καὶ ἀμάρτω, ἐπανορθώσετε. 162. A: πάντως καὶ νῦν δὴ μιάλ' ἐμμελῶς σοι ἐφαίνεται ὑπακούειν. 169. C. Ponitur quoque ubi nos part. *ja* vel *ja auch* usurpamus. Theaet. 143. A: πάντως ἔγωγε καὶ ἀναπαύσασθαι δέομαι. Polit. 268. E: καθάπερ οἱ παῖδες· πάντως οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδείας ἔτη. Conv. 173. B: πάντως δὲ (al. πάντως) ἡ ὁδὸς ἡ εἰς αὐτὴν ἐπιτηδεῖα πορευομένοις καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν. Legg. I. 625. A. Apol. 33. D: πάντως δὲ πάρεισιν αὐτῶν πολλοὶ ἐνταυθοὶ οὐς ἐγὼ ὀρώ cet. Hipp. min. 368. B. Simili vi c. imperat. nequitur (ubi nos usurpamus part. *nur*). Conv. 175. B: πάντως παρατίθετε ὃ τι ἂν βούλησθε.

πάνυ, *omnino*, *prorsus*, *plane*; etiam *valde*. Prot. 338. E: πάνυ μὲν οὐκ ἠθέλην, ὁμως δὲ cet. Phaedr. 229. C: οὐ

πάνν γενόηκα. D: οὐ πάνν εὐτυχούς ἀνδρός. Phaed. 57. A: οὐδεὶς πάνν τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθηναῖζε. Theaet. 144. A: καὶ πάνν πολλοῖς πεπλησίακα. 150. C: οὐ πάνν τι σοφός. Phil. 51. A: οὐ πάνν πως πείδομαι. Conv. 198. D: καὶ πάνν δὴ μέγα ἐφρόνουσι ὡς εὐ ἐρών. Pol. I. 330. A: ὅτι οὐτ' ἂν ὁ ἐπιεικής πάνν τι ῥαδίως γήρας ... ἐνέγκοι. IV. 419. A: μὴ πάνν τι εὐδαίμονας ποιεῖν τούτους τοὺς ἀνδρας. V. 474. D: οὐ γὰρ πάνν γε ἐννοῶ. In resp. πάνν γε, καὶ πάνν γε, πάνν μὲν οὖν et οὐ πάνν frequentantur. Traiect. Hipp. mai. 282. E: ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνν. Euthyd. 305. C: δοκεῖν πάνν παρὰ πολλοῖς. D: πάνν ἐξ εἰκότος λόγον. παπαί, lat. *parae* (in admiratione). Legg. IV. 704. B: παπαί (γ. παπαί), οἷον λέγεις!

πάππος, ὁ, *aous*. Pol. I. 130. B: ὁ ... πάππος τε καὶ ὁμώνυμος. Legg. IX. 856. D: πάππος καὶ πάππου πατήρ. Ib. πάππος ὁ πρὸς πατρός ἢ μητρός. Pol. I. 330. B: μέσος τις γέγονα χρηματιστής τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός. Parm. 126. C: κατὰ τὸν πάππον τε καὶ ὁμώνυμιον. Theaet. 175. A: ὅτι πάππων καὶ προγόνων μυριάδες ἐκάστω γιγνόμεσιν ἀναρίθμητοι. 174. E: παππους πλουσίους ἔχων. Pol. V. 461. D.

παππῶς, ῥα, ῥον, *awus*. Lach. 179. A: παππῶν ... ὄνομα ἔχει.

παρά, I. c. genit. *a*; *per*. Prot. 309. B: ἡ παρ' ἐκείνων φαίνει —; 322. D: νόμον γε θὲς παρ' ἐμοῦ. Phaedr. 235. C: οἱ ... παρὰ γε ἑμαντοῦ οὐδὲν αὐτῶν ἐννεόηκα εὐ οἶδα. 269. C: αὐτοὺς δεῖν παρ' ἑαυτῶν τοὺς μαθητάς σφωσι πορίζεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. Gorg. 489. A: ἔν' ... βεβαιώσωμαι ἡδὴ καὶ σοῦ. Theaet. 150. D: αὐτοὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὐρόντες τε καὶ κατέχοντες. Conv. 179. B: τοῦτο ὁ Ἔρως τοῖς ἐρώσι παρέχει γιγνόμενον παρ' αὐτοῦ. 199. B: ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ. 202. E: τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ... τὰ παρὰ θεῶν. Pol. I. 332. B: ὀφείλεται ... παρὰ γε τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ ὅπερ καὶ προσήκει, κακόν τι. VI. 499. D: χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται. Menex. 236. E: ἐργων ... εὐ πραχθέντων ... μνημὴ καὶ κόσμος τοῖς πράξεσι γίγνεται παρὰ τῶν ἀκουσάντων. **arud* (prop. *son Sette*). Phaedr. 232. A: τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων (δόξης). Pol. X. 612. D: ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Cum pron. person. est i. q. pronomen possess. Soph. 265. D: ἄνευ τῶν παρ' ἡμῶν λόγων. Conv. 197. E: οὗτος ... ὁ παρ' ἐμοῦ λόγος. 219. A: τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ ... ταῦτ' ἐστίν. Tim. 48. C: τό γε παρ' ἡμῶν. 85. E: τῇ παρ' αὐτῆς θαρρόντῃ κρατήσασα τὰς Ἰναις. II. cum dat. *in*, *arud*; *iwata*. Prot. 337. B: εὐδοκίμειν μὲν γὰρ ἔστι παρὰ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων. Phaedr. 243. E: οὗτος παρὰ σοὶ μᾶλα πλησίον αἰετὰς ἐστίν. Gorg. 510. E: καὶ παρὰ τούτῳ μέγα δυνήσεται. Theaet. 170. D: κρίνας τι παρὰ σαντῶ. Soph.

251. D: ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν λόγοις. Phil. 29. E: τὸ παρ' ἡμῖν σῶμα. Conv. 223. A: ὥστε παρ' ἑαυτῷ τούτῳ κατακεῖσθαι. Pol. II. 364. B: ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη cet. III. 413. C: τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγματος. VII. 523. A: ἃ ... διαιρούμαι παρ' ἑμαντῷ ἀγωγὰ τε εἶναι cet. Ion. 535. B: παρὰ τοῖς πράγμασιν οἰεταί σου εἶναι. ἡ ψυχὴ οἷς λέγεις ἐνθουσιάζουσα. III. cum accus. ad; iuxta, prope. Prot. 311. E: ὡς τις γεννησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Ἱπρωταγόραν; Phaedr. 229. B: παίζειν παρ' αὐτά. Gorg. 511. E: παρὰ τὴν θάλατταν ... περιπατεῖ. Phaed. 116. B: ἡνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία. Ib. αὐτός ... ἦκε παρ' ἡμᾶς. Soph. 230. B: τιθέασι παρ' ἀλλήλας. Conv. 175. C: δεῦρ' ... παρ' ἐμὲ κατέκεισο. Pol. VII. 514. A: τὴν εἰσοδὸν ἐχούσῃ μακρὰν παρ' (längs) ἅπαν τὸ σπήλαιον. VIII. 550. A: ὁρῶν τα ἐπιτετεύματα αὐτοῦ ἐγγύθεν παρὰ τὰ τῶν ἄλλων. Tim. 88. E: ἐχθρὸν παρ' ἐχθρὸν τιθέμενον. Legg. XII. 947. D: κλίνας παρ' ἀλλήλας ... κειμένας. Etiam in. Prot. 325. D: παρ' ἑκαστον καὶ ἔργον καὶ λόγον διδάσκοντες cet. Parm. 144. E: δὴ ὄντε αἰὶ παρὰ πάντα. Pol. IV. 424. B: (ὅπως ἂν) παρὰ πάντα αὐτὸ φυλάττωσι. — Ad (in comparatione. germ. gegen, h. e. in Vergleichung mit). Phaedr. 276. E: παγκάλην λέγεις παρὰ φαύλην παιδιάν. Pol. IV. 435. A: παρ' ἀλλήλα σκοποῦντες. IX. 584. A: φαίνεται ... παρὰ τὸ ἀλγεινὸν ἡδύ. Saepius contentionis habet significatorem. Phaedr. 236. D: γελοῖος ἔσομαι παρ' ἀγαθὸν ποιητὴν (ita cum eo contendam) ἰδιώτης ἀντισχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν. Conv. 214. C: μεθύοντα ... ἄνδρα παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν μὴ οὐκ ἐξ ἴσου ἢ. — Prae (i. q. plus vel potius quam). Pol. V. 468. C: (οὔτι) αἰρέσεις τῶν τοιούτων πολλάκις παρὰ τοὺς ἄλλους ἔσονται. Apol. 28. C: ὅς τοσοῦτον τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρὸν τι ὑπομῖναι ὥστε cet. Theag. 128. B: τοῦτο ... τὸ μάθημα παρ' ὀντινοῦν ποιοῦμαι δεινὸς εἶναι. Lach. 183. C: οὔτοι ... παρὰ τοὺς ἄλλους οὕτω σφόδρα εἰς τοῦτο δεδυστηχῆκασι. Ion. 539. E. — Praeter. Phaedr. 235. C: αἰσθάνομαι παρὰ ταῦτα ἂν ἔχειν εἰπεῖν ἕτερα μὴ χεῖρω. Phaed. 24. A: παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερόν τι. 107. A: οὐκ οὐν ἔγωγε ... ἔχω παρὰ ταῦτα ἄλλο τι λέγειν. Theaet. 167. A: οὔτε ἄλλα παρ' ἃ ἂν πάσχη. Legg. III. 693. B. VII. 788. B: ἕτερα παρὰ τὰς τοῦ νομοθέτου συμβουλὰς παραγεγόμενα. Etiam contra. Prot. 335. B: παρὰ τὰ σοὶ δοκοῦντα. Phaedr. 233. A: παρὰ τὸ βέλτιστον. Polit. 295. C: παρὰ δόξαν. D: παρὰ τὴν ἐλπίδα. 296. D: ἢ κατὰ γράμματα ἢ παρὰ γράμματα. Pol. V. 466. D: παρὰ φύσιν. Legg. XI. 941. A: παρὰ νόμον. Etiam aliter vel contra atque. Crat. 391. A: τοσοῦτον ... ἥδη φαίνεται παρὰ τὰ πρότερα. Pol. VII. 529. C: δεῖν ἀντρονομίαν μαρθάνειν παρὰ ἃ νῦν μαρθάνουσιν. — Etiam verti potest in vel ad, ut Polit. 296. B: τὸ παρὰ τὴν τέχνην λε-

γόμενον ἀμάρτημα. C: τὸ παρὰ τὴν πολιτικὴν τέχνην ἀμάρτημα. — *Per* (in tempore vel re durante). *Phaed.* 116. D: παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσγίει (Id. *Menex.* 249. C.). *Pol.* III. 412. D: παρὰ πάντα τὸν βίον. Id. *Legg.* IV. 717. C. *Eryx.* 396. B: παρ' ὅλον τὸν βίον. — *In* (ut in dies). *Legg.* IV. 705. A: τὸ μὲν παρ' ἐκάστην ἡμέραν ἡδύ, μάλα γε μὴν ὄντως ἀλμυρόν ... γειτόνημα. — *Cum* γ. ὀνομάζειν est Lat. a. *Crat.* 399. A: παρ' ἃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. — *Cum* adiect. *Pol.* VIII. 546. D: παρ' ἑλαττον τοῦ δέοντος ἡγχαόμενοι τὰ μουσικῆς. *Apol.* 36. A: οὐ γὰρ ὥμην ἔγωγε οὐτὰ παρ' ὀλίγον ἔσοσθαι, ἀλλὰ παρὰ πολὺ. — Πάρα, i. e. πάρεστι. *Charm.* 165. A: πάρα δ' αἴτη.

παραβαίνω, *migro*, *violo*. *Crit.* 52. D: ἄλλο τι οὐν ... ἢ ... ὁμολογίας παραβαίνεις; *Critia* 119. D: εἴ τις τι παραβαίνει. *Legg.* IV. 714. D: ὅς ἂν ταῦτα τὰ τεθέντα παραβαίνει. *Critia* 120. C: παραβαίνειν. *Theaet.* 183. D: ὁμολογίας παραβαίνοντας. *Critia* 120. A: εἴ τις τι πρότερον παραβεβηκώς εἶη. *Crit.* 53. A: ταῦτα παραβάς. E: νόμους τοὺς μεγίστους παραβάς. 54. C. *Critia* 120. A: μὴ-δὲν τῶν γραμμάτων ... παραβήσεσθαι.

παραβάλλω, *adiicio*, h. e. *appono*, *proiicio* et *iniicio*. *Phaedr.* 247. E: παρέβαλεν ἀμβροσίαν. *Prot.* 334. B: οἶον ... ἢ κόπρος πάντων τῶν φυτῶν ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη. *Med. Pol.* II. 372. B: μάζας γενναίας ... ἐπὶ κάλαμον τινα παραβαλλόμενοι. * *admoceo*, *intendo* vel *figo* (ut Lat. *animum*, *oculos* al. *adiicere*, germ. *hinrichten* vel *auf etwas richten*). *Conv.* 221. C: τῶφθαλμῷ παραβάλλων (*oculos figens*, germ. *starren Blickes*). *Pol.* VII. 531. A: παραβάλλοντες τὰ ὦτα. *Phaed.* 103. A: παραβαλὼν τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκούσας. — *Intrans.* est *accedo* (*Lys.* 203. B: οὐ παραβάλλεις;), *occuro* (*Pol.* VIII. 556. C: ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἷ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις) et in re pos. *accido*. *Pol.* VI. 499. B: πρὶν ἂν τοῖς φιλοσόφοις τούτοις ... ἀνάγκη τις ἐκ τύχης παραβάλῃ. * *compono*, *comparo*. *Conv.* 214. C: μεθύοντα ... ἄνδρα παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν (i. e. *ebrium virum cum sobriis componere ut dicendo cum eis contendat*). *Eryx.* 405. C: εἴ τις αὐτὸν πρὸς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον παραβάλλων σκοποῖτο cet. *Polit.* 278. B: παραβάλλοντας. *Pol.* II. 375. D: ἐν ᾧ (i. q. ἐν τούτῳ ᾧ) ἡμεῖς παρεβάλλομεν τῷ φύλακι. *Gorg.* 472. C: παραβαλόντες οὐν παρ' ἀλλήλους σκεψώμεθα cet. 475. E: ὁ ἑλεγχος παρὰ τὸν ἑλεγχον παραβαλλόμενος. *Demod.* 383. A: τοὺς ... λόγους παραβαλλομένους ... ἄμεινον κρίνεσθαι.

παραβλαστάνω, *adnascor*. *Pol.* IX. 573. D: ἄρ' οἶν οὐ πολλὰ καὶ θεινὰ παραβλαστάνουσι ἐπιθυμίαι —; παραβροηθεῖα, ἢ, *adiumentum*. *Legg.* VI. 778. A: ἐπι-τηδειότητι πρὸς ἐκάστας τὰς τῶν ἔργων παραβροηθείας.

παρὰβουθῶ, *iuxta vel ex altera parte adiuvō*. Pol. IX. 572. E: τοὺς δ' αὖ παρὰβουθούντας (antec. βοηθούντα).

παρὰβολή, ἡ, *comparatio*. Phil. 33. B: ἐν τῇ παρὰβολῇ τῶν βίων. **occursus vel concursio*. Tim. 40. C: χορείας ... τοῦτων αὐτῶν καὶ παρὰβουλάς ἀλλήλων.

παρὰγγέλλω, *nuntio, denuntio, indico; praecipio, iubeo; admonēo; constituō cum aliquo* (germ. *sich verabreden*). Critia 108. B: ταῦτόν ... κάμιοι παρὰγγέλλεις ὅπερ τῷδε. Polit. 286. B: δεύτερον ... ὁ λόγος ἀγαπᾷν παρὰγγέλλει. Pol. III. 415. B: τοῖς ... ἄρχουσι καὶ πρῶτον καὶ μάλιστα παρὰγγέλλει ὁ θεὸς ὅπως cet. VII. 524. A. Phaed. 59. E: παρὰγγέλλουσιν ὅπως ἂν ... τελευτήσῃ. Pol. VIII. 556. D: ἄλλον ἄλλω παρὰγγέλλειν ... ὅτι cet. Legg. V. 732. C: παρὰγγέλλειν δὲ (χρῆ) παντὶ πάντ' ἄνδρα. IX. 860. A: οἱ γὰρ ... νόμοι παντὶν ἐναντιώτατα παρὰγγέλλουσιν δόξειαν αἱ τοῖς νῦν λεγόμενοις. Crit. 50. D: παρὰγγέλλοντες τῷ πατρὶ τῷ σῷ σε ἐν μουσικῇ ... παιδεύειν. Pol. IV. 442. C: ὁ ... ταῦτα παρὰγγέλλειν. Ep. VII. 350. B. Pol. IV. 429. C: ἃ τε καὶ οἷα ὁ νομοθέτης παρὰγγέλλειν ἐν τῇ παιδείᾳ. Phaed. 59. E: παρὰγγείλαμεν ... ἀλλήλοις ἤκειν ὡς πρῶταίετα εἰς τὸ εἰωθός. 116. C: ἐπειδὴν αὐτοῖς παρὰγγείλω πίνειν τὸ φάρμακον. Legg. VI. 764. A: ἐὰν μὴ τι παρὰγγείλωσιν οἱ ἄρχοντες πᾶσιν ἐκ τινος ἀνάγκης ξυνιέναι. Tim. 70. B: τοῦ λόγου παρὰγγείλαντος ὥς τις (γ. εἴ τις) ἄδικος περὶ αὐτῷ γίγνεται πράξις. Conv. 180. C: τὸ ἀπλῶς οὕτως παρὰγγέλλεται ἐγκωμιάζειν Ἑρωτα. Phaed. 116. E: ἐπειδὴν παρὰγγέλλῃ αὐτοῖς. Pol. IV. 442. C: ὅταν αὐτοῦ τὸ θυμοειδὲς διασωῇ ... τὸ ὑπὸ τοῦ λόγου παρὰγγέλλειν δεινὸν τε καὶ μὴ. Tim. 90. E: τὰ νῦν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς παρὰγγελλόμενα διεξελεῖν.

παράγγελσις, ἡ, *imperatum (Parole)*. Legg. XII. 942. B: εἰς τε φυλακὰς καὶ παρὰγγέλοισις.

παράγιγνομαι, *adsum, intersum; insum; praesto sum*. Legg. II. 653. A: ἐν οἷς ἀρετὴ ψυχῇ καὶ κακία παρὰγίγνεται πρῶτον. Phaed. 60. B: τῷ αἵμα μὲν αὐτῷ μὴ ἐθέλειν παρὰγίγνεσθαι τῷ ἀνθρώπῳ. 90. D: διὰ τὸ παρὰγίγνεσθαι τοιοῦτοις τισὶ λόγοις cet. Soph. 247. B: τὸ γε δυνατόν τῳ παρὰγίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι. Pol. X. 604. C. Alc. I. 126. A: τινος παρὰγίγνομένου ἢ ἀπογίγνομένου; Phaedr. 271. E: παρὰγίγνομενον ... διαισθανόμενος. Legg. II. 653. B: τὴν παρὰγίγνομένην πρῶτον παισὶν ἀρετὴν. Pol. V. 456. E: μουσικῇ τε καὶ γυμναστικῇ παρὰγίγνομέναι. Prot. 337. A: τοὺς ἐν τοιοῖσδε λόγοις παρὰγίγνομένους. Lach. 183. C: οὐ πάνυ ὀλίγοις ἐγὼ τούτων παρὰγέγονα ἐν αὐτῷ τῷ ἔργῳ. Legg. III. 702. B: σύ ... παρὰγέγονας cet. Pol. IX. 577. A: παρὰγεγονότος ἐν ... ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν. Conv. 173. B: παρὰγεγόνει δ' ἐν τῇ συνουσίᾳ. Soph. 217. C: οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ ... παρὰγεγόνειν. Pol. I. 329.

B. Charm. 153. C. Phaed. init. αὐτός ... παρεγόνου Σωκράτει —; Conv. 172. B: σὺ αὐτός παρεγόνου τῇ συνοουσίᾳ ταύτῃ ἢ οὐ; Charm. 153. C: παρεγόνου μὲν ... τῇ μάχῃ. Legg. II. 653. A: εὐτυχὴς ὅτῳ καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο. Lach. 189. E. Phaed. 59. C: παρεγένοντο. Pol. VI. 507. C: ὁ ἐὰν μὴ παραγένηται τρίτον cet. Euthyd. 301. A: ἐὰν ... παραγένηται σοι βούς. Phaed. 59. C: σχεδὸν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι. Conv. 172. C. Pol. X. 615. C: παραγενέσθαι ἐρωτωμένῳ ἐτέρῳ ὑπὸ ἐτέρου. Gorg. 458. D: πολλοὶς ἤδη λόγοις παραγενομένος. Phaed. 58. E. Theaet. 199. D: ἐπιστήμης παραγενομένης. Gorg. 506. C: τοῦτο οὐ παραγενομένου ἡδόμεδα. Pol. II. 368. B: παραγενομένου δικαιοσύνη κακηγορουμένη. Theaet. 199. D: ἀγνοίαν παραγενομένην. Legg. I. 644. B: ὡς πρῶτον τῶν καλλίστων τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι παραγιγνόμενον. Phaed. 58. C: τίνες οἱ παραγενομένοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρὶ; Polit. 311. B: τούτοις μὴ παραγενομένοις ἀμφοῖν. Conv. 172. B: τῶν τότε ἐν τῷ συνδείπνῳ παραγενομένων. Epin. 985. C: δόξαις παραγενομέναις. Euthyd. 301. E: ἀρὰ μοὶ ποτε αὕτη παραγενήσεται ὥστε μοι οἰκεία γενέσθαι; *accido, coningo; evenio; obtingo. Pol. IV. 439. D: ἀρ' οὖν οὐ ... τὰ ... ἄγοντα καὶ ἔλκοντα διὰ παθημάτων τε καὶ νοσημάτων παραγίγνεται; Men. 71. A: εἰδ' ὅτῳ τρόπῳ παραγίγνεται (ἀρετῇ). 100. B: οἷς παραγίγνεται. Theaet. 186. C: τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα ... μόγις ... διὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ παιδείας παραγίγνεται, οἷς ἂν καὶ παραγίγνηται. De virt. 379. B: κινδυνεύει οὔτε φύσει οὔτε μαθήσει ἢ ἀρετῇ τοῖς ἀνθρώποις παραγίγνεσθαι. Men. 99. E: θεία μοῖρα παραγιγνομένη (ἀρετῇ) ἄνευ νοῦ. 86. D: ἢ ὡς τίς ποτε τρόπῳ παραγιγνομένης τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρετῆς. Crat. 396. C: ὅθεν δὴ καὶ φασιν ... τὸν καθαρὸν νοῦν παραγίγνεσθαι οἱ ιερωτάτοι οἱ λόγοι. Epin. 978. C: πολλοῖς δὲ ἄλλοις αὐτῶν ζώων οὐδ' εἰς αὐτὸ τοῦθ' ἢ φύσις παραγέγονεν ὥστε μαθεῖν cet. Theaet. 197. C: δύναμιν ... αὐτῷ περὶ αὐτὰς παραγεγονέναι. Legg. X. 888. B: τότε ... σοι παραγεγονός αὐτῶν πολλοῖς φράζοιμ' ἂν. Ep. VII. 327. E: τίνας γὰρ καιροὺς ... μείζους περιμενοῦμεν τῶν νῦν παραγεγονότων θεία τιτὴ τύχη; Theag. 130. C: ἡνίκα δὲ σοι παρεγένετο cet. Alc. II. 141. D: σπουδάσαντες τοῦτ' αὐτοῖς παραγενέσθαι. Legg. VII. 788. B: ῥαδίως ὑπὸ τῆς ἐκάστης λύπης τε καὶ ἡδονῆς ... ἕτερα παρὰ τὰς τοῦ νομοθέτου συμβουλίας παραγενομένα. Soph. 234. E: ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἐργῶν παραγενομένων. Legg. V. 732. D: αἰεὶ πάνθ' αὐτοῖς παραγενήσεσθαι μετ' ἀγαθῆς τύχης.

παράγραφω, adscribo. Legg. VI. 785. A: παραγεγράφθω (ὁ πρῶτος ἐνιαυτός) δ' ἐν τοίῳ λελευκωμένῳ cet.

παράγω, adduco; induco; profero. Phaedr. 261. A: δεῦρο αὐτοὺς παράγων ἐξέταξεν. Alc. II. 147. D: παράγων

τὸ κακῶς ... ἀντὶ τοῦ κακοῦ. Hipp. mai. 298. D: μηδὲν τὸ τῶν νόμων εἰς μέσον παράγοντες. Legg. IV. 713. B: διὸ καὶ παρήγαγον αὐτήν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. VI. 757. B: τὴν μὲν ἑτέραν εἰς τὰς τιμὰς πᾶσα πόλις ἱκανὴ παραγαγεῖν καὶ πᾶς νομοθέτης. Pol. II. 359. C: νόμῳ δὲ καὶ βίᾳ παρ-
άγεται (ἢ φύσις) ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμὴν. Med. Legg. VIII. 836. C: μαρτυρα παραγόμενος τὴν τῶν θηρίων φύσιν. **deflecto*; *perduco*, *flecto* (ut animum). Pol. II. 365. E: ὡς εἰσὶν οἱ οἰοὶ θυσίαις ... παράγεσθαι. VIII. 550. D: τοὺς νόμους ἐπὶ τοῦτο παράγουσιν. Legg. X. 885. C: εὐχαῖς παράγεσθαι. Alc. II. 149. E: οὐ γὰρ ... τοιοῦτόν ἐστι τὸ τῶν θεῶν ὥστε ὑπὸ δῶρον παράγεσθαι οἷον κακὸν τοκοιστήν. Legg. X. 885. B: θυ-
σίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. **in fraudem induco*. Phaedr. 262. D: ὡς ἂν ὁ εἰδὼς τὸ ἀληθὲς προσπαίζων ἐν λόγοις παρ-
άγοι τοὺς ἀκούοντας. Pol. II. 383. A: μήτε ἡμᾶς ψευδεσι
παράγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ. VI. 487. B: παρ' ἑκάστον
τὸ ἐρωτήμα σμικρὸν παραγόμενοι. **flecto* (ut nomen), *mutuo*.
Crat. 400. C: οὐδὲν δεῖν παράγειν οὐδὲ γράμμα. Gorg. 493. A: παραγὼν τῷ ὀνόματι. Crat. 407. C: παραγαγὼν ... ὕστερον ἐπὶ τὸ κάλλιον. 398. C: σμικρὸν γὰρ παρήκται αὐτῶν τὸ ὄνομα. 416. B: μήκει τοῦ οὐ παρήκται. 398. D: σμικρὸν παρηγμένον ἐστὶν ὀνόματος χάριν. 419. D: ὑπὸ χρόνου δὲ τερπνὸν παρηγμένον.

παραγωγὴ, ἡ, in eo ponitur qui deflectitur vel perducitur. Pol. II. 364. D: τῆς τῶν θεῶν ὑπ' ἀνθρώπων παρα-
γωγῆς. **deficitum*, *peccatum*. Legg. V. 741. D: ἴν' αἱ παρὰ
ταῦτα ἐκάστοτε παραγωγὰι γιγνόμεναι μὴ λανθάνωσιν αὐτούς.

παράδειγμα, τὸ, *argumentum* vel *documentum*; *exemplum*; *exemplar* (Vorbild). Polit. 277. D: παραδείγματος ... αὐτοὶ καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκεν. Pol. IX. 592. B: ἀλλ' ... ἐν οὐρανῷ ἴσως παράδειγμα ἀνάκειται τῷ βουλομένῳ ὁρᾶν. Legg. II. 663. E: καίτοι μέγα γ' ἐστὶ νομοθέτη πα-
ράδειγμα τοῦ πείσειν cet. IX. 854. E: τοὺς δὲ ἄλλους πα-
ράδειγμα ὀνήσει γενόμενος ἀκλεῆς cet. 862. E: παράδειγμα ... τοῦ μὴ ἀδικεῖν τοῖς ἄλλοις γενόμενοι. Soph. 235. D: κατὰ τὰς τοῦ παραδείγματος συμμετρίας. Pol. V. 472. C: παραδείγματος ... ἔνεκα ἐζητούμεν αὐτό τε δικαιοσύνην οἶδ' ἐστὶ cet. Tim. 29. B: περὶ τε εἰκόνης καὶ περὶ τοῦ παραδείγματος. 48. E: ἐν μὲν ὡς παραδείγματος εἶδος ὑπο-
τεθέν. Prot. 330. B: εἴπερ τῷ παραδείγματι γε ὅμοιον. Gorg. 525. B: παραδείγματι ἄλλοις γίγνεσθαι. Polit. 278. E: ἐν σμικρῷ ... ἄλλῳ παραδείγματι. Pol. VI. 500. E: οἱ τῷ θεῷ παραδείγματι χρωμένοι ζωγράφοι. Tim. 28. B: γεν-
νητῷ παραδείγματι προσχρῶμενος. Prot. 326. D: κατὰ τού-
τους ζῆν κατὰ παράδειγμα. Theaet. 154. C: σμικρὸν λαβὲ
παράδειγμα. Soph. 218. D: βούλει ... πειραθῶμεν παρὰ-
δειγμα αὐτὸ θέσθαι τοῦ μείζονος; 251. A: παράδειγμα εἰπέ.
V. 472. D: γράψας παράδειγμα οἷον ἂν εἴη ὁ κάλλιστος ἄν-

θρῶπος. Ib. οὐ καὶ ἡμεῖς ... παρὰδειγμα ἐποιούμεεν λόγῳ ἀγαθῆς πόλεως; Legg. VII. 801. B: τίνας οὖν ποτὲ παρὰ-δειγμα εἰρησθαι φῶμεν τούτον τὸν λόγον; Apol. 23. A: ἐμὲ παρὰδειγμα ποιούμενος. Ep. VII. 332. B: εἰδεῖς ... παρὰδειγμα ὅλον χρῆ τὸν νομοθέτην ... ἀγαθὸν γίγνεσθαι. Gorg. 525. D: ἐκ τούτων τὰ παραδείγματα γίγνεται. Polit. 278. B: παραδείγμαθ' οὕτω γινόμενα. Theaet. 176. E: παραδειγμάτων ... ἐν τῷ ὄντι ἐστῶτων. Legg. XII. 961. E: οὐδὲν ... πολλῶν δεῖ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα παραδειγμάτων. Polit. 277. D: χαλεπὸν ... μὴ παρὰδείγμασι χρωμένον ἰκα-νῶς ἐνδείκνυσθαι τι τῶν μεζόνων. Pol. VII. 529. D. Phaedr. 262. C: οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα. Theaet. 202. E: ὥσπερ γὰρ ὁμήρους ἔχομεν τοῦ λόγου τὰ παραδείγματα. Parm. 132. D: τὰ ... εἶδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἐστά-ναι ἐν τῇ φύσει. Pol. III. 409. B: ἄτε οὐκ ἔχοντες ἐν ἑαυ-τοῖς παραδείγματα ὁμοιοπαθῇ τοῖς πονηροῖς. VIII. 561. E: παραδείγματα πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλείστα ἐν αὐτῷ ἔχοντα. X. 617. D: βίῳ παραδείγματα. Legg. IX. 876. E: δοῦναι τὰ παραδείγματα τοῖσι δικασταῖς τοῦ μήποτε βαι-ναι ἔξω τῆς δικῆς. Men. 77. B: τὰ ... παραδείγματα παρ' ἐμοῦ εἰληφας.

παρὰδείκνυμι, *exhibeo, repraesento*. Legg. VIII. 829. E: χρῆ ... ἀναφέρειν παρὰδείκνυντα ἑαυτῷ τὸν νομοθέτην τῷ λόγῳ.

παρὰδέχομαι, *suscipio*. Charm. 162. E: παρὰδέχομαι (τὸν λόγον). Ib. (εἰ) παρὰδέχει τὸν λόγον. Polit. 260. D: ἔργα ἀλλότρια παρὰδεχόμενοι. **recipio, admitto*. Pol. VIII. 552. A: ὅρα δὴ τούτων πάντων τῶν κακῶν εἰ τότε μέγιστον αὕτη πρώτη παρὰδέχεται. Pol. X. 605. B: καὶ οὕτως ἤδη ἂν ἐν δικῇ οὐ παρὰδεχοίμεθα εἰς μέλλουσαν εὐνομεῖσθαι πόλιν. Legg. XI. 935. D: τὴν τῶν κωμωδῶν προθυμίαν τοῦ γελοῖα εἰς τοὺς ἀνθρώπους λέγειν ἢ παρὰδεχόμεθα —; Pol. X. 595. A: τὸ μῆδαμὴ παρὰδέχεσθαι αὐτῆς ὅση μιμη-τική. Legg. II. 672. A: (ὥς) εἰς πόλιν οὐκ ἀξία παρὰδέχε-σθαι. Phaedr. 275. C: ὁ παρὰδεχόμενος. Pol. III. 399. D: αὐλοποιούς ... παρὰδέξει εἰς τὴν πόλιν; Euthyd. 304. B: παρὰδέξεσθον. Theaet. 155. C: εἴπερ καὶ ταῦτα παρὰδεξό-μεθα. Pol. III. 394. D: εἴτε παρὰδεξόμεθα τραγωδίαν τε καὶ κωμωδίαν εἰς τὴν πόλιν, εἴτε καὶ οὐ. VIII. 568. B. X. 595. A: παντὸς γὰρ μᾶλλον οὐ παρὰδεκτέα νῦν (ποιῆ-σις μιμητική). II. 378. D: θεομαχίας ... οὐ παρὰδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. X. 607. A. **accipio; percipio*. Legg. IV. 713. C: φήμην ... παρὰδεδέχμεθα τῆς των τότε μακαρίας ζωῆς. Ep. II. 310. E: τοιοῦτοι (τοσοῦτοι?) οἱ παρὰδεδεγμένοι εἰσὶν αὐτήν (τ. συνουσίαν). Tim. 23. D: ὁπόσων ... ἡμεῖς ἀκοήν παρὰδεξάμεθα.

παρὰδίδωμι, *trado* (etiam *aliquem instituendum et, ut* Lat. *trado, praecipio, doceo*), *praebeo; committo; dedo* (*recipr.*

dedo me). Pol. I. 331. D: παραδίδωμι ὑμῖν τὸν λόγον. Euthyd. 285. C: παραδίδωμι ἐμᾶντὸν Διονυσόδωρῳ τοῦτῳ. Prot. 312. C: οὐδὲ ὅτῳ παραδίδως τὴν ψυχὴν οἶσθα. Critia 106. B: παραδίδωμεν ... Κριτία τὸν ἐξῆς λόγον. Prot. 320. A: οὔτε τῷ ἄλλῳ παραδίδωσιν. Crat. 388. D: τίς παραδίδωσιν ἡμῖν τὰ ὀνόματα οἷς χρώμεθα. Phil. 51. B: ὅσα ... τὰς πληρώσεις ... καθαράς λυπῶν παραδίδωσιν. Phaed. 82. C: οὐ παραδιδόσιν αὐταῖς (τ. ἐπιθυμίαις) ἑαυτοὺς. Alc. I. 117. E: ἄλλοις παραδιδόσιν. Euthyd. 290. C. D. Legg. XII. 958. B: τῷ νικῶντι τὰ τοῦ ὀφλοντος παραδιδότω χρηματά. IX. 866. C: τῷ τοῦ παθόντος ἐγγύτατα γένει παραδιδόντων (τὴν οὐσίαν). Charm. 172. D: (εἰ) ἃ ... μὴ ἐπίσταιντο, ἄλλοις παραδιδόειν τοῖς ἐπισταμένοις. Pol. X. 605. B: ὅταν τις μοχθηροὺς ἐγκρατεῖς ποιῶν παραδιδῷ τὴν πόλιν. Tim. 88. D. Legg. VI. 765. D: ὁπόσ' ἂν αὐτοῖς πέμπωσι καὶ παραδιδῶσιν οἱ φρουροῦντες τετραπευμένα. Prot. 319. E: ταύτην τὴν ἀρετὴν ... οὐχ οἰοί τε ἄλλοις παραδιδόναι. Phaedr. 268. D: διδάσκων αὐτὰ τραγωδίας ποιῶσιν οἶεται παραδιδόναι. Phaed. 84. A: αὐτὴν (τ. ψυχὴν) παραδιδόναι ταῖς ἡδοναῖς ... ἑαυτὴν πάλιν αὐτὴν ἐγκαταδεῖν. Legg. VII. 811. E: τοὺς νέους αὐτοῖς παραδιδόναι διδάσκειν τε καὶ παιδεύειν. XII. 964. E: φρουροῦντας ... παραδιδόναι (*mandare*) ... τὰς αἰσθήσεις ταῖς μνήμαις. Euthyd. 291. C: παραδιδόναι ἀρχὴν τῶν ἔργων cet. Crat. 388. D: ὁ παραδιδὼς αὐτὰ (τα ὀνόματα). Pol. VIII. 561. B: τῇ παραπιπτοῦσῃ αἰ ... τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδούς. Critia 114. D. Pol. VII. 522. A: κατὰ ... ἁρμονίαν εὐαρμοσίαν τινά, οὐκ ἐπιστήμην, παραδιδούσα. Theaet. 198. B: καλούμεν γὰρ παραδιδόντα μὲν διδάσκειν, παραλαμβάνοντα δὲ μανθάνειν. Legg. VII. 813. A: ἡδονὴν εὐτυχίᾳ ταῖς πόλεσι παραδιδόντα ὠφελεῖν. VI. 758. B: διαδεχομένους αἰεὶ καὶ παραδιδόντας. 776. B: καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Pol. VI. 501. C: ὅτι τὰς πόλεις αὐτῷ παρεδίδωμεν. Critia 112. C: ἐν οἷς ... καταγερῶντες ἄλλοις ὁμοίοις τὰς αὐτὰς αἰεὶ παρεδίδωσαν. Tim. 77. C: τῶν αὐτοῦ τι λογίσασθαι κατιδόντι φύσιν οὐ παραδέδωκεν ἡ γένεσις. Epin. 987. D. Gorg. 457. B: ἐκεῖνος ... ἐπὶ δικαίᾳ χάριτι παρέδωκεν. Pol. VIII. 550. B: τὴν ἐν ἑαυτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ μέσω cet. Tim. 42. D: τοῖς νέοις παρέδωκε θεοῖς σώματα πλαττεῖν. Critia 119. C: ὡς ὁ νόμος αὐτοῖς παρέδωκε. Legg. VII. 805. E: πάντα χρήματα παρέδωκεν ταῖς γυναιξὶ διαταμιεύειν. Gorg. 456. E: ἐκεῖνοι ... παρέδωσαν ἐπὶ τῷ δικαίῳ χρῆσθαι τοῦτοις (τ. ὅπλοις) πρὸς τοὺς πολεμίους cet. Phil. 16. C: ταύτην φέρειν παρέδωσαν ὡς cet. E: οἱ ... θεοὶ ... οὕτως ἡμῖν παρέδωσαν σκοπεῖν καὶ μανθάνειν καὶ διδάσκειν ἀλλήλους. Pol. X. 600. B: τοῖς ὑστέροις ὁδὸν τινα παρέδωσαν βίου Ὀμηρικὴν. Tim. 44. D. Gorg. 474. A: ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος (ἐλεγχον).

Legg. IX. 871. E: τοῖς ἄρχουσι ... κτεῖναι παραδότω. 879. A. XI. 936. D. IX. 882. A: οἱ προστυγχάνοντες ... παραδόντων τῷ ἀδικουμένῳ. Phaedr. 273. C: ταχ' ἂν ἐλεγχόν πη παραδοίῃ τῷ ἀντιδίκῳ. Pol. III. 403. D: εἰ τὴν διανοίαν ἱκανῶς θεραπεύσαντες παραδοῖμεν αὐτῇ τὰ περὶ τὸ σῶμα ἀκριβολογείσθαι. Legg. IX. 871. B: ὅσων ἂν ἐτέρων ὁ θεὸς περὶ ταῦτα νόμιμα παραδῷ. Menex. 91. C: ὅτι ἂν τις αὐτοῖς παραδῷ. Polit. 266. E: παραδοῦναι τὰς τῆς πόλεως ἡνίας. Legg. XII. 948. D. Euthyd. 272. B: ἐγὼ ... ἐν νῷ ἔχω τοῖν ἀνδρῶν παραδοῦναι ἑμαυτόν. Euthyd. 287. A: ἢ οὐκ ἄρτι ἔφατε ἀρετὴν κάλλιστ' ἂν παραδοῦναι ἀνθρώπων τῷ ἐθέλοντι μανθάνειν. Men. 93. B. Phaedr. 250. E: ἡδονῇ παραδοῦς. Legg. III. 694. D: ταῖς γυναῖξι παραδοῦς τοὺς παῖδας τρέφειν. XI. 915. D: παραδόντα ἄλλω κυρίως. Pol. V. 465. C: ταμιεύειν παραδόντες. Tim. 41. C: ἐγὼ παραδώσω. Pol. V. 458. C: καὶ τὰς γυναῖκας ἐκλέξας παραδώσεις ... ὁμοφυνεῖς. II. 372. D: τελευτῶντες ἄλλον τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσι. V. 460. D: τὸν ἄλλον πόνον τιτθαῖς τε καὶ τροφοῖς παραδώσουσι. Phaedr. 270. B: εἰ μέλλεις ... πειθῶ ἢ ἂν βούλῃ καὶ ἀρετὴν παραδώσειν. Gorg. 513. A: εἰ δέ σοι οἶσι ὄντινον ἀνθρώπων παραδώσειν τέχνην τινὰ τοιαύτην cet. Legg. XI. 914. D: ὡς παραδῶσαν ἐκείνῳ. Epin. 992. D: τὰς μεγίστας ἀρχὰς παραδίδοσθαι δεῖν. Charm. 157. E: ἢ ... πατρῷα ὑμῖν οἰκία ... ὑπ' ἄλλων πολλῶν ποιητῶν ἐγκεκωμιασμένη παραδίδοται ἡμῖν. Ep. XII. 359. D: ὡς ὁ παραδεδωμένος μύθος δηλοῖ. Legg. VII. 806. D: τὰ ... τῶν τεγνῶν ἄλλοις παραδεδωμένα. IV. 715. A: ποτέροισ τισὶν ἢ πόλις ἡμῖν ἐστὶ παραδοτέα. VII. 802. E: θηλυγενέστερον ὡς ὃν παραδοτέον ἐν τε τῷ νόμῳ καὶ λόγῳ. Alc. I. 132. C: σωματίων δὲ καὶ χρημάτων τὴν ἐπιμέλειαν ἐτέροις παραδοτέον.

παράδοξος, ὁ ἦ, *admirabilis, insolens*. Legg. VII. 821. A: παράδοξον ... τὸ λεγόμενον. Pol. V. 471. A: οὕτω παράδοξον λόγον λέγειν. Polit. 221. A: παράδοξόν τε καὶ ψεῦδος ὄνομα λέγει.

παράδοσις, ἡ, *traditio*. Def. 416: παιδείας παράδοσις. Legg. XI. 915. D: εἰς ... ξενικὴν παράδοσιν. **praescriptio*. Legg. VII. 803. A: τούτων ... αὐτῶν διδασκαλία καὶ παράδοσις.

παραδοτός, ἡ, ὄν, *quod tradi, h. e. doceri potest*. Men. 93. B: ἢ οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ.

παραδύναι et med. παραδύεσθαι, *irrepere, influere*. Pol. IV. 421. E: εἰς τὴν πόλιν παραδύναι. 424. D: ἡ .. παρανομία ... ῥαδίως αὕτη λανθάνει παραδνυμένη.

παραζώννυμι, *accingo*. Pol. VIII. 553. C: ἀκινάκας παραζώννυντα.

παραθαβρύγω, *animum facio, excito*. Pol. V. 450. D:

ἢ που βουλόμενός με παραθαρρύνειν λέγεις; Critia 108. C: παραμυθουμένω ... καὶ παραθαρρύνοντί σοι πεισιτέον.

παραθέω, *currendo sequor* s. *comitor*. Lach. 183. E: τέως ... παρέθει ἐν τῇ νηϊ ἀντεχόμενος τοῦ δόρατος. **praeteriretor*, *praetero*. Theaet. 171. C: ἄδηλον εἰ καὶ παραθέομεν τὸ ὄρθόν.

παραθεῶμαι, *comparo*. Ep. II. 313. C: παραθεώμενος παρὰ τὰ τῶν ἄλλων.

παραθραύω, *infringo*. Legg. VI. 757. E: τὸ ... ἐπεικὲς καὶ ἔγγνωμον τοῦ τελέου καὶ ἀκριβοῦς παρὰ δίκην τῇν ὀρθὴν ἐστὶ παρατεθραυμένον (sic Par. A. et pr. Ω. Vulg. παρατεθραυσμένον), ὅταν γίγνηται.

παραΐνεσις, ἢ, *admonitio*. Def. 413. C: συμβούλευσις παραινεσις ἐτέρῳ ... τίνα δεῖ τρόπον πράττειν.

παραινῶ, *admonere*, *suadeo*; *praecipio*. Phaedr. 234. B: εἰ ἅπασί σοι παραινῶ ... χαρίζεσθαι. Gorg. 521. E: οὐκ ἐθέλων ποιεῖν ἃ σὺ παραινείς. Eryx. 396. B: οἱ ... πατήρες τουτὶ πρῶτον τοῖς σφετέροις υἱεῖσι παραινῶσιν. Legg. VII. 811. B: τί παραινοίης ἂν τῷ νομοφύλακι; VI. 773. A: οἱ σοὶ παραινῶσιν ἂν μὴ φεύγειν τὸν τῶν πενήτων ... γάμον. IV. 718. D: περὶ ὧν ἂν παραινῇ. Polit. 259. A: ὅστις βασιλεύοντι χώρας ἀνδρὶ παραινεῖν δαίνος cet. Legg. V. 741. A. XI. 933. B. Alc. I. 107. B: ὁ παραινῶν. Ion. 537. A. 540. D: στρατιώταις παραινοῦντι. Menex. 236. E: τοῖς δὲ ζῶσιν εὐμενῶς παραινέσεται.

παραιρέσις, ἢ, *deminutio*. Pol. IX. 573. E: τῆς οὐσίας παραιρέσεις.

παραισθάνομαι, *falso sentio* vel *percipio*. Theaet. 157. E: ὅσα ... παρορᾶν ἢ τι ἄλλο παραισθάνεσθαι λέγεται.

παραιτήσις, ἢ, *petitio*. Critia 107. A: παραιτήσιν εὖ μάλα φιλότιμον ... παραιτεῖσθαι. **oenia*, *concessio*. Legg. XI. 915. C: μηδεμίᾳ τῆς μισθῆς παραιτήσις ἐτι τούτῳ παρ' ἀρχόντων γιγνέσθω.

παραιτητός, ἢ, ὄν, *exorabilis*, *placabilis*. Legg. X. 905. D: τίνα τρόπον παραιτητοὶ γίγνονται ἂν ἡμῖν (θεοί) —; Ib. παραιτητούς ... θεοὺς εἶναι τοῖσιν ἀδικοῦσι δεχομένους δῶρα. 908. D. 909. A.

παραιτοῦμαι, *precor*; *peto*. Soph. 241. D: τόδε τοῖνον ἐτι μᾶλλον παραιτοῦμαι σε. Critia 106. C: ταῦτόν καὶ νῦν ἐγὼ τοῦτο παραιτοῦμαι. Prot. 320. D: Προμηθεὰ δὲ παραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς αὐτὸς νείμαι. Critia 107. A: παραιτήσιν ... παραιτεῖσθαι. Apol. 27. A: ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρητησάμην. Soph. 242. A: τρίτον ... ἐτι σε σμικρόν τι παραιτήσομαι. Pol. III. 387. B: παραιτησόμεθα Ὅμηρον ... μὴ χαλεπαίνειν cet. Critia 108. A: παραιτήσεσθαι. **deprecor* (germ. *sich verbitten*). Prot. 358. A: τὴν δὲ Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραιτοῦμαι.

παρακαθέζομαι, v. παρακαθίζω.

παρακάθημαι, *assideo*. Crat. 43. A: (πῶς) οἶγα παρακάθηται; Polit. 295. A: αἰεὶ διὰ βίου παρακαθήμενος. Theaet. 169. A: σοὶ παρακαθήμενον. Phaed. 60. A: παρακαθιμένην. Prot. 320. C: πολλοὶ ... τῶν παρακαθιμένων. Pol. I. 336. B. II. 360. A: ἀφανῆ αὐτὸν γενιέσθαι τοῖς παρακαθιμένοις. Hipp. mai. 292. D: εἴ μοι παρεκάθητο λίθος. Prot. 315. D: παρεκάθητο ... αὐτῷ ἐπὶ ταῖς πλησίον κλίναις Πανσανίας cet.

παρακαθίζω, *iuxta colloco*. Pol. VIII. 553. D: τὸ ... λογιστικὸν τε καὶ θυμοειδὲς χαρμὰ ἐνθεν καὶ ἐνθεν παρακάθισας ὑπ' ἐκείνω. Med. *assideo*. Theaet. 144. D: καὶ μοι κέλευε αὐτὸν ἐνθάδε παρακαθίζεσθαι. Lys. 207. B: ἔξει παρακαθιζόμενος. Aor. 2. παρεκαθεζόμεν. Men. 89. E: εἰς καλὸν ἡμῖν αὐτὸς ὅδε παρεκαθέζετο. Euthyd. 273. B. Charm. 153. C: παρακαθεζόμενος ... ἡσπαζόμεν τὸν τε Κριτίαν καὶ τοὺς ἄλλους. Conv. 213. B: παρακαθεζόμενον.

παρακαλύπτομαι, *me velo, obnoluo* (ut caput al.); etiam trop. Pol. IV. 439. E: (ὥς) τέως μὲν μάχοιτό τε καὶ παρακαλύπτοιο. VI. 503. A: παρεξίεντος καὶ παρακαλύπτομένου τοῦ λόγου.

παρακαλῶ, *adresco; iuroco; roco, iuro; exco, impello*. Gorg. 526. D: παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους. Gorg. 500. C: ἐπὶ ὃν σὺ παρακαλεῖς ἐμέ. 521. B: κολακεύσαντα ἄρα με ... παρακαλεῖς. Pol. IV. 425. C: ἢ οὐκ αἰεὶ τὸ ὅμοιον ὃν ὅμοιον παρακαλεῖ; Lach. 182. B. 199. B: παρακαλεῖτον. Legg. II. 670. C: οὗς νῦν παρακαλοῦμεν ... καὶ ἀναγκάζομεν ἄδειν. Phaed. 89. C: τὸν Ἰόλειων παρακαλεῖ. Pol. IV. 427. D. Ep. VII. 350. D: ἄλλους παρακαλεῖτε. Hipp. min. 373. A: δικαίως δ' ἂν καὶ σὲ παρακαλοῖην. Gorg. 527. E: τοὺς ἄλλους παρακαλῶμεν. Lach. 194. B. Prot. 340. A: δοκῶ σὺν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σέ. 349. A: παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν. Legg. II. 666. B: Διόνυσον παρακαλεῖν εἰς τὴν τῶν πρεσβυτῶν τελετὴν ἅμα καὶ παιδιάν. XI. 917. B: τοὺς θεοὺς παρακαλῶν. Pol. VII. 524. B: λογισμὸν ... παρακαλοῦσα (ψυχῇ). Legg. IX. 854. A: ὃν ἐπιθυμία κακὴ παρακαλοῦσα ... ἐπὶ τι τῶν ἱερῶν ἄγει συλῆσοντα. XI. 931. C: εἰς ἀγαθὰ τοῖς παισὶ παρακαλοῦντος θεοῦς. Pol. V. 450. B: ἃ ... παρακαλοῦντες (*exhortantes*) cet. VII. 523. A: τὰ ... σὺ παρακαλοῦντα τὴν νόσον εἰς ἐπίσκεψιν. Ep. VII. 329. A: ἐφ' ἃ σε παρεκάλουν. Prot. 313. A: εἰς συμβουλήν τοὺς τε φίλους ἂν παρεκάλεις καὶ τοὺς οἰκείους. Gorg. 514. A: εἰ ... παρεκαλοῦμεν ἀλλήλους ... ἐπὶ τὰ οἰκοδομικά. D. Lys. 223. A: οἱ παιδαγωγοὶ ... παρεκάλουν καὶ ἐκέλευον αὐτοὺς οἰκαδ' ἀπιέναι. Ep. VII. 324. D: παρεκάλουν εὐθύς ὥς ἐπὶ προσήκοντα πράγματά με. Lach. 186. A: ἐπειδὴ ... εἰς συμβουλήν παρεκαλέσάτην ἡμᾶς περὶ τοῖν υἱέσιν. 187. C: ὅτι εἰς συμβουλήν ... ὑμᾶς παρακαλέσαιμεν. Prot. 314. A: παρακαλέσαντα τὸν ἐπαῖοντα.

Legg. VIII. 833. A: σταδιοδρόμον ... πρώτον ὁ κήρυξ ἡμῖν ... παρακαλεῖ (fut.). III. 692. E: παρακαλουμένη ἀνύνην τὸν βάρβαρον. Pol. VI. 498. A: παρακαλούμενοι. Tim. 27. C: τὰ ... περὶ τῶν θαιῶν ταύτη παρακεκλήσθω. Legg. X. 893. B: ἐπὶ γε ἀπόδειξιν ὡς εἰσὶ τὴν αὐτῶν σπουδῇ πάσῃ παρακεκλήσθων (θεοί). XII. 952. A: τῶν παρακεκλημένων (τις). Verb. Tim. 27. D: τὸ δ' ἡμέτερον παρακλητέον (nos autem provocandi sumus). Legg. X. 893. B: θεὸν εἰ ποτε παρακλητέον ἡμῖν.

παρακατάβασις, ἡ, ea fere causae defensio quam nos dicimus *Duplik*. Legg. XII. 956. E: ἀποκρίσεών τε ἀνάγκας καὶ παρακαταβάσεων.

παρακαταθήκη, ἡ, *depositum*. Def. 415. D: παρακαταθήκη δόμα μετὰ πίστεως. Pol. IV. 442. E: παρακαταθήκην χρυσίου ἢ ἀργυρίου δεξάμενος. Legg. XI. 913. B: ἀνελεῖν τὴν γῇ (v. γε) παρακαταθήκην. 927. C: παρακαταθήκην εἶναι μεγίστην ἡγούμενοι καὶ ἱερωτάτην (ὀρφανούς).

παρακατάκειμαι, *iuxta accubo*. Ep. XIII. 360. B: τῷ παρακατακειμένῳ.

παρακατατίθεμαι, *depono, depositum trado*. Legg. V. 742. C: μηδὲ νόμισμα παρακατατίθεσθαι ὅτῳ μὴ τις πιστεύει. Pol. I. 332. A: ὃ παρακατέθετο. 333. C: παρακαταθεῖσθαι. 331. E: παρακαταθεμένου (τινός). 332. A: ὅς ἂν τῷ χρυσίον ἀποδῷ παρακαταθεμένῳ.

παράκειται, *appositus vel iuxta positus, etiam propositus sum*. Tim. 69. A: ὅτ' οὖν δὴ τὰ νῦν οἷα τέκτοσιν ἡμῖν ὕλη παρὰκειται τὰ τῶν αἰτίων γένη διυλασμένα. Phil. 41. D: ἅμα παρακείσθαι λύπας τε καὶ ἡδονάς. 59. E. Tim. 72. C: ἔτοιμον αἰὲ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. Phil. 19. D: ἐν μνήμῃ παρακείμενα ἐκότερα.

παρακεκινδυνευμένως, *periculose*. Legg. VI. 752. B: ἀνδρείως καὶ παρακεκινδ.

παρακείμεμα, τό, *exhortatio; praescriptum*. Pol. III. 407. B: τὸ ... Φωκυλίδου παρακείμεμα (codd. nonn. παρακείμεσμα). Legg. III. 688. A: ὅτι τὸ μὲν σφῶν ἦν παρακείμεμα (v. παρακείμεσμα) ὡς cet. XII. 950. C: διὸ καλὸν ταῖς πολλαῖς πόλεσι τὸ παρακείμεμά (sic Par. A. c. al. Vulg. παρακείμεσμα) ἐστὶ προτιμᾶν τὴν εὐδοξίαν πρὸς τῶν πολλῶν. V. 729. B: ἐκ τοῦ νῦν παρακελεύματος (v. παρακείσεματος). Ep. VII. 328. A: τὰ ... παρακελεύματα (codd. nonn. παρακελεύσματα) ἦν ταῦτά τε καὶ τοιαῦτα ἕτερα πάμπολλα.

παρακελεύομαι, *adhortor, cohortor; admoneo; suadeo*. Conv. 212. B: τοῖς ἄλλοις παρακελεύομαι. 221. A: παρακελεύομαι ... αὐτοῖν θάρσυν. Legg. V. 727. A. Lach. 186. D: ἐγὼ ... παρακελεύομαι σοι μὴ ἀφίσσθαι Λάχης cet. Phaed. 61. C: οἷον παρακελεύει τοῦτο ... Εὐνή; Legg. XII. 960. E: ὀρθῶς παρακελεύει. Conv. 184. A: τοῖς μὲν διώκειν παρακελεύεται cet. Legg. VIII. 837. C: ἐμπληροῦσθαι

παρακελεύεται ἑαυτῷ. Pol. II. 362. E: παρακελεύονται πα-
 τῆρες ... υἱοί cet. Legg. V. 729. B: τοῖς προσφυτέροις ἂν
 μᾶλλον παρακελεύοιτο αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Menex. 248.
 D: καὶ ἐὰν μὴ ἡμεῖς παρακελευώμεθα. Phaed. 60. E: τοῦτο
 ἐπελάμβανον αὐτοὶ μοι παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν.
 Conv. 193. A: πάντ' ἄνδρα χορῇ ἅπαντα παρακελεύεσθαι
 εὐσεβεῖν περὶ θεοῦς. Pol. II. 367. C. Charm. 164. E: οὐδὲ
 δεῖν τοῦτο παρακελεύεσθαι ἀλλήλους. Phil. 45. E: τὸ μὴ δὲν
 ἄγαν παρακελευόμενος. Legg. I. 648. B. Apol. 29. D: ὑμῶν
 παρακελευόμενος. Phaed. 83. A: αὐτὴν ... εἰς αὐτὴν ξυλ-
 λέγεσθαι ... παρακελευομένη. Theaet. 151. D: σοῦ γε οὕτω
 παρακελευομένου. Euthyd. 283. A: παρακελευόμενοι τῷ
 θεανίσκῳ σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Apol. 31. B: (εἰ)
 μισθὸν λαμβάνων ταῦτα παρακελευόμεν. Menex. 248. D:
 τῇ δὲ πόλει παρεκελευόμεθ' ἂν ὅπως cet. Gorg. 487. C:
 εὐλαβεῖσθαι παρεκελεύεσθε ἀλλήλοις. Ep. III. 315. C: ἐγὼ
 δὲ οὐδὲ ἀνθρώπῳ ... παρακελευσαίμην ἂν δρᾶν τοῦτο. Eu-
 thyd. 275. E: ὥστε οἷδὲ παρακελεύεσασθαι μοι ἐξεργέντω
 συλαβηθῆναι τῷ μαιρακίῳ. Pass. Ep. VII. 333. A: ταῦτα
 ἦν τὰ λεγόμενα καὶ παρακελευόμενα ὑφ' ἡμῶν.

παρακέλευσις, ἡ, *adhortatio*. Theaet. 209. E: τυφλοῦ
 ... παρακέλευσις ἂν καλοῖτο δικαιοτέρον. Conv. 182. D: ὅτι
 ... ἡ παρακέλευσις τῷ ἐρῶντι παρὰ πάντων θάυμαστῇ.
 Apol. 36. D: ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακελεύσει. Tim. 70. B:
 τῶν τε παρακελεύσεων καὶ ἀπειλῶν αἰσθανόμενον.

παρακέλευσμα, ν. παρακέλευμα.

παρακελευστικός, ἡ, ὄν, *adhortans*. Euthyd. 283. B:
 ὅτι παρακελευστικός ὁ λόγος ἦν ἐπ' ἀρετὴν.

παρακινδυνευτικός, ἡ, ὄν, *periculosus*, *audacter sus-
 ceptus*. Soph. 242. B: τίνα ἀρχὴν τις ἂν ἄρξαιτο παρακιν-
 δυνευτικοῦ λόγου;

παρακινδυνευτικῶς, *audacter*. Pol. VI. 497. E: ὡς
 προθύμως καὶ παρακινδ. μέλλω λέγειν.

παρακινδυνεύω, *temere periculum subeo*, et in univ.
periclitor. Legg. XII. 967. B: καὶ τινες ἐτόλμων τοῦτο γε αὐτὸ
 παρακινδυνεύειν καὶ τότε. Euth. 15. D: ἀλλὰ καὶ τοὺς
 θεοὺς ἂν ἐδεισας παρακινδυνεύειν μὴ οὐκ ὀρθῶς αὐτὸ ποι-
 ῆσιν (*etiam deos timens refugisses periculum ne* —). Alc. II.
 151. A: παρακινδυνεύειν τοσοῦτον κίνδυνον. Euthyd. 285.
 C: ὡς ἐγὼ ... παρακινδυνεύειν ἔτοιμος. Theaet. 204. B:
 παρακινδυνεύων λέγω ὅτι ἕτερον. Legg. VII. 810. E: μεθ'
 ὧν διακελεύει με παρακινδυνεύοντά τε καὶ θαρρόντα τῇν
 ... ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι. Ep. VII. 325. A: παν
 δὲ παρακινδύνευσ παθεῖν πρὶν cet.

παρακινῶ, *permoveo*, *turbo*. Pol. IX. 591. E: φυλάτ-
 των μὴ τι παρακινῇ αὐτοῦ τῶν ἐκεί διὰ πλῆθος οὐσίας cet.
Intrans. permoveor, *perturbo*. Pol. VII. 540. A: βασιανιστέοι
 εἰ ἐμιμενοῦσιν ἐλκόμενοι πανταχόσε ἢ τι καὶ παρακινῆσθουσι.

παράκλησις, ἡ, *cohortatio*. Def. 415. E: ὀργή παράκλησις τοῦ θυμικοῦ εἰς τὸ τιμωρεῖσθαι.

παράκλητικός, ἡ, ὄν, *cohortans, exortans*. Pol. VII. 523. D: οὐκοῦν ... εἰκότως τὸ γε τοιοῦτον νοήσεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἶη. 524. D: ὡς τὰ μὲν παρακλητικά τῆς διανοίας ἐστί, τὰ δὲ οὐ. Ib. παρακλητικά ὀριζόμενος cet.

παρακλίνω, *deflecto, immuto*. Crat. 400. B: ἂν μὲν καὶ σμικρόν τις παρακλίνῃ. 410. A: σμικρόν τι παρακλίνοντες.

παρακοή, ἡ, *auditio*. Ep. VII. 341. B: διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς.

παρακολουθῶ, *comitor; subsequor; sequor*. Theaet. 158. C: πάντα γὰρ ὡσπερ ἀντίστροφα τὰ αὐτὰ παρακολουθεῖ. Legg. II. 667. C: καὶ τῇ μαθήσει παρακολουθεῖν ... τὸ γε τῆς χάριτος. Pol. III. 406. B: παρακολουθῶν ... τῷ νοσηματι. Soph. 266. C: αὐτό τε καὶ τὸ παρακολουθοῦν εἰδωλον ἐκάστω.

παράκουσμα, τό, *auditio* (sensu qui dicitur concreto). Ep. VII. 338. D: παρακουσμάτων τινῶν ἔρμειστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν. 340. B: ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς.

παρακούω, *non recte audio*. Theaet. 195. A: παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι. 157. E: παρακούειν. Prot. 330. E: ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἶε εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. **subausculto* (germ. *abhorchen*). Euthyd. 300. D: παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρακηκόει (v. παρηκηκόει). **audio*. Ep. VII. 339. E: νέον ἄνθρωπον παρακούνοντα (sic codd. Vulg. παρακούσαντα) ἀξίων λόγου πραγμάτων ... πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου.

παρακρούω, *decipio* (pr. in ponderando, germ. *schnellen*), *in errorem induco vel a recta ratione abduco*. Crit. 47. A: οὐκ ἂν σε παρακρούοι ἢ παρούσα ξυμφορά. Lys. 215. C: ἄθρει δὴ ... πῇ παρακρούομεθα. Theaet. 168. A: τὰ σφάλματα ἃ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν προτέρων σπονδισῶν παρεκέρυστο. Med. Crat. 393. C: φύλαττε γὰρ με μὴ πῃ παρακρούομαι (Vat. I. παρακρούσομαι) σε.

παραλαμβάνω, *accipio, suscipio, etiam percipio; sumo, assumo; nanciscor; reperio* (germ. *finden et vorfinden*). Alc. I. 121. E: τὸν παῖδα παραλαμβάνουσιν οἷς ἐκείνοι βασιλείους παιδαγωγοὺς ὀνομάζουσιν. Legg. VII. 796. B: παραλαμβάνειν ἐν χάριτι. XII. 968. D: ἐν οἷς (χρονοῖς) δεῖ παραλαμβάνειν ἕκαστα. Pol. II. 369. B: παραλαμβάνοντι ἄλλος ἄλλον ἐπ' ἄλλου. Epim. 991. D: τῷ παραλαμβάνοντι κατὰ τρόπον. Theaet. 198. B: παραλαμβάνοντα δὲ μανθάνειν (καλούμεν). Apol. 18. B: οἱ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ἐκ παίδων παραλαμβάνοντες ἐπειθον cet. Pol. V. 460. B: τὰ αἰετι γινόμενα ἔκγονα παραλαμβάνουσαι αἱ ἐπὶ τούτων ἐρσεσχηκίαι

ἀρχαί. Legg. X. 897. A. Critia 109. D: διὰ τὰς τῶν παραλαμβανόντων φθοράς. Tim. 68. E: ταῦτα ... πάντα ... ὁ δημιουργός ... ἐν τοῖς γιγνομένοις παρέλαβανεν. Lach. 197. D: οἱ οὐδὲ ταύτην τὴν σοφίαν παρὰ Δαμῶνος ... παρέιληφεν. Theaet. 180. C: τὸ ... πρόβλημα ἄλλο τι παρειλήφαμεν παρὰ ... τῶν ἀρχαίων —; Crat. 425. E. Legg. III. 698. E: νέος ... ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρειληφέναι τὴν ἀρχὴν (ἐλέχθη). Pol. I. 330. B: βραχεί γέ τιμι πλείω ἢ παρέλαβον. A: ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες, ἣ ἐπεκτήσω; Gorg. 516. B: ἀγριώτερα ἢ παρέλαβε. Lach. 178. B: οὕτω παρελαβόμεν ἐπὶ τὴν συμβουλήν. Gorg. 523. A: ἐπειδὴ παρὰ τοῦ πατρὸς παρέλαβον (τὴν ἀρχήν). Men. 91. B. Legg. XII. 959. E: ὃν ἂν οἱ τοῦ τετελευτηκότος ἐπίσκοπον οἰκείοι παραλάβωσιν. Epin. 987. E. Pol. VI. 501. A: παραλαβεῖν καθαρὰν (πόλιν) ἢ αὐτοὶ ποιῆσαι. Critia 108. B. Legg. IX. 875. C. Euthyd. 304. C: παραλαβεῖν ... τὴν ... σοφίαν. Phaedr. 228. B: παραλαβὼν τὸ βιβλίον. Gorg. 516. A: παραλαβὼν μὴ λακτίζοντας αὐτούς. Pol. I. 330. B: ὅσῃ ἐγὼ νῦν οὐσίαν κέκτημαι παραλαβὼν. Tim. 30. A: πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβὼν. Legg. I. 627. E. Phaed. 82. D: παραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι. 83. A. Polit. 305. B: πᾶνδ' ὁπόσα κεῖται νόμιμα παρὰ νομοθέτου βασιλέως παραλαβοῦσα. Pol. V. 456. D: ἄλλως τε καὶ τὴν αὐτὴν φύσιν παραλαβοῦσα. Tim. 23. E: ἐκ Γῆς τε καὶ Ἡφαίστου τὸ σπέρμα παραλαβοῦσα ἑμῶν. Legg. I. 645. B: παρὰ τούτου τοῦ γνόντος ταῦτα λόγον παραλαβοῦσαν (πόλιν). IX. 871. E. Pol. VII. 541. A: τοὺς ... παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες. Tim. 69. C: παραλαβόντες ἀρχὴν ψυχῆς ἀθάνατον. Legg. III. 695. B. Ep. VII. 332. B: οἰκονόμενα (πόλεις) παραλαβόντες. Theaet. 180. C: αὐτοὺς δὲ δεῖ παραλαβόντας ὥσπερ πρόβλημα ἐπισκοπεῖσθαι. Legg. VII. 802. B: ποιητικούς ἄμα καὶ μουσικούς ἄνδρας παραλαβόντας. IX. 856. A: μάρτυρας ἱκανῶς παραλαβόντας. Soph. 218. B: τόνδε παραληψόμεθα Σωκράτη.

παραλανθάνω, lateo. Hipp. mai. 298. B: ταῦτα δ' ἴσως ... κἂν παραλάθοι τὸν ἄνθρωπον.

παραλείπω, relinquo; omitto vel praetermitto. Conv. 188. E: ἴσως ... ἐγὼ τὸν Ἑρωτα ἐπαινῶν πολλὰ παραλείπω. Pol. V. 471. C: ἂ σὺ παραλείπεις. Polit. 289. B: παραλείπομεν δὲ εἴ τι μὴ μέγα λέληθεν. Pol. IV. 423. E: ὅσα νῦν ἡμεῖς παραλείπομεν. Legg. IV. 706. A: παραλείπη. XI. 924. D. Euthyd. 279. C: μὴ τι παραλείπωμεν τῶν ἀγαθῶν. Legg. IV. 717. E: τῷ δὲ μὴ παραλείπειν μνήμην ἐνδελεχῆ παρεχόμενον cet. VII. 809. B: δεῖ δὲ εἰς δύναμιν μὴδὲν παραλείπειν αὐτῷ. Men. 97. B: ὁ νῦν δὴ παραλείπομεν ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει. Phaedr. 235. B: οὐδὲν παραλέλοιπεν. Tim. 58. B: τὰ ... ἐκ μεγίστων μερῶν γεγονότα μεγίστην

κονότητα ἐν τῇ ξυστάσει παραλέλοιπε. Conyn. 221. D: τοῦτο ἐν τοῖς πρώτοις παρέλιπον. Legg. III. 677. D: τὸν φίλον ὅτι παρέλιπες. Pol. VI. 509. C: μὴδὲ σμικρὸν ... παραλίπης. Polit. 261. C: τὸ μὲν τοίνυν αὐτῶν παραλίπωμεν. Euthyd. 279. C: παραλίπειν. Legg. XII. 957. A: προσβύτου νομοθέτου παραλιπόντος. Pol. VI. 502. D: τῇσ' ... τῶν γυναικῶν τῆς κτήσεως δυσχέρειαν ἐν τῷ πρόσθεν παραλιπόντι. VIII. 548. D: παραλιπόντα. Legg. VII. 793. C: μήτε μέγα μήτε σμικρὸν παραλιπόντας εἰς δύναμιν. Pol. VI. 486. B: οὐδὲ τὸδε παραλείψεις. Legg. VI. 770. B: πάμπολλα παραλείψομεν. Pol. V. 471. D: οἴκοι γε ἃ παραλείπεται ἀγαθά. Legg. VI. 769. D: ὅτι πάμπολλα ἀνάγκη παραλείπεσθαι τοιαῦτα. Pol. VII. 528. E: ὡς ὑπαρχούσης τῆς νῦν παραλειπομένης. Legg. VIII. 828. B: ἐπιγνώμονας τοῦ παραλειπομένου. Critia 107. D: ὅξέως αἰσθανόμενοι τὸ παραλειπόμενον. Theaet. 193. E: παρελείπετο ... τὸ νῦν λεγόμενον. Phaedr. 234. C: ἡγούμενος παραλείφθαι. Legg. VI. 769. C: τὸ παραλείφθαι ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τῆς ἑαυτοῦ. — Ut Lat. *relinquere*, est etiam *negligere* et *errare* (germ. *verschen* et *verfehlen*). Legg. XII. 951. C: τὰ δ' ἐπανορθούμενον, εἴ τι παραλείπεται. VI. 772. C: τὸ παραλειπόμενον τῆς αὐτῶν ἀρχῆς ἐπανορθοῦσθαι. Pol. III. 401. E: ὅτι ... τῶν παραλειπομένων καὶ μὴ καλῶς δημιουργηθέντων ... ὀξύτατ' αὖν αἰσθάνοιτο ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει.

παράληπτός, ἡ, ὅν, *qui accipit vel percipit potest*. Men. 93. B: ἡ, οὐ παραδοτὸν τοῦτο ἀνθρώπῳ οὐδὲ παραληπτὸν ἄλλῳ παρ' ἄλλου.

παράληρῶ, *delitro, nugas dico*. Euthyd. 288. B: ὡς οὐδὲν ὑμῖν μέλει τοῦ παραληρεῖν. Theaet. 169. A: ἐγὼ ἄρτι παρελήρησα φάσκων cet. Crat. 422. C: μὴ τι παραληρήσω λέγων cet. Hipp. mai. 295. C: μὴ παραληρήσω.

παράλλαγή, ἡ, *permutatio*. Theaet. 196. C: διανοίας πρὸς αἰσθησιν παράλλαγήν.

παράλλάξ, *alteris*. Locr. 95. C: πάλιν καὶ παραλλάξ.

παράλλαξις, ἡ, *declinatio*. Tim. 22. D: τῶν περὶ γῆν καὶ κατ' οὐρανὸν ἰόντων παράλλαξις. Polit. 269. E: ὅτι σμικροτάτην τῆς αὐτοῦ κινήσεως παράλλαξιν.

παράλλαττω, *permuto*. Theaet. 194. D: οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα. Intrans. *deflecto*, *abarto*. Pol. VII. 530. B: γίγνεσθαι τε ταῦτα αἰεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν. Theaet. 194. A: παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ καὶ ἀμαρτεῖν. 193. C: παραλλάξας. Etiam *desipio* (Tim. 27. C: εἰ μὴ παντάπασιν παραλλάττομεν) et *mente permoueo*. Tim. 71. E: ἡ διὰ νόσον ἢ τινα ἐνθουσιασμόν παραλλάξας. **differo*. Legg. XII. 957. B: ὅσα παραλλάττει τῶν τῶν πολλῶν ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι δικαίων. Impers. παραλλάττει, *interest*. Theaet. 169. E: οὐ γὰρ τι σμικρὸν παραλλάττει οὕτως ἔχον ἢ ἄλλως.

παρалуπῶ, *afficio*. Phaed. 65. C: ὅταν μηδὲν τούτων αὐτὴν παρалуπῇ, μήτε ἀκοή μήτε ὄψις cet.

παρалуύω, *solvo, removo*. Legg. VII. 793. E: τρυφῆς ... ἤδη παρалуτέον. **nervos resollo, debilito*. Αχ. 367. B: παρἐλυσεν, ἐλωβήσατο cet.

παρამείβομαι, *praefero*. Lach. 183. E: ἐπεὶ ... παρημείβετο ἢ ναὺς τὴν ναῦν.

παρამελῶ, *non curo, negligo*. Pol. VIII. 555. D: παρამελούντες. Sis. 387. B: ἀσχολία ... μοί τις ἐγένετο ἀναγκαιότερα, ὥστε μὴ παρამελῆσαι αὐτῆς. Pol. X. 620. C: παρημελημένον (βίον) ὑπὸ τῶν ἄλλων.

παρამένω, *maneo* (c. dat. *apud alicquem*); *duro*. Men. 97. D: παρამένει (opp. δραπετεύει). E. Menex. 235. B: καὶ μοι αὕτη ἡ σεμνότης παρამένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς. Legg. XI. 915. E: παρამενέντω κατὰ πόλιν ... δέκα ἡμέρας. Men. 97. E: ὅσον ἂν χρόνον παρამένωσι. Phaed. 62. E: ὅτι μάλιστα παρამένειν. 86. C: τὰ δὲ λείψανα τοῦ σώματος ἐκαστον πολὺν χρόνον παρამένειν. Alc. I. 131. D: παρამένων. Phaed. 98. E: παρამένοντα ὑπέχειν τὴν δίκην cet. Legg. VI. 782. C: τὸ ... θύειν ἀνθρώπους ἀλλήλους ἐτι καὶ νῦν παρამένον ἐρώμιεν πολλοῖς. Crit. 48. D: παρამένοντας. Prot. 362. A: παρήμεϊνα. Apol. 39. E: ἀλλὰ μοι ... παρამεινάτε τοσοῦτον χρόνον. Crit. 51. E: ὅς δ' ἂν ὑμῶν παρამείνῃ. Prot. 335. C. D: παρამεῖναι ὑμῖν. Phaed. 115. D: (ὅτι) οὐκέτι ὑμῖν παρამενῶ. Legg. VI. 769. C: σμικρὸν τινα χρόνον αὐτῷ πόνος παρამενεῖ πάμπολυς.

παρამετροῦμαι, *metior*. Theaet. 154. A: ὁ παρამετρούμεθα ἢ οὐ ἐφαπτόμεθα. B: τὸ παρამετρούμενον.

παρამίγνυμι, *admisceo*. Pol. III. 415. C: ὁ τι αὐτοῖς τούτων ἐν ταῖς ψυχαῖς παρამέμικται.

παρამιόνιμος, ὁ, ἡ, *permanens*. Theag. 130. A: βέβαιον ἔχουσι καὶ παρამιόνιμον τὴν ὠφέλειαν.

παρამυθία, ἡ, *consolatio*. Αχ. 365. A: πᾶν ἐνδεᾶ παρამυθίας. Etiam *oblectatio*. Soph. 224. A: τὰ μὲν παρამυθίας, τὰ δὲ σπουδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ παλούμενα. **adhortatio*. Pol. V. 450. D: καλῶς εἶχεν ἡ παρამυθία. **persuasio; confirmatio*. Euthyd. 290. A: ἡ δὲ δικαστῶν ... καὶ τῶν ἄλλων ὁγλῶν κήλησις τε καὶ παρამυθία τυγχάνει οὕσα. Phaed. 70. B: τοῦτο ... ἴσως οὐκ ὀλίγης παρამυθίας δεῖται καὶ πίστει. Legg. IV. 720. A: παρამυθίας ... καὶ πειθοῦς.

παρამύθιον, τό, *solatium, levamen*. Phaedr. 240. D: ποῖον παρამύθιον ἢ τίνας ἡδονὰς διδούς ποιήσει τὸν ... συνόντα μὴ οὐκ ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν ἀηδίας; Legg. IV. 704. D: νῦν δὲ παρამύθιον ἔχει τὸ τῶν ὀγδοήκοντα σταδίων. 705. A: παρამύθιον ... πρὸς ταῦτα καὶ τὸ ἀμφορος εἶναι κέκτεται. Euthyd. 272. B: ἱκανὸν τεκμήριον ἔχω καὶ παρ-

μύθιον τοῦ μὴ φοβέσθαι. Pol. I. 329. E: τοῖς γὰρ πλου-
σίοις πολλὰ παραμύθιά φασιν εἶναι. Legg. I. 632. E: πα-
ραμύθια ποιήσασθαι τῆς ὁδοῦ. Etiam id quo quid excitatur
(germ. *Reizmittel*). Critia 115. B: ὅσα τε παραμύθια πλη-
σιονῆς μεταδόροια ἀγαπητὰ κάμνοντι τίθεμεν. **adhortatio*.
Legg. X. 885. B: τὸ παραμύθιον ὑποθεμένῳ ῥητίον ἃ δεῖ
πασχεῖν. VI. 773. E: περὶ γάμων δὴ ταῦτ' ἔστω παραμύ-
θια λεγόμενα. XI. 923. C. 880. A: ἐὰν μὲν τις τοιοῦτος
παραμυθίοις εὐπειθῆς γίγνηται.

παραμυθούμαι, *consolor*; *sedo*, *levo* (etiam *oblecto*);
persuadeo, *adhortor*, *admoneo*; germ. *zureden* (h. e. *trösten et er-
mahnen*). Pol. V. 451. A: ὥστε οὐκ εὖ με παραμυθεῖ. Phaed.
83. A: ὅτι ... ἡ φιλοσοφία ... ἡρέμια παραμυθεῖται. Euthyd.
288. C: δεινόμεθα καὶ παραμυθωμεθα. Prot. 346. B: αὐ-
τοὺς ἑαυτοὺς παραμυθεῖσθαι. Polit. 268. B: παραμυθεῖ-
σθαι καὶ κηλῶν πραῦνειν. Pol. V. 476. D: ἔξομέν τι παρα-
μυθεῖσθαι αὐτὸν καὶ πείθειν ἡρέμια —; Menex. 247. C:
πατέρας ... γρὴν παραμυθεῖσθαι ὡς ῥᾶστα φέρειν τὴν ξυμφο-
ράν. Phaed. 115. D: παραμυθούμενος ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα
δ' ἑμαυτόν. Pol. VI. 499. E. Legg. XII. 944. B: μυρὶ ἂν
ἔχοι τις τοιαῦτα παραμυθούμενος ἐπάδειν. Euthyd. 277. D.
Pol. IV. 442. A: παραμυθουμένη. Critia 108. C: παραμυ-
θουμένη ... καὶ παραθαρρύνοντί σοι πειστέον. Soph. 230.
A: τὰ μὲν χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ μαλθακυτέρως παραμυ-
θούμενοι. Legg. I. 625. B: λόγοις ... ἀλλήλους παραμυ-
θουμένους. Ep. VII. 329. D: αὐτὸν ἐμὲ παρεμυθεῖτο. Legg.
II. 666. A: πῶς οὖν αὐτοὺς παραμυθησόμεθα προθύμους
εἶναι πρὸς τὰς ὠδὰς; X. 899. D: τὸν ... ἡγούμενον μὲν
θεοὺς εἶναι ... παραμυθητέον.

παραναγιγνώσκω, *scripta recognosco et inter se confero*.
Theaet. 172. E: ὑπογραφὴν παραναγιγνώσκομένην.

παράνοια, ἡ, *dementia*. Phaedr. 266. A: τὸ τῆς πα-
ρανοίας ... εἶδος. Legg. XI. 928. E: παρανοίας γράφεσθαι.
929. D: τὴν τῆς παρανοίας γράφεσθαι δίκην.

παράνομία, ἡ, *legum violatio, insolentia*. Pol. IV. 424.
D: ἡ γοῦν παρανομία ... ῥαδίως αὕτη λανθάνει παραδυο-
μένη. Legg. III. 701. A. Pol. VII. 537. E: παρανομίας ...
ἐμπίπλυνται. Legg. III. 700. D: ἄρχοντες ... τῆς ἀμιούσου
παρανομίας. E: τοῖς πολλοῖς ἐνέθεσαν παρανομίαν εἰς τὴν
μουσικὴν καὶ τὸλμαν.

παράνομος, ὁ, ἡ, *legum contrarius; perversus; nefarius*.
Pol. VII. 539. A: παράνομος δὴ ... δόξει γεγονέναι ἐκ νομί-
μου. IV. 424. E: παρανόμου γιγνομένης αὐτῆς (τ. παι-
διάς). Legg. IX. 856. C. Pol. IX. 572. D: οὔτε παράνομον
βίον ζῇ. VII. 810. A: διατριβὴν ποιεῖσθαι παράνομον.
Polit. 302. E: τὸ παράνομον καὶ ἔννομον. Pol. VIII. 538.
B: παράνομόν τι δρᾶσαι ἢ εἰπεῖν. IX. 571. B: παράνομοι
(ἡδοναί τε καὶ ἐπιθυμίαι). IX. 572. A: παράνομοι αἱ ὄψεις

... τῶν ἐνυπνίων. Polit. 303. A: παρανόμων δ' οὐσῶν (τῶν πολιτειῶν). Phaed. 113. E: φόνους ... παρανόμους. Legg. VIII. 838. A. Hipp. mai. 285. B. Phaedr. 254. A: ὡς δεῖνὰ καὶ παράνομα ἀναγκαζομένῳ. Apol. 31. E: διακωλύων πολλὰ ἄδικα καὶ παράνομα ἐν τῇ πόλει γίγνεσθαι.

παρὰ νόμῳ, *contra legem facio, leges perumpo*. Legg. IX. 881. A: ὅστις ... παρανομεῖ. Hipp. mai. 285. A: παρανομοῦσιν ἄρα Λακεδαιμόνιοι *cet.* Legg. IX. 856. B: ὅς ἂν ... παρανομῇ. VII. 788. B: παρανομεῖν. Pol. I. 338. E: ὡς παρανομούντα τε καὶ ἀδικούντα. Riv. 137. D: τοὺς ... παρανομούντας. Legg. IX. 864. E: παρανομῆσαι.

παρὰ νόμῳ, *contra leges*. Polit. 302. E: τὸ γε κατὰ νόμους ἄρχειν καὶ παρανόμῳ (ν. παρανομεῖν). Legg. IX. 866. C: ἐὰν δ' ἔλθῃ παρανόμῳ. 881. E. XII. 941. B: ὅστις δρᾷ τοιοῦτον παρανόμῳ. Apol. 32. B.

παρὰ νόμῳ, *falso cogito*. Theaet. 195. A: παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλείοντα.

παρὰ παῖα, *deliro, insanio*. Conv. 173. E: ὅτι ... μαινομαι καὶ παραπαῖω.

παράπαν (τό), *in universum, omnino; prorsus*. Prot. 334. A: ἃ μὴδὲ τὸ παράπαν ὠφέλιμα. Gorg. 450. D: καὶ τὸ παράπαν πᾶσα ἡ πρᾶξις ... αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί. Phaed. 89. E: οὐδενὸς οὐδὲν ὕμεις εἶναι τὸ παράπαν. Theaet. 189. A: ὃ γε μὴδὲν δοξάζων τὸ παράπαν οὐδὲ δοξάζει. Crat. 429. C: ὅτι ψευδῇ λέγειν τὸ παράπαν οὐκ ἐστίν —; Pol. II. 378. B. Legg. I. 637. D: λέγω δ' οὐκ οἴνου περὶ πόσεως τὸ παράπαν ἢ μὴ. Apol. 26. C: καὶ οὐκ εἰμι τὸ παράπαν ἄθεος. *al. sexc.*

παρὰ πείθω, *falso persuadere, decipio*. Legg. X. 892. D: μὴ πῃ πρᾶσθας ἡμᾶς ὄντας ... παραπείσῃ (ὁ λόγος).

παρὰ πέτασμα, τό, *integumentum; etiam trop.* Polit. 279. D: τῶν φραγμάτων τὰ μὲν παραπετάσματα, τὰ δὲ ... ἀλεξτήρια. Prot. 316. E: ταῖς τέχναις ταύταις παραπετάσμασιν ἐχρήσαντο.

παρὰ πῆγνυμαι, *in tabulis describo*. Ax. 370. C: τὰ τοῦ κόσμου παθήματα παραπῆξασθαι.

παρὰ πίπτω, *incido, intervenio; offeror, obtingo*. Pol. V. 466. A: εἰ ποὺ παραπίπτει. Phaed. 66. D: ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὐτὸ πανταχοῦ παραπίπτει (τὸ σῶμα). Pol. VIII. 561. B: τῇ παραπίπτουσῃ αἰεὶ (ἡθονῇ) τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν παραδιδούς. Legg. VIII. 842. A: ὁπόταν γε δὴ μοι δόξῃ τις παραπεπτωκέναι καιρὸς. 832. B: τῷ παραπεπτωκὲτι λόγῳ. IX. 857. C: ὡς γε ἐν τῷ νῦν παραπεπτωκὲτι λέγειν. Ep. VII. 324. C: καί μοι τύχαι τινὲς τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων τοιαύτῃς παρεῖπον. Legg. III. 686. D: θαναστὸν κτῆμα παραπεσεῖν τοῖς Ἕλλησιν. IV. 709. C: τὸν νομοθέτην ἀληθείας ἐχόμενον τῇ τοιαύτῃ παραπεσεῖν ἐκαστοτε πόλει δεῖν. Polit. 14. C: τὸν νῦν δὴ παραπεσόντα (λόγον) λέγω.

παράπλειος, ὁ, ἡ, *plenus*. Pol. III. 390. A: ὅταν πα-
ράπλειται (v. παραπλείται) ὥσι τράπεζαι σίτον cet. (Hom. παρὰ
δὲ πλήθωσι τράπεζαι).

παραπλέω, *praetervehor*. Phaedr. 259. A: παραπλέον-
τας σφᾶς ὥσπερ Σειρήνας ἀκηλήτους.

παραπλησιος, ἰα, ἰον, *similis, aequalis*. Crat. 437. B:
ἡ ἀμαθία καὶ ἡ ἀκολασία παραπλησία τοῖς τοῖς φαίνεται.
Gorg. 520. A: ταυτόν ... ἐστὶ σοφιστῆς καὶ ῥήτωρ, ἡ ἐγγύς
τι καὶ παραπλήσιον. Crat. 393. A: παραπλήσιόν τι ... τῷ
Ἀστυάνακτι. Pol. X. 604. A: τὸ ... ἡσύχιον ἥθος παρα-
πλήσιον ὃν αἰεὶ αὐτὸ αὐτῷ. III. 397. C: ἐν ῥυθμῷ ὡσαύτως
παραπλησίῳ τινί. Crat. 414. A: ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τοῦτῳ
ἐστί. Pol. I. 329. A: παραπλησίαν ἡλικίαν ἔχοντες. V. 451.
D: τὴν γένεσιν καὶ τροφήν παραπλησίαν ἀποδιδόντες. Alc.
II. 148. C: παραπλησίαν εὐχὴν εὐχονται. Hipp. min. 370. E:
ἀμφοτέρῳ γὰρ καὶ κατὰ τοῦτο παραπλησίῳ ἐσόν. Prot. 349.
D: παραπλησία ἀλλήλοις. Soph. 217. B: λόγων ἐπελάβου
παραπλησίῳ ὧν ... διερωτῶντες αὐτὸν ἐτυγχάνομεν. Tim.
18. C: ὡς τὰς φύσεις τοῖς ἀνδράσι παραπλησίας εἶη ξυναρ-
μοστίον. Prot. 359. A: τὰ μὲν τέτταρα ἐπιεικῶς παραπλή-
σια ἀλλήλοις εἶναι. Pol. II. 363. B. Tim. 29. E. Legg. III.
695. E: παραπλήσια ἀπετέλεσε τοῖς Καμβύσου παθήμασι.
Alc. II. 149. C: ἔτερας παραπλησία τοῖς τοῖς εἰρημέναι.

παραπλησιῶς, *similiter*. Phaedr. 255. E: ἐπιθυμεῖ δὲ
ἐκείνῳ παραπλησίως μὲν, ἀσθενεστερώς δὲ ὁρᾶν cet. Gorg.
498. C: παραπλησίως ἄρα χαίρουσι καὶ λυποῦνται οἱ ἀγαθοὶ
καὶ οἱ κακοί. Pol. V. 462. B. Apol. 37. A: παραπλησίως
δοκῶ λέγειν ὥσπερ περὶ τοῦ οἴκου cet. Ep. IV. 321. A: τὰ
δ' ἐνθάδε παραπλησίως ἔχει καθάπερ καὶ ὑμῶν παρόντων.
Polit. 275. C: παραπλησιαίτερον παιδείας μετεilhφέναι καὶ
τροφῆς.

παραποδίζω, *implico*. Ep. VII. 330. B: φοβούμενος
... μὴ πῃ παραποδισθῇ. **deludo*. Legg. II. 652. B: μὴ
πῃ παραποδισθῶμεν ὑπ' αὐτοῦ.

παραποδύομαι, *iuxta me exuo* (ut in certamen descen-
dam). Theaet. 162. B: παραποδυόμενος.

παραπροσβέομαι, *legationem male gero*. Legg. XII.
941. A: ἐὰν ὡς προσβευτῆς τις ἡ κήρυξ καταψευδόμενος τῆς
πόλεως παραπροσβευηται πρὸς τινὰ πόλιν.

παραρῥῶ, *iuxto*. Ak. 367. B: παρήρρῃσεν.

παραρῥέω, *dilabor*. Legg. VI. 781. A: πολλὰ ὑμῖν
παρέρρει (v. παραρρέει).

παρασημαίνομαι, *iuxta obsigno*. Legg. XII. 954. B:
τὰ ... σεσημασμένα παρασημνάσθω.

παρασιτῶ, *cum aliquo coeno*. Lach. 179. C: καὶ ἡμῖν
τὰ μείρακια παρασιτεῖ.

παρασκευάζω, *apparo; praeparo; comparo; efficio; praesto*
vel *praebeo; instruo, instituo; etiam curo*. Prot. 353. D: ὅτι

ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παρασκευάζει. Conv. 188. D: πᾶσαν ἡμῖν εὐδαιμονίαν παρασκευάζει. Pol. VIII. 562. C: παρασκευάζει (τὴν πολιτείαν) τυραννίδος δευθῆναι. Legg. IV. 720. C. Polit. 281. D: ὅσαι ... ταῖς ... δημιουργούσαις ὄργανα παρασκευάζουσιν. Phaed. 63. E: ἀλλὰ μόνον τὸ ἑαυτοῦ παρασκευάζεται ὡς καὶ δις δώσω ... καὶ τρίς. Legg. VII. 792. C: εἰ τις πολλὰς ἡδονὰς αὐτῷ παρασκευάζοι. II. 669. D: γέλῳτ' ἂν παρασκευάζοιεν τῶν ἀνθρώπων. Prot. 354. C: (ὅταν) λύπας μείζους παρασκευάζῃ τῶν ἐν αὐτῷ ἡδονῶν. Legg. VIII. 831. A: (ὅπως) τὴν πόλιν ὅλην εἰς τὸν ἀληθινὸν ἀγῶνα διὰ βίου παρασκευάζῃ χρησίμην. V. 738. D: ὅπως ἂν ... εὐμάρειαν παρασκευάζωσι. Phaedr. 238. E: ἀνάγκη ... τὸν ἐρώμενον ὡς ἡδιστον ἑαυτῷ παρασκευάζειν. Gorg. 503. A: τὸ παρασκευάζειν ὅπως ὡς βέλτισται ἔσονται τῶν πολιτῶν αἱ ψυχαί. 510. D: ἐθίζειν αὐτὸν ... καὶ παρασκευάζειν ὅπως cet. Soph. 233. B: τοῖς νέοις δόξαν παρασκευάζειν ὡς cet. Pol. II. 369. E: τὸν γεωργὸν ἔνα ὄντα παρασκευάζειν σιτία τέτταροι. III. 405. C: τὸ παρασκευάζειν τὸν βίον αὐτῷ μῆδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ. Legg. VII. 803. E: ὥστε τοὺς ... θεοὺς ἴλεως αὐτῷ παρασκευάζειν δυνατόν εἶναι. Apol. 39. D: ἑαυτὸν παρασκευάζειν ὅπως ἔσται ὡς βέλτιστος. Gorg. 518. C: ὁ μὲν ἄρτους θανυμαστοὺς παρασκευάζωι. Legg. IV. 720. D: παρασκευάζων τὸν κάμνοντα. Alc. I. 122. A: ἀδσά παρασκευάζων. Phaed. 84. A: γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα. Ep. I. 309. C: ἀδοξίαν ... πλείστην ... τῷ διδόντι σοι παρασκευάζον. Phaed. 67. D: ἄνδρα παρασκευάζοντ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ... οὕτω ζῆν cet. Gorg. 500. B: αὐτὸ τοῦτο μόνον παρασκευάζουσαι. Epin. 990. C: ἐπὶ ... ταῦτα παρασκευάζοντας φύσεις. Soph. 251. B: ὅθεν γε ... τοῖς νέοις ... θοίνην παρεσκευάκαμεν. Pol. II. 361. A: τὴν μεγίστην δόξαν αὐτῷ παρεσκευακέναι εἰς δικαιοσύνην. Legg. V. 735. E: ὅσοι ... ἐτοίμους αὐτοὺς ἐνδείκνυνται παρεσκευακότες ἔπεσθαι. XI. 919. B: τὰς διαβολὰς παρεσκευακότες. Tim. 77. E: τὴν ὑδραγωγίαν παρεσκευάσαν τρωπῶ τινὶ τοιῷδε cet. Legg. VIII. 829. E: τὴν πόλιν ὅλην παρασκευάσας. Ep. VII. 346. A: αὐτοὶ μοι πομπὴν παρασκευάσειν ἔφη. Lys. 220. A: οὐ ἔνεκα πάντα τὰ τοιαῦτα παρασκευάζεται. Ib. πάντα τὰ παρασκευαζόμενα. Legg. III. 699. A: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πᾶν τοῦτο ὥντο ἐπὶ σφᾶς αὐτοὺς παρασκευάζεσθαι. Pol. VI. 496. B: Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρεσκευάσται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας cet. Menex. 248. A: τοῦτῳ ἄριστα παρεσκευάσται ζῆν. Gorg. 448. D: καλῶς γε ... φαίνεται Πῶλος παρεσκευάσθαι εἰς λόγους. 479. A: ὥσπερ σὺ φῆς Ἀρχέλαον παρεσκευάσθαι καὶ τοὺς ἄλλους τυράννους cet. 502. B: ποτέρως σοι δοκεῖ παρεσκευάσθαι ἢ των τραγωδιῶν ποιήσις; Phaed. 67. C: ὅς ἡγείται οἱ παρεσκευάσθαι τὴν διάνοιαν ὥσπερ κεκαθαρμένην. Pol. III. 416. C: δεῖν ...

καὶ τὴν ἄλλην οὐσίαν τοιαύτην αἰτοῖς παρεσκευάσθαι ἦτις
 cet. Legg. I. 648. D. Phaed. 91. B: παρεσκευασμένοις ...
 οὕτως ἐρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον. Pol. IV. 422. B: ὡς οἶόν τε
 κάλλιστα ἐπὶ τοῦτο παρεσκευασμένοις. VI. 495. E: ὡς
 νυμφίου παρεσκευασμένου. II. 365. B: ἀδίκῳ ... δόξαν δι-
 καιοσύνης παρεσκευασμένῳ. Alc. I. 120. C: πᾶσαν παρα-
 σκευὴν παρεσκευασμένον. Tim. 72. C: οἷον κατοπτρῷ παρε-
 σκευασμένον ... ἐκμαγεῖον. Legg. VI. 7 51. B: πόλιν εὖ παρ-
 εσκευασμένην. Prot. 322. A: οὕτω ... παρεσκευασμένοι
 (ἄνθρωποι). Conv. 181. D: παρεσκευασμένοι ... εἰσὶν ... ὡς
 τὸν βίον ἅπαντα ξυγεσόμενοι. Pol. III. 416. B: οὐκοῦν τὴν
 μεγίστην τῆς εὐλαβείας παρεσκευασμένοι ἂν εἴεν εἰ τῷ ὄντι
 καλῶς πεπαιδευμένοι εἰσὶν; Euthyd. 280. C: εἰ αὐτοῖς εἴη
 πάντα τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα cet. Legg. X. 890. B:
 οὕτω τούτων πάλοι παρεσκευασμένων. XII. 953. A: κατα-
 λύσεις ... φιλοξενίας ἀνθρώπων παρεσκευασμένας. Pol. I.
 341. E: ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη. Med. *me paro*
vel comparo; mihi propono; instituo; statuo; c. accus. mihi comparo
aliquid. Theaet. 183. D: ἀλλὰ παρασκευάζου ὅπως ... ὀφείεις
 λόγον. Conv. 222. D. Ep. IV. 320. D: παρασκευάζου τὸν
 τε Λυκούργον ἐκείνον ἀρχαῖον ἀποδείξων cet. Gorg. 511. B:
 ἡ οἷοι δεῖν τοῦτο παρασκευάζεσθαι ἄνθρωπον ὡς πλείστον
 χρόνον ζῆν —; Legg. XII. 950. C. Euthyd. 282. A: δεῖ ...
 ἅπαντα ἄνδρα τοῦτο παρασκευάζεσθαι ὅπως ὡς σοφώτατος
 ἔσται. Legg. I. 648. D: πῶμα μόνον ἀντὶ μυρίων πραγμά-
 των παρασκευαζόμενος. Gorg. 479. C: χρήματα παρασκευαζό-
 μενοι. Alc. II. 150. E: ὡς ἐγὼ παρασκευάσμαι μηδὲν ἂν
 φυγεῖν τῶν ὑπὲρ ἐκείνου προστατιομένων. Crat. 440. E: ὡς-
 περ παρασκευάσαι (*quod tibi propositum erat*). De lucri cup.
 226. B: κυβερνήτην μηδενὸς ἄξια ἰστία καὶ πηδάλια τῇ νητὶ
 παρεσκευασμένον. Menex. 234. E: ἐκ πολλοῦ χρόνου λόγους
 παρεσκευασμένων οἷ cet. Phaed. 97. E: παρασκευάσμην ὡς
 cet. 98. A. Menex. 247. A: εἰ παρασκευάσαιθε τῇ τῶν προ-
 γόνων δόξῃ μὴ καταχρησόμενοι. Gorg. 509. D: εἰάν δύναμιν
 παρασκευασθαι τοῦ μὴ ἀδικεῖσθαι. Phaed. 65. E: ὅς ἂν
 μάλιστα ἡμῶν ... παρασκευάσθαι αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῇ-
 ναι. Gorg. 509. E: ἐπὶ τοῦτο δεῖ δύναμιν τινα καὶ τέχνην
 παρασκευάσασθαι ὡς cet. Conv. 176. B: τὸ παντὶ τρόπῳ
 παρασκευάσασθαι ῥαστώνῃν τινὰ τῆς πόσεως. Theag. 121.
 B. Gorg. 509. C: τί οὖν ἂν παρασκευασάμενος ἄνθρωπος
 βοηθήσειεν αὐτῷ —; Legg. VIII. 830. C. — Verb. Gorg.
 480. E: παντὶ τρόπῳ παρασκευαστέον καὶ πράττοντα καὶ
 λέγοντα ὅπως μὴ δῶ δίκην cet. 510. A: ἐπὶ ... τοῦτο ...
 παρασκευαστέον ἐστὶ δύναμιν τινα καὶ τέχνην ὅπως cet.
 Pol. V. 467. B: παρασκευαστέον τὸ μὴ ποτε κινδυνεύσαι.
 Tim. 89. D. Etiam a medio (παρασκευάζεσθαι, *se parare*)
 ducitur. Gorg. 507. D: παρασκευαστέον μάλιστα μὲν μηδὲν
 δεῖσθαι τοῦ κολάζεσθαι cet.

παρασκευαστής, ὁ, *qui parat*. Gorg. 518. C: ἐπι-
θυμιῶν παρασκευαστὰς ἀνθρώπους.

παρασκευαστός, ἡ, ὅν, *qui parari vel comparari pot-
est*. Prot. 319. B: μὴδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀν-
θρώποις. 324. A: παρασκευαστὸν εἶναι ἀρετὴν. C.

παρασκευή, ἡ, *apparatus et apparatus; comparatio et
praeparatio vel instructio*. Pol. II. 369. D: ἡ τῆς τροφῆς πα-
ρασκευὴ τοῦ εἶναι τε καὶ ζῆν ἕνεκα. VI. 495. A: πλούτοί
τε καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη παρασκευή. Epin. 975. C: ξυμπάν-
των ὀργάνων παρασκευή. Gorg. 510. A: τίς ... τέχνη τῆς
παρασκευῆς τοῦ μὴδὲν ἀδικεῖσθαι —; Lach. 193. A: μετὰ
τῆς τοιαύτης φρονήσεως καὶ παρασκευῆς καρτεροῦντα. Ep.
VII. 326. A: ἄνευ παρασκευῆς θανμαστῆς τινὸς μετὰ τύχης.
Pol. II. 369. E: ἐπὶ σίτου παρασκευῇ. 370. A: ἐπὶ τῇ τῆς
οἰκίας παρασκευῇ. IV. 429. D: οὐκ ὀλίγη παρασκευὴ θερα-
πεύσαντες. II. 361. B: διὰ παρασκευὴν φίλων καὶ οὐσίας.
369. D: πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευὴν;
Legg. XII. 951. A: τοῖς περὶ τὸν πόλεμον ἀντίτροφον ἀπο-
διδόντας δόξην παρασκευὴν. XII. 962. A: ὑγιείας σώματα
παρασκευὴν. Legg. III. 698. E: παρασκευαὶ ... μεγάλαι λε-
γόμεναι. Pol. II. 370. C: ἐπὶ τὰς παρασκευὰς ὧν ἐλέγομεν.
**institutum, ars; via et ratio*. Gorg. 510. E: πᾶν τοῦναντίον
οὕτωσι ἡ παρασκευὴ ἔσται αὐτῷ ἐπὶ τὸ οἶω τε εἶναι ὡς πλει-
στα ἀδικεῖν cet. 500. D: ἐκατέρου ... αὐτοῖν μελέτην τινα
καὶ παρασκευὴν τῆς κτήσεως. Polit. 307. E: περὶ ὅλην ...
τῆν τοῦ ζῆν παρασκευὴν. Gorg. 500. A: ὅτι εἰς παρα-
σκευαὶ αἱ μὲν μέχοι ἡδονῆς, αὐτὸ τοῦτο μόνον παρασκευ-
άζουσαι. 513. D: ὅτι δι' ἔφαμεν εἶναι τὰς παρασκευὰς ἐπὶ
τὸ ἕκαστον θεραπεύειν καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν.

παρασκοπῶ, *oculus conicio in aliquem* (germ. *hinsblicken*).
Conv. 221. C: ἡρέμα παρασκοπῶν (al. *περισκοπῶν* *libris in-
vitis*) καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολέμιους.

παρασπείρω, *diffundo*. Ax. 366. A: ἄτε παρεσπαρμένη
(ἡ ψυχὴ) τοῖς πόροις.

παρασπῶμαι, *detraho mihi que sindicō*. Soph. 241: C:
ἀγαπήσεις ἐάν πῃ καὶ κατὰ βραχὺ παρασπασώμεθα οὕτως
ἰσχυροῦ λόγου;

παραστάσεις, ἡ, *relegatio*. Legg. IX. 855. D: παρα-
στάσεις ... ἐπὶ τὰ τῆς χώρας ἔσχατα.

παραστάτης, ὁ, *adiutor*. Conv. 197. E: παραστάτης
τε καὶ σωτὴρ ἄριστος.

παραστρέφω, *multo*. Crat. 418. A: σμικρὰ πάνν παρα-
στρέφοντες.

παρασφάλλομαι, *aberro*. Epin. 976. B: ἀληθείας
... τῶν ὄντων δικαίων ἐκτὸς παρεσφαλμένοι.

παρατάττω, *iuxta colloco*. Pol. VIII. 556. D: παρα-
ταχθεὶς ἐν ἰμάχῃ πλουσίῳ cet. Med. *reductor*. Prot. 333. E:
ἀγωνίαν καὶ παρατετάχθαι.

παρ^ατείνω, *iuxta tendo*, (*figuram aliquam ad lineam rectam applico*); *produco*. Pol. VII. 527. A: τετραγωνίζειν τε καὶ παρ^ατείνειν. Men. 87. A: παρ^α τὴν δοθείσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρ^ατείναντα. Ib. οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρ^ατεταγμένον ᾗ. **distendo*; unde pass. *enecor*. Conv. 207. B: καὶ αὐτὰ τῷ λιμῷ παρ^ατεινόμενα. Lys. 204. C: παρ^αταθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαυμά λέγοντος. (Euthyd. 303. B. pro v. παρ^α-τάθησαν Vat. scribit παρ^αείθησαν.)

παρ^ατεταγμένως, *ita ut reluctere vel obsistas*. Pol. III. 399. B: ἐν πᾶσι τοῦτοις παρ^ατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην.

παρ^ατιθῆμι, *arpono*; *adiungo*, *do*, *trado*. Theaet. 157. C: τοῦτου ἔνεκα ... παρ^ατιθῆμι ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύσασθαι. Prot. 325. E: παρ^ατιθέασιν αὐτοῖς ... ἀναγινώσκειν ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. Conv. 175. B: πάντως παρ^ατιθετε ὅτι ἂν βούλησθε. Phil. 47. A: ὁμοῦ λύπας ἡδοναῖς παρ^ατιθέναι. Legg. VI. 761. C: ὕλην παρ^ατιθέντας αὐτὴν. Pol. II. 372. C: τραγήματά που παρ^αθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων *cet*. Phil. 40. B: τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ὡς τὸ πολὺ τὰ γεγραμμένα παρ^ατιθεσθαι ἀληθῆ. 54. C: γενέσεως ἔνεκα φάρμακά τε ... παρ^ατιθεσθαι πᾶσιν. Legg. VII. 802. C: μὴ παρ^ατιθεμένης τῆς γλυκείας μούσης. Polit. 278. B: πᾶσι τοῖς ἀγνοουμένοις τὰ δοξαζόμενα ἀληθῶς παρ^ατιθέμενα. Legg. IX. 858. B: τὰ μὲν παρ^ατιθεμένους *cet*. C: τὰ δ' ὡς παρ^ατιθέμενα. IV. 722. B: τὸ τῶν διττῶν ἱατρῶν γένος ὀρθότατα παρ^ατιθῆ. Med. *arpono*, *adiicio*, *adhibeo*; *propono*, *profero*. Phaed. 65. E: μήτε τὴν ὄψιν παρ^ατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι *cet*. Phil. 46. B: οὐ μὲν δὴ Φιλήβον γε ἔνεκα παρεθέμην τὸν λόγον. Polit. 275. B: διὰ ταῦτα μὴν καὶ τὸν μῦθον παρεθέμεθα. Phil. 44. D: ἵνα ... τὴν δύναμιν αὐτῆς παρ^αθώμεθα πρὸς τὴν κρίσιν. Tim. 47. E: δεῖ δὲ καὶ τὰ δι' ἀνάγκης γιγνόμενα τῷ λόγῳ παρ^αθέσθαι. Legg. V. 735. C. Epin. 974. D: πειρωμέθα ἐκείνας (ἐπιστήμας) ὧν δεόμεθα παρ^αθέσθαι. Polit. 279. A: παρ^αδείγμα ... σμικρότατον παρ^αθέμενος. Legg. I. 630. D: τοῦτο ζητεῖ νῦν παρ^αθέμενος. Epin. 974. D: παρ^αθέμενοι. Pol. IV. 420. E: τὸν τροχὸν παρ^αθεμένους.

παρ^ατρέπω, *deflecto*, *averto*; *flecto*, *perduco*. Legg. V. 736. B: τὰ δ' ἀποχτεύνοντας καὶ παρ^ατρέποντας. Ep. VII. 327. E: ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρ^ατρέψαι. Legg. X. 885. D: ὅτι κρείττους (οἱ θεοὶ) ἢ παρ^α τὸ δίκαιον ὑπὸ τινων δώρων παρ^ατρέπεσθαι κηλούμενοι. 906. E: λοιβῇ ... οἶνον κνίσσῃ τε παρ^ατρεπομένοις αὐτοῖς.

παρ^ατρωπάω, i. q. παρ^ατρέπω. Pol. II. 364. E. (Hom.).

παρ^ατυγχάνω, *forte adsum*, *offeror* (germ. *sich darbieten*) et in univ. *adsum*. Legg. X. 881. C: ἐὰν δ' ἐπιχώριος ὁ παρ^ατυγχάνων ᾗ. 907. D. XI. 917. C: ὁ παρ^ατυγχάνων τῶν ἀστῶν. Prot. 340. E: εἰς καιρὸν γε παρ^ατετύχηκεν ἡμῖν ἐν

τοῖς λόγοις Πρόδικος ὁδε. Pol. V. 474. A: ὃ τι ἐκάστω παρ-
έτυχεν ὄπλον. Legg. VI. 769. B: ἐν τῷ νῦν παρατυχόντι
περὶ αὐτῆς ἡμῖν λόγῳ.

παρὰυτίκα, *illūco*. Alc. I. 105. E: οὐδὲν ὃ τι οὐ παρ-
αυτίκα δυνήσεται. — ἐν τῷ παρὰυτίκα, *in praesentia*
(nos: für den Augenblick, momentan). Phaedr. 240. B: ἀλλὰ τις
δαίμων ἔμυξε τοῖς πλείστοις ἐν τῷ παρὰυτίκα ἡδονήν. Pol.
VIII. 558. A: ἄρ' οὐ θεοπесиὰ καὶ ἡδεῖα ἡ τοιαύτη διαγωγὴ
ἐν τῷ παρὰυτίκα; — Cum art. et adi. Phaedr. 239. A: ἡ
στέρεσθαι τοῦ παρὰυτίκα ἡδέος.

παρὰφαίνομαι, *appareo*. Theaet. 199. C: δεινότερον
μέντοι πάθος ἄλλο παρὰφαίνεσθαι μοι δοκεῖ. Theag. 122.
A: σὺ οὖν ἡμῖν εἰς καλὸν παρὰφάνης. Soph. 231. B: ἐν
τῷ νῦν λόγῳ παρὰφάνεντι.

παρὰφέρω, *præter aliquid fero vel porto*. Pol. VII.
515. A: τοὺς δὲ σιγῶντας τῶν παρὰφερόντων. B: τί δὲ τῶν
παρὰφερομένων; **affero*. Ep. VII. 311. A: χαίρουσι τὴν Σι-
μωνίδου ξυνουσίαν παρὰφέροντες. **appono*. Pol. I. 354. B:
τοῦ αἰὲ παρὰφερομένου ἀπογέγονται ἀρπάζοντες. — Pass.
abripior, abetto (a vero). Legg. X. 893. A: παρὰφερόμενος.
Phaedr. 265. B: ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινὸς ἐφαπτόμενοι, τάχα
δ' αὖ καὶ ἄλλοσε παρὰφερόμενοι. Polit. 275. A: τοιαύτη μὲν
πάμπλου παρηνέχθημεν. Phil. 60. D: εἰ ... παρηνέχθημεν
τι τότε. 38. D: παρηνέχθεις.

παρὰφθέγγομαι, *ita loquor ut aliquid adiciam*. Euthyd.
296. A: οὐκ αὖ ... πᾶνσει παρὰφθεγγόμενος;

παρὰφθεγμα, τό, *adiectio*. Euthyd. 296. B: ἔκει τὸ
αὐτὸ παρὰφθεγμα.

παρὰφορος, ὅ, ἡ, *aberrans*. Soph. 228. C: παρὰφό-
ρον ξυνόσεως (ab *intelligentia*) γιγνομένης (ψυχῆς). C: παρὰφορα
αὐτοῦ γίγνεται καὶ ἀποτυγχάνει. **vacillans*. Legg. VI. 775.
D: σπείρειν παρὰφορος ἅμα καὶ κακὸς ὁ μεθύων.

παρὰφορότης, ἡ, *pravitas*. Tim. 87. E: διὰ τὴν πα-
ραφορότητα πτώματα παρέχον.

παρὰφοροῦμαι, *colligo*. Legg. IX. 858. B: παρὰφο-
ρήσασθαι χυδην *cet*.

παρὰφραγμα, τό, *tabulatum* (*Verschlag*). Pol. VII. 514.
B: ὥσπερ τοῖς θανματοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται
τὰ παρὰφράγματα.

παρὰφρονῶ, *demens sum*. Legg. X. 899. C: οὐκ ἔστιν
οὕτως ... παρὰφρονῶν οὐδεὶς.

παρὰφροσύνη, ἡ, *aberratio mentis* (a-vero); *amentia*.
Soph. 228. D: τὸ ἀγνοεῖν ἐστὶν ... οὐδὲν ἄλλο πλὴν παρα-
φροσύνη. Ep. VII. 331. C: μὴ νόσῳ παρὰφροσύνης ἐχομέ-
νους. Locr. 103. B: παρὰφροσύναι.

παρὰφρον, ὁ ἡ, *demens*. Legg. I. 649. D: πάνθ' ὅσα
δι' ἡδονῆς αὐ μεθύσκοντα παρὰφρονας ποιεῖ.

παρὰφυλάττω, *observo; prospicio*. Legg. I. 628. A: παρα-

φυλάττειν ... ὥστε εἶναι γίλους. Polit. 297. A: τὸ τῆς νεώς καὶ ναυτῶν αἰὲς ξυμφέρον παραφυλάττων. Legg. I. 632. A: ξυμπάντων τε ἐρώτων τὰς σπουδὰς ἐπεσκεμμένον καὶ παραφυλαχότα. *cano. Polit. 284. A: ὡς ὃν χαλεπὸν περὶ τὰς πράξεις παραφυλάττουσι. Legg. IV. 715. A: παραφυλάττοντες δ' ἀλλήλους ζῶσιν ὅπως μὴ ποτε cet.

παραχρῆμα (rectius παρὰ χρῆμα), *statim, confestim, e uestigio*. Phaedr. 243. B: παρὰ χρῆμα ἀνέβλεψεν. Tim. 25. E. Legg. VII. 800. D. IX. 865. A. 866. E. Theag. 129. E: τάχυν γὰρ παρὰ χρῆμα ἐπιδιδόασι. 131. al. Cum art. est *praesens* et in *praesentia*. Crat. 395. D: τὸ ἐγγὺς μόνον ὁρῶν καὶ τὸ παρὰ χρῆμα. Legg. II. 670. D: (ἵνα) ἡδονὰς τὸ παρὰ χρῆμα αἰσινεῖς ἡδωνται. Cum art. et subst. est i. q. adiect. *augenblicklich* vel *momentan*. Prot. 353. D: κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς ἡδονῆς τῆς παρὰ χρῆμα ἐργασίαν. 355. B: διὰ τὰς παρὰ χρῆμα ἡδονὰς. — ἐκ τοῦ παρὰ χρῆμα, *subito* s. *ex tempore*. Crat. 399. D: ἐκ τοῦ παρὰ χρῆμα λέγειν. Conv. 185. C. Critia 107. E. Etiam *e uestigio, illico*. Legg. VI. 768. B. IX. 867. A: ἐκ τοῦ παρὰ χρῆμα ἐξαίφνης. Euthyd. 303. E. — ἐκ τῷ παρὰ χρῆμα, in *praesentia* (germ. in *dem Augenblicke* et *für den Augenblick*); etiam *illico* et *subito*. Prot. 353. D: ὅτι τὴν ἡδονὴν ταύτην ἐν τῷ παρὰ χρῆμα παρέχει. Polit. 310. C: τὴν ἐν τῷ παρὰ χρῆμα διώκοντες ῥαστώνην. Phil. 21. C: τῆς ... ἐν τῷ παρὰ χρῆμα ἡδονῆς προσπιπτούσης. Pol. III. 408. B: καὶ ἐν τυχίᾳ ἐν τῷ παρὰ χρῆμα κυκλώνα πιόντες. V. 455. A: ὅτι ἐν μὲν τῷ παρὰ χρῆμα (*subito*) ἰκανῶς εἰπεῖν οὐ ῥάδιον, ἐπισκευασμένῳ δὲ οὐδὲν χαλεπὸν. Legg. VII. 799. D. XI. 915. D: δεχόμενον ἐν τῷ παρὰ χρῆμα (*illico*) τιμὴν. Menex. 235. A. B. — εἰς τὸ παρὰ χρῆμα, in *praesentia*. Legg. I. 646. C: ὡς ἀσθενεῖς εἰς τὸ παρὰ χρῆμα γίγνονται.

παραχωρῶ, *cedo; locum do* (alicui). Prot. 336. B: παραχωρεῖ Πρωταγόρα. B: εἴ τῳ ἀνθρώπων παραχωρεῖ. **locum facio* (alicui). Conv. 213. A: παραχωρῆσαι ... τὸν Σωκράτη ὡς ἐκείνον καθίζειν. **locum do* s. *concedo*. Apol. 34. A: νῦν παρασχέσθω, ἐγὼ παραχωρῶ. Polit. 260. E: ὄνομα ἔτερον αὐτοῖς παραχωρήσαντες θέσθαι τινά. **obsequor*. Legg. XII. 959. E: τῷ δὲ πολιτικῷ νόμῳ νομοθετοῦντι παραχωρεῖν χρὴ τὰ τοιαῦτα.

παράψογος, ὅ, *reprehensio subseciva*. Phaedr. 267. A: παραψόγους.

πάρδαλις, ἡ, *pardus* s. *pardalis*. Lach. 196. E: λέοντα ἢ πάρδαλιν cet.

παρεγγράφω, *adscribo*. Legg. VI. 753. C: παρεγγράφειν ... καὶ τὸ αὐτοῦ ... ὄνομα.

παρειαί, αἱ, *genae*. Polit. 270. E: τῶν γενειῶντων αἱ παρειαί. Ion. 539. A. (Hom.).

παρεικάζω, *comparo*. Pol. V. 473. C: ὃ τῷ μεγίστῳ

παρεικάζομεν κύματι. Polit. 260. E: ἡ βούλει ... καὶ τοῦ-
νομα παρεικάσωμεν —;

παρεῖκω, *concedo, permitto*. Theaet. 150. D: οἷσπερ ἂν
ὁ θεὸς παρείκη. Pol. II. 374. E: ὅσον γ' ἂν δύναμις παρ-
εῖκη. Theag. 131. Legg. XI. 934. C: ὅπως ἂν ἡμῖν παρ-
εῖκωσι θεοὶ ... νομοθετεῖν. Impers. παρεῖκει, *licet, fieri pot-*
est. Conv. 187. E: καθ' ὅσον παρεῖκει (*quoad eius fieri potest*).
Legg. V. 734. B: τὸν γε βουλόμενον ἡδέως ζῆν οὐκέτι παρ-
εῖκει ἐκόντα γε ἀκολαστως ζῆν. Ep. VI. 323. C: ὅσον ἂν
δυνώμεθα καὶ ἐκάστω παρείκη.

πάρεμι, *adsum; adveni vel veni; intersum; etiam dici-*
tur in eo quod paratum est vel suppetit, quod quis habet al.
Parm. 126. A: πάρεμι γε ἐπ' αὐτὸ τοῦτο. Tim. 20. C.
Phaedr. 243. E: οὗτος παρὰ σοὶ μᾶλα πλησίον αἰεὶ πάρεστιν.
250. A: αἰς τὸ τῆς μνήμης ἱκανῶς πάρεστιν. Gorg. 498. D.
Pol. I. 331. A: τῷ ... μὴδὲν ἐαντῷ ἀδικον ξυνειδοῖσι ἡδέϊα
λπίς αἰεὶ πάρεστι. Charm. 158. E: εἴ σοι πάρεστι σωφρο-
σύνη. Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτό γε τοι τοῦτο πάρεσμεν. Id.
Euthyd. 274. A. Theaet. 200. D: πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην
πάρεσμεν ἀπορίαν. Prot. 317. E: ἐπειδὴ καὶ οἷδε πάρεσι.
Apol. 33. D. Phil. 60. C: ὧ παρείη τοῦτ' αἰεὶ τῶν ζώων cet.
Pol. II. 362. D: ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη. Lys. 217. D: καὶ
μὴν παρείη γ' ἂν αὐταῖς λευκότης. Euthyd. 280. B: εἰ ἡμῖν
ἀγαθὰ πολλά παρείη. Parm. 127. A: ὦν ἔνεκα παρείμεν.
Conv. 200. E: ὦν ἂν ἐνδεῖα παρῇ αὐτῷ. Soph. 264. A.
Prot. 335. B: παρεῖναι ἐν ταῖς συνουσίαις. Theaet. 166. B:
μνήμην παρεῖναι τῷ ὦν ἔπαθε. Pol. VI. 509. B. Legg.
III. 681. A. Polit. 272. B: τόνδε (βίον) ... τὸν νυνὶ παρῶν
αὐτὸς ἥσθησαι. Tim. 17. B. Legg. III. 699. C: φόβος ὁ
τότε παρῶν. XI. 917. A: ὅθεν ὁ νῦν παρῶν ἡμῖν λόγος
ἐλήλυθε. Phaedr. 272. A: νῦν ἔργῳ παρούσα οἱ (ἡ φύσις).
Legg. III. 683. C: ἡ νῦν παρούσα ἡμέρα. Charm. 160. D.
Legg. IX. 857. E: εὐτυχὲς δὲ ἡμῶν τὸ παρὸν γέγονεν. X.
900. B: τὸ νῦν παρὸν δόγμα. Phaedr. 244. A: παρόντος
ἐραστοῦ. Parm. 141. E: τοῦ νῦν παρόντος (χρόνου). Conv.
217. C. Polit. 272. B: παρούσης αὐτοῖς οὕτω πολλῆς σχολῆς
καὶ δυνάμειος cet. Pol. VI. 507. D: παρούσης ... χρόας
αὐτοῖς. Conv. 200. E: τοῦ μὴ παρόντος (ἐπιθυμεί). Tim.
72. A: παρόντος κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ. Phaed. 59. A: παρόντι
πένθει. Tim. 26. E: τῇ ... παρούσῃ τῆς θεοῦ θυσίας. Crit.
43. C: τῇ παρούσῃ τύχῃ. Phaed. 67. C: ἐν τῷ νῦν παρόντι
καὶ ἐν τῷ ἔπειτα. Theaet. 158. B: νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι.
Conv. 176. E: τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν. Menex. 240.
C: ἀγαπῶντες τὴν ἐν τῷ παρόντι σωτηρίαν. Phaedr. 244. E:
πρὸς τε τὸν παρόντα καὶ τὸν ἔπειτα χρόνον. Tim. 90. D.
48. C: κατὰ τὸν παρόντα τρόπον τῆς διεξόδου. Legg. VI.
752. C: καὶ μετὰ τὸν τότε παρόντα χρόνον. Pol. VI. 506.
E: κατὰ τὴν παρούσαν ὁρμὴν. Legg. VI. 752. A: κατὰ τὴν

παροῦσαν ἡμῖν τὰ νῦν μυθολογίαν. Gorg. 499. C: τὸ παρὸν (*quod est*) εὖ ποιεῖν. Legg. XII. 959. C: τὸ δὲ παρὸν δεῖν εὖ ποιεῖν (*prudenter esse agendum*). Phil. 59. B: εἰς τὸ νῦν παρὸν. Pol. VI. 487. C: εἰς τὸ παρὸν ἀποβλέψας. 503. B: πεφοβημένου κινεῖν τὸ νῦν παρὸν. Legg. V. 736. A: πρὸς τὸ παρὸν. VII. 799. D: καὶ τὸ παρὸν (*in praesentia, nunc*) ἡμῖν ὡσαύτως ποιητέον. Cf. III. 693. B. IV. 708. A. Pol. I. 344. D: οἱ παρόντες. Gorg. 458. B: τὸ τῶν παρόντων. Legg. VII. 810. E: ἐκ τῶν παρόντων λόγων. Conv. 193. C: τῶν νῦν παρόντων τὸ τούτου ἐγγυάτω ἄριστον εἶναι. Pol. V. 467. B: παρόντων ὧν ἂν τέκη. Phil. 66. A: παροῦσι φράζων. Legg. VII. 799. E: τοῖς νόμοις τοῖς νῦν ἡμῖν παροῦσι. Gorg. 493. C: τοῖς ἀεὶ παροῦσιν ἱκανῶς καὶ ἐξαρκούντως ἔχοντα βίον ἐλέσθαι. Ax. 368. A: τοῖς παροῦσι χαλεπανεῖ. Phaed. 108. A: οὐκ ἄγνοεῖ τὰ παρόντα (*praesentem conditionem vel statum*). Theaet. 186. A: τὰ γεγονότα καὶ τὰ παρόντα πρὸς τὰ μέλλοντα. Critia 120. E: σμικρὰ ἡγούνητο τὰ παρόντα. Gorg. 482. B: παρήσθα ... καὶ αὐτὸς λεγομένοις. Ep. VII. 348. E. Prot. 321. C: ἤδη ... καὶ ἡ εἰμαρμένη ἡμέρα παρῆν. Theaet. 197. A. Critia 115. A: ξύμπασι παρῆν ἀδὴν. Legg. III. 679. B: ὃ τότε ἐν ἐκείνοις παρῆν. Conv. 194. C: παρῆμεν. 176. A: παρήτε γὰρ χθές. Hipp. mai. 286. C: ἀλλ' ὅπως παρέσει καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις. Ax. 372. Parm. 144. D: οὐδαμῶς ἅμια ἅπασι τοῖς τῆς οὐσίας μέρεσι παρέσται. Alc. II. 150. D: πότε ... παρέσται ὁ χρόνος οὗτος —; Conv. 174. A: ὠμολόγησα δ' εἰς τήμερον παρέσεσθαι. Sis. 387. B. — Impers. παρεστι, *licet*. Gorg. 448. A: παρέστι τούτου πείραν ... λαμβάνειν.

πάρειμι, *intro, inco*. Phaed. 59. E: μὴ πρότερον παρ-
ιέναι ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ. Legg. VIII. 830. C: εἰς τὸν μέγιστον τῶν ἀγῶνων ἐκάστοτε τολμήσει παριέναι. **procedo*. Alc. I. 106. C: διανοεῖ ... παριέναι συμβουλευσῶν Ἀθηναίοις *cet.* **praetereo*. Pol. VIII. 546. B: ἀλλὰ πάρεισιν (*sensu futuri*) αὐτοὺς (εὐγονία τε καὶ ἀφορία). VII. 515. B: τὴν παριοῦσαν σιάν. De *lucris cup.* 228. E: παριόντες ἄνω καὶ κάτω. Eryx. 392. D. Pol. VII. 515. B: ὁπότε τις τῶν παριόντων φθέγγεται. D. X. 616. A: τοῖς ἀεὶ παριοῦσι σημαίνοντες. VII. 516. C: τῷ δξύτατα καθορῶντε τὰ παριόντα. Lach. 183. E: ἡ δὲ ναὺς τὴν ναῦν παρήει. **praedermitto*. Legg. VI. 776. D: παριῶν τῷ λόγῳ.

παρεμβάλλω, *interpono*. Legg. V. 741. A: ἐκόντας ... οὐ δεῖ πολίτας παρεμβάλλειν νόθῃ παιδείᾳ πεπαιδευμένους. παρεμπίπτω, *obterpo*. Charm. 173. D: παρεμπίπτουσαν τὴν ἀνεπιστημοσύνην.

παρεμφαίνω, *simul ostendo*. Tim. 50. E: τὴν αὐτοῦ παρεμφαίνον ὄψιν.

πάρεξ, *praeter*. Epin. 976. E: ἔτεραν (ἐπιστήμην) πάρεξ τῶν εἰρημένων εὐρεῖν.

παρέξειμι, *praetereo*, *omitto*. Pol. VI. 503. A: παρεξιόντος καὶ παρακαλυπτομένου τοῦ λόγου.

παρεξέρχομαι, *discedo*. Phil. 66. B: οὐκ ἂν μέγα τι τῆς ἀληθείας παρεξέλθοις.

παρέπαινος, ὁ, *laudatio subseciva*. Phaedr. 267. A: παρεπαίνους.

παρεπιδημία, ἡ, *peregrinatio*. Ax. 365. B: ὅτι ... παρεπιδημία τίς ἐστίν ὁ βίος.

παρέπομαι, *sequor*, *comitor*, *adhaereo*. Theaet. 186. A: τοῦτο ... μάλιστα ἐπὶ πάντων παρέπεται. Soph. 266. B: τούτων ... ἐκάστων εἰδῶλα ... παρέπεται. Alc. II. 145. C: ἐὰν ... παρέπῃται ἡ τοῦ βελτίστου ἐπιστήμη. 146. B. Phaed. 89. A: πρὸς τὸ παρέπεσθαι. Legg. II. 667. B: ξυμπᾶσθαι τροφῇ παρέπεσθαι ... τὴν χάριν. D: παρεπόμενον ἐὰν γίγνηται. Theag. 128. D: θεία μοῖρα παρεπόμενον ἐμοὶ ἐν παιδὸς ἀρξάμενον δαιμόνιον.

πάρεργος, ὁ ἡ, *subsecivus*; *praec. neutr. πάρεργον* in eo ponitur quod ad ipsum opus vel institutum non pertinet; etiam in eo quod operis subsecivis s. obiter tractamus, leviter transimus al. Tim. 38. D: ὁ λόγος πάρεργος ὢν πλέον ἂν ἔργον ὢν ἔνεκα λέγεται παράσχοι. Phaedr. 174. A: ὁ τι μὴ πάρεργον. Id. Pol. III. 411. E. VI. 498. C. Phaed. 91. A: εἰ μὴ εἴη πάρεργον. Polit. 286. D: πλὴν εἰ μὴ πάρεργόν τι. 302. B: καίτοι πρὸς γὰρ τὸ νῦν προτεθέν ἡμῖν πάρεργον λεγόμενον. Pol. II. 374. C: μὴ ἐν πάρεργου μέρει. Theaet. 184. A: εἴτε τις ἐν πάρεργῳ σκέπεται. Conv. 222. D: ὡς ἐν πάρεργῳ δὴ λέγων. Pol. II. 374. C: πάρεργῳ χρώμενος. Tim. 21. C: εἰ γὰρ ... μὴ πάρεργῳ τῇ ποιήσει κατεχρήσατο. Legg. VIII. 846. D: οὐκ ἐν πάρεργῳ δεόμενον ἐπιτηδεύειν. VI. 766. A: ὢν ἔνεκα οὐ δεύτερον οὐδὲ πάρεργον δεῖ τὴν παιδὸν τροφήν τὸν νομοθέτην ἐὰν γίγνεσθαι. VIII. 837. C: ὁ ... πάρεργον ... τὴν τοῦ σώματος ἐπιθυμίαν ἔχων. Pol. VI. 498. A: πάρεργον οἰόμενοι αὐτὸ δεῖν πράττειν. Tim. 51. C: οὐτ' ἐπὶ λόγου μήκει πάρεργον ἄλλο μῆκος ἐπεμβλητέον. Legg. VII. 807. C: πάρεργον γὰρ οὐδὲν δεῖ τῶν ἄλλων ἔργων διακώλυμα γίγνεσθαι cet. Ep. VI. 323. A: μὴ πάρεργον ἡγούμενα. Theaet. 177. B: ἐπειδὴ καὶ πάρεργα τυγχάνει λεγόμενα. Pol. VII. 527. C: καὶ γὰρ τὰ πάρεργα αὐτοῦ (τῆς γεωμετρίας) οὐ σμικρά. Euthyd. 273. D: εἰ τηλικαῦτα πράγματα πάρεργα ὑμῖν τυγχάνει ὄντα. Ep. VII. 330. C: ἵνα μὴ τὰ πάρεργα ὡς ἔργα μοι ξυμβαίῃη λεγόμενα. Euthyd. 273. D: πάρεργοις αὐτοῖς χρώμεθα.

παρέργως, *leviter*, *negliger*. Legg. VII. 793. E: ταῦτα εἴ τις ἀκριβῶς ἀποτελοῖ καὶ μὴ παρέργως τοῖς εἰρημένοις χρώτο.

παρέρχομαι, *praetereo*, *antecedo*. Parm. 152. A: μετὰ τοῦ παρεληλυθότος (χρόνου). Prot. 324. B: οὐ τοῦ παρεληλυθότος ἔνεκα ἀδικήματος τιμωρεῖται. Phaed. 100. B: ἐν

τῷ παρεληλυθότι λόγῳ. Pol. VI. 499. C: ἐν τῷ ἀπαίρειν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ. Soph. 235. C: κατὰ τὸν παρεληλυθότα τροπον τῆς διαιρέσεως. Lach. 188. A: ὅττινα τὸν παρεληλυθότα βίον βεβίωκεν. Pol. VII. 534. A: οἱ παρεληλυθότες (λόγοι). Tim. 47. E: τὰ ... παρεληλυθότα τῶν εἰρημένων. Phaedr. 231. B: οὔτε τοὺς παρεληλυθότας πόνοους ὑπολογίζεσθαι. Phil. 36. D: εἰ πρὸς τὰ παρεληλυθότα ... προσήκοντα. Theag. 129. D. Phaedr. 242. A: μήπω γε ... πρὶν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ. Parm. 152. C: εἰ ... ἀνάγκη μὴ παρελθεῖν τὸ νῦν πᾶν τὸ γιγνόμενον. Phil. 119. B: ὡς ὁ παρελθὼν λόγος ἐμήνυσεν. Pol. VIII. 561. B: τοῦ πολλοῦ δορυβου παρελθόντος. Prot. 310. A: τῆς παρελθούσης νυκτός ταυτησί. Tim. 72. A: παρελθόντος ... κακοῦ ἢ ἀγαθοῦ. Phaed. 60. E: ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ. Id. 67. B. Polit. 270. E: πάλιν ἐπὶ τὴν παρελθούσαν ὥραν ἕκαστον καθίστασαν. **praefero*, *praetermitto*; *negligo*. Alc. I. 130. C: ὃ νῦν δὴ παρήλθομεν διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέψεως. Phaed. 278. E: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν σὸν ἐταῖρον δεῖ παρελθεῖν. Pol. X. 620. B: οὐ δύνασθαι παρελθεῖν, ἀλλὰ λαβεῖν. **trans eo*. Euthyd. 300. B: εἰ γε (codd. ἤγε et ἡγε) ἐγὼ ... παρέρχομαι ἐν τοῖς χαλκαίοις. Alc. I. 123. B: ὃς ἔφη παρελθεῖν χώραν πᾶν πολὴν καὶ ἀγαθὴν. **accedo*; *prode o* vel *procedo*. Alc. I. 105. A: ἔαν θάπτεον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς. Phaedr. 273. D: πρὶν καὶ σὲ παρελθεῖν. Alc. I. 105. B: παρελθών. Cum v. εἶσω est *intro*. Alc. II. 144. A: παρελθὼν εἶσω.

παρέχω, *praebeo*, *affero*, *iniicio*, *excito*; *exhibeo*; *adhibeo*; *dedo*; *suppedito*; *etiam admitto*. Apol. 33. B: καὶ πλουσίῳ καὶ πένητι παρέχω ἐμμαντὸν ἐρωτᾶν. Prot. 349. E: ὡς καλοῦ ὄντος αὐτοῦ σὺ διδάσκαλον σαντὸν παρέχεις; 353. D: ὅτι τὴν ἡδονὴν ταύτην ἐν τῷ παρὰ χρήμα παρέχει. Phaedr. 233. B: ἂ μὴ λύπην τοῖς ἄλλοις παρέχει. Phaed. 66. C: πολέμιους καὶ στάσεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα cet. Theaet. 174. C: γέλωτα παρέχει ... καὶ τῷ ἄλλῳ ὀγλῳ. Soph. 246. A: ὃ παρέχει πρὸςβολὴν καὶ ἐπαθὴν τινα. Cyn. 179. B: τοῦτο ὃ Ἐρως τοῖς ἐρῶσι παρέχει γιγνόμενον παρ' αὐτοῦ. Legg. IV. 718. E: ὡς ἡ ... ἐπὶ τὴν κακότητα ὁδὸς λεία καὶ ἀνιδιτὶ παρέχει πορεύεσθαι. Menex. 248. B: ἡμῶς αὐτοὺς νῦν παρέχομεν τοιούτους. Pol. VIII. 544. B: πάλιν ... τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχε. Legg. VI. 760. B: φυλὴ δὲ μία ... παρέχεται πέντε οἷον ἀγρονόμους cet. IX. 865. C: ἀβλαβῇ παρέχεται. XII. 954. B: τὰ μὲν ἀσῆμαντα παρεχόντων οἱ ἐνοικοῦντες ἐρευνᾶν. Tim. 71. C: λύπας ... παρέχοι. Legg. X. 904. B. Theaet. 143. B: ἴνα ... ἐν τῇ γραφῇ μὴ παρέχοιεν πράγματα αἱ μεταξὺ τῶν λόγων διηγήσεις. Tim. 84. D: ὅταν ... πλεῦρων μὴ καθαρὰς παρέχῃ τὰς διεξόδους cet. Pol. VIII. 562. D: ἂν μὴ ... πολλὴν παρέχῃσι τὴν ἐλευθερίαν. Phaedr. 228. E: ἐμμαντὸν σοὶ ἐμμελετᾶν παρέχειν (nos: mich herzugeben) οὐ πᾶν δίδοται. Phaed.

115. A: μὴ πράγματα ταῖς γυναιξὶ παρέχειν. Conv. 217. A: εἰ ἐθέλοιμι παρέχειν τὰ ὦτα. Legg. VII. 799. B: δίκας ἀσβεβίας ... τῷ ἐθέλῃσαντι παρέχειν. Euth. 3. D: οὐ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν. Menex. 247. B: παρέχειν ἑαυτὸν τιμώμενον μὴ δι' ἑαυτὸν, ἀλλὰ διὰ δόξαν προγόνων. Men. 95. A: παρέχειν αὐτοὺς διδασκάλους τοῖς νέοις. Prot. 312. A: εἰς τοὺς Ἕλληνας σεαυτὸν (ν. αὐτὸν) σοφιστὴν παρέχων. Pol. III. 413. E: εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τοῖτοις παρέχων. Men. 70. C: αὐτὸς παρέχων αὐτὸν ἐρωτᾶν τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ cet. Tim. 73. A: παρέχουσα ἀληθυσίαν. Euthyd. 291. B: εἰ αὕτη εἴη ἡ τὴν εὐδαιμονίαν παρέχουσα. Gorg. 477. C: λύπην μεγίστην παρέχον. Soph. 266. C: ὅπως ἐναντίαν αἰσθῆσιν παρέχον. Tim. 87. E: πολλὰ ... σπᾶσματα ... παρέχον. Polit. 288. D: τὸ ... πᾶσι τοῖτοις σώματα παρέχον. Pol. VI. 508. E: τὸ τὴν ἀληθείαν παρέχον τοῖς γιγνώσκομένοις. VII. 540. A: τὸ πᾶσι φῶς παρέχον. Tim. 71. B: οἶον ἐν κατόπτρῳ ... κατιδεῖν εἰδῶλα παρέχοντι. Legg. VI. 761. C: λουτρά θερμὰ παρέχοντας. Crat. 396. D: παρεῖχον τὰ ὦτα. Phaedr. 250. D: δεινούς γὰρ ἂν παρεῖχεν ἐρωτας cet. Tim. 43. B: ὃ τὴν τροφὴν παρεῖχεν. Legg. VII. 788. D: ὥστε καὶ ἔριν πολλοῖς παρέσχηκε μὴ γίγνεσθαι τὰ γ' ἀνθρώπινα μήκη διπλάσια cet. Hipp. mai. 295. A: ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχηκε. Ep. VII. 329. B: τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοῖρας παρέσχον (ἐμμαντόν). Prot. 339. E: πολλοῖς θύροντον παρέσχε καὶ ἐπαινον τῶν ἀκουόντων. Pol. IV. 433. B: ὃ πᾶσιν ἐκεῖνοις τὴν δύναμιν παρέσχε. Ion. 530. C: ἐμοὶ γοῦν τοῦτο πλεῖστον ἔργον παρέσχε τῆς τέχνης. Tim. 80. B: ὅθεν ἡδόνην ... τοῖς ἄφροσιν ... παρέσχον. Pol. V. 450. B: μὴ παρᾶσχοι πολὺν ὄχλον. VII. 517. A: ἀρ' οὐ γέλωτ' ἂν παρᾶσχοι —; Tim. 38. E. Legg. XI. 919. A: (ὀπόταν) οὐχ ὡς ἐταίρους δεξιόμενος φιλικὰ παρᾶσχη ξένια. Charm. 157. B: ὅς ἂν μὴ τὴν ψυχὴν πρῶτον παρᾶσχη τῇ ἐπωδῇ ὑπὸ σοῦ θεραπευθῆναι. Prot. 312. C: ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν σεαυτοῦ παρᾶσχειν θεραπεύσαι ἀνδρὶ. Theaet. 169. C: οὐ μέντοι περαιτέρω γε ὥν προτίθεσαι οἷός τ' ἔσομαι παρᾶσχειν ἐμμαντόν σοι. Pol. I. 344. D: παρᾶσχειν τῶν εἰρημίων λόγον. III. 405. C: ὥστε μὴ παρᾶσχειν δίκας. Critia 109. A: ἀπορον πηλὸν ... κωλυτὴν παρᾶσχειν. Legg. VII. 806. B: φόβον ... πολεμίοισι ... παρᾶσχειν. Charm. 157. C. Legg. XI. 919. A: εὐδεινὴν γαλήνην παρᾶσχών. IX. 854. E: τὸν τὴν δίκην παρᾶσχόντα. Phaedr. 275. A: λήθην ... ἐν ψυχῇς παρᾶξει. Legg. IX. 869. B: παρᾶξει νόμος οὐδεὶς κτεῖται τὸν πατέρα ἢ μητέρα. Menex. 247. E: ὑποψίαν παρᾶξουσιν. Tim. 74. C: ψυχὸς κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρᾶξιν οἰκεῖον. Menex. 245. C: εἰ μέλλοι χρήματα παρᾶξιν. Ax. 370. A: ἐπὶ τῷ μὴ παρᾶξοντι γινώσκιν. Med. *affero, praebeo, adhibeo; excito; etiam mihi comparo*. Apol. 19. D: μαρτυρας ... παρ-

έχομαι. 31. C. Parm. 128. B: τούτων τεκμήρια παρέχει καλῶς τε καὶ εὖ. Pol. V. 474. B: ἐπειδὴ καὶ οὐ οὕτω με-
γάλην ξυμμαχίαν παρέχει. Phaed. 112. B: δεινούς τινας
ἀνέριους ... παρέχεται. Soph. 242. D: γάμους τε καὶ τόκους
... παρέχεται. Polit. 258. A: ἡ πρόσρησις παρέχεται τινα
οἰκειότητα. Parm. 128. B: τεκμήρια δὲ καὶ αὐτὸς πάμπολλα
... παρέχεται. Conv. 193. D: (ὅς) εἰς τὸ ἐπειτα ἐλπίδας
μεγίστας παρέχεται. Pol. VIII. 559. B: εἰ πῇ τινα ὠφέλειαν
πρὸς εὐεξίαν παρέχεται. Euthyd. 291. E: τί ἔργον παρέχε-
ται; Phaedr. 255. B: ὅτι οὐδ' οἱ ξύμπαντες ἄλλοι φίλοι ...
μοῖραν φιλίας οὐδεμίαν παρέχονται πρὸς τὸν ἐνδεον φίλον.
Phaed. 81. D: οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται ψυχαὶ εἰδῶλα.
Pol. II. 364. E. Phaed. 87. B: τεκμήριον ... παρέχοιτο θοί-
μάτιον. Pol. III. 410. D. Legg. X. 890. C: ὅς δ' ἂν μὴ
παρέχεται ἐναντὸν τοῖς νόμοις εὐπειθῇ. Tim. 29. C: ἐὰν ἀρα
μηδενὸς ἦτιον παρεχόμεθα εἰκότας. Gorg. 471. E: ἐπειδὴ
... μάρτυρας πολλοὺς παρέχονται. Phaed. 110. C: χρώμα-
τός τι εἶδος παρέχεσθαι cet. Parm. 127. E: τοσαῦτα τεκμή-
ρια παρέχεσθαι. Pol. IV. 421. D: ὄργανά γε μὴ ἔχων παρ-
έχεσθαι (sibi comparare) ὑπὸ πενίας cet. VIII. 554. A: τὰ
δὲ ἄλλα ἀναλώματα μὴ παρεχόμενος. Polit. 259. E: παρε-
χόμενος ... γνώσιν. Theaet. 174. C: δόξαν ἀβελτερίας παρ-
εχομένη. Soph. 227. A: ὧν γναφευτική ... τὴν ἐπιμέλειαν
παρεχομένη cet. Polit. 305. B. Gorg. 454. E: τὸ μὲν πί-
στιν παρεχόμενον ἄνευ τοῦ εἰδέναι, τὸ δ' ἐπιστήμην. Tim.
60. B: ταύτῃ τῇ δυνάμει γλυκύτητα παρεχόμενον. Polit.
291. E: ὡς δυο παρεχομένην εἶδη δυοῖν ὀνομασι. Legg. IX.
859. B: ἀλλ' οὖν τὸ γε πρόθυμον παρεχόμενοι. Tim. 83. D:
τὸν ὄγκον παρεχομένων ὁρατὸν. Pol. X. 614. A: πρὸς ...
τοῖς ἀγαθοῖς οἷς αὐτῇ παρείχετο ἡ δικαιοσύνη. Critia 114.
E. Polit. 287. C: ὁπόσαι παρείχοντο ὄργανα περὶ τὴν ὑφαν-
τικήν. Legg. III. 694. B. Phil. 59. D: ἃ γε εἰς τὴν κοίσιν
ἐγὼ τότε παρεσχόμην. 26. D: πολλὰ γε καὶ τὸ ἄπειρον
παρείχετο γένη. Tim. 86. A: καὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα πάν-
τα παρείχετο. Critia 107. B: πολλὴν εὐπορίαν παρείχεσθον
τῷ μέλλοντι λέγειν cet. Tim. 60. A: τὰ ... ἄλλα πολλὰ
ἀνώνυμα γένη παρείχοντο. Apol. 34. A: νῦν παρασχέσθω
(μάρτυρα). Legg. VI. 776. C: πλείστην ἀπορίαν παρασχοιτ'
ἂν καὶ ἔριν cet. Soph. 216. D: τοτὲ δ' ἔστιν οἷς δόξαν πα-
ράσχοιεν ἂν ὡς παντάπασιν ἔχοντες μανικῶς. Legg. I. 642.
A: σκοπῶ δὴ μὴ δόξαν ὑμῖν παρασχωμαι περὶ σμικροῦ πολλὰ
λέγειν. Gorg. 472. A: ἐὰν βούλη κατ' ἐμοῦ μάρτυρας πα-
ρασχέσθαι. 474. A. Legg. IV. 706. B: ὥστ' εὐμαρὺς ναυ-
τικήν παρασχέσθαι δύναμιν. Apol. 34. A. Gorg. 472. B:
ψευδομάρτυρας κατ' ἐμοῦ πολλοὺς παρασχόμενος. Pol. VII.
517. C: ἀλήθειαν καὶ νοῦν παρασχομένη. II. 374. D: μήτε
τὴν μελέτην ἱκανὴν παρασχομένῳ. Apol. 31. B: παρασχό-
μενοι μάρτυρα. Conv. 215. B: μάρτυρας παρέξομαι. Apol.

20. D. Phaedr. 238. B: τὸν ἔχοντα ταυτὸν τοῦτο κεκλιμένον παρέχεται. 239. E: τίνα ἤμιν ὠφέλειαν ἢ τίνα βλάβην ... παρέχεται. 262. C: λόγων ἀρα τέχνην ... ἀτεχνον παρέχεται. Tim. 82. B: νόσους φθοράς τε ἀπειρούς παρέχεται. Crit. 45. C: ἀσφάλειάν σοι παρέχονται. Legg. XII. 949. C. — Recipr. *me dedo vel trado*. Charm. 176. B: ἦν ἐπάδειν παρέχης Σωκράτει. Pol. III. 411. A: ὅταν ... τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν cet. Prot. 348. A: ἐτοιμός εἰμί σοι παρέχειν αποκρινόμενος. Gorg. 480. C: παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως, ὥσπερ τέμνειν καὶ κτείνει ἱατρῷ. 475. D: γενναίως τῷ λόγῳ ὥσπερ ἱατρῷ, παρέχων ἀποκρίνου. Prot. 348. A: σὺ ἐμοὶ πάρασχε (codd. plures παράσχες). Gorg. 456. B: ἡ τέμνειν ἢ καῦσαι παρασχεῖν τῷ ἱατρῷ. Theaet. 191. A: τῷ λόγῳ παρέχομεν ... πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὃ τι βούλῃται. **efficio; reddo*. Crat. 417. C: παρέχει ἀπανστον καὶ ἀθάνατον αὐτήν (τὴν φοράν). Phaedr. 230. E: ὡς ἂν εὐδαιμότατον παρέχοι τὸν τόπον. Pol. IV. 434. C: τὴν πόλιν δικαίαν παρέχοι. Tim. 74. B. Phil. 52. E: ἵνα ... ῥᾶω παρέχῃ τὴν κρίσιν. Phaedr. 277. A: ἄλλοι ... τοῦτ' αἰεὶ ἀθάνατον παρέχειν ἱκανοί. Crat. 405. B: καθαρὸν παρέχειν τὸν ἀνθρώπον. Phil. 11. D: τὸν βίον εὐδαίμονα παρέχειν. Legg. VIII. 832. A: παρέχουσα ἄσχολον ἕκαστον. Epin. 976. D: τίς ... ἐπιστήμη ... μὴ παραγενομένη ... ἀνοητότατον ἂν ... παρῶσχοι τὸ ζῶον τὸ τῶν ἀνθρώπων. Phaedr. 274. E: τοῦτο ... τὸ μάθημα ... σοφωτέρους Αἰγυπτίους ... παρέξει. Pol. V. 486. E. Tim. 88. E. Phaedr. 238. A: τὴν αὐτῆς ἐπωνυμίαν ὀνομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται. Crat. 429. A: οὐκοῦν οἱ μὲν ἀμείνους τὰ αὐτῶν ἔργα καλλίω παρέχονται, τὰ ζῶα, οἱ δὲ φαυλότερα; Prot. 317. B: πολὺ δυσμενεστέρους παρέχεσθαι ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους. Legg. VII. 809. D: ζῶσαν τὴν πόλιν καὶ ἐργηγορῶσαν παρεχόμεναι. Pol. IV. 432. A: ἡ δὲ ἀνδρείαν τὴν πόλιν παρείχετο. Tim. 25. D: ὃν (πηλὸν) ἡ νῆσος ἰζομένη παρέσχετο.} παρηγορῶ, *adhortor*. Ax. 364. C: παρηγόρησον αὐτὸς ὡς εἴωθας.

παρῆκω, *pertineo*. Alc. II. 148. C: εἰς τὸ παρῆκον τοῦ χρόνου (Lat. *usque adhuc*).

παρθένος, ἡ, *virgo*. Phaedr. 264. D: γαλκῇ παρθένος (epigr.). Legg. XII. 943. E. Hipp. mai. 287. E: παρθένος καλὴ καλόν. 289. B: οὐχ ἡ καλλίστη παρθένος αἰσχρὰ φανείται; 297. D: τὴν ... παρθένον ... εἶναι τὸ καλόν. Legg. VII. 794. C: παρθένοι. Hipp. mai. 289. A: τὸ τῶν παρθένων γένος. B. Legg. VIII. 834. D: παῖδας ἢ παρθένους.

παρίημι, *praetermitto; transmitto; etiam negligo, negligentius dico*. Pol. VI. 504. D: τὴν τελεωτάτην ἀπεργασίαν μὴ παρίεναι. II. 374. C: οὐ παρίεις τοὺς καιροὺς. V. 450. B: ὃν ... ἐγὼ παρῆκα τότε. Euthyd. 301. C: τοῦτο μὲν ἐκὼν παρήκας (*negligentius dixisti*). Pol. VI. 503. E: ὃ τότε παρεί-

μεν (codd. aliquot παρήμεν). V. 449. C: μὴ οὖν παρῆς ὄντινα σὺ λέγεις. II. 370. B: ἐάν τις τινος παρῆ ἔργου καιρόν. V. 460. E: ἐπειδὴν τὴν ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν παρῆ. Legg. VI. 754. A: μὴ ... παρῶμεν αὐτὸ ἄρρητον. Conv. 180. C: οὐς παρεῖς cet. Legg. III. 691. C: παρεῖς τὸ μέτριον. Phaedr. 235. E: παρέντα τοῦ μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν. Legg. VIII. 796. E: παρέντας ταῦτα. Med. Ep. VII. 334. A: τὸ ... αἰσχρὸν καὶ ἀνόσιον οὕτε παρίεμαι ἔγωγε οὔτε τι λέγω. Legg. VII. 796. A: ταῦτ' εἰς πάντα ὄντα χρήσιμα οὐ παρετέον. B: *permitto; sino; relinquo. Conv. 199. C: ἀλλὰ παρήμι. 214. E: τὰ γε ἀληθῆ παρήμι καὶ κελεύω λέγειν. Pol. V. 458. B. Conv. 214. E: ὅρα εἰ παρής. Pol. V. 458. B: εἶπερ παρής. Ib. ἂν μοι παρής (Bekk. παρής). Conv. 199. B: πάρες μοι Ἀγαθῶνα σμικρὰ ἅττα ἐρέσθαι. Pol. II. 367. D: μισθοὺς ... πάρες ἄλλοις λέγειν. Phaedr. 101. C: παρεῖς ἀποκρίνασθαι τοῖς σεαυτοῦ σοφωτέροις. Soph. 267. A: παρέντας ἐτέρῳ συναγαγεῖν ... εἰς ἓν. Legg. VI. 776. A: μητρὶ καὶ πατρὶ ... παρέντας ... τὰς αὐτῶν οἰκῆσεις. Pol. II. 377. B: ἀρ' οὖν ῥαδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ... μύθους ... ἀκούειν τοὺς παῖδας —; *recipio, admitto. Pol. VIII. 560. D: οὔτε αὐτὴν τὴν θυμιαχίαν παριᾶσιν. Phaedr. 90. D: (τοῦτο) μὴ παριῶμεν (sic codd. Steph. παριῶμεν) εἰς τὴν ψυχὴν. Pol. VIII. 561. B: λόγον ... ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος οὐδὲ παρεῖς εἰς τὸ φροῦριον. — Pass. praeter. remissus, solutus vel fractus sum. Legg. XI. 931. D: πατρός καὶ προπάτορος παρειμένων γῆρα. Euthyd. 303. B: χαίροντες ὀλίγου παρείσθησαν (sic Vat. Vulgo παρετάσθησαν). — Med. precor et deprecor (germ. sich ausbitten); oeniam peto. Pol. I. 341. B: οὐδέν σου παρίεμαι. Apol. 17. C: τοῦτο ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι. Legg. V. 742. B: παρέμενος (v. παραιτησάμενος) ... τοὺς ἄρχοντας ἀποδημείτω. XII. 951. A: τοὺς νομοφύλακας παρεμένους.

παρίστημι, propono, exhibeo, affero; trop. persuadeo. Pol. X. 600. C: Πρωταγόρας ... καὶ ἄλλοι πάμπολλοι δύνανται τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παριστάναι ... ὥς οὔτε οἰκίαν οὔτε πόλιν τὴν αὐτῶν διοικεῖν οἰοί τ' ἔσονται, ἐάν μὴ cet. Ep. VII. 335. D: δόξαν παρεστήσε παῖσι τὴν ἀληθῆ. Perf. et aor. 2. adsto, adsum, praesto sum (perf. part. praesens); etiam accedo. Phaedr. 232. B: εἴ σοι δέος παρεστήκεν ἡγουμένῳ cet. Legg. III. 678. A: ὡν νῦν ὁ λόγος ἡμῖν παρεστήκεν. Phil. 61. C: καθάπερ ἡμῖν οἰνοχόοις τισὶ παρεστάσι κρῆναι. Legg. XII. 962. D: ὥς ὁ νῦν παρεστηκώς ἡμῖν λόγος μὴνύει. Crit. 43. B: ἐν τῇ νυνὶ παρεστῶσῃ θυμφορᾷ. Pol. V. 452. B: ὥς γε ἐν τῷ παρεστῶτι. X. 615. E: ἄνδρες ... παρεστῶτες. Ep. VII. 334. A: τοῖς φρονεῦσι παρεστῶτες ἐπίκουροι. Legg. IV. 707. A: τριήρεις ὀπλίταις παριστῶσαι μαχομένοις. Gorg. 451. E: ὅτι σοι αὐτίκα ἂν παρασταίεν οἱ δημιουργοὶ τούτων ὧν cet. Phaedr. 96. D: ἄνθρωπος παραστας μέγας

σμικρῶ. Legg. VII. 800. B: εἰ τῷ τις ... ἰδίᾳ παραστὰς τοῖς βωμοῖς τε καὶ ἱεροῖς ... βλασφημοῖ cet. VIII. 839. B. — Etiam in eo ponitur quod occurrit vel in mentem venit; abs. cogitatio animum subit. Phaedr. 233. C: εἰ δ' ἄρα σοι τοῦτο παρίστηκεν ὥς οὐχ οἶδν τε ἰσχυρὰν φιλίαν γενέσθαι. Alc. II. 143. E: εἰ σοι αὐτίκα μάλα παρασταίῃ cet. 144. A: παραστῆναι ποτε δόξαν ὥστε οἰηθῆναι cet. Phaed. 58. E: ὥστ' ἔμοιγ' ἐκείνον παρίστασθαι μὴδ' εἰς "Αἶδον ἰόντα ἄνευ θείας μοίρας ἔναι. 66. B: παρίστασθαι δόξαν τοιάνδε τινὰ τοῖς γνησίως φιλοσόφοις ὥστε cet. — Med. adduco; affero; etiam offero. Legg. IV. 706. A: Μίνως ... τοὺς οἰκούντας τὴν Ἀττικὴν παρεστήσατο εἰς χαλεπὴν τινα φορὰν δαμοῦ. Pol. VIII. 555. B: ἵνα ... παραστησώμεθ' αὐτὸν εἰς κρίσιν. Alc. II. 149. C: χρυσόκερως βοῦς παραστησάμενοι.

παρισῶ, aequo. Pol. VI. 498. E: ἀνδρα ... ἀρετῇ παρισώμενον καὶ ὠμοιωμένον cet.

παροικοδομῶ, iuxta extruo. Pol. VII. 514. B: παρ' ἣν ἰδὲ τεῖχιον παρωκοδομημένον.

παροιμία, ἡ, proverbium. Soph. 231. C: ὀρθῇ γὰρ ἡ παροιμία τὸ cet. Crat. 384. A: παλαιὰ παροιμία ὅτι cet. Phil. 59. E: εὐ δ' ἡ παροιμία δοκεῖ ἔχειν τὸ cet. De iusto 374. A. Menex. 248. A: μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ. Soph. 261. B: τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον. Polit. 264. B: τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν πάθος. Conv. 174. B: ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβαλόντες ὥς cet. 222. B: κατὰ τὴν παροιμίαν. Id. Pol. IV. 424. al. I. 329. A: διασώζοντες τὴν παλαιὰν παροιμίαν. Legg. V. 741. D: κατὰ τὴν παλαιὰν παροιμίαν. Lys. 216. C. Legg. VI. 753. E: ἐν ταῖς παροιμίαις.

παροιμιάζω, proverbium facio. Phil. 45. D: ὁ παροιμιαζόμενος λόγος. Med. proverbio utor. Theaet. 162. C: φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. Hipp. mai. 301. C: φασὶν ἀνθρώποι ἐκαστοτε παροιμιαζόμενοι. Cum acc. proverbium in aliquem fungo. Legg. VII. 818. A: ὁ τὸν θεὸν πρῶτον παροιμιασάμενος.

παροινῶ, per ebrietatem insolentius me gero. Euth. 4. C: παροινήσας ... καὶ ὀργισθεῖς.

παρολιγωρῶ, negligo. Epin. 991. D: μὴδέποτε λήθῃ μὴδὲ ἀμελείᾳ τῶν κρείττονων ἡμῶς παρωλιγορησθαι.

παροξύνω, stimulo. Ep. IV. 321. A: ἐγὼ ... καὶ ἐν τοῖς θεάτροις ὁρῶ τοὺς ἀγωνιστάς ὑπὸ τῶν παιδῶν παροξυνομένους.

παρορῶ, male video, in videndo erro. Hipp. mai. 300. C: πάννυ ἐτοίμως παρορῶς. Hipp. min. 374. D: οἷς ἐκὼν ἄν τις ... παρορῶη cet. Theaet. 157. E: παρακοῦσιν ἡ παροράν.

παρουσία, ἡ, praesentia; etiam in eo dicitur quod alicui est vel adest. Phaed. 100. D: ἡ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἶτε παρ-ουσία εἶτε κοινωνία cet. Lys. 217. E: αὕτη ... ἡ παρουσία

ἀγαθοῦ. Gorg. 497. E: ἀγαθῶν παρουσία. 498. D. al. Soph. 247. A: δικαιοσύνης ἔξει καὶ παρουσία. Pol. IV. 437. E: διὰ πλήθους παρουσίαν. Lys. 217. B: διὰ κακοῦ παρουσίαν. 218. C.

παροχτεύω, *traduco*. Legg. VIII. 844. A: νόμοι ... οὐκ ἄξιοι παροχτεῦειν λόγοις.

παρῶρῃσία, ἡ, *licentia; libertas* (*Freimüthigkeit*). Gorg. 487. B: ἐνδεστέρω ... παρῶρῃσίας. Pol. VIII. 557. B: ἐλευθερίας ἡ πόλις μεστὴ καὶ παρῶρῃσίας γίγνεται. Legg. II. 671. B: παρῶρῃσίας ἐμπίπλονται. VII. 806. D: διδομένης ... αὐτῷ παρῶρῃσίας. VIII. 829. E: τῆς ἐν ποιήσεσι παρῶρῃσίας. Lach. 189. A: ἄξιον ὄντα λόγων καλῶν καὶ πάσης παρῶρῃσίας. Phaedr. 240. E: παρῶρῃσία κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένη χρωμένου. Conv. 222. C: γέλατα γενέσθαι ἐπὶ τῇ παρῶρῃσίᾳ αὐτοῦ. Ep. VIII. 354. A: πάση παρῶρῃσίᾳ ... χρωμενος. Gorg. 487. A: εὐνοίαν καὶ παρῶρῃσίαν. Legg. III. 694. B: διδόντος ... παρῶρῃσίαν. VIII. 829. D: παρῶρῃσίαν ἐν μουσικαῖς εἶναι μόνοις. 835. C. Clit. 406. A: εἰ δέ μοι δίδως παρῶρῃσίαν.

παρῶρῃσιάζομαι, *libere loquor*. Gorg. 487. D: ὅτι γε οἶος παρῶρῃσιάζεσθαι. Pol. VIII. 567. B. Lach. 178: ἡγοῦμεθα γὰρ χρῆναι πρὸς γε ὑμᾶς παρῶρῃσιάζεσθαι. Gorg. 491. E: ὃ ἐγὼ σοι νῦν παρῶρῃσιάζομενος λέγω. 492. D. Legg. VII. 811. A: παρῶρῃσιάζομενον ἀποφαίνεσθαι. Charm. 156. A: μᾶλλον γὰρ σοι παρῶρῃσιάζομαι περὶ τῆς ἐπωδῆς οὔα τυγχάνει οὔσα. Ep. XIII. 362. C. Lach. 179. C: παρῶρῃσιάζομεθα πρὸς ὑμᾶς.

παρωθούμαι, *reicio*. Pol. V. 471. C: ὃ ἐν τῷ πρόσθεν παρωσάμενος πάντα ταῦτα εἴρηκας.

παρωνύμιον, τό, *denominatio*. Soph. 268. C: δῆλον ὅτι παρωνύμιον αὐτοῦ τι λήψεται. Adl. *quod ab alio denominatur*. Legg. VI. 757. D: ἀνγκαῖον ... καὶ τούτοις παρωνυμίοισι ποτε προσχρήσασθαι πόλιν ἅπασαν.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis, quisque; totus, universus*. Prot. 324. A: ἐνθα δὴ πᾶς παντὶ θυμούται. Pol. X. 608. C: πᾶς ... οὐτός γε ... χρόνος. Phaedr. 245. C: ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος. 249. E: πᾶσα ... ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέεται τὰ ὄντα. Pol. II. 381. A: πᾶν ... τὸ καλῶς ἔχον. VII. 523. D: πᾶν ὃ τι τοιοῦτον. Tim. 62. C: τοῦ ... παντός οὐρανοῦ σφαιροειδοῦς ὄντος. Phil. 48. C: τῆς ... πάσης πονηρίας ἐστὶ τὸ ἐναντίον (v. τὸυναντίον) πάθος ἔχον ἢ cet. Phaedr. 235. E: ὡς Λυσίας τοῦ παντός ἡμάρτηκε. Theaet. 204. B: οὐκοῦν διαφέρει αὖν τὸ ὅλον τοῦ παντός —; Phil. 19. B: κατὰ παντός ἐνός (de unoquoque). Tim. 40. B: περὶ τὸν διὰ παντός πόλον τεταμένον. — παντός μᾶλλον, *omni modo, prorsus*. Prot. 344. B. Phaedr. 228. D. Gorg. 527. B. Phaedr. 67. B: παντός γε μᾶλλον (resp.) al. παντός et τοῦ παντός cum v. ἄξιος. Soph. 216. C. Phil. 64. B. Legg.

XII. 951. B. Alc. I. 105. E. Euthyd. 307. A. — Soph. 250. D: πάση συνεσχόμεθα ἀπορία. Conv. 194. A: ἐν παντί (*in summa consilii iuxta*) εἴης (ἄν). Pol. IX. 579. B: ἐτι ἂν μάλλον ἐν παντί κακοῦ εἴης. Euthyd. 301. A: καὶ γὰρ ἐν παντί ἐγενόμην ὑπὸ ἀπορίας. Tim. 83. A: παντὶ χαλεπὸν προσπίπτει τοῦ σώματος. Theaet. 147. E: τὸν ἀριθμὸν πάντα διχα διελάβομεν. Pol. V. 475. A: πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους. Phaedr. 253. C: εἰς ὁμοιότητα ... πᾶσαν πάντως ... πειρώμενοι ἄγειν. Apol. 20. D: πᾶσαν ὑμῖν τὴν ἀλήθειαν ἐρῶ. Phaedr. 251. E: ὑπὸ πᾶν τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος. 273. E: κεχαρισμένως ... πράττειν τὸ πᾶν εἰς δύναμιν. Theaet. 175. A: οὐ δυναμένων εἰς τὸ πᾶν αἰεὶ (*in totum quodque*) βλέπειν. Pol. VIII. 562. E: ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς ἐλευθερίας ἵεναι. Phaedr. 258. E: πᾶσαι αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί. Theaet. 204. B: τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὃ τι διαφέρει; Tim. 23. C: πολιτεῖαι ... κάλλιστα πασῶν. Prot. 330. A: πάντων μάλιστα. Pol. I. 344. A: πάντων δὲ ῥᾶστα μαθήσει ἐὰν cet. Conv. 186. C: (ἐν) τοῖς ... σώμασι τῶν πάντων ζώων. Pol. VIII. 567. A: πάντων τούτων ἕνεκα. Legg. VII. 801. A: νικᾷ ... πᾶσαισι ταῖς ψήφοις οὗτος ὁ νόμος. Pol. VII. 523. D: ἐν πᾶσι ... τούτοις. VIII. 566. D: ἀσπάζεται πάντας ᾧ ἂν (*nos: jeden, dem*) περιτυγχάνη. Pol. V. 475. A: πᾶσας φωνὰς ἀφίετε. Prot. 361. C: ὀλίγον πάντα μᾶλλον φανῆναι αὐτὸ ἢ δικαιοσύνην. Theaet. 204. A: ὅτι οὐ ἂν ἦ μέρη, τὸ ὅλον ἀνάγκη τὰ πάντα μέρη εἶναι. — τὸ πᾶν, *universum vel rerum universitas*. Polit. 270. B: τὴν τοῦ παντός φορὰν. 272. E: τοῦ παντός ... ὁ κυβερνήτης. 286. B. Crat. 436. E: ὡς τοῦ παντός ἰόντος τε καὶ φερόμενον. Tim. 28. C: τὸν ... ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντός. Phil. 23. C: πάντα τὰ νῦν ὄντα ἐν τῷ παντί. 29. C. Crat. 412. D: τὸ πᾶν εἶναι ἐν πορείᾳ. Conv. 202. E: ὥστε τὸ πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ξυνδεδέσθαι. Tim. 30. B: τὸ πᾶν ξυνεσπένεται. 69. C: ἐκ τούτων πᾶν τόδε ξυνεστήσατο. al. — Ponitur ubi nos adverb. (*v. c. durchaus*) usurpamus. Phaedr. 240. A: πᾶσα ἀνάγκη. 243. D. Phaed. 67. A. al. Similiter πᾶν τούναντίον (*nos: ganz das Gegenheil*). Prot. 332. A. Phil. 43. B. Conv. 214. D. al. Etiam πᾶν et τὸ πᾶν, *prorsus, omnino*. Soph. 247. B: τοῦτο οὐκέτι κατὰ ταῦτά ἀποκρίνονται πᾶν. Phil. 55. C: πᾶν περικρούωμεν. Legg. IV. 718. B: πᾶν ἀγαπητόν. Tim. 72. B: τὸ πᾶν ἡγνοηκότες ὅτι cet. Legg. XII. 959. A: ψυχὴν σώματος εἶναι τὸ πᾶν διαφέρουσιν. — διὰ παντός (*germ. durchgängig*), *usquequaque, omnino, in temp. pos. semper*. Phaedr. 240. E: φυλακὰς τε ... φυλαττομένῳ διὰ παντός. Polit. 294. C: τὸ διὰ παντός γινόμενον ἀπλοῦν. Crat. 416. B. Pol. III. 407. D: τὰ ... εἴσω διὰ παντός νεοσηκὸτα σώματα. IV. 430. B: τὴν ... τοιαύτην ... σωτηρίαν διὰ παντός δόξης ὀρθῆς cet. VIII. 561. D. Tim. 18. B. Legg. VIII. 836. C: ὁ διὰ παντός φαρμεν

δεῖν τὸν νομοθέτην διατηρεῖν. Alc. I. 108. B: τὸ διὰ παν-
τός ὀρθῶς ἔχον. Similiter διὰ πάντων (Soph. 254. B.) i. q.
κατὰ πάντων (Tim. 60. B: μέλει τὸ κατὰ πάντων μάλιστα
πρόσρημα ἔσχε). Pariter fem. Pol. IV. 432. A: διὰ πασῶν
(quasi chorῶν) παρεχομένη ξυνάδοντας ces. — τῷ παντὶ
καὶ ὅλῳ (vid. h.). — ἐπὶ πᾶν, in unversum (Euthyd. 279.
E: ὡς ἐπὶ πᾶν εἰπεῖν), c. art. omnia. Legg. IX. 875. D: ἃ
... τὸ μὲν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὀρᾷ καὶ βλέπει, τὸ δ' ἐπὶ πᾶν
ἀδυνατεῖ. — κατὰ πάντα, omnibus partibus, prorsus. Tim.
30. D: τῷ ... καλλίστῳ καὶ κατὰ πάντα τελέῳ. Epin. 985. A.

πάσσοφος, v. πάσσοφος.

πάσσω, spargo. Pol. III. 408. A. (Hom.).

πάσχω, patiur (etiam de poena corporis), in univ. affli-
gor (etiam morte afficior); afficior vel affectus (etiam animatus)
sum, me habeo vel comparatus sum; πασχειν etiam is dicitur
cui aliquid accidit, usu venit, etiam in quem aliquid cadit. Gorg.
485. A: ἔγωγε ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας
ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους καὶ παίζοντας. Conv. 222.
E: οἷα αὖ πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου! Phil. 35. A: ὁ κενού-
μενος ... ἐπιθυμῇ τῶν ἐναντίων ἢ πάσχει. Tim. 64. B:
πάσχει μόνον. Phaed. 74. D: ἢ πασχομένῃ τι τοιοῦτον περὶ
τὰ ἐν τοῖς ξύλοις —; Pol. III. 409. B: σφόδρα γε αὐτὸ πά-
σχοουσιν. Legg. IX. 867. C: πασχέτω. 868. A. Polit. 299. A:
δικαιοῦνται ἂν ὅτιοι πάσχοι καὶ ἀποτίνοι. Parm. 128. D:
ὡς ἔτι γελοιότερα πάσχοι ἂν αὐτῶν ἢ ὑπόθεσις. Menex. 246.
C: εἰ τι πασχοιεν (ut Lat. si quid eis accidisset, nos: wenn sie
fallen sollten). Phil. 46. C: ὁπόταν ... ταναντία ἅμα πάθῃ
πάσχη. Polit. 262. A: μὴ μέντοι τοῦτό γε ἐς αὐτὸς ... πά-
σχωμεν. Phaedr. 241. E: ὁ τι πάσχειν προσήκει αὐτῷ. Menex.
235. B: καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ταυτὰ ταῦτα δοκούσι μοι πάσχειν
καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὴν ἄλλην πόλιν. Conv. 184. B:
κακῶς πάσγων. Pol. IV. 440. C: καὶ ἄλλο ὅτιοι τῶν τοι-
ούτων πάσγων ὑπὲρ ἐκείνου ὃν ἂν cet. Tim. 33. C: πάντα
ἐν ἑαυτῷ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ πάσχον καὶ δρῶν ἐκ τέχνης γέγονεν.
Prot. 337. C: ἢ ἄλλο ἢδὲ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι. Crit.
49. D: κακῶς πάσχοντα. Gorg. 476. B: ἀνάγκη τι εἶναι καὶ
πάσχον ὑπὸ τούτου τοῦ ποιοῦντος; Pol. III. 410. A: αὐτοῖς
τοῖς πάσχοις. Conv. 215. E: τοιοῦτον δ' οὐδὲν ἐπασχον.
Gorg. 481. C: (εἰ) τις ἡμῶν ἰδιὸν τι ἐπασχε πάθος ἢ οἱ
ἄλλοι. Theaet. 166. B. Phil. 34. B. Gorg. 513. B: πέπονθα
... τὸ τῶν πολλῶν πάθος. Theaet. 148. E: ὁ μέντοι πέ-
πονθα λέγω. Conv. 215. D: οἷα δὲ πέπονθα αὐτὸς ὑπὸ
τῶν τούτου λόγων. Alc. I. 118. B: οἷον πάθος πέπονθας
(qualis tua est conditio!). Hipp. min. 363. D: μακάριόν γε ...
πάθος πέπονθας εἰ cet. Phaedr. 251. C: ταῦτόν ... πέπον-
θεν ἢ ... ψυχῇ. 255. D: οὐδ' ὁ τι πέπονθεν οἶδεν. Phaed.
104. A: οἷον καὶ ἡ τριάς πέπονθε (quale in — cadit). Parm.
146. B: εἴπερ καὶ τὰ πρόσθεν πέπονθεν. 148. A: ἢ ... τὸ

ἐν ἑτερον τῶν ἄλλων πέπονθεν εἶναι. Pol. I. 345. B. Men. 74. A: πάλιν ... ταυτόν πεπόνθαμεν. Hipp. mai. 300. E. Pol. II. 368. A: πάνν γάρ θεῖον πεπόνθατε εἰ μὴ πέπεισθε cet. Apol. 17. A: ὅτι ... ὑμῖς ... πεπόνθατε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγόρων οὐκ οἶδα. Soph. 247. D: εἰ ... τι τοιοῦτον πεπόνθασι. Pol. VI. 488. A. Euth. 8. D: οὐκ οὖν ταυτά γε ταυτά καὶ οἱ θεοὶ πεπόνθασιν —; Alc. II. 141. A: οὐ τάναντία τοίτων πεπόνθασιν. Eryx. 399. C: ἴσως ... καὶ οἱ παρόντες τοιοῦτον τι πεπόνθασι πρὸς σέ καὶ Πρόδικον. Parm. 140. A: πλείω ἂν εἶναι πεπόνθοι ἢ ἐν. Hipp. mai. 301. A: οὐ καὶ ἀμφοτέροι αὐτῶν τοῦτο πεπόνθοιμεν; Pol. II. 376. A: καὶ μὴδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθη. Phaedr. 238. C: δοκῶ τι σοί, ὥσπερ ἐμὰντῶ, θεῖον πάθος πεπονθέναι; Phaed. 98. C: καὶ μοι ἐδοξεν ὁμοιότατον πεπονθέναι ὥσπερ ἂν εἴ τις cet. Parm. 160. A. Pol. VII. 516. D: ἢ τὸ τοῦ Ὀμήρου ἂν πεπονθέναι. Legg. IV. 712. E. Tim. 19. B: οἷον τι πρὸς αὐτὴν πεπονθῶς τυγχάνω (*quomodo in eam animatus sim*). Legg. VII. 810. D. Apol. 42: δίκαια πεπονθῶς ἐγὼ εἶσομαι ὑφ' ὑμῶν cet. Alc. I. 127. D. Phaedr. 264. D: ποῖον τοῦτο (τὸ ἐπίγραμμα) καὶ τί πεπονθός; Parm. 148. A: τὸ ... ταυτόν πεπονθός ὁμοιον. Pol. III. 387. D: ὡς δεινόν τι πεπονθότος. Hipp. mai. 300. B: μνητέρας (ἡδονῆς) πεπονθυίας τι τῶν ὄντων οἰοῦν. Charm. 171. D: ἄλλον ταυτόν τοῦτο πεπονθότα. Eryx. 405. E: οἱ ... πλείστα τούτων πεπονθότες ἄνθρωποι. Soph. 253. A: σχεδὸν οἷον τὰ γράμματα πεπονθότ' ἂν εἴη (*eadem ferme eorum quae litterarum ratio erit*). Hipp. mai. 300. D: τοῦτ' ἀμφοτέρους ἡμᾶς πεπονθότας. Conyn. 198. C: ὥστε ἀτεχνῶς τὸ τοῦ Ὀμήρου ἐπεπόνθη (Cl. ἐπεπόνθει. Vulg. ἐπεπόνθειν). Pol. I. 329. B. (v. ἐπεπόνθειν). Apol. 33. D: ἐπεπόνθεσαν. Phaed. 58. E: ἐγωγε θαυμάσια ἐπαθον παραγεγόμενος. Apol. 21. C: πρὸς ὃν ἐγὼ σκοπῶν τοιοῦτόν τι ἐπαθον. 22. A. Conyn. 204. C: θαυμαστόν οὐδὲν ἐπαθες. Theaet. 166. B: μνήμην ... ὧν ἐπαθες. Phil. 23. A: τὰ γὰρ αὐτὰ ἐπαθεν ἂν. Euth. 4. D: ὅπερ οὖν καὶ ἐπαθεν. Menex. 244. B: συγγνώμην ἀλλήλοις ἔχομεν ὧν τ' ἐποιήσαμεν ὧν τ' ἐπάθομεν. Riv. 133. A: ὅ τι ... οἱ ἐπασταὶ ἐπαθον οὐκ οἶδα. Ax. 369. C: εἴ τι πάθοις. Crat. 432. D: γελοῖα ... ὑπὸ τῶν ὀνομάτων πάθοι ἂν ἐκεῖνα ὧν ὀνόματα ἔστι τὰ ὀνόματα. Legg. V. 730. C. Apol. 36. B: ἢ μὴ πάθω τοῦτο cet. Crat. 432. A: ἔάν τι τούτων πάθῃ. Pol. X. 619. A. Ep. II. 312. D: ἂν τι ἢ δέλτος ... πάθῃ (nos: wenn ... verloren gehen sollte). Pol. V. 451. B: ἔάν τι πάθωμεν πλημμελεῖς ὑπὸ τοῦ λόγου. Phaedr. 233. A: ἐξ ὧν ἂν εὖ πάθωσιν. 235. E: τοῦτο ... οἶμαι οὐδ' ἂν τὸν φαυλότατον παθεῖν συγγραφία. 270. D: τίνα (δύναμιν πέφυκεν ἔχον) εἰς τὸ παθεῖν ὑπὸ τοῦ; Polit. 299. A: ὅ τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίνειν (Id. Legg. VI. 767. E. IX. 875. D. Apol. 36. B.).

Conv. 174. E: καὶ τι ἔφη γελοῖον παθεῖν. Pol. I. 337. D: τί ἀξίοις παθεῖν; VII. 356. B: γελοῖον δ' ἔγωγε καὶ ἐν τῷ παρόντι ἔοικα παθεῖν. Phaedr. 254. E: ταυτόν πάθος παθών. Pol. II. 362. A: πάντα κακὰ παθών. Tim. 59. E: τὸ ... παθὼν ταῦτα. Legg. V. 730. A: φύλαξ ... τοῦ παθόντος (*afflicti*). IX. 871. D: μὴ ἐν τῇ τοῦ παθόντος (h. e. *interfecti*) χώρα θάπτεσθω. 874. B. Gorg. 520. E: τὸν εὖ παθόντα. Conv. 222. B: παθόντα γυνῶνα (prov.). Legg. IX. 878. C: τὸν παθόντα (*vulnere afflictum*). Tim. 52. D: πάθη ... πάσχουσιν. 64. C: τὸ παθόν. Gorg. 519. C: εὖ παθόντες ὑπ' αὐτῶν. Menex. 244. B: παθόντες ὑπ' αὐτῆς κακῶς. Prot. 318. D: οὐ πείσεται ἅπερ ἂν ἐπαθεν ἄλλω τῷ συγγενόμενος τῶν σοφιστῶν. Parm. 138. B: οὐ γὰρ ὅλον γε ἄρῃω ταυτόν ἅμα πείσεται καὶ ποιήσει. Crit. 47. C: ἄρα οὐδὲν κακὸν πείσεται; Gorg. 513. A: ὅπως μὴ ... πεισόμεθα ὅπερ cet. Phil. 13. E: ἄρ' οὐ ταυτόν πείσονται τοῦτο ὅπερ ὁ σοὶ λόγος; Legg. I. 635. D. Crat. 436. B: τί οἶε ἡμᾶς ... πείσεσθαι; Pol. VII. 530. A. Apol. 35. A. Legg. XI. 929. A: τὸν ταῦτα πεισόμενον ἐν δίκῃ. — *πάσχειν* etiam dicitur *qui coactus est*, igitur *involuntarius aliquid facit*, et in univ. *agē*. Euthyd. 302. D: ὠμολόγηκα, ἔφην· τί γὰρ πάθω; (nos: *denn musste ich nicht?* vel: *konnte ich anders?*) Similiter Legg. VI. 799. C: *πάθωμεν*.

πατάσσω, *ferio, verbero*. Legg. IX. 879. E: ὅσας ἂν αὐτὸς πατάξῃ. Gorg. 527. D: οὐ γε θαρρόων (int. *εἶσον*) πατάξαι (Steph. et F. a rec. m. *πάταξαι*). Pol. I. 333. E: ὁ πατάξαι δεινότατος ἐν μάχῃ. Legg. IX. 879. E.

πατήρ, ὁ, *pater; parens*. Prot. 317. C: οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων ἂν ὑμῶν καθ' ἡλικίαν πατήρ εἴην. Pol. I. 330. B: τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρός. Legg. III. 680. E: διὰ τὸ τὴν ἀρχὴν αὐτοῖς ἐκ πατρός καὶ μητρός γεγονέναι. VI. 772. E: ἀγαθῶν πατέρων φύντι. 773. A. XI. 926. E: ἐρημον πατέρων γενομένην. **auctor; inventor*. Phaedr. 275. E: πατήρ ὢν γραμμάτων. Theaet. 165. E: εἶπερ γε ὁ πατήρ τοῦ ἑτέρου μύθου ἔζη. Conv. 177. D: πατήρ τοῦ λόγου. Tim. 37. C: ὁ γεννήσας πατήρ. 41. C. Phaedr. 275. E: τοῦ πατρός ἀεὶ δέχεται βοήθου. Polit. 273. B: τὴν τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρός ... διδαχὴν. Pol. VI. 506. E. Phaedr. 257. B: Λυσίαν τὸν τοῦ λόγου πατέρα αἰτιώμενος. Tim. 28. C: τὸν ... ποιητὴν καὶ πατέρα τούτου τοῦ παντός. Lys. 214. A: οὔτοι γὰρ ἡμῖν ὥσπερ πατέρες τῆς σοφίας εἰσὶ καὶ ἡγεμόνες. Menex. 240. E: ἐγὼ ... ἐκείνους τοὺς ἄνδρας φημι οὐ μόνον τῶν σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρας εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐλευθερίας cet. **sors* (germ. *Capital*). Pol. VIII. 555. E: τοῦ πατρός ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι.

πατραλοίας, ὁ, *parricida*. Soph. 241. D: μὴ με οἶον πατραλοίαν ὑπολάβῃς γίγνεσθαι τινα. Pol. VIII. 569. B:

πατραλοῖαν ... λέγεις τύραννον. Phaed. 144. A: τοὺς ... πατραλοίας καὶ μητραλοίας.

πατρικός, ἡ, ὄν, *paternus*. Lach. 180. E: καὶ γὰρ πατρικός ἡμῖν φίλος τυγχάνεις ὦν. Men. 78. D: ὁ τοῦ μεγάλου βασιλέως πατρικός ξένος. Soph. 242. A: τολμητέον ἐπιτιθεσθαι τῷ πατρικῷ λόγῳ. Men. 92. D: τὸν πατρικὸν τόνδα ἐταῖρον.

πάτριος, ἰα, ἰον, *patrius; a maioribus traditus vel institutus; neutr. patrium institutum, mos*. Pol. IV. 427. C: πάτριος ἐξηγητής (Apollo). Legg. XII. 959. B: καθάπερ ὁ νόμος ὁ πατριος λέγει. Soph. 229. B: τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον. Hipp. mai. 284. B: οὐ γὰρ πάτριον ... Λακεδαιμονίοις κινεῖν τοὺς νόμους. Pol. IV. 427. C: τῷ πατρίῳ (ἐξηγητῇ). Legg. XII. 947. C: τὸ πάτριον μέλος ἐφυμνεῖν. VI. 759. A: πατρὶαι ἱερωσύναι. II. 680. A: ἔθει καὶ τοῖς λεγομένοις πατρίοις νόμοις ἐπόμενοι ζῶσιν. Polit. 295. A: πατρίοις ... ἔθει νομοθετῶν. Legg. VII. 793. A: οὗς πατρίους νόμους ἐπονομάζουσιν. Polit. 290. E: τὰ σεμνότετα καὶ μάλιστα πάτρια τῶν ἀρχαίων θυσίων. 296. C: παρὰ τὰ γεγραμμένα καὶ πάτρια. 298. D. 301. A. Pol. VII. 538. D: ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πάτρια. Legg. II. 656. E. VII. 793. B: οἷον πάτρια καὶ παντάπασιν ἀρχαῖα νόμιμα. Ep. VII. 336. C: ζῆν κατὰ τὰ πάτρια.

πατρίς, ἡ, *patria*. Crat. 395. D: ἡ πατρίς αὐτοῦ ὅλη ἀνεδράπετο. Crit. 51. C: ἃ ἂν καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ πατρίς. Ep. IX. 358. A: τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ μὲν τι ἡ πατρίς μερίζεται cet. Gorg. 480. B: (ὑπὲρ) πατρίδος ἀδικούσης. Legg. V. 739. B. Ep. IX. 358. A: καλούσης ... τῆς πατρίδος αὐτῆς πρὸς τὰ κοινά. Prot. 346. B: τοῖς γονεῦσιν ἡ πατρίδι. Pol. IX. 592. A. Legg. I. 642. B. Menex. 237. B: τῷ ὄντι ἐν πατρίδι οἰκοῦντας καὶ ζῶντας. Pol. IX. 575. D: οὕτω πάλιν τὴν πατρίδα ... κολάσσεται. Legg. IX. 856. D: εἰς τὴν αὐτῶν ἀρχαίαν ἐκπεμπέσθω πατρίδα καὶ πόλιν. Lach. 181. B: τὴν πατρίδα ὀρθοῦντα. Polit. 308. A: τὰς αὐτῶν πατρίδας.

πατριώτης, ὁ, *qui eiusdem est patriae vel civitatis*. Legg. VI. 777. D: μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέλλοντας ῥᾶον δουλεύουσιν cet.

πατρόθεν, α vel ex patre, cum v. ὄνομα i. q. πατρός. Legg. VI. 753. C: γράψαντα τοῦνομα πατρόθεν καὶ φυλῆς καὶ δήμου. Lys. 204. E: ἀλλ' ἐτι πατρόθεν ἐπονομάζεται. Lach. 187. D: δοκίς μοι ... Σωκράτη πατρόθεν γιγνώσκαι μόνον.

πατρονομική, ἡ, *gubernatio paterna*. Legg. XI. 927. E: οὐ πολὺ διαφέρειν ἡ παρ' ἡμῖν ὀρφανία ἐκτίηται τῆς πατρονομικῆς.

πατρονομοῦμαι, *gubernatione paterna fruor*. Legg. III. 680. E: πατρονομούμενοι καὶ βασιλείαν πασῶν δικαιοσύνην βασιλεύοντες.

πατροφόνος, *parricida*. Legg. IX. 869. B: τὸν πα-
τροφόνον. XII. 960. B: περὶ πατροφόνων.

πατρῴος, ὡς, ὢν, *paternus*, a *patre acceptus vel reli-
ctus* (unde τὰ πατρῴα *bona paterna*, *patrimonium*); *patrius*, ut
θεοὶ πατρῴοι, *dii patrii* al.). Euthyd. 302. B: ἔστι σοι Ζεὺς
πατρῴος; C. Ib. Ἀπόλλων πατρῴος διὰ τὴν τοῦ Ἰωνος γέ-
νεσιν. D: Ζεὺς δ' ἡμῖν πατρῴος οὐ καλεῖται cet. Charm.
157. E: ἡ ... πατρῴα ὑμῖν οἰκία. Pol. III. 391. E: Διὸς πα-
τρῴου (Hom.). Legg. IX. 881. D: Διὸς ὁμογενίου καὶ πα-
τρῴου. XI. 923. D: πλὴν τοῦ πατρῴου κλήρου. Menex. 249.
A: ὄργανα τῆς πατρῴας ἀρετῆς διδούσα. Legg. III. 695. A:
τὴν πατρῴαν οὐ παιδευομένους τέχνην. XI. 919. E: τὴν
... πατρῴαν ἐστίαν. Ep. VII. 332. E: τὴν πατρῴαν ἀρχήν.
Legg. IV. 717. B: ἰδρύματα ἴδια πατρῴων θεῶν. Crat. 391.
C: ἐπειδὴ ... οὐκ ἐγκρατὴς εἰ τῶν πατρῴων. Pol. VIII. 568.
E: δῆλον ... ὅτι ἐκ τῶν πατρῴων θρέψεται αὐτοὺς τε cet.
IX. 574. A: ἀπονευμάμενος τῶν πατρῴων. (XI. 913. A. pro
πατρῴων nunc scrib. πατέρων). Legg. VI. 785. A: ἐν ἱεροῖσι
πατρῴοις. Ep. VIII. 357. B: εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ πατρῴας
οἰκίσεις κατοικίσας. Legg. IX. 855. A: ἐὰν φύγωσι τὰ πα-
τρῴα ἡδῇ. Alc. II. 138. C: χαλκῷ διελέσθαι τὰ πατρῴα
τοὺς νύεις.

πατῶ, *conculco*. Theaet. 191. A: τῷ λόγῳ παρῆξιμεν
... πατεῖν. Phaedr. 248. A: πατούσαι ἀλλήλας. **traciv*.
Phaedr. 273. A: τὸν γε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς.

παῦλα, ἡ, *requies*; *finis*. Pol. V. 473. D: οὐκ ἔστι κα-
κῶν παῦλα. VI. 501. E: ὅτι ... οὕτως πόλει οὕτε πολίταις
κακῶν παῦλα ἔσται. Ep. VII. 336. E. Phaedr. 245. C: παύ-
λαν ἔχον τῆς κινήσεως παῦλαν ἔχει ζωῆς. Phil. 51. A: λυ-
πῶν εἶναι παῦλαν πάσας τὰς ἡδονάς. Pol. IX. 584. B:
ἡδονὴν ... παῦλαν λύπης εἶναι.

παῦρος, α, ον, pl. *pauci*. Phaed. 69. C: βάνχοι δέ τε
παῦροι (e poet.).

παύω, *desinere facio*; *sedo*, *sano*, etiam *comprimō*; *libero*;
intrans. *desino*. Phil. 25. D: ὁπόση παύει πρὸς ἀλλήλα τὰ-
ναντία διαφόρως ἔχοντα. Phaedr. 228. E: παῦε (nos: *hōr'*
auf). 257. B: Λυσίαν ... παῦτε τῶν τοιούτων λόγων. Legg.
VI. 784. C: τὰ δὲ καὶ ἀπειλοῦσαι πανόντων αὐτοὺς τῆς
ἀμαρτίας καὶ ἀμαθίας. IX. 879. E. Eryx. 396. A: αὐτὸς
ἂν ὑμᾶς ἐπειρώμενην παύειν τῆς διαφορᾶς. 402. B: παύειν
τὰς τοῦ σώματος ἐνδεΐας. 404. D: τὸν νοσοῦντα παύειν.
396. D: ἔπαυσα (ἂν) τῆς διαφορᾶς. Tim. 24. E: ὅσην ἡ
πόλις ὑμῶν ἔπαυσέ ποτε δύναμιν cet. Gorg. 482. A: τὴν
φιλοσοφίαν ... παύσον ταῦτα λέγουσαν. Menex. 241. B:
ὅτι ... ἔπαυσαν φοβουμένους πληθὺς νεῶν τε καὶ ἀνδρῶν.
Gorg. 523. D: τοῦτο ... ὅπως ἔην παύση αὐτῶν. Conn. 185.
D: δίκαιος εἰ παύσαι με τῆς λυγγός. Pol. VIII. 559. B: ἡ
τε παύσαι ζῶντα θανατή. Hipp. min. 372. E: ἀμαθίας

παύσας τὴν ψυχὴν. Gorg. 523. C: ἀλλ' ἐγὼ ... παύσω τοῦτο γιγνόμενον. 481. E: εἰ μὴ τις παύσει τὰ σὰ παιδικὰ τούτων τῶν λόγων. Clit. 407. C: οἵτινες ὑμᾶς παύσουσι ταύτης τῆς ἀριουσίας. Pol. III. 416. C: ἤτις μὴτε τοὺς φύλακας ὡς ἀρίστους εἶναι παύσοι cet. Med. *desino, desisto; desino; finem facio; mitto*; etiam verti potest *liberor* (abs., cum genit. et cum partic.). Pol. VII. 531. B: παύομαι τῆς εἰκότος. Gorg. 491. A: μαγεύοντας λέγων ... οὐδὲν παύει. Alc. II. 147. E. Gorg. 497. C: εἰ οὐχ ἅμα παύεται διψῶν ἕκαστος ἡμῶν καὶ ἡδόμενος. D: τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν οἷχ ἅμα παύεται. 517. C: οὐδὲν παυόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ αἰετ περιφερόμενοι. De lege 316. B. Euth. 8. C: οὐδὲν ... παύονται ταῦτ' ἀμφισβητοῦντες. Legg. XI. 920. A: τοὺς δεσμοὺς μὴ πανέσθω διπλασιάζων. Crat. 422. A: πότις οὖν ἀπειπῶν ὁ ἀπαγορεύων δικαίως παύοιτ' ἄν; Phil. 35. E. Conv. 185. D: ἂν μὲν σοι ἐθέλῃ ... παύεσθαι ἢ λύγῃ. Lach. 187. E. Tim. 42. C: μὴ παυόμενος ... κακίας. Polit. 273. A: θορύβων τε καὶ ταραχῆς ἤδη παυόμενος. Phaedr. 234. A: παυόμενοι τῆς ἐπιθυμίας (si locus sanus). Crat. 396. C: οὐκ ἂν ἐπαυόμην διεξιῶν. Legg. II. 662. E: αἰετ διακελευόμενος οὐδὲν ἐπαύου ζῆν με ὡς δικαιοτάτα. Phaed. 100. B: ἄπερ ... οὐδὲν πέπαυμαι λέγων. Conv. 188. E: ἐπειδὴ καὶ τῆς λυγρῆς πέπαυσαι. Phaed. 79. D: πέπαυται ... τοῦ πλάθου. Tim. 57. A: πέπαυται τερινόμενον. Legg. III. 686. B. Prot. 328. D: ὅτι τῷ ὄντι πεπαυμένος εἶη. Alc. I. 103. A: τῶν ἄλλων πεπαυμένων. Ep. VII. 331. B: οὐκ ἀφοσιωμένοις μόνον ἐπανόμην. Pol. I. 354. A: ἐπειδὴ ... χαλεπαίνων ἐπαύσω. Polit. 270. D: ἐπαύσατο ... ἐπὶ τὸ γεραίτερον ἰδεῖν πορευόμενον. Phil. 24. D: προῖόν ἐπαύσατο. Prot. 348. A: περὶ ὧν μεταξὺ ἐπανασάμεθα διεξιόντες. Phaedr. 262. E: παῦσαι. Gorg. 486. C: παῦσαι ... ἐλέγχων. Phil. 19. E. Alc. I. 104. E: εἰ ... οὕτω μόγις καὶ παυσάμην. Hipp. mai. 287. B: ἐπειδὴ παύσαιο λέγων. Alc. II. 142. C: ὅστις ... παύσαιτ' ἂν εὐχόμενος. Euth. 7. C: ταχὺ παυσάμεθ' ἂν τῆς διαφορᾶς. Conv. 190. C: ὡς ἂν ... παύσαιντο τῆς ἀκολασίας. 185. D: ἕως ἂν ἐγὼ παύσωμαι. Ib. ἐπειδὴν παύσῃ. Pol. VI. 509. C. IV. 426. A: πρὶν ἂν μεθύων ... παύσῃται. Phaedr. 231. A: ἐπειδὴν τῆς ἐπιθυμίας παύσωνται. Id. 232. E. 264. A. Ep. VII. 336. E. Theaet. 180. D: ἴνα ... παύσωνται ἡλιθίως οἴομενοι cet. Pol. I. 329. C: ἐπειδὴν ... αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι. IX. 583. D: τοῦ παύσασθαι ὀδυνώμενον. Ep. VIII. 356. C: ἂν ἐθέλῃ τὸ γένος ὑμῖν τὸ Διονυσίου ... παύσασθαι τῶν νῦν παρόντων κακῶν. Parm. 130. A: παυσάμενον αὐτοῦ. Conv. 185. C: Πανσανίου παυσάμενον. Riv. 133. A: παυσάμενῳ τῆς ἔριδος. Phaedr. 234. A: παυσάμενοι τῆς ὥρας (si locus sanus). Pol. IX. 584. B: παυσάμεναι (abs.). Euth. 9. B: ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ οὐδέποτε παύσομαι. Apol. 26. A. Gorg. 482. A:

ὅτι ... οὐδὲ οὐ παύσει ποτὲ ταῦτα λέγων. Euthyd. 296. A. Gorg. 489. B: οὐτοσί ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν. Crat. 421. E: τοῦτο οὐ παύσεται ποιῶν. Conv. 185. E: παύσεται (ἡ λύγξ). Men. 95. A: παύσεται χαλεπαίνων. Hipp. min. ad fin. εἰ μὴδὲ παρ' ὑμᾶς ἀφικόμενοι παυσόμεθα τῆς πλάνης. Pol. VI. 487. E: ὅτι οὐ πρότερον κακῶν παύσονται αἱ πόλεις. — Verb. Gorg. 523. D: πανοστέον ἐστὶ προσιδότας αὐτοὺς τὸν θάνατον. Pol. III. 391. E: ὧν ἔνεκα πανοστέον τοὺς τοιοῦτους μύθους.

παχέως, *dense, generatim*. Polit. 295. A: ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ πῶς οὕτως παχυτέρως ἐκάστοις τὸν νόμον θήσαι. Idem παχύτερον. 294. E.

πάχυν·η, ἡ, *pruina*. Tim. 59. E: τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν ἐκ δρόσου γενόμενον πάχυν λέγεται. Locr. 99. C. Conv. 188. B: πάχυναι καὶ χάλασαι.

πάχος, τό, *crassitudo*. Tim. 85. C: λεπτότης ... καὶ πάχους. Pol. VII. 523. E: πάχος καὶ λεπτότητα.

παχυμερέης, ὁ ἡ, *crassus*. Locr. 100. E: τὸ δὲ ψυχρὸν παχυμερέστερον ... ἐστί.

παχύνω, *ragino*. Pol. I. 343. B: παχύνειν αὐτούς. Gorg. 518. C: παχύναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων.

παχύς, εἰα, ὁ, *crassus; pinguis*. Gorg. 524. C: εἰ παχύς, παχύς καὶ ἀποθανόντος. Pol. VII. 523. D: ἔάν τε παχύς ἔάν τε λεπτός. Crat. 389. B: λεπτῷ ἱματίῳ ἢ παχεί. Prot. 356. C: τὰ παχέα. Polit. 299. E: εἴτε ἐν βράθει οὖσαν εἴτε ἐν πάχυσιν (v. ταχυσιν) οὖσαν που. Tim. 45. C: ὅσον παχύτερον. 66. E: παχύτεραι δὲ ὀσμαι ξυμπασαι γεγόνασιν αἴρος.

παχύτης, ἡ, *crassitudo*. Polit. 284. E: ὀπόσαι ... καὶ πλάτη καὶ παχύτητας (v. ταχυτήτας) πρὸς τούναντιον μιστροῦσι.

πέδη, ἡ, *pedica, vinculum*. Legg. IX. 882. B: θήσας ἐν πέδαις.

πεδιάς, ἡ (γῆ), *planum*. Legg. I. 624. D: ὡς οὐκ ἐστὶ ... πεδιάς.

πεδινός, ἡ, ὄν, *planus*. Legg. IV. 704. D: πεδινωτέρων ἂν λέγοις.

πεδῖον, τό, *planum; solum; campus*. Critia 113. C: κατὰ δὲ μέσον πάσης πεδῖον ἦν. 118. A: τὸ ... περὶ τὴν πόλιν παν πεδῖον. 113. C: πρὸς τῷ πεδίῳ. Phaedr. 248. B: τὸ ἀληθείας ἰδεῖν πεδῖον οὐ ἐστίν. Theaet. 183. D: ἱππέας εἰς πεδῖον προκαλεῖ cet. Pol. X. 621. A: εἰς τὸ τῆς Λήθης πεδῖον. Critia 118. C. D. 113. C: πάντων πεδίων κάλλιστον. Legg. IV. 704. C: πεδίων τε καὶ ὁρῶν cet. Critia 115. A: ὅσα ἐν τοῖς πεδίοις νέμεται. Legg. III. 677. C: τὰς ἐν τοῖς πεδίοις πόλεις. Polit. 264. C: περὶ τὰ Θετταλικά πεδία. Legg. III. 678. C: ἐκ ... τῶν ὑψηλῶν εἰς τὰ πεδία καταβαίνειν cet.

πεδῶ, *constringo; impedio*. Tim. 43. D: τὴν ... ταύτου (περίοδον) ἐπέδθησαν ἐναντία αὐτῇ θέουσαι. 71. E: καθ' ὑπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδηθεὶς δύναμιν.

πεζικός, ἡ, ὄν, *pedester*. Legg. VI. 753. B: ὅπλα ἱππικὰ ἢ πεζικὰ.

πεζοθηρικός, ἡ, ὄν, *ad o.nationem terrestrem pertinens*. Soph. 220. A: τὰ μὲν πεζοῦ γένους ... πεζοθηρικόν.

πεζονομικός, ἡ, ὄν, *ad animalium terrestrium pastionem pertinens*; subst. *animalium terrestrium pastio*. Polit. 267. B: πεζονομικόν. 265. C: τῆς πεζονομικῆς ἐπιστήμης. 267. B: τοῦ ... πεζονομικοῦ. 264. E: τὴν πεζονομικὴν. 265. C.

πεζός, ἡ, ὄν, *pedester; terreste; pl. pedites*. Tim. 40. A: πεζὸν ... καὶ χειρσαῖον (εἶδος) τέταρτον. 91. E. Soph. 222. B: τῆς πεζῆς θήρας ... δύο ... μέρη. 220. A: πεζοῦ γένους. 221. E. Polit. 264. E: τῷ πτηνῷ τε καὶ πεζῷ διορισάμενος. Legg. IV. 707. C: τὴν πεζὴν μάχην τὴν ἐν Μαραθῶνι γενομένην. Soph. 221. E: τὸ δὲ πεζὸν εἰδάμεν ἄσχιτον. Polit. 266. E. 288. A: πεζὸν καὶ ἐνυδρον. Legg. III. 679. D: ὅσαι τε πεζαὶ καὶ ὅσαι κατὰ θάλατταν γίνονται τὰ νῦν. Polit. 265. B: τὰ πεζὰ ... τῶν ἡμέρων. Conv. 207. A: τὰ πεζὰ καὶ τὰ πτηνὰ (θήρια). Legg. IV. 706. B: ἀντὶ πεζῶν ὀπλιτῶν μονίμων. VI. 756. B: ἐναντίον ὁρῶντων τῶν πεζῶν. Ep. XIII. 363. A: θώρακα ... ὀπλιτικόν τῶν μάλα καλῶν τῶν πεζῶν. Legg. VII. 824. A: πεζῶν ... θήρευσιν. Polit. 276. A: πεζοῖς. Pol. VIII. 552. C: τοὺς πεζοὺς (κηφήνας). Legg. VII. 823. B: περὶ τὰ πεζὰ θηρεύματα. Hipp. mai. 295. D: τὰ ὀχήματα τὰ τε πεζὰ καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοῖα cet. — πεζῇ est pedibus (Legg. I. 625. D: πρὸς τὴν τῶν πεζῇ δρόμων ἀσκησιν), terra (Polit. 289. E: κατὰ θάλατταν καὶ πεζῇ. Menex. 239. E: πεζῇ μὲν ... ναοὶ δὲ cet.) et oratione pedestri s. soluta (Soph. 237. A: πεζῇ τε ... καὶ μετὰ μέτρων).

πειθαρχία, ἡ, *obedientia vel obtemperatio*. Def. 413. E: πειθαρχία νόμων σπουδαίων. Pol. VII. 538. E: τιμῆς τε πέρι καὶ πειθαρχίας.

πειθαρχῶ, *obtempero*. Pol. VII. 538. D: ἐκείνοις πειθαρχοῦσιν. C: πειθαρχοῦντες.

πεῖθω, *persuadeo; perduco; suadeo; doceo; etiam veniam peto et impetro*. Gorg. 453. A: ὡς ἐμμαντόν πεῖθω. Id. Phaed. 92. E. 97. B: οὐδὲ γε ... ὡς ἐπίσταμαι ἔτι πεῖθω ἐμμαντόν. Apol. 37. A: ὑμᾶς τοῦτο οὐ πεῖθω. Alc. I. 105. A. Phaed. 108. D: οὐ μέντοι ταῦτα ᾧ σὲ πείθει (quae tibi probantur). Pol. I. 345. A: ὅμως ἐμέ γε οὐ πείθει ὡς cet. III. 390. E: δῶρα θεοὺς πείθει (e poet.). Alc. I. 114. C: ὥσπερ ὁ γραμματιστὴς ἐνα τέ που πείθει περὶ γραμμάτων καὶ πολλοῦς. Pol. II. 364. B: ἀγύρεται ... πείθουσιν ὡς cet. Ep. VII. 341. A: ἐνιοὶ ... αὐτῶν πείθουσιν αὐτοὺς ὡς cet. Men. 100. B: πείθε καὶ τὸν ξένον τόνδε Ἀγνυτον. Soph. 257. A: πειθέτω.

Legg. IV. 710. C: πῶς ... ἂν τις ὀρθῶς λέγειν αὐτὸν πεί-
 θοι; Prot. 310. D: (ἂν) πείθῃς ἐκείνον. 311. D: (ἂν) τού-
 τοις πείθωμεν αὐτόν. Pol. I. 348. A. Gorg. 452. E: τὸ
 πείθειν ... οἷόν τ' εἶναι τοῖς λόγοις ... δικαστὰς cet. Phil.
 58. A: ἡ τοῦ πείθειν (τέχνη). De lucr. cup. 228. C: με-
 γάλους μισθοῖς καὶ δώροις πείθων. Legg. XI. 913. A: ἐμὲ
 μηδαμῇ μηδαμῶς πείθων (*venia a me ... data*). Polit. 304.
 A: ῥητορεία πείθουσα τὸ δίκαιον. Pol. III. 399. B: τινα τι
 πείθοντος. II. 364. C: καταδίστοις τοὺς θεοὺς ... πείθον-
 τές σφισιν ὑπηρετεῖν. Apol. 37. D. Pol. II. 367. A: (εἰ) ἐκ
 νέων ἡμᾶς ἐπείθετε. Euthyd. 272. C: ἐγὼ ... ἐκείσε μὲν
 ἄλλους πέπεικα συμμαθητὰς μοι φοιτᾶν πρεσβύτας. De
 lucr. cup. 232: ἡνάγκασε ... μᾶλλον ἐμὲ γε ἢ πέπεικεν. Ax.
 372. Pol. III. 414. C: ὡς φασιν οἱ ποιηταὶ καὶ πεπεικάσιν.
 II. 357. A: πεπεικίναί. Intrans. πεποιθέναι *est confidere*.
 Menex. 248. A: διὰ τὸ αὐτῷ πεποιθέναι. Epin. 974. B:
 τῆς ... ψυχῆς σφόδρα πεποιθυίας. Legg. V. 738. C: ἐπει-
 σαν. Pol. I. 345. B: πείσον οὖν ... ἱκανῶς ἡμᾶς. I. 330.
 D: ὃ ... ἴσως οὐκ ἂν πολλοὺς πείσαιμι λέγων. 345. B: πῶς
 ... σε πείσω; III. 388. E: ἕως ἂν τις ἡμᾶς ἄλλω καλλίονι
 πείσῃ. Legg. X. 884: ἐὰν μὴ πείσῃ τὸν κεκτημένον (i. q.
nisi concesserit possessor). Pol. I. 327. C: τὸ ἦν πείσωμεν ὑμᾶς
 ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφείναι. Theaet. 148. E: οὐτ' αὐτὸς δύναμαι
 πείσαι ἐμμαντὸν ὡς ἱκανῶς τι λέγω. 201. B: τὸ πείσαι δ'
 οὐχὶ δοξάζει λέγεις ποιῆσαι; Pol. II. 357. B. Legg. VIII.
 844. E: μὴ πείσας (*venia non impetrata*). 857. B: πείσας τὴν
 πόλιν. X. 885. A. XI. 813. C. Phaedr. 232. D: πείσαν-
 τες ... ἀπέχεσθαι σε τούτων. Legg. V. 738. C. Pol. IV. 436.
 E: οὐδὲ μᾶλλον τι πείσει ὡς cet. Alc. I. 105. C. Pol. II.
 377. C: τοὺς ... ἐγκριθέντας πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ
 μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ. Legg. II. 661. C: τοὺς παρ'
 ὑμῖν ποιητὰς ... πείσετε καὶ ἀναγκάσετε. Pol. II. 378. C:
 εἰ πως μέλλομεν πείσειν ὡς cet. Legg. VIII. 850. B. Menex.
 235. D: ἀγαθὸν ἂν ῥήτορος δεοὶ τοῦ πείσοντος. Verb. Pol.
 IV. 421. C: τοὺς ... ἐπικούρους τούτους ... πειστέον. Pass.
et med. persuadeor, adduci et perduci me patior; assentior; credo;
etiam obtempero, obsequor. Prot. 329. B: καὶ σοὶ πείδομαι.
 Gorg. 513. C: οὐ πάνυ σοὶ πείδομαι. Phaedr. 229. C: σὺ
 τοῦτο τὸ μυθολόγημα πείθει ἀληθὲς εἶναι; Prot. 352. D:
 ὅτι οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐμοὶ τε καὶ σοὶ οὐ πείθονται.
 Phil. 45. E: ᾧ πείθονται. Crit. 44. B: ἔτι καὶ νῦν ἐμοὶ
 πείθου. Prot. 338. A: πείθεοθέ μοι ῥαβδοῦχον ... ἐλέσθαι.
 329. B: εἴπερ ἄλλω τῷ ἀνθρώπῳ πειθοίμην ἂν. Pol. VIII.
 563. C: οὐκ ἂν τις πείθοιτο ἄπειρος. Legg. X. 885. E: καὶ
 τάχα πειδοίμεθ' ἂν ἴσως ὑμῖν. Pol. VII. 528. B: οὐκ ἂν
 πείθοιτο. Legg. X. 888. C: ἂν ἐμοὶ πείθῃ. Prot. 325. D:
 ἐὰν ... ἐκὼν πείθῃται. Pol. IV. 420. E: ἂν σοὶ πειθώμεθα.
 IX. 584. B. Hipp. mai. 284. B: ταῦτα πειθώμεθα —; Euthyd.

304. A: ἄν γ' ἐμοὶ πείθεσθε. Phaedr. 235. B: τοῦτο ἐγώ σοι οὐκέτι οἶός τε ἔσομαι πείθεσθαι. Pol. I. 339. B: πείθεσθαι ... τοῖς ἄρχουσι. III. 415. E: τοῖς νόμοις πείθεσθαι. Phaedr. 227. A: πειθόμενος Ἀκουμινῶ. 230. A: πειθόμενος ... τῷ νομιζομένῳ περὶ αὐτῶν. 272. B: ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ. Pol. I. 343. C: τοῦ πειθομένου τε καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη. VI. 502. B: πόλιν ἔχων πειδομένην. Phaedr. 228. B: ὁ δὲ ἐπείθετο προθύμως. Theaet. 144. E: ἐπειθόμεθ' ἄν. Tim. 42. E: ἐπειθοντο αὐτῇ (τῇ τάξει). Legg. III. 679. C. Prot. 328. E: νῦν δὲ πέπεισμαι. Phaed. 108. D: οἶαν πέπεισμαι εἶναι. Conv. 212. B. Pol. I. 345. B: εἰ γὰρ οἷς νῦν δὴ ἔλεγον μὴ πέπεισαι. Men. 100. B: ἅπερ αὐτὸς πέπεισαι. Pol. II. 368. A: εἰ μὴ πέπεισθε ἀδικίαν δικαιοσύνης ἄμεινον εἶναι. 368. A: δοκεῖτε δὴ μοι ὡς ἀληθῶς οὐ πέπεισθαι. VI. 501. E. Gorg. 454. D: οἱ ... μεμαθηκότες πεπεισμένοι εἰσὶ. Pol. VI. 502. A: οὗτοι ... τοῦτο πεπεισμένοι ἔστων. IV. 424. C: καὶ ἐμὲ ... θῆς τῶν πεπεισμένων. Legg. II. 659. D: τοῖς ὑπὸ τοῦ νόμου πεπεισμένοις. VII. 804. C: διδασκάλους ἐκάστων πεπεισμένους μισθοῖς. Conv. 217. D: ὅμως δ' οὐν χρόνῳ ἐπεισθή. Legg. VII. 801. B: οὐκοῦν ἡμεῖς ... τῷ λόγῳ ἐπεισθήμεν ὡς —; Apol. 37. B: ἐπεισθήτε ἄν. Pol. III. 415. C: τοῦτον οὐν τὸν μῦθον ὅπως ἂν πεισθεῖεν ἔχεις τινὰ μηχανήν; 405. B: (ὅταν τις) ὑπὸ ἀπειροκαλίας ἐπ' αὐτῷ δὴ τοῦτω πεισθῇ καλλωπίζεσθαι. Crat. 391. A: οὕτως ἐξάιφνης πεισθῆναι. Pol. III. 408. C: ὑπὸ ... χρυσοῦ πεισθῆναι πλούσιον ἄνδρα ... ἰάσασθαι. De lege 316. C: οὐ δύναμαι πεισθῆναι. Phaedr. 245. A: πεισθεῖς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανὸς ποιητῆς ἐσόμενος. Legg. VIII. 843. A: ὁ ... πεισθεῖς τῷ νόμῳ. Tim. 56. C: ὅπῃπερ ἡ τῆς ἀνάγκης ἐκούσα πεισθεῖσά τε φύσις ὑπέιξε. Legg. VIII. 836. D: ἐν τῇ τοῦ πεισθέντος ψυχῇ. Theaet. 150. E: ὑπ' ἄλλων πεισθέντες. 201. C: ὀρθὰ πεισθέντες. Pol. IV. 430. A. Legg. X. 906. E: πεισθεῖσιν ὑπὸ θωρεῶς. Conv. 193. E: ἀλλὰ πείσομαι σοι. Theaet. 184. A: εἰ τις αὐτοῖς πείσεται. Menex. 248. A: οὗτος ... μάλιστα πείσεται τῇ παροιμίᾳ. Pol. III. 408. C: ἡμεῖς δὲ ... οὐ πεισόμεθα αὐτοῖς ἀμφοτέρω. V. 468. D. E. Apol. 38. A: ταῦτα δ' ἔτι ἦτον πείσεσθε μοι λέγοντι. Crit. 44. C: οὐ γὰρ πείσονται οἱ πολλοὶ ὡς cet. Theaet. 183. D: ἀλλὰ μοι δοκῶ ... οὐ πείσεσθαι αὐτῷ. Critia 120. A: μὴδὲ ἄρξειν μὴδὲ ἄρχοντι πείσεσθαι. Pol. VI. 498. C: οὐδ' ὀπωσιτοῦν πεισομένων. Soph. 248. E: ὡς ἀληθῶς κίνησιν ... ἢ ῥαδιῶς πεισθησόμεθα τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρσῖναι; Verb. πειστέον, *credendum ei obtemperandum*. Phil. 28. B: αὐτῷ πειστέον. Pol. II. 365. E: οἷς ἢ ἀμφοτέρω ἢ οὐδέτερω πειστέον. III. 388. E. Tim. 40. D. Legg. I. 634. C. Apol. 19. A: τῷ ... νόμῳ πειστέον. πειθῶ, ἤ, *persuasio*; etiam *confirmatio*, *probatio*. Legg. X. 890. D: εἴπερ τυγχάνει γε οὕσα καὶ σμικρὰ πειθῶ τις περὶ

τὰ τοιαῦτα. Gorg. 453. A: ὅτι πειθοὺς δημιουργός ἐστιν ἡ ῥητορικὴ. E. 454. A: ποίας δὴ πειθοῦς καὶ τῆς περὶ τὴν πειθοῦς ἡ ῥητορικὴ ἐστὶ τέχνη. 454. E: δύο εἶδη ... πειθοῦς. Soph. 265. D: μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίως. Pol. II. 365. D: εἰσὶ τε πειθοῦς διδάσκαλοι cet. III. 414. C: πείσαι δὲ συχνῆς πειθοῦς. VIII. 548. B: οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι. Tim. 48. A: ὑπὸ πειθοῦς ἐμφορνος. Legg. IV. 720. A. Pol. III. 411. D: πειθοὶ ... διὰ λόγων οὐδὲν ἐτι χρῆται. Legg. IV. 718. B: τὰ ... μὴ ὑπείκοντα πειθοὶ τῶν ἡδῶν. 722. B: πειθοὶ καὶ βίᾳ. XI. 934. A: ἀλλοτριὰ πειθοὶ. Ep. VII. 332. A: πειθοὶ καὶ διδαχῇ cet. Phaedr. 270. D: εἰ μέλλεις ... πειθῶ ἣν ἂν βούλῃ καὶ ἀρετὴν παραδῶσειν. 271. A: πειθῶ ... ἐν τούτῳ ποιεῖν ἐπιχειρεῖ. 272. A: ἐπὶ τὴν τῶνδ' εἰς πειθῶ. Phaedr. 96. A: πρὸς τὴν πειθῶ (*ad ea probanda*) περὶ ὧν λέγεις χρήσει. Legg. IV. 711. C: τῷ τὴν τοιαύτην πειθῶ καὶ ἅμα βίαν εἰληφότι. X. 887. C: εἰς πειθῶ τῶν τοιοῦτων λόγων.

πεινα et πείνη, ἡ, *fames*. Phil. 31. E: πείνη μὲν που λύσις καὶ λύπη. Pol. IX. 585. A: πείνα καὶ δίψα. Lys. 221. A: ἡ πείνη μὴν ἐστὶ —; Phaedr. 94. B: πείνης ἐννοήσεως. Phil. 34. D: πείνην τε καὶ δίψαν. Pol. IV. 437. D: πείναν. Ut Lat. *sitis, est vehemens cupiditas*. Phil. 52. A: διὰ μαθημάτων πείνην. Ib. πείνας ... μὴ ἔχειν τοῦ μανθάνειν. πεινῶ, *esurio*. Pol. IV. 439. D: τὸ δὲ ὡς ἐρᾷ τε καὶ πεινῇ καὶ διψῇ cet. Eryx. 401. D: (εἰ) μὴ πεινῶ μηδὲ διψῶ. Gorg. 517. D: ἐὰν ... πεινῇ τὰ σώματα ἡμῶν. Phaedr. 85. A. Gorg. 496. C: αὐτὸ λέγω τὸ πεινῇ. D. Phil. 35. D. Pol. IV. 437. B. Legg. XI. 936. B: ὁ πεινῶν ἢ τι τοιοῦτον πάσχων. Gorg. 494. B: πεινῶντα ἐσθίσειν. Phil. 54. E: μὴ ... πεινῶντες. Legg. VIII. 832. A: πεινώσι. Phaedr. 230. D: τὰ πεινῶντα θρέμματα. **inopia laboro*. Pol. VII. 521. A: εἰ ... πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἴασιν. Hinc *vehementer concupisco vel appeto*. Legg. VIII. 837. C: τῆς ὥρας καθάπερ ὁπώρας πεινῶν ἐμπλησθῆναι. Ep. VIII. 354. C: ἀπλήστως πεινῶντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων καὶ ἀνοήτων. Pol. X. 606. A: τὸ ... πεπεινημένος τοῦ δακρύσαι τε καὶ ... ἀποπλησθῆναι.

πεῖρα, ἡ, *conatus; periculum* (cum γ. λαμβάνειν *periculum facere, experiri*); *exploratio*. Pol. VII. 537. C: καὶ μεγίστη γε ... πεῖρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μὴ. Ep. VII. 334. D: ὁλέθριος πάντως ἡ πεῖρα. 341. A: ἡ ... πεῖρα αὕτη γίνεταί ἡ σαφὴς τε καὶ ἀσφαλεστάτη cet. Phaedr. 272. C: ἔνεκα μὲν πείρας ἔχοιμ' ἄν. Polit. 304. A. Pol. VI. 498. D: πείρας ... οὐδὲν ἀνῆσομεν. Ax. 369. A: ἡμεῖς ... οἱ διὰ πείρας ἰόντες. Prot. 342. A: εἰ βούλει λαβεῖν μου πείραν ὅπως ἔχω cet. 348. A: πείραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες. Gorg. 448. A: πάρεστι τούτου πείραν ... λαμβάνειν. Legg. I. 650. B: μὴ οὐ πείραν τε ἀλλήλων ἐπιεικῇ ταύτην εἶναι cet.

Theag. 129. D: *πειραν δ' ἔξεστι νυνὶ λαβεῖν τοῦ σημείου εἰ ἄρα τι λέγει.* Charm. 171. A. Lach. 189. B: *ἡ ... ἔδωκας σαυτοῦ πειραν ἀρετῆς.*

πειράζω, experior; cognosco. Lach. 188. E: *πρότερον ... τῶν ἔργων ἐπειράσθην.*

πειρῶ, tempto. Phaedr. 227. C: *γέγραφε ... πειρώμενόν τινα τῶν καλῶν.* Med. *conor, studeo; experior, exploro; praet. expertus sum, ποιί* (c. genit., infin., etiam c. partic.). Conv. 212. B: *πειρῶμαι καὶ τοὺς ἄλλους πείθειν.* Theaet. 186. B: *κρίνειν πειράται ἡμῖν.* Phaedr. 272. C: *πειρῶ λέγειν.* Gorg. 455. C. Theaet. 148. D. Pol. I. 349. B. al. Menex. 247. A: *πάσαν ... προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν.* Legg. I. 633. B: *ἐργωγε πειρώμεν ἂν λέγειν.* Il. 662. B. Pol. X. 599. B: *πειρώτο ἂν πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα ἑαυτοῦ καταλιπεῖν μνημεῖα.* Phil. 51. D: *πειρῶμαι.* Phaed. 95. B: *πειρώμεθα εἰ ἄρα τι λέγεις.* Phil. 12. B: *πειρώμεθα περαινέειν.* 21. A: *οὐκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες ταῦτα;* Pol. V. 471. E. Phil. 64. A: *ἐν ταύτῃ μαθεῖν πειρᾶσθαι.* Craat. 426. B: *πειρᾶσθαι* (pro imperat.) καὶ ἔμοι μετὰδιδόναι. Conv. 186. A. Pol. VII. 517. A. Phaedr. 233. C: *τὰ δὲ ἐκούσια πειρώμενος ἀποτρέπειν.* Soph. 238. E. Legg. I. 638. E: *πειρώμενος ἂν ἄρα δύνηται cet.* V. 739. A: *πειρωμένῳ* (*experienti*). VI. 769. D: *τῶν δοξάντων ἔργῳ πειρώμενον* (*si ceperit expeririatur*). Conv. 182. B: *λόγῳ πειρώμενοι πείθειν τοὺς νέους.* Apol. 21. C: *ἐπειρώμεν αὐτῷ δεικνύναι ὅτι cet.* Ep. VI. 323. A: *πεπειραμένος* (*qui novit*) Ἑράστου καὶ Κορίσκου πλεονα ἢ σύ. Phaed. 118. ad fin. τῶν τότε ὧν ἐπειράθημεν (*quos novimus*) ἀρίστου. Phil. 60. C: *οὐκοῦν τῷ λόγῳ ἐπειράθημεν χωρὶς ἐκάτερον ἐκατέρου θέντες εἰς τὸν βίον ἐκάστων —;* Soph. 239. B: *πειράθῃτι ... φθέγγεσθαι τι περὶ αὐτοῦ.* Phil. 51. D. Phaed. 63. B: *φέρε δὴ ... πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς πιθανώτερον ἀπολογήσασθαι cet.* Theaet. 190. E: *πρὶν ἂν πανταχῇ πειραθῶ σκοπῶν.* Legg. VIII. 839. D. Soph. 225. D: *πειραθῶμεν εἰπεῖν.* Pol. VI. 489. E: *πειραθῶμεν δειξαί.* Theaet. 147. D: *πειραθῆναι ξυλλαβεῖν εἰς ἓν.* Legg. X. 892. E. Euth. 3. D: *οὐ πάντῃ ἐπιθυμῷ πειραθῆναι* (*experiri*). Gorg. 474. A: *πειράσαι* (*nosce*) τοῦ ἐλέγχου οἷον ἐγὼ οἶμαι δεῖν εἶναι. Prot. 323. C: *τοῦτό σοι ... πειράσσομαι ἀποδείξαι.* Phaedr. 243. B. Conv. 174. A. al. Legg. IV. 718. C: *οἷλον ὅτι πειράσεται τοῦτο ὁ νομοθέτης ... ποιεῖν.* Hipp. mai. 292. A. Phil. 13. C: *πειρασόμεθα* (*experiemur*) δὲ καὶ ἐροῦμεν. Verb. Pol. VIII. 545. C: *πειρασόμεθα ... ἱκανοὶ κριταὶ γενέσθαι.* Legg. I. 622. E. Phaedr. 246. B: *πειρατέον εἰπεῖν.* Polit. 262. C. Pol. V. 453. D. al. Legg. VI. 770. B: *ἀλλ' οὐν πειρατεία γε καὶ προθυμητεία.*

πείσμα, τό, rudens. Legg. X. 893. B: *ἐχόμενοι ... ὥς τινος ἀσφαλούς πείσματος ἐπιβαίνωμεν εἰς τὸν νῦν λόγον.* Tim. 85. E: *ἔλυσε ... οἷον νεῶς πείσματα.*

πειστικός, ἡ, ὄν, *persuadendi oim habens*, fem. *ars persuadendi*. Polit. 304. D: τῇ τῆς πειστικῆς ἀρχούσῃ, καὶ λεκτικῆς. C: τῇ τὸ πειστικὸν ... ἀποδώσομεν ἐπιστήμῃ πλήθους τε καὶ ὄχλου διὰ μυθολογίας —; Legg. IV. 723. A: πειστικὸν λεχθὲν ὑπὸ τοῦδε, ὄντως μὲν εἶναι πειστικὸν cet.

πέλαγος, τό, *pelagus*, *mare*; trop. *immensitas*. Tim. 24. E: τότε ... πορεύοιμον τῇ τὸ ἐκεῖ πέλαγος. 25. A. D. Critia 114. A. Phaed. 109. C: ἐν μέσῳ τῷ πνυθμένῳ τοῦ πελάγους οἰκῶν. Tim. 24. E: ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. Conv. 197. C: πελάγει. Prot. 338. A: φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων. Conv. 210. D: ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαγος τετραμιμένους τοῦ καλοῦ. Pol. V. 453. D: εἰς τὸ μέγιστον πέλαγος μέσον (ἂν τις ἐμπέσῃ). Critia 114. C: πολλῶν ἄλλων κατὰ τὸ πέλαγος νήσων. Polit. 298. B: σφάλματα ποιοῦντες ἐν τοῖς πελάγεσιν. Ax. 370. B: διαπεραιώσασθαι ... πελάγῃ.

πελάζω, *appropinquo*. Conv. 195. B: ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ αἰὲ πελάζει.

πέλανος, ὁ, *libum*. Legg. VI. 782. C: πέλανοι ... καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἀγνὰ θύματα.

πελαργός, ὁ, *ciconia*. Alc. I. 135. E: πελαργοῦ ἄρα ὁ ἐμὸς ἔρως οὐδὲν διοίσει.

πέλας, *prope*. Crat. 395. D: τοῦτο (τὸ ἐγγὺς) δ' ἐστὶ πέλας. Cum art. *vicinus* et in univ. *alter*. Legg. X. 884: μηδ' αὖ χρῆσθαι μηδενὶ τῶν τοῦ πέλας. Phil. 48. B: ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος. Legg. II. 671. B. XI. 936. E. Phil. 49. C: βλαβερά ... καὶ τοῖς πέλας (ἡ ἀγνοια τῶν λογικῶν).

πελάτης, ὁ, *mercenarius*. Euth. 4. C: πελάτης τις ἦν ἐμὸς.

πελταστής, ὁ, *catratus*. Ep. VII. 348. E: περιθέουσι πελτασταὶ λαβεῖν Ἡρακλείδην ζητούντες. B: τῶν πελταστῶν. 350. A: ὅτι διαβεβλημένος εἶην ἐν τοῖς πελτασταῖς. 349. C: πελταστάς διώκειν ἐκέλευε.

πελταστικός, ἡ, ὄν, *pelta pugnandi peritus*; fem. *pelta pugnandi ars*. Theaet. 165. D: πελταστικὸς ἀνὴρ. Legg. VII. 813. D: πελταστικῆς καὶ πάσης ὀπλομαχίας. VIII. 834. A: πελταστικὴν ... ὅλην. Prot. 350. A: οἱ πελταστικοί.

πέλτη, ἡ, *pelta* s. *catra*. Legg. VIII. 834. A: τόξοις καὶ πέλταις. Prot. 350. A: τίνες δὲ πέλτας ἔχοντες;

πέλω, *sum*. Legg. IV. 719. A: πέλει (Hes.). Prot. 340. D: πέλειν (Hes.). Soph. 244. E: πελέναι (Parm.).

πέλωρος, ἡ, ὄν, *immanis*. Ion. 539. C. (Hom.).

πέριμα, τό, pl. *bellaria*. Pol. II. 373. A: ἐταῖραι καὶ πέριματα. III. 404. D: Ἀττικῶν περιμάτων.

περιπάς, ἡ, *numerus quinaris*. Prot. VIII. 546. C: ἀπὸ διαμέτρων ῥιτῶν περιπαδος. Ib. περιπάδι συζυγείς.

πεμπτάς, ἡ, *numerus quinquarius*. Phaed. 104. A: ἡ πεμ-
πτάς (codd. nonn. πεντάς).

πεμπτημόριον, τό, *quinta pars*. Legg. XII. 936. C:
ὁ ... φεύγων ... τὸ πεμπτημόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος
τῆς γραφείσης δίκης.

πέμπτος, ἡ, ὄν, *quintus*. Phaedr. 248. D. Soph. 231.
D. Tim. 35. B. al.

πέμπω, *mitto*. Prot. 322. C: Ζεὺς ... Ἐρμῆν πέμπει
ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ cet. 357. E: πέμπετε. Phaed.
58. A: ὁ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν. Ep. VI. 323. B:
δεῦρο παρ' ἐμὲ ... πέμπετε ... ἐπιστολήν. Theag. 126. E:
ὅποι πέμποις ἄλλοσε. Alc. 111. D: οὐκοῦν ... ὁρθῶς ἂν
αὐτὸν πέμποιμεν εἰς διδασκαλίαν τούτων τῶν πολλῶν; Men.
90. D. Theag. 127. A: ὅποι πέμπῃ (v. πέμποι). Legg. VI.
763. D: ὅπόσ' ἂν αὐτοῖς πέμπωσι. IX. 867. E: πέμπειν.
XII. 950. E. Phil. 66. A: ὑπὸ τε ἀγγέλων πέμπων (nos: sa-
gen lassend) καὶ παροῦσι φράζων. Legg. XI. 932. B: εἴτε αὐ-
τὸς εἴτε τινὰ πέμπων. Prot. 325. D: εἰς διδασκάλων πέμ-
ποντες. Men. 90. C. D. Theag. 125. A: ὅτι σε οὐκ ἐπεμπεν
cet. Men. 90. C: καλῶς ἂν ἐπέμποιμεν. Pol. I. 327. A: ἤν
(ποριστήν) οἱ Θράκες ἐπεμπον. Ep. II. 312. D: ὑπὲρ οὐ οὐ
πέπομφας ἀπορούμενος. Eryx. 392. C: πεπόμφασι ... καὶ
νῦν ὥς ἡμᾶς πρέσβεις. Ep. II. 314. C: ὅτι οὐ πέμφαιμί
σοι. Prot. 329. C: ὅτι ὁ Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην ... πέμψαις
τοῖς ἀνθρώποις. Conyn. 198. C: Γοργίου κεφαλὴν ... ἐπὶ
τὸν ἐμὸν λόγον πέμψας. Theag. 125. A: ὅποι πέμψας αὐ-
τὸν δημιουργὸν ἂν ἐποίησας τῆς σοφίας cet. Menex. 240.
A. Legg. III. 698. C: πέμψαντος Δαρείου. Ep. II. 310. D:
γράμματα πέμψαντα. Pol. IV. 422. D: πρεσβείαν πέμ-
ψαντες εἰς τὴν ἐτέραν πόλιν. Alc. II. 148. E: πέμψαντας
πρὸς Ἀμμωνα. Ep. II. 313. D: πέμψεις οὖν αὐτίς ... παρ'
ἐμὲ τὸν Ἀρχέδημον. Legg. XII. 941. A: ἐφ' αἷς (προσβείαις)
πέμπεται. IX. 856. E: τῶν ... λαχόντων τὰ ὀνόματα εἰς
Δελφοὺς πεμφθέντων. Ep. VII. 347. A: μὴ πεμφθείσης
αὐτῷ τινὸς ἐπιστολῆς παρὰ Διονυσίου. Ax. 371. A: πεμ-
φθέντα εἰς Δῆλον.

πενεστικός, ἡ, ὄν, *servilis*. Legg. VI. 776. D: τὸ Θε-
ταλῶν ... πενεστικὸν ἔθνος.

πένης, ὁ, *pauper*; c. genit. *carens*. Prot. 319. D: πλού-
σιος, πένης. Pol. VIII. 556. D: λογνὸς ἀνὴρ πίνης. IX.
579. E: πένης τῇ ἀληθείᾳ φαίνεται. Legg. IV. 719. E:
φειδωλὸς ... τις καὶ πίνης ἀνὴρ. Ep. VII. 332. C: πένης
γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. 335. A: ὁ φιλοχρήματος
πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν. Conyn. 185. A: ἀναφανέντος τοῦ
ἐραστοῦ πένητος. Phaedr. 227. C: πένητι μᾶλλον ἢ πλουσίῳ.
Pol. VIII. 551. C. Apol. 36. D: ἀνδρὶ πένητι εὐεργέτη. Pol.
VIII. 551. A: τὸν δὲ πένητα ἀτιμάζουσι. 552. A: πένητα

καὶ ἄπορον κεκλημένον. Lys. 215. D. Polit. 293. B: πένη-
τες. Pol. II. 364. B. Legg. III. 679. B. Pol. IV. 422. E: ἡ
μὲν (πόλις) πενήτων, ἡ δὲ πλουσίων. VIII. 550. C: (ἐν ᾗ)
πένησι ... οὐ μέτεστιν ἀρχῆς. 556. C: τοὺς πένητας.

πένθος, τό, *dolor, luctus*. Phaedr. 59. A: παρόντι πέν-
θει. Pol. X. 605. D: ἐν πένθει ὄντα. Ep. VII. 351. E:
Σικελίαν πένθει περιβαλὼν μυρίῳ. Pol. III. 395. D: ἐν
ἐμφοραῖς τε καὶ πένθεσι.

πενθῶ, *paereo, lugeo*. Phaedr. 258. B: πενθεῖ αὐτός
τε καὶ οἱ ἑταῖροι. Pol. X. 606. B: εἰ ἄλλος ἀνὴρ ... ἀκαί-
ρως πενθεῖ.

πενία, ἡ, *paupertas; inopia*. Pol. IV. 421. D: πλοῦτος
... καὶ πενία. Conv. 203. B: ἡ Πενία. Prot. 341. B: δει-
νῆς πενίας. Soph. 251. C: ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν
κτῆσιως. Pol. IV. 421. D: ὑπὸ πενίας. E. Legg. IV. 709.
A: πενίας χαλεπῆς ἀπορία. Polit. 292. A: καὶ πλούτῳ καὶ
πενίᾳ. Pol. X. 613. A: ἐὰν τ' ἐν πενίᾳ γίγνηται cet. Legg.
III. 696. A. Apol. 23. C: ἐν πενίᾳ μυρία εἰμί. Phaedr.
267. C: ἐπὶ γῆρας καὶ πενίαν ἐλκομένων λόγων. Phaedr. 82.
C. Polit. 291. E: καὶ πενίαν καὶ πλούτον. Pol. VI. 495. E:
διὰ πενίαν. Legg. V. 736. E: πενίαν ἡγουμένους εἶναι ...
τὸ τὴν ἀπληστίαν πλείω (ποιεῖν). XI. 919. B. Apol. 31. C.
Pol. X. 618. B: πλούτοις καὶ πενίαις. Legg. X. 890. C: πενί-
αις κολάζεσθαι. Prot. 353. D: ὅτι ... νόσους τε ποιεῖ καὶ
πενίας cet. Pol. X. 618. A: εἰς πενίας τε καὶ φυχᾶς ...
τελευτώσας (τυραννίδας). Euth. 12. B. Lach. 191. D: ὅσοι
πρὸς πενίας ... ἀνδρεῖοί εἰσι.

πενιχρός, ὁ, ὄν, *pauper*. Pol. IX. 578. A: ψυχὴν ...
τυραννικὴν πενιχρὰν καὶ ἀπληστον ἀνάγκη αἰε εἶναι.

πένομαι, *pauper sum*. Pol. X. 607. C: ὅτι ... πένον-
ται. Gorg. 477. D: τοῦ πένεσθαι καὶ κάμνειν. Pol. IX.
577. E: πλουσίαν ... ἡ πενομένην ἀνάγκη τὴν τυραννουμέ-
νην πόλιν εἶναι; VIII. 547. B: ἄτε οὐ πένομένῳ. Polit.
293. A: ἐὰν πλουτοῦντες ἢ πενόμενοι. C.

πενταετής, ὁ, *quintum annum agens*. Legg. VII. 793.
E: πενταετὶς ... ἥθει ψυχῆς.

πένταθλος, ὁ, *quingertio*. Riv. 136. A: ἀπεικάσας
αὐτόν (τὸν φιλόσοφον) τῷ πεντάθλῳ. 138. D: πένταθλον
αὐτόν δεῖν εἶναι καὶ ὑπακρον. 135. E: οἶον (οἶοι?) ἐν τῇ
ἀγωνίᾳ εἶσιν οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας cet.

πεντακισχίλιοι, αἱ, α, *quingies mille*. Legg. V. 737.
E: πεντάκεις ... μὲν χίλιοι ἔστωσαν cet. 738. A: πεντακίς-
χίλιων. 740. D. al.

πέντε, *quinque*. Theaet. 147. A: τὰ πέντε. 204. B:
τέτταρα, πέντε. Pol. VII. 539. E: πέντε θῆς.

πεντεκαίδεκα, *quindecim*. Pol. VII. 540. A: πεντεκαίδεκα ἔτη. Legg. VIII. 850. C.

πεντεκαικοστός, ἡ, ὄν, *quintus et vicesimus*. Theaet. 175. A.

πεντεκαίπεντηκονταέτης, ὁ, *quinquagesimum quintum annum agens*. Pol. V. 460. E: μέχρι πεντεκαίπεντηκονταέτους (Vat. γ. πεντεκαίπεντηκονταετούς. Vulg. πέντε καὶ πενήτη.).

πεντεκαίτριακοντούτης, ὁ, *annum agens quintum tricesimum*. Legg. VI. 774. A: (ἂν τις) ἄγαμος ὧν γένηται πεντεκαίτριακοντούτης.

πεντέπους, ὁ ἡ, *quinque pedes habens*. Theaet. 147. D: περὶ δυνάμεων ... τῆς τε τρίποδος πέντε καὶ πεντέποδος.

πεντήκοντα, *quinquaginta*. Pol. IX. 578. E. Tim. 36. B. Legg. II. 665. B. al.

πεντηκοντάδραχμος, ὁ ἡ, *qui quinquaginta drachmarum est*. Crat. 384. B: τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδειξιν.

πεντηκονταετής, ὁ ἡ, *quinquaginta annos natus*. Alc. I. 127. E: εἰ ... αὐτὸ ἧσθου πεπονθὼς πεντηκονταετής (Vind. 1. πεντηκονταετής).

πεντηκονταρχία, ἡ, *gubernatio navis quinquaginta remorum*. Legg. IV. 707. A: (διὰ) πεντηκονταρχίας.

πεντηκόντορος, ἡ (ναῦς), *navis quinquaginta remorum*. De lucri cup. 228. C: πεντηκόντορον στείλας.

πεντηκοντούτης, ὁ, *quinquaginta annos natus*. Pol. VII. 540. A: γενομένων ... πεντηκοντούτων (γ. πεντηκοντούτων). Legg. II. 670. A: τοὺς πεντηκοντούτας (sic codd. pro vulg. πεντηκοντούταις).

πεντηκοστός, ἡ, ὄν, *quingagesimus*. Theaet. 175. B: ὁ πεντηκοστός ἀπ' αὐτοῦ.

πεπλασμένως, *fictē s. specie*. Pol. VI. 485. D: εἰ μὴ πεπλασμένως, ἀλλ' ἀληθῶς φιλόσοφος τις εἴη.

πέπλος, ὁ, *perihum*. Euth. 6. C: ὁ πέπλος μεστὸς τῶν τοιούτων ποικιλμάτων.

πεπνῦσθαι, *sapere*. Pol. III. 386. D. et Men. 100. A. (Hom.).

πέρ, part. enclitica, quae pronominibus (v. c. ὅσπερ, *quicunque*), coniunctionibus (velut ἄνπερ, *siquidem*, ὥσπερ) al. plerumque ita subiicitur ut affirmandi eis vim adspargat.

πέρα, *ultra, ulterius*. Phaed. 112. E: πέρα δ' οὐ. Pol. IV. 423. B: πέρα δὲ μή. VIII. 561. A. Tim. 29. D: μὴ δὲν ἔτι πέρα ζῆτεῖν. Cum art. Phaedr. 241. D: οὐκέτ' ἂν τὸ πέρα ἀκούσας ἐμοῦ λέγοντος. Cum genit. Gorg. 487. D: πέρα τοῦ δέοντος σοφώτεροι γενόμενοι. Id. Pol. IX. 590. A. Phil. 12. C: πέρα τοῦ μεγίστου φόβου. VI. 493. D: πέρα τῶν ἀναγκαιῶν. VIII. 559. B: ἡ πέρα τούτων ... ἐπιθυμία.

Tim. 65. D: πέρα ... τοῦ μετρίου τοῦτο δρῶντα. Critia 110. D: πέρα ... ἱκανῆς τροφῆς cet. Legg. II. 670. A: τῶν πενήκοντα πέρα γεγονότα.

περαίνω, *finio; termino; ad exitum adduco, absolvo*. Pol. VII. 532. A: ὃν (νόμον) τὸ διαλέγεσθαι περαίνει. Legg. IV. 716. A: ὁ ... θεὸς ... περαίνει cet. Men. 76. A: εἰς ὃ τὸ στερεὸν περαίνει. Soph. 243. A: περαίνουνσι τὸ σφέτερον αὐτῶν ἕκαστοι. Prot. 353. A: πέραινε ὥσπερ ἤρξω. Gorg. 506. C. Tim. 29. D: τὸν ... λόγον ἡμῖν ἐφεξῆς πέραινε. Gorg. 454. C: (ἵνα) σὺ τὰ σαυτοῦ ... ὅπως ἂν βούλῃ περαίνης. Theaet. 207. B: πρὶν ἂν ... ἕκαστον περαίνῃ τις. Pol. II. 369. B: ἐπιχειρῆσαι περαίνειν. Legg. III. 694. A. Phaed. 100. C: οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων (nos: *finire es nur aus*). Legg. IV. 713. B: τὸν ... ἐξῆς περαίνων ... μῦθον. XII. 959. C: περαίνοντα καὶ ἐμπιπλάντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν. IX. 864. C: περαίνοντες τὴν θέσιν τῶν νόμων. Gorg. 522. E: ἐπεὶ περ γὰρ καὶ τᾶλλα ἐπέρανας. Prot. 360. D: αὐτὸς ... πέρανον. Theaet. 187. E: πολὺ μὴ ἱκανῶς περᾶναι. Legg. II. 672. E: περανοῦμεν. Gorg. 450. C: τὸ τῆς τέχνης περαίνοντο ἂν καὶ διὰ σιγῆς. Legg. VI. 783. B: ὁ ... νόμος ἡμῖν ἕκαστος περαίνεται εἰς τοῦμπροσθεν ἐπὶ ξυσσίτια. V. 737. D: ἵνα περαίνεται. Gorg. 454. C: τοῦ ἐξῆς ἕνεκα περαίνεσθαι τὸν λόγον ἐρωτῶ. Legg. IV. 722. D: πρὸς τὸ μέλλον περαίνεσθαι. Pol. VI. 502. E: τὰ ... τῶν γυναικῶν τε καὶ παίδων πεπεράνται. Alc. I. 132. B. Legg. V. 736. B: πεπεράνθω ... ἡμῖν ἡ ξυλλογή. Gorg. 472. B: οὐδὲν οἶμαι ἄξιον λόγου μοι πεπεράνθαι περὶ ὧν ἂν ἡμῖν ὁ λόγος ᾖ. Men. 75. E: σὺ γὰρ που καλεῖς πεπεράνθαι τι καὶ τετελευτηκέναι. Parm. 144. A: πεπερασμένον ἂν εἶη κατὰ τὸ ὅλον τὸ ἐν. 145. A: καὶ πεπερασμένον καὶ ἄπειρον πλήθει. 158. E: πεπερασμένα. Gorg. 501. C: ἵνα σοὶ καὶ περανθῇ ὁ λόγος. Gorg. 497. D: ἵνα περανθῶσιν οἱ λόγοι. Phil. 11. C: τὰληθῆς ... περανθῆναι. Theaet. 183. C: τούτων ... περανθέντων. **efficio, proficio; assequor*. Soph. 262. D: ἀλλὰ τι περαίνει συμπλέκων τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι. Pol. IV. 426. A: ἰατρεινόμενοι ... οὐδὲν περαίνουνσι. I. 346. A: ἵνα τι καὶ περαίνωμεν. Theaet. 180. A: περανεῖς δὲ οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. Conv. 217. C: ὥς τι ἐνταῦθα περανῶν. **persequor; cum v. λόγος (oratio) est dico e. ago*. Polit. 266. D: ἀεὶ ... καθ' αὐτὴν περαίνει τὰληθέστατον. Pol. III. 392. D: ἄρα οὖν οὐχὶ ἤτοι ἀπλῆ διηγήσει ... περαίνουνσι; Polit. 272. D: ἵνα τὸ μετὰ τοῦτο εἰς τὸ πρόσθεν περαίνωμεν. Legg. I. 645. C. Phil. 12. B: περαίνειν. Menex. 246. B: τῷ τα πάντα μέλλonti περαίνειν. Hipp. mai. 304. C: λόγον ... περαίνειν. Menex. 236. B: περαίνουσης ἐπιτάφιον λόγον. Legg. IV. 723. E: οὐ τὸν τυχόντα λόγον περαίνοντες. Theaet. 207. C: διὰ στοιχείων τὸν ὅλον περάναντα.

περαιούμαι, *trañcio*. Ax. 368. B: τὸν πλωτικόν ... περαιούμενον διὰ τοσῶνδε κινδύνων.

περαιτέρω, *ulterius*; *amplius*. Phaedr. 239. D: περαιτέρω προβαίνειν. Gorg. 484. C: ἐὰν ... περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ. Phaed. 107. B: οὐδὲν ζήησετε περαιτέρω. Pol. III. 407. B: ἢ γε περαιτέρω γυμναστικῆς ... ἐπιμέλεια τοῦ σώματος.

πέραν, *ultra*, *ulterius*. Tim. 89. C: εἰς τὸ πέραν. Critia 108. E: ἐπὶ τὸ πέραν (sic Heusd. conit. pro πᾶν) πέλαγος. πέρας, τό, *finis*; *terminus*; *exitus*; sensu philosopho *finium*. Phaedr. 254. B: ὅταν μηδὲν ἢ πέρας κακοῦ. Soph. 261. B: καὶ πέρας ... οὐδὲν φανήσεται ποτε. Parm. 137. D: τελευταίη γε καὶ ἀρχὴ πέρας ἐκάστου. 145. A: τό γε περιέχον πέρας ἂν εἴῃ. Phil. 19. E: πρὶν ἂν τούτων τῶν λόγων πέρας ἱκανὸν γενηταί τι διορισθέντων. Men. 75. E. Parm. 158. D: πέραςτος μετέχει. Phil. 25. D. Soph. 252. B: εἰς πέρας ἔχοντα στοιχεῖα. Parm. 158. D. 165. A: ἀπειρά τε καὶ πέρας ἔχοντα. Phil. 26. C: τὸ πέρας ἐν τοῖς οὐσι. 30. A: πέρας καὶ ἀπειρον. 31. C. Pol. IV. 426. E: οἴομενοι τι πέρας εὐρήσειν περὶ τὰ ... κακουργήματα. Tim. 55. C: πότερον ἀπείρους χρὴ κόσμους εἶναι λέγειν ἢ πέρας ἔχοντας. Legg. VIII. 834. E. Men. 76. A: στερροῦ πέρας σχήμα εἶναι. Locr. 101. D: ἐπὶ τὰ πέρατα φέρον. 103. D.

περατοειδής, ὁ, ἡ, *finis*. Phil. 25. D: τὴν τοῦ περατοειδούς (γένναν).

περί I. cum genit. *de*, *quod attinet ad* —; etiam *propter*, *causa*. Prot. 312. B: τοῦ περὶ; 318. A: περὶ ὧν ἀφικόμεν. 320. A: δεδιώς περὶ αὐτοῦ μὴ cet. Phaedr. 247. C: περὶ ἀληθείας λέγοντα. 259. E: τάληθές ὧν ἂν ἔρῃν περὶ μέλλῃ. Phil. 49. A: σοφίας περὶ (*propter sapientiam*). Pol. IX. 574. B: οὐ πᾶν ... ἔγωγε θαρρῶ περὶ τῶν γονέων τοῦ τοιούτου. Legg. X. 886. E: φεύγουσι περὶ (*propter*) τῆς νομοθεσίας. Absol., ut Lat. *de*. Phaedr. 250. C: περὶ δὲ κάλλους (*quod ad pulchrit. attinet*). 274. B: λόγων περὶ. Gorg. 467. D: ἄλλο τι οὐν οὕτω καὶ περὶ πάντων; Theaet. 179. E. Pol. VII. 538. E. Tim. 20. A. Legg. IX. 865. B. al. — Vocis appositae amplificatio est. Prot. 360. E: πῶς ποτ' ἔχει τὰ περὶ τῆς ἀρετῆς. Phaed. 67. B: τὰ περὶ τῆς δίκης. Phaedr. 261. B: τέχνας ... περὶ λόγων. Gorg. 472. C: περὶ ὧν (i. q. ᾧ) εἰδέναι τε κάλλισταν, μὴ εἰδέναι τε αἰσχιστον. Phaed. 95. E: περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν. 97. D: διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. Tim. 27. A: περὶ φύσεως τοῦ παντός εἰδέναι. Cum adi., ut περὶ πολλοῦ, περὶ πλείονος et περὶ πλείστου εἶναι et ποιεῖσθαι (Theaet. 150. E. Crat. 404. D. Conv. 180. A. Pol. II. 374. C. Euthyd. 285. A. Euthl. 5. A. al.) II. cum dat. *circum* (germ. *um* vel *an*); etiam *de*, *pro*. Prot. 313. E: μὴ περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύης cet. 322. C: δαίσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν. Phaed. 114. D:

θαρσύνει χρὴ περὶ τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ ἄνδρα ὅστις cet. Theaet. 148. C: θαρσύνει τοίνυν περὶ σαυτῷ. Pol. II. 359. D: περὶ ... τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον (ἔχειν). Euthyd. 275. B: φοβούμεθα ... περὶ αὐτῷ (γ. αὐτοῦ). III. cum accus. circum. Prot. 315. C: περὶ αὐτὸν δ' ἐκάθηντο cet. Phaedr. 257. A: περὶ γῆν κυλινδουμένην. Phaed. 109. B: πέρι τὴν θάλατταν οἰκούντας. Ib. περὶ τὴν γῆν. Theaet. 208. D: τῶν ... ἰόντων περὶ γῆν. Tim. 40. A: νείμας περὶ πάντα κύκλῳ τὸν οὐρανόν. Etiam circa vel apud, ad, in (germ. bei vel an). Phaedr. 259. A: περὶ τὴν κρήνην εὐδεῖν. 274. C: περὶ Ναυκρατιν ... γενέσθαι τῶν ἐκεῖ παλαιῶν τινὰ θεῶν. Phaed. 81. C: περὶ τὰ μνήματα ... κυλινδουμένη. Theaet. 179. D: περὶ ... τὴν Ἰωνίαν καὶ ἐπιδίδωσι πᾶμπολιν. E: τοῖς περὶ τὴν Ἐφεσον. Pol. VIII. 544. B: εὐροι δ' ἄν τις αἰτᾷς οὐκ ἐλάττους περὶ τοὺς βαρβάρους ἢ τοὺς Ἕλληνας. In numero est circiter (germ. bei). Parm. 127. B: περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἑξήκοντα. Pol. X. 602. C: οὐ περὶ τρίτον ... ἐστὶν ἀπὸ τῆς ἀληθείας; — Οἱ περὶ eum accus. dicuntur prop. quos quis circa se habet, h. e. discipuli, qui rationem alicuius sequuntur cet. Crat. 440. C: οἱ περὶ Ἡράκλειτον. Phil. 44. C: οἱ περὶ Φίληβον. Pol. VIII. 566. E: γῆν διένειμι δήμῳ τε καὶ τοῖς περὶ ἑαυτὸν. 567. E: τῶν περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι. IX. 575. A. al. *ad (i. e. quod attinet ad, ratione habita); erga. Prot. 313. D: ὃ τι χρηστόν ἢ πονηρόν περὶ τὸ σῶμα. Phaedr. 261. C: περὶ πάντα τὰ λεγόμενα μία τις τέχνη. Gorg. 705. A: ὃ γε σῶφρων τὰ προσήκοντα πράττει ἂν καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους. Phaed. 65. A: τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν —; Conv. 193. B: εὐσεβεῖν περὶ θεοῦς. Pol. V. 449. A: κακὰς ... τὰς ἄλλας ... περὶ τε πόλεως διοικήσεις cet. Legg. X. 903. D: τὸ περὶ σὲ ἀριστον. Etiam verti potest propter, ob vel per. Prot. 316. D: οὐ γὰρ σμικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι τε γίνονται καὶ ἄλλαι θυμμένειαι cet. Theaet. 142. B: ἐγκωμιαζόντων αὐτόν περὶ τὴν μάχην. 151. C: μὴ ἀγρίαινε, ὥσπερ αἱ πρωτοτόκοι περὶ τὰ παιδία. Soph. 225. D: περὶ δὲ τὴν λέξιν ... οὐ μεθ' ἡδονῆς ἀκούμενον. Phil. 51. A: ὁδυνῶν τῶν μεγίστων πέρι τε σώματος καὶ ψυχῆς ἀπορίας. Pol. III. 416. E: διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια περὶ τὸ τῶν πολλῶν νόμισμα γέγονε. Legg. XII. 948. B: Ῥαδαμάνθυος ... περὶ τὴν λεγομένην κρίσιν τῶν δικῶν ἄξιον ἄρασθαι. Saepe numero περὶ c. accus. est i. q. genitivus vel adiectivum. Phaedr. 246. B: ἡ περὶ ἡμᾶς ἡνιόχους. D: μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα (eorum quae corporea sunt). 279. A: κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν λόγους. Gorg. 505. B: περὶ δὲ ψυχὴν — οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος; Soph. 251. C: ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρονήσιν κτῆσεως. Polit. 310. D: τὸ περὶ τὴν ἀνδρείαν γένος (i. q. τὸ ἀνδρεῖον γένος). Phil. 52. A: τὰς περὶ τὰ μαθήματα ἡδονὰς. Pol. I. 328. D: αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ τὸ σῶμα

ἡδοναί. II. 369. D: ἥ τιν' ἄλλον τῶν περὶ τὸ σῶμα θερα-
 πευτήν. VII. 525. A: ἥ περὶ τὸ ἐν μάθησις. **de* (i. q. *περί*
 c. genit.). Gorg. 490. C: περὶ αἰτία οὐ λέγεις καὶ ποτὰ cet.
 Phaedr. 109. C: τοὺς πολλοὺς τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰωθότων
 λέγειν. Soph. 232. B: πρῶτόν τι τῶν περὶ τὸν σοφιστήν
 εἰρημένων. Polit. 277. E: (οὔτι) εἰληθῇ φράζειν περὶ ἐκείνα
 δυνατοὶ γίνονται. — Cum v. εἶναι vel γίνεσθαι est in
 aliqua re versari, aliquid tractare. Phaedr. 259. D: περὶ τα
 οὐρανὸν καὶ λόγους οὔσαι θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους. Gorg.
 450. B: ἥ ἂν ἡ περὶ λόγους. C. Tim. 37. B: λόγος... περὶ
 τε θάτερον ὦν καὶ περὶ τὸ ταυτόν. Hinc οἱ περὶ τι (int.
 ὄντες), qui in aliqua re versantur vel versati sunt, qui aliquid
 tractant. Phaedr. 272. C: ὃν (λόγον) τῶν περὶ ταῦτά τινων
 ἀκήκοα. 273. A: τοῖς περὶ ταῦτα. Phaedr. 69. C: φασὶν οἱ
 περὶ τὰς τελετάς. Soph. 220. D: ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν
 θήραν. Etiam spectare vel pertinere ad aliquid, cadere in aliquid.
 Phaedr. 261. D: οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαστήριά τέ ἐστιν ἡ
 ἀντιλογική καὶ περὶ δημηγορίαν cet. Theaet. 179. A: οὐκ-
 οὖν καὶ αἱ νομοθεσίαι καὶ τὸ ὠφέλιμον περὶ τὸ μέλλον
 ἐστὶ —; Parm. 155. E: καὶ ὅσαπερ καὶ περὶ τἄλλα τῶν
 τοιούτων τυγχάνει ὄντα, καὶ περὶ τὸ ὃν ἐσται. Crat. 408.
 A: περὶ λόγου δυνάμιν ἐστι πᾶσα αὐτὴ ἡ πραγματεία. Conv.
 180. B: ταύτην τὴν ἀρετὴν... τὴν περὶ τὸν ἔρωτα. Pol.
 II. 370. D: ὅσα (ὄργανα) περὶ γεωργίαν.

περιαγεῖρομαι, *circum eo munuscula colligens*. Pol. X.
 621. D: ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγειρόμενοι.

περιάγω, *circumduco; circumago, circumfero*. Phaedr.
 247. C: στάσας... αὐτὰς περιάγει ἡ περιφορά. Legg. X.
 898. D: εἴπερ ψυχὴ περιάγει πάντα. Pol. VII. 514. B: κύ-
 κλω... τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν.
 515. C: περιάγειν τὸν αὐχένα. Legg. X. 893. C: περιάγουσα.
 898. C: ἐπειδὴ ψυχὴ μὲν ἐστὶν ἡ περιάγουσα ἑμὴν πάντα.
 Prot. 313. D: οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις.
 Tim. 36. C: τὴν... ταύτου κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιὰ περι-
 ἡγαγε. Phil. 19. A: κύκλω πῶς περιαγαγὼν ἡμῶς. Tim. 34.
 A. Pol. II. 359. C: τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου
 περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἶσω τῆς χειρός. Phaedr.
 230. D: σὺ... τὴν τε Ἀττικὴν φαίνει περιάξειν ἅσασαν
 cet. Polit. 269. C: τὸ δὲ πάλιν αὐτόματον εἰς τὰναντία
 περιάγεται. Tim. 79. B: ὅλον τροχοῦ περιαγομένου. 36. C:
 τὴ κατὰ ταῦτα καὶ ἐν ταύτῃ περιαγομένη κινήσει. Lach.
 187. E: μὴ παύεσθαι ὑπὸ τούτου περιαγόμενον τῷ λόγῳ
 πρὶν ἂν cet. Pol. VII. 518. C: οὕτω ξὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ἐκ
 τοῦ γιγνομένου περιεκτεῖν εἶναι.

περιαγωγή, ἡ, *conversio*. Pol. VII. 518. D: τῆς περι-
 αγωγῆς. Polit. 269. E: μήτ' αὖ ὅλον αἰετὸς ὑπὸ θεοῦ στρέφε-
 σθαι διττὰς καὶ ἐναντίας περιαγωγὰς.

περιαθρῶ, *conemplor*. Ax. 370. D: περιαθρῶν τὴν φύσιν.

περιαιριῶ, *detraho; adimo; tollo*. Polit. 288. E: δέρματα σωμάτων περιαιρούσα. 281. D: πρὶν ἂν καὶ ταύτας αὐτῆς πάσας περιέλωμεν. Soph. 264. E: αὐτοῦ τὰ κοινα πάντα περιελόντες. Phaedr. 231. B: περιηρημένων τοσούτων κακῶν. Med. Conv. 213. A: περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας. Gorg. 502. C: εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τὸ τε μέρος καὶ τὸν θυμὸν cet. Pol. II. 359. E: ὃν (δακτύλιον) περιελόμενον ἐκβῆναι. Menex. 244. C: τὰς τε ναῦς περιελόμενοι cet.

περιαλγής, ὁ ἡ, *magno dolore affectus*. Pol. V. 462. B: ὅταν οἱ μὲν περιαλγείς, οἱ δὲ περιχαρεῖς γίγνωνται cet.

περιαλγῶ, *graviter aliquid fero*. De lucr. cup. 229. D: περιαλγήσαντας ταύτη τῇ ἀτιμίᾳ.

περιαλείφω, *obduco*. Critia 116. D: πάντα ... ἐξωθεν περιήλειψαν τὸν νέων ἀργύρῳ.

περιαμπέχω, *circumdo*. Phaed. 98. D: περιαμπέχοντα τὰ ὅσα μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος. Med. amicior trop. (ut germ. *sich umhüllen*). Conv. 221. E: τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἐξωθεν περιαμπέχονται Σατύρου ἂν τινα ὑβριστοῦ δοράν.

περιαμύπτω, *pungo*. Ax. 365. D: θέος τι ποικίλως περιαμύπτει τὸν νοῦν.

περιαμφιέννυμι, *circumdo*. Tim. 76. A: κύκλῳ περιηφιέννυ τὴν κεφαλὴν.

περιάπτειν, τό, *amuletum*. (Plin.). Pol. IV. 426. B: οὐδ' αὖ ἐπιδάει οὐδὲ περιάπτει οὐδὲ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδὲν ὀνήσει.

περιάπτω, *affigo; adspargo*. Apol. 35. A: αἰσχύνῃ τῇ πόλει περιάπτειν. Pol. VI. 495. C: ὀνειδῇ περιήψαν. Ep. VII. 334. B: ὡς αἰσχύνῃ οὗτοι περιήψαν τῇ πόλει. Euthyd. 272. C: μὴ ... ὀνειδος τοῖν ξένοις περιάψω. Pol. X. 614. C: σημεῖα περιάψαντας τῶν δεδικασμένων ἐν τῷ πρόσθεν. III. 417. A: οὐδὲ περιάψασθαι οὐδὲ πίνειν ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ.

περιαρμόζω, *adapto, affigo*. Ax. 366. A: τὸ δὲ σκῆνος τουτὶ πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἡ φύσις.

περιβάλλω, *circumducio; conducio; absol. amplexor*. Phaedr. 256. A: περιβάλλει τὸν ἐραστὴν. Legg. V. 745. B: κύκλον περιβάλλοντα. Conv. 191. A: περιβάλλοντες τὰς χεῖρας. 219. B: περιβαλὼν τὰ χεῖρε τούτῳ τῷ δαιμονίῳ cet. Ep. VII. 351. E: Σικελίαν πενθεὶ περιβαλὼν μυρίῳ. Pass. cingo. Critia 116. C: περιβόλῳ χρυσῷ περιβεβλημένον. Med. (mihi) *circumdo, amicior; cingo*. Critia 116. A: ταύτην (τὴν νῆσον) ... ἐνθεν καὶ ἐνθεν λιθίνῳ περιεβάλλοντο τείχει. Conv. 216. D: τοῦτο γὰρ οὗτος ἐξωθεν περιβεβληται. Theaet. 174. E: σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον (antec. τὸν τοιοῦτον). *complector. Polit. 285. B: πρὶν ἂν ἐμπαντα τὰ οἰκεία ... γένους τινὸς οὐσίᾳ περιβάλληται. *verborum ambitu

utor (ut velem quod sentio). Conv. 222. C: οὐ γὰρ ἂν ποθ' οὕτω κοιμῶς κῦκλῳ περιβαλλόμενος ἀφανίσαι ἐνεχίρεις οὐ ἔνεκα ταῦτα πάντα εἰρηκας. Et in univ. *ambages facio* (nos: *Umwege et Umsiände machen*). Phaed. 272. D: οὐδὲν οὕτω ταῦτα δεῖν σεμνύνειν οὐδ' ἀνάγειν ἄνω μακρὰν περιβαλλόμενος.

περιβλέπω, *intueor*. Eryx. 395. C: περιβλέψας ... πρὸς τοὺς παρόντας.

περίβλημα, τὸ, *tegumentum*. Polit. 288. B: πάντα ... ὅσα γῆϊνα περιβλήματα καὶ λίθινα.

περιβόητος, ὁ ἦ, act. *qui insanos clamores edit*. Phil. 45. E: τὸ δὲ τῶν ἀφρονῶν τε καὶ ὑβριστῶν μέχρι μανίας ἡ σφοδρὰ ἡδονὴ κατέχουσα περιβοήτους ἀπεργάζεται.

περιβολή, ἡ, *quicquid induitur*. Polit. 280. B: περιβολῇ χωρίζοντες καὶ ὑποβολῇ.

περίβολος, ὁ, *septum, ambitus*. Theaet. 197. C: ἐν οἰκίῳ περιβόλῳ. Tim. 74. A: λιθοειδὲς περιβόλῳ. Critia 116. C: περιβόλῳ χρυσῷ περιβεβλημένον. Legg. VI. 759. A: ἐν αὐτῷ ... τῷ τῆς πόλεως περιβόλῳ καὶ προαστείῳ. Theaet. 197. E: εἰς τὸν περιβολόν. Crat. 400. C: τοῦτον δὲ περιβολόν ἔχειν (τὴν ψυχὴν), ἵνα σώζεται, δεσμοτηρίου εἰκόνα. Lys. 203. B. Pol. VIII. 548. A: περιβόλους οἰκίσεων. Legg. III. 680. E.

περιγίγνομαι, *supersum et superstes sum*. Legg. XI. 923. C: εἰάν ... περιγίγνηται τις τῶν νείων αὐτῷ. Tim. 76. A: περιγίγνομενον. Legg. III. 678. D: εἰ γὰρ πού τι καὶ περιγεγονὸς ἦν ὄργανον ἐν ὄρεσι. V. 742. B: νόμισμα ... περιγεγόμενον (*reliquum*). Tim. 23. C: διὰ τὸ τοὺς περιγεγόμενους ἐπὶ πολλὰς γενεὰς γράμματα τελευτῶν ἀφῶνους. 73. A: τῇ τοῦ περιγενησομένου πώματος ἐδέσμευτός τε ἔξει. **supersum, redundo*. Legg. V. 745. A: τὰ περιγίγνομενα τῇ πόλει ... ἀπονέμων. 740. D: τί χρὴ χρῆσθαι τοῖς περιγεγόμενοις ἢ ἐλλείπουσι (*liberis*). **supero, vinco*. Pol. II. 362. B: περιγίγνεσθαι καὶ πλεονεκτεῖν τῶν ἐχθρῶν. Apol. 22. C: τῷ αὐτῷ οἰόμενος περιγεγονέναι, ὥπερ καὶ τῶν πολιτικῶν. Conv. 219. C: οὗτος τοσοῦτον περιγεγμένός τε καὶ κατεφρόνησε ... τῆς ἐμῆς ὥρας cet. Prot. 343. C: (εἰ) περιγένοιτο αὐτοῦ. Alc. I. 124. B: ὦν ἄλλῳ μὲν οὐδ' ἂν ἐνὶ περιγενοίμεθα, εἰ μὴ ἐπιμελείᾳ cet. Theaet. 146. A: ὅς δ' ἂν περιγένηται ἀναμάρτετος. Alc. I. 119. D: ὦν ... περιγενέσθαι σε δεῖ τοσοῦτον ὥστε cet. Ep. VII. 351. C: ἐπ' ἄκρον ἐλθὼν τοῦ περιγενέσθαι τῶν ἐχθρῶν. Theaet. 164. C: τοιούτῳ τινὶ περιγεγόμενῳ τοῦ λόγου. Menex. 242. E: στασιασάσης τῆς Ἑλλάδος περιγεγόμενοι τῷ πολέμῳ. — Ut Lat. *superare, est etiam praeterire vel effugere*. Legg. X. 905. A: ταύτης τῆς δίκης οὔτε σὺ ... οὔτε ἄλλος ... ἐπεύξεσθαι (v. ἐπεύζεται) περιγενέσθαι θεῶν.

περιγραφὴ, ἡ, *adumbratio*. Legg. VI. 768. C: οἶον

περιγραφῇ τις ἔξωθεν περιγεγραμμένη. 770. B: καθάπερ
τινὶ περιγραφῇ. Polit. 277. C: ὁ λόγος ὡςπερ ζῶον τὴν
ἔξωθεν μὲν περιγραφὴν δοικεν ἱκανῶς ἔχειν cet. Legg. IX.
876. D: περιγραφὴν τε καὶ τοὺς τύπους τῶν τιμωριῶν εἰ-
πόντας.

περιγράφω, *circumscribo*. Locr. 97. E: ὡς τὰ ὄψει
καὶ τὰ ἀποτομῇ τὰς γὰς περιγραφόμενα. **adumbro*. Legg.
VI. 768. C: εἶς περιγραφῇ τις ἔξωθεν περιγεγραμμένη.
Pol. II. 365. C: σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραφπέον.

περιδεῖς, ὁ ἦ, *perterritus*. Ep. VII. 348. B: οὐ δὴ
περιδεῖς Διονύσιος γενόμενος ἅπαντα συνεχώρησ.

περιδῶ, *circumligo*. Med. Legg. VIII. 830. B: ἀντὶ
ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδοῦμεθα.

περιδίνος, ὁ, *pirata*. Legg. VI. 777. C: τὰ τῶν λε-
γομένων περιδίνων τῶν περὶ τὴν Ἰταλίαν γιγνομένων ...
ἔργα cet.

περιδινῶ, *circumago*. Locr. 97. C: περιδινύμενος ...
ὑπὸ τὰς τῶν ἀπλανέων σφαίρας.

περίδρομος, ὁ, *circuius*. Critia 116. B: τοῦ ... τεί-
χους χαλκῷ περιελαμβάνον πάντα τὸν περίδρομον.

περιειλίττω, *circumligo*. Med. Prot. 342. B: ἱμάντας
περιειλίττονται (Vat. r et corr. Σ περιελίττονται).

περίειμι, *supersum*, *supero* (intrans.). Pol. III. 416. E:
ὅσον μῆτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν μῆτε ἐνδεῖν.
Crat. 403. E: οὕτω πολλὰ αὐτῷ τὰ περιόντα ἐκεί ἐστί. Legg.
XI. 923. D: πρὸς μέρος ὁ πατήρ ... νεμέτω τὰ περιόντα
τοῦ κλήρου. **supero*, *praesto*, *anteceilo*. Prot. 342. B: ὅτι
σοφία τῶν Ἑλλήνων περίεισιν. Ib. ᾧ περίεισι. Conv. 222.
E: οἷται μου δεῖν πανταχῇ περιεῖναι. Alc. II. 149. E:
ἀξιούντες Λακεδαιμονίων ταύτη περιεῖναι. Riv. 136. A.
Conv. 219. E: τοῖς πόνοις οὐ μόνον ἐμοῦ περιῖν cet.
221. A: ὅσον περιῖν Λάχης τῷ ἐμφρῶν εἶναι. Alc. I. 119.
C: ὅτι τούτων τῇ γὰρ φύσει πάνυ πολὺ περιέσομαι. Hipp.
min. 371. D: αὐτοῦ αὐτῷ τούτῳ ... περιέσεσθαι.

περίειμι, *circumeo*; *ambulo*; *oberro*. Conv. 193. A: πε-
ρίειμι. Gorg. 505. D: ἵνα μὴ ἄνευ κεφαλῆς περιῖν. 490.
D: κάλλιστα ἀμπεχόμενον περιεῖναι. Phaed. 117. A. Crat.
400. A. Prot. 348. D: περιῖν ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξεται. Crat.
409. B: κύκλῳ ... αἰεὶ αὐτὴν (τὴν σελήνην) περιῖν (ὁ ἥλιος).
Apol. 23. B. Pol. IV. 436. D: ἦ καὶ ἄλλο τι κύκλῳ περιῖν.
I. 338. B: περιόντα. X. 620. C: ζητεῖν περιουσίαν ... βίον
cet. Prot. 311. A: περιόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν. 315. B:
ἐν κύκλῳ περιόντες. Crat. 433. A. Pol. VIII. 568. C: εἰς
... τὰς ἄλλας περιόντες πόλεις. Phaed. 72. B: ὡςπερ εἰ
κύκλῳ περιόντα. Euth. 15. B: κύκλῳ περιόντας ποιῶν.
Lach. 183. B: κύκλῳ περιόντας αὐτὴν (τὴν Λακεδαιμόνα).
Conv. 219. E: περιῖν. Tim. 39. A: τὰ δὲ τὸν μείζω (κύ-

κλον) βραδύτερον περιήειν (sic Par. A. Vulg. περιϊόντα). De lege 320. C: ὁ Τάλως τρεῖς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κώμας. Prot. 311. A: περιήμεν (γ. περιήειμεν). Verb. Phaedr. 274. A: μεγάλων γὰρ ἔνεκα περιιτέον. Pol. VI. 504. C: τὴν μακροτέραν ... περιιτέον τῷ τοιοῦτῳ.

περιελαύνω, *circumago*. Tim. 79. B: πᾶν περιελαυνόμενον. C: περιελαυνομένου.

περιελίττομαι, *circumvoloo*, *circumfluo*. Phaed. 113. B: περιελιττόμενος. C. B: περιελιχθεῖς ... πολλάκις ὑπὸ γῆς. 112. D: πλειονάκις περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν ὥσπερ οἱ ὄφεις.

περιέλκω, *huc illuc trahu*. Charm. 174. B: πάλαι με περιέλκεις κύκλῳ. Prot. 352. C: περιελκομένης ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀπάντων.

περιεργάζομαι, *temere ago* v. *insipienter facio*. Apol. 19. B: Σωκράτης ... περιεργάζεται ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆς καὶ τὰ ἐπουράνια.

περιεργία, ἡ, *curiositas*. Sis. 387. D: ἀλλὰ μὴ ἐμὴ περιεργία ἢ καὶ τὸ ἐρωτῆσαί σε περὶ τούτου.

περιεργος, ὁ ἡ, *ad rem non pertinens*. Pol. 286. C: δεῖσας μὴ περιεργα ἅμα καὶ μακρὰ λέγοιμεν.

περιέρχομαι, *circumseo*; *obambulo*, *peragro*; etiam *circumagor* et *recido* vel *redeo*. Apol. 30. A: οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττειν ἐγὼ περιέρχομαι ἢ πείθων cet. Theaet. 147. C: περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν. Euth. 11. B: περιέρχεται γὰρ πῶς ἡμῖν αἰεὶ ὃ ἂν προδώμεθα. Pol. II. 381. E: ὥς ... θεοὶ τινες περιέρχονται νύκτωρ. Hipp. min. 372. E: νυνὶ ... ἐν τῷ παρόντι μοι ὥσπερ καταβολὴ περὶ ἐλήλυθε. Legg. IX. 866. B: ὥς εἰς αὐτὸν περιεληλυθὸς (τὸ μίαισμα). Euthyd. 273. A: οὐπω τούτῳ δὴ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότες ἦσθην. Polit. 283. B: περιήλθομεν ἐν κύκλῳ. Tim. 39. C: ὅποτεν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ κύκλον. Phaed. 113. C: κύκλῳ περιελθὼν. 117. E. Tim. 39. C: σελήνην περιελθοῦσα τὸν ἑαυτῆς κύκλον. Legg. VI. 760. D: περιελθόντος ... τοῦ ἐνιαυτοῦ. Pol. VI. 504. B: περιελθόντι. Theaet. 200. A: μακρὰν περιελθόντες. Phaed. 112. D: τὰ μὲν μακροτέρους τόπους περιελθόντα. Ib. κύκλῳ περιελθόντα.

περιεσκεμμένως, γ. περισκέπτομαι.

περιέχω, *complector*, *contineo*; *circumdo*; *cingo*. Men. 87. D: εἰ δὲ μηδὲν ἔστιν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει (*quoniam scientia continetur*). Tim. 33. B: τῷ ... τὰ πάντ' ἐν αὐτῷ ζῶα περιέχειν μέλλονται ζῶω. Parm. 150. A: περιέχουσα αὐτό. Tim. 25. A: ἡ ... περιέχουσα αὐτὸ γῆ. Soph. 220. C: πᾶν ὅσον ἂν ... εἰργῇ τι περιέχον. Parm. 145. A: τό γε περιέχον πέρας ἂν εἴη. Tim. 31. A: τὸ περιέχον πάντα ὅποσα νοητὰ ζῶα. Critia 118. A. Parm. 138. B: περιέχοντι. Tim. 31. A. Legg. XI. 927. A: ταῦτα δὲ ἀληθεῖς μὲν, μακροὶ δ' εἰσὶ περιέχοντες λόγοι. Men. 85. A: περιέχουσαι

(γραμμαι) τουτὶ τὸ χωρίον. Parm. 151. B: περιέχοντα αὐτά. 145. B: πάντα ... τὰ μέρη ὑπὸ τοῦ ὅλου περιέχεται. 138. A: κύκλω που ἂν περιέχοιτο ὑπ' ἐκείνου ἐν ᾧ ἐνεῖη (v. ἂν εἴη). B: τὸ περιεχόμενον. Critia 118. A: αὐτὸ (τὸ πεδίον) ... κύκλω περιεχόμενον ὄρσει cet. Tim. 55. B: ὑπὸ πάντα ἐπιπέδων τριγώνων ... περιεχομένης ἐκάστης. Soph. 250. B: ὡς ὑπ' ἐκείνου τήν τε στάσιν καὶ τήν κίνησιν περιεχομένην. 233. D: πολλὰς ἐτέρας ἀλλήλων (ιδέας) ὑπὸ μίας ἔξωθεν περιεχομένας.

περιηγοῦμαι, *describo*, *adumbro*. Legg. VI. 770. B: τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν ὑμᾶς τὸ περιηγηθέν.

περιδείωσις, ἡ, *lustratio*. Crat. 405. A: αἱ τοῖς ἱατροῖς φαρμάκοις καὶ τοῖς μαντικοῖς-περιδείωσις.

περιδέω; *circumcurro*, *ambio*. Critia 115. E: ὁ περὶ αὐτὴν τήν ἐν μέσῳ νῆσον περιδεῖων. **discurro*. Pol. V. 475. D: (οἱ) περιδέουσι τοῖς Διονυσίοις. Ep. VII. 348. E: νῦν ... περιδέουσι πελτασταὶ λαβεῖν Ἡρακλείδην ζητούντες.

περιθύμως, *cum* v. ἔχειν, *ira effert*. Tim. 87. E: ὅταν ... ψυχὴ ... περιθύμως ἰσχη.

περιδεῖν, *non videre*; *negligere* vel *committere* v. *sinere*. Legg. III. 695. A: διεφθαρμένην ... παιδείαν ... περιεῖδεν ὑπὸ γυναικῶν τε καὶ εὐνούγων παιδευθέντας αὐτοῦ τοὺς υἱεῖς. Ep. VII. 329. E: οὐδ' ἂν εἰς περιεῖδέ με μόνον ἐκπορευόμενον, ὅς οὐκ ἂν cet. Pol. VII. 538. B: ἤτιον ... ἂν περιεῖδεν ἐνδεεῖς τιπός.

περιίστημι, *circumpono* vel *circumpono*; *circumdo*, *cingo*; *temp*. *intrans.* et *med.* *circumsto*, *circumiectus* vel *circumsusus* *sum*. Tim. 33. C: πνεῦμα ... οὐκ ἦν περιστὸς δεόμενον ἀναπνοῆς. 76. B: ὑπὸ τοῦ περιστῶτος ἔξωθεν πνεύματος. 85. D. Lys. 223. A: οἱ περιστῶτες. Tim. 81. A: τὰ ... περιστῶτα ἐκτὸς ἡμᾶς τήκει cet. Euthyd. 271. A: ἡ πολὺς ὑμᾶς ὄχλος περιεστῆκει. Lys. 206. E: τούτους ... περιεστῶσαν ἄλλοι θεωροῦντες. Tim. 78. C: λαβὼν αὐτὸ περίεστησε τῷ πλασθέντι ζῳῷ. 70. D: περὶ τὴν καρδίαν αὐτὸν περιεστήσαν. 75. D: ἐπὶ ἐσχάτην τὴν κεφαλὴν περιεστήσας. Critia 117. A: περιεστήσαντες οἰκοδομήσεις. Euthyd. 206. E: καὶ οἱ ἄλλοι ... περιεστήσαν ἡμᾶς. Tim. 66. B: περιεστήναν. 84. E: περὶ τὰ νῦν καὶ τὰ ταύτη φλέβια περιεστάν. Pol. IV. 431. B: θάμνον κύκλω περιεστῶσαι. Tim. 74. C: τὸν προσφερόμενον ἔξωθεν καὶ περιεστῶμενον πάγον. Euthyd. 274. B: οἱ δὲ ἐτύγγανον ἡμᾶς ἤδη περιεστῶμενοι. Legg. XII. 947. B: περιεστῶμενους τῇ κλίνῃ ἐκατέρους (χορούς). Tim. 33. A: περιεστῶμενα ἔξωθεν. **evado*, *evenio*. Men. 70. C: ἐνθάδε δὲ ... τὸ ἐναντίον περιεστήκεν. Pol. I. 343. A: ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τὸναντίον περιεστήκει. Menex. 244. D: ὥστε περιεστήναι αὐτῷ μηδαμιόθεν ἄλλοθεν τὴν σωτηρίαν γενέσθαι cet. Vi *trans.* (*redigo*). Ax. 370. D:

εἰς τοῦναντίον με τῷ λόγῳ περιέστακας (vid. Schaefer. ad Dion. Hal. de comp. verb. p. 331.).

περικαθαίρω, *lustro*. Critia 120. A: περικαθήραντες τὴν στήλην.

περικαθαρμός, ὁ, *lustratio*. Legg. VII. 815. C: περικαθαρμούς (v. περὶ καθαρμούς) τε καὶ τελετάς τινας ἀποτελούντων.

περικάλυμμα, τό, *vestmentum*. Polit. 279. D: περικαλύμματα. Ib. τῶν περικαλυμμάτων.

περικαλύπτω, *obvelo, circumfundo*; etiam *complector et tueor*. Polit. 275. E: ἔξην περικαλύπτειν καὶ τὸν πολιτικὸν ἄμα τοῖς ἄλλοις. Tim. 34. B: ἔξωθεν τὸ σῶμα αὐτῇ περιεκάλυψε. 36. E: κύκλῳ ... αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα. Legg. VII. 793. C: ἃ ... πάσῃ σωτηρίᾳ περικαλύψαντα ἔχει τοὺς τότε γραφέντας νόμους.

περικαλυφή, ἡ, *integumentum*. Legg. XII. 942. D: τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῇ.

περικάμπτω, *circumflecto, intrans. revertor*. Euthyd. 291. B: περικάμπσαντες πάλιν ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν ὄντες.

περικατάλαμψις, ἡ, in stellis dicitur adverso fulgore collucentibus. Locr. 97. B: περικαταλάμψιας (v. περὶ καταλάμψιας) ποιεύμενοι.

περικόπτω, *circumcido*. Pol. VII. 519. A: τοῦτο ... τὸ τῆς τοιαύτης φύσεως εἰ ... περιεκόπη τὰ τῆς γενέσεως ἐγγενῇ.

περικρούω, *percutiendo exploro*. Phil. 55. C: γενναίως δὲ ... πᾶν περικρούωμεν. **circumcirca decutio*. Pol. X. 611. E: περικρουσθεῖσα πέτρας τε καὶ ὄστρεα.

περικτιόντες, οἱ, *vicini*. De lege 320. D. (Hes.).

περικυλινδοῦμαι, *circumvolvo*. Legg. X. 893. E: τῷ περικυλινδεῖσθαι.

περιλαμβάνω, *comprehendo, complector, contineo; circumdo*. Theaet. 148. A: μείζων δὲ καὶ ἐλάττων αἰεὶ πλευρὰ αὐτὸν περιλαμβάνει. Pol. VIII. 546. B: ἦν (περίοδον) ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος. Phaedr. 273. E: μιᾷ ἰδέᾳ ... περιλαμβάνειν. Polit. 282. A. Soph. 246. A: ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ δρυὺς περιλαμβάνοντες. Critia 116. B: τοῦ ... τεῖχους χαλκῷ περιελάβανον πάντα τὸν περίδρομον. Soph. 265. A: ἐπειδὴ μιμητικὴ περιεῖλθεν αὐτὸν τέχνη. Polit. 299. E. Soph. 235. B: οὐκ ὄν γὰρ αὐτὸν περιεῖλφαμεν ἐν ἀμφιβληστροικῷ τινὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις. 249. D: ἂρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιεῖληφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν; Tim. 39. E. Critia 112. A: περιεῖληφνῖα ἐν τὸς τὴν Πνύκα cet. Tim. 33. B: σχῆμα τὸ περιεῖληφὸς ἐν αὐτῷ πάντα ὅποσα σχήματα. Polit. 276. A: τὴν τε νῦν καὶ τὴν ἐπὶ Κρόνου βασιλείαν περιεῖληφότες ἂν ἦμεν ὁμοίως ἐν τῷ λόγῳ. Theaet. 148. E: ὥσπερ ταύτας πολλὰς οὐσας

ἐνὶ εἶδει περιέλαβες. Critia 116. D: ὀρειχάλκῃ περιέλαβον. Ep. VII. 344. E: εἰς ἀπαξ τῇ ψυχῇ περιλάβῃ. Soph. 226. E: πολλά εἶδη ... ἐνὶ περιλαβεῖν ὀνόματι. Polit. 294. A: τό τε ἄριστον καὶ τὸ δικαιοτάτον ἀκριβῶς πᾶσιν ἅμα περιλαβών. Tim. 30. C: τὰ ... νοητὰ ζῶα πάντα 'κείνο ἐν αὐτῷ περιλαβὼν ἔχει. Legg. VIII. 837. A: ἐν ὀνομία περιλαβόν (ὡς *nomine comprehensum*). 841. C: περιλαβὼν τὰ τρία γένη. IV. 718. C: ἐν ἐνὶ περιλαβόντα εἰπεῖν. Polit. 305. E: τοῦ κοινοῦ τῇ κλήσει περιλαβόντες τὴν δύναμιν αὐτῆς. Tim. 56. E: πῦρ ὑδατί τε ἢ τινι γῇ περιλαμβανόμενον. 57. A: πολλοῖς περιλαμβανόμενα ὀλίγα. 81. C: τὰ ... περιλαμβανόμενα ἐν αὐτῇ τρίγωνα. 77. E: ἐπειδὴ νέουσις οὐκ ἦν κυκλῇ κατὰ κορυφὴν περιειλημμένη. Legg. VII. 823. B: περιειλημμένον ὀνόματι νῦν σχεδὸν ἐνί. 81. A: περιειλημμένα ὥσπερ ὑπ' οὐρανοῦ ξυνεστῶτος ἐκάστου τοῦ ζώου. Polit. 288. C: δικαίως δ' αὖν ὀνόματι περιληφθέντα ἐνί.

περίλειμμα, τό, pl. *reliquiae*. Menex. 236. B: περίλειμματ' αὐτ' ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα.

περιλείπω, *relinquo*. Polit. 270. D: τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος περιλείπεται. Critia 109. D: τὸ περιλειπόμενον αἰεὶ γένος. Legg. III. 677. E: εἰ τί που αἰῶν περιλειφθὲν ἐτύγχανε γένος. Tim. 23. D: περιλειφθέντος ποτὲ σπέρματος βραχέος.

περιληπτός, ἡ, ὅν, *qui comprehendī potest*. Tim. 28. A: τὸ μὲν ... νοήσαι μετὰ λόγου περιληπτόν. 52. A. 29. A: πρὸς τὸ λόγῳ καὶ φρονήσει περιληπτόν. 28. B: δόξῃ περιληπτά μετὰ αἰσθήσεως.

περιλιπής, ὁ ἡ, *superstes*. Legg. III. 702. A: τοὺς πρώτους ... τοὺς περιλιπείς γενομένους τῆς φθορᾶς.

περιλιχμῶ, *circumlambo*. Ax. 372. A: θηροὶ περιλιχμῶμενοι.

περιμάχητος, ὁ ἡ, *in eo ponitur quod certatim exprimitur*. Pol. I. 342. D: ἐπεὶ κινδυνεύει ... περιμάχῃτον αὖν εἶναι τὸ μὴ ἄρχειν. VII. 521. A: περιμάχῃτον ... τὸ ἄρχειν γιγνόμενον. IX. 586. B: ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἰδωλὸν ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ ... περιμάχῃτον. Legg. IV. 715. A: ἀρχῶν περιμαχῆτων γενομένων. Pol. IX. 586. C: περιμαχῆτους εἶναι. Etiam id de quo consequendo certandum vel laborandum est. Legg. III. 678. E: ἐπειτα οὐ περιμάχῃτος ἦν αὐτοῖς ἡ τροφή.

περιμένω, *maneo; exspecto; etiam sustineo et cunctor*. Phaed. 116. A: οὐτως περιμένει τὴν εἰς Ἄιδου πορείαν. Theaet. 173. C: ἕκαστος αὐτῶν (τῶν λόγων) περιμένει ἀποτελεσθῆναι ὅταν ὑμῖν δοκῇ. Pol. II. 365. A: μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. X. 614. A: ἃ τελευτήσαντα ἐκάτερον περιμένει. Legg. VI. 779. D. Pol. V. 449. D: ὡς ἡμεῖς πάλαι περιμένομεν οἰόμενοι cet. Phil. 24. A: τὸ δὲ πέρας ἔχον ἡμᾶς περιμένετω. Pol. I. 327. B: ἀλλὰ περιμένετα.

Men. 76. E: περιμένοιμ' ἂν ... εἴ μοι πολλὰ τοιαῦτα λέ-
γοις. Phaed. 62. A: (εἰ) ἄλλον δεῖ περιμένειν εὐεργέτην.
59. D: εἴπε περιμένειν (v. ἐπιμένειν). 116. A. Pol. I. 347.
C: μὴ ἀνάγκην περιμένειν. Ep. VII. 326. A: περιμένειν
αἰεὶ καιροὺς. Conv. 174. D: περιμένοντες οὐ. Legg. IV.
420. C: ἐν τοῖς ἱατροῖς περιμένοντες. Alc. I. 105. D: ὃν
ἐγὼ περιέμενον ὀπηγίκα ἔασει. Phaed. 59. D: περιεμένομεν
... ἐκῆστοτε ἕως ἀνοιχθεῖν τὸ δεσμοτήριον. 116. A. Conv.
172. A: καὶ γὰρ ἐπιστάς περιέμαινα. Legg. X. 890. E: περὶ
μέθης ... οὕτω μακρὰ λέγοντας ἡμᾶς αὐτοὺς περιεμείνα-
μεν (*sustinuimus*). Apol. 38. C: εἰ ... περιεμείνατε ὀλίγον
χρόνον. Legg. X. 888. B: περιμένον ... εἰς τότε κριτὴς
περὶ τῶν μεγίστων γίγνεσθαι. Men. 76. E: εἰ περιμέναις
τε καὶ μνηθεῖης. Ep. VII. 347. A: ἂν δὲ περιμείνω (v.
μείνω) τὸν ἐνιαυτὸν. Prot. 329. B: περιμείναί τε καὶ ἀπο-
δέξασθαι τὴν ἀπόκρισιν. Pol. I. 327. B. Phaedr. 242. A:
περιμείναντες. Conv. 172. A: οὐ περιμενεῖς; Legg. X. 888.
C. Pol. I. 327. B: ἀλλὰ περιμενούμεν. Crit. 46. A: εἰ δὲ
τι περιμενούμεν (*cunctabimur*). Ep. VII. 327. E: τίνας ...
καιροὺς ... μείζους περιμενούμεν τῶν νῦν παραγεγονότων—;
Pol. II. 375. C: οὐ περιμενούοιν ἄλλους σφᾶς διολέσαι. Alc.
I. 104. D: ὥς ... περιμενούντι λέγω.

περίνοια, ἡ, *intelligentia*. Ax. 370. C: δι' οὗ τὴν τῶν
τηλικῶνδε περίνοιαν καὶ γνώσιν ἔσχεν.

περιννοσῶ, *ubambulo*. Pol. VIII. 558. A: περιννοσέτῃ
ὥσπερ ἤρως.

πέριξ, *circumcirca*. Pol. X. 617. B: καθημένως πέριξ.
Tim. 36. C: πέριξ αὐτὰς ἔλαβε. 62. D: ὁ ... πέριξ (τόπος).
73. A. Legg. VI. 778. C. XII. 947. E.

περίοδος, ἡ, *circulus* (germ. *Umweg et Umlauf*); *con-*
versio; *orbis*; etiam *certus temporis cursus* (ut *saeculum* al.) et
omnis cursus. Phaedr. 274. A: εἰ μακρὰ ἡ περίοδος. Pol. VI.
504. D: ὅτι ... αὐτὰ κατιδεῖν ἄλλη μακροτέρα εἶη περίοδος.
VIII. 546. B. Tim. 39. C: ἡ τῆς μιᾶς καὶ φρονιμωτάτης
κυκλήσεως περίοδος. 58. A: ἡ τοῦ παντός περίοδος. Phaedr.
248. C: μέχρι ... τῆς ἐτέρας περιόδου. Polit. 274. E: τὸν
ἐκ τῆς ἐναντίας περιόδου ποιμένα. Pol. X. 617. D: ἀρχὴ
ἄλλης περιόδου θνητοῦ γένους θανατηφόρου. Legg. III.
680. A: τοῖς ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς περιόδου γεγονόσιν.
VII. 817. E: τῆς τῶν ἀστρον περιόδου πρὸς ἄλλα πῶς
πέφυκε πορεύεσθαι. Phaedr. 247. D: ἐν ... τῇ περιόδῳ (i. q.
περιφορᾷ). 249. A: τρίτῃ περιόδῳ τῇ χιλιετεί. Polit. 273.
E: ἐν τῇ ... προτέρα περιόδῳ. Pol. III. 407. E: τὸν μὴ
δυναμένον ἐν τῇ καθεστηκυῖᾳ περιόδῳ ζῆν. Tim. 42. C: τῇ
ταύτου καὶ ὁμοίου περιόδῳ. Legg. X. 898. A: τῇ τοῦ νοῦ
περιόδῳ. Tim. 34. A: ἐπὶ ... τὴν περίοδον ταύτην ... ἄπουν
αὐτὸ ἐγέννησεν. 47. D: ἐπὶ τὴν γεγονυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμο-
σιον ψυχῆς περίοδον. Polit. 269. C: ὅταν αἱ περίοδοι τοῦ

προσέχοντος αὐτῷ μέτρον εἰλήφωσιν ἤδη χρόνου. Tim. 47. A: ἐνιαυτῶν περίοδοι. Legg. XI. 924. C: ἕως ἂν αἱ πέντε περίοδοι γίγνωνται κύκλῳ. Polit. 270. A: πορεύεσθαι πολ-
 λὰς περιόδων μυριάδας. Tim. 83. A: τῶν κατὰ φύσιν ...
 περιόδων. 76. A. Phaed. 107. E: ἐν πολλαῖς χρόνον καὶ
 μακραῖς περιόδοις. Tim. 47. D: ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς
 περιόδοις. 86. A: ἐν τετραπλασίαις περιόδοις χρόνου. 91. E:
 ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ ... περιόδοις. Legg. VII. 809. C. Polit.
 286. E: τὰς ἐν κύκλῳ περιόδους οὐκ ἀποδεχόμενον. Tim.
 43. A: τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ...
 σῶμα. 44. D: τὰς ... θείας περιόδους δύο οὐσας ... εἰς
 σφαιροειδὲς σῶμα ἐνέδησαν. 47. B: τὰς ἐν οὐρανῷ κατιδόν-
 τες τοῦ νοῦ περιόδους. 85. A: ἐπὶ τὰς ... περιόδους ...
 τὰς ἐν τῇ κεφαλῇ θειοτάτας οὐσας. Legg. VII. 809. D: εἰς
 μηνῶν περιόδους. Epin. 990. A: τὸν τῶν ὀκτῶ περιόδων
 τὰς ἐπτά περιόδους (ἐσκεμμένον).

περιοίκος, ὁ, *accola*. Critia 110. E: στρατόπεδον πολὺ
 τὸ τῶν περιοίκων (al. πολὺ περὶ τὴν γῆν ἀργὸν ἔργων).
 118. B: πολλὰς ... κωμίας καὶ πλουσίας περιοίκων ἐν ἐαν-
 τοῖς ἔχοντα. Pol. VIII. 547. C: δουλωσάμενοι τότε περιοί-
 κους τε καὶ οἰκέτας ἔχοντες.

περιόπτεισθαι, v. περιορῶ.

περιορίζω. Pol. III. 392. A. λόγων περιοριζομένοις
legebatur pro eo quod nunc e codd. receptum est: λόγων πέρι
ὀριζομένοις.

περιορῶ ττω, *circumcirca duco*. Critia 118. C: τάφρου
 κύκλῳ περιορῶνθεις.

περιορῶ, *negligo; sino vel permitto*. Pol. I. 343. A: ὅτι
 τοί σε ... κορυζῶντα περιορᾷ. Alc. I. 118. E: δῖότι σε οὕτως
 ἔχοντα περιορᾷ. Legg. XI. 934. D: ἐάν τ' οὖν δοῦλον ἐάν
 τ' οὖν καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ. VI. 781. B: τὸ περὶ τὰς
 γυναικας ἀκόσμητως (i. e. ita ut ἀκόσμητον exsistat) περι-
 ορώμενον. Med. Eryx. 396. D: ἐγὼ ... οὐ περιοίχομαι ὑμῶς
 αὐτοὺς αὐτοῖς διαφερομένους. Legg. V. 744. E: ὄν. (κλήρον)
 ἄρχων οὐδεὶς οὐδενὶ ποτε περιοίχεται ἐλάττω γιγνόμενον.

περιουσία, ἡ, *abundantia*. Def. 515. D: (πλούτος)
 περιουσία χρημάτων εἰς εὐδαιμονίαν συντεινόντων. Theaet.
 154. D: ἐκ περιουσίας (pr. zum Ueberflusse, i. q. zum Zeitver-
 treibe) ἀλλήλων ἀποπειρωμένοι. Gorg. 487. E: οὕτε σοφίας
 ἐνδεία οὐτ' αἰσχύνης περιουσία. Pol. VIII. 554. A: ἀπὸ
 παντὸς περιουσίαν ποιούμενος (germ. *sich bereichernd*). Eryx.
 397. B: πολλὴν περιουσίαν εἶναι τῶν ἐπιτηδείων.

περίπατος, ὁ, *ambulatio*. Phaedr. 227. A: πορεύομαι
 ... πρὸς περίπατον ἔξω τείχους. D: ἐν ποιῇ τὸν περίπα-
 τον Μέγαροδε. 228. B: εἰς περίπατον ᾗει. 227. A: κατὰ
 τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους.

περιπατῶ, *ambulo*. Gorg. 511. E: περιπατεῖ ἐν με-
 τρώ σχήματι. 490. E: περιπατεῖν. Legg. VII. 789. E. Ep.

VII. 348. C: ἐντυχὸν δ' ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐγὼ τότε περιπατῶν. Prot. 314. E: περιπατούντα. Legg. VII. 789. C: περιπατούντες. Eryx. init. Euthyd. 273. A: περιεπατέτην ἐν τῷ καταστέγῳ δρόμῳ.

περιπέττω, *crusta obduco*, h. e. *decoro*, *speciosum aliquid reddo* (germ. *beschönigen*). Legg. X. 886. E: λόγοισι ... ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα.

περιπίπτω, *incido*. Tim. 66. A: κυκώμενα ... περιπίπτειν. Legg. IX. 877. C: ἅπαις ... ὅστις ἂν τοιαύταις ξυμφοραῖς περιπέσῃ. III. 682. E: περιπεσόντες μουσικῇ τε καὶ ταῖς μέδαις.

περιπλάττω, *affingo*. Pol. IX. 588. D: περίπλασον ... αὐτοῖς ἐξωθεν ἐνὸς εἰκόνα. E: περιπέπλασαι.

περιπλέκω, *implico*. Polit. 265. C: ἔσται σοι περιπεπλεγμένον μᾶλλον τοῦ δέοντος.

περιπλευμονία, ἡ, *pulmonis inflammatio*. Lach. 192. E: περιπλευμονία (sic Cl. c. al. Vulg. περιπνευμονία) τοῦ νείους ἐχομένου.

περιπλήθω, *impleo*. Theaet. 156. E: λευκότητος περιεπλήσθη.

περιποίησης, ἡ, *conservatio*. Def. 415. C: σωτηρία περιποιήσις ἀβλαβής.

περιποιῶ, *conservo*. Def. ad fin. σώζειν τὸ περιποιεῖν ἀβλαβῆ.

περιπολῶ, *peragro*. Phaedr. 246. B: πάντα ... οὐρανὸν περιπολεῖ (πᾶσα ἡ ψυχὴ). Theaet. 176. A: τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης. Phaedr. 252. C: ὅσοι ... μετ' ἐκείνου περιεπόλουν. Etiam volonr. Tim. 41. A: πάντες ὅσοι ... περιπολοῦσι φανερώς.

περιπορεῖσθαι, *peragro*. Legg. IV. 716. A: περιπορευόμενος.

περιπτύσσομαι, *circumfundor*, *amplector*. Conv. 196. A: πάντῃ περιπτύσσεσθαι.

περίπτωμα, τό, *casus*, *calamitas*. Prot. 345. B: ὑπὸ νόσου ἢ ὑπὸ ἄλλου τινὸς περιπτώματος.

περιρῥάνσεις, ἡ, *adpersio*. Crat. 405. A: αἱ περιρῥάνσεις.

περιρῥέω, *circumfluo*. Phaed. 111. A: ἄς περιρῥεῖν τὸν αἶρα. Critia 111. B: αἰεὶ τε κύκλῳ περιρῥέον. Tim. 61. A: περιρῥέοντα. Charm. 155. D: οἱ ἐν τῇ παλαιστρα ἅπαντες περιρῥέον ἡμᾶς κύκλῳ κοιμῶν. Critia 111. B: περιρῥούκνις τῆς γῆς ὅση πίειρα καὶ μαλακῇ.

περιρῥήγνυμι, *circumcirca abrumpro*. Critia 113. D: τὸν γήλοφον ... περιρῥήγνυσι κύκλῳ.

περιρῥοή, ἡ, *circuitus aquae fluentis*. Phaed. 111. E: ὧν ἂν ἐκάστοις τύχῃ ἐκάστοτε ἡ περιρῥοὴ γιγνομένη.

περισκέπτομαι, *circumspicio*; *reputo*, *considero*. Prot. 318. A: πολλὰ ἂν περισκέψω εἴτ' ἐπιτρεπτέον εἴτε οὐ. Ax.

365. B: οὐκ ἐπιλογισαί τῇν φύσιν περισκερμένους (libri περισκερμένους) —;

περισκοπῶ, *circumspicio*. Theaet. 155. E: ἄθροι δὲ περισκοπῶν. Αχ. 364. A: ὡς δὲ ἐπιστροφείς περισκοποῦν ὁπότεν εἴη. (Cony. 221. B: pro παρασκοπῶν Bekk. περισκοπῶν).

περιστέλλω, *compono*, *serelio*. Hipp. mai. 291. D: τοὺς αὐτοῦ γονέας τελευτήσαντας καλῶς περιστείλαντι.

περιστερά, ἡ, *columba*. Theaet. 198. D: τῇ τῶν περιστερῶν κτήσει. 197. C: περιστεράς.

περιστερεῶν, ὁ, *columbarium*. Theaet. 198. B: ἐν περιστερεῶνι ἐκείνῳ. 197. C: οἴκοι κατασκευασύμενος περιστερεῶνα. D: ἐν ἐκάστη ψυχῇ ποιήσωμεν περιστερεῶνά τινα παντοδαπῶν ὀρνιθῶν. 200. B: ἐν ἑτέροις τιτοὶ γελίοις περιστερεῶσιν.

περιστρέφω, *converterto*; *circumverto* s. *circumago*. Crat. 411. B: ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεισθαι. Pol. VII. 519. B: ὧν εἰ ἀπαλλαγὴν περιστρέφεται εἰς τὰληθῆ. Polit. 303. C: κινδυνεύει τοῦτο εἰς τοὺς πολιτικούς λεγομένους περιστρέφεισθαι τὸ ῥῆμα ὀρθότατα. Med. *me converterto*. Lys. 207. A: περιστρεφόμενος ... ὁ Λύσις θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς. (Αχ. 364. A. pro περιστροφείς e codd. nunc scribitur ἐπιστροφείς).

περιστροφή, ἡ, *conversio*. Pol. VII. 521. C: τοῦτο ... οὐκ ὁστράκου ἂν εἴη περιστροφή cet.

περισυλῶ, *serelio*. Gorg. 486. B: ὑπὸ ... τῶν ἐχθρῶν περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν.

περισχίζομαι, *discedo* (*circa aliquem*). Prot. 315. B: εὐ πως καὶ ἐν κόσμῳ περισχίζοντο ... ἐνθεν καὶ ἐνθεν.

περιτείνω, *circumtendo*, *circumduco*. Tim. 66. A: περιτεινόμενα τοῖς εἰσιούσιν. B: ἃ δὴ νοτίδος περὶ ἀέρα κοίλης περιταθείσης.

περιττήκω, *liquefacio*. Critia 112. A: περιττήξασα. **obduco*. Critia 116. B: τοῦ δ' ἐντὸς (τείχους περιδρομον) κατ-τιτέρω περιττήκων.

περιτίθημι, *circumpono*, *circumdo*; *impono*. Phaed. 99. B: ὁ μὲν τις δίνην περιτιθεῖς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Pol. III. 406. D: πηλίδια ... περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεῖς. Critia 117. B: τὰς ... χειμερινὰς τοῖς θερμοῖς λουτροῖς ὑποστέγους περιτιθέντας. Pol. IV. 420. E: χρυσὸν περιθέντες. Alc. II. 151. A: τουτονὶ τὸν στέφανον ... σοὶ περιθήσω. **arpono*, *addo*; *attribuo*. Αχ. 370. A: τῇ ... στερήσει περιτίθης ψυχὴν. Crat. 393. E: τοῖς ... ἄλλοις φωνήσεσσι τε καὶ ἀφώνοις ... περιτιθέντες ἄλλα γράμματα. 414. C: περιτιθέντων γράμματα. — Med. *mihī induo vel induor*. Pol. II. 360. B: εἰ τὸν μὲν (δακτύλιον) ὁ δίκαιος περιθίετο. Crit. 53. D: σκευὴν τέ τινα περιθέμενος cet.

περίτμημα, τό, *praesegmen*. Hipp. mai. 304. A: κνίσματα τοὶ ἔστι καὶ περιτμήματα τῶν λόγων.

περιτορνεύω, *circum aliquid torno et in univ. fabricor*.

Tim. 73. E: περι ... τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ σφαίραν περιετόρνευσεν ὅστεϊνῃν. 69. C: θνητὸν σῶμα αὐτῇ (v. αὐτοί) περιετόρνευσαν.

περιτρέπω, *profligo*, *evertio* (germ. *schlagen*, zu *nichte machen*). Ax. 370. A: νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτὸν (nos: nun aber *schlägst du dich selbst*). Phaed. 95. B: μή τις ἡμῶν βασιανία περιτρέψη τὸν λόγον τὸν μίλλοντα λέγεσθαι (*ubi est zu nichte machen*). **conuerto*, seq. infin. ἢα ἡμῶν τοις —. Crat. 418. B: ὅτι ἡ ... νέα φωνὴ ἡμῖν ... καὶ τοῦναντίον περιέτρεψε μηνύειν τὸ δέον καὶ τὸ ζημιῶδες.

περιτρέχω, *circumcurso*; *oberto*; etiam *occurro*. Phil. 15. D: ταῦτόν ἐν καὶ πολλὰ ὑπὸ λόγων γιγνόμενα περιτρέχειν πάντῃ cet. Conv. 173. A: πρὸ τοῦ περιτρέχων ὅπῃ τύχοιμι. Legg. IV. 720. C: περιτρέχοντες. Theaet. 207. A: ταῦτα ... περιτρέχοντα. 160. E: ἐν κύκλῳ περιδρικτέον τῷ λόγῳ. Ponitur etiam in eo quod ubique reperitur; unde part. *vulgatis*. Ep. VII. 333. E: ἐκ τῆς περιτρεχούσης ἐταιρείας ταύτης τῆς τῶν πλείστων φίλων. **revelo*, *redeo*. De lucri cup. 231. C: ὡς πάλιν αὐ περιτρέχεις εἰς τὸ αὐτό. Theaet. 200. C: εἰς ταῦτόν περιτρέχειν. Clit. 410. A: ὅτι περιδεδράμηκεν εἰς ταῦτόν ὁ λόγος τοῖς πρώτοις.

περιτροπή, ἡ, *conversio*. Theaet. 209. D: ἡ ... σκευάλης ... περιτροπή. Pol. VIII. 546. A: ὅταν περιτροπαὶ ἐκαστοῖς κύκλων περιφοράς ξυνάπτωσι.

περιττάκις, *impariter*. Parm. 143. E: περιττὰ περιττάκις (ἂν εἴη). 144. A.

περιττεῦω, *redundo*. Legg. IX. 855. A: ἂν ἡ τι τῶν τοῦ κλήρου κατασκευασμένου περιττεῦον.

περιττός, ἡ, ὄν, *modum excedens*, *nimius*; etiam *super-oacaneus*. Pol. III. 407. B: ἡ περιτιτὴ αὕτη ἐπιμέλεια τοῦ σώματος. Legg. I. 645. C: μήκος πολὺ λόγων περιττόν εἰρημένον. Unde ἐκ περιττου, germ. *überflüssig*, *unnöthig*. Prot. 338. B: ὥστε ἐκ περιττοῦ ἡρήσεται. Soph. 265. E: χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνεται ἂν. Etiam est *praeterea* vel *insuper* (Legg. V. 734. D.) et germ. *sonst*. Legg. VII. 802. D. **subtilis*, *reconditus*. Ax. 370. E: ἵνα τι καὶ γὰρ μιμησάμενος τοὺς ῥήτορας περιττόν εἶπω. 365. C: οἱ ... κατεροὶ καὶ περιττοὶ λογοὶ ὑπεκπνέουσι λεληθότων. 366. B: τοσοῦτον ἀποδέω τῶν περιττῶν. **impar*. Hipp. mai. 302. A: οὐκοῦν εἰπερ εἰς, καὶ περιττός ἂν εἴη ἐκείντος ἡμῶν. Phaed. 103. E: τὸ περιττόν. Prot. 356. E: ἐν τῇ του περιττοῦ καὶ ἀρτίον αἰρέσει. Gorg. 460. E. Charm. 166. A. Polit. 282. C: εἰ τὸν μὲν ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιττῷ τις τέμνει. Critia 119. D. Gorg. 451. C: ὅτι ... ἐπισκοπεῖ τὸ περιττόν καὶ τὸ ἀριον ἢ λογιστικῇ. Theaet. 185. D. Pol. VI. 510. C. Hipp. mai. 302. A: ἡ οὐ τὸ ἐν περιττόν ἡγεί; Parm. 143. D: τρία ... οὐ περιττά —; 164. E. Legg. XII. 946. A: περιττοὶ δὲ εἰν ὡσιν. Hipp. mai. 302. A. Sis. 307. E: οὐδὲν ἐπιστάμε-

νοι ... περί τῶν ἀρτίων τε καὶ περιτιῶν ὧν ἂν ἐν ταῖς χερσὶ ταῖς αὐτῶν ἔχωσιν. Epin. 981. C: ἐν περιτταῖς τε καὶ ἀρτίαις ἅμα μεταβολαῖς. Legg. IV. 717. B: τὰ περιττά (νέμων). VII. 818. C. Compar. περιττότερον est aliud (Apol. 20. C: οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένων. Eryx. 399. E: οὐδὲν τι περιττότερον τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὸ πλουτεῖν λέγω εἶναι) et aliter. Conv. 219. C: οὐδὲν περιττότερον καταδεσθαικῶς ἀνέστην μετὰ Σωκράτους ἢ εἰ μετὰ πατρὸς καθυῦδον cet.

περιτυγχάνω, *incido, offendo; occorro*. Conv. 221. A: ἐγὼ περιτυγχάνω. Pol. VIII. 566. D: ὥ ἂν περιτυγχάνῃ. Legg. VII. 801. E: ἂν ἄρα που περιτυγχάνῃ ποιητῶν ... ποιήματα διεξῶν cet. Prot. 320. A: ἐὰν που αὐτόματοι περιτύχῃσι τῇ ἀρετῇ. Tim. 44. A. Phaedr. 268. C: περιτυχῶν φαρμακίοις. Tim. 43. C: περιτυχόν. Legg. III. 683. E: τούτοις περιτυχόντες τοῖς λόγοις. Ib. περιτυχόντες ... ἐργοὶς γενομένοις.

περιφανής, ὁ, ἡ, *manifestus*. Legg. XI. 930. D: (ἐὰν) περιφανὲς τοῦτ' ἢ. Phil. 31. E: τὰ δημόσια που καὶ περιφανῇ. περιφανῶς, *insigniter*. Men. 91. D: ὅς οὕτω περιφανῶς καλὰ ἔργα εἰργάζετο. **manifesto*. Ep. VII. 346. A: ἐπειδὴ περιφανῶς ἡδίκουν μὲν οὐδὲν, ἡδικούμην δέ.

περιφέρεια, ἡ, *circumferentia*. Locr. 100. E: ἄχρι τᾶς περιφερείας ἄνω.

περιφερής, ὁ, ἡ, *globosus, orbiculatus*. Phaed. 108. E: περιφερὲς οὐσα (ἢ γῆ). Parm. 137. E: οὕτε ... εὐθύ οὕτε περιφερὲς ἔστιν. Ep. VII. 342. B: ὥπερ στρογγύλον καὶ περιφερὲς ὄνομα καὶ κύκλος. Parm. 137. A: εἴτ' εὐθείος σχήματος εἴτε περιφεροῦς μετέχοι. Tim. 55. A. Legg. X. 898. E: ἐνοῦσα ἐντὸς τῷ περιφερεῖ τούτῳ φαινομένῳ σώματι. Phil. 51. C: εὐθύ τι λέγω ... καὶ περιφερὲς. Pol. IV. 436. E. Tim. 44. D. Conv. 190. B: περιφερῇ ... ἦν καὶ αὐτὰ cet. Tim. 66. B: ὕδατα κοῖλα περιφερῇ τε γενέσθαι. 73. C.

περιφέρω, *circumfero* (etiam ut Lat. *circumferri*, in eo ponitur quod celebratur, vulgatur al.); *circumago, huc atque illuc fero vel duco* et simpl. *fero vel duco*. Legg. X. 898. E: καθάπερ ἡμᾶς ἢ παρ' ἡμῖν ψυχὴ πάντῃ περιφέρει. Pol. X. 600. D: ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι. X. 695. D: εἰ θέλεις λαβὼν κατοπετρον περιφέρειν πανταχῇ. Epin. 983. A: τοσοῦτον περιφέρειν ὄγκον. 988. D. Phaedr. 250. C: ὃ νῦν σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν. Soph. 252. C. Parm. 138. C: ἵτοι ἐν τῷ αὐτῷ ἂν περιφέροιτο κύκλῳ. Pol. IV. 436. D: ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πῆξαντες τὸ κέντρον περιφέρονται. Crat. 411. B: καπειτα αὐτοῖς φαίνεται περιφέρεσθαι τὰ πράγματα. Pol. X. 617. A. Legg. IX. 854. B: ὁλοστρος ... περιφερόμενος ἀλιτηριώδης. Parm. 138. C: κύκλῳ ... περιφερόμενον. Pol. IV. 436. E. Tim. 70. B: πηγῇν τοῦ περιφερομένου κατὰ πάντα

τὰ μίελη σφοδρῶς αἵματος. Pol. X. 617. A: ἐν ... τῷ ὄλῳ περιφερομένῳ. Apol. 19. C: Σωκράτη τινὰ ἐκεῖ περιφερόμενον (*modo huc modo illuc in corbe pensili portatum*). Tim. 49. E: τὸ ... αἰεὶ περιφερόμενον. Conv. 190. A: εἰς ὄρθον τὰ σκέλη περιφερόμενοι. Pol. III. 402. A: ἐν ἅπασιν οἷς ἐστὶ περιφερόμενα (*in quibus obiciuntur*, int. τὰ στοιχεία). C: ὅσα τούτων ἀδελφὰ ... πανταχοῦ περιφερόμενα γνωρίζωμεν. Prot. 343. B: τοῦ Πιττακοῦ ἰδίᾳ περιεφέρετο τοῦτο τὸ ῥῆμα cet. Demod. 383. C: καίτοι οὐκ ἂν οὕτω τοῦτο περιεφέρετο (*celebraretur*), εἰ μὴ καλῶς ἐλέγετο καὶ ὡς προσήκει. **reduco*, *revoco*, *revoco*, *pass.* et *med.* *revocor*, *redeo*. Lach. 180. E: περιφέρει δέ τις με καὶ μνήμη (*memoria me reducit* int. *ad aliquid*, h. e. *mihi aliquid revocat*) ἄρτι τῶνδε λεγόντων. Phaedr. 247. D: ἕως ἂν κύκλῳ ἡ περιφορὰ εἰς ταῦτόν περιενέγκῃ. Legg. II. 659. C: δοκεῖ μοι ... ὁ λόγος εἰς ταὐτὸν περιφερόμενος ἦκειν. Gorg. 517. C: οὐδὲν πανόμεθα εἰς τὸ αὐτὸ αἰεὶ περιφερόμενοι. Pol. V. 456. B: ἤκομεν ... εἰς τὰ πρότερα περιφερόμενοι.

περιφεύγω, *effugio*. Legg. III. 677. B: οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν.

περίφοβος, ὁ, ἡ, *pertimescens*. Phaedr. 239. B: περίφοβον ὄντα τοῦ καταφρονηθῆναι.

περιφορὰ, ἡ, *conversio*; *circuitus*. Phaedr. 247. C: στάσας ... αὐτὰς περιάγει ἡ περιφορὰ. Legg. X. 893. C: καθάπερ ἡ τῶν ἐσάναι λεγομένων κύκλων στρέφεται περιφορὰ. Polit. 274. A: τὸν ἐκ τῆς νῦν περιφορᾶς καὶ γεννέσεως βασιλέα καὶ πολιτικόν. Phil. 28. E: πάσης τῆς περιφορᾶς. Legg. V. 747. A: τῆς κύκλῳ περιφορᾶς. VII. 818. C: τῶν ἄλλων ἄστρον περιφορᾶς. Epin. 991. E. Polit. 271. A: οἷ τελευτώσῃ ... τῇ προτέρα περιφορᾷ τὸν ἐξῆς χρόνον ἐγειτόνουν. Pol. VII. 528. A: ἐν περιφορᾷ ὃν ... στερεόν. Tim. 36. D: τῇ ταύτου καὶ ὁμοίου περιφορᾷ. Legg. X. 893. C. Locr. 98. E: τᾷ περιφορᾷ τῷ παντός. Phaedr. 248. A: συμπεριηνέχθη τὴν περιφοράν. Pol. X. 617. C: τοῦ ἀτράκτου τὴν ἐξω περιφοράν. Legg. X. 898. C: τὴν ... οὐρανοῦ περιφοράν. Tim. 90. D: αἱ τοῦ παντός διανοήσεις καὶ περιφοραί. Pol. VIII. 546. A: ὅταν περιτροπαὶ ἐκάστοις κύκλων περιφορᾶς ἐννέπωσι. Tim. 47. B: ἐπὶ τὰς περιφορὰς τὰς τῆς παρ' ἡμῖν διανοήσεως. Ax. 370. B: περιφορὰς ἄστρον. **orbis coeli vel mundi* (germ. *Welkreis*). Theaet. 153. D: ἕως ... ἂν ἡ περιφορὰ ᾗ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος. Pol. X. 616. C: οὕτω πᾶσαν ξυνέχον τὴν περιφοράν.

περίφραγμα, τό, *septum*, *munimentum*. Locr. 100. B: ὅστιά ... μυελὼν περιφράγματα.

περιφράττω, *munio*. Pol. II. 365. B. (Pind.).

περιφρονῶ, *admodum sapiens sum*. Ax. 365. C: οὐ περιφρονούσαν ἡλικίαν ἔχει. **contemno*. Ax. 372. ἡδὴ περιφρονῶ τοῦ ζῆν.

περιφυτεύω, *planto*. Legg. XII. 947. E: περίξ δένδρων ἄλλος περιφυτεύουσι.

περιφύω, *trans. circumficio; intrans. (perf.) adhaereo*. Pol. X. 612. A: ἃ νῦν αὐτῇ ... περιπέφυκεν. Legg. X. 898. D: τὸ γένος ἡμῖν ἀναίσθητον πάσαις ταῖς τοῦ σώματος αἰσθήσεσι περιπεφυκέναι. Tim. 78. D: τὸ δ' ἄλλο κύτος τοῦ κύρου περὶ τὸ σῶμα ὅσον κοῖλον ἡμῶν περιέφυσε.

περιχάρεια, ἡ, *laetitia gestiens*. Phil. 65. D: ἡδονῆς ... καὶ περιχαρείας. Legg. V. 732. C: ὅλην περιχάρεϊαν ... ἀποκρυπτόμενον.

περιχαρῆς, ὁ, ἡ, *laetitia exultans*. Tim. 86. B: περιχαρῆς ... ἄνθρωπος ὢν. Legg. XI. 931. C: περιχαρεῖ σφόδρα γενομένην. Alc. II. 141. B: περιχαρῇ γενόμενον. Pol. V. 462. B: περιχαρεῖς.

περιγέω, *circumfundo, pass. et med. circumfundor, circumdo*. Pol. VI. 488. C: αὐτοὺς ... αὐτῷ αἰὶ τῷ ναυκλήρῳ περιεχύνθαι δομένους *cet.* Polit. 268. C: τοὺς περιεχύνμενους αὐτῷ. Tim. 60. C: περιχυθεὶς τῷ τῆς γῆς ὄγκῳ.

περιψυχμός, ὁ, *frigus*. Ax. 366. D: ἡ περιψυχμὸν ἢ θάλλος ... ὀδυνάται.

περιωδυνία, ἡ, *dolor vehemens*. Pol. IX. 583. D: τῶν περιωδυνία τινι ἐχομένων. Legg. V. 732. C: περιχάρεϊαν ... καὶ περιωδυνίαν.

περιώδυνος, ὁ, ἡ, *peracerbus*. Legg. IX. 873. C: μήτε περιωδύνῳ ... προσπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθεῖς.

περιωθῶ, *repello*. Tim. 79. C: εἶσω τὴν ἀναπνοὴν περιωθεῖ. E. 80. C: περιωθεῖν ... εἰς ἄλληλα. 79. E: τὸ ... περιωσθέν.

περιωπή, ἡ, *specula*. Polit. 272. E: εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη.

πέρυσσι, *superiore anno*. Prot. 327. D. Gorg. 473. E. Alc. I. 110. A. *al.*

περυσινός, ἡ, ὄν, *amici superioris*. Legg. IX. 855. C: τὸ τῶν περυσινῶν ἀρχόντων ... δικαστήριον. Ep. VIII. 356. D.

πέτομαι, *volo, ad volo; etiam celeriter aufugio*. Legg. XII. 952. E: ἔτους ὥρα πέτονται πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις. Euth. 4. A: πολλοῦ γε δεῖ πέτεσθαι *cet.* Ib. πετόμενον τινα δῶκεῖς; Theaet. 158. B: (ὅταν) ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διανοῶνται. Pol. V. 467. D: ἔν, ἂν τι δέῃ, πετόμενοι ἀποφεύγωσι. VIII. 567. D: αὐτόματοι ... πολλοὶ ἤξουσι πετόμενοι. Legg. XII. 952. E. Ion. 534. B. Theaet. 197. D: ἐνίας δὲ μόνας ... πετομένας. Pol. III. 386. D: πταμένη (Hom.).

πέτρα, ἡ, *petra, saxum*. Tim. 60. C: ξυνωσθεῖσα ... ὑπ' ἀέρος ἀλύτως ὕδατι γῇ ξυνίσταται πέτρα. Phaedr. 275. B: θρυός καὶ πέτρας ἀκούειν. Pol. III. 387. A: ἐκ πέτρῆς (Hom.). VIII. 544. D: ἡ οἶε ἐκ θρυός [ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι —; Apol. 34. B. (Hom.). Critia 116. B: κατηρεφείς αὐτῇ τῇ πέτρῳ. Phil. 38. C: τὸ παρὰ τῇ

πέτραν τοῦθ' ἐστάναι φανταζόμενον. Phaedr. 229. C: κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν ... ὥσαι. Soph. 246. A: ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας καὶ θρύς περιλαμβάνοντες. Pol. X. 611. D: ὁσπερὰ τε καὶ φύκια καὶ πέτρας (προςπεφυκέναι). Legg. VIII. 838. B: μηδ' εἰς πέτρας τε καὶ λίθους σπείροντας cet. Euthyd. 288. E: οὐδ' εἰ τὰς πέτρας χροσᾶς ἐπισταίμεθα ποιεῖν. πέτρος, ὁ, *lapis, saxum*. Ak. 371. E: Σιούφου πέτρος ἀνήνυτος. Legg. VIII. 843. A: πέτρον ... κινεῖν τὸν μέγιστον cet.

πετρῶδης, ὁ, ἡ, *saxosus*. Pol. X. 612. A: γέγηρ καὶ πετρῶδη πολλὰ καὶ ἄγρια.

πεττεία, ἡ, *calculatorum* (ap. Lat. *duodecim scriptorum*) *lusus*. Legg. VII. 820. E. Pol. VI. 487. C: ὑπὸ πεττείας ... ταύτης τινὸς ἐτέρας. Legg. VII. 820. C: διατριβὴν τῆς πεττείας. Eryx. 395. B: ὥσπερ ἐν τῇ πεττεία εἶναι τοὺς πεττούς. Polit. 299. E: πεττεῖαν. Phaedr. 274. D: πεττείας τε καὶ κυβείας.

πεττενιῆς, ὁ, *qui calculis ludit*. Polit. 292. E: ἄκροισ πεττενται. Etiam deus omnia disponens πεττενιῆς dicitur. Legg. X. 903. D: οὐδὲν ἄλλο ἔργον τῷ πεττενιῇ λείπεται πλὴν μετατιθεῖναι cet.

πεττεντικός, ἡ, ὄν, *calculis ludendi peritus*; fem. *calculis ludendi ars*, neutr. *calculatorum lusus et ad calc. lus. pertinens*. Pol. I. 333. B: ὁ πεττεντικός. II. 374. C. Gorg. 450. D: οἶον ἡ ἀριθμητικὴ ... καὶ πεττεντικὴ γε καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι. Charm. 174. B: ἡ τὸ πεττεντικόν (οἶδε); Alc. I. 110. E: οὐκ οὖν τὰ πεττεντικά γε καὶ τὰ μὴ (ἱκανοὶ διδάξαι οὗτοι).

πεττεύω, *calculis ludo*. Pol. VI. 487. B: ὑπὸ τῶν πεττεύειν δεινῶν. Alc. I. 110. E. De lucri cup. 229. E: ὥσπερ πεττεύων ἐθέλω σοι ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὃ τι βούλει τῶν εἰρημένων.

πεττός, ὁ, *calculus*. Pol. I. 333. B: εἰς πεττῶν θέσιν. Legg. V. 739. A: καθάπερ πεττῶν ἀφ' ἱερῶν (φορά). Eryx. 395. B: πεττούς.

πέττω, *coquo*. Pol. II. 372. B: τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάζαντες.

πέυκη, ἡ, *picca*. Legg. IV. 705. C: οὔτε τις ἐλάτῃ ... οὐτ' αὐ πέυκη.

πέψεις, ἡ, *coctio*. Locr. 101. A: πέψεσι.

πῆ, *quomodo, quatenus vel quorsum*. Protag. 353. C: πονηρὰ δὲ αὐτὰ πῆ φατὲ εἶναι; Phaedr. 246. B: πῇ δὴ οὖν θνητὸν τε καὶ ἀθάνατον ζῶον ἐκλήθη πειρατίον εἰπεῖν. Phaedr. 76. B: πῇ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; Phil. 41. E: πῇ δὴ καὶ πῶς; Pol. VII. 537. E: πῇ μάλιστα; ἔφη. Tim. 49. B: πῶς ... καὶ πῇ cet. Legg. III. 686. B: πῶς οὖν καὶ πῇ διώλετο; 693. B: πῇ δὴ οὖν ποτὲ ἀπώλετο —; al. — Cum vv. motum significantibus est quo (pr. *qua via*). Polit. 258. E:

μιᾶλλον δέ μοι δεῦρο ἔπου. ΣΩ. Πῆ; ΞΕ. Τῆδε. 292. B: τῆδε ἐπόμενος. ΣΩ. Πῆ; Parm. 135. C: πῆ τρέψει ἀγνοουμένων τούτων; Pol. II. 365. B: πῆ (codd. nonnulli ποτ) πορευθεῖς τὸν βίον ὡς ἄριστα διέλθοι. Legg. IX. 862. C: τῆδε ῥέπειν χρη φάναι. ΚΛ. Πῆ; Enclit. πῆ, *aliqua ratione*; quodammodo. Phaedr. 246. D: κοινοῶντες δέ πῃ μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα τοῦ θείου. Theaet. 191. B: ἀλλὰ πῃ δυνατόν. Parm. 163. D: οὐδὲ πῃ μετέχει οὐσίας. Tim. 51. A: μεταλαμβάνον ... ἀπορώτατά πῃ τοῦ νοητοῦ cet. 71. ἵνα ἀληθείας πῃ προσάπτοιτο. al. — Cum v. ἄλλη est alio quo pacto. Crat. 427. E: ἡ ἔχεις πῃ ἄλλη κάλλιον λέγειν; Conv. 189. C: ἄλλη γέ πῃ ἐν νῶ ἔχω λέγειν ἡ ἡ σὺ cet. Pol. V. 459. B. al. — Post coniunctt. εἰ, ἔάν al. est *qua* (ut Lat. *si qua*), germ. *dwa*. Prot. 354. E: εἰ πῃ ἔχετε ἄλλο τι φάναι εἶναι τὸ ἀγαθὸν ἢ τὴν ἡδονήν. Phaedr. 272. C: εἰ τινὰ πῃ βοήθειαν ἔχεις. Theaet. 180. E: ἂν μὴ πῃ ἀμυνόμενοι διαφύγωμεν. Soph. 242. B: μὴ πῃ τεταραγμένοι ὦμεν περὶ ταῦτα. al. Cum pronomm. verti potest *ferre*. Phil. 32. D: ὅτι ταύτη πῃ δεῖ διαθρευδῆναι τὸ νῦν μεταδιδωκόμενον. Pol. IV. 433. E: καὶ ταύτη ἄρα πῃ ... ἂν ὁμολογοῖτο. I. 351. A: τῆδε πῃ σκέψασθαι al.

πηγαῖος, α, ον, *fontanus*. Legg. VIII. 845. E: πηγαῖον (ὑδωρ). Critia 113. E: ὑδάτα ... πηγαῖα. Id. Legg. VI. 761. B. πηγῇ, ῆ, *fons*; trop. i. q. *origo*, *causa*. Phaedr. 230. B: ἡ τε αὐτὴ πηγῇ χαριστάτη ... ῥεῖ cet. 245. C: τοῦτο πηγῇ καὶ ἀρχὴ κινήσεως. 255. C: ἡ τοῦ θεύματος ἐκείνου πηγῇ cet. Tim. 85. B: πηγῇ πάντων νοσημάτων. Legg. X. 893. D: διὸ δὴ τῶν θαυμαστῶν ἀπάντων πηγῇ γέγονεν. Crat. 402. C: πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον. D: πηγῆς ἀπείκασμα. Phil. 62. D: ἐπὶ τῇ τῶν ἡδονῶν πηγῇ ἰτέον. Tim. 70. A: πηγὴν τοῦ ... αἵματος. 79. D: οἷον ἐν ἑαυτῷ πηγὴν τινα ἐνοῦσαν πυρός. Legg. III. 690. D: νῦν ... στάσεων πηγὴν τινα ἀνευρηκαμεν ἡμεῖς. VII. 808. D: πηγὴν τοῦ φρονεῖν. X. 891. C: οἷον πηγὴν τινα ἀνοήτου δόξης. Legg. I. 636. D: δύο ... αὗται πηγαὶ μεθεῖνται φύσει ῥεῖν. Ax. 371. C: (ἐνθα) πηγαὶ ... ὑδάτων καθαρῶν ῥέουσι. Legg. V. 736. A: ἐκ πολλῶν ... πηγῶν. Critia 111. D: ἐπὶ ταῖς πηγαῖς ταῖς προτέρων οὐσαις. Legg. VIII. 844. A: πηγὰς φανεράς. 845. E. Menex. 237. E: ἔάν μὴ ἔχῃ πηγὰς τροφῆς τῷ γεννωμένῳ.

πήγνυμι, *pango*, *compingo*; *figo*, *infigo* et *defigo*; intrans. et pass. *concreresco*; *congelō*; *rigeo*, *obrigesco*. Tim. 62. B: πήγνυσι. 46. D: πήγνυντα τε καὶ διαχέοντα. Pol. VII. 530. D: ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν (*oculos defixos habet*) cet. X. 605. A: (ὅτι οὐ) ἡ σοφία αὐτοῦ τοῦτω ἀρέσκειν πέπηγεν (*in eo defixa est ut huic placere studeat*). Tim. 77. C: μόνιμον ... πέπηγε (*obriguit*). 58. E: τὸ ... πεπηγός. 59. A. Pol. IV. 436. D: ἐν τῷ αὐτῷ πήξαντες τὸ κέντρον. Legg. VII. 817. C: σκηνάς τε πήξαντας κατ' ἀγοράν cet. Polit.

287. E: οὐ γὰρ ἐπὶ γενέσεως αἰτία πῆγνυνται (v. αἰτία πῆγνυνται). Tim. 82. D. 85. D. Phaedr. 118: ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πῆγνυντο (Cl. πῆγνυντο). Tim. 85. E: πηγνυμένη. 49. B: πηγνύμενον (ὑδωρ). 59. B: τὸ μὲν (γένος) ... χρυσός ... ἐπάγη. Pol. VII. 530. D: ὡς πρὸς ἐναρμονιον φορὰν ὧτα παρῆναι. Def. 411. C: μυελὸς ὑπὸ θερμοῦ παγίς. Phaedr. 246. C: ψυχὴ καὶ σῶμα παγέν. Tim. 59. E. 82. D: παγέντος. 87. A: οὕτω κακῶς παγέντων.

πηδάλιον, τό, *gubernaculum*. Hipp. min. 374. E: οἶον πηδάλιον cet. Crat. 390. D: ποιῆσαι πηδάλιον, ἐπιστατοῦντος κυβερνήτου. Pol. VI. 488. C: ὅπως ἂν σφίσι (al. ἂν σφισι) τὸ πηδάλιον ἐπιτρέψῃ. Polit. 272. E: οἶον πηδαλίον οἶακος ἀφήμενος. 273. D. De lucri cup. 226. B: ἰστία καὶ πηδάλια. Clit. 408. B: καθάπερ πλοίου, παραδόντι (v. παραδιδόναι) τὰ πηδάλια τῆς διανοίας ἄλλω.

πήδησις, ἡ, *trepidatio*. Legg. VII. 791. A: γαλήνην ... τῆς περὶ τὰ τῆς καρδίας χαλεπῆς γενομένης ἐκάστων πηδήσεως. Tim. 70. C: τῇ πηδήσει τῆς καρδίας.

πηδῶ, *salio*; *mico*; *trepido*. Cony. 215. E: ἡ ... καρδία πηδᾷ. Id. Ion. 535. C. Legg. II. 672. C: ἀτάκτως ... πηδᾷ. 664. E: (ὡς ἡ φύσις ... τῶν νέων) φθέγγοιτο ... αἰετῶς καὶ πηδῶ. 673. C: τὸ κατὰ φύσιν πηδᾶν εἰδίσθαι πᾶν ζῶον. Phaedr. 251. D: πηδῶσα οἶον τὰ σφύζοντα. Tim. 70. D: πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον. Ep. VII. 341. C: οἶον ἀπὸ πυρὸς πηδῆσαντος ἔξαφθὲν φῶς.

πηκτής, ἡ, *instrumentum musicum*. Pol. III. 399. C: τριγώνων ... καὶ πηκτιδῶν ... δημιουργοὺς οὐ θρέψομεν.

πηκτός, ἡ, ὄν, *concretus*. Locr. 99. C: ὑδωρ ... τὸ μὲν ῥυτόν, τὸ δὲ πακτόν. Ib. πακτῶ. Tim. 59. C: τῶν λαμπρῶν πηκτῶν τε ... ὑδάτων.

πηλίκος, ἡ, ὄν, *quantus*. Men. 82. D: πηλίκη τις ἔσται ἐκείνου ἡ γραμμὴ ἐκάστη. 85. A: πηλίκον τί ἐστι τοῦτο τὸ χωρίον. 83. E: πηλίκην τινὰ φῆς αὐτὴν εἶναι.

πηλὸς, ὁ, *lutum*, *coenum*. Phaedr. 110. A: πηλὸς ἀμύχανος. Theaet. 147. A: πηλὸς ὁ τῶν χυτρίων cet. Parm. 130. C: πηλὸς καὶ ῥύπος cet. Phaedr. 111. D: ὑγροῦ πηλοῦ. 113. A. Theaet. 147. A: Tim. 25. D. Pol. II. 363. D: εἰς πηλὸν τινα κατορύττουσιν ἐν ᾧ Αἰδου. Critia 108. E.

πηλώδης, ὁ ἡ, *lutulentus*. Phaedr. 113. B: χωρεῖ ... θολερὸς καὶ πηλώδης.

πῆμα, τό, *perniciēs*. Ion. 538. D. (Hom.).

πημαίνω, *damno afficio*. Legg. IX. 862. A: εἴ τις τινὰ τι πημαίνει μὴ βουλόμενος. XI. 932. E: ὅσα τις ἄλλος ἄλλον πημαίνει φαρμακοῖς. 933. E: ὅσα τις ἂν ἕτερος ἄλλον πημήνῃ. Pol. II. 364. C: εὖν τέ τιν' ἐχθρόν πημήναι ἐθέλῃ. Legg. XI. 933. E: τῷ πημανθέντι.

πηνίκα, *qua hora*, *quam mane*. Crit. init. πηνίκα μάλιστα;

πῆξις, ἡ, *solidatio*. Polit. 280. D: τὰς τῶν θυρωμάτων πῆξεις. **concretio*. Phil. 32. A: ῥίγους ἢ μὲν παρὰ φύσιν τοῦ ζώου τῆς ὑγρότητος πῆξις λύπη.

πηρῶ, *debilito*. Phaedr. 257. A: τὴν ἐρωτικὴν μοι τέχνην ... μῆτε ἀφέλῃ μῆτε πηρώσεως δι' ὀργήν.

πήρωσις, ἡ, *mutilatio*. Legg. IX. 874. E: πηρώσεις ἐκ τραυμάτων. XI. 925. E: σωματῶν νοσήματα καὶ πηρώσεις.

πηχυαῖος, α, ον, *cubitalis*. Phaed. 96. E: τὸ δίπηχυν τοῦ πηχυαίου μείζον εἶναι cet. 101. B.

πήχυς, ὁ, *cubitus*. Tim. 75. A: τὰ τε τῶν βραχιόνων ὅσα καὶ τὰ τῶν πῆχεων. **cubitum* (Elle). Alc. I. 126. D: περὶ σταθμῆς καὶ πῆχεως ὁπότερον μείζον.

πιαίνω, *sagmo*. Legg. VII. 807. A: (ἄρα) ἐν τρόπῳ βροσκήματος ἕκαστον πιαινόμενον αὐτῶν δεῖ ζῆν;

πιέζω, *premo*. Phaed. 117. E: σφόδρα πιέσας αὐτοῦ τὸν πόδα. **firme comprehendo vel teneo*. Legg. XII. 965. D: οἷόν περ σφόδρα πιέσαντες μὴ ἀνώμεν. — Ut Lat. *premo* est etiam *refello* vel *redarguo*. Crat. 409. A: τοῦτο ... τὸ ὄνομα φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν πιέζειν.

πίερα, adj. fem., *pinguis*. Critia 111. B: τῆς γῆς ὅση πίερα καὶ μαλακή. C: πεδία πλήρη γῆς πειράς.

πιθανολογία, ἡ, *probabilitas*. Theaet. 162. F: εἰ ἀποδέεσθε πιθανολογία τε καὶ εἰκόσι περὶ τηλικούτων λεγομένων λόγους.

πιθανός, ἡ, ὄν, *persuadens; fidem habens; in re pos. ad persuadendum accommodatus; probabilis, verisimilis*. Phaed. 88. D: σφόδρα πιθανός ὢν, ὃν ὁ Σωκράτης ἔλεγε λόγον. Legg. II. 663. B. Critia 110. D: τὸ περὶ τῆς χάρας ἡμῶν πιθανὸν καὶ ἀληθές ἐλέγετο. Legg. III. 677. A: πανὺ μὲν οὖν πιθανὸν τὸ τοιοῦτον πᾶν παντί. Phaedr. 269. D: τὴν τοῦ τῷ ὄντι ῥητορικοῦ τε καὶ πιθανοῦ τέχνην. 272. D. Legg. VIII. 836. C: τάχ' ἂν χρῶτο πιθανῷ λόγῳ. Gorg. 458. E: ὥστ' ἐν ὅλῳ πιθανὸν εἶναι. Conv. 223. A: ὡς ... πιθανὸν λόγον εὔρεν ὥστε cet. Legg. VII. 791. B: ταῦτα ... πιθανὸν λόγον ἔχει τινά. Ep. VII. 346. A. Gorg. 493. A: διὰ τὸ πιθανόν τε καὶ πιστικόν. Theaet. 178. E. Polit. 287. D: εἰρηκεῖναι τι πιθανόν. Legg. X. 886. E: εἰς τὸ πιθανόν περιπεπευμένα. VI. 782. D: πιστεῖσθαι πιθανά. Pol. VIII. 568. C: καλὰς φωνὰς ... καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι. Gorg. 457. A: ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλεονεξίαις ἐμβραχὺ περὶ ὅτου ἂν βούληται. 459. A. Phaed. 69. E: εἰ τι ... ὑμῖν πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθηναίων δικασταῖς, εὖ ἂν ἔχοι. Epin. 981. A: τὸ γε πρῶτον ... πιθανώτερον ἂν εἴη σχεδὸν ὑπεργμμένον. Crat. 399. E: δοκῶ ... μοί τι καθορᾶν πιθανώτερον τούτου τοῖς ἀμφὶ Εὐθύφωνα. De lege 318. E: καίτοι γε πιθανώτεροί εἰσιν ἢ σύμπαντες οἱ τραγωδοποιοί. Ax. 369. D: καὶ πιθανώτερος τούτων λόγους ... κροτήσης. Legg. II. 665. D: τὸ

ἄριστον τῆς πόλεως ... φρονήσῃσι (*prudencia*) πιθανώτατον ὃν τῶν ἐν τῇ πόλει. Gorg. 479. C: ὅπως ἂν ὥσιν ὡς πιθανώτατοι λέγειν.

πιθανότης, ἡ, *probabilitas*. Legg. VIII. 839. D: βούλεισθε ὑμῖν πειραθῶ τινὰ λόγον ἐχόμενον πιθανότητος εἰπεῖν τινός; XII. 949. B: πιθανότητος χάριν. Crat. 402. A: οἶμαι μέντοι τινὰ πιθανότητα ἔχον. Legg. X. 887. B.

πιθανουργικός, ἡ, ὄν, *persuadendi vim habens*. Soph. 222. D: τῆς ... πιθανουργικῆς. C: πιθανουργικὴν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες.

πιθανῶς, *ad persuadendum apposite; probabiliter*. Phaedr. 269. C: τὸ δ' ἕκαστα τούτων πιθανῶς λέγειν *cet.* Apol. 17. A: οὕτω πιθανῶς ἔλεγον. 23. E. Gorg. 456. C: οὐ γὰρ ἐστὶ περὶ οὗτου οὐκ ἂν πιθανώτερον εἰποι ὁ ῥητορικός ἢ ἄλλος *cet.* Phaed. 63. B: πιθανώτερον ἀπολογήσασθαι ἢ *cet.*

πίθῃκος, ὁ, *simia*. Hipp. mai. 289. B: ὅτι ἀνθρωπῶν ὁ σοφωτάτος πρὸς θεὸν πίθῃκος φανέται καὶ σοφία καὶ κύλῃαι *cet.* Pol. IX. 590. B: ἀντὶ λέοντος πίθῃκον γίγνεσθαι. X. 620. C: πίθῃκον ἐνδυομένην. Lach. 196. E.

πίθος, ὁ, *doctum*. Gorg. 493. B: ὡς τετρημένος εἴη πίθος. Lach. 187. B: ἐν πίθῳ ἡ κεραμεία γιγνομένη. Gorg. 493. A: τοῦτο ... ὠνόμασε πίθον. B: εἰς τὸν τετρημένον πίθον. D: εἰ δεῖν ἀνδροῖν ἐκατέρῳ πίθοι πολλοὶ εἰεν. Pol. II. 379. D. (Hom.).

πικραίνομαι, *exacerbor*. Legg. V. 731. D: μὴ ... πικραινόμενον διατελεῖν.

πικρός, ὁ, ὄν, *amarus; trop. acerbus, molestus*. Gorg. 485. B: πικρὸν τί μοι δοκεῖ χρήμα εἶναι. Conv. 186. D. Tim. 83. A: πικρὸν ὃν παντὶ χαλεπὸν προσπίπτει τοῦ σώματος. Legg. IV. 705. A: ἀλμυρὸν καὶ πικρὸν γειτόνημα. Tim. 83. B: τοῦ πικροῦ. Phil. 46. C: τὸ ... λεγομένον πικρῷ γλυκὺ μεμιγμένον. Theaet. 159. E: πικρὸν (οἶνον). Legg. III. 691. A: διὰ ... ἀμουσίαν τὴν πικράν. VIII. 843. C: χαλεπὴν καὶ σφοδρὰ πικρὰν γειτονίαν. XI. 935. A: πικρὰν τοῦ θυμοῦ χάριν ἀποδεχόμενος. Lys. 215. E: τὸ ... πικρὸν γλυκέος (ἐπιθυμεῖν). Tim. 86. E: πικροὶ καὶ χολώδεις χυμοί. Theaet. 166. E: ὅτι τῷ ... ἀσθενοῦντι πικρὰ φαίνεται ἅ ἑσθία καὶ ἐστὶ. Tim. 65. D. Gorg. 522. B: λέγοντα πικροὺς λόγους. Ep. VII. 336. B: εἰς ὕστερον ἀποτελεῖ καρπὸν τοῖς γεννήσασιν πικρότατον. Pol. VIII. 569. C: τὴν χαλεπωτάτην τε καὶ πικροτάτην δούλων δουλείαν μετ' ἀμπισχόμενος. Gorg. 522. A: πικρότατα πῶματα διδούς.

πικρότης, ἡ, *amaritudo*. Tim. 83. B: ἡ πικρότης ... βαφεῖσα αἵματι. Theaet. 159. E: αἰσθησὶν πικρότητος. Tim. 65. E: ἀνευ πικρότητος τραχίως. 71. B. C. 83. B. Theaet. 159. E: πικρότητα. Tim. 82. E: χρώμασι καὶ πικρότησι (ν. πυκνότησι) ποικιλλόμενον.

πίλησις, ἡ, *densatio, coarctatio*. Tim. 58. B: ἡ ... τῆς

πιλήσεως ξινόδοτος τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκεινα
ξυνωθεῖ. 76. C: πυκνότερον τῇ πιλήσει τῆς ψύξεως. Sensus
concr. quod e lana coacta confectum est. Legg. VIII. 849. C:
ἡ καὶ πάσης εὐθῆτος ἡ πλοκῆς ἡ πιλήσεως ἡ τινων ἄλλων
τοιούτων.

πιλητικός, ἡ, ὄν, fem. lunae cogendae ars. Polit. 280.
C: τὴν ... πιλητικὴν.

πιλητός, ἡ, ὄν, e lana coacta factus. Tim. 74. B: τὰ
πιλητὰ ... κτήματα.

πιλίδιον, τό, pileolus vel pileus (germ. Filzhut). Pol. III.

406. D: πιλίδια ... περὶ τὴν κεφαλὴν περιτιθεῖς.
πίλναμαι, accedo. Conv. 195. D. (Hom.).

πίλος, ὁ, pr. pilus; in univ. quod coactum est (germ. Filz).
Legg. XII. 942. D: τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῖλον τε
καὶ ὑποδημάτων (int. pilos et callum) γένεσιν καὶ φύσιν. Conv.
220. A: ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πῖλους καὶ ἀρνακίδας.

πίμπλημι, impleo. Gorg. 493. E: πιμπλάναι αὐτά.
Pol. IX. 586. B: οὐδὲ τὸ στέγον ἑαυτῶν πιμπλάντες. IV.
442. A: τῷ πίμπλασθαι τῶν περὶ σῶμα καλουμένων ἡδονῶν.
Er. VII. 335. B. Pol. X. 606. A: τοῦτο τὸ ὑπὸ τῶν ποιη-
τῶν πιμπλάμενον καὶ χαῖρον. Phaedr. 248. C: λήθης τε καὶ
κακίας πλησθεῖσα. Pol. IX. 571. C: ἡ σίτων ἡ μέθης πλησθέν.

πινάκιον, τό, tabula. Legg. VI. 753. C: εἰς πινάκιον
γράφαντα. Ib. τῶν πινακίων. Ib. pro v. πινάκων Par. A.
c. al. πινακίων.

πίναξ, ὁ, tabula. Critia 120. C: ἐν χρυσῷ πίνακι γρά-
ψαντες. Pol. VI. 501. A: λαβόντες ... ὥσπερ πίνακα πόλιν
τε καὶ ἡθῆ ἀνθρώπων.

πίνω, bibo. Conv. 212. D: ὅτι οὐ πίνομεν. Euthyd.
299. E: ὅτι καὶ πίνουσιν ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων κεχρυσω-
μένων. Men. 95. D: πῖνε (Theogn.). Conv. 176. B: τῇ
τρόπῃ αὖν ὡς ῥᾶστα πίνοιμεν. Euthyd. 280. C. Theaet. 159.
C: ὅταν ... οἶνον πίνω ὑγιαίνων. Gorg. 494. C: διψῶντα
πίνειν. Conv. 176. C: ὑμεῖς οἱ δυνατώτατοι πίνειν. 211.
D: μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν. Pol. III. 417. A: οὐδὲ πίνειν
ἐξ ἀργύρου ἢ χρυσοῦ. Legg. VI. 775. B: πίνειν ... εἰς μέ-
θην. Gorg. 467. C: οἱ τὰ φάρμακα πίνοντες παρὰ τῶν
ιατρῶν. Legg. VI. 761. B: πίνουσαι. Crat. 406. C: τῶν
πινόντων τοὺς πολλούς. Conv. 176. E: οὕτω πίνοντας πρὸς
ἡδονήν. Pol. VI. 488. C. Phaed. 117. C: ὡς ... εἰδομεν
πίνοντά τε καὶ πεπωκότα. Lys. 219. E: κώνειον πεπωκότα.
Prot. 347. E: καὶ πάνν πολὺν οἶνον πῖωσιν. Gorg. 456. B:
φάρμακον πίνειν. 503. A: διψῶντα πίνειν. Pol. III. 406. A:
τῇ δούσῃ πιεῖν. X. 621. A. III. 406. D: παρὰ τοῦ ἱατροῦ
φάρμακον πῖωσιν. Critia 120. B. Prot. 314. A: πιδόντα ἢ
φαγόντα. Pol. X. 621. A. III. 408. B: κυκεῶνα πιδόντες.
Phaed. 116. E: δειπνήσαντάς τε καὶ πιδόντας εὐ μάλα. —

Verb. Legg. II. 674. B: ἐν οἷς ... οὐ ποτέος οἶνος. Prot. 314. A: ὅ τε τε ἐδεστέον ἢ ποτέον cet. Conv. 213. E. Crit. 47. B. πιπράσκω, *pendo*. Soph. 224. A: πιπρασκομένην (μουσικήν). Phaed. 69. B: μετὰ τούτου ὠνοίμενά τε καὶ πιπρασκόμενα. Legg. VIII. 849. B: ὧν δεῖ πραθῆναι τὸ μέρος cet. 850. A: τὸ ... ὠνηθὲν ἢ πραθέν. Ep. VII. 347. D: πραθείας. Legg. XI. 915. E: περὶ τῶν μὴ πραθέντων κατὰ τὰ νῦν λεγόμενα. — Verb. Legg. VIII. 849. C: ὅσα πρατέα ἐκύστοις ἢ ὠνητέα ... τοῖς δοσμένοις.

πίπτω, *cado*, *decido*, etiam *incido*; labor, ruo. Pol. X. 619. E: (εἰ) ὁ κλήρος αὐτῷ τῆς αἰρέσεως μὴ ἐν τελευταίοις πίπτει. Phaed. 83. D: ὥστε ταχὺ πάλιν πίπτειν εἰς ἄλλο σῶμα. Euthyd. 288. A: πίπτειν (ὁ λόγος). Hipp. min. 374. A: ἐν πάλῃ τὸ πίπτειν. Ib. ὁ ἐκὼν πίπτων (παλαιστής). Legg. IV. 709. A: ξυμφοραὶ παντοῖαι πίπτουσai. Def. 416: τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος κατὰ τινα διαφορὰν πιπτόντων. Locr. 100. B: τὰς ... ὑπ' ἀντίλαψιν μὴ πιπτούσας (κινάσις). Phil. 22. E: ἔμοιγε δοκεῖ νῦν ... ἡδονὴ σοι πεπτωμένη (prostrata esse). Pol. X. 604. C: πρὸς τὰ πεπτωκότα (prout *talha ceciderint*) τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα. Lach. 181. B: ὀρθὴ ἂν ἡμῶν ἢ πόλις ἢν καὶ οὐκ ἂν ἔπεσε τότε τὸ τοιοῦτον πτώμα. Legg. VIII. 840. D: διὰ κάκην ... τὴν τῶν πολλῶν εἰς ἀπορίαν ἐπέσομεν. Phaedr. 248. C: (ὅταν) ἐπὶ τὴν γῆν πέσῃ. Phaed. 100. E: τούτου ἐχόμενος ἡγούμαι οὐκ ἂν ποτε πεσεῖν. 109. E: πρὸς τὸ μὴ πεσεῖν. Legg. III. 701. D: ἀπὸ τινος ὄνου πεσεῖν. Menex. 244. C: ἀνθ' ὧν ἡμεῖς τὰ κείνων ἐκώλυσamen πεσεῖν. Pol. III. 399. B: ἢ εἰς τινα ἄλλην ξυμφορὰν πεσόντος. Theaet. 174. A: πεσόντα εἰς φρέαρ. Pol. X. 617. E: τὸν ... παρ' αὐτὸν πεσόντα (κλήρον). Legg. IX. 862. B: τὸ πεσὸν ὑπὸ τοῦ πάλιν ἐξορθοῦντα. Phaedr. 250. A: αἱ δὲυρο πεσοῦσαι ἐδινεύχουσιν. Euth. 14. D: ὥστε οὐ χαμαὶ ποτε πεσεῖται ὅτι ἂν εἴπῃς. Sensus activo positum, ut verbi possit *iacere* (i. q. *spargere*), reperitur. Polit. 272. E: τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεσοῦσης (τῆς ψυχῆς).

πιστευτικός, ἢ, ὄν, *fidem efficiens*. Gorg. 455. A: ἡ ὀητορικὴ ... πειθοῦς δημιουργός ἐστι πιστευτικῆς, ἀλλ' οὐ διδασκαλικῆς cet.

πιστευτικῶς cum v. ἔχειν, *confidere*. Hipp. min. 364. A: εἴ τις ... οὕτως ἀφόβως τε καὶ πιστευτικῶς ἔχων τῷ σώματι ἔρχεται αὐτόσε ἀγωνιούμενος.

πιστεύω, *fidem habeo*; *credo*; *confido*. Phaedr. 243. E: τοῦτο μὲν πιστεύω cet. Gorg. 524. A: ἃ ἐγὼ ἀκηκοῦς πιστεύω ἀληθῆ εἶναι. Pol. IV. 439. E. Polit. 264. C: πιστεύεις εἶναι. Crat. 399. A: τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιανοίᾳ πιστεύεις. 425. B: οὐ πιστεύεις σαιτῷ οἷός τ' ἂν εἶναι ταῦτα οὕτω διελέσθαι; Conv. 207. C. Legg. V. 742. C: ὅτῳ μὴ τις πιστεύει. Alc. I. 123. E: τί οὖν ποτ' ἐστὶν ὅτῳ πιστεύει τὸ μειράκιον; Legg. VII. 798. D: τοῖς ἐμπροσθεν λόγοις πι-

στεύομεν —; VI. 777. A: οἱ μὲν πιστεύουσι τε οὐδὲν γέ-
νει οἰκετῶν cet. Phil. 13. A: ὥστε τούτῳ γε τῷ λόγῳ μὴ
πίστευε cet. Demod. 385. C: ὅτι ταχέως καὶ τοῖς τυχοῦσιν
ἀνθρώποις λέγουσι πιστεῦοι. Legg. VIII. 850. B: (ἐάν) πι-
στεύῃ πείσειν βουλὴν καὶ ἐκκλησίαν. Phaed. 83. A: πιστεύ-
ειν ... μηδενὶ ἄλλῳ ἄλλ' ἢ αὐτὴν αὐτῇ. Parm. 141. E: εἰ
δεῖ τῷ τοιῷδε λόγῳ πιστεῦειν. Legg. VI. 776. E. Gorg. 527.
E: ὃ οὐ πιστεύων ἐμὲ παρακαλεῖς. Legg. XI. 915. E: πι-
στεύων πρὸς ὃν ἂν ἀλλάττεται. Alc. I. 123. C. Pol. X.
603. A: τὸ μέτρω γε καὶ λογιζομῶ πιστεῦον. V. 450. D:
πιστεύοντος ... ἐμοῦ ἐμοὶ εἶδέναι ἃ λέγω cet. Phil. 57. D:
σοὶ ... πιστεύοντες. Demod. 382. E: διότι ἐπίστευε τῷ κατ-
ηγχοῦντι. Theaet. 144. E: πότερον εὐθύς ἂν ἐπιστεύομεν —;
Lach. 186. D: εἰ μὴ αὐτοῖς ἐπίστευον ἱκανῶς εἶδέναι. Prot.
348. E: οὕτω πεπιστευκας σαντῷ ὥστε cet. Gorg. 454. D:
πεπιστευκέναι. Legg. I. 635. E. Crat. 440. C: πεπιστευκότα
ἐκείνοις. Alc. II. 146. A: ἄτε ... ἄνευ νοῦ δόξῃ πεπιστευ-
κότα. Gorg. 454. E: οἱ πεπιστευκότες. Demod. 383. A:
ἐπίστευσε. Apol. 18. C: ἐν ᾗ (ἡλικίᾳ) ἂν μάλιστα ἐπιστεῖ-
σατε. Alc. II. 147. E: πιστεύομαι. Men. 91. D: ἐγὼ ...
οὐκ ἔχω ὅπως σοὶ πιστεύσω. Pol. X. 603. B: μὴ ... τῷ εἰ-
κότι μόνον πιστεύσωμεν ἐκ τῆς γραφικῆς. Phaed. 89. D: ἐκ
τοῦ σφόδρα τινὶ πιστεύσαι ἄνευ τέχνης. Pol. VII. 527. D:
χαλεπὸν πιστεύσαι. Epin. 983. A: πιστεύσαι ἄξιον. 980. C:
πιστεύσας τοῖς θεοῖς. Ep. VII. 332. A: οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύ-
σας. Gorg. 512. E: πιστεύσαντα ταῖς γυναῖξιν. Phaed. 87.
E. Legg. III. 682. C: πιστεύσαντες οὐ σφόδρα ὑψηλοῖς τισὶ
λόφοις. VI. 771. C. Phaed. 88. C: τινὶ οὖν ἐτι πιστεύσο-
μεν λόγῳ; Legg. VI. 782. D: πιστεύεσθαι πιθανά. Lach.
181. B: ὑπ' ἀνδρῶν ἀξίων πιστεύεσθαι. Ep. I. 309. A: δι-
οικῶν τὴν ἡμετέραν ἀρχὴν πεπιστευμένος πάντων μάλιστα
(*prae reliquis omnibus mihi commissum, int. imperium*). Legg. I.
636. D: ἐπειδὴ παρὰ Διὸς αὐτοῖς οἱ νόμοι πεπιστευμένοι
ἦσαν γεγονέναι. — Verb. Tim. 40. E: τῷ νόμῳ πιστευτέον.
Demod. 386.

πιστικός, ᾗ, ὄν, *fidei faciendae peritus*. Gorg. 455. A:
οὐδ' ἄρα διδασκαλικός ὁ ῥήτωρ ἐστὶ ... ἀλλὰ πιστικὸς μόνον.
πίστις, ᾗ, *fides; fiducia; etiam promissum*. Gorg. 454.
D: μάθησις καὶ πίστις. Def. 415. D: δόμα μετὰ πίστειος.
Phaedr. 275. A: διὰ πίστιν γραφῆς. Critia 117. D: τοῖς ...
πάντων διαφέρουσι πρὸς πίστιν. Legg. XII. 966. C: τὸ πᾶ-
σαν πίστιν λαβεῖν τῶν οὐσῶν περὶ θεῶν. D: ὅτι δὴ ἐστον
τῷ περὶ θεῶν ἄγοντε εἰς πίστιν. III. 701. C: ὄρκων καὶ
πίστεων. Phaedr. 256. D: πίστεις τὰς μεγίστας ἡγουμένῳ
ἀλλήλοισιν δεδωκέναι τε καὶ δεδέχθαι. Critia 119. D: πίστεις
ἀλλήλοις τοιάσδε ἐδίδουσαν προτερον. **probatio* (id quo ali-
quid probabile redditur). Phaed. 70. B: τοῦτο ... ἴσως οὐκ
ολίγης παραμυθίας δέεται καὶ πίστειος. Phil. 59. C: πίστειος

χάριν. **fides*, fere i. q. *persuasio* (germ. *Glaube*). Pol. VI. 505. E: οὐδὲ πίστει χρῆσασθαι μονίμῳ. 511. E: τῷ τρίτῳ ... πίστειν ἀπόδοσ. VII. 534. A: δευτέραν δὲ διάνοιαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκασίαν τεύχεσθαι. Ib. (τοῦτο) ἐπιστήμην πρὸς πίστιν καὶ διάνοιαν πρὸς εἰκασίαν. Tim. 29. C: ὅτι ... πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια. 37. B: δοῦναι καὶ πιστεῖς γίγνονται βέβαιοι καὶ ἀληθεῖς. Etiam verti potest *informatio* (germ. *Vorstellung*). Pol. X. 601. E: ὁ ... ποιητὴς πίστειν ὁρθεῖν ἔχει περὶ κάλλους τε καὶ πονηρίας ... ὁ δὲ χρώμενος ἐπιστήμην.

πιστός, ῥ, ὄν, *fidus*, *fidelis*; *certus*. Legg. I. 630. A: πιστός ἀνὴρ (Theogn.). B: πιστός ... καὶ ὑγιής ἐν σάσεσιν. V. 730. C. Crat. 437. B: τὸ πιστόν ἰσῶν παντίπασσι σημαίνει. Tim. 49. B: ὥστε τινὶ πιστῷ καὶ βεβαίῳ χρῆσασθαι λόγῳ. Phaed. 89. D: πιστόν τὸν ἀνθρώπον. Tim. 52. B: μόγις πιστόν. Ep. VII. 336. D: μήτε οἶσθαι πιστόν ἂν τι καὶ ὑγιὲς πράξει ποτε. X. 358. C: τὸ ... βέβαιοι καὶ πιστόν καὶ ὑγιής. Pol. VIII. 567. D: τίνες οὖν οἱ πιστοί; Ep. VII. 325. D: ἀνευ φίλων ἀνδρῶν καὶ ἐταίρων πιστῶν. Pol. VIII. 568. A: εἰ ταιούτοις φίλοις τε καὶ πιστοῖς ἀνδράσι χρῆται. VI. 503. C: οἷς (ῥῥεσιν) ἂν τις μᾶλλον ὡς πιστοῖς χρῆσαστο. Phaedr. 233. D: οὐτ' ἂν πιστοὺς φίλους ἐκεκτῆμεθα. Demod. 386: πιστοὺς νομίζειν. Pol. VIII. 567. D: τοσούτῳ πλειόνων καὶ πιστοτέρων δορυφόρων δεῖσεται. Critia 117. D: τοῖς ... πιστοτέροις. Pol. VIII. 567. E: ἐπεὶ τοι καὶ πιστότατοι αὐτῷ οὗτοί εἰσιν. **probabilis*, *credibilis*. Critia 111. A: πῶς ... τοῦτο πιστόν —; Phaed. 107. B: εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσὶν (αἱ ὑποθέσεις). Demod. 386: πῶς οὐχ ὁμοίως τὰ λεγόμενα πιστὰ εἴη ἂν ἢ ἀπιστα; Ib. οἱ δ' οὐ πιστὰ ἡγήσονται. Ep. II. 314. B: πιστότατα. **confidens*. Legg. VII. 824: νυκτερευτήν ... νυοὶ (ἄρκυοι?) καὶ πλέκταις (πλεκταῖς?) πιστόν.

πιστότης, ῥ, *fides*. Legg. I. 630. C: πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς (Theogn.).

πιστῶς, *certo*. Epin. 983. E: πιστῶς θεῖα γαίνεσθαι γεγονέναι τὰ τοιαῦτα ξυμπαντα.

πίστωσις, ῥ, *confirmatio*. Legg. XII. 943. C: μήτε μαρτύρων πιστώσεις λόγων.

πίττα, ῥ, *pix*. Tim. 60. A. Locr. 99. C: πίσσα.

πίτυς, ῥ, *pinus*. Legg. IV. 705. C: πίτυν.

πίων, ὁ, ῥ, *pinguis*. Polit. 309. B: πιονί τε καὶ μαλακῷ ... διανήματι προσχωμένως. Pol. IV. 422. C: πλουσίοιιν δὲ καὶ πιόνοιιν. D: προβάτοις πίοσι τε καὶ ἀπαλοῖς.

πλάγιος, α, ογ, *obliquus*, *transversus*. Pol. X. 598. A: ἔαν τε ἐκ πλαγίου αὐτὴν θεῶ ἕαν τε καταντικρὺ cet. Ion. 536. A. Charm. 155. C: τὸν δὲ πλάγιον κατεβάλομεν. Tim. 39. A: κατὰ τὴν θάτερον γορὰν πλαγίαν οὖσαν. 63.

Ε: πλάγια καὶ πάντως διάφορα πρὸς ἄλλα. 43. Ε: τοτὲ δὲ πλαγίας, τοτὲ δ' ὑπτίας. Critia 118. Ε. Theaet. 194. Β: εἰς πλάγια δὲ καὶ σχολία. Critia 112. Β: ὑπ' αὐτὰ τὰ πλάγια αὐτῆς (τῆς ἀκροπόλεως).

πλάζομαι, *erro*. Locr. 97. Α: πολλοὶ ... τῶν πλαζομένων (antec. τῶν ἀπλανέων, *inerrantium*, int. *stellarum*). Id. 99. Ε.

πλάνη, ἡ, *error*. Phaed. 81. Α: πλάνης καὶ ἀνοίας ... ἀπηλλαγμένη. Pol. VI. 505. C: μὴν μή τι ἐλάττονος πλάνης ἐμπλεοὶ τῶν ἐτέρων; Hipp. min. ad fin. 'εἰ μὴδὲ παρ' ὑμῶς ἀφικόμενοι πυνθόμεθα τῆς πλάνης. Soph. 245. Ε: μείζω καὶ χαλεπωτέραν φέρον ... πλάνην. Pol. IV. 444. Β: τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι. X. 602. C: διὰ τὴν περὶ τὰ χρώματα αὐτῶν πλάνην τῆς ὄψεως. Tim. 40. Β: τὰ ... τρεπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχυοντα. Apol. 22. Α. Ep. VII. 350. D: τὴν περὶ Σικελίαν πλάνην καὶ αὐτοχρίαν. Tim. 39. C: οὐκ ἴσασι χρόνον ὄντα τὰς τούτων πλάνας. **digressio, libera expositio vel disputatio*. Parm. 136. Ε: ἀνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης. Legg. III. 683. Α: νῦν οὖν τοσόνδε πλεονεκτοῦμεν τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου. Parm. 135. Ε: ὅτι οὐκ εἷας ἐν τοῖς ὀρωμένοις οὐδὲ περὶ ταῦτα τὴν πλάνην ἐπισκοπεῖν.

πλανήτης, ὁ, *peregrinator*. Pol. II. 371. D: τοὺς δὲ πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις ἐμπέρους (καλοῦμεν).

πλανητός, ὁ, ὅν, *errans, vagans*. Pol. V. 479. D: τῇ μεταξὺ δυνάμει τὸ μεταξὺ πλανητὸν ἀλίσκομενον. Tim. 19. Ε: ἅτε πλανητὸν ὃν κατὰ πόλεις οἰκήσεις τε ἰδίας. 38. C: ἐπὶ κλητὴν ἔχοντα πλανητὰ (sic Par. A. al. Vulg. πλάνητες). Epin. 986. Β: μία δὲ τῶν πλανητῶν (sic Par. A. al. Vulg. πάντων) ἄστρον. Legg. VII. 821. Β: ἐπονομάζοντες πλανητὰ αὐτὰ.

πλάνος, ὁ, *error*. Phaed. 79. D: πέπνυται ... τοῦ πλάνου. **digressio, expositio*. Ep. VII. 344. D: τούτῳ ... τῷ μύθῳ τε καὶ πλάνῳ ὁ ξυνεπισπόμενος εὖ εἴσεται cet.

πλανῶ, *in errorem induco, decipio*. Legg. II. 655. D: τόδε δὲ μᾶλλον εἰκὸς πλανᾶν ἡμᾶς. Prot. 356. D: ἡ αὕτη μὲν ἡμᾶς ἐπλάνη —; Legg. II. 655. C: τὸ πεπλανηκὸς ἡμᾶς. Med. *vagor; aberro et oberro; fallor et fluctuo*. Hipp. mai. 304. C: ὅστις πλανῶμαι μὲν καὶ ἀπορῶ αἰεὶ. Hipp. min. 372. D: πλανῶμαι περὶ ταῦτα. 376. C. Alc. I. 112. D: περὶ ὧν οὕτω πλανᾷ. 117. A. C. Phaed. 79. C: (ὅτι) αὐτὴ πλανᾷται καὶ ταραττεται cet. 108. B. Legg. VII. 822. Α: ὥς ... πλανᾶται ποτε (τὰ ἄστρον). Alc. I. 117. Β: ἡ καὶ πλανᾶται σου ἡ δόξα περὶ ταῦτα; Phaedr. 263. Β: ἐν οἷς πλανῶμεθα. Pol. IX. 586. Α: ταύτη πλανῶνται διὰ βίου. Phaed. 81. D: αἱ (ψυχαί) περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι. Legg. XII. 962. D: ὅτι θαυμαστὸν οὐδὲν πλανᾶσθαι τὰ τῶν πόλεων νόμιμα. Alc. I. 117. A. Menex. 248. A. Tim. 91. C: πλανῶμενον πάντῃ κατὰ τὸ σῶμα.

Pol. VI. 485. B: τῆς αἰεὶ οὐσῆς (οὐσίας) καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς. Tim. 48. A: τὸ τῆς πλανωμένης εἶδος αἰτίας. Pol. VI. 484. B: ἐν πολλοῖς καὶ παντοίως ἴσχουσι πλανώμενοι οὐ φιλόσοφοι. Tim. 43. B: πάντῃ ... πλανώμενα. Soph. 230. B: αἶτε πλανωμένων τὰς δόξας ῥα-
δίως ἐξετάζουσι. Legg. I. 633. C: νύκτωρ ... πλανωμένων. VII. 821. E: πάντῃ πλανωμένους. Tim. 88. E: τὰ ... περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθημάτων. Lys. 213. E: ὅτι ... οὐκ ἂν ποτε οὕτως ἐπλανώμεθα. Polit. 264. C: εἰ καὶ μὴ πε-
πλάνησαι περὶ τὰ Θεταλικά πεδία. 263. A: ἡμεῖς ... ἀπὸ τοῦ προτεθέντος λόγου πεπλανήμεθα. Tim. 47. C: (ἵνα) τὰς ἐν ἡμῖν πεπλανεμένας (περιφορὰς) καταστησάμεθα. Polit. 263. A: σὺ δὲ ἐτι πλέον ἡμᾶς κελεύεις πλανηθῆναι. Ep. IV. 320. C. Tim. 86. E: κατὰ τὸ σῶμα πλανηθέντες (χυμοί). Hipp. min. 376. C: εἰ δὲ καὶ ὑμεῖς πλανήσεσθε οἱ σοφοί, τοῦτ' ἤδη καὶ ἡμῖν δεινόν.

πλάσμα, τό, *factio; imago facta*. Theaet. 197. D: κηρί-
νόν τι ... πλάσμα. Hipp. mai. 298. A: τὰ πλάσματα τέρ-
πει ἡμᾶς ὁρῶντας. Theaet. 200. B: κηρίνοις πλάσμασι. Soph. 239. E: ἐὰν ἐν κατόπτοις ἢ πλάσμασι λέγῃς τι.

πλάστης, ὁ, *factor*. Pol. IX. 588. C: δεινοῦ πλάστου ... τὸ ἔργον. Legg. II. 671. C: τὸν πλάστην.

πλάστιγξ, ἡ, *lanx* (librae). Pol. VIII. 550. E: ἐν πλάστιγγι ζυγού κειμένου ἐκατέρου. Tim. 63. B: τιθεῖς εἰς πλάστιγγας.

πλαστικός, ὁ, ὄν, *ad fingendum pertinens*, fem. *fingendi ars*. Legg. III. 679. A: αἱ πλαστικαὶ ... καὶ ὅσαι πλεκτικαὶ τῶν τεχνῶν cet. Epin. 975. C: πλαστικῶν καὶ πλεκτικῶν καὶ ἐτι ξυμπάντων ὀργάνων παρασκευή. **compactus, solidus*. Tim. 55. E: τῶν σωματίων (v. σωματικῶν) πλαστικωτάτῃ (γῇ).

πλαστός, ὁ, ὄν, *fictus*. Soph. 219. A: περὶ τὸ ζυνθετον καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκευὸς ὠνομάκαμεν.

πλαστῶς, *ficte, simulate vel specie*. Soph. 216. C: οἱ μὴ πλαστῶς, ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι. Legg. I. 642. D: ἀλη-
θῶς καὶ οὕτῃ πλαστῶς εἰσὶν ἀγαθοί. VI. 777. D: διὰδῆλος ... ὁ φύσει καὶ μὴ πλαστῶς οἰβῶν τὴν δίκην.

πλάτανος, ἡ, *platanus*. Phaedr. 230. B: ἡ ... πλά-
τανος αὕτη μάλ' ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή. 229. A: ὁρᾷς ... ἐκείνην τὴν ὑψηλοτάτην πλάτανον; 236. E. Legg. IV. 705. C: πλάτανον ὀλίγην ἂν εὖροι τις.

πλάτος, τὸ, *latitudo*. Critia 118. C: τὸ ... βῆθος καὶ πλάτος cet. Legg. X. 896. D: πλάτους καὶ βῆθους cet. Soph. 235. D: ἐν μήκει καὶ βᾶθει καὶ πλάτει. 266. A: κατὰ πλάτος τέμνων. Polit. 282. E: μηχανθὲν τε καὶ σὸν πλάτος. Critia 115. D: διώρυχα ... τριπλεθρον τε καὶ πλάτος. E. 117. C: σταδίου τὸ πλάτος ἔχων. Legg. VII. 819. E. 820. A. Polit. 284. E: πλάτη. Legg. VII. 819. C.

πλάττω, *fingo, formo* (etiam i. q. *instituo*, ut germ. *bil-*

den); *effingo*; *efficio*; etiam *confinco*, *comminiscor*. Phaedr. 246. C: πλαττομεν οὔτε ἰδόντες οὔθ' ἱκανῶς νοήσαντες θεόν. Soph. 235. E: ὅσοι γε τῶν μεγάλων πού τι πλαττοῦσιν ἔργων ἢ γράφουσιν. Pol. IV. 420. C: τὴν εὐδαίμονα (πόλιν) πλαττομεν. VI. 510. E: ἃ πλαττοῦσί τε καὶ γράφουσιν. Legg. X. 903. E: εἰ ... πρὸς τὸ ὅλον αἰεὶ βλέπων πλαττοί τις μετασχηματίζων τὰ πάντα. Pol. V. 466. A: (ὅτι) οὐκ ... τοῦτο εὐδαίμων πλαττοίμεν. II. 377. C: πλαττεῖν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. VI. 500. D: μὴ μόνον ἑαυτὸν πλαττεῖν. Tim. 42. D: σώματα πλαττεῖν θνητά. Legg. II. 671. E: παιδεύειν τε καὶ πλαττεῖν. IV. 712. B: πλαττεῖν τῷ λόγῳ τοὺς νόμους. VII. 789. E: τὸ γενόμενον ... πλαττεῖν οἷον κήρινον. Epin. 984. B: ψυχὴν δ' ἐξ αὐτοῦ τιθῶμεν πλαττεῖν ζωὰ δύναμιν ἔχοντα ... τῆς αὐτοῦ φύσεως. C: ἐξ αἵρος πλαττεῖν τὴν ψυχὴν γένος ἑτερον ζῶων. Pol. III. 415. A: ὁ θεὸς πλαττων ... χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει ξυνέμειξεν αὐτοῖς. Legg. V. 746. A: πλαττων καθάπερ ἐκ κηροῦ τινὰ πόλιν καὶ πολίτας. Apol. 17. C: πλαττοντι λόγους. Tim. 88. C: τὸν ... σῶμα ἐμμελῶς πλαττοντα. Gorg. 483. E: ὃν (νόμον) ἡμεῖς τιθέμεθα πλαττοντες τοὺς βελτίστους cet. Phaed. 82. D: σώματα πλαττοντες (σώματι πράττοντες?). Crat. 414. D: τὸ ... στόμα πλαττοντες (*emollientes*). Pol. II. 374. A: ἥνικα ἐπλάττομεν τὴν πόλιν. Tim. 50. A: πάντα ... σχήματα πλάσας ἐκ χρυσοῦ. 73. C. Pol. IX. 588. B: εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ. II. 377. B: μάλιστα ... τότε πλαττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. Epin. 981. B: σώματι (προσέκει) ... πλαττεσθαι καὶ γίγνεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. Pol. III. 414. D: ἦσαν ... τότε τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ γῆς ἐντὸς πλαττόμενοι. IX. 588. D: πεπλάσθω. Legg. II. 668. E: τὸ γεγραμμένον ἢ τὸ πεπλασμένον. X. 933. B: κήρινα μιμηματα πεπλασμένα. Tim. 26. E: μὴ πλασθέντα μῦθον, ἀλλ' ὀληθινὸν λόγον. 78. C: τῷ πλασθέντι ζῶω. Pol. II. 377. B: ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας. Med. Legg. VII. 800. B: καθάπερ ἐκμαγεῖ αὐτοῖσι ... πλάσασθαι τῷ λόγῳ. Polit. 297. E: κατίδωμεν ... δὴ τι σχῆμα ἐν τούτοις αὐτοῖς πλασάμενοι.

πλατύς, εἶα, ὅ, *latus*. Phaed. 97. D: πότερον ἢ γῆ πλατεῖα ἐστίν ἢ στερογγύλη. 99. B: ὥσπερ καρδίῳ πλατεῖα. Men. 80. A: ταύτῃ τῇ πλατεῖα νάρκη τῇ θαλαττία. Phaed. 111. D: πλατυτέρους. Pol. X. 616. E: πλατύτατον τὸν τοῦ κείλους κύκλον ἔχειν.

πλατυώνυχος, ὅ, ἡ, *ungues latos habens*. Def. 415. E: ζῶον ... πλατυώνυχον.

πλέγμα, τό, *textura*; *contextus*. Tim. 78. B: πρὸς τὰ ἔσχατα τοῦ πλέγματος. Soph. 262. D: τῷ πλέγματι τοῦτω τὸ ὄνομα ἐφ' ὅθεν ἔξάμεθα λόγον. Polit. 311. C: (ὁπόταν) τοὺς τ' ἄλλους ἐν ταῖς πόλεσι πάντας ... συνέχῃ τούτῳ τῷ πλέ-

γματι. Tim. 79. D: τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι. Polit. 283. A: όταν ... ἀπεργάζεται πλέγμα. 289. C: τοὺς περὶ αὐτὸ τὸ πλέγμα (πράγμα?) ἀμφισβητοῦντας τῷ βασιλεῖ. Tim. 78. B: πλέγμα ἐξ αἵρος καὶ πυρὸς οἷον οἱ κύρτοι ξυνυφηνάμενος. D. Legg. V. 734. E: καθάπερ ... ὅη τινα ξυνυφῆν ἦ καὶ πλέγμ' ἄλλ' ὅτιοις cet.

πλεθρῖαιος, α, ον, *centum pedes longus vel latus*. Critia 116. A: τὴν γέφυραν πλεθρῖαιαν τὸ πλάτος οὖσαν.

πλέθρον, τό, *sexta pars stadii (idem fere quod Lat. iugerum)*. Theaet. 204. D: ὁ τοῦ πλέθρου ἀριθμὸς καὶ τὸ πλέθρον ταῦτόν. Critia 118. C: πλέθρον ... βᾶθος ὁρώμενο. Alc. I. 123. C: γῆς πλέθρα ... οὐδὲ τριακόσια. Critia 116. D: τρισὶ πλέθροις. Theaet. 174. E: γῆς ... μύρια πλέθρα.

πλειστάκεις, *plurimum, saepissime*. Phil. 40. D: πολλὰς δὲ καὶ ἰσως πλειστάκεις. Legg. IX. 863. E. Hipp. mai. 283. B. al. Cum part. ὡς. Pol. V. 459. D.

πλειστος, η, ον, *plurimus; maximus*. Prot. 342. A: φιλοσοφία γάρ ἐστι παλαισιότατη τε καὶ πλεισιότη τῶν Ἑλλήνων ἐν Κρήτῃ cet. Pol. VIII. 564. A: δουλεία πλεισιότη. IV. 442. A: ὁ δὴ πλειστον τῆς ψυχῆς (nect. ὁ τῆς νυχῆς) ἐν ἐκάστῳ ἐστί. Convn. 196. C: σωφροσύνης πλεισιότης μετέχει. Pol. I. 331. A: πλειστον ἀξίαν εἶναι. II. 374. C: πότερον οὐ περὶ πλειστον ἐστὶν εὐ ἀπεργασθέντα; III. 397. D: τῷ πλειστῷ ὅχλῳ. Id. Legg. III. 700. C. Soph. 249. E: ὅτι νῦν ἐσμέν ἐν ἀγνοίᾳ τῇ πλεισιότῃ περὶ αὐτοῦ. Gorg. 481. B: ὅπως ὡς πλειστον χρόνον βιώσεται τοιοῦτος ὢν. Pol. IX. 575. D: ὅς ἂν αὐτῶν μάλιστα ... μέγιστον καὶ πλειστον ἐν τῇ ψυχῇ τύραννον ἔχῃ. Phil. 60. D: ὡς πλεισιότην (ἡδονήν). Crat. 427. C: τοῦτο πλειστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασε. Convn. 222. A: ἐπὶ πλειστον τείνοντας. Pol. II. 383. C: καθ' ὅσον ἀνθρώπῳ ἐπὶ πλειστον οἷόν τε. Legg. IV. 718. A: ἐν ἐλπίσιν ἀγαθαῖς διάγοντες τὸ πλειστον τοῦ βίου. Epin. 981. D: τὸ ... πλειστον πυρὸς ἔχει. Prot. 342. B: σοφιστὰι πλειστοι γῆς ἐκεῖ εἰσίν. Pol. V. 460. B: ὡς πλειστοι τῶν παιδῶν. Polit. 288. B: ἐν ᾧ τὰ πλειστά ἐστί τῶν πάλαι βηθέντων. Tim. 88. A: τῶν λεγομένων ἰατρῶν ἀπατῶσα τοὺς πλειστούς. Convn. 193. D: ὅς ... ἡμῶς πλειστοι ὀνίνησιν. 222. A: πλειστοι ἀγάλατα ἀρετῆς ἐν αὐτοῖς ἔχοντας. Pol. VII. 541. A: τὸ ἔθνος ... πλειστοι ὀνήσειν. Epin. 975. E: ἡ ... μεγίστη καὶ εἰς πλειστοι (*ad plurima pertinens*) ... στρατηγικὴ τέχνη. Adverbiorum partes agunt πλειστον, *longissime* (Pol. X. 587. A: ἃ πλειστον φιλοσοφίας ... ἀφρόστηκε. B.) et *maxime* (Pol. V. 453. E: πλειστον κεραισμένην φύσιν ἔχοντας. Theag. 130. D.); τὸ πλειστον, *maximam partem* (Polit. 288. B. Pol. VII. 528. A. Tim. 64. C. Legg. III. 679. A. IV. 720. D: ὡς ἐπὶ τὸ πλειστον); c. genit. (Tim. 86. C: ἐμμανῆς τὸ πλειστον γιγνώμενος τοῦ βίου); πλειστοι (Hipp. mai. 281. B.) et τὰ πλειστοι (Critia 118. C.).

πλείων (et πλέον), ὁ ἥ, παῖον; longior. Tim. 54. B: διότι δέ, ὁ λόγος πλείων. Apol. 40. E: οὐδὲν πλείων ὁ πᾶς χρόνος cet. Phaedr. 231. D: ὥστε πολὺ πλείων ἐλπίς cet. Pol. IV. 435. D: μακροτέρα καὶ πλείων ὁδὸς ἢ ἐπὶ τοῦτο ἄγουσα. Legg. VIII. 830. B: ἀπορία πλείων. Parm. 154. D: ἀρα τῷ ἴσῳ μορίῳ διοίσει τὸ πλέον τοῦ ἐλάττονος ἢ σμικροτέρῳ; Critia 114. E: τότε ... πλέον ὀνόματος ἦν τὸ γένος cet. Lach. 190. C: πλέον γὰρ ἴσως ἔργον. Tim. 75. C: τοῦ πλείονος βίου. Legg. VII. 807. C: διπλάσιος τε καὶ ἔτι πολλῷ πλείονος ἀσχολίας ἐστὶ γέμων ὁ ... βίος. Hipp. mai. 303. C: ἵνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείονος ζητήσεως. Legg. XI. 921. B: μὴ πλείονος τιμᾶν διαπειρώμενον. Ep. XIII. 361. E: οὐδὲν αὐ πλείονος ἢ δέκα μινῶν δέοι ἂν cet. Theaet. 196. B: ἐν πλείονι ἀριθμῷ. Parm. 154. D: πλείονι καὶ ἐλάττονι χρόνῳ. Soph. 250. E: ἐν πλείονι (ἀπορία) φαινόμεθα. Pol. II. 358. E: πλείονι ... κακῷ ὑπερβάλλειν τὸ ἀδικεῖσθαι cet. IX. 588. A: ἀμυχάνῳ ... ὅσω πλείονι νικήσει εὐσημιοσύνη τε βίου cet. Legg. VI. 762. D: πλείονι των νέων ζημιουσθῶ. Parm. 154. C: πλείω ποι χρόνον γέγονεν ἢ τᾶλλα. Pol. VII. 536. B: φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν. IX. 576. B: ὅσω ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βιῇ. Legg. XII. 946. A: (ἐάν) τὸν ἡμῖσιν ἀριθμὸν πλείω ποιῶσιν. Pol. I. 330. B: βραχεὶ γέ τιμι πλείω (τὴν οὐσίαν) ἢ παρέλαβον. VIII. 556. C: οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιθμένους ἀρετῆς ἢ τοὺς πένητας. Theaet. 161. B: εἰ ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπίσταμαι πλέον πλὴν βραχείος, ὅσον cet. Soph. 244. B: ὅσοι πλείον ἐνὸς λέγουσι τὸ πᾶν εἶναι. Phil. 24. C: τὸ πλέον καὶ τὸ ἐλάττον ἀπεργάζεσθον. Pol. V. 466. C: πλέον εἶναι ... ἡμῖσιν παντός. Hipp. mai. 282. E: πλέον ἢ εἴκοσι μινᾶς. Alc. II. 148. C: πλείον δ' οὐδεὶς ἂν ἐκείνων εὐξαμένων ἀκούσεις. — Cum v. εἶναι est plus valere vel efficere et simpl. prodesse. Phaedr. 275. C: πλείον τι οἰόμενος εἶναι λόγους γεγραμμένους τοῦ τὸν εἰδὸτα ὑπομνήσαι cet. Crat. 387. A: πλείον τι ἡμῖν ἔσται. Conv. 217. C: οὐδὲν γάρ μοι πλέον ἦν (germ. es half mir nichts). Pol. VI. 505. B. Legg. III. 697. D: ἂν τι καὶ σμικρόν πλέον ἐκαστοτε ἡγῶνται ἐσεσθαί σφισιν. VI. 751. B. Alc. I. 106. A. al. Etiam cum v. γίνεσθαι. Conv. 222. D: μηδὲν πλέον αὐτῷ γένηται. — Cum v. ἔχειν, plus habere, i. q. πλεονεκτεῖν. Gorg. 483. C. D. 488. B: πλείον (recentt. πλέον) ἔχειν. Pol. I. 343. D. 349. B. C. IX. 574. B. Cum v. ποιεῖν, proficere. Phaed. 115. C: οὐδὲν πλέον ποιήσετε. Theaet. 200. C: οὐδὲν πλέον ποιῶντες. Crat. 387. C. 428. A. Legg. III. 689. B: ὁπόταν καλοὶ ἐν ψυχῇ λόγοι ἐνόντες μηδὲν ποιῶσι πλέον. Apol. 19. A: πλέον τί με ποιῆσαι ἀπολογούμενον. — Pol. VII. 540. D: ἢ πλείους ἢ εἰς. Legg. IX. 878. A: παῖδες ... πλείους. Soph. 245. B: πλείονα ... τὰ πάντα ἐνὸς ἔσται. Pol. II. 370. C: ἐκ ... τούτων πλείω ... ἕκαστα γίγνεται cet. IV. 438. B:

τὰ πλείω ... πρὸς τὰ ἐλάττω. Pol. II. 371. A: πλ. ἰόνων ... γεωργῶν ... θεὶ ἡμῖν τῇ πόλει. Phil. 46. D: ἐκ τιν ἐτέρων πλειόνων. Pol. VI. 491. D: τοσοῦτω πλειόνων ἐνδει τῶν περὸντων. Legg. XI. 932. C: δέκα πλείοσιν ἔτεσιν κολαξέσθων cet. Conv. 190. D: διὰ τὸ πλείους τὸν ἀριθμὸν γεγονέναι. Pol. IV. 422. C. Phil. 45. D: μείζους ἡδονάς, οὐ πλείους λέγω. 65. D: πότερον ἡδονὴ ἢ φρόνησις πλείω (int. μετριότητος) κέκτῃται. Conv. 199. E: ἀποκρίναι ὀλίγω πλείω. Apol. 17. D: ἔτη γεγρονῶς πλείω ἐβδομήκοντα. Hipp. mai. 282. E: πλείω χρήματα εἰσργάσθαι ἢ cet. — Adverbiorum instar frequentatur πλέον vel πλείον, plus, amplius, ulterius. Soph. 258. C: πλείον ἢ κείνος ἀπέειπε σκοπεῖν ἡμεῖς εἰς τὸ πρόσθεν ἐτι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ. Polit. 262. C. Conv. 175. E: ἐν μίᾳριναί τῶν Ἑλλήνων πλεον ἢ τρισμυζίοις. Legg. VI. 766. C: πλείον ἢ τριακοντα ἐπιθεομένην (τὴν ἀρχὴν) ἡμερῶν. Men. 91. E: πλέον ἢ τετταράκοντα ἔτη. Euthyd. 300. D: ἐγένετο πλείον (v. πλείων) ἢ δεκαπλάσιοις. — De dict. ἐπὶ πλέον vid. I. p. 768. Cum v. εἶναι et δύνασθαι est plus valere vel latius patere. Euthyd. 290. B: οὐδεμία ... τῆς θηρευτικῆς αὐτῆς ἐπὶ πλέον ἐστίν, ἢ ὅσον θηρεύσασθαι (nulla — ipsa venandi arte latius patet, sc. quam ut venetur). Gorg. 453. A: ἡ ἔχεις τι λέγειν ἐπὶ πλέον τὴν ῥητορικὴν δύνασθαι ἢ —; Polit. 305. B: ἄρ' οὖν ἐπὶ πλέον τι δύναται τοῦ περὶ τὰ ξυμβόλαια ... κρίνειν —; Euth. 12. C: ἐπὶ πλέον γὰρ ... θεὸς αἰδοῦς. — Similiter πλείω usurpatur. Phil. 45. C: εἰ πλείω χαίρουσιν οἱ σφόδρα νοσοῦντες τῶν ἰγυαινότων. Pol. III. 417. B: πολὺ πλείω καὶ μᾶλλον δεδιότες τοὺς ἐνδον ἢ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους. Menex. 235. B: παραμένει ἡμέρας πλείω ἢ τρεῖς. Ep. VI. 323. A: πεπειραμένους Ἑράστου ... πλέονα ἢ σὺ. Cum art. est saepius. Alc. II. 144. D: ὀλιγάκις μὲν ὠφελεῖν, βλάπτειν δὲ τὰ πλείω τὸν ἔχοντα αὐτά. 146. B: βλαπτέσθαι τὰ πλείω μᾶλλον ἢ ὠφελείσθαι. E. Clit. 409. D: συνέβαινα γὰρ αὐτῷ τὰ πλείω τὰς τοιαύτας βλαβεράς, ἢ ἀγαθὰς εἶναι.

πλεκτή, ἡ, tele. Legg. VII. 824: νυκτερευτήν ... πλεκταῖς (v. πλέκταις) πιστόν.

πλεκτικὸς, ἡ, ὄν, texorius, fem. ars texendi vel con-texendi. Polit. 288. D: τεκτονικῇ καὶ πλεκτικῇ. 283. B: πλεκτικὴν εἶναι κρόκης καὶ στήμονος ὑφαντικῇ. Legg. III. 679. A: αἱ πλαστικάι ... καὶ ὅσαι πλεκτικάι τῶν τεχνῶν cet. Epin. 975. C: τῶν τεκτονικῶν ... καὶ πλεκτικῶν ... ὀργάνων παρασκευή.

πλέκω, texo, contexo; implico; in univ. compono. Hipp. min. 369. B: αἶε σὺ τινας τοιοῦτους πλέκεις λόγους. Conv. 203. D: αἶε τινας πλέκων μηχανάς. Hipp. min. 368. C: ταύτην (τὴν ζώην) ... αὐτὸς πλέξαι. Tim. 77. E: δὲ ἀλλήλων ἐναντίας πλέξαντες. Pol. III. 400. A: ἐξ ὧν αἱ βάσεις πλέκονται. Parm. 129. E: τὴν αὐτὴν ταύτην ἀπορίαν ἐν

αὐτοῖς τοῖς εἶδει παντοδαπῶς πλεκομένην. Theaet. 202. B: ὥσπερ αὐτὰ πέπλεκται. Soph. 240. C: κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ ὄν τῷ ὄντι. Tim. 79. D. Polit. 283. A: τὸ ... πλεχθὲν ξύμπαν ἐσθῆτα ἐρεῶν (προσ-αγορεύομεν).

πλέξις, ἡ, *texitura*. Polit. 308. D: ὅσα πρὸς τὴν πλέξιν αὐτῆς (τ. ὑφαντικῆς).

πλέον *vid.* πλείων.

πλεονάζω, *abundo*. Locr. 102. B: αἶ κα πλεονάζοιεν ἢ ἐλλείνοιεν τὰ ἀπλὰι δυνάμεις. 103. A: τὸ ... πλεονάζειν ἐν ταύταις *cet.*

πλεονάκεις, *pluries, saepius*. Phaed. 112. D: ἡ ἄπαξ ἢ καὶ πλεονάκεις περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν. Theaet. 148. A: (ὅς ἀριθμὸς) ἡ πλείων ἐλαττονάκεις ἢ ἐλαττων πλεονάκεις γίνονται. Parm. 147. D. Pol. III. 409. D: πλεονάκεις ... πονηροῖς ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων. Legg. IV. 706. B. Ep. VII. 345. A.

πλεοναχῆ, *plures vel varias in partes*. Pol. V. 477. A: καὶ ἐὶ πλεοναχῇ σκοποῖμεν.

πλεονέκτημα, τό, *lucrum*. Legg. IV. 709. C: καιρῷ ... χειμῶνος ξυλλαβέσθαι κυβερνητικὴν ἢ μὴ, μέγα πλεονέκτημα ἔγωγ' ἂν θείην.

πλεονεκτικῶς, *ita ut commodis meis serviam*. Phaed. 91. B: λογίζομαι γάρ ... καὶ θεᾶσαι ὡς πλεονεκτικῶς.

πλεονεκτῶ, *plus habeo et habere cupio; plus arrogo vel appeto; etiam lucro aliquem praeverto* (germ. *übertreiben*). Gorg. 491. A: περὶ τῶν ὁ κρείττων ... πλεόν ἔχων δικαίως πλεονεκτεῖ. Pol. I. 349. C. Euth. 15. A: ἡ τοσοῦτον αὐτῶν πλεονεκτοῦμεν κατὰ τὴν ἐμπορίαν ὥστε —; Gorg. 483. C: ὡς αἰσχρὸν καὶ ἀδίκον τὸ πλεονεκτεῖν. 490. E: τοῦτον ... ἴσως δεῖ πλεονεκτεῖν τῶν σπερμάτων. Conv. 218. E: οὐκ ὀλίγω μου πλεονεκτεῖν διανοεῖ. Pol. I. 344. A: λέγω ... τὸν μέγαλα δυνάμενον πλεονεκτεῖν. 349. B: τοῦ ... ἀδίκου πό-τερον ἀξιοῖ ἂν πλεονεκτεῖν —; II. 362. B: πλεονεκτεῖν τῶν ἐχθρῶν. II. 365. D: τὰ δὲ βιασόμεθα ὡς πλεονεκτοῦν-τες δικὴν μὴ διδόναι. Legg. X. 906. C: πλεονεκτοῦσι. Pol. I. 350. A: ὁ ἀνεπιστήμων οὐχὶ ὁμοίως μὲν ἐπιστήμονος πλεονεκτῆσειεν ἂν, ὁμοίως δὲ ἀνεπιστήμονος; 349. C: οὐκ-οὐν καὶ ἀδίκου ἀνθρώπου τε καὶ πράξεως ὁ ἀδίκος πλεονεκτῆσει —; Gorg. 490. C: οὐ πλεονεκτῆτέον. Etiam *maiorcm auctoritatem arrogo*. Legg. III. 691. A: ὡς πρῶτον τοῦτο οἱ τότε βασιλεῖς ἔσχον τὸ πλεονεκτεῖν τῶν τεθέντων νόμων. **lucror, proficisci*. Legg. III. 683. A: νῦν οὖν τοσόνδε πλεονεκτοῦμεν τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου *cet.* Lach. 192. E: εἰδὼς ὅτι ἀναλώσας πλεονεκτῆσεται. **supero, praesto*. Parm. 149. B: τῷ ἴσῳ τούτῳ καὶ ὁ ἔπειτα ἀριθμὸς πᾶς πασῶν τῶν ἄψων πλεονεκτεῖ. Lach. 182. B: πανταχῇ ἂν ταύτῃ πλεονεκτοῖ. 183. A: πλεονεκτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν πόλεμον. Legg.

VII. 802. D: ὥστε ... ἐὶ γε τῆς ἡδονῆς ἢ ἀγῆδίας περὶ ἐκά-
τέρας οὐδὲν πεπλεονέκτηκεν. Parm. 149. B: ὥ ... τὰ πρῶτα
δύο ἐπλεονέκτησε τῶν ἄψευων εἰς τὸ πλεῖω εἶναι τὸν ἀρι-
στρὸν ἢ τὰς ἄψευεις.

πλεονεξία, ἡ, *abundantia*. Tim. 82. A: τούτων ἡ παρὰ
φύσιν πλεονεξία καὶ ἐνδεῖα. **plus habendi vel lucri cupiditas*;
etiam *potentiae aviditas* et in univ. *incontinentia*. Conv. 188. B:
ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλλα τῶν τοιούτων γίγνε-
ται ἐρωτικῶν. Pol. IX. 586. B. Critia 121. B: πλεονεξίας
ἀδίκου καὶ δυνάμεως ἐμπιπλάμενοι. Conv. 182. C: τῶν ...
ἀρχόντων πλεονεξία. Gorg. 508. A: σὺ δὲ πλεονεξίαν οἶε
δεῖν ἀσκεῖν. Pol. II. 359. C: διὰ τὴν πλεονεξίαν. Legg. X.
906. C. III. 677. B: τῶν ἐν τοῖς ἀστέσι πρὸς ἀλλήλους μη-
χανῶν εἰς τε πλεονεξίας καὶ φιλονεικίας.

πλεύμων, ὁ, *pulmo*. Tim. 84. D: ὁ τῶν πνευμάτων
τῷ σώματι ταμίας ὁ πλεύμων (v. πνεύμων). 70. C: τὴν
τοῦ πλεύμονος (sic Parm. A. c. al. Vulg. πνεύμονος) ἰδέαν
ἐνεφύτευσαν. 79. C. 91. A. 70. D: ἐπὶ τὸν πλεύμονα (v.
πνεύμονα) ἔτεμον. 78. C. **pulmo marinus*. Phil. 21. C: ζῆν
δὲ οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλὰ τινος πλεύμονος.

πλευρά, ἡ, *latus*. Theaet. 148. A: μειζών ... καὶ
ἐλάττω ἀεὶ πλευρὰ αὐτὸν περιλαμβάνει. Men. 82. C. Pol.
III. 388. A: ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενον (ad Hom.). Tim. 36.
C: κατὰ πλευρὰν ἐπὶ δεξιᾷ περιήγαγε. 61. E: τὴν ... λε-
πτότητα τῶν πλευρῶν καὶγωνιών. Legg. VII. 796. A. Tim.
53. D:γωνίας ὀρθῆς πλευραῖς ἴσαις διηρημένης. Conv. 189.
E: νῶτον καὶ πλευρὰς κύκλῳ ἔχον. Tim. 54. C: ἐξ ἑνός
(τριγώνου) τοῦ τὰς πλευρὰς ἀνίστους ἔχοντος. 57. A. Sis.
388. E: πρὸς τὰς πλευρὰς τῶν χωρίων. Locr. 98. C.

πλέω, *navigo*. Pol. I. 341. D: ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηϊ.
Legg. VII. 813. D: πάντα ἡμῖν κατ' ὀρθὸν πλεῖ. Gorg.
467. D: πλέουσι. Alc. I. 117. C: εἰ ἐν νητὶ πλέοις. Gorg.
468. A: τρέχειν καὶ πλεῖν. Pol. I. 346. A: σωτηρίαν ἐν τῷ
πλεῖν. B: πλεῖν ἐν τῇ θαλάττῃ. Critia 113. E: πλοῖα γὰρ
καὶ τὸ πλεῖν οὕτω τὸτ' ἦν. Alc. II. 146. E: τὸν ἀσφαλῶς
μέλλοντα πλεῖν. Legg. VI. 758. A: ναῦς ... ἐν θαλάττῃ
πλέουσα. Gorg. 467. D: οἱ πλέοντες. Pol. I. 332. E: μὴ
πλέουσι. Legg. VII. 790. C: οἶον ἀεὶ πλέοντας. Menex.
243. A: ἐπλευσαν εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους. Ep. III. 316. E:
πλεῖσαι ... οἶκαδε ἐμέ. C. Menex. 240. B: πλεύσας εἰς
Ἑρέτριαν ἐπ' ἄνδρας cet. E: οἱ εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες.

πλέως, α, ων, *plenus*. Pol. III. 391. C: ὡς Ἀχιλλεὺς
... τοσαύτης ἦν παραγῆς πλέως ὥστ' cet. VI. 486. C: λήθης
ὦν πλέως. Ion. 539. A: πλείη (Hom.). Epin. 991. D: τὸ
θεῶν εἶναι πάντα πλέα.

πληγῇ, ἡ, *plaga, ictus*; pl. *verbera*. Soph. 220. E: τὸ
τῆς ἐναντίας ταύτῃ πληγῆς (*ictus*). Legg. IX. 877. B: εἰ
ἐτελεύτησεν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος. Soph. 220. B:

πληγῇ. Critia 109. B: πληγῇ νέμοντες. Gorg. 527. D: πά-
ταξαι (ἔασον) τὴν αἰμιον ταύτην πληγὴν. Tim. 67. B:
τὴν δι' ὧτων ... μέχρ' ἡ ψυχῆς πληγὴν διαδιδόμενην. Eu-
thyd. 294. D: ὥσπερ οἱ κύπροι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμοίως
ὠδούμενοι. Theaet. 176. D: πληγαὶ τε καὶ θάνατοι. Legg.
VIII. 830. B. Gorg. 480. C: ἐὰν ... πληγῶν ἄξια ἡδικηκώς
ᾗ. 485. C. D: πληγῶν μοι δοκεῖ ἤδη δεῖσθαι. Pol. VII. 531.
B: πλήκτρῳ ... πληγῶν γιγνομένων. VII. 815. A: πασῶν
πληγῶν μιμήματα ἐπιχειροῦσας μιμεῖσθαι. IX. 881. A:
ἀνῶσοι πληγῶν τόλμαι. XII. 949. C: μήτ' ... πληγῶν ἄξια.
Prot. 325. D: ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς. Pol. IX. 574. C: πλη-
γαῖς ... δοῦναι. Legg. VII. 824: πληγαῖς καὶ βολαῖς. X.
890. C: πληγαῖς καὶ δεσμοῖς. XI. 932. B. IX. 855. C:
δεσμούς τε ἢ πληγὰς. XI. 914. B: πολλὰς πληγὰς μαστιγού-
σθω. 917. E. Menex. 236. B: ὀλίγου πληγὰς ἔλαβον. In-
tellig. Legg. IX. 854. D. 879. E.

πλήθος, τό, multitudo, copia, turba (Schwall); numerus
et summa; etiam, ut Lat. multitudo, populus et vulgus. Phaedr.
279. C: τό ... χρυσοῦ πλήθος εἴη μοι ὅσον cet. Polit. 292.
A: ἐὰν ... τό πλήθος ἄρχῃ. 297. B. Parm. 144. A: πλή-
θος ἄπειρον τῶν ὄντων. Pol. VI. 494. A: φιλόσοφον ...
πλήθος ἀδύνατον εἶναι. VIII. 554. B: οὓς δὴ καὶ ἐπαινεῖ
τό πλήθος. Legg. III. 689. B: ὅπερ δῆμιός τε καὶ πλήθος
πόλιός ἐστιν. VII. 800. C: χορὸς οὐχ εἷς, ἀλλὰ πλήθος
χορῶν ἦκει. Menex. 238. D: ἐγκρατέες ... τῆς πόλεως τὰ
πολλὰ τό πλήθος. 240. D: (ὅτι) πᾶν πλήθος καὶ πᾶς
πλοῦτος ἀρετῇ ὑπείκει. Prot. 315. D: ὑπὸ τοῦ πλήθους
τῶν καταλύνων. Phaedr. 256. E: ἀνελυθερίαν ὑπὸ πλῆ-
θους ἐπαινουμένην ὡς ἀρετὴν. (Cf. Conv. 216. E.). Gorg.
451. C: πῶς ἔχει πλήθους (Id. Charm. 166. A.). Polit. 291.
D: ἡ τοῦ πλήθους ἀρχή. 303. A: ὥσπερ ἐνός καὶ πλήθους
τό ὀλίγον μέσον. 304. C: τό πειστικόν ... πλήθους τε καὶ
ὄχλου διὰ μυθολογίας. Pol. IV. 437. E: διὰ πλήθους παρ-
ουσίαν. VI. 492. B: ἢ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ἐξέλλο-
γον. VIII. 563. B: τῆς ἐλευθερίας τοῦ πλήθους. Tim. 84.
E: μετὰ πλήθους ἰδρωτός (cum multo sudore). Legg. III. 700.
C: ἄμιουσοι βοαὶ πλήθους. 737. C: ὄγκος πλήθους. Phaedr.
229. D: ἀμυγῶνων πλήθει (al. πλήθη) ... φύσεων. 260. A:
τὰ δόξαντα ... πλήθει. Theaet. 156. A: πλήθει ... ἄπειρον
ἐκάτερον. 174. E: θανμαστά πλήθει. Soph. 256. E. Parm.
145. A. Phil. 17. B. al. Pol. III. 389. D: ὡς πλήθει (sum-
matim; al. populo). IV. 434. B: ἢ πλούτῳ ἢ πλήθει cet.
VIII. 551. D: χρωμένους τῷ πλήθει ὠπλισμένων. X. 614. A:
οὐδὲν ἐστὶ πλήθει οὐδὰ μέγέθει πρὸς ἐκείνα cet. Tim. 39.
D: πλήθει ... ἀμυγῶν χρωμένας. Legg. II. 659. B: τῷ
πλήθει τῶν θεατῶν. VI. 768. A. Men. 90. B: ὡς δοκεῖ
Ἀθηναίων τῷ πλήθει. Prot. 314. C: διὰ τό πλήθος τῶν
σοφιστῶν. Polit. 300. C: μήτε ἓνα μήτε πλήθος. Phaedr.

275. B: ὥς ἐπὶ τὸ πλήθος (*maximam partem*). Id. Pol. II. 364. A. Soph. 239. B: μήτε πλήθος ἀριθμοῦ προστιθεὶς τῷ μὴ ὄντι. Parm. 132. B: ἄπειρα τὸ πλήθος. Pol. VII. 525. A. Parm. 137. A: διανεῦσαι τοιοῦτόν τε καὶ τοσοῦτον πλήθος λόγων. Pol. V. 460. A: τὸ ... πλήθος (*numerus*) τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν. VIII. 551. B: ὅρον ... ταξάμενοι πλήθος χρημάτων. IX. 591. E: διὰ πλήθος οὐσίας ἢ δι' ὀλιγότητα. Critia 117. A: πλήθος ... ἀφθονον ἐχούσαις. 118. B: τὰ ... ὄρη τότε ὑμνεῖτο πλήθος καὶ μέγεθος ... παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι. Legg. II. 670. E: τῆς ἐπὶ τὸ πλήθος φερούσης (παιδείας). III. 677. E: γῆς ... ἀφθόνου πλήθος πάμπολυ. XI. 913. D: πλήθος ... θησαυροῦ παρμιγέθεις τι. Apol. 31. C: (ὅτι) οὐ τολμῶ ἀναβαίψων εἰς τὸ πλήθος τὸ ὑμέτερον ξυμβουλεύειν τῇ πόλει. Ep. III. 315. E: εἰς τὸ Συρακουσίαν πλήθος διεβλήθη. Parm. 158. C: οὐκοῦν πλήθη ὄντα, ἐν οἷς τὸ ἐν οὐκ ἔστι; Tim. 57. C: τοῦ γένους ἐκάστου τὰ πλήθη. Legg. XI. 918. D: τὰ ... τῶν ἀνθρώπων πλήθη πᾶν τούναντιον ἔχει τοῦτοις. Charm. 168. E: μέγεθη ... καὶ πλήθη cet. Polit. 285. B: ὅταν ἐν πλήθεσιν ὀφθῶσι. Critia 115. B: πλήθεσιν ἄπειρα. Gorg. 452. E: πείθειν τὰ πλήθη. Soph. 268. B: τὸν ... μακροῖς λόγοις πρὸς πλήθη δυνατόν εἰρηνεύσθαι. Legg. III. 699. E: ἐπὶ πάσαν ἐλευθερίαν προτρέπονται τὰ πλήθη. X. 890. E: οὕτω εἰς πλήθη (*in vulgus*) λεγόμενα. **longitudo, longinquitas*. Theaet. 158. D: πλήθει χρόνου καὶ ὀλιγότῃ. Polit. 269. B: διὰ ... χρόνου πλήθος. Legg. III. 676. B.

πληθύνς, ἡ, i. q. πλήθος. Ax. 366. B: καθάπερ Ἀθηναίων ἡ πληθύνς.

πληθύνω, *incresco; increbresco*. Legg. III. 678. B: πληθύνοντος δ' ἡμῶν τοῦ γένους. 682. C: πληθύνοντων τῶν ἀνθρώπων. Pol. III. 405. A: ἀπολασίας ... καὶ νόσων πληθύνουσῶν. Tim. 83. E: ὅταν αἷμα μὴ ἐκ τῶν σιτίων καὶ ποτῶν πληθύνῃ (*sic* Par. A. pro vulg. ἡ πληθύνον) κατὰ φύσιν.

πλήθω, *frequens sum s. frequentior*. Gorg. 469. D: ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ (*vid. I. p. 16.*).

πληκτικὸς, ἡ, ὄν, *in piscatu ponitur qui ictu peragitur*. Soph. 221. B: ἀλιευτικῆς δὲ πληκτικόν. 220. E: τῆς πληκτικῆς. 221. B. 200. C: πληκτικὴν ... θήραν. (Phil. 56. A. pro αὐλητικῇ *scrib. videtur αὐ πληκτικῇ*).

πλήκτρον, τό, *plectrum*. Pol. VII. 531. B: πλήκτρον ... πληγῶν γιγνομένων. Legg. VII. 794. E. Lys. 209. B: κρούειν τῷ πλήκτρῳ. Legg. VII. 795. A: ἐν ... κεραινοῖς πλήκτροις.

πλημμέλεια, ἡ, *stultitia; nequitia*. Apol. 22. D: αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρουσεν. Tim. 92: ὥς τὴν ψυχὴν ὑπὸ πλημμελείας πάσης ἀκαθάρτως ἔχονταν. Legg. III. 691. A: διὰ πλημμέλειαν καὶ ἄμουσίαν

τὴν πικράν. Clit. 407. C: διὰ γε ταύτην τὴν πλημμυρίαν καὶ ῥαθυμίαν.

πλημμυρίης, ὃ ἢ, *inconcinnus; vitiosus, malus*. Phaed. 115. E: οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο (τὸ μὴ καλῶς λέγειν) πλημμυρίης. Soph. 243. A: χαλεπὸν καὶ πλημμυρίης ... ἐπιτιμίαν. Crit. 43. B: καὶ γὰρ ἂν πλημμυρίης εἴη ἀνανακτεῖν τηλικούτον ὄντα. Lys. 222. C: τὸ δὲ ἄχρηστον φίλον ὀριο-λογεῖν πλημμυρίης. Legg. V. 731. D: τῷ ... ἀπαραινθήτως πλημμυρίει καὶ κακῷ. Pol. V. 451. B: ἐὰν τι πάθωμεν πλημμυρίης ὑπὸ τοῦ λόγου. Legg. III. 689. B: ταύτας πασας ἀμαθίας τὰς πλημμυρίεστας ἐγὼ γ' ἂν θείην πόλεως τε καὶ ἐνὸς ἐκάστου τῶν πολιτῶν.

πλημμυρίῳ, *a vero aberro, delinquo vel committo; inerte facio; pass. male tractor*. Phil. 27. C: τετάρτην λέγων ἄρα (v. ἄρα μὴ) πλημμυρίῳ ἂν τι; Soph. 224. C: τι τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἶπὼν οὐκ ἂν πλημμυρίῳ πλὴν cet. Polit. 278. E: οὐδὲν δὴ πλημμυρίῳ ἂν ἐγὼ τε καὶ σύ. Phaed. 117. D: ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμυρίῳ. Soph. 242. B: μὴ δὲν πλημμυρίῳ. Legg. I. 635. A. VII. 813. C: βουλήσεται μὴ πλημμυρίῳ εἰς ταῦτα. XII. 943. E: πλημμυρίῳ εἰς δίκην. VII. 795. B: ἐφέλκεται πλημμυρίῳ. XII. 941. B. Critia 106. B: δίκη δὲ ὁρθὴ τὸν πλημμυρίῳ ἐμμελῆ ποιεῖν. Pol. VI. 491. A: πολλαχῇ πλημμυρίῳ. Tim. 82. B: ὃ δ' ἂν πλημμυρίῳ τι τούτων ἐκτὸς ἀπὸν ἢ προσίον. Soph. 244. B: ταῦτα ... λέγοντες ... μὴν τι πλημμυρίῳ-μεν; Pol. V. 480: μὴ οὐν τι πλημμυρίῳ-μεν ... καλοῦν-τες —; Phaedr. 275. E: πλημμυρίῳ-μενος ... καὶ οὐκ ἐν δίκῃ λοιδορηθεῖς (ὁ λόγος).

πλημμυρίῳς, *haud concinne; perperam*. Tim. 30. A: κινούμενον πλημμυρίῳς καὶ ἀτάκτως. Legg. VII. 793. C. 816. A: ὁ μὲν οὐν ἐμμελῳς ἡμῶν, ὃ δὲ πλημμυρίῳς ἐν τού-τοις πᾶσι κινεῖται. IX. 859. E: σχεδὸν οὐδεὶς ἂν λέγων οὕτω πλημμυρίῳς δέξαις λέγειν.

πλήμυνη, ἢ, *modiolus* (germ. *die Nabe des Rades*). Ion. 537. B. (Hom.).

πλήν, *practer, quam* (c. genit.). Phaed. 107. D: οὐ-δεμία ἂν εἴη αὐτῇ ἄλλῃ ἀποφυγῇ κακῶν ... πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην ... γενέσθαι. Theaet. 158. D: πλὴν τοῦ χρόνου, ὅτι οὐχὶ ἴσος. Polit. 303. B: πλὴν τῆς ἐβδόμης (*septima ex-cepta*). Crat. 438. D: ὅτι ἄλλ' αὐτὰ ζητητέα πλὴν ἐνομιά-των. Pol. V. 469. C: σκυλεύειν ... τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὀπλων. X. 617. E: πλὴν οὐ. Tim. 47. E. al. Adv. *practer, excepto*, post v. ἄλλο *quam*. Prot. 334. B: πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου (θριξί). Phaedr. 249. A: πλὴν ἢ τοῦ φιλο-σοφῆσαντος cet. Pol. VII. 529. A: ἴσως παντὶ δῆλον πλὴν ἐμοί. Tim. 37. C: ἂν ποτὲ τις αὐτὸ ἄλλο πλὴν ψυχῆν εἴπη. Saepius *verti potest practerquam vel nisi quod, tantummodo*. Prot. 328. E: πλὴν σμικρόν τί μοι ἐμποδῶν. Gorg. 489. C:

ἀνθρώπων μηδενὸς ἀξίων πλὴν ἴσως τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι. Phaed. 57. B: πλὴν γε δὴ ὅτι φάρμακον πίων ἀποθανοί. Theaet. 183. A: πλὴν γε ... ὅτι οὕτω τε εἶπον καὶ οὐχ οὕτω. Critia 109. B: πλὴν οἱ σώμασι σώματα βιαζόμενοι. Sq. εἰ. Theaet. 177. D: πλὴν εἰ τις τὸ ὄνομα λέγοι. Polit. 286. D: πλὴν εἰ μὴ παρεργόν τι. Pol. II. 366. C: πλὴν εἰ τις ... ἀπέχεται αὐτοῦ. Sq. ὅσον et ὅσα. Pol. V. 456. A: πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα, ἣ δὲ (ν. ἦ) ἰσχυροτέρα ἐστί. Legg. II. 670. A: πλὴν ὅσον ὑπὸ ὄρχοιόν τε καὶ ὤδην. IX. 856. D.

πληῖξις, ἡ, ictus. Locr. 101. A: φωνὰ δ' ἐστὶ ... πληῖξις ἐν ἀέρι cet.

πλήρης, ὁ ἡ, plenus, refertus. Theaet. 210. C: βελτιόνων ἔσει πλήρης. Pol. IX. 579. E: σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυῶν πλήρης. Legg. VII. 792. B. Polit. 310. D: ἡ ... αἰδοῦς γε αὐτὴ λίαν πλήρης ψυχῇ. Pol. III. 400. E: ἐσσι ... πλήρης μὲν γραφικῇ αὐτῶν cet. Eryx. 394. C: (εἰ) πλήρης εἴη χρυσίου καὶ ἀργυρίου ἢ οἰκία. Tim. 79. C: διὸ ... τὸ τῶν στηθῶν ... τὸ πνεῦμα ... γίγνεται πλήρες. Hipp. mai. 283. D: τί δὲτ' ἂν εἴη ὅτι ... οὐ πλήρη σε ἀργυρίου ἀπέπεμψαν; Legg. IV. 706. B: τὴν χώραν πλήρη ναυπηγησίων ἐξῶν. Phaedr. 235. C: πλήρες πως ... τὸ στῆθος ἔχων. Legg. X. 897. B: τὸ φρόνιμον καὶ ἀρετῆς πλήρες. Lys. 215. E: τὸ πλήρες ... κενώσεως (ἐπιθυμεῖν). Locr. 98. E: ἅπαντα ... πλήρη ἐντί, οὐδὲν κενεὸν ἀπολείποντα. Gorg. 493. D: πλήρεις (πίθοι). Critia 111. C: πεδία πλήρη γῆς πείρας. Legg. X. 899. B: μὴ θεῶν εἶναι πλήρη πάντα. Conv. 175. D: ὥστ' ἐκ τοῦ πληρεστέρου εἰς τὸν κενώτερον ρεῖν ἡμῶν. Ib. ἐκ τῆς πληρεστέρας (κύλικος).

πληρῶν, impleo, repleo; etiam compleo. Phaed. 112. A: πληροὶ αὐτὰ ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες. Conv. 197. D: οἰκειότητος (ἡμᾶς) ... πληροί. Tim. 39. D: ὥς ὁ γε τέλος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλειον ἐνιαυτὸν πληροὶ τότε. Legg. IX. 866. A: (εἰάν) τοὺς χρόνους ἐθέλῃ πληροῦν ἀποξενούμενος τοὺς εἰρημένους. Phil. 31. E: τὸ ξηρανθὲν πληροῦσα δύναμις ἡδονῇ. Tim. 80. D: τὰς φλέβας ... πληροῦσθαι. Pol. IX. 573. B: (ἕως ἂν) μανίας ... πληρώσῃ ἐπακτοῦ. Polit. 290. D: φρονήματος πληροῦται. Pol. IX. 585. D. Legg. VI. 757. A: διὰ ... ἀμφοτέρα ταῦτα στάσεων αἱ πολιτεῖαι πληροῦνται. Pol. IX. 585. B: οὐκοῦν πληροῖτ' ἂν ὅτε τροφῆς μεταλαμβάνων καὶ ὁ νοῦν ἴσχων; E. Phaed. 111. E: ὦν ... ἐκάστους τοὺς τόπους πληροῦσθαι. Phil. 35. A: κενούμενος ... ἐρᾷ πληροῦσθαι. Pol. IX. 585. D. Tim. 72. C: πληροῦμενος τῶν ἀποκαθαιρομένων. Pol. VIII. 550. D: τὸ ταμειδῶν ... ἐκάστῳ χρυσίου πληροῦμενον. Phil. 35. E: πεπληρωται δὲ μήπω. Phaedr. 235. C: ἐξ ἄλλοτριῶν ποθὲν ναμάτων ... πεπληρωσθαι με δίκην ἀγγείου. Legg. IX. 865. E: φόβου ... πεπληρωμένος. Pol. IX. 586. A: οὐδὲ τοῦ

ὄντος τῷ ὄντι ἐπληρώθησαν. Legg. III. 691. D: πληρωθείσα. Phil. 52. A: μαθημάτων πληρωθεῖσιν (v. πληρωθεισών). 36. A: τοῦ πληρωθήσεσθαι. Conv. 176. E. Pol. VI. 494. C: πληρωθήσεσθαι ἀμυχάνου ἐλπίδος. Med. Gorg. 493. E: πληρωσάμενος. 494. A: τῷ ... πληρωσαμένῳ ἐκείνῳ. *expleo, satio. Gorg. 507. E: ταύτας ἐπιχειροῦντα πλέρουν. Pol. V. 465. A: πληρῶν τὸν θυμὸν. Gorg. 494. C: δυνάμενον πληροῦντα (τὰς ἐπιθυμίας) χαίροντα εὐδαιμόνως ζῆν. Polit. 286. A: ἰκανῶς πληρῶσει (τὴν τοῦ πυνθανομένου ψυχὴν). Gorg. 503. C: αἱ ... τῶν ἐπιθυμιῶν πληροῦμεναι βέλτιον ποιοῦσι τὸν ἄνθρωπον. Pol. VIII. 561. B: ἕως ἂν πληρωθῇ. πλήρωμα, τό, complementum. Pol. II. 371. E: πλήρωμα ... πόλεως εἰσιν ... καὶ μισθωτοί. Critia 119. B: εἰς πλήρωμα ... νεῶν.

πλήρωσις, ἡ, expletio. Gorg. 496. E: τὸ δὲ πίνειν πλήρωσις τε τῆς ἐνδείας καὶ ἡδονῆς; Phil. 31. E. Pol. IX. 585. B. Phil. 35. A: πληρώσεως. B: ὁ δὲ ἐπιθυμεῖ πληρώσεως. 36. B: τεύξεσθαι πληρώσεως. Tim. 65. A. Pol. IX. 585. A: σφόδρα ... οἴονται πρὸς πληρώσει τε καὶ ἡδονῇ γίγνεσθαι. Gorg. 492. A: αὐτοὶ οὐ δυνάμενοι ἐκπορίζεσθαι ταῖς ἡδοκαῖς πλήρωσιν. D: πλήρωσιν αὐταῖς ... ἐτοιμάζειν. Pol. IV. 439. D: πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἐταῖρον. Phil. 42. C: πληρώσει καὶ κενώσει. 51. B: ὅσα ... τὰς πληρώσεις αἰσθητὰς ... παραδίδωσιν. Tim. 65. A: τὰς ... πληρώσεις ἀθρόας καὶ κατὰ μεγάλα. Ep. VII. 331. C: πληρώσεις ἐπιθυμιῶν ἐκπορίζοντα. Etiam in eo ponitur quod completur. Legg. XII. 956. E: πληρώσεις (δικαστηρίων).

πλησιάζω, appropinquo, propius accedo et prope absum; etiam conjunctus sum et ulor aliquo (germ. mit einem umgehen) vel congregor (sich gesellen). Conv. 181. D: τοῦτο δὲ πλησιάζει τῷ γενειώσκειν. Lach. 197. D: ὁ δὲ Δάριον τῷ Προδίκῳ πολλὰ πλησιάζει. Theaet. 143. D: σοὶ ... οὐκ ολίγιστοι πλησιάζουσι. Phaedr. 255. B: (ὅταν) πλησιάζῃ. Lach. 187. E. Phaedr. 255. A: ὡς αἰσχροὶ ἐρῶντι πλησιάζειν. Conv. 195. B: οὐδ' ἐντὸς πολλοῦ πλησιάζειν. Lach. 188. A: χαίρω ... τῷ ἀνδρὶ πλησιάζων. Men. 80. A: τὸν αἰεὶ πλησιάζοντα καὶ ἀπτόμενον. Pol. VI. 496. A: ὅταν αὐτῇ πλησιάζοντες ὁμιλῶσι μὴ κατ' ἀξίαν. Theaet. 156. C: πρὸς τα πλησιάζοντα. Phaed. 76. A: ὡ τοῦτο ἐπλησιάζειν. Theaet. 144. A: καὶ πάντες πολλοῖς πεπλησίακα. Ep. VII. 342. D: τούτων ... ἐγγύτατα ... συγγενεῖα ... τοῦ πέμπτου νοῦς πεπλησίακε. Lach. 187. E: εἴ που ... ἐπλησίασέ σοι. Phaed. 97. A: ἐπεὶ δ' ἐπλησίασαν ἀλλήλοις. Pol. III. 409. C: ὅταν ... ἀγαθοῖς καὶ πρεσβυτέροις ἡδῇ πλησίασῃ. VI. 490. B: ὡ πλησιάσας καὶ μεγάλης τῷ ὄντι ὄντως. Theaet. 156. D: ὁρμα καὶ ἄλλο τι τῶν τοιῶν συμμέτρων πλησίασαν. Pol. VI. 498. A: πλησίασαντες αὐτῷ τῷ χαλεπωτάτῳ.

πλησίον, prope; iuxta. Phaedr. 243. E: οὗτος παρὰ

σοι μάλα πλησίον αἰεὶ πάρεσθιν. Phaed. 59. D: πλησίον γὰρ ἦν τοῦ δεσμοωτηρίου. 97. A: ἡ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεῖσθαι. Critia 112. B: ὅσοι πλησίον ἐγεώργουν. Legg. IV. 704. C: γείτων δὲ αὐτῆς πόλεις ἀρ' ἔσται τις πλησίον; VI. 785. A: γεγράφθαι πλησίον. Riv. 132. C: πλησίον ... καθήμενος ἐτύχανεν αὐτοῦ. Ax. 364. D: πλησίον ... ὥκει τῶν πυλῶν. Cum art. *propinquus*, *vicinus*. Prot. 315. D: ἐν ταῖς πλησίον κλίμαις. Phaedr. 229. C: κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν. Theaet. 174. B: ὁ ... πλησίον καὶ ὁ γείτων. Pol. II. 373. D: τῆς τῶν πλησίον χώρας. VII. 539. B: σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰεὶ. Tim. 59. A: ὁ πλησίον ἀήρ. Legg. X. 894. A. Apol. 25. E: τοὺς μάλιστα πλησίον ἐαυτῶν. Charm. 155. C: τὸν πλησίον ὥθει.

πλησιοχώρος, ὁ ἦ, *vicinus*. Legg. V. 737. C: (πρὸς) τὰς τῶν πλησιοχώρων πόλεις.

πλησμονή, ἡ, *expletio*, *satietas*. Gorg. 518. D: ὅταν ... αὐτοῖς ἡκῇ ἡ τότε πλησμονὴ νόσον φέρουσα. Conv. 191. C: (ἴνα) πλησμονὴ γούν γίγνοιτο τῆς συνοουσίας. Phaedr. 233. E: τοὺς δεομένους πλησμονῆς. 241. C: χάριν πλησμονῆς. Critia 115. B: παραμυθία πλησμονῆς. Legg. VI. 776. A: ὑπερβολαίς πλησμονῆς. Pol. IX. 571. E. μήτε ἐνδεία δούς μήτε πλησμονή. Conv. 186. C: πρὸς πλησμονὴν καὶ κένωσιν. Pol. IX. 586. C: πλησμονὴν τιμῆς τε καὶ νίκης cet. Legg. VIII. 831. E: ἀφροδιοίων πᾶσαν ... παρασχέιν πλησμονὴν. 837. C: τὴν περὶ τὸ σῶμα ... πλησμονὴν. Phil. 26. B: πλησμονῶν.

πλήττω, *verbero*, *percutio*; *prosterno*. Phaed. 94. D: στήθος ... πλήξας (Hom.). Id. Pol. III. 390. D. al. Hipp. mai. 301. A: πεπληγμένος. Pol. V. 462. C: ὅταν πονήμων δακτυλὸς τοῦ πληγῆ. Prot. 339. E: ὥσπερ ἐὶν ὑπὸ ἀγαθοῦ νόκτου πληγείς. Conv. 218. A: τὴν κυρδίαν ... πληγείς cet. Euthyd. 303. A: ὥσπερ πληγείς ὑπὸ τοῦ λόγου. Ep. VII. 347. D: πληγείς ... τῷ λεχθέντι. Phil. 22. E: καθάπερ ἐὶν πληγείσα ὑπὸ τῶν νῦν δὴ λόγων. Pol. X. 604. C: ἐχομένους τοῦ πληγέντος. Legg. IX. 880. B. Prot. 329. A: ὥσπερ τὰ χαλκεῖα πληγέντα. Legg. IX. 879. C: νέω ... ὑπὸ γέροντος πληγέντι. 882. C: τὸν πληγέντα. Theaet. 180. A: ἐτέρω (ῥημαιοσικῶ) πεπλήξει.

πλίνθος, ἡ, *later*. Pol. I. 333. B: εἰς πλίνθων καὶ λίθων θέσιν. Eryx. 403. E: πλίνθους.

πλινθουργός, ὁ, *laterarius*. Theaet. 147. A: πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν.

πλοῖον, τό, *navigium*; *ratia*. Phaed. 58. A: τοῦτό ἐστι τὸ πλοῖον cet. 59. E. Prot. 344. C: ἐν πλοίου ἀρχῇ. Phaed. 58. C: τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου. Pol. I. 333. C: ὅταν γε πλοῖον (δὲ) πρὶασθαι ἢ ἀποδόσθαι). Ep. VII. 329. C: σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐμβιβάσας. Gorg. 469. E: τὰ πλοῖα πάντα (Ἀθηναίων). Theaet. 144. A: ὥσπερ τὰ ἀνεργατίστα πλοῖα.

Polit. 302. A: καθάπερ πλοῖα καταδύμενα. Critia 113. E. Polit. 208. D: εἰς τὴν τῶν πλοίων χρείαν. 299. C: ἄρχειν τῶν πλοίων. Phil. 54. B. Legg. X. 905. E: πλοίων κυβερνῆται. Polit. 298. D: μακροῖς πλοίοις. Critia 118. E. Legg. I. 639. A. Menex. 240. A: ἐν τε πλοίοις καὶ ναυσί. Ep. VII. 346. A: ἐν τοῖς ἀποστόλοις πλοίοις ἐμβὰς ... πλεῖν. Legg. IV. 706. B: οἱ δ' οὐτε πῶ πλοῖα ἐκέκτηντο cet. Theag. 123. B: ἢ οἱ ἄνθρωποι τὰ πλοῖα κυβερνώσι. Hipp. mai. 295. D: τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοῖά τε καὶ τριήρεις.

πλόκανον, τό, *textum*. Tim. 78. B: τὰ ... ἔνδον ... τοῦ πλοκάνου ἅπαντα. *oannus s. cribrum. Tim. 52. E: ὥσπερ τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάνων ... σιόμενα.

πλοκή, ἡ, *textile*. Legg. VIII. 849. C: πάσης ἐσθῆτος ἡ πλοκῆς ἡ πιλῆσιος cet.

πλοῦς, ὁ, *navigatio*. Polit. 300. B: δεύτερος πλοῦς (v. in Phaed. p. 744 sq.) τὸ cet. Id. Phil. 19. C. Ep. VII. 337. E: ἡ ... ὅστερα πορεῖα τε καὶ πλοῦς. Legg. VII. 803. B: διὰ τοῦ πλοῦ τούτου τῆς ζωῆς. Menex. 243. A: διὰ ... μῆκος τοῦ πλοῦ. Phaed. 99. D: τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ἢ πεπραγμιάτευμαι. Polit. 298. D. Legg. IX. 866. D: πλοῦν ἐπιφυλαττέτω. Tim. 89. A: κατὰ ... τοὺς πλοῦς.

πλούσιος, ἰα, ἰον, *opulentus, dives*. Prot. 319. D: πλούσιος, πένης. Pol. VI. 489. C. Pol. I. 336. A: πλουσίου ἀνδρός. Phaedr. 279. C: πλούσιον δὲ νομίζοιμι τὸν σοφόν. Pol. IV. 422. A: πρὸς μεγάλην τε καὶ πλουσίαν (πόλιν). ... πολεμεῖν. Legg. V. 742. D. VIII. 547. B: φύσει ὄντε πλουσίω. Pol. IV. 422. B: πλουσίωιν ... καὶ πιόωοιν. Theaet. 175. A: πλούσιοι καὶ πτωχοί. Pol. VIII. 521. A: οἱ τῷ ὄντι πλούσιοι, οὐ χρυσοῦ, ἀλλ' ... ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἔμφρονος. Polit. 298. E: εἴτε ἐκ τῶν πλουσιῶν εἴτε ἐκ τοῦ δήμου παντός. Legg. III. 694. E: νεωστὶ γεγονυῶν πλουσιῶν. Pol. I. 329. E: τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παραμύθια φασιν εἶναι. IV. 422. B. Theaet. 174. E: ἐπὶ τὰ πάμπους πλουσίους ἔχων. Legg. V. 742. E. Polit. 261. E: πλουσιώτερος εἰς τὸ γῆρας ἀναφανήσαι φρονήσεως. Phil. 48. E: πλουσιώτερον ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν οὐσίαν. Pol. III. 408. B: οὐδ' εἰ Μίδου πλουσιώτεροι εἶεν. Legg. I. 629. B: οὐδ' εἴ τις πλουσιώτατος ἀνθρώπων εἴη. Pol. VIII. 555. B: τοῦ ὡς πλουσιώτατον δεῖν γίγνεσθαι. Prot. 326. C: οἱ πλουσιώτατοι. Pol. VIII. 564. E. Eryx. 395. D: ὡς οἱ σοφώτατοι ἡμῖν πλουσιώτατοι. Legg. V. 729. A: ἵνα ὅτι πλουσιωτάτους καταλίπη.

πλοῦτος, ὁ, *divitiarum, abundantia*. Crat. 403. A: ὅτι ἐκ τῆς γῆς κῆρυξεν ἀνιέται ὁ πλοῦτος. Conv. 178. D: οὐτα τιμαὶ οὐτα πλοῦτος. Pol. IV. 421. D: πλοῦτος ... καὶ πενία. VI. 491. C: κάλλος καὶ πλοῦτος cet. Legg. I. 631. C: τέταρτον ... πλοῦτος, οὐ τυφλός, ἀλλ' ὁξὺ βλέπων. Prot. 341. B:

δεινὸν πλούτου. Gorg. 452. C: ἐάν σοι πλούτου φανῇ τι μείζον ἀγαθὸν ὃν ἤ cet. 467. D: πλούτου γὰρ ἔνεκα πλέουσι. Crat. 403. A: κατὰ τὴν τοῦ πλούτου δόσιν. Pol. IV. 445. A: (μετὰ) παντὸς πλούτου. VIII. 562. B: ἡ πλούτου ... ἀπλησία. Euth. 12. A: τρυφᾶς ὑπὸ πλούτου τῆς σοφίας. Polit. 292. A: πλούτῳ καὶ πενίᾳ. Pol. IX. 582. D. Legg. I. 632. Polit. 291. E: πενίαν καὶ πλούτον. Conv. 200. C: πλοῦτιον κεκτημένος. Legg. III. 687. B: πλούτον μίγαν. VII. 801. B: ὡς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλούτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἰδρυμένον ἐνοικεῖν. Prot. 354. B: πλούτοι. Pol. VI. 495. A. X. 619. A: ὑπὸ πλούτων τε καὶ τῶν τοιούτων κακῶν. 618. B: πλούτοις καὶ πενίαις. Gorg. 523. C: γένῃ καὶ πλούτους. Alc. I. 122. B. Lys. 205. C.

πλουτῶ, *dives sum vel fio; abundo*. Conv. 203. E: ὅστε οὔτε ἀπορεῖ ἔρως ποτὲ οὔτε πλουτεῖ. Pol. VIII. 555. A. Menex. 246. E: ἄλλω γὰρ ὁ τοιοῦτος πλουτεῖ, καὶ οὐχ ἑαυτῷ. Legg. II. 660. E: ἐάν πλουτῇ καὶ μῆ. Gorg. 451. E: τὸ πλουτεῖν ἀδόλως. Conv. 200. C. Pol. VII. 521. A: οὐ δεῖ τὸν εὐδαίμονα πλουτεῖν. Legg. IX. 870. B: δικαίως πλουτεῖν καὶ σωφρόνως. Euthyd. 279. A: ὅτι τὸ πλουτεῖν ἀγαθόν. Eryx. 395. E. Conv. 200. C: πλουτῶν. Alc. I. 107. B: εἰδότος ... περὶ ἐκάστου ἡ συμβουλή, ἀλλ' οὐ πλουτοῦντος. Pol. IV. 422. E: ἔρα μὴ κίνδυνον γίεῃ τῇ μὴ πλουτούσῃ (πόλει). Polit. 293. A: ἐάν πλουτοῦντες ἡ πενομενοί. Lys. 218. C: κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλουτηκέναι. Legg. VIII. 837. A: φίλον δ' αὐ καὶ τὸ θεόμενον τοῦ πεπλουτηκότος. Theaet. 208. B: ὄναρ δὴ ... ἐπλουτήσαμεν. Pol. I. 330. A: ὁ μὴ ἐπισεικῆς πλουτήσας. IV. 421. D. Alc. I. 134. B. Legg. XII. 962. E: ὅπως πλουτήσουσιν.

πλυντικός, ἡ, ὄν, *ad lavandum pertinens*, fem. *lavandi peritia*. Polit. 282. A: πλυντικὴν cet.

πλύνω, *lavo*. Charm. 161. E: τὸ ἑαυτοῦ ἱμάτιον ἑκαστον ... πλύνειν.

πλύσις, ἡ, *lavatio*. Pol. IV. 429. E.

πλωῖζω, *navigo*. Pol. III. 388. A: πλωῖζοντ' (πλωῖσοντ').

πλωτήρ, ὁ, *vector*. Pol. VI. 489. A: ὑπὸ τῶν ... πλωτήρων.

πλωτικός, ἡ, ὄν, *ad rem nauticam pertinens*, subst. *nauta*. Ax. 368. B: ἀλλὰ τὸν πλωτικὸν καταλεξώμεθα —;

πνεῦμα, τό, *spiritus, anhelitus; aër, flatus, ventus*. Phaedr. 229. B: πνεῦμα μέτριον. 255. C: οἷον πνεῦμα ἡ τις ἡχώ cet. Phaed. 70. A: ὥσπερ πνεῦμα ἡ καπνὸς διασκεδασθεῖσα. Crat. 410. B: ἡ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ (τοῦ αἵρος) γίγνεται ῥέοντος; Pol. III. 394. D: ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρεται. Tim. 79. B: τὸ δὲ πνεῦμα φέρεται παρ' ἡμῶν ἔξω. Ax. 370. C: εἰ μὴ τι θεῖον ὄντως ἐνὶ πνεύματι τῇ ψυχῇ. Loc. 101. A. Pol. VI. 496. D: ὑπὸ πνεύματος φερομένου; Tim. 91. C: τὰς τοῦ πνεύματος διεξόδους ἀποφράττον. Legg.

IX. 865. B: στερήσει πνεύματος (*aëre intercepto*). Epin. 976. A: πνεύματος ὀργήν. Phaedr. 77. E: ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύματι. Tim. 77. A, al. Phaedr. 229. B: πνεῦμα Βορέου. Theaet. 152. B: πότερον ... τὸ πνεῦμα ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν; Tim. 49. C: πνεῦμα καὶ αἶρα. 66. E. al. Pol. III. 405. D: ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων ... ἐμπιπλάμενους. VI. 488. D: ἀστρον καὶ πνευμάτων. Tim. 43. C: ζάλη πνευμάτων ὑπὲρ αἵρος φερομένων. 84. D: ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίας πλείων. Legg. VII. 797. D: ἐν ὥραις πάσαις, ἐν πνεύμασιν cet. Phil. 47. A: παντοῖα ... πνεύματα (*anhelitus*) ἀπεργαζόμενον (v. ἀπεργαζόμενα). Crat. 410. B: οἱ γὰρ ποιηταὶ ποὺ τὰ πνεύματα ἀήτας καλοῦσιν. C: χειμῶνάς τε καὶ θέρη καὶ πνεύματα. Legg. V. 747. D: διὰ πνεύματα παντοῖα. VIII. 845. D.

πνευματόρρους, ὁ ἧ, *a ventis agñatus*. Crat. 410. B: ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι πνευματόρρουν.

πνευματώδης, ὁ ἧ, *adspiratus*. Crat. 427. A: ὅτι πνευματώδη τὰ γράμματα.

πνέω, *spiro*, *flo*. Theaet. 152. B: πνέοντος ἀνέμου. Pol. III. 389. E: μένεα πνέοντες (Hom.).

πνίγος, τό, *aestus*, *calor*. Phaedr. 279. B: ἐπειδὴ καὶ τὸ πνίγος ἡπιώτερον γέγονεν. Phil. 32. A: ἡ παρὰ φύσιν τοῦ πνίγους πάθη. Pol. X. 621. A: διὰ καύματός τε καὶ πνίγους διανοῦ. Legg. I. 633. C: τῇ τοῦ πνίγους ῥώμῃ διαμαχομένων. Phaedr. 258. E: ὡς ἐν τῷ πνίγει. Pol. IV. 422. C: ἐν ἡλίῳ τε καὶ πνίγει. Phil. 26. A: ἐν γε χειμῶσι καὶ πνίγειν. Legg. XI. 919. A: πνίγεσιν ἀναψυχὴν (παρασχών).

πνίγω, *suffoco*. Gorg. 522. A: πνίγων ἀπορεῖν ποιεῖ. πνοή, ἡ, *flatus*. Crat. 419. D: πνοῇ ἀπεικασθέν. Ion. 539. D: πνοῆς ἀνέμοιο (Hom.).

πόα, ἡ, *gramen*. Phaedr. 229. B: πόα καθίζεσθαι. 230. C: πάντων ... κομψότατον τὸ τῆς πόας ὅτι cet. Polit. 272. A: ἀναφυομένης ἐκ γῆς πόας ἀφθόνου.

ποδαγρῶ, *podagra laboro*. Alc. II. 140. A: οὐδὲ ποδαγρῶσιν (sic Cl. c. al. Vulgo ποδαγοῖωσιν). 139. E: ποδαγρᾶν.

ποδαπός, ἡ, ὄν, *cuias*. Phaedr. 275. C: τίς ὁ λέγων καὶ ποδαπός. Apol. 20. B: τίς ... καὶ ποδαπός; Prot. 309. C: ποδαπῷ; Euthyd. 271. C: ποδαποί;

ποδηγῶ, *duco*. Legg. X. 899. A: ἡ ... αὐτὴ (ἡ ψυχὴ) ψιλὴ σώματος οὕσα ... ποδηγεῖ (ἡλίον). Ep. VII. 340. C: ὥστε αὐτὸς αὐτὸν χωρὶς τοῦ δειξάντος μὴ ἀδύνατος εἶναι ποδηγεῖν.

ποδιαίος, α, ον, *pedalis*. Theaet. 147. D: ὅτι μήκει οὐ ξυμμετροὶ τῇ ποδιαίᾳ (δυνάμει).

ποδῶκης, ὁ ἧ, *velox*. Pol. V. 467. E: (ἐφ' ἱππων) ὅτι ποδωκεστάτων.

ποθεινός, ἡ, ὄν, *desideratus*. Legg. XI. 932. A: ἀπιόν-

τες νῆοι σφόδρα ποθεινοί. Lys. 215. B: οἳ μήτε ἀπόντες ποθεινοί ἀλλήλοις cet.

πόθεν, unde. Prot. init. πόθεν ... φαίνει; Phaedr. init. ποι δὴ καὶ πόθεν; 269. D: πῶς καὶ ποθεν ἂν τις δύναιτο πορίσασθαι; Phaed. 77. E: πόθεν ... τῶν τοιοῦτων ἀγαθὸν ἐπωδὸν ληψόμεθα —; Parm. 137. A: πόθεν οὖν δὴ ἀρετόμεθα —; Pol. III. 543. C: ἀναμνησθῶμεν πόθεν δεῦρο ἐστραπόμεθα. Legg. III. 676. A. Euthyd. 288. D. al. — Cum v. εὐρίσκειν ita neclitur ut duae notiones (germ. *woher nehmen* et *wo finden*) copulentur. Pol. II. 375. C: πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὐρήσομεν; Tim. 26. E: πῶς γὰρ καὶ πόθεν ἄλλους ἀνευρήσομεν (v. εὐρήσομεν) ἀφείμανοι τούτων; Euthyd. 273. E. 291. A. — Etiam negandi vim habet (ut germ. *woher denn? wie?*) Crat. 398. E: πόθεν ... ἔχω (nos: *wie sollte ich das wissen?*) Conv. 172. A: πόθεν —; (nos: *wie könnte das seyn?*). Gorg. 471. D. Lys. 208. B. 211. C. Hipp. mai. 285. E. Menex. 235. C. — Enclit. ποθέν, *alicunde* (post *εἰ*, *ἐάν* al. *sicunde*, velut Pol. X. 618. C.). Soph. 218. D: εἰ μὴ σὺ ποθεν εὐπεισιτέρα ἔχεις εἰπεῖν ἄλλην ὁδόν. Crat. 246. B: σὺ δ' ἂν τι ἔχῃς βέλτιόν ποθεν λαβεῖν cet. Pol. IV. 427. D. Tim. 33. C. Legg. VI. 758. B: ἰόντι τέ τινι ποθεν ἄλλοθεν cet. Particulis motum indicantibus ita adiungitur ut fere redundet, ut Phaedr. 229. B: ἐνθ' ἐνδε ... ποθέν. 270. A: ἐντεῦθεν ποθεν. Id. Pol. VII. 524. C. Euthyd. 271. C. Etiam *nescio quid* vel *quo* et *simpl. aliquid* (c. subst. vel adiect.). Phaedr. 244. D: παλαιῶν ἐκ μηριματων ποθέν. 268. C: ἐκ βιβλίου ποθέν ἀκούσας. Soph. 246. B: ἄνωθεν ἐξ ἀοράτου ποθέν ἀμύνονται. Polit. 257. D: κινδυνεύετον ... ἄμφω ποθέν ἐμοὶ συγγένειαν ἔχειν τινά. Phil. 16. C: ποθέν ἐκ θεῶν ἐρήρηται cet. 44. D: ἀρχομένους ποθέν ἄνωθεν (nos: *von etwas höherem ausgehend*). Pol. VIII. 544. D: ἢ οἷσι ἐκ θρυλός ποθεν ... τὰς πολιτείας γίγνεσθαι —; 559. E: ἢ ποθεν παρὰ τοῦ πατρὸς cet.

πόθος, ὁ, *desiderium*. Crat. 420. A: καὶ μὴν πόθος αὐτὸ καλεῖται (ὁ ἡμερος) σημαίνων οὐ παρόντος εἶναι, ἀλλὰ τοῦ ἄλλοθι πον ὄντος καὶ ἀπόντος. Legg. VI. 776. A: ἐν ... ταῖς φιλαίαις ἐάν ... πόθος ἐνῇ τις. Phaedr. 253. E: ὅταν ... πόθου κέντρων ὑποπλησθῇ. Conv. 197. D: ἱμῆρου, πόθου πατήρ. Pol. IX. 573. A: πόθου κέντρον. Phaedr. 250. C: πόθω τῶν τότε. Phil. 36. A: προσδοκίαις τινι πόθω. Conv. 197. D: ἐν πόθω. Legg. VI. 776. A: οὐκ ἴσχυσα τὸν διὰ χρόνου πόθον. IX. 870. A: ψυχῆς ἐξηκριωμένης ὑπὸ πόθων. Phil. 48. A: τὰς ἐν τοῖς θρηνοῖς καὶ πόθοις ἡδονάς. Legg. I. 633. D: πρὸς πόθους τε καὶ ἡδονάς cet. ποθῶ, *desidero*, *desiderio teneor*. Prot. 352. A: καὶ ἐγὼ τοιοῦτόν τι ποθῶ πρὸς τὴν σκέψιν. Pol. IX. 571. A: οἷοθ' οὖν ... ὁ ποθῶ ἔτι; Phaedr. 255. D: κατὰ ταῦτά αὐτὸ ποθεῖ καὶ ποθεῖται. Conv. 204. D: ἔτι ποθεῖ ... ἢ ἀπόκρισις ἐρω-

εγσειν τοιάνδε. Ax. 366. A: τὸν οὐράνιον ποθεῖ καὶ σύμφωνον αἰθέρα. Tim. 19. A: ἡ ποθοῦμεν ἐτι τι τῶν ῥηθέντων ... ἀπολειπόμενον; Legg. X. 896. C. Prot. 327. D: ποθῶν τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων ποιηρίαν. Legg. IX. 855. E. Ep. VII. 348. A: ποθῶν ποθεῖν ἀναπτέσθαι. Phaedr. 251. E: θεῖ ... ποθοῦσα (ἡ ψυχὴ). Conv. 191. A: ποθοῦν ἑκαστον τὸ ἡμῖσι τὸ αὐτοῦ. Pol. I. 329. A: τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες. Legg. II. 657. D. Men. 84. C: (πρὶν) ἐπόθησε τὸ εἰδέναι. Phaedr. 255. D: ποθεῖται. (Phaed. 98. A: pro ὑποθησόμενος recentt. scribunt ποθεσόμενος; sed scrib. videtur προσησόμενος, quod v.).

ποι, quo; quorū. Phaedr. init. ποι δὴ καὶ πόθεν; (Lys. 203. A.) Gorg. 478. A: ποι ἄγομεν καὶ παρὰ τίνας τοὺς καμνοντας τὰ σώματα; Phaed. 82. A: ἡ ποι ἂν ἄλλοσε φαίμεν τὰς τοιαύτας ἵναι; Crat. 389. A: ποι βλέπων ὁ νομοθέτης τὰ ὀνόματα τίθεται. Pol. II. 359. C: θεώμενοι ποι ἡ ἐπιθυμία ἐκότερον ἄξει. Legg. I. 630. B: ποι δὴ ταλευτὰ νῦν ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος —; Crit. 47. C: ποι τείνει —; Euthyd. 290. A: ποι οὖν ... τραποίμεθ' ἂν ἔτι; al. Euclit. ποι, aliquid. Prot. 335. C: ἐλθεῖν γὰρ ποι με δεῖ. Polit. 293. D: ἐκπέμποντές ποι. Parm. 162. C: οὐδ' ἂν μεδίσταιτό ποθεν ποι. Pol. IV. 420. A: ἂν ποι βούλωνται ἄλλοσε. 432. E: πόρρω δέ ποι ἀπεσκοπούμεν. VI. 486. D: ἀλλ' οὐ μὴν ... ἄλλοσε ποι ἂν φαίμεν ἔλκειν ἤεις ἀμετρίαν. VII. 525. D: ὡς σφόδρα ἄνω ποι ἄγει τὴν ψυχὴν. Tim. 52. A: οὔτε αὐτὸ εἰς ἄλλο ποι ἰόν. Legg. IV. 705. D: ὅτι ... εἰς ἀρετὴν ποι βλέποι τὰ τοιαῦτα νόμιμα κείμενα. Euth. 15. E: νῦν γὰρ σπεύδω ποι. Crit. 52. B. al.

ποίημα, τό, actio; effectio. Legg. IX. 859. E: ποίημα ... ὅπερ ἂν ἡ δίκαιον ... καὶ τοῦ καλοῦ μετέχον ἐστίν. Soph. 248. B: πάθημα ἢ ποίημα ἐκ δυνάμειος τινος ... γιγνόμενον. Charm. 163. C: ποίημα ... μὲν γίγνεσθαι ὄνειδος ἐνίοτε, ἔργον δὲ cet. Pol. IV. 437. B: εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων. Legg. IX. 859. E: ὡς ... τῶν πάντων τοι καὶ τὰ παθήματα ἡμῖν ἐστὶ σχεδὸν τοῖς ποιήμασιν ἴσα. X. 894. C: ἐναρριότιονσαν πᾶσι μὲν ποιήμασι, πᾶσι δὲ παθήμασι. Ep. VII. 342. D: περὶ ποιήματα καὶ παθήματα ἐμπαντα. *opus, et in univ. quod fictum est. Pol. V. 474. E: μελιχλώρους ... καὶ τούνομα οἶσι τινὸς ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ —; Legg. II. 668. B: ὅτι πάντα τὰ περὶ αὐτήν (τὴν μουσικὴν) ἐστὶ ποιήματα μίμησις τε καὶ ἀπεικασία. Men. 97. E: τῶν ἐκείνου (Daedali) ποιημάτων λελυμένον ... ἐκτεῖσθαι οὐ πολλῆς τινὸς ἄξιόν ἐστι τιμῆς cet. *roëma, carmen; etiam versus. Lys. 221. D: ὥσπερ ποίημα μακρὸν συγκεείμενον. Hipp. min. 363. B: ὅτι ἢ Ἰλιάς κάλλιον εἶη ποίημα τῷ Ὅμηρῳ ἢ ἢ Ὀδύσσεια. Pol. X. 606. B: καταφρονήσας ὅλου τοῦ ποιήματος. Tim. 21. C: πολλῶν ... καὶ πολλὰ ἐλέχθη ποιητῶν ποιήματα. Legg. VII. 802. A. Phaed. 60. C: περὶ ... τῶν

ποιημάτων ὧν πεποίηκας cet. Legg. VII. 802. B: τῶν παλαιῶν ποιημάτων. Parm. 128. A: ἐν τοῖς ποιήμασιν. Pol. II. 381. D. Legg. VII. 811. D. Prot. 325. E: ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. Pol. I. 330. C: τὰ αὐτῶν ποιήματα. III. 398. A: τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι. Legg. VII. 811. E. Hipp. min. 368. C.

ποίησις, ἡ, *confectio; procreatio*. Soph. 265. B: ἡ ... μίμησις ποιησὶς τίς ἐστιν, εἰδώλων μέντοι. Conν. 205. B: ἡ ... ἐκ τοῦ μη ὄντος εἰς τὸ ὄν ἰόντι ὁπρὸς αἰτία πᾶσά ἐστι ποίησις. Epin. 975. B: ἡ ... ἀλφίτων τε καὶ ἀλεύρων ποίησις. Soph. 266. D: θείας ἔργα ποιήσεως. 268. D. Gorg. 449. D: εὐκούν καὶ ἡ μουσικὴ περὶ τὴν τῶν μελῶν ποίησιν; Soph. 233. D: τίνα δὴ λέγων τὴν ποίησιν; Conν. 197. A: τὴν ... τῶν ζώων ποίησιν. Charm. 163. B: ποίησιν πράξεως καὶ ἐργασίας ἄλλο ἐνόμιζε. E: τὴν τῶν ἀγαθῶν πράξιν ἡ ποίησιν. Conν. 205. C: ὥστε καὶ αἱ ὑπὸ πᾶσαις ταῖς τέχναις ἐργασίαι ποιήσεις εἰσὶ. Charm. 163. C: ἐργασίας τε καὶ πράξεις τὰς τοιαύτας (i. e. καλὰς) ποιήσεις (ἐκάλει). D: (ὅτι) τὰς τῶν ἀγαθῶν ποιήσεις πράξεις (καλοῖται). **poësis*, h. e. *carminum ars condendorum et carmen; etiam musica quam dicimus compositio*. Gorg. 502. A: ἡ τῶν διθυράμβων ποίησις. B: ἡ τῆς τραγωδίας ποίησις. Conν. 205. C: ποίησις ... τοῦτο μόνον καλεῖται. Theaet. 152. E: οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας (*tragoediae et comoediae*). Pol. III. 394. B. X. 603. C. Legg. VII. 802. B. Pol. II. 366. E: οὐτ' ἐν ποιήσει οὐτ' ἐν ἰδίοις λόγοις. III. 394. C: ἐν ... τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει. Tim. 20. E: καθάπερ λέγει ... καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ποιήσει. Prot. 316. D: τοὺς μὲν ποίησιν (προκαλύπτεσθαι) cet. Phaedr. 245. A: κατὰ τε ὥδας καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν. 278. C: εἰ τις ἄλλος ... ποίησιν ψιλήν ἢ ἐν ὥδῃ συντέθεικε. Conν. 196. E: ὅτι ποιητὴς ὁ Ἔρως ἀγαθός ... πᾶσαν ποίησιν τὴν κατὰ μουσικὴν. Pol. VI. 493. D: ἐπιδεικνύμενος ἡ ποίησιν cet. X. 603. B: ἡ κατὰ τὴν ἀκοὴν (μιμητικὴ) ἣν δὴ ποίησιν ὀνομάζομεν. Critia 113. A: εἰς τὴν αὐτοῦ ποίησιν. Apol. 22. C. Ion. 531. D: περὶ ὧν Ὀμηρος τὴν ποίησιν πεποίηκεν. Menex. 239. C. Legg. VIII. 829. E: τῆς ἐν ποιήσει παρόρησίας (περί). Ep. II. 310. E. ποιητής, ὁ, *effector, fabricator; opifex; conditor, auctor*. Pol. X. 597. D: βουλόμενος εἶναι ὄντως κλίνης ποιητὴς ὄντως οὐσης. 601. E. Def. 415. B: νομοθέτης ποιητὴς νόμων cet. Pol. X. 601. D: ἄγγελον γίνεσθαι τῷ ποιητῇ οἷα ἀγαθὰ ἢ κακὰ ποιεῖ ἐν τῇ χρείᾳ ᾧ χρῆται. Soph. 234. A: ζῶων ... ποιητὴν. Tim. 28. C: τὸν ... ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντός. Euth. 3. B: φησὶ γὰρ με ποιητὴν εἶναι θεῶν. **poëta*. Prot. 327. D: ὁ ποιητής. Pol. II. 382. D: ποιητὴς ... ψευδὴς ἐν θεῷ οὐκ ἐνι. Ion. 534. B: κοῦφον ... χοῦμα ποιητὴς ἐστὶ καὶ πτηνὸν καὶ ἱερὸν. Pol. I. 329. B: Σοφοκλεῖ ... τῷ ποιητῇ. Legg. XI. 935. E: ποιητῇ ... κωμῳδίας cet.

Phaedr. 278. E: ποιητὴν ἢ λόγων συγγραφέα. Phaed. 61. B: ὅτι τὸν ποιητὴν δέοι, εἴπερ μέλλει ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους. Conv. 205. C: οἱ ἔχοντες τοῦτο τὸ μῦθον τῆς ποιήσεως ποιηταί (καλοῦνται). Pol. I. 328. E. Prot. 325. E: ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα. Conv. 177. A. Legg. X. 890. A: ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν. Lys. 213. E: σκοποῦντα κατὰ τοὺς ποιητάς. In musico dictum. Legg. II. 670. E. VII. 812. D: τοῦ τὴν μελωδίαν ξυνθέντος ποιητοῦ. *Etiam orationis prosae auctor s. scriptor ποιητὴς dicitur. Euthyd. 305. B: ποιητὴς τῶν λόγων οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται. Phaedr. 234. E: ὡς τὰ δέοντα εἰρηκότος τοῦ ποιητοῦ. 236. D: παρ' ἀγαθὸν ποιητὴν ἰδιώτης ἀντοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν. Legg. IX. 858. C: τοῖς ... τῶν ἄλλων συγγράμμασι ποιητῶν cet.

ποιητικός, ἡ, ὄν, ποιητικός, poetica; fem. ars poetica, poetica; etiam efficiens, fem. ars efficiendi. Phaedr. 248. E: ποιητικός (βίος). Pol. III. 393. D: οὐ γὰρ εἰμι ποιητικός. Legg. VI. 778. D: ὁ ποιητικός ... λόγος. Charm. 155. A: φιλόσοφος ... πάνυ ποιητικός. Gorg. 502. D: δημιουργία ἀρα τίς ἐστιν ἡ ποιητική. Pol. X. 606. D: ἡ ποιητικὴ μίμησις. 607. C: ἡ πρὸς ἡδονὴν ποιητικὴ καὶ ἡ μίμησις. Alc. II. 147. B: ἐστὶ ... φύσει ποιητικὴ ἡ ξυμπασα αἰνιγματώδης. Def. 411. D: ἔξις παιητικὴ εὐνομίας. Ib. δύναμις ποιητικὴ ... τῆς ἀνθρώπου εὐδαιμονίας. 416: ἐπιστήμη ποιητικὴ. Legg. III. 682. A: θείον ... καὶ τὸ ποιητικὸν ὄν γένος. Def. 411. C: δύναμις τὸ κατ' αὐτὸ ποιητικόν. Soph. 219. C: κητικῆς ... καὶ ποιητικῆς ξυμπασῶν οὐσῶν τῶν τεχνῶν. 265. B: ποιητικῆς ... δύο ἐστὶ γένη. (E: τὸ μὲν ἀνθρώπινον εἶναι, τὸ δὲ θεῖον). 266. D: τῆς ἡμετέρας ... ποιητικῆς πράξεως. Phil. 62. D. De lege 320. E: ἀνδρὶ ποιητικῶ μηδενί. Pol. X. 607. B: ὅτι παλαιὰ ... τις διαφορά φιλοσοφία τε καὶ ποιητικῇ. 608. B. 601. A: τὸν ποιητικόν. Legg. II. 606. A. Soph. 265. A: ποιητικὴν καὶ κητικὴν τέχνην. B: ποιητικὴν ... πᾶσαν ἐφαιμεν εἶναι δύναμιν, ἣτις ἂν αἰτία γίνηται τοῖς μὴ προτερον οὐσιν ὕστερον γίνεσθαι. Tim. 19. D: οὐτι τὸ ποιητικὸν ἀτιμύζων γένος. Pol. X. 607. D: ὅσοι μὴ ποιητικοί. Legg. III. 700. D: ποιητὰ ἐρίγνοντο φύσει μὲν ποιητικοί cet. Pol. III. 387. B: οὐχ ὡς οὐ ποιητικά. Legg. II. 656. C: τοῖς ποιητικοῖς (poetis). Phaedr. 257. A: τοῖς ὀνόμασιν ... ποιητικοῖς τισί. Pol. X. 600. A: πάντας τοὺς ποιητικοὺς μιμητάς. Legg. VII. 802. B: ποιητικοὺς ἅμα καὶ μουσικοὺς ἀνδρας παραλαβόντας. Men. 99. D: μάντις καὶ τοὺς ποιητικοὺς ἅπαντας. Phaedr. 245. A: ὅς δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται. Pol. III. 387. R: ὅση ποιητικώτερα. X. 607. A: Ὀμηρον ποιητικώτατον εἶναι.

ποιητικῶς, poetarum more. Pol. I. 332. B: ἡνίκατο ... ποιητικῶς τὸ δίκαιον ὃ εἶη.

ποιητὸς, ἡ, ὄν, *affabre factus*. Ion. 537. B. (Hom.). Etiam in eo ponitur quod reddi vel tradi potest. Men. 95. F. (Theogn.). **adoptatus*. Legg. XI. 923. E: εἶτε γεννητὸς ὦν εἶτε ποιητὸς. IX. 878. E: οἷς ἂν παῖδες μὴ ποιητοί, ἀληθινοί δὲ ὦσιν.

ποικιλία, ἡ, *varietas*. Pol. III. 404. E: οὐκοῦν ἐκεῖ ... ἀπολασίαν ἢ ποικιλία ἐνέτικτεν —; X. 611. B: ὥστε πολλῆς ποικιλίας ... γέμειν cet. Phaed. 110. D: στίλβοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικιλία. Pol. VII. 529. D: τῇ περὶ τὸν οὐρανὸν ποικιλία. III. 404. D: Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψων. Tim. 57. D: διὸ ... τὴν ποικιλίαν ἐστὶν ἀπειρα. Legg. II. 665. C: πάντως παρεχόμενα ποικιλίαν. VII. 812. D: τὴν ... ἑτεροφωνίαν καὶ ποικιλίαν τῆς λύρας. Tim. 50. D: ποικίλου πάσας ποικιλίας. **ars acu pingendi*. Pol. III. 401. A: πλήρης ... ὑφαντικὴ καὶ ποικιλία καὶ οἰκοδομία cet. II. 373. A: τὴν τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὴν ποικιλίαν.

ποικίλλω, *variare*; *varietate distinguo* et simpl. *distinguo*. Crat. 404. A: ὅτι ποικίλλει τῶν γινόμενα ἐκ τῆς γῆς. Tim. 87. A: ποικίλλει ... εἶδη δυσκολίας καὶ δυσθυμίας παντοδαπά. Crat. 394. A: ποικίλλειν δὲ ἔξεστι ταῖς συλλαβαῖς. Epin. 977. B: ποικίλλων αὐτόν. Menex. 235. A: κάλλιστά πως τοῖς ὀνόμασι ποικίλλοντες. Legg. XI. 927. E: ποικίλοντας ἐπιτηδεύμασιν ἰδίους τὸν τῶν ὀρφανῶν βίον. V. 747. A: ὅσα ... αὐτοὶ ἐν αὐτοῖς ποικίλλονται (οἱ ἀριθμοί). Tim. 82. E: αἶμα ... χρώμασι καὶ πικρότησι ποικιλλόμενον. Pol. VII. 529. C: ἐπείπερ ἐν ὁρατῷ πεποικίλται. VIII. 557. C: πᾶσιν ἦθεσι πεποικιλμένη (πολιτεία). Ib. ὥσπερ ἱμάτιον ποικίλον πᾶσιν ἄνθεσι πεποικιλμένον. Tim. 40. A: κόσμον ... πεποικιλμένον. Critia 116. D: χροσῷ ... πεποικιλμένην. Crat. 394. A: χρώμασιν ἢ ὁσμαῖς πεποικιλμένα (τὰ τῶν ἱατρῶν φάρμακα). Tim. 61. C: τὰ ... στήμασι κοινωνίαις τε καὶ μεταλλαγαῖς εἰς ἄλληλα πεποικιλμένα εἶδη. 39. D: πεποικιλμένους ... θαυμαστῶς (τὰς πλάνους). **deringo*. Pol. II. 378. C: πολλοῦ γε δεῖ γιγαντομαχίας τε μυθολογητέον αὐτοῖς καὶ ποικιλτέον cet. **artificiose*, h. e. *obscure vel ambigue* (non clare ac simpliciter) loquor. Cony. 218. C: ἔδοξε μοι χεῖναι μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἑλευθέρως εἰπεῖν ἃ μοι ἐδόκει. Legg. IX. 863. E: τό τε δίκαιον καὶ τὸ ἀδίκον ... σαφῶς ἂν διορισαίμεν οὐδὲν ποικίλλων.

ποικίλημα, τό, *varietas*. Tim. 67. A: δὴ οὖν ταῦτα ἀνώνυμα τὰ τούτων ποικίλματα γέγονεν. Legg. V. 747. A: ὅσα ἐν μήκεσι καὶ ἐν βάθει ποικίλματα. Tim. 67. C: συχνὰ ἐν ἑαυτῷ ποικίλματα κεκτημένον. Legg. VII. 812. E: παντοδαπά ποικίλματα προσαρμόζοντα τοῖσι φθόγγοις τῆς λύρας. **pictura*, h. e. *figura vel imago tam coloribus expressa quam acu picta*; in univ. *imago vel signum* (ut coeli signa). Hipp. mai. 298. A: καὶ τὰ ποικίλματα πάντα καὶ τὰ ζωγραφήματα καὶ τὰ πλάσματα τρέπει ἡμᾶς ὁρῶντας. Epin. 975. D:

ὅσων γραφικὴ μήτηρ, πολλῶν καὶ παντοίων ποικιλιμάτων
ὑποτελουμένων ἐν πολλοῖς ὕδροις καὶ ξηροῖς γένεσιν. Euth.
6. C: ὁ πέπλος μεστός τῶν τοιοῦτων ποικιλιμάτων. Pol. VII.
529. B: ἐν ὀροφῇ ποικίλιματα θεωόμενος. 529. C: τὰ ἐν τῷ
οὐρανῷ ποικίλιματα.

ποικίλος, η, ον, *varius coloribus distinctus, versicolor*.
Phaed. 110. B: ποικίλη, χρώμασι διειλημμένη (ἢ γῆ). Pol.
VIII. 558. C: πολιτεία ... ποικίλη. VIII. 557. C: ἱμάτιον
ποικίλον. Ion. 535. D: ἐσθῆτι ποικίλῃ. Pol. VIII. 561. E:
τὸν καλὸν τε καὶ ποικίλον ... τοῦτον τὸν ἄνδρα εἶναι.
X. 616. E. Phaed. 110. D: ἐν τι εἶδος ξυνεχὲς ποικίλον.
Pol. VIII. 557. C: τὰ ποικίλα θεωόμενοι. **varius, multiplex*.
Prot. 334. B: οὕτω δὲ ποικίλον τί ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ παν-
τοδαπόν. Phil. 12. C. Pol. IX. 588. C: θηρίου ποικίλου καὶ
πολυκεφάλου. Tim. 50. D. Phaedr. 277. C: ποικίλη ...
ψυχῇ. Pol. X. 604. D: οὐκοῦν τὸ μὲν πολλὴν μίμησιν καὶ
ποικίλῃν ἔχει —; Soph. 226. A: τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ
θηρίον. Pol. X. 605. A: πρὸς τὸ ἀγανακτητικόν τε καὶ ποι-
κίλον ἦθος. Legg. IX. 857. B: ποικίλοις οὖσιν. Ax. 371. C:
παντοῖοι ... λειμώνες ἀνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι. Phaedr.
277. C: ποικίλους ... καὶ παναρμονίους διδούς λόγους. Pol.
III. 399. C: ποικίλους (ἑνθμονίς). VIII. 559. D: παντοδα-
πὰς ἡδονὰς καὶ ποικίλας. Theaet. 146. D: πολλὰ δίδως
καὶ ποικίλα ἀνθ' ἀπλού. Critia 116. B: τὰ δὲ ποικίλα
ὑφαινον (τῶν οἰκοδομημάτων). Legg. IV. 704. D: πολλὰ
τε ... ἦδη καὶ ποικίλα. Pol. IV. 426. A: πλὴν γε ποικιλώ-
τερα καὶ μείζω ποιοῦσι τὰ νοσήματα. Locr. 101. E: πολυ-
εἰδέστατον καὶ ποικιλώτατον (γένος). Soph. 234. B: σεδόν
ποικιλώτατον (εἶδος). **multiplex, h. e. abstrusus, perplexus, diffi-
cilis perspectu et in univ. difficilis*. Conv. 182. B: ὁ περὶ
τον ἔρωτα νόμος ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις πόλεσι νοῦσαι ῥᾶδιος
... ὁ δ' ἐνθάδε ... ποικίλος. Gorg. 491. D: οὐδὲν ποικίλον.
Id. Crat. 393. D. Phil. 53. E: οὐδὲν τι ποικίλον. Tim. 59.
C. Soph. 223. C: οὐ γάρ τι φανύλης μέτοχόν ἐστι τέχνης τὸ
νῦν ζητούμενον, ἀλλ' εὖ μάλα ποικίλης. Men. 75. E: τὸ
τοιοῦτον βούλομαι λέγειν, οὐδὲν ποικίλον. Etiam est argu-
tus vel subtilis (Phaedr. 236. B: εἰπεῖν παρὰ τὴν ἐκείνου σο-
φίαν ἑτερόν τι ποικιλώτερον) et *versutus* (Pol. II. 365. C:
ἀλώπεκα ... κερδαλέαν καὶ ποικίλῃν).

ποίκιλις, ἡ, *varietas*. Legg. V. 747. A: τὰς τῶν ἀρι-
θμῶν διανομὰς καὶ ποικίλσεις.

ποικίλως, *vario modo*. Ax. 365. C: δέος τι ποικίλως
περιαιμύττον τὸν νοῦν.

ποιμαίνω, *pasco*. Theaet. 174. D: ποιμαίνειν τε καὶ
βδάλλειν. Pol. I. 345. C: ποιμαίνειν ... τὰ πρόβατα. Legg.
VII. 805. E: βουκολεῖν καὶ ποιμαίνειν. **curio*. Lys. 209. A:
ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἄλλος ποιμαίνει καὶ θεραπεύει.

ποιμενικός, ἡ, ὄν, *pastoralis*, fem. *past. ars*. Pol. I. 345. D: τοῦ ποιμενικῆ εἶναι. Ib. τῇ ... ποιμενικῇ.

ποιμήν, ο, *pastor*, et in univ. *curator*. Pol. I. 345. C: καθ' ὅσον ποιμήν ἐστιν. Legg. V. 735. A: ποιμήν καὶ βουκόλος cet. VII. 808. D: ἄνευ ποιμένος ... οὐτα πρόβατα οὐτ' ἄλλο οὐδὲν πω βιωτέον. De lege 318. A. Polit. 274. E: τὸν ἐκ τῆς ἐναντίας περιόδου ποιμένα τῆς τότε ἀνθρωπίνης ἀγέλης. Pol. I. 343. A: ὅς γε αὐτῇ οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γινώσκεις. 345. C: τὸν ὡς ἀληθῶς ποιμένα. II. 359. D. De lege 321. C: ποιμένα λαῶν (ex Hom.). Critia 109. B: καθάπερ ποιμένες κτήνη πληγῇ νέμοντες. De lege 321. B: νομεῖς τε καὶ ποιμένες ἀνδρῶν. Polit. 275. B: ποιμένων τε καὶ βουκόλων. Phil. 38. D. Pol. IV. 440. D: τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ποιμένων πόλεως. Legg. III. 695. A. Pol. II. 359. E: τοῖς ποιμέσιν. III. 416. A. I. 343. A: τοὺς ποιμένας ἢ τοὺς βουκόλους. II. 370. D. Legg. III. 695. A.

ποίμνη, ἡ, *grex*; *armentum*. Polit. 268. B: τὴν τῆς αὐτοῦ ποίμνης ἀρίστα μεταχειριζόμενος μοναικῇν. 267. B: ἐπὶ ποίμνῃ δίποδι. Pol. III. 415. E: ὥσπερ λύκος ἐπὶ παίμνην τις ἴοι.

ποίμνιον, τό, *grex*. Pol. V. 459. E: εἰ μέλλει τὸ ποίμνιον ὅτι ἀρότατον εἶναι. III. 416. A: κύνας ἐπικούρους ποίμνιων. Legg. X. 906. A: ποίμνιων ἐπιστάταις. IV. 713. D: οἷον νῦν ἡμεῖς θρώμεν τοῖς ποίμνιόις. Pol. II. 359. E: τὰ περὶ τὰ ποίμνια. Critia 109. B. Legg. III. 694. E: ποίμνια ... καὶ πρόβατα cet.

ποινή, ἡ, *poena*. Men. 81. B. (Pind.).

ποιός, ποία, ποῖον, *qualis*; *quis*. Soph. 263. A: ποίος; Pol. II. 465. A: ποίός τις ἂν ὦν ... τὸν βίον ὡς ἀρίστα διέλθοι. I. 328. E: πυνθάνεσθαι ... ποία τίς ἐστι. Phaedr. 264. D: ποῖον τοῦτο καὶ τί πεπονθός; Theaet. 147. D: τὸ ποῖον δῆ; Soph. 220. E: τὸ ποῖον; Polit. 270. B. Phil. 34. B. Pol. II. 369. A: ζητήσομεν ποῖον τί ἐστιν. Prot. 312. D: ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; Pol. X. 618. D: μετὰ ποίας τιγὲς ψυχῆς ἔξωσ κακὸν ἢ ἀγαθὸν ἐργάζεται. Phaedr. 78. B: ὑπὲρ τοῦ ποῖου τινὸς δεδιέναι (προσῆκει). Ib. τῷ ποίῳ τινὲ ... προσῆκει τοῦτο τὸ πάθος πάσχειν. Phaedr. 260. C: ποῖον τινα οἶε ... καρπὸν ... θερίζειν; Soph. 263. B. Phil. 14. C: τὸν ποῖον δῆ; 21. D. Theaet. 149. D: ποῖαν χρὴ ποίῳ ἀνδρὶ συνοῦσαν ὡς ἀρίστους παῖδας τίκτειν. Polit. 259. D: γράξαι ποῖαν (διαφῆν). Pol. VIII. 550. C: λέγεις δὲ ... τὴν ποῖαν κατάστασιν ὀλιγαρχίαν; Phaedr. 265. A: τὸ ποῖον δῆ λέγεις; 279. A: τὸ ποῖον δῆ; Phaedr. 89. C. Theaet. 144. D: ποῖον τι ἔχω τὸ πρόσωπον. 187. C. Soph. 240. C: πῇ καὶ τὸ ποῖον τι φοβούμενος οὕτω λέγεις; Polit. 262. C. Legg. III. 677. A: ποῖοι δῆ (λόγοι); Pol. II. 374. E: τίνες τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτηδεύει εἰς πόλεως φυλακῇν. Crat. 395. D: τὰ ποῖα ταῦτα; Pol. V. 468. A: λέγ', ἔφη, ποῖ' ἂν (v. ποῖον).

Polit. 280. B: ποίων, εἰπέ, ξυγγενῶν; Pol. VII. 526. A: περὶ ποίων ἀριθμῶν διαλέγεσθαι —; Crat. 438. A: ἐκ ποίων οὖν ὀνομάτων ἢ μεμαθηκῶς ἢ εὐρηκῶς ἴν' τὰ πράγματα —; Pol. III. 414. D: ὅποια τόλμη ἢ ποίοις λόγοις χρώμενος ἐρῶ. Legg. VII. 799. A: χόρεϊαις ποίαισι γεραίρειν (δει) τὴν τότε θυσίαν. Gorg. 449. E: ποίους τούτους; Pol. VI. 502. D: κατὰ ποίας ἡλικίας ἕκαστοι ἐκάστων ἀπτόμενοι. Legg. VII. 799. Gorg. 453. C: ὃ τὰ ποῖα τῶν ζώων γράφων καὶ ποῦ; Phaed. 81. E: τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις —; Soph. 217. A: τὰ ποῖα δὴ; 250. A: ποῖα; Phil. 13. D: τὰ ποῖα δὴ λέγεις; 20. C. Pol. III. 398. C: ποῖ' ἅττα δει ἡμᾶς λέγειν. VI. 496. A: ποῖ' ἅττα οὖν εἰκὸς γεννᾶν τοὺς τοιοῦτους; Etiam ita ponitur ut cum irrisione quadam neget (germ. *wie?*). Euthyd. 291. A: ποῖος Κτήσιππος; (nos: *wie denn* Kt.). Charm. 174. B: ποῖον ... πετιτευτικόν; Euthyd. 304. E: ποῖον ... χαρίεν —; Lach. 194. D: ποῖαν ... σοφίαν; Riv. 132. B: ποῖον ... μέγα καὶ καλόν; Men. 80. D: ποῖον γὰρ ὦν οὐκ οἶσθα προδεδεμένος ζητήσεις; Phil. 63. C: ποίων, φαίεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν; Hipp. mai. 285. D: περὶ ποίων ... ἁρμονίων καὶ γραμματίων; Gorg. 490. D: ποίων ἱματίων; Theaet. 180. B: ποίοις μαθηταῖς —; Gorg. 490. E: ποῖα ὑποδήματα; Pol. I. 330. A: ποῖ' ἐπεκτεράμην (germ. *wie sollte ich*) —; Enclit. ποῖός, Lat. *qualis* (germ. *irgend wie beschaffte, irgend einer*). Pol. IV. 438. D: τῷ ποῖά τις εἶναι. E: ποῖά δὴ τις συνέβη καὶ αὐτῇ γενέσθαι. Legg. VI. 770. D: (ἐκ) ποίας κτήσεως. Crat. 432. B: τοῦ δὲ ποιού τινός καὶ ξυμπάσης εἰκότος μὴ οὐχ αὕτη ἢ ὀρθότης cet. Pol. IV. 438. E: τοῦ ποιού τινός προσγενομένου. 439. A: οὐκοῦν ποιού μὲν τινος πάματος ποῖόν τι καὶ δίψος —; Legg. X. 904. B. Ep. VII. 343. B: δοῖόν ὄντοιν, τοῦ δὲ ὄντος καὶ τοῦ ποιού τινός. Soph. 262'. E: οὐκοῦν καὶ ποῖόν τινα αὐτόν (τὸν λόγον) εἶναι δει; Theaet. 182. A: τὸ δὲ ποιοῦν ποῖόν τι (γίγνεσθαι). Phil. 37. C: (εἰ) ἡδονὴ ... καὶ λύπη μόνον ἄτερ ἐστί, ποιῶ τινα δὲ οὐ γίγνεσθον. Def. 414. C: διάθεσις ψυχῆς καθ' ἣν ποιοῖ τινες λεγόμεθα. Phil. 37. C: εἰ ... τὰ μὲν ἐστί ποῖ' ἅττα cet. Pol. IV. 438. B: τὰ μὲν ποῖ' ἅττα ποιού τινός ἐστιν. E: τῶν δὲ ποιῶν τινῶν ποῖα ἅττα. Theaet. 182. B: τὰ μὲν ποῖα ἅττα γίγνεσθαι.

ποιότης, ἢ, *qualitas*. Theaet. 182. A: τὸ δὲ ποιοῦν ποῖόν τι, ἀλλ' οὐ ποιότητα.

ποιπνύω, *sedulo ministro*. Pol. III. 389. A. (Hom.). ποιῶ, *facio, reddo, efficio; excito; etiam afficio* (ut *en* al.); *ago; factito* (v. c. *artem*); *constituo vel instituo* al. Theaet. 149. A: (ὅτι) ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν. Parm. 131. B: ἡδέως γε ... ἐν ταυτόν ἅμα πολλαχού ποιεῖς. Prot. 310. D: (ὅτι) ἐμὲ ... οὐ ποιεῖ (σάφον). 353. D: ὅτι ... νόσους τε ποιεῖ καὶ πενίας cet. Pol. III. 407. C: κώμειν ... οἶσθαι ποιεῖ ἀσι. VI. 503. D: πρὸς τὰς μαθήσεις αὐ ποιεῖ ταυτόν.

VII. 530. D: ἡ πῶς ποιούμεν; Crit. 50. A: πότερον κακῶς
 τινὰς ποιούμεν — ἢ οὐ; Pol. V. 474. D: ἡ οὐχ οὕτω ποι-
 εῖτε πρὸς τοὺς κολούς; Prot. 326. C: καὶ ταῦτα ποιοῦσιν οἱ
 μάλιστα θναῖμενοι. Phaedr. 252. E: πᾶν ποιοῦσιν ὅπως
 τοιοῦτος ἐσται. (Id. Gorg. 479. C.) 267. A: τὰ μεγάλα σμικ-
 ρὰ φαίνεσθαι ποιοῦσι διὰ ῥώμην λόγου. Phil. 43. C: ὡς
 αἱ ... μεγάλαι μεταβολαὶ λύπας τε καὶ ἡδονὰς ποιοῦσιν
 ἡμῖν. Pol. II. 363. D: ἐστεφανωμένους ποιοῦσι τὸν ἅπαντα
 χρόνον ἤδη διάγειν μεθύοντας. Euth. 8. C: πάντα ποιοῦσι
 καὶ λέγουσι φεύγοντες τὴν δίκην. Ib. πᾶν ποιοῦσι. Phaed.
 60. E: μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζου. Conv. 214. D: ἀλλ'
 οὕτω ποιεῖ. Pol. I. 338. A: μὴ οὖν ἄλλως ποιεῖ. De lucrī
 cup. 228. B: οὐ μέντ' ἂν καλῶς ποιοίην. Men. 80. B: εἰ
 ... ξένος ἐν ἄλλῃ πόλει τοιαῦτα ποιοῖς. Lach. 184. E. Pol.
 II. 360. C: οὕτω ... δρῶν οὐδὲν ἂν διάφορον τοῦ ἑτέρου
 ποιοῖ. Lach. 184. D: τί γὰρ ἂν τις καὶ ποιοῖ —; Pol. III.
 403. E: ὁρθῶς ἂν ποιοῖμεν. IX. 590. B: ὅταν τις ... τὸ
 θυμοειδὲς ὑπὸ τῷ ὀχλώδει θηρίῳ ποιῇ. Hipp. mai. 297. E:
 ὃ ἂν χαίρειν ἡμᾶς ποιῇ. Phaed. 70. B: τί δὴ ποιῶμεν;
 Pol. V. 461. E: ἡ πῶς ποιῶμεν (v. ποιούμεν. Cf. VII. 530.
 D.). Gorg. 480. E: εἰ ἄρα δεῖ τινὰ κακῶς ποιεῖν. 499. C:
 τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν (*id quod est bene ponere*, h. e. *eo sapienter*
ut. Id. Legg. XII. 959. C.). Phaedr. 268. B: ἐμῖν ποιεῖν.
 Phaed. 60. E: ταύτην τὴν μουσικὴν ... ποιεῖν. 62. A: αὐ-
 τοὺς ἑαυτοὺς εὖ ποιεῖν. Theaet. 166. D: οὐ καλῶς ποιῶν.
 Pol. I. 351. D: ἀλλ' εὖ γε σὺ ποιῶν. Apol. 39. A: πᾶν
 ποιῶν. Pol. II. 367. B: τί ποιοῦσα ἑκατέρα τὸν ἔχοντα cet.
 Theaet. 160. C: τὸ ἐμὲ ποιοῦν (*quod me afficit*). Phil. 26. E:
 ἡ τοῦ ποιοῦντος φύσις. Pol. II. 380. D: ποιοῦντα περὶ αὐ-
 τοῦ τοιαῦτα δοκεῖν. Polit. 298. B: σφάλματα ποιοῦντες ἐν
 τοῖς πελάγεσιν. Pol. VI. 488. C: πάντα ποιοῦντες ὅπως ἂν
 cet. Theaet. 159. A: τὰ ποιοῦντα (opp. τὰ πάσχοντα). Pol.
 VIII. 589. D: τὰ μὲν καλὰ τὰ ὑπὸ τῷ ἀνθρώπῳ, μᾶλλον
 δὲ ἴσως τὰ ὑπὸ τῷ θεῷ τὰ θηριώδη ποιοῦντα τῆς φύσεως
 cet. Conv. 174. A: ἃ ἐκείνος ὀλιγάκις ἐποίει. Pol. I. 352.
 Hipp. mai. 294. D: μὴ μόνον καλὰ ἐποίει εἶναι, ἀλλὰ καὶ
 φαίνεσθαι. Legg. VII. 805. B: πεποιήκας τ' ἐμὲ ... αὐτὸν
 ἐμμεντῶ ἐπιπλήττειν ὅτι ταῦτα εἰρηκα. Conv. 222. B: οὐκ
 ἐμὲ μόνον ταῦτα πεποιήκεν (*ita affecit*). Apol. 20. D: ὃ ἐμοὶ
 πεποιήκε τό τε ὄνομα καὶ τὴν διαβολήν. Legg. III. 702. B:
 εἰ ... δὴ τι πεποιήκαμεν προὔργου. Id. Men. 84. B. Conv.
 183. C: πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι. Ep. VII.
 332. A: ἐκ πενήτων πλουσίους ἐπεποιήκει διαφερόντως. Phaedr.
 242. B: μηδὲνα πλείους (λόγους) ἢ σὲ πεποιήκεναι γεγενή-
 σθαι. Legg. XI. 937. C: τὴν νίκην τῷ ἐλόντι πεποιημέναι.
 Men. 80. A: σὺ δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιημέναι.
 Gorg. 519. B: πολλὰ καὶ ἀγαθὰ τὴν πόλιν πεποιηκότες.
 Legg. IX. 880. E: οὗτοι τοὺς μέλλοντας λόγους ρηθήσεσθαι

πεποιηκότες ἂν εἶεν. II. 660. C: εἰ μὴ σαφῶς λέγων ἃ διανοοῦμαι τοῦτο ἐποίησα καὶ ἔπαθον. Phaed. 60. C: εὐ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με (nos: gut dass du mich daran erinnerst). Theaet. 185. E: εὐ ἐποίησάς με μᾶλα συγχοῦ λόγου ἀπαλλάξας. Pol. I. 330. B: πολλακίς τσαυτήν ἐποίησε (τὴν οὐσίαν). III. 411. B: χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου ... ἐποίησεν. Charm. 155. B: ἐποίησε γέλωτα πολύν. Gorg. 516. D: Θερμιστοκλέα ταῦτά ταῦτα ἐποίησαν. Tim. 45. B: ἐποίησαν ... εἶν. Euthyd. 285. B: φρόνιμον ποιησάντων. Legg. V. 739. A: τάχ' ἂν θαυμάσαι τὸν ἀκούοντα τὸ πρῶτον ποιήσῃεν. Pol. IV. 435. A: τάχ' ἂν ... ἐκλαμψαι ποιήσασιν τὴν δικαιοσύνην. Apol. 25. E: εἰάν τινα μοχθηρὸν ποιήσω τῶν ξυνόντων. Conv. 173. E: μὴ ἄλλως ποιήσης. Pol. III. 413. B: οὐς ἂν ὁδύνη τις ... μεταδοξάσαι ποιήσῃ. Phaedr. 231. E: μεταμέλει ὡς ἂν ἐν ποιήσωσιν. Pol. III. 416. B: μὴ τοιούτων ἡμῖν οἱ ἐπικούροι ποιήσωσι πρὸς τοὺς πολίτας. Prot. 344. C: ὥστε κείμενον ποιῆσαι. Theaet. 146. A: προθυμούμενος ἡμᾶς ποιῆσαι διαλέγεσθαι. Conv. 190. C: ἐβουλεύοντο ὃ τι χρὴ αὐτοὺς ποιῆσαι. Pol. III. 393. B. Gorg. 520. E: εὐ ποιήσας. Men. 84. B: ἀπορεῖν ... αὐτὸν ποιήσαντας. Pol. I. 358. B: οὕτως οὖν ποιήσω. Phil. 50. D: πότερα ἀφίης με ἢ μείας ποιήσεις νύκτας (ubi est germ. werden lassen); Pol. I. 337. C: ἄλλο τι ... καὶ σὺ οὕτω ποιήσεις; Prot. 310. D: ποιήσῃ καὶ σὲ σοφόν. Phaed. 117. B: καὶ οὕτως αὐτὸ ποιῆσαι (nos: so wird es von selbst wirken). Pol. I. 352. A: καὶ ἐν ἐνὶ ... ἐνοῦσα ταῦτα πάντα ποιήσῃ. Charm. 170. D: ἡ σωφροσύνη οὐ ποιήσῃ αὐτὸν γιγνώσκῃν. Pol. III. 397. D: τί οὖν ποιήσομεν; V. 460. A: τὸ ... πλήθος τῶν γάμων ἐπὶ τοῖς ἄρχουσι ποιήσομεν. VII. 519. D: ποιήσομεν χεῖρον ζῆν. Phaedr. 231. C: τούτους κακῶς ποιήσουσι. Gorg. 518. D: τούτους ... κακόν τι ποιήσουσι. Pol. I. 327. A: τίνα τρόπον ποιήσουσιν (τὴν ἐορτήν). 328. A: παννυχίδα ποιήσουσιν. V. 469. B: πρὸς τοὺς πολεμίους πῶς ποιήσουσιν ἡμῖν οἱ στρατιῶται; I. 337. A: (ὅτι) πάντα μῦλλον ποιήσοις ἢ ἀποκρινόιο. Crit. 54. D: εἰ τι οἶσι πλέον ποιήσαιν. Pol. X. 601. D: ποιήσουσαν (τέχνην). Soph. 219. B: τὸ ... ἀγόμενον ποιεῖσθαι πού φαμεν. Phil. 26. E: τὸ ... ποιούμενον ... καὶ τὸ γιγνόμενον. Pol. X. 598. B: πρὸς πότερον ἢ γραφικὴ πεποιτῇται περὶ ἕκαστον; Gorg. 512. D: ὅσαι (τέχναι) τοῦ σώζειν ἔνεκα πεποιτῇται. Pol. X. 601. D: πρὸς ἣν ἂν ἕκαστον ἢ πεποιημένον ἢ πεφυκός. Legg. XII. 947. B: οἷον ὕμνον πεποιημένον ἔπαινον εἰς τοὺς ἱεράς. Lys. 206. E: τὰ περὶ τὰ ἱερεῖα σχεδὸν τι ἤδη πεποιημένα. Med. faciō, ago al. Saepenumero cum subst. vel adiect. verbi est amplificatio, velut λόγους ποιεῖσθαι i. q. λέγειν. Phaedr. 227. A: κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιούμεαι τοὺς περιπάτους. Theaet. 157. C: ὅτι ... οὕτε ποιούμεαι τῶν τοιούτων οὐδὲν ἐμὸν. Prot. 313. B: περὶ ... τοῦτου οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιεῖ εἴτε

γρη^ς cet. Phil. 58. B: πάντα ... ὑφ' αὐτῇ δοῦλα ... ποιοῖτο. Pol. VIII. 551. C: εἰ νεῶν ... τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων. Conv. 173. C: ὅταν μὲν τινας περὶ φιλοσοφίας λόγους ... ποιῶμαι. Phaedr. 257. B: (ἵνα) ... μετὰ φιλοσόφων λόγον τὸν βίον ποιῆται. Legg. XII. 955. C. Pol. I. 348. D: πόλεις τε καὶ ἔθνη θυνάμενοι ἀνθρώπων ὑφ' ἑαυτοὺς ποιεῖσθαι. X. 619. D: τὰς αἰρέσεις ποιεῖσθαι. Legg. VI. 776. A: τὸν γάμον ... ποιεῖσθαι cet. Phaedr. 233. C: ὀλίγην ὀργὴν ποιοῦμενος. Hipp. min. 372. C: ἐμianτοῦ ποιοῦμενος τὸ μάθημα εἶναι ὡς εὐρημα. Pol. VI. 510. B: αὐτοῖς εἶδει δι' αὐτῶν τὴν μέθοδον ποιουμένην. Tim. 88. A: διδάχας τ' αὐ καὶ μάχας ἐν λόγοις ποιουμένην. Theaet. 169. C: παιδικόν τι ... εἶδος τῶν λόγων ποιοῦμενοι. Pol. II. 372. C: οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιοῦμενοι τοὺς παῖδας. VII. 527. A: πράξεις ἔνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιοῦμενοι. Critia 115. C: ὁδὸν ποιοῦμενοι. Epin. 975. B: τῶν ποιοῦμένων αὐτῶν δυσχέρειαν ἀπεργάζοιτ' ἄν. Pol. VII. 536. D: οὐχ ὡς ἐπ' ἀναγκας μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδασκῆς ποιουμένους. Conv. 173. C: τοὺς λόγους περὶ αὐτῶν ἐποιοῦμεθα. Prot. 328. B: τὸν τρόπον τῆς πράξεως τοῦ μισθοῦ τοιοῦτον πεποιῆμαι. Conv. 172. C: ἀφ' οὗ ... ἐπιμελὲς πεποιῆμαι (*sedulo id ago u*) ἐκαστης ἡμέρας εἰδέναι ὅ τι ἂν λέγῃ ἢ πράττῃ. Legg. I. 628. E: εἰ τὰ τε παρ' ἡμῖν νόμιμα ... μὴ πᾶσαν τὴν σπουδὴν τούτων ἔνεκα πεποιῆται. Soph. 222. E: τὸ ... δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιημένον. Tim. 27. A: περὶ φύσεως τοῦ παντός εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον. Pol. VIII. 556. C: οὐδὲν πλείω ἐπιμέλειαν πεποιημένους ἀρετῆς ἢ τοὺς πένητας. Theag. 123. B: νυνὶ ... ἐμὲ ποιῆσαι μάρτυρα. Pol. III. 415. E: εὐνας ποιησάσθων. Crat. 428. B: ἴσως ἂν σε ποιησαίμην μαθητὴν. Legg. X. 897. E: μὴ ... ἐξ ἐναντίας ... ποιησώμεθα τὴν ἀπόκρισιν. Conv. 203. B: παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου. Pol. VIII. 567. E: τῶν περὶ ἑαυτὸν δορυφόρων ποιήσασθαι. Phaedr. 258. A: πᾶν μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα. Pol. II. 371. B: κοινωσίαν ποιησάμενοι. VI. 510. C: ποιησάμενοι ὑποθέσεις αὐτά. Ion. 530. E: ἐγὼ ἔτι ποιήσομαι σχολὴν ἀκροασασθῆαι σου. Pol. II. 370. C: ὁ ... γεωργός ... οὐκ αὐτός ποιήσεται ἑαυτῷ τὸ ἄροτρον. V. 471. B: μέχρι τούτου ποιήσονται τὴν διαφορὰν μέχρι οὗ cet. Legg. VIII. 835. A: μετὰ τίνων τοὺς ἀγῶνας ποιήσονται περὶ ἀπάντων χορῶν καὶ χορείας. **facio*, h. e. *exhibeo*, *fungo* (germ. *darstellen*, *bilden*, *dichten* et *componiren*). Phaedr. 253. D: ποιῶ εὐδύς. Hipp. min. 364. E. Pol. IV. 421. A: εἰ ... ἡμεῖς ... φύλακας ὡς ἀληθῶς ποιῶμεν. X. 599. A: φαντάσματα γάρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιῶσιν. 600. E. Legg. II. 659. C: πρὸς ... τὴν τῶν κριτῶν ἡδονὴν ποιῶσιν. Apol. 22. C: ὅτι οὐ σοφία ποιοῖεν ἢ ποιοῖεν. Pol. II. 379. A: εἰάν τε τις αὐτὸν ἐν ἔπεσι ποιῇ εἰάν τε ἐν μέλεσι cet. X. 598. E: εἰ μέλλει περὶ ὧν ἂν ποιῇ

καλῶς ποιήσαιν. Π. 369. C: τῷ λόγῳ ἐξ ἀρχῆς ποιῶμεν πόλιν. 379. A: παρ' οὓς ἐάν ποιῶσιν (οἱ ποιηταί). Phaed. 61. B: ποιεῖν μύθους. Crat. 389. D: πάντα τὰ ὀνόματα ποιεῖν. Conv. 223. D: κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν. Pol. II. 383. A: ἐν ᾧ (τύπῳ) δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν. X. 598. E. Lys. 205. A: μὴ ποιεῖν εἰς τὰ παιδικά. Tim. 76. C: ὁ ποιῶν (*orifex mundi*). Conv. 187. D: ἣ ποιοῦντα, ὃ δὴ μελοποιῖαν καλοῦσιν. Legg. II. 660. A: ἐν ἀρμονίαις μέλη ποιοῦντα. Euth. 3. B: ὡς καινοὺς ποιοῦντα (*hingetam*) θεοὺς. Crat. 393. E: ὀνόματα ποιοῦντες. Pol. III. 395. A: οἶον κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ποιοῦντες. Ion. 534. B: ἅτε ... οὐ τέχνη ποιοῦντες. Pol. V. 472. E: οὐ καὶ ἡμῖς ... παράδειγμα ἐποιοῦμεν λόγῳ ἀγαθῆς πόλεως; Phaed. 60. D: περὶ ... τῶν ποιημάτων ὧν πεποίηκας. Gorg. 525. D: βασιλέας ... πεποίηκε τοὺς ἐν "Αἰδου ... τιμωρουμένους. Phaed. 94. E: οἶόν που καὶ "Ομηρος πεποίηκεν. Pol. IV. 441. B. Ion. 531. B: οὐχ ὁμοίως πεποιήκασι καὶ "Ομηρος. Crat. 407. B: τὸν ποιητὴν φασὶ τὴν Ἀθηνᾶν αὐτὸν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποιηκέναι. Conv. 177. B. Hipp. min. 369. C: "Ομηρον Ἀχιλλέα πεποιηκέναι ἀμείνω Ὀδυσσεύς. 364. C. E: τὸν Ὀδυσσεῖα ... ὅτι πεποίηκώς εἶη ὁ ποιητὴς πολυτροπώτατον. Apol. 22. B: περὶ ὧν αὐτοὶ ἐπεποιήκεσαν (al. πεποίηκ.). Phaed. 61. B: εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα. Ib. τούτους (al. τούτων) ἐποίησα (*versibus inclusi*). Pol. II. 368. A: οὐ κακῶς ... τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγειῶν ἐποίησεν ὁ Γλαύκωνος ἐραστής. Hipp. min. 365. D: τί ποτε νοῶν ταῦτα ἐποίησε τὰ ἔπη. Pol. II. 359. B: εἰ τοιόνδε ποιῆσαιμεν τῇ διανοίᾳ. 377. C: ὃν ... ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν. Phaed. 94. E: ἄρ' οἶαι αὐτὸν (τὸν "Ομηρον) ταῦτα ποιῆσαι διανοοῦμενον cet. Phaedr. 243. C: ποιήσους ... πᾶσαν τὴν ... παλινῳδίαν. Phaed. 60. D: πρότερον οὐδὲν πώποτε ποιήσας. Conv. 174. B: ποιήσας ... τὸν Ἀγριμέμονον διαφερόντως ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολεμικά. Tim. 38. C: ποιήσας ὁ θεός. Legg. VII. 801. C. Euth. 12. A. Legg. II. 669. C: ῥήματα ἀνδρῶν ποιήσασαι (αἱ Μοῦσαι). Prot. 339. A: ἃ τε ὀρθῶς πεποιήται καὶ ἃ μὴ. Alc. II. 151. B: ὥσπερ ... ὁ Κρέων Εὐριπίδῃ πεποιήται cet. Hipp. min. 363. B: τὸ μὲν (ποίημα) εἰς Ὀδυσσεῖα ἔφη πεποιῆσθαι. 364. D. Pol. III. 404. E: τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ᾠδῇ τῇ ἐν τῷ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένη. Conv. 187. D: χρώμενον ὀρθῶς τοῖς πεποιημένοις μέλεσίν τε καὶ μέτροις. 177. A: ὕμνους ... εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους. Pol. II. 378. D: οὐτ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένους (θεομαχίας) οὐτ' ἀνευ ὑπονοιῶν. *ut Lat. *facio*, est *pono*, *sumo*, *statuo*; etiam *puto*, *existimo*. Theaet. 179. B: ἣ τὰς τῶν ἄλλων δόξας κυρίας ποιεῖ. Phil. 17. A: ἐν ... καὶ πολλὰ θάττον καὶ βραδύτερον προοῖσι τοῦ δέοντος. Ep. VIII. 355. B: τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν ἐντιμοτάτην ποιοῦντες. Theaet. 197. D: ἐν

ἐκάστη ψυχῇ ποιήσωμεν περισσότερά τινα παντοδαπῶν ὁρ-
νίδων. Pol. VI. 498. A: οἱ φιλοσοφώτατοι ποιούμενοι. VII.
538. C: τῶν ἄλλων ποιουμένων οἰκείων. VIII. 573. B: δόξας
ἢ ἐπιθυμίας ... ποιουμένας χρηστέας. IX. 574. D: ἄς πάλαι
εἶχε δόξας ... τὰς δικαίας (sic Par. A. Vulg. τὰς δικας)
ποιουμένας. Theaet. 197. E: πεποιήσθω δὴ (*positum* — *esto*).
Med. Legg. III. 702. C: ἀλλὰ καὶ πρὸς (*insuper*) οἰωνόν τινα
ποιούμεαι. Theag. 128. B: τοῦτο ... τὸ μάθημα παρ' ὅστιν-
οῦν ποιούμεαι δεινὸς εἶναι. Pol. IX. 581. D: τὸν δὲ φι-
λόσοφον ... ποιούμεθα τὰς ἄλλας ἡδονὰς νομίζειν ... τῆς
ἡδονῆς οὐ πάνν πόρῳ —; Gorg. 489. C: ἐρμαιον τοῦτο
ποιούμεενος. Legg. XI. 932. C: ἀπόρρητον μὴδὲν ποιούμε-
νοι cet. Sic praecipue cum praepos. περί et adiect. Prot.
328. D: πολλοῦ (περὶ πολλοῦ?) ... ποιούμεαι ἀκηκοέναι ἃ
ἀκήκοα Πρωταγόρου. Crit. 48. E: ὡς ἐγὼ περὶ πολλοῦ ποι-
οῦμαι πείσαι σε cet. Phaedr. 232. C: ἃ περὶ πλείστον ποιεῖ.
Pol. X. 603. E: ἢ τι ἄλλο ὧν περὶ πλείστον ποιεῖται. Apol.
30. A: ὅτι τὰ πλείστον ἄξια περὶ ἐλαχίστου ποιεῖται. Crit.
54. B: μῆτε παιδὰς περὶ πλείονος ποιοῦ. Phaedr. 231. C:
τοὺς ἐρῶντας περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι. Pol. VIII. 554. A:
τῷ χρηματι περὶ πλείστον ποιεῖσθαι. Legg. VI. 771. E:
περὶ παντὸς ποιούμενον ... τὸ μὴ σφάλλεσθαι cet. Crat.
404. D: εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας.
Euth. 5. A: ὅτι ἐγώ γε ... τὰ θεῖα περὶ πολλοῦ ἐποιούμεην
εἰδέναι. Apol. 32. E. Conv. 180. A: ὅτι τὸν ἐραστὴν οὕτω
περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο. Euthyd. 283. D: οἷτινες τὰ παιδικὰ
περὶ παντὸς ἂν ποιήσαιντο ἐξολωλέναι. Theaet. 150. E:
ψευδῆ καὶ εἰδῶλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς.
Phaedr. 231. C: ὅτι ... ἐκαίνους αὐτῶν περὶ πλείονος ποιή-
σονται. Pol. III. 386. A: (τοῖς) τὴν ... ἀλλήλων φιλίαν μὴ
περὶ μικροῦ ποιησάμενοις. * *adorio*. Legg. XI. 923. C: ὅν
ἂν (τῶν παίδων) ... ἐτέρῳ ποιεῖσθαι διδῶ δεχομένην. 929. C.
923. D: μὴ ἐπὶ τινι κλήρῳ πεποιημένος. 924. A: τὰ ... ἄλλα
παραδίδους πάντα τῷ ποιηθέντι. 929. C: ἂν τις ... μὴ
ἐπιθυμῆσθαι θεῖον νόον ποιήσασθαι. — Verb. Pol. I. 361.
C: ποιητέος ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ. Conv. 217.
A: ὥστε ποιητέον εἶναι ... ὃ τι κελύοι Σωκρ. Pol. I. 341.
A: τοῦτο ... τῷ ἀρχομένῳ ποιητέον. II. 378. E: περὶ παν-
τὸς ποιητέον. Crit. 49. E. Pol. V. 459. E: θυσαίαι καὶ ὕμνοι
ποιητέοι τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς cet.

πολεμικός, ἡ, ὄν, *bellicus*; *bellicosus*; *rei bellicae* s. *mili-
taris peritus*; fem. *ars bellica*. Pol. II. 374. C: ὥστε καὶ γεω-
γῶν τις ἄμα πολεμικός ἐσται. VII. 525. B: ὃ ... ἡμέτερος
φύλαξ πολεμικός τε καὶ φιλόσοφος τυγχάνει ὧν. Legg. VIII.
829. A: πολεμικός (βίος) ... ἐξωθέν τε καὶ ἐνδοθεν. Prot.
322. B: ἥς (πολιτικῆς τέχνης) μέρος πολεμική. Id. Pol. VII.
522. C. Polit. 304. E: πάντα ἡ πολεμικὴ πράξεις. Pol. V.
455. E: πολεμικὴ (γυνή). Def. 415. C: πολεμικὴ ἐμπειρία

πολέμου. Phaedr. 248. D: πολεμικοῦ καὶ ἀρχικοῦ. IX. 583. A. Legg. XII. 943. A: πολεμικοῦ βίου. Polit. 305. B: ξυμπάσης τῆς πολεμικῆς. Pol. II. 374. B. Crat. 407. D: πολεμικῷ θεῷ. Pol. VII. 522. E: πολεμικῷ ἀνδρὶ. III. 397. E: πρὸς τῇ πολεμικῇ. Legg. VII. 814. D: τῇ πολεμικῇ μάχῃ. Lach. 191. D: ἐν ξύμπαντι τῷ πολεμικῷ εἶδει. Pol. III. 397. E: τὸν πολεμικόν. Legg. I. 643. C. Ep. VII. 348. B: παιῶνά τινα ... πολεμικόν. Soph. 222. C: ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν. Legg. I. 639. B: ἐὰν τὴν πολεμικὴν ἔχη ἐπιστήμην. VIII. 832. D: παιδιὰν πολεμικὴν. IX. 865. B: τὴν πολεμικὴν προᾶξιν. XII. 947. C: τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυνότας. VII. 816. B: τὸ ... πολεμικόν (εἶδος) πυρρόχην. Pol. III. 399. A: ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν. Legg. V. 729. D: ἀγῶνων πολεμικῶν τε καὶ εἰρηνικῶν. XII. 943. C: εἰς τὰ τῶν πολεμικῶν θεῶν ἱερά. 949. D: πολεμικῶν εἰσφορῶν εἶνεκα. Pol. II. 374. D: ἥ τι ἄλλο τῶν πολεμικῶν ὀπλῶν τε καὶ ὀργάνων. VIII. 549. A: ἀπὸ ἔργων τῶν ... πολεμικῶν. Legg. XI. 922. A: εἴτε ἀνδρείαις εἴτε πολεμικαῖς μηχαναῖς. Pol. III. 404. A: τοῖς πολεμικοῖς ἀθληταῖς. VII. 521. D. Legg. VIII. 828. D: πολεμικοῖς ἀνθρώποις. Pol. V. 467. C: τοὺς ἀνδρας πολεμικοὺς ἰσομένους. Legg. XII. 943. A: πρὸς τοὺς πολεμικοὺς ἀρχοντας. V. 746. D: τὰς πολεμικὰς τάξεις τε καὶ ἀγωγὰς. IX. 878. D. Conv. 174. C: ἀγαθὸν ἄνδρα τὰ πολεμικά. Pol. VII. 526. D. VIII. 549. A: τῶν (ἔργων) περὶ τὰ πολεμικά. Legg. I. 628. D: πρὸς τὰ ἐξωθεν πολεμικά ἀποβλέπων μόνον. IV. 706. B: πλοῖα ... πολεμικά. XII. 944. E: ὄπλα πολεμικά. II. 667. A: ὃν ... εἶπομεν ... εἶναι πολεμικώτερον. VIII. 832. E: ἔστι ... πάντων πολεμικώτατον ἢ σώματος δεύτης πάντως. πολέμιος, α, ον, *bellicus*; *hostilis*, *subst.* *hostis*; *inimicus*, *perniciosus*. Pol. III. 415. E: εἰ πολέμιος ὥσπερ λύκος ἐπὶ ποίμνην τις ἴοι. Crit. 53. B: πολέμιος ἤξεις. Pol. VIII. 567. C: ὥστε τούτοις ἅπασιν ἀνάγκη αὐτῷ ... πολεμίῳ εἶναι. (Legg. XII. 943. A. pro ἐν πολεμίᾳ scrib. videtur ἐμπολέμια.) Soph. 252. C: τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον. Legg. IX. 860. B: τὸν τῶν εὐ κειμένων νόμων πολέμιον. Soph. 243. A: πολέμιον αὐτὸ αὐτῷ διὰ νεῖκος τι. Pol. V. 469. D: τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεώτος. IV. 422. E: δύο ... πολεμία ἀλλήλαιν. V. 471. A: σωφρονιστὰι ὄντες, οὐ πολέμιοι. VII. 537. B: κόποι γὰρ καὶ ὑπνοι μαθήμασι πολέμιοι. I. 334. A: τὰ τῶν πολεμίων κλέψαι ... βουλευματα *cei*. III. 414. B: τῶν τε ἐξωθεν πολεμίων τῶν τε ἐντὸς φιλίων. Legg. IV. 706. A. Pol. IV. 423. A: πολέμιοις. Legg. VII. 806. B: πολέμιοισι. Phaedr. 260. A: τοὺς πολέμιους ἀμύνειν. Phil. 44. B: τοὺς πολέμιους Φιλίβου τοῦδε. Conv. 221. B: τοὺς φίλους καὶ τοὺς πολέμιους. Pol. III. 417. B: τοὺς ἐξωθεν πολέμιους. V. 470. C: πολέμιους φύσει εἶναι. Legg. VI. 760. E. Polit. 307. C: πο-

λεμίας ... ιδέας. Tim. 83. A: τῷ ... μένοντι κατὰ χώραν πολέμια. Prot. 334. B: ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλαιον ... ταῖς θυρίξιν πολεμιώτατον cel. Legg. IX. 856. B: τοῦτον ... διανοεῖσθαι δεῖ πάντων πολεμιώτατον ὅλη τῇ πόλει. Iys. 215. C: ὅτι ... οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολεμιώτατοι εἶεν.

πολεμιστήριος, α, ον, *bellicus*; neutr. *res* (*apparatus*) *bellicae*. Critia 119. B: τὰ ... πολεμιστήρια οὕτω διετίτακτο τῆς βασιλικῆς πόλεως. A: ἀρμάτων πολεμιστηρίων (*codd.* πολεμιστήριον. Fl. X. ἄρματος πολεμιστηρίου).

πόλεμος, ὁ, *bellum*; etiam *trop.* Polit. 271. E: πόλεμος τε οὐκ ἐγγὺν οὐδὲ στάσις τὸ παράπαν. Conv. 196. A: ἀσχημοσύνη ... καὶ ἔρωτι πρὸς ἀλλήλους αἰεὶ πόλεμος. Pol. V. 470. B: πόλεμός τε καὶ στάσις. Ib. ἐπὶ ... τῇ τοῦ ἀλλοτρίου (ἐχθρῶ) πόλεμος (κἐκληται). VII. 521. A: οἰκτίος ὢν καὶ ἐνδον ὁ τοιοῦτος πόλεμος. Legg. I. 625. E. Prot. 341. E: δεινοῦ πόλεμον. Gorg. init. πολέμου καὶ μάχης ... μεταλαγχάνειν. Pol. IV. 422. B: πολέμου ἀθληταί. Conv. 221. B: ἐν τῷ πολέμῳ. Pol. VIII. 543. A: ἐν πολέμῳ τε καὶ εἰρήνῃ. Prot. 322. B: πρὸς ... τὸν τῶν θηρίων πόλεμον. 359. E: εἰς τὸν πόλεμον οἱ μὲν ἐθέλουσιν ἵεναι. Pol. II. 374. D: ἡ τινος ἄλλης μάχης τῶν κατὰ πόλεμον ἱκανὸς ἔσται ἀγωνιστής. V. 453. A: τὸ περὶ τὸν πόλεμον. 470. C: πόλεμον τὴν ἐχθραν ταύτην κλητίον. VIII. 547. A: αἰεὶ τίκτει πόλεμον καὶ ἐχθραν. 567. A: πόλεμον ταράττειν. Legg. I. 626. A: πόλεμον ἀκίρουντον. III. 702. D: οὐ πόλεμον γε ἐπαγγέλλεις (i. q. bene nuntias). X. 905. E: νόσων πόλεμον εὐλαβούμενοις ἰατροῖς. Phaed. 66. C: διὰ ... τῇ τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι ἡμῖν γίνονται. Legg. V. 741. A: νόσων ἢ πολέμων φθορά. Prot. 326. C: ἐν τοῖς πολέμοις. Phaed. 66. C: πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας. Pol. V. 460. A: πρὸς πολέμους τε καὶ νόσους ... ἀποσκοποῦντες. VIII. 566. E: πολέμους τινας αἰεὶ κινεῖ. Tim. 88. E: πολέμους ἐντίκτειν τῷ σώματι καὶ νόσους.

πολεμῷ, *bellum geru, pugno*. Soph. 242. C: πολεμεῖ ... ἀλλήλοις ἐνίοτε αὐτῶν ἅττα πη. Theaet. 180. B: τοῦτω (*adversus hoc*) ... πᾶν πολεμοῦσι. Pol. II. 378. B: ὡς θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσι. Euth. 8. A. Prot. 350. A: ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν. Pol. IV. 440. A: τὸν θυμὸν πολεμεῖν ἐνίοτε ταῖς ἐπιθυμίαις. VIII. 551. D: πόλεμόν τινα πολεμεῖν. Tim. 19. C: ἐν τῷ πολεμεῖν. Pol. VIII. 555. A: ὀλίγοις τισὶν ἑαυτοῦ πολεμῶν. 548. A: πολεμοῦσα. Legg. III. 686. B: πρὸς τὰ δύο μέρη πολεμοῦν. Alc. I. 120. A: ἡμῶν τὴν πόλιν ... τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ πολεμοῦσαν ἐκάστοτε. Pol. I. 332. E: τοῖς μὴ πολεμοῦσιν. Phaed. 60. C: βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα. Pol. V. 469. D: ᾧ ἐπολέμει. De lege 320. E: (ὁ Μίνως) πολεμήσας τῆδε τῇ πόλει. Menex. 242. D: τοῦτον τὸν πόλεμον πολεμήσαντες. Pol. II. 373. E: πολεμήσομεν. V. 466. E: ὃν τρόπον πολεμήσουσι.

470. E: οὐκ ἀεὶ πολεμησόντων. Menex. 243. E: ὁ οἰκείος ἡμῖν πόλεμος οὕτως ἐπολεμήθη. Pol. X. 600. A: εὐ πολεμηθεῖς (πόλεμος). Polit. 304. E: ὡς πολεμητέον ἐκάστοις cet. πόλῃσις, ἡ, *conversio*. Crat. 405. C: τὴν ὁμοῦ πόλῃσιν καὶ περὶ τὸν οὐρανὸν ... καὶ περὶ τὴν ἐν τῇ ᾧδῃ ἀρμονίαν. πολιανομῶ, *civitati praesum*. Ep. XIII. 363. C: ὅς τότε ... ἐπολιανόμει.

πολίζω, *urbem condo*. Legg. III. 681. E. (Hom.).

πολιορκία, ἡ, *oppugnatio*. Alc. II. 142. A: πολιορκίαν.

πολιορκῶ, *oppugno*; trop. *premo, urgeo*. Legg. III. 682.

D: τῶν πολιορκιόντων. Pol. V. 453. A: ἵνα μὴ ἔρημα τὰ τοῦ ἑτέρου λόγου πολιορκῇται. Prot. 340. A: τὸν Σκαμανδρον πολιορκούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύως. Alc. II. 142. A: ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν πολιορκούμενοι πολιορκίαν cet. Legg. III. 682. D: ὃν (χρόνον) τὸ Ἴλιον ἐπολιορκεῖτο. IV. 708. B: στενοχωρία τινὲ πολιορκηθὲν γῆς.

πολιός, ἁ, ὄν, *canus; senilis*. Parm. 127. B: σφόδρα πολιόν (Παρμενίδην). Tim. 22. B: οὐδὲ μάθημα χρόνῳ πολιόν οὐδέν (ἔχετε). Polit. 273. E: σώματα πολιὰ φυντα.

πολιούχος, *urbis custos s. servator*. Legg. XI. 921. C:

Δία ... πολιοῦχον.

πόλις, ἡ, *urbs; civitas (etiam cives); res publica (Staat)*.

Polit. 302. A: ὡς ἰσχυρόν τι πόλις ἐστὶ φύσει. Pol. IV. 422.

E: ἐκάστη ... αὐτῶν πόλεις εἰσὶ πάμπόλλαι, ἀλλ' οὐ πόλις.

Legg. VI. 766. D: πάσα ... πόλις ἀπολις ἂν γίγνοιτο cet.

Prot. 318. E: τὰ τῆς πόλεως ... καὶ πράττειν καὶ λέγειν.

Gorg. 491. A: οἱ ἂν εἰς τὰ τῆς πόλεως πράγματα φρόνιμοι ᾧσιν.

Polit. 259. B: σμικρὰς ... πόλεως ὄγκος. Crit. 50. A:

τὸ κοινὸν τῆς πόλεως. Phaedr. 261. D: τῇ πόλει δοκεῖν τὰ

αὐτὰ τοτὲ μὲν ἀγαθὰ, τοτὲ δ' αὖ τὰναντία. Gorg. 469. E:

ἐν τῇδε τῇ πόλει (intell. *Athenas*). Id. 517. A. 521. C. Etiam

ἐν τῇ πόλει. 518. B. al. Pol. VIII. 543. A: τῇ μαλλοῦσῃ

ἄκρως οἰκεῖν πόλει. IX. 592. A: ἐν ᾗ νῦν δὴ διήλθομεν

οἰκίζοντες πόλει λέγεις τῇ ἐν λόγοις κειμένη. Theaet. 142.

A: οὐ γὰρ ἡ κατὰ πόλιν. Conv. 178. D: οὔτε πόλιν οὔτε

ιδιώτην. Pol. II. 369. C: ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν

ὄνομα. Legg. II. 666. E: πόλιν ... καὶ ἄστη θυνάμενος

διοικεῖν. VI. 773. C: ὅτι πόλιν εἶναι δεῖ δίκην κρατῆρος

κεκραμένην. Euth. 2. C: ἔρχεται κατηγορήσων μου ὥσπερ

πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν. Prot. 354. B: τῶν πόλεων

σωτηρίαι. Conv. 209. A: ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ

οἰκίσεων διακοσμήσεις. Pol. I. 338. D. 339. A: ὁ λέγω

ἐν ἀπάσαις ταῖς πόλεσι ταῦτὸν εἶναι δίκαιον. Theag. 126.

C: καὶ Ἑλληνῖσι προσομιλοῦντας πόλεσι καὶ βαρβάρους.

Pol. I. 348. D: πόλεις τε καὶ ἔθνη ... ἀνθρώπων. V. 475.

D: οὔτε τῶν (Διονυσίων) κατὰ πόλεις οὔτε τῶν κατὰ κώμας

ἀπολείπομενοι. al. Intellig. Alc. III. 142. A: ἐπειδὴ εἰς τὴν

ἐαυτῶν κατήλθον. Euthyd. 279. B: τιμαὶ ἐν τῇ ἐαυτοῦ.

πολιτεία, ἡ, *civitas et civitatis forma, status vel administratio; res publica*. Polit. 297. A: ὁρθὴ γίγνοιτ' ἂν πολιτεία. Pol. V. 471. C: ὡς δυνατὴ αὐτὴ ἡ πολιτεία γενέσθαι. VI. 499. B: οὔτε οὐδὲ πόλις οὐτὰ πολιτεία οὐδέ γ' αὐτὴ ὁμοίως μὴ ποτε γένηται τέλος πρὶν ἂν. cet. 501. E: (οὔτε) οὐδὲ ἡ πολιτεία ... ἐργῶ τέλος λήψεται. VIII. 558. C: εἴη ἂν ... ἡδεῖα πολιτεία cet. 562. A: ἡ καλλίστη ... πολιτεία (τυραννίς). Legg. III. 698. B: πολιτεία ... ἦν παλαιά. VII. 817. B: πᾶσα ... ἡμῖν ἡ πολιτεία ξυνέστηκε μίμησις τοῦ καλλίστου καὶ ἀρίστου βίου. Menex. 238. C: πολιτεία ... τροφὴ ἀνθρώπων ἐστί, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἡ δὲ ἐναντία κακῶν. Ax. 368. C: ἡ πολυτίμητος πολιτεία. Gorg. 510. A: τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἑταῖρον εἶναι. Pol. VI. 497. A: μὴ τυχὼν πολιτείας προσηκούσης. 501. A: τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας. VII. 502. B: ἀκούσης τῆς ἐν ἐκάστη (πόλει) πολιτείας. X. 608. B: περὶ τῆς ἐν αὐτῇ πολιτείας δεδιότι. Critia 109. D: τὴν τῆς πολιτείας τάξιν. Legg. III. 678. C: πόλεως ... καὶ πολιτείας περὶ καὶ νομοθεσίας cet. IV. 710. E: ἐκ βασιλικῆς πολιτείας. VI. 756. E: μοναρχικῆς καὶ δημοκρατικῆς πολιτείας. XII. 965. C: τοὺς τῆς θείας πολιτείας ἡμῖν φύλακας. Ep. VII. 326. D: δικαίου ... καὶ ἰσονόμου πολιτείας ... μὴδ' ὄνομα ἀκούοντας ἀνέχεσθαι. Gorg. 512. E: ἄρα ἐξομοίων αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ —; Pol. VIII. 564. B: ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένη. X. 619. C: ἐν τεταγμένῃ πολιτείᾳ ... βεβιωκότα. Critia 112. B: πάντα ὅσα πρέποντα ἦν τῇ κοινῇ πολιτείᾳ. Crit. 53. B: πολέμιος ἦξεις ... τῇ τούτων πολιτείᾳ. Polit. 301. A: τότε ἀριστοκρατίαν καλοῦμεν τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Pol. VI. 497. B: εἰ ... λήψεται τὴν ἀρίστην πολιτείαν. VII. 536. B: τὴν τε πόλιν καὶ πολιτείαν σώσομεν. VIII. 550. C: τὴν ἀπὸ τιμημάτων ... πολιτείαν. IX. 590. E: ἕως ἂν ἐν αὐτοῖς ὥσπερ ἐν πόλει πολιτείαν καταστήσωμεν. X. 605. B: ταῦτόν καὶ τὸν μνηστῆρὸν ποιητὴν φήσομεν κακὴν πολιτείαν ἰδίᾳ ἐκάστου τῇ ψυχῇ ἐμποιεῖν. Legg. II. 666. E: στρατοπέδου γὰρ πολιτείαν ἔχετε. VI. 796. D: χρήσιμοι εἰς τε πολιτείαν καὶ ἰδίου οἴκου. Polit. 271. E: πολιτεῖται ... οὐκ ἦσαν. Tim. 23. C: πολιτεῖται ... κάλλιστα. Menex. 238. E: ὥστε αὐτῶν ἀνώμαλοι καὶ αἱ πολιτεῖται. Pol. IV. 445. C: πέντε (τρόποι) ... πολιτειῶν. VI. 492. E: ἐν τοιαύτῃ καταστάσει πολιτειῶν. Legg. III. 693. D: εἰσὶ πολιτειῶν οἷον μητέρες δύο τινές cet. Ep. V. 321. D: ἐστὶ ... τις φωνὴ τῶν πολιτειῶν ἐκάστης, καθ' ἑαυτὴν τινῶν ζώων cet. E. VII. 332. E: νόμοις τε ... καὶ πολιτείαις. Pol. VIII. 544. B: τίνας ἐλεγες τὰς τέτταρας πολιτείας. Ax. 370. B: καταστήσασθαι ... πολιτείας. πολιτεύμα, τό, *administratio civilis*. Legg. XII. 945. D: λυθείσης τῆς τὰ πάντα πολιτεύματα ξυνεχούσης εἰς ἓν δικῆς. πολιτεύομαι, *civis sum, civem me gero et in univ. stato; institutis vel legibus utor; res publicas gero; pass. administror vel*

regor. Pol. VIII. 561. D: *πολλάκις δὲ πολιτεύεται*. Legg. III. 701. E: *ποτέρα τούτων ὀρθῶς πολιτεύεται*. Menex. 238. C: *ἐν ᾗ νῦν ... πολιτευόμεθα*. Pol. VIII. 568. B: *ὅσοι ἡμῶν ἐγγὺς πολιτεύονται*. Gorg. 515. B: *ὄντινά ποτε τροπον οἷε δειν πολιτεύεσθαι ἐν ἡμῖν*. Crit. 52. C: *ὡμολόγεις καθ' ἡμᾶς πολιτεύεσθαι*. D: *καθ' ἃς (ὡμολογίας) ἡμῖν ξυνέθου πολιτεύεσθαι*. Ep. VII. 331. C. Pol. IX. 579. C: *κακῶς ἐν ἑαυτῷ πολιτευόμενος*. V. 462. D: *τοῦ τοιοῦτου ἐγγύτατα ἢ ἄριστα πολιτενομένη πόλις οἶκε*. Charm. 171. E. Legg. I. 626. B: *ὄν ... ὅρον ἔθου τῆς εὐ πολιτενομένης πόλεως*. Pol. IV. 427. A: *οὐτ' ἐν κακῶς οὐτ' ἐν εὐ πολιτενομένη πόλει*. VIII. 549. C. IV. 426. B: *ὅσαι (πόλεις) κακῶς πολιτευόμεναι cet.* Legg. III. 676. B: *ἀφ' οὗ πόλεις τ' εἰσὶ καὶ ἄνθρωποι πολιτευόμενοι*. I. 635. E: *(ἐν) ταῖς τῶν εὐ πολιτενομένων (πολιτείαις)*. XII. 950. A: *τοῖς εὐ πολιτευομένοις διὰ νόμων ὀρθῶν*. Pol. IV. 426. B: *σφᾶς οὕτω πολιτενομένους*. Legg. III. 676. B: *πεπολιτευμένοι ... πάσας πολιτίας*. 693. E: *ὡς οὐκ ἂν ποτε τούτων πόλις ἄμειρος γενομένη πολιτευθῇναι δύναιτ' ἂν καλῶς*.

πολίτης, ὁ, fem. *πολίτις*, ἡ, *ciue* (germ. *Bürger* et *Mäbürger*, *Landsmann*). Prot. 339. E: *σὸς μέντοι Σιμωνίδης πολίτης*. Gorg. 517. C: *ὅπερ μόνον ἔργον ἐστὶν ἀγαθοῦ πολίτου*. De lucri cup. 228. B: *πολίτη ... ἐμῷ τε καὶ σῷ*. Legg. I. 629. A: *τῶνδε ... πολίτην γεγόμενον*. 630. A: *πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων*. Prol. 315. C: *πολιταὶ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, οἱ σοὶ πολῖται*. Gorg. 517. B: *ὅθεν ἐμελλον ἀμείνους ἔσεσθαι οἱ πολῖται*. Pol. V. 462. B. Apol. 37. C: *ὅμεις ... ὄντες πολιταί μου*. Phaedr. 57. A: *τῶν πολιτῶν Φλιασίων*. Pol. I. 344. B. Tim. 23. D: *τὰ περὶ τῶν πάλαι πολιτῶν*. Pol. VI. 501. E: *οὔτε πόλει οὔτε πολιταίς*. Men. 71. B: *τοῖς πολιταίς τούτου*. Polit. 293. D: *πολίτας ποιοῦντες*. Pol. V. 463. A. Legg. VII. 814. C: *πάντας τοὺς πολίτας καὶ τὰς πολίτιδας*.

πολιτικός, ὁ, ὄν, *civilis*; *rerum civilium studiosus vel peritus*, in rebus publ. versatus; fem. *ratio civilis*. Gorg. 452. E: *ὅστις ἂν πολιτικός ἐύλογος γίγνηται*. 513. B: *ὡς ἐπεθυμῶν πολιτικός εἶναι*. Legg. I. 628. D. Alc. I. 133. E: *ἀνὴρ πολιτικός*. Def. 415. C: *πολιτικός ἐπιστήμιαν πόλεως κατασκευῆς*. Polit. 267. D: *ἡ πολιτική*. Pol. V. 473. D: *δυναμὶς τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία*. Euthyd. 291. C: *ἔδοξε ... ἡμῖν ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ βασιλικὴ τέχνη ἡ αὕτη εἶναι*. 306. B: *ἡ πολιτικὴ πράξις*. Polit. 267. C: *ἁμα βασιλικὸν ταῖτόν κληθῆν καὶ πολιτικόν*. Legg. VII. 815. D: *ὡς οὐκ ἐστὶ πολιτικὸν τοῦτο τῆς ὀρχήσεως τὸ γένος*. Phaedr. 258. A: *ἀνδρὸς πολιτικοῦ*. Pol. VII. 521. B: *βίον ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ*. Legg. V. 642. D: *τοῦ νοῦν ἔχοντος πολιτικοῦ*. Euthyd. 305. C: *οὕς ἐφη Πρόδικος μεθόρια φιλοσόφου τε ἀνδρὸς καὶ πολιτικοῦ*. Polit. 303. E: *πολιτικῆς ἐπιστήμης*.

304. E: κευωρίσθαι πολιτικῆς τὸ ῥητορικόν. Legg. I. 650. B. Apol. 20. B: τῆς ἀνθρωπίνης τε καὶ πολιτικῆς (ἀρετῆς). Legg. XII. 959. E: τὰ ... πολιτικῶ νόμῳ νομοθετοῦντι πα-
ραχωρεῖν χερὶ τὰ τοιαῦτα. Gorg. 521. D: ἐπιχειρεῖν τῇ ὡς
ἀληθῶς πολιτικῇ τέχνῃ. Legg. V. 736. B: ἐν πάσῃ κατα-
σκευῇ πολιτικῇ. Men. 99. B: ἐν πολιτικῇ πράξει. Soph.
217. A: σοφιστήν, πολιτικόν, φιλόσοφον. Polit. 257. A. B:
τὸν πολιτικὸν ἄνδρα. Legg. XII. 962. A: τὸν σκοπὸν ...
πολιτικόν. Prot. 319. A: τὴν πολιτικὴν τέχνην. 321. D:
τὴν ... πολιτικὴν (σοφίαν). Gorg. 464. B: τὴν ... ἐπὶ τῇ
ψυχῇ (τέχνῃ) πολιτικὴν καλῶ. Phaed. 82. A: τὴν δημοτι-
κὴν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν. Polit. 276. E: προσειπόντες
πολιτικὴν. Phaedr. 258. D: εἴτε πολιτικὸν σύγγραμμα εἴτε
ιδιωτικόν. Phaed. 82. B: εἰς τοιοῦτον ... πολιτικόν τε καὶ
ἡμέτερον γένος. Pol. IV. 443. E: περὶ πολιτικόν τι. Legg.
III. 697. C: οὐδ' ὅσιον οὔτε πολιτικὸν ἂν δρῶν πρόχρημα.
Alc. II. 145. E: πολιτικὸν φύσημα φυσῶντων. Alc. 368. D:
Ἀέιοχε πολιτικέ. Gorg. 519. C: ὅσοι τε πολιτικοὶ προς-
ποιοῦνται εἶναι καὶ ὅσοι σοφισταί. Soph. 216. C: τότε μὲν
πολιτικοὶ φαντάζονται cet. Pol. IV. 426. D. Gorg. 473. E:
οὐκ εἰμὶ τῶν πολιτικῶν. Pol. IV. 424. C: ἄνευ πολιτικῶν
νόμων τῶν μεγίστων. Tim. 19. E. Apol. 21. C. Conv. 184.
A: ὑπὸ πολιτικῶν δυνάμεων ἀλῶναι. Pol. VII. 521. B: πο-
λιτικῶν ἀρχῶν. Hipp. mai. 281. C: ἀπεχόμενοι τῶν πολιτι-
κῶν πράξεων. Legg. VII. 808. B: πράττειν τῶν τε πολιτι-
κῶν μέρη πολλὰ καὶ τῶν οἰκονομικῶν. Phaedr. 278. C: ἐν
πολιτικοῖς λόγοις νόμους ὀνομάζων. Legg. III. 693. A: τοῖς
τε πάλαι πολιτικοῖς λεγομένοις ... καὶ τοῖς νῦν. Theaet.
176. C: ἐν ... πολιτικαῖς δυναστείαις. Legg. XII. 950. E:
ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς. Gorg. 527. D: ἐπιθησόμεθα τοῖς
πολιτικοῖς. Polit. 267. E: τοῖς περὶ τὰνθρώπινα νομιύσιν,
οὓς πολιτικούς ἐκαλῶμεν. 303. C: ὡς οὐκ ὄντας πολιτι-
κούς, ἀλλὰ στασιαστικούς. Pol. VI. 489. C: τοὺς νῦν πο-
λιτικούς ἄρχοντας. Legg. IV. 722. E. Menex. 249. E: λό-
γους ... πολιτικούς. Conv. 184. B: εἰς διαπράξεις πολιτι-
κάς. Prot. 324. C: συμβουλευόντος τὰ πολιτικά. Gorg.
521. D: πράττειν τὰ πολιτικά. Pol. III. 407. D: ἵνα μὴ
τὰ πολιτικά βλάπτει (ut ne rei publicae commodis officeret).
Apol. 31. D: πράττειν τὰ πολιτικά πράγματα. Theag. 126.
A: ὅσοι τὰ πολιτικά δεινοὶ γεγονάσιν. Ep. VII. 325. B: ἡ
περὶ τὸ πράττειν τὰ κοινὰ καὶ πολιτικά ἐπιθυμία. D: τὰ
πολιτικά διοικεῖν. 326. A: τὰ τε πολιτικά δίκαια καὶ τὰ
τῶν ιδιωτῶν πάντα κατειδεῖν.

πολιτοφθόρος, ὁ ἡ, civitati perniciosus. Legg. IX. 854.
C: ὅσα ἀνόσια ἔργα καὶ πολιτοφθόρα.

πολίχνιον, τό, oppidulum. Pol. II. 370. D: κοινωνοὶ
ἡμῶν τοῦ πολίχνιου γιγνώμενοι.

πολλάκις, compluries vel pluries (germ. mehr als einmal).

Theaet. 175. A: πολλάκις μυρίοι. Crat. 404. C: εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ηρας ὄνομα. Conv. 179. A: πρὸ τούτου ἐθανάται ἂν πολλάκις ἔλοιτο. Pol. I. 330. B: πολλάκις τοσαύτην ἐποίησα. Legg. IV. 706. C: οὐκ ἄξια ἐπαίνων πολλάκις μυρίων. al. Etiam multis modis. Polit. 290. B: ὅσοι ... περὶ γραμματα σοφοὶ γίνονται πολλάκις ὑπερηγῆσαντες. Critia 121. A: πολλῶ τῷ θνητῷ καὶ πολλάκις ἀνακραννυμένη. In tempore pos. est saepe, frequenter. Prot. 327. C: πολλάκις ... ἀγαθοῦ αὐλοῦ (υἱὸς) φαῦλος ἂν ἀπέβη. Phaed. 88. E: πολλάκις. Θανυμάσας Σωκράτη cet. Phil. 40. D: πολλάκις δὲ καὶ ἴσως πλειστάκις ἐπὶ τοῖς μνηδὲ μέλλουσι ποτε γενήσεσθαι. Conv. 215. E: πολλάκις ... οὕτω διατέθην. Pol. I. 329. A: πολλάκις ... συνερχόμεθα cet. al. Quia vero quod frequenter fit id facile iterum fieri suspicamur, etiam in eo ponitur quod ne fiat veremur vel cautum volumus; germ. *vielleicht, etwa*, lat. *furto*; praec. post coniunctt. ἄν, εἰ, μή. Prot. 361. C: μὴ πολλάκις ἡμῶς ... σφῆλῃ. Pol. IV. 424. C: μὴ πολλάκις τὸν ποιητὴν τις οἶηται cet. IX. 584. B: μὴ πολλάκις οἰηθῆς cet. Critia 112. E. Alc. I. 127. E. Theag. 122. A: ἵνα μὴ πολλάκις ... διαφθαρή. B: μὴ γὰρ πολλάκις ἐγὼ μὲν ἄλλο τι αὐτὸ ὑπολαμβάνω cet. Amplificatur part. ἄρα adiuncta. Phaedr. 238. C: εἰ ἄρα πολλάκις νυμφοληπτος ... γίνωμαι. Phaed. 60. E: εἰ ἄρα πολλάκις ταύτην τὴν μουσικὴν μοι ἐπιτάττοι ποιεῖν. 61. A. Polit. 264. B: εἰ τινων πολλὰκις ἄρα διακῆσας. 283. B: ἄν ἄρα πολλάκις ὕστερον ἐπῆ. Lach. 179. B. 194. A: εἰ ἄρα πολλάκις αὐτὴ ἡ καρτερέησις ἐστιν.

πολλαπλασίος, α, ον, multo maior, pl. multo plures et simpl. plures; multiplicatus. Ep. VII. 333. A: οὐ διπλασίαν τὴν πατρίαν ἀρχὴν μόνον ποιήσοι (γ. ποιήσει), πολλαπλασίαν δὲ ὄντως. Polit. 300. B: ἀμαρτήματος ἀμαρτημα πολλαπλασίον ἀπεργαζόμενος. Pol. VII. 530. C: ἡ πολλαπλασίον ... τὸ ἔργον ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται προστάτεις. 534. A: ἵνα μὴ ἡμῶς πολλαπλασίων λόγων ἐμπλήσῃ ἢ ὅσων οἱ πυρεληλυθότες. VIII. 555. E: τοῦ πατρὸς ἐγγονοὺς τόκους πολλαπλασίους κομιζόμεναι. IV. 423. B: δοκούσας ... πολὺς καὶ πολλαπλασίας τῆς τηλικαύτης (πόλεως).

πολλαπλασιῶ, multiplico. Pol. VII. 525. E: ἐκείνοι πολλαπλασιούσιν.

πολλαπλασιώσεις, ἡ, multiplicatio. Pol. IX. 587. E: τελεωθεῖση τῇ πολλαπλασιώσει.

πολλαπλοῦς, ἡ, οὖν, multiplex. Pol. III. 397. E: ὅτι οὐκ ἐστὶ διπλοῦς ἀνὴρ παρ' ἡμῶν οὐδὲ πολλαπλοῦς. Etiam multo longior. Tim. 75. B: βίον ... διπλοῦν καὶ πολλαπλοῦν καὶ ὑγιεινότερον cet.

πολλαχῇ, multis modis vel partibus, etiam multis de causis; omni modo, prorsus. Prot. 346. D: γελοῖον γὰρ ἂν εἶη πολλαχῇ. (Id. Theaet. 158. E.) 354. E: τίνος ... ἔνεκα πολλὰ

περὶ τούτου λέγεις καὶ πολλαχῇ. Phaedr. 265. D: τὰ πολ-
λαχῇ διεσπαρμένα. Theaet. 179. C: πολλαχῇ ... ἄλλῃ. Parm.
138. A: ἀδύνατον πολλαχῇ κύκλῳ ἅπτεσθαι. Conv. 178. A:
πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, οὐχ ἥμισυ δὲ κατὰ τὴν γένεσιν. Pol.
IV. 491. A: πολλαχῇ πλημιμελοῦσαι. VII. 525. D: πολλαχῇ
χρησίμων ἡμῖν πρὸς ὃ βουλόμεθα. 538. D: πολλάκις καὶ
πολλαχῇ ἐλέγχων. X. 596. D: πολλαχῇ καὶ ταχὺ δημιουρ-
γούμενος. Legg. III. 678. E. Lach. 181. E. al.

πολλαχόθεν, *multis ex partibus vel locis*. Conv. 178.
C: οὕτω πολλαχόθεν ὁμολογείται ὁ Ἔρως ἐν τοῖς πρεσβύτα-
τος εἶναι. Legg. VIII. 842. C: βίος ... ἄλλαις μὲν πόλεσι
παντοδαπῶς (v. παντοδαπός) ἂν καὶ πολλαχόθεν εἴη. Ep.
VII. 333. A: ὡς πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι.

πολλαχόσες, *in multa loca vel regiones*. Menex. 241. E:
οἱ εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες καὶ ἄλλοις πολλαχόσες.

πολλαχοῦ, *multis locis, passim; saepius*. Prot. 329. C:
πολλαχοῦ ἐν τοῖς λόγοις ἐλέγτο ὑπὸ σου cet. Gorg. 483. D:
δηλοῖ ... ταῦτα πολλαχοῦ ὅτι οὕτως ἔχει. Crat. 408. A:
οἷον καὶ Ὅμηρος πολλαχοῦ λέγει. Conv. 209. E: καὶ ἄλλοι
ἄλλοθι πολλαχοῦ ἄνδρες. Pol. III. 414. C: ἤδη πολλαχοῦ
γεγονός. Tim. 20. E. Legg. I. 639. D. Apol. 31. C: ὁ
ὑμεῖς ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκοατε πολλαχοῦ λέγοντος ὅτι cet.
Crit. 45. C: πολλαχοῦ ... καὶ ἄλλοις ὅποι ἂν ἀφίκη ἀγαπή-
σονοί σε cet. Alc. I. 132. D.

πολλοστός, ἡ, ὄν, *minimus*. Legg. X. 896. B: ὁπόσων
ἀριθμῶν βούλοιο ἂν τις ἀριθμῇ αὐτὴν πολλοστήν, το-
σούτων (πολλοστή). Phil. 44. E: οὐκ εἰς τὰς πολλοστάς
ἡδονὰς ἀποβλεπτέον. Ib. πρὸς τὰ πολλοστά σκληρότητι
(*ea quae minima sunt duritia*).

πόλος, ὁ, *axis*. Tim. 40. B: περὶ τὸν διὰ παντός
πόλον τεταμένον. Crat. 405. C: οὗς δὴ πόλους καλοῦσι.
Etiam orbis (Epin. 986. C: ἐν ᾧ διεξέρχεται τὸν αὐτοῦ πόλον)
et caelum (Ax. 371. B: τοῦ ... πόλου ὄντος σφαιροειδοῦς).

πολυάρατος, ὁ ἡ, *exortandus*. Theaet. 165. E: τὴν πο-
λυάρατον (πολυάρφατον? Buttm. conl. πολύκροτον) σοφίαν.

πολυβορος, ὁ ἡ, *vorax*. Critia 115. A: πολυβορωτάτω
(ζώω).

πολύγηρως, ὁ ἡ, *admodum senex*. Ax. 367. B: ἄλλος
πολυγήρως (sic codd. pro vulg. πολὺ γήρως. An πολυγήρως?)
ἀκμιάζουσι.

πολυγνώμων, ὁ ἡ, *admodum intelligens*. Phaedr. 275.
A: πολυγνώμονες εἶναι δόξουσιν.

πολυγονία, ἡ, *prolis ubertas*. Prot. 321. B: τοῖς δ'
ἀναλίσκομένοις ὑπὸ τούτων πολυγονίαν (προσῆψε).

πολυδικῶ, *multas actiones intendo*. Legg. XI. 938. B:
παρὰ καιρὸν πολυδικεῖν.

πολυειδής, ὁ ἡ, *multiformis, varius*. Pol. X. 612. A:
εἴτε πολυειδής εἴτε μονοειδής. Phaedr. 238. A: πολυειδής.

270. D: ἀπλοὺν ἢ πολυειδές ἐστιν. Soph. 221. E. Phaed. 80. B: (τῷ) πολυειδεῖ ... ὁμοιοτάτον αὐ εἶναι τὸ σῶμα. Pol. IX. 590. A: τὸ δεινόν ... καὶ πολυειδές θρέμμα. Locr. 101. B: πολυειδέστατον καὶ ποικιλώτατον (γένος).

πολυειδία, ἢ, *varietas*. Pol. IX. 580. D: διὰ πολυειδίαν.

πολυήκοος, ὁ ἢ, *qui multa audit vel legit, multarum rerum gnarus*. Phaedr. 275. A: πολυήκοοι ... γενόμενοι ἄνευ διδαχῆς. Legg. VII. 810. E: πολυηκόους εἰ ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι ποιοῦντας καὶ πολυμαθεῖς.

πολυθεάμων, ὁ ἢ, *qui multa spectant*. Phaedr. 251. A: ὁ τῶν τότε πολυθεάμων.

πολυθρύλητος, ὁ ἢ, *multum celebratus, notissimus*. Pol. VIII. 566. B: τὸ ... τυραννικὸν αἶτημα τὸ πολυθρύλητον (sic Par. A. c. al. Vulgo πολυθρύλλητον). Phaed. 100. B: εἰμι πάλιν ἐπὶ τὰ πολυθρύλητα (v. πολυθρύλλητα).

πολύκαρπος, ὁ ἢ, *fecundus*. Tim. 86. C: πολυκαρπότερον (σπέρμα).

πολυκέφαλος, ὁ ἢ, *multa habens capita*. Soph. 240. C: ὁ πολυκέφαλος σοφιστής. Pol. IX. 588. C: θηρίου ποικίλου καὶ πολυκεφάλου. 589. B: τοῦ πολυκεφάλου θρέμματος.

πολύκλαυτος, ὁ ἢ, *multum defletus*. Phaedr. 264. D. (epigr.).

πολυλογία, ἢ, *loquacitas*. Legg. I. 641. E: πολυλογίαν. πολυλόγος, ὁ ἢ, *loquax*. Legg. I. 641. E: πολυλόγος (Par. A. c. al. πολύλογος).

πολυμάθεια, vid. πολυμαθία.

πολυμαθής, ὁ ἢ, *multarum rerum peritus*. Legg. VII. 810. E: πολυηκόους ... καὶ πολυμαθεῖς.

πολυμαθία, ἢ, *multarum rerum cognitio*. Legg. VII. 819. A: ἡ πολυπειρία καὶ πολυμαθία. Riv. 139. A. (v. φιλομάθεια). Legg. VII. 811. A: ἐκ ... πολυμαθείας. B: τὴν πολυμαθίαν. Alc. II. 147. A: ὁ ... τὴν καλουμένην πολυμαθίαν (sic codd. fere omnes. Vulgo πολυμάθειαν) ... πεπτημένος. Riv. 133. C: εἰ τὴν φιλοσοφίαν πολυμαθίαν ἡγοῖτο εἶναι. E.

πολυμελής, ὁ ἢ, *multa habens membra*. Phaedr. 238. A: πολυμελές γὰρ καὶ πολυειδές.

πολυμερής, ὁ ἢ, *multis constans partibus*. Locr. 98. D: ὕδατος στοιχείον πολυμερέστατον.

πολυμήχανος, ὁ ἢ, *versutus*. Hipp. min. 365. A. (Hom.).

πολύνοια, ἢ, *intelligentiae copia*. Legg. I. 641. E: τὴν δὲ (Κρήτην) πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν.

πολυοινία, ἢ, *oinoleptia*. Legg. II. 666. B: μέθης ... καὶ πολυοινίας.

πολυπειρία, ἢ, *multarum rerum peritia*. Legg. VII. 819. A: ἡ πολυπειρία καὶ πολυμαθία. 811. A: ἐκ πολυπειρίας.

πολυπίδακος, ὁ ἦ, *fontibus scaturiens*. Legg. III. 681. E. (Hom.).

πολυπλανής, ὁ ἦ, *pervagans*. Polit. 288. A: πολυπλανής (εἶδος).

πολύπλοκος, ὁ ἦ, *admodum contextus*. Phaedr. 230. A: Τυφῶνος πολυπλοκάτερον.

πολυπονία, ἡ, *laboris copia*. Riv. 133. E: ἄρ' οὖν καὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις τὴν πολυπονίαν φιλογυμνασίαν ἡγεῖ εἶναι;

πολύπονος, ὁ ἦ, *laboriosus*. Legg. I. 633. B: κρυπταία τις ὀνομάζεται θανμαστῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις.

πολύπους, ὁ ἦ, *multiipes*. Tim. 92. A: τετράπουν τε τὸ γένος αὐτῶν ... ἐφύετο καὶ πολύπουν. Epin. 981. D: πάντα ... ὅσα πολύποδα καὶ ἄποδα.

πολυπραγμονῶ, αἵματα negotia vel res nihil ad me pertinentes curo vel gero. Pol. IV. 433. A: τὸ τὰ αὐτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν. 443. D. VIII. 551. E. Legg. XII. 952. D: πολυπραγμονῶν τι περὶ τὴν παιδείαν καὶ τοὺς νόμους. Apol. 31. C. Riv. 137. B: οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα κυπτάζοντα ζῆν. Pol. IV. 433. D: ὅτι τὸ αὐτοῦ ἕκαστος εἰς ὧν ἔπραττε καὶ οὖν ἐπολυπραγμόνει. Charm. 161. D: ἢ οὖν ἐπολυπραγμονεῖτε —; Gorg. 526. C: φιλοσόφου τὰ αὐτοῦ πράξαντος καὶ οὐ πολυπραγμονήσαντος. *curiosius aliquid expendo; curiose me gero (germ. vorwärtig sehn). Parm. 137. B: ἥμιστα γὰρ αὖ πολυπραγμονοί. Theaet. 184. E: ἐμὲ ὑπὲρ σοῦ πολυπραγμονεῖν. Legg. VII. 821. A: οὐτε πολυπραγμονεῖν (δεῖν) τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας.

πολυπραγμοσύνη, ἡ, *rerum alienarum curatio vel tractatio*. Pol. IV. 434. B: ἡ τριῶν ... ὄντων γενῶν πολυπραγμοσύνη. 444. B: πολυπραγμοσύνην καὶ ἀλλοτριοπραγμοσύνην.

πολύς, πολλή, πολύ, *multus, multiplex, oarius; largus; amplius, late patens; magnus et vehemens; longus; c. art. plurimus, maximus* (etiam noti vel iam significati quid indicat, ita ut part. germ. so exprimi possit); pl. οἱ πολλοί *plurimi, plerique; etiam multitudo, vulgus*. Phaedr. 274. E: ἂ λόγος πολὺς ἂν εἴη διεσθεῖν. Theaet. 194. C: βαθυὺς τε καὶ πολὺς (ὁ κηρὸς ἐν τῇ ψυχῇ). Legg. VI. 761. C: οὐκ ἂν πολὺς ἐπιδείξειε μῦθος. Phaedr. 253. E: πολὺς, εἰκὴ συμπεφορημένος (ubi est *crassus*; oppros. ὀρθὸς καὶ διεθροαμένος). 248. B: οὐ δ' ἐνεχ' ἡ πολλὴ σπουδὴ cet. 255. C: ἡ ... πηγὴ πολλὴ φερόμενὴ πρὸς τὸν ἑραστήν. Phaed. 67. E: οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη —; 78. A: πολλή ... ἡ Ἑλλάς. Phil. 15. A: ἡ πολλὴ σπουδὴ ... ἀμφισβήτησις γίγνεται. Conv. 206. D: ὅθεν ... τῷ κούνντι ... πολλὴ ἡ πτόησις γέγονε περὶ τὸ καλόν. Gorg. 465. D: τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ἂν πολὺ ᾔην. Soph. 256. E: περὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν πολὺ μὲν ἐστὶ τὸ ὄν cet. Polit. 288. B: τῶν ὅπλων τὸ πολὺ. Phil. 26. A: τὸ πολὺ λίαν

καὶ ἄπειρον ἀφείλετο. 30. C: ἄπειρον ... πολὺ. Conv. 205. B: οἷσθ' ὅτι ποιήσῃς ἰστί τι πολὺ. Pol. VII. 530. D: ἐπειδὴ πολὺ τὸ ἔργον. II. 376. E: τῆς ὑπὸ τοῦ πολλοῦ χρόνου εὐρημένης. VIII. 560. E: λαμπρὰς μετὰ πολλοῦ χοροῦ κατ-ἀγούσιν ἑσταφανωμένας. Phaedr. 275. C: πολλῆς ἂν εὐ-τηθείας γέμοι. Soph. 228. E: τὸ ... τῆς πολλῆς καὶ παντο-δαπῆς ἀγνοίας πάθος. Polit. 282. A: πολλῆς οὕσης τῆς κοσμητικῆς. Phil. 15. D: ταύτης ... πολλῆς οὕσης καὶ παν-τοίας ... μάχης. 58. C: τοῦ πολλοῦ καὶ μὴ τοιούτου (κα-θαροῦ) διαφέρειν. Conv. 203. C: πολλοῦ δεῖ. Phil. 41. A: μεγάλη ... ἄλλη καὶ πολλῇ ἐμπιπτούσας πονηρίᾳ. Pol. VII. 537. E: (ἐν) πολλῷ ... καὶ μεγάλῳ γένει (εἰ τις τρα-φείη). Phaedr. 270. A: ὧν ... περὶ τὸν πολὺν λόγον ἐποι-εῖτο Ἀναξαγόρας (germ. *vorüber An. so viel gesprochen hat*). Phaedr. 115. D: ὅτι ... ἐγὼ πάλαι πολὺν λόγον πεποίημαι. Crat. 436. D: δεῖ ... περὶ τῆς ἀρχῆς παντός πράγματος παντὶ ἄνδρι τὸν πολὺν λόγον εἶναι καὶ τὴν πολλὴν σκέψιν. Conv. 212. C: πολὺν ψόφον παρασχεῖν. Pol. V. 458. D: πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν λῶν. Phaedr. 272. C: πολλὴν (ὁδόν). Polit. 308. B: πολλὴν ... καὶ τὴν μεγί-στην ἴσχειν ἐχθρὰν καὶ στάσιν. Tim. 67. C: μεγάλην ... τὴν πολλὴν (φωνήν). Phaedr. 229. A: πολὺ χρυσίον. Parm. 136. D: πολὺ ἔργον ... προστάτεις ὥς τηλικῶδε. Crat. 412. D: τὸ ... πολὺ αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσι τοιούτον τι εἶναι. Conv. 210. C: πρὸς πολὺ ... τὸ καλόν. D: ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαιος τετραμμένος τοῦ καλοῦ. Pol. VII. 526. D: τὸ δὲ πολὺ αὐτῆς καὶ πορρωτέρω προῖον σκοπεῖσθαι δεῖ. Tim. 45. A: ταύτῃ τὸ πολὺ τῆς πορείας ἡμῖν ἔδδον. Legg. I. 633. B: τὸ ... πολὺ παρ' ἡμῖν γιγνόμενον. Euthyd. 273. E: ὥς τὸ πολὺ τοῦτο δεινοῖν ὄντοιν (vos huius rei tam late paten-tis peritos esse). Prot. 314. C: καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ σφοοί. Phil. 67: οἷς πιστεύοντες ... οἱ πολλοὶ κρίνουσι cet. Pol. II. 379. C: ὥς οἱ πολλοὶ λέγουσιν. Prot. 317. A: ἐπεὶ οἱ γὰρ πολλοὶ ... οὐδὲν αἰσθάνονται. Gorg. 483. B: οἱ ἀσθενεῖς ἄνθρωποι ... καὶ οἱ πολλοί. Pol. III. 416. E: διότι πολλὰ καὶ ἀνόσια ... γέγονε. Phaedr. 249. D: νουδεῖται ... ὑπὸ τῶν πολλῶν cet. Gorg. 475. D: ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀνθρώ-πων. Polit. 306. A: πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δοξάς. Conv. 216. B: ἡττημένῳ τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν. Euth. 5. A: οὔτε τῷ ἂν διαφέρει ... τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Polit. 269. E: πολλῶν καὶ μακαρίων ... μετείληπεν. Tim. 54. A: τιθέμεθα ... τῶν πολλῶν τριγώνων κάλλιστον ἐν. Phaedr. 65. A: δοκεῖ ... τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις cet. Pol. I. 328. A: ξυνεισόμεθα ... πολλοῖς τῶν νέων αὐτόθι. V. 467. D: παρὰ δόξαν πολλὰ πολλοῖς δὴ ἐγένετο. Legg. X. 888. C: πολλοῖσι. Phaedr. 88. A: μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι. Pol. VI. 490. A: οὐκ ἐπιμένοι ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις εἶναι πολλοῖς ἐκάστοις. Conv. 176. A: ὑμῶν τοὺς πολλούς. Pol.

I. 369. E: οἶμαι σου τοὺς πολλοὺς ... οὐκ ἀποδέχονται. Legg. III. 694. E: ἀγέλας ἀνδρῶν τε καὶ ἄλλων πολλῶν πολλὰς ἐκτάτο. Prot. 309. B: πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε. Phaedr. 244. B: πολλὰ ... καὶ καλὰ ... εἰργάσαντο. 261. D: καὶ ἐν καὶ πολλά. Pol. X. 599. B: πολλὰ καὶ ἔργα. 615. D: ἄλλα ... πολλὰ τε καὶ ἀνόσια εἰργασμένος. Conv. 184. A: ὅς (χρόνος) δὴ δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζειν. — Compar. πλείων et superl. πλείστος v. p. 111 sq. — Adverbiorum instar ponuntur πολὺν, multum (ut Alc. I. 119. C: πᾶν πολὺ περιέσσομαι), οἶδε (Phil. 34. E: οὕτω πολὺ διαφέροντα. 58. A. Pol. VI. 484. D: οὐ πόλιν τι διαφέρειν). Etiam diu (Conv. 223. B: καταδαρθεῖν πᾶν πολὺν); crebro (Pol. VIII. 562. C: λέγεται γὰρ δὴ ... καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα); longe (Legg. X. 886. C: προϊόντες ... τῆς ἀρχῆς οὐ πολὺ). Cum compar. multo, ut Prot. 314. A: πολὺ μείζων κίνδυνος. Conv. 180. A: νεώτερος πολὺ. Crat. 413. C: πολὺ ἐν πλείονι ἀπορία εἰμί. Pol. IX. 590. A: πολὺ ἐπὶ δεινότερῳ ὀλέθρῳ. Legg. V. 741. A: ἐλάττους δὲ πολὺ cet. Euth. 14. B: ἢ πολὺ μοι διὰ βραχυτέρων ... εἶπες ἂν τὸ καφάλαιον cet. Lys. 204. C: πολὺ ἐτι μᾶλλον ἡρυσθρίασεν. Sic etiam πολλῶ. Phaed. 80. E: πολλῶ μᾶλλον ὥδε ἔχει. Polit. 274. E: πολλῶ μείζον. 288. B. Legg. VII. 807. C. al. Cum superl. longe. Prot. 317. C: ὥστε πολὺ μοι ἡδιστόν ἐστιν. Phaedr. 228. C: πολὺ κράτιστόν ἐστιν. Conv. 209. C: πολὺ ... μεγίστη cet. Hinc respons. πολὺ γε anteced. compar. vel superlat. Gorg. 477. C. Pol. III. 387. E. IV. 421. D. V. 456. E: καὶ τοῦτο ... πολὺ (i. q. καὶ τοῦτο ἔσται, πολὺ βέλτισται ἔσονται). VIII. 556. B: καὶ πολὺ γε, ἔφη. — Cum praep. ἐπὶ πολὺν, longe. Crat. 415. A: τοῦ ἀνεῖν ἐπὶ πολὺ (germ. weit kommen). Cum art. (τὸ πολὺν), magnam vel maximam partem. Prot. 315. A: τὸ μὲν πολὺ ξένοι ἐρραίνοντο. Theaet. 165. A: ἢ τὸ πολὺ εἰθίσμεθα φάναι cet. Pol. III. 415. A: τὸ μὲν πολὺ ὁμοίους ἂν ὑμῖν αὐτοῖς γεννῶτε. VII. 540. B. al. Similiter ὥς τὸ πολὺ (Soph. 227. B: ὥς τὸ πολὺ χαυνότερον. Polit. 307. C. Crat. 427. A. Pol. I. 330. C. VIII. 554. E.). Cum praepos. ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ. Polit. 294. E. 295. A. Pol. II. 377. B. Legg. VII. 792. B. IX. 875. D. — πολλὰ, multum; oalde; saepe et diu. Prot. 313. A: πολλὰ ἂν περισσέψω. Phaedr. 272. E: πολλὰ εἰπόντα χαιρεῖν τῷ ἀληθεῖ. Phaed. 61. C: πολλὰ ... ἥδη ἐντετυχηκα τῷ ἀνδρί. Theaet. 164. E: πολλὰ ἂν ἤμυνε. 173. A: πολλὰ κάμπτονται. 178. A: ἢ οὐν καὶ τυγχάνει αἰεὶ, ἢ πολλὰ καὶ διαμαρτάνει ἐκάστη; Crat. 396. D: ἔωθεν γὰρ πολλὰ αὐτῷ συνῆν. Pol. III. 411. C: ἂν ... γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ. Legg. IV. 709. A. XI. 916. D: πολλὰ ζημιοῦνται. Cum praep. Soph. 254. B: τὰ μὲν ἐπ' ὀλίγον, τὰ δ' ἐπὶ πολλὰ. — τὰ πολλὰ, maximam partem, plerumque. Prot. 311. A: καὶ γὰρ τὰ πολλὰ Πρωταγόρας ἐνδον διατρίβει. Phaed. 59. D: τὰ πολλὰ διημερεύομεν

μετ' αὐτοῦ. 86. D: ὥσπερ τὰ πολλὰ εἰώθει. Theaet. 164. C. Pol. II. 372. A. Tim. 25. E. Legg. I. 639. E. Menex. 235. B: οἷα δὴ τὰ πολλὰ αἰεὶ μετ' ἐμοῦ ξένοι τινὲς ἔπονται (germ. wie gewöhnlich, folgen mir immer cet.). Idem sere est ὡς τὰ πολλὰ. Gorg. 482. E: ὡς τὰ πολλὰ... ταῦτα θανάτῳ ἀλλήλοις ἐστίν. 505. A: ὑγιαίνοντα... ἔωσιν οἱ ἱερεῖς ὡς τὰ πολλὰ. Theaet. 144. A. Legg. V. 743. B. XII. 952. D.

πολύστροφος, ὁ ἢ, *versatilis*. Pol. I. 331. A. (Pind.).

πολυτελής, ὁ ἢ, *sumptuosus, pretiosus*. Hipp. min. 368.

C: οἷαι αἱ Περσικαὶ τῶν πολυτελῶν (ζωνῶν). Ep. XIII. 363. A: μὴ τῶν πολυτελῶν τῶν Ἀμοργίνων (χιτωνίων). Alc. II. 149. C: τὰς πολυτελεῖς ταῦταις πομπὰς τε καὶ θυσιᾶς. 150. A. Pol. VI. 507. C: ὅσα πολυτελεστέτην τὴν τοῦ ὁρᾶν τε καὶ ὁρᾶσθαι δύναμιν ἰδημιούργησεν. Alc. II. 148. E: πομπὰς... πολυτελεσάτας.

πολυτεχνία, ἡ, *multarum artium peritia*. Alc. II. 147.

A: ὁ... τὴν καλουμένην πολυμαθίαν τε καὶ πολυτεχνίαν κεκτημένος.

πολυτίμητος, ὁ ἢ, *qui magno est honore*. Ax. 368. C: ἡ πολυτίμητος πολιτεία. Euthyd. 396. D: ὁ πολυτίμητε (v. πολύτιμο) Εὐθύδημος.

πολύτροπος, ὁ ἢ, *callidus, versutus*. Hipp. min. 364. E: ὁ Ἀχιλλεύς οὐκ ἀπολύτροπος τῷ Ὀμήρῳ πεποιήται; 365. C: τὸν πολύτροπον ψευδῇ λέγεις. E: πολύτροποι. Polit. 291. B: τοῖς ἀσθενέσι καὶ πολυτρόποις θηρίοις. Hipp. min. 364. C: πολυτροπιώτατον. E.

πολύυδρος, ὁ ἢ, *aqua affluens*. Legg. VI. 761. B: πολυύδρους (τόπους).

πολύφορος, ὁ ἢ, *abunde ferens*. Legg. IV. 705. B: ὡς οὐκ ἂν πολύφορός τε εἴη καὶ πᾶμφορος ἄμα.

πολύφρων, ὁ ἢ, *valde prudens*. Phil. 47. E. (Hom.).

πολυχορδία, ἡ, *chordarum multitudo*. Pol. III. 399. C: οὐκ ἄρα... πολυχορδίας γε οὐδὲ παναρμοσίου ἤμιν δεῖσσει.

πολύχορδος, ὁ ἢ, *multas chordas habens; etiam multos sonos edens*. Pol. III. 399. D: ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια. Ib. ἡ οὐ τοῦτο (tibia) πολυχορδοτάτον —;

πολυχρόνιος, ὁ ἢ, *diuturnus*. Phaed. 95. C: ὅτι... πολυχρόνιον τέ ἐστι ψυχὴ. Theaet. 194. D: πολυχρόνια... γίγνεται. Phaed. 87. A: ὡς οὐκ... πολυχρονιωτέρον ψυχῇ σώματος. D. Tim. 75. B: πολυχρονιωτέρον... γένος.

πολυψήφιος, ὁ ἢ, *lapidosus*. Pol. VIII. 566. C. (ex orac.).

πολυώνυμος, ὁ ἢ, *multa habens nomina*. Phaedr. 238.

A: ὕβρις... πολυώνυμον.

πολῶ, *verto*. Crat. 405. D: ὅτι... ἀρμονία τινὲς πολὺ ἅμα πάντα. 408. C. Ib. ὁ πᾶν μὲνόντων καὶ αἰεὶ πολῶν.

πόρια, v. πῶρια.

πόμπηεις, ἡ, *pompa*. Legg. XII. 949. C: (περὶ) πομπεύσεων.

πομπή, ἡ, *missio*. Pol. II. 343. A: τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπήν. 382. E: οὔτε κατὰ σημείων πομπάς. **transvectio*. Ep. VII. 345. E: αὐτός μοι πομπήν παρασκευάσειν ἐφη. **pompa*. Pol. I. 327. A: ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπή. 327. C: ὡς ἀπὸ τῆς πομπῆς. Legg. VII. 796. C: πομπὰς ποιουμένους. Alc. II. 148. E. Trop., ut Lat. *pompa*. Ak. 369. D: εἰς ... πομπήν καὶ ῥημάτων ἀγλαϊσμόν ἀνύτει.

πομφόλυξ, ἡ, *bulle*. Tim. 83. D: πομφολύγων ξυστασῶν ἐκ τοῦ πάθους τούτου. 85. A: διὰ τὸ τῶν πομπολύγων πνεύμα. 66. B: κληθείσας ὄνομα πομφόλγας.

πονηρία, ἡ, *pravitas*; in animo *pos. improbitas*. Soph. 228. D: τὸ μὲν (κακὸν) πονηρία καλουμένον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς (τ. ψυχῆς) σαφέστατα ὄν. III. 409. D: πονηρία ... ἀρετὴν τε καὶ αὐτὴν οὐποτ' ἂν γνῶιη. X. 609. A. C: ἡ σώματος πονηρία νόσος οὐσα. 610. A. Hipp. min. 374. C: χαλεπία δὲ ποδῶν οὐχὶ πονηρία καὶ ἀσχημοσύνη ἐστί; D: πονηρία ὀφθαλμῶν. Gorg. 478. D: ἱατρικὴ γίγνεται πονηρίας ἡ δίκη. Phaed. 90. A: εἰ πονηρίας ἄγων προτεθεῖη. Pol. V. 449. A: ἐν τέτταροι πονηρίας εἶδουσιν οὐσας. X. 609. C. E: ὑπὸ τῆς τῶν σιτίων πονηρίας. Legg. II. 656. A: τῷ χαίρουσι πονηρίας ἢ σχήμασιν ἢ μέλεσιν. Euth. 12. C: δόξαν πονηρίας. Phil. 45. E: ἐν τινι πονηρία ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀλλ' οὐκ ἐν ἀρετῇ. Pol. IX. 575. C: πονηρία τε καὶ ἀθλιότητι πόλεως. Prot. 326. C: διὰ τὴν πονηρίαν τῶν θυμάτων. 327. D: ποδῶν τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν. Gorg. 477. B: οὐκοῦν καὶ ἐν ψυχῇ πονηρίαν ἡγεῖ τινὰ εἶναι; Theaet. 176. B: πονηρίαν μὲν φεύγειν, ἀρετὴν δὲ διώκειν. Soph. 228. B: νόσον τῆς ψυχῆς (τὴν τῆς ψυχῆς?) πονηρίας λέγοντες. Pol. I. 342. B: ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν. Legg. I. 646. B: εἰ δὲ σώματος ... εἰς πονηρίαν; Apol. 39. A.

πονηρός, ὁ, ὄν, *pravus, malus, male affectus; falsus; inutilis (schädlich); improbus*. Phaedr. 254. E: ὁ πονηρός (ἵππος). Conv. 183. D: πονηρὸς δ' ἔστιν ἐκεῖνος ὁ ἐραστής ὁ πάνδημος. Pol. I. 334. D: πονηρὸς ... ὁ λόγος. 335. A: ἐχθρὸς δὲ ὁ πονηρὸς. Euthyd. 298. D: μᾶλα πονηρὸς (κύων). Gorg. 457. A: οὐτε πονηρὰ (ἡ τέχνη) ... ἐστίν. Legg. III. 701. B: ἡ πονηρὰ ἀναισχυντία. 735. B: πονηρὰ τροφή. Hipp. min. 376. A: ἡ ... πονηρὰ (ψυχή). Prot. 313. D: ὁ τι χρηστόν ἢ πονηρόν περὶ τὸ σῶμα. Pol. I. 341. E: ὅτι σῶμα ἐστὶ πονηρόν. Gorg. 516. A: ὡς πονηροῦ ὄντος. Pol. IV. 425. E: οὐκ ἐθέλοντας ... ἐκβῆναι πονηρᾶς διαίτης. Ep. VII. 343. C: ὑπὸ πονηρᾶς τροφῆς. Conv. 183. D: πονηρῶ ... χαρίεσθαι. Lys. 214. B. Theaet. 167. A: πονηρὰ ψυχῆς ἐξεῖ. Gorg. 469. E: τὸν ... ἄδικον καὶ πονηρόν ἄθλιον (εἶναι φημι). Legg. I. 639. B. Hipp. mai. 291. E: πονηρόν γ' ... γέλωτα. Theaet. 150. E: διὰ πονηρὰν ξυνοουσίαν. Phil. 37. D: πονηρὰν ... δόξαν, πονηρὰν ... καὶ ᾗδονήν. Pol.

VIII. 551. C: *πονηρὰν ... τὴν ναυτίλλαν αὐτοὺς ναυτίλλεσθαι*. Tim. 86. D: *διὰ ... πονηρὰν ἔξιν τινὰ τοῦ σώματος*. Prot. 313. A: *ἡ χρηστόν αὐτὸ (τὸ σῶμα) γενέσθαι ἢ πονηρόν*. Pol. X. 609. A: *πονηρόν τε ποιεῖ ὃ προσεγένετο cet.* Phil. 40. C: *ψευδέσιν ... ἡδοναῖς τὰ πολλὰ οἱ πονηροὶ χαίρουσιν*. Pol. I. 334. E: *πονηροὶ γὰρ αὐτοῖς εἰσὶ*. Legg. XII. 950. B: *οἱ πονηροὶ καὶ ἄχρηστοι*. Gorg. 599. E: *αἱ δὲ (λύπαι) πονηραί*. Prot. 334. A: *ταῖς δὲ βλάσταις πονηρά (opp. ἀγαθά)*. Conv. 205. E: *ἐὰν αὐτοῖς δοκῇ τὰ ἐαυτῶν πονηρὰ εἶναι*. De lege 314. E: *τὰ δὲ πονηρὰ (δόγματα)*. Pol. VII. 519. A: *τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δέ*. X. 601. E: *περὶ χρηστῶν καὶ πονηρῶν αὐλῶν*. Legg. I. 627. C: *νικόντων ... τῶν πονηρῶν*. Theaet. 167. B: *ἀντὶ πονηρῶν αἰσθήσεων*. Pol. VIII. 561. C: *τῶν πονηρῶν (ἐπιθυμιῶν)*. Gorg. 464. D: *περὶ τῶν χρηστῶν σιτίων καὶ πονηρῶν*. Pol. VI. 499. B: *τοῖς φιλοσόφοις τούτοις τοῖς ὀλίγοις καὶ οὐ πονηροῖς*. III. 409. A: *ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι*. I. 334. C: *οὓς δ' ἂν πονηροὺς (ῥῆγεται)*. III. 396. A: *πονηροὺς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας*. Crat. 431. D: *πονηράς (εἰκόνας)*. Phil. 40. E: *πονηρὰς δόξας καὶ χρυστάς*. Hipp. min. 374. E. B: *ὅταν κατὰ τὸ σῶμα πονηρὰ ἐργάζηται*. Ib. *τὰ αἰσχροὰ καὶ πονηρὰ σχήματα σχηματίζειν*. Pol. IX. 591. A: *ἐξ ὧν πονηρότερος ... ἔσται*. B. Hipp. min. 375. B: *ψυχὴ ... ἀκουσίως ἀμαρτάνουσα πονηρότερα ἢ ἐκουσίως*. C. Pol. I. 347. C: *τὸ ὑπὸ πονηροτέρου ἀρχεσθαι*. Hipp. min. 272. E: *πονηροτέρους*. Pol. IV. 421. D: *τὰ ... ἔργα πονηρότερα ἐργάσεται*. IX. 576. B: *ὅς ἂν φαίνεται πονηρότατος*. Legg. I. 646. A. Gorg. 520. A: *ὡς πονηροτάτης (τῆς πόλεως)*. Pol. IX. 579. E: *κόλαξ τῶν πονηροτάτων*. III. 408. D: *(ὡς) πονηροτάτοις σώμασιν*.

πονηρῶς, male, improbe. Conv. 183. D: *πονηρῶ τε καὶ πονηρῶς χαρίζεσθαι*.

πόνος, ὁ, labor; aerumna; molestia; contentio. Phaedr. 247. B: *ἐνθα δὴ πόνος τε καὶ ἀγὼν ἐσχάτος ψυχῇ πρόκειται*. Pol. VII. 535. B. Tim. 40. D: *ματαιὸς ἂν εἴη πόνος*. Legg. IV. 717. A: *μάτην ... περὶ θεοῦς ὁ πολὺς ἐστὶ πόνος τοῖς ἀνοοίοις*. Epin. 991. C: *ματαιότατος πόνος ἀπάντων*. Soph. 230. A: *μετὰ ... πολλοῦ πόνου*. Ep. VII. 329. A: *τὸ μέγεθος ... τοῦ πλοῦ καὶ τοῦ πόνου*. Phil. 56. A: *μελέτη καὶ πόνω*. Conv. 197. D: *ἐν πόνῳ, ἐν φόβῳ cet.* Tim. 81. D. Phaedr. 248. B: *πολὺν ἔχουσαι πόνον*. Pol. III. 369. E: *χρόνον τε καὶ πόνον ἀναλίσκειν ἐπὶ οἴτου παρασκευῇ*. VII. 526. C: *ἃ γε μείζω πόνον παρέχει μαγθάνοντι*. Conv. 210. E: *οἱ ἐμπροσθεν πάντες πόνοι*. Pol. VII. 536. D: *νέων ... πάντες οἱ μεγάλοι καὶ οἱ πολλοὶ πόνοι*. Legg. IX. 881. A: *οἱ ... ἐν ᾧ Διδου τούτοις λεγόμενοι πόνοι*. Alc. II. 142. B: *οἱ κίνδυνοί τε καὶ πόνοι*. Phaedr. 239. C: *πόνων ... ἀνδρείων ... ἄπειρον*. 244. D: *νόσων ... καὶ πόνων*

τῶν μεγίστων. Polit. 294. E: πάντων τῶν κατὰ τὰ σώματα πόνων. Pol. X. 619. D: ἅτε πόνων ἀγυμνάστους. Legg. II. 653. D: ἀναπαύλας ... τῶν πόνων. VIII. 835. D: πόνων ... σφοδρῶν καὶ ἀνελευθέρων ... ἀργοί. Epin. 973. D: διὰ πόνων μυρίων ταῦτα γίνεσθαι ξύμπαντα. Menex. 238. A: πόνων ἀρωγὴν. Ep. VIII. 353. C: ἀνὲν μεγάλων κινδύνων καὶ πόνων. Conv. 219. E: τοῖς πόνοις οὐ μόνον ἐμοῦ περὶν cet. Pol. VI. 503. A: μήτ' ἐν πόνοις μήτ' ἐν φόβοις cet. E. Legg. II. 654. E. Phaedr. 231. B: οὔτε τοὺς παρακληλυθότας πόνους ὑπολογίζεσθαι. Conv. 208. D: πόνους ποιεῖν οὐστιναςοῦν. Pol. II. 365. B: πόνους δὲ καὶ ζημίας φανεράς. III. 410. B: αὐτὰ ... τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνους. VIII. 561. A: ἀναλίσκων καὶ χρήματα καὶ πόνους καὶ διατριβάς. Legg. I. 646. C: τοὺς ἐπὶ τὰ γυμνάσια καὶ πόνους ἰόντας. Apol. 22. A: ὥσπερ πόνους τινὰς πονουῦντος. Ax. 366. D: πολλοὺς πόνους διαντλήσαν.

πόντος, ὁ, mare. Pol. X. 611. F: ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου. Ep. II. 312. D. Tim. 25. A: ἐπὶ τὴν ... ἡπειρον τὴν κατὰ τὸν ἀληθινὸν ἐκείνον πόντον.

πονῶ, laboro; sustineo vel exantlo; etiam affligor, conficior, fatisco. Pol. VII. 531. A: ἀνήντα ... πονούσι. III. 411. C: ἂν ... γυμναστικῇ πολλὰ πονῇ. Phaed. 88. A: μὴ οὐ ποιεῖν αὐτὴν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι. Conv. 208. C: πόνους ποιεῖν. Soph. 218. A: ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πονῶν ἀχθῇ. Pol. VI. 486. C. Tim. 70. D: πονούσα ἦττον. Pol. V. 462. D: πονουῦντος μέρους. Ib. μέρους πονήσαντος. III. 410. B: αὐτὰ ... τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς πόνους ... πονήσει cet. VII. 531. D: οὐκ ἀνόνητα πονεῖσθαι. 536. E: οἱ ... τοῦ σώματος πόνοι βίᾳ πονούμενοι. Phaedr. 232. A: ὅτι οὐκ ἄλλως αὐτοὺς πεπόνηται. Med. laboro, operam do. Phil. 58. E: ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηται. — Verb. Pol. VI. 504. D: οὐχ ἦττον μανθάνοντι πονητέον ἢ γυμναζομένῳ.

πόπανον, τὸ, libum. Pol. V. 455. C: τὴν τῶν ποπάων ... θεραπείαν.

πόποι (ῶ), exclamatio. Pol. III. 386. D. (Hom.).

ποπνύζω, blandior, faveo. Ax. 368. D: εἰ ποπνυσθεῖη καὶ κροτηθεῖη.

πορεία, ἡ, profectio, migratio; cursus; iter, via. Phaed. 107. E: ἔστι ... ἡ πορεία οὐχ ὡς ... λέγεται. Crat. 437. C: ἡ ... τοῦ ἅμα θεῷ ἰόντος πορεία φαίνεται. Ep. VII. 337. E: ἡ ... ὑστέρα πορεία. Def. 411. B: ἡλίου πορεία. Phaedr. 256. D: τῆς ὑπουραγίου πορείας. Phaed. 107. D: ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκείσε πορείας. Polit. 265. B: μεσοῦσιν ἅμα τῆς πορείας. 274. A: αἰτοκράτορα εἶναι τῆς αὐτοῦ πορείας (de mundo). Pol. VII. 532. E: τέλος τῆς πορείας. X. 614. E: ὥσπερ ἐκ πολλῆς πορείας φαίνεσθαι ἤκειν. Legg. VII. 799. D: τὴν οὐκ ἐπὶ τῆς πορείας ὅπῃ ποτὲ φέρει. Phaedr. 270. E: ἔοικαι ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορείᾳ. Crat. 412. D: τὸ πᾶν εἶναι ἐν

πορεία. 420. E: τῇ κατὰ τὰ ἄγκη πορεία. Pol. X. 615. A: ἐν τῇ ὑπὸ γῆς πορεία. 612. D: ἐν τῇ χιλιετῇ πορεία. Phaedr. 256. D: (εἰς) τὴν ὑπὸ γῆς πορείαν. Phaed. 115. A: οὕτω περιμένει τὴν εἰς Αἴδου πορείαν. Pol. VII. 532. B: οὐ διαλεκτικὴν ταύτην τὴν πορείαν καλεῖς; X. 615. A: εἶναι ... τὴν πορείαν χιλιετῇ. Legg. I. 625. A: κατὰ τὴν πορείαν. Epin. 982. E: πορείαν ... καὶ χορείαν. Menex. 236. D. Pol. VII. 526. D: ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις. VIII. 556. C: ἐν ὁδῶν πορείαις. Ep. XI. 358. E. *incessus. Cony. 190. B: ἡ πορεία αὐτῶν. Tim. 45. A: θεοὶ ταύτῃ τὸ πολὺ τῆς πορείας ἡμῖν ἔδωσαν. Polit. 266. B: εἰς τὴν πορείαν.

πορεῖον, τὸ, *vehiculum*. Legg. III. 678. C: πορεία ... ὥστ' ἐπ' ἀλλήλους τότε πορεύεσθαι κατὰ γῆν ἢ κατὰ θαλάσσαν ... πάντα σχεδὸν ἀπολώλει. Tim. 44. E: θεοῦ μηχανησαμένον πορεία (v. πορείαν) cet.

πορεύσιμος, ὁ ἡ, *navigabilis*. Tim. 24. E: τότε ... πορεύσιμον ἦν τὸ ἐκεῖ πέλαγος. Act. *qui proficisci vel meare potest*. Epin. 981. D: ὅσα πορεύσιμα καὶ ὅσα μόνιμα.

πόρευσις, ἡ, *progressio*. Def. 411. A: πόρευσις εἰς τὸ εἶναι.

πορεύω, *traduco*. Phaedr. 107. E: ᾧ ... προστίθεται τοὺς ἐνδένδε ἐκείσε πορεύσαι. Intrans. *procedo*. Legg. X. 893. D: ἅμα μεγάλοις καὶ ... μικροῖς κύκλοις βραδυτῆας τε καὶ τάχῃ ὁμολογούμενα πορεύουσα. Med. *proficiscor, migror; feror; pergo; procedo, progredior; incedo; etiam discedo; aggredior*. Phaedr. 227. A: πορεύομαι ... πρὸς περίπατον ἔω τείχους. Phaed. 67. B: οἱ ἐγὼ πορεύομαι. Alc. II. init. ἀρά γε πρὸς τὸν θεὸν προσευξόμενος πορεύει; Phaedr. 246. E: πρῶτος πορεύεται. Crat. 412. C: ἐπειδὴ ... πορεύεται τὰ ὄντα. Phaedr. 254. B: πορεύεσθον ἀγομένῳ. Soph. 222. A. Polit. 290. D: ἐφ' ὃ πορεύομεθα. Legg. XI. 923. B: πορεύεσθε. Phaed. 82. D: οὐ κατὰ ταῦτα πορεύονται αὐτοῖς. Soph. 252. C. Legg. VII. 789. C. Menex. 236. D: ὡν τυχόντες πορεύονται τὴν εἰμαρμένην πορείαν. Crat. 440. E: νῦν δὲ ... πορεύουν εἰς ἄγρον. Legg. XII. 952. B: πορεύεσθω. Tim. 63. A: εἰ καὶ περὶ αὐτὸ πορεύοιτό τις ἐν κύκλῳ. Polit. 259. D: οὐκοῦν πορευοίμεθ' ἂν ἐξῆς —; Pol. VIII. 555. B. Legg. XI. 923. B: ὑμεῖς ... πορευοίσεθ. Tim. 82. C: ὅταν ἀνάπαλιν ἢ γένεσις τούτων πορεύηται. Phil. 31. B: ταύτῃ πορευοίμεθα. Legg. VI. 779. D: πορευοίμεθα ἐπὶ τὰ μετὰ τοὺς γάμους. XII. 965. C. Pol. V. 458. A: ὅταν μίονοι πορεύωνται. Phaedr. 279. B: πορεύεσθαι (*discedere*). Gorg. 448. C: πορεύεσθαι κατὰ τέχνην. Soph. 246. A: πορεύεσθαι ... ἐπὶ τούτους. 253. B: διὰ τῶν λόγων πορεύεσθαι. Polit. 270. A: ὥστε ἀνάπαλιν πορεύεσθαι πολλὰς περιόδων μυριάδας. Crat. 415. C: τῷ ἵεναι καὶ πορεύεσθαι. Legg. VII. 812. A: ἐκτὸς πορεύεσθαι τῶν ὑποτεθέντων λόγων.

Pol. VIII. 563. B: εἰς ἀγρὸν πορευόμενος. Ep. VII. 23. B: ἐπὶ τὰ δευτεραία ὑπὲρ τοῦ πορευόμενον. Polit. 269. C: τὸ πᾶν εἶδος ... πορευόμενον. Tim. 24. E: δύναμιν ὑβρεῖ πορευομένην ... ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν. Pol. IV. 420. B: τὸν αὐτὸν οἶμον ... πορευόμενοι. Tim. 53. D: κατὰ τὸν μετ' ἀνάγκης εἰκότα λόγον πορευόμενοι. 39. D: δι' οὐρανοῦ πορευόμενα (ἀστρα). Legg. VI. 763. D: εἰς τὰς κρήνας ἱκανὰ καὶ καθαρὰ πορευόμενα. Pol. VI. 506. C: ὁδὸν ὁρθῶς πορευομένων. Phaedr. 256. D: μετ' ἀλλήλων πορευομένους. Prot. 310. D: δεῦρο ἐπορευόμεν. Phaedr. 228. B: ἐπορεύετο δ' ἐκτὸς τείχους. Conv. 190. A: ἐπορεύετο ... ὁρθόν. Prot. 314. C: ἐπορευόμεθα. Polit. 266. C: εὐνδρεμα πεπορευμένος τῷ τῶν ἀνδρῶν ... πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἀριστα γεγυμνασμένη. Legg. XI. 924. E: αἰσάντας ... τὸ γένος αἰὶ πορευέσθω κατ' ἀρχιστείαν. Tim. 69. A: ταχὺ τε εἰς ταῦτόν πορευθῶμεν. Polit. 265. A: ταύτην (ὁδόν) πορευθῆναι. Tim. 84. E: ἔξω πορευθῆναι. Legg. V. 730. A. Pol. II. 365. B: πῇ πορευθεὶς τὸν βίον ὡς ἀριστα διέλθοι. Tim. 21. E: οἱ ... πορευθεὶς cet. 42. B. Phaed. 113. D: πορευθέντες ἐπὶ τὸν Ἀχέροντα. Clit. 410. C: διὰ ταῦτα ... καὶ πρὸς Θρασύμαχον ... πορεύσομαι καὶ ἄλλους cet. Phaed. 115. A: ὑμεῖς ... πορεύσεσθε. Conv. 190. D: ὡς ἐφ' ἐνὸς πορεύσονται σκέλους. Phaed. 115. A: ὡς πορευόμενος. — Verb. Pol. V. 452. C: πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου. Legg. XII. 968. B: ταύτη πορευτέον ἥπερ καὶ ὁ θεὸς ἡμᾶς σχεδὸν ἄγει. Epin. 992. A.

πορθμεύω, *transuehor*. Ax. 371. B: οὓς (ποταμοὺς) χρὴ πορθμύσαντας ἀχθῆναι ἐπὶ Μίην cet.

πορθμός, ὁ, *fractum*. Ep. VII. 345. D: εἰς τὸν πορθμὸν τὸν περὶ τὴν Σκύλλαν.

πορθῶ, *casto*. Legg. VII. 806. B: ὡς πορθουμένης ... τῆς πατρίδος.

πορίζω, *suppedito, praebeo, comparo; efficio, procreo*. Phaedr. 275. A: σοφίας ... τοῖς μαθηταῖς δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις. Legg. I. 631. B: ἀπαντα γὰρ τὰ ἀγαθὰ πορίζουσι. V. 740. D: πορίζετω μηχανὴν ὅτι μάλιστα ὅπως cet. VI. 752. D: εἰ πῇ τινα πόρον ἱκανὸν πορίζοιμεν ἂν κατὰ τὰδε. Phaedr. 273. A: τοῦτο ... τὴν ἄπασαν τέχνην πορίζειν. Legg. III. 679. B. Charm. 157. B. Prot. 321. B: σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων. Conv. 197. D: πραύτητα ... πορίζων. Legg. III. 695. D. II. 655. D: μουσικῆς ὁρδοῦντα εἶναι τὴν ἡδονὴν καὶ ψυχᾶς πορίζουσαν δύναμιν. Phil. 56. B: τὰ πολλὴν ἀκρίβειαν αὐτῇ πορίζοντα. Gorg. 522. B: τοὺς πορίζοντας (ἡδονάς). Phil. 30. D: τῇ ... ἐμὴ ζητήσει πεπορισως ἀποκρισιν. Legg. XII. 966. E: ὡν κίνησις γένεσιν παραλαβούσα ἀέραν οὐσίαν ἐπόρισεν. Phaedr. 256. B: πορίσαι ἀνθρώπων. Gorg. 522. B: οἷς πορίζεται. Pol. II. 364.

B: ὡς ἔστι παρὰ σφίσι δύναμις ἐκ θεῶν ποριζομένη. Conv. 203. E: τὸ ... ποριζόμενον αἰεὶ ὑπεκρεῖ. Eryx. 404. D: εἴ-
περ διὰ τῆς λατρικῆς τὸ ἀκούειν πορισθῆναι. Pol. IV. 437. C:
καθ' ὅσον ἐθέλει τι οἱ πορισθῆναι. Med. *nihil comparo; nan-*
ciscor, reperio; etiam subministro. Gorg. 501. A: ὥ δὴ καὶ πο-
ρίζεται τὰς ἡδονάς. Conv. 191. B: ἄλλην μηχανὴν πορίζεται.
Men. 78. D: καὶ ἀδίκως τις αὐτὰ πορίζεται. Phaedr. 269.
C: αὐτοὺς δεῖν παρ' ἐαυτῶν τοὺς μαθητὰς σφῶν πορίζεσθαι
ἐν τοῖς λόγοις. Gorg. 493. E: δυνατὰ ... πορίζεσθαι. Lach.
199. E: τὰγαθὰ πορίζεσθαι. Conv. 208. E: ἀθανασίαν ...
αὐτοῖς εἰς τὸν ἐπειτα χρόνον πάντα πορίζομενοι. Phaedr.
244. C: αὐτ' ἐκ διανοίας ποριζομένων ἀνθρωπίνῃ οἰήσει νοῦν
τε καὶ ἱστορίαν. Ax. 368. B: μάλιστα ποριζομένους τὰπιτή-
δεια. Crat. 421. C: ἐν ... ἄρτι που ἐπορισάμεθα. Tim. 47.
A: ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας γένος. Eryx. 404. D: εἰ
τὴν λατρικὴν ἀντὶ χρημάτων πορισάμεθα. Phaedr. 269. D:
τὴν τοῦ τῷ ὄντι ῥητορικοῦ τε καὶ παιδανοῦ τέχνην πῶς καὶ
πόθεν ἂν τις δύναιτο πορίσασθαι; Eryx. 404. E. Pol. IV.
427. D: πῶς ποθὲν πορισάμενος ἱκανόν. Legg. X. 898. E:
ἢ ποθεν ἐξωθεν σῶμα ... πορισαμένη πυρὸς ἢ τινος ἀέρος.
Pol. V. 465. C: τὰ δὲ πάντως πορισάμενοι. Ep. VII. 350.
A: πρόφασιν τινα πρεσβείας πορισάμενοι. Eryx. 404. A:
οἷς ταῦτα ποριεῖται ἂ γε δὴ ὑπάρχῃ.

πόριμος, ὁ ἡ, *copius et remediis affluens.* Conv. 203. D:
πόριμος (ὁ Ἐρως).

ποριστικός, ἡ, ὄν, *subministrans.* Gorg. 517. D: τούτων
... ποριστικὴν εἶναι cet.

πόρκος, ὁ, *verriculum.* Soph. 220. C: βρόχους καὶ
πόρκους.

πόρος, ὁ, *meatus, iter.* Epin. 982. B: τὸ ... ἐν τάξει
τε καὶ οὐρανῷ πόρον ἔχον. **meatus, i. q. fistula.* Locr. 101.
A: ὧν τοὶ πόροι διήκοντι ἄχρις ἡπατος χωρέοντες. Men. 76.
C: τῶν ... ἀπορρόων τὰς μὲν ἀρμόττειν ἐνίοις τῶν πόρων
cet. Locr. 101. A: διὰ ... στενῶν πόρων διαθεῖσθαι. Ax.
366. A: ἅτε παρεσπαρμένη τοῖς πόροις. Men. 76. C: πόρους,
εἰς οὓς καὶ δι' ὧν αἱ ἀπορροαὶ πορεύονται. Locr. 100. E:
τὰ ἐς τῶς πόρους διαδύσει. **via s. ratio* (aliquid inveniendi
vel consequendi). Theaet. 191. A: ἡ ... ἐτι πόρον τινα εὐ-
ρίσκω τοῦ ζητήματος ἡμῖν ἄκουε. Legg. VI. 752. D: εἰ πῇ
τινα πόρον ἱκανόν πορίζομεν ἂν κατὰ τάδε. E: τίνα ...
ἐπὶ τούτῳ πόρον καὶ λόγον ἀνευρίσκομεν; *Etiā comparatio*
(i. q. τὸ πορίζεσθαι). Men. 78. E: ὁ πόρος τῶν τοιοῦτων
ἀγαθῶν. D: τούτῳ τῷ πόρῳ.

πόρρω, *longe et longius, amplius; procul; c. genit. procul a.*
Prot. 356. E: εἴτ' ἐγγὺς εἴτε πόρρω εἶη. Phaedr. 238. D:
τὰ νῦν ... οὐκέτι πόρρω διδυράμβων ἰφθίγγονται. Gorg.
458. B: νῦν ἴσως πόρρω ἀποτενοῦμεν. Phaedr. 96. E: πόρρω
που ... ἐμὲ εἶναι τοῦ οἶεσθαι περὶ τούτων του τὴν αἰτίαν

εἰδέναι. Theaet. 151. C: πόρρω ὄντες τοῦ εἰδέναι ὅτι cet. Soph. 234. C: ἐτι πόρρω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφαστάς. Conv. 176. D: πόρρω ... πειν. 219. A: οὐ δὲ τοῦτων ἐτι πόρρω. Pol. I. 343. C: οὕτω πόρρω εἰ περὶ τε τοῦ δικαίου ... ὥστε ἀγνοεῖς cet. III. 395. D: ἐὰν ἐκ νέων πόρρω διατελέσωσιν (αἱ μιμήσεις). IV. 432. E: πόρρω δὲ ποι ἀπασκοποῦμεν. VI. 499. C: πόρρω που ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως. VIII. 554. E: ἡρμουςμένης τῆς ψυχῆς ἀληθῆς ἀρετῇ πόρρω ποι ἐκφεύγοι ἂν αὐτόν. IX. 581. E: τῆς ἡδονῆς οὐ πάνυ πόρρω. 620. C: πόρρω δ' ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν cet. Legg. VII. 800. C: σπάντες οὐ πόρρω τῶν βωμῶν. IX. 879. D: ἵνα πόρρω γίγνηται τοῦ ... τολμῆσαι cet. Ep. XIII. 360. A: πόρρω κατακειμένος ἀπ' ἐμοῦ. Cum artic. Crat. 395. C: οὐδὲν ... τῶν πόρρω τῶν εἰς τὸ πᾶν γένος. Legg. I. 630. D: τὸν νομοθέτην ἡμῶν ἀποβάλλομεν εἰς τοὺς πόρρω νομοθέτας. V. 745. C: τοῦ τ' ἐγγὺς καὶ τοῦ πόρρω μετέχοντα. Cum genit. etiam est germ. *weit, zu weit vel zu weit hinein*. Prot. 310. C: ἀπειτὰ μοι λίαν πόρρω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. Gorg. 484. C: (ἐὰν) πόρρω τῆς ἡλικίας φιλοσοφῇ. 486. A: τοὺς πόρρω αἰεὶ φιλοσοφίας ἐλαύνοντας. (Cf. Crat. 410. E. Euth. 4. A.). Conv. 217. D: διελεγόμην πόρρω τῶν νυκτῶν Legg. II. 660. C: πόρρω προβεβηκότα ἀμαρτίας. Apol. 38. C: οὔτε πόρρω ἦδη ἐστὶ τοῦ βίου. Lys. 204. B: πόρρω ἦδη εἰ παραυνομένου τοῦ ἔρωτος. Euthyd. 294. E: οὕτω πόρρω σοφίας ἦκει; Theag. 122. C: (μὴ) πόρρω που τῆς συνουσίας αἰσθώμεθα γελοῖοι ὄντες. — Comp. Phil. 22. E: πορρωτέρω δὲ ἐστὶ τῶν τριτῶν. Pol. VII. 526. D: τὸ ... πορρωτέρω προῖόν. VIII. 562. D: πορρωτέρω τοῦ δέοντος. Legg. XI. 932. C: πορρωτέρω τούτων τῶν ἐτῶν ὄντες. Alc. I. 131. A. C. Eryx. 397. C: μὴ πορρωτέρω τις λοιδορία ... γένοιτο. Tim. 70. E: οὔτε πορρωτάτω τοῦ βουλευομένου κατοικοῦν.

πόρρωθεν, *epinus; procul; longe*. Prot. 356. C: φαίνεται ... τὰ αὐτὰ μεγέθη ἐγγύθεν μὲν μείζω, πόρρωθεν δὲ ἐλάττω. Phaedr. 239. B: πόρρωθεν εἰργεῖν. Theaet. 191. B: πόρρωθεν ... ὁρῶν ἄλλον. 208. E: ἕως ... ἀφαστήκη πόρρωθεν. Soph. 234. B: πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς. Parm. 133. B: πολλὰ καὶ πόρρωθεν πραγματευομένου τοῦ ἐπιδεικνυμένου. Phil. 41. E. Conv. 224. B: δῆλος ὦν παντὶ καὶ πάνυ πόρρωθεν. Pol. II. 368. D: γράμματα σμικρὰ πόρρωθεν ἀναγνῶναι. VI. 499. A: τὰ δὲ κομψὰ ... πόρρωθεν ἀσπαζομένων (i. e. *etiam atque etiam valere iubentium*). Legg. II. 663. B: τὸ πόρρωθεν ὁρώμενον. Charm. 153. B: ἐνθὺς πόρρωθεν ἠσπάζοντο ἄλλος ἄλλοθεν. 155. A: τοῦτο ... πόρρωθεν ὡμὴν τὸ καλὸν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας. πορφύρα, *hi, purpura*. Legg. VIII. 847. C: πορφύραν καὶ ὅσα βαπτὰ χρώματα. Demod. 383. B.

ποσάκις, *quoties*. Ep. VIII. 353. D: ποσάκις ἐν ἐλπίδι ἀκότεροι γέγονατε cet.

ποσαπλάσιος, *ία, ιον, quapt multiplicat, quanto maior*. Men. 83. B: ἄλλὰ ποσαπλάσιον; Resp. τετραπλάσιον. 84. E: τὸ ὅλον τότε ποσαπλάσιον τοῦδε γίνεται;

προσάπους, ὁ ἥ, *quot pedes habens*. Men. 85. B: τότε ... ποσάπουν γίνεται;

ποσιδεσμος, *pedes cohibens*. Crat. 402. E: ὡς ποσιδεσμεν ὄντα.

πόσις, ἡ, *ratio*. Theaet. 159. E: ἡ τοῦ οἴνου πόσις. Legg. I. 645. D. VI. 782. E: ἐδωδὴ ... καὶ πόσις. Conv. 176. B: ῥασιτώνην τινα τῆς πόσεως. 213. E: ἄρχοντα ... τῆς πόσεως. Legg. I. 637. D. II. 671. A: προΐουσης τῆς πόσεως. C. Pol. I. 350. A: ἐν τῇ ἐδωδῇ ἡ πόσις. Legg. II. 667. B. Pol. IX. 580. E: τῶν περὶ τὴν ἐδωδὴν ἐπιθυμιῶν καὶ πόσιν. Legg. I. 648. E: πρὸς ... τὴν ἐσχάτην πόσιν ... πρὶν ἀφηνεῖσθαι. VI. 783. C. I. 641. A: τὸ περὶ τὰς πόσεις νόμιμον.

πόσος, ἡ, *ov, quantus, pl. quot*. Theaet. 198. C: πόσος τις ἀριθμὸς τυγχάνει ὢν. Men. 83. B: πόσον οὖν γίνεται; Conv. 216. D: πόσης οἶσαθε γέμει ... σφροσύνης. Legg. VIII. 850. A: πόσου προσγενομένου *cet.* Apol. 20. B: πόσου διδάσκαι; 41. A: ἐπὶ πόσῳ ἂν τις δέξαιτ' ἂν ὁμῶν; Id. Alc. 115. D. 112. E: πόσῳ (πλείῳ); Pol. VII. 540. A: χρόνον ... πόσον τοῦτον τίθης; Legg. V. 737. C: πόσον εἶναι χρεῖν (τὸν ὄγκον τοῦ ἀριθμοῦ) VI. 767. B: πόσοι ἐφ' ἑκαστον. Men. 82. D. Theaet. 196. A: πόσα ποτ' ἔστι. Phil. 17. B. Men. 82. C: πόσων ἂν εἴη ποδῶν τὸ ὅλον; Legg. III. 578. D: γενεαῖς ... πόσαις ... οἰόμεθα τοῦδ' οὕτω γεγονέναι; V. 737. D: ὁπόση πόσους σῶφρονας ὄντας ἱκανῇ τρέφειν. Accentu mutato ποσός; unde ποσόν, *quod quantitate aliqua est, c. art. quantitas*. Soph. 245. D: ποσόν τι ... ὢν. Phil. 24. C: οὐκ ἔατον εἶναι ποσόν ἑκαστον. Ib. τὸ ... ποσόν ἀφανίζετον. D: λαβόντα τὸ ποσόν. Ib. τὸ ... ποσόν ἔστη.

ποταμὸς, ὁ, *fluvius; in univ. flumen*. Legg. VI. 761. B: εἰάν τε τις ποταμὸς εἴαν τε καὶ κρήνη ἤ. Crat. 402. A: ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ ὄντα. Legg. IV. 704. A. Phaedr. 242. A: τὸν ποταμὸν τοῦτον διαβάς. Theaet. 200. E: ὁ τὸν ποταμὸν καθηγουμένως. Pol. X. 621. C: τὸν τῆς Λήθης ποταμὸν εὖ διαβησόμεθα. Tim. 43. A: εἰς ποταμὸν (*flumen*) ἐνδεσθῆναι πολύν. Legg. X. 900. C. Phaed. 111. D: ἀενάων ποταμῶν ἀμήχανα μεγέθη. Critia 111. D: ἀφθονα κρηνῶν καὶ ποταμῶν ναμάτα. Tim. 22. D: τῶν ποταμοῖς καὶ θαλάττῃ προσοικούντων. Legg. VII. 824: (ἐν) ἱεροῖς ποταμοῖς. Phaed. 111. D: πυρὸς μεγάλους ποταμούς. Soph. 222. A. Critia 107. C. Legg. III. 682. B.

πότε, *quando*. Phaedr. 268. A: πότε ἔχει τὴν τῆς τέχνης δύναμιν. 272. A: τοῦ πότε λεκτέον. Phaed. 76. C: πότε λαβούσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστήμην αὐτῶν; Phil. 42. D. Pol. VI. 492. B: πότε δή; al. Enclit. ποτέ, *aliquando* (etiam i. q. *quandoque*), *olim; unquam*. Prot. 320. C: ἤν γάρ

ποτε χρόνος. Phaedr. 243. C: πρότερόν ποτε ἐρασθεῖς. 249. B: ὅς ποτε ἄνθρωπος ἦν. Phaed. 66. D: εἰ μέλλομέν ποτε καθάρως τι εἰσεσθαι. 76. C: ἃ ποτε ἔμαθον. Theaet. 198. C: ἡ οὖν ὁ τοιοῦτος ἀριθμοὶ ἂν ποτέ τι —; Parm. 155. E: οὐσίας μετέχειν ποτέ. 156. A: ἐὰν μὴ ποτε καὶ λαμβάνῃ αὐτὸ καὶ ἀφίῃ. Pol. IV. 439. E: ἀλλ' ... ποτέ ἀκουσας τι πιστεύω σου. VI. 500. E: ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλως εὐδαιμονήσεις πόλις. VII. 530. E. X. 620. A: τὴν ποτε Ὀρφείως γενομένην ψυχὴν. Tim. 23. C: ἦν γὰρ δὴ ποτε ... ἡ γυνὴ Ἀθηναίων οὐσα πόλις ἀρίστη cet. Critia 115. B: ἡ τότε ποτέ οὐσα ... νῆσος. Ut Lat. *aliquando*, etiam est *tandem* et *tandem aliquando*. Prot. 314. E: μόγεις οὖν ποτέ ἡμῖν ἄνθρωπος ἀνέωξε τὴν θύραν. Theaet. 160. E: τοῦτο ... μόγεις ποτέ ἐγεννήσαμεν. Legg. VII. 798. A. VIII. 832. D: μνησθῆναί ποτε περὶ πάντων τῶν ἀγῶνων τῶν γυμνικῶν. Saeptius est i. q. *sepe*. Riv. 133. A: αἰεὶ γὰρ ποτε ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι. Vocibus interrog. relat. subiectum est germ. *wohl* vel *denn* (Lat. *tandem* et *cumque*). Prot. 324. A: τί ποτε δύναται. Gorg. 450. B: τί οὖν δὴ ποτε τὰς ἄλλας τέχνας οὐ ῥητορικὰς καλεῖς —; Theaet. 160. E: ὅ τι δὴ ποτε (*qualecunque*) καὶ τυγχάνει ὄν. Phil. 37. B: τῷ ποτέ ... τρόπῳ δόξα ψευδῆς ... ἡμῖν φιλεῖ γίνεσθαι —; — Ποτέ μὲν — ποτέ δέ, modo — modo. Theaet. 170. C: ἡ ποτέ μὲν ἀληθῆ, ποτέ δὲ καὶ ψευδῆ. Pro altero ποτέ etiam aliae frequentantur particulae. Phaed. 59. A: ποτέ (al. ὅτε) μὲν γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύοντες. Id. Phil. 46. C. Theaet. 192. D: καὶ ἄπτομαί ποτ' αὐτῶν, ποτέ δ' οὐ. Pol. VIII. 560. A: καὶ ποτέ μὲν — αὐθις δὲ cet.

πότερος, ἐρα, ερον, uter. Gorg. 464. D: πότερος ἐπαῖτε περὶ τῶν χρηστῶν σιτίων ... ὁ ἱατρός ἢ ὁ ὀνοποιός. Crat. 403. C: πότερος (δεσμός) ἰσχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία; Legg. VII. 793. A. Lys. 207. B. Crat. 439. A: ποτέρα ἂν εἴη καλλίων ... ἢ μάθησις; Phaed. 78. B: πότερον ψυχὴ ἐστι. Phaedr. 263. C: ποτέρου ὄν τυγχάνει τοῦ γένους. Soph. 236. C: ἐν ποτέρῳ τὸν σοφιστὴν θετέον. Polit. 260. C. Phaed. 79. B: ποτέρῳ ... ὁμοιότερον τῷ εἶδει φαίμεν ἂν εἶναι ... τὸ σῶμα; Pol. I. 349. E: πότερον φρόνιμον καὶ πότερον ἄφρονα (λέγεις); Gorg. 521. A: ἐπὶ ποτέραν ... με παρακαλεῖς τὴν θεραπείαν τῆς πόλεως; Legg. II. 663. C: ποτέραν κυριωτέραν εἶναι φῶμεν; Pol. IV. 427. D: πότερον δεῖ κατεῆσθαι τὸν μέλλοντα εὐδαιμόνα εἶναι. Gorg. 498. A: πότεροι ... μᾶλλον χαίρουσι ... οἱ φρόνιμοι ἢ οἱ ἄφρονες; Theaet. 186. A: ποτέρων οὖν τίθης τὴν οὐσίαν; Pol. VII. 524. D. Hipp. mai. 303. A: ποτέρων ... δοκεῖ σοι τὸ καλὸν εἶναι; Pol. IV. 431. E: ἐν ποτέροις ... φήσεις τῶν πολιτῶν τὸ σωφρονεῖν ἐνεῖναι —; Legg. IV. 715. A: ποτέροις τισὶν ἢ πόλις ἡμῖν ἐστὶ παραδοτέα. Phaedr. 263. B: ἐν ποτέροις μῖζον δύναται; Pol. VI. 484. B: ποτέρους δὴ δεῖ πόλεως

ἡγεμόνας εἶναι; 527. E: σκόπει ... πρὸς ποτέρους διαλέγει. Theaet. 196. C: τούτων πότερα αἰρεῖ; *alteruter. Lach. 181. D: τί οὖν λέγει πότερος ὑμῶν; Soph. 252. A: ἔστιν πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν; 264. D: ὅτι γ' ἦν ὁ σοφιστὴς τούτων πότερον. Phil. 20. E. 60. C. Theaet. 145. A: εἰ πότερον τὴν ψυχὴν ἐπαινοῖ πρὸς ἀρετὴν cet. 178. C: κατὰ τὴν ποτέρου δόξαν φῶμεν τὸ μέλλον ἀποβῆσεσθαι. Polit. 284. D: μὴ ... ὄντος ποτέρου τούτων. Pol. IV. 439. E: ἡ τούτων ποτέρῳ ἂν εἴη ὁμοφυές; Legg. II. 673. B: τί ποτε οἶσι σοι πότερον ἡμῶν ἀποκρινεῖσθαι —; Soph. 259. D: ὁ φησι τούτων πεπονθέναι πότερον. Polit. 22. D. Charm. 171. B: τούτων ποτέροις ἐπακολουθῆσαι. Pol. VI. 499. C: τούτων ... πότερα γενέσθαι ἢ ἀμφοτέρα ὡς ἄρα ἐστὶν ἀδύνατον cet. — Neutrum πότερον particulae interrogantis (Lat. utrum) instar frequentatur. Prot. 316. B: πότερον ... μόνῳ βουλομένοι διαλεχθῆναι, ἢ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων; Soph. 228. C: πότερον αὐτὰ φησομεν ὑπὸ ξυμμετρίας ... ἢ τούναρτιον ὑπὲρ ἀμετρίας αὐτὰ πᾶσχειν; Crat. 436. A. Pol. I. 328. E. II. 374. C. V. 473. A. al. innum. Simpliciter interrogat (non sequente ἢ, Lat. an). Soph. 228. A: πότερον ἄλλο τι στάσιν ἡγούμενος ἢ τὴν ... διαφορὰν; Polit. 284. B: πότερον ... προσαναγκαστέον —; Pol. VI. 501. D: πότερον μὴ τοῦ δακτος ... ἐραστὰς εἶναι τοὺς φιλοσόφους; Etiam simpliciter ponitur ἢ pro pleno illo πότερον — ἢ. Phaedr. 270. D: ἀπλοῦν ἢ πολυειδές ἐστιν cet. Theaet. 151. E. 161. D: ὀρθὴ ἢ ψευδής. 203. A. Phil. 27. E: ἡδονὴ καὶ λύπη πέρας ἔχτον, ἢ τῶν τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥττον δεχομένων ἐστόν; Legg. II. 670. B: ὀρθῶς ἢ μὴ; IX. 859. A. — Similiter pl. πότερα. Phaedr. 276. B: πότερα — ἢ cet. Gorg. 509. D: πότερα δύναμιν, ἢ βούλησιν; Polit. 258. E. 281. B. Phil. 40. B: πότερα φῶμεν — ἢ μὴ φῶμεν; Pol. I. 331. C. V. 451. D. Legg. I. 626. C: πότερ' οὖν δὴ πόλεισι μὲν πρὸς πόλεις ὀρθὸν τοῦτ' ἐστί, κώμῃ δὲ πρὸς κώμην ἕτερον; II. 663. C. IV. 704. C. Apol. 22. E. al.

ποτέρωθι, *utra in parte*. Phaedr. 263. B: ποτέρωθι ... εὐανατητότεροί ἐσμεν —;

ποτέρως, *utro modo*. Gorg. 502. B: ποτέρως σοι δοκεῖ παρεσκευάσθαι ἢ τῶν τραγωδιῶν ποιήσις; Crat. 435. E: ποτέρως οἶει; Pol. I. 341. B: ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντα cet. 347. E. Alc. I. 120. C: ποτέρως ἂν οἶσι σαυτοῦ μᾶλλον ἐπιμεληθῆναι, φοβούμενος ... ἢ μὴ; Etiam indirecte interrogantis est (germ. ob. Polit. 272. D: ἕως ἂν ἡμῖν μηνυτὴς τις ἱκανὸς φανῇ, ποτέρως οἱ τότε τὰς ἐπιθυμίας εἶχον περὶ τὰς ἐπιστημῶν cet.) et *quomodo*. Pol. II. 368. C: περὶ τῆς ωφελείας αὐτοῖν ταλπηδὲς ποτέρως ἔχει.

ποτηνός, ἢ, ὄν, *alatus*. Phaedr. 252. B. (e vers.).

ποτίζω, *do bibere*. Phaedr. 247. E: νέκταρ ἐπότισσε.

πότιμος, ὁ ἢ, *potabilis, dulcis*. Phaedr. 243. D: πο-
τίμῳ λόγῳ οἶον ἀλμυρὰν ἀκοῇν ἀποκλῦσασθαι.

πότμος, ὁ, *mons*. Apol. 28. C. (ex Hom.).

ποτόν, τό, *potio, potus*. De lucrī cup. 231. A: ὅτι τῇ
τοῦ σώματος ὑγρᾷ τροφῇ ... τοῦτο τὸ ὄνομά ἐστι, ποτόν.
Pol. IV. 437. D: θερμοῦ ποτοῦ ἢ ψυχροῦ. 438. A: χρηστοῦ
ποτοῦ. IX. 585. B. Prot. 334. A: σιτία καὶ ποτά. Eryx.
404. A. Phaedr. 259. C: ἡμέλησαν σίτων τε καὶ ποτῶν.
Soph. 224. A. Pol. II. 380. E. Tim. 70. D. Legg. VII. 797.
E: πᾶσι ... ποτοῖς. Eryx. 402. B. Prot. 314. A: σιτία ...
καὶ ποτά. Pol. I. 332. C. Tim. 78. A.

πότος, ὁ, *potatio, computatio*. Prot. 347. C: ἀλλήλοις
... συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ. Conv. 176. A: τρέπεσθαι πρὸς
τὸν πότον. Pol. I. 329. A: περὶ πότους τε καὶ εὐωχίας.
III. 389. E. Ep. VII. 326. D.

πού, *ubi*. Phaedr. 228. E: ἀλλὰ ποῦ δὴ βούλει καθε-
ζόμενοι ἀναγνῶμεν; Theaet. iuit. ποῦ μῆν; Conv. 175. A:
θανυμάζω καὶ αὐτὸς ποῦ ἂν εἴη. Pol. II. 371. E. al. innum.
Etiam quorsum, quāt in partem, qua ratione. Gorg. 453. C:
ὁ τὰ ποῖα τῶν ζώων γράφω καὶ ποῦ. Polit. 307. C: ποῦ
δὴ λέγεις; ΞΕ. Ἐν πᾶσι ... τούτοις cet. Pol. IX. 584. B:
ποῦ δὴ ... καὶ ποῖας (ἡδονὰς) λέγεις; — Enclit. ποῦ est
alicubi (ἐάν που, *sicubi*. Prot. 320. A. Pol. VII. 537. A. al.),
usquam. Phaed. 72. A: εἶναι που. E. 86. B: ὡς ἀνάγκη ἐτι
που εἶναι αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν. al. Saepius est fere, ni fallor,
opinor (germ. *etwa, wohl, doch*), et fortius *sane, haud dubie*.
Prot. 313. D: καὶ γὰρ οὗτοί που ... οὔτε αὐτοὶ ἴσασιν cet.
Phaedr. 229. C: καὶ ποῦ τις ἔστι βωμὸς αὐτόθι Βορέου.
266. D: καλὸν ποῦ τι ἂν εἴη ὁ cet. Phaed. 62. E: ὁ δὲ
νοῦν ἔχων ἐπιθυμοὶ που ἂν αἰε εἶναι παρὰ τῷ αὐτοῦ βελ-
τίονι. Phil. 64. D: οὐδεὶς που τοῦτο ἀνθρώπων ἄγνοεῖ. Pol.
II. 372. A: εἰ μὴ που ἐν αὐτῶν τούτων χρειᾷ τινὶ τῇ πρὸς
ἀλλήλους. IV. 425. E: τὰ πολλὰ ... αὐτῶν ... ῥαδίως που
εὐρήσονται. IX. 582. D: διὰ λόγων που ἔφαμεν δεῖν κρίνε-
σθαι ἢ γάρ; Traiectum. Phaedr. 258. A: ἔδοξέ ποῦ φησι
(int. ἀνὴρ πολιτικός) τῇ βουλῇ cet. Legg. IV. 710. B: ἔχετε
γὰρ ὁ λέγω που.

πούς, ὁ, *pes* (etiam *metricus*). Polit. 270. A: ἐπὶ σμι-
κροτάτου βαινον ποδός. Alc. I. 128. C. Men. 82. C: ἐνός
ποδός. Pol. III. 400. A: ποδὶ τε καὶ μέλει. Lach. 183. B:
οὐδὲ ἄκρω ποδὶ ἐπιβαίνοντας. Soph. 243. E: κατὰ πόδα
γε (*e vestigio*) ... ὑπέλαβες. Legg. XI. 918. A: ἐπεται κατὰ
πόδα. Soph. 242. A: παρὰ πόδα μεταβαλὼν ἐμαντὸν ἄνω
καὶ κάτω. Pol. III. 400. A: τὸν πόδα ... καὶ τὸ μέλος.
Men. 82. C: εἰ ... εἴη αὐτὴ ἢ πλευρὰ δυοῖν ποδοῖν. 83. D.
82. D: πόσοι ... εἰσὶν οἱ δύο δις πόδες; 83. E. Prot. 321.
B: ὑπὸ ποδῶν. Gorg. 507. D: ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν.
Pol. IV. 432. D: πρὸ ποδῶν ... κυλινδεῖσθαι. Tim. 33. D.

Critia 115. D: ἐκατόν ... ποδῶν βάθος. 118. D. Men. 82. D. Ion. 535. B: ἐκχέοντα τοὺς οἴστους πρὸ τῶν ποδῶν. Theaet. 175. B: τὰ ... ἐν ποσὶν ἀγνοῶν. Phaed. 117. E: ἐπισκοπεῖ τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη. Theaet. 174. A: τὰ ... παρὰ πόδας. C. Conv. 205. E: πόδας καὶ χεῖρας. 220. B. Pol. VII. 522. D: οὐδ' ὅσους πόδας εἶχεν εἰδότες. X. 615. E. Alc. I. 128. C.

πράγμα, τό, *res*; *negotium*; *molestia*; *id quod nostra interest vel refert*, pl. *res*, *rerum status*; saepissime orationis est amplificatio. Prot. 309. C: καὶ τί ἂν γεγονὸς εἴη περὶ σὲ κακείνον τοσοῦτον πρᾶγμα; Gorg. 447. B: οὐδὲν πρᾶγμα (germ. *das macht nichts, hat nichts zu bedeuten* s. *es liegt nichts daran*). Crat. 393. D: εἰ ... ἐν τέτραις συλλαβαῖς ἢ ἐν τέτραις τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν πρᾶγμα. Conv. 198. E: πρᾶγμα οὐδέν. 182. A: κοσμίως ... ὅτι οὖν πρᾶγμα πρᾶττόμενον. 217. C: ἱστέον ἤδη τί ἐστὶ τὸ πρᾶγμα. Legg. IV. 708. E: ἐὰν πρὸς καιρὸν τινα λέγωμεν, πρᾶγμα οὐδὲν γίγνεται ἂν ἐτι. VII. 794. E: πρᾶγμα οὐδέν. Euth. 3. D: τὸ ... καταγελασθῆναι ἴσως οὐδὲν πρᾶγμα. 4. D. Hipp. mai. 286. E: φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα (*nos: es stünde ja sonst schlecht mit mir*). 291. A: ἐμοὶ οὐδὲν πρᾶγμα φύρεσθαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Apol. 20. C: τὸ σὺν τί ἐστὶ πρᾶγμα (*nos: wie steht es mit dir?*). Phaedr. 232. E: φιλίαν ... ἐκ τοῦ πράγματος ... γενήσεσθαι. Phaed. 61. C: ὅτῳ ἄξιως τούτου τοῦ πράγματος (i. e. φιλοσοφίας) μέτεστιν. Pol. 353. A: καὶ μοι δοκεῖ τοῦτο ἐκάστον πράγματος ἔργον εἶναι. Prot. 312. C: οὐτ' εἰ ἀγαθῷ οὐτ' εἰ κακῷ πράγματι (germ. *etwas gutem oder bösem*). Gorg. 520. B: μέμψασθαι τούτῳ τῷ πράγματι (germ. *das zu tadeln was cet.*) ὃ αὐτοὶ παιδεύουσιν. Legg. I. 640. C: ὡς οὐδενὶ γε πράγματι (*anteec. τούτοις ἄρχοντος δεῖ*). Gorg. 512. B: σεμνύνων τὸ πρᾶγμα. 517. C: πρᾶγμα ... γελοῖον ποιούμεν ... ἐν τοῖς λόγοις. 519. B: ἀνόητον πρᾶγμα ... ὁρῶ γιγνομένην. Theaet. 168. B: ἀντὶ φιλοσόφων μισούντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα (i. e. τὴν φιλοσοφίαν) ἀποφανεῖς. Soph. 262. F: συνθεῖς πρᾶγμα πράξει. Polit. 308. C: εἴ τις τῶν ... ἐπιστημῶν πρᾶγμα ὅτι οὖν τῶν αὐτῆς ἔργων (germ. *irgend eins ihrer Werke*) ... ἐνίστησιν. Pol. VII. 531. C: δαιμόνιον ... πρᾶγμα λέγεις. Legg. III. 697. C. Crit. 53. C: ἀσχημον ἂν φανισθῆναι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα. Euthyd. 274. E: τὸ πρᾶγμα, τὴν ἀρετὴν. Lach. 200. A: οὐδὲν ... ἐτι πρᾶγμα εἶναι. Phaed. 71. A: ἐξ ἐναντίων τὰ ἐναντία πρᾶγματα (i. q. *simpl. τὰ ἐναντία*). Apol. 41. C: οὐδὲ ἀμελεῖται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πρᾶγματα. Prot. 387. D: τὴν ... φύσιν τῶν πραγμάτων εἰδέναι. 341. D: (ὃ ἂν) διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται. Phaedr. 230. E: περὶ ... τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἐπίστασαι. Gorg. 451. D: τὰ μέγιστα τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων ... καὶ ἀρίστα. Theaet. 186. C: διὰ πολλῶν πραγμάτων ... πα-

ραγίγνεται. Polit. 285. E: μὴ μετὰ πραγμάτων. Pol. III. 406. E: τελευτήσας πραγμάτων ἀπηλλαγῇ. Alc. I. 107. C: ὅταν περὶ τῶν αὐτῶν ... πραγμάτων (σκοποῦνται). Euthyd. 288. E: ἀνευ πραγμάτων. Crat. 390. D: φύσει τὰ ὀνόματα εἶναι τοῖς πράγμασι. Alc. I. 105. C: οὐδὲ (ἐξέσται) ἐπιδέσθαι τοῖς ἐκεί πράγμασιν. Cum v. ἔχειν est germ. *geplagt* sein, cum v. παρέχειν *plagen*. Phaedr. 254. A: πάντα πρᾶγματα παρέχων τῷ σύζυγι *cet.* Gorg. 467. D: τίς γὰρ βούλεται ... πρᾶγματ' ἔχειν; Phaed. 63. E: ἀλλὰ μοι πάσαι πρᾶγματα παρέχει. 115. A. Theaet. 143. C. 174. B: πρᾶγματ' ἔχει διερευνώμενος. Crat. 427. D. Conv. 186. B: καὶ κατ' ἀνθρώπινα καὶ κατὰ θεία πρᾶγματα. Pol. I. 347. D: ἄλλον ὠφελῶν πρᾶγματα ἔχειν. V. 476. C: ὁ ... καλὰ μὲν πρᾶγματα νομίζων *cet.* VII. 531. B: τοὺς ταῖς χορδαῖς πρᾶγματα παρέχοντας. VIII. 549. C: ὥστε πρᾶγματα μὴ ἔχειν. X. 604. C: πρὸς τὰ πεπιτωκόκα τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πρᾶγματα. Apol. 31. D: πράττειν τὰ πολιτικά πρᾶγματα. Hipp. mai. 285. E: πρᾶγματ' ἂν εἶχες ἐκμανθάνων. 295. A: ὅσα πρᾶγματα ἡμῖν ἤδη πυρεσχηκε. Sis. 387. E: πολλὰ τε καὶ καλὰ ἐπιδεικνυμένου πρᾶγματα καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ.

πραγματεία, ἡ, *negotium, inceptum; studium; occupatio, tractatio* (praec. *sedula*). Gorg. 453. A: (ὅτι) ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα ... εἰς τοῦτο τελευτᾷ. Theaet. 517. D. Phaed. 64. E: ἡ τοῦ τοιοῦτου (int. φιλοσόφου) πραγματεία. 67. B: οὐ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν ... γέγονεν. Crat. 408. A: περὶ λόγον δυνάμιν ἐστὶ πάσα αὕτη ἡ πραγματεία. Pol. VII. 532. C: πάσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν ... ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν *cet.* Legg. VI. 769. A: ζωγράφων ... ἡ πραγματεία. Riv. 139. A: ἡ περὶ τὰς τέχνας πραγματεία. Ep. II. 313. B. Phaedr. 273. E: ταῦτα ... οὐ μὴ ποτε κτήσεται (al. κτήσεται) ἀνευ πολλῆς πραγματείας. Polit. 275. E. Theag. 129. E: περὶ ... πραγματείας τῆς ἄλλης (de reliquo *incepto*) πάνν φοβούμαι. Ep. II. 314. A: μετὰ πολλῆς πραγματείας. Phaed. 63. A: ἡσθῆναί τέ μοι ἔδοξε τῇ τοῦ Κέρβετος πραγματείᾳ. Phil. 58. C. Gorg. 518. A: περὶ σώματος πραγματείαν. Polit. 279. A. Parm. 136. C: ἀμήχανον ... λέγεις ... πραγματείαν. Pol. VII. 528. D: τὴν ... τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθης. 531. D. Eryx. 401. E. Gorg. 501. B: εἶναι τινες καὶ περὶ ψυχὴν τοιαῦται ἄλλαι πραγματείαι. Pol. VI. 500. C: κάτω βλέπειν εἰς ἀνθρώπων πραγματείας.

πραγματειώδης, ὁ ἡ, *operosus*. Parm. 137. B: ἐπειδήπερ δοκεῖ πραγματειώδη παιδιὰν παίζειν.

πραγματεύομαι, *operam pono in aliqua re, sedulo aliquid tracto, pertracto, ago, anquiro, compono*. Prot. 361. D: πάντα ταῦτα πραγματεύομαι. Hipp. mai. 304. C: ὥς ... οὐδενὸς ἄξια πραγματεύομαι. Ep. VII. 333. E: ἣν (ἐταιρείαν) ἐκ τοῦ ἐνίξειν ... πραγματεύονται. Crat. 437. C:

εἰ πραγματεύοιτο. Theaet. 187. A: ὅταν αὐτὴ καθ' αὐτήν πραγματεύηται περὶ τὰ ὄντα. Pol. IV. 430. D: ἵνα μηκέτι πραγματευώμεθα περὶ σωφροσύνης. 427. A: τὸ τοιοῦτον εἶδος ... πραγματεύεσθαι. Epin. 988. A: ὡς οὐ χρὴ περὶ τὰ θεῖα ποιεῖν πραγματεύεσθαι θνητούς ὄντας. Parm. 130. D: περὶ ἐκεῖνα πραγματευόμενος διατρίβω. 133. B: πάνυ πολλὰ καὶ πόρρωθεν πραγματευομένου. Apol. 20. C. Pol. VI. 506. D: τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμενον. 310. C: οἱ περὶ τὰς γεωμετρίας ... πραγματευόμενοι. Phaed. 99. D: τὸν δεύτερον πλοῦν ... ἢ πεπραγματεύμαι. 100. B: τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγματεύμαι. Parm. 129. E: ταῦτα ... ἀνδρείως ... πάνυ ἡγούμαι πεπραγματεύεσθαι (pass.). Apol. 22. B: ἃ (ποιήματα) μοι ἰδοῦναι μάλιστα πεπραγματεύεσθαι αὐτοῖς (pass.). Eryx. 398. E: μηδὲν ἄλλο πραγματευσαμένω. A: πρὸς ... αὐτὰ ἐκεῖνα μηδὲν πραγματευσαμένον. Ep. III. 315. E.

πρακτικός, ἡ, ὄν, in agendo occupatus, rebus gerendis aptius; efficax, agilis; in agendo positus (in re). Polit. 259. C: τῆς ... πρακτικῆς (ὁππος. τῆς γνωστικῆς). 311. A: ἰταμό-τητος ὕψους καὶ πρακτικῆς ἐνδεῖται. Def. 413. E: προαιρέσεως πρακτικῆς. Polit. 258. E: τὴν μὲν (ἐπιστήμην) πρακτικὴν ποιεῖν πρᾶξιν, τὴν δὲ μόνον γνωστικὴν. Legg. X. 894. D: τίνα (τὴν ἂν? int. κίνησιν) προκρίναιμεν ... πρακτικὴν διαφερόντως (εἶναι); Pol. V. 476. A: οὓς νῦν δὴ ἔλεγες φιλοθεάμονάς τε καὶ φιλοτέχνους καὶ πρακτικούς.

πράξις, ἡ, actio; res gerenda et gesta; effectio et confectio. Prot. 344. E: τίς ... εἰς γράμματα ἀγαθὴ πράξις ἐστί; Gorg. 450. D: πᾶσα ἡ πράξις ... αὐταῖς διὰ λόγων ἐστί. Polit. 304. E: πᾶσα ἡ πολεμικὴ πράξις. Conv. 180. E: πᾶσα ... πράξις ὧδ' ἔχει cet. Pol. IV. 433. E: ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἐαυτοῦ ἕξις τε καὶ πράξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογοῖτο. Legg. IV. 716. C: τίς ... πράξις φίλη καὶ ἀκόλουθος θεῷ; V. 737. A: πολιτικὴ πράξις. Id. Euthyd. 306. B. Soph. 266. D: τῆς ἡμετέρας ... ποιητικῆς πράξεως. Pol. I. 349. B: τῆς δικαίας πράξεως. Tim. 21. D: περὶ μεγίστης πράξεως ... ἢν ἡδε ἡ πόλις ἐπραξε cet. Legg. IX. 876. D: τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως. 903. B: πάθος καὶ πράξις. Charm. 163. B: ποίησιν πράξεως καὶ ἐργασίας ἄλλο ἐνόμιζε. Gorg. 527. C: τῇ ἡγετορικῇ οὕτω χρηστέον ... καὶ τῇ ἄλλῃ πάσῃ πράξει. Conv. 181. A: ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν παραχθῇ τοιοῦτον (int. καλόν) ἀπέβη. Pol. II. 370. B: ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργον πράξει. III. 399. A: ἐν ... πολεμικῇ πράξει ὄντος ἀνδρείου. B. Alc. I. 117. D: τὰ ἀμαρτήματα ἐν τῇ πράξει. Men. 99. B: ἐν πολιτικῇ πράξει. Prot. 356. B: ταύτην τὴν πράξιν πρακτέον. Legg. VIII. 831. D: πράξιν πράττειν ὅσιον τε καὶ ἀνόσιον. IX. 871. C: ὑπέχειν τὴν τῆς δικῆς πράξιν (i. q. τὴν τῆς πράξεως δίκην) κατὰ νόμον. Charm. 163. E: τὴν ... τῶν ἀγαθῶν πράξιν σωφροσύνην

εἶναι σαφῶς σοι διορίζομαι. Menex. 237. B: τὴν τῶν ἔργων πράξιν ἐπιδείξωμεν. Crat. 387. A: κατὰ τὴν αὐτῶν ... φύσιν καὶ αἱ πράξεις πράττονται. Legg. X. 892. B: τὰ μεγάλα καὶ πρῶτα ἔργα καὶ πράξεις. XII. 960. B: ταφαὶ εἶτε καὶ ἄταφοι πράξεις. Polit. 258. D: ψιλαὶ τῶν πράξεων εἰσι (τέγναι). Pol. V. 476. A: τῇ ... τῶν πράξεων ... κοινωνία. Critia 120. D: τὰ δόξαντα περὶ πολέμου καὶ τῶν ἄλλων πράξεων. Hipp. mai. 281. C: ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων. Phaedr. 271. E: αὐτὰ ἐν ταῖς πράξεσιν (nos: im Handeln, h. e. in der Wirklichkeit) ὄντα. Pol. IX. 577. A: ἐν ... ταῖς κατ' οἰκίαν πράξεσιν. Legg. II. 655. D: ἐν πράξεσι ... παντοδαπαῖς γιγνόμενα. Lach. 192. A: ἐν ταῖς τῶν χειρῶν πράξεσιν ἢ σκελῶν cet. Ep. VII. 343. A: κύκλος ἑκαστός τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν (germ. wirklich) γραφομένων. Gorg. 450. B: περὶ χειρουργίας τε καὶ τοιαύτας πράξεις. Theaet. 177. A: διὰ τὰς ἀδίκους πράξεις. Polit. 280. D: τὰς βίᾳ πράξεις. Tim. 19. C: κατὰ τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πράξεις καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διεξηγημένους. Legg. X. 904. A: ἐμπύχους οὐσας τὰς πράξεις ἀπάσας. Charm. 163. C: ἐργασίας τε καὶ πράξεις. D: τὰς τῶν ἀγαθῶν ποιήσεις πράξεις (ὅτι καλοῖτες). *exactio. Prot. 328. B: τὸν τρόπον τῆς πράξεως τοῦ μισθοῦ τοιοῦτον πεποιῆμαι. Pol. IV. 425. D: τελῶν τινές ... πράξεις.

πρᾶος (πραῦς, unde fem. πραεῖα al.), mitis, clemens, humanus. Phaedr. 243. C: πρᾶος τὸ ἡθος. Pol. I. 354. A: ἐπειδὴ μοι πρᾶος ἐγένου. VIII. 566. E: πᾶσιν ἴλως τε καὶ πρᾶος εἶναι προςποιεῖται. Tim. 53. C: ὁ μὲν αἵματος ὀρός πρᾶος. Pol. II. 375. C: πραεῖα φύσις. Euthyd. 303. D: τόδε ... ἕτερον δημοτικόν τι καὶ πρᾶον ἐν τοῖς λόγοις ὅτι cet. Legg. I. 645. A: ἄτε ... τοῦ λογισμοῦ ... πρᾶον ... καὶ οὐ βιαίον (ὄντος). Theaet. 144. A: πρᾶον ... εἶναι διαφερόντως. Pol. VI. 500. A. Legg. VII. 792. E: τὸ ... εὐμένες πρᾶον τε τιμῶσα. Pol. II. 375. C: ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἡθος. VIII. 562. D: ἂν μὴ πᾶν πρᾶον ᾖσι. Tim. 18. A. Legg. X. 888. A: ἐν πραέσι λόγοις. XI. 930. A: μὴ πραεῖσιν ἤθεσι κεκραμένους. Pol. II. 375. C: πρᾶους (opp. χαλεπούς). VI. 501. E. Legg. V. 735. E: ὁ πρᾶοτερος ... τῶν καθαρῶν. Men. 100. B: ἵνα πρᾶοτερος ᾦ. Tim. 85. A: πρᾶοτερον (τὸ λευκὸν φλέγμα). Legg. I. 629. D: πολὺ πρᾶοτερον (πολέμου γένος) ἐκείνου. VII. 815. E: πρᾶοτέρας τὰς ἡδονὰς κεκτημένον ἐκείνων. IX. 867. B: πρᾶοτέρας (τὰς τιμωρίας). XI. 930. A: πρᾶοτέρα τρόπων ἡθῆ. Crit. 49. B: πρᾶοτερα (πάσχειν). Pol. VI. 493. B: ὅποτε χαλεπώτατον ἢ πρᾶοτάτον ... γίγνεται (θρέμμα). Phaed. 116. C: πρᾶοτάτον ... ἄνδρα. Legg. IV. 720. A: τὸν πρᾶοτάτον ... τρόπον. V. 735. D. Pol. II. 375. E: ὡς οἶόν τε πρᾶοτάτους εἶναι. Legg. IX. 863. D.

πρᾶοτης, ἡ, mansuetudo, clementia. Pol. VIII. 558. A:

ἡ πραότης ἐνίων τῶν δικασθέντων οὐ κομψή; Def. 412. D. Theaet. 144. B: μετὰ πολλῆς πραότητος. Crat. 406. A: ἀπὸ τῆς πραότητος τῆς θεοῦ. Tim. 71. C: πραότητός τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια. Critia 120. E: πραότητι μετὰ φρονήσεως ... χρώμενοι. Conv. 197. D: πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐφορίζων.

πράσιμος, ὁ ἡ, *oenalis*. Legg. VIII. 847. E: ὅσα ζῶα ξύμπαντα πράσιμα *cei*.

πράσιος, ὁ ἡ, *viridis*. Tim. 68. C: πράσιον (χρῶμα). πράσις, ἡ, *oenidion*. Legg. VIII. 849. B: τῶν ζῶων ἔστω πράσις. C. Soph. 224. A: τῆς τῶν οὐτίων καὶ ποτίων πράσεως. Pol. VII. 525. C. Legg. VIII. 850. B. XI. 915. D. Soph. 223. D: ὡν ἡ καὶ πράσει. 224. B: πράσιν. Pol. II. 371. D. Legg. VIII. 849. B: πράσιν ... ποιεῖσθωσαν. D. XI. 915. E.

πρατήρ, ὁ, *oenditor*. Legg. XI. 915. D: ἀναγέτω ... ὁ ἔχων εἰς πρατήρα.

πραττω, *facio; ago, perago; gero; perficio, impetru; cum adv., v. c. εὖ, rem bene gero, bene tecum agitur*. Conv. 216. A: (οὔτι) τὰ ... Ἀθηναίων πράττω. Pol. III. 397. E: ἐπειδὴ ἕκαστος ἐν πράττει. V. 463. E: ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει. VI. 505. E: τούτου ἕνεκα πάντα πράττει. Apol. 28. B: πότερον δίκαια ἢ ἀδίκᾳ πράττει. Alc. I. 116. B: ὅστις καλῶς πράττει, οὐχὶ καὶ εὖ πράττει; Pol. IV. 436. B: ἡ ὅλη τῇ ψυχῇ καθ' ἕκαστον αὐτῶν πράττομεν. Prot. 333. D: εἰ εὖ πραττουσιν ἀδικοῦντες. Conv. 193. B: ὧς μηδεὶς ἐναντία πρατιέτω. Pol. III. 407. A: ὁ εἰ μὴ πράττοι. Euthyd. 281. C. Charm. 173. D: ὅτι ... ἐπιστημόνως ἂν πράττοντες εὖ ἂν πράττομεν καὶ εὐδαιμονοῖμεν. Euthyd. 280. C: ἀρ' ἂν οὗτοι εὖ πράττοιεν διὰ τὴν κτήσειν —; Polit. 301. B: ὅταν μήτε κατὰ νόμους ... πράττη τις εἰς ἀρχῶν. Pol. X. ad fin. (ἵνα) εὖ πράττωμεν. Prot. 326. D: ἵνα μὴ ... εἰκὴ πράττωσιν. Alc. I. 127. B: ὅταν τὰ αὐτῶν ἕκαστοι πράττωσιν. C. Prot. 313. A: τὰ σὰ ἡ εὖ ἢ κακῶς πράττειν. 317. A: τοὺς δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν (*aliquid perficere*). 319. A: τὰ τῆς πόλεως ... πράττειν καὶ λέγειν. Phaedr. 82. D: οὐ δεῖν ἐναντία φιλοσοφία πράττειν. Conv. 173. A: δεῖν πάντα μᾶλλον πράττειν ἢ φιλοσοφεῖν. Pol. I. 352. A: ἀδύνατον αὐτὸν πράττειν ποιήσει στασιάζοντα *cei*. Legg. I. 628. D: ἀριστα πράττειν τότε. Apol. 31. D: τὰ πολιτικά πράττειν. Charm. 163. B: οὐ ταύτῃ καλεῖς τὸ ποιεῖν καὶ τὸ πράττειν; B: ἐργάζεσθαι καὶ πράττειν. Euthyd. 284. C: λέγειν ἄρα πράττειν τε καὶ ποιεῖν ἑστίν; Phaedr. 247. A: πράττων ἕκαστος αὐτῶν τὸ αὐτοῦ. Crit. 47. B: τοῦτο πράττων (*sedulo agens*). Epin. 982. D: τοτὲ μὲν ἔτερα, ἄλλοτε δὲ ἄλλα πράττων. Pol. V. 463. E: ἐνός τινος ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττοντος. Polit. 301. E: μὴ μετὰ ἐπιστήμης πραττούσης τας πράξεις. Pol. VI. 495. D: καίπερ οὕτω πραττούσης φι-

λοσοφίας. Ep. III. 318. D: κακῶς πράττοντα διὰ σέ. Polit. 307. E: τὰ σφέτερό' αὐτῶν πράττοντες. Pol. VII. 527. A: ὡς ... πράττοντές τε καὶ πράξας ἐνεκα πάντας τοὺς λόγους ποιούμενοι cet. Critia 111. E: πραττόντων αὐτὸ τούτο. Charm. 172. A: τοὺς ... εὖ πράττοντας εὐδαίμονας εἶναι. Pol. IV. 433. D: ὅτι τὸ αὐτοῦ ἕκαστος εἰς ὧν ἐν ἐπραττε. 435. B. Lach. 179. D: (ὅτι) τὰ ... τῶν ἄλλων πράγματα ἐπραττον. Pol. X. 603. C: ἐκ τοῦ πράττειν ἢ εὖ οἰομένους ἢ κακῶς πεπραγένοι. Apol. 33. A: εἴ ποῦ τι ἐπραξα. Phaedr. 232. D: (ὅσοι) δι' ἀρετὴν ἐπραξαν (*impragant*) ὧν ἐδέοντο. 233. A. Pol. V. 353. D: ὁ ἄλλω τῶν ὄντων οὐδ' ἂν ἐνὶ πράξαις. IX. 592. B: πράξειεν. Prot. 319. B: ἐπειδὴν ... περὶ οἰκοδομίας τι δέη πρᾶξαι τὴν πόλιν. Pol. I. 351. C. III. 412. E. Gorg. 514. A: δημοσίᾳ πράξαντες τῶν πολιτικῶν πραγμάτων. Legg. I. 642. E. Pol. VII. 519. E: ὅπως ἐν τι γένος ἐν πόλει διαφερόντως εὖ πράξει. II. 366. B: πράξομεν κατὰ νοῦν. Crit. 45. D: (οἱ) ὅ τι ἂν τύχῃσι τούτο πράξουσιν (*ea conditione erunt quae forte eis obveniat*). Phaed. 58. E: εὖ πράξειν. 95. C. Pol. I. 346. E: ὁ μέλλων καλῶς τῇ τέχνῃ πράξειν. V. 466. D: τὰ ... βέλτιστα πράξειν. VII. 517. C: τὸν μέλλοντα ἐμφορόνως πράξειν. Alc. II. 141. D: ὡς ἀγαθὸν τι πράξοντες. Prot. 357. E: ὅτι ἀμαθία πράττεται. Pol. V. 473. B: τί ποτε νῦν κακῶς ἐν ταῖς πόλεσι πραττεται cet. Legg. VI. 785. A: ταύτην πραττέσθω. Charm. 173. B: ἄλλο τι κατὰ τὰς ἐπιστήμιας ἂν πραττόιτο. Conv. 182. A: ὅτι οὖν πρᾶγμα πραττόμενον. Pol. II. 370. B: τὸ πραττόμενον (*id quod geritur et gerendum est*). Legg. II. 660. B: ἂ σὺ νῦν λέγεις οὐκ οἶδα πραττόμενα (*fieri*). Ep. II. 311. D: εἴ τι ... μὴ καλῶς πέπρακται. IV. 321. A. Legg. IX. 866. D: θυμῷ ... πέπρακται. XII. 960. B: πεπραχθαι. Euth. 8. E. Crit. 44. C. Polit. 267. C: πεπραγμένον. Legg. IX. 866. D. E. XI. 937. E: πεπραγμένα. Ep. VII. 341. D: τί τούτου κάλλιον ἐπέπρακ' ἂν ἡμῖν cet. Tim. 23. E: τῶν ἔργων αὐτοῖς ὁ κάλλιστον ἐπραχθῇ. Crit. 44. C: ὥσπερ ἂν πραχθῇ. Pol. V. 473. A: ἀρ' οἷόν τέ τι πραχθῆναι ὡς λέγεται —; Legg. XII. 960. B. Prot. 324. B: οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θείῃ. Tim. 21. A: πραχθὲν ὄντως ὑπὸ τῆσδε τῆς πόλεως. Legg. IX. 867. C. B: οἱ τῷ θυμῷ πραχθέντες φόνοι. Euth. 4. E: τούτων οὕτω πραχθέντων ὡς οὐ λέγεις. Menex. 236. E: ἔργων ... εὖ πραχθέντων. Conv. 218. B: τοῖς ... τότε πραχθείσι. Phaedr. 241. A: ὑπομνηστικῶν τὰ πραχθέντα καὶ λεχθέντα. 272. E. Pol. V. 452. A: εἰ πράζεται ἢ λέγεται. Verb. Prot. 356. B: ταύτην τὴν πρᾶξιν πρακτέον. Pol. V. 457. A: καὶ οὐκ ἄλλα πρακτέον. Demod. 381. E: ἂ πρακτέον ἐστί. Prot. 356. C: οὐ πρακτέα. Demod. 381. E: ποῖα πρακτέα ἐστὶν ὑμῖν. — Med. *exigo* (*proprie germ. eintreiben, dein in univ. fordern*). Prot. 328. B: ἀξίως τοῦ μισθοῦ ὃν πράττομαι. Apol. 19. D:

ὡς ἐγὼ ... χρήματα πράττομαι. Legg. VI. 762. B: τὴν διπλάσιαν πραττέσθω τὸν ὑποφεύγοντα. 774. B. Men. 91. D: τούτων φανερώς χρήματα ἀξιούσι πράττεσθαι. Soph. 222. E: (τὸ) τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφήν ἐαυτῷ μόνον. 223. A: (τὸ) μισθὸν ... νόμισμα πραττόμενον. Pol. I. 347. B: φανερώς πραττόμενοι ... μισθόν. Eryx. 402. D. Men. 90. D: τοὺς μισθὸν πραττομένους. E. 91. B. Apol. 31. C: ὡς ἐγὼ ποτέ τινα ἢ ἐπραξάμην μισθὸν ἢ ἤτησα. Gorg. 511. D: δὴ ὀβολοὺς ἐπράξατο. E. Hipp. mai. 282. C: ἀργύριον μισθὸν πράττασθαι. Etiam activ. (Legg. VI. 774. D: πραττόντων ... οἱ ταμίαι τούτοις τοῖν θεοῖν.) et pass. Legg. XI. 921. C: ὅς ἂν ... μισθοὺς μὴ ἀποδιδῶ ... διπλοῦν πραττέσθω.

πραῦνω, mitigo; sedo, restinguo. Polit. 268. B: κηλῶν πραῦνειν. Legg. V. 731. D: ἀνείργοντα τὸν θυμὸν πραῦνειν. Menex. 247. D: ἰωμένους καὶ πραῦνοντας. Pol. IX. 572. A: τὸ θυμοσιδὲς πραῦνας. VI. 501. C: ἐτι μᾶλλον ... πραῦνονται. IV. 440. D: πρὶν ἂν ... πραῦνθῇ.

πράως, mansuete, clementer; etiam aequo animo, aequae. Phaed. 88. E: (πότερον) πράως ἐβοήθει τῷ λόγῳ. Soph. 217. D: πάντες ... ὑπακούσονται σοι πράως. Pol. IX. 589. C: πείθωμεν ... αὐτὸν πράως. Tim. 17. D: δικάζοντας ... πράως τοῖς ἀρχομένοις ὑπὲρ αὐτῶν. 74. C. Legg. I. 634. C: μὴ χαλεπῶς, ἀλλὰ πράως ἀποδεχόμεθα ἀλλήλων. X. 888. A: λεγωμεν πράως. Crit. 43. B: ὡς ῥαδίως αὐτὴν καὶ πράως φέρεις. Lys. 211. E: ἐγὼ ... πρὸς μὲν ταῦτα πράως ἔχω (nos: ich bin — gleichgültig). Phaedr. 268. E: ἄτε μουσικός ὢν πραότερον (εἴποι ἂν). Gorg. 489. D: πραότερόν με προδίδασκε. Phaed. 94. D: τὰ δὲ πραότερον (κολάζουσα). Men. 75. D. Menex. 249. C. Pol. III. 387. E: φέρειν ... ὡς πραότατα.

πρεπόντως, decenter, pulchre; convenienter. Crit. 439. B: εἰ πρεπόντως εἴργασται. Conv. 198. A: ὡς πρεπόντως τοῦ νεανίσκου εἰρηκότος. Pol. III. 399. A. Tim. 19. C. Legg. III. 699. D: σαντῷ τε καὶ τῇ πατρίδι πρεπόντως. VII. 815. B: ἐν χορείαις πρεπόντως εὐνόμων ἀνδρῶν. VIII. 835. B: πρεπόντως ἐκάστοις θύμασιν. IX. 861. C: τό τε πρεπόντως τεθὲν ... καὶ τό μὴ. Menex. 239. C: ἐς ὧδας ... αὐτὰ θεῖναι πρεπόντως τῶν πραξάντων.

πρέπω, decorus sum, convenio; impers. decet, convenit, consentaneum est vel accommodatum (cum dat. vel cum accus. et inf.). Prot. 312. B: ὡς ... τὸν ἐλεύθερον (int. ἐπὶ παιδείᾳ μανθάνειν) πρέπει. Phaed. 61. C: μάλιστα πρέπει μέλλοντα ἐκείσε ἀποθνήσκειν διασκοπεῖν cet. 92. C. 114. D: τὸ ... ταῦτα διόσχυρίζασθαι οὕτως ἔγειν ... οὐ πρέπει νοῦν ἔχοντι ἀνδρὶ. Conv. 196. E: ὧ δὴ πρέπει ἑμῶς μαρτυρίῳ χρῆσθαι. Pol. V. 474. D: ἀνδρὶ ... ἐρωτικῶ οὐ πρέπει ἀμνημονεῖν ὅτι cet. Tim. 29. D. Legg. VI. 775. B. Alc. I. 135.

C: πρέπει ἄρα τῷ κακῷ δουλεύειν. Lach. 197. D: πρέπει ... σοφιστῇ cet. Theaet. 146. B: τοῖσδε δὲ πρόποι ... ἄν τούτο. Soph. 219. C: πρόποι γὰρ ἄν. Crat. 407. D. Epin. 976. C: ὅτι γιγνώμενον ἄν πρόποι. Apol. 177. C: ἀγαθὸν τοιοῦτον ὅτι ἄν πρόποι μοι. Hipp. mai. 290. C: ὅταν γε μὴ πρόπη. D: ὅτι, ὃ ἄν πρόπη ἑκάστῳ, τοῦτο καλὸν ποιεῖ ἑκαστον. Phaedr. 278. D: θεῷ μόνῳ πρόπειν (ἔμοιγε δοκεῖ). Gorg. 485. C: πρόπειν μοι δοκεῖ. Pol. I. 327. A. Legg. VII. 821. A. Tim. 38. B: ταχ' ἄν οὐκ εἴη καιρὸς πρόπων ... διακριβολογεῖσθαι. Legg. XII. 945. B: λόγος ἄν εἴη πρόπων. Hipp. mai. 290. C. Gorg. 485. B: πρόπον (μοι φαίνεται) τῇ τοῦ παιδίου ἡλικίᾳ. Tim. 17. B: ξενισθέντας οἷς ἦν πρόπον ξενίοις. Legg. I. 625. A. VI. 779. C: ὅσα ... πρόπον ἄν οἰκεῖν εἴη. Phaedr. 268. D: τὴν τούτων οὐστασιν, πρόπουσαν ἀλλήλοις τε καὶ τῷ ὅλῳ συνισταμένην. Phaed. 108. C: εἰς τὴν αὐτῇ πρόπουσαν οἴκησιν. Pol. III. 397. B. Gorg. 503. E: τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρόπον τε εἶναι καὶ ἀρμόττειν. Soph. 225. A: εἰκὸς καὶ πρόπον ὄνομα cet. Polit. 284. E: πρὸς τὸ μέτριον καὶ τὸ πρόπον cet. Legg. VIII. 828. C: κατὰ τὸ πρόπον προσνέμοντες cet. Pol. I. 342. E: τὸ ἐκείνῳ ξυμφέρον καὶ πρόπον ... λέγει καὶ ποιεῖ cet. V. 459. E: ὕμνοι ... πρόποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις. III. 400. B: τίνες ... πρόπουσαι βύσεις. Menex. 246. E: οὕτε σώματος κάλλος καὶ ἰσχύς ... πρόποντα φαίνεται. Critia 112. B. Pol. VI. 491. D: τοσοῦτῳ πλειόνων ἐνδεί τῶν προπόντων. Critia 117. A: δένδρων φυτεύσεις πρόπουσας ὕδασι. Phaedr. 264. C: πρόποντ' ἀλλήλοις. Pol. VI. 500. B: ἥμισυ φιλοσοφία πρόποντα ποιοῦντας. Soph. 230. E: ἃ καθαρῶτατον ... ἐπρεπε τὸν ὄντως ἰσομενον εὐδαίμονα εἶναι. Pol. V. 474. D: ἄλλῳ ... ἐπρεπεν ... λέγειν ἃ λέγεις. Charm. 158. C: τὸ αἰσχυνηλὸν αὐτοῦ τῇ ἡλικίᾳ ἐπρεπεν. Polit. 269. C: εἰς ... τὴν τοῦ βασιλέως ἀπόδειξιν πρέψει ῥηθέν. 288. C: τοῦτο ... τούτοις ἔν ὄνομα ἅπανι πρέψει προσαγορευθέν.

πρεπώδης, ὁ ἡ, *decens*. Alc. I. 135. B: τὸ δὲ κάλλιον πρεπωδέστερον;

πρεσβεία, ἡ, in eo ponitur qui aetate et dignitate superior est. Pol. VI. 509. B: ἔτι ἐπέκεινα τῆς οὐσίας πρεσβεία καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος. * *legatio*; etiam *nuntius* (*Botschaft*). Ep. VII. 350. A: πρόφασιν τινα πρεσβείας πορισάμενοι cet. Pol. V. 422. D: πρεσβείαν πέμψαντες εἰς τὴν ἑτέραν πόλιν. Legg. V. 742. A: πρεσβειῶν. XII. 941. A: (ἐάν) μὴ τὰς οὐσας πρεσβείας ἐφ' αἷς πέμπεται ἀπαγγέλλη. Etiam *legatus*. Legg. XII. 950. D: κήρυξιν ἢ πρεσβείαις ἢ καὶ τισι θεωροῖς.

πρεσβεῖον, τό, *munus honorarium*. Gorg. 524. A: Μίσθ ... πρεσβεῖα δώσω ἐπιδιακρίνειν cet.

πρεσβευτής, *ó*, *legatus*. Legg. XII. init. Hipp. mai. 281. A: πρεσβευτήν.

πρεσβεύω, *adate superior sum*. Legg. XII. 951. E: τῶν νομοφυλίκων τοὺς ἀεὶ πρεσβεύοντας δέξα. In univ. *superior sum*, *dignitate antecello*. Legg. VI. 752. E: διὰ τὸ πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλει. **colo*, *honoro*. Crit. 46. B: τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ τιμῶ. Conv. 188. C: (ἐάν) μηδὲ τιμᾷ τε αὐτὸν καὶ πρεσβεύῃ ἐν παντὶ ἔργῳ. 186. B: ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην. Legg. IV. 718. A: τούτω μάλιστα ἀεὶ πρεσβεύειν. Pol. IX. 591. C: οὐδὲ τοῦτο πρεσβεύων. Legg. IX. 879. B: τὸ πρεσβύτερον ὡς οὐ σμικρῷ τοῦ νεωτέρου ἔστι πρεσβευόμενον ἐν τε θεοῖσι καὶ ἐν ἀνθρώποις. **legatus sum* vel *legatus mittor*. Charm. 158. A: ὁσάκις ἢ παρὰ μέγαν βασιλέα ... πρεσβεύων ἀφίκετο. Hipp. mai. 282. B: δεῦρο ἀφίκετο δημοσίᾳ οἰκοθεν πρεσβεύων. Ep. III. 315. D: λέγειν πρὸς τινὰς τῶν παρὰ σὲ πρεσβεύοντων. Hipp. mai. 281. B: πολλάκις ... καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐπρέσβευσα. Med. *legationem mitto*. Legg. III. 698. D: πρεσβευομένοις αὐτοῖς πανταχόσε βοηθεῖν οὐδεὶς ἤθελε cet.

πρέσβις, *ῆ*, *senectus*. Legg. IX. 855. D: ὁ δικαστὴς ἐξῆς ... κατὰ πρέσβιν ἰζέσθω. XI. 924. C.

πρεσβύς, unde comp. πρεσβύτερος, *senior*, *natu maior*, *antiquior*, et superl. πρεσβύτατος, *natu maximus*. Prot. 320. C: ὡς πρεσβύτερος νεωτέροις. Phil. 15. E. Pol. VII. 539. C. Conv. 180. D: ἡ μὲν ... πρεσβυτέρα. Legg. IX. 879. B: τὸ πρεσβύτερον. Parm. 128. E: ὑπὸ πρεσβυτέρου. Conv. 219. D: ἀδελφοῦ πρεσβυτέρου. Phaedr. 227. C: πρεσβυτέρω. Pol. V. 465. A. II. 380. C: μήτε νεώτερον μήτε πρεσβύτερον. Legg. IX. 879. C: τὸν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον. I. 631. E: ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον ἰόντων. Gorg. 461. C: πρεσβύτεροι γιγνόμενοι. Pol. X. 613. D. Tim. 77. A: πρεσβύτερα τῶν ἡμερῶν ὄντα. Prot. 314. B: ταῦτα ... σκοπώμεθα καὶ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν. Polit. 270. E. Soph. 251. C: πρεσβυτέροις ἀνθρώποις. Pol. III. 412. C: ὅτι ... πρεσβυτέρους τοὺς ἀρχοντας δεῖ εἶναι cet. V. 452. B: οὐ μόνον τὰς νέας (γυναῖκας), ἀλλὰ καὶ ἤδη τὰς πρεσβυτέρας. Conv. 178. C: ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι. Critia 114. D: βασιλεὺς ... ὁ πρεσβύτατος. Lys. 204. E: ὁ πρεσβύτατος υἱός. Locr. 97. E: πρεσβίστα (ν. πρεσβύστα) ἐντί (γᾶ). Critia 114. D: τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν ἐγγόνων. Phaedr. 259. D: τῇ ... πρεσβυτάτῃ Καλλιόπῃ. Conv. 178. B: τὸ ... ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι τὸν θεόν. Legg. VI. 754. C: τοὺς πρεσβυτάτους τε καὶ ἀρίστους. — Ut Lat. *antiquius*, est etiam id quod *potius ducimus*, *magis colimus* vel *curamus*. Conv. 218. D: ἔμοι ... οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι. Locr. 104. B: ἡ πρεσβίστα (ν. πρεσβύστα) φιλοσοφία. Legg. IV. 717. B: χρεῶν πάντων πρεσβύτατα. — Plur. *legati*. Eryx. 392. D: οἱ Συρακούσιοι πρέσβεις. Ep. XIII. 363. B:

οἱ πρέσβεις καὶ ἐδίοντο ἐπιστέλλειν σοι. Pol. VIII. 560. D: οὔτε πρέσβεις (*tanquam legatos missos*) πρεσβυτέρων λόγους ἰδιωτῶν εἰσδέχονται. Eryx. 392. C: πεπόμφασι ... ὡς ἡμᾶς πρέσβεις. Ep. VIII. 356. C.

πρεσβυτέρως, *potius*. Pol. VIII. 548. C: πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικὴς τιτιμημέναι.

πρεσβύτερος, ὁ, fem. πρεσβύτες, *senex*. Conv. 207. D: ἕως ἂν πρεσβύτερος γένηται. Pol. I. 328. B. Soph. 217. C: μάλα ... τότε ὄντος πρεσβύτου. Pol. X. 608. C: ὁ ἐκ παιδὸς μέχρι πρεσβύτου χρόνος. Epin. 992. D: εἰς πρεσβύτου τέλος ἀφικομένοις. Theaet. 183. E: πάνν πρεσβύτη. Parm. 127. B: εὖ μάλα ἤδη πρεσβύτην εἶναι. Pol. IX. 574. C: τὸν ... πρεσβύτην πατέρα. Legg. III. 687. C: παῖδες τε ὄντες καὶ ἄνδρες καὶ πρεσβύται. XI. 917. A. Pol. I. 328. D: τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. Hipp. mai. 286. A: χρώνται ὥσπερ ταῖς πρεσβύταις οἱ παῖδες πρὸς τὸ ἡδέως μυθολογῆσαι. Polit. 271. B: τοὺς πρεσβύτας.

πρεσβυτικός, ἡ, ὄν, *senilis*. Legg. III. 685. B: παίζοντας παιδιὰν πρεσβυτικὴν σάφρονα.

πρηγνής, ὁ ἡ, *pronus*. Pol. III. 388. A. (Hom.).

πρηστήρ, ὁ, *fulgur*. Ax. 370. C: πρηστήρων ἐξαισίους συρμοίς.

πρίασθαι, *emere; conducere*. Riv. 135. B: τέκτονα ... ἂν πρίαο πέντε ἢ ἕξ μῶν ἄχρον. Pol. I. 333. B: ὅταν δέῃ ἀργυρίου κοινῇ πρίασθαι ἢ ἀποδοῖσθαι ἵππον. II. 371. D. Eryx. 394. E. Theaet. 197. B: ἱμῖαιον πριάμενός τις cet. Legg. XI. 916. C: τῷ πριαμένῳ. Prot. 314. A: ποτὰ πριάμενον. Legg. V. 741. C. Pol. VIII. 563. B: τῶν πριαμένων. Apol. 26. E: δραχμῆς ἐκ τῆς ὀρχήστρας πριαμένοις. Ep. XIII. 361. A: ἐπριάμην ... αὐτό (τὸ ἔργον). Ib. vulgo scrib. τὸν ... Ἀπόλλω ἐπριάμην, sed codd. ἐποησάμην.

πρίζω, *serro*. Theag. 124. A: τῶν πριζόντων.

πρίν, *prius, ante*. Pol. VIII. 547. C: τοὺς ... πρίν φυλαττομένους ὑπ' αὐτῶν. Cum art. τὸ πρίν. Conv. 196. E. (ex Eurip.). Critia 112. A. — Cum indic. Phaedr. 266. A: οὐκ ἐπανήκε, πρίν ... ἰφρευρῶν ... σκαῖόν τινα ἔρωτα ἰλοιδόρησε cet. Men. 84. C: πρίν εἰς ἀπορίαν κατέπεισεν. 86. D. — Cum optat. Pol. III. 402. B: ὡς οὐ πρότερον ἐσόμενοι γραμματικοὶ πρίν οὕτως ἔχοιμεν. VII. 515. E: (εἰ) μὴ ἀνείη πρίν ἐξελεύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. Tim. 42. C. Legg. III. 678. D. — Cum part. ἂν et conjunct. (negatione vel antec. vel seq.). Phaedr. 228. C: οὐδαμῶς ... ἀφήσειν πρίν ἂν εἶπω ἀμωσγέπως. 242. A: μήπω γε ... πρίν ἂν τὸ καῦμα παρέλθῃ. 271. C. Gorg. 463. C. Phaed. 58. B. 85. C. Theaet. 200. D. Soph. 262. C. Pol. III. 402. B. VI. 501. E. al. Ubi ἂν deest, librorum vitio videtur excidisse, ut Phaed. 62. C. Theaet. 169. B. Tim. 57. B. — 8q. infin. *antequam*. Prot. 320. A: πρίν ἕξ μῆνας γεγονέναι.

356. Α: πρὶν μαθεῖν. Phaedr. 273. D: πρὶν καὶ σὲ παρελθεῖν. Gorg. 458. B. Phaed. 72. E. Crat. 438. B. Conv. 214. B. Pol. I. 344. D. V. 459. D. Tim. 52. D. Alc. I. 118. B. al. Acced. part. γέ. Conv. 189. A. Praegr. πρότερον. Phaed. 104. C. (ubi v. πρηνή). Soph. 261. A.

πρό, ante. Phaedr. 248. B: ἐτέρα πρό τῆς ἐτέρας πειρωμένη γενέσθαι (ubi πρό ... γενέσθαι est i. q. *antevenire*). 268. E: τὰ ... πρό ἀρμονίας ἀναγκαῖα μαθήματα. 269. B. Theaet. 142. C: ὀλίγον πρό τοῦ θανάτου cet. Crat. 401. D: πρό πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτη προθύειν. Phil. 32. C: τὸ ... πρό τῶν ἡδέων ἐλπιζόμενον ἦδν. Conv. 201. D: πρό τοῦ λοιμοῦ. Pol. IV. 432. D: πρό ποδῶν. Euth. 5. 8. al. **prae, potius quam*. Phaedr. 237. B: ὡς μὴ ἐρῶντι πρό τοῦ ἐρῶντος θεοὶ χαρίζεσθαι. 245. B. Phaed. 99. A: κάλλιον εἶναι πρό τοῦ φεύγειν ... ὑπέχειν τῇ πόλει τὴν δίκην ἦντιν' ἂν τάττη. Polit. 266. D: (ὅτι) τὸν ... σμικροτάτον, οὐδὲν ἡτίμακε πρό τοῦ μείζονος. Phil. 57. E: εἴ τινα πρό αὐτῆς ἄλλην κοίναίμεν. Conv. 179. A: πρό τοῦ του τεθνάναι ἂν πολλάκις ἔλοιτο. Pol. II. 361. E: τοὺς ἐπαινοῦντας πρό δικαιοσύνης ἀδικίαν. X. 595. C: οὐ ... πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ. Apol. 28. D: μήτε ἄλλο μηδὲν (ὑπολογιζόμενον) πρό τοῦ αἰσχροῦ. Crit. 48. D: οὔτε ἄλλο οἷον πάσχειν πρό τοῦ ἀδικεῖν. Menex. 249. E: πρό γε ἄλλων πολλῶν χάριν ἔχω τῷ εἰπόντι. — Cum art. (neutr.) πρό τοῦ, germ. *vordem*. Prot. 315. D: ὃ πρό τοῦ ... ὡς ταμειῶ ἐχρήτο. Phaedr. 252. A: οἷς πρό τοῦ ἐκαλῶπιζετο. Phaed. 96. C: ἃ πρό τοῦ ὥμην εἰδέναι. Soph. 244. A: ἡμεῖς ... πρό τοῦ μὲν ὥμεθα, νῦν δ' ἡπορήκαμεν. Conv. 172. C. Pol. III. 406. A. VI. 498. D: οὐδὲ πρό τοῦ ἐχθροὺς ὄντας. al. Similiter πρό τούτου et τοῦτων (germ. *zuor, wether*). Pol. III. 394. C: τὸ πρό τούτου δὴ ἀναμνήσθῃσι ὅτι cet. VIII. 551. B: πρό τούτου φοβήσαντες κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Tim. 44. C: τὰ ... πρό τούτων. 48. B: τὰ πρό τούτου πάθη. 53. A: τὸ ... πρό τούτου. Alc. I. 110. A: τό γε πρό τούτου παῖς ἦσθα.

προαγορεύω, *edico, indico; denuncio*. Crit. 51. D: προαγορεύομεν ... ἐξεῖναι cet. Pol. IV. 426. C: ὅσοι ... προαγορεύουσι τοῖς πολίταις ... μὴ κινεῖν. Legg. IX. 871. B: μὴ προαγορεύων εἰργεσθαι cet. X. 907. D. IX. 878. B: τὸν ... προαγορεύοντα τὸν νόνον. Ep. VII. 330. E: προαγορεύουσι ... τῷ συμβούλῳ τὴν ... πολιτείαν εἶν cet.

προάγω, *produco, profero; adduco*. Legg. III. 690. C: θεοφιλή ... τινα λέγοντες ἐβδόμην ἀρχὴν εἰς κληρόν τινα προάγομεν. Pol. III. 415. D: ἡμεῖς ... τούτους τοὺς γηγενεῖς ὀπλίσαντες προάγωμεν. Legg. XII. 960. A: τὸν νεκρὸν εἰς τὸ φανερόν προάγειν τῶν ὁδῶν κωλύειν. III. 697. B: εἰς τιμᾶς ... χρήματα προάγουσα. Crat. 410. D: τὸ ... τὰ γυόμενα ... προάγον εἰς φῶς. Polit. 262. C: σμικρῷ πλεόν

... προαγαγεῖν εἰς τὸ πρόσθεν (*paullu ulterius producere*). Ep. VII. 341. D: τὴν φύσιν εἰς φῶς πᾶσι προαγαγεῖν. **impello*. Legg. II. 666. C: εἰς ... τὸ προάγειν αὐτοὺς μετέχειν ... ᾧδης. Tim. 22. A: προαγαγεῖν βουλευθεῖς αὐτοὺς περὶ τῶν ἀρχαίων εἰς λόγους. — *Intrans. procedo, antecedo*. Phaedr. 227. C: προάγε δῆ. Id. 229. A. 228. B: προάγειν ἐκέλευσε. Legg. IV. 719. A: ὁ ... προάγων λόγος ὁ γέ μοι ἀπείργασται. Phaed. 90. B: σοῦ ... προαγοντος ἐγὼ ἐφασπόμην. Locr. 97. A: αἶκα προαγέται τῷ ἀλίῳ.

προαγωγεία, ἡ, *lenocinium*. Theaet. 150. A: διὰ τὴν ἄδικον ... ξυναγωγὴν ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἥ δὴ προαγωγεία ὄνομα.

προαγών, ὁ, *certaminis prolusio vel praclusio*. Legg. VII. 796. D: ἀγῶνας ... καὶ προαγῶνας.

προαγωνίζομαι, *certaminis praclusionem instituo*. Legg. VII. 796. D: προαγωνιστέον.

προαίρεσις, ἡ, *electio; etiam secta s. ratio*. Def. 413. A: προαίρεσις βίου τοῦ αὐτοῦ. Ib. περὶ προαιρέσεως καὶ πράξεως. E: ἐμφανισμός προαιρέσεως πρακτικῆς. Parm. 143. C: ἐν ἐκάστη τῇ προαιρέσει.

προαιρετικός, ἡ, ὄν, *eligen*s. Def. 411. E: προαιρετικός ... τῶν φαινομένων αὐτῷ δικαίων. 412. E: ἐξῆς προαιρετικῇ τῶν βελτίστων.

προαιρούμαι, *praefero, malo; eligo, sumo; statuo vel constituo*. Polit. 257. C: εἴτε τὸν φιλόσοφον προαιρεῖ. Soph. 255. D: ἐν τοῖς εἶδεσιν ... ἐν οἷς προαιρούμεθα. Parm. 143. C. Legg. VI. 759. E: τὸν ... λιπόντα προαιρέσθωσαν αἱ ... φυλαὶ cet. Lach. 200. E: τί οὖν ἂν τις ἡμῶν τινα προαιροῖτο; Parm. 136. C: ὅ τι ἂν προαιρῇ αἰεί. Phaedr. 245. B: ὡς πρὸ τοῦ κεινημένου τὸν σωφρονα διὰ προαιρέσθαι φίλον. Soph. 251. D. Theaet. 147. D: κατὰ μίαν ἐκίστην προαιρούμενος. Lys. 206. E: ἐκ φορησίσκων τινῶν προαιρούμενοι. Crit. 52. E: σὺ δὲ οὔτε Λακεδαιμόνα προηροῦ cet. Eryx. 393. D: προηρεῖτο. Phil. 28. B: οὐκοῦν ὑπὲρ ἐμοῦ σὺ ... προήρησαι λέγειν; Tim. 54. C: ἐκ τῶν τριγώνων ὧν προηρήμεθα. Tim. 54. B: προηρήσθω ... δι' οὗ τριγῶνα. Legg. VI. 771. C: προηρήσθαι. Gorg. 517. A: προείλου τούτους τοὺς ἀνδρας. Polit. 281. C: σὺ προειλόμεθα μέρους. 292. B: ἐπιστατικὴν ἐκ τῶν ἄλλων προειλόμεθα. Hipp. mai. 299. D: οὐκοῦν ... προείλασθε ταύτας τὰς ἡδονὰς ἐκ τῶν ἄλλων ἡδονῶν. Lach. 190. D: τί οὖν ἂν προελοίμεθα τῶν τῆς ἀρετῆς μερῶν; Parm. 136. C: ὅ τι ἂν προέλῃ. Def. 412. C: οὐ ἂν προέλῃται. Polit. 279. B: βούλει ... τὴν ὕφαντικὴν προελώμεθα; 304. E: οἷς ἂν προελώμεθα πολεμεῖν. Parm. 143. B. Prot. 327. A: ἄλλο τῶν ἐπιτηδευμάτων ὅτιοι ... προελόμενος. Phil. 45. E: τούτων τινὰς προελόμενον. Legg. V. 733. D. Soph. 254. C: προελόμενοι τῶν μεγίστων λεγομένων ἅτα. Phil. 52. E.

Demod. 381. B: οὐ γὰρ δὴ ἔμπειροι ὄντες προαιρήσονται
 ξυμβουλῆς ἐν μὴ ὀρθῶς. Pol. VII. 535. A: τοὺς ... βεβαι-
 οτάτους ... προαιρετέον. Tim. 54. A.

προαΐσθησις, v. προήσθησις.

προακούω, ante audio. Legg. VII. 797. A: προακηκο-
 ότες ... καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν.

προαμείβομαι, ante occuro, praecipio. Legg. XI. 921.

C: προαμειψάμενος ἔργον. E.

προανατέλλω, prius orior. Locr. 97. A: (αἶκα) προ-
 ανατέλλῃ ποτ' ὄρθρον.

προαπέρχομαι, ante abeo. Legg. XII. 943. D: (ἐάν)
 οἴκαδε προαπέλθῃ τοῦ χρόνου.

προαποθνήσκω, ante (tempus) mortem occumbo. Conv.
 208. D: προαποθανεῖν τὸν ὑμέτερον Κόδρον ὑπὲρ τῆς βα-
 σιλείας τῶν παίδων.

προαποκᾶμνω, ante fatigor et desisto (v. c. quaerere).
 Euth. 11. E: μὴ προαποκάμῃς.

προαπολλύμαι, ante vel prius intereo. Phaed. 91. D:
 μὴ ἡ ψυχὴ ... προαπολλύται. Pol. VI. 496. D: πρὶν τι
 τὴν πόλιν ἢ φίλους ὄνῃσαι προαπολόμενος.

προαπορούμαι, prius addubito et dubitanter dissero.
 Tim. 49. B: διότι προαπορηθῆναι περὶ πυρὸς ... ἀναγκαῖον.

προαποφαίνομαι, ante declaro. Hipp. mai. 288. D:
 ἔγωγε προαποφαίνομαι. Prot. 340. B: οὐ ... προαπόφηναι
 τὴν σὴν γνώμην.

προαρπάζω, praecipio. Gorg. 454. C: προαρπάζειν
 ἀλλήλων τὰ λεγόμενα.

προάστειον, τό, suburbium. Legg. VI. 759. A: ἐν αὐ-
 τῷ τε τῷ τῆς πόλεως περιβόλῳ καὶ προαστείῳ.

προαύλιον, τό, praecidium. Crat. 417. E: τοῦ ... νό-
 μου προαύλιον.

προαφίστημι, a. 2. et med. prius desisto. Conv. 175.
 D: οὐ γὰρ ἂν προαπέστης. Crat. 411. B: οὐ δοκεῖ ἡμῶς
 προαποστῆναι. Phaed. 85. C: μὴ προαφίστασθαι πρὶν ἂν
 cet. Polit. 285. B. Lach. 194. A.

προβαίνω, procedo, progredior; proficio. Phaedr. 239.
 D: οὐκ ἄξιον περαιτέρω προβαίνειν. Pol. VIII. 604. B: (ὥς)
 οὔτε εἰς τὸ πρόσθεν οὐδὲν προβαίνον τῷ χαλεπῶς φέροντι
 cet. Ep. VII. 325. C: ὅσω μᾶλλον ... εἰς τὸ πρόσθεν προῦ-
 βαίνον (acitate progrediebar). Legg. VIII. 839. C: εἰς τοῦτο
 προβέβηκε νῦν ὥστ' (eo res nunc processit ut —) cet. Hipp. mai.
 296. B: ἐπεὶ νῦν γέ σοι ὁ λόγος παγκάλως προβέβηκε. The-
 aet. 187. A: τοσοῦτόν γε προβεβήκαμεν (tantum profecimus)
 ὥστε cet. Phil. 57. A: δοκεῖ ... ἔμοιγε οὕτως ὁ λόγος ... ἐν-
 ταῦθα προβεβηκῆναι σκοπῶν cet. Pol. VIII. 566. B: οἱ εἰς
 τοῦτο προβεβηκότες.

προβαλλω, ubiicium; oppono. Phaedr. 241. E: αἷς με σὺ
 προῦβαλῃς ἐκ προνοίας. Soph. 261. A: ὧν ἐπειδάν τι προ-

βάλη. Ib. ἕτερον ... προβέβληται. Ib. τὸ ... προβληθέν.
 *propopo (germ. aufgeben et ansetzen). Hipp. mai. 290. D: αὐ-
 τός μοι προβάλλει ἐρωτῶν cet. Crat. 407. D: πρόβαλλέ μοι.
 Pol. VII. 536. D: τὰ ... λογισμῶν ... παίσιν οὐσί χρεῖ προ-
 βάλλειν. Legg. VII. 820. C: προβάλλοντα ... ἀλλήλοις ἀεί.
 Soph. 245. B: χαλεπὴν προβέβληκας αἵρεσιν. Phil. 65. D:
 εὐσκειπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας. Charm. 162.
 B: αἰνίγμα αὐτὸ προὔβαλεν. Polit. 285. D: περὶ πάντα τὰ
 προβαλλόμενα. Conyn. 180. C: οὐ καλῶς μοι δοκεῖ ... προ-
 βεβλῆσθαι ἡμῖν ὁ λόγος. Polit. 285. D: ἐνὸς ἔνεκα ... τοῦ
 προβληθέντος. 286. D: πρὸς τὴν τοῦ προβληθέντος ζήτη-
 σιν. Med. *eligendum propopo vel designo*. Legg. VI. 755. D:
 ἀνθ' ὅτου ὄντινα προβάλλεται. 763. D: προβαλλέσθω ...
 αὐτονόμον. 755. C: τούτων ... στρατηγούς ... ἐξ αὐτῆς τῆς
 πόλεως ταύτης οἱ νομοφύλακες προβαλλέσθων. 756. A.
 755. D: αὐτοῖσι προβάλλεσθαι cet. 756. A: οἷπερ καὶ τοὺς
 στρατηγούς προὔβαλλοντο. XI. 916. B: οὐς ἂν κοινῇ προ-
 βαλόμενοι ἔλυνται. Pass. Legg. VI. 755. C: τῶν μὴ προβε-
 βλημένων. 755. C: ἐκ τῶν προβληθέντων. D. **profeso* (tan-
 quam auctorem, testem al.). Lach. 201. B: τὸν Ὀμηρον δο-
 καί μοι χοῆναι προβάλλεσθαι.

προβάτιον, τό, *ovicula* (iron.). Phaedr. 259. A: ὥσπερ
 προβάτια μισσημβριάζοντα περὶ τὴν κρήνην εὐδεῖν.

πρόβατον, τό, *ovis*, in univ. *pecus*. Euthyd. 302. A:
 οἶον βούς καὶ πρόβατον (v. πρόβατα). Pol. I. 343. B: τὸ
 τῶν προβάτων ... ἀγαθὸν σκοπεῖν. III. 397. A: κυνῶν καὶ
 προβάτων καὶ ὀρνέων φθόγγους. De lege 318. A. Pol. IV.
 422. D: προβάτοις πίσσί τε καὶ ἀπαλοῖς. Crat. 423. C:
 τοὺς τὰ πρόβατα μιμουμένους. Pol. I. 343. A: ὅς γε αὐτῇ
 οὐδὲ πρόβατα οὐδὲ ποιμένα γιγνώσκεις. B. 345. C: ποι-
 μαινεῖν ... τὰ πρόβατα. Legg. III. 694. E: ποίμνια ... καὶ
 πρόβατα.

προβιβάζω, *provehō, incito*. Prot. 328. B: προβιβά-
 σαι εἰς ἀρέτην.

πρόβλημα, τό, *propugnaculum; munimentum, tegmentum*.
 Polit. 288. E: δικαιοτάτ' ἂν ὅλον προσαγορεύοιτο πρόβλημα.
 289. B. 280. E: ἐρεοῦ προβλήματος ἐργαστικήν. Tim. 74.
 B: πρόβλημα ... χειμῶνων (*adversus frigus*). Polit. 279. D:
 τὰ δὲ (τῶν ἀμυντηρίων) προβλήματα. 288. B: ὅσα γῆναι
 προβλήματα καὶ λίθινα. 279. D: τῶν ... προβλημάτων τὰ
 μὲν πρὸς τὸν πόλεμον ὀπλίσματα, τὰ δὲ φράγματα. **pro-*
positum (*Aufgabe*), *quaestio* (*praec. geometrica*). Theaet. 180.
 C: αὐτούς ... δεῖ παραλαβόντας ὥσπερ πρόβλημα ἐπισκο-
 πείσθαι. Ib. τὸ ... πρόβλημα ... παρειλήφαι cet. Soph.
 261. A: φαίνεται ... προβλημάτων γέμειν. Pol. VII. 530.
 B: προβλήμασιν ... χρωμενοί. 531. C: οὐκ εἰς προβλήματα
 ἀνίσσιν.

πρόβληματουργικός, ἡ, ὄν, *ad propugnacula conficienda*

pertinens. Polit. 280. D: παντοίας τῆς προβληματουργικῆς τμημα οὐσαν δυνάμειωσ.

προβολή, ἡ, *munimentum, tegumentum*. Polit. 288. B: προβολῆς ... ἐνεκα. Tim. 74. B: προβολήν ... καυμάτων (*adversus aestum*). **designatio* s. *creatio*. Legg. VI. 765. A: τὴν προβολήν ... τὸν αἰρούμενον ἐκ τῶν ἐμπειρῶν ποιητέον.

προγίγνομαι, *ante accido; antecedo; superior sum*. Phil. 39. D: ὡς πρὸ τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ λυπῶν προγίγνοιντ' ἄν. 45. B: ὡν ἄν καὶ ἐπιθυμίαι μέγιστα προγίγνονται (v. *προσγίγνονται*). Conv. 219. E: ταῦτα ... μοι ἀπαντα προϋγρόνει. Legg. III. 699. E: οἱ προγεγονότες ἡμῖν ἔμπροσθεν λόγοι. Theag. 128. B: καὶ τῶν προγεγονότων ἀνδρῶπων καὶ τῶν νῦν. Leccr. 97. A: πρὸ ἀλίου προγενόμενος.

προγιγνώσκω, *praenosco*. Theaet. 203. D: προγιγνώσκειν τὰ στοιχεῖα. Pol. IV. 426. C: προγιγνώσκων τὰς σφαιρὰς βουλήσεις. Tim. 70. C: προγιγνώσκοντες ὅτι cet. Def. 414. E: διὰ προγιγνώσκομένων.

πρόγονος, ὁ, *progenitor; generator; pl. parentes et maiores*. Conv. 186. E: ὁ ἡμέτερος πρόγονος Ἀσκληπιός. Lys. 205. C. Euth. 11. B: τοῦ ἡμετέρου προγόνου ... Δαιδάλου. Legg. I. 642. E: οἱ πρόγονοι ἡμῶν. XI. 932. A: πρόγονοι γηραιοί. Crit. 50. E: οἱ σοὶ πρόγονοι. Menex. 238. B: οἱ τῶνδε πρόγονοι. Euthyd. 302. D: πρόγονοι ... καὶ δεσπότης (οὗτοι οἱ θεοί). Theaet. 173. D: κακὸν ... ἐκ προγόνων γεγονός. 175. A: πάππων καὶ προγόνων μυριάδες. Polit. 271. A: ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων τῶν πρώτων. 299. A: κατὰ τὰ παλαιὰ τῶν προγόνων ἔθνη. Pol. II. 364. C. X. 618. B. Critia 115. C. Menex. 336. E: εἰ τινες τῶν ἀνωθι ἐπὶ προγόνων λείπονται. Ep. XII. 259. D: ἄξιος ἐκείνων τῶν πάλαι προγόνων. Crat. 402. B: τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν προγόνοις. Pol. V. 463. C. Legg. III. 683. D: τοῖς προγόνοις ὑμῶν. Crat. 396. C: τίνας ἐπὶ τοὺς ἀνωτέρω προγόνους λέγει τούτων. Tim. 18. D: γονέων προγόνους. 26. D: τοὺς ἀληθινούς εἶναι προγόνους ἡμῶν.

πρόδηλος, ὁ ἡ, *manifestus*. Phaedr. 238. B: ὃ προσήκει καλεῖσθαι, πρόδηλον.

προδηλωτικός, ἡ, ὄν, *ante indicans*. Def. 414. B: ἐπιστήμη προδηλωτικὴ πράξεως.

προδιδάσκω, *edocceo*. Gorg. 489. D: προότερόν με προδίδασκε. Hipp. mai. 291. B. Euthyd. 302. C: μὴ χαλῶς με προδίδασκε. Epin. 990. C: προδιδάσκοντα.

προδίδωμι, *prodo, desero, derelinquo*. Pol. X. 607. C: τὸ δοκοῦν ἀληθὲς οὐχ ὅσιον προδιδόναι. Crit. 45. C: καὶ τοὺς εἰς τὸν σαντοῦ ἔμοιγε δοκεῖς προδιδόναι. Legg. VI. 762. C: τὴν πολιτείαν (ὡς προδιδούς τὸ ἐαυτοῦ μέρος. Ep. VII. 334. B: προῦδωκε. A: οὐ μόνον τὸν ἐταῖρον καὶ ξένον προῦδωσαν. Legg. X. 907. A: οἱ τὸ δίκαιον οὐκ ἂν ποτε προδοίεν ἐνεκα ὧρων cet. 906. E: πεισθεῖσιν ὑπὸ δω-

ρεῦς ἐτέροισι τὴν νίκην ζεύγει προδοῦναι. Crit. 45. C: σαυτὸν προδοῦναι, ἐξὸν σωθῆναι. Ep. III. 318. D. VII. 328. C. Pol. X. 615. B: πόλεις προδόντες. V. 474. A: ἀλλὰ τοί σε οὐ προδώσω. Ep. VII. 328. E: φιλοσοφία ... πῶς οὐ προδίδεται —; Theaet. 203. E: οὐ προδοτέον οὕτως ἀνάνδρως μέγαν ... λόγον.

προδιολογοῦμαι, ante cum altero convenio vel pono. Soph. 241. A: ὅταν ἀφθεγκτα ... προδιωμολογημένα ἢ τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα. Tim. 78. A. προδιωμολογησάμενοι τὸ τοιόνδε.

προδοκεῖ, ante videtur v. placet. Phaed. 88. D: ὅτι καὶ αὐτῷ μοι ταῦτα προῦδέδοκτο.

προδοξάζω, ante iudico. Theaet. 178. E: (πότερον) βέλτιον ἂν προδοξάσαις ἢ cet.

προδοσίᾳ, ἢ, proditio. Legg. XI. 917. C: προδοσίας τῶν νόμων. Menex. 245. E: προδοσίᾳ. Prot. IV. 443. A: κλοπῶν καὶ προδοσιῶν.

πρόδοσις, ἢ, proditio. Legg. IX. 856. E: προδόσεως αἰτίαν ἐπιφέρων.

προδότης, ὁ, proditor. Legg. IX. 857. A: προδότῃ. 864. D: τὰ περὶ τῶν προδοτῶν.

προδρομή, ἢ, praecursio. Alc. I. 114. A: χαίρειν ἑάσας τὰς σὰς προδρομίας τοῦ λόγου.

πρόδρομος, ὁ, praecursor. Charm. 154. A: πρόδρομοι.

προεδρία, ἢ, honoratiores sedes vel sedendi locus, et in univ. honos praecipuus. Ax. 371. D: ἐνταῦθα τοῖς μεμνημένοις ἐστὶ τις προεδρία. Legg. IX. 881. B: εἰς προεδρίαν τῶν ἀγώνων καλεῖσθω. XII. 946. E: τοῖς ... ἀριστέων ἡξιωμένοις προεδρίαί τ' ἐν ταῖς πανηγύρεσι πάσαις ἐστῶσαν cet.

πρόεδρος, ὁ, praeses. Legg. XII. 949. A: ἐν δίκῃ τοὺς προέδρους cet. Ax. 368. E.

προειδέναι, ante vel prius cognoscere vel percipere. Gorg. 459. E: ἔαν μὴ προειδῇ περὶ τούτων τὴν ἀληθειαν. Phaed. 74. E: προειδέναι τὸ ἴσον πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου ὅτα cet. Ib. προειδῶτα. Crat. 433. E: προειδῶσι ... τὰ πράγματα. Gorg. 533. D: προειδῶτας ... τὸν θάνατον. — προῖδειν, providere. Crat. 395. C. Legg. III. 691. B: εἰ ... προῖδειν ἦν τότε. Ib. ὁ προῖδῶν. IV. 709. A: ταῦτα ... πάντα προῖδῶν τις cet.

προεικάζω, v. προεικάω.

πρόειμι, progredior; procedo. Gorg. 497. A: προῖθι γὰρ ἐτι εἰς τοῦμπροσθεν. Charm. 169. D: ἵνα ὁ λόγος προῖθι. Gorg. 453. C: ἵνα οὕτω προῖθι (ὁ λόγος) ὥς cet. Soph. 250. A: ἵνα ἀμα τι καὶ προῖωμεν. Pol. IV. 437. A. Theaet. 181. B: εἰς τούτον προῖέναι κίνδυνον. Soph. 261. B: εἰς τὸ πρόσθεν αἰεὶ προῖέναι. Crat. 412. B. Conv. 174. D. Critia 108. C: προῖέναι ἐπὶ τὸν λόγον. Phaed. 98. B: προῖῶν καὶ ἀναγιγνώσκων (porro legens). Phil. 20. C. Legg. VII. 812. E.

Parm. 152. C: προῖόν. Phil. 24. D. Phaedr. 238. D: προ-
 ῖόντος (nos: im Fortgange vel Verlaufe) τοῦ λόγου. (Id. Soph.
 218. B.) 255. A: προῖόντος ... τοῦ χρόνου. Id. Polit. 273.
 C. Legg. III. 678. B. Phaedr. 279. A: προῖούσης τῆς ἡλε-
 κτίας (Id. Soph. 234. D. Pol. VI. 498. B.). Theaet. 150. D:
 προῖούσης τῆς ξυνοουσίας. Legg. II. 671. A: προῖούσης τῆς
 ποσεως. Prot. 339. C: προῖόντος τοῦ ἄσματος. Phaedr. 227.
 B: προῖόντι (σοι). Legg. I. 625. B. Pol. VII. 526. D: τὸ
 ... πορρωτέρω προῖόν σκοπεῖσθαι δεῖ εἰ cet. Theaet. 180. E:
 κατὰ σμικρὸν ... προῖόντες. Pol. IV. 436. C. VIII. 550. E:
 προῖόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι. Legg. VII.
 818. A. VI. 755. B: προῖόντων ... εἰς τοῦμπροσθεν τῶν
 νόμων. 783. B: προῖόντων τῶν λόγων. Theaet. 187. B:
 προῖούσιν. Polit. 287. B. Tim. 43. B: πλανώμενα προῖέιν.
 προεἰπεῖν, praedicere; edicere, pronuntiare; etiam simpl.
 dicere vel proferre. Euth. 3. C: οὐδὲν ... ὧν προεἶπον. Po-
 lit. I. 337. B: μὴ ἀποκρίνωμαι ὧν προεἶπες μηδέν. III. 398.
 D: προεἶπομεν. VIII. 543. B: οἷας προεἶπομεν. I. 337. B:
 (εἰ) ἐρόμενος προεἶποις αὐτῷ Ὅπως cet. Legg. II. 658. A:
 προεἶποι. Pol. III. 393. C: ὃν ἂν προεἶπη ὡς ἐρῶντα.
 Crat. 417. E: τοῦτο τὸ ὄνομα προεἰπὼν τὸ cet. Legg. III.
 698. C: θανατὸν αὐτῷ προεἰπὼν μὴ πράξαντι ταῦτα. V.
 741. B. XI. 916. B: τἀληθές ... προεἰπὼν. Hipp. min. 370.
 A: προεἰπὼν ... ταῦτα τὰ ἔπη ἅπερ καὶ σὺ εἶπες ἄρτι. Crat.
 401. A: ὥσπερ προεἰπόντες τοῖς θεοῖς ὅτι cet. 425. B. Pol.
 VIII. 551. B: προεἰπόντες ἀρχῶν μὴ μετέχειν. Phil. 59. E:
 τάδε προεἰποῦσι cet. — Ab alia forma ducta sunt perf. προ-
 εἶρηκα, praedixi, ante vel supra memoravi, προεῖρηται, προῖρη-
 θῆναι cet. Polit. 292. D: ὡς ὁ λόγος ἡμῖν προεῖρηκεν. Tim.
 56. C: προεῖρηκαμεν. Pol. VII. 539. D: προεῖρηται. 517. D:
 κατὰ τὴν προεῖρημένην εἰκόνα. VI. 491. C: οὐκ ἄτοπα
 δοξεῖ τὰ προεῖρημένα περὶ αὐτῶν. VII. 539. D. Legg. IX.
 879. B: βίαια ... πάνθ' ἡμῖν τὰ προεῖρημένα πάθη. Hipp.
 min. 373. B. Phaed. 75. B: ἀνάγκη ἐκ τῶν προεῖρημένων.
 Soph. 243. C. Pol. IV. 435. D. Tim. 51. B. al. Pol. III.
 398. C: τοῖς προεῖρημένοις. Crat. 428. D: ἐπὶ τὰ προεῖρη-
 μένα. Pol. III. 408. C: κατὰ τὰ προεῖρημένα. Phil. 41. C:
 προῖρηθῇ ταῦτα. Conv. 198. E: προῖρηθῇ ... ὅπως cet.
 180. C: πρότερον προῖρηθῆναι. Pol. VI. 504. A: τὸ προῖρη-
 θὲν αὐτῶν. Polit. 287. B: τῆς προῖρηθείσης ὑφαντικῆς.
 282. D. Legg. VII. 823. D: τούτων ... προῖρηθέντων. X.
 906. D. Pol. X. 619. C: οὐκ ἐμμένοντα τοῖς προῖρηθείσιν
 ὑπὸ τοῦ προφήτου. Legg. XII. 968. E: προῖρηθέντα. IX.
 854. E: προῖρητέον. 874. E.

προεπιστάμαι, ante scio vel perceptum habeo. Gorg.
 459. E: προεπιστάμενον ταῦτα.

προερέω, traho. Hipp. min. 370. B. (Hom.).

προέρχομαι, progredior; procedo; praetereo (in tempore).

Parm. 152. A: εἴπερ προέρχεται κατὰ χρόνον. Theaet. 187. B: ἐπειδὴ ἐνταῦθα προσεήλυθας. Legg. III. 678. B: οὐκοῦν ... εἰς πάντα τὰ νῦν καθεστηκότα προσεήλυθεν ἅπαντα; Polit. 292. C: δεῦρ' αἰεὶ προσεήλυθαμεν. Phil. 57. C. Legg. III. 682. A: εἰς ... τὸ πρόσθεν προέλθωμεν cet. Crat. 402. E: οὐκέτι εἴσας προσλθεῖν. Polit. 273. A: προσελθόντος ἱκανοῦ χρόνου. Id. Legg. VI. 753. B. Phil. 53. E: προσελθόντος τοῦ λόγου. Prot. 339. E: ὀλίγον ... τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προσελθών. Phaedr. 237. C: προσελθόντες. — Cum v. ὁδὸν est *viam conficere*. Pol. I. 328. E: ὥσπερ τινὰ ὁδὸν προσεληλυθόντων. X. 616. B: προσελθόντας ἡμερησίαν ὁδὸν. προετικός, ἡ, ὄν, *effundens*. Def. 416: ἕξις ψυχῆς προετική πάσης δαπάνης ἀνευ λογισμοῦ.

προέχω, *praecedo*. Legg. IX. 879. C: τὸν ... προέχοντα εἴκοσιν ἡλικίας ἔτεσιν. E: προέχοντα ἡλικία ἑαυτοῦ. **praesto*. Pol. VI. 484. D: τοῦτ' ὅν ... αὐτῷ σχεδὸν τι τῷ μεγίστῳ ἂν προέχοιεν.

προήσθησις, ἡ, *laetitia praeeptia*. Pol. IX. 584. C: αἱ πρὸ μελλόντων τούτων ἐκ προςδοκίας γιγνόμεναι προήσθησεις (v. προαισθήσεις) τε καὶ προλυπήσεις.

προθεραπεύω, *apre praeparo*. Pol. IV. 429. E: ταῦτα μὴ προθεραπεύσας.

πρόθεσις, ἡ, *collocatio mortui* (in vestibulo). I legg. XII. 959. E: πρόθεσις. 947. B: προθέσεις. 958. E.

προθεσμία (ἡμέρα), ἡ, *dies et in univ. tempus praestitutum, terminus constitutus*. Legg. XII. 954. D: τριετὴ τὴν προθεσμίαν εἶναι. E: μηδεμίαν εἶναι προθεσμίαν τῆς ἐπιλήψεως.

προθέω, *praecurro*. Crat. 412. A: οὔτε ἀπολειπομένης οὔτε προθεούσης (τῆς ψυχῆς).

προθυμία, ἡ, *animus propensus; studium, conatus; etiam desiderium*. Phaedr. 253. C: προθυμία ... τῶν ἀληθῶς ἐρώντων cet. Theaet. 204. B. Legg. X. 907. C. XII. 962. E: τῶν δ' ἡ προθυμία πρὸς τὸν ἐλευθερον δὴ βίον ὥρμημένη. Phaedr. 91. C: ὑπὸ προθυμίας. Theaet. 148. D. Conv. 210. A: ἐγὼ ... προθυμίας οὐδὲν ἀπολείψω. Pol. VII. 533. A. Tim. 20. C. Legg. III. 697. D: μετὰ προθυμίας τοῦ ἐθέλειν κινδυνεύειν cet. XII. 961. C. Men. 77. A. Pol. III. 412. E: πάσῃ προθυμία ποιεῖν. Ep. VIII. 353. E. Prot. 327. B: εἰ ... πᾶσαν προθυμίαν ... εἴχομεν ἀλλήλους διδάσκειν. 361. C: ἐγὼ ... πᾶσαν προθυμίαν ἔχω cet. Pol. IV. 497. E. Tim. 23. D: πᾶσαν προθυμίαν σχεῖν. Legg. XI. 934. D. Alc. II. 151. A: θανμαστοὴν ὅσῃν περὶ σὲ προθυμίαν ἔχει. Menex. 274. A. Ep. VII. 339. B: τὴν ... Δίωνος προθυμίαν τοῦ ἐμὲ πλεῖον καὶ εἰς Συρακούσας ἐλθεῖν.

πρόθυμος, ὁ ἡ, *promptus; studiosus, cupidus*. Prot. 338. D. Euth. 14. B: οὐ πρόθυμός με εἰ διδάξει. Legg. IX. 859. B: ἀλλ' οὖν τό γε πρόθυμον παρεχόμενοι. Pol. VII. 520. D:

ἢ ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξειν. Legg. II. 666. A: προθύμους εἶναι πρὸς τὰς νόδας. III. 694. A: προ-
θύμους αὐτοὺς ἐν τοῖς κινδύνοις παρείχοντο. Conv. 220. E:
αὐτὸς προθυμότερος ἐγένου ... ἐμὲ λαβεῖν cet. Pol. V. 468.
C: ἵνα ... προθυμότερος ἢ πρὸς τὸ τᾶριστεία φέρειν. Ep.
XIII. 363. D: ἵνα καὶ οἱ ἄλλοι προθυμότεροι ... ὧσιν ἡμῖν
ὕπηρετεῖν. Legg. X. 890. D: ὃ προθυμότερατε Κλεινία.

προθυμοῦμαι, *promptus, paratus sum; studeo, contendo, enitor; cupio, appelo*. Theaet. 145. D: προθυμοῦμαι γὰρ δὴ
(resp.). Polit. 264. B: τοῦτο ὃ σὺ προθυμεί. Pol. V. 459.
A. Phaed. 75. B: ὅτι προθυμεῖται μὲν πάντα τοιαῦτα εἶναι
οἶον ἐκείνο cet. Pol. V. 460. D: ὃ προθυμούμεθα. Euthyd.
282. A: ἐπειδὴ εὐδαίμονες ... εἶναι προθυμούμεθα πάντες.
Prot. 338. C: ὃ προθυμιοῦθε. Phaedr. 253. C: ὃ προθυ-
μοῦνται. Phaed. 67. D: λύειν ... αὐτήν ... προθυμοῦνται
cet. 91. A: ὅπως ... ταῦτα δοῖσι τοῖς παροῦσι, τοῦτο προ-
θυμοῦνται. Lys. 207. E. Theaet. 151. C: προθυμοῦ ...
ἀποκρίνασθαι. Phil. 16. B. Pol. I. 344. E. al. X. 599. B:
εἶναι προθυμοῖτ' ἂν μᾶλλον ὁ ἐγκωμιαζόμενος ἢ ὁ ἐγκωμιά-
ζων. Epin. 973. C. Gorg. 487. C: μὴ προθυμιοῦσθαι εἰς
τὴν ἀκρίβειαν φιλοσοφεῖν. Phaed. 62. A: ἀλλὰ προθυμεί-
σθαι χρὴ. 64. A: προθυμιοῦσθαι ... μηδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο.
Pol. V. 461. C. X. 613. A: ὅς ἂν προθυμιοῦσθαι ἐθέλῃ δι-
καιος γίγνεσθαι. Legg. III. 676. C: προθυμιοῦσθαι δεῖ σὲ
μὲν ... ἀποφαινόμενον cet. Phaedr. 249. D: προθυμούμε-
νος ἀναπτέσθαι. Theaet. 146. A. Pol. VI. 506. D. Riv.
136. B: προθυμούμενος σαφῶς εἶδέναι ὃ τι λέγοι. Theaet.
181. B: σοῦ ... οὕτω προθυμονμένον. Crat. 383. B. Pol.
IX. 582. B: μᾶλλον δὲ καὶ προθυμουμένω οὐ ῥάδιον. Apol.
28. C. Lach. 186. A: προθυμούμενοι αὐτοῖν ὅτι ἀρίστως
γενέσθαι τὰς ψυχὰς. Pol. IV. 426. D: τοὺς ... προθυμου-
μένους. Crat. 395. D: ἥνικα προθυμεῖτο λαβεῖν ... τὸν ...
γάμον. Ep. VII. 386. A: προθυμαίτ' ἂν πράξαι. Pol. III.
402. B: προθυμούμεθα. Phaed. 64. A: ὃ παλαι προθύ-
μοῦντό τε καὶ ἐπετηδευον. 69. D: ὧν ... παντὶ τρόπῳ προ-
θυμήτην γινέσθαι. 58. D: προθυμηῇτη. Theaet. 148. C.
Conv. 185. B: ὅτι ... πᾶν ἂν παντὶ προθυμηθῇ. Demod.
381. C: οὔτε οἱ ἔμφρονες ἂν τοιαῦτα προθυμηθῇ. Theaet.
193. C: (ὅταν) προθυμηθῶ cet. Pol. V. 472. E: εἰ ... καὶ
τοῦτο προθυμηθῇναι δεῖ σὴν χάριν. X. 596. A: οὐδ' ἂν
προθυμηθῇναι οἶός τε εἶην εἰπεῖν. Men. 82. A: ἐθέλω προ-
θυμηθῇναι. Theaet. 183. D: προθυμηθεῖσιν (ἡμῖν) ἀπο-
δεῖξαι ὅτι πάντα κινεῖται. Phaed. 91. A: οὐ γὰρ ὅπως τοῖς
παροῦσιν ἃ ἐγὼ λέγω δοῖσι ἀληθῆ εἶναι προθυμησομαι. Po-
lit. 262. A. Men. 74. B. Phaed. 115. C: ταῦτα ... προθυ-
μησόμεθα ... οὕτω ποιεῖν. Alc. II. 146. D: εἴπερ γὰρ μᾶλ-
λον προθυμήσονται πρῶτταιν ... ταῦτα αἰτ' ἂν cet. —
Verb. Phaed. 90. E: προθυμητέον ἐγὼς ἔχειν. Crat. 421. D.

Phil. 61. C. Tim. 53. E: τοῦτ' οὖν προθυμητίον (seq. in-
fin.). Legg. VI. 770. B: ἀλλ' οὖν πειρατία γε καὶ προθυ-
μητία.

προθύμως, *promte, propense; strenue, confestim; studiose; libenter*. Prot. 314. D: τὴν θύραν πάντῃ προθύμως ὡς οἶός
τ' ἦν (nos: so schnell er konnte) ἐπύραξε. 327. B: διὰ ταῦτα
πᾶς παντὶ προθύμως λέγει καὶ διδάσκει cet. Phaedr. 228.
B: ὁ δὲ ἐπέιδετο προθύμως. Theaet. 145. B: προθύμως
ἐαυτὸν ἐπιδεικνύναι. 204. B: προθύμως ἀποκρίνασθαι. Po-
lit. 263. C: ὅθεν ἐρωτηθεὶς ... εἶπες μᾶλα προθύμως cet.
Conv. 176. C: προθύμως ἔχειν πρὸς τὸ ... πίνειν. Pol. I.
338. B: ὡς ... προθύμως τοῦτο δρῶ cet. Tim. 20. B: προ-
θύμως ἔχαριζόμεν. 26. C: προθύμως με διδάσκοντος. Legg.
VI. 763. B. Euth. 11. B: εἰπὲς προθύμως cet. Alc. I. 104.
D: ἀκούσει ... προθύμως. Euthyd. 274. D: συνέφη μᾶλα
προθύμως. Ep. XIII. 363. C. Pol. VI. 498. C: προθυμό-
τερον ἐτι ἀντιτείνειν. Legg. V. 729. E: βοηθεῖ προθυμό-
τερον. Polit. 262. A: παντάπασί γε προθυμότερα ... διήρη-
σαι. Lach. 201. B. Menex. 248. E: ἐγὼ ὡς δύναμαι προ-
θυμότερα ἀπαγγέλλω.

πρόθυρον, τὸ, *vestibulum; etiam trop.* Prot. 314. C:
ἐπειδὴ ... ἐν τῷ προθύρῳ ἐγενόμεθα. Conv. 175. A: ἐν τῷ
τῶν γειτόνων προθύρῳ. Phil. 64. C: ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ
... προθύροις. Conv. 175. D. Pol. II. 365. C: πρόθυρα ...
καὶ σχῆμα ... σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον.

προθύω, *ante vel prius sacrifico*. Crat. 401. D: τὸ ...
πρὸ πάντων θεῶν τῇ Ἑστίᾳ πρώτη προθύειν εἰκὸς ἐκείνους.

προῖεμαι, *effundo (simpl. fundo, h. e. edo. Locr. 100.*
C: οὐδὲ λόγον ἐτι προῖεσθαι δυνάσεται); *sine mercede (ac te-
mere fere) trado, tribuo, confervo al.* Gorg. 520. C: εἰ πρό-
οιτο (al. προῖτο) αὐτῷ ὁ παιδοτρίβης (int. τὴν εὐαργεσίαν).
Ib. προῖεσθαι ... τὴν εὐεργεσίαν ἀνευ μισθοῦ. Phaedr. 231.
E: τοιοῦτον πρᾶγμα προῖεσθαι. Gorg. 232. B: προεμένου
... σοῦ ἃ περὶ πλείστον ποιεῖ. Etiam *trado vel credo ante
pretii numerationem* (Legg. VIII. 849. E: μὴ προῖεμενον ... τὴν
ἀλλαγὴν. Ib. ὁ ... προῖεμενος ὡς πιστεῦν cet.) et *commodo*.
Demod. 384. C: οὐ μὲν ... χρῆσασθαι ἐθέλων, ὁ δὲ σοι μὴ
προῖεσθαι. Ib. ἐκείνος ὁ μὴ προῖεμενος. **praefermittlo, sino*.
Legg. VI. 780. A: προῖεμενος ... τὰ ἴδια ἀνομοθέτητα.

προῖκα, *gratis*. Pol. I. 346. E: ὅταν προῖκα ἐργάζη-
ται. Legg. XI. 921. A: πάλιν ἐξ ἀρχῆς προῖκα ἐξεργασέθω.
Apol. 19. E. Theag. 127. A: ὅς σοι προῖκα συνῆσται. 128. A.
Ax. 366. C.

προῖξ, ἡ, *dos*. Legg. VI. 774. C: περὶ ... προικὸς εἰ-
ρηται ... καὶ πρότερον. V. 742. C: μήτ' οὖν διδόναι μήτε
δέχεσθαι προῖκα cet. XII. 944. A. Ep. XIII. 361. E: μέ-
τριαι ... αὗται ἡμῖν προῖκες.

προῖσθημι, *praerono, praeficio; perf. et aor. 2. act.*

praesum, praefectus sum; etiam praesto vel antecello. Lach. 197. D: ἔν ἡ πόλις ἀξιοὶ αὐτῆς προῖσταναι. Gorg. 520. A: οἱ φάσκοντες προεστάναι τῆς πόλεως καὶ ἐπιμελεῖσθαι. Pol. VIII. 565. E: δῆμον προεστῶς. Ep. VII. 351. B: μεγάλης προεστῶς πόλεως. Pol. VIII. 564. D: τὸ προεστὸς αὐτῆς. IV. 428. E: τῷ προεστῶτι καὶ ἄρχοντι. VIII. 565. A: οἱ προεστῶτες. Menex. 242. E: τοὺς προεστῶτας τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χειρωσάμενοι. Ep. VII. 324. C: προὔστησαν ἄρχοντες. Tim. 25. B: πάντων ... προστάσα ἐνψυχία καὶ τέχναις cet. Pol. VIII. 569. A: ἐκείνου προστάντος. IV. 442. A: τοῦτω ... προστήσεται (Bekk. malebat προστατήσεται, Schneid. προστήσεσθον) τοῦ ἐπιθυμητικοῦ. Med. praeficio, propugno; assumo. Pol. VIII. 565. C: οὐκοῦν ἔνα τινα αἰεὶ ὁ δῆμος εἶθε διαφερόντως προῖστασθαι ἑαυτοῦ —; Legg. I. 629. A: προστησώμεθα ... Τύρταιον. Pol. X. 599. A: τοῦτο προστήσασθαι τοῦ ἑαυτοῦ βίου ὡς βέλτιστον ὄν. *ἀπεροπο. Pol. VII. 531. B: ἀμφοτέρω, ὥτα τοῦ νοῦ προστησάμενοι. Legg. IX. 875. C: ἐπιπροσθεν ... προστήσεται (v. συστήσεται). προκάθημαι, praesideo. Legg. VI. 758. D: τὸ προκαθήμενον τῆς πόλεως.

προκαλοῦμαι, provooco et simpl. voco vel invito; admo-neo, hortor. Conv. 217. C: προκαλοῦμαι ... αὐτὸν πρὸς τὸ συνδαιπνεῖν. Theaet. 183. D: ἱππέας εἰς πεδῖον προκαλεῖ. Pol. V. 451. C: ἐπειδὴ σὺ οὕτω προκαλεῖ. IX. 576. E: ἀλλ' ὀρθῶς ... προκαλεῖ. Legg. II. 655. B. X. 885. E: εἰπεῖν ἃ προκαλοῦμεθα. Pol. IX. 576. E: περὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ αὐτὰ ταῦτα προκαλούμενος ὀρθῶς ἂν προκαλοίμην. 577. B: ὀρθότατ' ἂν ... καὶ ταῦτα προκαλοῖο. Euth. 5. A: αὐτὰ ταῦτα προκαλεῖσθαι αὐτόν. Ep. VIII. 356. A. Legg. VII. 812. C: προκαλούμενος ἐκάστους ... ἔπασθαι cet. VI. 778. E: προκαλούμενον εἰς αὐτὸ καταφεύγοντας μὴ ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους cet. Ep. VIII. 357. C: προκαλούμενοι φίλους cet. Conv. 217. B: συγγυμνάζεσθαι προῦκαλούμην αὐτόν. Euth. 5. B: ἃ προῦκαλούμην αὐτόν. Id. Charm. 169. C. Ep. VII. 346. E: ἃ προῦκαλεῖτό με δρᾶν. Euth. 294. B: μάλιστα ὑμῶς προῦκαλεσάμην (v. παρακαλεσάμην) σπουδάξω.

προκάλυμμα, τό, involutum. Locr. 100. B.

προκαλύπτω, obtego, obduco. Gorg. 523. D: πρὸ τῆς ψυχῆς τῆς αὐτῶν ὀφθαλμοὺς καὶ ὥτα καὶ ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι. Med. praetendo. Prot. 316. D: πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποιήσιν cet.

προκαταλαμβάνω, praecoecuro; praevenio. Legg. IX. 853. B: προκαταλαμβάνοντα καὶ ἀπειλοῦντα. Pol. VI. 494. C: προκαταλαμβάνοντες καὶ προκολαεύοντες τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν.

πρόκειμαι, propositus, in medio positus sum; insto. Phaedr. 237. C: ἐπειδὴ σοὶ καὶ ἐμοὶ ὁ λόγος πρόκειται. 247. B: ἔνθα ... πόνοσ τε καὶ ἀγὼν ἔσχατος ψυχῇ πρόκειται. Pol.

VII. 533. E: οἷς τοσοῦτων πέρι σκέψεις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. Legg. IV. 722. D: προοίμια ... πρόκειται. Epin. 975. A: οἷς ἀγὼν πρόκειται τοῦ δοκεῖν cet. Id. Lach. 182. A. Euthyd. 279. D: ὁ πάλαι πρόκειται. Theaet. 172. D: τοῦ προκειμένου (λόγου). Pol. III. 406. D: τῆς ... προκειμένης ἐργασίας ἀμειλοῦντα. VIII. 555. B: δι' ἀπληστίαν τοῦ προκειμένου ἀγαθοῦ. Lach. 184. C. Gorg. 457. D: οὐ ζητοῦντας τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ. Theaet. 206. C. Pol. III. 407. A: ὁ ... πλούσιος ... οὐδὲν ἔχει τοιοῦτον ἔργον προκείμενον. Tim. 27. D: περὶ τῶν προκειμένων. Pol. X. 608. C: προκειμένα ἄθλα. Etiam obiectus sum. Pol. VII. 514. B: ὥστερ τοῖς θαυμαστοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων πρόκειται τὰ παραφράγματα.

προκολακεύω, ante adolor. Pol. VI. 494. C: προκαταλαμβάνοντες καὶ προκολακεύοντες (*blandimentis praeoccupantes*) τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ δύναμιν.

προκρίνω, iudico. Locr. 100. D: βαρὺ ... καὶ κοῦφον ἀφ' ... προκρίνει. Legg. IX. 870. B: πρῶτον ... τῶν ἀγαθῶν αὐτὸ προκρίνοντες. X. 894. C: τῶν ... δέκα ... κινήσεων τῖνα (τίν' ἂν?) προκρίναιμεν ὀρθότατα πασῶν ἐρῶμενστάτην τε εἶναι —; *antepono, praefero. Apol. 35. B: οὗς αὐτοὶ ἐαυτῶν ἐν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς προκρίνουσιν. *eligo. Legg. VI. 765. E: ὁ προκρίνων. Ep. VII. 337. B: προκρίναι. Legg. VI. 765. E: ὁ προκριθείς. Pol. VII. 537. B: ἐκ τῶν εἴκοσι ἐτῶν οἱ προκριθέντες. Legg. XII. 946. A: τῶν προκριθέντων. VI. 753. D: τοὺς ... τὸ δεύτερον ἐξ αὐτῶν προκριθέντας. Med. Pol. VII. 537. D: τοὺτους ... ἐκ τῶν προκρίτων προκρινάμενον.

πρόκρισις, ἡ, electio. Polit. 298. E: πλουσίων (δικαστήρια) ἐκ προκρίσεως.

πρόκριτος, ὁ ἡ, electus. Pol. VII. 537. B: ἐκ τῶν προκρίτων. Legg. XII. 945. B.

προκύλισις, ἡ, supplicatio. Legg. X. 887. E: προκυνλίσεις ... καὶ προσκυνήσεις.

προλέγω, praedico. Critia 108. B: προλέγω ... σοι τὴν τοῦ θεάτρου διάνοιαν. Euthyd. 275. E. Hipp. min. 373. A. Euth. 3. C: περὶ τῶν θείων προλέγων αὐτοῖς τὰ μέλλοντα. Pol. I. 337. A: τὰυτ' ἐγὼ ἤδη ... καὶ τοῦτοις προὔλεγον ὅτι cet.

προλείπω, desero. Theag. 130. C: πότερον ... ἐξαίφνης σε προὔλιπεν αὕτη ἡ δύναμις, ἡ κατὰ μικρόν; Pol. X. 601. B: ὅταν αὐτὰ τὸ ἀνθος προλίπη.

προλεπτύνω, attenuo. Tim. 66. A: τῶν ... αὐτῶν προλεπτυσμένων ... ὑπὸ σχεδόνος.

προλύπησις, ἡ, dolor praecceptus. Pol. IX. 584. C: προλυπησεις.

προλυποῦμαι, ante dolore afficior. Phil. 39. D: τὸ

προχαίρειν τε καὶ πολυπείσθαι. Phaedr. 258. E: ὧν προ-
λυπηθῆναι δεῖ. Pol. IX. 584. B: οὐ προλυπηθέντι.

προμανθάνω, *praedisco*. Legg. I. 643. C: τῶν μαθη-
μάτων ὅσα ἀναγκαῖα προμεμαθηκέναι προμανθάνειν.

προμελετῶ, *praemeditor*. Soph. 218. D: πρότερον ἐν
ἄλλῳ ἔχοντι τὴν μέθοδον αὐτοῦ προμελετᾶν.

προμήθεια, ἡ, *providentia*, *prudentia*. Legg. V. 730. A:
ὦ καὶ σμικρὸν προμηθείας ἐνι. Alc. II. 138. B. Lach. 197.
B. Gorg. 501. B: προμηθειάν (Cl. et Vat. Δ. προμηθίαν)
τίνα ἔχουσαι (*prospicientes*) τοῦ βελτίστου περὶ τὴν τέχνην.
Pol. IV. 441. E: ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἀπάσης τῆς ψυχῆς προ-
μηθείαν. Lach. 185. A. (ubi v. προμηθίαν). De lege 318.
E: πάννυ πολλὴν χορὴν προμηθείαν ποιεῖσθαι αἰεὶ ὅταν cet.

προμηθής, ὁ ἡ, *prudens*. Lach. 188. B: εἰς τὸν ἐπει-
τα βίον προμηθέστερον ἀνάγκη εἶναι τὸν ταῦτα μὴ φεύγοντα.
προμηθία, v. προμηθεια.

προμηθεύμαι, *provideo*, *prospicio*; *curo*. Crit. 45. A:
καὶ ταῦτα προμηθεύμαι ... καὶ ἄλλα πολλά. Prot. 316. C:
ὁρθῶς ... προμηθεῖ ... ὑπὲρ ἐμοῦ. Crit. 44. E: ἀρά γε μὴ
ἐμοῦ προμηθεῖ καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδείων μὴ —; Lach.
198. E: ὅτι ἡ στρατηγία κάλλιστα προμηθεύεται τὰ τε ἄλλα
καὶ περὶ τὸ μέλλον ἔσεσθαι. Prot. 361. D: προμηθεύμενος
ὑπὲρ τοῦ βίου τοῦ ἐμμαντοῦ παντός.

προμήκης, ὁ ἡ, *oblongus*; in numero est ex altera parte
longior. Tim. 54. A: τὸ ... πρόμηκες (τρίγωνον). Critia 118.
A: πρόμηκες ... πᾶν (τὸ πεθίον). C. Theaet. 148. A: τῷ
προμήκει ... σχήματι ἀπεικάσαντες. Pol. VIII. 546. C. The-
aet. 148. A: προμήκη ἀριθμὸν ἐκαλέσαμεν. Legg. XII. 947.
D: ψαλίδα προμήκη. Tim. 91. E: προμήκης ... τὰς κορυ-
φάς. 73. D: ἅμα στοργγίλα καὶ προμήκη διηρέετο σχήματα.

προμνηστικός, ἡ, ὄν, *nuptias concilians*, *fem. pronu-*
barum ars. Theaet. 150. A: φεύγουσι καὶ τὴν προμνηστικὴν.

προμνήστρια, ἡ, *pronuba*, *lena*. Theaet. 149. D: ὅτι
καὶ προμνήστριαί εἰσι δεινόταται.

προμνώμαι, *nuptias concilio* et in univ. *concilio*. Theaet.
151. B: ἐνίστε ... πᾶννυ εὐμενῶς προμνώμαι. 150. A: προ-
μνήσασθαι ὁρθῶς. **commendo*, *suadeo*. Menex. 239. C: προ-
μνώμενον ἄλλοις ἐς ὠδὰς ... αὐτὰ θείναι.

προνεύω, *proclinor*. Euthyd. 274. B: προνευενκῶς εἰς
τὸ πρόσθεν.

πρόνοια, ἡ, *providentia*, *prudentia*. Def. 414. A: πρό-
νοια, παρασκευὴ πρὸς μέλλοντά τινα. Phaedr. 241. E: ἐκ
προνοίας (*consilio*, *dedita opera*). Id. Legg. IV. 721. C. VIII.
838. E. al. Phaedr. 254. E: ἐπεται ... τῇ τοῦ ἡνιόχου προ-
νοίᾳ. Tim. 45. A: πάσῃ τῇ τῆς ψυχῆς προνοίᾳ. 30. C:
διὰ τὴν τοῦ θεοῦ ... πρόνοιαν. 44. C: δι' αὖς τε αἰτίας
καὶ προνοίας γέγονε θεῶν.

προνοῶ, *praecogito*, *prospicio*. Clit. 408. E: μηδὲν προ-

νοοῦντας ὁρῶν, καθάπερ παῖδας. Med. Crat. 395. C: οὐδὲν οἷου τε γενέσθαι προγοιθῆναι οὐδὲ προῖδειν cet.

πρόξενος, ὁ ἢ, *hospes* (is cui cum aliquo hospitium intercedit). Legg. I. 642. B: ὅτι τυγχάνει ἡμῶν ἢ ἐστία τῆς πόλεως οὕσα ὑμῶν πρόξενος. Ib. ὅτι τινός εἰσι πόλεως πρόξενοι. Ib. τῶν προξένων.

προξενῶ, *concilio, commendo*. Lach. 180. C: ἄνδρα προῦξενῆσε τῷ νιεί διδάσκαλον μουσικῆς. Alc. I. 109. D: ἔν' αὐτῷ φοιτητῆν προξενήσεως καὶ ἐμέ.

προοιμιάζομαι, *praefationem dico*. Lach. 178. B: περὶ οὐ πάλα τοσαῦτα προοιμιάζομαι. Legg. IV. 723. C: προοιμιάζεσθαι. E. D: προοιμιάζομενος. VI. 774. A. IV. 724. A: προοιμιασάμεθα. XI. 926. E: προοιμιασάμενοι.

προοίμιον, τό, *proemium; exordium; initium*. Pol. II. 357. A: τὸ δ' ἦν ἄρα ... προοίμιον. IV. 432. E: μακρόν ... τὸ προοίμιον cet. Legg. IV. 723. A. E. V. 734. E. Pol. VII. 531. D: τοῦ προοιμίου. Legg. IV. 723. A. Phaedr. 266. D: προοίμιον ... πρῶτον ὡς δεῖ τοῦ λόγου λέγεσθαι ἐν ἀρχῇ. Pol. VII. 532. D. Tim. 29. D. Legg. IV. 722. E. al. Pol. VII. 531. D: προοίμια ... αὐτοῦ τοῦ νόμου. Legg. IV. 722. D. Ib. πάσης μούσης προοίμια. IX. 870. D. IV. 723. B: μὴ ἀμοίρους αὐτοὺς (τ. νόμους) προοιμίων ποιεῖν. XI. 932. A. IX. 854. A: προοίμια ... τούτοις ... προδρόγιτόν ἄπα-σιν. C. Ep. III. 316. A. Etiam *hymnus*. Phaed. 60. D: εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον.

προομαλύνω, *ante aequo*. Tim. 50. E: προομαλύνοντες ... ὅτι λειότατον ἀπεργάζονται.

προόμνυμι, *ante iuro*. Legg. XII. 954. A: προομόσας τοὺς νομίμους θεοὺς ἢ μὴν ἐλπίζειν εὐρήσειν.

προομολογῶ, *ante concedo, confiteor*. Pol. V. 479. D: προομολογήσασθαι ... δοξαστὸν αὐτὸ ... δεῖν λέγεσθαι. Phaed. 93. D: προομολόγηται cet. Theaet. 159. C: ἐκ τῶν προομολογημένων.

προορῶ, *provideo, prospicio*. Theaet. 166. A: διὰ τὸ μὴ δύνασθαι προορᾶν. Pol. V. 453. D: ἃ ἐγὼ πάλα προορῶν ἐφοβούμην. Legg. III. 691. D: τὰ μέλλοντα προορῶν. 692. C. Med. Pol. VI. 499. B: τὰντα προορῶμενοι. Tim. 73. A.

προπαιδεῖα, ἡ, *institutio antecedens, disciplinae ante docendae*. Pol. VII. 536. D: τὰ ... λογισμῶν ... καὶ πάσης τῆς προπαιδείας, ἣν τῆς διαλεκτικῆς δεῖ προπαιδευθῆναι.

προπαιδεύω, *ante instituo vel doceo*. Pol. VII. 536. D. (v. praeced.).

προπαππος, ὁ, *proavus*. Tim. 20. E: τοῦ προπάππου. προπαρασκευάζω, *praeparo*. Pol. IV. 429. D: ὅτι ... προπαρασκευάζουσιν cet. 308. D: τοῖς τᾶλλα προπαρασκευάζουσιν.

προπαροιθεύω, *ante*. Pol. II. 364. D. et Legg. IV. 718. E. (Hes.).

προπάσχω, *ante patior*. Pol. II. 376. A: οὐδὲν ... κακὸν προπεπονθώς.

προπάτωρ, ὁ, *progenitor*, plur. *maiores*. Legg. XI. 931. D: πατήρ καὶ προπάτορος. IV. 717. E: οἱ προπάτορες. V. 726: περὶ θεῶν τε ... καὶ τῶν φίλων προπατόρων.

προπέμπω, *comitor, prosequor, deduco*. Legg. VII. 800. E: οἶον οἱ ... μισθοῦμενοι προπέμπουσι τοὺς τελευτήσαντας. Theaet. 143. B: μέχρι Ἑρινού ... προὔπεμψα. 142. C: προπέμψας αὐτόν. Crat. 440. E: προπέμψει δέ σε καὶ Ἑρμογένης ὁδε. Menex. 236. D: προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ὑπὸ τῶν οἰκείων.

προπέρουσι, *abhinc annis tribus*. Euthyd. 272. B: πέρουσι ... ἢ προπέρουσιν.

προπετής, ὁ ἢ, *proclivis*. Legg. VII. 792. D: μήτ' ... αὐτὸν προπετή πρὸς τὰς ἡδονὰς γιγνόμενον ὅλως cet.

προπετῶς, *inconsiderate, temere*. Phil. 45. A: μὴ προπετῶς ἀποκρινόμενοι παίσωμεν. Demod. 383. A: οὐδ' αὖ ... οὕτω προπετῶς ἐπίστανεσε τῷ κατηγοροῦντι. C.

προπηλακίζω, *conculco, contumelia oxo*. Pol. VIII. 562. D: τοὺς ... τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει. Theaet. 164. E: νῦν δὲ ὀρφανὸν αὐτὸν ἡμεῖς προπηλακίζομεν. Pol. VIII. 560. D: προπηλακίζοντες. Gorg. 427. C: προπηλακίσαι. Hipp. mai. 304. C: λόγῳ ... ὑπὸ ὕμῶν προπηλακίζομαι. Pol. X. 613. D: ὅτι ... προπηλακίζονται ὑπὸ ξένων τε καὶ ἀστῶν. Gorg. 483. B: προπηλακίζομενος. Pol. IX. 590. B: προπηλακίζομενον. Ep. VII. 345. E: Δίωνος οὕτω προπεπηλακισμένου. Pol. VII. 536. C: ἰδὼν προπεπηλακισμένην (φιλοσοφίαν). Legg. IX. 866. E: προπηλακισθέντες λόγοις ἢ καὶ ἀτίμοις ἔργοις. Gorg. 527. A: πάντως προπηλακίει.

προπηλάκισις, ἡ, *contumelia*. Pol. I. 329. B: ἐνιοὶ δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται.

προπηλακισμός, ὁ, *ignominia*. Legg. IX. 855. B: καὶ τιτοὶ προπηλακισμοῖς κολάζειν.

προπολεμῶ, *propugno et simpl. pugno*. Pol. IV. 429. B: ὁ προπολεμῇ τε καὶ στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς. IV. 442. B: τὸ προπολεμοῦν. VIII. 547. D. IV. 423. A: τῶν προπολεμοῦντων. Tim. 17. C: τοῦ (γένους) τῶν προπολεμιχούτων.

πρόπυλον, τό, *vestibulum*. Ax. 371. B: τὰ ... πρόπυλα τῆς εἰς Πλούτωνος ὁδοῦ.

προπωλῶ, *emtionem concilio*. Legg. XII. 954. A: ὁ προπωλῶν.

πρόρρησις, ἡ, *pronuntiatio, edictum; interdictio*. Legg. X. 888. A: ἔτω ... πρόρρησις τοιαύδε τις ἀθυρίας τοῖς οὕτω τὴν διάνοιαν διεφθαρμένοις. II. 658. B: ἐκ ταύτης τῆς προρρήσεως. IX. 871. C: τὴν πρόρρησιν προαγορεύειν. 873. A: προρρήσεις. 874. A.

πρός, I. c. *genit. a; a partibus; secundum (convenienter); apud*. Prot. 336. D: Καλλίας ... δοκεῖ μοι μᾶλα πρὸς Πρω-

ταγόρου εἶναι. Gorg. 459. C: *εἰάν τι ἤμιν πρὸς λόγου ἢ* (*si pertinet vel conducit ad* —). Theaet. 156. D: *φερομένων* τῆς ... ὁψεως πρὸς τῶν ὀφθαλμῶν *cet.* Soph. 266. A: *δίο* μὲν (μέρη) τὰ πρὸς ἡμῶν ἀνθρώπεια, *δυο δ' αὖ τὰ πρὸς* θεῶν, *θεία.* Pol. IV. 440. E: *τίθεται* τὰ ὅπλα πρὸς τοῦ λογιστικοῦ. V. 463. D: *ἡ μήτε πρὸς θεῶν μήτε πρὸς ἀν-*θρώπων αὐτῷ ἄμεινον *ἔσεσθαι.* Legg. II. 663. A: *ἐπαινος* πρὸς ἀνθρώπων *τε καὶ θεῶν.* IV. 712. E: *πρὸς πάντων* ἀνθρώπων ... *λεγομένη.* IX. 856. D: *πάμπρος ὁ πρὸς πα-*τρός *ἡ μητρός.* Hipp. mai. 285. B: *πρὸς ἐμοῦ* (*e re mea*). Etiam *oersus.* Critia 110. E: *πρὸς θαλάττης* (*v. θαλάττῃ*). 112. C: *τὰ ... πρὸς νότου.* 118. D. *In obtestando est per.* Phaedr. 229. C: *εἶπε* πρὸς Διός. Theaet. 161. A: *ἀλλὰ πρὸς* θεῶν *εἶπέ.* Pol. V. 459. A: *ὦ πρὸς Διός.* al. II. c. dat. *ad,* *praeter.* Prot. 317. B: *ἡγούνται ... τὸν τοιοῦτον πρὸς τοῖς* ἄλλοις *καὶ πανούργον εἶναι.* 326. A: *πρὸς ... τούτοις.* 333. A: *πρὸς τῷ ἑτέρῳ εἶναι καὶ ἀνόμοια.* Phaedr. 240. B: *πρὸς* τῷ *βλαβερῷ* *καὶ ... πάντων ἀηδέστατον.* Phaed. 106. C: *ψυχῇ ἂν εἴη πρὸς τῷ ἀθάνατος εἶναι καὶ αἰτύλαθρος.* Theaet. 185. E: *πρὸς ... τῷ καλῷ* (*praeterquam quod pulcher es*). Conv. 195. C. Pol. X. 610. E. al. **ad, in, prope* (*germ. bei, an*). Phaedr. 249. C: *πρὸς ... ἐκείνοις αἰεὶ ἐστὶ μνημῆ.* D: *πρὸς* τῷ *θείῳ γιγνώμενος.* 263. C: *πρὸς ἐκάστῳ γιγνώμενον.* 254. B: *πρὸς αὐτῷ ... ἐγένοντο.* Pol. X. 567. A: *πρὸς τῷ καθ'* ἡμέραν ... *εἶναι.* Polit. 276. C: *ὅτι πρὸς αὐτῷ δὴ τῷ τέλει* συχνὸν *αὐτὸν διημαρτάνετο.* Pol. VI. 500. B: *τῷ ... πρὸς τοῖς* οὐσι *τὴν διάνοιαν ἔχοντι.* Legg. III. 677. C: *πρὸς θαλάττῃ* κατοικούσας. IV. 706. A. 722. B: *πρὸς τούτῳ* (*v. τούτο*) ... *οὐδεὶς εἶοικε διανοηθῆναι πῶποτε τῶν νομοθετῶν.* Abs. *praederea.* Prot. 321. D: *πρὸς δὲ καὶ αἱ Διὸς φυλακαὶ φοβε-*ραὶ *ἦσαν.* Gorg. 469. B: *καὶ ἐλπεινὸν γε πρὸς.* Soph. 234. A. Pol. I. 328. A: *καὶ πρὸς γε παννυχίδα ποιήσουσιν.* V. 466. E. Legg. V. 746. D. Men. 90. E. al. — III. c. accus. *ad* (*etiam quod attinet ad*), *erga; coram, apud; inter; secundum.* Prot. 318. C: *πρὸς γραφικὴν* (*βελτίῳ ἔσεσθαι*). 335. A: *τῷ ἑτέρῳ χρῶ* τρόπῳ *πρὸς με.* 351. D: *πρὸς πάντα τὸν ἄλ-*λον *βίον τὸν ἐμὸν* (*ἀσφαλέστερον εἶναι ἀποκρίνασθαι*). Phaedr. 232. A: *ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας.* 234. A: *οὐδὲ* οἷ ... *πρὸς τοὺς ἄλλους φιλοτιμήσονται.* 257. B: *ἴνα ...* πρὸς Ἑρωτα ... *τὸν βίον ποιῇται.* 263. D: *τεχνικωτέρας* ... *πρὸς λόγους.* Gorg. 464. C: *πρὸς τὸ βέλτιστον θεραπευ-*ουσῶν. 469. D: *εἰ ... λέγοιμι πρὸς σε* (*al. πρὸς σέ*). Phaed. 75. A: *ταὐτὸν γάρ ἐστιν ... πρὸς γε ὃ βούλεται δηλῶσαι ὁ* λόγος. Theaet. 154. C: *εἰάν ... τὸ δοκοῦν πρὸς τὴν νῦν ἐρω-*τησιν *ἀποκρίνωμαι.* 183. B: *ὡς νῦν γε πρὸς τὴν αὐτῶν* ὑπόθεσιν *οὐκ ἔχουσι ῥήματα.* Soph. 231. C: *πρὸς ἡμᾶς* αὐτοὺς *διαλογισώμεθα.* 260. A: *πρὸς δὴ τί;* Polit. 306. A: *μᾶλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας.* Crat. 404. E:

τὸ δὲ γ' ἐστὶ ... κάλλιστα κείμενον πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Conv. 193. D: ἡμῶν παρεχομένων πρὸς Θεοῦς εὐσέβειαν. 199. B: οὐ πρὸς τοὺς ὑμετέρους λόγους (ἐθέλω εἰπεῖν). Pol. V. 466. D: ἡ περὶ κατον πρὸς ἀλλήλων κοινωγεῖν. Alc. I. 120. E: τελέους ... πρὸς ἀρετὴν. Lys. 211. A: σμικρὸν πρὸς με λέγων. **adversus*, *contra*. Prot. 345. C: ταῦτα ... πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἰρηται. Phaed. 95. A: τὸν λόγον τὸν πρὸς τὴν ἀρμονίαν. Theaet. 179. A. Soph. 225. A. Conv. 214. A: πρὸς ... Σωκράτη ... τὸ σόφισμά μοι οὐδέν. Pol. II. 382. C. al. **ad*, *prope*, *sub*. Conv. 223. C: ἐξέγροσθαι ... πρὸς ἡμέραν. Polit. 328. A: πρὸς ἐσπερίαν. IV. 420. E: κατακλιναντες ... πρὸς τὸ πῦρ. In comparat. est *ad*, *prope*. Phaedr. 255. A: ὅτι ... μοῖραν φιλίας οὐδεμίαν παρέχονται πρὸς τὸν ἐνθεον φίλον. Gorg. 471. E: οὗτος ... ὁ ἐλεγχος οὐδενὸς ἀξίος ἐστὶ πρὸς τὴν ἀληθείαν. Phaed. 60. B: ὡς θαυμασιῶς πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι. 110. A: πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν κἀλλη κρίνεσθαι οὐδ' ὁπωστιοῦν ἀξια. Hipp. mai. 281. D: φαύλους πρὸς ὑμᾶς. **propter*. Conv. 177. B: ἐπαινον θαυμάσιον ἔχοντες πρὸς ωφέλειαν. Sic πρὸς τοῦτο (Gorg. 474. D. Pol. I. 331. A.) et πρὸς ταῦτα (germ. *datum*). Apol. 30. B. Charm. 176. C.

προσαγγέλλω, *indico*. Ep. XIII. 362. C: οἱ προσαγγέλλοντες ... σοι *cet*.

προσαγορεύω, *appello*; *saluto*. Charm. 164. E: οὕτω ... ὁ Θεὸς προσαγορεύει τοὺς εἰσιόντας εἰς τὸ ἱερὸν διαφέρον τι ἢ οἱ ἄνθρωποι. Ep. III. 315. B: ὥσπερ εἰσὶθα ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς τοὺς φίλους προσαγορεύειν. Phil. 16. B: ὡς φησιν ὑμᾶς προσαγορεύων Φίλητος. Legg. VII. 823. D: προσαγορεύοντες δι' εὐχῆς τοὺς νέους. **admoneo*. Legg. IV. 719. E: πότερον ... μὴδὲν τοιοῦτον προσαγορεύοι (ἂν?) ἐν ἀρχῇ τῶν νόμων —; **appello*, h. e. *nomino*, *nuncupo*. Prot. 325. A: καὶ συλλήβδην ἐν αὐτὸ προσαγορεύω εἶναι. Phaedr. 266. B: εἰ ... ὀρθῶς ἢ μὴ προσαγορεύω, Θεὸς οἶδε. Soph. 216. C: πάντας ... ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιοῦτους (i. q. *ita*) προσαγορεύω. Phil. 12. C: ὅπη ἐκαίνη φίλον, ταύτη προσαγορεύω. Euthyd. 273. E: ἀτεχνῶς γὰρ ἐγὼ γε σφῶι ὥσπερ Θεῷ προσαγορεύω. Gorg. 474. E: οὐκοῦν καὶ τὰλλα πάντα ... καλὰ προσαγορεύεις; Pol. IV. 428. D: τί τὴν πόλιν προσαγορεύεις; V. 463. A: τί ὁ ἐν ταῖς ἄλλαις δῆμος τοὺς ἄρχοντας προσαγορεύει; Soph. 251. A: καθ' ὅντινα ποτε τρόπον πολλοῖς ὀνόμασι ταυτὸν τοῦτο ἐκάστοτε προσαγορεύομεν. Pol. I. 340. D: καθ' ὅσον τοῦτ' ἐστὶν ὃ προσαγορεύομεν αὐτόν. Legg. X. 895. E: μῶν ... οὐ ταυτὸν ἐκατέρως προσαγορεύομεν —; Polit. 291. E: μοναρχίαν ... προσαγορεύουσιν ὡς δύο παρεχομένην εἶδη δυοῖν ὀνόμασι. Soph. 235. C: ἀρ' οὐ φανταστικὴν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιμεν; Polit. 305. E. Theaet. 152. D: εἰάν ὡς μέγα προσαγορεύης. Prot. 335. B: (εἰάν) δυοῖν καὶ ὀνόμασι προσαγορεύομεν αὐτά. Pol. V.

478. E. Theag. 122. D: τί αὐτὸν προσαγορεύωμεν; Phaed. 99. B: ὃ ... φαίνονται ... οἱ πολλοὶ ... ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν. Soph. 220. C: μὴν ἄλλο τι πλὴν ἔρκη χρὴ προσαγορεύειν; Crat. 397. D: τοὺς ἄλλους πάντας ... τοῦτω τῷ ὀνόματι προσαγορεύειν. Pol. IV. 422. E: μειζόνως ... χρὴ προσαγορεύειν τὰς ἄλλας. Legg. IX. 872. D: ἡ ὅ τι χρὴ προσαγορεύειν αὐτόν. Legg. VII. 814. E: ἥς τὸ πλεῖστον μέρος ὀρχησίῳ τινά τις προσαγορεύων ὀρθῶς ἂν φθέγγοιτο. XII. 963. D: τί ποτε ἐν προσαγορεύοντες ἀρετὴν cet. Theaet. 147. D: εἰς ἓν, ὅτω πάσας ταύτας προσαγορεύομεν τὰς δυνάμεις. Soph. 223. D: καπηλικὴ προσαγορεύεται. Phil. 54. A: τοῦτο ὃ προσαγορεύεται οὐσία. Conv. 205. C: τῷ τοῦ ὅλου ὀνόματι προσαγορεύεται. Legg. IV. 713. A: τὸ τοῦ δεσπότου ... ἐκάστη προσαγορεύεται κράτος (*e dominatoris potestate*). Soph. 219. B: ξυμπαντα ταῦτα δικαιότατ' ἂν ἐνὶ προσαγορεύοιτ' ὀνόματι. Legg. II. 665. A: τῇ ... τῆς φωνῆς (τάξει) ... ἀρμονία ὄνομα προσαγορεύοιτο. Soph. 232. A: (ὅταν) μιᾶς ... τέχνης ὀνόματι προσαγορεύηται. Parm. 143. D: ὦ δ' ἂν ἄμφω ὀρθῶς προσαγορευησθον cet. Polit. 259. A: ἄρ' οὐκ ἀναγκαῖον αὐτῷ προσαγορεύεσθαι τοῦνομα τῆς τέχνης ταυτὸν ὅπερ cet. Pol. X. 597. E: τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ μειριώτατ' ἂν προσαγορεύεσθαι, μιμητὴς οὐ ἐκείνοι δημιουργοί. Legg. XII. 965. D: ὃ δὴ φάμεν ... ἐνὶ δικαίως ἂν ὀνόματι προσαγορεύεσθαι. Pol. VIII. 562. A: ὡς δημοκρατικὸς ὀρθῶς ἂν προσαγορεύομενος. V. 478. E: οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ὃν προσαγορεύομενον. Phaed. 104. A: ἄρα οὐ δοκεῖ σοι τῷ τε αὐτῆς ὀνόματι ἀεὶ προσαγορευτία εἶναι καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ —; Simpl. i. q. λέγειν vel εἰπεῖν. Legg. VI. 771. A: τὰ δ' ἄλλα ἐπιτηδεύματα ... χαίρειν χρὴ προσαγορεύειν.

προσάγω, adduco, admoneo; accommodo; etiam assero. Legg. VII. 799. B: ἂν ... παρ' αὐτὰ τίς τῷ θεῶν ἄλλους ὕμνους ἢ χορείας προσάγῃ. Soph. 234. E: ὡς ἐγγύτατα προσάγειν. Legg. VII. 798. E: μήτε τις αὐτοὺς πείσῃ προσάγων παντοίας ἰδονάς. Gorg. 486. D: πρὸς ἥντινα (λίθον) ... προσαγαγὼν αὐτήν (τὴν ψυχὴν). Critia 119. E: πρὸς τὴν στήλην προσαγόντας. Polit. 276. D: πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν μᾶλλον προσαγόντας (int. τοῦνομα) ἢ τὴν τροφήν. Pol. VII. 537. A: προσακτέον ἐγγύς. Epin. 991. C: τὰ καθ' ἐν τῷ κατ' εἶδη (*singula quaeque ad genera*) προσακτέον. Med. adduco, attraho vel ad me traho, adscisco; etiam mihi concilio. Legg. V. 736. C: τοὺς δ' ἀγαθοὺς εἰς δύναμιν εὐμένεις ἱλιεύς (v. ἱλιεύς) τε προσαγώμεθα. Pol. IV. 437. B: τὸ προσάγεσθαι τῷ ἀπωθεῖσθαι. C: προσάγεσθαι τοῦτο ὃ ἂν βούληται οἱ γενέσθαι. Legg. III. 695. D: χρήμασι καὶ δωρεαῖς τὸν Περσῶν δῆμιον προσαγόμενος. VII. 795. A: ἐν δεξιᾷ ... οἰστόν προσαγόμενος μόνον. Pol. IV. 439. B: ὅτι ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χεὶρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη. V. 449. B:

ἐκείνον ... προσηγάγετο. Conv. 219. D: οὐδ' ὅπη προσαγαγοίμην αὐτὸν εὐπόρουν.

προσαγωγίον, τό, instrumentum fabrile quo ligna curva diriguntur (germ. *Klammer* vel *Schraube*). Phil. 56. C: καί τινι προσαγωγίῳ κεκοιμωμένῳ.

προσαγωγός, ὁ ἢ, *adducens, alliciens*. Def. 414. E: ἐκούσιον τὸ αὐτοῦ προσαγωγόν.

προσάδω, *cantum sequor, concino*. Phaed. 86. E: ἐάν τι δοκῶσι προσάδειν. Legg. III. 670. B: ὅσοι προσάδειν ... γεγόνασι διηναγκασμένοι.

προσαιορούμαι, *eligo*. Legg. VI. 754. C: προσελομένους τῶν εἰς τὴν ἀποικίαν ἀφικομένων τοὺς πρεσβυτάτους τε καὶ ἀρίστους εἰς δύναμιν.

προσαιτῶ, *pelo, mendico*. Phaedr. 233. E: τοὺς προσαιτοῦντας. Conv. 203. B: προσαιτήσουσα, οἷον δὴ εὐχίας οὐσης, ἀφίκετο ἡ Πηνία.

προσαναγκάζω, *cogo*. Gorg. 503. E: προσαναγκάζει τὸ ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πρέπον ... εἶναι. Conv. 181. E: προσαναγκάζομεν. Pol. III. 391. D: προσαναγκάζωμεν τοὺς ποιητάς cet. Conv. 223. D: προσαναγκάζειν τὸν Σωκράτη ὁμολογεῖν αὐτοὺς cet. 181. E: χρῆν ... καὶ τούτους τοὺς πανδήμους ἐραστάς προσαναγκάζειν τὸ τοιοῦτον. Pol. VII. 526. B: προσαναγκάζον. Prot. 346. B: προσαναγκάζοντας ἐαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἑαυτῶν καὶ ἐπαινεῖν. Legg. VI. 779. C. Riv. 134. C: ἔτι δὲ καὶ γὰρ προσηνάγκαζον αὐτὸν ὁμολογεῖν καὶ τὰλλα πάντα cet. Soph. 260. A: προσηναγκάζομεν. Conv. 217. D: προσηνάγκασα αὐτὸν μένειν. Legg. XI. 918. D: εἴ τις ... προσαναγκάσειε παντοδεῦσαι τοὺς πανταχῇ ἀρίστους ἀνδρας cet. Pol. III. 401. B: προσαναγκαστέον. **convincio, rationibus vinco vel argumentis evinco; probō; contendo*. Phil. 13. B: τοῖς λόγοις εἴ τίς σε προσαναγκάζοι. Legg. IV. 710. A: φρόνησιν προσαναγκάζων εἶναι τὸ σωφρονεῖν. Polit. 284. B: καθάπερ ἐν τῷ Σοφιστῇ προσηναγκάσαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν. Ib. προσαναγκαστέον.

προσαναγορεύω, *praeterea pronuntio*. Pol. IX. 580. C: προσαναγορεύε (v. *προσαγορεύε*). Ib. ἢ οὖν προσαναγορεύω —; προσαναιρῶ, *praeterea respondeo vel suadeo*. Pol. V. 461. E: (ἐάν) ἢ Πυθία προσαναιρῇ.

προσαναλίσκω, *praeterea insumo vel erogo*. Prot. 311. D: καὶ τὰ τῶν φίλων προσαναλίσκοντες.

προσαναπληροῦμαι, *addo complendi causa*. Men. 84. D: οὐκοῦν προσαναπληρωσάιμεθ' ἂν τὸ ἐν τῇ γωνίᾳ τότε; προσανατρίβομαι, *cum aliquo exerceor (disputando)*. Theaet. 169. C: προσανατριψάμενος.

προσανηρωτῶ, *praeterea interrogo*. Men. 74. C: καὶ εἴ γε προσανηρωτᾷ ὅποια, ἔλεγες ἄν;

προσάντης, ὁ ἢ, *acclivis*. Phaedr. 230. C: ἐν ἡρέμᾳ προσάντει. **adversus vel aversus*. Legg. V. 746. C: τί πρὸς-

αντες εἶρηται τῆς νομοθεσίας. **incommodus*. Legg. III. 702. D: εἰ μὴ τι Μαγίλλω πρόσαντες.

προσαποδείκνυμι, *praeterea probo*. Phaed. 77. C: δεῖ δὲ προσαποδείξαι ὅτι cet.

προσαποκρίνομαι, *respondeo ita ut aliquid addam*. Euthyd. 296. A: οὗτος αὖ ... προσαποκρίνεται τοῖς ἐρωτωμένοις.

προσαπολαύω, *insuper aufero*. Alc. II. 150. C: (ἵνα) καὶ ἕτερον τι προσαπολαύσης.

προσαπόλλυμι, *insuper perdo*. Legg. V. 735. C: προσ-απόλλυσι τὸ τῶν ἐγῶν ... ἡθῶν τε καὶ σωματίων γένος. Gorg. 519. A: ὅταν καὶ τὰ ἀρχαῖα προσαπολλύωσι πρὸς οἷς ἐκτῆσαντο. C: προσαπολούσιν (v. προσαπολλύνουσιν) αὐτῶν καὶ τὰς ἀρχαίας σάρκας.

προσαποτίγω, *praeterea solvo*. Legg. XII. 845. A: προσαποτίσάτω μισθόν.

προσαποφαίνω, *praeterea ostendo vel probo*. Polit. 287. A: προσαποφαίνειν.

προσάπτομαι, *attingo*. Tim. 71. E: ἵνα ἀληθείας πῃ προσάπτοιο. Legg. IX. 881. E: (εἰάν) μόνον ἐντυγχάνων που προσάπτεται ἐκῶν. Polit. 290. D: ἡδῆ ... μοι δοκοῦμεν οἷόν γε τινος ἵχνους ἐφ' ὃ πορευόμεθα προσάπτεσθαι. Tim. 71. E. Soph. 254. A: τριβῇ προσαπιτόμενος αὐτῆς (τῆς τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητος).

προσάπτω, *apto, affigo, in univ. adiungo, attribuo; etiam infero*. Soph. 252. A: πάντες ... οὗτοι τὸ γε εἶναι προσάπτουσιν. 231. A: μὴ μείζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας. 251. D. 241. B: τῷ ... μὴ ὄντι τὸ ὄν προσάπτειν. Pol. IV. 420. D: μὴ ἀνάγκας ἡμῶς τοιαύτην εὐδαιμονίαν τοῖς φύλαξι προσάπτειν. Tim. 33. D. Legg. VII. 822. B: τοῖς δρομεύσιν ... τὰ ἐγκώμια προσάπτειν. IX. 876. D: προσάπτειν ἐκάστω τῶν ἀμαρτημάτων τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους τε καὶ πράξεως. X. 890. C: προσάπτοντα (πεῖθω). Polit. 293. B: ἡ τιν' ἄλλην ἀληθῶνα προσάπτοντες. Prot. 320. E: τοῖς μὲν ἰσχὺν ἄνευ τάχους προσῆπτε cet. Pol. III. 400. C. Soph. 217. A: (πότερον) καθ' ἐν ὄνομα ... ἐκάστω προσῆπτον; Prot. 321. B: τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσῆψε cet. Tim. 40. A: κινήσεις ... δύο προσῆπεν ἐκάστω. Legg. II. 670. B. Pol. VI. 491. A: οἶαι οὖσαι φύσεις ... δόξαν οἶαν λέγεις φιλοσοφία προσῆπεν. Crat. 410. A: τοῦτο ... οὕτε ῥαδίον προσάψαι ἐστὶν Ἑλληνικῇ φωνῇ. Pol. VI. 504. B. Legg. VI. 768. E: τὴν ἀρχὴν ... τελευταῖη προσάψας. Tim. 80. B: προσάψαντες. Pol. VII. 517. A: ταύτην ... τὴν εἰκόνα ... προσαπιτόν ἅπασαν τοῖς ἐμπροσθεν λεγομένοις.

προσαρμόζω et προσαρμόττω, *apto, accommodo*. Phaedr. 271. B: προσαρμόττων ἕκαστον ἐκάστω. Polit. 286. A. Soph. 238. C: μὴ ὄντι προσαρμόττειν. Legg. II. 669. C: ῥυθμίους δούλων καὶ ἀνελευθέρων προσαρμόττειν. VII. 802. E. IV. 712. A: προσαρμότιοντες. VII. 812. E. Tim. 36. E:

μίσον μίση ξυναγαγὼν προσήρμοιεν. Crat. 414. D: πᾶς ἂν παντὶ τις ὄνομα πράγματι προσαρμόσειεν. Theaet. 194. A: (ὅταν) τὸ ... τῆς ἀπούσης αἰσθήσεως τῇ παρούσῃ προσαρμόσῃ. 193. C: προσαρμόσαι εἰς τὸ ἐαυτῆς ἔχνος. Intrans. *convenio, accommodatus sum*. Phaedr. 277. B: τὸ προσαρμόστον ἐκάστη φύσει εἶδος ἀνευρίσκων.

προσαρτῶ, *arcto, adiungo*. Phil. 58. A: ὅσοις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήρτηται. Locr. 95. D: ποτιάρτηται.

προσάρχομαι, *attribuo, affero*. Theaet. 168. C: ταῦτα ... τῷ ἐταίρῳ σου εἰς βοήθειαν προσηρξάμην κατ' ἐμήν δύναμιν.

προσβαίνω, *accedo*. Phaedr. 227. E: προσβάς τῷ τσίχει.

προσβάλλω, *admoneo, accommo*. Theaet. 193. C: (ὅταν) προσβάλω τὴν ἐκατέρου ὄψιν πρὸς τὸ ἀλλότριον σημείον. Tim. 36. B: μίσην πρὸς μίσην ἐκατέραν ἀλλήλαις οἷον χι προσβαλὼν. 43. E: (ὅταν) τοὺς ... πόδας ἄνω προσβαλὼν ἔχη πρὸς τι. **infero*. Legg. IX. 878. C: (ἐὰν) αἰσχύνῃ ... μεγάλην τινα προσβάλλῃ τῷ τρωθέντι καὶ ἐπονείδιστον. Intrans. *incurro; urgeo*. Tim. 64. E: ὅσων ἂν αὐτῇ πῃ προσβάλλουσα ἐράπηται. Theaet. 153. E: οὔτε τὸ προσβάλλον οὔτε τὸ προσβαλλόμενον (*id in quod incurritur*) ἔσται. Legg. IX. 878. B. Pol. III. 401. C: ὁπόθεν ἐν αὐτοῖς ὑπὸ τῶν καλῶν ἔργων ἢ πρὸς ὄψιν ἢ πρὸς ἀκοήν τι προσβάλλῃ. Iach. 183. B: προσβαλοῦσθε ... τῆς νεῶς ... πρὸς ὀλκάδα τινα. Theaet. 153. E: προσβαλλόμενον.

προσβιάζομαι, *cogo, vim adhibeo; urgeo*. Ep. VII. 331. B: μὴ ἐθέλοντά γε προσβιάζοιμην. Crat. 410. A: οὐ ... δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι. Legg. VI. 731. C. Ep. VII. 331. C.

προσβιβάζω, *adduco, admoneo; etiam redigo*. Theaet. 153. C: τὸν κολοφῶνα ... προσβιβάζων. Crat. 427. C: καὶ τᾶλλα οὕτω φαίνεται προσβιβάζειν καὶ κατὰ γράμματα καὶ κατὰ συλλαβάς (*in litteras et syll. redigere*). Men. 74. B: ἐγὼ προθυμῆσομαι ... ἡμῶς προσβιβάσαι (*eo adducere*). Phaedr. 229. E: εἰ τις ... προσβιβᾷ κατὰ τὸ εἶκος ἕκαστον.

προσβλέπω, *aspicio*. Pol. I. 336. D: προσβλέπων αὐτόν. VII. 516. A. I. 336. D: προσέβλεψα αὐτόν πρότερος. Conv. 213. D: προσβλέψαι.

προσβολή, ἡ, *admotio, impulsus*. Theaet. 153. E: ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν ὁμιμάτων πρὸς τὴν προσήκουσαν φορὰν. Tim. 36. C: ἐν τῷ καταντικρὺ τῆς προσβολῆς. 46. B. Legg. IX. 865. B: πρὸς ἢ χειμῶνος προσβολῇ. Soph. 246. A: ὁ παρέχει προσβολὴν καὶ ἐπαγὴν τινα.

πρόςγειος, ὁ ἡ, *qui prope est a terra*. Locr. 96. D: σελάνα ποτιγιοιτάτα ἔαυα.

προσγελῶ, *arrideo*. Pol. VIII. 566. D: ἄρ' οὐν οὐ ... προσγελᾷ τε καὶ ἀσπάζεται πάντας ὃ ἂν περιτυγχάνῃ;

προσγίγνομαι, *accido, obtingo; accedo; etiam praederea*

sum. Parm. 149. B: καὶ οὕτω δὴ αἰετὸς προσγιγνομένου
μία τις καὶ ἄμφοι προσγίγνεται. Tim. 86. E: παντὶ ...
ταῦτα ἐχθρὰ ... προσγίγνεται. Legg. XII. 946. C: τρεῖς αἰετὶς
... προσγιγνέσθων. Parm. 153. E: ὁ τιπερ ἂν προσγίγνηται
ὁπωσούν. Phil. 37. D. Pol. I. 346. D: ἐὰν δὲ μὴ μισθὸς
αὐτῇ προσγίγνηται. Legg. VII. 789. A: ὅταν ἡ πλείστη
τροφὴ προσγίγνηται τοῖς σώμασιν. Theaet. 210. A: μετ'
ἀλθροῦς δόξης λόγος προσγιγνόμενος. Tim. 82. B: ἀνὰ λόγον
προσγιγνόμενον καὶ ἀπογιγνόμενον. Pol. IV. 437. E: τὰ προσ-
γιγνόμενα. Gorg. 469. D: ἐμοὶ δυνάμεις τις ... θάυμασις ἀρετὴ
προσγέγονεν. Pol. X. 609. A: ὥς προσγένετο. Soph. 238. A: τῷ
... ὄντι που προσγένοιτ' ἂν τι τῶν ὄντων ἕτερον. Parm.
149. A: ἐὰν ... τοῖν δυοῖν ... τρίτον προσγένηται ἐξῆς. Pol.
X. 609. A. Legg. X. 908. B. Phaed. 96. D: ἐπειδὴν ...
ἐκ τῶν σιτίων ταῖς μὲν σαρεὶ σάρκες προσγέγωνται cet. Pol.
II. 375. E: πρὸς τῷ θυμοειδεῖ ἐτι προσγενέσθαι καὶ φιλό-
σοφος τὴν φύσιν. Tim. 42. E. Crat. 421. B: τὸ ψῖ ...
προσγενόμενον. Ep. VI. 322. D: χρυσοῦ προσγενομένου.
Men. 88. C: προσγενομένης ... φρονήσεως ἢ ἀφροσύνης. Pol.
IV. 438. E: τοῦ ποιοῦ τινὸς προσγενομένου ἱατρικῇ (κα-
λεῖσθαι). Legg. VIII. 850. A. Theaet. 206. C: μετὰ δόξης
ἀλθροῦς λόγον προσγενόμενον.

προσγράφω, *adscribo*. Ep. III. 316. A: χωρὶς ὧν σὺ
προσέγραψας.

προσγυμνάζω, *in aliqua re exerceo*. Legg. I. 647. C:
ἀναισχυντία ξυμβάλλοντας αὐτὸν καὶ προσγυμνάζοντας.

προσδεῆς, ὁ ἡ, *indigens*. Tim. 33. D: προσδεῖς ἄλλων.

προσδεῖ, *praeterea opus est et simpl. opus est*. Phil. 64.

B: εἰ τινος ἐτι προσδεῖ τῇ ξυγκράσει ταύτῃ. Conv. 205. A:
οὐκέτι προσδεῖ ἐρέσθαι. Pol. VI. 504. C: τούτου ... τοῦ πα-
θήματος ἥκιστα προσδεῖ φύλακι πόλειώς τε καὶ νόμων. Legg.
V. 737. D: γῆς ... πλείονος οὐδὲν προσδεῖ. Phil. 21. A:
ἄρ' οὖν ἐτι τινὸς ἂν σοι προσδεῖν ἡγοῖο —; 23. D: τε-
τάρτου μοι γένους αὐτὸ προσδεῖν φαίνεται. Legg. XI. 918. A:
ἐὰν δὲ τι προσδεῖν δοκῇ. Phil. 23. D: μῶν οὖν σοι καὶ
πέμπιου προσδεῖσαι —; Pol. II. 370. E: προσδεῖσαι ... ἐτι
καὶ ἄλλων οἷ cet. 373. C.

προσδέομαι, *indigeo, opus est mihi; requiro*. Crat. 419.
D: εὐφροσύνη ... οὐδὲν προσδεῖται τοῦ διότι ῥηθῆναι. Pol.
I. 341. D: οὐ προσδεῖται. 342. A: ἐσθ' ὃ τι προσδεῖταιί τι-
νος ἀρετῆς —; Eryx. 401. E: ὅσων τὸ σῶμα ἐνδεὲς γιγνό-
μενον προσδεῖται. Phil. 63. C: ἄρ' ἡδονῶν τι προσδεῖσθαι
ἐν τῇ ξυγκράσει; D. Phaedr. 269. D: πάσαι (τέχναι) προσ-
δέονται ἀδολεσχίας cet. Gorg. 450. D: αἷ ... ἔργου ... ἡ
οὐδενὸς προσδέονται cet. Pol. III. 416. E. Eryx. 404. A:
ἄρ' ἂν τι προσδέοιτο χρυσοῦ —; Phil. 20. E: δεῖ γὰρ ...
μηδὲν μηδενὸς ἐτι προσδεῖσθαι. Pol. II. 375. E. Legg. X.
903. B. Euthyd. 280. B. Tim. 34. B: οὐδενὸς ἐτέρου προς-

δεόμενον. Pol. II. 371. B: συχνῶν καὶ ἄλλων προσδεήσεται cet. Polit. 286. D: οὐτε γὰρ πρὸς τὴν ἡδονὴν μήκους ἀρμόττοντος οὐδὲν προσδεησόμεθα cet. Phil. 20. C: τῶν ... εἰς τὴν διαίρεσιν εἰδὼν ἡδονῆς οὐδὲν ἐτι προσδεησόμεθα. Pol. II. 373. C. Menex. 247. C: οὐ γὰρ τοῦ λυγίσοντος προσδεήσονται. Impers. opus est. Demod. 384. B: ἡ προσδεῖται τοῦ ἀνταρουντος, εἰ μίλλαι τις γνωσεσθαι πότερον ὀρθῶς λέγει; Alc. II. 138. B: οὐκοῦν δοκεῖ σοι πολλῆς προμηθείας γε προσδεῖσθαι ὅπως μὴ λήσῃ τις —;

προσδέχομαι, accipio, adpāto; suscipio. Tim. 75. A: ἡ ... ἡύσις οὐδαμῇ προσδέχεται πυκνὸν ὁστοῦν cet. Euthyd. 295. D: μὴ με σκαιὸν ἡγησάμενος φοιτητὴν μὴ προσδέχοιτο. Pol. VII. 535. B: ἡ ἂν ... τὸ ... ἀκούσιον εὐκόλως προσδέχεται. Phaed. 102. D: προσδέχεσθαι τὸ σμικρὸν. Pol. VI. 485. C: τὸ ἐκόντας εἶναι μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος. VIII. 561. B: λόγον ... ἀληθῆ οὐ προσδεχόμενος. Tim. 52. A: φθορὰν οὐ προσδεχόμενον. Phil. 15. B: μήτε ὀλεθρον προσδεχομένην. Legg. V. 739. A: τάχα δ' οὐκ ἂν τις προσδέξαιτο αὐτήν cet. Polit. 285. C: ἕτερον (λόγον) προσδεξώμεθα. Legg. IV. 710. E: προσδέξασθαι. VI. 752. C. Euthyd. 272. C: τάχα με οὐκ ἂν ἐθέλοιεν προσδέξασθαι. Legg. IV. 708. A: μάλιστα μοι φαίνονται τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου προσδέξεσθαι ξυνοίκους. Tim. 89. B: ἄλλως δὲ οὐδαμῶς τῷ νοῦν ἔχοντι προσδεκτέον. *expecto, timeo. Legg. X. 906. A: γεωργοῖς περὶ γαιτῶν γένεσιν εἰσδυίας ὥρας χαλεπὰς διαφύβων προσδεχομένοις.

προσδιαλέγομαι, colloquor; respondētis personam teneo. Theaet. 161. B: παρὰ τοῦ ἐμοῖ προσδιαλεγομένου. Soph. 217. C: τῷ ... εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ. Prot. 342. E: τὸν προσδιαλεγόμενον. Theaet. 167. E. Soph. 268. B. *alloquor. Legg. X. 887. E: ὡς ὅτι μάλιστα οὐδε θεοῖς εὐχαῖς προσδιαλεγομένων καὶ ἱκεταῖς.

προσδιανοοῦμαι, praetera cogito vel statuo. Legg. IX. 857. E: εἰ προσδιανοοῖτό γε ὡς cet. V. 740. B: ταῦτα προσδιανοητέον.

προσδιατρίβω, versor cum aliquo, colloquor. Theaet. 168. A: οἱ προσδιατρίβοντές σοι.

προσδιδάσκω, praetera doceo. Charm. 173. D: σμικρὸν ... με ... ἐτι προσδίδαξον.

προσδίδωμι, adūcio. Legg. IV. 720. A: παραμυθίας ... τοῖς νομοθετουμένοις μηδὲ ἐν προσδιδῶ.

προσδόκημα, τό, expectatio. Phil. 36. B: προσδοκίας τινὲ πόθῳ. 32. B: προσδόκημα.

προσδοκία, ἡ, expectatio, spes, (in malo) malus. Pol. IX. 584. C: αἱ ... ἐκ προσδοκίας γιγνώμεναι προησθήσεις τε καὶ προλυπήσεις. Tim. 70. C: ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκία. Def. 412. A: ἐπὶ θανάτου προσδοκία. Prot. 358. D: προσδοκίαν τινὰ λέγω κακοῦ τούτου. Soph. 264. B: κατὰ τὴν

προσδοκίαν ἣν ἐφοβήθημεν ἄρτι μὴ cet. Phil. 32. C: αὐτῆς τῆς ψυχῆς διὰ προσδοκίαν γιγνώμενον. Conv. 194. A: προσδοκίαν μεγάλην ἔχειν. Lach. 198. B: θέος ... εἶναι προσδοκίαν μέλλοντος κακοῦ. Phil. 36. C: προσδοκίαι ἀληθείς ἢ μὴ.

προσδοκῶ, *existimo, arbitror; suspicor, exspecto, metuo*. Gorg. 521. D: διότι ταῦτα προσδοκῶ. Pol. II. 376. D. Legg. VII. 810. C: καὶ μάλα ἀπορήσειν αὐτὸν προσδοκῶ. Crat. 438. E: διὰ τίνος ἄλλου ... ἐτι προσδοκᾷς ἂν αὐτὰ μαθεῖν; Pol. VI. 486. C. Soph. 234. C: ἀρ' οὐ προσδοκῶμεν εἶναι τοῖνα ἄλλην τέχνην —; Polit. 262. D: προσδοκῶσιν. 275. A: δεῖ ... οὕτω τελέως τὸν πολιτικὸν ἡμῖν εἰρησθαι προσδοκᾶν. Phil. 20. B: δεινὸν ... ἐτι προσδοκᾶν οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμέ. Legg. VII. 803. E: προσδοκῶντα καὶ τὸν ποιητὴν εὖ λέγειν τὸ cet. I. 646. E: προσδοκῶντες γενήσεσθαι. Theaet. 170. B: σωτήρας σφῶν προσδοκῶντας. Ep. III. 319. C: τὸν ἐκπλουν ὃν προσεδόκων. Legg. III. 699. B: ταῦτόν ... προσεδόκων καὶ τότε γενήσεσθαι τὸ γς κατὰ γῆν. Apol. 17. C: μὴδεὶς ὑμῶν προσδοκησάτω ἄλλως. Legg. IX. 872. D: ἐν ᾗ μὴποτέ τις ἂν προσδοκήσειε χώρα. XII. 966. E: τὸ προσδοκῶμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν. III. 686. A: ταῦτα ... τὰ μεγάληα οὕτω προσδοκῶμενα. Lach. 198. B.

προσδοξάζω, *praeterea iudico a. animo complector*. Theaet. 209. D: εἰ ... προσδοξάσαι λέγει ἢ διαφέρει τι τῶν ἄλλων. προσειδέναι, *praeterea scire*. Apol. 20. A: καὶ χύριν προσειδέναι.

προσεικάζω, *simile aliquid efficio*. Tim. 40. A: τῷ ... παντὶ προσεικάζων εὐκυκλον ἐποίει. * *comparo*. Pol. V. 473. C: ὃ τῷ μεγίστῳ προσηκάζομεν (γ. παρεικάζομεν) κύματι. Tim. 79. D: ὃ ... προσηκάζομεν (γ. προσεικάζομεν) τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι. 50. D: προσεικασαὶ πρέπει τὸ ... δεχόμενον μητροί.

πρόσειμι, *adsum; insum, adiunctus sum; etiam de eo quod in aliquem cadit*. Phaedr. 227. D: ὅσα ἄλλα ἐμοὶ τε πρόσσεσι καὶ τοῖς πολλοῖς ἡμῶν. 247. D: οὐχ ἢ γένεσις πρόσσεστιν. Theaet. 150. A: οὐ γὰρ πρόσσεσι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἶδωλα τίττειν cet. Parm. 144. D: ἐκείνου τῷ τῆς οὐσίας μέρει πρόσσεσι τὸ ἐν. Pol. I. 339. A. Parm. 149. E: ὁποτέρῳ ... τῷ εἶδει μέγεθος προσεῖη. Epin. 977. D. Crat. 432. D: ἐὰν τι ἀπῇ ἡ προσῆ. Pol. IV. 437. D: ἐὰν ... τις θερμώτερος τῷ δίψει προσῇ. I. 347. B: δεῖ ... αὐτοῖς ἀνάγκην προσεῖναι. VI. 509. B: τὴν οὐσίαν ὑπ' ἐκείνου αὐτοῖς προσεῖναι. Charm. 154. D: εἰ ἐτι αὐτῷ ἐν δὴ μόνον εὐγχαῖαι προσὸν σμικρόν τι. Crat. 394. B: οὐκ ἐκπληττεται ὑπὸ τῶν προσόντων. Theaet. 150. B: εἰ γὰρ προσῆν (si hoc in eas caderet). Conv. 189. E: τρίτον (γένος) προσῆν κοινὸν ὃν ἀμφοτέρων τούτων. Hipp. mai. 294. D: εἰ ... τὸ φαίνεσθαι αὐτοῖς προσῆν. Pol. II. 373. A: κλίνειν ... προσέονται.

πρόξειμι, *adco, accedo; occurro*. Soph. 265. D: ὅτι ... αὐτὴ πρόξεισιν ἐφ' ἅπερ νῦν ἐλκισθαι φής. Lys. 206. C: αὐτός σοι πρόξεισι. D. Tim. 42. A: (ὅποτε) τὸ μὲν προσ-ιοι cet. Phaed. 102. F: ὅταν αὐτῷ προσήῃ τὸ ἐναντίον. Lys. 214. B: ὅσω ἂν ἐγγυτέρω προσήῃ. Phaedr. 254. D: οὐκ ἐθέλοντας προσιέναι. Pol. X. 620. D: προσιέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν. Legg. X. 909. C. Charm. 154. A: προσιών. Tim. 82. B: ἀπὸν ἢ προσίον. Phaed. 103. D: προσιόντος τοῦ θειροῦ. Apol. 31. B: ἰδίᾳ ἐκάστῳ προσιόντα. Theaet. 163. C: ὅρα ... τόδε ἄλλο προσίον. Prot. 323. B: οἱ οἰκείοι προσ-ιοντες νοουθετοῦσιν ὡς μαινόμενον. Euthyd. 275. C. Phaedr. 260. E: ὥσπερ ... ἀκούειν δοκῶ τινῶν προσιόντων. Gorg. 498. B. Theaet. 144. C. Phaed. 116. D: παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσήει. Tim. 33. C: οὐδὲ προσήειν (sic Par. A. Vulgo προσήει) αὐτῷ ποθὲν οὐδέν. Critia 114. D. Prot. 316. B: προσήμιεν πρὸς τὸν Πρωταγόραν. Theaet. 179. C: προσιτίον οὐν ἐγγυτέρω.

προσειπεῖν, *appellare*, h. e. *alloqui, et nuncupare, dicere*. Soph. 250. B: οὕτως εἶναι προσείπας ἀμφοτέρα. Alc. I. 115. E. Legg. VII. 792. D: ὁ νῦν δὴ προσείπον. Alc. I. 103. A: (ὅτι) ἐγὼ ... τοσούτων ἐτῶν οὐδὲ προσείπον. 116. A: προσείπες. Ep. III. 315. B. Pol. VII. 533. D: ἄς ἐπιστήμης ... πολλάκις προσείπομεν διὰ τὸ ἔθος. Tim. 68. A. Legg. II. 673. A. XII. 962. A. Theaet. 152. D: οὐδ' ἂν τι προσείποις ὀρθῶς οὐδ' ὁποιοιοῦν τι. Crat. 429. E: ἢ προσ-είποι ἂν οὕτω σέ μὲν οὐ cet. Phil. 38. A: τὴν δ' ἡδονὴν αὐτὴν οὐδεὶς ἂν ποτε προσείποι ψευδῇ. Pol. V. 476. B: οὐς μόνους ἂν τις ὀρθῶς προσείποι φιλοσόφους. Tim. 63. A. Polit. 260. B: εἰ τὸ μὲν ἐπιτακτικὸν μέρος ... προσεί-πομεν cet. Legg. II. 667. B. Gorg. 467. B: ἵνα προσείπω σε κατὰ σέ (ut tuo te more appellem). Soph. 264. A: πλὴν δόξης ἔχεις ὃ τι προσείπης αὐτό. 219. B: ποιητικὴν ... προσείπωμεν. 255. A: ὃ τιπερ ἂν κοινῇ προσείπωμεν κί-νησιν καὶ στάσιν cet. 258. B: τίς οὐν αὐτὴν προσείπωμεν; Polit. 280. A. Theaet. 148. D: τὰς πολλὰς ἐπιστήμης ἐνὶ λόγῳ προσειπαῖν. 182. D: ἄρά ποτε οἶόν τέ τι προσειπεῖν χρώμα —; Soph. 220. C: ἐνὶ λόγῳ προσειπεῖν (*nuncupare*) τὴν χρῶν. 268. C. Crat. 429. E: οὐδὲ εἰπεῖν οὐδὲ προσει-πεῖν (*alloqui*). Pol. V. 463. C: προσειπεῖν ὡς ἀλλότριον. IX. 580. E: τὸ ... τρίτον ... ἐνὶ οὐκ ἔσχατον ὀνόματι προσει-πεῖν ἰδίῳ αὐτοῦ. Phil. 18. D: προσειπαῖν. Soph. 222. D: πιδανουργικὴν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες. 226. C: τίνα προσειπόντες; 267. A. — Ab alia forma (vid. I. p. 633 sq.) *ducuntur* perf. *προσείρηκα*, fut. *προσερῶ* cet. Tim. 31. A: πότερον ... ὀρθῶς ἔνα οὐρανὸν προσειρήκαμεν —; 63. D. Soph. 224. B: ταῦτόν προσερεῖς ὄνομα. E: ἀεὶ σὺ προσερεῖς σοφιστικόν. Pol. V. 461. D: ταῦτα πάντα προσ-ερεῖ τὰ μὲν ἀρῶνα νίεις cet. Soph. 227. B: τί προσερούμεν

ὄνομα ξυμπάσας δυνάμεις. Parm. 142. D. Legg. X. 895. C: εἰ ζῆν αὐτὸ προσερούμεν. Phaed. 60. A: ὕστατον δὴ σὲ προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτηδαιοὶ καὶ σὺ τούτους. Pol. V. 463. A: πολίτας ... πάντες οὗτοι ἀλλήλους προσερούσι. Polit. 264. A: ἡμερὰ προσεῖρηται. Crat. 403. A: τὸ αἰεδὲς προσεῖρησθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ. 421. B. Tim. 59. A: τὴν ... ξυνοδὸν ἐκείνου ἀπελθόντος πεπηγὸς εἶναι γένος προσεῖρήθη. Soph. 229. C: τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ τῆς ἀγνοίας ἀμαθίαν τουνομα προσρηθῆναι. Tim. 66. B: ὅξυ προσρηθῆναι. Polit. 259. B: βασιλικὸς ὁρθῶς προσρηθίσεται. 301. B. Pol. V. 479. B. Phil. 19. D: τὸ προσρηθισόμενον ὁρθῶς ἄμεινον ἤδονῆς γε ἀγαθὸν εἶναι νοῦν. Legg. VII. 812. B: ἄρ' οὖν οὐ μετὰ τὸν γραμματιστὴν ὁ κιθαριστὴς ἡμῖν προσρητέος; Pol. IV. 428. C: εὐβουλος ἢ πόλις προσρητέα. Soph. 223. B: προσρητέον ... σοφιστικῇ. 224. C: ἄλλῳ (ὀνόματι) προσρητέον. Pol. IV. 431. D: καὶ ταύτην (τὴν πόλιν) προσρητέον (int. αὐτὴν αὐτῆς). Tim. 50. B: ταύτῳ αὐτὴν αἰὲ προσρητέον. 67. E: οὕτως οὖν αὐτὰ προσρητέον. 86. B: πάν ... νόσον προσρητέον. Legg. III. 689. D: τοὺς δὲ τούναντιον ἔχοντας τούτους ὡς σοφοὺς τε προσρητέον cet.

προσεῖω, *quatio, ostento aliquid ita ut subinde quatiām*. Phaedr. 230. D: ὥσπερ ... οἱ τὰ πεινώντα θρέμματα θαλὸν ἢ τινα καρπὸν προσεῖοντες (v. προσιώντες) ἀγροῖσι.

προσεκτίνω, *praeterea solvo*. Legg. XI. 933. E: δίκην ... προσεκτισάτω.

προσελκόμαι, *attraho; assumo*. Pol. IV. 439. B: ὅτι αὐτοῦ ἅμα αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπαιδοῦνται τε καὶ προσέλκονται. Crat. 407. C: τὸ ἦτα προσελκυσάμενος.

προσεμβάλλω, *una initicio*. Crat. 439. C: ἡμᾶς ἐφελκόμενοι προσεμβάλλουσι.

πρόσεξις, ἢ, *attentio*. Def. 413. D. Pol. III. 407. B: ἐμπόδιον τῇ προσέξει τοῦ νοῦ.

προσεοικέναι, *simile esse, similitudinem habere*. Prot. 331. D: προσεοικέ τι δικαιοσύνη ὁσιότητι. Theaet. 143. E: προσεοικε δὲ σοὶ τὴν τε σιμότητα cet. Soph. 224. E. Crat. 420. C: οἷσιν ... τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ πρᾶγμα.. δηλοῦση προσεοικεν. Pol. IV. 430. E. Tim. 19. B. Legg. IV. 704. C. Phaed. 74. E: ᾧ φησὶν αὐτὸ προσεοικέναι. Phil. 38. E. Legg. IV. 712. D. Polit. 261. D: ἰηποφορβῶ ... μᾶλλον προσεοικότα.

προσεπιδίδωμι, *insuper do vel assero*. Soph. 222. E: ὅτι τοῖς θηρευθεῖσι δῶρα προσεπιδιδόασιν.

προσεπιλαμβάνομαι, *apprehendo*. Tim. 65. D: πέρα ... τοῦ μετρίου τούτο δρῶντα καὶ προσεπιλαμβανόμενα cet.

προσεπιμελοῦμαι, *praeterea curo*. Legg. VI. 755. B: ὧντινων αὐτοὺς δεῖ πρὸς τοῖς νῦν εἰρημένοις προσεπιμελεῖσθαι.

προσεπίσταμαι, *praeterea scio*. Phaedr. 268. B: εἰ προσεπίσταται καὶ οὐσίνας δεῖ καὶ ὅποτε ἕκαστα τούτῳ

ποιεῖν. Charm. 170. B: εἰ μὴ προσεπίσθηται τις τὸ ὕμιν-
εἰνόν καὶ τὸ δίκαιον cet.

προσερέσθαι, *praeterea interrogare et simpl. interrogare*.
Prot. 311. E: εἰ οὖν καὶ τοῦτό τις σε προσέροιτο. Demod.
382. C: εἰ τις προσέροιτο ὑμῶς. Tim. 50. A: προσερομένου
(τινός).

προσέρπω, *accedo*. Locr. 97. C: ποθέρπων.

προσέρχομαι, *accedo; advenio; congregior*. Conv. 195.
B: θᾶττον γοῦν τοῦ δέοντος ἡμῖν προσέρχεται. Pol. I. 327.
B: οὗτος ... ὅπισθεν προσέρχεται. Ep. IX. 358. B: οἱ οὐκ
ἀπὸ τοῦ βελτίστου πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχονται. Alc. I.
103. B: οὕτω προσεήλυθα. Eryx. 392. A: προσήλθην
ἡμῖν cet. Ep. VII. 348. E. Lys. 207. B: προσήλθον δὴ
καὶ οἱ ἄλλοι. Men. 82. B: δεῦρο πρόσελθε. Charm. 156.
B: ἐπειδὴν τις αὐτοῖς προσέλθῃ. Phaedr. 254. D: προσελ-
θεῖν τοῖς παιδικοῖς ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς λόγους. Pol. VI. 493.
B: ὅπη ... προσελθεῖν χρή. Alc. I. 131. E. Phaedr. 268. A:
προσελθὼν τῷ ἑταίρῳ σου Ἐρυξίμαχῳ. Pol. IV. 420. C.
Apol. 20. A: ἐτυχον ... προσελθὼν ἀνδρὶ cet. Crit. 44. A:
γυνὴ προσελθούσα cet. Pol. X. 614. D: ἐαυτοῦ ... προσελ-
θόντος. Phaed. 102. E. Theaet. 169. B: τὸν ... προσελ-
θόντα οὐκ ἀνίης. Crat. 430. E: προσελθόντα ἀνδρὶ τῷ.
Polit. 289. D: προσελθόντες ἐγγύθεν. Lys. 223. A.

προσερωτῶ, *praeterea rogo*. Theaet. 165. D: εἰ τίς
σε προσηρώτα cet.

προσεταιριζομαι, *obsequor*. Ax. 369. B: ὁ ... τοῦτῳ
προσεταιριζόμενος.

προσέτι, *praeterea*. Phil. 30. B. Pol. VIII. 568. C.
Legg. I. 639. D. al.

προσεύχομαι, *preces adhibeo, precor*. Critia 106. A:
τῷ ... θεῷ γαγονότι προσεύχομαι ... σωτηρίαν ἡμῖν ... αὐ-
τῶν διδόναι. Euthyd. 288. C. Ib. προσευχόμεθα αὐτοῖν
ἐκφανήναι. Eryx. 398. E: προσευχόμενος. Conv. 220. D:
προσευξάμενος τῷ ἡλίῳ. Critia 106. B: προσευξάμενοι. Pol.
I. 327. A: προσευξόμενος ... τῇ θεῷ. Alc. II. 132. A.

προσέχω, *praeterea habeo*. Pol. VII. 521. D: δεῖ ...
καὶ τοῦτο προσέχειν τὸ μάθημα cet. Cum v. νοῦν et abs.
est Lat. *animam advertere et abs. advertere, attendere; etiam in-
tentum esse, observare, cogitare de aliqua re*. Alc. I. 122. D:
εἰ ... τι καὶ πλούτῳ προσέχεις. Crit. 47. B: πότερον παν-
τὸς ἀνδρὸς ἐπαίνω ... τὸν νοῦν προσέχει —; Polit. 259. D:
πρόσεχε ... τὸν νοῦν. Phil. 31. D. Ep. III. 319. A: πρόσ-
εχε. Conv. 217. B: προσέχετε τὸν νοῦν. Legg. VI. 783. E:
προσεχέτω ... τὸν νοῦν. I. 628. D: μὴδὲ προσέχοι τὸν
νοῦν. Soph. 262. E: προσέχωμεν τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς.
Legg. VI. 783. E: ἡνίκα ... ἂν προσέχωσιν αὐτοῖς τε καὶ τῇ
πράξει τὸν νοῦν. Phaedr. 272. E: ὥ δειν προσέχειν τὸν
μέλλοντα τέχνῃ ἐρεῖν. Gorg. 508. A: σύ ... μοι δοκεῖς οὐ

προσέχειν τὸν νοῦν τοῦτοις. Conv. 210. D. Legg. I. 628. B: τοῖς ξωθεν πολεμίοις προσέχειν τὸν νοῦν. Theaet. 165. A: μὴ προσέχων (sic Cl. e. al. Vulg. προσχών) τοῖς ῥήμασι τὸν νοῦν. Phil. 32. E. Conv. 187. A: καὶ σμικρὸν προσέχοντι τὸν νοῦν. 174. D: δαυτῷ πως προσέχοντι τὸν νοῦν (*secum aliquid meditantem*). Id. Pol. VIII. 549. D. III. 406. D: νοσήματι τὸν νοῦν προσέχοντα. IV. 432. B: προσέχοντας τὸν νοῦν μὴ cet. Prot. 309. B: οὕτα προσείχον τὸν νοῦν. Euthyd. 272. D: ὅτι οὐ προσείχον τὸν νοῦν αὐτοῖν. Pol. V. 459. A: ἄρ' οὖν ... προσέσχηκας τι τοῖς τούτων γάμοις —; Men. 97. B. Pol. VIII. 554. B: οὐ γὰρ ... παιδία ὁ τοιοῦτος προσέσχηκεν. Lach. 179. B: εἰ ... μὴ προσέσχηκατε τὸν νοῦν τῷ τοιοῦτῳ. Legg. III. 694. C: οἰκονομία τε οὐδὲν τὸν νοῦν προσέσχηκέναι. Pol. II. 376. A: οὐ πάντῃ ... προσείχον τὸν νοῦν. Soph. 222. D: τῇ τῶν ἐρώντων θήρᾳ τὸν νοῦν ... οὐπω προσέσχες. Demod. 384. E: εἰ σοι μὴ προσέσχε (si te non audīst) κακῶς χρωμένῳ. Theaet. 198. B: τῷ δὴ ἐνταῦθεν ἤδη πρόσσχες (v. πρόσχες) τὸν νοῦν. Lys. 219. B: πρόσσχωμεν (v. πρόσχωμεν) τὸν νοῦν μὴ ἐξαπατηθῶμεν. Polit. 306. C: σκοπῶμεν δὴ προσέχοντες (v. προσχόντες) τὸν νοῦν εὖ μάλα. Men. 96. D: προσεκτίστω τὸν νοῦν ἡμῖν αὐτοῖς. Demod. 384. E: ὅτι τοῖς κακῶς χρωμένοις οὐ προσεκτίον ἐστίν.

προσζημιῶ, *praederea mulcto*. Gorg. 516. D: φυγῇ προσζημιώσαν.

προσῆγορος, ὁ ἡ, *affabilis, coniunctus*. Theaet. 146. A: φίλους τε καὶ προσηγόρους ἀλλήλοις γίνεσθαι. *Congruens verti potest* Pol. VIII. 546. B: πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἀλλήλα ἀπέφηναν.

προσηκόντως, *convenienter*. Legg. II. 659. B: τοῖς τῇν ἡδονὴν μὴ προσηκόντως μὴδ' ὀρθῶς ἀποδιδούσι θιαταῖς.

προσῆκω, *pertineo, convenio, accommodatus sum; etiam impero*. προσῆκει μοι, *pertinet ad me, cadit in me, mihi convenit; absol. (c. accus. et infin.) convenit, decet, par est, oportet; etiam c. genit. rei*. Phaedr. 231. A: ἐν ᾧ μεταγνώσκει προσῆκει. 233. A: βελτίονι σοι προσῆκει γενέσθαι cet. Gorg. 485. B: ᾧ ἔτι προσῆκει διαλέγεσθαι οὕτω. 491. D: τούτους ... προσῆκει τῶν πολεωῶν ἄρχειν. Phaed. 68. C: ἄρ' οὖν ... οὐ καὶ ἡ ... ἀνδρεία τοῖς οὕτω διακειμένοις μάλιστα προσῆκει; Ib. ἄρ' οὐ τούτοις μόνοις προσῆκει (ἡ σφροσύνη) —; 88. B: οὐδενὶ προσῆκει (*in neminem cadit*) ... μὴ οὐ cet. Parm. 138. D: ᾧ ... μῆτε μέσσω μῆτε μερῶν προσῆκει. Crat. 429. C: εἰ μὴ τι αὐτῷ Ἑρμοῦ γενέσεως προσῆκει. Critia 117. D: σκευῶν ὅσα τριήρεσι προσῆκει. Lys. 301. C: τίνα χαλκαίεσσιν προσῆκει, οἶσθα; Pol. IV. 443. A: μοιχεύεται ... παντὶ ἄλλῳ μᾶλλον ... προσῆκουσι. Parm. 157. B: προσῆκοι. 132. B: προσῆκη. Gorg. 479. E: τούτῳ προσῆκειν ἀθλίῳ εἶναι cet. Phaed. 92. E. Polit. 276. B: πολλοῖς πρότερον αὐτῆς καὶ

μιᾶλλον προσήκειν, ἢ τινι τῶν βασιλέων. Pol. II. 362. C. Legg. X. 900. D: τῶν μὲν προσήκειν ἡμῖν cet. Pol. VII. 539. D: ὡς νῦν ὁ τυγῶν καὶ οὐδὲν προσήκων (*haud idoneus*) ἔρχεται ἐπ' αὐτό. Phaedr. 227. C: προσήκουσά γέ σοι ἡ ἀκοή. Phaed. 113. E: ἡ προσήκουσα μοῖρα. Prot. 323. A: ὡς παντὶ προσήκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς. Theaet. 196. E: ὡς προσήκον (*quasi conveniat*) αὐτοῖς χρῆσθαι. Crat. 397. B: οὐδὲν προσήκον (absol.) ἐνίοις. Pol. VI. 500. B. Tim. 48. B. Crat. 413. A: μακροτέρα τοῦ προσήκοντος ἐρωτᾶν. Pol. III. 412. A: ἐπιτεινομένην ... μέχρι τοῦ προσήκοντος. Legg. III. 697. C: μιᾶλλον τοῦ προσήκοντος. VII. 803. B: εἰ πως διὰ προσήκοντός τινος αὐτὸ πράττοιμεν. Phaed. 108. C: ὥκῃς τὸν αὐτῇ ἐκάστη τόπον προσήκοντα. Tim. 42. B: ὁ ... εὖ τὸν προσήκοντα βιούς χρόνον. Phaed. 276. E: λαβὼν ψυχὴν προσήκουσαν. Theaet. 153. E. Critia 110. C: τὴν προσήκουσαν ἀρετὴν ἐκάστῳ γένει. Phaedr. 247. D: ὅση ἂν μελλῇ τὸ προσήκον δεῖξασθαι. Soph. 223. A: τὸ προσήκον ὀνομῇ ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν. Polit. 295. B: προστάττειν τὸ προσήκον. Phil. 36. D: τῶν παρὰ τὸ προσήκον λεγομένων. Pol. I. 332. C: τὸ προσήκον ἐκάστῳ ἀποδιδόναι. Tim. 62. E: τὸ μηδὲν προσήκον ὀνομα λέγειν. Legg. VII. 812. B: τὸ προσήκον νείμας τῆς ... διδασκαλίας cet. Phil. 36. D: εἰ πρὸς τὰ παρεληλυθότα ... προσήκοντα, τοῦτο σκεπτέον. Legg. VII. 811. D: προσήκοντες (λόγοι) τὰ μάλιστα ἀκούειν νέοις. Ep. VII. 332. D: συνουσιῶν τῶν προσήκουσών. Phaed. 70. C: (ὡς) οὐ περὶ προσήκοντων (*de rebus nihil ad me pertinentibus*) τοὺς λόγους ποιοῦμαι. Pol. V. 467. A: θίξαι τῶν προσήκοντων. VI. 488. D: πάντων τῶν τῇ τέχνῃ προσήκοντων. Legg. VIII. 835. B: ἐν χρόνοις προσήκουσι. XII. 952. C: τιμαῖς ... προσήκουσις. I. 643. B: ἐν τοῖς τοῦ πράγματος ἐκάστοις προσήκουσιν (*in omnibus ad rem pertinentibus*). VI. 783. C: μιᾶλλον τε τοὺς προσήκοντας αὐτοῖς ... νόμους ἂν θείημεν. Epin. 985. D: τιμὰς μὴ δεχομένους τὰς προσήκουσας αὐτοῖς. Gorg. 507. A: τὰ προσήκοντα πράττοι ἂν καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους. 526. C: τὰ προσήκοντα πάσχει. Soph. 235. D: χρώματα ἀποδιδούς τὰ προσήκοντα ἐκάστοις. Pol. VI. 496. A: ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκούσαι (*digna quas dicantur*) σοφίσματα. Legg. III. 699. D: εἰ τι πρὸς τὴν νομοθεσίαν προσήκοντα λέγομεν. Gorg. 471. A: ὧ γὰρ προσήκει ... ἀρχῆς οὐδέν. Tim. 35. B: μοίρας ὅσας προσήκει διένειμεν. Legg. II. 670. B: ὧ προσήκειν ... τοῦ δωριστέου καὶ τοῦ θυθμιού cet. III. 688. C: οὗς προσήκειν ἀρχεσθαι. — Part. προσήκων, substantivi fere partes agens, est necessarius, cognatus vel genere proximus (c. genit. et dat.). Legg. IX. 871. B: πρὸς ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν προσήκων τῷ τελευτήσαντι. 874. A: ὁ προσήκων γένει. XII. 947. C: οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος. Apol. 34. B: οἱ τούτων προσήκοντες. Legg. IX. 868. B: τῶν προσ-

ηκόντων τῷ τελευτήσαντι. C: τοῖς προσήκουσι τοῦ τελευτήσαντος. Phaedr. 231. B: τὰς πρὸς τοὺς προσήκοντας διαφοράς. Conv. 179. C: ὀνόματι μόνον προσήκοντας. Legg. IX. 868. B: τοὺς προσήκοντας τοῦ τελευτήσαντος. XII. 959. B: πάντας τοὺς προσήκοντας. Apol. 33. D: πατέρας καὶ ἀδελφούς καὶ ἄλλους τοὺς προσήκοντας.

προσῆλῶ, affigo. Phaed. 83. D: ὅτι ἐκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥσπερ ἦλον ἔχουσα προσῆλοι αὐτήν (τὴν ψυχὴν) πρὸς τὸ σῶμα.

πρόσθεν, praep. ante. Gorg. 467. B: τούτου πρόσθεν. Phil. 62. E: πρόσθεν τῶν ἡδονῶν. Pol. X. 618. A: εἰς τὸ πρόσθεν αἰῶν θελίαι ἐπὶ τὴν γῆν. Legg. XI. 917. E: πρόσθε τοῦ ἀγορανομίου θέντων cet. Adv. ante, antea; supra. Soph. 242. D: ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἐτι πρόσθεν ἀρξάμενον. 259. C: ὃ καὶ πρόσθεν εἴρηται. Conv. 194. E: οἱ πρόσθεν εἰρηκότες. Pol. V. 464. C: τὰ ... πρόσθεν εἰρημένα. Legg. XII. 969. B: σμικρῶ πρόσθεν. Cum v. ποιέσθαι. Legg. V. 732. B: μηδεμίαν αἰσχύνην ἐπὶ τῷ τοιούτῳ πρόσθεν ποιούμενον. — Cum art. est prior, superior. Phaedr. 241. A: πράττων τανύτον τῷ πρόσθεν (priori). Sic ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ, λόγῳ, χρόνῳ al. neutr. ἐν τῷ πρόσθεν et ἐν τοῖς πρόσθεν, ante, supra, τα πρόσθεν, prius, praeferentia, antecedenentia (v. c. Phaedr. 238. B: ἥς δ' ἔνεκα πάντα τὰ πρόσθεν εἴρηται. Polit. 272. A: οὐδὲν μνησθέντες τῶν πρόσθεν. Parm. 146. B: εἴπερ καὶ τὰ πρόσθεν πέπονθεν). — εἰς τὸ πρόσθεν, ulterius. Prot. 339. D: ὀλίγον ... τοῦ ποιήματος εἰς τὸ πρόσθεν προσελθόν. 357. D. Soph. 258. C: εἰς τὸ πρόσθεν ἐτι ζητήσαντες. Pol. IV. 437. A: εἰς τὸ πρόσθεν προΐωμιεν. Etiam prorsum vel prorsus (Conv. 174. D: προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν); ante, vern. vorwärts (Tim. 40. B: τὴν ... εἰς τὸ πρόσθεν, int. κίνησιν. 43. B: εἰς ... τὸ πρόσθεν καὶ ὀπισθεν ... προΐειν.) et in priore loco (Legg. III. 697. C: ἡ τι τῶν ὑστέρων εἰς τὸ πρόσθεν τιμαῖς ταπτούσα). — Pro πρόσθεν pluribus locis libri optimi scribunt πρόσθε (ut Gorg. 504. B. 508. E. Theaet. 164. A. Polit. 286. C. al.); etiam libri edd. Legg. XI. 917. E. Ep. VII. 326. D. Cf. Schneider. ad Plat. Civit. I. p. 125 sq.

πρόσθεσις, ἡ, additio, adiectio. Def. 412. D: πρόσθεσις ... οὐσίας. Phaed. 97. A: διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ. 101. B. C: τὰς ... προσθέσεις.

προσθήκη, ἡ, additio, adiectio. Pol. I. 339. B: σμικρὰ γε ἴσως ... προσθήκη. Legg. III. 696. E: μετὰ τῆς προσθήκης. Lach. 182. C: προσθήσομεν δ' αὐτῷ οὐ σμικρὰν προσθήκην.

πρόσθετος, α, ον, anterior. Tim. 91. E: τὰ τε πρόσθια (Par. A. et Vat. δ ἐμπρόσθια) κῶλα.

προσιεμαι, admitto, accipio; probdo; etiam cupio, volo, sustineo. Phaed. 97. B: τούτον (τὸν τρόπον τῆς μεθόδου) ...

οὐδαμῇ προσίεμαι. Legg. X. 908. B: οὐτε τὰς τοιαύτας προσίεις προσίενται πράττειν. Ep. VII. 346. A: οὐδέν με τοῦ καταμένειν προσιέμενον. Phaedr. 255. A: τὸ χρεῶν ἤγαγεν εἰς τὸ προσεῖσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν. B: προσιέμενον. Phaed. 98. A. pro ὡς οὐκέθ' ὑποθησόμενος (αἰτίας ἄλλο εἶδος) scrib. videtur ὡς οὐκέτι προσησόμενος (v. in Phaed. p. 733).

προσιζω, *assideo, sedeo*. Pol. VIII. 564. D: περὶ τὰ βήματα προσίζον.

προσίεσθαι, *temp. intrans. et med. adsto*. Lys. 270. B: οὕτω προσεστὼς ἤκροατο. 210. E. 207. B: προσέστη. Euthyd. 274. C: προσέστη ἡμῖν. 304. D: προστάς (v. προστάς). Etiam in eo ponitur quod offertur, *occurrit vel in mentem venit*. Theaet. 173. D: οὐδὰ ὄντα πράττειν προσίσταται αὐτοῖς. Conv. 175. D: ὅ σοι προσέστη ἐν τοῖς προθύροις. **aggredivor*. Phil. 41. B: προσιστώμεθα δὴ καθάπερ ἀθληταὶ πρὸς τοῦτον αὐτὸν λόγον.

προσκάθημαι, *obsideo*. Pol. X. 609. C: τῷ προσκαθῆσθαι καὶ ἐνεῖναι. D.

προσκαθίζω, *intrans. et med. assideo*. Apol. 31. A: τὴν ἡμέραν ὅλην πανταχοῦ προσκαθίζων (ubi est sere *obsidens et urgens*). Eryx. 397. D: προσκαθίζομενον.

προσκαθορῶ, *conspicio*. Charm. 172. B: ἄτε πρὸς ἐκάστῳ ὧ ἂν μανθάνῃ προσκαθορῶντι τὴν ἐπιστήμην.

προσκαλῶ, *advoco*. Men. 82. A: ἀλλὰ μοι προσκάλεσον τῶν πολλῶν ἀκολουθῶν... ἐνα. Med. *ad testimonium voco*. Legg. XI. 936. E: προσκαλεῖσθαι τὸν δεόμενον (*testimonium indigentem*). Ib. ὁ ... προσκληθεῖς.

προσκατατίθηναι, *insuper percolo*. Theag. 128. A: προσκατατιθέντας ἀργύριον πάνυ πολὺ μισθόν.

πρόσκειμαι, *additus sum*. Crat. 393. D: εἰ πρόσκειται τι γράμμα ἢ ἀφήρηται. 394. B. Dicitur etiam in eo quod impositum est alicui ita ut eum premat et urgeat. Phaedr. 240. E: ἀνάγκης αἰεὶ προσκειμένης μεταχειρίζεσθαι. Apol. 30. E: προσκειμένον τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ. **intentus, defixus sum*. Soph. 254. A: τῇ τοῦ ὄντος αἰεὶ διαλογισμῶν προσκειμένος ἰδέα.

προσκέπτομαι, *apto quaero*. Pol. IV. 435. D: τῶν ... προσηρημένων τε καὶ προσκειμένων (*quae supra dicitur et quae adiutus*) ἀξίως.

προσκηφάλαιον, τό, *pulvinar*. Pol. I. 328. C: καθῆστο ... ἐπὶ τινος προσκηφαλαίου τε καὶ δίφρου.

πρόσκλησις, ἡ, *vocatio (in ius)*. Legg. VIII. 846. B: προσκλήσεων. IX. 855. D: προσκλήσεις.

προσκοινωνῶ, *partem habeo, participes sum*. Soph. 252. A: ἔστιαι πότερον αὐτῶν οὐσίας μὴ προσκοινωνοῦν; Legg. VI. 757. D: εἰ μέλλει στάσεων ἐκείνῃ μὴ προσκοινωνήσαιν κατὰ τι μέρος.

προσκολλῶ, *agglutino*; *med. adhaeresco*. Legg. V. 728. B: τοῖς δὲ προσκολλᾶσθαι διώκοντα κατὰ τὰς ξυνουσίας. Phaed. 82. E: διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην.

προσκρούω, *offendo*, *incido*. Tim. 43. C: ὅτε περὶ προσκρούσεις. Etiam *offendo in aliqua re vel offendor*. Phaed. 90. E: θαμὰ προσκρούων μισοὶ τε πάντας cet.

προσκτώμαι, *acquiro*. Legg. III. 695. D: αὐτῷ τὰ στρατεύματα μετ' εὐνοίας προσεκήσατο χώρας cet.

προσκύνησις, ἡ, *adoratio*. Legg. X. 887. E: προσκυνήσεις ἀκουοντίς τε καὶ ὁρῶντες.

προσκυνῶ, *adoro*, *adoror*; *saluto*. Pol. V. 451. A: προσκυνῶ ... Ἀδράστειαν ... χάριν οὐ μέλλω λέγειν. III. 398. A: προσκυνούμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμσιστὸν καὶ ἡδύν. V. 469. B: θεραπεύσομέν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτὸν τὰς θήκας.

προσκύνπτω, *caput inclino vel admooveo*. Pol. V. 449. B: ἔλεγον ἅτα προσκεκυφώς. Euthyd. 275. E: προσκύνψας μοι σμικρὸν πρὸς τὸ οὖς.

προσλαμβάνω, *assumo*, *adiungo*; etiam *mecum duco*. Ep. VII. 333. D: ἀδελφῶ δύω προσλαμβάνει Ἀθήνηθεν. Tim. 82. A: τὸ μὴ προσῆκον ... προσλαμβάνειν. Legg. VII. 813. C. XII. 951. E: τὸν ἀρέσκοντα αὐτῷ προσλαμβάνων. Theaet. 207. C: λόγον ... προσειληφέναι τῇ ἀληθεὶ δόξῃ. 209. A: ἐὰν ... προσλάβω τὸν σὸν λόγον. 208. E: ὅς ... ἂν μετ' ὀρθῆς δόξης ... τὴν διαφορὰν τῶν ἄλλων προσλάβῃ. Lach. 196. D. Theaet. 209. D: τὸ ... προσλαβεῖν λόγον τῇ ὀρθῇ δόξῃ. E. Phaedr. 269. D: προσλαβὼν ἐπιστήμην τε καὶ μελετήν. Legg. IV. 716. B. X. 897. B: νοῦν ... προσλαβοῦσα. Crat. 412. E: τὴν τοῦ κάππα δύναμιν προσλαβόν. Legg. V. 741. D. Phaedr. 272. A: προσλαβόντι καιροῦς τοῦ πότε λεκτέον cet. Theaet. 202. C: προσλαβόντα λόγον. 207. C. Med. Pol. VIII. 556. E: ὥσπερ σῶμα νοσῶδες μικρὰς ῥοπῆς ἐξωθεν δέχεται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμτειν. Men. 83. E: τὸ ἡμῖν ταύτης προσληψόμεθα. **orem fero*. Legg. X. 697. D: διό ... καὶ ἐμὲ τῆς ἀποκρίσεως ὑμῖν δίκαιον τὰ νῦν προσλαμβάνειν.

προσλαμβάνω, *affulgeo*. Pol. X. 617. A: τὸ χρῶμα ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἔχειν προσλάμποντος.

πρόσληψις, ἡ, *assumptio*. Theaet. 210. A: λόγου ... πρόσληψις τοῦτ' ἂν εἴη κατ' ἐκείνον.

προσμάχομαι, *ugno cum aliquo*. Legg. I. 647. C: τῇ ... διαίτη τῇ ἐν αὐτῷ προσμαχόμενον. VIII. 830. A: οὐδενὶ ... προσμαχόμενοι.

προσμηχανῶμαι, *comparo*. Pol. V. 467. C: προσμηχανᾶσθαι δ' αὐτοῖς ἀσφάλειαν.

προσμίγνυμι, *intrans. coniungo*. Legg. IX. 878. B: ἔστι δὲ οὐ πάντων ... τῶν ὄντων ὅρος ὅρῳ προσμιγνύς. **accedo*

appropriquo. Polit. 290. C: ἔτι ... *προσμιζόμεν* ἐγγύτατον ἐπὶ τοὺς μῆπω βεβασανισμένους. Legg. VI. 783. B: *προςμιζάντες* αὐτοῖς ἐγγύθεν. **adhaerescu*. Legg. X. 904. D: ἀρετῇ θείᾳ *προσμιζασα*.

προσνέμω, *attribuo*. Legg. VIII. 828. C: τοῖς ... *γυνικους* (ἀγῶνας) κατὰ τὸ πρέπον *προσνέμοντας* τοῖς τε θεοῖς *cet*.

πρόσοδος, ἡ, *aditus* (ad deorum templa, altaria *cet.*). Legg. VII. 796. C: πᾶσι θεοῖς *πρόσόδους* τε καὶ *πομπὰς* ποιουμένους. **reditus*. Legg. XII. 955. E: τῆς *γενομένης* ἐπ' ἐνιαυτὸν ἐκάστοτε *πρόσόδου*. Pol. IX. 573. D: ἐάν τινες ὡς *πρόσοδοι*. **lucrum*. Legg. VIII. 846. E: διὰ τὸ τὴν *πρόσодον* ἐκείθεν αὐτῷ *πλείω γίγνεσθαι* τῆς αὐτοῦ τέχνης.

προσοικοδομῶ, *adstruo*. Tim. 69. C: ἄλλο τε εἶδος ἐν αὐτῷ *ψυχῆς* *προσφωκοδόμουν* τὸ *θνητόν*.

πρόσοικος, ὁ ἡ, *vicinus*. Legg. IV. 705. A: *πρός-οικος* ... *θάλαττα χωρὰ* τὸ μὲν παρ' ἐκαστην *ἡμέραν* ἡδύ *cet*.

προσοικῶ, *accolo*. Tim. 22. D: τῶν *ποταμῶν* καὶ *θαλάττῃ* *προσοικούντων*.

προσομιλητικός, ἡ, ὄν, *ad sermocinandum aptus*, *fem. sermocinandi ars*. Soph. 222. C: τὴν ... *προσομιλητικὴν*.

προσομιλῶ, *utor aliquo* (germ. *mit einem* vel *mit etwas umgehen*), *sermocinor* vel *colloquor*; etiam *tracto*, *ago cum aliquo*. Pol. X. 603. B: πόρρω δ' αὖ *φρονήσεως* ὄντι τῷ ἐν ἡμῖν *προσομιλεῖ*. C. Gorg. 502. A: ἡ καὶ οὗτοι ... ὥσπερ *παισὶ* *προσομιλοῦσι* τοῖς *δήμοις* —; 463. A: φύσει *δεινῆς* *προσομιλεῖν* τοῖς *ἀνθρώποις*. Legg. IV. 716. D: *προσομιλεῖν* ... τοῖς *θεοῖς*. Alc. I. 130. D: ἐμὲ καὶ σὲ *προσομιλεῖν* ἀλλήλοισι. Phaedr. 250. E: ὕβρει *προσομιλῶν*. Soph. 222. E: τὸ ... *προσομιλοῦν* διὰ *χάριτος*. Tim. 88. C: *γυμναστικῇ* *προσομιλοῦντα* (*tractantem*). Pol. VI. 494. A: ὅσοι *προσομιλοῦντες* ὁκλῶ *ἀρέσκειν* αὐτῷ *ἐπιθυμοῦσι*. Theag. 126. C: καὶ Ἕλληνισι *προσομιλοῦντας* πόλεσι καὶ βαρβάροις. Demod. 384. D: εἰ *προσωμίλησας* αὐτῷ ὡς *προσῆκει*.

προσόμοιος, ὁ ἡ, *assimilis*. Soph. 267. A: ὅταν ... τὸ σὸν *σχῆμά* τις τῷ ἑαυτοῦ *χρῶμενος* *σώματι* *προσόμοιον* ... *ποιῇ*. Pol. IX. 578. D: οὗτοι γὰρ τοῦτό γε *προσόμοιον* ἔχουσι τοῖς *τυράννοις*, τὸ *πολλῶν* *ἀρχεῖν*. Polit. 310. C: τῷ τοῦς ... *προσομοίους* αὐτοῖς *ἀσπάζεσθαι*.

προσομοίως, *similiter*. Legg. VII. 811. C: ἔδοξαν ... *μοι* *παντάπαι* *ποιήσει* *τινὶ* *προσομοίως* *εἰρησθαι*.

προσομολογῶ, *praeterea concedo* et *simpl. concedo*, *confiteor*. Soph. 248. D: εἰ *προσομολογοῦσι* τὴν ... *ψυχὴν* *γινώσκειν* *cet*. Men. 75. D: δι' ἐκείνων ὧν ἂν *προσομολογῇ* *εἰδέναι* ὁ *ἐρωτώμενος* (*ἐρόμενος*?). De lucr. cup. 227. D: ὅτι καὶ τότε αὐτῷ *προσωμολογήσαμεν*. Gorg. 461. B: ὅτι ... *ἡσχύνθη* *σοι* *μὴ* *προσομολογήσαι* *cet*.

προσορῶ, *aspicio*. Phaedr. 250. E: *προσορῶν*. 251. A.

προσπαίζω, *ludo, ludum facio*; etiam *lucor* (τινί, *cum aliquo*). Euthyd. 278. B: διὸ καὶ φημι ἐγώ· σοι τούτους προσπαίξειν. Ib. προσπαίξειν ... τοῖς ἀνθρώποις. Phaedr. 262. D: προσπαίξων ἐν λόγοις. Riv. 135. A. Legg. II. 653. E: οἶον ὀρχούμενα μεθ' ἡδονῆς καὶ προσπαίζοντα. VII. 804. B: οἷοιτοί τε καὶ ὁπότε ἕκαστα ἑκάστοις προσπαίζοντες (*ludos quosque facientes*) cet. VI. 777. E: μὴ προσπαίζοντας ... οἰκέταις. X. 885. C. Euthyd. 283. B: διὰ ταῦτα προσεπαισάτην τε καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην. Ut Lat. *ludere, est etiam idem fere quod irridere* (c. accus.). Menex. 235. C: ἀεὶ σὺ προσπαίξεις ... τοὺς ῥήτορας. Euthyd. 285. A: προσέπαιζον ... τὸν Κτήσιππον (sic Cl. c. al. pro vulg. τῷ Κτησίππῳ). Ut Lat. *alludere, est etiam blandiri, colere* (vern. *huldigen*) vel *celebrare*. Phaedr. 265. C: προσεπαισάμεν μετρίως τε καὶ εὐνήριως τὸν ἐμὸν τε καὶ σὸν δεσπότην Ἐρωτα. Epin. 980. B: θεοὺς προσπαισάντι.

προσπαλαίω, *luctor cum aliquo*. Theaet. 162. B: τῷ ... νεωτέρῳ ... ὄντι προσπαλαίειν. Alc. I. 107. E: τίσι χρὴ προσπαλαίειν. 108. B. Conv. 217. C: προσπαλάιαις. Theaet. 169. D: ἐν τοῖς λόγοις προσπαλαίσαι.

προσπαράγράφω, *adscribo*. Phaedr. 257. E: ὥστε προσπαράγραφουσι πρῶτους οἱ ἄν cet.

προσπαρέχομαι, *affero, adiungo*. Pol. IV. 437. E: τὴν τοῦ ψυχροῦ ἐπιθυμίαν προσπαρέχοιτ' ἄν. Legg. VII. 808. C: ἀνδρείαν ἄν τινα προσπαρέχοιτο ταῖς ψυχαῖς cet.

προσπάσχω, *praederea patior* (etiam in eo quod alicui usu venit, vid. πάσχω). Phaed. 47. A: τότε προσπάσχειν, ἐγνωσιν cet.

προσπελάζω, *arpropiquo*. Conv. 206. D: ὅταν ... καλῶ προσπελάξῃ τὸ κυοῦν.

προσπεριβάλλω, *circumicio, cingo*. Critia 112. B: οἶον μῖας οἰκίας κῆπον ἐνὶ περιβόλῳ προσπεριβεβλημένοι (προσπεριβεβλημένον?).

προσπερονῶ, *affigo*. Phaed. 83. D: προσπερονᾶ.

προσπίπτω, *accido* (ad pedes vel genua alicuius). Ep. VII. 349. A: προσπεσὼν δ' αὐτῷ ὁ Θεοδότης ... ἰκέτευε cet. **accido, incido* (etiam *reperio vel nanciscor*); *accedo*; *ingruo, incesso*. Tim. 83. A: παντὶ χαλεπὸν προσπίπτει τοῦ σώματος. Legg. I. 632. A. 637. A: μεγίσταις προσπίπτουσιν ἡδοναῖς cet. Tim. 65. E: ὁπόσοις ἄν προσπίπτῃ. Legg. IX. 854. B: ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων. Menex. 242. A: ὃ ... φηλεὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὖ πράττουσι προσπίπτειν. Pol. VII. 523. C: εἰτ' ἐγγύθεν προσπίπτουσα εἴτα πόρρωθεν. Tim. 45. C: τὸ προσπίπτειν ἐνδοθεν. Phil. 21. C: τῆς ... ἐν τῷ παραχρῆμα ἡδονῆς προσπιπτούσης μνήμην. Pol. VII. 561. C: χαρίζομενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ. Legg. X. 906. B: πρὸς τὰς τῶν φυλάκων ψυχὰς ... προσπίπτουσαι. Tim. 33. A: προσπίπτοντα ἀκαίρως. Legg. VI.

758. D: τῶν ... ἐξαίφνης προσπιπτονουσῶν (διαλύσεων) τῇ πόλει.
 Tim. 43. B: τὰ τῶν προσπιπτόντων παθήματα. Soph. 234.
 D: τοῖς ... οὐοὶ προσπιπτοντίας ἐγγύθεν. Pol. VI. 515. A:
 τὰς οικίας τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ
 σπηλαίου προσπιπτούσας. Legg. VII. 791. C: τὸ νικᾶν τὰ
 προσπιπτονθ' ἤμιν δείματα τε καὶ φόβους. Crat. 396. C:
 ἡ (σοφία) ἐμοὶ ἐξαίφνης νῦν οὕτως προσπέντωκεν ἄρτι.
 Pol. VII. 535. C: ἡ ἀτιμία φιλοσοφία διὰ ταῦτα προσπέντω-
 κε. Crat. 396. D: προσπεντωκέμαι. Phaedr. 66. C: ἂν τινες
 νόσοι προσπέσωιν. Legg. X. 908. C: οἷς δ' ἂν πρὸς τῇ δόξῃ
 ... ἀκράτειαι τε ἡδονῶν καὶ λυπῶν προσπέσωσι. Phaedr. 270.
 A: προσπεσὼν ... τοιούτῳ ὄντι Ἀναξαγόρα. Legg. V. 747.
 C: χαλεπὴ τύχη προσπεσούσα. Theaet. 154. B: ἄλλῳ τῷ
 προσπεσόν. 157. A. Legg. IX. 873. E: ὅσα τινὸς προσπε-
 σόντος ... κτείνῃ τινα. C: ἀφύκτω προσπεσούσῃ τύχῃ ἀναγ-
 κασθεῖς. Tim. 44. A: ἀλοθήσεις ... προσπεσούσαι.

προσποθῶ, *praederea desidero vel scire cupio*. Charm. 174.
 A: τότε δὴ ἔτι προσποθῶ τίς cet.

προσποιήσεις, ἡ, in eo ponitur qui sibi aliquid arrogat.
 Lach. 184. B: ἐπιφθονος γὰρ ἡ προσποιήσεις τῆς τοιαύτης
 ἐπιστήμης.

προσποιητικός, ἡ, ὅν, *sibi arrogans*. Def. 416: ἔξῃς
 προσποιητικὴ ἀγαθοῦ ἢ ἀγαθῶν τῶν μὴ ὑπαρχόντων.

προσποιήτος, ἡ, ὄν, *simulatus, fictus*. Lys. 222. A:
 τῷ γνησίῳ ἔραστῇ καὶ μὴ προσποιήτῳ.

προσποιητῶς, *simulate*. Theaet. 174. D: οὐ προσποι-
 ῆτῶς, ἀλλὰ τῷ ὄντι γελῶν.

προσποιούμαι, *mibi arrego; profiteor*. Alc. I. 108. E:
 οὐ προσποιεῖ ... ἱατρός εἶναι. Polit. 267. E: εἰ τις ... κοινῇ
 τῆς ἀγέλης ἔντροφος εἶναι φησὶ καὶ προσποιεῖται. Ep. VII.
 322. A: Πλάτων ... προσποιεῖται ... τὰ δημοκρατία ξυμφέ-
 ροντα εἰδέναι. Gorg. 519. C: ὅσοι τε πολιτικοὶ προσποιούν-
 ται εἶναι καὶ ὅσοι σοφισταί. Theaet. 179. E: ὅσοι προσποι-
 οῦνται ἐμπειροὶ εἶναι. Polit. 292. D. Men. 90. E: οὐ μῆτε
 προσποιούνται διδάσκαλοι εἶναι cet. Lach. 184. B: εἴτε μὴ
 ὄν φασὶ καὶ προσποιούνται αὐτὸ εἶναι μᾶθημα. Polit. 301.
 B: (ὅταν) προσποιητῇ ... ὥσπερ ὁ ἐπιστήμων. Legg. XII.
 952. C: προσποιούμενος εἶναι σοφός. Prot. 323. B: ἡ μαί-
 νεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιουσίνην. Charm. 170.
 E. Phaedr. 273. A: οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ προσποι-
 ούμενοι εἶναι. Pol. III. 405. A: τοὺς ἐν ἐλευθέρῳ σχήματι
 προσποιούμενους τεθράφθαι. Riv. 132. D: ὅτι οὐδ' αὐτὸς
 προσποιεῖτο περὶ λόγων ἐμπειρος εἶναι. Polit. 281. C: προσ-
 ποιήσασθαι. **simulo, fingo*. Gorg. 464. C: προσποιεῖται εἶναι
 τοῦτο ὅπερ ὑπέδν. D: προσποιεῖται τὰ βέλτεστα σιτία τῷ
 σώματι εἰδέναι. Pol. VIII. 566. E. Epin. 991. C: προσποι-
 οῦνται. Apol. 26. E: (ἐάν) προσποιητῇ ἑαυτοῦ εἶναι. Soph.
 239. E: προσποιούμενος οὔτε κάτοπτρα οὔτε ὕδατα γιγνώ-

σκειν. Crat. 384. A. Apol. 24. C. Phaedr. 254. D: ἀμνη-
μοεῖν προσποιουμένη. Apol. 23. D: προσποιούμενοι μὲν
εἰδέναι, εἰδότες δὲ οὐδέν. Pol. I. 338. A: προσποιεῖτο ...
φιλονεικεῖν πρὸς τὸ cet. Ep. VII. 329. D. Pol. IX. 577. B:
βούλει ... προσποιησώμεθα ἡμεῖς εἶναι τῶν δυνατῶν ἂν
κρίναι —; Charm. 155. B: προσποιησασθαι πρὸς αὐτὸν ἐπί-
φασθαι τι κεφαλῆς γάρμακον. Pol. IV. 421. A: προσποι-
ησάμενοι εἶναι, μὴ ὄντες (νευρορῥάφοι).

προσπολεμῶ, *rugno adversus aliquem*. Pol. I. 332. E:
ἐν τῷ προσπολεμεῖν (*codd. aliquot προσπολεμεῖν*). Menex. 243.
A: οἱ ἐχθροὶ καὶ προσπολεμήσαντες.

προσπταίω, *offendo*. Pol. X. 604. C: ἀλλὰ μὴ προσ-
πταίσαντας, καθάπερ παῖδας ... ἐν τῷ βοᾶν διατρίβειν.

πρόσρημα, τό, *appellatio, salutatio*. Charm. 164. E:
ὡς τούτου ... οὐκ ὀρθοῦ ὄντος τοῦ προσρήματος. **nomen*.
Phaedr. 238. B: δῆλον οὐ τεύξεται προσρήματος. Polit. 275.
B. 276. B: τούτου τοῦ θρεπτικοῦ προσρήματος. Tim. 60. B:
μέλι τὸ κατὰ πάντων μάλιστα πρόσρημα ἔσχε. Legg. XII.
960. C: τὰ τῶν Μοιρῶν πρόσρηματα.

πρόσρησις, ἡ, *appellatio, salutatio*. Charm. 164. D: ὡς
δὴ πρόσρησις οὕσα τοῦ θεοῦ τῶν εἰσιόντων ἀντὶ τοῦ χαίρει.
Ep. III. 315. B: τῆς βελτίστης προσρήσεως. C. Legg. VI.
777. E: τὴν ... οἰκέτου πρόσρησιν. Charm. 165. A: οὐ τῶν
εἰσιόντων ἔνεκεν (*an delend.?*) ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρόσρησιν. **ap-
pellatio, nomen*. Polit. 258. A: καὶ ἡ πρόσρησις παρέχεται
τινα οἰκειότητα. Crat. 423. D: ὅσα ἡξίωται ταύτης τῆς
προσρήσεως τοῦ εἶναι. Polit. 306. E: μὴ χρώμενοι προσρή-
σει τῇ τῆς ἀνδρείας. Soph. 239. A: κατὰ ταύτην ... τὴν
πρόσρησιν.

πρόσταγμα, τό, *mandatum*. Polit. 265. B: χαλεπὸν ἂν
ᾗν ἡμῖν τὸ πρόσταγμα. Pol. IV. 423. C: οὐκοῦν καὶ τοῦτο
αὐτὸ ἄλλο πρόσταγμα τοῖς φύλαξι προστάξομεν cet. Legg. VI.
755. B: τὰ ... περὶ τῶν νομοφυλάκων ταῦτα εἰρησθῶ προς-
τάγματα τρία. X. 891. A. XI. 926. A: ὡς τὰ τοῦ νομο-
δοετούτος εἰκότως ἐνίοτε οὐ δύνανται προστάγματα τελεῖν.

πρόσταξις, ἡ, *praescriptum*. Legg. II. 673. C: πρόσ-
ταξις διαπεράνασθαι τὰ περὶ γυμναστικῆς. I. 631. D: τὰς
ἄλλας προστάξεις τοῖς πολίταις ... εἶναι διακελευστίον. VI.
761. E: προστάξεις ... προστάττοντες ἀνίσους.

πρόστασις, ἡ, *apparatus, pompa*. Pol. IX. 577. A: ὅς
... μὴ καθάπερ παῖς ἐξωθεν ὁρῶν ἐκπλήττεται ὑπὸ τῆς τῶν
τυραννικῶν προστάσεως.

προστάτης, ὁ, *praefectus; curator*. Gorg. 519. B:
προστάτης ... πόλεως. Pol. VIII. 565. D. 573. B: οὗτος ὁ
προστάτης τῆς ψυχῆς. 565. D: μεταβολῆς ἐκ προστάτου
ἐπὶ τύραννον. 566. D: τύραννος ἀντὶ προστάτου ὑποτετε-
λεσμένος. Phaedr. 241. A: μεταβαλὼν ἄλλον ἄρχοντα ἐν
αὐτῷ καὶ προστάτην. Pol. IX. 572. E. Legg. VI. 766. B:

τοῦτον ... αὐτοῖς καθιστάντα προστάτην καὶ ἐπιμελητήν. Pol. X. 607. D: τοῖς προστάταις αὐτῆς. Polit. 303. C: εἰδῶλων μεγίστων προστάτας ὄντας.

προστατικός, ἡ, ὄν, *ad praefecturam pertinens*. Pol. VIII. 565. D: ἐκ προστατικῆς ῥίξης ... ἐκβλαστάνει.

προσάττω, *iniungo, mando; praescribo, iubeo, posco; impono, praeficio*. Polit. 263. A: οὐ φαῦλον προστάτεις. Parm. 136. D: πολὺ ἔργον ... προστάτεις ὡς τηλικῶδε. Pol. VII. 530. C. Phaed. 80. A: τῷ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἡ φύσις προστάττει cet. Pol. VIII. 567. D: ἡ (ἀνάγκη) προστάττει αὐτῷ ἡ ... οἰκίῃν cet. Legg. III. 702. C. Pol. IV. 423. D: ταῦτα πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτοῖς προστάττοισιν. Legg. III. 684. B: τοῦτο ... οἱ πολλοὶ προστάττουσι τοῖς νομοθέταις. Ep. XIII. 363. D: πρόσταται τοῖς τε ἄλλοις cet. Legg. X. 910: οἱ δὲ προστατόντων cet. Ep. III. 315. C: προστάττοιμ' αὖν cet. Phaed. 61. A: εἰ ἄρα πολλάκις μοι προστάττοι τὸ ἐνύπνιον ταύτην τὴν δημῶδη μουσικὴν ποιᾶν. Legg. IV. 723. C: εἰ ὁμοίως παροιμιάζεσθαι προστάττοισιν. Pol. III. 406. D: ἐὰν δέ τις αὐτῷ μακρὰν διαίταν προστάττη. Legg. IX. 872. B: ὁπόσας αὖν ὁ ἔλων προστάττη. Pol. I. 339. D: ἃ δ' αὖν προστάττωσιν οἱ ἄρχοντες cet. Polit. 260. A: προστάττειν ... ἐκάστοις τῶν ἐργατῶν τὸ γε πρόσφορον. Pol. III. 407. D. Legg. VI. 784. A: τοῖς ἄρχουσιν ὁπόσας αὖν δοκῇ προστάττειν (*praeficere*). Polit. 308. D: προστάττοισα καὶ ἐπιστατούσα αὐτῇ. 294. E: τὸ προσῆγον ἐκάστῳ προστάττοντες. Pol. I. 339. D: τοὺς ἄρχοντας τοῖς ἀρχομένοις προστάττοντας ποιεῖν ἅττα. Ep. III. 318. E: πᾶν θρᾶν ὅπῃ οὐ πρόσταττες. VII. 349. D: πρόσταττε ... μέναι. Pol. III. 408. A: πρόσταττον. Theaet. 149. C: ταῖς δὲ δι' ἡλικίαν ἀτόκοις πρόσταξε (*id muneris iniungit*) Pol. II. 368. D. VI. 491. A: ὅσα πρόσταξαμεν νῦν δῆ. Prot. 320. D: πρόσταξαν Προμηθεῖ cet. Pol. I. 339. E. Legg. I. 627. E: πρόσταξιεν. V. 745. A: οἷς αὖν ὁ νόμος πρόσταξῃ. I. 636. A: πρόσταξαι τι πρὸς ἓν σῶμα ἐν ἐπιτήδειμνα. Pol. IV. 433. E: ἄρα τοῖς ἄρχουσιν ... τὰς δίκας πρόσταξεις δικάζειν; I. 342. E: πρόσταξι. V. 455. E: ἡ σὺν ἀνδράσι πάντα πρόσταξομεν, γυναικὶ δὲ οὐδέν; Legg. VII. 789. A. Pol. III. 392. B: πρόσταξιν ἄδειν τε καὶ μυθολογεῖν. VII. 530. C. Legg. V. 746. A: ἐτέρων ὧν δῆλος ὁ νομοθέτης πρόσταξων ἐστὶν cet. Pol. I. 339. E: πρόστάττεται ... ποιεῖν. Legg. V. 743. E: τῶν προστατομένων ... νόμων. Polit. 290. E: ταῖς μεγίσταις ἀρχαῖς τὰ μέγιστα ... θύματα εὖροι τις αὖν προσταττόμενα θύειν. Legg. IX. 873. D: κατὰ τὰ προσταττόμενα. Phaed. 107. D: ὧ ... προστάτκται τοὺς ἐνθὲνδε ἐκείως πορεύσαι. Conv. 188. C. Pol. I. 353. B: ὥπερ καὶ ἔργον τι πρόστάτκται. Apol. 33. C: ἐμοὶ δὲ τοῦτο ... πρόστάτκται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Phaed. 67. C: ἡ ... ἀποδημία ἡ νῦν ἐμοὶ προσταγαμένη. Polit. 281. E: τὸ προσταγαμένον

ἐκάστη τῶν τεχνῶν. Phaed. 108. B: ὑπὸ τοῦ προστεταγμέ-
νου δαίμονος. Legg. X. 903. B: τούτοις δ' εἶσιν ἄρχοντες
προστεταγμένοι ἐκάστοις. Conv. 183. C: (ἐπειδὴν) τῷ παι-
δαγωγῷ ταῦτα προστεταγμένα ἦ. Legg. VII. 812. E: προσ-
τεταγμένα μαθήματα. Polit. 274. A: καθάπερ τῷ κόσμῳ
προσετίτακτο αὐτοκράτορα εἶναι τῆς αὐτοῦ πορείας. Tim.
24. B: οἷς οὐδὲν ἄλλο πλὴν τὰ περὶ τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ
νόμου προσετάχθη μέλειν. Tim. 38. E: τὸ ... προσταχθέν
ἔμαθεν. Polit. 272. E: ὅσα ἦν ἐκάστη προσταχθέντα. Legg.
V. 738. D: κατὰ χρόνους ... τοὺς προσταχθέντας. Polit. 305.
D: τὰ προσταχθέντα δρᾶν. Legg. VII. 823. D. Pol. V. 465.
A: πρὸςβυτέρῳ ... νεωτέρων πάντων ἄρχειν τε καὶ κολάζειν
προσταταξεται. Med. Legg. VII. 818. E: χαλεπὸν δὲ αὐτὰ
προσταξάμενον τούτῳ τῷ τρόπῳ νομοθετεῖν. Verb. Pol.
VII. 527. C: προστακτεῖον ὅπως cet. Legg. VII. 796. A.

προστατῶ, *praesum, rego*. Gorg. 519. C: ἥς (πόλως)
προστατεῖ. Lach. 197. E: τῶν μεγίστων προστατοῦντι. Pol.
VIII. 562. C: ὅταν ... πόλις ... κακῶν οἰνοχόων προστα-
τούντων τύχη.

προσotέλλω, *adstringo*; unde part. perf. pass. *adstrictus*
et sensu qui dicitur morali modestus. Gorg. 511. D: αὕτη (ἡ
τοῦ νεῖν ἐπιστήμη) ... προσεσταλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία.

προστιθήμι, *appono, adicio vel adiungo, addo; attribuo*;
etiam absol. ponitur (ita ut intelligi possit *ei: addere aliquid*
eoque rem auctorem reddere, germ. *erweitern, vermehren*). Pol.
V. 468. B: καὶ προστίθῃμι γὰρ τῷ νόμῳ. Legg. II. 661. D.
Pol. I. 339. B: σὺ δὲ προστίθης (absol.). Men. 78. D. Pol.
IV. 420. C: ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζῶον τὰ κάλλιστα
φάρμακα προστίθενται. VI. 492. D: ἦν ἔργῳ προστιθέασαι
λόγῳ. Euthyd. 296. C: προστίθει ... ὃ τι βούλει. Crat.
431. D: ἐὰν σμικρὰ ἐλλείπη ἢ προστιθῇ ἐνίοτε. Parm. 154.
D: ἐὰν ... προστιθῶμεν τὸν ἴσον χρόνον. Soph. 237. C:
πληθος ... ἀριθμοῦ προστιθέναι. Pol. VII. 527. A. Soph.
239. B: μήτε οὐσίαν ... προστιθεῖς τῷ μὴ ὄντι. Euth. 3. D:
προστιθεῖς ἂν ἡδέως. Phaedr. 231. B: ὃν εἶχον πόνον
προστιθέντες. Crat. 418. A: προστιθέντες γράμματα καὶ
ἐξαιροῦντες. Pol. I. 349. A: ἃ ἡμεῖς τῷ δικαίῳ προσετίθε-
μεν. Legg. I. 636. D: τοῦτον τὸν μῦθον προσεθεκίναμε
κατὰ τοῦ Διός. Apol. 30. E: οἷον δὴ μοι δοκεῖ ὁ θεὸς ἐμὲ
τῇ πόλει προσεθεκίναί τι τοιοῦτόν τινα ὅς cet. Phil. 25. C:
πρὸςθες ... ξηρότερον καὶ ὑγρότερον αὐτοῖς. Legg. IV. 704.
A: προσθεῖη. Alc. II. 141. B. Pol. II. 370. D: εἰ αὐτοῖς
βουκόλους ... προσθεῖμεν. Men. 84. D. Alc. II. 143. C:
προσθεῖημεν. Legg. V. 742. D: προσθεῖεν δ' ἂν καὶ ὡς
cet. Phaed. 95. E: ἴνα ... προσθῇς ἢ ἀφέλῃς. 96. E: ἐπει-
δὴν ἐνὶ τις προσθῇ ἐν. Crat. 432. A: ἐὰν τι ἀφέλωμεν ἢ
προσθῶμεν cet. Phil. 51. E. Phaed. 96. E: προσθεῖναι.
Phil. 33. C: ἐὰν μὴ πρὸς τὰ πρωτεῖα δυνώμεθα προσθεῖναι.

Pol. I. 335. A: κελεύεις δὴ ἡμᾶς προσθίνειν τῷ δικαίῳ, ἢ (i. q. πλέον θείναι ἢ) ὡς τὸ πρῶτον ἐλέγομεν —; Polit. 267. A: προσθείς τὴν ἐκτροπὴν cet. Parm. 160. C. Theaet. 147. A: προσθέντες. Legg. IV. 707. D: προσθήσω. Pol. I. 348. E: προσθήσεις. IX. 591. E: προσθήσει καὶ ἀναλώσει τῆς οὐσίας καθ' ὅσον ἂν οἶός τ' ἦ. Polit. 304. D: τοῦτ' αὐτοῖα προσθήσομεν ἐπιστήμη; Phil. 33. C. Theaet. 202. A: οἷς προστίθεται. 155. A: ὡ μῆτε προστίθοιτο (v. προστίθοιτο) μῆτε ἀφαιροῖτο. 202. A: οὐσίαν ... αὐτῷ προστίθεται. Parm. 154. B: ἀνίστοις ... ἴσα προστιθέμενα. Phaed. 97. B: προστίθεται ἕτερον ἑτέρῳ. 96. E: ὡ προστέθη. Tim. 75. C: προστέθη κεφαλὴ σώματι. Parm. 131. D: ὡ δ' ἂν προστεθῇ τὸ ἀφαιρεθῆν. Phaed. 96. E: τὸ προστεθέν. 101. B: ἐνὶ ἐνός προστεθέντος. Crat. 393. E: προστεθέντων. Med. Prot. 346. D: ὥστε ... ἐχθρας ἐκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεται. — Abs. (ita ut intelligi possit ψῆφον) assentior, comprobo. Legg. II. 674. A: ἀλλ' ἐτι μᾶλλον ... προσθεῖμην ἂν τῷ Καρχηδονίων νόμῳ. — Verb. Conv. 206. A: προσθετίον.

προστιμῶ, aestimo. Legg. VI. 767. E: προστιμᾶν τοὺς κριναντας τὴν δίκην ὃ τι χρή πρὸς τοῦτω παθεῖν αὐτὸν cet. XII. 943. B.

προστρέπομαι, converto. Legg. IX. 866. B: τὸ μίανθμα ὡς εἰς αὐτὸν περιεληλυθὸς τοῦ παθόντος προστροπομένον τὴν πάθην.

προστρέχω, accuro. Pol. IV. 440. A: προσδραμῶν πρὸς τοὺς νεκρούς.

προστυγχάνω, forte incido, obvenio, occuro, offendo; attingo. Polit. 262. B: καὶ μᾶλλον ἰδέαις ἂν τις προστυγχάνοι. Legg. VIII. 844. B: ἐὰν ... μηδαμῶς ὑδατι προστυγχάνη. VII. 808. E: πᾶς ὁ προστυγχάνων. IX. 880. B. al. XI. 914. B: ὑπὸ τοῦ προστυγχάνοντος ... πολλὰς πληγὰς μαστιγούσθω. IX. 882. A: οἱ προστυγχάνοντες. X. 893. E: προστυγχάνοντα ... ἐκάστοτε ἐκάστοις. Soph. 246. B: ἤδη γὰρ καὶ ἐγὼ τούτων συγχοῖς προσέτυχον. Ep. VII. 327. B: ὡς οὐδεὶς πώποτε ὦν ἐγὼ προσέτυχον νέων. Legg. IX. 871. D: ὁ προστυχὼν πρῶτος τῶν οἰκείων τοῦ ἀποθανόντος. X. 900. A: αὐτὸς αὐτόπτης προστυχῶν. IX. 866. D: ἡ πρώτη προστυχούσα ἀρχή. Tim. 61. E: τὸ προστυχόν. Alc. II. 147. B: οὐ τοῦ προστυχόντος (i. q. ἐπιτυχόντος, vid. I. p. 806.) ἀνδρὸς γνωρίσαι. Tim. 34. C: ἡμεῖς πολὺ μετέχοντες τοῦ προστυχόντος. Alc. II. 144. C: οὐδ' ἐκεῖνος τὴν προστυχούσαν γυναικα ... διενοεῖτο ἀποκτείναι. Critia 109. A: ἡ τοῦ λόγου διέξοδος ... τὸ προστυχόν ἐκασταχοῦ (ubi cuiusque mentio incidet) δηλώσει. Legg. XII. 962. C: εἰ πράξει τὸ προστυχὸν ἐκάστοτε (quidquid obvenierit) ἐν ἐκάστοις τῶν πράξεων. Epin. 985. C: ἡ καθ' ὕπνον ἐν ὄνειροπολίᾳ προστυχόντες cet. προστυχῆς, ὁ ἡ, forte occurrens vel incidens; cum v.

γίγνασθαι *obvenire*; etiam *attingere*, *experiri*, *nasce*. Polit. 264. C: οὐ γὰρ δὴ προστυχῆς γε αὐτός οἶδ' ὅτι γεγονόςαι ταῖς ἐν τῷ Νεῖλῳ τιθασοσίαις τῶν ἰχθύων *cet.* Legg. XII. 954. D: (ἐάν) μὴ προστυχῆς ... ἐν πέντε ἔτεσι γένηται τις. Epin. 973. B: πολλοὶ ... προστυχεῖς τῷ βίῳ γιγνόμενοι. 990. D: οἱ προστυχεῖς αὐτῇ (τῇ γεωμετρίᾳ) γεγονότες. 985. C: ἡ καὶ τελευτῇ βίου προστυχεσι γενομένοις ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ δόξαις παραγενομένοις.

πρόστωον, τό, *porticus* s. *peristylum*. Prot. 314. E: ἐν τῷ προστώῳ (v. προστώ) περιπατοῦντα. 315. C.

προστυπακονω, *praederea percipio*. Legg. X. 898. D: τόδε δὲ προστυπακουσον ἔτι.

προστυφαίνω, *attego*. Tim. 41. D: ἀθανάτῳ θνητὸν προστυφαίνοντες.

προσψάπτω, *ante mactō*. De lege 315. C: ἱερεῖα ... προσψάπτοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ.

προσφερῆς, ὁ ἡ, *similis*. Pol. VI. 494. B: ἐάν τὸ σῶμα φυῇ προσφερῆς τῇ ψυχῇ. Legg. XII. 969. A: τὸ ... κινδύνευμα οὐ σμικρὸν οὐδ' ἑτέροις τισὶ προσφερὲς ἂν εἴη. Pol. X. 616. B: μάλιστα τῇ ἱριδί προσφερῇ (v. προσφέρεις). Legg. X. 905. E: ἀλλ' ἄρα τισὶ προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων; 904. E: ἃ προσῆκον δρᾶν ἐστὶ τοῖς προσφερέσι τοὺς προσφερεῖς. Phil. 51. D: οὐδὲν ταῖς τῶν κινήσεων προσφερεῖς (ῥηδονάς). Tim. 24. D: προσφερεστάτους αὐτῇ ... ἄνδρας.

προσφέρω, *affero*, *offero*, *confero*; *apporto*; *adhibeo*; *adiicio*. Gorg. 465. A: ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα ὧν προσφέρει. 503. E: ἃ προσφέρει πρὸς τὸ ἔργον τὸ αὐτοῦ. Legg. VII. 790. D: οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς προσφέρουσιν, ἀλλὰ ... κινήσιν. Conv. 187. E: οἷς ὦν προσφέρῃ. Legg. VII. 790. E: ὅταν ... τις προσφέρῃ τοῖς τοιοῦτοις πάθεσι σεισμὸν. Phaedr. 268. A: σώματι προσφέρειν. Gorg. 515. E: οὐδὲν ὄφελος ἄλλην εὐεργεσίαν οὐδεμίαν προσφέρειν. Phaedr. 63. D: δεῖν δὲ οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ. Theaet. 202. A: δεῖν δὲ οὐδὲν προσφέρειν (*adiicere*). Soph. 238. B: μῆτε τὸ ἐν πρὸς τὸ μὴ ὦν προσφέρειν. Legg. XII. 956. A: βάρματα δὲ μὴ προσφέρειν ἀλλ' ἡ πρὸς τὰ πολέμου κοσμήματα. Ep. VII. 331. D: βίαν ... πατρίδι πολιτείας μεταβολῆς μὴ προσφέρειν. Phaedr. 270. B: τῷ μὲν (τῷ σωματι) φάρμακα καὶ τροφήν προσφέρων. Legg. VII. 792. B: πᾶσαν μηχανὴν προσφέρων ὅπως *cet.* Theaet. 205. C: οὐδὲ τὸ εἶναι περὶ αὐτοῦ ὁρθῶς ἔχει προσφέροντα (*adiicientem*) εἰπεῖν. Phil. 23. A: τὴν ἀκριβεστάτην αὐτῇ προσφέροντα βῆσανον. Pol. IV. 442. E: τὰ φορτικά αὐτῷ προσφέροντες. Legg. I. 645. C: προσφέροντες τῷ θαύματι τουτῷ τὴν μέθην. Theaet. 154. C: ἂν ... τέτταρας αὐτοῖς προσενέγκῃς. Phaedr. 260. B: προσενεγκεῖν ... σκεύη. Crat. 430. B. Charm. 157. C: προσοῖσω τὸ φάρμακον τῇ κεφαλῇ. Phaedr. 270. E: πρὸς ὃ τοὺς λόγους προσοῖσαι. Gorg. 504. D. Legg. XII. 968. A: εἰ καὶ

τοῦτον προσοίσωμεν. B. Theaet. 202. A: ταῦτα ... περιτρέχοντα πᾶσι προσφέρεσθαι (*adiici*). Legg. VII. 791. A: ἡ τῶν ἐξωθεν ... κινήσεις προσφερομένη. Soph. 230. C: τῆς προσφερομένης τροφῆς. Legg. VII. 792. A: οὐ ... ἂν προσφερομένου σιγᾷ. Soph. 230. C: τῶν προσφερομένων μαθημάτων. Legg. II. 667. C. Riv. 134. D: τὰ ἄμετρα τῶν προσφερομένων. Ib. τῶν προσφερομένων ψυχῇ. Conv. 189. A: πρὶν γε τὸν πατριὸν προσερχθῆναι αὐτῇ. Verb. προσοιστέον. Phaedr. 272. A. Theaet. 402. A. Pol. III. 403. A. Lach. 185. D. Med. *affero*. Pol. VIII. 563. D: καὶν ὅτι οὖν δουλείας τις προσφέρειται. **me infero, inuado vel irruo*. Pol. IV. 422. B: τὸν πρότερον αἰε προσφερόμενον ἀναστρέφοντα κρούειν. Tim. 74. C: τὸν προσφερόμενον ἐξωθεν ... πάγον ἀμνησθῆναι μετρίως. 80. B: προσφερόμενοι. 71. B: προσερχθεῖσα ἀπειλῇ. Etiam verti potest *accedo*. Legg. VII. 809. E: πότερον εἰς ἀκρίβειαν τοῦ μαθήματος ἴσον τὸν μέλλοντα πολίτην ἐσεσθαι μέτριον, ἢ τὸ παραπᾶν οὐδὲ προσοιστέον. Ib. προσοιστέον τοίνυν φαιμέν. **ago cum aliquo, tracto, ulor aliquo; me gero*. Charm. 165. B: σὺ μὲν γὰρ φάσκοντος ἐμοῦ εἰδέναι περὶ ὧν ἐρωτῶ προσφέρει πρὸς με. Lys. 205. B: τίνα τρόπον προσφέρει πρὸς τὰ παιδικά. Phaedr. 252. D: τούτῳ τῷ τρόπῳ πρὸς τε τοὺς ἐρωμένους ... ὁμιλεῖ τε καὶ προσφέρεται. Theaet. 151. B: προσφέρου ... πρὸς με ὡς πρὸς μαιῆς υἱὸν καὶ αὐτὸν μαιευτικόν. Pol. X. 604. D: ὀρθότατα γοῦν ἂν τις ... πρὸς τὰς τύχας οὕτω προσφέροιστο. IV. 423. A: αἷς ἐάν ... ὡς μιᾷ προσφέρῃ. Ep. I. 310: ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτερον προσφέρῃ. Pol. V. 471. B: οὕτω δειν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι. Alc. I. 104. E. Lys. 223. B: ἄποροι ... προσφέρεσθαι (*difficiles tractatu*). Clit. 407. C: πόλεις πόλεσιν ἀμέτρως ... προσφερόμεναι στασιάζουσι.

προσφθέγγομαι, *appello, nuncupo*. Polit. 287. E: ἀγρεῖον ὃ ... μιᾷ κλήσει προσφθεγγόμεθα.

προσφιλής, ὁ ἡ, *carus; gratus, acceptus*. Gorg. 507. E: οὔτε γὰρ ἂν ἄλλῳ ἀνθρώπῳ προσφιλέας ἂν εἶη ὁ τοιοῦτος οὔτε θεῷ. 513. A: εἰ μέλλεις τούτῳ (τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων) προσφιλέας εἶναι. Lys. 206. C: τί πρᾶτιων προσφιλέας παιδικοῖς γένοιτο. Legg. I. 642. C: καὶ μοι νῦν ἢ τε φωνῇ προσφιλέας ὑμῶν cet. Tim. 66. C: ἰδὼ καὶ προσφιλέας παντὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον ἱαμα cet. Legg. IX. 872. C. Epin. 976. B. Euth. 6. E: τὸ ... τοῖς θεοῖς προσφιλέας ὅσιον. Legg. VII. 810. D: ἴσως δ' οὐκ ἐλάττωσιν ἑτέροις προσφιλοῦς (ὁδοῦ). IV. 716. C: τὸν ... τῷ τοιοῦτῳ προσφιλεῖ γαγγήσιμον. Phil. 64. C: τοῦ πασι γεγενῆσθαι προσφιλεῖ τὴν τοιαύτην διάθεσιν. Euth. 8. B: εἰ τοῦτο δρῶν τῷ μὲν Διὶ προσφιλέας ποιεῖς. Menex. 249. C: τοῖς ... τελευτήσας καὶ τοῖς ζῶσιν οὕτως ἂν προσφιλέστατοι εἴητε.

προσφιλῶς, *ita ut gratum alicui facias*. Legg. VII. 822.

B: οὔτε ὀρθῶς ἂν οὔτ' οἶμαι προσφιλῶς τοῖς θρομεύουσιν ἡμῶς ἂν τα ἐγκώμια προσάπτειν cet. Menex. 248. D: ζῶεν (ἂν) ... ὀρθότερον καὶ ἡμῖν προσφιλέστερον.

προσφορᾶ, ἡ, oblatio. Legg. VII. 792. A: ἐν τῇ προσφορᾷ. Etiam *adhibendi ratio vel usus* (germ. *Anwendung*, *Gebrauch*). Legg. I. 638. C: μὴ διαπνυθόμενος αὐτοῦ (τοῦ πυροῦ; ἀπ' τοῦ τυροῦ?) μήτε τὴν ἐργασίαν μήτε τὴν προσφορὴν, ὅντινα τρόπον ... προσφέρειν δεῖ.

πρόσφορος, ὁ ἡ, *conveniens, accommodatus; utilis*. Legg. XII. 944. D: ζημία ... τίς ... γίγνεται ἂν πρόσφορος; Critia 109. C: ὡς οἰκίαν καὶ πρόσφορον ἀρετῇ καὶ φρονήσει παγκυρίαν (χώραν). Phaedr. 270. A: ἐντεῦθεν εἰλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ. Polit. 260. A: προστάττειν ... ἑκάστοις τῶν ἐργασιῶν τὸ γὰρ πρόσφορον. Tim. 17. C. Critia 117. B. Legg. VII. 816. D. Epin. 975. C: δῆμῳ τὸ πρόσφορον ἔχουσα. Legg. V. 745. B: τὰλλα ὅσα πρόσφορα πόλει. VI. 784. B: περὶ τῶν ἑκατέρωθεν προπόντων καὶ προσφόνων. Ep. VII. 330. D. Legg. VI. 771. A: τομιᾶς προσφόνους. Pol. VII. 535. B: ἃ τῇδε τῇ παιδείᾳ τῆς φύσεως πρόσφορα ἐκτεόν αὐτοῖς. Legg. VI. 784. B. VIII. 848. E: τὰ πρόσφορα γεωργοῖσι γίνῃ τῶν δημοσιῶν. IX. 858. B. XII. 961. C. Loct. 104. A: τα ποτίφορα ποτιᾶ ἔργα.

προσφυῆς, ὁ ἡ, *natura adhaerens vel coniunctus*. Ep. VII. 344. A: ὅποσοι τῶν δικαίων ... μὴ προσφυεῖς εἶσι καὶ συγγενεῖς. Pol. VII. 519. B: ἐδωδαῖς καὶ τοιοῦτων ἡδοναῖς ... προσφυεῖς γιγνώμεναι. Phil. 64. C: εἴθ' ἡδονῇ εἴτε τῷ νῷ προσφυέστερον (ν. προσφυεῖς τε) καὶ οἰκειότερον ἐν τῷ παντὶ ξυνέστηκεν. 67. A: οἰκειότερον καὶ προσφυέστερον ... τῇ τοῦ νικῶντος ιδέᾳ.

προσφύω, perf. aor. 2. et med. *accresco, inoleisco; adhaereo et adhaeresco*. Pol. X. 611. D: ἄλλα ... προσπεφυκέναι. Legg. V. 728. B: προσπεφυκότες ... τοῖς τοιοῦτοις. Tim. 45. A: σκέλη ... χεῖρες τε ταύτῃ καὶ διὰ ταῦτα πᾶσι προσέφυ. 42. C: ὑστερον προσφύντα ἐκ πυρὸς cet. Ep. II. 313. D: νῦν σοι ταυτὰ τε ... προσφύσεται (*haec tibi accrescent, h. e. contingent*).

πρόσχημα, τὸ, *involucrum et in univ. id quod praeditur alicui rei*. Prot. 316. D: πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ προκαλύπτεισθαι τοὺς μὲν ποίησιν cet. E. 317. A: ὡνπερ ἐνεκα ταῦτ' ἐστὶ τὰ προσήματα. Etiam est id quod orationi praetextitur (*Einkleidung*). Hipp. mai. 286. A: πρόσχημα δέ μοι ἐστὶ καὶ ἀρχὴ τοιαυτὴ τις τοῦ λόγου. **decus vel decora species, ostentatio*. Pol. VI. 495. C: καλῶν ... ὀνομάτων καὶ προσχημάτων μεσότην (τὴν χώραν).

πρόσχορδος, ὁ ἡ, *consonus*. Legg. VII. 812. D: ἀποδιδόντας πρόσχορδα τὰ φθίγματα τοῖς φθίγμασι.

προσχρῶμαι, *utor, adhibeo, accommodo ad vel in aliquam rem; etiam, ut Lat. utor, i. q. habeo*. Phil. 51. A: τοῖς ...

φάσκουσι ... μάρτυσι (μάντεσι?) καταχρῶμαι πρὸς τὸ cet. Critia 115. A: ὅσοις χάριν τοῦ αἵτου προσχρῶμεθα. Pol. VI. 510. D: ὅτι τοῖς ὀρωμένοις εἶδеси προσχρῶνται. VII. 522. C. Crat. 435. C: τῷ φορτικῷ τούτῳ προσχρῆσθαι. Polit. 44. C: ὥσπερ μάντεσι προσχρῆσθαι ἴσι. Pol. I. 346. C: ἀπὸ τοῦ προσχρῆσθαι τῇ μισθωτικῇ τέχνῃ. Legg. II. 670. A. Pol. VI. 511. B: αἰσθητῶ παντάπασιν οὐδενὶ προσχρῶμενος. Tim. 28. A. 88. C: μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ προσχρῶμενον. Polit. 307. A: ὅλην μούσαν ἐν καιρῷ βραδύτῃ προσχρωμένην. Phaed. 99. B: ἀλλοτρίῳ ὀνόματι προσχρῶμενοι. Polit. 293. D: τῷ δικαίῳ προσχρῶμενοι. Pol. I. 346. C. Tim. 49. E. Polit. 288. C: ὅσα ταύτῃ προσχρῶμενα (*per hanc*) ... μιμήματα τελεῖται. Tim. 91. E: ἐκ τῶν μηδὲν προσχρωμένων φιλοσοφία. Polit. 261. A: ἐπιτάξει προσχρωμένους. Phil. 55. E. Tim. 50. A: τῷ τότε προσχρωμένους ὀνόματι. Legg. VI. 783. A. Polit. 309. B: κρυπῶς διανήματι προσχρωμένους (*habentes*). Critia 112. C: τούτοις ... οὐδὲν οὐδαμῶς προσεχρῶντο. Apol. 23. A: προσκεχρῆσθαι ... τῷ ἐμῷ ὀνόματι (φαίνεται). Phil. 44. D: τούτοις ... ταύτ' (*ad haec*) ἂν προσχρῆσαιτο. Theag. 125. B: τί οὖν ἂν, εἰ Εὐριπίδῃ τι προσεχρησάμεθα —; Polit. 268. D: συγχῶ ... μίρει δὲ μεγάλου μύθου προσχρῆσασθαι. Legg. VI. 757. D. X. 900. B. Pol. VI. 505. A: ἡ δίκαια (*ita Par. A. c. al. Vulg. καὶ δίκαια*) καὶ τᾶλλα προσεχρησάμενα χρέσιμα ... γίγνεται. Legg. VII. 792. B: ὅπως τὸ τρεφόμενον ἡμῖν ὡς ὀλιγίστη προσχρησεται ἀλγυθόνι cet. E. Verb. Legg. IV. 713. A: ἄρ' οὖν μύθῳ σμικρὰ γ' ἔτι προσεχρηστέον —;

προσχώρησις, v. προχώρησις.

πρόσχωρος, ὁ ἡ, *vicinus*. Legg. V. 737. D: τοὺς πρόσχωρους.

προσχωροῦμαι, *me dedo*. Pol. VII. 539. A: ἔστι πρὸς ὅποσον βίον ἄλλον ἢ τὸν κολακεύοντα εἰκότως προσχωρήσεται;

πρόσω, *prorsus*. Crat. 428. D: βλέπειν ἅμα πρόσω (v. πρόσω) καὶ ὀπίσω (Hom.).

προσῳδία, *accentus*. Pol. III. 399. A: φθόγγους τε καὶ προσῳδίας.

πρόσωπον, τό, *vultus, facies*. Crat. 439. D: εἰ πρόσωπόν τι ἔστι καλόν. Conv. 211. A: οἶον πρόσωπόν τι. Alc. I. 132. E. Prot. 329. D: πρόσωπον τὰ μόρια. 330. A. Polit. 257. D: κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύσιν. Tim. 75. D: ὑπὸ τὴν φύσιν τοῦ προσώπου. Legg. IX. 854. D: ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφεῖς τὴν συμφοράν. Euthyd. 275. E: πάνυ μειδιάσας τῷ προσώπῳ. Prot. 329. E: πρὸς τὸ ὅλον πρόσωπον. Phaedr. 251. A: ὅταν θειοειδὲς πρόσωπον ἴδῃ. Theaet. 144. D: ποῖόν τι ἔγω τὸ πρόσωπον. Conv. 190. E. Tim. 45. A. Theaet. 144. E: τῆς τῶν προς-

ώπων ὁμοιότητος. Pol. X. 601. B: τοῖς τῶν ὠραίων προς-
ώποις. Conv. 189. E: πρόσωπα δύο.

προταξάμεθαι, *propone, sumo*. Soph. 218. E: τί δῆτα
προταξάμεθ' ἂν εὐγνωστον μὲν καὶ σμικρόν, λόγον δὲ μη-
δενὸς ἐλάττονα ἔχον τῶν μειζόνων; Etiam mihi *propone*.
Soph. 224. D: εἴ τις ... ἐκ τούτου τὸ ζῆν προϋτάξατο.

προτείνω, *praetendo, ostento*. Phaedr. 230. D: λόγους
... προτείνων ἐν βιβλίοις. Pol. II. 382. A: ἡ λόγῳ ἢ ἔργῳ
φάντασμα προτείνων. Ep. VII. 343. C: ἐξαρκεῖ ... τὸ προ-
ταθῆν (sic A. c. al. Vulgo προτεθῆν, al. προστεθῆν) τῶν
εἰδῶλων. Ib. προτεῖνον, libri vero nonnulli dant πρότερον. —
Etiam *protendo* (Pol. V. 449. B: προτρίνας ἐαυτὸν) et in-
trans. *protendor*. Critia 111. A: πᾶσα ἀπὸ τῆς ἄλλης ἡπαίρου
μακρὰ προτείνουσα (*longe protensa*) εἰς τὸ πέλαγος οἶον ἄκρα
κεῖται. — Med. *praetendo* (*excusationis causa*). Ep. III. 317.
C: τὴν δ' ἡλικίαν αὐτοῖς προϋτεινόμεν. **propone, profero*
vel *in medium affero*. Gorg. 518. B: δοκεῖς μοι ὁμοιοτάτοις
προτείνεσθαι ἀνθρώπους περὶ τὰ πολιτικά. Pol. VII. 525.
D: ὁρατὰ ἢ ἀπὰ σώματα ἔχοντας ἀριθμοὺς προτεινόμενος.
Legg. X. 895. D: τουνῶμα προτεινόμενον. Ib. τὸν λόγον
αὐτὸν προτεινόμενον. Soph. 247. D: προτεινομένων ἡμῶν
ἂρ' ἐθέλοιεν ἂν δέχεσθαι cet. Phaedr. 266. A: θείον ... τιν'
ἔρωτα ἐφευρών καὶ προτεινόμενος.

προτέλεια, τὰ (*isra*), *sacra ante nuptias fieri solita*.
Legg. VI. 774. E: προτέλεια γάμων.

προτεραίος, α, ον, *antecedens*. Conv. 176. D: κραιπα-
λῶντα ἔτι ἐκ τῆς προτεράϊας. Phaedr. 58. A: τῇ προτεραίᾳ
τῆς δίκης. C. 59. D: τῇ ... προτεραίᾳ ἡμέρᾳ. Theag. 130.
B. Charm. 153. A.

πρότερον, *prius, ante; etiam potius*. Prot. 317. E: περὶ
ὧν ὀλίγον πρότερον μνησίαν ἐποιού. Phaedr. 232. E: πολλοὶ
πρότερον τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν ἢ τὸν τρόπον ἔγνωσαν.
Soph. 264. B: πρότερον ... ἢ κατὰ τὴν προσδοκίαν. Critia
112. A: πρὸ τῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος φθορᾶς τρίτον πρότερον
ὑδατος ἔξαισίου γενομένου. Legg. I. 642. D: ἐλθὼν ... πρὸ
τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι πρότερον. Lys. 211. E: μᾶλλον
ἢ τὸ Δαρείον χρυσίον κτήσασθαι δεξαίμεν πολὺ πρότερον
(*multo potius*) ἐταῖρον. Part. πρὶν antecedente vel seq. Phaedr.
277. C. Lach. 180. E. Euthyd. 295. C. Cum art. Crat. 436.
E: ἂ τὸ πρότερον διήλθομεν. Pol. VII. 522. A. Euth. 6. D.
Similiter ὁ πρότερον, *prior*. Prot. 319. D: τοῦτοις οὐδεὶς
τοῦτο ἐπιπλήττει, ὥσπερ τοῖς πρότερον. Pol. IV. 425. A:
ἂ οἱ πρότερον ἀπολάυσαν πάντα.

πρότερος, ἐρα, ερον, *prior; superior; etiam praestantior*.
Critia 108. B: ὁ πρότερος ... ποιητής. Crat. 409. B: τὸ τοῦ
προτέρου μηνός. Pol. X. 620. A: τοῦ προτέρου βίου. Alc.
I. 121. B: τοῦ ἔτι προτέρου. Pol. I. 354. B: πρὶν τοῦ προ-
τέρου μετρίως ἀπολαύσαι. Phaedr. 241. A: τὰ τῆς προτέρας

ἀνοήτου ἀρχῆς ὀρκωμόσια. Pol. II. 361. C: ἐναντίως διακείμενος τῷ προτέρῳ. X. 619. A: ἐν τῷ προτέρῳ βίῳ. Polit. 273. E: ἐν τῇ ... προτέρᾳ περιόδῳ. Pol. III. 409. D: οὐ τοιοῦτον χρῆ ... ζητεῖν ... ἀλλὰ τὸν πρότερον. VIII. 547. D: τὴν προτέραν πολιτείαν. Conv. 202. D: ὥσπερ τὰ πρότερα. Phaedr. 274. B: ἀκοήν γ' ἔχω λέγειν τῶν προτέρων. Pol. X. 620. C: τῶν προτέρων πόνων. Menex. 239. B: τῶν ἐτι προτέρων. Crat. 417. A: ἐκ τῶν προτέρων (v. πρότερον) ἐπισκοπῶν. Hipp. mai. 282. B: τοὺς παλαιούς τε καὶ προτέρους ἡμῶν. Lach. 183. B: πολλοὺς σφῶν προτέρους εἶναι πρὸς τὰ τοῦ πολέμιον. Ponitur ubi pos adverb. usurpamus. Gorg. 523. A: πρότερος ἢ ὑμεῖς ἐποιησάμην δικαστὰς cet. Phil. ad fin. πρότερος ἡμῶν. Pol. I. 336. D. IV. 432. C. Legg. IV. 712. C. Critia 113. E: τῷ προτέρῳ γενομένῳ. Phaed. 86. B: προτέραν τοῦ θνητοῦ ἀπολομένην. Theaet. 200. C: ὅτι οὐκ ὀρθῶς ψευδῇ δόξαν προτέραν ζητούμεν ἐπιστήμης. Pol. X. 596. A: ἐπεὶ πολλὰ τοι ... πρότερα εἶδον. VII. 516. C: ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὕστερα εἰσδίδει καὶ ἅμα πορεύεσθαι. Hipp. mai. 282. B: προτέρους τε καὶ μᾶλλον ἐγκωμιάζειν. Phil. 31. B: οὔτω καὶ ταῦτα πρότερα. Pol. V. 458. B: ταῦτα πειράσομαι σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι, ὕστερα δ' ἐκείνα.

προτίθημι, propono. Euthyd. 279. D: τοῦτο πάλιν προτιθέναι. Crit. 51. E: προτιθέντων ἡμῶν καὶ οὐκ ἀγρίως ἐπιταττόντων ποιεῖν ἃ ἂν καλεώμεν. Soph. 226. C: παραδείγματα προθεῖς ταῦτα. Charm. 165. C: ζητῶ ... αἰεὶ τὸ προτιθέμενον. Phil. 22. B: ὅτι γε τρεῖς μὲν βίοι προϋέθησαν. Polit. 263. A: ἀπὸ τοῦ προτεθέντος λόγου πεπληνήμεθα. Soph. 264. D: σφίζοντες δίχῃ τὸ προτεθὲν γένος. Polit. 267. C. Legg. III. 693. B: τα ... προτεθέντα. X. 907. B. Tim. 44. C. *propono, i. q. constituo. Phaed. 90. B: εἰ πονηρίας ἀγῶν προτεθείη. Tim. 90. D: τοῦ προτεθέντος ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν ἀρίστου βίου. Etiam i. q. permitto, do. Theaet. 196. C: ἀπορον αἶρεσιν προτίθης. *profero. Legg. IV. 723. C: ὅτι ... χρῆ προτιθέναι παντός τοῦ λόγου τὸ παφυκὸς προοίμιον ἑκάστοις. VI. 772. E. Soph. 257. B: τί μὴνυεὶ τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπιόντων ὀνομάτῳ; — Med. propono, pono, profero; etiam mihi propono vel proposui. Phil. 23. E: ἃ προτίθεται. Theaet. 169. C: περαιτέρω ... ὧν προτίθεσθαι. Legg. IX. 858. A: γελοῖαν ... προτιθέμεθα τὴν αἵρεσιν. I. 630. E: οὐδ' ἄπερ οἱ τῶν νῦν εἶδη προτιθέμενοι ζητοῦσιν. Phaedr. 259. E: ὅπερ νῦν προϋθέμεθα. Soph. 221. A. Phil. 36. E: ἃ νῦν δὴ προϋθέμεθα ἀπορήματα. Pol. I. 352. D: ὅπερ τὸ ὕστερον προϋθέμεθα σκέψασθαι. II. 375. D. Legg. I. 635. E. Theaet. 183. D: ὥσπερ ἄρτι προϋθεσθε. Pol. VIII. 562. B: ὃ προϋθέντο (v. προϋθετο) ... ἀγαθόν. X. 603. C: ὡς δὲ δὴ προϋθώμεθα. Euth. 11. B: ὃ ἂν προϋθώμεθα (v. ὑποθώμεθα).

Men. 80. D: *προδόμενος*. Theaet. 196. A: *μὴ ἀνθρώπους ἐπὶ καὶ πέντε προδόμενον σκοπεῖν*. Legg. I. 638. C: (*πάντες οἱ*) *προδόμενοι ψέγειν αὐτὸ ἢ ἐπαινεῖν* cet. III. 693. B: *πολλάκις ἤδη προδόμενοι ἅττα*. Pol. III. 413. C: *τρητέον ... εὐθὺς ἐκ παιδῶν προθεμένοις ἔργα*. Etiam in mortuo dicitur ad aedium vestibula collocando. Phaed. 115. E: *ὡς ... προτίθεται Σωκράτη*.

πρότιμος, ὁ ἢ, pluris faciendus, praestans. Legg. XII. 947. D: *λίθων προτίμων*. Eryx. 393. D: *εἰ μὴ προτιμότερον ἡγεῖτο εἶναι τῶν χρημάτων*.

προτιμῶ, praefero, antepono, prae celeris expeto; etiam magis curo vel prospicio. Lys. 219. D: *οἷόν περ ἐνίοτε πατὴρ υἱὸν ἀντὶ πάντων τῶν ἄλλων χρημάτων προτιμῶ*. Legg. V. 727. D: *πρὸ ἀρετῆς ὅπουτ' αὐ προτιμῶ τις κάλλος*. IV. 721. E: *τὸ τὰ βραχύτερα αἰε προτιμῶν*. X. 887. B: *ὡς οὐδὲν ... δεῖ προτιμῶν βραχυλογίαν μᾶλλον ἢ μήκος*. XII. 950. C: *προτιμῶν τὴν εὐδοξίαν πρὸς τῶν πολλῶν*. VI. 770. D: *προτιμῶν*. 777. D: *μὴ μόνον ἐκείνων ἕνεκα, πλέον δὲ αὐτῶν προτιμῶντας*. Eryx. 393. C: *ὅστις οὐχὶ προτιμῶσειεν ἡγιαίνειν ... μᾶλλον ἢ ... νοσεῖν*. 400. E. Legg. XI. 913. B: *δίκην ἐν τῇ ψυχῇ πλοῦτου προτιμῶσας* cet. Ep. VII. 351. C: *προτιμῶσας τὸ πάσχειν ἀνόσια τοῦ δρᾶσαι πρότερον*. Critia 109. A: *προτιμῶτερον εἰπεῖν*. Legg. V. 726. A: *τῶν ... αὐτοῦ τὰ δεσπόζοντα αἰε προτιμῶτεα τῶν δουλευόντων*.

προτρεπτικός, ὁ, ὄν, exhortandi vim habens. Clit. 410. D: *τῷ προτρεπτικῷ λόγῳ*. Euthyd. 282. D: *οἷον ἐπιθυμῶ τὸν προτρεπτικὸν λόγον εἶναι*. 278. C: *τὴν προτρεπτικὴν σοφίαν*. Clit. 410. D: *τῶν προτρεπτικῶν λόγων*. 408. B: *προτρεπτικωτάτους*.

προτρέπω, adhortor, impello; adduco. Apol. 31. D: (*ῥ*) *προτρέπει ... οὐποτα*. (Id. Theag. 128. D.) Euthyd. 307. A: *ὥστε οὐκ ἔχω ὅπως προτρέπω τὸ μειράκιον ἐπὶ φιλοσοφίαν*. Legg. IX. 863. E: *προτρέπειν ... εἰς τἀναντία*. 920. B: *πρὸς τὸ προτρέπειν κακοῦς γίγνεσθαι*. Conv. 181. A: *ὁ καλῶς προτρέπων ἐρᾷν*. Legg. IX. 854. B: *προτρέπον*. Ep. VII. 328. D: *ἀνθρώπους νέους ἐπὶ τἀγαθὰ ... προτρέποντα*. Clit. 408. E: *τόν ταυθ' ἡμᾶς προτρέποντα*. Euthyd. 278. D: *προτρέποντε τὸ μειράκιον*. Legg. III. 699. E: *ἡμῖν ... ἐπὶ πᾶσαν ἐλευθερίαν προτρέπονσι τὰ πλεῖστα*. I. 647. D: *προτρεπούσας (ἐπιθυμίας) ἀναισχυντεῖν καὶ ᾄδειν*. Clit. 408. E: *εἰ τις ἡμᾶς προὔτρεψε τοῦ σώματος ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι*. Prot. 328. D: *ὅτι προὔτρεψάς με ὧδε ἀφικέσθαι*. Phaed. 89. A: (*ὡς*) *προὔτρεψε πρὸς τὸ παρέπεσθαι*. Euthyd. 274. E: *ὕμεις ... τῶν νῦν ἀνθρώπων κάλλιστ' ἂν προτρέψετε (sic Cl. c. al. Vulg. προτρέψαιτε) εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀρετῆς ἐπιμέλειαν*. Prot. 348. C: *μόγισ προὔτρέπετο εἰς τὸ διαλέγεσθαι*. Clit. 410. D: *εἰ περὶ γυμναστικῆς προτειραρμένος ἢ (ν. ῥς) τοῦ σώματος δεῖν μὴ ἀμελεῖν*. E:

προτετραμμένῳ. Legg. XI. 919. C: τὴν δὲ (πενίαν) λύπαις προτετραμμένῃν (ν. προστετρ.) εἰς ἀναιοχυντίαν αὐτήν. Clit. 408. D: τοὺς μήπω προτετραμμένους προτρέπειν. Med. impello, adduco; excito. Legg. IX. 871. B: ὡς ἡ τοῦ νόμου ἀρὰ τὴν φήμην προτρέπεται. Ep. XIII. 363. C: τοὺς ἄλλους προτρέπου τοὺς νεωτέρους. Legg. IV. 711. B: πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα προτρέπεται τοὺς πολίτας.

προτροπάδην, *concitato cursu*. Conv. 221. C: τοὺς προτροπάδην φεύγοντας.

προτροπή, ἡ, *cohortatio*. Legg. XI. 920. B: ἃ προτροπήν ἔχει τινὰ ἰσχυρὰν πρὸς τὸ προτρέπειν cet. Clit. 408. D: τὴν Σωκράτους προτροπήν ἡμῶν ἐπ' ἀρετῇν. Locr. 103. E: διὰ προτροπᾶν ἐγείροισαι τὰν ὄρμιάν.

προὔπάρχω, *antea sum, praesto sum*. Eryx. 405. A: εἰ μὴ ταῦτα προὔπαρχοι. Prot. 317. D: ἐκεῖ γὰρ προὔπτερχε τὰ βάρη.

προὔργου (πρὸ ἔργου) *dicitur in eo quod ad rem facit, quod utile est vel prodest*. Theaet. 197. A: φαίνεται γὰρ μοι προὔργου τι ἂν γενέσθαι. Crat. 428. A: προὔργου εἶναι. Pol. II. 376. C: ἀρὰ τι προὔργου ἡμῖν ἐστὶν αὐτὸ σκοποῦσαι πρὸς τὸ κατεῖναι cet. D: προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο ταύτην τὴν σκέψιν. VI. 498. D: (ὥς ἂν) προὔργου τι ποιήσωμεν εἰς ἐκείνον τὸν βίον. Legg. III. 702. B: εἰ δὲ δή τι πεποιήκαμεν προὔργου cet. IV. 718. D. Alc. II. 149. E: ὥστε οὐδὲν αὐτοῖς ἦν προὔργου θύειν cet. Men. 84. B: προὔργου ... τι πεποιήκαμεν ... πρὸς τὸ ἐξευρεῖν cet. 87. A: ὥσπερ ... τινὰ ὑπόθεσιν προὔργου οἶμαι ἔχειν πρὸς τὸ πρᾶγμα τοιάνδε. Demod. 380. C: εἰ ὑμῖν προὔργου τῆς ξυνοδοῦ ταύτης εἴη ἂν μὴ δυναμένων γε βουλεύεσθαι; 381. B: ἃ οὐδὲν προὔργου ἂν γένοιτο. Comp. προὔργαιτερον, *quod magis expedit*. Gorg. 458. C: ὥστε ... προὔργαιτερόν τι γένεσθαι ἄλλο πρᾶττειν.

προφαινόμεαι, *appareo, prodeco*. Charm. 172. E: αἰσπα ... ἔφην μοι προφαίνεσθαι. Pol. VIII. 545. B: τῷ νῦν προφαινομένῳ λόγῳ. Charm. 173. A: τὸ γε προφαινόμενον ἀναγκαῖον σκοπεῖν. **obversor*. Hipp. mai. 300. C: πολλὰ γέ μοι προφαίνεται τοιαῦτα πρὸ τῆς ψυχῆς. 303. C: ἃ ... ἐγὼ ἔφην ἔμοι προφαίνεσθαι. 300. D: τὰ προφαινόμενά σοι ταῦτα.

προφανής, ὁ ἡ, *conspicuus*. Pol. VII. 530. D: ἃ ... καὶ ἡμῖν προφανῇ.

προφασίζομαι, *praetendo*. Pol. V. 474. E: πάσας προφασίεις προφασίζεσθε. Phaedr. 231. B: προφασίζεσθαι. **sensor, criminor*. Menex. 240. A: Σάρδεις ἐπιβουλεύσαι προφασίζόμενος.

πρόφασις, ἡ, *praetextus*. Menex. 245. B: ἔν' αὐτῷ πρόφασις εἴη τῆς ἀποστάσεως. Pol. V. 460. B: μετὰ προφάσεως. Id. VIII. 567. A. V. 475. A: ἐπὶ πάσης προφάσεως.

Phaedr. 234. A: οἷτινες ... ἔχθρας πρόφασιν ζητήσουσιν. Pol. V. 469. C: ἡ οὐ πρόφασιν ... τοῖς δειλοῖς ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἵναί —; Legg. I. 637. B: Διονύσια πρόφασιν ἔχοντα. Ep. III. 318. C: ταύτην λαβὼν ὡς ἱκανήν πρόφασιν. VII. 349. D: πρόφασιν ... ταύτην ἄλλην τῆς πρὸς ἐμὲ διαφορᾶς ποιούμενος. 350. A: πρόφασιν τινα πρὸςβείας πορισάμενοι. Pol. V. 474. E: πάσας προφάσεις προφασίζεσθε. Legg. IV. 706. C. *excusatio. Crat. 421. D: οὐ μέντοι μοι δοκεῖ προφάσεις ἀγὼν δέχεσθαι. Legg. VI. 571. D. 772. A: (μετὰ) ἡλικίας τινὸς ἐχούσης εἰκυίας προφάσεις. *causa. Tim. 20. C: οὐτ' ἐστὶν οὐδεμία πρόφασις ἡμῖν τοῦ μὴ δρᾶν ταῦτα. Pol. VIII. 556. E: ἀπὸ σμικρᾶς προφάσεως. Tim. 66. B: ξύμπασιν ... πᾶθος ἐναντίον ἀπ' ἐναντίας ἐστὶ προφάσεως. 92. Critia 120. D: ἐκ τινος τοιαῦδε ... προφάσεως. Phaedr. 255. D: πρόφασιν εἰπεῖν οὐκ ἔχει. Ax. 368. C: αἰὲ λύπης πρόφασιν εὐρισκόμενον. Tim. 76. E: ταῖς προφάσεσι ταύταις (his de causis) δέσμα ... ἔφυσαν. Ep. VII. 352: προφάσεις πρὸς τὰ γενόμενα ἱκανὰς ἔχαιν ἐδοξέ τω.

προφερής, ὁ ἡ, *procerus* (ita ut aetate aliquis provector esse videatur; germ. *aufgeschossen*). Euthyd. 271. B: οὗτος δὲ προφερής cet.

προφέρω, act. et med., *profero, propono*. Legg. XI. 936. A: προφέρειν εἰς τὸ μέσον. VII. 812. C: προφέρων εἰς μέσον. Soph. 259. D: τὰναντία αἰὲ προφέροντα ἐν τοῖς λόγοις. Legg. X. 886. D: ταῦτα αὐτὰ προφέροντες (v. προσφ.). IV. 718. B: δαίγματα προσεγκόντα (v. προσεγκόντα) αὐτῷ cet. Phil. 57. A: οὐ δ' ἔνεκα ταῦτα προτηγκάμεθα εἰς τὸ μέσον ἄρ' ἐννοεῖς;

προφητεύω, *oracior*. Phaedr. 244. D: ἡ μανία ... προφητεύσασα.

προφήτης, ὁ, *oates, interpres*; etiam is qui verba praest. Alc. II. 150. A: ὁ θεὸς καὶ (καὶ ὁ?) θεῶν προφήτης. Pol. X. 619. D: τοῖς προρρήθεται ὑπὸ τοῦ προφήτου. 617. D: προφήτην ... τινά. 619. B. Phil. 28. B: αὐτόν σε ἡμῖν γενέσθαι προφήτην. Alc. II. 149. B. Phaedr. 262. D: οἱ τῶν Μουσῶν προφήται οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ὦδοί. Pol. II. 366. B: προφήται τῶν θεῶν γενόμενοι. Tim. 72. B: προφήται ... μαντευομένων. Alc. II. 149. B. Tim. 72. A: τὸ τῶν προφητῶν γένος. Fem. προφῆτις. Phaedr. 244. A.

προφθάνω, *antevertio*. Pol. VI. 500. A: ἐγὼ ... σὲ προφθάσας λέγω ὅτι cet.

προχαίρω, *ante gaudeo*. Phil. 39. D: τὸ προχαίρειν cet.

προχειρίζω, *suscipio, instāuo*. Legg. I. 643. A: τὸν προκχειρισμένον ἐν τῷ νῦν λόγον ὑφ' ἡμῶν.

πρόχειρος, ὁ ἡ, *paratus, in promptu positus; obvius, con-suetus*. Soph. 251. B: εὐθύς ... ἀντιλαβέσθαι παντὶ πρόχειρον ὥς cet. Legg. IX. 875. D. Euth. 7. C. De lege 313.

B: εἰ οὖν σοι πρόχειρον, εἰπέ. Theaet. 198. D: (ᾤν) πρόχειρον ... οὐκ εἶχε τῇ διανοίᾳ. Polit. 279. B: εἰ μὴ τι πρόχειρον ἕτερον ἔχομεν. Phil. 45. A: αἱ πρόχειροι (ῥήδοναι). Theaet. 147. A: τῶν φαύλων τι καὶ προχείρων. Phaed. 61. B: οὓς προχείρους εἶχον (μύθους). Theaet. 200. C: καὶ ἐὼν μὴ προχείρους ἔχη ἐν τῇ ψυχῇ. Legg. IX. 857. D: τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα αἰεὶ προχείρους ὄντας τοῖς ... ἰατροῖς. Apol. 23. D: τὰ κατὰ πάντων τῶν φιλοσοφούντων πρόχειρα ταῦτα λέγουσιν.

προχειροτονῶ, ante vel primum designo. Legg. VI. 765. B: εἰς ἐκ προχειροτονηθέντων. C.

προχείρως, promte, statim. Conv. 204. D: οὐ πάνν ἔφην εἶτι ἔχειν ἔγω πρὸς ταύτην τὴν ἐρωτησιν προχείρως ἀποκρίνασθαι. Alc. II. 144. D: ὃ ἂν προχειροτέρως μείλλωμιεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν.

προχώω, exaggero. Critia 111. B: τὸ τῆς γῆς ... ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορρέον οὔτε χῶμα ... προχοὶ λόγου ἄξιον cet. προχώρησις, ἢ, antecessio. Tim. 40. C: προχωρήσεις (v. προσχ.).

προχωρῶ, progredior. Phil. 24. D: προχωρεῖ γὰρ καὶ οὐ μένει τὸ τε θερμότερον αἰεὶ cet. *succedo. Conv. 220. C: ἐπειδὴ οὐ προχώρει αὐτῷ.

προωθῶ, impello. Phaed. 84. D: πάλαι ... ἡμῶν ἐκότερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ καὶ κελεύει ἐρεῖσθαι.

πρύμνα, ἢ, puppis. Phaed. 58. A: ἔνυχς ... ἢ πρύμνα ἐστερμιμένη τοῦ πλοίου cet. Euthyd. 291. D: ἐν τῇ πρύμνῃ ... τῆς πόλεως (ex Aesch.). Phaed. 58. C: τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου.

πρυτανεῖον, τό, prytaneum. Apol. 36. D: ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι. 37. A. *domicilium, caput (germ. Hauptsitz vel Mittelpunkt). Prot. 337. D: συνελθυσθότας τῆς τε Ἑλλάδος εἰς αὐτὸ τὸ πρυτανεῖον τῆς σοφίας cet.

πρυτανεΐω, senatui praesideo. Apol. 32. B: ἔττηεν ἡμῶν ἢ φυλῇ Ἀντιοχίς πρυτανεύουσα. Gorg. 473. E: ἐπειδὴ ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε.

πρύτανις, ὁ, prytanis; in univ. praeses. Prot. 338. A: ἐπιστάτην καὶ πρύτανιν ἐλέσθαι. 319. C: κελυόντων τῶν πρυτάνειων. Legg. VI. 760. A. 766. B: πλὴν βουλῆς καὶ πρυτάνειων. XII. 953. C. Apol. 32. B. Legg. VI. 753. E: πρὶν πρυτάνεις τε καὶ βουλὴν ἡρῆσθαι.

πρῶ, mane. Prot. 311. A: πρῶ γὰρ ἐστιν. Phaed. 59. D: ἀνέφγετο ... οὐ πρῶ. Crit. 43. A: ἡ οὐ πρῶ ἐτι ἐστίν; C: τί δὴ οὕτω πρῶ ἀφίξαι; Etiam mature et praemature. Parm. 135. C: πρὶν ... πρὶν γυμνασθῆναι ... ὀρίξεισθαι ἐπὶ χειρεῖς cet. — Comp. Phaed. 59. D: τότε πρωϊαίτερον ξυνελέγημεν. Theaet. 150. E: ἀπ᾽ ἧλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος. Id. Pol. II. 358. B. Superl. Prot. 326. C: πρωϊαίτατα

... τῆς ἡλικίας. Phaed. 59. E: ἔκειν ὡς πρωΐαίτατα εἰς τὸ εἰσθός.

πρωΐζά, *nudius tertius*. Alc. II. 141. D: ἐνιά γε χθιζά τε καὶ πρωΐζά (h. e. non ἅα *pridem*) γεγεννημένα (Homeric locutio).

πρωτεία, τὰ, *palma, primae (partes) vel principatus*. Phil. 22. E: τῶν πρωτείων. 33. C: ἐὰν μὴ πρὸς τὰ πρωτεία δυνώμεθα προσθίνειναι.

πρωτεύω, *primas teneo*. Legg. III. 692. D: ἡ ... πρωτεύουσα (πόλις) ἐν τοῖς τότε χρόνοις *cet.*

πρωτογενής, ὁ ἡ, *primigenius*. Polit. 289. A: τὸ πρωτογενὲς εἶδος. 288. E: ἐν ... αὐτὸ προσαγορεύωμεν πᾶν τὸ πρωτογενὲς ἀνθρώποις κτῆμα.

πρῶτος, η, ον, *primus* (quod Graeci etiam ponunt ubi nos adverbio utimur); etiam *praecipuus, praestans* al. Conv. 177. D: ἐπειδὴ καὶ πρῶτος κατὰκειται. 197. C: οὕτως ἐμοὶ δοκεῖ ... Ἐρως πρῶτος αὐτὸς ὢν κάλλιστος ... μετὰ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἄλλων τοιούτων αἴτιος εἶναι. Polit. 303. B: πολὺ πρῶτόν τε καὶ ἄριστον. Cum art. *initium*. Prot. 343. C: εὐθύς ... τὸ πρῶτον τοῦ ἄσματος μανικὸν ἂν φανείη. (Similiter Pol. III. 392. E: ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα —; Conv. 221. D: τοῦτο ἐν τοῖς πρῶτοις παρίλιπον.) Conv. 177. D: ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον. Phil. 64. D: ὅτι ... ἔξγκρασις πᾶσα ... ἀπόλλυται τὰ τε κεραυνώμενα καὶ πρῶτην ἐαυτήν. Polit. 287. B: ἄς πρῶτας ἀπ' ἀλλήλων διαιρετέον. Phil. 62. E: πρῶτας τὰς ἀληθείας ἀφείναι. Phil. 44. E: πρὸς τὰ πρῶτα μεγέθει. Superl. πρῶτιστον Conv. 178. B. (Parm.). Adverbiorum partes agunt πρῶτον, *primo* (germ. *anfangs*) et *primum* (germ. *erst*, i. q. *zuerst, erstens, zuerst* s. *vor allem et zum ersten Mal*). Phaed. 89. C: πρῶτον εὐλαβηθῶμέν τι πάθος μὴ πύθωμεν. Soph. 217. D: τὸ νῦν πρῶτον συγγενόμενον ὑμῖν. 263. D: ἂν πρῶτον λάβῃς τί *cet.* Parm. 127. C: τότε ... αὐτὰ πρῶτον ὑπὲρ ἐκείνων κομισθῆναι. Phil. 15. D: ὁ ... πρῶτον αὐτοῦ γευσάμενος ἐκάστοτε τῶν νέων. Pol. I. 338. C: ἐὰν μάθω γε πρῶτον ... τί λέγεις. Vocem πρῶτον excipiunt partt. ἔπειτα (ut Prot. 322. A. Pol. I. 337. E. VIII. 545. B. al.), εἰτα (Phil. 15. B.), αὖ (Legg. XI. 935. A.), ἔτι δέ (Tim. 23. B.) et simpl. δέ (Phaed. 113. B. C. Phil. 60. B. Critia 110. D. E. al.). Etiam abs. ponitur, ut Lat. *primum*. Tim. 45. B. Legg. XI. 933. B. Crit. 46. C. Alc. I. 120. E. al. — Cum art. est germ. *anfangs* (Prot. 333. D: τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας. 336. A. Gorg. 457. E. Theaet. 187. B. Pol. X. 613. B.) et *das erste Mal* (Conv. 217. D: ἐπειδὴ ... ἀφίκετο τὸ πρῶτον. Phil. 35. A. al.). Cum conjunct., ut Lat. *ubi primum* (Lys. 211. B: ὅταν ἐντὶνός τις πρῶτον) et c. praeposs., velut ἐν πρῶτοις, *inprimis, ante omnia* (Pol. VII. 522. C: ὃ καὶ παντὶ ἐν πρῶτοις ἀνάγκη μανθά-

νοιν.); κατὰ πρώτηας, *initio* (Polit. 292. B: τῷ ὀρθέντι κατὰ πρώτηας πότερον ἐμμενόμεν —;). Eodem modo plur. πρώτα. Phil. 55. D: διανοηθῶμεν πρώτα εἰ cet. Conv. 175. E: νῦν δὲ πρὸς τὸ δειπνον πρώτα τρέπου al.

πρωτοτόκος, in muliere ponitur quae primum peperit. Theaet. 161. A: σοῦ ὡς πρωτοτόκου. 151. C: ὡςπερ αἱ πρωτοτόκοι περὶ τὰ παιδία.

πρωτοουργός, ὁ ἡ, *primarius*. Legg. X. 897. A: πρωτοργοὶ κινήσεις τὰς δευτερουργοὺς ... παραλαμβάνουσai κινήσεις σωμάτων.

πταίρω, *sternuo*. Conv. 185. E: πτάρε.

πταίω, *allido, offendo; labor, erro*. Theaet. 160. D: μὴ πταίων τῇ διανοίᾳ περὶ τὰ ὄντα cet. Ep. VII. 351. C: ὁμῶς ἐπταισιν (v. ἐπεσεν). Phil. 45. A: εὐλαβηθῶμεν ... μὴ προπετῶς ἀποκρινόμενοι πταίωμεν. Pol. VIII. 553. A: (ὅταν) αὐτὴν ἰδῇ ἐξαίφνης πταίσαντα ὡςπερ πρὸς ἔρματα πρὸς τῇ πόλει.

πταρμός, ὁ, *sternulamentum*. Conv. 189. A: τοιοῦτων ψόφων καὶ γαργαλισμῶν, οἷον καὶ ὁ πταρμός ἐστι. Ib. τὸν πταρμῖόν.

πτερόν, τό, *penna, ala*. Phaedr. 246. D: ἡ πτεροῦ δύναμις. 248. C. 246. D: τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς. 248. B: πολλαὶ ... πολλὰ πτερὰ θραύονται. Tim. 91. D: ἀντὶ τριχῶν πτερὰ φύον.

πτερορρόνῳ, *pennas amitto*. Phaedr. 248. C: (ὅταν) βαρυνθεῖσα ... πτερορρόνῃσιν. 246. C: πτερορρόνῃσας.

πτεροφοίτος, ὁ ἡ, *inconstanter et insane vagans*. Phaedr. 252. C: διὰ πτεροφοίτον ἀνάγκη (vers.).

πτεροφυνής, ὁ ἡ, *pinnatus*. Polit. 266. E: τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτεροφυνεῖ τέμνειν.

πτεροφυνῶ, *pennas gigno*. Phaedr. 251. C: ἡ τοῦ πτεροφυνεῖν ἀρχομένου ψυχῇ. 255. D.

πτερῷ, *pennis induo, alatum reddo* (etiam trop.). Pol. V. 467. D: πτεροῦν χρὴ παιδία ὄντα εὐθὺς. Phaedr. 248. E: οὐ γὰρ πτεροῦται (ἡ ψυχῇ) πρὸ τοσούτου χρόνου. 249. C. 256. D: ὠρμηκότες ... πτεροῦσθαι. 246. C: ἐπτερωμένη. 249. A: πτερωθεῖσαι.

πτέρωμα, τό, *penna* (germ. *Gefieder*). Phaedr. 246. E: τούτοις ... τρέφεται τε καὶ αὔξεται μάλιστα τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα.

πτερώννυμος, ὁ ἡ, *a pennis denominatus*. Phaedr. 252. C: τὸ τοῦ πτερωννύμου ἀχθος.

Πτέρως, i. q. Ἐρως. Phaedr. 252. C.

πτερωτός, ἡ, ὄν, *pinnatus*. Phaedr. 251. B: πᾶσα (ἡ ψυχῇ) ... ἣν τὸ πάλαι πτερωτή.

πτηνός, ὁ ἡ, *alatus, volatilis*. Phaed. 109. E: πτηνὸς γενόμενος. Tim. 40. A: πτηνὸν καὶ ἀεροπόρον (γένος). Ion. 534. B: πτηνὸν καὶ ἱερὸν (χρῆμα ποιητής ἐστι). Soph.

220. B: τοῦ πτηνοῦ ... γένους. Polit. 264. E: τῷ πτηνῷ τε καὶ πεζῷ διορισάμενος. 266. E. Prot. 320. E: πτηνὸν φυγὴν. Phaedr. 246. A: ἐλαίνων πτηνὸν ἄρμα. Soph. 220. A: πτηνὸν φύλον. Theaet. 158. B: (ὅταν) οἱ δὲ πτηνοὶ τε καὶ ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὑπνω διανοῶνται. Conv. 207. B: καὶ τὰ πεζὰ καὶ τὰ πτηνά. Legg. VII. 823. B: πολλή ... ἡ (θήρα) τῶν πτηνῶν. E. Pol. VIII. 522. C: τοὺς ... πτηνοὺς κηφήνας. Trop. (ut germ. *flüchtig*). Ax. 366. A: ὡ τὰ ... ἡδοντα ... πτηνά. Legg. IV. 717. C: κούφων καὶ πτηνῶν λόγων.

πτύσσω, *me submitto*. Conv. 184. B: εὖν τε κακῶς πάσχων πτήξῃ cet.

πτοεῖσθαι, *insana fere cupiditate vel studio ad aliquid ferri* (germ. *hingerissen werden*, perf. *gefesselt sein*). Pol. IV. 439. D: ὡ ἐρᾷ ... καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἐπτόηται. Phaed. 68. C: τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῖσθαι. 108. A: περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη.

πτοήσεις et πτοίσεις, ἡ, *insana fere cupiditas vel studium, aetius*. Conv. 206. D: ὅθεν ... τῷ κουσύνει ... πολλή ἡ πτόησις (v. ποίσεις, al. πτοίσεις) γέγονε περὶ τὸ καλὸν cet. Prot. 310. D: γινώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν πτοίησιν (sic libri fere omnes). Crat. 404. A: ἔχοντας ... τὴν τοῦ σώματος πτόησιν καὶ μαρίαν.

πτοῖα, ἡ, *insana cupiditas*. Locr. 103. B: παραφροσύναι τε καὶ πτοῖαι.

πτόρθος, ὁ, *germen*. Prot. 334. B: ἐπὶ τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλῶνας.

πτύρομαι, *consternor, timeo*. Ax. 370. A: οὐκ ἂν ποτε πτυρεῖς τὸν θάνατον.

πτυχή, ἡ, *vorago*. Ep. II. 312. D: ἡ πόντου ἡ γῆς ἐν πτυχαῖς.

πτῶμα, τό, *casus; lapsus; etiam iactus*. Phaedr. 254. C: ὑπὸ ... τοῦ πτώματος. Lach. 181. B: οὐκ ἂν ἔπεσε τότε τὸ τοιοῦτον πτῶμα. Tim. 80. C: τὰ τῶν κεραινῶν πτώματα. Pol. IX. 583. B: τοῦτ' ἂν εἴη μέγιστόν τε καὶ κυριώτατον τῶν πτωμάτων. Tim. 74. B. 87. E: διὰ τὴν παραφροσύνην πτώματα παρέχον.

πτῶσις, ἡ, *iactus*. Pol. X. 604. C: ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων.

πτωχεῖα, ἡ, *mendicitas*. Legg. XI. 936. B: ὥστ' εἰς πτωχείαν τὴν ἐσχάτην ἔλθειν. Pol. X. 618. A: εἰς πενήτας τε καὶ φνυγὰς καὶ εἰς πτωχείας τελευτώσας (τυραννίδας).

πτωχεύω, *mendico*. Eryx. 394. B: πτωχεύειν.

πτωχικός, ἡ, ὄν, *mendicus*. Pol. VIII. 554. B: πτωχικός (ἐπιθυμίας).

πτωχός, ἡ, ὄν, *mendicus, pauper*. Legg. XI. 936. C: πτωχὸς μηδεὶς ἡμῖν ἐν τῇ πόλει γινέσθω. Lys. 215. C: πτωχὸς πτωχῷ (Hes.). Pol. VIII. 556. A: πολὺν τὸν κηφήνα

καὶ πτωχὸν ἐμποιοῦσαι τῇ πόλει. Ep. I. 309. B. Theaet. 175. A: πλοῦσιοι καὶ πτωχοί. Pol. VII. 521. A. VIII. 532. C. D: ἐν πόλει οὐ ἂν ἰδῆς πτωχοὺς. Ib. ἐν ταῖς ὀλιγαρχο-
μέναις πόλεσι πτωχοὺς οὐχ ὀρεῖς ἐνόντας;

πυγμή, ἡ, *pugilatus*. Legg. VII. 795. B: πυγμῆν (ἡσυχῶς).

πυθμήν, ὁ, *fundus, fundamentum*. Phaed. 109. C: ἐν μέσῳ τῇ πυθμένει τοῦ πελάγους οἰκῶν. 112. B: ὅτι πυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὑγρὸν τοῦτο. Tim. 83. E: μεινόντων ... τῶν πυθμένων. **radix* (numeri). Pol. VIII. 546. C: ἐπίτριτος πυθμήν.

πυκνά, *crebro, frequenter*. Crat. 411. B: ὑπὸ τοῦ πυκνά περιατρίγεσθαι ζητοῦντες. Pol. VI. 501. B: πυκνά ἂν ἐκατέρωσ' ἀποβλέποιεν cet. Legg. I. 625. B: τὸ διανα-
παύεσθαι πυκνά ἐν αὐταῖς. IV. 706. C. Pol. I. 328. D: τῶν δὲ σὲ χρὴ πυκνότερον δεῦρο λέγειν. Etiam *densa*. Crat. 420. D: πυκνότερα (v. πυκνότερον) ἐπάγειν.

πυκνός, ἡ, ὄν, *spissus; densus*. Tim. 45. B: λείον καὶ πυκνόν (πύρ). 71. B. 75. A: πυκνὸν ὅσοῦν. 74. E: πολ-
λαὶ καὶ πυκναί. Pol. VI. 510. A: ὅσα πυκνά τε καὶ λεῖα. Tim. 52. E: τὰ ... πυκνά καὶ βαρέα. Critia 117. E: ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκήσεων. Prot. 321. A: πυκναῖς ... θριξί. Tim. 59. B: χρυσοῦ πυκνότερον ὄν. 76. C. 59. B: τὸ μὲν ... πυκνότερον γιγνόμενον. 74. E: πυκνοτάταις (σαρξί). Trop. *prudens* (ut ap. Hom.). Pol. VIII. 568. A: οἱ καὶ τοῦτο πυκτῆς διανοίας ἐχόμενον ἐφθίγγετο. **creber, frequens*. Apol. 40. A: ἡ ... εἰωθυῖά μοι μαντικὴ ἡ τοῦ δαιμονίου ... πάντῃ πυκνὴ αἰὲ ἦν. Legg. VII. 798. D: ὅσα ... πυκνά μεταπίπτει. Tim. 43. A: πυκνοῖς γόμοις ξυν-
τήκοντες. Legg. VII. 788. B: ἐν τοῖς σμικροῖς καὶ πυκνοῖς ἐδισθέντων τῶν ἀνθρώπων παρανομεῖν. Pol. IX. 573. E: πυκνάς τε καὶ σφοδρὰς ἐννενοεσσευμένας (ἐπιθυμίας). Legg. VII. 807. E: πολλὰ ... καὶ πυκνά καὶ σμικρὰ λέγων (νομιο-
δέτης τις).

πυκνότης, ἡ, *densitas*. Tim. 59. B: πυκνότητι μὲν χρυσοῦ πυκνότερον ὄν. 64. A. 59. B: διὰ πυκνότητα. 62. C. 82. D. Legg. V. 734. A: πλήθει καὶ πυκνότησιν. **frequentia*. Legg. VII. 788. B: διὰ σμικρότητα αὐτῶν καὶ πυκνό-
τητα. 812. D: πυκνότητα μανότητι ... ξύμφωνον ... παρ-
εχομένους.

πύκνωμα, τό, *sonorum quaedam* (in parvo intervallo) *condensatio*. Pol. VII. 531. A: πυκνώματ' αἷτα ὀνομάζοντες. πυκτεῦω, *pugnās certo*. Gorg. 456. D: πυκτεῦειν τε καὶ παγκρατίζειν. Alc. II. 145. C. Charm. 159. C.

πύκτης, ὁ, *pugil*. Gorg. 460. D: ἐὰν ὁ πύκτης τῇ πυκτικῇ μὴ καλῶς χρῆται. Pol. IV. 422. B. Prot. 339. E: ὥσπερ ἐκ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγαίς. Pol. IV. 422. B: δοιοὶ μὴ πύκταιν. Legg. VIII. 830. A: πύκται ... ὄντες.

819. B: πυκτῶν καὶ παλαισιῶν. 830. A: εἰ πύκτας ἢ παγ-
κρατιαστὰς ἐτρέφομεν.

πυκτικὸς, ἡ, ὄν, *luctandi peritus et ad luctationem spe-*
ctans, fem. *ars luctandi*. Gorg. 456. D: πυκτικὸς γενόμενος.
Pol. IV. 422. C: πυκτικῆς ... μετέχειν. Gorg. 460. D: τῇ
πυκτικῇ. Pol. I. 333. E: ἐν μάχῃ ... πυκτικῇ. Alc. II. 145.
D: κατὰ τὴν πυκτικὴν πυκτικόν.

πύλαι, αἱ, *fores, portae*. Ax. 364. D: πλησίον ... ὧκει
τῶν πυλῶν. Legg. VI. 779. A: τείχει ... πύλαις ... φρα-
χθέντας. Conv. 218. B: πύλας πᾶνν μεγάλας τοῖς ὡσὶν ἐπί-
θεσθε. Pol. VIII. 560. C: κλήσαντας ... τὰς τοῦ βασιλικοῦ
τείχους ... πύλας. Critia 116. A. Ep. VII. 348. B. Etiam
pars iecoris ita nominatur Tim. 71. C.

πυλῖς, ἡ, *portula*. Lys. 203. A: ἐπειδὴ δ' ἐγενόμην
κατὰ τὴν πυλίδα cet.

πυνθάνομαι, *sciscitor, quaero; audio, comperio, cognosco*.
Hipp. min. 372. C: πυνθάνομαι καὶ ἐρωτῶ. Soph. 226. B:
ἀτὰρ ποῖα δὴ τῶν πολλῶν πυνθάνει; Parm. 126. B: τί
μάλιστα πυνθάνει; Legg. I. 635. B: ὑμῖν ... μόνοις Ἑλλή-
νων καὶ βαρβάρων ὧν ἡμῖς πυνθανόμεθα (*quos posuimus*).
Conv. init. περὶ ὧν πυνθανεσθε. Theag. 125. B: πυνθάνου
δὴ. Lach. 187. B: ταῦτ' ... παρ' αὐτῶν πυνθάνου. Ep.
XIII. 363. C: νῦν δὲ Λεπτινίου πυνθάνου. Gorg. 463. C:
πυνθανέσθω. Soph. 216. A: τοῦ ... ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν
πυνθανοίμην ... τί cet. Pol. V. 476. E: ἡ βούλει ὧδε πυν-
θανώμεθα παρ' αὐτοῦ cet. Legg. XII. 952. A: ἐὰν ἄλλοθι
πυνθάνωνται τι περὶ τῶν τοιούτων διαφέρων. Gorg. 455.
C: εὐ ἔχει τὰ τῆς σῆς τέχνης παρὰ σοῦ πυνθάνεσθαι. Pol.
I. 328. E. X. 614. E. Legg. X. 888. C: πυνθανόμενος
παρὰ τε τῶν ἄλλων cet. Soph. 237. C: τῷ πυνθανομένῳ
δεικνύναι. Polit. 272. C: πυνθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως.
Pol. X. 599. D: δίκαιόν που ἐρωτῶν αὐτὸν πυνθανομένους.
Riv. 136. B: ἐπυνθανέμην αὐτοῦ τοὺς ἀγαθοὺς cet. Eu-
thyd. 280. B. Prot. 310. B: σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι; Gorg.
462. C. Polit. 264. C. Gorg. 463. C: οὐ γάρ πω πέπυσται
cet. Charm. 153. C: οὐ γάρ τί πω πάντα σαφῶς πεπύ-
σμεθα. Crat. 413. B: ἱκανῶς γάρ μὲ φασὶ πεπύσθαι. Conv.
179. E: πεπυσμένος παρὰ τῆς μητρὸς ὡς cet. Charm. 153.
B: ἦν (μάχην) ἄρτι ἦσαν οἱ τῆδε πεπυσμένοι. Theaet. 209.
E: τί οὖν δὴ ὡς ἐρῶν ἐπύθον; Phaed. 59. E: ἐπυθόμεθα
ὅτι cet. Theaet. 143. E: ἡδέως ἂν πυθόιμην. Crat. 399. C.
Pol. I. 328. E: καὶ δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην cet. Alc.
I. 104. D: ἡδιστ' ἂν πυθοίμην. Phil. 61. B: ὀρθῶς ... πύ-
θοιτ' αὐτοῦ. Euthyd. 295. C: οὐ τοίνυν ... ἀποκρινούμαι
... πρότερον πρὶν ἂν πύθωμαι. Lach. 196. C: αὐτοῦ οὖν
σαφέστερον πυθώμεθα τί ποτε νοεῖ. Pol. I. 344. C: ὅσοι
ἂν πύθωνται αὐτὸν τὴν ὅλην ἀδικίαν ἡδικηκότα. Gorg.
447. C: βούλομαι ... πυθιέσθαι παρ' αὐτοῦ τίς cet. Soph.

248. C: ὅτι δέομεθα παρ' αὐτῶν εἶναι πυθίσθαι σαφέστερον εἰ cet. Pol. II. 358. D: μάλιστα δ' οἶμαι ἂν σοῦ πυθίσθαι. Euth. 9. A: πρὶν ... παρὰ τῶν ἐξηγητῶν πυθίσθαι τί χρὴ ποιεῖν. Legg. VI. 762. D: ὁ ... αἰσθόμενός τε καὶ πυθόμενος. XI. 932. D. X. 907. E: τῶν ... ἀρχόντων οἱ πρῶτοι πυθόμενοι. XI. 917. E. Phaedr. 231. E: πυθομένων ἀνδρώπων. 227. B: πένθει. Alc. I. 103. B: οὐ σὺ τὴν δύναμιν καὶ ὕστερον πένθει (*cognosces*). Crat. 421. E: ἐκείνα πένσεται. Pol. VII. 530. E: οὐκ οὖν ... ἐκείνων πεισοόμεθα πῶς λέγουσι περὶ αὐτῶν cet. Critia 113. A: τὸ γὰρ αἴτιον αὐτῶν πένσεσθε. Euthyd. 286. C: οἶμαι δὲ αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν παρὰ σοῦ κάλλιστα πένσεσθαι. Phaed. 98. A: πεισοόμενος. Euth. 4. C: πέμπει ... ἄνδρα πεισοόμενον τοῦ ἐξηγητοῦ ὃ τι χρὴ ποιεῖν. Verb. Soph. 244. B: παρὰ τῶν ἐν τῷ πᾶν λεγόντων ἄρ' οὐ πεισοτίον ... τί ποτε λέγουσι τὸ ὄν; πυππάξ, *parae*! Euthyd. 303. A: πυππάξ (ν. πύπαξ) ὦ Ἡράκλειος ... καλοῦ λόγου! Ib. πότερον οὖν ... ὁ Ἡρακλῆς πυππάξ ἐστίν, ἢ ὁ πυππάξ Ἡρακλῆς;

πῦρ, τό, *ignis*. Theaet. 153. A: τὸ ... θερμόν τε καὶ πῦρ. Crat. 410. A: ὅρα τοίνυν καὶ τοῦτο τοῦνομα τὸ πῦρ μή τι βαρβαρικόν ᾗ. Phil. 29. B: πῦρ ἐστὶ μὲν πον παρ' ἡμῖν, ἐστὶ δ' ἐν τῷ παντί. Prot. 320. D: ἐκ γὰρ καὶ πυρὸς μίξαντες. Phaed. 103. D: ἑτερόν τι πυρὸς τὸ θερμόν. Soph. 220. D: τὸ ... νυκτερινόν ... πρὸς πυρὸς γὰρ γιγνόμενον. Pol. VII. 515. A: τὰς σκιάς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ ... προσπιπτούσας. Critia 120. A: κατὰ τοῦ πυρὸς σπένδοντες. Legg. IX. 865. B: πυρὸς ἢ χειμῶνος προσβολῇ. Ep. VII. 340. B: ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ πυρὸς. Polit. 303. E: πυρὶ μόνον ἀφαιρετά. Phil. 16. C: ἅμα φανοτάτω τινὶ πυρὶ. Pol. III. 413. E: βασανίζοντες πολὺ μᾶλλον ἢ χρυσὸν ἐν πυρὶ. Id. VI. 503. A. Legg. III. 697. D: πυρὶ καταφθείραντες. Phil. 29. C: πάσῃ δυνάμει τῇ περὶ τὸ πῦρ οὔσῃ. Pol. II. 372. C: πρὸς τὸ πῦρ. VIII. 569. B: φεύγων ἂν καπνὸν δουλείας ... εἰς πῦρ ... δεσποτείας ἂν ἐμπεπτωκὼς εἴη. Legg. II. 666. A: ὥς οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν cet. C: καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα. VI. 780. C: εἰς πῦρ ξαίνειν. X. 889. B: πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ ἀέρα φύσει πάντα εἶναι καὶ τύχῃ φασί. C: πῦρ καὶ ὕδωρ ... πρῶτα ... τῶν πάντων εἶναι.

πυρά, ἡ, *rogus*. Pol. X. 614. C: ἐπὶ τῇ πυρᾷ κείμενος. 621. B. III. 391. B: τὰς τῶν ζωορθεύοντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν.

πυραμίς, ἡ, *pyramis*. Locr. 98. D: ἐξ ᾧ ἡ πυραμίς ... συντίθεται. Tim. 56. B: ἔστω ... τὸ ... τῆς πυραμίδος στερεὸν γεγονὸς εἶδος πυρὸς στοιχείον τε καὶ σπέρμα.

πύργος, ὁ, *turris*. Critia 116. A: πύργους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ... ἐπιστήσαντες.

πυρεία, τά, *ligna e quibus inter se contritis ignis eli-*

citur. Pol. IV. 435. A: τάχ' ἂν ... τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρρίων, ἐκλάμπει ποιήσασθαι τὴν δικαιοσύνην.

πυρετός, ὁ, *febris*. Phaed. 105. C: ὡς ἂν πυρετός (ἐγγένηται). Pol. X. 610. B: ὑπὸ πυρετοῦ. Theaet. 178. C: αὐτὸν πυρετὸν λήψασθαι. Tim. 84. E: πυρετοί. 86. A: πυρετούς ... ἀμφημερινούς, τριταίους cet. Ib. τεταρταίους.

πυρέττω, *febricito*. Alc. II. 139. E: πυρέττειν. Theaet. 178. C: πυρέττων. Phil. 45. B: οἱ πυρέττοντες. Alc. II. 140. A.

πυρευτικός, ἡ, ὄν, in eo ponitur quod ad ignem peragitur. Soph. 220. D: πυρευτικὴν (θήραν).

πυρίκαντος, ὁ ἡ, *urens, inflammatus*. Tim. 85. C: πυρίκαντα νοσήματα πολλὰ ἐμποιεῖ.

πυροειδής, ὁ ἡ, *igneus*. Legg. X. 895. C: ἐν τῷ γῆινῳ ἢ ἐνύδρῳ ἢ πυροειδεῖ.

πυροί, οἱ, *tritium*. Legg. VII. 847. E: πυρῶν καὶ κριθῶν. 849. C. Menex. 238. A: τὸν τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπὸν. Clit. 408. E. (Legg. I. 638. C. pro πυρούς scribe videtur τυρούς.)

πυρόριχη, ἡ, *saltatio militaris vel armatorum*. Legg. VII. 815. A: πυρόριχην ἂν τις ὀρθῶς προσαγορεύοι. 816. B: τὸ μὲν πολεμικὸν (τῶν ὀρχήσεων εἶδος) πυρόριχην (κατεστήσατο). πυρόρος, ὁ, ὄν, *ruber, rufus*. Tim. 68. C: πυρόρον ... ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται. Ib. πυρόροδ.

πυρῶ, *uro, inflammo*. Tim. 52. D: τὴν ... γενέσεως τιθήνην ὑγραينوμένην καὶ πυρουμένην. Ax. 372. A: λαμπάσιν ἐπιμόνως πυρούμενοι. Tim. 51. B: πῦρ ... ἐκάστοτε αὐτοῦ τὸ πεπυρωμένον μέρος φαίνεσθαι.

πυρῶδης, ὁ ἡ, *igneus*. Critia 116. C: μαρμαρινῶς ἔχοντι πυρῶδεις.

πύστις, ἡ, *percontatio*. Lach. 196. C: κοινὴ γὰρ ἔσται ἡ πύστις ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ.

πῶ, *unquam, adhuc, c. negat. nondum* (Phil. 58. B.) et *nequam, ut οὐδείς πω (nondum quisquam*. Gorg. 448. A: ὅτι οὐδείς μὲ πω ἤρωτῃ καὶ κινὸν οὐδέν. Phil. 23. B. Pol. II. 358. D: οὐδενός πω ἀκήκοα ὡς βούλομαι. Theaet. 144. A: ὅτι ... οὐδένα πω ᾤσθόμην cet. Pol. V. 454. E: οὐδὲν τί πω φήσομεν μᾶλλον ἀποδεδειχθαι. al.). Similiter οὕτε πω (Parm. 141. B: οὕτε εἶναι πω διάφορον. Critia 114. D.), οὐδέ πω (Theaet. 207. E: οὐδέ γέ πω ἡγοῦμαι ἐπίστασθαι τοὺς οὕτως ἔχοντας. Pol. II. 382. A: οὐδὲ νῦν πω ... μανθάνω. al.). Praec. neclitur cum part. ποτέ. Theaet. 144. A: ὡς δὴ πῶποτε ἐνετυχον ... οὐδένα cet. 196. A: ταῦτα αὐτὰ εἰ τις ἀνθρώπων ἤδη πῶποτε ἐσκέψατο cet. Pol. I. 352. C. VI. 493. D: ἤδη πῶποτε τοῦ ἤκουσας — ; Acced. negatt. οὐ, μή, οὐδέ al. Pol. VI. 498. D: οὐ γὰρ πῶποτε εἶδον γενόμενον τὸ νῦν λεγόμενον. VII. 517. E: ὑπὸ τῶν αὐτῇ δικαιοσύνην μὴ πῶποτε ἰδόντων. Prot. 310. E: ἅμια δὲ

οὐδὲ ἐώρακα Προταγόραν πώποτε. Phaedr. 234. B: (ὅτι) οὐδέεις πώποτε τῶν οἰκείων ἐμέμψατο cet.

πώγων, ὁ, *barba*. Prot. init. πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμιενος. Theaet. 168. E: πολλῶν ... μεγάλους πώγωνας ἐχόντων.

πωλητικός, ἡ, ὄν, *vendens*. Soph. 224. D: ὡς τὸ ... περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πωλητικὸν δεύτερον ἀνερφάνη σοφιστικῇ.

πῶλος, ὁ, *pullus*. Crat. 393. C: οὐ πῶλον κλητέον, ἀλλὰ μόσχον. Apol. 20. A: εἰ μὲν σου τῷ νύτῃ πῶλῳ ἢ μόσχῳ ἐγενέσθην cet. Legg. VIII. 834. C: πῶλοις ... ἀβύλοις. Pol. III. 413. D: ὥσπερ τοὺς πῶλους ἐπὶ τοὺς ψόγους τε καὶ θορόβους ἄγοντες. Legg. II. 666. E: οἶον ἀθρόους πῶλους ἐν ἀγέλῃ νεμομένους.

πωλῶ, *vendo*. Prot. 313. C: ἐπαινῶν ἃ πωλεῖ. Pol. 260. D: πωλοῦσι πάλιν οἱ κάπηλοι. Legg. VIII. 849. C: μήτε τις πωλείτω. XI. 917. C: τιμᾶς ὧν ἂν πωλῇ. V. 741. B: τῷ πωλεῖν πρὸς ἀλλήλους. VIII. 848. A. Soph. 224. D: πωλῶν. Legg. XI. 917. B. D. Soph. 223. E: πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται. Legg. XII. 954. A: τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος. XI. 917. D: τὸν ... κίβδηλόν τι πωλοῦντα. Prot. 313. C: πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες. Pol. II. 371. B: πωλοῦντες καὶ ὠνούμενοι. E. Ep. VII. 347. D: ἐπώλει τὴν οὐσίαν αὐτοῦ πᾶσαν. III. 318. B: φάσκων οὐ πωλήσειν ἄνευ τοῦ πείθειν. VII. 347. D. Legg. XI. 917. C: περὶ παντός τοῦ πωλουμένου. Soph. 224. A: ἀχθέντα καὶ πωλούμενα. Polit. 260. D: πωληθέντα ... πρότερον ἔργα ἀλλότρια.

πῶμα, τό, *potus*. Pol. III. 406. A: ἄτοπόν γε τὸ πῶμα (ν. πόμα) οὕτως ἔχοντι. Tim. 91. A. Legg. I. 649. A. Phaed. 117. B: περὶ τοῦδε τοῦ πώματος (*libri fere omnes πόματος*). Phil. 34. E: πώματος (*sic Cl. c. al. Vulg. πόματος*). 35. A. Pol. IV. 437. D. E: αὐτοῦ πώματος. 439. A. Tim. 73. A. Legg. I. 648. C: μηδὲν ἄλλο ἐγκαλῶν τῷ πώματι. Tim. 70. C: τὸ πῶμα δεχομένη. Legg. VI. 773. D: ἀγαθὸν πῶμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται. 782. A: πωμάτων ... καὶ βρωμάτων ἐπιθυμήματα παντοδαπά. VIII. 844. B: τῶν ἀναγκαίων πωμάτων. I. 659. E: ἐν ἡδέσι τισὶ σιτίοις καὶ πώμασι. XI. 932. E. Critia 115. B: πώματα καὶ βρώματα ... φέρων.

πώποτε, *vid. πῶ*.

πῶς, *quomodo*, *qui et cur* (ut πῶς γὰρ οὐ μέλλει; Phaed. 78. B. Phil. 50. C: πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν; Pol. VIII. 556. A. Similiter πῶς δῆτα; Gorg. 469. B. al.). Phaedr. 231. C: πῶς εἰκός ἐστι τοιοῦτον πράγμα προέσθαι — : 269. D: πῶς καὶ πόθεν ἂν τις δύναιτο παρῆσασθαι; Theaet. 152. C: πῶς δὴ ... τοῦτο λέγεις; Conv. 174. A: πῶς ἔχεις πρὸς τὸ ἐθέλειν ἂν ἵεναι — ; 214. A: πῶς οὖν ... ποιού-

μεν; Pol. I. 334. E: νῦν δὲ πῶς ... μεταθώμεθα; 345. B: καὶ πῶς σε πείσω; Cum gen. Gorg. 451. C: πῶς ἔχει πλήθους. Ib. πῶς πρὸς ἄλληλα τάχους ἔχει. Abs. πῶς δὴ; (germ. wie denn?). Phaed. 83. D. Crat. 403. B. 404. E. Pol. IV. 421. D. — πῶς δ' οὐ; (quidni?). Polit. 309. E. Parm. 162. C. Pol. V. 457. A. Similiter πῶς γὰρ οὐ; (sensu affirmandi). Gorg. 487. B. Crat. 422. D. Pol. I. 327. C. V. 453. B. Praec. ita ponitur ut neget, velut πῶς γὰρ; (germ. wie denn? h. e. wie wäre das möglich?). Soph. 263. C. Polit. 309. E. Parm. 162. C. Pol. II. 379. B. Similiter πῶς γὰρ ἄν; Soph. 237. C. Parm. 149. E. Legg. III. 696. C. Enthyd. 284. A. Pariter καὶ πῶς; (Theaet. 163. D. Phil. 21. D. 60. D.) et καὶ πῶς ἄν; Theaet. 185. C. Pol. I. 353. C. Cum interrog. τί (ut coarctata sit duplex interrogatio). Theaet. 208. E: πῶς τί τοῦτο; Soph. 261. E: πῶς τι τοῦτ' εἶπες; Phil. 58. A: οὐ δὲ τί πῶς τοῦτο (sic Cl. c. al.) ... διακρίνοις ἄν; Hipp. mai. 298. A: πῶς τί ἂρ' ἄν ἀγωνιζοίμεθα; — Enclit. πῶς, quodammodo, nescio quomodo, fere (ut οὕτω πως, οὕτωσί πως al.) et forte (ut εἰ πως, μὴ πως al.). Attici vero urbani particula etiam utuntur ubi leniter aliquid intendunt. Prot. 315. B: εὖ πως καὶ ἐν κόσμῳ περιεσχίζοντο cet. 328. D: μὲν πως ἐμμαντὸν ὥσπερ εἰσιν ἀγέρας εἶπον. al.

P.

ῥῶ, τό. Crat. 426. C: τὸ ῥῶ ἔμοιγε φαίνεται ὥσπερ ὄργανον εἶναι πάσης τῆς κινήσεως. D. 434. D: ὅτι τὸ ῥῶ τῇ φορᾷ καὶ κινήσει καὶ σκληρότητι προσείκεν. 426. E: πάντα ταῦτα τὸ πολὺ ἀπεικάζει δια τοῦ ῥῶ.

ῥάβδος, ἡ, virga. Legg. III. 700. C: ῥάβδον κοσμοῦσης ἡ νοουμένης ἐγίγνετο. Ax. 367. A: γυμνασιαρχία καὶ ῥάβδοι. Soph. 221. A: ἄνω ῥάβδοις καὶ καλάμοις ἀνασπώμενον.

ῥαβδοῦχος, ὁ, ludorum praeses. Prot. 388. A: ῥαβδοῦχον ... ἐλέσθαι.

ῥάδιος, α, ον, facilis. Critia 114. D: ὅσος (πλοῦτος) ... οὕτως ποτὲ ὑστερον γενέσθαι ῥάδιος. Pol. I. 328. E: ῥαδία καὶ εὐπορος (ὁδός). Phaedr. 250. A: ἀναμνησθῆναι ... ἐκεῖνα οὐ ῥάδιον ἀπάση (ψυχῇ). Theaet. 199. E: οὐ ῥάδιον γε ... μὴ ἵπαινεῖν σε. Pol. I. 331. E: Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥάδιον ἀπιστεῖν. II. 365. C. Phil. 23. B: οὐδὲ ῥαδίου

(λόγου) πάνυ τι νῦν. Prot. 328. A: οὐ ῥάδιον ... εἶναι ... τοιῶν διδασκαλον φανῆναι. Legg. III. 685. A: οὐ πάνυ ῥάδιον ἐρωτᾷς. Phaedr. 272. B: εἰ τις ... ῥάων καὶ βραχυτέρα φαίνεται ἐπ' αὐτὴν ὁδός. Pol. II. 368. E: ῥάων καταμαθεῖν (δικαιουσύνῃ). Soph. 216. C: οὐ πολὺ τι ῥάον ... εἶναι διακρίνεν (κινδυνεύει). Pol. I. 336. C: ὅτι ῥάον ἐρωτῶν ἢ ἀποκρίνεσθαι. II. 370. A. IX. 588. D: ταῦτα ... ῥάω. Legg. IV. 708. C: ταῦτ' οὖν πάντ' ἐστὶ τῇ μὲν ῥάω κατοικίζεσθαι cet. Polit. 292. E: ῥάστη μὲντ' ἂν οὕτω γ' εἴη πασῶν τῶν τεχνῶν. Phaedr. 229. A: ῥάστον οὖν ἡμῖν κατὰ τὸ ὕδατιον ... λέναι. Soph. 218. C: οὐ πάντων ῥάστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἐστίν. 244. C. Conv. 201. E. Pol. VI. 497. D: ἐπεὶ καὶ τὸ λοιπὸν οὐ πάντως ῥάστον διελεῖν. Legg. IV. 712. A: πάντων τάχιστόν τε καὶ ῥάστον μακροῦ. Polit. 302. C: χαλεπὴν ... ἅμια καὶ ῥάστην γίγνεσθαι (τριῶν οὐσῶν, int. τῶν πολιτειῶν). Legg. VIII. 839. B. Menex. 249. C: ῥάστοι θεραπεύειν τε καὶ θεραπεύεσθαι. Polit. 277. E: ἐν ταῖς βραχυτάταις καὶ ῥάσταῖς τῶν συλλαβῶν.

ῥαδίως, *facile, nullo negotio; aequo animo; etiam sine ulla dubitatione, temere* (germ. ohne weiteres, ohne sich zu bedenken). Phaedr. 275. B: ῥαδίως σὺ Αἰγυπτίους ... λόγους ποιεῖς. Gorg. 522. E: εὖ οἶδα ὅτι ῥαδίως ἴδοις ἂν με φέροντα τὸν θάνατον. Phaed. 62. C: τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥαδίως ἂν ἐθέλειν ἀποθνήσκειν. 63. A: ὅτι οὕτω ῥαδίως φέρεις καὶ ἡμᾶς ἀπολείπων cet. Theaet. 206. E: μὴ ... ῥαδίως καταγινώσκωμεν τὸ μηδὲν εἰρηκέναι cet. Pol. I. 321. C: τοῦ ῥαδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἀστυ. 329. E: ῥαδίως τὸ γῆρας φέρειν. II. 377. B: ἄρ' οὖν ῥαδίως οὕτω παρήσομεν cet. 378. B: ῥαδίως οὕτω λέγεσθαι. III. 390. B: τούτων πάντων ῥαδίως ἐπιλανθανόμενον cet. Critia 120. E: ῥαδίως ἔφερον οἶον ἄχθος τὸν τοῦ χρυσοῦ ... ὄγκον. Legg. III. 690. D: πρὸς τινα παίζοντες τῶν ἐπὶ νόμων θέσιν ἰόντων ῥαδίως. VII. 799. D. XI. 917. B: θεῶν ὀνόματα μὴ χραινέιν ῥαδίως (i. q. vern. leichtsinnig). Apol. 24. C: ῥαδίως εἰς ἀγῶνας καθίστας ἀνθρώπους. Charm. 172. D: ὅτι ... ῥαδίως ὠμολογήσαμεν cet. Men. 94. E: ῥαδίως μοι δοκεῖς κακῶς λέγειν ἀνθρώπους.

ῥαθυμία, ἡ, *socordia; temeritas*. Phaed. 99. B: πολλὴ ἂν καὶ μακρὰ ῥαθυμία εἴη τοῦ λόγου. Legg. X. 901. E: ῥαθυμία δὲ ἀργίας καὶ τρυφῆς (ἐκνονος). Def. 413. A: ῥασιώνῃ ψυχῇ. Legg. VI. 779. A: ἐκ ῥαθυμίας. X. 901. C: ῥαθυμία καὶ τρυφή. E: ἀργία ... καὶ ῥαθυμία. Pol. VI. 504. C: καὶ μάλ' ... συχνοὶ πάσχουσιν αὐτὸ διὰ ῥαθυμίαν. Clit. 407. C: διὰ ταύτην τὴν πλημμέλειαν καὶ ῥαθυμίαν. Ep. III. 317. D.

ῥάθυμος, ὁ ἡ, *inconsideratus, levis*. Theaet. 166. A: ὃ ῥαθυμότατε Σώκρατες. Crit. 45. D: οὐ δ' ἐμοὶ δοκεῖς τὰ ῥαθυμότατα αἰρεῖσθαι.

ῥαθυμῶ, *segnior ago*. Legg. X. 903. B: δειλὸν τινα. διὰ πόνους ῥαθυμούνται.

ῥαθύμως, *segniter, negligenter; inconsiderate; etiam aequo animo*. Pol. VIII. 549. D: ῥαθύμως πάντα τὰ τοιαῦτα φέρονται. Legg. II. 659. B: ἀποφαίνεσθαι ῥαθύμως τὴν κρίσιν. VII. 807. A: ἀργῶ καὶ ῥαθύμως κατεπεπιασμένῳ ζῶν. IX. 879. C: ἔοικε ... νέω παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι ῥαθύμως ὁργὴν ὑποφέρειν.

ῥαίζω, *melius me habeo, revalesco*. Pol. V. 462. D: ῥαίζοντος (ὀππος. πονοῦντος μέρους). Ax. 364. C: ῥαΐσαι.

ῥάξ, ἦ, *acinus*. Legg. VIII. 845. A: κατὰ ῥάγα βοτρυών.

ῥᾶον, *facilius*. Gorg. 517. D: ἵνα ῥᾶον καταμάθῃς. Phaed. 70. D: εἰ βούλει ῥᾶον μαθεῖν. Pol. II. 370. C: καὶ κάλλιον καὶ ῥᾶον (γίγνεται). VI. 510. C. al.

ῥᾶστα, *facillime; commodissime; etiam aequissimo animo*. Phaedr. 230. E: ἐν ὁποίῳ σήμιατι οἶει ῥᾶστα ἀναγνώσεσθαι. Soph. 260. B: ἀλλ' ἴσως τῇδ' ἐπόμενος ῥᾶστ' ἂν μάθοις. Conv. 176. A: τίνα τρόπον ῥᾶστα πτόμεθα; B: τίνοι τρόποι ἂν ὡς ῥᾶστα πίνοιμεν. Pol. I. 344. A: πάντων ... ῥᾶστα μαθήσῃ ἐν cet. VII. 516. A. X. 603. E: ὅτι ῥᾶστα αἰσίων ἄλλων. Tim. 19. D: ὡς ... ταῦτα μιμήσεται ῥᾶστα καὶ ἄριστα. Legg. III. 676. A: μῶν οὐκ ἐνθένδε τις ἂν αὐτὴν ῥᾶστά τε καὶ κάλλιστα κατίδοι; IV. 710. D. Menex. 247. C: ὡς ῥᾶστα φέρειν τὴν ξυμφορὰν.

ῥαστώνη, ἦ, *facilitas; commoditas; etiam levatio (germ. Erleichterung et Erholung) et quies*. Gorg. 459. C: οὐκοῦν πολλὴ ῥαστώνη ... γίγνεται, μὴ μαθόντας τὰς ἄλλας τέχνας ... μὴδὲν ἐλαττούσθαι τῶν δημιουργῶν; Legg. IV. 711. A: ῥαστώνη τῆς μεταβολῆς γίνεσθαι φιλεῖ. X. 903. E: ῥαστώνη ἐπιμελείας θεοῖς τῶν πάντων. Epin. 983. B. Polit. VII. 525. C: (ἐνεκα) αὐτῆς τῆς ψυχῆς ῥαστώνης μεταστροφῆς ἀπὸ γενέσεως ἐπ' ἀλήθειαν cet. Critia 107. B: ῥαστώνης τε πέρι καὶ χαλεπότητος. Legg. I. 625. B: μετὰ ῥαστώνης (Cf. Ep. VII. 325. D.). 648. C. IV. 713. D: διὰ πολλῆς ... αὐτοῖς ῥαστώνης. VI. 779. A: ἐκ ῥαστώνης (ex otio) ... τῆς αἰσχροῦς. Epin. 991. C: ῥαστώνη (facile) παραλαβεῖν. Polit. 310. C: τὴν ἐν τῷ παραχρῆμα διώκοντες ῥαστώνην. Conv. 176. B: τὸ παντὶ τρόπῳ παρασκευάσασθαι ῥαστώνην τινὰ τῆς πόσεως. Pol. V. 460. D: πολλὴν ῥαστώνην ... λέγεις τῆς παιδοποιίας ταῖς τῶν φυλάκων γυναιξί. Tim. 70. C: (ἵνα) ἀναπνοὴν καὶ ῥαστώνην ἐν τῷ καύματι παρέχοι. Legg. III. 684. D: οὐ σμικρὸν εἰς ῥαστώνην τῆς θείσεως τῶν νόμων. IV. 720. C: ῥαστώνην οὕτω τῷ δεσπότῃ παρασκευάζει τῶν καμνόντων τῆς ἐπιμελείας. VI. 779. A: ἀγνοοῦντας ... τὴν ῥαστώνην (quietem) ὡς ὄντως ἐστὶν ἐκ τῶν πόνων. D: εἰς ... τὴν τῆς φυλακῆς ῥαστώνην. X. 902. C: πρὸς ῥαστώνην καὶ χαλεπότητα.

ῥαφή, ῥή, *sutura*. Pol. 280. C: τὴν τρήσει καὶ ῥαφήν χρωμένην συνθεσιν. Tim. 76. A: τὸ ... τῶν ῥαφῶν παντοδαπὸν εἶδος. Ib. ἡ ... νοτὶς ὑπὸ τὰς ῥαφάς ἀνιούσα.

ῥάχις, ῥή, *spina* (dorsi). Tim. 91. A: διὰ τῆς ῥάχεως. 77. D: ταύτας ... καθήκαν παρὰ τὴν ῥάχιν.

ῥαψωδία, ῥή, *carminum* (praec. epicorum) *pronuntiatio*. Tim. 21. B: ἄθλα ... ἡμῖν οἱ πατέρες ἐδιδασαν ῥαψωδίας. Ion. 533. B: οὐδὲ ἐν ῥαψωδία. Etiam *carmen epicum* v. *rhapsodia*. Legg. II. 658. B: τὸν μὲν τινα ἐπιδεικνύναι, καθάπερ Ὀμηρος, ῥαψωδίαν, ἄλλον δὲ κισσαρῶδιαν cet.

ῥαψωδικός, ῥή, ὄν, *carminum recitatoris proprius*, fem. abs. et cum v. τέχνη *carminum recitandorum ars*. Ion. 538. B: ἡ ... ῥαψωδικὴ τέχνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς ἡνιοχικῆς; 540. A: ἡ ῥαψωδική. D: ἡ ῥαψωδικὴ τέχνη. 538. C: ῥαψωδικῆς. 539. E: τῆς τέχνης τῆς ῥαψωδικῆς. 540. A: τὴν ῥαψωδικὴν τέχνην. 541. A: τὴν ῥαψωδικήν.

ῥαψωδός, ὁ, *qui carmina* (praec. epica vel Homeri) *memoriter pronuntiat*. Ion. 530. C: οὐ γὰρ ἂν γείνοιτό ποτε ῥαψωδός, εἰ μὴ συνείη τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. 535. D. 540. C. 533. C: τοῦ Ἰθακησίου ῥαψωδοῦ. 539. E: τῷ ῥαψωδῷ. Legg. II. 658. D: ῥαψωδόν. Ion. 530. C: τὸν ... ῥαψωδὸν ἐρμηνεῖα δαὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς διανοίας γίνεσθαι τοῖς ἀκούουσι. Pol. II. 373. B: ποιηταὶ τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ῥαψωδοὶ cet. III. 395. A. Ion. 532. D: ἀλλὰ σοφοὶ μὲν πού ἐστε ὑμεῖς οἱ ῥαψωδοὶ cet. 535. A. Legg. VI. 764. D: οἷον ῥαψωδῶν καὶ κισσαρῶδων cet. VIII. 834. E. Ion. 530. A: ῥαψωδῶν ἀγῶνα. Eryx. 403. D: ὥσπερ τῶν ῥαψωδῶν οἱ τὰ Ὀμήρου ἐπη ἄδουσιν. De lucri cup. 228. B: τοὺς ῥαψωδούς.

ῥαψωδῶ, *carmina* (praec. epica) *continua pronuntio vel recito* (quod nos dicimus *declamare*, vid. in Phaedr. p. 608 sq.). Ion. 541. B: τί δὴ ποτ' οὖν ... ῥαψωδεῖς μὲν περιῶν τοῖς Ἕλλησι —; 633. C: ἃ τε εὖ ῥαψωδεῖ καὶ ἃ μὴ. Pol. X. 600. D: Ὀμηρον ... ἢ Ἡσίοδον ῥαψωδεῖν ἂν περιόντας εἶων. Phaedr. 277. E: ὡς οἱ ῥαψωδοῦμενοι (λόγοι) ... πειθούς ἐνεκα ἐλέχθησαν (quae ex interpretatione videntur fluxisse).

ῥέζω, *facto*. Legg. I. 642. C: ὡς ἡ πόλις ὑμῶν ... ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἐῤῥεξε. Homericæ sunt ἐῤῥεξε (Conv. 220. C.) et ῥέξας (Hipp. min. 370. B.).

ῥέειν, τά, *membra*, h. e. *corpus*. Pol. III. 386. D. (Hom.). ῥέπειν, *vergo*, *inclino*; etiam trop. *inclino*, *propensus sum*. Pol. VI. 485. D: ὅτω γε εἰς ἓν τι αἱ ἐπιθυμίαι σφόδρα ῥέπουσιν. Legg. IX. 862. C: τῇδε ῥέπειν. Phaedr. 247. B: ἐπὶ τὴν γῆν ῥέπων. Tim. 79. E: ἐκείνη ῥέπον. De iusto 373. E: τὸ ... κάτω ῥέπον ἐν τοῖς ζυγοῖς βαρὺ. Legg. VII. 802. E: τὸ πρὸς τὴν ἀνδρείαν ῥέπον. Pol. VIII. 550. E: ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου ἑκατέρου αἰετὸν ῥέποντες (v. εἰς τούναντιον ῥέποντες). Polit. 308. A: οἱ πρὸς τὴν ἀνδρείαν μᾶλλον ῥέποντες. Ep. VII. 328. B: ὅθεν

μοι σκοποῦμένῳ ... ἐρρέψε δειν cet. Phil. 46. E: εἰς ὁπό-
τερ' ἂν ῥέψῃ. Pol. VIII. 544. E: ᾧ (v. οἱ) ἂν ὥσπερ ῥέ-
ψαντα (v. ῥεύσαντα) τᾶλλα ἐφελκύσῃται.

ῥεῦμα, τό, *fluxio*; (etiam corporis affectio, vern. Fluss);
flumen, fluvius. Theaet. 144. B: οἶον ἐλαίου ῥεῦμα ἀποφῆται
ῥέοντος. Soph. 163. E: τὸ ... ἀπ' ἐκείνης (τ. ψυχῆς) ῥεῦμα
διὰ τοῦ στόματος. Pol. VI. 485. D: ὥσπερ ῥεῦμα ἐκείσε
ἀπωχεταιμένον. Tim. 21. E: τὸ τοῦ Νείλου ῥεῦμα. 23. A:
ῥεῦμα οὐράνιον. 44. B: τὸ τῆς αὐτῆς καὶ τροφῆς ... ῥεῦμα.
Def. 414. C: φωνὴ ῥεῦμα διὰ στόματος ἀπὸ διανοίας. Phaedr.
255. C: ἡ τοῦ ῥεύματος ἐκείνου πηγὴ. Crat. 440. D: ὑπὸ
ῥεύματός τε καὶ κατὰ ῥέον πάντα χορηγία ἔχεισθαι. Tim.
45. C: περὶ τὸ τῆς ὀψέως ῥεῦμα. Critia 112. D: ἀφθονον
ῥεῦμα. Theaet. 180. D: Ὀδυσσεὺς τε καὶ Τηθύς ῥεύματα.
Tim. 80. C: τὰ τῶν ὑδάτων πάντα ῥεύματα. Polit. 280. C:
ᾄσαι ... ῥευμάτων στεκτικὰ γίνονται. Pol. III. 405. D:
ῥευμάτων τε καὶ πνευμάτων ὥσπερ λίμνας ἐμπιπλάμενους.
Tim. 84. D: ὑπὸ ῥευμάτων φραχθεῖς. Legg. X. 892. D:
πολλῶν ἐμπειροὺς ῥευμάτων. Phaed. 112. B: εἰςρεῖν πάντα
τὰ ῥεύματα. Theaet. 160. D: οἶον ῥεύματα κινεῖσθαι τὰ
πάντα. Tim. 79. A: τὰ τῶν φλεβῶν ... ῥεύματα. 88. A:
ῥεύματα ἐπάγουσα. Legg. VIII. 844. C: μεθίσεις ... τὰ
ῥεύματα.

ῥευματίζομαι, *fluxionibus tentor*. Locr. 103. A: ῥευ-
ματίζομενά τινα μέρεα.

ῥέω, *fluo, maneo; effundor; feror*; etiam *mutor, diffluo*.
Phaedr. 230. B: ἡ ... πηγὴ ... ῥεῖ. Theaet. 182. C: κινεῖ-
ται καὶ ῥεῖ ... τὰ πάντα. Crat. 440. C: (ὥς) πάντα ὥσπερ
κεράμια ῥεῖ. Ax. 371. C: (ἐνθα) πηγαὶ ... ὑδάτων καθα-
ρῶν ῥέουσι. Phaed. 87. D: εἰ ... ῥέοι τὸ σῶμα καὶ ἀπολλύ-
οιτο ἐν ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου. Crat. 411. C: ῥεῖν καὶ φέ-
ρεσθαι (τὰ πράγματα). 426. D: ἐν αὐτῷ τῷ ῥεῖν καὶ ῥοῇ.
Phil. 62. E. Conv. 175. D. Tim. 75. E: τὸ ... λόγων νᾶμα
ἔξω ῥέον. Theaet. 144. B: ἐλαίου ... ῥέοντος. Tim. 43. D:
ἐναντία αὐτῇ ῥέουσι. Crat. 439. C: ὡς λόγων ἀπάντων
αἰεὶ καὶ ῥέοντων. 411. C: ὡς φερομένοις τε καὶ ῥέουσι.
Theaet. 181. A: τοὺς ῥέοντας (*qui omnia fluere ponunt*). Legg.
III. 682. C: ποταμούς ... ἐκ τῶν ὑψηλῶν ῥέοντας. Pol. VI.
485. D: ὧ ... πρὸς τὰ μαθήματα ... ἐρρόνηκας (αἱ ἐπιθυ-
μιαί). VIII. 544. E. pro ῥεύσαντα nunc scrib. ῥέψαντα).
Tim. 84. C: πάσης ἀνάπαλιν τῆς τοῦ σώματος φύσεως ...
ῥυείσης. Pol. VI. 495. B: οἱ ἂν ταύτῃ τύχῳσι ῥυέντες.

ῥήγνυμι, *rumpo, pass. rumpor, discedo*. Pol. II. 359.
D: ῥαγῆναι τι τῆς γῆς.

ῥηῖδιος, i. q. ῥᾶδιος. Prot. 340. D. Legg. IV. 719.
A. (Hes.).

ῥήμα, τό, *dictum; dictio, propositio, sententia verbis expressa*
(germ. Spruch, Ausspruch, Satz). Prot. 341. E: τὸ μετὰ τοῦτο

ῥῆμα. 343. B: καὶ τοῦ Πιττακοῦ ἰδίᾳ ἐφέρετο τοῦτο τὸ ῥῆμα cet. Polit. 303. C. Pol. I. 336. A: οὐ μοι δοκεῖ εἶναι τὸ ῥῆμα, τὸ φάναι cet. VIII. 562. C: λέγεται ... καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ῥῆμα. Legg. VIII. 838. B: μικρὸν ῥῆμα. Crat. 399. C: ἵνα ἀντὶ ῥήματος (int. Διὰ φίλος) ὄνομα (Δίφίλος) ἡμῖν γένηται. Pol. V. 464. A: μετὰ τούτου τοῦ δόγματός τε καὶ ῥήματος. Legg. VII. 797. C. Soph. 265. C: ἡ τῶ τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι; Prot. 342. E: ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου βραχύ. Phaedr. 269. B: ῥῆμά τε εἰπεῖν ἀπαιδεύτον. Theaet. 190. C. Pol. V. 463. E: ὁ νῦν δὴ ἐλέγομεν τὸ ῥῆμα τὸ ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει cet. 473. E: τοιοῦτον ἐκβέβληκας (ἐμβέβλ.) ῥῆμά τε καὶ λόγον cet. Legg. VIII. 839. B. Conv. 198. B: τοῦ κάλλους τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων (nos: der Wörter u. Sätze). Pol. X. 601. A: τοῖς ὀνομασί καὶ ῥήμασιν. Legg. VIII. 840. C: ἐν ῥήμασι καὶ ἐν μέλεσιν ἄδοντες. Apol. 17. B: κακαλλιστημέρους γε λόγους ... ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασιν. Prot. 342. E: τοιαῦτα ... ῥήματα φθίγγεσθαι. Conv. 221. E: τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἐξωθεν περιλαμβέχονται cet. Pol. VI. 498. E. Legg. II. 669. C: ῥήματα ἀνδρῶν ποιήσασαι. De lucri cup. 228. E: (ἵνα) τὰ Ἰππάρχου ῥήματα μᾶλλον σοφὰ ἡγούντο. *verbum, voca vel vocabulum (Wort vel Ausdruck). Legg. II. 656. C: ῥήματος ἐχόμενον. Euthyd. 305. A: (οἱ) παντός ... ῥήματος ἀντέχονται. Ep. III. 319. C. Gorg. 450. E: οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι (vern. wörtlich) οὕτως εἶπες. 489. B: ἐάν τις ῥήματι (nos: im Ausdruck) ἀμαρτή. Theaet. 166. D: τὸν ... λόγον ... μὴ τῷ ῥήματι μιν δῶκε. Soph. 257. B: τότε μᾶλλον τί σοι φαινόμεθα τὸ μικρὸν ἢ τὸ ἴσον δηλοῦν τῷ ῥήματι; Crat. 421. B: τούτῳ τῷ ῥήματι, τῇ ἀληθείᾳ. Pol. I. 340. D: λέγομεν τῷ ῥήματι οὕτως ὅτι cet. Tim. 49. E: τῷ ῥήματι τῷ τόδᾳ καὶ τοῦτο προσχρώμενοι. Lys. 220. B. Soph. 237. D: τὸ τί ... ῥῆμα. Legg. X. 906. C. I. 627. D: εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης ῥημάτων ἕνεκα. II. 669. E: μέλος ... καὶ ὀνδμόν ἀνευ ῥημάτων. De lucri cup. 225. C: τῶν σοφῶν ῥημάτων. Ion. 536. C. Phaed. 102. B: οὐχ ὥς τοῖς ῥήμασι λέγεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθές ἔχειν. Theaet. 165. A: μὴ προσοχῶν τοῖς ῥήμασι τὸν νοῦν. Legg. II. 660. A: ἐν τοῖς καλοῖς ῥήμασι ... πείσει. VI. 783. C: ἃ τοῖς τρισὶ διωριζόμεθα ῥήμασι. VII. 800. D. Phaedr. 228. D: τὰ γε ῥήματα οὐκ ἐξέμαθον. 271. C: αὐτὰ ... τὰ ῥήματα εἰπεῖν οὐκ εὐπετές. Theaet. 183. B: ὥς ... πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα. Crat. 421. E. Pol. V. 462. C: ὅταν μὴ ... φθίγγωνται ... τὰ τοιαῦτα ῥήματα, τὸ τε ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Hipp. mai. 292. C: ἵνα μὴ πρὸς σε λέγω ῥήματα ... χαλεπά τε καὶ ἀλλόκοτα. — Sensus grammatico est verbum, vern. Zeitwort (propr. declaratio eius quod de homine aliquo vel re praedicatur). Soph. 262. E: συνθεῖς

πράγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος. A: τὸ ... ἐπὶ ταῖς πράξεσιν ὃν δῆλωμα ῥήμα που λέγομεν. Ib. τὸ μὲν ὀνόματα, τὸ δὲ ῥήματα κληθέν. Crat. 425. A: ἐξ ὧν τὰ τε ὀνόματα καὶ τα ῥήματα συντίθεται (v. συντίθενται). Theaet. 168. B: ἐκ συνθεσίας (ex usu) ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων. 184. C. 206. D. Soph. 263. D. Ep. VII. 342. B: λόγος ... ἐξ ὀνομάτων καὶ ῥημάτων συγκείμενος. 343. B. Crat. 431. B: εἰ ... ῥήματα καὶ ὀνόματα ἐστὶν οὕτω τιθέναι cet.

ῥηματίσκιον, τό, oscula. Theaet. 180. A: ῥηματίσκια αἰνιγματώδη ... ἀποτοξεύουσι.

ῥήσις, ἡ, oratio, verba. Gorg. 506. B: τὴν τοῦ Ἀμφίονος ῥήσιν. Pol. III. 393. B: ὅταν γέ τινα λέγῃ ῥῆσιν ὥς τις ἄλλος ὦν. X. 605. D: μακρὰν ῥήσιν ἀποτείνοντα ἐν τοῖς ὁδύρμοις. III. 393. B: τὰ μεταξὺ τῶν ῥήσεων. 394. B. Phaedr. 268. C: ὡς ἐπίσταται περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις ποιεῖν. Pol. III. 393. B: ὅταν τὰς ῥήσεις ... λέγῃ. Legg. VII. 811. A: καὶ τινὰς ὅλας ῥήσεις εἰς ταῦτο ξυναγαγόντες ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν cet.

ῥητορεία, ἡ, oratoria. Polit. 303. E: ὅση ... ῥητορεία πείθουσα τὸ δίκαιον ξυνδιακυβερεῖ τὰς ἐν ταῖς πόλεσι πράξεις.

ῥητορεύω, oro. Gorg. 502. D: ἡ οὐ ῥητορεύειν δοκοῦσι σοι οἱ ποιηταὶ ἐν τοῖς θεατροῖς;

ῥητορικός, ἡ, ὁν, rhetoricus, eloquens; fem. oratoria, subst. rhetor, orator. Phaedr. 260. C: ὁ ῥητορικός. Gorg. 455. B. 456. C. Phaedr. 261. A: ἀρ' οὐν οὐ ... ἡ ῥητορικὴ ἂν εἴη τέχνη, ψυχαγωγία τις διὰ λόγων —; 269. B: τί ποτ' ἐστὶ ῥητορικὴ. Gorg. 449. D: ἡ ῥητορικὴ. E. 502. D: οὐκ οὐν ῥητορικὴ δημιουργία ἂν εἴη; Theaet. 177. B. Phaedr. 266. C: τὸ ... ῥητορικὸν δοκεῖ μοι διαφεύγειν ἐδ' ἡμῶς. Polii. 304. E: τοῦτο μὲν ἔοικα ταχὺ κερωρίσθαι πολιτικῆς τὸ ῥητορικόν, ὡς ἕτερον εἶδος ὦν. Phaedr. 239. A: ἀδύνατος εἰπεῖν ῥητορικοῦ (ἥττων). 266. D: τὸ λειπόμενον τῆς ῥητορικῆς. 270. B: τέχνης ῥητορικῆς. Gorg. 455. B: τί ποτε καὶ λέγομεν περὶ τῆς ῥητορικῆς. 449. B: ῥητορικῆς ... φῆς ἐπιστήμων τέχνης εἶναι. Menex. 235. E: διδάσκαλος ... περὶ ῥητορικῆς. 236. A. Gorg. 456. B: τῇ ῥητορικῇ. 461. A. Crat. 425. A: ῥητορικῇ. Phaedr. 269. D: εἰ μὲν σοι ὑπάρχει φύσει ῥητορικῶ εἶναι. 235. A: τῷ ῥητορικῷ αὐτοῦ μόνῳ τὸν νοῦν προσείχον. 272. D: τὸν μέλλοντα ἰκανῶς ῥητορικὸν ἐσεσθαι. Gorg. 458. E: ῥητορικὸν φῆς ποιεῖν οἷός τ' εἶναι. 461. B: τὸν ῥητορικὸν ἄνδρα. Pol. VIII. 548. E. Phaedr. 260. C: τὴν ῥητορικὴν. 269. B: διδάσκοντας ὡς ῥητορικὴν τέχνην. C: ῥητορικὴν δεδιδάχθαι. Gorg. 448. D: τὴν καλουμένην ῥητορικὴν. 502. D: ῥητορικὴν τινα πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παίδων cet. 455. C: οἱ ῥητορικοί. Alc. II. 145. E: ἀνδρῶν ῥητορικῶν πολιτικὸν φύσῃμα

φυσώντων. Gorg. 450. B: τί οὖν δὴ ποτε τὰς ἄλλας τέχνας οὐ ῥητορικὰς καλεῖς —;

ῥητορικῶς, more rhetorico s. rhetorum. Gorg. 471. E: ῥητορικῶς γάρ με ἐπιχειρεῖς ἐλέγχειν.

ῥητός, ἡ, όν, dictus, constitutus; unde ἐπὶ ῥητοῖς conditione vel conditionibus. Conv. 213. A: ἐπὶ ῥητοῖς (ea quam dixi conditione) εἰδῶ, ἡ μή; Legg. VIII. 850. A: εἶναι ... τὸν βουλόμενον εἰς τὴν μετοίκησιν ἐπὶ ῥητοῖς (certis conditionibus). *quod verbis enuntiari vel oratione explicari potest. Theaet. 205. E: συλλαβὴν ... γνωστὸν καὶ ῥητόν. D: αἱ ... συλλαβαὶ γνωσταὶ καὶ ῥηταὶ καὶ τὰ στοιχεῖα. 202. B: τὰς ... συλλαβὰς γνωστάς τε καὶ ῥητάς καὶ ἀληθεῖ δόξῃ δοξαστάς. *quod enuntiari vel in medium proferri potest. Ep. VII. 341. C: ῥητόν ... οὐδαμῶς ἐστὶν ὡς τὰλλα μαθήματα. E: ῥητά. Legg. VII. 817. D: εἴτε ῥητὰ καὶ ἐπιτήδεια πεποιήκατε λέγειν εἰς τὸ μέσον εἴτε μὴ. — Mathematicis dicuntur ῥητα rationalia. Pol. VIII. 546. C: πάντα προσήγορα καὶ ῥητὰ πρὸς ἄλληλα ἀπέφηναν. Hipp. mai. 303. B: ἀρρήτων ἑκατέρων ὄντων τάχα μὲν ῥητὰ τα συναμφοτέρω εἶναι, τάχα δ' ἀρρήτα.

ῥήτωρ, ό, orator, et in univ. qui de aliqua re disserit vel exponit; rhetor (eloquentiae praeceptor). Phaedr. 258. B: ὅταν ἱκανὸς γένηται ῥήτωρ ἢ βασιλεὺς ὥστε cet. 269. D: εἴαι ῥήτωρ ἐλλόγισμος. Apol. 17. B. Conv. 215. D: πάνν ἀγαθοῦ ῥήτορος. Pol. III. 396. E: οἷόν γε ἀνάγκη τὸν τύπον εἶναι τοῦ τοιοῦτου ῥήτορος. Apol. 18. A: ῥήτορος (ἀρετῇ) ... τὰληθῆ λέγειν. Alc. I. 114. C: τοῦ ἐν τῷ δήμῳ ῥήτορος. Phaedr. 260. A: τῷ μέλλοντι ῥήτορι ἐσοσθαι. Pol. VII. 536. C: ἀλλ' ὡς ἐμοὶ ... ῥήτορι. Legg. IV. 723. D. Gorg. 449. A: ῥήτορα ἄρα χρή σε καλεῖν; Prot. 329. A: καὶ οἱ ῥήτορες οὕτω σμικρὰ ἐρωτηθέντες δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου. Theaet. 172. C: γελοῖοι φαίνονται ῥήτορες. Crat. 398. D: ῥήτορες δεινοί. Pol. I. 348. B: ἅμα αὐτοὶ τε δικασταὶ καὶ ῥήτορες ἐσόμεθα. Euthyd. 284. B: οἱ ῥήτορες ὅταν λέγωσιν ἐν τῷ δήμῳ. 305. B: οἷς (λόγοις) οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται. Conv. 215. E: Περικλέους ... ἀκούων καὶ ἄλλων ἀγαθῶν ῥητόρων. Legg. X. 885. D: τῶν λεγομένων ἀρίστων εἶναι ποιητῶν τε καὶ ῥητόρων. Apol. 24. A. Theaet. 167. C: τοῖς ... σοφοῦς τε καὶ ἀγαθοῦς ῥήτορας ταῖς πόλεσι τὰ χρηστά ἀντὶ τῶν πονηρῶν δίκαια δοκεῖν εἶναι ποιεῖν. 201. A: οἷς δὴ καλοῦσι ῥήτοράς τε καὶ δικανικούς. Menex. 235. C: αἰὲρ σὺ προσπαιζεις ... τοὺς ῥήτορας. Ax. 370. E: ἵνα τι κῆγῳ μιμησάμενος τοὺς ῥήτορας περιττὸν εἴπω.

ῥίγος, τό, rigor, frigus. Tim. 62. B: τρόμος καὶ ῥίγος. Phil. 32. A: ῥίγους. Euth. 4. D: ὑπὸ ... λιμοῦ καὶ ῥίγους.

ρίγῳ, frigore, algeu. Theaet. 152. B: ἀρ' οὐκ ἐνίοτε πνέοντος ἀνέμου τοῦ αὐτοῦ ὁ μὲν ἡμῶν ῥίγοι —; Phil. 45. B: ῥιγοῦσι. Gorg. 517. D: ἐὰν δὲ ῥιγῷ (τὰ σώματα ἡμῶν).

Phaed. 85. A: (ὅταν) ῥιγοῖ (sic libri omnes). Pol. IV. 440. C: διὰ τὸ ῥιγοῦν. Phil. 46. C: ῥιγῶν. Pol. IV. 440. C.

ῥίζα, *radix*. Tim. 81. C: ἡ ῥίζα τῶν τριγῶνων. Locr. 97. E: ῥίζα πάντων καὶ βάσις τῶν ἄλλων. Phaedr. 251. B: ἀπὸ τῆς ῥίζης. Pol. VIII. 565. D: ἐκ προστατικῆς ῥίζης ... ἐκβλαστάνει. Tim. 90. B: τὴν κεφαλὴν καὶ ῥίζαν ἡμῶν. Soph. 265. C: ὅσα ... ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται. Tim. 84. B. Critia 115. B. Prot. 334. A: τοῦ δένδρου ταῖς ... ῥίζαις. Epin. 981. D: διειλημμένα ῥίζαις. Prot. 321. B: ῥίζας; ῥιζῶ, pass. *radices ago* (tropi., ut vern. *einwurzeln*). Ep. VII. 336. B: ἐξ ἧς πάντα κατὰ πάσιν ἐρρίζωται καὶ βλαστάνει. Legg. VIII. 839. A: ῥιζωθέν.

ῥίπτω, *iacio*, *conicio*; etiam *delicio* vel *demitto*. Phaed. 113. E: τούτους ... ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν Τάρταρον. Legg. VII. 795. C: βέλη ῥίπτειν. Ax. 368. C: αὐτὸν εἰς τὸ πέλαγος ἐρρίψεν. Pol. X. 617. E: ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους. Phil. 16. B: ποθὲν ἐκ θεῶν ἐρρίφη διὰ τινος Προμηθέως. Legg. XII. 944. A: κατὰ κορυμνῶν ῥιφέντες. **abñctio*. Legg. XII. 944. C: (ἐάν) ῥίψη (τὰ ὅπλα). Pol. V. 473. E: οἷον ῥίψαντας τὰ ἱμάτια. Legg. XII. 944. D: ῥιφθέντων (ὀπλων).

ῥίπτω, *iacto*. Tim. 80. A: τῶν ῥιπτουμένων. ῥίς, ἦ, *nasus*, plur. ut Lat. *nares*, h. e. *nasus*. Prot. 329. D: στόμα τε καὶ ῥίς cet. Tim. 78. C: κατὰ τοὺς ὀχετοὺς τῆς ῥίνος. Theaet. 209. B: ὅς ᾧν ... ἐχρηθίνα. Conv. 185. E. Prot. 334. C: διὰ τῶν ῥινῶν. Locr. 102. A: ταῖς ῥισίν. Conv. 193. A: διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας. Tim. 79. E: κατὰ τὸ στόμα καὶ τὰς ῥίνας. Hipp. min. 374. D.

ῥίψασπις, ὁ, *qui scutum abiecit*. Legg. XII. 944. B. C. D: ἀνδρὶ ῥιψάσπιδι.

ῥίψις, ἦ, *iaculatio*. Legg. VII. 813. D: τοξικῆς τε καὶ πάσης ῥίψεως. **deiectus*. Pol. II. 378. D: Ἑφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρός.

ῥόα, ἦ, *malum Punicum*. Legg. VIII. 845. B: μῆλων καὶ ῥῶν.

ῥοή, ἦ, *fluxio*; *flumen*. Crat. 413. E: ἡ ἐναντία ῥοή. 420. A. Theaet. 152. E: ἐκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως. Crat. 416. A: τὸ ... ἴαχον τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. 402. A: ποταμοῦ ῥοῇ ἀπεικάζων τὰ ὄντα. 414. A: τῇ ᾧνω ῥοῇ. 426. D: ἐν αὐτῷ τῷ ῥεῖν καὶ ῥοῇ. Theaet. 182. E: ὥστε καὶ αὐτοῦ τούτου εἶναι ῥοήν. 206. D: εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν. Crat. 413. E: τὴν ἐναντίαν ῥοήν. 415. D: λελυμένην τὴν ῥοήν τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς εἶναι ἀσί. Tim. 58. E.

ῥοπή, ἦ, *nutus*. Locr. 97. E: ἂ γὰρ ἐρρήρισται ἐπὶ τὰς αὐτὰς ῥοπὰς. 100. D: ῥοπή. **momentum*, *impulsus*. Pol. VIII. 556. E: ὥσπερ σώμια νοσῶδες μικρᾶς ῥοπῆς ἐξωθεν δέεται προσλαβέσθαι πρὸς τὸ κάμινειν.

ῥοῦς, ὁ, *fluxio*, *flumen*. Crat. 411. D: φορᾶς ... καὶ

ροῦ νόησις. 419. E: τῷ μάλιστα ἐλκοντι τὴν ψυχὴν ῥᾱ. 416. B: τῷ αἰεὶ ἴσχοντι τὸν ῥοῦν. 437. B: ὅτι ἴσχησι τὸν ῥοῦν. Pol. VI. 492. C: οἰχθήσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοῦν ἢ ἂν οὗτος φέρῃ.

ῥύαξ, ὁ, *flumen igneum, quod dicimus Lavastrom*. Phaedr. 111. E: ὥσπερ ἐν Σικελίᾳ οἱ πρὸ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ. 113. B: οὐ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναρρυσώσιν.

ῥυθμιζῶ, *tempero, compro*. Phaedr. 253. B: τὰ παιδικὰ πείθοντες καὶ ῥυθμιζόντες. Locr. 103. D: δεῖ ... καὶ τὰν ψυχὰν ῥυθμιζεσθαι ποτὶ τὰς ἀναλόγως ἀρετάς.

ῥυθμικός, ἡ, ὄν, *concinnus*. Polit. 307. A: πᾶσαν ῥυθμικὴν κίνησιν.

ῥυθμός, ὁ, *motus temperatio, numerus* (germ. *Takt, taktmässige Bewegung*). Conv. 187. B: ὥσπερ γε καὶ ὁ ῥυθμός ἐκ τοῦ ταχείος καὶ βραδείος διεννηνεγμένων πρότερον, ὕστερον δὲ ὁμολογησάντων γέγονε. Pol. III. 400. D. Tim. 47. D. Legg. II. 665. A: τῇ ... τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμός ὄνομα εἶη. Conv. 187. C: ἐν ... αὐτῇ τῇ συστάσει ἁρμονίας τε καὶ ῥυθμοῦ. Pol. III. 398. D: ὅτι τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστὶ συγκείμενον, λόγον τε καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ. Legg. II. 656. C. Conv. 187. D: ῥυθμῶ τε καὶ ἁρμονίᾳ. Pol. III. 397. C. X. 601. A: ἐν μέτρῳ καὶ ῥυθμῶ καὶ ἁρμονίᾳ. Legg. II. 670. B: βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Gorg. 502. C: εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τὸ τε μέλος καὶ τὸν ῥυθμόν καὶ τὸ μέτρον cet. Conv. 187. C: περὶ ἁρμονίαν καὶ ῥυθμόν. Pol. III. 397. B: ἴαν τις ἀποδιδῶ πρέπουσαν ἁρμονίαν καὶ ῥυθμόν τῇ λέξει. Legg. II. 655. A: περὶ ῥυθμόν καὶ ἁρμονίαν οὐσης τῆς μουσικῆς. 660. D. Ion. 534. A. Pol. III. 400. A: οὔτινες δ' ἂν εἰεν οὗτοι οἱ ῥυθμοί, σὸν ἔργον ... φράσαι. Legg. II. 672. E: τὸ δὲ γε κατὰ τὴν τοῦ σώματος κίνησιν ῥυθμόν ... κοινὸν τῇ τῆς φωνῆς εἶχε κινήσει. Pol. III. 397. B: πάντων ... ῥυθμῶν. Legg. II. 670. B. D: ταῖς ... βύσσει τῶν ῥυθμῶν. VII. 810. B: ἄνευ ῥυθμῶν τμημάτων. Hipp. mai. 285. D. Crat. 124. C: οἱ ἐπιχειροῦντες τοῖς ῥυθμοῖς. Pol. III. 404. D: ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένη (ῥῥῥῥ). Legg. II. 660. A: ἐν τε ῥυθμοῖς σχήματα καὶ ἐν ἁρμονίαις μέλη ποιοῦντα ὁρθῶς ποιεῖν. VII. 800. D. VIII. 835. A: καθ' ἁρμονίας ῥυθμοῖς κραθείσας καὶ ὁρχήσεις. Prot. 326. B: τοὺς ῥυθμούς τε καὶ τὰς ἁρμονίας. Phil. 17. D. Pol. III. 400. B. Legg. II. 669. C: ῥυθμούς δούλων καὶ ἀνελευθέρων προσαρμόττειν. **ratio, proportio*. Locr. 95. C: ῥυθμῷ δίκαν. Legg. V. 728. E: κατὰ τὸν αὐτὸν ῥυθμόν ἔχει.

ῥυμβῶ, *vibro*. Crat. 426. E: ῥυμβεῖν (v. ῥέμβειν).

ῥύμη, ἡ, *impetus, motus*. Soph. 236. D: ἥ σε οἶον ῥύμη τις ὑπὸ τοῦ λόγου ... συνεπεσπασατο πρὸς τὸ ταχὺ ξιμῆσαι; Epin. 985. B: ἐλαφρὰ φερόμενα ῥύμη. 983. C: ῥύμης ... εἴ τις αἰτίας τινὰς ἐρεῖ σωμάτων ἢ γῆσεις cet.

ρύμμα, τό, *remedium purgans* (velut nitrum, lixivium al.). Pol. IV. 430. B: παντός ἄλλου ῥύμματος (δεινότερα οὐσα). 429. E: ἡ πλίσσις οὐτ' ἄνευ ῥυμμάτων οὔτε μετὰ ῥυμμάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι. 430. A: (διὰ τὸ) μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν τὰ ῥύμματα ταῦτα.

ρύπος, ὁ, *sordes*. Parm. 130. C: πηλός καὶ ῥύπος.

ρύπτικος, ἡ, ὄν, *purgans*. Tim. 65. D: τὰ ... ῥυπτικά.

ρύπτω, *purgo*. Locr. 100. E: ῥύπτοντα τὰν γλῶτταν.

ρύσις, ἡ, *fluxus*. Legg. XII. 944. B: ὑποδεξαμένης αὐτοὺς ἐξαίφνης πολλῆς ῥύσεως ὕδατος.

ρύσος, ἡ, ὄν, *rugosus*. Tim. 71. C: ξυνάγουσα ... πᾶν ῥυσὸν (Par. A. c. al. Vulg. ῥυσσόν) καὶ τραχὺ ποιοῖ. Pol. V. 452. B: ὅταν ῥυσοὶ (v. ῥυσσοὶ) καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν ὁμως φιλογυμναστώσι.

ρύτις, ἡ, *ruga*. Conv. 190. E: τὰς ... ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελείπει. 191. A: λαινόντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας.

ρύτός, ἡ, ὄν, *fluidus*. Locr. 99. C: ὕδωρ ... τὸ μὲν ῥυτόν, τὸ δὲ πακτόν.

ρύψις, ἡ, *purgatio*. Tim. 65. E: ἐπὶ τὸ μέτριον ... τῇ ῥύψει χρώμενα. Locr. 100. E: μετριάζοντα ... τῇ ῥύψει.

ῥυώδης, ὁ ἡ, *abundans*. Tim. 86. C: τὸ ... σιέριμα ὅτω πολὺ καὶ ῥυώδες περὶ τὸν μυελὸν γίνεσθαι. D: διὰ τὴν ἐνὸς γένους ... ῥυώδη καὶ ὑγραίνουσαν.

ῥωμαλέος, α, ον, *robustus*. Ax. 365. A: τῷ σώματι ῥωμαλέον.

ῥώμη, ἡ, *robur, vis et vires; etiam animi firmitas, constantia*. Crat. 420. E: ἕως ... πάρεστιν ἡ ῥώμη. Pol. VI. 498. B: ὅταν ... λήγη ... ἡ ῥώμη. Legg. IV. 710. E. Menex. 243. C: ἐκφανῆς ἐγένετο ἡ τῆς πόλεως ῥώμη τε καὶ ἀρετὴ. Def. 412. A: ῥώμη καρτερικὴ πρὸς ἀρετὴν. Prot. 311. B: ἀποπειρώμενος τοῦ Ἱπποκράτους τῆς ῥώμης. Phaedr. 238. C: ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπιωνυμίαν λαβούσα. Legg. VII. 796. A: μετ' εὐσχέμονος ῥώμης. VIII. 833. A: ἰσχυρὸς καὶ ῥώμης δεομένη. Id. IX. 863. C. Pol. VI. 488. A: μεγέθει ... καὶ ῥώμη. Tim. 25. B: ἀρετῇ τε καὶ ῥώμη. Legg. I. 633. C: τῇ τοῦ πνίγους ῥώμη διαμαχομένων. III. 692. A: τῇ κατὰ γένος αἰθαδεῖ ῥώμη. IV. 711. E: τῇ τοῦ λέγειν ῥώμη. VII. 805. A: τὸ μὴ πάση ῥώμη πάντας ... ἐπιτηδεύειν ἄνδρας γυναιξὶ ταυτά. 814. A: ἐξωθεν πολεμίους εἰσπεσόντας ῥώμη τινὶ μεγάλη καὶ βίᾳ. X. 892. E: σχεδὸν ἴσως ἄβατος ὡς τῇ σφῶν ῥώμη. Ep. IV. 320. B: ἀνδρεία ... καὶ τάχει καὶ ῥώμη διενεγκεῖν cet. Phaedr. 267. A: διὰ ῥώμην λόγου. 270. B: εἰ μελλεῖς ... ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσας. Polit. 259. C: πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς σύνεσιν καὶ ῥώμην. 297. A: τὴν τῆς τέχνης ῥώμην τῶν νόμιων παρεχομένων κρείττω. 305. C: τὴν τῶν δικαστῶν ... ῥώμην. Phil. 49. B: ῥώμην ... καὶ δύναμιν. 56. A: μελέτῃ καὶ πόνῳ τὴν

ρώμην ἀπειρογασμένης. Conv. 190. B: ἦν ... τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην. Pol. II. 361. B: διὰ ... ἀνδρείαν καὶ ῥώμην. Legg. III. 686. E: δύναμιν ἔχον πολλὴν καὶ ῥώμην. VII. 789. D: ὑγίειαν καὶ κάλλος καὶ τὴν ἄλλην ῥώμην ... παραδίδοναι. 824: τὴν ἄγριον τῶν θηρίων ῥώμην. VIII. 839. D: διὰ τὴν τῆς ἀπιστίας ῥώμην. 841. A: τὴν τῶν ἡδοικῶν ῥώμην. Alc. I. 135. E: τὴν τῆς πόλεως ὀρών ῥώμην. Locr. 103. D: ποτὶ ῥώμην καὶ ἰσχύν.

ῥώννυμι, *corroboro, firmo*, pass. *corroboratus*, etiam *robustus* vel *potens sum, valeo*. Locr. 103. E: ῥώννυσσι γὰρ διὰ προτροπὰν ἐγείροισαι τὰν ὀρμίαν. B: ῥώννυσά ποτ' ἀλκίαν. Conv. 176. B: οὐδ' αὐτὸς ἐῤῥώμαι (πίνειν). Ib. πρὸς τὸ ἐῤῥῶσθαι πίνειν. Pol. VI. 491. C: ξυγγένεια ἐῤῥωμένη. VIII. 564. D: ἀγύμναστον καὶ οὐκ ἐῤῥωμένον γίγνεται. Locr. 104. A: ἐῤῥωμέναι ται δυνάμεις αἵματος καὶ πνεύματος. Phil. 49. E: μισσητὰ δ' ὅποσα ἐῤῥωμένα. Conv. 210. D: ἐνταῦθα ῥωσθεῖς καὶ αὐξηθεῖς. Phaedr. 238. C: ἐῤῥωμένως ῥωσθεῖσα. Etiam qui *valere iubet* hoc verbo utitur. Ep. I. 310. A: ἐῤῥωσο (*vale*). II. 314. C. X. 358. C, al. Phaed. 61. B: Εὐνὴν φράζε καὶ ἐῤῥῶσθαι cet.

Σ.

σίγμα, τό. Theaet. 203. B: τὸ ... σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον οἷον συριζτούσης τῆς γλώττης. Crat. 402. E: ἀντὶ τοῦ σίγμα. 427. A. Theaet. 203. D: τὸ σίγμα ... γινώσκει. Crat. 407. B: τὸ σίγμα ἀφελόν. Eryx. 395. C: σαγηνεύω, *velut indagine cingo et capio*. Legg. III. 698. D: (ὡς) συνάψαντες ... τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἑρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Λάτιδος.

σαθρός, ἄ, ὄν, *puter et in univ. vitiosus* (vern. *schadhaft*). Euth. 5. C: εὐροιμὶ ἂν ... ὅπη σαθρός ἐστι (vos: *wo es ihm fehlt*). Legg. I. 736. E: ταύτης ... σαθρὰς οὐσης τῆς μεταβάσεως. Gorg. 479. B: σαθρὰ (ψυχῇ). Theaet. 179. D: εἴτε ὑγίης εἴτε σαθρὸν φθέγγεται (ἡ φερομένη οὐσία). Phil. 55. C: εἰ πῇ τι σαθρὸν ἔχει (ἡχεί?), πᾶν περικρούμεν. Gorg. 493. E: τὰ δ' ἄγγεια τετρημένα καὶ σαθρὰ.

σαλεύω, *agito, iacto*, intrans. *iactor*. Legg. XI. 923. B: ἐν νόσοις ἢ γῆρα σαλεύοντας. Tim. 79. E: κύκλον (sic Par. A. Vulg. κύκλω) οὕτω σαλευόμενον.

σάλπιγξ, ἡ, *tuba*. Pol. III. 397. A: σαλπύγων. σαόφρων, ἰ. q. σώφρων. Men. 96. A. (Theogn.).

σαπρότης, ἡ, *putredo*. Pol. X. 609. E: εἴτε παλαιότης εἴτε σαπρότης.

σαρδάνιον *ridere dicitur qui in damno alterius cavilatur*. Pol. I. 337. A: ἀνεκἀγγασε ... μάλα σαρδάνιον (*sic* Par. A. c. al. Vulg. *σαρδόνιον*).

σάρδιον, τό, *sarda*. Phaed. 110. D: σάρδιά τε καὶ ἰάσιπιδας *cet.*

σάρκινος, η, ον, *carnosus*. Legg. X. 906. C: ἐν ... σαρκίνοις σώμασι νόσημα καλούμενον.

σαρκοειδής, ὁ ἡ, *carnosus*. Tim. 75. E: τῆς ... σαρκοειδοῦς φύσεως.

σαρκώδης, ὁ ἡ, *carnosus*. Tim. 75. B: σαρκώδη ἔχον ... κεφαλὴν.

σάρξ, ἡ, *caro*. Tim. 62. B: σκληρόν ... ὅσοις ἂν ἡμῶν ἡ σὰρξ ὑπέικη. 82. E. 60. B: τὸ ... τῆς σαρκὸς διαλυτικόν. 61. C. 74. B: τὸ τῆς σαρκὸς γένος. 84. A: σαρκί. Conν. 207. D: κατὰ τὰς τριῖδας καὶ σάρκα *cet.* Tim. 67. D: τοῖς περὶ τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς. 82. C: σάρκες καὶ νεύρα ἐξ αἵματος γίνονται. Gorg. 518. D: τῶν ἀρχαίων σαρκῶν. Phaed. 98. D: μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος. Conν. 211. E: ἀνάπλεων σαρκῶν ... ἀνθρωπίνων. Legg. VI. 782. C: σαρκῶν δ' ἀπείχοντο *cet.* XII. 959. C: τὸν τῶν σαρκῶν ὄγκον θαπτόμενον. Phaed. 96. D: ἐπειδὴν ... ἐκ τῶν σιτίων ταῖς ... σαρξὶ σάρκες προσγένωνται. Tim. 74. D. E. Gorg. 518. D: οἷ ... προσαπολούσιν ... καὶ τὰς ἀρχαίας σάρκας. Pol. VIII. 556. D: πολλὰς ἔχοντι σάρκας ἀλλοτρίας. Tim. 83. E. Legg. VII. 797. E: σάρκας φύσαντα οἰκείας τοῦτοις.

σαφήνεια, ἡ, *perspicuitas; claritas*. Polit. 264. C: σαφηνεῖας ἔνεκα. Pol. VI. 511. E: οὕτω ταῦτα σαφηνεῖας ἡγησάμενος μετέχειν. Legg. VII. 812. D: σαφηνεῖας ἔνεκα τῶν χορδῶν. Soph. 254. C: εἰ μὴ πάσῃ σαφηνεῖα δυνάμιθα λαβείν. Pol. V. 478. C: ὑπερβαίνουσα ἡ γνώσιν σαφηνεῖα ἢ ἀγνοίαν ἀσαφεία. V. 509. D. Phaedr. 277. D: μεγάλην τινα ἐν αὐτῷ βεβαιότητα ἡγούμενος καὶ σαφήνειαν. Phil. 57. C: εἰς σαφήνειαν. Pol. VII. 524. C.

σαφής, ὁ ἡ, *perspicuus, manifestus, clarus, evidens; certus*. Legg. VI. 757. A: διὰ τὸ μὴ σφόδρα σαφὴς εἶναι (*ισότης*). XII. 957. D: βάσανος ... σαφής. Ep. VII. 341. A: ἡ ... πείρα αὕτη γίνεται ἡ σαφής *cet.* Phaedr. 239. E: σαφὲς ... τοῦτο γε παντὶ μὲν ... ὅτι *cet.* Phaed. 107. B: καὶ τοῦτο αὐτὸ σαφὲς γένηται. Soph. 234. E. Legg. XI. 921. B: σαφεῖ τε καὶ ἀψευδεῖ ... πράγματι. Phaedr. 265. D: τὸ ... σαφὲς ... διὰ ταῦτ' ἔσχεν εἰπεῖν ὁ λόγος. 275. C: ὥς τι σαφὲς καὶ βέβαιον ἐκ γραμμάτων ἐσόμενον (*εἰσόμενον?*). Gorg. 451. D: οὐδὲν πω σαφές (*τοῦτο λέγεις*). Phaed. 57. B: σαφές τι ἀγγεῖλαι. 69. D: ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφὲς εἰσόμεθα. Phil. 56. A: ὥστε πολὺ μεμιγμένον ἔχειν τὸ μὴ σαφές.

Conv. 172. D: οὐδὲν εἶχε σαφὲς λέγειν. Legg. IX. 855. B: σκοποῦντες τὸ σαφές. X. 888. C: τὸ ... σαφές ἂν γενόμε-
νόν σοι περὶ αὐτῶν ... δόγμα ... περιμενεῖς. Phaedr. 234.
E: ὅτι σαφῇ ... ἔκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνενται. Legg.
V. 745. A: ὅπως ἂν αἱ δίκαι περὶ πάντων ... ῥάδιαί τε ὡς
καὶ σφόδρα σαφείς. XI. 917. E: νόμους ... μηνιτὰς σαφείς.
Crat. 439. A: ποτέρα ἂν εἴη καλλίων καὶ σαφεστέρα ἢ μι-
αθῆσις; Legg. XII. 965. C: ταύτης οὐκ ἔστι σαφεστέρα μέθο-
δος ἀνθρώπων οὐδενί. Phaedr. 238. B: λεχθὲν ... ἢ μὴ
λεχθὲν πᾶν πως σαφέσιτον. Pol. II. 362. E: ἔν' ἢ σαφέ-
στερον ὃ μοι δοκᾷ βούλεσθαι Γλαύκων. Legg. I. 626. D:
τὸν ... λόγον ... σαφέστερον ἐποίησας. Phil. 57. B: σαφε-
στέραν (τέχνην) ... ἄλλην ἄλλης. Soph. 233. D: λάβωμεν
... σαφέστερόν τι παράδειγμα περὶ τούτων. Pol. VI. 511.
C: σαφέστερον εἶναι τὸ ... τοῦ ὄντος τε καὶ νοητοῦ θεωρού-
μενον ἢ cet. Ep. III. 319. D: σαφεστέρους ... λόγους. Pol.
VII. 515. E: νομίζειν ταῦτα ... σαφέστερα τῶν δεικνυμένων.
Legg. III. 691. B: τὸ ... σαφέστατον ἂν εἴη τὸ τοιόδε. Pol.
VII. 532. C: τοῦ σαφεστάτου ἐν σώματι.

σαφῶς, *perspicue, manifesto, plane; accurate; certo, sine dubio*. Prot. 361. B: σαφῶς οὐκ ἂν ἦν διδασκόν. Phaedr. 241. E: ὅτι ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ... σαφῶς ἐνθουσιάζω. 242. C: σαφῶς οὖν ἦδη μυνηθῆναι τὸ ἀμάρτημα. Gorg. 453. B: σαφῶς ... εὐ ἴσθ' ὅτι οὐκ οἶδα. 485. B: ὅταν ... σαφῶς διαλεγόμενον παιδαγίου ἀκούσω. Soph. 217. B: διορίσασθαι σαφῶς. Crat. 384. A: σαφῶς εἰπεῖν. Pol. I. 336. D: σαφῶς μοι καὶ ἀκριβῶς λέγε ὃ τι ἂν λέγῃς. VI. 508. D: σαφῶς ὁρώσι. Tim. 40. D: σαφῶς δέ που τοὺς γε αὐτῶν προγόνους εἰδῶσιν. Legg. IV. 723. C. Crit. 44. B: οἱ ἐμὲ καὶ σὲ μὴ σαφῶς ἴσασιν. Prot. 352. A: ἴνα ἐπισκένψωμαι σαφέστερον. Phaedr. 263. A: ἔτι δ' εἰπέτε σαφέστερον. Gorg. 464. B: σα-
φέστερον ἐπιδείξω. Theaet. 169. E: σαφέστερον περὶ τούτου αὐτοῦ διομολογήσασθαι. Pol. I. 338. D. VII. 523. A: ἴνα καὶ τοῦτο σαφέστερον ἴδωμεν. Tim. 50. A. Lach. 196. C: αὐτοῦ οὖν σαφέστερον πυνθώμεθα τί ποτε νοεῖ. Hipp. mai. 300. E: ἀλλὰ μὲν σαφέστερον ἄκουσον ὃ βούλομαι λέγειν. Phaed. 58. D: ὡς σαφέστατα ... ἀπαγγεῖλαι. Soph. 228. D: νόσος ἀντὶς σαφέστατα ὄν. Polit. 302. B. Phil. 35. A. Pol. I. 340. A. Tim. 62. C. Legg. VII. 822. A: πειρώ ... φράζειν ὡς σαφέστατα.

σβέννυμι, *extinguo, comprimo*. Legg. VIII. 835. D: οὐ μάλιστα ὕβριν σβεννύσαςιν. VI. 783. D: σβεννύναι τὴν αὐ-
ξην τε καὶ ἐπιρροήν. X. 888. A: σβέσαντες τὸν θυμόν.

σέβω et σέβομαι, *vereor, revereor, colo*. Legg. I. 647. A: ἄρ' οὖν οὐκ ... τοῦτον τὸν φόβον ἐν τιμῇ με-
γίστῃ σέβει —; VI. 777. D: ὃ φύσει καὶ μὴ πλαστῶς σέβων τὴν δίκην. Phaedr. 250. E: ὥστ' οὐ σέβεται προσορῶν. 251. A: ὡς θεὸν σέβεται. Legg. VII. 798. B: σέβεται καὶ φοβεῖ-

ται πᾶσα ἡ ψυχὴ τό τι κινεῖν τῶν τότε καθεστῶτων. Phaedr. 252. A: πρὸς ... τῷ σέβασθαι. Legg. V. 729. C: τιμῶν τις καὶ σεβόμενος. VIII. 837. C: τὸ σῶφρον ... αἰδούμενος ἅμα καὶ σεβόμενος. XI. 917. B: οὔτε θεοὺς σεβόμενος. IX. 877. A: τὴν ... οὐ παντάπασι κακὴν τύχην αὐτοῦ σεβόμενον καὶ τὸν δαίμονα. Tim. 69. D: σεβόμενοι μαινεῖν τὸ θεῖον. Legg. VII. 813. D: τοὺς σφοδρὰ φιλομαντεντάς σεβόμενοι. Ep. VII. 344. D: ὁμοίως γὰρ ἂν αὐτὰ ἐσέβετο ἐμοί. Pol. III. 393. E: οἱ μὲν ἄλλοι ἐσεβοντο cet. Phaedr. 254. B: σεφθεῖσα (*venerabunda*).

σειληνωδής, ὁ ἡ, *Silenorum similis*. Conv. 216. D: σειληνωδες (τὸ σῆμα).

σειρά, ἡ, *catena*. Theaet. 153. C: τὴν χρυσὴν σειρὰν ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει.

σεισμός, ὁ, *concussio, motus* (etiam *terrae*). Pol. II. 359. D: ὁμβρου ... πολλοῦ γενομένου καὶ σεισμοῦ. Tim. 62. B: τῇ ... μάχῃ καὶ τῷ σεισμῷ τουτόω. Polit. 273. A: σεισμόν πολλὸν ἐν ἑαυτῷ ποιῶν. Crat. 427. A. Phil. 33. D: καὶ τινα ὥσπερ σεισμόν ἐντιθέντα ἰδιὸν τε καὶ κοινὸν ἐκατέρω. Pol. X. 621. B: βροντὴν τε καὶ σεισμόν γενέσθαι. Tim. 53. A: σεισμόν παρέχοντος. 57. C. Legg. VIII. 790. E: ὅταν ... ἐξωδὲν τις προσφέρῃ τοῖς τοιοῦτοῖς πάθεσι σεισμόν. Phil. 33. E: τῶν σεισμῶν τῶν τοῦ σώματος. Tim. 25. C: σεισμῶν ἐξαισιῶν καὶ κατακλυσμῶν γενομένων. Critia 108. E: ὑπὸ σεισμῶν δύσαν. 112. A. D. Legg. VII. 790. D: ὑπὸ τῶν σεισμῶν τε καὶ κινήσεων κινούμενα (τὰ σώματα πάντα). Tim. 88. D: σεισμούςς ἀεὶ τινὰς ἐμποιῶν αὐτῷ (τ. σώματι).

σεῖα, *concussio, agito*. Crat. 403. A: ἴσως ... ἀπὸ τοῦ σείειν ὁ σείων ἀνόμασται. Tim. 52. E. 88. E: μετρίως σείων τὰ ... περὶ τὸ σῶμα πλανώμενα παθήματα καὶ μέρη. 43. D: σφοδρῶς σείουσαι τὰς τῆς ψυχῆς περιόδους. Crat. 427. A: τὸ σείσθαι. Tim. 52. E. Crat. 426. E: μάλιστα ... σειομένην (τὴν γλῶτταν). Tim. 52. E: ὥσπερ τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάμων ... σειόμενα. 53. A. Etiam i. q. *incito, vexo*. Eryx. 397. D: ἔσειεν αὐτόν.

σελαναία, i. q. *σελήνη*. Crat. 409. B. Ib. *σελαενομοαία* (v. *σελαενομοαία*).

σέλας, τό, *splendor*. Crat. 409. B: τὸ ... σέλας καὶ τὸ γῶς ταυτόν.

σελήνη, ἡ, *luna*. Crat. 409. A: ὅτι ἡ σελήνη ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἔχει τὸ φῶς. Conv. 190. B: ὅτι καὶ ἡ σελήνη ἀμφοτέρων (*utriusque generis*) μετέχει. Tim. 38. C. Epin. 990. B: σελήνη ... περίοδον τὴν αὐτῆς τάχιστα διέξεισιν. Gorg. 451. C: σελήνης. Crat. 408. D. Conv. 190. B: τῆς σελήνης (*ἐκγονον*). Pol. VII. 516. B: τὸ ... σελήνης φῶς. Legg. X. 889. B. Gorg. 513. A: τὰς τὴν σελήνην καθαιρουσας, τὰς Θετταλίδας. Crat. 397. D: ἡλίου καὶ σελήνης cet. Tim. 38. C. Legg. X. 886. D.

σεμνός, ἡ, όν, *augustus, venerandus; amplus; dignus; gravis*. Gorg. 502. A: ἡ σεμνή καὶ θαυμασιή ἡ τῆς τραγωδίας ποιήσις. Aκ. 368. D: οὐ γὰρ ἐφαίνετό μοι σεμνόν μαινομένῳ δῆμῳ συνεάρεχιν. Euthyd. 279. A: ἡ οὐ χαλεπὸν οὐδὲ σεμνοῦ ἀνδρὸς πᾶν τι οὐδὲ τοῦτο εἴοικεν εἶναι εὐπορεῖν; Hipp. mai. 288. D: ὃς οὕτω φαῦλα ὀνόματα ὀνομάζειν τολμᾷ ἐν σεμνῷ πράγματι. Theaet. 203. E: μέγαν τε καὶ σεμνόν λόγον. Soph. 249. A: σεμνόν καὶ ἄγιον νοῦν. Polit. 290. D: δόξαν σεμνήν λαμβάνει. Crat. 392. A: οὐκ οἶσι τοῦτο σεμνόν τι εἶναι γνῶναι —; Pol. II. 382. B: οἶει γὰρ τί μοι ... σεμνόν λέγειν. Legg. VII. 814. E: ἐπὶ τὸ σεμνόν μίμουμένην. Theaet. 150. A: ἄτε σεμναὶ αὐταὶ αἱ μαῖαι. Legg. I. 633. D: τῶν σεμνῶν οἰομένων εἶναι. Euthyd. 303. C. Ep. VII. 341. E: ὡς σεμν' ἄττα μεμαθηκότας. Menex. 235. B: σεμνότερος. Crit. 51. A: ὅτι ... τιμωτέρον ἐστὶ πατρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον. Polit. 266. D: σεμνότερον. Sis. 390. D: ὀνόματι σεμνότερῳ μόνον κεχρημένον τούτῳ. Soph. 227. B: σεμνότερον δέ τι τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ ψευδιστικῆς δηλοῦντα θρησκευτικὴν οὐδὲν νενομίκεν. Pol. V. 475. A: πᾶν μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνότερων τιμῶνται. Legg. V. 729. D: σεμνότερας τὰς ἐκείνων ὑψηροῦς εἰς αὐτόν ἡγούμενος. Def. 412. E: κατὰ λογισμὸν ὀρθὸν τὸν σεμνότερον. Phaedr. 257. D: οἱ μέγιστον δυνάμενοί τε καὶ σεμνότεροι ἐν ταῖς πόλεσιν. Alc. II. 148. E: σεμνοτάτας (πομπάς). Polit. 290. A: τὰ σεμνότερα καὶ μάλιστα πάτρια τῶν ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεδόσθαι.

σεμνότης, ἡ, *maiestas, gravis*. Menex. 235. B: καὶ μοι αὕτη ἡ σεμνότης παραμένει cel. Def. 413. E: σχῆμα σεμνότητος. Epin. 984. A: σεμνότητι ... διαφέροντα.

σεμνύνω, *extollo, effero, honore officio*. Phil. 28. A: σεμνύνεις γὰρ ... τὸν σαντοῦ θεόν. Phaedr. 272. D: οὐδὲν οὕτω ταῦτα δεῖν σεμνύνειν. Gorg. 512. B: σεμνύνων τὸ πρᾶγμα. Phil. 28. C. Legg. IV. 710. A. Polit. 263. B: σεμνύνον αὐτὸ ἐαυτό. Phaedr. 244. D: τὸ ᾧ (al. τῷ ᾧ) σεμνύνοντες. Phil. 28. C: ἐαυτούς ὄντως σεμνύνοντες. Pol. VIII. 858. B. Med. me iacto, glorior. Gorg. 511. D: οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερῆφανόν τι διαπραττομένη. Parm. 128. C: ὅτι οὐ παντάπασιν οὕτω σεμνύνεται τὸ γράμμα. Pol. III. 405. A: (ἄρ' οὐ) δικανικὴ τε καὶ ἱατρικὴ σεμνύνονται —; Phaedr. 242. E: σεμνύνεσθαι ὡς τι ὄντε. Gorg. 512. B. Theag. 130. B: Θουκυδίδην ... ἀκούω ... σεμνύνεσθαι ἅττα πρὸς σέ. Theaet. 175. A: ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγῳ προγόνων σεμνυνομένων.

σεμνῶς, *superbe, in re pos. splendide*. Phaedr. 258. A: ἐαυτὸν δὴ λέγων μάλα σεμνῶς καὶ ἐγκωμιάζων. 275. D: σεμνῶς πᾶν σιγᾷ. Conv. 199. A: καὶ καλῶς γ' ἔχει καὶ σεμνῶς ὁ ἐπαινος. Pol. VIII. 563. C: πᾶν ἐλευθέρως καὶ σεμνῶς εἰθισμένοι πορεύεσθαι.

σ η κ ό ς, ὁ, *stabulum*. Theaet. 174. E: σ η κ ό ν ἐν ὄρει τὸ τείχος περιβεβλημένον. Pol. V. 460. C: εἰς τὸν σ η κ ό ν ὀσσοῖσι. Ib. ἐπὶ τὸν σ η κ ό ν ἄγοντες.

σ ῆ μ α, τό, *signum*. Crat. 400. C: διότι ... τούτῳ σ η μ αῖνεί ἃ ἂν σ η μ αῖνῃ ἡ ψυχὴ, καὶ ταύτῃ σ ῆ μ α ὀρθῶς καλεῖσθαι. **serulcrum*. Gorg. 493. A: (ὥς) τὸ ... σ ῶ μ ᾶ ἐστὶν ἡμῖν σ ῆ μ α. Phaedr. 264. D: ἐπὶ σ ῆ μ ατι (epigr.). Crat. 400. B: σ ῆ μ α τινὲς φασὶν αὐτὸ (τὸ σ ῶ μ α) εἶναι τῆς ψυχῆς. Pol. III. 391. B: περὶ τὸ σ ῆ μ α τὸ Παιτρόκλου.

σ η μ αῖ ν ῶ, *significo, indico; ostendo, declaro*. Soph. 250. B: ἀλλ' ἐστάναι σ η μ αῖνεις λέγων αὐτὰ ἀμφοτέρω εἶναι; Phaedr. 275. D: ἐν τῇ σ η μ αῖναι μόνον ταυτὸν αἰεὶ. Gorg. 511. B: ὥς ὁ λόγος σ η μ αῖναι. 527. C: ὥς ὁ σὸς λόγος σ η μ αῖναι. E. Id. Phaed. 66. E. Theaet. 160. C. Pol. I. 334. A. al. Soph. 262. B: ὅσα πράξεις σ η μ αῖναι ῥήματα. Crat. 393. A: ὁ γὰρ ἀναξ καὶ ὁ ἔκτωρ σχεδὸν τὴν ταυτὸν σ η μ αῖναι. Pol. VII. 524. A: εἰ τὸ τε βαρὺ κοῦφον καὶ τὸ κοῦφον βαρὺ σ η μ αῖναι. Legg. I. 626. F: ταῦτα ... ὥς πολέμιον ἐν ἐκάστοις ἡμῶν ὄντος πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σ η μ αῖναι. IV. 722. E. Soph. 255. B: εἰ τὸ ὄν καὶ τὸ ταύτῳ μὴδὲν διάφορον σ η μ αῖνέτον. Crat. 400. C: ἃ ἂν σ η μ αῖνῃ ἡ ψυχὴ. Soph. 244. A: τί ποτε βούλοσθε σ η μ αῖναι. Parm. 141. D. Crat. 437. C: μένοντα τὰ πράγματα σ η μ αῖναι. 420. A: σ η μ αῖνων οὐ παρόντος εἶναι cet. Legg. X. 907. D: σ η μ αῖνων πρὸς ἄρχοντας. Soph. 258. B: οὐκ ἐναντίον ἐκείνῳ σ η μ αῖνουσα. Crat. 437. A: μᾶλλον εἰσὶ σ η μ αῖνοντι ὅτι cet. Pol. X. 602. E. Crat. 405. E: φοβούνται αὐτὸ ὥς σ η μ αῖνον φθορὰν τινα. Pol. X. 616. A: τοῖς αἰεὶ παριοῦσι σ η μ αῖνοντες ὧν ἕνεκά τε ταῦτα ὑπομείνοισιν cet. Polit. 275. E: ἐπειδὴ δεῖν τοῦτ' ἐσ ῆ μ αῖναι ὁ λόγος. Crat. 437. D. (ubi v. ἐσ ῆ μ αῖνε). Pol. III. 388. E. VII. 523. D: οὐδαμῶς γὰρ ἡ ὄψις αὐτῇ ἁμα ἐσ ῆ μ ηνε (sic Par. A. c. al. Vulg. ἐσ ῆ μ αῖνε) τὸν δάκτυλον τὸνναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. Legg. III. 682. A: τάχα γὰρ ἂν σ η μ ῆ ναιέ τι τῆς ἡμετέρας περὶ βουλήσεως. Phaedr. 62. C: μὴ σ η μ ῆ ναντος σου ὅτι βούλει αὐτὸ τεθνάναι, **obsigno*. Legg. XII. 954. A: τὰ τε σεσημασμένα καὶ τὰ ἀσ ῆ μ αντα. B. C. Med. Legg. XII. 954. C: σ η μ η γ ῆ σ θ ω. — *Intrans. patere*. Epin. 989. A: ὥς ἄρτι σ η μ αῖναι ἐκ τῶν εἰρημένων μοι σφόδρα δοκεῖ.

σ η μ α ν τ ω ρ, ὁ, *dux*. Pol. III. 389. E. (Hom.).

σ η μ εῖ ο ν, τό, *signum (etiam sigillum), indicium; ostentum*. Phaedr. 242. B: τὸ δαιμόνιον ... σ η μ εῖ ο ν. Soph. 262. A: τὸ ... σ η μ εῖ ο ν τῆς φωνῆς ... ὄνομα. Crat. 415. A: μ η χ α ν ῆ γὰρ μοι δοκεῖ τοῦ ἀναι ἐπὶ πολὺ σ η μ εῖ ο ν εἶναι. Apol. 40. B: τὸ τοῦ θεοῦ σ η μ εῖ ο ν. C. 41. D. Theag. 129. B: τὸ εἰωθὸς σ η μ εῖ ο ν τὸ δαιμόνιον. D. Def. 414. D: σ η μ εῖ ο ν τι κοινὸν ἐρμηνευτικόν. Crat. 427. C: τοῦ οὐ δόμιενος σ η μ εῖ ο ν. Theag. 129. D. Theaet. 192. B: ἔχει τὸ σ η μ εῖ ο ν κατὰ τὴν αἰσθησιν. 208. C: τὸ ἔχειν τι σ η μ εῖ ο ν εἰπεῖν ᾧ τῶν

ἀπάντων διαφέρει τὸ ἐρωτηθέν. Polit. 268. E: τὸ περὶ τῆς χρυσῆς ἀρνὸς ἰσως σημείον γραφεῖς. Crat. 427. C: ἐκάστω τῶν ὄντων σημείον τε καὶ ὄνομα ποιῶν. Phil. 24. E. Pol. VI. 496. C: τὸ διαιμόνιον σημείον. Theaet. 194. C: καθαρὰ τὰ σημεία ἐγγιγνόμενα. Pol. X. 607. C: ἀλλὰ μυρία σημεία παλαιὰς ἐναιτιώσεως τούτων. Legg. VII. 792. A: σημεία οὐδαμῶς εὐτυχῇ. Phaedr. 244. C: διὰ τε ὀρνίθων ... καὶ τῶν ἄλλων σημείων. Pol. II. 382. E: οὔτε κατὰ σημείων πομπάς. Theaet. 191. D: ὥσπερ δακτυλίων σημεία ἐννοημένοις. Soph. 262. D: περὶ τὰ τῆς φωνῆς ... σημεία. Pol. X. 614. C: σημεία περιάψαντας τῶν δειδασμένων ἐν τῷ πρόσθεν. Tim. 40. C: σημεία τῶν μετὰ ταῦτα γαγγυμένων ... πέμπουσι. 72. B: σημεία ἐναργέστερα ἔχει. Legg. IX. 856. A: γραμίμασι σημεία ἐπιβύλλοντας πάντων τῶν δικαστῶν. *signum, i. e. argumentum. Gorg. 520. E: ὅσα καλὸν δοκεῖ τὸ σημείον εἶναι εἰ cet. Crat. 395. A: σημείον δ' αὐτοῦ ἢ ἐν Τροίᾳ μονή cet. Pol. II. 368. B: σημείον δέ μοι ὅτι cet. Tim. 71. E: ἱκανὸν δὲ σημείον ὥς μαντικὴν ἀφροσύνη θεὸς ἀνθρωπίνῃ δίδωκεν· οὐδεὶς γάρ cet. De lege 321. B: ὅτι γε ἀγαθὸς ἦν ... τοῦτο μέγιστον σημείον ὅτι cet. Theaet. 153. A: ἐπεὶ καὶ τὰδε τῷ λόγῳ σημεία ἱκανὰ ὅτι cet.

σηπεδών, ἡ, putredo. Phaed. 110. E: οὐδὲ διεφθαρμένοι ... ὑπὸ σηπεδίνος καὶ ἄλμης. Tim. 66. A. Phaed. 96. B: ἐπειδὴν τὸ θερμόν καὶ τὸ νυχθρόν σηπεδόνα τινὰ λάβη. Pol. X. 609. A: σηπεδόνα ... ξύλοις.

σήπω, putrefacio; σήπομαι, putresco. Tim. 84. D: τὰ ... οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς σήπει. Theaet. 153. C: ὅτι αἱ ... ἡσυχίαι σήπουσι καὶ ἀπολλύσασι. Ax. 365. C: (εἰ) αἰεθῆς ... κείσομαι σηπόμενος. Tim. 66. D: σηπομένων. Phaed. 80. D: καὶ ἐὰν σαπῇ. 87. E: ταχὺ σαπὲν διοίχοιτο.

σήραγξ, ἡ, rupes. Phaed. 110. A: σήραγγες ... καὶ ἄμμοις cet. *hiatus, cauum. Tim. 70. C: σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν ὅλον σπόγγου κατατετρημένας.

σήψις, ἡ, putredo. Locr. 102. C: ὑγρῶν σάψεις. Ax. 365. D: ἀλγεῖς ἐπὶ σήψει. Locr. 101. A: σάψει.

σθένος, τό, vis. Phaedr. 267. C: τὸ τοῦ Χαλκηδονίου σθένος. Legg. I. 646. A: ὥς χρὴ γεύεσθαι καὶ μὴ φεύγειν παντὶ σθένει (omni ore) κατὰ τὸ δυνατόν. IX. 854. B: εὐλαβεῖσθαι ... παντὶ σθένει. Men. 81. C. (Pind.). Prot. 340. A: σθένος ἀνέρος (Hom.).

σιαγών, ἡ, maxilla. Tim. 75. D: τὰς σιαγόνας ἄκρας αὐτοῖς ἐυνέδρασκον ὑπὸ τὴν φρίσιν τοῦ προσώπου.

σιγῇ, ἡ, silentium. Phaed. 84. B: σιγῇ ... ἐγένετο. Legg. XI. 938. A: παιδομένοις μὲν σιγῇ, ἀπειθοῦσι δὲ φωνῇ νόμου ἦδε. Gorg. 450. C: διὰ σιγῆς. Soph. 264. A: μετὰ σιγῆς. Id. Legg. III. 700. C. II. 671. C: σιγῆς καὶ λόγου cet. III. 696. E: ἀλλὰ τινος μᾶλλον ἀλόγου σιγῆς ἄξιον ἂν

εἴη. Theaet. 190. A: σιγῇ (*tacite*) πρὸς αὐτόν. Pol. III. 394. A: ἀπῆει σιγῇ. Legg. VI. 785. A: ἀνομοθέτητα σιγῇ καί-
σθω. IX. 854. C. Crit. 43. B. Crat. 435. B: τὴν γὰρ σιγὴν
σου ξυγχώρησιν θήσω. Legg. VII. 790. D: οὐ σιγὴν, ἀλλὰ
τινα μελωδίαν (προσφέρουσι). XII. 957. B: ὅσα ... περὶ
σιγὴν δικαστῶν cet. Pol. IV. 425. A: σιγὰς ... τῶν νεωτέ-
ρων παρὰ πρεσβυτέροις.

σιγῶ, *sileo, taceo*; c. accus. *silentio praetereo*. Theaet. 161.
E: τὸ ... ἐμὸν ... σιγῶ. Apol. 24. D: ὁρᾷς ... ὅτι σιγὰς
καὶ οὐκ ἔχεις εἰπεῖν; Euthyd. 300. C: οὐ πάντα σιγᾷς; Hipp.
min. init. οὐ ... τί σιγᾷς —; Phaedr. 275. D: σεμνῶς πάν-
σιγᾷ. Euthyd. 300. C. Theaet. 146. A: τί σιγαῖτε; Legg.
VII. 792. A: οὐ ... ἂν προσφερομένου σιγᾷ. Phaedr. 276.
A: σιγὰν πρὸς οὓς δεῖ. Legg. VII. 788. C. Apol. 37. E: σι-
γῶν ... καὶ ἡσυχίαν ἄγων. Alc. I. 106. A. Legg. IX. 876. B:
μηδὲ σιγῶντα, ἀλλὰ θορύβου μιστά. Pol. VII. 515. A: τοὺς
δὲ σιγῶντας. Euthyd. 300. B: οὐ σιγῶντα λέγεις; Prot. 360.
D: εἰσῖγα. Riv. 139. A: ὁ ... σοφὸς ... εἰσῖγησεν. Lys. 222.
A. Euthyd. 286. B. Riv. 133. A: τῷ μειρακίῳ εἰσιγησάτην.
Pol. X. 616. A: σιγήσαντος. Ep. II. 310. D: οὔτε ἡ συνου-
σία ἡμῶν σιγαῖται. Pol. II. 378. A: σιγᾶσθαι. Ep. II. 310.
E: ὅτι οὐδ' εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον σιγηθήσεται. 311. B:
ὅτι οὐκ ... καὶ οἱ λόγοι οἱ περὶ ἡμῶν αὐτῶν σεσιγήσονται.

σιδηρίον, τό, *ferramentum*. Euthyd. 300. B: βοῶντα
μείγιστον τὰ σιδηρία λέγεται. Ib. ξύλα καὶ σιδηρία.

σίδηρος, ὁ, *ferrum*. Pol. III. 415. C: ὅταν αὐτὴν
(τὴν πόλιν) ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκὸς φυλάξῃ. Legg. XII. 956.
A: σίδηρος ... καὶ χαλκὸς πολέμων ὄργανα. Phaedr. 263. A:
ὅταν τις ὄνομα εἴπῃ σιδήρου cet. Pol. VIII. 547. A: μιγίν-
τος σιδήρου ἀργύρῳ. Critia 119. E. Legg. III. 678. E: ὅσαι-
περ (τέχναι) σιδήρου δύνονται. Conv. 219. E: σιδήρῳ. Pol.
X. 609. A. Soph. 267. E: τὸν δοξομιμητὴν .. σκοπώμεθα
ὥσπερ σίδηρον. Pol. III. 411. B: ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε.
Legg. II. 666. C: καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐνιεδόντα. 671. B.

σιδηροῦς, ᾧ, σὺν, *ferreus*. Pol. VIII. 547. B: τὸ ...
σιδηροῦν (γένος). Eryx. 400. A: σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι.
Crat. 398. A: ὅτι καὶ ἡμᾶς φησὶ σιδηροῦν εἶναι γένος. Pol.
VIII. 547. A. Gorg. 509. A: σιδηροῖς ... λόγοις. Pol. IX.
586. B: σιδηροῖς κέρασι τε καὶ ὀπλαῖς. Legg. VII. 795. B.
Ax. 371. B: σιδηροῖς κλειθροῖς καὶ κλεισίῃ. Ion. 533. D:
τοὺς δακτυλίους ... τοὺς σιδηροῦς. Legg. I. 685. A: σκλη-
ρὰς καὶ σιδηρεῖς (ἀγωγὰς). VI. 778. D: σιδηρᾷ (τὰ τεύχη).

σικῦα, ἡ, *cucurbitula*. Locr. 102. A: ᾧ ... σικῦα ...
ἐφέλκεται τὸ ὕγρὸν. Tim. 79. E: τὰ τῶν περὶ τὰς λατρικὰς
σικῦας παθημάτων αἰτία.

σιμοπρόσωπος, ὁ ἡ, *simum habens nasum*. Phaedr.
253. E.

σιμός, ἡ, ὄν, *simus*. Pol. V. 474. D: ὅτι σιμός. Theaet. 209. C: τὸν σιμόν τε καὶ ἐξόφθαλμιον.

σιμότης, ἡ, *forma nasi simi*. Theaet. 209. C: ἡ σιμότης αὐτή. 133. E: προσέοικε δὲ σοὶ τὴν τε σιμότητα cet. 209. C: τῶν ἄλλων σιμοτήτων.

σινόμαι, *laedo*. Legg. XI. 936. E: ἐὰν ὑποζύγιον ... σίνηται τι τῶν πέλας.

σιούρα, ἡ, *vestis e pellibus villosis confecta*. Eryx. 400. E: σισύραν (al. σίουραν) δερματίνην.

σίτησις, ἡ, *victus*. Apol. 37. A: ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Pol. III. 404. D: ὅλην ... τὴν τοιαύτην σιτήσιν.

σιτίον, τό, *cibus*, plur. *esculentia*. De *lucri cup.* 230. A: σιτίον ἐστὶν ἀγαθόν τε καὶ κακόν. Phaedr. 241. C: σιτίου τρόπον. Pol. I. 338. C: τοῦτο τὸ σιτίον. Gorg. 490. B: πολλὰ σιτία καὶ ποτά. De *lucri cup.* 230. B. Prot. 314. A: ἐν τῇ τῶν σιτίων (ὡνῇ). Gorg. 490. D. Soph. 224. A. Pol. II. 380. E. Legg. XII. 942. D. (ubi v. *σιτῶν*). Prot. 334. C: ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ ὄψοις. Pol. IV. 420. A. Legg. II. 659. E: ἐν ἡδέσι τοῖς σιτίοις καὶ πώμασι. Prot. 334. A: σιτία καὶ ποτά cet. Gorg. 464. D: προσποιεῖται τὰ βέλτιστα σιτία τῷ σώματι εἰδέναι. 517. D. Pol. II. 369. E: παρασκευάζειν σιτία. V. 475. C: τὸν περὶ τὰ σιτία δυσχερῆ. Tim. 79. A.

σιτοποιός, ὁ, *pistor*. Gorg. 517. D: σιτοποιὸν ἢ ὀνοποιὸν cet.

σίτος, ὁ, pl. σίτα, τά, *frumentum*. Tim. 52. E: περὶ τὴν τοῦ σίτου καθαροσιν. Legg. VIII. 849. B. D. Pol. X. 609. A: σίτῳ ... ἐρυσίβην. Legg. VIII. 849. B: σίτον. **panis et in univ. cibus*. Pol. II. 369. E: ἐπὶ σίτου παρασκευῇ. IV. 438. A: χρηστοῦ σίτου. VIII. 559. A. Critia 115. A. Legg. IX. 865. B: πώματος ἢ σίτου δόσει. Pol. II. 372. A: σίτον ... ποιοῦντες. Prot. 353. C: ὑπὸ σίτων καὶ ποτῶν. Phaedr. 259. C. Pol. III. 403. E. IX. 571. C: ἡ σίτων ἢ μέθης πλησθέν. Tim. 70. D. Legg. VII. 789. D: τὰς τῶν σίτων τροφὰς καὶ ποτῶν.

σιτοῦμαι, *cibum capio*. Legg. XII. 942. B: λουῖσθαι καὶ σιτεῖσθαι. Apol. 36. D: ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι.

σιτουργός, ὁ, *pistor*. Polit. 267. E: οἱ ... σιτουργοί. σιωπῇ, *tacite*. Pol. III. 389. E. (Hom.).

σιωπῶ, *taceo* (fut. med.). Phaedr. 234. A: οὔτινες αἰσχυνόμενοι πρὸς ἅπαντας σιωπήσονται.

σκαῖός, ὁ, ὄν, *sinister*. Phaedr. 266. A: ὀνομαζόμενον σκαῖόν τινα ἔρωτα. Ib. σκαῖά, τὰ δὲ δεξιὰ κληθέντα. **in-erptus*. Euthyd. 295. D: μὴ με σκαῖόν ἡγχοῦμαι φρονητὴν μὴ προσδέχοιτο.

σκαῖότης, ἡ, *perversitas, inepta ratio*. Pol. III. 411. E: ἐν ἁμαθίᾳ καὶ σκαῖότητι ... ζῇ.

σκαληνός, ἡ, ὄν, *inaequalis*. Euth. 12. D: ὅς (ἀρι-

θμιός) ἂν μὴ σκαληνὸς ᾗ, ἀλλ' ἰσοσκελὴς. Locr. 98. B: σκαληνόν (ν. σκολιόν) ... τοῦτο μὲν καλεῖσθαι cet.

σκάμμι, τό, *fossa*. Legg. VIII. 845. E: σκάμμιαισι.

σκάπτω, *fodio*, *fossam facio*. De iusto 375. B: ἐν τῷ δέοντι σκάπτειν καὶ ἀροῦν. Legg. VI. 778. E: σκάψοντας. Crat. 413. A: ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἄλλεσθαι (i. q. *propositum egredi. s. excedere*).

σκεδάννυμι, *dissipo*. Prot. 322. B: ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο. Conv. 221. A: ἐσκεδασμένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων. Legg. III. 699. D: σκεδασθεῖς.

σκεδαστός, ἡ, ὅν, in eo ponitur quod dispergi vel dividi potest. Tim. 37. A: ὅταν οὐσίαν σκεδαστὴν ἔχοντός τινος ἐφάπτεται καὶ ὅταν ἀμέριστον.

σκέλος, τό, *crus*; *pes*. Conv. 190. D: ὥστ' ἐφ' ἐνὸς πορεύσοντας σκέλους ἀσκαλιάζοντες. Phaed. 60. C: ἐν τῷ σκέλει. B: συνέκαμψε ... τὸ σκέλος. Conv. 190. D: βαδιούνται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκέλοιν. Tim. 45. A: σκέλη ... χεῖρες τε. Lach. 192. A: ἐν ταῖς τῶν χειρῶν πράξεσιν ἡ σκελῶν cet. Phaed. 117. A: ἐν τοῖς σκέλεσι. Phaedr. 254. E: τὰ σκέλη τε καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας. Phaed. 61. C: καθήκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν. 117. E: ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη. Conv. 189. E: σκέλη τὰ ἴσα ταῖς χερσὶ (εἶχε). Pol. VII. 514. A: τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένους.

σκέμμα, τό, *consideratio*. Crit. 48. C: μὴ ... σκέμματα ἢ τῶν ὁριδῶς ἀποκτιννύντων. **quaestio*. Pol. IV. 445. A: γελοῖον ἔριος φαίνεται τὸ σκέμμα γίνεσθαι ἤδη εἰ cet. De lege 315. E: ἐάν ... κοινὸν τεθῇ τὸν σκέμμα. Pol. IV. 435. C: εἰς φαῦλόν γε αὐτὸν ... σκέμματα ἐμπεπτώκαμεν περὶ ψυχῆς εἶτε cet.

σκέπασμα, τό, *tegumentum*. Polit. 279. D: σκεπάσματα. Ib. τῶν σκεπασμάτων. 280. C. Legg. XII. 942. D: τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμάτων περικαλυφῇ. Polit. 279. E: σκεπάσασαι.

σκέπη, ἡ, *tegumentum*. Tim. 76. D: ἱκανὸν σκιὰν καὶ σκέπην παρέχειν. Locr. 100. B.

σκέπτομαι, *circumspicio*, *prospicio*; *specto*; *considero*, *perpendo*; *quaero*, *exploro*; etiam *existimo*. Lach. 185. B: περὶ οὗ βουλευόμεθα καὶ σκεπτόμεθα. Alc. II. 140. A: σὺν τε δύο σκεπτομένῳ cet. Prot. 317. B: καὶ ἄλλας πρὸς ταύτῃ (εὐλαβείᾳ) ἐσκεμμαι (*prospexi*). 339. B: ἐσκεμμαι (*perpendi*) ἱκανῶς. Euthyd. 283. C. Gorg. 501. A: ὅτι ... τὴν φύσιν ἐσκεπται καὶ τὴν αἰτίαν ὧν πράττει. Crat. 411. E: σωτηρία οὐ νῦν δὴ ἐσκεμμεθα. Pol. II. 371. E. IV. 433. B. Crat. 428. B: δοκεῖς γὰρ μοι αὐτός τε ἐσκέφθαι τὰ τοιαῦτα καὶ παρ' ἄλλων μεμαδηκέναι. Apol. 20. B. Menex. 236. B: τὰ δὲ πρότερον ἐσκεμμένη (διχεῖ). Gorg. 501. B: ἐσκεμμέναι ... τὴν ἡδονὴν μόνον τῆς ψυχῆς. Legg. IX. 867. E: ἐσκεμμέ-

νοους ... ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ τὰς τῶν φειγόντων πράξεις ἐτι
 σαφέστερον. Soph. 251. E: τί οὖν οὐ ... τὰ ξυμβαίνοντα
 ἐσκέψω; Theaet. 196. A: ταῦτα αὐτὰ εἰ τις ἀνθρώπων ἤδη
 πώποτε ἐσκέψατο —; Pol. VIII. 558. C: ὥσπερ τὴν πολι-
 τείαν ἐσκεψάμεθα. Men. 86. D. Prot. 316. B: αὐτὸς σκέψαι.
 325. B: σκέψαι ὡς θαυμασίως γίνονται οἱ ἀγαθοί. Phaedr.
 264. C. Pol. I. 353. D: μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι. Legg. IV.
 719. D. Apol. 21. A: σκέψασθε δὲ ὧν ἔνοκα ταῦτα λέγω.
 Lach. 187. D. Hipp. mai. 295. A: εἰ ... σκεψαίμην πρὸς
 ἐμναυτόν. Charin. 165. C: ἀλλ' ἐπίσχες ἕως ἂν σκεψώμαι.
 Prot. 330. B: κοινῇ σκεψώμεθα ποῖον τι αὐτῶν ἐστὶν ἕκα-
 στον. Theaet. 151. E. Soph. 239. B: ἐν σοὶ σκεψώμεθα.
 Polit. 289. D: σκεψώμεθα τοὺς λοιπούς. Pol. I. 333. E.
 Phaedr. 259. E. σκέψασθαι τὸν λόγον ὅπῃ καλῶς ἔχει λέγειν
 τε καὶ γράφειν καὶ ὅπῃ μῆ. Gorg. 514. A: πότερον εἶδει ἂν
 ἡμῖς σκέψασθαι ἡμῖς αὐτοὺς καὶ ἐξετάσαι. Theaet. 185. B.
 Conv. 175. B: εἰ δὲ βούλει αὐτὸ σκέψασθαι τοὺς χρηστοὺς
 σοφιστάς cet. Pol. I. 352. D. IX. init. αὐτὸς δὴ λοιπὸς ...
 ὁ τυραννικὸς ἀνὴρ σκέψασθαι. Gorg. 496. C: καὶ εὐ μάλα
 σκεψάμενος ἀποκρίνου. Phaed. 95. E: πρὸς ἑαυτόν τι σκε-
 ψάμενος. Legg. IX. 854. C: καλλίῳ θάνατον σκεψάμενος
 (existimans). Gorg. 501. A: οὔτε τι τὴν φύσιν σκεψαμένη τῆς
 ἡδονῆς οὔτε τὴν αἰτίαν. Tim. 20. B: κοινῇ σκεψάμενοι πρὸς
 ἡμῖς αὐτοῖς. Pol. V. 458. B: σκέψομαι. Conv. 175. A:
 οὐ σκέψει, παῖ —; Pol. I. 342. B: ἥτις αὐτῇ τὸ ξυμφέρων
 σκέπεται. Crat. 401. A: ὅτι περὶ αὐτῶν οὐδὲν ἡμεῖς σκεψό-
 μεθα. Pol. I. 347. E. Conv. 212. D: παῖδες ... οὐ σκέψε-
 σθε; Crat. 391. A: (ὅτι) σκεψοίμην μετὰ σοῦ. Pol. I. 342.
 A: τῆς τὸ ξυμφέρων εἰς αὐτὰ ταῦτα σκεψομένης. Crat. 424.
 C: ἔρχονται ἐπὶ τοὺς ῥυθμοὺς σκεψόμενοι. Epin. 978. B.
 Pass. Pol. II. 369. B: ἔσκειπται. III. 392. C: ἡμῖν ἄ τε λε-
 κτέον καὶ ὡς λεκτέον πανταλῶς ἐσκέπεται (exploratum erit). —
 Verb. Theaet. 188. C: ἀρ' οὖν οὐ ταύτῃ σκευτέον ὃ ζητοῦ-
 μεν —; Soph. 254. E. Pol. I. 352. D: ὁμῶς δ' ἐτι βέλτιον
 σκεπτέον. Tim. 28. B.

σκευάζω, paro; apparo. Crat. 424. E: ὅταν ἀνδρείκε-
 λον σκευάζωσιν. Pol. VIII. 559. D: παντοδαπὰς ἡδονὰς ...
 δυναμένοις σκευάζειν. Alc. I. 117. C. Parm. 127. A: χαλι-
 νόν τινα χαλκῇ ἐκδιδόντα σκευάσαι (nos: zum machen). The-
 aet. 178. D: σκευαζομένης θοίνης. Med. Pol. II. 372. B:
 ἄλφριτα σκευαζόμενοι.

σκευάριον, τό (σκευή), vestimentum. Alc. I. 113. E: ὡς
 τῶν προτέρων ὅλον σκευαρίων κατατετριμμένων.

σκευασία, ἡ, in eo ponitur quod paratur. Alc. I. 117.
 C: περὶ ὅπου σκευασίας. Id. Lys. 209. E. De lege 316. E.

σκευαστός, ἡ, ὁν, paratus, factus (opp. naturali). Pol.
 VI. 510. A: πᾶν τὸ φηγευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος.
 Ep. VII. 342. D: περὶ σώμιτος ἅπαντος σκευαστοῦ τε καὶ

κατὰ φύσιν γεγονότος. Pol. VII. 515. C: τὰς τῶν σκευασίων σκιάς.

σκευή, ἡ, apparatus; vestimentum. Pol. III. 414. D: τὰ ὄπλα αὐτῶν καὶ ἡ ἄλλη σκευὴ δημιουργουμένη. IX. 577. B: γυμνὸς ... τῆς τραγικῆς σκευῆς. Legg. XII. 947. C: τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδνκότας ἐκάστους. Crit. 53. D: σκευὴν τέ τινα περιθέμενος cet.

σκεῦος, τό, quidquid paratum vel factum est, ut instrumentum, supellex, utensilia, vasa, etiam armamenta. Hipp. mai. 288. E: καλὸν ... καὶ τοῦτο τὸ σκεῦός ἐστι (ἡ χύτρα) καλῶς εἰργασμένον. Gorg. 506. D: σκεύους καὶ σώματος cet. Pol. X. 596. B. 601. D: ἐκάστου σκεύους καὶ ζώου. Soph. 219. A: τὸ ... περὶ τὸ ξύνθετον καὶ πλαστόν, ὃ δὴ σκεῦος ὠνομάκαμεν. Pol. II. 373. A: κλῖναι τε ... καὶ τράπεζαι καὶ αἶλλα σκευή. 381. A: τὰ ... ξύνθετα πάντα σκευή. Theaet. 146. E: τῶν ξυλίνων σκευῶν. Id. Pol. IV. 428. C. II. 373. B: σκευῶν ... παντοδαπῶν δημιουργοί. III. 401. A. Critia 117. D: σκευῶν ὅσα τριήρεσι προσήκει. Legg. III. 679. A: σκευῶν (vasorum) ἐμπύρων τε καὶ ἀπύρων. VIII. 849. E. VII. 797. B: μήτε ἐν τοῖς ἄλλοις σκεύεσιν. Lach. 183. E: ἐνίσχετό που ἐν τοῖς τῆς νεῶς σκεύεσι. Phaedr. 260. C: προσεγγεῖν δυνατόν σκευή. Pol. VII. 514. B: φέροντας ἀνδρῶπους σκευή ... παντοδαπά. X. 596. B. C: σκευὴ ποιῆσαι. E. Legg. V. 746. E. Charm. 173. B.

σκευουργία, ἡ, utensilium vel vasorum confectio. Polit. 299. D: ξυνόλης ὁποιασοῦν σκευουργίας.

σκέψις, ἡ, consideratio, deliberatio, cogitatio; quaestio, exploratio. Prot. 537. B: ἰσότητος πρὸς ἀλλήλας σκέψις. Gorg. 487. E: ἡ σκέψις ... περὶ τούτων cet. Phaedr. 83. A: ἡ διὰ τῶν ὁμμάτων σκέψις. Phil. 26. E: κοινὴ δ' ἡ σκέψις. Pol. VII. 533. E: οἷς τοσοῦτων πέρι σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. VIII. 545. A: (ἵνα) ἡμῖν τελεία ἡ σκέψις ᾗ. IX. 578. C: περὶ γὰρ τοι τοῦ μεγίστου ἡ σκέψις. Legg. I. 636. D: πᾶσά ἐστιν ἡ σκέψις περὶ τε τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας cet. Phaedr. 237. C: ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως. Theaet. 201. A: οὐκοῦν τοῦτό γε βραχείας σκέψεως. Crit. 48. E: ὅρα ... τῆς σκέψεως τὴν ἀρχὴν ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεται. Alc. I. 130. D: διὰ τὸ πολλῆς εἶναι σκέψεως. Euthyd. 282. C: ἀπαλλάξας με σκέψεως πολλῆς περὶ τούτου αὐτοῦ. Prot. 339. E: ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει τί λέγοι ὁ ποιητής. Soph. 236. D: ὥτως ... ἐσμέν ἐν παντάπασι χαλεπῇ σκέψει. Pol. I. 336. E: ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει. Legg. III. 683. C: τῇ τῆς νομοθεσίας σκέψει. Men. 97. B: ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρετῆς σκέψει. Prot. 349. A: ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν. Phaedr. 237. D: τὴν σκέψιν ποιῶμεθα. Theaet. 175. C. Phil. 65. D: εὐνοεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας. Pol. IV. 434. D: νῦν δ' ἐκτελέσωμεν τὴν σκέψιν. VI. 510. D: οὐ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὀρμήσωσι. Legg. VII. 799. D: πρὶν πῃ βεβαιώσασαι τὴν

σκέψιν τῆς πορείας ὅπῃ ποτὲ φέρει. IX. 855. E: ἴοντα εἰς τὴν τῶν λεχθέντων σκέψιν Ἰκανήν. XI. 924. E: (ἐάν) τοῦτο ... παραλείπη διὰ τὴν ἀδύνατον σκέψιν. Pol. IX. 571. D: ἐστιᾶσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων (*cogitationum*). Crit. 48. C: ἄς ... σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περὶ τῆς χρημάτων ἀναλώσεως καὶ δόξης καὶ παιδῶν τροφῆς.

σκηνή, ἡ, *tenorium*. Legg. XII. 944. B: κομισθεῖς ἐπὶ σκηνήν. **scena*. Legg. VII. 817. C: σκηναῖς ... πῆξαντας κατ' ἀγοράν.

σκήνος, τό, *domicilium; corpus*. Locr. 100. A: καθύπερ ὑπάτω τῷ σκάνος ἅπαντος. 101. E. Ax. 366. A: τὸ δὲ σκήνος τουτὶ πρὸς κακοῦ περιήρμωσεν ἢ φύσις. Locr. 101. C: τρέφεσθαι ... τὸ σκᾶνος τῶν ἐναερίων ζώων cet. 103. C: ἃ γὰρ φύσις οἶον ὄργανον ἀρμόξατο τὸ σκάνος. 104. D: ἐς γυναικεία σκάνεα.

σκηνώμαι, *tendo, commoror*. Pol. X. 621. C: σκηνώσθαι ... παρὰ τὸν Ἀριέλγητα ποταμόν. 610. E: οὕτω πόρῳ που ... ἐσκήνωται (*habitat, i. e. est*) τοῦ θανάσιμος εἶναι. Legg. IX. 866. D: σκηνησάμενος ἐν θαλάττῃ.

σκήπτομαι, *praeceo*. Theaet. 145. C: σκηπτόμενος παίζοντα λέγειν τόνδε. Conv. 217. D: σκηπτόμενος ὅτι οὐκ εἶη. Soph. 217. B: ὁ δὲ ταῦτα ... καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς, **defendo*. Legg. IX. 864. D: ἀναφέροντος τοῦ δρᾶσαντος ἢ τοῦ σκηπτομένου ὑπὲρ τοῦ ποιήσαντος.

σκήπτρον, τό, *sceptrum*. Pol. III. 393. E: τὸ τῆς σκήπτρον καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ στέμματα. Gorg. 526. C: ἔχων χρυσὸν σκήπτρον. De lege 319. D. 320. D.

σκιά, ἡ, *umbra*. Phaedr. 229. B: ἐκεῖ σκιά τ' ἐστὶ cet. Soph. 266. B. Phaedr. 260. C: μὴ περὶ ὄνου σκιάς ὡς ἔμπου τὸν ἐπαινον ποιούμενος. 239. C: ὑπὸ συμμιγῇ σκιά. Phaedr. 101. D: σὺ δὲ δεδιώς ἂν ... τὴν σαντοῦ σκιάν καὶ τὴν ἀπειρίαν cet. Pol. VII. 515. B: τὴν παριούσαν σκιάν. Tim. 76. D: Ἰκανὸν σκιάν καὶ σκέπην παρέχειν. (Phil. 30. B. pro σῶμα σκιάν nunc scrib. σωμασκίαν). Pol. VI. 510. E: ὦν καὶ σκιαί καὶ ἐν ὕδασι εἰκόνες εἰσὶ. VII. 517. D: περὶ τῶν τοῦ δικαίου σκιῶν. 522. B. VI. 510. A: λέγω ... τὰς εἰκόνας πρῶτον μὲν τὰς σκιάς cet. VII. 532. C: (πρὸς) σκιάς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδῶλων σκιάς δι' ἑτέρου τοιοῦτου φωτός ... ἀποσκιαζόμενας. Men. 180. A: ὥσπερ παρὰ σκιάς ἀληθεῖς ἂν πράγμα εἶη πρὸς ἀρετὴν.

σκιαγράφημα, τό, *pictura ita adumbrata ut e longinquo eam spectari oporteat*. Theaet. 208. E: ἐπειδὴ ἐγγύς ὥσπερ σκιαγραφήματος γέγονα τοῦ λεγομένου.

σκιαγραφία, ἡ, *pictura verum simulans, adumbratio; adumbrata imago*. Phaedr. 69. B: μὴ σκιαγραφία τις ἢ ἡ τοιαύτη ἀρετῇ. Pol. X. 602. D: ᾧ ... ἡμῶν τῷ παθήματι τῆς φύσεως ἢ σκιαγραφία ἐπιθεμένη γοητείας οὐδὲν ἀπολείπει.

Critia 107. C: σκιαγραφία ... ἀσαφεί καὶ ἀπατηλῶ χρώμεθα περὶ αὐτά. Pol. II. 365. C: σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον. σκιαγραφῶ, in speciem pingo, adumbro, simulo. Pol. IX. 583. B: ἐσκιαγραφημένη τις (ἡ τῶν ἄλλων ἡδονή). Parm. 165. C: οἷον ἐσκιαγραφημένα ... ὅμοια εἶναι (δοῦναι). Legg. 663. C: ὡς ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι καὶ ἄδικα. Pol. IX. 586. B: ἐσκιαγραφημέναις (ἡδοναῖς). VII. 523. B: τὰ πόρρωθεν ... φαινόμενα δήλον ὅτι λέγεις καὶ τὰ ἐσκιαγραφημένα.

σκιαμαχῶ, simulate (nemine adversante) vel inaniter pugno. Legg. VIII. 830. C: ἀρά γε οὐκ ἐτολμήσαμεν ἂν αὐτοὶ πρὸς ἡμῶς αὐτοὺς σκιαμαχεῖν ὄντως; Apol. 18. D: ἀνάγκη ἀτεχνῶς ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον τε καὶ ἐλέγχειν μηδενὸς ἀποκρινομένου. Pol. VII. 520. C: ὑπὸ σκιαμαχοῦντων ... πρὸς ἀλλήλους.

σκιαρός, ἄ, ὄν, umbratus. Legg. I. 625. B: ἀνάπαν-
λαι ... ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδροσιν εἰσι σκιαραί.

σκιατροφῶ, vitam dego umbratilem, mollior vivo. Pol. VIII. 556. D: πλουσίῳ ἐσκιατροφηκότε (v. ἐσκιατραφ.).

οκίμπους, ὁ, grabatus. Prot. 310. C: ἐπιψηλαφήσας τοῦ οκίμποδος.

σκιοειδής, ὁ ἡ, umbrae similis. Phaed. 81. D: σκιοειδῆ (al. σκοτοειδῆ) φαντάσματα (al. φάσματα).

σκιρτῶ, salio, exulto. Legg. IV. 716. B: σκιρτᾷ τα-
ρίττων πάνθ' ἅμα. Pol. IX. 571. C: (ὅταν) τὸ ... θηριώ-
δης τε καὶ ἄγριον ... σκιρτᾷ. Phaedr. 254. A: σκιρτῶν ...
βία φέρεται. Legg. II. 653. E: ἀλλόμενα καὶ σκιρτῶντα.

σκληρός, ἄ, ὄν, aridus; durus, rigidus (etiam trop., ob-
stinatus, vern. starr). Conv. 196. A: εἰ σκληρὸς ἦν. 203. C: σκληρὸς καὶ αὐχμηρὸς cet. Locr. 104. C: εἰ δὲ καὶ τις σκλη-
ρὸς καὶ ἀπειδής. Prot. 331. D: τὸ σκληρὸν τῷ μαλακῷ
(ἀμυγέπῃ προσέειπε). Pol. III. 410. D. Tim. 62. B: σκλη-
ρὸν ... ὅσοις ἂν ἡμῶν ἡ σὰρξ ὑπεῖκη. Legg. XII. 942. D: κοίτης σκληρᾶς. Theaet. 186. B: τοῦ ... σκληροῦ. Conv. 195. D: ὅτι οὐκ ἐπὶ σκληροῦ βαίνει, ἀλλ' ἐπὶ μαλακοῦ. Pol. III. 411. B. Legg. III. 695. A: οὐσαν ... σκληράν (τέχνην). Crat. 407. D: κατὰ τὸ σκληρὸν τε καὶ αμιτά-
στορφον. Conv. 195. E: ἔτινι ἂν (ψυχῇ) σκληρὸν ἔθος
ἔχούσῃ ἐντίχῃ. Pol. VII. 524. A. Charm. 175. D: οὕτως
ἡμῶν εὐηδικῶν τυχοῦσα ἡ ζήτησις καὶ οὐ σκληρῶν. Soph. 230. C: τῶν περὶ αὐτοὺς μεγάλων καὶ σκληρῶν δοξῶν ἀπαλ-
λάττονται. Legg. X. 892. B: σκληρῶν καὶ μαλακῶν. Theaet. 155. E: σκληροὺς γε λέγεις καὶ ἀντιτυπούς ἀνθρώπους. Legg. I. 645. A: τὰς δ' ἄλλας (ἀγωγὰς) σκληρὰς καὶ σιδη-
ρὰς. X. 889. C: μαλακὰ πρὸς σκληρά. Tim. 76. C: σκλη-
ρότερον. Theaet. 191. C: σκληρότερον (κηροῦ). Legg. II. 666. B. Tim. 59. B: ὥστε σκληρότερον εἶναι. Polit. 307. B:

σκληρότερα φαινόμενα. Tim. 59. B: διὰ πυκνότητα σκληρότατον ὄν. Phil. 44. E: εἰς τὰ σκληρότατα ἀποβλέποντες.

σκληρότης, ἡ, *duritia; asperitas*. (Crat. 434. C: σκληρότης). Tim. 63. E: σκληρότης ... ἀνωμαλότητι μιχθεῖσα. Phaedr. 251. B: ὑπὸ σκληρότητος. Crat. 434. D. Pol. III. 410. D. Crat. 434. C: σκληρότης. Theaet. 186. B: τὴν σκληρότητα. Pol. VII. 523. E. X. 607. B: μὴ καὶ τινα σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν καταγνῶ.

σκληρῶς, *aspete*. Legg. I. 629. A: σκληρῶς ... διαμάχεσθαι. X. 885. D: πρὶν ἀπειλεῖν ἡμῖν σκληρῶς.

σκληφρός, ὁ, ὄν, *macer, attenuatus* (vern. *schmächtig*). Euthyd. 271. B: ἀλλ' ἐκείνος μὲν σκληφρός (ita ut iunior videatur esse quam revera est), οὗτος δὲ προφερής cet.

σκολιόν, τό (μέλος vel ἄσμα), *carnea convivale*. Gorg. 451. E: ὡς φησιν ὁ ποιητὴς τοῦ σκολιού. Ib. οἶμαι γὰρ σε ἀγκοῖναι ἐν τοῖς συμποσίοις ἀδόντων ἀνθρώπων τοῦτο τὸ σκολιόν (marg. cod. Meerm. et schol. Bekk. p. 340. σκόλιον). 452. A: ὁ τὸ σκολιὸν ποιήσας.

σκολιός, ὁ, ὄν, *obliquus; trop. pravus, perversus*. Phaedr. 253. E: ὁ δ' αὖ σκολιός. Legg. XII. 945. B: ἂν τις τι εἴη σκολιὸν αὐτῶν ἢ πράξῃ. Pol. II. 365. B: σκολιαῖς ἀπαταῖς (Pind.). Gorg. 525. A: πάντα σκολιά ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας. Theaet. 173. A: πράττειν σκολιά. 194. B: εἰς πλάγια ... καὶ σκολιά (τυπούσα). Pol. VI. 506. C: τυφλά τε καὶ σκολιά.

σκολύθριον, τό, *scabellum*. Euthyd. 278. B: ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι καὶ γελῶσιν.

σκοπιᾶ, ἡ, *specula*. Pol. IV. 445. C: ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς.

σκοπός, ὁ, *meta; finis; propositum*. Gorg. 507. D: οὗτος ἐμοίγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς εἶναι πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν. Legg. III. 693. C: ὡς ἔσθ' οὗτος ὁ σκοπὸς οὐχ ἕτερος, ἀλλ' ὁ αὐτός. IV. 717. A: σκοπὸς ... ἡμῖν οὗτος οὐ δεῖ στοχάζεσθαι. Sis. 391. A: εἰ ... σκοπὸς μηδεὶς εἴη καίμενος αὐτοῖς τοῦ τοξεύειν. Theaet. 179. C: οὐκ ἀπὸ σκοποῦ (v. I. p. 228.) εἴρηκεν cet. (Id. Tim. 25. E.) 194. A: οἶον τοξότην φαῦλον ἰέντα παραλλάξαι τοῦ σκοποῦ καὶ ἁμαρτεῖν. Legg. IV. 717. A: τοῦ τῆς εὐσεβείας σκοποῦ τυγχάναι. V. 744. A: ἡ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ; Hipp. min. 375. A: ἥ τις ... ἁμαρτάνει τοῦ σκοποῦ. Sis. 391. A: ἐπὶ σκοποῦ τινὸς τοξεύειν. Soph. 228. C: σκοπὸν τινα θέμενα. Phil. 60. A: τὴν ἡδονὴν σκοπὸν ὀρθὸν πᾶσι ζώοις γεγονέναι. Pol. V. 452. E. VII. 519. C: ὅτι σκοπὸν ἐν τῷ βίῳ οὐκ ἔχουσιν ἔνα οὐ στοχαζομένους δεῖ ἅπαντα πράττειν. Legg. XII. 961. E: τίνα θέμενοι ... σκοπὸν cet. 962. A. B.

σκοπῶ, *circumspicio; specto, video; curo; considero, reputo, respicio; quaero, exploro; inquirō*. Phaedr. 230. A: σκοπῶ

οὐ ταῦτα, ἀλλ' ἐμεινόν εἶτε cet. Gorg. 526. D: σκοπῶ ὅπως ἀποφανοῦμαι τῷ κριτῇ ὡς ὑγιεσιτάτην τῇ ψυχῇ. Pol. I. 351. B: τόδε περὶ αὐτοῦ σκοπῶ. Euth. 9. C: πρὸς ἐμεινὸν σκοπῶ. Charm. 175. A: ὅτι οὐδὲν χρηστόν περὶ σωφροσύνης σκοπῶ. Legg. XII. 963. B: οὐ ... ποῖ σκοπεῖς; Phaed. 65. E: περὶ οὐ σκοπεῖ. Pol. I. 342. D: οὐδὲ ἱατρὸς οὐδεὶς ... τὸ τῷ ἱατρῷ ξυμφέρων σκοπεῖ. Phaed. 64. D: περὶ ὧν σκοποῦμεν. Pol. II. 372. E. III. 413. D: ὥσπερ τοὺς πῶλους ... σκοποῦσιν εἰ φοβεροί. Gorg. 452. C: σκόπει ... ἐάν σοι φαγῇ τι μείζον ἀγαθὸν ὃν ἡ cet. Conv. 219. A: ἀμεινον σκοπεῖ. Tim. 24. A: τοὺς ... νόμους σκόπει πρὸς τοὺς τῆδε. Pol. II. 369. B: σκοπεῖτε οὖν. X. 606. A: εἰ ἐκείνη γ' αὐτὸ σκοποῖς. Crat. 397. D: τί οὖν ἂν μετὰ τοῦτο σκοποῖμεν; Pol. V. 477. A: κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῖμεν. Crat. 398. D: ἐάν ... σκοπῇς καὶ τοῦτο κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιὰν φωνήν. Soph. 239. B: ὥστε ἐν ἐμοιγὰ λέγοντι ... μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν. Crat. 401. A. Pol. I. 348. B: ἂν ... πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν. Phaedr. 250. A: τὰ ἀλλότρια σκοπεῖν. 265. C: περὶ λόγων σκοπεῖν. 270. C: σκοπεῖν εἰ συμφωνεῖ. Gorg. 458. C: σκοπεῖν ... χρὴ καὶ τὸ τούτων, μὴ cet. Phil. 22. C: ὁρᾶν καὶ σκοπεῖν χρὴ ... τί δράσομεν. Legg. IX. 858. A: τὸ βέλτιστον σκοπεῖν. Prot. 352. A: εἰ τις ἀνθρώπον σκοπῶν ἐκ τοῦ εἶδους ἢ πρὸς ὑγίειαν cet. Phaedr. 232. D: τὸ σεαυτοῦ σκοπῶν. Gorg. 526. D: τὴν ἀλήθειαν σκοπῶν. Phaed. 99. D: τὰ ὄντα σκοπῶν. Legg. XI. 925. A. Polit. 305. B: κρίνειν εἰς ἐκείνα σκοποῦσα. Pol. I. 346. E: τὸ ἐκείνου ξυμφέρων ... σκοποῦσα. Epin. 978. E: τὸ καθ' ἐν αὐτὸ καθ' αὐτὸ σκοποῦν. Gorg. 456. A: οὕτω σκοποῦντι. Pol. IV. 435. A: παρ' ἀλλήλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες. Tim. 61. D: ἰδῶμεν ὥδε σκοποῦντας. Lach. 198. A: ὡς μέγας ἀρετῆς σκοποῦντες (τὴν ἀνδρείαν). Pol. II. 376. C: ἡμῖν ... σκοποῦσι. Gorg. 514. D: κἂν ἐγὼ ... περὶ σοῦ ἕτερα τοιαῦτα ἐσκόπουν. Theaet. 189. C: ἁμαρτάνων οὐ ἐσκόπει. Pol. I. 354. B: ὃ τὸ πρῶτον ἐσκοπεῖμεν. Tim. 20. C. Lach. 198. A. Med. Legg. I. 627. D: σκοποῦμεθα πρὸς τὸν τῶν πολλῶν λόγον. II. 670. A. Crat. 404. C: μεταβάλλοντες σκοποῦνται τὴν Φερσεφόνην. Men. 86. E: ὥσπερ οἱ γεωμέτραι πολλάκις σκοποῦνται. Conv. 176. B: σκοπεῖσθε οὖν τίνι τρόπῳ ἂν ὡς ῥᾶστα πίνοιμεν. Legg. IX. 861. E: σκοπεῖσθε ... εἶτε τι λέγω cet. Crit. 46. C: πῶς οὖν ἂν μετριώτατα σκοποῖμεθα αὐτά; Theaet. 196. B: ἐάν ... ἐν πλείονι ἀριθμῷ τις σκοπῇται. Lach. 185. C. Prot. 314. B: ταῦτα ... σκοπῶμεθα καὶ μετὰ τῶν προσβυτέρων ἡμῶν. Alc. I. 107. C: ὅταν ... περὶ τίνος σκοπῶνται, τότε —; Prot. 353. A: τί δὲ ... δεῖ ἡμᾶς σκοπεῖσθαι τὴν τῶν πολλῶν δόξαν ἀνθρώπων —; Crat. 440. D: σκοπεῖσθαι ... χρὴ ἀνδρείως τε καὶ εὖ. Pol. I. 343. D: σκοπεῖσθαι ... οὕτως ἡ χρῇ.

345. D: μηδενί ἄλλῳ τὸ βέλτιστον σκοπεῖσθαι ἢ ἐκείνῳ. Phil. 17. E: ταύτῃ σκοποῦμενος. Legg. I. 645. D: πρὸς τί ... σκοποῦμενος αὐτὸ ἐπανερωτᾷς; VI. 772. D: σκοπῶν καὶ σκοπούμενος (vern. prüfen lassend) ὑπ' ἄλλων. Phaed. 73. B: ἔαν τῇδε πῃ σκοποῦμένῳ συνδόξῃ. Crat. 394. B: ἄτε τὴν δύναμιν τῶν φαρμακῶν σκοποῦμένῳ. Pol. IX. 589. C: πρὸς ... ἡδονὴν ... σκοποῦμένῳ. Phaed. 100. A: τὸν ἐν τοῖς λόγοις σκοποῦμενον τὰ ὄντα. 99. D: ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοποῦμενοι. Theaet. 160. E: σκοποῦμένους μὴ λάθῃ ἡμῶς οὐκ ἄξιον ἐν τρεφῆς τὸ γιγνόμενον.

σκορπίος, ὁ, scorpio. Euthyd. 290. A: φαλαγγίων καὶ σκορπίων cet.

σκοτεινός, ἡ, ὄν, obscurus; trop. difficilis intellectu. Conv. 197. A: σκοτεινός (opp. ἐλλόγιμος καὶ φανός). Pol. IV. 432. C: σκοτεινός καὶ δυσδιαφεινῆτος (ὁ τόπος). Legg. VI. 781. C: εἰθισμένον ... δεδυνός καὶ σκοτεινὸν ζῆν. Soph. 254. A: διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου. Alc. I. 134. E: εἰς τὸ ἄδειον καὶ σκοτεινὸν βλέποντες. Critia 109. E: εἰ μὴ σκοτεινὰς περὶ ἐκάστων τινὰς ἀκοάς. Pol. VII. 520. C: τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι. Phil. 48. B: ὅσῳ σκοτεινότερόν ἐστιν.

σκοτεινότης, ἡ, obscuritas. Soph. 254. A: ὁ ... ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα.

σκοτεινῶς, obscure. Pol. VIII. 558. D: ἵνα μὴ σκοτεινῶς διαλεγώμεθα.

σκοτοδινία, ἡ, tenebrae vel vertigo oculorum animique. Soph. 264. C: ἔτι μείζων καταχύθη σκοτοδινία. Legg. X. 892. E: μὴ ... σκοτοδινίαν ἱλιγγόν τε ὑμῖν ἐμποίησῃ.

σκοτοδινιῶ, caligine offundor, vertigine corripior. Theaet. 155. C: ἐνίοτε ὡς ἀληθῶς βλέπων εἰς αὐτὰ σκοτοδινιῶ. Legg. II. 663. B: σκοτοδινιᾶν ... τὸ πόρρωθεν ὁρῶμενον παῖσι ... παρέχει.

σκοτοειδής vid. σκιοειδής.

σκότος, ὁ et τό, tenebrae, caligo. Soph. 266. B: ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται. Tim. 58. D: ὁμίχλη τε καὶ σκότος. Critia 120. B. Legg. V. 738. E. VII. 788. C. Def. 411. B: σκότος τοῦναντίον ἡμέρα. Crat. 418. C: ἱμείρουσιν (τοῖς ἀνθρώποις) ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγγίγνεται. Pol. V. 461. B: ὑπὸ σκότου. Id. VIII. 548. A. VII. 516. E: ἄρ' οὐ σκότους ἀνάπλευς σχοίη τοὺς ὀφθαλμοὺς —; 518. A: ἐκ σκότους (v. σκότου) εἰς φῶς (μεθισταμένων). Legg. IX. 864. C: τὸ ... μετὰ σκότους καὶ ἀπάτης λαθραίως γιγνόμενον. Phaed. 99. B: ὥσπερ ἐν σκότει. Pol. VI. 508. D: εἰς τὸ τῷ σκότῳ κεκραμένον. VII. 517. D: τῷ παρόντι σκότῳ. Phaedr. 256. D: εἰς ... σκότον καὶ τὴν ὑπὸ γῆς πορείαν. Pol. VII. 518. A: ἐκ φωτός εἰς σκότος μεθισταμένων. Legg. II. 663. B: τὸ σκότος ἀφελών. VIII. 837. A: πᾶσαν ἀπο-

ρίαν καὶ σκότον ἀπεργάζεται. IX. 875. C: σκότος ἀπεργαζομένη ἐν αὐτῇ.

σκοτῶ, *caligine obduco, occaeco*. Pol. VII. 518. A: πότερον ἐκ φανοτέρου βίου ἤκουσα ὑπὸ ἀηθείας ἐσκοτῶται. VI. 506. A: ἐσκοτῶσθαι. Theaet. 209. E: πάνυ γενναίως ἔοικεν ἐσκοτῶμένῳ. Prot. 339. E: ἐσκοτῶθην τε καὶ ἰλιγγίασα.

σκοτῶδης, ὁ ἢ, *tenebricosus; obscurus*. Phaed. 81. B: τὸ ... τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές. Pol. VII. 518. C: πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτῶδους. Crat. 412. B: σκοτῶδέστερον ... τοῦτο καὶ ξενικώτερον. Pol. V. 478. C. 479. C: σκοτῶδέστερα. Legg. XII. 952. A.

σκυθρῶπάζω, *frontem contraho*. Alc. II. init. φαίνει ... ἐσκυθρῶπακίνα.

σκυθρῶπός, ὁ ἢ, *tristis*. Conv. 206. D: σκυθρῶπὸν τε καὶ λυπούμενον συσπειράται.

σκυλάκιον, τὸ, *canicula*. Pol. VII. 539. B: χαίροντες ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον αἰ.

σκύλαξ, ὁ et ἡ, *canis*. Pol. II. 375. A: φύσιν γενναίου σκύλακος. Parm. 128. C: ὥσπερ αἱ Λάκαιναι σκύλακες. Pol. V. 451. D: διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόκον τε καὶ τροφήν. VII. 537. A: τοὺς σκύλακας.

σκυλεύω, *spolio*. Pol. V. 469. C: σκυλεύειν ... τοὺς τελευτήσαντας πλὴν ὀπλων ... ἢ καλῶς ἔχει;

σκυτάλη, ἡ, *baculus, clava*. Theaet. 209. D: σκυτάλης ... περιτροπῇ.

σκυτεύς, ὁ, *sutor*. Pol. X. 601. C: ὁ σκυτεύς. Gorg. 491. A: σκυτέας.

σκυτική, ἡ (τέχνη), *sutrina*. Alc. I. 128. B: σκυτική. Charm. 174. C: ἡ ... σκυτική. Pol. II. 374. B: ἵνα δὴ ἡμῖν τὸ τῆς σκυτικῆς ἔργον καλῶς γίγνοιτο. Alc. I. 128. C. Pol. V. 456. D: τῇ σκυτικῇ παιδευθέντας. Alc. I. 128. C. Theaet. 146. D: ὅταν λέγῃς σκυτικήν. 147. B. Euthyd. 294. B.

σκυτόδεψος, ὁ, *coriarius*. Gorg. 517. E: σκυτόδεψον (sic Cl. et Δ. Vulg. σκυτοδεψόν).

σκῦτος, τό, *corium*. Conv. 191. A: τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Charm. 173. D: ἡ σκυτῶν τομῆς;

σκυτοτομία, ἡ, *sutrina*. Pol. X. 601. A: οὐκ ἐπαῖων περὶ σκυτοτομίας. III. 397. E: πρὸς τῇ σκυτοτομίᾳ.

σκυτοτομικός, ἡ, ὄν, *ad sutrinam pertinens*; ὁ, *sutor*, ἡ, *sutrina*. Theaet. 146. C: σκυτοτομική. Polit. 280. C. 288. E. Pol. I. 333. A: καὶ μὴν καὶ σκυτοτομική (χρήσιμον); Naí. Πρὸς γε ὑποδημάτων ἂν ... φαίης κτῆσιν; IV. 443. C: τὸν ... σκυτοτομικόν. Euthyd. 292. C: σκυτοτομικήν τε καὶ τεκτονικήν cet.

σκυτοτόμος, ὁ, *qui e coriis vel loris aliquid conficit*, praec. *sutor*. Prot. 319. D: σκυτοτόμος. Gorg. 447. D. (ante. ὑποδημάτων δημιουργός). Pol. II. 370. D: ὁ σκυτοτό-

μος. X. 601. C: ποιήσει ... σκυτοτόμος (int. ἡνίας; quocirca σκυτοτόμος h. l. est quem nos vocamus *Riemer*). Alc. I. 129. C. Prot. 324. C: σκυτοτόμιον. Pol. IV. 434. A. Gorg. 490. E: τὸν σκυτοτόμιον ἴσως μέγιστα δεῖ ὑποδήματα καὶ πλείστα ὑποδεξιμένον περιπατεῖν. Pol. III. 397. E. Theaet. 180. D: οἱ σκυτοτόμοι. Conv. 191. A. Pol. V. 466. B: κατὰ τὸν τῶν σκυτοτόμων ... βίον. Theag. 126. D. Gorg. 491. A: οὐ σκυτοτόμους λέγω. Conv. 221. E.

σκυτοτομῶ, *sutrinam facio*; cum v. ὑπόδημα est simpl. conficio. Alc. I. 129. D: σκυτοτομεῖ. Pol. V. 454. C: ἐὰν φαλακροὶ σκυτοτομῶσι. IV. 443. C: σκυτοτομεῖν. Charm. 161. E: ὑποδήματα σκυτοτομεῖν. Pol. II. 374. C: σκυτοτομῶν. Charm. 163. B: σκυτοτομοῦντι. Hipp. min. 368. C: ὑποδήματα ... σκυτοτομῆσαι.

σκάμματα, τό, *cauillatō, dictum* (germ. *Witz*). Theaet. 174. A: ταῦτόν ... ἀρκεῖ σκάμμα ἐπὶ πάντας ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ διάγουσι. 177. D. Euth. 11. C: ἄλλου δὲ τινος δεῖ σκάμματος. Ib. τοῦ αὐτοῦ σκάμματος. Pol. V. 452. B: οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκάμματι.

σκάπτω, *cauillor, irrideo, ludo*. Phaedr. 264. E: σκάπτεις τὸν λόγον ἡμῶν. Pol. VI. 487. E: εἰς ... σκάπτεις —; Theag. 125. E: πᾶλαι ... σκάπτεις καὶ παίζεις πρὸς με. Conv. 173. A: μὴ σκάπτ', ἔφη cet. Crat. 384. C: ὥσπερ ὑποπτέω αὐτὸν σκάπτειν. Pol. I. 349. A. Eryx. 399. C: εἰ καὶ σκάπτων λέγεις. Men. 77. A: οἱ σκάπτοντες. 80. A: εἰ δεῖ τι καὶ σκάψαι. Euthyd. 294. C: ἡγουμένω ... σκάπτεσθαι.

σμάραγδος, ὁ, *smaragdus*. Phaed. 110. D: σμαράγδους. σμερδαλέος, α, ον, *terribilis*. Pol. III. 386. D. (Hom.). σμῆνος, τό, *examen* (apum) et *alveare*; in univ. *turba* (vern. *Schwarm*). Pol. IX. 574. D: τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος. VIII. 552. C: σμῆνους νόσημα (κηφὴν). Crat. 401. C: ἐννεόηκά τι σμῆνος σοφίας. Men. 72. A: εἰ σμῆνός τι ἀνεύρηκα ἀρετῶν παρὰ σοὶ κειμένων. Legg. XI. 933. D: βοσκημάτων ... ἢ σμηνῶν. Polit. 301. D: βασιλεὺς οἶον ἐν σμῆνεσιν. Pol. VII. 520. B. Polit. 293. D: οἶον σμῆνη μελιτῶν ἐκπέμποντές ποι. Men. 72. A.

σμήρινθος, ἡ, *funiculus*. Legg. I. 644. E: οἶον νεῦρα ἢ σμήρινθοι τινες ἐνοῦσαι.

σμίκρασις, ὁ ἡ, *clipeo parvo armatus*. Critia 119. B: καταβάτης ... σμικράσις (v. καταβάτας τ' ἐς μικρασπίδα).

σμικρολογία, ἡ, *rerum minutarum consecratio*; *animus pusillus*. Pol. VI. 486. A: ἐναντιώτατον ... σμικρολογία ψυχῇ μελλούσῃ τοῦ ὅλου καὶ παντός αἰεὶ ἐπορέζεσθαι θεῖον τε καὶ ἀνθρωπίνου. VIII. 558. B. Theaet. 175. A: ἄτοπα αὐτῷ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας. Legg. V. 746. E: δεῖσαντα τὴν δοξασαν ἂν γίγνεσθαι σμικρολογίαν. Etiam *res minutae*. Hipp. mai. 304. B: χαιρεῖν ἑάσαντα τὰς σμικρολογίας ταύτας.

σμικρολόγος, ὁ ἢ, *pusillus*. Conv. 210. D: φαῦλος ... καὶ σμικρολόγος.

σμιχρομερής, ὁ ἢ, *minutis ex partibus constans*. Tim. 60. E: σμιχρομερέστερα. 78. B: πῦρ ... πάντων γενῶν σμιχρομερέστατον.

σμικρός, ὁ, ὄν, *parvus vel exiguus; minutus, levis, pusillus; etiam paucus et brevis*. Crat. 436. B: ὅτι οὐ σμικρός κίνδυνός ἐστι ξεπατηθῆναι. Phil. 56. D: οὐ σμικρός ὄρος. Conv. 173. B: σμικρός (de statura). Gorg. 511. C: εἰ δ' αὐτῇ (ἡ τοῦ γεῖν ἐπιστήμη) σοὶ δοκεῖ σμικρά εἶναι. Pol. I. 339. B: σμικρά γε ἴσως ... προσθήκη. VI. 495. B: σμικρά ... φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέποτε οὐδένα ... δοῦν. 507. E: οὐ σμικρά ἄρα ἰδέα ἡ τοῦ ὁρᾶν αἰσθησις cet. Prot. 328. E: πλὴν σμικρὸν τί μοι ἐμποδῶν. Phaedr. 272. B: οὐ σμικρὸν γε φαίνεται ἔργον. Crat. 384. B: οὐ σμικρὸν τυγχάνει ὃν μάθημα. Phil. 58. A: ὕσσις νοῦ καὶ σμικρὸν προσήρτηται. Pol. III. 400. C: διελῆσθαι ... οὐ σμικροῦ λόγον. Polit. 259. B: σμικρᾶς ... πόλεως ὄγκος. V. 469. D: γυναικείας τε καὶ σμικρᾶς διανοίας τὸ cet. Phaedr. 268. C: περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παρμυθήκεις ποιεῖν. Pol. III. 386. A: μὴ περὶ σμικροῦ ποιησομένοις. Legg. VIII. 832. C: σμικροῦ (*propremodum*). Tim. 88. A: σμικρά ... διανοῖα. Crat. 428. A: εἰ καὶ τις σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταδείη. Theaet. 175. C: τὸς σμικρὸν ἐκείνον τὴν ψυχὴν. Conv. 192. C: οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. Apol. 27. E: καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντα. Theaet. 180. A: τὸ μὴδὲ σμικρὸν ἐνεῖναι τοῖς ἀνδράσιν ἡσυχίας. Conv. 210. C: εἰάν ... καὶ σμικρὸν ἄνθος ἔχη. Lys. 211. A: σμικρὸν πρὸς με λέγων. Theaet. 173. A: σμικροὶ ... καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὰς ψυχάς. Gorg. 472. C: οὐ πάνυ σμικρά ὄντα. Pol. III. 411. B: ἀπὸ σμικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενον. VI. 487. B. Legg. X. 900. A. Pol. III. 402. C: μῆτε ἐν σμικροῖς μῆτε ἐν μεγάλοις. Phaedr. 268. C: περὶ μεγάλου (πράγματος) πάνυ σμικρᾶς (ῥήσεις ποιεῖν). Prot. 323. D: τοὺς αἰσχροὺς ἢ σμικροὺς cet. Pol. III. 397. B: σμικρᾶς τὰς μεταβολὰς ἔχει. Phaedr. 233. C: οὐδὲ διὰ σμικρά ἰσχυρὰν ἔχθραν ἀναιρούμενος. 267. D: σμικρά γε καὶ οὐκ ἄξια λέγειν. Gorg. 497. C: πρὶν τὰ σμικρά (μεμνησθαι). Theaet. 168. C: σμικρά ἀπὸ σμικρῶν. 173. E: ταῦτα πάντα ἡγήσαμένη σμικρά καὶ οὐδέν. Soph. 227. A: κατὰ σμικρά (*minutis in rebus*). Polit. 259. C: ὡς βασιλεὺς ἅπας-χεροὶ ... σμικρ' ἅττα εἰς τὸ κατέχειν τὴν ἀρχὴν δύναται. 298. A: ὧν σμικρά ... καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι. Phil. 20. C: σμικρά ἅττα ... διομολογησώμεθα. Pol. II. 368. D: γράμματα σμικρά πόρρωθεν ἀναγνῶναι. Tim. 62. A: κατὰ σμικρά ... τὰ σῶματα κερματίζουσα. Hipp. mai. 304. C: σμικρά καὶ οὐδενός ἄξια. Lach. 182. C: εἰ καὶ τῷ σμικρότερον δοκεῖ εἶναι. Critia 117. D: ἐν τῷ σμικροτέρῳ τροχῷ. Legg. V. 731. B: σμικροτέραν (*inferiorem*) αὐτὴν (αἴη πόλιν) πρὸς εὐ-

δοξίαν ... ἀπεργάζεται. Phil. 25. C: πρόσθετος ... καὶ μείζον καὶ σμικρότερον. Legg. IX. 880. B: δεδεδωκὼ μηδὲν ἐνιαυτοῦ σμικρότερον. Ep. VII. 343. A: ὁ κύκλος οὔτε τι σμικρότερον οὔτε μείζον τῆς ἐναντίας ἔχει ἐν αὐτῷ φύσει. Polit. 270. E: σμικρότερα ... γιγνόμενα (τὰ σώματα). Legg. V. 732. B: ἃ ... σμικρότερα (*leviora*) τούτων cet. Pol. V. 475. B: ὅτι ... ὑπὸ σμικροτέρων (*nos: von geringerem*) καὶ φανλοτέρων τιμώμενοι ἀγαπῶσιν. III. 395. B: εἰς σμικρότερα κατακερματίζονται. VII. 523. C: ὁ ... σμικρότατος (δάκτυλος). Tim. 56. A: τὸ ... σμικρότατον σῶμα. Legg. III. 689. D: πῶς ... γένοιτ' ἂν φρονήσεως καὶ τὸ σμικρότατον εἶδος; Pol. V. 473. B: τίνας ... σμικροτάτου μεταβαλόντος cet. Prot. 334. C: ὅτι σμικροτάτῳ (ἐλαίῳ χρῆσθαι). Phaed. 93. B: καὶ κατὰ τὸ σμικρότατον (*nos: auch nur im mindesten*). Gorg. 466. D: δύνασθαι ... σμικρότατον. Soph. 247. D: εἰς τὸ παθεῖν καὶ σμικρότατον ὑπὸ τοῦ φανλοτάτου. Phil. 60. C: ἡδονῆς ... μηδὲ τὸ σμικρότατον ἔχουσιν. Legg. V. 738. C: τούτων νομοθέτῃ τὸ σμικρότατον ἀπάντων οὐδὲν κινήσιον. VI. 771. C: αὕτη δ' ἔχει τὸ σμικρότατον ἱαμα. Pol. V. 473. B: ὅτι ὀλιγίστων τὸν ἀριθμὸν καὶ σμικροτάτων τὴν δύναμιν. X. 610. B: εἴ τις ὅτι σμικρότατα ὅλον τὸ σῶμα κατατέμῃ. — Adverbiorum instar frequentantur σμικρῶ, paulo (Polit. 262. C: σμικρῶ πλέον. Legg. III. 698. B: οὐ σμικρῶ χεῖρων. IV. 719. B: σμικρῶ ... πρόσθεν. IX. 872. D: τὸν ἐμπροσθεν σμικρῶ ῥηθέντα λόγον. Apol. 21. D: σμικρῶ τιγὶ ... σοφώτερος.); σμικρόν, paulum vel paululum (Gorg. 462. D. Theaet. 197. B: ἡμεῖς ... σμικρόν μεταδόμεθα. Soph. 261. B. Crat. 395. B: σμικρόν παρακλίνεις. 410. A: σμικρόν τι παρακλίνοντες. Legg. VI. 751. B: σμικρόν ... ἐπισχόντες. al.) et paulo (ut σμικρόν ἐμπροσθεν. Soph. 238. E. Phil. 18. D. 42. A: ἐναντίον ... τὸ νῦν τῷ σμικρόν ἐμπροσθεν γέγονεν. Legg. IV. 718. D: ὥστε ... σμικρόν ... εὐμαθέστερον ἀπεργάζεται); κατὰ σμικρόν, paulatim (Phaedr. 262. A. Theaet. 180. E. Pol. III. 401. C. 407. D. Legg. III. 678. B. Theag. 130. C.), paululum (Soph. 241. C: καὶ κατὰ σμικρόν, vel paululum. Crat. 400. B. Pol. IV. 487. B.) et minutatim vel singulatim (Prot. 338. E: κατὰ σμικρόν ἀποκρινόμενος. 217. D: κατὰ σμικρόν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν. Pol. I. 344. A: ἢ οὐ κατὰ σμικρόν τὰλλότρια ... ἀφαιρεῖται ... ἀλλὰ συλλήβδην. VIII. 553. C. Hipp. min. 369. C.). Sic etiam σμικρά (paululum (Prot. 316. A: σμικρὰ ἅττα διατρίψαντες. Pol. III. 404. A: καὶ εἰς σμικρά ἐκβάσι τῆς τεταγμένης διαίτης. VII. 527. A: ὅσοι καὶ σμικρά γεωμετρίας ἐμπειροί. Legg. IV. 713. A: ἄρ' οὐκ μύθῳ σμικρά γ' ἐτι προσχρηστέον —;) et parum (Ep. VII. 329. C: σμικρὰ δ' οἷός τ' ἦν, int. ἀμύνειν). Etiam κατὰ σμικρά (Legg. III. 699. D. al.).

σμικρότης, ἡ, paritas. Parm. 149. E: ᾧ ... σμικρότης

(προσεῖη). 150. A. al. Phaed. 102. D: τῆς σμικρότητος. Polit. 273. E: ὑπὸ σμικρότητος. Id. Tim. 91. D. Prot. 329. E: ἡ μεγέθει καὶ σμικρότητι. Phaed. 100. E. 102. B: μέγεθος καὶ σμικρότητα. C. E. Parm. 150. D. Pol. VII. 523. E. Tim. 83. D: ἀοράτων διὰ σμικρότητα. Etiam *raucitas*. Legg. VII. 788. B: διὰ σμικρότητα αὐτῶν καὶ πυκνότητα. σμικρῶς, *raulum*, *aliquantulum*. Critia 107. D: σμικρῶς εἰκότα λεγόμενα.

σμίλαξ, ὁ, *taxus*. Pol. II. 372. B: ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων σμίλακι τε καὶ μυρρίναις.

σμίλη, ἡ, *scalprum*. Pol. I. 333. A: σμίλη. Alc. I. 129. C.

σμινύη, ἡ, *ligo*. Pol. II. 370. D: οὐδὲ σμινύην.

σός, σῆ, σόν, *tuus* cet. Hipp. mai. 294. B: ὡς ὁ σός λόγος. Lys. 204. A: σός ἐταῖρος. Soph. 233. B: τὸ σόν δὴ τοῦτο (*id quod tu dixisti*). Id. Conv. 221. B. Gorg. 455. C: τὰ τῆς σῆς τέχνης. 468. A: εὐνοία γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ (*erga te*). Pol. I. 334. D: κατὰ τὸν σόν λόγον. Gorg. 455. C: ἐμὲ νῦν εὐμισον καὶ τὸ σόν σπεύδειν. Euth. 9. D: σὺ ... τὸ σόν σκοπεῖ. Crit. 50. B: τὸ σόν μέρος. 54. C. Polit. 258. B: οὐ τὰ σὰ (i. q. σὺ) καλύειν φαίνεται. Crit. 54. B: οὔτε ... σοὶ ... οὐδὲ ἄλλω τῶν σῶν οὐδενί. Pol. I. 331. D: οὐκ οὖν ... τῶν γε σῶν κληρονόμος;

σοφία, ἡ, *sapientia*; *intelligentia*, *cognitio*; *prudentia*, *calliditas*; *sollertia*; *ars*; etiam iron. ponitur. Prot. 329. E: ἐστὶ καὶ ταῦτα μόρια τῆς ἀρετῆς ... σοφία τε καὶ ἀνδρεία. 360. D: ἡ τῶν δεινῶν καὶ μὴ δεινῶν σοφία. Crat. 412. B: ἡ ... σοφία φορᾶς ἐφάπτεσθαι σημαίνει. Pol. I. 338. B: αὕτη ... ἡ Σωκράτους σοφία ... παρὰ τῶν ἄλλων περιμόντα μανθάνειν cet. Legg. III. 689. D: ἡ καλλίστη καὶ μεγίστη τῶν ὑμνωσιῶν μεγίστη δικαιοτάτ' ἂν λέγοιτο σοφία. Lach. 123. B: τίς ἐστὶν αὕτη ἡ σοφία ἧς ἐπιθυμοῖς. D: οὐκοῦν καὶ ἡ ἡνιοχεία σοφία ἐστίν; Phaed. 96. A: θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν. Conv. 175. E: οἶμαι γὰρ με παρὰ σοῦ πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας πληρωθίσεσθαι. Pol. III. 398. A: ἄνδρα ... δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδαπὸν γίγνεσθαι. 406. B: δυσθανάτων ... ὑπὸ σοφίας εἰς γῆρας ἀφίκετο. Legg. III. 677. C: πολιτικῆς ἡ καὶ σοφίας τινός ἐτέρα. 701. A: ἡ πάντων εἰς πάντα σοφίας δόξα. Apol. 22. C: οὐ σοφία ... ἀλλὰ φύσει τινί. Ep. VI. 322. D: πρὸς τῇ τῶν εἰδῶν τῇ σοφίᾳ τῇ καλῇ ταύτῃ. Prot. 321. D: κλέπτει τὴν ἐντεχον σοφίαν σὺν πυρί, lb. τὴν ... περὶ τὸν βίον σοφίαν. Phaedr. 236. B: παρὰ τὴν ἐκείνου σοφίαν ἑτερόν τι ποιικιλώτερον. Conv. 184. E: ὁ ... δέσμενος εἰς παιδεύειν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτῶσθαι. 197. A: τὴν ... τῶν ζώων ποιήσιν πάντων εἰς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἔρωτος εἶναι σοφίαν ἣ γίγνεται τε καὶ φύεται πάντα τὰ ζῶα; Pol. II. 365. D: σοφίαν δη-

μηγορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες. IV. 429. A: ὃ πρὸς-
 ἕκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν ἦν μόνον δι-
 τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν σοφίαν καλεῖσθαι. 443. E: σοφίαν
 (ὀνομαζόντα) ... τὴν ἐπιστατοῦσαν ταύτῃ τῇ πράξει ἐπι-
 στήμην. X. 602. A: χαριεῖς ἂν εἴη ἐν τῇ ποιήσει μιμητι-
 κὸς πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Legg. I. 644. A: τὴν
 (παιδείαν) ... εἰς χρήματα τείνουσαν ... ἥ καὶ πρὸς ἄλλην
 τινὰ σοφίαν ἄνευ νοῦ καὶ δίκης βάνανσόν τ' εἶναι cet. Lach.
 123. C: ταύτην τὴν σοφίαν ... ἥ τὰ ἄρματα κυβερνώσιν.
 Men. 93. E. Ion. 542. A: ὡς δεινὸς εἰ τὴν περὶ Ὀμήρου
 σοφίαν. De iusto 375. C: κινδυνεύει ἄρα, ὃ μὲν οἱ πρό-
 γονοὶ ἡμῖν κατέλιπον σοφίαν, δικαιοσύνη εἶναι cet. Epin.
 979. D: παρὰ πάσας τὰς προσθεὶν σοφίας. Ep. X. 358. C:
 τὰς ... ἄλλας τε καὶ εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας τε καὶ δει-
 νοτάτας κομψότητας οἶμαι προσαγορεύων ὀρθῶς ὀνομάζειν.
 σοφίζομαι, sapientiae studeo. Hipp. πιαί. 283. A: οὕτως
 αὐτὸν ἀνόητα σοφίζεσθαι. *argute vel argutiarum aliquid pro-
 fero vel comminiscor. Gorg. 497. A: οὐκ οἶδ' ἄττα σοφίζει.
 Pol. VI. 509. D: ἵνα μὴ ... δόξω σοι σοφίζεσθαι περὶ τὸ
 ὄνομα. Phaedr. 229. C: εἰτα σοφιζόμενος φαίην cet. Polit.
 299. B: σοφιζόμενος οἷοιόν περὶ ταῦτα τοιαῦτα.

σόφισμα, τό, quidquid argute vel callide excogitatum
 est; argutiae, machina vel dolus. Conv. 214. A: πρὸς μὲν
 Σωκράτῃ ... τὸ σόφισμά μοι οὐδέν. Lach. 183. D: τὸ ...
 σόφισμα τὸ τοῦ δρεπιάνου τοῦ πρὸς τῇ λόγῃ εἶον ἀπέβη.
 Ax. 369. E: τὰ δὲ παθήματα σοφισμάτων οὐκ ἀνέχεται.
 Pol. VI. 496. A: ἄρ' οὐχ ὡς ἀληθῶς προσήκοντα ἀκούσαι
 σοφίσματα (γεννᾶν φάμεν) —;

σοφιστής, ὁ, sophistes, h. e. qui sapientiam profutetur, qui
 (ostentationis quaeustusque causa) doctrinarum et praec. virtutis
 se magistrum venditat. Prot. 313. C: ἄρ' οὖν ... ὁ σοφιστὴς
 τυγχάνει ὧν ἐμπορὸς τις ἢ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων ἀφ' ὧν
 ψυχὴ τρέφεται; Gorg. 520. A: ταυτόν ... ἐστὶ σοφιστής
 καὶ ῥήτωρ ἢ ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον. Soph. 231. D: νέων
 καὶ πλουσίων ἐμμισθος θηρευτῆς (ὁ σοφιστὴς εὐρέθη). Ib.
 ἐμπορὸς τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα. Conv. 203. D:
 δεινὸς γόης καὶ φαρμακεὺς καὶ σοφιστής. De lege 319. C:
 ὅτι ... ὁ Ζεὺς σοφιστὴς ἐστὶ καὶ ἡ τέχνη αὕτη παγκάλῃ
 ἐστί. Ib. παιδευτῆσόμενον ὡς ὑπὸ σοφιστοῦ ὄντος τοῦ Δίος.
 Prot. 312. C: ἀνδρὶ ... σοφιστῇ. Polit. 284. B: ἐν τῷ σο-
 φιστῇ (dialogo). Prot. 312. A: σὺ δὲ ... οὐκ ἂν αἰσχύνοιο
 εἰς τοὺς Ἕλληνας σαυτὸν (v. αὐτόν) σοφιστὴν παρέχων;
 C: σοφιστὴν ... εἶναι τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. Soph.
 268. D: τὸν ὄντως σοφιστὴν. Pol. X. 596. D: πάντῃ θαν-
 μαστον ... λέγεις σοφιστὴν (ubi fere est vern. Tausendkinstler).
 Eryx. 399. C: τὸν μὲν (Πρόδικον) σοφιστὴν καὶ ἀλάζονα
 ἡγοῦντο εἶναι, σὲ δὲ πολιτικόν τε ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἀξίον.
 Phaedr. 257. D: δόξαν φροβούμενοι τοῦ ἐπειτα χρόνου μὴ

σοφισταὶ καλῶνται. Gorg. 519. C: φάσκοντες ... ἀρετῆς διδάσκαλοι εἶναι (οἱ σοφισταί). Conv. 208. C: ὥσπερ οἱ τέλει σοφισταί, Εὐ ἴσθι, ἔφη. Men. 85. B: καλοῦσι ... ταύτην διὰ μετρον οἱ σοφισταί (h. e. *artis magistri*). Tim. 19. E: τὸ ... τῶν σοφιστῶν γένος ... ἅτε πλανητὸν ὃν κατὰ πόλεις. Legg. X. 908. D: σοφιστῶν ... ἐπικαλουμένων μηχαναί. Lach. 186. C: τοῖς ... σοφισταῖς οὐκ ἔχω τελεῖν μισθούς, οἵπερ μόνον ἐπηγγέλλοντό με οἷοί τ' εἶναι ποιῆσαι καλὸν τε καγαθόν. Polit. 303. C: μεγίστους γίνεσθαι τῶν σοφιστῶν σοφιστὰς. Pol. VI. 492. B. Conv. 177. B: τοὺς χρηστοὺς σοφιστάς. Men. 91. B: ὅτι οὗτοι εἰσιν οἷους οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι σοφιστάς.

σοφιστικὸς, ἡ, ὄν, *sophisticus*, fem. *sophistica*. Phaedr. 248. E: σοφιστικὸς ἢ δημοκοπικὸς (βίος). Soph. 223. B: νέων, πλουσίων καὶ ἐνδοξων γιγνομένη θῆρα ... σοφιστική. 224. D. 231. B: ἡ γένει γένναια σοφιστική. 233. A: τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμειος θαύμα. 268. B: σοφὸν ἢ σοφιστικὸν (ἐρᾶμεν); Prot. 316. D: τὴν σοφιστικὴν τέχνην ... εἶναι παλαιάν. Gorg. 463. B: ταύτης (τῆς κολακείας) μῦθον καὶ τὴν ἡγετορικὴν ἐγὼ καλῶ καὶ τὴν γε κομμωτικὴν καὶ τὴν σοφιστικὴν. Soph. 224. C: τὸ σοφιστικὸν γένος. E. Euthyd. 277. E: νῦν ... νόμισον τὰ πρῶτα τῶν ἱερῶν ἀκούειν τῶν σοφιστικῶν. — Femin. σοφίστρια. Euthyd. 297. C: σοφίστρια οὖση (τῇ Ὑδρα).

σοφιστικῶς, *more sophistic*. Theaet. 154. D: ξυνελθόντες σοφιστικῶς εἰς μάχην τοιαύτην.

σοφός, ἡ, ὄν, *peritus*, *doctus*; *sapiens*; etiam iron. *calidus*, *argutus*; unde τὸ σοφόν etiam est *artificium*, *dolus*, pl. *argutiae*. Phil. 17. C: ἀλλ' οὕτω σοφὸς ἂν εἴης τὴν μουσικὴν εἰδὼς ταῦτα μόνον. Conv. 203. A: ὁ ... περὶ τὰ τοιαῦτα σοφός. Ib. ὁ ... ἄλλο τι σοφὸς ὢν. Pol. I. 331. A: σοφός γάρ καὶ θεῖος ἀνὴρ (Σιμωνίδης). IV. 426. C: σοφός τὰ μεγάλα. Apol. 19. C: εἰ τις περὶ τῶν τοιοῦτων σοφός ἐστι. 20. D: ταύτην (τὴν σοφίαν) σοφός. Theag. 126. C: τὰ πολυτικά ... σοφός. Conv. 201. D: ἡ ταῦτα τε σοφὴ ἔν καὶ ἄλλα πολλά. Pol. IV. 427. E: ὅτι σοφὴ τ' ἐστὶ καὶ ἀνδρεία cet. VI. 502. D: οὐδὲν ... τὸ σοφόν (*machinatio*) μοι ἐγένετο cet. Euthyd. 293. D: (ἄρα) τοῦτό ἐστι τὸ σοφόν; Phaedr. 235. C: Ἀνακρέοντος τοῦ σοφοῦ. Legg. VI. 761. D: ἱατροῦ ... μὴ πάνυ σοφοῦ. Conv. 175. C: ἵνα καὶ τοῦ σοφοῦ ἀπτόμενός σου ἀπολαύσω ὃ cet. Phaedr. 278. D: τὸ ... σοφόν ... καλεῖν ἔμοιγε μέγα εἶναι δοκεῖ καὶ θεῶ μόνον πρέπειν. 279. C: πλούσιον δὲ νομίζοιμι τὸν σοφόν. Soph. 230. A: σοφὸν τούτων ὧν οἶοιτο περὶ δεινὸς εἶναι. Legg. III. 696. C: τεχνικὸν μὲν καὶ περὶ ταῦτα σοφόν, ἄδικον δέ; Euth. 5. A: σοφόν ... τὰ τοιαῦτα. Gorg. 483. A: ὁ ... σὺ τοῦτο τὸ σοφόν κατανενοηκῶς κακουργεῖς ἐν τοῖς λόγοις. Phaedr. 273. B: τοῦτο ... σοφὸν εὐραὶν ... ἔγραψεν ὡς cet. Epin.

973. D: λέγω δ' οὐδὲν σοφόν, ἀλλ' ὅπερ ἅπαντες... γιγνώσκουμεν cet. Euthyd. 297. D. Prot. 329. E: ἐπεὶ πολλοὶ ἄνδρες οἱ εἰσι ... σοφοὶ δὲ οὐ. Phaedr. 266. C: σοφοὶ ... λέγειν. Soph. 233. C: πάντ' ἄρα σοφοὶ τοῖς μαθηταῖς φαίνονται. Polit. 290. B: ὅσοι ... περὶ γράμματα σοφοὶ γίνονται. Conv. 182. B: οὐ μὴ σοφοὶ λέγειν. 185. C: διδάσκουσι γὰρ με ἴσα λέγειν οὕτως οἱ σοφοί. Lys. 222. E: ὥσπερ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Hipp. min. 365. A: σοφοὶ μὲν οὖν αὐτὰ γε ταῦτα, ἑξαπατᾶν. De virt. 376. A: οἱ σοφοὶ μάγειροι. Ib. οἱ σοφοὶ τέκτονες. Pol. VII. 519. A: τῶν λεγομένων πονηρῶν μὲν, σοφῶν δέ. Theag. 125. C: τῶν τί σοφῶν συνουσία φῆς σοφοὺς εἶναι τοὺς τυράννους; D: τῶν τί σοφῶν λέγεις —; Men. 75. C: τῶν σοφῶν ... καὶ ἱριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν. Prot. 312. C: τὸν τῶν σοφῶν ἐπιστήμονα. D: τῶν τί σοφῶν (int. ἐπιστήμων). Theaet. 157. C: παρατίθῃμι ἐκάστων τῶν σοφῶν ἀπογεύασθαι. De lucr. cup. 225. C: ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν ὧν cet. Hipp. min. 366. A: ἐπιστήμονας καὶ σοφοὺς εἰς ἅπερ ψευδεῖς. De virt. 377. E: πολὺ πρότερον ἂν τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν σοφοὺς ἐποίησαν ἢ cet. Phaedr. 100. C: τὰς ἄλλας αἰτίας τὰς σοφὰς ταύτας. Crat. 402. A: τὸν Ἡράκλειτόν μοι δοκῶ καθορᾶν παλαί' ἅττα σοφὰ λέγοντα. Euthyd. 286. E. Prot. 309. C: πῶς δ' οὐ μέλλει ... τὸ σοφώτερον κάλλιον φαίνεσθαι; Pol. I. 352. B: ὅτι ... καὶ σοφώτεροι καὶ ἀμείνους ... οἱ δίκαιοι φαίνονται. Prot. 309. D: σοφωτάτῳ ... τῶν γε νῦν. Prot. 310. E: σοφώτατον ... λέγειν. Pol. I. 339. E: ὦ σοφώτατε Θρασύμαχε. Soph. 233. B: ὡς εἰσὶ πάντα πάντων αὐτοὶ σοφώτατοι.

σπάθη, ἡ, *spatha* (germ. *Spatel*). Lys. 208. D: τῆς σπάθης ἡ τῆς κερκίδος cet.

σπάνιος, α, ον, *rarus*; *paucus*. Legg. XII. 953. C: τέταρτος ἂν ποτὲ τις ἀφίκηται, σπάνιος μὲν cet. Alc. II. 142. C: σπάνιον εὐρεῖν ὅστις cet. Euthyd. 304. B: τὸ γὰρ σπάνιον ... τίμιον. Ep. XIII. 370. C. Legg. VIII. 841. A: σπανίῳ ... τῷ τοιοῦτῳ δι' αἰσχύνην χρώμενοι. Euth. 3. D: ἴσως ... σὺ μὲν δοκεῖς σπάνιον σεαυτὸν παρέχειν. Pol. VI. 503. D: οὐκοῦν σπάνιον αὐτὸ οἶμι ἔσεσθαι; V. 476. B: ἄρα οὐ σπάνιοι ἂν εἴεν; Gorg. 493. E: νόματα ... σπάνια ... εἶη. Legg. III. 677. E: σπάνια καὶ ταῦτα νέμονται εἶναι ζῆν τότε κατ' ἀρχάς. Phaedr. 90. A: οἶμι τι σπανιώτερον εἶναι ἢ —; Crat. 389. A: ὅς (νομοθέτης) ... τῶν δημιουργῶν σπανιώτατος ἐν ἀνθρώποις γίγνεται. Ep. I. 310. Adv. σπανίᾳ, *raro*. Phaedr. 256. C.

σπάνις, ἡ, *inopia*. Legg. III. 679. A: νομῆς ... οὐκ ἔν σπάνις. Ep. I. 310. A: χρυσοῖον ... σπάνει. Legg. III. 678. D: δρυοτομίας τε εἶχον σπάνιν.

σπαράττω, *vellico*. Pol. VII. 539. B: τῷ ἔλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλῆσιον ἀεί.

σπαργανῶ, *fasciis inuolvo*. Legg. VII. 782. E: τὸ γυνόμενον ... σπαργανῶν.

σπαργῶ, *tumeo vel turgeo (ut lacte); deinde cupiditate (v. c. pariendi) flagro et in univ. exsulto, ferveo*. Pol. V. 460. C: ὅταν σπαργῶσι (int. lacte). Phaedr. 256. A: σπαργῶν (*Venere tumens*). Conv. 206. D: τῷ κυοῦντί τε καὶ ἤδη σπαργῶντι. Legg. III. 692. A: ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμιουμένην τὴν ἀρχὴν ὄρων.

σπάρτον, τό, *spartum vel funis sparteus*. Polit. 280. C: ἐκ τῶν λίνων καὶ σπάρτων.

σπαρτός, ἡ, ὄν, *satus*. Soph. 247. C: οἳ γε αὐτῶν σπαρτοὶ τε καὶ αὐτόχθονες.

σπάσμα, τό, *convulsio*. Tim. 87. E: πολλὰ δὲ σπάσματα ... παρέχον.

σπείρω, *spargo (etiam dispergo), sero; gigno*. Legg. VI. 775. D: σπείρειν ... παραφορὸς ἅμα καὶ κακὸς ὁ μεθ' ὧν. 777. E: σπείρειν εἰς ἀρετῆς ἐκφυεῖν. VIII. 841. D: ἄθυστα ... παλλακῶν σπέρματα καὶ νόθα μὴ σπείρειν. Theag. 124. A: (τῶν) σπειρόντων. Legg. VIII. 838. E: μὴδ' εἰς πέτρας τε καὶ λίθους σπείροντας. Phaedr. 260. D: ὄν (καρπὸν) ἔσπειρε. 276. B: ὅσα ἔσπειρε. Tim. 42. D: ἔσπειρε τοὺς μὲν εἰς γῆν, τοὺς δ' εἰς οὐλὴν cet. Phaedr. 276. B: σπείρας εἰς τὸ προσῆκον. Tim. 41. C: σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος. D: τοὺς ... ἐν γραμμασι κήπους ... σπερεῖ τε καὶ γράψει. Pol. V. 460. B: ἵνα ... ὡς πλείστοι τῶν παιδῶν ἐκ τῶν τοιούτων σπειρῶνται. VI. 497. B: ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον cet. Phaedr. 83. D: ὥσπερ σπειρομένη ἐμφυεσθαι. Legg. III. 693. A: κακῶς ἐσπαρμένα (*dispersa*). Pol. VI. 492. A: σπαρεῖσά τε καὶ φυτευθεῖσα. Legg. VIII. 839. A: τὸ σπαρέν. II. 663. E: σπαρέντων ποτὲ ὁδόντων. Tim. 41. E: σπαρεῖσας αὐτάς εἰς τὰ προσήκοντα ἐκάστοις ἕκαστα ὄργανα χρόνου (v. χρόνων).

σπένδω, *libo*. Legg. VII. 799. B: σπένδοντας. 806. E: σπείσαντας.

σπείος, τό, *specus*. Legg. III. 680. B. (Hom.).

σπέρμα, τό, *semen*. Pol. VI. 497. B: ξενικὸν σπέρμα. Tim. 56. B: πυρὸς στοιχείον τε καὶ σπέρμα. 86. C: τὸ ... σπέρμα ὅτε πολὺ καὶ ῥυῶδες περὶ τὸν μυελὸν γίγνεται. Pol. VI. 491. D: παντός ... σπέρματος πέρι ἡ φυτοῦ cet. Tim. 23. B: περιλειφθέντος ποτὲ σπέρματος βραχέος. Legg. VIII. 839. B: ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος, πολλοῦ σπέρματος μεστός. Gorg. 490. E: ὡς πλείστῳ σπέρματι χρῆσθαι εἰς τὴν αὐτοῦ γῆν. Phaedr. 277. A: ἔχοντες σπέρμα, ὅθεν ἄλλοι ... φυόμενοι cet. Theaet. 149. E. Tim. 73. C: τὴν ... τὸ θεῖον σπέρμα ... μέλλουσαν ἔξαιν ἐν αὐτῇ. Locr. 100. A: ἐξ ᾧ εἰς σπέρμα καὶ γόνον μερίζεσθαι. Polit. 274. D: σπέρματα

... καὶ φυντά. Tim. 77. A. Phaedr. 276. B: ὧν σπερμάτων κήδοιτο. Soph. 265. C: ὅσα εἰ ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν γίνεται cet. Riv. 134. E: περὶ σπερμάτων σποράς. Polit. 272. E: τοσαῦτα εἰς γῆν σπέρματα πεισούσης. Legg. VIII. 841. D: ἄθρυτα ... παλλακῶν σπέρματα ... μὴ σπείρειν. De lege 317. D: διανείμει ἐπὶ γῇ τὰ σπέρματα. *proles. Legg. IX. 853. C: ἀνθρώποι τε καὶ ἀνθρώπων σπέρμασι νομοθετούμεν τὰ νῦν.

σπεύδω, *festino, propero; operam do, studeo* (efficere, probare al.); *contendo*. Euth. 15. E: νῦν γὰρ σπεύδω ποι. Prot. 361. B: νῦν σεαυτῷ τάναντία σπεύδεις. Ib. ὡς οὐ σπεύδεις (ut tu contendis). Crit. 45. C: τοιαῦτα σπεύδεις περὶ σεαυτὸν γενέσθαι ἄπερ cet. Theag. 122. A: οἱ σπεύδει. Gorg. 455. C: καὶ ἐμὲ νῦν νόμισον καὶ τὸ σὸν σπεύδειν. Legg. III. 687. E: τοῦτο ... καὶ πόλιν καὶ ἕνα ἡμῶν ἔκαστον καὶ εὐχεσθαι δεῖν καὶ σπεύδειν, ὅπως νοῦν ἔξει. Pol. VII. 528. D: σπεύδων ... ταχὺ πάντα διεξελεθεῖν. Tim. 86. B. Prot. 361. C: νῦν τὸνναντίον ἔδοξε σπεύδοντι (*contrarium videtur comprehendere*). Gorg. 480. A: σπεύδοντα ὅπως μὴ cet. Polit. 277. A: παρὰ καιρὸν ἐνίοτε σπεύδοντες. Crit. 45. C: ἄπερ ἂν καὶ οἱ ἐχθροὶ σου σπεύσαιέν τε καὶ ἔσπευσαν σὲ διαφθεῖραι βουλόμενοι. Polit. 264. A: μὴδὲ σπεύσαντες, ἵνα δὴ ταχὺ γενομένηα πρὸς τῇ πολιτικῇ.

σπηλαῖον, τό, *spelunca*. Pol. VII. 515. A: εἰς τὸ κατ' ἀντικεῖ ... τοῦ σπηλαίου. 514. A: παρ' ἅπαν τὸ σπηλαῖον. 539. E.

σπηλαιώδης, ὁ ἡ, *speluncae similis*. Pol. VII. 514. A: οἶον ἐν καταγείῳ οἰκίσει σπηλαιώδει.

σπιθαμή, ἡ, *dudrans* (germ. *Spanne*). Alc. I. 126. C: περὶ σπιθαμῆς καὶ πήχεως.

σπλάγχνον, τό, *viscus*. Pol. VIII. 565. D: ὁ γενομένος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχνου. Tim. 72. C: ἔδρα σπλάγχνου. Ax. 371. E: Τιτυοῦ σπλάγγνα.

σπλήν, ὁ, *splen*. Tim. 72. C: ἡ σπληνὸς ... μανόντης. σπογγιστικός, ἡ, ὄν, *spongia purgans*, fem. *spongia purgandi peritūa*. Soph. 227. A: σπογγιστικῆς.

σπόγγος, ὁ, *spongia*. Tim. 70. C: σήραγγας ... οἶον σπόγγον κατατετρημένας.

σποδίζω, *torreo* (sub cinere). Pol. II. 372. C: μύρτα καὶ φηγὸν σποδιοῦσι πρὸς τὸ πύρ.

σπονδή, ἡ, *libatio*. Conyn. 176. A: σπονδάς τε σφᾶς ποιήσασθαι cet. **inducias*. Pol. II. 379. E: τὴν ... τῶν ὕρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν.

σπόνδυλος (attic. σφόνδυλος), ὁ, *vertebra*. Locr. 100. A: διὰ τῶν γωτίων σπονδύλων.

σπορά, ἡ, *satus; procreatio*. Riv. 134. E: περὶ σπερμάτων σποράς. Ib. περὶ μαθημάτων εἰς ψυχὴν φυτευσέως τε καὶ σποράς. Legg. V. 729. C: εἰς παιδῶν αὐτοῦ σποράν.

VI. 783. A: ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὕβρει πλείστη καόμενος.

σποράδην, *sparsim*. Prot. 322. A: κατ' ἀρχάς ἀνθρωποι ᾤκουν σποράδην (Lat. *sparsi*).

σπόρος, ὁ, *satio*. Tim. 42. D: τὸ ... μετὰ τὸν σπόρον. σπουδάζω, *seria ago vel serio loquor; serium studium ad aliquid confero et in univ. studium confero, incumbō; etiam studeo, colo*. Ep. VII. 341. C: περὶ ὧν ἐγὼ σπουδάζω. Gorg. 481. B: σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἥ παίζει; Pol. V. 432. E. Legg. V. 743. E: περὶ ᾧ πᾶς ἄνθρωπος σπουδάζει. Tim. 69. A: ἐφ' οἷς σπουδάζομεν. Pol. I. 330. C: περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν ὡς ἔργον ἑαυτῶν. Lach. 183. A. Polit. 310. B: τί καὶ τις ἂν ὡς ἄξια λόγον σπουδάξοι μεμφόμενος; Pol. III. 403. B: πρὸς ὃν τις σπουδάξοι. Theag. 127. D. Theaet. 167. E: (ὅταν τις) ἐν ... τῷ διαλέγεσθαι σπουδάξῃ. Pol. III. 405. A: ὅταν ... καὶ ἐλεύθεροι πολλοὶ καὶ σφόδρα περὶ αὐτὰ σπουδάζουσιν. Gorg. 481. B: ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ... ὑπερφρεως σπουδάζειν. Polit. 261. E: κἂν διαφυλάξῃς τὸ μὴ σπουδάζειν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι. Pol. I. 336. E. Gorg. 508. B: εἰ σπουδάζων λέγοιμι. 481. C: σπουδάζοντα, ἥ παίζοντα. Pol. VIII. 549. D: μὴ σφόδρα περὶ χρήματα σπουδάζοντα. X. 605. D: (ὅτι) σπουδάζοντες ἐπαινούμεν ὡς ἀγαθὸν ποιητὴν, ὃς ἂν cet. Legg. I. 629. A: ὡς μάλιστα περὶ ταῦτα ἡμῶν ... σπουδάζοντων. Phaedr. 234. A: τοῖς ὀλίγον χρόνον σπουδάζουσιν. Prot. 311. D: οὕτω σφόδρα σπουδάζοντας. Phaedr. 236. B: ἐσπούδακας. Ep. II. 312. A: (ὡς σὺ) ἄλλα ... ἐσπούδακας. Phaedr. 276. B: ἐφ' οἷς ... ἐσπούδακε (*quae serio tractat*). 278. D. Gorg. 502. B. Soph. 259. C: οὐκ ἄξια πολλῆς σπουδῆς ἐσπούδακεν. Legg. I. 629. A: ὃς δὴ μάλιστα ἀνθρώπων περὶ ταῦτα ἐσπούδακεν. XI. 928. A. Phaedr. 234. D: δοκῶ γάρ σοι παίζειν καὶ οὐχὶ ἐσπουδακέναι; Phaed. 64. D: ἐσπουδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλοῦμένης cet. Conn. 217. A. Pol. X. 608. C. Tim. 90. B: τῷ ... περὶ φιλομάθειαν ... ἐσπουδακότι. Legg. VI. 773. E: τὸν περὶ τὰ χρήματα ἐν τοῖς γάμοις ἐσπουδακότα. Riv. 132. B: καὶ μάλ' ἐσπουδακότε. Soph. 216. C: τῶν περὶ τὰς ἐριδὰς ἐσπουδακόντων. 251. C: ἐντυγχάνεις ... πολλαῖς τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν. Riv. 137. B: τοὺς περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακότας. Tim. 21. C: (εἰ) ἐσπουδάκει καθάπερ ἄλλοι. Phaed. 114. E: (ὅστις) τὰς ... περὶ τὸ μανθάνειν (ἡδονὰς) ἐσπούδασε. Euthyd. 283. C: διὰ ταῦτα προεπεισάτην τε καὶ οὐκ ἐσπουδασάτην. Gorg. 500. C: οὐ τί ἂν μᾶλλον σπουδάσειε τις — ; 510. C: οὐκ ἂν ποτε ὡς πρὸς φίλον σπουδάσειε. Pol. X. 599. B. Euthyd. 288. D: ἐάν πως ... καὶ αὐτῷ σπουδάσῃ. Theaet. 168. D: (ὅτι) σπουδάσαι ἡμῖς διεκελεύσατο περὶ τὸν αὐτοῦ λόγον. Euthyd. 293. A: παντὶ τρόπῳ σπουδάσαι. Conn. 216. E: σπουδασάντος ... αὐτοῦ. Ep. III. 316. A: περὶ τὰ τῶν νόμων προοίμια

σπουδάσαντα μετρίως. Alc. II. 141. D: σπουδάσαντες τοῦτ' αὐτοῖς παραγενέσθαι. Euthyd. 293. A: σπουδάσαντες ἐπιδείξαι τίς ποτ' ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη. Euth. 3. E: εἰ δὲ σπουδάσονται (si serio agent) cet. Pass. Pol. VI. 485. E: ὦν ... ἕνεκα χρέμιατα μετὰ πολλῆς δαπάνης σπουδάζεται. Eryx. 396. C: εἰ ... σπουδάζεται ... οὕτως σφόδρα. Legg. V. 743. E: ἡ τῶν χρημάτων ὀρθῶς σπουδαζομένη σπουδή. Hipp. mai. 284. A: καὶ ἄλλοθι ὅπου τοῦτο σπουδάζοιτο. Crat. 397. B: ἐσπουδάσθαι γὰρ ἐνταῦθα μάλιστα πρέπει τῇν θέσιν τῶν ὀνομάτων. Lys. 219. E: πᾶσα ἡ τοιαύτη σπουδή οὐκ ἐπὶ τοῦτοις ἐστὶν ἐσπουδασμένη cet. Legg. II. 659. E: πρὸς τῇν τοιαύτην ... συμφωνίαν ἐσπουδασμέναι (ἐπῶδαι). IV. 722. D: πύσης μούσης προοίμια θαυμασιῶς ἐσπουδασμένα (elaborata) προκείται. Ep. VII. 344. C: εἰ δὲ ὄντως αὐτῷ ταῦτ' ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασιν ἐτέθη (serio studio — consignata). Verb. Pol. X. 608. A: ὡς οὐ σπουδαστέον ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ποιήσει ὡς ἀληθείας τε ἀπτομένη καὶ σπουδαία. σπουδαῖος, α, ον, *serius, gravis; probus, probatus, praestans*; in re studio dignus. Phaedr. 242. C: εἰμὶ δὴ οὐκ μῦντις μὲν, οὐ πάνυ δὲ σπουδαῖος. Pol. IV. 423. D. (opp. φαῦλος). Ep. VII. 344. C: πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος. Def. 415. D: σπουδαῖος ὁ τελείως ἀγαθός. Pol. X. 603. C: ἰδωμεν, φαῦλον ἢ σπουδαῖον ἐστίν. Lach. 182. E: μὴ μέντοι τι πάνυ σπουδαῖον (μάθημα). Legg. XI. 935. B: τοῦ σπουδαίου τρόπου. Ep. XIII. 363. B: τῆς ... σπουδαίας ἐπιστολῆς θεὸς ἄρχει. Legg. VII. 814. E: τοῦ σπουδαίου (opp. τοῦ φαύλου). Pol. X. 608. A: ὡς ... σπουδαία (ποιήσει). Crat. 406. C: τὸν μὲν σπουδαῖον (τρόπον τῶν ὀνομάτων) ἄλλους τινὰς ἐρώτα (opp. τὸν παιδικόν). Legg. II. 668. A: ζητητέον ἥκιστα ταύτην (τῇν μουσικὴν) ὡς σπουδαίαν. VII. 803. C: φημι χρῆναι τὸ μὲν σπουδαῖον σπουδάζειν, τὸ δὲ μὴ σπουδαῖον μὴ. X. 889. D: εἴ τι καὶ σπουδαῖον ... γενώσι. VI. 757. A: φαῦλοι καὶ σπουδαῖοι. IV. 707. B: οὐ πάνυ σπουδαίων ἀνθρώπων. VII. 817. A: τῶν ... σπουδαίων ... τῶν περὶ τραγῳδίαν ἡμῖν ποιητῶν. XII. 966. B. Def. 413. E: νόμων σπουδαίων. Crat. 414. B: λοιπὰ ... ἡμῖν ουχὰ ἐστὶ τῶν δοκούντων σπουδαίων εἶναι. Ep. VII. 344. C: τῶν ὄντων σπουδαίων πέρι. Pol. III. 387. E: οὐδὲ ταύταις (ταῖς γυναιξί) σπουδαίαις. Euthyd. 300. E: ἐπὶ σπουδαίοις οὕτω πράγμασι καὶ καλοῖς. Pol. IV. 425. A: ἀπουδαίους ... ἀνδρας. Alc. 110. E: οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων. Phaedr. 261. B: οὐδὲν ἐντιμότερον τὸ γε ὀρθὸν περὶ σπουδαία ἢ περὶ φαῦλα γιγνόμενον. Crat. 437. B. Legg. VII. 816. D: ἄνευ γὰρ γελῶν τὰ σπουδαία (seria) ... μαθεῖν μὲν οὐ δυνατόν. Euthyd. 278. C. De virt. 378. E: πότερον ... σπουδαιότερόν ἐστι ταῖς πόλεσιν ἵπποι καὶ κύνες ἀγαθοὶ ... ἢ ἀνδρες ἀγαθοί; Pol. VII. 519. D: εἴτε φαυλότεραι εἴτε

σπουδαιότεραι (τιμαί). Alc. I. 110. E: τὰ ... σπουδαιότερα (οἰοί τε διδάσκειν); Ib. σπουδαιότερα τοῦ πεττεύειν. Legg. II. 667. D: τοῦτο αὐτὸ μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι. VII. 803. D. Ep. VII. 344. C: ὡς οὐκ ἦν τούτῳ ταῦτα σπουδαιότατα.

σπουδαιότης, ἡ, *probitas, integritas*. Def. 412. E: ἡθους σπουδαιότης.

σπουδαίως, *serio*. Crat. 406. B: ἔστι ... καὶ σπουδαίως εἰρημένος ὁ τρόπος τῶν ὀνομάτων τούτοις τοῖς θεοῖς καὶ παιδικῶς. Pol. VII. 536. C: σπουδαιότερον εἰπεῖν (μοι δοκῶ) ἢ εἰπον. **probo, insigniter*. Legg. III. 677. C: εἰ τι τέχνης ἦν ἐχόμενον σπουδαίως (ν. σπουδαίως) εὔρημένον.

σπουδασμα, τό, *studium, contentio*. Phaedr. 249. D: ἐξιστάμενος ... τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων.

σπουδαστικός, ἡ, ὄν, *seria agens*. Pol. V. 452. E: εἴτε τις φιλοπαίσιμον εἴτε σπουδαστικός ἐθέλει ἀμφισβητῆσαι. σπουδαστός, ἡ, ὄν, *serio studio dignus, magni faciendus*. Hipp. mai. 297. B: ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τὸ ἔκγονον σπουδαστόν ἐστι, τὸ ἀγαθόν.

σπουδῇ, ἡ, *serium studium et in univ. studium, contentio*. Phaedr. 248. B: οὐ δ' ἐνχ' ἡ πολλὴ σπουδὴ τὸ ἀλθθείας ἰδεῖν πεδίον οὐ ἔστιν cet. 276. E: πολὺ ... καλλίων σπουδῇ περὶ αὐτὰ γίγνεται ὅταν τις cet. Gorg. 502. B. Phil. 15. A: ἡ πολλὴ σπουδὴ μετὰ διαιρέσεως. Conv. 181. D. Legg. V. 735. C: τῶν ἄλλων ζῶων ἐλάσσω ... σπουδῇ. 743. E: ἡ τῶν χρημάτων ὀρθῶς σπουδαζομένη σπουδῇ. VI. 770. D. Phaedr. 277. E: μεγαλῆς ἀξιον σπουδῆς (λόγον). Id. Soph. 218. E. 259. C. Polit. 309. E. Pol. X. 604. C: οὔτε τι τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιον ὃν μεγάλῃ σπουδῇ. Id. Legg. VII. 803. B. C. Soph. 224. A: τὰ μὲν παραμυθίας, τὰ δὲ καὶ σπουδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ πωλούμενα. Polit. 288. C: οὐ ... σπουδῆς ... χάριν, ἀλλὰ παιδείας ἔνεκα πάντα δρᾶται. Phil. 30. E: ἀνάπαυλα ... τῆς σπουδῆς ... γίγνεται ἐνίοτε ἡ παιδία. Conv. 192. C: οὕτως ἐπὶ μεγάλῃ σπουδῇ. 197. E: τὰ μὲν παιδείας, τὰ δὲ σπουδῆς μετρίας ... μετέχων. Legg. X. 887. D: μετὰ τε παιδείας καὶ μετὰ σπουδῆς λεγομένους. Charm. 175. E: εἰ ... αὐτῇ μετὰ πολλῆς σπουδῆς ἐμαθόν. Legg. II. 656. A: μετὰ σπουδῆς (*seriō*). Dat. σπουδῇ est *propere* (Eryx. 398. E: σπουδῇ βαδίζων εἰς πόλιν. Ep. VII. 348. E: προσηλθέτην μοι σπουδῇ.); *serio* (Phaedr. 260. B. Theaet. 190. C. Pol. III. 388. D. Legg. VIII. 828. D: σπουδῇ λέγων.); *de industria* (Apol. 24. C: ὅτι σπουδῇ χαριεντίζεται. Charm. 155. C: ἔκατος ... ἡμῶν ... τὸν πλησίον ὠθεῖ σπουδῇ); *studiose* (Phaedr. 98. B: πάντῃ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους cet. Legg. XII. 952. A: πάσῃ σπουδῇ μανθάνειν. Pariter οὖν σπουδῇ. VII. 818. C.); *etiam attente* (ut audire), Legg. IX. 855. D: ἐπήκοοι ἔτισσαν σπουδῇ τῶν τοιούτων δικῶν. Sis. 390. C. Critia 121. A: τῇ ... τούτων σπουδῇ

καὶ τιμῇ φθίνει ταῦτά τε αὐτά cet. Legg. I. 644. D: εἴτε ὡς σπουδῇ τινὶ ξυνεσσηκός. VI. 752. E: αἰρεῖσθαι ... ἀπάση σπουδῇ. VIII. 838. C: ἐν γελοίοις τε ἅμα ἐν πάσῃ τε σπουδῇ τραγικῇ. Epin. 975. D: σπουδῇ τῇ μεγίστῃ δημιουργοῦντα. Ep. VII. 323. C: σπουδῇ ... μὴ ἀμιούσω καὶ τῇ τῆς σπουδῆς ἀδελφῇ παιδιᾷ. Conyn. 177. C: τὸ ... τοιούτων μὲν πέρι πολλὴν σπουδὴν ποιήσασθαι cet. 179. D: τὴν περὶ τὸν ἐρώτα σπουδὴν τε καὶ ἀρετὴν. Pol. X. 602. B: εἶναι παιδιᾷν τινα καὶ οὐ σπουδὴν τὴν μίμησιν. Legg. II. 659. E: διὰ ... τὸ σπουδῇ μὴ δύνασθαι φέρειν τὰς τῶν νέων ψυχὰς. VII. 810. E: οἱ μὲν ἐπὶ σπουδῇ, οἱ δ' ἐπὶ γέλωτα ὠρμηκότες. Riv. 136. C: περὶ οὗ οὐ σπουδῇ μεγάλην ἔχεις. Euthyd. 304. E: περὶ οὐδενὸς ἀξίων ἀναξίαν σπουδὴν ποιουμένων. 306. D: τὸ ἔνεκα τῶν παιδῶν ἄλλων μὲν πολλῶν σπουδὴν τοιαύτην ἐσχηκέναι cet. Theaet. 173. D: σπουδαί ... ἐταιρειῶν ἐπ' ἀρχάς. Legg. IV. 740. D: σπουδαὶ πλήθους γεννημάτων. VII. 796. D: καὶ παιδιαὶ καὶ σπουδαί. I. 647. D: ἐν τε παιδαῖς καὶ ἐν σπουδαῖς. 632. A: ξυμπάντων ... ἐρώτων τὰς σπουδὰς ἐπεσκαρμένον. V. 732. D: κατὰ τε παιδίας καὶ σπουδὰς. VIII. 834. B: ὥστε ἀναγκαῖον καὶ τὰς σπουδὰς ἐλάττους γίγνεσθαι τὰς τε ἐν τῇ τροφῇ καὶ τὰς περὶ ἀγωνίαν αὐτῶν.

σπῶ, *traho*. Legg. I. 646. E: ὅτι ταῦτα τὰ πάθη ἐν ἡμῖν οἷον νεῦρα ... σπῶσί τε ἡμᾶς cet. Phaedr. 264. E: ἐκ τῶν ὀδόντων βία ὁπίσω σπᾶσας τὸν χαλινόν. Legg. II. 666. E: πυρὰ τῶν ξυγνόμων σπᾶσας.

σταγών, ἢ, *stannum* (?). Locr. 99. C: μόλυβδος, σταγών.

σταδαῖος, α, ον, *statarius*. Locr. 98. C: σταδαῖον παντῶ σῶμα.

σταδιοδρόμος, ὁ, *cursor in stadio*. Legg. VIII. 833. A: σταδιοδρόμον δὴ πρῶτον ὁ κῆρυξ ἡμῖν ... ἐν τοῖς ἀγῶσι παρακαλεῖ.

σταδιοδρομῶ, *in stadio curro*. Theag. 129. A: ὁ σταδιοδρομῶν.

στάδιον, τό, et στάδιος, ὁ, *stadium* (mensura). Theaet. 204. D: ὁ τοῦ σταδίου (ἀριθμός). Critia 116. C: σταδίου ... μήκος. 117. C. Critia 115. E: θυοῖν σταδίον πλάτος. Critia 115. D: σταδίων. Legg. VIII. 833. B. Phaedr. 228. C: ὅσον δὴ τρία στάδια. Critia 119. A. 113. C: σταδίους. 117. E. 118. D. Legg. IV. 704. B. VII. 789. C: **cursus qui stadii terminis continetur* (Legg. VIII. 833. C: στάδιον καὶ διαύλον cet.) et in univ. *cursus in stadio vel certamen cursus*. Legg. VIII. 833. A: ὁ τὸ στάδιον ἀμιλληρόμενος. Theag. 128. E: μέλλων ἀσκήσειν στάδιον εἰς Νεμέαν.

στάζω, *stillo*. Tim. 82. D: λειβόμενον ἀπὸ τῶν ὀστέων καὶ στάζον.

σταθερός, ἄ, ὄν, *consistens vel subsistens*, dicitur in eo quod ad medium vel summum pervenit, velut in meridie

summo, h. e. ferventissimo. Phaedr. 242. A: ἡ οὐχ ὀρέας ὡς σχεδὸν μισημβρία ἴσταται ἤδη (sic Cl. c. al. Vulgo ἡ δὴ) καλουμένη (?) σταθερά;

στάθμη, ἡ, *linea* (Richtschnur). Charm. 154. B: ἀτεχνῶς ... λευκὴ στάθμη (ut Lat. *linea alba*) εἰμι πρὸς τοὺς καλούς. Phil. 56. B: διαβήτη καὶ στάθμη (χρῆται).

σταθμητός, ἡ, ὄν, *dicitur in eo ad quod aliquid exigi oportet*. Charm. 154. B: ἐμοὶ μὲν οὖν ... οὐδὲν σταθμητόν (nos: nach mir darf man sich freilich nicht richten).

σταθμός, ὁ (pl. σταθμιά), *pondus*. De iusto 373. C: σταθμός γάρ ἦν ὃ ταῦτ' ἐκρίνετο. Charm. 166. B: τοῦ βαρυτέρου καὶ κουφότερου σταθμοῦ. Alc. I. 126. D. Legg. VI. 757. B: σταθμῶ καὶ ἀριθμῶ. De iusto 373. A. Legg. V. 746. E: σταθμιά. **pondus vel libra* (vern. *Pfund*). Eryx. 400. B: σιδηρῶ σταθμῶ νομίζουσι. De lucri cup. 231. C: χρυσοῦ σταθμὸν ἤμισυν ἀναλώσας. Eryx. 400. B: ὁ πολὺν σταθμὸν σιδήρου τοῦ τοιοῦτου κεκτημένος πλούσιος δοκεῖ εἶναι. E: χίλια τάλαντα σταθμὸν.

σταθμῶμαι, *pondero; melior*. Legg. I. 643. C: μετρεῖν ἡ σταθμῶσθαι. Gorg. 465. D: (εἰ) αὐτὸ τὸ σῶμα ἐκρίτε σταθμῶμενον ταῖς χαρίσι ταῖς πρὸς αὐτό. **aliquo loco habeo vel curo*. Lys. 205. A: τούτων δέ τι ... σταθμῆ ... ὧν ὅδε λέγει;

στακτός, ἡ, ὄν, *liquidus*. Critia 115. A: χυλῶν στακτῶν.

σταμνίον, τό, *amphora*. Ep. XIII. 361. A: οἴνου γλυκέος δώδεκα σταμνία.

στασιάζω, *in seditione sum; dissideo*. Pol. VIII. 556. E: ὥσπερ σῶμα νοσῶδες ... στασιάζει αὐτὸ αὐτῷ. X. 603. D. Phaedr. 237. E: τούτω ... ἐν ἡμῖν τοτὲ μὲν ὁμονοεῖτον, ἔστι δὲ ὅτε στασιάζετον. Pol. V. 464. E: ὅσα γε διὰ χρημάτων ... κτήσιν ἄνθρωποι στασιάζουσι. Euth. 7. B: ὅτι στασιάζουσιν οἱ θεοί. 8. D: εἴπερ στασιάζουσι περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων (οἱ θεοί). Pol. IV. 442. D: ὅταν ... τὸ λογιστικὸν ὁμοδοξῶσι δεῖν ἄρχειν καὶ μὴ στασιάζωσιν αὐτῷ. I. 351. D: στασιάζειν (ποιήσει). V. 470. C. VIII. 566. A: οὗτος δὴ ... ὁ στασιάζων γίγνεται πρὸς τοὺς ἔχοντας τὰς οὐσίας. IX. 586. E: μὴ στασιαζούσης (τῆς ψυχῆς). I. 352. A: στασιάζοντα καὶ οὐχ ὁμονοοῦντα αὐτόν ἐαυτῷ. IV. 440. B: ὥσπερ δυοὶν στασιαζόντων. V. 465. B: τούτων ... ἐν ἐαυτοῖς μὴ στασιαζόντων. VI. 488. B: στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους. X. 605. D: ὥσπερ κατὰ τὴν ὅψιν ἐστασίαζε (ἄνθρωπος). Euth. 7. E: οὐ γὰρ ἄν που ἐστασίαζον ἀλλήλοις. Legg. IV. 708. C: τὸ δ' ἐνίοτε πονηρία νόμων ἐστασιακός. Menex. 243. E: εἴπερ εἰμαρμένον εἶη ἀνθρώποις στασιάζσαι. Ep. VII. 337. A: πόλις ἐν αὐτῇ στασιάζασα. Tim. 85. E: ἐκ πόλεως στασιασούσης. Menex. 242. E: στασιασάσης τῆς Ἑλλάδος. Crat. 438. D: ὀνομάτων ... στασιασάντων. Ep. VII. 336. E: τοῖς στασιάζουσι. Pol. VIII. 545. D: πῇ στασιάζου-

σιν οἱ ἐπικούροι καὶ οἱ ἄρχοντες πρὸς ἀλλήλους τε καὶ πρὸς ἑαυτούς.

στασιαστικός, ἡ, ὄν, *seditionus*. Prot. 303. C: ὡς οὐκ ὄντας πολιτικούς, ἀλλὰ στασιαστικούς.

στασιαστικῶς cum v. ἔχειν, *dissidere*. Phaedr. 263. A: ὅτι περὶ μὲν ἔνια ὁμιονογητικῶς ἔχομεν, περὶ δ' ἔνια στασιαστικῶς.

στάσιμος, ὁ ἡ, *stabilis*. Soph. 256. B: στάσιμον αὐτὴν (τὴν κίνησιν) προσαγορεύειν. Theaet. 180. B: ἡγούμενοι ... αὐτὸ στάσιμον εἶναι. Pol. VII. 539. D: τὸ τὰς φύσεις κοσμίους εἶναι καὶ στασίμους. Tim. 58. E: στασιμώτερον ... ἐκείνου.

στασίμως, *stabiliter*. Tim. 55. E: στασιμωτέρως ... βέβηκε.

στάσις, ἡ, *status* (germ. das Stehen) et *stabilitas*. Crat. 426. D: ἡ δὲ στάσις ἀπόφασις τοῦ εἶναι βούλεται εἶναι. Soph. 250. C. 254. D. Soph. 249. B: χωρὶς στάσεως (*sine stabilitate*). Parm. 136. B. Crat. 437. A: ὅτι βάσεως τινὸς ἐστὶ καὶ στάσεως μίμημα, ἀλλ' οὐ φορᾷς. Soph. 251. D: κινήσει καὶ στάσει. 250. A: κίνησιν καὶ στάσιν ἀρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις ἀλλήλοις; Parm. 129. E. Crat. 438. C: τὰ ἐπὶ τὴν στάσιν ἄγοντα, ἡ τὰ ἐπὶ τὴν φορᾶν. Tim. 57. E: οὕτω δὴ στάσιν μὲν ἐν ὁμαλότητι ... τιθώμεν. 58. C: τῶν τόπων μεταβάλλει στάσιν. Legg. IX. 855. C: ἡ τινεas ἀμόρφους ἔδρας ἡ στάσεις. Eliam *status*, i. q. *conditio*. Phaedr. 253. D: ἐν τῇ καλλίονι στάσει ὦν. **seditio*. Polit. 271. E: πόλεμός τε οὐκ ἐνὶν οὐδὲ στάσις τὸ παράπαν. Pol. V. 470. B: ἐπὶ ... τῇ τοῦ οὐκείου ἐχθρᾷ στάσις κέκληται. VIII. 560. A: στάσις δὴ καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν τότε γίγνεται. Legg. I. 628. B. Ep. VII. 329. B: στάσεως ... μεσὰ ζύμπαντα. Pol. IV. 440. E: ἐν τῇ τῆς ψυχῆς στάσει. V. 470. D. Soph. 228. A: πότερον ἄλλο τι στασιν ἡγούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει συγγενοῦς ... διαφορᾶν; Polit. 306. B: ἐχθρὰν καὶ στάσιν. Pol. V. 470. D: στασιν τὴν τοιαύτην ἐχθρὰν κλητέον. Legg. I. 629. D: ὁ καλοῦμεν ἅπαντες στασιν, ὅς δὴ πάντων πολέμων χαλεπώτατος. V. 744. D. III. 679. D: οὐ ... στάσεις λεγόμεναι. 690. D: στάσεων πηγὴν τινα ἀνευρήκαμεν. VI. 757. A. Apol. 36. B. Legg. I. 630. B: ἐν στάσεσιν. IV. 708. B. Phaedr. 66. C: πολέμιους καὶ στάσεις. Pol. I. 351. D. V. 465. A. Tim. 82. A: στάσεις καὶ νόσους παρέχει. Legg. III. 682. D: περὶ τὰς στάσεις τῶν νέων. V. 729. A.

στασιωτεία, ἡ, *factio* (*seditiona*). Legg. VIII. 832. C: τούτων ... πολιτεία μὲν οὐδεμία, στασιωτεία δὲ πάσαι λέγοντ' ἂν ὀρθότατα. IV. 715. B: στασιωτείας, ἀλλ' οὐ πολιτείας τούτους φαμέν.

στασιώτης, ὁ, *festive dicitur qui rerum στάσιν ponit*,

h. e. qui omnia stare et immutabilia esse sumit. Theaet. 181.

Α: οἱ τοῦ ὅλου στασιῶται (opp. τοῖς ῥέουσι).

στατήρ, ὁ, *stater*. Eryx. 400. Α: ὅσον ... στατήρος τὸ μέγεθος μάλιστα. Euthyd. 299. Ε: στατήρα ... χρυσοῦ.

στατικός, ἡ, ὄν, *ponderandi peritus*, fem. *ponderandi ars*. De iusto 373. Ε: στατικός. Charm. 166. Β: ἡ στατική τοῦ βαρυτέρου τε καὶ κουφοτέρου σταθμοῦ ἐστί. Ib. ἔτερον δὲ ἐστὶ τὸ βαρὺ τε καὶ τὸ κούφον τῆς στατικῆς αὐτῆς. De iusto 373. Α: τῇ στατικῇ. Phil. 55. Ε: μετρητικὴν καὶ στατικὴν. De iusto 373. Γ: οἱ στατικοί.

σταφυλή, ἡ, *uva*. Legg. VIII. 844. Ε: τὴν γενναίαν νῦν λεγομένην σταφυλήν.

στεγανός, ἡ, ὄν, *lectus* (ita ut aliquid contineat nec effluere sinat). Gorg. 493. Β: τὸ σκόλαστον αὐτοῦ καὶ οὐ στεγανόν.

στεγασμα, τό, *tegumentum*. Tim. 73. D: στεγασμα ... αὐτῷ ... ξυμπηγνύς. 76. C. Polit. 279. D: τῶν ... ἀλεξητηρίων τὰ μὲν στεγασματα, τὰ δὲ σκεπασματα. 280. C: τῶν στεγασμάτων. **tectum*. Critia 111. C: στεγασματ' ἐστὶν ἔτι σα.

στέγω, *tego*. Pol. III. 415. Ε: οὐκοῦν τοιαύτας (ἐννάς) οἷας χειμῶνός τε στέγειν καὶ θέρους ἱκανὰς εἶναι; **contineo* (praec. ita ut nihil effluat). Gorg. 493. C: ἄτε οὐ δυναμένην στέγειν (ψυχὴν). Pol. X. 621. Α: οὐ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει. Tim. 45. C. Critia 111. D: τῇ κεραμίδι σταγούσῃ cet. Legg. IV. 714. Α: στέγουσαν ... οὐδὲν (ψυχὴν). Pol. X. 586. Α: ἄτε οὐχὶ τοῖς οὐοῖν οὐδὲ τὸ ὄν οὐδὲ (v. οὐτε) τὸ στέγον ἐκντῶν περιπλάντες (ubi, ni fallor, est vern. noch auch den Theil ihres Wesens, der das wahrhaft Seyende festhält u. bewahrt). **retineo*, *cohibeo*. Tim. 78. Α: ὅτι πάντα ὅσα ἐξ ἐλαττόνων ξυνίσταται στέγει τὰ μείζω, τὰ δ' ἐκ μειζόνων τὰ μικρότερα οὐ δύναται. Ib. ὅτι σεία μὲν καὶ ποτὰ ... στέγει (ἡ κοιλία), πνεῦμα δὲ καὶ πῦρ ... οὐ δύναται. Crat. 412. D: εἰ μὴ λεπτότατόν τε ἦν, ὥστε αὐτὸ μηδὲν στέγειν cet. Tim. 78. Α: ὅθεν δι' ὕδατος καὶ γῆς ... διαχωρεῖ (τὸ πῦρ) καὶ στέγειν οὐδὲν αὐτὸ δύναται.

στείχω, *vado*. De lucri cup. 229. Α: στείχε (vera.).

στεκτικός, ἡ, ὄν, *arcens*, fem. *arcendi ars*. Polit. 280. C: ὅσαι τε ἐν οἰκοδομικῇ καὶ ὅλῃ τεκτονικῇ ... ἔρυμάτων στεκτικαὶ γίγνονται.

στέλλω, *instro*, *adorno*. Legg. VIII. 833. D: προσποιῶν ... στολὴ ταύτας ἐσταλμένας. **instiluo*, *suscipio*. Ep. II. 313. Ε: οὐ μὴ γὰρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὐτὲ οὐ στείλῃς ... καλλίω cet. **mitto*. De lucri cup. 228. C: ἐπ' Ἀνακρέοντα ... πεντηκόντορον στείλας. — Med. *pergo*, *ag-gredior*. Soph. 230. Β: ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλῳ τρόπῳ στέλλονται. Legg. X. 892. D: οὐκοῦν τὰ μετὰ ταῦτα ἐπ' αὐτὸ δὴ τοῦτο στελλώμεθα; Phil. 50. Ε: τὰ νῦν δὲ

... βούλομαι στέλλεσθαι πρὸς τὴν κρίσιν ἣν Φίληβος ἐπιτάττει.

στέμματα, τό, *corona, insula*. Pol. III. 393. E: τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα. X. 617. C: στέμματα ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἔχουσας.

στεναγμός, ὁ, *gemitus*. Pol. IX. 578. A: ὀδυρμούς ... καὶ στεναγμούς cet. Ax. 365. A: στεναγμούς ἰέντα.

στενός, ἡ, ὄν, *angustus*; etiam trop., ut Lat. *angustus*. Ep. III. 319. C: μὴ μοι στενός (ὁ ἔκπλους) γίγνοιτο ἀντ' εὐρυχωρίας. Legg. V. 737. A: οὐτ' εὐρεία οὐτα στενή ... διαφύγῃ. Tim. 25. A: στενόν τινα ἔχων εἰσπλυν. 73. E: ταυτὴ δὲ στενήν διέξοδον κατελίπετο. Locr. 101. A: διὰ ... στενῶν πόρων. Tim. 66. A: εἰς ... τὰς στενὰς φλέβας ἐνδομένων. Gorg. 497. C: ἐρώτα δὴ σὺ τὰ σμικρὰ τε καὶ στενὰ ταῦτα. Tim. 66. D: στενώτεροι (φλέβες). Phaed. 111. D: κατὰ στενώτερα (sic Cl. ex emend. Venet. al. Vulgo στενότερα) καὶ εὐρύτερα.

στενοχωρία, ἡ, *angustia*. Theaet. 195. A: ὑπὸ στενοχωρίας. Legg. IV. 708. B: στενοχωρία τινὶ πολιορκηθὲν γῆς. στενωπός, ὁ ἡ, *angustus*; neutr. *angustia*. Tim. 70. B: διὰ πάντων τῶν στενωπῶν.

στέργω, ἀπο. Legg. VI. 754. B: καθάπερ παῖς ... στέργει τε καὶ στέργεται ὑπὸ τῶν γεννησάντων. X. 908. C: τοὺς δικαίους στέργουσιν. Pol. VI. 485. C: τὴν δ' ἀλήθειαν στέργειν. Legg. II. 653. C. V. 732. A. Pol. V. 474. C: πᾶν στέργοντα. Legg. X. 897. A: στέργουσαν. Pol. VI. 486. C: ἡ προσδοκῆς ποτέ τινά τι ἱκανῶς ἂν στέρξαι, ὃ πράττων ἂν ἀλγὼν τε πράττοι —; Legg. IX. 862. D. X. 907. C. *acquiesco, contentus sum*. Legg. VIII. 849. E: στεργέτω. Hipp. mai. 295. B: στέρξω ... ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ.

στερέμνιος, α, ὄν, *solidus*. Epin. 981. D: τῆς στερεμνίας φύσεως.

στερεοειδής, ὁ ἡ, *solidus*. Tim. 32. B: νῦν δὲ στερεοειδῇ (ν. στερεόν) γὰρ αὐτὸν (ν. αὐτό) προσῆκεν εἶναι.

στερεός, ὁ, ὄν, *durus; firmus; solidus*; in numero est *cubicus*. Tim. 31. D: στερεόν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς. 55. A. 56. B. Men. 76. A: εἰς ὃ τὸ στερεόν περαίνει. Phaedr. 246. C: ὥς ἂν στερεοῦ τινὸς ἀντιλάβηται. Tim. 31. B: ἄνευ τινὸς στερεοῦ. Men. 76. A: στερεοῦ πέρασ σχῆμα εἶναι. Epin. 990. D: στερεῷ φύσει ὁμοίους (ἀριθμούς). Tim. 43. C: στερεῷ γῆς (ὅτε προσκρούσει τὸ σῶμά τινος). Phaedr. 239. C: μαλθακὸν τινα καὶ οὐ στερεόν διώκων. Tim. 54. E: μίαν στερεὰν γωνίαν ποιεῖ. 55. A. Polit. 282. E: τὸ ... στερεὸν νῆμα γινόμενον. 309. B: τὸ στερεὸν ἥθος. Pol. VII. 528. A: μετὰ ἐπίπλεον ... ἐν περιφορᾷ ὃν ἥδη στερεὸν λαβόντες. Men. 76. A. Phaed. 98. C: (ὅτε) τὰ μὲν ὅσα ἐστὶ στερεὰ (Ven. E et Bas. 2. στερεὰ) cet. Critia 114. E. Tim. 55. B: στερεῶν ... γωνίων. Phaedr. 255. C: ἀπὸ λείων τε καὶ στε-

ρῶν ἄλλομένη. Pol. IV. 422. D: κυσὶ πολεμεῖν στερεοῖς (opp. προβάτοις ἀπαλοῖς). Prot. 321. A: στερεοῖς δερμασιν. Tim. 55. B: γωνίας ὁκτὼ στερεὰς ἀπαιτέλεσε. Theaet. 148. B: καὶ περὶ τὰ στερεὰ (in numeris cubicis) ἄλλο τοιοῦτον. Phil. 51. C: τὰ τε τοῖς τόρονος γιγνόμενα ἐπιπέδα τε καὶ στερεὰ cet. Tim. 32. B. Epin. 981. B: στερεὰ ... σώματα. Pol. I. 348. E: τοῦτο ... ἤδη στερεώτερον (durius, h. e. difficilius).

στερεότης, ἡ, duritia. Tim. 74. E: διὰ στερεότητα. στέρησις, ἡ, privatio, amissio. Ax. 369. D: ἐμὲ δὲ ἡ στέρησις τῶν αγαθῶν τοῦ ζῆν λυπεῖ. Def. 411. B: ἡλίου στέρησις. Ax. 370. A: ὁ δ' οὐκ ὦν οὐδὲ τῆς στέρησεως ἀντιλαμβάνεται. Legg. IX. 865. B: στέρησαι πνεύματιος. Ax. 365. D: (ἐπὶ) στέρησαι τῶν ἡδέων. 369. E: τῇ στέρησει τῶν αγαθῶν. 370. A.

στερίσκω, privo. Pol. III. 413. A: ἀληθοῦς δόξης στερίσκεσθαι. Locr. 100. C: στερισκόμενος.

στέριφος, ἡ, ον, sterilis. Theaet. 149. B: στέριφαις ... οὐκ ἔδωκε μαινεσθαι.

στερόμαι, privatus vel orbatus sum; careo; amitto. Parm. 157. C: οὐδὲ μὴ στέρεται γε παντάπασι τοῦ ἐνός τᾶλλα. Legg. I. 631. C. Theaet. 196. E: εἴπερ στερόμεθα ἐπιστήμης. Legg. XII. 948. A: στερέσθω τῆς ἀρχῆς cet. Pol. II. 375. C: τούτων γε ὁποτέρου ἂν στέρηται. IV. 433. E: (ὅπως ἂν) μήτε τῶν αὐτῶν στέρωνται. Phaedr. 239. A: ἡ στέρεσθαι τοῦ παραντίκα ἡδέος. 239. E. Pol. III. 413. A. Epin. 977. D: στερόμενος ... ἀληθοῦς λόγου. Pol. I. 353. E: στερομένη (ψυχὴ) τῆς οἰκείας ἀρετῆς. Legg. IV. 707. B. Soph. 245. C: ἐαυτοῦ στερόμενον οὐκ ὄν ἐστὶ τὸ ὄν. Phil. 21. C: λογισμοῦ ... στερόμενον. Legg. V. 746. A: χρυσοῦ στερόμενοι. Parm. 160. A: τοῦ ἐνός γε στερομένοις.

στερρός, ἄ, ὄν, i. q. στερεός. Locr. 101. A: στερρότερον ὄντων ἢ ὡς συνάγεσθαι cet.

στερῶ, privo. Legg. XII. 958. E: μήτε ζῶν μήτε τις ἀποθανὼν στερεῖτω τὸν ζῶντ' ἡμῶν (ne privato, sc. terrae frugibus). IX. 873. E: εἰάν ... ἀψυχόν τι ψυχῆς ἀνθρωπίνου στέρησιν. Pass. privor, orbior; careo; etiam amitto. Tim. 77. C: διὰ τὸ τῆς ὑφ' ἐαυτοῦ κινήσεως ἐστερηθῆναι. Crit. 44. B. Phaed. 117. D: οἷον ἀνδρὸς ἐταίρου ἐστερημένος εἶην. Lys. 205. E. Alc. I. 135. A: νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐστερημένω. Pol. VI. 484. C: οἱ τῷ ὄντι τοῦ ὄντος ἐκάστου ἐστερημένοι τῆς γνώσεως. Phaed. 99. C: ἐπειδὴ ... ταύτης ἐστερηθῆν. Menex. 245. E: ἀνδρῶν ... αγαθῶν καὶ ἐν ταύτῃ τῷ πολέμῳ ἐστερηθῆμεν. Phaed. 90. D: (εἰ) τῶν ... ὄντων τῆς ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στέρηθείη. Soph. 260. A: φιλοσοφίας ἂν στέρηθαιμεν. Critia 112. E: μνήμης ἂν μὴ στέρηθῶμεν ὦν ... ἡκούσαμεν. Prot. 345. B: ἐπιστήμης στέρηθῆναι. Phaed. 68. E: ἐτέρων ἡδοῶν στέρηθῆναι. Pol. III. 387. E. Legg. XI. 917. D. Crit. 53. B:

στερηθῆναι τῆς πόλεως. Phaedr. 243. A: τῶν ... ὀμιμάτων στερηθεῖς. Phil. 23. A: τῶν ... δευτερείων στερηθεῖσα ἡδονή. Tim. 72. B: στερηθὲν ... τοῦ ζῆν. Phaed. 116. A: ὡςπερ πατὴρ στερηθέντες. Soph. 260. A. Ax. 365. C: εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φαιδῶς καὶ τῶν ἀγαθῶν. Phil. 66. E: (ὥς) ἡδονή ... καὶ δευτερείων στερήσαιοτο. Ax. 370. A: δειματούμενος στερήσεσθαι τῆς ψυχῆς.

στέφανος, ὁ, *corona, sertum*. Conv. 212. E: κιττοῦ τέ τινα στέφανῳ δασεί καὶ ἰων. Legg. XII. 947. A: δάφνης στέφανῳ. Ion. 530. D: χρυσῷ στέφανῳ στεφανωθῆναι. Legg. XII. 943. C: στέφανον ... θαλλοῦ. VII. 800. E: στέφανοι. Pol. IX. 573. A: στέφανων. Legg. VII. 819. B. Ion. 535. D: χρυσοῖσι στέφανοις. Alc. II. 151. A: στέφανους.

στεφανῶ, *corono, redimio*. Legg. XII. 946. B: στεφανῶσαι θαλλῷ. Pol. X. 613. C: τὰ τε ἄθλα λαμβάνουσι καὶ στεφανοῦνται. Ep. XIII. 361. D: ὅτ' ἐγὼ οὐκ ἐστεφανούμην. Pol. I. 328. C: καθῆστο ... ἐστεφανωμένος. Lys. 207. A. Ion. 541. C: χρυσῷ στέφανῳ ἐστεφανωμένον. Conv. 212. D: ἐστεφανωμένον ... στέφανῳ. Pol. II. 372. B: ἐστεφανωμένοι. 363. C: ἐστεφανωμένους. VIII. 560. E: ἐστεφανωμένας (ὑβρίν καὶ ἀναρχίαν cet.). V. 468. B: στεφανωθῆναι. Ion. 530. D: χρυσῷ στέφανῳ στεφανωθῆναι.

στέφος, τό, *corona*. Alc. II. 151. B: τὰ στέφη (Eurip.).

στέφω, *corono, redimio*. Phaed. 58. C: ἐπειδαν ὁ ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος στέψη τὴν πρῶμιναν τοῦ πλοίου. Pol. III. 398. A: ἐρίω στέψαντας. Phaed. 58. A: ἐστερμμένη.

στήθος, τό, *pectus; eliam animus*. Tim. 69. E: ὅρον ... τῆς τε κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους. Phaedr. 236. C: ἃ ἐφησθα ἐν τῷ στήθει ἔχειν. 235. C: πλῆρες ... τὸ στήθος ἔχων. Tim. 79. C: τὸ τῶν στήθων καὶ τὸ τοῦ πλεύμονος ... τὸ πνεῦμα. 69. E: ἐν ... τοῖς στήθεσι καὶ τῷ καλοῦμένῳ θώρακι. Prot. 352. A: τὰ στήθη καὶ τὸ μετὰφρενον ἐπίδειξον. Conv. 191. A. Tim. 91. E: τοῖς περὶ τὰ στήθη τῆς ψυχῆς ἡγεμόσιν ἐπεσθαι μέροσιν.

στήλη, ἡ, *columna*. Critia 119. C: ἐν στήλῃ γεγραμμένα. 120. A: κατὰ τοὺς ἐν τῇ στήλῃ νόμους. Legg. XI. 917. E. Critia 119. E: πρὸς τὴν στήλιν προσαγαγόντες. 114. B: πρὸς Ἡρακλείων στήλῶν. Tim. 24. E: ὁ καλεῖται ... Ἡρακλέους στήλας. Critia 108. E: ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας. *Eliam monumentum vel cippus*. Ax. 365. A: πρὸς τῇ Ἀμαζονίδι στήλῃ. Legg. IX. 873. D: μήτε στήλαις μήτε ὀνόμασι δηλοῦντας τοὺς τάφους.

στημονονητικός, ὁ, ὄν, *staminis ducendi peritus*. Polit. 282. E: τέχνην ... στημονονητικὴν (sic codd. Vulg. στημονικὴν).

στημονοφυής, ὁ ἡ, *staminis similis*. Polit. 309. B: οἶον στημονοφυεῖς ... αὐτῶν εἶναι τὸ στερεὸν ἡθος.

στημων, ὁ, *stamen*. Polit. 281. A: τὴν ... τοῦ στή-

μονος ἐργαστικὴν καὶ κρόκης. 282. E: τὸ ... ἀτράκτω ... σιγραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον στήμονα ... φαθὶ τὸ νῆμα. Legg. V. 734. E: τὸν στήμονα ἀπεργάζεσθαι. Polit. 282. D: ἡ ... ἐν ἐρίοις τε καὶ στήμοσι διακριτικῇ. Crat. 388. B: οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν;

στιβάς, ἡ, *stramen*. Pol. II. 372. B: ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων σμίλακί τε καὶ μυρόνιαις.

στίλβω, *fulgeo, splendo*. Tim. 60. A: ἰδεῖν λαμπρόν καὶ στίλβον. 68. B. 59. B: στίλβοντι καὶ ξανθῷ χρωματι ποινωθέν. Phaedr. 250. D: στίλβον ἐναργέστατα. Tim. 68. A: λαμπρόν τε καὶ στίλβον. Phaedr. 110. C: στίλβοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικιλίᾳ.

στίχος, ὁ, *series*. Phaedr. 104. B: ἅπας ὁ ἕτερος αὐτὸς στίχος τοῦ ἀριθμοῦ. **versus*. Legg. XII. 958. E: μὴ πλείω τετταρῶν ἑρῳϊκῶν στίχων.

στλεγγίς, ἡ, *stipilis*. Hipp. min. 368. C: στλεγγίδα.

στοά, ἡ, *porticus*. Eryx. init. ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Διὸς τοῦ ἑλευθερίου. Theaet. 210. D: εἰς τὴν τοῦ βασιλέως στοάν. Euth. 2. A. Theag. 121. A.

στοιχείον, τό, *elementum, principium*, pl. *elementa* (naturae, etiam litterarum). Crat. 426. D: τὸ ... ῥῶ τὸ στοιχείον. Tim. 56. B: πυρὸς στοιχείον τε καὶ σπέρμα. Locr. 98. C: τοῦτο ... στοιχείον τῶν ἄλλων ὀνομάτων ἐστὶ. Def. 414. E: στοιχείον φωνῆς φωνὴ αἰνθետος. Theaet. 203. B: καὶ πῶς τοῦ στοιχείου τις ἔρεϊ στοιχεῖα; Crat. 393. E. 422. B: ἐπὶ στοιχείῳ ... ἤδη εἶναι. Theaet. 203. C: τὸ μὴ γνωστὸν εἶναι τὸ στοιχείον. Legg. VII. 790. C: λάβωμεν ... τοῦτο οἷον στοιχείον ἐπὶ ἀμφοτέρα σώματός τε καὶ ψυχῆς τῶν πᾶν νέων. Theaet. 201. E: ὅτι τὰ ... πρῶτα οἰόνπερ εἰ στοιχεῖα ... λόγον οὐκ ἔχοι. 202. D: ὡς τὰ μὲν στοιχεῖα ἄγνωστα, τὸ δὲ τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν. C. Crat. 422. A: ἃ (ὀνόματα) ὥσπερ εἰ στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων. 434. B: ἐστὶ δὲ ἐξ ὧν συνθετέον (τὰ ὀνόματα) στοιχεῖα. Pol. III. 402. A. Crat. 433. A: ἐν τοῖς τῶν στοιχείων ὀνόμασι. Polit. 277. E. Tim. 57. C: τῶν στοιχείων ... ζύεσθαι. Crat. 424. D: ὥσπερ ἐν τοῖς στοιχείοις. Soph. 252. B: εἴτε εἰς πέρας ἔχοντα στοιχεῖα διαίρουμένοι. Polit. 278. C: περὶ τὰ τῶν πάντων στοιχεῖα. Crat. 393. D: ὥσπερ τῶν στοιχείων οἶδα ὅτι ὀνόματα λέγομεν, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. 434. A: ἀναγκαῖον πεφυκέναι τὰ στοιχεῖα ὅμοια τοῖς πράγμασιν. Tim. 48. B: λέγομεν ἀρχὰς αὐτὰ τιθέμενοι στοιχεῖα τοῦ παντός.

στολή, ἡ, *palla* et in univ. *vestitus*. Legg. VII. 800. E. VIII. 833. D: προεπούση ... στολῇ ... ἐσταλμένης. Critia 120. B: ἐνδύντες ὅτι καλλίστην κυανὴν στολὴν. Legg. VIII. 833. B: πᾶσαν τοξικὴν ἔχοντα στολὴν. XII. 947. B: λευκὴν ... τὴν στολὴν ἔχειν πᾶσαν. Critia 120. C: μετὰ τῶν στολῶν.

στόλος, ὁ, *copiae* (tam terrestres quam maritimae), igitur exercitus et classis. Legg. III. 692. C: οὐκ ἂν ποτε ὁ Περσικὸς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα οὐδ' ἄλλος οὐδεὶς ἂν στόλος ὤρμησε. 698. B: τὸ μέγεθος τοῦ στόλου κατὰ τε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν γενόμενον. Eryx. 392. C: εἰ μὴ τις... σφόδρα μεγάλω στόλῳ ἤξει ἐκείσε. Legg. I. 642. E: τὸν Περσικὸν ... στόλον. III. 686. D. 698. C: Περσικὸν στόλον ἄγων.

στόμα, τό, *os*; *ostium*. Prot. 329. D: στόμα τε καὶ ὅς cet. Phaedr. 242. E: διὰ τοῦ ἐμοῦ στόματος. Soph. 263. E: διὰ τοῦ στόματος ἰόν. Conv. 215. C: τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος δυνάμει. Tim. 24. E: νῆσον πρὸ τοῦ στόματος εἶχεν. 25. B. 75. D: τὴν ... τοῦ στόματος ... δύναμιν. Cum praeposs. ἐξ ἐνὸς στόματος, *uno ore* (Pol. II. 364. A. Legg. I. 634. E.), ἀπὸ στόματος, *memoriter* (Theaet. 142. D.), εἰ διὰ τοῦ στόματος, *ore* (Soph. 238. B.). Crat. 423. B: γλώττῃ καὶ στόματι. Pol. VIII. 565. E: στόματι ἀνοσίῳ γενόμενος φόνου ξυγγενοῦς. Conv. 190. E: ἐν στόμα ποιῶν. Pol. VIII. 563. C: ἱροῦμεν ὃ τι νῦν ἤλθ' ἐπὶ στόμα. Tim. 78. C. Critia 115. D: διελόντες στόμα ναυαὶ ταῖς μεγίσταις ἱκανὸν εἰσπλεῖν. 117. E. Legg. III. 701. C: καθάπερ ἀχάλινον κεκτημένον τὸ στόμα. Cum praep. κατὰ est a fronte. Legg. IX. 855. D: κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντός τε καὶ φεύγοντος (*adversus aciesanti ac reo*) ὁ δικαστὴς ... ἰξέσθω. Phaedr. 251. D: τὰ τῶν διεξῶν στόματα. Pol. V. 463. E: εἰ ἄνευ ἔργων οὐκ ἐλα ὀνοματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φθέγγονται. Legg. VII. 810. D: στόμασι ... πολλάκις μυρίοις ἐναντία λέγειν οὐδαμῶς εὐπορον. Euthyd. 303. E: ἀτεχνῶς ... τῷ ὄντι ξυθράπτειτε τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων. **osa*. Crat. 414. D: τὸ ... στόμα πλάττοντες (*vocem mollientes*).

στομιανλῶ, *ore tanquam iibia cano vel pronuntio*. Crat. 417. E: καὶ γὰρ νῦν μοι ἔδοξας ὥσπερ τοῦ τῆς Ἀθηναίας νόμου προαυλίον στομιανλῆσαι.

στόμιον, τό, *ostium*. Pol. X. 615. E: οὗς ... οὐκ ἐδέχετο τὸ στόμιον. D: ἐπειδὴ ἐγγὺς τοῦ στόμιου ἤμεν. Locr. 101. D: διὰ τῶν ἀοράτων στομίων.

στοχάζομαι, *collineo, tendō, peto; specto; arpeto*. Gorg. 465. A: ὅτι τοῦ ἡδέος στοχάζεται ἄνευ τοῦ βελτιστοῦ. Theaet. 177. E. Legg. XII. 961. E: στοχάζοιτ' ἄν. IV. 705. E: ὅς ἂν δίκην τοῦτοῦ ἐκάστοτε στοχάζεται τούτου cet. Phil. 60. A: δεῖν πάντας τούτου στοχάζεσθαι. Legg. III. 693. C: πρὸς ὃ τι ... δεῖν στοχάζεσθαι cet. XI. 934. B. Pol. V. 462. A: οὐ δεῖ στοχαζόμενον τὸν νομοθέτην τιθέναι τοὺς νόμους. Legg. III. 701. D: τριῶν στοχαζόμενον. XII. 962. D: πρὸς πολλὰ στοχαζόμενον. Gorg. 502. E: τούτου στοχαζόμενοι. Pol. VII. 519. C: οὐ (σκοποῦ) στοχαζόμενος δεῖ ἅπαντα πρᾶττειν. Euthyd. 277. B: πάλιν στοχάζετο τοῦ μειρακίου. **coniicio; coniectura assequor*. Phil. 56. A.

τὸ μέτρον ἐκάστης χορδῆς τῷ στοχάζεσθαι φερομένης δη-
ρεύουσα. Legg. I. 635. A: τῆς τότε διανοίας τοῦ τεθέντος
αὐτὰ νῦν ἐπισεικῶς μοι δοκεῖς στοχασθῆναι. Gorg. 464. C:
οὐ γνοῦσα λέγω, ἀλλὰ στοχασαμένη. **me accommodo*. Lach.
178. B: στοχάζομενοι τοῦ συμβουλευομένου ἄλλα λέγουσε
παρὰ τὴν ἐαυτῶν δόξαν.

στοχασίς, ἡ, *coniectura*. Phil. 62. C: στοχάσεως ...
μισοτὴν οὖσαν (μουσικὴν).

στοχασμός, ὁ, *coniectura*. Phil. 56. A: τὸ ἐνυμφωνον
ἀρμόττονουσα οὐ μίτρω, ἀλλὰ μελέτης στοχασμῷ.

στοχαστικός, ἡ, ὄν, *coniciens et conjectura assequens*.
Def. 412. E: καθ' ἣν ὁ ἔχων στοχαστικός ἐστιν ἐκάστῳ τοῦ
δέοντος. 413. A: στοχαστικός ... τοῦ ἰδίου τέλους. Gorg.
463. A: ψυχῆς ... στοχαστικῆς.

στραγγουρία, ἡ, *stillicidia urinae*. Ep. XI. 358. E:
ἐστὶ περὶ ἀσθένειαν τὴν τῆς στραγγουρίας.

στραγγουριῶ, *stillicidiis urinae laboro*. Legg. XI. 916.
A: στραγγουριῶν.

στρατεία, ἡ, *expeditio; militia*. Conv. 219. E: στρα-
τεία ἡμῖν εἰς Ποτίδαιαν ἐγένετο κοινή. Theag. 130. A.
Phaedr. 260. B: οἴκοι τε ... καὶ ἐπὶ στρατείας (Lat. *domi et
militiae*). Conv. 220. A: οἶα δὴ ἐπὶ στρατείας. Pol. IV. 404.
B. (v. στρατίας). V. 468. B. (lb. ἕως ἂν ἐπὶ ταύτης ὥς
τῆς στρατείας). Charm. 156. D. (ubi v. στρατίας). Legg.
XII. 943. C: αὐτῆς ... περὶ τῆς στρατείας τῆς τότε γενο-
μένης αὐτοῖς. Theag. 129. D: ἐπὶ ... τῇ ἐπὶ στρατείαν
ἐξορμῇ Σαννίωνος cet. Ak. 367. A: στρατεῖαι ... καὶ τραύ-
ματα cet. Pol. V. 467. C: γνωμονικοὶ τῶν στρατειῶν ὅσα
τε καὶ μὴ ἐπικίνδονοι. VI. 498. C: (ὅταν) πολιτικῶν ...
στρατειῶν ἐκτός γίνονται. Legg. V. 742. A. Theat. 170. A:
ἐν στρατεῖαις. Pol. III. 404. A: ἐν ταῖς στρατεῖαις. Legg.
IX. 878. C: πρὸς ... ταῖς αὐτοῦ στρατεῖαις (*praefer suam
ipse militiam* cet.). Prot. 354. A: τὰς στρατείας. Pol. VIII.
556. C: κατὰ στρατείας. Legg. XII. 950. D: τὰς ... κατὰ
πόλεμον καὶ στρατείας ἀποδημίας.

στράτευμα, τό, *exercitus*. Legg. I. 641. A: εἰ στρα-
τευμα ὀρθῆς ἡγεμονίας τυγχάνοι. Theaet. 142. B: τὸ γε-
γονὸς νόσημα ἐν τῷ στρατευματι. Legg. III. 683. D: τριχῇ
τὸ στράτευμα διανείμαντας. 695. D: στρατεύματα.

στρατεύω, *expeditionem suscipio; bellum infero*. Gorg.
483. D: ἐπὶ ποίῳ δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα
ἐστράτευσεν —; Menex. 241. E: οἱ εἰς Κύπρον στρατεύ-
σαντες. **milito*. Legg. XII. 943. C: ἐὰν ... στρατεύσῃ μὲν
tis cet. A: τοὺς στρατεύσαντας ἐκάστους. Med. Pol. IV.
429. B: ὁ ... στρατεύεται ὑπὲρ αὐτῆς. Legg. IX. 878. D:
καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀδυνατοῦντος στρατεύεσθαι. I. 625. E: ὅταν
στρατεύονται. III. 694. C: ἔοικεν ἐκ γένου στρατεύεσθαι διὰ
βίου. 695. A. VII. 814. A: ἔξω στρατεύεσθαι. Euthyd. 279.

Ε: στρατευόμενος. Pol. V. 466. Ε: ὅτι κοινῇ στρατεύονται. Crit. 52. Β: εἰ μὴ ποι στρατευόμενος. Theag. 129. D:

στρατηγία, ἡ, *munus imperatoris; ars imperatoria*. Polit. 303. Ε: στρατηγία καὶ δικαστικὴ cet. Lach. 198. Ε. Euthyd. 307. Α: ῥητορικὴ καὶ στρατηγία. Pol. X. 601. Α: ἐάν τε περὶ στρατηγίας (λέγη) cet. Alc. II. 141. Ε: στρατηγίας ἐπιθυμήσαντες. 142. C. Pol. VII. 527. D: στρατηγία. Alc. II. 142. Α. Pol. X. 599. C: πολέμων τε πέρι καὶ στρατηγιῶν cet. Apol. 36. Β. Lach. 182. Β: ταῦτα λαβὼν ... ἐπὶ πᾶν ἂν τὸ περὶ τὰς στρατηγίας ὀρήσεις. Ion. 541. D: οὗς ἤδε ἡ πόλις ... καὶ εἰς στρατηγίας καὶ εἰς τὰς ἄλλας ἀρχάς ἄγει.

στρατηγικός, ἡ, ὄν, *rei imperatoriae peritus vel ad eam idoneus; sem. ars imperatoria*. Ion. 540. D: ἴσως γὰρ εἰ καὶ στρατηγικός. Ε. Polit. 304. Ε: ἡ στρατηγική. Epin. 975. Ε: ἡ ... μεγίστη τε καὶ εἰς πλείστα πολεμικὴ κληθεῖσα στρατηγικὴ τέχνη. Charm. 174. C. Euthyd. 290. Α. Soph. 227. Β: διὰ στρατηγικῆς. Polit. 299. D. Euthyd. 290. D: ἄλλην δὲ τινα ... ζητητέον ἀντὶ τῆς στρατηγικῆς. Legg. XII. 963. Α: νοῦν ... στρατηγικόν. Phil. 56. Β: κυβερνητικὴν καὶ στρατηγικὴν (sic Cl. c. al. Vulgo στρατηγητικὴν) ὡσαύτως εὐρύσομεν ἐχούσας. Legg. IV. 709. Β. Gorg. 455. C: οἱ στρατηγικοὶ τότε συμβουλευσούσιν, οἱ ῥητορικοὶ δὲ οὐ.

στρατηγός, ὁ, *dux, imperator; etiam trop.* Conn. 193. Β: ὡν ὁ Ἔρως ἡμῖν ἡγεμὼν καὶ στρατηγός. Legg. XII. 944. Ε: μήτ' οὐν τις στρατηγός μήτ' ἄλλος ποτὲ τῶν κατὰ πόλεμον ἀρχόντων. Gorg. 512. Β: στρατηγῶν. Ion. 540. C: ἀνδρὶ ... στρατηγῶ στρατιώτας παραινοῦντι. Theaet. 153. Α: πρὸς γε τοσούτον στρατόπεδον καὶ στρατηγὸν Ὀμηρον. Crat. 394. C. Pol. VII. 522. D. Lach. 199. Α: τὸν στρατηγὸν τοῦ μίντεως (ἄρχειν ὁ νόμος τάττει). De lege 321. C: ποιμένα λαῶν εἶναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγόν. Conn. 220. D: οἱ στρατηγοί. Gorg. 455. Β: στρατηγῶν αἰρέσεις τε πέρι. Polit. 305. Α: τὴν τῶν στρατηγῶν ἐπιστήμην. Legg. VI. 760. Α. III. 694. Α: στρατηγοίς. Conn. 220. Ε: τοὺς στρατηγούς. Legg. VI. 755. Β: στρατηγούς αἰρεῖσθαι. Apol. 32. Β:

στρατηγῶ, *exercitum duco*. Ion. 541. Β: στρατηγείς. Sis. 389. D: στρατηγεῖν. Alc. II. 142. Β: ἐστρατηγέσθαι. Pol. V. 475. Α: ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται. VIII. 553. Β: στρατηγῆσαντα ἡ τιν' ἄλλην μεγάλην ἀρχὴν ἄρξαντα. Sis. 389. D: στρατηγητέον. Pass. imperio vel ductui subiectus sum. Ion. 541. C: ἡ ... ἡμετέρα ... πόλις ἀρchetαι ὑπὸ ὑμῶν καὶ στρατηγείται.

στρατιά, ἡ, *exercitus; agmen*. Phaedr. 246. Ε: στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων κατὰ ἔνδεκα μέρη κεκοσμημένη. De lucr. cup. 226. C. Pol. VII. 526. D: ἐκτάσεις στρατιάς. Hipp. min. 370. D: ἐναντίον τῆς στρατιᾶς ἀπάσης. Apol. 41. Β: τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν.

στρατιώτης, ὁ, *miles*. Legg. II. 666. E: ὁθεν οὐ μόνον ἀγαθὸς ἀν στρατιώτης εἶη cet. XII. 944: τούτῳ μὴ οὐκ τις στρατηγὸς ... ὡς ἀνδρὶ στρατιώτῃ χρήσεται. Conv. 220. B: οἱ ... στρατιώται. Pol. V. 470. A. Legg. III. 694. A. Alc. I. 119. E: εἰ τῶν στρατιωτῶν βελτίων εἴ. Pol. III. 404. C: στρατιώταις. 398. B: ὅτε τοὺς στρατιώτας ἐπεχειροῦμεν παιδεύειν. IV. 429. E.

στρατιωτικός, ἡ, ὄν, *militaris*. Pol. III. 415. E: στρατιωτικὰς γε (οἰκίσεις). Ion. 540. E: ἐπειδὴ ... τὰ στρατιωτικὰ γιγνώσκεις.

στρατοπεδεύομαι, *castra pono*. Pol. III. 416. E: ὥσπερ ἐστρατοπεδευμένους. 415. D: ὅπου κάλλιστον στρατοπεδεύσασθαι. E: στρατοπεδυσάμενοι.

στρατοπέδευσις, ἡ, *castrorum locatio*. Legg. VII. 813. E: στρατοπεδέυσεων. Pol. VII. 526. D: πρὸς ... τὰς στρατοπεδέυσεις.

στρατόπεδον, τό, *castra; exercitus; et in univ. turba* (vern. *Schaar*). Theaet. 204. D: τὸ στρατόπεδον. Conv. 221. A. Theaet. init. ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου. Pol. I. 333. E. III. 394. A: ἀποχωρήσας ... ἐκ τοῦ στρατοπέδου. Legg. II. 666. D: στρατοπέδου γὰρ πολιτείαν ἔχετε, ἀλλ' οὐκ ἐν αὐτοῖσι κατωικήτοιον. 674. A: ἐπὶ στρατοπέδου. XII. 943. A: ὅταν ἔλθωσιν ἀπὸ στρατοπέδου. Charm. init. Pol. I. 351. E: εἴτε πόλει ... εἴτε στρατοπέδῳ. II. 373. E: ὅλη στρατοπέδῳ. VII. 522. D: τὰς ... τάξεις τῷ στρατοπέδῳ καταστήσαι ἐν Ἰλίῳ. Legg. I. 640. B: ἐπιστήσαι στρατοπέδῳ στρατηγόν. Theaet. 153. A: πρὸς γε τοσοῦτον στρατόπεδον. Pol. I. 351. C. VIII. 568. D: ἐκείνο τὸ τοῦ τυράννου στρατόπεδον, τὸ καλὸν τε καὶ πολὺ cet. Critia 110. E. Legg. III. 687. A: τάξει τὸ στρατόπεδον. IV. 708. A: πόθεν εἰσεσθαι φῆς στρατόπεδον τῶν πολιτῶν τὰ νῦν; Pol. V. 469. D: πολλὰ ... στρατόπεδα. VII. 526. D. Legg. I. 639. B: τί δ' ἄρχων στρατοπέδων; VII. 813. E: ἀπύσης πορείας στρατοπέδων. 819. C: εἰς ... τὰς τῶν στρατοπέδων τάξεις. 823. B: στρατοπέδων δῆραι (Cf. Euthyd. 290. D.). Euthyd. 273. C: τὰς ἡγεμονίας τῶν στρατοπέδων. Phil. 56. D: στρατόπεδα δύο. Pol. VI. 492. B.

στρεβλῶ, *torqueo, vexo*. Pol. VII. 531. B: ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας (τὰς χορδὰς). Gorg. 473. C: εἰαν ... ληφθεὶς στρεβλῶται. Pol. II. 361. E: μαστιγώσεται, στρεβλώσεται. X. 613. E: εἴτα στρεβλώσονται.

στρεπτικός, ἡ, ὄν, *torquens*. Polit. 282. D: καὶ λέγωμιν γε αὐτῆς (τῆς ὑφαντικῆς) τὸ μὲν εἶναι στρεπτικόν, τὸ δὲ συμπελεκτικόν. Ib. δοκεῖς γὰρ μοι τὸ περὶ τὴν τοῦ στήμονος ἔγγραφον λέγειν στρεπτικόν.

στρεπτός, ἡ, ὄν, *flexibilis*. Pol. II. 364. D. (Hom.).

στρεπτός, ὁ, *torquis vel torques*. Pol. VIII. 553. C: τιάρας τε καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκους παραζωννύντα.

στρέφω, *uerto; conuerto; torqueo et contorqueo; trop. verso, ang.* Gorg. 511. A: οὐκ οἶδ' ὅπῃ στρέφεις ἐκάστοτε τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω. Id. De lucri cup. 228. A. Pol. I. 330. D: οἱ ... μῦθοι ... στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὡσι. VII. 519. B: αἱ ... περὶ τὰ κάτω στρέφουσι τὴν τῆς ψυχῆς ὄψιν. Polit. 269. E: αὐτὸ ... ἐναντὶ στρέφειν αἰεὶ. 270. A. Pol. VII. 518. C: ὅμματα ... στρέφειν πρὸς τὸ φανόν. Phaedr. 278. D: ἄνω κάτω στρέφων. Epin. 977. B: τὰ ἐν αὐτῷ στρέφων ἄστρα. Tim. 39. A: παντας ... τοὺς κύκλους αὐτῶν στρέφουσα *cet.* Crat. 414. C: πανταχῇ στρεφόντων (τὰ ὀνόματα). Euthyd. 276. D: ὥσπερ οἱ ἀγαθοὶ ὀρχησται, διπλά ἐστρεφε τὰ ἐρωτήματα περὶ τοῦ αὐτοῦ. Pol. II. 360. A: στρέφαι ἔξω τὴν σφενδόνην. Tim. 43. D: πάσας ... στρέφαι στροφάς. Polit. 273. E: λυθέντα ἐν τῇ καθ' αὐτὸν προτέρᾳ περιόδῳ στρέψας. 269. E: μήτ' αὐτὸν αἰεὶ ὑπὸ θεοῦ στρέφεσθαι διττὰς καὶ ἐναντίας περιωγωγάς. Crat. 421. D: διὰ ... τὸ πανταχῇ στρέφεσθαι τὰ ὀνόματα. Polit. 273. E: στρεφθέντος ... αὐτοῦ κόσμου τὴν ἐπὶ τὴν νῦν γένεσιν ὁδόν. 282. E: τὸ ... ἀτράκτω ... στραφέν. Etiam *luxor.* Legg. VII. 789. E: μὴ πῃ βία ἐπειδομένην στρέφεται τὰ κῶλα. — Med. *me uerto vel conuerto; uoluo* (in sideribus al.); *uersor.* Phaed. 90. C: (ὅτι) πάντα τὰ ὄντα ... ἄνω καὶ κάτω στρέφεται. Theaet. 194. B: ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἐλίτεται ἡ δόξα. Parm. 162. D: μήτε ἐν ταῦτ' στρέφεται *cet.* Ib. οὐδὲ μὴν ἐν τῷ αὐτῷ ἂν στρέφοιτο. Theaet. 181. C: (ὅταν τι) ἐν τῷ αὐτῷ στρέφεται. Parm. 162. D: στρέφεσθαι. Pol. X. 617. B. Tim. 36. E: αὐτὴ ἐν αὐτῇ στρεφομένη. Epin. 990. E: περὶ τὸ διπλάσιον αἰεὶ στρεφομένης τῆς δυνάμεως. Ep. VII. 335. B: ἐπὶ ... γῇ στρεφομένη. Pol. X. 617. A: κυκλεῖσθαι ... στρεφόμενον τὸν ἄτρακτον. Tim. 34. A: κύκλῳ κινεῖσθαι στρεφόμενον. 40. B: ἐν ταῦτ' στρεφόμενα αἰεὶ μένει. Euthyd. 302. D. Tim. 77. B: στραφέντι ... αὐτῷ ἐν ἐαυτῷ περὶ ἐαυτοῦ. **callida flexione* (Lat. *strophia*) *eludere conor; tergiversor* (germ. *ausweichen et sich sträuben*). Phaedr. 236. E: τί δῖτα ἔχων στρέφει; (nos: *warum sträubst du dich so?*). Lach. 196. B: στρέφεται ἄνω καὶ κάτω ἐπικρυπτόμενος τὴν αὐτοῦ ὑπόριαν. Pol. III. 405. C: πάσας ... στροφάς στρέφεσθαι. Lach. 196. B: τοιαῦτα στρέφεσθαι. Ion. 541. E: στρεφόμενος ἄνω καὶ κάτω. Euthyd. 302. B: ὑπορόν τινα στροφὴν ... ἐστρεφόμενην ἤδη.

στρόβιλος, ὁ, *turbo.* Pol. IV. 436. D: ὡς οἱ γε στρόβιλοι ὅλοι ἐστᾶσι τε ἅμα καὶ κινοῦνται.

στρογγύλος, η, *ον, rotundus; globosus.* Phaed. 97. D: πότερον ἢ γῇ πλατεῖα ἐστιν ἢ στρογγύλη. Hipp. mai. 288. D: στρογγύλη (χύτρα). Conn. 189. E: ὅλον ἦν ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος στρογγύλον. Ep. VII. 342. B: ἐκείνου ὥπτερ στρογγύλον καὶ περιγερεῖς ὀνομα καὶ κύκλος. Parm.

137. E: στρογγύλου (σχήματος). Men. 75. A: τί ἐστὶν ἐπὶ τῷ στρογγύλῳ καὶ εὐθεῖ cet. 74. D: ὁ οὐδὲν ἤτεον κατέχει τὸ στρογγύλον ἢ τὸ εὐθύ. Ib. τὸ στρογγύλον σχῆμα. Phaedr. 234. E: ὅτι σαφὴ καὶ στρογγύλα ... ἐκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτειρόμενται. Tim. 73. D: ἅμια στρογγύλα καὶ προμήκη διηρεῖτο σχήματα. Ep. VII. 343. B.

στρογγυλότης, ἡ, *rotunditas*. Men. 74. B: στρογγυλότης. 73. E: στρογγυλοῦτος πέρι.

στροφή, ἡ, *flectio*. Euthyd. 302. B; ἀπορὸν τινα στροφήν ... ἐστρεφόμεν ἔδη. Pol. III. 405. C: πάσας ... στροφας στρέφασθαι. Tim. 43. D: πάσας ... στρέψαι στροφάς. * *conversio*. Legg. VI. 782. A: στροφὰς ἁρῶν παντοίας.

στροφίγξ, ὁ, *cardo*. Tim. 74. A: σφονδύλους πλάσας ὑπέτεινεν ὡς στροφίγγας. C: ἵνα ... περὶ τοὺς στροφίγγας περιπτόμενον τὸ σῶμα καὶ ἐκτεινόμενον παρήχοι.

στρυφνός, ὁ ἢ, *acerbus*. Locr. 101. C: τὸ ... στρυφνὸν συνάγει τὰν γεύσιν (πέφυκε). Tim. 65. D: τραγύτερα ... ὄντα στρυφνά (φαίνεται). Locr. 100. E. Tim. 67. D: τοῖς περὶ τὴν γλῶτταν στρυφνοῖς.

στρώμα, τό, *vestis stragula, stratum*. Eryx. 393. B: ἱμάτια ... ἢ στρώματα. Polil. 280. B: τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν. Prot. 315. D: ἐγκεκαλινμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι καὶ μάλᾳ πολλοῖς. Eryx. 402. B. Gorg. 517. D: ἱμάτια, στρώματα, ὑποδήματα.

στρωματόδεσμος, ὁ, *saccus in quem vestes stragulas constipantur*. Theaet. 175. E: ὡς στρωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι (Lat. *sarcinas colligere*, germ. *einpacken*).

στρωμινή, ἡ, ἢ q. στρώμα. Prot. 321. A: ὅπως ὑπάρχει τὰ αὐτὰ ταῦτα στρωμινὴ οἰκία τε καὶ αὐτοφυῆς ἐκείσθῃ. Legg. III. 679. A: στρωμινῆς. Prot. 322. A: στρωμνάς.

στρώννυμι, *sterno*. Pol. II, 372. B: ἐστρωμένων σμίλακι τε καὶ μυρόναις.

στύγω, *odi*. Pol. III. 386. D. (Hom.).

στιτυπηρία, ἡ, *alumen*. Locr. 99. D: ἄλς, στιτυπηρία.

στύραξ, ὁ, *hostile* (pars ima hastae, vern. *Schaft*). Lach.

183. E: ἕως ἄκρου τοῦ στύρακος ἀντελάβετο.

στωμύλος, ὁ ἢ, *garrulus*. Eryx. 397. D: μισράκιον ... στωμύλον.

σύ, *tu*; σοῖ, *soi* cet.

συβώτης, ὁ, *pubulus*. Theaet. 174. D: συβώτην. Pol.

II. 373. C: συβωτῶν.

συγγένεια (et *ξυγγ.*), ἡ, *affinitas, cognatio*; etiam *gens vel familia*. Gorg. 472. B: ἡ Περικλείους ὅλη οἰκία ἢ ἄλλη συγγένεια. Conv. 178. C: οὔτε ξυγγένεια ... οὔτε τιμαὶ cet. Pol. VI. 491. C: ξυγγένεια ἐξωμένη ἐν πόλει. Legg. I. 627. C: ἡ τε οἰκία καὶ ἡ ξυγγένεια αὕτη πᾶσα. X. 899. D: συγγενεία τις ἴσως σε θεία πρὸς τὸ ξυμψυκτον ἄγει. Ep. VIII. 353. A: νῦν ὑμῖν καὶ τοῖς πολεμίοις σχεδὸν ... συγγέ-

ρεῖα ἄρχει μία διὰ τέλους. Tim. 91. E: ἐλκόμενα ὑπὸ συγ-
 γενείας. Legg. IX. 873. A: πρὶν (πρὶν ἂν?) ... πάσης τῆς
 συγγενείας τὸν θυμὸν ... κοιμίσῃ. 874. A: ὑπὲρ αὐτοῦ τε
 καὶ ὑπὲρ τῆς συγγενείας ὅλης. XI. 925. B: ἔξω τῆς συγγε-
 νείας. 929. A: τοῦτον ... ἀπαλλάξαι τῆς αὐτοῦ συγγενείας.
 Charm. 155. A: ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας. Ep. VII. 334.
 B: συγγενεία ψυχῶν καὶ σωμάτων. Prot. 322. A: διὰ τὴν
 τοῦ θεοῦ συγγένειαν. Polit. 257. D: κινδυνεύειτον ... ἄμφω
 ποθὲν ἐμοὶ συγγένειαν ἔχειν τινά. 307. D: κατὰ ... τὴν
 αὐτῶν ἑκατέροις συγγένειαν. Pol. VII. 531. D: ἐὰν ... ἐπὶ
 τὴν ἀλλήλων κοινωσίαν ἀφίκηται καὶ συγγένειαν. Legg. I.
 627. E: παραλαβὼν συγγένειαν μίαν διαφερομένην. Lys.
 205. C: διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλέους συγγένειαν. Ep. VII. 332.
 A: εὐεργεσίαις καὶ συγγενείαις. Tim. 88. E: κατὰ συγγενείας.
 συγγενῆς (et συγγ.), ὁ ἥ, cognatus, propinquus; *siniilis*
 (c. genit. et dat.). Phil. 31. A: ὅτι νοῦς ... αἰτίας ἦν συγ-
 γενῆς. Pol. VI. 487. A: φίλος τε καὶ συγγενῆς ἀληθείας.
 Alc. I. 105. E: οὐτ' ἐπίτροπος οὔτε συγγενῆς cet. Phaed.
 79. D: ὡς συγγενῆς οὔσα αὐτοῦ. Pol. X. 611. E: ὡς συγ-
 γενῆς οὔσα (ἡ ψυχὴ) τῷ τε θεῷ καὶ ἀθανάτῳ cet. Legg.
 VII. 814. D: τῇ πολεμικῇ μάχῃ ... συγγενῆς. Prot. 337. D:
 τὸ γὰρ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει συγγενές ἐστιν. Conv. 210.
 C: ὅτι πᾶν αὐτὸ αὐτῷ συγγενές ἐστιν. Pol. VI. 566. E:
 γεννόμενος φόνου συγγενούς. Men. 81. C: ἄτε ... τῆς φύ-
 σεως ἀπάσης συγγενούς οὔσης. Soph. 228. A: τὴν τοῦ φύ-
 σει συγγενούς ... διαφοράν. Tim. 71. B: μέρει ... συγγενεῖ.
 Ep. VII. 344. A: τὸν μὴ συγγενῆ τοῦ πραγματός. Pol. VI.
 486. D: ἀλήθειαν ... ἀμετρία ἡγεῖ συγγενῆ εἶναι, ἡ ἔμμε-
 τρία; Tim. 77. A: τῆς ... ἀνθρωπίνης συγγενῆ φύσεως φύ-
 σιν ἄλλαις ἰδέαις ... κεραννύντες. Phaed. 84. B: εἰς τὸ συγ-
 γενές ... ἀφικομένη; Soph. 227. B: πασῶν τεχνῶν τὸ συγ-
 γενές καὶ τὸ μὴ συγγενές κατανοεῖν πειρωμένη. Polit. 309.
 C: κατὰ τὸ συγγενές. Pol. III. 403. A: οὐδὲ συγγενές ἀκο-
 λασίας. VI. 494. D: (διὰ) τὸ συγγενές τῶν λόγων. Eryx.
 396. D: φίλῳ τε ὄντε καὶ συγγενεῖ. Ep. VII. 344. A: ὁπό-
 σοι τῶν δικαίων ... μὴ προσφύεις εἰσὶ καὶ συγγενεῖς. Polit.
 258. D: καὶ τινες ἑτέραι ταύτῃ συγγενεῖς τέχναι. Legg. X.
 897. A: ὅσαι τούτων συγγενεῖς (κινήσεις). Phaed. 86. A:
 τοῦ θνητοῦ συγγενῆ. Legg. X. 892. A: τὰ ψυχῆς συγγενῆ.
 Phaedr. 239. E: συγγενῶν καὶ φίλων. Gorg. 523. E: ἐρῆμιον
 πάντων τῶν συγγενῶν. Phaedr. 238. C: ὑπὸ ... τῶν ἐαυ-
 τῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν ... ῥωσθεῖσα. Soph. 264. B: τού-
 των τῷ λόγῳ συγγενῶν ὄντων ... ἔνια. Polit. 260. E: πολ-
 λαὶς ἑτέραις τοιῶν τέχναις συγγενέσιν. Prot. 337. C: ὅμιας
 συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους ... εἶναι φύσει, οὐ νόμῳ. Pol. II.
 378. C: πρὸς συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους αὐτῶν. Legg. XI.
 929. B: συλλέξαι τοὺς αὐτοῦ συγγενεῖς. Tim. 47. D: συγ-
 γενεῖς ἔχουσα φορὰς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις. Phil.

11. B: τὰ τούτων ... *συγγενῆ*. Tim. 85. A: τὰ τούτων *συγγενῆ νοσήματα ἀποτίκτον*. Ep. II. 312. E: βλέπουσα (ἡ ψυχὴ) εἰς τὰ αὐτῆς *συγγενῆ*. Phil. 22. D: τούτῳ *συγγενέστερον καὶ ὁμοιότερον*. 65. B: τοῦ ἀρίστου *συγγενέστερον*. Phaed. 79. B: ποτέρῳ ... ὁμοιότερον τῷ εἶδει φαίμεν ἂν εἶναι καὶ *συγγενέστερον* τὸ σῶμα; Legg. V. 746. C: ὃ τι ... *συγγενέστατον* ἔφν τῶν προστεκόντων πράττειν. Locr. 100. C: διὸ καὶ *συγγενεστάταν* τῷ λόγῳ ταύταν αἰσθασιν φαντὶ εἶναι.

συγγένησις, ἡ, *congressus*. Legg. XII. 948. E: καὶ ἐν ἄλλαις συνονοσίαις τε καὶ ἰδιωτικαῖς *συγγενήσεσιν* ἐκάστων. *συγγεννήτωρ* (ξυγγ.), ὁ, *qui una genitor est*. Legg. IX. 874. C: *συγγεννητορι* τέκνων. *συγγεννώ* (ξυγγ.), *una procreo*. Theaet. 156. E: τὸ ... *συγγεννήσαν* τὸ χρώμα λευκότητος περιεπλήσθη. *συγγενῶς* (ξυγγ.), *similiter*. Legg. X. 897. C: *συγγενῶς* ἔρχεται.

συγγίγνομαι (ξυγγ.), *una sum, congregior, conuenio et audio* (aliquem docentem); etiam *consuesco* vel *rem habeo*. Ep. II. 310. E: ταῦτ' ἄλληλ' αἰεὶ διώκει ... καὶ *συγγίγνεται* (v. *συγγίνεται*). Phil. 45. B: μᾶλλον ... ἐνδεία *συγγίγνονται*. Legg. X. 909. A: μηδεὶς τῶν πολιτῶν αὐτοῖς ἄλλος *συγγίγνεσθαι* cet. VIII. 841. D: εἰ τις *συγγίγνοιτό τι*νι πλήν ταῖς μετὰ θεῶν καὶ ἱερῶν γάμων ἐλθουσiais εἰς τὴν οἰκίαν. XI. 930. D: εἰς ... τις ἐλευθέρα δούλῳ *συγγίγνηται*. Pol. VIII. 556. D: ὅταν ἰδίᾳ *συγγίγνωνται*. Theaet. 143. D: οἷς ἂν ὁρῶ τοὺς νέους ἐθέλοντας *συγγίγνεσθαι*. Polit. 272. B: διὰ λόγων *συγγίγνεσθαι*. Pol. I. 329. C: γυναικὶ *συγγίγνεσθαι*. III. 390. C: αὐτοῦ βουλόμενον χαρμὰ *συγγίγνεσθαι* (*consuescere*; int. cum Iunone). V. 459. D: δεῖ ... τοὺς ἀρίστους ταῖς ἀρίσταῖς *συγγίγνεσθαι* ὡς πλειστάκις. 461. B: *συγγίγνεσθαι* ᾧ ἂν ἐθέλωσι. Tim. 34. B: δι' ἀρετῆν ... αὐτὸν αὐτῷ δυνάμενον *συγγίγνεσθαι*. Legg. II. 674. A: ὑδροποσίαις *συγγίγνεσθαι* τοῦτον τὸν χρόνον ἅπαντα. De lege 319. C: *συγγίγνεσθαι* ... τῷ Διὶ ἐν λόγοις. Theaet. 174. B: ἰδίᾳ τε *συγγιγνόμενος* ὁ τοιοῦτος ἐκάστῳ καὶ δημοσίᾳ. Pol. X. 603. B: φαύλῃ ... φαύλῳ *συγγιγνόμενη* φαύλᾳ γιννᾷ ἡ μιμητικῇ. Theaet. 150. D: οἱ ... ἐμοὶ *συγγιγνόμενοι*. Pol. VIII. 560. B: λαθρᾶ *συγγιγνόμεναι*. Theaet. 182. B: ἐξ ἀμφοτέρων πρὸς ἄλληλα *συγγιγνόμενων* cet. Legg. XII. 948. E: ἐν ξυσοιτίοις ... ἀλλήλοισι ευχερῶς *συγγιγνόμενοι*. Men. 91. E: τοὺς *συγγιγνόμενους* (*discipulos*). Conv. 217. B: *συγγιγνόμενην* ... μόνος μόνῳ. Gorg. 470. D: οὐ γὰρ πῶς *συγγίγονα* τῷ ἀνδρί. Men. 92. B. Theaet. 180. B: εἰρηνευοῦσι δὲ οὐ *συγγέγονας*. Ep. XIII. 360. C: *συγγέγονα*. Lach. 186. E: εἶναι ... δεινотάτῳ *συγγεγόνατον* περὶ τῆς τῶν νέων τροφῆς. Alc. I. 118. C: λέγεται ... πολλοῖς καὶ σοφοῖς *συγγεγενῆσθαι*. Lach. 187. D. Prot. 309. D: ἄρτι ... ἐκείνῳ *συγγεγενῆσθαι*.

γεγονώς ἤκει; Phaed. 61. D: περὶ τῶν τοιούτων Φιλο-
λαφ συγγεγονότες. Theag. 128. C: ἐπειδὴ δὲ συνεγένοντο
τούτω. Prot. 316. C: εἰ σοὶ συγγένοιτο. 329. A. Hipp. min.
372. B: ἐπειδὴν συγγένωμαι τῷ ὑμῶν τῶν εὐδοκιμούντων
ἐπὶ σοφίᾳ. Euthyd. 306. D: ὅταν σοι συγγένωμαι. Prot.
318. A: ἢ ἂν ἡμέρα ἐμβὶ συγγένη. Pol. VIII. 559. D:
(ὅταν) συγγένηται αἰθῶσι θηροὶ καὶ δεινοῖς. I. 330. C:
χαλεποὶ οὖν καὶ συγγενέσθαι εἰσίν. Apol. 41. A: Ὅρφει
συγγενέσθαι cet. Theag. 130. B: πρὶν σοὶ συγγενέσθαι.
Gorg. 470. D: συγγενόμενος ἂν γνοίης —; Theaet. 142. C:
συγγενόμενός τε καὶ διαλεχθεῖς. Pol. IX. 572. C. Legg. X.
897. B: ἀνοία ... συγγενομένη. II. 672. A: κατὰ νόμους
... πᾶσαν τὴν ξυνουσίαν συγγενομένοι. Phaed. 116. E:
συγγενομένους γ' ἐπίους ὢν ἂν τύχωσιν ἐπιθυμούντες. *in-
sum vel adsum. Epin. 978. A: ὅσῃς ἡμῖν δυνάμειως αἰτίος
ἂν εἴη συγγιγνόμενος (δ ἀριθμός).

συγγιγνώσκω (συγγ.), agnosco. Legg. IV. 717. D:
συγγιγνώσκοντα ὡς εἰκτως μάλιστα πατὴρ νῆει δοξάζων ἀδι-
κιοῦσθαι θυροῖτ' ἂν διαφερόντως. *concedo, oeniam do; ignosco.
Pol. IV. 426. D: οὐ συγγιγνώσκεις ... τοῖς ἀνδράσιν; VII.
537. A: οὐ συγγιγνώσκεις; VIII. 568. B: οἱ ... ποιηταὶ
συγγιγνώσκουσιν (v. συγγιν.) ἡμῖν. Phaedr. 230. D: συγ-
γίγνωσκέ μοι. Euthyd. 296. A. Phaedr. 269. B: οὐ χρή χα-
λεπαίνειν, ἀλλὰ συγγιγνώσκειν. Critia 107. E. Legg. XII.
966. C: τοῖς ... πλείστοις τῶν κατὰ πόλιν συγγιγνώσκειν
(oeniam dare) τῇ φήμῃ μόνον τῶν νόμων συνακολουθοῦσι.
Euthyd. 306. C: συγγιγνώσκειν ... αὐτοῖς χρή τῆς ἐπιθυμίας
καὶ μὴ χαλεπαίνειν. Menex. 244. B: τοῖς μὲν βαρβαροῖς
συγγιγνώσκουσα ... τοῖς δὲ Ἑλλήσιν ἀγανακτοῦσα. Apol. 17.
D: ὥσπερ οὖν ἂν ... συγγιγνώσκατε δίπνου ἂν μοι εἰ cet.
Legg. VII. 804. B: μὴ θαυμάσης ... ἀλλὰ συγγνωδί μοι
Med. Phil. 23. D: συγγνώσει πού μοι σὺ μεταδιωκόντε περι-
πτον τι. Conn. 218. B: συγγνώσεσθε γὰρ τοῖς τε τότε
πραχθεῖσι καὶ τοῖς νῦν λεγομένοις. A: ὡς μόνους γνωστο-
μένοις τε καὶ συγγνωστομένοις εἰ cet. — Verb. Phaedr. 236.
A: συγγνωστία λέγοντι.

συγγνώμη (συγγ.), ἡ, oenia. Theaet. 197. A: τούτων
... μὴ ἀπεχομένῳ σοι ἔσται πολλὴ συγγνώμη. Pol. VIII.
558. A. Hipp. min. 372. A: οἷς πολλὴ δοκεῖ συγγνώμη εἶναι
ἐὰν cet. Pol. VII. 539. A: πολλῆς συγγνώμης ἀξίον. Critia
107. A: ὅτε ... τὰ φηθισόμενα πλείονος συγγνώμης δεῖται
χαλεπώτερα ὅσα cet. Legg. IX. 863. D: συγγνώμης πλεί-
στης ἔχουσιν (νόμους). Phil. 65. C: τὸ ἐπιτοκεῖν συγ-
γνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν. Critia 106. B: συγγνώμην αἰ-
τούμενος ὡς περὶ μεγάλων μέλλων λέγειν. Cum v. εἶχειν
est ignoscere. Phaedr. 233. C: τῶν ... ἀκουσίων συγγνώμην
ἔχων. Gorg. 465. E. Phaed. 88. C: συγγνώμην γε ἔχω ὑμῖν.
Pol. II. 365. C: πᾶσιν ... συγγνώμην ἔχει καὶ οὐκ ὀργίζεται

τοῖς ἀδικοῖς. III. 391. E: πᾶς ... ἐαυτῷ συγγνώμην (al. ξυγγ.)
ἔξει κακῷ ὄντι. V. 472. A: πᾶν συγγνώμην ἔξεις, ὅτι ἀ-
νότως cet. (ubi est *agnoscas et ignoscas*). Legg. XI. 925. E.
926. A. (ubi Florr. plures ξυγγ.). Menex. 244. B: συγγνώ-
μην ἀλλήλοις ἔχομεν ὦν cet.

συγγνώμων (ξυγγ.), ὁ ἡ, *ignoscens, indulgens*. Legg.
VI. 757. D: τὸ ... ἐπιεικὲς καὶ ξύγνωνιον. XI. 921. A:
ὡς οἰκίον συγγνώμονα εἶναι θεόν. X. 906. C: ὡς εἰσὶ συγ-
γνώμονες αἱ θεοὶ τοῖς τῶν ἀνθρώπων ἀδικοῖς. VI. 770. C:
ξυγγνώμονας.

σύγγραμμα (ξύγγ.), τὸ, *scriptio vel scriptum; liber*. De
lege 316. C: οἶσθα οὖν τίνας τέχνης τοῦτό ἐστι τὸ σύγ-
γραμμα: Ep. II. 314. C: οὐδ' ἔστι σύγγραμμα Πλάτωνος
οὐδὲν οὐδ' ἔσται. VII. 341. C. Gorg. 462. B: ἐν τῷ συγ-
γράμματι ὃ ἐγὼ ἐναγχος ἀνέγων. Parm. 128. A. Phaedr.
258. A: πᾶν μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα. 277. D:
σύγγραμμα πολιτικὸν γράφων. Legg. VII. 810. B: συγγράμ-
ματα κατὰ λόγον εἰρημέα μόνον (*soluta tantum orationis ex-
posita*). De lege 316. E. Phaedr. 257. E: καταλείψας συγ-
γραμμάτων. Legg. IX. 858. C: τοῖς ... τῶν ἄλλων συγγράμ-
μασι. Lys. 214. B. Phaedr. 257. D: καταλείπειν συγγράμ-
ματα ἐαυτῶν. 278. C: ὅστις ... συγγράμματα ἐγραψεν.
Theaet. 179. E: κατὰ τὰ συγγράμματα. Lys. 204. D: τὰ
ποιήματα ... καὶ συγγράμματα. De lege 317. A. Ep. VII.
344. C. **praescriptio; lex*. De lege 316. E: λατρικοὶ νόμοι
ταῦτα τὰ συγγράμματά ἐστι τὰ τῶν λατρῶν. Ib. συγγράμ-
ματα καὶ νόμιμα. 317. A. Polit. 300. B: τῶν ξυγγραμμά-
των. 297. D: τοῖς ταύτης (τῆς πολιτείας) συγγράμμασι
χρωμένας. 299. D: κατὰ συγγράμματα. 300. A. B: τοῖς
περὶ ὁποσούν νόμους καὶ ξυγγράμματα τιθεμένοις. 301. E:
δεῖ ... συνελθόντας ξυγγραμματα γράφειν.

συγγραφεὺς, ὁ, *scriptor, scriptoris proae auctor*. Phaedr.
258. A: ὁ συγγραφεὺς (*rogationis auctor*). 272. B: φήσει ἴσως
ὁ συγγραφεὺς (*artis scriptor*). 235. E: οὐδ' ἂν τὸν φαειλότη-
τον ... συγγραφεῖα. 278. E: λόγων συγγραφεῖα. 235. C: ἡ
καὶ συγγραφίων τινῶν (*poetis oppos.*).

συγγραφῆ, ἡ, *syngrapha* (germ. *Urkunde*). Legg. XII.
953. E: τὴν πράξιν πᾶσαν διομολογούμενος ἐν συγγραφῇ.

συγγραφικῶς (ξύγγ.), *ita ut in syngrapha fit, h. e. quam
accuratissime*. Phaedr. 102. D: εἶδικα ... καὶ ξυγγραφικῶς (*ita
codd. pro vulg. συγγρ.*) εἶπεν.

συγγράφω, *conscribo, scribo, condo*. Phaedr. 258. C:
τοῦτο ὅτι συγγράφει. De lege 316. D: οἰκοῦν καὶ οἱ λατροὶ
συγγράφουσι περὶ υἱείας —; Phaedr. 258. B: ἄμειρος ...
τοῦ ἄξιος εἶναι συγγράφειν. Conv. 177. B: ἱπαιόνους κατω-
λογάδην συγγράφειν. Lys. 205. A: μὴ ποιεῖν εἰς τὰ παι-
δικὰ μηδὲ συγγράφειν. Gorg. 518. B: ὁ τὴν ὁμοποιίαν συγ-
γεγραμμένος. Legg. IX. 858. C: ὅσοι ... ξυμβουλὴν περὶ βίου

κατέθεντο συγγράψαντες. De lege 317. B: συγγράψουσι (v. συγγράψουσι). Phaedr. 258. A: λόγος συγγεγραμμένος. Med. Euthyd. 272. A: συγγράφεσθαι λόγους οἷους εἰς τὰ δικαστήρια (*orationes iudicis accommodatas*). Praec. in eis dicitur qui rogationem ad populum concipiunt. Gorg. 451. B: ὥσπερ οἱ ἐν τῇ δῆμῳ συγγραψόμενοι.

συγγυμνάζομαι, *cum aliquo exerceor*. Conv. 217. B: συγγυμνάζεσθαι προύκαλούμην αὐτόν. C: συνεγυμνάζομην. συγγυμναστής, ὁ, *exercitationis socius*. Soph. 218. B: ἐμὸν ... ἡλιμιώτην καὶ συγγυμναστήν. Polit. 257. C. Legg. VIII. 830. B: συγγυμναστῶν. C.

συγκαθεύδω, *concubo*. Legg. VIII. 838. B: μήτε φανερῶς μήτε λάθρᾳ συγκαθεύδοντα.

συγκαθίστημι (ξυγγ.), *demitto, recipr. me demitto, vel accommodo*. Theaet. 174. A: εἰς τι τῶν ἑγγύς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθίστα. Pol. VIII. 563. A: οἱ ... γέροντες ξυγκαθιέντες (v. συγκαθίζοντες) τοῖς νέοις. Prot. 336. A: τοῦτου δίου συγκαθεῖναι. Theaet. 168. B: ξυγκαθεῖς.

συγκαθίστημι (ξυγκ.), *adiuvo aliquem ut imperium obtineat*. Pol. VIII. 567. B: τῶν ξυγκαταστησάντων.

συγκαίω (ξυγκ.), *comburo*. Tim. 22. C: τὰ ... ἐπὶ γῆς ξυνέκαυσε. 49. C: συγκαυθέντα ... αἶρα.

συγκαλύπτω, *obsculo*. Pol. V. 452. D: ἐπειδὴ ... ἄμεινον τὸ ἀποδύεσθαι τοῦ συγκαλύπτειν πάντα τὰ τοιαῦτα ἐφάνη.

συγκαλῶ, *conoco*. Legg. VI. 775. A: φίλους ... συγκαλεῖν.

συγκάμπω, *inflecto*. Phaedr. 60. B: συνέκαμψε ... τὸ σκίλος. 98. D: συγκαμφθεῖς ... κάθημαι.

συγκαταγῆρασις, ἡ, *senectus una degenda*. Legg. XI. 930. B: τῆς συγκαταγῆρασεως ἕνεκα.

συγκατάγω (ξυγκ.), *una reduco in patriam*. Ep. VII. 333. E: τοῦτω τῷ ξυγκαταγαγόντι αὐτόν φίλω.

συγκατάκειμαι, *cubo cum aliquo*. Phaedr. 255. E: φιλεῖν, συγκατακεῖσθαι. 256. A: ὅταν ... συγκατακίωνται. Conv. 191. E: συγκατακείμενοι.

συγκαταμίγνυμι (ξυγκ.), *immisceo*. Polit. 288. E: εἰς τὸ σῶμα συγκαταμιγνύμενα.

συγκατασκευάζω (ξυγκ.), *instruo*. Polit. 274. D: πάνθ' ὅποσα τὸν ἀνθρώπινον βίον συγκατασκευάσεν. Legg. XI. 920. D: οἷ τὸν βίον ἡμῖν ξυγκατεσκευάσας τέχναις.

συγκατατίθεμαι, c. dat., *alicui assentior*. Gorg. 501. C: σὺ ... πότερον συγκατατίθεσαι ἡμῖν περὶ τούτων τὴν αὐτὴν δόξαν, ἢ ἀντίφης;

συγκατέχω, *una cohibeo*. Crat. 404. A: συγκατέχων. σύγκανσις (ξύγκ.), ἡ, *exustio*. Tim. 83. A: ὑπὸ παλαιᾶς ξυγκαύσεως.

σύγκειμαι (ξύγκ.), *compositus, conflatus sum, consto*;

etiam coniunctus sum. Phaed. 98. C: ὅτι ξύγκειται μοι τὸ σῶμα ἐξ ὁσῶν καὶ νεύρων. Crat. 402. D: τὸ ὄνομα ξύγκειται. 425. A: ἥπερ σύγκειται. Theaet. 201. E: ἐξ ὧν (στοιχείων) ἡμεῖς τε συγκείμεθα καὶ τᾶλλα. Phaed. 93. A: ἐκείνα ... ἐξ ὧν ἂν συγκίηται. 92. A: ψυχὴν ... ἁρμονίαν τινὰ ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων ξυγκείσθαι. Crat. 422. A. Hipp. mai. 286. A: ἐστὶ ... μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκείμενος. Phaed. 92. B: ὡς πρότερον ἦν ἁρμονία συγκειμένη cet. Pol. III. 398. D: ὅτι τὸ μέλος ἐκ τριῶν ἐστὶ συγκείμενον. Lys. 221. D: ὥσπερ ποίημα μακρὸν συγκείμενον. Def. 412. D: ἀγαθὸν ἐκ πάντων ἀγαθῶν συγκείμενον. Phaed. 110. C: ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων συγκειμένην. Theaet. 202. B: τὰ ... ἐκ τούτων ... συγκείμενα. Hipp. min. 368. D: πολλοὺς λόγους ... συγκειμένους. Crat. 433. D: τὸ εἶναι τῶν ὀνομάτων τὰ μὲν ἐκ προτέρων συγκείμενα, τὰ δὲ πρῶτα. Phil. 29. D: εἰς ἓν συγκείμενα ἰδόντες. *positus vel constitutus sum. Crat. 433. E: ὥσπερ νῦν ξύγκειται (τὰ ὀνόματα). Legg. VII. 822. C: καὶ ταῦτα ἡμῖν οὕτω ξυγκείσθω;

συγκεράννυμι (ξυγκ.), *commisceo, conflo, tempero*. Phil. 50. A: λύπη τὴν ἡδονὴν συγκεραννύναι. Tim. 58. D. Crat. 424. D: συγκεραννύντα πολλὰ ἐνί. Pol. III. 397. C: συγκεραννύντες. Crat. 424. E: πολλὰ συγκεράσαντες. Parm. 129. E: ἐν ἑαυτοῖς ταῦτα δυνάμενα συγκεράννυσθαι καὶ διακρίνεσθαι. Soph. 243. B: θερμὸν ... ψυχρῷ συγκεραννύμενον. Tim. 83. B: συγκεραννυμένου. Pol. X. 618. D: συγκεραννύμενα πρὸς ἄλληλα. Legg. II. 665. A: τοῦ τε ὀξέος ἄρια καὶ βαρέος συγκεραννυμένων. Soph. 253. B: τοὺς συγκεραννυμένους (φθόγγους). Phaed. 59. A: κρασις ... συγκεκραμένη. Phil. 50. D: συγκεκραμένης ἡδονῆς λυπαίς. 61. E: ταῦτα συγκεκραμένα. Legg. X. 889. C: ὅποσα τῇ τῶν ἐναντίων κράσει ... συνεκρασθῇ. Tim. 68. C: ὅταν ... μᾶλλον συκραθῇ μέλαν. 37. A: συκραθεῖσα. Phil. 46. E: ἡδονὰς συγκερασθείσας (v. συγκ.). Med. Tim. 35. A: τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκράσατο οὐσίας εἶδος. Ib. συνεκράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν. 80. B: μίαν ἐξ ὀξείας καὶ βαρείας συνεκράσαντο πάθην. 69. D: συγκερασάμενοι ... αὐτά. Legg. XII. 961. A. — Verb. Phil. 62. B: συκρατέον. 63. A: πάσας συκρατέον.

συγκερκίζω (ξυγκ.), *contexo*. Polit. 310. E: συγκερκίζοντα ... ὀριοδοξίαις cet.

συγκεφαλαιοῦμαι, *generatim amplector, una comprehensione vel uno nomine complector*. Phil. 11. B: βούλει συγκεφαλαιωσάμεθα ἐκάτερον; Soph. 219. B: ποιητικὴν ... αὐτὰ συγκεφαλαιωσάμενοι προσείπωμεν.

συγκεφαλαίωσις, ἡ, *summa*. Def. 415. B: συγκεφαλαίωσις λόγον.

συγκινδυνεύω, *una periculum subeo*. Phil. 29. A: συγκινδυνεύωμεν. Legg. XII. 969. A: ἐγὼ δ' ὑμῖν συγκινδυνεύσω τῷ φράζειν *cel*.

συγκίρνημι, i. q. συγκεράννυμι. Locr. 96. A: ᾧ ... οὐκ ἐκ τῷ ῥάστω (*non ita facile*) συνεκίρνατο.

σύγκλεισις (ξύγκ.), ἡ, *compactio*. Tim. 81. B: ἰσχυράν ... τὴν ξύγκλεισιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα κέκμηται.

συγκλείω, *concludo*. Tim. 71. C: τὰ δ' ἐμφράττουσα συγκλείουσα τε. 76. A: συνέκλειεν αὐτὸ ἐπὶ τὴν κορυφὴν. Critia 117. E.

συγκληρῶ, *una sorte complector*. Legg. V. 745. C: συγκληρῶσαι δύο τμήματα.

σύγκλυς (ξύγκ.), ὁ ἡ, *casu et temere congregatus*; unde σύγκλυδες *colluvies vel turba* (*hominum*), vern. *Gesindel*. Ax. 369. A: ἐκ συγκλύδων (*sic* Ald. Bas. 1. 2. al. Vulgo σύγκλυδος. Par. A. c. al. συγκλύδωνος, quod natum videtur e scri-

ptura συγκλύδων^{ος}) ὄχλου καὶ βιαιῶν φλυάρων (*coherent συγκλύδων καὶ βιαιῶν φλυάρων*). Pol. VIII. 569. A: τότε ... τρέφοι ἐκεῖνόν τε καὶ τοὺς δούλους μετὰ ξυγκλύδων ἄλλων.

συγκλῶ, *confringo*. Theaet. 173. A: πολλὰ κάμπτονται καὶ συγκλῶνται. Pol. VI. 495. E: τὰς ψυχὰς συγκακασμένοι ... τυγχάνουσιν.

συγκοίμησις (ξύγκ.), ἡ, *concupitus*. Pol. V. 460. B: τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως (ἐξουσία). Phaedr. 255. E: ἐν ... τῇ συγκοιμήσει.

συγκολάζω (ξύγκ.), *una castigo*. Legg. V. 730. D: ὁ ... ξυγκολάζων εἰς δύναμιν τοῖς ἀρχουσιν.

συγκολλῶ (ξύγκ.), *conglutino, conflo*. Menex. 236. B: περιλείμματ' αὐτ' ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα. Tim. 43. A: εἰς ταῦτ' ὅτι τὰ λαμβανόμενα ξυνεκόλλων.

συγκομιδῇ (ξύγκ.), ἡ, *in frugibus ponitur colligendis*. Theaet. 149. E: ἄλλην (τέγνην) ξυγκομιδῆς. Legg. VIII. 845. E: περὶ ... ξυγκομιδῆς τῶν ὡραίων ἀπάντων. Theaet. 149. E: ξυγκομιδὴν τῶν ἐκ γῆς κυρπῶν.

συγκόπτω (ξύγκ.), *confundo*. Theaet. 169. B: μυρίοι ... μάλ' εὖ ξυγκόφασιν (*nos: haben mich tüchtig geklopft*). Phaedr. 273. B: ἰσχυρὸν καὶ θειλὸν συγκόψας. Ib. συγκακόφθαι.

συγκορυβαντιῶ, *una bacchor*. Phaedr. 228. B: ὅτι ἔξει τὸν συγκορυβαντιῶντα (v. II. p. 408.).

σύγκρασις (ξύγκ.), ἡ, *mixtio, temperatio*. Phil. 64. D: ἡτισοῦν καὶ ὁπωσοῦν ξυγκρασις πάσα. Polit. 273. B: τῆς συγκράσεως αἴτιον. Phil. 61. C: εἰδ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς συγκράσεως. Polit. 277. C: τῇ συγκράσει τῶν χωρματων. Phil. 64. B. Polit. 308. E: πρὸς τὴν αὐτῆς ξύγκρασιν. 278. D: τῶν συγκράσεων.

συγκρίνω (ξύγκ.), *coniungo, conflo, contrahō*; pass. et med. *coniungor, concresco*. Locr. 101. C: τὸ ... μέλαν συγκρί-

ναι (τὰν ὄψιν). Tim. 67. D: τὰ μὲν συγκρίνοντα, τὰ δὲ διακρίνοντα cet. 58. B: τῶν ... μειζόνων ἐκείνα συγκρινόντων. Parm. 157. A: οὔτε διακρίνεται οὔτε συγκρίνεται. Legg. X. 893. E. Phaed. 72. C: εἰ συγκρίνοιτο μὲν πάντα, διακρίνοιτο δὲ μή. 71. B: συγκρίνεσθαι. Parm. 156. B. Tim. 80. C: συγκρινόμενα. Legg. X. 893. E: συγκρινόμενα ... αὐξάνεται. Tim. 49. C: συγκριθέν.

σύγκρισις, ἡ, *concretio; contractio*. Ax. 365. E: τῆς συγκρίσεως ... διαλυθείσης. Tim. 64. E: (τῇ) συγκρίσει. Locr. 100. E. Legg. X. 897. A: (εἰς) σύγκρισιν. Tim. 65. C: διὰ συγκρίσεων τέ τινων καὶ διακρίσεων γίνεσθαι (ταῦτα). Phil. 42. C: συγκρίσει. Soph. 243. B: συγκρίσεις. Legg. X. 894. B.

συγκριτικός, ἡ, ὄν, *coniungens vel coagmentans*, fem. *coagmentandi ars*. Polit. 282. B: ἡ συγκριτική τε καὶ διακριτική. C: συγκριτικῆς μύριον. 283. A. 282. C: συγκριτικῷ τμηματι. Ib. τὸ συγκριτικὸν ... μύριον.

συγκροτῶ, *conflo, contraho*. Crat. 416. B: νῦν δὲ συγκροτῶντες ἀσχυρὸν καλοῦσι. 415. D: συγκεκρότηται (codd. aliquot ξυγκ.) δὲ καὶ καλεῖται ἀρετή. 409. C: συγκεκροτημένον ... σελαναιά κέκληται. 421. A: εἴοικε ... ἐκ λόγου ὀνόματι συγκεκροτημένῳ.

συγκυκλῶ, *una solvo*. Polit. 269. C: τὸ ... πᾶν τόδε τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ... συγκυκλεῖ cet.

συγκυκῶ, *confundo*. Legg. II. 669. D: ποιηταὶ ... ἀνθρώπινοι σφόδρα τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγκυκῶντες ἀλόγως cet.

συγχαίρω, *una gaudeo*. Epin. 988. B: οὐ συγχαίρον ... ἀγαθῷ γενομένῳ.

συγχείω, *confundo, perturb* (etiam trop.). Phil. 46. E: τὰ διακεκριμένα συγγεῖν. Pol. II. 379. E: ἦν ὁ Πάνδαρος συνέχεεν (ὡχλασῖ). Theaet. 194. E: ὑπὸ τοῦ συγγεῖσθαι. Ep. VII. 346. D: μάλα συγκεχυμένος (*perturbatus*). Pol. VII. 524. B: συγκεχυμένον τι (ἐύρα). Legg. III. 678. D: πάντα τὰ μεταλλεῖα συγκεχυμένα ἠφανιστο. Crat. 388. B: τοὺς οὐ ... στήμονας συγκεχυμένους διακρίνομεν; Pol. VII. 524. C: οὐ συγκεχυμένα, ἀλλὰ διωρισμένα (*ιδεῖν*).

συγχορευτής, ὁ, *saltationis socius*. Legg. II. 653. E: οὓς εἴπομεν τοὺς θεοὺς συγχορευτὰς δεδόσθαι. 665. A.

σύγχυσις, ἡ, *violatio*. Pol. II. 379. E: τὴν ... τῶν ὄρκων καὶ σπονδῶν σύγχυσιν.

συγχωρῶ (ξυγκ.), *concedo, cedo; permittito; assentior* (germet nachgeben et zugeben, h. e. *permittere et consentire, s. assentiri vel confiteri*). Phaed. 100. C: συγχωρῶ. Ib. τῇ τοιαύτῃ αἰτία συγχωρεῖς; Pol. II. 383. A: συγχωρεῖς ἄρα ... τοῦτον δεύτερον τύπον εἶναι —; Epin. 979. C: ξυγχωρεῖ πᾶς παντί. Theaet. 183. B: οὐπω συγχωρούμεν αὐτῷ πάντ' ἄνδρα πάν-

των χρημάτων μέτρον εἶναι. Polit. 294. B: ταῦτα δὲ συγχωροῦμέν πού; Pol. VI. 502. A: καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν. Lach. 189. A: συγχωρεῖτω. Pol. VII. 540. D: συγχωρεῖτε cet. Legg. V. 743. A: συγχωροίην. Phil. 45. A: πᾶς ἂν σοι ταύτην συγχωροίῃ τὰ νῦν. Legg. I. 649. B: πᾶς ἡμῖν ... ταῦτ' ἂν συγχωροί. Soph. 249. A: δεινὸν ... ἂν ... λόγον συγχωροίμεν. Legg. II. 662. A. Soph. 250. B: ὅταν εἶναι συγχωρήσ. Legg. VIII. 836. D: ἐὰν συγχωρῶμεν cet. VII. 794. C: ἐὰν δὲ πῃ συγχωρῶσι (*nisi repugnent*). Prot. 335. C: σὲ ἐχρῆν ἡμῖν συγχωρεῖν τὸν ἀμφοτέρω δυνάμενον. Soph. 247. C: εἰ γὰρ τι καὶ σμικρὸν ἐθέλουσι τῶν ὄντων συγχωρεῖν ἀσώματον. Charm. 155. B: συγχωρῶν (*loco cedens*). Phaedr. 94. B: πό-τερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθήμασιν, ἢ καὶ ἐναντιουμένην; Legg. IV. 705. E: τὸ δ' ὅτι πρὸς μέρος (βλέποι) ... οὐ πάνυ ξυνεχώρουν. Lys. 218. C: συνεχωρήτην. Legg. XII. 963. A: ξυνεχωροῦμεν. X. 906. A: ἐπειδὴ ... συγκεχωρήκαμεν ἡμῖν αὐτοῖς εἶναι cet. Charm. 175. B. Pol. VI. 489. D: ἐγὼ συνεχώρησα ἀληθῆ σε λέγειν. Gorg. 487. E: οὐ γὰρ ἂν ποτα αὐτοῦ συνεχώρησας. Phil. 19. E. Prot. 333. D: συνεχώρησεν ἀποκρίνεσθαι. Phaedr. 254. D: μόγις συνεχώρησε. Gorg. 482. D: ὅτι σοι συνεχώρησε τὸ ἀδίκον αἴσχιον εἶναι. Pol. I. 388. A: τελευτῶν ... ξυνεχώρησε (*ita Par. A. c. al. Vulgo συνεχ.*). Theaet. 169. E: (εἰ) μὴ ἡμεῖς ... συνεχωρήσαμεν. Pol. VIII. 543. B: καὶ τὰδε ξυνεχωρήσαμεν ὥς cet. Charm. 164. D: συγχωρήσαιμ' ἂν cet. Euth. 13. C: καὶ σὺ τοῦτο συγχωρήσαιοις ἂν ὥς cet. Legg. VII. 811. B: ὃ καὶ πᾶς ἂν μοι συγχωρήσειε. Phil. 13. D: ἴσως ἂν πως ἀλλήλοις συγχωρήσαιμεν. Legg. II. 662. A: συγχωρήσαιοις. Crit. 46. C: εὐ ἴσθι ὅτι οὐ μὴ σοι συγχωρῶσω. Charm. 169. D: νῦν μὲν τοῦτο συγχωρήσαμεν. Phaedr. 263. C: ἢ οἶε ἂν σοι συγχωρῆσαι εἰπεῖν ἃ cet. Theaet. 151. D: ψεύδεις ... συγχωρῆσαι. Phil. 58. E: χαλεπὸν ... συγχωρῆσαι. Apol. 33. A: οὐδενὶ πώποτε συγχωρήσας οὐδὲν πυρὰ τὸ δίκαιον. Phil. 15. A: τὸ τοιοῦτον ἐν ... συγκεχωρῆται τὸ μὴ δεῖν ἐλέγχειν. 14. E: μήπω συγκεχωρημένα. D. Pol. IV. 422. C: συγχωρήσομαι σοι. Legg. XI. 923. B: συγχωρήσομαι ἐκόν. Theaet. 191. B: ἴσως πῃ ἡμῖν συγχωρησεται, ἴσως δὲ ἀντιτενεῖ. Soph. 256. B: εἴπερ τῶν γενῶν συγχωρησόμεθα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι, τὰ δὲ μὴ. 257. B. Pol. IV. 434. D. Tim. 53. F. Legg. X. 901. D: συγχωρήσονται. Phil. 13. B: οἶε γὰρ τινα συγχωρήσασθαι —; — Verb. Phaedr. 234. E: συγχωρητέον χάριν σὺν. Soph. 249. B: τὸ κινούμενον ... καὶ κίνησιν συγχωρητέον ὥς ὄντα. Tim. 86. B: νόσον ... ψυχῆς ἀνοίαν συγχωρητέον. Legg. II. 664. C. X. 895. A: συγχωρητέα ... τοῦτοις.

συγχώρησις (ξυγγ.), ἢ, concessio; assensio. Legg. VI. 770. C: ἣν δὲ ἡ συγχωρησις ἐν ἔχουσα κεφάλαιον ὅπως cet. Crat. 435. B: τῇν ... σιγῇν σου συγχώρησιν θῆσω. Legg.

VIII. 837. E: δέχεσθαι ... τὴν τῷ λόγῳ συγχώρησιν. XII. 957. D: διὰ ξυγχωρήσεων.

συζεύγνυμι, *copulo*. Pol. VIII. 546. C: πεμπάδι συζυγείς.

σύζευξις, ἡ, *copulatio; coniugium*. Legg. XI. 930. B: τὴν διάζευξιν τε καὶ σύζευξιν ποιεῖσθαι χρεών. Pol. VI. 508. A: τῶν ἄλλων συζεύξεων (Par. A. c. al. ξυζ.).

συζητῶ, *una quaero vel exploro*. Crat. 384. C: συζητεῖν ... ἐτοιμὸς εἰμι. Men. 90. B: σὺ οὐκ ἤμῃν ... συζήτησον.

συζυγία, ἡ, *par* (subst.). Parm. 143. D: συντεθέντος ἐνὸς ὁποιοῦν ἡτινιοῦν συζυγία. Phaed. 71. C: τὴν ... ἐτέραν συζυγίαν ... ἐρῶ.

σύζυξ, ὁ ἡ, *iugi socius*. Phaedr. 254. A: τῷ σύζυγι.

συζῶ, *una vel in aliquo (velut in civitate) vivo*. Polit. 302. B: εἰς ... τῶν οὐκ ὀρθῶν πολιτειῶν τούτων ἥκιστα χαλεπὴ συζῆν; Ep. VII. 341. C: (ἐκ) τοῦ συζῆν.

συθῆναι (verb. poet.), *properare*. Crat. 412. B: ἐσύθη φασί (οἱ παιηταί).

συκῆ, ἡ, *ficus* (arbor) et *lignum ficulneum*. Legg. VIII. 845. A: συκῆς. Hipp. mai. 291. C: ἡ ἐκ τῆς συκῆς εἰργασμένη (τορύννη).

σύνκινος, ἡ, *on, ficulneus*. Hipp. mai. 290. D: συκίνη (τορύννη). 291. B. C: ξύλον σύκινον. 290. E: τὴν συκίνην (τορύννην). 291. B.

σύνκον, τό, *ficus* (fructus). Legg. VIII. 845. A: (κατὰ) σύνκον συκῆς. Pol. II. 372. C: τραγήματα ... τῶν τε σύνκων cet. Legg. VIII. 844. D. 845. B: ξηρῶν σύνκων. 844. E: τὰ γενναῖα σύνκα ἐπονομαζόμενα.

συκοφάντης, ὁ, *syconphantia*. Pol. I. 340. D: συκοφάντης γὰρ εἰ ... ἐν τοῖς λόγοις. Crit. 44. E: μὴ ... οἱ συκοφάνται ἤμῃν πράγματα πυρέχουσιν ὥς σὲ ἐνθὺνδε ἐκκλέψαι. Pol. VIII. 553. B: βλαπτόμενον ὑπὸ συκοφαντῶν. Alc. II. 142. A. Crit. 45. A: οὐχ ὀρεῖς τούτους τοὺς συκοφάντας ὥς εὐτελεῖς —;

συκοφαντῶ, *calumnior* (vern. *chicanieren*). Pol. I. 341. B: πρὸς ταῦτα κακούργει καὶ συκοφάντει. A: εἰεν ... δοκῶ σοι συκοφαντεῖν; C.

συλῆσις, ἡ, *spoliatio*. Legg. IX. 853. D: ἱερῶν περὶ συλῆσεως.

συλλαβή, ἡ, *syllaba*. Theaet. 203. C: ἀμφοτέρᾳ ἐστὶν ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἐμοῦ ὀνόματος. 204. A. Tim. 48. B: οὐδ' ὥς ἐν συλλαβῇ εἶδеси. Theaet. 203. A: τὴν πρώτην συλλαβὴν. 203. A: ἀρ' αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ στοιχεῖα ἄλογα; 202. D: τὸ ... τῶν συλλαβῶν γένος γνωστόν. Crat. 431. D. 423. E: γράμμασι τε καὶ συλλαβαῖς. Theaet. 202. B: τὰς ... συλλαβὰς γνωστὰς cet. Polit. 278. D. Crat. 390. E: εἷς τε τὰ γράμματα καὶ τὰς συλ-

λαβὰς. 424. E: συλλαβὰς ... συντιθέντες, ἐξ ὧν τὰ τε ὀνόματα καὶ τὰ ῥήματα συντίθενται (al. συντίθεται).

συλλαγχάνω (ξυλλ.), sorte iungor. Polit. 266. C: τᾶν-θρῶπων ἡμῶν ... γένος ξυνειληγὸς ... γένει τῷ τῶν ὄντων γενναϊοτάτῃ cet. E: τᾶνθρῶπων ἐτι μόνῃ τῇ πτηνῷ ξυνειληγὸς. Timi. 18. E: ὅπως οἱ κακοὶ χωρὶς οἷ τ' ἀγαθοὶ ταῖς ὁμοίοις ἐκότεροι ξυλλήγονται (v. ξυλλέξ.).

συλλαμβάνω (ξυλλ.), comprehendō (ut manibus; germ. ergreifen, erfassen). Polit. 275. D: τὸν ... πολιτικὸν οὐδαμῶς συνελάβομεν ... ἀλλ' ἡμᾶς ἔλαθε ... ἐκφυγών. Soph. 235. B: συλλαβεῖν αὐτὸν (τὸν σοφιστήν). Lach. 194. B: διέφυγεν ὥστε μὴ ξυλλαβεῖν τῷ λόγῳ αὐτήν. Ep. VII. 329. E: συλλαβών. *comprehendo (animo), i. e. percipio (germ. begreifen, erfassen). Polit. 278. C: οὐκοῦν τοῦτο ... ἱκανῶς συνειλήφαμεν ὅτι cet. Soph. 218. C: τὸ δὲ φύλον ... οὐ πάντων ῥᾴστον συλλαβεῖν τί ποτ' ἐστίν, ὁ σοφιστής. *comprehendo, i. q. complector. Theaet. 147. D: ξυλλαβεῖν εἰς ἑν. Soph. 234. B: εἰς ἑν πάντα ξυλλαβών. Men. 76. A: ὅπερ ἂν συλλαβών εἴποιμι cet. Gorg. 456. A: ὅτι ... ἀπάσας τὰς δυνάμεις συλλαβοῦσα ὑπ' αὐτῇ ἔχει. Polit. 263. D: τὰ ... ἄλλα μετὰ τῶν ἀνθρώπων ξυλλαβὸν εἰς ταῦτό. *comprimo. Phaed. 118: συνέλαβε τὸ στόμα. *una suscipio (vern. mit anfassen), h. e. adiuvor, opitulor. Legg. XII. ad fin. ξυλλάμβανε. X. 905. C: καλῶς ἂν σοι ὁ θεὸς αὐτὸς ξυλλαμβάνοι. Pol. IV. 427. E: χρῆ δὲ καὶ ὑμᾶς ξυλλαμβάνειν. VI. 488. D. Eryx. 396. E: ἐτοιμός εἰμι συλλαμβάνειν. Ep. VII. 327. C: ξυλλαμβανόντων θεῶν (dīs iuvantibus). Med. Phaedr. 237. A: ξύμ μοι λάβεσθε τοῦ μύθου. Theag. 129. E: οἷς δ' ἂν συλλάβηται τῆς συνοουσίας ἢ τοῦ δαιμονίου δύναμις. Legg. IV. 709. C: ξυλλαβέσθαι κυβερνητικὴν. XII. ad fin. ξυλλήψομαι. VI. 752. A: ξυλλήψεσθαι. — Verti potest obsequi vel sequi. Legg. I. 645. A: δεῖν ... τῇ καλλίστῃ ἀγωγῇ τῇ τοῦ νόμου αἰεὶ ξυλλαμβάνειν.

συλλέγω (ξυλλ.), colligo; connoceo. Legg. V. 741. E: ἐκ τῶν τοιούτων συλλέγειν χρήματα. Pol. VIII. 568. C: συλλέγοντες τοὺς ὄχλους. Legg. XI. 929. B: συλλεξάτω τοὺς αὐτοῦ ξυγενεῖς. Polit. 298. C: συλλέξαι ... ἐκκλησίαν ἡμῶν αὐτῶν. Legg. III. 682. E: τὸν συλλέξαντα ... τὰς τότε φωνάς. VI. 755. E: συλλέξαντας εἰς χωρίον cet. Païs. est congregari, h. e. convenire. Legg. XII. 961. A: εἰς ταῦτό συλλεγεσθαι τούτοις. 951. D: ἐκάστης ... ἡμέρας συλλεγόμενος (σύλλογος). Phaed. 59. D: συλλεγόμενοι ἑαθεν εἰς τὸ δικαστήριον. Critia 119. D. Legg. VI. 784. A: πρὸς τὸ ... ἱερὸν ἐκάστης ἡμέρας συλλεγόμεναι. X. 908. A: περὶ τὸν τῶν νύκτωρ συλλεγομένων ξύλλογον. XII. 952. C: ἢ τῶν συλλεγομένων ... δύναμις. Pol. X. 604. E: παντοδαποὺς ἀνθρώπους εἰς θέατρα συλλεγομένοις. Critia 119. D: οἱ ... συνελέγοντο. Pol. IX. 574. D: (ὅταν) πολὺ ... ἤδη ξυνει-

λεγμένον ἐν αὐτῷ ἢ τὸ τῶν ἡδονῶν σμῆνος. Phaed. 59. D: τότε προαιθέρον συνελέγμεν. Ep. VII. 348. A: συνελέγησαν ἀθρόοι. Gorg. 489. C: ἐὰν συρφετὸς συλλεγῇ δούλων cet. Prot. 319. B: ὅταν συλλεγῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Legg. VI. 784. A: συλλεχθεῖσαι cet. Ep. VII. 348. B: τοῖς τότε συλλεχθεῖσι τῶν πελταστῶν. Phaed. 107. D: τοὺς συλλεγόντας. Med. me colligo. Phaed. 83. A: αὐτὴν ... εἰς αὐτὴν συλλέγεσθαι. Ax. 370. E: ἐκ ... τῆς ἀσθενείας ἐμμαντὸν συνειλεγμαι. 365. A: συνειλεγμένον (germ. gefasst). Etiam (mihi) colligo. Pol. VIII. 553. C: ἐργαζόμενος χρήματα συλλέγεται. Legg. XI. 936. C: βίον ... συλλεγόμενος.

συλλήβδην (ξυλλ.), in summa, in univsum. Prot. 323. E: ἡ ἀσέβεια καὶ συλλήβδην πᾶν τὸ ἐναντίον τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. 325. C: καί, ὡς ἔπος εἰπείν, συλλήβδην τῶν οἰκῶν ἀνατροπαί. 329. C: ὡς ἐν τι εἴη συλλήβδην. Gorg. 476. D: συλλήβδην ... ὅρα εἰ cet. Phaed. 69. B. Conv. 188. D. Pol. I. 344. A: ἡ οὐ κατὰ σμικρὸν τὰλλότρια ... αἰραίνεται ... ἀλλὰ συλλήβδην. IV. 444. B. al.

σύλληξις, ἡ, comparatio (pugilum) sortito facta. Legg. VII. 819. B: πυκτῶν ... σύλληξεως.

συλλήπτωρ (ξυλλ.), ὁ, adiutor. Phaed. 82. E: ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδμενὸς συλλήπτωρ εἴη τῷ (τοῦ?) δεδεδεσθαι. Legg. XII. 968. B: συλλήπτωρ ... τούτου γε ὑμῖν καὶ ἐγὼ γιγνοίμην ἂν προθύμως. Conv. 218. D: τούτου ... συλλήπτορα.

συλλογὴ (ξυλλ.), ἡ, collectio. Legg. V. 736. B: πεπερύνθω ... ἡμῖν ἡ συλλογὴ.

συλλογίζομαι, colligo, h. e. computo, rationem subduco; etiam perulo. Tim. 87. C: ξυμμετριῶν ... τὰ μὲν σμικρὰ συλλογίζομεθα, τὰ δὲ κυριώτατα ... ἀλογίως ἔχομεν. Legg. II. 670. C: ὅτι ... δρώσι ταῦτα ἀγνοοῦντες αὐτῶν ἕκαστα, οὐ συλλογίζονται. Pol. VII. 531. D: (ἐὰν) συλλογισθῇ (int. ἡ μέθοδος. Alii pass. accipiunt) ταῦτα ἡ ἐστὶν ἀλλήλοις οἰκεία. Polit. 280. A: τὸ μετὰ τοῦτο ... συλλογισάμεθα ὅτι cet. Locr. 96. B: ταῦτας ... τριπλασίαν ῥῶον συλλογισάσθαι cet. Charm. 160. E: πάντα ταῦτα συλλογισάμενος εἶπε cet. Pol. X. 618. D: συλλογισάμενον αἰρεῖσθαι. Legg. VII. 799. A: συλλογισαμένους (nos; berechnend) εἰς τὸν ἐνιαυτὸν, ἄστινας (ἐορτάς) ... γίγνεσθαι χρεῶν. XII. 957. B. *colligo, concludo. Phil. 41. C: συλλογίζου δὴ τὸ γιννόμενον ἐν τούτοις. Pol. VII. 516. B: μετὰ ταῦτ' ἂν ἡδὴ συλλογίζοιτο περὶ αὐτοῦ ὅτι cet. Gorg. 498. E: συλλόγιασι δὴ κοινῇ μετ' ἐμοῦ τί ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὁμολογημένων. 479. C: ἡ βούλει συλλογισάμεθα αὐτά; Pol. II. 365. A: συλλογισάσθαι ἐξ αὐτῶν ποῖός τις ἂν ὦν cet. — Verh. Pol. VII. 517. C: ὁρθεῖσα δὲ (ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα) συλλογιστέα εἶναι ὡς cet.

συλλογισμός, ὁ, conclusio. Crat. 412. A: σύνοις ...

δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμός εἶναι. *Iudicium verti potest Theaet.* 186. D: ἐν μὲν ... τοῖς παθήμασιν οὐκ ἐνι ἐπιστήμῃ, ἐν δὲ τῷ περὶ ἐκείνων συλλογισμῷ.

συλλογιστικός, ἡ, ὄν, *concludens*. Def. 414. E: ἀπόδειξις λόγος συλλογιστικός ἀληθής.

σύλλογος (ξύλλ.), ὁ, *conventus; coetus; concilium*. Gorg. 452. E: ὅστις ἂν πολιτικός ξύλλογος γίγνηται. 455. B: ὅταν περὶ ἱατρῶν αἰρέσεως ἢ τῇ πόλει σύλλογος. Legg. II. 671. A: θορυβῶδις ... ὁ ξύλλογος ὁ τοιοῦτος *cet.* XII. 969. B: εἰάν γε ... οὗτος ἡμῖν ὁ θεῖος γένηται ξύλλογος. Pol. II. 359. E: συλλόγου ... γενομένου τοῖς ποιμέσιν εἰωθότος. Legg. X. 909. A: οἱ τοῦ νυκτερινοῦ ξυλλόγου κοινωνοῦντες. Gorg. 452. E: ἐν ἄλλῳ ξυλλόγῳ παντί. Legg. XI. 935. B: μὴδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδενί. Lach. 187. E: ἡ ἐν ἄλλῳ τῷ συλλόγῳ τῶν ἰημοσῶν. Pol. VI. 492. B: ἡ τινα ἄλλον κοινὸν πλήθους ξύλλογον. Legg. VI. 764. A: ἴτω δ' εἰς ἐκκλησίαν καὶ τὸν κοινὸν ξύλλογον ὁ βουλόμενος. XII. 968. A: τὸν τῶν ἀρχόντων νυκτερινὸν σύλλογον. Phaedr. 261. A: ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι. Legg. V. 738. D. VI. 758. D: ξυλλόγων.

συλλυποῦμαι (ξύλλ.), *una doleo*. Pol. V. 462. E: ἡ ξυνησθήσεται ἅπασα ἡ ξυλλυπήσεται.

συλῶ, *spolio et in univ. privo*. Pol. V. 469. D: νεκρὸν συλᾶν. Legg. XII. 942. A: πατρίδα συλῶν. IX. 864. D: περὶ ... τῶν συλῶντων ... τοὺς θεοὺς. 871. D: τοῖς τὰ ἱερὰ συλῶσι. 869. B: τὴν τοῦ γεννήτου ψυχὴν συλῆσας. 854. A: συλῆσονται.

συμβαίνω (ξυμβ.), *convenio*, i. q. *consentio vel controrsiam comprobo*. De lege 315. E: οὐδὲν μήποτε ξυμβῶμεν. Prot. 337. E: συμβουλευώ ... συμβῆναι ὑμᾶς. In re pos. est *convenire vel consentaneum esse*. Legg. X. 903. D: ὅπη τὸ περὶ σὲ ἄριστον τῷ παντὶ ξυμβαίνει *cet.* Crat. 426. C: εἰ ... τις τὸ παλαιὸν αὐτῆς εὐροὶ ὄνομα εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν συμβαῖνον. Praec. ponitur in eo quod *evenit*, h. e. *concluditur* (*velut e concessis*) et in univ. quod *sequitur vel consequitur*; etiam simplic. est *evenire, usu venire; obtingere, accidere, fieri* (cum nominativo substantivi et, impers., c. accus. et infin.). Gorg. 459. B: τοῦτο συμβαίνει, ἡ ἄλλο τι; 498. E: τί ἡμῖν συμβαίνει ἐκ τῶν ὁμολογημένων. Phaed. 74. A: ἄρ' οὐν οὐ ... συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι *cet.* 92. B: ὅτι ταῦτά σοι ξυμβαίνει λέγειν, ὅταν φῆς *cet.* Theaet. 170. C: ἐξ ἀμφοτέρων ... ξυμβαίνει μὴ αἰεὶ ἀληθῆ ... αὐτοὺς δοξάζειν. Soph. 223. B: ὥς ὁ νῦν λόγος συμβαίνει ἡμῖν. Crat. 396. B: συμβαίνει ... ὁρθῶς ὀνομάζεσθαι. 412. A: ταυτέν ... τῷ ἐπίστασθαι συμβαίνει λεγόμενον. Menex. 237. C: συμβαίνει ... κοσμουμένη. Polit. 270. C: φθορὰ ... ἐξ ἀνάγκης τότε μέγιστοι ξυμβαίνουσι *cet.* Pol. VII. 515. C: εἰ φύσει τοιαύδε (λύσις) ξυμβαίνοι αὐτοῖς. Legg. VI. 751. B: οὐδ'

ὅτι γέλως ἂν πάμπαντος ξυμβαίνοι. VII. 795. D: τὰ ... μα-
 θήματά που δεῖται ... χρῆσασθαι ξυμβαίνοι ἂν. Polit. 261.
 E: ὁπότερον ἂν ἐν τῷ λόγῳ ξυμβαίνη. 311. A: οὐ ... ἂν
 ἐνὸς ἄρχοντος χρεῖα ξυμβαίνη. Ep. VII. 330. C: ἵνα μὴ
 τὰ πάρεργα ὡς ἔργα μοι ξυμβαίνη λεγόμενα. Gorg. 480. E:
 οὐκοῦν ... ταῦτε ἀνάγκη συμβαίνειν; Parm. 136. B: τί χρὴ
 συμβαίνειν. Gorg. 496. E: αἰσθάνει οὖν τὸ συμβαῖνον
 ὅτι —; Legg. III. 702. C: οὐ γὰρ ἀποκρύψομαι σφῶ τὸ
 νῦν ἐμοὶ ξυμβαῖνον. Gorg. 495. B: ταῦτα ... πολλὰ καὶ
 αἰσχρὰ φαίνεται συμβαίνοντα, εἰ τοῦτο οὕτως ἔχει. 508. B:
 σκεπτόν τι τὰ συμβαίνοντα. Polit. 295. C: ξυμβαίνόντων
 ἄλλων βελτιόνων τοῖς κάμνουσι. Critia 120. E: πρὸς ... τὰς
 αἰεὶ ξυμβαίνουσας τύχας. Gorg. 479. C: ἄρ' αἰσθάνει τὰ
 συμβαίνοντα ἐκ τοῦ λόγου; Soph. 251. E. Tim. 77. A:
 (ἐπεὶ) τῇ ... ζωῇ ἐν πυρὶ καὶ πνεύματι ξυνέβαιεν ἐξ
 ἀνάγκης ἔχειν αὐτῷ (τῷ ζωῶ. Vulg. αὐτό). Legg. VIII. 830.
 B: εἰ ... τις ἡμῖν συγγυμναστῶν συνέβαιεν ἀπορία πλείων.
 Theaet. 177. B: ἐν ... τι αὐτοῖς συμβέβηκεν ὅτι cet. Soph.
 220. D: πυριτυκῇ ὀηθῆναι συμβέβηκε. Phil. 35. C: μαν-
 θάνομεν οὖν ὃ συμβέβηχ' ἡμῖν ἐκ τούτων τῶν λόγων; Tim.
 61. B: τῷ ... σώματι ῥεῖν μίονα αἷτια ξυμβέβηκε. Legg.
 V. 736. B: κατὰ νοῦν ἢ καθαρότης αὐτῆς (τῆς ἐλλογῆς)
 ἔστω ξυμβεβηκυῖα. A: ἐστὶ συμβεβηκότα νῦν. Parm. 128.
 C: σὺ μὲν εἶπες τῶν συμβεβηκότων τι. Apol. 32. A: τὰ
 ἐμοὶ ξυμβεβηκότα. Legg. III. 699. E: ἐπειδὴ ... ταυτὸν
 ἡμῖν ξυμβέβηκε πάθος ὅπερ Πέρσαις. Ep. VII. 332. C:
 αὐτῷ ξυμβέβηκε οὕτως ἀνομιλήτῳ γεγοῖναι. Gorg. 461. B:
 ἐκ ταύτης ἰσως τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι συνέβη ἐν τοῖς
 λόγοις. Phaedr. 58. A: τύχη τις αὐτῷ ... συνέβη. Pol. II.
 378. A: ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκούσαι. Alc. II. 141.
 B: εἶπερ τοιαῦτα ξυμβαίη αὐτῷ. Prot. 346. A: ὅταν τοι-
 οὔτον τι αὐτοῖς συμβῇ. Phaedr. 274. B: ὃ τι ἂν τῷ ξυμβῇ
 παθεῖν. Pol. IX. 592. A: ἐὰν μὴ θεία τις ξυμβῇ τύχη.
 Legg. VI. 766. B: ᾧ ... ἂν πλείστα ψῆφοι ξυμβῶσι. Prot.
 346. A: ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆναι μῆτέρα ἢ πατέρα ἀλλόκο-
 τον cet. Euth. 3. A: ὡς γε τὸ εἶκος συμβῆναι ἐκ τοιαύτης
 ἀρχῆς ἀρξαμένῳ. Phaedr. 238. E: τίς ὠφέλεια ἢ βλάβη ἀπὸ
 τε ἐρῶντος καὶ μὴ τῷ χαριζομένῳ ἐξ εἰκότος συμβήσεται.
 Theaet. 154. D: Εὐριπίδειον τι συμβήσεται. Parm. 136. B:
 τί συμβήσεται καὶ τῷ ἐνὶ καὶ τοῖς πολλοῖς cet. Pol. I. 334.
 D: πολλοῖς ἄρα ... ξυμβήσεται ... δίκαιον εἶναι τοὺς μὲν
 φίλους βλάπτειν cet. Legg. III. 688. D: καὶ εἰς τὸν ἔπειτα
 χρόνον οὐκ ἄλλως συμβήσεται. Alc. I. 135. A: τί τὸ συμ-
 βησόμενον; Etiam est i. q. reperiri et simpl. esse (praec. c.
 adi. vel part., ut Lat. accidere), etiam exstare (ut Crat. 398. B:
 ἐν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα.).
 Gorg. 479. C: ἄρ' οὖν συμβαίνει μέγιστον κακὸν ἢ ἀδικία
 καὶ τὸ ἀδικεῖν. Soph. 248. E: (ὡς) τὸ γιγνασκόμενον ἀναγ-

καλον αὐ̃ ξυμβαίνει πάσχειν. Pol. I. 229. D: καὶ γῆρας ... καὶ νιότης χαλεπὴ τῷ τοιούτῳ ξυμβαίνει. Crat. 398. E: ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ῥήτορες τινες καὶ ἐρωτητικοὶ συμβαίνουσιν. Legg. II. 655. E: οἷς δ' ἂν τὰ ... τῆς φύσεως ὀρθὰ ξυμβαίῃ cet. 671. B: ὥστε εὐαγῶγους ξυμβαίνειν τῷ δυναμένῳ ... παιδεύειν. Alc. I. 130. C: λείπεται μηδὲν ἄλλο τὸν ἄνθρωπον συμβαίνειν ἢ ψυχὴν. Pol. VI. 490. C: ὅτι ξυνέβη προσῆκον τοῦτοις ἀνδρεία cet. Epin. 991. A: ἐν μέσῳ ... ξυνέβη τὸ τοῦ ἡμιόλιον καὶ ἐπίτρυγον. Lys. 213. B: οὐκοῦν ταῦτα ἡμῖν συμβήσεται ἀναγκαῖον εἶναι ὁμολογεῖν ὅπερ ἐπὶ τῶν πρότερον —; — Cum vv. εἶναι et γίνεσθαι, ὃν et γιγνόμενον. Phaed. 67. C: κάθαρσις ... εἶναι ἄρα οὐ τοῦτο ξυμβαίνει ... τὸ χωρίζειν cet. Soph. 257. E: εἶναι συμβαίνει τὸ μὴ καλόν. Polit. 301. E: ὅσα ξυμβαίνει γίνεσθαι κακά. Phil. 42. D: ξυμβαίνει γιγνόμενα. 64. E: μετριότης ... καὶ ξυμμετρία κάλλος ... καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίνεσθαι. 55. A: πολλὴ τις ... ἀλογία ξυμβαίνει γίνεσθαι, ἐὰν τις cet. Tim. 86. B: τὰ μὲν νοσηματα ταύτη ξυμβαίνει γιγνόμενα. Legg. I. 635. A: ἴασιν ἐξ αὐτοῦ συμβαίνει γίνεσθαι. Phil. 39. A: λόγοι ἀπ' αὐτοῦ ξυμβαίνουσιν ἀληθεῖς ἐν ἡμῖν γιγνόμενοι. Parm. 134. A: τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἐκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι. Polit. 292. A: (οἰόμεθα) καὶ μετὰ γραμμάτων καὶ ἄνευ νόμων ξυμβαίνουσιν γίνεσθαι; Pol. IV. 438. E: ποιά δὴ τις συνέβη καὶ αὕτη γενέσθαι. Critia 118. C: συνέβαινον εἶναι cet. Legg. III. 682. D: κακὰ πολλὰ ξυνέβαινε γιγνόμενα. VIII. 850. B: ἐὰν ... αὐτῷ ξυμβῇ λόγον ἀξίῳ ... γεγονέναι. XII. 946. C: ξυμβῇ γενόμενα. Conv. 184. D: εἰ μέλλει ξυμβῆναι καλὸν γενέσθαι τὸ cet. Legg. V. 745. E: ὥστε ξυμβῆναι κατὰ λόγον οὕτω ξύμπαντα γενόμενα. Ep. VII. 328. A: ἀρχοντας ... ξυμβῆναι γενομένους. Soph. 244. D: συμβήσεται τὸ ὄνομα ὀνοματός ὄνομα μόνον, ἄλλου δὲ οὐδενός ὄν. Tim. 32. A: πάνθ' οὕτως ἐξ ἀνάγκης ταῦτά εἶναι ξυμβήσεται. Legg. XI. 919. D. *succedo. Legg. V. 744. A: εἰ μοι ξυμβαίνει τοῦτο, ἢ καὶ ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ;

συμβακχεύω, una bacchor. Phaedr. 234. D: συνεβάκχευσα μετὰ σου, τῆς θείας κεφαλῆς.

συμβάλλω (ξυμβ.), *coniicio, coniungo*. Polit. 285. A: συμβάλλουσιν ... εἰς ταῦτόν ὅμοια νομίσαντες. 273. A: συμβάλλων (i. q. *coniunctim vel simul*) ... ἐναντίαν ὁρμὴν ὁρμηθεῖς. Conv. 184. C: ξυμβάλλειν εἰς ταῦτό. *committo. Legg. I. 647. C: ἀναισχυρντία ξυμβάλλοντας αὐτόν. De pugnantibus. Menex. 242. A: συνεβάλον ... Λακεδαιμονίοις μαχόμενοι (*proelio cum L. commiserunt*). *contraho (ut negotium). Pol. IV. 425. C: ἃ (ξυμβόλαια) πρὸς ἀλλήλους ξυμβάλλουσιν. Legg. XI. 922. A. Pol. VIII. 556. B: ἐὰν ... τὰ πολλὰ τις τῶν ἐκουσίῳ ξυμβολαίων προστάτη ξυμβάλλειν. Alc. I. 125. C:

τῶν ... συμβαλλόντων ἑαυτοῖς. D: συμβαλλόντων πρὸς ἀλλήλους. *comparo. Hipp. mai. 289. B: τὸ τῶν παρθένων γένος θεῶν γένει ἂν τις συμβάλλῃ. A: ὡς ... πιθῶν ὁ κάλλιστος αἰσχρὸς ἄλλω (ἀνθρώπων Bekk. con.) γένει συμβάλλειν. Theaet. 186. B: ξυμβάλλουσα πρὸς ἄλλα. Hipp. mai. 289. B: τὸ τῶν χυτῶν (γένος) τῷ τῶν παρθένων συμβαλλόμενον. *coniicio; coniectura assequor; perspicio. Crat. 384. A: εἰ ... πῃ ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατίλου μαντείαν. 412. C: ῥάδιον συμβαλεῖν. 416. A. Med. Pol. III. 398. C: οὐκ οὐκ ἰκανῶς γε ἔχω ἐν τῷ παρόντι ξυμβαλέσθαι ποῖα ἅττα δεῖ ἡμᾶς λέγειν, ὑποπιπνύ μέντοι. *afferro; profero. Phil. 47. C: (ἤ?) σώματα τάναντία ξυμβάλλεται. Legg. VIII. 836. B: βοῆθειαν ... οὐ σμικρὰν ξυμβάλλονται τιθεῖσι νόμους. Riv. 135. D: ξυμβάλλεσθαι γνώμην. 138. D. Ion. 533. A: οὐκ ἔχει ὃ τι συμβάλλεται. Polit. 298. C: περὶ νόσων γνώμην ξυμβαλέσθαι. Ion. 532. C: (ὅτι) ἀδυνατῶ ... καὶ ὅτι οὐκ οὐκ συμβαλέσθαι λόγου ἄξιον. 533. C. *confero; etiam adiuvoo. Conv. 185. C: ταῦτά σοι ... περὶ ἔρωτος συμβάλλομαι. Pol. I. 331. B: μέγα μέρος εἰς τοῦτο ἢ τῶν χρημάτων κτήσις συμβάλλεται. Legg. X. 905. B: ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ ξυμβάλλεται. VIII. 836. D: τί μέρος ἡμῖν ξυμβάλλοιτ' ἂν πρὸς ἀρετὴν; Crat. 435. B: ξυνοδηκὴν τι καὶ ἔδος ξυμβάλλεσθαι πρὸς δῆλωσιν ὧν διανοούμενοι λέγομεν. Conv. 184. D: ὁ μὲν δυνάμενος εἰς φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ξυμβάλλεσθαι. Legg. VII. 791. C: μέγα ἡμῖν φῶμεν ξυμβάλλεσθαι. X. 905. C: οὐδὲ λόγον ξυμβάλλεσθαι περὶ βίου δυνατὸς ἂν γένοιτο εἰς εὐδαιμονίαν cet. Tim. 47. C: μεγίστην ξυμβαλλόμενος (v. ξυμβαλόμενος) εἰς αὐτὰ μοίραν. — Ut vern. beitragen, est etiam causam asferre (vern. Ursache sein). Apol. 36. A: τὸ ... μὴ ἀγανακτεῖν ... ἄλλα τέ μοι πολλὰ ξυμβάλλεται cet.

σύμβασις (ξύμβ.), ἡ, casus. Ep. XI. 359. B: ὑπὸ ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων ... γενομένων.

συμβιβάζω (ξύμβ.), comparo, h. e. concilio. Prot. 337. E: ὡς περ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων εἰς τὸ μέσον. *comparo et comparando excutio, in univ. perpendo. Hipp. min. 369. D: ἐπανασκοπῶ καὶ συμβιβαζῶ τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω. Pol. VI. 504. A: ὅτι τριτὰ εἶδη ψυχῆς διαστησάμενοι ξυμβιβαζόμεν δικαιοσύνης ... πέρι ... ὃ ἕκαστον εἴη. συμβιω, convivio. Conv. 181. D: (ὡς) κοινῇ συμβιωσόμενοι.

συμβόλαιον (ξύμβ.), τό, pactum, plur. pacta et conventionia. Legg. V. 729. E: ὡς ἀγνώτατα ξυμβόλαια ὄντα. XI. 913. Polit. 294. E: τῶν πρὸς ἀλλήλους ξυμβολαίων (πέρι). Pol. VIII. 556. B: τῶν ἐκουσίων ξυμβολαίων. Gorg. 484. D: ἐν τοῖς συμβολαίοις. Pol. I. 343. D. IV. 426. E: περὶ τὰ ἐν τοῖς ξυμβολαίοις κακουργήματα. Soph. 225. B: περὶ τὰ ξυμβόλαια. Polit. 305. B. Pol. I. 333. A: ξυμβόλαιον δὲ

λέγεις κοινωνήματα, ἢ τι ἄλλο; IV. 424. D. Legg. I. 649. E: *τόντα εἰς τὰ ξυμβόλαια*. V. 738. A: *πρὸς ἅπαντα τὰ ξυμβόλαια καὶ κοινωνήματα*. XII. 958. C: *ἀνδρὶ ... ξυμμίξαντι ξυμβόλαια μετρίως*.

συμβολή (ξυμβ.), ἡ, *commissura*. Phaed. 98. D: *ἀλ-
ωρουμένων ... τῶν ὁσίων ἐν ταῖς αὐτῶν ξυμβολαῖς*. Timi.
74. E: *κατὰ τὰς ξυμβολὰς τῶν ὁσίων*.

σύμβολον (ξυμβ.), τό, *pars dissecta et dimidiata tesserae hospitalis*, in univ. *dimidium*. Conv. 191. D: *ἐκαστος ... ἡμῶν ἐστὶν ἀνθρώπου σύμβολον*. Ib. ζητεῖ δὴ αἰεὶ τὸ αὐτοῦ ἐκαστος *σύμβολον*. **signum constitutum*, et in univ. *signum*. Pol. II. 371. B: *ἀγορὰ ... ἡμῖν καὶ νόμισμα σύμβολον τῆς ἀλλαγῆς ἐνεκα γενήσεται ἐκ τούτου*. Ep. XIII. init. ἀρχή σοι τῆς ἐπιστολῆς ἐστω καὶ ἄμια *σύμβολον* ὅτι παρ' ἐμοῦ ἐστί. 363. A: *περὶ ... τοῦ ξυμβόλου τοῦ περὶ τὰς ἐπιστολάς*. **symbola* (vern. *Beitrag*). Ep. XIII. 362. D: *τούτο ... οὔτε ἀγαθὸν οὔτε καλὸν πρὸς δόξαν σοι δοκεῖ σύμβολον εἶναι*.

συμβούλευσις, ἡ, *consilium*. Def. 413. C: *συμβούλευσις παραινέσις ἐτέρῳ πρὸ πράξεως cet.*

συμβουλευτής (ξυμβ.), ὁ, *suasor, auctor*. Legg. XI. 921. A: *ξυμβουλευτῆς νομος ... προστάττει cet.*

συμβουλευτικός (ξυμβ.), ἡ, ὄν, *suadens*. Legg. XI.

921. A: *ξυμβουλευτικός, οὐ βιαστικός (νόμος)*. 930. B.

συμβουλεύω (ξυμβ.), *consilium do; suadeo, auctor sum*.

Prot. 337. E: *ἐγὼ ... δέομαι καὶ συμβουλεύω ... συμβῆναι ὑμῶς*. Apol. 31. C: *ὅτι ... ἐγὼ ... ταῦτα συμβουλεύω*. Polit. 257. C: *ἡ πῶς συμβουλεύεις; Legg. IX. 860. E: τί συμβουλεύεις ἡμῖν περὶ τῆς νομοθεσίας —; Prot. 319. D: συμβουλεύει αὐτοῖς ... περὶ τούτων cet.* Legg. XI. 929. E: *οἱ δὲ ... ξυμβουλεύοντων ἕαν τε δέη γράφεισθαι καὶ ἕαν μὴ τὴν γραφὴν*. Ep. VII. 331. D: *ὑμῖν ... ἂν ξυμβουλεύοιμι*.

Alc. I. 107. E: *σὺ ἄμεινον ἂν συμβουλεύοις, ἢ ὁ παιδοτρίβης; Menex. 234. B: ἕαν σὺ ... συμβουλεύῃς ἄρχειν*. Prot.

322. D: *ἕαν τις ... συμβουλεύῃ*. Gorg. 520. D: *συμβουλὰς συμβουλεύειν*. Legg. III. 694. B: *τούς εἰς τι δυναμένους συμβουλεύειν*. XI. 933. B: *παραίνειν καὶ συμβουλεύειν*.

Prot. 324. C: *συμβουλεύοντος τὰ πολιτικά*. Gorg. 487. D: *ἐπειδὴ οὖν σου ἀκούω ταῦτα ἐμοὶ συμβουλεύοντος cet.* Theaet. 142. E: *ἐπεὶ ἔγωγ' ἐδεόμην καὶ συνεβούλευον*. Legg.

XI. 921. B: *ἅπερ τῷ πωλοῦντι ξυνεβούλευε (νόμος)*. Ep. VII. 332. C: *ἃ ... καὶ Διονυσίῳ ξυνεβουλεύομεν ἐγὼ καὶ Δίῳ*. Alc. II. 151. A: *ἐπειδὴ μοι δοκεῖς καλῶς συμβεβουλευκέναι*. Apol. 33. D: *ὅτι νέοις οὖσιν αὐτοῖς ἐγὼ κακὸν πωποτέ τι ξυνεβούλευσα*. Ep. V. 321. C. Conv. 176. D:

οὔτε ἄλλῳ συμβουλεύσασαι (ἂν). Pol. IV. 426. A: *ἕαν τις φάρμακον συμβουλεύσῃ*. Legg. XI. 929. E: *ἕαν ... ξυμβουλεύσῃ*. Lach. 180. D: *εἰ τι καὶ σὺ ... ἔγεις τῷδε τῷ*

σαντοῦ δημότῃ ἀγαθὸν συμβουλεύσαι. Ep. VII. 330. C:

ὑμῖν ... συμβουλευσας ἃ γὰρ ποιεῖν cet. Alc. I. 108. E: συμβουλευσεις ἀνιστάμενος. Gorg. 455. B: συμβουλευσῃ. Euthyd. 304. B: τὰ αὐτὰ ... ταῦτα ... καὶ τοῖς μαθηταῖς συμβουλευσῃ. Gorg. 455. C: οἱ στρατηγικοὶ τότε συμβουλευουσιν. Alc. I. 113. B: συμβουλευσῇ Ἀθηναίοις. Ep. VIII. 352. B. Alc. I. 106. C: συμβουλευσῶν Ἀθηναίοις. 107. A. Med. *delibero et consulo vel in consilium adhibeo*. Ep. VII. 331. A: ὅταν τίς μοι συμβουλευῇται περὶ τινος τῶν μεγίστων cet. Lach. 178. B: στοχαζόμενοι τοῦ συμβουλευομένου (*ad consulentis arbitrium se accommodantes*). A: ἐάν τις αὐτοῖς συμβουλευῇται. Prot. 314. A: ἔξεστι συμβουλευσασθαι παρακαλέσαντα τὸν ἐπαύοντα. Theag. 122. A: ὃ ἂν ἐγὼ μάλιστα ἐβουλόμην περὶ τῶν τοιούτων ... συμβουλευσασθαι. Pass. Ep. VII. 330. D: εἰ ... συμβουλευαίτο τι τῶν προσφόρων.

συμβουλὴ (ξυμβ.), ἡ, *consulatio et consilium*. Phaedr. 260. D: εἰ τις ἐμὴ συμβουλὴ (sic Viind. 3. Vulg. ἐμὴ ξυμβουλῇ). Gorg. 455. C: ὅταν στρατηγῶν αἰρέσεως περὶ ... συμβουλὴ ᾗ. Legg. XII. 942. A: στρατειῶν ... ἐνεκα πολλῇ μὲν ξυμβουλῇ, πολλοὶ δὲ νόμοι γίνονται κατὰ τρόπον. Alc. I. 107. B: εἰδότος ... περὶ ἐκάστου ἡ συμβουλὴ. Theag. 122. B: λέγεται γε συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι. Prot. 322. D: ὀλίγοις οἴονται μετεῖναι συμβουλῆς. Gorg. 455. E: ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς. Alc. I. 145. A. Dem. 380. C: (εἰ) οὗτοι ... ξυμβουλῆς δέονται. Ep. V. 322. B: τῇ ἐκείνου ξυμβουλῇ. Prot. 313. A: εἰς συμβουλὴν τοὺς τε φίλους ἂν παρακαλεῖς cet. B: περὶ ... τοῦτου οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιεῖ. Legg. IX. 858. D: ὅσοι ... τὴν αὐτῶν εἰς μνήμην ξυμβουλὴν περὶ βίου κατέθεντο σιγγράψαντες. XI. 918. A: συμβουλὴν ... δόντες. Lach. 178. B. Ep. V. 321. C: ἱερὰν ξυμβουλὴν λεγομένην. Gorg. 520. D: συμβουλὰς συμβουλευεῖν. Legg. VII. 788. B: ἕτερα παρὰ τὰς τοῦ νομοθέτου ξυμβουλὰς παραγενόμενα. Charm. 165. A: συμβουλὰς χρησάμενους. Ep. VII. 331. A: τὸν ... ὑπομένοντα ξυμβουλὰς τοιαύτας.

συμβουλία (ξυμβ.), ἡ, *consilium*. Legg. XII. 965. A: ὑπηρέταις χρωμένους μετὰ ξυμβουλίας τοῖς νέοις. Dem. 381. E: ὡς δεομένους ξυμβουλίας. 382. E: ἀπὸ ... τῆς ἐκείνων ξυμβουλίας.

συμβούλομαι (ξυμβ.), *consentio*. Grat. 414. E: ἐγὼ σοι ξυμβούλομαι. Lach. 189. A: συμβούλομαι τάνδρῃ. Euthyd. 298. B: οὐκ ἂν συμβουλοίμην. Legg. IV. 718. B: ξυμβουλευθέντων θεῶν. (Euthyd. 296. D. pro συμβουλευθείη Cl. et al. dant βουληθείη).

σύμβουλος (ξύμβ.), ὁ et ἡ, *consiliarius, auctor*. Legg. XI. 930. E: γονέων ... αἰελεῖν οὔτε θεὸς οὔτε ἄνθρωπος ... ξύμβουλος ποτε γένοιτ' ἂν οὔδεις οὔδενί. Alc. I. 106. D: περὶ ὧν ἄρ' εἰδὼς τυγχάνεις, ἀγαθὸς ξύμβουλος εἶ. Soph.

217. D: συμβούλω ... ἐμοὶ χρώμενος. Id. Pol. V. 466. C. Prot. 323. C: περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον. Theaet. 172. A: ἐνταῦθ' ... ὁμολογήσει σύμβουλον ... συμβούλου διαφέρειν. Tim. 69. D: ἄφρονε ξυμβούλω. Legg. I. 644. C: δύο ... κεκτημένον ἐν αὐτῷ ξυμβούλω ἐναντίω τε καὶ ἄφρονε. Lach. 189. E: τοῦτο οὐ πέρα συμβουλοὶ ἂν γεινοίμεθα. 190. B. Polit. 300. B: ξυμβούλων ἕκαστα χαριέντως ξυμβουλευσάντων. Dem. 382. B: (ὥς) ξυμβούλων δεομένων. Legg. XII. 965. E: ἕαν γε ἡμῖν ξυμβούλοις πειδωμεθα. Prot. 319. B: συμβούλους περὶ τῶν οἰκοδομημάτων. Legg. VI. 772. D: πάσας ... τὰς ἀρχὰς ... ξυμβούλους ... ἐπελθόντας. Lach. 179. E: ἅμα ... συμβούλους τε καὶ κοινωνοὺς.

συμμαθητής, ὁ, *condiscipulus*. Euthyd. 272. C: ἄλλους ... συμμαθητάς μοι.

συμμάρτυρ, ὁ ἢ, *qui attestatur*. Ep. II. 311. E: βουλόμενος ... συμμαρτυρεῖ λαβεῖν σε. Phil. 12. B: καὶ ἡμεῖς σοι τούτων γε αὐτῶν συμμαρτυρεῖς ἂν εἶμεν (v. ἦμεν).

συμμαρτυρῶ (ξυμι.), *attestor*. Legg. III. 680. D: ξυμμαρτυρεῖ. Hipp. mai. 282. B: συμμαρτυρῆσαι δέ σοι ἔχω οἱ ἀληθῆ λέγεις.

συμμαχία (ξυμι.), ἡ, *auxilium et copiae auxilio missae*. Pol. VIII. 559. E: ἕαν ... ἀντιβοηθήσῃ τις τῷ ἐν ἑαυτῷ ὀλιγαρχικῷ ξυμμαχία. 660. C. Def. 415. C: συμμαχία κοινωνία πολέμου. Pol. VIII. 559. E: βοηθησάσης τῷ ἐτέρῳ μέρει ξυμμαχίας ἔξωθεν. Ep. VI. 322. B: οὔτε ἄλλης πολεμικῆς συμμαχίας. Pol. V. 474. B: ἐπειδὴ καὶ σὺ οὕτω μεταγάλην ξυμμαχίαν παρέχει. VIII. 555. A: ξυμπαράκαλειν ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φιλονεικίαν. 556. E: ἔξωθεν ἐπαγομένων ... ξυμμαχίαν.

συμμάχομαι (ξυμι.), *in bello iuvo*. Legg. VIII. 699. A: οὐδ' ἐκινδύνευσε ξυμμαχόμενος.

σύμμαχος (ξυμι.), ὁ ἢ, *auxiliaris; subst. belli socius et in univ. adiutor, socius*. Phil. 30. D: ἔστι ... ξύμμαχος ἐκείνοις. Pol. IX. 590. E: πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει ξυμμαχος ὢν. Tim. 47. D. Legg. V. 741. B: οὔτε γὰρ ὁ ... θεὸς ὑμῖν ξύμμαχος. Ep. VII. 333. D: σύμμαχος αὐτῷ πρὸς τὸν τύραννον. Pol. IV. 441. E: ξυμμάχῳ τούτου. 440. B: ξύμμαχον τῷ λόγῳ γιγνόμενον. IX. 589. B: ξύμμαχον ποιησάμενος τὴν τοῦ λέοντος φύσιν. Legg. IX. 865. E: μνήμην ξύμμαχον ἔχων. X. 906. A: ξύμμαχοι δὲ ἡμῖν θεοὶ τε ἅμα καὶ δαίμονες. Pol. III. 416. B: ἀπὲρ ξυμμάχων εὐμενῶν. Lach. 179. C. De virt. 378. B: Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων. Pol. IV. 423. A: ξυμμάχοις μὲν αἰεὶ πολλοῖς χρήσει, πολεμίοις δ' ὀλίγοις. Menex. 245. B. Phil. 44. D: μεταδιώκωμεν ... τούτους, ὥσπερ ξυμμάχους. Legg. VI. 754. B.

συμμαχῶ (ξυμι.), *pugnando adiuvō et in univ. auxilior*. Pol. IV. 440. C: (οὐ) ξυμμαχεῖ τῷ δοκούντι δικαίῳ —; Phil. 14. B: τῷ δ' ἀληθεστάτῳ δεῖ που συμμαχεῖν ἡμᾶς

ἄμφω. Menex. 245. B: εἰ μέλλοι συμμαχήσειν ἡμῖν τε καὶ τοῖς ἄλλοις συμμαχοῖς.

συμμένω, *permaneo, duro*. Phaedr. 232. B: χαλεπὸν εἶναι φιλίαν συμμένειν.

συμμεταίτιος (ξύμμ.), ὁ ἧ, *una efficiens; neutr. causa adiuvans*. Tim. 46. E: τὰ ... τῶν ὁμιμάτων ξυμμεταίτια πρὸς τὸ σχεῖν τὴν δύναμιν ἦν ἰνὴν εἴληχεν εἰρήσθω.

συμμιετέχω, *partem habeo, socium me adiungo*. Theaet. 181. C: συμμιετέχε καὶ σύ.

συμμετρία (ξύμμ.), ἡ, *convenientia; moderatio; proportio*. Phil. 64. E: μετριότης ... καὶ ξυμμετρία κάλλος δῆπου καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίγνεσθαι. Tim. 66. D: εἰδαι ... οὐδενὶ ξυμβέβηκε συμμετρία πρὸς τὸ τινα σχεῖν ὁσμὴν. 87. D. Soph. 228. C: ὑπὸ συμμετρίας τῆς πρὸς ἄλληλα. Pol. VII. 530. A. Phil. 65. A: κάλλει καὶ συμμετρίᾳ καὶ ἀληθείᾳ. Soph. 235. E: τὴν τῶν καλῶν ἀληθινὴν συμμετρίαν. Pol. VII. 530. A: τὴν ... νυκτὸς πρὸς ἡμέραν ξυμμετρίαν. Tim. 66. A: ἄερος ξυμμετρίαν ἔχοντα. Legg. XI. 925. A: τὴν ... τοῦ τῶν γάρμων χρόνον συμμετρίαν τε καὶ ἀμετρίαν. Tim. 87. D: ἀξύμμετρον γὰρ ταῖς μεγίσταις ξυμμετρίαις. Soph. 235. D: κατὰ τὰς τοῦ παραδείγματος συμμετρίας. 236. A: οὐ τὰς οὐσας συμμετρίας. Tim. 69. B.

συμμετρος (ξύμμ.), ὁ ἧ, *conveniens, congruens; accommodatus; moderatus*. Legg. I. 625. D: πρὸς τὴν τῶν πέζῃ δρόμων ἀσκησιν μάλλον συμμετρος. Men. 76. D: ὅψει σύμμετρος (ἀποδόρῳ). Parm. 140. B: οἷς μὲν ἂν σύμμετρον ἦ. C. Legg. II. 668. A. VI. 773. A: τὸ ... ὁμαλὸν καὶ ξύμμετρον ἀκράτου μυρίον διαφέρει πρὸς ἀρετὴν. VII. 803. B. Phil. 64. D: τῆς ξυμμέτρου φύσεως μὴ τυχεύουσα. Tim. 86. C: δένδρον πολυκαρπότερον τοῦ ξυμμέτρου. Legg. V. 744. C: τῷ ἀνίσαι, ξυμμέτρω δέ. VI. 772. E: σύμμετρον (καιρόν). Epin. 991. B: σύμμετρον (χρεῖαν). Phil. 26. A: τὸ ... σύμμετρον ἀπειργάσατο. 66. B: περὶ τὸ σύμμετρον καὶ καλὸν cet. Tim. 87. C. Critia 116. D: ὕψος ... σύμμετρον ἰδεῖν. Theaet. 147. D: ὅτι μήκει οὐ ξύμμετροι τῇ ποδιαίᾳ. Tim. 69. B: ἀνάλογα καὶ σύμμετρα. Legg. VII. 788. D: πόνων ᾗ ὥστε πολλῶν καὶ συμμέτρων. Theaet. 156. D: ἄλλο τι τῶν τούτω ξυμμέτρων. 148. A: ὡς μήκει ... οὐ ξυμμέτρους ἐκείναις. Tim. 90. A: ὅπως ἂν ἔχωσι τὰς κινήσεις πρὸς ἄλληλα συμμέτρους (ν. συμμέτρως). Phil. 25. E: ὁπόση ... σύμμετρα ... καὶ σύμφωνα ... ἀπεργάζεται. Tim. 67. C: ὅψει σύμμετρα μέτρια ἔχουσιν πρὸς αἰσθηταί. Locr. 101. B: μέσα δ' ἂ συμμετροτάτα (φωνα).

συμμετροῦμαι, *commetior*. Tim. 39. C: οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦνται.

συμμέτρως, *moderate*. Tim. 85. C: ἵνα συμμέτρως λιπετότερος ἴσχοι καὶ τάχους.

συμμιγῆς (ξύμμ.), ὁ ἧ, *commixtus*. Phaedr. 239. C:

ὕπὸ συμμιγῶν σκιᾷ (ubi, ἐν ἡλίῳ καθαρῷ oppos., est germ. dumpfig). Legg. X. 895. C: κειχωρισμένῳ ἢ καὶ ξυμμιγῇ.

συμμιγνυμι et συμμίσγω (ξυμμ.), commisceo, misceo: immisceo; conflo, compono. Tim. 59. A: αὐτὸν αὐτῷ (τῷ πυρὶ) ξυμμιγνυσιν. Phil. 25. D: συμμιγνυ (sic Cl. al. Vulgo συμμιγνυε) ... εἰς αὐτὴν ... τὴν ... τοῦ πέρατος γένναν. Men. 93. D: συμμίσγης (Theogn.). Phil. 61. C: συμμιγνύναι. Legg. III. 678. C: ξυμμίσγειν ἀλλήλοις. Polit. 311. A: τούτων μέρος ἐκατέρων ξυμμιγνύντα. Pol. III. 416. E: ξυμμιγνύντας. 415. A: χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει συνέμιξεν αὐτοῖς. Conv. 222. A: συμμιζας. Tim. 74. C: ὕδατι ... συμμιζας καὶ συναρμύσας. Phil. 61. E: ξυμμιζαντας. Legg. XII. 969. B: εἰκόνα τιὰ πως ξυμμιζαντας. Soph. 259. A: ὅτι συμμιγνύται τε ἀλλήλοις τὰ γένη cet. Tim. 83. C: ὅταν ξυμμιγνύηται ... ἀλμυρᾷ θυάμει. Soph. 252. E: τὰ δὲ μὴ συμμιγνύσθαι. 253. C. Phaed. 113. B: οὐ ξυμμιγνύμενος τῷ ὕδατι. Phil. 23. C: ἐξ ἀμφοῖν τούτων ἐν τι ξυμμισγόμενον. Theaet. 159. A: ἄλλω ἄλλω συμμιγνύμενον. Soph. 254. E: ξυμμιγνυμένῳ ... ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης αἰεῖ. Tim. 57. D: συμμιγνύμενα αὐτὰ τε πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα. Phil. 51. E: τὸ ... μὴ συμμιεμίχθαι ἐν αὐταῖς ἀναγκαίως λύπας. Polit. 303. D: ξυμμιεμιγμένα τὰ ξυγγενῇ τοῦ χρυσοῦ. Phil. 47. A: ὁπότεν ... πλείων ἡδονῇ κατὰ τὰ τοιαῦτα πάντα ξυμμιγθῇ. Legg. XII. 969. B: ἐὰν ... ἡμῖν οἷ τε ἄνδρες ἀκριβῶς ξυμμιγθῶσι cet. Phil. 22. A: ἐξ ἀμφοῖν συμμιχθεῖς. Tim. 76. D: συμμιχθὲν ἐκ τριῶν. Phil. 26. B: συμμιχθέντων. Theaet. 194. E: γῆς ἢ κόπρου συμμιγείσης. Phil. 62. E: συμμικτέον καὶ ταύτας. Legg. VIII. 828. C. *convenio, congregior. Polit. 258. A: Θεαιτητῷ ... αὐτός τε συνέμιξα χθές διὰ λόγων cet. Menex. 243. E: ὡς ἀσμένως καὶ οἰκείως ἀλλήλοις συνέμιξαν οἱ πολῖται. *negotium contraho. Legg. XII. 958. C: ξυμμιζαντι ξυμβόλαια μετρίως. *corpus misceo, concumbo. Legg. XI. 930. D: δούλῃ ... ἐὰν συμμιξῇ δούλῳ cet. Critia 113. D: αὐτῆς ... εἰς ἐπιθυμίαν ... ἐλθὼν συμμιγνύται. Conv. 207. B: περὶ τὸ ξυμμιγῆναι ἀλλήλοις.

σύμμικτος, ὁ ἢ, commixtus, compositus vel temperatus. Legg. III. 692. A: ἡ βασιλεία ... ἐξ ὧν ἔδει σύμμικτος γενομένη. Phil. 46. A: σύμμικτον (sic Cl. c. al. Vulg. ἐμμικτον) τοῦτό γε ... ἔοικε γίγνεσθαι τι κακόν. Tim. 61. A: τὰ ... τῶν ξυμμικτῶν ἐκ γῆς τε καὶ ὕδατος σωματίων. Legg. V. 738. C: θυσίας τελευταῖς συμμικτούς κατεστήσαντο.

συμμιμοῦμαι, imitor. Polit. 274. D: ᾧ συμμιμῶμενοι καὶ ξυνεπόμενοι cet.

σύμμειξις (ξυμμ.), ἡ, permixtio; coniunctio. Soph. 252. B: εἴπερ μηδεμίᾳ ἐστὶ ξύμμιξις. 264. B: σύμμειξις αἰσθησεως καὶ δόξης. Legg. IV. 721. A: ἡ τῶν γάμων σύμμειξις καὶ κοινωνία. Phil. 23. D: τῆς σύμμειξεως τούτων πρὸς ἀλλήλα τῶν αἰτίαν ὅρα. Tim. 60. D: ἐκ ξυμμιξεως ὕδατος.

Phil. 64. C: ἐν τῇ ξυμμιξεί. Tim. 60. B. Polit. 309. B: δεῖσθαι ξύμμιξιν πρὸς ἀλλήλας. Legg. VI. 771. E: πρὸς ... τὴν τῶν γάμων κοινωνίαν καὶ ξυμμιξιν. *concupitus. Legg. VIII. 839. A: περὶ τὰς τῶν γονέων συμμιξεις.

συμμιύω (ξυμμ.), *me contraho vel claudio; praet. clausus vel compressus sum.* Pol. VIII. 529. B: ἄνω κεκκνωῖς ἢ κατω συμμιμνωῖς (*ore deorsum clauso*). Phaedr. 251. B: ὑπὸ σκληρότητος σύμμιμνωτά. Tim. 45. E: ὅταν ταῦτα (τὰ βλέφαρα) ξυμμιύσῃ.

συμπαγής (ξυμπ.), *compactus, concretus.* Tim. 45. C: ὅμοιον πρὸς ὅμοιον ξυμπαγὲς γενόμενον. 56. E: εἶδος ἐν ὅλον ἔσται ξυμπαγές. 46. B: τοῦ ... πυρὸς τῷ περὶ τῆς ὕψιν πυρὶ ... ξυμπαγοῦς γιγνομένου (v. ξυμπαγεῖ γιγνομένου).

συμπαιστής, ὁ, *collusor.* De lege 319. E: συμποίην καὶ συμπαιστήν ... τοῦ Διός.

συμπαθακάδιζομαι, *una consido.* Lys. 207. B: συμπαρεκαθέξω μετὰ τοῦ Μενεξένου.

συμπααρακαλῶ (ξυμπ.), *simul exhortor vel excito.* Pol. VIII. 555. A: ξυμπααρακαλεῖν ἐπὶ ξυμμαχίαν cet. Ep. VII. 328. A.

συμπααρακολουθῶ (ξυμπ.), *subsequor.* Polit. 308. D: καθάπερ ὕφαντικῇ τοῖς τε ξαίνουσι ... ξυμπααρακολουθοῦσα προστάττει cet. 271. C: καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρτηκολούθηκας.

συμπααραλαμβάνω (ξυμπ.), *una assumo et simpl. assumo.* Phaed. 65. A: εἰάν τις αὐτό (τὸ σῶμα) ἐν τῇ ζητήσῃ κοινωνῶν συμπααραλαμβάνῃ. 84. D: ξυμπααραλαβεῖν. Lach. 179. E.

συμπαρέπομαι (ξυμπ.), *consequor; accedo.* Legg. II. 667. B: ὅσοις συμπαρέπεται τις χάρις. E: τοῦ ξυμπαρεπομένου τοῖς ἄλλοις (*quod ad reliqua accedit*).

σύμπας (ξύμπ.) et σύναπας, *ασα, αν, univēsus, totus; etiam quilibet; pl. omnes ad unum et simpl. omnes.* Pol. VII. 425. A: ξύμπας ἀριθμός. Gorg. 477. C: σύμπασα ψυχῆς πονηρία. Phil. 53. B: ξύμπασα ἡδονή. Pol. IV. 423. D: ξύμπασα ἢ πόλις. Phaedr. 246. C: ζῶν τὸ ξύμπαν ἐκλήθη. Soph. 219. D: τὸ ... λοιπὸν ... ξύμπαν. 221. B: ξυμπάσης ... τέχνης τὸ μὲν ἥμισυ μέρος κτητικὸν ἦν. Crat. 432. B: ξυμπάσης (*cuivislibet*) εἰκόνας. Phil. 64. D: ξυμπάσης ... μίξεως ... τὴν αἰτίαν. Pol. IV. 421. C: ξυμπάσης τῆς πόλεως αὐξανομένης. Legg. I. 630. B: ἄνευ ξυμπάσης ἀρετῆς. Tim. 80. E: ξύμπαντος τοῦ σώματος. Legg. II. 656. E: οὐτ' ἐν μουσικῇ συμπάση. Pol. X. 609. A: σύμπαντι τῷ σώματι. IV. 442. B: ξύμπαντα τὸν βίον. Tim. 36. E: πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον. Soph. 224. A: μουσικήν ... ξυνάπασαν. 229. A: περὶ ξύμπασαν ἄγνοιαν. 236. C: κατὰ τὴν ξύμπασαν μιμητικὴν. Theaet. 186. E: ξύμπαν ἂρ' αὐτὸ καλεῖς αἰσθησιν; Soph. 230. A: τὸ ... ξύμπαν

αὐτὸ ὀρθότατα εἶποι τις ἂν νοουθετηκῇ. Conv. 207. E: (κατὰ) ξύμπαν τοῦ σώμα. Phaedr. 255. B: οὐδ' οἱ ξύμπαντες ἄλλοι φίλοι cet. De lege 318. E: σύμπαντες οἱ τραγωδοποιοί. Phil. 13. E: αἱ ξυνάπασαι ἐπιστήμαι. Tim. 43. C: συνάπασαι. Prot. 317. C: τὰ ξύμπαντα (ἔτη) πολλὰ μοί ἐστιν. Soph. 228. B: ξυγγενῇ ... ξύμπαντα γέγονε. Conv. 197. E: ξυμπάντων τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων κόσμος. Tim. 83. D: ξυναπασῶν. Legg. V. 735. C: ξυμπασῶν τῶν ἄλλων πράξων (πέρι). Phil. 27. D: ξυμπάντων ἀπείρων. Tim. 48. D: περὶ ἐκάστων καὶ ξυμπάντων λέγειν. Legg. X. 909. D: ἔστω ... νόμος ὅδε τοῖς ξύμπασιν κείμενος ἀπλῶς. Polit. 306. C: ἐν τοῖς ξύμπασιν χρὴ ζητεῖν cet. Phil. 18. C: ἐνὶ τε ἐκάστῳ καὶ ξύμπασιν. 52. E: ξυνάπασιν τοῖςδε. Legg. III. 690. B: ἐν ξύμπασιν τοῖς ζώοις. Phil. 58. A: ξύμπαντας ὅσοις cet. Pol. X. 616. D: τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους. Legg. XII. 949. A: ξύμπαντας τοὺς ἐπικαλοῦντας ἀλλήλους. Soph. 227. B: ξυμπάσας θυνάμεις. Polit. 305. C: ξυναπάσας τὰς εἰρημένους ἐπιστήμιας. Soph. 228. E: δειλίαν ... καὶ ἀδικίαν ξυμπαντα (i. q. has omnes) ἡγήτεον νόσον ἐν ἡμῖν. 233. D: ξυνάπαντα. 259. B: καθ' ἕκαστον ... καὶ ξύμπαντα. Abs. est omnino. Legg. III. 679. E: καὶ ξύμπαντα δικαιοτέροι. συμπίσχω (ξυμπ.), *eodem modo afficior*. Pol. X. 605. D: ὅτι ... ἐπόμεθα συμπίσχοντες. Etiam *idem mihi accidit*. Charm. 169. C: ὥσπερ οἱ τοὺς χασμωμένους καταντιὰν ὀρῶντες ταυτὸν τοῦτο ξυμπίσχουσι.

συμπείθω (ξυμπ.), *simul persuadeo*. Legg. IV. 720. D: πρὶν ἂν πη ξυμπείσῃ.

συμπέμπω (ξυμπ.), *una mitto*. Pol. X. 620. D: τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου.

συμπένομαι, *in eadem sum inopia*. Men. 71. B: συμπένομαι τοῖς πολίταις τούτου τοῦ πράγματος.

συμπεραίνω (ξυμπ.), *conficio et perficio*. Ep. IV. 320. A: εἰς τὸ ξυμπερανθῆναι. Tim. 39. D: τὰ πρὸς ἄλληλα ξυμπερανθέντα τάχῃ.

συμπεριαγωγός, ὁ ἡ, *una convertens*. Pol. VII. 532. D: συμπεριαγωγὸς χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναίς.

συμπεριδινούμαι, *circumvolvor*. Locr. 96. D: συμπεριδινέται ... τῇ ταυτῇ φορᾷ.

συμπεριλαμβάνω (ξυμπ.), *una complector vel comprehendo*. Tim. 58. A: ἐπειδὴ συμπεριέλαβε τὰ γένη. 74. D: οἷς ξυμπεριλαβὼν ὁ θεὸς ὅσα καὶ μυελὸν cet. 83. D: τοῦτου ... ξυμπεριληφθέντος ὑπὸ ὕψους.

συμπεριπατῶ, *una ambulo*. Prot. 314. E: ἐξῆς δ' αὐτῷ συμπεριπάτουν cet.

συμπεριφέρω (ξυμπ.), *mecum circumfero*. Pol. III. 404. C: ἀγγεῖα ξυμπεριφέρειν. Pass. *una circumferor*. Crat. 437. A: ὅτι ξυμπεριφέρεται (ἡ ψυχὴ). Phaedr. 248. A: ξυμπεριφέρονται. Crat. 417. A: ἀπὸ τοῦ συμπεριφέρεσθαι. Pol.

X. 617. B: συμπεριφερομένην. Phaedr. 248. A: συμπερι-
 τινέχθη τὴν περιφορὰν.

συμπιήγνυμι (ξυμπ.), *compingo*, perf. et med. *coalesco*.
 Tim. 85. D: μετὰ τοῦ ... ψυχόν ξυμπιηγνύασι. 73. D: στέ-
 χασμα ... αὐτῷ ... ξυμπιηγνύς. 81. B: ξυμπιέπηχε ... ὁ πᾶς
 ὄγκος αὐτῆς ἀπαλός. 91. A: μυελὸν ξυμπιπηγρότα. 46. B:
 ψ ξυμπιήγνυται φῶς. Ib. ξυμπιηγνύμενον. 87. D: ὅταν αὐ-
 τοῦναντίον ξυμπιηγῆτον τούτῳ. 59. E: τὸ ... ἐπὶ γῆς ξυμ-
 παγῆν. 60. B. 82. C: μυελού ... ἐξ ἐκείνων ὁστού ... ξυμ-
 παγέντος. 55. B: ἔξ ... τοιαῦτα συμπαγέντα. Ib. ξυμ-
 παγέντων.

συμπιέζω (ξυμπ.), *comprimo*, *comprehendo*. Soph. 247.
 C: πᾶν ὃ μὴ δυνατόι ταῖς χερσὶ συμπιέζειν εἰσὶν cet. Phaed.
 89. B: ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ τῷ αὐχένι τριχάς.

συμπιέσεις, ἡ, *compressio*. Crat. 427. A: τῆς τοῦ
 δέλτα ... συμπίεσεως.

συμπιλητικός, ἡ, ὄν, *compingens*. Locr. 100. E: τὸ
 δὲ ψυχρόν ... συμπιλατικὸν πόρων ἐστί.

συμπιλῶ (ξυμπ.), *compingo*. Tim. 45. B: μάλιστα
 ... τὸ μέσον ξυμπιλήσαντες τῶν ὁμιμάτων. 49. C: ἐκ ... τού-
 των ἐτι μᾶλλον ξυμπιλουμένων. 61. B: βία ξυμπιπλημένα
 Politi. 281. A: τῶν ... συμπεπιλημένων. Tim. 76. C: ξυνε-
 πιλήθη.

συμπίνω, *combidō*. De lege 320. A: μὴ συμπίνειν
 ἀλλήλοις εἰς μέθην. Legg. IX. 881. D: ἐάν ... τις τῷ τοι-
 οὔτῳ ... συμπίῃ. Conv. 213. A: συμπίεσθε (fut.), ἡ οὐ;

συμπίπτω (ξυμπ.), *collabor* (vern. *zusammenfallen* vel
einstürzen et *einfallen*). Legg. VII. 793. C: συμπίπτειν εἰς
 ταῦτόν ποιεῖ τὰ ξυμπαντα. Phaed. 80. C: ξυμπιέσθον (sic
 Cl. pro *συμπ.*) ... τὸ σώμα (*corpus collapsum*, h. e. *deccatum*).
 Phaedr. 245. E: ἡ πάντα τε οὐρανὸν πᾶσάν τε γένεσιν συμ-
 πεσοῦσαν στήναι. **incido*, *incurro*, *incesso*; etiam *concurro* et
congruo, *compenio*; in eo quoque ponitur quod *contingit* vel *even-
 nit*. Polit. 270. D: ἄλλα τε παθήματα ... ξυμπίπτει. 271.
 C: ὡς ἐν ἀκατέροις ξυμπίπτει ταῖς τροπαῖς γίγνεσθαι. Phil.
 47. D: μίξις μία λύπης τε καὶ ἡδονῆς ξυμπίπτει γανομένη.
 Conv. 184. E: μοναχοῦ ἐνταῦθα ξυμπίπτει τὸ καλὸν εἶναι
 cet. Legg. I. 645. D: ποῖόν τι ξυμπίπτει γίγνεσθαι. Pol.
 III. 402. D: ὅτου ἂν ξυμπίπτῃ ἐν τε τῇ ψυχῇ καλὰ ἦθῃ ἐν-
 όντα cet. V. 461. E: ἐάν ὁ κληρὸς ταυτὴ ξυμπίπτῃ. Tim.
 75. B: εἴπερ ἄμα συμπίπτειν ἡθελησάτην. Phil. 39. A: ἡ
 μνήμη ταῖς αἰσθήσεσι ξυμπίπτουσα εἰς ταῦτόν. Legg. IV.
 709. C: τῶν ἄλλων ξυμπιπτόντων ὅσα δεῖ χῶρα ξυντυγεῖν.
 Phil. 41. A: μεγάλη ... ἄλλη καὶ πολλῇ συμπιπτούσας (λύ-
 πας τε καὶ ἡδονάς) πονηρία. Theaet. 160. D: εἰς ταῦτόν
 συμπίπτωκε. Tim. 82. C: τὰ δὲ μέγιστα τῶν νοσημάτων
 τῆδε χαλεπὰ ξυμπιέπτωκεν. Legg. X. 889. B: ἡ ξυμπιέπτω-
 κεν ἀρμόττοντα οἰκείως πως. Euthyd. 289. B: ἐν ἡ συμ-

πέπρωκεν ἅμα τὸ τε ποιεῖν καὶ τὸ ἐπίστασθαι χρῆσθαι τούτῳ ὃ ἂν ποιῇ. Theaet. 195. A: ἐὰν ... ἐπ' ἀλλήλων συνεπιπτότα ἢ ὑπὸ στενοχωρίας. Tim. 17. A: ἀσθενεῖα τις αὐτῷ συνεπίσεν. 45. C: πρὸς ὃ τὸ ἔξω ξυνέπεσεν. Legg. III. 698. C: διὰ πάντα ταῦθ' ἡμῖν ξυνέπεσε πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σφοδρὰ φιλία. XII. 944. A: οἷον δὴ μυρίοις συνέπεσε. Pol. V. 473. D: (ἐὰν μὴ) τοῦτο εἰς ταυτὸν ξυμπίσῃ, δύναμῖς τε πολιτικῇ καὶ φιλοσοφίᾳ. Legg. IV. 712. A: ὅταν εἰς ταυτὸν τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν ἡ μεγίστη δύναμις ἐν ἀνθρώπῳ ξυμπίσῃ. Pol. VI. 498. A: ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ὥστερ νῦν, συρμπεσόντα. Tim. 54. D: ἐξ ὧν συρμπεσόντων ἀριθμῶν (εἶδος γέγονεν). Ep. I. 309. E: πραγμάτων ἄλλων ποτὲ ξυρμπεσόντων.

συμπλάττω, *confingo*. Charm. 175. D: συμπλάττοντες. συμπλεκτικός, ἡ, ὄν, *contextens*. Polit. 282. D: λέγωμεν ... αὐτῆς τὸ μὲν εἶναι στρεπτικόν, τὸ δὲ συμπλεκικόν.

συμπλέκω (ξυμπλ.), *contexto*; *connecto*. Soph. 242. D: συμπλέκειν ... ἀμφοτέρα. Polit. 309. B: ξυνδεῖν καὶ ξυμπλέκειν. Soph. 262. D: συμπλέκων τὰ ὄρηματα τοῖς ὀνόμασι. Polit. 306. A: συμπλέκουσα. Soph. 268. C: τοῦνομα συμπλέξαντες. Pol. VII. 533. C: ὥ ... τελευτῇ ... καὶ τὰ μεταξὺ ἐξ οὗ μὴ οἶδε συμπέπλεκται. Theaet. 202. B: οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν συμπλακέντα λόγον γεγονέναι. Tim. 83. D: μετὰ πνεύματος ξυμπλακίσαν. Polit. 311. B: ἐϋθυπλοκία ξυμπλακέν. Tim. 80. C: τούτοις τοῖς παθήμασι πρὸς ἀλλήλα συμπλεχθεῖσι. Med. *congregior*, *digladior* (verbis). Legg. XI. 935. C: ὁ ... συμπλεκόμενος. **complector*. Conv. 191. A: συμπλεκόμενοι ἀλλήλοις (germ. *sich umschlingend*) ἐπιθυμοῦντες συμφύναι. B: συνεπλέκετο. 192. A: συμπεπλεγμένοι τοῖς ἀνδράσι.

συμπλέω, *una pavigo*. Gorg. 511. E: τῶν συμπελούντων. συμπλήρης (ξυμπλ.), ὁ ἡ, *refertus*. Epin. 985. A: ξυμπλήρους ... ζῶων οὐρανοῦ γεγονότος.

συμπληρῶ (ξυμπλ.), *compleo*, *expleo*. Conv. 202. E: ἐν μέσῳ δὲ ὃν ἀμφοτέρων συμπληροὶ (nos: *füllt er sie aus*). Legg. VI. 770. B: τοῦτο ... δεήσει συμπληροῦν ὑμᾶς τὸ περὶ γηθύν. Tim. 75. A: πάντα ταῦτα ξυμπληρῶται σαφῶς. Locr. 105: κόσμῳ συμπεπληρωμένῳ ἐκ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων cet. Tim. 92: ξυμπληρωθεῖς ὁδε ὁ κόσμος. Med. Tim. 35. C: συνεπληροῦτο (sic Par. A. c. al. Vulg. *ξυνεπλήρωσε*) τὰ ... διαστήματα ... ἀποτέμνων cet. 36. B: τῷ τοῦ ἐπογδοῦ διαστήματι τὰ ἐπίτριτα πάντα ξυνεπληροῦτο.

συμπληρώμα, τό, *complementum*. Locr. 96. B: σὺν τοῖς συμπληρώμασι.

συμπλοκή (ξυμπλ.), ἡ, *contextus*; *comprehensio et coagmenatio*. Soph. 262. C: λόγος ἐγένετο εὐθύς ἡ πρώτη συμπλοκή. Polit. 281. A: τῆς ὑφῆς συμπλοκῇ τις. Theaet. 202.

B: ὀνομάτων ... συμπλοκὴν εἶναι λόγου οὐσίαν. Soph. 240.
C: κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ πεπλέχθαι συμπλοκὴν τὸ μὴ
ὄν τῷ ὄντι. Polit. 605. E: τὴν ... βασιλικὴν συμπλοκὴν
... λεκτέον cet. 308. E: πρὸς τὴν αὐτῆς ... ξυμπλοκὴν.
309. E. Ep. VI. 323. B: εἰς μίαν ἀφικεσθαι φιλίας ξυμ-
πλοκὴν. Polit. 278. B: ἐν ἀμφοτέραις ... ταῖς συμπλοκαῖς.
*complexus. Conv. 191. C: ἐν τῇ συμπλοκῇ ... εἰ ἀνὴρ γυ-
ναικὶ ἐντύχοι cet. *conflictus. Legg. VIII. 833. A: ἡ ... ἐν
ταῖς συμπλοκαῖς μάχη καὶ σύστασις.

σύμπλους (ξυμπλ.), ὁ ἡ, *navigatiois socius vel comes*.
Pol. VIII. 556. C: ἡ ξύμπλοι γιγνόμενοι ἡ ξυστρατιῶται.
συμπινέω, *conspiro, concino*. Legg. IV. 708. D: τὸ ...
συμπινεῖσθαι.

συμποδηγῶ (ξυμπ.), *una duco et simpl. duco*. Polit.
269. C: τὸ ... πῶν τότε τοτὲ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ξυμποδηγεῖ
cet. 270. A: τοτὲ μὲν ὑπ' ἄλλης συμποδηγείσθαι θείας
αἰτίας.

συμποδίζω, *irretio; capio; vincio; etiam trop., ut vern.*
fesseln. Pol. X. 615. E: τὸν ... Ἀρδιαῖον ... συμποδίσαντες
χειράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν. VI. 488. C: μεθ' ἣ τινι
ἄλλῳ συμποδίσαντας. Theaet. 165. E: συνεποδίσθης ὑπ'
αὐτοῦ. Gorg. 482. E: ἐκ ταύτης ... τῆς ὁμολογίας αὐτὸς
ὑπὸ σοῦ συμποδισθεῖς.

συμπολεμῶ, *belli socius sum*. Ep. VII. 350. D: συμ-
πολεμεῖν. Pol. IV. 422. D: συμπολεμήσαντες ... μεθ' ἡμῶν.
συμπολιτεύομαι, *civilitatis vel administrationis socius sum*.

Ep. I. 309. A: πάντες ... οἱ συμπολιτευόμενοι μεθ' ὑμῶν.
σύμπολλοι (ξύμπ.), αι, α, *complures, plures*. Polit.
261. E: τὴν τῶν ξυμπόλλων κοινὴν τροφὴν. Alc. I. 114. B:
ἓνα τε ... πείθειν καὶ ξυμπόλλους. Crat. 424. E: ἐν ἐπὶ
ἐν ... καὶ σύμπολλα. Legg. X. 903. E: μὴ ξύμπολλα εἰ
ἐνός.

συμπονῶ (ξυμπ.), *una labores subeo*. Pol. VII. 520.

D: οὐκ ἐθελήσουσι ξυμπονεῖν ἐν τῇ πόλει ἕκαστοι ἐν μέρει.

συμπορεύομαι, *una proficiscor vel commeo*. Crat. 412.

A: συμπορεύεσθαι ... τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι. Phaedr.
249. C: ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ.

συμπόσιον (ξυμπ.), τό, *compositio, convivium*. Legg.

I. 641. A: συμποσίον ... ὁρθῶς παιδαγωγηθέντος. Theag.

129. B: ὅτε ἀνίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου. Pol. II. 363. C:

συμπόσιον τῶν ὁσίων κατασκευάσαντες. Ax. 371. D: συμ-

πόσια ... εὐμελῇ. De lege 320. A: συμποσίων. Prot. 347.

C: τοῖς συμποσίοις τοῖς τῶν φάυλων ... ἀνθρώπων. Phaedr.

276. D: συμποσίοις ... ἄρδοντες αὐτούς. Gorg. 451. E.

Legg. I. 637. A: οὐτ' ἂν ἐπ' ἀργῶν ἴδοις οὐτ' ἐν ἄστεσιν ...

συμπόσια. 639. D: ξυμπόσια.

συμπότης (ξυμπ.), ὁ, *compotor, convivio*. Conv. 213.

B: τίς ἡμῖν ὁδε τρίτος συμπότης; 212. E: δέξασθε συμπό-

την —; De lege 319. E. Prot. 347. D: ὅπου ... καλοὶ καγαθοὶ συμπόται ... εἰσίν. Pol. VIII. 568. E: οἱ συμπόται τε καὶ ἐταῖροι καὶ ἐταῖραι. Legg. II. 671. E. Pol. VIII. 569. A: μετὰ ὀχληρῶν συμποτῶν. Legg. I. 648. D: μετὰ ξυμποτῶν πλείονων γυμναζόμενος. 639. D: ξυμπότας. Conv. 216. D: ὡς ἄνδρες συμπόται.

συμποτικός, ἡ, ὄν, *convivialis*. Pol. III. 398. E: εἶνες ... μαλακαὶ τε καὶ συμποτικά τῶν ἀρμονιῶν; Legg. II. 671. C: νόμους ... συμποτικούς.

συμπράττω, *communiter ago vel efficio*. Ep. VII. 337. D: συμπεράζει.

συμπροθυμοῦμαι (ξυμπρ.), *una studeo vel operam do, adīvo aliquem ad aliquid assequendum*. Lach. 200. E: μὴ ἐθέλειν τῷ ξυμπροθυμεῖσθαι ὡς βελτίστῳ γενέσθαι. Euth. 11. E: αὐτός σοι ξυμπροθυμήσομαι δεῖξαι cet. Lach. 200. D: ξυμπροθυμήσει ὡς βελτίστοις γενέσθαι τοῖς μειρακίοις; συμπροσμίγνυμι, *convectio aliquem, sermonem cum aliquo confero*. Theaet. 183. E: συμπροσέμιξα ... τῷ ἀνδρὶ πάνυ νέος πάνυ προσβύτη.

σύμπτωμα, τό, *morbus*. Ax. 364. C: συμπτώματος ἀνασφῆλαι.

συμφαγεῖν, *cum aliquo edere*. Legg. IX. 881. D: ἐάν δέ τις τῷ τοιοῦτῳ ... συμφάγη.

συμφερόντως (ξυμφ.), *utiliter*. Legg. II. 662. A: μὴ ξυμφερόντως αὐτῷ.

συμφέρω (ξυμφ.), *confero, conduco, prosum* (unde part. τὸ συμφέρον est *commodum*). Conv. 182. C: οὐ γὰρ συμφέρει τοῖς ἀρχουσι φρονήματα μεγάλα ἐγγίγνεσθαι τῶν ἀρχομένων. Pol. I. 344. A. Legg. V. 746. C. Pol. I. 340. C: ἐάν τε ξυμφέρῃ ἐάν τε μὴ. Phaedr. 230. E: συμφέρειν ἡμῖν γενομένων τούτων. Pol. III. 412. D. Legg. XII. 952. A: ὅπου ἂν (μαθήματα) ἐν ταύτῃ τῇ σκέψει δοκῇ συμφέρειν. Gorg. 527. B: ὅπερ (βίος) καὶ ἐκεῖσε φαίνεται συμφέρον. Cral. 419. A: ἀγαθὸν καὶ ξυμφέρον ... τὸ αὐτὸ φαίνεται. Pol. I. 338. C: τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον. Tim. 71. A: περὶ τοῦ πᾶσι κοινῇ ξυμφέροιστος. Legg. VI. 754. A: πρὸς τὸ παρὸν ἀναγκαίου καὶ ξυμφέροντος λόγου. Pol. IV. 442. C: τοῦ ξυμφερόντος ἐκαστῷ τε καὶ ὅλῳ τῷ κοινῷ cet. Tim. 71. A. Legg. VI. 773. B: τὸν ... τῇ πόλει ... συμφέροντα ... γάμιον. Ep. III. 318. B: οὔτε ξυμφέρουσαν (μηχανήν). Gorg. 483. B: (πρὸς) τὸ αὐτοῖς ξυμφέρον τοὺς τε νόμους τίθενται. Polit. 296. E: τὸ τῆς νεῶς καὶ ναυτῶν αἰὲ ξυμφέρον παραγυλάτιον. Pol. I. 338. E: πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφέρον. 342. B: ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν. Alc. I. 116. D: τὰ δίκαια ἄρα ... ξυμφερόντα ἔστιν. 118. A: ἀγαθῶν καὶ ξυμφερόντων. Theaet. 172. A: ξυμφερόντα τίθεσθαι. Pol. I. 339. C: τὰ ξυμφερόντα ... τίθεσθαι ἑαυτοῖς. Legg. IX. 875. A: ὥστε γινῶναι τὰ ... ξυμφερόντα ἀνθρώ-

ποις εἰς πολιτείαν. Legg. III. 701. E: οὐ συνήνεγκεν οὔτε τοῖς οὔτε τοῖς. IV. 706. B. Ak. I. 113. D: ὁπότῃρα συνοίσει πράξαισιν. Dem. 382. C: ἴσπερ δὲ συνοίσει τοῦτο ὑμῖν; Theaet. 172. B: ταῦτα καὶ συνοίσειν. Med. *concurro, consensio* (vern. *zusammentreffen*). Crat. 419. D: ἀπὸ τοῦ εὐ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν συμφέρεσθαι. Polit. 270. C: μεταβολὰς ... μεγάλας ... συμπεφομένους. **concipio, consensio vel assensio*. Prot. 317. A: ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι οὐ συμφέρομαι. Charm. 164. D. Soph. 242. E: διαφερόμενον ... αἰὲ συμφέρεται. Theaet. 152. E: περὶ τούτου πάντες ἐξῆς οἱ σοφοὶ ... συμφέρεσθον. Legg. VI. 778. D: περὶ δὲ πειγῶν ... ἐγὼ γὰρ ἂν τῇ Σπάρτῃ συμφερούμην τὸ καθεύδειν εἰάν cet. XI. 929. E: εἰάν ... ἀνὴρ καὶ γυνὴ μηδαμῇ συμφέρονται. Conv. 187. A: τὸ ἂν ... διαφερόμενον αὐτὸ αὐτῷ συμφέρεσθαι. Eryx. 396. C: ὑμεῖς ... τᾶλλα συμπεφομένω. Legg. I. 629. C: συμφερόμενοί σοι περὶ τούτου σφόδρα. Lach. 184. D: εἰ ... συνεφερέσθην τῷδε cet. Tim. 25. E: κατανοῶν ὡς διαιμονίως ... οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ξυνηγέχθης τὰ πολλὰ οἷς Σόλων εἶπεν.

συμφεύγω (ξυμφ.), *una fugio*. Phil. 43. A: καὶ σύ μοι ξύμφευγε. Apol. 21. A: ξυνέφυγε τὴν φυγὴν ταύτην.

σύμφημι (ξύμφ.), *assensio, consensio, concedo*. Pol. III. 403. C: ξύμφημι. X. 608. B: ξύμφημί σοι. Gorg. 500. E: σύμφης (ν. συμφῆς, al. σύμφης); Soph. 236. D. 247. A: καὶ ταῦτα ξύμφασιν. Gorg. 500. E: σύμφαθι. Pol. VII. 523. A: ξύμφαθι ἢ ἄπειπε. Ep. IV. 320. C: ξυμφαίη τις ἂν cet. Legg. VIII. 831. B: ξυμφαίμεν ἂν ἡμεῖς γε ... τὰ τοιαῦτα δεῖν καὶ νομοθετεῖν καὶ ἐπιτεθεύειν πόλιν ἅπασαν. Phaed. 64. B: ξυμφίνειν ἂν (οἶμαι) τοὺς ... παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους καὶ πάνυ ὅτι cet. Conv. 200. D. Prot. 330. D: καὶ τοῦτο συνέφη. Phaed. 102. D: ξυνέφη. Lys. 221. E: συνεφάτην. Conv. 177. E: ταῦτα ... καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ... ξυνέφασαν. Charm. 154. D. Pol. I. 342. E: ξυνέφησε μόγισ. Phil. 28. E: βούλει ... καὶ ἡμεῖς ... ξυμφήσωμεν —; Soph. 236. D: πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφῆσαι. Tim. 72. D: θεοῦ ξυμφήσαντος. Theaet. 199. C: ἴσως οὖν μοι συμφήσεις. Pol. IX. 589. D: ξυμφήσει, ἢ πῶς; Epin. 974. C: ξυμφήσωμεν. Prot. 357. B: συμφήσουσιν. Gorg. 472. A.

συμφιλονεικῶ, *una vel in gratiam alicuius contendo*. Prot. 336. E: ἡμᾶς ... οὐδὲν δεῖ συμφιλονεικεῖν οὔτε Σωκράτει οὔτε Πρωταγόρᾳ.

συμφοιτητής (ξυμφ.), ὁ, *condiscipulus*. Euthyd. 272. C: οἱ συμφοιτῆταί μου. Phaedr. 255. A: ὑπὸ ξυμφοιτητῶν. συμφοιτῶ, *una cepit* (ad aliquem). Euthyd. 272. D: καὶ σὺ τί πον συμφοίτα (καὶ σὺ δηπὼν συμφοιτᾶς?). 304. B: σκόπει σὺν ὅπως συμφοιτήσεις παρὰ τῷ ἀνδρῷ.

συμφορά (ξυμφ.), ἡ, *calamitas, clades et in univ. malum*. Prot. 344. C: ἀμύχανος συμφορά. Crat. 437. B. (explic.).

Phil. 64. E: *ἐνυμπεφορημένη ἀληθῶς ἡ τοιαύτη γίγνεται ... ἐνυμφορά*. Pol. III. 387. E: *ὅταν τις αὐτὸν τοιαύτη ἐνυμφορά καταλάβῃ*. Legg. IX. 873. A: *εἰ δὲ τινες οὕτως ἀθλία ἐνυμφορά καταλάβοι*. Crit. 44. B: *ὡς ἐμοὶ ... οὐ μίᾳ ἐνυμφορᾷ ἔστιν cet*. Phaed. 116. A: *περὶ τῆς ἐνυμφορᾶς διεξιόντες ὅση ἤμιν γεγνησθαι εἴη*. Tim. 83. E: *ἡμίσεια τῆς ἐνυμφορᾶς ἡ δύναμις*. Crit. 43. B: *ἐν τῇ τυνὶ παρεστῶσῃ ἐνυμφορᾷ*. Phaedr. 231. C: *τοιαύτην ἔχοντι συμφορὰν*. 232. B: *κοιτὴν ἀμφότεροις κατασιτῆναι τὴν συμφορὰν*. Phaed. 84. D: *διὰ τὴν παρούσαν ἐνυμφορὰν*. E: *ὡς οὐ ἐνυμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παρούσαν τύχην*. Pol. III. 399. A: *ἡ εἰς τινα ἀλλήν ἐνυμφορὰν πεσόντος*. Legg. IV. 709. A: *τύχαι ... καὶ ἐνυμφοραὶ παντοῖαι πίπτουσιν*. IX. 878. B. Pol. III. 395. D: *ἐν ἐνυμφοραῖς ... ἐχομένην*. X. 606. A: *ἐν ταῖς οἰκείαις ἐνυμφοραῖς*. Legg. IX. 877. C: *ὅστις ἂν τοιαύταις ἐνυμφοραῖς περιπέσῃ*. X. 887. E. XI. 925. E: *τὰς ἰδίας ἐκείσιν γιγνομένας ἐνυμφορὰς*. 926. B: *ἡ δεινὰς ἄλλας σωματίων ἡ ψυχῶν ἐνυμφορὰς*. Menex. 248. C: *βαρέως φέροντες τὰς ἐνυμφορὰς*. **maleficiūm*. Legg. XI. 934. B: *λωφῆσαι μέρη πολλὰ τῆς τοιαύτης ἐνυμφορᾶς*. IX. 854. D: *ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ταῖς χερσὶ γραφαῖς τὴν συμφορὰν*.

σύμφορος (ἐύμφ.), *ὁ ἡ, utilis, conveniens*. Legg. VII. 790. C: *ὡς ἔστι ἐύμφορος (ἡ κίνησις) ἅπασιν*. VI. 766. E: *πρὸς τὸ φανερὰν γίγνεσθαι τὴν ἀμφισβήτησιν ἐύμφορον*. XI. 913. C: *ὡς εἰς παίδων γενεὰν οὐ ἐύμφορα τὰ τοιαύτα*. Polit. 296. E: *δρᾷ τὰ ἐύμφορα*. Pol. II. 380. C: *οὔτε ἐύμφορα ἡμῖν*. Phil. 64. C: *τοῦτο ... εἰς τὴν κρίσιν ἡμῖν ἔστι ἐνυμφορώτατον*. Pol. V. 458. B: *ὅτι πάντων ἐνυμφορώτατ' ἂν εἴη πραχθέντα τῇ τε πόλει καὶ τοῖς φύλαξι*.

συμφορῶ (ἐνυμφ.), *congero, coacervo*. Legg. VII. 805. E: *εἰς τινα μίαν οἴκησιν ἐνυμφορήσαντες ... πάντα χρήματα*. Phaedr. 253. E: *εἰκὴ συμπεφορημένος*. Phil. 64. E: *ἐνυμπεφορημένη ... ἐνυμφορά*. Legg. III. 693. A: *διαπεφορημένα καὶ ἐνυμπεφορημένα*.

συμφράττω (ἐνυμφρ.), *conserpio; obduco*. Tim. 74. E: *ὀλιγίσταις ἐννέφραττε σαρκῖν*. 74. A: *λεθοιοῦδὲ περιβόλῳ ἐννέφραξεν*. **obstruo*. Phaedr. 251. E: *ἔλυσεν ... τὰ τότε συμπεφραγμένα*.

σύμφρων, *ὁ ἡ, consentiens*. Ep. VII. 324. B: *εἴ τις θεῶν καὶ τοῦτον ... ἐκείνῳ γενέσθαι σύμφρονα (sic Par. A. c. al. Vulg. σύμφωνα) ποιήσῃ*.

συμφυή. Legg. V. 734. E. *vitiose legēbatur ἐνυμφυήν pro ξυνυφήν (Par. A. c. al.)*.

συμφυής (ἐνυμφ.), *ὁ ἡ, congenitus; natura coniunctus; cognatus; cum v. γίγνεσθαι verti potest coalescere*. Soph. 247. D: *τὸ ... ἐπὶ τα τοῦτοις ἅμια καὶ ἐπ' ἐκείνοις ὅσα ἔχει σῶμα ἐνυμφυὲς γεγονός*. Tim. 45. D: *συμφυὲς οὐκέτι τῷ πλησίον ἀέρι γιγνόμενον*. 64. D. 88. A: *σῶμα ... ὅταν μέγα ... σμι-*

κρά ... ξυμφυλές διανοία γένηται. Legg. VI. 721. C: γένος ... ἀνθρώπων ἐστὶ τι ξυμφυλές τοῦ παντὸς χρόνου.

συμφύλλαξ (ξυμφ.), ὁ, *custodiae socius*. Pol. V. 463. C: τῶν ξυμφυλάκων. B: ξυμφυλάκας.

συμφυλάττειν (ξυμφ.), *una custodio*. Pol. V. 451. D: ξυμφυλάττειν. 456. B. 466. C.

σύμφυλος, ὁ ἡ, *cognatus*. Ax. 366. A: σύμφυλον αἰθέρα.

συμφύρω (ξυμφ.), *commisceo*. Phil. 15. E: συμφύρων εἰς ἑν. Phaed. 66. C: ἕως ἂν ... ξυμπεφυρμένη ἢ ἡμῶν ἢ ψυχῇ μετὰ τοῦ τοιοῦτου κακοῦ. Phil. 51. A: συμπεφυρμένης οἰοῦ λύπαις cet.

σύμφυσις (ξύμφ.), ἡ, *concretio*. Tim. 77. D: ὑπὸ τὴν ξύμφυσιν τοῦ δέριματος καὶ τῆς σαρκός.

συμφυσῶ (ξυμφ.), *conspiro; consentio*. Legg. IV. 708. D: τὸ ... συμπενεῦσαι καὶ ... καθ' ἑνα εἰς ταῦτόν, τὸ λεγόμενον, ξυμφυσῆσαι.

σύμφυτος (ξύμφ.), ὁ ἡ, *congenitus, natura insitus vel conmixtus; proprius; concretus* (c. dat. et gen.). Polit. 272. E: εἰμαρμένη τε καὶ ξύμφυτος ἐπιθυμία. Legg. VIII. 844. A: αὐθρία ... τισι τόποις ξύμφυτος ἐκ γῆς cet. Def. 413. C: ἀρετὴ λογισμοῦ σύμφυτος. Pol. X. 609. A: τὸ ξύμφυτον ... κακὸν ἐκάστου καὶ ἡ πονηρία. Legg. IV. 710. A: ὅπερ εὐθύς παισὶ καὶ θηρίοις ... ξύμφυτον ἐπανθεῖ. VI. 771. B. Phaedr. 246. A: ξυμφύτῳ δυνάμει ὑποπτέρου ζεύγους τε καὶ ἡνιόχου. Tim. 71. C: γλυκύτητι ... τῇ κατ' ἐκείνο ξυμφύτῳ πρὸς αὐτὸ χρωμένη. Theaet. 156. D: τὴν λευκότητά τε καὶ αἰσθησιν αὐτῇ ξύμφυτον. Polit. 258. D. Critia 116. B: ἡδονὴν αὐτοῖς ξύμφυτον ἀπονέμοντες. Phaed. 81. C: ὁ αὐτῇ ἢ ὁμιλία ... ἐνεποίησε ξύμφυτον. Phil. 16. C: πέρας ... καὶ ἀπειρίαν ἐν ἑαυτοῖς ξύμφυτον ἐχόντων. Pol. X. 609. A: σχεδὸν πᾶσι ξύμφυτον ἐκαστῶ κακὸν τε καὶ νόσημα. Legg. X. 899. D: πρὸς τὸ ξύμφυτον ἄγει τιμᾶν. Phil. 51. D: τούτων ξυμφύτους ἡδονὰς ἐπομένους.

συμφύω (ξυμφ.), *concrecere facio, conflo.* Conv. 192. E: ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφύσαι εἰς τὸ αὐτό. Ep. VI. 323. B: συμφύσαι καὶ συνδῆσαι. Perf., aor. 2. et med. *concreasco, copulor*. Pol. IX. 588. D: ὥστε πῃ ξυμπεφυκέναι ἀλλήλοις. C: ξυμπεφυκέναι ἰδεᾶς πολλὰς εἰς ἑν. Tim. 76. E: ἐπειδὴ ... πάντ' ἦν τὰ τοῦ θνητοῦ ζῶον ξυμπεφυκότες μέρη καὶ μέλη. Phaedr. 246. D: τὸν αἰὲ ... χρόνον ταῦτα ξυμπεφυκότες. Conv. 191. A: ἐπιθυμοῦντες συμφύσαι. Pol. VI. 503. B: εἰς ταῦτό ξυμφύεσθαι αὐτῆς τὰ μέρη ὀλιγάκις ἐθέλει.

συμφωνία (ξυμφ.), ἡ, *concentus, consensus*. Crat. 405. D: περὶ τὴν ἐν τῇ ᾠδῇ ἀρμονίαν, ἡ δὴ συμφωνία καλεῖται. Conv. 187. B: ἡ γὰρ ἀρμονία συμφωνία ἐστὶ, συμφωνία δὲ ὁμολογία τις. Pol. IX. 591. D: τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἑνεκα ξυμ-

φωνίας. Legg. III. 689. D. Pol. IV. 430. E: *ἁρμονία* *προσέοικε* cet. 442. C. III. 401. D: (*αἰς*) *ἁρμονίαν* *τῷ καλῷ λόγῳ ἄρουσα*. IV. 432. A. IX. 591. D: *τὴν ἐν τῶν χρημάτων κτήσει ξύνταξιν τε καὶ ἁρμονίαν*. Tim. 47. D: *εἰς κατακόρησιν καὶ συμφωνίαν ἑαυτῇ ἁρμονίας ὑπὸ Μουσῶν δέδοται*. Legg. II. 659. E. III. 689. D: *ἡ καλλίστη ... τῶν ἁρμονιῶν μεγίστη δικαιοτάτ' ἂν λέγοιτο σοφία*. Pol. VII. 531. C: *ἐν ταύταις ταῖς συμφωνίαις ταῖς ἀκουομέναις*. A: *τὰς ... ἀκουομένας ... ἁρμονίας καὶ φθόγγους*. Tim. 67. C.

σὺμφωνος (*ἁρμ.*), ὁ ἡ, *conciniens; consentiens; consentaneus*. Crat. 395. E: *θαυμαστὴ ὡς σὺμφωνος τῷ ὀνόματι*. Lach. 188. D: *τὸν βίον σὺμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα*. Legg. VII. 812. D: *ὁξύτητα βαρύνεται ἁρμονίᾳ, καὶ ἀντίφωνον παρεχομένους*. Epin. 991. B. Phil. 56. A: *τὸ ἁρμονίον ἀρμόδιον ... μελέτης στοχασμῷ*. Pol. VII. 531. C: *τίνες ἁρμονικοὶ ἀρεθιοὶ καὶ τίνες οὐ*. Tim. 80. A: *ἁρμονικοὶ (φθόγγοι)*. Crat. 436. C: *οὐ γὰρ ἂν ποτε οὕτω ἁρμονία ἦν αὐτῷ ἀπαντα*. Phil. 11. A: *ὅσα τοῦ γένους ἐστὶ τοῦτου σὺμφωνά*. (Legg. IX. 864. C. *pro ἁρμονίων sensus postulat ἁρμονίων vel ἁρμονῶν*). Ep. VII. 332. D: *σὺμφωνους πρὸς ἀρετὴν (φίλους) κτήσασθαι*. Legg. III. 696. C: *τὸν τὰς ἡδονῶν καὶ λύπας κεκτημένον σὺμφωνους τοῖς ὁρθοῖς λόγοις καὶ ἐπομέναις*. Gorg. 457. E: *οὐδὲ σὺμφωνά (λέγειν) οἷς τὸ πρῶτον ἔλεγχες περὶ τῆς ὁρθοκτικῆς*. Pol. II. 380. C: *οὐτε ἁρμονία αὐτὰ αὐτοῖς*. Legg. V. 746. E.

σὺμφωνοῦντως (*ἁρμ.*), *ita ut concinat vel consentiat*. Legg. II. 662. E: *ἄπορος ... τοῦ σὺμφωνοῦντως ἑαυτῷ λέγειν*. *σὺμφωνῶ* (*ἁρμ.*), *concino; consentio; consensio*. Phaedr. 270. C: *εἰ σὺμφωνεῖ (ὁ λόγος)*. Phaed. 101. D: *εἰ σοι ἀλλήλοις σὺμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ*. Soph. 253. B: *ποία ποίους σὺμφωνεῖ τῶν γενῶν*. Crat. 420. B: *ἡ γοῦν οἷσιν τοῦτω σὺμφωνεῖ*. 436. E: *εἰ καὶ τὰ ὀνόματα σὺμφωνεῖ αὐτὰ αὐτοῖς*. Lach. 193. E: *τὰ ... ἔργα οὐ σὺμφωνεῖ ἡμῖν τοῖς λόγοις*. Phaedr. 263. B: *ἐν μὲν ... τοῖς σὺμφωνοῦμεν, ἐν δὲ τοῖς οὐ*. Legg. II. 661. D. Crat. 413. B: *οὐκέτι σὺμφωνοῦσιν*. Phil. 28. C. Legg. IX. 860. E: *τίνα ... τρόπον ἔγωγε σὺμφωνοῖην ἂν τοῖς ἐμμαντοῦ λόγοις —*; VIII. 836. C: (*ταχ' ἂν*) *ταῖς ὑμετέραις πόλεσι σὺδαμῶς σὺμφωνοῖ*. VI. 772. D: *ἐὰν σὺμφωνῶσι πάντες*. Gorg. 480. B: *ταῦτα ἐκείνοις ... σὺμφωνεῖν*. Soph. 240. C: *ἡμῖν αὐτοῖς σὺμφωνεῖν*. Legg. I. 634. E: *μὴ ... φωνῇ καὶ ἐξ ἐνὸς στόματος πάντας σὺμφωνεῖν ὡς cet.* Pol. X. 617. B: *ἐκ πασῶν ... μίαν ἁρμονίαν σὺμφωνεῖν*. Legg. V. 729. A: *σὺμφωνοῦσα ... ἡμῖν*. Pol. III. 402. D: *ὁμιλογοῦντα ἐκείνοις καὶ σὺμφωνοῦντα*. Phil. 24. E: *σὺμφωνοῦντας*. Legg. III. 691. A: *οὐ σὺμφωνήσαν αὐτοῖς*. II. 653. B: (*ἂν*) *σὺμφωνήσωσι τῷ λόγῳ*. III. 686. B: *σὺμφωνήσασα εἰς ἐν (ἡ τότε δύναμις)*. Soph. 245. D: *τὸ δὲ*

γὰ τοιοῦτον ... ὃν οὐ συμφωνήσει τῷ λόγῳ. Polit. 289. B. Pol. V. 463. E: συμφωνήσουσιν. III. 398. C: εἴπερ μέλλομεν τοῖς προσιρημένοις συμφωνήσιν.

συμφωνῶς, *constanter*. Epin. 974. C: συμφώνως διὰ λόγων πάντων.

σύμψηφος, ὁ ἢ, *assentiens, adstipulator*. Gorg. 500. A: σύμψηφος ἡμῖν εἰ καὶ σὺ —; Crat. 398. C: τούτου ... σοὶ σύμψηφος. Pol. II. 380. C: σύμψηφός σοι εἰμι ... τούτου τοῦ νόμου. Lach. 184. D. Legg. XII. 947. D: εἰάν καὶ τὸ τῆς Πυθίας οὕτω ... σύμψηφον ᾗ. Phaedr. 267. B: σύμψηφον αὐτῷ ... γενέσθαι. Legg. X. 907. B: καὶ σύμψηφοὶ γὰρ τούτοις τοῖς λόγοις ἐσμέν. VII. 811. E: οὐδ' ἂν τῷ ἐπαίτῳ συμφήφους ἔχῃ cet. XI. 929. B.

σὺν et ξὺν, *cum*. Gorg. 513. A: σὺν τοῖς φιλτάτοις (*ubi est germ. mittelst, h. e. mit Aufopferung*). Pol. VI. 492. B: ξὺν πολλῷ θορόβῳ. VII. 518. C: ξὺν ὅλῳ τῷ σώματι. Legg. III. 678. C: σὺν ταῖς τέχναις. 682. A: ξὺν τισι Χάρισι καὶ Μούσαις. VII. 815. A. XI. 924. A: ξὺν νόμῳ (*uos: nach dem Gesetze*). Crit. 48. C: οὐδενὶ ξὺν νῷ. al.

συναγείρω (ξυναγ.), *colligo, connoco*. Critia 121. C: ξυνήγειρε θεοὺς πάντας εἰς τὴν ... οἴκησιν. Ib. συναγείρας. Prot. 328. D: μόγρις πῶς ἐμαυτὸν ὥσπερ εἰ συναγείρας εἶπον. Med. *me colligo*. Phaedr. 67. C: ἐθίσαι αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) καθ' αὐτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι. Charm. 156. D: καὶ μοι κατὰ σμικρὸν πάλιν ἢ θρασύτερς ξυνηγείρετο.

συναγυρμός, ὁ, *collectio*. Polit. 272. C: εἰς συναγυρμὸν φρονήσεως.

συναγυρτός, ὁ ἢ, *collectus*. Legg. VIII. 845. E: εἴτε καὶ πηγαῖον εἴτε καὶ συναγυρτόν (ὑδαρ).

συνάγω (ξυνάγω), *conduco, colligo, complector; coniungo, contrahere vel contere*. Tim. 65. D: ξυνάγει τὰ φλέβια. Legg. IV. 707. E: οὐ γὰρ πον τὸν βουλόμενόν γὰρ Ἑλλήνων συναγετε. Ep. II. 311. A: συνάγουσι. Tim. 66. C: ὁπότεν ... τὰ μὲν ξυνάγη, τὰ δὲ χαλᾷ. Soph. 251. D: ἥ πάντα εἰς ταυτὸν ξυνάγωμεν. Locr. 101. C: τὸ δὲ ψυχρὸν συνάγει δύναται. Theaet. 194. B: τὰ οἰκεία συνάγουσα ἀποτυπώματα. Polit. 308. C: πάντ' εἰς ἓν αὐτὰ ξυνάγουσα. Tim. 55. B: εἰς τὸ κέντρον τὰς ὁρδὰς γωνίας συναγόν. Polit. 310. E: λείον ... ὑφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Soph. 230. B: συνάγοντες ... τοῖς λόγοις εἰς ταῦτον. Legg. III. 700. E: πάντα εἰς πάντα ξυνάγοντες. Phil. 25. D: συνηγάγομεν εἰς ἓν. Tim. 85. D: ἃς ὅταν τις ... πρὸς ἀλλήλας ξυναγάγῃ. Soph. 224. C: ἴθι δὴ νῦν συναγάγωμεν αἰπό. 267. A: συναγαγεῖν ... εἰς ἓν. Polit. 267. B. Pol. VI. 488. A. Legg. I. 625. E. Tim. 36. E: ξυναγαγὼν (v. ξυνάγων). Legg. II. 658. A. Polit. 311. C: φιλία κοινὸν ξυναγαγοῦσα αὐτῶν τὸν βίον. Tim. 76. A: οἷον ἄμμια ξυναγαγοῦσα. Phaedr. 256. C: ξυν-

αγαγόντες εἰς ταῖτόν. Phil. 23. E: εἰς ἓν πάλιν ἐκάτερον συναγαγόντες. Legg. VII. 811. A: καὶ τινὰς ὅλας ῥήσεις εἰς ταυτοῦ ξυναγαγόντες. Pol. II. 365. D: ἐταιρείας συναζόμεν. V. 459. E: ἐν αἷς ξυνάζομεν τὰς τε νύμφας καὶ τοὺς νυμφίους. Locr. 101. A: συνάγεσθαι καὶ διίστασθαι. Tim. 62. B: τὸ ... παρὰ φύσιν ξυναγόμενον. Phil. 25. D: τούτων ἀμφοτέρων συναγομίσεων. Phaed. 97. B: ὅτι ξυνήγαστο πλησίον ἀλλήλων. Locr. 101. B: συναγμένα (*contracta*). Polit. 278. C: συναχθέν. Pol. VII. 537. C: συνακτίον. Med. *circumferur*. Locr. 98. E: συνάγεται ... τᾷ περιφορᾷ τῷ παντός. συναγωγῆς, ὁ, *qui copulat*. Canv. 191. D: τῆς ἀρχαίας φύσεως συναγωγῆς.

συναγωγή (ξυναγ.), ἡ, *conductio; conciliatio; comprehensio*. Theaet. 150. A: διὰ τὴν ἄδικον ... ξυναγωγὴν ἀνδρός καὶ γυναικός, ἡ δὲ προαγωγεία ὄνομα. Phaedr. 266. B: τούτων ... τῶν διαιρέσεων καὶ συναγωγῶν. Pol. VII. 526. D: συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς.

συναγωγός (ξυναγ.), ὁ ἡ, *coniungens*. Tim. 31. C: δεσμιὸν ... ἐν μέσῳ δεῖ τινὰ ἀμφοῖν ξυναγωγὸν γίγνεσθαι. Prot. 322. C: φιλίας συναγωγοί.

συναγωνίζομαι, *una pugno*. Alc. I. 119. E: (ὥστε ἀξιοῦν) συναγωνίζεσθαι σοι πρὸς τοὺς πολεμίους.

συναγωνιστής, ὁ, *certaminis socius*. Alc. I. 119. D: εἰς τοὺς συναγωνιστάς.

συναδικῶ (ξυναδ.), *una iniuste facio*. Pol. VI. 496. D: οὕτε ξυναδικεῖν ἐθέλων cet.

συνάδω (ξυνάδω), *concino*. Prot. 333. A: οὐ γὰρ συνάδουσιν οὐδὲ συναρμόττουσιν ἀλλήλοις. Gorg. 461. A: ἡγησάμενος οὐ συνάδειν τὰ λεγόμενα. Pol. IV. 432. A: ξυνάδοντας ... ταυτόν. Phil. 92. C: οὗτος οὖν σοι ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνάσσεται;

συναθροίζω (ξυναθρ.), *coacervo, colligo*. Tim. 44. D: ὑπηρεσίαν αὐτῷ (τῷ σώματι) ξυναθροίσαντες θεοί. Menex. 243. B: ξυναθροῖσαι ἐπὶ τὴν πόλιν πάντας Ἑλληνὰς τε καὶ βαρβάρους. Phaed. 70. A: αὕτη καθ' αὐτὴν συνηθροισμένη. 80. E. Pol. VIII. 563. D: τὸ ... κεφάλαιον ... πάντων τούτων συνηθροισμένων. IV. 422. D: ἐὰν εἰς μίαν ... πόλιν συναθροισθῇ τὰ τῶν ἄλλων χρήματα. Tim. 25. B: αὕτη ... πάσα ξυναθροισθεῖσα εἰς ἓν ἡ δύναμις. 56. C: συναθροισθέντων ... πολλῶν.

συναίνω, *approbo*. Pol. III. 393. E: ταῦτα ... εἰπόντος αὐτοῦ οἱ μὲν ἄλλοι ἐσέβοντο καὶ συνήγουν.

συναίρω (ξυν.), *comprehendo*. Phaedr. 249. B: εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον.

συναίτιος (ξυναίτ.), ὁ ἡ et α, ον, *qui una causa vel auctor est; neutr. causa adiuvans s. proxima*. Legg. XI. 936. D: μὴ ξυναιτίου τοῦ βλαβέντος αὐτοῦ γενομένου. Ep. VII. 329. C: ὡς συναίτιον τῆς Δίωκος ἐπιβουλῆς. Polit. 281. D:

τὴν μὲν τῆς γενέσεως οὕσαν ξυναίτιον, τὴν δὲ αὐτὴν αἰτίαν. Polit. 289. C: ὡς συναίτιοι λεχθέντες. Tim. 46. D: δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείστον οὐ ξυναίτια, ἀλλ' αἰτία εἶναι τῶν πάντων. Gorg. 519. B: οὐκ αἰτίων ὄντων τῶν κακῶν, ἀλλ' ἴσως συναιτίων. Polit. 287. B: τῶν τε ξυναιτίων καὶ τῶν αἰτίων. Tim. 46. C. 76. D: τοῖς ... ξυναιτίοις τούτοις δημιουργηθέν. Polit. 281. C: συναιτίας εἶναι ... παντὸς ὑφάσματος. E: ταύτας ... ξυναιτίους. Ib. πᾶσας ξυναιτίους εἶπωμεν. 287. D. Locr. 93: τὰ ... ἐπόμενά τε καὶ συναίτια.

συνα. ὥρησις (ξυν.) ἡ, *communis sublatio*. Tim. 80. D: τῇ ξυναιωρήσει.

συναιωρῶ (ξυν.), *una attollo*. Phaed. 112. B: ξυναιωρούμενον τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα.

συνακολουθῶ (ξυν.), *una sequor, et in univ, sequor, persequor, comitor; etiam assentior vel concedo*. Phil. 63. E: ὅποσαι ... αὐτῇ ξυνακολουθοῦσι πάντῃ. Legg. XII. 963. A: καὶ τὰ λοιπὰ ... ξυνακολουθεῖ. Soph. 224. E: τῷ γὰρ λόγῳ δεῖ συνακολουθεῖν. Pol. IV. 464. A: (c. praepr. μετά). Legg. X. 890. E: ξυνακολουθεῖν (*persequi*) λόγοις οὕτω εἰς πλήθῃ λεγόμενα. XII. 966. B: τοῖς ἔργοις ξυνακολουθεῖν. VII. 795. E: ξυνακολουθοῦσιν (κινήσεως) εἰς πᾶσαν τὴν ὀρχοῖσιν ἱκανῶς. Polit. 274. A: ξυνακολουθοῦντα τῷ τοῦ παντός παθήματι. Legg. XII. 966. C: (τοῖς πλείστοις) τῇ γῆρῃ μόνον τῶν νόμων συνακολουθοῦσι. Phil. 25. C: οὐ δέ μοι συνακολουθήσον τῷ λόγῳ. Legg. I. 629. A: καὶ μοι τῷ λόγῳ ξυνακολουθήσατε. VII. 792. C: τοῦτ' οὐκέτ' ἂν ἐγὼ Κλεινίαν ξυνακολουθήσαιμ' ἂν. Phil. 56. E: συνακολουθήσειαν. Epin. 988. B: οὐκ διδάσκοντος αὐτοῦ ξυνακολουθήσει. Phil. 16. B: ἡμεῖς συνακολουθήσομεν. Legg. IV. 711. C: ξυνακολουθήσειν. 716. B: τῶν ξυνακολουθησόντων ... τῷ θεῷ.

συνακροῶμαι (ξυν.), *una audio*. Menex. 235. B: ξυνακροῶνται. Sis. 387. B: ὅπως ἂν ξυνήκροῷ ἡμῖν ἐνδρός σοφοῦ.

συναλγῶ (ξυν.), *una doleo*. Ax. 366. A: ἡ ψυχὴ συναλγούσα. Pol. V. 462. D: πᾶσα (ἡ κοινωνία) ἅμει ξυνήλγῃσιν μέρους πονήσαντος ὅλη.

συνάλλαξις, ἡ, *permutatio, commercium*. Legg. VIII. 850. A: ὡς οὐκ ἐστὶ δίκευς οὕσης τῶν τοιοῦτων περὶ συναλλάξεων.

συναλλάττω (ξυν.), *reconcilio*. Legg. XI. 930. A: εὖν ... ξυναλλάττειν δυνωνται.

συναμφοτέρος (ξυν.), α, ον, *uterque simul et simpl. uterque*. Phil. 21. E: ὁ ξυναμφοτέρος (βίος). Soph. 250. C: οὐκ ἄρα κινήσις καὶ στάσις ἐστὶ ξυναμφοτέρον τὸ ὄν. Tim. 87. E: περὶ τοῦ ξυναμφοτέρου. Conv. 209. B: ἀσπάζεται τὸ ξυναμφοτέρον. Pol. IV. 400. C: ξυναμφοτέρόν τι. Alc. I. 130. A: ψυχὴν ἢ σῶμα, ἡ ξυναμφοτέρον. Phil. 46. C:

ἡδονὰς τὰ ξυναμφοτέρα ... ἐπικαλουμένας. Pol. VII. 534.
A. Hipp. mai. 303. B: τὰ συναμφοτέρα.

συνάμψω, οἱ αἱ, *ambo, utrumque*. Polit. 278. C: ὡς
συνάμψω μίαν ἀληθῆ δόξαν ἀποτελῇ.

συναναίρω (ξυν.), *idem responsum do vel responso con-*
firmo. Pol. VII. 540. C: ἔαν καὶ ἡ Πυθία συναναίρῃ.

συνανακνυλῶ, *una ravello*. Polit. 271. B: συνανακνυ-
πλουμένους εἰς ἰδαντία τῆς γενέσεως.

συναναμινῆσκομαι, *una recordor*. Legg. X. 897. E:
ἦν συναναμινῆσθεις ὑμῖν ἐγὼ κοινῇ τὴν ἀπόκρισιν ποιήσομαι.

συναναχωρῶ, *una recedo*. Lach. 181. B: ἐν ... τῇ
ἀπὸ Δηλίου φυγῇ μετ' ἐμοῦ συνανεχώρει.

συνανταγωνίζομαι. Alc. I. 119. D. *legebatur* μὴ συν-
ανταγωνίζεσθαι pro eo quod libri optimi praebuerunt μὴ
ἀξιούν ανταγωνίζεσθαι.

συναορεῖν, *comitari*. Pol. I. 330. A. (Pind.).

συνάπας, *vid. σύμπας*.

συναπεργάζομαι (ξυν.), *una efficio vel conficio*. Pol.
IV. 443. E: ἡ ἂν ταύτην τὴν ἔξιν σῶζῃ τε καὶ συναπεργά-
ζεται. Tim. 38. E: ὅσα ἔδει ξυναπεργάζεσθαι χρόνον.

συναποθνήσκω, *una vel simul morior*. Phaed. 88. D:
ὡς τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχὴ.

συναπόλλυμαι (ξυν.), *una perco*. Critia 121. A: (ὅτι)
κακείνη ξυναπόλλυται τούτοις. Lys. 221. B: τί ιεροκήμει
τοῖς κακοῖς συναπόλλυσθαι;

συναποστερῶ, *in spoliations aliquem adiuvor*. Legg. XII.
948. C: ὡς σμικρὰ δεχόμενοι (θεοὶ) θύματα ... πολλὰ συν-
αποστεροῦσι χρήματα.

συναποτελῶ (ξυν.), *una perficio s. absolvo*. Polit. 258.
E: συναποτελοῦσι τὰ γιγνόμενα ἀπ' αὐτῶν σώματα. Epin.
986. C: ξυναποτελῶν κόσμον.

συναποτίκτω, *una gigno*. Theaet. 156. E: πρὸς τοῦ
συναποτίκτοντος τὸ χρώμα.

συνάπτω (ξυν.), *connecto; annecto*. Euthyd. 298. C:
οὐ λίνον λίνῳ συνάπτεις (prov.). Ax. 365. D: συνάπτεις
... τῇ ἀναισθησίᾳ αἰσθησιν. 369. E. Pol. IX. 588. D: σύν-
απτε ... αὐτὰ εἰς ἐν τρία ὄντα. Pol. VIII. 546. A: ὅταν
περιτροπαὶ ἐκάστοις κύκλων περιφορὰς ξυνάπτωσι βραχυ-
βίοις ... βραχυπόρους cet. Soph. 252. C: συνάπτειν ἐν τοῖς
λόγοις. Legg. VI. 758. A. Tim. 75. D: ξυνάπτων ἄρθρον
ἄρθρῳ. Locr. 100. B: τοῖς νέυροις συνᾶψε τὰ ἄρθρα. Tim.
36. C: ξυνάψας αὐταῖς τε καὶ ἀλλήλαις. Legg. III. 698. D:
συνάψαντες ... τὰς χεῖρας. (Id. Menex. 240. B.) X. 900. B:
συνάψαι ἐς τὸν ἐξῆς λόγον ὧ ... διεπερανάμεθα. Soph. 245.
E: συνάπτεται γὰρ ἕτερον ἐξ ἄλλου. Pol. IX. 588. D: συνῆ-
πται. Tim. 78. E: τὸ πῦρ ἐντὸς ξυνημιμένον. Soph. 253.
D: μίαν ... δι' ὧν πολλῶν ἐν ἐνὶ ξυνημιμένην. Tim. 70.
E: ξυνημιμένον. Phaed. 60. B: ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συν-

ημιμένω δὴ ὄντι. *Intrans. contingo.* Ep. VIII. 353. D: ξυνάπτει δὲ αἰετὰ παλαιὰ τελευτή δοκούσα ἀρχῇ φανομένη νέα (v. ἀρχῇ φανομένη νέα).

συναριθμούμαι, *numero comprehendo.* Phil. 23. D: συναριθμούμενος.

συναρμολογῇ, ἡ, *compages.* Locr. 95. B: μένει δ' ἐν συναρμολογῇ (codd. aliquot ξυναρμ.) ἀδιαλύτῃ.

συναρμολογούντως, *congruenter.* Legg. XII. 967. E.

συναρμόττω (ξυν.), *compono, concipio; copulo; concilio, pass. concipio.* Tim. 32. B: τὰ δὲ σπείρα ... δύο ...

μεισότητες συναρμόττουσι. Pol. VII. 519. E: ξυναρμόττων

τούς πολίτας πειθοῖ τε καὶ ἀνάγκῃ. Tim. 35. B. Legg. I. 628. A: ὁ τὴν πόλιν ξυναρμόττων. Crat. 414. B: συναρμό-

σας ἀπὸ τοῦ θείν καὶ ἄλλεσθαι τὸ ὄνομα. Polit. 269. C: φρόνησιν εἰληχὸς ἐκ τοῦ συναρμόσαντος αὐτὸ κατ' ἀρχάς.

Pol. IV. 443. D: ξυναρμόσαντα τρία ὄντα. Tim. 56. C: ξυνηρμόσθαι ... ἀνα λόγον. Pol. III. 411. E: ὅπως αὖ ἀλ-

λήλοιιν ξυναρμολογητόν. Tim. 54. C: ἐκ τοῦ ἰσοσκελοῦς τρι-

γωνου ξυναρμολογηθέν. 81. D: οἱ ξυναρμολογηθέντες ... δεσμοί.

56. D: συναρμολογηθέντα. 18. C: ὡς τὰς φύσεις τοῖς ἀνθρώποις

παραπλητοῖας εἶη ξυναρμολογητόν. *Intrans. concipio, congruo.*

Soph. 253. A: τὰ δὲ ξυναρμόττει. 261. D. Prot. 333. A: οὐδὲ συναρμολογουσιν ἀλλήλοις. Legg. V. 729. A: ξυμπε-

νοῦσα ... καὶ ξυναρμόττουσα. Theaet. 204. A: ἐξ ἐκαστῶν

τῶν συναρμολογούντων στοιχείων. Med. Locr. 99. A: δυσὶν ὧν

μείσοις δύο ἄκρα ξυναρμόξατο (v. προσαρμόξατο). Tim. 53.

E: τὰ διαφέροντα κάλλει σωμάτων ... γένῃ συναρμολογασθαι.

Polit. 309. C: τὸ αἰγιγενὲς ὃν τῆς ψυχῆς αὐτῶν μέρος θείῃ

ξυναρμολογημένη δεσμῷ.

συνάρχω, una rego; partic. vern. Mitherrscher. Alc. I. 130. B: μὴ ... συνάρχοντος τοῦ ἐτέρου. Polit. 272. E: πάν-

τες ... οἱ κατὰ τοὺς τόπους συνάρχοντες τῷ μεγίστῳ δαί-

μονι θεοί. Pol. IV. 463. B: τῶν ξυναρχόντων. Ib. ξυναρχ-

χοντας.

συναυαίνομαι, *exaresco.* Phaedr. 251. D: συναυ-

αινόμενα.

συναυλία, ἡ, *tibiarum et in univ. instrumentorum musi-*

corum concentus. Legg. VI. 765. B: μισοφιδίων τε καὶ συναυ-

λιῶν δοχέτω.

σύναψις, ἡ, *coniunctio.* Theaet. 195. C: ἐν τῇ συνά-

ψει αἰσθήσεως πρὸς διάνοιαν. Tim. 40. C: ἐν ... ταῖς συν-

άψεσιν.

σύνδειπνον, τό, *convivium.* Conv. 172. B: τῶν τότε

ἐν τῷ σύνδειπνῳ παραγενομένων.

συνδειπνῶ, *coeno apud aliquem.* Conv. 217. C: προ-

καλοῦμαι δὴ αὐτὸν πρὸς τὸ συνδειπνεῖν. 174. E: ὅπως συν-

δειπνήσεις.

συνδέομαι, una precor et simpl. oro. Parm. 136. E:

ἐγώ ... Σωκράτει συνδέομαι. Ep. III. 318. C: διότι μετὰ Θεοδότου ... συνεδεήθη σου μὴ ποιεῖν ταῦτα.

σύνδεσις (ξυνδ.), ἡ, *colligatio*. Tim. 43. D: τὰς τῶν ἡμιολίων ... μεσότητος καὶ ξυνδεσεις.

σύνδεσμος (ξυνδ.), ὁ, *colligatio; vinculum*. Epin. 984. C: ξυνδέσιμον χάριν. Legg. XI. 921. C: τῷ τῆς πόλεως ξυνδέσμῳ μετὰ θεῶν. Polit. 310. A: τοῦτον θειότερον εἶναι τὸν ξυνδεσμον. Pol. VII. 520. A: ἐπὶ τὸν ξυνδεσμον τῆς πόλεως. X. 616. C: ξυνδ σμον τοῦ οὐρανοῦ. Locr. 100. B: συνδέσμοις.

συνδεσμιότης (ξυνδ.), ὁ, *una vinculus*. Pol. VII. 516. C: τῶν τότε ξυνδεσμωντων.

συνδετός (ξυνδ.), ὁ ἡ, *colligatus*. Polit. 280. E: ξυνδετά. Ib. αὐτὰ αὐτοῖς συνδετά.

συνδέω (ξυνδ.), *colligo; oíncio; copulo*. Theaet. 160. B: συνδεῖ ... οὐδενὶ τῶν ἄλλων. Pol. V. 462. B: οὐκοῦν ἡ ... ἡδονῆς τε καὶ λύπης κοινωνία ξυνδεῖ —; Legg. VI. 776. A: κολλᾷ καὶ συνδεῖ πάντα ἡθῆ. IX. 875. A: τὸ ... κοινὸν ξυνδεῖ ... τὰς πόλεις. Pol. V. 462. B: ὁ ἄν ξυνδῇ τε καὶ ποιῇ μίαν. Phaed. 99. C: ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἶονται. Polit. 309. B: ξυνδεῖν καὶ ξυμπλέκειν. Legg. VII. 793. C: τὴν πόλιν ... ξυνδεῖν. Tim. 84. A: τὸ ... σαρκας ὅσοις συνδούν. 32. B: ξυνέδῃσε ... οἶρανόν. 75. D. Ep. VII. 332. E: εἰ τὰς ... πόλεις ... νόμοις ξυνδέσεις καὶ πολιτεῖαις. Soph. 268. C: οὐκοῦν συνδήσωμεν αὐτοῦ ... τοῦνομα —; Ep. VI. 323. B: συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλοτήτά τε καὶ κοινωνίαν. Theaet. 165. E: ξυνδήσας. Euth. 4. C: συνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Soph. 227. C: μόνον ἐχέτω ... πάντα ξυνδήσαν ὅσα cet. Tim. 32. C: πλὴν ὑπὸ τοῦ ξυνδήσαντος. Pol. IV. 443. E: πάντα ταῦτα ξυνδήσαντα. Legg. IX. 882. A: συνδήσαντες. VII. 793. D: πᾶσι ... τοῖς τοιοῦτοις πέλις ξυνδεῖται. Polit. 310. B: οἱ ... πολλοὶ ... οὐκ ὀρθῶς ξυνδούνται πρὸς τὴν τῶν παίδων γέννησιν. Locr. 99. A: τὸ συνδέουσαν. Tim. 73. B: τῆς ψυχῆς τῷ σώματι ξυνδουμένης. Polit. 279. E: ἐκ τῶν ἑαυτοῖς συνδουμένων (v. αὐτῶν συνδουμένοις). Tim. 31. C: τὰ ξυνδούμενα. 41. B: οἷς ... συνεδεῖσθε. Conv. 202. E: ὥστε τὸ πᾶν αὐτὸ αὐτῷ ξυνδεδέσθαι. Euth. 9. A: ξυνδεθεῖς ὑπὸ τοῦ δεσπότου τοῦ ἀποθανόντος. Tim. 37. A: ξυνδεθεῖσα. Med. Locr. 99. A: συνεδέσατο δεσμιῷ κρατίστῳ.

συνδημιουργός, ὁ et ἡ, *una condens*. Legg. II. 671. D: τούτων ... τῶν νόμων εἶναι νομοφύλακας καὶ συνδ. - μισουργός.

συνδιαβιβάζω, *una trañicio*. Legg. X. 892. E: συνδιαβιβάζειν ἐμπειρία.

συνδιαθέω (ξυνδ.), *cum aliquo certatim curro*. Polit. 266. C: μετὰ τῆς ἀγέλης ξυνδιαθέων.

συνδιαιτῶμαι (ξυνδ.), *convivo; victu communi fruor*.

Legg. XI. 929. D: πλὴν τῶν συνδιαιτωμένων. Tim. 18. B: ξυνδιαιτωμένους μετ' ἀλλήλων ζῆν.

συνδιακινδυνεύω, *una periculum suscipio*. Lach. 189.

B: ἢ μετ' ἐμοῦ συνδιεκινδυνεύσας.

συνδιακοσμιῶ, *una dispono*. Legg. IV. 712. B: ἴλεως

... ἡμῖν ἔλθοι συνδιακοσμήσων τήν τε πόλιν καὶ τοὺς νόμους.

συνδιακρίνω, *una diiudico*. Locr. 104. E: ἀπαντα

... ταῦτα ... ἃ Νέμεισις συνδιέκρινε σὺν δαίμοσι *cet*.

συνδιακυβεῖν (ξυνδ.), *una gubernare*. Polit. 304. A:

ὅση ... ξυνδιακυβεῖν ἅ τὰς ἐν ταῖς πόλεσι πράξεις.

συνδιαμαχομαι (ξυνδ.), *una (vel pro aliquo) pugno*.

Phil. 66. E: ὥς ... ὑπὲρ τῶν δευτερείων νῶ πρὸς ἡδονὴν ξυνδιαμαχοίμην.

συνδιαπεραίνω, *una absolvo*. Gorg. 506. B: συνδιαπεράναι τὸν λόγον.

συνδιαπέτομαι, *una pernolo*. Theaet. 199. E: ἀνεπιστημοσύνας ... ὁμοῦ συνδιαπετομένας ἐν τῇ ψυχῇ.

συνδιαπονῶ, *una claboro* (Legg. VIII. 842. E: ὅσοι

περὶ αὐτὴν ταύτην συνδιαποιοῦσιν) *et exerceor*. Soph. 218.

B: ὧ συνδιαπονεῖν μετ' ἐμοῦ ... οὐκ ἄχθες.

συνδιασκέπτομαι, *una perpendo vel explorare*. Prot. 349. B: τὰ δὲ συνδιασκέψασθαι (ἐπιθυμῶ).

συνδιασκοπῶ, *una perscrutor*. Prot. 361. D: μετὰ σοῦ ἂν ἡδιστα ταῦτα συνδιασκοποίην. Med. Pol. V. 458. B:

πειράσομαι σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι. Eryx. 399. E: ἔτοιμος δ' ὑμῖν καὶ ἐγὼ ... συνδιασκοπεῖσθαι.

συνδιασώζω, *simul conseruo*. Conv. 220. E: συνδιέσωζες καὶ τὰ ὄπλα καὶ αὐτὸν ἐμέ.

συνδιαταλαιπωρῶ (ξυνδ.), *aerumnas simul fero*. Crit.

45. D: ξυνδιαταλαιπωρεῖν καὶ τρέφοντα καὶ παιδεύοντα.

συνδιατελῶ (ξυνδ.), *una maneo s. duro*. Phaed. 91. B:

ἢ δὲ ἄγνοιά μοι αὕτη οὐ ξυνδιατελεῖ ... ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον ἀπολείπαι.

συνδιατρίβω, *consuetudine cum aliquo coniunctus sum, utor aliquo (germ. mit einem umgehen)*. Conv. 172. C: ἀφ' οὗ

δ' ἐγὼ Σωκράτει συνδιατρίβω *cet*. Theag. 128. B: ἐμοὶ συν-

διατρίβειν. Lach. 180. D. 188. C. Theag. 129. E: τῶν μετ'

ἐμοῦ συνδιατρίβόντων. Lys. 204. C: ἐὰν δ' οὗτος καὶ σμικρὸν χρόνον συνδιατρίψῃ σοι *cet*.

συνδιαφέρω. Tim. 71. A. *legebatur ξυνδιαφέροντος pro ξυμφέροντος, quod vid.*

συνδιηθῶ, *una transfundo*. Tim. 66. E: τότε γὰρ ὁσμὴ ... οὐδεμία συνδιηθεῖται.

συνδικαζῶ, *una iudico*. Legg. VI. 768. B: ὁ ... ἀκοινώτητος ὢν ἐξουσίας τοῦ συνδικάζειν.

συνδικία (ξυνδ.), ἡ, *causae defensio*. Legg. XI. 938. B: ξυνδικίας κακῆς.

σύνδικος (ξύνδ.), ὁ, *patromus* (causae). Legg. XI. 929. E: ξύνδικοι.

συνδικῶ (ξυνδ.), *causam alicuius defendo, patrocinor*. Legg. XI. 937. E: τὸ ξυνδικεῖν. Ib. ξυνδικεῖν ἄλλῳ. 938. B: ξυνδικῆσαι.

συνδοκεῖν (ξυνδ.), *communiter videri vel probari, et simpl. videri; etiam commodum esse*. Prot. 331. B: ἡ καὶ σοὶ συνδοκεῖ οὕτως. 340. B: εἰ σοὶ συνδοκεῖ ὅπερ ἐμοί. Soph. 235. B: κάμιοι τοῦτό γε οὕτω περὶ αὐτοῦ ξυνδοκεῖ. Crat. 393. C: ἡ οὐ ξυνδοκεῖ; Pol. V. 460. E: ἄρ' οὐν σοὶ ξυνδοκεῖ μέτριος χρόνος ἀκιτῆς ... τὰ εἴκοσιν ἐτη —; Legg. II. 674. C: εἰ ξυνδοκεῖ. VI. 781. D: εἰ καὶ σφῶν ξυνδοκεῖ ἀκοῖν. Hipp. mai. 283. B: πολλοῖς συνδοκεῖ ὅτι cet. Phaed. 64. C: σκέψαι δὴ ... ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ καὶ ἐμοί. 100. C: ἐὰν σοὶ ξυνδοκῇ ὥσπερ ἐμοί. Pol. IV. 434. A. Polit. 277. A: δεῖ ... κάμιοι μετὰ σοῦ κοινῇ ξυνδοκεῖν. Legg. I. 626. C. Prot. 354. A: συνεδόκει ἡμῖν ἀμφοῖν. Epin. 986. A: ἄρ' οὐκ ἂν κακὸς ἐαυτῷ ... λεγόμενος ἐν δικῇ ξυνεδόκει λέγεσθαι ποτ' ἂν (nomine — *videretur recte malus dici?*). Riv. 138. B: ξυνεδόκει (absol. in resp.). Euthyd. 289. B: συνεδόκει ἡμῖν πάντα ταῦτα. Tim. 75. C: ξυνέδοξε ... αἰρετέον. Phaed. 73. B: σκέψαι ἐὰν τῇδε πῇ σοὶ σκοπούμενω συνδόξῃ. Legg. III. 689. A: σκοπεῖτε εἰ συνδόξει καὶ σφῶν λεγόμενον. IV. 719. C: τοῖς ἄλλοις πᾶσι ξυνδεδογμένοις (μῦθος). Phaedr. 267. D: τὸ ... τέλος τῶν λόγων κοινῇ πᾶσιν εἶκα συνδεδογμένον εἶναι. Legg. II. 659. D: τοῖς ἐπιεικιστάτοις ... δι' ἐμπειρίαν ξυνδεδογμένον ὡς ὕντως ὀρθὸς ἐστίν (λόγος).

συνδοκιμάζω (ξυνδ.), *una examino*. Theaet. 197. B: ἀκούσας συνδοκιμάζε. Tim. 20. D: ἵνα ξυνδοκιμάσῃ ... εἴτ' ἐπιτήδειος cet.

σύνδρομος (ξύνδρ.), ὁ ἡ, *concurrens, congruens*. Legg. VIII. 844. E: πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὥραν τὴν τοῦ τριγᾶν ἀρκτούρου ξύνδρομον. Etiam *eundem cursum conficiens, comitans*. Epin. 990. B: τοῦτω (τῷ ἡλίῳ) ξυνδρόμους. Plur. ξύνδρομα *adverbii iustar (una cum) ponitur*. Polit. 266. C: ξύνδρομα πεπορευμένοις τῷ τῶν ἀνδρῶν ... ἄριστα γεγυμνασμένῳ.

συνδυάζω, *coniugo*. Legg. VIII. 840. D: συνδυασθέντες (germ. *sich paarend*) ἄρῃην θηλεία κατὰ χάριν καὶ θήλεια ἄρρεκι.

σύνδυο (ξύνδ.), germ. *zwei zusammen* et simpl. *zusammen*. Parm. 143. D: τούτων ... ἐπείπερ σύνδυο (ν. σύν δύο) ἕκαστα συμβαίνει εἶναι. Conv. 174. D: σύν τε δὴ ... ἐργομένῳ (ad Hom.). Legg. XII. 962. E: οἱ δὲ καὶ ξύνδυο νομοθετοῦνται. Tim. 54. D: ξύνδυο ... τοιούτων (ν. τούτων) κατὰ διάμετρον ξυντιθεμένων. Hipp. mai. 282. E: ἡ ἄλλους σύνδυο ... τῶν σοφιστῶν.

συνέδριον, τὸ, *consessus*. Prot. 317. D: βούλει ... συνέδριον κατασκευάσωμεν —;

συνεθέλω, *consedio*. Ep. I. 309. A: ἐμοῦ συνεθέ-
λοντος.

συνεθίζω (ξυνεθ.), *assuefacio*; pass. perf. *assuetus sum*. Pol. IX. 589. A: ὥστε ... μηδὲν ἕτερον ἐτέρῳ ξυνεθί-
ζειν μηδὲ φίλον ποιεῖν. VII. 520. C: ξυνεθιζόμενοι. Polit.
285. A: διὰ ... τὸ μὴ κατ' εἶδη συνειθίσθαι σκοπεῖν cet.
Soph. 236. D: συνειθισμένον (*affirmando assuetum*). Verb.
Pol. VII. 520. C: συνεθιστέον τὰ σκοτεινὰ θεάσασθαι.

συνειδέναι (ξυνειδ.), *consciousum esse, una cum aliquo et de aliquo scire*; etiam simpl. *scire*. Phaed. 92. D: ἐγὼ ... τοῖς ... λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζῆσι (ubi nos simpl. *ich weiss dass cet.*). Conv. 216. A: ξύνοιδ' ἐμιαυτῷ ὅτι cet. B: ξύνοιδα ... ἐμιαυτῷ ἀντιλέγειν ... οὐ δυναμένῳ. Apol. 21. B: ἐγὼ ... οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμιαυτῷ σοφὸς ὢν. Ion. 533. C: ἐκεῖνο ἐμιαυτῷ συνοῖδα ὅτι cet. Phaedr. 257. D: σύνοι-
σθ' αὖ που καὶ αὐτὸς ὅτι cet. Theaet. 206. A: ἐς ὧν αὐτὸς σύνοιθα σαντῷ ἐν τῇ τῶν γραμμῶν μαθήσει. Soph. 232. C: ξύνοισμεν ὥς αὐτοὶ τε ἀντιπεῖν δεῖνοι cet. Pol. X. 607. C: ὥς ξύνοισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένους ὑπ' αὐτῆς. Apol. 34. B: ὅτι (ν. ὄν) ξυνίσασι Μελέτῳ ... ψευδομένῳ. Prot. 348. B: ἵνα τούτῳ ... ταῦτα συνειδῶμεν (nos: *um dieses von ihm zu wissen*). Legg. IX. 870. D: ἂ μηδένα βούλονται σφισι ξυνειδέναι γιγνόμενα ἢ γεγονότα. Phaedr. 235. C: συνει-
δὼς ἐμιαυτῷ αἰσθάν. Legg. V. 742. B: ὁ ξυνειδὼς καὶ μὴ φράζων. Euth. 4. C. Pol. I. 331. A: τῷ ... μηδὲν ἐαυτῷ ἀδικον ξυνειδότι. Legg. VI. 773. B: τὸν αὐτῷ ξυνειδότα ἰταμιώτερον ... πρὸς πάσας τὰς πράξεις φερόμενον. VI. 766. E: (εἰς) τοὺς φίλους τε καὶ ξυνειδότας ὅτι μάλιστα τὰς ἀμ-
φισβητούμενας πράξεις. Conv. 193. E: εἰ μὴ ξυνῆδιν Σω-
κράτει τε καὶ Ἀγάθῳ δαινοῖς οὖσι περὶ τὰ ἐρωτικά. Apol. 22. C: ἐμιαυτῷ γὰρ ξυνῆδιν (al. ξυνῆδιν) οὐδὲν ἐπισταμένῳ.

σύνειμι (ξύν.), *una sum; versor* (inter alios et in ali-
qua re; unde etiam *tracto aliquid, studeo alicui rei*); *convenio, colloquor*, et in univ. *utor aliquo* (germ. *umgehen*), *praec. disci-
plinæ causa* (atque hoc sensu tam de discipulo quam de ma-
gistro usurpatur); etiam *consuesco*. Crat. 404. D: δι' ὅπερ καὶ
σύνεστιν αὐτῇ ὁ Ἀἰδης σοφὸς ὢν. Conv. 195. B: μετὰ δὲ
νέων αἰὲ ξύνεστί τε καὶ ἔστιν. Alc. I. 118. C: Δάμωνα ξύν-
εστι αὐτοῦ τούτου ἔνεκα (h. e. *disciplinæ causa*). Pol. VIII.
568. A: ξύνεστιν οἱ νέοι πολῖται. I. 328. D: τοῖςδε ... τοῖς
νεανίαις ξύνισθι. Lach. 181. C. Euth. 4. C: ἐὰν ξυνῆς τῷ
τοιούτῳ ξυνειδὼς. Gorg. 455. D: ἐὰν σοι συνῶμεν. Pol. IX.
575. E: οἷς ἂν ξυνῶσιν. Apol. 25. B: ἐάνπερ ξυνῶσι καὶ
χρῶνται ἵπποις. Prot. 336. B: τὸ συνεῖναι ... ἀλλήλοις δια-
λεγόμενους. 347. C: διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις δι' ἐαυ-
τῶν συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ. Phaedr. 275. B: χαλεποὶ ξυνεῖναι.
Theaet. 151. A: ἐνίοις μὲν τὸ γιγνόμενόν μοι δαιμόνιον
ἀποκωλύει ξυνεῖναι (quippe *discipulis*). Conv. 176. E: διὰ

λόγων ἀλλήλοις συνείναι. Pol. III. 403. B: *φιλεῖν* ... καὶ *ξυνείναι*. IX. 586. B: *ἡδοναῖς ξυνείναι*. X. 602. A: *διὰ τὸ ... συνείναι τῷ εἰδότει*. Apol. 19. E: *προῖκα ξυνείναι ὡς ἂν βούλωνται*. Phaedr. 240. C: *νεωτέρῳ ... πρεσβύτερος οὐκ ἔστιν*. cet. 271. E: *ὧν τότε ἤκουε λόγων ξυνῶν*. Conv. 192. C: *ὡς ... τοῦτου ἔνεκα ἕτερος ἐτέρῳ χαίρει ξυνῶν οὕτως ἐπὶ μεγάλης σπουδῆς*. Phaedr. 81. B: *ἄτε τῷ σώματι αἰεὶ ξυνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπεύουσα (ἢ ψυχῇ)*. Legg. VII. 791. B: *δείμασι ξυνοῦσα (ἢ ψυχῇ) ἐκ νέων*. Theaet. 149. D: *ποῖαν χρὴ ποίῳ ἀνδρὶ συνοῦσαν ὡς ἀρίστους παῖδας τίπτειν*. Conv. 211. D: *ξυνόντες αἰεὶ αὐτοῖς (τοῖς παιδικοῖς)*. Pol. II. 372. B: *ἡδέως ξυνόντες ἀλλήλοις*. VI. 495. C: *οἱ ξυνόντες αὐτῇ (τῇ φιλοσοφίᾳ)*. IX. 586. A: *εὐχάιαις ... αἰεὶ ξυνόντες*. Legg. II. 656. B: *πονηροῖς ἤθεισι ξυνῶν*. Hipp. mai. 282. C: *τοῖς νέοις συγῶν (i. q. *instituens*)*. Apol. 25. E: *ἐὰν τινα μοχθηρὸν ποιῇ τῶν ξυνόντων*. Theaet. 210. C: *ἥττον ἔσσι βίοντες τοῖς συνοῦσι*. 168. A: *τοὺς ξυνόντας ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἀποφανεῖς*. Polit. 287. A: *ὡς ... τοὺς συνόντας ἀπειργάζετο διαλεκτικωτέρους*. Hipp. mai. 283. C: *τοὺς συνόντας αὐτῇ (τῇ σοφίᾳ) καὶ μανθάνοντας*. Crat. 396. D: *ἔωθεν ... πολλὰ αὐτῷ συνῆν*. Pol. X. 617. E: *ὧ (βίῳ) συνέσται ἐξ ἀνάγκης*. Theag. 127. A: *ὅς σοι προῖκα συνέσται*. Pol. I. 328. A: *ξυνεσόμεθα ... πολλοῖς τῶν νέων αὐτίθι καὶ διαλεξόμεθα*. Conv. 181. D: *ὡς τὸν βίον ἅπαντα ξυνεσόμενοι*. Verb. Prot. 313. B: *ὡς πάντως συνεστίον* Πρωταγόρα.

σύνειμι (ξύν.), *convenio, congregior vel congregor; coalesco, copulor*. Conv. 197. D: *ξυνόδους ... ξυνιέναι*. Tim. 58. A: *πρὸς αὐτὴν πεφυκυῖα βούλεσθαι ξυνιέναι*. Legg. V. 736. C. VI. 773. A: *εἰς τὴν κοινωνίαν ξυνιέναι*. XII. 962. C. Ep. II. 310. E: *ξυνιέναι εἰς ταυτό*. Tim. 57. B: *τῶν ἄλλων τινὲς ξυνιὸν γένει*. 76. A: *ξυνιὸν αὐτὸ πρὸς αὐτό*. 49. C: *ἀέρα ξυνιόντα καὶ πυκνούμενον*. Pol. I. 329. A: *ὁλοφύρονται ξυνιόντες (vern. *wenn sie zusammenkommen*)*. Conv. 184. E: *τούτων ξυνιόντων εἰς ταυτόν τῶν νόμων*. Pol. VI. 493. D: *τὴν τῶν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ξυνιόντων ὀργὴν καὶ ἡδονάς*. Soph. 248. A: *ἀπὸ τῶν πρὸς ἀλλήλα ξυνιόντων*. Legg. VI. 773. A: *ταῖς ... ξυνιούσαις ἐστίαις*. Conv. 191. A: *ποθοῦν ἕκαστον τὸ ἡμῖν τὸ αὐτοῦ ξυνῆν*.

συνείργω, *copulo*. Tim. 34. C: *συνέρξας*. Pol. V. 461. B: *μὴ συνέρξαντος (al. *ξυνέρξαντος*) ἀρχοντος*.

συνείρω (ξύν.), *connecto, copulo*. Polit. 267. A: *ξυνείρωμεν ... τὸν λόγον τοῦ ὀνόματος τῆς τοῦ πολιτικοῦ τέχνης*. Crat. 425. B: *συνείρειν*. Legg. II. 654. A: *ψοδαῖς τε καὶ ὀρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας*.

συνεκπέμπω (ξύν.), *una emitto*. Tim. 91. A: *ξυνεκπέμπει*.

συνεκπίπτω (ξύν.), *una excido vel exellor*. Tim. 84. B:

ἐκ τῶν ῥιζῶν *συνεκπίπτουσαι*. **prodeco*. Theaet. 156. B: αἰὲν *συνεκπίπτουσα* (αἰσθησις) καὶ γεννωμένη μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ.

συνεκπυρῶ, *concoctacio*. Tim. 65. E: *συνεκπυροῦμενα* καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντικείμενα τὸ διαθεριῆσαν.

συνεκτίγω, *una multam solvo*. Legg. IX. 855. B: ἔαν ... μὴ *τινες ἐθέλωσιν αὐτὸν* ... *συνεκτίνοντες ἀπελευθεροῦν*.

συνεκτρέφω, *una educo*. Conv. 209. C: τὸ *γεννηθὲν συνεκτρέφει κοινῇ μετ' ἐκείνου*. Menex. 249. A: τοὺς ... *παιδας συνεκτρέφει αὐτῇ*.

συνέλω, *contraho*. Conv. 190. E: *συνέλκων πανταχόθεν τὸ δόγμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην*. **consocio*. Theaet. 181. A: *συνέλκομεν μετ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτούς* (*antedunt ὅταν ... ἐλκονται εἰς τάναντία*).

συνέμπορος (ξυν.), ὁ, *itineris comes*. Phaed. 108. B: οὔτε *ξυνέμπορος* οὔτε *ἡγεμῶν ἐθέλει γίγνεσθαι*.

συνεξάγω (ξυν.), *una produco*. Theaet. 157. D: ἕως ἂν εἰς φῶς τὸ σὸν δόγμα *συνεξαγάγω*.

συνεξάρχω, *ducat me alicui praebeo*. Ax. 368. D: *μαινομένῳ δῆμιφ συνεξάρχειν*.

συνεξερευνῶμαι, *una perscrutor vel opem fero in perscrutando*. Theaet. 155. E: ἔαν σοι ἀνδρὸς ... *τῆς διανοίας τὴν ἀλγύθειαν* ... *συνεξερευνήσωμαι*.

συνεξετάζω, *una exploro*. Legg. X. 900. D: *κοινῇ συνεξεταζόντων τίνα cet.*

συνεξευρίσκω (ξυν.), *una invenio vel excogito*. Ep. V. 322. A: τοὺς ... *τῆς μοναρχίας λόγους οὐχ ἡπιστ' αὐτὸν συνεξευρήσειν* (*sic codd. Vulg. συνεξ.*) *cet.*

συνεορτάσσης (ξυν.), ὁ, *celebritatis socius*. Legg. II. 653. D: Μούσας ... καὶ Διόνυσον *συνεορταστὰς ἐδοσαν* (Θεοί).

συνεπαίγω (ξυν.), *collaudo, comprobo*. Hipp. min. 363. A: (τί) οὐχὶ ἡ *συνεπαινεῖς* τι τῶν εἰρημένων ἢ καὶ ἐλέγχεις —; Menex. 246. A: *συνεπαινέειν* *τε καὶ κοσμεῖν*.

συνεπακολουθῶ (ξυν.), *una sequor, comitor*. Phaed. 81. B: *τῇ τοῦ συνεπακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ*.

συνεπιθυμήτης, ὁ, *contentionis socius*. Clit. 408. C: *συνεπιθυμητῶν ἢ ἐταίρων ὧν*.

συνεπικρίνω (ξυν.), *una diiudico*. Legg. VII. 792. C: *συνεπικρίνει* ... *ἡμᾶς* (i. q. *sententias nostras*).

συνεπιμελούμαι, *una vel simul curo*. Legg. VI. 754. C: *τούτους* ... *δεῖν* ... *συνεπιμεληθῆναι ὅπως cet.*

συνεπισκέπτομαι, *una exploro, perpendo*. Crat. 422. C: *δεῦρο* ... *συνεπίσκεψαι μετ' ἐμοῦ*. Hipp. mai. 296. B:

ἀλλὰ μοι τόδε συνεπίσκεψαι. Apol. 27. A: *συνεπισκέψασθε*. Crat. 422. C: *συνεπισκέψομαι*.

συνεπισπῶμαι (ξυν.), *mecum traho*. Soph. 236. D: *ἢ σε οἶον ὄνυμ ὑπὸ τοῦ λόγου* ... *συνεπισπιάσαστο πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφῆσαι*; Tim. 44. A: ἂν δ' αὖ *ἐξῶθεν αἰσθήσεις* *τινὲς φερόμεναι* ... *συνεπισπιάσωνται καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἅπαν*

κύτος cet. Pol. V. 451. A: τοῖς φίλους συνεπισπασόμενος κείσομαι cet.

συνεπίσταμαι (ξυν.), *communiter scio et simpl. scio.* Legg. VII. 821. C: τὸν ... ἥλιον που καὶ σελήνην δρῶντας ταῦθ' ᾧ (ταῦτα?) ἀεὶ πάντες συνεπιστάμεθα.

συνεπιστατῶ (ξυν.), *una praecipio.* Pol. VII. 528. C: εἰ δὲ πόλις ὅλη ξυνεπιστατοῖ cet.

συνεπιστρέφω (ξυν.), *una circumago.* Pol. X. 617. A: τὴν ... Κλωθῶ ... συνεπιστρέφειν τοῦ ἀτράκτου τὴν ἐξω περιφοράν. Tim. 84. D: ξυνεπιστρέφον αὐτά.

συνεπιτίθεμαι (ξυν.), *una invado.* Phil. 16. A: μὴ σοὶ μετὰ Φιλίβρου ξυνεπιθώμεθα.

συνέπομαι (ξυν.), *una sequor; comitor; simpl. sequor, consequor; etiam assequor vel capio.* Soph. 238. E: ξυνέπομαι lb. ξυνέπει; Phaed. 112. B: ξυνέπεται ... αὐτῷ (τὸ πνεῦμα). Tim. 52. D: καὶ ὅσα τούτοις ἄλλα πάθη ξυνέπεται. Legg. III. 690. A: τρίτον ... τούτοις ξυνέπεται τὸ cet. Polit. 260. A: ὅποσαι ξυνέπονται τῇ λογιστικῇ. Legg. VII. 798. C: ξυνέπονται ὑπείκοντες. Soph. 216. B: τάχ' ... ἂν καὶ σοὶ τις οὗτος τῶν κρείττωνων συνέποιτο. Legg. II. 659. C: (ἵνα) ξυνέπηται ... τοῖς αὐτοῖς τούτοις cet. Phil. 24. D: ἔστι δ' ... οὐ ῥάδια ταῦτα ξυνέπεσθαι. Tim. 63. C: ξυνέπεσθαι τῇ βίᾳ. Legg. XI. 916. D: τῷ νόμῳ ξυνεπόμενος. Polit. 270. D: ξυνεπόμενον τῇ τοῦ παντός ἀνελίξει. Tim. 90. D: ταύταις ... ξυνεπόμενον ἕκαστον δεῖ cet. Polit. 274. D: ᾧ ... ξυνεπόμενοι ... ζῶμεν cet. Pol. IX. 575. C. Legg. III. 695. C: ξυνεπόμενοι τῷ λόγῳ. III. 679. E: τὰ τούτοις ξυνεπόμενα. Phil. 56. C: μουσικῇ ξυνεπομένης (τέχνης). Legg. IX. 858. E: κατ' ἑκείνα ξυνεπόμενα. X. 899. C: ὅποσα τούτων ξυνεπόμενα (ut Lat. *consequentia* c. genit.) εἴπομεν. Polit. 274. A: τὸ τῆς κηρύσεως ... μίμημα συνεπίπετο τοῖς πᾶσιν ὑπ' ἀνάγκης. Legg. IV. 706. A: ὅτῳ ἂν ... καλὸν τι ξυνέσπηται. IV. 721. C: ὃ διὰ τέλους αὐτῷ ξυνέπεται καὶ συνεψεται. Tim. 53. C: συνέψετε (me *consequimini*).

συνερανίζω, *colligo.* Ax. 369. A: ὡς ἂν συνερανισμένων ἐκ ... ὄχλου.

συνεργός (ξυν.), ὁ ἥ, *adiuvans, subst. adiutor, socius.* Def. 414. A: χρόνος ἀγαθοῦ τινὸς συνεργός. Conv. 180. E: τὸν ... τῇ ἐτέρᾳ (Ἀφροδίτῃ) συνεργόν. 212. B: τούτου τοῦ κτήματος ... τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει συνεργὸν ἀμείνω Ἑρως οὐκ ἂν τις ῥαδίως λάβοι. Charm. 173. D: ἡ ... σωφροσύνη ... οὐκ ἂν ἐῷ ... τῇ ἀνεπιστημοσύνην ξυνεργὸν ἡμῶν εἶναι. Polit. 280. B: ὅτι τῶν ... ἐγγὺς ξυνεργῶν οἶπῳ διώριστα. Legg. VII. 811. E: γιῇ χρῆσθαι τούτοις συνεργοῖς. Ep. VII. 351. B: τοῖς συνεργοῖς τε καὶ ἐταίροις.

συνέριθος, ὁ et ἡ, *laboris socius et socia, administer et administra.* Legg. X. 889. D: ὅσαι ταῦταις εἰσὶ συνέριθοι

τέχνηται. Pol. VII. 533. D: συνερίθοις καὶ συμπεριαγωγοῖς
χρωμένη αἷς διήλθομεν τέχναις.

σύνερεῖς, ἡ, *copulatio, coniugium*. Pol. V. 460. A: ἐφ'
ἐκάστης συνέρεως. Tim. 18. D: εἰς τὴν τῶν γάμων σύνερεϊν.

συνέρχομαι (ξύν.), *coco, conuenio; congredior* (etiam
de pugnantibus). Legg. II. 674. B: ὅστις βουλευσόμενος εἰς
βουλὴν ... συνέρχεται. Pol. I. 329. A: πολλάκις ... συνερ-
χόμεθ' αἱ τινες εἰς ταῦτό. Legg. III. 680. E: εἰς τὸ κοινόν
... πλείους συνέρχονται. Dem. 381. A: τὸ ... ξυνέρχεσθαι

ἀκουσομένους μὴ εἰδόντων cet. Legg. VI. 751. D: οἱ νεωστὶ
ξυνεληλυθότες. Prot. 337. D: συνεληλυθότας. Theaet. 157.

A: πρὶν ἂν τῷ πάσχοντι ξυνέλθῃ. Legg. VI. 794. A: ἐπει-
δαν ξυνέλθωσιν. 767. C: συνελθεῖν εἰς ἓν ἱερόν. Conv. 192.

E: συνελθὼν καὶ συντακὲς τῷ ἔρωμένῳ. Legg. III. 699. C:
οὐκ ἂν ποτε ξυνελθὼν ἡμίνατο cet. Epin. 981. A: ὅταν μία

ξυνελθοῦσα σύστασις ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτελῇ μίαν μορ-
φήν. Theaet. 157. A: τὸ τέ τινα ξυνελθὼν καὶ ποιοῦν.

Soph. 266. C: εἰς ἓν συνελθόν. Tim. 68. C: λευκῷ ξυνελ-
θόν. Tim. 32. C: εἰς ταῦτόν αὐτῷ ξυνελθόν. Prot. 343. A:

κοινῇ ξυνελθόντες. Theaet. 154. D: ξυνελθόντες σοφιστικῶς
εἰς μάχην τοιαυτήν. Charm. 137. E: δύο οἰκίαι συνελθοῦ-

σαι εἰς ταῦτόν. Legg. VIII. 835. A: εἰς κοινόν περὶ αὐτῶν
τούτων συνελθόντων. Polit. 301. E: συνελθόντας. Legg. IX.

836. A: εἰς ταῦτόν ξυνελθόντας. Dem. 381. E.

σύνεσις (ξύν.), ἡ, *intelligentia; cognitio*. Crat. 411. A:
φρόνησις τε καὶ σύνεσις cet. 412. A: σύνεσις ... οὕτω μὲν

δόξειεν ἂν ὥσπερ συλλογισμὸς εἶναι. Soph. 228. D: παρα-
φύρουσ ξυνέσεως γιγνομένης. Riv. 135. B: ὅσα ξυνέσεως ἔχ-

ται. Phaedr. 232. C: μὴ συνέσει κρείττους γένωνται. Crat.
412. C: ἐπὶ τῇ τοῦ δικαίου συνέσει. 437. B: τῇ ξυνέσει ταύ-

τῃ καὶ ἐπιστήμῃ cet. Pol. II. 376. B: συνέσει τε καὶ ἀγνοίᾳ
ὀριζόμενον τὸ τε οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον. Menex. 237. D:

ὁ (ζῶν) συνέσει ... ὑπερέχει τῶν ἄλλων. Polit. 259. C:
πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς σύνεσιν καὶ ῥώμην. Crat. 411. A. Phil.

19. D: νοῦν, ἐπιστήμην, σύνεσιν cet. Riv. 136. A: εἰς ξύν-
εσιν περὶ τὰς τέχνας.

συνέστιος (ξύν.), ὁ ἡ, *contubernalis*. Legg. IX. 868.
E: τούτοις ... ξυνέστιος αὐτοῖς μηδέποτε γιγνέσθω. Euth.

4. B: ἴσπερ ὁ πτεῖνας συνέστιός σοι καὶ ὁμοτράπεζος ἡ.
Legg. IX. 868. D: ξυνέστιον. Ep. VII. 350. C: σύσσιτον καὶ

συνέστιον.

συνεύχομαι (ξύν.), *una vel idem precor; etiam alicui*
(nos: *für einen*) *precor*. Phaedr. 257. B: συνεύχομαι σοι.

Legg. XI. 931. E: ξυνεύχεται. Phaedr. 279. C: καὶ ἐμοὶ ταῦτα
συνεύχου. Epin. 980. C. Legg. III. 687. D: καὶ μὴν τοῖς γε

φίλοις που ξυνευχοίμεθ' ἂν ταῦτα ἅπερ ἐκείνοι ἑαυτοῖσι.
X. 909. E: ὅς ἂν ἐθέλῃ μετ' αὐτοῦ ξυνεύχεσθαι. Ib. σννευ-

ἔασθω. III. 687. E: τοιε ... παῖς πατρὶ συνέύζεται;

συνεφέλω, *mecum traho*. Ep. VII. 335. B: ἦν ἀνακαίον τῷ ἀδικήσαντι συνεφέλωι cet. Phaed. 80. E: μηδὲν τοῦ σώματος συνεφέλωσα.

συνεφέπομαι (ξυν.), *una sequor, consequor*. Legg. III. 701. A: συνεφέσπετο δὲ ἐλευθερία. Critia 107. B: τῇδὲ μοι συνεπισπείσθε. Soph. 254. C: συνεπισπώμεθα τῷ λόγω τῇδε σκοποῦντες. Tim. 42. C: τῇ ταύτου ... περιόδῳ τῇ ἐν αὐτῷ συνεπισπόμενος (v. συνεπισπώμενος). Ep. VII. 344. D: τούτῳ ... τῷ μύθῳ ὁ συνεπισπόμενος εὐ εἴσεται.

συνέχεια, ἡ, *cohaerentia, coniunctio*. Soph. 261. E: τὰ ... τῇ συνέχειᾳ (nos: in der Verbindung) μηδὲν σημαίνοντα. 262. C: κατὰ ταύτην ... τὴν συνέχειαν οὐδεὶς πω συνέστη λόγος.

συνεχής (ξυν.), ὁ ἡ, *continuus; cohaerens; perpetuus*. Legg. I. 625. E: ὅτι πόλεμος αἰεὶ πᾶσι διὰ βίου συνεχής ἐστι. Ep. III. 318. ὁ λόγος ... συνεχής τῷ νῦν δὴ γενομένῳ. Phaed. 110. D: ὥστε ἐν τῇ αὐτῆς εἶδος συνεχὲς ποικίλον φαντάζεσθαι. Pol. X. 616. E: νῶτον συνεχὲς ἐνὸς σφονδύλου. Ak. 367. A: συνεχεῖς ἀγῶνες. 365. A: αἱ συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν. Legg. V. 738. A: συνεχεῖς (τομᾶς). Tim. 84. E: τὰ συνεχῇ νεῦρα. 86. A: συνεχῇ καύματα καὶ πυρετοὺς ἀπεργάζεται.

συνέχω (ξυν.), *contineo; complector; colligo, constringo; pass. etiam implicor, affligor, laboro*. Phaed. 98. D: ὁ συνέχει αὐτά. Hipp. min. 374. D: οὐκοῦν πάντα ... εἰς λόγος συνέχει —; Polit. 311. C: (ὁπόταν) συνέχῃ τούτῳ τῷ πλέγματι. Gorg. 508. A: θεοὺς καὶ ἀνθρώπους τὴν κοινωνίαν συνέχειν cet. Phaed. 99. C. Pol. X. 616. C: πάσαν συνέχον τὴν περιφοράν. Legg. XII. 945. D: λυθείσης τῆς τὰ πάντα πολιτεύματα συνεχοῦσης εἰς ἐν δικῆς. Soph. 253. C: εἰ συνέχοντα τοιαῦτ' (v. ταῦτα) ἐστίν. Pol. IV. 440. E: καθάπερ ἐν τῇ πόλει συνεῖχεν αὐτὴν τρία ὄντα γένη. Soph. 242. E: ὡς τὸ ὄν ... ἔχθρα τε καὶ φιλία συνέχεται. Legg. VII. 791. E: τῷ κλαίειν ... συνέχεται. Soph. 236. E: ἐν ἀντιλογίᾳ μὴ συνέχεσθαι. Pol. IX. 574. A. Theaet. 479. A: τοῖς μεγίστοις νοσήμασι συνισχόμενος. 512. A: ἀνιάτοις νοσήμασι ... συνεχόμενος. Legg. IX. 863. C: ἀγνοία συνεχόμενος. XII. 944. E: ὀνείδει συνεχόμενος. Phaed. 86. B: συνεχομένου (τοῦ σώματος) ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ cet. Legg. IV. 714. A: ἀνηνύτω ... κακῷ νοσήματι (*tamquam morbo*) συνεχομένην. Tim. 43. E: μετ' ἀλλήλων μόνις συνεχομένας. A: οἷς αὐτοὶ συνεῖχοντο δεσμοῖς. Soph. 250. D: πάσῃ συνέσχομεθα (v. συνεχόμεθα) ἀπορία. Theaet. 165. B. ἐν φρέσιν συσχόμενος (Cl. c. al. συνεχόμενος; v. *Matth. Gr. p. 936.*).

συνεχῶς (ξυν.), *continenter; perpetuo*. Soph. 262. A: ἐξ ὀνομάτων ... συνεχῶς λεγομένων. B. Pol. VII. 528. C: συνεχῶς ... ζητούμενα. Legg. IV. 706. A: ὅτῳ ἂν συνεχῶς αἰεὶ καλὸν τι ξυνέσπεται μόνον. VII. 807. E: αἰεὶ συνεχῶς.

συνηγορῶ, *patroctnor*. Legg. XI. 937. A: μαρτυρεῖν καὶ συνηγορεῖν. B.

συνήδομαι (ξυν.), *una lactor*. Pol. V. 462. E: ξυνη-οδύσεται.

συνήθεια (ξυν.), ἡ, *consuetudo, usus* (etiam *usus loquendi*). Pol. VII. 516. A: συνηθείας ... δέοιτ' ἄν, εἰ μέλλοι τὰ ἄνω ὄψεσθαι. 517. A. Legg. II. 655. E. IX. 865. E: ἐν τοῖς ἡθασιν τοῖς τῆς ἐαυτοῦ συνηθείας ἀναστρεφόμενον. Theaet. 157. B: ὑπὸ συνηθείας. 168. B: ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων. Soph. 248. B: διὰ συνηθείαν. Pol. X. 620. A: κατὰ συνηθείαν ... τοῦ προτέρου βίου. Legg. II. 655. E: παρὰ φύσιν ... ἢ τινα ξυνήθειαν. Ep. III. 315. B: κατὰ τὴν ἐμὴν συνηθείαν. Legg. II. 656. D: ταῖς συνηθείαις.

συνήθης (ξυν.), ὁ ἡ, *consuetus, assuetus*. Pol. VII. 518. D: πρὶν ἱκανῶς συνηθῆς γενέσθαι τῷ παρόντι σκότῳ. Tim. 21. B: τὸ ... τῆς ἐορτῆς σύνηθες ἐκάστοτε καὶ τότε ξυνέβη τοῖς πασίν. Polit. 297. D: οὐ πάντῃ ξυνήθεις. Legg. V. 739. A: διὰ τὸ μὴ σύνηθες νομοθέτη cet. II. 666. D: ξυνήθεις ἄδειν γενόμενοι. VI. 752. C: ἱκανῶς ξυνήθεις ... αὐτοῖς γενόμενοι. VII. 797. E: πᾶσι ... ποτοῖς καὶ πόνοις ξυνήθῃ γιγνώμενα (σώματα). Ib. φίλα τε καὶ συνήθῃ ... γενομένα ἀπάσῃ ταύτῃ τῇ διαίτῃ. 799. C: ἀκούσας ὁτιοῦν τῶν ... μηδαμῇ πως ξυνήθων. Charm. 153. A: ἥα ἐπὶ τὰς ξυνήθεις (sic Cl. c. pluribus al. Vulg. συνήθεις) διατριβάς. **familiaris, notus* (germ. ein Bekannter). Lach. 188. A: ἐγὼ ... συνηθῆς τέ εἰμι τῷδε cet. Crit. 43. A: ξυνήθης ἤδη μοι ἐστίν. Lys. 206. D. Dem. 386: οἰκείων καὶ συνηθῶν ... ὄντων. Ib. τοῖς οἰκείοις καὶ συνήθεισιν. Pol. II. 375. E: πρὸς ... τοὺς συνήθεις τε καὶ γνωρίμους.

συνήκοος (ξυν.), ὁ ἡ, *qui una audit* et simpl. *qui audit*. Legg. IV. 711. E: οἱ ξυνήκοοι τῶν ... λόγων.

συνημερεύω, *totum diem cum aliquo transigo*. Phaedr. 240. C: παιδικοῖς ... ἐραστῆς ... εἰς τὸ συνημερεύειν πάντων ἀηδέστατον. Conv. 217. B: συνημερεύσας.

συνθαμβῶ, *una obstupesco*. Ion. 535. E: συνθαμβοῦντας τοῖς λεγομένοις.

συνθάπτω, *una sepelio* et simpl. *sepelio*. Legg. X. 909. C: ἂν δέ τις ἐλεύθερος συνθάπτῃ cet.

συνθεατῆς (ξυνθ.), ὁ, *spectationis consors*. Pol. VII. 523. A: ξυνθεατῆς γενόμενος. Lach. 179. E: συνθεατάς.

σύνθεσις, ἡ, *compositio*. Soph. 263. D: ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ τε ῥημάτων γιγνομένη καὶ ὀνομάτων. Crat. 431. B: λόγοι ... ἡ τούτων σύνθεσις ἐστίν. Phaed. 92. E: ἀρμογία ἢ ἄλλη τιμὴ σύνθεσις. Pol. X. 611. B: μὴ τῇ καλλίστῃ κεχρημένον συνθέσει. Polit. 280. B: τὴν τῶν στρωμάτων σύνθεσιν. C. Pol. VII. 533. B: πρὸς γενέσεις τε καὶ συνθέσεις.

συνθέτης (ξυνθ.), *δ*, *qui componit*, *h. e. condit vel scribit*. Legg. IV. 722. E: οὐδείς οὐτ' εἰπεί τι προσίμιον οὔτε ξυνθέτης γενόμενος ἐξήνεγκεν εἰς τὸ φῶς.

συνθετικός, *ή*, *όν*, *componens*. Polit. 308. C: τῶν συνθετικῶν ἐπιστημῶν.

σύνθετος (ξύνθ.), *ό ή*, *compositus*. Phil. 29. E: σύνθετον ... ἐκ τῶν αὐτῶν. Phaed. 78. B: τῷ ... συντεθέντι τε καὶ σύνθετῳ ὄντι φύσει. Pol. III. 400. B: ἐνόησιόν τέ τινα ... ξύνθετον (*int. ῥυθμόν*). Phaed. 92. A: τὸ ἁρμογίαν ... εἶναι σύνθετον πρᾶγμα. Soph. 219. A: περὶ τὸ σύνθετον καὶ πλαστον. Pol. X. 611. B: σύνθετον ... ἐκ πολλῶν. Phaed. 86. A: σωματοειδῆ καὶ σύνθετα *cet.* Pol. II. 381. A: ξύνθετα πάντα σκεύη. Polit. 279. D: τῶν ... συνθέτων. Phaed. 78. C: ταῦτα ... εἶναι τὰ ξύνθετα. Polit. 288. E: σύνθετα ... εἶδη.

συνθεῶμαι, *una* (*etiam cum aliquo*) *specto vel contem- plor*. Lach. 178. A: οὐ δ' ἔνεκα ὑμῶς ἐκλευσάμεν συνθεᾶσασθαι *cet.* Legg. XII. 967. E: τὰ ... κατὰ τὴν μούσαν ... συνθεασάμενος.

συνθήκη (ξυνθ.), *ή*, *pactio, conventum*. Crat. 384. D: συνθήκη καὶ ὁμολογία. 435. A. 434. E: διάφορον (τι) ... συνθήκης. 435. A: ἔθους τε καὶ συνθήκης τυχόντα. Legg. IX. 879. A: ἐκ συνθήκης (*Lat. ex composito*). Crat. 435. C: τῇ συνθήκῃ. Ep. VI. 323. C. Crat. 433. E: συνθήκην. Theaet. 183. C: κατὰ τὰς συνθήκας. Pol. II. 359. A: νόμους ... καὶ ξυνθήκας. Crit. 52. D: παρὰ τὰς ξυνθήκας τε καὶ ὁμολογίας. 54. C: ξυνθήκας τὰς πρὸς ἡμᾶς παραβάς.

σύνθημα, τὸ, *conventum*. Gorg. 492. C: τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα. Crat. 433. E: τὸ συνθήματα εἶναι τὰ ὀνόματα.

συνθηρεύω (ξυνθ.), *una venor*. Pol. V. 451. D: ξυνθηρεύειν. 466. C.

συνθλίβω, *comprimo, constringo*. Tim. 91. E: ὅπῃ συνθλίφθησαν ὑπὲρ ἀρχίας ἐκαστων αἱ περιφοραί.

συνιδεῖν (ξυν.), *una spectare et simpl. videre, considerare; etiam cognoscere et cognitum habere*. Epin. 973. C: ξυνιδεῖν ἄν σοι δοκῶ *cet.* Phil. 32. D: πρῶτον ... τότε ξυνιδῶμεν. Legg. XII. 963. C: ξυνιδεῖν. X. 904. B: ταῦτα πάντα ξυνιδῶν. VI. 779. C: ξυνιδόντες.

συνίζω (ξυν.), *consido*. Tim. 72. D: εἰς ταῦτόν ξυνίζει.

συνίημι (ξυν.), *intelligo, perspicio; cognosco, nosci*. Gorg. 453. A: εἴ τι ἐγὼ συνίημι. 463. D. Theaet. 208. E: ξυνίημι οὐδὲ σμικρόν. Pol. III. 394. C. Soph. 238. E: ξυνίης (*Cl. c. al. ξυνιείς*) τοι; 243. B. (*ubi idem Cl. c. al. ξυνιείς*). Pol. I. 347. A. Theaet. 147. B: οὐδ' ἄρα ἐπιστήμην ὑποδημάτων συνίησιν ὁ ἐπιστήμην μὴ εἰδώς. Soph. 223. E: ἐπεὶ τό γε ἔτερόν που ξυνίεμεν. Legg. II. 664. D. Alc. I. 132. C: εὐ λέγοντος ... τοῦ Δελφικοῦ γραμματος οὐ ξυνίεμεν (*v.*

ξυνισμεν); Prot. 325. C: ἐπειδὴν θῶιτον συνίη (Val. συν-
ιῇ) τις τὰ λεγόμενα. Theaet. 184. A: μὴ οὔτε τὰ λεγό-
μενα ξυνισμεν cet. Prot. 339. A: τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λε-
γόμενα ... ξυνιέναι. Phaedr. 249. B. Crat. 412. A: συνιέναι
... ταυτὸν παντάπασι τῷ ἐπίσταςθαι. Euthyd. 278. A.
Soph. 253. B: ὁ ... μὴ ξυνιείς. Theaet. 196. E: ὡς τι συν-
ιέντες ἀλλήλων. Pol. VI. 505. C: ὡς αὐ ξυνιέντων ἡμῶν
ὅ τι λέγουσιν. Legg. VII. 791. E: τὰ μήπω θωνίης ξυνιέντα
(παιδιά). Pol. I. 347. A: οὐ ξυνῆκα. Parm. 128. A: καλῶς
συνήκας ὅλον τὸ χάμμα ὃ βούλειαι. Euth. 14. D. Phaedr.
236. D: ἐκ δ' ἀπάντων τούτων ξύνες ὅ σοι λέγω. (Id. Men.
76. D. e Pind.). Ion. 530. C: εἰ μὴ συνείη τὰ λεγόμενα
ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. Crat. 414. D: συνεῖναι ὅ τι ποτὲ βούλε-
ται τὸ ὄνομα. Legg. III. 683. B. Epin. 979. B: ξυνεῖναι
τὰ λεγόμενα. Prot. 325. E: (ἐπειδὴν) μέλλωσι συνήσειν τὰ
γεγραμμένα. Tim. 71. A: ξυνήσειν.

συνίστημι (ξυν.), *compono, construo; conflo, fingo; perf.*
aor. 2. et pass. est *constare* (etiam *eodem loco stare*), *consistere* et *esse*,
c. praep. ἐκ *exsistere*, c. praep. εἰς *transire*; pass. *componi*, prae-
ter. *compositum, constitutum*, etiam *compactum esse* (velut τὸ ξυν-
εστός, *compactum*); hinc etiam i. q. intransit. *consistere* et
esse, c. praep. ἐκ *exsistere*. Polit. 308. C: εἴ τις ... τῶν συν-
θετικῶν ἐπιστημῶν πρᾶγμα ὅτιοῦν ... ἐκ μοχθερῶν καὶ
χορησίων τινῶν ξυνίστησιν. Tim. 73. E: τὸ ... ὅσοτον ξυνι-
στησιν ὥδε. (33. A. v. ξυνιστᾶ, codd. vero ξυνιστάς, ξυνι-
στάν cet.). 53. B: τὸν θεὸν αὐτὰ ξυνιστάναι. 29. D: ὁ ξυν-
ιστάς. Pol. III. 412. A: τὸν τὰς χορδὰς ἀλλήλαις ξυνι-
στάντα. 401. C: ἐν τι ξυνιστάντες. Tim. 71. D: οἱ συνι-
στάντες ἡμῖς. Polit. 274. A: δι' ἐτέρων συνιστάντων. Legg.
IX. 858. B: τὰ δὲ ξυνιστάντας. Soph. 246. C: μάχη τις ...
αἰεὶ ξυνέστηκε. Polit. 64. C: εἴθ' ἡδονῇ ... οἰκειότερον ἐν
τῷ παντὶ συνέστηκεν. Pol. VI. 510. A: ὅσα πυκνά ... ξυν-
έστηκε. Legg. VII. 817. B: ἡ πολιτεία ξυνέστηκε μίμησις
τοῦ καλλίστου ... βίου. Tim. 78. D: ἕωπερ (v. ὥπερ) ἂν
ξυνεσσηκῇ τὸ θνητὸν ζῶον. Phaedr. 264. C: δεῖν πάντα
λόγον ὥπερ ζῶον συνεστάναι. Pol. VII. 530. A: οὕτω ξυν-
εστάναι τῷ τοῦ οὐρανοῦ δημιουργῷ αὐτόν τε καὶ τὰ ἐν
αὐτῷ. Tim. 56. B: ἐξ ὀλιγίστων ξυνεστός (sic Par. A. pro
v. ξυνεστώς) τῶν αὐτῶν μερῶν. 81. A: ξυνεστώτος ... τοῦ
ζώου. 83. A: τῷ ξυνεστώτι ... τοῦ σώματος. Legg. I. 644.
D: ξυνεστηκός. Tim. 61. A: ξυνεστηκυῖαν (γῆν). 82. B:
ξυστάσεων ... ξυνεστηκυῶν. Polit. 281. A: τὸ ... τῶν συν-
εσιώτων. Lys. 203. A: ἀθρόοις συνεσιώσι (*eodem loco stan-
tibus*). Tim. 66. C: τὰ ... παρὰ φύσιν ξυνεσιώτα. Conv.
186. E: συνέστηκε τὴν ἡμετέραν τέχνην. Tim. 29. D: δι'
ἣν αἰτίαν ... τὸ πᾶν τόδε ὁ ξυνιστάς ξυνέστησεν. 30. C. al.
Legg. III. 687. A: εἰ ξυνέστησαν ... ἀσφαλῶς αὐτό. Tim.
41. D: ξυστήσας τὸ πᾶν. 91. A: συστήσαντες ἐμψυχον.

Soph. 262. B: οὐδεὶς πω συνέστη λόγος. Tim. 25. A: μεγάλη συνέστη ... δύναμις βασιλέων. 45. C: ἐν σῶμα ... ξυνέστη. 66. D: στενότεραι ξυνέστησαν. 56. C: κραυρότερον ἐκείνου ξυσταν. 55. C: τὸ ... σχῆμα τοῦ ξυστάντος σώματος. 61. A: αἶρα ξυστάντα. Pol. VIII. 546. A: πόλιν οὕτω ξυστάσαν. Tim. 83. D: πομφολύγων ξυστασῶν ἐκ τοῦ πάθους τούτου. 55. A: ξυστάντων. Crat. 425. A: ἐκ τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων μέγα ... τι ... καὶ ὅλον συστήσομεν. Phaed. 92. C: τελευταῖον ... πάντων ξυνίσταται ἡ ἁρμονία. Soph. 265. C: ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ ξυνίσταται σώματα. Polit. 278. D: εἰ ἡ ψυχὴ ... περὶ ἐν ἑαυτον ἐν τισι συνίσταται (*sibi constat*). Tim. 60. C: ξυνίσταται πέτρα. 78. A: ὅσα ἐξ ἐλαττόνων συνίσταται. Phaed. 77. B: ξυνίστασθαι (αὐτήν) ἀλλοθὲν ποθεν. Tim. 57. B: ξυνίστασθαι ... ἐθέλοντα εἰς τὴν τοῦ κρατοῦντος ἰδίαν. Legg. VI. 775. C. Tim. 55. B: κατὰ τέτταρα ξυνιστάμενον. Soph. 260. E: ταύτης μὴ συνισταμένης τῆς κοινωνίας. Tim. 83. D: φλέγματος ... νέον ξυνισταμένον ὄρος. 37. E: ἅμα ἐκείνῳ ξυνισταμένῳ. Phaedr. 269. C: συνισταμένην (σύστασιν). Polit. 271. B: πάλιν ... ξυνισταμένους. Soph. 265. E: τὰ ... ἐκ τούτων ὑπ' ἀνθρώπων συνιστάμενα. Tim. 48. A: ξυνίστατο τόδε τὸ πᾶν. 59. C: χαλκὸς ξυσταθεὶς γέγονε. Legg. III. 685. C: τὴν συσταθείσαν σύνταξιν. Tim. 54. C: πολλὰ σμικρὰ ἐκ τῶν αὐτῶν ξυστήσεται (*consistent vel existent*). Med. *compono; consti-tuo, condu*. Phaedr. 269. C: τὸ ὅλον συνίστασθαι. Phil. 26. A: ἄρ' οὐ ... μουσικὴν ξύμπασαν ... συνεστήσατο; Tim. 32. B: ξυνεστήσατο οὐρανὸν ὁρατόν. 69. C: πᾶν τόδε ξυνεστήσατο. Epin. 979. A: μῆνας πρὸς τὸν ἐνιαυτὸν ξυνεστήσατο. Legg. VII. 796. A: ἃ ... ἐν τέχναις ἑαυτῶν ξυνεστήσαντο. Gorg. 504. A: ἕως ἂν τὸ ἅπαν συστήσῃται τεταγμένον ... πρᾶγμα. Legg. III. 702. D: συστήσῃμεθα πόλιν. Pol. VII. 530. A: τὰ τοιαῦτα ἔργα συστήσασθαι. Legg. VII. 802. C. Pol. VI. 493. B: ὡς τέχνην συστήσάμενος. Polit. 308. D: οὐδ' ... μήποτε ἐκ χρηστῶν καὶ κακῶν ἀνθρώπων ... συστήσεται (*v. συστήσεται*) πόλιν τινά. **concilio, commendo*. Lach. 200. D: ἄλλους μοι ἐκάστοτε ξυνίστησιν. Theag. 123. B: ὅτι οὐκ ἐθέλει σε συνιστάναι παρ' ὧν ἂν σὺ σοφὸς γένοιο. 122. A: ἵνα τῷ τούτων τῶν σοφιστῶν δοκούντων εἶναι συστήσω τούτον. 123. A: οὐκ ἐθέλει με οὐδενὶ συστήσαι. Charim. 155. B: λατῶν συστήσαι περὶ τῆς ἀσθενείας *cet*. Theag. 127. A: ὅτῳ ἂν βούλῃ συστήσομέν σε.

συνναύτης (ξυν.), ὁ, *navigationis socius*. Pol. III. 389. C: ἥ τις τῶν ξυνναυτῶν. Alc. I. 119. D. 135. A: τοῖς ξυνναύταις. Polit. 297. A: σώζει τοὺς συνναύτας.

σύννοια (ξύν.), ἡ, *reputatio, cogitatio*. Def. 415. A: σύννοια (*sollicitudo*) διάνοια μετὰ λύπης ἄνευ λόγου (*i. e. tacita*). Epin. 987. C: τῷ καὶ σμικρὰ ξυννοίας ὀρθῆς θείας

τε μετελιχφόρι. Pol. IX. 571. D: εἰς σύννοϊαν αὐτὸς αὐτῷ ἰφικόμενος. Legg. VII. 790. A: εἰς σύννοϊαν ἀφίκοιτ' ἄν τὴν ὀρθήν. Alc. II. 138. A: τὴν μεγίστην ... σύννοϊαν.

συννομή, ἡ, *communis pastio*. Polit. 268. C: τῆς συννομῆς (v. συννομικῆς) αὐτῷ ἀντιποιοιμένους. (Legg. V. 737. E. pro v. ξὺν νομῇ Par. A. ξυννομή, quod Bekk. recepit; fortasse scribendum ξύννομα).

συννομίζω, *consentio*. De lege 316. D: τοὺς εἰδότας αὐτοὺς αὐτοῖς συννομίζειν.

συννομικός, vid. συννομή.

συννομοθετῶ, *una lege sancio*. Legg. VIII. 833. E: συννομοθετεῖν.

σύννομος (ξύν.), ὁ ἡ, *item in pascendo versans*. Polit. 287. B: ὅσαι ξύννομοι (τέχναι). **gregalis, contubernalis*, subst. *sodalis*. Legg. XI. 925. C: οἷον ξύννομοι ἵκωσαν εἰς τὸν οἶκον. Critia 110. B: πάνθ' ὅσα ξύννομα ζῶα θήλεα καὶ ὅσα ἄρρενα. Legg. II. 666. E: παρὰ τῶν ξυννόμων σπιάσας. XII. 943. B: εἰς τοὺς αὐτῶν ξυννόμους (εἰσαγεῖν). **par, respondens; cognatus*. Tim. 42. B: πάλιν εἰς τὴν τοῦ συννόμου πόρευθῆις οἰκῆσιν ἄστρου. Polit. 289. B: γένος ... ἐν αὐτοῖς ταῦτα οὐδὲν ἔχει μέγα ξύννομον. Legg. XI. 930. A: τρέπων ἡθῆ ξύννομα.

συννωῶ (ξύν.), *mecum reputo, perpendo, meditator; etiam existimo, intelligo vel perspicio*. Theaet. 164. A: οὐ μὴν ἰκαιῶς γε συννωῶ. Soph. 226. D: ὡς ἐγὼ ξυννωῶ. Soph. 238. C: συννοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγγασθαι δυνατόν ὀρθῶς —; Polit. 280. B: εἰ ... ξυννοεῖς τὴν οἰκειότητα. Legg. I. 634. E: χέρων ... εἰ τις τι ξυννοεῖ τῶν παρ' ἡμῖν. Epin. 976. B: ὅταν τινὰ τις ξυννοῇ ῥαδίως ... μανθάνοντα. Phaedr. 241. C: ταῦτα ... χοῇ ... ξυννοεῖν. Polit. 280. B: μὴ δυνάμενος ξυννοεῖν ὅτι cet. Phil. 31. E. Epin. 990. C: οὐ ῥάδιον ξυννοεῖν. Legg. IV. 712. D: ξυννωῶν ... τὴν ἐν Λακεδαίμονι πολιτείαν. III. 699. B: μίαν ... σωτηρίαν ξυννοοῦν. Soph. 242. D: ξυνενόησαν ὅτι ... ἀσφαλέστερον cet. Phil. 44. E: πότερον ... οὕτως ἂν μᾶλλον συννοήσαιμεν —; Polit. 270. B: λογισάμενοι ... ξυννοήσωμεν τὸ πάθος ἐκ τῶν νῦν λεχθέντων. Tim. 71. E: ξυννοῆσαι ... ἐμφοροῦς cet. 82. C. Conv. 220. C: ξυννοήσας ... αὐτόθι ἐωθὲν τι εἰστέκει σκοπῶν. Soph. 237. B: συννοήσαντα. Legg. VIII. 835. D: ξυννοήσαντα τί τις χρήσεται τῇ τοιαύτῃ πόλει. Med. Alc. II. 133. A: τί ἂν τις συννοοῖτο; Ib. ὡς τι συννοοῦμενος.

σύννοδος (ξύν.), ἡ, *congressus, conventus*. Dem. 380. A: τί ποτε δύναται ἡ ξυννοδος ὑμῶν. 381. A: περὶ ... τῆς ξυνόδου ὑμῶν ἀπορῶ ταύτη. Theaet. 173. D: σύννοδοι καὶ δαίπνα cet. Phaedr. 268. A: ἐν ... πλήθους συνόδοις. Legg. I. 640. A: ἐν πάσαις τε ξυνόδοις καὶ κοινωνίαις. Conv. 197. D: ξυνόδους ... ξυνιέναι. Legg. VI. 771. D: ξυνόδους ...

ποιώμεθα δύο τοῦ μηνός. *coniunctio, concretio vel compactio; etiam id quod compactum est. Phaed. 97. A: ἡ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλήλων τεθῆναι. Tim. 58. B: ἡ ... τῆς πηλὸς ξύνοδος. 89. B. 61. A: τὴν ... ὕδατος ξύνοδον. 60. B: μεί-
χρη φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα ξυνόδων.

συνοδύρομαι (ξυν.), una lamento vel deploro. Menex. 247. C: μὴ ξυνοδύρεσθαι.

συνοικήσεις (ξυν.), ἡ, contubernium; etiam coniugium. Legg. V. 739. B: ἐκάστω τῷ τῆς συνοικήσεως κυρίῳ. 735. B: τῇ ξυνοικήσει. Pol. VII. 520. C: καταβατέον ... ἐκάστω εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν. Legg. VI. 752. E. XI. 930. A: παίδων ἕνεκα τὴν συνοίκησιν ποιεῖσθαι. IV. 713. A: ὧν (πόλεων) ἐμπροσθεν τὰς ξυνοικήσεις διήλθομεν.

συνοικία (ξυν.), ἡ, domiciliorum communio, contubernium. Legg. II. 664. A: ἡ τοιαύτη ξυνοικία πάσα. Pol. II. 369. C: ταύτη τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. Legg. III. 679. B. 681. B: ἤκειν ... εἰς τὴν μείζονα ξυνοικίαν. V. 746. A.

συνοικίζω (ξυν.), una habitare facio et in univ. copulo, coniugo. Soph. 242. D: συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι. Pol. VIII. 546. D: ὅταν ... οἱ φύλακες συνοικίζωσι νύμφας νυμφίοις παρὰ καιρόν. Legg. VIII. 848. E: συνοικίζειν. XI. 925. D.

σύνοικος (ξύν.), ὁ ἡ, una habitans; incola; contubernalis, et in univ. alicui vel cum aliqua re coniunctus. Conν. 203. D: αἰεὶ ἐνδεία ξύνοικος. Pol. II. 367. A: μὴ ἀδικῶν τῷ μεγίστῳ κακῷ ξύνοικος ἦ. Legg. IX. 880. C: ξένος ... ὧν καὶ μὴ ξύνοικος. XI. 920. A: ὅπως ... ὡς ἡκιστα ὁ τοιοῦτος ἡμῖν ἢ ξύνοικος ἐν τῇ πόλει. Ep. IV. 321. C: (ὅτι) ἡ ... αὐθάδεια ἐρημία ξύνοικος. Tim. 57. B: σύνοικον. Legg. III. 696. B: ξύνοικον ἢ γείτονα. Critia 107. D: διὰ τὴν αἰεὶ ξύνοικον κατανόησιν. Legg. IV. 708. A: τοὺς ἀπὸ Πελοποννήσου προσθῆσθαι ξυνοίκους. VII. 791. D: ἀνεπιτηδεῖους ξυνοίκους ἀποτελεῖ. XI. 870. C. Phil. 63. D: ἀρ' ἐτι προσ-
δεῖσθ' ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδονὰς ξυνοίκους εἶναι —;

συνοικῶ (ξυν.), una habito vel vivo (praec. in matrimonio); in univ. una sum, in aliqua re versor vel habeo aliquid. Pol. IX. 587. C: δούλαις τισὶ δορυφόραις ἡδοναῖς ξυνοικεῖ. Alc. I. 118. B: ἀμαθία ... ξυνοικεῖς ... τῇ αἰσχρίᾳ. Menex. 245. D: οὐδὲ ἄλλοι πολλοὶ ... συνοικοῦσιν ἡμῖν. Pol. IX. 587. C: συκοῦν καὶ ἡδονῆς τρίτῳ εἰδῶν ... ξυνοικοῖ ἄν; Legg. III. 679. B: ἡ δ' ἄν ... ξυνοικία μήτε πλοῦτος ξυνοικῇ μήτε πενία cet. Gorg. 479. B: μὴ ὑγίει ψυχῇ συνοικεῖν. Phil. 63. C: πάντων ... γενῶν ἀριστον ... συνοικεῖν ἡμῖν. Pol. V. 456. B: γυναῖκες ... ἀνδράσιν ἐκλεκταῖς συνοικεῖν. 457. D: ἰδία ... μηδενὶ μηδεμίαν συνοικεῖν. 461. E: ἀδελφούς ... καὶ ἀδελφὰς δώσει ὁ νόμος συνοικεῖν. Legg. V. 728. D: κοινῇ ξυνοικεῖν. Critia 113. D: γυναικὶ ... συνοικῶν Λευκίππῃ. Legg. VIII. 848. A: οἱ ... τινες

ἂν ... ὡς ξυνοικοῦντες. Menex. 246. E: καὶ ξυνοικοῦντα. Legg. V. 740. E: τῶν ξυνοικοῦντων. Pol. IX. 577. A: ξυνοικητός ... ἐν τῷ αὐτῷ. Polit. 302. E: βαρυστάτη ξυνοικῆσαι (μοναρχία). Legg. XI. 930. A: οὔτινες ἐκατέρω ξυνοικήσουσιν. Crilia 117. E: τοῦτο ... πᾶν συνωκεῖτο (v. συνωκει τὸ) ... ὑπὸ πολλῶν καὶ πυκνῶν οἰκήσεων.

συνοίομαι (ξυν.), *idem censeo, assentior*. Pol. VI. 500. A: ἐγὼ ... ξυνοίομαι. VII. 517. C. 500. B: οὐκοῦν καὶ αὐτὸ τοῦτο ξυνοίει cet. Theaet. 171. A: (εἰ) τὸ ... πλήθος μὴ συνοίεται. Pol. VII. 517. C: καὶ τόδε ξυνοίῃσθαι.

σύνολος (ξύν.), *η, ον, universus, totus*. Soph. 220. B: τοῦ ... ἐνύδρου σχεδὸν τὸ σύνολον ἀλιευτική. Legg. I. 654. B: χορεία ... τὸ ξυνολόν ἐστιν. Polit. 299. D: ξυνόλης ὁποιᾶσιν σκευουργίας. Ib. τῆς περὶ τὰ φαντὰ ξυνόλης τέγης.

συνομολογία (ξυν.), *ή, conventio, concessio*. Soph. 252. A: ταύτη ... τῇ συνομολογίᾳ. Legg. XII. 966. A: πρῶτον βεβαιωσάμεθα τῇ ξυνομολογίᾳ πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.

συνομολογῶ (ξυν.), *convenio, concedo; consentio et assentior*. Epin. 979. D: οὐδεὶς οὐδενὶ ... ξυνομολογεῖ τῶν πολλῶν. Legg. IX. 859. D: περὶ δικαιοσύνης ... πάντες πως ξυνομολογοῦμεν πάντα εἶναι ταῦτα καλὰ. VI. 768. A: ἄς (ἀρχὰς) ἂν ὁ τε φεύγων καὶ ὁ διώκων ξυνομολογήτον. Gorg. 504. B: ἀνάγκη ... καὶ τοῦτο συνομολογεῖν. Soph. 249. E: ταῦτα ... ξυνομολογοῦντες. Euthyd. 286. B: καὶ τοῦτο συνωμολόγει.

Phaed. 91. D: ξυνωμολογείτην ... ταυτ' εἶναι ἄμφω. Soph. 221. A: συνωμολογήκαμεν οὐ μόνον τοῦνομα cet. Tim. 26. A: ὅθεν ταχὺ ξυνωμολόγησά σοι τὰ ἐπιταχθέντα χθίς. Pol. I. 342. D: ξυνωμολόγησε ... καὶ ταῦτα. Prot. 314. C: ἕως συνωμολογήσαμεν ἀλλήλοις. Legg. X. 889. E: ὅπῃ ἕκαστοι ἑαυτοῖσι συνωμολόγησαν νομοθετούμενοι.

Phaed. 91. C: ξυνωμολογήσατε. Tim. 20. B. Theag. 122. B: συνωμολογήσωμεν τί ποτε οἰόμεθα τοῦτ' εἶναι cet. Ergx. 399. E: συνωμολογήσαι. Ep. VII. 357. C: τοῦτοιν ... ξυνωμολογήσαντοιν. Legg. I. 648. B: καὶ τοῦτο ... ξυνωμολογήσαι πᾶς. Phil. 60. B: οὐκοῦν καὶ τόδε ... ἡμῖν ξυνωμολογοῖτο; Phil. 41. D: συνωμολογημένον ἡμῖν κεῖται. Soph. 248. A: τοῦτο ἡμῖν ... μενέτω ξυνωμολογηθέν. Polit. 284. C: τοῦτου μὴ ξυνωμολογηθέντος. Med. Legg. VI. 770. E: ταῦτα ἡμῖς ... ξυνωμολογησάμεθα. Euthyd. 280. A. Legg. II. 660. D: ξυνωμολογησάμεθα τὰ νῦν. Ep. VIII. 356. B: ξυνωμολογησάμενοι.

συνοπαδός (ξυν.), *ὁ et ἡ, comes*. Phaedr. 248. C: ἤτις ἂν ψυχὴ θεῷ συνοπαδὸς γενομένη κατὶδῇ τι τῶν ἀληθῶν. Soph. 216. B: συνοπαδὸν γιγνόμενον (τὸν ξένιον θεόν).

συνοπτικός, ἡ, ὄν, *qui uno in conspectu res contemplantur*. Pol. II. 537. C: ὁ μὲν γὰρ συνοπτικός διαλεκτικός.

συνορῶ (ξυν.), *colluctro* (ap. Cicer.), *uno conspectu com-*

prehendo; etiam perspicio. Epin. 979. A: πάντα ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμὸν ἤρξατο συνορᾶν. Dem. 381. E: συνορᾶν ποῖα πρακτέα ἐστὶν ὑμῖν. Ib. μὴ δυνάμενοι γε συνορᾶν cet. Phaedr. 265. D: εἰς μίαν ... ἰδέαν συνορῶντα ἀγειν τὰ πολλὰ διεσπαρμένα. Legg. XII. 965. B: πρὸς ἐκείνο συντάξασθαι πάντα συνορῶντα.

συνουσία (ξυν.), ἡ, *societas, consuetudo; usus* (germ. *Umgang*); *congressus; sermo vel disputatio; etiam tractatio, studium.* Prot. 335. C: ἵνα συνουσία ἐγίγνετο. 338. C: ἵνα ... συνουσία τε καὶ διάλογοι ἡμῖν γίγνωνται. Phaedr. 240. C: ἀλλ' ὅμως κόρον γε καὶ ἡ τούτων συνουσία ἔχει. Phaedr. 81. C: ἡ ὁμιλία τε καὶ ξυνουσία τοῦ σώματος. Conv. 173. A: τότε ἐγένετο ἡ συνουσία αὕτη. Legg. VI. 776. A: κατακορῆς ... ξυνουσία. Theag. 130. A: ἐστὶ ... τοιαύτη ἡ ἡμετέρα συνουσία (*haec est consuetudinis nostrae ratio*). Prot. 318. A: τυγχάνει ἐν ἐπιθυμίᾳ ὧν τῆς σῆς συνουσίας. Gorg. 461. A: ταῦτα ... ὅπη ποτὲ ἔχει ... οὐκ ὀλίγης συνουσίας ἐστὶν ὥστε ἱκανῶς διασκεψασθαι. Phaedr. 83. D: τῆς τοῦ θεοῦ ... συνουσίας. Theaet. 150. D: προϋούσης τῆς ξυνουσίας. Conv. 219. D: (ὅπως) ἀποστερηθεῖν τῆς τούτου συνουσίας. Legg. II. 652. A: ἐν τῇ κατ' ὀρθὸν χρεῖα τῆς ἐν οἴκῳ συνουσίας. VIII. 838. A: ὡς εὖ ... εἰργονται τῆς τῶν καλῶν συνουσίας. XII. 968. C: μετὰ ξυνουσίας πολλῆς γίγνεται ἂν (διδασχῇ). Hipp. mai. 286. D: ἀπιῶν ... ἐκ τῆς συνουσίας. Ep. VII. 341. C: ἐκ πολλῆς συνουσίας γιγνομένης περὶ τὸ πρᾶγμα αὐτό. Gorg. 515. B: τίνα φήσους βελτίω πεποιημένοι ἄνθρωπον τῇ συνουσίᾳ τῇ σῇ; Conv. 173. B: παραγεγόνει ... ἐν τῇ συνουσίᾳ. Pol. VI. 493. B: ξυνουσία τε καὶ χρόνου τριβῆς. Theag. 125. B: τῶν τί σοφῶν συνουσία cet. 127. B: τῇ σῇ συνουσίᾳ. Prot. 310. A: τί οὖν οὐ διηγήσω ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν —; Theaet. 150. E: διὰ πονηρῶν ξυνουσίαν. Soph. 217. D: μὴ κατὰ σμικρὸν ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν. Polit. 285. C: τὴν περὶ τὰ γράμματα συνουσίαν τῶν μανθανόντων. Conv. 172. C: εἰ γεωστὶ ἡγεῖ τὴν συνουσίαν γεγονέναι ταύτην. 176. E: μὴ διὰ μέθης ποιησασθαι τὴν ἐν τῷ παρόντι συνουσίαν. Legg. II. 672. A: κατὰ νόμους ... πᾶσαν τὴν ξυνουσίαν ξυγχομένοι. Theag. 125. A: διὰ τὴν τίνος συνουσίαν σοφὸς ἂν γένοιτο τύραννος. Lach. 201. C: τὴν συνουσίαν διαλύσωμεν. Ep. VII. 330. A: κατὰ τὴν τοῦ τρόπου τε καὶ ἡθους συνουσίαν. Prot. 347. E: αἱ τοιαῖδε συνουσίαι. Phaedr. 239. A: πολλῶν ... ἄλλων συνουσιῶν ἀπείργοντα καὶ ὠφελίμων. Legg. I. 640. D: γιγνομένων ... τούτων ἐν ταῖς πόλεσι τῶν ξυνουσιῶν. Prot. 335. B: παρῆναι ἐν ταῖς συνουσίαις. Pol. VI. 499. A: ἐν δίκαις καὶ ἐν ἰδίαις συνουσίαις. IX. 573. A: τῶν ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις ἡδονῶν ἀναιμίων. Legg. XII. 950. E: ἐν ἱεραῖς τε καὶ εἰρηνικαῖς συνουσίαις. Ep. II. 310. E: ἐν τε ἰδίαις ξυνουσίαις καὶ ἐν ταῖς ποιήσεσιν. Prot. 316. C: ἀπολείποντας τὰς τῶν ἄλλων συνουσίας. Phaedr.

232. C: τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους τῶν ἐρωμένων συνουσίας. Phaed. 111. B: τοιαύτας συνουσίας γίγνεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς). Legg. IX. 854. B: ἴθι ἐπὶ τὰς τῶν λεγομένων ὑμῖν ἀγαθῶν συνουσίας. C: τὰς τῶν κακῶν ξυνουσίας φεύγε ἀμειταστρεπτί. Apol. 19. E: τὰς ἐκείνων ξυνουσίας ἀπολιπόντας. **consuetudo* (*amantium*), *concupitus*. Conv. 192. C: ἡ τῶν ἀφροδιαίων συνουσία. 206. C: ἡ ... ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τόκος ἐστίν. 191. C: (ἴνα) πλησμονὴ ... γίγνοιτο τῆς συνουσίας. Tim. 91. A: διὰ ταῦτα θεοὶ τὸν τῆς ξυνουσίας ἔρωτα ἐπεκτείναντο. Legg. VIII. 838. A: τοῦ κατὰ φύσιν χρῆσθαι τῇ τῆς παιδογονίας συνουσίᾳ.

συνουσιαστής, ὁ, *sodalis* (*prae. is qui sermonem cum aliquo confert*). De lege 319. E: ὁριστῆς συνουσιαστής ἐστίν ἐν λόγοις. Ib. συνουσιαστήν τοῦ Διὸς.

σύννοψις, ἡ, *conspectus*; *contemplatio*. Legg. IX. 858. C: γίγνοιτο ... ἂν ... κατὰ φύσιν ῥᾶλλον ἡμῖν ἡ σύννοψις τῶν νόμων. Pol. VII. 537. C: συνακτέον εἰς σύννοψιν οἰκειότητος ἁλλήλων τῶν μαθημάτων καὶ τῆς τοῦ ὄντος φύσεως.

σύνταξις (ξύντ.), ἡ, *compositio*; *descriptio*, *constitutio*. Legg. V. 747. A: τούτων μὴ ἀπολείπεσθαι τῆς συντάξεως. Pol. V. 462. C: εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἀρχοντος ἐν αὐτῇ. IX. 591. D: τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτῆσει ξύνταξιν τε καὶ ξυμφωνίαν. Tim. 24. C: ξυμπασαν τὴν διακόσμησιν καὶ σύνταξιν. Legg. III. 683. C: ἐκείνην τὴν συσταθείσαν σύνταξιν (*omnium coniunctam*) ἐδέδισαν οἱ τότε.

συνταράττω (ξυντ.), *perturbo*, *turbo*. Tim. 85. A: ξυνταράττον αὐτιάς (τὰς περιφοράς). Legg. VII. 798. A: συνταραχθεὶς ὑπὸ νόσων.

σύντασις, ἡ, *contentio*. Conv. 206. B: ἐν τίνι πράξει ἡ σπουδὴ καὶ ἡ σύντασις ἔρως ἂν καλοῖτο; Phil. 46. D: σύντασιν (*sic Cl. c. al. Vulgo σύστασιν*) ἀγρίαν ποιεῖ.

συντάττω (ξυντ.), *compono*, *conflo*; *dispono*; *constituo et instituo*; *condo*. Gorg. 504. A: κοσμοῦσι ... τὸ σῶμα καὶ συντάττουσιν. Phil. 30. C: κοσμοῦσά τε καὶ συντάττουσα ἐν-αυτοὺς τε καὶ ὥρας cet. 28. D: φρόνησιν τινα θαύμασθην συντάττουσαν διακυβερεῖν (τὰ ξύμπαντα). Legg. I. 625. C: κατὰ τί τὰ ξυσσίτια ... ὑμῖν συντάταχεν ὁ νόμος—; Critia 120. D: τοιαύτην δύναμιν ... ξυντάξας. Legg. X. 903. D: ψυχὴ συντεταγμένη σώματι. I. 634. B: ποῦ ... τοῦτ' ἐστὶ ταυτὸν περὶ τὰς ἡδονὰς συντεταγμένον ἐν τοῖς νόμοις; XI. 930. E. (935. D. pro συντεταγμένῳ scribe videtur συντεταγμένῳ). VII. 817. E: ταῦτ' ... ἔστω ... συντεταγμένα νόμοις ἔθῃ. X. 906. E: ἡνιόχοις ... ἐν ἀμίλλῃ συντεταγμένοις. Med. Legg. I. 625. E: πάνθ' ὁ νομοθέτης ... πρὸς τοῦτο βλέπων συντάττετο. 626. A: ὥς... τὰ νόμιμα ἡμῖν ... συνετάξατο. VI. 781. B: πάντα συντάξασθαι κοινῇ γυναιξὶ τε καὶ ἀνδράσιν ἐπιτηδεύματα. XII. 965. B. Phaedr. 263. E:

πρὸς τοῦτο ... συνταξάμενος τὸν ... λόγον διεπεγράνατο.
 Legg. V. 745. D: εἰς ἴσα ... μέρη συνταξάμενον.
 σύνταφος (ξύντ.), ὁ ἦ, *qui una sepelitur*. Legg. IX.
 873. D: μηδὲ μεθ' ἑνὸς ξυντάφου.

συντείνω (ξύντ.), *contendo, intendo; etiam refero*. Phil.
 47. A: τὸ ... τῆς ἡδονῆς πολὺ πλεον ἐγκυχυμένον συντείνει
 τε καὶ ἐνίοτε πηδᾶν ποιεῖ. Euth. 12. A: ξύντεινε σαυτὸν.
 Legg. VIII. 830. D: χορούς τε εἰς ταῦτα ἅμια καὶ γυμναστι-
 κὴν πᾶσαν ξυντείνων. Gorg. 507. D: πάντα εἰς τοῦτο ...
 συντείνοντα (*referentem*). Phaed. 98. D: χαλῶντα καὶ συντεί-
 νοντα τὰ νεῦρα. Polit. 308. A: ἐπὶ πόλεμιον αἰεὶ τινα τὰς
 αὐτῶν ξυντείνοντες πόλεις. Legg. VII. 800. D: ῥήμασί τε
 καὶ ῥυθμοῖς ... συντείνοντες τὰς τῶν ἀκρωμένων ψυχὰς.
 I. 641. E: ἐπὶ τὸ δηλῶσαι ... ξυντείνει τὸν λόγον. Pol. IX.
 591. C: οὐκοῦν ὁ γε νοῦν ἔχων πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς τοῦτο
 ξυντείνας βιώσεται —; 590. B: ὅταν τὸ λεοντώδες ... συν-
 τείνηται ἀναρμόστως. Recipr., ut Lat. *contendere et intendere*
 (vern. *sich anstrengen vel bemühen*). Crat. 398. E: οὐ συντείνω.
 Legg. X. 887. C: ἐπειδὴ προθύμως συντείνεις. Ep. VII. 344.
 B: συντείνων. Soph. 239. B: ὁ τι μάλιστα δύνασαι συν-
 τείνας. Pol. VI. 504. E: πᾶν ποιεῖν συντεινομένους. Euthyd.
 288. D: συντεταμένον καὶ σπουδάζοντα. (Legg. XI. 935. C.
pro συντεταγμένῳ scrib. συντεταμένῳ, oppos. παίζοντι). In-
 trans. *tendo* (ad aliquid), *specto*; in re pos. etiam *pertineo*. The-
 aet. 184. D: (εἰ) μὴ εἰς μίαν τιὰ ἰδέαν ... πάντα ταῦτα
 ξυντείνει. Legg. V. 731. A: ἤτιον συντείνει πρὸς ἀρετὴν
 τὴν ἀληθῆ. VII. 813. E: ὅσα εἰς ἡπικὴν μαθήματα συν-
 τείνει. X. 903. C: ὧν ἔν καὶ τὸ σὸν ... μῦριον εἰς τὸ πᾶν
 ξυντείνει βλέπον αἰεὶ. Crat. 403. B: τὰ δ' ἐμοὶ δοκεῖ πάντα
 εἰς (v. εἰς) ταῦτόν τι συντείνειν. Legg. X. 903. C: πρὸς τὸ
 κοινῇ ξυντείνων βέλτιστον. Ep. III. 316. E: τοῦτο αὐτὸ
 ξυντείνων. Polit. 294. B: τὸν ... νόμιον ὀρῶμεν σχεδὸν ἐπὶ
 αὐτὸ τοῦτο ξυντείνοντα. Def. 415. D: χρημάτων εἰς εὐδαι-
 μονίαν συντεινόντων. Polit. 309. B: τὰς ... ἐπὶ τὴν ἀν-
 δρείαν μᾶλλον ξυντεινούσας (φύσεις). — Verb. Ep. VII.
 340. C: ξυντατίον ... εἶναι νῦν.

συντεκταίνομαι (ξύντ.), *una fabricor et simpl. fabri-*
cor. Tim. 30. B: τὸ πᾶν ξυντεκταίνεται. 45. B: φωσφόρα
 συντεκτιήναντο ὁρματὰ.

συντέλεια, ἡ, in rebus ponitur communiter ad aliquid
 conferentibus. Legg. X. 905. B: οὐκ εἰδὼς αὐτῶν τὴν συν-
 τέλειαν ὅπῃ ποτὲ τῷ παντὶ συμβάλλεται.

συντελῶ, *perago, facio*. Ax. 371. D: τὰς ... ἀγνοτίας
 κάκεισε συντελοῦσι.

συντέμνω, *una divido s. distribuo*. Polit. 261. A: ἀλλ'
 ἐπακολουθεῖν σύντεμνε. Soph. 227. D: πειράσομαι σοι συν-
 τέμνειν. *(*brevi*) *praecido, breviter complector*. Ep. III. 318. B:

διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν συντέμνω. Prot. 334. D: σύντεμνέ μοι τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυτέρας ποίει.

συντεταγμένως, vid. συντεταμένως.

συντεταμένως (ξυντ.), *contente*, h. e. *summo studio, maximo opere*. Phil. 59. A: τὰ περὶ δόξας ζητοῦσι ξυντεταμένως (sic Σ a corr. m. Vulgo ξυντεταγμένως). Pol. VI. 499. A: οἷων ζητεῖν ... τὸ ἀληθές ξυντεταμένως (codd. nonnulli ξυντεταγμένως) ἐκ παντός τρόπου. Apol. 23. E: ξυντεταμένως (sic ΞΥ pro v. ξυντεταγμένως) ... λέγοντες περὶ ἐμοῦ (Lat. *contente dicere*). Ep. VII. 338. B: συντεταμένως ἐδέίτο τῶν cel.

σύντεχνος, ὁ ἡ, *artis consors*. Polit. 274. C: παρ' Ἡφαιστου καὶ τῆς συντέχνου.

συντήκω (ξυντ.), *colliquefacio; conflo*. Tim. 43. A: πυκνοῖς γόμφοις ξυντήκοντες. Conv. 192. E: ἐθέλω ὑμῶς συντήξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτό. Tim. 83. B: ὅταν νέα ξυντακῇ σὰρξ ὑπὸ τοῦ περὶ τὴν φλόγα πυρός. Conv. 183. E: ἄτε μινίμω συντακείς. 192. E: συντακείς τῷ ἐρωμένῳ.

συντιθέμηνι (ξυντ.), *compono; coniungo; condo* (etiam *conscribo* s. *scribo*). Phaedr. 278. C: εἴ τις ἄλλος συντιθέσθαι λόγους. Soph. 252. A: ὅσοι ... συντιθέασιν τὰ πάντα (opp. διαιροῦσιν). Crat. 427. C: ἐκ ... τούτων τὰ λοιπὰ ... συντιθέναι. Euthyd. 305. C: δεινούς λόγους συντιθέναι. Menex. 249. D. Phaedr. 260. B: συντιθεῖς λόγον ἐπαινον κατὰ τοῦ ὄνου. Phil. 30. B: ἐν ἄλλοις ἄλλα συντιθέν. Apol. 27. A: ὥσπερ αἶνιγμα ξυντιθέντι. Soph. 252. B: ἐκ τούτων συντιθέντες. Crat. 424. E: συλλαβὰς ... συντιθέντες. Pol. II. 377. D: μύθους τοῖς ἀνθρώποις ψευδεῖς συντιθέντες. Tim. 72. E: οἱ ξυντιθέντες ἡμῶν τὸ γένος. Menex. 236. B: ὅτε ... συντιθεῖ (Parr. EF et Ven. Ξ a pr. m. συντιθή) τὸν ἐπιτάφιον λόγον. Phaedr. 278. C: εἴ τις ἄλλος ... ποιήσιν ψιλὴν ἢ ἐν ῥῥῳ συντιθεῖκε. Phaedr. 228. A: ἂ Λυσίας ... κατὰ σχολὴν συντίθηκε. Crat. 434. A. Polit. 276. E: εἰς ταῦτὸν βασιλέα καὶ τύραννον ξυνέθεμεν. Crat. 425. A: συνέθεσαν (οἱ παλαιοί). Tim. 69. D: τὸ θνητὸν γένος ξυνέθεσαν. Legg. II. 669. D: πάντας ψόφους εἰς ταῦτό οὐκ ἂν ποτε ξυνθεῖεν. Phaed. 77. C: εἰ θέλετε συνθεῖναι τούτῳ τε τὸν λόγον εἰς ταῦτόν καὶ ὃν πρὸ τούτου ὠμολογήσαμεν. Prot. 356. B: συνθεῖς τὰ ἰδέα. Soph. 262. E: συνθεῖς πρᾶγμα πράξει δὲ ὀνόματος καὶ ῥήματος. Tim. 33. D: ὁ συνθεῖς (*qui mundum condidit*). 74. C: ξυνθεῖς ζῦμωμα. Polit. 273. B: παρὰ ... τοῦ συνθέντος πάντα τὰ καλὰ κέκτῃται (ὁ κόσμος). Legg. VII. 812. D: τοῦ τὴν μελωδίαν ξυνθέντος ποιητοῦ. 816. C: μετὰ τῆς ἄλλης μουσικῆς τὴν ὀρχήσιν συνθέντα. Ep. VII. 341. B: συνθέντα ὡς αὐτοῦ τέγγην. Legg. II. 669. C: σχήματα ξυνθεῖσθαι. Crat. 434. A: ἐξ ὧν τὰ πρῶτα ὀνόματα τις ξυνθήσει. Polit. 259. D: εἰς ταῦτόν ... ξυνθήσομεν. Crat. 434. A: ἐξ ὧν ξυντίθεται τὰ ζωγρα-

φούρινα. 425. A: συντίθενται. 396. A: συντιθέμενα ... εἰς ἐν. Polit. 288. E: ἐκ μὴ συντιθεμένων ... γενῶν. Pol. VII. 533. B: τῶν φθομένων τε καὶ συντιθεμένων. X. 618. C: συντιθέμενα ἀλλήλοις καὶ διαιρούμενα. Phaed. 78. C: ἥπερ ξυντεθῇ (sic Cl. c. al. Vulgo συναεθῇ). Euthyd. 306. A: ἐξ ὧν συνετέθῃ. Phaed. 93. A: ἐξ ὧν ἂν ξυντεθῇ. 92. B: ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι. Tim. 55. E: τὸ ... ἐξ ἑκατέρου ξυντεθὲν ἐπίπεδον. Parm. 143. D: συντεθέντος ἐνὸς ὁποιοῦν ἥτινι οὖν συζυγία. Phaed. 78. B: τῷ ... ξυντεθέντι τε καὶ ξυνθέντῳ ὄντι. Euthyd. 306. A: ἐκ δυοῖν κακοῖν συντεθέντα. Theaet. 203. C: συντεθέντων αὐτῶν. Verb. Crat. 434. B: ἐξ ὧν συνθετέον. *Comprobo est etiam constituo.* Phaedr. 254. D: ἐλθόντος ... τοῦ συντεθέντος χρόνου. *Hinc med. συνθέσθαι in eis ponitur qui inter se pacti sunt, inter quos aliquid convenit.* Crat. 435. A: αὐτὸς σαυτῷ συνέθου. Crit. 52. D: καθ' ὥς (ὁμολογίας) ἡμῖν ξυνέθου πολιτεύεσθαι. Ep. VII. 346. D: ταῦτα ξυνεθέμεθα τότε. Menex. 245. C: ξυνέθεντο. Crat. 433. E: εἰάν τέ τις συνθῇται cet. Pol. II. 359. A: ξυνθέσθαι ἀλλήλοις μὴτ' ἀδικεῖν μὴτ' ἀδικεῖσθαι. B. Legg. XI. 920. D. Gorg. 520. C: μὴ συνθέμενος αὐτῷ μισθόν. Crat. 383. A: ξυνθέμενος καλεῖν. 433. E: δηλοῦν (τὰ ὀνόματα) τοῖς συνθεμένοις.

συντιττῶ (ξυντ.), *perforo; per canales (alterum in alterum) duco et (utrumque) coniungo.* Tim. 91. A: τὴν τοῦ ποτοῦ διέξοδον ... ξυνέτρησαν εἰς τὸν ... μυελὸν ξυμπεπηγότα. Critia 115. D: διώρυχα ... ἐπὶ τὸν ἐξωτάτω τροχὸν ξυνέτρησαν. Phaed. 111. D: τούτους ... πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἀλλήλους συντετρησθαι ... πολλαχῇ. Critia 115. E: εἰς ὃν ἡ θάλαττα συνετέρητο.

συντομία, ἡ, *brevitas.* Phaedr. 267. B: συντομίαν ... λόγων.

συντόμως, *breviter.* Tim. 25. E: ὡς συντόμως εἰπεῖν. συντονία (ξυντ.), ἡ, *intentio* (germ. *Spannung*). Tim. 84. E: ἃ ... ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τῆς ξυντονίας τοῦ παθήματος τὰ νοσήματα τέτανοι ... προσεβρόθήθησαν. **contentio, attentio.* Def. 413. D: συντονία ψυχῆς πρὸς τὸ καταμαθεῖν. 414. A: ἔγνοια συντονία διανοίας.

συντονολυδιστί (ἁρμονία). Pol. III. 398. E.

σύντηνος, ὁ ἡ, *intensus, trop. acer, vehemens.* Conv. 203. D: ἀνδρείος ὦν ... καὶ σύντηνος. Locr. 102. E: ὀργαί τε σύντηνοι cet. Legg. V. 734. A: συντόνους ... ἐπιθυμίας τε καὶ ἔρωτας. Locr. 104. C: σύντινα ... δείματα. Tim. 74. D: συντονωτέραν (δύναμιν) ... σαρκῶν. Soph. 242. E: φασὶν αἱ συντονώτεραι τῶν Μουσῶν, αἱ δὲ μαλακώτεραι cet.

συντόνως (ξυντ.), *contente* (germ. *angestrengt et streng*). Phaedr. 253. A: συντόνως ... πρὸς τὸν θεὸν βλέπειν. Pol. VII. 539. D: μείναι ἐνδεδεχῶς καὶ ξυντόνως. X. 619. B: συν-

τόνως ζῶντι. Tim. 88. A: ὅταν εἰς τινὰς μαθήσεις καὶ ζη-
τάσεις συντόνως ἴη. Legg. VI. 752. D.

σύντρεῖς, *tres simul*. Tim. 54. E: κατὰ σύντρεῖς ...
γωνίας.

συντρέφω (ξυντρ.), *una educo*. Legg. VI. 752. C:
ξυντραφέντες (οἱ παῖδες). (pass.) *concreasco, nascor*. Phaed.
96. B: (ἀρα) τότε ... τὰ ζῶα συντρέφεται. Tim. 75. A: ἡ
... γιγνομένη καὶ ξυντρεφομένη φύσις.

συντρέχω (ξυντρ.), *una curro*. Polit. 266. C: τὰν-
θρόωπιον ἡμῶν ἅμα γένος ... ξυνδεδραμικὸς γένει ... ἐν-
χερεστάτω.

συντρίβω, *contero, comminuo*. Men. 77. A: τοὺς συν-
τρίβοντάς τι. Hipp. mai. 290. E: συντρίψασα ... τὴν χύτραν.
Pol. X. 611. D: τὰ δὲ συντετρίφθαι.

σύντροφος (ξύντρ.), ὁ ἡ, *una nutritus, etiam una pa-
tus; eisdem moribus assuefactus*. Polit. 273. B: τὸ τῆς πάλαι
ποτὲ φύσεως ξύντροφον. Legg. XII. 949. C: οὐδ' ... τοιοῦ-
τους ἄλλους κυρίους τῆς χώρας παρέξονται ξυντρόφους. Act.
est *una nutritus*. Legg. VIII. 845. D: τοῖς ὕδασι ξύντροφα
(πνεύματα) τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων, et *una pascens*.
Polit. 267. E: εἰ τις τῶν ἄλλων ... κοινῇ τῆς ἀγέλης ξύν-
τροφος εἶναι φησὶ καὶ προσποιεῖται.

συντυγχάνω (ξυντ.), *concurro; occurro, incido*. Tim.
56. D: γῇ ... ξυντυγχάνουσα πυρί. Legg. VI. 762. D: κολα-
ξέσθω ... πληγαῖς ὑπὸ τοῦ συντυγχάνοντος. Lys. 203. A:
συνέντυχον Ἰηποθάλει. Legg. IV. 709. C: ξυμπιπτόντων ὅσα
δεῖ χώρα ξυντυχεῖν. Tim. 56. D: ξυντυχόντα τὰ μέρη.

συντυχία, ἡ, *casus* (germ. *Unfall*). Phaedr. 248. C: καὶ
τινι συντυχίᾳ χρησαμένη cel.

συνυπηρετῶ (ξυν.), *una servio et simpl. servio, adiuvoo*.
Legg. XI. 934. B: ταῦτόν δ' ἔργον δρῶντα ξυνυπηρετεῖν δεῖ
τῷ νομοθέτῃ τὸν δικαστήν.

συνυποτίθεμαι, *una vel simul sumo et in univ. pono*.
Ax. 370. A: μὴ συνυποτιθέμενος ... μίαν αἰσθῆσιν.

συνυφαίνω (ξυν.), *contexo*. Polit. 305. E: τὴν ...
πάντα ξυνυφαίνουσιν ὁρθότατα. Tim. 69. A: ἐξ ὧν τὸν
ἐπίλοιπον λόγον δεῖ ξυνυφανθῆναι. Med. Tim. 78. B: πλέ-
γμα ἐξ αἵρος καὶ πυρός ... ξυνυφηνάμενος.

συνυφανσις (ξυν.), ἡ, *textura*. Polit. 310. E: βασι-
λικῆς ξυνυφανσεως ἔργον.

συνυφή (ξυν.), ἡ, *textura; etiam structura*. Epin. 975.
A: ἡ τῶν οἰκήσεων ... ξυνυφή. Legg. V. 734. E: ξυνυφήν
(v. ξυμφηήν) ἡ καὶ πλέγμα ἄλλ' ὅτι οὐν.

συνωδία (ξυν.), ἡ, *assensio*. Legg. VIII. 837. E: εἰκοῦ
γε ... τυχεῖν τῆς σῆς ... ξυνωδίας.

συνωδός (ξυν.), ὁ ἡ, *concinens*. Phaed. 92. C: πρόπει
γε ... ξυνωδῶ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας (λόγῳ).

συνωθῶ (ξυν.), *contrudo, cogo*. Tim. 58. B: ἡ ... ξύνω-

δος τὰ σμικρὰ εἰς τὰ τῶν μεγάλων διάκενα ξυνωθεῖ. 53. A: πάλιν εἰς ταυτόν ξυνωθεῖν. 59. A: εἰς τὰς τοῦ πυρὸς ἔδρας συνωθῶν. 60. B: ξυνωθοῦντα ἡμῶν τὸ νοταρόν. 60. E: ξυνέψωε ... αὐτόν εἰς τὰς ἔδρας cet. 59. A: συνωθούμενος. 59. E: ξυνέωσται ... ὑπὸ τῶν ἐξιόντων εἰς αὐτό. 60. E: ξυνωσθεῖσα. 85. E.

συνωμοσία (ξυν.), ἡ, *confuratio, conspiratio*. Apol. 36. B: ξυνωμοσιῶν. Pol. II. 363. D: ξυνωμοσίας (v. ξυνομοσίας) τε καὶ ἐτοιρείας συναξομεν.

συνωμότης (ξυν.), ὁ, *coniuratus*. Ep. VII. 351. A: ξυνωμότας συναγαγών.

συνωνοῦμαι (ξυν.), *coëmo*. Soph. 224. B: τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον.

συνωρίς (ξυν.), ἡ, *bigae*. Phaedr. 246. B: ἡμῶν ὁ ἄρχων ξυνωρίδος ἡμιοχεῖ. Crit. 36. D: ξυνωρίδι ἡ ζεύγει. Critia 119. B: ξυνωρίδα.

σύνωσις (ξυν.), ἡ, *compressio*. Tim. 62. B: (διὰ) τῇν ξύνωσιν.

σύριγξ, ἡ, *fistula*. Pol. III. 399. D: καὶ αὐ κατ' ἀγροῦς τοῖς νομεῦσι συριγέ ἄν τις εἴη. 397. A: αὐλῶν καὶ συρίγων. Conn. 215. B: σύριγγας. **sibilus* (quo quis exploditur). Legg. III. 700. C: τὸ κύρος τούτων γνῶναι ... ζημιούν τε αὐ τὸν μὴ πειθόμενον οὐ σύριγξ ἦν cet.

συρίττω, *sibilo*. Theaet. 203. B: ψόφος τις μόνον οἶον συριττούσης τῆς γλώττης. Etiam, ut Lat. *sibilare aliquem*, germ. *auswischen*. Ax. 368. D: δῆμου παίγνιον ... συριτόμενον.

συρμός, *tractus*. Ax. 370. C: πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς.

συρῶσθε (ξυρῶ.), *consuo*. Euthyd. 303. E: ξυρῶσθετα τὰ στόματα τῶν ἀνθρώπων.

συρῶσθαι (ξυρῶ.), *confluere*. Ax. 367. B: εἰς ὃ πᾶν συρῶσθαι τὸ τῆς φύσεως ἐπὶ κηρον. Phaed. 112. A: εἰς τοῦτο τὸ χάσμα συρῶσθαι ... πάντες οἱ ποταμοί. 109. C: ξυρῶσθαι αἰεὶ εἰς τὰ κοίλα τῆς γῆς. Tim. 78. D. Legg. V. 736. B: τὰ συρῶσθαι ὕδωρ. A: ξυρῶσθαι ... εἰς μίαν λίμνην. Phaed. 109. B: εἰς ἃ ξυρῶσθαι τὸ τε ὕδωρ cet. Legg. IV. 708. D: τὸ ... παντοδαπὸν ἐς ταῦτο ξυρῶσθαι γένος. Phaed. 110. E: ὑπὸ τῶν δευρὸ ξυρῶσθαι.

σύρροος, ὁ ἡ, *confluens*. Locr. 101. E: σύρροον ... ζῶον. 104. A: τὸ πνεῦμα σύρροον ἀπεργάζεται.

συρφετός, ὁ, *colluvies, turba*; etiam *homo de turba*. Gorg. 489. C: ἐὰν συρφετός συλλέγῃ δούλων cet. Hipp. mai. 288. D: τοιοῦτός τις ... οὐ κομψός, ἀλλὰ συρφετός. Theaet. 152. C: τοῦτο ἡμῖν ... ἡνίκατο τῷ πολλῷ συρφετῷ.

σὺς, ὁ, *sus*. Locr. 104. E: ἐς σὺν ... μορφάς.

συσκέπτομαι, *una quaeo vel specto*. Soph. 218. B: κοινῇ ... μετ' ἐμοῦ σοι συσκεπτόμεν.

συσκευάζομαι, *in fasciculum colligo*. Theaet. 175. E: οἶον στρωματοδεδεικτον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι.

συσκιάζω (ξυσκ.), *obumbrō, obvolvo*. Tim. 75. E: ξυσκιασθεῖσαν (τὴν κεφαλὴν).

σύσκιος, ὁ ἢ, *circumcirca opacus et in univ. opacus*. Phaedr. 230. B: τοῦ ... ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον.

συσκοπῶ (ξυσκ.), *una perpendo, exquiro vel considero*. Lach. 197. E: συσκοπεῖ τὰ λεγόμενα. Phaed. 89. A: (πρὸς τὸ) ξυσκοπεῖν τὸν λόγον. Lach. 189. C.

σύσπαστος, ὁ ἢ, *qui constringitur*. Conv. 190. E: ὥσπερ τὰ σύσπαστα βαλάντια.

συσπειρώμαι, *in unum me contraho*. Conv. 206. D: λυπούμενον συσπειρᾶται.

συσπῶ (ξυσπῶ), *constringo*. Tim. 71. C: ξυσπῶσα.

συσσιτία (ξυσσ.), ἡ, *concoenatio*. Legg. VI. 781. A: τὸ τῆς ξυσσιτίας αὐτῶν ἐπιτήδευμα.

συσσίτιον (ξυσσ.), τὸ, *coena communis*. Legg. I. 636. A: τί τε ξυσσίτια καὶ τὰ γυμνάσια. B. VI. 781. C. 780. C: τὸ ἐπιτήδευμα ... τὸ τῶν ξυσσιτίων. VIII. 839. C. II. 666. B: ἐν τοῖς ξυσσιτίοις εὐαγγεθύντα. VI. 780. B. Pol. III. 416. E: φοιτῶντες ... εἰς ξυσσίτια. V. 458. C: ἅτε οἰκίας τε καὶ ξυσσίτια κοινῇ (al. κοινὰ) ἔχοντες. VIII. 547. D. Legg. I. 625. C. al. *Etiā coenatio (de loco) et in univ. contubernium*. Critia 112. B: ξυσσίτια χειμερινὰ (i. e. *hibernacula*) κατασκευασμένοι. C: γυμνάσια συσσιτιά τε ἀνέντες. Legg. VI. 762. C: ξυσσίτια, ἐν οἷς κοινῇ τὴν διαίταν ποιητέον ἅπασιν.

σύσσιτος, ὁ ἢ, *una coenans, mensae socius*. Ep. VII. 350. C: σύσσιτον καὶ συνέστιον. Legg. VII. 806. E: τὴν διαγωγὴν τὴν τῶν ξυσσίτων.

συσσιτῶ, *una coeno*. Lach. 179. B: συσσιτούμεν ... ἐγὼ τε καὶ Μελησίας ὅδε. Legg. I. 625. E: ξυσσιτεῖν. Conv. 219. E: συνεσιτούμεν ἐκεῖ.

συσσωζω (ξυσσ.), *una servo*. Legg. IV. 707. C: περὶ τῶν τότε ξυσσωσασῶν ἡμᾶς μαχῶν.

σύστασις (ξύστ.), ἡ, *compositio; structura; status; constitutio; dispositio; etiam restitutio*. Conv. 188. A: ἡ τῶν ὠρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις. Pol. VIII. 546. A: οὐδ' ἡ τοιαύτη ξύστασις (int. *civilitatis*) ἅπαντα μὲναι χρόνον. Tim. 32. E: ἡ τοῦ κόσμου σύστασις. 36. D: ἡ τῆς ψυχῆς ξύστασις. 75. B: ἡ περὶ τὴν κεφαλὴν ξύστασις. 81. B: νεία ... ξύστασις τοῦ παντὸς ζώου. 89. B: πᾶσα ... ξύστασις νόσων. Epin. 981. A: ὅταν μία ξυνελθούσα σύστασις ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτεκῇ μίαν μορφήν. Tim. 48. A: ἐξ ἀνάγκης τε καὶ νοῦ συστάσεως ἐγεννήθη. 89. C: τῆς περὶ τὰ νοσήματα ξυστάσεως. Legg. IX. 858. B: ἡ καὶ τινος ἐτέρας ἀρχομένοις συστάσεως. Locr. 102. B: λυομένων ... τῶν ἀρμιῶν τὰς συστάσις. Phil. 29. B: ἐνόητα ἐν τῇ συστάσει. Conv. 187. C: ἐν ... αὐτῇ τῇ συστάσει ἀρμονίας τε καὶ ῥυθμοῦ. Legg. II.

702. D: τὰχ' ἂν χρησαίμην εἰς τὴν μέλλουσαν πόλιν ταύτη τῇ συστάσει. IX. 858. B. Phaedr. 268. D: τὴν τούτων συστάσιν. Pol. V. 457. E: λέγεις ... λόγων συστάσιν. Epin. 991. A: ἀρμονίας σύστασιν ἅπασαν. Locr. 99. D: μετὰ ... τὰν τῷ κόσμῳ σύστασιν. Tim. 82. B: δευτέρων ... ξυστάσεων κατὰ φύσιν ξυνεστηκυῖων. 89. A: τῶν καθάρσεων καὶ ξυστάσεων (*restitutionum*) σώματος. Legg. VI. 782. A: πόλεων συστάσεις. VII. 812. C: τὰς τῶν ἀρμονιῶν συστάσεις. **conflictio* (cum hoste). Legg. VIII. 833. A: ἡ ... ἐν ταῖς συμποκαῖς μάχῃ καὶ σύστασις.

συστεγάζω (ξυστ.), *contego vel obtego*. Tim. 75. C: ὅθεν ... σαρεῖ ... καὶ νεύροις κεφαλὴν ... οὐ ξυνεστέγασαν. συστέλλω, *contraho, compesco*. Lys. 210. E: ταπεινούντα καὶ συστέλλοντα. Legg. III. 691. E: ὡς τὸ μέτριον μᾶλλον συνέστειλε.

σύστημα, τό, *compositio*. Epin. 991. E: ἀριθμοῦ ... σύστημα. Phil. 17. D: τὰ ἐκ τούτων ὅσα συστήματα γέγονεν. **vis confuncta*. Legg. III. 686. B: τηλικούτον καὶ τοιοῦτον σύστημα ἥτις ποτὲ τύχῃ διέφθειρε.

συστρατεύομαι, *una milito*. Pol. V. 471. D: εἰ ... καὶ τὸ θῆλυ συστρατεύοιτο. 468. B: ὑπὸ τῶν συστρατευομένων μειρακίων *cet*.

συστρατιώτης (ξυστρ.), ὁ, *commilito*. Pol. VIII. 556. C: ξύμπλοι γιγνόμενοι ἢ ξυστρατιῶται.

συστρέφω, *contorqueo; contraho, colligo*. Pol. I. 336. B: συστρέψας ἑαυτόν. Prot. 343. E: ἐνέβαλε ῥῆμα ... βραχὺ καὶ συνεστραμμένον (Lat. *contortum*, v. Clav. Cicer.).

συστρέφῃ, ἡ, *contortio*. Polit. 282. E: ὅσα ... τὴν ... συστρεφὴν χαυνὴν λαμβάνει.

συσφαιριστής, ὁ, *socius pilae tusus*. Ep. XIII. 363. D: τοὺς συσφαιριστὰς ἀσπάζου ὑπὲρ ἐμοῦ.

συχνός, ἡ, ὄν, *multus; copiosus, amplius; magnus; in tempore et oralt. pos. longus*. Pol. VII. 539. A: εὐλάβεια ... συκνή. Polit. 287. E: μάλα γε συκνὸν εἶδος. Phaed. 57. A: χρόνον συκνοῦ. Theaet. 185. E: μάλα συκνοῦ λόγον. Id. Phil. 23. B. Pol. III. 414. C: πείσαι δὲ συκνὴς πειθοῦς. Gorg. 518. D: συκνώ ὕστερον χρόνον. Polit. 268. D: συκνώ ... μέρει δεῖ μεγάλου μύθου προσχεῖσασθαι. Phaedr. 227. A: συκνὸν ... ἐκεῖ διέτριψα χρόνον. Phaed. 80. C. al. Gorg. 465. E: συκνὸν λόγον. Soph. 217. D. Ep. VI. 322. E: συκνὸν ... τοῦ βίου. Soph. 267. E: μάλα συκνήν (διπλόην). Legg. XII. 768. B: (διὰ τὴν) σκέψιν γεγονυῖάν μοι καὶ μάλα συκνήν. Pol. II. 370. D: συκνὸν αὐτό (τὸ πολίτην) ποιούσι. VI. 511. C: δοκεῖς γὰρ μοι συκνὸν ἔργον λέγειν. Crat. 429. D: συκνοὶ γὰρ τινες οἱ λέγοντες. Pol. IX. 588. C: ἄλλαι τινὲς συκναὶ λέγονται *cet*. Crat. 414. B: λοιπὰ ... ἡμῖν ἐτι συκνά ἐσσι *cet*. Pol. II. 371. A: συκνῶν καὶ ἄλλων προσδεύεται. VIII. 544. C: συκνῶν γέμουσα κακῶν πολι-

τεία. Soph. 246. B: ἤδη ... ἐγὼ τούτων συχνοῖς προσέτυχον. Legg. III. 698. D: μυρίασι συχναῖς. Gorg. 455. C: ὡς ἐγὼ τινας σχεδὸν καὶ συχνοὺς αἰσθάνομαι οἷ cet. 519. D: συχνοὺς τείνω τῶν λόγων. Crat. 386. B: μάλα συχνοὺς (ἀνθρώπους). Pol. V. 459. A. Prot. 313. A: σκοπούμενος ἡμέρας συχνάς. Phaedr. 264. E: συχνά ... παραδείγματα. Crat. 408. E: συχνά μὲν μοι προστάτεις cet. Pol. VI. 509. C: συχνά ... ἀπολείπω. Crit. 44. E: συχνά χρήματα. Adverbiorum instar ponuntur συχνῶ, *multo* (Legg. VI. 761. D: βελτίονα συχνῶ), συχρόν, *multum* (Phaedr. 257. C: συχρόν διαμαρτάνεις. Polit. 276. C.) et συχνά (Phil. 59. B: συχνά χαίρειν ἔαν).

σφαγεύς, ὁ, *intersector*. Ep. VII. 336. C: τῶν Δίωνος σφαγέων.

σφαγή, ἡ, *caedes*. Pol. X. 610. B: μηδ' αὖ ὑπὸ σφαγῆς. Ep. VII. 331. D: ἄνευ ... σφαγῆς ἀνδρῶν. 327. D: ἄνευ ... σφαγῶν καὶ θανάτων. 336. E: σφαγαῖς. Pol. III. 391. B: τὰς τῶν ζωρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν. Legg. III. 682. D: θανατοὺς τε καὶ σφαγὰς cet.

σφαδασμός, ὁ, *palpitatio*. Pol. IX. 579. E: σφαδασμῶν τε καὶ ὀδυνῶν πλήρης.

σφαῖρα, ἡ, *sphaera*. Locr. 95. D: ἡ σφαῖρα. Soph. 244. E: σφαίρης (Parm.). Phil. 62. A: σφαίρας ... τῆς θείας. Legg. X. 898. B: σφαίρας ἐντόρνου ... φοραῖς. Locr. 100. E: τὸ ... κέντρον τὰς σφαίρας. Tim. 73. E: σφαῖραν περιετόρνενυσεν ὅσπερ τὴν. **globus* (plumbeus vel ferreus). Legg. VIII. 830. B: ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιεδοῦμεθα **pila* (qua luditur). Euthyd. 277. B: ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον. Phaed. 110. B: ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι.

σφαιρίζω, *pila ludo*. Theaet. 146. A: ὥσπερ φασὶν οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες.

σφαιρίον, τό, *globulus*. Ep. II. 312. D: τὸ ... σφαιρίον οὐκ ὀρθῶς ἔχει.

σφαιροειδής, ὁ ἡ, *globosus*. Tim. 62. D: τοῦ ... παντός οὐρανοῦ σφαιροειδοῦς ὄντος. Ax. 371. B. Tim. 33. B: διὸ καὶ σφαιροειδὲς ... καὶ κυκλοτερές αὐτὸ ἔτορνεύσατο. 44. D: εἰς σφαιροειδὲς σῶμα ἐνέδησαν. 63. A.

σφαιρομαχῶ, *globis* (plumbeis vel ferreis) *luctor*. Legg. VIII. 830. E: σφαιρομαχεῖν.

σφακελίζω, *carie exedor*. Tim. 84. B: σφακελίσαν (ὁστούν). 74. B: σφακελίσασαν (τὴν τῆς ὁστένης φύσεως ἔξιν).

σφαλερός, ὁ, ὄν, *fallax*. Legg. VII. 810. B: σφαλερὰ γράμματα ἢ μὴν ἐστὶ ... καταλελειμμένα. **caducus*, *infirmus*. Pol. III. 404. A: σφαλερὰ (ἔξιν) πρὸς ὑγίειαν. **dubius*, *periculosus*. Theag. 121. C: σφαλερὰ (ἐπιθυμία). Pol. V. 450. E: φοβερόν τε καὶ σφαλερόν. Legg. III. 688. B: εὐχῇ χρη-

- σθαι σφαλερόν εἶται νοῦν μὴ κεκτημένον. I. 649. E: σφαλερώτερον (si locus sanus). VII. 797. D: πολὺ σφαλερώτατον. σφάλλω, fallo, in errorem induco; etiam perdo; pass. fallor, erro, c. genit. aberro, deflecto; etiam labor et affligor. Theaet. 167. F: (ὅταν τις) παίξῃ τε καὶ σφάλῃ. Ep. VII. 351. D: ταῦτόν ... καὶ Δίωνα ἐσφηλε δι' ὀλιγίστων. Prot. 361. D: μὴ πολλάκις ἡμᾶς ... ἐν τῇ σκέψει σφήλῃ ἐξαπατήσας. Euthyd. 296. A: ὅπως μὴ τι ἡμᾶς σφαλεῖ (al. σφήλῃ. Vulgo σφάλῃ) τὸ ἀεὶ τοῦτο. Theaet. 196. B: μᾶλλον σφαλலεται. Gorg. 461. D: εἰ τι ... ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα. Soph. 229. C: ὅσα διανοία σφαλλόμεθα. Theaet. 166. A: ἐάν ... ὁ ἐρωτηθεῖς ... ἀποκρινάμενος σφάλῃται. Pol. II. 361. B: ἐάν ἄρα σφάλῃται τι. Legg. IX. 864. A: καὶ σφάλῃται τι. Gorg. 461. C: ἐπειδὴν ... σφαλλώμεθα (εἰ. ἵνα ... ἐπανορθώτε ἡμῶν τὸν βίον). Pol. V. 451. A: περὶ ᾧ ἥκιστα δεῖ σφάλλῃσθαι. Legg. I. 648. E: μηδὲ ἐν σφάλῃσθαι μέγα. VI. 771. E. Hipp. min. 372. B: τῶν ... πραγμάτων ἣ ἔχει ἐσφαλμαι. Crat. 436. C: ὅτι οὐκ ἐσφαλται τῆς ἀληθείας ὁ τιθέμενος. Prot. II. 361. A: ἐάν ἄρα πη σφαλῇ. Theaet. 165. A: σφαλῆς γὰρ ἦτον ἀσχημονήσῃ. Pol. V. 451. A: σφαλῆς τῆς ἀληθείας. Tim. 42. B: σφαλῆς τούτων. Ep. VII. 351. E. Alc. I. 132. B: τούτου σφαλέντες. *affligo, perdo; pass. affligor; detrimentum accipio; cado. Ep. VII. 351. D: αὐτόν ... οἱ σφήλαντες. Legg. VI. 769. C: ἐάν τι σφάλῃται τὸ ζῶον (pictura) ὑπὸ χρόνων. Pol. III. 396. D: ὑπὸ νόσων ἢ ὑπὸ ἐρωτῶν ἐσφαλμένον. V. 467. B: κίνδυνος ... οὐ μικρὸς σφαλεῖσιν. σφάλμα, τό, error, delictum (germ. Versehen). Pol. VI. 487. B: μέγα τὸ σφάλμα ... ἀναφαίνεσθαι. Theaet. 167. E: θεῖνα μόνον αὐτῷ ἐνδεικνύμενος τὰ σφάλματα ᾧ cet. Polit. 298. B: σφάλματα ποιοῦντες ἐν τοῖς πελάγεσιν. σφάττω, pacto, iugulo. Gorg. 468. C: σφάττειν. Euthyd. 301. C: σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν. Critia 119. E: ὅν ... ἐλοιεν τῶν ταύρων ... ἐσφαττον. Euthyd. 301. D: σφάξας τὸν μάγειρον. σφεῖς, σφῶν cet. (pron. tertiae personae). σφενδόνη, ἡ, funda. Legg. VIII. 834. A: σφενδόναις ἀμειλλωμένων. *funda, i. e. pala annuli. Pol. II. 359. E: τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου. 360. A: στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην. σφενδόνησις, ἡ, ars funda emittendi. Legg. VII. 794. C: σφενδονήσεως (διδασκάλους). σφενδονήτης, ὁ, funditor. Critia 119. B: σφενδονήτας. σφενδονητικός, ἡ, ὄν, funda emittendi peritus, fem. ars funda emittendi. Lach. 193. B: τὸν μετὰ σφενδονητικῆς ... καρτεροῦντα. σφετερίζω, vindico, usurpo. Legg. VIII. 843. D: εἰς ἐσμούςς ἄλλοτρίους σφετερίζῃ τις. IV. 715. A: οἱ κινήσαντες

τὰ τε πράγματα ... σφετερίσαν cet. Med. Ep. VII. 333. C: (ἵνα) σφετερίσαιο (τὴν ἀρχήν).

σφέτερος, ἐρα, ἐρον, *suus, proprius*. Soph. 243. A: περαινουσι τὸ σφετερον αὐτῶν (v. αὐτοὶ) ἑαστοι. al.

σφήξ, ὅ, *vespa*. Eryx. 392. B: οἰόντιερ οἱ σφήκες. Phaed. 82. B: σφηκῶν.

σφίγγω, *constringo*. Tim. 58. A: σφίγγει πάντα.

σφόδρα, *admodum, vehementer* (μάλα σφ., πᾶν σφ.); in resp. σφόδρα γε, *admodum, vero*. Cum art., ut τὸ σφόδρα. Phil. 45. C. Conv. 210. B. al. Etiam verti potest *insignite* (Pol. II. 361. A: εἰ μέλλει σφόδρα ἀδίκος εἶναι), *accurate* (Phaedr. 263. D: ὡς σφόδρα, int. ὠρίσω), *diligenter* (Phil. 58. D: σφόδρα διανοηθέντες) al.

σφοδρός, ἁ, ὄν (etiam ὁ ἦ), *vehemens; acer; nimius*. Legg. III. 698. E: νέος ... καὶ σφοδρὸς ὁ υἱὸς αὐτοῦ. VIII. 839. B: ἀνὴρ σφοδρὸς καὶ νέος. Apol. 21. A: ὡς σφοδρὸς ἐφ' ὃ τι ὀρμίσαιε. Legg. VII. 791. D: ἦ ... σφοδρὰ καὶ ἀγροῖα δούλωσαι. Tim. 61. E: σφοδρὸν ὄν cet. Polit. 306. E: ὁξύ ... καὶ σφοδρὸν (φαμέν). Phil. 52. C: τὸ μέγα καὶ τὸ σφοδρὸν. Apol. 23. E: φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροί. Legg. V. 733. C: μεγάλα καὶ σφοδρά. VIII. 835. D: πόνων τε σφοδρῶν καὶ ἀνελευθέρων. Charm. 160. C: τῶν σφοδρῶν τε καὶ ταχειῶν πράξεων. Phil. 52. C: ταῖς ... σφοδραῖς ἡδοναῖς. Pol. IX. 573. E: πυκνάς τε καὶ σφοδράς (τας ἐπιθυμίας). 586. C: ὥστε σφοδροὺς ἐκατέρας φαίνεσθαι. Polit. 308. A: διὰ τὴν ... σφοδροτέραν τοῦ δέοντος ἐπιθυμίαν. Phil. 24. C: σφοδρότερον ἡσυχαιτέρου ... ἐμποιοῦντε. Legg. VII. 816. A: σφοδροτέρας ... μεταβολάς. Phil. 60. D: εἰθ' ὡς σφοδροτάτην (ἡδονήν). 45. A: σφοδροτάτας.

σφοδρότης, ἦ, *vehementia*. Polit. 306. A: σφοδρότητα. Pol. IX. 580. E. Legg. V. 733. B: σφοδρότησιν.

σφοδρῶς, *vehementer*. Tim. 43. D. E. Apol. 23. E: σφοδρῶς διαβάλλοντες.

σφόνδυλος, ὅ, *vertebra*. Tim. 74. A: ἐξ αὐτοῦ σφονδύλους πλάσας. **verticillus*. Pol. X. 616. C: τὴν ... τοῦ σφονδύλου φύσιν. E. D: ἐν ἐνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ. C: τὸν σφόνδυλον. D: ὁκτὼ ... εἶναι τοὺς ξύμπαντας σφονδύλους.

σφραγίς, ἦ, *signum (impressum)*. Theaet. 192. A: ὃ μὴ οἶδε μὴδ' ἔχει αὐτοῦ σφραγίδα. Polit. 289. B: σφραγίδων. **annulus sigillo ornatus*. Hipp. mai. 368. C: δακτύλιον ... καὶ ἄλλην σφραγίδα σὸν ἔργον.

σφριγῶ (prop. *rigeo*, germ. *strotzen*), *valeo, vigeo, robustus sum*. Legg. VII. 840. B: τὰ ... σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες.

σφυγματώδης, ὅ ἦ, *tanquam arteriarum pulsu agitata*. Ax. 368. D: σφυγματώδη (χαράν).

σφύζω, *palpito*. Phaedr. 251. D: πηδῶσα οἶον τὰ σφύζοντα (i. e. *arteriae palpitantes*).

σφυρήλατος, ὃ ἦ, *mallo cusus, solidus* (germ. *gediegen*).
Phaedr. 236. B: σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ σταθῆτι.

σχεδία, ἦ, *ratis*. Phaed. 85. D: ὥπερ ἐπὶ σχεδίας.

σχεδιάζω, *ex tempore facio, dico*. al. Sis. 387. E: σχε-
διάζοντα λέγειν ὃ τι ἂν τύχη.

σχεδιασμός, ὃ, *extemporalis actio vel dictio*. Sis. 390. C:
αἰκασία καὶ σχεδιασμός.

σχεδόν, *ferme, propemodum*; etiam *fere, quodammodo*.
Phaedr. 228. D: τὴν ... διάνοιαν σχεδὸν ἀπάντων ... δίδειμι.

Soph. 237. C: σχεδὸν εἰπεῖν ... ἀπορον. Cum pron. τί.

Phaed. 59. C: σχεδὸν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι. 60. B:

σχεδὸν τι ἀναγκάζεσθαι cet. Parm. 128. B: σχεδὸν τι λέ-

γοντας ταῦτά. Conv. 201. E: σχεδὸν γὰρ τι ... ἔτερα τοι-

αῦτα ἔλεγον cet. Cum v. ἴσως. Soph. 253. C. Legg. II.

658. D. Etiam modo lenioris modo fortioris affirmationis vim

habet. Prot. 348. C: τῶν ἄλλων σχεδὸν τι τῶν παρόντων

(i. q. *atque etiam ceteris praesentibus, int. rogantibus*). Phaedr.

236. D: σχεδὸν γὰρ (*etenim*) ἔχω ὃ εἰπὼν ἀναγκάσω σε λέγειν.

Gorg. 455. C: ὡς ἐγὼ τινος σχεδὸν καὶ συγχροῦς αἰσθάνομαι

οἷ cet. 472. C: σχεδὸν τι ταῦτα (*nos: gerade das*) cet. Phaed.

61. C: σχεδὸν ... οὐδ' ὅπωσιτιούν σοι ... παίσεται (*ubi verti*

potest wohl nicht im mindesten). 63. E: ἀλλὰ σχεδὸν μὲν τι

(*wohl*) ἦδειν. Conv. 221. B. al. Sic praec. in respons. Soph.

250. C: σχεδὸν (*sane quidem*). 255. C. al.

σχέσις, ἦ, i. q. τὸ ἔχειν. Tim. 24. B: ἡ τῆς ὀπλί-

σεως αὐτῶν σχέσις. Def. 412. E: χάριτος σχέσις. Pol. V.

452. C: περὶ τὴν τῶν ὀπλῶν σχέσιν. **relentio*. Crat. 424. A:

περὶ ῥοῆς τε καὶ ... καὶ σχέσεως.

σχετλιάζω, *conqueror*. Gorg. 519. B: σχετλιαζόντων.

σχέτλιος, α, ον, *pertinax vel contumax*. Hipp. mai.

289. E: ὡς σχέτλιός ἐστι καὶ οὐδὲν ῥαδίως ἀποδεχόμενος.

Legg. X. 903. C: ὡ σχέτλις verti potest o *miselle*. In re pos.

valet *quod ferri nequit, indignum*. Gorg. 467. B: σχέτλια λέγεις

καὶ ὑπερφυῆ.

σχῆμα, τό, *habitus; gestus; status; forma, figura vel*

species; ratio, modus; etiam persona (germ. *Rolle*). Polit. 275.

C: τὸ σχῆμα τὸ τοῦ θείου νομείως. 291. D: σχῆμα πολι-

τείας. 290. D: τὸ ... τῶν ἱερέων σχῆμα. Crat. 423. D: ἔστι

τοῖς πράγμασι φωνὴ καὶ σχῆμα ἐκάστω. Critia 110. B: τὸ

τῆς θεοῦ σχῆμα καὶ ἄγαλμα. Legg. II. 655. A: τὸ ... τοῦ

δειλοῦ τε καὶ ἀνδρείου σχῆμα ἡ μέλος. III. 685. C: ἦν γὰρ

ἔτι τὸ τῆς ἀρχῆς σχῆμα (*splendor*) τὸ σωζόμενον οὐ σμικρόν.

Men. 75. B: ἔστω ... ἡμῖν τοῦτο σχῆμα ὃ μόνον τῶν ὄντων

τυγχάνει χρώματι αἰεὶ ἐπόμενον. Parm. 145. B: σχήματος

δη τινος ... τοιοῦτον ὃν μετέχοι ἂν τὸ ἐν. Legg. V. 737.

D: σχήματος ἔνεκα καὶ ὑπογραφῆς. Ep. VII. 342. D: (περὶ)

περιφεροῦς σχήματος. Gorg. 511. A: περιπατεῖ ἐν μετρίῳ

σχήματι. Critia 112. D: τούτῳ ... κατῶκουν ἐφ' σχήματι

(ratione). Legg. IV. 718. B: ἐν ... σχήματι νόμου. V. 732. E: ὅτι τῷ σχήματι κρατεῖ πρὸς εὐδοξίαν. XI. 918. E: ἐν μητρὸς ἂν καὶ τροφοῦ σχήματι (*matris — loco*) τιμῶτο τὰ τοιαῦτα πάντα. Menex. 249. A: ἐν πατρὸς σχήματι κα-
τασταῖσα αὐτοῖς αὐτῇ (ἢ πόλιν). Ep. VII. 336. A: ἔλευθερίῳ ἐν σχήματι κατέστησε (τὴν πατρίδα). Phaedr. 249. B: εἰς τόδ᾽ ... τὸ σχῆμα (*int. τοῦ ἀνθρώπου*). Phaed. 72. B: οἶοθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν σχοίη. Theaet. 163. B: τὸ σχῆμά τε καὶ τὸ χρῶμα. Polit. 267. C: σχῆμα βασιλικόν. 277. A: οὐπω φαίνεται τέλειον ... σχῆμα ἔχειν. Pol. II. 365. C: πρόθυρα ... καὶ σχῆμα (*speciem*) ... περιγραπτέον. IV. 421. A: οὐδὲν ἔχων σχῆμα (*vñae genus*) ἐξ ὧν πόλιν γίγνεται. Tim. 22. C: μυθοῦ σχῆμα ἔχον. 44. D: τὸ τοῦ παντός σχῆμα ... περιφέρεις ὄν. Legg. II. 654. E: σχῆμά τε καλὸν καὶ μέλος *cet.* 669. C: ὥστε ... τὸ σχῆμα γυναικῶν καὶ μέλος ἀποδοῦναι. Alc. I. 135. D: με-
ταβαλεῖν τὸ σχῆμα (*personam vel partes*). Men. 76. A: εἰς ὃ τὸ στερεὸν περιβαίνει, τοῦτ' εἶναι σχῆμα. Ep. VII. 335. E: σχῆμα ἀρχῆς. Legg. II. 655. A: ἐν ... μουσικῇ καὶ σχήματα ... καὶ μέλη ἔνεστι. Ion. 536. C: καὶ σχημάτων καὶ ὀργμάτων εὐποροῦσι. Gorg. 465. B: σχήμασι καὶ χρώμασι ... ἀπατώσα. Pol. VII. 529. D: (ἐν) πᾶσι τοῖς ἀληθεῖσι σχήμασι. Legg. II. 655. C: τοῖς τῆς μοχθηρίας σχήμασιν. IX. 859. A: ἐν πατρὸς τε καὶ μητρὸς σχήμασι φιλοῦντων. Epin. 939. D: οὐ σχήμασι τεχνάζοντας (*non specie utentes dolosa*). Gorg. 474. D: χρώ-
ματα καὶ σχήματα. Soph. 251. A. Phil. 47. A. Pol. V. 476. B. IX. 576. A: πάντα σχήματα (*personas*) τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἰκίῳ. Legg. II. 669. D: ῥυθμὸν ... καὶ σχήματα. VII. 803. A: τὰ τῶν βίων ... σχήματα διασπῆσθαι κατὰ τρό-
πους τοὺς τῶν ψυχῶν.

σχηματίζω, *formam vel figuram exhibeo*. Pol. VII. 526. D: ὅσα δὴ ἄλλα σχηματίζουναι τὰ στρατόπεδα ἐν αὐταῖς τε ταῖς μάχαις καὶ πορείαις. Cum v. σχήματα in gestibus agendis vel faciendis ponitur. Hipp. min. 374. B: τὰ αἰσχροὶ καὶ πονηρὰ σχήματα σχηματίζουσιν. Med. *speciem prae me fero* (*germ. sich stellen vel geberden*); *simulo*. Prot. 342. B: σχημα-
τίζονται ἀμαθεῖς εἶναι. Pol. IX. 577. A. Phaedr. 255. A: οὐχ ὑπὸ σχηματίζομένου τοῦ ἐρώωντος, ἀλλ' ἀλγῶς τοῦτο πεπονθότος. Soph. 268. A: ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα ἃ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτισται. Gorg. 511. D: οὐ σεμνύνε-
ται ἐσχηματισμένη ὡς ὑπερῆφανόν τι διαπρατομένην.

σχηματισμός, ὁ, *habitus, ornatus*. Pol. IV. 425. B: ὅλον τὸν τοῦ σώματος σχηματισμόν. **fastus*. Pol. VI. 494. D: σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ... ἐμπιπλάμενον.
σχίζω, *findo, divido*. Soph. 264. D: σχίζοντες διχῇ τὸ προτεθέν γένος. Tim. 36. B: κατὰ μῆκος σχίσας. D. 77. D: σχίσαντες ... τὰς φλέβας. 21. E: περὶ ὃ ... σχίζεται τὸ τοῦ Νεῖλου ῥεῦμα. Soph. 229. D: σχίεσθαι. Phil. 23.

Ε: πολλά ἐκάτερον ἑσχισμένον. Polit. 263. Α: ἐκάτερον τῶν σχισθέντων.

σχίσσις, ἡ, *divisio, sectio*. Phaedr. 97. Α: ἡ σχίσσις. 101.

С: τὰς ... σχίσσεις ταύτας καὶ προσθέσεις cet. Etiam in via ponitur diversas in partes discedente. Phaedr. 108. Α: νῦν δὲ εἴκει σχίσσεις τε καὶ περιόδους πολλὰς ἔχειν (ὁδός).

σχιστός, ἡ, ὄν, *ungulas fissas habens (bisulcus)*. Polit. 265. D: τῷ σχιστῷ τε καὶ τῷ καλουμένῳ μωνυγι δαιρεῖν.

σχοῖνος, ὁ, *funis vel funiculus*. Tim. 78. Β: διετείναστο οἶον σχοῖνους cet.

σκολάζω, in otio sum, *vaco*. Phaedr. 58. D: ἀλλὰ σκολάζω γε. Ep. XIII. 360. D: εἰς καὶ ὁπωστιοῦν σκολάζῃς. Legg. III. 694. Ε: διὰ τὸ μὴ σκολάζειν ὑπὸ πολέμων καὶ πολλῶν κινδύνων. Theag. 121. Α: τυγχάνω σκολάζων. Phaedr. 261. Β: ὥς ἐν ἱλίῳ σκολάζοντες συνεγραψάτην. Legg. VI. 763. D: σκολάζοντας. Men. 94. Ε: εἰ αὐτὸς μὴ ἑσκόλαζε διὰ τὴν τῆς πόλεως ἐπιμέλειαν. (Id. de virt. 378. C.).

σκολαίως, *tarde*. Theaet. 206. D: θᾶττον ἢ σκολαίτερον. Pol. X. 610. D.

σχολή, ἡ, *otium, vacatio*. Prot. 314. D: οὐ σχολή αὐτῷ (nos: er hat keine Zeit). Phaedr. 227. Β: εἴ σοι σχολή προΐοντι ἀκούειν. 229. Ε: ἐμοὶ ... πρὸς αὐτὰ οὐδαμῶς ἐστὶ σχολή. Phaedr. 66. D: εἰάν τις ἡμῖν καὶ σχολή γένηται ἀπ' αὐτοῦ. Pol. III. 406. C: (ὅτι) οὐδενὶ σχολή διὰ βίου κάμνειν λατρευομένῳ. Legg. XII. 961. Β: ἥνικ' ἂν τῶν ἄλλων πράξεων ... καὶ μάλιστα ἢ τις σχολή παντί. Phaedr. 229. Ε: πολλῆς αὐτῷ σχολῆς δεήσει. Theaet. 172. D: τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ σχολῆς ποιοῦνται. Polit. 272. Β: παρούσης αὐτοῖς οὕτω πολλῆς σχολῆς. Pol. II. 374. Ε: τοσούτῳ σχολῆς ... τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη ... δεόμενον. Critia 110. Α: μετὰ σχολῆς. Legg. VI. 781. D: σχολῆς γὰρ ἀπολαύομεν. VIII. 828. D: περὶ χρόνου σχολῆς. Theaet. 175. D: ἐν ἐλευθερίᾳ τε καὶ σχολῇ τεθραμμένον. Phaedr. 228. Α: ἃ ... κατὰ σχολὴν συνέθηκε. (Id. Soph. 226. Ε. Tim. 38. Ε. al.). Theaet. 154. Ε: ὥς πάνυ πολλὴν σχολὴν ἄγοντες. Pol. II. 370. Β: οὐ γὰρ ... ἐθέλει τὸ πραττόμενον τὴν τοῦ πράττοντος σχολὴν περιμένειν. C: σχολὴν τῶν ἄλλων ἄγων. Tim. 18. Β: τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων ἄγοντας σχολὴν. Legg. VII. 813. C: οὐ πολλὴν εἴς σχολὴν. XII. 951. Α: κατὰ τινα πλείω σχολὴν. Apol. 36. D: θεωρίῳ ἄγειν σχολὴν ἐπὶ τῇ ὑμετέρᾳ παρακλεῖται. Ion. 530. Ε: ἐγὼ εἴ τι ποιήσομαι σχολὴν ἀκροάσασθαι σου. *schola, i. q. *disputatio* (vern. Vortrag). Legg. VII. 820. C: φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τούτων ἀξίαισι σκολαῖς.

σχολῇ, *vix*. Soph. 233. Β: σχολῇ ποτ' ... ἤθελεν ἂν τοῦτων αὐτῶν μαθητῆς γίγνεσθαι. 241. Ε. Pol. III. 388. D. 394. Ε. X. 610. Ε. al. Etiam fortius est οἷα αὐτὸς οἷα quidem, i. q. *nullo modo*. Prot. 330. Ε: σχολῇ μέντ' ἂν τι

ἄλλο ὅσιον εἶη, εἰ μὴ αὐτὴ γε ἡ δοιότης ὅσιον ἔσται. Phaed. 65. B: εἰ αὐταὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἶσι ... σχολῇ αἶ γε ἄλλαι. 106. D. Soph. 261. B. Pol. I. 354. B. Legg. II. 668. C. Lach. 190. A. al.

σῶζω, *servo*, *conservo*; *tueor*; *salvum praesto*, *salvum re-
duco* al.; pass. *salvus sum* vel *redeo*; etiam (med.) *me servo*,
salvum me praesto. Gorg. 511. C: σῶζει ... καὶ αὕτη ἐκ
θανάτου τοὺς ἀνθρώπους. 512. B: πόλεις γὰρ ἐστὶν
ὅτε ὅλας σῶζει (ὁ μηχανοποιός). Phaed. 208. A: σῶζει
τὴν ἐπιστήμην. Gorg. 511. B: αἶ (τέχναι) ἡμῶς αἰεὶ
ἐκ τῶν κινδύνων σωζοῦσιν. Crat. 418. C: αἶπερ (int. mu-
lieres) μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σῶζουσι. Legg. VIII.
847. A: τοῦτον ... τὸν νόμον ἀστυνόμοι ... σωζόντων. Pol.
III. 417. A: οὕτω ... σῶζοιεν (ἂν) τὴν πόλιν. Polit. 293.
B: ἔωσπερ ἂν ... σῶζωσιν οἱ θεραπεύοντες ἕκαστοι τὰ θερα-
πεύόμενα. Gorg. 512. D: τὸ σῶζειν αὐτὸν καὶ τὰ ἐαυτοῦ.
Pol. VI. 486. C: εἰ μὴδὲν ὧν μάθοι σῶζειν δύναται. Legg.
IX. 862. B: τὸ ... ἀπολόμενον σῶζοντα. Pol. X. 608. E:
τὸ ... σῶζον καὶ ὠφελοῦν τὸ ἀγαθόν (εἶναι). Polit. 284. B:
τὸ μέτρον σῶζουσαι. Prot. 357. A: τί ἂν ἔσωξεν ἡμῖν τὸν
βίον; Legg. VI. 776. D: πολλοὶ ... δοῦλοι ... σεσωκασι δε-
σπότας καὶ κτήματα cet. Prot. 356. E: ἔσωσεν ἂν τὸν βίον.
Conv. 220. D. Crit. 46. A: οἵτινές σε οὐχὶ ἔσωσαμεν. Me-
nex. 244. C: αἶ ποτ' ἐκείνους ἔσωσαν. Pol. X. 621. C: ἡμῶς
ἂν σώσειεν. Gorg. 511. D: ἔαν ... ἐξ Αἰγίνης δεῦρο σώσῃ.
Pol. VI. 493. A: σώσαι. Euthyd. 293. A: σώσαι ἡμῶς ... ἐκ
τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου. Gorg. 511. E: σώσας' ἂ νῦν δὴ
ἔλεγον. Crit. 45. A: σώσαντές σε. Ep. VIII. 353. B: τοῖς
σώσασι πάντας. Pol. IV. 429. B: ἡ διὰ παντός σώσαι τὴν
περὶ τῶν δεινῶν δόξαν. VI. 497. A: μετὰ τῶν ἰδίων τὰ
κοινὰ σώσει. VII. 536. B: τὴν τε πόλιν καὶ πολιτείαν σώ-
σομεν. Theaet. 164. A: εἰ σώσοιμεν τὸν πρόσθεν λόγον.
Lys. 219. E: εἵπερ τοῦτο ἡγόητο τὸν νῖον σώσειν. Theaet.
153. B: ἡ τῶν σωμάτων ἕξις οὐχ ... ὑπὸ γυμνασίων ... ὥς
ἐπὶ τὸ πολὺ σῶζεται; 167. D: σῶζεται ... ἐν τούτοις ὁ λό-
γος οὗτος. Conv. 208. A: τούτω ... τῷ τρόπῳ πᾶν τὸ θνη-
τὸν σῶζεται. Phil. 14. A: (εἰ) αὐτοὶ ... σωζόμεθα ἐπὶ τι-
νος ἀλογίας. Pol. III. 417. A: οὕτω ... σῶζοιεν' ἂν. Crat.
400. C: ἵνα σῶζηται (ut inclusus teneatur, sc. animus). Legg.
V. 728. C: ἵνα ἕτεροι πολλοὶ σῶζωνται. Prot. 322. B: ἐξή-
τουν ... σῶζεσθαι. Pol. III. 412. A: εἰ μέλλει ἡ πολιτεία
σῶζεσθαι. V. 453. D: σῶζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου. Legg. VI.
758. A: τὴν μέλλουσαν σῶζεσθαι ... πόλιν. Pol. X. 621. A:
τοὺς ... φρονήσει μὴ σωζομένους. Conv. 200. E: τὸ εἰς
τὸν ἐπειτα χρόνον ταῦτα εἶναι αὐτῷ σωζόμενα τὰ νῦν παρ-
όντα. Critia 109. D: ὧν τὰ ... ὀνόματα σέσσωται (sic Par.
A. a pr. m. Vulgo σέσωσται). Legg. I. 645. B: οὕτω ... ὁ
μῦθος ἀρετῆς σεσωσμένος ἂν εἶη. Tim. 23. A: σεσωσμένα.

Legg. II. 657. A: τὰ τὸν πολὺν τοῦτον σεσσημένα χρόνον. Ep. VII. 338. E: ἐπειδὴ ... οἴκαδε ἐσώθη. Charm. 153. B: πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; Pol. X. 621. B: μῦθος ἐσώθη. Ep. VII. 332. C: μόγις ἐσώθη. Crit. 44. B: σώθητι (*serva te*). Pol. VI. 502. B: οὐδ' ἂν εἰς σωθείη. Phaed. 58. B: εἰ σωθείην. Pol. VI. 492. E: ὅ τιπερ ἂν σωθῇ. III. 393. E: ἐλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς σωθῆναι. Crit. 45. C: ἐξὸν σωθῆναι. Legg. III. 692. A: σωθεῖσα αὐτῇ σωτηρίας τοῖς ἄλλοις γέγονεν αἰτία. XII. 961. A: σωθέντας οἴκαδε. Apol. 31. E: οὐ γὰρ ἔστιν ὅστις ἀνθρώπων σωθήσεται οὔτε ὑμῖν ... ἐναντιούμενος cet. Pol. V. 467. E: ἀσφαλέστατα ... σωθήσονται. Legg. III. 697. E: σωθήσεσθαι. Theaet. 176. D: ἄνδρες οἷους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθησομένους (*qui in civitate salvi esse velint*). Med. servo, *teneo*. Theaet. 153. B: κτᾶται τε μαθήματα καὶ σώζεται. Pol. V. 455. B: ὁ δὲ ... μὲν δ' ἄξιμαθε σώζοιτο. Theaet. 163. D: σωζόμενον (*μνήμην*). Gorg. 501. A: μνήμην μόνον σωζομένη τοῦ εἰωθότος γίγνεσθαι.

σῶμα, τό, *corpus*; *totum*; *etiam materia*. Phaedr. 245. E: σῶμα (*ἐμψυχον* et *ἄψυχον*). 246. C: ψυχὴ καὶ σῶμα παγέν. Gorg. 493. A: (ὡς) τὸ ... σῶμά ἐστιν ἡμῖν σῆμα. (Cf. Crat. 400. B.). Phaed. 91. D: ἐπεὶ σῶμά γ' αἰεὶ ἀπολλύμενον οὐδὲν παύεται. Theaet. 173. E: τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κείται αὐτοῦ. Tim. 32. C: τὸ τοῦ κόσμου σῶμα. Prot. 232. E: τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν. Phaedr. 250. C: ἰσήμεναι τοῦτου ὁ νῦν σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν. Phil. 29. D: πάντα ... ταῦτα ... ἀρ' οὐκ εἰς ἐν συγκείμενα ἰδόντες ἐπωνομάσαμεν σῶμα; Pol. I. 328. D: αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί. V. 469. D: τὸ πολέμιον νομίζειν τὸ σῶμα τοῦ τεθνεώτος ἀποπταμένου τοῦ ἐχθροῦ. Tim. 31. B: τὸ τοῦ παντός ... σῶμα. Hipp. mai. 301. B: οὕτω μεγάλα ... καὶ διανεκῇ σώματα τῆς οὐσίας πεφυκῶτα. Pol. V. 476. A: τῇ ... τῶν πράξεων καὶ σωμαίων καὶ ἀλλήλων κοινωνία. II. 376. E: ἔστι δὲ πού ηἱ μὲν ἐπὶ σώμασι (παιδεία) γυμναστική cet. VIII. 564. A: ἐν φυτοῖς καὶ ἐν σώμασι. Phaed. 91. D: πολλὰ δὴ σώματα καὶ πολλάκις κατατρίψασα (ἢ ψυχῇ). Polit. 288. D: τὸ ... πᾶσι τοῦτοις σώματα (*materia*) παρέχον ἐξ ὧν καὶ ἐν οἷς δημιουργοῦσιν cet. Epin. 990. C: ἀριθμῶν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ σώματα (v. σώματος) ἐχόντων. Etiam homines cuiuslibet conditionis σώματα dicuntur. Legg. X. 908. A: τοῖς πολλοῖς τῶν σωμαίων.

σωμαστικά, ἡ, *corporis exercitatio*. Legg. II. 674. B: εἰ μὴ σωμαστικῆς ἢ νόσων ἔνεκα. Phil. 30. B: σωμαστικὰν ἐμποιούν. Legg. I. 646. D.

σωματικός, ὁ, ὄν, *corporeus*. Locr. 96. A: τὰς σωματικὰς οὐσίας.

σωματοειδής, ὁ ἡ, *corporeus*. Polit. 273. B: τὸ σωματοειδὲς τῆς συγκράσεως. Phaed. 81. C: διειλημμένην (ψυχὴν) ... ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς. Pol. VII. 532. C: ἐν τῷ

σωματοειδὲς τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Phaed. 83. D: ποιεῖ σωμα-
τοειδῆ (τὴν ψυχὴν). 81. B: τὸ σωματοειδές. Tim. 31. B.
Phaed. 86. A: αὐτὴ δ' ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ σώματά τε καὶ
σωματοειδῆ ... καὶ γεώδη ἐστὶ cet.

σῶς, ὁ ἦ, *salvus*. Phaed. 87. C: ὅτι παντὸς ... μᾶλ-
λον ὃ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστίν. Pol. III. 393. E: ἵνα σῶς
οἴκαδε ἔλθοι. VIII. 566. B. Phaed. 106. A: ὑπέξῃει ἂν ἡ
χρῶν οὕσα σῶς. 87. B: ὅτι ἐστὶ σῶν (Θοίματιον) καὶ οὐκ
ἀπόλωλε. 106. A. E. Pol. I. 333. C: σῶν εἶναι. Tim. 82.
B: σῶν καὶ ὑγιὲς μένειν. Critia 111. C: στεγάζματ' ... εἶτι
σᾶ (sic Par. A. Vulgo σῶα).

σωτήρ, ὁ, fem. σώτειρα, ἡ, *servator*. Conv. 197. E:
σωτήρ ἄριστος. Pol. VIII. 549. B: σωτήρ ἀρετῆς. Tim. 22.
D: ἡμῖν ... ὁ Νείλος εἰς τε τὰλλα σωτήρ cet. Legg. III.
692. A: ὁ ... τρίτος σωτήρ. Crat. 392. E: τὸν τοῦ σωτήρος
υἷόν. Legg. IV. 704. D: μεγάλου τινὸς ἔδει σωτήρος ...
αὐτῇ. Ep. VII. 334. D: Διὸς τρίτου σωτήρος χάριν. Phil.
66. D: τὸ τρίτον τῷ σωτήρι. Pol. VIII. 583. B. Charm.
167. A. Ep. VII. 340. A. Tim. 48. D: θεὸν ... σωτήρα.
Legg. XII. 961. D. 960. C: σώτειραν τῶν λεχθέντων (λα-
χόντων?). Pol. VI. 502. D: τίνα τρόπον ἡμῖν ... οἱ σωτή-
ρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας. De virt. 379. B: σωτήρες τε
καὶ εὐεργεταί. Theaet. 170. A: σωτήρας σφῶν προσδοκῶντας.
Conv. 209. D: σωτήρας τῆς Λακεδαιμόνος cet. Pol. V. 463.
A. Legg. VI. 770. B: ὧ φίλοι σωτήρες νόμων.

σωτηρία, ἡ, *conservatio; incolumitas; salus*. Prot. 356.
D: τίς ἂν ἡμῖν σωτηρία ἐφάνη τοῦ βίου; Pol. IV. 433. C:
δόξης ἐννόμου σωτηρία ἐν τοῖς στρατιώταις ἐγγενομένη. Tim.
88. B: μία ... σωτηρία πρὸς ἅμφω. Legg. XII. 961. D.
Polit. 287. E: ἕνακα τοῦ δημιουργηθέντος σωτηρίας. Legg.
III. 692. A: σωτηρίας τοῖς ἄλλοις γέγονεν αἰτία. IV. 714.
A: οὐκ ἐστὶ σωτηρίας μηχανή. Menex. 237. A: ἀντὶ τῆς
τῶν ζώντων σωτηρίας. Ep. III. 317. A: (περὶ) τῆς πάλιν
οἴκαδε σωτηρίας. Legg. VII. 793. B: ἃ ... πάση σωτηρία
περικαλύψαντα ἔχει τοὺς ... νόμους. X. 909. A: (ἐπὶ) τῇ
τῆς ψυχῆς σωτηρία ὁμιλοῦντες. Ep. VIII. 356. C: ἐπὶ σω-
τηρία Σικελίας. Prot. 321. B: σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων.
Phil. 34. A: σωτηρίαν ... αἰσθήσεως τὴν μνημὴν λέγων cet.
35. E: περὶ σωτηρίαν ... τῶν ζώων καὶ τὴν φθοράν. Pol.
I. 346. A: σωτηρίαν ἐν τῷ πλεῖν. IV. 425. E: ἔαν γε θεὸς
αὐτοῖς διδῷ σωτηρίαν τῶν νόμων. V. 453. D: ἡ τίνα ἄλλην
ἄπορον σωτηρίαν. Tim. 45. D: σωτηρίαν ... τῆς ὀψεως.
Legg. I. 647. B: τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν ...
οὐδὲν οὕτω σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται. XI. 924. D: (πρὸς)
τὴν τοῦ κλήρου σωτηρίαν. Menex. 240. D: ἀραπῶντες τὴν
ἐν τῷ παρόντι σωτηρίαν. Prot. 354. B: τῶν πόλεων σωτη-
ρίαι. *custodia, i. q. carcer. Legg. X. 908. A: σωτηρίας

ἐνεκα τοῖς πολλοῖς τῶν σωμάτων. XI. 914. E: ἀγέτω ... τὸν ἀφροσύνη ἐπὶ σωτηρίᾳ.

σωτήριος, ὁ ἡ, *salutaris*. Ep. VIII. 354. B: τὸν τῶν ἐφόρων διαμῖν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Polit. 311. A: τὰ ... σωφρόνων ἀρχόντων ... σωτήρια.

σωφρονίζω, *ad sanam mentem* (ad temperantiam, officium al.) *tenoco*, in ordinem cogo; castigo. Gorg. 478. D: σωφρονίζει ... καὶ δικαιότερον ποιεῖ ... ἡ δίκη. Pol. V. 471. A: εὐμενῶς ... σωφρονιούσιν cet. Phaed. 69. A: δι' ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσωφρονισθαι. Legg. IX. 854. D: τάχα ... γένοιτ' ἂν βελτίων σωφρονισθεῖς. Critia 121. B: σωφρονισθέντες.

σωφρονοῦν, ἡ, ὄν, *temperatus*. Polit. 307. A: σωφρονικά (φαμεν).

σωφρονιστήριον, τό, *custodia* in quam homines correctionis causa includuntur. Legg. X. 908. A: σωφρονιστήριον ἐπονομαζόμενον (σωφρονιστηρίου ἐπονομαζόμενου?). E: εἰς τὸ σωφρονιστήριον ὁ δικαστὴς τιθέμενος.

σωφρονιστής, ὁ, *castigator*, *modestiae magister*. Pol. V. 471. A: σωφρονιστὰς ὄντες, οὐ πολέμιοι. Ax. 367. A: πᾶς ὁ τοῦ μαιρακίσκου πόνος ἐστὶν ὑπὸ σωφρονιστὰς cet.

σωφρονιστής, ἡ, *correctivum*. Legg. XI. 933. E: σωφρονιστός ἐνεκα.

σωφρονῶ, *sanas mentis sum*; *sapio*; *temperans sum*. Charm. 176. B: ὅτι σωφρονεῖς. Phaedr. 244. A: διότι ... ὁ μὲν μαίνεται, ὁ δὲ σωφρονεῖ. Charm. 163. E. Pol. VI. 501. C: εἰ σωφρονούσι. Charm. 163. A. 164. E: σωφρονεῖ (imper.). Gorg. 507. A: σωφρονοῖ. Cony. 196. C: κρατῶν ... ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ὁ ἔρως διαφερόντως ἂν σωφρονοῖ. Legg. I. 648. E. Men. 90. D: ὅτι παρὰ τούτους πέριποντες αὐτοὶ σωφρονοῦμεν ἂν cet. De lege 320. E: ἂν σωφρονῇς. Phaed. 61. B: ἂν σωφρονῇ. Pol. IX. 575. B: (ἂν) τὸ ἄλλο πλήθος σωφρονῇ. Hipp. mai. 304. A: ἂν σωφρονῶμεν. Euthyd. 304. A: ἂν σωφρονῇτε. Phaedr. 231. D: νοσεῖν μᾶλλον ἢ σωφρονεῖν. Phil. 63. E: τὰς μεθ' ὑγείας καὶ τοῦ σωφρονεῖν (ἡδονάς). Legg. III. 693. C: πρὸς τὸ σωφρονεῖν ... δεῖν βλέπειν. IV. 712. A: τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν. Riv. 138. A: τὸ ἐαυτὸν ἄρα γινώσκειν ἐστὶ σωφρονεῖν; Legg. VI. 784. E: ὁ ... σωφρονῶν καὶ σωφρονούσα. Phaedr. 245. A: ἡ τοῦ σωφρονούντος (ποιήσις). Pol. I. 331. C: παρὰ φίλου ἀνδρὸς σωφρονούντος. Legg. IV. 711. E. Phil. 12. D: ἡδεσθαι ... καὶ τὸν σωφρονούντα αὐτῷ τῷ σωφρονεῖν. Pol. III. 399. E: σωφρονούντες γε ἡμεῖς (in resp.). Phaedr. 244. B: σωφρονούσαι (opp. μανεύσαι). Charm. 161. D: ἐσωφρονεῖτε. Phaedr. 241. B: σεσωφρονηκώς (ad sanitatem reversus). Alc. I. 134. B: ὁ σωφρονήσας. Pol. IX. 591. C: ἂν μὴ καὶ σωφρονήσιν μέλλῃ ἀπ' αὐτῶν.

σωφρόνως, *prudenter; temperanter vel moderate*. Pol. I. 332. A: ὅποτε τις μὴ σωφρόνως ἀπαιτοῖ. III. 399. B: σωφρόνως τε καὶ μετρίως ἐν πᾶσι τοῖσι πράττοντα. 403. A: σωφρόνως τε καὶ μουσικῶς ἐρᾶν. IV. 423. A: ἕως ἂν ἡ πόλις σοι οὐκ ἢ σωφρόνως cet. IX. 571. D: ὅταν ... ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς καὶ σωφρόνως. Legg. IX. 870. C: δικάως πλουτεῖν καὶ σωφρόνως. Alc. I. 134. D: δικάως ... πράττοντες καὶ σωφρόνως. Charm. 162. A. Men. 73. A.

σωφροσύνη, ἡ, *santitas animi (germ. Besonnenheit); temperantia vel moderatio (Selbstbeherrschung)*. Phaedr. 237. E: δοξῆς ... ἐπὶ τὸ ἄριστον λόγῳ ἀγούσης καὶ κρατούσης τῷ κρατεῖ σωφροσύνη ὄνομα. Phaed. 68. C: ἡ σωφροσύνη ... τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπιτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγωρῶς ἔχειν καὶ κοσμίως. Crat. 411. E: σωφροσύνη ... σωτηρία οὐ γὰρ δὴ ἐσκέμμεθα, φρονήσεως. Conv. 196. C: εἶναι γὰρ ὁμολογεῖται σωφροσύνη τὸ κρατεῖν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν. Pol. IV. 430. E: κόσμος πού τις ... ἡ σωφροσύνη ἐστὶ καὶ ἡδονῶν τινῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ἐγκράτεια. 431. E: ὡς ἀρμονία τινὶ ἡ σωφροσύνη ὁμοίωται. Alc. I. 131. B: εἰ ... σωφροσύνη ἐστὶ τὸ ἑαυτὸν γυνώσκειν. Charm. 159. B: σωφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῇ. 161. B: ὅτι σωφροσύνη εἶη τὸ τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. Prot. 323. A: διὰ δικαιοσύνης ... καὶ σωφροσύνης. Pol. III. 389. D: σωφροσύνης ... οὐ τὰ τοιαῦτα μέγιστα cet. 402. C: τὰ τῆς σωφροσύνης εἶδη καὶ ἀνδρείας cet. Locr. 104. B: οὗτος γὰρ ἐστὶν ἕρος σωφροσύνης εὐπειθείᾳ τε καὶ καρτερίᾳ. Prot. 323. B: ὁ ἐκεῖ σωφροσύνην ἡγούντο εἶναι, τὰληθῆ λέγειν, ἐταυῖθα μανίαν. Phaed. 68. E: τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην. 82. B: τὴν δημοτικὴν τε καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ... ἣν δὴ καλοῦσι σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην. Pol. III. 410. A: ἐπὶ ἀπλῇ ἐκείνῃ μουσικῇ χρώμενοι ἦν δὴ ἔφαμεν σωφροσύνην ἐντίκτειν. IV. 432. A: ὥστε ὀρθοτατ' ἂν φαίμεν ταύτην τὴν ὁμόνοιαν σωφροσύνην εἶναι cet. Charm. 163. E: τὴν ... τῶν ἀγαθῶν πράξιν σωφροσύνην εἶναι.

σώφρων, ὁ ἡ, *sobrius, prudens; temperans et moderatus*. Legg. IV. 716. D: ὁ μὲν σώφρων ἡμῶν θεῷ φίλος cet. Def. 415. D: σώφρων ὁ μετρίας ἐπιθυμίας ἔχων. Gorg. 506. E: ἡ ... κοσμία (ψυχὴ) σώφρων. Pol. III. 410. E: τοῦ ... ἡρμῶμενον σώφρων τε καὶ ἀνδρεία ἡ ψυχὴ; Legg. I. 631. C: σώφρων ψυχῆς ἔξις. Polit. 309. E: σώφρων καὶ γράγιμον. Def. 414. E: σώφρων τὸ κόσμιον τῆς ψυχῆς. Pol. III. 401. A: σώφρονός τε καὶ ἀγαθοῦ ἦθους. Legg. VIII. 836. D: τὸ τῆς σώφρονος ἰδέας γένος. Phil. 45. D: ἐν τῷ σώφρονι βίῳ. Legg. VII. 802. C: σώφρονι μούσῃ καὶ τεταγμένῃ. Gorg. 491. D: σώφρονα ὄντα καὶ ἐγκρατῆ αὐτὸν ἑαυτοῦ. Legg. V. 733. E: σώφρονα βίον. Polit. 307. C: τὴν σώφρονα φύσιν. Conv. 188. A: ἀρμονίαν καὶ κραδίον ... σώφρονα. Legg. XI. 936. D: ἡ τιν' ἐτέραν χρεῖαν μὴ σώφρονα. Ep.

VII. 336. C: τὴν τῆς τροφῆς σῶφρονα διαίταν. Pol. IV. 431. B: εἴπερ οὐ τὸ ἄμεινον τοῦ χειρότερος ἄρχει σῶφρον κλητέον καὶ κρεῖτεον αὐτοῦ. Legg. VII. 802. E: τὸ ... πρὸς τὸ κόσμιον καὶ σῶφρον μᾶλλον ἀποκλίνον. Phaed. 68. E: ἀκολασία τινὶ σῶφρονές εἰσι. Pol. III. 416. D: ἄνδρες ἀθληταὶ πολέμου σῶφρονές τε καὶ ἄνδρεῖοι. Polit. 311. A: τὰ ... σῶφρόνων ἀρχόντων ἦδη. Tim. 18. B: ὅσοι (μισθός) σῶφροσι μέτριος. Legg. V. 737. D: ὁπόση (γῆ) πόσους σῶφρονας ὄντας ἱκανῇ τρέφειν. Polit. 310. E: σῶφρονα ... ἦδη. Legg. II. 665. E: ὅσω ... σῶφρονέστερος γίγνεται. III. 679. E: σῶφρονέστεροι. Soph. 230. D: βελτίστη ... καὶ σῶφρονοσιτάτη τῶν ἐξέων αὐτῇ. Legg. IV. 717. D: ταφῇ ... ἡ σῶφρονοσιτάτη καλλίστη. Coun. 214. B: βελτιστοῦ πατρὸς καὶ σῶφρονοσιτάτου. Pol. III. 391. C. Legg. V. 728. E: σῶφρο- νέστατα ἅμα τε καὶ ἀσφαλέστατα ... μακρῶ.

T.

ταῦ, τό. Crat. 394. B: πλὴν τοῦ ταῦ. 427. A. Phaedr. 244. C: τὸ ταῦ ἐπιμβάλλοντες.
τάγμα, τό, *constitutio*. Def. 414. E: νόμιον τάγμα.
ταινία, ἡ, *taenia*. Coun. 213. D: λαβόντα τῶν ται-
νιῶν. 212. E: ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολ-
λάς. Ib. ἤκω ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας.
τακτικός, ὁ, ὄν, *ad aciem instituendam pertinens*. Legg. VII. 813. E: διεξοδῶν τακτικῶν. Subst. *artis aciei instruendae magister*. Ax. 366. E: γεωμέτραι, τακτικοί.
τακτός, ὁ, ὄν, *constitutus, praescriptus*. Legg. X. 909.
C: τακτὴν ... ὑπὸ τῶν νομοφυλάκων αὐτοὺς τροφῇν παρὰ τῶν οἰκετῶν λαμβάνειν. II. 674. C: τακτὰ ... γεωργήματα. I. 632. B: τοῖς ... δυσπειθέσι δικὰς τακτὰς ἐπιτιθέναι. V. 746. A: χορήματα ... ἔχοντες τακτά.
ταλαίπωρος, ὁ ἡ, *miser*. Euthyd. 302. B: ταλαίπω-
ρος ἄρα τις σὺ γε ἄνθρωπος εἰ cet.
ταλαίπωροῦμαι, *misere vno*. Pol. II. 372. D: τοὺς μέλλοντας μὴ ταλαίπωροῦσθαι. Phaed. 95. D: ταλαίπωρου-
μένη ... τοῦτον τὸν βίον ζῶη.
τάλαντεία, ἡ, *fluctuatio rei suspensae*. Crat. 395. D:
ἡ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς τοῦ λίθου τάλαντεία (ν. τανταλεῖα).
τάλαντον, τό, *talentum*. Euthyd. 299. E: (χρυσίου)
τάλαντον (εἰ ἔχοι) ἐν τῷ κρανίῳ. Eryx. 393. B: ὅτω ἀγρὸς ἄξιος δυοῖν τάλαντοιν. Ib. ὅτω δύο τυγχάνει τάλαντα ἀργυ-

ρίον (libri aliquot ὅτε ὃν τ. τάλαντον). Ep. VII. 347. B: τάλαντα ... ἴσως ἐστὶν οὐκ ἔλαττον ... ἐκατὸν ἢ Δίωνος οὐσία. Euthyd. 299. E: εἰ ἔχοι χρυσίον ... τρία τάλαντα ἐν τῇ γαστρὶ. Eryx. 400. E: χίλια τάλαντα σταθμόν.

ταλαντούμαι, fluctuo. Tim. 52. E: ἀνωμάλως πάντῃ ταλαντουμένην.

τάλας, αἶνα, ἀν, miser. Ep. I. 310: ὦ τάλας (vers.). Crat. 395. E. iocose positum est τάλαντατον, quod refertur ad vocem ταλαντεία et Tantalī nomen.

ταλασία, ἡ, lanificium. Legg. VII. 805. E: πάσης ταλασίας (ἀρχεῖν). 806. A.

ταλασιουργία, ἡ, lanificium. Polit. 282. C: ταλασιουργίας (μόριον). Alc. I. 126. E. Polit. 283. A: ἐν ταλασιουργίᾳ. 282. C: τὴν ταλασιουργίαν. Lys. 208. D: τῶν περὶ ταλασιουργίαν ὀργάνων.

ταλασιουργικός, ἡ, ὄν, ad lanificium pertinens, fem. lanae tractandae ars. Polit. 282. A: μία τίς ἐστὶ τέχνη ... ταλασιουργικῇ. B: τῆς ... ταλασιουργικῆς. C: τὸ ... ταλασιουργικόν ... μόριον.

ταλασιουργός, ὁ ἡ, lanificus. Ion. 540. C: γυναικὶ ... ταλασιουργῷ.

ταμίας, ὁ, dispensator, procurator. Pol. II. 379. E: ταμίας ... ἀγαθῶν τε κακῶν τε (ex Hom. vel alio poëta). Tim. 84. D: ὁ τῶν πνευμάτων τῷ σώματι ταμίας πλεύμων. Legg. VI. 774. B: ὁ ταμίας τῆς θεοῦ. D: πραττόντων ... οἱ ταμίαι τοῦτοις τοῖν θεοῖν. 759. E: ταμίας ... τῶν τε ἱερῶν χρημάτων (αἰρεῖσθαι). 774. E.

ταμιεία, ἡ, περὶ procuratio. Legg. VII. 806. A: ταμιείας ... καὶ παιδοτροφίας εἰς τι μέτρον ἀφικνεῖσθαι (γυναικας).

ταμιεῖον, τό, cella penaria; arca. Pol. VIII. 550. D: τὸ ταμιεῖον ... ἐκεῖνο ἐκαστῷ χρυσίου πληρούμενον ἀπόλλυσι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Prot. 315. D: ὡ πρὸ τοῦ ... ὡς ταμιεῖον ἐχρήτο Ἰππώνικος. Pol. III. 416. D: οἴκησιν καὶ ταμιεῖον μηδεὶ εἶναι. VIII. 548. A: ἅτε κεκτημένοι ταμιεῖα καὶ οἰκίους θησαυρούς.

ταμιεύω, gerono. Pol. V. 405. C: ταμιεύειν παραδόντες. *deprono, haurio. Pol. VI. 508. B: οὐκ οὖν καὶ τὴν δύναμιν ... ἐκ τούτου ταμιευομένην ... κέκτηται;

τάν, ὡ τάν, compellandi formula. Apol. 25. C: ὡ τάν (v. ὡ τᾶν) ἀποκρίναι. Ep. III. 319. E.

τανταλεία, vid. τάλαντεία.

ταξίαρχος et ταξίαρχης, ὁ, idem fere quod Lat. centurio. Legg. VI. 755. E: ταξίαρχον. IX. 880. D: ταξίαρχοι, φύλαρχοι τε cet. VI. 755. E: περὶ τῶν ταξιαρχῶν. 760. A. XII. 953. B: ταξίαρχοις. VI. 755. C: οἶον καὶ οἱ πολλοὶ ταξίαρχους αὐτοὺς ἐπονομάζουσι. E.

τάξις, ἡ, constitutio, praescriptio. Legg. VII. 802. E:

τάξεις μὲν δὴ τις αὐτῇ. VIII. 834. A. IX. 875. C: ἐπιστή-
μης ... οὐτε νόμιος οὔτε τάξις οὐδεμία κρείττων. Pol. IX.
587. A: ὅπερ νόμιος τε καὶ τάξεως (ἀφίσταται). Legg. II.
673. E: μετὰ νόμων καὶ τάξεως. VI. 780. A: μὴ πάντα
διὰ τάξεως δεῖν γίνεσθαι. D: ὅ τιπερ ἂν τάξεως καὶ νόμιος
μετέχον ἐν πόλει γίγνηται. VIII. 844. C: ὁ ... μὴ ἐριμίων
ἐν τῇ τάξει. Polit. 294. C: μηδὲνα μὴδὲν ἔχοντα ποιεῖν
παρὰ τὴν ἐαυτοῦ τάξιν. E: τὴν τοῦ λυσιτελοῦντος τοῖς
σώμασι ποιεῖσθαι τάξιν (i. q. praescribere). 305. C: παρὰ
τὴν τοῦ νομοθέτου τάξιν. Pol. IV. 424. B. Legg. IX. 875.
D: τάξιν τε καὶ νόμον. XI. 925. B: κατὰ τὴν τάξιν τοῦ
νόμου. IV. 721. A: ταῖς τάξεσι. III. 688. A: τιθέναι τὰς
τάξεις τῶν νόμων. VII. 823. C: τάξεις καὶ ζητίας ἐπιτι-
θέντα. *modus (certus). Legg. VIII. 844. B: τάξιν τῆς
ὕδριαις ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις. Hinc ἐν τάξει,
moderate. Legg. 637. E: ἐν τάξει δὲ μᾶλλον τούτων. *ordo
(germ. Ordnung, Stellung et Rang vel Rangordnung); classis; lo-
cus, praec. in acie; etiam ipsa acies vel exercitus instructio.
Pol. VIII. 561. D: οὐτε τις τάξις οὔτε ἀνάγκη ἐπεστὶν αὐ-
τοῦ τῷ βίῳ. Legg. VIII. 843. C: πᾶσα ἡ τοῦ δωδεκατημο-
ρίου τάξις. Gorg. 504. A: τάξεως ... καὶ κόσμου τεχνούσα
οἰκία. Polit. 269. D: σώματος ... φίσις οὐ ταύτης τῆς τά-
ξεως. Tim. 85. C. Legg. VII. 809. D: ἡμερῶν τάξεως εἰς
μηνῶν περιόδους cet. VIII. 835. B: τίνα τρόσιον χρὴ τάξεως
ἐννόμιον λαγχάνειν. XII. 966. E: ὡς ἔχει τάξεως. Gorg.
506. D: τάξει καὶ ὀρθότητι καὶ τέχνῃ. Theaet. 153. E: ἐν
τάξει μένοι (ἂν). Pol. V. 471. D: εἴτε καὶ ἐν τῇ αὐτῇ
τάξει εἴτε καὶ ὀπισθοῦν ἐπιτεταγμένον. X. 617. D: ἐν τάξει
διασπῆσθαι. 620. D: ἐν τάξει προσεῖναι πρὸς τὴν Λάχσειν.
Critia 115. C: τοιαῦδε ἐν τάξει διακοσμοῦντες. Legg. II. 665.
A: τῇ ... τῆς κινήσεως τάξει ῥυθμὸς ὄνομα εἶη. Epin. 982.
A: ἐν τάξει πάσῃ κινούμενον. Lach. 182. A: ὅταν ἐν τάξει
δέη μάχεσθαι μετὰ πολλῶν ἄλλων. Phaedr. 247. A: κατὰ
τάξιν ἢν ἕκαστος ἐτάχθη. 254. D: ὡς δειλία ... λιπόντες
τὴν τάξιν καὶ ὁμολογίαν. Gorg. 503. E: ὡς εἰς τάξιν τινα
ἕκαστος ἕκαστον τίθησιν ὃ ἂν τιθῇ. Phil. 49. C: τὴν τῶν
γελοίων εἴληχε τάξιν τε καὶ φύσιν. Conv. 179. A: λιπὼν
τάξιν. Id. Pol. V. 468. A. Apol. 29. A: (σί) λίποιμι τὴν
τάξιν (stationem). Crit. 51. B. Menex. 246. B. al. Pol. X.
618. B: ψυχῆς ... τάξιν οὐκ ἐνεῖναι. Tim. 30. A: εἰς τάξιν
αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. 71. A: ἐνταῦθα ἔδοσαν αὐτῷ
τὴν τάξιν. 88. E: (ἐὰν) μέρη ... εἰς τάξιν κατακοσμή, πρὸς
ἄλληλα. Critia 109. D: τὴν τῆς πολιτείας τάξιν. Legg. I.
632. D: τάξιν τινα εἰληφότα. Lach. 191. C: ἐπειδὴ δ' ἐλύ-
θησαν αἱ τάξεις τῶν Περσῶν. Pol. VII. 522. D: εἰ καὶ
ὁτιοῦν μέλλει τάξεων ἐπαῖειν. Legg. II. 653. E: τῶν ἐν ταῖς
κινήσεσι τάξεων. VI. 755. C: τῶν πεζῶν γυλῶν κοσμητὰς
τῶν τάξεων (ubi est Lat. cohors). Gorg. 504. D: ταῖς ... τῆς

ψυχῆς τάξει τε καὶ κοσμήσει νόμιμόν τε καὶ νόμος (int. ἐμύχε δοκεῖ ὄνομα εἶναι). Pol. VII. 522. D: τὰς ... τάξεις τῶ στρατοπέδῳ καταστήσαι ἐν Ἰλίῳ. Legg. V. 746. D: πρὸς γὰρ τὰς πολυμικὰς τάξεις τε καὶ ἀγωγάς. VII. 819. C: εἰς ... τὰς τῶν στρατοπέδων τάξεις. IX. 878. D. Lach. 182. B.

ταπεινός, ἡ, ὄν, *humilis, submissus*. Legg. VI. 774. C: δουλεία ταπεινὴ καὶ ἀνελεύθερος. VII. 791. D: ταπεινοὺς καὶ ἀνελεύθερους ... ποιοῦσα. V. 728. E: ταπεινός (τὰς ψυχὰς ποιεῖ). *Etiā bono sensu, ut Lat. submissus*. Legg. IV. 716. A: ξυνέπεται ταπεινός καὶ κεκοσμημένος. **oilis*. Phaedr. 257. C: μή μοι ὁ Λυσίας ταπεινὸς φατῆ. Legg. VI. 762. E: διαίτης ... τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπόρου.

ταπεινότης, ἡ, *humilitas*. Polit. 309. A: τοὺς ... ἐν ἀμαθίᾳ ... καὶ ταπεινότητι πολλῇ κυλινδουμένους.

ταπεινῶ, *submīto, deprimō*. Lys. 210. E: ταπεινοῦντα καὶ συστέλλοντα. Tim. 72. D: ταπεινούμενος εἰς ταυτόν ἐννίξει. Phaedr. 254. E: ταπεινωθεὶς ἔπεται ἡδὴ τῇ τοῦ ἡνιόχου προνοίᾳ. Pol. VIII. 553. C: ταπεινωθεὶς ὑπὸ πεινίας. Theaet. 191. A: ταπεινωθέντες.

ταπεινώσις, ἡ, *demissio*. Legg. VII. 815. A: ἐν ὕψει καὶ ... ταπεινώσει μιμουμένην.

ταράττω, *turbo, confundo; perturbo, consterno; scrupulum iniicio, offendo*. Phaed. 103. C: καίτοι οὔτε λέγω ὥς οὐ πολλὰ με ταράττει. Legg. IX. 865. E. Hipp. min. 373. B: Σωκράτης ... αἰεὶ ταράττει ἐν τοῖς λόγοις. Pol. VIII. 564. B: οὕτω ... ταράττετον ἐν πάσῃ πολιτείᾳ ἐγγιγνομένην. Theaet. 206. A: ἵνα μὴ ἡ θέσις σε ταράττοι λεγομένων *cet*. Legg. IV. 716. B: ταράττων πάνθ' ἅμα. Phaed. 66. A: ὡς ταράττοτος (τὴν ψυχὴν, int. τοῦ σώματος). Phil. 63. D: τὰς ψυχὰς ... ταράττουσαι διὰ μηχανικὰς ἡδονάς. Legg. VII. 812. E: ἄλλα ταράττοντα (τὰ ἐναντία). Eryx. 401. E: ἐτάραττέ γὰρ αὐτὸν σφόδρα τὸ λογίδιον. Pol. II. 381. A: ψυχὴν ... οὐ τὴν ἀνδραιοτάτην ... ἥμιστ' ἂν τι ἐξῶθεν πάθος ταράξει —; Phaed. 100. D: ταράττομαι ... ἐν τοῖς ἄλλοις πάσι. 79. C: ταράττεται (ἡ ψυχὴ). Soph. 254. C: ἵνα μὴ ταραττώμεθα ἐν πολλοῖς. Legg. IX. 865. E: ταραττόμενος. Pol. IV. 445. A: τῆς ... αὐτοῦ τούτου ὃ ζῶμεν φύσεως ταραττομένης καὶ διαφθειρομένης. Prot. 361. C: πάντα ταῦτα καθορῶν ἄνω κάτω ταραττόμενα δεινῶς. Soph. 242. C: μὴ πῃ τεταραγμένοι ... ὦμεν περὶ ταῦτα. Men. 96. B: τοὺς ... οὕτω τεταραγμένους. Phaed. 59. B: αὐτὸς ἔγωγε ἔτεταράμην. Legg. VII. 797. E: ταραχθέντα ὑπ' αὐτῶν. *Etiā excito*. Pol. VIII. 567. A: πόλεμον ταράττειν.

ταραχῆ, ἡ, *perturbatio; turba, tumultus*. Pol. X. 602. C: πᾶσα τις ταραχὴ δῆλη ἤμιν ἐνοῦσα αὕτη ἐν τῇ ψυχῇ. Legg. IX. 861. A: ὅτι περὶ τὰ δίκαια εἶη παμπολλὴ τις ἰμῶν ταραχὴ τε καὶ ἀεὶμυγώνια. Theaet. 168. A: ἐαυτοὺς αἰτιύσονται οἱ προσδιατρίβοντές σοι τῆς ἐαυτῶν ταραχῆς καὶ

ἀπορίας. Polit. 273. A: ταραχῆς ἤδη πατόμενος. Pol. III. 391. C: ὡς Ἀχιλλεύς ... τοσαύτης ἦν ταραχῆς πλῆρες. IX. 577. E. Alc. II. 146. B: πολλῆς ταραχῆς τε καὶ ἀνομίας μεστὴν εἶναι τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Phaed. 66. D: θόρυβον παρέχει καὶ ταραχὴν. Phil. 16. A: εἰ τις ... μηχανῇ τὴν ... τοιαύτην ταραχὴν ἡμῖν ἔξω τοῦ λόγου ... ἀπαλθεῖν. Pol. IV. 444. B: τὴν τούτων ταραχὴν καὶ πλάνην εἶναι τὴν τε ἀδικίαν cet. Legg. I. 632. A: ὅσαι ... διὰ δυστυχίαν ταραχαὶ ταῖς ψυχαῖς γίνονται.

ταριχεύω, condio (germ. *einmachen*). Conv. 190. E: μῆλλοντες ταριχεύειν (τὰ οὐ). Etiam, ut Lat. *condire*, est id quod nos dicimus *cimbalsamiren*. Phaed. 80. C: ταριχευθεῖν (τὸ σῶμα), ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες (si genuina haec sunt).

ταριχοπωλῶ, salsamenta vendo. Charm. 163. B: ταριχοπωλοῦντι.

τάττω, statuo, constituo, praescribo; instruo, pono, ordino (unde part. perf. pass. saepenumero est vern. *geregelt*); impono, iubeo. Theaet. 165. C: οὐδὲν ἐγὼ ... τοῦτο οὐδὲ τάττω οὐδὲ ἡρώμην τὸ ὅπως. Lach. 199. A: ὁ νόμος αὐτῷ τάττει. Polit. 289. E: ὅσοι ... εἰς ὑπηρετικὴν ἐκόντες αὐτοὺς τάττουσι. Pol. II. 371. C. Lys. 209. B: οὐ ... ἐπὶ τούτῳ τάττουσιν (tibi hoc mandant). Legg. V. 728. A: ὅσπερ ἂν νομοθέτης αἰσχροὶ εἶναι καὶ κακὰ ... τάττη. Epin. 986. C: τοῖς δὲ μήτε τινὰ μοῖραν τάττωμεν μήτε τινὰ χρόνον. Pol. VI. 490. C: τί δεῖ πάλιν ... τάττειν; Legg. IX. 876. C: τάττειν τὰς ζημίας. Polit. 262. E: Ἀνδρῶν ... πρὸς ἅπατας τάττων (cunctis opponens). Legg. III. 697. C: ἥ τι τῶν ἰστέρων εἰς τὸ πρόσθεν τιμαῖς τάττουσα. Polit. 261. B: τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν ἀνύχων γενέσεσιν αὐτοῦ τάσσοντες (codd. aliquot τάττοντες). Apol. 28. E: οὐ ἐκείνοι (οἱ ἄρχοντες) ἔταττον. Legg. VI. 772. C: οὓς (νόμους) ἔταξε κατ' ἀρχὰς ὁ θεὸς αὐτοῖς νομοθέτης. X. 905. A: ἔταξαν. Pol. VI. 511. E: τάξον αὐτὰ ἀνά λόγον. Legg. VIII. 828. B: ταῦτα ... ἐξηγηταὶ ... ταξάντων. 810. C: τί ποδ' ἡμῖν ὁ νομοθέτης ... ὀρθῶς ἂν τάξει; Apol. 28. D: οὐ ἂν τις ἐαυτὸν τάξη. Legg. VI. 784. C: οἷς ... τάξωσι (οἶδε), τούτοις ἐμμένειν. VII. 794. B. Pol. III. 392. A: ἀδύνατον ... ἡμῖν τοῦτό γε ἐν τῷ παρόντι τάξαι. Legg. III. 687. A: τάξαι τὸ σιρατόπεδον. IX. 873. C: μήτε πολέως ταξάσης δικτὴν cet. VI. 783. B: τάξαντες αὐτὰ ἐπίπροσθεν. 762. C: μὴ τῶν ἀρχόντων ταξάντων. VII. 799. B: τάξαντας πρῶτον ... τὰς δόξας. IX. 863. D: ὡς ἁμαρτάνουσι νόμους τάξει. 875. D: ἐφορμεῖν τί χρὴ cet. Euthyd. 279. C: τὴν ... σοφίαν τοῦ χοροῦ τάξομεν; Legg. IX. 878. C: τὰς ... πολεμικὰς ταττέσθω τάξεις. Pol. I. 345. D: ἐφ' ᾧ τέτακται. Tim. 47. C: λόγος ... ἐπ' αὐτὰ ταῦτα τέτακται. Legg. I. 631. D: ταῦτα ... πάντα ἐκείνων ἐμπροσθεν τέτακται φύσει. Pol. VIII. 561. E: τεταχθῶ

ἡμῖν ... ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. 555. B: τετάχθαι. Legg. VII. 794. B. Critia 108. C: τῆς ὑστερας τεταγμένος. Legg. IV. 719. E: ὁ τεταγμένος ἐπὶ τοῖς νόμοις. Pol. VII. 524. A: ἡ ἐπὶ τῷ σκληρῷ τεταγμένη αἴσθησις. Tim. 41. E: γένεσις ... τεταγμένη μία πᾶσιν. (Legg. VI. 770. E. pro τεταγμένη scrib. videtur τεταμένη.) Gorg. 506. D: τάξει ... τεταγμένον. Pol. X. 610. E: τό γε ἐπὶ ἄλλον ὀλέθρῳ τεταγμένον κακόν. Critia 119. A: ἦν τεταγμένον (c. accus. et infin.). Pol. III. 404. A: τῆς τεταγμένης διαίτης. X. 619. C: ἐν τεταγμένη πολιταίᾳ ... βεβιωκότα. Legg. VII. 802. C. Pol. VIII. 550. C: ἄλλον ἄλλῃ πρὸς πόλει τεταγμένον. Phaedr. 256. A: εἰς τεταγμένην ... διαίταν καὶ φιλοσοφίαν. Gorg. 504. A: τεταγμένον τε καὶ κεκοσμημένον (πράγμα). Phaedr. 247. A: ἐν τῷ ... ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοί. Crit. 50. D: οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι νόμοι. Legg. VII. 810. B: ἐν τοῖς τεταγμένοις ἔτσι. Tim. 89. B: τεταγμένους τοῦ βίου ... χρόνους. Legg. XII. 952. E: τοὺς ἐπὶ τούτοις ἄρχοντας τεταγμένους. Pol. VI. 500. C: εἰς τεταγμένα ἅττα ... ὁρῶντας. Critia 118. E: πλήθος ... τῶν ... χρησίμων πρὸς πόλεμον ἀνδρῶν ἐτέτακτο cet. Phaedr. 247. A: ἦν (τάξιν) ἑκατος ἐτάχθη. Phaedr. 114. B: αὕτη ... ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς ἐτάχθη. Pol. IV. 423. A: ὡς ἄρτι ἐτάχθη (ἡ πόλις). Legg. X. 728. D: διὸ δεύτερον ἐτάχθη τιμῇ. VII. 799. B: ἃ δ' ἂν ταχθῇ. Apol. 28. D. Legg. VI. 772. B: ἐπὶ πάντα καὶ ἑκαστα ταχθεῖς (χρόνος). VIII. 844. D: ἔστω ... ὅδε νόμος ταχθεῖς. Locr. 104. A: σώματα ταχθεῖσα θεραπεύειν. Pol. VIII. 551. B: ὃ ἂν μὴ ἦ οὐσία εἰς τὸ ταχθῆν τιμήμα. Legg. VIII. 836. A: τὰ πρόσθεν νόμιμα ταχθέντα. VI. 780. D: τῶν κακῶς ταχθέντων. VIII. 835. A: ταχθέντας (τοὺς ἀγῶνας) ὑπὸ τε ἀδολφειῶν cet. Polit. 305. B: τὰ τε δίκαια ταχθέντα εἶναι καὶ ἀδίκαια. Med. constituo, pono; praec. in eo dicitur qui aliquid ita constituit ut cum altero conveniat (vern. etwas ausmachen, sich über etwas vergleichen vel übereinkommen). Legg. V. 743. E: εἰ ... τὰς τιμὰς οὕτω τάττεται (ἡ πολιτεία). VI. 772. B: τοὺς ἐμπείρους ... τάττεσθαι (ἀναγκαῖον). II. 653. D: ἀναπαύλας ... αὐτοῖς τῶν πόνων ἐτάξαντο τὰς τῶν ἐορτῶν ἀμοιβάς. VIII. 844. C: ἀγρονόμιον ἐπάγων ὁ βουλόμενος ταξάσθω τί χρῆ ποιεῖν ἐκάτερον. V. 733. E: τὸν ὑγιεινὸν βίον ἔνα ταξώμεθα. 737. C: ταξάσθαι. VIII. 844. B: τάξιν τῆς νόρειας ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις. V. 373. E: εἰς νόμιον ἑαυτῷ ταξάμενον. Pol. VIII. 551. B: ταξάμενοι πλήθος χρημάτων. Legg. II. 656. D. Pol. III. 416. D: ταξαμένους μισθὸν τῆς φυλακῆς τοσοῦτον ὅσον cet. Men. 91. B: μισθὸν τούτου ταξαμένους. — Verb. Legg. I. 631. D: τῷ νομοθετῇ τακτεῖον οὕτω.
 ταυρηδόν, germ. stier, h. e. starr. Phaedr. 117. B: ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἀνδρωπον.
 ταῦρος, ὁ, iauru. Critia 120. A: πάντα τοῦ ταύρου

τὰ μέλη. Lach. 196. E: ταῦρον. Critia 119. D: ἀφ' ἑτων ὄντων τῶν ταύρων ἐν τῷ ... ἱερῷ. Pol. III. 396. B: ταύρους μυκωμένους.

ταύτη, *hac ratione, eam in partem, sic*. Phaed. 78. C: διαιρεθῆναι ταύτη ὑπερ συνετέθη. Soph. 232. A: ταύτη πη. al. *Eliam in eam partem* (Pol. I. 338. D: ταύτη ὑπολαμβάνεις ἢ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον), *hactenus* (Phaed. 85. E: ταύτη ... ἢ δὴ καὶ περὶ ἁρμονίας ἂν τις ... τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον εἰποι. Parm. 128. E: ταύτη ... σε λανθάνει ... ὅτι οἶτι cet. 146. C. Apol. 22. D: καὶ μου ταύτη σοφώτεροι ἦσαν) et *idcirco* (Crat. 407. A: Παλλάδα μὲν τοίνυν ταύτη, int. καλοῦμεν. 418. D: ὅτι ... ἀσμένους τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἱμεῖρουσιν ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο, ταύτη ὠνόμασαν ἱμέραν. Pol. II. 381. B.). In *motu pos. est huc et eo*. Phaedr. 238. B: ταύτη ἄγουσα. Phaed. 82. D: ταύτη τρέπονται cet. Pol. II. 365. D: ταύτη ἰτέον. III. 394. D. al.

ταυτό et ταυτόν, i. q. τὸ αὐτό. Vid. αὐτός I. 316.

ταυτόματον, i. q. τὸ αὐτόματον (vid. I. 312.); unde ἀπὸ ταυτόματου, *sua sponte, per se*. Alc. I. 118. C. Euthyd. 282. C. al.

ταφῇ, ἡ, *sepultura*. Legg. IV. 717. D: ταφῇ ... ἡ σφρονιστάτη καλλίστη. Pol. V. 466. E: ταφῆς ἀξίας μετέχουσι. Phaed. 115. E: ἐν τῇ ταφῇ. Legg. XII. 959. D: εἰς τὴν πᾶσαν ταφῇν. 960. B: ταφαί. I. 632. C: τὰς ταφάς. IX. 873. D. Menex. 234. B: ταφάς ... ποιεῖν.

τάφος, ὁ, *sepulcrum et sepultura*. Legg. XII. 947. E: ὅπως ἂν αὐτὴν ὁ τάφος ἔχη cet. 948. A: στερεόθω ... τοῦ τάφου. Ep. XIII. 361. E: εἰς τὴν οἰκοδομίαν τοῦ τάφου. Legg. XII. 947. D: ἱερείας ... ὡς καθαρεύοντι τῷ τάφῳ ἐπισθαι. IV. 719. D: τὸν ὑπερβάλλοντα ἂν τάφον ἐπαινοῖν. Pol. III. 414. A: τάφων τε καὶ τῶν ἄλλων μνημείων. Legg. XII. 947. D. III. 699. C: ἱεροῖς τε καὶ τάφοις. Phaed. 81. D: περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένην. Legg. IX. 873. D. X. 885. A.

τάφρευμα, τό, *fussa*. Legg. VI. 761. B: ταφρεύμασιν. ταφρεύω, *fussam duco vel fussa munio*. Legg. VI. 760. E: ταφρεύοντας ... ὅσα ἂν τούτου δέη. 778. E: ταφρεύσοντας. τάφρος, ἡ, *fussa; fovea*. Critia. 118. C: τάφρον κύκλω περιουχθείσης. D: εἰς τὴν τάφρον. Euth. 4. C: καταβαλὼν εἰς τάφρον τινά.

τάχα, *statim* (germ. *sogleich, gleich*). Phaedr. 228. C: ὅπερ τάχα πάντως ποιήσει. 242. A: τάχα ἐπειδὴν (*so gleich wenn, h. e. sobald als*) ἀποψυχῇ, ἴμεν. Gorg. 450. C: τάχα δὲ εἴσομαι σαφέστερον. Soph. 247. D: λέγε καὶ τάχα εἰσομεθα. Crat. 410. E: τάχα μᾶλλον φήσεις. Phil. 53. E. Pol. X. 596. C. Critia 108. C: αὐτό σοι τάχα δηλώσει. Euth. 9. C: τάχ' ... βέλτιον εἰσομεθα. **fortasse* (germ. *vielleicht*) et

lenius wohl). Gorg. 466. A: τί τάχα δράσεις προσβύτης γένόμενος; (si genuina sunt). Legg. IV. 711. A: ὑμεῖς δὲ ταχα οὐδὲ τεθείασθε τυραννουμένην πόλιν. Hipp. mai. 303. B. Sic praec. cum part. ἄν nectitur, Lat. *forsitan* (vern. *leicht möglich dass* et simpl. *leicht, vielleicht* et lenius wohl). Prot. 313. D: τάχα δ' ἄν τινες ... καὶ τούτων ἀγνοοῖεν cet. Phaedr. 257. C: τάχ' οὖν ἄν ... ἐπίσχοι ἡμῖν ἄν τοῦ γράψαι. 259. C: τάχ' ἄν δοῖν ἀγαθόντες. 265. B: ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινὸς ἐφαντιόμενοι, τάχα δ' ἄν καὶ ἄλλοσε παραγερόμενοι. Theaet. 179. C: τάχα ἄν ὄντα (τὰ ὄντα?) λέγοιεν. Soph. 216. B. Polit. 263. D. Pol. II. 372. E. Tim. 38. B. Legg. VIII. 841. C. al. Abs. Soph. 255. C: τάχ' ἄν (in resp. vern. wohl möglich). 257. D. Polit. 258. B. Phil. 23. D. Pol. II. 369. A. Legg. II. 658. A. Etiam cum indic. reperitur. Phaedr. 256. C: τάχ' ἄν πού ... διαπράξαιτο. Cum v. ἴσως. Soph. 243. C: τάχα ... ἴσως ... φημὲν. Cum part. ἄν et optat. Soph. 247. D: τάχ' οὖν ἴσως ἄν ἀποροῖεν. Polit. 264. C: τάχ' ἄν ἴσως εἴτε ᾤσθημένος. 290. A. Phil. 13. D: τάχ' ... ἴσως ἄν πως ἀλλήλοις συγχωρήσασιν. 45. A: τάχα γὰρ ἴσως φαίμεν ἄν περὶ ὑγιαίνοντας. Tim. 38. E: ἴσως τάχ' ἄν ... τῆς ἀξίας τύχῃ διηγήσας. Legg. VII. 799. E: ταχα γὰρ ἴσως ... πᾶν ἢ διέξοδος αὐτῇ ... ἱκανῶς ἄν μηνύσεις cet. Euthyd. 272. C. al. Absol. Legg. I. 629. A: τάχ' ἄν ἴσως.

ταχέως, *celeriter, cito*. Prot. 332. B: εἴ τι μετὰ τάχους (πρῦνταιται), ταχέως. Charm. 159. C: ταχέως, ἢ βραδέως; 160. C: τὸ σφόδρα τε καὶ ταχέως (πράττειν). Hipp. min. 373. D. Dem. 385. C: ὅτι ταχέως καὶ τοῖς τιχοῦσιν ἀνθρώποις πιστεύοι.

τάχος, τό, *celeritas*. Theaet. 156. C: (ὥς) τάχος ... καὶ βραδυτῆς ἐνι τῇ κινήσει αὐτῶν. Pol. VII. 529. D: τὸ ὄν τάχος (*vera cel.*). Prot. 320. E: ἄνευ τάχους. Gorg. 451. D: πως ... τάχους ἔχει. Legg. VII. 812. E: διὰ τάχους. XII. 944. C: μετὰ τάχους μᾶλλον ἢ μετ' ἀνδρείας. Tim. 36. D: τάχει. Ep. IV. 320. B. Polit. 306. C: ὀξύτητα καὶ τάχος. Tim. 61. E: τῆς φορᾶς τὸ τάχος. Legg. III. 689. C: οσα πρὸς τάχος τῆς ψυχῆς πεφυκότα. V. 728. D: τάχος ἔχον (σῶμα). Tim. 39. D: τὰ πρὸς ἄλλα ξυμπερανθέντα τάχη. Legg. X. 893. D: τάχη ὁμολογούμενα πορεύουσα (ἢ κινήσεις). Locr. 97. B: ἔχοντι ἴδια τάχεα. Adverbii instar usurpatur ὅ τι τάχος. Ep. VII. 345. E.

ταχύ, *celeriter, cito; subito; protinus*. Prot. 322. A: ταχύ διηρθρώσατο. Phaedr. 255. E: ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο ταχύ ταῦτα. Phaedr. 72. C: ταχύ ἄν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γερονδὸς εἶη. Gorg. 576. B: εἰ σφόδρα τύπτει ἢ ταχύ ὁ τύπτων. Theaet. 162. D: τούναντίον ταχύ μεταπέπτακεν. Conv. 184. A: τὸ ἀλίσκεσθαι ταχύ. Pol. III. 411. B: ταχύ τοῦτο διαπράξατο. Tim. 73. A. Legg. II. 658. A. Comp. θάττον. Phil. 17. A. Conv. 195. B. al. Superl. τάχιστα. Pol. VII. 541. A.

X. 596. D: ταχύ δημιουργούμενος, τάχιστα δὲ εἰ cet. Legg. IV. 710. B. Cum parit. ὅτι et ὡς, *quam celerissime, quam primum*. Phaedr. 243. D: ὅτι τάχιστα γράψαι. Theaet. 176. A. Phil. 31. D. Pol. VIII. 564. C. Legg. VI. 758. D. Gorg. 480. A: ὅπου ὡς τάχιστα δώσει δίκην. Phaed. 98. B. Legg. I. 628. B. Hipp. mai. 291. D.

ταχύς, εἰα, ὕ, *celer, veloci*. Gorg. 520. C: ταχύς γενόμενος διὰ παιδοτριβήν. Conv. 200. B. Crat. 414. A: ταχῆα (ἢ αὐξή των νέων). Pol. VIII. 553. D: οὕτω ταχῆα (μεταβολή). Theaet. 156. D: ὅσον δὲ αὐτὸν ταχύ. Conv. 195. B. 187. B: ἐκ τοῦ ταχείος καὶ βραδέος (γέγονε). Phil. 26. A: (ἐν) ταχεῖ καὶ βραδεῖ. Soph. 226. C: ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σέψιν ἐπιτάττεις. Crat. 412. B: τὴν ... ταχεῖαν ὁρμήν ... τοῦτο καλοῦσι. Tim. 80. B: ὅσοι φθόγγοι ταχεῖς καὶ βραδεῖς. Legg. XII. 948. B: ταχεῖας ἀποκαταστάσεις. Epin. 986. E: οὐτε βραδυτέρα οὐτε θάπτων ἐστί (ἢ φορά). Theaet. 156. D: θάπτω ἐστί. Polit. 307. B: θάπτω (γιννόμενα). Crat. 417. C: τάχιστον ὃν τοῦ ὄντος. Legg. VII. 822. A. Charm. 159. D: τὸ τάχιστον καὶ ὀξύτατον. Legg. VII. 822. B: τὸν τάχιστον. Crat. 412. D: εἶναι δὲ τάχιστον τοῦτα καὶ λεπτότατον. Adverbii instar ponitur διὰ ταχείων. Apol. 32. D.

ταχυτής, ἡ, *celeritas*. Charm. 159. D: ἡ ταχυτής. Lach. 192. B: τὴν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλὰ διαπρατταμένην δύναμιν ταχυτήτα ἐγωγε καλῶ cet. (Polit. 284. E: pro ταχυτήτας Cl. c. rel. optimis libris παχυτήτας).

τέ, part. quae vocem et orationem cui subiecta est cum altera vel antec. vel seq. copulat. Phaedr. 239. B: τέ τε ἄλλα μηχανᾶσθαι ὅπως cet. D: ὅσα τε ἄλλα τοὺτους ἐπισταί πάντα ἐπιτεθεύοντα. 267. A: Τισίαν ... Γοργίαν τε ἐάσομεν εὐδαινεῖν —; Etiam orationes diversas copulat. Legg. X. 909. E. XII. 943. D. 959. A. al. Cum art. in orationis initio. Phaedr. 89. D: ἡ τε γὰρ (*causam*) μισανθρωπία ἐνδύεται cet. Polit. 289. B: γένος τε γὰρ cet. 298. B: οἷ τ' αὐτὸν κυβερνῆται μυρία ἕτερα τοιαῦτα ἐργάζονται. Pol. I. 330. D. Tim. 20. A. C. Iteratur ubi plura copulantur. Phaedr. 242. E: ταύτη τε ... εἶτε τε cet. 248. B: ἡ τε ... νομὴ ... ἡ τε τοῦ πετροῦ φύσις cet. 267. B. Phaedr. 112. C: ὅταν τε ... ὅταν τε αὐτὸν cet. Theaet. 144. A: οἷ τε ὀξεῖς ... οἷ τε αὐτὸν ἐμβριθέστεροι cet. Pol. I. 343. D. VIII. 568. E: αὐτὸς τε καὶ οἱ συμπίπτει τε καὶ ἐταῖροι καὶ ἐταῖραι. — τε καί. Phaedr. 239. A: γιννόμενων τε καὶ φύσει ἐνόντων. D: ἐν πολέμῳ τε καὶ ἀλλαις χρείαις. 242. B: τὸ δαιμόνιον τε καὶ τὸ εἰωθὸς σημεῖον. 252. C: αὐτούς τε καὶ τὰ παιδικά. 258. D: τοῦ καλῶς τε καὶ μὴ γράφειν. Pol. I. 328. D: αἱ περὶ τοὺς λόγους ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. 330. B. Legg. VIII. 831. D: πᾶσαν τέχνην καὶ μηχανήν, καλλίῳ τε καὶ ἀσχημονεστέραν. Talibus locis etiam verti potest *sive* — *sive*,

vern. *sowohl* — *als auch*. Partit. *τε* — *καί* etiam divisim ponuntur (*τέ* alii vocē, v. c. articulo vel praepositioni, subiecto), ita ut orationis partes in unam contrahantur. Prot. 325. B: *ἐφ' ᾧ ἡ τε ζημία θάνατος ... καὶ φυγαί*. Phaedr. 241. C: *ταῦτά τε οὖν χρή ... ξυννοεῖν καὶ εἰδέναι τὴν ἐραστοῦ φιλίαν* οἷτε cet. Phaed. 89. D: *παντάσασί τε (v. γε) ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιᾶ καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον*. 94. D: *τά τε κατὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν ἰατρικὴν*. Pol. I. 330. B: *τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρὸς*. 345. E: *ἐν τε πολιτικῇ καὶ ἰδιωτικῇ ἀρχῇ*. II. 382. E: *ἐν τε ἔργῳ καὶ ἐν λόγῳ*. VIII. 545. C: *ἡ τε δία καὶ ἡ κρίσις*. Part. *τέ* etiam ponitur sequente καί in altera orationis parte. Soph. 243. B. Polit. 307. A. Ubi post partit. *τε* — *καί* sequitur aliquid quo antecedens accuratius definitur vel quod ex antec. sequitur, verti potest vern. *und zwar* et *also*. Euthyd. 282. A: *ἐκ τοῦ χρῆσθαι τε τοῖς πράγμασι καὶ ὁρθῶς χρῆσθαι*. Similiter scrib. videtur Gorg. 460. D: *ἐὺν ὁ πύκτης τῇ πυκτικῇ χρῆται* (v. *μὴ καλῶς χρ.*, sed vv. *μὴ καλῶς* absunt a Cl. aliique pluribus libris) *τέ καὶ ἀδικῇ* (nos: *und zwar einen ungerechten Gebrauch davon macht*). Phaed. 69. B: *ἀνδραποδώδης τε καὶ (i. q. vern. also) οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχουσα*. — Etiam nequitur cum part. *δέ*, in qua eadem inest vis copulandi (v. I. p. 419 sq.). Polit. 310. D: *ἀνδρεία τε ... ἡ δὲ αἰδοῦς γε αὐτὴ λίαν πλήρης ψυχῇ* cet. Pol. III. 394. C: *ἐν τε τῇ τῶν ἐπῶν ποιήσει, πολλὰχού δὲ καὶ ἀλλοθι*. Legg. V. 746. A: *ἄνδρας τε ... ἔτι δὲ* cet. XI. 927. D. X. init. Men. 93. D: *ἄλλους τέ τινας καλοὺς καγαθοὺς γενέσθαι, μάλιστα δὲ που τὸν υἱὸν τὸν αὐτοῦ*. Hipp. mai. 282. B: *Γοργίας τε γὰρ ... εἰ δὲ βούλει, ὁ ἡμέτερος ἐταῖρος Πρόδικος οὗτος* cet. Vid. I. p. 424. Part. *δέ* anteced. in altera oratione *τέ* infertur. Prot. 325. D: *οἱ δὲ διδάσκαλοι ... οἳ τ' αὐτὸ κίθαρισται* cet. Nonnunquam voc. ἡ excipit part. *τέ*. Theaet. 143. C: *περὶ αὐτοῦ τε ὅποτε λέγοι ὁ Σωκράτης ... ἡ αὐτὴ περὶ τοῦ ἀποκρινομένου*. Legg. IX. 856. B. Ion. 535. D. Etiam simpliciter ponitur καί ita ut v. *τέ* omissa videri possit. Prot. 336. D: *Πρόδικε καὶ Ἰππία*. Soph. 218. C: *σὺ καὶ γῶ*. Tim. 19. D. Legg. III. 693. A. VI. 780. E. Lach. 180. E: *ἐγὼ καὶ ὁ σὸς πατήρ*.

τέγγω, *tingo*. Pol. IX. 866. D: *τέγγων τοὺς πόδας*. **emollio*, *flecto*. Pol. II. 361. C: *ᾧστε μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας* cet. Legg. IX. 880. E: *μηδὲν τεγγθέντων*.

τέθριππον, τό, *quadrigae*. Lys. 205. C: *τεθρίπποις τε καὶ κέλῃσι*.

τεῖνω, *tendo*, *extendo*; *tendo ad aliquid*, *specto aliquo vel pertineo*; pass. etiam *porrigor*; *porrectus sum* et *pateo*. Gorg. 519. E: *συχνοὺς τεῖνω τῶν λόγων*. Prot. 345. C: *ᾧστε καὶ τοῦτο τοῦ ἄσματος πρὸς τούτο τεῖνει ὅτι* cet. Theaet. 186. C: *ὅσα διὰ τοῦ σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τεῖνει*. Conn. 186. B: (*ὡς*) *ἐπὶ πᾶν ὁ θεὸς τεῖνει*. 188. D: *ὅσα τεῖνει*

πρὸς θέμιν καὶ ἀσέβειαν. Pol. V. 454. A. Crit. 47. C: ποι τείνει; Lys. 205. E: εἰς σὲ τείνουσιν αὐταὶ αἱ ᾤδαί. Phaed. 63. A: καὶ μοι δοκεῖ ... εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον. Legg. XII. 962. C: δοκεῖ μοι τείνειν ὁ λόγος αὐτός εἰς τὸν σύλλογον cet. Crat. 419. B: ἡ πρὸς τὴν ὄντησιν ... τείνουσα πρᾶξις. Clit. 410. A. Men. 85. B: ἀπὸ τῆς ἐκ γωνίας εἰς γωνίαν τεινοῦσας τοῦ τετραπόδος; Legg. I. 644. A: τὴν ... εἰς χεῖματα τείνουσαν (παιδείαν). 641. D. Pol. V. 464. D: τὸ πρὸς αὐτὰ τείνον τὰ ἐπιτηδεύματα. Legg. IV. 705. E. VIII. 584. C: αἱ ... διὰ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνουσαι ... ἡδοναί. Polit. 308. E: ὅσα τε ἄλλα ἐστὶ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν. Crat. 439. B: εἰς ταὐτὸν τείνοντα (ὀνόματα). Conn. 222. B: ἐπὶ πλείστον τείνοντας (λόγους). Pol. VI. 492. D: ἐναντία τούτοις τείνοντας. Polit. 309. B: ἐναντία ... τεινούσας ἀλλήλαις. Ep. X. 358. C: τὰς ... εἰς ἄλλα τεινούσας σοφίας cet. Pol. VI. 499. A: τὰ ... μηδαμῶς ἄλλοσε τείνοντα ἢ πρὸς δόξαν καὶ ἔριν. Legg. VI. 771. A. Theaet. 163. A: εἰς ... τοῦτο που πᾶς ὁ λόγος ἡμῖν ἔτεινε. Tim. 34. B: ψυχὴν ... διὰ παντός ... ἔτεινε. 76. B: μακρὸν εἰσίνετο. Phaedr. 270. E: οὐκοῦν ἡ ἀμιλλα αὐτῷ τέταται πρὸς τοῦτο πᾶσα. Pol. IV. 432. A: δι' ὅλης ... τέταται. VIII. 581. B: ὅτι πρὸς τὸ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν ... πᾶν αἰετῶς τέταται. Parm. 150. A: οὐχὶ ... δι' ὅλου αὐτοῦ τεταμένη (ἡν) εἶη (σμικρότης). Pol. V. 462. C: ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη (κοινωνία) εἰς μίαν σύνταξιν cet. Legg. VI. 770. D: εἰς ταὐτὸν τοῦτο ... τεταμένη (v. τεταγμένη) σπουδῇ πᾶσα. Tim. 40. B: περὶ τὸν διὰ παντός πόλον τεταμένον. Pol. X. 616. B: διὰ παντός τοῦ οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον φῶς. Legg. VI. 763. C: τῶν ἐκ τῆς χώρας λεωφορῶν εἰς τὴν πόλιν αἰετῶς τεταμένον (v. τεταγμένων). Pol. X. 616. C: ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα αὐτοῦ τῶν δεσμιῶν τεταμένα. Tim. 65. C. Intrans. cum praep. πρὸς vel ἐγγὺς τι est accedere ad aliquid, simile esse alicui. Crat. 402. C: (ὅτι) πρὸς τὰ τοῦ Ἡρακλείτου πάντα τείνει. Phaed. 65. A: ἐγγὺς τι τείνειν τοῦ θανάτου. (Id. Pol. VIII. 548. D.). Theaet. 169. A: σὺ δέ μοι δοκεῖς πρὸς τὸν Σιζύφωνα μᾶλλον τείνειν.

τειχιζομαι, muros instru. Menex. 245. A: τειχισμένην, τειχίον, τό, maceria, paries. Pol. VI. 496. D: ὑπὸ τειχίον ἀποστάς. VII. 514. B: τειχίον ... ὅσπερ τοῖς θανατοποιοῖς πρὸ τῶν ἀνθρώπων προκείται τὰ παραφράγματα. τειχομαχία, ἡ, muri oppugnatio. Ion. 539. B: οἷον καὶ ἐπὶ τειχομαχίᾳ.

τείχος, τό, murus. Legg. VI. 779. B: ὅπως ἂν ἡ πᾶσα ἡ πόλις ἐν τείχους. Phaedr. 227. A: ἔξω τείχους. 228. B: ἐπορεύετο δ' ἐκτὸς τείχους. Gorg. 455. E: περὶ τοῦ διὰ μέσου τείχους. Parm. 127. B: ἐκτὸς τείχους ἐν Κεραμεικῷ. Pol. VIII. 560. C: τὰς τοῦ βασιλικοῦ τείχους ... πύλας. Lys. init. ἐπορευόμην ... τὴν ἔξω τείχους ὑπ' αὐτὸ τὸ τείχος.

Phaedr. 227. D: προσβάς τῷ τείχει. Critia 116. A: λιθίῳ περιβάλλοντο τείχει. Theaet. 174. E: σιγῶν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον (*muro — cinctum*). Soph. 261. C: τὸ τεῖχος περιβεβλημένον ἄν εἴη. Pol. IV. 439. E: ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτός. Polit. 288. B: τείχη. Gorg. 455. B: τειχῶν περὶ οἰκοδομήσεως. Legg. III. 681. A: τειχῶν ἐρύματα. Alc. I. 134. B. Legg. VI. 779. A: τείχῃ ... καὶ πύλαις. Gorg. 517. C: ναῦς ... καὶ τείχη cet. Legg. VI. 778. B: περὶ τε ἱερὰ καὶ τείχη. D: τὸ καθεύδειν ἑὴν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη καὶ μὴ ἐπανιστάναί. Ib. τὸ χαλκῷ καὶ σιδηρῷ δεῖν εἶναι τὰ τείχη μᾶλλον ἢ γῆναι. Menex. 244. C: τείχη καθελόντες.

τεκμαίρομαι, *designo*. Legg. VIII. 849. E: τεκμηρά-
μιοι ἐδρας πρεπιούσας. *(*e signo*) *conjecturam facio, conicio*,
colligo; suspicor, iudico. Gorg. 484. B: τεκμαίρομαι ἔργοισιν
Ἡρακλῆος (Pind.). Conv. 222. D: τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατ-
εκλίην ἐν μέσῳ ἐμποῦ τε καὶ σοῦ, ἵνα χωρὶς ἡμᾶς διαλάβῃ.
Pol. II. 368. B: τεκμαίρομαι ... ἐκ τοῦ ἄλλου τοῦ ὑμμετέρου
τρόπου. IV. 433. B: οἶσθα ὅθεν τεκμαίρομαι; IX. 578. C:
τεκμαίρομαι σε ... ἐκ τῶν προειρημένων ἀληθῆ λέγειν. Crit.
44. A: πόθεν τοῦτο τεκμαίρεται; Legg. VII. 792. A: τοῦτοις
αὐτοῖς ... τεκμαίρονται. Theaet. 206. B: εἰ δεῖ ἀπὸ τούτων
τεκμαίρεσθαι καὶ εἰς τὰ ἄλλα. Pol. III. 409. A: ὥστε ὁξέως
ἀφ' αὐτῆς τεκμαίρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων ἀδικήματα. Legg.
VII. 790. D. Euthyd. 289. B: εἰ τε δεῖ τοῖς πρόσθεν ὁμιλο-
γημένοις τεκμαίρεσθαι. Phaedr. 235. C: πόθεν δὴ τεκμαι-
ρόμενος λέγω; Phaed. 108. A. Critia 110. A. Hipp. mai. 288.
C: ἐκ τοῦ τρόπου τεκμαιρόμενος. Menex. 246. C. Conv.
204. C: ὥς ἐμοὶ δοκεῖ τεκμαιρομένη ἐξ ὧν σὺ λέγεις. Pol.
VI. 301. B: ἀπ' ἐκείνου τεκμαιρόμενοι ὁ cet. Phaedr. 230. B:
ὥστε γε τῷ ποδὶ τεκμηράσθαι.

τεκμήριον, τό, *signum; indicium; argumentum*. Prot.
341. E: μέγα τεκμήριόν ἐστιν εὐθὺς τὸ μετὰ τοῦτο ῥῆμα.
Gorg. 487. D: ἱκανόν μοι τεκμήριόν ἐστιν ὅτι cet. Phaed.
68. B. Theaet. 185. B: ἔτι ... καὶ τόδε τεκμήριον περὶ οὗ
λέγομεν. Crat. 398. A: τεκμήριον δέ μοι ἐστιν ὅτι cet. 436.
C: μέγιστον δέ μοι ἐστὶν τεκμήριον ὅτι cet. Conv. 196. A.
Pol. III. 405. B: ἀπαιδευσίας μέγα τεκμήριον. Euth. 9. A.
Hipp. min. 372. B: τί μείζον ἀμαθίας τεκμήριον ἢ —;
Etiam simpl. ponitur. Legg. VII. 821. E: τεκμήριον δέ' ἐγὼ
cet. Seq. part. γάρ. Conv. 178. B: τεκμήριον δὲ τούτου·
γονῆς γάρ Ἑρως οὐτ' εἶδιν cet. 192. A. Critia 110. E:
μέγα δὲ τεκμήριον ἀρετῆς· τὸ γὰρ νῦν αὐτῆς λείψανον cet.
Apol. 40. C. Menex. 237. E. Prot. 359. B: γινώσκειν δὲ μὴ
ἐρη τεκμηρίῳ τῷδε. Gorg. 487. B: τίμιν τεκμηρίῳ χρῶμαι;
Conv. 195. D. E. Prot. 323. A: τόδε αὖ λαβὲ τεκμηρίον.
Gorg. 456. B: μέγα δέ σοι τεκμήριον ἐρῶ. Phaed. 87. B:
(ὥσπερ ἂν τις) τεκμήριον ... παρέχοιτο δοῦμάτιον ὁ cet.

96. C: τεκμήριον δέ σοι ἐρῶ ἱκανόν. Theaet. 158. B: τί ἄν τις ἔχοι τεκμήριον ἀποδείξει. Conv. 195. A: μέγα ... τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτός παρέχεται φεύγων cet. Pol. II. 360. C. III. 405. A. Hipp. mai. 283. B: τοῦτο ... μοι δοκεῖς καλὸν τεκμήριον ἀποφαίνειν περὶ σοφίας τῶν νῦν πρὸς τοὺς προτέρους. Phaedr. 233. C: ταῦτα γὰρ ἐστὶ φιλίας πολὺν χρόνον ἐσομένης τεκμήρια. Critia 111. C: ἥς καὶ νῦν ἐτι φανερά τεκμήρια. Crit. 52. B: μεγάλα ἡμῖν τούτων τεκμήρια ἐστὶν ὅτι cet. Hipp. min. 369. C: ἐπὶ πολλῶν τεκμηρίων ἀποδείξω σοι ἱκανῶς λόγον cet. Prot. 350. E: χρωμένῳ τοῖς αὐτοῖς τεκμηρίοις τούτοις. Phaedr. 266. E: τρίτον τεκμήρια. Parm. 128. B: τούτων τεκμήρια παρέχει καλῶς τε καὶ εὖ. Legg. X. 885. D: τεκμήρια λέγοντες ἱκανά. 886. D: ὅταν τεκμήρια λέγωμεν ὥς εἶσι θεοί.

τέκνον, τό, *proles*, pl. *liberi*. Legg. VI. 776. A: τὴν τροφήν αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων. VII. 814. B. XI. 931. B: Οἰδίπους ... ἐπεύξατο τοῖς αὐτοῦ τέκνοις. Sensus transl. Phil. 63. E: (αἱ) τὰ ... γιγνόμενα ἡμῶν τέκνα ὥς τὸ πολὺ ... διαφθεύουσιν.

τεκταίνομαι, *fabricor; fingo, formo; etiam gigno*. Phaedr. 252. D: οἷον ἄγαλμα τεκταίνεται τε καὶ κατακοσμεῖ. Legg. VIII. 846. E: μηδεὶς χαλκεύων ἅμα τεκταινέσθω. Euthyd. 280. C: τεκταίνονται. Legg. XII. 945. E: τεκταινώμεθα ... αὐτῶν τοιαύδε γένεσιν. Pol. IV. 442. C: τὸν ... τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι. Legg. X. 889. A: πλάττειν καὶ τεκταίνεσθαι. Soph. 224. D: τὰ δὲ καὶ τεκταινόμενος αὐτός μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα cet. Tim. 28. C: ὁ τεκταινόμενος (*huius operis fabricator*). 36. D: πᾶν τὸ σωματωιδὲς ... ἐτεκταίνοτο. 33. A: τέλειον ... αὐτὸν (τὸν κόσμον) ἐτεκτήναντο. 91. A: τὸν τῆς ξυνουσίας ἔρωτα ἐτεκτήναντο (θεοί). 70. E: οἷον φάτην ... τεκτηνόμενοι.

τεκτονικός, ἡ, ὄν, *artis fabrilis vel tignariae peritus vel ad eam pertinens*, subst. *architectus, faber*, fem. *ars fabrilis vel tignaria*. Gorg. 460. B: τεκτονικός. Prot. 324. E: τοῦτό ἐστι τὸ ἐν οὐ τεκτονικῇ οὐδὲ χαλκείᾳ cet. Pol. IV. 428. C: τεκτονικῇ (ἡ πόλις προσρητέα). Theag. 124. B: αὕτη γὰρ οὐ τεκτονικῇ; Euthyd. 281. A: ἐπιότημῃ ἡ τεκτονικῇ. Clit. 409. C: ἡ τεκτονικῇ. Crat. 416. D: τὸ τεκτονικόν. Prot. 322. D: περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς. Polit. 288. A: τεκτονικῆς (ἔργον). 299. D. Clit. 409. B: τεκτονικῆς ... οἰκία (τὸ ἔργον). Polit. 280. C: ἐν οἰκοδομικῇ καὶ ὅλῃ τεκτονικῇ cet. Phil. 56. C. Pol. III. 407. B. Riv. 135. B: ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ. Pol. IV. 443. C: τὸν δὲ τεκτονικὸν τεκταίνεσθαι. V. 454. D. Theaet. 146. E: ὅταν τεκτονικὴν (λέγῃς). Polit. 258. D. Phil. 56. E: ἡ κατὰ τεκτονικὴν (μετροπικῇ). Euthyd. 292. C. Epin. 975. B: ἡ τῶν τεκτονικῶν ... ὀργάνων παρασκευῇ. Gorg. 460. B: ὁ τὰ τεκτονικά μεμαθηκώς. Crat. 416. D.

τέκτων, ὁ, *faber (tignarius), architectus et in univ. opifex*.

Prot. 319. D: τέκτων ... χαλκεύς cet. Pol. X. 597. B: ἤν (κλίνην) ὁ τέκτων (int. ἐργάζεται). Crat. 388. C: τῷ τοῦ τέκτονος (ἔργῳ). 390. C. Pol. X. 597. D: τί δὲ τὸν τέκτονα; ἄρ' οὐ δημιουργὸν κλίνης; II. 370. D: τέκτονες ... καὶ χαλκῆς cet. Alc. II. 140. C. Pol. IV. 428. B: διὰ τὴν τῶν τεκτόνων ἐπιστήμην. Critia 114. E. Legg. VII. 793 C: οἷον τεκτόνων ἐν οἰκοδομήμασιν ἐρείσματα. Theag. 124. B. Tim. 69. A: οἷα τέκτοσιν (ὑλὴ παρὰκεῖται). Alc. II. 140. B: τοὺς ... τέκτονας.

τελέθω, sum. Pol. II. 381. D. (Hom.). V. 469. A. (Hes.). τέλειος, ὁ ἢ, perfectus; summus. Pol. VIII. 546. B: ἤν (περίοδον) ἀριθμὸς περιλαμβάνει τέλειος. Legg. V. 730. D: ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω νικηφόρος ἀρετῇ. Hipp. mai. 281. B. Phaed. 110. A: οὕτως τέλειον ... οὐδὲν ἴστιν. Legg. I. 643. D: ἀνδρ' ... τέλειον ... τῆς τοῦ πράγματος ἀρετῆς. Parm. 157. E: ὁ καλούμεν ὄλον, ἐξ ἀπάντων ἐν τέλειον γεγονός. Soph. 259. E: τελεωτάτη πάντων λογῶν ... ἀφάνισις. *adultus. Legg. XI. 929. G: ὁπόσοι περ ἂν ὡς γυναικῶν εἴτε ἀνδρῶν τέλειοι. VIII. 834. C: τελείων τε καὶ ἀβόλων τοῖς μέσοις (πῶλοις).

τελειότης, ἡ, perfectio. Def. 412. B: τελειότης κτήσεως ἀγαθῶν. D: τελειότης κατ' ἀρετῇν.

τελειῶ et τελεῶ, perficio, exigo. Polit. 272. D: ἐπειδὴ ... πάντων τούτων χρόνος ἐτελεώθη (sic Cl. c. al. Vulg. ἐτελειώθη). Pol. IX. 587. E: τελειωθεῖση (al. τελεωθεῖση) τῇ πολλαπλασιώσει. Pass. praec. ponitur in eo quod adultum est vel ad perfectionem (in aetate ad maturitatem) pervenit. Pol. VI. 498. B: ἐν ἡ (ἡλικίᾳ) ἡ ψυχὴ τελειοῦσθαι ἀρχεται. II. 377. B: ἐπειδὴν τελεωθῶσιν. Legg. II. 672. C: ὅσον αὐτῷ προσήκει νοῦν ἔχειν τελεωθέντι. Conv. 192. A: τελεωθέντες μίνοι ἀποβαίνουσιν εἰς τὰ πολιτικὰ ἄνδρες οἱ τοιοῦτοι. Pol. VI. 487. A: τελειωθεῖσι τοῖς τοιοῦτοις παιδείᾳ τε καὶ ἡλικίᾳ. V. 466. E: ἂν τελεωθέντας δέησι δημιουργεῖν.

τελείως, perfecte. Def. 411. D: τελείως σπουδαῖον.

τέλεος, α, ον et ὁ ἢ, perfectus, absolutus; plenus (in eo quod satis facit); etiam ratus. Phaedr. 249. C: τέλεος ὄντως μόνος γίγνεται. Crat. 403. E: τέλεος σοφιστής. Phil. 22. B: ἱκανός καὶ τέλεος. Pol. VI. 499. B. Tim. 39. D: ὁ ... τέλεος ἀριθμός. Legg. II. 653. A: τέλεος ... ἀνθρώπος ταῦτα ... κακτημένος ἀγαθῶ. Locr. 99. D: τέλεος ... ἀπειρασμένος (ὁ κόσμος). Phaedr. 246. B: τελέα ... οὕσα (ἡ ψυχὴ). Pol. II. 371. E: ὥστ' εἶναι τελέα (ἡ πόλις). VIII. 545. A: (ἵνα) ἡμῖν τελέα ἡ σκέψις ἦ. Legg. XII. 951. B: οὔτε ... πόλις ... δύναται ἂν ποτε ... ἡμερος ἱκανῶς εἶναι καὶ τέλεος. Polit. 280. E: οὐκ ἔστι πῶς τέλεον ... τοῦτο λελεγμένον. Phil. 61. A: τὸ γε τέλεον ... καὶ τὸ παντάπασιν ἀγαθόν. Pol. IV. 443. B: τέλεον ... ἡμῖν τὸ ἐνύπνιον ἀποτετέλεσται. Tim. 32. D: ζῶον τέλεον. Epin. 982. C: τὸ τέλεον ἐκβαίνει

... κατὰ νοῦν. Pol. I. 348. B: τελείας οὐσῆς δικαιοσύνης. Phil. 67: τῆς τοῦ ἱκανοῦ καὶ τελείου δυνάμεως. Legg. VI. 757. E. Tim. 30. D: τῷ ... κατὰ πάντα τελείῳ. Phaedr. 269. D: ὥστε ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι. Tim. 39. D: τὸν τέλεον ἐνιαυτόν. Legg. I. 647. D: τέλεον ... πρὸς ἀνδρείαν. XII. 950. C: τὸν γε τέλεον ἄνδρα ἐσόμενον. Pol. I. 341. D: ὅτι μάλιστα τελείαν εἶναι (τέχνην). 384. B: τὴν τελείαν ἀδικίαν. Clit. 407. C: παιδείαν ἀρετῆς ... τελείαν. Polit. 277. A: τέλεον ... σχῆμα ἔχειν. Phil. 66. B: (περὶ) τὸ τέλεον καὶ ἱκανὸν cet. Pol. IV. 425. C. Tim. 34. B: τέλεον ... σῶμα ἐποίησε. Legg. VII. 807. D: τὸ τέλεόν τε καὶ ἱκανὸν αὐτῶν ἐκλαμβάνειν. Conv. 208. C: ὥσπερ οἱ τέλειοι σοφισταί. Legg. VIII. 850. C: ταῦτα ἀντὶ τέλεα (ταῖα) γιγνέσθω. Tim. 32. D: ἐκ τελείων τῶν μερῶν. Pol. IV. 428. D: τελέους φύλακας. Phaedr. 249. C: τελέους αἰεὶ τελετὰς τελοῦμενος. Legg. III. 678. B: τελέους πρὸς ἀρετὴν ἢ καὶ πρὸς κακίαν γεγονέναι. Conv. 209. E: τὰ ... τέλεα καὶ ἐποπτικά. Legg. XI. 931. B: ἃ ... πᾶς ὕμνει τέλεα (vern. erfüllt) καὶ ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν. Pol. V. 465. D: ἡ τ' ἐκ τοῦ δημοσίου τροφὴ τελωτέρα. Phaedr. 244. D: τελωτέρον καὶ ἐντιμότερον. Legg. X. 902. E: τόσω ἀκριβέστερα καὶ τελωτέρα ... σμικρὰ καὶ μεγάλα ἀπεργάζονται. Phaedr. 269. E: πάντων τελωτάτος εἰς τὴν ῥητορικὴν. Tim. 92: τελωτάτος γέγονεν (ὁ κόσμος). 68. E: ἥνικα τὸν αὐτάρχη τε καὶ τὸν τελωτάτον θεὸν ἐγέννα. Soph. 270. B: τελωτάτην τροπὴν. Pol. I. 344. A: ἐπὶ τὴν τελωτάτην ἀδικίαν ἐλθῃς. Phil. 60. C: τὸ ... ἱκανὸν τελωτάτον ἔχειν. Critia 106. B: φάρμακον ... τελωτάτον.

τελεσιουργός, ὁ ἡ, *opus perficiens et in univ. efficax*. Phaedr. 270. A: τὸ πάντῃ τελεσιουργόν.

τελεστικός, ἡ, ὄν, *ad initia spectans*. Phaedr. 248. D: μαντικὸν βίον ἢ τινα τελεστικὸν ἔξουσαν. 265. B: τελεστικήν (μανίαν).

τελετή, ἡ, *consecratio, initiatio; sacra, initia s. mysteria*. Phaedr. 253. C: τελετή ... οὕτω καλὴ τε καὶ εὐδαιμονικὴ ... τῷ φιληθέντι γίγνεται. Euthyd. 277. D: οἱ ἐν τῇ τελετῇ τῶν Κορυβάντων. Legg. II. 666. B: εἰς τὴν τῶν πρεσβυτῶν τελετὴν ἄμα καὶ παιδιάν. Pol. II. 366. A: αἱ τελεταὶ αὐτῶν δύνανται καὶ οἱ λύσιοι θεοί. Phaedr. 244. E: καθαρμίων τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα. 250. B: τῶν τελετῶν ... μακαριωτάτην. Conv. 215. C: τοὺς τῶν θεῶν τε καὶ τελετῶν δεομένους. Legg. V. 738. C: θυσίας τελεταῖς συμμίκτους. X. 908. D: τελεταῖς ... ἰδίαις. Prot. 316. D: τελετὰς τε καὶ χρησμοδίας. Phaedr. 249. C: τελέους αἰεὶ τελετὰς τελοῦμενος. Phaed. 69. C: οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὕτω καταστήσαντες. Conv. 202. E: περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς τελετὰς cet. Pol. II. 365. A: λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων ... ὥς δὴ τελετὰς καλοῦσιν. Legg. VII. 815. C.

τελευταίος, α, ον, *ultimus; extremus*. Pol. II. 517. B: ἐν τῷ γνωστῷ τελευταία ἡ τοῦ ἀγαθοῦ ἰδέα. Locr. 102. D: τελευταία ... νόσων. Legg. V. 743. E: τελευταίον καὶ τρίτον ἐστὶν ἡ τῶν χρημάτων ... σπουδή. Phaed. 87. D: τοῦ ... τελευταίου (ἰματίου) ... πρότερος. Pol. X. 619. B: καὶ τελευταίῳ ἐπιόντι. Euthyd. 287. B: τούτῳ τῷ τελευταίῳ. Phaed. 87. E: τὸ τελευταίον ὕφασμα ... ἔχουσαν. 118: ὃ δὴ τελευταίον ἐφθέγγετο. Pol. X. 619. E: (εἰ) ὁ κληρὸς αὐτῷ τῆς αἰρέσεως μὴ ἐν τελευταίῳις (sic Par. A. Vulg. τελευταίος) πίπτοι. — Adverbiorum instar frequentantur τελευταίων (Pol. VII. 516. B. 532. A. Legg. V. 743. E.) et τὰ τελευταία. Gorg. 515. E: ὅτε τὰ τελευταία ἔλεγεν. Hipp. mai. 282. C: τὰ τελευταία ... ἀγινόμενος.

τελευτή, ἡ, *finis; exitus; terminatio; etiam mors*. Phaedr. 264. B: εἰσι ... τελευτῇ περὶ οὗ τὸν λόγον ποιεῖται. Phaed. 118: ἥδε ἡ τελευτῇ ... τοῦ ἐταίρου ἡμῖν ἐγένετο. Parm. 137. D: τελευτῇ ... καὶ ἀρχῇ πέρας ἑκάστου. Pol. VII. 533. C. Phaedr. 264. A: ἀπὸ τελευτῆς ... ἀνύπαλιν διανεῖν ... τὸν λόγον. 267. D: ἐπὶ τελευτῆς. Soph. 268. C: ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν. Crat. 399. B: βαρυτέρας τῆς τελευτῆς γενομένης. Conv. 198. B: τὸ ... ἐπὶ τελευτῆς. 222. C: ἐπὶ τελευτῆς αὐτὸ ἔδθηκας. Epin. 973. C: τελευτῆς τοιαυτῆς τυχεῖν. Phaedr. 256. D: ἐν ... τῇ τελευτῇ. Gorg. 516. A: ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου. Parm. 137. D: οὐτ' ἀρχὴν οὔτε τελευτὴν οὔτε μέσον ἔχει. (Cf. Legg. IV. 715. E.). Crat. 404. C: θείς τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τὴν τελευτὴν. Pol. VI. 511. B: (ἵνα) ἐπὶ τελευτὴν καταβαίῃ. Tim. 69. A: τελευτὴν ἤδη κεφαλὴν τε ... ἐπιθεῖναι τοῖς πρόσθεν. Legg. VI. 782. A: οὐδ' ἔξει ποιεῖ γε τελευτὴν. Men. 75. D: τελευτὴν καλεῖς τι; ... πέρας καὶ ἔσχατον. Menex. 237. A: (οἱ) τὴν τελευτὴν ἀντὶ τῆς τῶν ζώντων σωτηρίας ἡλλάξαντο. Ax. 364. B: ἀνιάρως τε φέρει τὴν τελευτὴν. Tim. 33. B: ἐκ μέσου πάντῃ πρὸς τὰς τελευτάς ἴσον ἀπέχον.

τελευτῶ, *finis, ad finem vel exitum perduco; intrans. finem habeo, ad finem vergo, desino; exsisto, evado, pervenio; aliquo specto; cum et sine v. βίον morior, occumbo; etiam morte afficior*. Gorg. 453. A: (ὅτι) τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ (nos: dass ... darauf hinauslaufe). Conv. 181. E: τὸ τῶν παιδῶν τέλος ἄδηλον οἱ τελευτᾷ κακίας, καὶ ἀρετῆς cet. Pol. VI. 511. C: τελευτᾷ εἰς εἶδη. Critia 113. D: ἡ τε μήτηρ καὶ ὁ πατήρ. Legg. I. 630. C: ποὶ δὴ τελευτᾷ νῦν ἡμῖν οὗτος ὁ λόγος —; Men. 88. C: οὐκοῦν ... πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχειρήματα ... εἰς εὐδαιμονίαν τελευτᾷ —; Clit. 408. A: τελευτᾷ ... καλῶς ὁ λόγος οὕτως σοι ὥς (eo pervenit vel progreditur ut ponat cet.). Theaet. 173. B: ὥσθ' ὕγιες οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας εἰς ἄνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι. Pol. VI. 510. D: ἐκ τούτων δ' ἀρχόμενοι ... τελευτῶσιν ... ἐπὶ τοῦτο οὐ ἂν ἐπὶ σκέψιν ὀρμήσωσιν. VIII. 552. C: ἐκ ... τῶν

ἀκέντρων πτωχοὶ πρὸς τὸ γῆρας τελευτῶσιν. Lys. 220. B: εἰς ὃ πάσαι αὐταὶ αἱ λεγόμεναι φιλῖαι τελευτῶσιν. Legg. VII. 812. A: οὗτός μοι μῦθος ... οὕτω τελευτάτω. Gorg. 522. D: εἰ ... τελευτῶν ἔγωγε. Tim. 72. E: (ἵνα μὴ) ἀτελὲς τὸ γένος εὐθύς τὸ θνητὸν τελευτῶν. Legg. IX. 865. B: ἂν ὁ θεραπευόμενος τελευτᾷ. Phil. 18. B: τελευτᾶν ἐκ πάντων εἰς ἓν. Pol. III. 403. C: δεῖ ... τελευτᾶν τὰ μουσικὰ εἰς τὰ τοῦ καλοῦ ἔρωτικά. VIII. 562. E: τελευτᾶν (*abire*) μέχρι τῶν θηρίων τὴν ἀναρχίαν ἐμφυομένην. Crit. 43. D: τὸν βίον σε τελευτᾶν. Tim. 23. C: γράμμασι τελευτᾶν ἀγῶνους. Polit. 273. D: τελευτῶντος ... τοῦ χρόνου. Tim. 27. A: τελευτῶντα ... εἰς ἀνθρώπων φύσιν. 67. B: τελευτῶσαν ... περὶ τὴν τοῦ ἥπατος ἔδραν. Pol. II. 372. D: γηραιοὶ τελευτῶντες. Polit. 270. E: τῶν ... βιαίως τελευτῶντων. Pol. X. 618. A: εἰς πενίας τε καὶ φουγας ... τελευτῶσας (τυραννίδας). Phaed. 57. A: πῶς ἐτελεύτα; Lys. 220. D: ἐκείνο εἰς ὃ ἐτελεύτα πάντα τᾶλλα. Pol. III. 403. C: οἱ γοῦν δεῖ τελευτᾶν, τετελευτήκει (ὁ λόγος). Apol. 21. A: ἐπειδὴ ἐκεῖνος τετελευτήκει. Phil. 24. B: γενομένης ... τελευτῆς καὶ αἰτῶ τετελευτήκατον. Apol. 28. C: ὅσοι ἐν Τροίᾳ τετελευτήκασιν. Menex. 246. A: ὅσοι ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασιν. Men. 75. E: πεπεράνθαι τε καὶ τετελευτηκῆναι (*finiri*). Theaet. 142. A: ζῶντι, ἢ τετελευτηκότι; Legg. XII. 958. E: τὰ τῶν τετελευτηκότων σῶματα. Phaed. 63. C: τοῖς τετελευτηκόσι. Menex. 235. A: τοὺς τετελευτηκότας ἐν τῷ πολέμῳ. Legg. IX. 877. B: εἰ ἐτελεύτησεν ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος. Euthyd. 302. B: ὑποτιεύσας ἤξειν τὸν λόγον ἥπερ ἐτελεύτησεν. Alc. II. 142. A: οἱ δὲ τὸν βίον ἐτελεύτησαν. Prot. 351. B: εἰ ... τὸν βίον τελευτήσῃ. Pol. V. 453. A: ἀρ' οὐχ οὕτως ἂν κάλλιστα τις ἀρχόμενος ... καὶ κάλλιστα τελευτήσῃς; Conyn. 211. C: ἐστ' ἂν ἀπὸ τῶν μαθημάτων ἐπ' ἐκεῖνο τὸ μάθημα τελευτήσῃ ὁ cet. Legg. XI. 923. E: εἰς ... υἱὸς τῷ τελευτήσῃ πατρὶ ὦν. Ep. II. 311. B: ἐπειδὴν ἡμεῖς τελευτήσωμεν. Phaedr. 249. A: ὅταν τὸν πρῶτον βίον τελευτήσωσι. Legg. IX. 869. A: πρὶν τελευτήσαι. 870. E: ὑπ' ἄλλου ... τελευτήσαι τὸν τότε βίον. 877. E: τελευτήσαι φόρου ὄφλοντα ἐκουσίον. Pol. X. 614. B: ἐν πολέμῳ τελευτήσας. Legg. III. 687. E: πρὸς τὸν δυστυχῶς τελευτήσαντα Ἰππόλυτον. Pol. X. 614. A: ἃ τελευτήσαντα ἐκάτερον περιμένει. Phaedr. 229. C: οὕτω ... τελευτήσασαν. 256. B: τελευτήσαντες. Legg. XI. 927. A: αἱ τῶν τελευτησάντων ψυχαί. Conyn. 180. B: καὶ ζῶσι καὶ τελευτήσασιν. Pol. X. 613. A: ὡς τούτῳ ταῦτα εἰς ἀγαθὸν τι τελευτήσῃ ζῶντι ἢ καὶ ἀποθανόντι. Euthyd. 285. D: εἰ μοι ἡ δορὰ μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ ... ἀλλ' εἰς ἀρετὴν. Conyn. 179. E: (ὡς) γηραιὸς τελευτήσοι. Pol. I. 330. D: τοῦ οἶσθαι τελευτήσῃ. Epin. 978. B: τὸν μέλλοντα εὐδαίμονα τελευτήσῃ. Partic. prae. ponitur ita ut adverbio (*postremo, ad extremum vel tandem*) ex-

primi possit. Phaedr. 228. B: τελευτῶν ... ἐπεσκόπει. Gorg. 496. A: τελευτῶν ἅμα ἀμφοτέρων ἀπήλλακται. Conv. 189. C. Pol. IV. 424. E: ἕως ἂν τελευτῶσα (ἡ παρανομία) ... πάντα ἀνατρέψῃ. Phaed. 88. A: τελευτῶσαν γε ἐν τινι τῶν θανάτων πανταπασιν ἀπόλλυσθαι (τὴν ψυχὴν). Theaet. 150. E: τελευτῶντες δ' αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἔδοξαν ἀμαθεῖς εἶναι. Pol. VI. 487. B. VIII. 560. B: τελευτῶσαι ... κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀκρόπολιν. Phaed. 72. B: οἱ πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν σχοίῃ. Legg. IX. 878. E: τοῖς νομοφύλαξι τελευτῶντας ἐπιτρέπειν. Etiam praepositione exprimi potest. Alc. I. 104. A: ἀπὸ τοῦ σώματος ἀρξέμενα τελευτῶντα εἰς τὴν ψυχὴν (*a corpore usque ad animum*). τελεῶ, vid. τελειῶ.

τελέως, *perfecte; plane* (vern. *völlig*). Prot. 342. E: τελέως πεπαιδευμένου ... ἀνθρώπου. Phaedr. 272. A: καλῶς τε καὶ τελέως ἐστὶν ἡ τέχνη ἀπειργασμένη. Theaet. 182. C: εἴπερ ... τελέως κινύσεται. Polit. 267. C: οὐ μὴν παντάπασί γε τελέως ἀπειργασθαι. Pol. I. 348. D: οἷ γε τελέως ... οἰοί τε ἀδικεῖν. al. Compar. Pol. VII. 520. B: ἄρμινόν τε καὶ τελεώτερον πεπαιδευμένους. Superl. Phil. 26. A: μυνσικὴν ξυμπασαν τελεώτατα συνεστήσατο. Pol. I. 351. B: τελειώτατα οὐσα ἀδικος. VI. 492. B. Legg. X. 896. B.

τέλμα, τό, *rahus*. Phaed. 109. B: ὥσπερ περὶ τέλμα ... βατράχους.

τέλος, τό, *finis* (vern. *Ende, Endzweck et das Höchste*); *exhūs, eventus*; in orat. *conclusio*; etiam *terminus, meta*. Phaedr. 267. D: τὸ ... τέλος τῶν λόγων. Conv. 181. E: τὸ ... τῶν παιδῶν τέλος ἀδηλον οἱ τελευτᾶ cet. Dem. 382. E: ἀπὸ ... τῆς ἐκείνων συμβουλίας τὸ τέλος (nos: *das Resultat*) εὐτυχία cet. Soph. 237. A: ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους (*ab initio ad finem*). Conv. 211. B: σχεδὸν ἂν τι ἄπτοίτο τοῦ τέλους. Pol. X. 613. D: ἐπὶ τέλους τοῦ δρόμου. Legg. III. 701. B: ἐγγὺς τοῦ τέλους οὐσι. Cum praep. διὰ est *perpetuo*. Phil. 36. E: διὰ τέλους αἰεῖ. 60. C. Pol. VII. 519. C. Tim. 85. E. Polit. 268. D: ἐπὶ τῷ τέλει. Pol. VI. 506. D: ὥσπερ ἐπὶ τέλει ὢν. VII. 532. B: ἐπ' αὐτῷ γίγνεται τῷ τοῦ νοητοῦ τέλει. Legg. V. 730. C: ἐπὶ τέλει τοῦ βίου. VI. 768. C: πρὸς ... τέλει τῆς νομοθεσίας. Menex. 234. A: οἱ παιδευόμενοι καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ τέλει ἡγεῖ εἶναι. Prot. 347. C: ἡδέως ἂν ἐπὶ τέλος ἔλθοιμι μετὰ σοῦ σκοπούμενος. 348. A: τούτοις τέλος ἐπιθεῖναι. 354. B: ἡ ἔχετέ τι ἄλλο τέλος λέγειν εἰς ὃ ἀποβλέψαντες αὐτὰ ἀγαθὰ καλεῖτε —; Phaedr. 241. D: ἡδὴ σοι τέλος ἔχτω ὁ λόγος. Gorg. 499. E: τέλος εἶναι ἀπασῶν τῶν πράξεων τὸ ἀγαθόν. Phaed. 77. C: εἰ μέλλει τέλος ἡ ἀπόδειξις ἔξειν. Soph. 237. E: τέλος γοῦν ἂν ἀπορίας ἔχοι ὁ λόγος. Crat. 417. C: τέλος λαβοῦσαν ... τοῦ φέρεσθαι. Conv. 186. A: τέλος ἐπιθεῖναι (*germ. vollenden*) τῷ λόγῳ. 210. E: πρὸς τέλος ἡδὴ ἰὼν τῶν ἐρωτικῶν. Pol. VI.

494. Α: πρὸς τέλος ἐλθεῖν. X. 613. C: εἰς τέλος (*ad metam*) ἐλθόντες. Tim. 90. D: τέλος ἔχειν τοῦ προτεθέντος ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν ἀρίστου βίου. Legg. II. 661. B: τὸ ... τέλος ἀπάσης μακαριότητος εἶναι τὸ cet. IV. 717. E: τῶν ἤδη τέλος ἔχοντων (*germ. die schon collendet haben*). Cf. V. 740. C. VI. 772. B. VII. 801. E: ὅποσοι τέλος ἔχουν τοῦ βίου. Epin. 985. A: θεὸν ... τὸν τέλος ἔχοντα τῆς θείας μοίρας. 987. D: ὡς ... κάλλιον τοῦτο εἰς τέλος ἀπεργάζονται. Clit. 410. E: ἐμπόδιον τοῦ πρὸς τέλος ἀρετῆς ἐλθόντα εὐδαίμονα γένεσθαι. Abs. τὸ τέλος, *ad extremum, tandem*. Tim. 81. D. Legg. V. 740. E. VI. 768. B. Cum gen. Crat. 395. D: ὢν καὶ τέλος ἡ πατρις αὐτοῦ ὅλη ἀνστράπτετο. *Summum senium naturali est maturitas, aetas virilis ac senilis*. Phaedr. 276. B: ἀγαπῶν ἂν ἐν ὀγδῶ μηνὶ ὅσα ἐσπαιρε τέλος λαβύντα. Legg. VIII. 834. C: αὐτοῖς ... τοῖς τέλος ἔχουσι (i. q. τελείοις, *adultis*). X. 899. E: πρὸς τέλος ... ὁρῶν ἐλθόντας γηραιούς. Epin. 992: εἰς πρεσβύτου τέλος ἀφικομένοις. Menex. 249. A: ἐπαιδᾶν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν. **certigal, tributum*. Legg. VIII. 847. B: τέλος ... ἐν τῇ πόλει μηδὲνα μηδὲν τελεῖν μητε ἐξαγομένων χρημάτων μήτε εἰσαγομένων. 850. B. Pol. IV. 425. D: τελῶν τινὲς ἡ πράξεις ἡ θέσεις. Legg. VII. 805. B: ἐκ τῶν αὐτῶν τελῶν καὶ πόρων. **mitia v. mysleria*. Pol. VIII. 560. E: τοῦ ... τελουμένου ... μεγάλοις τέλεσι.

τελῶ, *perficio, absolvo; efficio, persequor*. Legg. XI. 926. A: ὡς τὰ τοῦ νομοθετοῦντος ... οὐ δύναται προτάγματα τελεῖν. D: κύρια τελοῦντες τὰ τούτων δόγματα. (VII. 790. D: τελοῦσαι *mendosum videtur*). Polit. 288. C: ὅσα ... μιμηματα τελεῖται. Ep. VIII. 353. D: (ὅτι) πέρας οὐδὲν ποτε τελεῖται. Pol. III. 389. D: ἐάν γε ... ἐπὶ γε λόγῳ ἔργα τελεῖται. Legg. XII. 958. D: ὅσα προσηκε τελεῖσθαι. 967. A: ἀγαθῶν πέρι τελουμένων. Hipp. min. 365. B: τετελεσμένον ἐσται (Hom.). Ep. VIII. 357. D: (πρὶν ἂν) ἐναργῆ τε ἐξεργάσῃσθε τελεσθέντα καὶ εὐτυχῇ. **consecro, imitio; in univ. τελεῖσθαι ponitur in sacris faciendis (ut Legg. VI. 775. A.)*. Euthyd. 277. D: ὃν ἂν μέλλωσι τελεῖν. E: ὡς μετὰ τοῦτο τελοῦντε. Phaedr. 249. C: τελέους αἶψι τελετὰς τελούμενος. Pol. VIII. 560. E: τελουμένου ... μεγάλοις τέλεσι. Phaedr. 250. B: (ὅτε) ἐτελοῦντο τῶν τελετῶν ... μακαριωτάτην. Euthyd. 277. D: εἰ ἄρα καὶ τετέλεσται. Phaed. 69. C: τετελεσμένος. **solvere, pendere; etiam impendo et offero*. Alc. I. 123. A: ὃν (φόρον) τελοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλεύσι. Lys. 208. A: ἀργύριον τελοῦσιν. Prot. 311. C: μισθὸν ὑπὲρ σαυτοῦ τελεῖν ἐκείνοις. D: χρήματα τελεῖν. Legg. VIII. 847. B: τέλος τελεῖν. Lach. 186. C: οὐκ ἔγω τελεῖν μισθοῦς. Alc. II. 149. E: δῶρα τελεῖν μίαν. 150. A. Legg. VIII. 850. B: μετοίκιον μηδὲ μικρὸν τελοῦντι. Crat. 391. B: χρήματα ἐκείνοις τελοῦντα. Crit. 48. C: χρήματα τελοῦντες τούτοις. Alc. II. 148. E: οἱ ... ἐτελοῦμεν χρήματα ὅσα cet.

Apol. 20. A: ὅς τετέλες χρήματα σοφισταῖς πλείω ἢ cet. Theag. 121. D: χρήματα τελέσαι τινὶ τῶν σοφιστῶν. Alc. I. 119. A: ἑκατὸν μῖνας τελέσας. Prot. 311. B: ἀργύριον τελῶν (futur.) ἐκείνω. E: ἐρχόμεθα τελοῦντες τὰ χρήματα. Legg. XII. 955. E: χωρὶς τῶν εἰς τὰ ξυσσίτια τελοῦμένων. Etiam in eo dicitur qui censetur vel adscribitur (in numerum, classem al.). Legg. XI. 923. E: πρὶν εἰς ἀνδρας δυνατὸς εἶναι τελεῖν.

τελωνικός, ἡ, ὄν, ad vectigalia exigenda pertinens. Legg. VIII. 842. D: τελωνικῶν (Steph. coni. τελωνειῶν).

τεμάχιον, τό, fragmentum, membrum. Conv. 191. E: ἅτε τεμάχια ὄντα τοῦ ἁρρένος.

τεμενίζω, consecro. Legg. V. 738. C: τεμένη ... τούτων ἐκάστοις ἐτεμενίσαν.

τέμενος, τό, ager et in univ. locus consecratus. Legg. VI. 761. C: ἄλσος ἡ τέμενος. XII. 946. D: ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τε καὶ Ἡλίου τεμένει. 945. D: εἰς Ἡλίου κοινὸν καὶ Ἀπόλλωνος τέμενος. VI. 758. E: τεμενῶν καὶ ἱερῶν. 759. E: τεμενῶν καὶ καρπῶν τούτων. V. 738. C: τεμένη ... ἐτεμενίσαν.

τέμνω, seco, scindo; etiam caedo, excido, amputo (unde etiam populor); divido, distinguo, distribu. Gorg. 476. C: εἰ τέμνει τις. Tim. 61. E. Pol. IV. 426. E: ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ Ὑδραν τέμνουσι. Soph. 265. E: τέμνει ... δίχα ἐκατέραν. Pol. VI. 509. D. Polit. 262. E: εἰ τὸν ... ἀριθμὸν ἀρτίῳ καὶ περιττῷ τις τέμνει. Phil. 49. A: πῶς ... τέμνωμεν δίχα; Pol. V. 470. D: ἐὰν ἐκάτεροι ἐκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς. Phaedr. 277. B: καὶ εἶδη μέχρι τοῦ ἀτμήτου τέμνειν. Polit. 266. E: τὴν διποδα ἀγέλην πάλιν τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτερογυεῖ τέμνειν. Pol. VI. 471. C: μήτε γῆν τέμνειν. VII. 525. E: αὐτὸ τὸ ἐν ... τῷ λόγῳ τέμνειν. Legg. V. 745. E. Phaedr. 266. A: πάλιν τοῦτο τέμνων. Soph. 266. A: κατὰ πλάτος τέμνων. Polit. 288. D: ὅσα ... κουνὰ ξύμπασα τέμνουσα (caedens) παρέχει τεκτονικῇ cet. Tim. 81. C. 80. D: τέμνοντος ... τὰ σιτία τοῦ πορώς. Soph. 221. E: τὸ δὲ πεζοῦ τέμνοντες. Polit. 279. B. Conv. 190. D: ὥσπερ οἱ τὰ ὅα τέμνοντες. Tim. 65. E: τέμνοντα. Conv. 190. D: ἐτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα. Critia 116. A: τὸν ... λίθον ἐτεμνον ὑπὸ τῆς γῆσου cet. Conv. 190. E: ὄντινα ... τέμνοι. Polit. 287. B: ὅτι χαλεπὸν τεμνείν αὐτάς δίχα. Legg. XII. 944. B: τεμνείν ... χρῶν ... τὸ μείζον ... κακὸν ἀπὸ τοῦ ἐναντίου. Menex. 242. C: τεμνόντων τὴν χώραν. Conv. 190. D: πάλιν αὐ ... τεμῶ δίχα. Polit. 261. B: τεμοῦμεν. Crat. 387. A. Gorg. 476. D: τοιοῦτον τμήμα τέμνεται τὸ τεμνόμενον οἶον τὸ τέμνον τέμνει. Tim. 57. A: ὅταν ... τι γένος τῇ τῶν γωνιῶν ... ὁρῶνται τέμνηται. Gorg. 508. E: οὐδέ γε τὸ τέμνεσθαι οὔτε τὸ σῶμα τὸ ἐμὸν οὔτε τὸ βαλάντιον. Soph. 223. C: διχῇ τέμνεσθαι. Tim. 57. A: πέπνυται τεμνόμε-

ρον. Polit. 264. E: τεμνομένην δίχα. Soph. 266. A: τε-
 τμηθῶ. Conv. 191. D: ἅτε τετμημένος ... ἐξ ἑνὸς δύο.
 Pol. VI. 509. D: ὥσπερ ... γραμμὴν δίχα τετμημένην. Tim.
 80. D: τὰ τετμημένα. Conv. 191. A: ἐπειδὴ ... ἡ φύσις δίχα
 ἐτμήθη. Polit. 266. E: τμηθείσης ... αὐτῆς. Soph. 264. E:
 τοῦ τμηθέντος. Legg. IX. 864. B. Pol. VI. 510. B: τοῖς
 τότε τμηθείσιν. Med. Phaedr. 246. A: τὸ ἐπ' ἀριστερὰ τεμνό-
 μενος μέρος. Legg. III. 695. C: ἐπὶ τὰ μέρη τεμόμενος. Praec.
 in medicis ponitur scalpellum adhibentibus. Gorg. 480. C:
 παρίχειν ... ὥσπερ τέμνειν καὶ κᾶν ἰατρῶ. De iusto 375.
 A. Gorg. 521. E: τέμνων τε καὶ κᾶν cet. Polit. 293. B:
 τέμνοντες ἢ κᾶντες. 298. A. Gorg. 456. B: τέμειν ... πα-
 ρασχεῖν τῷ ἰατρῶ. 479. A: φοβούμενος ... τὸ κᾶσθαι καὶ
 τὸ τέμνεσθαι. — De remedio ponitur (propr. de herbis vel
 radicibus medicis quae exciduntur vel sodiuntur), i. q. reme-
 dium reperire vel adhibere. Legg. XI. 919. B: τουτων ... χοῆ
 φάρμακον αἰεὶ τέμνειν τὸν νομοθέτην. Ep. VIII. 353. E.
 Legg. VIII. 836. B: τί τεμῶν φάρμακον τοῦτοις ἐκάστοις
 τοῦ τοιοῦτου κινδύνου διαφυγὴν εὐρήσει; — Etiam in via
 ponitur quae sternitur vel aperitur et in canalibus sodiendis
 vel ducendis. Critia 118. E: διάπλους ... πρὸς τὴν πόλιν
 τεμόντας (v. τέμνοντες). Legg. VII. 803. E: καθάπερ ὁδοὶ
 τέμνηνται. VII. 810. E: τὴν νῦν ἐκ τῶν παρόντων λόγων
 τετμημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι. Critia 118. D:
 διώρυχες εὐθείαι τετμημέναι κατὰ τὸ πεδίον. Hinc in univ.
 est ducere (tanquam canalem). Tim. 70. D: διὰ ... τῆς ἀρ-
 τηρίας ὀχετοὺς ἐπὶ τὸν πλεύμονα ἔτεμον. 77. D: ὀχετοὺς
 κρυφαίους ... δύο φλέβας ἔτεμον νωτιαίας. Denique, ut Lat.
 secare, in eo ponitur qui viam persequitur vel cursum tenet
 et in univ. qui aliquid sequitur. Legg. VII. 793. A: μέσον δέ
 τινα (βίον) τέμνειν αἰεὶ. Polit. 262. B: διὰ μέσων ... ἀσφα-
 λέστερον ἵναί τε μινοντας. Prot. 338. A: μέσον τεμείν. — Verb. Soph.
 219. D: οὐ δίχῃ τμητέον; Crat. 387. A. Pol. VI. 510. B.

τέρας, το, monstrum. Crat. 393. B: ἐὰν ὥσπερ τέρας
 γένηται ἐξ ἵππου ἄλλο τι ἢ ἵππος. 394. A. D: τοῖς παρὰ
 φύσιν (γίγνομενοις) οἱ ἂν ἐν τέρατος εἶδει γέωνται. *ad-
 mirabile, pugnant (ut Lat. monstra dicere). Theaet. 163. D: τέ-
 ρας γὰρ ἂν εἶη ὃ λέγεις. 188. C: τέρας γὰρ ἔσται. Parm.
 129. B: τέρας ἂν ... ᾗν. Phaedr. 101. B: τοῦτο δὴ τέρας
 εἶναι τὸ σμικρῶ τινὶ μέγαν τινα εἶναι. Theaet. 164. B: ὃ
 τέρας ἔφαμεν ἂν εἶναι εἰ γίγνοιτο. Men. 91. D: τέρας λέ-
 γεις εἰ cet. Hipp. mai. 283. C: τέρας λέγεις καὶ θανμαστόν.
 Phil. 14. E: ὅτι τέρατα διηνάγκασται φάναι. Hipp. mai. 300.
 E: τέρατα αὐ ἀποκρινόμενῳ ἔοικας ... ἔτι μείζω ἢ ὀλίγον
 πρότερον ἀπεκρίνω.

τερατολόγος, ὁ ἡ, monstruosus. Phaedr. 229. E: ἄλλων
 ... τερατολόγων τιτῶν φύσεων.

- τερατοσκόπος, ὁ, *portentorum interpres*. Legg. XI. 933.
 C· ἐὰν μὴ μάντις ἢ τερατοσκόπος ὢν τυγχάνῃ. E.
 τερατώδης, ὁ ἢ, *monstruosus* (i. q. *admirabilis*). Euthyd.
 296. E: οὕτως εἰς σοφίαν τερατώδεσιν ἀνθρώποις.
 τέρμα, τό, *terminus, finis*. Ax. 371. E: οὐ τὰ τέρματα
 αὐθις ἄρχεται πόνων.
 τερπνός, ἢ, ὄν, *iucundus*. Crat. 419. D: τὸ δὲ τερ-
 πνὸν ἀπὸ τῆς διὰ τῆς ψυχῆς ἐρψεως πνοῇ ἀπαικασθὲν κέ-
 κληται. Crat. 419. C: ἀπὸ τοῦ τερπνοῦ. Prot. 358. A: εἴτε
 ... ἡδὺν εἴτε τερπνὸν λέγεις εἴτε χαρτόν.
 τέρπω, *delecto*. Legg. II. 658. E: ἥ τις (μιούσα) τοὺς
 βελτίστους ... τέρπει. Hipp. mai. 298. A. Legg. II. 656. C:
 ὁ τίς περ ἂν αὐτὸν τὸν ποιητὴν ἐν τῇ ποιήσει τέρπῃ. Phaedr.
 240. C: ἥλικα ... τέρπειν τὸν ἥλικα. Legg. II. 658. A: ὅς
 δ' ἂν τέρπῃ τοὺς θεατὰς μάλιστα. Med. *delector*. Phaed. 85.
 B: τέρπονται (οἱ κύκνοι) ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως
 ἢ ἐν τῷ ἐμπροσθεν χρόνῳ. Phil. 47. B: ταύταις ταῖς ἡδο-
 ναῖς τερπόμενος.
 τέρψις, ἢ, *iucunditas*. Crat. 419. C: τέρψις ... ἀπὸ
 τοῦ τερπνοῦ. Legg. II. 669. C: ὅσους φησὶν Ὀρφεὺς λαγεῖν
 ἄωρον τῆς τέρψιος. Phil. 11. B: τὴν ἡδονὴν καὶ τέρψιν. 19. C.
 τεταγμένως, *ordine*. Legg. III. 700. C: ταῦτ' οὖν οὕτω
 τεταγμένως ἡθελεν ἄρχεσθαι τῶν πολιτῶν τὸ πλήθος.
 τετανόθριξ, ὁ ἢ, *cumam habens promissam*. Euth. 2. B:
 τετανότριχα.
 τέτανος, ὁ, *tetanus*. Tim. 84. E: τέτανοι.
 τεταραγμένως, *perturbate*. Legg. II. 668. E: ἢ πάντα
 ταῦτα τεταραγμένως εἰργασται.
 τεταρταῖος, α, ὄν, *quartanus*. Tim. 86. A: τεταρταί-
 ονς πυρετούς. Etiam *quarto die*. Pol. X. 616. B: ἀφικνεῖ-
 σθαι τεταρταίους.
 τέταρτος, ἢ, ὄν, *quartus*. Pol. VIII. 544. C: τέταρ-
 τον ... πόλεως νόσημα. X. 616. E: τοῦ τετάρτου. II. 370. A:
 ἐν τετάρτῳ μέρει τοῦ χρόνου. X. 616. E: τέταρτον. Phaedr.
 248. D: τετάρτην. Pol. II. 369. E: τέταρτον μέρος ποιεῖν.
 Phil. 66. C: ταῦτ' εἶναι τὰ πρὸς τοῖς τρισὶ τέταρτα. Adver-
 bii partes agit τέταρτον. Phaedr. 266. E. Soph. 225. E.
 Legg. II. 659. C. Cum art. Pol. VIII. 545. C.
 τετάρτως, *quadruplo*. Tim. 86. A: τετάρτως ὃν νωθέ-
 στατον τούτων.
 τετραγωνίζω, *quadro*. Theaet. 148. A: ὅσαι ... γραμ-
 μαὶ τὸν ἰσοπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι.
 Pol. VII. 527. A: τετραγωνίζειν.
 τετράγωνος, ὁ ἢ, *quadratus*; neutr. *quadratum* (subst.).
 Tim. 55. E: τετράγωνον. Critia 118. C. Men. 82. B: τετρα-
 γωνον χωρίον. Locr. 98. B: τὸ ... τετράγωνον. Pol. VI.
 510. D: τοῦ τετραγώνου αὐτοῦ ἔνεκα τοὺς λόγους ποιού-
 μενοι. Theaet. 147. E: τῷ τετραγώνῳ ... ἀπεικάσαντες. Ib.

τετράγωνον (τὸν ἀριθμὸν) ... προσείπομεν. Tim. 55. B: ἰσοπλευρον τετράγωνον. Men. 82. B: τετράγωνον χωρίον. Tim. 62. C: τὸ ... ἐκ τετραγώνων ὃν βάσεων. 55. C: τετραγώνους ... βάσεις ἔχον. Transl. (vern. fere gediegen vel tüchtig). Prot. 339. B: ἄνδρα ... χειροί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον (Sim.). 344. A.

τετράδραχμον, τό, *quatuor drachmarum numus*. Alex. 366. C: τὰ δὲ τετραδράχμου (ἐωνημένα).

τετραετής, ὁ ἢ, *quadriennis*. Legg. VII. 793. E: τετραετεί ... ἦθαι ψυχῆς.

τετρακίς, *quater*. Pol. I. 337. B: τετράκις τρία. Men. 83. B. C.

τετράπηχυς, ὁ ἢ, *quatuor cubita longus*. Pol. IV. 426. D: ὅτι τετράπηχυς ἐστίν.

τετραπλάσιος, α, ον, *quadruplex*; neutr. *quadruplum*. Men. 83. C: τετραπλάσιον γίγνεται χωρίον. 84. E. Legg. V. 744. E: μέχρι τετραπλασίον. VI. 756. E: τετραπλασία (τῆς πρώτης ζημίας). Pol. II. 369. E: τετραπλάσιον χρόνον τε καὶ πόνον (ἀναλίσκειν). Legg. IX. 878. C: τὴν τετραπλασίαν (τοῦ βλάβους, int. ἀξίαν) ἐκτίνειν. D: εἴτε καὶ τετραπλασίαν (τῆς βλάβος ἀξίαν). XI. 928. B. Tim. 86. A: ἐν τετραπλασίαις περιόδους χρόνου.

τετράπους, ὁ ἢ, *quadripes*. Tim. 92. A: τετράπουν ... τὸ γένος αὐτῶν (ἐφύετο). Phaedr. 250. E: τετραπόδος νόμον βαίνειν ἐπιχειρεῖ. Polit. 266. E: πρὸς τετράπουν γένος. Legg. VII. 824: ἡ τῶν τετραπόδων ... θήρα. Etiam in figura (geometr.) dicitur. Men. 83. C: τετράπουν. D: τῆς τετραπόδος (γραμμῆς). 85. B. 83. B: τῷ τετραπόδι.

τέτραχα, *quadrisariam*. Gorg. 464. C: τέτραχα ἐαυτὴν διατείμασα.

τέττα, *blanda compellutio*. Pol. III. 389. E. (Hom.).

τετταράκοντα, *quadraginta*. Tim. 36. B. Legg. II. 666. B. al.

τετταρακονταέτης, fem. έτις, *quadragenarius*. Pol. V. 460. E: ἀρξαμένη ἀπὸ εἰκοσιετιδος μέχρι τετταρακονταέτιδος (v. τετταρακονταετιδος. Est: *ad quadragessimum aetatis annum*) τίκτειν τῇ πόλει.

τετταρακοντακαιπεντακισχιλιοστός, ἢ, ὄν, *quinquies millesimus et quadragessimus*. Legg. IX. 877. D: εἰς τὸν οἶκον ... τετταρακ.

τέτταρες, οἱ αἱ, *quatuor*. Phaed. 104. B: τὰ τέτταρα. Tim. 60. A: τέτταρα (εἶδη). Locr. 101. B: τέττορα. Phaedr. 265. B: τῆς ... θείας (μανίας) τεττάρων θεῶν τέτταρα μέρη διελόμενοι. Phil. 23. E: τῶν τεττάρων τὰ τρία διελόμενοι. Pol. II. 369. E: ἓνα ὄντα παρασκευάζειν οἰκία τέτταροι. Crat. 405. A: τέτταροι δυνάμεισι ταῖς τοῦ θεοῦ. Pol. V. 449. A: ἐν τέτταροι πονηρίας εἶδουσιν οὐσας. Tim. 36. D: τοὺς ... τέτταρας cet. Legg. V. 733. E. Conv. 189. E: χι-

ρας ... τέτταρας εἶχε. Pol. VIII. 544. A: τὰς τέτταρας πολιτείας. Pol. VII. 539. E: ἕξ ... ἡ τέτταρα λέγεις;

τέττιξ, ὁ, *cicada*. Phaedr. 258. E: οἱ τέττιγες ἄδοντες. (262. D: οἱ τῶν Μουσῶν προφῆται). Conv. 191. C: εἰς γῆν (ἐτικτον), ὥσπερ οἱ τέττιγες. Phaedr. 230. C: τῶ τῶν τεττίγων χορῶ. 259. C: τὸ τεττίγων γένος.

τεντάζω, *omne studium ad aliquid confero; me dedo*. Phil. 59. E: τῶν περὶ ἀριθμὸν τευταζόντων. Pol. VII. 521. E: γυμναστικῇ ... περὶ γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον τετεύτακε (v. τέτευχε). Tim. 90. B: τῶ ... περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τετευτακῶτι.

τεύχω, unde Homeric. τέυνκται. Pol. II. 379. E. et Simon. τετυγμένον: Prot. 339. B. 344. A.

τέφρα, ἡ, *cinis*. Lys. 210. A: ἐμπιάσαι τῆς τέφρας. τεχνάζω, *dolose ago; simulo*. Hipp. min. 371. D: τῶ τεχνάζειν τε καὶ ψεύδεσθαι. Legg. IX. 879. A: τὸν τεχνάζοντα. XI. 921. B. Epin. 989. D: οὐ σχήμιοι τεχνάζοντας, ἀλλὰ ἀληθείᾳ τιμῶντας ἀρετήν.

τέχνη, ἡ, *ars; peritia; cognitio; etiam ratio*. Crat. 414. B: τοῦτο γε (τέχνη, quasi ἐχονόη) ἔξιν νοῦ σημαίνει. Pol. I. 332. C. De lege 314. B: ἡ ... τέχνη ἡμῖν εὖρεται; ἐστὶ τῶν πραγμάτων. Phaedr. 245. A: ὥς ... ἐκ τέχνης ἱκανὸς ποιητῆς ἐσόμενος. 270. B: τέχνης ῥητορικῆς. Phaed. 89. D: ἄνευ τέχνης. E: ἄνευ τέχνης τῆς περὶ τὰνθρώπειαν. Ib. εἰ ... μετὰ τέχνης ἐρχέτο (τοῖς ἀνθρώποις). 90. B: ἄνευ τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης. Tim. 33. D: πάντα ἐν ἐαυτῷ καὶ ὑφ' ἐαυτοῦ πάσχον καὶ δρῶν ἐκ τέχνης γίγονεν. Legg. I. 647. D: μετὰ λόγον καὶ ἔργον καὶ τέχνης. Ion. 533. E: οὐκ ἐκ τέχνης, ἀλλ' ἐνθεοὶ ὄντες ... πάντα ταῦτα τὰ καλὰ λέγουσι ποιήματα. Prot. 312. B: οὐκ ἐπὶ τέχνη ἐμαθες. 319. C: περὶ ... ὧν οἴονται ἐν τέχνῃ εἶναι. Phaedr. 261. B: λέγεται τε καὶ γράφεται τέχνη. C: ὁ τέχνη τοῦτο δρῶν. Polit. 278. E: τέχνη γνωρίζειν. 294. D: τὰς τῶν τέχνην γυμναζόντων ἐπιτάξεις. 310. A: τοῦτ' εἶναι τέχνη φάρμακον. Pol. I. 342. A: (ἄρα) δεῖ ἐκάστη τέχνη ἄλλης τέχνης, ἥτις αὐτῇ τὸ ξυμγέρον σκέπεται —; II. 381. B: ἡ φύσει ἡ τέχνη ἡ ἀμφοτέροις. Tim. 50. E: τέχνη μηχανῶνται cel. Legg. XI. 921. B: τέχνη, σαφεῖ τε καὶ ἀψευδεῖ φύσει πράγματι. Ion. 632. C: τέχνη καὶ ἐπιστήμη. 536. D: οὐ τέχνη, ἀλλὰ θεία μοῖρα. Phaedr. 260. D: τὴν τῶν λόγων τέχνην. Legg. II. 657. A: ἐὴν αὐτὴν ... τέχνην (*eadem arte*) ἀπειρασμένα. VII. 799. A: ἔγει τις ... βελτίω τινὰ τέχνην (*rationem*) τῆς τῶν Αἰγυπτίων; Ep. VII. 341. B: συνθέντα ὡς αὐτοῦ τέχνην (*tanquam a se inventa*). Pol. III. 411. E: δύο τέχνα. I. 343. C: ἄρχουσι γε αἱ τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου οὐπὲρ εἰσὶ τέχναί. Soph. 219. A: τῶν ... τεχνῶν πασῶν σχεδὸν εἶδη δύο. Legg. XI. 920. E: τέχνησιν ἐτέραις ἀμυντηρίοις. XII. 967. A: ταῖς μετὰ ταύτης ἀναγκαίαις

ἄλλαις τέχναις. Phaedr. 261. B: τὰς Νέστορος καὶ Ὀδυσσεὺς τέχνας ... περὶ λόγων. **fraus, dolus*. Legg. XI. 919. E: ὅς θ' ἂν καπηλείας τῆς ἀνελευθέρου τέχνης τινὲ μετὰσχῃ. 936. D: κοινῇ τοῦ βλάψαντος τέχνης καὶ τοῦ βλαβέντος.

τέχνημα, τό, *ars; inventum*. Hipp. min. 369. A: νυνὶ γὰρ ἴσως οὐ χρῆ τῷ μνημονικῷ τεχνήματι. Prot. 319. A: ἡ καλὸν ... τέχνημα ἀρα κέκτῃσαι, εἴπερ κέκτῃσαι. Hipp. mai. 368. D: τὸ μνημονικόν ... σου ... τέχνημα. Prot. 327. A: ὥσπερ τῶν ἄλλων τεχνημάτων. Phaedr. 269. A: τῶν παγκάλων τεχνημάτων. Legg. VIII. 846. D: μηδεὶς ... τῶν περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα διαπονούτων.

τεχνικός, ἡ, ὄν, *artificiosus, artis peritus et in univ. sciens*. Phaedr. 273. E: (ὥς) οὐποτ' ἔσται τεχνικός λόγων πέρι. Gorg. 504. D: ὁ τεχνικός τε καὶ ἀγαθός (ῥήτωρ). Conv. 186. C: εἰ μέλλει τις τεχνικός εἶναι. Lach. 184. E. Pol. II. 374. B: ἡ περὶ τὸν πόλεμον ἀγωνία οὐ τεχνικὴ δοκεῖ εἶναι; Euth. 14. E: οὐ γὰρ που τεχνικόν γ' ἂν εἴη (i. q. *imprudens foret*) θεωροῦναι cet. Gorg. 500. A: ἡ τεχνικοῦ διὰ εἰς ἕκαστον; Pol. X. 620. C: εἰς τεχνικῆς γυναικὸς ἰούσαν φῥοσιν. Theaet. 207. C: τεχνικόν τε καὶ ἐπιστήμονα περὶ ἀμύξης οὐσίας. Crat. 426. A. Legg. III. 696. C. Ion. fin.: θῆιον εἶναι καὶ μὴ τεχνικόν περὶ Ὀμήρου ἐπαινέτην. Phaedr. 273. B: τοῦτο ... σοφὸν εὐρὺν ἅμα καὶ τεχνικόν. Gorg. 463. A. Phaedr. 270. D: οὐ πέρι βουλησόμεθα εἶναι αὐτοὶ τεχνικοὶ καὶ ἄλλον δυνατόι ποιεῖν. 273. A: οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ προσποιούμενοι εἶναι. Legg. XI. 921. D: ὅσοι περὶ ταῦτα τεχνικοί. Gorg. 501. B: αἱ μὲν (πραγματεῖαι) τεχνικαί. Legg. X. 889. A: ἃ δὴ τεχνικὰ πάντες προσαγορεύομεν. Euth. 15. B: αὐτὸς ὢν πολὺ γὰρ τεχνικώτερος τοῦ Δαιδάλου. Crat. 400. B: δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ἐκείνου τεχνικώτερον εἶναι. Legg. XII. 942. C. Phil. 56. B: τεχνικωτέραν τῶν πολλῶν ἐπιστημῶν παρέχεται. Soph. 234. A: παιδίας ... ἔχεις τε τεχνικώτερον ... εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν; Lach. 185. E: τεχνικωτέρους. Phaedr. 263. D: ὅσω λέγεις τεχνικωτέρας νύμφας τὰς Ἀχελώου cet. Lach. 185. B: τίς ἡμῶν περὶ ἀγωνίαν τεχνικωτάτος. Gorg. 455. B: τὸν τεχνικωτάτον. Phaedr. 274. E: ὦ τεχνικώτατε Θεῦθ.

τεχνικῶς, *artificiose, ex arte* (germ. *kunstgemäss*). Phaedr. 271. C: εἰ μέλλει τεχνικῶς ἔχειν. Crat. 425. A. Charm. 173. B: τεχνικῶς ... εἰργασμένα. Euthyd. 303. E: (ὅτι) τεχνικῶς ἐξείρηται.

τέχνιον, τό (diminut. v. τέχνη). Pol. VI. 495. D: οἱ ἂν κομιψότατοι ὄντες τυγχάνωσι περὶ τὸ αὐτῶν τέχνιον (v. τεχνίον).

τεχνίτης, ὁ, *artifex*. Soph. 219. A: πότερον ὥς τεχνίτην αὐτὸν ἢ τινα ἄτεχνον ... θήσομεν; Alc. II. 145. E: ἀθλητῶν καὶ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν.

τεχνοπωλικός, ἤ, ὄν, *artium mercaturam faciens*. Soph. 224. C: τεχνοπωλικόν (ὄνομα) ... ἂν ἐρμότιοι.

τεχνήθριον, τό (dimin. v. τέχνη: *ars vel artificium pusillum*). Pol. V. 475. E: τοὺς τῶν τεχνυθρίων (μισθνηματικούς).

τέως, *adhuc* (vern. *bisher, bis dahin*). Phaed. 117. C: τέως μὲν ἐπιεικῶς οἰοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν, ὥς δὲ εἶδομεν cet. Conv. 191. B: τέως γὰρ καὶ ταῦτα ἐκτός εἶχον. Pol. I. 330. D: καταγελώμενοι τέως. Menex. 235. C: τέως δὲ (germ. *bis dahin*, h. e. *ehe ich wieder zu mir selbst komme*) οἴμαι μόνον οὐκ ἐν μακάρων νήσοις οἰκῶν. Theag. 122. A. **aliquamdiu*. Pol. IV. 439. E: (ὥς) τέως (v. τέως μὲν) μιᾶχοιτό τε καὶ παρακαλύπτοιτο, κρατούμενος δ' οὖν cet. Lys. 207. A: τέως μὲν οὖν ἠπόρει cet. De lucr. cup. 229. D: τέως μὲν θανυμάζειν ... ἔπειτα cet. Lach. 183. E. Cum part. ἂν (i. q. ἕως ἂν, *quamdiu*) reperitur Conv. 191. E: καὶ τέως ἂν παῖδες ὥσοι ... φιλοῦσι τοὺς ἀνδρας.

τῆδε, vid. II. p. 409.

τῆκεδών, ἡ, *putredo*. Tim. 82. E: ὅταν ... τηκομένη σαρκὲς ἀνάπαλιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τῆκεδόνα ἐξίῃ (al. ἐξίῃ). 83. D. Locr. 102. C: σαρκὸς τακεδόνες.

τῆθῆ, ἡ, *ania*. Pol. V. 461. D: πάνπους τε καὶ τῆθᾶς (v. τίτθας).

τῆκτός, ἡ, ὄν, in eo ponitur, quod *liquefieri potest*. Soph. 265. C: σωματα τῆκτὰ καὶ ἄτῆκτα. Critia 114. E.

τῆκω, *liquefacio*. Pol. III. 411. B: τῆκει καὶ λείβει. X. 609. C: τῆκει καὶ διόλλυσι. Tim. 60. E. 84. D: τῆκον (τὸ σῶμα). 67. E: τῆκουσαν. 83. A: διόλλυντα καὶ τῆκοντα. Perf. *liquatum esse*. Tim. 85. E: πάλιν ἐκ τῶν σαρκῶν ἐς τοῦτο τετῆκτα. Pass. *liquefo, liqueco*. Tim. 58. E: τῆκεσθαι ... τὴν τῶν ὀγκῶν καθάρεισιν. Legg. IX. 853. D: ὥστε μὴ τῆκεσθαι. Tim. 82. E: τηκομένη σαρκί. 49. C: τηκόμενον. 66. D: τηκομένων. 61. B: τῆχθέντι τῷ κοινῷ σωματι. Phaedr. 251. B: ἐτάκη τὰ περὶ τὴν ἔκφυσιν. Tim. 83. A: ὅσον ... ἂν παλαιότατον ὦν τῆς σαρκὸς τακῆ.

τῆλικόςδε, ἡδε, ὄνδε, *qui hac est aetate (vel iuvenili vel senili)*. Apol. 25. D: τῆλικόςδε ὦν. Theaet. 177. C: τῆλικῶδε ὄντι. Soph. 234. E: ἐμοὶ τῆλικῶδε ὄντι. Parm. 136. D: πολὺ ἔργον ... προστάττεις ὥς τῆλικῶδε. Apol. 37. D: τῆλικῶδε ἀνθρώπων. Parm. 137. A: τῆλικόνδε ὄντα (*aetate tam provecum*). Apol. 34. E. Enthyd. 293. B: τῆλικόνδε ἄνδρα. Crit. 49. A: τῆλικοῖδε γέροντες ἄνδρες. Legg. I. 634. D: τῆλικοῖςδε ἄνδρασι. Etiam *tantus* (hac magnitudine vel gravitate), Theaet. 155. B: ἐμὲ τῆλικόνδε ὄντα. Ax. 370. C: δι' οὗ τὴν τῶν τῆλικῶνδε περινοῖαν καὶ γυνῶσιν ἔσχευ.

τῆλικούτος, αὐτή, οὗτο, i. q. τῆλικόςδε. Prot. 318. B: καίπερ τῆλικούτος ὦν (*tam grandis natu*). Gorg. 466. A: οὐ μνημιονεύεις τῆλικούτος ὦν (*tam iuvenis*); 489. B. Pol. II. 378. D: ἂ ἂν τῆλικούτος ὦν (*hac aetate, int. iuvenili*) λύβῃ

ἐν ταῖς δόξαις. Alc. I. 118. C. Menex. 234. A: τηλικούτος ὢν (*tantula aetate*). Apol. 25. D: ἐμοῦ ... τηλικούτου ὄντος. Theaet. 144. B: τηλικούτον ὄντα (*quum id aetatis sit, iut. Theaetetus*). Charm. 162. D. Crit. 43. B. C: ἄλλοι ... τηλικούτοι. Prot. 361. E: τῶν ... τηλικούτων καὶ πάνυ. Legg. VII. 789. B. II. 670. D: ἂ τοῖς τηλικούτοις τε καὶ τοιούτοις ἄδειν πρέπειν. VII. 794. A. 799. D: τηλικούτους ὄντας. *Etiam talis et tantus* (*hac magnitudine*). Pol. IV. 423. B: πολλὰ πλασίας τῆς τηλικαύτης (πόλεως). Legg. XI. 928. E. Ep. VII. 339. E: τηλικούτου ... ὀνειδούς. Conv. 177. A: τῷ ... Ἔρωτι, τηλικούτῳ ὄντι καὶ τοσοῦτῳ θεῷ. Legg. VI. 755. B: τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν (ἀρχῶν). III. 686. B: τηλικούτον καὶ τοιοῦτον οὐσημα. Epin. 983. A: οὐ γάρ, ὥς σμικρὰ φαντάζεται, τηλικαῦτα ὄντως ἐστίν. Euthyd. 273. D: τηλικαῦτα πράγματα. Men. 85. A. Theaet. 163. A: περὶ τηλικούτων λεγομένους λόγους. Legg. I. 635. E. Soph. 236. B: τὰ τηλικαῦτα ἱκανῶς ὀρᾶν.

τημελῶ, *curam adhibeo* (*de aliqua re*). Legg. XII. 953. A: χρὴ ... καὶ τῶν τοιούτων ἱερέας ... ἐπιμελεῖσθαι καὶ τημελεῖν.

τῆμερον, *hodie*. Phaed. 61. C: ἄπειμι ... τῆμερον. Crat. 399. A. Crit. 43. D. Hipp. mai. 293. C. Cum praep. eis: Conv. 174. A. Cum art. Conv. 176. E: ἀλλήλοις συνεῖναι τὸ τῆμερον. Crat. 396. D: τὸ ... τῆμερον εἶναι (*germ. für heute*).

τηνικάδε, *hoc tempore*. Phaed. 76. C: μὴ αὐριον τηνικάδε (*nostrum morgen um diese Zeit*) οὐκέτι ἢ ἀνθρώπων οὐδείς ἀξίως οἷός τε τοῦτο ποιῆσαι. Praec. ponitur in tempore matutino, ut sit *tam mane*. Prot. 310. B: τοῦ ἔνεκα τηνικάδε ἀφίκου; Crit. 43. A.

τηνικαῦτα, *tum*. Legg. VII. 792. B: ἄρ' οὐκ οἰόμεθα εὐθυμιον μᾶλλον ... ἀπεργάζεσθαι τηνικαῦτα τὴν ψυχὴν τοῦ τρεφομένου; Cum art. τό. Alc. II. 150. E: τὸ τηνικαυτ' ἥδη προσφέρειν cet.

τήρησις, ἡ, *observatio*. Def. 413. E: τήρησις ἀξιωματος.

τηρῶ, *observo*. Legg. VIII. 836. A: τηρεῖν ... αἰε τοὺς νέους. XII. 952. B: ἀποβλέποντας εἰς αὐτοὺς διαφερόντως τε τηροῦντας. Pol. III. 412. E: τηρητέον αὐτοὺς εἶναι ἐν ἀπάσαις ταῖς ἡλικίαις εἰ cet. 413. C. **servo, tueor*. Pol. VI. 484. C: τόδε δὴ ... δῆλον εἶτε τυφλὸν εἶτε ὀφθαλμοῦντα χρὴ φύλακα τηρεῖν ὅτιον. *Etiam defendo*. Ax. 371. A: ὅπως τηρήσεις τὴν νῆσον ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Sq. μὴ *causae* notio adiuncta est. Theaet. 169. C: καὶ μοι πάνυ τηρεῖ τὸ τοιόνδε μὴ cet. Pol. IV. 442. A: ὃ τηρήσετον μὴ ... ἀρχειν ἐπιχειρήσῃ cet.

τητῶμαι, *careo*. Legg. VII. 810. B: τητῶμενα ἔνθρου τε καὶ ἀρμονίας.

τιάρα, ἡ, *tiara*. Pol. VIII. 553. C: τιάρας ... καὶ ἀκινάκας παραζωννύοντα.

τιθασεία, ἡ, in animalibus dicitur cicurandis. Polit. 264. C: ταῖς ἐν τῷ Νεῖλῳ τιθασείαις (sic Cl. pro vulg. τιθασσεύαις) τῶν ἰχθύων.

τιθασεύω, *mansuefacio*. Pol. IX. 589. B: τὰ ... ἡμερα τρέγων καὶ τιθασεύων (sic Par. A. c. al. Vulgo τιθασσεύων). Polit. 264. B: τὰ ... ἔχοντα τιθασεύεσθαι (Cl. c. al.) φύσιν ἡμερα προσεῖρηται cet.

τιθασός, ὁ ἡ, *cicur*. Polit. 264. A: τῷ τιθασῷ (sic libri optimi pro vulg. τιθασσῷ) καὶ ἀγρίῳ.

τιθασῶς cum v. ἔχειν *mansuefactum esse*. Tim. 77. A: ἃ ... νῦν ἡμερα δένδρα καὶ φυτὰ καὶ σπερίματα ... τιθασῶς (sic libri optimi pro vulg. τιθασσῶς) πρὸς ἡμᾶς ἔσχε.

τίθημι, *pono, colloco; propono; arpono et cumpono; etiam repono, refero* (in numero vel ad aliquid, c. genit. et praep. εἰς vel ἐν); *statuo, constituo, instituo; pono etiam est i. q. sumo, accipio, existimo*. Phaed. 100. A: τίθημι ὡς ἀληθῆ ὄντα. Phil. 51. E: τοῦτ' ἐκείνης τίθημι ἀντίστοροφον ἅπαν. Pol. IX. 572. D. Theaet. 184. E: ἄρα οὐ τοῦ σώματος ἕκαστα τίθης (ad corpus — refers) —; 186. A: ποτέρων ... τίθης τὴν οὐσίαν; Pol. I. 348. E: εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει τὴν αὐδικίαν. VII. 540. A. Crat. 389. E: οὐδὲ γὰρ εἰς τὸν αὐτὸν σιδήρον ἅπας γαλκίτης τίθῃσι. Theaet. 190. A: δόξαν ταύτην τίθεμεν αὐτῆς. Soph. 238. A: ἀριθμὸν ... τῶν ὄντων τίθεμεν. Polit. 306. C: εἰς δύο ... αὐτὰ τίθεμεν ἐναντία ἀλλήλων εἶδη. Critia 115. B: ὅσα ... μεταδόρπια ἀγαπητὰ κάμνοντι τίθεμεν. Soph. 230. B: τιθέασι παρ' ἀλλήλας. Pol. I. 339. C: τοὺς μὲν (νόμους) ὀρθῶς τιθέασι cet. Phil. 32. B: τίθει (imper.). 43. D. Pol. VI. 510. A. IX. 572. D. V. 450. A: καὶ ἐμὲ ... κοινῶνόν τῆς ψῆγου ταύτης τίθετε. IX. 860. C: ὡς λέγοντά με τίθετε. VIII. 543. E: ὡς ἀγαθὴν ... τὴν τοιαύτην ... τιθείης πόλιν. V. 477. E: τιθείη. X. 605. A: τιθεῖμεν. Legg. VII. 801. A: ἡ ... τιθῶ ... τοῦτο οὕτως; Phaedr. 277. C: (πρὶν ἂν τις) οὕτω τιθῇ καὶ διακοσμήῃ τὸν λόγον. Soph. 244. D: ἂν ταῦτον γε αὐτῷ (τῷ πράγματι) τιθῇ τούνομα. 219. D: ἐν ποτέρῃ τὴν ἀσπαλιεντικὴν ... τιθῶμεν; Polit. 281. C: ἐὰν ... αὐτὴν τῶν ἐπιμελειῶν ... εἰς τὴν καλλίστην ... τιθῶμεν. Pol. II. 360. E: τέλειον ἐκύτερον εἰς τὸ αὐτοῦ ἐπιτήδευμα τιθῶμεν. VII. 527. C: δεύτερον ... τοῦτο τιθῶμεν μάθημα τοῖς νέοις; IX. 587. D: ἐὰν εἰς ταῦτὸν ἀριστοκρατικὸν καὶ βασιλικὸν τιθῶμεν. Soph. 252. B: ἐὰν ἐν μέρει τοῦτο τιθῶσι γιγνώμενον. Crat. 398. C: εἰς τὸν σιδήρον ... τιθέναι. Phil. 25. A: ὡς εἰς ἐν δεῖ πάντα ταῦτα τιθέναι. Pol. I. 339. C: νόμους τιθέναι. V. 475. D: ἐν φιλοσόφοις τιθέναι. VI. 500. D: εἰς ἀνθρώπων ἡθῆ ... τιθέναι. Crat. 416. B: ὁ τὰ ὀνόματα τιθείς. Phil. 66. B: τὸ ∴ τρίτον ... ροῦν

καὶ φρόνησιν τιθεῖς. Legg. IX. 861. E: τὰς βλάβας πάσας ἀδικίας τιθεῖς. Menex. 249. B: ἀγῶνας ... τιθεῖσα. Soph. 243. D: τὸ ὅλον ἐν τοῖς οὔσι μὴ τιθέντα. Soph. 241. B: ἐν τῇ τῶν ψευδοσυργῶν ... τέχνη τιθέντες. 246. E: τιθέντες τι τῶν ὄντων ψυχῇ. Phil. 54. D: εἰς ἄλλην ἢ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μοῖραν αὐτὴν τιθέντες. Legg. II. 669. D: λόγους ψιλούς εἰς μέτρα τιθέντες. Theaet. 207. E: τοτὲ δὲ εἰς ἄλλην τιθέντας συλλαβῇ. Gorg. 500. B: ἐτίθην (v. ἐτίθουν) τῶν. μὲν περὶ τὰς ἡδονὰς τὴν μαγειρικὴν ἐμπειρίαν cet. Pol. VI. 497. D: ὅνπερ (λόγον) καὶ σὺ ἔχων τοὺς νόμους ἐτίθεις (al. ἐτίθης). Pol. VII. 528. D: ἐτίθης (sic Par. A. al. Vulg. ἐτίθεις). Legg. I. 631. A: ὡς ἐτίθει (al. ἐτίθη) ταύτης ἕνεκα τοὺς νόμους. Id. 630. E. Phil. 25. G: ὅποσα ... ἐτίθεμεν εἰς ἓν. Pol. V. 457. A: ἄριστον πόλει νόμιμον ἐτίθεμεν. VI. 507. B: ἃ τότε ὡς πολλὰ ἐτίθεμεν. Conn. 222. C: ἐπὶ τελευτῇς αὐτὸ ἐθήκας. Soph. 248. C: Ἰκανον ἔθελον ὅρον ... τῶν ὄντων. Pol. VI. 491. E: ἦν ... ἔθεμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν. Tim. 21. B: ἅθλα ... ἔθεσαν ῥαψωδίας. Prot. 322. D: νόμον ... θὲς παρ' ἐμοῦ τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς ... μετέχειν κτείνειν cet. Pol. IV. 424. C: καὶ ἐμὲ ... θὲς τῶν πεπεισμένων. Legg. XI. 917. E: θέντων ἐν σιῇ. III. 689. C: ταύτας πάσας ἀμαθίας τὰς πλημμελεστατάς ἐγωγ' ἂν θείην πόλεως cet. Pol. II. 352. E: ἀρα ... τοῦτο ἂν θείης καὶ ἵππου καὶ ἄλλου ὅτου οὖν ἔργον ὃ ἂν —; IV. 437. B: ἄρ' οὖν ... πάντα τὰ τοιαῦτα τῶν ἐναντίων ἀλλήλοις θείης —; IX. 578. E: εἴ τις θεῶν ἄνδρα ἕνα ... θείη εἰς ἐρημίαν. Prot. 343. E: εἰ θείημεν αὐτὸν λέγοντα τὸν Πιπτακόν. 322. C: καὶ δίκην ... οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις —; Crat. 385. A: ὃ ἂν θῇ καλεῖν τις ὄνομα. Phaed. 79. A: θῶμεν ... δύο εἶδη τῶν ὄντων. Pol. VII. 527. D: τρίτον θῶμεν ἀστρονομίαν; Legg. VI. 762. C: ἐὰν ... γράψαντες θῶσιν ἐν ἀγορᾷ καταλελυκότα τὴν γραμμάν. Pol. X. 618. A: εἰς τὸ πρόσθεν σφῶν θεῖναι ἐπὶ τὴν γῆν. Legg. IV. 719. A: βούλομαι ἱμῖν εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θεῖναι. VI. 753. C: εἰς ἀγορὰν θεῖναι. Pol. V. 458. B: ὡς δυνατῶν ὄντων θείης. Tim. 34. B: ψυχῇ ... εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θείης. Polit. 257. B: τῶν ἀνδρῶν ἕκαστον θέντος (v. θέντες) τῆς ἰσῆς ἀξίας (cum — paris aestimasse). Pol. II. 361. B: τοῦτον ... τοιοῦτον θέντες τὸν δίκαιον. V. 458. A: θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὃ βούλονται. Legg. VI. 767. A: θέντες ... καὶ τοὺς δικαστάς ὡς ἄρχοντας. VII. 796. D: θέντες εἰς κοινόν. I. 634. E: θέντων θεῶν. Soph. 219. E: τὸ ... ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντας. Legg. VII. 820. E: τοὺς θέντας ἡμᾶς (int. pignora). Theaet. 165. B: εἰ τὸ ὅρᾳ γε ἐπίστασθαι θήσεις. Pol. V. 479. C: ὅποι θήσεις καλλίω θεῖσιν —; Polit. 295. A: τὸν νόμον θήσει. Legg. V. 733. E: σώφρονα ... βίον ὃ γινώσκων θήσει πρᾶον ἐπὶ πάντα. Theaet. 198. C: τὸ ... ἀριθμεῖν οὐκ ἄλλο τι θήσομεν τοῦ

σκοπεῖσθαι cet. Soph. 264. C: εἰς ὁποτέραν θήσομεν. Pol. IV. 437. C: τὸ ἀβουλεῖν ... οὐκ εἰς τὸ ἀπωθεῖν καὶ ἀπελάυνειν ἀπ' αὐτῆς ... θήσομεν; Legg. X. 896. D: εἴπερ τῶν πάντων γε αὐτὴν θήσομεν αἰτίαν. V. 741. C: γράψαντες ... ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμιας cet. XII. 947. E: ἀγῶνα θήσουσι. Pass. Hipp. mai. 284. D: τίθεται (ὁ νόμος) ... ὠφελείας ἔνεκα. Legg. IX. 875. A: ἦν τὸ κοινὸν τίθεται καλῶς. IV. 705. D: τοῦτον ... τίθεσθαι τον νόμον ὀρθῶς ... μόνον cet. V. 744. A: οὐκ ὀρθῶς ἀναφανέεται τιθέμενος (ὁ νόμος). Tim. 88. E: ἐχθρὸν παρ' ἐχθρὸν τιθέμενον. Legg. IX. 873. E: τῶν δημοσίων τιθεμένων (ἐν ἀγῶνι). Crat. 400. B: ὡς ἐτέθη (τὸ ὄνομα). Conv. 182. C: οὐ ... αἰσχρὸν ἐτέθη χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. Tim. 62. B: τῇ ... μάχῃ καὶ τῷ σεισμιῷ τούτῳ τρόμος καὶ ῥίγος ἐτέθη (int. ὀνόματα). Legg. XII. 943. D: αἵπερ (τιμωρίαι) καὶ πρόσθεν ἐτέθησαν. III. 689. E: ταῦτα ... λελεγμένα τεθῇτω ταύτῃ. Hipp. mai. 284. D: ἐὰν κακῶς τεθῇ (ὁ νόμος). De lege 315. E: ἐὰν ... κοινὸν τεθῇ τὸ σκέμμα. Phaedr. 264. B: ἡ φαίνεται τὸ δεύτερον εἰρημένον ἐκ τινος ἀνάγκης δεύτερον δεῖν τεθῆναι —; Legg. IV. 721. A: γεγραμμένα τεθῆναι. Tim. 88. E: φίλον παρὰ φίλον τεθέν. Legg. IX. 861. D: τὸ ... προπόντως τεθέν. Crat. 414. C: ταῖς πρώταις ὀνόματα τεθίντα. Legg. XII. 957. C: εἴπερ ὀρθῶς εἴη τεθίντα. VII. 793. B: τῶν ἐν γράμμασι τεθίντων. III. 684. B: τοῖς τεθείσιν νόμοις. VI. 763. D: κατὰ τοὺς τεθίντας αὐτοῖς νόμους. V. 730. B: τοῖς τεθήσεσθαι μέλλουσι νόμοις. VII. 793. B: (τῶν) ἐπὶ τεθησομένων. Collocari dicuntur etiam qui sepeliuntur. Legg. XII. 947. E: τοῖς τιθεμένοις. Menex. 242. C: ἐν τῷδε τῷ μνήματι ... πρώτοι ἐτίθησαν. *facio, efficio. Theaet. 169. E: νῦν δὲ τὰχ' ἂν τις ἡμᾶς ἀνύρους τιθεῖν τῆς ὑπὲρ ἐκείνου ὁμολογίας. Conv. 197. D: τιθεῖς ξυνιέναι (ἡμᾶς). Prot. 324. B: οὐ γὰρ ἂν τὸ γε πραχθὲν ἀγένητον θεῖν. 344. D: γεωργὸν χαλαπῇ ὥρα ἐπαλθοῦσα ἀμήχανον ἂν θεῖν. — Med. ποπο, ἱποπο (ut nomen), constituo (ut legem; medium proprie in populo dicitur qui leges a legislatore latas vel rogatas sciscit vel iubet; quamquam etiam in legislatore ponitur, ut Legg. I. 630. D. III. 695. C. 702. C. IV. 714. D. al.); statuo; censeo vel existimo. Crat. 433. B: οὕτω τίθεμαι. Phil. 14. B: ἃ γὰρ τίθεμαι. Pol. IV. 430. B: τὴν ... τοιαύτην δύναμιν ... ἀνδραίαν ἐγωγε καλῶ καὶ τίθεμαι. Crat. 396. B: πῶς ... τοῦτο τίθεσαι; Phil. 47. E. Phaedr. 252. A: οὐσίας ... ἀπολλυμένης παρ' οὐδὲν τίθεται. Parm. 133. C: ὅστις αὐτὴν τοιαυτὴν αὐτοῦ ἐκάστου οὐσίαν τίθεται εἶναι. Pol. I. 338. E: τίθεται ... τοὺς νόμους ἐκάστη ἡ ἀρχὴ πρὸς τὸ αὐτῇ ξυμφέρον. Theaet. 178. A: τιθέμεθα (τοὺς νόμους). Phaedr. 267. D: ὦ ... ἄλλοι ... ἄλλο τίθενται ὄνομα. Theaet. 157. B: ὃ δὲ ἀθροίσματι ἀνθρώπων τίθενται (int. ὄνομα) cet.

Conn. 181. D: οἱ ... ἀγαθοὶ τὸν νόμον τοῦτον αὐτοὶ αὐ-
 τοῖς ἐκόντες τίθενται. Soph. 237. B: τὸ μὲν ἐμὸν ὅπη
 βούλει τίθεσο. Legg. X. 909. A: εἰς τὸ σωφρονοσιγίριον ὁ
 δικαστὴς ... τιθέσθω (collocato, h. e. tradito) cet. II. 674. A:
 οὐκ ἂν τιθεῖμην ταύτην τὴν ψήφον. XI. 922. B: πολλὰ
 γὰρ ἕκαστοι καὶ διάφορα ἀλλήλων καὶ ἐναντία τιθεῖντ' (sic
 Par. A. Vulgo τίθουσι) ἂν τοῖς τε νόμοις cet. Phil. 55.
 A: ἐάν τις τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγαθὸν ἡμῖν τιθῇται. 32. B:
 τοῦτο ... ἐν εἶδος τιθώμεθα λύπης τε καὶ ἡδονῆς. Theaet.
 183. D: ἕτερόν τι ὡς ἕτερον καὶ μὴ ὡς ἐκεῖνο τῇ διανοίᾳ
 τίθεσθαι. Crat. 389. D: πάντα τὰ ὀνόματα ποιεῖν τε καὶ
 τίθεσθαι. Phil. 58. B: οὐτε σοὶ οὐτε δὴ ἐκείνῳ βουλοίμην
 ἂν ἐναντία τίθεσθαι. Pol. I. 339. C: τὸ τὰ ξυμφέροντα ...
 τίθεσθαι ἑαυτοῖς. X. 596. A: εἶδος ... τι ἐν ἑκαστῷ εἰώ-
 ϑαμεν τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλὰ. 604. C: πρὸς τὰ
 πεπρακτότα τίθεσθαι τὰ αὐτοῦ πράγματα. Legg. VII. 803.
 D: τὰ ... περὶ τὸν πόλεμον ... εὖ τίθεσθαι. Phil. 60. D:
 μνήμην καὶ ἐπιστήμην ... τῆς αὐτῆς ἰδέας τιθέμενος. Tim.
 50. B: ἃ γε μεταξὺ τιθεμένου μεταπίπτει. Theaet. 158. A:
 τῷ τὴν αἰσθησὶν ἐπιστήμην τιθεμένῳ. Phil. 14. C: τῷ τού-
 των ὀποτεροῦν τιθεμένῳ. Legg. IX. 860. D: τῷ τὴν ἀδι-
 κίαν ἀποῦσιον τιθεμένῳ. Epin. 982. E: ἐπὶ τὰ καλλίμ ...
 τιθεμένῳ. Phaedr. 244. B: οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι. Gorg.
 483. B: οἱ τιθέμενοι τοὺς νόμους. Phil. 23. C: τὴν ... ἀρ-
 χὴν αὐτοῦ διευλαβεῖσθαι πειρώμεθα τιθέμενοι. Legg. X.
 899. C: τιθέμενοι ψυχὴν γένεσιν ἀπάντων εἶναι πρώτην.
 Phaed. 93. C: τῶν ... τιθεμένων ψυχὴν ἀρμονίαν εἶναι.
 Tim. 49. D: τιθεμένους ὥδε λέγειν. Phil. 31. C: ἐν ᾧ καὶ
 ὁγίσαιαν ... ἐτίθεισο. Pol. I. 352. D: ὡς σὺ τὸ πρῶτον ἐτί-
 θεσο. Phil. 66. D: τὰγαθὸν ἐτίθετο ἡμῖν ἡδονὴν εἶναι πα-
 σαν cet. Pol. I. 340. B: τὸ δίκαιον τοῦτο ἐτίθετο. V.
 454. C: ὅτι τότε οὐ πάντως τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἐτέραν φύ-
 σιν ἐτιθέμεθα. Crat. 385. D: ὁ (ὄνομα) ἐγὼ ἐτίθειν. Legg.
 I. 626. B: ὃν ... ὄρον ἔθου τῆς εὖ πολιτευομένης πόλεως.
 Crat. 417. B: ἔθετο τοῦνομα. Phil. 26. B: νόμον καὶ τάξιν
 ... ἔθετο. Pol. I. 340. A: δίκαιον εἶναι ἔθετο. II. 369. C:
 ταύτη τῇ ξυνουκίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. Phaed. 91. A: ἃ
 αὐτοὶ ἔθεντο. Theaet. 195. C: τί γὰρ ἂν τις ἄλλο θεῖτο
 ὄνομα —; Polit. 295. B. Theaet. 172. A: οἷα ἂν ἐκάστη πό-
 λις οἰηθεῖσα θῇται νόμιμα ἑαυτῇ. Crat. 384. D: ὁ τι ἂν
 τίς τῷ θῇται ὄνομα. Pol. I. 339. C: ἃ δ' ἂν θῶνται, ποιη-
 τέον τοῖς ἀρχομένοις. Soph. 218. D: παράδειγμα αὐτὸ θέ-
 σθαι τοῦ μείζονος. Legg. IX. 858. E: περὶ βίου ... κακῶς
 θέσθαι γράψαντας. XI. 929. C: νότον ... θέσθαι (adoptare).
 Theaet. 179. C: αἰσθησὶν καὶ ἐπιστήμην ταῦτον θέμενος.
 Legg. V. 739. D: ὄρον ἄλλον θέμενος. Crat. 416. C: τὸ
 τὰ ὀνόματα θέμενον. Theaet. 177. D: ταῦτα καὶ ἔστι δι-
 καία τῇ θεμένῃ. Phil. 13. B: θέμενον ἡδονὴν εἶναι τὰγα-

δόν. Pol. IV. 443. D: τὰ οἰκῆα εὖ θέμενον. Legg. I. 645. B: νόμον θεμένην (πόλιν). Prot. 355. B: θέμενοι ... οὕτω. Pol. V. 465. C: θέμενοι παρὰ γυναίκας. VIII. 548. A: οἱ θέμενοι ἂν αὐτὰ κρύψειαν. Legg. I. 632. E: αὐτὸ παράδειγμα θέμενοι. Soph. 228. C: σκοπὸν τινα θέμενα. Conv. 182. C: κακίᾳ τῶν θεμιένων κεῖται. Polit. 298. D: τὰ δὲ καὶ ἀγραφα πάτρια θεμένους ἔδη. Phil. 16. D: αἰεὶ μίαν ἰδίαν περὶ παντὸς ἐκαστοτε θεμένους. Legg. VII. 826. E: τοὺς θεμένους ὑμᾶς (int. tanquam creditores pignora). Theaet. 208. C: ὧν ἔν γέ τι ἔφαμεν λόγον θῆσεσθαι τὸν ... ὀριζόμενον cet. Crat. 390. D: εἰ μέλλει καλῶς ὀνόματα θῆσεσθαι. Cum v. ὅπλα ponitur in armatis. Legg. VI. 753. B: ὅποσοι περ ἂν ὅπλα ἱππικά ἢ πεζικά τιθῶνται καὶ πολέμιον κεκοινωνήκωσιν cet. 756. A: οἱ τὴν ἀσπίδα τιθέμενοι (i. q. ὅπλιται). Cum v. πόλεμον est bellum componere. Menex. 245. E: ἀμεινον ἢ τότε ἐθέμεθα τὸν πόλεμον. 243. E: τὸν τε πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλιοσὶν πόλεμόν ὡς μετρίως ἔθεντο. — Verb. θετίον. Soph. 235. A: εἰς γότῃα ... καὶ μιμητὴν ἀρα θετίον αὐτόν τινα. 236. C: ἐν ποτέρᾳ τὸν σοφιστὴν θετίον. Pol. III. 413. D. al. τιθῆνῃ, ἢ, nutrit. Tim. 49. A: οἷον τιθῆνῃ. 52. D: τὴν ... γενέσως τιθῆνῃ cet. 88. D: ἦν τροφὸν καὶ τιθῆνῃ τοῦ παντὸς προσείπομεν. Locr. 94. A. τιθῆνῃσις, ἢ, educatio (propr. nutritio). Legg. VII. 790. C: τὴν τιθῆνῃσιν καὶ κίνησιν γίγνομένην ὅτι μάλιστα διὰ πάσης τυκτός τε καὶ ἡμέρας. τίκτω, gigno, pario; transl. procreo, insemo. Conv. 206. D: τίκται τε καὶ γεννά. Pol. VIII. 547. A: ἃ γενόμενα ... αἰεὶ τίκται πόλεμον καὶ ἔχθραν. Conv. 210. D: (ἵνα) πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους ... τίκτῃ. Theaet. 149. B: αἱ ἤδη ἀδύνατοι τίκτειν. Conv. 206. C: τίκτειν ἐπιθυμεῖ ἡμῶν ἢ φύσις. 210. C: τίκτειν λόγους τοιοῦτους. 212. A: τίκτειν οὐκ εἰδωλὰ ἀρετῆς ... ἄλλ' ἀληθῆ. Pol. V. 454. D: τὸ ... θῆλυ τίκτειν. 460. E. Theaet. 149. B: τίκτουσα. Ep. III. 315. C: δυσμαθίαν καὶ λήθην ... τίκτουσα ἐν τῇ ψυχῇ. Polit. 291. D: δύο ἐξ αὐτῶν ἄλλα ... ἐνόματα τίκτουσαι. Legg. V. 744. D: τικτόντων, Theaet. 151. A: πάσχουσι ... τοῦτο ταῦτόν ταῖς τικτούσαις. 150. B: τὰς ψυχὰς αὐτῶν τικτούσας. Charm. 158. B: μακάριον σε ἡ μιμητὴρ ἐτικτεν. Conv. 191. B: ἐγένων καὶ ἐτικτον οὐκ εἰς ἀλλήλους, ἀλλ' εἰς γῆν. Legg. II. 673. D: ἔτεκε. Ib. ἐτεκένῃ. Crat. 393. C: εἰάν βοὸς ἐκγονον φῦσει ἵππος παρὰ φύσιν τέκῃ. Pol. V. 467. B: παρόντων ὧν ἂν τέκῃ. Menex. 237. E. Phaedr. 247. E: ἄλλος ... τεκεῖν δυνατός τὰ τῆς τέχνης. Pol. IX. 574. C: τὸ τυραννικὸν νόον τεκεῖν. Legg. IX. 879. D. Pol. VII. 517. C: ἐν τε ὁρατῷ ᾧ καὶ τὸν τοῦτον κύριον τεκούσα cet. Menex. 237. E: γυνῇ ... τεκούσα. Menex. 237. E: πᾶν ... τὸ τεκόν. C: τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης (χάρας). Conv. 212. A: τεκόντι ... ἀρετὴν ἀληθῆ.

τιμαλφής, ὁ ἥ, *pretiosus*. Tim. 59. B: τιμαλφέστατον πτῆμα.

τιμαρχία, ἡ, *ea rei publicae constitutio in qua ambitio (τὸ φιλοτιμιον) dominatur*. Pol. VIII. 550. D: ὡς μεταβαίνει ... ἐκ τῆς τιμαρχίας εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν. 545. B: ἡ τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν αὐτὴν (τὴν φιλοτιμιον πολιτείαν) κλητέον.

τιμῆ, ἡ, *honor, dignitas; etiam honor quo aliquem afficimus, cultus, veneratio*. Pol. VIII. 568. D: μᾶλλον ἀπαγορεύει αὐτῶν ἢ τιμῆ. Legg. V. 727. A: θεῖον γὰρ ἀγαθόν που τιμῆ. Phaedr. 253. D: τιμῆς ἐραστῆς μετὰ σωφροσύνης. 259. D: κατὰ τὸ εἶδος ἐκάστης τιμῆς (*cultus cuiusque*). Conv. 216. C: ἡττημένῳ τῆς τιμῆς τῆς ὑπὸ τῶν πολλῶν. Pol. II. 365. A: ὡς ἄνθρωποι καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς. V. 475. B: ὡς ὅλως τιμῆς ἐπιθυμητὰ ὄντες. Legg. IV. 723. E: τὰ ... περὶ θεῶν τιμῆς *cet.* V. 738. E: οὐτ' ἂν τιμῆς τῆς ἀξίας ... ὀρθῶς τυγχάνοι. Euth. 15. A: τιμῆ τε καὶ γέρας *cet.* Men. 97. E: οὐ πολλῆς τιμὸς ἀξίον ἔστι τιμῆς. Def. 414. B: τῆς θεοῦ τιμῆς κατὰ φύσιν θεραπεία. Polit. 257. B: οἱ τῇ τιμῇ πλείον ἀλλήλων ἀφιστάσιν ἢ *cet.* Pol. VII. 538. E: ἃ μάλιστα ἤγεν ἐν τιμῇ. X. 608. B: οὐτε τιμῇ ἐπαρθέντα οὐτε χρήμασιν *cet.* Legg. I. 647. A: ἀρ' οὐκ οὐκ ἂν (οὐ καὶ;) νομοθέτης ... τοῦτον τὸν φόβον ἐν τιμῇ μεγίστῃ σέβει —; Crat. 398. B: (ὡς) μεγάλῃν μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει. Conv. 216. E: οὐτ' εἰ ἄλλῃν τινὰ τιμὴν ἔχον τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομένων. Pol. I. 347. A: τιμὴν ἢ ζημίαν. II. 359. C: νόμῳ ... παράγεται ἐπὶ τὴν τοῦ ἴσου τιμὴν. III. 415. C: τὴν τῇ φύσει προσήκουσαν τιμὴν ἀποδόντες. Legg. VIII. 837. C: τιμὴν οὐδεμίαν ἀπογεμῶν τῷ τῆς ψυχῆς ἡθεὶ τοῦ ἐρωμένου. Ep. VIII. 356. A: τιμὴν αὐτῷ καὶ γένει ἀείζων ... πτώμενος. Conv. 178. C: οὐτε τιμαὶ οὐτε πλοῦτος *cet.* 190. C: αἱ τιμαὶ ... αὐτοῖς καὶ τὰ ἱερὰ τὰ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἠφανίζετο. Pol. II. 361. C: ἴσονται αὐτῷ τιμαὶ καὶ δωρεαί. VII. 516. C: τιμαὶ ... καὶ ἔπαινοι. II. 361. C: τῶν δωρεῶν τε καὶ τιμῶν ἐνσκα. Legg. VII. 810. A: ἄτιμος τῶν παιδείων ἔστω τιμῶν. XII. 948. A: στερέσθω ... τῶν ἄλλων τῶν δοθειῶν αὐτῷ τιμῶν. Menex. 247. B: χρῆσθαι ... καὶ χρημμάτων καὶ τιμῶν θησανρῶ. Polit. 310. E: τιμαῖς καὶ ἀτιμίαις. Legg. I. 634. A: ἐπειθε τιμαῖς ὥστε κρατεῖν αὐτῶν (τῶν λυπῶν). IV. 716. A: ἡ χρήμασιν ἐπαιρόμενος ἢ τιμαῖς *cet.* X. 900. A: παῖδας παίδων καταλιπόντας ἐν τιμαῖς ταῖς μεγίσταις. XII. 953. D: δαῖροις καὶ τιμαῖς πρεπούσαις τιμηθεῖς. Apol. 35. B: ἐν τε ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τιμαῖς. Ep. VII. 351. A: (ἐν) τιμαῖσι. Gorg. 526. D: χαίρειν ... ἐάσας τὰς τιμὰς τὰς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Pol. II. 366. E: δόξας τε καὶ τιμὰς καὶ δωρεάς. VII. 537. B: τιμὰς τε μείζους τῶν ἄλλων οἴσονται *cet.* VIII. 549. C: φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς *cet.* Tim. 20. A: τὰς μεγίστας ... ἀρχὰς τε καὶ τιμὰς τῶν ἐν

(sic Par. A. Vulgo ἐν sine art. τῶν) τῇ πύλῃ μεταχειρίσται. Legg. I. 632. B: τιμὰς ἀπονέμειν. III. 687. B: τιμὰς διαφερούσας γένους. VII. 809. D: (ἵνα) θεοῖς ... τὰς τιμὰς ἀποδιδῶσι. Epin. 985. D: τιμὰς μὴ δεχομένους (θεοὺς) τὰς προσηκούσας αὐτοῖς. Ep. VIII. 357. C: θεοῖς ... πᾶσι τιμὰς μετ' εὐχῶν δόντες. Etiam munus (honorarium). Phil. 61. C: εἰδ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς ξυγκράσεως. *praetium. Pol. II. 371. E: τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες. Phaed. 113. D: τῶν ... εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος. *predium. Legg. VII. 845. A: τῆς ... γενναίας (ὀπάρας) ἀπέσθω ... χωρὶς τιμῆς. XI. 914. B: σμικρὰς τιμῆς ἄξιον. C: δεκαπλάσιον τῆς τιμῆς ... ἀποτινέτω. 917. D: ὁπόσῃς ἂν τιμῆς ἀξίωσῃ το πωλούμενον. Prot. 314. B: καταθέντα τὴν τιμὴν. Pol. III. 390. E: τιμὴν ... λαβόντα νεκροῦ ἀπολύειν. Legg. XI. 914. A: ἀποδιδούσῃς (τῆς πόλεως) τῷ δεσπότη τὴν τιμὴν. 916. C: ὁ ... ὁφλων τὴν τιμὴν ἀπλὴν ἀποτινέτω. 921. A: τὴν τιμὴν τῶν ἔργων ὀφειλέτω cet. 932. D. XI. 917. C: ὁ πωλῶν ὅτιοῦν ἐν ἀγορᾷ μηδέποτε δύο εἶπη τιμὰς ὧν ἂν πωλῇ. *census. Legg. V. 744. D: ἔστω ... πεντίας μὲν ὅρος ἢ τοῦ κλήρου τιμῇ. Etiam i. q. τίμημα, multa vel dampnum. Gorg. 497. B: πάντως οὐ σὴ αὐτῇ ἢ τιμῇ.

τίμημα, τό, aestimatio (litis, multae al.). Legg. XII. 941. A: τίμημα δὲ (ἔστω) ὃ τι χρὴ πάσχειν ἢ ἀποστίναι. 956. C: τὸ πεμπτημόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος τῆς γραφείσης δίκης. Apol. 39. B: καὶ ἐγὼ ... τῷ τιμήματι ἡμιμένω. Legg. X. 907. E: τιμάτω τὸ δικαστήριον ... τίμημα. *census. Legg. VI. 756. D: ἐκ τοῦ τετάρτου καὶ σμικροτάτου τιμήματος. IX. 880. D: ὁ ... μεγίστου τιμήματος ὢν. XI. 915. B. V. 744. C: ὅταν ... μένωσιν ἐν τῷ αὐτῷ τιμήματι. D: εἰς τὸ προσήκον ἕκαστοι ταυτοῖς τίμημα. 754. D: ὁ ... μέγιστον τίμημα ἔχων. Pol. VIII. 550. C: τὴν ἀπὸ τιμημάτων ... πολιτείαν. 551. C: εἰ νεῶν οὕτω τις ποιοῖτο κυβερνήτας ἀπὸ τιμημάτων. 553. A: ἐκ τιμημάτων ἔχουσα τοὺς ἀρχοντας. Legg. III. 698. B: ἐκ τιμημάτων ἀρχαὶ τινες τεττάρων. V. 744. B: δεῖ ... τιμήματα ἀνίστα γενέσθαι. C. *multa. Legg. VIII. 845. E: πρὸς τῷ τιμήματι. (Id. XI. 928. D.) XI. 928. B: ζημιούτω τῷ δόξαντι τιμήματι τῷ δικαστηρίῳ διπλῇ. XII. 946. E: τῶν ... ἄλλων τιμημάτων ... διπλασίαν τινέτω.

τίμησις, ἡ, aestimatio; honos. Legg. IX. 878. E: ἐὰν ἀμφισβητήσοιμις ἢ τίμησις γίγνηται. V. 728. E: τιμήσεως. III. 696. C: τῶν ἐν ταῖς πόλεσι τιμήσεων ἕνεκα.

τιμητής, ὁ, aestimator. Legg. VIII. 843. D: τοῦτων ἀπάντων ... τιμηταὶ γινέσθων ἀγρονόμοι.

τίμιος, α, ον, honoratus et honorandus, (etiam quod honorari est); praestans. Conv. 209. D: τίμιος ... παρ' ὑμῖν καὶ Σόλων cet. Legg. V. 730. D: τίμιος ... καὶ ὁ μηδὲν ἀδι-

κῶν. I. 630. D: τετάρτη ... δυνάμει τοῦ τιμία εἶναι λέγοιτ' ἂν ὀρθότατα. Polit. 288. B: τίμιον καὶ ἀτίμιον (εἶδος). Conν. 178. B: τὸ ... ἐν τοῖς πρεσβύτατον εἶναι τὸν θεὸν τίμιον. Critia 114. C: Ἀτλαντος ... τίμιον γίγνεται γένος. Legg. V. 727. A: τῶν ... κακῶν (οὐδὲν) τίμιον. Phaedr. 257. A: παρὰ τοῖς καλοῖς τίμιον εἶναι (int. ἐμέ). Legg. V. 744. A: εἰ ... τις τῶν ... νόμων πωφροσύνης ἐμπροσθεν ὑγείαν ἐν τῇ πόλει φανέται ποιῶν τιμίαν. V. 728. A: τὸ ... αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) τίμιον ἅμα καὶ καλὸν ἀποδίδεται σμικροῦ χρυαίου. D: τίμιον εἶναι σῶμα οὐ τὸ καλὸν cet. Soph. 216. C: τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μηδενὸς τίμιοι cet. Legg. VII. 808. C: ἀγαστοὶ ... καὶ τίμιοι τοῖς δικαίοις τε καὶ σάφρασιν. VIII. 829. D: ὅσοι ... τίμιοι ἐν τῇ πόλει. Polit. 303. E: λείπεται τὰ ξυγγενῇ τοῦ χρυσοῦ τίμια. Legg. III. 698. A: τὰ λεγόμενα τίμια καὶ καλὰ κατὰ πόλιν. Pol. VII. 538. E: ὅταν ... μήτε ταῦτα ἡγῆται τίμια καὶ οἰκεία. Epin. 988. C: φορὰ κρείττων καὶ τιμιώτερα. Phaedr. 241. C: ἥς οὔτε ἀνθρώποις οὔτε θεοῖς ... τιμιώτερον οὔτε ἔστιν οὔτε ποτὲ ἔσται. Phil. 65. B. Men. 98. A: διὰ ταῦτα ... τιμιώτερον ἐπιστήμη ὀρθῆς δόξης ἐστί. Pol. VI. 485. B: οὔτε τιμιωτέρου οὔτε ἀτιμωτέρου μέρους ... ἀφίενται. 508. A: τιμιωτέρῳ ζυγῷ. IX. 591. B: τιμιωτέραν ἔξιν λαμβάνει. Conν. 210. B: τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς κάλλος τιμιώτερον ἡγήσασθαι τοῦ ἐν τῷ σώματι. Pol. I. 336. E: πράγμα πολλῶν χρυσίων τιμιώτερον. VII. 539. D: τὸ ἐπιτήδευμα τιμιώτερον ἀπὲ ἀτιμωτέρου ποιήσει. Legg. XI. 931. D: ὡς οὐδὲν πρὸς θεῶν τιμιώτερον ἀγαλμ' ἂν κησαίμεθα πατρὸς cet. Phaedr. 258. D: τὸν μὴ ἔχοντα τιμιώτερα ὧν συνέδηκεν ἢ ἔγραψεν. Phil. 64. C: τί ... ἐν τῇ συμμίξει τιμιώτατον —; Hipp. mai. 284. A: ἐν δέ γε ταῖς εὐνόμοις πόλεσι τιμιώτατον ἡ ἀρετῇ. Conν. 180. B: τιμιώτατον (θεῶν). Critia 121. B: εἰς τὴν τιμιωτάτην αὐτῶν (τῶν θεῶν) οἰκισιν. Legg. IV. 707. D: οὐ τὸ σώζεσθαι ... τιμιώτατον ἡγούμενοι. Pol. III. 415. A: διὸ τιμιωτάτοί εἰσιν. Phil. 30. B: τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων γῆσιν. Polit. 285. E: τοῖς μεγίστοις οὐσι καὶ τιμιωτάτοις οὐκ ἔστιν εἰδῶλον οὐδὲν cet. Legg. V. 731. C: ἐν τοῖς τῶν ἑαυτοῦ τιμιωτάτοις. Epin. 984. D: μεγίστους καὶ τιμιωτάτους (θεοὺς). Legg. III. 697. B: τιμιωτάτα ... καὶ πρῶτα τὰ περὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθὰ κείσθαι. Ut Lat. *carum et germ. theuer, est etiam quod pretium habet vel magno constat*. Euthyd. 304. B: τὸ γὰρ σπάνιον ... τίμιον. Prot. 347. C: τιμίας ποιοῦσι τας αὐλητρίδας.

τιμοκρατία, ἡ, ea res publica in qua ambitio dominatur. Pol. VIII. 545. C: τίνα τρόπον τιμοκρατία γένοιτ' ἂν ἐξ ἀριστοκρατίας. B: τιμοκρατίαν ἢ τιμαρχίαν.

τιμοκρατικός, ἡ, ὄν. rei publicae addictus in qua ambitio regnat. Pol. VIII. 549. B: ὁ τιμοκρατικὸς νεανίας. 553. A: ἐκ τοῦ τιμοκρατικοῦ ἔκεινον. IX. 580. B: τιμοκρατικόν.

τιμῶ, *honoro, honora afficio, in honore habeo; colo; veneror, aestimo; indulgeo, abici, aliquid tribuo.* Conv. 212. B: αὐτὸς τιμῶ τὰ ἔρωτικά. Gorg. 462. D: ἐπειδὴ τιμᾶς τὸ χαρίζεσθαι. Soph. 227. B: τιμᾶ ... ἐξ ἴσου πάσας (τέχνας). Apol. 32. A: ὁ ὑμῖς τιμάτε, ἔργα. Conv. 179. D: οὕτω καὶ θεοὶ τὴν περὶ τὸν ἔρωτα σπουδὴν τε καὶ ἀρετὴν μάλιστα τιμῶσιν. Pol. VII. 538. D: ἐκεῖνα τιμῶσι τὰ πατρία. Ep. II. 312. B: ἐκεῖνα τίμα. Legg. XI. 932. A: πᾶς τιμάτω ... τοὺς αὐτοῦ γεννήτορας. Conv. 188. C: (ἐάν) μηδὲ τιμᾶ αὐτόν. Theaet. 180. D: (ἵνα) τιμῶσιν αὐτούς. Legg. IV. 721. D: (τιμῶν) ὧν ἂν οἱ νεώτεροι ἐν τῇ πόλει τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν τιμῶσιν ἐκαστοτε. Phaed. 64. D: οἶον ἱματίων διαφερόντων πηγήσις ... πότερον τιμᾶν σοι δοκεῖ, ἢ ἀτιμάζειν —; Conv. 212. B: τὸν Ἐρωτα τιμᾶν. Pol. II. 366. C: δικαιοσύνην τιμᾶν. V. 468. C: τοῖς τοιοῖσδε (σεφ. νῶτοις) δίκαιον τιμᾶν τῶν νέων ὅσοι ἀγαθοί. VII. 538. B: τὸ τιμᾶν τε καὶ σπουδάζειν. Legg. VII. 802. A: τοὺς ... ἐτι ζωντας ἔγνω- μίσις τε καὶ ὕμνοις τιμᾶν οὐκ ἀσφαλές. Phaedr. 252. D: ἐκείνον (θεόν) τιμῶν. Pol. IX. 591. C: μαθήματα τιμῶν. Legg. V. 729. C: τιμῶν ... καὶ σεβόμενος. Theaet. 149. C: τιμῶσα τὴν αὐτῆς ὁμοιότητα. Legg. VII. 792. E: τὸ ... ἵλκων καὶ εὐμενὲς ... τιμῶσα. Menex. 249. B: αὐτούς δὲ τοὺς ταλευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει (ἡ πόλις). Soph. 249. C: τῷ ... φιλοσόφῳ καὶ ταῦτα μάλιστα τιμῶντι. Pol. IX. 572. C: τὰς χρηματιστικὰς ἐπιθυμίας τιμῶντι μό- νας. Legg. IV. 711. C: τὰ μὲν ἐπαινοῦντα καὶ τιμῶντα cet. Pol. VIII. 548. A: τιμῶντες ἀγρίως ὑπὸ σκότου χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον. Legg. X. 887. B: δίκην τιμῶντες (θεοὶ) δια- φερόντως ἀνθρώπων. VII. 796. C: τὴν τῆς θεοῦ χάριν τι- μῶντας. Pol. VIII. 548. C: (διὰ τὸ) πρεσβυτέρως γυμνα- στικὴν μουσικὴς ἐπιμηκέναι. Conv. 179. E: οὐχ ὥσπερ Ἀχιλλεῖα ... ἐτίμησαν. Phil. 59. D: ἂ γ' ἂν τις τιμήσειε μάλιστα ὀνόματα. Hipp. mai. 303. E: δι' ὃ τι ναύτας πρὸ τῶν ἄλλων τιμήσαντες καλὰς ὠνομάσατε. Conv. 196. D: ἵν' αὐ καὶ ἐγὼ τὴν ἡμετέραν τέχνην τιμήσω. Pol. III. 415. C: τιμήσαντες. Ep. II. 312. C: τιμήσω σε. Pol. V. 468. D: ὕμνοις ... τιμήσομεν. Phaedr. 252. D: ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων. Pol. III. 386. A: τοῖς θεοῖς ... τιμήσουσι. Pass. Theag. 127. E: τιμᾶ ... πολὺ μάλιστα cet. Pol. IX. 582. C: ὁ πλούσιος ὑπὸ πολλῶν τιμάται cet. VI. 489. A: ὅτι οἱ φιλόσοφοι οὐ τιμῶνται ἐν ταῖς πόλεσι. Legg. VI. 784. E: ὁ δὲ τούναντιον ἐναντίως τιμάσθω, μᾶλλον δὲ ἀτιμαζέσθω. III. 696. E: μάλιστα ἂν τιμώμενον ὀρθότατα τιμῶτο. XI. 918. E. Pol. V. 475. E: κἂν μὴ ὑπὸ μειζόνων καὶ σεμνο- τέρων τιμῶνται. IX. 581. D: τὴν τοῦ τιμάσθαι ἡδονήν. Legg. II. 657. E. Ep. II. 312. B: τιμώμενος ... ὑπὸ σοῦ. Menex. 242. A: τῆς πόλεως τιμωμένης. Hipp. mai. 291. D: τιμωμένῳ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Pol. II. 359. B: ὡς ἀρῶστί

τοῦ ἀδικεῖν τιμώμενον. V. 475. B: ὑπὸ ... φανυλοτέρων τιμώμενοι. X. 600. C: ἐτιμάτο. VI. 489. B: εἰ ἐτιμώντο. Menex. 238. D: οὐδὲ τοῖς ἐναντίοις τετιμῆται. Alc. II. 150. A: κινδυνεύει ... δικαιοσύνη ... διαφερόντως τετιμῆσθαι. Leg. XII. 962. E: οὐδὲν διαφερόντως τετιμῆμένον ἔχοντες φράζειν cet. 953. D: δώροις καὶ τιμαῖς προπούσαις τιμηθεῖς. Menex. 242. C: τιμηθέντες ὑπὸ τῆς πόλεως. Pol. IV. 426. C: τιμῆσεται ὑπὸ σφῶν. Eipp. mai. 284. B. Med. aestimo. Cony. 175. D: πολλοῦ τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατὰκλισιν. Verb. Pol. X. 595. C: οὐ ... πρό γε τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀνὴρ. VI. 509. A: ἐτι μειζόνως τιμητέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἔξιν. Legg. IV. 722. B: οὔτε τὰ μὴκη τιμητέον. Pol. VIII. 561. C: τιμητέας (ἡδονάς) ἐξ ἴσου. Phaedr. 267. A: οἱ πρό τῶν ἀληθῶν τὰ εἰκότα εἶδον ὡς τιμητέα μᾶλλον. Etiam in censu censendo ponitur. Legg. (XII. 955. D: τετιμῆσθαι ἕκαστον τὴν οὐσίαν ... χρεῶν. Praec. in litis ponitur aestimatione; atque τιμᾶν (c. gen. rei et dat. personae) dicitur qui multam statuit vel damnat, med. tam in actore ponitur qui in libello accusationis aestimationem litis addit quam in reo quid commeruerit ipso confitente. Legg. VIII. 843. B: τιμάτω τὸ δικαστήριον ὃ τι ἂν δέη πάσχειν ἢ ἀποτίειν τὸν ἡττηθέντα. X. 907. E. VIII. 843. D: τὰς βλάβας ὁρῶντες κρινόντων καὶ τιμώντων. IX. 879. B: τιμώντων τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης. Polit. 299. A: τιμᾶν ὃ τι χρὴ παθεῖν ... ἢ ἀποτίειν. Legg. IX. 877. B: τιμᾶν ... τὸ δικαστήριον cet. XI. 928. C. IX. 877. E: τοὺς πρὸς ἀνδρῶν (ἐγγεγενεῖς) εἶναι τιμώντας κυρίους. Gorg. 516. A: ὀλίγου δὲ καὶ θανάτου ἐτίμησαν. Apol. 37. C: ἴσως ... ἂν μοι τούτου τιμῆσαιτε. Legg. XI. 936. E: (τῆς ἀξίας) ἥς ἂν τιμῆσῃ τὸ δικαστήριον. IX. 880. D: ἐὰν μὴ τὸ δικαστήριον πλείονος αὐτῷ χρόνον τιμῆσῃ τὴν δίκην. C: ἐὰν ... οἱ δικασταὶ τιμῆσῃσι πλείονος (χρόνου). Apol. 38. B: εἰ μὴ ... τοσούτου βούλεσθε μοι τιμῆσαι. Legg. XII. 946. E: ἐὰν ... ἢ τῷ θανάτῳ τετιμῆμένον ὑπὸ τῶν εὐθύνων. IX. 880. C: ἔστω κύριος ὁ τιμηθεὶς αὐτῷ χρόνος. XII. 954. B: τὴν διπλάσιαν τοῦ τιμηθέντος βλάβην ἐκτίθειν. Med. Apol. 37. A: τούτου τιμῶμαι, ἐν πενταετίᾳ σιτήσεως. 36. B: τιμᾶται ... μοι ὁ ἀνὴρ θανάτου. Gorg. 486. B: εἰ βούλοιο θανάτου σοι τιμᾶσθαι. Apol. 36. D: εἰ δεῖ γε κατὰ τὴν ἀξίαν ... τιμᾶσθαι. 38. A: ἐτιμωσάμην ἂν χρημάτων ὅσα ἐμῆλλον ἐκτίσειν. Crit. 52. C: εἰ ... ἐν αὐτῇ τῇ δίκῃ ἔξην σοι φυγῆς τιμῆσασθαι. Apol. 37. B: τοῦτον τιμωσάμενος. Legg. XII. 954. A: τιμωσάμενον τὸ (ν. τὸν) ἐρευνώμενον. C: ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμῆσομαι; Apol. 37. B: (πολλοῦ δέω) τιμῆσεσθαι τοιούτου τινὸς ἐμῆντῳ. Etiam venditor τιμᾶν dicitur si pretium merci constituit idque ab emtore exigit. Legg. XI. 921. B: μὴ πλείονος τιμᾶν. 917. C: ταύτης τῆς ἡμέρας μὴ τιμῆσῃ πλείονος μὴδὲ ἐλάττονος.

τιμώρημα, τό, *poena*. Legg. IX. 866. B: διπλᾶ ... ἔστω τὰ τιμωρήματα τῷ ὀφλοντι. Pol. II. 363. E: ἀπερ ... διήλθε τιμωρήματα.

τιμώρησις, ἡ, *poena*. Legg. IX. 874. D: ὧν ἂν τυγχάνουσαι τιμωρήσεων τὸ πρόσφορον ἔχοιεν ἂν ἕκασται (αἱ βίαιοι πράξεις).

τιμωρία, ἡ, *ultio; poena, supplicium*. Legg. V. 728. C: τιμωρία ..., ἀδικίας ἀκόλουθος πάθη. XII. 944. E. Gorg. 472. D: ἂν τυγχάνῃ δίκης τε καὶ τιμωρίας. Legg. V. 735. E. Gorg. 525. A: πάντι τῷ ἐν τιμωρίᾳ ὄντι. Legg. II. 672. D: ἐπὶ τιμωρίᾳ τῇ τῶν ἀνθρώπων δεδοῖσθαι (τὸν οἶνον). V. 735. E. Phaed. 62. C: εἴ τινα ἔχοις τιμωρίαν. Legg. IV. 716. B: ὑποσχὼν τιμωρίαν οὐ μεμπτήν τῇ δίκῃ. IX. 866. E: μεταδιώκοντες τὴν τιμωρίαν (*ultionem*). X. 905. A. XII. 943. D: τὸ μῆτε ἐπενεγκεῖν ψευδῇ τιμωρίαν *cet.* Apol. 39. C: τιμωρίαν ὑμῖν ἤξειν ... πολὺ χαλεπωτέραν *cet.* Legg. XII. 943. D: ὀφλοῦσαι ... τιμωρίαι ἐπίστωσαν αἵπερ καὶ προσθεῖν ἐτέθρασαν. IX. 876. E: τοὺς τύπους τῶν τιμωριῶν εἰπόντας. 880. E: μῆτε τῶν ὑπὸ γῆς τιμωριῶν λεγομένων (μῆνιν δείσας). Pol. IX. 579. A: ταῖς ἐσχάταις τιμωροῖντο τιμωρίαις. Ax. 372: ἐνθα ... αἰδίοις τιμωρίαις τρύχονται. Pol. X. 616. B: τὰς ... τιμωρίας τοιαύτας τινὰς εἶναι. Legg. IX. 856. C: τιμωρίας παιδῶν. Ep. VII. 335. A: τίней τὰς μεγίστας τιμωρίας. 336. E: (πρὶν ἂν) ἐπὶ τιμωρίας παύσονται τριπόμενοι τῶν ἐχθρῶν.

τιμωρός, ὁ ἡ, *vindex*. Legg. IV. 716. A: δίκη ... τοῦ θεοῦ νόμου τιμωρός. IX. 872. E: ἡ τῶν συγγενῶν αἱμάτων τιμωρός δίκη. V. 729. E: εἰς θεὸν ἀνηγορευμένα (τὰ ἁμαρτήματα) τιμωρόν. Epin. 988. E: κατὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων τιμωρόν δίκην.

τιμωρῶ, *ulciscor; punio vel supplicium sumo; pass. poenas luo*. Legg. V. 729. E: ὁ δυνάμενος ... τιμωρεῖν μᾶλλον βοηθεῖ προθυμότερον. X. 907. E: τῷ ἐθέλοντι τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν νόμων. Apol. 28. D: τοῖς φίλοις μὴ τιμωρεῖν. Conn. 179. E: βοηθήσας τῷ ἐραστῇ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρήσας. Apol. 28. C: εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἐταίρῳ τὸν φόνον. Gorg. 525. B: ὑπ' ἄλλου ὀρθῶς τιμωρουμένῳ. D: τοὺς ἐν Αἰδῶν ... τιμωρουμένους. Legg. IX. 867. D: μεγέθει θυμοῦ πλείω τιμωρηθεὶς χρόνον. Verb. Legg. IX. 867. C. Med. *iniuriam mihi illatam ulciscor, poenas ab aliquo (graec. τινὰ) peto, persequor*. Prot. 324. B: ὅστις μὴ ... ἀλογίστως τιμωρεῖται. De lege 321. A: ἐν ᾗ (τραγωδίᾳ) ... ἐνταίνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνων τιμωροῦμεθα ἀνδ' ὧν *cet.* Legg. VIII. 846. B: τιμωρεῖσθαι τὸν ἀδικούντα. Phaed. 62. C: τιμωροῖο ἂν. Ep. VII. 329. C: μὴ τινα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο *cet.* Pol. IX. 579. A: ταῖς ἐσχάταις τιμωροῖντο τιμωρίαις. Phil. 49. B: ἀδύνατοι καταγελῶμενοι τιμωρεῖσθαι. Pol. II. 359. A. Legg. II. 672. B: τιμωροῦμενος. IX. 356. C: δειλίᾳ ...

ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῦ μὴ τιμωρούμενον. Pol. II. 377. E: ὡς ἐτιμωρήσατο αὐτόν. Apol. 41. E: τοὺς υἱεῖς μου ... τιμωρήσασθε ... ἐὰν ὑμῖν δοκῶσιν ἢ χρημάτων ἢ ἄλλου του προταρον ἐπιμαρτυροῦναι ἢ ἀρετῆς. Conv. 214. E: ἐπιδοῦμαι τῷ ἀνδρὶ καὶ τιμωρήσομαι ὑμῶν ἐναντίον; 213. D: τοῦτων ... εἰς αὐτοῖς σε τιμωρήσομαι. Pol. VIII. 549. E: ὅπως ... τιμωρήσεται πάντας τοὺς τοιοῦτους.

τίνω, *percolo, luo* (ut poenas); *rependo* (ut damnum). Theaet. 177. A: οὐ δὴ τίνουσι δίκην cet. Legg. VIII. 843. E: τινέτω τὴν βλάβην. IX. 915. A. XI. 933. E: μείζονα τὴν ἐπταριν τῷ πημανθέντι τινέτω. VI. 767. E: τοῦ βλάβους τῷ βλαφθέντι τὸ ἥμισυ τίνειν. IX. 878. C. XI. 928. C: ὁ τί χρητίνειν αὐτόν τῷ παιδί. Ep. VII. 335. A: τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας. Phaed. 81. D: δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς κακῆς οὐσίας. Legg. IX. 873. A: πρὶν (πρὶν ἂν?) φόνον φόνω ὁμοίῳ ὁμοιον ἢ δρούσασα ψυχὴ τίση. XII. 946. E: ὡν (τιμιμημάτων) ἂν δίκαιον ἢ διπλὴν τίσαι. X. 905. A: τίσεις ... τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν.

τίς, *quis*. Prot. 311. E: ὡς τίς (sic Cl. al. Vulgo τί) γενησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Πρωταγόραν; Phaed. 58. A: τί οὖν ἦν τοῦτο; Conv. 213. C: τοῦτ' ἐπὶ τὴν; Seq. plur. Phaed. 57. A: τί οὖν δὴ ἔστιν ἅπαντα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανάτου; Gorg. 508. B: σκεπτέον τί τὰ συμβαίνοντα. Theaet. 154. E. 155. C. Euth. 15. A. Genit. τίνος. (Conv. 203. A: πατὴρ δὲ ... τίνος ἐστὶ καὶ μητρός; Prot. 354. E: τίνος ... ἔνεκα πολλὰ περὶ τούτου λέγεις; Pol. I. 336. A: τίνος; ἐφη.) et τοῦ (Prot. 310. B: τοῦ ἔνεκα τεχνικὰς ἀφίκου; 312. B: τοῦ πέρι; Gorg. 453. C. al.); dat. τίνι (Polit. 302. D: τίνι διαιροῦντες ταύτην;) et τῷ (Phaedr. 276. A: τῷ τρόπῳ ... γίγνεται. 237. D: τῷ δὴ τὸν ἐρῶντά τε καὶ μὴ κρινόμεν; Pol. VI. 507. C: τῷ οὖν ὁρώμεν ἡμῶν αὐτῶν τὰ ὁρώμενα;). Phaedr. 278. E: τίν' αὐτὸν φήσομεν εἶναι; Phaed. 58. C: τίνες οἱ παραγενόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρὶ; 59. C: τίνες φῆς ἦσαν οἱ λόγοι; 58. C: τίνα (sic Cl. c. al. Vulg. τί) ἦν τὰ λεχθέντα; 102. A. — Est i. q. πότερος. Phil. 52. D: τί ποτε χρὴ φάναι πρὸς ἀλήθειαν εἶναι, τὸ καθαρὸν τε καὶ εἰλικρινές, ἢ τὸ σφόδρα τε καὶ τὸ πολὺ —; — Interponitur. Prot. 312. C: τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες; Gorg. 449. A: τίνα σε χρὴ καλεῖν ὡς τίνος ἐπιστήμονα τέχνης; 454. D: ποίας δὴ πειθοῦς καὶ τῆς περὶ τί πειθοῦς ἢ ῥητορικῆς ἐστὶ τέχνη; Conv. 206. B: τῶν τίνα τρόπον διακόντων αὐτὸ ... ἢ σπουδῇ ... ἔρως ἂν καλοῖτο; Ita duae interrogationes in unam coguntur. Phaed. 105. B: ὃ ἂν τί ποτε σώματι (sic Vat. al.) ἐγγίνηται θαρμὸν ἔσται; C: ὃ ἂν σώματι τί ἐγγίνηται νοσήσει; Similiter. Pol. I. 332. D: ἢ ... τίσι τί ἀποδιδούσα τέχνη δικαιοσύνη ἂν καλοῖτο; Phil. 58. A: οὐ δὲ τί πῶς τοῦτο (sic Cl. c. al.) διακρίνεις ἂν; — Abs. τί est quorsum (Prot. 318. C: τί δὴ φῆς βαλτίω ἔσεσθαι;

Conv. 204. D: ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν τί ἐρᾷ; Men. 77. C: τί ἐπιθυμοῖν λέγεις;) et cur. Gorg. 469. A: τί δὴ; germ. *warum denn?* Theaet. 173. C: τί γάρ ἂν τις τοὺς γε φαύλως δια-
 τρέβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ λέγοι; Conv. 213. C: νῦν τί ἦκαίς;
 Gorg. 468. C: τί οὐκ ἀποκρίνεις; Hoc τί οὐκ etiam ita in-
 terrogat ut imperativi nostri vim habeat. Prot. 310. A: τί
 οὖν οὐ διηγῆσω ἡμῖν τὴν ξυνοουσίαν (nos: so erzähle uns doch cet.);
 Phaedr. 86. D: τί οὐκ ἀπεκρίνατο; Conv. 173. B: τί οὖν ...
 οὐ διηγῆσω μοι; Phil. 54. B. — Cum particc. τί γάρ; *quidā?*
 (Phaedr. 258. D. Theaet. 209. B. Soph. 232. C. al.), τί δαί
 (v. I. p. 415.), τί θεί; (Lat. *quid?*), τί δὲ δὴ, τί δὴ, τί δὴ
 ῥῶν, τί μὴν (v. II. p. 341.), τί οὖν, τί οὖν δὴ (v. Annott.
 in Gorg. p. 335.) al. — Enclit. τίς est pron. infinit. (germ.
einer, man et mancher), pl. neutr. ἄττα, ut τοιαῦτ' ἄττα. Verti
 potest *auch* antecedente part. ἤ. Phaedr. 248. D: ἡ φιλοκάλου
 ἡ μουσικοῦ τινός καὶ ἐρωτικοῦ. 251. A: ὅταν θεοσιδὲς πρὸς-
 ὤπον ἰδῇ ... ἡ τινὰ σώματος ἰδέαν. 255. C: οἷον πνεῦμα
 ἢ τις ἡχὴ ... γίρεται. 261. C. Theaet. 174. D: ἕνα τῶν
 νομίων, οἷον οὐβάτην ἢ ποιμένα ἢ τινὰ βουκόλον. Polit.
 261. D: οἷον βορλατήν ἢ τινὰ ἱπποκόμον. 296. B: παῖδα
 ἢ τιν' ἄνδρα ἢ καὶ γυναῖκα. Legg. XII. 950. D: δημοσίᾳ
 δ' ἔστω κήρυξιν ἢ πρεσβείαις ἢ καὶ τισι θεωροῖς (int. ἀπο-
 δημεῖν). — Neutr., ut Lat. *quid* (*si quid, ne quid* al.) est vern.
etwa vel *vielleicht*. Phaedr. 258. D: δεόμεθα τι (v. τοι) ...
 Λυσίαν τε περὶ τούτων ἐξετάσαι cet. (ubi verti potest: *sollen*
wir vielleicht cet.). Soph. 218. A: ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πο-
 νῶν ἀγῶνι. Ion. 530. A: ἡγωνίζου τι ἡμῖν (*ecquid nobis cer-*
tavisti?). — Orationem amplificat. Prot. 314. D: ἔα ... σοφι-
 αταί τιτες. Gorg. 455. C: ὡς ἐγὼ τινὰς σχεδὸν καὶ συγνοὺς
 αἰσθάνομαι οἷ cet. 499. C: ὅτι ἡδοναί τινές εἰσιν αἱ μὲν
 ἄγαθαί, αἱ δὲ κακαί. 522. D: αὕτη γὰρ τις βοήθεια ἑαυτῷ
 ... ὠμολόγηται κρατίστη εἶναι. Phaedr. 58. D: ἀλλὰ παρή-
 σάν τινες καὶ πολλοί γε. Phil. 13. C: τὰς δὲ τινὰς ἐτέρας
 αὐτῶν (int. ἡδονάς) κακάς. 34. D. Conv. 175. B: ἔθος γάρ
 τι τοῦτ' ἔχει. 221. E: γαλκίας τινὰς καὶ σκυτοτόμους (λέ-
 γει). — Ut Lat. *quidam*, leniter et urbane intendit. Prot. 334.
 C: ἐγὼ τυγχάνω ἐπιλήσιμων τις ὢν ἄνθρωπος. 340. D: εἰμὶ
 τις γελοῖος ἰατρός. 342. E: εἰρήσει αὐτὸν φαῖλόν τινὰ φαι-
 νόμενον. Phaedr. 230. C: σὺ δὲ γε ... ἀτοπώτατος τις φαί-
 νει. Phaedr. 69. C: κινδυνεύουσι ... οὐ φαῖλοι τινες εἰσιν cet.
 Conv. 175. E: ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ (σοφία) φαῖλη τις ἂν εἴη καὶ
 ἀμφισβητήσιμος. Pol. II. 358. A: ἀλλ' ἐγὼ τις ... δυσμα-
 θής. Sic πάλαι τι, πάνν τι, σφόδρα τι cet. Eius quod
 eminet significationem habet in dicti. εἶναι τι (Phaedr. 242. E:
 σεμνύνεσθαι ὡς τι ὄντε. Gorg. 472. A: ὑπὸ πολλῶν καὶ
 δοκούντων εἶναι τι, Phaedr. 63. C: εἶναι τι τοῖς τεταλευ-
 τήκοσι. al.) et λέγειν τι (sere vern. *Recht haben*). Prot. 339.
 C: ἐφοβομήτην μὴ τι λέγοι. Phaedr. 260. A: σκοπεῖν μὴ τι

λέγωσι. Pol. I. 329. E. Similiter Phaed. 72. B: ἀλλ' ἴως ἔχει τινὰ λόγον (nos: seinen guten Grund). — Subiicitur. Phaedr. 272. C: ὃν τῶν περὶ ταῦτα τινῶν ἀκήκοα. Pol. IX. 583. B: ὡς ἐγὼ δοκῶ μοι τῶν σοφῶν τινὸς ἀκηκοέναι. Legg. I. 645. B: παρὰ θεῶν τινός. — Accentum retinet. Phil. 53. D: τὸ τινὸς ἔνεκα γιγνόμενον. 54. C: ἄλλης οὐσίας τινὸς ἐκάστης ἔνεκα γίνεσθαι. Conv. 199. D: οἷος εἶναι τινός ... ἢ οὐδενός. E: ἔστι τινὸς ἀδελφός, ἢ οὐ; Soph. 237. D: τὸ ἐλ τοῦτο ῥῆμα. C: ἐπὶ τὸ ἐλ φέρων. D: ὡς ἀνάγκη τὸν ἐλ λέγοντα ἐν γέ τι λέγειν. Ib. τὸ δὲ τινὲ δυοῖν, τὸ δὲ τινὲς πολλῶν (σημεῖον εἶναι). — Omissum videri possit. Soph. 247. E: ἐπεὶ περ αὐτοὶ γε οὐκ ἔχουσιν ... τοῦτου βέλτιστον λέγειν (pariter nos besseres, i. q. εἰως besseres). Crat. 425. D. Pol. II. 368. A: πάνυ γὰρ θεῖον πιπνόνθατε (i. q. θεῖον ἔστι τὸ πάθος ὃ πιπνόνθατε). VII. 520. E: ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον ... εἶσι τὸ ἀρχειν. Cum part. δὲ v. I. p. 448.

τίσις, ἡ, poena. Gorg. 523. B: εἰς τὸ τῆς τίσιώς τε καὶ δίκης δεσμοκτήριον. Legg. IX. 870. D: τὸ τῶν τοιοῦτων τίσις ἐν Αἴδου γίνεσθαι.

τίτθῃ, ἡ, nutritrix. Pol. I. 343. A: τίτθῃ (v. τιτθῇ) σοι ἔστι; II. 373. C: τιτθῶν, τροφῶν cet. V. 460. D: τίτθαις.

τιτρώσκω, vulnero; etiam pungo. Phil. 13. C: τὰ παρὰ δειγμάτων ἡμᾶς τὰ νῦν δὴ λεχθέντα οὐδὲν τιτρώσκει. Pol. VIII. 555. E: ἐνιέντες ἀργύριον τιτρώσκοντες. Legg. IX. 876. E: ἰάν τις ... τρώσῃ. 877. B. 878. C: τρώσας τινά. 877. B: γυνή ... ἄνδρα ἑαυτῆς ... τρώσασα. 875. D: τὸν τρώσαντα ἢ τι βλάψαντα. 876. E. Conv. 219. C: τετρώσθαι αὐτῶν ὤμην. Hipp. mai. 301. A: τετρωμένος ἢ πεπληγμένος cet. Pol. III. 405. E: Εὐρύπυλῳ τετρωμένῳ. Conv. 220. D: οὐκ ἐθέλων τετρωμένον ἀπολίπειν. Legg. IX. 878. C: τῷ τρωθέντι. 877. A: τὸν τρωθέντα. 862. C: τὸ θανατωθῆν ἢ τρωθῆν. Crit. 51. B: ἂν τε εἰς πόλεμον ἀγῇ τρωθόμενον ἢ ἀποθανούμενον.

τίω, luo, med. punio, ulciscor (nos: sich rächen). Pol. III. 394. A: τίσαι (Hom.). 391. A: τισαίμην (Hom.).

τλῆναι, sustinere, pati. Phaed. 94. D. et Pol. III. 390. B: τέλλαθι (Hom.). Ib. ἐτλης (Hom.). Conv. 220. C: ἐτλη (Hom.).

τμήμα, τό, incisio, sectio. Gorg. 476. C: εἰ μέγα γε ἡ βαθὺ τὸ τμήμα ἢ ἀλγεινόν. Etiam distinctio et segmentum vel particula. Soph. 221. B: τὸ κάτωθεν τμήμα. Polit. 267. B: τὸ ... ἀπὸ τοῦτου τμήμα. 302. E: τότε ... τοῦτο τὸ τμήμα οὐκ ἦν χρήσιμον. Conv. 191. D: ὅσοι τῶν ἀνδρῶν τοῦ κοινοῦ τμήμα εἰσιν. E. Pol. VI. 509. D: καὶ σοι ἔσται ... τὸ ... ἕτερον τμήμα εἰκόνες. Ib. πάλιν τέμνε ἐκάτερον τὸ τμήμα. 511. B. Soph. 266. D: κατὰ θάτερον τμήμα. Polit. 280. D. 284. E. 282. B: τῆς ... ταλασιουργικῆς δύο τμήματά ἐστιν. Tim. 56. D: τὰ ... ἄλλος τμήματα. Legg. VII.

810. B: ἄνεν ῥυθμῶν τμημάτων. Pol. IV. 511. D: ἐπὶ τοῖς τέτταρσι τμήμασι. Legg. V. 745. D: ἐν τοῖς δίγα τμήμασι. Phil. 61. E: τάληθέστατα τμήματα ἑκατέρας. Pol. VI. 509. D: ἄνισα τμήματα. Legg. V. 745. C: ἐγκαλῆρῶσαι δύο τμήματα. E.

τμησίς, ἡ, *sectio*. Conv. 190. E: θεώμενος τὴν αὐτοῦ τμησίαν. Etiam *distributio*. Polit. 276. D: οὐ γὰρ σμικρὰς ἂν ἔχοι τμήσεις εἶ. In terra pos. est *depopulatio*. Pol. V. 470. A: γῆς ... τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς.

τμητικός, ἡ, *ον*, *secundi vim habens*. Tim. 56. A: εὐκινητότατον ... τμητικώτατον τε (εἶδος).

τοί, *part. affirmans*. Theaet. 142. B: ἐπεὶ τοι καὶ νῦν ἔχουσιν τινων *cet.* Pol. I. 330. B: οὐ τοι ἐνεκα ἡρόμην ... ὅτι μοι ἐδόξας οὐ σφόδρα ἀγαπᾶν τὰ χρήματα. 343. A: ὅτι τοι σε ... κοινυζῶντα περιορᾷ. Similiter *así* τοι, γὰρ τοι (v. I. 369.), δὴ τοι *et* ὡς δὴ τοι (*quod fortiter est affirmantis*), πάλαι τοι, πολλά τοι *al.* — Pronominibus ita subiicitur ut *effertantur*. Prot. 316. B: πρὸς σέ τοι ἤλθομεν *cet.* Gorg. 447. B: ἐπ' αὐτό γέ τοι τοῦτο πάρεσμεν. — In sententiis *interponitur*. Conv. 219. C: ἡ τοι τῆς διανοίας ὄψις ἄρχεται οὐδὲ βλέπειν ὅταν *cet.* Prot. 346. C. *al.*

τοιγαροῦν, *iccirco*. Soph. 234. E. 239. C. 246. B. Legg. III. 695. D. VII. 790. B. *al.* Idem est *τοιγάροι*. Gorg. 471. C. 494. D. Phaed. 82. C. Conv. 179. D. Pol. III. 409. B. *al.*

τοῖνυν, *igitur; iam*. Prot. 354. E: πάλιν τοῖνυν ... εἴ με ἀνέροισθε *cet.* Phaedr. 228. C: οὐτωαὶ τοῖνυν ποιήσω. Gorg. 454. B: ταύτης τοῖνυν τῆς πειθοῦς λέγω *cet.* Phaed. 72. A: ἰδὲ τοῖνυν ... ὅτι οὐδ' ἀδίκως ὠμολογηκαμεν. Theaet. 148. C. Conv. 173. E. *al.* Saepius est *ceto vel autem* (*ubi ad aliud quid oratio transgreditur*). Gorg. 459. A: ἔλεγας τοῖνυν δὴ ὅτι *cet.* Pol. III. 413. B: τοὺς τοῖνυν βιασθέντας λέγω οὐς *cet.* X. 614. A: ταῦτα τοῖνυν ... οὐδέν ἐστι πλήθει οὐδὲ μεγέθει πρὸς ἐκείνα ᾧ *cet.*

τοῖος, *α, ον, talis*. Pol. IV. 437. E: τοῦ δὲ τοίου (πώματος) τὰ προσγιγνώμενα. 429. B: (οἷ) κύριοι ἂν εἶεν ἡ τοίαν αὐτήν (τὴν πόλιν) εἶναι ἡ τοίαν. Phaedr. 271. D: τοῖα καὶ τοῖα (εἶδη).

τοιόσδε, *ὡδε, ὅνδε, talis; hic*. Prot. 358. B: εἰ δὲ δὴ ... τὸ τοιόνδε; Parm. 131. E: οἶμαί σε ἐκ τοῦ τοιούδε ἔν ἑκαστον εἶδος οἶεσθαι εἶναι. Tim. 91. A: τοιῶδε τρόπῳ ποιήσαντες ἑκάτερον. Soph. 224. E: εἴ τι τοιῶδε προσείκειν ... τὸ νῦν μεταδιωκόμενον γένος. Menex. 238. B: ὦν τὰ ... ὀνόματα πρέπει ἐν τῷ τοιῶδε (*in re tam luctuosa*) εἶν. Euthyd. 277. E: ἐπὶ τῷ τοιῶδε ὅταν *cet.* Conv. 204. D: ἀλλ' εἰ ποθελ' ... ἡ ἀπόκρισις ἐρώτησιν τοιάνδε, τί *cet.* Gorg. 476. B: λέγω δὲ τὸ τοιόνδε. Phaed. 65. A: οἶον τὸ τοιόνδε λέγω. Polit. 297. B: τοιόνδε, οἶον εἰ *cet.* Phil. 54. B: τοι-

ὄνδε τι λέγω. Legg. VII. 800. B: ἰδωμεν ... τὸ τοιόνδε τι (Bekk. τὸ τοιόνδ' ἐτι) περὶ αὐτά. Conn. 173. E: ἦσαν (οἱ λόγοι) ... τοιοῖδε τινές. Crat. 432. B: ἂν δύο πράγματα εἴη τὰ τοιαῦτα οἷον Κρατύλος καὶ Κρατύλου εἰκὼν. Phil. 46. A: σκοπεῖ δὴ τὰς τῶν τοιῶνδε τοσημάτων ἡδονάς cet. Crat. 426. E: ἐν τοῖς τοιοῖςδε ῥήμασιν οἷον cet. Menex. 244. A: ἐν τοῖς τοιοῖςδε (in hisce iustis funebribus). Phaedr. 64. D: περὶ τὰς ἡδονάς ... τὰς τοιαύδας οἷον σιτίων τε καὶ ποιῶν.

τοιοῦτος, αὐτῆς, οὗτον, talis, huiusmodi vel eiusmodi; hic. Prot. 313. C: φαίνεται ... ἔμοιγε τοιοῦτός τις. Theaet. 142. B: εἰ μὴ τοιοῦτος ἦν. Conn. 199. D: πότερόν ἐστι τοιοῦτος οἷος εἶναι τινός ... ἔρως, ἢ οὐδενός; Gorg. 456. C: ἡ ... δύναμις τοσαύτη ἐστὶ καὶ τοιαύτη τῆς τέχνης. Conn. 175. D: εἰ τοιοῦτον εἴη ἡ σοφία ὥστε cet. Crat. 417. A: τὰ ὑπὸ τοῦ τοιοῦτου πραττόμενα. Conn. 203. C: ἐν τοιαύτῃ τύχῃ καθίστηται. Theaet. 167. E: ἐν τῷ τοιούτῳ (tum) ὅταν cet. 209. B. Pol. III. 393. C. V. 470. C. al. Gorg. 502. D: πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παίδων cet. Conn. 180. C: τοιοῦτόν τινα λόγον ... εἰπεῖν. Pol. VI. 488. A: νόησον ... τοιοῦτον γινόμενον cet. Critia 112. E: καὶ τινα τοιοῦτόν ἀεὶ τρόπον ... διοικούντες. Pol. IV. 430. B: τὴν ... τοιαύτην δύναμιν καὶ σωτηρίαν cet. Legg. V. 739. A: τὴν ὅτι μάλιστα τοιαύτην ζητεῖν. Phaedr. 261. E: πῶς δὴ τὸ τοιοῦτον λέγεις; Gorg. 511. C: ὅταν εἰς τοιοῦτον (in eiusmodi periculum) ἐμπέσωσιν. Theaet. 151. D: οὐδ' ἐγὼ θυενοῖα τοιοῦτον οὐδὲν δρῶ. Parm. 142. C: τοιοῦτον ὃν τὸ εἶν σημαίνειν οἷον μέρη ἔχειν. Pol. II. 361. D: ὄντοιν ... τοιοῦτοιν. Theaet. 173. B: καὶ οὗτοι μὲν δὴ τοιοῦτοι. Conn. 179. A: οἱ τοιοῦτοι νικῶεν ἂν ... πάντας ἀνθρώπους. Pol. II. 365. A: ταῦτα πάντα ... τοιαῦτα καὶ τοσούτα λεγόμενα ἀρετῆς πέρι καὶ κακίας. Theaet. 163. E: τοιοῦτονί τινων. Crat. 405. B: ἀπολύων τῶν τοιοῦτων κακῶν. Prot. 327. D: ἐν τοιοῦτοις ἀνθρώποις γινόμενος. Crat. 405. B: τὰ λοιπὰ τὰ ἐν τοῖς τοιοῦτοις. Soph. 216. B: πάντας ... ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους τοιοῦτους προσαγορεύω. Pol. I. 336. D: ἐν ὅθλους τοιοῦτους λέγης. Crat. 427. A: πάντα τὰ τοιαῦτα μεμύηται. Conn. 174. D: τοιαῦτ' ἅττα ... διαλεχθέντας. Pol. IX. 589. C: οὐ ... διὰ τὰ τοιαῦτ' ἂν φαίμεν γεγονέναι;

τοιοῦτότροπος, ὁ ἡ, talis, huiusmodi. Legg. V. 735. E: ὅσα τῶν φαρμάκων τοιοντότροπα. Phaedr. 240. B: τῶν τοιοστοτρόπων θρεμμάτων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων. Erga. 394. E: τῶν τοιοστοτρόπων τεχνῶν.

τοιχος, ὁ, paries. Pol. IX. 574. C: οὐ πρῶτον ... οἰκίας τινός ἐφάπεται τοίχου —; Legg. VI. 785. A: παραγεγράφθω δ' ἐν τοίχῳ λελευκωμένῳ cet. Critia 116. D: τῶν τοίχων. Legg. IX. 859. A: γράψαντα ἐν τοίχοις.

τοιχωρύχος, ὁ, parietum perfossor. Pol. I. 344. B: τοιχωρύχοι. Legg. VIII. 831. E: τοιχωρύχοις καὶ ἱεροσούλοις cet.

τοιχωρυχῶ, *parietem perfodio*. Pol. IX. 575. B: κλέπτουσι, τοιχωρυχοῦσι cet. Gorg. 508. E: τοιχωρυχεῖν.

τοκευς, ὁ, *parens*. Pol. III. 390. C: τοκῆας (ex Hom.). τοκιστῆς, ὁ, *generator*. Alc. II. 149. E: οἶον κακὸν τοκιστήν.

τόκος, ὁ, *partus*. Convn. 206. C: ἡ ... ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς συνουσία τόκος ἐστίν. E: τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ τόκου ἐν τῷ καλῷ. Theaet. 160. E: μετὰ ... τὸν τόκον. Pol. V. 451. D. Tim. 86. C: ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα τόκοις. Soph. 242. D: γάμους τε καὶ τόκους. Polit. 268. A. **sepus, usura*. Pol. VI. 507. A: κίβδηλον ἀποδιδούς τὸν λόγον τοῦ τόκου. Legg. V. 742. C: μηδὲ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ. Polit. 267. A: προσθεῖς τὴν ἐκτροπήν οἶον τόκον. Pol. VI. 507. A: τοῦτον ... τὸν τόκον τε καὶ ἐργον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ. Legg. V. 743. D: διὰ βαναυσίας καὶ τόκων. VIII. 842. D: ἐπιτοκῶν τόκων. Pol. VI. 507. A: μὴ ὥσπερ νῦν τοὺς τόκους μόνον. VIII. 555. E: τοῦ πατρὸς (i. e. *sortis*) ἐκρόνους τόκους πολλαπλασίους κομιζόμενοι.

τόλμα, ἡ, *audacia*. Lach. 193. D: ἡ ἄφρων τόλμα τε καὶ καρτίστεις. Def. 412. A. Polit. 310. D: ἀκέραστος τόλμης ἀνδρείας. Apol. 38. D: ἀπορία ... τόλμης καὶ ἀναισχυντίας. Lach. 197. B: θρασύτης ... καὶ τόλμης. Pol. III. 414. D: ὁποῖα τόλμα ... χρώμενος ἐρῶ. Ep. VII. 328. C. Pol. IX. 575. A: ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν. Legg. III. 700. E. IX. 881. A: ἀνόσιοι πληγῶν τόλμαι. Ep. VII. 336. B: τόλμαις ἀμαθίας. D: ξενοφόνων ... ἀνδρῶν μισοῦντες τόλμας.

τόλμημα, τό, *ausum*. Legg. I. 636. C: τῶν πρώτων τὸ τόλμημα εἶναι δι' ἀκράτειαν ἡδονῆς.

τολμηρὸς, ὁ, ὄν, *audax*. Legg. VIII. 835. C: νῦν δὲ ἀνθρώπου τολμηροῦ κινδυνεύει δεῖσθαι τινος. Soph. 267. D: κἂν εἰ (ν. ἤ) τολμηρότερον εἰρῆσθαι.

τόλμησις, ἡ, *audacia*. Def. 412. C: τολμήσεως ὑποχώρησις ἐκουσία.

τολμῶ, *audeo, sustineo* (i. q. *patior, suscipio et germ. über sich gewinnen*); etiam non vereor vel non dubito; conor et oolo; nonnuquam etiam possum. Apol. 31. C: (ὅτι) δημοσία ... οὐ τολμῶ ... συμβουλευεῖν τῇ πόλει. Lach. 197. A: ἡ ... τολμᾷς μηδὲ ἀνδρεία αὐτὰ καλεῖν; Phaedr. 241. A: οὔτε εἰπὲν τολμᾷ ὅτι ἄλλος γέγονεν. Gorg. 487. B: ὥστε διὰ τὸ αἰσχύνεσθαι τολμᾷ ἑκάτερος αὐτῶν αὐτὸς αὐτῷ ἐναντία λέγειν cet. Pol. X. 571. C: οἶσθ' ὅτι πάντα ἐν τῷ τοιοῦτῃ τολμᾷ ποιεῖν. V. 474. B: τίνας λέγοντες τολμῶμεν φάναι δεῖν ἄρχειν. Legg. X. 895. A: καθάπερ οἱ πλείστοι τῶν τοιούτων τολμῶσι λέγειν. De lucri cup. 227. D: ἀφ' ὧν οἱ χρηστοὶ οὐ τολμῶσι κερδαίνειν. Legg. IX. 879. D: τολμάτω. De lucri cup. 229. B: ἐγὼ ... οὐ δῆπου τολμῶην ἂν ἐξαπατᾶν. Convn. 182. E: ἂ εἰ τις τολμῶη ποιεῖν cet. Gorg. 482.

E: (ἐάν τις) μὴ τολμᾷ λέγειν ἄπερ νοεῖ. Pol. X. 610. C. Soph. 237. C: τὸ μῆδυμνῶς ὃν τολμῶμέν· που φθίγγεσθαι. Phil. 14. B. (εἰς. ἂν πη ... μνησσοσι: *apertiamur an — declarant*). Theaet. 177. D: ὥστε τολμᾶν διαμάχεσθαι ὅτι cet. Soph. 247. B: αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν ... ὁμολογεῖν. Legg. III. 700. D. De lucri cup. 225. B: ὅμως τολμᾶν φιλοκερδεῖν δι' ἀναισχυντίαν. Polit. 300. B: ὁ παρὰ ταῦτα τολμῶν δρᾶν. Pol. IX. 576. A: πάντα σχήματα τολμῶντες ποιεῖν ὡς οἰκέοι. Legg. IV. 706. C: μὴ τολμῶντας ἀποθνήσκειν. Conv. 218. A: εἰ πᾶν ἐτόλμα δρᾶν τε καὶ λέγειν ὑπὸ ἡδονῆς. Legg. VIII. 830. B: ἄρ' ... οὐκ ἂν ἐτολμῶμεν ... γυμνάζεσθαι πρὸς αὐτό; Pol. V. 470. D: οὐ γὰρ ἂν ποτε ἐτολμῶν τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν. Phaed. 102. E: ἐκεῖνο δὲ οὐ τετολμηκε μέγα ὃν σμικρὸν εἶναι. Soph. 237. A. Conv. 177. C: τετολμηκέναι. Theaet. 190. B: οὐδ' ἂν ὕμῃ πώποτε ἐτολμήσας εἰπεῖν πρὸς σεαυτὸν ὡς cet. Pol. I. 349. A. Menex. 245. A: βασιλεῖ ... οὐκ ἐτόλμησε βοηθεῖν. Soph. 258. E: ἐτολμήσαμεν εἰπεῖν cet. Legg. VIII. 840. B: οἱ μὲν ... ἐτόλμησαν ἀπέχεσθαι cet. Conv. 202. C: ἡ τολμήσας ἂν τινα μὴ φάναι καλὸν τε καὶ εὐδαίμονα θεῶν εἶναι; Theaet. 172. A: οὐκ ἂν πᾶν τολμήσεις φῆσαι cet. Pol. II. 360. B: (ὅς ἂν) τολμήσειεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων καὶ μὴ ἅπτεσθαι. Theaet. 197. A: βούλει τολμήσω εἰπεῖν —; Legg. X. 888. D: μὴ τολμήσης περὶ θεοὺς μηδὲν ἀσβήσαι. Theaet. 190. C: τολμήσαι. Pol. III. 391. D. Legg. IX. 872. E: αὐτὸ (v. αὐτόν) τοῦτο ὑπὸ τέκνων τολμήσαι (πατὴρ) βία πάσχοντα ἐν τισι χρόνοις. 880. B: ὁ τὸν πρεσβύτερον ... τολμήσας κύπτειν. Soph. 241. A: τολμήσαντας. Gorg. 494. E: ἡ τοῦτους τολμήσεις λέγειν εὐδαίμονας εἶναι —; Pol. VIII. 569. B: τολμήσει τὸν πατέρα βιάζεσθαι ... ὁ τύραννος. X. 604. A. IV. 425. D: τούτων τολμήσομεν τι νομοθετεῖν; Phaed. 103. B: οὐ ... ποτὲ τολμήσειν ... ἐτι εἶναι ὕπερ ἡν. Pol. VI. 503. B: νῦν δὲ τοῦτο ... τετολμηρόθω εἰπεῖν ὅτι cet. Phaedr. 247. C: τολμητέον ... τό γε ἀληθὲς εἰπεῖν. Theaet. 196. D: πάντα γὰρ τολμητέον. Legg. X. 888. A: τολμητέον δέ. Alc. I. 104. E.

τομεύς, ὁ, *scalprum*. Alc. I. 129. C: ὥσπερ σκυτοτόμος τέμνει πον τομεῖ καὶ σμίλη καὶ ἄλλοις ὄργανοις.

τομή, ἡ, *incisio; sectio; etiam divisio*. Tim. 80. E: τῆς τοῦ πυρὸς τομῆς ... φύσις. Charm. 173. D: σκυτῶν τομῆς. Pol. III. 406. D: ἡ καύσει ἡ τομῇ χρυσάμνος. Polit. 261. A: εἴ τινα τομὴν ἐτι ἔχομεν ὑπείκουσιν ἐν τούτῳ. Conv. 190. E: τὸ τοῦ αὐχένος ἡμῖον πρὸς τὴν τομὴν (μεταστρέφειν). Pol. VI. 510. B: σκόπει ... καὶ τὴν τοῦ νοητοῦ τομὴν ἢ τηρητέον. Tim. 61. D: τὴν διακρισιν καὶ τομὴν αὐτοῦ (τοῦ πυρὸς) περὶ τὸ σῶμα ἡμῶν γιγνομένην. Legg. XII. 944. B. Pol. IV. 426. B: οὔτε καύσεις οὔτε τομαί. Tim. 64. D. Prot. 354. A: τὰς ὑπὸ τῶν ἱατρῶν θεραπείας τὰς διὰ

καύσεών τε καὶ τομιῶν cet. Pol. III. 407. D: φαρμάκοις τε καὶ τομαῖς τὰ νοσήματα ἐκβάλλοντα. Tim. 65. B: περὶ τὰς καύσεις καὶ τομὰς τοῦ σώματος. Legg. V. 738. A: ὁ (οὐ?) ... πᾶς (ἄριθμός) εἰς πάντα πάσας τομὰς εἴληχεν. VI. 771. A.

τόμια, τὰ, *iusiurandum solenne* (?). Legg. VI. 753. D: διὰ τομιῶν (sic codd. pro vulg. διὰ τῶν αὐτῶν) πορευόμενος. τομός, ἡ, ὄν, *secandi vim habens*. Tim. 61. E: σφοδρόν ὄν καὶ τόμον.

τόνος, ὁ, *funis*. Legg. XII. 945. C: οὓς τόνους τε καὶ ὑποζώματα ... προσαγορεύομεν. Etiam *tonus*. Pol. X. 617. D: φωνὴν μίαν λείσαν, ἓνα τόνον (v. ἀνάτονον).

τονώ, *intendo, roboro*. Locr. 103. E: τρέφοισαι καὶ το- νοῖσθαι καὶ τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς (ταὶ δυνάμεις).

τόξενμα, τό, *sagitta*. Legg. I. 625. D: τῶν ... τόξων καὶ τοξενμάτων ἢ κουφότης.

τοξεύω, *sagitto*. Alc. II. 145. C: εἴ τις ἱππεύειν ἢ τοξεύειν οἶδεν. Sis. 391. A: ἐπὶ σκοποῦ τινὸς τοξεύειν. Ib. τὸν εὖ ἢ κακῶς τοξεύοντα.

τοξικός, ἡ, ὄν, *sagittario conueniens, fem. sagittandi ars*. Legg. VII. 804. C: τοξικῆς τε καὶ τῶν ἄλλων ἀπροβολισμῶν ἔνεκα διακεκοσμημένα. 813. D. Lach. 198. B: (μετὰ) τοξι- κῆς ἢ ἄλλης τινὸς τέχνης κατεργάζονται. Crat. 405. C: τοξικῆ. Hipp. min. 375. B. Crat. 405. A: ἱατρικὴν καὶ τοξικὴν. Conn. 197. A. Legg. VIII. 833. B: πᾶσαν τοξικὴν ἔχοντα στολὴν.

τόξον, τό, *arcus*. Hipp. min. 374. E: τόξον ... καὶ λύρα cet. Crat. 420. B: τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ. Conn. 187. A: ὥσπερ ἀρμονίαν τόξου τε καὶ λύρας. Pol. IV. 439. B: οἱ ... αἱ χεῖρες τὸ τόξον ἀπαθρούνται τε καὶ προσέλκον- ται. Legg. VII. 795. A. Riv. 135. A: ὅστις ἐντεναι τὸ τόξον. Legg. VII. 794. C: ἐφ' ἱππων διδασκάλους καὶ τόξων cet. 806. A. 795. B: τόξοις καὶ ἀκοντίοις. VIII. 834. A. Etiam *sagitta*. Legg. VII. 815. A: ἐν ... ταῖς τῶν τόξων βολαῖς καὶ ἀκοντίων.

τοξότης, ὁ, *sagittarius*. Legg. VIII. 834. D: τοξότης ... Κρής. De lucri cup. 226. C. Pol. IV. 439. B: τοῦ τοξό- του. Legg. IV. 705. E: ὃς ἂν δίκην τοξότου ἐκάστοτε στο- χάζηται τούτου cet. Id. XI. 934. B. Hipp. min. 375. A: ἀνθρώπον ... τοξότου. Theaet. 194. A: οἶον τοξότην φαῦ- λον. Legg. VIII. 833. B. VI. 756. A: τοξοτῶν. Alc. II. 145. E: τοξοτῶν ἀγαθῶν. Critia 119. B: τοξότας σφενδονήτας τε.

τοπάζω, *suspicio, conſicio*. Phaedr. 228. D: τοπάζω γὰρ σε ἔχειν τὸν λόγον αὐτόν. Gorg. 489. D. Theaet. 151. B. Legg. II. 653. A: ὡς γ' ἐγὼ τοπάζω τὰ νῦν. De virt. 379. C. Riv. 135. A: ποῖα δὲ μάλιστα ἅττα τοπάζομεν εἶναι τῶν μαθημάτων ἃ δεῖ τὸν φιλοσοφούντα μανθάνειν —; Theaet. 155. E: φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεως σου. Legg. XII. 962. C: εἰ δ' οὖν τοπάζειν δεῖ. VIII. 837. E:

ὅπερ καὶ ἐτόπαζον. III. 691. D: ὡς ... τὸ τότε γενόμενον
νῦν ἐστὶ μετριώτατα τοπάσαι. Epin. 976. A: ἄμετρα γὰρ
δοξαίς φορεῖται τοπαζόμενα.

τόπος, locus; regio; spatium. Phaedr. 238. C: θεῖος
ῥοικον ὁ τόπος εἶναι. Conv. 196. B: οὐ δ' ἂν εὐανθῆς τε
καὶ εὐώδης τόπος ἢ cet. Pol. IV. 431. C: δὺςβαιός γέ τις
ὁ τόπος cet. Critia 118. A: ὁ ... τόπος οὗτος ὅλης τῆς νή-
σου πρὸς νότον ἐτέραπτο. Legg. IV. 705. C: ὁ τόπος ...
τῆς χώρας. Phaedr. 274. D: τοῦ ἄνω τόπου. Soph. 254. A:
διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου. Pol. VI. 509. D: νοητοῦ γέ-
νους τε καὶ τόπου. III. 401. C: ὥσπερ ἐν ὑγιεινῷ τόπῳ
οἰκοῦντες. VI. 499. C: ἐν τινι βαρβαρικῷ τόπῳ. 508. C:
ἐν τῷ νοητῷ τόπῳ. VII. 516. B: ἐν τῷ ὁρωμένῳ τόπῳ. 532.
D: ἐν τῷ σωματοειδεῖ τε καὶ ὁρατῷ τόπῳ. Legg. IV. 704.
A: τῶν (θεῶν) ἐν τῷ τόπῳ. Phaedr. 247. C: τὸν ... ὑπερ-
ουράνιον τόπον. D: τοῦτον ἔχει τὸν τόπον. Gorg. 496.
E: κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον. Theaet. 176. A: τὴν
... θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης
(τὰ κακά). Pol. IV. 435. E: περὶ τὸν ἄνω (i. e. *septentrio-*
nalem) τόπον. VII. 517. B: τὴν εἰς τὸν νοιτὸν τόπον τῆς
ψυχῆς ἀνοδὸν τιθεῖς. X. 614. C: εἰς τόπον τινα δαιμόνιον.
Critia 174. A: τόπον (sic Par. A.) πολλῆς χώρας ἔδωκεν. Locr.
94. B: ποταγορεύοντι ... τὰν ὕλαν τοπον καὶ χώραν. Legg.
V. 747. E: τόποι χώρας. Pol. III. 401. C: ὥσπερ αὖρα φέ-
ρουσα ἀπὸ χρηστών τόπων ὑγίειαν. Tim. 44. E: διὰ πάν-
των τόπων πορεύεσθαι. 45. E: ἐν οἷς ἂν τόποις λείπων-
ται. Legg. VII. 805. A: ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν τόποις. Critia
119. A: κατὰ ... τόπους καὶ κώμας. Legg. VI. 760. C: τοὺς
τῆς χώρας τόπους μεταλλάττοντας.

τορνεύω, torno; fingo. Critia 113. D: θαλάττης ...
τροῖς (τροχούς) οἶον τορνεύων ἐκ μέσης τῆς νήσου. Theag.
124. B: ξεόντων καὶ τορνεόντων ξυμπάντων. Ep. VII. 342.
C: τὸ ... τορνεύμενον. 343. A: τῶν ἐν ταῖς πράξεσι γρα-
φομένων ἢ καὶ τορνευθέντων. Med. Tim. 33. B: διό καὶ
σφαιροειδὲς ... αὐτὸ ἐτορνεύσατο.

τόρνος, ὁ, tornus. Phil. 56. B: κανόνι ... καὶ τόρνω
χρῆται (τεκτονική). 51. C: τὰ ... τοῖς τόρνοις γιγνόμενα
ἐπίπεδα cet.

τορύνη, ἡ, tudicula. Hipp. mai. 290. D: χρυσῇ τορύνῃ
... ἢ συκίνῃ. E: ταῖν τορύναιν.

τορῶς, scite (germ. *geschickt*; alii interpret. *alacriter*).
Theaet. 175. E: τὰ ... ὅτα πάντα δυναμὲν οὐ τορῶς τε
καὶ ὀξέως διακονεῖν.

τοσαντάκις, toties. Pol. VIII. 546. C: ἑκατὸν τοσαν-
τάκις.

τόσος, η, ον, tantus, plur. tot. Conv. 191. C: ἐκ τόσου
(tam longo ex tempore). Legg. II. 642. E. 665. E: ὅσω πρεσβύ-
τερος ... γίγνεται, τόσω μᾶλλον. Id. X. 902. E. IV. 721. D:

ζημιούσθω ... τόσω καὶ τόσω. *Ax.* 370. B: οὐ γὰρ ... θνήτῃ γε φύσει τόσον διήρατο μεγεθουργίας. *Phaedr.* 271. D: ἔστιν οὖν τόσα καὶ τόσα. *Legg.* IV. 721. B: χρήμασι ... τόσοις καὶ τόσοις.

τοσόςδε, ἥδε, ὄνδε, *tantus; tam multus* (in aetate pos. *tam grandis*); neutr. *tantum et hoc*. *Ax.* 365. B: ἀνὴρ τοσόςδε τῷ χρόνῳ. *Men.* 83. D: ἀπὸ ἐλάττονος δὲ ἢ τοσῆδὶ (γραμμῆς); *Phaedr.* 260. B: (εἰ) τοσόνδε ... τυγχάνοιμι εἰδῶς περὶ σοῦ ὅτι cet. *Parm.* 154. B: ἐγὼ τοσόνδε γε (ἐχὼ λέγειν) ὅτι cet. *Pol.* I. 330. D: ἀλλὰ μοι ἔτι τοσόνδε εἶπέ. V. 457. E: τοσόνδε μέντοι χάρισαί μοι. *Legg.* II. 672. B: τὸ δὲ τοσόνδε οἶδα ὅτι cet. III. 683. A: τοσόνδε πλεονεκτοῦμεν τῇ πλάνῃ τοῦ λόγου. *Pol.* I. 345. A: ὃ τι ἂν ἡμῶς τοσοῦςδε ὄντας εὐεργετήσης. *Legg.* VII. 819. A: τοσάδε τοίνυν ἐκάστων (v. ἕκαστα) χρῆ φάναι μανθάνειν δεῖν τοὺς ἐλευθέρους. *Apol.* 32. E: ἀρ' οὖν ἂν με οἰσθε τοσάδε ἐτη διαγενίσθαι —;

τοσοῦτος, αὐτή, οὔτον, *tantus; tam multus et longus; etiam hic*. *Prot.* 318. A: τοσοῦτος ὁ γε ἡμέτερος λόγος. *Conv.* 177. C: τοσοῦτος θεός. *Gorg.* 456. C: ἡ ... δύναμις τοσαύτη ἐστὶ καὶ τοιαύτη τῆς τέχνης. *Prot.* 309. B: τί ἂν γερονός εἴη ... τοσοῦτον πράγμα; *Theaet.* 150. A: τὸ ... τῶν μαιῶν τοσοῦτον. *Crat.* 391. A: τοσοῦτον μὲν ἤδη φαίνεται παρὰ τὰ πρότερα. *Phaedr.* 248. E: οὐ γὰρ πετερούται πρὸ τοσοῦτον χρόνου. *Pol.* X. 615. B: ὡς βίου ὄντος τοσοῦτον τοῦ ἀνθρωπίνου. *Alc.* I. 105. E. *Legg.* II. 667. D: ἡ ἰότης ... τοῦ τε τοσοῦτου καὶ τοῦ τοιούτου (i. e. *quantitatis et qualitatis*). *Conv.* 177. A: τηλικούτῳ καὶ τοσοῦτῳ θεῷ. *Pol.* II. 374. D: ὅσῳ μέγιστον τὸ τῶν φυλάκων ἔργον, τοσοῦτῳ σχολῆς ... τῶν ἄλλων πλείστης ἂν εἴη cet. IX. 576. B: ὅσῳ ἂν πλείῳ χρόνον ἐν τυραννίδι βιώῃ, τοσοῦτῳ μᾶλλον τοιούτος. 591. B: τοσοῦτῳ ὅσῳπερ cet. *Legg.* I. 647. E. *Euthyd.* 11. D. *Legg.* IV. 707. D: τοσοῦτον χρόνον ὅσον ἂν ᾤσιν. *Hipp. mai.* 292. C: διθύραμβον τοσοῦτον ἄσας. *Pol.* I. 330. B: ὅσῳ ἐγὼ νῦν οὐσίαν κέκτημαι παραλαβὼν πολλάκις τοσαύτην ἐποίησα. VII. 535. C: τοσαύτην μάθησιν cet. *Prot.* 314. B: ὥστε τοσοῦτο πράγμα διελέσθαι. (*Alc.* I. 120. D: ἔν ... τοῦτο τοσοῦτο κακὸν ἔχει ἢ οἴησις αὐτή). *Theaet.* 152. E: πρὸς τοσοῦτον στρατόπεδον. *Soph.* 245. D: ὁπόσον ἂν ἢ, τοσοῦτον ὅλον ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι. *Parm.* 129. A: κατὰ τοσοῦτον ὅσον cet. *Conv.* 214. A: ὁπόσον γὰρ ἂν κελεύῃ τις, τοσοῦτον ἐκπιῶν cet. *Pol.* VIII. 551. D: ἐν ... τοῦτο τοσοῦτον ὀλιγαρχία ἂν ἔχοι ἀμάρτημα. *Legg.* IX. 869. A: ἐὰν τις εἰς τοσοῦτον ἀκρατῆς θυμοῦ γένηται, εἰς ὥστε cet. *Apol.* 25. E: ἐγὼ ... εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἦκω ὥστε cet. Ib. ὥστε τοῦτο τὸ τοσοῦτον κακὸν ἐκὼν ποιῶ. *Polit.* 292. E: ἄκροι πεττεύται τοσοῦτοι. *Pol.* IV. 445. C: ὅσοι ... πολιτευῶν τρόποι εἰσὶν ... τοσοῦτοι cet. *Parm.* 140.

D: τοσαῦτα, ὅσαπερ καὶ τὰ μέτρα. C: ὅσωνπερ μέτρων, τοσοῦτων ἂν μερῶν ἂν εἶη. Pol. VII. 533. E: οἷς τοσοῦτων πέρα σκέψις ὅσων ἡμῖν πρόκειται. Legg. VI. 775. A: τοσοῦτους ἄλλους ἐκατέρων (συγκαλεῖν). Soph. 257. B: ὅσα-πέρ ἐστι τὰ ἄλλα, κατὰ τοσαῦτα οὐκ ἐστίν. Parm. 144. D: εἶναι τοσαῦτα ὅσαπερ μέρη. Tim. 73. C: τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα σχήματα. Legg. I. 642. D: λέγοις ἂν τοσαῦτα ὅποσα σοι φίλον. — Neutr. τοσοῦτον (tanquam adv.) est Lat. *tantum* et *tantopere*. Prot. 339. A: τοσοῦτον μόνον διοίσει. Theaet. 187. A: ὅμως ... τοσοῦτόν γε προβεβήκαμεν ὥστε cet. Soph. 257. B: τοσοῦτον ... μόνον ὅτι cet. Polit. 285. A: ταῦτα ... τοσοῦτον διαφέροντα. Conv. 215. C: σὺ δ' ἐκείνου τοσοῦτον μόνον διαφέρεις ὅτι cet. 219. C: τοσοῦτον περιεγέ-νετο cet.

τότε, *tum* et *tunc* (oppos. *nunc*), germ. *damals* et *dann*; in condit. Lat. *ita*. Prot. 310. C: ἐπειδὴ ... ἐμέλλομεν ἀναπαύεσθαι, τότε cet. 351. E: τότε ἤδη ἀμφισβητήσομεν. Phil. 60. B: καὶ τότε καὶ νῦν. Conv. 184. E: τότε δὴ τούτων ξυγιόντων εἰς ταῦτόν cet. 192. B: ὅταν ... τότε καὶ cet. Phil. 17. D: ὅταν ... ταῦτα λάβης οὕτω, τότε ἐγένου σοφός. Pol. I. 329. A: τότε μὲν εὐ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες. C. VI. 498. C: τότε ἤδη ἀφέντους νέμεισθαι. Tim. 44. B. al. — Cum praepos., ut εἰς τότε. Polit. 262. A. Legg. VIII. 830. B. 845. D. X. 888. B. Alc. II. 151. A: εἰς τότε ... τὴν θυσίαν ἀναβάλλεσθαι. Plene Legg. V. 740. C: εἰς τὸν τότε χρόνον. — Cum artic. Phaedr. 240. E: τὴν ἐν τῷ τότε ξυνουσίαν. Critia 110. D. (Polit. 270. E: ἐν τῷ τότε χρόνῳ. Phil. 31. D. 32. E. Critia 111. E.). Pol. II. 359. D: παρὰ τῷ τότε Λυδίας ἄρχοντι. Polit. 271. E: ἐν τῇ τότε φύσει. 272. E: ὅτι τῶν νῦν οἱ τότε μετρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον. D. Pol. VI. 504. B: οὕτω δὴ ἐρρήθη τὰ τότε cet. Phaed. 118. A: τῶν τότε (i. e. *hominum suae aetatis*) ... ἀρίστου. Phaedr. 241. A: χάριν ἀπαιτεῖ τῶν τότε. 275. B: τοῖς τότε. Legg. III. 680. A. VI. 782. C: ἡμῶν τοῖς τότε. (Prot. 343. C: ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις). Pol. II. 373. D: ἡ τότε ἱκανὴ τρέφειν τοὺς τότε. Legg. III. 677. D. Critia 111. B: πρὸς τὰ τότε. — Etiam sonat *ante*, *antea* (vern. *vorher*, *zuer* et *normals*). Prot. 325. E: ὥσπερ τότε τὴν φωνήν. Phaedr. 251. E: ἔλυσε ... τὰ τότε συμπεσραγμένα. 271. E: ὧν τότε ἤκουε λόγων ξυνών. Gorg. 488. C: οἷόν μοι δοκεῖς καὶ τότε ἐνδείκνυσθαι ὥς cet. Theaet. 156. E: ὃ δὴ καὶ τότε ἐλέγομεν. Phil. 38. E: ὃ τότε δόξαν ἐκαλοῦμεν. — Accentu mutato *τοτέ* (*aliquando*) bis plerumque ponitur: *τοτέ μὲν* — *τοτέ δέ*, *modo* — *modo* vel *alias* — *alias*. Prot. 352. B: *τοτέ μὲν θυμόν*, *τοτέ δὲ ἡδονήν*. Phaedr. 248. A: *τοτέ μὲν ἤρε*, *τοτέ δὲ ἔδν*. Gorg. 499. C. Phaed. 74. B. Theaet. 191. E. Conv. 203. E. Tim. 66. B. Legg. III. 676. C. al. Pro altero autem *τοτέ δέ* etiam aliae inferuntur particulae, velut ἄλλοτε

δὲ (Phaedr. 237. E: τοτὲ μὲν ἢ ἑτέρα, ἄλλοτε δὲ ἢ ἑτέρα κρατεῖ. Epin. 985. B.), αὐθις δέ (Gorg. 491. C. Polit. 269. B.), ἔστι δὲ ὅτε (Phaedr. 237. E.) et simplic. δέ (Phaedr. 261. C: φανῆναι τὸ αὐτὸ τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν δίκαιον, ὅταν δὲ βούλεται, ἄδικον. Gorg. 518. A.). Etiam τοτὲ δέ ita ponitur ac si τοτὲ μὲν praecesserit. Phaed. 116. A. Theaet. 192. D. Phil. 35. E.

τραγέλαφος, ὁ, animal (fictum) ex hirco et cervo compositum. Pol. VI. 488. A: οἶον οἱ γραφεῖς τραγελάφους καὶ τὰ τοιαῦτα μυγνύντες γράφουσι.

τραγήματα, τὰ, bellaria. Pol. II. 372. C: καὶ τραγήματὰ που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων cet. E: ὄψα ... καὶ τραγήματα.

τραγικός, ἡ, ὄν, hircinus vel caprinus. Crat. 408. C: τὸ ... ψεύδος ... τραγὺ καὶ τραγικόν. *tragicus (etiam poeta trag.). Phaed. 115. A: φραῖη ἂν ἀνὴρ τραγικός (nos: ein Tragiker). Pol. IX. 577. B: γυμνός ... τῆς τραγικῆς σκευῆς. X. 602. B: τοὺς ... τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἀπτομένους. Clit. 407. A: ὥσπερ ἐπὶ μηχανῆς τραγικῆς θεός. Legg. VIII. 838. C: ἐν γελοίοις τε ἅμα ἐν πάσῃ τε σπουδῇ τραγικῇ λεγομένη (λεγομένων?). Crat. 408. C: περὶ τὸν τραγικὸν βίον. De lege 318. E: Ἀττικὸν ... λέγεις μῦθον καὶ τραγικόν. Pol. X. 595. C: τῶν καλῶν ἀπάντων τούτων τῶν τραγικῶν πρῶτος διδάσκαλός τε καὶ ἡγεμῶν. Phil. 48. A: τὰς ... τραγικὰς θεωρήσεις. Phaedr. 269. A: ἀλλ' οὐ τὰ τραγικά (ἐπίστασθαι). Etiam sublimis, grandis. Men. 76. E: τραγικὴ γάρ ἐστιν ... ἡ ἀπόκρισις.

τραγικῶς, tragice, tragicorum more (h. e. ita ut oratione utare grandi). Pol. III. 413. B: τραγικῶς ... κινδυνεύω λέγειν. VIII. 545. E: αὐτὰς (τὰς Μούσας) τραγικῶς ... ὑψηλολογουμένας λέγειν.

τραγοειδής, ὁ ἢ, caprinus, capripes. Crat. 408. D: τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς καὶ τραγοειδής (Πάν).

τραγωδία, ἡ, tragoedia. Pol. III. 394. C: τραγωδία τε καὶ κωμωδία. VIII. 568. A: οὐκ ἐπὶ ... ἡ τε τραγωδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι cet. De lege 320. E: ἡ ... τραγωδία ἐστὶ παλαιὸν ἐνθάδε. 321. A: ἔστι ... τῆς ποιήσεως δημοσιεπίστατον ... ἡ τραγωδία. Phaedr. 268. D: τραγωδίας ποιῆσιν. Gorg. 502. B: ἡ σεμνὴ αὕτη καὶ θαννιστὴ ἡ τῆς τραγωδίας ποιήσις. Pol. VIII. 568. B: ἅτε σοφοὶ ὄντες οἱ τῆς τραγωδίας ποιηταί. X. 595. B. Legg. VII. 817. B: ἡμεῖς ἐσμὲν τραγωδίας αὐτοὶ ποιηταί ... ὅτι καλλίστης ἅμα καὶ ἀρίστης. De lege 320. E. Phil. 50. B: τῇ τοῦ βίου ξυμπάσῃ τραγωδίᾳ καὶ κωμωδίᾳ. Conv. 173. A: ὅτε τῇ πρώτῃ τραγωδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων. Pol. II. 379. A. Phaedr. 268. D: τραγωδίαν ἄλλο τι εἶναι ἢ τὴν τούτων σύστασιν cet. Conv. 223. D: τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι κωμωδίαν καὶ τραγωδίαν ἐπίστασθαι ποιεῖν. Pol. III. 395. A. Legg. VII. 817.

B: ὃ δὴ φαιμεν ἡμεῖς γε ὄντως εἶναι τραγωδίαν τὴν ἀληθευσιμένην. Apol. 22. A: τοὺς ... τῶν τραγωδιῶν (ποιητὰς). Phil. 50. B: ἐν Θρήνοις τε καὶ ἐν τραγωδαῖς. Pol. II. 381. D. III. 394. B: τὸ περὶ τὰς τραγωδίας. Hipp. min. 368. C: ἐπη καὶ τραγωδίας καὶ διθυράμβους.

τραγωδοποιός (etiam τραγωδιοποιός), ὁ, *tragicus* (poëta). Pol. X. 597. E: ὁ τραγωδοποιός (sic Par. A. c. al. Vulgo τραγωδιοποιός). Conv. 223. D: τὸν τέχνη τραγωδοποιὸν ὄντα. Crat. 425. D: ὥσπερ οἱ τραγωδοποιοί. Pol. III. 408. B. X. 605. C: ἡ καὶ ἄλλου τινὸς τῶν τραγωδιοποιῶν (codd. nonnulli τραγωδοποιῶν). 607. A. Ep. I. 309. E. (Vaticani duo et Par. f. a pr. m. τραγωδοποιῶν).

τραγωδός, ὁ, *tragicus* (actor). Pol. III. 395. A: οὐδὲ τοι ὑποκρίται κωμικοῖς τε καὶ τραγωδοῖς οἱ αὐτοί (sensus: ne actores quidem comici et tragici iidem sunt).

τραγωδῶ, *grandius aliquid reddo*. Crat. 414. C: ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγωδεῖν αὐτά. 418. D: τετραγωδημένον.

τράπεζα, ἡ, *mensa*. Pol. X. 596. B: μία (ἰδέα) δὲ τραπέζης. III. 404. D: Συρακοσίαν ... τράπεζαν. II. 373. A: κλιναὶ τε ... καὶ τράπεζαι. III. 390. A. II. 372. D: ἀπὸ τραπέζων δειπνεῖν. IX. 586. A: κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας. X. 596. B. **argentaria* s. *mensa numularii*. Apol. 17. C: ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ τῶν τραπέζων. Hipp. min. 368. B: ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ ταῖς τραπέζαις.

τραῦμα, τό, *ulnus*. Legg. IX. 878. C: ἂν τὸ τραῦμα ἰάσιμον ἀποβῇ. Pol. III. 408. A: ἐκ τοῦ τραύματος. Legg. IX. 877. B: ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ τραύματος. Gorg. 524. C: ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Theaet. 142. B. Pol. III. 405. C: τραυμάτων ἕνεκα. Tim. 81. E. Legg. VIII. 845. C: τυπτιέσθω ... ἀνευ τραυμάτων. IX. 878. B. Pol. III. 399. A: εἰς τραύματα ἢ εἰς θανάτους ἰόντος. Legg. IX. 874. E: Alc. I. 115. B: τραύματα ... ἔλαβον.

τραχέως, *aspere*. Clit. 406: ὥστε φαίνει πρὸς ἐμὲ ἔχειν τραχυτέρως τοῦ δέοντος.

τραχηλίζομαι, *cervice vel collo aliquem prehendo et in univ. luctor*. Riv. 132. C: ὅτι τραχηλιζόμενος ... πάντα τὸν βίον διατετέλεκεν.

τράχηλος, ὁ, *collum*. Tim. 75. D: περὶ τὸν τράχηλον ἐκόλλησεν. Riv. 134. B.

τραχύνω, *exaspero*. Tim. 67. A: τὸ μὲν τραχύνον τε καὶ βιαζόμενον τὸ κύτος ἅπαν. 65. D: ἦτιον δὲ τραχύνοντα αὐστηρὰ φαίνεται. 66. C: ἐπαλείγουσα τὰ τραχύνθεντα. Ad animum transfertur. Prot. 333. E: καὶ μοι ἑδόκει ὁ Πρωταγόρας ἤδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν cet.

τραχύς, εἶα, ὅ, *asper*; *horridus*. Crat. 408. D: τὰ ... κατώσθην τραχὺς καὶ τραγοειδής (Πάν). Pol. I. 328. E: τραχεῖα καὶ χαλεπὴ (ὁδός). Legg. IV. 705. B: τραχεῖα (ἡ χώρα). Crat. 408. C: τραχὺ καὶ τραγικόν (τὸ ψεῦδος). Tim. 84. A.

Pol. VII. 515. E: διὰ τραχείας τῆς ἀναβάσεως. Tim. 65. E Legg. III. 695. A. Tim. 63. E: λείου ... καὶ τραχέος παθήματος. Crat. 426. E: ἐν τῷ τραχεῖ. Pol. X. 619. E: πορείαν οὐκ ἂν ... τραχείαν πορευέσθαι. Tim. 67. C: τραχείαν (φώνην). Theaet. 194. E: οἱ ... λάσιον καὶ τραχὺ (τὸ κῆρ) ... ἔχοντες. Crat. 406. A: πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἡδους, ἀλλ' ἡμερὸν τε καὶ λείον. Pol. V. 452. C: πορευτέον πρὸς τὸ τραχὺ τοῦ νόμου. Tim. 71. C. Crat. 420. E: τραχεῖα καὶ λάσια ὄντα. Soph. 229. E: ἡ μὲν τραχυτέρα τις εἴκειν ὁδὸς εἶναι. Legg. IV. 704. D: τραχυτέραν (τὴν χωρὰν). Tim. 65. D: τραχυτέρα ... ὄντα. 84. C: (ὅταν) τραχυτέρα πάντα τῶν προσθεν τὰ νοσήματα ἀπεργάζηται. Legg. IX. 864. C: ὡν δὲ καὶ νόμοι τραχύτατοι γίγνονται ἂν.

τραχύτης, ἡ, *asperitas*. Locr. 100. D: τραχύτατα. Tim. 65. C: τραχυτέροι τε καὶ λειότεροι.

τρεῖς, τρία, *tres, tria*. Pol. VII. 523. C: οὗτοι ... τρεῖς ἂν εἴεν δακτυλοὶ. Phaedr. 229. C: τρία στάδια. Phaed. 106. B: ὥσπερ τὰ τρία οὐκ ἔσται ... ἄρτιον. Theaet. 147. E. Pol. I. 337. B: τετράκις τρία. Legg. X. 894. A: μέχρι τριῶν ἔλθουσα. Phil. 66. C: πρὸς τοῖς τρισὶ. Legg. XII. 968. E: τρεῖς κύβους βάλλοντας. VIII. 848. E: δημιουργῶν τρία καὶ δέκα (v. τριακαίδεκα) μέρη διαλομένους.

τρέμω, *timeo, extimesco*. Phaed. 81. B: τοῦτο ... ἐλθισμένη μισεῖν τε καὶ τρέμειν cet. Pol. VIII. 554. D: περὶ τῆς ἄλλης οὐσίας τρέμων. Parm. 137. A: δι' ἐμπειρίαν τρέμονται τὸ μέλλον. Phaed. 117. B: οὐδὲν τρέσας.

τρέπω, *verto, converto; adverto (mentem); flecto; adduco*. Pol. VI. 508. C: ὅταν μὴκέτι ἐπ' ἐκείνῃ τις αὐτοὺς (τοὺς ὀφθαλμοὺς) τρέπῃ. Soph. 250. C: τὴν διάνοιαν ... τρέπειν. Pol. III. 393. A: οὐδ' ἐπιχειρεῖ ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἄλλοσε τρέπειν. VIII. 556. A: ὅπῃ τις βούλεται τρέπειν. Legg. I. 643. C: ἐκεῖσε τρέπειν τὰς ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας τῶν παίδων. XI. 938. B: ἐπὶ τὰναντία τρέπειν. Ep. III. 315. E: πᾶν (ἀμάρτημα) εἰς ἐμὲ τρέπειν. Legg. VII. 809. A: αἰετρίπων πρὸς τάγαθὸν κατὰ νόμους. VI. 783. A: τρέποντα εἰς τὸ βέλτιστον. VIII. 841. A: (τὴν) τροφήν αὐτῆς ἄλλοσε τρέποντα τοῦ σώματος. Menex. 248. C: ἐνταῦθα τὸν νοῦν τρέποντες. Phaed. 257. B: ἐπὶ φιλοσοφίαν ... τρέπων. Legg. X. 887. A: (εἰ) τὰ δὲ εἰς φόβον τρέψαιμεν. Epin. 985. D: ἐπὶ θεοσέβειαν ... τρέψαι πόλιν ἐαυτοῦ. Euthyd. 275. B: ἐπ' ἄλλο τι ἐπιτήδευμα τρέψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν. Parm. 135. B: οὐδὲ ὅποι τρέψῃ τὴν διάνοιαν εἴη. Ep. VII. 355. B: οἵτινες ἂν ὑμῖν φαίνονται μὴ πρὸς χρηματισμὸν καὶ πλοῦτον τρέποντες τὰς γνώμας ὑμῶν. Legg. X. 885. D: οὐκ ἐπὶ τὸ μὴ δρᾶν τὰ ἀδίκῃ τρεπόμεθα οἱ πλείστοι. Pol. VII. 519. A: ἐφ' ᾧ τείρεται. B. 533. B: ἡ πρὸς θεραπείαν τῶν φνομένων ... ἅπασαι τετράφεται. Phaed. 64. E: πρὸς ... τὴν νυχτὴν τετράφθαι. Conn. 210.

D: ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαιος τετραμμένος τοῦ καλοῦ. Pol. VII. 515. D. IX. 591. C. VII. 518. D: οὐκ ὀρθῶς ... τετραμμένω. Conv. 191. E: μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσὶ. Alc. I. 123. A: τὰ ἴχνη τὰ ἐκείσα τετραμμένα δῆλα. Legg. VII. 816. D: τῶν ἐπὶ τὰ τοῦ γέλωτος κωμωδηματα τετραμμένων (διανοημάτων). Critia 118. B: ὁ ... τοπος οὗτος ὅλης τῆς νήσου πρὸς νότον ἐτέραπτο. Med. me verto vel converto (convector); in animo pos. advertio; aggredior vel pergo ad aliquid. Prot. 339. E: τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον. Legg. XI. 915. D: ἐν ᾧ τρέπεται θερινὸς ἥλιος εἰς τὰ χειμερινά. Phaed. 82. D: ταύτη τρέπονται. Conv. 181. C: ἐπὶ τὸ ἄδρεν τρέπονται οἱ ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος ἐπιπνοί. Legg. III. 680. E: ἐπὶ γεωργίας ... τρέπονται. Conv. 175. E: νῦν δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον πρῶτον τρέπου. Tim. 41. C: τρέπεις ... ἐπὶ τὴν τῶν ζῶων δημιουργίαν. Pol. VI. 493. B: (εἰ) ἐπὶ διδασκαλίαν τρέποιτο. Legg. IV. 720. A. Conv. 191. C: (ἵνα) ἐπὶ τὰ ἔργα τρέποιτο. Pol. V. 469. E: μᾶλλον γ' ἂν ... οὕτω πρὸς τοὺς βαρβάρους τρέποιτο. Charm. 158. E: μήτ' αὖ ἐγὼ ἀσκέπτως ἐπὶ τὴν λατρικὴν τρέπωμαι. Legg. X. 887. A: ἐπὶ τοὺς νόμους τρέπωμεθα πάλιν. Prot. 361. E: νῦν δ' ὦρα ἤδη καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Soph. 242. B: τήνδ' ... τὴν ὁδὸν ... τρέπεσθαι (hanc oīam ... ingredi). Conv. 176. A: τρέπεσθαι πρὸς τὸν πότον. Legg. VI. 782. B: ἐπὶ τὴν ἀλλήλων ἐδωδὴν τρέπεσθαι. VII. 794. C: πρὸς ... τὰ μαθηματα τρέπεσθαι χρῶν ἐκατέρου. Menex. 234. A: ἐπὶ τα μείζω ἐπινοεῖς τρέπεσθαι. Legg. III. 683. C: ἡ (ἡμέρα) ἐκ θερινῶν εἰς τὰ χειμερινὰ τοῦ θεοῦ τρεπομένον. Theaet. 173. A: ἐπὶ τὸ ψεύδος ... τρεπόμενοι. Conv. 205. D. Tim. 40. B: τὰ ... τρεπόμενα καὶ πλάνην τοιαύτην ἴσχοντα. Legg. IX. 874. E: καὶ ὁ φαυλότατος ... τῶν ἐπὶ νόμιον τρεπομένων. Lys. 213. E: ἡ δὲ ἐτράπημεν, δοκεῖ μοι χοῆναι ἵνα. Apol. 21. B: ἐπὶ ζήτησιν αὐτοῦ τοιαύτην τινα ἐτραπόμην. Ep. VII. 335. E: ἐτράπετο. Euthyd. 290. A: ποῖ οὖν ... τραποίμεθ' ἂν ἔτι (ν. ὅτι); Hipp. mai. 297. D: οὐκ ἔτι ἔχω ... ὅποι τράπωμαι. Phaed. 66. E: (ἐὰν) τραπέμεθα πρὸς τὸ σκοπεῖν τι. 115. A: σχεδόν τί μοι ὦρα τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρῶν. Pol. VIII. 553. C: πρὸς χρηματισμὸν τραπόμενος γλίσχως. Apol. 39. A: ἐφ' ἱκεσίαν τραπόμενος τῶν δικόντων. Ep. VII. 332. D. Phaedr. 250. A: ἐπὶ τὸ ἄδικον τραπόμεναι. Parm. 135. C: ποῖ τρέψει ἀγνοουμένων τούτων; Etiam aliquam converto et aliquid adduco vel adhuc. Charm. 156. C: ἐπὶ πᾶν τὸ σῶμα τρεπόμενοι (διαίτας). Euthyd. 303. C: ἐπὶ τὸ ἐπαινεῖν ... αὐτὸ ἐτραπόμην. — Verb. Pol. II. 365. C: ἐπὶ τούτο δὴ τρεπτέον ὅλως. Legg. V. 747. E.

τρέφω, nutrio, alo, victum praebeo (pass. vivo); educo, instituo. Pol. VII. 534. D: οὓς τῷ λόγῳ τρέφεις τε καὶ παιδεύεις. X. 605. B: τρέφει. Critia 115. A. Lys. 208. E: δι' ἡμέρας

ὅλης τρέφουσί σε. Pol. VII. 537. A: παίζοντας τρέφε. 534.
 D: εἰ ποτε ἔργῳ τρέφοις. Theaet. 197. C: εἰ τις ὄρνιθας
 ἀγρίας ... τρέφοι. Polit. 274. A: γεννᾶν καὶ τρέφειν. Pol.
 VIII. 565. C: τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὖξιν μέγαν. Critia
 110. E: τρέφειν ... στρατόπεδον πολύ. Polit. 273. C: τὰ
 ζῶα τρέφων. Pol. IX. 589. B: τὰ ... ἡμερα τρέφων. IV.
 442. A: τρέφουσα λόγοις τε καλοῖς καὶ μαθήμασι. Tim. 81.
 C: τρέφουσα ἐκ πολλῶν ὁμοίων. 82. D: τὸ περὶ τὸν μυε-
 λὸν ὅσοτον τρέφον αὖξει. Theaet. 150. E: τὰ ἐπὶ ἐμοῦ
 ματευθέντα κακῶς τρέφοντες. Pol. III. 414. D: ἃ ἡμεῖς
 αὐτοὺς ἐτρέφομεν τε καὶ ἐπαιδεύομεν. Critia 109. B: θρέμ-
 ματα ἑαυτῶν ἡμᾶς ἔτρεφον. Legg. III. 694. D. Tim. 23. D:
 ἡ τῆς τε ὑμετέρας (πόλιν) ... ἔθρεψε καὶ ἐπαιδεύσας. Legg.
 III. 694. D: ἔθρεψαν. Menex. 237. C: τῆς τεκνύσης καὶ
 θρεψάσης. Pol. X. 606. B: θρέψαντα ... ἰσχυρὸν τὸ ἐλπει-
 νόν. Legg. III. 681. B: τῶν γεννητόρων τε καὶ θρεψάντων.
 Crit. 54. A: θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις (αὐτοὺς). Pol. IX.
 575. A: ὅθεν αὐτὸν ... θρέψει. D. III. 399. D: τριγώνων
 ... δημιουργοὺς οὐ θρέψομεν. V. 449. D: γενομένους πῶς
 θρέψουσι. Prot. 313. C: ἀπ' ὧν ψυχὴ τρέφεται. Phaedr.
 246. D: τούτοις ... τρέφεται ... τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα.
 Soph. 223. E: ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται. Menex. 238. A: ὃ
 κάλλιστα καὶ ἄριστα τρέφεται τὸ ἀνθρώπειον γένος. Pol.
 III. 401. E: τρέφοιτ' ἂν ἀπὸ αὐτῶν. VI. 492. A: ἐὰν ...
 μὴ ... τρέφῃται. VIII. 568. E: ὅτι οὐτὲ δίκαιον τρέφεσθαι
 ὑπὸ πατρὸς υἱὸν ἡβῶντα. Epin. 973. D: τὸ τρέφεσθαι καὶ
 παιδεύεσθαι. Phaedr. 247. D: αὐτ' οὖν θεοῦ διάνοια γῶ τε
 καὶ ἐπιστήμη ἀκράτῳ τρεφόμενη. Phaed. 84. A: ὑπὲρ ἐκεί-
 νου τρεφόμενη. Pol. VI. 493. A: θρέμματος μεγάλου ...
 τρεφόμενου. VIII. 561. A. III. 401. B: ἐν κακίας εἰκόσι
 τρεφόμενοι. 414. D: ἦσαν ... ὑπὸ τῆς γῆς ἐντὸς πλατιό-
 μενοι καὶ τρεφόμενοι. Legg. X. 887. D: ἐν γάλαξιν τρεφό-
 μενοι. VII. 813. D: εὖ ... τρεφόμενων. IX. 872. D: ἐν
 κακῶς οἰκονομαῖς καὶ τρεφόμεναις ... πόλεσι. VII. 809. B:
 τοὺς ὑπὸ σοῦ τρεφόμενους. Men. 85. E: ἐπειδὴ ἐν τῇ σῇ
 οἰκίᾳ γέγονε καὶ τέθραπται. Legg. I. 625. A: ἐπειδὴ ... ἐν
 τοιοῦτοις ἡθεσι τέθραφθε νομικοῖς. Gorg. 525. A: διὰ τὸ
 ἄνευ ἀληθείας τεθραφθαι (v. τετράφθαι). Theaet. 172. D:
 Pol. III. 405. A. al. Prot. 341. C: ἐν ᾧ τῇ βαρβύρῳ τε·
 θραμμένος. Phaedr. 247. B. Pol. III. 391. C: ὑπὸ τῇ σο-
 φιστῶν Χείρωνι τεθραμμένος. Legg. III. 695. C: παιδεία ...
 οὐ διατρύφωσι τεθραμμένος. Pol. VI. 496. B: εὖ τεθραμ-
 μένον ἦδος. Legg. XI. 918. C: ἄκρα τροφῇ τεθραμμένον.
 Theaet. 175. D: ἐν ἐλευθερίᾳ τε καὶ σχολῇ τεθραμμένον.
 Tim. 81. C: τεθραμμένης ... ἐν γάλακτι. Pol. IX. 572. D:
 νέον υἱὸν ἐν τοῖς τούτου ... ἡθεσι τεθραμμένον. Menex.
 239. A: ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τεθραμμένοι. Prot. 327. C: τῶν
 ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τεθραμμένων. Phaedr. 243. C:

ἐν ναύταις ... τεθραμμένων. Legg. II. 653. C: τοῦτων ... τῶν ὀρθῶς τεθραμμένων ἡδονῶν καὶ λυπῶν. Theaet. 172. C: πρὸς τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ ... τεθραμμένους. Legg. VII. 814. B: οὕτως αἰσχροῦς τὰς γυναῖκας εἶναι τεθραμμένας ὡς cet. Apol. 18. A: ἐν οἷσπερ ἐτεθράμμεν. Polit. 310. A: τοῖς ... θρεφθεῖσι ... κατὰ φύσιν. Menex. 238. C: ὡς ... ἐν καλῇ πολιτείᾳ ἐτράφησαν οἱ πρόσθεν ἡμῶν. Pol. VII. 538. A: εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφεῖν ἐν πολλοῖς ... χρήμασι cet. III. 401. D: πολὺ γὰρ ἂν ... κάλλιστα οὕτω τραφείν. Ib. ἐὰν τις ὀρθῶς τραφῇ. Alc. I. 120. E: ἐὰν καὶ εὐ τραφῶσιν. Pol. III. 401. E: ὁ ἐκεῖ τραφεὶς ὡς ἔδει. Legg. VII. 802. D: τραφεῖς ... ἐν τῇ κοινῇ καὶ γλυκεῖᾳ (μουσῇ). Pol. III. 410. D: ὀρθῶς ... τραφέν. E: καλῶς ... τραφέντος. Legg. VII. 813. D: εὐ τραφέντων. Theaet. 175. D: τοῖς ... τραφεῖσιν. Tim. 18. B: τοὺς ... οὕτω τραφέντας. Legg. III. 695. B: τροφῇ ἀνεπιπλήκτω τραφέντας. Pol. VIII. 568. D: πόθεν θρέπεται. E. II. 372. B: θρέπονται ... ἐκ τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. 376. C. Crit. 54. A: βέλτιον θρέψονται καὶ παιδεύσονται; Med. Legg. III. 695. E: ἐθρέψω ... Ξέρξην ἐν τοῖς αὐτοῖς ἡθέσιν cet. Critia 113. E: γενέσεις διδύμους γεννησάμενον ἐθρέψατο. Pol. VII. 541. A: (ὅταν) τοὺς παῖδας αὐτῶν ... θρέψωνται (v. θρέψονται) ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις. Conν. 212. A: τὰ κόντι ... ἀρετὴν ἀληθῆ καὶ θρεψαμένα. Legg. IV. 717. B: τῶν γεννησάντων καὶ θρεψαμένων. — Verb. Tim. 19. A: τὰ ... τῶν ἀγαθῶν θρεπτεόν. Pol. III. 403. C: γυμναστικῇ θρεπτεοὶ οἱ νεανῖαι.

τρέχω, curro. Soph. 262. B: βαδίζει, τρέχει cet. Gorg. 468. A: βαδίζειν καὶ τρέχειν. Pol. VII. 536. D. Lach. 192. A: ἐν τῷ τρέχειν. Pol. I. 327. B: ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναι δὲ κελεῦσαι.

τρήμα, τό, foramen. Gorg. 494. B: μεγάλ' αἷτα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς.

τρήσις, ἡ, perforatio. Polit. 279. E: τὰ δὲ ἄνευ τρήσεως ξυνδετά.

τρητός, ἡ, ὄν, perforatus. Polit. 279. E: πῶν δὲ συνδέτων τὰ μὲν τρητά.

τριακαίδεκέτης, fem. ἐτίς, annum agens tertium decimum. Legg. VIII. 833. D: ταῖς ... τριακαίδεκέτεσι.

τριακοντα, triginta. Apol. 32. C: οἱ τριάκοντα (triginta qui dicuntur tyranni). Pol. V. 460. E: τὰ τριάκοντα (ἔτη). Parm. 127. D: τὸν τῶν τριάκοντα γενόμενον. Apol. 38. B: τριάκοντα μῶν. Legg. VI. 774. A: τριάκοντα (δραχμαῖς). Men. 91. D: τριάκονθ' ἡμέρας. Pol. VII. 537. D: ἐπειδὴ τὰ τριάκοντα ἔτη ἐκβαίρωσιν. Legg. II. 665. B.

τριακονπαέτης ei τριακοντούτης, ὁ, triginta annos natus. Legg. XI. 914. B: ὑπὸ τοῦ προστυγγάνοντος μὴ ἑλαττον τριακονταέτους (sic Par. A. pro vulg. τριακονταετούς).

ΧΠ. 961. Β: μὴ ἔλαττον ἢ τριακονταέτη (ν. τριακονταετή, ΛΩ a pr. m. τριακοντετη). Pol. VII. 539. Α: περὶ τοὺς τριακοντούτας (sic Par. Α. c. al. Vulgo τριακοντούτεις). Legg. II. 670. Α: τοὺς ἤδη τριακοντούτας (ita Par. Α. c. plur. al. Vulgo τριακοντούτεις).

τριακόντορος dicitur navis triginta remorum. Ep. VII. 350. Β: πέμπουσαι τριακόντορον.

τριακόσιοι, αι, α, trecenti. De lege 318. C: ἔτη τριακόσια. Legg. VI. 753. C: μέχρι τριακοσίων. VIII. 828. B. Menex. 240. Α: ναὺς ... τριακοσίας.

τριάς, ἡ, numerus ternarius. Phaed. 104. Α: ἡ τριάς. Ib. περὶ τῆς τριάδος. Pol. VIII. 546. C. Legg. VI. 759. D. Phaed. 104. C: τριάδι.

τριβή, ἡ, exercitatio, usus (Uebung). Phaedr. 260. E: (οἷ) οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἄτεχνος τριβή (nos: ein kunstloses Treiben; etenim gr. τρῖβειν, τριβή et vern. treiben, Trieb inter se cognata sunt). Gorg. 463. Β: ἐμπειρία καὶ τριβή. 501. Α. Legg. XI. 938. Α. Ep. VII. 344. Β: μετὰ τριβῆς πάσης καὶ χρόνου πολλοῦ. Phaedr. 270. Β: τριβή ... καὶ ἐμπειρία (oppos. τέχνη). Soph. 254. Α. Phil. 55. E: ἐμπειρία καὶ τινι τριβῇ. Epin. 976. Β: μνήμη καὶ τριβῇ. In tempore pos. designat moram (vern. Länge der Zeit). Pol. VI. 493. Β: καταμαθὼν ... ταῦτα πάντῃ ξυνομαίᾳ τε καὶ χρόνῳ τριβῇ.

τρίβω, iero, contero; altero. Phaed. 117. Β: τοσοῦτον ... τριβόμεν ὅσον οἰόμεθα μέτριον εἶναι πιεῖν. Pol. IV. 435. Α: παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τριβόντες. Euthyd. 299. Β: τρίψας (φάρμακον). Locr. 98. E: τρίβεται ... ἀμοιβαδόν. Ep. VII. 344. Β: τριβόμενα πρὸς ἄλληλα. Phaed. 116. D: εἰ τέτριπται (τὸ φάρμακον). 117. Α: τετριμμένον. *frico. Phil. 46. Α: οἶον τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις τῷ τρῖβειν. Phaed. 60. Β: τρίβων (τὸ σκέλος). Ib. ἐτριψε τῇ χειρὶ (τὸ σκέλος).

τρίβων, ὁ, pallium (propr. longo usu detritum, quale philosophi gestare solebant). Prot. 335. D: τῇ δ' ἀριστερᾷ ἀντελάβετο τοῦ τρίβωνος τουτουῖ. Conv. 219. Β: ὑπὸ τὸν τρίβωνα κατακλινεῖς τὸν τουτουῖ (Socratis).

τρίγωνος, ὁ ἢ, triangulus, neutr. (subst.) triangulum. Locr. 98. Β: τοῦτο ... τὸ τρίγωνον al. C: τρίγωνον ... ἰσοπλευρον. Ib. ἰσοπλευρῶ τρίγωνῳ. C. Men. 87. Α: τὸδε τὸ χωρίον τρίγωνον. Tim. 50. Β: τὸ τρίγωνον. 53. C: τὰ τρίγωνα ἅπαντα ἐκ δυεῖν ἄρχεται τριγώνοις. 54. Α. 53. C: ἐκ τριγώνων ξυनेστήκε. 55. Β: ὑπὸ πέντε ἐπιπέδων τριγώνων. Ib. βάσεις ... τριγώνους. 81. Β: καινὰ τὰ τρίγωνα ... εἴτι ἔχουσα. C. Etiam instrumentum musicum. Pol. III. 399. C: τριγώνων ... δημιουργούς.

τριετηρίς, ἡ (ἐορτή), dies festi tertio quoque anno celebrari soliti. Legg. VIII. 834. E: τριετηρίδες.

τριετής, ὁ, *trimus*. Legg. VII. 789. E: ἕως ἂν τριετὲς (Steph. τριετες) ἀποτελεσθῇ τὸ γινόμενον. 794. A: ἀπὸ τριετοῦς μέχρι τῶν ἑξ ἑτῶν (*a tertio ad sextum aetatis annum*). 793. E: τριετὲ. D: εἰς ... τὴν τριετῇ (sic Par. A. c. plurimis al.; vulgo τριετοῦς, al. τρι' ἔτη) ... ἡλικίαν. XII. 954. D: τριετῇ τὴν προθεσμίαν εἶναι. IX. 868. E: τριετεῖς ... ἀπενιαντήσεις.

τρίζω, *arido*. Pol. III. 387. A: τρίζουσαι et τετριγυῖα (ex Hom.).

τριήρης, ἡ (ναῦς), *triremis*. Ep. III. 317. B: τριήρης ἀφίκετο. Lach. 184. A: οἱ ἐκ τῆς τριήρους. Critia 115. E: μιᾷ τριήρει. Alc. I. 119. D: τριήρη ... κυβερνᾶν. Ep. VII. 339. A: ἐπεμψε ... ἐπ' ἐμὲ τριήρη. Gorg. 469. E: τριήρεις. Pol. X. 616. C: οἶον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων. Critia 117. D: τριήρεις. Hipp. mai. 295. D: τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοιά τε καὶ τριήρεις.

τρικυμία, ἡ, *fluctus decumanus* v. *maximus*. Pol. V. 472. A: τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγει. Euthyd. 293. A: σῶσαι ἡμᾶς ... ἐκ τῆς τρικυμίας τοῦ λόγου.

τρίμετρος, ὁ ἡ, *trimeter*. Legg. VII. 810. E: ποιηταὶ ... ἐπῶν ἐξαμέτρων ... καὶ τριμέτρων.

τριόδοντία, ἡ, *piscatus qui tridente peragitur*. Soph. 220. E: τριοδοντία τις ... κέκληται.

τριόδος, ἡ, *trivium*. Gorg. 524. A: ἐν τῇ τριόδῳ ἔξ ἧς φέρετον τῷ ὁδῷ cet. Legg. VII. 799. C: καθάπερ ἐν τριόδῳ γινόμενος. IX. 873. B: εἰς τεταγμένην τριόδον ἔξω τῆς πόλεως ἐκβαλλόντων γυμνόν. XI. 933. B: εἴτ' ἐπὶ τριόδοις cet.

τριόδους, ὁ, *tridens* (piscatorum). Soph. 220. C: ἀγνίστροις καὶ τριοδοῦσι. E. 221. A.

τριπλάσιος, α, ον, *tripplus*; neutr. *triplum* (vern. *dreimal so viel* vel *so gross*). Locr. 98. A: τριπλασία (γωνία) ... τῆς ἐλαχίστας. Pol. IX. 587. D: τριπλασίον ... τριπλάσιον ἀριθμῷ ἀληθοῦς ἡδονῆς ἀφίστηκε τύραννος. Tim. 36. D: κατὰ τὴν τοῦ διπλασίον καὶ τριπλασίον διάστασιν. 43. D: Legg. VI. 756. D: τριπλασία τῆς πρώτης ζημίας (ζημιούσθαι). Polit. 257. A: τάχα ... ὀφειλήσεις ταύτης τριπλασίαν (χάριν). Tim. 35. B: τριπλασίαν (μοῖραν) ... τῆς πρώτης. Legg. IX. 879. A: τριπλασίαν ἐκτισάτω τὴν βλάβην. Locr. 96. B. Legg. V. 744. E: διπλάσιον ἑάσει τοῦτον κτᾶσθαι καὶ τριπλάσιον. VIII. 846. A: τριπλάσιον ... κέρδος τῆς τοῦ γείτονος ζημίας. XI. 916. D: τῆς τιμῆς ... τριπλάσιον. Pol. IV. 422. C: τριπλασίοις αὐτῶν μαχούνται. Tim. 36. A: τριπλάσια διαστήματα.

τρίπλεθρος, ὁ ἡ, in eo dicitur quod trium est iugerum. Critia 115. D: διώρυγα ... τρίπλεθρον τὸ πλάτος ... ἐννέτερσαν. (116. D. pro τρισὶ πλέθροις Steph. conl. τρίπλεθρος).

τριπλοῦς, ἦ, οὖν, *triplus*. Polit. 267. B: οὐκ ἔλαττον τριπλοῦ. Tim. 35. B: τριπλῆν (μοῖραν) τῆς τρίτης. 54. B. Legg. IX. 878. D.

τρίπους, ὁ ἦ, *tripedalis*. Men. 83. E: ἄνπερ τρίπους ἦ (ἡ γραμμῆ). Theaet. 147. D: τῆς ... τρίποδος (δυναμικῶς) πέρι. Men. 83. E: ἀπὸ τῆς τρίποδος (γραμμῆς). Ib. τρίποδα. Subst. τρίπους, ὁ, *tripus*, Legg. IV. 719. C: ὅταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθίσχεται (ποιητῆς). Gorg. 472. A: ὡν οἱ τρίποδες ... εἰσὶν ἐν τῷ Διονυσίῳ.

τρίς, *ter*. Phaedr. 235. A: δις καὶ τρίς. Pol. I. 337. B. Legg. VI. 777. A. al.

τρισμύριοι, αι, α, *triginta millia*. Ax. 369. A: τρισμυρίων ἐκκλησιαζόντων. Conv. 175. E: ἐν μάρτυσι ... πλέον ἢ τρισμυρίοις.

τρισταδίος, ὁ ἦ, *tria stadia continens*. Critia 115. E: ἦν ... ὁ μέγιστος τῶν τροχῶν ... τρισταδίος τὸ πλάτος.

τρισεχίλιοι, αι, α, *ter mille*. Critia 118. A: τρισεχίλιων σταδίων.

τρισεχλιοστός, ἦ, ὄν, *ter millesimus*. Phaedr. 249. A: τρισεχλιοστῷ ἔται.

τριταῖος, α, ον, *tertio die*. Legg. XII. 959. A: τριταῖα πρὸς τὸ μνήμα ἐκφορά. Etiam in febris ponitur *tertiana*. Tim. 86. A: τριταίους (πυρετούς).

τριτεῖα, τά, *tertiæ partes vel tertia palma*. Phil. 22. E: πορρωτέρω δὲ ἔστι τῶν τριτείων.

τριτημόριον, τό, *tertia pars*. Phaed. 105. B: τριτημόριον ... καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα.

τρίτος, η, ον, *tertius*. Phil. 66. D: τὸ τρίτον τῷ σωτήρι. Id. Pol. IX. 583. B. III. 391. C: τρίτου ἀπὸ Διός. Phil. 53. E: πάνθ' ὅσα λέγομεν εἶναι τὸ τρίτον δεύτερον. Euthyd. 277. C: ἐπὶ τὸ τρίτον καταβαλὼν ὥσπερ πάλαισμα. Gorg. 500. A: σύμψηφος ἡμῖν εἰ καὶ οὐ ἐκ τρίτων (*tertius*). Tim. 54. B. pro ἐκ τρίτων cum codd. scribendum ἐκ τρίτου. Legg. XII. 943. C: (τῶν) τρίτων (i. q. τριτείων). — Adverbiorum partes agunt (Lat. *tertio et tertium*, germ. *drittens et zum dritten Mal*) τρίτον (Prot. 351. D: καὶ τρίτον ἂ οὐδέτερον. Phaedr. 266. E. Soph. 224. D. Pol. II. 358. C. al.) et τὸ τρίτον (Parm. 135. E. 155. E: ἔτι δὴ τὸ τρίτον λέγωμεν. Legg. VI. 753. D. XI. 920. A. Ep. VII. 336. C.)

τριττός, ἦ, ὄν, *trinus, triplex*; plur. *terni et simpl. tres*. Legg. VI. 782. D: ἐκ τριττῆς χορείας καὶ ἐπιθυμίας ἡρτημένα. Pol. IX. 580. D: τριτταὶ ... ἡδοναί. X. 597. B. IV. 435. B: ἐν αὐτῇ τριττὰ γένη φύσεως ἐνόητα. Legg. III. 684. A: πόλεσι τριτταῖς. Phil. 43. C: τριττοὺς ... βίους. Gorg. 477. B: τριττὰς ... πονηρίας. Pol. VI. 504. A: τριττὰ εἶδη ψυχῆς διασπασμένοι. IX. 581. C. X. 599. A. Tim. 50. C. Legg. VIII. 833. C.

τριτυναρχῶ, *tertiæ parti tribus impero*. Pol. V. 475. Α: ὅτι, ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριτυναρχοῦσι.

τρίτῳ, *tertio loco*. Tim. 56. Β: τὸ δὲ δεύτερον δευτέρως τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἔχειν, τρίτῳ δὲ τὸ τρίτον.

τριχῇ, *trifariam*. Phaedr. 253. C: καθάπερ ... τριχῇ διειλόμην ψυχὴν ἐκάστην. Phil. 23. C. Pol. VIII. 564. C: τριχῇ διαστησώμεθα τῷ λόγῳ δημοκρατουμένην πόλιν. IX. 580. D. Tim. 84. C: τρίτον ... νοσημάτων εἶδος τριχῇ δὲ διανοεῖσθαι γιγνόμενον. Legg. III. 683. D: τριχῇ τὸ στρατεύμα διανείμαντας. VIII. 848. Α. Crit. 51. Ε: τὸν μὴ παιδόμενον τριχῇ φάμεν ἀδικεῖν.

τρίχινος, η, ον, *e pilis confectus*. Polit. 279. Ε: τὰ μὲν νεύρινα ... τὰ δὲ τρίχινα.

τρίψις, ῆ, *frictio*. Theaet. 153. Α: ἀπὸ (τὸ θερμόν τε καὶ πῦρ) γεννᾶται ἐκ φορᾶς καὶ τρίψεως. 156. Α: ἐκ ... τῆς τούτων ὀμιλίας τε καὶ τρίψεως πρὸς ἄλλα γίνεται ἄκγονα cet. Phil. 46. D: τῇ τρίψει ... καὶ τῇ κνήσει.

τρόμος, ὁ, *tremor*. Tim. 62. Β: τρόμος καὶ ῥῆγος. Crat. 426. Ε: ἐν τῷ τρόμῳ. Tim. 85. Ε: χειμῶνα καὶ τρόμιον ἐντὸς παρέχει.

τρόπαιον, τό, *tropaem*. Critia 108. C: ἀθρυμῶντες ἄνδρες οὐπὶ τρόπαιον ἔστησαν. Tim. 25. C: τρόπαια ἀνέστησε. Menex. 240. D: πρῶτοι στήσαντες τρόπαια τῶν βαρβάρων. 242. Ε. 245. Α: αἰσχυνομένη τὰ τρόπαια τὰ τε Μαραθῶνι καὶ Σαλαμῖνι cet.

τροπή, ῆ, *conversio*. Polit. 270. D: ὅταν ῆ τῆς νῦν καθεστῆκυίας ἐναντία γίγνηται τροπή. 271. Β: ἐπεσθαι τῇ τροπῇ. 270. Β: μεγίστην ... τροπήν. Ib. τῶν περὶ τὸν οὐρανὸν γιγνομένων τροπιῶν πασῶν. 271. C: ἐν ἐκαίναίς ... ταῖς τροπαῖς. Tim. 39. D: ὅσα (τῶν ἀστέρων) δι' οὐρανὸν πορευόμενα ἔσχε τροπάς. Praec. ponitur in solstitio et bruma. Legg. VI. 767. C: μετὰ θερινᾶς τροπάς. XII. 945. D: μετὰ τροπᾶς ἡλίου τὰς ἐκ θέρους εἰς χειμῶνα. Epin. 990. Β: τροπάς ἄγοντα (τὸν ἥλιον) διὰ πάσης τῆς αὐτοῦ περιόδου. Ax. 370. C: τροπάς διττάς. **commutatio*. Locr. 102. C: αἱ τῷ αἵματος τροπαὶ καὶ ἀλλοιώσεις.

τροπιδεῖον, τό, *carina*. Legg. VII. 803. Α: τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος τὰ τροπιδεῖα (sic Par. Α. c. al. Vulgo τροπίδια). Ib. αὐτῶν τὰ τροπιδεῖα καταβάλλεσθαι.

τρόπος, ὁ, *modus, ratio* (etiam vern. *Verhältniss*); *mos, ritus*; *mores, indoles, ingenium vel animus*. Prot. 336. Α: τίς ὁ τρόπος ἔσται τῶν διαλόγων; 343. Α: ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας. Phaedr. 270. Β: ὁ αὐτός που τῶν τελέων ῥητορικῆς, ὅσπερ καὶ ἱατρικῆς. Theaet. 175. D: οὗτος δὲ ἑκατέρου τρόπος. Soph. 216. Β: οὐχ οὗτος ὁ τρόπος ... τοῦ ξένου. Phil. 16. Α: εἴ τις τρόπος ἔστι καὶ μηχανή cet. Pol. I. 329. D: ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων. IV.

400. D: ὁ τρόπος τῆς λέξεως. 439. C: οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος; VIII. 562. A: τίς τρόπος τυραννίδος ... γίγνεται; Tim. 87. B: ταῦτα μὲν οὖν δὴ τρόπος ἄλλος λόγων. Phaedr. 278. D: καὶ οὐδέν γε ἀπὸ τρόπου (v. I. 227. sq.). Phaed. 58. E: εὐδαίμων γὰρ μοι ἀνὴρ ἐφαίμετο ... καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων. (Cf. Crit. 43. B.) Pol. V. 449. B: περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευήν. III. 398. C: τὸ περὶ ὧδης τρόπου καὶ μελῶν. VI. 499. A: ἐκ παντὸς τρόπου. Id. Legg. XI. 938. C. Euthyd. 282. A. al. Phaedr. 252. D: τὸν ... ἔροτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπον (*pro suo ingenio et moribus*) ἐκλέγεται ἕκαστος. Legg. IV. 721. E: πρὸς ... τοῦ Λακωνικοῦ τρόπου ... τὸ τὰ βραχυτέρα ἀεὶ προτιμᾷν. *Etiā conveniēter, recte.* Pol. V. 470. C: εἰ καὶ ᾗδε πρὸς τρόπον λέγω. Phaedr. 232. B: ἄλλω ... τρόπῳ (*aliō — pacto*). Gorg. 492. D: μηδεὶν τρόπῳ. Pol. III. 415. B. Theaet. 148. D: παντὶ τρόπῳ. Pol. II. 368. C. al. Polit. 284. A: τούτῳ τῷ τρόπῳ. Crat. 426. A: ὅτῳ τις τρόπῳ (*quocumque quis modo*) τῶν πρώτων ὀνομάτων τὴν ὀρθότητα μὴ οἶδεν cet. Conv. 176. B: τινι τρόπῳ. Pol. V. 469. B: ἢ τινι ἄλλῳ τρόπῳ. Tim. 60. B: τοιῷδε τρόπῳ. Legg. VII. 807. A: ἐν τρόπῳ βροσκήματος. IX. 862. B: ᾗθει καὶ δικαίῳ τρόπῳ χρωμένους. Ep. VI. 323. A: παντὶ ... δικαίῳ τρόπῳ. VII. 331. B: ἐν τινι τρόπῳ (ζῆν). Prot. 322. C: τίνα ... τρόπον δοίῃ δίκην καὶ αἰδῶ ἀνθρώποις. Phaedr. 232. E: (πρότερον) ... ἢ τὸν τρόπον (*ingenium vel animum*) ἐγγνωσαν. Phaed. 59. A: οἶσθα γὰρ πού τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ. Pol. V. 473. B: εἰς τοῦτον τὸν τρόπον τῆς πολιτείας. Abs. in modum. Phaedr. 241. C: οἰτίου τρόπον. 250. C: ὁστρέου τρόπον δεδεσμευμένοι. Legg. IV. 708. B: ὅταν μὴ τὸν τῶν ἐσμῶν γίγνηται τρόπον. Ep. VIII. 354. A: διαιτητοῦ τίνα τρόπον διαλεγόμενος. Crat. 430. B: τρόπον τίνα ἄλλον. Conv. 199. A: τοῦτον τὸν τρόπον (*hoc modo, ita*). Pol. III. 416. D: εἰ τοιόνδε τίνα τρόπον δεῖ αὐτοὺς ζῆν. IV. 432. E: τρόπον τίνα (*quodammodo*). V. 466. E: δῆλον ὃν τρόπον πολεμήσουσι. VII. 517. C: ξυνοίομαι καὶ ἐγὼ ... ὃν γε δὴ τρόπον δύναιμαι. X. 600. B: Πυθαγόρειον τρόπον ... τοῦ βίου. Legg. I. 632. B: ὄντινα ἂν γίγνηται τρόπον. VI. 751. A: τρόπον ὄντινα καθισταμένας. *Cum praepos. κατὰ est rite; etiā satis.* Polit. 310. C: εἰ τι μὴ κατὰ τρόπον πράττουσιν. Crat. 425. B. Phil. 33. C. Pol. IX. 581. B. Tim. 42. E: ἔμενεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ κατὰ τρόπον ᾗθει (*in solito suo statu*). Scrph. 251. A: καθ' ὄντινα ποτε τρόπον πολλοῖς ὀνόμασι ταῦτόν τοῦτο ἑκάστοτε προσαγορεύομεν. Crat. 417. B: κατ' ἄλλον τρόπον. Phil. 20. A: καθ' ἕτερόν τινα τρόπον. Pol. IX. 589. B: κατὰ πάντα τρόπον. Tim. 48. C: κατὰ τὸν παρόντα τρόπον τῆς διαξόδου. Legg. VII. 804. B: κατὰ τὸν τρόπον τῆς φύσεως (*e naturae ratione*). Dem. 380. E: κατ' οὐδένα τρόπον. Legg. II. 655. E: παρὰ φύσιν ἢ τρόπον. Pol.

IX. 572. D: κατέστη εἰς μέσον ἀμφοῖν τοῖν τρόποιν. Conn. 207. E: οἱ τρόποι, τὰ ἤδη, δόξαι cet. Legg. X. 896. C. Pol. IV. 424. C: μουσικῆς τρόποι. 445. C: ὅσοι ... πολιτειῶν τρόποι εἰσὶν εἶδη ἔχοντες, τοσοῦτοι ... καὶ ψυχῆς τρόποι. VIII. 561. E: παραδείγματα πολιτειῶν τε καὶ τρόπων πλεῖστα ἐν αὐτῷ ἔχοντα. Legg. II. 655. D: μιμήματα τρόπων. XI. 929. D: τρόπων χαλεπότης. E: τρόπων δυστυχία χρωμενοι (propter infelicem morum discrepantiam). XII. 968. D: τρόπων ἡδέει καὶ ἐθείει. Pol. VII. 541. A: (ὅσοι ἂν) τοὺς παῖδας ... θρέψωνται ἐν τοῖς σφετέραις τρόποις καὶ νόμοις. Legg. VII. 797. D: ἐν τρόποις ψυχῶν. XII. 950. B: τρόποις αὐθάδεσι καὶ χαλεποῖς. Phaedr. 94. D: δεσπόζουσα παντας τρόπους. Menex. 235. A: κατὰ πάντας τρόπους. Legg. VII. 803. A: κατὰ τρόπους τοὺς τῶν ψυχῶν. XI. 924. D: βλέπων εἰς ἡδὴ τε καὶ τρόπους. 934. D: μαίνονται ... πολλοὶ πολλοὺς τρόπους. Lys. 222. A: κατὰ τι τῆς ψυχῆς ἡθὺς ἢ τρόπους ἢ εἶδος.

τροφεῖον, τό, *educationis merces* (ap. Cicer. *alimenta*). Pol. VII. 520. B: μὴδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμεισθαι τὰ τροφεῖα τροφεύς, ὁ, *nutritor, educator*. Legg. V. 735. B: βουκόλος τροφεύς τε ἵππων. VII. 809. B: ἵνα οὗτος τοῖς ἄλλοις μιγνυτής τε ἄμα καὶ τροφεύς γίγνηται. VIII. 834. B: ἄρματος ... τροφεύς. Pol. IX. 580. A: πάσης κακίας πανδοκεῖ τε καὶ τροφεῖ. Polit. 308. E: πᾶσι τοῖς κατὰ νόμον παιδευταῖς καὶ τροφεύσι. Crit. 51. E. 54. B: παιδόμενος ἡμῖν τοῖς σοῖς τροφεύσι. Pol. V. 463. A: τροφείας. VIII. 547. C: φίλους τε καὶ τροφείας.

τροφή, ἡ, *alimentum, pastus, victus; educatio et cultus* (germ. *Pflege*); etiam *institutio*. Polit. 262. A: τῶν ... θηρίων ἄλλη τροφή. Pol. III. 401. D: κυριωτάτη ἐν μουσικῇ τροφή. IV. 424. A: τροφή ... καὶ παιδευοῖς χρησιτὴ σωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ. V. 465. D: ἡ ... ἐκ τοῦ δημοσίου τροφή τελειωτέρα. Tim. 44. B: ἂν ... καὶ ξυνεπιλαμβάνηται τις ὁρθὴ τροφή παιδείας. Legg. III. 678. E: οὐ περιμάχητος ἦν αὐτοῖς ἡ τροφή. V. 735. B: φύσις καὶ πινυρα τροφή. Euth. 14. A: ἡ ἐκ τῆς γῆς τροφή. Menex. 238. C: πολιτεία ... τροφή ἀνθρώπων ἐστί, καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἡ δὲ ἐναντία κακῶν. Phaedr. 259. C: μὴδὲν τροφῆς δεῖσθαι γεγόμενον. Theaet. 160. E: οὐκ ἄξιον ὄν τροφῆς. Polit. 264. D: τῆς τῶν ἀγγελαίων τροφῆς. 275. C: παιδείας ... καὶ τρόφης. Id. Pol. III. 412. D. IV. 430. A: ὑπὸ τροφῆς κακῆς. VI. 491. D: τὸ μὴ τυχόν τροφῆς ἥς προσήκει ἐκάστω. Tim. 19. D: τὸ ... ἐκτὸς τῆς τροφῆς (*extra institutionem*) ἐκάστω (v. ἐκάστῃ) γιγνόμενον. 85. D: τὰ τῆς τροφῆς νόματα. Critia 110. D: πέρα ... ἱκανῆς τροφῆς. Legg. IX. 854. E: οἷας παιδείας τε καὶ τροφῆς ἐκ παιδὸς συγγαῶν οὐκ ἀπέσχετο τῶν μεγίστων κακῶν. Alc. I. 122. B. Ep. VII. 343. C: ὑπὸ πονηρᾶς τροφῆς. Phaedr. 248. B: τροφῇ δοξαστῇ χρωνται.

272. D: φύσει ... ἡ τροφή. Id. Gorg. 524. C. Pol. IV. 455. E: τροφή τε καὶ παιδεία χρῆσάμενος ἡ διήλθομεν. VI. 491. D: ἐν αλλοτριωτέρᾳ οὐσιν τροφή. 495. I: ὅταν ἐν κακῇ τροφῇ γένηται. Tim. 20. A: ἅμα ἀμφοτέρων φύσει καὶ τροφῇ μετέχον. Legg. II. 667. B: ἐδωδῇ ... καὶ πόσει καὶ ξυμπάσῃ τροφῇ. XI. 918. C: ἄκρα τροφή τεθραμμένον. Prot. 313. C: ὡσπερ οἱ περὶ τὴν τοῦ σώματος τροφήν. Phaed. 66. B: διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν. Polit. 261. D: τὴν ... τῶν ζώων γένεσιν καὶ τροφήν. Phil. 55. D: περὶ παιδείαν καὶ τροφήν. Id. Pol. IV. 423. E. 430. A: διὰ τὸ τὴν τε φύσιν καὶ τὴν τροφήν ἐπιτηδεῖαν ἰσχυμέναι. V. 453. D: διὰ τὴν τῶν γυναικῶν καὶ παίδων κτήσειν καὶ τροφήν. VIII. 543. C: τὴν εἰς ταῦτα τροφήν (*victum ad custodias officia exsequenda necessarium*). 552. E: δι' ἀπαιδευοίαν καὶ κακὴν τροφήν. Tim. 33. C: αὐτὸ ... λαυτῶ τροφήν τὴν λαυτοῦ φθίσιν παρέχον. 75. E: πᾶν ὅσον εἰσέρχεται τροφήν διδόν τῷ σώματι. Critia 110. C: (περὶ) τὴν ἐκ τῆς γῆς τροφήν. 113. E: τροφήν ... παντοίαν καὶ ἱκανὴν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόνε. Legg. VI. 783. B: τροφήν καὶ παιδείαν. IX. 874. D: τὰ ... περὶ τροφήν τε ζωστὺς ψυχῆς καὶ παιδείαν. XI. 914. D: τὴν τροφήν ἐκτείναν τοῖς ἀρχουσι. 934. D: διὰ θυμοῦ κακὴν φύσιν ἅμα καὶ τροφήν γενομένην. Crit. 50. D. Men. 237. A. Legg. XI. 926. E: τροφαὶ καὶ παιδευσεις. I. 631. D: ἐν ταῖς τῶν παίδων γεννήσεσι καὶ τροφαῖς. VII. 795. D: ἐν παιδίαῖς τε καὶ τροφαῖς. XI. 920. A: ὅσοι γενέσκει καὶ τροφαῖς εὖ πεπαιδευνται. Prot. 321. B: τοῦντεῦθεν τροφὰς ἄλλοις ἄλλας ἐξεπόριζε. 322. A: τὰς ἐκ γῆς τροφὰς εὖρετο. Soph. 242. D: τροφὰς τῶν ἐκγόνων. Tim. 90. C: τὰς οἰκείας ἐκάστῳ τροφὰς καὶ κινήσεις ἀποδιδόναι. Legg. II. 653. A. VIII. 842. E. Etiam vivendi ratio vel simpl. vna. Phaed. 81. D: δίκην εἰνόνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς κακῆς οὐσης. 84. B. Ep. VII. 336. C: τὴν τῆς τροφῆς σφραγδα διαίται. 340. D. τρόφιμος, η, ον, nutritus. Legg. VIII. 845. D: ὕδαρ ... πάντων ... τὸ περὶ τὰς κηψείας διαφερόντως τρόφιμον. Subst. alumnus. Polit. 272. B: οἱ τρόφιμοι τοῦ Κρόνου. Pol. VII. 520. D. Legg. VII. 804. A: τοὺς ἡμετέρους τροφίμους. τροφός, ὁ et ἡ, nutritor et nutrita; educator; neutr. nutritus. Polit. 268. A: αὐτὸς τῆς ἀγέλης τροφός ὁ βουφορβός. Prot. 325. C: καὶ τροφός καὶ μητήρ καὶ παιδαγωγός cet. Pol. III. 414. E: ὡς περὶ μητρός καὶ τροφῶν τῆς χώρας. Legg. XI. 918. E: ἐν μητρὶ ... καὶ τροφῶν σχήματι. Alc. I. 121. D: τρέφεται ὁ παῖς οὐχ ὑπὸ γυναικὸς τροφῶν ὀλίγου ἀξίας cet. Polit. 268. B: νομεία καὶ τροφὸν ἀγέλης ἀνθρωπίνης. 267. D: ταύτην ... οὐχ ἱππων εἶναι τροφὸν cet. Pol. V. 470. D: τὴν τροφὸν τε καὶ μητέρα κείρειν. Tim. 40. B: τροφὸν ... ἡμιτέραν (γῆν). 88. D: ἣν τροφὸν καὶ τιθήνην τοῦ παντός προσείπομεν. Polit. 289. A: ὀνομάσαντας αὐτὰ ξύμπαν ἡμιῶν εἶναι τροφόν. Legg. VII. 790. D: αἱ ... τροφαὶ τῶν

σμικρῶν. 791. E. Pol. II. 373. C: τειθῶν, τροφῶν cet. Legg. VII. 790. A: γυναικεία τε καὶ δούλεια ἤθη τροφῶν. 794. E: αἰνοῖα τροφῶν καὶ μητέρων. X. 887. D. Pol. V. 460. D: τίτθαις τε καὶ τροφοῖς. Pol. II. 377. C: τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας. V. 460. C. Legg. VII. 789. E. 794. A.

τροχαῖος, ὁ (πούς), *trochaeus*. Pol. III. 400. B: ἱαμβον καὶ τιν' ἄλλον τροχαῖον ὠνόμαζε.

τροχίλιον, τό, ἰ. q. τροχίλια, ἡ, *trochlea*. Pol. III. 397. A: ψοφους ... ἀξόνων καὶ τροχίλιων (τροχίλιῶν?).

τροχός, ὁ, *rota* (etiam *rota figuraris*). Tim. 79. B: οἶον τροχοῦ περιελασμένου. Euthyd. 294. E: ἐπὶ τροχοῦ δινεῖσθαι. Pol. IV. 420. E: τὸν τροχόν (int. *figurarem*) παραθεμίνοντος. Theaet. 207. A: τροχοί, ἄξων cet. **orbis, circuitus*. Critia 117. E: πεντήκοντα σταδίους τοῦ μεγίστου τροχοῦ τε καὶ λιμένος ἀπέχον (τείχος). D: ἐν τῷ σμικροτέρῳ τροχῷ. 115. D: ἐπὶ τὸν ἑξατάτω τροχόν. E: ὁ ... μέγιστος τῶν τροχῶν. 117. C: ἐν ἑκατέρᾳ τῇ τῶν τροχῶν νησῷ. 113. D: θαλάττης γῆς τε ἐναλλάξ ἐλάττους μείζους τε περὶ ἀλλήλους ποιοῶν τροχούς. 115. C. 116. A.

τρύγῳ, *vindemio*. Legg. VIII. 844. D: πρὶν ἔλθειν τὴν ὥραν τὴν τοῦ τρυγᾶν cet. Theag. 124. A: τῶν τρυγῶντων. τρύπανον, τό, *terebra*. Crat. 388. A: τρύπανον. B: περὶ τρυπάνου. D: ὅταν τῷ τρυπάνῳ χρῆται. 389. C: τὸ ... φύσει ἐκάστω τρύπανον πεφυκός.

τρυπητής, ὁ, *qui terebrat*. Crat. 388. D: ὁ τρυπητής. τρυπῶ. *terebro*. Crat. 327. E: ὅ ἔδει τρυπᾶν. 388. A. Theag. 124. B: τρυπῶντων.

τρυφή, ἡ, *luxuria, in re pos. deliciae*. Gorg. 492. C: τρυφή καὶ ἀκολασία cet. Pol. IX. 590. B: τρυφή ... καὶ μαλθακία. Legg. VII. 791. D. Gorg. 525. A: τρυφῆς καὶ ὕβρεως cet. Conv. 197. D. Critia 121. A: οὐ μεθύοντες ὑπὸ τρυφῆς. Legg. X. 901. E: ἀργίας καὶ τρυφῆς. Ep. VII. 327. E: ἡδονῆς τῆς τε ἄλλης τρυφῆς. Legg. X. 901. C: ῥαθυμία καὶ τρυφή. E. XI. 919. C. Pol. IV. 422. A: ὡς τοῦ μὲν τρυφῆν τε καὶ ἀγρίαν ... ποιοῦντος. Legg. X. 900. D. I. 637. E: Πέρσαι ... χρώνται καὶ ταῖς ἄλλαις τρυφαῖς cet. III. 691. A: ὑπερφηφάνως ζώντων διὰ τρυφᾶς. Alc. I. 122. B: εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλουτοὺς ἀποβλέψαι καὶ τρυφᾶς καὶ ἐσθῆτας cet.

τρυφῶ, *delicatus, delicato vivo, luxuriosus sum; copis affluo; etiam delicatus, h. e. fastidiosus sum vel fastidio*. Prot. 327. E: νῦν δὲ τρυφᾶς (*fastidis*) ... διότι πάντες διδάσκαλοι εἰσιν ἀρετῆς. Alc. I. 114. A: ἐπειδὴ ... τρυφᾶς cet. Pol. III. 399. E: ἦν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν πόλιν. Legg. VII. 806. C. X. 901. A: τρυφῶν καὶ ἀμελῆς cet. XI. 926. B. III. 695. D: τῇ βασιλικῇ καὶ τρυφῶσῃ ... παιδευθεὶς παιδεῖα. Pol. II. 372. E: τρυφῶσαν πόλιν. Men. 76. B: ὅπερ ποιοῦσιν οἱ τρυφῶντες. Ep. VIII. 354. D. Pol. VIII. 556. B: τρυφῶντας ... τοὺς

νέους. Ut Lat. *fastidire*, est etiam *recusare*, *remittere* vel *remissum esse*. Euth. 11. E: ἐπειδὴ δέ μοι δοκεῖς σὺ τρυφᾶν cet. Lach. 179. D: ὅτι ἡμᾶς ... εἰων τρυφᾶν (*segnitiae nos dedere*). Ep. VII. 341. A: πρὸς τοὺς τρυφῶντάς τε καὶ ἀδυνάτους διαπορεῖν.

τρυχώ, *altero*, pass. *conflictor*. Ax. 372. A: αἰδίοις τιμωρίαις τρύχονται. (Legg. VII. 807. B. pro *τετριμμένων* nunc e codd. legitur *τετρυνωμένων*. Sensus vero *τετριμμένων*, *exercitatorum*, vel τῶν *τετριμμένων* videtur postulare.) A forma τρύω ductum est perf. pass. τέτρυμαι, *afflictus* vel *defessus sum*. Legg. VI. 761. D: πόνοις τετρυμένα γεωργικοῖς σώματα.

τυγχάνω est Lat. *attingere* et *contingere* (germ. *treffen*, cum accus. i. q. *etwas erlangen*, neutr. *es trifft sich*). Hinc in persona pos. est i. q. *assequi*, *consequi*, *obtinere* al., neutr. *accidere*, *fortuito esse* et simpl. *esse*. I. *assequor* vel *consequor*, *impetro*, *obtineo*, *accipio*, *habeo*; etiam (sorte) *invenio*, *nanciscor* al. (cum genit. et absol.). Theaet. 178. A: ἡ ... καὶ τυγχάνει αἰεὶ, ἡ πολλὰ καὶ διαμαρτάνει ἐκάστη (πόλις); Menex. 234. C: ταφῆς καλῆς ... τυγχάνει. Hipp. mai. 291. E: τοῦ ἀνδρὸς οὐ τυγχάνομεν (*virī sententiam non assequimur*). Legg. XI. 916. C: μὴ τυγχανέτω ἀναγωγῆς τοῦ τοιοῦτου τῆς πράξεως. Ep. III. init. ἀρ' ὀρθῶς ἂν τυγχάνοιμι τῆς βελτίστης προσηκούσης; Legg. IV. 717. A: ὀρθότατα τοῦ τῆς εὐσεβείας σκοποῦ τυγχάνοι. V. 738. E: οὐτ' ἂν τιμῆς τῆς ἀξίας οὐτ' ἀρχῶν ... ὀρθῶς τυγχάνοι. VI. 757. A: εἰ μὴ τυγχάνοι τοῦ μέτρου. Men. 97. C: (ὅτι) ἡ δὲ τῇν ὀρθὴν δόξαν (έχων) τοτὲ μὲν ἂν τυγχάτοι, τοτὲ δ' οὐ. Crat. 394. E: ἐάνπερ τῆς ὀρθότητος τυγχάνῃ τὰ ὀνόματα. Phaed. 103. E: τὸ ... περιττὸν αἰεὶ πού δει τοῦτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνειν ὅπερ νῦν λέγομεν. Soph. 228. C: πειρώμενα τούτου (τοῦ σκοποῦ) τυγχάνειν. Legg. VI. 779. A: τῆς σωτηρίας τυγχάνειν. VII. 801. E: ἐγκωμίων ... τυγχάνειν. Euthyd. 280. A: ὀρθῶς πράττειν καὶ τυγχάνειν. Pol. V. 473. B: ἡ οὐκ ἀγαπήσεις τούτων τυγχάνων; Ep. III. 318. A: τούτων οὐδενὸς τυγχάνων ἡξίουν ἀπιέναι. Conv. 202. A: τὸ ... τοῦ ὄντος τυγχάνον. Polit. 309. A: παιδείας τυγχάνουσαι. Tim. 84. D: τὰ ... οὐ τυγχάνοντα ἀναψυχῆς. Pol. III. 392. E: ἐπειδὴ οὐκ ἐτύχχανε. VII. 523. B: οὐ πάνυ ... ἐτυχες οὐ λέγω. Lys. 205. E: ὅτι τοιούτων παιδικῶν ἐτυχες. Soph. 225. C: ἐπαννέμει οὐδ' ὑπὸ τῶν ἐμπροσθεν ἐτυχεν cet. Legg. V. 730. A: ἐτυχεν ὁμιολογιῶν. VI. 781. A: εἰ νόμων ἐτυχεν. Phaedr. 252. D: ὅσοι ... μὴ ἐρῶντες ἐτυχον ... ὧν ἐδέοντο. Legg. III. 687. A: τοῦ καιροῦ πῶς ἂν ἐτυχον; Conv. 193. C: (εἰ) τῶν παιδικῶν τῶν αὐτοῦ ἕκαστος τύχοι. Tim. 38. E: τῆς ἀξίας τύχοι διηγέσεως. Conv. 192. E: ἂν τούτου τύγχετ. Theaet. 172. D: ἂν μόνον τύχωσι τοῦ ὄντος. Phaedr. 256. A: εἰ δεηθείη τυχεῖν. Theaet. 186. C: ἀληθείας τυχεῖν. Conv. 193. C: παιδικῶν τυχεῖν cet. Pol. III. 416. C: τῆς

ὁρθῆς τυχεῖν παιδείας. Epin. 980. B: τῆς ἄμα τελευτῆς ἀρίστης τε καὶ καλλίστης τυχεῖν. Alc. II. 148. A: τοῦ καιροῦ τυχεῖν. Gorg. 486. B: κατιγόρου τυχῶν πᾶν φαύλου καὶ μοχθηροῦ. Pol. V. 455. B: πολλῆς μαθήσεως τυχῶν καὶ μελέτης. VI. 497. A: μὴ τυχῶν πολιτείας προστηκούσης. Phaedr. 244. E: καθαρμῶν τε καὶ τελετῶν τυχοῦσα. Gorg. 504. A: τάξεως ... καὶ κόσμιον τυχοῦσα οἰκία. Pol. VI. 491. D: τὸ μὴ τυχόν τροφῆς ἧς προσήκει ἕκαστῳ. Crat. 420. C: ὡς οὐ βαλόντος οὐδὲ τυχόντος οὐ ἐβάλλε cet. Tim. 53. E: τούτου ... τυχόντες. Menex. 243. C: ἀναξίου τύχης τυγόντες. Epin. 989. C: τροφῆς καὶ παιδείας τυχόντι ἧς δεῖ. Phaedr. 107. E: τυχόντας ... ἐκεῖ ὧν δεῖ τυχεῖν. Pol. VI. 491. E: κακῆς παιδαγωγίας τυχοῦσας (τὰς ψυχὰς). Crat. 435. A: ἐθους τε καὶ ξυνθιγῆς τυχόντα. Phaedr. 238. B: δῆλον οὐ τεύξεσθαι προσρήματος. Tim. 41. B: οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας. Crit. 45. D: τείζονται ... τοιοῦτων οἴωπερ cet. Phil. 36. B: τεύξεσθαι πληρώσεως. 50. D: οἰμαί σου τεύξεσθαι (*fore ut a te impetrem*) μεθεῖναι με. Alc. II. 142. C: μέλλων δι' εὐχῆς τεύξεσθαι. Phaedr. 66. A: τευξόμενος τοῦ ὄντος. — Τυγχάνειν is quoque dicitur cui aliquid impertitur (ut Pol. V. 454. B: ὅτι οὐ τῶν αὐτῶν δεῖ ἐπιτηδευσμάτων τυγχάνειν) et in malam partem qui alicui rei subiicitur. Sic κρίσεως τυγχάνειν in eo dicitur qui in iudicium vocatur (Phaedr. 249. A), δίκης et τιμωρίας τυγχ. in eo qui poena afficitur vel ad supplicium ducitur (Gorg. 472. D. Legg. VI. 762. D. IX. 880. A. X. 908. D. Similiter IX. 869. B: θανάτων πολλῶν τυγχάνειν, *mortibus multis affici*). — II. *contingere, accidere*, cum partic. proprie: *accidit ut* —, quod Graeci usurpant ubi nos simplex ponimus verbum, notione eius quod casu accidit suppressa vel leniter significata partit. *eben* vel *gerade*. Tim. 19. A: οἷόν τι πρὸς αὐτὴν πεποιηθῶς τυγχάνω (h. e. *quomodo in eam*, int. *civitatem*, *animatus sim*). Theaet. 165. C: ὁμιολογικῶς ... τυγχάνεις (nos: *du hast zugegeben*) cet. Prot. 313. C: ἀρ' οὖν ... ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὧν ἐμπορός τις —; (ubi nos: *ist etwa* —). Phil. 12. E: ὡς ... ἐναντιώτατον ὃν τυγχάνει. Phaedr. 473. D: ὅτι ... πάλαι ἡμεῖς ... τυγχάνομεν λέγοντες ὡς cet. Conv. 175. C: τυγχάνειν ... ἔσχατον κατὰ κείμενον μόνον. Ib. init. ἐτύχχανον πρῶτην εἰς ἄστυ ἀνιών cet. Pol. I. 328. C: τεθυκῶς γὰρ ἐτύχχανεν ἐν τῇ αὐλῇ. Legg. III. 677. E: εἰ τί που αἰγῶν περιλειφθὲν ἐτύχχανε γένος. Riv. 132. A: ἐτυγχανέτην ... δύο τῶν μειρακίων ἐρίζοντε. Eryx. 396. B: ἐπειδὴ τετυχῆκατε περὶ τοιούτου πράγματος διαφορομένῳ. Conv. 221. A: ἐτυχον ... παραγενόμενος ἵππον ἔχων. Euthyd. 272. E: κατὰ θεὸν γὰρ τινα ἐτυχον (*divinitus enim accidit ut*) καθ' ἡμενος ἐνταῦθα. Apol. 32. B: ἐτυχεν ἡμῶν ἡ φυλὴ Ἀντιοχίς πρυτανεύουσα. Eryx. 392. D: μεταξὺ ... ἡμῶν διαλεγομένων ἐτυχέτην οἱ ... πρόσβεις παριόντες. Alc. I. 110. B: εἰ τύχοις ἀγνοῶν cet.

Pol. III. 408. B: καὶ ἐλ τύχοιεν ... κυκεῶνα πίνοντες. I. 332. B: ὁ τι ἂν τύχη ὀφειλόμενον. VI. 494. C: ἐὰν τύχη μεγάλη πόλεως ὦν. Phaed. 81. C: ὅποι' αἴτ' ἂν (ἡδῆ) καὶ μεμελετηκῆναι τύχῳ ἐν τῷ βίῳ. Pol. VI. 495. B: οἱ ἂν ταύτη τύχῳ ῥυίντες. Phaed. 75. B: τυχεῖν ἔδει που εἰληγότας (ἡμᾶς) ἐπιστήμην αὐτοῦ τοῦ ἴσου (nos: *mussten wir — empfangen haben*). Etiam ubi adiectivum appositum est, sine participio ita ponitur ut simpl. sit esse. Prot. 313. E: εἰ ... οὐ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων τί χορηγὸν καὶ πονηρόν. Phaedr. 263. D: ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τυγχάνει. Gorg. 502. B: εἰ δέ τι τυγχάνει ἀγῆδες καὶ ὠφέλιμον. Pol. II. 369. B: ἐπειδὴ τυγχάνει ἡμῶν ἕκαστος οὐκ αὐτάρκης, ἀλλὰ πολλῶν ἐνδεής. Tim. 61. D: τυγχάνει δὲ οὔτε ταῦτα ... οὔτε ἐκεῖνα ἀνεύ τούτων θανάτῳ ἱκανῶς λεχθῆναι. Alc. I. 129. A: πότερον ... ῥᾶδιον τυγχάνει τὸ γινῶναι ἑαυτὸν —; 133. A: ὦ τούτο τυγχάνει ὅμοιον. Hipp. mai. 300. E: οὐδὲ γ' αὖ ἢ δ' ἀκοῆς ἡδονῇ ... διὰ ταῦτα τυγχάνει καλῇ. (Apol. 38. A. part. ὃν post v. ἀγαθόν addit Cl. c. al.) Soph. 234. C: ἢ δυνατόν ... τυγχάνειν τοὺς τίους ... τοῖς λόγοις χορηγεῖν. Sine adiect. et part. Legg. XI. 918. C: τί τὸ διαβεβληκὸς τυγχάνει, ἴδωμεν. Contra X. 886. B: νῦν δὲ ὅτε παμπολλοὶ τυγχάνουσιν e Par. A. al. interponendum videtur ὄντες. — Absolute ponitur cum pronomm. relat. et particc. (εἰ, ἂν, ὅπῃ al.) ita ut sit casu contingere, forte evenire (vern. *sich treffen, zufällig vel gerade seyn*). Graeci autem verbum ad orationis subiectum accommodant, velut κινδυνεύω, *ich scheine*, dicunt, nos: *es scheint dass ich*, δῆλός εἰμι al. Atque his in loquutionibus nihil defuit indicantibus tempus infinitum, aoristus, regnat. Cum pronomm. Prot. 353. A: οἱ ὅ τι ἂν τύχῳσι (propr. *was es gerade ist*, h. e. *was ihnen nur in den Sinn kommt*) τοῦτο λέγουσι. Gorg. 522. C: ὥστε ἴσως ὅ τι ἂν τύχῳ τούτο πείσομαι (nos: *so dass ich wohl alles mögliche werde leiden müssen*). Conv. 181. B: ὁ τι ἂν τύχῳσι τοῦτο πράττειν. Pol. VIII. 561. D: ὁ τι ἂν τύχῳ λέγει τε καὶ πράττει. Crit. 44. D: ποιοῦσι δὲ τοῦτο ὁ τι ἂν τύχῳσι (nos: *was ihnen der Zufall eingibt*). 45. D: ὁ τι ἂν τύχῳσι τοῦτο πράξουσιν (i. q. *sie werden ganz dem Zufall überlassen seyn*). Cum part. ἂν et ὅταν verti potest si forte (vern. *vielleicht, wohl, etwa*). Crat. 430. E: δεῖξαι αὐτῷ, ἂν μὲν τύχῳ, ἐκείνου εἰκόνα, ἂν δὲ τύχῳ (nos: *wohl auch*), γυναικός. Alc. II. 150. C: ἂν οὕτω τύχῳ (*vielleicht, etwa*). Theag. 129. B: ἥξω δὲ ὀλίγον ὑπερόν, ἐὰν τύχῳ (nos: *wenn es seyn kann s. wo möglich*). Similiter ὅταν τύχῳσιν Gorg. 518. C. 520. A. exprimi potest partt. *wohl vel vielleicht*. Cum conj. εἰ. Theaet. 179. C: ἀνάλωτοι γάρ, εἰ ἔτυχον, εἰσί. Crat. 439. C: τὸ δ', εἰ ἔτυχεν, οὐχ οὕτως ἔχει. Hipp. mai. 367. A: εἰ τύχοι (nos: *zufälliger Weise*). Cum conj. ὅποτε verti potest quandoque (propr. *wenn es sich so traf*, i. e. *so zuweilen*). Phaed. 89. B: εἴωθε γάρ, ὅποτε τύχοι, παίζειν μου

εἰς τὰς τρίγας. Cum coni. ὅπη (wie, wo vel wohin nur immer, h. e. überall). Phil. 28. D: τὸ ὅπη ἐτυχεν (nos: der blinde Zufall). Conv. 173. A: περιτρέχων ὅπη τύχοιμι. Theaet. 179. D: διὰ πασῶν ὅπη ἂν τύχῃσι πετομένας. Pol. VI. 503. C: φέρονται ὅπη ἂν τύχῃσι (nos: überall hin). Cum ὅπου (Prot. 342. E.), ὅπως (Gorg. 514. E: πρὸς πολλὰ μὲν ὅπως ἐτίχομεν ποιῆσαι. Phil. 17. A: ἔν ... ὅπως ἂν τύχῃσι ... ποιοῦσι) et ὡς (Euthyd. 273. B: ὡς ἕκαστος ἐτύγγανεν). — Part. ὁ τυχών (propr. der uns gerade vorkommmt, jeder ohne Unterschied), Lat. quisvis, primus quisque. Pol. VIII. 539. D: ὡς πῦν ὁ τυχών καὶ οὐδὲν προσήκων ἔρχεται ἐπ' αὐτό. Legg. IV. 723. E: οὐ τὸν τυχόντα λόγον περαίνοντες. Tim. 46. E: ὅσαι ... τὸ τυχόν ατακτον ἑκάστοις ἐξεργάζονται. D: τὸν ταχὺ καὶ τοῦ τυχόντος ἂν αἰσθανόμενον. Dem. 385. C: ὅτι ... τοῖς τυχοῦσιν ἀνθρώποις λέγουσι πιστεύει. D. 385. E. — Absolute τυχόν ponitur ita ut verbi possit fortasse. Alc. II. 140. A: σύν τε δύο σκεπτομένῳ τυχόν εὐρήσομεν. 150. C: (ἵνα μὴ) τυχόν ... καὶ ἑτερόν τι προσπολαύσῃς. Eryx. 399. B: (ὅτι) τυχόν καὶ τάναντία ποιήσειαν.

τύμβος, ὁ, tumulus. Phaedr. 264. D: ἐπὶ τύμβου (epigr.). Legg. IX. 872. B: ὅθεν ἂν ὀρᾷ τὸν τύμβον.

τύπος, ὁ, forma impressa, (propr. germ. Gepraege); forma et species; formula vel exemplar ad imitandum propositum. Crat. 432. E: ἕως ἂν ὁ τύπος ἐνῇ τοῦ πράγματος. Pol. II. 377. B: τύπος ὃν ἂν τις βούληται ἐνσημῆνασθαι ἐκάστω. III. 402. D: τοῦ αὐτοῦ μετέχοντα τύπου. 397. C: τύπῳ τῆς λέξεως. Theaet. 192. A: ἔχοντα καὶ ἐκείνου τύπον. Pol. II. 377. C: δεῖ γὰρ δὴ τὸν αὐτὸν τύπον εἶναι. III. 396. E: οἷόν γε ἀνάγκη τὸν τύπον εἶναι τοῦ τοιοῦτου ῥήτορος. IV. 443. C: εἰς ἀρχὴν τε καὶ τέλος τινὰ τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἔμβεβηκέναι. II. 379. A: οἱ τύποι περὶ θεολογίας τίνες ἂν εἴεν; IV. 412. B: οἱ ... τύποι τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς. II. 380. C: τῶν περὶ θεοὺς νόμων τε καὶ τύπων. III. 398. B: ἐν ἐκείνοις τοῖς τύποις οἷς ... ἐνομοθετησάμεθα. D. II. 379. A: τοὺς τύπους ... ἐν οἷς δεῖ μυθολογεῖν τοὺς ποιητάς. 383. C: τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ καὶ ὡς νόμοις ἂν χρῶμην. III. 396. E: αὐτὸν ἐκράττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακίωνων τύπους. IV. 403. E: ἡμεῖς δὲ ὅσον τοὺς τύπους ἠφρησάμεθα. Legg. IX. 876. E: περιγραφὴν τε καὶ τοὺς τύπους τῶν τιμωριῶν εἰπόντας. *nota (ut litterarum notae). Phaedr. 275. A: ὑπὲρ ἄλλοτρίων τύπων ... ἀναμινησκομένους. Ep. VII. 343. A: ὁ δὴ πάσχει τὰ γεγραμμένα τύποις. *forma vel notio generalis; hiuc etiam generalis (non exacta vel accurata) rei designatio vel adumbratio, et in univ. summa (unde ἐν τύπῳ, summam). Pol. III. 414. A: ὡς ἐν τύπῳ, μὴ δὲ ἀκριβείας, εἰρῆσθαι. VIII. 559. A: ἵνα τύπῳ λάβωμεν αὐτάς. Legg. IV. 718. C: οὐ πάνν ῥᾷδιον ἐν ἐνὶ περιλαβόντα εἰπεῖν αὐτὰ οἷόν τινα τύπῳ. Prot. 344.

B: τὸν τύπον αὐτοῦ τὸν ὅλον διεξέλθωμεν καὶ τὴν βούλησιν. Phil. 32. B: δοκεῖ γάρ μοι τύπον γέ τινα ἔχειν (*sem quodammodo designare*). 61. A: ἤτοι σαφῶς ἢ καὶ τινα τύπον αὐτοῦ ληπτέον. Pol. VI. 491. C: ἔχεις γάρ τὸν τύπον ὧν λέγω. Legg. VII. 803. E: τὸ μὲν τῶν τυπῶν εἰρηται. 816. C: ἐξηγεῖσθαι τύποις. *Simpliciter v. genus reddi potest.* Theaet. 171. E: ὅσα τοῦ τύπου τούτου. Id. Pol. III. 387. C. Phil. 51. D: χρώματα ... τοῦτον τὸν τύπον ἔχοντα.

τύπτω, *pulso, verbero*. Euthyd. 298. E: τύπτεις τὸν κῦνα τοῦτον; Gorg. 476. B: εἴ τις τύπτει. Legg. XI. 917. C: ἀνατεῖ τυπτέτω. Euthyd. 299. A: τυπτοίμι. Legg. IX. 880. B: ἐάν τις τύπτῃ τὸν πρεσβύτερον *cet.* C. 882. B. Gorg. 456. D: τοὺς φίλους ... τύπτειν. Legg. IX. 879. E: τύπτειν τῇ μάλιστα. Lys. 208. B. Hipp. mai. 292. B: ἄδικως γέ σε τύπτων. Legg. IX. 879. D: τύπτοιστα. Hipp. mai. 292. B: ἢ καὶ σὺ με ἄκριτον τυπτήσεις; Legg. VIII. 845. C: τυπτέσθω ... ἀνευ τραυμάτων. IX. 881. C. Lys. 208. E: τυπτοίμην. Gorg. 476. B: ἀνάγκη τι τύπτεσθαι. Crit. 51. B. Pol. II. 378. D: μέλλοντος τῇ μητρὶ τυπτομένη ἁμύνειν. Crit. 50. E: οὔτε τυπτόμενον ἀντιτύπτειν.

τυπῶ, *formo, fingo*. Prot. 320. D: τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον. Theaet. 194. B: τυποῦσα. Soph. 239. D: τὰ γεγραμμένα καὶ τὰ τετυπωμένα. Id. Legg. II. 656. E. Tim. 50. C: τυπωθέντα.

τυραννεύω, *vid. τυραννῶ*.

τυραννικός, ἢ, ὄν, *tyrannicus, ἢ, tyrannīs*. Phaedr. 248. E: τυραννικός (βίος). Pol. IX. init. ὁ τυραννικός ἀνὴρ. 573. C. IX. 576. A: τυραννικὴ φύσις. Riv. 138. C: τυραννικὴ (τέχνη). Legg. IV. 712. D: τὸ ... τῶν ἐφόρων θαυμαστόν ὡς τυραννικὸν ἐν αὐτῇ γέγονε. 722. E: τυραννικὸν ἐπίταγμα. Ep. VIII. 353. D: τὸ τυραννικὸν ... γένος. Pol. IX. 573. B: τυραννικοῦ ἀνδρός ... γένεσιν. 587. D: ἡδονῆς τυραννικῆς. Theag. 124. E: τυραννικῆς (ἀρχῆς). Pol. IX. 578. A: (ἐν) τούτῳ τῷ τυραννικῷ (ἀνδρὶ). Riv. 138. B: οὐκοῦν βασιλικὴ τε καὶ τυραννικὴ τέχνη διοικεῖ; Pol. VIII. 545. A: τὸν τυραννικόν. Soph. 222. C: τὴν ... τυραννικὴν καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν. Polit. 276. E: τὴν ... τῶν βιαιῶν (ἐπιμελητικὴν) τυραννικὴν (προσειπόντες). Pol. IX. 577. E: ψυχὴν τυραννικὴν. VIII. 566. B: τὸ ... τυραννικὸν αἴτημα. IX. 573. B: τυραννικὸν τι φρόνημα. 587. A: αἱ ἔρωτικαί τε καὶ τυραννικαὶ ἐπιθυμίαι. 577. A: ὑπὸ τῆς τῶν τυραννικῶν προστάσεως. 754. B: (ἄρ' ἂν) φέισαιτο μή τι δρᾶσαι τῶν τυραννικῶν; I. 338. E: τυραννικούς (νόμους). Legg. VIII. 832. A: τοὺς ... ἀνδρείους ... πολεμικούς καὶ τυραννικούς ποιοῦσα. Theag. 125. E: (ὅστις) ἐπίσταται τυραννικά. Ep. VII. 327. B: τοῖς περὶ τὰ τυραννικά νόμιμα ζῶσιν. Pol. IX. 575. D: τυραννικώτατος γὰρ ἂν εἴη.

576. B: τυραννικώτατος φύσει ὦν. 580. C: ὅς ἂν τυραννικώτατος ὦν ἐαυτοῦ τε ὅτι μάλιστα τυραννῇ καὶ τῆς πόλεως. τυραννικῶς, *tyrannice*. Pol. IX. 575. A: τυραννικῶς (ν. τυραννικός) ἐν αὐτῷ ὁ ἔρως ἐν πάσῃ ἀναρχίᾳ καὶ ἀνομίᾳ ζῶν. Ep. VII. 349. B: ἐμβλέψας μοι καὶ μάλᾳ τυραννικῶς.

τυραννίς, ἡ, *tyrannis*. Gorg. 469. D: δύναμις τις καὶ τυραννίς θανατοῖα. Pol. I. 344. A: ἔστι δὲ τοῦτο (ἡ τελωτάτη ἀδικία) τυραννίς cet. VIII. 544. C: ἡ γειναία δὴ τυραννίς. 564. A: οὐκ ἐξ ἄλλης πολιτείας τυραννίς καθίσταται ἢ ἐκ δημοκρατίας. 562. C: τυραννίδος δεηθῆναι. Legg. IV. 710. D. Alc. II. 141. D: τυραννίδος ἐπιθυμήσαντες. lb. ἐρασθέντα τῆς τυραννίδος. Ep. VIII. 352. C: λελυμένης τῆς τυραννίδος. 356. A: τιμὴν ... ἀντὶ τυραννίδος ἐφημέρου καὶ ἀδίκου κτώμενος. Gorg. 473. B: τυραννίδι ἐπιβουλεύων. Polit. 291. E: τυραννίδι, τὸ δὲ βασιλική. Legg. IV. 711. A: καθάπερ ἐν τυραννίδι. Gorg. 492. B: τυραννίδα ἢ δυναστείαν. Pol. VIII. 568. B: ὡς ἰσοθέον ... τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. X. 619. B: τὴν μεγίστην τυραννίδα ἐλέσθαι. Legg. II. 661. D: κερτημένον ... τυραννίδα. IX. 863. E: τὴν ... τοῦ θιμίου ... καὶ ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ τυραννίδα. Alc. II. 141. E: κατασχὼν ... τὴν τυραννίδα. Menex. 238. E: τυραννίδες τε καὶ ὀλιγαρχίαι. Ep. VIII. 354. E: ὅθεν αἱ τυραννίδες ἐγένοντο αὐτοῖς. Phaed. 82. A: τοὺς ... τυραννίδας καὶ ἀρπαγὰς προτετιμηκότας. Pol. VIII. 568. C: εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἔλκοισι τὰς πολιτείας (οἱ τῆς τραγωδίας ποιηταί). X. 619. A: μὴ ἐμπεσὼν εἰς τυραννίδας καὶ ἄλλας τοιαύτας πράξεις. Legg. X. 900. A: ἐκ σμικρῶν εἰς τυραννίδας τε καὶ τὰ μέγιστα ἀφικομένους. τυραννοδιδάσκαλος, ὁ, *tyrannidis magister*. Theag. 125. A: ὅτι σε οὐκ ἐπεμπεν εἰς διδασκάλου, τυραννοδιδάσκαλου τινός (*ad magistrum eumque tyr. magistrum*).

τυραννοποιός, ὁ ἡ, *tyranni effector*. Pol. IX. 572. E: οἱ δεινοὶ μάχοι τε καὶ τυραννοποιοὶ οὗτοι.

τύραννος, ὁ, *tyrannus*. Gorg. 510. B: ὅπου τύραννός ἐστιν ἄρχων ἄρχιος καὶ ἀπαιδευτος. Pol. VIII. 566. D: τύραννος ἀντὶ προστάτου ἀποτετελεσμένος. IX. 573. B: ἄρ' οὖν ... καὶ τὸ πάλαι διὰ τὸ τοιοῦτον τύραννος ὁ ἔρως λέγεται; 587. B: ἀηδέστατα ... ὁ τύραννος βιώσεται, ὃ δὲ βασιλεὺς ἡδίστα. VIII. 567. E: ἡ μακάριον ... λέγεις τυράννου χρήμα εἰ cet. Legg. IV. 710. D: (μετὰ) τυράννου κοσμίῳ. Pol. VIII. 567. A: τούτων ... ἔνεκα τυράννω αἰὲ ἀνάγκη πόλεμον ταράττειν. Polit. 301. C: ὅταν μῆτε κατὰ νόμους μῆτε κατὰ ἔθνη πράττει τις εἰς ἄρχων ... μῶν οὐ τότε τὸν τοιοῦτον τύραννον κλητέον; Pol. VIII. 569. B: πατραλοῖαν ... λέγεις τύραννον καὶ χαλεπὸν γηροτρόφον. Ep. VII. 329. D: τὰς ... τῶν τυράννων δεήσεις ἴσμεν ὅτι μεμιγμένα ἀνάγκαις εἰσίν. Gorg. 466. D: καὶ τοὺς ῥήτο-

ρας καὶ τοὺς τυράννους δύνασθαι ... ἐν ταῖς πόλεσι σμι-
κροτατον.

τυραννῶ et τυραννεύω, *dominor, tyrannidem exerceo*.
Legg. III. 693. A: ὡν Πέρσαι τυραννοῦσι τὰ νῦν. Pol. IX.
580. C: (ὅς ἂν) ὅτι μάλιστα τυραννῇ καὶ τῆς πόλεως. Gorg.
469. C: οὐ ἄρα τυραννεῖν οὐκ ἂν δέξαιο; Pol. VIII. 566.
A: τυραννεῖν καὶ λύκῳ ἐξ ἀνθρώπου γενέσθαι. Legg. V.
739. A: νομοθέτη μὴ τυραννοῦντι. II. 661. B: τὸ ποιεῖν
τυραννοῦντα ὃ τι ἂν ἐπιθυμῇ. Pol. IX. 576. C: ὅς ἂν
πλείστον χρόνον καὶ μάλιστα τυραννεύσῃ. 579. C: τυραν-
νεύσαι. Gorg. 473. D: ἀθλιώτερος ... (ὁ) τυραννεύσας.
Phaedr. 238. B: περὶ ... μέθας τυραννεύσασα (ἐπιθυμία).
Ep. VIII. 354. A: τυραννεύσαντι. Pol. I. 338. D: ὅτι τῶν
πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται cel. IX. 576. D: ἡ τυραννου-
μένη πόλις. 577. D: ἡ τυραννουμένη ... ψυχῇ. 576. E:
ὅτι τυραννουμένης (πόλεως) ... οὐκ ἔστιν ἀθλιώτέρα. Legg.
IV. 710. A: τῇ τυραννουμένῃ ψυχῇ. Pol. VIII. 545. C: εἰς
τυραννουμένην πόλιν ἐλθόντες. IX. 577. C: ἐλευθέρων, ἡ
δούλῃν τῇν τυραννουμένην (πόλιν) ἔρεις; Legg. IV. 709. F.
De lucri cup. 229. B: οὐ καὶ ἀποθανόντος ... ἐτυραννεύ-
θησαν Ἀθηναῖοι ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰππίου. Pol. IX.
574. E: τυραννευθεὶς ... ὑπὸ ἔρωτος. Ep. VIII. 354. A:
τυραννευθέντι. *pro tyranno me gero. Alc. I. 135. A: τυραν-
νοῦντι (γοσοῦντι). Men. 76. B: τυραννεύοντες. Ax. 366.
F: παιδαγωγοὶ ... καὶ παιδοτρίβαι τυραννοῦντες (i. q. cer-
beribus castigantes).

τυρός, ὁ, *caecus*. Pol. II. 372. C: τυρόν. III. 405. E.
(Legg. I. 638. C. pro πυροῖς scribe videtur τυρούς).

τυφλός, ἡ, ὄν, *caecus*. Legg. I. 631. C: πλοῦτος, οὐ
τυφλός, ἀλλ' ὅξυ βλέπων. Ep. VII. 335. B: τυφλός ὢν. Pol.
III. 411. D: κωφόν καὶ τυφλόν. Tim. 72. B. Phaedr. 270.
E: ἔοικαι ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορεῖα. Theaet. 209. F: τυφλοῦ
... παρακέλευσις. Phaedr. 270. E: τυφλῷ. Pol. III. 465. D:
δῆλα γάρ ... καὶ τυφλῷ. VIII. 550. D: καὶ τυφλῷ γε δῆλον
ὡς μεταβαίνει. VI. 484. C: εἴτε τυφλόν εἴτε ὅξυ ὁρῶντα
(φύλακα). VIII. 554. B: οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν ἡγεμόνα τοῦ
χοροῦ ἐστήσατο. Crit. 53. A: οἱ χῳλοί τε καὶ τυφλοί καὶ οἱ
ἄλλοι ἀνάπηροι. Pol. VI. 506. C: τυφλαὶ (δόξαι). 484. C:
ἡ ... δοκούσιν τι τυφλῶν διαφέρειν οἱ cel. Id. 506. C. VII.
518. C: οἷον τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς ὄψιν ἐντιθέντες. VI. 506.
C: τυφλά τε καὶ σκολιά.

τυφλότης, ἡ, *caecitas*. Alc. I. 126. B: τυφλότης ...
ἀπογιγνομένης. Theaet. 199. D: τυφλότητα (ποιῆσαι) ἰδεῖν.
Pol. I. 353. C: τυφλότητα ... ἴσως λέγεις ἀντὶ τῆς ὄψεως.

τυφλῷ, *occaeco, pass. occaecor et caecus sum* (trop., ut
germ. blind sein). Legg. V. 731. E: τυφλοῦται ... περὶ τὸ
φιλούμενον ὁ φιλῶν. Pol. VII. 527. E: τυφλούμενον ἐπὶ
τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων. Phaed. 96. C: τότε ὑπὸ ταύτης

τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα τυφλώθην ὥστε cet. 99. F: μὴ παντάπασι τὴν ψυχὴν τυφλωθεῖην βλέπων πρὸς τὰ πράγματα τοῖς ὀμμασι. Tim. 47. B: ὦν ... τυφλωθεῖς cet. (Eurip.).

τυφλῶς, cum v. ἔχειν, caecum esse. Gorg. 479. B: πρὸς ... τὸ ὠφέλιμον τυφλῶς ἔχειν.

τυφῶ, stupore opprimo, pass. stupidus sum. Hipp. mai. 290. A: ὦ τετυφωμένε σύ.

τύχη, ἡ, casus, fortuna; sors. Phaed. 58. A: τύχη τις αὐτῷ ... συνέβη. Crat. 394. E: εἴτε τις τύχη ἔθετο αὐτῷ τὸ ὄνομα cet. 395. E: ἡ τύχη τῆς φήμης. Pol. IX. 592. A: ἐὰν μὴ θεία τις ξυμβῇ τύχη. (Id. Ep. VII. 336. E.). Legg. VI. 774. E: ἐὰν ... τύχη τις ἀήθης συμβαίνῃ. VII. 806. A: εἴ τις ... ἀναγκαῖα τύχη γίγνοιτο. Hipp. mai. 304. B: ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη ... κατέχει. Phaedr. 265. C: ἐκ τύχης (fortuito). Polit. 300. A: λαχόντα ἐκ τύχης. Pol. IX. 579. C: (ὅς ἂν) ἀναγκασθῇ ὑπὸ τινος τύχης τυραννεῦσαι. Tim. 25. E: ἐκ τινος τύχης. Legg. V. 732. D: μετ' ἀγαθῆς τύχης. VII. 813. A: μετὰ τύχης εὐμενοῦς. IX. 881. E: νομίζων κεκοινωνηκέναι ἀλιτρωῖδους τύχης. XI. 920. D: ἐὰν ἀπὸ τύχης ἀπρὸςδοκίτου τις ἄκων κωλυθῇ. Menex. 243. C: ἀναξίου τύχης τυχόντες. Prot. 323. D: φύσει ἡ τύχη (forte fortuna). Id. Legg. X. 889. B. Phil. 57. E: τύχη ἀγαθῇ (quod bene vertat). Id. Conv. 177. E. Tim. 26. E. Legg. I. 625. C. XII. 946. B: τῇ ἀγαθῇ μοίρᾳ καὶ τύχῃ ἐπιτρέψαντες. Conv. 203. C: ἐν τοιαύτῃ τυχῇ καθέστηκε. Legg. I. 640. D: πολλῇ χροῶτ' ἂν ἀγαθῇ τύχῃ. VI. 759. C: τῇ θείᾳ τύχῃ ἀποδιδόντα. IX. 856. E: τύχῃ ἀμείνονι. X. 889. B: τύχῃ ... φερόμενα τῇ τῆς δυνάμειως. Ep. VII. 327. E: θεία τινὶ τυχῇ. Phaedr. 262. C: κατὰ τύχην γέ τινα. Pol. X. 620. C. Legg. III. 702. B. Phaed. 84. E: ὥς οὐ ξυμφερὰν ἡγοῦμαι τὴν παρούσαν τύχην. 117. C: τὴν ἐμαυτοῦ τύχην (ἀπέκλαιον). Pol. III. 399. B: καρτεροῦντως ἀμυνομένου τὴν τύχην. V. 460. A: ὥστε τὸν φαῦλον ἐκείνον αἰτιασθαι ... τύχην. Legg. VI. 757. E: θεῖον καὶ ἀγαθὴν τύχην ... ἐν εὐχαῖς ἐπικαλομένους. IX. 877. A: τὴν ... οὐ παντάπασι κακὴν τύχην αὐτοῦ σεβόμενον καὶ τὸν δαίμονα. IV. 709. A: τύχαι ... καὶ ξυμφοραὶ παντοίαι πίπτουσαι. X. 899. D. II. 655. D: ἐν πράξεσι τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαῖς cet. IX. 878. A: ἐπ' ἀμείνοσι τύχαῖς ... τοῦ πατρός. Pol. X. 604. D: ὀρθότατα ... ἂν τις ... πρὸς τὰς τύχας οὕτω προσφέροιτο. Critia 120. E: πραότητι ... πρὸς τὰς αἰεὶ ξυμβαίνουσας τύχας καὶ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Legg. IV. 709. B: τύχας δ' εἶναι σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα. V. 732. C: κατὰ τύχας.

τωθαζῶ, irrideo. Pol. V. 474. A: τῷ ὄντι τωθαζόμενος δώσεις δίκην. Med. Hipp. mai. 290. A: πάνυ με καὶ τωθάσεται.

Y.

ὅ, τό. Crat. 393. D: (πλὴν) τοῦ ὅ.
 ὕαλος, ἦ, οἴτρυμ. Tim. 61. B: τὸ ... περὶ τὴν ὕαλον
 γένος ἅπαν.

ὕβριζω, *contumelia afficio vel vexo; violo; vim affero*. Legg. X. 885. B: ὅσα ... λόγῳ καὶ ὅσα ἔργῳ περὶ θεοὺς ὑβρίζεις λέγων ἢ πράττων. A: εἰς ... γονέας ... ὅταν ὑβρίζη τις. VI. 761. E: ἐὰν ὑβρίζωσί τι περὶ τοὺς ὧν ἐπιμιελοῦνται. 777. D: μὴτε τινα ὑβριν ὑβρίσειν εἰς τοὺς οἰκέτας. XI. 927. C: αὐτοῖς (αὐ τοῖς?) εἰς ὄργανά καὶ ἔρημα ὑβρίζουσι. Conv. 219. C: τοσοῦτον ... κατεγέλασε τῆς ἐμῆς ὥρας καὶ ὕβρισε. 222. A: ἄ με ὑβρίσε. Phaedr. 114. A: οὐς ὑβρίσαν. Conv. 174. B: "Ὀμηρος ... κινδυνεύει ... ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν. Legg. XI. 927. D: μηδὲν εἰς ὄργανόν ὑβρίσας. X. 885. A: περιπτὸν ... τὸ πολιτικὸν ἄν εἴη ἐκάστου τῶν πολιτῶν ὑβρισθὲν δίκην ἐπικαλούμενον (*contumelia actionem civilem provocans, h. e. postulans*). IX. 874. C: νηπιονεὶ τεθνάτω ὑπὸ τε τοῦ ὑβρισθέντος βίᾳ cet.

ὑβρις, ἦ, *insolentia, protervitas; lascivia; contumelia*. Phaedr. 238. A: ἐπιθυμίας ... ἀρξάσθης ἐν ἡμῖν τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη· ὕβρις δὲ δὴ πολυώνυμον. Legg. I. 649. D: ἔρως, ὕβρις cet. III. 679. C. X. 906. A: ἀδικία καὶ ὕβρις μετὰ ἀφροσύνης. Def. 415. E: ὕβρις ἀδικία πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. Phaedr. 253. E: ὕβριως καὶ ἀλαζονείας ἐταῖρος. 254. E: ὅταν ... τῆς ὕβριως λήξῃ. Gorg. 525. A: (ὑπὸ) τροφῆς καὶ ὕβριως cet. Conv. 188. E: ὅταν ... ὁ μετὰ τῆς ὕβριως ἔρως ἐγκρατέστερος ... γίνηται. Legg. III. 691. C: εἰς ἔκγονον ὕβριως ἀδικίαν. Phaedr. 250. E: ὕβρει προσομιλῶν. Pol. III. 403. A: ὕβρει τε καὶ ἀκολασία. Tim. 24. E: δύναμιν ὕβρει πορευομένην ... ἐπὶ πᾶσαν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν. Legg. VI. 783. A: ὁ περὶ τὴν τοῦ γένους σποράν ὕβρει πλείστη καόμενος. Apol. 26. E. Soph. 229. A: περὶ ... ὕβριν καὶ ἀδικίαν cet. Id. Polit. 309. A. Pol. VIII. 560. E: ὕβριν καὶ ἀναρχίαν cet. Ib. ὕβριν ... εὐπαιδευοίαν καλοῦντες. IX. 572. C: ὀρηγῆσας εἰς ὕβριν ... πᾶσαν. Legg. X. 884: αἱ τῶν νέων ἀκολασίαι τε καὶ ὕβρεις. I. 637. A: οὐ (ὕφ' οὐ?) ... μάλιστα ἄνθρωποι καὶ μεγίσταις προσπίπτουσιν ἰδοναῖς καὶ ὕβρεσι cet. Phaedr. 81. E: τοὺς ... γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας μεμελετηκότας. Soph. 216. B: ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων.

ὑβρισμα, τό, *contumelia*. Ep. III. 319. B: τὸ τότε ... ὕβρισμα.

ὕβριστής, ὁ, *protervus; lascivus; etiam irrisor*. Prot. 355. C: ἄν ... τύχῃ ὁ ἐρόμενος ἡμᾶς ὕβριστής ᾖ, γελάσεται cet. Conv. 175. E: ὕβριστὴς εἰ ... ὧ Σώκρατες. Id. 215. B. Alc.

I. 114. D. Legg. II. 662. A: εἴπερ ἄδικος εἴη καὶ ὑβριστής. Apol. 26. E: ὑβριστοῦ καὶ ἀκόλαστος. Eulhyd. 273. A. Phaedr. 254. E: τοῦ ὑβριστοῦ ἵππου. Conv. 221. E: Σατύρου ... ὑβριστοῦ. Phaedr. 254. C: τὸν ... ὑβριστήν (*lascivum*, int. equum). Legg. I. 630. B: ἄδικοι καὶ ὑβρισταί. Phil. 45. F: τῶν ἀφρόνων τε καὶ ὑβριστῶν. Legg. I. 641. C: ὑβριστότεροι. VII. 808. D: ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται.

ὑβριστικός, ἡ, ὄν, *insolens; lascivus*. Phaedr. 252. B: ὢν (ἐπὼν) τὸ ἕτερον ὑβριστικὸν πᾶν καὶ οὐ σφόδρα τι ἐμμετρον. Crat. 396. B: Κρόνον υἱὸν ... ὑβριστικόν. 426. B: πᾶν μοι δοκεῖ ὑβριστικά εἶναι καὶ γελοῖα. Polit. 307. B: ὑβριστικά καὶ μανικά λέγοντες.

ὑβριστικῶς, *insolenter, pelulanter*. Charm. 175. D: τοῦθ' ἤμιν πᾶν ὑβριστικῶς ἀνωφελὲς ἂν ἀπέβαινε. Hipp. mai. 285. C: οὕτω πῶ ἐρόμενος καὶ μάλα ὑβρ. Ep. III. 319. B: ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ.

ὑγιαῖω, *sano*. Locr. 104. D: ὡς ... τὰ σῶματα νοσῶδεσί ποκα ὑγιαῖομες cet.

ὑγιαίνω, *sanus sum* (quod etiam in mente pon.), *bene valeo*. Gorg. 495. E: οὐ γὰρ ἅμα ... ὑγιαίνει τε καὶ νοσεῖ ὁ ἀνθρώπος. Pol. V. 476. E. Lys. 205. A: οὐχ ὑγιαίνει ... ἀλλὰ ληρεῖ τε καὶ μαιρέται. Gorg. 449. E: ὡς ἂν διαιωέμενοι ὑγιαίνοιεν. Alc. I. 107. C. Gorg. 451. E: ὅτι ὑγιαίνειν ... ἁριστόν ἐστι. 467. C. Conv. 200. C. Phil. 29. D: τίς ... ἀποκρινόμενος ἄλλως ὑγιαίνων ἂν ποτε φανείη; Id. Alc. II. 138. C. Legg. XI. 930. C: πρὸς τὸ ζῆν ... ὑγιαίνουσα ἄνθρωπος. Lys. 217. A: τὸ ὑγιαίνον σῶμα. Theaet. 166. E: τῷ ... ὑγιαίνοντι. Gorg. 505. A: ὑγιαίνοντα (oppos. κείμενοντα). Theaet. 190. C: ὑγιαίνοντα (*qui sanae sit mentis*). Hipp. mai. 301. A: ὑγιαίνοντες.

ὑγίεια, ἡ, *valetudo* (prospera). Gorg. 504. C: ἐξ οὗ ... ἡ ὑγίεια γίγνεται cet. Tim. 82. B: ὑγίεια (v. ὑγιαίνειν) ἐνυμβαίνει τὰ πολλά. Legg. I. 631. C: ὡν ἡγείται (*principatum tenet*) ὑγίεια. Lys. 219. A: ἡ δὲ ὑγίεια ἀγαθόν. Men. 72. D. Eryx. 393. C: εἴπερ ἡ ὑγίεια πλείονος ἀξίον κτήμα, ἢ τὰ τοῦ κείμενοντος χρήματα. Prot. 341. B: δεινῆς ὑγείας. Gorg. 452. B: τί δ' ἐστὶ μείζον ἀγαθὸν ἀνθρώποις ὑγείας; Phil. 63. E: τὰς μεθ' ὑγείας καὶ τοῦ σαρρρονεῖν (ἡδονάς). Pol. VIII. 559. A: ἡ τοῦ φαγεῖν μέχρι ὑγείας τε καὶ εὐεξίας (ἐπιθυμία). Eulh. 13. D. (ubi plurimi et optimi codd. ὑγείας). Legg. V. 734. B: ἐν ὑγείᾳ (sic Par. Ω et Monac. Vulgo ὑγείᾳ). Phaedr. 270. B: εἰ μέλλεις ... ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσιν. Gorg. 499. D. Conv. 200. C. Pol. I. 332. D: πρὸς νόσον καὶ ὑγίειαν. Tim. 88. E. Legg. IV. 720. D: εἰς τὴν ὑγίειαν ἄγων. XII. 960. D: (ἂ δει) μὴ μόνον ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν τοῖς σώμασι παρασκευάζειν cet. Charm. 175. A. Locr. 103. C: ὑγίειαν. Prot. 354. B: ὑγίεiai (v. ὑγείai)

τε ... καὶ εὐεξίαι τῶν σωμάτων. Pol. IX. 618. B: τὰ δὲ ὑγίειαις μεμείχθαι. Tim. 87. C: πρὸς.... ὑγίειας καὶ νόσους. ὑγίεινος, ἡ, ὄν, *saluber*. Phil. 61. C: ὑγίεινού τιτὸς ὕδατος. Crit. 47. D. Charm. 165. C: οὐκοῦν καὶ ἱατρικὴ ... ἐπιστήμη ἐστὶ τοῦ ὑγίεινου; 171. A. Pol. III. 401. C: ὥσπερ ἐν ὑγίεινῳ τόπῳ οἰκοῦντες. Gorg. 504. C: ὑγίεινόν. Polit. 299. B: τὸ τε ἱατρικόν καὶ τὸ ὑγίεινόν. Legg. II. 667. C. Charm. 170. B. Lach. 195. C. Polit. 295. D: ὡς ταῦτα ὄντια ἱατρικὰ καὶ ὑγίεινά. Pol. IV. 444. C: τὰ ... ὑγίεινὰ ὑγίειαν ἐμποιοῦ. De lege 314. B. Gorg. 465. D: τῶν τε ἱατρικῶν καὶ ὑγίεινῶν *cet*. Alc. I. 112. A. Ion. 531. C: περὶ ὑγίεινῶν σιτίων. Charm. 171. B: ἐν τοῖς ὑγίεινοῖς. Theaet. 171. E: περὶ τὰ ὑγίεινὰ καὶ νοσώδη. Alc. I. 108. E: τὸ ὑγίεινότερον. **sanus*. Pol. II. 373. B: ἐκείνη ... ἡ ὑγίεινή (πόλις) οὐκ ἐστὶ ἱκανή. IV. 438. E. Gorg. 459. A: περὶ τοῦ ὑγίεινου τοῦ ἱατροῦ. Legg. V. 734. B: (περὶ) ὑγίεινου βίου. Conv. 186. B: ὁ ἐπὶ τῷ ὑγίεινῳ ἔρως *cet*. Legg. V. 733. E: τὸν ὑγίεινὸν βίον ἕνα ταξώμεθα. 728. E: οὐδὲ ... τὸ ὑγίεινόν (σῶμα). Pol. III. 408. E: (εἰ) εἴεν μὴ πάντῃ ὑγίεινὸς φύσει. Alc. I. 111. E. Pol. IV. 438. E: τῶν ὑγίεινῶν καὶ νοσώδων. 444. C. Conv. 186. C: τοῖς ... ἀγαθοῖς ἐκάστου τοῦ σώματος καὶ ὑγίεινοῖς καλὸν χαρίζεσθαι *cet*. Pol. III. 408. A: ἄνδρας πρὸ τῶν τραυμάτων ὑγίεινοῖς τε καὶ κοσμίους ἐν διαίτῃ. C. Tim. 75. B: ὑγίεινότερον (βίον) ... τοῦ νῦν κατεκτήσατο.

ὑγίεινῶς, salubriter. Gorg. 522. A: ταῦτα πάντα ἐγὼ ἐποιοῦν ... ὑγίεινῶς (*sanitatis causa*). **sane, cum v. ἔχειν, sanum esse*. Pol. III. 407. C: τοὺς ... γύσει τε καὶ διαίτῃ ὑγίεινῶς ἔχοντας τὰ σώματα. IX. 571. D: (ὅταν) ὑγίεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὐτοῦ καὶ σωφρόνως *cet*.

ὑγιής, ὁ ἡ, sanus; integer, incolumis vel saluus. Soph. 267. E: εἴτε ὑγιής εἴτε διπλόην ἐτ' ἔχων τινὰ ἐστὶν ἐν ἐαυτῷ. Conv. 200. B: ὑγιής ὢν. Pol. I. 346. B: ἐὰν τις κυβερνῶν ὑγιής γίγνηται *cet*. X. 614. B. Tim. 44. C: ὁλόκληρος ὑγιής τε παντελῶς. Pol. II. 372. E: ὥσπερ ὑγιής τις (πόλις). Legg. VI. 771. C: ὑγιής γίγνηται (*sanatur, int. ἡ διανομή*). Conv. 186. B: τὸ ... ὑγιής (*sanitas*) τοῦ σώματος καὶ τὸ νοσοῦν. Gorg. 479. B: μὴ ὑγιότις σώματος. Ib. μὴ ὑγίει ψυχῇ συναικεῖν. 478. C: ὑγιή (*sic codd. c. vulg., Flor. ὑγιᾶ, quod recentiores sequuti sunt*) εἶναι. Legg. IX. 857. E. Charm. 155. E: ὑγιᾶ. 164. B. 156. B: τὴν κεφαλὴν ... ὑγιᾶ ποιεῖν. Men. 77. A: ἐάσας ὅλην καὶ ὑγιᾶ. Theaet. 179. D: εἴτε ὑγιής εἴτε σαθρὸν φθίγγεται. Tim. 82. B: ὦν καὶ ὑγιής μένειν. Legg. IX. 862. B: τὸ ... βλαβεῖν ὑγιής τοῖς νόμοις εἰς τὸ δυνατόν ποιητέον. C. Tim. 88. B: ἰσοφρόπων καὶ ὑγιῇ. Gorg. 493. D: ὑγιείς καὶ πληρεῖς (πίθοι). Pol. IV. 426. A. Alc. I. 115. B: ὑγιείς ἀπῆλθον. Legg. V. 735. C: τὸ τῶν ὑγιῶν καὶ ἀκηράτων ἡθῶν τε καὶ

σωμάτων γένος. Pol. X. 599. C: τίνες ὑγίεις ποιητῆς τις ... λέγεται πεποιημένοι. Legg. III. 684. C: εὐεκτικά τε καὶ ὑγιῆ σώματα ἀπεργάζεσθαι. V. 735. B: διαλέξας ... τὰ τε ὑγιῆ καὶ τὰ μὴ. Pol. II. 380. E: τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον. **probus, sincerus; verus*. Prot. 346. C: ὑγιῆς ἀνὴρ (Sim.). Legg. I. 630. B: πιστὸς ... καὶ ὑγιῆς. Phaed. 90. C: ὅτι οὔτε τῶν πραγμάτων οὔτε οὐδὲν ὑγιῆς οὐδὲ βέβαιον οὔτε τῶν λόγων. Soph. 232. A: τὸ θάνατασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιῆς. Crat. 440. C: ὡς οὐδὲν ὑγιῆς οὐδενός. Pol. IX. 584. A. Legg. VI. 776. E: ὡς ὑγιῆς οὐδὲν ψυχῆς δούλης. Menex. 245. C: οὕτω ... τό γε τῆς πόλεως ... βέβαιόν τε καὶ ὑγιῆς ἐστί. Ep. VIII. 355. E: ἀδόλῳ γνώμῃ καὶ ὑγιῆ. Pol. X. 603. B: ἐπ' οὐδενὶ ὑγιῆ οὐδ' ἀληθείᾳ. Phaed. 89. D: ὑγιῆ (sic libri; al. ὑγιᾶ) καὶ πιστόν τὸν ἄνθρωπον. Phaedr. 242. E: μηδὲν ὑγιῆς λέγοντες μηδὲ ἀληθείας. Gorg. 524. E: κατείδεν οὐδὲν ὑγιῆς ὃν τῆς ψυχῆς. Phaed. 69. B: οὐδὲν ὑγιῆς οὐδ' ἀληθείας ἔχουσα (ἀρετῇ). Theaet. 194. B: εἰ τι νῦν ἡμεῖς ὑγιῆς λέγομεν. Pol. III. 409. D: ἀγνοῶν ὑγιῆς ἥθος. VI. 496. C: ὅτι οὐδεὶς οὐδὲν ὑγιῆς ... περὶ τὰ τῶν πόλεων πράττει. VII. 523. B. Legg. I. 639. A: ὑγιῆς ... ψέξαι καὶ ὀτιοῦν. Ep. II. 310. C: ὡς οὐχ ὑγιῆς τι ... πρὸς σε εἰρηκότων. X. 358. C: τὸ ... βέβαιον καὶ πιστόν καὶ ὑγιῆς, τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινήν φιλοσοφίαν. Pol. IX. 584. E: (εἰ) περὶ πολλῶν τε ἄλλων μὴ ὑγιῆς δόξας ἔχουσι cet. Gorg. 526. D: ὅπως ἀποφανοῦμαι τῷ κριτῇ ὡς ὑγιαστάτην τὴν ψυχὴν (v. ἔχων τὴν ψυχὴν).

ὑγιῶς, *vere, recte*. Pol. III. 409. A: εἰ μέλλει ... κρινεῖν ὑγιῶς τὰ δίκαια. X. 619. D: εἰ τις ἀεὶ ... ὑγιῶς φιλοσοφοῖ.

ὑγραίνω, *malesfacio, neutr. liquidus sum*. Pol. I. 335. D: οὐδὲ ξηρότηςτος ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Tim. 86. D: διὰ τὴν ἑνὸς γένους ἔξιν ... ὑγραίνουσιν. 88. D: ὑγραίνοντες (τοῦ σώματος). 52. D: τὴν ... γενέσεως τιθήνην ὑγραίνοντήν. 51. B: τὸ δὲ ὑγρανθῆν (φαίνεσθαι) ὕδωρ. ὑγρός, ἁ, ὄν, *humidus; fluidus; etiam mollis et lenis*. Conv. 196. A: ὑγρὸς τὸ εἶδος. Critia 115. E: ὁ ... ὑγρὸς (τροχός). Tim. 85. D: θερμὴ καὶ ὑγρά. Critia 112. A: νύξ ὑγρά (nox pluvia) διαφροντῶς. Phaed. 112. B: τὸ ὑγρὸν τοῦτο (ubi est aquarum colluvies). Theaet. 194. E: ὃν ... ὑγρὸν (int. κῆρ). Tim. 58. D. Legg. VII. 789. E: ἔως ὑγρὸν (τὸ γενομενον). Locr. 99. C: ὑγρὸν τε τὸ μὲν ὅντων ... τὸ δὲ πακτόν. Phaed. 86. B: (ὑπὸ) ξηροῦ καὶ ὑγροῦ. Phil. 31. E. Lys. 215. E. De lucr. cup. 230. E: τῇ τοῦ σώματος ὑγρᾷ τροφῇ. Theaet. 147. C: γῇ ὑγρῷ φουραθείσα. Conv. 186. D. Tim. 59. A: εὐκίνητον ὄντα ἐτι τὸν ὑγρὸν ὄγκον. Soph. 242. D: ὑγρὸν καὶ ξηρόν. Tim. 68. B: πρὸς τὸ τῶν ὀμμάτων ὑγρὸν ἀφικνούμενον. Conv. 188. A: καὶ ξηρὰ καὶ ὑγρά. Tim. 62. A: τῶν περὶ τὸ σῶμα ὑγρῶν.

Legg. VIII. 849. B: τὴν τῶν ὑγρῶν ... προῶσιν cet. Polit. 287. E: ξηροῖς καὶ ὑγροῖς. Tim. 43. C: ὑγροῖς ... ὀλισθήμασιν ὑδάτων. Epin. 975. D: ἐν πολλοῖς ὑγροῖς καὶ ξηροῖς γένεσιν. Legg. V. 746. D: μέτρα ξηρά τε καὶ ὑγρά. X. 889. B. Theaet. 191. C: ὑγροτέρου (κηροῦ). 162. B: τῷ ... νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν. Tim. 74. D: ὑγροτέρα ... δύναμιν. Phil. 25. C: ὑγρότερον.

ὑγρότης, ἡ, humor. Locr. 102. C: ὑγρότας. Phil. 32. A: ἡ ... τῆς ὑγροτήτος πῆξις. Tim. 83. D. Locr. 100. D: ὑγρότατα.

ὑγροτροφικός, ἡ, ὄν, ad animalia in humido degentia pertinens, neutr. animalium in humido degentium pastus. Polit. 264. D: τὸ μὲν ἕτερον ὑγροτροφικὸν ὀνομάζοντας cet.

ὑδάτιον, τό, aquula. Phaedr. 229. A: κατὰ τὸ ὑδάτιον ... εἶναι. B: καθαρὰ καὶ διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνεται. ὕδρα (rectius "Υδρα"). Pol. IV. 426. E. Euthyd. 297. C: ὕδραγωγία, ἡ, aquae ductus. Tim. 77. D: τὸ δ' ἐντεῦθεν ... τὴν ὕδραγωγίαν κατεσκεύασαν τρόπῳ τινὶ τοιῷδε.

ὑδρεία, ἡ, aquatio. Legg. VIII. 844. B: τάξιν τῆς ὑδρείας ταξάμενος παρὰ τοῖς ἀγρονόμοις. Ax. 371. E: Δαναῖδων ὑδρεῖαι ἀτελεῖς. *humoris deductio, irrigatio. Tim. 77. D: (ἔνα) ἡ ἐπίχυσαι ... παρέχοι τὴν ὑδρείαν ὀμαλήν. 78. B: εἰς τὴν ἐκ τῆς κοιλίας ἐπὶ τὰς φλέβας ὑδρείαν. Legg. VI. 761. C: ὑδρείας.

ὑδρεύομαι, aquor, aquam pecto et in univ. hauro (ut humorem). Legg. VIII. 844. B: παρὰ τῶν γειτόνων ὑδρεύεσθω. Tim. 81. A: ὅθεν ὑδρεύομενα ἕκαστα πληροὶ τὴν τοῦ πεννυμένου βάσιν.

ὑδροποσία, ἡ, aquae potio. Legg. II. 674. A: ὑδροποσίαις ξυγγίγνεσθαι τοῦτον τὸν χρόνον ἅπαντα.

ὑδροποτῶ, aquam bibo. Pol. VIII. 561. C: ὑδροποτῶν.

ὕδωρ, τό, aqua. Theaet. 172. D: κατεπείγει γὰρ ὕδωρ ῥέον (clepsydra). Legg. V. 736. B: τὸ ξυρῥέον ὕδωρ. Euthyd. 304. B: τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον. Phaedr. 230. B: ῥεῖ μάλιστα ψυχροῦ ὕδατος (ἡ πηγῆ). Crat. 408. E: πυρὸς καὶ ὕδατος cet. Phaedr. 276. C: οὐκ ἄρα σπουδῇ αὐτὰ ἐν ὕδατι γράψει. Theaet. 201. B: πρὸς ὕδωρ σμικρὸν (quod refertur ad clepsydram) διδάξαι ... τῶν γενομένων τὴν ἀλήθειαν. 206. D. Pol. II. 363. D: ὕδωρ ... φέρειν. Critia 111. C: τὸ κατ' ἐνιαυτὸν ὕδωρ ἐκαρπούτο ἐκ Διός. Legg. X. 891. C: πῦρ καὶ ὕδωρ cet. Pol. III. 404. B: πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντας ὑδάτων cet. Legg. VI. 761. A: τῶν ἐκ Διὸς ὑδάτων (pluviarum). 779. C: ὑδάτων τῶν ἐκ Διὸς εὐροίας. Soph. 239. D: τὰ ... ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτοις εἶδωλα. Pol. III. 401. B. VI. 510. A: τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα. VII. 532. C. Tim. 22. D: τὴν γῆν ὕδασι καθαίροντες. Critia 118. E: τοῖς Διὸς ὕδασι (aqua pluvia) χρώμενοι. 113. B: ὕδατα ... διττὰ ὑπὸ γῆς ἄνω πη-

γαῖα κομίσας. Legg. VI. 761. B: τὰ παρὰ τοῦ Διὸς ὕδατα καταδεχόμεναι καὶ πίνουσαι.

ὑειος, α, ον, *suillus*. Pol. VII. 535. E: ὥσπερ θηρίον ὑειον.

ὑετός, ὅ, *pluvia*. Epin. 979. A: ἀνέμων τε καὶ ὑετῶν γιγνομένων.

ὑηρός, ἡ, ὄν, *suillus*. Legg. VII. 819. D: ὑηῶν τινῶν ... θρεμμάτων (πάθος).

ὑηνῶ, *suis instar sum*. Theaet. 166. C: αὐτὸς ὑηνεῖς.

ὑθλος, ὁ, *pugae*. Theaet. 176. B: γραῶν ὑθλος. Lys. 221. C: ὁ ... τὸ πρότερον ἐλέγομεν φίλον εἶναι, ὑθλος τις ἦν. Pol. I. 336. D: ἐὰν ὑθλους τοιοῦτους λέγῃς.

υἱδοῦς, ὁ, *peros*. Legg. XI. 925. A: μέχρι ... ἀδελφοῦ υἱδῶν.

υἱός, ὁ, *filius*. Pol. II. 363. C: ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Legg. III. 687. D: φίλος μὲν υἱὸς πατρί cet. Lys. 204. E. Gorg. 508. B: καὶ αὐτοῦ καὶ υἱὸς καὶ ἐταῖρον. Conv. 199. D: υἱὸς ... ἡ θυγατρός. Pol. II. 378. A. (ubi v. υἱέως, ut 378. D. al.). 387. E. III. 403. B. Legg. III. 687. D. Pol. V. 461. C: πλὴν υἱεῖ καὶ πατρί cet. Alc. I. 123. C. Theag. 122. D. Lys. 210. A. Pol. VIII. 568. E: υἱὸν ἡβῶντα. Lys. 208. B. Men. 93. D. Apol. 20. A: ἐσιὼν γὰρ αὐτῷ δύο υἱεῖ. Alc. I. 118. D. E. Lach. 186. A: περὶ τοῖν υἱέοι. Pol. III. 405. D: αὐτοῦ οἱ υἱεῖς. 415. D. Legg. I. 627. C. VI. 765. D: υἱέων καὶ θυγατέρων. 776. D. XI. 923. C. Apol. 20. B: διὰ τὴν τῶν υἱέων κτῆσιν. Pol. II. 362. E: υἱεῖς. VI. 499. B. Lach. 187. B. Phaedr. 278. A: οἷον υἱεῖς γνησίους εἶναι. Gorg. 523. E: υἱεῖς ἐμαντοῦ. Pol. IV. 421. E. VIII. 549. E. Legg. I. 650. A. Crit. 45. C: καὶ τοὺς υἱεῖς τοὺς σαντοῦ ἐμοίγε δοκεῖς προδιδόναι. Omitt. Prot. 315. A: ὁ Γλαύκωνος. Men. 93. E. al.

ὑλακή, ἡ, *latratus*. Legg. XII. 967. D: ματαίαις ... χρωμέναισιν ὑλακαῖς (e poet.).

ὑλη, ἡ, *silva*. Critia 114. A: ὅσα ὕλη πρὸς τὰ τῶν τεκτόνων διαπονήματα παρέχεται. Polit. 272. A: ἀπὸ τε δένδρων (sic codd. pro vulg. ὀρῶν) καὶ πολλῆς ὕλης ἄλλης. Critia 107. C: ποταμούς καὶ ὕλην. Legg. VIII. 843. E. **lignum et in univ. id ex quo quid conficitur, h. e. materia*. Tim. 69. B: ὅτ' οὖν δὴ τὰ νῦν οἷα τέκτοσιν ἡμῖν ὕλη παρὰκειται τὰ τῶν αἰτίων γένη cet. Legg. IV. 705. C: ναυπηγησίμης ὕλης. Phil. 54. C: πάντα ἔργα καὶ πᾶσαν ὕλην παρατίθεσθαι πᾶσιν. Critia 118. D: ἡ ... τὴν τ' ἐκ τῶν ὀρῶν ὕλην κατήγον εἰς τὸ ἄστυ cet. Legg. VI. 761. C: ὕλην παρατιθέντας αὐτὴν καὶ ξηρὰν ἄφθονον. VIII. 849. D: πᾶσαν ... ὕλην καύσιμον. — Sensus philosopho est materia, ex qua omnia expressa atque efficta sunt. Locr. 97. E: ὡς ... ὑποκείμενον ἂ ὕλα. 97. E: πῦρ ... ἐρημιον ὑγρῷ καὶ

ὑλας. 94. B: τὰν ... ὑλαν ἐκμαγεῖον καὶ ματέρα ... εἶμεν
τὰς τρίτας οὐσίας ... αἰθίων ... δεχομένην πᾶσαν μορφάν.
ὑμέτερος, ρα, ρον, vester. Pol. II. 368. B: ἐκ τοῦ ἁλ-
λου τοῦ ὑμετέρου τρόπου. Gorg. 522. C: περὶ τὸ ὑμέ-
τερον δὴ τοῦτο. (Id. Apol. 31. B.). Legg. VIII. 836. C: ταῖς
ὑμετέραις πόλεσι. Gorg. 484. E: ἐπειδὴν ... εἰς τὰς ὑμετέ-
ρας διατριβὰς ἔλθωσι. al.
ὑμνητής, ὁ, laudator. Pol. VIII. 568. B: ἄτε τυραν-
νίδος ὑμνητάς.
ὑμνος, ὁ, hymnus. Phaedr. 265. C: μυθικόν τινα ὕμνον.
Legg. XII. 947. B: ὅλον ὕμνον πεποιημένον ἔπαινον εἰς τοὺς
ιεράς ... ἐκατέρους ἄδειν. Pol. V. 459. E: ὕμνοι ποιητέοι
τοῖς ἡμετέροις ποιηταῖς πρόποντες τοῖς γιγνομένοις γάμοις.
Legg. III. 700. B: καὶ τι ἦν εἶδος ὥδης εὐγαί πρὸς θεοῦς,
ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο. VII. 801. D: ὕμνοι θεῶν
καὶ ἐγκώμια. II. 665. C: ὥστε ἀπληστίαν εἶναι τινα τῶν
ὑμνων τοῖς ἄδουσι. VIII. 829. E: τῶν θαμύρου τε καὶ Ὀρ-
φείων ὕμνων. Pol. V. 468. D: ὕμνοις ... τιμήσομεν. Legg.
III. 700. D: κεραννύντες ... θρήνους τε ὕμνους cet. VII.
802. A: ἐγκωμίοις τε καὶ ὕμνοις τιμᾶν. Epin. 980. A: ὕμνοις
τε καὶ εὐδαιμονία γεραιροντι. Conv. 177. A: ὕμνους καὶ
παίωνας εἶναι ὑπὸ τῶν ποιητῶν πεποιημένους. Pol. X. 607.
A: ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς. Legg. VII. 799. B.
ὑμνω, cantu celebri et in univ. celebri, praedico. Pol.
II. 364. A: πάντες ... ἐξ ἐνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὥς cet.
X. 617. C: ὑμνεῖν ... τὰ γεγονότα. Critia 108. C. Conv.
193. D: οὐ δὴ τὸν αἴτιον θεὸν ὑμνοῦντες δικαίως ἂν ὑμνοῖ-
μεν Ἐρωτα. Tim. 74. B: τᾶλλα ... τί ἂν ὑμνοῖμεν; Legg.
VII. 812. C: (ἵνα) τὰ δὲ προσφίρων εἰς μέσον ὕμνη καὶ ἐπαθῇ
ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς. Pol. II. 372. B: ὑμνοῦντες τοὺς
θεοὺς. Theaet. 174. E: τὰ ... γένη ὑμνοῦντων. Phaedr.
247. C: τὸν δὲ ὑπερουράνιον τοπον οὕτε τις ὑμνήσῃ πῶ
τῶν τῆδε ποιητῆς οὕτε ποθ' ὑμνήσῃ κατ' ἀξίαν. Theaet.
176. A: ὑμνήσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ.
Conv. 177. C. Menex. 239. B: τὴν ἀρετὴν ἐν μουσικῇ ὑμνή-
σαντες. Legg. X. 899. E: ἐν τε μουσαῖς οὐκ ὀρθῶς ὑμνοῦ-
μεναι ἅμα καὶ ἐν παντοίοις λόγοις. Critia 118. B: τὰ ...
περὶ αὐτὸν ὅρη τότε ὑμνεῖτο (v. ὑμνεῖ τοῦ) πλήθος καὶ
μέγθος καὶ κάλλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέναι.
Etiam absolute est Lat. canere, germ. ertönen, sich hören lassen.
Pol. V. 463. D: αὐταῖ σοι, ἢ ἄλλοι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν
πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐθύς περὶ τὰ τῶν παιδῶν ὧτα καὶ
περὶ τῶν πατέρων ... καὶ περὶ τῶν ἄλλων ξυγγενῶν; *de-
canto, in ore habeo; recito; profero; etiam crepo. Legg. XI. 931.
B: ἃ ... πᾶς ὑμνεῖ τέλεα καὶ ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν.
Prot. 317. A: ἅττ' ἂν οὗτοι διαγγέλλωσι, ταῦτα ὑμνοῦσι.
343. A: ἃ δὴ πάντες ὑμνοῦσι. Pol. VIII. 549. E: ὅσα καὶ
οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. Legg.

IX. 870. E: τὸν ... νόμον ὑμνεῖν (*recitare s. proferre*). Ep. VII. 334. A: πολλοῖς ... καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελὲς cet. Legg. VII. 822. C: ψευδῇ φήμην ἡμῶν κατὰ θεῶν ὑμνοῦντων. II. 653. D: πότερον ἀληθὴς ἡμῖν ... ὁ λόγος ὑμνεῖται τὰ νῦν, ἢ cet. 669. B. VI. 778. D: καλῶς ... καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται τὸ cet. Clit. 407. A: ὅποτε ἐπιτιμῶν ἀνθρώποις ... ἱμνεῖς (v. ὑμνεῖς) λέγων cet. Legg. XII. 960. C: πολλὰ τῶν ἐμπροσθεν καλῶς ὑμνηται (v. εἴρηται). Euthyd. 297. D: ὅποτε σοι ταῦτα ὑμνηται. Etiam est incertum. Pol. I. 323. B: ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνοῦσιν cet. — Verb. Epin. 983. E: ἡ ... θεοὺς αὐτοῖς ταῦτα ὑμνητέον ὀρθότατα ἢ cet.

ὑμνωδῶ, cano. Legg. III. 682. A: τὸ ποιητικόν ... γένος ὑμνωδοῦν.

ὑπάγω, induco. Euth. 14. C: ἀνάγκη ... τὸν ἐρωτῶντα τῷ ἐρωτῶμένῳ ἀκολουθεῖν, ὅπῃ ἂν ἐκεῖνος ὑπάγῃ. Apol. 32. B. pro v. ὑπάγειν nunc e codd. scribitur ἀπάγειν.

ὑπαῖθριος, ὁ ἡ, subdialis (sub divo). Conv. 203. D: ἐν ὁδοῖς ὑπαῖθριος κοιμώμενος. Critia 117. A: τὰς μὲν ὑπαῖθριους, τὰς δὲ χειμερινὰς (δεξαμένας).

ὑπαισχύνομαι, aliquantulum me pudet (alicuius). Lach. 179. C: ταῦτα δὴ ὑπαισχυνόμεθα ... τοῖςδε.

ὑπακούω, ausculto (quod in ianitore al. pos. est i. q. fores aperto, introitū). Phaed. 59. E: ὁ θυρωρός, ὅσπερ εἰσάγει ὑπακούειν. Crit. 43. A: θαυμάζω ὅπως ἡθέλησέ σοι ὁ τοῦ θεσμοτεχνίου φύλαξ ὑπακούσαι. *ausculto, attendo vel attente audio (germ. aufmerken). Theaet. 162. D: τῆς δημιουργίας ὁξέως ὑπακούεις καὶ πείθει. A: πάντως καὶ νῦν δὴ μάλ' ἐριμελῶς σοι ἐφαίνετο ὑπακούειν. Legg. X. 898. C: κάλλιστα ... ὑπήκουσας τοῖς λόγοις. Ep. VII. 327. A: οὕτως ὁξέως ὑπήκουσε καὶ σφόδρα ὡς οὐδεὶς πώποτε cet. (Gorg. 487. C. pro v. ὑπήκουσα codd. scribi iubent ἐπήκουσα, quod vid.). *accipio, intelligo. Phil. 31. C: κοινὸν τοῖνυν ὑπακούωμεν (nos: unter dem gemeinsamen — wollen wir das verstehen) ὃ δὴ τῶν τεττάρων τρίτον ἐλέγομεν. Soph. 261. D: τὸ ποῖον ... περὶ τῶν ὀνομάτων ὑπακουστέον; *audio, h. e. dicto sum audiens, obsequor, obtempero. Legg. VI. 774. B: μηδεὶς ὑπακουέτω μηδὲν αὐτῷ ἐκὼν τῶν ἰσθῶν. Lach. 200. D: εἰ τι σοῦ ἂν μᾶλλον ὑπακούοι Σωκράτης. Prot. 325. A: ὅς θ' ἂν μὴ ὑπακούῃ κολαζόμενος καὶ διδασκόμενος cet. Pol. V. 459. C: διαίτη ἐθελόντων ὑπακούειν. Ep. IX. 358. A: ἀτοπον ... τὸ μὴ ὑπακούειν. Conv. 217. C: καὶ μοι οὐδὲ ταχὺ ὑπήκουσεν. Legg. III. 692. E. Ep. VII. 348. D: ἂν ... ὑπακούσῃ μοι. Legg. IV. 708. D: ὑπακούσαι μὲν τινων νόμων καὶ τινων τάχα ἂν ἐθελήσεις μᾶλλον. Ep. III. 317. B: ᾤετο ... εἶναι βέλτιον ... ὑπακούσαι σοι. Lys. 200. D: ὑπακούσεις —; Soph. 217. D: πάντες γὰρ ὑπακούονται σοι πρῶτος. Ep. VII. 328. B: πότερον εἴη πορευτέον καὶ ὑπακουστέον, ἢ πῶς.

ὑπακρος, ὁ ἥ, *pacne sumptus*. Riv. 136. A: ὑπακρόν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφηκότα (antec. τὰ δευτερεῖα ἔχοντα). C. 138. E. 136. C: ποῦ καὶ χρήσιμοι ἡμῖν εἰσὶν οἱ ὑπακροὶ οὗτοι;

ὑπαλαίφομαι, *illino*. Lach. 185. C: εἴτε χρεὶ αὐτὸ (τὸ φάρμακον) ὑπαλείφεσθαι εἴτε μή.

ὑπανάστασις, ἡ, Lat. *assurgere* (substantive). Pol. IV. 425. B: ὑπανασιάσεις.

ὑπαρ, *vigilando* (nos: *wachend* vel *im wachenden Zustande*). Theaet. 158. B: περὶ τοῦ ὄναρ τε καὶ ὑπαρ. Ib. ἡ ἐργηγοραμὲν τε καὶ ὑπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα. Polit. 277. D: κινδυνεύει ... ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἀπαντα πάντ' αὐτὸν πάλιν ὥσπερ ὑπαρ ἀγνοεῖν. Pol. V. 476. C: ὄναρ ἡ ὑπαρ δοκεῖ σοι ζῆν; D. Hinc est verum et adv. vere, reapse. Theaet. 158. C: ὅτε καὶ πότερόν ἐστιν ὑπαρ ἡ ὄναρ ἀμφισβητεῖται. Polit. 278. E: ἵνα ὑπαρ ἀντ' ὀνειράτος ἡμῖν γίγνηται. (Id. Ep. III. 319. B.). Pol. VII. 520. C: οὕτως ὑπαρ ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἡ πόλις οἰκίζεται. 533. C: ὑπαρ ... ἀδύνατον αὐταῖς ἰδεῖν. IX. 574. E: ὑπαρ τοιοῦτος ἀεὶ γενόμενος. 576. B: ὅς ἂν ὑπαρ τοιοῦτος ᾗ. Legg. VII. 800. A: ὑπαρ ἐργηγορώς. XII. 969. B: ὄντως ... ἔσται σχεδὸν ὑπαρ ἀποτελεσμένον. Voci ὄναρ oppos. vel conjunct. est *οἰγῖλάνδο*. Hinc οὔτε ὄναρ οὔτε ὑπαρ, *nec specie nec vere*, i. q. *omnino non vel nunquam*. Phil. 36. E. 65. E. Pol. II. 382. E.

ὑπαργυρος, ὁ ἥ, *argenti quid in se habens*. Pol. III. 415. C: ἂν ... ἐκ τούτων τις ὑπόχρυσος ἡ ὑπαργυρος φύῃ.

ὑπάρχω, *incipio* (ut germ. *ansfangen*), i. q. *prior iniuriam infero*. Legg. IX. 879. D: μήτε ... ὑπάρχων μήτε ἀμυνόμενος. Gorg. 456. E: ἀμυνομένους, μὴ ὑπάρχοντας. Intrans. prius vel ante omnia esse, subesse (quasi fundamenti loco), *praesto*, *paratum vel constitutum esse*, *per se esse*, et in univ. *esse, inesse*, etiam *fieri, evenire, obtingere*. Prot. 345. A: ὡ πρώτων μὲν ὑπάρχει ἱατρῶ εἶναι, ἔπειτα ἀγαθῶ ἱατρῶ. Phaedr. 240. B: οἷς τὸ γε καθ' ἡμέραν ἡδίστοισιν εἶναι ὑπάρχει. 269. D: εἰ ... σοι ὑπάρχει φύσει ῥητορικῶ εἶναι. Phaed. 81. A: οἱ ἀφικομένη ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι. 86. C: τὴν ... ψυχὴν ἀνάγκη εὐθύς ὑπάρχει ἀπολωλέναι. Theaet. 150. B: τῇ ... ἐμῇ τεχνῇ ... τὰ μὲν ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις cet. C: τότε γε καὶ ἐμοὶ ὑπάρχει, ὅπερ ταῖς μαίαις. Crat. 409. B: ἐνὸν ... ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μῆνος. Pol. VI. 486. A: ἡ ... ὑπάρχει διανοία μεγαλοπρέπεια cet. Legg. V. 740. E: τὸ παλαιὸν ... ὑπάρχει μηχανημα. VIII. 830. A: οἷς ἀνταγωνιστὰι μυριοὶ ὑπάρχουσι. Hipp. mai. 292. D: ὁ παντὶ ὧ ἂν προσγένηται ὑπάρχει ἐκείνῳ καλῶ εἶναι. Ep. I. 309. A: πάντες ... ὑπάρχουσι μοι μάρτυρες. Tim. 53. B: ὡς αἰετὸ τοῦτο λεγόμενον ὑπαρχέτω. Legg. VII. 801. A. X. 908. A. δεσμός ... ὑπαρχέτω πᾶσι. Prot. 321. A: ὅπως ὑπάρχοι τὰ αὐτὰ ταῦτα στρωμνὴ οἰκία cet. Phil. 33. B: οὐκοῦν οὕτως

ἂν ἐκείνῳ γὰρ ὑπάρχοι. Pol. II. 376. C: οὗτος μὲν δὴ ἂν οὕτως ὑπάρχοι (*hic ... ita comparatus erit*). Legg. X. 908. C: ἀμφοῖν ἂν ἐν ὑπάρχοι κοινὸν πάθος. Eryx. 404. A: εἰ ὑπάρχοι τῷ ἀνθρώπῳ αἰτία cet. Legg. V. 740. B: ὅπως ... ἂν ταῦτα εἰς τὸν αἰεὶ χρόνον οὕτως ἔχοντα ὑπάρχη. Phaedr. 259. E: ἀρ' οὖν οὐχ ὑπάρχειν δεῖ τοῖς εὐ ... ῥηθρομένοις τὴν τοῦ λέγοντος διανοίαν εἰδυῖαν τάληθες cet. Phil. 58. C: τῇ ... ἐκείνου ὑπάρχειν τέχνη διδούς (*eius arti facultatem tribuens*) cet. Conv. 198. D: τοῦτο ... ὑπάρχειν δεῖν (*hoc debere subiectum esse*). Pol. I. 347. A: μοσθὸν δεῖν ὑπάρχειν τοῖς μέλλουσι ἐτελεῖν ἄρχειν. Legg. VI. 754. C: ὑπάρχειν ἐτοίμως γενοῖτα. Alc. I. 104. B: ξυμπάντων δὲ ὧν εἶπον μείζω οἶε σοι δύναμιν ὑπάρχειν Περικλῆα cet. 119. D: ταῦτα ... ὧν ἂν δεῖν ὑπάρχειν. Legg. XI. 923. D: ὅτῳ δ' ἂν τῶν νείων ὑπάρχων οἶκος ἦ. X. 903. C: ὅπως ἦ ἢ τῷ τοῦ παντὸς βίῳ ὑπάρχουσα εὐδαίμων οὐσία. Ep. IV. 320. D: τὸ ... νῦν ὑπάρχον περὶ σὲ τοιοῦτόν ἐστιν ὥστε cet. Gorg. 510. A: τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἑταῖρον εἶναι. Critia 108. B: ὡς ὑπαρχούσης αὐτῷ συγγνώμῃ ἴστω. Polit. 310. A: ὑπάρχοντος τούτου τοῦ θεοῦ. Tim. 30. C: τούτου ... ὑπάρχοντος (*hoc posito*). Phaed. 76. E: ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὐσαν. Pol. IX. 592. A: τῇ ὑπάρχουσαν ἔξιν. Conv. 217. A: ὡς ὑπάρχον μοι χαρισμένῳ Σωκράτει πάντ' ἀκούσαι cet. Pol. V. 458. A: θέντες ὡς ὑπάρχον εἶναι ὁ βούλονται. Legg. VIII. 846. E: τοῦτ' οὖν ἐν πόλει ὑπάρχον δεῖ πρῶτον γίγνεσθαι. VI. 774. C: τὰ ... ἀναγκαῖα ὑπάρχοντά ἐστι πᾶσι τῶν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. Alc. I. 121. B: ὡς μεγάλα τὰ ὑπάρχοντα. Tim. 29. A: τούτων ... ὑπαρχόντων (*quae quum ita sint*). Legg. IV. 710. A: τῶν ἄλλων ὑπαρχόντων. Alc. I. 119. C: τῶν ἄλλων τῶν σοι ὑπαρχόντων. Ep. VIII. 353. C: τίνες ... δίκαι ἀναγκαίως ὀρθαὶ γίνονται ἂν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς (*in hoc rerum statu*); Alc. II. 138. C: ἕτερα πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι κατηράτο. Ep. VII. 325. D: οὓς οὐδ' ὑπάρχοντας ἦν εὐρεῖν εὐπετές cet. Legg. V. 735. C: ἂν τις τὰ ὑπαρχοντα μὴ διακαθαίρηται. Alc. I. 104. A: τὰ ... ὑπάρχοντά σοι μεγάλα εἶναι. 124. A: εἰς τὰ παρὰ σφίσιν ὑπάρχοντα. Crat. 434. A: εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε φαρμακεία ὅμοια ὄντα. Pol. X. 613. A: εἰ μὴ τι ἀναγκαῖον αὐτῷ κακὸν ἐκ προτέρας ἁμαρτίας ὑπῆρχε. Tim. 60. C: κενὸν δ' ὑπῆρχεν αὐτῶν οὐδέν. Legg. III. 684. B. Gorg. 492. B: οἷς ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχεν ἡ βασιλείων νείειν εἶναι cet. Eryx. 405. A: ὅτῳ μὴ ἁμαθία πρότερον ὑπάρξει. Polit. 310. A: ὑπάρξαντος τοῦ (*si evenisset ut*) περὶ τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ μίαν ἔχειν ἀμφοτέρω τὰ γένη δόξαν. Gorg. 511. A: οὐκ οὐκ τὸ μέγιστον αὐτῷ κακὸν ὑπάρξει cet. Phaed. 78. A: ἀλλὰ ταῦτα μὲν δὴ ... ὑπάρξει. Crat. 434. B: εἰ μὴ ὑπάρξει ἐκεῖνα πρῶτον ὁμοιότητά τινα ἔχοντα. Lach. 181. A: ὅτι οἰκεία τὰ τε σὰ ἡμῖν

ὑπάρξει καὶ σοὶ τὰ ἡμέτερα (*quod tu nobis familiaris eris et nos tibi*). Epin. 981. A: τὸ γε πρῶτον ἡμῖν τοῦ πρώτου τῆς γενέσεως πιθανώτερον ἂν εἴη σχεδὸν ὑπερχυμένον. Med. principium popo. Tim. 41. C: σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω. Verb. Pol. V. 467. C: τοῦτο μὲν ἄρα ὑπαρκτέον, θεωροὺς πολέμου τοὺς παῖδας ποιεῖν cet.

ὑπάτος, ἡ, ον, *supremus*. Locr. 100. A: καθάπερ ὑπάτω (sic v. ὑπ' αὐτῷ *correx.* Valcken.) τῷ σκάνεος ἀπαντος. Fem. ὑπάτη (χορδή) *est ima s. extrema chorda*. Pol. IV. 443. D: ὑπάτης (ὄρον).

ὑπεικάθω, *cedo*. Apol. 32. A: ὅτι οὐδ' ἂν ἐνὶ ὑπεικάθοιμι (sic *codd.* pro v. ὑπείκοιμι) παρὰ τὸ δίκαιον δεῖσας θάνατον.

ὑπείκω, *cedo; locum do; succumbo; etiam obtempero*. Tim. 62. B: ὑπείκει ... ὅσον ἐπὶ σμικροῦ βαίνει. Legg. V. 727. D. Menex. 240. D. Euthyd. 295. D: ὅταν αὐτῷ μὴ ὑπείκω. Tim. 62. B: ὅσοις ἂν ἑμῶν ἢ σὰρξ ὑπείκη. Legg. V. 727. C. Pol. IX. 575. D: ἐάν ... ἐκόντες ὑπείκωσιν. I. 336. E: ὑπείκειν ἀλλήλοις. Tim. 59. D. Legg. IV. 717. D: θυμιουμένοις ... ὑπείκειν δεῖ. Menex. 239. A: μηδενὶ ἄλλῳ ὑπείκειν ἀλλήλοις ἢ ἀρετῆς δόξῃ καὶ φρονήσεως. Phaedr. 253. E: μάστιγι μετὰ κέντρων μόγις ὑπείκων. Legg. V. 727. C. Apol. 32. A: μὴ ὑπείκων. Legg. VIII. 836. D: τοῦ ... ταῖς ἡδοναῖς ὑπείκοντος. Pol. VIII. 555. E: τὸν αἰεὶ ὑπείκοντα ... τιρώσκοντες. Polit. 261. A: εἴ τινα τομὴν εἴτι ἐχόμεν ὑπείκουσαν ἐν τούτῳ. Tim. 74. C. 70. D: πηδῶσα εἰς ὑπείκον. Legg. VI. 762. A: ταῖς ... θωπείας ὑπείκοντες. VII. 798. C. Menex. 247. C. Legg. IV. 718. B: τὰ ... μὴ ὑπείκοντα πειθοῖ τῶν ἡθῶν βία καὶ δίκη κολάζουσα. Tim. 56. C: ὅπηπερ ἡ τῆς ἀνάγκης ... φύσις ὑπείξε. Crit. 51. B: οὐχὶ ὑπεικτέον οὐδὲ ἀναχωρητέον.

ὑπείμι, *insum, adsum* (trop. de cogitatione). Ep. VII. 339. E: αὐτῷ δέ μοι ὑπὴν ὡς οὐδὲν θαυμαστόν νέον ἄνθρωπον ... πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου.

ὑπείεις, ἡ, in eo dicitur qui cedit. Legg. VII. 815. A: ἐκνεύσεις καὶ ὑπείξει πάσῃ. *obsequium. Def. 412. D: ὑπείξει ἐκουσία πρὸς τὸ φανέν βέλτιστον. Legg. V. 727. A: δώροις ... ἢ τισιν ὑπείξεις.

ὑπειπεῖν, *subiicere et in univ. proferre vel memorare*. De virt. 377. D: οὗτος μὲν δὴ σοι τοιοῦτος διδάσκαλος ἀρετῆς ὃν ὑπείπεις. Etiam *sententiam subiicere* (sub voce aliqua) et in univ. *intelligere, accipere*. Prot. 343. E: οὕτωςι πως ὑπειπόντα τὸ τοῦ Πιττάκου, ὥσπερ ἂν εἰ θεῖημεν cet.

ὑπειτέρχομαι, *obtero*. Ax. 367. B: εἴτα λαθὼν ὑπείξῃς τὸ γῆρας.

ὑπεκπνέω, *evanesco*. Ax. 365. C: οὐκ οἷδ' ὅπως ... περικτοὶ λόγοι ὑπεκπνέουσι λεληθότως καὶ ἀτιμάζονται.

ὑπεκρέω, *effluo*. Conv. 203. E: τὸ δὲ ποριζόμενον αἰεὶ ὑπεκρεῖ.

ὑπεκτρέπομαι, *aversor*. Phaed. 108. B: ταύτην ... ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται.

ὑπεκφεύγω, *elabor*. Euthyd. 291. B: αἱ δ' (ἐπισιτή-μαι) αἰεὶ ὑπεξέφυγον.

ὑπεκχωρῶ, *me subtraho*. Phaed. 102. D: φεύγειν καὶ ὑπεκχωρεῖν. 104. C: ὑπεκχωροῦντα. 106. E: ὑπεκχωρήσαν τῷ θανάτῳ. 103. D: ὑπεκχωρήσειν αὐτῷ. **discedo*. Legg. VI. 785. B: τοὺς ... ὑπεκχωροῦντας τοῦ βίου.

ὑπεναντίος, α, ον, *contrarius*. Alc. II. 138. C: τὸ μαίνεσθαι ἀρὰ γε ὑπεναντίον σοι δοκεῖ τῷ φρονεῖν; Theaet. 176. A: ὑπεναντίον γὰρ τι τῷ ἀγαθῷ αἰεὶ εἶναι ἀνάγκη. Alc. II. 139. B: ὑπεναντίον εἶναι μανίαν φρονήσεαι. Legg. VII. 810. D: τοῖς πολλοῖς ὑπεναντία. Alc. II. 139. B: καὶ μὴν δύο γε ὑπεναντία ἐνὶ πράγματι πῶς ἂν εἴη; Polit. 306. E: ἐν τοῖς ὑπεναντίοις γένεσι. Ax. 365. D: σεαυτῷ ὑπεναντία καὶ ποιεῖς καὶ λέγεις.

ὑπένερθε et ὑπένερθεν, *infra*, c. art. *inferus*. Ax. 371. B: οἱ ὑπένερθεν (oppos. οἱ οὐράνιοι). Theaet. 173. E: τὰ ... γὰρ ὑπένερθε (c Pind.).

ὑπεξαιρῶ, *de medio tollo*. Pol. VIII. 567: ὑπεξαιρεῖν δὴ τούτους πάντας δεῖ τὸν τύραννον. Med. *clam eximo et astutius*. Theaet. 151. C: (ἐάν) ὑπεξαιρῶμαι (sic Bekk. corr. v. ὑπεξαίρωμαι) καὶ ἀποβάλλω.

ὑπέξειμι, *me subduco*. Phaed. 103. D: ὑπεξίεναι. Crat. 439. D. Phaed. 106. A: ὑπεξέηι ἂν ἡ χίων οὐσα σῶς καὶ ἄτητος.

ὑπεξέρχομαι, *elabor, me subduco*. Theaet. 182. D: εἴπερ αἰεὶ λέγοντος ὑπεξέρχεται. Crat. 439. D. Legg. IX. 865. E: διὸ ... γροῶν ἐστὶν ἄρα ὑπεξελεθεῖν τῷ παθόντι τὸν δράσαντα cet. Pol. VIII. 557. A: ὑπεξελεθόντων τῶν ἐτέρων.

ὑπεξίσταμαι, (aor. 2. et perf. act.) *cedo*, c. accus. *de-ctino*. Phil. 43. A: ὑπεκοτῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι.

ὑπέρ. I. cum genit. *super, supra*. Phaedr. 258. E: ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν. 262. D: οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ὡδοί. Crat. 395. D. Pol. VII. 514. B: ὑπὲρ ὧν τὰ θαύματα δεικνύσασιν. Tim. 38. D: εἰς τὸν δεύτερον ὑπὲρ γῆς. Critia 111. E. al. **pro*, (i. q. germ. *zum Besten* vel *zu Gunsten*). Prot. 309. B: καὶ γὰρ πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε βοηθῶν ἐμοί. Phil. 22. C: τῶν ... νικητηρίων πρὸς τὸν κοινὸν βίον οὐκ ἀμφισβητῶ πῶς ὑπὲρ νοῦ. Conv. 207. B: ἔτοιμα ἐστὶν ὑπὲρ τούτων καὶ διαμαχεσθαι τὰ ἀσθενέστατα τοῖς ἰσχυροτάτοις. Pol. II. 359. C: τὸν ... ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης λόγον. Legg. I. 642. C. Apol. 32. A: τὸν τῷ ὄντι μαχοῦμενον ὑπὲρ τοῦ δικαίου. Crit. 50. B. al. I. q. *nomine* vel *loca*. Prot. 310. E: ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῆς αὐτῷ. Gorg. 515. C: ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀπο-

πρωτεύμαι. Theaet. 162. D: ἐρεῖ ... ὑπὲρ αὐτοῦ. Conv. 179. B: ἐδελέσασα μόνῃ ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν. 185. D: δίκαιος εἰ ... λέγειν ὑπὲρ ἐμοῦ. Pol. V. 453. A: βούλει οὖν ... ἡμεῖς πρὸς ἡμῶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀμφισβητήσωμεν —; *propter, causa. Phaed. 107. C: οὐχ ὑπὲρ χρόνου τούτου μόνον ... ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ παντός. 115. E: μὴ ... ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ. Phil. 66. E: ὡς ... ὑπὲρ τῶν δευτερείων νῦν πρὸς ἡδονὴν ἐνδεδαιμαχοίμην. Conv. 208. C: (ὡς) ὑπὲρ τούτου κινδύνους ... κινδυνεύειν ἐτοιμοὶ εἶσιν πάντας. Pol. III. 387. C: ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα μὴ cet. *da. Legg. VI. 776. E: ὑπὲρ τοῦ Διὸς ἀγορεύων ὡς cet. Apol. 39. E: ἡδέως ἂν διαλεχθεῖην ὑπὲρ τοῦ γεγονότος τουτουῖ πράγματος. Menex. 238. A. Pro simpl. genit. Menex. 238. B: πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς χώρας φυλακὴν. II. Cum accus. supra, ultra, plus quam. Parm. 128. B: ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους (i. e. ultra intelligentiae nostrae modum) φαίνεται ἡμῖν τὰ εἰρημένα εἰρησθαι. Pol. II. 372. B: οὐχ ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ποιούμενοι τοὺς παῖδας. VI. 488. A: ναυκληρον μεγέθει ... καὶ ῥωμῇ ὑπὲρ τοὺς ἐν τῇ νητὶ πάντας. 509. A: (εἰ) αὐτὸ ... ὑπὲρ ταῦτα κάλλει ἐστίν. Critia 120. D: ὃν ἂν (v. ἂν) μὴ τῶν δέκα τοῖς ὑπὲρ ἡμῶν δοκῇ. Legg. II. 664. D: τοὺς ὑπὲρ τριάκοντα ἐτη ... γεγονότας. 665. B. VIII. 839. D: ὡς ... οὐκ ἐστὶν ὑπὲρ ἀνθρώπων. Cum genit. Legg. IX. 857. A: (ἐὰν) ἱκανὴν δῃ τὴν ἄλλην οὐσίαν ἀποτίνας ὑπὲρ τοῦ κλήρου (nisi forte scrib. ὑπὲρ τὸν κλήρον). In tempore et loco pos. est supra, germ. über vel darüber hinaus. Tim. 23. C: τὴν ... ὑπὲρ τὴν μεγίστην φθορὰν ὕδασι νῆ οὖν Ἀθηναίων οὕσα πόλις ἀρίστη cet. Critia 108. E: τοῖς δ' ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἐξω κατοικοῦσι καὶ τοῖς ἐντὸς παῖσιν.

ὑπεράγαμαι, mire oblector. Conv. 180. A: ὑπεραγαοθέντες.

ὑπεραγανακτῶ, admodum indignor. Pol. VII. 535. E: τῇ ἡν (ψυχῇ) ... ἐτέρων ψευδομένων ὑπεραγανακτῇ.

ὑπεραγωνιῶ, ocheantior trepido vel aeduo. Euthyd. 300. C: καὶ μοι ἐδόκει ὑπεραγωνιᾶν ὁ Κτήσιππος διὰ τὰ παιδικὰ. ὑπεραίρω, exallo. Phaedr. 248. A: ὑπερῆρεν εἰς τὸν ἐξω τόπον τὴν τοῦ ἡνιώγου κεφαλὴν. Intrans. excedo. Legg. IV. 717. D: μὴδ' ὑπεραίροντα τῶν εἰθισμένων ὄγκων (Stob. τὸν εἰθισμένον ὄγκον) μὴτ' ἐλλείποντα cet.

ὑπεραποθνήσκω, pro altero morior. Conv. 179. B: ὑπεραποθνήσκειν. 208. D. 180. A: ὑπεραποθανεῖν.

ὑπερβαίνω, transgredior; transilio; migro; supero. Tim. 44. E: τὰ μὲν ὑπερβαίνειν, ἐνθεν δὲ ἐκβαίνειν. Legg. VIII. 483. C: ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους. Pol. V. 478. C: ὑπερβαίνουσα ἡ γνώσις σαφηνεία ἢ ἀγνοίαν ἀσαφεία. II. 366. A: ὑπερβαίνοντες καὶ ἀμαρτάνοντες. Tim. 24. D: πάσῃ ... πῦντας ἀνθρώπους ὑπερβεβηκότες ἀρετῇ. Pol. IX. 587. C:

τῶν νόθων (ἡδονῶν) εἰς τὸ ἐπέκεινα ὑπερβάς ὁ τύραννος. Legg. VI. 755. A: ὅπως ἂν τις πλέον ὑπερβάς ἐρδομηκοντα ἕξ. Pol. II. 373. D: ὑπερβάντες τὸν τῶν ἀναγκαιῶν ὅρον. IX. 586. A. Parm. 152. B: οὐ γὰρ που πορευόμενόν γε ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ ἐπειτα ὑπερβήσεται τὸ νῦν. **practermittit*, *omittit*. Ax. 368. C: πολλὰ γὰρ ὑπερβαίνω. Crat. 415. C: δοκούμεν δέ μοι καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπερβεβηκέναι. B: ὃ οὐπω διήλθομεν, ἀλλ' ὑπερέβημεν. Pol. VII. 528. D: ὑπερβάς αὐτὴν (τὴν βᾶθους αὐτῆς μέθοδον). Tim. 54. A: ὑπερβάντες τὰλλα.

ὑπερβαλλόντως, *supra modum*. Pol. VI. 492. B: ὑπερβ. ἐκύτερα. Legg. II. 667. A: πολιτικὸν ὑπερβ. VIII. 836. A: τὸ ... μὴ πλουτεῖν ... ἐξεῖναι ὑπερβ.

ὑπερβάλλω, *supero*, *vinco*; *etiam supero*, i. e. *antecello* vel *eminco*, et *modum excedo* vel *nimius sum*. Gorg. 475. A: ἄρα λύπη ὑπερβάλλει τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι; Theaet. 180. A: μᾶλλον ... ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν πρὸς τὸ μικρὸν σμικρὸν ἐνεῖναι τοῖς ἀνδράσιν ἡσυχίας. 192. C. Legg. V. 733. C. Phil. 45. B: οὐχ αὐταὶ τῶν ἡδονῶν ὑπερβάλλουσιν —; Legg. V. 734. B: ὑπερβάλλουσι ἡδοναὶ ... λύπας ἐν ὑγείᾳ. Pol. II. 358. E: πλέονι ... κακῷ ὑπερβάλλειν τὸ ἀδικεῖσθαι ἢ ἀγαθῷ τὸ ἀδικεῖν. X. 616. A. Gorg. 477. D: ὑπερβάλλουσα τὰλλα. Legg. V. 740. E: ἐπίγυσις ... ὑπερβάλλουσα ... πολιτῶν. Def. 415. E: ὑπερβάλλουσα τὸ μέτριον. Gorg. 475. A: ἡ ἀμφοτέροις ὑπερβάλλον κάλλιον ἐστίν. Polit. 283. E: τὸ τὴν τοῦ μετρίου φύσιν ὑπερβάλλον. Pol. III. 452. E: ἡδονὴ ὑπερβαλλούση. Legg. IV. 719. D: τὸν ὑπερβάλλοντα ἂν τάφον ἐπαινοῖην. XII. 945. E: ἄρχοντα ὑπερβάλλοντα πρὸς ἀρετὴν. Phaedr. 240. E: ἀκαίρους τε ἐπαινοὺς καὶ ὑπερβάλλοντας ἀκούοντι. Tim. 86. B: ἡδονὰς ... καὶ λύπας ὑπερβαλλούσας. Legg. X. 899. A: δυνάμεις ἄλλας τινὰς ὑπερβαλλούσας θαύματι. Pol. X. 619. A: φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα ἐκατέρωσε. Legg. V. 734. C: ὅπου δ' ὑπερβάλλεται (τὸ λυπηρὸν). Prot. 356. B: ἐὰν ... τὰ ἀνιὰρὰ ὑπερβάλληται ὑπὸ τῶν ἡδέων. Critia 110. E: ἀρετῇ ... πᾶσαν γῆν ὑπὸ (ν. ὑπὲρ) τῆς ἐνθάδε ὑπερβάλλεσθαι. Polit. 283. E: (τὸ) ὑπερβαλλόμενον ὑπ' αὐτῆς ἐν λόγοις cet. Alc. I. 103. B: οὐδεὶς ὅς οὐχ ὑπερβληθεὶς τῷ φρονήματι ὑπὸ σοῦ πέφυγε. Med. *antecello*; *eximius* vel *nimius sum*. Critia 115. E: ὑπερεβάλλετο εἰς δύναμιν αἰετὸν ἐμπροσθεν. Legg. IV. 719. D: οὐσης ... ταφῆς τῆς μὲν ὑπερβεβημένης, τῆς δὲ ἐλλειπούσης. Pol. VIII. 558. B: εἰ μὴ τις ὑπερβεβλημένην (*eximium*) φύσιν ἔχοι. Conv. 179. C: οὐς ἐκείνην τοσοῦτον ὑπερβάλετο τῇ φιλίᾳ διὰ τὸν ἔρωτα ὥστε cel. Phaedr. 232. C: μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλονται. Menex. 247. A: ὅπως μάλιστα ... ὑπερβαλεῖσθε καὶ ἡμᾶς καὶ τοὺς πρόσθεν εὐκλεία. **differo*. Phaedr. 254. D: δεομένων εἰς αὐθις ὑπερβαλεῖσθαι.

ὑπερβατός, ἡ, ὄν, *traiectus*. Prot. 343. E: ὑπερβατόν δεῖ θιναί ἐν τῷ ἄσματι τὸ ἀλαθέως.

ὑπερβολή, ἡ, *redundantia*, *nimia copia*; *exsuperantia*; etiam in eo ponitur quod plurius est vel modum transit. Prot. 356. A: ὑπερβολή ἀλλήλων καὶ ἑλλειψις. Def. 416: ὑπερβολή θράσους πρὸς φόβους οὕς μὴ δεῖ. Prot. 357. B: ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας οὕσα ... σκέψις. Pol. VI. 509. C: δαιμονίας ὑπερβολῆς! Tim. 86. A: ἐκ πυρός ὑπερβολῆς. Def. 415. A: τὸ μέσον ὑπερβολῆς καὶ ἑλλείψεως. Legg. V. 739. D: τούτων (τῶν νόμων) ὑπερβολῇ (*praestantiae*) πρὸς ἀρετῇ cet. Prot. 283. C: πάσαν τὴν τε ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἑλλειψιν. Tim. 75. E: διὰ τὴν ἐν ταῖς ὥραις ἐφ' ἐκείτον ὑπερβολὴν. De lege 319. D: οὐκ ἔχει ὑπερβολὴν ἐπαίνου (*laus est quam alia nulla exsuperat*). Polit. 285. B: περὶ τῶν ἑλλείψεων καὶ ὑπερβολῶν. Legg. VI. 776. A: ὑπερβολαῖς πλησμονῆς. Ep. VII. 326. C: ἀναλίσκειν ... δεῖν πάντι ἐς ὑπερβολὰς.

ὑπερδικῶ, *defendo*. Phaed. 86. E: ὑπερδικεῖν τοῦ λόγον.

ὑπερεῖδω, *aliquid tanquam fulcimentum subiicio*. Phaed. 99. B: ὁ δὲ ὥσπερ καρδόσῳ πλατεῖα βάθρον τὸν ἀέρα ὑπερεῖδει (*int. τῇ γῇ*).

ὑπερεπαινώ, *mitis laudibus orno vel extollo*. Clit. 406: (ὅτι) τὴν Θρασυμάχου ... ξυνουσίαν ὑπερεπαινοῖ. Legg. I. 629. D: πρὸς πρότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον οὕτως ὑπερεπήνεσας. Euthyd. 303. B: οὐδεὶς ὅστις οὐ τῶν παρόντων ὑπερεπήνεσε τὸν λόγον καὶ τῷ ἀνδρῷ.

ὑπέρευ, *egregie*. Theaet. 185. D: ὑπέρευ ... ἀκολονθεῖς. ὑπερέχω, *exsto*, *emineo*; *supero*, *praesto*. Gorg. 475. C: οὐκ ἄρα λυπη γὰρ ὑπερέχει (το ἀδικεῖσθαι). Tim. 24. D: πάντων ... ἐν ὑπερέχει μεγέθει καὶ ἀρετῇ. Menex. 237. D: ὁ (ζῶων) συνέσει ... ὑπερέχει τῶν ἄλλων. Parm. 150. E: οὐτ' ἂν ὑπερέχοι ἑαυτοῦ. Phaed. 96. E: διὰ τὸ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν. Parm. 150. C. Legg. V. 731. A: τῇ τῶν ἄλλων διαβολῇ δεῖν οἰόμενος ὑπερέχειν. Phaed. 102. D: τοῦ μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχων τὴν σμικρότητα (*sic locus scrib. videtur*) cet. Epin. 991. A: τῷ αὐτῷ μέρεσι τῶν ἄκρων αὐτῶν ὑπερέχον τε καὶ ὑπερεχόμενον. Pol. VI. 509. B: πρεσβεῖα καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος. Tim. 36. A: ὑπερέχονσαν. Phaed. 102. D: τῆς σμικρότητος ... ὑπερέχον. Parm. 150. D: τὸ ... μήτε ὑπερέχον μήθ' ὑπερεχόμενον. Critia 115. E: βάθος ... ὑπερέχον (*sic Par. A. c. al. Vulg. ὑπερέχοντα*) τῆς θαλάττης. Phil. 45. D: τῷ σφόδρα ... ὑπερεχούσας (ἡδονὰς). Legg. III. 696. B: τὰς τιμὰς ὑπερεχούσας. Pol. VII. 514. B: σκεύη ... παντοδαπὰ ὑπερέχοντα τοῦ τειχίου. Parm. 150. E: οὐτ' ἂν ὑπερέχοιτο. Phaed. 102. C: οὐδὲ ... ἐπὶ Φαίδωνος ὑπερέχεσθαι. D. Parm. 150. D: τὴν τοῦ ὑπερέχειν τε καὶ ὑπερέχεσθαι (δύναμιν). Tim. 36. A: ὑπερεχομένην.

ὑπερηφανία, ἡ, *superbia cum contemtionem coniuncta*. Conν. 219. C: δικασταὶ γὰρ ἔσσι τῆς Σακράτους ὑπερηφανίας. Pol. III. 391. C: ὑπερηφανίαν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Menex. 240. D: κολασάμενοι τὴν ὑπερηφανίαν ὅλης τῆς Ἀσίας.

ὑπερήφανος, ὁ ἡ, *superbus*. Men. 90. A: οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης cet. Senau bono est magnificus, *eximius*. Phaedr. 96. A: ὑπερήφανος γάρ μοι ἰδοῦκε εἶναι (ἡ σοφία). Gorg. 511. D: οὐ σεμνύνεται ἐοχηματισμένη ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη. Conν. 217. E: Σακράτους ἔργον ὑπερήφανον.

ὑπερηφάνως, *superbe, elate, cum v. ἔχειν superbe vel elatius se gerere*. Theaet. 175. B: τὰ μὲν ὑπερηφάνως ἔχω, τὰ δὲ cet. Pol. III. 399. B: μὴ ὑπερηφάνως ἔχοντα. Legg. III. 691. A: βασιλέων ... ὑπερηφάνως ζώντων διὰ τρυφᾶς.

ὑπερθεν, *superne, c. art. supernus*. Men. 81. B. (Pind.). ὑπερθέω, *supero vel exsupero*. Legg. I. 648. D: τὴν ... δύναμιν ὑπερθέων καὶ κρατῶν.

ὑπεριδεῖν, *despicere, contemnere*. Pol. VI. 496. B: ὅταν μεγάλη ψυχὴ φυχὴ καὶ ἀτιμάσασα τὰ τῆς πόλεως ὑπερίδῃ. Phaedr. 249. C: ὑπεριδούσα ἃ νῦν εἶναι φαιμεν. Soph. 243. A: ὅτι λίαν τῶν πολλῶν ἡμῶν ὑπεριδόντες ἀλιγώρησαν.

ὑπερκύντω, *me erigens prospecto*. Euthyd. 271. A: ὑπερκύνψας ... κατείδον.

ὑπέρμετρος, ὁ ἡ, *nimius et in univ. ingens*. Legg. IX. 864. D: νόσοις ἡ γῆρα ὑπερμέτρῳ ξυνεχόμενος.

ὑπέρογκος, ὁ ἡ, *immodicus*. Legg. V. 728. E: τὰ ... ὑπέρογκα ἑκάστων τούτων ἐχθρὰ καὶ στάσεις ἀπεργάζεται. Ep. III. 317. C: τὰς μεγάλας οὐσίας καὶ ὑπέρογκους.

ὑπεροπτικός, ἡ, ὄν, *contemptus*. Def. 416: ἀδικία εἰς ὑπεροπτικὴν νόμον.

ὑπερορία, (γῆ ἢ χώρα), ἡ, *terra s. regio externa*. Phaedr. 230. D: ἐκ τοῦ ἄστεος οὐτ' εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀποδημῶς cet. Legg. IX. 866. D: εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεριπέτω. XI. 936. C. Idem IX. 855. C. pro ὑπερορίαν rep. videtur.

ὑπερορίζω, *extermينو*. Pol. VII. 560. D: μετριότητα ... ὑπερορίζουσι.

ὑπερορῶ, *despicio, contemno*. Pol. II. 364. A: τοὺς δὲ ἀτιμάζειν τε καὶ ὑπερορᾶν. Critia 120. E: πλὴν ἀρετῆς πάντα ὑπερορῶντες. Phaedr. 232. D: ἡγούμενοι ὑπ' ἐκείνων ... ὑπερορᾶσθαι.

ὑπερος, ὁ, *pistillum*. Theaet. 209. D: ὑπέρου ... περιστροφὴ (pron.)

ὑπερουράνιος, ὁ ἡ, *supercoelestis*. Phaedr. 247. C: τὸν ... ὑπερουράνιον τόπον.

ὑπεροχῇ, ἡ, *exsuperantia*. Def. 416: ὑπεροχὴ ἐν πράξει ἡ ἐν λόγῳ. Legg. IV. 711. D: κατὰ πλούτων ὑπεροχάς. In dicendo est Lat. *anfractus*. Polit. 283. C: (περὶ) πάσης ὑπεροχῆς τε καὶ ἐλλείψεως.

ὑπερπηδῶ, *supero, antecello*. Legg. III. 677. E: πολὺ ... ὕμιν ὑπερπηδήσας τῷ μηχανήματι τοὺς ξύμπαντας cet.
ὑπέρπλουτος, ὁ ἥ, *praedives*. Pol. VIII. 552. B: οὐ γὰρ ἂν οἱ μὲν ὑπέρπλουτοι ἦσαν, οἱ δὲ παντάπασιν πένητες. Ib. 562. B. pro v. ὑπέρπλουτος e codd. aliquot πλούτος ascrib. videtur.

ὑπερπονῶ, *pro altero laboro vel conficior*. Legg. IV. 717. C: ὑπερπονούντων ὠδῖνας παλαιὰς ἐπὶ νέοις δανεισθείσας.
ὑπερσκελῆς, ὁ ἥ, *grandiora vel inaequalia crura habens*. Tim. 87. E: ὑπεροκελῆς ... σῶμα.

ὑπέρσοφος, ὁ ἥ, *mirum quam sapiens*. Euthyd. 289. E: ὑπέρσοφοι.

ὑπερτερία, ἡ, *stirpea (Wagenkorb)*. Theaet. 207. A.
ὑπέρτερος, α, ον, *superior*. Phaedr. 227. B: καὶ ὠχορίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσασθαι (e Pind.). Gorg. 484. B: ὑπερτάτα χερί (Pind.).

ὑπέρυθρος, ὁ ἥ, *subruber*. Pol. X. 617. A: ὑπέρυθρον (χεῶμα ἔχειν).

ὑπερφρονῶ, *despicio, contemno*. Phaedr. 258. B: οὐχ ὡς ὑπερφρονούντες τοῦ ἐπιτηδεύματος. Alc. I. 104. A: τὸν δὲ λόγον ᾧ (*causam cur*) ὑπερπεφρόνηκας ἐθέλω διελθεῖν.

ὑπερφυῆς, ὁ ἥ, *mirus*. Gorg. 477. D: ὑπερφυεῖ τινὶ ... ὡς μεγάλη βλάβη cet. Etiam *mirum quam absurdus*. Gorg. 467. B: σχέτλια (Stob. σχέτλιά γε) λέγεις καὶ ὑπερφυῆ.

ὑπερφυνῶς, *mire, mirum in modum, cum conl.* ὡς *mirum quam*. Prot. 358. A: ὑπερφυνῶς ἐδοκεῖ ἅπασιν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα. Phaedr. 234. C: οὐχ ὑπερφυνῶς τὰ τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν εἰρησθαι; Gorg. 481. B: ὑπερφυνῶς σπουδάζειν. 496. C: ὑπερφυνῶς ὡς (sic Cl. al. Vulgo ὡς deest) ὁμολογῶ. Phaedr. 66. A: ὑπερφυνῶς ... ὡς ἀληθῆ λέγεις. 76. E. Theaet. 155. C: ὑπερφυνῶς ὡς θαυμάζω τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα. Conyn. 173. C: ὑπερφυνῶς ὡς χαίρω. Pol. VII. 525. B: ὑπερφυνῶς μὲν οὖν (*respons.*). 539. B. al.

ὑπέρχομαι, *subeo*. Phaedr. 251. A: καὶ τι τῶν τότε ἐπηλθεν αὐτὸν δειμάτων. **me insinuo, adulo*. Crit. 53. E: ὑπερχόμενος ... βιώσει πάντας ἀνθρώπους καὶ δουλείων.

ὑπέρυψος, ὁ ἥ, *animo superior vel valentior*. Tim. 88. A: σῶμα ... μέγα καὶ ὑπέρυψον (sic Par. A. c. al. Vulgo ὑπέρυψυχρον).

ὑπερωτῶ, *interrogo ita ut aliud quid subiiciam*. Gorg. 483. A: κακουργεῖς ἐν τοῖς λόγοις, εὐν ... τις κατὰ νόμον λέγῃ, κατὰ φύσιν ὑπερωτῶν cet.

ὑπεύθυνος, ὁ ἥ, *obnoxius, lege adstrictus*. Ep. VIII. 355. E: τοῖς δὲ ἀρχῇ ὑπεύθυνος βασιλική.

ὑπέχω, *suppono, subicio*. Theaet. 191. D: ὑπέχοντες αὐτὸ ταῖς αἰσθήσεσι καὶ ἐννοίαις. **subeo, sustineo*. Legg. VI. 754. E: δικὴν ὑπεχέτω τῷ βουλομένῳ μετεῖναι cet. 767. E. VIII. 844. C. IX. 865. C. VI. 762. A: ὑπεχέτωσαν ... δι-

κας. Apol. 33. A: τούτων ἐγώ ... οὐκ ἂν δικαίως τὴν αἰτίαν ὑπέχοιμι. Phaed. 98. E: ὑπέχειν τὴν δίκην. 99. A: ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην. Legg. VI. 762. B. IX. 872. C: καθάπερ ἂν εἰ πολίτην κτείνας ὑπέιχα φόνου δίκας. VI. 762. B: (τὸν) μὴ ἐθελήσαντα ὑποσχεῖν ἔκοντα τιμωρίαν. IX. 861. D: μὴ θελήσας κρίσιν ὑποσχεῖν. IV. 716. B: ὑποσχῶν τιμωρίαν οὐ μεμπτὴν τῇ δίκῃ. XI. 921. A: δίκην τῷ θεῷ ὑφέξει. Pol. III. 403. C: ψόγον ἀμουσίας ... ὑφέξοντα. V. 457. E: ὑφεκτέον ... δίκην. Cum v. λόγον est rationem reddere. Legg. VI. 774. B: ἐν ταῖς εὐθύναις τοῦ τοιούτου λόγον ὑπεχέτω πᾶς. Charm. 162. C: βουλόμενος μὴ αὐτὸς ὑπέχειν λόγον. Prot. 338. D: πάλιν οὗτος ἐμοὶ λόγον ὑποσχεῖτω ὁμοίως. Euthyd. 285. E: ἥ καὶ ὑπόσχοις ἂν τούτου λόγον; Gorg. 465. A: ὑποσχεῖν λόγον. *permitto. Gorg. 497. B: ὑπόσχος Σωκράτει ἐλέγξει ὅπως ἂν βούληται.

ὑπήκοος, ὁ ἡ, dicto audiens, subiectus. Pol. VIII. 549. A: ἀρχόντων ... σφοδρὰ ὑπήκοος. Def. 411. E: ἔξις ἐν βίῳ νόμου ὑπήκοος. Pol. IV. 441. E: τῷ θυμοειδεῖ (προσέκει) ὑπηκόω εἶναι καὶ ξυμμάχῳ τούτου (τοῦ λογιστικοῦ). V. 463. D: (περὶ) τοῦ ὑπήκοον δεῖν εἶναι τῶν γονέων. Legg. IX. 875. C: νοῦν οὐδενὸς ὑπήκοον οὐδὲ δούλον. 856. B: (ὅς ἂν) ἐταιρείαις ... τὴν πόλιν ὑπήκοον ποιῇ. 864. A. Locr. 103. C. Lys. 210. C: ἐσόμεθα ἄλλων ὑπήκοοι. Legg. III. 701. B: νόμων ζητεῖν μὴ ὑπηκόοις εἶναι. Pol. III. 389. D: ἀρχόντων ὑπηκόους εἶναι. IV. 440. D.

ὑπηγνήτης, ὁ, barbatus. Prot. 309. B: ἤβην ... τοῦ ὑπηγνήτου.

ὑπηρεσία, ἡ, ministerium, adminiculum; etiam obsequium; plur. ministri. Legg. XII. 961. E: ἱατρικὴ ὑπηρεσία πᾶσα. Euth. 14. D: τίς αὐτῇ ἡ ὑπηρεσία ἐστὶ τοῖς θεοῖς; Tim. 33. D: οὐδὲ ποδῶν οὐδὲ ὀλως τῆς περὶ τὴν βάσιν ὑπηρεσίας (τὴν ... ὑπηρεσίαν?). Legg. V. 729. D: ὅστις ... νικᾶν δέξαιτ' ἂν δόξῃ ὑπηρεσίας τῶν οἰκοὶ νόμων. Ep. VII. 333. E: ἐκ τῆς πρὸς τὴν καθοδὸν ὑπηρεσίας (per ministeria in re-ditu praestita). Pol. VI. 498. B: ὑπηρεσίαν φιλοσοφία κτωμένους. Tim. 44. D. Legg. IV. 717. C: πρὸς τὸ παρέχειν αὐτὰ εἰς ὑπηρεσίαν ἐκείνοις. Apol. 30. A: τὴν ἐμὴν τῷ θεῷ ὑπηρεσίαν. De lege 320. C: ὑπηρεσίαν τῇ βασιλικῇ (ἐπεπαιδευτο: ad ministeria regiae facienda institutus erat). Legg. XII. 956. E: ὑπηρεσιῶν (ministorum) ἐκάσταις τῶν ἀρχῶν καταστάσεις. Ep. VII. 350. A: οἱ τῶν ὑπηρεσιῶν ὄντες Ἀθῆνηθεν. Legg. V. 729. D: σεμνοτέρως τὰς ἐκείνων ὑπηρεσίας εἰς αὐτὸν ἡγούμενος ἢ ἄλλοι.

ὑπηρέτημα, τό, ministerium, officium. Alc. I. 106. B: εἰ ... μὴ χαλεπὸν τι λέγεις τὸ ὑπηρέτημα, ἐθέλω. Euthyd. 282. B: ὅτι οὖν ἐθέλοντα ὑπηρετεῖν τῶν καλῶν ὑπηρετημάτων. Legg. VI. 763. A: ἐπὶ τὰ ἴδια ... ὑπηρετήματα.

ὑπηρέτης, ὁ, minister, fem. ὑπηρέτις, ministra. Phaed.

116. B: ὁ τῶν ἐνδεκα ὑπηρέτης. Pol. VIII. 552. B: οὕτα ἄρχων οὔτε ὑπηρέτης ἢν αὐτῆς (τῆς πόλεως). Legg. XII. 968. A: ὑπηρέτης ... ἄλλοις ἀρχουσιν. Polit. 305. C: νόμιον φύλακα καὶ ὑπηρέτην ἐκείνῃς. Theaet. 173. C: ὅτι οὐχ ἡμεῖς ... τῶν λόγων ὑπηρεταί cet. Pol. II. 373. B: ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρεταί. Legg. IV. 720. A: ὑπηρεταί τῶν λατρῶν. IX. 873. B: οἱ τῶν δικαστῶν ὑπηρεταί. Polit. 289. C: τὸ ... δούλων καὶ πάντων ὑπηρετῶν λοιπόν. Legg. I. 645. A. XII. 965. A: ὑπηρεταῖς χρωμένους μετὰ ξυμβουλίας τοῖς νέοις. Euth. 13. E: ἡμῖν ὑπηρεταῖς χρώμενοι (οἱ θεοί). Ion. 534. C. Polit. 290. B: ὑπηρετας, ἀλλ' οὐκ αὐτοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀρχοντας. Legg. IV. 715. C: τοὺς δ' ἀρχοντας λεγομένους νῦν ὑπηρετας τοῖς νόμοις ἐκάλεσα cet. VI. 755. B. 773. E: τῷ θεῷ ὑπηρετας.

ὑπηρετικός, ἡ, ὄν, ministrans, serviens, seruilis; fem. etiam ministerium. Euth. 13. D: ὑπηρετικὴ τις ἂν ... εἴη θεοῖς. Ib. ἡ λατροῖς ὑπηρετικὴ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν τυγχάνει οὕσα ὑπηρετικὴ cet. E: ἡ ... θεοῖς ὑπηρετικὴ cet. Def. 411. E: ἕξις ὑπηρετικὴ ὁρθῶν νόμων. 412. A: τολμία ὑπηρετικὴ φρονήσεως. Polit. 290. C: ἐν ὑπηρετικῇ μοίρᾳ τινί. 289. E: ὅσοι τοῖς νῦν δὴ ῥηθείσιν εἰς ὑπηρετικὴν ἔκοντες αὐτοὺς ταῖτουσι. 305. A. Legg. XII. 942. E: τὸ μὲν ὑπηρετικώτατον ἅπαντι τῷ σώματι, τὸ δὲ ἀρχικώτατον.

ὑπηρετῶ, ministro, servio, officia praesto; etiam aliquid exsequor, administro vel procuro. Conv. 196. C: πᾶς ... ἐκὼν ἔρωτι πᾶν ὑπηρετεῖ. 185. A: ὅτι ἔνεκα χρημάτων ὁτιοῖν ἂν ὀφιοῦν ὑπηρετοί. Pol. V. 455. C. Alc. I. 104. B: οἱ εἴ τι δέοι ὑπηρετοῖεν ἂν σοι. Prot. 326. B: ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὐσῃ. Pol. X. 601. D. Phaedr. 240. D: ὥστε μεθ' ἡδονῆς ... αὐτῷ ὑπηρετεῖν. Gorg. 492. A. Conv. 184. D: ὑπηρετῶν ὁτιοῦν δικαίως ἂν ὑπηρετεῖν. Pol. I. 343. E: ὅταν μηδὲν ἐθέλῃ αὐτοῖς ὑπηρετεῖν παρὰ τὸ δίκαιον. V. 467. A: διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον. Legg. II. 654. C. Polit. 304. E: ὑπηρετοῦν (εἶδος) ταύτη. Tim. 75. E. Pol. I. 343. C: οἰκεία ... τοῦ πειθομένου τε καὶ ὑπηρετοῦντος βλάβη. VII. 540. E: τοῦτῳ ὑπηρετοῦντες. Tim. 68. E: χρώμενος ταῖς περὶ ταῦτα αἰτίαις ὑπηρετούσαις. 46. E: οἷς (ξυναιτίοις) θεὸς ὑπηρετοῦσι χρῆται cet. Polit. 290. A: θήτας πᾶσιν ἐτοιμώτατα (v. ἐτοιμούς) ὑπηρετοῦντας. Pol. IV. 427. B. Alc. I. 106. B: ἂν ἐν μόνον μοι ἐθέλῃς βραχὺ ὑπηρετῆσαι. Polit. 290. B: ὑπηρετήσαντες. Pol. X. 601. E: ὁ δ' ὑπηρετήσῃ (imperata faciet. Vulg. ὑπηρετῆς οὐ). *obsequor, obtempero. Tim. 70. D: ἵνα ... τῷ λόγῳ μετὰ θυμοῦ δύναιτο ὑπηρετεῖν. Legg. XI. 914. A: τοῦτο ἡ πόλις ὑπηρετούσα ταῖς μαντείαις δράτῳ τοῦ θεοῦ. Ep. VII. 331. A: ταῖς ... βουλήσεσι καὶ ἐπιθυμίαις αὐτῶν ὑπηρετοῦντα. Legg. V. 729. D: ὡς ὑπηρετηκῶς πάντων κάλλιστ' ἀνθρώπων αὐ-

τοῖς (τοῖς νόμοις) ἐν τῷ βίῳ. VII. 822. E: τὸν ὑπηρετή-
σαντα τοῖς νόμοις ἄριστα καὶ πειθόμενον μάλιστα.

ὑπηγῶ, *succino*. Phaedr. 230. C: θερινὸν ... ὑπηγεί
τῷ τῶν τεττίγων χορῷ.

ὑπισχνούμαι, *polliceor*. Phaedr. 235. D: καὶ σοι ἐγὼ
... ὑπισχνούμαι χρυσὴν εἰκόνα ... ἀναθήσειν. Gorg. 449. B:
ὅπερ ὑπισχνεί. Pol. VIII. 566. E: ὑπισχνείται ... πολλὰ καὶ
ἰδία καὶ δημοσία. Prot. 319. A: (δοκεῖς μοι) ὑπισχνέσθαι
ποιεῖν ἄνδρας ἀγαθοὺς πολίτας. Pol. IX. 579. A: ὑπισχνεί-
σθαι πολλὰ. Legg. X. 909. E: ἰδρύσεις ὑπισχνέσθαι θεοῖς.
Phaedr. 240. E: πολλὰ καὶ μετὰ πολλῶν ὀρκῶν τε καὶ δετή-
σεων ὑπισχνούμενος. Legg. X. 909. B: θεοὺς ὑπισχνούμε-
νοι πείθειν. Apol. 33. B: ὧν μήτε ὑπεσχόμην μηδενὶ μη-
δ' ὡς πώποτε μαθήμα μήτε ἐδίδαξα. Phil. 20. A: ὑπέσχω
γάρ. Pol. IV. 427. D: σὺ γὰρ ὑπέσχου ζητήσιν. Euth. 9.
D. Gorg. 448. D: ὃ ὑπέσχετο Χαιρεφῶντι οὐ ποιεῖ. Conv.
199. A: ἡ γλῶττα ... ὑπέσχετο. Legg. III. 695. D. Ep. II.
314. E. Euthyd. 278. C: ἵνα μοι ὃ ὑπέσχετο ἀποδώσιν
(v. ἀποδώσειν). Phaedr. 235. D: ἕτερα ὑποσχέθῃ (ὑπό-
σχου? Vid. Annot. p. 293.) εἰπεῖν. Legg. III. 683. B: εἰ ...
τις ἡμῖν ὑπόσχοιτο θεὸς ὡς cet. Ion. 542. A: περὶ Ὀμήρου
ὑποσχόμενος ἐπιδείξειν. Ep. III. 318. B: ὧν ὑποσχομενος
οὐδὲν ἐποίησας. Legg. IX. 856. A: ὑποσχόμενον ... εἰς δύ-
ναμιν τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ κρίνειν. **profiteor*. Soph. 232.
D: ἄρ' οὐχ ὑπισχνούνται ποιεῖν ἀμφισβητητικούς; Men.
95. C: ὅτι οὐκ ἂν ποτε αὐτοῦ τοῦτο ἀκούσαις ὑπισχνουμέ-
νου. Soph. 234. C: τὸν ... ὑπισχνούμενον δυνατόν εἶναι
μῖα τέχνη πάντα ποιεῖν. Lach. 182. E: ἐξαπατῶσιν οἱ ὑπι-
σχνούμενοι. Men. 95. C: ὅταν ἀκούσῃ ὑπισχνουμένων. Soph.
232. D: μὴ τοῦτο ὑπισχνουμένοις. Men. 90. E: παρὰ ...
τοὺς ὑπισχνουμένους διδάξειν τὴν τέχνην. 91. B. Theaet.
178. E: τοῦτό γε σφόδρα ὑπισχνεῖτο πάντων διαφέρειν αὐτός.

ὑπνος, ὁ, *somnus*. Prot. 310. D: ἐπειδὴ δὲ τάχιστα
με ... ὁ ὑπνος ἀνῆκεν. Legg. VII. 808. B: ὑπνός ... πολὺς
οὐτα τοῖς σώμασιν οὐτε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ... ἀρμότιων ἐστὶ
κατὰ φύσιν. Pol. VI. 503. D: ὑπνον τε καὶ χάσμις ἐμπί-
πλυνται. Tim. 45. D: ἐτι δὲ ἐπαγωγὸν γίγνεται ὑπνον.
Legg. VII. 791. A. Lys. 204. D: ἐξ ὑπνου ἐγρομένοις. Theaet.
190. B: οὐδ' ἐν ὑπνῳ πώποτε ἐτόλμηςας εἰπεῖν πρὸς σεαυ-
τὸν ὡς cet. Pol. V. 476. C. IX. 574. D. Conv. 223. B: εἰ
δὲ ὑπνον λαβεῖν. Pol. IX. 571. C: τὰς περὶ τὸν ὑπνον ...
ἐγειρομένας (ἐπιθυμίας). D: ὅταν ... τις ... εἰς τὸν ὑπνον
ἵη. Tim. 71. C: καθ' ὑπνον. Legg. VII. 800. A. Pol. VII.
537. B: κόποι γὰρ καὶ ὕπνοι μαθημασι πολέμιοι. I. 330.
E: ἐκ τῶν ὕπνων ... ἐγειρόμενος. Soph. 266. B: τὰ ... ἐν
τοῖς ὕπνοις ... φαντάσματα. Pol. IX. 572. B.

ὑπνώδης, ὁ ἡ, *somniculosus*. Pol. III. 404. A: ὑπνώ-
δης αὕτη γέ τις (ἡ ἕξις).

ὑπνώτω, *dormito*. Pol. VII. 534. C: ὄνειροπολοῦντα καὶ ὑπνώττοντα.

ὑπό. I. Cum gen. *sub*. Phaedr. 230. B: ἡ ... πηγὴ χαριστάτῃ ὑπὸ τῆς πλατάνου ρεῖ. 249. A: εἰς τὰ ὑπὸ γῆς δικαστήρια. Gorg. 469. D: λαβὼν ὑπὸ μιάλης ἐγγειρίδιον. Phaed. 113. D: περιελιχθεὶς ... πολλάκις ὑπὸ γῆς. Pol. III. 414. D: ἦσαν δὲ τότε ... ὑπὸ γῆς. Legg. VII. 789. C: λαβόντες ὑπὸ μιάλης. Apol. 18. B. 19. B. Cum verbo *pass.* iunctum est *a*. Phaedr. 234. E: ὑπ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τὸν λόγον ἐπαινεθῆναι. Gorg. 525. B: ὑπ' ἄλλου ὁρθῶς τιμωρουμένη. Ib. δίκην δίδοντες (i. q. *puniti*) ὑπὸ θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων. Conv. 222. E: οἶα αὐτὸ πάσχω ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου! al. **per*, *a*, *e*. Prot. 345. B: ὑπὸ χρόνου ἢ ὑπὸ πόνου ἢ ὑπὸ νόσου *cet*. Phaedr. 275. A: αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν. Phaed. 66. C: ὑπ' αὐτοῦ. Theaet. 176. E: ὑφ' ἑαυτοῦ. Pol. I. 354. A: ὑπὸ σοῦ (*two beneficio*). Phaed. 99. B: δίνην ... ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ (*verticem quem coelum efficiat*). Theaet. 142. B: χαλεπὸς ἔχει καὶ ὑπὸ τραυμάτων τινῶν. Soph. 242. E: τότε μὲν ἐν εἰναί φασι τὸ πᾶν καὶ φίλον ὑπ' Ἀφροδίτης. Phil. 66. A: ὑπὸ τε ἀγγέλων πέμπων καὶ παροῦσι φράζων. Pol. II. 378. D: Ἦρας ... δεσμούς ὑπὸ νείας καὶ Ἡφαίστου ῥίψεις ὑπὸ πατρός. VI. 509. B: τὸ εἶναι ὑπ' ἐκείνου αὐτοῖς προσεῖναι. **propter*, *ob*. Prot. 310. C: ὑπὸ τινος ἄλλου ἐπελαδύμην. 315. D: ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν καταλόντων. Phaed. 107. A: ὑπὸ ... τοῦ μεγέθους περὶ ὧν οἱ λόγοι εἰσὶ *cet*. Soph. 251. C: ὑπὸ πενίας τῆς περὶ φρόνησιν κήσεως. Conv. 184. A: ὑπὸ ταύτης τῆς αἰτίας. Pol. VII. 514. B: τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν. X. 611. D: ὑπὸ τοῦ ... ἐκκεκλᾶσθαι *cet*. **prae* vel *per* (germ. *aus* et *cor*). Phaedr. 237. A: ὑπ' αἰσχύντης. 275. B: ὑπ' εὐθείας. Phaed. 101. E: ὑπὸ σοφίας. 113. E: ὑπ' ὀργῆς. Theaet. 146. A: ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀρροκίζομαι. 167. B: ὑπὸ ἀπειρίας. Conv. 192. A: οὐ γὰρ ὑπ' ἀναισχυντίας τοῦτο δοῶσιν, ἀλλ' *cet*. 218. B: ὑπὸ τῆς οδύνης. Pol. III. 405. B: ὑπὸ ἀπειροκαλίας. — In comitalu pos. est germ. *bei*, *unter*. Pol. V. 461. A: οὐχ ὑπὸ θυσιῶν οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν γύς. Legg. XI. 917. E: τυπείσθω πληγὰς, ὑπὸ κήρυκος ἐν ἀγορᾷ κηρυξάντος (*pos: asbeie cet.*). 928. D. XII. 958. B. II. Cum dat. est *sub*. Phaedr. 228. D: τί ... ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ. Phil. 38. D: ὑπὸ τινι δένδρῳ. Praecipue ponitur in ductu, imperio al., ita ut sit subiectum, iunctum vel tale quid. Gorg. 456. A: ὅτι ... ἀπάσας τὰς δυνάμεις συλλαβοῦσα ὑφ' αὐτῇ ἔχει. Parm. 137. A: ὑφ' ἄρματι μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι. Pol. I. 351. B: πολλὰς (πόλεις) ... καὶ ὑφ' ἑαυτῇ ἔχειν δουλωσαμένην. VIII. 558. D: ὑπὸ τῇ πατρὶ τεθραμμένος ἐν τοῖς ἐκείνου ἡθείαι. 563. C: τὸ ... τῶν θηρίων τῶν ὑπὸ τοῖς ἀνθρώποις *cet*. IX. 574. C: καταδουλώσασθαι ἂν αὐτοὺς ὑπ' ἐκείνοις. E: ὅτε ἦν αὐτὸς ἐπὶ ὑπὸ νόμοις τε καὶ πατρὶ. Lach. 184. E: ὑπὸ

παιδοτριβὴ ἀγαθῇ πεπαιδευμένος. Etiam *infra*. Conv. 222. E: ἐὺν ... ὑπὸ σοὶ κατακλίνῃ Ἀγάθων cet. Pol. VIII. 553. D: Saepius substantivi apppositi amplificatio est. Conv. 205. B: αἱ ὑπὸ πάσαις ταῖς τεχναῖς ἐργασίαι. Pol. VI. 511. A: μανθάνω ... ὅτι τὸ ὑπὸ ταῖς γεωμετρίαις ... λέγεις. Hipp. mai. 295. D: τὰ τε ὑπὸ τῇ μουσικῇ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις (ὄργανα). III. Cum accus. est *sub* et *infra*. Phaedr. 251. B: ὥρμησε γύεσθαι ... ὑπὸ πᾶν τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος. Phaed. 111. D: τούτους ... πάντας ὑπὸ γῆν εἰς ἀλλήλους συντετρῆσθαι. Pol. VI. 496. D: ὑπὸ τειχίον ἀποστάς. Legg. II. 789. C: ὑπὸ τὴν ἀγκάλην ἐντός (λαβόντες). Id quod ὑπὸ cum genit. Tim. 23. D: ὁπόσων ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἡμεῖς ἀκοὴν παρεδέξμεθα. (Ep. VII. 326. C: τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἀνθρώπων.) 77. C: ὑπὸ τὴν ξύμφυνον τοῦ δέρματος καὶ τῆς σαρκὸς δύο φλέβας ἔτεμιον πωτιαίας. Legg. II. 670. A. **ad*. Phaedr. 247. B: ἄκραν ὑπὸ (v. ἐπὶ) τὴν οὐράνιον ἀνῖδα. 268. A: ταῦτα ... ὑπ' αὐγὰς ... μᾶλλον ἰδωμεν. Pol. X. 620. E: ἄγειν αὐτὴν πρὸς τὴν Κλωθῶ, ὑπὸ τῇν ἐκείνης χεῖρα cet. Etiam *iuxta*. Pol. IV. 439. E: ὑπὸ τὸ βόρειον τεῖχος ἐκτός. Lys. 203. A: ὑπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος. — Ὑπὸ τι, germ. *einigermassen*, *etwas*. Phaedr. 242. D: εὐθὺς καὶ ὑπὸ τι ἀσβεῖ. Gorg. 493. C: ταῦτ' ἐπιεικῶς μὲν ἔστιν ὑπὸ τι ἄτοπα.

ὑποάμουσος, ὁ ἧ, *a liberis aliquantulum alienus*. Pol. VIII. 548. E: ὑποαμουσότερον (δεῖ αὐτὸν εἶναι).

ὑποβαίνω, *decreasco*. Legg. VI. 775. B: καθάπερ ὑποβέβηκεν ἐκάστῳ τὸ τίμημα.

ὑποβάλλω, *subicio*, *interpono*. Gorg. 491. A: ἡ οὐτε ἐμοῦ ὑποβάλλοντος ἀνέξει οἷ' αὐτὸς ἐρεῖς; Med. *suppono* (ut *liberos*). Menex. 237. E: ὑποβαλλομένη (γυνή). Pol. VII. 538. A: πρὸς τοὺς ὑποβαλομένους (codd. *plures* ὑποβαλλομένους).

ὑποβαρβαρίζω, *aliquantulum barbare loquor*. Lys. 223. A: ὑποβαρβαρίζοντες.

ὑποβλέπω, *limis oculis adspicio*. Conv. 220. B: οἱ ... στρατιῶται ὑπέβλεπον αὐτὸν ὡς καταφρονούντα σφῶν. Eryx. 395. A: ὑποβλέψας ... ὥσπερ τι ἀδικοῦμενος. Med. Crit. 53. B: ὑποβλέπονται σε διαφθορέα ἡγούμενοι τῶν νόμων. **intueor*. Phaed. 117. B: ταυρηδὸν ὑποβλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

ὑποβολή, ἡ, *suppositio* (liberorum). Pol. VII. 538. A: ἐν ἐκείνῳ ... τῷ χρόνῳ ᾧ οὐκ ἤδει τὰ περὶ τῆς ὑποβολῆς.

ὑποβολιμαῖος, α, ον, *subditicius*. Pol. VII. 537. E: εἴ τις ὑποβολιμαῖος τραφεῖν ἐν πολλοῖς ... χρήμασι.

ὑποβούχιος, α, ον, *submersus*. Phaedr. 248. A: ὑποβρύχια ἐμφερόνται (αἱ ψυχαί).

ὑπόγειος, ὁ ἧ, *subterraneus*. Ax. 371. A: κατὰ τὴν ὑπόγειον οἴκησιν (v. κίνησιν).

ὑπογελῶ, *subrideo*. Charm. 162. B: καὶ ἄμα ταῦτα λέγων ὑπεγέλασας.

ὑπογίγνομαι, *suborior*. Locr. 104. A: εἰ καὶ τι νοσώδεις ὑπογίνοιτο.

ὑπογραφή, ἡ, *libellus s. actio*. Theaet. 172. E: ὑπογραφήν παραναγιγνώσκουμένην (ὁ ἀντιδικὸς ἔχων). **adumbratio, delineatio*. Pol. VIII. 548. D: διὰ τὸ ἐξαρκεῖν ... ἰδῆν καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τὸν τε δικαιοτάτον καὶ τὸν ἀδικώτατον. Legg. V. 737. D: σχήματος ἕνεκα καὶ ὑπογραφῆς. Pol. VI. 504. D: οὐχ ὑπογραφήν ... ἀλλὰ τὴν τελευτατὴν ἀπεργασίαν.

ὑπογράψω, *literarum lineamenta vel ductus praescribo*. Prot. 236. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δευνοῖς γράφειν τῶν παιδῶν ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. In univ. *praescribo*. Legg. V. 734. E: νόμους πολιτείας ὑπογράφειν. IV. 711. B: αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν. Prot. 326. D: ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα. **adumbrata, delineo*. Legg. XI. 934. C: καθάπερ ζωγράφον ὑπογράφειν ἔργα ἐπόμενα τῇ γραφῇ. Theaet. 171. D: ἡ ἡμῖς ὑπεγράψαμεν (nos: wie wir es dargestellt haben). Pol. VIII. 548. D: ὡς λόγῳ σχῆμα πολιτείας ὑπογράψαντα μὴ ἀκριβῶς ἀπεργάσασθαι. Med. Legg. VII. 803. A: οἷον δὴ τις ναυπηγὸς ... τὰ τροπιδία ὑπογράφεται τῶν πλοίων σχήματα. Pol. VI. 501. A: οἰκοῦν μετὰ ταῦτα οἷσι ὑπογραφασθαι ἂν τὸ σχῆμα τῆς πολιτείας;

ὑπόγνιος, unde ἐξ ὑπογνίου, *subito*. Menex. 235. C: ἐξ ὑπογνίου ... παντάπασιν ἡ αἵρεσις γέγονεν.

ὑποδεέστερος (ὑποδεής), α, ον, *egentior; inferior, cedere*. Charm. 158. A: σύμπασα ... αὐτῇ ἡ οἰκία οὐδὲν τῆς ἐτίρας ὑποδεεστέρα. Euthyd. 289. E: μικρῶ ... ἐκείνης ὑποδεεστέρα. Phaedr. 239. A: ἥττω ... καὶ ὑποδεέστερον αἰεὶ ἀπεργάζεται. Legg. VI. 773. A: τὸν ὑποδεέστερον (*egentiorum*) αἰεὶ τιμῶντα εἰς τὴν κοινωνίαν ξυνίεναι. Alc. I. 104. C: ἐκείνο ... ὑποδεέστερον ὄντας ἐκρατήθησαν. Tim. 65. E: τὰ ... ὑποδεέστερα (*debiliora*) τῆς λιτρώδους ἔξωσεν cet.

ὑπόδεσις, ἡ, *calceamentum*. Charm. 173. B: τὴν ἀμπερόνην καὶ ὑπόδεσιν πᾶσαν. Prot. 322. A: ὑποδέσεις. Pol. IV. 425. B.

ὑποδέχομαι, *suscipio, recipio; etiam excipio* (familiariter, hospitio al.). Legg. XII. 955. B: εἴαν τις κλεμμάδιον ὀτιοῦν ὑποδέχεται γιγνώσκων. 952. E: ὃν ἀγοραῖς καὶ λιμῆσι ... ὑποδέσθαι χρῆ τοῦς ἐπὶ τοῦτοις ἀρχοντας τεταγμένους. 953. B. Critia 118. D: τὰ ... ἐκ τῶν ὀρῶν καταβαίνοντα ὑποδεχομένην ῥεύματα. Soph. 235. C: διαιροῦντας αἰεὶ τὴν ὑποδεχομένην αὐτὸν μοῖραν. Eryx. 396. E: ὥσπερ ὑπεδέξω (nos: wie du dich anheischig gemacht hast. Vulgo ὑπαδέξω). Theag. 129. A: ὃς Τίμαρχον ὑπαδέξατο φεύγοντα. Legg. III. 682. D: οἱ καὶ ἀφικομένους τοὺς στρατιώτας εἰς τὰς αὐτῶν

πόλεις τε καὶ οἰκίας οὐ καλῶς ... ὑπεδέξαντο. Lys. 205. C: ὡς ... ὁ πρόγονος αὐτῶν ὑποδέξαιτο τὸν Ἡρακλέα. Men. 91. A: (ῆ) πολίτας καὶ ξένους ὑποδέξασθαι ... ἐπίσταται. Menex. 247. C: ἀμελήσαντας δὲ ὑμῶς ... οὐδεὶς εὐμενῶς ὑποδέξεται. Crit. 54. C: οὐκ εὐμενῶς σε ὑποδέχονται. Legg. XII. 953. B: ὃν στρατηγούς ... ὑποδεκτικὸν ἐστὶ μόνους. Ut Lat. *suscipere aliquem*, est etiam *tuere* vel *tutari*. Menex. 237. C: τῆς τεκούσης καὶ θρεψάσης καὶ ὑποδεξαμένης. Sensus *hostili*, ut Lat. *excipere*, est *adoriri*, *corrumpere*. Legg. XII. 944. B: χερμιῶνων ἐν τοσούτοις ὑποδεξαμένης αὐτοὺς ἐξάιφνης πολλῆς ῥύσεως ὕδατος.

ὑποδέω, *subligo*; unde ὑποδέομαι, *calceus mihi induo*, perf. part. *calceis indutus* vel *calceutus*. Theaet. 193. C: ὥσπερ οἱ ἔμπαιιν ὑποδοῦμενοι (*qui calceus permutatus sibi induunt*). Charm. 174. C: ὑποδεδέσθαι. Hipp. mai. 291. A: καλῶς ... ὑποδεδεμένῳ. Gorg. 490. E: μέγιστα ... ὑποδήματα καὶ πλείοστα ὑποδεδεμένον περιπατεῖν. Conv. 174. A: τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. Conv. 220. B: οἱ ἄλλοι ὑποδεδεμένοι. Pol. II. 372. B. Conv. 220. B: ὑποδεδεμένων.

ὑποδήλωσις, ῆ. *declaratio alteri subiecta* vel *subscriptio*. Phaedr. 267. A: ὑποδήλωσιν ... καὶ παραπαίνουσ (inventae rhetor.).

ὑπόδημα, τό, *calceus*. Alc. I. 128. A: ποδὸς ὑπόδημα. E: μὴ εἰδοτες ὑπόδημα. Phaed. 64. D: ἱματίων ... καὶ ὑποδημάτων. Theaet. 146. D: ὑποδημάτων ἐργασίας. Legg. XII. 942. E: πῶς τε καὶ ὑποδημάτων γένεσιν καὶ φύσιν. Gorg. 490. D: εἰς ὑπόδηματα ... πλεονεκτεῖν. Pol. II. 372. A: ἱμάτια καὶ ὑποδήματα (ποιοῦντες). Alc. I. 128. B: τίς οὖν τέχνη ὑποδήματα βελτίῳ ποιεῖ; Charm. 161. E: ὑποδήματα σκυτοδομεῖν. Men. 91. D: οἱ ... τὰ ὑπόδηματα ἐργαζόμενοι (*reficientes*) τὰ παλαιά. Hipp. mai. 294. A: ὑποδήματα ἀρριότιοντα.

ὑποδιδάσκαλος, ὁ, germ. *Unterlehrer*. Ion. 536. A: διδασκάλων καὶ ὑποδιδασκάλων.

ὑπόδικος, ὁ ῆ, *reus*, *obnoxius* (*poenae*); cum vv. εἶναι et γίνεσθαι, *reum agi*. Legg. VIII. 846. B: τῶν διπλασίων ὑπόδικος ἔστω τῷ βλαφθέντι. 868. D: ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι. E. 869. A. IX. 871. B. XI. 932. D: κακὸς ἔστω καὶ ὑπόδικος τῷ ἐθέλοντι βλάβης. XII. 954. A: ὑπόδικος δ' ἔστω καὶ ὁ προπωλὼν. 955. B. IX. 879. A: ἀνδραποδισμῷ ὑπόδικον ἐχέτω τὸν τεχνάζοντα μετὰ τοῦ δούλου. XII. 955. A.

ὑποδοχή, ῆ, *receptio*. Legg. XII. 949. E: (περὶ) ξένων ὑποδοχῆς ἄλλοθεν. 950. D. 955. B: θυγάδος ... ὑποδοχῆς. XI. 919. A: ξένια ἐπόμενα ὑποδοχαῖς. **receptaculum*. Phil. 62. D: εἰς τὴν τῆς ... μισγαγκείας ὑποδοχὴν. Tim. 49. A: πάσης εἶναι γενέσεως ὑποδοχὴν αὐτό, οἷον τιθήνην. 51. A: τὴν τοῦ γεγονότος ὁρατοῦ ... μητέρα καὶ ὑποδοχὴν. 73. A.

Legg. VIII. 848. E: τοῖς φρουροῖς ὑποδοχὴν ὅτι μάλιστα εὐερεκῇ.

ὑποδυσφορῶ, *aliquanto aegrius fero*. Ep. IX. 357. E: ὑποδυσφορεῖν σε ὅτι cet.

ὑποδύω, *subeo*. Ax. 367. C: ὑποδύντες αὐτοί (int. iugum). Sensus transl. Ax. 347. A: φροντίδες ἀντικρυς ὑπέδυσαν. Med. Legg. XII. 967. A: θαύματα ... καὶ τότε ὑπέδύετο περὶ αὐτά. **subtergo*. Gorg. 464. C: ὑποδύσα (ἡ κολακευτική) ὑπὸ ἑκαστον τῶν μορίων.

ὑποδυνύννυμι, *subiungo*. Phil. 309. A: τοὺς δ' ἐν ἀμαθία ... κυλινδουμένους εἰς τὸ δουλικὸν ὑποδυνύννυσι χένους.

ὑποζύγιον, τό, *iumentum*. Legg. IX. 873. D: ἔαν ... ὑποζύγιον ἢ ζῶον ἄλλο τι φονεύσῃ τινα. XI. 936. E: ὑποζύγιον ἢ ἵππος cet. Pol. II. 370. E: πρὸς τὰς ἀγωγὰς ... χρῆσθαι ὑποζυγίοις. Critia 117. B: ἵπποις καὶ ἄλλοις ὑποζυγίοις. Legg. VI. 760. E. 761. A: ὑποζυγίοις καὶ βοσκήμασιν. Equi (animi) dicuntur ὑποζυγίω Phaedr. 256. C.

ὑπόζωμα, τό, id quod cingit, velut navis latera. Pol. X. 616. C: οἷον τὰ ὑποζώματα τῶν τριήρων, οὕτω πᾶσαν ξυνέχων τὴν περιφορὰν. Legg. XII. 945. C: τόνους τε καὶ ὑποζώματα cet.

ὑπόθεσις, *sumptio, positio, ratio*. Phaed. 94. B: εἰ ὁρθῇ ἢ ὑπόθεσις ἦν τὸ ψυχὴν ἀρμονίαν εἶναι. Parm. 128. D: ἢ ὑπόθεσις ἢ εἰ πολλὰ ἐστι (nos: *die Annahme der Vielheit*). 161. B: οὐδ' ἂν ἢ ὑπόθεσις εἴη περὶ ἐνός cet. Men. 87. D: καὶ αὕτη ἢ ὑπόθεσις μένει ἡμῖν, ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι; Def. 415. B: ὑπόθεσις ἀρχὴ ἀναπόδεικτος. Phaed. 92. D: δι' ὑποθέσεως ἀξίας ἀποδέξασθαι. 101. D: ἐχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλούς τῆς ὑποθέσεως. Parm. 136. A: τὰ συμβαίνοντα ἐκ τῆς ὑποθέσεως. Pol. VI. 510. B: ἐπ' ἀρχὴν ἀνυπόθετον ἐξ ὑποθέσεως λούσα. Men. 86. E: ἐξ υποθέσεως ... σκοπεῖσθαι εἴτε διδακτὸν ἐστὶν εἴτε ὁπωσοῦν. Riv. 134. C: βοηθῆσαι τῇ ὑποθέσει ἣν ὑπεθέμην. Theaet. 183. B: ὡς νῦν γε πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα. Soph. 244. C: τῷ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὑποθεμένῳ. Parm. 127. D: μελεῦσαι τὴν πρώτην ὑπόθεσιν τοῦ πρώτου λόγου ἀναγνῶναι. Men. 87. A. Pol. VI. 511. A: αἷς (τίχναις) αἱ ὑποθέσεις ἀρχαί. Euth. 11. C: νῦν δὲ σαι γὰρ αἱ υποθέσεις εἰσὶν. Pol. VI. 510. B: ἐξ ὑποθέσεων οὐκ ἐπ' ἀρχὴν πορευομένη, ἀλλ' ἐπὶ τελευτήν. 511. A: ὑποθέσει ... ἀναγκαζομένην ψυχὴν χρῆσθαι περὶ τὴν ζήτησιν αὐτοῦ. VII. 533. C. Phaed. 107. B: τὰς ὑποθέσεις τὰς πρώτας. Pol. VI. 511. B: τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχάς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις. VII. 538. C. **propositum*. Legg. V. 743. C: ἡμῶν ... ἢ τῶν νόμων ὑπόθεσις ἐνταῦθα ἐβλεπεν ὅπως cet. Gorg. 454. C: σὺ τὰ σαυτοῦ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ὅπως ἂν βούλῃ περαιίνῃς. Legg. VII. 812. A: κατὰ ... τὴν ὑπόθεσιν ... ἐμοίγε οὐ φαινόμεθα ἐκτὸς πορεύεσθαι τῶν ὑποθε-

δέντων λόγων. Locr. 103. D: ἐναρμόνιον ταῖς τῶν βίων ὑποθέσεσι.

ὑποκατακλινόμαι, *cedo*. Pol. I. 336. E: ὑποκατακλίνεσθαι ἀλλήλοις. C: ὑποκατακλινόμενοι ἡμῖν αὐτοῖς.

ὑποκάτω, *infra*. Phaed. 112. D: πάντα ... ὑποκάτω εἰσεῖ τῆς ἐκροῆς. Conv. 222. E: δεῦρο ὑποκάτω ἐμοῦ κατακλίνου. Legg. VIII. 844. C: (ἐάν) τὸν ἐπάνω γεωργοῦντα ἢ καὶ ὁμότοχον οἰκοῦντα τῶν ὑποκάτω βλάβη τις.

ὑποκάτωθεν, c. artic. *inferior*. Legg. VI. 761. B: τοῖς ὑποκάτωθεν ἀγροῖς.

ὑπόκειμαι, *subiectus sum; positus et suppositus sum*. Prot. 349. B: ἡ ἐκάστῳ τῶν ὀνομάτων τούτων ὑπόκειται τις ἴδιος οὐσία καὶ πρᾶγμα cet. Gorg. 465. B: τῇ ... λατρικῇ ... ἡ ὀψοποιικὴ κολακεία ὑπόκειται. Parm. 161. A: εἰ ... τὸ ἐν ἐκείνῳ καὶ μὴ ἄλλο ὑπόκειται μὴ εἶναι. Crat. 422. D: τὰ ... πρῶτα (ὀνόματα), οἷς οὐπὼ ἕτερα ὑπόκειται cet. 436. D: εἴτε ὀρθῶς εἴτε μὴ ὑπόκειται (ἡ ἀρχή). Tim. 28. B. Gorg. 510. C: ὑποκίσθαι (*subiectum esse*, h. e. *parere*) τῷ ἄρχοντι. Pol. IX. 581. C: ὑποκείμενον ἐν ἐκάστῳ τούτων. Locr. 97. E: ὡς ... ὑποκείμενον ᾧ ὕλα. Polit. 301. E: τοιαύτης τῆς κρηπίδος ὑποκειμένης αὐταῖς cet. Prot. 359. A: οὕτω ... τούτων ὑποκειμένων (*his ita positis*). Pol. V. 478. E. Eryx. 404. E: ὑπέκειτο γὰρ (i. q. *sumsimus enim*) μὴ οἶόν τε εἶναι cet. Ut germ. *anliegen*, etiam in eo dicitur qui precibus al. aliquem fatigat. Pol. VI. 494. B: ὑποκίσσονται ἅρα δεόμενοι καὶ τιμῶντες.

ὑποκρυύεσθαι, *quasi praecomis voce me denuntio*. Prot. 348. E: εὐ γ' ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκρυψάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, σοφιστὴν ἐπονομάσας.

ὑποκινδυνος, ὁ ἡ, *aliquantulum periculosus*. Legg. VIII. 830. E: βολαῆς ... χρωμένους ὑποκινδύνοις βέλειν.

ὑποκινῶ, *ponco, excito*. Charm. 162. D: ὑπεκίνει αὐτὸν ἐκείνον (int. ad dicendum). Intrans. *mente permotus vel sesapus sum*. Pol. IX. 573. C: ὁ ... μαινόμενος καὶ υποκινηκώς.

ὑποκορίζομαι, *rem verbo lenio*. Pol. V. 474. E: ἐραστοῦ ὑποκοριζόμενον τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ἀχρότητα. III. 400. E: οὐχ ἦν ἄνοϊαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν. VIII. 560. E.

ὑποκριτής, ὁ, *actor, histrio*. Ion. 535. E: ὁ ῥαψῳδὸς καὶ ὑποκριτής. Charm. 162. D: ὥσπερ ποιητῆς ὑποκριτὴ κακῶς διατιθέντι τὰ ἐαυτοῦ ποιήματα (int. ὁργίζεται). Pol. II. 373. B: ῥαψῳδοί, ὑποκριταί cet. IH. 395. A. Conv. 194. B: ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν. Legg. VII. 817. C: καλλιφώνους ὑποκριτὰς εἰσαγαγομένους. **interpretes*. Tim. 72. B: τῆς δὲ αἰνιγμῶν ... φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταί.

ὑποκρούω, *interpello*. Eryx. 395. E: ὑποκρούσας.

ὑπόκωφος, ὁ ἥ, *surdaster*. Prot. 334. D: ὥσπερ ...
 εἰ ἐτύγχανον ὑπόκωφος ᾧν. Pol. VI. 488. B: ὑπόκωφον.
 ὑπολαμβάνω, *sustento* (casurum). Pol. V. 453. D:
 ἤτοι δελφινὰ τιν' ἐλπίζοντας ὑπολαβεῖν (v. ἀπολαβεῖν) ἄν.
 Conv. 212. D: τὴν ... αὐλητρίδα ὑπολαβοῦσαν. **suscipio*,
*gero*no. Pol. X. 598. D: ὑπολαμβάνειν δεῖ τῷ τοιοῦτῳ ὅτι cet.
 Legg. VI. 782. D: ὁρθῶς ὑπέλαβες. VII. 810. C. Pol. VIII.
 544. B: ἐν τούτῳ ὑπέλαβε Πόλεμαρχος cet. Men. 74. C:
 (εἰ) μετὰ ταῦτα ὑπέλαβεν ὁ ἐρωτῶν, πότερον cet. Prot.
 320. C: πολλοὶ ... αὐτῷ ὑπέλαβον ... ὁποτέρως βούλοιο,
 οὕτω διεξιέναι. Gorg. 450. E: ὑπολαβοὶ ἂν τις. Apol. 20.
 C. Legg. IX. 875. D: πρόχειρον ... παντὶ περὶ παντός
 ὑπολαβεῖν ὁρθῶς cet. Prot. 318. A: ὑπολαβὼν ... εἶπεν.
 336. A. Phaed. 60. C. 64. C: ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίλιας.
 Pol. I. 331. D. al. Conv. 176. D: γάναι ὑπολαβόντα Φαί-
 δρον cet. 194. D. Pol. V. 466. D: ἐφθης ... εἰπὼν ἢ ἐμελ-
 λον ὑπολήψεσθαι. **sententiam sub voce subiicio*, h. e. *accipio*,
intelligo. Gorg. 458. E: ἴσως γάρ τοι σοῦ ὁρθῶς λέγοντος ἐγὼ
 οὐκ ὁρθῶς ὑπολαμβάνω. 477. A: ἄρα ἤνπερ ἐγὼ ὑπολαμ-
 βάνω τὴν ὠφέλειαν; Prot. 341. A: ὥσπερ οὐ ὑπολαμβά-
 νεις (int. τὸ χαλεπὸν). Pol. I. 338. D: ταύτῃ ὑπολαμβά-
 νεις ἢ ἄν cet. Euthyd. 295. B: ὑπολαμβάνεις γὰρ δὴ πού-
 τι ... ὃ λέγω; Men. 78. C. Prot. 341. B: ἴσως ... καὶ τὸ
 χαλεπὸν οἱ Κεῖτοι ... ἢ κακὸν ὑπολαμβάνουσιν ἢ ἄλλο τι.
 Euthyd. 295. C: οὐκ ἀποκρίναι (v. ἀποκρίνη, al. ἀποκριεῖ)
 ... πρὸς ἃ ἂν αἰεὶ ὑπολαμβάνῃς. Pol. IV. 424. C: ὑπο-
 λαμβάνειν. Prot. 341. A: ὅτι καὶ τὸ χαλεπὸν τοῦτο ἴσως
 οὐχ οὕτω Σιμωνίδης ὑπελάμβανε. Theaet. 159. B: κάλλι-
 στα ὑπέλαβες· αὐτὸ τοῦτο λέγω. Soph. 243. D. Phil. 24.
 B. Pol. III. 393. B. Theaet. 153. D: ὑπόλαβε ... οὕτωςί.
 Phil. 39. E: τὸ ∴ λεληθέναι μηδαμῶς ὑπολάβῃς ὡς λέγω.
 Soph. 243. E: τί τὸ εἶναι τοῦτο ὑπολάβωμεν ὑμῶν; Phaedr.
 263. D: καὶ ὁ Λυσίας ... ἠνάγκασεν ἡμᾶς ὑπολαβεῖν τὸν
 Ἔρωτα ἐν τι τῶν ὄντων. Crat. 411. D. Legg. I. 625. C:
 οἶμαι ... καὶ παντὶ ῥάδιον ὑπολαβεῖν εἶναι τὰ γε ἡμέτερα.
 II. 672. B. Riv. 136. A. Soph. 261. E: ὅπερ ἡγήθη ὑπο-
 λαβόντα σε προσομολογεῖν. Polit. 305. A: εἴπερ τοῖς ἐμ-
 προσθὲν γε ὑποληψόμεθα ὁμοίως. **arbitror*, *existimo*, *statuo*;
supto vel *supo*. Crat. 410. B: τὸν ... αἰθέρᾳ τῇδ' ἐπὶ ὑπο-
 λαμβάνω. Apol. 40. B: τί οὖν αἰτίον εἶναι ὑπολαμ-
 βάνω; Euthyd. 278. D: οἷον αὐτὸ ὑπολαμβάνω. Phil. 43.
 D: τί τόδ' ὑπολαμβάνεις λέγειν τὸν τοιοῦτον; Alc. II.
 140. E: ἀρ' οὖν τούτους φρονίμους ὑπολαμβάνεις οἱ —;
 Ep. VIII. 353. B: ἔστω ταύτῃ ὅπη τις ὑπολαμβάνει. Phaed.
 86. B: ὅτι τοιοῦτόν τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν
 εἶναι. Parm. 134. C: καὶ πάντα ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτάς οὐ-
 σας ὑπολαμβάνομεν. Apol. 40. B. Alc. II. 139. D. Dem.
 382. C: τῶν ἀνθρώπων δὲ τίνα ὑπολαμβάνετε εἰδέναι τι

τούτων; Crat. 412. D: τὸ μὲν πολὺ αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσι τοιοῦτόν τι εἶναι οἷον cet. Legg. I. 641. E. Lys. 210. A: ἡμᾶς εἰ ... ὑπολαμβάνοι *ταυτοῦς* εἶναι. Pol. I. 349. A: ὥς ἂν σε ὑπολαμβάνω λέγειν ἄπερ διανοεῖ. Theag. 122. B. Crat. 403. A: οἱ πολλοὶ μὲν μοι δοκοῦμεν ὑπολαμβάνειν τὸ αἰετὶς προσεῖρησθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ. Pol. V. 456. D: (περὶ) τοῦ ὑπολαμβάνειν παρὰ σεαυτῷ τὸν μὲν ἀμείνω ἀνδρα, τὸν δὲ χεῖρω. Soph. 265. D: ὑπολαμβανῶν οἶσεσθαι σε κατὰ γὰρ θεὸν αὐτὰ γίνεσθαι. De lege 320. A: οἱ οὐτως ὑπολαμβάνοντες. Phil. 14. D: παιδαριώδη ... ὑπολαμβανόντων γίνεσθαι. Phaed. 60. E: τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαι cet. Dem. 383. B: εἰ μὴ ὑπελάμβανεν ὁ νομοθέτης cet. Phil. 36. E: πάνθ' οὕτω ταῦτι ... ἔχειν πάντες ὑπειλήφαμεν. Gorg. 460. E: ἐγὼ ... ὑπέλαβον ὡς οὐδέποτε ἂν εἴη ἡ ῥητορική ἀδικον πρᾶγμα. Apol. 28. E: ὡς ἐγὼ ᾤησθην τε καὶ ὑπέλαβον. Charm. 162. C. Alc. I. 132. D: πῶς ἂν ὑπελάβομεν τί (v. ὑπελάβομεν τι) παραινεῖν; Theaet. 198. A: ταύτην ... ὑπόλαβε δῆραν ἐπιστημῶν ἀρτίου τε καὶ περιττοῦ παντός. Pol. I. 340. E. Gorg. 480. B: εἰ μὴ εἰ τις ὑπολάβοι ἐπὶ τοῦναντίον (int. χρῆσιμον εἶναι τὴν ῥητορικήν). Phaed. 87. C: πᾶς γὰρ ἂν ὑπολάβοι ὅτι cet. Epin. 974. A: ὃν (χρόνον) πᾶς ἂν ὑπολάβοι μέτριον. De lege 314. B: τί οὖν ἂν τούτων ὑπολάβοιμεν μάλιστα τὸν νόμον εἶναι; Phil. 51. C: ὅπερ ἂν ὑπολάβοιεν οἱ πολλοί. Gorg. 457. E: μὴ με ὑπολάβης οὐ πρὸς τὸ πρᾶγμα φιλονεικούντα λέγειν cet. Soph. 241. D: μὴ με οἷον πατραλοῖαν ὑπολάβης γίνεσθαι τινα. Riv. 135. C: μὴ οὕτω μου ... ὑπολάβης ... ὡς λέγοντος ὅτι cet. Prot. 343. D: ἐὰν μὴ τις ὑπολάβῃ ... ὥσπερ ἐρίζοντα λέγειν τὸν Σιμωνίδην. Conv. 193. B. Theaet. 158. E: μὴ ὑπολάβωμεν τῇ μὲν ταυτίῳ εἶναι cet. Polit. 304. E: ταύτης ἐτέραν ὑπολάβωμεν, ἢ τὴν αὐτὴν ταύτη; Legg. II. 669. E: ὑπολαβεῖν ἀναγκαῖον ὅτι cet. Epin. 983. E: ἡ θεῶν εἰκόνας εἰς ἀγάλματα ὑπολαβεῖν γιγνέναι. Apol. 35. A. Soph. 261. E: ὅπερ ᾤησθην ὑπολαβόντα σε προσομολογεῖν. Pol. VII. 517. E: ὅπῃ ποτὲ ὑπολαμβάνεται ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτὴν δικαιοσύνην μὴ πώποτε ἰδόντων. Verb. Theaet. 156. E: καὶ τᾶλλα ... τὸν αὐτὸν τρόπον ὑποληπτέον (*idem statuendum de —*). 157. D. Pol. X. 613. A: οὕτως ἀρα ὑποληπτέον περὶ τοῦ δικαίου ἀνδρός ... ὡς cet. Tim. 49. A: τίνα ... ἔχον δύναμιν ... αὐτὸ ὑποληπτέον;

ὑπολείπω, *relinquo*, *reliquum facio*, pass. *relinquor*, *praeter. relictus* et *reliquus sum*, *resto*. Soph. 232. E: φαίνεται ... σχεδὸν οὐδὲν ὑπολιπεῖν. Tim. 32. C: μέρος οὐδὲν οὐδὲν ὑπολιπών (v. ὑπολείπων). Phaedr. 231. B: οὐδὲν ὑπολείπεται ἀλλ' ἢ ποιεῖν cet. Parm. 144. A: οἶμι τινα ἀριθμὸν ὑπολείπεσθαι ὃν οὐκ ἀνάγκη εἶναι; 165. B: ἐτίρα ὑπολειπομένη τελευτή. Menex. 246. A: πολλὰ ... τὰ ὑπολει-

πόμμενα. Tim. 33. C: ὁρατὸν ... οὐδὲν ὑπελείπεται ἔξωθεν. A: ἅτε οὐχ ὑπολείμμενων ἐξ ὧν ἄλλο τοιοῦτον γένοιτ' ἂν. Pol. IV. 428. A: τὸ ὑπολείφθην. Ax. 365. E. Tim. 60. D: νοτίδος ἐπολειφθείσης. Pol. IV. 433. C: ἔφαμεν δικαιοσύνην ἔσεσθαι τὸ ὑπολείφθην ἐκείνων. **remaneo*. Conv. 174. D: κατὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι ὑπολείπομενον.

ὑπόλημμα, τό, ὀρίμιον. Def. 413. B: συμφωνία νοημάτων καὶ υπολημμάτων.

ὑποληπτικός, ἡ, ὄν, *comprehendens, percipiens*. Def. 414. C: δύναμις ὑποληπτικῆ τινος ἢ τινων.

ὑπόληψις, ἡ, *continuatō*; unde ἐξ ὑπολ., ἡα ut alius alium excipiat. De lucri cur. 228. B: ἡνάρκασε τοὺς ῥαψωδούς ... ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διίεται. **comprehensio, persuasio*. Def. 413. A: περὶ θεῶν τιμῆς ὑπόληψις ὀρθή; C. 414. B: ὑπόληψις ψυχῆς ἀμετάπτωτος ὑπὸ λόγου. C. 416: ἔξις φθαρτικῆ ἀληθοῦς ὑπολήψεως.

ὑπολογίζομαι, *rationem habeo vel ducō, repeto*; cum negat. *nihil pensi habeo, non curo*. Phaedr. 231. B: οὕτε τοὺς παρεληλυθότας πόνοους ὑπολογίζεσθαι. Apol. 28. B: εἰ οἷσι δαῖν κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν ἢ τεθνάναι ἄνδρα. Crit. 48. D. Phil. 28. D: μηδὲν μήκος ... ὑπολογιζόμενος. Gorg. 480. C: μὴ ὑπολογιζόμενον τὸ ἀλγεινόν. Legg. III. 702. C: μηδὲν ὑπολογιζομένους τὸ ξενικὸν αὐτῶν. Verb. Polit. 293. C: τοῦτων ὑπολογιστέον οὐδὲν οὐδαμῶς εἶναι κατ' οὐδεμίαν ὀρθότητα. Pol. I. 341. D: οὐδὲν ... τοῦτο ὑπολογιστέον ὅτι πλεῖ ἐν τῇ νηϊ.

ὑπόλογος, ὁ, *ratio*, cum verb. ποιεῖσθαι, *rationem habere, curare*. Lach. 189. B: μηδὲν τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν ὑπόλογον ποιοῦμενος.

ὑπόλοιπος, ὁ ἡ, *reliquus*. Pol. IV. 427. E: τὸ ὑπόλοιπον ἔσται τὸ οὐχ ἐνρημένον. 433. B: τὸ ὑπόλοιπον ... ὧν ἐοκέμμεθα. Eryx. 399. E: καὶ οὕτως ὑπόλοιπον εἶη σκέψασθαι cet. Legg. VII. 813. B: μουσικῆς τὸ διδασκαλικὸν ὑπόλοιπον ὄν. Soph. 266. A: τῷ ... υπολοίπω. Tim. 41. D: τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχέιτο.

ὑπολύω, *cakeos solvo*. Conv. 213. B: ὑπολύετε, παῖδες, Ἀλκιβιάδην.

ὑπομαντεύομαι, *quodammodo divino*. Sis. 388. B: ὥσπερ γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς ὑπομαντεύεσθαι μοι δοκῶ τὴν διανοίαν σου περὶ τοῦ εὐ βουλευέσθαι.

ὑπομενητικός, ἡ, ὄν, *sustinens*. Def. 412. B: δύναμις ὑπομενητικῆ (ν. ὑπομονητικῆ) λύπης. 416: ἔξις ψυχῆς ὑπομενητικῆ (ν. ὑπομον.) ἀδοξ' ας.

ὑπομένω, *sustineo, perfero vel fero; suscipio; maneo; etiam patior, admitto*. Alc. I. 104. C: ἥντιν' ἔχων ἐλπίδα ὑπομένω τῶν ἄλλων πεφευγόντων. Gorg. 505. C: οὐχ ὑπομένει ἀφελούμενος. Phaed. 104. C: οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα ἄλλα. Parm. 160. A: εἰ γάρ τι τοιοῦτον πεπονθέναι ὑπο-

μένει τᾶλλα cet. Pol. X. 616. A: σηµαίνοντες ὧν ἔνεκα ... ταῦτα ὑποµένοισιν. Phil. 21. C: τῆς ... ἡδονῆς προσπιπτοῦσης µνήµην µηδ' ἡντινοῦν ὑποµένειν. Legg. II. 671. C: οὐκ ἐθέλοντα τάξιν ... ὑποµένειν. Lach. 193. B: ὑποµένειν τε καὶ καρτερεῖν. Pol. IV. 440. D: ὑποµένων νικᾷ. Phaed. 106. A: οὐδ' αὖ ὑποµένουσα ἐδέξατ' ἄν τὴν θερρότητα. Tim. 49. E: φεύγει ... οὐχ ὑποµένον τὴν τοῦ τόδε (φάσιν). Gorg. 507. B: ὑποµένοντα καρτερεῖν ὅπου δεῖ. Ep. VII. 330. D. Phaed. 102. E: ὑποµένον ... καὶ δεξιµένον τὴν σµικρότητα. Ep. I. 309. A: τας διαβολὰς δυσχερεῖς οὐσας ὑπέµενον. VII. 330. B: ἐγὼ δὲ πάντα ὑπέµενον. Menex. 241. A: οἷα ἐπιόντα ὑπέµειναν κατὰ γε γῆν καὶ κατὰ θάλατταν. Pol. III. 402. D: ὑποµεῖναι ἄν ὥστ' ἐθέλειν ἀσπάζεσθαι. Legg. VI. 781. C. D. Soph. 235. B: ἐὰν ... ἡµᾶς ... ὁ σοφιστῆς ὑποµαίγη. Hipp. mai. 298. D: ὑποµεῖνωµεν τούτον τον λόγον. Gorg. 478. C: ὑποµεῖναι τὴν ἀλγηδῶνα. Phaed. 104. C: πρὶν ὑποµεῖναι ἔτι τρία ὄντα ἄρτια γενέσθαι. Theaet. 177. B: (ἄν) ἐδεήσωσιν ἀνδρικῶς ... ὑποµεῖναι καὶ µη' ἀνάνδρως φεύγειν. Pol. I. 344. D: ἡνάγκασαν ὑποµεῖναι (manere, h. e. non discedere). Apol. 28. C: παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑποµεῖναι. Clit. 410. B: πολὺν ... ὑποµεῖνας χρόνον. Legg. VI. 770. E: δοῦλειον ὑποµεῖναι (ὑποµεῖνας;) ζυγόν. IX. 869. C: ὑποµεῖναντα τὰ πάντα πάσχειν. X. 890. E: οὐχ ὑποµενοῦµεν (ἡµᾶς αὐτοὺς μακρὰ λήγοντας); V. 746. A: οἱ µὴ δυσχερανοῦσι τὴν τοιαύτην ξυνοικίαν, ἀλλ' ὑποµινοῦσι. (Etiam X. 899. B. pro ὑποµεῖναι scrib. videtur ὑποµινοῦναι). Verb. Legg. VI. 770. E: ὡς πάντα τὰ τοιαῦτ' ἄρ' ἔσθ' ὑποµιμετέον πάσχοντας. Ut lat. manere, etiam in malis dicitur imminentibus. Phaedr. 250. C: ὅσα ἡµᾶς ἐν οὐτέρῳ χρόνῳ ὑπέµεναν.

ὑποµιγνύµι, admisceo vel immisceo. Tim. 71. B: κατὰ πᾶν ὑποµιγνύσα τὸ ἥπαρ. 74. D: ὑποµίξας αὐτοῖς. Phil. 47. A: τὸ ... ὑποµεµιγµένον τῆς λύπης γαργαλίζει.

ὑποµιµνήσκω, commonesfacio, admonco. Pol. IV. 427. E: ἀληθῆ ... ὑποµιµνήσκεις. Phil. 31. C: ὑποµιµνήσκει ἡµᾶς τί ... βούλει δηλοῦν. Ep. XIII. 363. D: ὑποµιµνήσκειν οἱ ἴνα ἐπιµελεῖ τῶν ἐπισταλέντων. Phaedr. 241. A: ὑποµιµνήσκων τὰ ἥραχθέντα καὶ λεχθέντα. Pol. III. 394. A. Legg. II. 673. D: ταῦ ... μέλους ὑποµιµνήσκοντος καὶ ἐγείροντος τὸν θυµόν (τὸ ... μέλος ... τοῦ θυµοῦ?). Lach. 188. A: οὐδὲν οἶμαι κακὸν εἶναι τὸ ὑποµιµνήσκεσθαι ὃ τι (εἰ τι?) µὴ καλῶς ἢ πεποιήκαµεν ἢ ποιοῦµεν. Med. metem. Phil. 47. E: ἢ δεόµεθα ὑποµιµνήσκεσθαι τὸ —; — A forma ὑποµιγνύω ducta sunt aor. I. ἐπέµνησα et fut. ὑποµιγνύσω. Phaedr. 266. D: καὶ καλῶς γε ἐπέµνησας. Theaet. 187. E: ὁρθῶς ἐπέµνησας. Legg. VIII. 832. A. Phaed. 88. D: ὥσπερ ἐπέµνησά µε ὅτις (ὁ λόγος) οἷι cet. Phaedr. 277. B: πάλιν δὲ ὑποµιμησὸν µε πῶς. Gorg. 473. D. Hipp.

mai, 301. E. De lege 318. B: ἐγὼ βούλει σε ὑπομνήσαι; Phaedr. 267. D: τὸ ἐν κεφαλαίῳ ἑκαστα λέγεις ὑπομνήσαι. 275. D: τὸν εἰδὸτα ὑπομνήσαι περὶ ὧν ἂν ἡ τὰ γεγραμμένα. Pol. VII. 530. C. Critia 107. E: ταῦτα ... βουλόμενος ὑμῶς ὑπομνήσαι. Pol. V. 452. C: ὑπομνήσασιν ὅτι cet. Phil. fin. ὑπομνήσω δέ σε τὰ λειπόμενα. Hipp. min. 369. A. Lach. 181. C: ἡμεῖς σὲ καὶ αὐθις ὑπομνήσομεν. 179. B: ὑπομνήσοντας ὅτι οὐ χρη αὐτοῦ ἀμελεῖν.

ὑπόμνημα, τό, *recordatio, memoria*. Ep. VII. 344. D: οὕτε γὰρ ὑπομνημάτων χάριν αὐτὰ ἔγραψεν. Phaedr. 249. C: τοῖς ... τοιοῦτοις ... ὑπομνήμασιν ὁρθῶς χρῶμενος. **commentarii*. Ep. XII. 359. D: τὰ ... παρ' ἐμοὶ ὑπομνήματα ... ἱκανῶς ... οὕτω ἔχει. Phaedr. 276. D: ἐαυτῷ ... ὑπομνήματα θησαυρίζομενος. Theaet. 143. A: ἐγραψάμην ... ὑπομνήματα. Polit. 295. C. Epin. 980. D. Ep. XII. 359. C. Etiam est exemplar (vern. *Abschrift*). Ep. XIII. 363. E: αἱ ὑπόμνημα αὐτῆς (τῆς ἐπιστολῆς) σώζεται.

ὑπόμνησις, ἡ, *recordatio*. Phaedr. 275. A: οὐκοῦν μνήμης, ἀλλ' ὑπομνήσεως φάρμακον εὔρες. 278. A: αὐτῶν (τῶν γεγραμμένων λόγων) τοὺς βελτίστους αἰδούτων ὑπόμνησιν γεγονέναι. Legg. V. 732. D: ταῖς ὑπομνήσεσι πάντων τῶν τοιούτων (χρηζήν).

ὑπομονή, ἡ, *perpressio*. Def. 412. C: ὑπομονή λύπης.

ὑπομονητικός, vid. ὑπομενητικός.

ὑπόνοια, ἡ, *sententiae rectae significatio vel simpl. significatio* (Cic. de nat. Deor. I, 14: *per quamdam significationem*, germ. *symbolisch*). Pol. II. 378. D: ὁ ... νέος οὐχ οἶός τε κρίναι ὅ τι τε ὑπόνοια καὶ ὁ μῆ. Ib. οἷ' ἐν ὑπονοίαις πεποιημένως (θεομαχίας) οὐτ' ἀνευ ὑπονοιών.

ὑπονοῶ, *suspicor, coniticio*. Legg. III. 679. C: ψεῦδος ... ὑπονοεῖν οὐδεὶς ἠπίστατο διὰ σοφίαν. Gorg. 454. C: ἵνα μὴ ἐδιζώμεθα ὑπονοοῦντες προαρηπύζειν ἀλλήλων τὰ λεγόμενα.

ὑποπέτασμα, τό, *stragulum*. Polit. 279. D: ὑποπετάσματα.

ὑποπίμπλημι, *sensim orpleo*. Prot. init. πῶγινος ἦδη ὑποπιμπλάμενος.

ὑποπίνω, *aliquanto largius bibo*. Lys. 204. D: ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ. 223. B: ὑποπιπνύοντες ἐν τοῖς Ἑορμαίοις. Simpl. *bibo* (prop. vern. *dazu trinken*). Pol. II. 372. D: μετρίως ὑποπίνοντες.

ὑποπίπτω, *me submitto*. Pol. IX. 576. A: ἐάν τοῦ τε δέωνται, αὐτοὶ ὑποπεσόντες cet. **dilabor*. Legg. VII. 793. C: τῶν ἀρχαίων ὑποπεσόντων.

ὑποπλήθω, *impleo*. Phaedr. 253. E: (ὅταν) γαργαλισμοῦ ὑποπλησθῇ.

ὑπόπλους, *navigatio*. Critia 115. E: ὥστε τὸν ὑπὲρ πλουν κάτωθεν εἶναι.

ὑπόπτερος, ὁ ἥ, *pennatus vel alatus*. Phaedr. 246. A: ὑποπτέρου ζεύγους τε καὶ ἡνιόγου. Pol. IX. 573. A: ὑπόπτερον ... κηφήνά τινα. Alc. I. 135. E: ἔρωτα ὑπόπτερον. Phaedr. 256. B: ὑπόπτεροι καὶ ἐλαφροὶ γεγονότες. Critia 116. D: ἀξ ὑποπτέρων ἵππων ἡνίογον.

ὑποπτεύω, *sursum*. Gorg. 453. B: ὑποπτεύω γε ἦν οἶμαί σε λέγειν. Theaet. 164. A. Crat. 409. D: ὁ ἐγὼ ὑποπτεύω περὶ αὐτοῦ. Pol. III. 398. C. Men. 87. D: (οὐκ οὖν) ἐπιστήμην ἂν τιν' αὐτὸ ὑποπτεύοντες εἶναι ὀρθῶς ὑποπτεύομεν; Pol. VIII. 567. A: ἂν γέ τινας ... ὑποπτεύῃ ... μὴ ἐπιτρέψειν αὐτῷ ἄρχειν. Theaet. 151. B: ὑποπτεύων σε ... ὠδίνειν. Crat. 405. E: ὅπερ καὶ νῦν ὑποπτεύοντες τινες ... φοβοῦνται *cet.* Gorg. 454. B: ἐγὼ τοι ὑπώπτεινον ταύτην σε λέγειν τὴν πειθῶ καὶ περὶ τούτων. Theaet. 191. B: ὁ καὶ ἐγὼ τότε ὑπώπτεινσα. Polit. 289. D: ὑπωπτεῖσθαι. Pol. IV. 443. B: ὁ (ἐνύπνιον) ἔφαμεν ὑποπτεῖσθαι. Euthyd. 302. B: ὑποπτεύσας ἤξειν τὸν λόγον ἥπερ ἐτελεύτησεν. Polit. 268. C: ὑποπτεῖσαντες. Legg. XII. 967. B: ὑπωπτεῖντο τὸ νῦν ὄντως δεδογμένον.

ὑπορρέω, *sensim infuso*. Pol. IV. 424. D: ἡρέμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἥθη τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα. Legg. II. 672. B: λόγος τις ἄρα καὶ γήμη ὑπορρεῖ πως. **corruo*. Legg. VII. 793. C: ἔρσειςματα ἐκ μέσου ὑπορρέοντα.

ὑπόρχημα, τό, *carmen cum saltatione mimica coniunctum*. Ion. 534. C: ὑπορχήματα.

ὑποσημαίνω, *significo, tecte indico et promitto*. Pol. VIII. 566. A: (ὅς ἂν) ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀπουσιὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν.

ὑποσιδήρος, ὁ ἥ, *ferrum in se habens*. Pol. III. 415. B: εἰάν τε σφέτερος ἔκγονος ὑπόχαλκος ἢ ὑποσιδήρος γένηται. ὑποσκελίζω, *supplanto*. Euthyd. 278. B: ὑποσκελίζων καὶ ἀνατρέπων.

ὑποσπῶ, *subtraho*. Euthyd. 278. C: ὥσπερ οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μιλλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες χαίρουσι *cet.* ὑποστάθμη, ἡ, *sedimentum, faex*. Phaedr. 109. B: οὐ ... ὑποστάθμην ταῦτα εἶναι.

ὑπόστεγος, ὁ ἥ, *tectus*. Critia 117. B: ὑποστέγους (θεξαμενάς. Cf. I. p. 445.).

ὑποστέλλομαι, *prae metu dissimulo*. Apol. 24. A: οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν ἀποκρυψάμενος ἐγὼ λέγω οὐδ' ὑποστειλάμενος.

ὑπόσχεσις, ἡ, *promissio vel promissum*. Phaedr. 235. D: ἑτέρα ὑπόσχεσις (sed v. ὑπισχνούμαι). Men. 77. A: πειρῶ καὶ σὺ ἐμοὶ τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδοῦναι. Ax. 368. A: παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν. Ep. III. 318. B: τὸν κολοφῶνα ... ταῖς ὑποσχέσεσιν ἀπάσαις νεανικώτατον ἐπέθηκες. Phaedr. 241. A: τὰ τῆς προτέρας ἀνοήτου ἀρχῆς ὀγκωμόσια τε καὶ ὑποσχέσεις. Conv. 183. E: πολλοὺς λόγους καὶ ὑποσχέσεις καταιοχύνας.

ὑποτείνω, *subtendo, subdo*. Tim. 74. A: ὑπέτεινον οἶον στρόφιγγας. *Intrans.* ἡ ὑποτείνουσα, Lat. *linea subtendens*. Tim. 54. D: **suggero, propono, praemonstro*. Clit. 408. D: κατὰ σὲ τρόπον τινὰ ὑποτείνων αὐτοῖς. Med. Theaet. 179. D: ὥσπερ αὐτοὶ ὑποτείνονται. Gorg. 448. E: ὥσπερ τὰ ἔμ- προσθέν σοι ὑπετείνετο Χαιρεφῶν.

ὑποτέμνω, *intercludo*. Legg. VIII. 844. A: μὴ ὑπο- τέμνων πηγὰς φανεράς ἰδιώτου μηδενός.

ὑποτίθημι, *suppono, subicio*. Soph. 243. B: διακρί- σεις ... ὑποτίσεις. Tim. 92: θεοῦ βράσεις ὑποτιθέντος πλείους τοῖς μᾶλλον ἄφροσιν. Polit. 289. A: γεωργικῇ ... πᾶν ὑποτιθέντες ὀρθότερον ἀποδώσομεν ἢ τῇ πολιτικῇ. 308. A: (ἀρ' οὐχ) ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπέθεσαν τὰς αὐτῶν πατριδας; Tim. 45. A: ὑποθέντες αὐτοῖς τὸ πρὸς- ὤπον. Legg. II. 669. C: ῥυθμούς καὶ σχῆμα ἐλευθέριον ὑπο- θέσσαι. **pono*. Charm. 160. D: ἐπειδὴ ἐν τῷ λόγῳ τῶν κα- λῶν τι ἡμῖν ἢ σωφροσύνη ὑπετίθη. Tim. 48. E: ἐν μὲν ὡς παραδείγματος εἶδος ὑποτιθέν cet. 55. E: τῶν κατ' ἀρ- χῆς τριγώνων ὑποτεθέντων. 61. D: τὰ ... ὑστερα ὑποτε- θέντα ἐπαινίμεν αὐτοῖς. Etiam *condo*. Legg. III. 682. C: ὅθ' οὕτως ὑπὸ ποταμούς πολλοὺς ... πόλιν ὑπέθεσαν. Med. *pono, sumo; statuo*. Tim. 53. D: ταύτην ... πρὸς ἀρχὴν ... ὑποτιθέμεθα (sic Par. A. pro v. ὑποτιθώμεθα). Phaedr. 236. B: δώσω σοι ὑποτίθεσθαι. Polit. 284. C. Parm. 136. A. Epin. 977. D: οὕτως ἀριθμὸν ... ἀνάγκη πᾶσα ὑποτί- θεσθαι. Soph. 246. D: ὑποτιθέμενοι νομιμώτερον αὐτοῦς ἢ νῦν ἐθέλοντας ἂν ἀποκρίνασθαι. Parm. 136. C: ὁ ὑπο- τίθεσο (ὑπέθεσο?). Charm. 171. D: ὁ ἐξ ἀρχῆς ὑπειτιθέ- μεθα. Theaet. 165. D: ὅτι τὰναντία οἷς ὑπεθέμην. Riv. 134. C. Prot. 339. D: ὅς γε τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸς ὑπέθετο χαλεπὸν εἶναι cet. Parm. 142. D: ὑπεθέμεθα. Legg. II. 671. A. Parm. 136. B: περὶ οἷου ἂν αἰεὶ ὑποθῇ ὡς ὄντος καὶ οὐκ ὄντος. C. Soph. 237. A: ὑποθέσθαι τὸ μὴ ὄν εἶ- ναι. Prot. 361. B: διδακτὸν (τὴν ἀρετὴν) τότε ὑποθέμε- νος. Phaed. 100. A: ὑποθέμενος ... λόγον. B: ὑποθέμε- νος εἶναι τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτό. 101. D: ἄλλην αὖ ὑπόθεσιν ὑποθέμενος. Soph. 238. D. 244. C: τῷ ταῦτον τὴν ὑπόθεσιν ὑποθεμένῳ. Parm. 136. A: εἰ ἔστιν ἕκαστον, ὑποθέμενον. Soph. 251. B: ἐν ἕκαστον ὑποθέμενοι. Pol. IV. 407. A: ὑποθέμενοι ὡς τούτου οὕτως ἔχοντος. VI. 510. C: ὑποθέμενοι τὸ τε περὶ τὸν καὶ τὸ ἄρτιον cet. Tim. 63. B: ταῦτα διοριζομένην ὑποθεμένοις τὰδ' ἡμῖν. Parm. 137. B: τί πρῶτον ὑποθησόμεθα; Verb. Tim. 61. D: ὑπο- θετέον ... πρότερον θᾶτερα. **propono*. Legg. VII. 812. A: ἔμοιγε οὐ φαινόμεθα ἐκτὸς πορεύεσθαι τῶν ὑποτεθέντων λόγων. Hipp. mai. 286. B: ὑποτιθέμενος αὐτῷ πάμπολλα νόμματα καὶ πάγκαλα. Pol. I. 346. B: ὥσπερ ὑπέθευ. Hipp. mai. 299. B: ἐροῦμεν δὴ ... ὅπερ ὑπεθέμεθα ὅτι cet. Polit.

295. C: ἀρ' οὐκ ἂν παρ' ἐκεῖνα τὰ γράμματα τολμήσειεν ἄλλα ὑποθέσθαι —; Tim. 26. A: λόγον τινα πρέποντα τοῖς βουλήμασιν ὑποθέσθαι. Legg. X. 885. B: τὸ παραμύθιον ὑποθεμένω. Etiam est *admonere* vel *monere*. Charm. 155. D: ἄλλω ὑποτιθέμενος. Legg. VII. 804. A: ὑποδύσεται (Hom.).

ὑποτρέμω, *trahulum tremo*. Pol. I. 336. E: εἶπον ὑποτρέμων.

ὑποτρέφομαι, *subnascor*. Pol. VIII. 560. A: ἄλλαι (ἐπισθυμῖαι) ὑποτρέφονται ἐγγενεῖς.

ὑποτρέχω, *subtremo*, *me insinuo* vel *blandior*. Pol. IV. 426. C: (ὅς ἂν) χαρίζεται ὑποτρέχων. Legg. XI. 923. C: θωπείαις ὑποδραμῶν.

ὑποτυπνύμαι, *furmo*. Tim. 76. E: ὅθεν ... ὑπετυπώσαντο τὴν τῶν ὀνύχων γένεσιν.

ὑπουλος, ὁ ἡ, *purulentus*. Tim. 72. D: μέγας καὶ ὑπουλος ἀνέανεται (ὁ σπλήν). Sensus transl., ut Lat. *exulceratus*. Gorg. 518. E: ὅτι ... οἶδε καὶ ὑπουλός ἐστι (ἡ πόλις). 480. B: ὅπως μὴ ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας ὑπουλον τὴν ψυχὴν ποιήσῃ καὶ ἀνίατον.

ὑπουράνιος, ὁ ἡ, *qui sub coelo est*. Locr. 104. D: δαίματα ... ὑπουράνια (v. ἐπουράνια). (Phaedr. 247. B. pro οὐράνιον codd. plures scrib. ὑπουράνιον.)

ὑπουργία, ἡ, *ministerium*. Def. 413. E: ὑπουργία ἐν καιρῷ.

ὑπουργῶ, *servio*, *operam navo*. Conv. 184. D: ὁτιοῦν ... ὑπουργεῖν.

ὑποφαίρω, *eluceo*. Soph. 245. E: ὅλοι σχεδὸν καὶ τὰ νῦν ὑποφαίροντα. Ep. VII. 347. B: ἂν ... γίγνηται τὰ νῦν ὑποφαίροντα. Etiam *illucesco*. Prot. 312. A: ἤδη γὰρ ὑπέφαινε τι ἡμέρας.

ὑποφέρω, *sustineo*, *fero*. Theaet. 173. A: οὕς (κινδύνους καὶ φόβους) οὐ δυνάμενοι μετὰ τοῦ δικαίου καὶ ἀληθοῦς ὑποφέρουσιν. Legg. IX. 879. C: εἰς ... νέω παντὶ ὑπὸ γέροντος πλεγγέντι ῥαθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν. (VIII. 845. C. pro ὑποφέρων codd. dant ἀποφέρων.)

ὑποφεύγω, *subterfugio*. Pol. IV. 422. C: ὑποφεύγοντι τὸν πρότερον αἰεὶ προσφερόμενον. Legg. VI. 762. B: τὸν ὑποφεύγοντα καὶ μὴ ἐθελήσαντα ὑποσχεῖν ἐκόντα τιμωρίαν.

ὑποφθίγγομαι, *coce submissa liquor*. Soph. 252. C: ἐντὸς ὑποφθιγγόμενον.

ὑπόχαλκος, ὁ ἡ, *aes in se habens*. Pol. III. 415. B: εἰάν ... ἐκγονος ὑπόχαλκος ... γένηται.

ὑποχείριος, ὁ ἡ et α, *on*, *imperio alicuius subiectus*, cum v. ποιεῖσθαι, *subiicere*. Eryx. 392. C: οὐκ ἐστὶν ὅπως ἐκείνη ἡ πόλις ἔσται ποτὲ ἡμῖν ὑποχειρία. Legg. III. 683. C: ὅτε Λακεδαιμονίων ... καὶ Ἀργεὺς ... καὶ τὰ μετὰ τούτων ὑποχειρία τοῖς προγόνοις ἡμῶν ... ἱκανῶς ἐγεγόνει. Theaet.

197. C: ἐπειδὴ ἐν οἰκίῳ περιβόλῳ ὑποχειρίους (ὄρνιθας ἀγρίας) ἐποιήσατο. 198. A: ὑποχειρίους τὰς ἐπιστήμιας τῶν ἀριθμῶν ἔχει. Polít. 308. A: (ἀρ' οὐ) δούλας ... καὶ ὑποχειρίους τοῖς ἐχθροῖς ὑπέδρεσαν τὰς αὐτῶν πατρίδας;

ὑπόχρυσος, ὁ ὃς, *aurum in se habens*. Pol. III. 415. C: ἂν ... ἐκ τούτων τις ὑπόχρυσος ... φυνῇ.

ὑποχώρησις, ἡ, *cessio*. Def. 412. C: τολμήσεως ὑποχώρησις ἐκουσία δικαίως.

ὑποχωρῶ, *cedo*. Legg. XII. 942. B: μὴθ' ὑποχωρεῖν ἄλλῃ ἄνευ τῆς τῶν ἀρχόντων δηλώσεως. Soph. 240. A: μὴδὲν ὑποχωρῶν. Pol. VIII. 560. A: ποτὲ μὲν ... τὸ δημοκρατικὸν ὑπεχώρησε τῷ ὀλιγαρχικῷ.

ὑποψία, ἡ, *suspicio, dubitatio*. Lys. 218. C: οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μοι ἀτοπιατάτη τις ὑποψία ἐστῆλθεν. Pol. I. 530. E: ὑποψίας ... καὶ δαίματος μιστὸς γίγνεται. Soph. 268. A: ἔχει πολλὴν ὑποψίαν καὶ φόβον. Legg. X. 887. E: οὐδαμῇ ὑποψίαν ἐνδιδόντων ὥς οὐκ εἰσὶ θεοί. Alc. I. 121. C: ὥστα οὐδεὶς ὑποψίαν ἔχει ὥς cet. Menex. 247. E: ὑποψίαν παρεξουσιν ἢ μὴ τῆμέτεροι εἶναι ἢ cet. Phaed. 84. C: πολ-
λας ... ἐτι ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβὰς.

ὑπτιος, α, ον, *resurpinus*. Phaed. 117. E: κατακλίθῃ ὑπτιος. Tim. 43. E: ὑπτιος ἐρείσας τὴν κεφαλὴν ... ἐπὶ γῆς. Phaedr. 254. B: σφραδισα ἀνέπεισε ὑπτία. Pol. III. 388. A: ὑπτιον (ἀνακαίμενον). Euthyd. 278. C: ὑπτιον ἀνατετραμμένον. Tim. 46. C: ταύτῶν τοῦτο ὑπτιον ἐποίησε πᾶν φαίνεσθαι. 43. E: ὑπτίας (φέρεσθαι). Cum praepr. Phaedr. 264. A: ἐξ ὑπτίας ἀναπαλιν διανεῖν ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον. Pol. VII. 529. C: καὶ ἐξ ὑπτίας νέων ἐν γῇ ἢ ἐν θαλάττῃ μανθάνῃ.

ὑπώρεια, ἡ, *latus montis*. Legg. III. 680. E: ἐπὶ γεωργίας τὰς ἐν ταῖς ὑπωρείαις τρέπονται πρώτας. 702. A: τὰς τοῦ Δαρδάνου ὑπωρείαις. (Id. 681. E. ex Hom.).

ὕς, ὁ, ἡ, *sus*. Theaet. 161. C: ὕς ἡ κυνοκέφαλος cet. 166. C. Lach. 196. D: οὐκ ἂν πᾶσα ὕς γνοίῃ (prov.). E: ὅτι οὐδὲ τὴν Κρομμυωνίαν ὕς πιστεύεις σὺ γε ἀνδρείαν γερρονέται. Pol. II. 372. D: εἰ ... ὥν πόλιν ... κατεσκεύα-
ζες cet.

ὑσπληξ, ἡ, *carceres* (germ. die Schranken). Phaedr. 254. E: ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγος ἀναπνεῶν.

ὑστατον, *postremo*, vern. *zuletzt* (Parm. 153. C: πλευστῇ ... ὑστατον γίγνεται. D.) et *postremum*, germ. *zum letztenmal*. Phaed. 60. A: ὑστατον δὴ σε προσερούσι νῦν οἱ ἐπιστήδαιοι. Menex. 247. A.

ὑστατος, vid. ὕστερος.

ὑστέρα, ἡ, *uterus*. Tim. 91. B: αἱ ... ἐν ταῖς γυναι-
ξιν ... μητρὰι τε καὶ ὑστέραι λεγόμεναι.

ὑστεραῖος, α, ον, *posterus*; unde τῇ ὑστεραίᾳ et ἐν τῇ ὕστ. (ἡμέρᾳ), *postridie*. Prot. 318. A: ἐν τῇ ὑστεραίᾳ.

Legg. VI. 756. C: *τῇ ... ὑστεραίᾳ*. Ax. 368. D. 8q. ἡ (Conv. 173. A: *τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ἡ* cet. Crit. 44. A.) vel genit. Menex. 240. C: *τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης*. Similiter *εἰς τὴν ὑστεραίαν*. Ep. VII. 346. D. 347. B.

ὑστερος, α, *ον*, *posterius*, *posterior*; etiam *inferior* vel *cedens*, *minor natu*; *reliquus*; pro adverb. positum valet *post* et *pone*. Phaedr. 87. C: *ἐκείνων ... ὑστερος ἀπόλωλε*. Tim. 20. A: *οὐσία καὶ γένει οὐδενός ὑστερος ὢν τῶν ἐκεί.* Pol. II. 382. C: *ὑστερον γεγονός εἰδωλον*. Menex. 242. B: *διέκρινε τὸ ὑστερον ἔργον*. Critia 108. C: *τῆς ὑστέρας* (v. *ὑστεραίας*) *τεταγμένος* (in *posteriore ordine collocatus*). Phaedr. 250. C: *ἐν ὑστέρω χρόνῳ*. Tim. 25. C: *ὑστέρω χρόνῳ*. Apol. 32. B: *ἐν τῷ ὑστέρω χρόνῳ*. Gorg. 503. C: *ἐν τῷ ὑστέρω λόγῳ*. Hipp. mai. 292. E: *ὑστέρω τῶν προγόνων ταφῆναι*. Prot. 353. D: *εἰς τὸν ὑστερον χρόνον*. Phaedr. 263. E: *πάντα τὸν ὑστερον λόγον διεπεράνατο*. Legg. I. 631. A. Critia 114. C: *Μέστορα ... τὸν ὑστερον* (ἐκάλεσε). Tim. 23. E: *τῆνδε (πόλιν) ... ὑστέραν* (ἐλάχε cet.). 34. B: *ὡς νῦν ὑστέραν ἐπιχειροῦμεν λέγειν (τὴν ψυχὴν)*. Legg. X. 889. C: *τέχνην ... ὑστερον ἐκ τούτων ὑστέραν γενομένην*. 896. C: *σῶμα δὲ δευτέρον τε καὶ ὑστερον ψυχῆς (γεγονέναι)*. III. 698. E: *ὑστεροὶ ... ἀφίκοντο τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης γενομένης μᾶ ἡμέρα*. Lys. 206. E: *οἱ δ' ἄλλοι ὑστεροὶ ἡμῶν* (*pone nos*) *ἦσαν*. Parm. 155. B: *οἱ ὑστερα γέγονε*. Crat. 425. B: *εἴτε κατὰ τρόπον τὰ τε πρῶτα ὀνόματα κεῖται καὶ τὰ ὑστερα*. Pol. VII. 516. D: *ὅσα τε πρότερα αὐτῶν καὶ ὑστερα εἰῶθαι καὶ ἄμια πορεύεσθαι*. Crat. 426. A: *τῶν ... ὑστέρων* (ὀνομάτων *τὴν ὀρθότητα εἰδέναι*). Legg. III. 697. C: *ἢ τι τῶν ὑστέρων εἰς τὸ πρόσθεν τιμαῖς τάττουσα*. XII. 956. E. Pol. X. 600. A: *οἱ ... τοῖς ὑστέροις ὁδὸν τινα παρέδοσαν βίου Ὀμηρικοῦ*. Legg. IX. 865. A: *ἐν ὑστέροις χρόνοις*. III. 681. C: *τούς δὲ τῶν ἄλλων (νόμους) ὑστέρους*. X. 894. D: *τάς δὲ ἄλλας πάσας (κινήσεις) ὑστέρας*. Menex. 240. E: *τάς ὑστέρας μάχας*. Crat. 422. D: *καὶ τὰ πρῶτα ... καὶ τὰ ὑστερα*. Tim. 61. D: *τὰ ... ὑστερα ὑποταθέντα*. Adverbiorum et partit. munere fungitur neutrum *ὑστερον*, *post*, *posthac* et *posterius*. Prot. 332. A: *Προμηθεῖα ... ὑστερον ... κλοπῆς δίκη μετέλθεν*. Parm. 153. B: *τὰ δὲ ἄλλα ὑστερον (γέγονε)*. Crat. 397. D. Legg. IX. 867. A: *ὑστερον χρόνῳ*. Cum genit. Soph. 257. C: *τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὑστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα*. Praec. *ὀλίγον ὑστερον*, *paulo post* (*ποῦ ἢ μὴ ποῦ*). Gorg. 471. B. 518. A. Critia 108. A. Similiter *οὐ πολὺ ὑστερον* (Conv. 212. D.). Etiam *ὀλίγῳ ὑστερον* (Pol. I. 327. B. Euthyd. 272. E.) et *πολλῷ ὑστερον* (Phaedr. 58. A.). Cum part. *ἔπειτα*. Conv. 187. B. Pol. III. 406. B. Etiam *εἰς* vel *ἐς* *ὑστερον*. Tim. 82. B. Ep. VII. 336. B. Cum art. Pol. III. 415. D: *οἱ ὑστερον (ἄνθρωποι)*. Charm. 165. A: *οἱ τὰ ὑστερον γράμματα ἀναθέντες*. Hipp. mai.

281. C: καὶ ἐν τῶν ὑστερον μέχρι Ἀναξαγόρου. Menex.
 241. D: ὑπὸ τῶν ὑστερον. Superl. ὑστατος, *postremus*, *ultimus*; adverb. *postremo*, *ultimo loco*; etiam *serissime*. Legg. VI. 783. A: ὑστατος (ἔσως) ... ὀρμᾶται. Crat. 422. C: καὶ πρῶτου καὶ ὑστάτου (ὀνόματος). Pol. IX. 583. A: ὑστάτην ... τὴν τοῦ φιλοκερδαῦς (ἡδονῆς). X. 620. C: λαχοῦσαν πασῶν ὑστάτην. Ep. VIII. 355. B. Phaedr. 264. D: ὅτι ... οὐδὲν διαφέρει αὐτοῦ πρῶτον ἢ ὑστατόν τι λέγεσθαι. Coen. 177. E: ἡμῖν τοῖς ὑστάτοις κατακειμένοις. Pol. X. 620. C: ἐν ὑστάτοις. Polit. 266. C: οὐκ εἰκὸς ὑστατα ἀφικνεῖσθαι τὰ βραδύτατα;

ὑστερῶ, *sero venio*. Gorg. 447. A: ἀλλ' ἢ ... ὑστεροῦμεν; Etiam *moror*. Ax. 367. C: τοῦ ζήλονος ὑστερήσαντος. Hinc etiam est *alicui cedere* (germ. *hinter einem zurückbleiben*), h. e. *superari* vel *non assequi*. Epin. 983. D: πότερον ἔχει λόγον ὁ λόγος, ἢ πάντως ὑστερεῖ (*a vero deficiat*). Pol. VII. 539. E: ἵνα μὴδ ἔμπειρία ὑστερῶσι τῶν ἄλλων. Epin. 987. D: ἢ ... ὑστεροῦσα ἡμῖν εἰς τὸ θεινὸν φῦσις τοῦ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον. Pol. VI. 484. D: μὴδ' ἐν ἄλλῳ μὴδενὶ μέρει ἀρετῆς ὑστεροῦντας.

ὑστερῶς Phaedr. 260. E. adhuc *legebatur pro eo quod codd. praeslant ὑστερον*.

ὑφαιμος, ὁ ἢ, *sanguineus*. Phaedr. 253. E.

ὑφαίνω, *texo*. Lys. 208. D: ὅταν ὑφαίνῃ (ἢ μήτηρ). Charm. 161. E: τὸ ἐαυτοῦ ἱμάτιον ἑκαστον ὑφαίνειν. Hipp. min. 368. C: τὸ ἱμάτιον ὑφῆναι καὶ τὸν χιτωνίσκον. Med. Phaedr. 87. B: ὁ (ἱμάτιον) ἡμπεῖχeto αὐτὸς ὑφηνάμενος. C. **comexo* (Tim. 72. C: ἀτε κοῖλου καὶ ἀναιμον ὑφανθέντος, int. τοῦ σπληνός) et *construo* s. *aedifico*. Critia 116. B: τὰ δέ (οἰκοδομήματα) ... ποικίλα ὑφαινον.

ὑφαιρῶ, *subtraho*. Theaet. 161. A: εἰάν τις σοῦ ὡς πρωτοτόκου αὐτὸ ὑφαιρῇ. Med. *surrápia*. Legg. IX. 857. B: μέγα ἢ σμικρὸν ὑφελόμενον καὶ ἐξ ἱερῶν ἢ ὀσίων cet.

ὑφάντης, ὁ, *textor*. Phaedr. 87. B: ὁ ... ὑφάντης οὗτος cet. Crat. 388. C. Pol. II. 369. D. Phaedr. 87. B: περὶ ἀνθρώπου ὑφάντου. Gorg. 517. E: ὑφάντην ἢ σκυτοτόμον. Pol. II. 374. B. 370. E: ὑφάνται.

ὑφαντικός, ἢ, ὄν, *texendi peritus* et (subst.) *textor*; fem. *texendi ars*. Crat. 388. C: ὑφαντικός. Gorg. 449. D: ἢ ὑφαντική. Polit. 308. D. Pol. III. 401. A: πλήρης ... ὑφαντικῇ καὶ ποικιλία cet. Charm. 174. C. Crat. 388. C: ὑφαντικὸν ... ἢ κερκίς; Polit. 283. A: τὸ ... τῆς ὑφαντικῆς μέρος. 285. D. Alc. I. C: ὑφαντικῇ. Polit. 280. A: τὴν τῶν ἱματίων ὑφαντικὴν οὕτω ῥηθεῖσαν. E. 283. A: τὴν ... ἐπὶ τούτῳ τέγνην οὕσαν προσαγορεύομεν ὑφαντικὴν. Pol. V. 455. C. Polit. 281. B: ἢ καὶ ταύτας πασας ὡς ὑφαντικὰς λέξομεν; Gorg. 490. D: τὸν ὑφαντικώτατον.

ὕφαντικῶς, *ex arte texendi*. Crat. 388. C: καλῶς (χρησθαι) ὃ ἐστὶν ὑφαντικῶς.

ὕφαρπάζω, *arripio* (ut sermonem). Euthyd. 300. C: ἔφη ὑφαρπάσας ὁ Διονυσόδωρος.

ὕφασμα, τό, *textum*; etiam *texendi actio* (germ. das *Weben*). Polit. 281. C: συναϊτίας εἶναι ... παντός ὑφάσματος. 311. B. Crat. 388. C: ὥσπερ κεκίς ὑφάσματος (ὄργανόν ἐστιν). D. Phaed. 87. E: τὸ τελευταῖον ὑφασμα τιγείν αὐτήν (τὴν ψυχὴν) ἔχουσιν. Polit. 306. A: ποῖον ἡμῖν ὑφασμα ἀποδίδωσιν (ἡ βασιλικὴ συμπλοκή). 310. E: λείον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὑφασμα ξυναγοντα ἐξ αὐτῶν. 311. C: πάντων μεγαλοπρεπέστατον ὑφασμάτων. 279. B: ἡ περὶ τὰ ἐκ τῶν ἐρίων ὑφάσματα (ὕφαντικῇ).

ὕφή, ἡ, *textura*. Polit. 281. A: τὸ ... τῆς ὑφῆς συμπλοκή τίς ἐστὶ πού. C: τὰ τῆς ὑφῆς ἔργα. A: τὸν αὐτὸν ὑφῇ δρᾶν φαίνεται. Legg. XII. 956. A: ἐν ὑφῇ. Ib. ὑφῇ.

ὕφήγησις, ἡ, *praescriptio*. Prot. 326. E: κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν.

ὕφηγούμαι, *praeco, duco, monstro; doceo, praescribo*. Gorg. 458. B: τοιοῦτος ... οἷον σὺ ὑφηγεῖ. Phaed. 82. D: ἐκείνη ἐπόμενοι ἢ ἐκείνη (ἡ φιλοσοφία) ὑφηγείται. Crat. 392. D: ἡ αὐτὸς ἡμῖν καλλίστα ὑφηγείται τὸ διότι; Crit. fin. ἐπειδὴ ταύτη ὁ θεὸς ὑφηγείται. Lys. 217. A: ἄρ' οὖν καὶ καλῶς ... ὑφηγείται ἡμῖν τὸ νῦν λεγόμενον; Epin. 989. D: εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο. Soph. 227. D: καθ' ὅποι' (ν. ὅποι) ἂν ὑφηγῇ, πειράσομαι σοι συντέμνειν. Epin. 980. C: ἂν αὐτὸς ὁ θεὸς ἡμῖν ὑφηγῇται. Gorg. 455. D: αὐτὸς γὰρ καλῶς ὑφηγήσω. Theaet. 148. D: καλῶς γὰρ ἄρτι ὑφηγήσω. Pol. III. 403. E: (εἰ) ὅσον τοῖς τύπους ὑφηγησάμεθα, ἵνα μὴ μακρολογῶμεν. Legg. X. 890. C: ὅπῃπερ ἂν ὁ νομοθέτης ὑφηγήσεται γράφων. Euthyd. 288. C: ὑφηγήσασθαι. 278. C: ἐγὼ ὑφηγησομαι αὐτοῖς.

ὕφημι, *suborno*. Ax. 368. E: προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες.

ὕφιστημι, *substituo*, aor. 2. *substitutus sum* (ut alteri succedam). Phil. 19. A: τὸ ἐμὲ τοῦ λόγου διάδοχον παντελῶς ὑποστάντα ... σοὶ πάλιν τοῦτο προστάττειν. Etiam *suscipio, promitto*. Legg. VI. 751. D: ἐπεὶ περ σὺ ... τὴν πόλιν ὑπέστης τῷ Κριτῶν ἔθνεϊ προθύμως κατοικεῖν. Alc. II. 141. B: εἰ μὴ καὶ πάσης Εὐρώπης (τύραννον γενέσθαι) ὑποσταίῃ σοι. Ib. καὶ τοῦτο μὴ μόνον ὑποσταίῃ cet. (Pol. VI. 496. D. pro ὑποστάς nunc legitur ἀποστάς).

ὕψαυχην, ὁ ἡ, *erectam et celsam habens cervicem*. Phaedr. 253. D.

ὕψηλολογουῖμαι, *excelsius loquor*. Pol. VIII. 545. E: ὑψηλολογουμένας (τὰς Μούσας) λέγειν.

ὕψηλόνονος, ὁ ἡ, *animo excelso praeditus*, neutr. *excelsi-*

ias. Phaedr. 270. A: τὸ ... ὑψηλονοῦν τοῦτο ... ἔοικεν ἐν-
τειυθέν ποθεν εἰσιέναι.

ὑψηλός, ἡ, ὄν, *editus; celsus, sublimis*. Critia 118. A:
ὁ τόπος ἀπας ἐλέγγοτο σφοδρὰ ... ὑψηλός. Legg. X. 905. A:
ὑψηλός γενόμενος. Phaedr. 230. B: ὑψηλή (ἡ πλατάνος).
Euthyd. 289. E: αὐτὴ ἡ τέγνη αὐτῶν θεοπεσία τις καὶ ὑψηλή.
Ep. VII. 341. E: τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος (ἐυ-
πλήσειεν ἄν). Theaet. 175. D: ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμισθεῖς.
Pol. VI. 494. D: ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν. Legg.
III. 602. B: ἐπὶ λόφον τινὰ οὐχ ὑψηλόν. Pol. X. 617. D:
ἀναβαῖντα ἐπὶ τι βῆμα ὑψηλόν. Critia 111. C: πολλὰ δ'
ἦν ... ὑψηλὰ δένδρα. B: ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀπορρέον. D.
Legg. III. 678. C. 682. B. C. Tim. 22. D: ἐν ὑψηλοῖς τό-
ποις. Legg. I. 625. B: ἐν τοῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν. VI. 778.
C: πρὸς τοῖς ὑψηλοῖς τῶν τόπων. Critia 111. B: γηλόφους
ὑψηλοὺς εἶγε. Legg. V. 732. C: οἷον πρὸς ὑψηλὰ καὶ ἀνάντη.
Phaedr. 89. B: ἐπὶ πολὺ ὑψηλοτέρου (int. δίφρου ἐτυχε καθη-
μενος) ἢ ἐγώ. Legg. XII. 958. E: χῶμα ... μὴ χοῦν ὑψη-
λότερον πέντε ἀνδρῶν ἔργον. VIII. 848. D: ὅπη ἂν ὁ τό-
πος ὑψηλότεατος ἦ. Phaedr. 229. A: ὀρᾶς ... ἐκείνην τὴν
ὑψηλοτάτην πλατάνον;

ὑψηλόφρων, ὁ ἡ, *qui excelso est animo, etiam qui alta
petit, superbus*. Pol. VIII. 550. B: ἐγένετο ὑψηλόφρων τε καὶ
φιλότιμος ἀνὴρ.

ὑψι, unde ὕψιον Pol. II. 365. B. (Pind.).

ὑψιπέτης, ὁ ἡ, *altivolans*. Ion. 539. B. (Hom.).

ὑπόθεν, *desuper*. Soph. 216. C: καθορῶντες ὑπόθεν
τὸν τῶν κάτω βίον.

ὕψος, τό, *altitudo; proceritas; summitas* (sensu transl.).
Phaedr. 230. B: τοῦ ... ἄγνου τό ὕψος. Legg. VII. 815. A:
ἐν ὕψει. Critia 116. D: ὕψος ... σύμμετρον ἰδεῖν. 117. B:
δένδρα ... κάλλος ὕψος τε δαιμόνιον ... ἔχοντα. Legg. V.
741. B: τὸ τῆς οὐσίας ὕψος τε καὶ μέγεθος. Ep. VII. 351.
E: ὅσον ... ὕψος ἀμαθίας εἶχον καὶ τῆς ἄλλης μοχθηρίας
(quo ... *progressi essent*) ... ἔλαθον. Legg. I. 625. B: κυπα-
ρίττων ... ὕψη καὶ κάλλη θαυμάσια. Tim. 44. D: ἐπὶ γῆς
ὕψη τε καὶ βᾶδη παντοδαπὰ ἐχούσης. 46. C.

Φ.

φῖ, τό, Crat. 427. A: διὰ τοῦ φῖ.

φαγεῖν, *edere*. Phaedr. 81. B: πίει καὶ φάγοι. Gorg.
503. A: πεινῶντα φαγεῖν. Pol. III. 408. A. VIII. 558. A:
ἡ τοῦ φαγεῖν (ἐπιθυμία). Legg. VIII. 831. E: τοῦ φαγεῖν

παντοδαπά καὶ πιεῖν (δύναμιν). Lach. 192. E. Legg. VIII. 845. C: φαγὼν αὐτοῦ. Prot. 314. A: πίνοντα ἢ φαγοντα.

φαιδρύνω, *exhilaro*; *exorno*. Legg. VI. 769. C: φαιδρύνων. Ep. VII. 336. A: (ἐπεὶ) φαιδρύνας ἐλευθερίῳ ἐν σχήματι κατέστησας (τὴν πατριδα). Med. Legg. IV. 718. B: τὸν ἑαυτοῦ βίον φαιδρυνάμενον ... κοσμεῖν δεῖ.

φαίνω, *in lucem edu*. Epin. 978. D: ἄλλην αἰεὶ φαίνουσα ἡμέραν (σελήνη). Intrans. *lucéo*. Tim. 39. B: ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἅπαντα φαίνοι τὸν οὐρανόν. **ostendo*. Pol. X. 616. E: κύκλους ἀνωθεν τὰ χεῖλη φαίνοντας. Theaet. 200. E: τὰχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον αὐτὸ φήναις τὸ ζητούμενον. Pol. VII. 533. A. **indico*. Legg. V. 745. A: φανεί ... ὁ βουλόμενος. Med. *in lucem prodco, appareo; pateo; reperior; oideor* (etiam *nihil oideor*); *me offero* (præc. in rebus quae nobis necopinantibus se offerunt); *venio; adsum*. Soph. 235. D: καὶ νῦν φαίνομαι δύο καθορᾶν εἶδη τῆς μιμητικῆς. Crat. 399. A: ὥς καὶ νῦν γέ μοι φαίνομαι κομψῶς ἐννεοποιεῖναι. Alc. I. 116. D: φαίνομαι (int. ὁ λέγων, in resp.). Hipp. min. 372. B: φαίνομαι οὐδὲν εἰδώς. Prot. init. πόθεν ... φαίται; B: ἢ παρ' ἐκείνου φαίται; 313. C: τὸν ... σοφιστὴν ὃ τί ποτέ ἐστι φαίνει ἀγνοῶν. Legg. IV. 710. D: ὥς φαίνει. Prot. 324. D: ὥς γ' ἐμοὶ (v. γέ μοι) φαίνεται. 333. B: (εἵπερ) τῇ ... ἀφροσύνῃ ... σοφία ἐναντία καὶ σαφροσύνῃ αὐ φαίνεται. Phaedr. 234. C: τί σοι φαίνεται ... ὁ λόγος; Phaed. 58. A: ὅτι ... πολλῶ ὑστέρον φαίνεται ἀποδυγῶν (nos: *dass er so spät nachher gestorben ist*). 60. C: ἦκειν δὴ φαίνεται ἐπακολουθεῖν τὸ ἰδύ. Theaet. 174. C: γελοῖος φαίνεται. Polit. 265. A: ἐπ' ἐκείνο δύο τιτὲ καθορᾶν ὁδῶ τεταμμένα φαίνεται (i. q. *nihil oideor*). Pol. I. 383. A: οὕτως ... ἐμοίγε καὶ αὐτῷ φαίνεται σοὺ λέγοντος. Phil. 31. C: φαίνοσθον ἅμα λύπη τε καὶ ἡδονὴ γίγνεσθαι κατὰ φύσιν. Pol. I. 399. E: οὐ μοι φαινόμεθα. Legg. VII. 811. C: ὥς μὲν ἐμοὶ φαινόμεθα. Conv. 215. B: οἷ ... φαίνονται ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. Pol. VI. 508. C: (ὅτι) ἐγγὺς φαίνονται τυφλῶν (ὀφθαλμοί). Tim. 41. A: ὅσοι φαίνονται (*in lucem produnt*). Lach. 186. B: καὶ ἤμιας διδάξαντες φαίνονται. Ep. IV. 320. E: σὺ φαῖνον λατρεύων. III. 318. D: κακὸς ... ἂν ἔχοντί γε νῦν ἀνδρὶ φαινόμην cet. Phaed. 72. C: (ὅτι) οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο. Phil. 23. A. 45. C: ὁρθῶς ἂν φαινόμεθα λέγοντες ὥς —; Pol. VII. 537. A: ὅς ἂν ἐντρεχέστατος αἰεὶ φαίνηται. Theaet. 181. A: ἐὰν ... τι φαίνωνται λέγοντες. Prot. 338. A: ἵνα μεγαλοπρεπέστεροι (οἱ λόγοι) ... ἡμῖν φαίνωνται. Pol. V. 468. D: καθ' ὅσον ἂν ἀγαθοὶ φαίνωνται. Soph. 267. A: (ὅταν) προσόμοιον ... φαίνοσθαι ποιῇ. Parm. 147. B: κινδυνεύει φαίνοσθαι ἐκ γὰρ τοῦ λόγου. Pol. II. 359. D: ἰδεῖν ἐνόντα νεκρὸν, ὥς φαίνοσθαι. Prot. 356. D: ἡ τοῦ φαينوμένου δύναμις (*ex-icta visio*). 342. E: ἐν τοῖς λόγοις εὐρήσῃς αὐτὸν φαῦλόν

τινα φαινόμενον. Pol. VII. 517. B: τὰ δ' οὖν ἐμοὶ φαινόμενα οὕτω φαίνεται. Menex. 247. E: παρέχοντας αὐτοὺς φαινόμενους τῷ ὄντι πατέρας ὄντας ἀνδρας ἀνδρῶν. Pol. VII. 523. B: τὰ πόρρωθεν ... φαινόμενα δῆλον ὅτι λέγεις. X. 596. E: φαινόμενα, οὐ μέντοι ὄντα γέ που τῇ ἀληθείᾳ. Prot. 335. A: οὐδενὸς ἂν βελτίων ἐφαινομένην. Alc. II. 146. E. Ep. VII. 341. D: εἰ δέ μοι ἐφαίνετο γραπτὴ δ' ἱκανῶς εἶναι cet. II. 312. A: ἐφαίνου. Riv. 132. A: ἐφαινόσθην ... ἐρίζειν. Prot. 315. C: ἐφαίνοντο ... ἀστρονομικὰ ἅττα διαφανῶν τὸν Ἰηπίαν. E: καὶ ἄλλοι τινες ἐφαίνοντο (i. q. ade-rant). Euthyd. 304. E: τί οὖν ἐφαίνοντό σοι; Soph. 231. D: ὅποσα ἡμῖν ὁ σοφιστὴς πέφανται. 264. B: ἐπειδὴ ... πέφανται ταῦτα. D. Pol. III. 410. A. V. 464. B. Charm. 160. D. al. Soph. 231. B: διὰ τὸ πολλὰ πεφάνθαι (quia tam multa nobis se ostulerunt). Euthyd. 294. A: ὡς θαυμαστὸν λέγεις καὶ ἀγαθὸν μέγα πεφάνθαι. Phaedr. 245. E: ἀθανάτου ... πεφασμένου τοῦ ὑφ' ἐαυτοῦ κινουμένου. Prot. 333. B: τὸ δὲ πρότερον αὐτὸν ἐφάνη ἡμῖν ἢ δικαιοσύνη καὶ ἡ δόσιότης σχεδὸν τι ταῦτόν ὄν. Gorg. 475. D: νῦν δέ γε κάκιον ἐφάνη. 481. B: ὡς ἐν γε τοῖς πρόσθεν οὐδαμῇ ἐφάνη οὕσα (χρεῖα). Phaed. 76. A: δυνατὸν ... τοῦτό γ' ἐφάνη. Pol. I. 335. E: οὐδαμοῦ γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὃν βλάπτειν. II. 368. D: ἔρμαιον ἂν ἐφάνη cet. Clit. 410. B: ἐφάνη βλάπτειν ... ὁ δίκαιος οὐδένα. Euthyd. 282. A: ἐφάνημεν. Pol. III. 408. A: ὡς ... ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐφάνησαν. IX. 587. A. Legg. X. 899. B. Prot. 361. B: ὡς τρόπῳ μάλιστα ἂν διδάσκον φανείη ἡ ἀρετή. Pol. V. 478. D. Legg. X. 896. C: εἰ ψυχὴ φανείη προσβυτέρα σώματος οὕσα. 898. B: φανείμεν. Coun. 221. E: φανείεν ἂν πᾶν γελοῖοι τὸ πρῶτον (οἱ λόγοι). Legg. VII. 806. B. Euthyd. 298. A: δέδοικα ... μὴ φανῶ ὑπὸ σοῦ ὁ αὐτός (τῷ λόγῳ). Men. 71. D: ἂν φανῆς ... εἰδώς. Gorg. 452. C: ἐάν σοι πλούτου φανῇ τι μείζον ἀγαθὸν ὄν cet. Polit. 272. D: ἕως ἂν ἡμῖν μνηστὴς τις ἱκανὸς φανῇ. Legg. IX. 874. B: ἂν φανῇ καὶ γνωσθῇ. Eryx. 399. E: ἴνα μὴ ... περὶ τούτου αὐτὸς πάλιν φανῇσθον διαφερομένῳ. Theaet. 181. B: ἂν φανῶσι μὴδὲν μέτρων λέγοντες. Prot. 309. C: ὥστε ... καλλίων σοι φανῇται. 328. A: σὸ ῥάδιον οἶμαι εἶναι ... τοῦτων διδάσκαλον φανῇται. Gorg. 456. C: οὐδαμοῦ ἂν φανῇται τὸν ἱατρόν. Phaed. 90. B: πᾶν ἂν ὀλίγους καὶ ἐνταῦθα τοὺς πρῶτους φανῇται. Epin. 976. C: δεῖ φανῇταί γέ τινα ἐπιστήμην. Soph. 256. D: τοῦ νῦν φανέντος (ἀρεθμοῦ). Phaedr. 259. B: φανείσης ὥδης. Legg. X. 910: τὸν ... φανέντα κακῆμενον δεῖρα. Polit. 267. D: πολλῶν φανεισῶν ἀρετὴ τεχνῶν. Tim. 72. A: τὰ φανέντα ... κρίνειν. Apol. 33. A: ἐγὼ ... τοιοῦτος φανοῦμαι. Theaet. 153. E: ἡμῖν οὕτω μέλαν ... χρῶμα ... φανέται γεγεννημένον. Parm. 163. B: εἰ ταῦτα ἡμῖν φανέται, ἅπερ καὶ νῦν. Pol. V. 537. B: τίς ἕκαστος

ἐν τοῖς γυμνασίοις φανείται. X. 610. D: οὐκ ἄρα πάνδει-
νον φανείται ἡ ἀδικία, εἰ cet. Legg. IX. 871. A: ἀπαγο-
ρεύων (ὁ νόμος) ... αἰεὶ φαίνεται τε καὶ φανείται. Phil. 13.
D: φανούμεθα ... νεώτεροι τοῦ δεόντος. Theaet. 206. D:
πάντες αὐτὸ φανούνται μετὰ λόγου ἔχοντες. Crat. 425. D:
γελοῖα ... οἶμαι φανισθαι. Crit. 53. C. Euthyd. 288. C.
Prot. 361. B: εἰ φανήσεται ἐπιστήμη ὃν (ἡ ἀρετή). Pol. I.
351. A: ῥαδίως ... φανήσεται καὶ λαχυρότερον ἀδικίας (δι-
καισύνη). V. 479. C. Legg. X. 892. C: εἰ ... φανήσεται
ψυχὴ πρῶτον (i. q. sequens ἐν πρώτοις γεγεννημένη). Euthyd.
297. A. Polit. 290. B: ταύτη πη φανησεσθαι τοὺς διαφε-
ρόντως ἀμφισβητούντας τῆς πολιτικῆς. Pol. X. 610. D.
Euthyd. 289. D: καίτοι ἐγὼ ὥμην ἐνταυθα πού φανήσεσθαι
τὴν ἐπιστήμην cet. Saepius simpl. valet esse vel verbi appo-
siti amplificationem efficit. Phaedr. 269. D: οὐχ ἡ Τισίας ...
πορεύεται δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος (non ea mihi vide-
tur esse ratio qua cet.). Legg. XII. 960. D: ἡμῖν δ' ἔτι μοι
φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλείπον τοῖς νόμοις εἶναι. Eryx.
399. C: φαίνεσθαι ἔμοιγε δοκεῖ ὁ Κριτίας λέγων τι. Theaet.
172. C: φαινόμεθα (int. σχολῇν ἄγοντες; nos simpl. se ist
es.) Sic φαίνεται in respons. Prot. 333. E. Pol. I. 333. C.
D. VIII. 551. D. al.

φαῖος, ἄ, ὄν, *fuscus*. Tim. 68. D: φαῖον (γίγνεται)
λευκοῦ τε καὶ μέλανος (χράσει). Ib. ξανθοῦ τε καὶ γαιοῦ.
Pol. IX. 585. A: πρὸς μέλαν φαῖον ἀποσκοποῦντες.

φαλάγγιον, τό, *aranea*. Euthyd. 290. A: φαλαγγίων
καὶ σκορπίων.

φαλακρός, ἄ, ὄν, *calvus*. Pol. VI. 495. E: χαλκίως
φαλακροῦ καὶ σμικροῦ. V. 454. C: ἐὰν φαλακροὶ σκυτοτο-
μῶσι. Ib. φαλακρῶν καὶ κομητῶν.

φανερὸς, ἄ, ὄν, *conspiciuus; dilucidus, prospiciuus; mani-
festus, apertus*. Soph. 239. D: φανερός ... εἰ σοφιστὴν οὐχ
ἐωρακώς. Polit. 304. A: φανερός ... ἔσται. Pol. I. 388.
A: φανερός ... ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν. Legg. IX. 855. D:
ἔστω ... φανερά ... ἡ ψῆφος τιθεμένη. Men. 91. C:
φανερὰ ἐστὶ λωβὴ τε καὶ διαφθορά τῶν συγγιγνομένων.
Phaed. 70. D: εἰ τῷ ὄντι φανερόν γένοιτο ὅτι cet. Soph.
237. D: καὶ τοῦτο ἡμῖν πού φανερόν ὥς cet. Prot.
360. E: τοῦτου φανερὸν γενομένου. Id. Pol. VI. 497. E.
Phil. 36. A: ἐν ἐλπίδι φανερά τοῦ πληρωθῆσεσθαι. Legg.
V. 745. A: ἡ κηστὶς ... πᾶσα ἐν τῷ φανερῷ (*publice*) γε-
γράφω παρα φύλαξιν ἄρχουσιν. Pol. II. 360. A: φανερόν
γενέσθαι (*conspiciuum evasisse*). Legg. I. 638. A: φανερόν ὄρον.
VII. 816. E: μηδὲ τινα μανθάνοντα αὐτὰ γίγνεσθαι φανε-
ρόν τῶν ἐλευθέρων. Pol. IV. 435. A: φανεράν γενομένην
(τὴν δικαιοσύνην). Legg. VI. 767. D: τὴν ... ψῆφον φανε-
ράν φέρειν. Ep. IV. 320. A. Prot. 353. B: ἡ οἶμαι ἂν
ἐγωγε κάλλιστα φανερόν γενέσθαι. Gorg. 480. C: εἰς τὸ

φανερὸν ἄγειν τὸ ἀδίκημα. Legg. I. 630. B: τί φανερόν ποτε ποιῆσαι βουληθεὶς λέγει ταῦτα; XII. 960. A: τὸν τεκρόν εἰς τὸ φανερόν προάγειν τῶν ὁδῶν κολλεῖν. Crat. 410. A: φανεροὶ τ' εἰσὶν οὕτως αὐτὸ κυλοῦντες Φρύγες. Soph. 232. C: ὅσα φανερά γῆς τε καὶ οὐρανοῦ cet. Phil. 16. C: διὰ ταύτης φανερά γέγονε. Critia 111. C: ἥς καὶ νῦν ἐστὶ φανερά τεκμήρια. Epin. 984. C: ἀπὸ θειῶν τῶν φανερῶν ἀρξάμενα γενέσεως cet. Pol. VI. 510. C: ὡς παντὶ φανερῶν (αὐτῶν). Epin. 985. D: τοὺς ... ὁπῶς ἡμῖν φανεροὺς ὄντας θεοὺς cet. Ib. φανεροὺς ποιεῖν. Pol. II. 365. B: ζημίας φανεράς. Legg. VIII. 844. A: πηγάς φανεράς. Parm. 159. B: ταῦτα ... ἤδη ἴωμεν ὡς φανερά. Crat. 422. D: τίθῃ τρόπῳ ... ὅτι μάλιστα φανερά ἡμῖν ποιήσει τὰ ὄντα —; Legg. III. 681. D: φανερά δείξαντες. Phil. 61. B: ἴσασθαι φανερώτερον, cet. Legg. VI. 769. B: εἰς τὸ καλλίω τε καὶ φανερώτερα γίγνεσθαι τὰ γεγραμμένα.

φανερῶς, *palam, manifesto, aperte*. Conv. 182. D: ὅτι λέγεται κάλλιον τὸ φανερῶς ἱρᾶν τοῦ λάθρα. Pol. I. 345. B: φανερῶς μενατίθεο καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα. 347. B: φανερῶς πραττόμενοι ... μισθόν. VII. 548. B: οὐ φανερῶς κτώμενοι. Tim. 41. A: πάντες ὅσοι ... περιπολοῦσι φανερῶς. Legg. VIII. 838. B: μήτε φανερῶς μήτε λάθρα συγκαθεύδοντα. XI. 922. D. Hipp. mai. 304. D: οὕτω φανερῶς ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ. Ep. XIII. 363. B: οὐς οὐ ῥάδιον φανερῶς διωθεῖσθαι.

φανός, ἡ, ὄν, *lucidus; illustris*. Conv. 197. A: (ὅτι) ἐλλόγιμος καὶ φανός ἀπίβη. Phaedr. 256. D: φανὸν βίον διάγοντας. Pol. VII. 518. C: στρέφειν πρὸς τὸ φανὸν ἐκ τοῦ σκοτιώδους. VI. 506. D: ἀκούειν φανά τε καὶ καλύ. 510. A: λεία καὶ φανά. V. 478. C: ἄγνοίας ... φανότερον (γ. φανερώτερον). VII. 518. A: ἐκ φανοτέρου βίου. Ib. ἐξ ἀμαθίας πλείονος εἰς φανότερον (βίον) ἰούσα. V. 479. D: οὔτε φανότερα ὄντος (φανήσεται). VII. 532. C: πρὸς τὴν τοῦ φανοτάτου (θίαν). Phil. 16. C: ἅμα φανοτάτῳ (γ. φανωτάτῳ) τινὶ πυρί. Pol. VII. 518. C: ἕως ἂν εἰς τὸ ὄν καὶ τοῦ ὄντος τὸ φανότατον (γ. φανώτατον) δυνατὴ γένηται ἀνασχέσθαι θεωρίῃ.

φαντάζομαι, *oculis obiectis, videor, appareo, me exhibeo*. Tim. 43. E: τὰ ἀριστερά δεξιὰ ἑκατέροις τὰ ἑκατέρων φαντάζεται. 65. E: φίλα μᾶλλον ἡμῖν φαντάζεται. Epin. 983. B: ὡς σμικρὰ φαντάζεται. Hipp. mai. 300. C: ὅτι σοὶ μὲν οὐ φαντάζεται cet. Soph. 216. C: τότε μὲν πολιτικοὶ φαντάζονται. Pol. IX. 572. B: ἥμισυ μαρμόνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. Phaedr. 110. D: ὥστε ἐν τι αὐτῆς εἶδος ξυνεχὲς ποικίλον φαντάζεσθαι. Pol. II. 380. D: φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις. Phil. 38. C: τὸ παρὰ τὴν πέτραν τοῦθ' ἰστάναι φανταζόμενον ὑπὸ τινὶ δένδρῳ. Tim. 60. A. Ep. III. 313. B: ἄντις τότε μὲν οὕτω, τότε

δὲ ἄλλως περὶ τὸ φανταζόμενον. Soph. 216. C: παντοῖοι φανταζόμενοι. Tim. 49. D: οὐδέποτε τῶν αὐτῶν ἐκείνων φανταζόμενων. Pol. IV. 476. A: πανταχοῦ φανταζόμενα. Tim. 54. B: οὐκ ὀρθῶς φανταζόμενα. Soph. 265. A: καί τισιν ἐν τοιοῦτοις εἶδεν ἐξαντάζωτο ἥμιν. Phil. 51. A: πολλὰς φαντασθείσας (ἡδονάς). 38. D: τοιαυτὰ αὐτὰ κατιδὼν φαντασθέντα ἐαυτῷ ποτέ. Conn. 211. A: οὐδ' αὖ φαντασθήσεται αὐτὸ τὸ καλὸν οἶον πρόσωπόν τι cet.

φαντασία, ἡ, *visio, visum*. Theaet. 152. C: φαντασίαι ... καὶ αἰσθησεις ταυτὸν ἐν τε θερμοῖς καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Soph. 263. D: δόξα καὶ φαντασία. 260. D: εἰκόνων ... καὶ φαντασίας πάντα ἀνάγκη μεστὰ εἶναι. 264. A: φαντασίαν. Theaet. 161. E: ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας. Pol. II. 382. E: οὔτε κατὰ φαντασίας οὔτε κατὰ λόγους cet.

φάντασις, ἡ, *visum*. Tim. 72. B: ὅτι τῆς δι' αἰνιγμάτων οὔτοι γήμης καὶ φαντάσεως ὑποκρίται.

φάντασμα, τό, *visum; simulacrum, species; etiam visio* (germ. *Vorstellung*). Soph. 232. A: τὸ φάντασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἐσθ' ὑγιές. Parm. 165. A: τοῦτο δ' εἴη ἂν φάντασμα ἰσότητος. 166. A: οὐδ' ἄρα δόξα τοῦ μὴ ὄντος παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστὶν οὐδέ τι φάντασμα. Tim. 52. C: ἐτέρου δέ τινος αἰεὶ φέρεται φάντασμα. Pol. X. 598. B: φαντάσματος, ἡ ἀλγθείας οὕσα μίμησις. Parm. 165. D: τῷ τοῦ ἐτέρου φαντασματι. Crat. 386. E: ἐλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι. Soph. 223. C: φάντασμα παρέχεται. 236. B: ἀρ' οὐκ, ἐπεὶ περ φαίνεται μὲν, εἶνεκε δὲ οὐ, φάντασμα (καλούμεν); C: τὴν ... φάντασμα, ἀλλ' οὐκ εἰκόνα ἀπεργαζομένην τέχνην. 240. D. Pol. II. 382. A: ἡ λόγῳ τῆς ἐργῶν φάντασμα προσείπων. Phaed. 81. D: ψυχῶν σκοτεινῶν φαντάσματα (al. σκοτοειδῆ φάσματα. Vid. Annot. p. 636 sq.). Soph. 266. B: ὅσα μεθ' ἡμέραν φαντάσματα αὐτοφνῆ λέγεται. Phil. 40. A: τὰ φαντάσματα ἐξωγραφημένα. Pol. IX. 584. A: οὐδὲν ὑγιές τούτων τῶν φαντασμάτων πρὸς ἡδονῆς ἀλγθείαν, ἀλλὰ γοητεία τις. Tim. 71. A: ὑπὸ ... εἰδῶλων καὶ φαντασμάτων νυκτός τε καὶ μεθ' ἡμέραν μάλιστα ψυχαγωγῆσοιτο. Soph. 234. E: τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα. Pol. VI. 510. A: τὰ ἐν τοῖς ὕδασι φαντάσματα. Id. VII. 532. C. X. 599. A: φαντάσματα γάρ, ἀλλ' οὐκ ὄντα ποιοῦσιν. Tim. 46. A.

φανταστικός, ἡ, ὄν, *ad visa effingenda pertinens; fem. visorum effingendorum ars*. Soph. 267. A: μίμησις τοῦτο τῆς φανταστικῆς μάλιστα κέκληται που. 268. C: τοῦ φανταστικοῦ γένους. 236. C: ἀρ' οὐ φανταστικὴν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιμεν; Ib. εἰκαστικὴν καὶ φανταστικὴν. 239. C: εἴ τινα φῆσοιμεν αὐτὸν ἔχειν φανταστικὴν τέχνην. 260. D. 266. D: τὸ δὲ φανταστικὸν ἐμελλεν εἶναι γένος. E.

φάος, τό, *lux*. Crat. 407. C: τὸν γάτος ἵστορα.

φαρέτρα, ἡ, *pharetra*. Theaet. 180. A: ὡς περ ἐκ φαρέτρας θηριασμία ... ἀνασπῶντες ἀποτοξύνουσι.

φαρμακεία, ἡ, *medicamentum*; etiam *venenum*. Legg. XI. 933. B: τὸν τῆς φαρμακείας περὶ νόμον. D. 932. E: διταί ... φαρμακεύει κατὰ τὸ τῶν ἀνθρώπων οὖσαι γένος cet. Procl. 354. A: (διὰ) τομῶν καὶ φαρμακευῶν. Legg. XI. 933. D. Locr. 103. E: διὰ φαρμακευῶν. Tim. 89. B: τὰ ... νοσήματα ... οὐκ ἐρεθιστέον φαρμακείαις. C. Legg. VIII. 845. E: ἂν τις διαφθείρῃ ἐκὼν ὕδωρ ἀλλότριον ... φαρμακείαις cet. Ib. ἂν δέ τις ἐγλή φαρμακείαις τιτὶ βλάβιτων.

φαρμακεῖον, vid. φαρμάκιον et φάρμακον.

φαρμακεύς, ὁ, *veneficus*. Conv. 203. D: δεινὸς γότης καὶ φαρμακεύς.

φαρμακένσεις, ἡ, *venenum*. Legg. VIII. 845. D: οὔτε γὰρ γῆν οὔτε ἧλιον ... ἐάδιον φθείρειν φαρμακεύσεσιν cet. φαρμακευτικός, ὁ, *medicus* (adiect.). Tim. 89. B: τὸ τῆς φαρμακευτικῆς καθάρσεως γιγνόμενον ἱατρικόν.

φαρμακεύω, *medicamenta adhibeo*. Pol. V. 459. C: ὅταν ... καὶ φαρμακεύειν δέῃ. Tim. 89. D: οὐ φαρμακεύοντα (v. φαρμακεύοντας) κακὸν δύσκολον ἐρεθιστέον. Cuni accus. *veneno aliquem inficío*. Legg. XI. 933. D: ὃς ἂν φαρμακεύῃ τινὰ ἐπὶ βλάβῃ μὴ θανασίμῳ cet.

φαρμάκιον, τό, *remedium vel medela*. Phaedr. 268. C: περιτυχὼν φαρμακίῳ (v. φαρμακείῳ). Theaet. 149. C: διδοῦσαι γὰρ αἱ μαῖται φαρμάκια.

φάρμακον, τό, *medicamentum*. Pol. II. 382. C: τότε ἀποτροπῆς ἔνεκα ὡς φάρμακον χεῖριμον γίγνεται. Tim. 84. E: ὡν (ροσσημάτων) καὶ τὸ φάρμακον χυλεπόν. Pol. III. 389. B: ὡς ἐν φαρμάκῳ εἶδει. Id. V. 459. D. Charm. 158. C: πρὸ τῆς τοῦ φαρμάκου δόσεως. Lys. 220. D. Charm. 157. B: τούτῳ τῷ φαρμάκῳ μηδεὶς σε πείσει τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν θεραπεύειν. Gorg. 456. B: φάρμακον πιεῖν. Pol. III. 406. D: παρὰ τοῦ ἱατροῦ φάρμακον πιών. Charm. 155. B: ἐπίστασθαι τι κεφαλῆς φάρμακον. 157. C: προσοίσω τὸ φάρμακον τῇ κεφαλῇ. Crat. 394. A: τὰ τῶν ἱατρῶν φάρμακα. Pol. III. 426. B: οὔτε φάρμακα οὔτε κανύσεις cet. Crat. 394. B: ἄτε τὴν δύναμιν τῶν φαρμάκων σκοπουμένη. Pol. III. 408. A. Theaet. 167. A: ὁ ... ἱατρὸς φαρμάκοις μεταβάλλει. Crat. 405. A: αἱ τοῖς ἱατρικοῖς φαρμάκοις ... περιθειώσεις. Pol. III. 407. D: φαρμάκοις τε καὶ τομαῖς τὰ νοσήματα ἐκβάλλοντα αὐτῶν. V. 459. C. Phaedr. 270. B: φάρμακα καὶ τρογὴν προσφέρων. Gorg. 467. C: οἱ τὰ φάρμακα πίνοντες παρὰ τῶν ἱατρῶν. Pol. I. 332. C: ἡ σώμασι φάρμακα (ἀποδιδούσα τέχνη). In univ., ut Lat. *medicina*, est *remedium et subsidium*. Phaedr. 274. E: μνήμης ... καὶ σοφίας φάρμακον εὐρέθῃ. 230. D: σὺ ... δοκεῖς μοι τῆς ἐμῆς ἐξόδου τὸ φάρμακον εὐρηκέναι. 275. A: ὑπομνήσεως φάρμακον εὐρες. Polit. 310. A: ἐπὶ τούτοις ... τοῦτ' εἶναι

τήν φάρμακον. Pol. X. 595. B: ὅσοι μὴ ἔχουσι φάρμακον εἰδέναι αὐτὰ οἷα τυγχάνει ὅτα. Critia 106. D: φάρμακον ἤμιν αὐτὸν τελειώτατον καὶ ἄριστον φαρμάκων, ἐπιστήμην, εὐχόμεθα δίδοναι. Legg. I. 647. E: φόβον φάρμακον. XI. 919. B. Ep. VIII. 354. B: (ὅς) φάρμακον ἐπὶνεγκε τῶν τῶν γερόντων ἀρχήν. Phil. 54. B: γενέσεως ... ἐνεκα φάρμακα τε καὶ πάντα ὄργανα ... παρατίθεσθαι πᾶσιν. Ut Lat. *medicamentum, est quoque venenum* (Phaed. iuit. ἡ τὸ φάρμακον ἐπιεν ἐν τῷ δεσμιωτηρίῳ. 57. B. 63. D: ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον. 115. A. D.) et color vel pigmentum. Crat. 424. E: ὡς ἂν ... δοκῇ ἐκάστη ἡ εἰκὼν δεῖσθαι ἐκαστον φαρμάκῳ. Ib. ὅτι οὐν ἄλλο τῶν φαρμάκων. (434. A. pro φάρμακα codd. φαρμακεία scribunt, Cl. c. al. φαρμακείαι). Polit. 277. C: τὴν δὲ οἶον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι πω. Pol. IV. 420. C: ὅτι οὐ τοῖς καλλίστοις τοῦ ζώου τὰ καλλίστα φάρμακα προστίθεμεν.

φαρμακοποσία, ἡ, *medicamenti potio*. Soph. 227. A: φαρμακοποσίας. Legg. I. 646. C: τοὺς εἰς τὰ ἰατρεία αὐτοὺς βυθίζοντας ἐπὶ φαρμακοποσίᾳ.

φάρμαξις, ἡ, *cursatio*. Phil. 46. A: οὐκ ἄλλης δεόμενα φαρμάξεως.

φαρμάττω, *medicamentum adhibeo*. Legg. XI. 933. B: ὅποτέρως ἂν τις ἐπιχειρῇ φαρμάττειν. C. **fascino*. Men. 80. A: γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις cet. Conv. 194. A: φαρμάττειν βούλει με.

φάσις, ἡ, (φαίνομαι), in stellis dicitur apparentibus. Locr. 97. B: φάσιός τε καὶ κρυψίας καὶ ἐκλείψιας. Ib. φάσιος φανερός ἕως ἡ ἑσπερίας ἐκτελέοντι ποτὶ τὸν ἄλιον.

φάσις, ἡ, (φημί), *affirmatio*. Soph. 263. E: φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν.

φάσκω, *dico, aio; pono, statuo; etiam prae me fero, profiteor, simulo; promitto*. Phaed. 113. C: φάσκουσι; sed Cl. cum plurimis al. libris λέγουσι. Gorg. 482. E: φάσκων τὴν ἀλήθειαν διώκειν. 486. A: φάσκων ἀδικεῖν μηδὲν ἀδικούντα. Theaet. 169. A. Phil. 49. B: γελοίους τούτους φάσκων εἶναι τῆλθθῇ φθέγγει. Pol. I. 337. E: μὴ εἰδὼς μηδὲ φάσκων εἰδέναι. Ion. 541. E: φάσκων ἐπιδείξειν. Ep. III. 318. A: φάσκων ... ἀποπέμψειν. B. Theaet. 190. A: καὶ φάσκοντα καὶ οὐ φάσκουσα (*negans*). Charm. 165. B: ὡς φάσκοντος ἔμου εἰδέναι περὶ ὧν ἐρωτῶ. Gorg. 519. E: ἀγαθὸν φάσκοντα πεποιημέναι τινα. Phaed. 98. A: φάσκοντά γε ὑπὸ νοῦ ἀνιά κεκοσμηθῆναι. Theaet. 167. E. Crat. 426. A: τὸν φάσκοντα περὶ αὐτῶν τεχνικὸν εἶναι. Legg. XII. 964. C: παιδευτὴν νέων φάσκοντα εἶναι. Gorg. 519. C: φάσκοντες ... ὅρετῃς διδάσκαλοι εἶναι. Theaet. 194. C: οὐ φάσκοντες ἀγωνισταί, ἀλλὰ φιλόσοφοι εἶναι. Crat. 416. D: ἃ δὴ καλὰ φάσκοντες εἶναι ὑποαζόμεθα. Pol. V. 453. C. Alc. I. 111. C: αἱ μὲν

(πόλεις) ταῦθ', αἱ δ' ἄλλα φάσκουσαι. Pol. VII. 538. A: ὅτι οὐ τούτων ἐστὶ τῶν φασκόντων γονέων. Legg. VI. 761. D: τῶν φίλων φασκόντων εἶναι. Apol. 41. A. Euthyd. 306. E. Theat. 181. D: τοῖς τὰ πάντα φάσκουσι κινεῖσθαι. Tim. 40. E: ὡς οἰκεία φάσκουσιν ἀπαγγέλλειν ... πιστευτίον. Pol. VI. 489. D: διὰ τοὺς τὰ τοιαῦτα φάσκοντας ἐπιτηδεύειν. Legg. XI. 901. A: ὃν ὁ ποιητὴς κηφήσι κοθούροισι μάλιστα εἶκελον ἐφασκιν εἶναι.

φάσμα, τό, *visum*; *simulacrum*; *etiam ostentum* v. *prodigium*. Polit. 268. E: τὸ περὶ τὴν Ἀτρίως τε καὶ Θυέστου λεχθεῖσαν ἐρῖν φάσμα. Conv. 179. D: φάσμα δείξαντες τῆς γυναικός. Theat. 155. A: ἅττι ποτ' ἐστὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν. Tim. 71. E: ὅσα ἂν φάσματα ὁφθῇ cet. Legg. V. 738. C: φασμάτων γενομένων. X. 910: ἐν τε φάσμασιν ἐργογορότας διὰ φόβους καὶ ἐν ὁνείροις. Phaedr. 250. C: εὐδαιμόνα φάσματα μινύμενοι τε καὶ ἐποπτεύοντες ἐν αὐγῇ καθαρᾷ. Tim. 71. C: ὅτ' αὐτὰ ἐναντία φάσματα ἀποζωγραφοῖ πρασιότητος τις ἐκ διανοίας ἐπίπνοια.

φάττα, ἡ, *palumbes*. Theat. 199. B: τὴν ἐν ἐαυτῇ οἶον φάτταν ἀντὶ περισσευᾶς (λαβών).

φάτνη, ἡ, *praesepere*. Tim. 70. E: αἰετὶ νεμιόμενον πρὸς γάτνη. Phaedr. 247. E: πρὸς τὴν γάτνην τοὺς ἵππους στήσας. Tim. 70. E: οἶον φάτνην ἐν ἅπαντι τούτῳ τῷ τρόπῳ τῇ τοῦ σώματος τροφῇ τεκτινύμενοι.

φανλίζω, *destraho* (de aliquo). Legg. II. 667. A: οὐκ οἶδα ἡμῶν ... ὅπῃ πάλιν αὐτοὺς νομοθετίας φανλίξεις.

φαῦλος, ἡ, ὄν, *malus* (*etiam imperitus*); *pro nihilo putandus*, *oilis*; *mediocris* (c. neg., ut Lat. *non mediocris*). Prot. 327. C: πολλάκις μὲν ἀγαθοῦ αὐλητοῦ φαῦλος ἂν ἀπέβη, πολλάκις δ' ἂν φαύλου ἀγαθός. Gorg. 485. A: ὅπου δ' ἂν φαῦλος ᾗ, ἐντεῖθεν γείρει cet. Conv. 174. C: ἴσως ... κινδυνεύσω καὶ ἐγὼ ... φαῦλος ὢν ἐπὶ σοφοῦ ἀνδρός εἶναι δοῖν ἄκλητος. Phil. 30. C: αἰτία οὐ φαύλη. Conv. 175. E: ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ (σοφία) φαύλη τις ἂν εἴη καὶ ἀμφισβητήσιμος. 215. C: φαύλη αὐλητρίς. Crat. 425. B: ἄλλως δὲ συνερίσιν μὴ φαῦλον ἢ καὶ οὐ καθ' ὁδόν. Apol. 41. A: ἄρα φαύλη ἂν εἴη ἢ ἀποδημία; Hipp. mai. 286. E: φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικόν. (Id. Ion. 532. E.). Gorg. 486. B: κατηγόρου τυγῶν πᾶν φαῦλον καὶ μοχθηροῦ. 521. C: ὑπὸ πᾶν ἴσως μοχθηροῦ ἀνθρώπου καὶ φαῦλου. Soph. 223. B: οὐ γὰρ τι φαύλης μέτοχόν ἐστι τέχνης τὸ νῦν ζητούμενον. Theat. 151. E: κινδυνεύεις μέντοι λόγον οὐ φαῦλον εἰρηκέναι περὶ ἐπιστήμης. 152. D: ἐρῶ καὶ μάλ' οὐ φαῦλον λόγον. 194. A: τοξότην φαῦλον. Conv. 211. E: φαῦλον βίον. Phaedr. 276. E: παγκάλην λέγεις παρὰ φανλὴν παιδιᾶν ... τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παιδεῖν. Pol. VII. 519. A: ὡς οὐ φαύλην ἔχον τὴν ὄψιν. Prot. 340. E: εἰ οὕτω φαῦλόν τι φησιν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι. Crat. 392. A:

φαῦλον ἦγαι τὸ μάθημα —; Tim. 71. D: κατορθοῦντες
 καὶ τὸ φαῦλον ἡμῶν. Alc. II. 141. A: εἰ δὲ τοῦτο φαῦλον
 ἡγήσαιο καὶ μὴ μέγα τι cet. Prot. 326. E: διὰ τί οὖν τῶν
 ἀγαθῶν πατέρων πολλοὶ υἱεῖς φαῦλοι γίνονται; Phaedr.
 242. C: ὥσπερ οἱ τὰ γράμματα φαῦλοι. Phaed. 69. C: κιν-
 δυνεύουσι ... οὐ φαῦλοί τινες εἶναι cet. (Id. Crat. 401. B.).
 Conn. 181. B: οὗτός ἐστιν (ὁ Ἑρως) ὃν οἱ φαῦλοι τῶν ἀν-
 δρώπων ἐρώσιν. Legg. XI. 922. D: ὅπόσοι περὶ ἐμὲ φαῦλοι
 καὶ ὅσοι ἀγαθοὶ γεγόνاسι φανερώς. Euthyd. 279. C: πάντες
 ... καὶ οἱ πάνυ φαῦλοι. Men. 96. D: κινδυνεύομεν ... ἐγώ
 τε καὶ οὐ φαῦλοί τινες εἶναι ἄνδρες. Soph. 227. A: τὰ περὶ
 τὰ ἔκτος, ἃ εἰπεῖν μὲν φαῦλα, ὅσα βαλανευτικῇ παρέχεται.
 Legg. IX. 876. A: δικαιοσύνη φαῦλα καὶ ἄφωνα. Prot. 327.
 B: τῶν ἀγαθῶν ἀληθῶν ... ἢ τῶν φαύλων (τοὺς υἱεῖς).
 Crat. 390. D: οὐδὲ φαύλων ἀνδρῶν οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων
 (κινδυνεύει εἶναι). Theaet. 147. A: εἰ τις ἡμῶς τῶν φαύ-
 λων τι καὶ προχείρων ἔροιτο cet. Pol. IV. 431. C: ἐν τοῖς
 πολλοῖς τε καὶ φαύλοις. Theaet. 181. B: ἡμᾶς ... τι λέγειν
 φαύλους ὄντας. Pol. III. 405. A: μὴ μόνον τοὺς φαύλους
 τε καὶ χειροτέχνους cet. Phaedr. 261. B: οὐδὲν ἐντιμότερον
 τὸ γε ὁρθὸν περὶ σπονδαῖα ἢ περὶ φαῦλα γιγνόμενον. 278.
 C: (εἰ) λέγων αὐτὸς δυνατὸς τὰ γεγραμμένα φαῦλα ἀπο-
 δεῖξαι. Pol. VI. 496. A: οὐ νόθα καὶ φαῦλα (εἰκὸς γεννᾶν);
 X. 603. B: φαύλη ἄρα φαύλῳ συγγενεμένη φαῦλα γεννᾷ
 ἢ μιμητικῇ. Hipp. mai. 288. D: ὅς οἱ τὴν φαῦλα ὀνόματι
 ὀνομαζέειν τολμᾷ ἐν σεμνῷ πραγματι. Prot. 336. C: εἰ ...
 Πρωταγόρας ὁμολογεῖ φαυλότερος εἶναι Σωκράτους διαλεχθῆ-
 ναι. Pol. V. 459. C: ἰατρὸν ... καὶ φαυλότερον ἐξαρκεῖν
 ἡγοῦμεθα εἶναι. Gorg. 483. C: ἀγαπῶσι γὰρ ... αὐτοὶ ἂν
 τὸ ἴσον ἔχωσι φαυλότεροι ὄντες. Phaed. 65. B: πᾶσαι (αἰ-
 σθήσεις) γὰρ που τούτων φαυλότεραί εἰσιν. Pol. V. 475.
 B: (ὅτι) ὑπὸ σμικροτέρων καὶ φαυλοτέρων τιμώμενοι ἀγα-
 πῶσιν. Polit. 271. E: καθάπερ νῦν ἄνθρωποι ... ἄλλα γένη
 φαυλότερα αὐτῶν νομεύουσι. Crat. 429. A: φαυλότερα (ἔργα ;
 ὀρρος. καλλίω). Legg. IX. 874. E: καὶ ὁ φαυλότατος ... τῶν
 ἐπὶ νόμον τρεπομένων. Crit. 52. D: δοῦλος ὁ φαυλότατος.
 Legg. V. 746. D: τὸν τοῦ φαυλοτάτου δημιουργόν. Prot.
 342. D: εἰ γὰρ ἐθέλει τις Λακεδαιμονίῳ ἐν τῷ φαυλοτάτῳ
 συγγενέσθαι cet. Phaedr. 235. E: τοῦτο δὲ οἶμαι οὐδ' ἂν
 τὸν φαυλότατον παθεῖν συγγραφέα. Ep. VII. 329. A: ἢ
 πάντων ἂν φαυλότατον ἡγοῦσιν. Legg. X. 302. A:
 καθάπερ οἱ φαυλότατοι τῶν ἀνθρώπων λέγονται ποιεῖν.
 Prot. 337. E: ὥσπερ τοὺς φαυλοτάτους τῶν ἀνθρώπων δι-
 φέρεσθαι ἀλλήλοις. Pol. V. 459. D: τοὺς δὲ φαυλοτάτους
 ταῖς φαυλοτάταις τούναντίον (δεῖ συγγίγνεσθαι). *levis, fa-
 cilis. Theaet. 179. D: μάχη ... περὶ αὐτῆς οὐ φαύλη cet.
 Theaet. 147. C: φαῦλόν που καὶ ἀπλοῦν εἰπεῖν ὅτι cet. Crat.
 390. D: κινδυνεύει ... εἶναι οὐ φαῦλον ... ἢ τοῦ ὀνόματος

θείς. Conn. 213. C: ὡς ἐμοὶ ὁ τοῦτου ἔρως τοῦ ἀνθρώπου οὐ φαῦλον πρᾶγμα γέγονεν. Pol. II. 368. C: ὅτι τὸ ζήτημα ... οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὅξυ βλέποντος. VII. 527. D: τὸ δ' ἐστὶν οὐ πάνυ φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι ὅτι cet. Phaed. 95. E: οὐ φαῦλον πρᾶγμα ... ζητεῖς. Polit. 263. A: οὐ φαῦλον προστάτεις. Crat. 411. A: ἐγείρεις ... οὐ φαῦλον γένος ὀνομαζίων. Pol. II. 374. E: οὐκ ἄρα φαῦλον πρᾶγμα ἡράμεθα. IV. 435. C: εἰς φαῦλόν γε αὐ ... σκέμματα ἐμπεπτώκαμεν περὶ ψυχῆς cet. Soph. 218. E: περὶ τίνος τῶν φαύλων μετιόντες.

φαυλότης, ἡ, πρᾶξας. Legg. I. 646. B: εἰ δὲ ἐκόντα ποτὲ ἄνθρωπον εἰς ἄπυσαν φαυλότητα ἐαυτὸν ἐμβάλλειν. *τενυῖας. Legg. V. 745. D: τὸ νῦν δὴ λεγόμενον φαυλότης (περὶ φ;) τε καὶ ἀρετῆς χάρας. *inscientia, imperitia. Theag. 130. C: οὕτως αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἐμμαντοῦ φαυλότητι. Hipp. mai. 286. D: καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐμὴν φαυλότητα ἡπορούμην cet.

φαύλως, male, peperam, haud probe. Phaed. 86. D: καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἀποτιμένῳ τοῦ λόγου. Theaet. 173. C: τοὺς γε φαύλως διατρέβοντας ἐν φιλοσοφίᾳ. Phil. 43. A: καὶ δοκοῦσι γε οὐ φαύλως λέγειν. Legg. VII. 820. A: φαύλως (διακείσθαι). VIII. 839. E: εὐ τὸ σῶμα ἔχων καὶ μὴ ἰδιωτικῶς ἢ φαύλως. XII. 966. E: ὁ ... ἰδὼν ταῦτα μὴ φαύλως μὴδ' ἰδιωτικῶς. Lys. 214. A: οὐ φαύλως ἀποφαινόμενοι περὶ τῶν φίλων οἱ τυγχάνουσιν ὄντες. Ep. VII. 343. D: ἡ τῶν τετεύρων φύσις ἐκάστου πεφυκυῖα φαίλως. Legg. IX. 876. D: ἃ καὶ φαυλοτέρως ἂν πεπαιδευμένοι διακασταὶ δύναιτο κατειδέν. Eryx. 405. D: ὅταν ἄρα αὐτοὶ αὐτῶν τυγχάνωμεν φαυλότατα διακείμενοι, τότε cet. *simpliciter. Theaet. 147. C: ἔξον φαύλως καὶ βραχείως ἀποκρίνασθαι. Pol. V. 449. C: εἰπων αὐτὸ φαίλως ὡς ἄρα cet. Legg. XI. 929. A: μὴ φαύλως οὕτως ἐξέστω μὴδ' ἐνθὺς τοῦτο δρᾶν.

φεβασθαι, fugere. Lach. 191. B. (Hom.).

φέγγος, τό, splendor; lumen. Phaedr. 250. B: οὐκ ἔνεστι φέγγος οὐδὲν ἐν τοῖς τῆδε ὁμοιωμάσιν. Pol. VI. 508. C: ὦν (τὰς χάρας) νυκτερινὰ φέγγη (ἐπέχει).

φειδομαι, parco; abstinere. Pol. V. 469. B: τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους φειδεσθαι. Phaed. 117. A: ῥιζομένους τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς ἐστὶ ὄντος. Phil. 15. E: φειδόμενος οὔτε πατρός οὔτε μητρός cet. Pol. VIII. 553. C: κατὰ σμικρὸν φειδόμενος. (Gorg. 485. D. μὴ φειδόμενον ex interpretatione videtur fluxisse). Phil. 55. C: (μὴ) νοῦ ... καὶ ἐπιστήμης οἷον φειδόμενοι σφόδρα φανῶμεν. Phaed. 78. A: μήτε χρημάτων φειδομένους μήτε πόνων. Id. Lach. 201. A. Menex. 242. C: ἐφείσαντο καὶ ἀπίδοσαν (τοὺς ἡγεμόνας Λακεδαιμονίους). Phil. 16. A: ἐπεὶ βαρβαρῶν γε οὐδενὸς ἂν φείσαιο cet. Apol. 31. A: φείσεσθέ μου. *caveo. Pol.

VIII. 574. B: ἄρ' εὐλαβηθεῖη ἂν καὶ φείσαιο μή τι δραῖσαι τῶν τυραννικῶν; *cesso. Legg. V. 732. D: μηδὲν φειδόμενον, ἀλλ' αἰεὶ ... ἀναμιμνήσκοντα ἑτερόν τε καὶ ἑαυτὸν σαφῶς.

φειδωλία, ἡ, parsimonia. Pol. IX. 572. C: μίσει τῆς τοῦ πατρὸς φειδωλίας.

φειδωλός, ἡ, ὄν, parcus. Pol. VIII. 554. A: τῷ γε φειδωλός εἶναι καὶ ἐργάτης. 554. E. Legg. IV. 719. E: φειδωλός ... τις καὶ πέντης ἀνὴρ. V. 743. B. Pol. VIII. 558. D: τοῦ φειδωλοῦ ἐκείνου καὶ ὀλιγαρχικοῦ cet. IX. 572. C: ὑπὸ φειδωλῷ πατρὶ τεθραμμένος. VIII. 560. C: τῷ φειδωλῷ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς. 555. A: τὸν φειδωλὸν τε καὶ χρηματιστήν. 559. C. 548. E: φειδωλοὶ χρημάτων. Phaedr. 256. E: θνητὰ τε καὶ φειδωλὰ οἰκονομοῦσα.

φειδωλώς, parce. Pol. VIII. 559. D: τεθραμμένος ... ἀπαιδεύτως τε καὶ φειδωλῶς.

φελλός, ὁ, cortex (suberis). Polit. 288. E: φελλῶν καὶ βίβλων καὶ δεσμῶν ἐργαστικάι.

φέρβω, alo. Critia 115. A: ἔφερβεν εὖ.

φέριστος, η, ὄν, optimus. Phaedr. 238. D: εἶεν, ὦ φέριστε, ὁ μὲν cet.

φέρω, fero, porto. Legg. XI. 914. B: ἂν ... τις ... ἀναιρούμενος οἴκαδε φέρῃ. Phaedr. 279. C: ὅσον (πλήθος) μῆτε φέρειν μῆτε ἄγειν δύναται ἄλλος ἢ ὁ σῶφρων. (Pol. II. 359. E. χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν vulgo legitur, sed v. φέρειν a libris fere omnibus abest). Pol. II. 363. D: κοσινῶν ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν. V. 470. A: πρὸς ἱερὸν τὰ τοιαῦτα ἀπὸ τῶν οἰκείων φέρειν. 469. E: οὐδὲ ... πρὸς τὰ ἱερὰ τὰ ὅπλα οἴσομεν ὡς ἀναθήσοιτες. 460. C: οἴσουσι παρὰ τινας τροφούς cet. Theaet. 142. A: Θεαιτήτω ἐνέτυχον γερομένῳ ἐκ Κορίνθου ἀπὸ στρατοπέδου Ἀθηναίῳ. *fero, i. q. perfero, tolero (c. adv., ut Lat. graviter ferre); sustineo. Phaedr. 63. A: ὅτι οὕτω ῥαδίως φέρεις καὶ ἡμῶς ἀπολείπων καὶ ἄρχοντας ἀγαθούς. Tim. 91. C: χαλεπῶς ἀγανακτοῦν φέρει. Legg. VI. 768. A: χαλεπῶς ἂν ἐν δίκῃ γέροιεν ἄριοιροι γένόμενοι τῶν τοιούτων διακρίσεων. Phaedr. 115. E: ἵνα Κρίτων ῥᾶον φέρῃ. Phaedr. 241. A: τὴν ... ξυνουσίαν ἐπίπονον οὖσαν φέρειν δι' ἐλπίδα ἀγαθῶν. 252. C: φέρειν τὸ ... ἄχθος. Phaedr. 116. C: πειρῶ ὡς ῥᾶστα φέρειν τὰ ἀναγκαῖα. Pol. I. 329. E: ἡγείσθαι σε ῥαδίως τὸ γῆρας φέρειν. Critia 121. B: τὰ παρόντα φέρειν ἀδυνατοῦντες. Legg. III. 691. C: ἥτις ποτὲ δυνησεται τὴν μεγίστην ἐν ἀνθρώποις ἀρχὴν φέρειν. Menex. 247. C: ὡς ῥᾶστα φέρειν τὴν ξυμφορὰν. Pol. V. 474. E: εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα. Gorg. 522. E: εὖ οἶδα ὅτι ῥαδίως ἴδοις ἂν με φέροντα τὴν θάνατον. Menex. 247. D: φέροντες ... ἀνδρείως τὰς συμφοράς. Pol. I. 330. A: (τοῖς) χαλεπῶς ... τὸ γῆρας φέρουσιν. Critia 120. E: ῥαδίως ἔφερον οἶον ἄχθος τὸν τοῦ χρυσοῦ ... ὄγκον. Crit. 43. C: ἣν ἐγὼ ... ἐν τοῖς βαρύνται ἂν ἐνέγκαιμι. Pol.

I. 330. A: ὅτι οὐτ' αὖν ὁ ἐπιεικὴς πάννυ τι ῥαδίως γῆρας μετὰ πενίας ἐνέγκοι cet. VI. 503. E: εἰ καὶ τὰ μέγιστα μαθήματα δυνατὴ ἔσται ἐνεγκεῖν. Apol. 37. C: ὅτι ὑμεῖς ... οὐχ οἷοί τε ἐγένεσθε ἐνεγκεῖν τὰς ἐμὰς διατριβὰς καὶ τοὺς λόγους. Pol. X. 603. E: ὅτι ῥᾶστα οἶσι τῶν ἄλλων. Polit. 257. C: ῥᾶον οἴσεται πάντα πόνον. Apol. 37. C: ἄλλοι ... αὐτὰς (τὰς ἐμὰς διατριβὰς) οἴσουσι ῥαδίως. *fero, i. e. duco (de via al.); etiam moueo; unde pass. Lat. ferri, i. q. agnari, volvi, ruere, abripi, deferri al. Pol. II. 365. D: ταύτῃ ἱέον, ὡς τὰ ἴχνη τῶν λόγων φέρει. IV. 444. E: ἄρ' οὐν οὐ καὶ τὰ μὲν καλὰ ἐπιτηδεύματα εἰς ἀρετῆς κτήσιν φέρει —; Legg. III. 694. C: φέρει ... ἡμῖν σκέψιν τοῦτο ἐφ' ὅπερ ὠρμήκαμεν. VIII. 831. C: ὅ τι ... πρὸς τοῦτο φέρει μᾶθημα cet. Gorg. 524. A: ἐξ ἧς φέρετον τῷ ὁδῷ, ἡ μὲν εἰς μακάρων νήσους, ἡ δ' εἰς Τάρταρον. Pol. III. 394. D: ὅπῃ αὖν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἱέον. VIII. 553. D: ἐάν τι ἄλλο εἰς τοῦτο φέρῃ. Alc. II. 142. E: πόνοι φέροντες εἰς ψόφειαν. Menex. 247. E: πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα. Phaedr. 250. E: οὐκ ὀξείως ἐνθύνδῃς ἐκείσε φέρεται πρὸς αὐτὸ τὸ κάλλος. 254. B: βίᾳ φέρεται. 263. A: οὐκ ἄλλος ἄλλῃ φέρεται —; Pol. VII. 529. D: ὥς τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδύτης ... φορὰς τε πρὸς ἄλλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόντα φέρει. Tim. 80. A: ὅσα ἐπὶ γῆς φέρεται. Phil. 13. E: πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν φερόμεθα λόγον. Phaed. 114. B: φέρονται αὐθις εἰς τὸν Τάρταρον. Theaet. 144. A: αἰτοντες φέρονται ὥσπερ τὰ ἀνεργάτιστα πλοῖα. Pol. VI. 503. C. IX. 586. A: μέχρι πάλιν πρὸς τὸ μεταξὺ φέρονται. Dem. 382. B: αἱ ... ψῆφοι φέρονται ὡς οὐ ξυμβούλων δομένων. Parm. 138. C: εἰ φέροιτο τὸ ἐν. Pol. IX. 584. E: ὅταν ... ἐπὶ τὸ λυπηρὸν φέρονται. Crat. 411. B: πάντως φέρεσθαι (τὰ πράγματα). C: ρεῖν καὶ φέρεσθαι. Pol. IX. 584. D: ἄνω φέρεσθαι. Phaed. 98. B: ἀπο δὲ θανμαστῆς ... ἐλπίδος ὡχόμεν φερόμενος. Phaedr. 255. C: πολλὴ φερομένη (πηγὴ) πρὸς τὸν ἐραστήν. Pol. VI. 496. D: οἷον ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου. IX. 584. D: ἐκ τοῦ κάτω φερόμενον πρὸς μέσον. Theaet. 177. C: τοὺς τὴν φερομένην οὐσίαν λέγοντας. Pol. VI. 492. C: ἦν (παιδείαν) οὐ ... οἰχῆσεσθαι φερομένην κατὰ ῥοὴν ἢ ἂν οὗτος φέρῃ. Tim. 44. A: ἐξωθεν αἰσθήσεις τινὲς φερόμεναι. Ep. VII. 328. B: πολλάκις ταυταῖς ἐναντία φερόμεναι (ἐπιθυμίαι). Phaed. 99. A: ὑπὸ δόξης φερόμενα τοῦ βελτιστοῦ. Epin. 983. A: πάντα ... τὰ φερόμενα ἄστρα. Polit. 310. A: ἐπὶ τὰναντία φερομένων (ἀρετῆς μερῶν). Crat. 404. D: φερομένων τῶν πραγμάτων. Tim. 38. A: τοῖς ἐν αἰσθήσει φερόμενοις. 36. D: ἐν λόγῳ ... φερόμενους (κύκλους). Epin. 986. B: εἴτε αὐτοὺς ἰόντας εἴτε φερομένους ἐν ὀχμίᾳ. Legg. VII. 814. B: εὐθύς πρὸς ἱερὰ φερομένας. Soph. 249. B: ἐάν αὐ φερόμενα καὶ κινούμενα παντ' εἶναι

συγχωρῶμεν. Legg. XII. 967. C: τὰ κατ' οὐρανὸν φερόμενα.
 Conn. 190. A: ταχὺ ἐφέροντο κύκλω. Tim. 43. A: βία δ'
 ἐφέροντο καὶ ἔφερον. Ep. VII. 348. B: οἱ δ' ἐφέροντο ἐν-
 θος πρὸς τὰ τεῖχη. Pol. IX. 584. D: ὁδὸν ἐνήνεκται. Phaedr.
 254. B: τοῦ ἡνιοχοῦ ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν
 ἡνέχθη. Pol. IX. 586. A: πρὸς τὸ ἀληθὺς ἀνα ... οὔτε
 ἡνέχθησαν. Tim. 63. A: εἰς οὐδὲν ἂν ποτε τῶν τοχάτων
 ἐνεχθεῖη. Parm. 138. D: τίς μηχανὴ τοῦτο κύκλω ποτὲ ἐπὶ
 τοῦ μέσου ἐνεχθήναι; Tim. 87. A: πρὸς ... τοῖς τρεῖς τό-
 πους ἐνεχθέντα τῆς ψυχῆς. — Pass., ut Lat. *ferri et circum-*
ferri, etiam in eo dicitur quod celebratur (aut laudatur aut
 vituperatur). Ep. VII. 328. E: ἤν (φιλοσοφίαν) ἀτίμως γῆς
 ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων φέρεσθαι. — Med. Eryx. 395. B:
 οὓς (πειτούς) εἰ τις φέροιτο cet. — Celeritatis notio, quae
 in pass. φέρεσθαι eminet, etiam in imperativo φέρε conspicit-
 ur, qui, ut Lat. *age*, exhortandi vim habet (germ. *außan*).
 Prot. 330. B: φέρε δὴ ... κοινῇ σκευάμεθα cet. Gorg. 455.
 A: φέρε δὴ ἰδῶμεν (v. φέρε δὴ, ἰδῶμεν) cet. 514. D: φέρε
 πρὸς θεῶν αὐτὸς δὲ ὁ Σωκράτης πῶς ἔχει τὸ σῶμα πρὸς
 ὑγίειαν; Phaed. 63. B: φέρε δὴ ... πειραθῶ cet. Theaet.
 151. E: ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκευάμεθα cet. Soph.
 229. A: φέρε δὴ διδασκαλικῆς δὲ ἄρα ἐν μόνον γένος φα-
 τίον εἶναι, ἡ πλείω —; Crat. 385. B: φέρε δὴ μοι τόδε
 εἰπέ. Polit. 294. D: φέρε νῦν ἀναλόβωμεν πάλιν μνήρη
 τὰς ... ἐπιτάξεις cet. Pol. I. 347. C: φέρε δὴ τὸ ποιοῦνδε
 περὶ αὐτῶν πῶς λέγεις; V. 453. E: φέρε δὴ ... ἵαν πη
 εὐρωμεν τὴν ἔξοδον. Legg. I. 633. C: τὴν ἀνδρείαν δὲ φέρε
 τί θῶμεν; VII. 805. D: φέρε ... μὴ οὐκ ἀνάγκη γινέσθαι
 γέ τινα τάξιν ἑτέραν αὐταῖς; De lege 315. E: φέρε δὴ σὺ
 πότερα τομίζεις τὰ δίκαια ἄδικα εἶναι —; al. Similiter part.
 φέρων ponitur ita ut verti possit *protinus, statim*. Pol. I. 345.
 B: ἡ εἰς τὴν ψυχὴν φέρων ἐνθῶ τὸν λόγον; Hipp. mai. 282.
 E: καὶ τοῦτο ἐλθὼν οἴκαδε φέρων τῷ πατρὶ ἔδωκα. — Est
 etiam *calculus movere vel ducere, suffragia ferre et suffragiis*
creare. Legg. VI. 766. B: φερόντων ψήφον κρύβδην. Pol.
 VI. 486. C: οὐκ ἔχουσιν ὅ τι φέρωσιν (*quem calculus movent*).
 Legg. VI. 767. D: τὴν ... ψήφον φανεραν φέριν. Dem.
 380. A: ἣν (ψήφον) φέρειν ἕκαστος ὑμῶν διαποιεῖται. 381.
 C. Legg. IX. 856. A: ψήφον ἱερὰν ἕκαστον φέροντα. Hinc
 φέρειν abs. est *creare*. Legg. VI. 753. D: τὴν δὲ πόλιν ὡς-
 αὐτως ἐκ τούτων φέρειν πάλιν ὅν ἂν ἕκαστος βούληται.
 756. C. D. E. 753. D: φερέτω. 759. D: φερίτωσαν. XII.
 949. A: ἀφ' ἱερῶν φέροντα. XII. 946. A: τῶν ... προκρι-
 θέντων οὓς ἂν πλείστοι ἐνέγκωσι. VI. 756. D: ἵαν ἐνεγκῆν
 μὴ βούληται. 755. A: φερεσθω ... εἰς τὴν ἀρχὴν cet. 756.
 C: ἐπειδὴν δ' ἐνεχθῶσι cet. **fero*, h. e. *edo, produco*. Cri-
 tia 118. E: ὅσα γῇ φέρει. Legg. V. 743. D: ὅσα γεωργία
 δίδωσι καὶ φέρει. Critia 115. B: πώματα καὶ βρώματα ...

γέρων. 114. E: πάντα γέρουσα ἄφθονα. Polit. 266. E: φέροντα τὸν πολιτικὸν καὶ βασιλικὸν ... παραδόναι τὰς τῆς πόλεως ἡνίας. Critia 111. A: τότε ... παμπληθῆ ταῦτα ἔφερε. C: νομῆν ... βοσκήμασιν ἀμήχανον ἔφερε. Tim. 24. C: οἱ γρονιμωτάτους ἀνδρας οἶσοι. D: τὸν προσγε-
 ρεστάτους αὐτῇ μέλλοντα οἶσιν τόπον ἀνδρας. Etiam pro-
 fero. Epin. 973. C: πολλοὶ ... τὸν αὐτὸν λόγον γέρουσιν
 ὡς cet. Ep. VIII. 353. E: ἐνεγκὼν εἰς τὸ μέσον. *(act. et
 med.) fero, h. e. accipio, consequor. Pol. V. 468. C: πρὸς τὸ
 τάριστοι φέρειν. Legg. II. 657. E: τὰ νικητήρια φέρειν. 671.
 E: ἴσθην καὶ μείζω τὴν αλοχύνην φέρειν. Hipp. mai. 304. B:
 οἷεσθαι φέροντα οὐ τὰ σμικρότατα, ἀλλὰ τὰ μέγιστα τῶν
 ἄθλων. Phaedr. 256. D: ὥστε οὐ σμικρὸν ἄθλον τῆς ἐρω-
 τικῆς μανίας φέρονται. Phaed. 113. D: τῶν ... εὐεργεσιῶν
 τιμὰς φέρονται cet. Pol. X. 613. C: τὰ ἄθλα παρὰ τῶν
 ἀνθρώπων φέρονται. Phaedr. 245. B: φερέσθω τὰ νικητή-
 ρια. Legg. XI. 917. D: ὁ ... δοῖλος φερέσθωσαν τὸ κιβδη-
 λευθῆν. VI. 762. A: ὁσιδὴ φερέσθωσαν ἐν πάσῃ τῇ πόλει.
 Pol. III. 406. B: καλὸν ... τὸ γέρας ... τῆς τέχνης ἡνέγκατο.
 Ion. 530. A: τὰ πρῶτα τῶν ἄθλων ἡνέγκάμεθα. Ep. II.
 312. C: πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἶσει ὡς φιλοσόφῳ ὄντι.
 Pol. VII. 537. B: τιμὰς ... μείζους τῶν ἄλλων οἶσονται.
 Phaed. 64. A: ἐκεῖ μέγιστα οἶσεσθαι ἀγαθὰ. Euthyd. 305.
 D: παρὰ πᾶσι τὰ νικητήρια εἰς δόξαν οἶσεσθαι σοφίας πέρι
 (ἡγοῦνται). *affero, apporto. Phaed. 88. B: ἡ τῇ ψυχῇ γέ-
 ρει ὀλεσθρον. Conv. 184. E: ἐπὶ ... τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ
 ἑξαπατωμένῳ αλοχύνην φέρει καὶ μὴ. Pol. IX. 581. D: ὁ
 τι μὴ μάθημα τιμὴν φέρει. Menex. 246. E: οὔτε γὰρ πλοῦ-
 τος κάλλος φέρει τῷ κακῆμένῳ μετ' ἀνανδρίας cet. Ion.
 534. B: ὅτι ... τὰ μέλη ἡμῖν γέρουσιν ὥσπερ αἱ μελίτται.
 Conv. 213. E: φέρε ... τὸν ψυκτήρα ἐκείνον. Ib. φερέτω.
 Legg. VIII. 835. B: οἷδ' αὖ μετατιθέμενα ... μίγα τῇ πό-
 λει κέρδος ἢ ζημίαν ἂν φέροι. VII. 817. A: τὴν ποιήσιν
 φέρωμεν τε καὶ ἄγωμεν —; IV. 721. D: κέρδος καὶ ὀφιστώ-
 νην φέρειν. Crit. 43. C: ἀγγελίαν ... φέρων χαλεπὴν. Soph.
 245. E: μείζω ... φέρον ... πλάνην. Legg. VII. 811. B:
 κινδυνὸν φημι εἶναι φέρουσαν τοῖς παισὶ τὴν πολυμαθίαν.
 Conv. 188. A: ἡκεῖ φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ ὑγίειαν ἀν-
 θρώποις cet. Phaed. 116. B: (ἐπειδὴ) ἡνέχθη παρ' αὐτὸν
 τὰ παιδία. Tim. 21. C: ὃν (λόγον) ἀπ' Αἰγύπτου δεῦρο
 ἡνέγκατο. *aufero, arripio. Pol. IX. 574. A: ἀναγκαῖον ...
 πανταχόθεν φέρειν. Legg. VI. 762. A: ἐπιχειροῦντες λαμ-
 βάνειν τε καὶ φέρειν τῶν ἐν ταῖς γεωργίαις μὴ πείσαντες.
 X. 884: τῶν ἀλλοτριῶν μηδὲνα μηδὲν φέρειν μηδὲ ἄγειν.
 885. A: ὅταν ... τις τῶν ἀρχόντων ἄγῃ ἢ φέρῃ ἢ χεῖταιί
 τινι τῶν ἐκείνων μὴ πείσας αὐτούς. *refero, ut gratiam, et
 in univ. persolio, pendo. Polit. 298. A: προστάτιτοντες ἀνα-
 λωματα φέρειν παρ' ἑαυτοὺς ὅσον φόρους. Tim. 21. C: εἴτε

καὶ χάριν τινὰ τῷ Κριτίᾳ φέρων. *specto, pertineo, conuenio. Pol. VII. 538. C: πῶς πρὸς τοὺς ἀπτομένους τῶν λόγων αὐτῇ φέροι ἢ εἰκὼν; Legg. II. 670. E: τῆς ἐπὶ τὸ πλήθος γενέσεως (παιδείας). Etiam conduco. Pol. V. 449. D: μέγα χάρις τι οἴομεθα φέρειν καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον. — Cum prae: εἰς est inferre, cum prae: ἐπὶ referre (germ. beziehen), conferre, transferre al. Pol. V. 478. B: οὐχ ὁ δοξάζων ἐπὶ τὴν φέρει τὴν δόξαν; Soph. 237. C: οὐκοῦν ... οὐδ' ἐπὶ τὸ τι φέρων ὀρθῶς ἂν τις φέροι; Charm. 163. D: δήλου ... μόνον ἐφ' ὃ τι φέροις τούνομα ὃ τι ἂν λέγῃς. Soph. 250. D: ἐφ' ὃ τι ποτε δεῖ φέρειν. Tim. 37. E: ἂν δὴ φέροντες λανθάνομεν ἐπὶ τὴν αἰδίου οὐσίαν οὐκ ὀρθῶς. Critia 120. A: τὰ δ' ἄλλα εἰς τὸ πῦρ ἐπιφρον. Pol. V. 477. E: δόξαν εἰς δύναμιν ἢ εἰς ἄλλο εἶδος οἴσομεν; Critia 120. C: μήτε ποτε ὅπλα ἐπ' ἀλλήλους οἴσειν. Verb. Soph. 237. C: ὅτι τῶν ὄντων ἐπὶ τι τὸ μὴ ὄν οὐκ οἰστέον. φεύ, hem (admirantis exclamatio). Phaedr. 263. D: φεύ ὅσῳ λέγεις τεχνικώτερας νύμφας τὰς Ἀχελώου ... Λυσίου ... πρὸς λόγους εἶναι. 273. C: φεύ δεινῶς γ' εἴκεν ἀποκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν ὁ Τισίας cet. Hipp. mai. 287. B: φεύ ὡς εὖ λέγεις.

φεύγω, fugio, effugio; oïto, aversor; recuso. Gorg. 485. A: ἐνταῦθεν φεύγει καὶ λοιδορεῖ τοῦτο. Phaed. 65. D: φεύγει ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ σώματος). Epin. 974. B: φυγὴ φεύγει. Prot. 354. C: τὴν ... λύπην φεύγετε ὡς κακόν. Pol. VIII. 568. A: οἱ δ' ἐπεικέτε μισοῦσιν τε καὶ φεύγουσιν. Legg. IV. 706. C: φεύγουσιν δὴ τινὰς οὐκ αἰσχροῦς ... φυγὰς. IX. 854. C: τὰς ... τῶν κακῶν ξυνοουσίας φεύγε ἀμεταστρέπτι. Phaed. 62. E: διὸ ἀλογιστῶς ἂν φεύγοι. 63. A: τί γὰρ ἂν βουλόμενοι ... δεσπότης ἀμείνους αὐτῶν φεύγοιεν —; Prot. 338. A: φεύγειν εἰς τὸ πέλαγος τῶν λόγων. Theaet. 176. A: ἐνθάδε ἐκείσε φεύγειν. Pol. X. 619. A: φεύγειν τὰ ὑπερβάλλοντα ἐκατέρωσε. Legg. I. 636. E: τὰς ἡδονὰς φεύγειν. Ep. VIII. 354. A: φεύγειν ... τούνομά τε καὶ τούτογον τοῦτο. C: φεύγειν φυγὴ ἀπλήστως πεινῶντων εὐδαιμόνισμα ἀνδρώπων. Conv. 195. B: φεύγων φυγὴ τὸ γῆρας. 216. A: βία ... οἴχομαι φεύγων. Hipp. mai. 292. A: ἂν μὴ ἐκφυγῶ φεύγων αὐτόν. Legg. IX. 875. B: φεύγουσα ... ἀλόγως τὴν λύπην. Pol. VIII. 549. C: φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς cet. X. 620. B: φεύγουσαν (ψυχὴν) ἀνδρῶπον γενέσθαι. Gorg. 479. B: οἱ τὴν δίκην φεύγοντες (effugere studentes). Legg. VI. 762. B: εἰς ἕτερον αἰεὶ τόπον φεύγοντες. Legg. X. 886. E: (ἐν ἀνδρῶποις) φεύγουσι (nos aversantibus) περὶ τῆς νομοθεσίας. Ep. VIII. 354. D: φεύγουσι τὸν δουλείον ζυγὸν ὡς ὃν κακόν. Conv. 221. C: τοὺς προτροπὰδην φεύγοντας διώκουσι. Euthyd. 302. B: ἀπορόν τινα στροφὴν ἐφευγόν τε καὶ ἐστρεφόμην ἤδη. Hipp. mai. 283. D: ἀρ' οὐν χρημάτων ἐνδεία ἐφευγον τὴν σὴν ὁμιλίαν; Alc. I.

103. B: οὐδεὶς ὃς οὐχ ... πέφευγε. 104. C: τῶν ἄλλων πεφευγόντων. Prot. 318. E: τὰς ... τέχνας αὐτοὺς πεφευγότας πάλιν αὐτῶν ἄγοντες ἐμβάλλουσιν εἰς τέχνας. Ep. III. 316. B: ὡς εἰκοτὼς σοι ἔφυγον κοινωνεῖν περὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Apol. 26. A: διδάξαι ἔφυγες καὶ οὐκ ἠθέλησας. Legg. IV. 708. B: ἤδη δὲ ποτε καὶ ξυνάπασα πόλις τινῶν ἔφυγεν. Hipp. min. 363. D: νῦν δὲ τὴν Σωκράτους ἐρώτησιν φύγοιμι. Lach. 184. C: οὐκ ἔσθ' ὅπως ἂν τις φύγοι τὸ καταγέλαστος γενέσθαι. Legg. IX. 855. A: ἐὰν φύγωσι τὰ πατρώα ἤθη. Tim. 86. C: σπεύδων, τὸ μὲν εἰλεῖν ἀκαίρως, τὸ δὲ φυγεῖν. 87. B: φυγεῖν ... κακίαν. Legg. VIII. 832. E: φυγεῖν ... καὶ εἰλεῖν. Pol. IX. 587. C: φυγὼν νόμιον τε καὶ λόγον. Legg. VI. 767. D: τοῖς τὰλλα δικαστήρια φυγοῦσι. Apol. 29. B: οὐδὲ φεύξομαι. Clit. 407. A. Crit. 53. C: πότερον ... φεύξει τὰς ... εὐνομουμένας πόλεις —; Euthyd. 307. B. Pol. IX. 592. A: φεύξεται. Legg. I. 635. B: εἴ τις ἐκ παίδων φευξέται διὰ τέλους. Theaet. 181. A: φευξόμεθα παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων. 168. A: φεύξονται ἀφ' αὐτῶν εἰς φιλοσοφίαν. Legg. I. 635. C: φευξείσθαι τοὺς ἐν ἐκείνοις γυμνασμένους. Gorg. 507. D: ἀκολασίαν ... φευκτέον. Phaed. 62. D: φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου. Theaet. 167. D. Pol. II. 358. A. — Cum v. γραφὴν vel δίκην et absolute est *accusari, reum agi et accusatum esse*. Euth. 6. A: οὐ ἔνεκα τὴν γραφὴν φευγω. 3. E: φεύγεις αὐτήν (τὴν δίκην), ἧ διώκεις; Pol. III. 405. B: φευγὼν τε καὶ διώκων. Legg. VI. 754. E: ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὀφλῇ cet. 768. A. XII. 948. A. 956. B. IX. 855. D: κατὰ τὸ στόμα τοῦ διώκοντός τε καὶ φεύγοντος. XI. 929. B. IX. 855. E: τὸν ... φεύγοντα. Apol. 35. D: ἀσεβείας φεύγοντα ὑπὸ Μελίτου τουτουῖ. Euth. 8. C: φεύγοντες τὴν δίκην. Apol. 19. C: μήπως ἐγὼ ὑπὸ Μελίτου τοσοῦτας δίκας φύγοιμι. **exsulo* v. *exsilio multor vel multatus sum*. Legg. IX. 867. C: δύο ... ἔτη φευγέτω. D. 871. D: φευγέτω ἀειφυγίαν. Id. 877. C. E: (ὅταν) ἐν ἀειφυγίᾳ τις φεύγῃ. C: τὸν φεύγοντα. Euthyd. 271. C: φεύγοντες ... ἐκείθεν. Legg. IX. 867. E: τὰς τῶν φευγόντων πράξεις. Ep. VII. 325. C: τῶν τότε φευγόντων φίλων. Menex. 242. B: τοὺς ἀδίκως φεύγοντας δικαίως κατήγαγον. Legg. IX. 867. D: καθάπερ ἄτερος ἔφευγε τὰ δύο (ἔτη). 868. A: φυγὼν μῆκετι κατέλθῃ. 871. D. φευκτός, ἧ, ὄν, *fugiens*. Ax. 369. B: οὐ φευκτάς (τὰς λοιπὰς ἐπιτηδεύσεις ἐννοήσομεν); φηγός, ἧ, *glans*. Pol. II. 372. C: μύρτα καὶ φηγούς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. φήμη, ἧ, *fama, rumor; effatum vel narratio antiquitus tradita*. Tim. 27. B: ἡ τῶν ἱερῶν γραμμάτων φήμη. Pol. III. 415. D: τοῦτο ... ἔξει, ὅπη ἂν αὐτὸ ἡ φήμη ἀγάγῃ. Legg. II. 672. B: λόγος τις ἅμα καὶ φήμη υποῖται πῶς ὡς cet.

XI. 932. A: εἰ ... τινὰ κατέχοι φήμη κωφή τῶν τοιούτων προοιμίων. Apol. 20. C: οὐ γὰρ δηπου σου γε ... τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μὴ τι ἐπραττες ἄλλοιον ἢ οἱ πολλοί. De lege 320. D: διὰ τί ... ποτε ... αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδαται τοῦ Μίνω ὡς ἀπαιδευτοῦ τινὸς ... ὄντος; Crat. 359. E: ἡ τύχη τῆς φήμης. Legg. VIII. 838. C: ὅτι τὸ τῆς φήμης θαυμαστον τινὰ δύναμιν εἴληχεν. Epin. 988. A: δικαιότερον ... τῆς ἐκ τῶν βαρβάρων ἐλθούσης φήμης τε ἅμα καὶ θεραπείας πάντων τούτων τῶν θεῶν ἐπιμελήσεσθαι τοὺς Ἕλληνας. 992. A. Legg. VI. 771. C: πιστεύσαντες ... τῇ παρούσῃ φήμῃ καὶ λόγῳ. Polit. 309. E: (ἄρ' οὐκ) ἐπορεῖ-δισιόν τινα εὐθδειας δικαιότατα λαμβάνει φήμην; Phil. 16. C: οἱ ... παλαιοὶ ... ταύτην φήμην ημερόδοσαν. Legg. IV. 713. C: φήμην ... παραδεξιμένην τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς, ὡς ἀφθονα ... πάντα εἶχεν. VII. 822. C: ψευδῇ φήμην ἡμῶν κατὰ θεῶν ὑμνοῖντων. XII. 952. B: εἰ τινα φήμην τινῶν περὶ θέσεως νόμων ... εὐρὲς τινὰς ἔχοντας, φράζειν cet. Apol. 18. C: ταύτην τὴν φήμην κατασκοδύσαντες. Pol. V. 463. D: αὐταὶ σοι, ἡ ἄλλαι φῆμαι ἐξ ἀπάντων τῶν πολιτῶν ὑμνήσουσιν εὐδὲς περὶ ταῦ τῶν παίδων ὥτα —; Legg. X. 906. B: ὡς αἱ φημαὶ φασι αἱ τῶν κακῶν. XI. 927. A: πιστεύειν ... ταῖς ἄλλαις φήμαις χρεὼν περὶ τὰ τοιαῦτα οὕτω πολλοῖσι καὶ σφόδρα παλαιαῖς οὔοις. V. 738. C: καθιέρωσαν ... τοῖς τοιούτοις λόγοις φήμας τε καὶ ἀγάλματα cet. Etiam est fama ex opinione vulgari profecta. Legg. IX. 870. A: τῆς ἀπαιδευσίας τοῦ κακῶς ἐπαινεῖσθαι πλουτοῦν αἰτία φήμη πρὸς τῶν Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων. IX. 871. B: ὡς ἡ τοῦ νόμου ἀρὰ τὴν φήμην προτρέπεται. *οοα δῖνα s. divinius missa; responsum, oraculum. Tim. 72. B: ὅτι τῆς δι' ἀνιγμῶν οὔτοι φήμης καὶ φαντάσεως ὑποκριταί. Legg. II. 664. D: διὰ θείας φήμης καταλείφθαι. VII. 792. D: κατὰ τινα μαντείας φήμην. Phaed. 111. B: φήμας τε καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν ... γίνεσθαι αὐτοῖς. Legg. I. 624. B: κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου φήμας ταῖς πόλεσι ὑμῖν δέντος τοὺς νόμους. Epin. 985. C: ἡ κατὰ φήμας τε καὶ μαντείας λεχθέντιςιν (v. λεχθείσιν). — Simpl. οοα (Legg. XI. 935. A: δι' ἀσχερῶν ὀνομασιῶν ἐπιφέρειν γυναικίους ἑαυτοῖς φήμας), οοδὺν (Legg. XII. 966. C: τῇ φήμῃ μόνον τῶν νόμων συνακολουθεῖν) et nomen. Legg. IV. 704. A: τοῦτο τὰχ' ἂν ἴσως ... ἡ θεῶν ἐπωνυμία τῶν ἐν τῷ τόπῳ προσδαίη τὴν αὐτῶν φήμην καὶ νη γενομένην τῇ πόλει. *omen. Legg. IX. 878. A: φήμης ἐνεκα ἐπονομαζόμε-τας. X. 908. A: τιμωρίας ἔχων ἐπωνυμίαν φήμην τινὰ. Ep. VI. 323. C: φήμην γὰρ ἀγαθὴν μαντεύομαι.

φημί, dico, αὖ, affirmo, cum neg. nego; nomino; profiteor; narro. Pol. I. 338. C: φημί γὰρ ἐγὼ εἶναι τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλο τι ἢ cet. Gorg. 489. C: ὅτι ταῦτόν φημι εἶναι τὸ βέλτεον καὶ τὸ κρείττον. Abs. interpos. ἐγωγε φημι Gorg.

526. C. In respons. affirmaudi vi ponitur. Phaedr. 270. C: *φημί* (i. q. *veru*). Prot. 309. C: *τί φής* (v. *φής*); 312. C: *ἀνδρί, ὡς φής, σοφιστῇ*. Euthyd. 304. C: *ὡς ἐκείνω φατὸν οἷω τ' εἶναι διδάξαι cet.* Crat. 434. C: *ὅτι ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἡμεῖς μὲν φαιμεν σκληρότης, Ἑρετριεῖς δὲ σκληρότης*. Prot. 330. D: *οὐκοῦν καὶ οὐσιότητά τινά φατε εἶναι*; Pol. II. 366. E: *ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης εἶναι*. I. 329. E: *τοῖς γὰρ πλουσίοις πολλὰ παραμύθιά γασιν εἶναι*. Plur. *φασί* (vern. *sagt man*) Gorg. init. al. innuunt. Prot. 349. C: *ταῦτα εἰ μὲν σοι δοκεῖ ἔτι ὥσπερ τότε, φαδί* (v. *φάδι*). Gorg. 475. E: *ἡ φαδί ἡ μὴ (negā) ἃ ἐρωτῶ*. Pol. V. 475. B. Legg. X. 902. B: *φάτω*. Prot. 330. C: *φαίην ἂν ἐγὼ γε ἀποκρινόμενος*. D: *φαίμεν ἂν*. Phil. 63. C: *φαίμεν ἂν αὐτὸν νοῦν ... ἀνερωτῶντες*. Ib. *ποιῶν, φαίεν ἂν ἴσως, ἡδονῶν*; Euthyd. 296. E: *πῶς φῶ ἐπίστασθαι* —; Crat. 434. E: *ἐπειδὴν τις φῇ σκληρόν*. Phil. 35. E: *φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν παθημάτων εἶναι*; Pol. V. 474. C: *ὅν ἂν φῶμεν φαλεῖν τι*. Absol. interpositum *φῶμεν* Legg. X. 897. C. Phaedr. 273. B: *μὴ ὑπὸ μόνου φάναι τοῦ ἀνδρικοῦ συγκεκρόφθαι*. Theaet. 165. A: *φάναι τε καὶ ἀπαρνέσθαι*. Crat. 429. D: *πότερον λέγειν μὲν οὐ δοκεῖ σοι εἶναι ψευδῆ, φάναι δέ; Οὐ μοι δοκεῖ οὐδὲ φάναι*. Prot. 317. D: *ἐφ' ἐγώ*. Gorg. 466. E: *ἐπεὶ τὸ μέγα δύνασθαι ἐφ' ἡς ἀγαθὸν εἶναι τῷ δυναμένῳ*. Crat. 438. A: *ἐφησαθα*. Pol. VI. 501. C. VIII. 544. A. al. Prot. 310. B: *Πρωταγόρας, ἐφη, ἦκει, στὰς παρ' ἐμοί* (ubi *ἐφη* et *στὰς* cet. cohaerent). 330. B: *οὐκ ἐφη*. Phaedr. 117. E: *ὁ δ' οὐκ ἐφη*. Prot. 317. D: *ὁ Καλλίας ἐφη* (nomine praepos.). 354. E: *ἀλχθῇ, ἐφη, λέγεις, ὁ Πρωταγόρας*. Conv. 174. B: *κἀγώ, ἐφη* (narravit), *εἶπον ὅτι cet.* C: *εἰπὲν ἐφη*. 180. C. al. Euthyd. 278. C: *ἐφάτην ... ἐπιδείξασθαι* (v. *ἐπιδείξασθαι*) *τὴν προτρεπτικὴν σοφίαν*. 294. E: *ἐφάτην ἅμα ἀμφοτέρω*. Pol. V. 459. D: *ἐφάμεν δέ που ... πάντα τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἶναι*. Ep. III. 318. E: *οὐδὲν γὰρ ἂν ἕτερον ἐφ' ἡσεν αἴτιον τίς εἶναι τῆς ἐμῆς μεταβολῆς*. Polit. 297. E: *ὁ δὴ δεύτερον ἐφ' ἡσαμεν*. Prot. 349. C: *ἐάν πη ἄλλη νῦν φήσης*. Pol. V. 479. B: *ἃ ἂν φήσωμεν*. Dem. 382. C: *οὐκ οἶομαι ἂν φῆσαι ὑμᾶς*. Theaet. 195. D: *φῆσω ... ἐγώ*. Gorg. 449. C: *οὐδενὸς φήσεις βραχυλογατέρου ἀκούσαι*. Theaet. 195. E: *τί οὖν, φήσει, τὰ ἐνδεκά* —; Phil. 13. A: *ὅτι προσαγορεύεις αὐτὰ ἀνόμοια ὄντα ἑτέρω, φήσωμεν, ὀνόματι*. Soph. 244. B: *φάμεν γάρ; φήσουσιν*. Med. Alc. II. 142. D: *ἐξ ἐκείνων φάμενοι κακὰ σφισιν εἶναι*. Prae-gressio verbo dicendi *φησί, φασί, ἐφη* al. subiiciuntur. Phaedr. 115. C. Crat. 408. A. 412. B. al. **puto, existimo, censeo; statuo, sumo; etiam iubeo*. Prot. 338. D: *ὡς ἐγώ φημι χρῆναι τὸν ἀποκρινόμενον ἀποκρίνεσθαι*. Crat. 413. C: *ὁ δὲ τούτων ... πάντων καταγελᾶν φησὶν*. 433. C: *οὕτω φάμεν, ἢ ἄλλως*; Polit. 286. C: *τούτων ἕνεκα ... τὰ πρόσθεν νῦν*

εἰρησθαι φαθί. Phil. 26. D: ἄλλὰ τρίτον φαθί με λέγειν. Phaedr. 82. A: ἡ ποί ἄν ἄλλοος φαίμεν τὰς τοιαύτας εἶναι; 83. D: ταῦτα ἀληθῆ εἶναι ἄπειρ ἂν καὶ τὸ σῶμα φῆ. Gorg. 489. C: εἰν οὔτοι φῶσιν. Parm. 130. C: πότερα χρὴ φάναι ὥσπερ περὶ ἐκείνων, ἢ ἄλλως. Pol. VI. 508. B: τοῦτον ... φάναι (i. q. φαθί) με λέγειν τὸν τοῦ ἀγαθοῦ ἔκγονον. Theaet. 197. A: (εἰ) τούτων ... ἂν ἔφη ἀπέχεσθαι. Pol. I. 353. D: ψυχῆς γήσομεν ἔργον εἶναι; Tim. 72. B: πεφάσθω (*sumtum esto*). — Verb. φατεον. Phil. 40. B. 56. D. Legg. IX. 864. A.

φθάνω, *anteorto*; cum partic. i. q. *prius* vel *ante*. Ep. VII. 349. C: φθάνει ... Ἡρακλείδης εἰς τὴν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν ἐκφυγὼν (*ante effugerat*) cet. Phaedr. 243. E: (ἵνα) μὴ ἀνήκοος ὢν φθάσῃ χαρισάμενος τῷ μὴ ἐρώντι (*ne amoris experti prius gratificetur quam audiverit*). Euth. 9. A: ὅς ἂν ... φθάσῃ τελευτήσας διὰ τὰ δασιὰ. Polit. 293. E: σμικρόν γε ἔφθης με ἐρόμενος. Pol. V. 466. D: ἔφθης ... εἰπὼν ἢ ἔμελλον ὑπολήψεσθαι. Alc. I. 104. C: καὶ ἴσως γε ... οὐκ οἶσθ' ὅτι σμικρόν με ἔφθης. Polit. 266. D: ἵνα μὴ με φθῆς (v. μὴ μειψῆς) ἐρωτήσας τὴν βραχυτέραν ὁδὸν cet. Euthyd. 275. B: μὴ τις φθῇ ἡμᾶς ἐπ' ἄλλο τι ἐπιτηδευμα τρέψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν καὶ διαφθείρῃ. Alc. I. 131. E: οὐκοῦν ἔφθῃσθα σμικρόν φθῆναί με προσελθόντα σοι —; Pol. II. 375. C: αὐτοὶ φθῆσονται αὐτὸ δρᾶσαντες. Etiam est *ante omnia*, igitur *statim* aliquid facio; unde οὐκ ἂν φθάνοις λέγων *proprie* est: *nome statim dicis* vel *dices*? h. e. *statim* vel *iamiam dic*. Etenim Graeci interrogationem imperandi sensu ponunt. Huiusmodi autem interrogandi formis etiam extra interrogationem soliti sunt uti; quocirca etiam prima et secunda verbi persona dicebant οὐκ ἂν φθάνοιμι et φθάνοις, v. c. λέγων: *iamiam dicam*, germ. *so will ich es sagen*. Conv. 214. E: οὐκ ἂν φθάνοιμι (intell. τᾷληθῇ λέγων). Phaedr. 100. C: ἀλλὰ μὴν ... ὡς διδόντος σοι οὐκ ἂν φθάνοις παραίνων (nos: *so führe es nur aus*). Conv. 185. E: οὐκ ἂν φθάνοις λέγων (nos: *so rede nur*). Euthyd. 272. D: οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων (*das sollst du gleich hören*).

φθαρτικός, ἢ, ὄν, *corrumpens*. Def. 416: *μανία* ἐξίς φθαρτικῇ ἀληθοῦς ὑπολήψεως.

φθέγγομαι, *dico*, *vocem mitto*, *loquor*; *pronuntio*; *significo*; *profero*; *sūnai*. Phaedr. 238. D: τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διδουράμβων φθέγγομαι. 241. E: ὅτι ἡδὴ ἐπη φθέγγομαι. Crat. 435. A: ὁ διανοούμενος φθέγγομαι. Theaet. 179. D: εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. Ion. 534. D: (οἷι) ὁ θεὸς αὐτὸς ἐστιν ὁ λέγων, διὰ τούτων δὲ φθέγγεται πρὸς ἡμᾶς. Soph. 257. D: ὁ ... μὴ καλὸν ἐκάστατος φθεγγόμεθα. Polit. 307. A. Soph. 243. D: τί ποτε ἄρα τοῦτ' ἐπ' ἀμφοῖν φθέγγεσθαι λέγοντες ἄμφω καὶ ἐκάτερον εἶναι; Legg. VII. 800. A: φθεγγέσθω. Il. 664. A: ὅπτινά ποτε τρόπον ἢ τοιαύτη ξυνοικία πᾶσα περὶ τούτων ἐν καὶ ταῦτόν οὔτι μάλιστα

φθέγγοιτ' αἰ cet. E. VII. 800. C. Pol. V. 463. E: εἰ ἄνευ ἔργων οὐκ αἰ ὀνόματα διὰ τῶν στομάτων μόνον φθέγγονται. Crat. 434. E: ὅταν τοῦτο φθέγγωμαι. Ep. V. 321. E: ἦτις ... τῶν πολιτειῶν τὴν αὐτῆς φθέγγεται φωνὴν πρὸς τοὺς αἰσθητοὺς καὶ πρὸς ἀνθρώπους. Legg. II. 664. C: εἰ ἄλλως πως φθεγγώμεθα λέγοντες. Soph. 244. A: ὁπόταν ὃν φθέγγησθε. Theaet. 163. B: ὅταν φθέγγονται (οἱ βύρβαροι). Pol. V. 462. C: ὅταν μὴ ἅμα φθέγγονται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιαῦτα ῥήματα, τὸ τε ἕμιον καὶ τὸ οὐκ ἕμιον. Prot. 334. D: ὥσπερ ... ᾧ οὐκ ἔστιν ἄν χρῆναι ... μείζον φθέγγεσθαι ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους. 342. E: τοιαῦτα οἷόν τ' εἶναι ῥήματα φθέγγεσθαι. Soph. 237. B: τὸ μηδαμῶς ὃν τολμῶμεν πον φθέγγεσθαι. Parm. 161. A: οὐδὲ φθέγγεσθαι δεῖ οὐδέν. Pol. II. 368. C: εἰ ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. Legg. II. 655. D: οὔτε ὅσιον τὸ παράπαν φθέγγεσθαι. VII. 791. E: φθέγγεσθαι πον μετὰ βοῆς εἰδὺς πᾶν εἶθε τὸ γινόμενον. XI. 938. A: μὴ ἐναντία δίκη φθέγγεσθαι. Euthyd. 305. B: φθεγγόμενα καὶ βῶντα μέγιστον τὰ οἰδήρια λέγεται. Legg. VII. 817. C: μείζον φθεγγόμενος ἡμῶν (ὑποκριτᾶς). Crat. 394. C: ταῖς μὲν συλλαβαῖς καὶ τοῖς γράμμασι διαφωνοῦντα, τῇ δὲ δυνάμει ταῦτόν φθεγγόμενα. Legg. II. 683. E: τὰ δὲ φθεγγόμενα πάσας φωνάς. Ep. VII. 347. E: πρὸς ἐμὲ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγγετο περὶ αὐτῶν. Legg. VIII. 830. C: ὁ σὺ νῦν ἐφθεγγά. Ep. VII. 342. B: ὁ (ὄνομα) τῶν ἐφθέγγετο. Phaed. 118. A: ὁ δὴ τελευταῖον ἐφθέγγετο. Theaet. 162. A. Pol. VIII. 568. A: ὅτι καὶ τοῦτο ... ἐφθέγγετο ὡς cet. Charm. 161. D: ἡ τὰ ῥήματα ἐφθέγγετο. Crat. 399. B: ἀντὶ ὀξείας ... βαρεῖαν ἐφθεγγάμεθα. Soph. 238. B: πῶς οὖν ἂν ἡ διὰ τοῦ στόματος φθέγγεται ἂν τις ... τὰ μὴ ὄντα —; Parm. 147. D: εἰ ἂν τε ἀπαξ εἰ ἂν τε πολλάκις ταῦτόν ὄνομα φθέγγη. Soph. 243. B: ὅταν τις αὐτῶν φθέγγεται λέγων ὡς cet. C. Legg. XI. 935. B. Ion. 536. B: ἐπειδὴν δὲ τοῦτου τοῦ ποιήτου φθέγγεται τις μέρος. Phil. 28. B: ἵνα μηδὲν ἡμεῖς ... παρὰ μέρος φθεγγώμεθα τι. Pol. VI. 505. C: ἐπειδὴν τὸ τοῦ ἀγαθοῦ φθέγγονται ὄνομα. Gorg. 485. D: ἐλεύθερον ... καὶ μέγα ... μηδέποτε φθέγγεσθαι. Phaed. 93. A: πολλοῦ ἀρα δεῖ ἐναντία γε ἀρμονίαν κινηθῆναι ἢ φθέγγεσθαι ... τοῖς αὐτῆς μέρεσιν. Soph. 238. C. Crat. 429. F. Legg. III. 696. D. Phil. 57. B: ἄρ' οὐ τίνα τέχνην ὡς ὀριάνημιον φθεγγόμενος ... ἐπανερωτᾶ —; Soph. 236. E: τοῦτο φθεγγόμενον. Phil. 49. B: γελοῖους τοιοῦτους φάσκων εἶναι τὰ ληθῆ φθέγγει. Soph. 227. D: καθαριὸν αὐτὸν λέγοντες ἐν μέλει φθεγγόμεθα. Etiam clamo; eiulo. Legg. XII. 960. A: ἐν ταῖς ὁδοῖς πορευόμενον φθέγγεσθαι. Pol. I. 336. C: εἰς τὸ μέσον φθεγγόμενος ... ἐφη. *nomino, appello. Epin. 987. C: Κρόνου δ' αὐτόν τινες ἐπωνυμίαν φθέγγονται. Phil. 34. A: ταύτην ... τὴν κίνησιν ὀνομάζων αἰσθησιν οὐκ ἀπὸ

τρόπον φθέγγοι' ἄν. Legg. VII. 814. E: ἥς τὸ πλεῖστον μέρος ὁρχοῖσιν τινὰ τις προσαγορεύων ὁρθῶς ἂν φθέγγοιτο. Theaet. 157. B: ἀλλὰ καὶ φύσιν φθέγγεσθαι (δεῖ) γιγνώμενα καὶ ποιούμενα cet. Pol. VII. 527. A: πάντα οὕτω φθεγγόμενοι. Phil. 25. C: θερμότερον ἐφθεγγόμεθα νῦν δὴ πού τι καὶ ψυχρότερον. Soph. 262. D: τῷ πλέγματι τοῦτω τὸ ὄνομα ἐφθεγγάμεθα λόγον. 240. A: φθεγγάμενος εἰδῶλον ἐπὶ πᾶσιν ὡς ἐν ὄν.

φθέγμα, τό, vox, sonus; etiam fremitus. Pol. X. 616. A: (τὸν φόβον) μὴ γένοιτο ἐκάστω τὸ φθέγμα, ὅτε ἀναβαίνοι. 615. E: καταμανθάνοντες τὸ φθέγμα (quod reseratur ad v. ἐμυκάτο, int. τὸ στόμιον). Legg. II. 655. A: ἀρ' ὅμοια τὰ τε σχήματα καὶ τὰ φθέγματα ἐμυβαίνει γίγνεσθαι; VII. 812. D: ἀποδιδόντας πρὸς χορδα τὰ φθέγματα τοῖς φθέγμασι.

φθειριστικός, ἡ, ὄν, *pedicularis*, fem. *peritia predic.* Soph. 227. B: σεμνότερον δέ τι τὸν διὰ στρατηγικῆς ἢ φθειριστικῆς δηλοῦντα θρηνητικὴν οὐδὲν νενομίκεν.

φθεῖρω, *perdo*, *corrumpo*. Pol. VI. 491. C: ἔτι ... τὰ λεγόμενα ἀγαθὰ πάντα φθεῖρει καὶ ἀποσπᾷ. X. 609. D. Legg. X. 906. A: φθεῖρει ... ἡμᾶς ἀδικία καὶ ὕβρις μετὰ ἀφροσύνης. III. 683. A: ποῖοι (νόμοι) φθεῖρουσι τὰ φθειρόμενα. Pol. X. 605. B: (ὅταν τις) τοὺς ... χαριεστέρους φθεῖρῃ. Tim. 89. C: ἦν ὅταν τις ... φθεῖρῃ φαρμακείαις. Legg. VIII. 845. D: οὔτε γὰρ γῆν ... ῥαδιον φθεῖρειν φαρμακεύσειν cet. XII. 958. C: ὡς ὅλην τὴν πόλιν καὶ νόμους φθεῖρων θανάτῳ ζημιούσθαι. Phil. 32. B: ὅταν ... τοῦτο φθεῖρηται. Legg. IV. 708. C: δι' αὐτὴν καὶ πρότερον ἐφθάρη. III. 697. D: τοῦτου ... φθαρέντος. Pass. et med. *perco* vel *intereo*. Ep. V. 321. E: μιμουμένη δ' ἄλλην (πολιτείαν) φθεῖρεται. Phil. 55. A: οὐκ οὖν τῷ γίγνεσθαι γε τούναντιον ἅπαντες τὸ φθεῖρισθαι φαίμεν ἄν; Def. 411. A: καὶ πρότερον ὄν καὶ νῦν μὴ ἐφθαρμένον (sic codd. pro vulg. διεφθαρμένον). Legg. III. 676. B: οὐκ ἐλάττους ἐφθαρμένοι (πόλεις). IX. 873. D: τοῖς οὕτω φθαρέει. Locr. 94. D: οὐποκα φθαρησούμενον (v. φθαρησόμενον) ὑπ' ἄλλω αἰτίῳ cet.

φθίνω, *decreasco*; *dilabor*, *intereo*. Phaedr. 246. E: τοῖς ἐναντίοις φθίνει τε καὶ διόλλυται. Tim. 81. B: φθίνει πᾶν (opp. αὐξάνεται). D. Critia 121. A. Legg. X. 893. E. Phaed. 71. B: καὶ καλοῦμεν οὕτω τὸ μὲν αὐξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν. Theaet. 155. A: μήτε αὐξάνεσθαι ποτε μήτε φθίνειν. Id. Parm. 156. B. Tim. 33. A: (ὡς) φθίνειν ποιεῖ. Parm. 157. B: οὔτε αὐξανόμενον οὔτε φθίνον. Id. Conv. 211. A. Epin. 979. A: αὐξανομένην καὶ φθίνουσαν ἐμποιήσας. Pol. VIII. 546. B: καὶ αὐξόντων καὶ φθιόνων. Tim. 81. D: φθίνοντα πάλιν δέχεσθαι. 77. A: διὰ ταῦτα ὑπὸ τούτων τυχόμενον κενοίμετόν τε ἐφθινε.

φθίσις, ἡ, *diminutio*, *decessio*; *defectio*. Phaed. 71. B:

μείζονος ... πράγματος καὶ ἐλάττονος μεταξύ αὐξήσις καὶ φθίσις. Def. 411. B: γῆρας φθίσις ἐμψύχου ὑπὸ χρόνου γιγνομένη. Pol. VII. 521. E: σώματος ... αὐξήσις καὶ φθίσις ἐπισταται (γυμναστική). Tim. 33. C: αὐτὸ γὰρ ἐαυτῷ τροφήν τὴν ἐαυτοῦ φθίσιν παρέχον ... ἐκ τέχνης γίγνεν. Legg. X. 897. A: ὅσαι ... ἄγουσι πάντα εἰς αὐξήσιν καὶ φθίσιν cet. Phil. 42. D: καὶ τισιν αὐξαις καὶ φθίσεισι.

φθόγγος, ὁ, sonus. Menex. 235. B: οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα. Soph. 263. E: τὸ ... ῥεύμα διὰ τοῦ στόματος ἰὸν μετὰ φθόγγου. Phil. 18. B: φωνῆς μὲν οὐ, φθόγγου δὲ μετέχοντά τινος. Tim. 37. B: φερόμενος ἄνευ φθόγγου καὶ ἡχῆς (λόγος). Theaet. 206. A: τὸ τῷ φθόγγῳ ἐκαστῷ δύνασθαι ἐπακολουθεῖν. Tim. 80. A: ὅσοι φθόγγοι ταχεῖς καὶ βραδεῖς ὅξεις τε καὶ βαρεῖς φαίνονται. Hipp. mai. 298. A: οἱ φθόγγοι οἱ καλοὶ. Phil. 51. B: τὰς τῶν φθόγγων (ῥηθι-
νάς). D. Epin. 978. A. Phaedr. 86. C: αἱ (ἀρμονίαι) ... ἐν τοῖς φθόγγοις. Pol. III. 400. A. Legg. VII. 812. D: τοῖς φθόγγοις τῆς λύρας. E. Soph. 253. E: περὶ τοὺς τῶν ὀξείων καὶ βαρείων φθόγγους. Crat. 389. D: εἰς τοὺς φθόγγους καὶ τὰς συλλαβὰς ... τιθέναι. Pol. III. 397. A: κυνῶν ... καὶ ὀρνέων φθόγγους. 399. A. C. VII. 531. A: τὰς ... συμφωνίας καὶ φθόγγους.

φθόγη, ἡ, tabes. Legg. XI. 916. A: ἀνδράποδον ... κάμνον φθόγη.

φθονερός, ὁ, ὄν, invidus. Prot. 361. E: φθονερός τε ἦμιστ' ἀνθρώπων. Legg. V. 731. A. Phil. 49. D: οὔτε ἄδικον οὔτε φθονερόν ἐστι τὸ χαίρειν. Legg. III. 694. B: οὐ φθονεροῦ τοῦ βασιλείως ὄντος. Alc. II. 147. C: ὅταν λάβῃται ἀνδρὸς φθονεροῦ. Pol. VI. 500. A: φθονεῖν τῷ μὴ φθονεῖν. IX. 580. A. Phaedr. 239. A: φθονερόν δὲ ἀνάγκη εἶναι.

φθονερώς, cum v. ἔχειν invidere. Phaedr. 243. C: (ὡς) ἔχουσι πρὸς τὰ παιδικὰ φθονερώς τε καὶ βλαβερώς.

φθόνος, ὁ, invidia. Phaedr. 247. A: φθόνος γὰρ ἔξω θείου χυροῦ ἵσταται. Pol. V. 476. E: ὡς, εἴ τι οἶδεν, οὐδείς αὐτῷ φθόνος, ἀλλ' ἄσμενοι ἂν ἰδοιμεν ἰδότα τι. Tim. 29. E: ἀγαθῷ ... οὐδείς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος. Apol. 28. A: ἡ τῶν πολλῶν διαβολή τε καὶ φθόνος. Def. 416: φθόνος λύπη ἐπὶ φίλων ἀγαθοῖς. Forma φθόνος οὐδείς in eo ponitur qui non gravatur vel recusatur, sed libenter aliquid facit, dicit, dicturus est al. Phaedr. 61. D: ἂ ... τυγχάνω ἀνηκῶς, φθόνος οὐδείς λέγειν. Soph. 217. B: ἀλλ' οὐδείς ... φθόνος αὐτῷ διελθεῖν ἀντία. B. Tim. 23. D. Legg. I. 641. D. Etiam pass. non recusatur, h. e. licet. Legg. II. 664. A: εἰ ... ἄλλη πη δοκεῖ ἡ ταύτη, πρὸς ταῦτα οὐδείς φθόνος ἀμφιβεττησάτω λόγῳ. VII. 802. A. Phil. 48. B: τὸ ... ὄνομα φθόνου. Pol. VI. 500. C: φθόνον τε καὶ

δυσμενείας ἐπιπίπασθαι. (Id. Lys. 215. D.) Legg. VIII. 844. C: φθόνου θ' ἅμα καὶ δυσκόλου ψυχῆς ὑπεχέτω δίκην. Epin. 988. B: ἄνευ φθόνου. Phaedr. 253. B: φθόνῳ ... χρώμενοι. Phil. 50. A: κεραννύντες ἡδονὴν φθόνῳ. Pol. IX. 586. C: ἡ φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν ἢ βία cet. Legg. I. 635. B: τῷ μὴ φθόνῳ τὰ λεγόμενα, ἀλλ' εὐνοία δεχομένων. Apol. D: φθόνῳ καὶ διαβολῇ χρώμεται. Prot. 316. D: φοβηθέντες τὸν φθόνον. Gorg. 457. D: κατὰ φθόνον οἶονται τὸν ἑαυτῶν (ad invidiam sibi faciendam) λέγειν. Phil. 47. E: ζῆλον καὶ φθόνον. 43. A: τὸν παιδικὸν ἰδόντες φθόνον. 50. A: ἡδονὴν ... ἐπὶ τοῖς τῶν φίλων κακοῖς οὐ φθόνον ἔφαμεν εἶναι τὸν τοῦτο ἀπεργαζόμενον; Legg. IX. 870. C: αὐτῷ τῷ κεκτημένῳ τὸν φθόνον. Hipp. mai. 282. A: εὐλαβούμενος ... φθόνον τῶν ζώντων. Ep. VII. 344. C. Prot. 316. D: οὐ γὰρ σμικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι ... γίγνονται. Legg. III. 679. C: ζῆλοι τε ... καὶ φθόνοι οὐκ ἐγγίγνονται. VII. 801. E: νόμος ἄνευ φθόνων εὐθὺς γίγνεται ἂν ὅδε. IX. 863. E: τὴν ... φθόνων καὶ ἐπιθυμιῶν ἐν ψυχῇ, τυραννίδα. Ep. III. 316. E: εὐλαβούμενον τὰς ἐκ τῶν φθόνων διαβολάς. VII. 344. B: ἄνευ φθόνων ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις χρωμένων. Legg. XI. 934. A: (ἐν) φθόνοις ἢ θυμοῖς (ὁ κακουργήσας). IX. 870. C: φθόνους ἐντίκτουσα.

φθονῷ, invideo et (propter invidiam) recuso, denego. Theag. 125. A: ἐπεὶ φθονεῖς ... αὐτῷ —; Prot. 327. A: ὥσπερ νῦν τῶν δικαίων ... οὐδεὶς φθονεῖ. De virt. 377. A: οὐδεὶς ἄρα φθονεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἄλλω, ὥστε ἀγαθὸν καὶ ὅμοιον ἑαυτῷ ποιῆσαι. Euth. 3. B: ἀλλ' ὅμως φθονοῦσιν ἡμῖν πᾶσι τοῖς τοιούτοις. Gorg. 489. A: μὴ φθονεῖ μοι ἀποκρίνασθαι τοῦτο. Pol. VII. 528. A: φθονοῖς μὴν οὐδ' ἂν ἄλλω, εἰ τίς τι δύναίτο ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι. Phaedr. 232. D: οὐκ ἂν τοῖς συνοῦσι φθονοῖεν. 240. A: ἐραστὴν παιδικοῖς φθονεῖν ... οὐσίαν κεκτημένοις. Men. 93. C. De lucri cup. 228. C: οὐκ οἰόμενος δεῖν οὐδενὶ σοφίας φθονεῖν. Phil. 48. B: ὁ φθόνων ... ἐπὶ κακοῖς τοῖς τῶν πέλας ἡδόμενος ἀναφανήσεται. Pol. IX. 579. B: φθονῶν καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, εἴ τις ἐξω ἀποδημῇ καὶ τι ἀγαθὸν ὀρεῖ. Euthyd. 279. D: φθονῶν καὶ διακωλύων. Legg. V. 730. E: τὸν ... φθονοῦντα. Hipp. mai. 283. E: οὐ γὰρ που ἐφθόνουν γε τοῖς ἑαυτῶν παισὶν ὡς βελτιστοῖς γενέσθαι. De virt. 376. D. Apol. 33. A: οὐδενὶ πώποτε ἐφθόνησα. Menex. 238. A: τούτου ... τοῦ καρποῦ οὐκ ἐφθόνησεν, ἀλλ' ἔνευε καὶ τοῖς ἄλλοις. Prot. 320. C: μὴ φθονήσης (ne gravare), ἀλλ' ἐπίδειξον. Theaet. 169. C. Conv. 222. C: ἀλλ' ἔασον ... καὶ μὴ φθονήσης. Pol. I. 338. A: μὴ φθονήσης καὶ Γλαύκωνα τόνδε διδάξαι καὶ τοὺς ἄλλους. Euthyd. 297. B: καὶ μὴ μοι φθονήσης τοῦ μαθήματος. Hipp. min. 372. E: μὴ φθονήσης λίσασθαι τὴν ψυχὴν μου. Prot. 320. C: ἀλλ' ... οὐ φθονήσω. Lach. 200. B. Ion. 530. D: δῆλον ...

ὅτι οὐ φθορήσεις μοι ἐπιδειξαι. Hipp. min. 363. C: δῆλον ὅτι οὐ φθονήσῃ Ἰππίας.

φθορά, ἡ, *interitus; perniciēs*. Phil. 31. E: δίψος δ' αὖ φθορά καὶ λύπη καὶ λύσις cet. Pol. VIII. 546. A: ἐπεὶ γενομένῳ παντὶ φθορά ἐστιν cet. Tim. 22. D: διὰ μακρῶν χρόνων γιγνομένη τῶν ἐπὶ γῆς πυρὶ πολλῷ φθορά. 72. E: ἴν' οὖν μὴ φθορά διὰ νόσους ὀξεῖα γίγνοιτο cet. Legg. III. 677. E: ὅτε ἐγένετο ἡ φθορά. V: 741. E: νόσων ἢ πολέμων φθορά. Phaed. 95. E: περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι. Parm. 136. B. Pol. VI. 485. A. Tim. 20. E: ὑπὸ χρόνου καὶ φθορᾶς ἀνθρώπων ἐφανισμένα (ἔργα). Critia 112. A: πρὸ τῆς ἐπὶ Δευκαλίωνος φθορᾶς. Legg. III. 702. A: τοὺς περιλιπεῖς γενομένους τῆς φθορᾶς. Menex. 241. E: ἀλλὰ μὴ τῇ τῶν Ἑλλήνων ἐπιβουλεύειν φθορᾶ. Phaed. 106. D: εἰ τό γε ἀδύνατον ... φθορὰν δεῖσται. Polit. 270. A: ἀλλῃν αὖ φθορὰν ζῶων παντοίων ἀπείρηγαστο. Phil. 32. B: τὴν ... φθορὰν λύπην εἶναι. 35. E: ὅσα περὶ σωτηρίαν τ' ἐστὶ τῶν ζῶων καὶ τὴν φθορὰν. 55. A: τὴν ... φθορὰν καὶ γένεσιν. Tim. 21. D: διὰ ... χρόνον καὶ φθορὰν τῶν ἐργασαμένων. 23. C: ὑπὲρ τὴν μεγίστην φθορὰν ὕδασιν. 52. A: φθορὰν οὐ προσδεχόμενον. Legg. IV. 715. D: φθορὰν ὁρῶ τῇ τοιαύτῃ (πόλει) ἐτοιμῇ οὖσαν. Polit. 270. C: φθορὰν ... τότε μέγισται ξυμβαίνουσι τῶν τε ἄλλων ζῶων cet. Tim. 22. C: πολλὰ καὶ κατὰ πολλὰ φθοραὶ γέγονασιν ἀνθρώπων καὶ ἔσονται. Legg. III. 680. D: ὑπὸ ἀπορίας τῆς ἐν ταῖς φθοραῖς. X. 894. B: γενέσεσι καὶ φθοραῖς. Phaed. 96. B: τούτων τὰς φθορὰς σκοπῶν. Pol. VI. 490. E: ταύτης ... τῆς φύσεως δεῖ θεάσασθαι τὰς φθορὰς. Tim. 82. B: φθορὰς ... ἀπείρους παρέξει. Critia 109. D. Legg. III. 677. A: τὸ πολλὰς ἀνθρώπων φθορὰς γεγονέναι κατακλυσμοῖς τε καὶ νόσοις cet.

φθόρος, ὁ, *perniciēs*. Euthyd. 285. B: εἴτε καὶ παρ' ἄλλου τοῦ ἐμαθείην φθόρον τινὰ καὶ ὀλεθρον τοιοῦτον ἄσται cet.

φιάλη, ἡ, *phiale*. Conv. 223. C: πίνειν ἐκ φιάλης μεγάλης ἐπὶ δεξιά. Critia 120. B: πιών καὶ ἀναθεὶς τὴν φιάλην εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ. A: χρυσαῖς φιάλαις ἐκ τοῦ κρατῆρος ἀρνυόμενοι. Legg. VII. 819. B: φιάλας ἅμα χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ ... κεραννύντες.

φιλαθήναιος, ὁ ἡ, *Atheniensibus amicus*. Tim. 21. E: μάλα ... φιλαθήναιοι ... εἶναι φασιν.

φιλαίτιος, ὁ ἡ, *obiurgandi cupidus*. Legg. X. 903. A: τῷ φιλαίτιῳ τῆς ἀμειλείας πέρι θιῶν.

φιλαναλωτής, ὁ ἡ, *prodigus*. Pol. VIII. 548. B: φιλαναλωταὶ (αἱ φιλαναλῶται) ... ἀλλοτριῶν δι' ἐπιθυμίαν.

φίλανδρος, ὁ ἡ, *virosus*. Conv. 191. E: ὅσαι ... γυναικες φίλανδροὶ τε καὶ μοιχεύονται.

φιλανθρωπία, *amor hominum*. Def. 412. E: φιλ. ἔστι

ἐνάγωγος ἤθους πρὸς ἀνθρώπου φιλίαν. Euth. 3. D: ὑπὸ φιλανθρωπίας.

φιλάνθρωπος, ὁ ἢ, *hominum amans*. Legg. IV. 713. D: ὁ θεὸς φιλάνθρωπος ὢν. Conv. 189. D: ἔστι ... θεῶν φιλανθρωποτάτος.

φιλαπεχθημόνως, cum v. ἔχειν *libenter inimicitias gerere*. Pol. VI. 500. B: λοιδορουμένους τε αὐτοῖς (*inter se obtrechantes*) καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντας.

φιλάργυρος, ὁ ἢ, *pecuniae cupidus*. Pol. I. 347. B: ὅτι τὸ φιλοτιμιον τε καὶ φιλάργυρον εἶναι ὄνειδος λέγεται τε καὶ ἔστιν. Gorg. 515. E: φιλαργύρους.

φίλαρχος, ὁ ἢ, *imperii vel imperandi cupidus*. Pol. VIII. 549. A: φίλαρχος ... καὶ φιλότιμος. Phaed. 82. C: ὥσπερ οἱ φίλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι.

φιλέλλην, ὁ ἢ, *Graecorum amans vel studiosus*. Ep. VIII. 354. A: ὀρθότατα φιλέλλην ἂν λεχθεῖη. Pol. V. 470. E: ἀλλ' οὐ φιλέλληνες;

φιλεραστής, ὁ ἢ, *amatoris studiosus, amatori deditus*. Conv. 192. B: πάντως ... ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστής γίγνεται.

φιλεραστία, ἡ, *amor quo quis amatorem amplectitur*. Conv. 213. D: ὡς ἐγὼ τὴν τούτου μανίαν τε καὶ φιλεραστίαν πᾶν οὐρῶδῶ.

φιλέταιρος, ὁ ἢ, *amicorum studiosus*. Lys. 211. E: οὕτως ἐγὼ φιλέταιρός τις εἰμι.

φιλήκοος, ὁ ἢ, *audiendi cupidus*. Pol. VII. 535. D: μηδὲ φιλήκοος μηδὲ ζητητικός. Lys. 206. C. Euthyd. 274. C. 304. C. Pol. VIII. 548. E: φιλόμουσον ... καὶ φιλήκοον μὲν, ῥητορικὸν δ' οὐδαμῶς. V. 475. D: οἱ τε ... φιλοθεάμονες ... οἱ τε φιλήκοοι cet. 476. B.

φιλία, ἡ, *amicitia*. Conv. 182. C: ὁ ... Ἀριστογείτονος ἔρως καὶ ἡ Ἀρμοδίου φιλία βέβαιος γενομένη. 195. C: φιλία καὶ εἰρήνη. Pol. X. 595. A: καίτοι φιλία γέ τις με καὶ αἰδῶς ἐκ παιδὸς ἔχουσα περὶ Ὀμήρου αποκλῦει λέγειν. Legg. III. 698. C: καὶ διὰ ταῦτα πᾶνθ' ἡμῖν ξυνέπειε πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς σφοδρὰ φιλία. VIII. 837. B: φιλία ... ἡ μὲν ἀπὸ ἐναντίων δεινὴ καὶ ἀγρία ... ἡ δ' ἐκ τῶν ὁμοίων ἡμερὸς τε καὶ κοινὴ διὰ βίου. Phaedr. 231. E: τὸν ἄξιον τῆς σῆς φιλίας. Polit. 304. E: εἴτε πολεμητέον εἴτε διὰ φιλίας ἀπαλλακτέον. Conv. 188. C: φιλίας θεῶν καὶ ἀνθρώπων δημιουργός. Pol. IX. 576. A: φιλίας ἀλλήθους τυραννικῇ θυσις αἰὶ ἄγεστος. Soph. 242. E: (ὡς τὸ δι) ἔχθρα ... καὶ φιλία συνέχεται. Conv. 179. C: οὓς ἐκείνη τοσοῦτον ὑπερεβύλετο τῇ φιλίᾳ διὰ τὸν ἔρωτα ὥστε cet. 192. C: ἐκπλήττονται φιλία τε καὶ οἰκείεσθαι καὶ ἔρωτι. Pol. IV. 442. C: τῇ φιλίᾳ καὶ ξυμφωνίᾳ. Phaedr. 237. C: πότερον ἐρῶντι ἢ μὴ μᾶλλον εἰς φιλίαν ἵτεον. 255. E: καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ οἶεται οὐκ ἔρωτα, ἀλλὰ φιλίαν εἶναι. Gorg. 508. A: καὶ

θεοὺς καὶ ἀνθρώπους τὴν κοινωνίαν συνέχειν καὶ φιλίαν cet. Conyn. 184. B: γενναίαν φιλίαν. 185. A: ὡς ἀμεινων ἐσό-
μενος διὰ τὴν φιλίαν τοῦ ἐραστοῦ. 209. C: φιλίαν βεβαί-
ωσαν. Pol. I. 351. D: ἡ ... δικαιοσύνη ὁμόνοισιν καὶ φι-
λίαν (παρέχει). III. 401. D: εἰς ὁμοιότητα τε καὶ φιλίαν
καὶ ξυμφωνίαν τῷ καλῷ λόγῳ ἄγουσα. Legg. III. 699. C:
ταῦτ' οὖν αὐτοῖς πάντα φιλίαν ἀλλήλων ἐνεποιεῖ. VI. 759.
B: μιγνύντας πρὸς φιλίαν ἀλλήλοις δῆμον cet. VII. 823.
B: πολλή ... καὶ ἡ κατὰ φιλίαν θηρεύουσα (θῆρα). IX.
862. D: ἐκ διαφορᾶς εἰς φιλίαν ... καθιστάναι τοὺς νόμους.
Epin. 976. B: οὐδὲ γὰρ ἂν εἰδείη τις πνεύματος ὀργὴν οὐδὲ
φιλίαν. Lys. 214. D: ὁ ... κακὸς οὐτ' ἀγαθὸς οὔτε κακῷ
οὐδέποτε εἰς ἀληθῆ φιλίαν ἔρχεται. Clit. 409. E: τὴν ...
ὄντως καὶ ἀληθῶς φιλίαν εἶναι σαφέστατα ὁμόνοισιν. Ep.
VII. 328. D: εἰς φιλίαν τε καὶ ἐταιρείαν ἀλλήλοις καθιστά-
ναι. Lys. 220. B: εἰς ὃ πᾶσαι αὐταὶ αἱ λεγόμεναι φιλίαι
τελευτῶσιν. Legg. VI. 776. A: ἐν ... ταῖς φιλίαις ἴαν ...
πόθος ἐνῇ τις, κολλᾷ καὶ συνδεδεῖ πάντα ἡθῆ. Conyn. 182.
C: οὐδὲ φιλίας ἰσχυρὰς καὶ κοινωνίας (ἐγγίγνεσθαι). Clit.
409. D: τὰς ... τῶν παιδῶν φιλίας καὶ τὰς τῶν θηρίων ...
οὐκ ἀπεδέχετο εἶναι φιλίας. *cupidiās. Pol. IX. 581. A:
τὴν ἡδονὴν αὐτοῦ καὶ φιλίαν εἰ φαίμεν εἶναι τοῦ κέρδους.
φιλικὸς, ἡ, ὄν, amicū decens. Legg. XI. 919. A:
(ὁπόταν) φιλικὰ παράσχη ξένια cet.

φιλικῶς, amice. Gorg. 485. E: ἐγὼ ... πρὸς σὲ ἐπιει-
κῶς ἔχω φιλικῶς. Lys. 211. A: μάλιστα παιδικῶς καὶ φιλικῶς
... μικρὸν πρὸς με λέγων ἔφη cet.

φίλιος, α, ον, amicus; socius; φίλιος etiam dicitur Iu-
piter amicitiae praeses. Phaedr. 234. E: εἰπὲ πρὸς Διὸς φι-
λίον. Gorg. 500. B: πρὸς φίλιον. 519. E: εἰπὲ πρὸς φι-
λίον. Id. Euth. 6. B. De lege 321. C: φέρει δὴ πρὸς Διὸς
φιλίου cet. Legg. IX. 876. E: διανοηθεὶς ... κτείνει τινα
φίλιον. Alc. I. 109. D: μὴ τὸν φίλιον τὸν ἐμὸν τε καὶ σὺν.
Polit. 306. C: πάντα ... ἀλλήλοις τὰ γε τῆς ἀρετῆς μέρη
λέγεται πού φιλια. Pol. III. 414. B: τῶν τε ἔξωθεν πολε-
μιῶν τῶν τε ἐντὸς φιλίων (v. φίλων). Iou. 535. D: πλέον
ἢ ἐν θυμυρίοις ἀνθρώποις ἐστὶ καὶ φιλίους. Conyn. 221. B:
ἡρέμα παρασκοπῶν καὶ τοὺς φιλίους καὶ τοὺς πολεμίους.
Menex. 243. C: λυσάμενοι ... τοὺς φιλίους. Phaedr. 279. B:
ἔξωθεν ... ὅσα ἔχω τοῖς ἐντὸς εἶναι μοι φίλια. Legg. III.
698. D: αἰάστατα ... ἔθνη φίλια πυρὶ καταφθείραντες.

φιλίως, amice. Legg. VI. 768. E: ταῦτα ἐτι μᾶλλον
ἐκείνων εἶρηκας φιλίως.

φίλιππος, ὁ ἡ, equos amans. Lys. 212. D: οὐδ' ἄρα
φίλιπποι εἰσιν, οὓς ἂν οἱ ἵπποι μὴ ἀντιφιλῶσιν.

φιλόγελως, ὁ ἡ, libenter ridens. Pol. III. 388. E: οὐδὲ
φιλογέλως γε δεῖ εἶναι.

φιλογυμναστία, ἡ, exercitiationum vel palaestrae studium.

Conv. 182. B: ἡ γε φιλοσοφία καὶ ἡ φιλογυμναστική. 205. D: ἡ κατὰ φιλογυμναστίαν ἢ κατὰ φιλοσοφίαν. Riv. 133. D: οἷον φιλογυμναστίαν οὐ μόνον ἡγεῖ καλὸν εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν. E: ἀρ' οὖν καὶ ἐν τοῖς γυμνασίοις τὴν πολυπονίαν φιλογυμναστίαν ἡγεῖ εἶναι;

φιλογυμναστῆς, ὁ, *palaestrae studiosus*. Pol. VII. 535. D: ὅταν τις φιλογυμναστῆς ... καὶ φιλόθηρος ᾖ. VIII. 549. A. Riv. 134. A. Lys. 212. D: φιλογυμνασταί.

φιλογυμναστικός, ὁ, ὄν, *ad palaestrae studium propensus vel idoneus*. Pol. V. 456. A: ὁ δὲ ἀπόλεμος καὶ οὐ φιλογυμναστικῇ (al. γυμναστικῇ).

φιλογυμναστῶ, *exercitationibus v. palaestrae studeo*. Prot. 342. C: φιλογυμναστοῦσι. Pol. V. 452. B: ὅταν ἑυσοὶ καὶ μὴ ἡδεῖς τὴν ὄψιν ὁμῶς φιλογυμναστῶσι. Prot. 342. E: φιλογυμναστῶν. Riv. 133. E: τοὺς φιλογυμναστοῦντας.

φιλογύναικες, οἱ, *mulierosi*. Conv. 191. D: φιλογύναικες· τ' εἰσι cet.

φιλόδοξος, ὁ ἡ, *gloriae cupidus*. Pol. V. 480: φιλόδοξους καλοῦντες αὐτοὺς μυῖλλον ἢ φιλοσόφους. Ib. φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον.

φιλόδωρος, ὁ ἡ, *libenter largiens*. Conv. 197. D: φιλόδωρος εὐμενείας.

φιλοδώρως, *liberaliter*. Theaet. 146. D: γενναίως γε καὶ φιλοδώρως ... ἐν αἰτηθεῖς πολλὰ δίδως cet.

φιλοθεάμων, ὁ ἡ, *spectandi cupidus*. Pol. V. 475. D: οἱ ... φιλοθεάμονες. 476. B: οἱ ... φιλήχοοι καὶ φιλοθεάμονες. 475. E: τοὺς τῆς ἀληθείας ... φιλοθεάμονας. 476. A.

φιλόθηρος, ὁ ἡ, *venationis studiosus*. Pol. VII. 535. D. VIII. 549. A.

φιλοικτίρμων, ὁ ἡ, *misericors*. Menex. 244. E: ὥς αἰεὶ λίαν φιλοικτίρμων ἐστί (ἡ πόλις).

φίλοινος, ὁ ἡ, *vinosus*. Lys. 212. D: φίλοινοι. Pol. V. 475. A: τοὺς φιλοίνους οὐ τὰ αὐτὰ ταῦτα ποιοῦντας ὀρεῖς, πάντα οἶνον ἐπὶ πάσης προφάσεως ἀσπαζομένους;

φιλόκαλος, ὁ ἡ, *pulchri et honesti amans*. Phaedr. 248. D: φιλοσόφον ἢ φιλοκαλόν. Critia 111. E: φιλοκάλων ... καὶ εὐφυνῶν (γεωργῶν).

φιλοκερδία, ἡ, *lucri cupiditas*. Legg. I. 649. D.

φιλοκερδής, ὁ ἡ, *lucri cupidus*. Pol. IX. 582. A: ὁ φιλοκερδής. E. D: τοῦ φιλοκερδοῦς. 583. A. 582. B: τῷ ... φιλοκερδεῖ. De *lucri cup.* 225. B: τὸν φιλοκερδῆ. C. Pol. IX. 581. A: καλοῦντες αὐτὸ φιλογρήματον καὶ φιλοκερδὲς ὀρθῶς ἂν καλοῦμεν. C. 586. D. De *lucri cup.* init. τίνες οἱ φιλοκερδεῖς; 226. E: ἄλλο τι οὖν οἷ γε φιλοκερδεῖς φιλοῦσι τὸ κέρδος; 225. A: ἀνοήτους λέγεις τοὺς φιλοκερδεῖς. 227. B.

φιλοκερδῶ, *lucrum facere cupio*. De *lucri cup.* 226. E: οἱ ... φιλοκερδοῦσιν. 225. B: φιλοκερδεῖν.

φιλοκύων, ὁ ἦ, *canes amans*. Lys. 212. D: φιλόκυνας. φιλολογία, ἡ, *colloquendi vel disputandi cupiditas*. Theaet. 146. A: ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι.

φιλόλογος, ὁ ἦ, *dicendi cupidus, disputandi studiosus*. Theaet. 161. A: φιλόλογός (αἰ. φιλόλόγος) γ' εἰ ἀτεχνῶς καὶ χρηστός. Pol. IX. 582. E: ἀνάγκη ... ἃ ὁ φιλόσοφος τε καὶ ὁ φιλόλογος ἐπαινεί, ἀληθέστατα εἶναι. Legg. I. 641. E: ὡς φιλόλογός (ν. φιλόλόγος) τέ ἐστι καὶ πολυλόγος (ἡ πόλις). Lach. 188. C: καὶ γὰρ ἂν δόξαίμιν τῷ φιλόλογος εἶναι καὶ αὐτὸν μισόλογος (ν. φιλόλόγος — μισολόγος). Phaedr. 236. E: ἀνδρὶ φιλόλόγῳ. Lach. 188. E: φιλόλογον (ν. φιλόλόγον).

φιλομαθία, ἡ, *discendi amor*. Pol. VI. 499. E: ἀπολύμενος τὴν τῆς φιλομαθείας διαβολήν. Tim. 90. B: τῷ ... περὶ φιλομαθείαν ... ἐσπουδακότε.

φιλομαθής, ὁ ἦ, *discendi cupidus; cognitionis appetens*. Phaedr. 230. D: φιλομαθὴς γὰρ εἰμι. Pol. VI. 490. A: ὅγε ὄντως φιλομαθής. VII. 535. D. Epin. 989. C. Pol. II. 376. B: τό γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταυτόν. 411. D: εἴ τι καὶ ἐντὶν αὐτοῦ φιλομαθὲς ἐν τῇ ψυχῇ. 376. C: φιλόσοφον καὶ φιλομαθὴ αὐτόν δεῖν εἶναι. V. 475. C. VI. 485. D: τὸν ... τῷ ὄντι φιλομαθὴ πάσης ἀληθείας διὰ εὐθύς ἐκ νέου ὅτι μάλιστα ὀρέγεσθαι. IV. 435. E: τὸ φιλομαθὲς. IX. 581. B. Phaedr. 82. D: γιγνώσκουσι ... οἱ φιλομαθεῖς ὅτι cet. 83. E: οἱ δικαίως φιλομαθεῖς. 67. B: τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς.

φιλομαθῶ, *discere cupio*. Legg. VII. 810. A: μὴδ' αὐτῷ φιλομαθοῦντι μὴδὲ μισοῦντι.

φιλομαντεντής, ὁ, *vaticinationum amans*. Legg. VII. 813. D: τοὺς σφόδρα φιλομαντεντὰς σεβόμενοι.

φιλόμουσος, ὁ ἦ, *Musarum* (h. e. *artium liberalium s. humanitatis*) *studiosus*. Phaedr. 259. B: φιλόμουσον ἄνδρα. Pol. VIII. 548. E: φιλόμουσον ... καὶ φιλήκοον.

φιλόμωμος, ὁ ἦ, *superandi cupidus*. Prot. 346. C. (Simon.).

φιλονεικία, ἡ, *certandi vel contentionis studium; contentio, aemulatio*. Legg. VIII. 834. C: ἔστιν ... τούτων ... αὐτῶν ... ἀμιλλὰ τε καὶ φιλονεικία. Lach. 194. A: ἀλλὰ τίς με καὶ φιλονεικία εἰληφας πρὸς τὰ εἰρημένα. Polit. 294. D: φιλονεικίας ἔνεκα. Parm. 128. E. Pol. VIII. 548. D: ἔνεκα γε φιλονεικίας. Tim. 88. A: δι' ἐρίδων καὶ φιλονεικίας (sic Par. A. c. al. Vulg. φιλονεικῶν) γιγνομένων. Legg. VII. 796. A: φιλονεικίας ἀχρήστου χάριν. IX. 860. D: φιλονεικίας ἢ φιλοτιμίας ἔνεκα. Menex. 243. B: τὸ εἰς τοσοῦτον φιλονεικίας ἔλθειν πρὸς τὴν πόλιν τοὺς ἄλλους Ἑλλήνας ὥστα cet. Lys. 215. D: φθόγου τε καὶ φιλονεικίας καὶ ἐχθρας ἐμπιπλάσθαι. Gorg. 515. B: ἀλλ' οὐ φιλονεικία γε ἐρωτῶ. Legg. XI. 938. C: εἰάν τις φιλονεικία κριθῇ δις τὸ τοιοῦτον δρᾶν, τεθνήσκει. Parm. 128. D: διὰ τοιαύτην ... φιλονεικίαν

ὑπὸ νέου ὄντος ἐμοῦ ἐγράφῃ. Pol. VIII. 555. A: ξυμπαρκαλεῖν ἐπὶ ξυμμαχίαν τε καὶ φιλονεικίαν. IX. 586. C: βίᾳ διὰ φιλονεικίαν. Legg. X. 907. B: διὰ φιλονεικίαν τῶν παπῶν ἀνθρώπων. Alc. I. 122. C: (εἰς) φιλονεικίαν καὶ φιλοτιμίας τὰς Λακεδαιμονίων. Pol. VIII. 548. C: φιλονεικίαι καὶ φιλοτιμίαι. Tim. 90. B: τῷ ... περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἢ φιλονεικίας τελευτακοῦ. Legg. III. 677. B.

φιλόνηκος, ὁ ἢ, *promptus ad contendendum vel certandum*. Prot. 336. E: Ἀλκιβιάδης δὲ αἰεὶ φιλόνηκός ἐστι πρὸς ὃ ἂν ὀρμήσῃ. Gorg. 515. B: φιλόνηκος εἰ. C. Pol. IX. 582. E: ὁ φιλόνηκός τε καὶ ὁ φιλόνηκος (ν. φιλ.). VIII. 550. B: τὴν ἐν αὐτῷ ἀρχὴν παρέδωκε τῷ ... φιλονεικῶ καὶ θυμοειδάλ. 545. A: τὸν φιλόνηκόν τε καὶ φιλόνημον. IX. 581. C: εἰ ... φιλόνηκον αὐτὸ καὶ φιλόνημον προσαγορευόμενον, ἢ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; 586. D. Tim. 70. A: τὸ μετέχον ... τῆς ψυχῆς ἀνδρείας καὶ θυμοῦ, φιλόνηκον ὄν. Pol. VIII. 551. A: ἀντὶ ... φιλονεικῶν καὶ φιλοτιμιῶν ἀνδρῶν ... φιλοχρηματοὶ τελευτῶντες ἐγένοντο.

φιλονεικῶ, *ambitiose contendo et simpl. contendo; contempe dico*. Phil. 14. B: νῦν γὰρ οὐ δήπου πρὸς γε αὐτὸ τοῦτο φιλονεικοῦμεν ὅπως cet. Legg. V. 731. A: φιλονεικεῖτω ... ἡμῖν πᾶς πρὸς ἀρετὴν ἀφθόνως. Phil. 50. B: εἰ καὶ τις φιλονεικοῖ πάνυ πρὸς τὰναντία. Prot. 360. E: φιλονεικεῖν μοι ... δοκεῖς ... τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Pol. I. 338. A: προσεποιεῖτο ... φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Legg. VII. 820. C: φιλονεικεῖν ἐν ταῖς τοῦτων ἀξίαισι σχολαῖς. Riv. 134. C. Pol. VI. 499. E: εἰάν αὐτοῖς μὴ φιλονεικῶν, ἀλλὰ παραμιθούμενος ... ἐνδεικνύῃ cet. Gorg. 457. E: οὐ πρὸς τὸ πρᾶγμα φιλονεικούντα λέγειν τοῦ καταφανὲς γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς σέ. D: φιλονεικοῦντας, ἀλλ' οὐ ζητούντας τὸ προκείμενον ἐν τῷ λόγῳ. Ep. VII. 330. A: θαυμαστικῶς ἐφιλονεικεῖ πρὸς τὸ τοιοῦτον. Legg. XI. 933. C: ἢ μηδέποτε ἀριστείων πέρι φιλονεικήσῃ. X. 907. E: τούτου γε μὴν ἔνεκα ... πεφιλονεικῆνται (οἱ λόγοι), μὴ cet.

φιλονεικῶς, *cum v. ἔχειν contendere*. Gorg. 505. E: χορῆναι πάντας ἡμᾶς φιλονεικῶς ἔχειν πρὸς τὸ εἰδέναι τὸ ἀληθὲς cet. Phaed. 91. A: οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥσπερ οἱ πάνυ ἀπαιδευτοὶ φιλονεικῶς (*ubi est vern. recluhabetisch*). φιλοξενία, ἡ, *hospitālias*. Legg. XII. 953. A: καταλύσεις ... φιλοξενίας ἀνθρώπων παρσκευασμένας.

φιλοπαίγμων, *vid. seq.*

φιλοπαίσιμων, ὁ ἢ, *ioci amans*. Pol. V. 452. E: εἴτε τις φιλοπαίσιμων (ν. φιλοπαίγμων) εἴτε σπουδαστικὸς ἐθέλει ἀμφισβητῆσαι. Crat. 406. C: φιλοπαίσιμονες (ν. φιλοπαίγμονες) γὰρ καὶ οἱ θεοί.

φιλόπαις, ὁ, *puerorum amator*. Pol. V. 474. D: τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικόν.

φιλοποιητής, ὁ, *philatum amicus*. Pol. X. 607. D: ὅσοι μὴ ποιητικοί, φιλοποιηταὶ δέ.

φιλοπόλεμος, ὁ ἥ, *belli amans*. Tim. 24. D: ἅτ' οὖν φιλοπόλεμός τε καὶ φιλόσοφος ἡ θεὸς οὐσα.

φιλόπολις, ὁ ἥ, *civitatis amans vel studiosus*. Legg. III. 694. C: στρατηγὸν τε ἀγαθὸν ... καὶ φιλόπολιν. Apol. 24. B: τὸν ἀγαθὸν τε καὶ φιλόπολιν. Pol. V. 470. D: οὐδέτεροι αὐτῶν φιλοπόλιδες. VI. 502. E: δεῖν αὐτοὺς φιλοπόλιδας ... φαίνεσθαι.

φιλοπονία, ἡ, *laborum toleratio*. Def. 412. C: φιλ. ἐξίς ἀποτελεσματικὴ οὐ ἂν προέλται. Pol. VII. 535. C: φιλοπονία οὐ χυλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀψόφμενον. D: χυλὸς δὲ καὶ ὁ τάναντία τούτου μεταβεβληκῶς τὴν φιλοπονίαν. Alc. I. 122. C: (εἰς) καρτερίαν καὶ φιλοπονίαν.

φιλόπονος, ὁ ἥ, *laborum amans vel patiens*. Phaedr. 248. D: εἰς φιλοπόνου γυμναστικοῦ (γονὴν φυτεύσαι). Legg. VII. 824: ἀλλ' οὐ φιλοπόνου ψυχῆς νίκη χειρουμένων τὴν ἄγριον τῶν θηρίων ῥωμὴν. Pol. VII. 535. C: ἀρῶταιον καὶ πάντῃ φιλόπονον ζητῶν. D: τὰ μὲν ἡμίσηα φιλόπονον, τὰ δὲ ἡμίσηα ἄπονον.

φιλοπονῶ, *libenter laboro vel tolero*. Phil. VII. 535. D: ὅταν τις ... πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ.

φιλοποσία, ἡ, *vinolentia*. Phaed. 81. E: τοὺς ... ὕβρεις καὶ φιλοποσίας (ν. φιλοτησίας) μεμελετηκότας.

φιλοπραγμοσύνη, ἡ, *negotiorum cupiditas*. Pol. VIII. 549. C: φεύγοντος τὰς τε τιμὰς καὶ ἀρχὰς καὶ δίκας καὶ τὴν τοιαύτην πᾶσαν φιλοπραγμοσύνην.

φιλόρτυξ, ὁ ἥ, *coturnicum amans*. Lys. 212. D: οὐδὲ φιλόρτυγες.

φίλος, ἡ, ον, *amicus; carus; etiam cupidus; neutr. amicum, h. e. commodum, placet*. Gorg. 447. B: φίλος γὰρ μοι Γοργίας. 510. B: φίλος ... ὁ ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ. Phil. 25. B: δοκεῖ τις ... αὐτῶν φίλος ἡμῖν νῦν δὴ γεγόνει. Pol. VI. 487. A: φίλος τε καὶ ξυγγενῆς ἀληθείας cet. Tim. 20. E: ἦν ... οἰκείος καὶ σφόδρα φίλος ἡμῖν Δρωπίδου τοῦ προπάππου. 53. D: ὅς ἂν ἐκείνῳ (τῷ θεῷ) φίλος ἦ. Lys. 212. A: πότερος ποτέρου φίλος γίγνεται, ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου, ἡ ὁ φιλοῦμενος τοῦ φιλοῦντος; Legg. III. 701. D: ἐαυτῇ φίλῃ (ἡ πόλις). IV. 716. C: τίς ... πρᾶξις φίλῃ καὶ ἀκόλουθος θεῷ; Prot. 353. B: εἴ σοι φίλον. Phaedr. 246. D: ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον. Phaed. 116. A: ὅπως ἂν σοι φίλον ᾖ. Theaet. 162. B: εἰ οὕτως ... σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρόν. Phil. 12. C: ὅπῃ ἐκείνῃ φίλον. Pol. VI. 506. E: εἰ καὶ ὑμῖν φίλον. Legg. I. 642. D: τοσαῦτα ὅποσα σοι φίλον (λέγειν). X. 886. D: ὅπῃ θεοῖσι φίλον. Apol. 19. A. al. Tim. 88. E: φίλον παρὰ φίλον τεθὲν ὑγίειαν ἀπεργαζόμενον παρέξει. Legg. II. 669. E: πᾶν ὁπόσον ... φωνῆς θηριώδους σφόδρα φίλον. V. 730. C: ὁ δὲ ἀπιστος, ὃ φίλον ψεῦδος ἐκουσιον.

Pol. IX. 574. B: *ἐνεκα νεωστί φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας ἐταίρας γεγονυίας*. Phaedr. 255. B: *κακὸν κακῷ φίλον (εἶναι)*. Ib. *ἀγαθὸν μὴ φίλον ἀγαθῷ εἶναι*. Pol. II. 376. B: *ἡ ... ὅψιν οὐδενὶ ἄλλῳ φίλην καὶ ἐχθρὰν διακρίνει, ἢ τῷ cet.* III. 404. D: *Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι ἀνδράσι μέλλουσιν εὖ σώματος ἔχειν*. IX. 575. D: *τὴν πάλαί φίλην μητριδα τε ... καὶ πατριδα*. Legg. III. 693. B: *ἐαυτῇ φίλην (τὴν πόλιν)*. Soph. 242. E: *τοτὲ μὲν ἔν εἶναι φασὶ τὸ πᾶν καὶ φίλον ὑπ' Ἀφροδίτης cet.* Pol. X. 604. D: *δειλίας φίλον*. Legg. III. 697. D: *ὅτι ... τὸ φίλον ἀπώλεσαν καὶ τὸ κοινὸν ἐν τῇ πόλει*. V. 739. B: *εἴ τις ἄλλος ἂν ... ἐδεήσεται ... ἀπονεμίσασθαι τὸ φίλον αὐτῷ τῆς αὐτοῦ πατρίδος*. Pol. I. 336. E: *οἷον γε σύ, ὦ φίλε*. V. 473. D: *ὦ φίλε Γλαύκων*. al. Lys. 207. C: *φίλω γὰρ ἔστον*. Conv. 193. B: *φίλοι ... γενόμενοι ... τῷ θεῷ*. Pol. X. 621. C: *ἵνα καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φίλοι ὦμεν καὶ τοῖς θεοῖς*. Menex. 247. B: *φίλοι παρὰ φίλους ἡμᾶς ἀφίεσθε*. Soph. 242. D: *φίλα γιγνόμενα*. Tim. 65. E: *φίλα μᾶλλον ἡμῖν φαντάζεται*. Phaedr. ad fin. *κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων*. Pol. IV. 424. A: *κοινὰ τὰ φίλων ποιῆσθαι*. V. 449. C: *ὅτι κοινὰ τὰ φίλων ἔσται*. Legg. V. 739. C. Lys. 207. C. Pol. I. 332. A: *τοῖς ... φίλοις οἰεται ὀφείλειν τοὺς φίλους ἀγαθὸν ... τι δοῦν*. D: *ἢ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδούσα*. Prot. 313. A: *εἰς συμβουλὴν τοῖς τε φίλοις ἂν παρεκάλες καὶ τοὺς οἰκείους*. Soph. 248. A: *τοὺς τῶν εἰδῶν φίλους*. Pol. I. 328. D: *ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνν οἰκείους*. IX. 589. B: *φίλα ποιησάμενος ἀλλήλοις τε καὶ αὐτῷ*. Legg. IX. 873. C: *τόν ... πάντων οἰκειότατον καὶ λεγόμενον φίλτατον ὃς ἂν ἀποκτείνῃ, τί χορὴ πάσχειν; λέγω δὲ ὃς ἂν ἐαυτὸν κτείνῃ cet.* Crat. 434. E: *ὦ φίλτατε*. Conv. 173. D. Plur. *τὰ φίλτατα* designat eos qui nobis carissimi sunt (ut parentes, ut liberi al.), et id quod plurimi facimus vel quod praestantissimum est (ut virtus). Prot. 313. E: *μὴ περὶ τοῖς φίλτατοις κυβεύης τε καὶ κινδυνεύης*. Gorg. 513. A: *σὺν τοῖς φίλτατοις (i. e. cum damno virtutis) ἢ αἵρεσις ἡμῖν ἔσται ταύτης τῆς δυνάμειος τῆς ἐν τῇ πόλει*. Legg. I. 650. A: *οὕτως ἐν τοῖς φίλτατοις κινδυνεύσαντα*.

φιλόσιτος, ὁ ἡ, cibi appetens. Pol. V. 475. C: *οὐτ' ἐπιθυμεῖν σιτίων οὐδὲ φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι*.

φιλοσοφία, ἡ, philosophia; etiam discendi studium vel cupiditas. Phaedr. 239. B: *τοῦτο δὲ ἡ θεία φιλοσοφία τυγχάνει ὄν*. Gorg. 484. C: *φιλοσοφία γὰρ τοῖ ἐστιν ... χαρίεν, ἂν τις αὐτῆς μετριῶς ᾤψῃται ἐν τῇ ἡλικίᾳ*. Pol. V. 473. D: *(ἐάν) τοῦτο εἰς ταῦτόν ξυμπέσῃ, δυνάμεις τε πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία*. Euthyd. 288. D: *ἡ ... φιλοσοφία κτήσις ἐπιστήμης*. Locr. 104. A: *μουσικὰ ... καὶ ἅ ταύτας ἀγεμιῶν φιλοσοφία; ἐπὶ τᾷ τᾷς ψυχᾷ ἐπανορθώσει ταχδεῖσθαι ὑπὸ θεῶν τε καὶ νόμων cet.* Def. 414. B: *φιλ. τῆς τῶν ὄντων ἀεὶ*

ἐπιστήμης ὄρεξις. Phaed. 61. A: ὡς φιλοσοφίας ... οὔσης
μεγίστης μουσικῆς. Pol. VII. 521. B: τὸν (βίον) τῆς ἀλη-
θινῆς φιλοσοφίας. Tim. 47. A: ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλο-
σοφίας γένος, οὐ μείζον ἀγαθὸν οὐτ' ἡλθεν οὐδ' ἤξει ποτὲ
τῷ θνητῷ γένει δωρεῖσθαι ἐκ θεῶν. Phaed. 68. C: (τοῖς) ἐν
φιλοσοφίᾳ ζῶσιν. Tim. 88. C: μουσικῇ καὶ πάσῃ φιλοσοφίᾳ
προσχωόμενον. Lys. 213. D: ἐκείνου ἡσθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ.
Prot. 335. D: αἰεὶ ... ἐγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἀγαμαί.
Gorg. 482. A: τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικά. Pol. VII.
521. C: ψυχῆς περιαγωγὴ ... εἰς ἀληθινὴν τοῦ ὄντος οὐσαν
ἐπάνοδον, ἣν δὴ φιλοσοφίαν ἀληθὴν φήσομεν εἶναι. Ep. VII.
326. A: ἐπαινῶν τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν. X. 358. C: τὸ γὰρ
βέβαιο καὶ πιστὸν καὶ ὑγιές, τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν
ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. Theaet. 172. C: οἱ ἐν ταῖς φιλοσο-
φίαις πολὺν χρόνον διατρίψαντες.

φιλόσοφος, ὁ ἡ, *philosophus*, h. e. *sapientiae studiosus*
s. *appetens*; adiect. (ut Lat. *philosophus*) absol. et c. art. etiam
substantivi partes agit. Phaed. 64. E: ὃ γε ὡς ἀληθῶς φιλό-
σοφος. 68. B: ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος. Pol. II. 375. E:
πρὸς τῷ θυμοειδεῖ ἐτι προσγενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν.
III. 410. E: τὸ ἡμέρον οὐχ ἡ φιλόσοφος ἂν ἔχοι φύσιν —;
Tim. 24. D: φιλόσοφος ἡ θεὸς οὐσα. Pol. II. 376. B: ὡς
ἀληθῶς φιλόσοφον (τὸ πάθος αὐτοῦ τῆς φύσεως). Ib. τό
γε φιλομαθὴς καὶ φιλόσοφον ταυτόν. VI. 501. E: πρὶν ἂν
πόλεως τὸ φιλόσοφον γένος ἐγκρατεὶς γένηται. Phaed. 64. D:
φαίνεται σοι φιλοσόφου ἀνδρὸς (nos: *eines Philosophen*) εἶναι
ἐσπουδακέναι cet. 65. C: ἡ τοῦ φιλοσόφου ψυχῇ. Euthyd.
305. C: μεθόρια φιλοσόφου τε ἀνδρὸς καὶ πολιτικοῦ. Conn.
218. B: πάντες γὰρ κεκοινωνήκασι τῆς φιλοσόφου μανίας
τε καὶ βακχείας. Pol. VI. 490. C: τὸν ἄλλον τῆς φιλοσό-
φου φύσεως χορόν. 495. A: αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως
μέρη. VII. 527. B: φιλοσόφου διανοίας. Ep. VII. 329. B:
τῆς φιλοσόφου ἀνέγκλητον μοίρας παρέσχον (ἐριαντίον). 330.
B: τῆς φιλοσόφου ζωῆς. Phil. 67: τῶν ἐν μούσῃ φιλοσόφῳ
μεμναντευμένων ... λόγων. Pol. VI. 494. A: τίνα ὁρᾷς σω-
τηρίαν φιλοσόφῳ φύσει —; IX. 586. E: τῷ φιλοσόφῳ ...
ἐπομένης ἀπάσης τῆς ψυχῆς cet. Phaedr. 278. D: τὸ δὲ ἡ
φιλόσοφον ἡ τοιοῦτόν τι (καλεῖν) μᾶλλον τε ἂν αὐτῷ ἀρ-
μόττοι cet. Conn. 204. B: φιλόσοφον δὲ ὄντα μεταξὺ εἶναι
σοφοῦ καὶ ἀμαφοῦς. Pol. V. 475. B: οὐκοῦν καὶ τὸν φιλό-
σοφον σοφίας φήσομεν ἐπιθυμητὴν εἶναι ... πάσης; VI.
486. A: φύσιν φιλόσοφον. B: ψυχὴν φιλόσοφον. Tim. 18.
A. Pol. III. 411. E: ἐπὶ τὸ θυμοειδὲς καὶ τὸ φιλόσοφον.
VI. 494. A: φιλόσοφον μὲν ἄρα ... πληθὸς ἀδύνατον εἶναι.
IX. 581. B: φιλομαθεῖς ... καὶ φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὴν
κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν. Phaed. 64. B: οἱ ὡς ἀληθῶς
φιλόσοφοι. Pol. V. 473. C: ἐὰν μὴ ἡ οἱ φιλόσοφοι βασι-
λεύσωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν cet. VI. 484. B: ἐπειδὴ φιλόσοφοι

... οἱ τοῦ αἰὲ κατὰ ταῦτ' ὡσαύτως ἔχοντος δυνάμενοι ἐφάπτεσθαι cet. Phaedr. 257. B: (ἵνα) ἀπλῶς πρὸς Ἑρωτα μετὰ φιλοσόφων λόγων τὸν βίον ποιῆται. Pol. VI. 485. A: τοῦτο ... τῶν φιλοσόφων φύσει περὶ ὁμιλοῦσθαι ἡμῖν. V. 475. E: ὁμοίους ... φιλοσόφους. VI. 486. D: ἐπιλήριον αἶρα ψυχὴν ἐν ταῖς ἱκανῶς φιλοσόφοις μὴ ποτε ἐγκρίνωμεν. V. 475. E: τοὺς δὲ ἀληθινούς (φιλοσόφους) ... τίνας λέγεις; Τοὺς τῆς ἀληθείας ... φιλοθεάμονας. 480: τοὺς αὐτὸ αἶρα ἕκαστον τὸ ὄν ἀσπαζομένους φιλοσόφους, ἀλλ' οὐ φιλοδόξους κλητέον. VI. 498. A: οἱ φιλοσοφώτατοι ποιοῦνται.

φιλοσοφῶ, *philosophar*. Conv. 203. E: θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σοφὸς γενέσθαι· ἔστι γάρ. 204. A: οὐδ' αὖ οἱ ἀμαθεῖς φιλοσοφοῦσιν οἷδ' ἐπιθυμοῦσι σοφοὶ γενέσθαι. Lys. 218. B. Ep. XIII. 360. E: μάνθανε παρ' αὐτοῦ καὶ τὰλλα φιλοσοφεῖ. Pol. X. 619. D: εἴ τις αἰ ... ὑγιῶς φιλοσοφοῖ. Gorg. 484. C: (ἐὰν) πόρῳ τῆς ἡλικίας φιλοσοφῇ. Conv. 173. A: οἷόςμιμος δεῖν πάντα μᾶλλον πρῶτ-τεῖν ἢ φιλοσοφῆν. Riv. 137. A. Lys. 218. A: κακῶν γὰρ καὶ ἀμαθῆ οὐδένα φιλοσοφεῖν. 203. D: φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου. Soph. 253. E: τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Apol. 28. E: φιλοσοφούντα με δεῖν ζῆν καὶ ἐξετάζοντα ἐμιαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους. Phaed. 64. B: ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφούντες θανατῶσι. 67. E: τῷ ὄντι αἶρα ... οἱ ὀρθῶς φιλοσοφούντες ἀποθνήσκουσιν μελετῶσι. Phil. 56. D: ἄλλην δ' αὖ (ἀριθμητικὴν) τὴν τῶν φιλοσοφούντων (οἱ ὁμοῖοι τῶν πολλῶν). 57. D: τὴν τῶν ὄντως φιλοσοφούντων ὁρμήν. Ep. VII. 326. A: τὸ τῶν φιλοσοφούντων ὀρθῶς γε καὶ ἀληθῶς γένος. Riv. 136. A: τὸν πεφιλοσοφηκότα. Ep. VII. 326. B: (πρὶν αὖ) τὸ τῶν δυναστευόντων ἐν ταῖς πόλεσιν (γένος) ... ὄντως φιλοσοφῆσιν. Pol. V. 473. D: (ἐὰν μὲ) δυνάσται φιλοσοφῶσι γνησίως τε καὶ ἱκανῶς. Phaedr. 249. A: πλὴν ἢ τοῦ φιλοσοφῆσαντος ἀδόλως (ψυχῇ). Pol. VI. 495. A: ἔστιν οὖν ὅπως ὁ τοιοῦτος φιλοσοφῆσει; Riv. 133. C: τὸν μέλλοντα φιλοσοφῆσειν. Euthyd. 288. D: φιλοσοφῆ-τέον ὁμιλοῦντα μεν τελευτῶντες.

φιλοστοργῶ, *tenere amare aliquem amplector*. Legg. XI. 927. B: τούτους οἱ παῖδες παίδων φιλοστοργοῦντες ζῶσι μεθ' ἡδονῆς.

φιλοσώματος, ὁ ἢ, *corpori indulgens*. Phaed. 68. B: ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ τις φιλοσώματος.

φιλοτεχνία, ἢ, *artium studium*. Critia 109. C: ἅμα δὲ φιλοσοφία φιλοτεχνία τε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἐλθόντες.

φιλότεχνος, ὁ ἢ, *artium studiosus*. Pol. V. 476. A: φιλοτέχνους καὶ πρακτικούς.

φιλοτεχνῶ, *in artes incumbo*. Prot. 321. E: ἐν ᾧ ἐφι-λοτεχνεῖται (Minerva et Vulcanus).

φιλότης, ἢ, *amicitia*. Legg. VI. 757. A: ὡς ἰσότης φι-λότητα ἀπεργάζεται. Ep. VI. 323. B: εἰς τὴν προϋπαρχου-

σαν φιλότῳτά τε καὶ κοινωνίαν. Voc. ὦ φιλότῳς, i. q. ὦ φίλε. Phaedr. 228. D.

φιλοτησία, vid. φιλοποσία.

φιλοτιμία, ἡ, *ambitiosa contentio vel appetitio*. Legg. VIII. 834. B: οὐτε τις φιλοτιμία πρὸς ταῦτα οὐδενὶ γίγνοιτ' ἂν λόγον ἔχουσα. Ep. VII. 338. E: ἅμα δ' ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτόν. Phaedr. 257. C: τὴν οὖν ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἤμιν ἂν τοῦ γραφεῖν. Parm. 128. E. Pol. VIII. 555. A: ἡ τινος νίκης ἡ ἄλλης φιλοτιμίας τῶν καλῶν. X. 620. C: φιλοτιμίας λελοφηνύαν. Legg. IX. 860. E. Ep. III. 320. A: οὐκ ἄλλου τινος ἔνεκα μᾶλλον ἢ τῆς ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμίας. VII. 344. E: φιλοτιμίας ... αἰσχροῦς ... εἴπερ ἔνεκα. Legg. I. 632. C: ἀλλὰ μὴ πλούτῳ μὴδὲ φιλοτιμίᾳ (πάντα ταῦτα ξυνδήσας). Conv. 178. D: ἐπὶ ... τοῖς καλοῖς φιλοτιμίαν. Pol. VIII. 553. C. IX. 586. A: φθόνῳ διὰ φιλοτιμίαν. VIII. 548. C: φιλονεικίαι καὶ φιλοτιμίαι. Alc. I. 122. C: φιλοτιμίας τὰς Λακεδαιμονίων.

φιλότιμος, ὁ ἡ, *honoris cupidus, ambitiosus*. Prot. 343. C: αἶτε φιλότιμος ὢν ἐπὶ σοφίᾳ. Phaedr. 68. C: φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος. Pol. VIII. 549. A: φιλάρχος ... καὶ φιλότιμος. 550. B: ἐγένετο ὑψηλοφρων τε καὶ φιλότιμος ἀνὴρ. Legg. V. 744. E: φιλότιμος ἐπὶ ἀρετῇ. Ep. VII. 338. D: φιλότιμός τε θαυμασιώως. Legg. VIII. 841. C: τό τε θεοσεβὲς ἅμα καὶ φιλότιμον. Pol. VIII. 553. D: ἐκ φιλοτίμου νέον εἰς φιλοχρημάτων (μεταβολή). IX. 582. D. Legg. IX. 870. C: φιλοτίμου πηγῆς ἕξις. Phaedr. 256. A: φιλοτίμῳ (δαιτῇ). Pol. I. 347. B: τὸ φιλότιμόν τε καὶ φιλάργυρον εἶναι. VIII. 545. A. B: τὴν φιλότιμον σκεπτεόν πολιτείαν. Critia 107. A: παραίτησιν εὐ μάλα φιλότιμον. Pol. IX. 581. B: εἰ ... φιλονεικῶν αὐτὸ καὶ φιλότιμον προσαγορεύοιμεν, ἡ ἑμμελῶς ἂν ἔχοι; Phaedr. 82. C: ὥσπερ οἱ φίλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι. Apol. 23. D. Pol. VIII. 551. A: ἀντὶ ... φιλονεικῶν καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φιλοχρηματισταὶ ... τελευτῶντες ἐγένοντο. V. 475. A: φιλοτίμους.

φιλοτιμοῦμαι, *ambitiose appeto et in univ. aliquid facio, contendendo al.; etiam glorior*. Pol. I. 336. C: μὴδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων (*nec ambitiose redargue*). VIII. 553. D: φιλοτιμῆσθαι μὴδ' ἐφ' ἐνὶ ἄλλῳ, ἡ ἐπὶ χρημάτων κτήσει. Phaedr. 232. A: φιλοτιμούμενος ἐνδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας ὅτι cet. Alc. II. 146. A: φιλοτιμούμενον. Conv. 178. E: φιλοτιμούμενοι πρὸς ἀλλήλους. Ep. VII. 338. E: δοκεῖ μοι ... παντάπασι φιλοτιμηθῆναι μὴ ποτέ cet. Lach. 182. B: ταῦτα λαβὼν καὶ φιλοτιμηθεὶς ἐν αὐτοῖς. Phaedr. 234. A: οὐδὲ οἱ διαπραξάμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους φιλοτιμῆσονται.

φιλοτίμως, *ambitiose*. Riv. 133. A: ἀπεκρίνατό γέ μοι καὶ μάλα φιλοτίμως. Charm. 162. C: φιλοτίμως ... πρὸς τοὺς παρόντας ἔχων.

φιλοφρονοῦμαι, *amice vel comiter accipio, excipio, pro-*

sequor al. Legg. V. 738. D: (ὅπως ἂν) φιλοφρονῶνται ... ἀλλήλους μετὰ θυσίων. XII. 952. D: τον δ' εἰς ἐπιδημί-
σαντα ... χροῖ φιλοφρονεῖσθαι. Ep. XIII. 360. A: φιλοφρο-
νούμενος εἶπες εὐ τι ῥῆμα ἔχον. Legg. III. 678. E: ἐφιλο-
φρονοῦντο ἀλλήλους δι' ἐρημιάν. **amplector*. Legg. II. 669.
B: ἤθη κακὰ φιλοφρονούμενος. **blandior, indulgeo*. Legg.
XI. 935. C: πηγαῖς ἐξείργων τοὺς θυμῷ, ἐτέρῳ κακῷ, φι-
λοφρονουμένους. *Etiam res dicitur φιλοφρονεῖσθαι quae blan-*
ditur, h. e. quae probatur vel placet. Legg. VII. 820. E: καθά-
περ ἐνέχυρα λύσιμα ἐκ τῆς ἄλλης πολιτείας, ἐὰν ἡ τοὺς
θέντας ἡμῶς ἢ καὶ τοὺς θειμένους ὑμῶς μηδαμῶς φιλο-
φρονῇται.

φιλοφρόνως, *comiter*. Critia 120. E: πρὸς τὸ ξυγγε-
νὲς θείον φιλοφρόνως εἶχον. Legg. VI. 765. A. 771. A:
φιλοφρόνως δεχομενοι. VIII. 835. E: ὁμιλοῦντας φιλοφρό-
νως ἀλλήλοις. IX. 880. E.

φιλοφροσύνη, ἢ, *benefolentia*. Legg. I. 628. C: εἰρήνη
... πρὸς ἀλλήλους ἅμα καὶ φιλοφροσύνη. 640. B: φίλων ...
ἐν εἰρήνῃ πρὸς φίλους κοινωνησόντων φιλοφροσύνης. V.
740. E: διὰ φιλοφροσύνην τὴν τῶν ξυνοικούντων ἀλλήλοις.

φιλοχρηματία, ἢ, *pecuniae cupiditas*. Pol. III. 391. C:
ἀνελευθερίαν μετὰ φιλοχρηματίας. Legg. XI. 938. B: εἴτε
φιλοχρηματία δοκᾷ δρᾶν τὸ τοιοῦτον εἴτε φιλονεικία. V.
747. B: ἐὰν ... ἀφαιρῇται τις τὴν ἀνελευθερίαν καὶ φιλο-
χρηματίαν ἐκ τῶν ψυχῶν τῶν μελλόντων αὐτὰ ... ὀνησίμους
κτῆσεσθαι.

φιλοχρηματιστής, ὁ, *pecuniae faciendae studiosus*. Pol.
VIII. 551. A: ἀντὶ ... φιλονεικῶν καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν φι-
λοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο.

φιλοχρήματος, ὁ ἢ, *pecuniae cupidus, avidus; avarus*.
Phaed. 68. C: φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος. Pol. VI. 485. E.
486. B: ὁ κόσμος καὶ μὴ φιλοχρήματος μὴδ' ἀνελεύθερος cet.
Ep. VII. 335. A: ὡν ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ τὴν
ψυχὴν οὔτε ἀκούει cet. Pol. V. 469. D: ἀνελεύθερον θὲ οὐ
δοκεῖ καὶ φιλοχρήματον νεκρὸν σὺλᾶν —; VIII. 549. B: τῷ
... μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως. Pol. III. 390. E:
οὕτω φιλοχρήματον εἶναι ὥστε cet. IV. 436. A: τὸ φιλοχρή-
ματον. VIII. 553. C: τὸ ἐπιθυμητικὸν τε καὶ φιλοχρημα-
τον. IX. 580. E. 581. A. Phaed. 82. C: ὥσπερ οἱ πολλοὶ
καὶ φιλοχρήματοι. Pol. VIII. 551. A. Legg. VIII. 832. D.
Pol. III. 390. D: οὐδὲ φιλοχρημάτους (ἐατέον εἶναι τοὺς ἄν-
δρας). VIII. 551. E.

φιλοχρηματῶ, *pecuniae cupidus sum*. Legg. V. 737. A:
διὰ τοῦ μὴ φιλοχρηματεῖν.

φιλοχρημονῶ, *pecuniae cupiditate teneor*. Legg. V. 729.
A. μὴ δὴ τις φιλοχρημονεῖτω παίδων γ' ἔνεκα.

φιλοχρημοσύνη, ἢ, *pecuniae cupiditas*. Legg. XI. 938.

C: φιλοχρημισούντες ἕνεκα τῆς ἐκ παντός τρέπου παρ' αὐτῷ τιμωμένης.

φιλοψευδής, ὁ ἥ, mendaciū amans. Pol. VI. 485. D: ἡ οὖν θανατὸν εἶναι τὴν αὐτὴν γύσει φιλόσοφον τε καὶ φιλοψευδῆ;

φιλόσοφος, ὁ ἥ, libenter oīuperans. Prot. 346. C: ἐγὼ ... οὐ διὰ ταῦτα σε ψέγω, ὅτι εἰμι φιλόσοφος.

φιλοψυχία, ἡ, οἷας amor. Apol. 37. C: πολλὴ μὲντ' ἂν με φιλοψυχία ἔχοι, εἰ cet. Legg. XII. 944 E: φιλοψυχίᾳ ἕνεκα, ἵνα τὸν ἐπίλοιπον βίον μὴ κινδυνεύῃ.

φιλοψυχῶ, οἷας amore teneor. Gorg. 512. E: οὐ φιλοψυχτεῖον.

φιλῶ, diligō. Prot. 335. D: οὖν ἐπαρῶ καὶ φιλῶ. Phaedr. 228. D: ὡς ἐγὼ σε πάννυ μὲν φιλῶ cet. Pol. III. 412. D: τοῦτό γ' ἂν μάλιστα φιλοῖ, ᾧ ξυμφέρειν ἤγοιτο τὰ αὐτὰ καὶ αὐτῷ. Lys. 212. A: ἐπαιδῶν τίς τινα φιλεῖ. Phaedr. 231. C: ὅτε τούτους μάλιστα φασὶ φιλεῖν ὧν ἂν ἐρώσῃ. Pol. I. 334. C: εἰκὸς ... οὗς ἂν τις ἡγῆται χρηστούς, φιλεῖν, οὗς δ' ἂν πονηρούς, μισεῖν. V. 479. E: ἀσπάζεσθαι τε καὶ φιλεῖν. 480. X. 607. A. III. 412. D: κήδοιτο δέ γ' ἂν τις μάλιστα τούτου ὃ πυχάνοι φιλῶν. V. 474. C: οὐ τὸ μὲν φιλοῦντα ἐκείνου, τὸ δὲ μή, ἀλλὰ πᾶν σιέροντα. Lys. 212. B: φιλοῦντες. Legg. IX. 859. B: ἐν πατρός τε καὶ μητρός στήμασι φιλοῦντων ... φαίνεσθαι τὰ γεγραμμένα, ἡ κατὰ τυράννον καὶ δεσπότην. Lys. 210. C: ἀρ' οὖν ... τις ἡμᾶς φιλήσει ἐν τούτοις ἐν οἷς ἂν ὤμιεν ἀνωγελεῖς; Theaet. 168. A: σὲ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσιν, αὐτοὺς δὲ μισήσουσι cet. Pol. X. 600. D: ἐπὶ ταύτῃ τῇ σοφίᾳ οὕτω σφῶδρα φιλοῦνται ὥστε cet. Lys. 212. B: ὁ φιλούμενος. Ib. τοῦ φιλοῦμένου. Legg. V. 731. E: τυφλοῦται γὰρ περὶ τὸ φιλούμενον ὁ φιλῶν. Conv. 201. C: ὃ φιλούμενα Ἀγάθων. Phaedr. 253. C: τῷ φιληθέντι. Etiam concupisco. De lucri cup. 226. E: ἄλλο τι οὖν οἷ γε φιλοκερδεῖς φιλοῦσι τὸ κέρδος; *ascuor. Phaedr. 256. A: περιβάλλει τὸν ἑραστὴν καὶ φιλεῖ. 255. E: ἄπτεσθαι, φιλεῖν, συγκατακεῖσθαι. Pol. V. 468. C: ὅν ἂν βούληται φιλεῖν. B: τὸ φιλησαί τε καὶ φιληθῆναι ἐπὶ ἐκάστου. *amo, i. e. solo. Phil. 37. B: τῷ ... τρώσω δόξα ψευδῆς τε καὶ ἀληθῆς ἡμῖν φιλεῖ γίγνεσθαι; Conv. 188. C: πᾶσα γὰρ ἡ ἀσίβεια φιλεῖ γίγνεσθαι ἕαν cet. Pol. V. 467. B: οἷα δὲ ἐν πολέμῳ φιλεῖ. VI. 494. C: φιλεῖ γοῦν ... αὐτῷ γίγνεσθαι. VI. 497. B. Tim. 89. C: μεγάλα ... νοσήματα φιλεῖ γίγνεσθαι. Legg. IV. 711. A. Menex. 242. A: ὃ δὲ φιλεῖ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὖ πράττουσι προσπίπτειν. Conv. 188. B: οἷ τε γὰρ λοιμοὶ φιλοῦσι γίγνεσθαι ἐκ τῶν τοιούτων cet. Pol. VIII. 549. E: ὅσα καὶ οἷα φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες περὶ τῶν τοιούτων ὑμνεῖν. 565. E: οἷα δὲ φιλοῦσιν. Legg. VI. 778. A. Lach. 181. E: ἐν οἷς δὲ φιλοῦσιν οἱ νέοι τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι ὅταν σχολὴν ἄγωσιν. Legg.

III. 680. A: οὔτε πω ἐφίλει κατὰ τούτους τοὺς χρόνους γίγνεσθαι τὸ τοιοῦτον.

φίλως, *amice*. Epin. 988. C: μὴ κατὰ νοῦν τοῖς σὺ-φροσι λέγεσθαι μηδὲ φίλως.

φίξ, i. q. σφίγξ. Crat. 414. D: ὥσπερ καὶ τὴν σφίγγα ἀντὶ φιγγός (v. σφιγός) σφίγγα καλοῦσι.

φριτύω, *procreo*. Pol. V. 461. A: ὡς παῖδα φριτύοντος τῇ πόλει ὅς cet. Critia 116. C: ἐφρίτυσαν ... τὸ τῶν δέκα βασιλειδῶν γένος. IX. 879. D: φριτύσαι καὶ τεκεῖν.

φλαύρος, α, ον, (i. q. φαύλος), *malus*. Soph. 227. D: ὅσον ἂν ᾗ πού τι φλαύρον. Tim. 30. A: φλαύρον ... μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν. Men. 92. C: εἴτε τι ἀγαθὸν ἔχει ἐν ἑαυτῷ εἴτε φλαύρον. De virt. 379. B: ἵνα μὴ τι φλαύρον ἡμῖν πάθοιεν cet. Ep. VII. 348. D: μηδὲν ἄλλο αὐτῷ φλαύρον γίγνεσθαι. E. XIII. 360. D: οὐδείς οὐδὲν φλαύρον ἔλεγε τὸν ἄνδρα. Legg. X. 900. D: ὅποσα φλαύρα. Epin. 988. D: τῶν ... φλαύρων (οἱ ἄνθρωποι τῶν ἀγαθῶν). Legg. XII. 955. C: ἐπὶ ... φλαύροις. Polit. 273. C: σμικρὰ μὲν φλαύρα, μεγάλα δὲ ἐνέπτικιν ἀγαθὰ.

φλαύρως, *cum v. ἔχειν, male habere vel affectum esse*. Soph. 228. B: τῶν φλαύρως ἐχόντων.

φλέβιον, τό, *vena*. Tim. 65. C: εἰσιόντα περὶ τὰ φλέβια. D. 84. E.

φλέγμα, τό, *pilipta*. Pol. VIII. 564. B: οἶον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή. Tim. 83. C: καλεῖται δὲ ὅξυ φλέγμα τὸ τοιοῦτον. 85. A: τὸ ... λευκὸν φλέγμα. B: φλέγμα ... ὅξυ καὶ ἄλμυρόν πηγὴ πάντων νοσημάτων ὅσα γίγνεται κατὰ ῥοικὰ. Locr. 102. D. Tim. 83. D: φλέγματος ... ρίου ξυνισταμένου. 84. D. 83. D: λευκὸν εἶναι φλέγμα φαμίν. 86. E: οἱ τῶν ὀξέων καὶ τῶν ἄλκυων φλεγμάτων (χυμοί). 82. E: χολὰς ... καὶ φλέγματα ἴσχει παντοῖα.

φλεγμαιῖνω, *inflammatus sum; in univ. in eo dicitur in quo omnia fervent, dissoluta ac perturbata sunt*. Tim. 85. B: ὅσα δὲ φλεγμαιῖνεν λέγεται τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ κάσθαι τε καὶ φλέγεσθαι διὰ χόλην γέγονε πάντα. Phil. 46. D: ὁπόταν ἐντός τὸ ζέον ᾗ καὶ τὸ φλεγμαινον. Pol. II. 372. E: καὶ φλεγμαιῖνουσιν πόλιν (antec. ὑγιής τις) θεωρήσωμεν. Legg. III. 691. E: κατιδοῦσα ὑμῶν τὴν ἀρχὴν φλεγμαιῖνουσιν ἐτι. Locr. 103. B: μορφὰς φλεγμαιῖνοντων σωματῶν μᾶλλον ἢ ὑγαινόντων.

φλεγματοῦδης, ὅ, ἡ, *inflammatus*. Pol. III. 406. A: ἃ δὴ δοκεῖ φλεγματοῦδη εἶναι.

φλεγμονή, ἡ, *inflammatio*. Ax. 366. A: νόσους ... καὶ φλεγμονὰς τῶν αἰσθητηρίων. **furunculus*. 368. C: τὴν ... χαρὰν ἔχουσα φλεγμονὴς δίκην παλλομένην καὶ σφυριτωμένην.

φλέγομαι, *exardesco, flagro (ut cupiditate)*. Legg. IV. 716. A: φλέγεται τὴν ψυχὴν μεθ' ὑβρεως. Tim. 85. B: ἀπὸ

τοῦ κάεσθαι τε καὶ φλέγεσθαι. Charm. 155. D: εἶδόν τε τὰ ἐντός τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμην.

φλέψ, σκα. Tim. 66. D: αἱ περὶ ταῦτα φλέβες. 79. A: τὰ τῶν φλεβῶν ... ρεύματα. 85. E. Locr. 101. C. Tim. 85. D: ἐν ταῖς φλεψί. 66. A: εἰς ... τὰς στενάς φλέβας ἐνδυομένων. 77. D. 78. B.

φλοιστικός, ἡ, ὄν, ad decorticandum aptus, pertinens al., fem. decorticandi ars. Polit. 288. D: καὶ ἐτι φλοιστικὴ φυτῶν cet.

φλόξ, ἡ, flamma. Tim. 58. C: οἶον φλόξ. Ib. φλογός ἀποσβεσθείσης. 67. C: φλόγα τῶν σωματίων ἐκάστων ἀπορρέονσαν. 83. B: ὑπὸ τοῦ περὶ τὴν φλόγα πυρός. Locr. 99. B.

φλυαρία, ἡ, pugae, vanitas; etiam res nihili (germ. Tand). Gorg. 492. C: ἀνθρώπων φλυαρία καὶ οὐδενὸς ἄξια. Theaet. 162. A: οὐ μακρὰ ... καὶ διωλίγιος φλυαρία —; Pol. I. 336. C: τίς ... ὑμῶς πάλαι φλυαρία ἔχει; Crit. 46. D: ἣν δὲ παιδιὰ καὶ φλυαρία ὡς ἀληθῶς. Gorg. 470. C: (ἐάν με) ἀπαλλάξῃς φλυαρίας. Phaed. 66. C: εἰδῶλον παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλῃσιν ἡμῶς πολλῆς. Conv. 211. E: χρωμάτων καὶ ἄλλης πολλῆς φλυαρίας θνητῆς. Dem. 382. E: ἀπὸ ... τῆς τούτων φλυαρίας ἀτηχία ἐστίν (τὸ τέλος). Parm. 130. D: εἰς τιν' ἄβυσθον φλυαρίαν ἐμπιεσῶν. Pol. IX. 581. D: καπνὸν καὶ φλυαρίαν (ἡγεῖται). Apol. 19. C: καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. Gorg. 519. A: λιμένων ... καὶ φόρων καὶ τοιούτων φλυαριῶν ἐμπιπλήκασιν τὴν πόλιν. 486. C: εἴτε ληρήματα χρή φαναι εἶναι εἴτε φλυαρίας. 490. C: περὶ σεία σὺ λέγεις ... καὶ ἱατροὺς καὶ φλυαρίας. Pol. VI. 515. D: ὅτι τότε μὲν ἔωρα φλυαρίας cet. Hipp. mai. 304. B: ἵνα μὴ δοκῇ λιὼν ἀνόητος εἶναι λήρως καὶ φλυαρίας ὥσπερ νῦν μεταχειριζόμενος.

φλυαρολογία, ἡ, garrulitas, argutiae. Ax. 369. D: ἐκείθεν γάρ ἐστιν ἥδε ἡ φλυαρολογία πρὸς τὰ μειράκια διακεκοσμημένη.

φλύαρος, ὁ ἡ, nugatorius, vanus vel stultus. Ax. 369. B: ἐκ συγκλύδων ὄχλου καὶ βιταίων φλύαρων. Subst. φλύαρος, ὁ, pugae, vanitas. Ax. 365. E: πάντα ... τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι.

φλυαρῶ, nigor, pugae ago, dico quae vana et falsa sunt. Gorg. 490. E: φλυαρεῖς ἔχων (vid. I. 876.). Euthyd. 295. C: ὅτι ἔχων φλυαρεῖς. Conv. 180. A: Αἰσχύλος ... φλυαρεῖ γασκῶν cet. Riv. 132. B: φλυαροῦσι φιλοσοφοῦντες. Pol. I. 337. B: ὡς οὐκ ἀποδέξομαι σου ἰάν τοιαῦτα φλυαρῆς. Eryx. 397. D: Πρόδικος ... ἐδόκει τοῖς παροῦσι φλυαρεῖν οὕτως ὥστε cet. Gorg. 489. B: οὐτοσί ἀνὴρ οὐ παύσεται φλυαρῶν. Apol. 19. C: καὶ ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. Crat. 426. B: ἡ εὖ εἰδέναι ὅτι τα γε ὑστερα ἥδη φλυαρῆσει.

φοβερός, ὁ, ὄν, terribilis, horribilis; timendus. Phaed. 67.

Ε: τὸ τεθνάναι ἥμισυ αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν. Pol. V. 450. Ε: φοβερόν τε καὶ σφαλερόν. Legg. VI. 780. C: οὐ ... τοῦτο ποτε φοβερόν ἐπιτάξει τισί. Αχ. 369. C: τὸ γὰρ φοβερόν τοῖς οὐσίῃ ἐστι. Legg. XI. 922. C: μεστὸν λόγον τοῖς νομοθέταις εὐ μᾶλα φοβεροῦ καὶ δυσχεροῦς. III. 698. D: καὶ τινα λόγον εἰς τὴν ἡμιτέραν πολὺν ἀφῆκε φοβερόν, ὡς cet. XII. 959. B: τῷ ... κακῷ μᾶλα φοβερόν (λόγον, *ratiōnem*). III. 677. Ε: μυρίαν μὲν τινα φοβεράν ἐρημίαν cet. Ion. 535. C: ὅταν δὲ φοβερόν ἢ δεινόν (τι λέγω). Legg. VII. 808. C: φοβεροὶ ... κακοῖς πολεμίοις τε ἅμα καὶ πολίταις. XI. 932. Α. Prot. 321. D: πρὸς δὲ καὶ αἱ Διὸς θυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν. Pol. III. 387. B: πάντα τὰ δεινὰ τε καὶ φοβερά. Phil. 49. B: φοβεροῦς καὶ ἰσχυροῦς (προσαγορεύων). Phaedr. 268. C: φοβεράς καὶ ἀπειλητικὰς (ἐρήσεις). Conv. 194. B: ὅτι νουν ἔχοντι ὀλίγοι ἐμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. Gorg. 525. C: φοβερώτατα πάθη πάσχοντας. **timidus*. Phil. 32. C: τὸ ... πρὸ τῶν λυπηρῶν (προσδοκῆμα) φοβερόν καὶ ἀλγεινόν. Legg. I. 647. B: αφοβὸν ἡμῶν ἄρα δεῖ γίνεσθαι καὶ φοβερόν ἑκάστον. C: ὅταν ἐπιχειρῶμεν τινα φοβερόν ποιεῖν μετὰ δίκης. VII. 791. Α: τὴν ἐντὸς φοβεράν οὖσαν καὶ μανικὴν κίνησιν. Pol. III. 413. D: σκοποῦσιν εἰ φοβεροὶ (οἱ πῶλοι). Legg. I. 649. D: φοβεροῦς ... εἰς τὸ τι τολμᾷν ἐκάστοτε λέγειν ἢ πάσχειν ἢ καὶ δοῦν αἰσχρὸν ὅτιον. **solicitus*. Theag. 127. B: καὶ με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε φροντίδων.

φόβητρον, τό, *formido*. Αχ. 367. Α: τοῖς ὕστερον χαλεποῖς ἐφάνη τὰ πρῶτα παιδικὰ καὶ νηπίων ὡς ἀληθῶς φόβητρα.

φόβος, ὁ, *timor*, *metus*; *etiam terror*. Conv. 193. Α: φόβος οὖν ἔστιν ... ὅπως μὴ καὶ αὐτὸς διασχισθῇσόμεθα. Pol. IV. 430. B: λύπη τε καὶ φόβος cet. Legg. I. 644. C: φόβος ... ἢ πρὸ λύπης ἐλπίς. 647. B: θάρρος μὲν πολέμιων, φίλων δὲ φόβος αἰσχύνης πέρι κακῆς. II. 678. C: πᾶσι φόβος ἐναυλος ἐγγόνει. Phil. 12. C: πέρα τοῦ μεγίστου φόβου. Pol. IX. 578. Α: φόβου γέμειν. Ion. 535. C: ὀρθαὶ αἱ τρίχες ἴστανται ὑπὸ φόβου. Phaedr. 254. Ε: φόβῳ διόλλυται. Conv. 197. D: ἐν φόβῳ, ἐν πόθῳ ... κυβερνήτης. 221. Α: αὐτὸς ... ἤτετον ἐν φόβῳ ἢ. Pol. VI. 497. D: φόβῳ ὧν ὑμεῖς ἀντιλαμβάνεσθαι δεδηλωκατε μακρὰν ... τὴν ἀποδείξιν. VIII. 554. D: ἀνάγκη καὶ φόβῳ. IX. 578. Ε: ἐν ποίῳ ἂν τινι καὶ ὁπόσῳ φόβῳ οἶε γενέσθαι αὐτὸν περὶ τε αὐτοῦ καὶ παιδῶν cet. Legg. VI. 783. Α. Prot. 358. D: προσδοκίαν τινα λέγω κακοῦ τοῦτο, εἴτε φόβον εἴτε δέος καλεῖτε. Phil. 20. B: λύει πάντα φόβον ἑκάστων πέρι. 50. B: καὶ φόβον καὶ ἐρωτα cet. Pol. II. 360. D: διὰ τὸν τοῦ ἀδικεῖσθαι φόβον. Tim. 69. D: θάρρος καὶ φόβον, ἀφρονεῖ ξυμβούλω. Legg. I. 647. Α: ὃν ... καλοῦμεν τὸν φόβον ἡμεῖς γε ... αἰσχύνην. (Cf. II. 671. D.). Menex. 241. B:

ὅτι τὸν ἐχόμενον φόβον διέλυσαν τῶν Ἑλλήνων. Phil. 36. C: φόβοι ... ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. Cony. 207. E: οἱ τρόποι ... λύπαι, φόβοι cet. Legg. IX. 870. C: οἱ δειλοὶ καὶ ἀδικοὶ φόβοι. Polit. 305. D: μήθ' ὑπὸ φόβων. Pol. IX. 579. B: πολλῶν καὶ παντοδαπῶν φόβων καὶ ἐρώτων μέστος. X. 616. A. Legg. I. 635. B: τὸ ... τῶν λυπῶν καὶ φόβων. C: ταῦτόν πείσονται τοῖς ἡττωμένοις τῶν φόβων. 646. D: δύο φόβων εἶδη. VII. 791. B: ὡς ἅπασα ψυχὴ ... ἐκ νέων μᾶλλον ἂν διὰ φόβων ἐθίζοιτο γίγνεσθαι. X. 906. A: γεωργοῖς περὶ φυτῶν γενέσιν εἰσθυσίας ὥρας χαλεπὰς διὰ φόβων προσδεχομένοις. Alc. II. 142. A: διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες καὶ φόβων. Phil. 50. C: τὴν γε ἐν τοῖς φόβοις καὶ ἔρῳσι ... κρασίην. Pol. IV. 429. D. Legg. I. 632. A. Prot. 360. B: οὐκοῦν ὅλως οἱ ἄνδρεῖοι οὐκ αἰσχροῦς φόβους φοβοῦνται —; Theaet. 173. E: μεγάλους κινδύνους καὶ φόβους ἐτι ἀπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα. Pol. VI. 504. D: ἐν τῷ πολέμῳ πρὸς τοὺς φόβων δυσκίνητα ὄντα (ἡθῆ). Legg. I. 635. C: ὅπου-
 ταν εἰς ἀναγκάσιους ἐλθῇ πόνοις καὶ φόβοις καὶ λύπαις. V. 727. D. Charm. 168. A: ὅς (φόβος) ἐαυτὸν μὲν καὶ τοὺς ἄλλους φόβους φοβεῖται cet. Lach. 191. D: μὴ μόνον ὅσοι πρὸς λύπας ἄνδρεῖοι εἰσιν ἢ φόβους, ἀλλὰ καὶ cet. Lenius est dubitatio. Phaedr. 101. B: ὁ αὐτὸς γὰρ που φόβος (nos: eben so bedenklich). Soph. 268. A: τὸ ... θατέροιο σχῆμα ... ἔχει πολλὰν ὑποψίαν καὶ φόβον, ὥς ἄγνοεῖ τὰυτα ἅ cet.
 φοβῶ, *terreo, territo*. Theag. 121. C: ἡ δὲ νῦν παροῦσα ἐπιθυμία τούτῳ πᾶν με φοβεῖ. Tim. 71. B: ἔν' ... ἡ ἐκ τοῦ τοῦ φερομένη δύναμις ... φοβοῖ ... αὐτό. Legg. XI. 933. C: μηδὲ, καθάπερ παιδὰς, τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων δειμαίνοντας φοβεῖν (δεῖν). Pol. VIII. 551. B: ἡ καὶ πρὸ τούτου φοβήσαντες (*territando*) κατεστήσαντο τὴν τοιαύτην πολιτείαν. Med. *in timore sum, timeo, reformido; etiam vereor, dubito*. Gorg. 457. E: φοβοῦμαι οὖν διελέγγειν σε, μή με ὑπολάβῃς ... λέγειν. Soph. 230. E: ἐγὼ ... φοβοῦμαι σοφιστὰς φάναι. 242. A: φοβοῦμαι ... τὰ εἰρημένα μὴ ποτε cet. Tim. 19. E. Legg. X. 886. A: φοβοῦμαι γὰρ ... τοὺς μοχθηροὺς ... μὴ πως cet. Theag. 127. C: ὡς νῦν πᾶν φοβούμαι ὑπὲρ τούτου μὴ cet. Phil. 16. A: οὐ φοβεῖ μὴ σοι ... ἐννεπιθώμεθα —; Legg. VII. 818. E. Euth. 4. E. Gorg. 522. E: αὐτὸ ... τὸ ἀποθνήσκειν οἷδεῖς φοβεῖται, Pol. II. 382. A: πάντων μάλιστα φοβεῖται ἐκεῖ αὐτὸ κερτῆσθαι. Legg. VII. 798. B: σέβεται καὶ φοβεῖται πᾶσα ἡ ψυχὴ τὸ τι κινεῖν τῶν τότε καθεσιῶτων. Pol. III. 387. C: ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα μὴ cet. Legg. III. 685. C: καθάπερ νῦν τὸν μέγαν βασιλέα φοβούμεθα ἡμεῖς. Euthyd. 275. B: φοβούμεθα ... περὶ αὐτῷ (sic Cl. c. al. Vulgo αὐτοῦ). Prot. 349. E: ἐφ' ᾧ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἵνα. 360. B: οὐκ αἰσχροῦς φόβους φοβοῦνται. Phaedr. 239. D: τὸ ... τοιοῦτον σῶμα οἱ φίλοι ... φοβοῦνται (*de*

eo solliciti sum). Crat. 404. C: πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φοβοῦνται τὸ ὄνομα cet. Pol. III. 414. C: μὴ φοβοῦ. Legg. XI. 927. A: τοὺς ἄνω θεοὺς φοβείσθων. Charm. 172. E: ὅτι φοβοίμην μὴ cet. Phaedr. 232. C: εἰκότως ἂν τοὺς ἱερῶντας μᾶλλον ἂν φοβοίτο. Conv. 194. A. Gorg. 510. B: φοβοίτο ... ἂν αὐτὸν ὁ τύραννος. Ion. 535. D: ὅς ἂν ... φοβῇται cet. Phaedr. 245. B: ὥστε τοῦτό γε αὐτὸ μὴ φοβώμεθα. Prot. 360. B: ὅταν φοβῶνται. Parm. 137. A: καὶ γὰρ μοι δοκῶ ... μάλα φοβείσθαι. Pol. VIII. 562. E: φοβείσθαι τοὺς νείεις. Crit. 47. B. Gorg. 479. A: φοβούμενος ... τὸ κάεσθαι καὶ τὸ τέμνεσθαι, ὅτι ἀλγεινόν. Pol. X. 606. C: φοβούμενος δόξαν βωμολοχίας. Phaedr. 232. C: φοβούμενοι τοὺς ... οὐσίαν κακωμένους μὴ cet. 257. D: δόξαν φοβούμενοι τοῦ ἐπιτα χρόνου, μὴ σοφιστὰς καλῶνται. Pol. I. 344. C: τὸ πάσχειν φοβούμενοι. Prot. 316. D: φοβούμενους τὸ ἐπαγθῆς αὐτῆς (τ. σοφιστικῆς τέχνης). Theaet. 143. E: ἱεροβούμην ἂν σφόδρα λέγειν, μὴ cet. Conv. 198. C: ἱεροβούμην μὴ cet. Alc. I. 132. B: ἱεροβούμεθα δὲ μὴ cet. Euth. 12. B: ἔπει ἔστιν ὅστις ... οὐ πεφόβηται τε καὶ δέδοικεν ἅμα δόξαν πονηρίας. Crat. 403. E: καὶ τοῦτο πεφόβηται. 404. E: πολλοὶ πεφόβηται περὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ. Ep. VII. 349. A. Pol. VI. 503. B: πεφοβημένου (τοῦ λόγου) κινεῖν τὸ νῦν παρὸν. III. 387. B: δουλείαν θανάτου μᾶλλον πεφοβημένους. Polit. 268. C: οὐκοῦν ὀρθῶς ... ἱεροβόηθην ὑποπτεύσαντες μὴ cet. Soph. 264. B. Epin. 988. A: τότε δὲ μηδεὶς ποτε φοβηθῇ τῶν Ἑλλήνων ὡς οὐ χρεὶ cet. Legg. VIII. 835. D: ἐιρήλαθε δὴ με ... φοβηθῆναι cet. Phil. 14. A: φοβηθεὶς τοῦτ' αὐτό. Conv. 174. A: φοβηθεὶς τὸν ὄχλον. Legg. VII. 804. E: καὶ οὐδὲν φοβηθεὶς ἐποίησ' ἂν τοῦτον τὸν λόγον οὔτε ἱππικῆς οὔτε γυμναστικῆς. Apol. 32. C: φοβηθέντα δεσμὸν ἢ θάνατον. Prot. 316. E: φοβηθέντες τὸν φθόρον. Apol. 29. B: πρὸ τῶν κακῶν ὧν οἶδα ὅτι κακὰ ἔστιν, ἢ μὴ οἶδα, εἰ ἀγαθὰ ὄντα τυγχάνει, οὐδέποτε φοβήσομαι (*libri aliquot φοβηθήσομαι*) οὐδὲ φεύξομαι. Pol. V. 470. A: μᾶλλον δὲ καὶ φοβησομεθα (*sic Par. A. c. al. Vulg. φοβηθησόμεθα*) μὴ τι μίαισμα ἢ cet. Legg. I. 649. C: τὸ δὲ τούναντίον ὅτι μάλιστα φοβησόμεθα. Pol. V. 452. B: οὐκοῦν ... οὐ φοβητέον τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα. Legg. X. 891. A. V. 746. E: οὐδ' ἐκείνα φοβητέα δέισαντα τῇν δόξαν ἂν γίγνεσθαι σμικρολογίαν.

φοινῆεις, *cruentatus*. Ion. 539. C. (Hom.).

φοινικούς, ἢ, οὖν, *punicus*. Locr. 101. C: φοινικουῖν (χωῖμα).

φοίτησις, ἢ, ἵτις, *accessus frequens*. Legg. VI. 764. D: τῶν ποιεῶν τε περὶ καὶ οἰκίσεων ἀρρένων καὶ θηλειῶν κορῶν. 784. D: τῶν εἰς τοὺς γάμους ... φοιτήσεων μὴ μετεχέτω. XII. 949. C: περὶ ... χορείας τινῶν φοιτήσεων ἢ

πομπεύσεων cet. 952. D: ὁ ... διὰ τέλους αἰεθρινὸς ὡς τὰ πολλὰ διατελῶν ταῖς φοιτήσεσι (ξένος).

φοιτητής, ὁ, *discipulus*. Alc. I. 109. D: ἔν' αὐτῷ φοιτητὴν προξενήσης καὶ ἐμέ. Euthyd. 295. D: μή με σκαιὸν ἡγησάμενος φοιτητὴν μὴ προσδέχοιτο. Pol. VIII. 563. A: φοιτηταὶ τε διδασκαλῶν ὀλιγωροῦσιν. Ib. διδασκαλὸς τε τῷ τοιοῦτῳ φοιτητᾷ φοβεῖται καὶ θωπεύει. Legg. VI. 779. D.

φοιτῶ, ἴο, *venio* (praec. de discipulis); etiam simpl. eo et *venio*. Alc. I. 121. E: ἐπὶ τοὺς ἵππους καὶ ἐπὶ τοὺς τούτων διδασκάλους φοιτῶσι. Pol. I. 328. D: δεῦρο παρ' ἡμῶς φοῖτα. Gorg. 523. B: ὅτι φοιτῶν σφιν ἄνθρωποι ἐκατέρωσθε ἀνάξιοι. De lucri cup. 228. E. Legg. VII. 817. A: πότερον φοιτῶμιν ὑμῖν εἰς τὴν πόλιν ... ἢ μή; Prot. 326. C: εἰς διδασκάλων ... φοιτᾶν. Phaed. 59. D: εἰώθειμεν φοιτᾶν ... παρὰ τὸν Σωκράτη. Legg. XI. 915. A. Crit. 43. A: διὰ τὸ πολλάκις δεῦρο φοιτᾶν. Lach. 181. C. Euthyd. 295. D. Alc. I. 109. D: φοιτῶν εἰς διδασκάλου. Eryx. 398. E: πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ φοιτῶν θύρας. Legg. VII. 794. B: φοιτῶσα εἰς τὸ ἱερὸν ἑκάστης ἡμέρας. Phaed. 60. E: πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον cet. Legg. I. 624. A: ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ... συνουσίαν δι' ἐνάτου ἔτους. Prot. 314. D: ἀχθεσθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν. Pol. III. 416. E: φοιτῶντας ... εἰς ἐυσσίτια. Legg. VII. 804. D. Conν. 206. B: οὐ μὲντ' ἂν ... ἐφοίτων παρὰ σέ αὐτὰ ταῦτα μαθησόμενος. De lege 319. E: ἐφοῖτα ... εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὃ Μίνως. Pol. III. 390. C: ὅτε τὸ πρῶτον ἐφοίτων πρὸς ἀλλήλους (ex Hom.). Legg. III. 698. A: ἀπειλαὶ ἐφοίτων παρὰ βασιλείῳς μυρίαί. Ep. VII. 339. D: ἐπιστολαὶ ... ἐφοίτων παρὰ τε Ἀργύτου cet. Alc. I. 106. E: ἀλλ' οὐ πεφοίτηκα εἰς ἄλλον ἢ τούτων. Gorg. 456. D: εἰς παλαιστραν φοιτήσας. Theaet. 161. E: φοιτητέον ἡμῖν ἢν παρ' ἐκείνων.

φονεύς, ὁ, *interfectur*. Legg. IX. 872. C: ἐάνπερ βιώ πατόμενος ὁ φονεύς. Pol. V. 451. A: ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι. Legg. IX. 865. E. Ep. VII. 334. A: τοῖς φονεῦσι παρεστῶτες ἐπίκουροι.

φονεύω, *interficio*. Legg. IX. 873. E: ἰὰν ... ὑποζύγιον ἢ ζῶον ἄλλο τι φονεύσῃ τινά. 871. D: τοῦ φοιτηθέντος.

φονικός, ἢ, ὄν, *truculentus*. Phaedr. 252. C: φονικοὶ καὶ ἔτοιμοι καθηρερεύειν αὐτούς τε καὶ τὰ παιδικά.

φόνος, ὁ, *caedes*. Crat. 395. B: ὁ ... τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος. Pol. V. 450. B: ὥσπερ φόνου καθάρων. VIII. 565. E: γεγόμενος φόνου ξυγγενοῦς. IX. 574. E. Legg. VI. 759. C: φόνου ... ἀγνόν. VIII. 831. A: ὡς ἀκουσίον τοῦ φόνου γενομένου. IX. 877. E. 873. A: φόνῳ ὁμοίῳ. 867. B: τὰ περὶ τὸν φόνον ἀγριωτέως ἂν πράξειεν. 869. A: οἱ τὸν ἀκούσιον ξεργασάμενοι φόνον. 867. B: οἱ τῷ θυμῷ

πραχθέντες φόνοι. 870. C. VI. 778. C: αἱ ... τῶν φόνων
πρέπειναι δίκαι. IX. 870. C: φόνους δέοιμενοι καθαίρεσθαι.
Phaed. 113. E: φόνους ἀδίκους ... ἐξεργασμένοι. Legg. IX.
866. E: διττοὺς ... τοὺς φόνους ... θιτέον. 871. C. 872. C:
ἐγγενῶν αὐτόχειρας φόνους. Euth. 5. D.

φορά, ἡ, dicitur in rebus quae feruntur, ut leges (Legg.
V. 739. A: ἡ ... μετὰ τοῦτο φορά, καθάπερ πετιῶν ὑφ'
ἱεροῦ) et suffragia (Legg. XII. 948. E: διὰ φορᾶς ψήγων),
vel penduntur ut tributum (Legg. IV. 706. B: παρεστήσατο
εἰς χαλεπὴν τινα φορὰν δασμοῦ). Dein in univ. est *agñatio*
(etiam *incitatio*), *motus* vel *cursus* (etiam *circulus*). Crat. 421.
B: ἡ ... θεία τοῦ ὄντος φορά. Pol. VII. 530. C: πλείω ...
εἶδη παρέχεται ἡ φορά. Tim. 81. A: καθάπερ ἐν τῷ παντὶ
παντὸς ἡ φορά γέγονεν. Legg. X. 897. C: ἡ ἐύμπεσσα οὐ-
ρανὸς ὁδὸς ἅμα καὶ φορά. Def. 411. B: τύχη φορᾶ ἐξ ἀδῆ-
λου εἰς ἀδῆλον. 414. C: λογιστικὴ φορά (δόξα). Theaet.
152. D: ἐκ ... φορᾶς τε καὶ κινήσεως cet. 153. A: ἐκ φο-
ρᾶς καὶ τρίψεως. Crat. 411. C: μεσotά εἶναι πάσης φορᾶς
καὶ γενέσεως αἰεί. Tim. 39. A: διὰ τῆς ταύτου φορᾶς. Legg.
V. 747. A: κατὰ τὴν εὐθυπορίαν τῆς ἄνω καὶ κάτω φορᾶς.
Epin. 988. D: τῆς ... φορᾶς πάσης καὶ κινήσεως ψυχῇ αἰ-
τίων εἶναι θάυμα οὐδέν. Crat. 426. D: πρὸς τὸ ἀφομοιοῦν
τῇ φορᾷ. 434. C: τῇ φορᾷ καὶ κινήσει cet. 440. B. Pol.
X. 617. B: φορᾷ εἶναι. Tim. 39. A: τῇ ... ταύτου φορᾷ.
87. A: τῇ τῆς ψυχῆς φορᾷ. Legg. X. 893. C: ὅσα φορᾷ
κινεῖται. Gorg. 451. C: περὶ τὴν τῶν ἀστρῶν φορὰν καὶ
ἡλίου cet. Theaet. 153. C: πρὸς τὴν προσήκουσαν φορὰν.
Polit. 269. E: μίαν φορὰν κινεῖται. 270. B: τὴν τοῦ παν-
τός φορὰν ... φέρεσθαι. 306. D: κατὰ φωτὸς φορὰν. Crat.
417. A: τὴν ἅμα φορὰν τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν πραγμάτων.
Pol. X. 617. A: κυκλεῖσθαι ... τὴν αὐτὴν φορὰν. Tim. 36.
C: τὴν ... ἔξω φορὰν. 84. B: πάλιν εἰς τὴν αἵματος φο-
ρὰν ἐμπεσοῦσαι. Legg. X. 898. B: σφαίρας ἐντόρῳνου ἀπει-
κασμένα φοραῖς. Epin. 982. D: ὡς μένον ἐν ταῖς αὐταῖς
φοραῖς. Cony. 188. B: περὶ ἀστρῶν ... φορᾶς. Pol. VII.
529. D: ὥς τὸ ὄν τάχος καὶ ἡ οὐσα βραδυτὴς ... φορᾶς τε
πρὸς ἄλληλα φέρεται καὶ τὰ ἐνόητα φέρει. 530. A: εἰς τὰς
τῶν ἀστρῶν φορᾶς ἀποβλέποντα. Tim. 39. B: (ἵνα) περὶ
τὰς ὁπῶ φορᾶς πορεύοιτο. 47. D: ἐγγενεῖς ἔχουσα (ἡ ἀρ-
μονία) φορᾶς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις. *fertilitas.
Pol. VIII. 546. B: φορᾷ καὶ ἀφορία ψυχῆς τε καὶ σωματίων.
φορβάς, ὁ ἡ, *gregalis*. Legg. II. 666. E: οἶον ἀθρόους
πώλους ἐν ἀγέλῃ νεριομένους φορβάδας τοὺς νέους κέκτησθε.
φορμίσκος, ὁ, *corbula*. Lys. 206. E: ἐκ φορμίσκων
τινῶν προαιρουμένοι (ἀστραγάλους).

φόρος, ὁ, *tributum, vectigal*. Alc. I. 123. A: ὁ βασιλι-
κὸς φόρος οὐκ ὀλίγος γίγνεται. Ep. VII. 333. A: οὐχ ὥσπερ
νῦν ... ὁ πατὴρ αὐτοῦ φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβά-

ροις. Gorg. 519. A: *τειχῶν καὶ φόρων* cet. Polit. 298. A: *προστυύτοντες ἀναλώματα φέρειν παρ' ἑαυτοὺς οἷον φόρους*. φορτικὸς, ἡ, ὄν, *molestus; odiosus*. Gorg. 482. E: *οὐ ... εἰς τοιαῦτα ἄγεις φορτικά καὶ δημιουργικά*. Apol. 32. A: *ἐρῶ δὲ ὑμῖν φορτικά μὲν καὶ δικανικά, ἀληθῆ δέ*. **putidus, rthguis; insulsus; etiam vulgaris et vilis* (vern. *gemein et unedel*). Euthyd. 287. A: *τούτῳ ἐστὶν ἤδη ... τὸ φορτικὸν ἐρωτήρια*. Crat. 435. C: *(μὴ) ἀναγκαῖον ... ἢ καὶ τῷ φορτικῷ τούτῳ προσχερῆσθαι, τῇ ξυνδήκῃ, εἰς ὀνομάτων ὀρθότητα*. Pol. IX. 581. D: *οὐ τὴν ... ἀπὸ τῶν χρημάτων ἡδονὴν φορτικὴν τινὰ ἡγείται* —; Phaedr. 236. C: *ἵνα ... μὴ τὸ τῶν κωμικῶν φορτικὸν πρᾶγμα ἀναγκαζώμεθα ποιεῖν*. Crat. 400. A: *τούτου ... καταφρονήσαιεν ἂν καὶ ἡγῆσαιτο φορτικὸν εἶναι*. Theaet. 176. C: *αἱ δ' ἄλλαι ... σοφαὶ ἐν μὲν πολιτικαῖς δυναστείαις γιγνόμεναι φορτικά, ἐν δὲ τέχναις βάνανσοι*. Pol. IV. 442. E: *τὰ φορτικά αὐτῷ προσφέροντες*. Phaedr. 256. B: *ἐὰν ... διαίτη φορτικωτέρα τε καὶ ἀφιλοσόφῳ ... χεῖρωνται*. Euthyd. 286. E: *ἴσως ... φορτικωτέρον τι ἐρῆσομαι*.

φορτικῶς, *importune, inficete* (vern. *ungebührlich*). Theaet. 183. E: *ἀλογυνόμενος μὴ φορτικῶς σκοπῶμεν*. Pol. II. 367. A: *μεταστρέφοντες αὐτοῖν τὴν δύναμιν φορτικῶς*. VII. 528. E: *ὡς φορτικῶς ἐπαινοῦντι*.

φορῶ, *gero, gero*. Prot. 342. C: *βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσιν*. Theaet. 197. B: *οἷον εἰ ἱματίον πριάμενός τις ... μὴ φοροῖ*. Gorg. 493. B: *(ὡς) φοροῖεν εἰς τὸν τετραμήνον πύθον ὕδωρ ... κοσκίνω*. Pol. III. 390. B: *φορέξει* (Hom.). Phaed. 87. C: *ἱματίου ἐν χρεῖα τε ὄντος καὶ φορουμένου*. Pass. *etiam est ferri vel agitari*. Epin. 976. A: *ἄμειρα γὰρ δόξαις φορεῖται τοπαζόμενα*. Tim. 52. A: *γεννητόν, πεφορημένον αἰεί*.

φράγμα, τό, *sepimentum*. Polit. 279. B: *τὰ μὲν ... ὀπλίσματα, τὰ δὲ φράγματα*. Ib. τῶν φραγμάτων. 280. D: *τέχναι φραγμάτων*.

φράζω, *dico, memoro; declaro; doceo; etiam significo et intelligo*. Legg. X. 895. E: *τὸ τοιοῦτον φράζω μῶν οὖν οὐ* cet. Polit. 262. C: *ποῖον ... φράξεις διαιρουμένους ἡμᾶς οὐκ ὀρθῶς ἄρτι δρᾶν*; 268. E. Legg. III. 677. D: *μῶν φράξεις Ἐπιμενίδην*; I. 630. B: *φράζει Τύρτατος*. XI. 923. A: *ὥσπερ καὶ τὸ τῆς Πυθίας γράμμα φράζει τὰ νῦν*. Theaet. 180. B: *τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράζουσιν*. Phaedr. 278. B: *φράζει Λυσία ὅτι* cet. Phaed. 61. B: *ταῦτα ... Εὐνῶ φράζει*. Polit. 259. D: *φράζει ποίαν*. Legg. I. 626. B: *τόδε δέ μοι φράζει ἔτι σαφέστερον*. Apol. 19. D: *φράζετε ... ἀλλήλοις*. Legg. VIII. 842. A: *αὐτὸς φραζέτω τί ποτε περ' αὐτῶν διανοεῖται*. VI. 784. C: *φραζόντων*. 776. D: *οὐ με εἰκότως τί ποτε φράζοιμι ἡρώτησας*. X. 888. B. Phil. 23. C: *καθ' ὃ τι, φράζοις ἂν*. Legg. I. 631. B: *βούλει*

σοι φράζω; Prot. 310. D: μέλλων σοι φράζειν ὅτι διωξοί-
μην αὐτόν. Phaed. 57. B: τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φρά-
ζειν. Polit. 282. B: ὡς ἐν φράζειν. Legg. V. 735. C: φρά-
ζειν τὸ προσήκον ἐκάστοις καθαρμοῦ τε πέρι cet. VII. 814.
C: τῷ λόγῳ φράζειν. Epin. 986. E: ὡς μὲν ὀνόματι φράζειν
οὐκ ἔστι. Phil. 66. A: παροῦσι φράζων. Legg. I. 649. A:
τὸν οἶνον φράζων. 640. A: ἐμοῦ φράζοντος πειρᾷ μινθά-
ναι; XII. 961. C: ὀρθῶς φράζοντας μηδὲν ἀπολείπειν προ-
θυμίας. X. 887. A: ὧν ἐφραζον δεῖν πέρι λέγειν. Epin.
985. E: (εἰ) μὴ ἐφραζεν. Men. 92. D: τί δὲ αὐτῷ οὐ οὐ
ἐφρασας; Polit. 263. C: φράσον δὴ μοι τὸ μετὰ τοῦτο.
Euth. 14. E. Eryx. 399. E: φρασάτω οὐν ἡμῖν ὁ φύσιον
τὸ πλουτεῖν ἀγαθὸν εἶναι cet. Phaed. 97. D: ἐπειδὴ ...
φράσειεν. Alc. I. 117. B: ἡ ἐγὼ φράσω; Charm. 167. B.
Pol. IV. 432. C: (εἰάν πως) μοι φρασῇς. Phaedr. 255. D:
οὐδ' ἔχει φράσαι. Gorg. 463. E: ἀλλ' ἐγὼ πειράσομαι φρά-
σαι ὃ γέ μοι φαίνεται εἶναι ἡ ῥητορικὴ. Id. Crat. 404. E.
Euth. 10. A: σαφέστερον φράσαι. Men. 92. D: φράσας αὐ-
τῷ cet. Charm. 155. C: φράσαντος τοῦ Κριτίου ὅτι cet.
Theaet. 146. D: ὃ μέντοι οἶμαι φράσω. Phil. 19. C. Pol.
III. 393. D: φράσω ... ἄνευ μέτρου. Menex. 246. C. Phil.
25. B: σὺ καὶ ἐμοὶ φράσεις. Phaedr. 267. C: τὰ ... Πάλου
πῶς φράσσομεν αὐ μουσεῖα λόγων —; Legg. VII. 818. C.
Phaed. 97. D: φράσειεν. Ep. II. 312. D: φραστέον δὲ σοι δι'
αἰτιγμῶν.

φραστικός, ἡ, ὄν, *dicens, indicans*. Def. 414. D: γρα-
στική (φωνή) ἐκάστου τῶν ὄντων.

φρατρία, ἡ, *idem fere quod Lat. curia*. Legg. VI. 785.
A: τῆς ... φρατρίας αἰεὶ τοὺς ζῶντας ... γεγράφθαι πλῆσιον.
Ib. ἐν πάσῃ φρατρίᾳ. V. 746. D: φρατρίας καὶ δῆμους καὶ
κώμιας.

φράτριος, α, ὄν, *curialis*, de love est *curialium praeses*.
Euthyd. 302. D: Ζεὺς ... ἔρκειος ... καὶ φράτριος (καλεῖται).
φράττω, *serio*. Legg. VI. 779. A: τείχεσι ... καὶ πύ-
λαις ... φραχθέντας. **obstruo*. Tim. 84. D: ὑπὸ ῥευμάτων
φραχθεῖς (πλεύμων).

φράτωρ, ὁ, *curialis*. Tim. 21. B: εἶπεν οὐν δὴ τις
τῶν φρατόρων.

φρέαρ, τό, *puteus*. Theaet. 165. B: ἐν φρέατι συσχο-
μενος. Gorg. 471. C: εἰς φρέαρ ἐμβαλὼν. Theaet. 174. A:
πесόντα εἰς φρέαρ. Lach. 193. C: εἰς φρέαρ καταβαίνοντες
καὶ κολυμβῶντες. Prot. 349. E: οἶσθα ... τίνες εἰς τὰ φρέατα
κολυμβῶσι θαρρύαλως; Theaet. 174. C: εἰς φρέατά τε καὶ
πᾶσαν ἀπορίαν ἐμπνίπτων ὑπὸ ἀπειρίας.

φρήν, ἡ, pl. *praecordia*. Tim. 87. A: μεταξὺ τῶν φρε-
νῶν τε καὶ αὐχένος. D. 77. B. 70. A: τὰς φρένας διά-
φραγμα εἰς τὸ μέσον αὐτῶν τιθέντες. **mens*. Theaet. 154.
D: ἡ δὲ φρήν οὐκ ἀνέλεγκτος. Conn. 199. A: ἡ δὲ φρήν

οὐ (ὑπέσχετο). Pol. III. 362. A: διὰ φρενός (Aeschyl.). 386. D: φρένες οὐκ ἐνι πύριπιν (Hom.). Theaet. 154. D: πάντα τὰ τῶν φρενῶν ἐξητακότες. Ep. VII. 344. D: βροτοὶ ... φρένας ὤλεσαν αὐτοὶ (Hom.).

φρίκη, ἡ, horror. Phaedr. 251. A: οἶον ἐκ τῆς φρίκης. Pol. III. 387. D.

φρίττω, *horrore perfundor*. Pol. III. 387. C: ὅσα ... φρίττειν δὴ ποιεῖ ὡς οἶον τε πάντας τοὺς ἀκούοντας. Phaedr. 251. A: πρῶτον μὲν ἔφριξε cet.

φρόνημα, τό, *animus*. Legg. IX. 865. D: ἐν ἐλευθέρῳ φρονήματι βεβιωκώς. Pol. IX. 573. B: οὐκ οὖν ... καὶ μεθυσοθεῖς ἀνὴρ τυραννικόν τι φρόνημα ἴσχει; Conv. 182. C: οὐ γάρ ... συμφέρει τοῖς ἄρχουσι φρονήματα μεγάλα ἐγγίγνισθαι τῶν ἀρχομένων. 190. B: καὶ τὰ φρονήματα μεγάλα εἶχον. Critia 120. E: τὰ ... φρονήματα ἀληθινὰ καὶ πάντῃ μεγάλα ἐκέκτηντο. Praec. *animus magnus vel fortis*. Menex. 239. E: ἐλευθερώσας Πέρσας τοὺς αὐτοῦ πολίτας τῷ αὐτοῦ φρονήματι. *Etiam animi elatio, superbia*. Polit. 290. D: τὸ τῶν μάντιων (σχῆμα) εὖ μάλα φρονήματος πληροῦται. Pol. III. 411. C: οὐ ... φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλονται —; VI. 494. D: σχηματισμοῦ καὶ φρονήματος κενοῦ ἄνευ νοῦ ἐμπιπλάμενον. Lys. 206. A: φρονήματος ἐμπίπλονται καὶ μεγαλαυχίας. Alc. I. 103. B: ὑπερβλήθεις τῷ φρονήματι.

φρόνησις, *mens, intelligentia; prudentia et sapientia*. Phaedr. 250. D: ἡ (οὖν) φρόνησις οὐχ ὁράται. Phaedr. 79. D: καὶ τοῦτο αὐτῆς (τ. ψυχῆς) τὸ πάθος φρόνησις κέκληται. Crat. 411. D: φορὸς γὰρ ἐστὶ καὶ ῥου νόησις (ἡ φρόνησις). Phil. 13. E: φρόνησις ... καὶ ἐπιστήμη καὶ νοῦς cet. Pol. IV. 433. C: ἡ ἐν τοῖς ἄρχουσι φρόνησις τε καὶ φυλακὴ ἐνοῦσα. Legg. I. 631. C: ὁ δὴ πρῶτον ... τῶν θαιῶν ἡγεμονοῦν ἐστὶν ἀγαθῶν, ἡ φρόνησις. Men. 98. C: εἰ φρόνησις ἡ ἀρετὴ. Def. 411. D. Prot. 337. C: φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Phaedr. 65. A: τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν —; Theaet. 176. B: ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. Phil. 21. B: κενόν γε ὄντα πάσης φρονήσεως. Conv. 202. A: μεταξὺ ἀμαθίας καὶ φρονήσεως. 203. D: φρονήσεως ἐπιθυμητής. 209. A: πολὺ ... μεγίστη ... καὶ καλλίστη τῆς φρονήσεως ἡ περὶ τὰς τῶν πόλεων τε καὶ οἰκίσεων διακοσμήσεις. Pol. V. 461. A: ἀμφοτέρων ... αὐτῇ ἀκμῇ σώματός τε καὶ φρονήσεως. VI. 496. A: οὐδὲν γνήσιον οὐδὲ φρονήσεως ἄξιον ἀληθινῆς ἐχόμενον. Legg. V. 732. B: ἀναμνησις δ' ἐστὶν ἐπιβρόη φρονήσεως ἀπολειπούσης. X. 906. B: σωφροσύνη μετὰ φρονήσεως. Hipp. min. 365. E: ὑπὸ πανουργίας καὶ φρονήσεως τινος. Phil. 12. A: φρονήσῃ. Pol. IV. 432. A. X. 621. B: τοὺς ... φρονήσῃ μὴ σωζόμενους. Prot. 352. C: ἱκανὴν εἶναι τὴν φρόνησιν βοηθεῖν τῷ ἀνθρώπῳ. Phaedr. 76. C: ἦσαν ἄρα ... αἱ ψυχαὶ

καὶ πρότερον ... καὶ φρόντισιν εἶχον. Polit. 269. C: φρόνη-
σιν εἰληχὸς ἐκ τοῦ συναρμόσαντος αὐτὸ κατ' ἀρχάς. Conn.
184. D: εἰς φρόντισιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἐμβάλλεσθαι.
209. A: φρόνησιν τε καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν (κεῖν). Tim.
34. A: τὴν περὶ νοῦν καὶ φρόντισιν μάλιστα οὖσαν (κίνη-
σιν). Epin. 974. B: φρονήσεων ἢ τιτῶν ἄλλων τοιοῦτων ...
ἐπιστημῶν. Legg. II. 665. D: ἡλικίαις τε καὶ ἅμα φρο-
νῆσεσι πιθανώτατον ὄν τῶν ἐν τῇ πόλει. Phil. 63. A: τὰς
ἡδονὰς ... αὐτὰς καὶ τὰς φρονήσεις. Tim. 90. B: τῷ ...
περὶ φιλομάθειαν καὶ περὶ τὰς τῆς ἀληθείας φρονήσεις
ἐσπουδακότι. Legg. I. 645. E.

φρόνιμος, ὁ ἢ, *intelligens; prudens*. Pol. I. 349. D:
φρόνιμος τε καὶ ἀγαθὸς ὁ ἄδικος. Alc. I. 125. A: οὐκοῦν
ὁ ἔκκοτος φρόνιμος, τοῦτο ἀγαθός; Ib. φρόνιμος εἰς ὑπο-
δημάτων ἐργασίαν. Legg. XII. 963. E: ψυχὴ φρόνιμος τε
καὶ νοῦν ἔχουσα. Polit. 263. D: εἴ που φρονιμὸν ἐστὶ τι
ζῶον ἕτερον. 309. E: ὄντως σῶφρον καὶ φρόνιμον ... γίγνε-
ται. Pol. IX. 586. D: ἄς ἂν τὸ φρόνιμον ἐξεργῆται. 583.
B: πλὴν τῆς τοῦ φρονιμοῦ (ἡδονῆς). I. 349. E: οὐκοῦν
καὶ ἄπερ φρόνιμον, ἀγαθόν (λέγεις) —; Legg. V. 733. E:
φρόνιμον (βίον). Soph. 247. A: τὴν μὲν (ψυχὴν) φρόνι-
μον, τὴν δὲ ἄφρονα (εἶναι). Phaedr. 236. A: παρέντα τοῦ
μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν cet. Pol. VII. 530. C: τὸ φύ-
σει φρόνιμον. Tim. 64. B: ἐπὶ τὸ φρόνιμον ἰλθόντα. Legg.
VIII. 837. C: τὸ σῶφρον ... καὶ τὸ φρόνιμον αἰδούμενος cet.
Gorg. 498. B: οἱ ἄφρονες καὶ οἱ φρόνιμοι. Crat. 398. B:
οἱ φρόνιμοι καὶ δαῖμονες ἔσαν. Alc. II. 138. D. Lys. 210.
A: εἰς ... ταῦτα ἃ ἂν φρόνιμοι γενώμεθα, ἅπαντες ἤμῃν
ἐπιτρέψουσιν. Pol. V. 450. E: ἐν ... φρονίμοις τε καὶ φί-
λοις. Gorg. 497. E: τοὺς ἀνδρείους καὶ φρονίμους ἐλεγες.
Crat. 386. C. Pol. III. 412. C: οὐκοῦν φρονίμους ... εἰς
τοῦτο δεῖ ὑπάρχειν —; Hipp. min. 366. A: φρονίμους καὶ
ἐπιστήμονας cet. Gorg. 490. B: (ἐάν) εἰς ... ἡμῶν ἢ φρο-
νιμώτερος περὶ ταῦτα ἱατρὸς ᾖν. Tim. 75. C: φρονιμώτερα.
Phaedr. 239. B: ὅθεν ἂν φρονιμώτατος εἴη. Pol. VII. 521.
B: οἱ περὶ τούτων ... φρονιμώτατοι ... ἔχουσι ... βίον
ἀμείνω τοῦ πολιτικοῦ. Phaed. 107. D: πλὴν τοῦ ὡς βελ-
τίστην τε καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. Pol. II. 381. A.

φρονίμως, *prudenter*. Epin. 974. C: φρονίμως αὐτοὺς
ἄλλους τε ἐξετάσαι. 982. B: τοῦ φρονίμως ζῆν. Lach. 192.
E: ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως. 193. A: φρονίμως λογι-
ζόμενον.

φροντίζω, *cogito, meditor; rationem habeo; curo*. Apol.
29. E: τῆς ψυχῆς ὅπως ὡς βελτίστη ἐσται οὐκ ἐπιμελεῖ οὐδὲ
φροντίζει. Gorg. 464. D: τοῦ βελτίστου οὐδὲν φροντίζει.
Phil. 20. D. Pol. VIII. 558. B. Soph. 246. D: ἡμεῖς δὲ οὐ
τούτων φροντίζομεν, ἀλλὰ τὰ λήθεις ζητούμεν. Gorg. 502.
E: εἰ δὲ γε βελτίους ἐσονται ἢ χείρους διὰ ταῦτα, οὐδὲν

φροντίζουσιν. Pol. VIII. 563. D: οἷοθ' ὅτι οὐδὲ τῶν νόμων φροντίζουσι γεγραμμένων ἢ ἀγράφων. Conv. 194. C: (ὅτι) μᾶλλον ἢ αὐτῶν φροτίζοις ἢ τῶν πολλῶν. Gorg. 493. E: (εἰ) μήτε τι φροντίζοι. Polit. 301. A: ὅποταν ... τῶν νόμων μὴ φροντίζουσιν. Gorg. 501. E: ἄλλο δ' οὐδὲν φροντίζειν. Pol. I. 344. E: ἡμῶν ... οὐδὲν κηδεσθαι οὐδέ τι φροντίζειν (ἔοικας). Legg. III. 701. C: θεῶν μὴ φροντίζειν. X. 885. C: μηδὲν ἡμῶν φροντίζειν (θεοῦς). 888. C: φροντίζειν ... οὐδὲν τῶν ἀνθρωπίνων (τοὺς θεοὺς). 899. D. Euth. 4. D: οὐ δεῖν φροντίζειν ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου. Clit. 406: πρὸς-ποιούμενος ... μηδὲν φροντίζειν. Phaed. 65. A: ὁ μηδὲν φροντίζων τῶν ἡδονῶν. Polit. 300. A. Conv. 220. C: ὅτι Σωκράτης, ἐξ ἐωθινοῦ φροντίζων τι ἔστικε. Legg. IX. 880. A: μηδὲν προοιμίου φροντίζων. Hipp. mai. 288. D: οὐδὲν ἄλλο φροντίζων ἢ τὸ ἀληθές. Pol. VIII. 558. A: ὡς οὐδὲ φροντίζοντος οὔτε ὀρώντος οὐδενός. Polit. 300. C: τῶν γραμμάτων οὐδὲν φροντίζοντα. Crat. 414. D: οἱ τῆς ... ἀληθείας οὐδὲν φροντίζοντες. Ep. II. 311. C. Lys. 223. A: ἐπειδὴ ... οὐδὲν ἐφρόντιζον ἡμῶν cet. Apol. 25. C: ὅτι οὐδεπώποτε ἐφρόντισας τῶν νῶν. 28. D: μὴ αὐτὸν οἶε φροντίσαι θανάτου καὶ κινδύνου. Phaed. 91. C: μικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους. Soph. 243. A. Crit. 48. A: οὐκ ἄρα ... πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον ὃ τι ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμῶς cet. φροντίς, ἡ, *cogitatio*; *solicitude*. Phaed. 101. F: ἐκείνοις ... ἴσως οὐδὲ εἰς περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φροντίς. Pol. I. 330. D: εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντίς περὶ ὧν ἐμπροσθεν οὐκ εἰσέχει. Ax. 367. A: φροντίδες ἀντικρὺς ὑπέδυσαν καὶ διαλογισμοὶ cet. Theag. 127. C: καὶ με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε φροντίδων.

φροντιστής, ὁ, *indagator*. Apol. 18. B: τά τε μετέωρα φροντιστής καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ἅπαντα ἀνεζητηκώς. Ax. 366. B: καὶ ταῦτα φροντιστής ὢν.

φρονῶ, *cogito*, *sentio*; *intelligo*, *calleo*; *sapio*. Phaed. 96. B: ποτερον τὸ αἶμα ἐστὶν ᾧ φρονούμιεν cet. Phaedr. 231. D: ὅτι κακῶς φρονούσιν. 232. D: ἐὰν ... ἄμεινον ἐκείνων φρονῆς. Prot. 333. C: τὸ δὲ σωφρονεῖν λέγεις εὖ φρονεῖν; Ib. τὸ δ' εὖ φρονεῖν εὖ βουλευέσθαι, ὅτι (*siquidem*) ἀδικούσιν; Phaedr. 266. B: ἵν' οἶός τε ὧ λέγειν τε καὶ φρονεῖν. Soph. 249. A: μηδὲ ζῆν αὐτὸ μηδὲ φρονεῖν. Phil. 11. B: τὸ φρονεῖν καὶ τὸ νοεῖν cet. 33. A: τῷ τὸν τοῦ φρονεῖν ἐλομένῳ βίον. 55. A: φρονεῖν ... ὡς οἶόν τε καθαρῶτατα. Pol. VI. 505. B: καλὸν δὲ καὶ ἀγαθὸν μηδὲν φρονεῖν. IX. 572. A: τὸ τρίτον (εἶδος) ... κινήσας, ἐν ᾧ τὸ φρονεῖν ἐγγίγνεται. Tim. 90. C: φρονεῖν ... ἀθάνατα καὶ θεῖα. Legg. III. 694. B: κοινὴν τὴν τοῦ φρονεῖν ... δύναμιν. IV. 712. A: τῷ φρονεῖν τε καὶ σωφρονεῖν. VII. 808. D: πηγὴν τοῦ φρονεῖν. Alc. I. 133. C: τοῦτο περὶ ὃ τὸ εἰδέναι τε καὶ φρονεῖν ἐστίν. Lys. 209. D: ὅταν σε ἡγήσῃται βέλτιον περὶ

οίκονομίας ἐαυτοῦ φρονεῖν. Hipp. min. 371. A: φρονεῖν πλέον (*callidiorem esse*). Gorg. 489. E: πολλάκις ... εἰς φρονῶν μυρίων μὴ φρονούντων κρείττων ἐστί cet. Phil. 62. A: ἔστω δὴ τις ἡμῖν φρονῶν ἄνθρωπος αὐτῆς περὶ δικαιοσύνης ὃ τί ἐστι. Phil. 12. D: ἡδεσθαι ... τὸν φρονούντα αὐτῷ τῷ φρονεῖν. Locr. 100. B: εἰς τὸν φρονέοντα τόπον. Polit. 270. A: φρονούντες ἐαυτοῖς ἐναντία (θεῷ). Ep. VII. 337. D: εὖ φρονούντες (*bene volentes*). Soph. 241. A: τιὰ τῶν εὖ φρονούντων. Phaedr. 275. D: δόξαις μὲν ἂν ὥς τι φρονούντας αὐτοὺς (τοὺς λόγους) λέγειν. Phaed. 66. C: ὥστε ... ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. Pol. VII. 518. E: ἡ τοῦ φρονῆσαι (ἀρετῇ). Legg. XI. 930. E. Cum v. μέγα est *me iacto, glorior; etiam confido*. Theaet. 149. D: ὅτι ἐπὶ τούτῳ μείζον φρονοῦσιν ἢ ἐπὶ τῇ ὀμφαλητομίᾳ. Legg. VI. 753. A: μέγα ... μὲν ... φρονοῦσιν αἱ Ἀθίγναι, μέγα δὲ καὶ ἡ Σπάρτη. Alc. I. 104. C: δοκεῖς δέ μοι ἐπὶ τούτῳ ἥκιστα μέγα φρονεῖν. Lys. 210. D. Prot. 342. D: ἐπὶ παιδεύσει μέγα φρονούντες. Phaedr. 257. E: οἱ μέγιστον φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν. Conv. 198. D: καὶ πάνυ δὴ μέγα ἐφρόνουσιν ὥς εὖ ἐρῶν. 217. A: ἐφρόνουσιν ... ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. De lucri cup. 229. C: μέγα δ' ἐφρόνει ἄρα καὶ ὁ Ἀριστογείτων ἐπὶ τῷ παιδεύσαι ἄνθρωπον.

φρουρά, ἡ, *custodia*. Legg. VI. 760. C: τὴν φρουρὰν γίγνεσθαι φρουροῖς. 762. C: καταλελυκότα τὴν φρουρὰν. 760. A: πόλεως ... αἱ φρουραὶ περὶ ταύτῃ γιγνέσθωσαν. Etiam, ut Lat. *custodia*, est *carcer* (Phaed. 62. B: ὡς ἐν τινι φρουρᾷ ἐορμὴν οἱ ἄνθρωποι.) et *statio*. Critia 117. C: τοῖς ... πιστοτέροις ... διετέτακτο ἡ φρουρά.

φρουράρχος, ὁ, *praesidiorum vel custodum praefectus*. Legg. VIII. 843. D: οἱ φρούραρχοι τούτων. VI. 760. D: τοὺς φρουράρχους. E.

φρούριον, τό, *castellum*. Pol. VIII. 561. B: οὐδὲ παριεῖς (λόγον ἀληθῆ) εἰς τὸ φρούριον. Etiam *carcer*. Ax. 365. E: ζῶν ἀθάνατον ἐν θνητῷ καθιεργμένον φρουρίῳ.

φρουρός, ὁ, *custos*. Pol. VIII. 560. B: οἱ ... ἀριστοὶ φρουροὶ τε καὶ φύλακες ἐν ἀνδρῶν θεωρίῳ εἰσὶ διανοαῖς. Legg. VI. 760. D: ἵνα ὡς πλείστοι τῶν φρουρῶν μὴ μόνον ἐμπειροὶ τῆς χώρας γίνωνται cet. C: φρουροῖς τε καὶ ἄρχουσιν. VIII. 848. D.

φρουρῶ, *custodio, excubo*. Legg. VI. 779. A: μηδὲ τῷ φρουρεῖν αἰεὶ τινὰς ἐν αὐτῇ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν cet. Pol. IV. 420. A: ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται καθίσθαι οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες. Legg. VI. 763. D: οἱ φρουροῦντες. 758. B: φρουροῦντάς τε φρουροῦσι διαδεχομένους αἰεὶ καὶ παραδιδόντας μηδέποτε λήγειν. XII. 964. E. Pol. IX. 579. B: κύκλῳ φρουροῦμενος ὑπὸ πάντων πολεμίων.

φρυγιστί, i. q. *phrygia harmonia*. Pol. III. 399. A: ἄλλὰ κινδυνεύει σοι δωριασὶ λείπεσθαι καὶ φρυγιστί.

φυγὰς, ὁ ἢ, *profugus, transfuga; etiam exsul*. Phaedr. 241. B: φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων. Tim. 85. E: οἶον φυγὰς ἐκ πόλεως στασιασάσης ἐκ τοῦ σώματος ἐκπίπτουσα. Legg. V. 733. A: (ἄν) μὴ νέος ὢν φυγὰς ἀπ' αὐτοῦ γένηται. Ep. VII. 328. D: ἤκω σοι φυγὰς cet. Legg. XII. 955. B: φυγάδος δὲ ὑποδοχῆς θάνατος ἔστω ζημία. Pol. VIII. 560. D: ὠθοῦσιν ἔξω ἀτίμως φυγάδα. Legg. IX. 855. C. Alc. II. 145. B: φυγάδα ποιεῖν τῆς πατρίδος. Ep. VII. 346. B. Alc. II. 142. A: οἱ μὲν ἔτι καὶ νῦν φυγάδες τῆςδε τῆς πόλεως εἰσιν. Menex. 245. A: φυγάδας ... ἐάσασα μόνον βοηθῆσαι.

φυγὴ, ἡ, *fuga*. Theaet. 176. A: φυγὴ ... ὁμοίως δειῶ κατὰ τὸ δυνατόν. Def. 416: ὄκνος φυγὴ πόνων. Phaedr. 241. B: ἴσται φυγὴ μεταβαλὼν. Conv. 195. B: φεύγων φυγὴ τὸ γῆρας. (Id. Ep. VIII. 354. C.) 221. A: ὅτε ἀπὸ Δηλίου φυγὴ ἀνεχώρει τὸ στρατόπεδον. Legg. VI. 770. E: ἡ λείπειν φυγὴ τὴν πόλιν. Lach. 182. B: ἐν φυγῇ. Prot. 320. E: πτηνὸν φυγὴν ... ἐνεμεν. Legg. V. 737. A: ὅπῃ ποτ' ἂν ἐποιοῦμεθα αὐτῆς τὴν φυγὴν. I. 638. A: πολλοὶ ... δὴ φυγαὶ καὶ διωξεις ἀτέκμαρτοι γεγονασί τε καὶ ἔσονται. Tim. 69. D: λύπας, ἀγαθὼν φυγὰς. Legg. IV. 706. C: φεύγουσι δὴ τινὰς οὐκ αἰσχροῦς ... φυγὰς, **exsilium*. Pol. VI. 496. B: ὑπὸ φυγῆς καταληφθέν. VIII. 558. Legg. VIII. 867. E. Apol. 37. C: ἀλλὰ δὴ φυγῆς τιμίσομαι; Crit. 52. C: ἔξῃν σοι φυγῆς τιμίσασθαι. Ep. VII. 350. C: ἐκβολῆς ἀδίκου καὶ φυγῆς. VIII. 356. D. Gorg. 516. D: φυγὴ προσεξημίωσαν. Legg. V. 735. E: θάνατον ἢ φυγὴν τῇ τιμωρίᾳ τὸ τέλος ἐπιτιθεῖς. Apol. 21. A: ξυνέφυγα τὴν φυγὴν ταύτην. Ep. VII. 338. A: μὴ φυγὴν αὐτῷ γεγονέναι τότε, μετὰστασιν δέ. 351. C. Prot. 325. B: ἐφ' ᾧ δὲ ἡ τε ζημία θάνατος ... καὶ φυγαί. Ep. VII. 331. D: ἀνευ φυγῶν καὶ σφαγῆς ἀνδρῶν. Polit. 309. A: θανάτοις τε ἐκβάλλει καὶ φυγαῖς cet. Legg. X. 890. C. Pol. X. 618. A: εἰς πενίας τε καὶ φυγὰς ... τελευτῶσας (τυραννίδας). Legg. III. 682. E: ὥστε θανάτους τε καὶ σφαγὰς καὶ φυγὰς γενέσθαι παμπόλλας. **exsules*. Legg. III. 682. E: διὰ τὸ τὸν συλλέξαντα εἶναι τὰς τότε φυγὰς (sic libri optimi; vulgo τοὺς τότε φυγάδας) Δωριᾷ.

φυκίον, τό, *alga*. Pol. X. 611. D: ὅστρεά τε καὶ φυκία (v. φύκια).

φυλακὴ, ἡ, *custodia; excubiae; etiam conservatio*. Pol. IV. 433. C: ἡ ἐν τοῖς ἄρχουσι φρόνησις τε καὶ φυλακὴ ἐνοῦσα. Legg. II. 654. D: εἰ τις παιδείας ἐστὶ φυλακὴ. VI. 784. B: (ἡ) φυλακὴ τῶν παιδοποιουμένων. Pol. VIII. 547. C: πολεῖμιον τε καὶ φυλακὴς αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. 343. B: μισθὸν τῆς φυλακῆς δεχομένους. Id. Tim. 18. B. Legg. I. 625. E: φυλακῆς αὐτῶν ἕνεκα. VI. 758. A: ἐπειδὴ ... ναὺς ἐν θα-

λάττη πλείονσα φυλακῆς ... δέεται αἰ. 779. B: εἰς ... τὴν τῆς φυλακῆς ῥαστώνην. Pol. III. 388. A: ἐπὶ φυλακῇ τῆς χώρας. Legg. X. 907. A. Conv. 188. C: περὶ Ἑρωτος φυλακὴν τε καὶ ἴασι. Pol. II. 374. E: εἰς πόλεως φυλακὴν. III. 415. C: ἀνάξουσι τοὺς μὲν εἰς φυλακὴν, τοὺς δὲ εἰς ἐπικουρίαν. X. 606. A: ἀνίχοι τὴν φυλακὴν τοῦ θρηνηώδους τούτου. Tim. 38. C: εἰς διορισμὸν καὶ φυλακὴν ἀριθμῶν χρόνου γέγονε. Legg. XII. 964. D: ὡς τοιαύτην τινα φυλακὴν πεποιημένην ἐν αὐτῇ (ἢ πόλιν). 968. A: ὡς φυλακὴν ἐσόμενον κατὰ νόμον γάρῃ σωτηρίας (τὴν νυκτερινὸν σύλλογον). Menex. 238. B: πρὸς τὴν ὑπὲρ τῆς χώρας φυλακὴν. Legg. VI. 758. D: κοινῇ ... δεῖ τὰς φυλακὰς ταύτας φυλάττειν. XII. 942. B: εἰς τὰ φυλακὰς καὶ παραγγέλλεις. Etiam excubitores et custodes dicuntur φυλακαί. Prot. 321. D: αἱ Διὸς φυλακαὶ (Κράτος et Βία) φοβεραὶ ἦσαν. Phaedr. 240. E: φυλακὰς (v. φύλακας) τε δὴ καχυποπίστους φυλαττομένῳ cet. *cautio. Ep. II. 314. B: μεγίστη ... φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Pol. VII. 537. D: καὶ ἐνταῦθα δὲ πολλῆς φυλακῆς ἔργον. Legg. X. 906. A: φυλακῆς θανασιωτῆς δεομένη (μάχι). Alc. II. 148. B: ὡς ἀλλήθως πολλῆς φυλακῆς (μοι δοκεῖ εἶναι). 149. C: ἀλλὰ δοκεῖ μοι πολλῆς φυλακῆς δεῖσθαι καὶ σκέψεως. Soph. 231. A: τὸν δὲ ἀσφαλῆ δεῖ πάντων μάλιστα περὶ τὰς ὁμοιότητας αἰ ποιεῖσθαι τὴν φυλακὴν. Cautio, i. q. watch est Def. 413. C: εὐλάβεια φυλακῇ κακοῦ.

φυλακτικός, ἡ, ὄν, ad custodiendum aptus; custodiens. Pol. II. 375. E: ὁ φυλακτικός ἐσόμενος. IV. 428. D: αὕτη ... ἡ φυλακικὴ (ἐπιστήμη). V. 456. A: ἐστὶν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή, ἡ δ' οὐ. IV. 434. C: φυλακικοῦ γένους. III. 412. E: εἰ φυλακικοί εἰσι τοῦτου τοῦ δόγματος. VIII. 546. D: ἄρχοντες οὐ πάνυ φυλακικοί. V. 456. A: τῶν ἀνδρῶν τῶν φυλακικῶν. III. 412. C: ἄρ' οὐ φυλακικωτάτους πόλεως (αὐτοὺς δεῖ εἶναι);

φυλακτήριον, τό, praesidium, vigiliae, custodia. Legg. XII. 962. C: ἐν τίνι ποτὲ τῶν τῆς πόλεως μερῶν ... ἐστὶν ἱκανὸν κατασκευασμένον ὁτιοῦν τοιοῦτον φυλακτήριον; Pol. IV. 424. C: τὸ ... φυλακτήριον ... ἐνταῦθα πού οἰκοδομητέον τοῖς φύλαξιν, ἐν μουσικῇ. Legg. V. 741. C: πρὸς τοῦτοις δ' ἔτι φυλακτήρια τοῦτων ... καταστήσουσιν ἐν ταύτῃ τῶν ἀρχῶν cet. Cautiones verti potest Legg. XI. 917. B: ἐν τοῖς τῶν ἀγορανόμων νόμοισι τε καὶ φυλακτηρίοις.

φυλακτήριος, α, ον, custodiens, subst. custos. Legg. VIII. 842. D: τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα φυλακτηρίοις τε καὶ ἐπιστάταις ὁργάνων.

φυλακτικός, ἡ, ὄν, conservandi vim habens. Def. 414. A: μνήμη διάθεσις ψυχῆς φυλακτικὴ τῆς ἐν αὐτῇ ὑπαρχούσης ἀληθείας. *cautus. Ep. VI. 322. D: προσδεῖν σοφίας τῆς περὶ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀδίκους φυλακτικῆς.

φύλαξ, ὁ et ἡ (etiam φυλακίς, ἡ) *custos, conservator*.
 Pol. I. 334. A: στρατοπέδου ... ὁ αὐτὸς φύλαξ ἀγαθὸς
 ὅσπερ cet. Ib. ὅτιον τις ... δεινὸς φύλαξ, τοῦτου καὶ φῶρ
 δεινός. II. 367. A: αὐτὸς αὐτοῦ ἦν ἑκαστος φύλαξ. 376.
 C: ὁ μέλλων καλὸς κἀγαθὸς ἔσεσθαι φύλαξ πόλεως. Legg.
 I. 640. C: γίγνεται ... φύλαξ τῆς τε ὑπάρχουσας φιλίας αὐ-
 τοῖς γε. V. 730. A: φύλαξ ... διαφέρων οὗτος τοῦ παθόν-
 τος γίγνεται. XI. 928. A: ὃς ἂν ἐπιτρόπου φύλαξ τῶν νο-
 μοφυλάκων καταστάς ἐπιμελήται. Cvil. 43. A: ὁ τοῦ δεσπο-
 τηρίου φύλαξ. Pol. VI. 504. D: φύλακε πόλεως τε καὶ νό-
 μων. Convn. 189. A: φύλακά με τοῦ λόγου ἀναγκάζεις γί-
 γνέσθαι τοῦ σαυτοῦ. Polit. 305. C: νόμων φύλακα καὶ
 ὑπὲρ τὴν ἐκείνης (οὐσαν). Pol. III. 403. E: γελοῖον γὰρ ...
 τὸν γε φύλακα φύλακος δεῖσθαι. X. 620. D: τοῦτον φύλακα
 συμπεριπεῖν τοῦ βίου. Tim. 40. C: γῆν ... φύλακα καὶ δη-
 μιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο. Legg. XII.
 954. B: ὃν ἂν ἐθέλῃ φύλακα κατεστησάτω πέντε ἡμέρας ὁ
 φηρῶν. 965. B: τὸν γε πρὸς ἑκαστῷ ἄκρον δημιουργὸν τε
 καὶ φύλακα. Pol. V. 465. A: ἱκανῶ γὰρ τῷ φύλακι καλύοντες.
 Crat. 398. A: φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων (Hes.). Pol. II.
 383. C: εἰ μέλλουσιν ἡμῖν οἱ φύλακες ... θεῖτε γίγνεσθαι.
 III. 413. C: τίνες ἄριστοι φύλακες τοῦ παρ' αὐτοῖς δόγμα-
 τος. IV. 421. A: φύλακες ... νόμων τε καὶ πόλεως μὴ ὄν-
 τες, ἀλλὰ δοκοῦντες cet. Critia 112. D: τῶν ... αὐτῶν πο-
 λιτῶν φύλακες. Legg. VI. 754. D: φύλακες ἔστωσαν τῶν
 νόμων. Pol. II. 374. D: τὸ τῶν φυλάκων ἔργον. V. 451. D:
 τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κνιῶν. Id. Legg. X. 906. B. 907.
 A: ἀλλ' οὐ πάντων φυλάκων εἰσὶ μέγιστοι καὶ περὶ τὰ μέ-
 γιστα ἡμῖν οἱ πάντες θεοί; V. 745. A: παρὰ φύλαξιν ἄρ-
 χουσιν. Pol. III. 395. B: τοὺς φύλακας ἡμῖν ... δεῖν εἶναι
 δημιουργοὺς ἐλευθερίας τῆς πόλεως πάνυ ακριβεῖς. 414. B.
 V. 457. C: τοὺς τε φύλακας καὶ τὰς φυλακίδας. VIII. 566.
 B: αἰτεῖν τὸν δῆμιον φυλακὰς τινὰς τοῦ σώματος. Legg. I.
 626. A. XII. 965. C: τοὺς τῆς θείας πολιτείας ἡμῖν φυλα-
 κας. 966. B: τοὺς ὄντως φύλακας ἐσομένους τῶν νόμων.
 φύλαρχος, ὁ, *equitibus unius tribus praefectus*. Legg. IX.
 880. D: φύλαρχοί τε καὶ ἵππαρχοι. VI. 760. A: φυλάρχων.
 VIII. 834. C: φυλάρχοις τε καὶ ἱππάρχοις. VI. 755. C: ἱπ-
 πάρχους καὶ φυλάρχους. 756. A. 760. B.
 φυλάττω, *custodio; conseruo, seruo, reservo; teneo, tueor;
 observo, curo; caveo, evitare vel avertere studeo; declino*. Legg.
 VIII. 838. B: ὁ αὐτὸς νόμος ... ἱκανώτατα φυλάττει μὴτε
 φανερώς μὴτε λάθρα συγκαθεύδοντα ... ἄπεισθαι τούτων.
 Theaet. 203. E: οὐ γὰρ καλῶς αὐτὸν φυλάττομεν. 180. A:
 εὐ πάνυ φυλάττωσι τὸ μηδὲν βέβαιον εἶναι. Crat. 393.
 C: φυλάττει γὰρ με μὴ πῃ παρακρούσωμαί σε. Convn. 189.
 B: μὴ με φυλάττει. Legg. IV. 705. D. XI. 934. C: κατὰ
 τὰς οἰκίας φυλαττόντων αὐτοὺς. Pol. II. 442. B: ἄρ' οὐν ...

καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτῳ ἂν κάλλιστα φυλαττοί-
την —; Gorg. 461. D: ἐάν μοι ἔ: μόνον φυλάττης. Theaet.
182. C: τοῦτο μόνον φυλάττωμεν (*tenemus*). Polit. 285. B.
Legg. X. 892. D: φυλάττωμεν δὴ παντάπασιν ἀπατλὸν λό-
γον μὴ πη cet. Soph. 231. B: ὁπόταν ἱκανῶς φυλάττωσιν.
Polit. 297. A: μέχρι περ ἂν ἔν μέγα φυλάττωσι τὸ ... σώ-
ξιν cet. Pol. IV. 423. E: ἐάν τὸ λεγόμενον ἐν μέγα φυ-
λάττωσι. V. 451. D: ἄπερ ἂν οἱ ἄρρενες φυλάττωσι. Gorg.
480. A: δεῖ ... αὐτὸν ἑαυτὸν μάλιστα φυλάττειν ὅπως μὴ
ἀδικήσῃ. Crat. 414. E: τὸ μέτριον ... δεῖ φυλάττειν. Pol.
I. 333. D: ὅταν ... δρέπανον δέῃ φυλάττειν. Ib. λύραν ὅταν
δέῃ φυλάττειν καὶ μηδὲν χρῆσθαι. 334. A: ἀργύριον ...
φυλάττειν. VII. 536. A: πρὸς σωφροσύνην ... οὐχ ἥκιστα
δεῖ φυλάττειν (*observare*) τὸν νόθον τε καὶ τὸν γνήσιον. Legg.
VI. 758. D: δεῖ τὰς φυλακὰς ταύτας φυλάττειν. 760. B:
τὴν δὲ ἄλλην χώραν φυλάττειν πᾶσαν κατὰ τὰδε. D: τὸν
αὐτῶν τόπον φυλάττειν. XI. 937. A. Euth. 4. B. Theaet.
154. D: φυλάττων μὴ ἐναντία εἶπω. Pol. IX. 591. E. Legg.
VII. 808. C: τὸ πρὸς ὑγίειαν αὐτοῦ μόνον φυλάττων χρη-
σιμιον. IX. 867. A: ὁ τὸν θυμὸν φυλάττων. De lege 320.
C: φυλάττειν τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς. Charm. 173. D: ἡ ...
σωφροσύνη φυλάττουσα οὐκ ἂν ἐώῃ cet. Polit. 292. A: τοὺς
νόμους ἀκριβῶς φυλάττον. Pol. VI. 484. D: τὰ κείμενα
(νόμιμα) φυλάττοντες σώξιν. Legg. VII. 795. E: τὸ τε με-
γαλοπρεπὲς φυλάττοντες ἅμα καὶ ἐλευθέρων. X. 907. A:
τοὺς ... κάλλιστά τε πράγματα φυλάττοντας cet. Conv. 220.
D: ἅμα δὲ ἐφυλάττον αὐτὸν εἰ καὶ τὴν νύκτα ἐσπῆξοι. Pol.
II. 367. A: οὐκ ἂν ἀλλήλους ἐφυλάττομεν μὴ ἀδικεῖν. V.
454. D: ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς ἀλλοιώσεως τε καὶ ὁμοιώσεως
μόνον ἐφυλάττομεν, τὸ cet. Men. 89. B: οὐς ἡμεῖς ἂν πα-
ραλαβόντες ... ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει. Conv. 200. A:
τοῦτο ... φύλαξον παρὰ σαντῷ μεμνημένος ὅτου. Legg. V.
741. B: τὸν ἀριθμὸν ... διὰ βίου παντὸς φυλάξατε τὸν εἰ-
ρημένον. Pol. III. 415. C: ὅταν αὐτὴν ὁ σιδηροῦς ἢ ὁ χαλ-
κοῦς φυλάξῃ. Legg. VI. 783. C: φυλάξωμεν ... τῇ μνημῇ
τὰ νῦν δὴ λεχθέντα. Pol. I. 334. C: τὸν ὡς ἀληθῶς ποι-
μένα οὐκέτι ὦον δεῖν ὑστερον ἀκριβῶς φυλάξαι. VI. 484.
B: φυλάξαι νόμους τε καὶ ἐπιτηδεύματα πόλιων. Prot. 338.
B: ὅς ἔμιν φυλάξει τὸ μέτριον μήκος τῶν λόγων ἐκατέρου.
Pol. VII. 530. E: ἡμεῖς δὲ ... φυλάξομεν τὸ ἡμέτερον. III.
415. B: (ὅπως) μηδ' οὕτω σφόδρα φυλάξουσι μηδὲν ὡς τοὺς
ἐχθρούς. II. 378. C: τοὺς μέλλοντας τὴν πόλιν φυλάξιν.
Legg. VII. 807. E. 814. A: τοὺς φυλάξοντας παῖδας τε καὶ
τὴν ἄλλην πόλιν. Alc. I. 121. B: ὧν αἱ γυναῖκες δημοσίᾳ
φυλάττονται ὑπὸ τῶν ἐφόρων. Lach. 184. B: φυλαττομένου
ἂν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Pol. III. 416. C: τοῖς φυλαττομέ-
νοις ὑπ' αὐτῶν. VIII. 547. C: τοὺς ... πρὶν φυλαττομέ-
νους ὑπ' αὐτῶν ὡς ἐλευθέρους. Conv. 187. E: φυλακτιόν

ἐκάτερον τὸν ἔρωτα. .Pol. IV. 421. E: ἃ παντὶ τρόπῳ φυλακτέον ὅπως μήποτε αὐτοὺς λήσει εἰς τὴν πόλιν παραδύναται. Tim. 89. E: διό φυλακτέον ὅπως ἂν ἔγωγοι τὰς κινήσεις πρὸς ἀλλήλα συμμέτρους. Med. caveo; avertere, declinare studeo vel declino. Phaedr. 232. D: τῶν δ' ἄλλο τι κεκτημένων ἀγαθὸν τὴν δύναμιν ἐκάστου φυλάττονται. 240. E: φυλακὰς τε δὴ καχυποτόπους φυλαττομένῳ διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἅπαντας. Phaed. 92. D: ἂν τις αὐτοὺς (τοὺς λόγους) μὴ φυλάττηται. Polit. 263. B: τοῦτό γε ... φυλάξαι μὴ ποτε ... δόξης cet. Pol. I. 333. E: ἂρ' οὐχ ὁ πατάξαι δεινότατος ... οὗτος καὶ φυλάξασθαι; Ib. νόσον ὅστις δεινὸς φυλάξασθαι. Eryx. 395. D: τὸ λοιπὸν δὴ φυλαξόμεθα. Pol. III. 416. A: οὐκοῦν φυλακτέον παντὶ τρόπῳ μὴ τοιοῦτον ἵμιν οἱ ἐπίκουροι ποιήσωσι πρὸς τοὺς πολίτας.

φυλέτης, ὁ, *tribulis*. Legg. XII. 956. C: κωμῆταιί τε καὶ φυλέται. X. 884: κατὰ μίση κοινὰ φυλετῶν. XII. 955. D: φυλέταις.

φυλετικός, ἡ, ὄν, *e tribulibus constans*. Legg. XI. 915. C: ἐν ταῖς φυλετικαῖσι δίκαις. 920. D. VI. 768. C: ἐν τοῖς φυλετικοῖς δικαστηρίοις.

φυλή, ἡ, *tribus*. Gorg. 473. E: ἐπειδὴ ἡ φυλή ἐπρυσάνευε. (Id. Apol. 32. B.). Legg. VI. 760. B. VIII. 828. C: ὧν (θεῶν) ἂν ἡ φυλή ἐκάστη ἐπώνυμος ἦ. VI. 753. C: τοῦνομα ... φυλῆς καὶ δήμιον. 760. B. V. 745. E: φυλὴν αὐτὴν ἐπονομάσαι. VI. 759. D: αἱ τέτταρες φυλαί. E. 768. B: κατὰ φυλὰς ἀναγκαῖον δικαστήρια ... γίγνεσθαι. 771. B. XI. 921. D: ἐν τοῖς κατὰ φυλὰς δικαστηρίοις. Etiam cohors militum *e tribulibus constans*. Legg. VI. 755. D: ἐκάστη φυλὴ ταξίαρχον. C: τῶν πεζῶν φυλῶν κοσμητὰς τῶν τάξεων.

φύλλον, τό, *folium*. Charm. 155. E: ὅτι αὐτὸ ... εἶη φύλλον τι. Ib. (ὅτι) οὐδὲν ὄφελος εἶη τοῦ φύλλου. Pol. II. 372. B: φύλλα καθαρά.

φύλον, τό, *genus, stirps; trop. familia*. Soph. 218. C: τὸ δὲ φύλον ... οὐ πάντων ῥύσιον συλλαβεῖν τί ποτ' ἐστίν, ὁ σοφιστής. Polit. 260. D: τὸ κηρυκινὸν φύλον. Crat. 398. E: τὸ ἡρωικὸν φύλον. Tim. 91. D: τὸ ... τῶν ὀρνέων φύλον. Theaet. 160. D: κατὰ μὲν Ὅμηρον καὶ Ἡράκλειτον καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτον φύλον. Soph. 220. A: τὸ ... πτηνὸν φύλον ὁρώμεν.

φύμα, τό, *oomica*. Tim. 85. C: παντοί' ἀναπέμπει φύματα (sic Par. A. c. al. Vulg. φουήματα) ζήουσα (ἡ χολή). φύρω, *commisceo, concipio*. Phaed. 97. B: ἄλλα τιν' ἄλλον τρώπον (τῆς μεθόδου) αὐτὸς εἰκὴ φύρω. Gorg. 465. C: ἄτε δ' ἐγγὺς ὄντων φύρονται ἐν τῷ αὐτῷ καὶ περὶ ταῦτα σοφιστὰι καὶ ῥήτορες. E: ὁμοῦ ἂν πάντα χρήματα ἐφύρετο ἐν τῷ αὐτῷ. Etiam homines dicuntur φύρεσθαι qui cum aliis commiscantur, congregiuntur al. Legg. XII. 950. A: οὐδὲν

διαφέρει φύρεσθαι δεχομένους τε αὐτοῖς ξένους καὶ αὐτοὺς εἰς τὰς ἄλλας ἐπικωμιάζοντας πόλεις. Hipp. mai. 291. A: ἐμοὶ οὐδὲν πρᾶγμα φύρεσθαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Med. confundo, conturbo (abs.). Phaed. 101. D: ἅμα δὲ οὐκ ἂν φυροῖο ... περὶ τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης ὀρμημένων.

φυρῶ, commisceo, subigo. Tim. 73. E: γῆν ... ἐφύρασε (v. ἀνεφύρασε) καὶ ἔδευσε μυελῶ. Theaet. 147. C: ὅτι γῆ ἵγρῳ φυραθεῖσα πηλὸς ἂν εἴη.

φύσα, ἡ, inflatio. Pol. III. 405. D: φύσας τε καὶ πατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι cet.

φυσέχῃ, (i. q. ψυχῇ). Crat. 400. B: τῇ δυνάμει ... ἣν φύσιν ὀχεῖ καὶ ἔχει, φυσέχην ἐπονομάζειν.

φύσημα, τό, spiritus. Alc. II. 145. E: ἀνδρῶν ῥήτορικῶν πολιτικῶν φύσημα φυσῶντων.

φυσικός, ἡ, ὄν, naturalis. Locr. 101. D: τινὸς δὲ καὶ ὑπὸ τὰς φυσικὰς θερμότητας ἀπαραλουμένῳ.

φύσις, ἡ, natura; rerum natura; in univ. quod per se vel revera est, unde φύσει, τῇ φύσει et τῇ φύσιν non solum est naturā et natura convenienter, verum etiam per se, vere et revera. Pol. V. 456. A: γυναικὸς ... καὶ ἀνδρὸς ἡ αὐτὴ φύσις εἰς φυλακὴν πόλεως. Prot. 315. C: ἐφαίνοντο ... περὶ φύσεως τε καὶ τῶν μετεώρων ἀστρονομικὰ ἅττα διερωτᾷ τὸν Ἰππίαν. Gorg. 483. E: κατὰ νόμον ... τὸν τῆς φύσεως. B: τὸ τῆς γίσεως δίκαιον. Phaed. 245. E: ὡς ταύτης οὐσης φύσεως ψυχῆς. Phil. 31. D: λύσιν τῆς φύσεως. Prot. 323. C: ὅτι δὲ αὐτὴν οὐ φύσει ἡγοῦνται εἶναι οὐδ' ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἀλλὰ διδακτὸν cet. 337. C: φύσει, οὐ νόμῳ. Phaedr. 249. E: πᾶσα ... ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθείσθαι τὰ ὄντα: Gorg. 482. E: ἃ φύσει μὲν οὐκ ἔστι καλὰ, νόμῳ δέ. Phaed. 88. A: οὕτω ... αὐτὸ φύσει ἰσχυρὸν εἶναι cet. 103. B: οὔτε τὸ ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ ἐν τῇ φύσει (ἐναντίον). Theaet. 172. B: ὡς οὐκ ἔστι φύσει αὐτῶν οὐδὲν οὐσίαν ἐαυτοῦ ἔχον. Parm. 132. D: τὰ ... εἶδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἑστάναι ἐν τῇ φύσει (sic libri optimi, v. τῇ φύσει). Crat. 389. C: τὸ φύσει ἐκάστῳ πεφυκὸς ὄργανον. 390. E: εἰς τὸ τῇ φύσει ὄνομα ὄν ἐκάστω. 391. A: ἥντινα γῆς εἶναι τὴν φύσει ὀρθότητα ὀνόματος. Phil. 14. C: (τὸν) φύσει πως πεφυκὸς θανμαστόν (λόγον). Pol. II. 375. E: ὅτι τοῦτο φύσει ἀπῶν τὸ ἥθος. 381. A: ἡ φύσις ἢ τέχνη ἢ ἰμφοιτέροις. III. 407. C: τοὺς ... φύσει τε καὶ διαίτη ὕγιεινῶς ἔχοντας τὰ σώματα. IV. 428. E: τοῦτο ... φύσει ὀλιγιστον γίγνεται γένος. VI. 487. A: εἰ μὴ φύσει εἴη μιτήριων. 501. B: πρὸς ... τὸ φύσει δίκαιον καὶ καλὸν cet. VII. 515. C: εἰ φύσει τοιάδε ξυμβαίνοι αὐτοῖς (si ita res ferret ut haec eis contingerent). X. 598. A: αὐτὸ τὸ ἐν τῇ φύσει ἔκαστον. 611. B: μήτε ... τῇ ἀληθεστάτῃ φύσει τοιοῦτον εἶναι ψυχὴν ὥστε cet. Legg. IV. 714. C: τὸν φύσει ὅρον

τοῦ δικαίου λέγεσθαι κάλλισθ' οὕτως. VI. 777. D: ὁ φύσει, καὶ μὴ πλαστῶς σέβων τὴν δίκην. VII. 820. C: τὰ τῶν μετρητῶν τε καὶ ἀμέτρων πρὸς ἀλλήλα ἥτινι γύσει γέγονε. XI. 927. B: αἷς ἐστὶν ἐν τῇ γύσει τῶν αὐτῶν ἐκρόνων κήδεσθαι διαφερόντως. 931. E: τοῦτων ... οὕτω φύσει διαταγμένων cet. Apol. 22. C: ὅτι οὐ σοφία ποιοῖεν ἂ ποιοῖεν, ἀλλὰ φύσει τινὶ cet. Phaedr. 254. B: πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἡνέχθη. 271. A: φύσιν ... δεικνύναι. Soph. 245. C: χωρὶς ἰδίαν ἐκατέρου φύσιν εἰληφότος. 265. C: τὴν φύσιν αὐτὰ γενῶν ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτοματίας. 256. C: ὥς ἐστι κατὰ φύσιν ταύτη. Polit. 264. A: τὰ ... ἔχοντα τιθασεύεσθαι φύσιν ἡμερα προσείρηται. 310. A: θρεφθεῖσι ... κατὰ φύσιν. 308. C: ἡ κατὰ φύσιν ἀληθῶς οὐσα ... πολιτικῇ. Parm. 139. E: τοῦ ... ἐνὸς χωρὶς ἐφάνη τὴν φύσιν τὸ ταυτόν. Crat. 393. B: ὃ ἂν ἡ τοῦ γένους ἔκγονον τὴν φύσιν. 394. B: τοῖς ... κατὰ φύσιν γιγνομένοις. 395. D: τούνομα ὀρθῶς καὶ κατὰ φύσιν τεθῆναι. Phil. 44. E: ὅπου οὖν εἶδους τὴν γύσιν ἰδεῖν. Pol. IV. 428. E: κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις. 444. D: κατὰ φύσιν ... κρατεῖν τε καὶ κρατεῖσθαι ἐπ' ἀλλήλων. Ib. παρὰ γύσιν ἄρχειν τε καὶ ἄρχεσθαι ἄλλο ἐπ' ἄλλον. V. 473. A: ἡ φύσιν ἔχει (*consentaneum est*) πρῶξιν λέξεως ἥτιον ἀληθείας ἐφαπτεσθαι. VI. 489. B: οὐ γὰρ ἔχει φύσιν κυβερνήτην ναυτῶν δεῖσθαι ἄρχεσθαι ὑφ' αὐτοῦ. Tim. 30. B: τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν οὐδὲν cet. 45. B: τὸ κατὰ φύσιν πρόσθεν. 62. B: τὸ ... παρὰ φύσιν ξυναγόμενον μιᾶται παρὰ φύσιν αὐτὸ ἐαυτὸ εἰς τούναντιον ἀποθούν. Legg. I. 642. A: ἡ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις. III. 682. A: κατὰ θεῖον πως εἰρημένα καὶ κατὰ φύσιν. IX. 870. E: ἀναγκαῖον εἶναι τὴν κατὰ φύσιν δίκην ἐκτίσαι τὴν τοῦ παθόντος. X. 892. C: (ὅτι;) φύσιν βούλονται λέγειν γενέσθαι τὴν περὶ τὰ πρῶτα. XI. 918. E: καπηλεία ... πάσα γέγονεν οὐ βλάβης ἔνεκα τὸ γε κατὰ φύσιν. 927. A: εἰ ταῦτ' ἐστὶ κατὰ φύσιν. 942. E: τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πῶν τε καὶ ὑποδημάτων γενέσθαι καὶ γύσιν. Epin. 974. B: ὥς οὐσης αὐτῇ κατὰ τινὰ φύσιν ταύτης. Ut Lat. *natura* (germ. *Wesen*, i. q. *Geschöpf*) etiam singulare quid quod est designat. Pol. II. 359. C: ὁ πάσα φύσις διώκειν πένοντες ὥς ἀγαθόν. Polit. 267. B: τέχνη τῆς ἀκεράτου φύσεως θρεπτική. 272. C: πενθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως εἰ cet. Pol. IX. 588. C: οἶαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι γύσεις. Polit. 306. E: πάντως ἐπιγέροντες τούνομα ὃ λέγω κοινὸν πᾶσις ταῖς φύσεσι ταύταις ἐπαινοῦμεν αὐτάς. Sapiens reddi potest *genus vel vis* (germ. *Wesen* vel *Begriff*). Pol. VII. 525. C: ἔως ἂν ἐπὶ θεῶν τῆς τῶν ἀριθμῶν φύσεως ἀφίκωνται τῇ νόσει αὐτῇ. Phil. 25. A: ὅσα διόπασται ... ξυναγαρόντας χορῆναι ... μίαν ἐνοσημαίνεσθαι τινὰ γύσιν. Pol. IV. 429. D: ἐκλέγονται ἐκ τοσοῦτων χορημάτων μίαν γύσιν τὴν τῶν λευκῶν. VI. 493. C: τὴν ... τοῦ ἀναγκαίου

καὶ ἀγαθοῦ φύσιν. — Ad animum transl. est *indoles, ingenium* et *virtus* (germ. *Eigenschaft*); etiam in univ. *animus* (germ. *Geist* et *Gemüth* vel *Gesinnung*). Pol. III. 410. E: ἡ φιλόσοφος ... φύσις. IX. 576. A: τυραννικὴ φύσις. Legg. VII. 810. B: οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν. IX. 875. A: ὅτι φύσις ἀνθρώπων οὐδενός ἱκανὴ φύεται ὥστε γινῶναι cet. Phaedr. 279. A: δοκεῖ μοι ἀμείνων ... τὰ τῆς φύσεως. Pol. III. 409. D: φύσεως παιδευομένης. VI. 495. A: αὐτὰ τὰ τῆς φιλοσόφου φύσεως μέρη. VIII. 549. B: τῷ ... μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως. VI. 486. B: δειλῇ ... καὶ ἀνελευθέρῳ φύσει. 494. A: φιλοσόφῳ φύσει. VII. 538. C: εἰ μὴ πάντῃ εἴη φύσει ἐπισεικῆς. VIII. 562. C: ὅστις φύσει ἐλεύθερος. IX. 573. C: ὅταν ἡ φύσει ἡ ἐπιτηδεύμασιν ἡ ἀμφοτέροις ... μελαγχολικός γένηται. Tim. 20. A: ἅμα ἀμφοτέρων φύσει καὶ τροφῇ μετέχον. Legg. XII. 961. B: φύσει καὶ τροφῇ. Alc. I. 119. C: ἐγὼ ... εὖ οἶδα ὅτι τοιῦτων τῇ γε φύσει πάντῃ πολὺ περισσέσμαι. 135. E: οὐτε τῇ σῇ φύσει ἀπιστῶν cet. Prot. 315. D: μειράκιον ... καλὸν τε ἀγαθὸν τὴν φύσιν. Theaet. 142. C: δοκεῖ γάρ μοι ... πάντῃ ἀγαθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν. Polit. 307. C: τὴν σώφρονα φύσιν. Conv. 219. D: ἀγόμενον ... τὴν τούτου φύσιν τε καὶ σωφροσύνην cet. Pol. II. 370. B: διαφέρων τὴν φύσιν. V. 456. B: συγγενεῖς αὐτοῖς τὴν φύσιν. VI. 492. A: ἦν ... ἔθμεν τοῦ φιλοσόφου φύσιν cet. Legg. XI. 934. D: διὰ θυμοῦ κακὴν φύσιν ἅμα καὶ τροφῇ γεννομένην. Pol. III. 410. E: δεῖν ... τοὺς ὑψίστους ἀμφοτέρα ἔχειν τούτῳ τῷ φύσει (sic Par. A. Vulg. φύσει. Al. φύσει). IV. 424. A: φύσεις χρησταί. VI. 491. A: οἶαι οὐσαι φύσεις ψυχῶν cet. 485. A: τῶν φιλοσόφων φύσεων περὶ. III. 408. D: οἱ παντοδαπαῖς φύσεσιν ὁμιληκότες. V. 456. B: τὰ δ' ἐπιτηδεύματα οὐ τὰ αὐτὰ ἀποδοτεῖα ταῖς αὐταῖς φύσεσι. Legg. IV. 710. B: ταύτην ... ὁ τυραννος τὴν φύσιν ἐπέτω πρὸς ἐκείναις ταῖς φύσεσιν cet. Polit. 274. B: ὅσα (θηρία) χαλεπὰ τὰς φύσεις ἦν. Pol. II. 375. B: ὄντες τοιοῦτοι τὰς φύσεις. IV. 424. A: φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ. VII. 526. C: οἱ ἀριστοὶ τὰς φύσεις. (Id. Tim. 18. D.). VII. 519. C: τὰς ... βελτίστας φύσεις ἀναγκάσαι ἀφίκεσθαι πρὸς τὸ μᾶθημα. 540. C: ὅσαι ἂν αὐτῶν ἱκαναὶ τὰς φύσεις ἐγγίγνυνται. Legg. VII. 798. A: ταῦτόν ... δεῖ νομίζειν τοῦτο γίγνεσθαι καὶ περὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων διανοίας τε ἅμα καὶ τὰς τῶν ψυχῶν φύσεις. Alc. I. 120. D: πότερον εἰκὸς ἀμείνους γίγνεσθαι φύσεις ἐν γενναίοις γενέσιν, ἢ μὴ; — Saepissime orationis amplificationem efficit vel ita ponitur ut adiectivo (*naturalis*) exprimi possit. Phaedr. 248. C: ἡ τε τοῦ περὶ φύσις ... τούτῳ τρέφεται. Phaed. 109. E: ἡ φύσις (int. αὐτοῦ, i. q. germ. *er*). Soph. 257. A: ἡ τῶν γενῶν φύσις. C: ἡ θάτερον ... φύσις. Conv. 186. B: ἡ ... φύσις τῶν σωμάτων. 191. A: ἡ φύσις (int. αὐτῶν, germ. *sie*). 192. E. 286. C: τίκτειν ἐπιθυμεῖ ἡμῶν ἡ φύσις. Tim.

84. C: ἡ τοῦ μυελοῦ φύσις. Legg. III. 691. E: φύσις τις ἀνθρωπίνῃ μείμικμένη θείᾳ τινὶ δυνάμει, κατιδοῦσα cet. VI. 770. D: εἴτε ἀρρήν τις τῶν ξυνοικούντων οὐσα ἡ φύσις εἴτε θήλεια. Soph. 257. D: τὰ τῆς θάτερου φύσεως μυρία. Tim. 60. B: ὅσον ... διαχυτικὸν μέχρῃ φύσεως τῶν περὶ τὸ στόμα ξυνόδων cet. Epin. 987. D: ὅτι μέσος ἂν εἴη χειμῶνων τε καὶ τῆς θερινῆς φύσεως. Phaedr. 87. E: τότε ἤδη τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας (*naturalem s. natura ei insitam imbecillitatem*) ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα. Polit. 257. D: κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύσιν. (Id. Tim. 75. D.). Phil. 25. E: ἄρ οὐκ ἐν μὲν νόσοις ἡ τούτων ὁρθὴ κοινωνία τὴν ὑγείας φύσιν ἐγέννησεν; 30. B: τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν. Tim. 45. B: τὴν τῶν βλεφάρων φύσιν. 74. D: τὴν ... τῶν νεύρων φύσιν. Legg. V. 729. C: ταύτου φύσιν αἵματος ἔχουσαν (*ξυγγένειαν*). VIII. 845. D: περὶ ... τὴν ὕδατος φύσιν ἐστὶ τὰ τοιαῦτα ξύμπαντα δυνατὰ γίνεσθαι. IX. 862. D: στέρεται ... τὴν τοῦ δικαίου φύσιν. 869. C: τὸν πατέρα ἡ μητέρα, τοὺς εἰς φῶς τὴν ἐκείνου φύσιν ἀγαγόντας. XII. 944. D: ἐκ γυναικὸς μεταβαλόντα εἰς ἀνδρὸς φύσιν. Epin. 984. D: τὴν τῶν ἀστρων φύσιν.

φυσῶ, *spiro*. Alc. II. 145. E: ἀνδρῶν ῥητορικῶν πολιτικὸν φύτευμα φυσώτων.

φυσώδης, ὃ ἡ, *inflatus*. Crat. 427. A: ὅταν πού τὸ φυσῶδες μιμῆται.

φυτεία, ἡ, *satia*. Theag. 121. C: εἴτε φυτεῖαν εἴτε παιδοποιίαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν.

φυτεύμα, τό, *satum*, i. e. *arbor* cet. Legg. VI. 761. B: κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασιν.

φυτευτός, ἡ, ὄν, *satum*. Pol. VI. 510. A: πᾶν τὸ φυτευτὸν καὶ τὸ σκευαστὸν ὅλον γένος.

φυτεύω, *planto vel sero*, in univ. *procreo*, *genero*. De lucri cup. 226. A: ὅτι οὐδενὸς ἄξιον φυτεύει τὸ φυτὸν. Tim. 77. A: φύσιν ... φυτεύουσιν. Phaedr. 276. E: ὅταν τις ... φυτεύῃ τε καὶ σπείρῃ μετ' ἐπιστήμης λόγους. Pol. III. 407. D: ἔκγονα αὐτῶν ... ἕτερα τοιαῦτα φυτεύειν. Theag. 121. B. Tim. 73. D: φυτεύων ἐν αὐτῷ κατέδει τὰ τῶν ψυχῶν γένη. Legg. VIII. 843. E. De lucri cup. 225. D: φυτεύων γεωργικὸς ἀνὴρ. Tim. 87. B: τοὺς φυτεύοντας. 80. E: ἃ θεὸς ἐπ' αὐτὸ τοῦθ' ἡμῖν ἐφύτευσεν. Euth. 12. A: ὃς τάδε πᾶντ' ἐφύτευσεν (e poet.). Crit. 50. D: ἐφύτευσέ σε (ὁ πατήρ). Phaedr. 248. D: ταύτην μὴ φυτεύσαι εἰς μηδεμίαν θηρείαν φύσιν. Tim. 57. D. Legg. III. 691. D: διδυμιον ὑμῖν φυτεύσας τὴν τῶν βασιλέων γένεσιν ἐκ μονογενοῦς. Phaedr. 276. E: τῷ ... φυτεύσαντι. Tim. 87. B: τῶν φυτευομένων. Pol. X. 597. C: πλείους οὔτε ἐφυτεύθησαν ὑπὸ τοῦ θεοῦ οὔτε μὴ φυνῶσι. De lucri cup. 225. C: ἐν ὁποίᾳ ἄξια φυτευθῆναι καὶ ὥρα καὶ χώρα. Pol. VI. 492. A: ἐάν ... μὴ ἐν προσηκούσῃ σπαρεῖσθαι τε καὶ φυτευθεῖσθαι τρέφηται.

Theag. 121. B: τὸ φυτευθέν. (Tim. 77. A. pro v. φυτευθέντα Par. A. Tub. et Fl. x. habent παιδευθέντα.)

φυτὸν, τό, *planta*, in univ. *terra editum, natum vel natura* (germ. *Wesen* vel *Geschöpf*). Pol. II. 380. E: πᾶν φυτὸν ... τὸ ὑγιέσταιον καὶ ἰσχυροτάτον ἥκιστα ἀλλοιοῦνται; De lucri cup. 225. B: ὅτι οὐδενὸς ἀξίον τὸ φυτὸν. Pol. VI. 491. D: παντὸς ... σπέρματος πέρι ἢ φυτοῦ εἴτε ἐγγείων εἴτε τῶν ζώων. Legg. VI. 765. E: παντὸς ... φυτοῦ ἢ πρώτῃ βλάβῃ... κυριωτάτῃ τέλος ἐπιθεῖναι τὸ πρόσφορον. Theaet. 149. E: εἰς ποίαν γῆν ποῖον φυτὸν τε καὶ σπέρμα κατεβλητέον. Tim. 90. A: ὡς ὄντας (ἡμᾶς) φυτὸν οὐκ ἐγγειον, ἀλλ' οὐράνιον. Polit. 274. D: σπέρματα ... καὶ γυτὰ. Tim. 77. A: ἡμεῖρα δένδρα καὶ γυτὰ καὶ σπέρματα. Theag. 121. B: πάντα τὰ φυτὰ ... καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα καὶ τὰ ζῶα. Prot. 334. B: πάντων τῶν φυτῶν ταῖς ... ῥίζαις. Phaedr. 70. D: κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν. Polit. 280. C: ὅποσα φυτῶν ... νεῦρα ... εἵπομεν. Pol. III. 401. A: ἡ τῶν σωμάτων φύσις καὶ ἡ τῶν ἄλλων φυτῶν. Tim. 59. E διὰ τῶν ἐκ γῆς φυτῶν ἡθημένα. Legg. X. 905. E: περὶ φυτῶν γένεσιν. Euth. 2. D: τῶν νέων φυτῶν. Phil. 22. D: πᾶσι φυτοῖς καὶ ζώοις αἰρετός (βίος). Conv. 188. A: ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε καὶ φυτοῖς. B: καὶ τοῖς θηρίοις καὶ τοῖς φυτοῖς. Pol. VIII. 546. A: οὐ μόνον φυτοῖς ἐγγείοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπιγείοις ζώοις cet. 564. A: ἐν ὕραις τε καὶ ἐν φυτοῖς καὶ ἐν σώμασι. Theag. 121. B. Theaet. 167. B: κατὰ ... φυτὰ γεωργούς (λέγω τοὺς σοφοὺς). Soph. 233. E: εἴ τις ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τᾶλλα φυτὰ πάντα ποιήσῃν φαιή. Pol. VII. 532. B: πρὸς ... τὰ ζῶα τε καὶ φυτὰ. X. 596. E. Legg. X. 889. C: ζῶα ... καὶ φυτὰ ξύμπαντα.

φυτουργός, ό, *orifex*. Pol. X. 597. D: βούλει ... τοῦτον ... φυτουργὸν τοῦτου προσαγορεύωμεν ἢ τι τοιοῦτον; φύω, *gigno, edo, procreo*; neutr. et pass. *nascor, exsisto, oigo*; perf. *natus sum, natura sum vel comparatus sum, is sum qui, me habeo, soleo*, et in univ. *sum*. Pol. II. 380. A: ὅτι ... θεὸς αἰτίαν φύει βροτοῖς (Aesch.). X. 621. A: ὅσα γῇ φύει. Id. Legg. VI. 766. A. Polit. 274. A: φύειν τε καὶ γεννᾶν cet. Pol. IX. 588. C: φύειν ἐξ αὐτοῦ πάντα ταῦτα. Legg. VIII. 848. B: χεῖρῳ που καὶ βελτίῳ τούτων ἕκαστα ἀνάγκη φύειν καὶ ἐκτρέφειν τὴν γῆν. Phaedr. 251. C: φύουσα τὰ πτερὰ. Tim. 91. D: ἀντὶ τριῶν πτερὰ φύον. Soph. 265. C: ἀντὶ διανοίας φουούσης (αἰτίας). Menex. 237. D: ἐν ᾧ ἡ πᾶσα γῇ ... ἔφυε ζῶα παντοδαπά. Apol. 34. D: οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ θεοῦ οὐδ' ἀπὸ πέτρης (Hom.) πέφυκα. Charm. 158. B: εἰ ... καὶ πρὸς τᾶλλα κατὰ τὸν τοῦδε λόγον ἰκανῶς πέφυκας. Phaedr. 246. D: πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθεῖς ἄγειν ἄνω. 255. C: ἡ πέφυκεν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἵεναι. 265. E: κατ' ἄρθρα, ἢ πέφυκε. 270. D: τίνα (δύναμιν) πρὸς τί πέφυκεν εἰς τὸ δρᾶν ἔχον (*natura habeat*). 271. A: πότε-

ρον ἔν καὶ ὁμοιον πέφυκεν ἢ cet. 277. C: καθ' ὅσον πέφυκε. Gorg. 479. D: τὸ ... μὴ διδόναι δίκην πάντων μέγιστον τί καὶ πρῶτον κακῶν πέφυκεν. Phaed. 60. B: ὡς θαυμασιῶς πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι. Parm. 153. E: εἰ μὴ παρὰ φύσιν πέφυκεν αὐτὸ τὸ ἐν. Crat. 387. A: ὧ πέφυκε (τέμνεσθαι). Conyn. 195. C: ὃ δὴ πέφυκεν Ἐρως μισεῖν. Pol. I. 341. B: οὐ γὰρ ἡ τέχνη ... ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν ἐπὶ τῷ cet. IV. 423. D: πρὸς ὃ τις πέφυκε. VI. 508. A: ἄρ' οὖν ὥδε πέφυκεν ὄψις πρὸς τούτον τὸν θεόν; Tim. 81. E: τὸ δ' ἡ πέφυκε γιγνόμενον ἡδύ. Legg. IV. 723. D: καίτοι πέφυκε γὰρ εἶναι πᾶσιν. IX. 870. B: ὦν ἐνεκα ὃ πλοῦτος εἶναι πέφυκε. Polit. 282. B: τούτοις ἐκάτερον ἅμα δυοῖν πεφύκατον τέχναις μέρη. Legg. XII. 961. D: ὡς ἐν ζωῇ ψυχῇ καὶ κεφαλῇ τὸ γὰρ μέγιστον πεφύκατον. I. 649. C: ἃ παθόντες ... πεφύκαμεν διαφερόντως θαρράλειοι ... εἶναι. Pol. V. 475. C: εἴθ' οὕτως εἴτ' ἐκείνως πεφύκασιν. Legg. VII. 819. B: ὡς πεφύκασι γίγνεσθαι. VIII. 829. D: ἐάν καὶ μὴ μουσικὰ πεφύκη. Prot. 330. C: τοιοῦτον πεφυκέναι οἷον ἀνόσιον εἶναι. Phaed. 80. A: ἡ οὐ δοκεῖ σοι τὸ ... θεῖον οἷον ἄρχειν ... πεφυκέναι —; Soph. 232. A: κινδυνεύει τούτο ταύτῃ πῃ μάλιστα πεφυκέναι. Crat. 384. D: οὐ γὰρ γίνοιται ἐκάστῳ πεφυκέναι ὄνομα οὐδὲν οὐδενί cet. Phil. 51. C: αἰεὶ καλὰ καθ' αὐτὰ πεφυκέναι. Conyn. 184. B: χωρὶς τοῦ μηδὲ πεφυκέναι ἀπ' αὐτῶν γενναίαν φιλίαν. Pol. VI. 494. D: διὰ τὸ εὖ πεφυκέναι. 490. A: ὅτι πρὸς τὸ ὄν πεφυκῶς εἴη ἀμιλλᾶσθαι ὃ γὰρ ὄντως φιλομαθής. X. 597. E: τρίτος τις ἀπὸ βασιλείας καὶ τῆς ἀληθείας πεφυκῶς. Charm. 154. E: εἰ τὴν ψυχὴν ... τυγχάνει εὖ πεφυκῶς. Pol. IV. 433. A: εἰς ὃ αὐτοῦ ἡ φύσις ἐπιτηδειοτάτῃ πεφυκνία εἴη. Legg. VII. 803. D. Ep. VII. 343. D: πεφυκνία φανύλως. Soph. 266. E: εἰ ... τῶν ὄντων ἐν τι φανείῃ πεφυκός. Parm. 153. D: ὥστ' ... ἅμα τῇ τελευτῇ ἂν γεγονός ὕστατον ἂν τῶν ἄλλων πεφυκός εἴη γίγνεσθαι. Pol. VI. 507. E: ἰδίᾳ ἐπ' αὐτὸ τοῦτο πεφυκός (γένος). X. 601. D: πρὸς ἣν (χρεῖαν) ἂν ἕκαστον ἡ πεποιημένον ἡ πεφυκός. IV. 442. E: (περὶ) τοῦ ἐκείνῃ ὁμοίως πεφυκός τε καὶ τεθραμμένον ἀνδρός. Tim. 62. D: τοῦ ... κοσμοῦ ταύτῃ πεφυκός. Prot. 325. B: οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκός. Pol. X. 609. B: ὅτι τοῦ πεφυκός οὕτως ὁλεθρὸς οὐκ ἔν. Ep. VII. 343. E: εὖ πεφυκός. Theaet. 144. A: οὐδένα πῶ ἡσθόμην οὕτω θαυμασιῶς εὖ πεφυκός. Legg. VI. 773. B: τὸν ... ἐναντίως πεφυκός. Crat. 383. A: ὀνόματος ὀρθότητα εἶναι ἐκάστῳ τῶν ὄντων φύσει πεφυκνίαν. Critia 109. C. Parm. 145. E: οὕτω δὴ πεφυκός τὸ ἐν cet. Crat. 389. C: τὸ φύσει ἐκάστῳ πεφυκός ὄργανον ἐξευρόντα cet. D. 398. A: οὐκ ἐκ χρυσοῦ πεφυκός (τὸ χρυσοῦν γένος). Phil. 58. A: περὶ τὸ ὄν καὶ τὸ ὄντως καὶ τὸ κατὰ ταύτον αἰεὶ πεφυκός. Soph. 266. B: ἐξ ὧν τὰ πεφυκότες ἐστί. Tim. 54. C: ἐκ γὰρ ἐνός ἅπαντα

πεφυκότα (abs.) cet. Hipp. mai. 301. B: οὕτω μεγάλα ... καὶ διανεκὴ σώματα τῆς οὐσίας πεφυκότα. Conv. 193. C: παιδικῶν τυχεῖν κατὰ νοῦν αὐτῷ πεφυκότων. Legg. VII. 807. D: οὕτω ... τούτων πεφυκότων. Pol. VIII. 547. E: τοὺς πρὸς πόλειμον μᾶλλον πεφυκότας. Tim. 55. D: πότμον ... ἓνα ἢ πέντε αὐτοὺς ἀληθείᾳ πεφυκότας λέγειν προσήκει. Phaedr. 266. B: δυνατὸν εἰς ἓν καὶ ἐπὶ πολλὰ πεφυκόθ' (v. πεφυκότα) ὄρᾶν. Crat. 397. B: περὶ τὰ αἰεὶ ὄντα καὶ πεφυκότα. Tim. 68. E: ταῦτα ... πάντα τότε ταύτῃ πεφυκότα ἐξ ἀνάγκης. Crat. 389. B: οἷα ... ἐκάστῳ καλλίστη πεφύκει (sic Cl. c. al. Vulgo ἐπεφύκει). Pol. II. 374. B: πρὸς ὃ πεφύκει (al. ἐπεφύκει) ἕκαστος. Tim. 69. E: ἐπειδὴ τὸ μὲν ἀμείνον αὐτῆς, τὸ δὲ χείρον πεφύκει. Pol. X. 597. D: μίαν φύσει αὐτὴν (κλίνην) ἔφυσεν. Tim. 44. E. 74. E: βραχέϊαν σάρκα ἔφυσεν. Euthyd. 299. A: ὅτι ... μαθὼν σοφοὺς υἱεῖς οὕτως ἔφυσεν. Tim. 76. E: τρίχας ... ἔφυσαν. Legg. VII. 797. E: ἐξ αὐτῶν τούτων ... σάρκας φύσαντα οἰκίας τούτοις. Tim. 90. A: ὁθεν ἡ πρώτη τῆς ψυχῆς γένεσις ἔφν. Legg. V. 746. C: ὁ τι ... ξυγγενέστατον ἔφν τῶν προσεγκόντων πράττειν. Pol. III. 415. C: ἂν αὐτὸ ἐκ τούτων τις ὑπόχρυσος φνῇ. V. 473. D. VI. 494. B: εἰν τὸ σῶμα φνῇ προσφερές τῇ ψυχῇ. 496. B. Ep. VII. 343. E: κακῶς ἂν φνῇ. Phaedr. 251. C: ὅταν ἄρτι φνῶσι (v. φύωσι). Pol. X. 597. C: οὔτε μὴ φνῶσι. VI. 489. E: οἷον ἀνάγκη φύναι τὸν καλὸν τε ἀγαθὸν ἐσόμενον. Tim. 41. E. Legg. II. 663. E: ὁπλίτας ἐξ αὐτῶν φύναι. XI. 938. A. Menex. 237. A: διὰ τὸ φύναι ἐξ ἀγαθῶν. Pol. III. 396. C: ὁ ἐναντίως ἐκείνῳ φῖς τε καὶ τραφεῖς. V. 461. A: οὐδ' ὑπὸ εὐχῶν φύς. Legg. VI. 771. B: ἐν ... ὀρθότατα φύν. Theag. 121. B: θεραπεία τοῦ φύντος. Legg. VI. 772. E: ἀγαθῶν πατέρων φύντι. Menex. 239. A: μίας μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φύντες. Polit. 273. E: τὰ ... ἐκ γῆς νεογενῇ σώματα πολὶα φύντα. Pol. III. 401. E: (τῶν) μὴ καλῶς φύντων. IV. 431. C: (ἐν) τοῖς βέλτεστα μὲν φύσι, βέλτειστα δὲ παιδευθεῖσιν. V. 451. C. Alc. I. 120. E: τοὺς εὐφύντας. Phaedr. 259. C: ἐξ ὧν τὸ τεττίγων γένος μετ' ἐκείνο φύεται. 276. A: ὅσῳ ἀμείνων ... τούτου φύεται. Phaed. 110. A: οὔτε φύεται ἄξιον λόγου οἷδεν ἐν τῇ θαλάττῃ cet. Soph. 265. C: ὅσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμάτων καὶ ῥιζῶν φύεται. Conv. 197. A: ἡ γίγνεται τε καὶ φύεται πάντα τὰ ζῶα. Pol. VI. 503. B: τὰ πολλὰ δὲ διεσπασμένη φύεται (φύσις). Tim. 89. B. Legg. IV. 712. A: τότε πολιτείας τῆς ἀρίστης ... φύεται γένεσις. VII. 788. D: ὡς ἡ πρώτη βλάστη παντός ζῶου πολὺ μεγίστη καὶ πλείστη φύεται. IX. 875. A: ὅτι φύσις ἀνθρώπου οὐδενὸς ἱκανὴ φύεται ὥστε γρῶναι cet. Polit. 274. D: ἐκείνως ζῶμὲν τε καὶ φνόμεθα. Theaet. 144. B: μανικώτεροι ἢ ἀνδριώτεροι φνόνται. Pol. IV. 424. A. De virt. 378. C: ἄρα φύσει φνόνται οἱ ἀγαθοί;

Pol. VIII. 556. B: ἐλάττω δ' ἐν αὐτῷ φύοιτο (τ. φύοιντο) τῶν τοιοῦτων κακῶν (int. ἄν). Legg. VII. 795. C: εἴ τις ... φύοιτο. Pol. VIII. 565. D: ὅταν περ φύγῃται τύραννος. Phaedr. 251. B: ὥρμησε φύεσθαι ἀπὸ τῆς ῥίξης ὁ τοῦ πτεροῦ καν-
 λός. Phaed. 110. D: ἀνὰ λόγον τὰ φύόμενα φύεσθαι. Po-
 lit. 310. E: νωθεστέρα φύεσθαι τοῦ καιροῦ (int. πέφυκε).
 Pol. IX. 589. B: τὰ δὲ ἄγρια ἀποκωλύων φύεσθαι. Legg.
 VII. 788. D. Epin. 989. C: ταῦτα οὔτε ῥάδια φύεσθαι.
 Pol. VIII. 564. B: ποῖον νόσημα ἐν ὀλιγαρχίᾳ τε φνόμενον
 ταυτὸν καὶ ἐν δημοκρατίᾳ δολοῦται αὐτήν. Ep. VIII. 353.
 D: ἀρχὴ φνομένη νέα. Legg. VI. 757. D: τὴν νῦν φνομέ-
 νην κατοικίσειν πόλιν. Ep. III. 316. B: (πρὸς) τὴν νῦν
 (διαβολὴν) μειζω φνομένην καὶ σφοδροτέραν. VII. 336. E:
 αἱ τῶν στάσεων πολλὰι ... φνόμεναι ... διαφοραί. Pol. VII.
 533. B: πρὸς θαρραλείαν τῶν φνομένων τε καὶ συντιθεμέ-
 νων. Conv. 186. A: (ἐν) τοῖς ἐν τῇ γῇ φνομένοις. Phaedr.
 276. D: ἡσθῆσεται ... αὐτοὺς θεωρῶν φνομένους ἀπαλούς.
 Polit. 272. A: οὐχ ὑπὸ γεωργίας φνομένους. Crat. 410. D:
 τὰ φνόμενα καὶ τὰ γιγνόμενα. Pol. X. 596. C: τὰ ἐκ τῆς
 γῆς φνόμενα ἅπαντα ποιεῖ. Lach. 198. E. Euthyd. 296. D:
 οἱ ἐρίγνου καὶ ὅτ' ἐφύου. Polit. 270. D: ὅσον νεώτερον καὶ
 ἀπαλωτερον ἐφύετο. 271. B: οἱ ... ἐτῆδες (περιφορᾶς) κατ'
 ἀρχὰς ἐφύοντο. Legg. VIII. 831. A: ἐτέρους πάλιν οὐ χεί-
 ρους φύεσθαι.

φωνασκῶ, *vocem exerceo*. Legg. II. 665. E: οἱ περὶ
 νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι πεφωνασκηκότες.

φωνή, ἡ, *sonus, vox; lingua, sermo; etiam dialectus*.
 Theaet. 203. B: τοῦ ... βῆτα οὔτε φωνῇ οὔτε νόσος. Crat.
 418. B: ἡ ... νέα φωνή ἡμῖν ἡ καλὴ αὕτη. 421. D: ἡ πα-
 λαιὰ φωνή. Phil. 17. B: φωνή ... ἡμῖν ἐστὶ πον μία διὰ
 τοῦ στόματος τοῦτα. Legg. I. 642. C: καὶ μοι νῦν ἡ ...
 φωνὴ προσφιλὴς ὑμῶν. XI. 938. A: ἀπειθοῦσι δὲ φωνῇ
 νόμιον ἦδε. Apol. 31. D: φωνὴ τις γιγνομένη. Theag. 128.
 D: ἐὰν ... γένηται ἡ φωνή. Ax. 364. A: διῆξε φωνὴ βωγ-
 τός του. Ep. VII. 321. D: ἐστὶ γὰρ δὴ τις φωνὴ τῶν πολι-
 τειῶν ἐκάστης, καθάπερ εἰ τινων ζώων. Def. 414. C. D:
 φωνὴ ἀνθρώπου ἐγγράμματος. Locr. 101. A. Prot. 316. A:
 διὰ τὴν βαρύντητα τῆς φωνῆς. Theaet. 206. D: ἐμφανὴ
 ποιεῖν διὰ φωνῆς. Soph. 262. A: τὸ ... σημεῖον τῆς φωνῆς
 ... ὄνομα. Polit. 306. C: εἴτε κατὰ φωνῆς φοράν. Crat.
 383. A: τῆς αὐτῶν φωνῆς μύριον ἐπιφθεγγόμενοι. Tim. 47.
 C. D: ὅσον τ' αὐτὸ μουσικῆς φωνῆς χρήσιμον. Legg. II. 669.
 E: φωνῆς θηριώδους σφόδρα φίλον. VI. 777. B: περὶ γε
 τὰς τῶν ἐκ μιᾶς φωνῆς πολλοὺς οἰκέτας (*multos eiusdem lin-
 guae servos*) κτωμένων πόλεις. Ep. VIII. 353. E: τῆς Ἑλλη-
 νικῆς φωνῆς. Prot. 310. B: τῇ φωνῇ μίγα λέγων. 341. C:
 ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τετραμιμένος. 346. D: τῇ φωνῇ ἐνταῦθα
 κέχρηται τῇ τῶν Μυτιληναίων. Phaed. 62. A: τῇ αὐτοῦ

φωνῇ εἰπών. Theaet. 190. A: οὐδὲ φωνῇ, ἔλλα σιγῇ πρὸς αὐτόν. Soph. 261. E: τῶν τῇ φωνῇ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων. Crat. 398. B: ἐν γε τῇ ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρα φωνῇ. D: ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ. 410. A. Legg. I. 634. E: μίᾳ ... φωνῇ καὶ ἐξ ἐνὸς στόματος πάντας συμφωνεῖν cet. II. 654. C. Lys. 204. D: ὅτι καὶ ᾄδει εἰς τὰ παιδικὰ φωνῇ θανυσία. Apol. 17. D: εἰ ἐν ἐκείνῃ τῇ φωνῇ τε καὶ τῷ τροπῷ ἔλεγον ἐν οἷσπερ ἐτεθράμμεν. Prot. 310. B: τὴν φωνὴν γνοῦς αὐτοῦ. 322. A: φωνὴν καὶ ὀνόματα ταχὺ διεθρώσατο τῇ τέχνῃ. 341. B: δίκαιον γὰρ τὴν Σιμωνίδου φωνὴν τοῦτον ἐρωτᾶν. Phaedr. 242. C: καὶ τίνα φωνὴν ἔδοξα αὐτόθεν ἀκοῦσαι. 259. D: αἱ ... ἰᾶσι καλλίστην φωνήν. Theaet. 163. B: τῶν βαρβάρων πρὶν μαθεῖν τὴν φωνήν. 183. B: ἀλλὰ τιν' ἄλλην φωνὴν θετέον τοῖς τὸν λόγον τοῦτον λέγουσιν. 203. B: φωνὴν μόνον ἔχει. Crat. 398. D: κατὰ τὴν Ἀττικὴν τὴν παλαιὰν φωνήν. 409. E: κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν φωνήν. Phil. 18. B: φωνὴν ἄπειρον. Conv. 212. D: Ἀλκιβιάδου τὴν φωνὴν ἀκούειν. Pol. X. 617. B: φωνὴν μίαν εἰςαν. Tim. 67. B: φωνὴν θῶμεν τὴν δι' ὧτων ὑπὲρ αἶρος ἐγκεφάλου τε καὶ αἵματος μέχρι ψυχῆς πληγὴν διαδομένην. Critia 113. A. B. Legg. II. 666. D. X. 890. D: πάσαν, τὸ λεγόμενον, φωνὴν ἰέντα. (Cf. Euthyd. 293. A. Sis. 389. C.). XI. 934. D: πολλὴν φωνὴν ἰέντες. XII. 960. A: ἔξω τῆς οἰκίας φωνὴν ἐξαγγέλλειν. Ax. 366. D: ταύτην τῆς δυσαρεστῆσεως μίαν ἔχον φωνήν. Ep. V. 321. E: ἥτις ... ἂν τῶν πολιτειῶν τὴν αὐτῆς γθέργγηται φωνήν. Prot. 356. C: αἱ φωναὶ αἱ ἴσαι. Pol. III. 397. B: φωναῖς τε καὶ σχήμασιν. Legg. II. 653. D. Gorg. 474. E: τὰς φωνὰς καὶ τὰ κατὰ τὴν μουσικὴν πάντα. Phaed. 98. D. Pol. III. 397. A: πάντων ὀργάνων φωνὰς. V. 475. A: πάσας φωνὰς ἀφίετε. 476. B: τὰς ... καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται. VIII. 568. C: καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι. Legg. II. 669. C: θηρίων φωνὰς καὶ ἀνθρώπων cet.

φωνήεις, εἶσα, ἐν, *vocalis*. Legg. III. 700. E: ὅθεν ... τὰ θέατρα ἐξ ἀφώνων φωνήεντα ἐγένοντο. Praec. φωνήεντα (γράμματα) *dicuntur vocales* (*litterae*). Soph. 253. A: τὰ ... φωνήεντα διαφερόντως τῶν ἄλλων οἷον δεσμός διὰ πάντων κεχωρήκεν. Crat. 393. D: τοῖς ἄλλοις φωνήεσσι τε καὶ ἀφώνοις cet. 424. C: τὰ φωνήεντα διελέσθαι. Phil. 18. B. C.

φωνῶ, *loquor; pronuntio*. Ax. 366. C: ἔθος ἐστὶν αὐτῷ φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμεον. Soph. 262. C: οὐδὲ οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα. Tim. 72. A: τοῦ ... μανέντος ... οὐκ ἔργον τὰ φανέντα καὶ φωνηθέντα ὑφ' ἑαυτοῦ κρίνειν.

φῶρ, ὁ, *fur*. Pol. I. 334. A: ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φῶρ δεινός. Legg. IX. 874. B: νύκτωρ φῶρα εἰς οἰκίαν εἰσιόντα ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων.

φωρῶ, *scrutor* (furti detegendi causa). Legg. XII. 954. B: οὕτω φωράτω. A: φωρᾶν ... ἂν ἐθέλῃ τις τι παρ' ὁπω-
οῦν. Ib. εὖν δέ τις ἐρευνᾶν βουλομένῳ φωρᾶν μὴ διδῶ. B:
ὁ φωρῶν. Verti potest *coarguo*. Tim. 63. C: ταῦτόν ... τοῦτο
δεῖ φωρᾶσαι δρωντας ἡμᾶς περὶ τόνδε τὸν τόπον.

φῶς, ὁ, *vir*. Prot. 339. C: σοφοῦ παρὰ φωτός εἰρη-
μίζον (Simon.). Gorg. 486. B: εἴ τις ... γῶτα ἐθήκα χρί-
σσαν (Eurip.).

φῶς, τό, *lux, dies*. Prot. 311. A: ἕως ἂν φῶς γένηται.
Phaed. 89. C: ἕως ἔτι φῶς ἐστίν. 109. E: τὸ ἀληθῶς φῶς.
Soph. 266. C: φῶς οἰκείον τε καὶ ἀλλότριον. Crat. 409. B:
τὸ ... σέλας καὶ τὸ φῶς ταυτὸν. Ib. γίον ... καὶ ἔνον ἀεὶ
ἴσται περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς. Pol. VI. 508. A: εἴπερ
μὴ ἄτιμον τὸ φῶς. C: τὸ ἡμερινὸν φῶς. Critia 120. C:
πικρὴ φῶς γένοιτο. Legg. V. 738. E: ὅπου ... μὴ φῶς ἀλ-
λήλοις ἐστὶν ἀλλήλων ἐν τοῖς τρόποις, ἀλλὰ σκοτός. VI.
775. C: ἀδελφὸν ὅποια νῦν ἡ φῶς αὐτὸ γενιγῆσαι μετὰ θεοῦ.
Er. VII. 341. D: οἶον ἀπὸ πυρὸς πηδῆσαντος ἐξαφθὲν φῶς.
Pol. VII. 518. A: ἐκ ... φωτός εἰς σκοτός μετισταμένων. B.
532. C. Ax. 365. C: εἰ στερήσομαι τοῦδε τοῦ φωτός. Prot.
320. D: ἐπειδὴ ... ἄγειν αὐτὰ πρὸς φῶς ἐπιμελλόν. (Id. Phaedr.
261. E. Theaet. 157. D. Tim. 91. D. Legg. VI. 781. A. C.
IX. 869. C.) Crat. 410. D: τὸ ... προάγον εἰς φῶς. Parm.
128. E: εἰς ἔξοιστέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς εἴτε μὴ. (Id. Legg.
IV. 722. E. VII. 788. C.) Phil. 66. A: ὡς φῶς οὐ δέον ὁρᾶν
αὐτά. Soph. 220. D: πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον. Pol.
IV. 427. D: φῶς ποθὲν πορισάμενος ἱκανόν. V. 461. C:
μηδ' εἰς φῶς ἐκφέρειν κῆρυμα μηδὲ γε ἐν, εὖν γένηται. 473.
E: (μὴ ποτε πρότερον) φῶς ἡλίον ἴδῃ. VII. 514. A: πρὸς
τὸ φῶς τὴν εἰσοδὸν ἐχούσῃ (οἰκῆσει). 515. C: πρὸς τὸ φῶς
ἀναβλέπειν. D: εἰ πρὸς αὐτὸ τὸ φῶς ἀναγκάζοι αὐτὸν
βλέπειν. E: εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. 516. B: πρὸςβλέπων
τὸ τῶν ἀστρῶν τε καὶ σελήνης φῶς. 540. A: εἰς αὐτὸ ἀπο-
βλέψαι τὸ πᾶσι φῶς παρέχον. X. 616. B: διὰ παντός τοῦ
οὐρανοῦ καὶ γῆς τεταμένον φῶς εὐθύ. Tim. 39. B: φῶς ὁ
θεὸς ἀνῆψεν. 58. C: ὁ ... φῶς ... τοῖς ὁμῖαισι παρέχει.
Legg. IV. 724. A: πρὸς τὸ φῶς ἐπανάγειν. X. 899. A: εἴτε
ἐν ἀρμασιν ἐχούσα ἡμῖν (ἡ ψυχῇ) ἡλίον ἄγει φῶς τοῖς ἄπα-
σιν cet. Locr. 99. B: πῦρ ... φλόγα καὶ φῶς καὶ αὐγάν
(ἴσχει).

φωσφόρος, ὁ ἡ, *lucifer*. Tim. 45. B: φωσφόρα ... ὁμι-
ματα. *Lucifer* (stella). Locr. 97. A: φωσφόρος ... πολλὰκις
μὲν γίγνεται ὁ τᾶς Ἀφροδίτας. 96. E: τὸν Ἀφροδίτας καὶ
φωσφόρον τοὶ πολλοὶ καλέοντι.

X.

XI, τό. Crat. 414. B: μεταξὺ τοῦ χι cet. Tim. 36. B: μέσση πρὸς μέσση ἐκατέρω ἀλλήλαις οἷον χι προσβαλὼν κατέκαρψεν εἰς κύκλον.

χαίρω, v. χάσκω.

χαίρω, *gaudio, lactor, delector*; etiam *mihi lubet vel lubenter aliquid facio, amo*; cum part. pass. verli potest germ. *gern haben* vel *hören* (v. c. ὀνομαζόμενος), ut Lat. *gaudere* c. infin. pass. Prot. 318. D: ἐγὼ τοῖς καλῶς ἐρωτῶσι χαίρω ἀποκρινόμενος. Conv. 173. C: ὑπερφυῶς ὡς χαίρω. Pol. I. 328. D. Prot. 358. A: εἴτε ὁπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομαζών. Conv. 212. C: ὃ τι καὶ ὅη χαίρεις ὀνομαζών. Hipp. min. 369. A. Prot. 346. C: εἴ τις χαίρει ψέγων. Phaedr. 273. C: ὁπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος. Soph. 259. C: χαίρει ... τοὺς λόγους ἔλκων. Phil. 36. B: τότε ... λυπείται τε ἄρ' αὖ καὶ χαίρει. Conv. 192. C: ὡς ... τούτου ἔνεκα ἕτερος ἑτέρω χαίρει ξυνῶν cet. Legg. VI. 763. B: εἰδ' ὃ τι καλῶν χαίρει. Euthyd. 288. B: εἰδ' ὁπόθεν καὶ ὅη χαίρετον ὀνομαζόμενος. Pol. X. 605. D: οἶσθ' ὅτι χαίρουσιν cet. Gorg. 498. A: πότεροι ... μᾶλλον χαίρουσι καὶ λυποῦνται, οἱ φρονιμοὶ ἢ οἱ ἄφρονες; Crat. 400. E: οἷτινες τε καὶ ὁπόθεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι. Conv. 191. E: χαίρουσι συγκατακείμενοι. Pol. V. 458. A: χαίρουσι διεξιόντες οἷα δράσους γενομένου. Apol. 23. C. 33. C: ὅτι ἀκούοντες χαίρουσιν ἐξεταζομένοις τοῖς οἰομένοις ... εἶναι σοφοῖς. Hipp. mai. 285. E: ὅτι εὐκρίτως σοὶ χαίρουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι αἷτε πολλὰ εἰδότε. Phil. 11. B: οὐκ οὖν ... ταῖς μεγίσταις ἡδοναῖς χαίροις ἂν; Pol. II. 358. E: περὶ γὰρ τίνος ἂν μᾶλλον πολὺν τις νοῦν ἔχων χαίροι λέγων καὶ ἀκούων; Menex. 238. C: ὃ δὲ ἄλλο (καλεῖ) ὃ (v. φ) ἂν χαίρη. Gorg. 494. E: οὕτω ... ὅπως ἂν χαίρωσιν. Pol. V. 462. B: ὅταν ... πάντες οἱ πολῖται ... παραπλησίως χαίρωσι καὶ λυπῶνται. Gorg. 497. A: οὐκ ἄρα τὸ χαίρειν ἐστὶν εὖ πράττειν cet. Soph. 259. D: χαίρειν οὕτω τὰναντία αἰεὶ προσφέροντα ἐν τοῖς λόγοις. Phil. 11. B: τὸ χαίρειν ... καὶ τὴν ἡδονὴν cet. 21. B: τὸ χαίρειν ἔχων. Legg. V. 733. A: τῷ χαίρειν πλεῖον (κρᾶν). Hipp. mai. 297. E: ὃ ἂν χαίρειν ἡμᾶς ποιῇ. Legg. XII. 941. B: οὐδέ τις ... χαίρων ἐπιτετήδευε τούτοις οὐδέτερον. Menex. 248. A. Pol. X. 606. A: τὸ ... χαίρον. Gorg. 494. B: μήτε χαίροντα ἐτι μήτε λυπούμενον. C: χαίροντα εὐδαιμόνως ζῆν. 497. E: παῖδα ἀνόντων χαίροντα εἰδὲδες; Euthyd. 303. B: χαίροντες. Pol. V. 475. D: τῷ καταμανθάνειν χαίροντες. VII. 539. B: χαίροντες ... τῷ ἔλκειν cet. X. 603. C: ἐν τούτοις δὴ πᾶσιν ἢ λυπουμένοις ἢ χαίροντας. Legg. V. 739. D: ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς χαίροντας

καὶ λυπουμένους. — Participium absolute ita ponitur ut verbi possit *imprimis*. Gorg. 510. D: τοῦτον οὐδὲν χαίρων ἀδικήσει. Alc. II. 139. C: οἷσι ἂν οὖν χαίροντας ἡμῖας εἶναι μετὰ τοσούτων μαινομένων πολιτευομένους —; — Pol. V. 450. A: ἦν (πολιτείαν) ὡς ἤδη διεληλυθὼς ἔγωγε ἔχαιρον. Phil. 21. C: ὅτι ποτὲ ἔχαιρες. Ib. ὡς χαιρήσεις. Pol. X. 606. C: (ἂν?) ἀκοίων σφόδρα χαρῆς. — In salutando ponuntur imperat. χαιρε, *salve* (Parm. 126. A. Crat. 429. E. Conv. 214. B. Ep. III. 315. B. Conv. 212. B: ἄνδρες, χαιρετε. Epin. 975. A: πρῶτοι χαιρέτωσαν.) et infinit. χαίρειν (int. λέγω vel tale quid). Charm. 164. E: τοῦ προσρήματος, τοῦ χαίρειν. Ion. init. τὸν Ἴωνα χαίρειν. Ep. III. init. Πλάτων Διονυσίῳ χαίρειν ἐπιστείλας. Etiam discedentes hoc verbo utuntur (ut χαιρε, Lat. *vale*. Phaed. 116. C. D.). Hinc in eo quoque ponitur quem dimittimus vel in eo quod missum facimus, *valere iubemus*, *non iam curamus* (Lat. *valeat*). Conv. 199. A: χαιρέτω δὴ. Legg. I. 636. D: τὸ ... τοῦ μυθῶν χαιρέτω. X. 886. D: τὰ ... τῶν ἀρχίων περὶ μεθεῖσθω καὶ χαιρέτω. — Cum v. εἰν est *dimittere*, etiam *missum facere*, *sinere*, *non curare*. Prot. 347. E. Phaedr. 230. A. Gorg. 458. B. 461. A. Phaed. 63. E. Soph. 220. A. Polit. 260. B. Conv. 176. E: τὴν ... αὐλητρίδα χαίρειν εἶν. Pol. II. 358. B. X. 618. E: τὰ δὲ ἅλλα πάντα χαίρειν εἴσει. Legg. VII. 810. B. al. Similiter χαίρειν εἰπεῖν (Phaedr. 272. E: πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ. Phaed. 64. C: χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις. 82. D. Pol. III. 406. D: χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἱατρῷ. Legg. VIII. 842. D.), λέγειν (Theaet. 188. A: χαίρειν λέγω ἐν τῷ παρόντι. Soph. 258. A. Phil. 36. D.) et *προσαγορεύειν* (Legg. VI. 771. A: τὰ δ' ἅλλα ἐπιτηδεύματα ... χαίρειν χορῇ προσαγορεύειν).

χάλαζα, ἡ, *grando*. Tim. 53. E: παχὲν ... οὕτω τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς μάλιστα τοῦτο παθὼν ταῦτα χάλαζα (λέγεται). Locr. 99. C: πάχνα χάλαζά τε καὶ κρύσταλλος. Conv. 188. B: πάχναι καὶ χαλαzai. Pol. III. 397. A: ψόφους ἀνέμων τε καὶ χαλαζῶν.

χαλαρός, ὁ, ὅν, *remissus*. Pol. III. 398. E: αἵτινες χαλαροὶ (ἁρμονίαι) καλοῦνται.

χάλασις, ἡ, *remissio*. Pol. IX. 590. B: ἐπὶ τῇ αὐτῷ τούτου χαλάσει τε καὶ ἀνέσει.

χαλαστραῖον, *vid. χαλεστραῖον*.

χαλεπαίνω, *succenseo, irascor, indignor*. Apol. 41. D: ἔγωγε τοῖς καταψηφισαμένοις μου ... οὐ πάνν χαλεπαίνω. Euthyd. 285. D. Hipp. mai. 301. E: ὅτι μοι χαλεπαίνεις. Pol. II. 376. A: ὅτι, ὅν μὲν ἂν (i. q. *si quem*) ἴδῃ ἀγνώτα, χαλεπαίνει. IV. 440. C. Legg. IV. 706. D. Prot. 323. B: ἡ καταγελῶσιν ἡ χαλεπαίνουσι. Phaed. 116. C: ὅτι μοι χαλεπαίνουσι. Soph. 230. B: ἐαυτοῖς ... χαλεπαίνουσι. Pol. V. 469. E: αἱ (κύνες) τοῖς λίθοις, οἷς ἂν βλήθῳσι, χαλε-

παίνοισι. Euth. 6. A. Pol. IV. 426. E: *μὴ τοίνυν χαλεπαίνει*. Phaed. 62. C: *χαλεπαίνοις ἂν αὐτῷ*. Euthyd. 295. D: *ὅτι μοι χαλεπαίνοι διωστέλλοντι τὰ λεγόμενα*. Pol. V. 476. D: *ἔάν ἤμιν χαλεπαίῃ οὗτος cet.* Phaedr. 269. B: *οὐ χρεὴ χαλεπαίνειν, ἀλλὰ συγγιγνώσκειν*. Pol. IV. 426. B: *τὸ γὰρ τῷ εὖ λέγοντι χαλεπαίνειν οὐκ ἔχει χάριν*. V. 480: *τῷ γὰρ ἀληθεὶ χαλεπαίνειν οὐ θέμις*. VI. 500. A: *ἡ οἷε τινα χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ* —; Euthyd. 306. C: *συγγιγνώσκειν ... αὐτοῖς χρεὴ τῆς ἐπιθυμίας, καὶ μὴ χαλεπαίνειν*. Pol. I. 354. A: *(ἐπειδὴ) χαλεπαίωνων ἐπαύσω*. Erin. 988. B: *χαλεπαίων τῷ δυναμένῳ μανθάνειν*. Crit. 51. B: *θωπεύειν πατρίδα χαλεπαίνουσιν*. Soph. 229. E: *τὰ μὲν χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ μαλθακωτέρως παρὰ μανθάνοντες*. Pol. VI. 501. C: *δὲ ὃν ἐκείνοι ἐχαλεπαίνον*. Phil. 47. E: *χαλεπῆναι* (Hom.). Phaed. 116. C: *ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπανεῖς*. Theaet. 161. A: *οὐ σφόδρα χαλεπανεῖς* —; Menex. 236. C: *ὅπως μὴ μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος, ἂν cet.* Ax. 368. B. Pol. II. 383. C: *χαλεπανοῦμεν*. Crit. 54. C. Pol. V. 480: *καὶ ἄρα ἤμιν σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν*; VI. 500. E: *χαλεπανοῦσι ... τοῖς φιλοσόφοις*. I. 337. A: *ἐλκεῖσθαι ... ἡμῶς πολὺ μᾶλλον εἰκὸς ἰοτὶ που ὑπὸ ὑμῶν ... ἢ χαλεπαίνεσθαι*.
χαλεπός, ἡ, ὄν, gravis, acerbus, severus; etiam ferus vel immitis (etiam periculosus); molestus; adversus; difficilis. Polit. 299. E: *ὦν καὶ νῦν χαλεπός (ὁ βίος)*. Pol. I. 336. E: *μὴ χαλεπός ἦμιν ἰοθι*. Men. 92. B: *τί οὕτως αὐτοῖς χαλεπός εἶ*; Prot. 344. D: *γεωργὸν χαλεπὴ ὥρα ἐπελθοῦσα ἀμύχανον ἂν θεῖτ*. Phaedr. 246. B: *χαλεπὴ ... καὶ δύσκολος ... ἡ περὶ ἡμῶς ἡνιόχῃς*. Polit. 302. B: *τίς ... τῶν οὐκ ὀρθῶν πολιτειῶν τούτων ἥκιστα χαλεπὴ συζῆν* —; Pol. I. 328. E: *τραχεῖα καὶ χαλεπὴ (ὁδός)*. 329. D. VI. 502. D: *(ὥς) χαλεπὴ γίγνεσθαι ἢ παντελῶς ἀληθῆς (ἡ τῶν ἀρχόντων κατώστασις)*. Gorg. 470. C: *χαλεπὸν γέ σε ἐλίγξει*. Soph. 237. A: *παντάπασι ... χαλεπὸν (difficile perspetu)*. 243. A. Parm. 126. C: *ἀλλ' οὐ χαλεπὸν (nil negotii)*. Phil. 37. C: *οὐδὲν τοῦτό γε χαλεπὸν ἰδεῖν ὅτι cet.* Conv. 176. D: *ὅτι χαλεπὸν τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστί*. 201. C: *ἐπεὶ Σωκράτει γε (ἀντιλέγειν) οὐδὲν χαλεπὸν*. 204. A: *αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἐστὶ χαλεπὸν ἀραθία τὸ cet.* Pol. II. 364. A: *χαλεπὸν ... καὶ ἐπίπονον*. X. 608. D: *οὐδὲν γὰρ χαλεπὸν*. Tim. 17. B: *εἰ μὴ τί σοι χαλεπὸν*. Legg. XI. 922. C: *χαλεπὸν ἐστ' ... μέλλων ἄνθρωπος τελευτήσειν*. Erin. 973. D: *ὥς ἐξ ἀρχῆς τὸ γενέσθαι χαλεπὸν ἅπαντι ζῶν*. De lege 320. E: *ὥς ἀπαιδεύτον τινός καὶ χαλεποῦ ὄντος*. Tim. 25. C: *μῖας ἡμέρας καὶ νυκτός χαλεπῆς ἐλλοθούσης*. Pol. VI. 500. A: *χαλεπαίνειν τῷ μὴ χαλεπῷ*. Soph. 236. D: *ὄντως ... ἐσμέν ἐν παντάπασι χαλεπῇ σκέψει*. Crat. 405. E: *τῷ χαλεπῷ ὀνόματι*. De lege 318. D: *τόν ... Μίτων ἀγρίον τινα καὶ χαλεπὸν καὶ ἄδικον (φασίν)*. Pol. VI. 500. A: *οὐκ ἐν τῷ πλή-*

θαι χαλεπὴν οὕτω κρίσιν γίγνεσθαι (ἡγοῦμαι). Legg. V. 744. D: πενίαν τὴν χαλεπὴν. Soph. 237. C: χαλεπὸν ἔρου καὶ ... παντάπασιν ἀπορον. Polit. 284. A: ὡς ὃν χαλεπὸν περὶ τὰς πράξεις. 308. A: χαλεπὸν εἶπες καὶ θεινὸν πάθος. Pol. I. 328. E: πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου (int. τοῦτο), ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξηγγέλεις. Legg. XI. 922. B: βλέψας αὐτῶν πέρι πρὸς τὸ δύσκολον καὶ χαλεπὸν. Phaedr. 275. B: χαλεποὶ ξυνεῖναι. Pol. I. 330. C: χαλεποὶ ... ξυγγενέσθαι εἰσίν. Critia 107. D: χαλεποὶ κρίται γιγνόμεθα τῷ μὴ πάσας πάντας τὰς ὁμοιότητας ἀποδιδόντι. Gorg. 493. E: νόματα ... σπάνια καὶ χαλεπὰ (*difficilia parata*) ἐκάστοις τούτων εἶη. Ib. χαλεπὰ (πορίζεσθαι). Polit. 273. B: ὅσα χαλεπὰ καὶ ἄδικα ἐν οὐρανῷ γίγνεται. 274. B: ὅσα (θῆρία) χαλεπὰ τὰς θύσεις ἔχον. Pol. III. 412. B: οὐκίτι χαλεπὰ εὐρεῖν. VI. 502. C: χαλεπὰ ... γενέσθαι, σὺ μὲντοι ἀδύνατά γε. Tim. 82. C: τὰ ... μέγιστα τῶν νοσημάτων τῇδε χαλεπὰ ξυμπέπτεκεν. Pol. VI. 497. D: τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπὰ. Legg. I. 636. B: πρὸς ... τὰς στάσεις χαλεπὰ (τὰ γυμνάσια). Gorg. 493. E: μετὰ πολλῶν πόνων καὶ χαλεπῶν ἐκποριζόμενα. Polit. 302. B: πασῶν (πολιτειῶν) χαλεπῶν (int. συζήν) οὐσῶν. Legg. XII. 950. B: τρόποις αὐθάδεσι καὶ χαλεποῖς. Ib. ὀνόμασι ... χαλεποῖς ... χρωμένοις. Ax. 367. A: τοῖς ὑστερον χαλεποῖς (*posterioribus*). Pol. II. 375. C: πρὸς ... τοὺς πολεμίους χαλεπούς (οἱ πόροι, πρῶτοι). Tim. 18. A: χαλεπούς ... ἐν ταῖς μάχαις τοῖς ἐντυγχάνονσι τῶν ἐχθρῶν γιγνομένων. Legg. X. 906. A: ὥρας χαλεπὰς. Hipp. mai. 292. C: χαλεπὰ τε καὶ ἀλλόκοτα (ρήματα). Gorg. 473. B: ἀλλ' ἐτι τοῦτ' ἐκείνου χαλεπώτερον ἐστίν ... ἐξελίγξαι. Theaet. 179. C: χαλεπώτερον ἐλεῖν ὡς οὐκ ἀληθεῖς. Polit. 293. E: χαλεπώτερον ἀκούειν. Pol. IV. 422. A. Tim. 19. E. Ax. 369. A: χαλεπώτερον οὐδὲν ἐφάνη μοι πολιτείας. Soph. 245. E: μεῖζω καὶ χαλεπωτέραν φέρων ... πλάνην. Apol. 39. C: τιμωρίαν ἡμῖν ἤξειν ... πολὺ χαλεπωτέραν cet. Hipp. min. 372. A: οἱ νόμοι ... πολὺ χαλεπώτεροί εἰσι τοῖς ἐκούσι κακὰ ἐργαζομένοις ... ἢ τοῖς ἀκούσιν. Polit. 298. E: ταῦτ' ἐτι χαλεπώτερα. Crit. 49. B: εἴτε δεῖ ἡμῶς ἐτι τῶνδε χαλεπώτερα πάσχειν εἴτε καὶ πραότερα. Crat. 428. D: τὸ ... ἐξαπατᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' αὐτοῦ πάντων χαλεπώτατον. Pol. VI. 493. B: ὅποτε χαλεπώτατον ἢ πραότατον καὶ ἐκ τῶν γίγνεται (τὸ θῆρμα). 498. A: πλησιάζαντες αὐτοῦ (τοῦ ἐπιτηδεύματος) τῷ χαλεπωτάτῳ. V. 472. A: (ὅτι) νῦν τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. VI. 498. A: λέγω ... τὸ χαλεπώτατον τὸ περὶ τοὺς λόγους. Eryx. 392. C: οὕτως ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατον εἴησαν.

χαλεπότης, ἢ, *asperitas*. Legg. XI. 929. D: τρόπων χαλεπότης. **difficultas*. Soph. 254. A: ἢ ... τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης. Critia 107. B: ῥασιώνης τε πέρι καὶ χαλεπότητος (v. λεπιότητος). Legg. X. 902. C: πρὸς ῥασιώνην καὶ

χαλεπότητα. Ep. VIII. 355. D: τοῖς ... φεύγουσι τῆς ἀρχῆς τὴν χαλεπότητα.

χαλεπῶς, *aspre, acerbe; grauer*. Phaedr. 269. A: χαλεπῶς ἂν αὐτοὺς ... ῥῆμίᾳ τι εἰπεῖν ἀπαιδευτον cet. Pol. VI. 500. B: τοῦ χαλεπῶς πρὸς φιλοσοφίαν τοὺς πολλοὺς διακεισθαι. Legg. I. 634. C: μὴ χαλεπῶς, ἀλλὰ πρᾶως ἀποδιδάμεθα ἀλλήλων. Riv. 132. C: ἡ τί οὕτω χαλεπῶς λέγεις; Euthyd. 302. C: μὴ χαλεπῶς με προδίδασκε. Phaed. 94. D: τὰ μὲν χαλεπώτερον κολάζουσα καὶ μετ' ἀλγυδόνων. Cum v. ἔχειν, *grauer & male se habere*. Theaet. 142. B: χαλεπῶς ... ἔχει καὶ ὑπὸ τραυματίων τινῶν. Conv. 176. A: ὅτι τῷ ὄντι πάνυ χαλεπῶς ἔχω ὑπὸ τοῦ χθὲς πότου. Cum v. φέρειν al. *grauer, aegre vel moleste ferre*. Polit. 270. C: ὅτι χαλεπῶς ἀνέχεται. Conv. 206. D: ἴσχον τὸ κῆγμα χαλεπῶς φέρεται. Pol. I. 330. A: (τοῖς) χαλεπῶς ... τὸ γῆρας φέρουσιν. VII. 535. E. Legg. VI. 768. A. Tim. 91. C: χαλεπῶς ἀγανακτοῦν φέρεται. Eryx. 402. E: οὕτω χαλεπῶς ἀπεδεγόμεθα τὸν λόγον. — In univ. *aegre, difficulter*. Phaed. 84. D: ἡ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους πείσαιμι ἀνθρώπους ὥς cet. Pol. VII. 535. D: μὴ χαλεπῶς μανθάνειν. VIII. 544. C: οὐ χαλεπῶς ... ἀκούσει. Alc. II. 147. E. Ep. IX. 357. E: τὰ ... πρὸς τὴν πόλιν οὐ χαλεπῶς διαπραΐξαντο. Epin. 989. B: ἀρισται δ' εἰσὶν αἱ χαλεπώτατα ... ἂν γενόμεναι (φύσεις). Etiam *moleste et misere*. Legg. XI. 925. D: ὥς χαλεπῶς ἔστιν ὅτε προστάττει cet. Pol. IX. 579. D: (οὐκ οὖν) τοῦ ὑπὸ σοῦ κριθέντος χαλεπώτατα ζῆν χαλεπώτερον ἐνι ζῇ ὁ τυραννῶν.

χαλεστραῖον, τό, *nītrī genus*. Pol. IV. 430. A: πάντος χαλεστραίου (sic Par. A. c. al. Vulgo χαλαστραίου) δεινοτέρα οὐσα (ἡ ἡδονή) τοῦτο δρᾶν καὶ κοινίας.

χαλινός, ὁ, *frenum*. Pol. VI. 496. B: ὁ ... Θεάγοντες χαλινὺς οἶος κατασχεῖν. Phaedr. 254. C: ὑπὸ τοῦ χαλινουῦ. Lach. 185. D. Phaedr. 254. D: ἐνθακῶν τὸν χαλινόν. E. Parm. 127. A. Pol. X. 601. C: ἡνίας τε ... καὶ χαλινόν. Legg. VII. 808. D: διό ... πολλοῖς ... οἶον χαλινοῖς τιεῖ δεῖ δεσμεύειν.

χαλκεία, ἡ, *ars ferraria*. Prot. 324. E: οὐ τεκτονικῇ οὐδὲ χαλκείᾳ. Epin. 975. B. Conv. 197. B: χαλκείας.

χαλκείον, τό, *officina fabri*. Euthyd. 300. B: ἐν τοῖς χαλκείοις. **vas aeneum*. Crat. 430. A: ὥσπερ ἂν εἴ τι (v. εἴ τις) χαλκείον (codd. plures χαλκίον) κινήσεις κρούσας. Prot. 329. A: ὥσπερ τὰ χαλκεία πληγέντα μακρὸν ἔχει καὶ ἀποτείνειν.

χάλκειος, α, ον, *aeneus*. Ion. 538. C: κτήσιν χαλκείῃ (Hom.). Conv. 219. A: χρύσεα χαλκείων διαμειβεσθαι.

χάλκεος, vid. χαλκοῦς.

χαλκεύς, ὁ, *faber aetarius vel ferrarius*. Prot. 319. D: τέκτων ... χαλκεύς cet. Crat. 388. D. 389. E. Pol. X. 601.

C. Prot. 324. C: χαλκίως. Crat. 388. D. Pol. IV. 495. E: χαλκίως φαλακροῦ καὶ σμικροῦ. Parm. 127. A: χαλκεῖ. Euthyd. 301. E: εἰάν τὸν χαλκία τις αὐτὸν χαλκεύῃ. Pol. II. 370. D: τέκτονες ... καὶ χαλκῆς (sic Par. A. et II a pr. m. Vulgo χαλκίς). Conyn. 221. E: χαλκίως τιναὺς (λέγει) καὶ σκυτοτόμους cet. Pol. IV. 428. D.

χαλκεύω, *artem ferrariam facit*; *malleo cudo* (germ. *schmieden*). Euthyd. 301. D: εἰάν τὸν χαλκία τις αὐτὸν χαλκεύῃ. C: τίνα χαλκεύειν προσήκει; Legg. VIII. 846. E: μηδεὶς χαλκεύων ἄμια τεκταινέσθω. Ib. χαλκευόντων ἄλλων. Pol. III. 396. A: χαλκεύοντας ἢ τι ἄλλο δημιουργοῦντας.

χαλκίς, ἡ, *avis*. Crat. 392. A. (Hom.).

χαλκός, ὁ, *aes*. Polit. 303. E: χαλκός καὶ ἄργυρος. Tim. 59. C. Legg. III. 678. C: σίδηρος ... καὶ χαλκός cet. XII. 956. A: σίδηρος ... καὶ χαλκός πολέμων ὄργανα. Pol. IV. 428. C: ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ χαλκοῦ. VIII. 547. A: χαλκοῦ χρυσῷ (μιγέντος). Legg. III. 678. E. Charm. 173. E: χαλκοῦ ἐργασίας. Pol. X. 609. A: χαλκῷ ... καὶ σιδήρῳ ἰόν. Critia 116. B. Pol. III. 415. A: σίδηρον ... καὶ χαλκόν. Etiam, ut Lat *ferrum*, est *gladius*. Alc. II. 138. B: χαλκῷ (ap. Eurip. σιδήρῳ) διελέσθαι τὰ πυτρώα τοὺς νείεις.

χαλκοτυπική, ἡ, *malleo cudendi ars*. Polit. 288. A: χαλκοτυπικῆς.

χαλκοῦς, ἡ, οὖν (i. q. χάλκειος), *aeneus*. Pol. III. 415. C: ὅταν αὐτῇ ... ὁ χαλκοῦς (sic Par. A. c. al. pro vulg. ὁ χαλκός) φυλάξῃ. De lege 320. C: ὅθεν χαλκοῦς ἐκλήθη (ὁ Τάλως). Phaedr. 264. D: χαλκῇ παρθένος εἰμί (epigr.). Pol. VIII. 547. A: χαλκοῦν (γίνομαι). B. II. 359. D: ἵππον χαλκοῦν. Eryx. 402. A: ἀνδριάντια χαλκοῦν ἐργάσασθαι. Alc. 371. A: ἐκ τινων χαλκίων δέλτων. De lege 320. C: ἐν χαλκοῖς γραμματεῖσις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους. Legg. VI. 778. D: χαλκῆ (τὰ τεῖχη).

χαλῶ, *laxo, relaxo, remitto*. Tim. 66. C: (ὁπόταν) τὰ μὲν ξυνάγῃ, τὰ δὲ χαλῶ. Phaed. 98. D: χαλῶντα καὶ ξυντείνοντα (τὰ νεῦρα). Soph. 242. E: αἱ δὲ μαλακώτεραι (τῶν Μουσῶν) τὸ μὲν αἰετῶ οὕτως ἔχειν ἐχάλασαν. Men. 86. E: ἀλλὰ σμικρόν γέ μοι τῆς ἀρχῆς χάλασον. Prot. 338. A: χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις. Conyn. 210. B: ἐνός ... τὸ σφόδρα τοῦτο (int. ἐρᾶν) χαλάσαι. Locr. 104. C: χαλάσασαι ἐς ὅμην τῶν θεῶν (τὸν νόον). Legg. II. 653. C: τούτων ... τῶν ἡδονῶν καὶ λυπῶν παιδείων οὐσῶν χαλάται τοῖς ἀνθρώποις καὶ διαφθείρεται τὰ πολλὰ ἐν τῷ βίῳ. Phaed. 94. C: οἷς ἐπιτείνοντο καὶ χαλῶτο cet. 86. C: ὅταν χαλασθῇ τὸ σῶμα ἡμῶν ἀμέτρως cet. Intrans., ut Lat. *remitto*, est i. q. *laxo, cesso*. Tim. 81. C: ὅταν δ' ἡ ῥίζη τῶν τριγώνων χαλᾷ. Pol. I. 329. C: ἐπειδὴν ... αἱ ἐπιθυμίαι ... χαλάσωσι.

χαμαῖζε, *humī s. in terram*. Ion. 539. C. (Hom.).

χαμαί, *humi*. Pol. III. 390. C: αὐτοῦ βουλόμενον χαμαί συγγίγνεται. VIII. 553. D: χαμαί ... παρακαθίσας ὑπ' ἐκείνῳ. Critia 120. B: χαμαί καθίζοντες. Euth. 14. D: ὥστε οὐ χαμαί ποτε πεσείται ὅ τι ἂν εἴπῃς.

χαμαιῖζλος (δίφρος), ὁ, *subsellum*. Phaed. 89. B: καθήμενος παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιῖζλου τινός.

χαμαιπετής, ὁ ἡ, *humi stratus*. Conv. 203. D: χαμαιπετής αἰὲ ὦν καὶ ὑστρωτός.

χαμεῦνιον, τό, *stratum, stragulum*. Conv. 220. D: χαμεῦνια ἐξετεγκάμενοι ... ἐν τῷ ψύχει καθιϋδον cet.

χάος, τό, *chaos*. Conv. 178. B: 'Ἡσίοδος πρῶτον ... χάος φησὶ γενέσθαι. Ax. 371. E: ἐπ' ἔρεβος καὶ χάος (ἄγονται).

χαρά, ἡ, *laetitia*. Cral. 419. C: χαρὰ ... τῇ διαχύσει καὶ ευπορίᾳ τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς εἶοικε κεκλημένη. Def. 413. E: ἐπὶ τοῖς τοῦ σώφρονος ἐργοῖς χαρὰ. Legg. II. 654. A: τὸ παρὰ τῆς χαρᾶς ἐμψυτον ὄνομα. Phil. 19. C: ἡδονὴν καὶ τέρψιν καὶ χαράν. Ax. 368. C: τὴν ... χαράν ἔχουσα φλεγμονὴς δίκην παλλομένην.

χαρακτήρ, ὁ, *nota insculpta vel impressa* (germ. *Gepräge*), et in univ. forma. Polit. 289. B: ὅλον ἡ τοῦ νομίματος ἰδέα καὶ σφραγίδων καὶ παντὸς χαρακτήρος. Phaedr. 263. B: εἰληφέναι τινα χαρακτῆρα ἑκατέρου τοῦ εἶδους.

χαρίεις, ἴεσσα, *χαρίεν, venustus, amoenus; lepidus; etiam scilus, festinus* (ωῆτις). Pol. X. 602. A: χαρίεις ἂν εἴη ὁ ἐν τῇ ποιήσει μιμητικός πρὸς σοφίαν περὶ ὧν ἂν ποιῇ. Legg. III. 680. C: εἰκὲ γὰρ ὁ ποιητὴς ὑμῖν οὗτος γεγενῆσθαι χαρίεις. Ep. XIII. 363. C: τὰ ἄλλα καὶ περὶ φιλοσοφίαν χαρίεις. Theaet. 174. A: Θραττά τις ἐμμελής καὶ χαρίεσσα θείραταις. Gorg. 484. C: φιλοσοφία γάρ τοι ἐστίν ... χαρίεν, ἂν τις cet. Pol. IV. 426. A: τόδε αὐτῶν οὐ χαρίεν (v. *χάριεν*) —; B: οὐ πάνυ χαρίεν (v. *χάριεν*). Euthyd. 303. E: τοῦτο πάνυ χαρίεν (v. *χάριεν*) τέ ἐστι cet. 304. E. Ib. ποῖον ... χαρίεν —; Parm. 127. B: χαρίεντα ἰδεῖν (Ζήνωνα). Phaedr. 229. B: χαρίεντα ... τὰ ὑδάτια φαίνεται. Pol. V. 452. B: τὰ τῶν χαριέντων σκώμματα. Phaedr. 229. D: ἄλλως μὲν τὰ τοιαῦτα χαρίεντα ἡγοῦμαι cet. Prot. 320. C: δοκεῖ τοίνυν μοι ... χαριέστερον εἶναι μῦθον ὑμῖν λέγειν. Legg. VII. 820. C: διατριβὴν τῆς πεττείας πολὺ χαριέστεραν πρεσβυτῶν διατριβόντα. Soph. 234. B: παιδίας ... ἔχεις τι ... χαριέστερον εἶδος ἢ τὸ μιμητικόν; De lucri cup. 229. B: λέγεται ... ὑπὸ τῶν χαριεστέρων ἀνθρώπων. Pol. X. 605. B: (ὅταν τις) τοὺς ... χαριεστέρους φθείρῃ. Phaedr. 230. B: ἡ ... πηγὴ χαριστάτη ... ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος. Riv. 135. D: ὥστε δοκεῖν χαριέστατον εἶναι καὶ σοφώτατον τῶν αἰὲ παρόντων ἐν τοῖς λεγομένοις τε καὶ πραττομένοις περὶ τὰς τέχνας. Lach. 180. D: ἀνδρῶν χαριέστατον οὐ μόνον τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ καὶ cet. Prot. 309. B: ὅς ἐφη χαριστά-

τὴν ἡβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου. Pol. IV. 426. E: καὶ γὰρ τοῦ εἶναι πάντων χαριέστατοι οἱ τοιοῦτοι. X. 602. D: ἄρ' οὖν οὐ τὸ μετρεῖν καὶ ἀριθμεῖν ... βοηθεῖται χαριέσταται πρὸς αὐτὰ ἐφάνησαν —; Theag. 130. C: τὰς οὐρουσίας τῶν χαριεστάτων ἀνθρώπων.

χαριεντίζομαι, *festive loquor, cavillor et in univ. iocor a. ludo*. Apol. 24. C: ὅτι σπουδῇ χαριεντίζεται. Pol. IV. 436. D: καὶ εἰ ἐτι μᾶλλον χαριεντίζοιτο ὁ ταῦτα λέγων. Apol. 27. D: ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι. A: ἐμοῦ χαριεντιζομένου καὶ ἐναντί' ἐμαυτῷ λέγοντος.

χαριεντισμός, ὁ, *festivitas, cavillatio*. Pol. VIII. 563. A: οἱ δὲ γέροντες ξυγκαθιέντες τοῖς νέοις εὐτραπείας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπίπλυνται. Theaet. 168. D: χαριεντισμόν τινα ἀποκαλῶν.

χαριέντως, *sempite*. Prot. 344. B: πάνν γὰρ χαριέντως καὶ μεμελημένως ἔχει (τὰ ἐν τῷ ᾄσματι εἰρημένα). Phaed. 80. C: εἰ μὲν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσει καὶ ἐν τοιαύτῃ (i. e. χαριέσῃ) ὥρᾳ. Pol. I. 331. A: χαριέντως γὰρ τοι ... τοῦτ' ἐκείνος εἶπεν, ὅτι cet. Verti polest scire, *lepide*. Phaed. 87. A: οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οἷα πᾶνν χαριέντως ... ἀποδειχθαι. Polit. 300. B: καὶ τινῶν ξυμβούλων ἕκαστα χαριέντως ξυμβουλευσάντων. Pol. IV. 426. A: οὗτοί γε χαριέντως διατελοῦσιν. Ep. XIII. 360. C: περὶ πάντα τὰ ἐκείνου πᾶνν χαριέντως ἔχων.

χαρίζομαι, *gratificor; gratum alicui facio; obsequor (etiam in amore); indulgeo, me dedo*. Pol. I. 351. C: σοὶ γὰρ ... χαρίζομαι. 338. A: ἐμοὶ τε χαρίζου ἀποκρινόμενος cet. Conv. 188. C: εἰ μὴ τις τῷ κοσμίῳ Ἐρωτι χαρίζεται. Pol. IV. 426. C: ὅς ἂν σφᾶς ... ἡδιστα θεραπεύῃ καὶ χαρίζεται. Legg. V. 727. C: ὁπόταν ἡδοναῖς ... χαρίζεται. Phaedr. 231. C: τοῖς ἐρωμένοις χαρίζεσθαι. 233. D. E. 274. A: ὁμοδούλοις ... χαρίζεσθαι. Gorg. 462. C: χαρίζεσθαι οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις. Soph. 217. E. Parm. 137. A. Conv. 182. A: ὡς αἰσχρὸν χαρίζεσθαι ἐρασταῖς. C. 218. C: καὶ τοῦτο χαρίζεσθαι cet. Pol. IV. 430. D: εἰ ἔμοιγε βούλει χαρίζεσθαι. Prot. 362: Καλλία τῷ καλῷ χαρίζομενος (*germ. zu Gefallen*) παρέμεινα. Polit. 257. B. Pol. VIII. 561. C: χαριζόμενος τῇ προσπιπτούσῃ ἐπιθυμίᾳ. Legg. XI. 935. A. Pol. X. 605. B: τῷ ἀνοήτῳ αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) χαρίζομενον. Tim. 20. B: ὑμῶν δεομένων ... προθύμως ἐχαρίζομαι. Prot. 335. D: χάρισαι ἡμῖν πᾶσιν. Pol. I. 351. C: καὶ τότε μοι χάρισαι. V. 457. E. Men. 76. C. Euthyd. 274. D: τούτοις χαρίσασθον cet. Menex. 236. D: χαρισαίμην ἂν. Hipp. min. 364. C: ἄρ' ἂν τί μοι χάρισαι τοιόνδε μὴ μου καταγελᾶν —; Men. 75. B: βούλει σοι χάρισωμαι; Theag. 123. A: ἵνα σοὶ χαρισώμεθα. Prot. 335. E: ὥστε βουλοίμην ἂν χαρίσασθαι σοι. Phaedr. 256. A: χαρίσασθαι τῷ ἐρώντι. Theaet. 173. A: λόγῳ τε θωπεῦσαι καὶ ἔργῳ χαρίσασθαι. Conv. 177. C.

184. D. 217. A: *χαρισαιμένη (μοι) Σωκράτει*. 184. D: *ὁ μὲν χαρισαιμένοις παιδικοῖς ὑπηρετῶν οἰοῦν δικαίως ἂν ὑπηρετεῖν* cet. Prot. 360. E: *χαριούμαι οὖν σοι*. Men. 76. C. Crat. 408. E: *καὶ μὲν χαριεῖ*. Theag. 127. B: *καὶ ἄμα μὲν ἐμοὶ χαριεῖ*. Euthyd. 275. A: *χαριεῖσθον ἐμοὶ τε καὶ τούτοις τοῖς πασι*. Gorg. 458. D: *ὥστ' ἐμοίγε, κἄν τῇν ἡμέραν ὅλην ἐθέλητε διαλέγεσθαι, χαριεῖσθε*. Menex. 248. B: *ὅτι οὐ θρηγνούντες ... ἡμῶς ἡμῖν μάλιστα χαριούνται*. Phaedr. 231. B: *ὅ τι ἂν αὐτοῖς οἴωνται πράξαντες χαριεῖσθαι*. Conv. 184. B: *εἰ μέλλει καλῶς χαριεῖσθαι ἐραστῇ παιδικᾷ*. Apol. 35. C: *ὁμῶς μοι οὐκ (ὁ δικαστὴς) οὐ χαριεῖσθαι οἷς ἂν δοκῇ αὐτῷ* cet. Phaedr. 227. C: *ὡς χαριστέον μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι*. Pass. Phaedr. 250. C: *ταῦτα μὲν οὖν μνήρη κεχαρισθῶ (memoriae gratia dicta sunt)*. Part. κεχαρισμένος, acceptus, gratus. Soph. 218. A: *πῶσι κεχαρισμένους ἔσει (ab omnibus gratiam habebis)*. Gorg. 502. B: *ἐάν τι αὐτοῖς ἡδὺ μὲν ἢ καὶ κεχαρισμένον*. Crat. 408. E: *εἴπερ σοι κεχαρισμένον ἔσται*. Legg. VII. 805. C: *ὅ τι σοι κεχαρισμένον ἐστίν*. Euth. 15. A. Pol. III. 394. A: *εἴ τι πῶποτε ... κεχαρισμένον δορῆσαιτο*. Critia 119. D: *τὸ κεχαρισμένον αὐτῷ θυμῷ ἐλείν*. Legg. VI. 759. B. Euth. 14. B: *τὰ δ' ἐναντία τῶν κεχαρισμένων ἀσεβῇ*. Phaedr. 273. E: *τοῦ θεοῖς κεχαρισμένα ... λέγειν δύνασθαι (int. ἔνεκα)*. Euth. 14. B: *ἐάν ... κεχαρισμένα τις ἐπίσταιται τοῖς θεοῖς λέγειν τε καὶ πράττειν*.
χάρις, ἡ, gratia: 1) *venustas; suavis, voluptas* (germ. *Anmuth, Reiz*; etiam *Annehmlichkeit, Vergnügen*). Legg. II. 667. B: *πᾶσιν ὅσοις συμπαρέπεται τις χάρις*. Gorg. 462. C: *χάριτος τινος καὶ ἡδονῆς ἀπεργασίας*. D. Soph. 222. E: *διὰ χάριτος καὶ καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς*. Polit. 300. A: *χάριτος ἰδίας (ἔνεκα)*. Pol. VII. 528. C: *ὅμως πρὸς ἅπαντα ταῦτα βία ὑπὸ χάριτος ἀνξάνεται*. Legg. II. 667. C: *παρὰ λουθεῖν ... τὸ γε τῆς χάριτος, τὴν ἡδονήν*. Gorg. 521. D: *οὐ πρὸς χάριν λέγων*. Legg. II. 667. B: *παρέπαισθαι ... τὴν χάριν, τὴν ἡδονὴν ἂν προσείπομεν*. D. Conv. 197. D: *χαρίτων, ἡμέρου ... πατήρ*. Tim. 47. D: *διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν καὶ χαρίτων ἐπιθεῖα γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἔξιν*. Gorg. 465. D: *(εἰ) αὐτὸ τὸ σῶμα ἐκρίνε σταθμώμενον ταῖς χάρισι ταῖς πρὸς αὐτό*. 2) *gratia* (germ. *Huld*; etiam *Beifall*). Conv. 183. B: *τῷ δ' ἐρῶντι πάντα ταῦτα ποιοῦντι χάρις ἐπεσσι (gratiam ini)*. Legg. VI. 771. D: *χάριτος ἔνεκα*. VII. 796. C: *τὴν τῆς θεοῦ χάριν τιμῶντας*. Verti potest *Huldigung*. Euth. 15. A: *τιμῇ τε καὶ γέρα καὶ ... χάρις*. Lach. 187. A: *(ἵνα) πείθωμεν ἢ δώροις ἢ χάρισιν* cet. Etiam in amore et concubitu dicitur. Phaedr. 254. A: *μνείαν ποιεῖσθαι τῆς τῶν ἀφροδισίων χάριτος*. Legg. VIII. 840. D: *συνδυασθέντες ἄρῃν θηλεία κατὰ χάριν καὶ θήλεια ἄρῃν*. 3) *gratia*, h. e. *favor* (germ. *Gunst*; etiam *Gefallen et Gefälligkeit*). Legg. VIII. 844. D: *διετὰς ... δημοῦς ἢ θεὸς ἔχει χάριτος αὐτῇ* cet.

Phaed. 115. B: ὃ τι ἂν σοι ποιοῦντες ἤμεῖς ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν. Soph. 217. C: μὴ ... ἡμῶν ... τῇ γε πρώτῃ αἰτησαντων χάριν ἀπαρνηθεὶς γένη. Legg. V. 740. C: κατὰ χάριν ... μάλιστα. 740. C: ἐὰν δὲ τισιν ἐλλείπωσι χάριτος cet. Ep. VIII. 355. E: χαρίτων ἔνεκα διττῶν, τῆς τε παρ' ἐμοῦ καὶ τῆς παρὰ τοῦ ἐμοῦ πατρός. — Acc. χάριν (pr. zu Gunsten vel zu Gefallen), ut Lat. *gratia*, praepositionis instar ita ponitur ut verti possit *causa et propter*. Prot. 324. B: τοῦ μέλλοντος χάριν. Phaedr. 241. C: χάριν πληρομῆς. 276. D: παιδίας χάριν σπερι. 278. A: (ἐν τοῖς) μαθήσεως χάριν λεγομένοις. Gorg. 485. A: ὅσον παιδείας χάριν. Theaet. 176. B: τούτων χάριν. 208. D: οὐ χάριν εἰρηται. Crat. 398. D: ὀνομαστος χάριν. Conn. 208. B: ἀτασίας ... χάριν. Pol. II. 357. C: ὃ αὐτό τε αὐτοῦ χάριν ἀγαπῶμεν cet. III. 396. E: ὅτι μὴ παιδείας χάριν. V. 451. A: χάριν οὐ μέλλω λέγειν. 475. A: συγχωρῶ τοῦ λόγου χάριν. VI. 499. A: τοῦ γνῶναι χάριν. Tim. 23. D: μάλιστα ... τῆς θεοῦ χάριν. 72. B: χάριν μαντικῆς. 75. E: τῶν ἀναγκαίων μηχανώμενοι χάριν. Critia 115. A: ὅσοις χάριν τοῦ σίτου προσχωμέδα. Legg. VI. 776. A: ὦν δὴ χάριν cet. VII. 812. D: τούτων τοῖνυν δεῖ χάριν cet. IX. 879. D: θεῶν γενεθλίων χάριν. XII. 952. C: χάριν γοῦν τῆς σφόδρα ἐπιθυμίας αἰνέισθαι. Menex. 249. B: οἰωνοῦ χάριν. (Ep. VII. 336. C: χάριν οἰωνοῦ). Cum praep. ἔνεκα v. I. p. 715. Cum pronomm. Phaedr. 234. E: συγχωρητέον χάριν σὴν (nos *deinewegen*). Soph. 242. B: σὴν ... χάριν ἐλέγχειν τον λόγον ἐπιθησόμεδα. Pol. V. 472. E. 4) *gratia* (germ. *Dank*). Prot. 310. A: διπλῇ ἂν εἴη ἡ χάρις. Phaedr. 234. C: χαρίτος ἴσης ἄξιον. Hipp. min. 372. C: οὐδένα πώποτε ἀπεστέρησα χάριτος. Legg. XI. 935. A: πικρὰν τοῦ θυμοῦ χάριν ἀποδεχόμενος. VII. 796. B: τοῖς μὲν (διδάξουσιν) πάντα τὰ τοιαῦτα εὖμενῶς δορεῖσθαι, τοῖς δὲ (μαθηταῖς) παραλαμβάνειν ἐν χάρισιν (*animo grato*). V. 729. D: ἐλάττους ... τὰς αὐτοῦ διανοοῦμενος εἰς τοὺς φίλους χάριτας αὐτῶν τῶν φίλων τε καὶ ἐταίρων. Crit. 48. D: καὶ χρήματα τελοῦντες τούτοις τοῖς ἐμὲ ἐνδένδε ἐξάξουσιν καὶ χάριτας. Cum v. διδόναι (Legg. III. 702. C: ταύτην δῶμεν χάριν. IX. 877. A: τούτῳ ... χάριν τῷ δαίμονι δίδοντα), ἀποδιδόναι (Phaedr. 231. B: ἡρῶνται πάλαι τὴν ἄξιαν ἀποδεδωκέναι χάριν τοῖς ἱρωμένοις. Tim. 21. A: σοὶ τε ἀποδοῦναι χάριν cet. Menex. 244. C: ὡς εὖ παθόντες ὑπ' αὐτῆς οἶαν χάριν ἀπέδοσαν), εἰδέναι (Prot. 310. A: καὶ χάριν γε εἶσομαι. Phaedr. 233. D: πλείστην χάριν αὐτοῖς εἶσομαι. E. Theaet. 155. E: χάριν ... μοι εἶσοι ἐὰν cet. Apol. 20. A: χάριν προσεῖδέναι. Theag. 128. A: χάριν πρὸς τούτοις εἰδέναι. Euthyd. 304. A. al.), ἐκτίνειν (Menex. 242. C: ἀναξίαν χάριν ἐκτινόντων τῇ πόλει), ἔχειν (Prot. 328. D: ὡς χάριν σοι ἔχω ὅτι cet. 357. A: τῶνδε χάριν ἔχων. Gorg. 470. C. Theaet.

165. A. Phil. 54. D: χάριν ἔχειν δεῖν. Legg. XI. 931. A: πολλήν ... εὐνοίαν καὶ χάριν ἔχειν. Menex. 249. E: καὶ πολλήν γε ... ἐγὼ χάριν ἔχω τῷ τοῦ λόγον ἐκείνῃ ἢ ἐκείνῳ) et ὀφείλειν (Polit. iiii. ἢ πολλήν χάριν ὀφείλω σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως). 5) *merces*. Phaedr. 241. A: χάριν ἀπαιτεῖ τῶν τότε. Gorg. 520. C: ἵσως ἂν ἀποστερήσειε τὴν χάριν (*mercedem institutionis*). Pol. I. 338. B: τούτων μὴδὲ χάριν ἀποδιδόναι. Ib. ὅτι οὐ με φῆς χάριν ἐκτείνειν, ψεύδει.

χάρμη, *rugna*. Legg. IV. 706. E. et Ion. 539. C. (Hom.).
χαρμονή, ἡ, *gaudium, voluptas*. Phil. 43. C: ὄν (βίον) αἰλυπὸν τε καὶ ἄνευ χαρμονῶν ἐφαμεν εἶναι.

χαρτός, ἡ, ὄν, *lactabilis*. Prot. 358. A: εἴτε ... ἰδὺ εἴτε τέρπνον λέγεις εἴτε χαριόν cet.

χάσκω (χαίνω), *hio*; part. pf. κεχηνώς, ore aperto. Pol. VII. 529. B: ἄνω κεχηνώς ἢ κάτω συμμιμενικώς.

χάσμα, τό, *hiatus*. Phaed. 111. C: τὸ χάσμα αὐτοῦς (al. αὐτῶν) ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου. Pol. II. 359. D: ῥαγῆναί τι τῆς γῆς καὶ γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ἢ ἐτεριεν. X. 614. D: τὸ χάσμα τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς. Phaed. 111. E: ἐν τι τῶν χασματιῶν τῆς γῆς cet. Pol. X. 614. C: ἐν ᾧ τῆς τε γῆς δύο εἶναι χάσματα ... καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

χάσμη, ἡ, *oscitatio*. Pol. VI. 503. D: ὕπνου τε καὶ χάμης ἐμπιπίλανται.

χασιῶμαι, *oscāo*. Gorg. 486. B: ἰλιγγιώης ἂν καὶ χασιῶ οὐκ ἔχων ὃ τι εἴποις. Charm. 169. C: ὥσπερ οἱ τοὺς χασιωμένους καταντικρὺ ὀρῶντες. Gorg. 527. A: χασιῶσει καὶ ἰλιγγιάσεις.

χαῦνος, η, ὄν, et ὃ ἡ, *laxus*. Polit. 282. E: ὅσα ... τὴν ... συστροφὴν χαύνην λαμβάνει. **vanus*. Ep. VII. 341. E: τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος (ἐμπλήσειεν ἂν). Soph. 227. B: ὡς τὸ πολὺ χαυνότερον (νερόμικεν). Ut germ. *citel*, est etiam *inflatus*. Legg. V. 728. E: τὰ μὲν ... χαύνους τὰς ψυχὰς καὶ θρασείας ποιεῖ cet. (oppos. ταπεινάς).

χαυνότης, ἡ, *vanitas, ostentatio*. Theaet. 175. B: οὐ δυνάμενον ... χαυνότητα ἀνοήτου ψυχῆς ἀπαλλάττειν.

χαυνῶ, *vanitate inflo*. Lys. 210. E: ταπεινούντα καὶ συσιέλλοντα, ἀλλὰ μὴ ὥσπερ οὐ χαυνούντα καὶ διαθρήπτοντα.

χείλος, τό, *labrum*. Tim. 75. D: ὁδοῦσι καὶ γλώττῃ καὶ χείλεσιν. Etiam i. q. *margo*. Pol. X. 616. E: πλατύτατον τὸν τοῦ χείλους κύκλον ἔχειν. Critia 115. E: τὰ ... τῶν τῆς γῆς τροχῶν χεῖλη. Pol. X. 616. D: κύκλους αἰῶθεν τὰ χεῖλη φαίνοντας.

χεῖρια, τό, *hiems*. Ax. 371. D: οὔτε γὰρ χεῖρια σφοδρὸν οὔτε θάλλπος ἐγγίγνεται.

χειμάζομαι (pass.), *tempestate affligor, fluctibus iactor*. Ion. 540. B: ἐν θαλάττῃ χειμαζομένου πλοίου. Riv. 136. D: ἐν νηὶ χειμαζομένη. Phil. 29. A: καθάπερ οἱ χειμαζόμενοι.

Trop. *fluctuo, aestuo*. Phil. 29. B: *χειμαζόμεθα γὰρ ὄντως ὑπὲρ ἀπορίας ἐν τοῖς νῦν λόγοις*. Theaet. 170. A: *ὅταν ἐν στρατείαις ἢ νόσοις ἢ ἐν θαλάττῃ χειμιάζωνται*. Lach. 194. C: *ἀνδράσι φίλοις χειμαζομένοις ἐν λόγῳ καὶ ἀποροῦσι βοήθησον*. Polit. 273. D: *χειμασθεῖς ὑπὸ ταραχῆς*.

χειμάροω, ὁ, torrens. Legg. V. 736. A: *οἷον δὲ τινων ἐνθρόνων ἐκ πολλῶν τὰ μὲν πηγῶν τὰ δὲ χειμάζον ἐῖς μίαν λίμνην cet.*

χειμερινός, ἡ, ὄν, hibernus. Critia 117. B: *τὰς ... χειμερινὰς (διεுμερινὰς)*. 112. B: *ξυσοῖτια χειμερινὰ κατεσπευασμένοι*. Abs. *χειμερινά, τά, bruma*. Legg. III. 683. C: *ἡ ἐκ θειρινῶν εἰς τὰ χειμερινὰ τοῦ θεοῦ τροπομένου (τήριμα)*. XI. 915. D: *ὁ μὲν ἐν ᾧ τρέπεται θειρινός ἥλιος εἰς τὰ χειμερινα*.

χειμών, ὁ, hiems. Conv. 219. B: *καὶ γὰρ τῶν χειμῶν*. 220. A: *πρὸς ... τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις*. Pol. II. 372. A: *τοῦ δὲ χειμῶνος ἡμφισμένοι cel.* III. 415. E: *χειμῶνος (sq. θέρους)*. Tim. 74. C: *διὰ χειμῶνος*. 76. D: *θέρους χειμῶνός τε*. Critia 118. E. Legg. VI. 763. A. Ax. 370. C. Critia 112. D: *πρὸς χειμῶνά τε καὶ θέρος*. Legg. XII. 945. D: *μετὰ τροπὰς ἡλίου τὰς ἐκ θέρους εἰς χειμῶνα*. Conv. 220. A: *δεινοὶ γὰρ αὐτόθι χειμῶνες*. Epin. 987. D: *ὅτι μέσος ἂν εἴη χειμῶνων τε καὶ τῆς θειρινῆς φύσεως*. Crat. 410. C: *χειμῶνας τε καὶ θέρη*. **frigus*. Tim. 22. E: *ὅπου μὴ χειμῶν ἐξαίσιος ἢ καῦμα ἀπείργει*. Legg. IX. 965. B: *ἡ πυρὸς ἢ χειμῶνος προσβολή*. Prot. 321. E: *ἱκανοὶς μὲν ἄριυναι χειμῶνα, δυνατοὶς δὲ καὶ καύματα*. Polit. 280. E: *τῶν ... ἄριυντικῶν χειμῶνων*. Pol. III. 404. B: *εἰλήσεων καὶ χειμῶνων*. Tim. 74. B: *πρόβλημα ... χειμῶνων*. Legg. I. 633. B. Phil. 26. A: *ἐν ... χειμῶσι καὶ πνίγεσιν ἐγγεγομένη (ἡ ὁρδὴ κοινωνία)*. Polit. 279. D: *πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα ἀλεξητήρια*. Legg. VIII. 829. B: *μηδὲν χειμῶνας ἢ καύματα διευλαβουμένους*. **tempestas, procellae*. Prot. 344. D: *τὸν κυβερνήτην μέγας χειμῶν ἐπιπεσὼν ἀμήχανον ἂν ποιήσῃ*. Ep. VII. 351. D: *ὃν (κυβερνήτην) χειμῶν ... ἐσόμενος οὐκ ἂν πᾶν λάθοι*. Legg. IV. 703. C: *καιρῶ ... χειμῶνος*. Pol. VI. 496. D: *ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ καὶ ζέλης*. Alc. II. 147. A. Legg. XI. 919. A: *ὑπὸ χειμῶνων ἀγρίων βία ἐλαυνόμενος (ἐλαυνόμενος?)*. XII. 944. B. Ep. VII. 351. D: *χειμῶνων ... ἐξαίσιον καὶ ἀπροςδόκητον μέγεθος*. Legg. XII. 961. E: *ἐν γὰρ χειμῶσι καὶ ἐν εὐδαιαῖς*.

χείρ, ἡ, manus. Pol. IV. 439. B: *ὅτι ἄλλῃ μὲν ἡ ἀπωθοῖσα χεῖρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη*. Alc. I. 128. A: *καλεῖς δὲ τι χειρὸς (ΔΠ χειρός)*. Theaet. 179. E: *ἐν χειρὶ τὴν δίκην ἔχοντα*. Pol. II. 359. E: *περὶ δὲ χειρὶ χοιροῖν δακτύλιον (ἐχειν)*. V. 449. B: *ἐκτείνας τὴν χεῖρα*. Ep. XIII. 363. B: *ὅς τότε τὴν χεῖρα ἡσθένει*. Ax. 366. C: *ἡ δὲ χεῖρ τῶν χειρῶν νίξει (Epicharm.)*. Prot. 314. D: *ἀμφοῖν τοῖν χε-*

ροῖν τὴν θύραν ... ἐπήραζε. Theaet. 155. E: οὐ ἂν δύναν-
ται ἀπρὶς τοῖν χεροῖν λαβέσθαι. Riv. 132. B. Conv. 213.
D: τῷ χεῖρῳ μόνις ἀπέχεται. 214. D. 219. B: περιβυλὼν
τῷ χεῖρῳ τῷ δαιμονίῳ cet. 211. A: οὐδὲ χεῖρας cet. Pol. IV.
439. B. Tim. 45. A: σκέλη ... χεῖρές τε. Tim. 33. D: χε-
ρῶν. Legg. VII. 796. A. IX. 869. C: ἀμυνόμενος ἀρχόντι-
χειρῶν πρότερον. Prot. 339. B: χερσὶ τε καὶ ποσὶ ... τετρα-
γωνον (Sim.). Theaet. 198. D: ἔχειν ἐν ταῖς χεροῖν. Crat.
422. E: σημαίνειν ταῖς χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ cet. Pol. IV.
432. D: ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χεροῖν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ
ἔχουσι. VII. 517. B: εἰ πως ἐν ταῖς χερσὶ δύναιντο λαβεῖν.
Legg. I. 633. B: ἐν ... ταῖς πρὸς ἀλλήλους ταῖς χερσὶ μά-
χαις. VII. 796. B: κεναῖς χεροῖν οὐκ ᾤθηθῃ δειν ἀδύρειν.
IX. 880. A: ἀμυνέσθω ... ἀνευ βέλους ψιλᾷς ταῖς χεροῖν.
Prot. 352. A: ἰδὼν τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ἄρας. Conv.
189. E: χεῖρας ... τέτταρας εἶχε. 205. E. Pol. IV. 436. C:
κινούμενα ... τὰς χεῖράς τε καὶ τὴν κεφαλὴν. Legg. VIII.
831. A: καθαρὸν εἶναι χεῖρας.

χειρόκριμητος, ὃ ἡ, *manu factus*. Locr. 94. E: ἀφ-
ρώντος οὐκ ἐς χειρόκριματα παραδείγματα.

χείρον, v. χέρων.

χειρονομῶ, *manus iacto* (tanquam pugnans). Legg. VIII.
830. C: ἡ τί ποτε ἄλλο τὴν τοῦ χειρονομεῖν μελέτην ἂν τις
φαίη γεγονέναι (praec. οικιαρχεῖν);

χειροποιήτος, ὃ ἡ, *manu factus*. Critia 118. C: ὡς
χειροποιήτων ἔργον.

χειροτέχνης, *opifex*. Pol. X. 597. A: τὸ τοῦ κλινοῦρ-
γοῦ ἔργον ἢ ἄλλου τινὸς χειροτέχνου. Prot. 328. A: τῶν
χειροτεχνῶν. Pol. X. 596. C. III. 405. A: τοὺς φαύλους τε
καὶ χειροτέχνους. Apol. 22. C.

χειροτεχνία, ἡ, *ars quae manu exercetur* (germ. *Hand-
werk*). Pol. IX. 590. C: βαναυσία δὲ καὶ χειροτεχνία διὰ τί
... ὄνειδος φέρει; VIII. 547. D: χειροτεχνίων. Polit. 304.
B: τῶν περὶ χειροτεχνίας ἐπιστημῶν.

χειροτεχνικός, ἡ, ὄν, *ad opifices pertinens vel spectans*,
fem. *opificis ars*. Polit. 259. C: τῆς χειροτεχνικῆς καὶ ὅλως
πρακτικῆς. Pol. IV. 425. D: χειροτεχνικῶν ... ξυμβολαίων.
Phil. 55. D: ἐν ... ταῖς χειροτεχνικαῖς.

χειροτονία, ἡ, *suffragia*. Legg. VI. 755. D: οἷς ἂν ἡ
πλειοστή χειροτονία γίγνηται. Id. 756. B. II. 659. B: τὸν
νικῶντα διακρίνων χειροτονίας.

χειροτονῶ, *suffragiis creo*. Legg. VI. 756. A: χειροτο-
νεῖτω ... τὸ ἱππικὸν αὐτοῦς. 763. E. 755. E: χειροτονούν-
των ... στρατηγοὺς μὲν καὶ ἱππάρχους πάντες. Polit. 300.
A: χειροτονηθέντα ἢ λαχόντα ἐκ τύχης. Legg. VI. 763. E:
δέκα ἐκ τῶν ἄλλων χειροτονηθέντας.

χειροῦμαι, *in potestatem redigo; domo, capio vel potior*.
Soph. 219. C: τὰ μὲν χεῖρονται λόγοις καὶ πράξεσι. Ep.

VII. 336. A: τοὺς δὲ χειροῦμενος. Legg. VII. 824: ἀλλ' οὐ φιλοπόνου ψυχῆς νίκη χειρουμένων τὴν ἄγριον τῶν θηρίων φύσιν. Soph. 219. C: τοῖς χειρουμένοις. Legg. XI. 919. A: αἰχμάλωτους χειρωμένους (carpos). Menex. 240. B: τοὺτους ἐχειρώσατο ... ἐν τρισὶν ἡμέραις. Pol. IV. 422. C: ἀρὰ γε οὐ καὶ πλείους χειρώσαιτ' ἂν τοιοῦτους ὁ τοιοῦτος; Legg. VIII. 838. D. Euthyd. 290. B: ἐπειδὴν ... χειρώσονται τοῦτο ὃ ἂν θηρεύονται. Ib. ὅσον θηρεῦσαι καὶ χειρώσασθαι. Theaet. 165. E: χειρωσάμενος. Menex. 242. E: τοὺς προσσιώτας τῶν ἄλλων Ἑλλήνων χειρωσάμενοι. Hipp. mai. 287. A: εἰ χειρωσόμεθα τὸν ἄνδρα. Soph. 222. A: τῶν τοῦτοις θρέμματα χειρωσόμενος.

χειροῦργημα, τό, opus (nos Händearbeit). Gorg. 450. B: τῆς δὲ ὀριτορικῆς οὐδὲν ἔστι τοιοῦτον χειροῦργημα (quae Gorgiae verba sunt).

χειρουργία, ἡ, operatio quae manu fit. Polit. 277. C: γραφῆς ... καὶ συμψιάσης χειρουργίας. Riv. 135. B: ὅσα ξυνέσεως ἔχεται, μὴ ὅσα χειρουργίας. Polit. 258. D: περὶ τεκτονικὴν ... καὶ σύμπασαν χειρουργίαν. 259. E: παρεχόμενός γε πον γνῶσιν, ἀλλ' οὐ χειρουργίαν. 277. C: διὰ χειρουργίῳ (opp. λέξει καὶ λόγῳ). Gorg. 450. B: περὶ χειρουργίας τε καὶ τοιαύτας πράξεις. Conv. 203. A: ὁ δὲ ἄλλο τι σοφός ὢν ἢ περὶ τέχνας ἢ χειρουργίας τινὰς βύτανσος.

χειρουργῶ, facio (manu), exstruo. Critia 117. C: πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐχειροῦργητο.

χείρων, ὁ ἢ, peior, deterior, oilior, inferior (cedens); etiam gravior (ärger vel schlimmer). Prot. 338. B: εἴτε γὰρ χείρων ἔσται ἡμῶν ὁ αἰρεθείς cet. Theaet. 162. C: μὴδὲν χείρων εἰς σοφίαν ὁπουοῦν ἀνθρώπων ἢ καὶ θεῶν. Ax. 366. E: γόβος χείρων. Tim. 89. A: ἡ δὲ ὑπ' ἄλλου (κίνησις) χείρων. Crat. 429. B: οὐδὲ δὴ ὄνομα ... δοκεῖ σοι κείσθαι τὸ μὲν χεῖρον, τὸ δὲ ἁμείνον; Cum neg. οὐ χεῖρον, propr. nicht so schlecht, h. e. gut, zweckdienlich. Phaed. 185. A: οὐ γὰρ χεῖρον πολλακίς ἀκούειν. Phaedr. 248. E: χείρονος (μιοῖρας μεταλαμβάνει). Pol. III. 396. D: τῷ χείρονι. Prot. 338. B: οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι τὸν χεῖρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν. Gorg. 486. B: χείρονα (Eurip.). Crat. 390. A: οὐδὲν χεῖρω νομοθετήν εἶναι τὸν ἐνθάδε ἢ τὸν ὀπουοῦν ἄλλοθι. Conv. 174. C. Pol. X. 618. D: τὸν τε χεῖρω καὶ τὸν ἁμείνω βίον. Ax. 368. D: θανάτων μυρίων χεῖρω (τὴν ἀπότευξιν). Pol. II. 381. B: ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον καὶ τὸ αἰσχίον ἐαυτοῦ (μεταβάλλει ἐαυτόν); V. 459. B. Tim. 75. B. Legg. IV. 720. E: κατὰ τὸ χεῖρον ... καὶ ἀγριώτερον. Crat. 429. A: ζωγράφοι εἰσὶ πονοὶ μὲν χείρους, οἱ δὲ ἁμείνους; Pol. I. 334. B: βλαπτόμενοι δ' ἵπποι βελτίους, ἢ χείρους γίγνονται; Legg. VIII. 840. C: τούτων ὄντες χείρονες. Soph. 246. D: τὸ παρὶ χείρόνων (ὀμολογηθέν). Pol. V. 460. C. I. 335. D: εἰς τὴν ἀνδραπείαν ἀρετὴν χείρους γίγνεσθαι. IV. 421. E: τοὺς

υαίς ... χείρους δημιουργούς διδάζεται. VIII. 545. A. Legg. VIII. 840. D. Men. 94. B: ἰππέας ... ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων. Legg. V. 747. D: ἀναδιδούσαν (τὴν τροφήν) ... ἀμείνω καὶ χείρω. Polit. 303. A: πασῶν ... τῶν πολιτειῶν ... χειρίστη. Tim. 89. A: χειρίστη ... ἡ καίμενου τοῦ σώματος (κίνησις). Pol. VIII. 567. C: οἱ μὲν γὰρ τὸ χείριστον ἀφαιρούντες λείπουνσι τὸ βέλτιστον cet. — Neutr. χείρον, adverbii partes agens, est minus. Phaed. 85. B: οὐ χείρον ἐκαίνων τὴν μινυτικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ θεοπότου. Legg. X. 909. D: καὶ τούτων ... ἐπιμελείσθων μηδὲν χείρον τῶν ἄλλων. XI. 928. A. Lach. 180. C: τοῦτο ... κἂν ἐγὼ ἔχοιμι εἰπεῖν οὐ χείρον Λάχηςτος. Etiam deterius, h. e. minus. Pol. I. 344. E: εἴτε χείρον εἴτε βέλτιον βιωσομεθα ἀγροοῦντες ὃ οὐ φῆς εἰδέναι. VII. 519. D: χείρον ζῆν.

χειρωνανκτικός, i. q. χειρωναξ, *urifex*. Ax. 368. B: τοὺς χειρωνανκτικοὺς ἐπέλθωμεν καὶ βαναύσοις.

χειρωσις, ἡ, *subigendi actio*. Ep. VII. 332. A: τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως.

χειρωτικός, ἡ, ὄν, *potiundi peritus*; fem. et neutr. *potiundi facultas vel peritia*. Soph. 219. D: τὸ δὲ λοιπὸν ἡ κατ' ἔργα ἡ κατὰ λόγους χειρούμενον ξυμπαν χειρωτικὸν ἂν εἴη. 221. B: κτητικὸν (μῆρος) ... χειρωτικόν. 223. B: (τέχνης) χειρωτικῆς.

χελιδών, ἡ, *hirundo*. Phaed. 85. A: ἡ χελιδών.

χερσαίος, α, ον, *terrester*. Tim. 40. A: πεζὸν ... καὶ χερσαίον τέταρτον (εἶδος). Soph. 223. B: χερσαίας (ζωοθηρίας). Etiam *mediterraneus*. Legg. IV. 704. B: πότερον ἐπιθαλαττίδιος ἔσται τις, ἡ χερσαία (ἡ πόλις).

χέω, *fundo*. Med. Tim. 83. E: ὅσα τε ἄλλα τοιαῦτα σῶμα τὸ καθ' ἡμέραν χεῖται καθαιρόμενον. Pol. III. 388. B: χενύμενον (Hom.). Intrans. est Lat. *fundi vel diffundi*. Ax. 371. D: εὐκρατος ἀῆρ χεῖται. Pass. Locr. 101. B: ἃ ... πολλὰ καὶ κεχυμένα (φωνα) μεγάλα. Tim. 66. C: τὰ ... παρὰ φύσιν ξυνεστώτα ἡ κεχυμένα.

χῆν, ὅ et ἡ, *anser*. Gorg. 471. C: χῆνα ... διώκοντα ἐμπιστεῖν (εἰς φρέαρ).

χηνοβωτία, ἡ, *anserum pastus*. Polit. 264. C: χηνοβωτίας (sic Cl. c. plurimis al. Vulgo χηνοβοτίας) γε καὶ γερανοβωτίας ... πέψυσαι.

χῆτις, ἡ, et χῆτος, τό, *inopia*; unde dat. χῆτει, vern. aus Mangel. Phaedr. 239. D: ἄλλοτρίοις χρώμασι καὶ πόμοις χῆτει οἰκείων κοσμούμενον.

χθές, *heri*. Conv. 174. A: χθές ... αὐτὸν διέφυγον τοῖς ἐπινικίοις. Pol. I. init. κατέβην χθές εἰς Πειραιᾶ. Tim. 17. A: τῶν χθές μὲν δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἐστιατόρων. Euthyd. 271. A. Menex. 236. A. al. Cum art. et subat. Soph. init. κατὰ τὴν χθές ὁμολογίαν ... ἤκομεν cet. Tim. 26. E: ἀντὶ τῶν χθές λόγων. Cum v. προῖν coni. est Lat. *non ha*

pridem. Gorg. 470. D: τὰ ... ἐχθὲς (Paris. FI χθὲς) καὶ πρῶτην γεγονότα. Legg. III. 677. D: χθὲς καὶ πρῶτην γεγονότα.

χθιζά, i. q. χθὲς. Alc. II. 141. D: ἐνιά γε χθιζά τε καὶ πρῶϊζα (v. πρῶϊζά) γεγενημένα (quod ex Hom. ductum).

χθονίος, α, ον, *subterraneus, infernus*. Pol. X. 619. E: πορείαν οὐκ ἂν χθονίαν καὶ τραχείαν πορεύεσθαι, ἀλλὰ λείαν τε καὶ οὐρανίαν. Praec. ponitur in *diis inferis*. Legg. VIII. 828. C: τὸ τῶν χθονίων (seq. θεοὺς οὐρανίους). XII. 959. C: ὡς εἰς ἄψυχον χθονίων βωμόν. IV. 717. A: τοῖς χθονίοις ... θεοῖς. Locr. 105: σὺν δαίμοσι παλαμναίοις χθονίοις τε.

χθών, ἡ, *terra*. Pol. II. 379. D. et III. 386. D. (Hom.).

χιλιάνδρος, ὁ ἡ, *mille viris constans*. Polit. 292. E: ἐν χιλιάνδρῳ πόλει.

χιλιάς, ἡ, *mille* (subst.). Phaedr. 256. E: ἐννέα χιλιάδας ἐτῶν περὶ γῆν κυλινδουμένην.

χιλιετής, ὁ ἡ, *mille annos complens*. Phaedr. 249. A: τρίτῃ περιόδῳ τῇ χιλιετεί. Pol. X. 621. D: ἐν τῇ χιλιετεί (Par. A. ex corr. χιλιέτι; Schneid. χιλιέτει) πορεία. 615. A: εἶναι δὲ τὴν πορείαν χιλιετῇ (Par. A. χιλιετιν; an χιλιετιν? Schneid. dedit χιλιέτη).

χίλιοι, αι, α, *mille*. Legg. III. 677. D: χίλια ... ἔτη. X. 894. E: (ὅταν) οὕτω δὴ χίλια ἐπὶ μυρίοις γίγνηται τὰ κινηθέντα. Polit. 292. E: χιλίων ἀνδρῶν. Pol. IV. 423. A. Critia 119. B: διακοσίων καὶ χιλίων νεῶν. Legg. III. 699. B. Tim. 23. D: προτέραν ... ἔτεσι χιλίοις. Legg. XII. 945. A: χιλίας (μυᾶς). XII. 953. E. Apol. 36. A: καὶ ὥφλε χιλίας δραχμίας.

χιλιοστός, ἡ, ὄν, *millesimus*. Phaedr. 249. B: τῷ ... χιλιοστῷ (ἔτει). Pol. X. 615. C: ἡδὴ χιλιοστόν ἔτος εἰς ἐκείνον τὸν χρόνον.

χιτωνιον, τό (χιτῶν), *tunica*. Ep. XIII. 363. A: χιτωνία τρία ἑπταπῆχην.

χιτωνίσκος, ὁ, *tunica*. Hipp. min. 368. C: τὴν ζώονην ... τοῦ χιτωνίσκου. Legg. XII. 954. A: γυμνὸς ἡ χιτωνίσκον ἔχων. Hipp. min. 368. C: τὸ ἱμάτιον (αὐτὸς) ὑφῆναι καὶ τὸν χιτωνίσκον.

χιών, ἡ, *nix*. Phaed. 106. A: ἡ χιών. Tim. 59. E: τὸ ... ὑπὲρ γῆς ... χιών. Locr. 99. C. Phaed. 110. C: γύψου ἡ χιόνος λευκότεραν. 103. C: χιόνα. D.

χλευάζω, *illudo* (aliquem). Eryx. 397. D: κατεγέλα τε καὶ ἐχλευάζε.

χλιδῆ, ἡ, *deliciae*. Conv. 197. D: ἀβρότης, χλιδῆς ... πατήρ.

χλόη, ἡ, *gramen*. Tim. 80. E: τὰ μὲν καρπῶν, τὰ δὲ χλόης. Critia 115. A: ῥιζῶν ἡ χλόης cet.

χοιριδίον, τό, *porculus*. Euthyd. 298. D: καὶ σὺ ἄρα ἀδελφός εἰ τῶν ... χοιριδίων.

χοῖρος, ὁ, *porcus*. Pol. II. 378. A: θυσασμένους οὐ χοῖρον, ἀλλὰ τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα.

χολή, ἡ, *bilis*. Pol. VIII. 564. B: οἶον περὶ σῶμα φλέγμα τε καὶ χολή. Locr. 102. D. Tim. 83. C: ὅσα χολῆς εἶδη λέγεται. Ib. μιelaίνης χολῆς ὀξείας τε. 84. D. 85. A. 83. C: χολήν. 85. B. 82. E: χολὰς ... καὶ φλέγματα ἴσχει παντοία.

χολῶδης, ὁ ἢ, *biliosus*. Tim. 83. B: χολῶδες (χρῶμα). 86. E: χολῶδεις χυμοί. 71. B: χολῶδη χρωματά.

χορδή, ἡ, *chorda*. Theaet. 206. B: ποίας χορδῆς εἴη (ἡ φθογγος). Phaedr. 268. D: ἐπιστάμενος ὡς οἶον τε ὀξύτατην καὶ βαρυτάτην χορδὴν ποιεῖν. Phaed. 86. A: ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαί. 85. E: χορδῶν. Pol. I. 349. E: ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνίσσει τῶν χορδῶν. VII. 531. B. Legg. VII. 812. D: σαφηρείας ἕνεκα τῶν χορδῶν. Lys. 209. B. Pol. VII. 531. B: τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας. Legg. II. 670. D: ταῖς χορδαῖς ταῖς τῶν μελῶν. Phaed. 86. A: τὰς χορδὰς θνητοειδὲς οὖσας. B. Pol. III. 412. A: τὸν τὰς χορδὰς ἀλλήλαις ξυνοιστάντα.

χορεία, ἡ, *sallatio, chorea vel choris*. Legg. II. 654. B: χορεία ... ὀρχησίς τε καὶ ὥδῃ τὸ ξυνολόν ἐστιν. 665. A. 672. E: ὅλη ... χορεία ὅλη παιδευσις ἦν ἡμῖν. VIII. 831. B. VII. 796. B: εὐφρανθεῖσα τῇ τῆς χορείας παιδιᾷ. Ax. 366. A: τῆς ἐκείσε διαίτης καὶ χορείας ὀριγνώμενη. Legg. VII. 790. E: ταύτῃ τῇ τῆς κινήσεως ἅμα χορεία καὶ μουσὴ χρῶμεναι. Epin. 991. B: χορεία Μουσῶν εὐδαιμονι δεδομένη. Legg. II. 654. C: τὴν χορείαν (sic Par. A. Vulgo χορηγίαν) τε καὶ μουσικὴν. 672. B: πᾶσαν τὴν μανικὴν ... χορείαν. 673. D. Epin. 982. E: πορείαν ... καὶ χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην cet. Legg. VI. 772. B: θουσιῶν τε καὶ χορειῶν. II. 655. B: πότερον ἅπαντες πάσαις χορείαις ὁμοίως χαίρομεν —; VII. 799. A: χορείαις ποίαισι γεραίρειν τὴν τότε θουσίαν. Pol. III. 412. B: χορείας ... καὶ θηρας cet. Tim. 40. C: χορείας ... τούτων αὐτῶν (τῶν θεῶν) cet. Legg. II. 655. D: ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χορείας cet. VIII. 835. A.

χόρευμα, τό, *sallatio mores imitans*. Legg. II. 655. C: οὐ γὰρ που ἐρεῖ γέ τις ὥς ποτε τὰ τῆς κακίας ἢ ἀρετῆς καλλίστου χορεύματα.

χορευτής, ὁ, *qui in choro est vel chorum sequitur*, pl. *sallatores e quibus chorus constat*. Phaedr. 252. D: οὐ (θεοῦ) ἕκαστος ἦν χορευτής. Conv. 173. A: ἡ τὰ ἐπινίκια ἐδυεν αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί. Pol. II. 373. B: ποιηταί τε καὶ τούτων ὑπηρέται, ῥαψωδοί, ὑποκριταί, χορευταί cet. Ion. 536. A: ὁρμαθὸς πάμπολυς ... χορευτῶν τε καὶ διδασκάλων cet. Alc. I. 125. D: χρωμένων χορευταῖς.

χορεύω, salto et saltatione exprimo; *in choro sum, in choreis versor* (pf. *versatus sum*). Euthyd. 277. E: τοῦτω οὐδὲν

ἄλλο ἢ χορεύετον περὶ σέ. Legg. II. 665. B: εἰ ἄρα οἱ ὑπὲρ τριάκοντα καὶ πενήκοντα ... γεγονότες ἔτη ... χορεύουσιν. 657. D: ἀρ' οὖν οὐχ ἡμῖν οἱ ... νέοι αὐτοὶ χορεύειν ἔτοιμοι —; XII. 942. E: χορείας πάσας ... χορεύειν. Theaet. 173. D: ὅτι οὐχ ἡμεῖς ἐν τῷ τοιῷδε χορεύοντες (cf. 173. B: τοὺς τοῦ ἡμετέρου χοροῦ) τῶν λόγων ὑπὴρέται cet. Legg. VI. 771. E: χορεύοντάς τε καὶ χορεύουσας κόρους καὶ κόρας. Epin. 982. E: πορείαν ... καὶ χορείαν πάντων χορῶν καλλίστην ... χορεύοντα (τὰ ἄστρα). Legg. II. 654. B: τὸν δὲ πεπαιδευμένον ἱκανῶς κεχορευκότα θιτέον. 655. D: τὰ ῥηθέντα ... ἢ καὶ ὅπως οὖν χορευθέντα.

χορηγία, ἡ, *chori instructio*. Ep. XIII. 362. A: ἐάν τι δέῃ ἐμὲ ἀναλίσκειν εἰς χορηγίαν ἢ τι τοιοῦτον. Etiam Euthyd. 277. D. pro χορεία Cl. Θτ scribunt χορηγία (v. χορηγῶ). Legg. II. 654. C. pro χορηγίαν Par. A. c. al. dat χορείαν.

χορηγός, ὁ, *chori dux*. Legg. II. 665. A: θεοὺς ... συγχορευτάς τε καὶ χορηγούς ἡμῖν δεδωκέναι τὸν τε Ἀπόλλωνα καὶ Μοῦσας.

χορηγῶ, *choro praesum, chorum ducō vel rego; met. praeseo, ducō et primus instituo*. Theaet. 179. D: οἱ ... τοῦ Ἡρακλείτου ἑταῖροι χορηγοῦσι (i. q. ἡγοῦνται) τούτου τοῦ λόγου μάλα ἐρῶσιμένως. Gorg. 482. B: χορὸν ᾧ χορηγοίην. Legg. II. 654. A: ἡ δὴ κινεῖν τε ἡμᾶς καὶ χορηγεῖν ἡμῶν (sic Par. A. c. al. Vulgo ἡμῖν) τούτους (τοὺς θεοὺς).

χορικός, ἡ, ὄν, *choricus*. Legg. II. 670. A: τῆς ... χορικῆς μούσης.

χοροδιδασκαλία, ἡ, *chori docendi vel moderandi ars*. Alc. I. 125. E: ἡ χοροδιδασκαλία (ποιεῖ ἀρχεῖν κοινωνούντων ᾧδης). Eadem D. dicitur χοροδιδασκαλική.

χοροδιδάσκαλος, ὁ, *chori magister*. Legg. II. 655. A: ὥσπερ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν. VII. 812. E: οἶα τοὺς χοροδιδάσκαλους καὶ ἃ δεῖ διδάσκειν.

χορός, ὁ, *chorus*. Legg. II. 664. C: ὁ Μουσῶν χορός ὁ παιδικός. 665. A: ὁ ... τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν χορός. B: Διονύσου πρεσβυτῶν χορός. VII. 800. C: χορός οὐχ εἰς, ἀλλὰ πλῆθος χορῶν ἦκει. Euthyd. 276. B: ὥσπερ ὑπὸ διδασκάλου χορός ἀποσημῆναντος. Pol. VIII. 560. E: ὕβρις καὶ ἀναρχία ... λαμπράς μετὰ πολλοῦ χοροῦ κατὰ γούνοις ἐστεφανωμένους. Prot. 327. D: ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ μισάνθρωποι. Phaedr. 230. C: θερυνόν τε καὶ λεγυρόν ὑπὴρχει τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. Legg. II. 671. A: τῷ τοῦ Διονύσου χορῷ. Gorg. 482. B: χορὸν ᾧ χορηγοίην. Pol. II. 383. C: καὶ χορὸν οὐ δώσομεν (*nec fabulae docendae potestatem faciemus*). Legg. VII. 817. D: δώσομεν ὑμῖν χορόν. II. 665. E: οἱ περὶ νίκης χοροὶ ἀγωνιζόμενοι. VIII. 835. E: θυσίαι ... καὶ ἐορταὶ καὶ χοροί. Ax. 371. B: κύκλιοι χοροί. Gorg. 501. E: ἡ τῶν χορῶν διδασκαλία. Pol. V. 475. D: ὥσπερ ... ἀπορριμίσθωκότες τὰ ὦτα ἐπακούσαι πάντων τῶν

χορῶν. Legg. VI. 764. E: περὶ τὴν τῶν χορῶν παιδίαν. 765. A: τὸν ... χορῶν ἄρχοντα καὶ διαθετῆρα αἰρεῖσθαι χορῶν cet. B: τῶν χορῶν ἀρχέτω. VIII. 834. E: ἀμιλλαι χορῶν. Epin. 982. E. Conv. 197. D: ἐν ἐορταῖς, ἐν χοροῖς cet. Legg. II. 656. C. Theag. 123. E: ἡ τῶν ἀδύοντων ἐπιστάμεθα ἐν τοῖς χοροῖς ἀρχεῖν. Pol. IX. 580. B: καθάπερ ... εἰς ἡλ-
θον, ἔγωγε ὥσπερ χοροὺς κρίνω, ἀρετῇ cet. Legg. II. 654. C: χοροὺς τε ὠνομακείναι παρὰ (ν. τὸ παρὰ) τῆς χαρᾶς ἔμ-
ψυτον ὄνομα. VII. 800. E: χοροὺς τινὰς ἐξῴθεν μεμιοθω-
μένους ᾠδοῦς. VIII. 828. C: χοροὺς τε καὶ ἀγῶνας μυναι-
κοῦς. *ut Lat. *chorus*, est *agmen*, *turba* vel *numerus* (germ. *Kreis* et *Schaar*). Phaedr. 247. A: φθόνος γὰρ ἔξω θεῖον χο-
ροῦ ἵσταται. Theaet. 173. B: τοὺς ... τοῦ ἡμιτέρου χοροῦ
... διελθόντας cet. Euthyd. 279. C: τὴν δὲ σοφίαν τοῦ χο-
ροῦ εἰσόμεν (quoniam in numero reponemus); ἐν τοῖς ἀγαθοῖς,
ἡ πῶς λέγεις; Legg. I. 641. B: παιδὸς ἐνὸς ἡ καὶ χοροῦ
παιδαγωγηθέντος κατὰ τρόπον ἐνός. Prot. 315. B: ἴσαν δὲ
τινες καὶ τῶν ἐπιχωρίων ἐν τῷ χορῷ. Phaedr. 250. B: ὅτε
σὺν εὐδαιμόνι χορῷ μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θέαν ... εἶδον cet.
Polit. 291. C: κατιδὼν τὸν περὶ τὰ τῶν πόλεων πράγματα
χορῶν. Pol. VI. 490. C: αὐτῇ χορὸν κακῶν ἀκολουθεῖσαι.
Ib. τὸν ἄλλον τῆς φιλοσόφου φύσεως χορὸν τί δεῖ πάλιν ἐξ
ἀρχῆς ἀναγκάζοντα τάττειν;

χορτάζω, *sagittō*. Pol. II. 372. D: τί ἂν αὐτὰς (int.
ῦς) ἄλλο ἢ ταῦτα ἐχόρταζες; IX. 586. A: εἰς τραπέζας
(κεκυφότες) βόσκονται χορταζόμενοι καὶ ὀχεύοντες cet.

χορψῶν, ἡ, *chori cantus*. Legg. VI. 764. E: τῶν ...
περὶ χορψῶν ἄλλους (ἀθλοθέτας πρέπον ἂν εἶη γίγνεσθαι).
χοῦς, ὁ, *congius*. Theaet. 173. D: οἱ τῆς θαλάττης
λεγόμενοι χόες (i. e. *congiorum in mari numerus*). Hipp. mai.
288. D: τῶν ἐξ χάας χωρουσῶν (χυτρών).

χόω, vid. *χώννυμι*.

χραίνω, *coloro*. Legg. VI. 769. A: τοῦ χραίνειν ἡ
ἀποχραίνειν. *polluo. Legg. XI. 917. B: θεων ὀνόματα μὴ
χραίνειν ῥαδίως.

χρεία, ἡ, *indigentia*; *necessitas* (Bedürfniss). Polit. 311.
A: οὐ ... ἂν ἐνός ἀρχοντος χρεία ξυμβαίη. Pol. II. 369.
C: ποιήσει δὲ αὐτὴν (τὴν πόλιν) ... ἡ ἡμετέρα χρεία. 371.
A: ὡν ἂν αὐτοῖς χρεία. Tim. 33. D: αἷς (χεροῖ) οὔτε λα-
βεῖν ... χρεία τις ἦν. Legg. VI. 783. A: τριτὴ ... ἡμῖν καὶ
μεγίστη χρεία cet. VIII. 834. B: ἵππων ... ἡμῖν χρεία ...
οὔτε τις πολλῶν οὔτε πολλή (οὔτε πολλῶν οὔτε τις πολλή?).
849. E: σκευῶν ὀπίσσω ἐκάστοισι χρεία. Ion. 541. C: ἡ ῥα-
ψωδοῦ ... δοκεῖ σοι ... πολλή χρεία εἶναι τοῖς Ἑλλήσι —;
Dem. 382. A: τίς χρεία τῶν ψήφων ἐστὶν ὑμῖν; Tim. 92:
ὡς οὐδὲν ἐτι ποδῶν χρείας οὐσης. Legg. VI. 782. D: ὁρῶ
πάντα τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τριττῆς χρείας καὶ ἐπιθυμίας ἡρ-
τημένα. VIII. 849. A: μὴ τις ἀδίκη τι τῆς τῶν ἀνθρώπων

χρείας. Pol. VIII. 566. E: ἔν' ἐν χρεία ἡγεμόνος ὁ δῆμος ἤ. Legg. I. 630. E: οὐ ... ἂν ἑκαστος ἐν χρεία γίγνηται, τοῦτο ζητεῖ νῦν παραθέμενος. VIII. 848. A: ὅσοι χρεία τινὶ πόλειως ... εἰσαφικνούνται ἐκύστωτε. De lege 318. B: τοὺς τῶν θείων ἐν χρεία ὄντας. Polit. 274. C: διὰ τὸ μηδεμίαν αὐτοὺς χρείαν πρότερον ἀναγκάζειν. Phil. 52. B: ὅταν τις σε-ρηθεῖς λεπηθῇ διὰ τὴν χρείαν. Pol. III. 410. B: δικαστικῆς εἰς χρείαν ἵκναι. Legg. III. 697. D: ὅταν ... εἰς χρείαν τοῦ μαχεσθαι περὶ ἑαυτῶν τοὺς δῆμους ἀφικνῶνται. 702. B: σχεδὸν γὰρ εἰς χρείαν αὐτῶν ἔγωγ' ἐλήλυθα τὰ νῦν. VI. 783. C: ἴσως ... χρείαν ποτ' αὐτῶν παντῶν ἔχομεν. XII. 965. B: τῆς χρείας ἔχομεν. Menex. 244. D: ὡς ... ἀφίκοντο εἰς χρείαν τῆς πόλεως τῶν τε Ἑλλήνων οἱ πρῶτοι cet. Ep. VI. 322. C: οἰκεῖτε ... γείτονές τε ὑμῖν ἀντοῖς καὶ χρείαν ἔχοντας cet. Pol. II. 369. D: πρώτη ... καὶ μερίστη τῶν φρεσὶν ἡ τῆς τροφῆς παρασκευῇ τοῦ εἶναι τε καὶ ζῆν ἔνεκα. Phaedr. 239. D: ἐν πολέμῳ τε καὶ ἄλλαις χρεαῖς, ὅσαι με-γάλα. Pol. II. 373. D: οὐκοῦν καὶ ἰατρῶν ἐν χρεαῖς ἐσό-μεθα πολὺ μᾶλλον οὕτω διαιτῶμενοι —; Legg. XI. 918. C: πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρεαῖς ἐξευπορεῖν. Ib. ὅταν εἰς χρείας τε καὶ ἐπιθυμίας τινῶν ἐμπίπτῃ. *usus et utendi ratio. Crat. 408. A: τὸ εἶρεν λόγου χρεία ἐστὶ. Pol. V. 451. C: οὐκ ἐστ' ἄλλη ὁρθὴ παίδων τε καὶ γυναικῶν κτήσις τε καὶ χρεία ἢ cet. Soph. 239. D: ἐκ ταύτης τῆς χρείας τῶν λόγων (ex hac disputandi ratione). Polit. 272. D: περὶ τε ἐπιστημῶν καὶ τῆς τῶν λόγων χρείας. Tim. 76. E: τῆς τῶν ὄντων χρείας. Legg. IV. 722. B: εἰς ἀρετὴν τῆς χρείας. VI. 772. B: ἀπὸ τῆς χρείας μανθάνοντας. VIII. 846. C: τῆς ἀναγκαίας αὐτῶν χρείας ἐμπειρῶς ἴσχοντες. Gorg. 457. D: ἐκείνος ... ἐπὶ δικαία χρεία παρέδωκεν, ὃ δ' ἐναν-τίως χρῆται. Phaed. 87. C: ἱματίου ἐν χρεία τε ὄντος καὶ φορουμένου. Pol. II. 372. A: εἰ μὴ που ἐν αὐτῶν τούτων χρεία τινὲς τῇ πρὸς ἀλλήλους. Legg. II. 652. E: ἐν τῇ κατ' ὁρθὸν χρεία τῆς ἐν οἴῳ οὐνοῦσας. VII. 796. C: πολέμιον τ' ἐν χρεία cet. Phaed. 111. A: ὅπερ ἡμῖν τὸ ὕδωρ καὶ ἡ θάλαττα ἐστὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, τοῦτο cet. Polit. 298. D: τοῖς ναυτικοῖς ὀργάνοις εἰς τὴν τῶν πλοίων χρείαν. Pol. I. 330. C: κατὰ τὴν χρείαν (propter usum). 333. A: τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρείαν ἢ κτήσιν ἐν εἰρήνῃ φρεσὶς ἂν χρησιμὸν εἶναι; II. 371. E: πωλοῦντες τὴν τῆς ἰσχύος χρείαν. X. 601. D: (πρὸς) τὴν χρείαν ... πρὸς ἣν ἂν ἑκά-στον ἢ πεποιημένον ἢ πεφυκός. Legg. II. 657. C: τὴν τῇ μισοστικῇ καὶ τῇ παιδιᾷ μετὰ χρείας χρείαν ὁρθὴν εἶναι τοιῶδε τινὶ τροπῳ. VI. 785. B: ἣν ἂν δοκῇ χρείαν δεῖν χρῆσθαι πρὸς τὰ πολεμικά (cf. IX. 868. B.). VII. 794. D: πρὸς τὴν τῶν ὀπλῶν χρείαν. XI. 917. E: τοῖς περὶ τὴν τῆς ἀγορᾶς χρείαν. Euthyd. 281. A: περὶ τὴν χρείαν ... τῶν ἀγαθῶν. Eryx. 401. B: τὰ πρὸς τίνα χρείας χρήσιμα χρῆ-

σθαι χρήματά ἐστι. 404. B: πρὸς τὴν τοῦ σώματος χρεῖαν. Clit. 407. E: μὴτ' ἄλλην χρεῖαν μηδεμίαν χρῆσθαι τῷ σώματι. Legg. VI. 776. C: ἐναντία ... ταῖς χρεῖαις καὶ πατὰ τὰς χρεῖας. V. 738. D: ὅπως ἂν ... εἰς ... τὰς χρεῖας ἐκάστας εὐμάρειαν παρασκευάζωσι. — Ut Lat. *usus*, *etiam est utilitas*. Gorg. 480. A: τίς ἡ μεγάλη χρεῖα ἐστὶ τῆς ὀττορικῆς; 481. B. Eryx. 394. D: τῆς δὲ σοφίας ἢ τε χρεῖα ὀλιγούτου ἀξία cet. 400. E: ὅτι οὐδεμία αὐτοῖς χρεῖα οἰκίας ἐστίν. Gorg. 474. D: πρὸς τὴν χρεῖαν ... πρὸς ὃ ἂν ἕκαστον χρῆσιμον ᾖ. Conv. 204. C: τοιούτων ὧν ὁ Ἔρως τίνα χρεῖαν ἔχει τοῖς ἀνθρώποις; Legg. VIII. 833. A: οὐδετέρα τὴν μεγιστήν ἔχει χρεῖαν. Epin. 975. E: εὐδοκίμωτάτῃ πρὸς χρεῖαν. Lys. 215. B: (οἱ) μὴτε παρόντες χρεῖαν αὐτῶν (v. αὐτῶν) ἔχουσι. 220. D: αὐτὸ δὲ ἑαυτοῦ ἕνεκα οὐδεμίαν χρεῖαν ἔχει. Pol. I. 331. B: ἔχει δὲ καὶ ἄλλας χρεῖας πολλὰς.

χρεμετίζω, *hinnio*. Phaedr. 254. D: βαλζόμενος, χρεμετίζων cet. Pol. III. 395. B: ἵππους χρεμετίζοντας.

χρέος (att. *χρέως*), τό, *debitum*, *aes alienum*. Polit. 267. A: καθάπερ εἰ χρέος (χρέως? v. Fisch. not. ad Polit. p. 120. et Lob. ad Pluryn. p. 391.) ἀπέδωκας μοι τὸν λόγον. Legg. XII. 958. B: πρὶν ἂν ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος ἅπαν τῷ νικησαντι. Ax. 367. B: κἂν μὴ τις θάττον ὥς χρέος ἀποδιδῶ τὸ ζῆν. Legg. III. 684. E: χρεῖα μεγάλα καὶ παλαιὰ οὐκ ἦν. Pol. VIII. 566. A: χρεῶν ... ἀποκοπὰς (Id. Legg. III. 684. E. V. 736. C.). E: χρεῶν ... ἡλευθέρωσε. Legg. III. 684. D: χρεῶν διάλυσιν. IV. 717. B: χρεῶν πάντων πρεσβύτατα. Pol. VIII. 555. D: οἱ μὲν ὀφείλοντες χρεῖα cet.

χρεῶν, τό, *necessitas*; *fatum*. Phaedr. 255. A: ἡ τε ἡλικία καὶ τὸ χρεῶν ἤγαγεν εἰς τὸ προέσθαι αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν. Ax. 364. C: ὅπως ἀστενακτὶ ἐς τὸ χρεῶν ἦν. 365. B: εἰς τὸ χρεῶν ἀπιέναι. Cum v. εἶναι et absol. *necesse est, oportet*. Soph. 220. C: πληκτικὴν ... θήραν ἡμῶς προσεπειν ... τῶν χρεῶν. Tim. 26. A: ὅτι χρεῶν εἶη με πρὸς ἑμαυτὸν ... ἀναλαβόντα λέγειν οὕτως. 55. D: ὧν ἐμπειρον χρεῶν εἶναι. Critia 107. B: μίμησιν ... τὰ παρὰ πάντων ἡμῶν ῥηθέντα χρεῶν που γενέσθαι. E. Legg. I. 633. A: αἶτι' αὐτὰ καλεῖν χρεῶν ἐστι. II. 661. E: τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτ' εἰπεῖν ἡμῶς χρεῶν; III. 688. A: ὥς χρεῶν εἶη τὸν ἀγαθὸν νομοθέτην πάντα πολέμου χάριν τὰ νόμιμα τιθέναι. 698. A: διεξελθεῖν ἡμῶς χρεῶν. VI. 779. A: εἰ τειχὸς γέ τι χρεῶν ἀνθρώποις εἶναι. VII. 808. A: εἴτ' οὖν νόμιον εἴτ' ἐπιτήδευμα τὸ τοιοῦτον καλεῖν ἐστὶ χρεῶν. IX. 861. C: θυοῖν ... θάτερον ἡμῶς χρεῶν, ἢ μὴ λέγειν cet. 877. E: τοῦτον ... καθήρασθαι ... τὸν οἶκον χρεῶν ἔστω. XI. 928. D: μείζους (διαφοραὶ) ἢ χρεῶν. Epin. 990. B: ὅπῃ δεῖ τε καὶ ὅπως χρεῶν μανθάνειν. al.

χρή, *oportet*; *par est, convenit*. Prot. 312. A: εἴπερ γὰρ ἃ διανοοῦμαι χρή λέγειν. Soph. 236. E: ὅπως ... εἰπόντα

... ἐναντιολογία μὴ συνέχεσθαι, παντάπασιν ... χαλεπόν. Conv. 190. C: ἐβουλεύοντο ὅ τι χρὴ αὐτοὺς ποιῆσαι. Pol. I. 327. C: ὡς χρὴ ἡμῶς ἀγείναι. III. 415. E: θύσαντες οἷς χρὴ. Alc. I. 110. B: τότε λέγοις τί σε χρὴ ποιεῖν; Euth. 4. C: πέμπειν δεῦρο ἄνδρα πειυσόμενον ὅ τι χρὴ ποιεῖν. Pol. III. 394. D: ὁ ἐλεγον οὐι χρὴ διομολογήσασθαι, πότερον cet. Ep. VII. 347. D. Gorg. 458. B: εἰ ... δοκεῖ χρῆναι ἔαν, ἐώμεν ἤδη χαίρειν. Conv. 214. E. 218. C: ἐδοξέ μοι χρῆναι μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' cet. Pol. I. 328. E. II. 369. B. al. Impf. ἐχρῆν et χρῆν, oportebat (gerim. es sollte) et oportet. Prot. 335. C: ἀλλὰ σὲ ἐχρῆν ἡμῖν συγχωρεῖν τὸν ἀμιφότερα θυνάμενον. Legg. I. 631. B: ἐχρῆν εἰπεῖν cet. Epiu. 982. C. Apol. 34. A. Gorg. 458. B: ἴσως μέντοι χρῆν ἐννοεῖν καὶ τὸ τῶν παρόντων. Polit. 257. C: περὶ Θεαιτήτου τοῦδε τί χρῆν δρᾶν με; 307. E: ἀκαιρότερον ὄντα (τὸν ἔρωτα) ἢ χρῆν. Conv. 181. D: χρῆν ... καὶ νόμιον εἶναι cet. E. Pol. I. 328. C: χρῆν μέντοι. 343. A. Legg. I. 630. D: πῶς χρῆν ἡμῶς λέγειν; Apol. 17. A: ὡς χρῆν ὑμῶς εὐλαβεῖσθαι μὴ cet. 33. D. Lach. 181. B. Ep. III. 316. D: ἐν οἷς τί χρῆν ποιεῖν ἐμέ;

χρῆζω, indigo. Locr. 99. A: (τὸ συνδέομενον) δύο (int. media) χρήσει (v. χρῆζει).

χρήμα, τό, pl. opes; pecunia. Prot. 311. D: ἂν ... ἐξικνήται τὰ ἡμέτερα χρήματα. Pol. IV. 422. D: τὰ τῶν ἄλλων χρήματα. VIII. 568. D: ἔαν ... ἱερὰ χρήματα ἢ ἐν τῇ πόλει. Eryx. 400. E: ὅσα ... τυγχάνει χρήσιμα ὄντα ἡμῖν, ταῦτα χρήματα cet. 401. A: ὅτι ... ἀνάγκη χρήσιμα εἶναι, ἔάνπερ μέλλῃ χρήματα ἔσεσθαι cet. 406. Prot. 325. C: χρημάτων ... δημιεύσεις. Gorg. 477. A: ἐν χρημάτων κατασκευῇ. B: χρημάτων καὶ σώματος καὶ ψυχῆς. Phaed. 78. A: μήτε χρημάτων φειδομένους μήτε πόνων. Theaet. 144. D: πρὸς τὴν τῶν χρημάτων ἐλευθεριότητα θαυμαστός. 167. C: ἄξιος πολλῶν χρημάτων τοῖς παιδευθείσι. Pol. I. 331. A: τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν. II. 366. C: ὦ τις δύναμις ὑπάρχει ψυχῆς ἢ χρημάτων ἢ σώματος ἢ γένους. IV. 442. A: χρημάτων ... ἀπληροτότατον. VIII. 548. B: φειδωλοὶ χρημάτων. Legg. XII. 855. D: χρημάτων εἰσφορὰς περὶ τῷ κοινῷ. Lach. 195. E: ἀποβολὴ χρημάτων. Conv. 219. E: ὅτι χρήμασι ... πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἢν πανταχῇ ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας. Pol. I. 344. B: πρὸς τῶν πολιτῶν χρήμασι. VI. 492. D: ὅτι τὸν μὴ πειθόμενον ἀτιμίαις τε καὶ χρήμασι καὶ θανάτοις κολάζουσιν. Legg. III. 695. D: χρήμασι καὶ δουραῖς τὸν Περσῶν δῆμιον προσαγόμενος. IV. 721. B: ζημιουῖσθαι χρήμασι τε καὶ ἀτιμία. Prot. 311. D: τελούντες τὰ χρήματα. Gorg. 466. C: ἀφαιροῦνται χρήματα. 479. C: χρήματα παρασκευάζοντες. 511. E: καὶ αὐτόν καὶ παῖδας καὶ χρήματα καὶ γυναῖκας. Soph. 233. B: αὐτοῖς ... χρήματα διδούς. Polit. 298. B: χρηματι μισθὸν λυμβάνοντες.

Conv. 183. A: χρήματα βουλόμενος παρά του λαβεῖν. 208. C: χρήματα ἀναλίσκειν. Pol. I. 330. C: περὶ τὰ χρήματα σπουδαζουσιν. 338. B: χρήματα γὰρ οὐκ ἔχω. VIII. 551. E: χρήματα μὴ ἐθέλειν εἰσφέρειν. 553. C: χρήματα ξυλλέγεται. Legg. V. 739. C: κοινὰ ... χρήματα ξύμπαντα. Apol. 19. D: (ὡς ἐγὼ) χρήματα πράττομαι. Crit. 44. E: συχνὰ χρήματα (ἀποβαλεῖν). Menex. 245. C: εἰ μέλλοι χρήματα παρῆξιν. Eryx. 401. B: τῶν ... χορησιῶν γένος τι ὃ καλοῦμεν χρήματα. *res. Theaet. 161. D: πάντων χρημάτων ἀνθρωπινόν μέτρον εἶναι. 161. C. Legg. VIII. 847. B: μήτε ἐξαγορμένων χρημάτων μήτε εἰσαγορμένων. 849. E: τῶν ... ἄλλων χρημάτων πάντων καὶ σκευῶν cet. Pol. III. 398. A: μιμεῖσθαι πάντα χρήματα. Legg. VIII. 849. E: χρήματα νομίσματος (ἀλλάττεσθαι). Saepius amplificatio est orationis. Gorg. 485. B: πικρόν τί μοι δοκεῖ χοῦμα εἶναι. Theaet. 209. E: ἡδὺ χοῦμ' ἂν εἴη τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπιστήμης λόγου. Alc. II. 147. C: ὑπερφυῶς ... τὸ χοῦμα ὡς δὺςγνωστον φαίνεται. Men. 97. E: αἱ δόξαι ... καλὸν τὸ χοῦμα. Ion. 534. B: κοῦφον γὰρ χοῦμα ποιητής ἐστι cet. Pol. VIII. 567. E: ἡ μακάριον ... λέγεις τυράννου χοῦμα, εἰ cet. Prot. 361. B: ὡς πάντα χρήματα ἐστὶν ἐπιστήμη.

χρηματίζομαι, *quaestui deditus sum, mercaturam facio* al. Pol. VIII. 556. B: χρηματίζονται ... ἂν ἦτον ἀναιδῶς ἐν τῇ πόλει. Legg. XII. 949. E: ἥτις (πόλις) ἂν μὴτε χρηματίζηται πλὴν τὸν ἐκ γῆς χρηματισμὸν cet. Pol. VIII. 550. E: προϊόντες εἰς τὸ προσδεῖν τοῦ χρηματίζεσθαι. Legg. V. 741. E. Euthyd. 304. C. Gorg. 452. E: ἄλλω ἀναφανήσεται χρηματιζόμενος καὶ οὐχ αὐτῷ. Soph. 225. E: ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον. Gorg. 467. D: (οἱ) τὸν ἄλλον χρηματισμὸν χρηματίζομενοι. Pol. VIII. 551. E: χρηματιζομένους. Legg. V. 744. E: χρηματισάμενος. Pol. I. 330. C: οἱ χρηματισάμενοι.

χρηματισμός, ὁ, *quaestus vel pecuniae conficiendae studium; mercatura*. Pol. II. 357. C: ἰατρονσίς τε καὶ ὁ ἄλλος χρηματισμός. Legg. V. 741. B: χρηματισμὸς γὰρ οὐτ' ἐν εἴδει σφοδρὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ κατασκευῇ. Pol. VI. 498. A: τὸ μεταξὺ οἰκονομίας καὶ χρηματισμοῦ. VIII. 547. C. Legg. VI. 705. A: ἐμπορίας ... καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλάσῃ αὐτήν. VIII. 847. D: καπηλείαν ... ἐνεκα χρηματισμοῦ. XII. 952. E: χρηματισμοῦ χάριν ἐμπορευόμενοι. Apol. 36. B: ἀμελήσας ... χρηματισμοῦ τε καὶ οἰκονομίας cet. Gorg. 467. D: (οἱ) τὸν ἄλλον χρηματισμὸν χρηματιζόμενοι. Conv. 205. D: κατὰ χρηματισμὸν. Pol. VII. 562. B: ἡ τῶν ἄλλων ἀμέλεια διὰ χρηματισμὸν. Legg. V. 743. D: μὴτ' αὐτῷ χρηματισμὸν πολὺν διὰ βαναυσίας καὶ τόκων cet. XII. 949. E: πλὴν τὸν ἐκ γῆς χρηματισμὸν. Ep. VIII. 355. A: μὴ πρὸς χρηματισμὸν καὶ πλοῦτον τρέψοντες τὰς γνώμης ὅμιλον cet. Legg. V. 741. E: μὴδ' εἶναι χρηματίζεσθαι τῶν ἀτελευθε-

ρων χρηματισμῶν μηδενὶ μηδένᾱ. Pol. V. 465. C: ὅσας (ἀλγυθόνας) ἐν παιδοτροφίᾳ καὶ χρημῆτιμοις διὰ τροφὴν οἰκτιρῶν ἀναγκαίαν ἴσχουσι.

χρηματιστής, ὁ, *quaestus faciendi studiosus et peritus*. Gorg. 452. A: ἱατρός τε καὶ παιδοτρίβης καὶ χρηματιστής. B.. E. Pol. I. 330. B: μέσος τις γέγονα χρηματιστής τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρὸς. IV. 434. A: δημιουργὸς ὧν ἢ τις ἄλλος χρηματιστής φύσει. Alc. I. 131. C: οὐ τὰ αὐτοῦ ἀρ' ἐτι πράττει ὁ χρηματιστής. Pol. IX. 583. A: ἡ τοῦ χρηματιστοῦ (ἡδονή). I. 345. C: πρὸς τὸ ἀποδόσθαι (βλέποντα), ὥσπερ χρηματιστήν. VIII. 555. A: τὸν φειδωλὸν τε καὶ χρηματιστήν. E: οἱ ... χρηματισταί.

χρηματιστικός, ἡ, ὄν, *quaestus studiosus; in re pos. ad negotiatiorem pertinens vel eius proprius; fem. et neutr. quaestus faciendi peritia*. Pol. IX. 581. C: ὁ χρηματιστικός. Gorg. 477. E: οὐ χρηματιστικὴ (τέχνη); 478. A: χρηματιστικὴ ... πενίας ἀπαλλάττει. Euthyd. 307. A: χρηματιστικὴ καὶ ῥητορικὴ cet. Soph. 219. C: τὸ ... χρηματιστικόν. 225. D. E: τὸ χρηματιστικὸν γένος. Id. Pol. IV. 441. A. Phaedr. 248. D: ἡ τινος οἰκονομικοῦ ἢ χρηματιστικοῦ. Gorg. 478. B: χρηματιστικῆς, ἱατρικῆς, δικῆς. Euthyd. 289. A: οὔτε χρηματιστικῆς οὔτε ἱατρικῆς (ἐπιστήμης). Pol. IV. 434. C: χρηματιστικοῦ ... γένους. Conv. 173. C: τοὺς τῶν πλουσίων καὶ χρηματιστικῶν (λόγους). Pol. VIII. 558. D: ὅσαι (ἡδοναὶ) ἀναλωτικαὶ μὲν, χρηματιστικαὶ δὲ μή. 561. D: χρηματιστικοῖς (ἂν ποτε ζηλώσῃ). III. 415. E: στρατιωτικὰς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικὰς (οἰκίσεις). VIII. 559. C: ἐπείνας (ἐπιθυμίας) ... χρηματιστικὰς διὰ τὸ χρησίμους πρὸς τὰ ἔργα εἶναι. IX. 572. C: τὰς χρηματιστικὰς ἐπιθυμίας τιμῶντι μόνας.

χρηματοφθορικός, ἡ, ὄν, *rei conficiendae vel consumendae peritus; neutr. rei conficiendae peritia*. Soph. 225. D: τοῦ ... ἐριστικοῦ τὸ μὲν χρηματοφθορικόν, τὸ δὲ χρηματιστικόν ὃν τυγχάνει.

χρήσιμος, ὁ ἢ et ἡ, ὄν, *utilis; accommodatus, idoneus*. Pol. I. 333. B: χρήσιμος κοινῶς εἰς πετιτῶν θέσιν. Gorg. 480. B: ἐπὶ ... τὸ ἀπολογεῖσθαι ... οὐ χρήσιμος οὐδὲν ἢ ῥητορικὴ ἡμῖν. 481. B. Pol. I. 333. C: τότε χρήσιμος ἐπ' αὐτῷ ἢ δικαιοσύνη. D. Charm. 165. C: τί ἡμῖν χρησίμη ἐστὶ (ἱατρικὴ ἐπιστήμη) καὶ τί ἀπεργάζεται; Gorg. 474. D: πρὸς ὃ ἂν ἕκαστον χρήσιμον ἦ. Phaed. 96. A. Pol. II. 382. C: πότε καὶ τῷ (v. τί) χρήσιμον —; III. 389. B: χρήσιμον (ψεύδος) ὡς ἐν φαρμάκῳ εἶδει. Legg. I. 648. A: ἐσθ' ὁ τι (v. ὅτε) πρὸς ἀνδρείαν ἦν ἂν νομοθέτῃ χρήσιμον; Hipp. mai. 295. E: ὅτι τυγχάνει παντὸς ὃν μᾶλλον καλὸν τὸ χρήσιμον. Polit. 274. C: χρήσιμον ... αὐτὸν (τὸν μῦθον) ποιησόμεθα πρὸς τὸ κατεῖν ὅσον ἡμᾶςτομεν cet. Prot. 321. D: ἀμήχανον ... ἦν ἄνευ πυρὸς αὐτὴν (τὴν σο-

γίαν) κτητὴν τῷ ἢ χρησίμην γενέσθαι. Crat. 427. B: τὴν δύναμιν χρησίμον φαίνεται τήγασθαι πρὸς τὴν μίμνησιν τοῦ δεσμοῦ cet. Pol. I. 333. A: τὴν δικαιοσύνην πρὸς τίνος χρεῖαν ... φαίης ἂν χρησίμον εἶναι; Legg. IV. 722. D: ἔχουσαι τινα ἐντεχνον ἐπιχειροῖσιν χρήσιμον πρὸς τὸ μέλλον περαίνεσθαι. Polit. 279. C: πάλιν ἡλθομεν ἐπὶ τὸ νῦν χρήσιμον. Pol. III. 411. B: χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου ... ἐποίησεν. Id. VII. 530. C. Prot. 326. B: (ἵνα) χρήσιμοι ᾖσιν εἰς τὸ λέγειν τε καὶ πράττειν. Legg. VII. 796. D. Hipp. mai. 295. C: οἱ (ὀφθαλμοί) ἂν ... χρήσιμοι πρὸς τὸ ἰδεῖν. Men. 89. B: (ἵνα) χρήσιμοι γίγνοντο ταῖς πόλεσιν. Pol. III. 399. D: κατὰ πόλιν χρήσιμα (λύρα καὶ κιθάρα). VII. 528. C: καὶ ὅ τι χρήσιμα. Eryx. 401. B. Critia 118. E: πλήθος ... τῶν ἐν τῷ πεδίῳ χρησίμων πρὸς πόλεμον ἀνδρῶν. Riv. 136. B: χρησίμους. Pol. VIII. 559. C: διὰ τὸ χρησίμους (ἐπιθυμίας) πρὸς τὰ ἔργα εἶναι. Legg. V. 747. A. Charm. 165. A: συμβουλὰς χρησίμους. Legg. VII. 796. A: οὐδὲν χρήσιμα ἐπὶ πολέμου κοινωνίαν ὄντα. Ib. εἰς πάντα ὄντα χρήσιμα. Euthyd. 291. D: πάντα χρήσιμα ποιεῖν. Pol. I. 333. C: ὁ δίκαιος χρησιμώτερος τῶν ἄλλων. Conv. 190. D: ἅμα ... χρησιμώτεροι ἡμῖν (ἔσονται). Legg. VII. 819. C: χρησιμωτέρους αὐτοὺς αὐτοῖς ... ἀπεργάζονται. Pol. III. 413. E: οἶος ... ἂν ᾦν καὶ ἑαυτῷ καὶ πόλει χρησιμώτατος εἴη. I. 331. B: πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι. Legg. I. 650. B: τοῦτο ... ἂρ' ἂν τῶν χρησιμωτάτων ἐν εἴη cet. Riv. 136. C: χρησιμωτάτους.

χρήσις, ἡ, usus. Men. 88. A: ὅταν ... ὀρθῇ χρήσις. Eryx. 394. D: τῆς ... οἰκίας ἡ ... χρήσις πολλὴ τυγχάνει οὕσα καὶ ἀναγκαῖα. Legg. II. 670. A: θανματοουργία γίγνοιτ' ἂν τῆς χρήσεως. Pol. I. 333. D: ἡ δικαιοσύνη ... ἐν μὲν χρήσει ἀχρήστος, ἐν δὲ ἀχρηστία χρήσιμος. Legg. VIII. 843. A: τῇ τῶν ἀφροδισίων χρήσει. Def. 412. D: ἀγριεῖα ἐν χρήσει καὶ ἐν κτήρει οὐσίας. Menex. 238. B: ὅπλων κτήσιν τε καὶ χρήσιν διδασκόμενοι. Clit. 407. E. Legg. VII. 819. C: εἰς παιδιὰν ἐναρμόττοντες τὰς τῶν ἀναγκαίων ὑριθμῶν χρήσεις.

χρησμολόγος, ὁ, qui oracula fundit. De virt. 379. C: ὥσπερ οἱ θεοὶ τῶν μάντεων καὶ οἱ χρησμολόγοι.

χρησμός, ὁ, oraculum. Pol. III. 415. C: ὡς χρησμοῦ ὄντος τότε τὴν πόλιν διαφθαρήναι. Apol. 22. E. 21. C: ἀποφανῶν τῷ χρησμῷ ὅτι cet. 23. A: ἐν τῷ χρησμῷ τοῦτω τοῦτο λέγειν (κινδυνεύει ὁ θεός). Hipp. mai. 288. B. Pol. VIII. 566. C: κατὰ τὸν Κροίσῳ γενόμενον χρησμόν. Apol. 21. E: σκοποῦντι τὸν χρησμόν τί λέγει.

χρησιμωδία, ἡ, cantus oracula fundens. Prot. 316. D: τελεστας τε καὶ χρησιμωδίας.

χρησιμωδός, ὁ, oracula canens vel fundens. Apol. 22. C: ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησιμωδοί. Theag. 124. D.

Men. 99. C. De virt. 379. D. Ion. 534. C: τοῖς χρησιμωδοῖς καὶ τοῖς μίαντεσι τοῖς θείοις. Men. 99. D: χρησιμωδούς καὶ μίαντεις.

χρησιμωδῶ, *oatichmor*. Pol. IX. 586. B: παντελῶς ... τὸν τῶν πολλῶν ... χρησιμωδεῖς (*velut oraculo canis*) βίον. Apol. 39. C: ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησιμωδοῦσιν. Crat. 396. D: ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖς ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἐξαίφνης χρησιμωδεῖν. 428. C. Ion. 534. B: ποιεῖν (*carmina fundere*) ... καὶ χρησιμωδεῖν. Apol. 39. B: ἐπιθυμῶ ὑμῖν χρησιμωδεῖσαι. Legg. IV. 712. A: ταῦτα ... καθάπερ εἰ μὴ τις λεχθεὶς κεχρησιμωθήσθω. Ep. VI. 323. C: κύρια τὰ νῦν κεχρησιμωδημένα ἔσται.

χρηστός, ἡ, ὄν, *utilis; bonus, rectus et oerus (etiam saluber)*; *probus* (etiam iron., ut vern. *gut et brau*). Phaedr. 264. B: χρηστός εἰ, ὅτι με ἡγεῖ ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διδίδειν. Theaet. 161. A: φιλόλογός γ' εἰ ἀτεχνῶς καὶ χρηστός, ὅτι με οἶει cet. 166. A: οὗτος ... ὁ Σωκράτης ὁ χρηστός. Conv. 178. C: ἐραστής χρηστός. Pol. V. 479. A: ὁ χρηστός (iron.) ὅς cet. Gorg. 504. B: οἰκία χρηστή ἂν εἴη (οἶκος. μοχθήρα). Theaet. 167. B: χρηστή (ἐξίς ψυχῆς). Pol. IV. 424. A: τροφή ... καὶ παιδείαις χρηστή σωζομένη cet. Prot. 313. D: ὅ τι χρηστὸν ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα. Pol. III. 403. D: ὁ ἂν χρηστὸν ἢ σῶμα. X. 602. B: ὅπῃ πονηρὸν ἢ χρηστὸν. IV. 438. A: χρηστοῦ ποτοῦ. Ib. χρηστοῦ σίτου. Conv. 183. D: χρηστῷ (χαρίζεσθαι). Prot. 326. B: τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὕση. Phaedr. 266. E: τὸν χρηστὸν λέγεις Θεόδωρον; Pol. I. 334. E: τὸν δοκούντα χρηστὸν τοῦτον φίλον εἶναι. Ib. τὸν ὄντα χρηστὸν φίλον. Phil. 37. E: ὀρθὴν ἢ χρηστὴν (λύπην ἢ ἡδονήν). Prot. 313. A: ἢ χρησιὸν αὐτὸ γενέσθαι ἢ πονηρὸν. Pol. III. 396. D: ὅταν τι χρηστὸν ποιῇ. Legg. I. 639. C. Charm. 172. C: ἴσως ... ἡμεῖς οὐδὲν χρηστὸν ἐζητήσαμεν. Gorg. 499. E: οὐκοῦν καὶ λύπαι ὡσαύτως αἱ μὲν χρησταὶ εἰσὶν, αἱ δὲ πονηραί; Pol. IV. 424. A: φίσεις χρησταί. Crit. 47. A: χρησταὶ ... οὐχ αἱ τῶν φρονίμων (δόξαι) —; Pol. III. 401. C: ὥσπερ αὐτὰ φέρουσα ἀπὸ χρηστῶν τόπων ὑγίειαν. Gorg. 464. D: περὶ τῶν χρηστῶν σιτίων καὶ πονηρῶν. Polit. 308. C: ἐκ μοχθηρῶν καὶ χρηστῶν τινῶν. Pol. III. 409. D: πλεονάκεις ... πονηροῖς, ἢ χρηστοῖς ἐντυγχάνων. Conv. 177. B: τοὺς χρηστοὺς σοφιστάς. Pol. I. 334. C: τοὺς δοκούντας ἐκάστῳ χρηστοὺς εἶναι. VII. 531. B: σὺ ... τοὺς χρηστοὺς λέγεις τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας cet. Legg. I. 627. E. Theaet. 167. B: χρηστάς καὶ ὑγιεινάς αἰσθήσεις ἐμποιεῖν. Phil. 40. E: πονηρὰς δόξας καὶ χρηστάς. Pol. IX. 573. B: ἐπιθυμίας ... ποιουμένας χρηστάς. Crit. 47. A: τὰς ... χρηστάς (δόξας) τιμᾶν cet. Theaet. 167. C: τὰ χρηστά ἀντὶ τῶν πονηρῶν δικαία δοκεῖν ... ποιεῖν. Polit. 308. C: τὰ ... ἐπιτιμεία καὶ τὰ χρηστά ἔλαβεν.

χρησιτότης, ἡ, *probitas*. Def. 412. E: χρησιτότης ἡθους ἀπλαστία μετ' εὐλογιστίας *cet*.

χρόα, ἡ, *color*. Tim. 80. E: ἡ δ' ἐρυθρὰ πλείστη περὶ αὐτὸ χροα διαθεῖ. Men. 76. D: ἐστι γὰρ χροα ἀπορόση στήμάτων ὅψει σύμμετρος καὶ αἰσθητός. Conv. 196. A: χροάς ... κάλλος. Pol. VI. 507. D: παρούσης ... χροάς ἐν αἰτοῖς (τοῖς ὀρμιασι). Ep. VII. 342. D. Men. 75. C: (σχήμα) ὃ αἰὲ χροα ἐπιταί. Theaet. 182. D: μεταβολὴν εἰς ἄλλην χροαν. Pol. V. 477. C: δυνάμει ... ἐγὼ οὔτε τινα χροαν ὁρῶ οὔτε σχῆμα. Tim. 83. C: κατὰ τὴν χροαν. Lys. 217. C. Men. 75. C. Pol. V. 476. B: τὰς τε καλὰς φωνὰς ἀσπάζονται καὶ χροάς καὶ σχήματα. 480: χροάς καλὰς. VI. 508. C. Tim. 67. C.

χρονίζω, *persevero*. Phaedr. 255. B: ὅταν ... χρονίζῃ τοῦτο δρῶν.

χρόνιος, α, ον, *diutinus*. Legg. IX. 855. B: δεσμοῖς ... χρονίοις.

χρόνος, ὁ, *tempus; spatium; temporis longinquitas*. Prot. 339. E: ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει τί λέγοι (ν. λέγει) ὁ ποιήτης. Id. Conv. 184. A. Soph. 265. E: χρόνος γὰρ ἐκ περιπτου γίγνεται ἄν. Pol. V. 452. C: ὅτι οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ *cet*. Alc. I. 106. E: ἦν χρόνος ὅτε οὐχ ἡγοῦ εἰδέναι. Def. 411. B: χρόνος ἡλίου κινήσεις μέτρον φθοράς. 415. A: χρόνος ἱερὸς κατὰ νόμους. Prot. 345. B: ἡ ὑπὸ χρόνον ἡ ὑπὸ πόνον. Phaedr. 73. E: ἃ ὑπὸ χρόνου ... ἤδη ἐπιλέηστο. Id. Crat. 414. C. 419. D. Parm. 141. D: χρόνου ... τοῦ ποτὲ γεγονότος. E: τοῦ ἐπεὶτα μέλλοντος (χρόνου). Ib. τοῦ νῦν παρόντος. Pol. VI. 486. A: θεωρία πάντος μὲν χρόνου, πάσης δὲ οὐσίας. 493. B: χρόνου τριβῆ. IX. 615. A: πολλοῦ χρόνου διττήσασθαι. Tim. 26. A: διὰ χρόνου γὰρ οὐχ ἱκανῶς ἐμνησθήμην. (Cum praep. διὰ vid. I. 459 sq.) Legg. VI. 758. B: ἐπὶ τὸ πλείστον τοῦ χρόνου. 769. C: τοῦ ἐπιόντος αἰὲ χρόνον. VII. 797. E: ὑπὸ χρόνον (*tempore procedente*). Menex. 234 E: ἐκ πολλοῦ χρόνου λόγους παρεσκευασμένων. Gorg. 517. C: ἐν πάντι τῷ χρόνῳ ὃν διελεγόμεθα. Phaedr. 228. A: ἐν πολλῷ χρόνῳ. (Critia 118. C.) 278. D: ἄνω καὶ κάτω στρέφων ἐν χρόνῳ (Lat. *multum diutius*). Theaet. 186. C: μόγις καὶ ἐν χρόνῳ (*multo post*). Parm. 141. D: οὐδ' ἐστὶν ἐν τινι χρόνῳ. Phil. 35. A: ἐν τῷ νῦν χρόνῳ. 39. B: ἐν τῷ ποτὲ χρόνῳ. Conv. 219. A: ἐν ... τῷ ἐπιόντι χρόνῳ. Pol. VIII. 566. D: ταῖς ... πρώταις ἡμέραις τε καὶ χρόνῳ. Legg. III. 698. C: ἐν τινι βραχεὶ χρόνῳ. IV. 711. D: ἐν τῷ πολλῷ χρόνῳ. Ax. 365. B: τοσούδε τῷ χρόνῳ (*tam grandis aetate*). Abs. χρόνῳ, *tandem*. Conv. 217. B. Pol. III. 409. D. Prot. 353. D: εἰς τὸν ὕστερον χρόνον. Phaedr. 233. A: τοῖς ὀλίγον χρόνον σπουδάζουσιν. C: φιλίας πολὺν χρόνον ἐσομένης. Gorg. 496. E: κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον καὶ χρόνον. 525. C: τὸν αἰὲ χρόνον. Phaedr. 86. C: πολὺν χρόνον παραμένειν. Theaet. 172. B: ὅσον ἂν δοκῇ χρόνον (*quam-*

diu). 177. D: ἔστι τοσοῦτον χρόνον ὅσον ἂν κέηται ὠφέλιμα. Polit. 294. B: ἐπὶ πάντα τὸν χρόνον. 298. E: πάντα τὸν ἔπειτα χρόνον. 302. A: χρόνον ἀπέραντον. Parm. 146. E: ἐκεῖνον ἂν τὸν χρόνον ἐν ταυτίῳ εἴη τὸ ἕτερον. Phil. 38. E: πλείω χρόνον (*diutius*). 60. E: μὴδ' ὄντινούν χρόνον. 65. C: πολὺν ἐπισχῶν χρόνον. Id. Conv. 185. D. 192. C: οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. 208. C: κλέος εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ἀθάνατον καταθεῖσθαι. E: εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον πάντα. Pol. II. 363. D: ποιοῦσι τὸν ἅπαντα χρόνον ... διὰγειν μεθύνοντας. VI. 606. B: τοσοῦτον χρόνον περὶ ταῦτα πραγματευόμενον. IX. 576. B: ὅσω ἂν πλείω χρόνον ἐν τυραννίδι βίῳ, τοσοῦτω μᾶλλον τοιοῦτος. C: ὅς ἂν πλείστον χρόνον καὶ μάλιστα τυραννεύσῃ. Tim. 21. D: διὰ ... χρόνον καὶ φθοράν. 26. B: ἃ πάμπολυν χρόνον (*int. ante*) διακήκοα. 36. E: πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον. 37. D: μένοντος αἰῶνος ... αἰώνιον εἰκόνα, τοῦτον ὃν δὴ χρόνον ἀνομιάκαμεν. Legg. X. 891. A: ὡς ὥσσοντα εἰς πάντα χρόνον ἐλεγχον. Epin. 974. D: κατὰ χρόνον. Legg. VIII. 850. B: ὅταν δ' ἐξηκῶσιν οἱ χρόνοι. Tim. 22. D: διὰ μακρῶν χρόνων γιγνόμενην ... φθορά. Legg. VII. 798. B: μακρῶν καὶ πολλῶν χρόνων (*longum per temporis spatium*). Phil. 36. B: ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις (*tum*). 50. B. Legg. IX. 872. E: ἐν τισι χρόνοις. III. 680. A: κατὰ τούτους τοὺς χρόνους. V. 738. D: κατὰ χρόνους ... τοὺς προεταχθέντας.

χρυσίον, τό, *aurum*. Alc. I. 122. E: χρυσίον ... καὶ ἀργύριον οὐκ ἔστιν ἐν πᾶσιν Ἑλλήσιν, ὅσον ἐν Λακεδαιμόνι ἰδίᾳ. Euthyd. 288. E: ὅπου τῆς γῆς χρυσίον πλείστον κατορύσσεται. Pol. IV. 442. E: παρακαταθήκην χρυσοῦ ἢ ἀργυρίου δεξιόμενος. VII. 521. A: οὐ χρυσίου (πλούσιοι). VII. 550. D: χρυσοῦ πληρούμενον. Legg. V. 728. A: ἀποδίδεται σμικροῦ χρυσοῦ. De lucri cup. 231. C: χρυσοῦ σταθμὸν ἡμῖσιν. Euthyd. 299. E: στατήρα ... χρυσοῦ. Pol. IV. 422. D: ὅτι ἡμεῖς ... οὐδὲν χρυσίῳ οὐδ' ἀργυρίῳ χρώμεθα. Gorg. 481. A: ἔάν τε χρυσίον ἡσπασκῶς ἢ πολὺ cet. Theaet. 175. C: κεκτημένος ... πολὺ χρυσίον. Conv. 211. D. οὐ κατὰ χρυσίον ... δοῖε σοι εἶναι. Pol. I. 306. E: εἰ ... χρυσίον ἐζητούμεν. III. 416. E: χρυσίον ... καὶ ἀργύριον ... ὅτι θεῖον παρὰ θεῶν αἰὲ ἐν τῇ ψυχῇ ἔχουσι. IX. 589. D. Euthyd. 299. D. Men. 78. C: χρυσίον ... καὶ ἀργύριον κτᾶσθαι. Ep. I. 309. B: τὸ ... χρυσίον τὸ λαμπρόν ... ἄγει σοι cet. Pol. I. 336. E: πράγματα πολλῶν χρυσιῶν τιμιώτερον. Legg. V. 742. D: κεκτημένην ... χρυσία καὶ ἀργύρια (τὴν πόλιν).

χρυσόσειδῆς, ὁ ἥ, *auro similis*. Phaed. 110. C: τὴν δὲ (γῆν) χρυσόσειδῆ.

χρυσόκερως, ὁ ἥ, *cornua aurata habens*. Alc. II. 149. C: οἱ μὲν χρυσόκερως βούς παραστησάμενοι.

χρυσός, ὁ, *aurum*. Tim. 59. B: τιμαλφέστατον κτῆμα

χρυσὸς ἡθνημένος διὰ πέτρας ἐπάγη. Legg. V. 728. A: πᾶς γὰρ ὁ τ' ἐπὶ γῆς καὶ ὑπὸ γῆς χρυσὸς ἀρετῆς οὐκ ἀντάξιός. XII. 955. E. Hipp. mai. 290. E: ὅτι χρυσὸς ἄρ' ἐστὶν ὁ πάντα καλὰ ποιῶν, ὅπου ἂν προσγένηται. D. Ep. I. 310. A: χρυσὸς ἀγλαός (poët.). II. 314. A: ὥσπερ χρυσός, ἐκκαθαίρεται. Prot. 329. D: ὥσπερ καὶ τοῦ χρυσοῦ μύριον. Phaedr. 240. A: οὐσίαν ... ἔχοντα χρυσοῦ cet. 279. C: τὸ ... χρυσοῦ πλῆθος εἴη μοι ὅσον cet. Crat. 398. A. Pol. III. 408. B: ὑπὸ ... χρυσοῦ πεισθῆναι. 416. E: τῇ τοῦ θνητοῦ χρυσοῦ κτήσει. X. 600. D. Tim. 50. A: πάντα ... σχήματα πλάσας ἐκ χρυσοῦ. Critia 121. A: τὸν τοῦ χρυσοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων κτημάτων ὄγκον. Legg. VII. 819. B: γιάλας ... χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ ... κεραννύντες. Phaed. 110. E: χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ. Critia 116. D. Alc. I. 123. A: ὅτι καὶ χρυσῶ καὶ ἀργύρῳ οἱ ἐκεῖ πλουσιώτατοί εἰσι τῶν Ἑλλήνων. Hipp. mai. 289. E: χρυσῶ ... κοσμηθῆν. Gorg. 486. D: ἡ (αἰς?) βασανίζουσι τὸν χρυσόν. Polit. 303. D: τοῖς τὸν χρυσόν καθαίρουσι. Pol. III. 413. E: βασανίζοντες πολὺ μᾶλλον, ἢ χρυσόν ἐν πυρὶ. (VI. 503. A.). 415. A: χρυσὸν ἐν τῇ γενέσει συνέμιξεν αὐτοῖς. IV. 419: χρυσόν τε καὶ ἀργυρόν κικιτριμένοι. 420. E: χρυσόν περιθέντες. Tim. 18. B. Legg. III. 698. A: ὅτι λῆρος πρὸς χρυσόν τε καὶ ἀργυρόν ἐστιν cet. V. 741. E. Ep. VII. 324. D: χρυσόν (sic Par. A. Vulgo χρυσῆν) ἀποδείξαντες τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν.

χρυσούς, ἡ, οὐν, aureus (etiam trop., ut Lat. aureus). Phaedr. 235. E: φίλτατος εἰ καὶ ὥς ἀλθώς χρυσούς. Hipp. mai. 290. D: χρυσῇ τορύνῃ. E. Pol. III. 415. B: χρυσὸν ἐκγονον. VIII. 547. B: τὸ χρυσὸν (γένος). Legg. I. 645. A. Polit. 268. E: περὶ τῆς χρυσῆς ἀρετῆς. Hipp. mai. 291. B. Pol. V. 468. E: τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι. Legg. IV. 705. B: νομίσματος ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ. Critia 116. C: περιβόλῳ χρυσῶ περιβεβλημένον. 120. C: ἐν χρυσῶ πίνακι γραψάντες. Ion. 530. D: χρυσῶ στεφάνῳ στεφανωθῆναι. 541. B. Pol. II. 359. E: χρυσὸν δακτύλιον. Legg. VII. 801. B: χρυσὸν (πλοῦτον). Phaedr. 235. D: χρυσῆν εἰκόνα ... ἀναθήσειν. Gorg. 486. D: εἰ χρυσῆν ἔχων ἐτύγχανον τὴν ψυχὴν. Legg. I. 645. A: τὴν τοῦ λογισμοῦ ἀγωγὴν χρυσῆν. Hipp. mai. 291. A. Crat. 397. E: χρυσὸν γένος ... τῶν ἀνθρώπων (398. A: ἀγαθόν τε καὶ καλόν). Pol. VIII. 546. E. De lege 319. D: χρυσὸν σκήπτρον ἔχοντα. Hipp. mai. 301. A: εἰ χρυσοὶ ἢ ἀργυροὶ ... τύχοιμεν ὄντες. Conv. 216. E: καὶ μοι ἔδοξεν οὕτω θεῖα καὶ χρυσᾶ εἶναι (τὰ ἐντός ἀγάλματα). Ion. 535. D: χρυσοῖσι στεφάνοις. Critia 120. A: χρυσαῖς γιάλαις. Hipp. mai. 290. B: ὅτι ... τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοὺς ἐποίησεν. Euthyd. 289. A: οὐδ' εἰ τὰς πέτρας χρυσᾶς ἐπισοιταίμεθα ποιεῖν. Conv. 219. A: χρύσεια χαλκείων (ex Hom.) διαμείβεσθαι. Critia 116. D: χρυσᾶ ... ἀγάλματα ἐνέστησαν.

χρυσοχοῶ, *aurum fundo* (prov. in eo dici solitum qui, quum magna sperasset, nihil assequitur). Pol. V. 450. B: χρυσοχοῶσόντας οἷσι τοῦςδε νῦν ἐνθάδε ἔφθχθαι, ἀλλ' οὐ λόγων ἀκουσομένους;

χρυσῶ, *inauro*. Euthyd. 299. E: ἐκ τῶν ἐαντῶν κρανίων κεχρυσωμένων.

χρῶ, vid. χρώμαι.

χρώμα, *color* (etiam in musica). Crat. 423. D: καὶ χρώμα γε πολλοῖς (ἐστὶ). Phil. 12. E. Tim. 68. C. Men. 74. C. Phil. 53. A: ἐν ᾧ χρώματος μηδεμίαν μοῖραν ἄλλη μηδενὸς ἂν εἴη. Tim. 74. D: ξανθῷ χρώματι προσχρώμενος. Lys. 217. C: εἰ ἐθέλοι τις χρωματὶ τῷ ὀτιοῦν ἀλειτουργεῖν. Men. 75. B. Phaed. 113. B: χρώμα ... ἔχοντα ὅλον ὁλον ὁ κακός. Theaet. 153. D: ὁ ... καλεῖς χρώμα λευκόν. 163. B: τὸ σχήμα τε καὶ τὸ χρώμα ὁρᾷν cet. Crat. 432. B. Theaet. 156. B: χρώματα ... παντοδαπά. Pol. VI. 507. E: (ὅτι) τὰ ... χρώματα ἔσται ἀόρατα. Legg. VIII. 847. C: ὅσα βαπτὰ χρώματα. XII. 956. A: χρώματα ... λευκά. Polit. 277. C: τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων. Conv. 211. E. Pol. X. 601. A: (τοῖς) ἐκ τῶν χρωμάτων ... καὶ σχημάτων θεωροῦσι. B: γυμνωθέντα ... τῶν τῆς μουσικῆς χρωμάτων τὰ τῶν ποιητῶν. Phaedr. 239. D: ἀλλοτρίοις χρώμασι καὶ κόσμοις ... κοσμούμενον. Gorg. 465. B: σχήμασι καὶ χρώμασι. Phaed. 110. B: χρώμασι διειλημμένη. Crat. 394. A: χρώμασιν ἢ ὁμοῖς πεποικιλμένα (φάρμακα). Tim. 82. E. Gorg. 474. D: χρώματα καὶ σχήματα. E. Soph. 235. D: χρώματα ἀποδιδούς τὰ προσήκοντα. 251. A: τὰ τε χρώματα ἐπιγέροντες αὐτῷ καὶ σχήματα cet. Phil. 47. A: παντοῖα ... χρώματα ... ἀπεργαζόμενον. 51. B: περὶ τε τὰ καλὰ λεγόμενα χρώματα cet. Pol. II. 373. B: πολλοὶ ... οἱ περὶ τὰ σχήματα τε καὶ χρώματα (μιμνῆται). IV. 429. E: ἐάν τί τις ἄλλα χρώματα βάπτῃ cet. X. 601. A: οὕτω ... καὶ τὸν ποιητικὸν γήσομεν χρώματα ἅτα ἐκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν. 602. C: διὰ τὴν περὶ τὰ χρώματα αὐτῶν πλάνην τῆς ὁψews. Tim. 71. B. Legg. II. 688. E: χρώματα τε καὶ σχήματα. Id. 669. A. Lys. 222. B: παντοδαπά ἤρκει χρώματα. Ep. VII. 349. A: παντοδαπά χρώματα ἤκεν.

χρῶμαι. Act. *mutuum do*. Demod. 384. B: ὅτι αὐτῷ ἀργύριον χρῆσαι οἷα ἠθέλησεν. C. Ib. χρῆσας. Ep. II. 314. E: Σπενυσιπῶ χρῆσον (act. pro medio videtur positum esse). Med. *mutuum accipio*. Demod. 384. C: χρῆσασθαι ἐθέλων. * *indigeo*; unde κεχρημένος, *indigens, egens*. Charm. 161. A. et Lach. 201. B: κεχρημένῳ ἀνδρὶ ex Hom. Legg. IV. 717. C: παλαιοῖς ἐν τῷ γήρα σφόδρα κεχρημένοις. * *utor, adhiheo*; etiam *habeo* (etiam *experior*) vel *exerceo*. Hipp. min. 369. A: νυνὶ γὰρ ἴσως οὐ χρῆ τῷ μνημονικῷ τεχνήματι. Ep. II. 314. D. Theag. 123. D: ἢ (σοφία) τί χρώμεθα. De iusto

372: ὃ τί χρώμεθα. Eryx. 401. B: τί ποτ' ἐστὶν ὃ χρώμεθα
 χρήμασι —; Lach. 194. C: τούτω νῦν χρῆσθε. Crat. 417.
 B: καθάπερ οἱ κἀπηλοι αὐτῷ χρώνται. Eryx. 400. B: λί-
 θοις ἐγγεγλυμμένοις χρώνται. Prot. 335. A: τῷ ἐτέρῳ χρῶ
 τρόπῳ πρὸς με, τῇ βραχυλογία. Ep. II. 314. D. Pol. II.
 385. C: ὡς νόμοις ἂν χρώμην (τοῖς τύποις). Legg. I. 648.
 B: χρῶο δ' ἂν cet. 640. D: πολλῇ χρῶτ' ἂν ἀγαθῇ τύχῃ.
 648. C. VIII. 836. C: τάχ' ἂν χρῶτο πιθανῶ λόγῳ. Pol.
 IV. 432. C: ἐάν μοι ἐπομένῳ χρῶ. Gorg. 460. D: ἐάν ὁ
 ῥήτωρ τῇ ῥητορικῇ ἀδίκως χρῆται. Pol. I. 333. B: πρὸς τὸ
 χρῆσθαι ἀργυρίῳ. C: ὅταν μὴδὲν δέῃ αὐτῷ χρῆσθαι. VI.
 494. B: βουλήσονται ... αὐτῷ χρῆσθαι ... ἐπὶ τὰ αὐτῶν
 πράγματα. Legg. VI. 785. B: ἦν ἂν δοκῇ χρεῖαν δεῖν χρῆ-
 σθαι. Tim. 71. C: γλυκύτῃ ... πρὸς αὐτὸ χρωμένῃ. Phaedr.
 244. B: μαντικῇ χρώμενοι ἐνδέω. 253. B: οὐ φθόνῳ ...
 χρώμενοι πρὸς τὰ παιδικά. Critia 120. E: πραότητι ...
 πρὸς ἀλλήλους χρωμένοι. Legg. XI. 929. E: τρόπων δυστυ-
 χία χρώμενοι. Ep. VIII. 354. D: ἀμέτρῳ ἐλευθερίας χρώμε-
 νοι ἔρωτι. Legg. IX. 880. E: ἀτεράμιον χρωμένων τινὶ φύ-
 σει. XII. 967. D: μυταίαις ... χρωμέναισιν ὑλακαῖς (e poet.).
 Pol. VI. 489. B: τοὺς μὴ χρωμένους (int. αὐτοῖς) κέλεια αἰ-
 τιῶσθαι. Prot. 315. D: ὧ ... ὡς ταμειῶ ἐχρήτο Ἰηπόνη-
 κος. Pol. III. 406. A: ὅτι τῇ παιδαγωγικῇ ... τῇ νῦν ἰα-
 τρικῇ ... οὐκ ἐχρώντο. VIII. 550. B: ὁμιλίαις ... ταῖς τῶν
 ἄλλων κακαῖς κεχρήσθαι. Tim. 65. C. Men. 72. A: πολλῇ
 γέ τιτι εὐτυχία ἔοικα κεχρήσθαι ... εἰ cet. Ep. II. 314. D.
 Pol. III. 409. C: ἐπιστήμῃ, οὐκ ἐμπειρίᾳ οἰκεία κεχρημένον.
 X. 611. B: μὴ τῇ καλλίστῃ κεχρημένον συνδέσει. Legg. III.
 686. A: πολλοῖς μάντεσι κεχρημένους εἶναι cet. Alc. II. 141.
 A: οὐκ ὀργῇ κεχρημένους. Prot. 216. E: ταῖς τέχναις ταύ-
 ταις παραπετάσμασιν ἐχρήσαντο. Ep. VII. 325. B: πολλῇ
 γὰρ ἐχρήσαντο ... ἐπιεικείᾳ. Phil. 36. C: ταύτῃ δὴ τῇ σκέψει
 τούτων τῶν παθημάτων τόδε χρῶσάμεθα. Legg. VI. 769. B.
 Pol. VI. 505. E: οὐδὲ πίστει χρῆσασθαι μονίμῳ. Dem. 400.
 B: οἷς (λίθοις) οὐδὲν ἂν ἔχοι χρῆσασθαι Λακωνικὸς ἀνὴρ.
 Pol. III. 406. D: ἡ τομῇ χρῶσάμενος. Alc. II. 142. E: φί-
 λοις ἀνοήτοις τισὶ χρῶσάμενος. Phaedr. 248. C: καὶ τινι
 συντυχίᾳ χρῶσάμενῃ cet. Alc. II. 142. B: συμφοραῖς ... χρῶ-
 σάμενων ὥστε στερεθῆναι. Menex. 245. E: τῶν τε ἐν Κο-
 ρίνθῳ χρῶσάμενων δυσχωρία. Pol. III. 399. A: ταύταις ...
 ἐπὶ πολεμικῶν ἀνδρῶν ἐσθ' ὅ τι χρῶσει; IV. 432. C: πάννυ
 μοι (sic Par. A. al. Vulgo deest) μετρίως χρῶσῃ (Par. K.
 χρῶσει). IV. 423. A: ξυμμάχοις μὲν αἰεὶ πολλοῖς χρῶσει (li-
 bri χρῶσῃ). V. 479. C: ἔχεις οὖν αὐτοῖς ὅ τι χρῶσει (libri
 χρῶσῃ) —; Legg. II. 673. E: χρῶσεται. Pol. V. 451. E: εἰ
 ἀρα ταῖς γυναιξὶν ἐπὶ ταῦτά χρῶσάμεθα καὶ τοῖς ἀνδράσι cet.
 X. 601. D: χρῶσομένην (τέχνην). Gorg. 508. B: (ὅτι) τῇ
 ῥητορικῇ ἐπὶ τοῦτο χρῶσιον. Legg. II. 673. E. *tractu vel

accipio aliquid; in re pos., *accipio aliquid* (germ. *etwas nehmen*, i. q. *verstehen*), etiam *facio* (aliquo vel alicui, germ. *mit einem — machen vel anfangen*). Gorg. 499. C: καὶ μοι ὥσπερ παιδὶ χρῆ. 466. A: εἴ τι ἔχεις χρῆσθαι, χρῶ. Theag. 126. E: ἔχους ἂν αὐτῷ ὅ τι χρῶ —; Euthyd. 287. B: οὐκ ἔχω ὅ τι χρῶμαι. Ib. τοῖς ... λεγομένοις οὐχ ἔξεις ὅ τι χρῆ. 300. D: ὅτι τῇ ἀποκρίσει οὐχ ἔξεις ὅ τι χρῆ. Gorg. 465. E: οὐδὲ χρῆσθαι τῇ ἀποκρίσει ... οὐδὲν οἶός τ' ἦσθα. Theaet. 191. D: παρέξομεν ... χρῆσθαι ὅ τι ἂν βούληται. Pol. V. 468. A: ἄρ' οὐ δωρεὰν διδόναι (int. δει) τοῖς θείλοισι χρῆσθαι τῇ ἄγρᾳ ὅ τι ἂν βούλωνται; Legg. V. 740. D: τί χρῆ χρῆσθαι τοῖς περιγενομένοις cet. IX. 879. A: παραδοῖτω τον δοῦλον ὁ κεκτημένος τῷ τρωθέντι χρῆσθαι ὅ τι ἂν ἐθέλῃ. Euthyd. 303. A. Hipp. mai. 299. B: ἀλλὰ ἔχεις τι χρῆσθαι τῷ λόγῳ; Dem. 385. A: ἦτοι δυνατός ἐστι χρῆσθαι αὐτῷ καλῶς cet. Legg. IX. 868. B: χρωμένους τῷ πτείναντι χρεῖαν ἦν ἂν ἐθέλωσι. Prot. 320. A: οὐκ ἔχων ὅ τι χρῆσται αὐτῷ. Lys. 222. D: τί οὖν ἂν ἐτι χρῆσαίμεθα τῷ λόγῳ; Phaed. 95. A: εἴ τι ἔξει τις χρῆσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ. Euthyd. 287. B. 306. D: ἐν ἀπορίᾳ εἰμὶ τί δει αὐτοῖς χρῆσασθαι. Gorg. 465. E: ἐὰν ... καὶ ἐγὼ σοῦ ἀποκρινομένου μὴ ἔχω ὅ τι χρῆσομαι (al. χρῆσμαι). Conv. 216. C: ὥστε οὐκ ἔχω ὅ τι χρῆσομαι (sic libri omnes. Bekk. χρῆσμαι) τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ. Euthyd. 287. C: οὐκ ἔχω ὅ τι χρῆσομαι (sic libri omnes pro v. χρῆσμαι) τοῖς λόγοις. Theaet. 165. B: τί γὰρ χρῆσαι ἀγνοῖω ἐρωτήματι —; Gorg. 521. B: οὐχ ἔξει ὅ τι χρῆσεται αὐτοῖς. Theaet. 159. C: ὡς ἐτέρῳ μοι χρῆσεται. Legg. VIII. 835. D: τί τις χρῆσεται τῇ τοιαύτῃ πόλει cet. Theag. 127. A: εἰ ἀπορεῖ ὅ τί σοι χρῆσεται (Cl. c. al. χρῆσεται). Theaet. 170. C: τί ... χρῆσόμεθα τῷ λόγῳ; 180. E: τούτοις ... πᾶσι τί χρῆσόμεθα; Legg. IX. 861. A. Ib. πρῶτον ... αὐτοῖς τότε χρῆσόμεθα (Par. A. χρῆσόμεθα). Euthyd. 292. D: ᾗ (ἐπιστήμῃ) τί χρῆσόμεθα; Legg. VII. 810. C: οἷς ... τί χρῆσασθε; Gorg. 465. C: οὐκ ἔχουσιν ὅ τι χρῆσονται (nos: *was sie machen sollen*. Libri duo, I et Vind. 6., χρῆσονται) οὔτε αὐτοὶ ἐαυτοῖς οὔτε οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι τούτοις. Dem. 385. B: βέλτιον ... χρῆσεσθαι cet. Legg. XI. 914. E: χρῆσόμενος ὅ τι ἂν ἐθέλῃ τῶν ὅποσα ὅσια. Soph. 267. E: θατέρῳ τοῖνυν χρῆστέον (*tractandum vel agendum*). — Absol. et cum pronomm. (ἐμαντῷ, σαντῷ) est *ago vel facio*. Crit. 45. B: ὅτι οὐκ ἔχους ἐξελθὼν ὅ τι χρῶ σαντῷ (nos: *was du anfangen solltest*). Soph. 217. C: οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ χρωμένῳ ... παρεγνόμην ἐγὼ cet. Critia 106. B: ὦ ... καὶ σὺ κατ' ἀρχὰς ἐχρήσω. Gorg. 486. B: οἷοθ' ὅτι οὐκ ἂν ἔχους ὅ τι χρῆσαιτο σαντῷ. Prot. 321. C: ἡπόρει ὅ τι χρῆσαιτο. Pol. II. 368. B: τοσοῦτῳ μᾶλλον ἀπορῶ ὅ τι χρῆσμαι (libri aliquot χρῆσομαι). Lys. 213. C: τί οὖν δὴ χρῆσάμεθα ... εἰ cet. Ep. VII. 347. B: ἀπορῶ ... ὅ τι χρῆ-

σομαι ἐμμανῶ. — Etiam, ut Lat. *uti*, est vern. *umgehen*. Legg. XI. 931. E: ἄν ὀρθῶς τις χρῆται πατρὶ ... καὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις. Phaedr. 89. E: ὅτι ἄνευ τέχνης τῆς περὶ τῶν ἀνθρώπων πια ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις. Ep. II. 314. D: καὶ δοκεῖς μέντοι πᾶν μετρίως περῆσθαι τε αὐτοῖς cet. — Ut germ. *brauchen*, est etiam *consulere*, *sciscitari*. Theaet. 171. D: ἀλλ' ἡμῖν ἀνάγκη ... χρῆσθαι ἡμῖν αὐτοῖς, ὅποιοι τινές εἰμεν. Pol. IV. 427. C: οὐδὲ χρῆσόμεθα ἐξηγητῇ ἀλλ' ἢ τῷ πατρίῳ.

χύδην, *sine ordine vel delectu*. Phaedr. 264. B: οὐ δοκεῖ χύδην βεβλήσθαι τὰ τοῦ λόγου; Pol. VII. 537. C: τὰ τε χύδην μαθήματα παισὶν ἐν τῇ παιδείᾳ γενόμενα cet. Legg. IX. 858. B: παραφορήσασθαι χύδην. Etiam *soluta oratione*. Legg. VII. 811. D: οὕς (λόγους) ἐν ποιήμασιν ἢ χύδην οὕτως εἰρημένους μεμιάθηκα.

χυλός, ὁ, *succus*. Critia 115. A: χυλῶν στακτῶν (v. ἢ χυλῶν ἢ στακτῶν).

χυλῶ, *liquo*, pass. *liqueasco*. Locr. 101. A: τὰ δ' ἐναντία λεία τε καὶ γλυκέα κεχύλονται.

χυμός, ὁ, *succus*. Tim. 59. E: χυμοὶ λεγόμενοι. 86. E: ὅσοι πικροὶ καὶ χολώδεις χυμοί. Locr. 102. C: χυμοὶ νοσώδεις. Tim. 60. B: ἐκ πάντων ἀφορισθὲν τῶν χυμῶν. 65. C.

χυτός, ὁ ἢ, *qui funditur vel fundi potest; fusus*. Tim. 60. D: χυτὴ γῆ γενομένη διὰ πυρός. 58. D: τὸ μὲν ὑγρόν, τὸ δὲ χυτὸν γένος αὐτοῦ (τοῦ ὕδατος). Locr. 99. C: τὸ ... χυτὸν χυτός, ἀργυρος cet. Tim. 61. B: ὅσα ... λίθων χυτὰ εἶδη καλεῖται. 59. B: ὅσα χυτὰ προσείπομεν ὕδατα.

χύτρα, ἡ, *olla*. Hipp. mai. 288. C: χύτρα καλὴ οὐ καλὸν ἄρα; D. 293. C. 290. E: τῇ χύτρᾳ. D: τὴν χύτραν ... εἶν καλήν. E. 288. D: τῶν καλῶν χυτῶν. 289. A: χυτῶν ἢ καλλίστη.

χυτρεύς, ὁ, *figulus*. Pol. IV. 421. D: πλουτήσας χυτρεύς cet. Theaet. 147. A: πηλός ὁ τῶν χυτῶν.

χωλαίνω, *claudico*. Legg. VII. 795. B: χωλαίνει. Hipp. min. 374. C: πόδας ... ἐκουσίως χωλαίνοντας.

χωλεία, ἡ, *claudicatio*. Hipp. min. 374. C: χωλεία ... ποδῶν.

χωλεύω; pass. *claudus*, h. e. *debilis fio*. Phaedr. 248. B: πολλὰ (ψυχὰι) ... χαλεύονται.

χωλός, ἡ, ὄν, *claudus*. Legg. VII. 794. E: τὰ δὲ κατὰ χεῖρας ἀνοία τροφῶν καὶ μητέρων οἷον χωλοὶ γεγόναμεν ἑκαστοι. Crit. 53. A: οἱ χωλοὶ τε καὶ τυφλοὶ. Trop., ut Lat. *claudus*, est i. q. *mancus*, *imperfectus*. Pol. VII. 535. D: χωλός ... καὶ ὁ τᾶν ἀντιὰ τούτου μεταβεβληκώς τὴν φιλοπονίαν. Ib. φιλοπονία οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἀπόμεινον. Tim. 44. C: χωλὴν τοῦ βίου διαπορευθεὶς ζωὴν. Legg. I. 634. A: οὐ ... χωλὴν τὴν ἀνδρείαν νεοροιοθετήκατον. Pol.

VII. 536. A: λανθάνουσι χωλοῖς τε καὶ νύθοις χρώμενοι ... οἱ μὲν φίλοις, οἱ δὲ ἄρχουσι.

χώμα, τό, *agger, iumulus*. Legg. XII. 947. E: ὅπως ἂν αὐξήν, ὁ τάφος ἔχη ... τὴν εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον ἀνεπίδεῃ χώματος τοῖς τιθεμένοις. Critia 111. B: οὔτε χώμα ... προχοῖ λόγον ἄξιον *cet.* Legg. XII. 958. E: χῶμα ... μὴ χούν ὑψηλότερον πέντε ἀνδρῶν ἔργον.

χώνη, ἡ, *infundibulum*. Pol. III. 411. A: ὥσπερ διὰ χώνης. χώννυμι (χώω), *terram aggero, exaggero*. Legg. XII. 958. E: χῶμα ... μὴ χούν (*sic Par. A. cum al.* Vulgo χών-νύμαι) ὑψηλότερον *cet.* 947. E: κύκλῳ χώσαντες.

χώρα, ἡ, *locus, spatium; etiam regio*. Sophi. 254. A: διὰ τὸ λαμπρόν ... τῆς χώρας. Phil. 24. D: ἐκ τῆς αὐτῶν χώ-ρας ἐν ἡ ἐντὴν. Tim. 52. A: τὸ τῆς χώρας (γένος). 82. A: τῆς χώρας μεταστάσις ἐξ οἰκείας ἐπὶ ἀλλοτρίαν γιγνομένη. 83. A: (τῷ) μένοντι κατὰ χώραν. Pol. VII. 516. B: ἐν τῇ αὐτοῦ χώρα. Legg. X. 893. C: μὴν ... οὐκ ἐν χώρᾳ τινὶ τὰ τε ἑασιώτα ἐστῆκε καὶ τὰ κινούμενα κινεῖται; XI. 915. D: ἐν χώρᾳ τῇ τεταγμένη. Ep. VII. 344. C: κεῖται δὲ πού ἐν χώρᾳ τῇ καλλίστῃ τῶν τούτου. Theaet. 153. D: μηδὲ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξῃς. 180. E: οὐκ ἔχον χώραν ἐν ἡ κινεῖται. 181. C: ὅταν τι χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλῃ. Parm. 138. C: ἡ μεταλλάττει χώραν ἑτέραν ἐξ ἑτέρας. D: χώραν ἀμείβον. Pol. VI. 495. C: καθορώντες ... κενὴν τὴν χώραν ταύτην γιγνομένην; Tim. 52. B: κατέχον χώραν τινά. D: ὅν τε καὶ χώραν καὶ γένεσιν εἶναι. (Locr. 94. B: τόπον καὶ χώ-ραν). 58. A: κενὴν (ν. καινὴν) χώραν οὐδεμίαν ἐὰ λείπε-σθαι. Epin. 985. E: εἰς ἐντιμον χώραν ... ἄγων. Parm. 149. A: (οὐκοῦν) ἐν δυοῖν χώραιν ἅμα γένοιτο —; Tim. 57. C: διαμείβεται τὰς χώρας ἅπαντα. **regio, terra*. Pol. II. 373. D: ἡ χώρα ... ἡ τότε ἱκανὴ τρέφειν τοὺς τότε σμικρὰ δὴ ἐξ ἱκανῆς ἔσται. Legg. IV. 704. C: τί δὲ περὶ αὐτὴν ἡ χώρα; VI. 760. B. Menex. 237. C. Pol. III. 414. E: ὡς περὶ μητρὸς καὶ τροφῆς τῆς χώρας. Polit. 259. A: βασι-λεῦσιν χώρας ἀνδρῶν. Pol. II. 373. D: τῆς τῶν πλεσιόν χώ-ρας ἡμῖν ἀπομνητέον. Legg. I. 625. C: τὴν ... τῆς χώρας πάσης Κρήτης φύσιν. III. 695. A: τραχείας χώρας ἐκγόνων. IV. 705. C: ὁ τόπος ... τῆς χώρας. V. 740. A: πατριδὸς ... οὗσης τῆς χώρας. 747. E: τόποι χώρας. VI. 760. C. VIII. 834. C: κατὰ φύσιν τῆς χώρας. Menex. 237. B: ὑπὸ μητρὸς τῆς χώρας ἐν ἡ ὥκουν (τρέφομένους). Tim. 23. B: ἐν τῇ χώρᾳ τῇ παρ' ὑμῖν. Critia 110. C: ὥκει ... ἐν τῇδε τῇ χώρᾳ *cet.* Legg. VI. 759. B: ἐν ἐκάστῃ χώρᾳ καὶ πό-λει. Id. VII. 823. E. Ep. VII. 327. D: ἐν πάσῃ τῇ χώρᾳ. Pol. III. 423. B: ὅσων χώρων ἀφορισμένους τὴν ἄλλην χαι-ραῖν ἔαν. Legg. V. 737. D: τὴν χώραν καὶ τοὺς γείτονας. V. 745. C: τὴν τε πόλιν αὐτὴν καὶ πᾶσαν τὴν χώραν. VII. 817. A: εἰς τὴν πόλιν τε καὶ χώραν. Alc. I. 123. B: ὅς ἐφη

παρελθεῖν χώραν πάνυ πολλήν καὶ ἀγαθήν. Alc. II. 141. C: τὴν παντῶν Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων χώραν τε καὶ τετραγνίδα. Menex. 240. B: διτρευνήσατο ... αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν. 242. C: τεμνόντων τὴν χώραν. Critia 109. B: κατωκίζον τὰς χώρας. Etiam cīvitas (Legg. XII. 962. B: ὁ κατοικισμὸς τῆς χώρας.) et terra vel ager. Epin. 975. B: οὐδὲ ἡ χώρας ξυμπιάσας γεωργία. De lucrī cup. 225. C: ἐν ὁποῖς ... καὶ οὔρα καὶ χώρα.

χωρίζω, *separo, secerno*. Phil. 55. E: πασῶν ... τεχνῶν ἂν τις ἀριθμητικὴν χωρίζῃ. Phaed. 67. C: τὸ χωρίζειν ὅτε μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν. Legg. II. 663. A: ὁ ... μὴ χωρίζων λόγος ἡδύ τε καὶ δίκαιον cet. Pol. X. 609. D: ἕως ἂν ... τοῦ σώματος χωρίσῃ (τὴν ψυχὴν). Legg. VII. 802. D: θηλείαις τε πρεπούσας ὥδας ἀρῶσι τε χωρίσαι που δεόν ἂν εἴη. Polit. 268. C: χωρίσαντες ἀπ' ἐκείνων. Phaed. 97. B: (ὅτι) χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἑτέρου. Conn. 192. C: οὐκ ἐθέλοντες ... χωρίζεσθαι ἀλλήλων οὐδὲ σμικρὸν χρόνον. Polit. 273. C: χωριζόμενος ... ἐκείνου. Menex. 246. E: πᾶσα ... ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης cet. Legg. II. 663. A: χωριζόμενον ἔδουης. Men. 87. D: ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστήμης. Phaed. 69. B: χωριζόμενα ... φρονήσεως. Tim. 76. A: τῆς ... σαρκουσιδούς φύσεως ... λέμματα ... ἐχωρίζετο. Polit. 304. E: τοῦτο ... εἴκοι ταχὺ κεχωρίσθαι πολιτικῆς τὸ ρητορικόν. Legg. VII. 820. D: εἴκοι ... τὰ μαθήματα πάμπλου (v. οὐ πάμπλου. Fl. o. in marg. καὶ πάμπλου) κεχωρίσθαι (*diversa esse* v. *differre*). Pol. VII. 522. B: μουσικῆς ... κεχωρισμένον (μάθημα). Ep. VII. 335. A: κεχωρισμένη (ψυχῇ). Legg. X. 895. C: (ἐν) κεχωρισμένῃ ἢ καὶ ξυμμιγεί. Pol. V. 453. C: πλείστον κεχωρισμένην φύσιν ἔχοντας. VII. 524. C: οὐ κεχωρισμένον, ἀλλὰ συγκεχυμένον τι (ἑώρα). Tim. 24. B: ἀπὸ πάντων τῶν γενῶν κεχωρισμένον. Pol. VII. 524. B: τὰ γε δύο κεχωρισμένα νοήσει. Polit. 303. D: πάννυ μόγις ἐχωρίσθη. Tim. 31. B: χωρισθὲν ... πυρὸς οὐδὲν ἂν ποτε ὁρατὸν γένοιτο. Legg. VI. 676. A: χωρισθέντα ἀπὸ πατρὸς καὶ μητρός. Polit. 303. D: ὃν ... χωριστέον ἀπὸ πολιτικῆς εἴη τέχνης. Legg. VIII. 828. C. χωρίον, τό, *locus*; etiam ager vel fundus. Ax. 372. A: ἡ ... ἐκ τοῦδε τοῦ χωρίου μετασταθείσα (ψυχῇ). Legg. VIII. 844. B: ὁρυττέτω ... ἐν τῷ αὐτοῦ χωρίῳ. VI. 755. E: συλλέξαντας εἰς χωρίον ὡς ἱερῶτατον cet. Phaedr. 230. D: τὰ ... χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Legg. VIII. 843. E: τὸ μέτρον τῶν τοῦ γείτονος χωρίων. 845. A: τὸν δεσπότην τῶν χωρίων. XII. 954. C: χωρίων μὲν οἰκῆσεών τε τῇδε οὐκ ἔστ' ἀμφισβήτησις cet. XII. 958. D. I. 639. A: ἐν ἐργασίμοις χωρίοις. VIII. 844. E: εἴτε ἐν τοῖς αὐτοῦ χωρίοις εἴτε καὶ ἐν ἄλλων. 849. D: παρὰ τῶν ἐν τοῖς χωρίοις ἐπιτρόπων. Lach. 193. A: (ὅτι) χωρία ἔχει κρείττω. Praec. locus munitus s. castellum. Gorg. 455. B: χωρίων κατα-

λήψεως (πέρι). Pol. VII. 526. D: καταλήψεις χωρίων. Legg. VIII. 830. E: ἐπὶ κατάληψιν χωρίων ἀμιλλωμένους. Etiam oppidum. Hipp. mai. 282. E: ἐξ ἐνός γε χωρίου πάννυ σμικροῦ ... πλέον ἢ εἴκοσι μνᾶς (εἰργασάμεν). **spatium*, h. e. *figura geometrica*. Men. 82. B: τετράγωνον χωρίον (i. q. *quadratum*). C: τοιοῦτον χωρίον. E: τὸ ὀκτώπουν χωρίον. 83. A. C: τετραπλάσιον ... χωρίον. 84. D. 82. D: οὐκοῦν γένοιτ' ἂν τοῦτου τοῦ χωρίου ἕτερον διπλάσιον —; 83. D: τὴν τοῦ ὀκτώποδος χωρίου γραμμὴν. 86. E. 82. B: γιγνώσκεις τετράγωνον χωρίον ὅτι τοιοῦτον ἐστίν. 86. E: τοδὲ τὸ χωρίον τρίγωνον. 84. D: ἄλλο τι οὖν γένοιτ' ἂν τέταρα ἴσα χωρία ταῦδε; 85. A: τέμνουσα διχα ἕκαστον ταύτων τῶν χωρίων. Sis. 388. E: πρὸς τὰς πλευράς τῶν χωρίων.

χωρίς, *seorsum*, *separatim*. Phaedr. 251. D: ὅταν ... χωρὶς γένηται. Phaed. 64. C: χωρὶς μὲν ... αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ... αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἶναι. 98. C: (ὅτι) διαφυσᾷ ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων. Soph. 245. C: τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ ὅλου χωρὶς ἰδίαν ἑκάτερου φύσιν εἰληφότος. 253. D: ἐνός ἐκείνου κειμένου χωρὶς. Ib. πολλὰς χωρὶς πάντῃ διωρισμένας. Polit. 258. C: χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων. 269. B: χωρὶς ἕκαστα ἀπ' ἀλλήλων (διεσπαρμένα). Parm. 130. B: χωρὶς μὲν εἶδη αὐτὰ ἅττα cet. 131. B: ἐν πολλοῖς καὶ χωρὶς οὖσιν. 166. B: οὐδὲ ἀπτόμενα οὐδὲ χωρὶς. Conv. 222. E: ἵνα χωρὶς ἡμῶς διαλάβῃ. Pol. V. 460. C: χωρὶς οἰκονόμας ἐν τινὶ μέρει τῆς πόλεως. 473. D: τῶν ... πορευομένων χωρὶς ἐφ' ἑκάτερον αἱ πολλὰι φύσεις. 476. A: χωρὶς μὲν (διαίρω) cet. X. 595. B: ἐπειδὴ χωρὶς ἕκαστα διήρτηται τὰ τῆς ψυχῆς εἶδη. Tim. 24. A: ἀπὸ τῶν ἄλλων χωρὶς ἀφωρισμένον (γένος). 51. E: διότι χωρὶς γεγόνατον. 69. E: ἵνα εἴῃ χωρὶς. 72. D: δι' αὐτὴν χωρὶς ψικισθῇ. 73. B: χωρὶς ἀποκρίνων. Critia 117. B. Legg. VII. 815. C: πῇ δὲ χωρὶς τέμνεται ἑκάτεραν; IX. 867. B. Lys. 215. B: ἱκανοὶ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ χωρὶς ὄντες. Hipp. min. 368. E: χωρὶς καὶ οὐχ ὁ αὐτός. **Praepos. c. genit., sine, seorsum vel seorsum a — et simpl. a.* Phaed. 66. E: τότε ... αὐτὴν καθ' αὐτὴν ἐστὶ ἡ ψυχὴ χωρὶς τοῦ σώματος. 76. C: χωρὶς σωματίων. 97. A: ὅτε ... ἑκάτερον αἰτίων χωρὶς ἀλλήλων ἦν. Theaet. 197. D: τὰς μὲν κατ' ἀγέλας οὖσας χωρὶς τῶν ἄλλων. 202. D: χωρὶς λόγου cet. Soph. 238. B: (πῶς ἂν τις λάβοι) τὸ μὴ ὄν χωρὶς ἀριθμοῦ; Polit. 290. D: ὥστε ... οὐδ' ἔξεστι βασιλεῖα χωρὶς ἱερατικῆς ἀρχεῖν. Parm. 159. B: χωρὶς μὲν τὸ ἐν τῶν ἄλλων, χωρὶς δὲ τὰλλα τοῦ ἐνός. Phil. 31. B: λυπῆς ... χωρὶς τὴν ἡδονὴν οὐκ ἂν ποτε δυναίμεθα ἱκανῶς βασανίσαι. 60. C: χωρὶς ἑκάτερον ἑκατέρου θέντες. Pol. V. 464. C: χωρὶς τῶν ἄλλων κτήσασθαι. Tim. 28. A: χωρὶς αἰτίου. 31. B: τρίτου χωρὶς. Legg. I. 639. A: αἰγας χωρὶς νεμομένης αἰπόλου. 640. E: δεσπότου ... χωρὶς πρατιόμενον. Il. 669. D: διασπῶσιν οἱ

ποιηται ῥυθμόν ... μέλους χωρίς. VII. 788. D: ὅταν ἐπιβ-
 ῥέῃ πόνων χωρίς πολλῶν cet. 815. B: τὴν ... ἀμφιβεβητου-
 μένην ὀρχησιν δεῖ πρῶτον χωρίς τῆς ἀναμφιβεβητητου δια-
 τεμεῖν. **praefer*, c. genit. artic. et verbo *praeferquam* quod;
 etiam *quum discesseris a* —. Parm. 131. A: ἡ ἄλλη τις ἂν
 μετέληψις χωρίς τούτων γένοιτο; 140. A: εἰ τι πέπονθε
 χωρίς τοῦ ἐν εἶναι τὸ ἐν. 151. A: ἐπειδὴ ... οὐδὲν ἑτερόν
 ἐστὶ χωρίς τῶν ἄλλων καὶ τοῦ ἐνός cet. Conv. 173. C: χω-
 ρίς τοῦ οἶσθαι ἀφελείσθαι ὑπερφυνῶς ὡς χαίρω. 184. B:
 χωρίς τοῦ μηδὲ πεφυνκέναι ἀπ' αὐτῶν γενναίαν φιλίαν. Pol.
 VIII. 564. E: χωρίς τινων ὀλίγων. Critia 119. B: ξυνωρίδα
 χωρίς δίφρου καταβάτην ... ἔχουσιν. Legg. VII. 814. C:
 οὐδαμῶς εὐοχῆμον γίγνεται ἂν τοῦ κακοῦ χωρίς cet. X. 885.
 A: χωρίς τῶν ἐμπροσθεν εἰρημέων. Apol. 35. B: χωρίς δὲ
 τῆς δόξης ... οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖ εἶναι δεῖσθαι τοῦ δι-
 καστοῦ. Crit. 44. B: χωρίς ... τοῦ ἐστειρόσθαι τοιοῦτον ἐπι-
 τηδεῖον cet. Abs. (germ. *ausserdem*). Legg. XII. 950. C: χω-
 ρίς δὲ μηδαμῶς. Etiam in eo ponitur quod aliud vel *differ-*
unt est. Prot. 336. B: χωρίς γὰρ ἐγὼ ὅμην εἶναι τὸ συνεί-
 ναι τε ἀλλήλοις διαλεγόμενους καὶ τὸ δημιουργεῖν. Soph.
 227. C: τοῦ περὶ τὸ σῶμα χωρίς ὄν. Phil. 44. A: εἴπερ χω-
 ρίς τοῦ μὴ λυπεῖσθαι καὶ τοῦ χαίρειν ἢ φύσις ἐκατέρου.
 Lach. 195. A: χωρίς δήπου σοφία ἐστὶν ἀνδρείας. Euthyd.
 284. A: ἐν μὴν κακείνῳ γ' ἐστὶ τῶν ὄντων ... χωρίς τῶν
 ἄλλων. 289. C: ἐνταῦθα ... χωρίς μὲν ἢ ποιούσα τέχνη,
 χωρίς δὲ ἢ χρωμένη. D: ὅτι ... χωρίς ἢ τοῦ ποιεῖν τέχνη
 καὶ ἢ τοῦ χρῆσθαι.

χωρισμός, ὁ, *separatio*. Phaed. 67. D: λύσις καὶ χω-
 ρισμός ψυχῆς ἀπὸ σώματος.

χωῖρος, ὁ, *locus, domicilium*. Ax. 371. E: ἐνθα χώρος
 ἀσεβῶν. C: εἰς τὸν εὐσεβῶν χώρον οἰκίζονται.

χωρῶ, *meo et per meo; fluo; cedo, procedo et succedo*.
 Phaed. 113. A: ἐντεῦθεν ... χωρεῖ (ὁ ποταμός) κύκλῳ θο-
 λερὸς cet. Crat. 402. A: ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μῖνει.
 Conv. 202. E: διὰ τοῦτο καὶ ἡ μαντικὴ πᾶσα χωρεῖ cet.
 Ax. 371. A: τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἀθλὸν χωρεῖν τόπον. Locr.
 101. A: ἄχρῃς ἤπατος χωρεῖσσι τοῖ ποροῖ. Phaed. 109.
 D: ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἀστρα χωροῦνται. 117.
 C: ἐμοῦ γε αὐτοῦ βία καὶ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα. Ep.
 VII. 338. B: λόγος ἐχώρει πολὺς ἐκ Σικελίας ὡς cet. 333.
 A: ὡς πολλαχόθεν ἐχώρουν οἱ τοιοῦτοι λόγοι. Soph. 253.
 A: τὰ ... φωνήεντα διαφερόντως τῶν ἄλλων οἷον δεσμός διὰ
 πάντων κεχώρηκεν. Legg. III. 684. E: πῇ δὴ ποτε οὖν ...
 κακῶς οὕτως αὐτοῖς ἐχώρησεν ἢ κατοικίσις τε καὶ νομοθε-
 σία; Med. Fryx. 398. B: ἢ ἐμιέλλεν ὁ λόγος χωρεῖσθαι
 αὐτῶν (v. αὐτῶ). **capio*. Conv. 214. A: πλέον ἢ οὐκὶν κο-
 τύλας χωροῦντα (ψυκτῆρα). Hipp. mai. 288. D: τῶν ἐξ χάας
 χωρουσῶν (χυτρῶν).

Ψ.

ψι, τό. Crat. 421. B: τὸ ψι ... προσγενόμενον cet.
427. A: (διὰ) τοῦ ψι.

ψάλιον, τό, *frustum*. Legg. III. 692. A: οἶον ψάλιον
(sic Par. A. et Vat. Ω. Alii ψάλιον. Vulgo ψάλλιον) ἐνέ-
βαλεν αὐτῇ.

ψαλῖς, ἡ, *camera* (Gewölbe). Legg. XII. 947. D: ψα-
λῖδα προμήκη λίθων προτίμων cet.

ψάλλω, *psallo*. Lys. 209. B: ψῆλαι καὶ προύειν τῷ
πλήκτρῳ.

ψαλτήρ, ὁ, *fidicen*, ψάλτρια, ἡ, *fidicina*. Prot. 347. D:
οὔτε ψαλτρίας (ἴδοις ἄν).

ψέγω, *opuero*, *reprehendo*. Prot. 346. C: οὐ διὰ ταῦτά
σε ψέγω. Gorg. 517. B. Pol. IV. 404. D: ψέγεις ... καὶ
Κορινθίαν κόρην φίλην εἶναι ἀνδράσι cet. Crat. 417. E:
τοῦτο δὲ πανταχοῦ ψέγει. Pol. II. 366. D. IX. 589. C:
οὐδ' εἰδῶς ψέγει ὁ τι ψέγει. Phaedr. 243. C: ἃ ψέγομεν
τὸν Ἑρώτα. Polit. 307. E. Legg. VI. 770. E: ψέγετε τοὺς
νόμους. Gorg. 483. B: τοὺς νόμους ψέγουσιν. 492. A.
Theaet. 177. B: περὶ ὧν ψέγουσι. Pol. II. 362. E. III. 402.
A: τὰ δ' αἰοχρά ψέγοι τ' ἂν ὀρθῶς καὶ μισοί cet. Legg. I.
638. C. Clit. 410. E: ἵνα μὴ ... τὰ μὲν ἐπαινῶ σε ... τὰ
δὲ τι καὶ ψέγω. De lege 319. A: ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτοῦ
ὅμοιον. Polit. 283. C: (ἵνα) ψέγωμεν cet. Legg. II. 672. A.
Pol. VI. 492. B: ψέγωσι. Phaedr. 236. A: τοῦ δὲ τὸ ἄφρον
ψέγειν. Pol. III. 400. C: ψέγειν τε καὶ ἐπαινεῖν. IV. 431.
A: τοῦτο ... ὡς ἐν ὄνειδαι ψέγειν. Legg. I. 632. A. Prot.
346. C: εἴ τις χαίρει ψέγων. Gorg. 510. C: ταῦτά ψέγων
καὶ ἐπαινῶν. 448. E: ὡς περ τινὸς ψέγοντος. Legg. VIII.
829. E: ψέγοντα ἢ ἐπαινοῦντά τινος. IX. 876. B: ψέγοντα
(δικαστήρια). Pol. VI. 488. D: τὸν ... μὴ τοιοῦτον ψέγον-
τας ὡς ἄχρηστον. Alc. II. 143. B: οὕτως αἰκῇ ψέγοντας
ἄγνοϊαν. Phaedr. 247. D: τὸ μὲν ἔψεγε, τὸ δ' ἐπῆνε. Pol.
IX. 582. E. Legg. I. 629. D: ἔψεξας. Pol. II. 366. E: σὺ-
δεῖς πῶποτε ἔψεξεν ἀδικίαν. Phaedr. 240. B: καὶ τις ἐταί-
ραν ὡς βλαβερόν ψέξειεν ἄν. Legg. I. 634. C: ἄν ... τις
ἡμῶν περὶ τοὺς ἐκάστων οἶκοι νόμους ψέξῃ τι. 639. A: ἵγεις
ἂν ποτε ψέξαι καὶ ὀτιοῦν (ἡγούμεθα); VII. 823. C. Polit.
286. E: ψέξαντα μόνον ὡς μακρὰ τὰ λεχθέντα. Legg. VIII.
836. E: ψέξει πᾶς τὴν μαλακίαν. Gorg. 518. D: τοιούτους
αἰτιάσονται καὶ ψέξουσι cet. Legg. I. 639. C: χρυστόν τι
ψέξειν. De lege 318. E: ὅταν μέλλῃς ἄνδρα ψέξειν ἢ ἐπαι-
νέσσεσθαι. Pol. II. 358. A: (ὅτι) πάλαι ὑπὸ Θρασυμάχου
ὡς τοιοῦτον ὄν ψέγεται. VI. 494. A: τοὺς φιλοσοφοῦν-
τας ... ἀνάγκη ψέγεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν. IX. 590. A. Legg. V.

731. A: τῷ ἀδίκως ψέγεσθαι. Crat. 419. A: τὸ δὲ ἴσχυον καὶ δοῦν ψεγόμενον.

ψεκτής, ὁ, *vituperator*. Pol. IX. 589. C: ὁ δὲ ψεκτής οὐδὲν ὑγίει ... ψέγει. Legg. I. 639. C: ἐπαινέτην ἢ ψεκτὴν κοινωνίας ἡστινοροῦν.

ψεκτός, ἡ, ὄν, *vituperandus*. Crat. 416. D: οὐκοῦν ... ταῦτά ἐστι τὰ ἐπαινετά, ἃ δὲ μὴ, ψεκτά;

ψελλίζομαι, *balbutio*. Gorg. 485. C: ὅταν ... ἀνδρὸς ἀκούσῃ τις ψελλιζομένου. B: ψελλιζόμενον καὶ παῖζον (παιδῖον). Ib. πρὸς τοὺς ψελλιζομένους.

ψευδής, ὁ ἢ, *mendax*; in re pos. *falsus*. Theaet. 148. B: ὡςτε πάλιν αὐ φαίνεται ψευδής ὁ Θεόδωρος. Soph. 240. E: λόγος ... ψευδής. Crat. 385. B: οὐκοῦν εἴη ἂν λόγος ἀληθής, ὁ δὲ ψευδής; Pol. II. 382. D: ποιητής ... ψευδής ἐν θεῷ οὐκ ἐνι. Legg. X. 888. B: ἐν τι μέγα σοι μνηνὺν οὐκ ἂν ποτε φαιεῖν ψευδής. Hipp. min. 365. B: πολυτροπὸς τε καὶ ψευδής. 367. A: ὁ ψευδής. Theaet. 161. D: ὁρῶ ἢ ἡ ψευδής (δόξα). Phil. 37. B. 38. B. Pol. III. 412. E. Alc. I. 120. D: ὅτι καὶ ψευδής ἐστίν (ἢ οἴσῃς). Crat. 385. C: τοῦ ψευδοῦς (λόγου) μῦθον. Phil. 38. B: ἀληθεῖ καὶ ψευδεὶ δόξῃ. Charm. 158. D: ἄρῃα δὲ καὶ Κριτίαν τόνδε ψευδῇ ἐπιδείξω cet. Hipp. min. 365. B: τὸν πολυτροπον ψευδῇ λέγεις. Prot. 358. C: τὸ ψευδῇ ἔχειν δόξαν καὶ ἐψεῦσθαι περὶ τῶν πραγμάτων cet. Soph. 240. D: τὴν ψευδῇ δόξαν. Phil. 38. A. Legg. VII. 822. C: ψευδῇ φήμην ... ὑμνοῦντων. XII. 943. D: φοβεῖσθαι τὸ μήτε ἐπενεργεῖν ψευδῇ τιμωρίαν cet. Phil. 36. C: φόβοι ... ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. Pol. VIII. 560. C: ψευδεῖς ... καὶ ἀλαζόνες ... λόγοι τε καὶ δόξαι. Tim. 44. A: τότε ... ψευδεῖς καὶ ἀνόητοι γυγόνασιν. Epin. 986. D: οὐ γάρ μὴ ποτε φανῶμεν ψευδεῖς. Phil. 36. C: δόξαι ἀληθεῖς ἢ ψευδεῖς. E: ψευδεῖς, αἱ δ' ἀληθεῖς οὐκ εἰσὶν ἡδοναί; 40. E: ὡς ἐστι καὶ ψευδῇ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐνίοτε. Lys. 218. D: ψευδέσιν (λόγοις). Phil. 40. C: ψευδέσιν ... ἡδοναῖς. Pol. II. 378. D: μύθους ... ψευδεῖς συντιθέντες. Legg. XI. 917. A: ὄρκους ὁμνὺς ψευδεῖς. Hipp. min. 365. D: τοὺς ψευδεῖς. Phil. 36. C: πότερον ἀληθεῖς ταύτας τὰς λύπας τε καὶ ἡδονὰς ἢ ψευδεῖς εἶναι λέγομεν; 40. E. Theaet. 167. D: οὐδεὶς ψευδῇ δοξάζει. Soph. 240. D. Crat. 429. C: ψευδῇ λέγειν. D. Phil. 39. A: ψευδῇ δ' ὅταν ... γράψῃ. Pol. II. 366. C: εἴ τις ἔχει ψευδῇ ἀποφῆναι ἃ εἰρηκαμεν. Legg. XI. 937. C: ψευδῇ ... μαρτυρεῖν. Apol. 18. A: πρὸς τὰ πρῶτά μου ψευδῇ κατηγορημένα. Euthyd. 284. C: ὥστε ... οἰδείς ψευδῇ λέγει. Hipp. min. 366. E. 367. C: ψευδῇ καὶ ἀληθῇ λέγειν περὶ λογισμάτων. De iusto 374. B: εἴτε ψευδῇ εἴτε ἀληθῇ λέγει.

ψεύδομαι, *mentior*, *falsum dico*; *etiam fidem fallo vel oiolo*. Gorg. 467. C: ἐπιδείξον ὅτι ψεύδομαι. Conv. 214. E: ὅτι τοῦτο ψεύδομαι. 217. B. Pol. I. 338. B: ψεύδει. Apol.

26. A: ὥστε οὐ γὰρ κατ' ἀμφοτέρωθεν ψεύδει. Alc. I. 104. A. Phaedr. 260. E: ὅτι ψεύδεται. Lys. 212. E: ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητής —; Euthyd. 284. A: οὐδὲν κατὰ σοῦ ψεύδεται. Hipp. min. 366. B: ἀπερ ψεύδονται. De iusto 374. A: ὅτι πολλὰ ψεύδονται αἰσίδοι. Pol. II. 381. E: καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ μὴ ἥμιν ψευδέσθωσαν. Hipp. min. 366. E: πότερον οὐ ἂν μάλιστα ψεύδοιο —; Pol. II. 382. D: πότερον ... ἂν ψεύδοιο; IX. 589. C. II. 377. D: ἔάν τις μὴ καλῶς ψεύδῃται. Legg. XI. 917. A. Phaedr. 273. C: ἀλλὰ τι ἄλλο ψεύδεσθαι ἐπιχειρῶν cet. Theaet. 171. E. Crat. 431. B. (ubi oppon. ἀληθεύειν). Pol. III. 389. B. Legg. XI. 920. E: οἷς δὴ περὶ τὰ τοιαῦτα οὐ πρόπον ἂν εἶη ψεύδεσθαι. Prot. 347. A: περὶ τῶν μεγίστων ψευδόμενος. Legg. V. 727. D: φησὶν ... ψευδόμενος. Conn. 192. A: φασὶ ... ψευδόμενοι. Prot. 337. B: παρὰ δόξαν ψευδομένων. Pol. III. 414. B: γανναῖον τι ἐν (v. εἶναι) ψευδομένους. Men. 71. D: ἵνα εὐτυχέστατον ψεύσμα ἐψευσμένος ὦ. Soph. 238. C: ἀρ' οἶν ἐψευσάμην ἄρτι λέγων cet. Pol. II. 377. E: οὐ καλῶς ἐψεύσατο. VI. 489. B. Legg. II. 663. D: ἔστιν ὃ τι τούτου ψεύδος λυσιτελέστερον ἂν ἐψύσαστό ποτε —; Apol. 17. A: μάλιστα ... αὐτῶν ἐν ἐθαύμασα τῶν πολλῶν ὧν ἐψεύσασται. Hipp. min. 367. A: οὐδὲ ἀριθμῶν ἂν ψεύσαιτο; Gorg. 449. B: μὴ ψεύσῃ. Legg. XI. 921. A: τὴν τιμὴν τῶν ἔργων ὁφείλω ὧν τὸν ἐκδόντα ψεύσεται. Pol. I. 331. B: ψεύσασθαι. III. 389. C. Ax. 371. C: ψεύσασθαι μὲν οὖν ἀμήχανον. Hipp. min. 370. A: ὅτι ... οὐδαμοῦ γαίνεται ψευσάμενος. Conn. 215. A: ἐκὼν γὰρ εἶναι οὐδὲν ψεύσομαι. Tim. 51. B: δυσκολώτατον αὐτὸ λέγοντες οὐ ψευσόμεθα. *fallor, erro (germ. sich täuschen, c. genit. in eiwas). Theaet. 194. A: πάντῃ καύτῃ ψεύδεται ἡ διάνοια. Parm. 133. B: ὅτι ψεύδεται. Polit. 278. A: δόξῃ τε ψεύδονται καὶ λόγῳ. Theaet. 194. C: τὸ μὲν γὰρ τάληθες δοξάζειν καλὸν, τὸ δὲ ψεύδεσθαι αἰσχρὸν. Pol. II. 382. B: τῇ ψυχῇ περὶ τὰ ὄντα ψεύδεσθαι τε καὶ ἐψεύσθαι καὶ ἁμαθῇ εἶναι. Euthyd. 286. D: ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἶη ἁμαθία ... τὸ ψεύδεσθαι τῶν πραγμάτων; Theaet. 200. A: ὡς εἰδὼς διακρίσεται περὶ ὧν ἐψευσται. Prot. 358. C: ἐψεύσθαι περὶ τῶν πραγμάτων. Pol. II. 382. B. III. 413. A: τὸ ... ἐψεύσθαι τῆς ἀληθείας. Theaet. 195. A: καλοῦνται ... οἱτοὶ ἐψευσμένοι ... τῶν ὄντων καὶ ἁμαθεῖς. Gorg. 499. C: νῦν δὲ ἐψεύσθην. Apol. 22. D: καὶ τούτου μὲν οὐκ ἐψεύσθην. Menex. 245. C: τῶν ... ἄλλων ξυμμιγῶν ἐψεύσθην. Theaet. 191. B: ψευδοθῆναι. 199. C: οὔτε ψευδοθεῖσιν εἶνος οὔτε μῆ. Soph. 240. E: εἴπερ ψεύσεται ποτὲ τίς τι καὶ κατὰ βραχύ.

ψευδομάρτυρ, ὁ, falsus testis. Gorg. 472. B: ψευδομάρτυρας κατ' ἐμοῦ πολλοὺς παρασχομένους.

ψευδομαρτυρία, ἡ, falsum testimonium. Legg. XI. 937. B: εἰς τὴν τῶν ψευδομαρτυριῶν διάκρισιν. Idem est ψευ-

δομαρτύριον; unde ψευδομαρτυρίου al. Theaet. 148. B: ὥστε μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἐνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις ἔσεσθαι.

ψευδομαρτυρῶ, *falsum do testimonium*. Pol. IX. 575. B: ψευδομαρτυροῦσι. Legg. XI. 937. C: ἐάν ... τις ἀλῶ δις ψευδομαρτυρῶν.

ψεῦδος, τό, *mendacium, falsum* (subst.). Gorg. 519. B: τὸ δὲ ὅλον ψεῦδος ἐστὶ. Soph. 260. C: τὸ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν ἢ λέγειν, τοῦτ' ἐστὶ πονεῖν τὸ ψεῦδος ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις γιγνόμενον. 261. B: ψεῦδος ὡς ἐστὶ καὶ περὶ λόγον καὶ περὶ δόξαν. 266. E: εἰ τὸ ψεῦδος ὄντως ὄν ψεύδος (φανταίη). Crat. 421. B: τὸ δὲ ψεῦδος τοῦναντίον τῇ φορᾷ. Pol. II. 382. C: οὐ πᾶν ἄκρατον ψεῦδος. 389. B: (εἰ) ἀνθρώποις χρησιμιον (ψεῦδος) ὡς ἐν φαρμάκῳ εἶδει. Legg. V. 730. C: ἀπιστος, ὃ φίλον ψεύδος ἐκούσιον. XII. 943. E: ψεύδος ... αἰδοῖ καὶ δίκῃ νειμισσὶν κατὰ φύσιν. Gorg. 525. A: πάντα σχολιά ὑπὸ ψεύδους καὶ ἀλαζονείας. Soph. 260. C: ὄντος δὲ γε ψεύδους ἐστὶν ἀπάτη. Phil. 38. A: μετὰ τοῦ ψεύδους καὶ ἀγνοίας. Hipp. min. 370. E: περὶ ψεύδους καὶ ἀληθείας. Pol. V. 459. C: οὐχ ὡς τῷ ψεύδει καὶ τῇ ἀπάτῃ κινδυνεύει ἡμῖν δεήσειν χρῆσθαι τοὺς ἀρχοντας ἐπ' ἀφαιρία τῶν ἀρχομένων. Theaet. 150. C: πότερον εἰδῶλον καὶ ψεύδος ἀποτίκει τοῦ νέου ἢ διάνοια. 173. A: ἐπὶ τὸ ψεῦδος ... τρεπόμενοι. Pol. II. 382. A: τὸ γε ὡς ἀληθὺς ψεύδος. 382. D: ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος ὅτι μάλιστα. III. 414. E: τὸ ψεῦδος λέγειν. VI. 485. C: τὸ ... μηδαμῇ προσδέχεσθαι τὸ ψεῦδος. VII. 535. E: ἡ (ψυχὴ) ἂν τὸ μὲν ἐκούσιον ψεύδος μισῇ cet. Legg. XI. 916. E: ψεύδος καὶ ἀπάτην. Pol. III. 414. B: τίς ... μηχανῇ γένοιτο τῶν ἐν δέοντι γιγνομένων —; II. 383. A: μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ. Adiectivi instar ponitur. Gorg. 505. E: τὸ ἀληθές τί ἐστὶ περὶ ὧν λέγομεν καὶ τί ψεύδος. Crat. 385. C: οὐ ψεύδος (opp. ἀληθές); Phil. 37. B: ὅτι δόξη ... ἐπιγίγνεσθον ψεύδος τε καὶ ἀληθές. Pol. II. 376. E: τὸ μὲν ἀληθές (λόγων εἶδος), ψεῦδος δ' ἕτερον. Apol. 34. E: εἴτ' οὖν ἀληθές εἴτ' οὖν ψεύδος. Euthyd. 272. A: ὁμοίως ἐάν τε ψεύδος ἐάν τε ἀληθές ᾗ. Theaet. 161. A: ἀνεμιαῖον τε καὶ ψεύδος. Soph. 261. C: ἡ παντάπασιν ἀληθὴ μὲν ἐστὶν ἀμφοτέρωτα αὐτὰ, ψεύδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον. Theaet. 151. D: ψεύδος τε ξεγχωρῆσαι καὶ ἀληθές ἀφανίσαι. Polit. 281. A: παράδοξόν τε καὶ ψεύδος ὄνομα λέγει. Crat. 385. C: ὄνομα ψεύδος (sic codd. pro ψευδὺς) καὶ ἀληθὺς λέγειν. Ep. VII. 344. B: τὸ ψεῦδος ἅμα καὶ ἀληθὺς τῆς ὅλης οὐσίας. Def. 414. C.

ψευδουργός, ὁ ἡ, *mendacia confingens*. Soph. 241. B: ἐν τῇ τῶν ψευδουργῶν καὶ γοίτων τέχνῃ.

ψευδῶς, *falso*. Phil. 40. D: τὸ ψευδῶς δοξάζειν. Clit. 409. E: ψευδῶς ... ἰνομάζειν αὐτὰς τοῖς οὕτως ὀνομάζοντας.

ψεῦσμα, τό, *mendacium*. Men. 71. D: ἵνα εὐτυχεύσῃ τον ψεύσμα ἐψευσμένους ὦ.

ψηλαφῶ, *contracto et contractando quaero* (germ. *herumtappen*). Phaed. 99. B: ψηλαφῶντες ... ὥσπερ ἐν σκότει.

ψῆτα, ῆ, *rhombus* (piscium genus quod os al. in una tantum capitis parte habet). Conv. 191. D: ἄτε τειριζόμενος ὥσπερ αἱ ψῆται.

ψηφίζομαι, *suffragium fero, suffragiis decerno*. Dem. 381. E: οἴεσθαι δεῖν ψηφίζεσθαι ὡς κρίνειν ἱκανοὺς ὄντας. 382. D: οἱ ... ψηφίζόμενοι. Apol. 32. B: ἐναντία ἐψηφισάμην. Dem. 382. C: ἃ ἐψηφίσασθε. Gorg. 516. E: Μιλτιάδην ... εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν ἐψηφίσαντο. Dem. 382. D: περὶ ὧν ἂν ψηφίσωνται. B: τοὺς ψηφισαμένους. Conv. 177. D: οὐδεὶς σοι ... ἐναντία ψηφίζεται.

ψήφισμα, τό, *plebis scitum, decretum*. Legg. XI. 920. D: πλὴν ὧν νόμοι ἀπειργῶσιν ἡ ψήφισμα. Def. 415. B: ψήφ. δόγμα πολιτικὸν εἰς τινα χρόνον ἀφωρισμένον. Ep. VII. 351. B: τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανεμῶν. Theaet. 173. D: τόμους ... καὶ ψηφίσματα λεγόμενα ἢ γεγραμμένα οὔτε ὁρῶσιν οὔτε ἀκούουσι. De lege 314. B: τὰ δόγματα ταῦτα καὶ ψηφίσματα.

ψῆφος, ῆ, *lapis*. Eryx. 400. A: εἰ ψήφους πολλὰς τῶν ἐκ τοῦ ὄρους ἔχοι. Praec. calculus quo suffragia feruntur. Legg. VI. 759. D: οἷς ἂν πλείστη γένηται ψήφος. 765. C: οὗς ἂν καὶ ψήφος ἡ τῶν δοκιμαζόντων δοκιμασίη. IX. 855. D: ἔστω ... φανερὰ ... ἡ ψήφος τιθεμένη. Dem. 380. A. 318. C: τὸ ... περὶ τῆς ψήφου ἧς γέρειν διανοεῖσθε. Legg. VI. 766. B: γερόντων ψήφον κριβδῆν. 767. D: τὴν ... ψήφον φανερὰν γέρειν. IX. 856. A: ψήφον ἱερὰν ἔκαστον γέροντα. C: τὴν ψήφον ... θάνατον γέρειν τὴν πλῆθει νικῶσαν. Apol. 34. C: (τάχ' ἂν ... τις) θεῖτο ἂν μετ' ὀργῆς τὴν ψήφον. Legg. VI. 753. D: οἷς ἂν πλείσται γένωνται ψήφοι. 766. B: ὧ δ' ἂν πλείσται ψήφοι ξυμβῶσι cet. Dem. 381. D. Legg. XII. 946. A: πλῆθει τῶν ψήφων ἀποκρίναντας. 948. A: ἐὺν ... ὁ δῶκων μὴ μεταλαβῇ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. E: διὰ φορὰς ψήφων. Apol. 36. A. B: οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Legg. VII. 801. A: μικὰ γὰρ πύσαισι ταῖς ψήφοις οὗτος ὁ νόμος. Crat. 437. D: ὥσπερ ψήφους διαριθμησόμεθα τὰ ὀνόματα —; Omiss. Legg. XII. 946. A: ὧ ἂν ἐλάχιστα γένωνται. In univ. iudicium vel sententia. Pol. V. 450. A: καὶ ἐμὲ ... κοινωνὸν τῆς ψήφου ταύτης τίθετε. Tim. 52. D: παρὰ τῆς ἐμῆς ψήφου λογισθεῖς (λόγος). Prot. 330. C: σὺ δὲ τίς ἂν ψήφον θεῖο; Phil. 57. A: κατὰ τὴν ἐμὴν ψήφον. Tim. 51. D: ὥδε οὖν τὴν γ' ἐμὴν αὐτὸς τίθεται ψήφον. Legg. II. 674. A: οὐκ ἂν τιθεῖμην ταύτην τὴν ψήφον. — Etiam calculus lusorius, i. e. *latrunculus*. Pol. VI. 487. C: οὐκ ἔχειν ὁ τι λέγω-

σιν ὑπὸ πεττείας αὐ ταύτης τινὸς ἑτέρας, οὐκ ἐν ψήφοις ἀλλ' ἐν λόγοις.

ψήχῳ, *stringo, demulceo*. Legg. II. 666. E: ψήχων τε καὶ ἡμερῶν. Tim. 84. C. pro v. ψυχόμενον pr. Θ et γρ. A. dant ψυχόμενον, unus Vat. et Flor. x. τηκόμενον.

ψιθυρίζω, *susurro*. Gorg. 485. D: βιώναι μετὰ μειρακίων ἐν γωνία τριῶν ἢ τεττάρων ψιθυρίζοντα, ἐλευθερον δὲ ... μηδέποτα φθίγξασθαι. Euthyd. 276. D: μικρὸν πρὸς με ψιθυρίσας.

ψιλός, ἡ, ὄν, *nudus*, h. e. non tectus vel armatus et leviter armatus (plur. Lat. *velites*), in univ. *nudus* (germ. *bloss, ohne*, v. c. *Werkzeug*), h. e. carens eo quocum coniunctus vel instructus esse solet, et in univ. simplex vel non ornatus (ut oratio prosa al.). Legg. X. 899. A: αὐτῇ ψιλῇ σώματος οὐσα (ἡ ψυχῇ). Critia 111. D: ῥέον ἀπὸ ψιλῆς τῆς γῆς εἰς θάλατταν. Legg. VIII. 833. A: ψιλῷ (opp. ὅπλα ἔχων) ... ἄθλα οὐ θήσομεν. Menex. 239. C: ἐὰν ... ἡμεῖς ἐπιχειροῦμεν τὰ αὐτὰ λόγῳ ψιλῷ (h. e. oratione prosa) κοσμεῖν. Legg. II. 669. E: ψιλῇ (i. q. praec. ἄνευ ῥημάτων) κισθαρίσει τε καὶ ἀυλήσει προσεχόμενοι. Polit. 266. E: τὴν δίποδα ἀγέλην πάλιν τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτεροφυεῖ τίμνειν. 268. B: μετὰ τε ὀργάνων καὶ ψιλῷ τῷ στόματι. Legg. II. 670. A: ψιλῷ ... ἐκατέρῳ (χρηθῶσαι). IX. 865. B: εἴτε τῷ ἑαυτοῦ σώματι ψιλῷ εἴτε ὀργάνῳ ἢ βέλει. Phaedr. 278. C: ποιήσιν ψιλῆν (h. e. *modis carentem musicis*). Polit. 299. E: ψιλῆν (ἀριθμητικήν). Tim. 75. E: ψιλῆν (τὴν κεφαλὴν). Critia 112. A: γῆς (v. γῆν) αὐτὴν ψιλῆν πεποίηκε. Polit. 258. D: τέχναι ψιλαὶ τῶν πράξεων. Theaet. 165. A: ἐκ τῶν ψιλῶν λόγων (*ab orationibus*, h. e. *disputandi arte a rebus seiuncta*) πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν. Legg. VI. 756. A: ψιλῶν ... ἡ τοξοτῶν ... ἡγεμόνας. Conv. 215. C: ὅτι ἄνευ ὀργάνων ψιλοῖς λόγοις ταῦτόν τοῦτο ποιεῖς. Legg. VIII. 834. C: ψιλοῖς ... ὅπλων. IX. 880. A: ἀμυνέσθω ... ἄνευ βέλους ψιλοῖς ταῖς χερσίν. 865. A: ψιλοῖς σώμασιν ἢ μετὰ τινῶν ὅπλων ἀπομιμουμένων τὴν πολεμικὴν πράξιν. II. 669. D: λόγους ψιλοῦς (*ornatu poetico carentes*, i. e. *prosos*) εἰς μέτρα τιθέντες. ψιλῶς, *simpliciter*. Phaedr. 262. C: ὡς νῦν γε ψιλῶς πως λέγομεν, οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα. Legg. VII. 811. E: ψιλῶς οὕτως ἄνευ τοῦ γεγραφθῆαι λεγόμενα.

ψιμύθιον, τό, *cerussa*. Lys. 217. D: εἰ τίς σου ξανθὰς οὐσας τὰς τρίχας ψιμυθίῳ (v. ψιμιμυθίῳ) ἀλείψει cet.

ψόγος, ὁ, *vituperatio*. Gorg. 512. D: καταγέλαστος σοι ὁ ψόγος γίγνεται. Legg. V. 730. B. XI. 926. D: τῷ ... ἡττηθέντι παρὰ τοῦ νομοθέτου ψόγος καὶ ὄνειδος κείσθω. Prot. 339. B: ἄνευ ψόγου τιτυγμένον (Simon.). Phil. 29. A: μετέχωμεν τοῦ ψόγου. Pol. VI. 492. C: τοῦ ψόγου καὶ ἐπαίνου (θόρυβον). Ib. ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου cet. Legg. VII. 798. D. Def. 412. C: εὐλάβεια ὀρθοῦ ψόγου. Legg. XI.

917. C: ἐνοχος ἔστω νόμῳ προδοσίας τῶν νόμων. Crit. 47. B: ἐπαίνῳ καὶ νόμῳ cet. Gorg. 492. B: τῶν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων νόμον τε καὶ λόγον καὶ νόγον. Polit. 286. C: τὸν τε νόγον ἐκάστοτε καὶ ἐπαινον ποιεῖσθαι βραχύτης cet. 296. D: τὸν τῶν τοιούτων ... νόγων περὶ τῆς τοιαύτης βίας. Convn. 182. A: ἐπεὶ οὐ δῆπον κοσμίως ... οἰοῦν πραγμαπραττόμενον νόγον ἂν δίκαιος φέροι. Pol. III. 403. C: νόγον αμειψίας ... ὑφέξοντα. Legg. I. 639. A. 642. C: πρὸς τοὺς τὴν πόλιν εἰς νόγον ἄγοντας. IV. 411. C: τὰ δ' αὐτὸς πρὸς νόγον ἄγοντα. VII. 823. B: ἡ μὲν ἐπαινον, ἡ δὲ νόγον ἔχει. XII. 957. C: ὅσοι ... ἐν ποιήμασιν ἐπαινοὶ καὶ ψογοὶ περὶ τινων λέγονται cet. Polit. 287. A: νόγων καὶ ἐπαίνων μίθην φροντίζειν. Gorg. 483. C: τοὺς νόγους ψέγουσιν. Legg. VIII. 829. C: ἐγκώμιά τε καὶ νόγους ποιεῖν ἀλλήλοισ. Crit. 47. B.

ψοφοδεής, ὁ ἡ, *timidus*. Phaedr. 257. D: εἰ αὐτὸν οὕτως ἡγεί τινὰ ψοφοδεῖ.

ψόφος, ὁ, *strepitus*. Theaet. 203. B: ψόφος τις μόνον (τὸ σῆμα). Ib. τοῦ ... βῆτα οὔτε φωνῇ οὔτε ψόφος. Convn. 212. C: τὴν αὐλειον θύραν κρουμένην πολὺν ψόφον παρῶχειν ὡς κωμιαστῶν. 189. A: εἰ τὸ κόσμιον τοῦ σώματος ἐπιθυμεί τοιούτων ψόφων καὶ γαργαλισμῶν. Pol. III. 397. A: ψόφους ἀνέμων cet. 413. D: ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ φοβεροί. Legg. II. 669. D.

ψοφῶ, *strepo*. Crat. 430. A: ψοφεῖν ἔγωγ' ἂν φαίην τὸν τοιοῦτον. Pol. III. 396. D: ποταμοὺς ψοφοῦντας.

ψυκτῆρ, ὁ, *vas omnium refrigeratum continens*. Convn. 213. E: φέρε ... τὸν ψυκτῆρα ἐκλίνον.

ψύξις, ἡ, *refrigeratio*. Phil. 32. A: (ἡ) κατὰ φύσιν ... πάλιν ἀπόδοσις τε καὶ ψύξις (v. ψύξιν) ἡδονή. Tim. 76. C: τῇ πιλώσει τῆς ψύξεως. 85. D: ἐν ψύξει ... ὄντος (αἷματος). 59. A: τὴν ... τοῦ πυρὸς ἀπαλλαγὴν ψύξιν (εἶναι προσεβρήθη). Theaet. 156. B: ψύξεις. Epin. 988. C: θερμότητι καὶ ψύξει. Legg. X. 897. A: (εἰς) θερμότητας, ψύξεις cet.

ψυχαγωγία, ἡ, *animi ductus vel commotio*. Phaedr. 261. A: ἄρ' οὐν οὐ τὸ μὲν ὅλον ἡ ῥητορικὴ ἂν εἴη τέχνη ψυχαγωγία τις διὰ λόγων —; 271. C: ἐπειδὴ λόγου δύναμις τυγχάνει ψυχαγωγία οὕσα.

ψυχαγωγικός, ἡ, ὄν, *animus flectens vel commovens*. De lege 321. A: ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερεπίστατον τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγωδία.

ψυχαγωγῶ, *animus allicio, evoco*. Legg. X. 909. B: τοὺς ... τεθνεώτας φάσκοντας ψυχαγωγεῖν. In univ. *allicio vel pellicio*. Legg. X. 909. B: (ὅσοι ἂν) καταφρονοῦντες ... τῶν ἀνθρώπων ψυχαγωγῶσι μὲν πολλοὺς τῶν ζῶντων cet.

Tim. 71. A: (εἰ) ὑπὸ ... εἰδώλων καὶ φαντασμάτων τυκτός τε καὶ μεθ' ἡμέραν μάλιστα ψυχαγωγῆσοιτο.

Ψυχάριον, τό, *animula*. Theaet. 195. A: εἰάν που σμικρόν ἢ τὸ ψυχάριον. Pol. VII. 519. A: ὡς δριμύ ... βλέπει τὸ ψυχάριον cet.

Ψυχεμπορικὸς, ἡ, ὄν, fem. *ψυχεμπορική* (τέχνη), *rerum ad animum pertinentium mercatus*. Soph. 224. B: τῆς ... *ψυχεμπορικῆς* ταύτης cet.

Ψυχή, ἡ, *anima* (vitae fons ac principium; unde *ψυχή* etiam οἶα) et *animus* tam intelligens (unde *ψυχή* est *intelligentia*, *ratio*, *mens*) quam cupiens (hinc *ψυχή* etiam *cupiditas* vel *desiderium*); *ingenium*. Prot. 313. A: τῶν ἀγογίων ἀφ' ὧν *ψυχή* τρέφεται. Phaedr. 245. C: *ψυχή* πᾶσα ἀθάνατος. 246. A: ἐξ ἀνάγκης ἀγέννητόν τε καὶ ἀθάνατον *ψυχή* ἂν εἴη. B: πᾶσα ἡ *ψυχή* παντός ἐπιμελεῖται τοῦ ἀψύχου. 249. B: ἐνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνῃ *ψυχῇ* ἀφικνεῖται. E: πᾶσα ... ἀνθρώπου *ψυχῇ* φύσει τεθιᾶται τὰ ὄντα. Phaedr. 65. C: ἡ τοῦ φιλοσόφου *ψυχή*. 70. B: ὡς ἐστὶ ... ἡ *ψυχή* ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου. Crat. 399. D: ὡς τοῦτο (ἡ *ψυχή*) ... ὅταν παρῇ τῷ σώματι αἰτιὸν ἐστὶ τοῦ ζῆν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον καὶ ἀναψίχον. Pol. VI. 496. B: ἐν σμικρῇ πόλει ὅταν μεγάλῃ *ψυχῇ* *ψυγῇ*. Legg. V. 726. A: πάντων ... τῶν αὐτοῦ κτημάτων μετὰ θεοῦς *ψυχῇ* θειότατον. X. 896. A: ἐπειδὴ γὰρ ἀνεφανῇ (*ψυχῇ*) μεταβολῆς τε καὶ κινήσεως ἀπάσης αἰτία ἅπασιν. Hipp. min. 375. B: ἡ καθαριστικωτέρα (*ψυχῇ*) cet. Ax. 365. E: ἡμεῖς μὲν γὰρ ἐσμεν *ψυχῇ*, ζῶον ἀθάνατον cet. Phaedr. 245. E: *ψυχῆς* οὐσίαν τε καὶ λόγον. 246. E: τὸ τῆς *ψυχῆς* πτέρωμα. 247. C: *ψυχῆς* κυβερνήτη μόνῳ θεατῇ νῶ. 248. B: ἡ ... προσήκουσα *ψυχῆς* τῷ ἀρίστῳ νομῇ. Pol. II. 366. C: ὧ τις δύναμις ὑπάρχει *ψυχῆς* ἢ χρημάτων cet. III. 400. D: οὐ τῷ τῆς *ψυχῆς* ἡθεὶ ἐπιταί (ὁ λόγος); VII. 519. B: τὴν τῆς *ψυχῆς* ὁμιν. 533. D: τὸ τῆς *ψυχῆς* ὅμμα. Legg. IX. 873. E: εἰάν ... ἀψυχόν τι *ψυχῆς* ἀνθρώπου στερήσῃ. Hipp. mai. 390. C: πολλὰ γέ μοι προφαίνεται τοιαῦτα πρὸς τῆς *ψυχῆς*. Parm. 132. A: εἰάν ὡσαύτως τῇ *ψυχῇ* ἐπὶ πάντα ἰδῆς. Pol. I. 353. E: ἀνάγκη ἄρα κατῇ *ψυχῇ* κακῶς ἄρχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τῇ δὲ ἀγαθῇ cet. VI. 484. C: μηδὲν ἐναργὲς ἐν τῇ *ψυχῇ* ἔχοντες παράδειγμα. VIII. 553. B: εὐθύς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ *ψυχῇ* φιλοτιμίαν cet. IX. 590. A: ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς *ψυχῇ* τὸν ὄρμιον δεξαμένη. Prot. 312. B: ὅτι μέλλεις τὴν *ψυχὴν* τὴν σαυτοῦ παρασχεῖν θεραπεῦσαι ἀνδρὶ ... σοφίστη. Phaedr. 94. B: ἐσθ' ὃ τι ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἢ *ψυχὴν*, ἄλλως τε καὶ φρόνιμον; Crat. 400. A: οὖν τε καὶ *ψυχὴν* εἶναι τὴν διακοσμοῦσαν καὶ ἔχουσαν (τὴν τῶν ἄλλων ἀπάντων φύσιν; unde B: *φυσέχην*, i. e. *ψυχὴν*). Pol. I. 345. B: ἡ εἰς τὴν *ψυχὴν* γέρον ἐνθῶ τὸν λόγον; V. 454. D: ἱατρικὸν τὴν *ψυχὴν* ὄντα.

VI. 486. B: ψυχὴν σκοπῶν φιλόσοφον καὶ μὴ. D: ἐπιλή-
σιμονα ... ψυχὴν. VII. 535. D: οὐκοῦν καὶ πρὸς ἀλήθειαν
... ἀνάπτηρον ψυχὴν θήσομεν —; VIII. 545. C: πάλιν εἰς
τυραννικὴν ψυχὴν βλέποντες. Legg. IX. 869. B: τὴν τοῦ
γεννήτου ψυχὴν συλήσας. XII. 959. A: ψυχὴν σώματος εἶ-
ναι τὸ πᾶν διαφέρουσιν, ἐν αὐτῷ τε τῷ βίῳ τὸ παρεχόμε-
νον ἡμῶν ἕκαστον τοῦτ' εἶναι μὴδὲν ἀλλ' ἢ τὴν ψυχὴν. B:
τὸν δὲ ὄντα ἡμῶν ἕκαστον ὄντως ἀθάνατον εἶναι, ψυχὴν
ἐπονομαζόμενον. Hipp. min. 375. A: ψυχὴν κατεῖσθαι ἴπ-
που. Phaed. 70. C: εἴτε ... ἐν Αἴθου εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευ-
τησάντων τῶν ἀνθρώπων. Phaedr. 250. B: ὅσα ἄλλα τιμια
ψυχαίς. Pol. VI. 491. B: οὐκοῦν ... καὶ τὰς ψυχὰς οὕτω
φῶμεν τὰς εὐφροσύνας κακῆς παιδευωγίας τυχοῦσας διαφε-
ρόντως κακὰς γίγνεσθαι; Tim. 22. B: νέοι ἔσσι ... τὰς
ψυχὰς πάντες. Oratorem fere amplificat. Conv. 192. C:
ἄλλο τι βουλομένην ἑκατέρου ἢ ψυχὴ δὴλη ἐστίν, ὃ οὐ δύ-
ναται εἰπεῖν. Hipp. mai. 296. D: ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν εἰπεῖν
... ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἢ ψυχὴ εἰπεῖν cet. Legg. II. 672. B:
ὥς ... διαφορῇ τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην. Hipp. min. 364.
A: οὕτως εὐέλπιδες ὦν περὶ τῆς ψυχῆς εἰς σοφίαν. Legg. IX.
873. A: ὥστε πατὴρ ἢ μητὴρ ... ψυχὴν τολμήσαι ἀποστε-
ρεῖν σώματος. Pol. II. 365. A: τί οἴομεθα ἀκούσας νέων
ψυχὰς ποιεῖν —;

ψῦχος, τὸ, *frigus* (germ. Kälte et Kühle). Tim. 85. D:
μετὰ τοῦ περισσώτους αὐτὸ ψύχους. Eryx. 401. E. Conv.
220. D: ἅμα μὲν ἐν τῷ ψύχει καθήκον. Epin. 976. A:
ψύχει καὶ καύματι ἀκαίρῳ. Tim. 94. C: ψῦχος (v. ψύχος)
κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέξειν οἰκτερόν.

ψυχρός, α, ὄν, *frigidus*. Phaed. 96. B: τὸ θερμὸν καὶ
τὸ ψυχρόν. Conv. 186. D. Tim. 62. B: ψυχρόν ... τὸ πά-
θος. Locr. 100. E: τὸ ... ψυχρόν παχυμερέστερον cet.
Phaedr. 230. B: μᾶλα ψυχροῦ ὕδατος (πιγῆ). Phaed. 86.
B: ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ. Pol. IV. 437. D: θερμοῦ πο-
τοῦ ἢ ψυχροῦ. E. Critia 117. A: τοῦ ψυχροῦ ... νάματος.
Soph. 243. B: θερμὸν ... ψυχρῷ συγκεραννύμενον. Phil.
32. D. Theaet. 152. B: τὸ πνεῦμα ψυχρόν. Soph. 242. D:
θερμὸν καὶ ψυχρόν. Critia 113. E: ψυχρόν (ὑδωρ). Lys.
215. E: τὸ ... ψυχρόν θερμοῦ (ἐπιθυμεῖν). Conv. 188. A:
τὰ τε θερμά καὶ τὰ ψυχρά. Tim. 33. A. 67. D: τοῖς περὶ
τὴν σάρκα θερμοῖς καὶ ψυχροῖς. Legg. X. 889. B. Pol. IV.
438. C: τὰ θερμά πρὸς τὰ ψυχρά ... ἂρ' οὐχ οὕτως ἔχει;
Phil. 24. D: τὸ ψυχρότερον. B: θερμοτέρου καὶ ψυχροτέρου
πύρι. Ib. (ἐν) τῷ ψυχροτέρῳ. — Trop., ut Lat. *frigidus*.
Legg. VII. 802. D: ψυχρόν καὶ ἀγνῇ τὴν ταύτη ἐναντίαν
(μοῦσαν) εἰναί φησιν. Euthyd. 284. E: τοὺς γοῦν ψυχροὺς
ψυχρῶς λέγουσι τε καὶ φασὶ διαλέγεσθαι.

ψυχρότης, ἡ, *frigus*. Pol. IV. 437. E: ἂν ... ψυχρότης
(τῷ δίψει προςῇ). Locr. 102. C. 100. D: ψυχρότατα.

ψυχρῶς, *frigide*. Euthyd. 284. E.

ψύχω, *refrigero*. Phaedr. 268. B: ψύχειν (opp. θερμαίνειν). Pol. I. 335. D: οὐ γὰρ θερμότητος ... ἔργον ψύχειν. Tim. 70. C: ψύχουσα. 46. D: ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα. Pass. *refrigeror, frigescor*; etiam *extinguor*. Tim. 79. E: τὸ δ' ἐξὸν ψύχεται. Phaed. 118: ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πῆγνυτο. Phil. 46. C: (ὁπόταν τις) θερμαινόμενος ἐνίοτε ψύχεται. Tim. 82. A. Phaed. 71. B: ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι. Theaet. 186. D. Tim. 88. D: ψυχόμενου (τοῦ σώματος). 74. B: πάλιν ψυχομένην. Phaed. 118: ἤδη οὖν σχεδὸν τι αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἥτρον ψυχόμενα. Critia 120. B: (ἐπεὶ) τὸ πῦρ ἐψυγμένον τὸ περὶ τὰ θύματα εἶη. Tim. 60. D: ὅταν ψυχθῇ (γῆ). 76. C: θορὴ ψυχθεῖσα.

ψωρα, ἡ, *scabies*. Phil. 46. A: τὰς τῆς ψώρας ἰάσεις τῷ τριβεῖν. D.

ψωρῶ, *scabie laboro*. Gorg. 494. C: ψωρῶντα (v. ψωριῶντα) καὶ κνησιῶντα.

Ω.

ὦ, τό. Crat. 393. D: (τοῦ) ὦ. 420. B: τῷ γὰρ οὐ (v. ο) ἀντὶ τοῦ ὦ ἐχρώμεθα. Ib. διὰ τὴν τοῦ ὦ ἀντὶ τοῦ οὐ μεταλλαγῇ. Theaet. 203. C: ἐπὶ δυοῖν, σῆγμα καὶ ὦ. Phaedr. 244. D: τὸ (al. τῷ) ὦ σεμνύνοντες. ὦ in appellatione ponitur (ut Phaedr. init. ὦ φίλε Φαίδρε, ποῖ cet. Prot. 314. D: ὦ ἄνθρωποι. al. Similiter ὦ Ζεῦ καὶ θεοί Prot. 310. D. ὦ πρὸς θεῶν Soph. 221. D. Pol. IV. 425. C. ὦ πρὸς Διός V. 459. A. al.), etiam interponitur. Euthyd. 271. E: θαύμασι ὦ (al. θαυμάσι, ὦ) Κρίτων. Etiam simpliciter nomina ponuntur. Prot. 358. A: ὑμᾶς ... ἐρωτῶ, Ἰππία τε καὶ Πρόδικε. Phaedr. 261. A: πάρτε δὴ, θρόνματα γενναῖα. 264. A. Gorg. 489. A: μὴ φθόνει μοι ἀποκρίνασθαι τοῦτο, Καλλίκλεις. 518. C: ἄνθρωπε, ἐπαίεις οὐδ' ἐν cet. Soph. 220. D: τί τις ἄν, Θεαίτητε (v. ὦ Θεαίτ.), εἶποι κάλλιον; Phil. 21. A: δέξαιτο ἄν, Πρώταρχε, σὺ (v. σὺ, Πρωτ.) ζῆν ἡδόμενος ἡδονὰς τὰς μεγίστας; Conv. 218. C: Σωκράτες, καθεύδεις; Euthyd. 293. D. 294. B. al. Conira ὦ mirantis et irridentis est. Prot. 309. D: ὦ τι λέγεις; Phaedr. 227. C: ὦ (v. ὦ) γέννατος, εἶθε γράψιμεν.

ὦδε, sic, illa. Prot. 322. C: γενέμενται δὲ ὦδε εἰς ἔγων cet. Theaet. 172. B: ὦδέ πως τὴν σαφίαν ἄγουσι. Crat. 391. A: ἀλλὰ δοκῶ μοι ὦδε ἄν μᾶλλον πεισθῆσεσθαι σοί, εἰ μοι δεῖξιας cet. Pol. I. 349. C: ὦδε δὴ λέγωμεν. III. 393. D: εἶχε δ' ἄν ὦδέ πως. VI. 507. A: ἀλλ' ὦδε σκόπει· ἔστιν ὅτι cet. VII. 523. C: ὦδε δὲ ἂ λέγω σαφέστερον

εἴσει. VIII. 564. C: ὥδε τοίνυν ... λάβωμεν. Tim. 51. D: ὥδε οὖν τὴν γ' ἐμὴν αὐτὸς τίθεμαι ψῆφον. Legg. V. 742. C. al. Etiam est hinc vel inde (Prot. 342. D: γνοίητε δ' ἂν ὅτι ἐγὼ ταῦτα ἀληθῆ λέγω ... ὥδε.) et huc. Prot. 328. D: ὅτι προὔτρεψάς με ὥδε ἀφικέσθαι. Alt. ὡδί. Prot. 353. C: εἰποίμ' ἂν ἐγὼ γε πρὸς αὐτοὺς ὡδί. Gorg. 477. C. Alc. II. 142. E. Lys. 214. A. al.

ὥδῃ, *cantus; carmen* (praec. lyricum). Legg. II. 654. B: χορεία γε μὴν ὄρχησις τε καὶ ὥδῃ τὸ ξύνολόν ἐστιν. Conv. 197. E: καλῆς ὥδης μετέχοντα, ἥν ἄδει cet. Pol. III. 398. C: τὸ περὶ ὥδης τρόπου καὶ μελῶν. 411. A: γαργανωμένος ὑπὸ τῆς ὥδης. IV. 424. C: τρόπον ὥδης νεόν. Legg. III. 700. B: εἶδος ὥδης. IV. 722. D: πιθυρωδικῆς ὥδης. Phaedr. 278. C: ἐν ὥδῃ. Crat. 405. D: περὶ τὴν ἐν τῇ ὥδῃ ἀρμονίαν ἣ δὴ συμφωνία καλεῖται. Pol. III. 404. D: τῇ μελοποιίᾳ τε καὶ ὥδῃ τῇ ἐν τῷ παναρμονίῳ καὶ ἐν πᾶσι ῥυθμοῖς πεποιημένη. Legg. XII. 947. C. εὐδαιμονίζοντας ὥδῃ. Pol. II. 670. A: πλὴν ὅσον ὑπὸ ὄρχησιν τε καὶ ὥδῃν. Legg. VII. 799. A: ἐπὶ τοῖς τῶν θεῶν θυμιασιν ἐκύστοις ἥν ὥδῃν δεῖ ἐφρυνεῖσθαι. 816. D: κατὰ λέξιν τε καὶ ὥδῃν. Alc. I. 108. A: καθαρίζειν ... πρὸς τὴν ὥδῃν. Legg. II. 659. E: παιδιαὶ τε καὶ ὥδαι καλεῖσθαι καὶ πράττεσθαι. Pol. III. 399. C: ἐν ταῖς ὥδαῖς τε καὶ μέλεσιν. Legg. II. 654. A: ὥδαῖς τε καὶ ὄρχήσεσιν ἀλλήλους ξυνείροντας. 664. A: ἐν τε ὥδαῖς καὶ μύθοις καὶ λόγοις. VII. 800. E: ταῖς ἐπιτηδείοις ὥδαῖς. 816. A: εἴτ' ἐν ὥδαῖς εἴτ' ἐν λόγοις. Lys. 206. B. Phaedr. 245. A: κατὰ τε ὥδας καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν. Legg. II. 665. D: πᾶς ... γιγνόμενος πρεσβύτερος ὄκνου πρὸς τὰς ὥδας μεστός. VII. 799. E: νόμους τὰς ὥδας ἡμῖν γεγονέναι. VIII. 835. A: κατὰ λόγον καὶ κατ' ὥδας καὶ κατ' ἀρμονίας cet. Menex. 239. C: ἐς ὥδας τε καὶ τὴν ἄλλην ποίησιν αὐτὰ δεῖναι πρεπόντως τῶν πραξάντων.

ὡδί, vid. ὥδε.

ὠδίνω, *parturio*; etiam trop., ut Lat. Theaet. 148. E: ὠδίνεις γὰρ ... διὰ τὸ μὴ κενός, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. 210. B: ἢ οὖν ἐτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδινόμεν ... περὶ ἐπιστήμης —; 151. A: ὠδίνουσι. B: ὠδίνειν τι κυοῦντα ἐνδον. Pol. III. 395. E: κάμνουσαν ... ἢ ἐρώσαν ἢ ὠδίνουσαν (γυναῖκα).

ὠδὶς, ἢ, *dolor parturientis et in univ. dolor vehementis*. Ep. II. 313. A: ἢ περὶ τούτου ὠδὶς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη. Conv. 206. E: διὰ τὸ μεγάλης ὠδίνος ἀπολύειν τὸν ἔχοντα (τὸ καλόν). Pol. VI. 490. B: καὶ οὕτω λῆγοι ὠδίνος. Theaet. 151. A: ταύτην ... τὴν ὠδῖνα ἐγείρειν τε καὶ ἀποπαύειν ἢ ἐμὴ τέχνη δύναται. Pol. IX. 574. A: μεγάλαις ὠδίσι τε καὶ ὀδύναις ξυνέχεσθαι. Theaet. 149. C: ἐγείρειν ... τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας ... ποιεῖν. Tim. 84. E: τὰς αὐτάς ... ὠδῖνας (v. ὀδύνας) παρέσχε. 86. C: πολλὰς μὲν ... ὠδῖνας (v. ὀδύνας), πολλὰς δ' ἥδονας κτώμενος ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις

καὶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα τόκοις. Legg. IV. 717. C: ὠδῖνας παλαιὰς ἐπὶ νέοις δανειοθεύσας ἀποδιδόντα παλαιαῖς cet.

ῥόδος, ὁ, captor. Phaedr. 262. D: οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ῥόδοι. Legg. II. 670. C: τοῖς ῥόδοις. VII. 800. E: χορούς τινὰς ἐξῶθεν μεμεισθωμένους ῥόδους. 812. B: τοὺς τοῦ Διονύσου ... ῥόδους.

ῶθῶ, pello, trudo; daturbo vel deſicco. Pol. VIII. 553. B: εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ (praecipitem deſicco, h. e. praecipitai) ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ φιλοτιμίαν cet. Tim. 79. B: τὸ πλησίον ἐκ τῆς ἐδρας ὠθεῖ. Legg. X. 899. A: (ὥς) ὠθεῖ βία σώματι σῶμα. Pol. VIII. 560. D: τὴν ... αἰδῶ ... ὠθοῦσιν ἐξω ἀτίμως φυγάδα. Crat. 401. D: τὸ ... αἴτιον καὶ τὸ ἀρχηγὸν αὐτῶν εἶναι τὸ ὠθοῦν. Charm. 155. C: ἑκα-

στος ... ἡμῶν τῶν κατηγμένων συγχωρῶν τὸν πλησίον ὠθεῖ σπουδῇ cet. Tim. 60. C: τὸν ... πλησίον ἔωσεν ἀέρα. 92: εἰς ὑδάτος θαλάραν καὶ βαθύτην ἔωσαν ἀναπνεύσιν. Phaedr. 229. C: αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν ... ὥσαι. Pol. III. 415. C: ὥσουσιν εἰς δημιουργούς. Phil. 62. C: ὥσπερ θυρωρὸς ὑπὲρ ὅλου τινὸς ὠθούμενος καὶ βιαζόμε-

νος. Tim. 59. A: ὠθούμενος ὁ πλησίον ἀήρ. 58. E: ὑπὸ τοῦ πλησίον ἀέρος ὠθούμενον. Euthyd. 294. D: ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι οἱ πρὸς τὴν πληγὴν ὁμοῖε ὠθούμενοι. Tim. 57. B: παντάπασιν ὠθούμενα. 60. C: ὠθεῖς.

ὠκύτης, ἡ, festinatio. Ax. 364. C: ὠκύτης δει. ὦμοι, heu mihi! Pol. III. 388. C. (Hom.). ὠμηστής, ὁ, cruda comedens. Ion. 538. D. (Hom.). ὠμος, ὁ, humerus. Pol. V. 449. B: λαβόμενος τοῦ ἱματίου ἄνωθεν αὐτοῦ παρὰ τὸν ὦμον. X. 613. C: τὰ ὦτα ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχοντες.

ὠμός, ἡ, ὄν, rudis; crudelis, immanis. Ax. 369. A: δῆμος γὰρ ... ὠμόν, βάσανον, ἀπαίδευτον. Legg. IV. 718. D: μὴ παντάπασιν ὠμῆς ψυχῆς λαβόμενα. VII. 823. E: θηρευτὰς ὠμούς καὶ ἀνόμους. Crat. 395. B: ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμά διεπράττε.ο. Ep. I. 309. A: ἤδη γὰρ ὅτι τῶν ὠμοτέρων οὐδὲν ἐμοῦ συνεθέλοντος ὑμῖν δόξει πεπραχθαι.

ὠνή, ἡ, emptio. Pol. VII. 525. C: οὐκ ὠνῆς οὐδὲ πρᾶσεως χάριν ὡς ἐμπόρους ἢ καπήλους μελετώντας. Legg. VIII. 850. B. XI. 915. D. Prot. 314. A: ἐν τῇ τῶν μαθημάτων ὠνῇ. Ib. ὥστε ἐν τῇ ὠνῇ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος. Soph. 223. D: ὠνῇ καὶ πρᾶσει. Pol. II. 371. D: τοὺς πρὸς ὠνὴν τε καὶ πρᾶσιν διακονοῦντας. Legg. VIII. 849. B: ὠνὴν ποιεῖσθωσαν ... ἱκανήν. XI. 915. E.

ὠνητής, ὁ, emptor. Eryx. 394. E: τοῦτου ... μὴ εἶναι ὠνητῆς.

ὠνητός, ἡ, ὄν, emptus. Pol. VIII. 544. D: ὠνηταὶ βασιλείαι. Legg. VIII. 841. D: ὠνηταῖς εἶτε ἄλλω ὁτροῦν τροπῇ κτηταῖς (γυναιξί). Polit. 289. D: τοὺς ὠνητοὺς (ὑπηρέτας).

ὠνιος, α, ὄν, oenalis. Legg. VIII. 848. A: ὠνιον ... ἔστω. 849. A: τῶν ὠνίων. E.

ὠνητής, ὁ, emptor. Eryx. 394. E: τοῦτου ... μὴ εἶναι ὠνητῆς.

ὠνητός, ἡ, ὄν, emptus. Pol. VIII. 544. D: ὠνηταὶ βασιλείαι. Legg. VIII. 841. D: ὠνηταῖς εἶτε ἄλλω ὁτροῦν τροπῇ κτηταῖς (γυναιξί). Polit. 289. D: τοὺς ὠνητοὺς (ὑπηρέτας).

ὠνιος, α, ὄν, oenalis. Legg. VIII. 848. A: ὠνιον ... ἔστω. 849. A: τῶν ὠνίων. E.

ὠνητής, ὁ, emptor. Eryx. 394. E: τοῦτου ... μὴ εἶναι ὠνητῆς.

ὠνητός, ἡ, ὄν, emptus. Pol. VIII. 544. D: ὠνηταὶ βασιλείαι. Legg. VIII. 841. D: ὠνηταῖς εἶτε ἄλλω ὁτροῦν τροπῇ κτηταῖς (γυναιξί). Polit. 289. D: τοὺς ὠνητοὺς (ὑπηρέτας).

ὠνιος, α, ὄν, oenalis. Legg. VIII. 848. A: ὠνιον ... ἔστω. 849. A: τῶν ὠνίων. E.

ὠνούμαι, *emo*. Legg. VIII. 849. C: μήτε τις πωλείτω μήτε ὠνεῖσθω παρὰ τοιούτου μηδείς μηδενός. D. Prot. 313. E: ἀσφαλές σοι ὠνεῖσθαι μαθήματα καὶ παρὰ Πρωταγόρου καὶ παρ' ἄλλου ὅτουσιν. Legg. V. 741. B: μὴ ἀτιμάσῃς τῷ ὠνεῖσθαι καὶ τῷ πωλεῖν πρὸς ἀλλήλους. VIII. 849. B. C. Soph. 224. D: τὰ μὲν ὠνούμενος *cet*. Legg. VIII. 845. A. Prot. 313. D: οἱ ὠνούμενοι παρ' αὐτῶν. Pol. II. 371. B: παλῶντες καὶ ὠνούμενοι. VIII. 555. C. Pass. Phaed. 69. B: (μὴ) τούτου ... πάντα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα τῷ ὄντι ἤ. Pol. VIII. 563. B: ὅταν δὴ οἱ ὠνηγμένοι μηδὲν ἤτιον ἐλεύθεροι ὥς τῶν πριαιμένων. Ax. 366. C: τὰ μὲν ... διμοῖρου ὠνηγμένα. Legg. VIII. 850. A: τὸ ... ὠνηθὲν ἢ πραθὲν *cet*. Soph. 224. A: ἐνθεν μὲν ὠνηθεῖσαν, ἐτέρωσε δὲ ἀγομένην καὶ πιπρασκομένην (μουσικὴν). — Verb. Legg. VIII. 849. C: ὅσα πρατέα ἐκάστοις ἢ ὠνητέα αὐτοῖς (αὐ τοῖς;) δεομένοις.

ὦόν, τό, *oum*. Conv. 190. E: ὥσπερ οἱ τὰ ὦα ταῖς θριξίν (τέμνοντες).

ῶρα, ἡ, *tempus definitum, praec. anni tempus; tempestas et coelum* (nos: *Clima*). Prot. 344. D: χαλεπὴ ῶρα ἐπελθοῦσα. Pol. VI. 491. D: μὴδ' ῶρας μὴδὲ τόπου (τυχόν). Legg. VI. 760. D. XII. 932. E: ἔτους ῶρα (*aestate*). Phaedr. 229. A: τήνδε τήν ῶραν τοῦ ἔτους τε καὶ τῆς ἡμέρας. Legg. VI. 760. D: κατὰ μίαν ῶραν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Crat. 410. C: αἱ ῶραι ... ὅραι ... εἰσι διὰ τὸ ὀρίζειν χειμῶνάς τε καὶ θέρη *cet*. Ib. ὀρίζουσαι δὲ δικαίως ἂν ἔραι καλοῖντο. Phil. 26. A: ὥραι τε καὶ ὅσα καλὰ πάντα ἡμῖν γέγονε. Legg. VII. 809. D. Epin. 976. A. Ax. 371. C: ἐνθα ἀφθονοὶ ... ῶραι παγκάρπου γοντὴς βρῦνται. Polit. 272. A: τὸ ... τῶν ὥρῶν αὐτοῖς ἄλνπον ἐπέκρατο. Crat. 408. E: ὥρῶν καὶ ἐνιαυτοῦ. Conv. 188. A: ἡ τῶν ὥρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ σύστασις. Pol. VI. 488. D: ἐνιαυτοῦ καὶ ὥρῶν. Tim. 24. C: τήν εὐκρασίαν τῶν ὥρῶν ἐν αὐτῷ κατιδοῦσα. Legg. VI. 782. A: στροφὰς ὥρῶν παντοίας. X. 886. A: τὰ τῶν ὥρῶν διαπεκοσμημένα καλῶς οὕτως. 899. B. Locr. 97. C: ὥρῶν περίοδοι. Pol. VIII. 563. E: ἐν ὥραις τε καὶ ἐν φυτοῖς καὶ ἐν σώμασι. Tim. 75. E: διὰ τήν ἐν ταῖς ὥραις ἐφ' ἐκάτερον ὑπερβολήν. Legg. VII. 797. D: ἐν ὥραις πάσαις. X. 906. C: ἐν ... ὥραις ἔτων καὶ ἐνιαυτῶν λοιμόν. Prot. 321. A: πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανάτο. Phaed. 111. B: τὰς ... ὥρας αὐτοῖς κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην ὥστε *cet*. Phil. 30. C: ἐνιαυτοῦς τε καὶ ὥρας καὶ μήνας. Conv. 188. A: περὶ τὰς τῶν ἐνιαυτοῦ ὥρας. B. Pol. VI. 516. B: ὁ τὰς τε ὥρας παρέχων καὶ ἐνιαυτοῦς. VII. 527. D: τὸ ... περὶ ὥρας εὐαισθητοτέρως ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Critia 111. E: ὥρας μετρίωτατα πεκραμένας. Legg. VI. 761. C: καθ' ἐκάστας τὰς ὥρας. IX. 865. E: ὑπέξειθαι ... τὰς ὥρας πάσας τοῦ ἐνιαυτοῦ. 906. A: γεωργοῖς περὶ φυτῶν γένεσιν εὐαθυίας ὥρας χαλε-

πάς διὰ φόβων προσδεχομένοις. Epin. 977. B: ὅπη ... ὥρας τε καὶ τροφήν πᾶσι παρέχεται. 985. E: ἐνιαυτῶν ὥρας. Etiam dies (Legg. VI. 784. A: ἐκάστης ἡμέρας συλλεγόμεναι μέγροι τρίτου μέρους ὥρας.) et annus. Ep. VII. 346. C: εἰς δὲ ὥρας (ad annum, nos: übers Jahr) ἀπιθι λαβὼν τὰ χρηματὰ ταῦτα. *tempus in univ. Prot. 361. E: νῦν δ' ὥρα ᾗδῃ καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπασθαι. 362: καὶ γὰρ ἐμοὶ ... ἵεναι πάλαι ὥρα. Theaet. 145. B. Soph. 241. B. Phil. 62. E. Pol. V. 462. E: ὥρα ἂν εἴη ... ἐπανιέναι ἡμῖν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν. Euth. 15. E: καὶ μοι ὥρα ἀπιέναι. Apol. 42. A. Crit. 46. A: οἱ δὲ βουλευέσθαι ἐτι ὥρα, ἀλλὰ βεβουλευέσθαι. Men. 100. B. Epin. 987. A: διὰ τὸ κάλλος τῆς θεωρικῆς ὥρας. De lucri cup. 225. C: ἐν ὁποῖα ἀξία φητευθῆναι καὶ ὥρα καὶ γοῖρα. Legg. II. 669. D: ὥραν τῆς τέφνης (ex Orph.). VIII. 844. D: πρὶν ἐλθεῖν τὴν ὥραν τὴν τοῦ τραγῶν cet. Etiam tempus vel opportunum, h. e. opportunitas, commodum: Def. 484. C: (αἰσθητοῖς) ψυχῆς διὰ σώματος εἰς ἀγγέλαις εἰς ὥρας ἀνθρώπων. vel importunum, ut Lat. tempestas, h. e. malum, morbus al. Ax. 364. B: ἐκ τινος ὥρας αἰφνιδίου ἀδυνάτως ἔχει. *tempus florens, flos aetatis; pulchritudo. Phaedr. 234. A: οἱ τῆς σῆς ὥρας ἀπολαύσσονται. Ib. πανσάμεινοι (si sanum) τῆς ὥρας. Conv. 219. C: κατεγέλασε τῆς ἡμέρας ὥρας. Legg. VIII. 837. B: τοῦ μὲν κελεύοντος τῆς ὥρας ἀπτεσθαι cet. C: (ὁ) τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶν. Alc. I. 131. E: τὰ ... σὰ λῆγει ὥρας, σὺ δ' ἄρχαι ἀνθεῖν. Phaedr. 240. D: ὅψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρα. Phaed. 80. C: εἰν μὲν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ ὥρα cet. Conv. 217. A: ἡγουμένος ... αὐτὸν ἐσπουδακέναι ἐπὶ τῇ ἡμῇ ὥρα cet. Pol. V. 474. D: πάντες οἱ ἐν ὥρα. E: εἰν ἐπὶ ὥρα ᾗ. 475. A: τῶν ἀνθρώπων ἐν ὥρα. Men. 76. B: ἅτε τυραννεύοντες ἕως ἂν ἐν ὥρα ωσι. Polit. 270. E: πάλιν ἐπὶ τὴν παρελθούσαν ὥραν ἕκαστον καθίστασαν. Etiam matura aetas vel pubertas. Tim. 91. C: ὅταν ἄκαρπον παρὰ τὴν ὥραν χρόνον πολὺν γίγνηται. Critia 113. D: ἡδῇ ... εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἡκούσης τῆς κυρῆς.

ὠραίος, α, ον, tempestivus, maturus, praec. de fructibus. Legg. VIII. 847. E: ὅλον πυρῶν καὶ κριθῶν, οἷσι δὴ καὶ τὰ ἅπαντα ἀκολουθεῖτω τὰ ἄλλα ὠραῖα νειμόμενα. 845. E: περὶ ... ξηκομίδης τῶν ὠραίων ἀπάντων. Critia 118. E: ᾗ ... καὶ τὰλλα ... ὠραῖα πλοίοις κατεκομίζοντο. *aetate florens. Pol. IX. 574. C: ἔνεκα ὠραίου νεωστὶ φίλου γεγονότος. X. 601. B: τοῖς τῶν ὠραίων προσώποις, καλῶν δὲ μή. Iustus verti potest Critia 116. C: ἐνθα ... ὠραῖα ἀπετέλουν ἱερὰ ἐκείνων ἐκάστῳ.

ὥς, Lat. est ut, quam et quod (germ. wie, dass et weil). I. ut, quomodo, quemadmodum. Prot. 312. B: ὥς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρέπει. Phaedr. 274. A: οὐχ ὥς σὺ δοκεῖς. Ib. ὥς ὁ λόγος φησὶν. Phaed. 63. B: ὥς αὐτὸς ὁμο-

λογεῖς. 92. E: ὡς ἐμαυτὸν πείθω. Phil. 15. C: ὡς γούνη γῶ γαίρην ἄν. Conv. 198. D: οὐδὲν εἰδὼς ἄρα τοῦ πράγμα-τος ὡς ἔδει ἐγκωμιάζειν ὅτι οὖν. Pol. I. 331. A: ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. IV. 423. D: ὡς δόξειεν ἄν τις. V. 464. B: πρὸς μέρος αὐτοῦ ... ὡς ἔχει. X. 619. E: τὴν θείαν ἀξίαν εἶναι ἰδεῖν, ὡς ἕκασται αἱ ψυχαὶ ἡρῶντο τοὺς βίους. VII. 530. C: ὡς νῦν ἀστρονομεῖται. Legg. III. 691. D. Sic ὡς εἰσκει, ὡς τὸ εἰκός et ὡς γὰρ τὸ εἰκός, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ al. Cum genit. Gorg. 507. D: ἀκολασίαν δὲ φρευκτέον, ὡς ἔχει ποδῶν ἕκαστος ἡμῶν. Pol. II. 365. A: ὡς ἀνθρωποὶ καὶ θεοὶ περὶ αὐτὰ ἔχουσι τιμῆς. Legg. XI. 917. B. XII. 966. E: ὡς ἔχει τάξεως. Cum part. ἄν et coni. prout. Crat. 424. E: ὡς ἄν ... δοκῇ ἐκάστη ἢ εἰκὼν δεῖσθαι ἐκάστου φαρμάκου. Conv. 181. A: ἐν τῇ πράξει, ὡς ἄν πραχθῇ, τοιοῦτον ἀπέβη. Legg. IX. 881. D: παντὶ ὡς ἄν ἐθέλωσι. Cum part. ἄν et opt. est quomodo, qua ratione. Phaedr. 231. A: ὡς ἄν ἄριστα περὶ τῶν οἰκειῶν βουλευσαιντο. 262. D: ἔχοντες τὴν παράδειγμα, ὡς ἄν ὁ εἰδὼς τὸ ἀληθές ... παράγοι τοὺς ἀκούοντας. Pol. III. 428. C: βουλευομένη, ὡς ἄν ἔχοι βέλτιστα. V. 473. A: εὐρεῖν, ὡς ἄν ἐγγύτατα τῶν εἰρημένων πόλιν οἰκῆσαι. VII. 541. B: ὡς ἄν γένοιτο ... δοκεῖς μοι ... εὖ εἰρηκέναι. Quod etiam ita ponitur ut in eo ὅτι lateat (sicut ὡς pro ὅτι οὕτως, οἷος pro ὅτι τοιοῦτος al. ponuntur). Phaedr. 230. B: ὡς (i. e. ὅτι οὕτως) ἀκμὴν ἔχει τῆς ἀνδρείας, ὡς ἄν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν τόπον (ut quam maximo possit locum odore perfundat). Gorg. 453. C: ἵνα οὕτω προίῃ (ὁ λόγος), ὡς μάλιστα ἄν ἡμῖν καταφανὲς ποιοῖ περὶ οὗτου λέγεται (ut quam possit maxime perspicuum reddat cet.). Phaedr. 82. E: ὅτι δι' ἐπιθυμίας ἐστίν, ὡς ἄν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδμενός ἐλλήνητωρ εἴη τῷ (τοῦ;) δεδέσθαι. Polit. 286. D: ὡς ἄν ῥᾶστα καὶ τάχιστα εὐροίμεν. Conv. 187. D: ὡς ἄν κοσμιώτεροι γίγνοιτο οἱ μῆπω ὄντες, δεῖ χαρίζεσθαι. Eryx. 392. C: ὑπὸ δὲ τῶν σμικρῶν τούτων ἄν μᾶλλον ὀργίζονται, οὕτως ὡς ἄν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν. *ut, quam (propr. in exclamacione mirantis. Vern. wie et wie sehr). Prot. 328. D: ὡς χάριν σοι ἔχω ὅτι cet. Gorg. 491. E: ὡς ἡδύς εἶ. 505. D. Crat. 399. D: ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνει (ψυχῇ). Pol. III. 414. C: ὡς εἰσκει ... ἀκούοντι λέγειν. V. 459. B: ὡς ἄρα σφόδρα ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀργόντων. 467. A: ὡς πολὺν χρόνον διακονοῦντες θεωροῦσι. VI. 496. C: γευσάμενοι, ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτήμα. Hipp. mai. init. ὡς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας. Menex. 243. E: ὡς ἀσμένως καὶ οἰκείως ἀλλήλοις συνέμιξαν οἱ πο-λῖται. Alc. I. 119. E. Charm. 154. C. Etiam quantum vel quantopere. Pol. III. 415. B: (ὅπως) μὴδ' οὕτω σφόδρα φυλάξουσι μὴδὲν, ὡς τοὺς ἐκγόνους. Apol. 30. B: οὕτω σφόδρα, ὡς τῆς ψυχῆς. 36. D. Alc. I. 105. B: ὅτι ἄξιός ἐστι τιμᾶσθαι, ὡς οὕτε Περικλῆς cet. Sic praec. cum adverb.

Phaed. 92. A: θαυμασιῶς ὡς ἐπείσθην ὑπ' αὐτοῦ. 95. A: θαυμασιῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν. Pol. I. 331. A: θαυμασιῶς ὡς σφόδρα. Gorg. 496. C: ἀλλ' ὑπερφυνῶς ὡς ὁμολογῶ. Conv. 173. C: ὑπερφυνῶς ὡς χαίρω. Alc. II. 147. C. Etiam sine exclamatione est *quam*, i. q. *perquam*, *admodum*, *valde*. Phaedr. 230. C: τὸ εὐπνουν τοῦ τοποῦ ὡς ἀγαπητὸν καὶ σφόδρα ἡδύ. Phaed. 60. B: ὡς ἄτοπον (nos: *gar seltsam*) ... εἰσὶν τι εἶναι τοῦτο ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμασιῶς πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι cet. Parm. 130. A: ὡς ἄξιός ἐστι ἀγασθαι τῆς ὀρμῆς cet. Crat. 395. B: ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὡμὰ διεπραττετο. Legg. III. 676. B: τὸ δὲ γε ὡς ἀπλετόν (v. ἀπειρόν) τι καὶ ἀμύχανον ἂν εἴη. VII. 816. B: τούτων δὲ ἔν ... ὡς ὀρθῶς ἅμα καὶ μουσικῶς ὠνόμασεν, ὅστις ποτ' ἦν. Ion. 535. C: ὡς ἐναργές μοι τοῦτο ... τεκμήριον εἶπες. Hinc etiam c. adverb. ita coniungitur ut proprie leniter intendat (vern. *sehr* vel *ganz*), velut ὡς ἀληθῶς (Phaedr. 234. E. Theaet. 158. A. al. Etiam c. compar. Pol. I. 347. E: πότερον ὡς ἀληθεστέρας δοκεῖ σοι λέγεσθαι;) et ὡς ἐτέρως (proprie *ganz anders* et omnino *anders*). Phaedr. 276. C: τὰ δὲ ὡς ἐτέρως ἂν ... ποιοῖ. Soph. 266. A: τὰ δὲ γ' ὡς ἐτέρως αὐτὴ διηρημένα cet. Tim. 63. E. Etiam verti potest *quod iam*. Prot. 315. B: (ιδὼν ἦσθην) ὡς καλῶς εὐλαβοῦντο cet. 334. C: ἀνεθορύβησαν, ὡς εὐ λέγοι. (Cf. Conv. 198. A.) Phaedr. 230. B: (πάγκαλον) ὡς ἀκμήν· ἔχει τῆς ἀνδρὸς, ὡς ἂν cet. Phaed. 58. E: εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνετο ... ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα. 89. A: (ἐθαύμασα) ὡς ἡδέως ... τὸν λόγον ἀπεδέξατο. Ib. ὡς ὀξέως ἦσθετο cet. Theaet. 142. C: ἐθαύμασα ... ὡς μαντικῶς ἄλλα τε δὴ εἶπε καὶ περὶ τούτου. Crit. 43. B: (θαυμάζω) ὡς ἡδέως καθάυδεις. Ut Lat. *quam*, c. superl. nectitur. Prot. 325. D: ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσται ὁ παῖς. Gorg. 490. E: ὡς πλείστῳ σπέρματι χρῆσθαι. 513. E: ὅπως ὡς βέλτιστον ἔσται τοῦτο. Conv. 198. D: ὡς εὐπρεπέστατα τιθέναι. Pol. III. 408. D. V. 466. A: (ὅτι) τὴν ... πόλιν ὡς οἰοί τ' εἶμεν εὐδαιμονεστάτην ποιεῖμεν (Par. A. al. ποιοῦμεν). VII. 527. B: ὡς οἶόν τε μάλιστα. (III. 387. C: ὡς οἶόν τε sine v. μάλιστα). VIII. 576. A. Addita coni. ὅτι. Conv. 218. D: τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι. Legg. X. 908. A: ὅπηπερ ἂν ... ὡς ὅτι μάλιστα ἀγριώτατος ἢ τοπος. — In comparatione ponitur. Prot. 327. C: ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας. Polit. 303. A: ὡς πρὸς τὰς ἄλλας. Parm. 146. B. Pol. VI. 498. D: ὡς γε πρὸς τὸν ἅπαντα (χρόνον). VII. 525. C: ὡς ἐμπόρους ἢ καπηλούς. VIII. 545. E: ὡς πρὸς παιδας ἡμᾶς (i. e. πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς παιδας). Tim. 91. D: ὡς εἰς ἄρουραν τὴν μήτραν ἀόρατα ... ζῶα κατασπείραντες. Legg. VI. 770. A: ὡς πρὸς ἡμᾶς. 778. A. Alc. I. 123. A. Post comparat. Pol. III. 410. D: μαλακώτεροι αὐτὸ γίνονται ἢ ὡς κύλλιον αὐτοῖς. VII. 526. C. In ratione

(relatione) c. dat., velut ὡς ἐμοί, germ. für mich (Soph. 226. C: ταχέϊαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις. Legg. II. 665. B: ὡς γ' ἐξαίφνης ἀκούσαντι. X. 892. E: εἰ δὲ ἄβατος ἦν ὡς ὑμῖν), et nach meinem Dafürhalten. Pol. VII. 536. C: οὐκ οὖν ὡς γ' ἐμοὶ ἀκροατῇ. Ἀλλ' ὡς ἐμοὶ ... ῥήτορι. Infinito apposito Soph. 234. E: ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶς ὄντι κρῖναι. — II. ut (dass et damit; etiam allipt. i. q. ut zu bewaisen dass cet.). Prot. 328. C: τοιοῦτόν σοι ... λόγον εἶρηκα, ὡς διδασκὼν ἀρετῇ. Gorg. 460. E: ἐγὼ ... ὑπέλαβον ὡς οὐδέποτε ἂν εἴη ἡ ῥητορικὴ ἀδικον πρᾶγμα cet. Phaed. 61. E: ἡδὴ δὲ καὶ ἄλλων τινῶν (ἦκουσα) ὡς οὐ δέοι τοῦτο ποιεῖν. 69. D: ταῦτ' ἐγὼ ... ἀπολογουμαι, ὡς εἰκότως ... οὐ χαλεπῶς φέρω cet. 108. D: ὡς μέντοι ἀληθῇ, χαλεπωτάρον μοι φαίνεται ἡ cet. Theaet. 152. A: τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἔστι, τῶν δὲ μὴ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν. D: (λόγον) ὡς ἄρα ἐν μὲν αὐτὸ κατ' αὐτὸ οὐδὲν ἔστιν cet. Pol. I. 327. C: τὸ ἦν παίσωμεν ὑμᾶς, ὡς χορὴ ἡμᾶς ἀφίνειν. 330. D: οἱ ... λεγόμενοι μῦθοι ... ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδόναι δίκην cet. 338. B: ὡς δὲ προθύμως τοῦτο δρῶ ... εὐ εἶσι αὐτίκα δὴ μάλα σοι. V. 461. E: ὡς δὲ ... μακρῶ βελτίστη, δεῖ ... βεβαιώσασθαι παρὰ τοῦ λόγου. 472. D: (ὅς ἂν) μὴ ἔχῃ ἀποδείξει, αἷν καὶ δυνατὸν γενέσθαι τοιοῦτον ἄνδρα. Tim. 52. C: ὁ ... ἀληθῆς λόγος, ὡς cet. Post ὅτι inferitur. Pol. V. 470. D. Hipp. mai. 281. C. Ep. VII. 335. E. — Cum coni. Pol. I. 349. C: ἀμιλλήσεται, ὡς ἀπάντων (libri nonnulli ὡς ἂν πάντων) πλείστον αὐτὸς λάβῃ. Cum opt. Tim. 92: ὡς μᾶλλον ἐπὶ γῆν ἔλκοιεντο. Alc. I. 135. A: τυραντούντι ... ὡς μὴδὲ ἐπιπλήττοι τις αὐτῷ. Cum infin. (dass et um). Phaed. 108. E: πέπεισμαι ... ὡς πρῶτον μὲν ... μὴδὲν αὐτῇ δεῖν μήτε αἴρος cet. Pol. II. 365. D: τα δὲ βιασόμεθα, ὡς πλουτοῦντες δίκην μὴ διδόναι. Alc. II. 141. B: αὐθημερόν σου βουλομένου ὡς πάντας αἰσθέσθαι ὅτι cet. Cum vv. dicendi (velut ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν al. (v. V. I. p. 631 sq.) est germ. um vel so zu sagen. Similiter Pol. V. 475. D: ἀποπαύτατοι τινές εἰσιν, ὡς γ' ἐν φιλοσόφοις τιθέναι (nos: um sie — zu setzen). In univ. ὡς c. infinit. ponitur ubi nos infinit. vel particip. usurpamus. Pol. IV. 430. E: ὡς γε ἐντεῦθεν ἰδεῖν (nos: von hieraus betrachtet). 432. B: ὡς γε οὕτωςι δοξαί. Legg. X. 894. A: ὡς ἐν εἶδει λαβεῖν μετ' ἀριθμοῦ. al. Sq. partic. est i. q. accus. c. infinit. vel ut c. modo finito (si οὕτω vel tale quid antecedit). Prot. 352. B: οὐδὲ ὡς περὶ τοιοῦτου αὐτοῦ ὄντος (i. e. περὶ αὐτοῦ ὡς τοιοῦτου ὄντος) διανοοῦνται. Phaed. 94. E: διανοούμενον ὡς ἀρμονίας αὐτῆς οὐσης. Phaedr. 235. A: ἐνδεικνύμενος ὡς οἶος τε ὢν ... ἀμφοτέρως εἰπεῖν ἄριστα. 242. E: εἰπέτην ὡς τοιούτου ὄντος. Gorg. 472. D: ἄλλο τι ὡς οὕτω σου νομίζοντος διανωόμεθα; 513. E: οὕτως ἡμῖν ἐπιχειρητέον ἐστὶ τῇ πόλει ... ὡς βελτίστους αὐτοὺς τοὺς πολίτας ποιοῦντας. Theaet.

152. D: ξύμπαντά τε οὕτως (φανείται), ὡς μηδενὸς ὄντος ἑνός, μήτε τινὸς μήτε ὁποιουοῦν. 158. B: (ὅταν) οἱ δὲ πτηνοὶ τε καὶ ὡς πετόμενοι ἐν τῷ ὕπνῳ διανοῶνται. Soph. 263. B: τὰ μὴ ὄντ' ἄρα ὡς ὄντα λέγει. Polit. 258. C: ἀπάσας τὰς ἐπιστήμας ὡς οὐσας δύο εἶδη διανοηθῆναι τὴν ψυχὴν ἡμῶν ποιῆσαι (δεῖ). Parm. 134. C: πάντα ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὐσας ὑπολαμβάνομεν. 156. D: τοιόνδε τι ἔοικε σημαίνειν, ὡς ἐξ ἐκείνου μεταβάλλον εἰς ἐκάτερον. Pol. II. 383. A: ὡς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας (i. q. ut statuatius neque ipsos praestigiatiores esse cet.). IV. 437. A: βεβαιούμενοι ὡς οὐκ ἄληθεῖς οὐσας. Ib. ὑποθέμενοι ὡς τοῦτου οὕτως ἔχοντος. V. 461. C: οὕτω τιθέναι, ὡς οὐκ οὐσης τροφῆς τῷ τοιοῦτῳ. VII. 524. A: παραγγέλλει τῇ ψυχῇ ὡς ταῦτον σκληρόν τε καὶ μαλακὸν αἰσθανομένη. VIII. 560. D: κοσμίαν δαπάνην ὡς ἀγροικίαν καὶ ἀνελευθερίαν οὖσαν πείθοντες. Tim. 29. B: ὥδε ... διοριστέον, ὡς ἄρα τοὺς λόγους ... τοῦτων αὐτῶν καὶ ξυγγενεῖς ὄντας. Critia 108. B: ὡς ὑπαρχούσας αὐτῷ συγγνώμης ἴστω. Legg. I. 624. A: μῶν ... λέγεις ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ... συνοουσίαν; 643. D: λέγομεν ὡς τὸν μὲν πεπαιδευμένον ἡμῶν ὄντα τινά, τὸν δὲ ἀπαιδεύτον. VII. 816. B: πολλὰ ... τῶν παλαιῶν ὀνομάτων ὡς εὖ καὶ κατὰ φύσιν κείμενα δεῖ διανοοῦμενον ἐπαινέειν. Sine part. Phil. 57. B: εἰς δόξαν καταστήσας ὡς μίας (int. οὐσης). Pol. V. 449. C: ὡς ἄρα ... παντὶ δῆλον ὅτι cet. Cum part. futuri praec. in consilio ponitur (germ. *um*) et in univ. in cogitatione. Prot. 312. A: ὡς τίς γεννησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Πρωταγόραν; B: οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἐμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος. 335. D: ἤδη ... ἀνεστήκη ὡς ἐξιῶν. Conv. 185. A: ὡς ἀμείνων ἐσόμενος διὰ τὴν φιλίαν τοῦ ἐράστοσ. 198. D: καὶ πάνν δὴ μέγα ἐφρονοῦν ὡς εὖ ἐρῶν. 213. A: περιαιρούμενον ἄρια τὰς ταινίας ὡς ἀναδύσοντα. 217. C: συγγεγυμναζόμεν ὡς τι ἐνταῦθα περανῶν (int. *cogitans vel sperans*). Pol. I. 327. C: δοκεῖτε μοι πρὸς ἄστυ ὠρμησθαι ὡς ἀπιδόντες. V. 470. E: διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων καὶ οὐκ αἰεὶ πολεμησόντων. 471. A: ὡς διαλλαγησόμενοι ... διοίσονται. Saepius in conl. ὡς c. part. *latet ponens, sumens, arbitrans vel tale quid*. Prot. 328. D: ἔτι πρὸς αὐτὸν ἐβλεπον ὡς ἐροῦντά τι. Phaed. 77. E: ὡς δεδιότων (int. ἡμῶν) ... πειρῶ ἀναπεῖθειν. 96. A: ἄκουε τοῖνον ὡς ἐροῦντος (int. ἐμοῦ). Phaedr. 375. C: ὁ παραδεχόμενος, ὡς τι σαφές καὶ βέβαιον ἐκ γραμμάτων ἐσόμενον (εἰσόμενος?). Theaet. 178. A: ὡς ἐσόμενους ὠφελίμους τοὺς νόμους τιθέμεθα εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον. — III. in ratione causaeque positum valet *quia, quippe, utpote*. Gorg. 509. E: ὡς, ἐὰν μὴ μάθῃ αὐτὰ καὶ ἀσκήσῃ, ἀδικήσει. 512. C: παρακαλῶν ἐπὶ τὸ δεῖν γίγνεσθαι μηχανοποιούς, ὡς οὐδὲν τᾶλλα ἐστίν. Crat. 418. D: ὡς δὴ ἡ ἡμέρα ἡμεῖς ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὠνομάσθαι αὐτὴν οὕτως. Tim. 58. B: ὡς

λεπτότητι δεύτερος ἔφν. Legg. XI. 926. A. Sic etiam c. subst. Phaedr. 258. E: ὡς ἐν πνίγει (quippe in calore, int. in quo solent canere). Pol. I. 327. C: ὡς ἀπὸ πομπῆς. 330. C: περὶ τὰ χρήματα σπουδάζουσιν, ὡς ἔργον ἑαυτῶν. V. 471. B: οὔτε τὴν γῆν ἐθελήσουσι κίρειν αὐτῶν, ὡς φίλων τῶν πολλῶν cet. Euth. 4. D: ἡμέλει, ὡς ἀνδροφόνου cet. Cum particip. est quia vel quum c. verbo fin., quippe, utpote; etiam i. q. licet c. modo finito. Prot. 323. A: ὡς παντὶ προσ- ἦκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς. 341. B: ὡς τοῦ δαι- νού κακοῦ ὄντος. Phaed. 58. E: οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρ- ὄντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλκος εἰσῆει cet. 59. B: οὔτε αὐ- ἡδονῇ (int. μοι εἰσῆει), ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν ὄντων. Soph. 226. C: ὡς περὶ ταῦτα μίαν οὖσαν ἐν ἀπασὶ τέχνῃν ἐνὸς ὀνόματος ἀξιόσομεν αὐτήν. Phil. 65. C: ὡς ... τῶν ἡδονῶν νοῦν οὐδὲ τὸν ὀλίγιστον κεκτημένων. 66. A: ὡς φῶς οὐ- δὲον ὄραν αὐτά. Pol. I. 345. E: μισθὸν αἰτοῦσιν, ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὠφέλειαν ἐσόμενῃν ἐκ τοῦ ἀρχεῖν, ἀλλὰ τοῖς ἀρχο- μένοις. IV. 424. E: ὡς ... ἀδύνατον ὄν (quia fieri non potest cet.). 426. C: ὡς ἀποθανομένους (v. ἀποθανούμενον) ὃς ἂν τοῦτο δρᾷ. X. 604. B: ὡς οὔτε δήλου ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ τε καὶ κακοῦ τῶν τοιούτων (seq. nominat. absol.). Tim. 40. E: ὡς οἰκεία φάσκοουσιν ἀπαγγέλλειν ... πιστευτέον. 78. D: ὡς ὄντος τοῦ σώματος μανοῦ. Legg. VI. 778. E: ὡς δὴ τῶν ὄρων τῆς χώρας οὐκ ἔασοντας ἐπιβαίνειν. Crit. 44. C: ἔτι δὲ καὶ πολλοῖς δόξω, ὡς οἷός τ' ὦν (quippe qui, i. q. licet — potuerim) σε σώζειν ... ἀμελήσαι. Etiam sine partic. Prot. 323. B: ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὄντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέ- χειν αὐτῆς. Phaedr. 239. D: τοῦτο ... ὡς δῆλον ἔατέον. Gorg. 495. C: ἄλλο τι οὖν ὡς ἕτερον τὴν ἀνδρείαν τῆς ἐπι- στήμης δύο ταῦτα ἔλεγες; Theaet. 162. E. Pol. II. 358. C. V. 457. D. al. *etenim, nam. Prot. 310. E: ὡς οὐτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποισι οὐδὲν οὔτε φίλων. 335. D: ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐνὸς ἥδιον ἀκούσαιμι ἢ σοῦ cet. Phaedr. 228. C: ὡς μοι δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς με ἀφήσειν. 262. C: ὡς νῦν γε ψιλῶς πως λέγομεν. Gorg. 455. C: ὡς ἐγὼ τινος σχεδὸν καὶ σιγνοῦς αἰσθάνομαι οἷ cet. 481. B: ὡς ἐν γε τοῖς πρόσθεν οὐδαμῇ ἐφάνη οὐσα. Phaed. 91. A: ὡς κινδυνεύω ἔγωγε ... οὐ φι- λοσόφως ἔχειν cet. 107. A: ὡς οὐκ οἶδα cet. Conv. 189. B: ὡς ἐγὼ φοβοῦμαι ... οὐ τι μὴ γελοῖα εἶπω cet. Pol. I. 336. D: ὡς ἐγὼ οὐκ ἀποδέχομαι ἐὰν ὑθλους τοιούτους λέγῃς. IV. 420. E. al. *tanquam, instar (germ. als vel wie). Prot. 315. D: ὡς πρὸ τοῦ ὡς ταμείῳ ἐχρήτο Ἰππώνικος. 323. B: νοουθε- τοῦσιν ὡς μαινόμενον. Phaedr. 251. A: ὡς θεὸν σέβεται. 260. C: μὴ περὶ ὄνου σκιάς ὡς ἵππου τὸν ἐπαινον ποιού- μενος. 279. B: ταῦτα ... ἐγὼ ... ὡς ἐμοῖς παιδικαῖς Ἰσο- κράτει ἐξαγγελῶ. Crat. 404. B: Δημήτηρ ... φαίνεται ... ὡς μήτηρ κεκλησθῆναι. Phil. 55. A: ἐάν τις τὴν ἡδονὴν ὡς ἀγα- θὸν ἡμῖν τιθῇται. D: τὰ μὲν ὡς καθαρῶτα νομίζιν.

Conv. 203. D: οὔτε ὡς ἀθάνατος πέφυκεν οὔτε ὡς θνητός. 212. C: τοῦτον ... τὸν λόγον ... ὡς ἐγκώμιον εἰς Ἑρωτα νόμισον εἰρησθαι cet. Pol. I. 328. D: δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοῖτα ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ οἰκίους. III. 389. A: προσκυνοῖμεν αὖ αὐτὸν ὡς ἱερὸν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν. B: ὡς ἐν φαρμάκου εἶδει. IV. 431. A: ὡς ἐν ὀνειδίει ψέγειν. V. 469. A: ὡς δαιμόνων, οὕτω θεραπεύσομεν ... αὐτῶν τὰς θήκας. VI. 493. B: ὡς τέχνην συστησάμενος (τὴν σοφίαν). VII. 525. A: ἅμα γὰρ ταῦτον ὡς ἐν τε ὀργῶμεν καὶ ὡς ἀπειρα τὸ πλήθος. Tim. 27. B: εἰσαγαγόντα αὐτοὺς ὡς εἰς δικαστὰς ἡμᾶς. Legg. VI. 767. A: θέντες ... τοὺς δικαστὰς ὡς ἄρχοντας. Hoc sensu part. ὡς etiam omittitur. Legg. VIII. 836. A: τῶν ἐρώτων ... γυναικῶν ἀνδρῶν (i. e. *pro viris*) καὶ ἀνδρῶν γυναικῶν (*instar mulierum*). IX. 854. E: παράδειγμα (*als Beispiel*) ὀνήσει. X. 903. B: ἐπιωδῶν (tanquam *cantionibus*) γε μὴν προσθεῖσθαι μοι δοκεῖ μύθων ἔτι τινῶν. Similiter ὡς antec. omittitur. Theaet. 167. E. Pol. IX. 576. A. — Etiam quasi (so *als* vel *als wenn*). Prot. 313. B: ὡς ἤδη διαγνωκώς, ὅτι πάντως συνεστῆεν Πρωταγόρα. Phaedr. 242. E: τὸ σεμνύνεσθαι ὡς τι ὄντε. Gorg. 518. A: ὁμολογεῖς ὡς εἰδώς ὅ τι λέγω. Theaet. 195. D: καλλωπιζόμενος ὡς τε εὐρηκότες ἡμῶν καλόν. Soph. 242. C: μῦθόν τινα ... φαίνεται μοι διηγέσθαι παισὶν ὡς οὖσιν ἡμῖν. Cum *irrisione* quadam plerumque ponitur ὡς δῆ. Prot. 342. D: ὡς δῆ τούτοις κρατούντας τῶν Ἑλλήνων τοὺς Λακεδαιμονίους. Phaedr. 228. C: ἐθρύπτετο, ὡς δῆ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν. Gorg. 468. E: ὡς δῆ σὺ ... οὐκ ἂν δεῖξαι ἐξεῖναι σοι ποιεῖν ὅ τι δοκεῖ σοι cet. 499. B: ὡς δῆ σὺ οἶε ἐμὲ ... οὐχ ἡγέσθαι τὰς μὲν βελτίους ἡδονάς, τὰς δὲ χείρους; (*sic enim videtur interpung.*). Conv. 222. D: ὡς ἐν παρέργῳ δῆ λέγων. Pol. I. 337. C: εἶεν ... ὡς δῆ ὅμοιον τοῦτο ἐκείνῳ. Theag. 123. A. Euthyd. 293. D. Accedente part. τοῖ fortis est affirmatio (*niturum enim*). Phaedr. 242. C: ὡς δῆ τοι ... μαντικόν γέ τι καὶ ἡ ψυχὴ. Pol. II. 366. C: ὡς δῆ τοι ... πολλήν που συγγνώμην ἔχει cet. Tim. 26. B: ὡς δῆ τοι ... τὰ παῖδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον. — Etiam ponitur ita ut verti possit *velut* vel *nampe*. Phaedr. 267. C: ὡς διπλοσολογίαν cet. Phil. 44. D: οἶμαι γὰρ τοιόνδε τι λέγειν αὐτούς ... ὡς cet. Legg. I. 642. C: εἴ τι μέμφονται ἢ καὶ ἐπαινοῖεν Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίους, ὡς ἡ πόλις ὑμῶν ... ἐφασαν, ἡμᾶς οὐ καλῶς ἢ καλῶς ἐρόξε. Etiam Phaed. 60. E. Cl. et Tub. scribunt ὡς ὅτι *pro simpl.* ὅτι. — Etiam redundat. Pol. VIII. 561. D: ἔστι δ' ὅτε ἀργῶν ... τοτὲ δ' ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίβων. Similiter III. 415. A: ἔστε ... πάντες οἱ ἐν τῇ πόλει ἀδελφοί, ὡς φήσομεν (i. q. *simpl. φήσομεν*) πρὸς αὐτοὺς μυθολογούντες. V. 452. B: ὡς γε ἐν τῷ παρόντι. Alc. I. 127. D: ὡς ἐκ τοῦ σοῦ λόγου. — Verbis appellandi adiungitur. Phaed. 99. B: ὡς αἶτιον αὐτὸ

προσαγορεύειν. Pol. V. 463. B: εἴ τις τινα ἔχοι προσερεπεῖν τῶν ξυναρχόντων τὸν μὲν ὡς οἰκεῖον, τὸν δὲ ὡς ἀλλότριον. — In tempore positum sonat *quum, postquam* (Prot. 316. A: ἡμεῖς ... ὡς εἰσῆλθομεν cet. Phaed. 117. C: ὡς δὲ εἰδομεν πίνοντά τε καὶ πεπωκότα cet. Pol. I. 336. B.), in numero est *admodum, fere*. Gorg. 471. C: παῖδα ὡς ἐπταετῇ (ἐπτε-τη?). Critia 113. C: σταδίους ὡς πεντήκοντα ἀφαστός. Similiter reddi potest *fere* (germ. *fast*) in loquutionibus ὡς τὸ πολὺ (Pol. I. 330. C.), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ (Theaet. 153. B. Polit. 294. E. 295. A. Pol. II. 377. B. Legg. VII. 792. B.), ὡς ἐπὶ τὸ πλήθος (Phaedr. 275. B. Pol. I. 364. A.) et ὡς πλήθει (Pol. III. 389. D.). — Pro praep. πρὸς. Eryx. 392. C: πεπομφασι δὲ καὶ νῦν ὡς ἡμᾶς πρέσβεις. ὡς ἂν εἰ, *perinde ac si*. Prot. 344. B: ὡς ἂν εἰ λέγοι. — ὡς δ' αὖτως, i. q. ὡσαύτως δέ. Prot. 313. D. Phaedr. 240. E. 275. E. Phaed. 102. E. Polit. 310. D. Legg. V. 728. E. al.

ὡς, i. q. οὕτως. Prot. 326. D: ὥσπερ οἱ γραμματισταὶ ... ἀναγκάζουσι γράφειν κατὰ τὴν ὑφήγησιν τῶν γραμμῶν, ὡς δὲ καὶ ἡ πόλις ... ἀναγκάζει cet. 338. A: ὡς οὖν ποιήσετε (quae verba sunt Hippiae grandiloqui). Praec. ὡς — ὡς. Phaedr. 241. D. (vers.). Pol. VII. 530. D: ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὁμματα πέπηγεν, ὡς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὥτα παγγῆναι. ὡσαύτως, *eodem modo, iidem*. Prot. 351. C: τὰ ἀνιάρὰ ὡσαύτως οὕτως οὐ καθ' ὅσον ἀνιάρὰ κακά; Gorg. 460. D: ὡσαύτως δὲ οὕτως (sic Cl. c. al. Vulgo οὕτω) καὶ ἐὰν cet. 474. E: οὐ καὶ τὰς φωνὰς ... ὡσαύτως; Phaed. 72. D: οἷον anteced. 78. D: πότερον ὡσαύτως αἰεὶ ἔχει κατὰ ταυτά, ἢ ἄλλοτ' ἄλλως; Ib. ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτά ἔχει. 110. D: καὶ αὐτὰ ὄρη ὡσαύτως ... ἔχειν. Theaet. 156. C: ἀκοαῖς δὲ ὡσαύτως φωναί. Soph. 248. B: ἦν (οὐσίαν) αἰεὶ κατὰ ταυτά ὡσαύτως ἔχειν φατέ. Phil. 56. B: ὡσαύτως εὐρήσομεν ἐχούσας. Conv. 186. E: ὡσαύτως δὲ καὶ γυμναστική καὶ γωργία. Pol. III. 398. D: πρὸς τὸ ἐν τοῖς αὐτοῖς δεῖν τύποις λέγεσθαι ... καὶ ὡσαύτως. Tim. 41. D: οὐκέτι κατὰ ταυτά ὡσαύτως (μίσγων). 82. B: μόνον ... ταυτὸ ταυτῶ κατὰ ταυτὸ καὶ ὡσαύτως καὶ ἀνὰ λόγον προσεγγινόμενον καὶ ἀπογινόμενον cet. Legg. IX. 868. D: (ἐὰν) γυνὴ εὐετής ἀνδρα ταυτὸν τοῦτο ὡσαύτως ἐργάζεται. 872. A. al.

ὡσία. Crat. 401. C: ὃ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἱ εἰσὶν καλοῦσιν, οἱ δ' αὖ ὡσίαν. D.

ὥσπερ, *sicut, quoadmodum*. Prot. 311. E: τί ὄνομα ἄλλο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν, ὥσπερ περὶ Φειδίου ἀγαλματοποιόν —; 316. E: ὥσπερ λέγω. 327. D: ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀνθρώποις ... ὥσπερ οἱ cet. 352. B: πότερον καὶ τοῦτο σοὶ δοκεῖ ὥσπερ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις —; Phaed. 86. A: εἴ τις διασχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ λόγῳ ὥσπερ σύ. (Sic Legg. II. 671. C: τοῦτον εἶναι τὸν πλάστην τὸν αὐτὸν ὥσπερ τότε. Lys. 209. C: τῷ γείτονι ἄρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὅρος

ὥσπερ τῷ πατρὶ περὶ σοῦ;) Phaed. 86. B: ὅτι τοιοῦτόν τι μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι, ὥσπερ ἐντεταμένον τοῦ σώματος ἡμῶν ... ὑπὸ θερμοῦ cet. Conv. 187. A: ξυμφέρεσθαι, ὥσπερ ἁρμονίαν τόξου τε καὶ λύρας. B: ὥσπερ γε καὶ ὁ θυθμός ... γέγονε. 205. B: ὥσπερ τί; — ὥσπερ τόδε (respon.). Pol. I. 330. C: ὥσπερ γὰρ οἱ ποιηταὶ τα αὐτῶν ποιήματα ... ἀγαπῶσι, ταύτη τε δὴ καὶ cet. 343. B: ἄλλως πως ... ἢ ὥσπερ cet. Lys. 218. C: ἔχαιρον, ὥσπερ θηρευτῆς τις. Cum genit. Pol. X. 612. D: ὥσπερ ἔχει δόξης καὶ παρὰ θεῶν καὶ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ἡμῶς ὁμολογεῖν περὶ αὐτῆς δοκεῖσθαι οὕτω. De dict. οὐχ ὥσπερ v. II. p. 487. Est velut, exempli causa (apodosis non subsequente). Gorg. 451. A. Pol. IV. 420. C. sq. Etiam tanquam et quasi. Gorg. 448. E: ὥσπερ τινὸς ψέγοντος. Phaed. 60. B: ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημιμένω δὴ ὄντε. Crat. 418. E: ὥσπερ ἀδελφὸν ὃν τοῦ βλαβεροῦ. Pol. I. 329. C: ὥσπερ λυτῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγῶν. II. 376. D: ὥσπερ ἐν μύθῳ μυθολογούντες τε καὶ σχολῇν ἄγοντες. III. 393. A: ὥσπερ αὐτὸς ὦν. V. 451. B: ἀφίεμέν σε ὥσπερ φόνον καθαρὸν εἶναι. VII. 532. E: ὥσπερ ὁδοῦ ἀνάπαυλα. Apol. 24. B: ὥσπερ ἐτέρων τούτων ὄντων κατηγορῶν. Etiam verti potest quippe. Pol. I. 330. E: ὥσπερ ἤδη ἰγγυτέρω ὢν τῶν ἐμεῖ. Leniore sensu positum verti potest fere, quodammodo vel tali modo. Prot. 346. A: τοὺς ... πονηροὺς ... ὥσπερ ἀσμένους ὁρᾶν cet. Phaedr. 260. E: ὥσπερ γὰρ ἀκούειν δοκῶ τινῶν προσιόντων ... λόγων, ὅτι ψεύδεται cet. 270. D: ἡ γοῦν ἄνευ τούτων μέθοδος ἔοικει ἂν ὥσπερ τυφλοῦ πορείᾳ. Phaedr. 67. C: ὅς ἡγείται οἱ παρὰσκευάσθαι τὴν διάνοιαν ὥσπερ κεκαθαριμένην. 88. D: ὥσπερ ὑπέμνησέ με ῥηθῆς (ὁ λόγος) ὅτι cet. Crat. 384. C: ὥσπερ ὑποπτεύω αὐτὸν σκώπτειν. 399. D: ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις ἐξῆς εἶναι τι χεῖμα. 412. A: σύγσεις ... οὕτω μὲν δόξεις ἂν ὥσπερ συλλογισμός εἶναι. Menex. 235. C: ὥστε ἴσως ἀναγκασθῆσεται ὁ λέγων ὥσπερ αὐτοσχεδιάζειν. Sis. 388. B: ὥσπερ γὰρ ἂν καὶ αὐτὸς ὑπομαντεύεσθαι μοι δοκῶ τὴν διανοίαν σου περὶ τοῦ εὖ βουλευέσθαι. — Cum part. ἂν. Phaedr. 268. D: ὥσπερ ἂν μουσικός ... οὐκ ἀγρίως εἶποι ἂν cet. Apol. 15. D: ὥσπερ οὖν ἂν ... ξυνεγινώκετε δήπου ἂν μοι ... καὶ δὴ καὶ νῦν cet. — ὥσπερ ἂν εἰ. Prot. 311. B: ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις ... εἴ τίς σε ἤρειτο cet. 341. C. Gorg. 453. C: ὥσπερ ἂν εἰ ἐτύγγανόν σε ἐρωτῶν ... εἴ μοι εἴπεις cet. Conv. 199. D: ὥσπερ ἂν εἰ αὐτὸ τοῦτο, πατέρα, ἡρώων cet. Sq. optat. Prot. 318. B. 327. E: ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς cet. 335. E. Gorg. 451. A. 479. A. Crat. 395. E. 430. A. Conv. 404. E. Pol. VII. 529. D. De ὥσπερ οὖν v. II. p. 490. ὥσπερανεῖ, velut, instar. Gorg. 479. A: ὥσπερανεῖ (v. ὥσπερ ἂν εἰ) παῖς. ὥσπερερεῖ, quasi. Prot. 328. D: ἐμμαντὸν ὥσπερερὶ συν-

αγείρας. 339. E. Phaed. 72. B: ὥσπερὲι κύκλῳ περιόοντα. Crat. 407. B: ὥσπερὲι λέγει ὅτι cet. 408. A: τοῦτον τὸν θεόν ὥσπερὲι ἐπιτάττει ἡμῖν ὁ νομοθέτης. 422. A: ἃ ὥσπερὲι στοιχεῖα τῶν ἄλλων ἐστὶ καὶ λόγων καὶ ὀνομάτων. Lys. 216. D.

ὥστε, ut (in consequutione), i. q. ἅα ut, quocirca, itaque (in orat. init.). Prot. 311. A: ὥστε ... καταληψόμεθα αὐτὸν ... ἐνδον. 335. D: ὥστε βουλοίμην ἂν χαρίσασθαι σοι, εἴ μου δυνατὰ δεοιο. 345. B: ὥστε καὶ τοῦτο τοῦ ἀσματος πρὸς τοῦτο τείνει ὅτι cet. Gorg. 464. D: ὥστε δοκεῖ πλείστου ἀξία εἶναι. 478. C: ὥστε λυσίτελεϊ ὑπομείναι τὴν ἀλγηδύνα. Phaed. 67. B. Polit. 293. E: ὥστε ὁ βίος ... ἀβίωτος γίγνεται ἂν τὸ παράπαν. Conv. 190. D: ὥστ' ἐφ' ἐνός πορεύσονται σκέλους ἀσκολιάζοντες. Pol. I. 340. E: ὥστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον ... οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμαρτάνει. 341. A: ὥστε ... δίκαιον λέγω cet. 354. B: ὥστε μοι νυνὶ γέγονεν ἐκ τοῦ διαλόγου μὴδὲν εἰδέναι. II. 358. E. IX. 582. C. Tim. 20. C. Legg. II. 664. A: ὥστε οὐδὲν ἄλλο αὐτὸν δεῖ σκοποῦντα ἀνευρίσκειν ἢ cet. V. 743. C: ὥστε ὁ λόγος ἡμῖν ὀρθὸς ὥς cet. Alc. II. 149. E: ὥστε οὐδὲν αὐτοῖς ἦν προὔργον θύειν cet. Simpl. ut. Phaedr. 257. E: οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας, ὥστε προσπαραγράφουσι πρώτους οἱ ἄν cet. Gorg. 478. E. Phaedr. 103. A. al. Sq. infin. Prot. 312. A: ἤδη γὰρ ὑπέφαινε τι τήμερας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γενέσθαι. 317. B: ὥστε ... μὴδὲν δεινὸν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστῆς εἶναι. Phaedr. 250. A: οὐθ' αἱ ... ἐδυστύχησαν, ὥστε ... λήθην ... ἔχειν. Gorg. 458. C: ἐμοὶ ... καὶ αὐτῷ μὴ γένοιτο τοσαύτη ἀσχολία, ὥστε ... προυργιαιτέρον τι γενέσθαι ἄλλο πράττειν. Polit. 270. A. 301. C. Crat. 393. E: οὐδὲν ἐλύπησεν, ὥστε μὴ οὐχὶ τὴν ἐκείνου τοῦ στοιχείου φύσιν δηλώσῃ cet. Conv. 210. B. Pol. X. 608. B. Legg. IX. 880. B: ὥστε μὴ οὐκ ἐπὶ πάσαν εἶναι κάκην. Hipp. min. 372. E: (αἰτίους) ὥστε φαίνεσθαι cet. — I. q. Lat. ad c. gerund. Prot. 314. B: ἡμεῖς ἐτι νέοι ὥστε τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι. Plerumque vero simplex ponitur infinitivus. Prot. 329. B: σμικροῦ τινός ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν. (Cf. Ep. VIII. 353. D.). Phaedr. 228. E: ἐμαυτὸν σοι ἐμμελεῖαν παρέχειν (nos: mich dir zum Einüben herzugeben). 229. B: πόα καθίζεσθαι. Ib. ἐπιτεγεία (τὰ ὑδάτια) κόραις παίζειν παρ' αὐτά. Pol. VII. 531. C: οὐκ εἰς προβλήματα ἀνίσταιν ἐπισκοπεῖν (nos: um zu erforschen), τίνες ξυμφωνοὶ ἀριθμοὶ καὶ τίνες οὐ. Tim. 80. E: ἃ θεὸς ἐπ' αὐτὸ τοῦθ' ἡμῖν ἐφύτευσεν, εἶναι τροφήν. Legg. II. 663. E. IX. 857. A. Menex. 239. B. — Cum nominat. Polit. 295. A: ὥστε ... παρακαθήμενος ... προστάττειν. Pol. I. 345. D: ἐπεὶ τά γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δῆπου ἐκπεπόρισται. Legg. VII. 806. A: ὥστ' ... οὐτ' ἂν τοξῶν ... οὐτ' ἄλλης κοινωνήσαι ποτε βολῆς ... δυνάμεναι, οὐδὲ ἀσπίδα καὶ δόρυ λαβοῦσαι μιμησασθαι τὴν θεόν. —

Pro simpl. infinitivo. Prot. 338. C: ἀδύνατον ὑμῖν ὥστε ... σοφώτερόν τινα εἰλέσθαι. Phaedr. 269. D: τὸ ... δύνασθαι ... ὥστε ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι cet. Similiter Gorg. 461. B: οὐκ ὀλίγης συνουσίας ἐστὶν ὥστε ἱκανῶς διασκέπασθαι. Polit. 295. A: πῶς ... ἂν τις ἱκανὸς γένοιτ' ἂν ποτε ... ὥστε ... ἐκάστω ... προστάττειν τὸ προσῆκον; Pol. IV. 433. B: ὁ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχεν ὥστε ἐγγενέσθαι. (Cf. Ion. 533. D.). IX. 578. C. Legg. IV. 709. E: ὁ λαβὼν ἔξαιε ὥστ' ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτὸν τὴν πόλιν ἱκανῶς διοικῆσαι. Crit. 51. A: ἐξέσαι σοι ὥστε ... καὶ σὺ ... ἐπιχειρήσεις ἀνταπολλύναι. — I. q. ὡς, *sicut*. Phaedr. 266. B: ὥστε θεοῖο (ad Homeric. versum fictum). Pol. II. 363. B. (Hom.).

ὠφέλεια (etiam ὠφελία codd. scribunt: Lys. 214. E. 217. A. Charm. 165. C. Euthyd. 275. E. al.), ἡ, *utilitas, commodum*. Pol. I. 346. D: οὐκ ἄρα ἀπὸ τῆς αὐτοῦ τέχνης ἐκάστω αὐτῇ ὠφέλεια ἐστὶν, ἡ τοῦ μισθοῦ λήψις cet. Legg. VI. 761. D: ταῦτα ... καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα κόσμος τε καὶ ὠφέλεια τοῖς τόποις γίγνεται ἂν cet. Charm. 167. B: τίς ἂν εἴη ἡμῖν ὠφέλεια (Cl. c. al. ὠφελία) εἰδόσιν αὐτό. Phaedr. 274. E: τίν' ἔχει μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας. Pol. III. 398. B: ὠφελείας ἔνεκα. Theag. 130. E: τῆς ὠφελείας ἦν ὠφελούσι τοὺς ἀνθρώπους. Charm. 175. A: οὐδεμιᾶς ὠφελείας (Cl. c. al. ὠφελίας) οὐσα δημιουργός. Lys. 217. A: οὐδ' ὠφελείας (δεῖται). Phaedr. 245. B: οὐκ ἐπὶ ὠφελείᾳ. Pol. I. 334. B: ἐπὶ ὠφελείᾳ ... τῶν φίλων. III. 389. B: ἐπὶ ὠφελείᾳ τῆς πόλεως. Phaedr. 233. B: τὴν μέλλουσαν ὠφελίαν εἶσεσθαι. 234. C: ὠφελίαν ... ἀμφοῖν γίγνεσθαι (δαί). 237. D: εἴτε ὠφελίαν εἴτε βλάβην παρέχει. 247. D: ἥντινα ἐκάστη ἔχοι ὠφελίαν. Pol. I. 346. C: ἥντινα ... ὠφελίαν κοινῇ ὠφελούνται πάντες οἱ δημιουργοί. VII. 327. E: ἀλλήν γὰρ ἀπ' αὐτῶν οὐχ ὀρθῶσιν ἀξίαν λόγου ὠφελίαν. VIII. 559. B: εἴ πῃ τινα ὠφελίαν πρὸς εὐεξίαν παρέχεται. Tim. 46. E: τὸ ... μέγατον αὐτῶν εἰς ὠφελίαν ἔργον. Euthyd. 275. E: ἴσως ... ὠφελεῖ τὴν μεγίστην ὠφελίαν (Cl. c. al. ὠφελίαν). Hipp. mai. 284. D. Gorg. 509. C: ὥστε ἀμφοτέρως τὰς ὠφελείας ταύτας ἔχειν. 522. B: ἄς οὐτοί εὐεργεσίας καὶ ὠφελείας νομίζουσιν. Pol. I. 332. D: ἡ τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς ὠφελείας τε καὶ βλάβας ἀποδιδοῦσα. Lach. 184. B: εἴτε οὕτω σμικρὰς ὠφελείας (Cl. ὠφελίας) ἔχει μάθημα ὄν.

ὠφέλιμος, ὁ ἡ (etiam η, ον), *utilis, commodus*. Men. 98. C: ὁ γε ἀγαθὸς ἀνὴρ ὠφέλιμος ἡμῖν ὠμολόγηται εἶναι. Pol. VIII. 559. B: ἡ τε ὠφέλιμος (ἡ τοῦ φαγεῖν ἐπιθυμία) cet. X. 607. D: ὡς οὐ μόνον ἡδεῖα, ἀλλὰ καὶ ὠφελίμη πρὸς τὰς πολιτείας ... ἐστί. E. Charm. 174. D. Men. 96. C. Prot. 358. B: κατὰ τὸ καλὸν ἔργον ἀγαθόν τε καὶ ὠφέλιμον. Phaedr. 260. C: ἀλλὰ πολλὰ ὠφέλιμον. Crat. 417. C: ὠφέλιμον ... ξενικὸν τοῦνομα cet. 419. A: ὠφέλιμον καὶ λυσitteλὸν καὶ

καρδαλίον ... τὸ αὐτὸ φαίνεται. Pol. I. 336. D. II. 379. B: ὠφέλιμον τὸ ἀγαθόν; V. 457. B: ὅτι τὸ μὲν ὠφέλιμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερόν αἰσχρόν. Hipp. mai. 296. E: τὸ γὰρ ὠφέλιμον τὸ ποιοῦν ἀγαθὸν ἐστίν. 303. E. Def. 414. E: (ὠφ.) τὸ αἴτιον τοῦ ἀγαθοῦ. Pol. V. 457. D: τοῦ ὠφελίμου (πέρι). Alc. II. 145. C: ἡ τοῦ ὠφελίμου (ἐπιστήμη). Men. 88. C (εἰ) ἀναγκαῖον αὐτῷ ὠφελίμῳ εἶναι. Hipp. mai. 303. E: ἡδονὴν ὠφέλιμον. Men. 88. D: ὠφελιμὸν γὰρ οὖσαν τὴν ἀρετήν. Pol. I. 346. E: ὅτι οὐδεμία τέχνη οὐδὲ ἀρχὴ τὸ αὐτῇ ὠφέλιμον παρασκευάζει. Charm. 169. B: ὠφέλιμόν τι καγαθόν ... εἶναι. Men. 98. E. 99. A: δυοῖν ... ὄντοιν ἀγαθοῖν καὶ ὠφελίμοιν cet. 87. E: εἰ δὲ ἀγαθοί, ὠφελίμοι. 98. C: ὠφελίμοι ταῖς πόλεσιν. Gorg. 499. C: ἀρ' οὖν ἀγαθαὶ ... αἱ ὠφελίμοι (ἡδοναί) —; Prot. 333. E: κἂν μὴ τοῖς ἀνθρώποις ὠφέλιμα ᾗ. Crat. 417. A: ὠφέλιμα καὶ κερδαλέα. Men. 87. E: πάντα γὰρ ἀγαθὰ ὠφέλιμα. 96. E: ὅτι ... τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρας δεῖ ὠφελίμους εἶναι cet. Pol. III. 386. B: ὡς οὐτ' ἀληθεῖ λέγοντας οὐτ' ὠφέλιμα τοῖς μέλλουσι μαχίμοις ἐσσεσθαι. Charm. 164. B: ὠφέλιμα ... ποιεῖν. Hipp. mai. 284. E: τὸ ὠφελιμώτερον νομιμώτερον ἡγοῦνται cet. 285. A: ὅτι τὰ ὠφελιμώτερα νομιμώτερα ἐστί. Pol. V. 461. A: ἐξ ὠφελίμων ὠφελιμωτέρους αἰεὶ τοὺς ἐκγόνους γίγνεσθαι. Theaet. 179. A: τοῦ ὠφελιμωτάτου ἀποτυγχάνειν. Phil. 11. C: ὠφελιμωτάτον ἀπάντων εἶναι πᾶσι τοῖς οὐσί τε καὶ ἐσόμενοις. Pol. V. 458. E: εἶεν δ' ἂν ἱεροὶ (γάμοι) οἱ ὠφελιμωτάτοι. 459. A. Clit. 408. C: προτρεπτικωτάτους τε γὰρ ἡγοῦμαι καὶ ὠφελιμωτάτους (τούτους τοὺς λόγους).

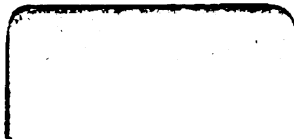
ὠφελίμως, *utiliter, commode*. Prot. 332. A: ὅταν πράττωσιν ἄνθρωποι ὀρθῶς τε καὶ ὠφελίμως. Gorg. 470. A: τὸ ὠφελίμως πράττειν. Pol. VII. 529. D: εἰ μέλλομεν ὠφελίμως πρὸς ἃ λέγομεν μαθήσεσθαι. Alc. II. 146. C: ὠφελίμως καὶ λυσιτελοῦντως. Charm. 163. C: τὰ ... καλῶς τε καὶ ὠφελίμως ποιοῦμενα ἔργα. 164. B: ὅταν τε ὠφελίμως ἰάται καὶ ὅταν μὴ. Ib. ὠφελίμως πράξας ἢ βλαβερώς. C. Lys. 221. B.

ὠφελῶ, *iussu, adiuvu, prosum*; pass. verti potest *germ. gewinnen*. Soph. 227. A: εἰ τὸ μὲν σμικρὰ, τὸ δὲ μεγάλα ἡμᾶς ὠφελει καθαιρον. Pol. I. 346. D: ὠφελει ἐκείνο ἐφ' ᾧ τέτακται. Men. 87. E. Pol. VIII. 558. E: ὅσαι ἀποτελοῦμεναι ὠφeloῦσιν ἡμᾶς. Legg. VII. 819. C. Theag. 130. E. Legg. XI. 920. E: ὠφeloι. Charm. 169. B. Legg. IX. 862. E: (ὡς) τοὺς τε ἄλλους ἂν διπλῇ ὠφeloτεν ἀπαλλαντόμενοι τοῦ βίου. VI. 763. D: (ὅπως) κοσμή τ' ἅμα καὶ ὠφελῇ τὴν πόλιν. Phaed. 107. D: ἃ ... λέγεται μέγιστα ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα. Pol. I. 332. E: φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς βλάπτειν. 334. C. VII. 520. A: ἢν (ὠφέλειαν) ἂν ἕκαστοι τὸ κοινὸν δυνατοὶ ὥσιν ὠφελεῖν. Hipp. mai. 281. B: ἔτι πλείω ὠφελεῖν ὢν λαμβάνεις. Pol. I. 347. D: ἄλλον ὠφελῶν. Phil. 58. C: πλείστα ὠφeloῦσα ἡμᾶς.

Euthyd. 292. B: εἴπερ ἔμελλον αὐτῇ εἶναι ἢ ὠφελουῶσα τε καὶ εὐδαιμόνας ποιούσα. Legg. III. 696. E: τὸ ... ἄλλων πλείστα ἡμᾶς ὠφελούν. Pol. X. 608. E: τὸ δὲ σωζόν καὶ ὠφελούν τὸ ἀγαθόν (εἶναι). Apol. 24. E: πολλὴν ἀφθορίαν τῶν ὠφελούντων. Gorg. 511. E: οὐστινὰς τε ὠφέληται συμπελόντων. 520. B: ὅτι οὐδὲν ὠφελήκασιν οὐς φασιν ὠφελείν. Pol. X. 599. E: ὠφελήκηναι. Apol. 31. D: ὠφελήκη (sic Cl. a pr. m. Vulgo ὠφελήκειν). Theag. 126. D: ὠφελῆσαι. 127. D. Ep. V. 322. A: ἐκείνον πλείστα ὠφελήσεις. Legg. VII. 820. D: ὠφελήσει. Charm. 175. E. Theag. 127. D: ὠφελήσαιν. Pass. Ep. III. 315. E: εἰ μὲν τι διὰ τοὺς λόγους τούτους ὠφελῇ (al. ὠφελει). XIII. 360. B: ἢ που πολλὰ ... εἰς σοφίαν ὠφελῇ (Par. Z. ὠφελει) ὑπὸ Πλάτωνος. Pol. I. 346. D: ἔσθ' ὅ τι ὠφελείται ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τῆς τέχνης; Men. 88. B. Pol. I. 346. C: ἦντινα ... ὠφέλειαν κοινῇ ὠφελούνται πάντες οἱ δημιουργοί. Euth. 13. B: ὅτι οἱ ἄνθρωποι ... ὠφελούνται καὶ βελτίους γίνονται. 15. A: τί ὠφελούνται; Theag. 129. E: ὠφελούνται ... οὐδὲν συνόντες. Hipp. mai. 304. B: οὐδὲν γὰρ ἄτοπον εἰ ὠφελοίμην. Euthyd. 280. C: ἔσθ' ὅ τι ὠφελοίμεθ' ἄν; Pol. III. 401. C: ἴν' ... οἱ νέοι ἀπὸ παντός ὠφελῶνται. Phaedr. 232. D: ὑπὸ τῶν συνόντων ... ὠφελείσθαι (ἡγούμενοι). Conv. 173. C. Pol. I. 347. D: τὸ ὠφελείσθαι ... ὑπ' ἄλλου. II. 362. B. Apol. 25. D. Gorg. 505. C: οὐχ ὑπομένει ὠφελούμενος. 525. D: ὠφελούμενοι. Pol. II. 380. B: (ὡς) διδόντες ... δίκην ὠφελούντο ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Gorg. 512. A: οὐδὲν ὑπ' αὐτοῦ ὠφελῆται. Hipp. mai. 304. E: ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ ... ὠφελῆσθαι ἀπὸ τῆς ἀμφοτέρων ὑμῶν ὀμιλίας. Prot. 314. B: ἢ βεβλαμμένον ἢ ὠφελημένον. Ep. XIII. 360. B: δι' αὐτὸ τοῦτο εὐθὺς ὠφελήθην. Legg. XI. 913. B: οὐ γὰρ ποτε τοσοῦτον εἰς χρημάτων ὠφεληθείην ἢ κτήσιν ἀνελών, ὅσον cet. Riv. 132. D: ἵνα καὶ εἴ τι δυναίμην παρ' αὐτοῦ ὠφεληθείην. Eryx. 395. D: ἵνα μαθῶν τι ὠφεληθῶ. Pol. VII. 526. B: καὶ μηδὲν ἄλλο ὠφεληθῶσιν. Theag. 127. D: εἴπερ οἶσι ὑπ' ἐμοῦ μάλιστα ἂν σοι τοῦτον ὠφεληθῇ. 129. E. Legg. II. 671. E: ὠφεληθέντες. Pol. I. 343. B: ὅθεν αὐτοὶ ὠφελήσονται (ita Par. A. c. al. Vulgo ὠφεληθήσονται). Theag. 128. E: γυμνασάμενός γε τοῦτον τὸν χρόνον ὠφεληθήσομαι. Hipp. mai. 285. B: εἴπερ τῷ ὄντι ὑπὸ σου πλείω ὠφεληθήσονται. ὠχρός, ἁ, ὄν, pallidus. Tim. 68. C: τὸ δὲ ὠχρόν (γίγνεται) λευκοῦ ξανθῷ μεμιγμένον. ὠχροτής, ἡ, pallor. Pol. V. 474. E: ἐραστοῦ ... εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα. ὠψ, ὁ, oisus, ocusius. Crat. 409. C: ὅτι τοὺς ὠπας (Cl. c. al. τὰ ὠπα) ἀναστρέφει.

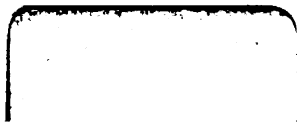

3 2044 052 757 960

3 2044 052 757 960

3 2044 052 757 960

